

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. ΠΑΡΕΚΚΥΠΕ
ΚΟΝΙΝΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΠΟΛΟΓΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α. ΣΑΤΣΙΝΑΚΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

51203

ΒΥΤΕΛΙΟΝ Π. ΠΑΡΕΣΤΑΣΕΩΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗ, ΕΝΔΟΞΩ, ΣΚΙΑ,

ΤΟΥ ΑΟΙΔΙΜΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ Α'

ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΘΕΡΜΩΣ ΑΓΑΠΗΣΑΝΤΟΣ

ΜΕΤΑ ΒΑΘΥΤΑΤΗΣ ΕΥΛΑΒΕΙΑΣ

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΣΑΝΣΕΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

Τοις ἀναγνώσταις

ΧΡΗΣΤΟΣ Π. ΠΡΑΞΙΚΗΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

Βιβλίον περί τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος πραγματευόμενον οὐδεμιᾶς ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ χρήζει πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν δικαιολογίας. Οὐδεὶς ὁ παρ' ἡμῖν ἀρνούμενος ὅτι ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐγκείται ἡ εὐγένεια ἐφ' ἣ δικαίως ὑπὲρ πάντα λαὸν ἐγκαυχώμεθα, καὶ ἐν ἐκείνῃ εὐρίσκομεν τὴν εἰς ἴδιον ἡμῶν κτήμα ἀνήκουσαν πηγὴν ἐξ ἧς πάντα τὰ ἔθνη ἠρύσθησαν τὸν πολιτισμὸν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν γνώσεων ἅς μετὰ ταῦτα καλλιεργουῖντα ἐποπλασίασαν. Ἄν παρὰ πᾶσιν ἡ σπουδὴ τῆς ἀρχαιότητος θεωρῆται ὡς *συμφέρον διανοητικόν, διὰ τοῦς Ἕλληνας ἡμῶς ἐστὶ προσέτι καὶ καθήκον πατριωτικόν.*

Καὶ ἐγράψαν μὲν εἰς πάσας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν προσέτι, πάμπολλα καὶ ἀξιόλογα τοῦς παντοίους κλάδους τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἀφορῶντα· ἀλλ' ἐπειδὴ δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ πλῆθος καὶ διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν δὲν εἰσὶ τοῖς πᾶσι προσιτὰ, ἐκρίθη χρήσιμον νὰ συνταχθῇ πρόχειρόν τι βοήθημα, εἰς ὃ, ἄνευ εἰδικῶν καὶ μακρῶν σπουδῶν ἐκάστοτε νὰ δύναται τις νὰ εὐρίσκῃ εὐχερῶς τὸ ζητούμενον, τὸ ἀλφαριθμητικῶς συνταχθέν τοῦτο λεξικόν, περιέχον ἐντὸς τῶν διαγεγραμμένων αὐτῷ ὁρίων ἐκτάσεως, πᾶν τὸ ἐνδιαφέρον ἐκ τῆς κλασικῆς ἡμῶν ἀρχαιότητος, καὶ ἀφορῶν τὴν γεωγραφίαν καὶ πολιτικὴν ἱστορίαν, τὴν τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, τὸν πολιτικὸν καὶ τὸν οἰκιακὸν βίον, ἐκτεινόμενον δὲ καὶ μέχρι τῶν ὁρίων τῶν ἄλλων ἀρχαίων ἐθνῶν καθ' ὅσον ἔχουσι σχέσιν μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

Τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιδιώξας ἐν τῷ παρόντι ἔργῳ, ἐπροσπάθησα, καθ' ὅσον ἠδυνήθην, ν' ἀρυσθῶ ἐν τοῖς δοκιμητάτοις τῶν τοιοῦτου εἶδους εὐρωπαϊκῶν, ἀλλὰ συνεχέστατα ἠναγκαζόμεν ἢ ἐπρωτίμων νὰ προσφεύγω εἰς αὐτὰς τὰς πηγὰς, ὅτε μάλιστα, ὅπερ συνεχέστατον, τῆς ἐμῆς ἀποκλειστικῆς τάσεως εὐρίσκον τὴν ἐκείνων οὐ

μικρὸν διεστῶσαν, ὡς ὅτε τὴν ἀρχαιότητα ἐβλεπον καὶ ἀνέπτυσσον ὑπὸ τὴν ἡμᾶς ἦπτον ἐνδιαφέρουσαν ῥωμαϊκὴν ἐποψίν.

Ἄναγκαῖον δ' ἐθεωρήθη νὰ πλουτισθῆ τὸ κείμενον καὶ διὰ παμπληθῶν, εἰς χιλιάδα σχεδὸν συμποσομένων, εἰκόνων. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο γίνεται οὐχὶ πρὸς μάταιον κόσμον καὶ πρὸς ἐπίδειξιν, ἀλλὰ πρὸς ἐξοικείωσιν μετὰ τῆς ἀρχαιότητος καὶ κατάληψιν τῶν διὰ λέξεων μόνων μὴ ἐπιδεχομένων ἀκριθεῖς περιγραφὴν καὶ πλήρη κατανόησιν, διὰ τοῦτο δὲν διανέμονται αὐταὶ συμμέτρως ἐντὸς τοῦ συγγράμματος, ἀλλ' ἐνίοτε μὲν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἱστορικὰ ἄρθρα, εἰοὶ σπάνια, ἢ καὶ ὅλως ἐλλείπουσιν, ἄλλοτε δὲ, ὡς εἰς τ' ἀφορῶντα τέχνην, βιομηχανίαν, καὶ ὅ,τι δὴποτε ἐπιδεχόμενον εἰκονικὴν παράστασιν, εἰοὶ πυκνῶς συνεσωρευμένα. Πάντοτε δὲ καὶ πανταχοῦ φροντίς κατεβλήθη ἵνα μὴ ᾖσι κατὰ φαντασίαν ἐσχεδιασμένα, ἀλλὰ λαμβάνωνται κυρίως ἐξ ὑφισταμένων μνημείων, καὶ διὰ τοῦτο καὶ αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς διδακτικαὶ ἀποβαίνουσιν.

Ὡς πρὸς τὴν οὐνταξίν δὲ τοῦ κειμένου, ἂν ἔχη ἀτελείας, δικαιολόγησιν δὲν ἔχω νὰ προτείνω, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐπιείκειαν τῶν χρωμένων αὐτῷ νὰ ἐπικαλεσθῶ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16 Μαρτίου 1888.

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Ἄβαι ἢ **Ἄβαι**, πόλις τῆς Φωκίδος ἀρχαιοτάτη, εἰς τὰ βορειανατολικά αὐτῆς κειμένη, μετὰξὺ Ὀπούντος καὶ Ὀρχομενοῦ. Ἰῆχε δὲ περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ξέρξου, καὶ εἶτα πάλιν ὑπὸ τῶν Θηβαίων ἐπὶ τοῦ Φωκικοῦ πολέμου (Σοφ. Οἶδ. στ. 899.—Ἡρόδ. II, 27, 33.—Διόδ. ΙΣΤ', 58. Στράβ. Θ, 423), εἶτα δ' ἀνήγειρε πάλιν αὐτὸν ὁ Ἀδριανὸς μικρότερον.

Ἄβαντες, λαὸς ἐκ Θράκης ὁμώνυμος ἢ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰωνικὸν δεσρὸν (Ἡρόδ. Α, 146) διὰ τῆς Φωκίδος δ' εἰσῆλθον εἰς Εὐβοίαν, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς τῆς νήσου εὐαργαιότατοι κάτοικοι (Στράβ. I). Ἐκείθεν δὲ μετὰ 40 νηῶν, καὶ ὑπὸ τὴν ὄδηγίαν τοῦ Ἑλεφίηρος, ἐπλευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 536), συμπαραλαβόντες καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Θησέως (Πλούτ. Θησ. ΙΣΤ') ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν πλανηθέντες μετὰ 8 πλοίων, ἐρρίφθησαν εἰς τὰ Κεραῦνια ὄρη. Περιγράφονται δ' ὡς ἄγριοι τινες καὶ μακρὰν τρέφοντες κόμην («ὀπισθεν κομῶντες»).

Ἄβαντιάδης, ἴδ. Περσεύς.

Ἄβαξ ἢ **Ἄβάκιον**, πλάξ λιθίνη ἢ καὶ ἄλλης ὕλης, ξύλου, μετάλλου, ἢ καλύπτουσα τὰς τραπέζας. Οὕτω καὶ ἡ ἐφ' ἧς ἐκλύβουν ἢ ἐπέσσουον (ἴδ. Περσσοί) ὁμοίως δὲ καὶ ἡ χρησιμεύουσα εἰς χάραξιν γραμμῶν ἢ ἀριθμῶν πρὸς γεωμετρικὰ σχήματα ἢ ἀριθμητικὸς ὑπολογισμοὺς διὰ ψήφων (Πολύβ. Ε, 26). Ἀβακίσκοι δὲ ἢ ἀβάκια ἐλέγοντο καὶ τὰ τετραγωνίδια ἃ περιλαμβάνοντο εἰς τὰ κοσμηματὰ τῶν τοίχων ἢ εἰς τὰ ψηφιδωτὰ ἐδάφη.

(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ ΤΟΜ. Α')

Ἄβαρις, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ἡ παράδοσις ὡς θαυματουργὸν ἐθεώρει. Κατὰ τὴν ἕκτην ἢ ἑβδόμην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα, ἐκ τῶν Ὑπερβερειῶν προερχόμενος, ἔλαθε, κατὰ τὸν Ἰάμβλιχον (Β. Πυθ. ΙΘ, 28), χρυσοῦν βέλος παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐφ' οὗ ἐχρόμενος (αὐτοροπάτης), διήλθε τὴν Ἑλλάδα χρησιμοδοτῶν, ζῶν ἄτρεφος (Ἡρόδ. Δ, 36), πολλὰς διδάξας συνταγὰς ἰλασθηρίους καὶ ἀγνισμοῦ, καὶ διὰ μόνων λέξεων νόσους ἀποσοδῶν, ὡς ἔσωσε τὴν Σπάρτην ἀπὸ κατατροχόντος αὐτὴν λοιμοῦ, ὅτε καὶ ναῦν τῆς Σαμείου κέρη ἐκαὶ ἠκοδόμησε (Παυσ. Γ, 13, 2).

Ἄβας, 1) ἴδ. Δαναός. — 2) Ὀπαδὸς τοῦ Αἰγείου (Βιργ. Αἰ. Ι, 121).

Ἄβδαλῶνυμος, ἀπόγονος τῶν βασιλέων τῆς Σιδόνης, ζῶν ἐν ἐσχάτῃ γενίᾳ ὡς ὑδρεφόρος καὶ κηπουρός. Κυριεύσας ὁ Ἀλέξανδρος τὴν Σιδόνα, καὶ περὶ τῆς ἀρετῆς καὶ μετριοπροσύνης αὐτοῦ μεθίων, ἀνετίθεσεν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον, δοὺς αὐτῷ καὶ τὴν περιχώρον πᾶσαν, καὶ τὸ πλεῖστον τῶν περιουσιῶν λαφύρων, (Curt. IV, 1, 49.—26.—Just. XI, 10, 8). Ὁ δὲ Διόδωρος (ΙΖ, 46) καλεῖ αὐτὸν Βαλλάνυμον.

Ἄβδηρα (τά), 1) Πόλις τῆς Θράκης, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῆς Νέστου, ἀνατολικῶς, περὶ ἧς ἐπιστάβητο ὅτι ἰδρῶθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μνήμην τοῦ ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ Διομήδους σπαραχθέντος ἐταίρου αὐτοῦ Ἀβδήρου (Στράβ. Ζ, 331, Ἀπόσκ. 47.—Ἀπολλόδ. Β, 5, 8, 4). Ἄλλ' ἱστορικῶς (Ἡρόδ. Δ, 168), μαρτυρεῖται ὡς οἰκιστὴς αὐτῆς ὁ Κλαζομένηος Τιμήσιος, ὅτε ἐν Ὀλ. 31, α

(656 π. Χ.) ἐξεβλήθη τῆς πατρίδος του ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ. Κατεστράφη ὅμως ἡ νέα πόλις ὑπὸ τῶν Θρᾷκῶν τὸ δὲ 543, Ἑλλη- νες ἐκ Τέου τῆς Λυδίας, φεύγοντες τὸν στρα- τηγὸν τοῦ Κύρου Ἀρπαγον, ἀνήγειραν πάλιν

αὐτήν, δι' ἧ καὶ ὡς Τήιοι μνημονεύον- ται τινες τῶν ἐν αὐτῇ γεν- νηθέντων ἐπι- στήμων ἀνδρῶν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Μιλήτου ὑπὸ τῶν Περσῶν, ὑπέκυψε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν δυνάμιν των, καὶ ἐδέχθη τὸν Ἑβέρην ἐκστρατεύοντα κατὰ τῆς Ἑλλάδος, δι' ἧ καὶ πλούσια δῶρα ἔλαβε παρὰ τοῦ Μεγάλου Βα- σιλέως μετὰ τὴν ἦνταν καὶ ἐπιστροφήν του (Ἡρόδ. Ζ, 109, 126. — Η, 120). Οἱ Ἑλ- ληνες ὅμως τὴν ἀπηλευθέρωσαν, καὶ ἐτάχθη μεταξύ τῶν συμμάχων τῶν Ἀθηναίων (Διόδ. 1, 172). Τὸ 396 δ' ἔτος προσεβλήθη καὶ δει- νῶς ἔπαθεν ὑπὸ τῶν Τριβαλλῶν, καὶ μετὰ 33 ἔτη προσετέθη εἰς τῶν Μακεδόνων τὴν συμμαχίαν. Ἐπὶ Ῥωμαίων, 188 π. Χ. (Τ. Liv. XXXVIII, 41) διετῆρει μὲν ἔτι ἡ πό- λις τὴν ἐλευθερίαν της, ἀλλὰ κατὰ τὸ 170 βαρέως τὴν ἔθλασεν ὁ στρατηγὸς Ὀρτένσιος (Liv. XLIII, 4). Ἐν τῷ Μεσαίῳ ἐκαλεῖ- το ἡ θέσις Πολλοὶ στέλοι, καὶ ἤδη μένει ἔρημος. Ἐξ Ἀβδήρων κατήγοντο ὁ φιλό- σοφος Ἐκκράτης καὶ ὁ Πρωταγόρας, ὡς καὶ ὁ φιλόσοφος Δημόκριτος, ὁ γλαστὸς ἐπι- λαγόμενος, διότι ἐλέγετο ὅτι πάντοτε ἐγέλα. Προσάπτει δ' ὁ Κικέρων (ad Att. IV, 16, 6—VII, 7, 1.—p.d.I, 43) πολλὴν ἀβου- λίαν αὐτοῖς εἰς τῶν δημοσίων τὴν διαχείρισιν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐδυσφημῶντο ἐπὶ βλακίᾳ, ὥστε ὁ μὲν Ἰουβενάλιος (X, 48) λέγει τὴν πόλιν αὐτῶν patria iam venenum, ὁ δὲ Γαληνὸς ἀ- ποδίδωσι τὴν ἀνοίαν αὐτῶν εἰς αἰτίας κλι- ματικᾶς. — 2) Πόλις ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐν Ἰσπανίᾳ κτισθεῖσα, μεταξύ Μαλάγας καὶ Καρθαγένης.

Ἄβέλλα, πόλις ἐν Καμπανίᾳ, ἀποι- κισθεῖσα ἐκ τῆς Χαλκιδικῆς (Just. XX, 1, 13.—Στρβ. Ε, 249). Ὁ Βιργίλιος τὴν λέ- γει μηλοφόρον, καὶ ὁ Πλίνιος (XV, 24, 16, 52) ἐπαινεῖ αὐτῆς τὰ ῥόδια καὶ τὰ λαπτο- χάρυα. Ἐκεῖ κατὰ τὰ τέλη τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος εὐρέθῃ ἐπιγραφή σπουδαιο- τάτη διὰ τὴν γνῶσιν τῆς Ὀσκικῆς γλώσσης (cippus Abellanus).

Ἄβιοι, νομάδες, κατὰ Πτολεμαῖον ἐν Σκυθίᾳ ὑπὲρ τὸν Ἰμάον οἰκοῦντες, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου δὲ (Ἰλ. Ν, 6) μετὰ τῶν Ἰππομαλ- γῶν καὶ Γαλακτοφάγων μνημονοῦμενοι ὡς οἱ δικαιοῦτεροι τῶν ἀνθρώπων. Ὑπῆρχον δὲ καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἔπεμψαν αὐτῷ πρέσβεις (Στρβ. Ζ, 296. — Ἀρρ. Δ, 1.—Curt. VII, 6, 11.—Amm. Marc. XXIII, 6).

Ἄβισάρης, ἡγεμὼν Ἰνδῶν τῶν νο- τιοδοτικῶν τῆς Κασσιμῆς, ἀντιπαθεὶς κατ' ἀρχὰς κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἶτα δὲ διὰ πρεσβείας προτείνας ὑποταγήν. Οὐχ ἦντον συνέπραξε μετὰ τοῦ Πύρου ἀλλὰ μετὰ τὴν ἦνταν αὐτοῦ ὑπέκυψε, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἠθέλησε τὴν ἐπικράτειάν του, ἣν αὐτὸς ἀπο- θανῶν ἀφῆκεν εἰς τὸν υἱὸν του (Στρβ. ΙΕ, 698.—Διόδ. ΙΖ, 87.—Ἀρρ. Ε, 8, 3, Κ, 5. Curt. VIII, 48, 43. XLVII, 1. IX, 1, 7, X, 3, 20).

Ἄβουλίτης, σατράπης τῆς Σουσια- νῆς, πέμψας τὸν υἱὸν του πρὸς τὸν εἰσβάλ- λοντα Ἀλέξανδρον, ὑπετάγη αὐτορμήτως, καὶ ἐπεκυρώθη εἰς τὴν θέσιν του. Ἀλλ' ὁ Ἀ- λέξανδρος, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς, μαθὼν ὅτι καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ ἄλλοι τοποτη- ρηταί, εἶχον, διὰ καταχρήσεων, παραμελήσει τὴν συντήρησιν τοῦ στρατοῦ, ἐθανάτωσε καὶ αὐτὸν μετ' ἐκείνων (Ἀρρ. Γ, 16, 4.—Ζ, 4, 1.—Διόδ. ΙΖ, 65.—Curt. V, 8, 8. X, 17).

Ἄβραδάτας, ἡγεμὼν τῆς Σουσια- νῆς ἐν Περσίᾳ, συνεμάχη μετὰ τῶν Ἀσ- συρίων κατὰ τοῦ Κύρου, ἀλλὰ προσήλθεν αὐτῷ προτροπῇ τῆς γυναίκος του Πανθέας, ἣν ὁ Κύρος ἀίχμαλωτεύσας, ἐπροστάτευσε

κατὰ πάσης ὕβρεως (Ξενοφ. Κυρ. Π. Ε, 1, 3). Ἐφρονέθη δὲ μαχόμενος ὑπὸ τὸν Κύρον κατὰ τῶν Λυδῶν, καὶ ἡ Πανθέα ἐκ λύπης κῆτοχειρίασεν ὁ δὲ Κύρος τοῖς ἀπέδωκε με- γάλας ἐπισημοῦς ζιτιμάς, καὶ τοῖς ἀνήγειρε μνημεῖον μετὰ στήλης συριαστὶ ἐπιγεγραμ- μένης (Αὐτ. ΣΤ, 1, 46. Ζ, 3, 5).

Ἄβράξας, ἢ Ἄβραναξ. Ἡ λέξις αὕτη εὐρίσκαται ἐπιγεγραμμένη ἐπὶ πολυτίμων λίθων, οἵτινες φαίνεται ὅτι ἐφέροντο ὡς φυλα- κτήρια κατὰ τὴν τετάρτην μ. Χ. ἑκατονταε- τηρίδα, καὶ ἔχουσιν ἐπισημοῦς μυστη- ριωδές τι σχῆμα, συνήθως σῶμα ἀνδρὸς μετὰ κεφαλῆς ἀλέκτορος καὶ ὄψεων ἀντι ποδῶν.

Ἄβροκόμιας, σατράπης τῆς Φοινί- κης, εἰς ἀναδραεῖας ἢ συμφέροντος εἰς τὸν νεώτερον Κύρον τὰ στενὰ τῆς Κιλικίας καὶ τὴν διάδασιν τοῦ Εὐφράτου παραδοῦς (Ξενοφ. Ἀνάβ. Α, 4, 5. ΙΙ, 7, 12).

Ἄβυδος, πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπέναντι τῆς Σηοῦ, γνωστὴ ἤδη καὶ τῷ Ὀμήρῳ (Ι, Β, 836).

Ἄβυδος, πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπέναντι τῆς Σηοῦ, γνωστὴ ἤδη καὶ τῷ Ὀμήρῳ (Ι, Β, 836). Ἄβυδος δ' ἔπειτα ὑπὸ Μιλησίων (Θου. Η, 61.—Στρβ. ΙΓ, 590). Κατ' αὐτὴν ἐγεγύρωσαν οἱ Πέρσαι τὸν πορθμὸν (Ἡρόδ. Ζ, 33). Ἀνδρείως ἀντιτάσσα κατὰ Φιλίππου Γ', τοῦ Μακεδόνος, ἐκυριεύ- θη, καὶ κατεστράφη τὸ 201 π. Χ. (Πολ. ΙΣΤ, 15.—Liv. XXXI, 17). Ἐνταῦθα κα- τῶκει, καὶ ἐντεῦθεν διενήχθη τὸν Ἑλλησ- ποντον ὁ Λεάνδρος (Ἰδ.).

Ἄβυλη (ἢ Ἀβέλλη) στήλη, ὄρος ἐν Μαυριτανίᾳ τῆς Ἀφρικῆς, ἀποτελοῦν μετὰ τῆς Κάλπης, ὄρους Ἰσπανικοῦ, τρία μίλια ἀπέχοντος, τὰς Στήλας τοῦ Ἡρακλέους (τὸ στενὸν τοῦ Γιβραλτάρ).

Ἀγαθοαρχίβης, ἐκ Κνίδου, Ἑλλην γραμματικὸς, ἀκμάσας περὶ τὸ 117 π. Χ. Ἐγραψε πολλὰ, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν σώζονται μό-

νον ἀποσπάσματα περίπλου Ἐρυθρῆς θαλάσ- σης ἐν πέντε βιβλίοις.

Ἀγάθαρχος Εὐδήμιου, Σάμιος ζω- γράφος αὐτοδίδακτος (Σουῖδ. Ἀρποκρ. φ. Ὀ- λυμπιόδωρος), κυρίως ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμε- νος, ἐπέκυψε εἰς τὴν σκηνογραφίαν, περὶ ἧς καὶ συνέγραψε (Vitr. VII, Pruef. 10), καὶ ἐξωγράφησε σκηνὴν διὰ τὸν Διόσκυλον, πιθα- νῶς διὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ τραγωδίαν, τὴν Ὀρεστιάδα (Ὀλ. 80, 6), διότι, κατὰ Ἀ- ριστοτέλην (Ποι. Δ, 16), πρῶτος σκηνογρα- φίας εἰσῆγαγεν εἰς τὸν θέατρον ὁ Σοφοκλῆς, ὥστε ὁ Ἀγάθαρχος καὶ δι' αὐτὸν εἰργάσθη, καὶ προσέτι λέγει ὁ Πλούταρχος (Περ. ΙΙ') ὅτι ἐπὶ Περικλέους, ἀκούσας ὁ Ζεῦξις τινὸς ἐπαινοῦντος αὐτὸν ὅτι ταχέως ἐξωγράφη, ἀ- πῆντησεν «Ἐγὼ δ' ἐν μακρῷ χρόνῳ.»

Ἀγαθήμερος, Ἑλλήν γεωγράφος, πιθανῶς τῆς 4 ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. εἰς ἣν ἀνήκουσι τὰ 5 πρῶτα κεφάλαια τοῦ συγγράμ- ματος αὐτοῦ τῆς γεωγραφίας ὑποτύποις.

Ἀγαθέας Μερμονίου, ἐκ Μυρίνης, νο- μολόγος ἐν Βυζαντίῳ κατὰ τὴν 6 ἑκατοντα- ετηρίδα μ. Χ. Ἐγραψε, κατ' ἐξακολούθησιν τοῦ Προκασίου, πέντε σωζόμενα βιβλία τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ κατὰ τὰ ἔτη 553—560, εἰς ὕψος βαρῦ καὶ ἐπιτετηθευμέ- νον, ἀλλὰ μετ' ἐπιμελείας ὡς πρὸς τὰ ἐκτι- θέμενα. Προσέτι δ' ἐποίησεν ὑπὲρ τὰ ἑκατὶν Ἐπιγράμματα, περιλαμβανόμενα εἰς τὴν Ἑλ- λητικὴν Ἀνθολογίαν.

Ἀγαθοδαίμων, ὁ ἀγαθὸς θεὸς, εἰς ὃν κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐστιάσεως προ- ἐπινον ποτῆριον ἀ- κράτου οἴνου. Ἐπὶ Ῥωμαίων (Hor. Ep. II, 2, 187.— Tibull. IV, 8), συ- γεγενῆτο καὶ μετ' ἐκῆστου ἀνθρώπου, προσατεῶν αὐτὸν.

Ἀγαθοεργοὶ ἐλέγοντο οἱ ἐκ τῶν

300 ἰππέων, τῶν ἀποτελούντων τὴν φρουρὰν τῶν βασιλείων τῆς Σπάρτης πέντε κατ' ἔτος λαμβανόμενοι, εἴτε αἱ πρεσβύτεροι (Ἡροδ. Α, 87), ἢ κατ' ἐκλογήν (Τιμ. Ληξ. Πλατ. φ. Βοκκοῦ Anecd. I, 209), καὶ ὑπηρετοῦντες εἰς ἀποστολὰς εἰς τὴν ξένην.

Ἀγαθοκλῆς. 1) Βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Καρκίνος, ἐκ Ῥηγίου, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τοὺς Καρχηδόνιους διατελοῦσαν πόλιν Θέρμας, ὅπου ἦσκει τὴν κεραμευτικὴν. "Ὅτε δ' ἐγενήθη ἐνταῦθα ὁ Ἀγαθοκλῆς τὸ 361 π. Χ., ἐπειδὴ χρησιμὸς διεδόθη καθ' ὅν τὸ παιδίον ἐμελλέ ποτε μεγάλως νὰ βλάψῃ τὴν Καρχηδόνα, κατέφυγεν ὁ Καρκίνος μετ' αὐτοῦ εἰς Συρακούσας καὶ ἐπολιτογραφῆθη αὐτόθι. Ὡς κεραμεὺς ἀνατραφεὶς καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς, εἰσῆλθε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν στρατιάν, καὶ εἰς χιλιαρχὸν προβιβάσθεις ἐπὶ τοῦ πολέμου κατὰ Μαμερτίων καὶ Καμπανῶν καὶ τῆς πόλεως Αἴτνης, διεδέχθη τὸν στρατηγὸν Δάμαν (ἢ Δαμάσκωνα Just. XXII, 1, 12) καὶ ἐνυμφεύθη τὴν πλουσίαν του γῆραν. Ἰπὸ τοῦ Ἡρακλείδου καὶ Σωισιστράτου, οἵτινες προῆρχον τῆς ἀριστοκρατίας, ἐκ Συρακουσῶν ἐκβλήθη, συμπαρέλαβε πάντας τοὺς δυσηρησθημένους, ὑπηρετήσεν ὑπὸ τοὺς Ταραντίους, ἐθίασε τοὺς δύο ἀντιπάλους αὐτοῦ νὰ λύσωσι τοῦ Ῥηγίου τὴν πολιτικὴν, καὶ ἐξεδίωξεν αὐτοὺς ἐκ τῶν Συρακουσῶν. Ἀλλ' ἐξεβλήθη καὶ αὐτὸς αὖθις ὑπὸ τῶν ὑποκτευνόντων αὐτὸν ὡς ἀποβλέποντα εἰς τὴν τυραννίδα, καὶ ἀνεκλήθησαν οἱ ἀντιφρονοῦντες. Συλλέξας ὁμῶς παρ' ἑαυτὸν νέους τολμητῆς καὶ δῆ καὶ ληστὰς (Just. XXII, 1, 14), ἐπανῆλθε, καὶ συνετῶς προσεγενεῖς, ἐξελέγη ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλὰ τότε, ἀπορρίψας τὸ προσωπεῖον, καὶ βοηθεία τῶν ὀπαδῶν του, ἐδείχθη σκληρότατος, ἐθανάτωσε περὶ τοὺς τετρακισχιλίους πολίτας, καὶ πλείστους ἄλλους ἐξέβαλε, παραδοὺς τὰ κτήματά των εἰς λεηλασίαν (Just. XXII, 2). Οἱ ἐκβληθέντες ἐξήγειραν κατ' αὐτοῦ πολλὰς πόλεις, ἰ-

δίως τὸν Ἀκράγαντα ἀλλὰ, βοηθεία τῶν Ταραντίων, κατέβαλεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἠνάγκασεν εἰς εἰρήνην, τὸ 314. Μετὰ δύο δ' ἔτη, ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς σικελικῆς Μεσσήνης, περιεπλάκη εἰς πόλεμον πρὸς τοὺς Καρχηδόνιους, καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος παρὰ τὸν ποταμὸν Ἰμέραν ὑπ' αὐτῶν νικηθεὶς, ἐπολιορκήθη εἰς Συρακούσας. Τότε δὲ, ναοὺς καὶ ἰδιώτας συλῆσας ἐπὶ κρημνίσαια χρημάτων, τὴν φρούρησιν τῆς πόλεως εἰς τὸν ἀδελφὸν του Ἄντανδρον ἀναθεῖς, καὶ ἐξήκοντα τριῆρεις ὀπλίσας, διέσχισε μετ' αὐτῶν τὸν ἐχθρικὸν στόλον, καὶ ἐπλευσε, τὸ 310, εἰς Ἀφρικήν, ἵνα μεταφέρῃ εἰς Καρχηδόνα τὸν πόλεμον (Just. XXII, 4. — Διοδ. XVII, 23). Ἀφικθὲς δ' ἔκαυσε τὰ πλοῖά του, καὶ μετὰ 11,000 ἀνδρῶν ἐνίκησε τριπλάσιους ἐχθροὺς, ὑπὸ τὸν Ἄννον καὶ Βωμίλκων. Ὁ ἐν Σικελίᾳ Καρχηδόνιος στρατηγὸς Ἀμίλκας ἐπεμφε μέρος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ εἰς βοήθειαν τῆς πατρίδος του, ἀλλ' ἐφονεύθη μετ' ὀλίγον (306) ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς, κατευνάσας στάσιν διεγεγενηθεῖσαν ἐν τῇ στρατῷ του, ἐνίκησεν ἐπανειλημμένως τοὺς Καρχηδόνιους (Διοδ. Κ, 29)· συμμαχήσας δὲ μετὰ τοῦ Ὀφέλλα, βασιλέως τῆς Κυρήνης, ἐφόνευσεν αὐτὸν προδοτικῶς, καὶ ἠνάγκασε τὸν στρατὸν αὐτοῦ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του (Διοδ. Κ, 40. — Just. XXII, 7). Οὐχ ἦρτον δὲ δολίως καὶ ἀπανθρώπως προσημέχθη καὶ πρὸς τοὺς αἰγμαλιώτους καὶ τὰς ἀπ' αὐτοῦ ἀποστάσας πόλεις. Ἐν τούτοις δὲ (306) ἐνύμφευσεν τὴν θυγατέρα του μετὰ τοῦ Πύρρου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου, καὶ ἀνέλαβε καὶ αὐτὸς τὸν βασιλικὸν τίτλον. Ἀλλ' οἱ Ἀκράγαγνῆνοι, ἐπιπεσόντες κατὰ τῶν Συρακουσῶν, ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Σικελίαν, ἀφείριτὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ εἰς τὸν υἱὸν του Ἀγάθαρχον. Ἀλλ' ὁ Συρακούσιος Δεινοκράτης εἶχεν ὀπλίσει ἐν τούτοις ἐπίφοβον στρατὸν κατ' αὐτοῦ, καὶ συγχρόνως ὁ υἱὸς του ἤττατο ἐν Ἀφρικῇ, καὶ ἀπεσφύθη εἰς

Τύνιδα. Ἐβίβασθη, λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ αὐθις εἰς Καρχηδόνα, ἀλλ' ἐνίκηθη κατὰ κράτος, καὶ ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ κρυφίως, ἐγκαταλείπων τὸν υἱὸν του καὶ τὸν στρατὸν. Τούτο ὁμῶς μαθόντες οἱ στρατιῶται, τὸν συνέλαβον καὶ τὸν ἐδέσμευσαν. Ἀπολυθεὶς δὲ πάλιν, ἐδραπέτευσεν εἰς Σικελίαν, καὶ τότε οἱ στρατιῶται πλήρεις ὀργῆς, ἐθανάτωσαν τοὺς υἱούς του, καὶ ἠτόμοβλησαν οἱ πλείστοι εἰς τοὺς Καρχηδόνιους. Ὁ δ' Ἀγαθοκλῆς ἐξεδικήθη δι' ἀπαίσίων ὠμότητων κατὰ τῶν ἐν Συρακούσαις οἰκογενειῶν αὐτῶν (Διοδ. Κ, 54). Οὕτως ἠῤῥησεν ἡ ἐπιρροή τοῦ Δεινομένου, μεθ' οὗ ἠναγκάσθη νὰ συνθηκολογήσῃ ὁ Ἀγαθοκλῆς. Συγχρόνως δὲ διελλάγη μετὰ τῶν Καρχηδόνιων, παραδοὺς αὐτοῖς ἀντὶ χρημάτων τὰς σικελικὰς πόλεις (Just. XXII, 8). Ἐἶτα δὲ τοὺς ἐξορίστους ἐν μάχῃ νικῆσας, κτεδίκασε πολλὰς χιλιάδας εἰς θάνατον, καὶ συνεβιάσθη μετὰ τοῦ Δεινομένου (Διοδ. Κ, 89). Νικῆσας δὲ καὶ ἄλλας πόλεις, ἤρχισεν ἕκτοτε ἡμιώτερον κυβερνῶν (Πολ. Θ, 23. — Just. XIII, 1, 2). Καὶ ἐβουσεδόμενε μὲν πάντοτε νέας ἐπιχειρήσεις κατὰ Καρχηδόνος· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἐδηλητήριασεν αὐτὸν ὁ ἔγγονος αὐτοῦ Ἀγάθαρχος δι' ἔδουτογλυφίδος, καὶ τὸ φάρμακον κατέτρωγε τὰς σάρκας αὐτοῦ καὶ τὸν ἐθανάτωσεν εἰς βαθμὸν ὥστε ἀνῆψε πῦρ καὶ ἐκάη ζῶν, τὸ 289, εἰς ἡλικίαν 72 ἐτῶν (Διοδ. ΚΑ, 12. — Just. XXIII, 2), βασιλεύσας ἔτη 28. Πρὸ τοῦ θανάτου του δ' ἔτι διημισησθήσαν ὁ υἱὸς καὶ ὁ ἔγγονος του τὴν κληρονομίαν του, καὶ τούτου ὑπερισχύσαντος, ἐπεμφεν εἰς Αἴγυπτον τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του μικρὰν πρὶν ἢ ἀποθάνῃ. — 2) υἱὸς Λυσιμάχου, τοῦ στρατηγοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, καὶ μετὰ ταῦτα βασιλέως τῆς Θράκης. Ἐν πολέμῳ κατὰ τῶν παραδουναβίων Γετῶν, ἡγματοεβύθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Δρυμναίτου, ὡς καὶ ὁ Λυσίμαχος, ἐλθὼν νὰ τὸν σώσῃ (292 π. Χ.), ἀλλ' ἀμφοτέρω ἀπηλευθερώθησαν (Πλευτ. Δημητρ. ΑΘ). Ἐν Καρίᾳ δὲ καὶ Λυ-

δίῳ πολέμῳ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐν ἔτει 287 Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν (Πλευτ. αὐτ. ΜΣΤΓ), ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ὑποχωρήσῃ. Μετὰ τινὰ δ' ἔτη ἡ μητρὶς αὐτοῦ Ἀρσινόη, θυγάτηρ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ συγχρόνως γυναικαδέλφη τοῦ Ἀγαθοκλέους, ἔχουτος εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Λυσάνδραν, ἐκ θρόνου ἐουκοφάντησεν αὐτὴν ὡς θέλοντα νὰ φονεῖσῃ τὸν πατέρα του, καὶ ὁ Λυσίμαχος, πιστεύσας τὴν ἀδικὸν κατηγορίαν, ἠθέλησε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ· ἀποτυχὼν δὲ, τὸν ἐθανάτωσε διὰ Πτολεμαίου τοῦ Κερραυνοῦ, υἱοῦ τοῦ Λάγου, τὸ 284 π. Χ. Ἡ δὲ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του κατέφυγον παρὰ τῷ Σελεύκῳ, βασιλεῖ τῆς Συρίας (Just. XVII, 1, 4—9).

Ἀγάθουρσοι, σαρματικὸς λαὸς, τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ ἀναφέρων εἰς ἡρώα τινα Ἀγάθουρσον, υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐχιδῆς (Ἡρόδ. Α, 10), καὶ ἀδελφὸν τοῦ Γελωνοῦ, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Γελωνοὶ. Καθ' Ἡρόδοτον ἦσαν γεωπῶνοι, πλούσιοι, εἰρηγικοί, ἀλλ' οὐχὶ φιλόμαχοι, καὶ κενὸς τὰς γυναῖκας ἔχοντες. Κατὰ Βιργίλιον (Aen. IV, 146) ἦσαν γραπτοὶ (graci), ἐξ οὗ τινὲς ἐξέλαβον ὅτι, ὡς οἱ ἄγριοι, ἐχρωμάτιζον τὸ σῶμά των. Ἀλλ' ἄλλοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶχον τὰ ἐνδύματά των μόνον πολύχρως (A. vienus, Periæg. 447. — Id. Pl. VI, 12, 26. — Meli, II, 1).

Ἀγάθων Ἰταμενοῦ Ἀθηναῖος, γεννηθεὶς τὸ 448 π. Χ., τραγικὸς ποιητῆς, φίλος τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Πλάτωνος. Τὸ πρῶτον ἐνίκησεν εἰς δραματικὸν ἀγῶνα τὸ 416, ὅτε καὶ διὰ τὴν δουρίσασιν αὐτῇ ἐστίασιν ἔγραψεν ὁ Πλάτων τὸν διάλογον ἐν ἐπέγραφε «Συμπόσιον,» ἀποδίδους αὐτῇ λόγους χαρακτηρίζοντας τὴν μὲρψωσιν καὶ τὰσιν τοῦ πνεύματός του. Ἦν εὖφορος, ἀνέντως ζῶν καὶ φίλος τῆς εὐζωίας, καὶ συγχρόνως μετὰ τοῦ Εὐριπίδου ἐπεσεφθῆ τὴν πολυτελεῆ αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀργελάου. Διδάσκυλος αὐτῷ ἦν ὁ Πρόδικος,

καὶ τὸν Ποργίαν εἶχαν ὡς πρότυπον. Ὁ Ἀριστοτέλης μνημονεύει πολλάκις αὐτοῦ ἐν τῇ ποιητικῇ του (ΙΗ), λέγων ἐν ἄλλοις τὰ χωρικά αὐτοῦ «ἐμβόλιμα,» ἤτοι μὴ ἀναγκαίως συνδεόμενα μετὰ τοῦ μύθου τοῦ δράματος. Ἑπτὰ Τραγωδίαί αὐτοῦ μνημονεύονται, ὧν ἡ μία ἐκαλεῖτο «Ἄνθος.» (Ἰδ. Πλούτ. Συμπ. III, 1.— Πλάτ. Συμπ. Σ, 198.— Ἀριστ. Ποιητ. Θ, 18.— Ἀριστ. Θεσμ. 59, 106.— Δίλιον. Π. Γ. 14, 13).

Ἄγαλιμα, ἴδ. Πλαστική.

Ἀγαμέμνων, υἱὸς Ἀτρέως (Ἀτρεί-

δης καὶ Ὀμνηρον), βασιλεὺς τῶν Μυκηναίων. Μήτηρ δ' αὐτοῦ μνημονεύεται ἡ Ἀερόπη, νυμφευθεῖσα εἰς πρῶτον γάμον τὸν Πλεισθένην, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ τὸν Ἀτρέα, ὅστις, ὑποπτεύσας αὐτῆς ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Θεέστου, τὴν κατεπόντισεν. Ἄλλοι δὲ (Ἀπολλ. Γ, 2, 1),

ΤΕΙΧΟΓΡ. ΠΟΜΠΗΙΑΣ

συγγεόντες τὴν παράδοσιν, λέγουσι τὸν Ἀγαμέμνονα υἱὸν τοῦ Πλεισθένου, υἱοῦ, ἢ πατρὸς τοῦ Ἀτρέως. Ὅτε δ' ὁ Θεέστης καὶ ὁμοῦ ὁ υἱὸς του Αἰγισθος, φονεύσαντες τὸν Ἀτρέα (ἴδ.), κατέλαβον τὴν ἀρχὴν τῶν Μυκηναίων, ἔφυγεν ὁ Ἀγαμέμνων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μενέλαου εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ ἐνυμφεύθησαν τὰς θυγατέρας τοῦ ἐκεῖ βασιλέως Τυνδάρεω, τὴν Κλυταιμνήστραν ὁ Ἀγαμέμνων, τὴν Ἑλένην δ' ὁ Μενέλαος, ὅστις καὶ διεδέχθη τὸν πεν-

θερόν του εἰς τὸν θρόνον, ἐν ᾧ ὁ Ἀγαμέμνων, ἀποδιώξας τοὺς καταλαβόντας τὴν ἀρχὴν του, ἐπανῆλθεν εἰς Μυκῆνας, καὶ ἦν εὐραία ἢ ἐξουσία αὐτοῦ, διότι ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου λέγεται «πολλῆσι νῆσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσων.» Ὅτε δ' οἱ Ἕλληνες βασιλεῖς συναρτίσθησαν ἵνα ἐκδικήσωσι τὴν εἰς τὸν Μενέλαον γενομένην ὑβρίν ὑπὸ τοῦ Πάριδος, βασιλοπαίδος τῆς Τρωάδος, ὅστις ἤρπασε τὴν Ἑλένην, πάντες ὁμοθυμῶς ἐξελέξαντο τὸν Ἀγαμέμνονα ὡς ἀρχηγὸν αὐτῶν· ὁ δ' ἔφερεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Αὐλίδος, εἰς ὃν συναχθῶν

πάντες οἱ Ἕλληνικοὶ εὐλοιοὶ, ἑκατὸν πλοῖα, καὶ ἐκεῖ ἐτέλεσε τὴν θυσίαν τῆς θυγατρὸς του Ἰφιγενείας (ἴδ.), ἧς τὴν παράδοσιν διηγήσαν ὁ Σικυώνιος ζωγράφος Τιμανθος τῆς 95 Ὀλυμπιάδος, παραστήσας τὸν Ἀγαμέμνονα, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, συγκαλύπτουσα τὸν πρόσωπον του ἐκ λύ-

πης. Τοῦ ἐξόχου ἀριστουργήματος ὑπάρχει τὸ προκείμενον ἀντίγραφον ἐν Πομπηίᾳ. Ἄνδρειος καὶ μεγαλοπρεπῆς, ἀλλὰ πολλάκις καὶ εὐερέθιστος, ἐκίνησεν, ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος (ἴδ. Τρωϊκὸς πόλεμος), τὴν δυσἀρεσκίαν τοῦ Χρῆσου, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ νεοροῦ Ἀχιλλέως, πρὸς μεγάλην βλάβην τῆς ἐίστρατειας. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως, ἐπέστρεψεν εἰς Μυκῆνας, ἔχων μεθ' αὐτοῦ δοριόλιτον τὴν κόρην τοῦ

Πριάμου, τὴν μάντιδα Κασσάνδραν. Ἄλλ' ἐκεῖ ὁ Αἰγισθος, συνομώσας μετὰ τῆς Κλυταιμνήστρας, τὸν ἐδολοφόνησεν ἐν συμπόσιῳ, ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἐφόνευσε τὴν Κασσάνδραν (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 256, Δ, 512, Λ, 405), ἢ, κατ' ἄλλους (Λίσχλ. Ἀγ. 1389), τὸν Ἀγαμέμνονα ἐφόνευσεν αὐτὴ ἢ Κλυταιμνήστρα ἐν τῷ βαλανείῳ, ῥίψασα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του χιτῶνα συνερραμμένον, στερήσαντα αὐτὸν τῆς χρήσεως τῶν χειρῶν. Τέκνα δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἦσαν (Ὀμ. Ἰλ. I, 142) ἡ Ἰφιγένεια, ἡ Χρυσόθεμις, ἡ Λαοδίκη (Ἠλέκτρα παρὰ τοῖς δραματοποιόις), καὶ ὁ Ὀρέστης, ἐκδικήσας κατὰ τὸν μετέπειτα χρόνον τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἐπὶ τοῦ Αἰγισθοῦ καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Εἰς ταύτας προστίθεται ὑπὸ ποιητῶν καὶ ἡ Ἰφιγένεια (πιθανῶς ἢ αὐτὴ τῇ Ἰφιανασσῇ). Ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Ἀμύκλαις ἱσταίντο ἀνδριάντες αὐτοῦ, καὶ ὑπῆρχον οἱ δοξαζόντες ὅτι ἦν βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμόνος ἐν Ἀμύκλαις οἰκῶν.

Ἀγαμήδης, υἱὸς Ἐργίνου, βασιλεὺς τοῦ Βοιωτοῦ Ὀρχομενοῦ, φιλοδόμησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Τροφονίου τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ προσέτι ἠθραυρὸν δι' Ὑρίεα, τὸν βασιλέα τῆς ἐν Βοιωτίας Ὑρίας. Ἄλλ' εἰς αὐτὸν οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐνήρμοσαν ἕνα λίθον περιαιρετὸν, ὃν ἀφαιροῦντες διὰ νυκτὸς, ἔκλεπτον τὰ κειμήλια. Τοῦτο ἐνοήσας ὁ βασιλεὺς, ἐνήρμοσεν ἐν τῷ ἠθραυρῷ παγίδα, εἰς ἣν ἐνέπεσεν ὁ Ἀγαμήδης. Ὁ δὲ Τροφάνιος, ἵνα μὴ φωραθῇ, τὸν ἀπεκεφάλισε, καὶ ἔλαβε τὴν κεφαλὴν. Ἄλλ' εἰς Λεβαδίαν, ὅπου τὴν ἔκρυψεν, ἀνοίγεισα ἡ γῆ τὸν κατέπε (Παυσ. Θ, 37, 7), καὶ ἐκεῖ ὑπῆρξεν ἔκτοτε ὁ χρησμός τοῦ Τροφονίου, εἰς οὗ τὸ ἄντρον ὁ εἰσερχόμενος οὐδέποτε πλέον ἐγέλα· οἱ δ' εἰς αὐτὸν προσερχόμενοι, ὤφειλον διὰ νυκτὸς νὰ ἰθῶσαι κριὸν, καὶ νὰ ἐπικαλῶνται καὶ τὸν Ἀγαμήδην. — Ἄλλη δὲ παράδοσις μετατίθησι τὸ συμβάν εἰς Ἡλίδαν, ὅπου Ἀγαμήδης ὁ Στυμφάλου, καὶ οἱ

δύο αὐτοῦ υἱοὶ, Τροφάνιος καὶ Κερκύων, ἐκλεψαν οὕτω τὸν ἠθραυρὸν τοῦ Αὐγαίου, καὶ μετὰ τὸν ὡς ἄνω εἴρηται θάνατον τοῦ Ἀγαμήδους, ἔφυγεν ὁ μὲν Τροφάνιος εἰς Ὀρχομενὸν, ὁ δὲ Κερκύων εἰς Ἀθήνας. — Ὅμοιον δὲ τούτου διηγείται ὁ Ἡρόδοτος (B, 121) ὡς συμβάν εἰς Αἴγυπτον, εἰς τὸν ἠθραυρὸν τοῦ βασιλέως Ῥαμφινίτου, καὶ πιθανῶς ὁ μῦθος μετέβη ἐκεῖ ἀπὸ τῆς ἐπιμιξίας μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου. — Οἱ δὲ πανταχοῦ συμβολικὰς ἐρμηνείας ἐπιζητοῦντες, βλέπουσιν ἐν τῷ Τροφονίῳ προσωποποιεῖν τῆς δυναμείας τῆς ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς τοὺς τρέφοντάς αὐτῆς ἠθραυροὺς παραγούσας, καὶ ὅτε αὐτὸς μετεπλάσθη εἰς ἦρωα καὶ κλέπτην, τότε λέγουσιν ὅτι τῷ ἐδόθη βοήθος ὁ Ἀγαμήδης, ἤτοι ὁ ἄγαν ἔμφρων!

Ἀγανέππη, 1) Πηγὴ παρὰ Θεσπιάς τῆς Βοιωτίας (Ving. Ἐπ. X, 12), ἀναβλύσασα ἐκ κτύπου τοῦ ποδὸς τοῦ Πηγάσου, καὶ χορηγοῦσα τοῖς πίνουσι τὸ δῶρον τῆς ποιήσεως (Παυσ. Θ, 29, 5), ἴδ. Ἰαποκρήνη. — 2) Ἡ κόμη τῆς ἄνω πηγῆς, θυγάτηρ τοῦ Τερμησαοῦ. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀκριαίου, μήτηρ τῆς Δανάης, καλουμένη δὲ καὶ Εὐριδίκη.

Ἀγασίας. Δύο γλύπτει τοῦ ὀνόματος τούτου, ἐξ Ἐφέσου. Τοῦ ἐνὸς τὸ σωζόμενον ἄγαλιμα ἐπισκευάσθη ὑπὸ Ἀριστάνδρου, τοῦ δ' ἄλλου εἶναι ὁ ἐν Παρισίοις «Βοργεσιανὸς μονομάχος» ἀμφότερα καλῆς ἐπαγῆς.

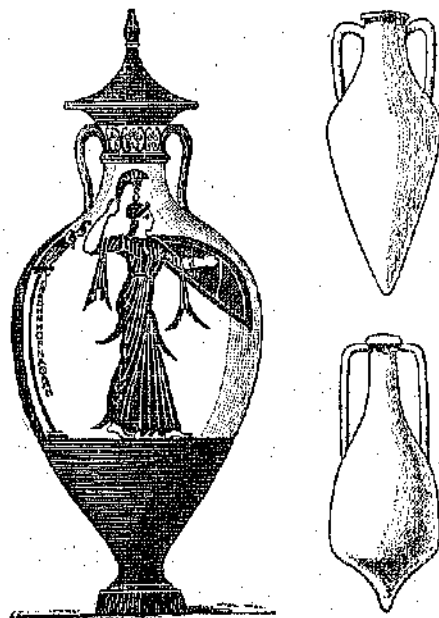
Ἀγαυὴ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἐρμιόνης, γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, καὶ μήτηρ τοῦ Πενθέως.

Ἀγγεῖα, ὑπῆρχον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκ παντοίας ὕλης καὶ παντοίων σχημάτων, οἷον ἐκ γῆς ὀπτης, πολλάκις κεχρωματισμένα δι' ἐρυθρᾶς βαφῆς ἐπὶ μέλανος ἐμβαδοῦ, ἢ τ' ἀνάπαλιν· ἀλλὰ δ' ἐκ μετάλλου, εἴτε χαλκοῦ ἢ ἀργύρου ἢ καὶ χρυσοῦ, ἢ ἀπλᾶ, ἢ μετὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πλουσιῶν τορευμάτων προσέτι λίθινα, καὶ ἐξ ἀλαβάστρου ἢ ἐξ ἠλέκτρου, ὕαλινα, καὶ ἄλλα,

μικραὶ φιάλαι, γλυπταῖς ψήφοις κεκοσμημέ-
ναι. Καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἐχρησίμευον πρὸς δια-
τήρησιν ἢ μεταγγραμῶν τῶν ρευστῶν, στρογ-

γύλα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ὀγκώδη, ἢ, ὡς οἱ
ἀμφορεῖς καὶ αἱ ὑδρίαί, λεπτότερα, δύο λα-

βιδας ἔχοντα, καὶ τὸν λαίμῳ ἐπιμήκη, πολ-
λὰ δ' αὐτῶν προωρισμένα ἵνα ἐμπήγνυνται εἰς
τὴν γῆν, εἰς ὅξυ ἀπολήγοντα. Οἱ ἀλάβαστροι
ἦσαν ἐπιμήκεις, κυλινδρικοὶ, ἄνευ λαβίδων,
προσδιωρισμένοι δι' ἔλαιον ἢ ἀρώματα, οἷα
περιεῖχον καὶ τὰ εἰς τοὺς τάφους ἐντιθέμενα
μικρὰ ἀγγεῖα. Βυρῶ δὲ μᾶλλον εἶχον τὸ στό-
μιον, μετὰ λαβίδων καὶ αὐτοὶ, οἱ κρατῆρες,
πρὸς κρᾶσιν τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ὕδατος. Οἱ δὲ
κύθοι ἦσαν ποτήρια (ἴδ.) μικρὰ ἄνευ λαβί-

δων. Τὰ μαγειρικά δὲ σκεύη, οἱ λέβητες, ἤ-
σαν εὐρέα, μᾶλλον ἐπίπεδον ἔχοντα τὸν πυθ-
μένα. Ἐξ αὐτῶν ἡ κακάθη, ἀγγεῖον τρίπουν,
ὁ αὐθέρης (σαμαθάριον), ὁ μαζομόμος, εἶδος
τροβλίου. Ἡ ἐπισυννημμένη εἰκὼν παριστᾷ τινα
ἐκ τῶν σχημάτων αὐτῶν, ἰδίως ἀμφορεῖς, καὶ
γραπτὰ ἀγγεῖα, περὶ ὧν ἴδ. Κεραμογραφία.

Ἀγγελίων καὶ Γεκταῖος, γλύ-
πται τῆς Κρητικῆς σχολῆς, περὶ 550 π. X.
(Παυσ. Β, 32).

Ἀγελάδας, Ἀργεῖος γλύπτης, διδά-
σκαλος τοῦ Φειδίου καὶ ἄλλων τῶν πρώτων
καλλιτεχνῶν, 495 π. X. (Παυσ. ΣΤ, 14.—
Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 504.—Σουίδ. φ. Γε-
λάδας).

Ἀγέλη. Ἐν Κρήτῃ πάντες οἱ νεανίαι,
ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 18^{ου} ἔτους τῆς ἡλικίας
τῶν ἀπετέλεον ἑταιρίας αἵτινες ἐκαλοῦντο ἀγέ-
λαι, καὶ τὰ μέλη ἑκάστης ἀγέλης ἐλέγοντο
ἀγελαστοὶ ἢ ἀγέλαι· ὁ προϊστάμενος δὲ τῆς
ἀγέλης, ὅστις καὶ ἀγελάτης ὠνομάζετο, ἦν
ὁ πατὴρ τῶν ἐπ' εὐγενείᾳ μᾶλλον διαπρεπόν-
των ἐκ τῶν νεανιῶν, καὶ αὐτὸς κατήρτιζε
τὴν ἀγέλην, φέρων αὐτὴν εἰς τὴν θύραν καὶ
εἰς τὰ γυμνάσια, ἅτινα ἐκεῖ δρῆμαί ἐκαλοῦν-
το, διὸ καὶ ἀσπόμενοι ἢ καὶ ἀπάγαμοι ἐλέ-
γοντο οἱ παῖδες οἱ μὴ ἔχοντες εἰσέτι τὴν ἡ-
λικίαν ἵνα εἰς ἀγέλην καταταχθῶσι. Διη-
τῶντο δὲ οἱ ἀγελαστοὶ διὰ πάσης τῆς ἡμέ-
ρας ὁμοῦ, καὶ μόνον νὰ διανυκτερεύουσιν εἰς
τὸν πατρικὸν οἶκον ἐλάμβανον ἐνίστη τὴν ἄ-
δειαν. Ὅτε δ' ἐξήρχοντο τῆς ἀγέλης, καὶ
κατετάττοντο εἰς τὰ συσσίτια, τὰ λεγόμενα
ἀνδρεῖα, ἐνυμφεθόντο πάντες συγχρόνως.
Ἐἶχε δ' ὁ ἀγελάτης καὶ ποινικὴν ἐπ' αὐτῶν
ἐξουσίαν, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν πάντως τῶν ἀρ-
χῶν (Στράβ. Ι, 480). — Καὶ εἰς τὴν Σπάρ-
την δ' ὑφίσταντο τοιαῦται ἑταιρίαι, ἀλλ' ἦσαν
παίδων ἑπταστῶν, καὶ ὠνομάζοντο βοῦῖαι.

Ἀγημα, τάγμα ἐκλεκτῶν ἀνδρῶν εἰς
τοῦ Μακεδονικῶν στρατῶν (Πολύβ. Β, 25, 65.
ΛΑ, 8.).

Ἀγήνωρ. 1) Υἱὸς τοῦ Πισσιδῶνος

καὶ τῆς Λιδύης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Βήλου, βα-
σιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ πατὴρ τοῦ Κάδμου,
τῆς Εὐρώπης καὶ ἄλλων υἱῶν, οὗς μάτην
ἐξέπεμψε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀρπαγίστης
ἀδελφῆς τῶν. Οὐδεὶς αὐτῶν ἐπέστρεψεν (Ἀ-
πολλόδ. Γ, 1, 1). Ἦν δὲ πρόγονος τῆς Δι-
δοῦς, δι' ὃ ὁ Βιργίλιος (Aen. I, 338) τὴν Καρ-
χηδόνα Ἀθηναίαν ἀποκαλεῖ. — 2) Ἀνδρείος
Τρώες, υἱὸς τοῦ Ἀντήνωρος καὶ τῆς Θεαιοῦς,
ιερέας τῆς Ἀθηναῶν (Ὀμ. Ἰλ. Α, 59.—Ζ,
298), εἰσβάλλει εἰς τὸ ἄλλην. στρατόπεδον,
μάχεται κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ σώζεται
ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑποδουθέντος τὴν μορ-
φήν αὐτοῦ (αὐτέθι Μ, 83.—Φ, 545). Κατὰ
τοὺς μεταγενεστέρους (Παυσ. Ι, 97, 1) ἐ-
φρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου.

Ἀγήσανδρος, ἴδ. Λακωνίων.

Ἀγησίλαος. 1) Βασιλεὺς τῆς Σπάρ-
της ἐπὶ Λυκούργου, τὸ 886 π. X.—2) Ἀ-
δελφὸς τοῦ Ἀγίδοι, τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρ-
της, γεννηθεὶς τὸ 442 π. X., ἀπέκλεισε τοῦ
θρόνου τὸν ἀνεψιὸν του Λεωτυχίδαν, ἐπὶ λό-
γῳ νοθείας, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτὸς τὸ 399,
πολὺ ἀγαπηθεὶς διὰ τὴν πραότητα τοῦ ἤθους
του, εἰ καὶ οὐχὶ ἐπιφανῆς τὴν μορφήν, μικρό-
σωμος, καὶ χωλαίνων μάλιστα, τόσῳ ἀκαταλ-
ληλότερος ἐκρίνετο κατ' ἀρχάς διὰ τὴν βα-
σιλικὴν ἐξουσίαν, καθ' ὅσον καὶ χρησμός εἶ-
χε προεπεῖ ὅτι δυστυχήματα θὰ ἐπέρχοντο
εἰς τὴν Σπάρτην ὀψέποτε χωλὸς αὐτῆς ἐβα-
σίλευε. Πρὸ παντὸς νομισσας ἀναγκαῖον νὰ
ἐλαττώσῃ τὴν ἐπὶ τῶν ἑλληνίδων πόλεων
τῆς Μικρῆς Ἀσίας ἐξουσίαν τοῦ Μεγάλου
τῶν Περσῶν βασιλέως, ἐξεστράτευσεν (τὸ
396) εἰς Ἔφεσον κατὰ τοῦ σατράπου Ἰσι-
σαφέρνηου, συμπαραλαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν
Λύσανδρον. Καὶ ἐδέχθη μὲν ἦν ὁ σατράπης,
ὅστις ἦν ἀνέτοιμος πρὸς πόλεμον, τῷ ἐπρό-
τεινε τρίμηνον ἀνακωχήν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἰσι-
σαφέρνης παρασπονδήσας ἔλυσεν αὐτὴν, ὁ Ἀ-
γησίλαος τὸν προσέβαλε, καὶ εἰ καὶ ἔχων
ἐλάσσονα δυνάμεις, τὸν ἐνίκησεν ἐπαγγελιη-
μένως, καὶ τὸ τελευταῖον κατὰ τὸν Πακτω-

λὸν (395 π. X.). Ἐλθὼν δ' ἕτερος σατρά-
πης, ὁ Τιθράστης, συνωμολόγησε νέαν ἀνα-
κωχήν, καὶ ἐπ' αὐτῆς, καταρραδιουργῶν τὴν
Ἑλλάδα, ἐξήγγισεν κατὰ τῆς Σπάρτης τὰς
Ἀθήνας, τὴν Κόρινθον, τὸ Ἄργος καὶ τὰς
Θήβας, καὶ ἐν Ἀλιάρτῳ μάχῃ συγκροτη-
θείσης, ἔπασεν ὁ Λύσανδρος ὁ δ' Ἀγησίλαος
μετεκλήθη, ἐν ᾧ ὁ Ἀθηναῖος Κένων προσέ-
βαλε καὶ ἐνίκη τὸν σπαρτιατικὸν στόλον ἐν
Κνίδῳ. Ἐνίκησε δ' ὁ Ἀγησίλαος τοὺς συμ-
μάχους (τῆ 8 Αὐγ. 392) ἐν Κορωνεῖᾳ τῆς
Βοιωτίας· τὸ δ' ἐπέμνηον ἔτος εἰσέβαλεν εἰς
τὴν Κορινθίαν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐτελοῦντο τὰ
Ἰσθμια, καὶ ἀπεκόμισε πλουσίαν λείαν, ἀλλ'
ὑπέστη ἔπειτα ἤτταν, προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ
Ἀθηναίου Ἰφικράτους. Ἐν ἔτει 391 εἰσβα-
λὼν εἰς τὴν Ἀχαρνανίαν πολεμοῦσαν κατὰ
τῶν συμμάχων τῆς Σπάρτης Ἀχαιοῦν, ἐλη-
λάτησεν αὐτὴν, μόνον δὲ κατὰ τὸ μετὰ τοῦτο
ἔτος ἐπέφερε τὴν εἰρήνην μετὰ τῶν δια-
μαχομένων. Ἐν τῇ Ἀσίᾳ δ' ἐν τούτοις τὰ
συμφέροντα τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἔμενον
ἀπροστάτευτα, καὶ ὁ Ανταλκίδης ὑπέγραψε
συνθήκην ἀναγνωρίζουσαν τὴν ὑποταγὴν αὐ-
τῶν εἰς τοὺς Πέρσας, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ
καλύσῃ τοῦτο ὁ Ἀγησίλαος· ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι
συνωμολόγησεν εἰρήνην ἐπὶ τῷ ἔρω τῆς
διαλύσεως τῆς ἀντισπαρτιατικῆς συμμαχίας.
Ἀφ' οὗ δ' ὁ Σπαρτιάτης Φειδίδας παρασπόν-
δως, ἐν πλήρει εἰρήνῃ, ἐκυρίευσεν τὴν Καδ-
μείαν, ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν (382), οἱ δὲ
Θηβαῖοι ἐξαναστάντες ἠλευθερώθησαν (378),
ἐξεστράτευσεν τὸ ἐπιπὸν ἔτος κατ' αὐτῶν, ἀλλ'
ἀνεχαίτισθη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Χαβρίου, βοη-
θοῦντος τοῖς Βοιωταῖς, καὶ ὁ ἐν Λεόντροις
Θρίαμβος τοῦ Ἐπαμεινώνδου κατὰ τῶν Σπαρ-
τιατῶν (370) ἠλάττωσε τῆς Σπάρτης τὴν
δύναμιν καὶ τὴν ἐπιρροήν. Ὁ δ' Ἀγησίλαος
τὸ μετὰ τοῦτο ἔτος (369) ἐπολέμησε τοὺς
Ἀρκάδας· ὅτε δ' ἀπεσύρθη, ἠνώθησαν αὐτοὶ
μετὰ τῶν Θηβαίων καὶ εἰσέβαλον εἰς τὴν
Λακωνίαν· ὁ Ἀγησίλαος ὅμως δι' ἐπιδεξιῶν
στρατηγίας ἔσωσε τότε τὴν Σπάρτην· καὶ

αὐθις, ὅτε (362) ἐκ δευτέρου ἐκινήθη κατὰ τῆς Σπάρτης ὁ Ἐπαμεινώνδας, ἐπολέμησε κατ' αὐτοῦ ἐν Μαντινείᾳ, ἀλλ' ἠττήθη, καὶ εἰρήνη συνωμολογήθη, εἰς ἣν, ἄκοντος αὐτοῦ, ἀλλ' ἀδυνατούσης τῆς Σπάρτης ἄλλως νὰ πράξῃ, συμπεριελήφθη καὶ ἡ Μεσσηνία. Τότε δὲ, δυσανασχετῶν, μετέβη (361) μετὰ στρατοῦ, καὶ τοὶ ὑπέργηρος, εἰς Αἴγυπτον, ἵνα ὑποστηρίξῃ αὐτὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου. Καὶ ὁ μὲν Αἰγύπτιος βασιλεὺς Ταχώς ἠρνήθη αὐτῷ τὴν ἀρχηγίαν ἀλλ' ὁ ἐκβαλὼν καὶ ἀντικαταστήσας ἐκεῖνον Νεκτάναβις ἐπλήρωσε τιμῶν καὶ δώρων τὸν Ἀγχιλαον, ὅστις ἀπελθὼν ἐκεῖθεν, ἀπέθιωσε καθ' ὁδὸν (358), εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 84 (Πλουτ. Ἄγῃσι. — C. Nor. ὁμ. — Ξενοφ. Ἑλλ. Γ—ΣΤ.).

Ἄγῃσι πόλεις. Τρεῖς βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα. 1) Υἱὸς τοῦ Παισαίνου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον (394 π. X.) ἀγγλικός, ὑπὸ κηδεμόνα τὸν Ἀριστόδημον, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη 14. Ἐκστρατεύσας κατὰ Ἄργους (390), ἀπέτυχε τὴν δὲ Μαντινείαν ἐκυρίευσεν μεταστρέψας τὸν αὐτὴν διαρρέοντα ποταμὸν Ὀρίν. Ἀπέθανε δὲ (380) ἐν ἐκστρατείᾳ κατὰ τῆς Ὀλύνθου (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 8, 19. Δ, 2, 9. 7, 2. Ε, 2, 3). — 2) Υἱὸς τοῦ Κλεομάρτου, ἐβασίλευσεν ἐν ἔτος (371). — 3) Διεδέχθη (220) τὸν θρόνον τοῦ Κλεομένη Γ, καὶ ἐξώσθη ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως τοῦ Λυκούργου (Liv. XXXIV, 26).

Ἄγῃσι πόλεις, ἴδ. Κάρνεια.

Ἄγεις. Πολλοὶ βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα. 1) Υἱὸς Εὐρυθέου, γενάρχης τοῦ βασιλικῆς γένους τῶν Ἀγισθῶν, ἤματι περὶ τὰ 500 π. X. (Ἡρόδ. Ζ, 204), καὶ λέγεται καθυποτάξας τοὺς Ἐβιωτας (Στράβ. Η, 5). — 2) Ἄγεις Α, υἱὸς Ἀρχιδάμου Β, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγχιλαίου, βασιλεύσας ἀπὸ 426 μέχρι 398. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου θελήσαντα νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Ἀττικὴν, τὸν ἀπέτρεψε σεισμός· ἀλλὰ τὸ 425 ἡ εἰσβολὴ του ἐπέτυχεν (Θουκ. Δ, 2). Κατὰ τῶν Ἀργείων ἐκστρατεύσας (418) καὶ

ἀνακωχὴν δεχθεὶς, κατηγορήθη, καὶ μόλις ἀπέφυγε τὴν ποινήν. Τὸ ἐπιπὸν δ' ἔτος ἤρατο λαμπρὰν νίκην κατ' αὐτῶν (Θουκ. Ε, 64). Τὸ 413 καταλαβὼν ἀχώρως τὰ ὕψη τῆς Δεκελείας περὶ τὰς Ἀθήνας, ἃς μεγάλως ἐβλάψε διὰ τοῦτου, καὶ τὸ 405 συνεπολιόρησεν αὐτὰς μετὰ τοῦ Λυσάνδρου (Πλουτ. Λύσ. ΙΔ. — Ξενοφ. Ἑλλ. Α, 1, Β, 2). Διέπρεψε δὲ καὶ κατὰ τῶν Ἡλείων, καὶ τὸ 397 ἀπελθὼν εἰς Δελφοὺς, ἀπέθανε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 3, 1). Ὁ Ἀλκιβιάδης παρ' αὐτῷ καταλύσας ὅτε ἀπεδήμησεν εἰς Σπάρτην, ἐπιστεύετο δελεάσας τὴν γυναῖκά του Τιμαίαν, δι' ἧς καὶ ὁ Ἀγχιλαος καταβῆσθε ν' ἀποκλείσῃ τοῦ θρόνου τὸν υἱὸν αὐτῆς Λεωτυχίδα, ὡς νόθον (Πλουτ. Ἄγῃσι. Γ). — 3) Ἄγεις Β, υἱὸς Ἀρχιδάμου Γ, ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 338 μέχρι 330 (Πλουτ. αὐτ.) Κατ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου πράττων, ἔλαβε παρὰ τῶν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ σατραπῶν πλοῖα καὶ χρήματα καὶ ὀπταμιστῆρας Ἑλλήνας μισθωτοὺς, τοὺς ἐν Ἰσσοῦ ὑπὸ τὸν Δαρεῖον πολεμήσαντας, καὶ κατέλαβε τὴν Κρήτην. Ἐν Πελοποννήσῳ δ' ἐκυρίευσεν πολλὰς τῶν πόλεων αἰτίως ἐμακεδόνιον. Ὅτε δ' ἐπολιόρηκε τὴν Μεγαλόπολιν, ἐπελθὼν ὁ Ἀντίκατρος, τὸν ἐνίκησε, καὶ ὁ Ἄγεις ἔπεν εἰς τὴν μάχην (Ἀρριαν. Β, 13. — Curt. VI, 1—16. — Just. XII, 1). — 4) Ἄγεις Γ, υἱὸς Εὐδαμήδα Β, βασιλεύσας τὸ 244, κατανοήσας τὴν παρακμὴν τῆς πατρίδος του, ἣς οἱ πολῖται εἶχον περιορισθῆ εἰς 700 μόνον, καὶ τῆς αὐστηρότητος τοῦ Λυκούργου πολιτευματος ἀποστάντες, ἤδη ἀτρόφων ἐν πλούτῳ, καὶ ἡ γῆ, πρὶν πᾶσιν ἐξ ἴσου διανεμημένη, εἶχε περιέλθει ἤδη εἰς χεῖρας ὀλίγων, καὶ προσέτι καὶ γυναικῶν, ἐμελέτησε νὰ ἐπαναφέρει τὰ ἀρχαῖα ἤθη καὶ νόμιμα, διδοὺς αὐτὸς πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς λιτότητος. Καὶ πολλοὺς μὲν εὐρενοπαθεῖς τὸν φίλον του δὲ Λύσανδρον εἰς τὴν Ἐφορείαν διὰ τῆς ἐπιτροπῆς του προσαγαλὼν, ἐπρότεινεν εἰς τὴν Γερουσίαν ν' ἀπονεμηθῇ τὸ δικαίωμα τοῦ πο-

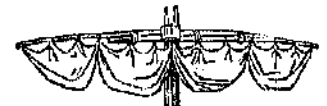
λίτου εἰς 4,500 (Πλουτ. Ἄγεις, ΣΤ—Η), αἱ δὲ λοιπαὶ γαῖαι νὰ διανεμηθῶσιν εἰς 15,000 περιοίκους, καὶ ν' ἀποκοπῶσι τὰ χρέη, προσφέρων πρῶτος τὰς ἰδίας του γαῖας πρὸς διανομήν. Καὶ ὁ μὲν λαὸς ἐπεκρότησεν εἰς τὰς γενναίας προτάσεις· ἀλλ' ἡ Γερουσία, ἐκ τῶν πλουσίων συγκατεμένη, ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν Λεωνίδου Β, τοῦ συμβασιλέως καὶ ἀντιπάλου τοῦ Ἄγιδος, ἀπεψήφισεν αὐτάς. Καὶ ἐξεθρονίσθη μὲν ὁ Λεωνίδας, διότι εἶχε νυμφευθῆ Ἀσιaticὰ τινα· ἀλλ' ἐξῆλθε τῆς Ἐφορείας καὶ ὁ Λύσανδρος, ὅτε ἐληξε τὸ ἔτος αὐτοῦ, καὶ διεδέχθησαν αὐτὸν οἱ τάναντια φρονούτες. Βιαιῶς ὁμῶς ἐξεδήληθησαν οὗτοι, καὶ μετὰ τῶν ἀντικαταστησάντων αὐτοὺς ἦν καὶ ὁ θεῖος τοῦ Ἄγιδος Ἄγχιλαος, ὅστις εἰς τότε ὑπεστήριζε τὸν ἀνεψιὸν του. Κατ' αὐτοῦ τὴν συμβουλὴν ὁ Ἄγεις ἐπρότεινε κατ' ἀρχὰς μόνον τῶν χρεῶν τὴν ἀποκοπήν, διότι χρεὴ εἶχεν ὁ θεῖος του· αὐτὴ δὲ καὶ ἐνεκρίθη· εἰς τὸ δεύτερον ὁμῶς μέτρον ἀντέστη ὁ Ἄγχιλαος, καθ' ὃ ἔχων γαῖας ὁ ἴδιος. Ὁ Ἄγεις συναξαστράτευσεν ἔπειτα μετὰ Ἀράτου καὶ τῶν Ἀγαθῶν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἀλλὰ μάχη δὲν ἐδόθη (Πλουτ. Ἄγεις, ΙΓ—ΙΕ). Ὅτε δ' ἐπ' ἀνήλθεν εἰς Σπάρτην, εἶρε τὸν λαὸν ἀγανακτοῦντα λίαν διότι ἠπατήθησαν αἱ πρῶται τοῦ προσδοκίαι, ἐξηρηθισμένον κατὰ πλείστον τοῦ Ἀγχιλαίου αὐθαίρεσιν, καὶ κηρυχθέντα ὑπὲρ τοῦ ἐκπαύτου Λεωνίδου, ὅστις καὶ ἐπανέκαμψεν. Καὶ ὁ μὲν Ἄγχιλαος ἐδραπέτευσεν, ὁ δὲ Ἄγεις κατέφυγεν εἰς ναὸν, ὃν κεισθεὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ, καταδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἐφόρων εἰς θάνατον, τὸ 240, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐφρονεῦθησαν καὶ ἡ μήτηρ, ὡς καὶ ἡ μάμμη του (Πλουτ. αὐτόθ. ΙΣΤ).

Ἄγκαλις. 1) Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος Λυκούργου καὶ τῆς Εὐρυνομῆς, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἠρυσάντων τὸν Καλυδώνιον κάπρον. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀγαπήνωρ ἐστρατήγει τῶν Ἀρκάδων κατὰ τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 609) κατὰ τὴν ἐπάνοδοι δὲ, εἰς τὴν Κύπρον πλανηθεὶς,

ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Πάφον, καὶ ἱδρυσεν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης (Ἀπολλ. Α, 8, 2). — 2) Αἰτωλὸς ἐκ Πλευρόνης, ὃν τρεῖς ἐνίκησεν εἰς πάλιν ὁ Νέστωρ (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 635). — 3) Υἱὸς τοῦ Πισσαίδου καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Πελοπόννησος εἰς τὴν Σάμον τῆς Κεφαλληνίας, Ἀργοναυτὴς ἐπίσης, κομισίας δὲ, προσταγῆ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀποικίαν εἰς τὴν ἐξ αὐτῆς Σάμον κληθεῖσαν νῆσον (Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 185. — Καλλ. εἰς Δηλ. 50). Περὶ αὐτοῦ διηγῆται ὁ Παισαίνος (Ζ, 4, 2), ὅτι μάντις, βλέπων αὐτὸν φυτεύοντα ἄμπελον, τῷ προείπεν ὅτι δὲν θὰ πῆθαι ἐκ τοῦ οἴνου αὐτῆς. Ὅτε δὲ μετὰ ἔτη, πληρώσας οἴνου φιάλην, ἐμελλε νὰ πῆθαι αὐτὸν χλευάζων παρόντα τὸν μάντιν, οὗτος τῷ εἶπε· «Πολλὰ μεταδὲ πέλει κύλικου καὶ χέλιου ἄκρου.» Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀγγελέντος ὅτι ἄγριος κάπρος ἐδῆου τὴν χώραν, ὁ Ἄγκαλις κατέθεσε τὴν κύλικα, ὤρισεν κατὰ τοῦ κάπρου, καὶ ἐφρονεῦθη ὑπ' αὐτοῦ, οὕτω πληρωθείσης τῆς προφητείας.

Ἄγκιστρον, ἴδ. Ἄρπη.

Ἄγκυνη, δεσμὸς τῆς κεραίας πρὸς τὸν ἰστὸν, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ἐκ λύχνου κε-

ραμίνου. Ἡ διπλῆ ἄγκυνη ἦν ἡ διὰ διπλοῦ σχοινίου ἰσχυροτέρα.

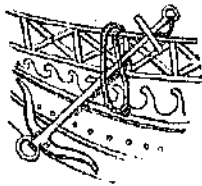
Ἄγκυλη, λωρίδιον πρὸς δεσμὸν, ἰδίως 1) εἰς τὰ ἀκόντια (ἴδ.) — 2) εἰς τὰς κρηπίδας, τὸ διερχόμενον δι' ὀπῶν εἰς τὸ δέρμα καὶ προσδεῖον αὐτάς εἰς τὸν πόδα.

Ἄγκυρα, πόλις ἐμπορικωτάτη τῆς μεγάλης Φρυγίας, ἣς ἡ ἱδρυσις ἀπεδίδετο εἰς τὸν Μίδαν· μετὰ τὴν εἰσβολὴν δὲ τῶν Γαλατῶν, πρωτεύουσα τῆς Γαλατικῆς φυλῆς τῶν Τεκτοσάγων, καὶ, ἐπὶ Ῥωμαίων, πρωτεύουσα Γαλατίας τῆς πρώτης λεγομένης (Ἀρρ.

B, 4, 1. — Curt. III, 4. — Liv. XXXVIII, 24).
Ἐγείρασα δὲ ναυὸν εἰς τὸν Αὔγουστον, ἐπέγραψεν εἰς τὸ ἐπιστόλιον αὐτοῦ ἀντίγραφον ἐν μέρει ἀνευρεθὲν τῆς ἐλληνολατινικῆς ἐπιγραφῆς ἣν ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε χαράξει ἐν Ῥώμῃ περιλαμβάνουσαν τὰς κυριωτέρας πράξεις αὐτοῦ.
— 2) Πόλις τῆς Φρυγίας πρὸς τῇ Μυσίᾳ.

Ἄγκυρα, ἡ τῶν πλοίων, ἐνομιζέτο ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ τῶν Ὑρρηγῶν, ἢ ὑπὸ τοῦ Εὐκαλάμου ὑπὸ τινῶν δ' ὑπελαμβάνετο ὡς ἐφευρέσει τὸ βασιλεῶς Μίδου, οὗ καὶ ἡ πρώτη ἄγκυρα διατηρεῖτο ἐπὶ Παυσανίου ἔτι (Α, 4, 5), εἰς τὸν ἐν Ἄγκυρᾷ ναῦν τοῦ Διός.

ΕΚ ΣΤΗΛ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ

λα μετὰ μαλύδου, ἢ κάλαθοι πλήρεις λίθων, ἢ σάκκοι ἄμμου. Καθ' Ὀμηρον, τῆς πρύμνης στρεφομένης πρὸς τὴν ὄχθην, ἐρρίπτετο ἐκ τῆς πρύμνης εἰς τὴν θάλασσαν λίθος εἰς σχοινίον προσδεδεμένος, καὶ ἐντὴ καλούμενος, ἢ δὲ πρύμνη προσεδέετο εἰς δένδρον, λόφον ἢ λίθον διὰ προτόνων ἢ πρυμνησίων (Παλαμαρίων. — «Πρυμνήσι ἀνάψαι»). Αἱ δὲ μετὰ ταῦτα σιδηραὶ ἄγκυραι, εἶχον ἢ ἓνα ὀδόντα, καὶ ἐλέγοντο ἐτέρστομοι, ἢ δύο, αἱ ἀμφίστομοι ἢ ἀμφίβολοι. Εἶχε δ' ἕκαστον μέγα πλοῖον πολλὰς ἄγκυρας, ἂν μία, ἢς ἐν ἀνάγκῃ μόνον ἐγίνετο χρῆσις, ἐλέγετο ἱερά. «Λίριον δὲ τὴν ἄγκυραν» ἐδήλου ἀποπλέειν.

Ἄγκων, ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, πόλις τοῦ Πικηνοῦ, κειμένη ἐπὶ ἀγκῶνος τῆς παραλίας, ἰδρύθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Σαρακουσίων, ἐπὶ Διονυσίου Α, τὸ 394. Κατασκευάσαντος δ' αὐτῆ τοῦ Τραϊανοῦ λαμπρὸν λιμένα, ἐγένετο πόλις ἐμπορικωτάτη. Μνημονεύονται δ' ἐν αὐτῇ ἀφίς τοῦ Τραϊανοῦ, ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, ὡς καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἐργαστήρια τῆς κορυφῆς, καὶ τῆς περιχώρου αἱ ἀμπέλοι καὶ ὁ οἶνος (Στράβ. Β, 240).

Ἄγλαῖα, μία τῶν Χαρίτων. Ἰδ. Χάριτες.

Ἄγλαόφαιμος, λεγόμενος ὅτι ἐδίδασκε τὸν Πυθαγόραν τὰς ἐρπικὰς τελετάς.

Ἄγλαοφῶν, ζωγράφος, πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου (Civ. Or. III, 7. — Quine. XI, 10).

Ἄγνισμός, ἴδ. Καθαρισμός.

Ἄγορά ἦν ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς χρόνοις ἢ συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἢ μεταγενεστέρως ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησία (ἴδ.) κληθεῖσα. Καὶ εἰς αὐτὴν συνήρχοντο μὲν πάντες, ἀλλὰ μόνον ἵνα ἀκούσῃ τὰς ἀποφάσεις, ἴσως καὶ τὰς συζητήσεις, τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν προύχόντων, οὐχὶ δὲ ἓνα καὶ οἱ ἴδιοι συζητῶσι (Ἄριστ. Ἀθ. Νικομ. I, 17). Οὐχ ἦρτον ὁμοῦς ἐθαυρεῖτο τὸ «εἰς τὴν ἀγορὰν εἰσιναί» ὡς πολῦ τιμον δικαίωμα τῶν Ἑλληνικῶν λαῶν, καὶ ὁ Ὀμηρος (Ὀδυσ. I, 112) ὡς ἀγρίους περιγράφει τοὺς Κύκλωπας ἀποσιν οὐτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὐτε θέμιστες. Ἄλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ἀγορὰ ἐκαλεῖτο ἐν ἐκάστῃ πόλει τὸ μέρος ἐνθα ὁ λαὸς συνέρρεε δι' ἀγοραπωλησίας, συνήθως κατὰ τὸ κέντρον τῆς πόλεως, ἐν Ἀθήναις βορειοδυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς παραθαλασσίους δὲ πόλεις παρὰ τὴν ἕκτῃν καὶ ἑκκοσμοῦντο, ὡς ἐν Ἀθήναις, διὰ στοῶν, ναῶν καὶ ἀγαλμάτων (ἴδ. Ἀττικῆ, Πινύξ), διότι ὑπῆρχον «θεοὶ ἐπίσκοποι ἀγορᾶς» (Δισκόλ. Ἐπτ. ε. Θ. 271), καὶ Ἐριμῆς Ἄγορας ἐλατρεύετο ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων. Ταύτην δὲ κατελύθησεν ἔτι μᾶλλον ὁ Κίμων, καὶ ἐφύτευεν αὐτὴν πλατάνοις, ὧν εἰς ὀφθαλμῶν, ἢ ἴσως ἐκείνων ἀπόγονος, ἐσώζετο ἔτι εἰς τὴν αὐτὴν θεοῖν καὶ μετὰ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἀπελευθέρωσιν. Διατηρεῖτο δ' ἡ ἀγορὰ, κατὰ τὰ πωλούμενα εἶδη, ἄρτον, ὄψα, ἰχθῦς, στεφάνους, ἄνθη, καλλιτεχνήματα, κτλ., ἢ ἐνίοτε καὶ κατὰ τὴν προέλευσιν τῶν πωλητῶν, εἰς διάφορα μέρη, ἃ ἐκαλοῦντο κύκλοι, περιέχοντα ἐργαστήρια καὶ σκηναίς. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἐχρῶντο ἐλευθέρως τῇ ἀγορᾷ, ἀλλ' οἱ ξένοι καὶ οἱ μέτοικοι κατέβαλλον φόρον εἰς τὸν ἀγορανόμον. Κοινὸν

δ' ἔθος ἐπεκράτησε κατ' ὄλιγον τὸ ἀπεριεργεσθαι κατὰ τὴν ἀγορὰν» καὶ μάλιστα κατὰ τὰς πρωινὰς ὥρας (9—12) ἢ «πλήθυσκα ἢ ἀγορὰ» (Ἡροδ. Β, 173, Ζ, 223), καὶ ἡ ἐναρξίς αὐτῆς ἠγγέλλετο διὰ κωδωνοκρουσίας. Διὰ δὲ τὴν εἰς αὐτὴν συρροὴν τοῦ ὄχλου, ἢ λέξις ἀγοραῖος, ἐπ' ἀνθρώπου, ἐπεκράτησε σημαίνουσα τὸν χυδαῖον. Καὶ αἱ θερηκευτικαὶ πομπαὶ δὲ διήρχοντο συνήθως διὰ τῆς ἀγορᾶς. Ἡ ἐν Πειραιεὶ ἀγορὰ ἐνομιζέτο «Ἴπποδαμῖα» ἐκ τοῦ οἰκοδομήσαντος αὐτὴν (ἴδ. Ἴπποδαμῶς). Κατὰ Βιτρούδιον δὲ (V, 4) ἦσαν αἱ ἀγοραὶ συνήθως τετράγωνοι, καὶ αἱ στοαὶ αὐτῶν εἶχον καὶ ὑπερῖθα. Εἰς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους ἐκδομοῦντο πολυτελεῖς ἀγοραὶ καλλεισμέναι καὶ καθ' ἑαυτὰς εἰς ἰδιαιτέρη μέρη τῶν πόλεων (Vitr. Arch. V, 1).

Ἄγορακρίτος, Πάριος γλύπτης, μαθητῆς τοῦ Φειδίου, καὶ τόσον ἐκτιμώμενος ὑπ' αὐτοῦ, ὥστε ἐλέγετο ὅτι τῷ ἐπέτρεπεν ὁ μέγας καλλιτέχνης νὰ πωλῇ ἔργα τῆς ἐκείνου γλυφίδος ὡς ἴδια ἑαυτοῦ. Βιργίλιος δ' ἐν Ἀθήναις τὸ ἀγαλμα τῆς μητρὸς τῶν θεῶν (Pl. XXXVI, 43), ὃ ὁ Πausanias (Α, 3) λέγει τοῦ Φειδίου. Διὰ κατασκευὴν δ' ἀγάλματος Ἀφροδίτης διηγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἀλκαίμενος, καὶ ταύτου νικῆσαντος, τὸ ἔργον τοῦ Ἀγορακρίτου ἀνετέθη εἰς Ῥαμνοῦντα ὡς Νέμεσις (Pl. αὐτόθ.), ἦτις καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Πausanίου ἐκλαμβάνεται ὡς ἔργον τοῦ Φειδίου. Καὶ ἐν Κερωνεῖα δὲ κατασκευάσεν ἀγάλματα χαλκῷ Διὸς καὶ Ἀθηνᾶς Ἰωνίας.

Ἄγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐπιτηροῦντες, ἐν Ἀθήναις δέκα, εἰς ἐκφυλλῆς ἐκάστης, 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 5 διὰ τὸν Πειραιᾶ. Ἐρρόντιον περὶ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐκόσμησις καὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀφειδεδῆν (Θεόφρ. ἐν Ἀρποκρ.), δηλαδὴ τῆς μὴ δολιπέσεως κατὰ τὰς ἀγοραπωλησίας, καὶ εἰσέπραττον τὸ ξενικὸν γέλιον, δι' οὗ οἱ ξένοι ἠγάραζον τὸ δικαίωμα τοῦ φέρειν ὄνια εἰς τὴν ἀγορὰν. Τοὺς κοινούς δὲ παραβάτας ἐδί-

καιούντο νὰ τιμωροῦσι διὰ πλήρησιν, δι' ὃ καὶ ἔφερον ἱράντα ἢ μάστιγα.

Ἄγοραυλος, 1) ἴδ. Ἀθηνᾶ καὶ Κέκροψ. — 2) Γυνὴ τοῦ Κέκροπος, καὶ θυγάτηρ Ἀκταίου τοῦ πρώτου βασιλεῦς τῶν Ἀθηναίων.

Ἄγραφοῦ γραφή. ἴδ. Γραφή.

Ἄγραφοι νόμοι, οἱ φυσικοὶ, οἱ ἐκ τῶν θεῶν (Διὸς, Θέμιδος, Δίκης) ἀμέσως πηγύζοντες, ἄγραφα ἢ ἀσφαλιή νόμιμα (Σοφ. Ἄντ. 405. Οἶδ. στ. 865), πηγὴ καὶ βῆσις τῶν ἀνθρωπίνων γραπτῶν, καὶ ἰσχυρότεροι ἐκείνων. Ἐξ αὐτῶν προέρχονται τὸ πρῶτον οἱ κατὰ τὰ ἥθη νόμοι, οἱ ἐν τοῖς παναρχαίοις καιροῖς ἐπὶ τῶν ἀνάκτων ἰδίως ἰσχύοντες καὶ ὑπ' αὐτῶν διαπόμνοι. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπικρατίαν τῶν γραπτῶν νόμων, ἢ παράβασις αὐτῶν ἔφερε παρὰ τοῖς ἑαυτοῦς σεβόμενοις ἀσφαλίῃ ἀμολογούμενην (Περκλ. ἐν Θυ. Β, 37). Ἐπειδὴ δ' ἡ πρὸς τοὺς ἀγράφους ἀσέβεια ἐπιφέρει καὶ τὴν πρὸς τοὺς γραπτοὺς, τίθειν ἔ Ἀριστοτέλης (Πολ. Γ, 11, 6) ἐκείνους ἀνωτέρους τούτων. Ἐτι κυριώτεροι καὶ περὶ κυριωτέρων τῶν κατὰ γράμματα νόμων οἱ κατὰ τὰ ἥθη εἰσίν.

Ἄγριανες, Ἰσθμιαὶ κωμῆδες, περὶ τὸν Ἰστρον, μετὰ τῷ Ροδόπῃ καὶ Αἰμίω οἰκοῦντες, καὶ ὡς ψιλοὶ (ταξῆται) ἐν τοῖς στρατοῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου καταταγμένοι.

Ἄγριάνειο, ἑορτὴ νεκρωσίου μνημονίου ἐν Ἀργεὶ καὶ Θήβαις (Ἡσύχ.). ἴσως τὰ αὐτὰ τοῖς Ἀγριωνίοις.

Ἄγριεὺς, ἴδ. Ἀπόλλων.

Ἄγριος, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Εὐρύτης, καὶ πατὴρ τοῦ Θεορίτου.

Ἀγρίππας. 1) (M. B.), τοῦ Λύγουστοῦ ἀγαπητὸς γαμβρὸς, ἀνήγειρε τὸ Πάνθειον ἐν Ῥώμῃ. — 2) Ἀγρίππας (Ἡρώδης), ἐπὶ Κλαυδίου διοικητῆς τῆς Ἰουδαίας, ἐφυλάκισε τὸν Ἀπόστολον Παῦλον καὶ ἀπεκεφάλισε τὸν Ἰωάννην. — 3) Υἱὸς τοῦ προλαβόντος. Πρὸ αὐτοῦ ἀπήγγειλεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν ἀπολογίαν του. Ἀπέθανεν 100 μ. X.

Ἀγριώνια, ἑορτὴ τριετηρική χειμερι-
νῆ τοῦ ἐπιλεγομένου Ἀγριωνίου Διονύσου
ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας, ἐν νυκτὶ δι' ὀρ-
γίων τελευτούμενη ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἐπ' αὐ-
τῆς ὁ ἱερεὺς τοῦ θεοῦ ἔθος ἦν νὰ διώκῃ ξι-
φῆρης παρθένον τινὰ ἐκ τοῦ ἀρχαίου γένους
τῶν Μινυῶν, καὶ ἂν τὴν ἐφθάνε, νὰ τὴν φο-
νεύῃ. Καὶ ἀπέφυγον μὲν τὸν φόνον ἐν τοῖς
μετέπειτα χρόνοις, ἀλλὰ συνέθη τοιοῦτος ἐπὶ
Πλουτάρχου (Ἑλλ. Ζητ. ΑΗ, 112. — Π.
Ζ, 102). Ἡ αὐτὴ τελετὴ ἐτελεῖτο καὶ ἐν
Θήβαις ἴσως, καὶ ἐν Ἀργεῖ (ἴδ. Ἀγριώνια).

Ἀγρονόμος, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, τῆς τά-
ξεως κατὰ τοὺς ἀγρούς ἐπιμελουμένη (Πλάτ.
Νομ. ΣΤ, 617. — Ἀριστ. Πολ. ΣΤ, 5).

Ἀγροτέρα, ἴδ. Ἀρτεμῖς.

Ἀγρων, βασιλεὺς τῆς Ἰλλυρίας, βοη-
θῆσας Δημήτριον Β, τὸν Μακεδόνα κατὰ τῶν
Αἰτωλῶν, καὶ μετὰ τὴν νίκην ἀποθανὼν ἐξ
ἀκραςίας τὸ 230 π. Χ. (Λίν. ὁρ. ΧΧ. — Φιοι.
Π, 5).

Ἀγυεὺς, ἴδ. Ἀπόλλων.

Ἀγύριον, πόλις τῆς Σικελίας παρὰ
τῇ Ἐννῃ, πατρίδι τοῦ Διοδώρου.

Ἀγύρριος, Ἀθηναῖος, τιμωρηθεὶς ἐπὶ
καταχρήσει, αἶτα δὲ τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ
αὐτῷς κτησάμενος, διότι ἐπρότεινε τὴν αὔξη-
σιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ εἰς 3 ὀβολούς. Ὦνο-
μάσθη δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου
καὶ ναύαρχος (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 31). Ἄλλ'
ὑπὸ τῶν κωμικῶν, ὧν ἠλάττωσε τὸν μισθόν,
πολλάκις χλευάζεται (Ἀριστ. Βάτρ. 360.
Ἑκκλ. 184).

Ἀγύρται, ἐπαίται ψευδομάντις, τὴν
χώρην διατρέχοντες μετ' ἀγαλμάτων καὶ ἄλ-
λων ἱερῶν τῶν θεῶν, καὶ γοητείας ἢ προφη-
τείας πωλοῦντες, προσέτι καὶ διὰ κύδων ἢ
στίχων, οὗς ἔφερον ἐν κάλπῃ, τὸ μέλλον προ-
λέγοντες. Οἱ χείριστοι ἦσαν οἱ Μητραγύρται,
οἱ ἐν ὀνόματι τῆς μεγάλης μητρὸς, τῆς θεᾶς
Κυβέλης, ἑαυτοὺς κολοβοῦντες καὶ τραυματι-
ζοντες, περιφέροντες δὲ κράτῃ τυμπάνων καὶ
αὐλῶν τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, καὶ φορολογοῦν-

τες τοὺς εὐπίστους. Οἱ Ῥωμαῖοι περιώρισαν
εἰς ῥητὰς ἡμέρας τὴν ἐμφάνισιν αὐτῶν (Cic.
Legg. II, A).

Ἀγχεσμος, ὄρος παρὰ τὰς Ἀθήνας,
ἢ κορυφὴ τοῦ Λυκαβητοῦ, μετὰ βωμοῦ τοῦ
Διὸς (Παυσ. Δ, 32).

Ἀγχιόλη ἢ **Ἀγχιόλος**, 1) πόλις
τῆς Θράκης παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον (Στράβ.
Ζ, 319). — 2) Ἀρχαία πόλις τῆς Κιλικίας,
ἐπὶ τοῦ μικροῦ ποταμοῦ Ἀγχιαλέως, παρὰ
τοῦ Κόδου τὰς ἐκβολὰς (Στράβ. ΙΔ, 672. —
Ἄρρ. Β, 5, 2).

Ἀγχιόσης, συγγενὴς τοῦ Πριάμου, ἄρ-
χων ἐν Δαρδάνῳ ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ ὄρους τῆς
Ἰθῆς. Τοῦ Διὸς υἱὸς ἦν ὁ Δάρδανος, τούτου
ὁ Ἐριχθόνιος καὶ τοῦ Ἐριχθονίου ὁ Τρῶς,
ἔχων δύο υἱούς, τὸν Ἀσπάρακον καὶ τὸν Ἴλον
τοῦ Ἀσπάρακου δ' υἱὸς ἦν ὁ Κάπυς, πατὴρ
τοῦ Ἀγχιόλου· μήτηρ δ' αὐτοῦ ἦν Θέμις, θυ-
γάτηρ τοῦ Ἴλου, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Λαομέδον-
τος, ὅστις ἦν ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου (Ὀμ.
Ἰλ. Υ. 215—240). Ἡ Ἀφροδίτη, ἀγαπή-
σασα τὸν θεοεικελὸν ἄνδρα, ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ
τὸν Αἰνείαν (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἄρρ.). Ἐπειδὴ
ὄμως μετὰ ταῦτα ἐκαυχῆθη αὐτὸς παρὰ τοῖς
ἀνθρώποις διὰ τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα τῆς
θεᾶς, ὁ Ζεὺς τὸν ἐκραύνησε, καὶ κατὰ τοὺς
μὲν τὸν ἐτύφλωσε, κατ' ἄλλους δὲ τὸν κατέ-
στησε χυλὸν, ἢ καὶ τὸν ἐφόνευσε. Κατὰ τὸν
Βιργίλιον δὲ (Ἄην. II, 707), ἐπὶ τῆς ἀλώσεως
τῆς Τρωάδος, χυλὸν ὄντα, ὁ υἱὸς τοῦ Αἰ-
νεῖας τὸν ἔλαθεν ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ τὸν
ἔφερον ἔξω τῆς πορθουμένης πόλεως, μεθ' ὃ
αὐτὸς παρηκολούθησε τὸν Αἰνείαν ἐπὶ τῆς
φυγῆς του εἰς Ἰταλίαν, βοηθῶν αὐτὸν διὰ τῶν
συμβουλῶν του, καὶ ἀποθανῶν ἐν Σικελίᾳ,
ἐτάφη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἐρωκος (Αὐτ. III, 710).

Ἀγχιστεία, οἱ κληρονομικὰ δικαίω-
ματα κεκτημένοι συγγενεῖς, μέχρι τέκνων
τῶν ἐξαδέλφων.

Ἀγών ἐλέγετο, ὡς πρὸς τοὺς ἀντιδί-
κους, ἢ διαδικασίαν. Ὑπῆρχον δὲ κατηγορίαι
ἂν ἢ ποινὴ ὠρίετο ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου

καὶ ἄλλαι ὧν ἢ ποινὴ ἐπαφίετο εἰς τὴν ἐκτί-
μησιν τῶν δικαστῶν. Αὐταὶ ἐκαλοῦντο ἀγῶ-
νες ἀτίμητοι, ἐκείναι δὲ τιμητοὶ, διότι «τι-
μῆσθαι τινὶ τιμῶς» ἐλέγετο τὸ προτείνειν
ποινὴν τινα κατὰ τοῦ ἀντιδίκου, καὶ ἐπομέ-
νως ἀτίμητοι ἦσαν οἱ δι' οὗς τοιοῦτο τίμημα
δὲν ἠδύνατο νὰ προταθῇ, καθ' ὃ ὠρισμένον
ἤδη ὑπὸ τοῦ νόμου. Ὁ δ' ἐναγόμενος ἠδύνατο
ἀντιτιμῆσθαι, ἢτοι ν' ἀντιπροτείνῃ τὴν
ἐλάσσονα ποινὴν, ἥτις αὐτὸς ἐνόμιζεν ὅτι τῷ
ἀγῶνι. Βέβαιον δὲν εἶναι ὅτι οἱ δικασταὶ ὠ-
ρεῖλον νὰ ἐκλέξωσι μεταξὺ τῶν δύο προτά-
σεων, ἢ ἂν ἠδύνατο αὐτοὶ νὰ ἐπιβάλωσι ποι-
νὴν κατὰ τὸ δοκοῦν. Εἰς τοῦ Σωκράτους τὴν
δικὴν οἱ κατηγοροὶ αὐτοῦ ἐπρότειναν τὸν θά-
νατον, ἐν καὶ ἐδέχθησαν οἱ δικασταὶ, ἀλλὰ
τοῦτο ἴσως ἐρεθισθέντες, διότι ὁ Σωκράτης
ἀντεῖπεν ὅτι τῷ ὠφέλιμο ἀμοιβή, καὶ ἵνα μὴ
νον συμμορφωθῇ πρὸς τὸν νόμον ἀντιπροτείν-
εν ἐλάχιστόν τι τίμημα.

Ἀγῶνες, ἴδε Ἰσθμια, Νέμεα, Ὀλύμ-
πια, Πύθια, καὶ Γυμνάσιον.

Ἀδο, ἀδελφὴ Μανυσώλου, τοῦ βασιλέως
τῆς Καρίας καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἀρτεμι-
σίας, ἐνυμφεύθη τὸν ἕτερον ἀδελφόν της Ἰδρί-
κον, καὶ μετὰ τὸν θάνατον καὶ τῶν τριῶν ἐ-
κείνων, διεδέχθη τὸν θρόνον αὐτῆ (343 π. Χ.)
ἀλλὰ, βοηθεῖα τῶν Περσῶν, ἐξέβαλεν αὐτὴν
ὁ νεώτερος ἀδελφὸς της Πιξόδαρος, ἐν μετ'
ἄλλῳν διεδέχθη ὁ γαμβρὸς αὐτῆς Ὀροντο-
δάτης. (Διόδ. ΙΣΤ, 74). Ἡ δὲ Ἀδο διετή-
ρησε μόνον ἐν ὀρεινῶν φρούριον, τὴν Ἀλίνδαν,
ἣν παρέδωκεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Οὗτος δὲ,
ἐξ εὐγνωμοσύνης, ὅτε ἐκυρίευσεν τὴν Περσίαν,
τῇ ἀπέδωκε τὴν Καρίαν πᾶσαν (Πλούτ. Ἀ-
λέξ. I, KB. — Ἄρρ. Α, 22, Β, 5. — Διόδ.
ΙΖ, 24).

Ἀδαμόντιος, ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξαν-
δρείας Ἰουδαῖος, περὶ τὸ 415 μ. Χ. μετα-
βάς εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἠσπάσθη τὸν χρι-
στιανισμὸν, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα
του, ἔγραψε «Φυσιολογικὰ» εἰς βιβλία δύο
κατὰ Πολέμωνα, καὶ «περὶ ἀνέμων.»

Ἀδάμας, παρ' Ἡσιόδῳ τὸ πρῶτον
ἀπαντωμένη λέξις, καὶ δηλοῦσα θεῖον γάλυ-
θα, ὑπερβαλλούσης σκληρότητος, χρησιμεύον-
τα εἰς καταρτισμὸν τῶν θείων σκευῶν, οἷον
τοῦ δρεπάνου τοῦ Κρόνου (Ἡσ. Θεογ. 161),
τοῦ κράνους τοῦ Ἡρακλέους (Αὐτ. Ἄσπ. Ἡρ.
137), τῶν δεσμῶν τοῦ Προμηθέως (Αἰσχ.
Πρ. δεσμ. 6), τοῦ ἀρότρου τοῦ Αἰήτου (Πινδ.
Πυθ. Δ, 398)· καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἐξ αὐτοῦ
ἦσαν οἱ ἀμετάβλητοι πίνακες τῶν Μοιρῶν (Ον.
Ματ. XV, 313), ἢ ἄλλοις τοῦ Κερβερού (Sen.
Herc. F. 808), αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου (Prop. IV,
11, 4) καὶ αἱ τῶν κολαζομένων (Virg. Ἄην.
6, 551). — Ἦν δὲ βεβαίως μᾶλλον ποιη-
τικὴ ἐπίνοια καὶ ἔκφρασις ἢ ὅτι ἠντίετο
ὠρισμένον τι μέταλλον. Ἀδάμας δ' ἐν με-
ταγενεστέροις χρόνοις (Plin. XXXVII, 4,
15) ἐλέγετο καὶ ὁ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶτι φέ-
ρων πολυτίμος λίθος, καθ' ὃ μὴ τεμνόμενος
ὑπὸ τῶν τότε μόνων ἐν χρήσει σιδηρῶν ἐρ-
γαλείων.

Ἀδεῖα (ἢ δεῖος), νομικῶς, ἢ ἐξασφάλι-
σις κατὰ καταδιώξεως διὰ τινὰ ἐπιχειρήσιν ἢ
πρότασιν κατὰ Δημοσθένη δὲ (Μειδ. 525, 2),
τιμὴ ταπεινὴ μετὰ τῆς στεφανώσεως. Ἐ-
νοιοὶ ἢ δούλοι ἐδέοντο ἀδείας πρὸς μήνυσιν
ἐγκλήματος κατὰ τῆς κοινῆς ἀσφαλείας (Λυσ.
Ἄγρ. 55. — Ἀνδοκ. μυστ. ΙΒ, 25. — Πλούτ.
Περ. ΑΑ). Ἀδεῖα ἀπῆρτετο καὶ διὰ τὸν προ-
τείνοντα τὴν ἀπόλυσιν δημοσίου ἐφειλέτου καὶ
τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἄρσιν τῆς ἀειμίας, καὶ ἀνευ
ἀδείας δὲν ἠδύνατο ὁ δημόσιος ἐφειλέτης νὰ
μετάσχη τῆς κυβερνήσεως. Ἐχορήγει δὲ τὴν
ἀδεῖαν κυρίως ἢ ἐκκλησία τοῦ δήμου, εἰς τι-
νας δὲ περιστάσεις καὶ ἡ Βουλὴ.

Ἀδείμαντος, 1) Κορινθῖος, στρατη-
γὸς τῶν Κορινθίων ἐπὶ τῶν μηδικῶν. Κατὰ
τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ἀρτεμισίου φοβηθεὶς, ἤ-
θελε ν' ἀναχωρήσῃ ἀλλ' ὁ Θεμιστοκλῆς τὸν
ἔπεισε νὰ μείνῃ διὰ δωροδοκίας. Κατὰ δὲ τὴν
τῆς Σαλαμῖνος, ἀνεχώρησε μετὰ τῶν πλοίων
του εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς τῆς μάχης (Ἡρόδ. Η, 55,
59, 94). — 2) Εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατη-

γῶν κατὰ τὴν ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς ναυμαχίαν (405 π. Χ.), κατηγορηθεὶς ἐπὶ προδοσίᾳ (Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 30, 32. — Λυσ. Ἀλκιβ. 311).

"Αδης, ἐπὶ Ὀμήρου, *Λίδης*, *Λίδω* τοῦ θεοῦ τοῦ Ἄδου ὀνόματα (Ἰδ. Πλούτων), ἐθεωρεῖτο ἐπὶ Ὀμήρου (Ἰλ. Υ, 61) ὡς ζοφερά ἔκτασις ὑπὸ γῆν, πρὸς δυσμάς, πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δὲν φθάνουσιν· εἶχε δ' εἴσοδον καὶ προαύλιον. "Ὅτε ὁ Ὀδυσσεύς ἠθέλησε νὰ ἐπιναφέρῃ ἐκ τοῦ Ἄδου τὸν Τειρεσίαν, ἐπλευσε μέχρι τοῦ δυτικῆς πέρατος τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν Κιμμερίων τὰ νέφη καὶ τὴν ὀμίχλην εὖρε τραχεῖαν ἀκτῆν, εἰς ἣν ἐφύοντο ἄγρια καὶ ἀκαρπα δένδρα (Ὀδυσ. Κ, 508. Λ, 14). Ἐνταῦθα ἄρχεται ὁ ἀσφοδεῖος *Λειμῶν*, ἐκτεινόμενος ὑπογείως δι' ἔλας τοῦ Ἄδου (Αὐτ. Λ, 539, 573. Ω, 13). Τὸ βαθύτατον δ' αὐτοῦ, τὸν κυρίως Ἄδην, κατεῖχε τὸ *Ἐρεβος*, μέχρις οὗ δὲν προσέβη ὁ Ὀδυσσεύς (Λ, 564, 627). Διαρρέει δὲ τὸν Ἄδην ὁ φοβερός ποταμὸς, ἡ *Στὴξ*, εἰς ἐν καὶ οἱ θεοὶ ὀμνύουσι (Ἰλ. Θ, 369. Ὀδ. Ε, 185), καὶ τὸν θάνατον ἑαυτοῖς ἐπαρώμενοι ἐὰν ἐπιώρουν. — Μεταγενεστέρως δὲ πλείονα καὶ ἀκριβέστερα ἐμυθεύθησαν περὶ Ἄδου. Οὕτως ἐκ τῆς γῆς πολλαὶ ἐγνωρίζοντο σκοτειναὶ κάθοδοι εἰς αὐτὸν, ὡς τὸ Ταίναρον ἐν Λακωνίᾳ, ὁ Κολωνός ἐν Ἀθήναις, καὶ ἄλλαι ἐν Ἐρμιόνη, ἐν Κύμῃ τῆς Ἰταλίας. Φοβεροὶ ποταμοὶ τὸν διέρρουν ἢ τὸν περιεκύκλουν, ἡ *Στὴξ* πρὸ πάντων, ἣτις, ὡς προσωποποιήσις, ἐλέγετο θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μήτηρ δὲ τοῦ Ζήλου, τῆς *Νίκης*, τοῦ Κράτους καὶ τῆς *Βίας*, οἰκοῦσα κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἄδου βραχυῶδη μέγαρα, ἃ ἔφερον ἀργυροὶ κίονες, καὶ δι' αὐτῶν ἔρρει ἀπὸ τῆς δεκάτης πηγῆς τοῦ Ὠκεανοῦ τὸ φερώνυμον αὐτῆς ὕδωρ (Ἡσιόδ. Θεογ. 361, 383, 775), εἰς δ' ὁ Ζεὺς ἐπέβαλλε τοῖς θεοῖς καὶ ἀνθρώποις τὸν μέγαν ὄρκον. Ὁ *Κάκυστος* ἦν, καθ' Ὀμηρον, ἐκροή τῆς *Στυγός*· μνημονεύει δ' ὁ αὐτὸς (Ὀδ. Κ, 513)

καὶ τοῦ Ἀχέρωντος, καὶ τοῦ εἰς αὐτὸν, ἐν τῷ δυτικῷ προαυλίῳ τοῦ Ἄδου, εἰσβάλλοντος *Ἡριφλεγέθοντος*. Ὁ Βιργίλιος (Ἰην. VI, 296) λέγει τὸν Ἀχέρωντα ἐλδῶδες καὶ βραδυρρουν βεῦμα, συναποτελοῦν μετὰ τοῦ Κωκύτου τὴν *Στυγαίαν* λίμνην. Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἡ *Ἀχερουσία* λίμνη, καὶ ὑπὲρ αὐτὴν καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔφερε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν διὰ τοῦ πορθμείου τοῦ ὁ *Χάρων* (εὐφημιστικῶς οὕτως ἐκ τοῦ *Χαίρων* κληθεῖς). Ὁ *Ἡριφλεγέθων* ἢ *Φλεγέθων*, ποταμὸς πυρός, ῥέει, κατὰ Βιργίλιον (Ἰην. VI, 548), κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἄλλων, περὶ τὸν *Τάρταρον*, τὴν ἀρχαίαν κάλασιν (Πλάτ. Δημ. I, σ. 616 Α. — Βιργ. Ἰην. VI, 543), κείμενον, καθ' Ὀμηρον (Ἰλ. Θ, 43), ὑπὸ τὴν γῆν, ὅσον ὁ οὐρανὸς ἦτο ὑπὲρ αὐτὴν. Εἰς αὐτὸν εἶχον κεραινωθῆ οἱ *Τιτῶνες*. Μετὰ τὸν Ὀμηρον κατελογίζετο μετὰ τῶν καταχθονίων ποταμῶν καὶ ἡ *Λήθη*, ἐν ἣ οἱ νεκροὶ ἐλησμονοῦν τὰ ἐπὶ τῆς ζωῆς. Θυρωρὸς τοῦ Ἄδου ἦν ὁ *Κέρβερος*, τρικέφαλος κύων, υἱὸς τοῦ *Τυφῶνος* καὶ τῆς *Ἐχιδνῆς* (Ἡσιόδ. Θεογ. 311), ἐν ὁ Ἡρακλῆς ἀρπάσας ἔφερεν εἰς τὴν γῆν, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἀπλῶς «Κύων τοῦ Ἄδου» λεγόμενος (Ἰλ. Θ, 367. Ὀδ. Λ, 623). — Κριταὶ ἐν Ἄδου ἦσαν ὁ *Μίνως*, πρῶτος βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῆς Κρήτης, ὁ *Ραδάμανθυς*, ὁ *Διάκως*, ὁ καὶ κλειδοῦχος τοῦ Ἄδου, κρινοντες, κατὰ Πλάτωνα (Γοργ. σ. 524 Α), ὁ μὲν τοὺς Ἀσιανούς, ὁ δὲ τοὺς Εὐρωπαίους, τοῦ Μίνωτος ἐν ταῖς ἀμφιβάλοις περιστάσεσιν ἀποφαινομένου. Τινὲς δὲ προσθέτουσι καὶ τὸν Τριπτόλεμον. Ὁ Ὀμηρὸς δὲ μνημονεύει μόνου τοῦ Μίνωτος (Ὀδυσ. Λ, 565) ὡς κριτοῦ. Μεταξὺ δὲ τῶν τιμωρουμένων μνημονεύονται αἱ *Δαναΐδες*, ὁ *Ἰξίων*, ὁ *Τάνταλος*, ὁ *Σαλμωνεύς*, ὁ *Πειρίβους*, ὁ *Φλεγέας* καὶ ἄλλοι. — Τὸ δ' *Ἡλίσσιον* πεδίον ἦν τὸ ἐν ᾧ διητῶντο ἐν μικροκρίτητι αἱ ψυχὰς τῶν δικαίων (Ὀμ. Ὀδυσ. Λ, 567). Κατ' ἄλλους (Ἡσιόδ. Ἐργ. 169. — Πίνδ. Ὀλ. Β, 129) διητῶντο αὐταὶ εἰς τὰς *Νήσους* τῶν *Μακάρων*.

Οἱ δ' οὔτε ἀμοιβῆς οὔτε ποινῆς ἄξιοι ἔμενον εἰς τὸν ἀσφοδεῖον *Λειμῶνα*. — Ἡ μετὰ θάνατον ὑπαρξίς διαφόρως διατυπώται ἐν Ὀμήρῳ. Δι' οὐκίαν, ἄσκαροι, ἀλλὰ τὴν ἀρχαίαν διατηροῦσαι μορφήν, περιγράφονται ὡς ἐστεργημένοι φωνῆς καὶ σιναισθήσεως, ἢ ἀναλαμβάνουσιν ἐπ' ὀλίγον, γευόμενοι αἵματος· καὶ αἱ μὲν φρένες ἐκλείπουσιν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ μένει ἀθάνατος. Ἀλλαγῆ ἦρας (Ὀδυσ. Ω) παρίστησιν αὐτὰς ὁ ποιητὴς τὰς ἐν τῷ βίῳ τάσεις καὶ διαθέσεις αὐτῶν ἐξακολουθούσας καὶ συνδιαλεγόμενας, ὥστε καὶ ἐπιστεῦστο ἡ τῶν νεκρῶν ἐπὶ τῶν ζώντων ἐπιρροή. Ἀλλὰ φιλοσοφικῶς περιφρονηταὶ τῆς ζωῆς δὲν ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι ἦρας, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς προτιμᾷ ἐπὶ τῆς γῆς νὰ θητεύῃ καὶ παρὰ πτωχῶν καὶ ἀκλήρων, παρὰ ν' ἀρχῆ ἐπὶ πάντων τῶν νεκρῶν (Ὀδυσ. Λ, 489), καὶ ὁ Ἑλπήνωρ ζητεῖ νὰ μὴ λησμονηθῇ ἀποθανόντων, καὶ νὰ τύχῃ ἐντίμου ἐνταξιασμοῦ (Αὐτ. 71). Παρὰ δὲ Ῥωμαίσις ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θεὸς αὐτοῦ, ἐλέγετο καὶ *Ἄρκος*, καὶ *Mundus*. — Ὡς προσωποποιήσις δ' ἦν ὁ *Τάρταρος* υἱὸς τοῦ *Λιδέρος* καὶ τῆς *Γῆς*, καὶ πατὴρ τῶν *Πιγάντων* καὶ τοῦ *Τυφῶνος* (Ἡσιόδ. Θεογ. 621).

"Αδισθηνή, ἡ μεγάλη τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἀσσυρίας, δι' ἣ καὶ τὸ ὄνομα ἐνίοτε ἐδήλου πᾶσαν τὴν Ἀσσυρίαν. Ἐκαίτο δὲ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ *Λύου*, καὶ περιεῖχε τὰς πόλεις *Ἀρβηλα* καὶ *Γαυγάμηλα*. Ἐπὶ τῶν πρώτων δὲ χριστιανικῶν αἰώνων ἀπετέλει κράτος ἴδιον, ἐξαρτώμενον ἀπὸ τοῦ τῶν Πάρθων. Οἱ δὲ κάτοικοι ἐκαλοῦντο *Ἀδισθηνοὶ* (Στράβ. ΙΣΤ, 745).

"Αδμήτης, ἴδ. Ἡρακλῆς.

"Αδμητος, 1) Βασιλεὺς τῶν Θεσσαλικῶν Φερῶν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν ὁ Φέρης, ὁ δ' υἱὸς του *Βῆμιλος* μετέσχε τῆς θήρας τοῦ *Καλυδονίου κάπρου*, τῆς ἀργοναυτικῆς (ἈΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α'.)

ἐκστρατείας καὶ τοῦ *Τρωϊκοῦ* πολέμου. Ὁ Ἀπόλλων ἀγαπῶν αὐτὸν, ἔμειναν ἐπὶ ἐννεάετη παρ' αὐτῷ ὡς ποιμῆν, καὶ κατέστησε γονιμώτερα τὰ ποιμνία του· εἰς σύζυγον δ' ἔλαβε τὴν θυγατέρα τοῦ *Πελοῦ* Ἀλκιστιν (Ἰλ. Β, 715), *Ζεῦξας*, βοσκήτρια τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸ ἄρμα του ἐνα κάπρον καὶ ἐνα λέοντα. Ὅτε δ' ὁ θεὸς αἰτησάμενος ἔλαβε παρὰ τῶν μοιρῶν, ν' ἀπαλα-

Ἄλκηστις

λαγῆ ὁ Ἀδμητος τοῦ θανάτου ἂν ἐν τῇ τελευταίᾳ ὥρᾳ εὐρεθῆ τις νὰ θελήσῃ ν' ἀποθάνη δι' αὐτὸν, οἱ μὲν ὑπέργρηροι γονεῖς του ἠρνήθησαν τὴν θυσίαν· ἀλλ' ἡ γυνὴ του προσέφερεν ἑαυτὴν ὄμμα. Ἡ Περσεφόνη ἤμεις, ἡ κατ' ἄλλους, ὁ Ἡρακλῆς ἠλευσθέρωσεν αὐτὴν καὶ τὴν ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς (Ἑὐριπ. Ἀλκιστις. — Ἀπολλόδ. Α, 9, 15). — 2) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, εἰς ἐν κατέφυγεν ὁ Θεμιστοκλῆς ὅτε ἐξεβλήθη τῶν Ἀθηναίων. Εἰ δὲ καὶ εἶχεν ἀντιταίει ὁ Θεμιστοκλῆς εἰς συμμαχίαν ἦν ὁ Ἀδμητος εἶχε προτείνει τῶν Ἀθηναίων, ἤδη ὁ ἀμνηστιακὸς βασιλεὺς ἠρνήθη νὰ τὸν ἀποδώσῃ, ζητούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ τὸν μετέφερεν ἀσφαλῶς εἰς Πύδων (Θουκ. Α, 136. — Πλούτ. Θεμ. ΚΑ. — Νερ. Them. 8).

"Αδραμύττι(ε)ον, εἰς Μυσίαν τῆς Μ. Ἀσίας ἀπέτανε τῆς Λέσβου, ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πόλις, ἰδίως ἀνοθεύσα ἐπὶ τῆς Περγαμηνῆς δυναστείας (Ἡρόδ. Ζ, 42. — Λίν. XXXVII, 19).

"Αδρανον, πόλις ὑπὸ τὴν Αἰτναν ἐν Σικελίᾳ (Διόδ. ΙΑ, 37. ΙΣΤ, 68), ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Διονυσίου. Ἐκεῖ ἐλατρεῦετο ὁ θεὸς Ἄδρανος (Πλούτ. Τιμολ. ΙΒ, 14), πιθανῶς φύσεως Βακχικῆς, διότι χιλιοὶ κύνες, ἐν τῷ ναφ' αὐτοῦ τρεφόμενοι, ὠδήγουν διὰ νυκτὸς τοὺς μεθύνοντας εἰς τὰς οἰκίας των (Διλιαν. Π. Ι. ΙΑ, 20).

Ἀδράστεια, 1) πόλις ἀρχαιοτάτη παρὰ τὴν Κύζικον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 828). — 2) Ἐπώνυμον τῆς Ῥέας Κυβέλης, εἰς ἣν ὁ Ἀδραστός, υἱὸς τοῦ Μέρποκος, καὶ βασιλεὺς τῆς Ἀδραστίας, ἔδρυσεν ἐκεῖσε ἱερόν. Ἦν δ' ἡ αὐτὴ τῆ Νεμέσει, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐδήλου τὸ ἀναπόδραστον. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μελισσέως, βασιλέως τῆς Κρήτης, ἀναθρέψασα τὸν Δία μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἰδης. Πιθανῶς δ' ἦν ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς Ῥέας Ἀδραστίας, ἣτις ἐλατρεύετο παρὰ τῆ Τρωϊκῆ Ἰδῆ.

Ἀδραστός, 1) υἱὸς Ταλαοῦ καὶ Λυσιμάχης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἔθεν ἐκβλήθεις ὑπὸ τοῦ Ἀμφιαράου, κατέφυγε πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ Πόλυδον, βασιλεῖα τῆς Σικυωνίας, ὃν καὶ ἐκλήρονόμησεν (Ἡρότ. Ε, 67. — Πλάτ. Νεμ. Θ, 14). Ἐἶτα δὲ, συνδιαλλαγείς μετὰ τοῦ Ἀμφιαράου, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἐριφύλην εἰς γάμον, καὶ ἤρξεν αὐτὸς ἐπὶ τοῦ Ἄργους. Ὁ χρησμὸς τῷ εἶπε νὰ δώσῃ τὰς θυγατέρας του εἰς γάμον εἰς ἓνα κάπρον καὶ εἰς ἓνα λέοντα. Ἀκούσας δὲ ποτε εἰς τὸν προθάλαμόν του θόρυβον ἐν θυελλώδει νυκτὶ, καὶ προσθῶν, εὗρε δύο ἐκατὶ καλαίοντας καὶ ἀμφισθητοῦντας τὴν κατασκήνωσιν, τὸν ἐκ Καλυδόνος Τυδέα, δορὸν κάπρου περιβεβλημένον, καὶ τὸν ἐκ Θηβῶν Πολυνεΐκην, τὸν υἱὸν τοῦ Οἰδίποδος, φέροντα λεοντήν, καὶ ἀμφοτέρους ἐκδεβλημένους ἐκ τῶν πατρίδων των. Τότε δούς, εἰς τὸν μὲν τὴν ἀδελφὴν τοῦ Δηϊπύλην, εἰς τὸν δὲ τὴν Ἀργείαν, ἀνέλαβε καὶ νὰ τοὺς καταγάγῃ εἰς τὰς πόλεις των, καὶ οὕτω, καὶ μετ' ἄλλων συνδεθείς, ἐπεχείρησε τὴν περίφημον ἐκστρατείαν τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Ἦσαν δ' οἱ Ἑπτὰ οὗτοι, πλὴν τοῦ Ἀδράστου, τοῦ Πολυνεΐκου, τοῦ Τυδέως, προσέτι ὁ Καπανέας, ὁ Ἰκπομόδων, ὁ Ἀμφιαράος καὶ ὁ Παρθενόπατος. Εἰς Θήβας ἐλθόντες, ἔπεμψαν τὸν Τυδέα νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Ἐτεοκλέους νὰ παραχωρήσῃ τὸν θρόνον εἰς τὸν ἀδελφόν του Πολυνεΐκην ἐπὶ τῆ ἀρνήσει δ' αὐτοῦ, προῦ-

κάλεσον ὁ Τυδέως Θηβαίους τινὰς εἰς μονομαχίαν καὶ τοὺς ἐνίκησεν, ὡς καὶ ἐφόνευσε τοὺς ἐνέδραν στήσαντας κατ' αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 382). Ἔστησαν δὲ τότε οἱ ἑπτὰ πρὸ τῶν ἑπτὰ πυλῶν τῶν Θηβῶν, καὶ ἐκεῖ, τοῦ μάντεως Τειρεσίου ἐπαγγειλαμένου νίκην εἰς τοὺς Θηβαίους ἂν ἐθυσιάζετο τις ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτιῶν, ἐρρίφθη οἰκιοθελῶς Μενικεύς, ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως εἰς τὸ βάραθρον ἐν ᾧ ἐφώλευεν ὁ ἔφις τοῦ Ἄρεως. Ὁ δὲ Καπανεύς, τῆς πόλεως τὰ τεῖχη προσαναβάς, ἀνέκραξε βεβήλως ὅτι οὐδ' ὁ Ζεὺς αὐτὸς θὰ τὸν παρεκάλειν· ἀλλὰ τότε κεραυνὸς ἐνοσκήψας, τὸν κατεκρήμνισε, καὶ πᾶς ὁ στρατὸς ἠττήθη, ὁ δὲ Πολυνεΐκης καὶ ὁ Ἐτεοκλῆς ἐφρονέθησαν ἀμοιβαίως. Ἐπεσαν δὲ, ὡς τοῖς εἶχε προειπεῖ, πάντες οἱ ἡγεμόνες, πλὴν μόνου τοῦ Ἀδράστου, ὃν ἔσωσεν εἰς τὸν Κολωνόν τῆς Ἀττικῆς ὁ ταχύπους αὐτοῦ ἵππος Ἀρείων, ἐκ τῆς Δήμητρος Ἐρινύος καταγόμενος (Ἰλ. Ψ, 346). Ἐπὶ παρακλήσει του δὲ, ἐμεσίτευσεν ὁ Θησεὺς παρὰ τῷ Κρέοντι ἵνα ἐπιτρέψῃ τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν πεσόντων ἡρώων (Αἰσχ. Ἐπτ. ἐπ. Θ. — Σοφ. Οἰδ. Κ. 1248. Αὐτ. 100. — Εὐρ. Φοιν. Ἰκέτ. Stat. Thebais. — Ἀπολλ. III, 6—7, 2). Μετὰ δέκα δ' ἔτη ἐξστράτευσεν αὐτὸς ὁ Ἀδραστός μετὰ τῶν υἱῶν τῶν φρονεθέντων (τῶν Ἐπιγόνων) εἰς δεύτερον πόλεμον κατὰ τῶν Θηβῶν. Ἦσαν δ' οἱ Ἐπιγόνοι ὁ Ἀλκμαίων, υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, ὁ Αἰγιάλεος, υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, ὁ Διομήδης, υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Πρόμαχος, υἱὸς τοῦ Παρθενόπατος, ὁ Σθένεος, υἱὸς τοῦ Καπανέως, ὁ Θέρσανδρος, υἱὸς τοῦ Πολυνεΐκου, καὶ ὁ Εὐρύαλος, υἱὸς τοῦ Μηκιστέως. Εἰς τὴν μάχην ἔπεσον ὁ Λαοδόμας, υἱὸς τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ ἀρχηγὸς τῶν Θηβαίων, οἱ Θηβαῖοι ἠττήθησαν, ἡ πόλις ἀλοῦσα κατεστράφη, καὶ οἱ μὲν τῶν Θηβαίων, προτροπῇ τοῦ μάντεως Τειρεσίου, ἀπελθόντες ἔλιπον τὴν πόλιν Ἰστιαίαν, οἱ δὲ κατέφυγον πρὸς Ἐγχελεῖς τοὺς ἐν Ἰλλυρίᾳ. Ἐπὶ τῶν Θηβῶν

δ' ἤρξεν ὁ Θέρσανδρος· ὁ δὲ Ἀδραστός ἀπέλασας τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγιάλεο, ἀπέθανεν ἐκ θλίψεως ὅτε ἐφθασεν εἰς Μέγαρα, ὅπου, ὡς καὶ ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν Ἀθήναις, ἐλατρεύετο ὡς ἥρωος (Ἀπολλ. Γ, 7, 2—4). — 3) Τῆς Γορδίου, τοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας. Φρονέυσας ἀκουσίως τὸν ἀδελφόν του, προσέφυγεν εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Λυδίας Κροῖσον· ἀλλὰ καὶ τούτου τὸν υἱόν, τὸν ἴδιον αὐτοῦ φίλον Ἄτυν, ἐφόνευσεν ἐπίσης ἀκουσίως εἰς Θήραν, δι' ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἠτοκτόνησεν (Ἡρότ. Α, 34—45).

Ἀδρία, 1) πόλις Τουσκικῆ ὑπὲρ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀλάου, κέντρον ἐμπορίου, εἶτα δευτέρου κορινθιακῆ ἀποικίας. Ταύτης ἐπώνυμος ἦν ὁ Ἀδρίας, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα (Liv. V, 33. — Or. ad I, 33, 15. III, 3, 5. — Ἡρότ. Δ, 33. Ε, 9), ἡ μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Ἰλλυρίας, μέχρι Δυρραχίου καὶ Βρεντισίου. — 2) Πόλις ἰταλικὴ ἐξ ἧς κατήγοντο οἱ προπάτορες τοῦ Ἀδριανοῦ.

Ἀδριανούπολις, πόλις ἐν Θράκῃ παρὰ τὸν Ἐβρόν, ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ κτισθεῖσα, καὶ ἰδίως ἐν τῷ Μεσαιῶνι ἐπίσημος γεινομένη. Καὶ ἄλλαι δὲ πόλεις ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσαι, ἤττον δὲ γνωσταί, ὡς μία ἐν Φρυγίᾳ, ἄλλη ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ, προσέτι δὲ καὶ μέρος τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος κοσμηθὲν, ἔφερον τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Ἀδριανὸς (II. Αἴλιος), συγγενῆς τοῦ Τραϊανοῦ, ὑπ' αὐτοῦ ἀνατραφεὶς καινιμφευθεὶς τὴν αὐτοῦ συγγενῆ Σαθίναν, τὸν διεδέχθη ἐπὶ τοῦ θρόνου (117 μ. Χ.) δυνάμει παραπεποιημένης

διαθήκης, καὶ ἐκυβέρνησε μετὰ σπανίας φρονήσεως, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν πανταχοῦ προ-

στάτης δεικνύμενος. Πρὸ πάντων δ' ἠγάπα καὶ εὐηργέτηε τοὺς Ἕλληνας, ὧν ἐγγόριζε καὶ ἐξετίμα τὴν φιλολογίαν, καὶ τὰς Ἀθήνας κατεκόμησε διὰ πλείστον χρησίων καὶ πλουσιωτάτων οἰκοδομῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον Πύλη, ἡ φέρουσα ἐν ἐπιγραφῇ τὸ ὄνομά του. Κατέβαλε δὲ στάσιν τῶν Ἰουδαίων, ἣν εἶχεν ἐξεγεῖραι διατάξας τὴν οἰκοδομὴν ναοῦ τοῦ Διὸς ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου τοῦ Σολομῶντος· καὶ ἀπέθανε τὸ 138.

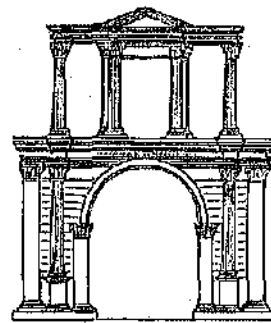
Ἀδρούμης, Ἀδρούμητος ἢ Ἀδρουμητὸς, πόλις φοινικικῆ, ἣτις ἐλέγετο ἀρχαιοτέρᾳ τῆς Καρχηδόνος, ἔχουσα ἄριστον λιμένα, τὸν Κέθωνα.

Ἀδύλεον, ἴδ. Βοιωτία.

Ἀδύνατος, ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο οἱ ἐκ σωματικῆς ἢ ἄλλης ἀδυναμίας μὴ δυνάμει νὰ πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ δήμου ὑποστρεφόμενοι. Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὅτε κῆρξεν ἡ πτωχεία, εἰς ἕκαστον ὅστις, πρὸ τῆς Βουλῆς τῶν Φ' ἀπεδείκνυεν ὅτι δὲν εἶχε περιουσίαν ἀνωτέραν τῶν τριῶν μινῶν (300 δρ.) ἐχορηγεῖτο βοήθημα 1, ἢ, εἰς ἄλλας ἐποχὰς, 2 ἔβολῶν καθ' ἡμέραν. Ἀπενέμοντο δ' αἱ βοήθειαι αὐταὶ κατὰ πρυτανείας (Λυσ. ὑπὲρ τοῦ Ἀδυνατῶ. — Ἠσύχ. σχολ. αὐτ. — Ἀρποκρ. Σουῖδ. ἐν φ. — Αἰσχ. κ. Τιμαρχ. 21). Διὰ δὲ τοὺς ἐν πολέμῳ παθόντας ὁ Πεισιστράτος λέγεται πρῶτος νομοθετήσας νὰ τρέφονται ὑπὸ τῆς πόλεως (Πλούτ. Σόλ. ΛΑ. — Αἰσχ. αὐτ. 738 R.).

Ἀδυτον, μέρος τῶν ἀρχαιοτάτων ναῶν, ἀπρόσιτον εἰς πάντα ἄλλον ἢ τοὺς ἱερεῖς (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 420), καὶ τοὺς ὑφ' ὧν οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο (Virg. Aen. II, 115. 296. VI, 98).

Ἀδωνίς, λέγεται διαφόρων γονέων, ὑπὸ τῶν μὲν τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Ἀλφεισβοίας, θυγατὴρ τοῦ Ἀγίνορος, ὑπὸ τῶν δὲ τοῦ Κινύρου, βασιλέως τῆς ἐν Κύπρῳ πόλεως Πάφου, καὶ τῆς Μεθάρμης, καὶ ὑπ' ἄλλων τοῦ Ἀσσυρίου βασιλέως Θεσίαντος καὶ τῆς εἰς μύρτον μεταμορφωθείσης θυγατρὸς

Ἡ ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

αὐτοῦ Μόρρας ἢ Σμόρνας. Ἦν νεανίας ἐξαι-
 σίου ὠραιότητος, ὃν ὡς μετράκιον ἀγαπήσασα
 ἢ Ἀφροδίτη, ἐνέκλεισεν εἰς νάρθηκα καὶ
 παρέδωκε τῇ Περσεφόνη εἰς φύλαξιν, ἥτις
 ὁμῶς καὶ αὐτὴ τοῦ παιδὸς ἐρασθεῖσα, δὲν ἤ-
 θελε νὰ τὸν ἀποδώσῃ. Ὅτε παρεμβὰς ὁ Ζεὺς,
 ἀπεφάσισε τὸ ἐν τρίτον τοῦ ἔτους νὰ μὲνῃ ὁ
 Ἄδωνις ἐν Ἄδου παρὰ τῇ Περσεφόνη, τὸ
 ἕτερον τρίτον παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τοῦ
 ἑναπολειπομένου χρόνου τὴν χρῆσιν ἴσσο-
 φασίῃ ὁ Ἰδῖος κατ' ἰσότητάς, καὶ ὁ Ἄδωνις
 ἠθέλησε νὰ μὲνῃ παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ. Ἀλλ'
 εἰς νεανίαν αὐξήσας, ἐφρονεῦθη εἰς θήραν ὑπὸ
 κάπρου, καὶ ἡ Ἀφροδίτη τὸν ἐκλαυσε. Ὁ
 μῦθος οὗτος, ἐκ Συρίας, ὡς φαίνεται, τὸ πρῶ-
 τον προερχόμενος, διέβη ὑπὲρ τὴν Αἴγυπτον
 καὶ τὴν Κύπρον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ πιθαν-
 ῶς αἰνίττεται τὴν ἐν ἔαρι ἀναβοῦσαν καὶ
 κατὰ τὸ φθιγόντως φθίνουσαν φύσιν. Ἦγετο
 δὲ, πρὸ πάντων ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Πτολεμαίων,
 ἀλλὰ καὶ ἐν πλείστοις χώραις τῆς Μικρασίας,
 καὶ ἐν Ἑλλάδι, εἶτα δὲ καὶ ἐν Ῥώμῃ, λαμ-
 πρὰ τελετὴ εἰς μνήμην τοῦ θανάτου τοῦ Ἀ-
 δωνίδος, τὰ Ἀδώνια καλουμένη, ἐν Ἀνατο-
 λῇ μὲν ἐπὶ τῆς θερινῆς τροπῆς, ἐν δὲ τῇ
 Δύσει ἐπὶ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, καὶ διήρ-
 κει ἐπὶ δύο ἡμέρας, ὧν ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο
 ἐμψυγμός, μνημονεύουσα τὴν εἰς Ἄδου
 κατάβασιν τοῦ Ἀδωνίδος, καὶ πενθίμως καὶ
 μετὰ δακρύων πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν γυ-
 ναικῶν, αἵτινες μᾶλλον ἢ οἱ ἄνδρες ἐώρταζον
 τὰ Ἀδώνια, ἢ δὲ δευτέρα ἐλέγετο εἴθεσις,
 καὶ ἦν ἡ τοῦ νεανίου ἀνάστασις, χαρμόσυτος
 αὐτῇ, καὶ συνοδευμένη μετ' ὀρχήσεων καὶ εὐω-
 χίων. Ἐψάλλοντο δὲ τότε καὶ ὕμνοι Ἀδών-
 νιοι λεγόμενοι, καὶ ἐξετίθεντο γάστραι φέ-
 ρουσαι ἄνθη ἐκ τῶν ταχέως φουμένων καὶ
 μαραινομένων, καὶ Ἀδωνίδος κῆποι ἐλέγοντο
 αἱ τοιαῦται ἐκθέσεις. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ
 τ' ἀνάπαλιν, ἦν ἡ πρώτη ἡμέρα ἡ πανηγυ-
 ρικὴ καὶ ἡ δευτέρα ἡ πένθιμος. Τοῦ Θεοκρί-
 του τὸ ΠΕ' Εἰδύλλιον (αἱ Ἀδωνιάζουσαι)
 ἀφορᾷ τὴν ἡμέραν τῆς φαιδρᾶς τελετῆς, τοῦ

δὲ Βίωνος τὸ Εἰδύλλ. Α' (Ἐπιτάφιος Ἀδών-
 νιδος), τὴν πένθιμον. Ἐξ αὐτῆς δ' εἶχεν ἡ
 Ἀφροδίτη καὶ τὰ ἐπιθέτα Ἀδωνία καὶ Ἀδω-
 νιάς. — Ἐν Φοινίκῃ, παρὰ τῇ Βύβλῳ, ὠνο-
 μάζετο Ἀδωνις καὶ εἰς ποταμὸς.

Ἀειναῦται, ἐκλήθησαν οὕτως ἄρχον-
 τές τινες ἐν Μιλήτῳ, οἵτινες ἵνα μὴ παρενο-
 χλῶνται ὑπὸ τοῦ ὄχλου εἰς τὰς ἐργασίας των,
 διεσκέπτοντο ἐμβαίνοντες εἰς πλοῖα καὶ πλέ-
 οντες (Πλούτ. Ἑλλ. ΑΒ).

Ἀεῖσαιτοι, οἱ ἐν Ἀθήναις εἰς ἀμοιβὴν
 ὑπηρεσιῶν τὸ δικαίωμα κτώμενοι νὰ τρέ-
 φωνται διαρκῶς δημοσίᾳ δαπάνῃ ἐν τῷ Πρυ-
 τανείῳ. Ἰδ. Βοσιή. Σίτισις.

Ἀειφυγία, ἴδ. φυγή.

Ἀελλῶ, μία τῶν Ἀρπιῶν. Ἰδ.

Ἀερόπη, ἴδ. Ἀτρεΐς.

Ἀετίων, εἰς τῶν ἀξιολογωτάτων ζω-
 γράφων τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, μετὰ τῶν πρῶ-
 των καταριθμούμενος, σύγχρονος τοῦ Ἀλε-
 ξάνδρου. Τοῦτου ἐν ἀριστοῦργημα, τὸν γά-
 μον τοῦ Ἀλεξάνδρου, περιγράφει ὁ Λουκί-
 νος χαριέστατα καὶ διδακτικώτατα ἐν τῷ λό-
 γῳ τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀετίων. Ἦτο δὲ συγ-
 χρόνως καὶ γλύπτης (Pl. XXXV, 36, 9).

Ἀετός, ἀέτωμα, εἰς τὰ οἰκοδομή-
 ματα, ἰδίως τοὺς ναοὺς, τὸ μεταξὺ τῶν δύο
 προκλινῶν μερῶν

τῆς στέγης, ὡς ἐν
 τῇ εἰκόνι, καταλει-
 πόμενοι τρίγωνον, ἔχον διαστάσεις αὐτοῦ
 μετ' ἀναπεπταμένων πτερῶν, καὶ ἴσως ἐν ἄρ-
 χαιοτέροις ναοῖς τοῦ Διὸς ὑπὸ τοιοῦτου κο-
 σμούμενον, ὡς φαίνεται ἐν τινι ἀναγλύφῳ ἐν
 Ῥώμῃ (Villa Mittel). Μετὰ ταῦτα δ' ἐκο-
 σμοῦντο τὰ ἀετώματα διὰ πολυτελῶν γλυ-
 πτῶν συμπλεγμάτων.

Ἀζάν, ἴδ. Ἀρκάς.

Ἀζανία ἢ Ἀζανίς, 1) τὸ βόρειον
 ὄρειον μέρος τῆς Ἀρκαδίας, φερώνυμον τοῦ
 Ἀζάνος, υἱοῦ τοῦ Ἀρκάδος, καὶ περιέχον
 τὰς πόλεις Κλεῖτορα καὶ Ψωφίδα. — 2) ἡ
 καὶ Βαρβαρία, ἡ βραχώδης καὶ δυσπρόσπε-

λαστος ἀνατολικῆ ὄχθη τῆς Αἰθιοπίας, βο-
 ρεῖως τοῦ Ἰσημερινοῦ, περιέχουσα τὴν ἑμπο-
 ρικὴν πόλιν Ραπιῆ (τά).

Ἀζανός, πόλις τῆς Φρυγίας, παρὰ
 τὸν Ῥύνδακον ποταμὸν, ΝΑ τοῦ Κοταίου
 (Κιουτάγια). Διατηρεῖ ὠραῖον ἐρείπιον Ναοῦ.

Ἀζωτος, πόλις ἐν Παλαιστίνῃ, ἐκυ-
 ρισθῆν ὑπὸ Ψαμμίτιχου τοῦ Αἰγυπτίου (Ἡρό-
 δ. Β, 159), κατεστράφη ὑπὸ τῶν Μακκαβαίων,
 καὶ ἀνεκαδομήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, τὸ 56
 π. Χ.

Ἀηδών, θυγάτηρ τῆς Πανδάρου, γυνή
 τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Ζήθου, καὶ μήτηρ
 τοῦ Ἰεῦλου (Όμ. Ὀδ. Τ, 518. — Ἀπολλοδ.
 Γ, 5), ἢ κατ' ἄλλους (Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1142.
 — Σοφ. Ἠλ. 144) Ἰευσος. Φθονήσασα τὴν
 εὐτοκίαν τῆς Νιδέης, γυναικὸς τοῦ Ἀμφί-
 ονος, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ αὐτῆς τὸν πρωτό-
 τοκον υἱόν, ἀλλ' ἐξ ἀδελφίας ἐφόνησε τὸν
 ἴδιον αὐτῆς ὁ Ζεὺς δὲ τὴν μετεμόρφωσεν εἰς
 τὸ πτηνὸν ἀηδόνα, κλαίουσαν ἕκτοτε πάντοτε
 τὸν Ἴτυν. Κατ' ἄλλην δὲ, ἴσως μεταγενεστέ-
 ραν, διήγησιν, ἦν ἡ Ἀηδών σύζυγος τοῦ γλύ-
 πτου Πολυτέχνου ἐν Κολοφῶνι τῆς Λυδίας.
 Ἐπειδὴ δ' ἐκαυχῆθη ποτὲ ὅτι ἡ συζυγικὴ αὐ-
 τῆς εὐτυχία ὑπερέβαινε τὴν τοῦ Διὸς καὶ τῆς
 Ἥρας, αὐτὴ καταπέμπει τὴν Ἑριν, ἥτις
 διεγείρει διαγωνισμόν μεταξὺ τῶν δύο συζύ-
 γων, τοῦ μὲν τορευόντος ἔθραν, τῆς δὲ ὑφαι-
 νούσης κάλυμμα, καὶ βοηθεῖα τῆς Ἥρας,
 νικᾷ ἡ Ἀηδών. Ἦν δὲ τὸ ἄθλον δούλη, καὶ
 ὁ ἠττηθεὶς σύζυγος φέρει ὡς τοιαύτην εἰς τὴν
 γυναῖκά του τὴν μὴ ὑπ' αὐτῆς ἀναγκωρισθεῖ-
 σαν ἀδελφὴν τῆς Χελιδονίδας, ἣν καὶ ἔξαπα-
 τᾷ κατ' ὁδόν. Ἐλθοῦσα δ' ἡ Χελιδονίς εἰς
 τὴν κρήνην τῆς πόλεως, θρηνηλογεῖ ἐκεῖ τὸ
 πάθημά της, ὁ οὕτως ἀκούει καὶ μανθάνει ἡ
 ἀδελφὴ της. Τότε αἱ δύο ἡμοῦ, πρὸς ἐκδίκη-
 σιν κατὰ τοῦ Πολυτέχνου, φονεύουσι τὸν Ἴ-
 τυν καὶ τὸν παραθέτουσιν εἰς βρῆσιν εἰς τὸν
 πατέρα του. Οὗτος δ' ἐνοήσας τὸ ἀνοσιούρ-
 γημα, καταδίωξεν αὐτὰς μέχρι τῆς πατρικῆς
 αὐτῶν οἰκίας ἵνα τὰς φονεύσῃ, ὅτε εὐσπλαγ-

χνισθέντες οἱ θεοί, μετεμόρφωσαν τὸν μὲν
 Πανδάρου εἰς θαλάσσιον ἄετον, τὴν γυναῖκα
 αὐτοῦ εἰς κολυμβίδα, τὸν Πολυτέχνου εἰς πε-
 λεκᾶνα, τὴν Ἀηδόνα εἰς τὸ ὀμώνυμον αὐτῇ
 πτηνόν, καὶ τὴν Χελιδονίδα εἰς χελιδόνα
 (Αἰνίου. Lib. XII). Ἰδ. Φιλομήλα. Πρόκνη.

Ἀθημιος, πόλις ἐν Λυγκηστίδι τῆς
 Μακεδονίας.

Ἀθημιόνας, λαὸς ἑλληνικὸς ἐκδλη-
 θεὶς ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπὸ τῶν Λαπιθίων καὶ
 καταικῆσας ὄρεινὴν παραλίαν τῆς Ἠπείρου
 ὑπὸ τὸν Πίνδον, ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀθα-
 μιανίαν.

Ἀθήμιος, υἱὸς Αἰῶλου, τοῦ βασιλέως
 τῆς Θεσσαλίας, βασιλεὺς τῶν Μινυῶν ἐν τῷ
 Βοιωτικῷ Ὀρχομενῷ. Ἐκ τῆς θεᾶς Νεφέ-
 λης εἶχε δύο τέκνα, τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἑλ-
 λην. Ἀλλ' ἡ ἐξ ἀνθρώπων δευτέρα σύζυγος
 αὐτοῦ Ἰνώ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ζηλοτυπή-
 σασα, τὸν ἔπεισε νὰ θυσιάσῃ τὸν Φρίξον. Ἰνα
 ὁμῶς σώσῃ αὐτὸν ἡ Νεφέλη, ἔσπεψε κριδόν,
 χρυσοῦν ἔχοντα δέρας, καὶ εἰς αὐτὸν ἐπιβά-
 τα τὰ δύο παιδιά, ἀπῆλθον ἄλλ' εἰς τὸν
 πρῶτον πορθμὸν ἐν διέπλευσιν, μεταξὺ Εὐρώ-
 πης καὶ Ἀσίας, πεσοῦσα ἡ Ἑλλη ἐπὶ νήγῃ
 καὶ ἀπ' αὐτῆς ὁ πορθμὸς ὠνομάσθη Ἑλλησ-
 ποντος. Ὁ δὲ Φρίξος ἀρίχθη εἰς τὴν μα-
 κράν (ἐν τῷ Εὐξείνῳ) κειμένην Αἴαν, ἧς ὁ
 βασιλεὺς Αἰήτης ἐδέξατο αὐτὸν φιλικῶς, καὶ
 τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Χαλ-
 κιοπέην τὸν δὲ κριδὸν ἔθυσεν ὁ Φρίξος εἰς τὸν
 Φόξιον Δία, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας ἀνήρτησεν
 εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἄρεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἰνώ
 ἀνάλαβουσα ἀνέβρεψε τὸν Διόνυσον, υἱὸν τοῦ
 Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα,
 ἔρριψεν εἰς παραρροσύνην τὸν Ἀθάμαντα,
 ὅστις ἔσφαξε τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἰνῶς
 υἱὸν Λέαρχαν, ἡ δὲ Ἰνώ, μετὰ τοῦ ἄλλου
 αὐτῆς υἱοῦ Μελικέρτου, ἐρρήθη εἰς τὴν Θά-
 λασσαν, καὶ ἀμφότεροι ἐγένοντο θαλάσσιοι
 θεοὶ Σωτήρες, ἡ μὲν Ἰνώ ὑπὸ τὸ ὄνομα Λευ-
 κοθέας (Όμ. Ὀδ. Β, 333), ὁ δὲ Μελικέρ-
 τος ὑπὸ τὸ τοῦ Παλιμόνο, λατρευόμενος

ιδίως εἰς Κόρινθον, ὅπου τὸ σῶμά του ἐκβρα-
 σθὲν ἐνεταριάσθη ("Ἰδ. Ἰσθμια). Ἄλλως ἐν
 Εὐρίπ. Μήδ. 1282. Ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ ἦν ὁ
 τάφος αὐτοῦ, καὶ καὶς αὐτοῦ ἔχων ἀγάλματα
 καὶ τοῦ Ποσειδῶνος Πολέμωνος καὶ τῆς Λευ-
 κοθέας. Παριστάτο δὲ συνήθως ὡς παῖς περι-
 στοιχιζόμενος ὑπὸ θαλασσιῶν θεοτήτων καὶ
 ὑπὸ θελφίνων. Ὁ δ' Ἀθάμας ἔφυγε πρὸς ἁ-
 γνισμὸν εἰς Ἡπειρον, εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνο-
 μασθεῖσαν Ἀθαμανίαν (Ἀπολλοδ. Α, 9, 1.
 2. — Ovid. Met. N, 416—542). Κατὰ δὲ
 τὴν διήγησιν τοῦ Ἡροδότου (Ξ, 197), ἔπρε-
 παν, εἰς ἐξιλέωσιν τοῦ θανάτου τοῦ Φριξοῦ,
 ὁ Ἀθάμας νὰ θυσιασθῇ εἰς τὸν Δία τὸν Λα-
 φύστιον (=Φύξιον, διότι λαφύσσει=φεύγειν),
 ὅτε ἐπελθὼν ἐξ Αἴας τῆς Κολχικῆς ὁ Κυ-
 εῖσιωρος, ἢ Κύτωρος (Στράβ.), υἱὸς τοῦ Φρι-
 ξοῦ, ἀνήγγειλεν ὅτι ζῆ ὁ πατήρ του. Ἀλλὰ
 σωθέντος τότε τοῦ Ἀθάμαντος, ὁ Ζεὺς κατε-
 δίκασε τοὺς Ἀθαμαντίδας νὰ μὴ εἰσέρχηται
 ποτὲ ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν εἰς τὸ βουλευτή-
 ριον, ἄλλως νὰ καταδιώκηται καὶ θυσιάζηται
 εἰς τὸν Λαφύστιον Δία. Τοῦ κριτοῦ δὲ τὸ χρυ-
 σοῦν δέρας ἐκόμισεν ἐκ τῆς Κολχίδος ὀπίσω
 ὁ Ἰάσων ("Ἰδ. Ἀργοναῦται).

Ἀθωνάδας ἢ Ἀθόνας, Συρακού-
 σιος ἱστορικός τῆς δ' π. Χ. ἑκατονταετηρί-
 δος, ἔγραψεν ἱστορίαν τοῦ Διωνος εἰς 13 βι-
 βλία (Διοδ. ΙΕ, 94.—Πλούτ. Τιμολ. ΚΓ, 37).

Ἀθόνατοι, σῶμα μυρίων ἐκλεκτῶν
 στρατιωτῶν παρὰ Πέρσιαι, ὧν τοὺς πίπτον-
 τας ἀμέσως ἀντικαθίστων ἄλλοι ἐπὶ τούτω
 προωρισμένοι.

Ἀθηνᾶ, θεὰ, θυγάτηρ τοῦ Διός, περι-
 ῆς, ὡς προσωποποιήσεως τῆς φρονήσεως, ἐ-
 μυθεύετο ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐ-
 τοῦ. Ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 886. "Ἰδ. Ὀμ. Ἰμ.
 εἰς Ἀθ.) διηγῆται ὅτι ὁ Ζεὺς κατέπιε τὴν
 μητέρα τῆς Μήτηρ (τὴν φρόνησιν), καὶ ὅτε
 ἦλθεν ἡ ὄρα τοῦ τοκετοῦ, προσεκάλεσε τὸν
 Ἡφαιστον νὰ τῷ σχίσῃ τὴν κεφαλὴν, ἐξ ἧς
 εὐθὺς ἐξεπήδησεν ἡ Ἀθηνᾶ πάνοπλος, πάλ-
 λουσα τὸ δῶρον (Πίνδ. Ὀλ. 2, 35), ἐξ οὗ

καὶ Παλλὰς (Ἀθήνη) ἐπωνομάζετο. Ἦν δὲ
 πολεμικὴ καὶ ἰσχυρὰ, ὡς ἐκ τοῦ ἰσχυροτέρου
 τῶν θεῶν γεννηθεῖσα (ὀθριμοπάτηρ). Διέμει-
 νε δ' αἰετάρθενος, ἐξ οὗ καὶ ὁ πρώτιστος αὐ-
 τῆς ναὸς ἐν Ἀθήναις Παρθενῶν ἐλέγετο.
 Ὁ Τειρεσίας ἰδὼν αὐτὴν γυμνὴν εἰς τὸ λου-
 τρὸν, ἐτυφλώθη, καὶ ὁ Ἡφαιστος θελήσας νὰ
 τὴν προσβάλλῃ, ἐφυγαδεύθη. Ἐπὶ τῆς Γίγαν-
 τομαχίας ἐπέτριψεν ἐπὶ τοῦ Ἐγκυλάδου τὸ
 ὄρος Αἴτναν καὶ ἐφόνευσε τὸν Πάλλαντα.
 Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἐπροστάτευε τοὺς Ἕλλη-
 νας. Ἐλατρεύετο δὲ κυρίως ἐν ταῖς ἐπωνύμοις

αὐτῆς Ἀθήναις, ὅπου καὶ Πολιάς ἐλέγετο,
 ὡς πολιούχος καὶ προστάτις τῆς πόλεως,
 καὶ Ἀκραία, Ἀκρία, Κλειδοῦχος, Πυλαγίς,
 διότι κυρίως ἐθεωρεῖτο ὅτι κατέχευε καὶ ἐφρού-
 ρει τὴν Ἀκρόπολιν, καθ' ὃ ἔχουσα ἐν αὐτῇ

πανάρχαιον ἱερὸν καὶ ἀγαλμα, ὃ πιστεύεται
 ὅτι ἐκομίσθη ἐξ Αἰγύπτου, ἐν τῷ τῆς αἰγυ-
 πτίας θεότητος Νηῖθ. Ἐῖχε δὲ καὶ διάφορα
 ἄλλα ἐνόματα, κατὰ τὰς ἀποδοδιόμενας αὐτῇ
 διαφόρους ἐνεργείας καὶ ἐπιρροάς, ἢ καὶ κατὰ
 τὰ μέρη ἐνθα ἰδίως
 ἐλατρεύετο, καὶ
 τινα θεαινῶν ἐνό-
 ματα ἦσαν κυρίως
 ἐπιθετα μόνον αὐ-
 τῆς. Οὕτως ἐλα-
 τρεύετο καὶ ὡς
 Ἀθηνᾶ, Ἐργεία,
 καὶ ὡς Ἀθηνᾶ Νί-
 κη, ἐν ᾗ ἡ Ἐργεία
 ἄλλως ἐθεωρεῖτο
 κῆρη τοῦ Ἀσκλη-
 πιοῦ, καὶ ἡ Νίκη
 τοῦ Πάλλαντος.
 Ἐπελέγετο δὲ καὶ
 Ἀθηνᾶ Ἐργάνη
 ὡς προστάτις τῶν
 γυναικείων ἐργα-
 σιῶν, εἰς ἃς ἐπι-
 δίδονται αἱ φρόνι-
 μοι τῶν γυναικῶν.
 Ἄλλα δ' ἐπιθετα
 αὐτῆς ἦσαν Παιω-
 νία (= Ἐργεία),
 Σώτειρα, Λαοσ-
 σόη, Ἀγροτώνη (ἀ-
 νίκητος), Ἀγε-
 λαία, Λαφρία, Διέ-
 τισ (ἢ τῶν λαφύ-
 ρων), Σάλπιγξ (ὡς
 ἐφευρέτις τῆς σάλ-
 πιγγος), καὶ τινα
 τῶν ἐπιθέτων, ὡς

Ἐξ ἀρχ. ἀγγείου

Ἀγραυλος κτλ. ἐπροσωποποιοῦντο ὡς ἀ-
 νήκοντα εἰς ὄπαδους αὐτῆς. Ἐκ γεωγρα-
 φικῶν δὲ θέσεων ἐλέγετο Ἀλαλκομενῆς ὡς
 λατρευομένη ἐν Βοιωτίᾳ εἰς τὰς Ἀλαλκομε-
 νὰς, καὶ Ὀγκα ἐν Θήβαις, καὶ Τελχινία, καὶ

Τριτώ, Τριτωνίς, Τριτογενῆς, Τριτογένεια,
 διότι εἶχεν ἀρχαῖον ἱερὸν, ὅπου παρὰ τὰς ὀ-
 χθας τοῦ εἰς τὴν Κωπλίδα εἰσρέοντος ποτα-
 μοῦ Τριτωνος, ἔκειτο πόλις καλουμένη Ἀθη-
 ναι, καὶ ὑπὸ τῆς λίμνης καταποντισθεῖσα,

Ἰωνίς ἐκ τῆς πό-
 λεως Ἰωνος ἐν
 Θεσσαλίᾳ, Ἀχαῖα
 καὶ Παναχαιεῖς ἐν
 Ἀχαΐᾳ, Ἀσία ἐν
 Λακωνικῇ ἐξ ὀ-
 μωνύμου πόλεως.
 Ἐλατρεύετο δὲ
 καὶ πανταχοῦ ὀ-
 που ὑπήρχε τὸ ὀ-
 νομα Τριτων, ὡς
 ἐν Λιθύρᾳ παρὰ τῇ
 Τριτωνίδι λίμνῃ
 (Ἡρόδ. Δ, 180),
 ὅπου Μινυαὶ ἐκό-
 μισαν τὴν λα-
 τρείαν αὐτῆς ἐξ
 Ἑλλάδος. Ἐνταῦ-
 θα ἐλέγετο καὶ
 θυγάτηρ τοῦ Πο-
 σειδῶνος, μεθ' οὗ
 καὶ ἐν Ἑλλάδι
 διατέλει εἰς σχέ-
 σιν. Οὕτως ἐν Ἀ-
 θήναις ἐμυθολο-
 γεῖτο μετ' αὐτοῦ
 περὶ τῆς ἀρχῆς
 τῶν Ἀθηνῶν ἐρί-
 σασα, καὶ ὅτε ὁ
 Ποσειδῶν ἐπάταξε
 τὴν γῆν διὰ τῆς
 τριαίνης του καὶ ἀ-
 νέδλωσε τὸ ταῖς Ἀ-

θήναις τοσοῦτο χρήσιμον ὕδωρ, διὰ τῆς Ἀθη-
 νᾶς ἐβλάστησεν ἢ τὰς Ἀθήνας κοσμοῦσα καὶ
 πλουτίζουσα ἐλαία, καὶ ἡ νίκη ἐκνήρυχθη ὑπὲρ
 τῆς θεᾶς. Ταύτης τὸ πανάρχαιον ἀγαλμα ἦν
 ἐν Ἀθήναις ξόανον (ξύλινον) ἴσως ἐξ Αἰγύπτου

ἐλθόν, πιθανῶς εὐθρονον (καθήμενον), ὡς τινα σωζόμενα ἀρχαῖα αὐτῆς ἀγάλματα. Ἀρχαῖου δ' ὀρθίου παράδειγμα ἐστὶ τὸ τοῦ ἀετοῦ τοῦ ναοῦ τῆς Αἰγίνης. Τὰ δὲ μεταγενέστερα, τὰ τῆς καλῆς τέχνης, χαρακτηρίζουσι τὴν αἰθρῶν καὶ ἥριμον καλλονὴν τῆς θεᾶς, καὶ τὸ πάντων ἐξοχώτατον, ἀριστοῦργημα τῆς ἀρχαίας γλυπτικῆς, ἦν τοῦ Φειδίου ἡ χρυσελεφαντίνη *Μαρθένοσ*, 39' ὕψος ἔχουσα, καὶ τὰ μὲν ἐνδύματα ἐκ παλίου χρυσοῦ 44 ταλάντων καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ πολυτίμων λίθων

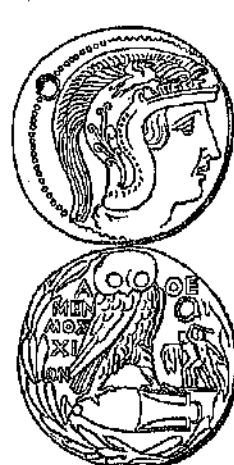

(Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. σ. 290), διότι ἡ Ἀθηνᾶ ἦν γλαυκῶπις, ἐξ ἐλέφαντος δὲ τοῦ σώματος τὰ γυμνά. Ἐφερε δὲ κρᾶνος κεκοσμημένον διὰ γρυπῶν καὶ σφιγῶς, γοργόνιον εἰς τὸ στήθος, εἰς τὴν δεξιὰν ἐκράτει ἄγαλμα Νίκης, τετράπηχυ, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὴν ἀσπίδα κατὰ γῆς, ἣς τὴν ἔξω ἐπιφάνειαν ἐκόσμηε γλυπτὴ γιγαντομαχία, ὀπίσω δ' αὐτῆς ἐκρύπτετο ὄφις χρυσοῦς, τὸ ἔμβλημα τῆς ἀττικῆς αὐτοχρονίας. Ἐφερε δὲ καὶ χρυσεᾶ πέδιλα ἡ θεᾶ, καὶ εἰς τοῦ πέδατος αὐτῶν τὸ πάχος ἦν ἐπειρασμένη κενταυρομαχία. Ἐπὶ δὲ τοῦ βάθρου ἀνάγλυφα παρίσταν τὴν παρουσίαν τῆς Πανδώρας εἰς τοὺς θεοὺς. Τὴν χρυσοῦν αὐτῆς ἐσθῆτα τῇ ἀφῆρες ὁ τύραννος Λαχάρης ἐπὶ τῶν Μακεδόνων 299 π. Χ. (Παιουσ. Α, 28, 7). Ἄλλην δ' Ἀθηνᾶν κατεσκευάσεν ὁ Φειδίας τὴν Πρόμαχον, χαλκῆν, εἰς τὸ ὑπαιθρον ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἰδρυμένην, ὑψηλοτέρην τοῦ Παρθενῶνος ὄλου, ἐστραμμένην δὲ πρὸς τὰ Προπύλαια, καὶ διὰ τῆς λόγχης καὶ τοῦ γοργονίου ἀπειργούσαν τοὺς εἰσβάλλοντας ἔχθρους, ὡς παρίσταν αὐτὴν ἄγαλμα τῶ Μουσείου τῆς Νεαπόλεως. Τὰ κυριώ-

τερα δ' ἔμβλήματα τῆς Ἀθηνᾶς ἦσαν ἡ γλαυκὴ καὶ ἡ ἄλατα.

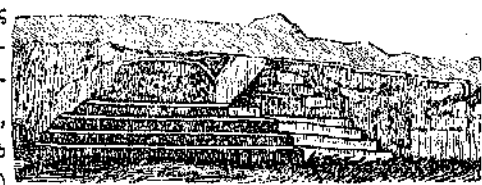
Ἀθηναγῶρας. 1) Συρακοῦσιος δημογωγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. ΣΤ, 35). — 2) Πλατωνικὸς φιλόσοφος Ἀθηναῖος τῆς β' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Βασθεῖαν περὶ Χριστιανῶν, καὶ φιλοσοφικὴν πραγματεῖαν περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

Ἀθήναι, πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἡ μεγίστη τῶν πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἔχουσα εἰς τὴν παραλίαν λιμένας τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ Φάληρον, μεθ' ὧν ὁ Περικλῆς τὴν συνέθεσε διὰ *Μακρῶν Τειχῶν*, εἰς αὐτὰ δὲ μετέπειτα προσέθεσεν ἄλλο τρίτον, τὸ διὰ μέσου, ὁ Κίμων. Οἱ Πέρσαι εἰσβά-

λόντες εἰς τὴν πόλιν, τὴν κατέστρεψαν μετὰ τὴν ἐνδιώξιν δ' αὐτῶν ὁ Θεμιστοκλῆς τὴν ἀνωκοδόμησε λαμπρότεραν, καὶ περιτείχισε στερεώτερον αὐτὴν ὡς καὶ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸν Πειραιᾶ, τῶν δὲ τειχισμῶν αὐτοῦ σώζονται ἔτι βρατὰ κολλυλαχοῦ. Κατὰ Θουκυδίδην (Β, 13) ἦν ἡ ἔκτασις τῶν τειχῶν 174 1/2 σταδίων, ὧν 56 1/2 περιελάμβανον τὸν Πειραιᾶ, 75 στάδια ἀπετέλουσαν τὰ Μακρὰ τεῖχη, καὶ 43 ἦσαν τῶν Ἀθηνῶν ὁ περίβολος, ἔπερ φαίνεται ὑπερβαῖνον τὰς κατὰ τὰ λοιπὰ διδόμενα πιθανὰς διαστάσεις. Περιεῖχον δὲ οἰκίας 10,000 (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ, 6, 24), καὶ κατοίκους κατὰ τοὺς μὲν 180 κατὰ τοὺς δὲ 100 χιλιάδας. Καὶ τὰ μὲν δημόσια καταστήματα ἦσαν ἀνυπερβλήτου λαμπρότητος, αἱ δὲ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι τὸ πλεῖστον ἀπλατῆ καὶ πενιχραὶ. Αἱ κυριώτεραι δὲ Πύλαι τῆς πόλεως ἦσαν α') τὸ Δίπυλον, ὃ καὶ θριάσειαι πύλαι καὶ ἱερὰ πύλη προσηγορού-

το, διότι δι' αὐτοῦ διήρχετο ἡ πομπὴ τῶν Ἑλευσινίων, καὶ διεβάνε διὰ τοῦ παρα τῇ Ἑλευσίνι Θριασίου πεδίου β) Ἡ παρ' αὐτὴν, ὡς φαίνεται, *Ἥρα* ἢ *Ἥριατα*, δι' ἣς διήρχοντο αἱ τῶν νεκρῶν ἐφοραὶ (Ἄρπ. — Μέγ. Ἑτομ. φ.) γ) Μεσημβρινῶς τοῦ Διπύλου ἡ *Πειρητικὴ πόλη*, ὅπου ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἔκειτο περίπου ἡ *Πύλη τοῦ Ἀράκου*. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ *Ἰομπεῖον* καὶ τὸ ἱερὸν τῆς *Δήμητρος* καὶ τοῦ *Ποσειδῶνος*. δ) Αἱ *Μεσιτίδες*, πιθανῶς μετὰ τὸ τοῦ Λόφου τῶν Νυμφῶν καὶ τῆς Πυλῆς, κατὰ τὸν ἅγιον Δημήτριον τὸν Βομβαρδέρην ε) Ἡ Ἀγρινικὴ πόλη, βορείως τοῦ Διπύλου, κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων στ) Αἱ *Διόμειαι* εἰς τὰ βορειανατολικά τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς πρὸς Κηφισίαν ἀγούσης ζ) Αἱ *Διοχάρου*, παρὰ τὰς Διομείας, βορειότερον — η) Αἱ *Ἰωνίδες*, πρὸς τὸ νοτιανατολικὸν τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς Φαληρικῆς ὁδοῦ θ) Αἱ *Διγέται* ἢ τοῦ Αἰγέως, πιθανῶς αἱ πρὸς τὸ Στάβιον φέρουσαι ι) *Πυλῆς*, παρὰ τὰς Πύ-

λαις τοῦ Διοχάρου. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως ἠγείρετο μεγαλοπρεπῶς, εἰς ὕψος 100' ἡ Ἀκρόπολις, μήκος μὲν ἔχουσα ἐν δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς 300', πλάτος δὲ οὐδαμῶς ἀνώτερον τῶν 130', ἣτις ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις καὶ Κρανία καὶ Κεκροπία ἐλέγετο. Ἰσοπέδωσαν δὲ καὶ ὠχίρωσαν αὐτὴν, οὐχὶ ἔτι μᾶλλον διὰ λιθίνου τεύχους, ἀλλὰ διὰ προχωμάτων (ῥηχθ). Ἡρδ. Ζ, 142. — Η, 55), οἱ Πελαγοῖ εἰς τοὺς μετέπειτα ὅμως χρόνους ἐπεκράτησε *Πελασγικὸν* γὰ λέγεται μόνον τὸ βόρειον αὐτοῦ μέρος, ὡς καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸ κλιτύς καὶ ἐλέγετο προσέτι *Ἐννεάπυλον* τὸ ἀρχαῖον Πελασγικὸν τεῖχος, διότι, εἰ καὶ ἡ Ἀκρόπολις βατὴ κυρίως ἦν μόνον πρὸς δυσμὰς, φαίνεται ὅμως ὅτι πλὴν ἀριθμοῦ τινος πυλῶν ὡς εἶχεν ἐνταῦθα, εἶχε καὶ ἄλλας στενάς καὶ ὑπογαίους ἐξόδους καὶ ἀλλαγῶν. Μετὰ τὰ Μηδικὰ ὅμως

ἀνοικοδόμησεν εἰς τὸ δυτικὸν χεῖλος τὰ ἐτι σωζόμενα πολυτελῆ πεντάκτυλα *Προπύλαια* ὁ Μνησικλῆς, καὶ αὐτὴ ἔμεινε τῆς Ἀκροπόλεως ἡ ἐπίσημος καὶ τοῖς πᾶσι προσιτὴ εἰσόδος. Ἐχρησάθησαν δ' εἰς τὴν οἰκοδομὴν αὐτῶν ὅ ἔτη, καὶ ἔδαπανήθησαν 2012 ταλάντων. Ἐκ τῶν πρὸς δυσμὰς στραφομένων πετρῶν αὐτῶν ἡ βορεία περιεῖχε καὶ μέγα δωμάτιον, χρησιμῶς εἰς πικρακλήνην τοῦ Πολυγνώτου καὶ ἄλλων ἐνόδων ζωγράφων πρὸ δὲ τῆς ἄλλης, ἐφ' ὕψηλῳ ἀνδρῶν, ἴσταιτο ὁ Νάος τῆς ἀπτεροῦ *Νίκης* οὕτω κληθείσης, διότι ἐν Ἀθήναις κατέθεσε τὰ πτερά τῆς, ἢ κατ' ἄλλας παραδόσεις καὶ παραστάσεις, ἔλυσε τὰ πέδιλά τῆς, τὴν πόλιν ταύτην ἐκλεξαμένη ὡς σταθερὰν κατοικίαν τῆς. Πρὸ τῶν Προπυλαίων προσετέθη ἡ μεγάλη ἀναβάθρα

ἐπὶ Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτῆς σωζομένου μνημείου, καὶ ὑπ' αὐτὴν, ἐπὶ Βυζαντινῶν, ὁ πρὸς δυσμὰς περίβολος μετὰ τῆς Πύλης. Ἐκ τῶν τειχῶν δὲ τῆς Ἀκροπόλεως, τὰ μὲν πρὸς βορᾶν ἀνοικοδόμησεν ἀμέσως μετὰ τὰ Μηδικὰ ὁ Θεμιστοκλῆς, μεταχειρισθεὶς πρὸς τοῦτο τὰ εἰσπίπτα τῶν οἰκοδομῶν ἄσας οἱ Πέρσαι κατέστρεψαν, τὰ δὲ πρὸς νότον καὶ ἀνατολὰς ἀνήγειρε πάγια καὶ εὐρέα ὁ Κίμων, Κιμώνια τεῖχη κληθέντα. Ἦν δ' ἐν παλαιότατοις χρόνοις ἐκεῖ ἡ κατοικία τῶν πρώτων βασιλέων (Κέρροπος, Ἐρεχθεύς), καὶ παρὰ τὸν οἶκον αὐτῶν, οὐ λεῖψανά τινα εἶσι σώζονται, ἴδρυτο καὶ ἱερὸν τῆς *Ἡλιάδος* Ἀθηνᾶς. Ἀφ' οὗ δ' ἐπυροπόληθη τοῦτο ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἤγειρε τὸ 438 π. Χ. ὁ Περικλῆς ἄλλο, κατὰ 50 πέδας μείζον, ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἢ τοῦ κέντρου τοῦ λόφου, τὸν *Μαρθεῖον*, κοσμηθέντα διὰ τῆς χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν θέσιν περίπου τοῦ πυροποληθέντος ναοῦ τὸν τῆς *Ἡλιάδος* ἢ *Ἐρέχθειον* καλούμενον.

Περιεῖχε δὲ καὶ ἄλλους ναοὺς ἢ Ἀκρόπολις, ὡς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἐργάνης, τὸν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων τὸν τοῦ Αὐγούστου καὶ Ῥώμης προσέτι δὲ καὶ πλεῖστα ἱερὰ ἀναθήματα καὶ ἀγάλματα, ἐν οἷς τὸ θαυμαστότατον ἦν τὸ κολοσσαῖον χαλκοῦν τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς, ἔργον καὶ αὐτὸ τοῦ Φειδίου. Ἡ κάτω δὲ πόλις διηρέτο εἰς συνοικίας καὶ δῆμους, ὡς τὸν τοῦ Κεραμεικοῦ (ἔσω καὶ ἔξω τῶν τειχῶν), κατὰ τὸ Δίπυλον τῶν Διομένων (ὄμ.), βορειανατολικῶς τῶν Μελιτέων, νοτιοδυτικῶς τῶν Σκαμβονιδῶν, κατὰ τὸ Θησεῖον τὴν συνοικίαν τοῦ Κολυτεῶ, νοτιοδυτικῶς τὸν δῆμον τῶν Κυδαθηναίων, νοτιανατολικῶς. Δυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως ἔκειτο ὁ Ἄρειος Πάγος, τὸ φονικὸν δικαστήριον τῶν Ἀθηναίων, μετὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ σπηλαίου τῶν Σεμνῶν Θεῶν (Ἐρινύων) πρὸς ἀνατολὰς ἔχων, πρὸς βορᾶν δὲ, πιθανῶς τὸν ναὸν τοῦ Ἄρεως. Μεταξὺ δὲ τοῦ λόφου τούτου καὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἴσταντο τὰ ἀγάλματα τῶν τυραννοκτόων (ἴδ. Ἀρμόδιος). Νοτιοδυτικῶς δὲ τοῦ Ἄρειου Πάγου ἦν ὁ λόφος τῆς Ἡνυκάς, εἰς ἐν διατηρεῖται τὸ βῆμα τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου. Νοτιῶς δὲ τῆς Ἀκροπόλεως, ἀπέναντι αὐτῆς, ἐστὶ λόφος ὕψηλός, τὸ Μουσεῖον, φέρων ἐπὶ κορυφῆς σωζόμενον μνημεῖον Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάππου, εἰς τοὺς νοτίους δ' αὐτῆς πρόποδας σώζονται λείψανα τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου, τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Ἰδείου τοῦ Ἡρώδου. Εἰς τὸν βορειοδυτικὸν δὲ κρημνὸν ἀνοίγονται τὰ σπήλαια τοῦ Ἀπέλλωνος, τοῦ Παῖδος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ὡς καὶ ἡ πηγὴ Κλεψύδρα· κατωτέρω δὲ οἱ ναοὶ τῶν Διοσκούρων, τῶν δώδεκα Θεῶν, τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, τοῦ Ἡφαίστου, τὸ Μητρώον, χρησιμεῖον καὶ ὡς ἀρχεῖον, προσέτι τὸ Βουλευτήριον, τὸ Πρυτανεῖον, ἢ παρ' αὐτῶν Ὁδός, ἐν ἧ' εἰσιτοῦντο οἱ βουλευταὶ, καὶ ὑπ' αὐτοὺς ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἢ Ἀγορᾷ, ἦτις ἀρχαιότατα, πρὶν ἢ ὀρθοῦν εἰς τοῦτο ἢ Πνυξ, ἐχρησίμευον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου,

εἶτα δὲ περιωρίσθη εἰς μόναν τὰς ἀγοραπωλησίας καὶ τοῦ ἐμπορίου τὰς πράξεις, καὶ πλατάνους ὑπὸ τοῦ Κίμωνος διαρτυθεῖσα, περιεῖχε στοάς, ὡς τὴν Ποικίλην, τὴν Βασίλειαν, τὴν Μακρὰν, τὴν τοῦ Ἐλευθερίου διὰ, μετὰ ταῦτα καὶ τὴν τοῦ Ἀγέλλου, μετὰ τοῦ Γυμνασίου τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ναοὺς καὶ ἀγάλματα. Ἐκτὸς δὲ ἦδη τῆς ἀγορᾶς, δυτικῶς καὶ ὑπὲρ αὐτήν, ἦν τὸ Θησεῖον, ἀνατολικῶς τὸ Ἐλευσίνιον καὶ οἱ ναοὶ τοῦ Σεραπίδος καὶ τῆς Εἰλειθυίας. Βορειανατολικῶς δὲ τῆς Ἀκροπόλεως ἦν ἡ δὸς τῶν Τριπόδων, οὕτω καλουμένη ἐκ τῶν χορηγικῶν μνημείων, ὧν ἐν, τὸ τοῦ Ἀντισκράτους διατηρεῖται. Παρ' αὐτῇ δ' ἦν τὸ Ἰδεῖον τοῦ Περικλέους, καὶ ἔτι ἀνατολικώτερον, οὐ μακρὰν τῆς ἐν τῷ Ἰλισσῷ πηγῆς τῆς Καλλιρρόης ἢ Ἐννεακρούρου τὸ Ὀλυμπιεῖον, ὃ ἐθεμελίωσεν ὁ Πείσι-στρατος καὶ ἐπεράτωσεν ὁ Ἀδριανός, προσθεῖς καὶ τὴν σωζομένην Πύλην, ἐν ἧ' ἀποκαλεῖται τὰς Ἀθήνας πόλιν Ἀδριανοῦ κ'· οὐχὶ Θησεῖος. Ἐκλήθη δ' Ἀδριανόπολις καὶ μέρος τῆς πόλεως, πιθανῶς τὸ κατὰ τὴν Ἀγορὰν, ὃ ὁ αὐτοκράτωρ κατεκόσμησε διὰ πολυτελεστάτων στοῶν καὶ βιβλιοθηκῶν, καὶ ὅπου καὶ ὁ Ἀνδρόνικος Κυρρήνης ἴδρυσεν τὸ ἐπι σωζόμενον αὐτοῦ Ὀρολόγιον καὶ ἀνεμοδείκτην. Ἐκτὸς δὲ τῆς πόλεως ἔκειτο, πρὸς δυσμίας ἢ Ἀκαδημία καὶ ὁ Ἰππιος Κολωνός μετὰ τοῦ ἱεροῦ τῶν Ἐρινύων (κατὰ τὰ Σεπτόλια), ἀνατολικῶς δὲ τὸ Παρθηναϊκὸν σεάδιον παρὰ τῷ Ἀρδητεῖ, τὸ Ἀκείον, παρὰ τῷ Ἰλισσῷ, τὸ Κυνόσαργε (τῶν Ἀσωμάτων), ὃ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης (εἰς Ἀγγελονήπους). Συνέδεσε δ' ὁ Κίμων ἐν Ὀλ. 80, δ', διὰ τῶν Μακρῶν Τειχῶν τὰς Ἀθήνας μετὰ τῶν λιμένων, καὶ τὸ μὲν βόρειον (ἢ τὸ ἔξωθεν), 40 στάδια μακρὸν, ἀπέληγεν εἰς τὸ βόρειον μέρος τοῦ περιόλου τοῦ Πειραιῶς, τὸ δὲ νότιον ἢ Φαληρικὸν, 35 στάδια μήκος ἔχον, εἰς τὸ Φάληρον προσέθηκε δ' εἶτα ὁ Περικλῆς καὶ ἕτερον, τὸ διὰ μέσου, φέρων ἐπίσης εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐγκαταλείψας ὡς λίαν ἀπέχον, τὸ Φα-

ληρικόν. Ταῦτα καταρδάσειεν ὁ Λύσανδρος, ἀλλ' ὁ Κόνων ἀνυποχώρησε τὰ δύο δυτικώτερα περὶ τὸ 392 π. Χ. Λιμένες δὲ τῶν Ἀθηναίων ἦσαν ὁ Πειραιεύς, ὁ κυρίως ἐμπορικὸς, περιοικούμενος ὑπὸ πόλεως οὐ μικρᾶς, ἧς ἐπίσημα καταστήματα ἦσαν τὸ Δεῖγμα, πρὸς ἔκθεσιν ἐμπορευμάτων, ἢ Σκευοθήκη τοῦ στόλου, ὅπου νῦν τὸ τελωνεῖον, ὃ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν. Κατὰ τὸ βάθος αὐτοῦ ὑπῆρχε καὶ μυχρὸς, ὅστις ἐκαλεῖτο Κάνθαρος· δυτικῶς δ' ἐπερατοῦτο δὲ ἄκρωτηριον, τῆς Μετωρίας, οὐ ὀπίσω σχηματίζεται λιμενίσκος, ὃ Κωφὸς ἢ Φωρῶν λεγόμενος. Ἀνατολικῶς δὲ προσέτε λῶφος τραχύς, εἰς οὐ τὸ ἔσχατον ἀκρωτήριον, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Πειραιῶς, φαίνονται τὰ λείψανα τοῦ ἱεροῦ τοῦ Θεμιστοκλέους. Ὅπισθεν δὲ (ἀνατολικῶς τοῦ Πειραιῶς τούτου λῶφου) ὑφύεται ἕτερος, καλούμενος Μουνηχία, ὡς καὶ ὁ μικρὸς λιμὴν ὃν ἐγγλέει. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο λῶφων κυρτοῦται ἕτερος στρογγύλος καὶ καλῶς πεφραγμένος λιμὴν, ὃ τῆς Ζέας, ὅστις ἦν τῶν Ἀθηναίων τὸ νεώριον, καὶ κατὰ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ, δυτικῶς, ἦν ἢ Φραετὸς, ὅστις ἐπώνυμος τοῦ ἐκεῖ σωζομένου φρέατος, εἰς ἧν ὑπῆρχε τὸ ἐν Φραετῷ (ἴδ.) λεγόμενον δικαστήριον. Ἀνατολικώτερον δὲ τῆς Μουνηχίας ἐξετείλετο ἢ ἀκτὴ τοῦ Φαλήρου, ἰδίως χρησιμεύουσα πρὸς στάθμευσιν τῶν πολεμικῶν πλοίων. (Ὅρα συνημ. χάρτην Ἀθηναίων).

Ἀθήνακος, 1) Σικελὸς, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιμήδους. Αὐτοῦ σώζεται πραγματεία «περὶ μηχανημάτων» πολεμικῶν.—2) Ἑλλην γραμματικὸς, ἐκ Ναυκρατίδος τῆς Αἰγύπτου, ζήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Ῥώμῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ γ' μ. Χ. αἰῶνος. Τὸ σωζόμενον αὐτοῦ πολῦτιμον σύγγραμμα «Οἱ δειπνοσοφισταί,» εἰς 15 βιβλία, ἐστὶ συλλογὴ ὑποτιθεμένων διαλόγων πολλῶν ἀνδρῶν εὐφυῶν καὶ πεπαιδευμένων περὶ παντοίων πρακτικῶν ἀντικειμένων, καὶ περιέχει ὑπὲρ τὰ 1,500 ἀποσπάσματα ἀπολεσθέντων ἀρχαίων

συγγραμμάτων. Σχόλια εἰς αὐτὸν ἐξέδωκεν ὁ Casaubon (1600).

Ἀθηναῖος, 1) Μία τῶν Ἀτικῶν φυλῶν ἐπὶ Ἐρεχθίδας.—2) Ἀθηναῖα, θυγάτηρ τοῦ σοφιστοῦ Λεοντίου, ὡραία καὶ λογία, ἐνυμφεῖθη τὸν αὐτοκράτορα Θεοδοσίον Β', ἐδαπίσθη χριστιανῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα Εὐδοκία, καὶ ἀπέθανε τὸ 460 μ. Χ. Εἰς αὐτὴν ἀποδίδονται τὰ «Ὀμηροκέντρα» ἢ «Ὀμηροκέντρανες,» βιογραφία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, συναρμολογηθεῖσα ἐκ τεμαχίων στίχων Ὀμηρικῶν.

Ἀθηνῆς, ἴδ. Βούπαλος.

Ἀθηναῖον, 1) ἐπίσημος Ἑλλήν δακτυλιογλύφος, τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐγούστου.—2) Ποιμὴν καὶ ληστήν ἐκ Κιλικίας, ἐγένετο ἀρχηγὸς δουλικῆς ἐπανάστασεως ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὰ τέλη τοῦ α' αἰῶνος π. Χ.

Ἀθηναῖος, 1) ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου πεμφθεὶς μετ' ἑλληνικῆς ἀποικίας εἰς τὴν Βακτριανήν, καὶ φονευθεὶς ὅτε ἐπαχειρήσε νὰ βασιλεύσῃ (Curt. IX, 7).—2) ὁ ἐπιλεγόμενος Κορδυλίον, στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Ταρσοῦ, κατὰ τὸν α' αἰῶνα π. Χ., διευθυντὴς τῆς βιβλιοθήκης τῆς Περγάμου, ἠθέλησε νὰ ἐξαλείψῃ ἐξ αὐτῆς ὅ,τι δὲν συνῆδε πρὸς τὰς δοξασίας του· ἀλλὰ ἐννοηθεὶς, ἐκωλύθη.—3) ἕτερος, ἐπίσης στωϊκὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως· διδάξας ἐν Ἀπολλωνίᾳ τῆς Ἰπείρου, καὶ ἐπισκαφθεὶς τὴν Ῥώμην, ἐβελτίωσε τῆς πατριδος του τὴν νομοθεσίαν, καὶ ἔγραψε συγγράμματα μὴ διασωθέντα.—4) ἴδ. Λαοκῶν.

Ἀθηναῖος ἢ Ἀθυσίων, (Athensis, Adige, Etsch.) ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, ἐκ τῶν Ἀλπεων πηγάζων καὶ εἰς τὸν Ἀδριαν ἐκβάλλων.

Ἀθληταί, Ἀθλοθέται. ἴδ. Ὀλύμπια.

Ἄθως, ὄρειον ἀκρωτήριον, 1935 μέτρα ὕψηλόν, κατὰ τὴν Ἀκτὴν τῆς Καλιδικῆς ἐν Μακεδονίᾳ (τὸ Ἅγιον ὄρος), περιεῖχε τὰς πόλεις Δῖον, Ὀλόφυον, Θύσσον, Κλεωνὰς καὶ Ἀκραθων (ἢ Ἀκρόθων). Τὸν

ἢ μέτρα ὑψηλὸν καὶ τρισχιλία βήματα πλατῦν πορθμῶν, τὸν ἐνοῦντα τὴν ἄκραν ταύτην μετὰ τῆς στερεᾶς ἐπεχείρησε νὰ διατάμη ὁ Εἰρήνης, καὶ ἔγχε τῆς μὴ περατωθείσης τομῆς φαίνονται εἶσι. Ὁ δὲ γλύπτης Δεινοκράτης εἶχε συλλάβει τὴν παράτολμον ἰδέαν νὰ λαξεύσῃ τὸ ὄρος τοῦτο εἰς ἀνδριάντα τοῦ Ἀλεξάνδρου, διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κρατοῦντα μυριάνδρον πόλιν οἰκουμένην, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς σπένδοντα ὅλον ῥεῦμα παταμοῦ. (Vitr. II, praef., J. Val. d. 2. gest. Alex. I, 24).

Αἶα, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Αἶαια, ἐπώνυμον τῆς Κίρκης, οἰκῆσης ὁμώνυμον νῆσον παρὰ τὴν Ἰταλίαν, μεθ' ἧς καὶ μετὰ ταῦτα ἡ νῆσος ἠνώθη.

Αἶαιης, 1) πατήρ τοῦ Πολυκράτους, τυράννου τῆς Σάμου. — 2) Ἀνεψιὸς τοῦ Πολυκράτους ὑπὸ τοῦ Ἀρισταγόρου τοῦ Μιλησίου ἐκβλήθει, προσήλθε τοῖς Πέρσαις, καὶ ἔπεισε τοὺς Σαμίους, κατὰ τὴν ἐν Λάδῃ ναυμαχίαν, νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς Ἰωνικὰς πόλεις, ἀγωνιζομένους κατὰ τῶν Περσῶν, δι' ὧς οὗτοι, πρὸς ἀμοιβήν, ἐγκατέστησαν αὐτὸν αὐτῆς τυραννὸν τῆς Σάμου (Ἡρόδ. Δ, 138. ΣΤ, 13).

Αἶακίδαι, οἱ ἐξ Αἶακος καταγόμενοι, Πηλεὺς, Ἀχιλλεὺς, Νεοπτόλεμος, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Ἡπειροῦ Περσεύς καὶ Πύρρος. (Virg. A, I, 99. III, 296. — Cic. div. II, 56).

Αἶακος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγιόνης, γεννηθεὶς εἰς τὴν φερώνημον τῆς μητρὸς του νῆσον, προσφιλὴς τοῖς θεοῖς διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ δικαιοσύνην του. Ὅτε λοιμὸς κατηρῆμωσε τὴν γενέθλιον αὐτοῦ νῆσον, ἐπὶ τῇ δεήσει του ὁ Ζεὺς τὴν ἐπλήθυνεν αὐθις, μεταμορφώσας τοὺς μύρμηκας αὐτῆς εἰς ἀνθρώπους, κληθέντας διὰ τοῦτο *Μυρμιδόνες* (Ovid. Met. VII, 520). Οὗτοι ἦσαν πιθανῶς οἱ πρῶτοι τρωλοδῆται κάτοικοι τῆς νήσου. Ἄλλοτε δὲ πάλιν, τῆς Ἑλλάδος πασχούσης ἐξ ἀνομβρίας, ἐπεκαλέσατο τὸν Δία καὶ ἦλθεν ἡ ποθουμένη βροχὴ, δι' ἧς καὶ οἱ Αἰγιονῆται τῷ ἔδρυσαν ἱερὸν, τὸ Αἰακείον, αὐτὸς δ' ἀνήγειρε βίβλον εἰς τὸν Πανελλήνιον Δία,

ἐπὶ τῆς ἄκρας κορυφῆς τοῦ ὄρους Πανελληνίου, τοῦ ὑψηλοτέρου τῆς νήσου. Μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος συνειργάσθη εἰς τὴν τειχοδομίαν τῆς Τρωάδος· ἀλλὰ τὸ μέρος ὃ αὐτὸς ἀκοδόμησε προσκένθησαν ἔπειτα οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, ὁ Τελαμών καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Πύρρος (Πίνδ. Ὀλ. II, 30). Ἀποθανὼν δὲ, κατετάχθη μετὰ τοῦ Μίνως καὶ τοῦ Ραδαμάνθυος, ὡς εἰς τῶν ἐν Ἄδου κριτῶν.

Αἶας, 1) ὁ Λοκρὸς, υἱὸς τοῦ Οἰκλέως (ἔθεν καὶ Ὀϊτιάδης καὶ Ὀϊκλείδης), βασιλεὺς τῆς Λοκίδος, ἔφερε τοὺς Λοκροὺς ἐπὶ 40 τριήρεων εἰς τὴν Τρωάδα. Ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου περιγράφεται, εἰ καὶ μελιῶν (μικρότερος) τοῦ ἄλλου Αἶαντος, ἀλλ' ἀνδρείος καὶ τα-

Ἄστρα Αἰγίου.

χύπους, ἀκροῦμενος λιγὸν θώρακα νὰ φορῇ (λινοθώραξ. Ἰλ. Β, 527. — Ε, 520). Πολλὰκις παρὰ τῷ ἄλλῳ Αἶαντι μαχόμενος, διεκρήθη πρὸ πάντων εἰς τὴν μάχην περὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Πατρόκλου (Ἰλιάδ. Ρ). Μισούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐναυάγησεν ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ Ἰλίου ἐπιστροφῆς εἰς τὰς Γυράς, βράχους τῆς Εὐβοϊκῆς ἀκτῆς κατὰ τὸν Καφηρέα. — Καὶ ἔσωσε μὲν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν ἐπὶ τῶν σκοπέλων ἄλλ' ὁ ὑπερόπτης ἀνὴρ ἐκαυχῆθη ὅτι θὰ ἐσώζετο καὶ ἄνευ τῆς βοήθειας τῶν θεῶν, δι' ἧς ὀργισθεὶς ὁ Ποσειδῶν, συνέτριψε τὸν σκόπελον διὰ τῆς τριαινῆς του, καὶ ἀπωλέσθη ὁ βλάσφημος (Ὀδ. Δ, 499). Ἦν κατ' αὐτοῦ ἀπέχθειαν τῆς Ἀθηνᾶς ἐξηγοῦντας οἱ μεταγενέστεροι, λέγουσιν ὅτι κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ὁ Αἶας εἰσώρμησεν εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς, καὶ τὴν ἱερείαν αὐτῆς Κασσάνδραν, καταφυγούσαν ὑπὸ τὸ ἄγαλμα ὡς εἰς ἄσυλον, ἀπέσυρεν ἐκεῖθεν καὶ ἤχημαλῶτευσεν ἄλλ' ὁ Ἀγαμέμνων τῷ ἀφῆρεσε τὴν λείαν του. Οἱ

Ὀπούντιοι Λοκροὶ ἐλάτρευον τὸν Αἶαντα ὡς ἥρωα, καὶ εἰς τὰς μάχας ἄφινον πάντοτε δι' αὐτὸν μίαν θέσιν κενὴν εἰς τὰς τάξεις των. — 2) Αἶας ὁ Τελαμωνίος ἢ Τελαμωνιάδης, ἐκ Σαλαμῖνος, υἱὸς τοῦ Τελαμώνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τεύκρου, ὁ μέγας κλυομένης, ἦλθε μετὰ 12 πλοίων εἰς τὴν Τρωάδα (Ἰλ. Β, 557), καὶ ἦν μετὰ τὸν Ἀχιλλεὺς ὁ πάντων ἀνδρείοτατος, καὶ τοῦ Ἐκτορος ἀξίος ἀντίπαλος (Ἰλ. Γ, 225. Η, 206. Ε, 204. Ο, 415). Ὅτε ἐν μάχῃ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπεσώθη ὑπὸ τὴν σπηλὴν του, ἔμεινεν ὁ Αἶας ὁ ἀπύργος Ἀχαιῶν, καὶ μόνος ποτὲ εἰς φυγὴν τραπέντας τοὺς ἐκάλυψε κατὰ νῶτον (Ἰλ. Α, 545) αὐτὸς δ' ὑπὲρ πάντας ἐπρομάχησε καὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Πατρόκλου (Ἰλ. Ρ). Ἀφ' οὗ ἡ Θέτις ἐτέλεσε τοὺς ἐπικηδεῖους ἀγῶνας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀχιλλεῖδος, ἀπεράσιε νὰ δευῶσι τὰ ἔπλα αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνδρείοτατον τῶν Ἑλλήνων, τὸν ὑπὲρ πάντας προαγωνισάμενον πρὸς διάσωσιν τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ τῶν ἄπλων. Τότε ἀνταγωνισαμένων τοῦ Αἶαντος καὶ τοῦ Ὀδυσσεῖος, ἐπροτιμήθη οὗτος, δι' ὃ ὁ Αἶας ἐν ἀπελπισίᾳ κήτοκτόνησε, καὶ ἐν Ἄδου δὲ ὄργιζτο πάντοτε κατὰ τοῦ Ὀδυσσεῖος (Ὀδ. Α, 541). Κατὰ μεταγενεστέρως παραδόσεις ἐσυμβόλευσεν ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ προτιμήσῃ ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ τὸν Ὀδυσσεῖα, ἐφ' ᾧ παραφρονήσας ὁ Αἶας, ἐρρίφθη διὰ νυκτὸς ξιφῆρης κατὰ τῶν παιμνίων τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ κατεκρεοῦργησεν, ἐκλαμβάνων ὅτι ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἀντίπαλοι του ὅτε δὲ συνῆλθε, τότε ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ξίφους του καὶ ἐθανατώθη (Σοφ. Αἶας. — Πίνδ. Νεμ. Ζ. — Ον. Μετ. XIII, 1). Ὁ τάφος αὐτοῦ (τὸ Αἶαντιον) ἦν ἐπὶ τοῦ Ροιτίου ὄρους. Ἐν Σαλαμῖνι δ' ἐτιμᾶτο ὡς ἐπιχώριος ἥρωας, καὶ εἶχε ναοὺς καὶ ἀγάλματα προσέτι δ' εὐρτάζετο ἐκεῖ καὶ τελετῇ, τὰ Αἶαντία. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δὲ προσέτι, διὰ τὴν γεινιῶσιν, ἐτιμῶν αὐτὸν, καὶ ἐπώνυμος αὐτοῦ ἦν μία τῶν Ἀττικῶν φυλῶν, ἡ Αἰαντίς. Ἐπὶ μιᾶς ἐκδρομῆς αἰχμαλωτεύσας Τέκμησσαν, τὴν θυγα-

τέραν Τεύκρου (ἢ Τελαεῖτα), τοῦ βασιλεῖος τῆς Φρυγίας, ἠγάπησε καὶ διετήρησε πάντοτε αὐτὴν παρ' ἐαυτοῦ (Hom. Od. II, 4, 5), καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἐγερσάκην.

Αἰγαί, 1) πόλις τῆς Ἀχαιῶν παρὰ τὸν Κράθιν, ἐρημὸς ἤδη ἐπὶ Στράβωνος (Η, 385). — Ὀμ. Ἰλ. Θ, 203. — Ἡρόδ. Α, 145). — 2) Πόλις τῆς Εὐβοίας (Αἰγινη). Ἐπὶ τοῦ ὑπερκαίμενου λόφου ἔκειτο ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος (Στράβ. Η, 386). — 3) Πόλις αἰολικὴ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ἡρόδ. Α, 149. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 855), πεθοῦσα ἐκ σεισμῶ (Tac. Ann. II, 47). — 4) Π. ἐν Κιλικίᾳ, σπουδαῖος λιμὴν ἐπὶ Ῥωμαίων. Σήμερον Ἀγία Σκέλα. — 5) καὶ Αἰγὴ (Ἡρόδ. Ζ, 123), Π. ἐν Ἠμαθίᾳ τῆς Μακεδονίας, τὸ ἀρχαῖον ἔδρα καὶ τόπος ἐνταφιασμῶ τῶν Μακεδόνων βασιλέων (Διόδ. ΙΣΤ, 3. — Ἄρρ. Α, 11, 1).

Αἰγαῖα, βασιλεῖς τῶν Ἀμαζόνων.

Αἰγαῖον πέλαγος, ἐν γένει πᾶσα ἡ θάλασσα ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κυρίως ὅμως τὸ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ Ἰωνίας βορειότερον αὐτοῦ μέρος. Ἡ παραγωγή τοῦ ὀνόματος βεβαίως ἐκ τοῦ αἶσσω (ὄρμῳ), διὰ τὸ ὀρμητικὸν τῶν κυμάτων, ἢ ἐκ τοῦ παραγῶγος ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος αἶγες, διότι τὰ ἀφρίζοντα κύματα τοῦ πελάγους ὑποτίθενται ὁμοιάζοντα πρὸς ἀγέλην αἰγῶν. Ἀλλὰ, κατὰ τὸν μῦθον, ἦν ἐπώνυμον τοῦ εἰς αὐτὸ πνιγέντος Αἰγέως, τοῦ πατρὸς τοῦ Θησεῖος.

Αἰγαῖον, τὸ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἔνομον τοῦ γίγαντος ἐν οἱ θεοὶ ὀνόμαζον Βριάρεων (Ὀμ. Ἰλ. Α, 405). Ἰδ. Ἐκὰτόγχειρες.

Αἰγαλέον, ὄρος εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Μεσσηνίας πρὸς τὸ ἀκρωτήριον Κορυφαίων (Στράβ. Η, 359).

Αἰγάλεως, τὸ νοτιότερον μέρος τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἐν τῇ Ἀττικῇ (ὑπὲρ τὸ μοναστήριον Δαφνί). Κατὰ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ εἰς Κέρατα (ν. Κερατοῖν) καθήμενος ὁ Ἐέρξης ἔδλεπε τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν (Ἡρόδ. Η, 90. — Θουκ. Β, 19).

Αίγυπτος ἢ **Ἡγεσία**, νόμψη μάστις, ἢ ἐμπνεύσασα τὸν Νουμῶν ὡς ἰδρυτὴν τῆς λατρείας καὶ τῆς νομοθεσίας ἐν Ῥώμῃ.

Αἰγεύς, ἔγγονος τοῦ Κέκροπος, υἱὸς τοῦ Παγδιῶνος, γεννηθεὶς ἐν Μεγάρῳ, ὅπου ὁ πατὴρ του, ἐξωσθεὶς τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Μηττιωνιδῶν, εἶχε καταφύγει καὶ νυμφευθῆ τὴν θυγατέρα τοῦ ἐκεῖ βασιλέως Πάλαντος. Ἄλλ' ὁ Αἰγεύς, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἐπανελθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀνεκτίσατο τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν ἐπολέμησαν μὲν οἱ πεντήκοντα υἱοὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Πάλαντος, ἀλλὰ καὶ τούτους ἐνίκησεν ὁ υἱὸς τοῦ Αἰγεύος Θησεύς, προελθὼν ἐκ Τροϊζήνος, διότι μήτηρ αὐτοῦ ἦν ἡ τρίτη τοῦ Αἰγεύος σύζυγος Ἀθῶρα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως, βασιλέως τῆς Τροϊζήνος (Πλούτ. Θησ. ΙΓ. — Πaus. Α, 5, 3). Ὅτε δ' ὁ Θησεύς ἀπέπλευσε κατὰ τοῦ Μινωταύρου (ἴδ.) εἰς Κρήτην, ὑπεσχέθη εἰς τὸν πατέρα του, ἂν ἐπιτύχη, νὰ κοσμήσῃ τὸ πλοῖον ὃ τὸν ἔφερε δι' ἰστίου λευκοῦ ἀντὶ τοῦ μέλανος ὃ εἶχεν ἀποπλέων. Ἐλησμόνησεν ὁμοίως τὴν ὑπόσχασίν του, καὶ ὁ Αἰγεύς, νομίσας ὅτι ὁ υἱὸς του ἀπωλέσθη, ἐρίφθη (τὸ περίεργον ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῆς θέσεως τοῦ ναοῦ τῆς Νίκης!) εἰς τὴν Θάλασσαν καὶ ἐκνήγη, ἐξ οὗ ἐρέθη ὅτι Αἰγαῖον ὠνομάσθη τὸ πέλαγος (Πλούτ. Θησ. ΚΒ. — Πaus. Α, 22, 5). Μία τῶν ἀττικῶν φυλῶν ἐπεκλήθη κατ' αὐτὸν Αἰγίς. — Αἰγεὸς δὲ ἦν καὶ ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος (συγγενὲς τῷ Αἰγιαλῶς, κτλ.).

Αἰγιαλέα, ἴδ. Ἀχαΐα, 1) καὶ Διομήδης.

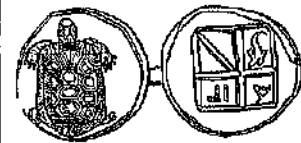
Αἰγυκορεῖς, ἴδ. φυλὴ.

Αἰγίλεια, μικρὰ νῆσος ἀνατολικῶς τῆς Εὐβοίας (Ἡρόδ. ΣΤ, 107).

Αἰγυμιός, γενάρχης τῶν Δωριέων παρὰ τῷ Πίνδῳ, ἐπικαλεσόμενος τὴν βοήθειαν τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῶν Λαπιθῶν, καὶ τῶν κτήσεων αὐτοῦ τὸ τρίτον ὑποσχεθεὶς. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τὰ φονεύσας τὸν βασιλέα τῶν Λαπιθῶν Κορωνόν, καὶ τὸν συμ-

μαχοῦντα αὐτοῖς τῶν Δωριέων Λεωγόραν, δὲν ἐδέχθη τὴν προσφορὰν (Ἀπολλοδ. Β, 7, 7). Υἱοὶ τοῦ Αἰγυμιῶ ἦσαν ὁ Πάμφυλος καὶ ὁ Δύμας, καὶ κατ' αὐτούς ὠνομάσθησαν δύο τῶν δωρικῶν φυλῶν, οἱ Πάμφυλοι καὶ οἱ Δυμῆνες. Ἡ δὲ τρίτη, ἡ τῶν Ὑλλέων, ἦν ἐπώνυμος τοῦ Ὑλλου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὃν εἶχεν υἱοθετήσῃ ὁ Αἰγυμιός.

Αἰγινα, νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τοῦ Πειραιῶς, μόλις 2 τετρ. μιλίων ἔκτασιν ἔχουσα. Τὰ ὄρη αὐτῆς ἐκαλοῦντο Πανελλήνιον καὶ Τριασύργια. Ἡ γῆ αὐτῆς ἦν καλὴ διὰ τὴν κεραμευτικὴν, δι' ὃ καὶ ἐνίοτε τῆ ἀποδίδεται τὸ ἐπίθετον *Κυροποδίας*. Ἡ ἀρχαία παράδοσις διηγεῖτο ὅτι ἡ νῆσος ἐκαλεῖτο τὸ πρῶτον *Οἰνῶνη*, ἔλαβε δὲ μετὰ ταῦτα ὁ πάν-

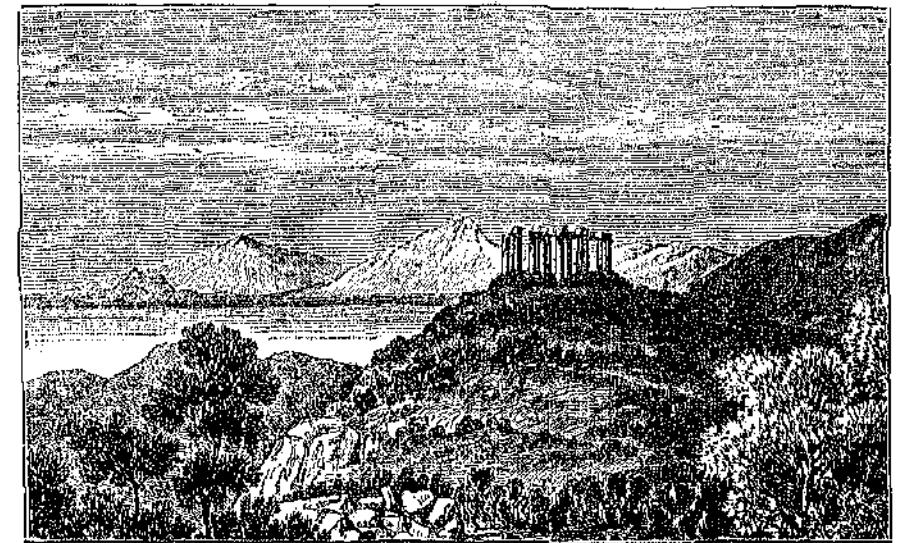
τοτε διετήρησεν ὄνομα ἐκ τῆς νόμψης Αἰγίνης, θυγατρὸς τοῦ Ἀσαιοῦ, ἐξ ἧς

ὁ Ζεὺς ἔσχε τὸν Αἰακόν (ἴδ.). Ἐκτῶν Αἰακιδῶν ὁ μὲν Τελαμὼν μετέβη εἰς Σαλαμίνα, ὁ δὲ Πηλεὺς εἰς τὴν Φθίαν, καὶ τότε ἡ νῆσος ἐξεδωρίσθη διὰ κατοικῶν ἐλλήνων ἐξ Ἐπιδαύρου (Ἡρόδ. Η, 46), ὥστε καὶ λέγεται ὅτι, κατὰ τὴν ἡ' ἑκατονταετηρίδα, Φεΐδων, ὁ τύραννος τῆς Ἐπιδαύρου, ἐν Αἰγίνῃ ἐκοψε τὰ πρῶτα ἀργυρᾶ νομίσματα. Ἐν τῇ ἕκτῃ ἑκατονταετηρίδῃ ἦνθει ἡ Αἰγινα, καὶ εἶχε ναυτικὴν δύναμιν, καὶ ἴδρυσεν ἀποικίας (τὴν Κυθωνίαν ἐν Κρήτῃ, τὴν Αἰγυκίτιν ἐν Παφλαγονίᾳ). Ἐπὶ τῶν Μηδικῶν ἔδωκαν τριάκοντα τριήρεις εἰς τὸν ἐλληνικὸν στόλον, καὶ ἔλαβον τὰ πρῶτα τῆς ἀνδρείας (Ἡρόδ. Η, 83. Η, 46 καὶ 93). Ἀλλὰ τὸ 457, ἐν συμμαχίᾳ μετὰ τῶν Κορινθίων καὶ Ἐπιδαυρίων, ἐνίκηθησαν οἱ Αἰγυκίται, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ παραδώσωσι τὰ πλοῖά των, νὰ καταδικάσωσι τὰ τέγῃ των καὶ νὰ πληρώσωσι φόρον τὸ δὲ 429 καὶ ἐξεβλήθησαν ἐντελῶς τῆς νήσου των, καὶ ἐδέχθησαν αὐτούς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὴν Θυραετιν, μόνον δὲ

τὸ 404 τοὺς ἐπανεφέρην ὁ Λύσανδρος εἰς τὴν πατρίδα των. Μετὰ ταῦτα ἐδέθη ἡ νῆσος εἰς τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμὸν, ἔπειτα εἰς τὸν Αἰτωλικόν, ὑπετάγη εἰς τὸν Ἀτταλὸν τῆς Περγάμου, καὶ τέλος ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους τῇ ἀπεδύθη σκιά αὐτονομίας. Ἡ ἀρχαία πόλις τῆς Αἰγίνης ἔκειτο ἔπου κεῖται καὶ ἡ νῦν, ἔχουσα δύο τεγνητοὺς λιμένας, καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἧς λαίψανα σώζονται, καὶ τὸ Δίαπετον, εἰς ὃ ἀπέθετον οἱ ἐν τοῖς Αἰακείοις ἀγῶσι νικῶντες τὰ στέμματα ἃ ἐλάμβανον. Εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου ὑπῆρχεν ἄλλη μικρὰ πόλις, Οἶνη, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Πανελληνίου ὁ βωμὸς τοῦ Διός, καὶ πρὸς τὰ βορειανατολικά τῆς νήσου, ἐπὶ λόφου, καταφανὴς ἔτι ἐν ἐρασιμαίῳ ἰ-

τῆς Τρωάδος. Εἰς τῶν ἐπισηματέρων ἀρχαίων ἀνδριαντοποιῶν τῆς Αἰγίνης ἦν ὁ Ὀνατάς. Παρήγη δὲ καὶ πολλὰ καὶ παντοῖα τεχνουργήματα ἡ Αἰγινα διὰ τὸ ἐμπόριον (Αἰγυκίων ἐμπολίην), καὶ μνημονεύεται αὐτῆς ὁ χαλκὸς, εἰς Ἰσθμὸν τιθέμενος μετὰ τοῦ Δηλίου καὶ Κορινθίου. Λέγονται δὲ πεντακισχίλιοι οἱ πολῖται τῆς νήσου, μετὰ 470,000 δούλων (Ἀριστοτ. ἐν Ἀθην. ΣΤ, 272. — Στράβ. Η, 375).

Αἰγιον, πόλις τῆς Ἀχαΐας (Βοστίτσα), εἶχεν ἱερόν τοῦ Ὀμηγηρίου Διός, εἰς ὃ συνήγατο δις τοῦ ἔτους ὁ Ἀχαϊκὸς δεσμός. Ἐνταῦθα ἀπέθανεν ὁ Ἄρατος, (Ὀμ. Ἰλ. Β, 547. — Ἡρόδ. Α, 145. — Πaus. Ζ, 25).

Ο ΕΝ ΑΙΓΙΝΗΙ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

στάμενος ὁ δώριος ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς (ἴδ. τὴν εἰκόνα), οὗ τὰ ἀρχαῖα, καὶ διὰ τὴν ἐποχὴν αὐτῶν χαρακτηριστικώτατα γλυπτικὰ συμπλέγματα τῶν ἀετῶν, ἀνασκαφέντα καὶ ἀγορασθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας πρὸ τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἀποτελοῦσι τὸ θαυμασιώτερον κόσμημα τοῦ ἐν Μονάχῳ Μουσείου, παριστῶντα τὸ μὲν τὴν μάχην περὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλέως, τὸ δὲ πιθανῶς περὶ τὸν τοῦ Ὀυλέως, πρὸ

Αἰγινα ἢ **Αἰγειρα**, πόλις παραθαλάσσια τῆς Ἀχαΐας, ἀναλαβοῦσα τοὺς κατοίκους τῶν Αἰγῶν (Ἡρόδ. Α, 145). Ὑποτίθεται ὅσα ἡ Ὀμηρικὴ (Ἰλ. Β, 573) Ὑπερησίη. Ὀλίγα ἐρείπια εἰς Παλαιόκαστρον.

Αἰγίς, δέρμα αἰγός. Οἱ ἀρχαιότατοι ἡμίγυροι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ἔφερον πιθανῶς τοιαῦτα, καλύπτοντες τὴν γυμνότητά των καὶ ἀμυγόμενοι. Διὰ τοῦτο τοιαύτην ἐπιστεῦστο φέρων καὶ ὁ Ζεὺς, βροντᾶς καὶ τὰς τῆ λ-

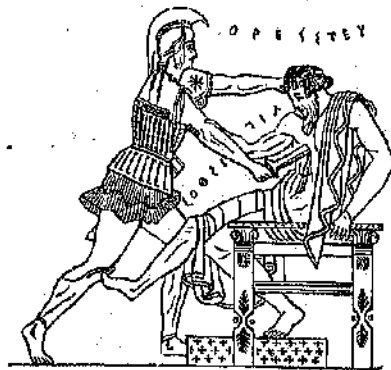
Ξει συγγενεῖς κατα-
γίδας ἐπισειῶν ὅτε
τὴν ἐκίνει, δι' ὃ καὶ
αἰγίοχος συνεχῶς
ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου
καλεῖται ('Ιλ. Β,
447. Ε, 738. Ο,
308. Ρ, 593 κτλ.).
Ἐλέγετο δ' οὕσα τὸ
δέρμα τῆς αἰγὸς ἦ-
τις εἶχε γαλακτου-
χῆσαι τὸν Δία ἐν
Κρήτῃ (Hygin. P.
astr. XIII.), καὶ ἐν
τῷ μέσῳ φέρει τὴν
κεφαλὴν τῆς Γοργό-
νος, ὡς φόβητρον.
Ἐπὶ τῶν κλασικῶν
χρόνων ὁ Ζεὺς παρι-
σταται σπανίως φέ-
ρων αὐτὴν, σχεδὸν
δὲ πάντοτε ἡ Ἀθη-
νᾶ, ὡς ἡ πολεμικὴ
θυγάτηρ αὐτοῦ, συν-
ήθως μὲν ἐπὶ τοῦ
στήθους, ἐνίοτε δὲ,

Πρόμαχος: Ἀθηναῖς ἡ Ἡρακλείου

ὡς εἰς τὸ ἐν Νεα-
πόλει ἀρχαῖον ἄ-
γαλμα (ἴδ. Ἀθηναῖ)
καὶ εἰς τὸν ἀριστερὸν
βραχίονα ἀντιἀγάλ-
ματος. Ἐνίοτε οἱ
καλλιτέχναι τὴν πα-
ριστώσιν ἐπὶ τοῦ
στήθους τῆς Ἀθηναῖς
λεπιδωτὴν ὡς τοὺς
ὠφρακας. Καὶ θυ-
σανόσσα δὲ λέγε-
ται ἡ αἰγίς ὑπὸ τοῦ
Ὀμήρου, καὶ ἀντι-
καθιστώσιν ἐνίοτε
τοὺς θυσανούς οἱ
γλύπται διὰ τῶν ὤ-
φρων τῆς Γοργόνος.
Καθ' Ὀμηρον δὲ
(ἴλ. Ο, 229. 307.
328. 360. Ω, 20)
ἐδανείζετο αὐτὴν καὶ
ὁ Ἀπόλλων, ἀλλ'
οὐδέποτε φέρει αὐ-
τὴν ἐν τοῖς καλλι-
τεχνήμασιν.

Αἰγισθος, υἱὸς παράνομος τοῦ Θυέ-
στου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοπίας, ἐκ-

Ἐξ Ἀργίου ἄγγειου

τεθείς ὑπὸ τῆς μητρὸς του καὶ τραφεὶς ὑπὸ
αἰγὸς, ὄθεν καὶ τὸ ὄνομα. Ἐφόνευσε δὲ τὸν

θεῖόν του Ἀτρέα, ὅστις, ἐκλαμβάνων αὐτὸν
τὸν Αἰγισθον ὡς ἴδιον αὐτοῦ υἱόν, τὸν προέ-
τρεπε νὰ φονεύσῃ τὸν Θυέστην, καὶ εἶτα συνε-
βασίλευσεν ἐν Μυκῆναις μετὰ τοῦ πατρὸς του,
ἡ καθ' Ὀμηρον ('Ὀδ. Δ, 518), ἤρξε μετὰ
τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπὶ τῶν νοτιανατολικῶν
παραλίων τῆς Ἀργολίδος. Δελεάσας δὲ Κλυ-
ταιμνήστραν, τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀγαμέμνονος
(ἴδ.) ἀπόντος εἰς τὴν Τρωάδα, ἐδολοφόνησεν
αὐτὸν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του, καὶ τὸν ἀντι-
κατέστησεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Μυκηναῶν ἐπὶ
ἑπτὰ ἔτη, μέχρις οὗ, κατὰ χρησμὸν, ἐλθὼν
ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος Ὀρέστης (ἴδ.), ἐξε-
δίκασε τὸν πατέρα του, φονεύσας αὐτὸν ('Ὀμ.
'Ὀδ. Γ, 305. — Αἰσχλ. Χοηφ. — Σοφοκλ. καὶ
Εὐριπ. Ἡλέκτρα).

Ἀἴγλη, ὄνομα πολλῶν νομισμῶν.

Ἀἴγὸς ποταμοί, πόλις καὶ μικρὸς
ποταμὸς ἐπὶ
τῆς εὐρωπαϊ-
κῆς ἀκτῆς τοῦ
Ἑλληνισπόν-
του, ἀπέναντι

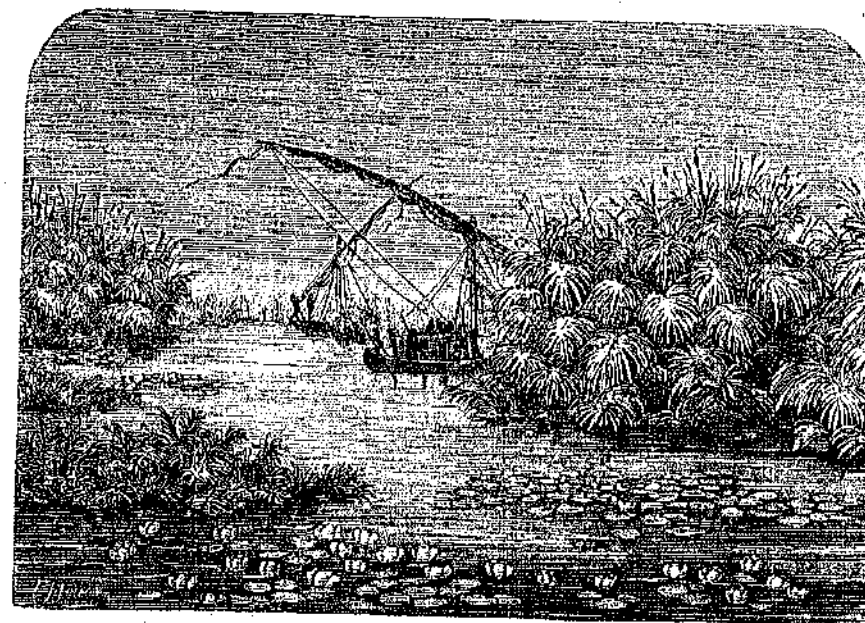

τῆς Λαμπάκου, θέκτρον τῆς ναυμαχίας καθ' ἣν
(405 π. Χ.) ὁ Λύσανδρος κατετρόπωσε τὸν
στόλον τῶν Ἀθηναίων (Ξαν. Ἑλλ. Β, 1. 21.
— Ἡρόδ. Β, 119. — Πλούτ. Ἀλκ. ΑΖ. —
Λύσ. Θ.)

Αἰγύπτιος, γέρον εὐγενὴς Ἰθακῆ-
σιος, φίλος τοῦ Ὀδυσσεύος, οὗ ὁ εἰς υἱὸς Ἄγ-
τιφος, συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ βυβαίεως
εἰς τὴν Τρωάδα, καταβροχθίσθη ὑπὸ τοῦ Κό-
κλωπος, ὁ δ' ἕτερος, Εὐρύνομος, ἦν εἰς τῶν
μνηστήρων τῆς Πηλεΐδης. Εἶχε δὲ καὶ ἄλ-
λους δύο ('Ὀμ. 'Ὀδ. Β, 15).

Αἴγυπτος, ἡ ἡ γνωστὴ χώρα τῆς Ἀ-
φρικῆς ἦτις ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι ἐκα-

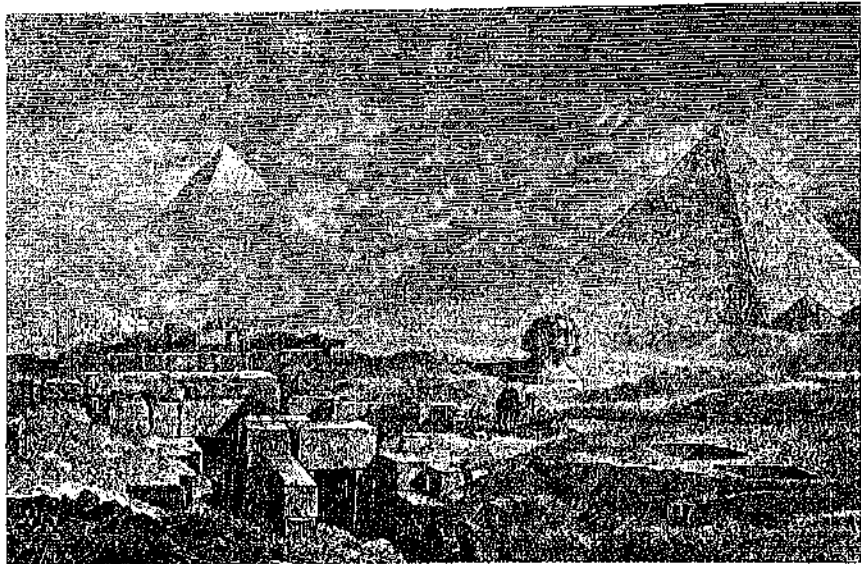
χρῶμα τοῦ ἐδάφους αὐτῆς, ἀλλὰ πιθανώτε-
ρον διὰ τὸ χρῶμα τῶν ἀρχαίων κατοίκων της.
Παρὰ δὲ ταῖς Ἀραβίαι καὶ λοιποῖς Σημίταις
ἐλέγετο καὶ λέγεται ἐτι Μίσιρ (Μισίρι), καὶ
ἐν τῇ Γραφῇ Μισραγίμ (ἡ διπλῆ Αἴγυπτος).
Ἄρχεται δὲ μεσημέρινῶς ἀφ' ὅπου παύουσι τὰ
ὄρη, ἀπὸ Συήνης καὶ τοῦ πρώτου καταρράκτου,
καὶ ὀρῆεται νοτίως ὑπὸ τῆς Αἰθιοπίας, ἀνα-
τολικῶς ὑπὸ τῆς Περσίας Ἀραβίας καὶ τῆς
Ἐρυθρᾶς, δυτικῶς ὑπὸ τῆς ἐρήμου καὶ βο-
ρείως ὑπὸ τῆς θαλάσσης, δι' Ἰσθμοῦ, τοῦ σή-
μερον τμηθέντος τοῦ Σουεῖ, συνδεομένη μετὰ
τῆς Ἀσίας. Διαρρέει δ' αὐτὴν ὁ Νεῖλος, ἀπὸ
μὲν Συήνης μέχρι τῆς Μέμφιδος, ἐπὶ 240
ὥρας, διὰ ταπεινῆς κοιλάδος, ἐχούσης τριῶν
ὠρῶν πλάτος, κατ' εὐθείαν πρὸς βορρᾶν, ἐ-
κείθεν δ' ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον, εἰς
πολλοὺς (7 τὸ κάλοι, 2 δὲ σήμερον) βρα-
χίονας διακλαδούμενος, δι' ὧν ἀποτελεῖ τὸ
Δέλτα. Ἐνταῦθα δὲ τακτικῶς πλημμυρῶν
ἀπὸ Αὐγούστου μέχρις Ὀκτωβρίου, καθιστᾷ

Ο ΝΕΙΛΟΣ

λείτο παρὰ τοῖς ἰθαγενέσιν ἐγχωρίοις Χέμι ἢ
Κέμι, ὅπερ σημαίνει ἡ μέλαινα, ἴσως διὰ τὸ
Νεῖλου ἐλέγετο αὐτὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.
(ΑΡΧ. ΑΒΕ. Α. Ρ. ΡΑΓΡΑΒΗ ΤΟΜ. Α'.)

Συνέδεσαν δ' αὐτὸν μετὰ τῆς Ἐρυθρᾶς διὰ διώρυγας, ἀπὸ τοῦ Καίρου ἀρχομένης, αἱ ἀρχαῖοι, ὁ Πτολεμαῖος ἢ ὁ Τραϊανὸς, καὶ λίμνας τεχνητὰς ἀνέσκαψαν πρὸς ἀρδευσιν καὶ πρὸς κοινωνίαν, ἰδίως ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὡς τὴν τοῦ Μοίριδος, παρὰ τὴν Ἀρσινόην Κροκοδειλόπολιν τὴν Σιρβωνίδα, συνδεομένην μετὰ τῆς Θαλάσσης διὰ διώρυγας τὰς Πικρὰς Λίμνας, παρὰ τὴν διώρυγα τοῦ Πτολεμαίου τὰς Νιτρίας, παρὰ τῇ Μέμφιδι καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἐμβολῶν τοῦ ποταμοῦ ἀποτελουμένης Τάνιδα, Βουτικὴν, Μαρεώτιδα παρὰ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. Διηγεῖτο δ' ἡ Αἴγυπτος πολιτικῶς τὸ πάλαι εἰς 27 νομοὺς, ὧν 10

Αἱ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ἐν Αἴγυπτῳ

ἀπετέλουν τὸ Δέλτα, 10 τὴν Ἄνω Αἴγυπτον ἢ Θηβαίδα, καὶ 7 τὴν Μέσην, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ Ἐπτανομίς ἐλέγετο. Ἐκαινο δὲ καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ δυτικῶς τὰ ὡς νῆσοι μεμονωμένα, Ὁάσεις ἢ Αὐάσεις καλούμενα καρποφόρα μικρὰ χωρία ἢ περιέχουσα ὅμως τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἀρμωνος, ἔκειτο ἀνατολικῶς ἐν τῇ Λιδύῃ ἄλλα ταύτας αἱ Πτολεμαῖοι πρῶτοι προσήρτησαν τῇ Αἴγυπτῳ. Τῆς Κάτω ἢ παραθαλασσίας Αἴγυπτου ἡ ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα ἦν ἡ Σιάις ἢ δὲ

Ναύκρατις ἐφ' ἐνὸς τῶν βραχιόνων τοῦ Νεῖλου, ἦν τότε ἡ μόνη πόλις εἰς ἣν ἐπετρέπετο τοῖς Ἕλλησι νὰ προσέρχωνται. Ἡ δὲ Μέση Αἴγυπτος (ἢ Μεταξὺ) περιεῖχε τὴν Μέμφιδα, ἥτις ἦν συμπάσης τῆς Αἴγυπτου ἡ ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα. Παρ' αὐτῇ σκίζονται αἱ Πυραμίδες (τοῦ Γκιζέ), μεγαλοουργήματα τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, τάφοι τῶν ἐγχωρίων βασιλέων. Ἐν δὲ τῇ Ἄνω Αἴγυπτῳ, τῇ Θηβαίδι, ἢ κατὰ τὸ νοτιώτερον αὐτῆς κειμένη ἐν τῷ Νεῖλῳ νῆσος Φιλαί, διατηρεῖ περιεργότατον ἐρείπιον μικροῦ αἴγυπτιakoῦ ναοῦ. Πρωτεύουσα δὲ τῆς διαιρέσεως ταύτης ἦσαν αἱ Θῆβαι, ὅπου μέγιστα καὶ σπου-

δαιότατα ἐρείπια σώζονται (Στρβ. ΙΖ, 785). — Ἡ ἱστορία τῆς Αἴγυπτου προσαναβαίνει μέχρι 3000 ἐτῶν π. Χ., καὶ κατάλογοι τῶν παναρχαίων αὐτῆς βασιλέων διεσώθησαν ἐν ταῖς ἀποσπάσμασι τοῦ Μανέθωνος. Εἰσεβάλλον δὲ καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον κατέσχον τὴν Αἴγυπτον πλήθη Ἀσιατῶν, Σημιτικῶν, ἐκ τῆς ἀντιπέρας Ἀραβίας, πιθανῶς εἰς τὸν ποιμαντικὸν βίον κυρίως ἐπιδιδόμενα, δι' ὃ καὶ οἱ ἐκ τῆς φυλῆς ταύτης ἄρξαντες, ποιμένες βασιλεῖς (Γκωῶς) ἐκαλοῦντο, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀποδί-

δοται καὶ τῶν πυραμίδων ἡ οἰκοδομή. Ἐξεβλήθησαν δὲ περὶ τὰ 1700 π. Χ. ὑπὸ τῆς ἐγχωρίου ἱερατικῆς φυλῆς, καὶ μέγιστος αὐτῶν βασιλεὺς, κατακτητῆς καὶ νομοθέτης φημιεταί περὶ τὰ 1400 ὁ Σέσωστρις (ἢ Ῥάμεσις Β', καὶ Ἡρόδοτος), θριαμβευτικῶς ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν λαῶν τῶν παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν καὶ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, κατὰ τῶν Σκυθῶν καὶ Θρακῶν, κατ' ἄλλους δὲ καὶ μέχρις Ἰνδιῶν, καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοῦ εἰσὶν οἱ κυρίως τὰ σώζόμενα μεγάλα τῶν Θηβῶν ἐρείπια διὰ γλυπτικῶν παραστάσεων ἐπικκοσμοῦντες. Οὗτος διήρσε τὴν Αἴγυπτον εἰς 36 νομοὺς, κατεκόσμησεν αὐτὴν διὰ μνημείων καὶ οἰκοδομῶν, καὶ ἤγειρεν 750 ἄρῶν μακρὸν τεῖχος μετὰ Πηλουσίου καὶ Ἡλιουπόλεως πρὸς ἐχύρωσιν τῆς χώρας κατ' ἐχθρικών ἐπιδρομῶν. Περὶ τὰ 760, ἐπὶ Σαβάκιωνος, εἰσορμήσαντες οἱ Αἰθίοπες, κατέλαβον τὴν Ἄνω καὶ Ἄνω Αἴγυπτον ἐπὶ 50 ἔτη ἄλλα περὶ τὸ 680, συμμαχήσαντες οἱ Ἀσσύριοι μετὰ τῶν Καρχηδονίων, ἐνίκησαν αὐτοὺς καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Αἴγυπτον, μέχρις οὗ, μετὰ 50 ἔτη, ἐκ τῶν ἐλῶν τῆς Κάτω Αἴγυπτου ὀρμηθεὶς ὁ Ψαμμίτιχος, ἀνέτρεψε τὴν δυναστείαν αὐτῶν καὶ ἠλευθέρωσε τὴν χώραν. Εἰς ἐκ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, ὁ Ἀμασις (περὶ 526), ἦν ὁ πρῶτος τὴν Αἴγυπτον προσιτὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας καταστήσας. Ἐπὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Ψαμμηνίου (του, ἡττηθέντος ὑπὸ τοῦ Καμβύσου, ἡ Αἴγυπτος ὑπετάγη εἰς τὴν Περσίαν (525), καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Μακεδονίαν. Αἱ ἐπὶ τῶν ναῶν, τῶν ὀβελίσκων κτλ. ἐπιγεγραμμένα ἐπιγραφαὶ εἰσὶ γεγραμμένα διὰ χαρακτῆρων Ἱερογλυφικῶν, οὓς ὁ Γάλλος Champollion ἤρξατο πρῶτος ἀναγινώσκων, βοηθηθεὶς ὑπὸ τριγλώσσων τινῶν ἐπιγραφῶν, ἱερογλυφικῶν, ἐλληνικῶν, καὶ εἰς γραφὴν ἱερατικὴν, τὴν κοινὴν τῶν Αἴγυπτῶν τὸ τῆς Γαλλικῆς ἐκστρατείας ἐπὶ Ναπολέοντος (10 Τῆμ. φύλ. 1809).

Αἴγυπτος, ὁ, υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ δι-

δυμος ἀδελφὸς τοῦ Δαναοῦ, ἔδωκε τ' ὄνομα του εἰς τὴν γῆν τῶν Μελαμπόδων (Χέμι. Ἰδ. Αἴγυπτος, ἡ). Οἱ 50 αὐτοῦ υἱοὶ ἐπεβούλευσαν τὸν Δαναόν, καὶ ὅτε οὗτος κατέφυγεν εἰς Ἄργος, τὸν κατεδίωξαν ἐκεῖ, καὶ ἐνυμφεύθησαν τὰς 50 θυγατέρας του, αἵτινες ὅμως τοὺς ἐφόνευσαν κατὰ τὴν νύκτα τοῦ γάμου (Ἰδ. Δαναΐδες), μεθ' ὃ, κατ' ἄλλην παράδοσιν, πιθανῶς συμβολικῶς ὡς καὶ τὰς λοιπὰς, τῶν ἀρχαιοτάτων σχέσεων μετὰ Ἑλλάδος καὶ Αἴγυπτου, ἦλθε καὶ ὁ Αἴγυπτος εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ μεθὸν τὴν τύχην τῶν υἱῶν του, ἀπέθανεν ἐν θλίψεως.

Αἰθιοπία, ἡ, πόλις εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Εὐβοίας, ἔχουσα ἀξιόλογα θερμὰ ὕδατα, ἃ ἦσαν ἱερὰ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐπιζήτητα ἐπὶ Ῥωμαίων (Πλούτ. Σύλλ. ΚΣΤ'. — Στρβ. Α, 60, ρ).

Αἰθῶς, ὡς θεότης, εἶπε βωμὸν ἐν Ἀθήναις ἐλατρεύετο δ' ἰδίως ἐν Ῥώμῃ.

Αἰήτης, Ἰδ. Ἀργοναῦται.

Αἰθαλία, νῆσος ἐν τῇ Ψευδικῇ Θαλάσσῃ, ἔχουσα σιδηρωρυχεῖα (Virg. A, X, 174) καὶ λιμένα τὸν Ἀργεῶν, εἰς ὃν καὶ ὁ Ἰάσων προσωρμίσθη (Στρβ. E, 223. — Ἀπολλ. Ροδ. Δ, 658).

Αἰθῆρ, ἡ ὑπὲρ τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ τὸν ἀέρα ἔκτασις, κατοικία τοῦ Διὸς (Ἰλ. B, 412) καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Κατὰ τὴν μυθολογίαν (Ἡσιόδ. Θεογ. 124), υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ Νυκτὸς, τέκνον τοῦ Χάους. Κατὰ δὲ τοὺς ὀρεικοὺς ἔμνους ἦν ἡ ψυχὴ τοῦ παντός, ἐξ ἧς πᾶσα ζωὴ ἐκπορεύεται κατὰ τινος δὲ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων ἡ πηγὴ καὶ ἡ ἔδρα τῆς τὰ πάντα ζωογονούσης θερμότητος. Τινὲς ἔτι τῶν ποιητῶν (Virg. G. II, 325) ἐταύτιζον αὐτὸν καὶ μετὰ τοῦ Διὸς.

Αἰθιοπία, κατὰ τὴν ἔτυμολογίαν «ἡ μέλαινα γῆ» ἢ Χέμι (Ἰδ. Αἴγυπτος). Κατὰ τὴν συγκεχυμένην καὶ ἀόριστον ἡμνηρικὴν ἀντίληψιν (Ὁδ. A, 22), οἱ Αἰθίοπες ἦσαν οἱ ἀπῶτατοι τῶν ἀνθρώπων, ἔσχατοι ἀνδρῶν, οἰκοῦντες οἱ μὲν πρὸς ἀνατολὰς οἱ δὲ πρὸς

δυσμίας, καί, κατ' ἄλλα χωρία, παρὰ τὸν Ὠκεανὸν (Ἰλ. Ψ', 206), ἢ παρὰ τὴν Σιδώνα καὶ τὴν Ἐρέμην (Ὁδ. Δ, 84). Λέγονται δ' ἀμόμονες, πρὸς οὓς οἱ θεοὶ συνεχῶς μετέβαινον, ἐκατόμβας καὶ ἐστιάσεις δεχόμενοι (Ἰλ. Δ, 423). Οἱ δὲ μεταγενέστεροι Αἰθίοπας πολλάκις καλοῦσι πάντας τοὺς μαύρους, τοὺς μελάγχρους, ὥστε τοιοῦτους παραδέχονται καὶ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀσίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῇ Σαμοθράκῃ καὶ ἐν τῇ Λέσβῳ, καὶ αὐτὰς τὰς Ἀμαζόνιας αὐτῶς ἐνοιοῦν ὀνομάζουσι. Καθ' Ἡρόδοτον δὲ (Β, 146, Ζ, 70) Αἰθίοπες ἦσαν οἱ οἰκῶντες ὄνα (νοτίας) τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ὅπου ὑπὲρ τοὺς καταρράκτας ἀρχεται ἡ ὄρεινὴ χώρα, καὶ διακροῦνται εἰς δυτικούς, οὐλότριγας, καὶ ἀνατολικούς, εὐθύτριγας, ἐκτεινομένους μέχρι τῶν Ἰνδοῦν. Μέρους τῆς Αἰθιοπίας ἦν ἡ Νουβία, ἐν ἣ ἔκειτο ἀρχαιότατα ἡ Μερόη, ἣς σώζονται λείψανα καὶ πυραμίδες. Μετὰ δὲ ταύτης τὴν παρακμήν, ὅτε ἐν Νουβίᾳ ἐπακράτησε γυναικῶν δυναστεία, ἡ Κανδάκη ἠγωνίσθη ἀνδρείως κατὰ τοῦ Αἰγυπτίου, ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι κυριεύσαντες ἐγκατέλιπον πάλιν μετ' ἄλγος τὴν Αἰθιοπίαν. Τὰ κατ' ἀνατολὰς παρὰ τὸν Περσικὸν κόλπον παρατεινόμενα ὄρη κατωκοῦντο καθ' Ἡρόδοτον (Γ, 19) ὑπὸ τρωγλοδυτῶν, ἰχθυοφάγων, κτλ., ἀνδρῶν καλῶν, εὐσώμων καὶ μακροβίων, ἣ δὲ χώρα αὐτῶν ἦν χρυσοῦχος. Εἰς τὴν νότιον δ' Αἰθιοπίαν, ὅπου ἦσαν αἱ πτῆλαι τοῦ Ἀστάπου, ἢ κυανῶν Νεῖλου, μετέβη ἐν τῇ 7ῃ π. Χ. ἐκατονταετηρίδι (ἐπὶ Ψαμμίτιχου) ἀποικία τῆς στρατιωτικῆς τῶν Αἰγυπτίων φυλῆς, οἱ Σεβρίται, καὶ ἴδρυσαν ἐκεῖ τὴν Ἀξωμιν, ἣν κυριεύσαντες ἔπειτα οἱ Πτολεμαῖοι, ἀνήγειραν ἐκεῖ τὴν Ἀρσινόην, τὴν Βερνίκην καὶ ἄλλας Ἑλληνικὰς πόλεις. Ἐκαλεῖτο δὲ πᾶσα ἡ ἀκτὴ ἐκείνη, μέχρι τοῦ ἀρωματοφόρου τῶν Ἀρωμάτων, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὰ προύοντα αὐτῆς, ἀρωματοφόρος, κινναμωμοφόρος, ἢ καὶ ἐν γένει Βαββαρικὴ (Βαβαῖα σήμαρον μία τῶν πόλεων αὐτῆς) ἢ δὲ πέ-

ραν τοῦ ἀρωματηρίου, Ἀζανία (Στράβ. ΙΖ, 821).

Ἄψουσα, παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Ζ, 243, Ω, 323, Ὁδ. Γ, 339, 493, Η, 345, Θ, 57, Ο, 146, 191) εἰσι πιθανῶς τὰ δωμάτια καὶ μέρη τῶν οἴκων ἅτινα ἐθερμαίνοντο, καὶ ἐπομένως αὐτὰ ἐδίδοντο καὶ εἰς τοὺς ξενιζομένους.

Ἄψορα, 1) θυγάτηρ Πιπθέως, βασιλέως τῆς Τροίης, ἐξ Αἰγέως δὲ, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, μήτηρ τοῦ Θησέως (Πλούτ. Θησ. Γ), κατ' ἄλλους δὲ (Παυσ. Β, 23, 1) μήτηρ τοῦ Θησέως ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτε ἡ Ἀθηναῖα τὴν ἐπιμψε νὰ θύσῃ εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς ἐν Σφαιρίᾳ. Αἰχμαλωτευθεῖσα δ' ὑπὸ τῶν Διοσκούρων, παρηκολούθησε τὴν Ἑλένην εἰς τὴν Τροίαν (Πλούτ. Θησ. ΑΔ.—Ὀμ. Ἰλ. Γ, 144).—2) θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, τεκοῦσα ἐκ τοῦ Ἀτλαντος τὸν Ὑάντα καὶ τὰς 12 Ὑάδας (Ὀν. Fast. V, 171).

Ἀίκιας δίκη, ἴδ. Δίκη.

Ἀιλάννα, πόλις παρὰ τῇ Ἐρυθρῇ· οἱ κάτοικοι Αἰλιανίται.

Ἀίλια, ἡ Ἱερουσαλήμ, ἀφ' οὗ ἀνφοδομήθη ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος (Αἰλίου) Ἀδριανοῦ.

Ἀίλιανός, 1) ὁ σοφιστής, γεννηθεὶς ἐν Ἰβριανῆσσι τῆς Ἰταλίας, καὶ ζῶν ἐν Ῥώμῃ ὡς διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐπὶ Σεπτιμίου Σεβήρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ (Φιλότηρ. Β, Σοφ. Β, 31). Πλήν ἄλλων ἀπολασθέντων συγγραμμάτων, ἔγραψε «Ποικίλην ἱστορίαν» περὶ παντοίας ὕλης, πολλάκις σπουδαίαν, ἰδίως ἐνεκεν ἀποσπασμάτων ἐξ ἀρχαιοτέρων συγγραμμάτων ἃ περιέχει, εἰς βιβλία 14. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Γ, 13 διατηρεῖται μόνον περίληψις αὐτῶν. Ἐπίσης σώζονται αὐτοῦ καὶ ἡ «περὶ ζῶων ἱστορία», εἰς βιβλία 17. Διὰ τὴν Ἑλληνικὴν καλλιπέσιον τοῦ ἐλέγετο μελίγλωστος καὶ μελίφθογγος.—2) Ὁ Τακτικὸς, ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Γρατιανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Γράψας ἀφιέρωσε τούτῳ «τακτικὴν θεωρίαν» ἢ «περὶ στρατηγικῶν τάξεων Ἑλληνικῶν.» Ἀνεγνωρίσθη δ' ἐσχάτως (Köhly), ὅτι αὐτοῦ ἔργον ἐστὶν ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ

Ἀρριανοῦ γνωστὴ τακτικὴ, ἣ δὲ τῷ Αἰλιανῷ ἀποδιδόμενη, μεταγενεστέρα δικασεὺς τοῦ αὐτοῦ συγγραμματος, μετὰ προσθηκῶν ἐκ τοῦ Ἀσκληπιόδωρου, τοῦ περὶ τὰ 50 π. Χ. «τακτικὰ κεφάλαια» γράψαντος.

Ἄϊλιανός, ἴδ. δημοτικὰ ἔσματα.

Ἀϊμύλιος, 1) (Παῦλος Α), ὁ Μακεδονικός, Ῥωμαῖος ὑπάτος νικήσας τὸν Περσέα, βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ἐν Πύδνῃ τὸ 168 π. Χ., περιήλθεν ἔπειτα τὴν Ἑλλάδα, νομοθετῶν καὶ δι' αὐστηρότητος τὴν τάξιν ἐπαναφέρων (Πλούτ. Αἴμ. Π.).—2) (Ῥηγίλλος Α), Ἱππάρχης τὸ 190 π. Χ. βοήθεια τῶν Ῥοδίων ἐνίκησε τὸν Ἀντίοχον, βασιλέα τῆς Συρίας.

Ἀϊμονία, ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας.

Ἄϊμος, ἡ τοῦ κυριώτερον ὄρος τῆς Θράκης (τὰ Βαλκάνια παρὰ Τούρκιας), ἐκτεινόμενον μέχρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὑπὲρ τὴν πόλιν Μεσημβρίαν. Αἱ ὑψηλότεραι αὐτοῦ κορυφαὶ περὶ τὰ 2300^μ. Ἐπὶ στενωποὶ διέρχονται δι' αὐτοῦ, ὧν ἡ σπουδαιότερα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦν ἡ δυτικωτέρα, παρὰ τῇ Φιλιππουπόλει, «Πύλη Ἀδριανοῦ» καλουμένη. Ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι ἀποδίδουσι τ' ὄνομα καὶ εἰς ἄλλα τῶν κυρίως Αἰμῶν συνεχόμενα ὄρη (Ἡρόδοτ. Δ, 48.—Θουκ. Β, 96.—Στράβ. Ζ, 313.—Ann. Marc. XXI, 10).

Ἄϊμων, 1) υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ, καθ' ὃν καὶ τὸ πρῶτον πᾶσα ἡ Θεσσαλία, εἴτα δὲ μέρος αὐτῆς Αἰμονία ἐκλήθη (Plin. IV, 7, 14). Κατὰ δὲ Παισαίνην (H, 14, 2), ὁ τὴν ἐκεῖσε πόλιν Αἰμονίαν ἰδρύσας Αἰμῶν ἦν υἱὸς τοῦ Λυκάονος.—2) Υἱὸς τοῦ Κρέοντος ἐν Θήβαις, αὐτοκτονήσας ὅτε ἡ μνηστὴρ τοῦ Ἀντιγόνης, εἰς ὄνατον καταδικασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ἀπηγγονίσθη (Σοφκλ. Ἀντιγ.).—Καθ' Ὑγῖνον (Fab. LXXII) παρέδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ Κρέων τὴν Ἀντιγόνην νὰ τὴν φανέσῃ, ὁ δ' Αἰμῶν τὴν ἔσωσε δοὺς αὐτὴν εἰς ποιμένας· ἀλλ' ὅτε ἀνεκαλόφθη, ἐφόνευσεν αὐτὴν καὶ ἠτοκτόνησε. Κατ' ἄλλους πάλιν ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Σφιγγίδος.

Ἄϊνεα, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς, ἀπέναντι τῆς Πύδνης, κτίσμα τοῦ Αἰνείου, κατ' ἄλλους ἀποικία τῶν Κορινθίων (Ἡρόδ. Ζ, 145.—Στράβ.—Σκύμν.).

Ἄϊνεάας, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγγίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, συγγενῆς τοῦ Πριάμου, καὶ ἑγγυῶν τῶν Δαρδάνων ἐπὶ τῆς Ἰδης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ Ἀλκονόου, τοῦ συζύγου τῆς ἀδελφῆς του Ἰπποδαμείας (Ἰλ. Β, 820, Ν, 428, 465), καὶ ὑπὸ τῶν Νομφῶν τῆς Ἰδης, αἷς ἐνεπιστάθη αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ.). Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔμεινε κατ' ἀρχὰς ἕνεος· ἀλλὰ προσβληθεὶς ἐν μέσῳ τῶν ποιμνίων του εἰς τὴν Ἰδην, κατήλθεν εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἀνεδείχθη εἰς τῶν κρατίστων ἡρώων τοῦ τρωϊκοῦ στρατοῦ, ἀνδρείος καὶ συνετὸς, καὶ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ἰδίως τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ εἶγεν ὡς ὁ Ἀχιλλεύς, αὐτῶ καὶ αὐτὸς ἵππους θείας καταγωγῆς, ἀπογόνους τῶν οὓς ὁ Ζεὺς εἶχε δώσει εἰς τὸν Τρῶα (Ἰλ. Ε, 265, 311). Εἰς μονομαχίαν δὲ μετὰ τοῦ Ἀχιλλεύου τὸν ἔσωσεν ὁ Ποσειδῶν, θέλων, ἀφ' οὗ τὸ γένος τοῦ Πριάμου ἐπρόκειτο νὰ καταστραφῇ, νὰ μὴ ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς τὸ τῶν Δαρδανιδῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν Τρῶων νὰ ἀρξῇ ἐν κυρτῇ ὁ Αἰνεάας (Ἰλ. Γ', 305)· καὶ ταύτην τὴν ἐλπίδα του διορῶν ὁ Πριάμος τὸν ὑπέβλεπε. Κατὰ τὴν τῶν παραδόσεων λαίπρον, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, ἤρξεν αὐτὸς ἐν τῇ χώρῃ καὶ οἱ ἀπόγονοί του (Ὀμ. Ὁδ. εἰς Ἀφρ. 197). Ἐκ τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως ἐσώθη κατὰ τινας, προστατευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, διότι εἶχε δευχθῆ φιλειρηνικός πάντοτε, καὶ συμβουλεύων τὴν παράδοσιν τῆς Ἑλένης (Διον. Ἀλιπ. Α, 46). Κατ' ἄλλους, ἀπεσύρθη ἐπὶ τῆς ἀλώσεως εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τοῦ Ἰλίου, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ ἕρος Ἰδην, ἔθεν συνθηκολογήσας, ἀπήλυθε μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ κατὰ τινας εἰς τὴν Φθιώτιδα ἢ τὴν Ἠπειρὸν· πρῶτος δὲ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ὁ ποιητὴς Στήσιχορος, τῆς 7^{ης} ἢ 6^{ης} ἐκατονταετηρίδος π. Χ., ἔφαλεν ὅτι ἀπήλυθε μετὰ τοῦ Παλλασίου καὶ

τῶν λοιπῶν τρωϊκῶν ἱερῶν εἰς τὴν Ἑσπερίαν, ἣτις ἐξηγήθη ὡς οὐσα ἢ Ἰταλία. Ἡ μετάβασις αὐτοῦ ἐκεῖ ἐπιστεύετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἤδη ἐπὶ Πύρρου, καὶ περὶ τὰ 240 π. Χ. ἐδόξαζον ἤδη τοῦτο καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ τὸ γένος τῶν Ἰουλιῶν δῖσχυρίζετο ὅτι ἔλκει τὴν καταγωγὴν του ἀπὸ τοῦ Ἰούλου ἢ Ἀσκάνιου (Στρεβ. ΙΓ, 607), τοῦ υἱοῦ τοῦ Διναίου. Τὸν Ῥωμαϊκὸν τοῦτον μῦθον τῆς εἰς Λάτιον μεταβάσεώς του καὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδρύσεως τῆς Ῥώμης ἔλαβεν ὁ Βιργίλιος ὡς ὑπόθεσιν τῆς ἐκ 12 βιβλίων συγγραμμένης ἐποποιίας αὐτοῦ, τῆς Αἰνείαδος, ὡς πρότυπον λαβὼν τὴν Ὀδύσειαν τοῦ Ὀμήρου. Περιφέρει δὲ τὸν ἠρώα του εἰς Θράκην, Δῆλον, Κρήτην, Σικελίαν, Καρχηδόνα παρὰ τῇ Διδῷ, καὶ μετὰ ἑπταετείς πλανήσεις τὸν φέρει εἰς τὸν πρὸς ὄν ἄρον του, ὅπου τέλος θριαμβεύει, φονεύσας τὸν Τυρνον, βασιλέα τῶν Ῥυτοβλων. (Ἰδ. καὶ Τ. Λίν. Ι, 42.—Ον. Μοτ. ΧΙΙΙ. ΧΙΥ.—Διον. Ἀλικ. Α, 50). Τὴν Αἰνείαδα μετέφρασαν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, ἄξιως τοῦ πρωτοτύπου, ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης, εἰς δὲ τὴν καθ' ἡμᾶς δι' ὠραίων ἐξαμέτρων ὁ Ἰ. Ρ. Παγκαθής.—2) Δίνιας ὁ τακτικὸς, ἐγράψε περὶ τὰ 350 π. Χ. «στρατηγικὰ βιβλία», ὧν αὐξεται ἀπόσπασμα μόνον, τὸ «πολιορκητικὸν ὑπόμνημα» ἴσως ὁ αὐτὸς τῶ ὁμωνύμου Ἀρχαίου στρατηγῶ (Ξενφ. Ἑλλ. Ζ, 3).—3) Δίνιας ἐκ Γάζης, νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος τοῦ τέλους τῆς ε' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν, καὶ παραδεχθεὶς τέλος τὸν χριστιανισμόν. Ὁ διάλογος αὐτοῦ ὁ ἐπιγραφόμενος «Θεόφρατος» πραγματεύεται περὶ ἀθανασίας.

Αἰνείμια. Σονήθης ἢ παιδιὰ αὐτῆ παρ' Ἑλλήσιν, ὡς ἀποδεικνύει τὸ τῆς Σφιγγός (ἰδ. Οἰδίπους). Ἐπροτείνοντο αἰνείμιατα ἐν ταῖς συναστροφαῖς, καὶ βραβεῖον ἐλάμβανεν ὁ εὐρῶν, ὁ δ' ἀποτυχῶν εἰς τὴν εὐρεσίαν, κατεδικάζετο εἰς πόνον ὠρισμένης ποσότητος ἄλνου, ἐνίοτε μετ' ἄλατος μεμιγμένου (Ἀθην. Α, σ. 547.—Πολυδ. ΣΤ, 107.—Ἡσύχ. φ).

Ἐκ τῶν διασωθέντων τὰ πλεῖστα εἰσὶν ἔμμετρα. Ὁ Πολυδεύκης διακρίνει μεταξὺ τῶν αἰνείματων, ὄντων πρὸς «παιδιάν», καὶ τῶν γρίφων, ἐχόντων «καὶ σπουδήν.» Ἀλλ' ἐνίοτε ἦσαν καὶ οἱ γρίφοι γελοιοδέστερα αἰνείματα (Ἀρστροφ. Σφ. 20).

Αἰνεσίδημος, 1) φιλόσοφος ἐκ Κνωσοῦ τῆς Κρήτης, ἐπὶ Κικέρωνος, γράψας «Πυρρωνίους λόγους», εἰς 8 βιβλία, ὧν μικρὰ ἀποσπάσματα σώζονται, καὶ προσπαθήσας δι' αὐτῶν ν' ἀνανεώσῃ τὰς πυρρωνικὰς θεωρίας τοῦ σκεπτικισμοῦ.—2) Πατήρ τοῦ ἐν Ἀκράγαντι τυράννου Θήρωνος.

Αἰνεύνας, ἑλληνικὸς λαὸς μεταξὺ Οἰτης, Ὀθρυος καὶ Ὀσσης, παρὰ τῇ Σπερχειῷ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 749.—Ἡρότ. Ζ, 198). Ὑπετάγησαν δ' εἰς τοὺς Αἰτωλοὺς καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς Ἀθαμάνας. Πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν ἡ Ὑπάτη ἐπὶ τῆς Οἰτης.

Αἶνος (ἢ) 1) Ἀρχαία πόλις τῆς Θράκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἑβρου (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 520). Κατοικεῖτο δ' ὑπ' Αἰολέων, καὶ ἦν πόλις ἐμπορικὴ (Ἡρότ. Ζ, 58.—Θουκ. Ζ, 57). Ὁ Βιργίλιος (Αἰν. ΙΙΙ, 17) μυθολογεῖ

κτίστην αὐτῆς τὸν Διναίαν.—2) Πόλις ἐν Αἰτωλίᾳ (Ἡρότ. Δ, 90).—3) Π. Θεσσαλικὴ εἰς τὴν Ὀσσαν.—4) (δ), ἄρος ἐν Κεφαλληνίᾳ, 1620' ὑψηλόν, ἔχον ἐπὶ κορυφῆς βωμὸν Διὸς τοῦ Δίνησιου (Στρεβ. Ι, 456).

Αἰολεῖς, ἰδ. Αἰολοὶ καὶ Ἑλλάς.

Αἰολία. Αἰολία γῆ, καθ' Ὀμήρον (Ὀδ. Κ, 1), νῆσος, ἣν κατόικει Αἰολοί, ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων. Αἰόλου νῆσοι ἐκαλοῦντο ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων αἱ ὑφαίστιοι δέκα νῆσοι βορείως τῆς Σικελίας (Θουκ. Γ, 115.—Virg. Αἰ. VIII, 416), αἱ ἤδη Λιπάραι καλούμεναι, ἢ Ἰερά ἢ Θέρμισσα, ἔδρα τοῦ Ἡφαίστου,

ἢ Λιπάραι μετὰ πόλεως ὁμωνύμου, ἢ Στρογγύλης, ἢ Φοινικοῦσα, ἢ Ἐρικοῦσα, ἢ Εὐώνυμος, ἢ Διδύμη, ἢ Ἰκεία, ἢ Βασιλιδία καὶ ἢ Ὀστεώδης (Στρεβ. ΣΤ, 275).

Αἰολίς, ἐπαρχία ἑλληνικὴ τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρασίᾳ, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Τρωάδος κατὰ τὰς ἀκτᾶς τοῦ Αἰγαίου, μέχρι τοῦ Ἑρμου ποταμοῦ πρὸς μεσημβρίαν. Κατ' ἀρχὰς ἀπετέλει δωδεκάπολιν ἢ δωδεκαρχίαν (Ἡρότ. Α, 149), εἰς ἣν ἀνήκον αἱ πόλεις Κύμη, Λάρισα, Νέον Τεῖχος, Τήμνος, Κίλλα, Νότιον, Πιτάνη, Αἰγαί, Ἐρύσεια, Μυρίνη, Αἰγίροσσα (ἢ Ἑλαία κατὰ Στρεβ.), Σμύρνη. Ἀλλ' ἡ Σμύρνη ἀποσπαθεῖσα εἶτα αὐτῶν, προσετέθη εἰς τὴν Ἰωνικὴν συμπολιτείαν. Συνήρχοντο δὲ πρῶτος πασῶν τούτων τῶν πόλεων εἰς τὸ ἀκρωτήριον Κάνην, εἰς πανήγυριν ἐορτῆς καλουμένης Παναϊόλιον. Τὴν Αἰολίδα ἐκυρίευσεν ὁ Κροῖσος, ὑποταγεῖσάν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ εἶτα εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τοὺς Σελευκίδας, ἐπ' ὀλίγον καὶ εἰς τὸν Μιθριδάτην, καὶ τέλος εἰς τοὺς Ῥωμαίους (Στρεβ. ΙΙ, 621).

Αἰολοί, 1) ἔγγονος τοῦ Δευκαλίωνος ἢ τοῦ Διὸς, πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Ἑλληνος καὶ τῆς νόμφης Ὀρασίδος, ἀδελφὸς τοῦ Δάουρου καὶ τοῦ Ξούθου, ἀναξ τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας, ὁ γενάρχης τῆς Αἰολικῆς φυλῆς, ἣτις ἦν ἢ ἐπὶ μᾶλλον ἐπικρατοῦσα κατὰ τὰ βορειοδυτικὰ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Πελοποννήσου. Τῷ ἀπεδίδοντο πολλοὶ υἱοί, ὡς ἰδρυταὶ τῶν διαφόρων αἰολικῶν κτίσεων. Ὁ Αἰολοίος ἔλαβεν εἰς κληρονομίαν τοῦ πατρὸς του Ἑλληνος τὴν μετὰ τῶν ποταμῶν Ἀσωποῦ καὶ Ἐνιπέως, καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ προσωποποιῶν τὸ ἀρχαιότερον τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοχθονίας στοιχεῖον. Ἐκ τῆς συζύγου του Ἐναρέτης εἶχεν ἑπτὰ υἱοὺς, τὸν Κρηθεῖα, τὸν Σίσυφον, τὸν Ἀθάμαντα, τὸν Σαλμωνέα, τὸν Δηΐωνα, τὸν Μάγνητα καὶ τὸν Περιήρη καὶ πάντε θυγατέρας, τὴν Κανάκην, τὴν Ἀλκυόνην, τὴν Πεισιδίκην,

τὴν Καλύκην καὶ τὴν Περιμήδην (Ἀπολλοδ. Α, 7, 3). Ἐκ τούτων ὁ Κρηθεῖς κτίσας τὴν Ἰωλκὸν, εἶχεν ἐκ τῆς Τυρούς υἱὸν τὸν Αἰσώνα (πατέρα τοῦ Γάσωνος), τὸν Φέρην (ἰδρυτὴν τῶν Φερῶν καὶ πατέρα τοῦ Ἀδμήτου καὶ τοῦ Λυκούργου), καὶ τὸν Ἀμυθάωνα (ἰδρυτὴν τῆς Πύλου, καὶ πατέρα τοῦ Βίαντος καὶ τοῦ Μελάμποδος. Ἀπολλοδ. Α, 9, 11). Ὁ Σίσυφος ἐκτίσας τὴν Ἐφύραν (Κόρινθον), καὶ εἶχεν υἱὸν τὸν Γλαῦκον (πατέρα τοῦ Βελλεροφόντου) (Ἀπολλοδ. Α, 9, 3) ὁ Ἀθάμανας ἤρξεν ἐπὶ τοῦ Ὀρχομενοῦ (Ἀὐτ. 1) ὁ Σαλμωνεὺς, κτίσας τὴν ἐν Ἠλεῖδι Σαλμόνην, ἔσχε θυγατέρα τὴν Τυρώ (Ἀὐτ. 7) ὁ Δηΐων, ἀρξας ἐπὶ τῆς Φωκίδος, ἔσχεν υἱοὺς τὸν Αἰνετὸν, Ἀκτορα, Φύλακον, Κέφαλον, καὶ θυγατέρα τὴν Ἀστεροπαίαν (Ἀὐτ. 4) ὁ Μάγνης εἶχεν υἱοὺς τὸν Δίετυν καὶ τὸν Πολυδέκτην, οἰκήσαντας τὴν Σέριφον (Ἀὐτ. 6) ὁ Περιήρης, ἐν Μεσσηνίᾳ βασιλεύσας, ἦν πατήρ τοῦ Ἀφαρέως καὶ τοῦ Λευκίππου (Ἀὐτ. 5).—2) Αἰολοί Ἰπποτάδης, ἢ υἱὸς Ἰππότου, «ταμίης» ἢ δαίμων τῶν Ἀνέμων (ἰδ.), τοῖς θεοῖς ἀγαπητός, καὶ ἐν ταῖς πλουσίαις αὐτοῦ δέμοις οἰκῶν ἐν ταῖς μακρᾶν κειμέναις δυτικαῖς θαλάσσαις εἰς τὴν Αἰολίδα νῆσον, ἔχουσαν περὶς ὑψηλοὺς βράχους καὶ τεῖχος χαλκοῦν. Ἐνύμφευσεν δὲ τοὺς εἰς υἱοὺς του μετὰ τῶν εἰς θυγατέρων του. Τὸν Ὀδυσσεῖα φιλοξενήσας, τῇ ἔδωκεν, ὅτε ἀνεχώρει, οὐρίον ἀνεμόν, πρὸς δὲ καὶ ἀσκὸν ἐγκλείοντα πάντας τοὺς ἀλλήλους ἀναντίους ἀνέμους. Ἀλλ' ἐν τῷ τὸ πλοῖον ἐπλησίαζεν εἰς ὑπνον, οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἐκ περιεργείας ἠνέωξαν τὸν ἀσκὸν, καὶ οἱ ἀνεμοὶ ἐξορμήσαντες ὄθησαν τὸ πλοῖον ὀπίσω εἰς τὴν νῆσον τοῦ Αἰόλου, ἐνθα ὁμοῦς οὗτος τοὺς ἀπέκρουσεν ὡς μισητοὺς τοῖς θεοῖς (Ὀδ. Κ, 1). Ὡς θεὸν οἱ Ῥωμαῖοι ἰδίως τὸν ἐθεώρουν, ἀποδίδοντες αὐτῷ εἰς κατοικίαν τὴν Λιπαράν ἢ στρογγύλην (Virg. Αἰ. Ι, 53. VIII, 416), παρ' Ἑλλ.

λγαι δὲ οὐδὲ ναοὶ οὐδὲ οὐσίαι τῶ ἀπεδίδοντο. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις συνεχέοντο οἱ δύο Αἰόλοι, καὶ τινες παραδέχονται ἕνα Αἰόλον Δ', υἱὸν τοῦ Ἑλλήνος, ἕνα Αἰόλον Β', υἱὸν τοῦ Ἰππότου καὶ βασίλευς τῆς Αἰολίδος (Θουκ. Ι, 102) ἐν Αἰτωλίᾳ, καὶ τὸν ἔγγονον αὐτοῦ Αἰόλον Γ', τὸν Ἰπποτάδην, ὡς διαέγγονον τοῦ Ἰππότου, δι' ὃ ὠνομάζετο Ἰπποτάδης, ζῶν μετὰ τῆς μητρὸς του Ἄρνης καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Βοιωτοῦ ἐν Μεταποντίῳ, ὅπου ἐθανάτωσε τὴν θετήν του μητέρα Αὐτολύκην, καὶ φυγὼν εἰς τὰς Αἰολίδας νήσους ἐν τῷ Ὑρρηνικῷ πελάγει, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Λιπαράν.

Αἵπεια, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἢ μετὰ ταῦτα Θουρία (Ἰλ. Ι, 152. Στράβ.) ἢ Κορώνη (Παυσ. Δ.).

Αἶπυ, πόλις εἰς τὰ μεθόρια Ἑλίδος καὶ Μεσσηνίας (Ἰλ. Β, 592). Παρὰ Ἡολυβ. Αἶπιον, παρὰ Ξενοφ. Ἡπειον.

Αἶπυτος, 1) υἱὸς Ἐλάτου, βασιλεὺς τῆς Φαισάνης, ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, διαδεχθεὶς ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν Κλείτορα. Κατ' αὐτὸν μέρος τῆς Ἀρκαδίας ὠνομάσθη Αἶπυτις. Ἀπέθανε δὲ δηχθεὶς ὑπ' ὄφραος ἐπὶ τοῦ ἔρους Κυλῆνης (Παυσ. Η, 4, 4. 16, 2. — Ὀμ. Ἰλ. Β, 604). — 2) Υἱὸς Ἰπποθόου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, ὅτε ὁ Ὀρέστης κατέφυγε παρ' αὐτοῖς. Εἰσελθὼν εἰς ναὸν τινα τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινεῖᾳ, ὅστις ἦν ἀπρόσιτος τοῖς ἀνθρώποις, ἐτυφλώθη καὶ ἀπέθανε (Παυσ. Η, 5, 3). — 3) Υἱὸς Κρεσφόντου τοῦ Ἡρακλείδου, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας, καὶ πρὸς τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρόπης διαέγγονος τοῦ ἄλλου Αἰπύτου. — 4) Ὁ πατήρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ του ἐφρονεῦθησαν ἐν στάσει, ἐν ᾗ αὐτὸς, παιδίον ἔτι, ἀνετρέφετο παρὰ τῷ πάππῳ του Κυψέλῳ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Βοηθεῖα δὲ τῶν Ἀρκάδων καὶ Δωριέων ἀνεκτήσατο ἔπειτα αὐτῷ τὴν πατρικὴν κληρονομίαν. Ἀπ' αὐτοῦ οἱ ἀπόγονοί του ἐκαλοῦντο Αἰπυτίδαι ἀντὶ Ἡρακλείδων (Παυσ. Δ, 3, 5. Η, 5, 5).

Αἶσα, ἴδ. Μοῖρα.

Αἴσακος, υἱὸς τοῦ Πριάμου, καὶ Ἀρισθης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μέρποτος, παρ' οὗ τὴν ὄνειροκριτικὴν μαθὼν, προσέειπε τῷ πατρί του ὅτι ἐκ τῆς δευτέρας αὐτοῦ γυναικὸς (τῆς Ἐκάδης) θ' ἀπέκτα υἱὸν (τὸν Πάριον), ὅστις θὰ ἐπέφερε τῆς Τρωάδος τὴν καταστροφὴν. Γυναικίκα εἶχε τὴν Ἀστερόπην· ἐκ λύπης δὲ δι' αὐτῆς τὸν θάνατον μετεβλήθη εἰς πτηνὸν (Ἀπολλοδ. Γ, 12, 5). Κατ' Ὀβίδιον δὲ (Μετ. XI) ἐκαλεῖτο Ἀλεξινόη ἢ μήτηρ του, Ἐσπερία δ' ἢ μνηστή του, ἣν θανατώσας ἀκουσίως ὁ Ἰδίας, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ Θέτις τὸν μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν ἐνυδρον.

Αἴσηπος, 1) ποταμὸς ἐν Μυσίᾳ τῆς Μικρασίας, πηγάζων ἐξ Ἴδης, καὶ ἐκβάλλων παρὰ τὴν Κόζικον εἰς τὴν Προποντιδα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 825. Δ. 91). Κατὰ τὸν μῦθον ἦν υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος (Ἡσιόδ. Θεογ. 342). — 2) Υἱὸς τοῦ Βουκολιωνος καὶ τῆς νύμφης Ἀθαβαράδας (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 21).

Αἰσυμνήτης, παράγωγος, ὡς ὑπετέθη, τοῦ αἶσα (= ἴσον μέρος) καὶ μιμνήσκω, οἱ ἀναμνησκοντες τί ἐκάστῳ ἀνήκει, ἐν γένει οἱ τάξιν ἐπιβάλλοντες, ὡς ἐν Ὀμήρῳ (Ὀδ. Θ, 258) ὁ εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας τάξιν ἐπιβάλλων. Εἷς τινὰς πόλεις, οἷον ἐν Κύμῃ τῆς Εὐβοίας, ἐν Χαλκιδικῇ, αἰσυμνήται ἐκαλοῦντο οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ δικασταί. Ἄλλ' ἰδίως ἐδίδετο πολλάκις ἢ ἐπωνυμία αὐτῆ εἰς τοὺς ἐπὶ παραγῶν καὶ στάσεων εἰς τινὰς πόλεις ἐκλεγομένους ἕνα ἐπαναφέρωσιν τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐνομίαν, καὶ ἐνεπιστευόντο τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ῥητῶν χρόνον, ἢ μέχρις οὗ ἢ εἰρήνη ἀποκαθίστατο, ἢ καὶ διὰ βίου ἐνόησε. «Ἦρχον δὲ οἱ μὲν διὰ βίου τὴν ἀρχὴν ταύτην, οἱ δὲ μέχρι τινῶν ὀρισμένων χρόνων ἢ πράξεων» (Ἀριστ. Πολιτ. Γ, 9, 5). Ἐπειδὴ δ' ἐλάμβανον ἀπεριόριστον πληρεξουσιότητα, ὡς οἱ ἐν Ῥώμῃ Δικτάτορες (Διον. Ἀλικ. Ε, 73), καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ὄχλου, διὰ τοῦτο ἀπέβαινε πολλάκις τυραννικὴ, ὥστε καὶ ὁ Θεόφραστος καλεῖ αὐτὴν

αἰρετὴν τύραννίδα. Ὡς αἰσυμνήτης ἀναφέρεται ῥητῶς, ὑπὸ τοῦ δήμου τῆς Μυτιλήνης ὁ Πιπτακός, ὅτε, περὶ τὸ 620 π. Χ., διέστησαν ἡ ἀριστοκρατικὴ μερίς καὶ ἡ δημοτικὴ. Εἰς ταύτην δὲ καθηρθοῦντο ὁ ποιητὴς Ἀλκαῖος καὶ ὁ Πιπτακός, καὶ ἠττηθέντος ὑπ' αὐτῶν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐτέρας μερίδος Μελάγχρου, ἐξελέγη ὁ Πιπτακός αἰσυμνήτης ἐπὶ δέκα ἔτη (590—580). Τοιαύτη, καὶ τοι ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν αἰσυμνήτων μὴ μνημονομένη, ἦν βεβλῶς καὶ ἡ ἐν τῇ 7 ἑκατονταετηρίδι ὑπὸ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν τῷ Ζαλεῖκῳ, καὶ ὀλίγον μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ Καταναίων τῷ Χαρώνδῳ, καὶ αὐτῇ ἢ ὑπὸ τῶν στασιαζόντων Ἀθηναίων τῷ Σβλῶνι ἀπονεμηθεῖσα ἐξουσία.

Αἰσχίνης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀτρομήτου καὶ Γλαυκοθέαρ, γονέων ἀπόρων, γεννηθεὶς τὸ 389 (ἢ 391 ἢ 393 π. Χ.), ἤρξατο τοῦ σταδίου του ὡς γραμματεὺς τοῦ διαπρεποῦς ῥήτορος καὶ πολιτικοῦ ἀνδρὸς Ἀριστοφάντους, καὶ κατόπιν Εὐβούλου τινός, εἰς τὴν ἐχλοκρατικὴν μερίδα ἀνήκοντος, καὶ παρ' αὐτοῖς ἐξέμαθε τὰ τοῦ πολιτικοῦ καὶ δικαστικοῦ τῆς πόλεως ὄργανισμῶ. Ὡς μισθωτὸς τριταγωνιστῆς ἀποτυχῶν εἰς τὸ θέατρον, κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν, καὶ ἀνδρείως ἐπολέμησεν ἐν Μαντινεῖᾳ (362) καὶ ἐν Ταμυναίς (348) κατὰ τῶν Μακεδόνων. Μετὰ ταῦτα δὲ, ὑπὸ σπανίων φυσικῶν προτερημάτων πεπροικισμένος, ἤρξατο τρία ἔτη πρὸ τοῦ Δημοσθένους ὡς ῥήτωρ πολιτευόμενος, καὶ τοσοῦτον ἐθαυμάζετο ἐπὶ εὐγλωττίᾳ, ὥστε οἱ ἀρχαῖοι τὰς τρεῖς καὶ μέχρι τοῦδε διατηρηθεῖσας δημηγορίας του ἀπεκάλουν τὰς τρεῖς Χάριτας, τὰς δ' ἀπολεσθεῖσας ἐννέα ἐπιστολάς του, τὰς ἐννέα Μούσας. Ἦν Μακεδονικὴν δὲ πολιτικὴν ἀσκαζόμενος, διετέλεσε διαρκῶς τοῦ Δημοσθένους ἀντίπαλος, μεθ' οὗ εἶχε πεμφθῆ τὸ 347 πρὸς τὸν Φίλιππον ὡς πρέσβυς εἰς εἰρήνης διαπραγματεύσειν. Ὅτε δ' εἰς δευτέραν πρεσβείαν κατώρθησε δι' ἐπιτηδείων ἀναβολῶν τὴν ματαιώσῃ τῆς εἰρήνης τὴν συνο-

μαλόμενον, συμφώνως πρὸς τοῦ Φιλίππου τὰ σχέδια, τότε ἐνεκάλεσαν αὐτὸν ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Τιμαρχος ἐπὶ προδοσίᾳ· ὁ δ' Αἰσχίνης ἀπήγγειλε τότε τὸν «κατὰ Τιμαρχοῦ» λόγον του, ἐγκαλέσας ταῦτον δι' ἀντιγραφῆς προσβαλλούσης τὸν δημόσιον βίον του, καὶ ἐνίκησε νίκην περιφανεστάτην (343). Εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν δὲ συνέδριον ὡς πυλαγδρας τῶν Ἀθηναίων παμφθεῖς, συνετέλεσε δραστηριώτατα ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Φιλίππου, ἐφ' ᾗ καὶ ὁ Δημοσθένης τὸν κατήγγειλε τότε (342), ὁ δ' Αἰσχίνης ἀπελογήθη ἐπιτυχῶς διὰ τοῦ «περὶ παραπροσθεῖας» περιφήμου του λόγου, ἐν ᾧ Πλούταρχος φρονεῖ ὅτι ἔγραψε μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἀπήγγειλε. Ἐὶ

Αἰσχίνης, ἄγαλμα ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Νεωπόλεως

δὲ 339 ἐν Δελφοῖς συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐκρηγῆν τοῦ δευτέρου ἱεροῦ πολέμου, μεθ' οὗ ὁ Φίλιππος, ἀρχηγὸς στρατοῦ τρισμυρίων ἀνδρῶν ἐκλεχθεῖς, ἐστράτευσε κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Μετὰ τὴν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλ-

λάδος ἐλευθρίαν μάχην τῆς Χαιρωνείας, ἐξέλεγε ὁ Δημοσθένης, καί τοι πολλά τοῦ Αἰσχίνου ἀντενεργήσαντος, ἵνα ἀπαγγείλῃ τὸν ἐπιτάφιον τῶν πεσόντων. Προτείναντος δὲ τοῦ Κτησιφώντος ν' ἀποδοθῇ χρυσοῦς στέφανος εἰς τὸν Δημοσθένην διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας του, ὁ Αἰσχίνης, μετὰ ἐξ ὀκταετη (τὸ 330), ἀπήγγειλε τὸν «κατὰ Κτησιφώντος» εὐγλωττότατον λόγον του, κατὰ τὸ πρόσημα «γραφήν παρανόμιον» κατὰ τοῦ προτείναντος, πράγματι δὲ κατὰ τῆς πολιτείας τοῦ Δημοσθένους, ὅστις ἀπήγγησε διὰ τῆς «περὶ στεφάνου» ἐνδόξου ἀπολογίας του, καὶ ἠττηθεὶς ὁ Αἰσχίνης, ἐξωρίσθη τῶν Ἀθηναίων. Ἐν ᾧ δ' ἀπῆρχετο, σπεύσας κατόπιν του ὁ Δημοσθένης, τῷ προσέφερε τὸ βαλάντιόν του ὥστε «ὦ θεοί, ἀνέκραξεν ὁ Αἰσχίνης, πῶς νὰ μὴ λυπῶμαι ἀπερχόμενος ἐκ πόλεως ἐν ἣ ὁ ἔχθροί εἰσιν εὐεργετικώτεροι ἢ ὅτι εἰσὶν ἀλλαγῶ οἱ φίλοι!» Ἐβλήθη δ' εἰς Ῥόδον, ἠνέωξεν ἐκεῖ σχολεῖον ῥητορικῆς, καὶ ὅτε ἐν ἄλλοις ἀνέγνω τοὺς δύο λόγους τῆς τελευταίας του δίκης, οἱ ἀκροαταὶ ἐπήνεσαν μὲν τὸν ἰδικόν του, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασαν τὸν τοῦ Δημοσθένους. «Καί τί θὰ ἐλέγετε, τοὺς εἶπεν ὁ Αἰσχίνης, ἂν τὸν ἠκούετε νὰ τὸν ἀπαγγέλλῃ ὁ ἴδιος!» Ἐκείθεν δὲ μετέβη εἰς Σάμω, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 314. — 2) Αἰσχίνης ὁ Σωκρατικός, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, ἔγραψεν ἑπτὰ διαλόγους κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχῶν τοῦ διδασκάλου του. Ἐπιβίων σωζομένων ὑπὸ τὸ ὄνομά του διαλόγων ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης, ἀμφιδάλλεται μάλιστα ἂν εἰσὶ καὶ οἱ τρεῖς ἔργα τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως. Οὐχ ἦττον ὡς μὴ γνήσιαι ἐθεωρήθησαν καὶ τινες τὸ ὄνομά του φέρουσαι ἐπιστολαί. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους διέμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὴν αἰλήν τοῦ Διονυσίου ἐν Συρακούσαις μετ' αὐτοῦ δὲ τὴν πτώσιν ἐπανήλθεν εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ἄπορος ὢν, ἠνέωξε σχολεῖον, καὶ ἔγραφε καὶ λόγους δικηγορικούς.

Αἰσχυρίων, ἴδ. Ἰαμβογράφοι.

Αἰσχύλος, ὁ ἀρχαιότερος τῶν τριῶν μεγάλων τραγικῶν ποιητῶν τῶν Ἀθηναίων, Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον, ἐξ ἐπισήμου οἰκογενείας, πατὴρ Εὐφορίωνος, γεννηθεὶς ἐν Ὀλ. 63, δ' (525 π. Χ.). Εἰκοσιπενταετῆς ἤδη διεγωνίσθη ὡς ποιητῆς τραγωδίας, ἀλλ' ἀπέτυχε. Μετὰ δέκα ἐτῆ δὲ (490) μετέσχε καὶ αὐτὸς, μετὰ τῶν ἑρωϊκῶν ἀδελφῶν του Ἀμεινίου καὶ Κυνικηγεῖρου, τῶν ἀγώνων ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας ἐν Μαραθῶνι, ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπεδόθη αἰδῖς εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν, καὶ τὸ 484 ἔλαβε τὸ ἄλλο τῆς τραγωδίας, καὶ πάλιν ἐκ δευτέρου τὸ 472, ὅτε ἔφερεν εἰς τὴν σκηνὴν τὴν τραγωδίαν «τοὺς Πέρσας», αὐτὴν ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἣν καὶ αὐτὸς ἐνδόξως εἶχε μετὰσχει. Πλὴν τῆς ἀμιμήτου ὑψηγορίας του, δι' ἣς ἀναδείκνυται εἰς τῶν μεγίστων ποιητῶν πάντων τῶν χρόνων καὶ τόπων, δικαιοῦται προσέτι νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ὁ κατῆρ καὶ δικαιοφωτῆς τῆς τραγωδίας. Κατ' ἀρχὰς οἱ θεατρικαὶ παραστάσεις ἦσαν μόνον ὕμνοι ὀρησκαιτικοί, εἰς οὓς ὁ Θεσπῆς (ἴδ.) παρενέβαλε καὶ ἐν ὁμιλοῦν πρόσωπον. Ὁ δ' Αἰσχύλος κατὰ πρῶτον προσέθηκε καὶ δευτερογενεστὴν, ὥστε ἐλαττωθέντων τῶν χορῶν, παρενεβλήθησαν διάλογοι, ἀποτελοῦντες ὑπόθεσιν, ἐννοεῖται σχεδὸν πάντοτε ἀπλήν καὶ ἄνευ ἐντέχνου καὶ περιπεπλεγμένης οἰκονομίας. Οἱ χαρακτῆρες τῶν προσώπων του ἔχουσι συνήθως τὸ ὑψηλὸν καὶ ἰδεώδες τὸ χαρακτηρίζον καὶ τὴν καλλιτεχνίαν τῆς ἐποχῆς του. Προσέτι, βοηθεῖα τῶν τότε καλλιτεχνῶν, εἰσήγαγε τὴν σκηνικὴν διακόσμησιν καὶ σκευοποιίαν, καὶ ἐπεμελήθη τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως τῶν ὑποκριτῶν, τοὺς αὐτοῖς ἐπίσημον ἐνδυμασίαν, προσωπεῖα χαρακτηριστικά, καὶ καθήκοντος δίδοντας αὐτοῖς ἐπισημότερον ἀνάστημα. Πρῶτος δ' εἰσήγαγε καὶ τὴν τριλογία, συγκεκριμένην ἐκ τριῶν τραγωδιῶν εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἀναφερομένων, αἷς ὡς τελευταῖον προσετίθετο καὶ ἐν κωμικῶν ἢ σατυρικῶν δράμα. Μετεῖχε δὲ τῶν

παραστάσεων τῶν ἰδίων δραμάτων καὶ ὡς χοροδιδάσκαλος καὶ ὡς ὑποκριτής. Ὁ Αἰσχύλος λέγεται γράψας ὑπὲρ τὰ 70 δράματα, ἐξ ὧν μόνον 7 σώζονται: α) Οἱ «Πέρσαι», ὡς εἰκάζεται, τὸ ἀρχαιότερον τῶν σωζομένων δραμάτων του, ἐν ᾧ διὰ διηγήσεων περιγράφεται ἡ μάχη τῆς Σαλαμῖνος, ὁ δὲ τόπος τοῦ δράματος ἐστὶν ἡ Περσία, καὶ ὁ χορὸς σύγεται ἐκ Περσῶν β) Ὁ «Προμηθεὺς δεσμώτης», τὸ μέσον δράμα τριλογίας, ἧς τὰ δύο ἄλλα ἦσαν ὁ «Προμηθεὺς πυρφόρος» καὶ ὁ «Προμηθεὺς λυόμενος» γ) Οἱ «ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας», διδαχθέντες μετὰ τοὺς Πέρσας, τὸ 468 δ'—ς) Ἡ «Ὀρεστία», πᾶσα ἡ τριλογία, ἧς μέρη ὁ «Ἀγαμέμνων» (φονεὺς ἀνέμνος ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας) αἱ «Χορηφοί», κατὰ τὸν χορὸν οὕτω κληθῆν (πρὸς τὸν φόνον τῆς Κλυταιμνήστρας διὰ τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἡλέκτρας) αἱ «Εὐμενίδες», ἡ ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀρείου Πάγου ἀθώωσις τοῦ μητροκτόνου Ὀρέστου, καὶ ἀπαλλαγὴ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν Ἑρινύων) ζ) αἱ «Ἰκέτιδες», (πραγματευόμεναι τὴν εἰς τὸ Πελασγικὸν Ἄργος παραδοχὴν τοῦ Δαναοῦ καὶ τῶν θυγατέρων του μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου φυγὴν των). Τὰ κείμενα τῶν δραμάτων τούτων, μάλιστα τῶν τεσσάρων τελευταίων περιήλθον ἀτελέστατα εἰς ἡμᾶς. Τὸ 468, ἠττηθεὶς ὑπὸ νέου του ἀντιπάλου, τοῦ Σοφοκλέους, ἀπῆλθε τεθλιμμένος ἐξ Ἀθηναίων πρὸς τὸν Ἴερωνα ἐν Συρακούσαις. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ὀρεστία ἐδιδάχθη τὸ 458, φαίνεται ὅτι ἐπανέκαμψεν εἰς Ἀθήνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως ἐκείνου (467). Ἀλλὰ τότε, μικρὸν μετὰ τὴν παράστασιν τῆς τριλογίας, πρέπει νὰ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς Σικελίαν, διότι τὸ 450 ἀπέθανεν ἐν Ἰέλφ εἰς ἡλικίαν 69 ἐτῶν. Λέγεται δ' ὅτι ἀετὸς ὑπὲρ αὐτὸν ἰπτάμενος, καὶ τὴν φαλακρὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ὡς λίθον στίλβοντα εἰς τὸν ἥλιον ἐκλαθῶν, ἐρριψεν ἐπ' αὐτὴν ἢ εἰς τοὺς ὄνυχάς του ἐκράτει χελώνην, καὶ ἦν ἤθελε νὰ θραύσῃ, καὶ οὕτω τὸν ἐφόνευσεν, εἰς ἐκπλήρωσιν

χρησιμοῦ προσιπόντος αὐτῷ ὅτι ὁ θάνατος ὁ αὐτῷ ἤρχετο οὐρανόθεν.

Αἴσω, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Αἴσωπος, Ἑλληὴν μυθογράφος, ἐκ Φρυγίας ἢ Θράκης, νομιζόμενος σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν. Ἡ ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Μασῆ. Πλανούδου γραφεῖσα βιογραφία αὐτοῦ στηρίζεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μυθιστορικῶν παραδόσεων. Κατ' αὐτὴν ὁ Αἴσωπος, δυσειδῆς καὶ κυφὸς δοῦλος τοῦ Ἰάδμονος ἢ Ἐσούθου ἐν Σάμω, ἀπηλευθερώθη τέλλος, καὶ διαμένων παρὰ τῷ Κροίσῳ, βασιλεῖ τῆς Λυδίας, ἐπέμφθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς Δελφοὺς ἐνταῦθα δὲ διαβληθεὶς ὅτι ὕβρισε τοὺς θεοὺς, ἐρρίφθη ἀπὸ τῆς Ἰαμπείας πέτρας καὶ ἀπέθανεν (Ἡρόδ. Β, 134). Οἱ ἀρχαῖοι μῦθοι αὐτοῦ, περιστρεφόμενοι εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ πρακτικοῦ βίου, καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ ζωϊκοῦ κύκλου τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἀρῶμενοι, διεδίδοντο, ὡς φαίνεται, ἐπὶ μακρὸν διὰ στόματος, δι' ὃ καὶ δύναται ν' ἀμφισβητηθῇ ἡ πάντοτε γνησιότης τοῦ σωζομένου αὐτῶν κειμένου. Ὁ Σωκράτης ἐν τῇ φυλακῇ του ἐπιχειροῦργησέν τινος ἐξ αὐτῶν (Πλάτ. Φαῖδ. 4). Πρῶτος συνέλεξεν αὐτοὺς ὁ Δημήτριος ὁ πολιορκητῆς (300 π. Χ.). Ἡ πληρυστέρα αὐτοῦ ἔκδοσις περιλαμβάνει 423. Ὁ Βάβριος (ἀμριβόλου ἐποχῆς) ἔγραψεν αὐτοὺς εἰς στίχους Ἰαμβικούς· μέρος δὲ τοῦ χειρογράφου αὐτοῦ εὐρέθη καὶ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Μηνοεῖδου Μηνᾶ.

Αἴενα, τὸ ἡφαίστειον ὄρος παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Σικελίας (Στράβ. ΣΤ, 273), ἔχον ὕψος 3,310 μέτρων. Ἐπὶ τῆς γιγαντομαχίας ὁ Ζεὺς ἐκύλιεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ γίγαντος Ἐγκελάδου (Πινδ. Ὀλ. Δ, 10.— Αἰσχλ. Προμ. 363), καὶ οὗτος ἐκφυσῶν τὸν καπνὸν καὶ τὰς φλόγας. Ὑπ' αὐτὸ κατ' ἄλλους (Uic. Div. II, 19) εἶχον τὰ σιδηροργεῖα των ὁ Ἡφαίστος καὶ οἱ Κύκλωπες. Ἐκρηξίς αὐτοῦ ἐξήμεσε τὸ σιδηροῦν πέδιλον τοῦ εἰς τὸν κρατῆρά του ριφθέντος Ἐμπεδοκλέους (ἴδ.). Ὁ Θουκυδίδης μνημονεύει (Γ,

116) τριῶν μόνων ἐκρήξεων αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ μείσου τῆς ἡ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ., ὧν ἡ δευτέρα συνέθη πικρῶς τὸ 480, ἡ δὲ τρίτη τὸ 425, ἔκτεν ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὑπῆρχε δ' εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους καὶ πόλις ὁμώνυμος, καθ' ἣν ἡ ἀπολεσθεῖσα τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου, αἱ Αἰτναῖται. Καὶ ὁ Ζεὺς δ' ἐκαλεῖτο Αἰτναῖος, καὶ τὰ Αἰτναῖα ἦν πανήγυρις ἀγομένη αὐτῷ ἐπὶ τοῦ ὄρους. Ἐλέγετο δὲ τὸ ὄρος ὀνομασθέν καθ' ὁμώνυμον νύμφην, θυγατέρα τῆς Γῆς καὶ τοῦ Βριάρεω.

Αἰτωλία, γῆρα ἑλληνική, πρῶην, ὡς ἡ Ἀκαρνανία, Κουρήτις ἢ Ὑαντίς καλουμένη, τὸ ὄνομα δὲ λαθούσα ἀπὸ τοῦ ἐξ Ἡλίδος προελθόντος Αἰτωλοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Εἶχε δ' ὄρια, Δ. τὴν Ἀκαρνανίαν, Β. τὴν Ἠπειρον καὶ Θεσσαλίαν, Α. τὴν Δωρίδα καὶ Ὀζολοῖαν Λοκρίδα, καὶ Ν. τὴν πρὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου θάλασσαν, καὶ ἐπιφάνειαν 72 τετραγωνικῶν μιλίων. Ἐὐ μεταξὺ Λοκρίδος καὶ Φωκίδος ὄρεινόν μέρος ὀνομάζετο Αἰτωλία Ἐπίκτητος, διότι

πρὶν ἀνήκειν εἰς τὴν Λοκρίδα. Ὁ Ἡρόδοτος (Ζ, 126) ἀναφέρει ὡς καὶ λέοντας εἰς τὰ ὄρη αὐτῆς. Τὰ κυριώτερα ὄνυματα τῶν ὄρων τῆς ἦσαν Τυμφρηστός (Β), Οὔτη, Κόραξ (Α), Ἀράκυνθος, Παναιτώλιον. Προσέτι Χαλκίς, Ταφίασος, Μυηνός (ΝΑ). Καὶ πεδιάδας δὲ μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, Αἰτωλῶν πεδίον μέγα παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀχελῶον, περιέχον τὰς λίμνας Τριχωνίδα καὶ Ὑρίαν ἢ Λουσιμαχίαν, ἐπὶ δὲ τὸ Ἀήλαντον πεδίον παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὐφύου καὶ τὴν Παρχελωτίδα ἀκτῆν. Ἀρχαιότατοι κάταικοι μνημονεύονται πρὸς βορρᾶν οἱ Ἀέλεγες, πρὸς Μ. οἱ Κουρήτες (δηλ. παλληκάρια), καὶ οἱ Ὑαντες, ἄνθρωποι τραχεῖς, ὠμοφάγοι, δυσκατάληπτον ὁμιλοῦντες διάλεκτον, ἀγνω-

στότατοι τὴν γλῶσσαν (Θουκ. Γ, 94. — Πολυδ. ΙΖ, 5). Μετὰ τοῦ Αἰτωλοῦ δ' ἀπῆλθον οἱ Ἐπειοὶ ἢ Ἡλεῖοι, ἐξ γενεᾶς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, ὥστε καὶ ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη Αἰτωλοὶ ἦν τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν κατοίκων (Ἰλ. Β, 638). Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔφερε τοὺς Αἰτωλοὺς ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Θόας. Αἱ κυριώτεραι πόλεις αὐτῶν ἦσαν Πλευρῶν (ἢ πρωτεύουσα), ἡ Καλυδῶν, ἡ Μακύνια, αἱ κορινθιακαὶ ἀποικίαι Χαλκίς καὶ Μολύκρια, ἡ Ἐλαιος, τὸ Τριχώνιον, ὁ Ὀλενδός, ἡ Θέρμων, τὸ Αἰγίτιον, ἡ Ἐφρα, ἡ Οἰχαλία. Ταύτας συνέδεε κοινὸς δεσμός, ἰδίως ἀπὸ τῆς δ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὅστις εἰς τὸ Παναιτώλιον, τὸν ἐν Θέρμῳ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος δις κατ' ἔτος συναρχόμενος, ἐξέλεγεν ἕνα στρατηγὸν καὶ ἕνα ἵππαρχον, καὶ τοὺς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κοινῶν ἀποφάσεων ἐπιτηροῦντας ἀποκλήτους. Διέπρριψε δ' ὁ δεσμός αὐτός ἰδίως ἀπὸ τοῦ 322, ὅτε, μετὰ τὸν Λαμιακὸν πόλεμον ὁ Ἀντίπατρος καὶ ὁ Κρατερός ἠναγκάσθησαν νὰ συνθηκολογήσασιν μετ' αὐτοῦ. Εἰς τὸν δεσμὸν προσετέθησαν μετέπειτα καὶ ἐν Πελοποννήσῳ ἡ Τεγέα, ἡ Μαντινεία, ὁ Ὀρχομενός καὶ ἡ Φιγαλία, καὶ μετ' αὐτοῦ συνεμάχησεν ἡ Ἡλις καὶ ἡ Μεσσηνία, καὶ ἡ νῆσος Κεφαλληνία ἦν δ' αὐτὸς ἀντίπαλος τοῦ Ἀρχαϊκοῦ δεσμοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συμμαχοῦντων Μακεδόνων. Ἐν Κυβὸς Κεφαλαῖς (197 π. Χ.) ἐμάχοντο οἱ Αἰτωλοὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων· εἶτα δ' ἠνώθησαν μετὰ τοῦ ἐν Συρίᾳ Ἀντιόχου, μεθ' οὗ συνυπέκυψαν (190) εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Ῥώμης, βαρεῖς φόρους ἐπιβαλοῦσας αὐτοῖς (Liv. XXXVII, 48. XXXVIII, 1).

Αἰτωλός, γῆς Ἐνδυμίωνος, τοῦ βασιλέως τῆς Ἡλίδος, καὶ Ὑπερίπης ἢ Ναΐδος, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀρχάδος ἢ τοῦ Ζήνου, διεδέχθη εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν ἀδελφόν του Ἐπειόν. Φονεύσας ὅμως Ἄπιν, τὸν υἱὸν τοῦ Φορώνεως, ἀφ' οὗ ἡ Πελοπόννησος Ἀπία γῆ ἐπεκλήθη, ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν υἱῶν αὐτοῦ,

καὶ ἦλθε πρὸς τοὺς Κουρήτας, μετονομασθέντας κατ' αὐτὸν Αἰτωλοὺς (Ἀπολλοδ. Α, 7, 6). — 2) Ὑῖος Ὀξύλομαι Πιερίας. Νέος ἀποθανὼν, ἐτάφη ἐν Ἡλίδι ὑπὸ τὴν πόλιν τὴν ἀνοικομένην εἰς τὴν πρὸς Ὀλυμπίαν ἄγρυσαν, καὶ ὁ γυμνασιάρχης τῶν Ὀλυμπίων ἔθηκεν εἰς αὐτὸν κατ' ἔτος (Παυσ. Ε, 4, 4).

Αἰώρα, κρεμαστὴ ἔδρα (κούνια), χρησιμεύουσα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς καὶ σήμερον, ὡς φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι, ληφθεῖσα ἐκ γραπτῶ ἀγγείου, ἐφ' οὗ παρίσταται ὀπισθεν τῆς ἔδρας καὶ ὁ αὐτὴν ὠθῶν. Ὁ Πολυδεύκης (Δ, 7, 55) μνημονεύει ἄσματος ποιηθέντος ὑπὸ Θεοδώρου τοῦ Κολοφωνίου, διὰ τὰς ἐν αἰώραις κινουμένας· καὶ ὑπῆρχεν ἐν Ἀθήναις ἑορτὴ Αἰώρα καλουμένη, καθ' ἣν βεβαίως ἐπεδίδοντο αἱ γυναῖκες εἰς τὸ γυμνασιακοῦτο φάλλουσαι. Ἀνήρτων δὲ διαφόρων αὐτὴν εἰς μυθολογικὴν πηγὴν, λέγοντες

ὅτι κόρη τις, ἐαυτὴν ἀπάγχευσα ἐν Ἀθήναις, ἠύχθη τὸ αὐτὸ νὰ συμβῆ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας νέας Ἀθηναίας, κατὰ τοὺς μὲν (Εὐστάθ. Ἰλιάδ. Γ) Αἰώρα, κατὰ τοὺς δὲ (Μέγ. Ἐτυμ.) Ἡριγόνη καλουμένη, θυγάτηρ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἐλθοῦσα νὰ ἐγκαλέσῃ ἐπὶ μητροκτονίᾳ τὸν Ὀρέστην πρὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ κρεμασθεῖσα διότι ἀπέτυχε· κατ' ἄλλους (Hygin. Ρ. Astr. II, 4) ἦν ἡ Ἡριγόνη θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, φονευθέντος ὑπὸ ποιμένων, αἵτινες ἐξέλαβον ὃν τοῖς ἔδωκεν οἶνον ὡς δηλητήριον, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὴ ἐκρεμάσθη καὶ ἠύχθη τὴν αὐτὴν τύχην ταῖς Ἀθηναίαις, αἵτινες, κατὰ χρησμοὺν, ἀπηλλάγησαν μόνον ὅτε ἐορτὴ ὠρίσθη νὰ τελεῖται εἰς αὐτὴν καὶ τὸν Ἰκάριον. Προφανὲς δ' ἐστὶ ἐν ταῦτα τὸ ὄνομα τοῦτο ἀντικαθιστᾶ τὸ τοῦ ἐπίσης αἰωρουμένου Ἰκάρου. Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐλέγετο καὶ Ἀλήτις.

Αἰώρημα, μηχανὴ σκηνακὴ δι' ἀνωθεν κρεμάμενα ἀντικείμενα (ἴδ. θέατρον).

Ἀκαδημία ἢ Ἀκαδημία, ἐξ στάδια τῶν Ἀθηνῶν ἀπέχουσα, δυτικῶς παρὰ τὸν Κηφισὸν, ἱερὸν τῷ Ἡρώϊ Ἀκαδήμῳ, ὑπὸ τοῦ Ἴππάρχου περιτειχισθεῖσα ἵνα χρημύη εἰς γυμνάσιον, ὑπὸ τοῦ Κίμωνος πλουσίως καταφυτευθεῖσα (Παυσ. Α, 29, 3. — Πλούτ. Κίμ. Γ), περιέχουσα καὶ βωμῶν τῶν Μουσῶν μετ' ἀγαλμάτων, ἔργων τοῦ Σπευσίππου, καὶ προσέτι βωμῶν Διὸς τοῦ Καταιβάτου, τοῦ Ἐρωτος, τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Προμηθέως, ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, κτλ. Ἐν ταῦτα ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων, ἐξ οὗ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Ἀκαδημαῖκοι ἐλέγοντο. Ἐκείνου ἦν ἔπειτα καὶ ὁ τάφος τοῦ Πλάτωνος, καὶ ὁ πύργος εἰς ἐν ἀπεσφῶρη Τίμων ὁ μισάνθρωπος (Παυσ. Α, 30, 3). Ὁ Σόλλας τὴν ἐνδεδροτόμησεν ἵνα πορισθῇ ξύλα διὰ τὰς πολιορκητικὰς μηχανὰς του (Πλούτ. Σόλλ. ΙΒ).

Ἀκάδημος, ἦρωρ Ἀθηναῖος, ἰδιοκτήτης τῆς Ἀκαδημίας, ὁ καταγγέλλας τοῖς Διοσκούροις ὅτι ὁ Ὅμηρος ἐκρυπτεν ἐν Ἀφιδναῖς τὴν ἀδελφὴν των Ἐλένην ἢ ἤρασε· δι' ὃ καὶ οἱ Σπαρτιάται, ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐφείσθησαν τῆς Ἀκαδημίας (Πλούτ. Ὅμη. ΑΒ).

Ἀκαῖνα, ράβδος 6 1/2 πήγεις μακρὰ, πρὸς καταμέτρησιν (Ἡσύχ.).

Ἀκάμας, 1) ἀρχηγὸς τῶν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων ἐλθόντων Ὀρκαίων (Ὀμ. Ἰλ. Β, 844), λέγεται ταχύπους (θόος), καὶ ἀνδρεῖος (Β, 462), καὶ ἐφορευθῆν ὑπὸ Αἰάντος τοῦ Τελαμωνίου (Ζ, 8). — 2) Τρώς, υἱὸς Ἀντήνορος, μάχιμος (Β, 823). Ἐκδικῶν τὸν ἀδελφόν του Ἀρχέλοχον, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Αἰάντος, ἐφόνευσε τὸν Πρόμαχον, καὶ ἐφορευθῆν ὑπὸ Μηριόνου (II, 342). — 3) Ὑῖος τοῦ Ὁμηροῦ. Περὶ αὐτοῦ ὁ Κυκλικὸς ποιητὴς Ἀρητινὸς διηγᾶται ὅτι μετὰ τοῦ Διομήδους ἐπέμφθη πρὸς εἰς Τροίαν, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἐλένης. Εἶτα δὲ μετὰ τοῦ

ἀδελφοῦ του Δημηφώντος, καὶ μετὰ τοῦ ἐξ Εὐβοίας Ἐλεφήνορος, πρὸς ὃν εἶχε πέμψει, ὁ Θεσεύς τοὺς δύο υἱοὺς του, ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Τρωάδος (Πλούτ. Θεσ. ΑΒ). Ὁ Βιργίλιος (Αἰν. II, 262) τὸν καταριθμῆ μετὰ τῶν εἰσελθόντων εἰς τὸν Δοῦριον ἵππον. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, ἀνευρόντες οἱ δύο ἀδελφοὶ τὴν μάμμην των Αἴθραν (ἴδ.), ἣς εἶχε παρακολουθήσει τὴν Ἑλένην, τὴν ἔφερον εἰς Ἀθήνας, ὅπου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μενεσθέως ἀνέλαβον τὴν ἀρχήν. Ὁ δ' Ἀκάμας ἔφερεν Ἀθηναίων ἀποικίαν εἰς Κύπρον, ἐνθα καὶ ἀπέθανε.

Ἄκαρπτον, ἡ μέγρι μόνου τοῦ τέρματος ἀπλήσταδιοδρομία. ἴδ. Ρυμνάσιον.

Ἀκανθος, 1) ἀποικία τῶν Ἀνδριῶν ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου κατὰ τὸν Στρομονικὸν κόλπον, ἀφ' ἧς ὁ Εὐέρξης ἤρξατο τῆς διώρυχος τοῦ Ἄθω (Ἡρόδ. Ζ, 116.—

Θουκ. Δ, 84), ἐνθα καὶ ἐναυάγησε μέρος τοῦ περσικοῦ στόλου (Ἡρόδ. ΣΤ, 44). — 2) Πόλις ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ, 120 στάδια τῆς Μέμφιδος ἀπέχουσα, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ὀσίριδος (Διόδ. Α, 47). — 3) Πόλις ἐν τῇ Ἀθαμανίᾳ ἢ Μαλοσσίδῃ τῆς Ἠπείρου.

Ἀκανθος, φυτὸν πλατύφυλλον, ὃ διὰ τὴν εὐκαμψίαν τῶν φύλλων του αὐγρὸν λέγει ὁ Θεόκριτος (Α, 55), καὶ οὐ ἡ ἀπομίμησις συνεχῶς ὡς κόσμημα ἐχρησίμευεν εἰς τὰς τέχνας, ἰδίως εἰς τὸ κορινθιακὸν κιονόκρανον.

Ἀκαρνῶν, υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Καλλιρρόης, θυγατρὸς τοῦ Ἀχελφίου. Φρονουθέντος τοῦ Ἀλκμαίωνος ὅτε ὁ Ἀκαρνῶν καὶ ὁ ἀδελφὸς του Ἀμφότερος ἦσαν εἰς παιδικὴν ἡλικίαν, ὁ Ζεὺς, παρακλήσει τῆς μητρὸς των, παραχρήμα τοὺς ἡλικίωσεν, ὅτε καὶ θανάτωσαν τούς φονεῖς τοῦ πατρὸς των, ἀπῆλθον εἰς Ἠπείρον, καὶ ἐκεῖθεν προελ-

θόντες ἤρξαν ἐπὶ τῆς Ἀκαρνανίας (Ὀν. Μετ. IX, 413).

Ἀκαρνανία, χώρα ἑλληνική, πρὶν Κουρῆτις καλουμένη κατὰ τοὺς Κουρήτας, ὀρίζεται Δ καὶ Ν ὑπὸ τῆς Ἴονικῆς θαλάσσης, Α ὑπὸ τῆς Αἰτωλίας, ἀφ' ἧς τὴν διήρκει ὁ Ἀχελφός, παρ' ᾧ ἡ Παραχελωί-

τις πεδιάς (Στράβ. I, 458), καὶ Β ὑπὸ τῆς Ἠπείρου καὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις κατοικεῖτο ὑπὸ

τῶν Ἰαχίων, τῶν Ἰηλεβοῶν, τῶν Δελέγων, τῶν Κουρητῶν. Ἔτα δὲ λέγεται ἐπελθοῦσα ἀργολικὴ ἀποικία ὑπὸ τὸν Ἀλκμαίωνα, ἡ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀκαρνῶνα (Θουκ. Β, 102). Κατὰ τινὰς δὲ ἐμφαίνει ἡ ἐπωνυμία τοὺς μὴ κεκαρμένους, κατ' ἀντίθεσιν τῶν Κουρητῶν. Τὴν 7^{ην} ἑκατοντατηρίδα π. Χ. οἱ Κορίνθιοι ἱδρυσαν ἀποικίαν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀκαρνανίας. Ἀγροῖκοι, ἄξεστοι τὸ ἦθος οἱ Ἀκαρνᾶνες ἦσαν πολεμικοὶ, ἀνδρεῖοι, καὶ ἰδίως καλοὶ τοξόται. Αἱ πόλεις αὐτῶν ἀπατέλουν δεσπλόν, συνεδριάζοντα εἰς Στράτον, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Ἡύριον ἢ Θούριον, ἢ εἰς Λευκάδα, καὶ πάντοτε ἐχθρικός διακείμενον πρὸς τὸν Αἰτωλικόν.

Ἀκαστος, υἱὸς τοῦ Πελίου, βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, μετασχὼν τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν (Ἀπολλ. Α, 224), καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδονίου κάπρου (Ὀν. Μετ. VIII, 306). Ὅτε ὁ Πελίας ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν θυγατρῶν του, ἃς ἐξηπάτησεν ἡ Μήδεια, ὁ Ἀκαστος ἐκῆδευσεν τὸν πατέρα του, πανηγυρίσας καὶ ἀγῶνας, ὧν μετέσχε καὶ ὁ Πηλεὺς. Τοῦτου ἐρασθεῖσα ἡ γυνὴ τοῦ Ἀκάστου Ἀστυδάμεια, ἢ κατ' ἄλλους (Ἠορ. Οἰ. III, 7, 17) Ἴππολύτη ἐκ Μαγνησίας, ἐπειδὴ δὲν ἐνόησεν εἰς αὐτήν, τὸν ἐσυκοφάντησεν ὡς τὴν τιμὴν τῆς ἐπιβουλεύοντα (Πίνδ. Νέμ. Δ, 54. Ε, 26), καὶ ὁ Ἀκαστος ἵνα ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, ὅτε ἐν θήρᾳ ἐπὶ τοῦ Πηλίου

ὄρους ἀπαυδήσας ἀπεκοιμήθη, τῷ ἀφῆρεσε τὸ ξίφος του, καὶ τὸν ἀφήκεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Κενταύρων. Ἄλλ' οἱ θεοὶ ἐπεμψαν αὐτῷ διὰ τοῦ Ἡφαίστου ὄπλον δι' οὗ ἀντίστη εἰς τοὺς Κενταύρους, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ἐπολέμησε τὸν Ἀκαστον καὶ ἐκυβίωσε τὴν Ἰωλκόν ἢ, κατ' ἄλλοτον μῦθον, σωθεὶς διὰ τοῦ Ἑρμῆος, ἢ διὰ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, ἐφόνευσεν τὸν Ἀκαστον καὶ τὴν σύζυγόν του.

Ἀκάτιον, ἴδ. πλοῖον.

Ἀκερσοκόμης, ἴδ. Ἀπόλλων.

Ἀκεσᾶς, Κύπριος, ἐπίσημος καλλιτέχνης ἐν ὑφαντικῇ χρόνων ἀρχαιοτάτων (Ἀποθ. Β, σ. 48.—Πλούτ. Ἀλέξ. ΑΒ).

Ἀκεσίνης, 1) ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ Ἀκίς, ποταμὸς εἰς τ' ἀνατολικά τῆς Σικελίας (Θουκ. Δ, 25). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς δεξιόμενος τὸν Ὑδάσπιν (Ἀρρ. ΣΤ, 4, 4) καὶ ἄλλους ποταμοὺς, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰνδόν. Ὁ Διδώρος (Β, 27) λέγει αὐτὸν Ἀκεσίον.

Ἀκέστης, ἐν Σικελίᾳ ἐφιλοξένησε τὸν Αἰνείαν καὶ ἐκῆδευσεν τὸν Ἀγγίσην ἐπὶ τοῦ Ἑρως. Κατὰ τὸν Βιργίλιον (Αἰ. I, 550) ἦν ἡ μήτηρ του Ἑγέστα ἢ Σεγέστα ἐκ τῆς Τρωάδος ἵνα σώσῃ δ' αὐτὴν ὁ πατὴρ τῆς ἐκ θαλασσοῦ τέρατος ὃ εἶχεν ἐκπέμψαι ὁ Ποσειδῶν, τὴν ἔστειλεν εἰς Σικελίαν ἐκεῖ δ' ἐνυμφεῦθη τὸν ποτάμιον δαίμονα Κριμσόν, καὶ ὁ Ἀκέστης ἱδρυσεν μετὰ ταῦτα τὴν πόλιν Σεγέσταν, ἐπώνυμον τῆς μητρὸς του (Virg. Αἰ. V, 718). Κατ' ἄλλην παράδοσιν, ἐστρατεύσας εἰς τὴν Τρωάδα, ἐπέστρεψε μετὰ τοῦ Αἰνείου.

Ἀκινάκης, ἐγχειρίδιον περσικὸν εὐθύ, κρεμάμενον ἐκ τῆς ζώνης ἐπὶ τοῦ δεξιῦ μηροῦ, insignis acinae dextro (Val. Flac. Argon. VI, 701), ὡς ἐν τῇ παρουσίᾳ εἰκόνι, ἐκ τινος ἀναγλύφου τῆς Περσεπέλειως. Εἰς τοὺς εὐγενεῖς Πέρσας ἐδίδετο πολλάνις ὑπὸ τῶν βασιλέων εἰς σημεῖον τιμῆς (Ἡρόδ. Η, 120.—

Ξενφ. Ἀνθ. Α, 2, 27. 8, 29). Οἱ Σκύθαι καὶ ἄλλα βόρεια ἔθνη εἶχον τὸν Ἀκινάκην καὶ ὡς ἀντικείμενον λατρείας (Ἡρόδ. Δ, 62.—Amm. Marc. XXXI.—Meis, II, 1)

Ἀκίς, ποταμὸς τῆς Σικελίας, ἐκ τῆς Αἰτνῆς πηγάζων καὶ βέων πρὸς Α (Θεόκρ. Α, 69). Κατ' Ὀβίδιον (Met. XIII, 750) εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς νύμφης Γαλατείας ὁ νέος υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Συμαίθιδος, ἐν ᾧ Κύκλωψ Πολύφημος εἶχεν ἐκ ζηλοτυπίας συντρίψει ὑπὸ μέγαν βράχον.

Ἀκμονία, πόλις τῆς Φρυγίας, μετὰ τῷ Φιλαδελεφίᾳ καὶ Δορυλαίῳ (Cic. ρη. Flac. 15).

Ἀκμων, 1) ὁ σιδηρουργικὸς, ἐφ' οὗ καὶ ὁ Ἡφαίστος καὶ οἱ Κύκλωπες ἐσφυρηλάτου, χαλκοῦς κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ἔχων τὴν μίαν ἄκραν προέχουσαν καὶ ὀξείαν, διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν κύκλων τῶν ἀλύ-

Ἐξ ἀρχαίου δακτυλιοῦ

σεων, ἐστηρίχθη ἐπὶ ξυλίνης βάσεως, τοῦ ἀκμοθέτου (Ὀρ. Ἰλ. Σ, 410, 476. Ὀδυσ. Γ, 433. Θ, 274.—Ἀπολλ. Ρόδ. Δ, 761). — 2) Εἰς τῶν Ἰθαίων Δακτύλων (Στράβ. I, 473) σύμβολον βεβαίως τῆς σιδηρουργικῆς.

Ἀκοίτης, 1) ναύκληρος, εἶτα ἱερεὺς τοῦ Διονύσου (Ὀν. Μετ. III, 582). — 2) Ὑπασιστής τοῦ Εὐάνδρου (Virg. Αἰ. XI, 30. 85).

Ἀκόνη, λίθος ἐφ' οὗ, ὡς σήμερον, διὰ μηχανισμὸν στρεφομένου, καὶ διαβρεχομένου δι' ὕδατος ἢ ἐλαίου, ἠκόνιζον τὰ μαχαίρας, τὰ βέλη, κτλ. (Plin. H. N. XXXVI, 47.—Hor. Od. II, 8, 15), ὡς ἐν τῇ ἐπισυννημμένῃ εἰκόνι ἀρχαίου δακτυλιοῦ, καθ' ἣν ὁ Ἑρως ἀκονίζει τὰ βέλη του.

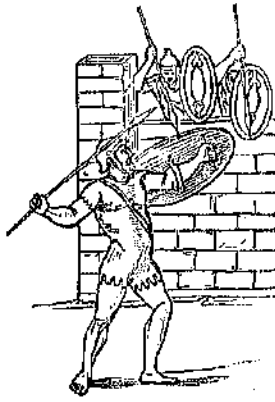
Ἐξ ἀρχ. δακτυλιοῦ

Ἀκόντιον, 1) πόλις τῆς Ἀρκαδίας

(Στέφ. Βυζ. — Πaus.). — 2) Ὅρος τῆς Φωκίδος, ἀπὸ τοῦ Παρνασσῶς μέχρι τοῦ Ὀρχομενοῦ (Στρβ. Δ.).

Ἀκόντιον, ὡς καὶ ὁ Ἀκων, οὐ ἐστὶν ὑποκοριστικόν, ὄπλον πρὸς βολὴν ἢ πρὸς κέντησιν, συγκείμενον ἐκ μακρᾶς βέβδου καὶ ἐκ μεταλλίνης αἰχμῆς, καὶ κατὰ τὴν διαφορὰν τοῦ σχήματος τῆς αἰχμῆς, οὐσης ἢ πλατυτέρας ἢ μακροτέρας, καὶ

τοῦ μήκους τῆς βέβδου, ἀπὸ 1, 56 — 2, 20^μ, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, διάφορα ὀνόματα φέρου, ἔγχος (παρ' Ὀμήρω), δόρυ, λόγχη, σάρισα ἢ μακεδονική. Καὶ τὸ μὲν ἀκόντιον ἦν ἐκ τῶν βραχυτέρων, πρὸς βολὴν, ἰδίως διὰ τὴν θήραν, τὸ δὲ δόρυ ἐκράτει ὁ στρατιώτης εἰς τὴν δεξιάν χεῖρα, ὥστε καὶ ἐπεὶ δόρυ στροφήν ἦν ἢ ἐπὶ δεξιᾷ καὶ ἐνίοτε, παρ' Ὀμήρω οἱ πολεμισταὶ λέγονται, καὶ ἐν εἰκονικαῖς παραστάσει φαίνονται, δύο δόρατα εἰς τοὺς ἄλλοις αὐτῶν ἔχοντες, πιθανῶς ἐν δόρυ καὶ ἐν ἀκόντιον, τοῦτο πρὸς βολὴν καὶ τὸ ἄλλο πρὸς ἀμφοτέρω. Τὸ δόρυ ἐνίοτε εἶχεν εἰς τὸ μέσον ἀγκύλην (ἴδ.), λωρίον περὶ αὐτὸ ἐστραμμένον, καὶ ἐκράτων ὁ στρατιώτης, ἔδιδε τῷ ὄπλῳ, ὅταν τὸ μεταχειρίζετο, μεγαλητέραν δύναμιν διὰ περιστροφικῆς κινήσεως, καὶ τὰ τοιαῦτα δόρατα ἐλέγοντο μεσάγκυλα, καὶ διήκωλα μὲν οἱ ἦσαν οἱ εἰς τὴν ἀγκύλην ἐμπεπαρμένοι δάκτυλοι, (Πλουτ. Φιλοπομ. ΣΤ'). Τινὰ δὲ εἶχον καὶ εἰς τὸ ἀντίθετον πέρασ αἰχμῆν, καὶ ἵνα ἐμπήγνυνται εἰς τὴν γῆν, καὶ ἵνα χρησιμεύωσι καὶ ἐν ἡ ἐμπροσθία ἐθραύετο. Τὸ μακρότατον δὲ τοιοῦτο ὄπλον ἦν ἡ σάρισα, ἔχουσα μήκος 14 πήχεων ἢ 6 1/2 μέτρων (Δίλ. Τακτ. ΙΔ).

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

Ἀκόντιος, κατ' Ὀβίδιον (Her. XX, 21), δανεισθέντα ποιητικῶς τὴν ὑπόθεσιν ἐξ ἀπολοσθέντος πονήματος (Κυδίπη) τοῦ Καλλιμάχου, νέος Κεῖος, ἐρασιθεὶς ἐν Δήλῳ τῆς Κυδίπης, νέας ἐπισήμου Ἀθηναίας, ἐρριψεν εἰς τὸν ναὸν ἐν ᾧ αὐτὴ διέτριβε μῆλον ἐφ' οὗ ἐπέγραψεν ὑπόσχεσιν αὐτῆς ὅτι θέλει τὸν νυμφεῦθι. Καὶ αὕτη μὲν, ἀναγναύσα τὴν ἐπιγραφὴν, ἀπέρριψε τὸ μῆλον. Ἄλλ' ἐπειδὴ τρεῖς, ὅτε ἔμελλε νὰ δοθῇ εἰς γάμον, βαρέως ἠσθένησεν, ὁ χρησμὸς ἐρωτηθεὶς ἀπήντησεν, ὅτι ὤφειλε νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι ἐπρόφερον ἀναγναύσα τὴν ἐπιγραφὴν, καὶ οὕτως ἐνυμφεῦθι τὸν Ἀκόντιον.

Ἀκουσίλαος, ἴδ. λογογράφος.
Ἀκρα. Πολλαὶ πόλεις, καὶ λόφοι οὕτω ἐκαλοῦντο ἐν ἄλλοις 1) Ἀκρα Λευκή, ἐν Ἰσπανίᾳ, ὑπὸ Ἀμίλκα ἰδρυθεῖσα (Διόδ. ΚΕ, 2). — 2) ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου (Στρβ. ΙΑ, 494). — 3) λόφος παρὰ τῇ Ἱερουσαλήμ, ἐφ' οὗ ὁ Ἀντίοχος ἔκτισε φρούριον. — Ἀκρα 1) πόλις Αἰτωλική (Πολ. Ε, 13). — 2) πόλις Σικελική, ἀποικία τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ, 5. — Διόδ. ΚΓ, 6).

Ἀκρόγας, πόλις εἰς τὰ νότια τῆς Σικελίας κειμένη, κτισθεῖσα παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν παρὰ τῶν Ῥοδίων Δωριέων τῆς Γέλας, τὸ 581 π. Χ., κατὰ τὸν μῦθον δὲ (Πίνδ. Π60. Ζ, 6), ὑπ' Ἀκράγαντος, υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ὠκεανίδος Ἀστερόπης ἐπίσημος καὶ πλουσία, πατὴρ τοῦ Ἐμπεδοκλέους. Αὐτῆς ἤρθε (570—554 π. Χ.) ὁ σκληρὸς τύραννος Φάλαρις, εἶτα δ' ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ὁμηθεὶς Θήρων (483—472). Τὸ 406 ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων

Νόμισμα Ἀκρογαντίων.

(Διόδ. ΙΓ, 82). Ὁ Τιμολέων ἀπέδωκεν αὐτῇ τὴν ἐλευθερίαν. Τὸ 262 δὲ π. Χ. ὑπετάγη εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐν αὐτῇ (νῦν Girgenti) αὐζονται ἀρχαῖα εἰρεῖα, ἐν οἷς καὶ τρεῖς ναοὶ τοῦ Διὸς, τοῦ Ἡρακλέους καὶ Ἰώος τῆς Ὀμονοίας.

Ἀκρόγας, ἐπίσημος τορευτῆς ἐκ Ῥόδου, ἐκπώματα ἐργαζόμενος (Pl. XXXIII, 55).

Ἀκροῦως, τὸ τελευταῖον ἀκρωτήριον τοῦ Ἀθῶ (Στρβ. Ζ).

Ἀκραία, τροφὸς τῆς Ἡρας, θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσπερίωνος, καὶ ἀδελφὴ τῆς Εὐδοίας.

Ἀκραῖος, ἐπίθετον θεῶν ἐχόντων ναοὺς ἢ βωμοὺς ἐπὶ ἀκροπόλεων ἢ ἀκρωτηρίων.

Ἀκραϊφία, Ἀκραϊφία ἢ Ἀκραϊφίον, μικρὰ πόλις Βοιωτικὴ παρὰ τὴν Κοπαΐδα, ἔχουσα ναὸν Διονύσου (Πaus. Θ, 23. — Ἡρόδ. Η, 235. — Στρβ.).

Ἀκράτεια. Ἀκρατον. ἴδ. Ἔστ(ασίς).

Ἀκρατος, ὄναξ τοῦ Βάνχου, ἐργαζόμενος ἐν Μουνυχίᾳ τῆς Ἀττικῆς (Πaus. Δ, 24).

Ἀκρίστος, ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ, υἱὸς Ἀθαντος καὶ Ὀκαλείας (ἢ Ἀγλαίας), βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἐκδιώξας τὸν διδυμὸν ἀδελφόν του Προΐτον, ἀναγκασθεὶς ὁμῶς ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Ἰοθάτου, τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὴν Τίρυνθα. Τὸν χρησμένον φοβηθεὶς ὥστε τῷ προεῖπεν ὅτι θὰ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου του, καθεῖρξε τὴν θυγατέρα του Δανάην, καὶ ὅταν εὗρεν ὅτι αὐτὴ ἐν τῇ φυλακῇ τῆς ἔτεκεν ἐκ τοῦ Διὸς, καταβάντος ἐν σχήματι χρυσοῦ, τὸν Περσέα, ἐνέκλεισεν αὐτὴν μετὰ τοῦ βρέφους εἰς λάρνακα καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄλλ' ἐσώθησαν εἰς τὴν Σέριφον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Λαρίσῃ ἀπαντηθεὶς ὁ Περσεὺς μετὰ τοῦ Ἀκρίσιου, ἐφόρευσε αὐτὸν ἐξ ἀπρσεξίας. (Ἀπολλοδ. Β, 231. Δ, 6, 4).

Ἀκρίτας, 1) τὸ νοτιοδυτικὸν ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας (Στρβ. Η, 359. — Πaus. Δ, 24, 12). — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας, τὸ βόρειον τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου (Πτολ. Ε).

Ἀκρόαμα, ἴδ. συμπόσιον.

Ἀκροθέτιον, ἴδ. Ἀναθήματα.

Ἀκροκεραυνία, Ἡδυτικωτέρα προέκτασις τῶν Κεραυνίων ὄρεων τῆς Ἡπείρου, ἅτινα παρεκτείνουσι τὴν θάλασσαν μέχρι τῆς Ἰλλυρίας, (σ. βουνὸ τῆς Χειμάρως).

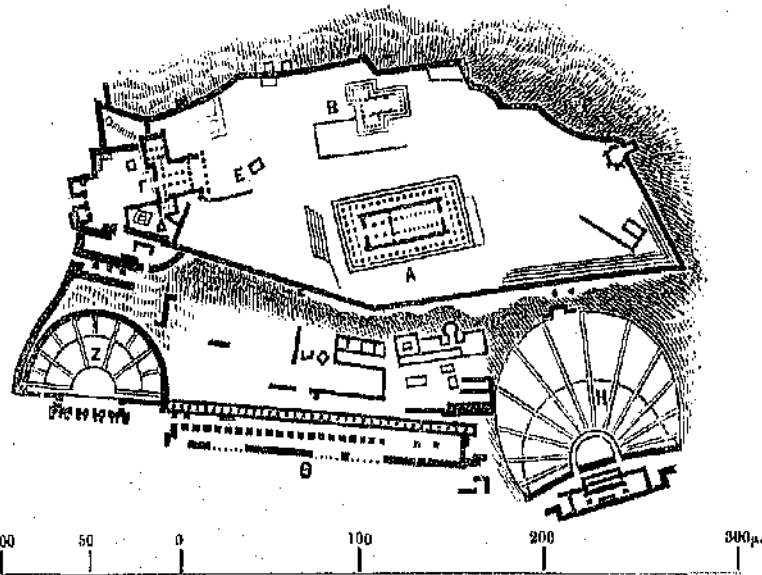
Ἀκροκόρινθος, ὁ (Στρβ. — Πολύβ. Β, 43) ἢ (Ξενοφ. Ἐλ. Δ, 4, 4, ἴσως ὑπονοεῖται «ἄκρα») ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου.

Ἀκρόλιθοι, ἀγάλματα, ὧν τὰ ἄκρα μόνον (κεφαλὴ, χεῖρες καὶ πόδες) ἦσαν λίθινα, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη, δι' οἰκονομίαν, ξύλινα (Ἀνθολ. Ρωθ. XII, 40 — Vitr. II, 8, 11 — Πaus. Β, 4, I. ΣΤ, 25, 4, κτλ.).

Ἀκρόπολις, φρούριον ἐφ' ὕψηλοῦ, ὑπερκειμενον πόλεως, καὶ πρὸς ὀχύρωσιν αὐτῆς. Ἰδίως ἡ τῶν Ἀθηναίων (ἴδ.). Ὁ λόφος οὗτος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀρχαίας πόλεως ἐγειρόμενος, ἐκαλεῖτο κατ' ἀρχὰς Κεκρωπία, καὶ, ἐν τοῖς ἱστορικαῖς χρόνοις, ἐτι ἰδίως πόλις (Θουκ.), διότι αὕτη ἦν τὸ πρῶτον ἢ κυρίως κατοικία τῶν Ἀθηναίων. Ὑπ' αὐτὴν, ἰδίως εἰς τοὺς ΝΑ αὐτῆς πρόποδας κατοικήσαντες ἐν παλαιτάτοις χρόνοις Πελασγοὶ, αὐτοὶ ἰσοπέδωσαν τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, καὶ ὀχύρωσαν τὸ πρῶτον αὐτὸν, δι' ὃ καὶ τὸ πρωτόκτιστον τοῦτο τεῖχος ὠνομάσθη Πελασγικόν, καὶ οὕτως ἐξηκολούθησε καὶ μετέπειτα καλούμενον τὸ πρὸς βορρᾶν τεῖχος, εἴτε διότι μόνον τοῦτο τὸ μέρος, ὡς μᾶλλον εὐπρόσιτον, εἶχον κειχθεὶ ἐκείνοι, εἴτε διότι τὸ πρὸς μεσημβρίαν κατὰ πρῶτον ἢ κατὰ μετασκευὴν τοῦ ἀρχαίου τεῖχος, ἀνήγειραν ὁ Κίμων, ὅθεν καὶ Κίμωνια τεῖχη, ἐν πλείστοις σωζόμενα, τὰ κατ' ἐκείνην τὴν πλευρᾶν ὠνομάσθησαν. Πελασγικὸν δ' ἐλέγετο καὶ ἑκτασίς τις, ἀρχικῶς ἴσως καὶ αὐτὴ ὀχύρωμένη, ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος. — Ἡ εἴσοδος εἰς

τὴν Ἀκρόπολιν ἦν πρὸς δυσμᾶς, κλειομένη κατ' ἀρχὰς δι' ἑννέα, πιθανῶς πλησίον ἀλλήλων κειμένων πυλῶν, τοῦ Ἐννεαπόλου (ἴδ.), εἰς ὃ ὁ Περικλῆς, δι' ἀρχιτέκτονος τοῦ Μνησικλέως, ἀντικατέστησε τὰ πεντάπυλα Προπύλαια (ἴδ.), μᾶλλον πρὸς βορρᾶν ἐστραμμένα. Ἡ εἰς αὐτὰ ἀνάβασις ἦτο ἀνοικτὴ ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ βράχου ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν δὲ χρόνων, τὸ 27 π. Χ. κατεσκευάσθη ἢ πρὸς αὐτὰ ἄγουσα μαρμαρίνη ἀναβάθρα, ἥτις ἀνευρέθη κατὰ μέρος ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Μεταγενεστέρως ὁ Γάλλος

ισοτρ.) ὅτι μεταξὺ τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ σπηλαίου τοῦ Πανδῆς, ὡς καὶ τῆς κάτω πόλεως ἐλευθέρᾳ ἦν ἡ κοινωμία, καὶ τέλος διότι εἰς τὴν Πύλῃν τοῦ Βουλιῆ εὐρέθησαν ἐνηρμοσμένα, ἐξ ἄλλων Ἑλληνικῶν μνημείων ἀποσπασθέντα ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα, καὶ ἐπιγραφαί, ὡς καὶ Ῥωμαϊκαί, ἐνίοτε ἀντιστρόφως ἐντετειχισμένοι. Ὡστε ἀναμφισβητήτως τὸ τεῖχος καὶ ἡ πύλη εἰσὶ χρόνων Βυζαντινῶν, πιθανῶς τῆς ἐπὶ Βαλεντινιανοῦ ὀχυρώσεως. — Τῶν προπυλαίων ἡ Β πρὸς Δ προέχουσα πτέρυξ ἦν ἡ πινακοθήκη ἐν

Ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Βουλιῆ ἀνέσκαψεν εἰς τὸ Δ πέρασ αὐτῆς τεῖχος καὶ πύλην, ἥτις καὶ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐνομοίσθη οὕσα αὐτῇ ἢ ἐπὶ τῶν κλασικῶν χρόνων πρώτη εἰσοδος εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ εἰκόνας ἀνοικοδομήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ἀρχαίας Ἀκροπόλεως ἐγένοντο, ὡς ἡ ἐπισυνημμένη δημοσιευομένη κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐντελῶς ἐσαφῆμένη, οὐ μόνον διότι οὐδὲν παρ' οὐθενὸς τῶν ἀρχαίων περὶ κλίμακος πρὸ τῶν Προπυλαίων ἀναφέρεται, ἀλλὰ καὶ διότι θετικά ἀποδείξεις ὑπάρχουσιν (Ἀριστ. Λυ-

τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις, ἡ δὲ Ν εἶχεν ἐπιχωδομημένον τὸν ναὸν τῆς Νίκης (ἴδ.). Ἐντὸς τῶν στοῶν αὐτῶν ἦσαν ἰδρυμένοι αἱ Χάριτες, γλυπτικὸν ἔργον τοῦ Σικυράτου, ἐντὸς δὲ τῆς Ἀκροπόλεως, δεξιῶς τῶ εἰσιόντι, ἦν τὸ ἄγαλμα τῆς Ὑγείας Ἀθηναίας, ἔργον τοῦ Πύρρου, οὗ τὸ βᾶθρον σώζεται ἐν χώρᾳ, καὶ ὀλίγον ἐνδοτέρω κολοσσαῖος ὁ Δούριος Ἴππος τοῦ Στρογγυλίου (Παυσ. Α. 23, 5.—Σχλ. Ἀριστ. Ὀρν. 1128). Εἰς τὸ μεσαίτατον σημεῖον τοῦ λόφου ἴστατο ὁ Παρθενῶν (ἴδ.), ὑπὸ Ἰκτίνου οἰκοδομηθεὶς ἐπὶ Πε-

ρικλέους· ΝΔ δ' αὐτοῦ ὁ ναὸς τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, καὶ ΒΔ τὸ χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Προμάχου Ἀθηναίας (Ἐ) ἔργον τοῦ Φειδίου, τοσοῦτον ὑψηλόν, ὥστε ἡ αἰχμὴ τῆς λόγχης αὐτοῦ ἐφαίνετο ὑπὲρ τὸν Παρθενῶνα εἰς τοὺς ἐκ τοῦ Σουνίου προσπλέοντας. Ἡ θέσις τοῦ βᾶθρου αὐτοῦ φαίνεται ἔτι. Ὅπισω δὲ, πρὸς Α τοῦ Παρθενῶνος, φηκοδομήθη στρογγύλος ναῖσκος τοῦ Ἀύγουστου καὶ Ῥώμης, οὗ εἰρήπια σώζονται, καὶ Β, πρὸς τὸ χαῖλος τῆς Ἀκροπόλεως, ἦν ἐπὶ ἀρχαιοτάτων χρόνων τὸ ἀνάκτορον τῶν βασιλέων τῆς Ἀττικῆς, τὸ Ἐρέχειον, οὗ λείψανα τῶν βάσεων ἐσχάτως ἀνευρέθησαν· καὶ τούτου μέρος ἦν, ἡ κατόπιν ἐκτίσθη παρ' αὐτῶν, ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηναίας, Ἐρέχθειον (ἴδ.) ὀνομασθεὶς καὶ αὐτὸς, καὶ περιλείπει τοὺς τάφους τοῦ Κέρροπος καὶ τοῦ Ἐρεχθείου. Τούτον ἐπυρπόλησαν αἱ μετὰ τοῦ Ἐερέξου Πέρσαι τὸ 480 π. Χ., καὶ τὰ λείψανα αὐτοῦ, ἰδίως τὰ κοσμοῦντα αὐτὸν ἄγαλματα τῆς ἀρχαίας τέχνης, καταχωσθέντα, φαίνεται, ἔκτοτε πρὸς περίσσειαν ἀπὸ βεβηλώσεως, ἀνευρέθησαν ἐσχάτως ἐπαλλήλως καίμενα, ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἀνοικοδομήθη δ' ὁ ναὸς κατάκοσμος ἐπὶ Περικλέους, καὶ τούτου σώζεται τὸ ὠραῖον εἰρήπιον. — Καὶ τρεῖς ἔτι στεναὶ ὑπάγιοι ἐξοδοὶ ἐκ τοῦ Β τεῖχους τῆς Ἀκροπόλεως ἀνευρέθησαν, ἡ μία παρὰ τῇ ΒΑ γωνίᾳ, ἄλλη ΒΔ τοῦ Ἐρεχθείου, ἐκβάλλουσα εἰς τὸ σπήλαιον τὸ ἱερὸν τῇ Ἀγραύλῳ, καὶ τρίτη ΒΑ τῶν Προπυλαίων, φέρουσα εἰς τὰ ὑπὸ τὴν ΒΔ ὄφρον τοῦ λόφου κείμενα σπήλαια τοῦ Πανδῆ καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος· ὑπὸ δὲ τὴν Ν πλευρὰν ἔκειτο Α τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον (Θ), ἐν ᾧ ἐδιδάσκοντο τῶν μεγάλων ποιητῶν τὰ δράματα, μετὰ σπηλαίου ὑπὲρ αὐτὸ, ἀνήκοντος εἰς χορηγικὸν μνημεῖον τοῦ Θρασύλλου (Βασελλ. C. I. 224)· μετ' αὐτὸ δὲ, Δ, ἢ μετ' αὐτοῦ συνεχομένη σταδία τοῦ Ἐδμήνου, καὶ ὀπίσω αὐτῆς, πρὸς τοὺς πρόποδας, ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ὑπὸ δὲ τὴν ΝΔ γωνίαν τοῦ

λόφου, τὸ Θέατρον καὶ Ὀδῆον, ὃ φηκοδομήσεν ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς, εἰς μνήμην τῆς γυναικὸς τοῦ Ῥηγιλλῆ.

Ἀκρότατος. 1) υἱὸς Κλεομένου Β βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἐκίνησε τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν ἀντιστὰς εἰς τὸ ψήφισμα τὸ κηρύττον ἀκαταδιώκτους τοὺς ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μεγαλοπόλεως (330 π. Χ.) φυγόντας. Ἐν Σικελίᾳ ἀνέλαβε τὴν στρατηγίαν τῶν Ἀκραγαντίνων κατὰ τοῦ Συρακουσίου Ἀγαθακλέους, ἀλλὰ δυσσεστήσας διὰ τῶν βίαιοπραγῶν του, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σπάρτην (Διόδ. ΙΘ, 70.—Πλούτ. Ἄγρις, Γ.—Παυσ. Γ, 6, 2).—2) δ᾽ ἐγγονὸς αὐτοῦ, διεδέχθη (285) τὸν πατέρα του Ἀρεῖα εἰς τὸν θρόνον, καὶ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐφονεύθη ὑπὸ Ἀριστοδήμου, τοῦ τυράννου τῆς Μεγαλοπόλεως (Πλούτ. Πύρ. ΚΣΤ.—Ἄγρις, Γ.—Παυσ. Γ, 6).

Ἀκρων, ἰατρὸς Ἀκραγαντίνος, τὰς Ἀθήνας μετὰ τὸν μέγαν λιμὸν, καθάριας (Πλούτ.).

Ἀκρώρειος, πόλις τῆς Τριφυλίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ (Ἐν. Ἑλλ. Β, 2, 30. Δ, 2, 16.—Στ. Βυζ.).

Ἀκρωτήριον, 1) τὸ ὑπὲρ τὰς γω-

ἰας τοῦ ἀετώματος σύνθεσις ἀρχιτεκτονικῶν

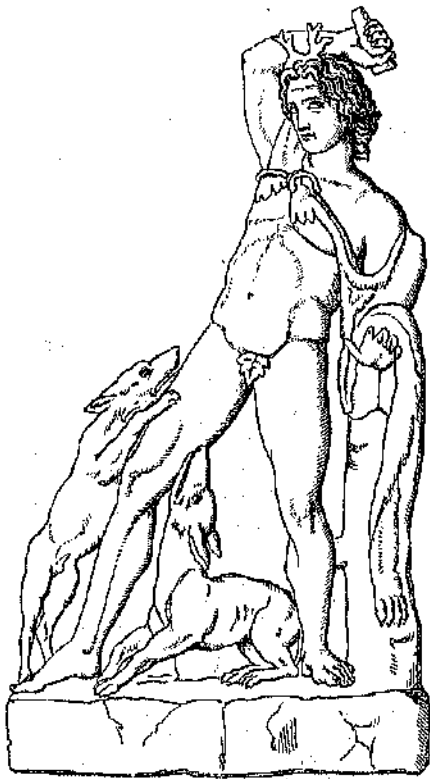

κόσμημα, κατὰ τὴν εἰκόνα: (Ἴδε ναδς). — 2) Τὸ ἄκρον τῆς πύργου. (Ἴδε πλοῦον).

Ἀκταία, 1) μία τῶν Νηρηίδων (Ήσ. Θεογ. 249. — Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 41). — 2) Μία τῶν Δαναίδων (Ἀπλδ. Β, 1, 5). — 3) Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος ἐν Ἀττικῇ.

Ἀκταῖος, 1) ὁ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ τῆς Ἀγραύλου, γυναῖκα τοῦ Κέρκροπος (Παυσ. Α, 2. — Ἀπολλόδ. Γ, 14, 2). — 2) Πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος (Ἀπλδ. Γ, 12, 6).

Ἀκταίων, υἱὸς Ἀρισταίου καὶ Αὐτόνοης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, ὑπὸ τοῦ Κεν-

ταύρου Χείρωνος εἰς θηρευτὴν ἀνατραφεὶς καὶ 50 κύνες τρέφων. Ἐἴτε δῖόν τι ἐκαυχῆθη ὅτι ὑπερτερᾶν τὴν Ἄρτεμιν, εἴτε δῖόν τι εἶδε τὴν θεὸν λουομένην γυμνὴν ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνατος ἐκ βράχου ὃν εἶδεν ὁ Πausanias (Θ, 2, 3), ἢ θεὰ τὸν μετέβαλεν εἰς ἔλαφον, καὶ οἱ κύνες

του, παραγωνίσαντες αὐτὸν, τὸν ἐσπάραξαν. Παραστάσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὄρειων ἐκταθεῖς μέναι (Πaus. Αὐτ. 38, 4), οἷον πιθανῶς καὶ τὸ ἐν τῷ Βρετανικῷ μουσεῖον σωζόμενον ἄγαλμα, ἔσωζον τοὺς θηρευτὰς ἀπὸ τῆς ἐπιρσίας τῶν κυνικῶν καυμάτων, ὧν σύμβολον ἦν πιθανῶς ὁ μῦθος. — 2) Νεανίας ἐκ Κορίνθου, υἱὸς τοῦ Μελίσσου, ὅστις ἀπέθανε διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχίου. Ἴδ. (Πλούτ. Ἐρ. δ. Β).

Ἀκτῆ, 1) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς. — 2) Παραλία τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Τροιζῆνος καὶ Ἐπιδαύρου. — 3) Παραλία τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας. — 4) Ἡ χερσόνησος τοῦ Ἄθωνος (Θουκ. Δ, 109). — 5) (Καλὴ) ἄκτῆ, εἰς τὴν βόρειον παραλίαν τῆς Σικελίας (Ἡρόδ. ΣΤ, 22).

Ἀκτῖα, ἴδ. Ἀκτιον.

Ἀκτιον, ἀκρωτήριον καὶ πόλις κατὰ τὴν δεξιὰν εἰσοδὸν τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἐν Ἀκαρνανίᾳ, μετὰ περιφῆμῳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν ἐκαλλώπισεν ὁ Αἰγυσιώτης ὅτε (τὸ 31 π. Χ.) ἐνίκησεν ἐνταῦθα ἐν περιφανῆ ναυμαχίᾳ τὸν Ἀντώνιον. Διῶρισε δὲ τότε τριετηρικὴν πανήγυριν, τὰ Ἀκτῖα, τελευτήσαν ἐπὶ τοῦ ἀντιπέραν ἀκρωτηρίου (Θουκ. Α, 29. — Στράβ. Ζ, 325. I, 451. — Virg. Α, III, 275. — Suet. Ort. XVIII. Tib. VI).

Ἀκτορίς, θαλαμηπόλος τῆς Πηνελόπης (Ὀμ. Ὀδ. Ψ, 227).

Ἀκτωρ, 1) υἱὸς Μυρμιδόνος καὶ Πεισιδίκης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Διόλου, βασιλέως τῆς Φθίας, πατὴρ Εὐρυτίωνος (Ἀπολλόδ. Α, 7, 3) καὶ Ἰφίου, πατρὸς (ἄλλου) Εὐρυτίωνος (Ἀπολλόδ. Ἐιδ. Δ, 73). — 2) Υἱὸς Δημόδοκος καὶ Διομήδης, θυγατρὸς τοῦ Εὐθύου, σύζυγος τῆς Αἰγίνης. ἔχων υἱὸν τὸν Μενότιον, καὶ ἔγγονον τὸν Πάτροκλον (Ἀπλδ. Δ, 8, 4. Πίνδ. Ὀλ. Θ, 106). — 3) Υἱὸς Φόρβαντος καὶ Ὑρμίνης, θυγατρὸς τοῦ Ἐπειοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Αὐγείου, ἔσχε γυναῖκα τὴν Μυλιώσσην, καὶ ἐξ αὐτῆς υἱοὺς τὸν Εὐρυτον καὶ Κλέατον (Ὀμ. —

Ἀπλδ. Β, 7, 2). — 3) Υἱὸς Φόρβαντος (Ἀπολλόδ. αὐτ.). — 4) Υἱὸς Ἰφίου (Πaus. Θ, 37). — 5) Υἱὸς Ἰππάρχου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν (Ἀπλδ. Α, 9). — 6) Υἱὸς Οἰνοπέως, εἰς τῶν μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἐκστρατευσάντων κατὰ τῶν Θηβῶν (Δίον. Ἐπτ. ἐπ. Θ. 557). — 7) Ὀπαδὸς τοῦ Αἰνείου, οὗ τὴν λόγην ἤρπασεν ὁ Τούρνος (Virg. Αἰ. IX, 500).

Ἀκτύφας, ἀρχαία δωρικὴ πόλις ἐπὶ τῆς Οἴτης, καὶ Πίνδος (ἢ) ἐλέγετο (Στράβ. Θ).

Ἀκωκῆ, ἴδ. αἰχμή.

Ἀλάβανδα (τὰ καὶ ἦ), ἐπίσημος πόλις τῆς Καρίας (Ἡρόδ. Ζ, 195). Φρυγίας κατὰ Η, 136), πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, τοῦ ἐμπορίου ἐπιμελουμένη καὶ τῶν τεχνῶν, μὴ ἐπαινουμένη δ' ἐπ' αὐστηρότητι ἠθῶν. Πατρίς τῶν δύο ῥητόρων Ἀπολλωνίων (ἴδ.) (Στράβ. ΙΑ. — Liv. XXXIII, 18). Κτίστης αὐτῆς λέγεται ὁ Ἀλάβανδος, υἱὸς τοῦ Καρῆος καὶ τῆς Καλιρρῆς (Στ. Β).

Ἀλαδάστροι ἢ Ἀλάβαστρα ἀγχεῖα ἐξ ἀλαδάστρου, κυρίως δι' ἀρώματα, μύρα καὶ χρίσματα ἐνίοτε ὅμως ἦσαν καὶ ἐξ ἄλλων πολυτίμων ὑλών, ἐξ ὄνυχος ἢ χρυσοῦ, κτλ. (Ἡρόδ. Γ, 30. — Ἀριστ. Ἀχαρν. 1053. — Αἰλ. Π. I. IB, 18. — Εὐαγγ. Λουκ. Ζ, 37). ἴδ. Ἀγγεῖα.

Ἀλαγονία, πόλις τῆς Ἐλευθερολακωνίας πρὸς τῇ Μεσσηνίᾳ (Πaus. Γ, 33).

Ἀλαζῶνες, ἔθνος σκυθικὸν μεταξὺ Νείστρου καὶ Βόλγα (Ἡρόδ. Δ, 17).

Ἀλαῖ, 1) Ἀραφηνίδες, Αἰξωνίδες, ἴδ. Ἀττικῆ. — 2) Ἀλικαί, παρὰ τὸν Πειραιᾶ (Ξεν. Ἑλ. Β, 4, 34), καὶ ἐν γένει αἱ θαλάσσιαι ἀλικαί, καὶ ἀλοπήγια καλοῦμενα.

Ἀλαῖσα καὶ Ἀλεσα, κατὰ τὴν βορείαν ἄκτῆν τῆς Σικελίας, [ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σικελῶς ἡγεμόνος Ἀρχωνίδου διὰ μισθωτῶν Ἑλλήνων, καὶ ἦν πόλις ἐμπορικὴ (Διόδ. ΙΑ, 16. — Στράβ. ΣΤ, 266).

Ἀλαλλομεναί, 1) πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, μεταξὺ τῆς Κοπαΐδος λίμνης καὶ τοῦ

ἔρους Τιλφωαίου, ἔῤχε δ' ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἣτις καὶ ἐνταῦθα ἐλέγετο γεννηθεῖσα καὶ τραφεῖσα ὑπὸ ἤρωος Ἀλαλλομενέου (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 3. — Στράβ. Θ, 415. — Πaus. Θ, 33). — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς παρὰ τῇ Ἰοίκῃ νήσου Ἀλεξίας (Στράβ. I, 457).

Ἀλαμανοί, (ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ alle Männer ἢ ἀρχ. alle Mannen, πάντες οἱ ἄνδρες), δεσμός πόλεων μεταξὺ τοῦ Δουναβέως, τοῦ ἄνω Ῥήνου καὶ τοῦ Μείνου, γνωστὸς γινόμενος τὸ πρῶτον τὸ 8 μ. Χ. ἔῤχον διαφοροὺς βασιλεῖς, ὧν ὁ Ἀμμιανὸς (XVI, 12, 1. XVIII, 2. XX, 3. XXI, 3) ἀπαριθμεῖ δέκα. ἔῤχον δ' ἓνα ἀρχηγὸν ἐν πολέμῳ. Ὁ Καρακάλας, νικήσας αὐτοὺς, ἐπανομάσθη Ἀλαμανικὸς (214). Ἐν δὲ τῇ ε' ἑκατονταετηρίδι ἐξαπλωθέντες, κατεῖχον ἤδη τὴν Ἀλασιάν καὶ τὴν γερμανικὴν Ἑλβετιάν.

Ἀλανοί ἢ Ἀλαωνοί, μέγας λαὸς σαρματικὸς, ἴσως οἱ αὐτοὶ τοῖς Ἀλθωνοῖς (ἴδ. Ἀλθωνία), κατοικοῦν κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν Κάβασον, ὅθεν προέβησαν πρὸς τὰς ῥωμαϊκὰς πεδιάδας, καὶ διὰ τῶν Κασπίων πυλῶν, ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ καὶ εἰς Μηδίαν καὶ Ἀρμενίαν. Τῇ γ' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. ἐνίκησαν ἐν Φιλίπποις τῆς Μακεδονίας τὸν αὐτοκράτορα Γορδιανόν, ἐκδιωχθέντες δ' ὑπὸ τῶν Οὐννων, ἐλεηλάτησαν μετὰ τῶν Σουθῶν καὶ Βανδάλων τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν, καὶ τέλος κατετροπώθησαν ὑπὸ τῶν Γότθων καὶ Φράγκων.

Ἀλάριχος, βασιλεὺς τῶν Βισιγόθων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδοσίου (395 μ. Χ.), ἐπολιόρκησε τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εἴτα, λεηλατήσας τὴν Μοισίαν, τὴν Μακεδονίαν, τὴν δυτικὴν Ἰλλυρίαν, κατέβη παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν εἰς Νικόπολιν, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἣν ἐλεηλάτησε (Claudian. in Ruf. II, 180. — De laude Stilich. I, 170). Τὸ δὲ 401 εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐπολιόρκησε μετὰ ταῦτα δις τὴν Ρώμην, καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὴν τὸ 410. Ἀπέθανε δ' ἄμεως μετὰ

ταῦτα, καὶ ἐτάφη ἐν Καλαβρία, παρὰ τὴν πόλιν Κουσαντίαν, ἐντὸς τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ Βαρεντίνου, οὗ τὸν ῥοὺν ἀπέστρεψαν πρὸς τοῦτο οἱ ὄπαδοί του.

Ἄλαστωρ, 1) δαίμων, κακὸς καὶ ἐπιβλαφής (Αἰσχ. Εὐμ. 227. — Σοφ. Οἰ. 364), ἢ εἰς κακὸν ἐξεγείρων (Εὐριπ. Ἠλέκ. 978), δι' ἃ καὶ αἱ Ἐρινύες οὕτως ἐπιλέγονται, προσέτι δὲ καὶ ὁ Ζεὺς, ὅτε πρὸς ποινὴν ἐπικρεμῆ δυστυχήματα πρὸ πάντων δὲ δαίμων ἐκδικητῆς διαπραχθέντων ἐγκλημάτων (Εὐριπ. Ὀρέστ. 1557. Σοφ. Οἰ. Κ. 785. Τραχ. 1215), κυρίως ὅμως ὁ ἀδαίμων γέννας, ὁ διὰ πραχθὲν ἐγκλημα ὄλην γενεὰν ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸς καταδιώκων, καὶ πρὸς τιμωρίαν εἰς νέα ἐγκλήματα πάλιν ῥίπτων, ἀπαιτοῦντα νέας ποινάς (Αἰσχ. Ἀγ. 1497—1508). — 2) Ἡγεμὼν τῶν Λυκίων ἐν Τροίᾳ (Ἰλ. Ε, 677). — 3) Υἱὸς τοῦ Νηλέως (Ἀπολλόδ. Δ, 99). — 4) Ὑποστράτηγος τοῦ Νέστορος ἐν Τρωάδι (Ἰλ. Δ, 295. Θ, 333).

Ἄλδονία, χώρα ἐν Ἀσίᾳ, ἔχουσα Β τὸν Καύκασον, Ν τοὺς ποταμοὺς Κῦρον καὶ Ἄραξον, Ἀ τὴν Κασπίαν καὶ Δ τὴν Ἰθνηρίαν, οἰοφέρους, καὶ πλουσία εἰς ἀμπέλους καὶ εἰς βοσκίας. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἠγάπων τὰ κινήσια καὶ τὸν πόλεμον (Στράβ. ΙΑ, 501. — Ἄρρ. Γ, 8. ΙΑ, 13). Ὁ Πομπήιος ὑπέταξεν αὐτοὺς (Πλούτ. Πομπ. ΛΔ). Τινὲς τοὺς ἐλαμβάνουσι ὡς τοὺς αὐτοὺς τοὺς Ἄλαντας (Amm. Marc. XXXI, 2. XXIII, 5).

Ἄλδάνια ἢ **Κάσπια πόλις**, στενωπὸς παρὰ τῆ Κασπίᾳ θαλάσῃ, μόνη ὁδὸς κοινωνίας ἀπὸ Β εἰς Ν.

Ἄλδες ἢ **Ἄλδεις**, εἰς τῶν πρώτων, ἀτελῶς γνωσθέντων τοῖς Ῥωμαίοις ἀνατολικωτάτων ποταμῶν τῆς Γερμανίας, ἢ Ἐλθά, ἐκ τοῦ Elf, σημαίνοντος ποταμὸν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Γερμανικῇ (Δίον Κάσ. ΝΕ, 1. — Tac. Germ. XLI).

Ἄλδίων, τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Ἀγγλίας (Πτολ. — Στ. Βυζ.).

Ἄλδα, πόλις Ἀρκαδική, ἐν βαθείᾳ κοι-

λάδι μεσημβρινῶς τῆς Στυμφάλου. Σώζοντα εἶτι λείψανα αὐτῆς (εἰς Βουγιάτι). Ἐπὶ Πausανίου ἀνῆκε τῇ Ἀργολίδι. Ἰδίως ἐνταῦθα καὶ ἐν Τεγέᾳ ἐλατρεύετο ἡ Ἀλέα Ἀθηναῖα, ἢ καὶ ἤγετο ἑορτὴ τῆς Ἀλέα (Ἡρότ. Α, 66. Θ, 70. — Στράβ. Η, 388. — Paus. Η, 23, 1).

Ἀλεῖπτης, ὁ εἰς τοὺς ἀθλητικούς ἀγῶνας τοὺς παλαιστάς δι' ἐλαίου ἀλείφων καὶ κόνιν ἐπιπάσσων, ἵνα καὶ ὁ ἰδρῶς προλαμβάνεται, καὶ τὰ μέλη ὀλισθηρότερα γίνωνται. Τὸ αὐτὸ δ' ἐπραττοῦν καὶ εἰς τὰ γυμνάσια τῶν νεανίων, ὧν καὶ μέχρι τινὸς διηθύνον τὴν ἀνατροφὴν (Ἄριστοτ. Ἠθ. Νικ. Β, 5. — Πίνδ.

Ὀλυμπ. Η, 54—71. — Cic. Fam. I, 9. — Cels. I, 1). Ὁμοίως ἀλείπεται ὑπῆρχον καὶ ἐν τοῖς βαλανείοις, τοὺς λουθέντας δι' εὐωδῶν μύρων χρίοντες, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ἐκ τοιχογραφίας ληφθεῖσης ἐκ τινος ὑπογείου ἐπὶ τῆς Ἀππίας ὁδοῦ.

Ἀλεῖσιον, μεγάλη πόλις τῆς Ἠλίδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 617) ἐκλιπούσα μετ' Ὀμήρον. Ὁ δὲ Στράβων μνημονεύει μόνον Ἀλεσιαίου πεδίου παρ' Ὀλυμπία.

Ἀλεκτρούων, θεράπων τοῦ Ἄρεως, μεταμορφωθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς τὸ δμῶνυμον πτηνόν, διότι δὲν ἠγγρύπνει δεόντως ὅτε ὁ Ἄρης ἐπεσκέπτετο τὴν Ἀφροδίτην.

Ἀλέκτωρ, τὸ κατοικίδιον πτηνόν, ἱερὸν τῷ Ἄρει ὡς μάχιμον, ἀγρυπνον, καὶ θεωρούμενον ὅτι ἀναγγέλλει τὴν νίκην, ὡς ἀνήγγειλε τῷ Θεμιστοκλεῖ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν, τοῖς Θηβαίοις τὴν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἐπειδὴ δ' αὐτοῦ τὸ παράδειγμα προτείνας ὁ Θεμιστοκλής εἰς τὸν στρατὸν, ἐξέκασε τὴν ἀνδρείαν του, λέγεται (Αἰλ. Π. I, Β, 28) αὐτὸς πρῶτος εἰσαγαγὼν τὰς ἀλεκτορομαχίας, εἰς ἃς τὰ μαχμιώτερα πτηνὰ

ἐπρομηθεύοντο ἐκ Τανάγρας, ἐκ Ῥόδου, ἐκ Χαλκίδος καὶ ἐκ Μήδίας. Ἐτρεφον δὲ τοὺς ἀλέκτορας διὰ σπορόδων, ἀπλίζον τοὺς πόδας των διὰ πτεριστήρων, καὶ τοὺς ἔθετον ἐπὶ τροπέλης ἐναντίους ἀλλήλοις. Ἐπίσης δ' ὑπῆρχον καὶ ὀρυγομαχίαι, δι' ἃς πολλοὶ ἦσαν ὀρυγομανεῖς, καὶ ὑπῆρχον ὀρυγοτρόφοι καὶ ὀρυγοθήραι.

Ἀλεξάνδρα, 1) ἕτερον ὄνομα τῆς Κασσάνδρας, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου (Ἠαισ.). — 2) Ζωγράφος Σικυωνία, θυγάτηρ τοῦ ζωγράφου Νεάκου, μετ' Ἀλέξανδρον.

Ἀλεξάνδρεια, 1) μέρος τοῦ ὄρους Ἰθῆς ἐν τῇ Τρωϊκῇ, ἐνθα ὁ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς θεάς. — 2) Εἰκόσιοκτὸ πόλεων ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο μνημονεύει Στέφανος ὁ Βυζάντιος, ἐπωνύμων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ τὴν ἕκτασιν τῶν κατακτήσεων αὐτοῦ ἐλεγχοῦσάν. Εἰσὶ δ' αὐτῶν αἱ ἐπισημότεραι α) ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, διαταγῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ 331 π. Χ. κατὰ σχέδια τοῦ Δεινοχάρους ἐπὶ τῆς γλώσσης γῆς κτισθεῖσα μεταξὺ τῆς Μαρεώτιδος λίμνης καὶ τῆς Μεσογείου. Ἐῖχε δ' εὐθυγράμμους καὶ εὐρείας ὁδοὺς, ἀποτελοῦσας παραλληλόγραμμον 30 σταδίων (1½ ὥρας) μήκους καὶ 10 σταδίων πλάτους. Τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς μέρος ἐλέγετο Βρούχειον, πλὴν τῶν ἀνακτόρων, εἰς ἃ κατετέθη καὶ ἡ σωρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, περιλαμβάνον καὶ τὸ μουσεῖον, τὸ γυμνάσιον καὶ τὸ στάδιον. Τὸ δὲ δυτικὸν ἐκαλεῖτο Ῥάκωτις, καὶ περιεῖχε τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸ Σαράπειον, ἐν ᾧ ἦν ἡ βιβλιοθήκη. Πρὸ τῆς πόλεως ἐξετείνετο ἡ νήσος Φάρος, εἰς ἣς τὸ Βῆκρον ὁ Κνήδιος Σώστρατος ἔκτισε μέγαν φάρον διὰ τοὺς θαλασσοπόρους αὐτῇ δ' ἡ νήσος συνεδέθη μετὰ τῆς ξηρᾶς δι' ἑπταστάδιον προκυμίας, ἧτις ἀπετέλεσε δύο λιμένας, δεξιῶς μὲν τὸν Μέγαν, περιλειόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λοχίου, παρ' ᾧ ἦν ὁ μικρὸς λιμὴν, ἀριστερῶς δὲ τὸν Ἐὐνοστον, συνδεθέντα διὰ διώρυχος καὶ μετὰ τῆς Μαρεώτιδος. Ἐκτὸς τῆς Καναβίας

πόλης, ΒΑ τοῦ Βρούχειου, ἦν τὸ ἱπποδρόμιον, ἐκτὸς δὲ τῆς Ῥακωτίδος ΝΔ, ἢ νεκρόπολις. Πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων, ἢ Ἀλεξάνδρεια ἔλαβε μεγίστην ἐμπορικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ κατέστη τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ, ἔχουσα περὶ τὰς 300,000 ἐλευθέρων κατοίκων, καὶ ἴσως διπλάσιον ἀριθμὸν δούλων. Μεγάλῃν βιβλιοθήκην εἶχε συλλέξει Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἐν Βρούχειῳ, περιλαμβάουσαν 90,000 βιβλία ἀμιγῆ, ἢ ἀπλᾶ, μετὰ δὲ τῶν συμμιγῶν, ἦτοι τῶν διπλῶν, ἢ ἴσως διαφόρων συγγραμμάτων τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως, εἰς 400,000 ἀνατιθεζόμενα. Ἀλλῃ ἐκ 42,800 βιβλίων συνέστη μετὰ ταῦτα ἐν τῷ Σαραπειῳ, ἀλλ' ἐκάη ἐπὶ τῆς ἀλώσεως ὑπὸ Καίσαρος ἀντικατέστησε δ' αὐτὴν διὰ 200,000 βιβλίων ἡ Κλεοπάτρα. Ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν ἐτέραν ἐπυρπόλησε τὸ 651 μ. Χ. ὁ Ὀμῆρ διὰ τοῦ στρατηγῶς αὐτοῦ Ἀμρού φαίνεται δὲ ὅτι ἤδη καὶ τὸ 389, ἐπὶ Θεοδοσίου, ἐβλάψεν αὐτὴν ἐκ θρησκομανίας ὁ ἀρχιερεὺς Θεόφιλος (F. Hilschl. Alexand. Bibl. 1838. 1840). Ἐν τῷ Μουσείῳ, καταστραφέντι ἐπὶ Ἀύρηλιανῷ, εἶχον σίτισιν οἱ εἰς τὴν σπουδὴν ἐπιδιδόμενοι. Ἰδίως δ' ἠσχολήθησαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ εἰς ἐρεῖνας γραμματικὰς, εἰς σχολιάσεις τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἀλλ' οὐχ ἤτην καὶ εἰς πρωτότυπα συγγράμματα, ἀκρόμη καὶ εἰς ποιήσεις κατὰ ζῆλον τῶν ἀρχαιοτέρων. Καὶ ἡ μετάφρασις δὲ τῆς Γραφῆς ὑπὸ τῶν Ἑβδομήκοντα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἔγινε. Μεταξὺ τῶν ἐναπολειφθέντων ἐρείπων τῆς ἀρχαίας πόλεως τ' ἀξιολογώτερα ἦσαν δύο ὀβελίσκοι, φέροντες ἐπιγραφὰς ἱερογλυφικάς, ὧν ὁ τελευταῖος ἀπεκομίσθη κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα εἰς Λονδίον. — δ) Ἀλ. Τρωάς, ὑπὸ Ἀντιγόνου παρὰ τῆ θέσει τῆς ἀρχαίας Τρωάδος ἰδρυθεῖσα, καὶ ἐπὶ τινα χρόνον Ἀντιγόνει κληθεῖσα. Ὁ Καῖσαρ ἐσκέφθη εἰς αὐτὴν νὰ μεταθέσῃ τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κράτους (Suet. Caes. LXXIX), ὁ δ' Ἀύγουστος καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἐπεμελήθησαν αὐτῆς. — γ) Ἐν Συ-

ρία, μεταξύ Ἰσοῦ καὶ Ἀντιοχείας. — δ) Ἐν Ἀραχωσίᾳ τῆς Περσίας. — ε) Ἐν τῇ Ἀριανῇ, ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἰνδικῆς ὁδοῦ. — ς) Ἐν τῇ Βακτρία. — ζ) Ἡ πρὸς Καυκάσω ἢ ἐν Παροπαμισάδαις, ὅπου καὶ διεχειμάσεν ὁ Ἀλέξανδρος (Ἄρρ. Γ, 28, 4). — η) Ἐν Σουσιανῇ, πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Τίγρεως, ἔπειτα Ἀντιόχεια. — θ) Ἡ πρὸς Τανάριδι (Ἄρρ. Δ, 1, 3), ἴσως ἢ καὶ Ἀλεξανδρῆσχατα (τὰ) καλουμένη. — ι) Ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ (Ἄρρ. ΣΤ, 15, 2).

Ἀλέξανδρος. 1) Ἰδ. Πάρις. — 2) Ὁ Φεραῖος, φονεύσας τὸν θεῖον τοῦ Πολύφρονος, ἀνεδείχθη τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Διὰ τῶν ἀμοτήτων καὶ τῶν παρασπονδιῶν αὐτοῦ ἐκίνησε τοὺς ἐν Λαρίσῃ Ἀλευάδας νὰ ζητήσωσι τὴν βοήθειαν τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, Ἀλεξάνδρου Β'. Ἀφ' οὗ δ' αὐτὸς ἀπεχώρησεν, αἱ Θῆβαι, ἐπὶ τῇ παρακλήσει πολλῶν πόλεων τῆς Θεσσαλίας ἐπεμψαν κατὰ τοῦ τυράννου τὸν περίφημον Πελοπίδαν. Μετὰ τοῦτο δὲ, ἀπελθὼν ὁ Πελοπίδας εἰς Μακεδονίαν, πρὸς κατεύνασιν τῶν ἐκεῖ παραχθῶν, ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του συνελήφθη προδοτικῶς μετὰ τοῦ συστρατήγου του Ἰσμηγίου ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τοὺς ἡλευθέρωσε (368 π. Χ.) μετὰ στρατοῦ ἐπελθὼν ὁ Ἐπαμεινώνδας (Πλούτ. Πελ. 27—29. — Νερ. Ρολ. V). Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἠναγκάσθησαν οἱ Θεσσαλοὶ νὰ ἐπιτακισθῶσι τῶν Θηβαίων τὴν ἐπικουρίαν, καὶ τότε ἐπελθὼν ὁ Πελοπίδας, ἐνίκησεν ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς, ἀλλὰ καὶ ἐφονεύθη ἐκεῖ (364), καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τῶν Θηβαίων. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκογένειαν ἦσαν αἱ ἀκανθωπικαὶ του ἀποτρόποι, καὶ προτροπῇ τῆς γυναίκας του Θῆβης ἐφόνευσε τέλος αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς τῆς (Πλούτ. Πελ. 35. — Ἐν. Ἐλ. ΣΤ, 4, 35. — Val. Max. IX, 43. — Cic. off. II, 7, 13.) — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἠπειροῦ. α) Ἀλεξάνδρος Α', βοήθειά Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, νυμφευθέντος τὴν ἀδελφὴν του Ὀλυμπιάδα, ἐκβαλὼν τὸ 343—2 π. Χ. τὸν θεῖον

του Ἀρύβαν καὶ τὸν ἐξάδελφόν του Αἰακίδην (Just. VIII, 8), ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Ἠπειροῦ. "Ὅτε δ' ἡ Ὀλυμπιάς ἀπεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ἐπανελθοῦσα πρὸς αὐτὸν, ἤθελε νὰ τὸν διερεθίσῃ εἰς πόλεμον. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος τὸν ἐπράυνε. δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Κλεοπάτραν εἰς ταύτης δὲ τὸν γάμον ἐδολοφνήθη ὁ Φίλιππος, τὸ 336 (Just. IX, 6). Τὸ δὲ 332, παρακλήθεις ὑπὸ τῶν Ἰταλιῶν, μετέβη εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐνίκησε τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν Βρουττίους καὶ Λευκανοὺς καὶ ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τῶν Ῥωμαίων. Μετὰ δεκαετίαν δ' ἐνίκηθη ἐν Πανδοσίᾳ, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του ἐφονεύθη διὰ προδοσίας ὑπὸ τῶν Λευκκῶν παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀχέροντα (Just. XII, 2. — Liv. VIII, 17. 24. IX, 17. 19). — β) Ἀλεξάνδρος Β', υἱὸς τοῦ Πύρρου, βασιλεὺς τῆς Ἠπειροῦ, ἐξέβαλε τῆς Μακεδονίας τὸν Ἀντίγονον Γονατῶν, ἀλλ' οὐκ ἐκείνου Δημήτριος τῷ ἀφῆρεσε καὶ αὐτὴν καὶ τὴν Ἠπειρον. Ἐπανάστασις ὁμοίως τῶν Ἠπειρωτῶν τὸν ἀνεκάλεσεν. Ἀπέθανε δὲ μετὰ τῶν 262 καὶ 258 π. Χ. (Πλούτ. Πύρ. Θ. — Just. XXVI, 2. XXVIII, 1). — 3) Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. α) Ἀλέξανδρος Α', υἱὸς τοῦ Ἀμύντου, ὃν διεδέχθη τὸ 505 π. Χ. Καὶ ὁ μὲν Ἀμύντας εἶχεν ὑποταγῆ εἰς Δαρεῖον τὸν Ἰστιάσπην ἀλλ' αὐτὸς ἐξανάτασε τοὺς πρέσβεις τῆς Περσίας διὰ φονεῶν μετηρησιμῶν εἰς γυναῖκας, καὶ ὅτε ἦλθεν ὁ Βουθάρης νὰ ζητήσῃ λόγον περὶ αὐτῶν, τὸν ἐξίλεωσε, δοὺς αὐτῷ εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν του (Ἡρόδ. II, 136. — Just. VII, 3). Ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῆς εἰσβολῆς τοῦ Δαρείου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐβιάσθη ἡ Μακεδονία νὰ ὑποκύψῃ ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ Ξέρξου, ὁ Ἀλέξανδρος καὶ νὰ παρακολουθῆσθαι τοὺς Πέρσας μετὰ στρατοῦ, καίτοι τοῖς ὁμοφύλοις αὐτοῦ συμπαθῶν (Ἡρόδ. Z, 173, Θ, 44), δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ἀπένειμαν προξενίαν (Λύτ. 136). Ὁ δὲ Μαρδόνιος, πιστὸν ἔχων εἰς αὐτὸν, τὸν ἐπεμψαν ἔπειτα πρέσβην εἰς Ἀθήνας. Ἀπέθανε δὲ τὸ 454. — β) Ἀλ. Β', υἱὸς Ἀμύντα Β' καὶ

ἀδελφὸς τοῦ Φιλίππου ἐβασίλευσε τὸ 369. Οὗτος ἦν ὁ ἐκστρατεύσας κατ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου ἐν ᾧ δ' ἐπολέμησε ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀντεποιήθη τοῦ θρόνου Πτολεμαῖος τις Ἀλωρίτης, ὅτε οἱ πρὸς κατεύνασιν τῶν ταραχῶν κληθέντες Θηβαῖοι ἔλαβον ἐν ἄλλοις ὄμηρον καὶ τὸν Φίλιππον (Πλούτ. Πελ. ΚΣΤ). Τὸ δὲ 368 τὸν Ἀλεξάνδρον ἐφόνευσεν ὁ Πτολεμαῖος (Πλούτ. Πελ. ΚΖ. — Just. VII, 5). — γ) Ἀλεξάνδρος ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, γεννηθεὶς ἐν Πέλλῃ τὸ 356 π. Χ., καθ' ἣν ἡμέραν ὁ στρατηγὸς τοῦ πατρὸς του Παρμενίων ἐνίκα τοὺς Ἰλλυριοὺς, ὁ δ' Ἡρόστρατος ἐκυρπόλησε τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος (Πλούτ. Ἀλ. Γ'), δι' ὃ μετὰ ταῦτα ἐρρήθη ὅτι ἡ θεὰ ἀπῆν τότε τοῦ ἱεροῦ τῆς, ἵνα παρευρεθῆ εἰς τὸν τοκετόν. Κατ' ἀρχὰς τῶ ἔδωκε τραχεῖαν ἀγωγὴν ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Λεωνίδας, εἶτα δὲ μᾶλλον ἀνεμμένην καὶ βασιλοπρεπῆ ὁ Λυσίμαχος, καὶ τρισκαδεκάετης παρεδόθη εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Ἀριστοτέλους τοῦ Σταγειριτοῦ (Λύτ. Ζ), ὃν πάντοτε ἐσέβητο καὶ ἠγάπα. Ὁ Ὀμηρος ἦν ἡ προσφιλεστάτη αὐτοῦ ἀνάγνωσις καὶ ἐπὶ τῶν ἀπωτάτων ἐκστρατειῶν του, καὶ τοὺς ἐνδοξοτέρους αὐτοῦ ἥρωας ἐφιλοτιμεῖτο νὰ μιμηθῆ. "Ὅτε 18 ἐτῶν μετράκιον ἐπολέμησεν ἀνδρείοτατα εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας, ἀπέπεσε, υἱὸς μου, τῷ εἶπεν ὁ Φίλιππος, καὶ ζῆτει σαυτῷ ἄλλην βασιλείαν, διότι ἡ Μακεδονία δὲν σοὶ ἀρκεῖ." Κατὰ τοῦ πατρὸς του ἦν δυσηρεστημένος ἕνεκα τῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ πρὸς τὴν μητέρα του, ἀλλ'

ἄδικοι εἰσὶν αἱ ὑπόνοιαι ὅτι συνετέλεσεν εἰς τὸν φόνον του (Πλούτ. Ἀλ. Θ. Curt. VII, 1. — Just. IX, 7). Εἰκοσαετῆς δ' ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον, ἐνεκολλώθη ἐνθουσιωδῶς τὸ σχέδιον τοῦ πατρὸς του περὶ κοινῆς ἐκστρατείας τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν, ὅπως καταβάλλῃ ταύτων τὴν κινδυνώδη ὑπεροχὴν, ἐπὶ προφάσει ἐκδικήσεως τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν εἰσβολὴν ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο, ἐννοήσας τὸν θεῖον τοῦ Ἀτταλὸν ἑποφθαλμιῶντα εἰς τὸν θρόνον, ἐνήργησε τὴν δολοφονίαν αὐτοῦ. Ἐλθὼν δ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἦν ὁ Δημοσθένης ἐξάνιστα κατὰ τῶν Μακεδόνων, ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, κατέλαβε τὰς Θῆβας, καὶ ἐν Κορίνθῳ ἀνεκλήρωθη ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Εἶτα δὲ, τὸ 336, ἐπανελ-

θῶν εἰς Μακεδονίαν, καθυπέταξε τοὺς πρὸς βορρᾶν ἀποστάντας βαρβάρους καὶ τὸ ἐπόμενον ἔαρ, τὸν Διῶνον ὑπερβάς, τοὺς Τριβαλλοὺς καὶ τοὺς ὑπὲρ τὸν Δούναβιν Γέτας, καὶ μετ' ἐκείνων, τοὺς Ἰλλυριοὺς (Ἄρρ. Α, 51). Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πλανήσει του εἰς χώρας ἀπομακρυσμένας ἐνεψυχώθη ἐν Ἑλλάδι ἢ ἀντιμακεδονικῆμε-

ρίς, καὶ διαδίδουσα ψευδεῖς εἰδήσεις περὶ θανάτου του, ὑπερίσχυσε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς Θῆβας, αἵτινες τέως τῷ εἶχον μείνει πισταί. Τότε ἐν ἀναρτῇ ἐξστράτευσεν ὁ Ἀλέξανδρος, προσέβαλε τὰς Θῆβας, καὶ μετὰ ματαίας προτάσεις συμβιβασμοῦ, ἐπύρηνσεν αὐτάς, ὅτε ἐφονεύθησαν περὶ τοὺς ἑξακισχιλίου Θηβαίους. Κατ' ἀπόφασιν δὲ συνέδριου Ἑλληνικῶν πόλεων ὁ συνεκάλεσε, κατέσκαψε τὰς Θῆβας, πλὴν τῶν ναῶν καὶ τοῦ

οἴκου τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου, καὶ τοὺς κατοίκους κατεδίκασεν εἰς δουλείαν (Πλούτ. Ἀλ. ΙΑ.—Ἀρρ. Α, 7-9.—Just. XI, 2). Τότε δ' ἐπανελθὼν εἰς Μακεδονίαν, ἀφῆκεν ὡς ἐπίτροπον τῆς βασιλείας τὸν γηραιὸν Ἀντίπατρον μετὰ 13,500 ἀνδράν· αὐτὸς δὲ μετὰ Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων περὶ τοὺς τετραμισμύριους ἀπῆλθε κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 334 διὰ τῆς Θράκης καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ὃν ὑπερέβη κατὰ τὴν Σηστόν (Πλούτ. 15.—Ἀρρ. 11.—Just. 6). Θύσας δ' ἐν Τρωάδι εἰς τὸν πρόγονον αὐτοῦ Ἀχιλλεῖα, καὶ τὴν Λάμψακον κυριεύσας, ὑπερέβη τὸν ποταμὸν Γρανικὸν μετ' ἰσχυρὰν μάχην, καὶ ἦν ἐνίκησεν 20,000 Πέρσας καὶ 20,000 Ἑλλήνας μισθοφόρους ὑπὸ τὸν Ῥόδιον Μέμνονα, κινδυνεύσας νὰ φονευθῇ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ξίφους Πέρσου στρατιώτου, ὃ ὁ Κλεῖτος ἐπρόφθασεν ἀποτρέψῃ (Πλούτ.

Ἄγαλμα Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως

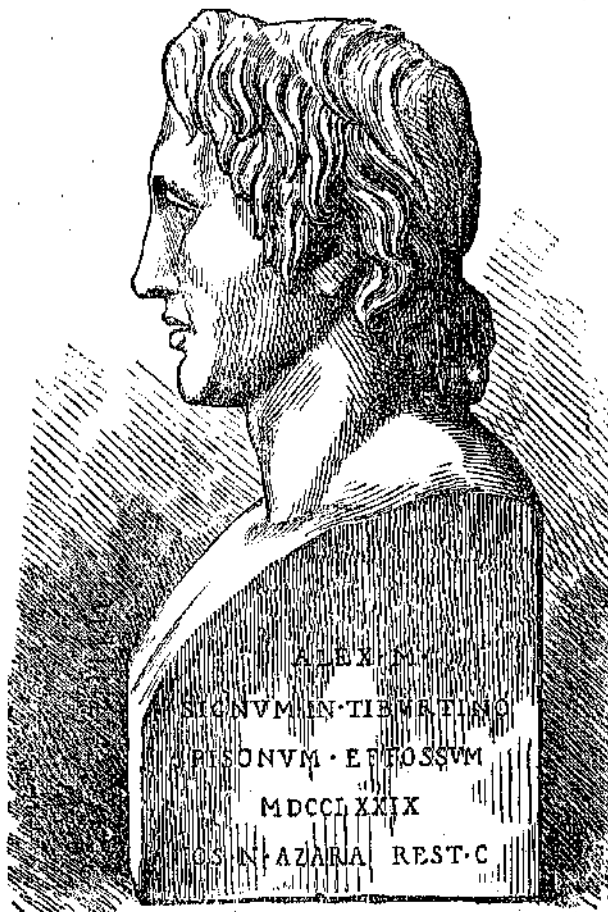
ΙΣΤ.—Ἀρρ. 12-16). Αἱ παράλιοι Ἑλληνικαὶ πόλεις ἀπέστησαν πρὸς αὐτὸν προθύμως, ἐξουδετεροῦσαι τὸν περσικὸν στόλον, πλὴν τῆς Μιλήτου καὶ τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, εἰς ἣν εἶχεν ὁ Μέμνων ὄχυρα θῆ, καὶ ἐκυριεύσεν αὐτὰς ἐξ ἐφόδου (Ἀρρ. 20). Εἶτα δὲ, ὑποτάξας τὴν Λυκίαν, Παμφυλίαν καὶ Πισιδίαν, ἦλθεν εἰς Γόρδιον, τὴν ἀρχαίαν πρωτεύουσαν τῆς Φρυγίας, ἔνθα εὗρεν ἐντὸς ναοῦ ἀπετριωμένον ζυγὸν ἀμάξης μετὰ πολυκλόκου τίνος δεσμῶ, ὃν, κατὰ παράδοσιν, δετις ᾔθελε λύσει, θὰ ἐγένετο κύριος τῆς Ἀσίας. Προς-

παθῆσας δ' εἰς μάτην, τὸν ἔκοψε τέλος διὰ τοῦ ξίφους του. Τὸ προσεχὲς ἔαρ (333) εἰσῆλθασαν εἰς τὴν Παφλαγονίαν καὶ τὴν Καπδοκίαν· εἰς δὲ τὴν Γαρόν τῆς Κιλικίας, λουθεῖς εἰς τὸν ποταμὸν Κύδνον, ἠσθένησεν, ἀλλ' ἐσώθη διὰ τοῦ ἱατροῦ τοῦ Φιλίππου, πρὸς ὃν, καὶ τοὶ συκοφαντηθέντα αὐτῷ ὅτι ᾔθελε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ, ἔδειξε μεγαλόφρονα ἐμπιστοσύνην. (Πλούτ. III.—Ἀρρ. Β, 6.—Just. 7.—Curt. III, 1, 4). Τὸ δὲ φθινόπωρον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐνίκησεν ἐν Ἴσσοφ εἰς μεγάλην νίκην τὸν Δαρρεῖον, ἠγούμενον ἀπειραρίθμου στρατοῦ, μεθ' οὗ κατηριθμοῦντο καὶ τρισμύριοι Ἑλληνες μισθοφόροι, καὶ ἤχμαλώτευσεν τοῦ Δαρρεῖου τὴν μητέρα καὶ τὴν οἰκογένειαν, πρὸς ἣν φιλοφρονέσαστα προσηνέχθη· ὁ δὲ Δαρρεῖος ἐσώθη τραπεῖς εἰς φυγὴν (Πλούτ. 10.—ΚΑ.—Ἀρρ. Β, 7.—Just. 2.—Curt.

III, 7, -12). Τραπεῖς δ' ὁ Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Συρίαν, ἐλεηλάτησε τὴν πλουσίαν Δαμασκὸν, κατέλαβε τὴν Φοινίκην καὶ μεθ' ἑπτάμηνον πολιορκίαν ἐπόρθησε τὴν Τύρον, καὶ ἐστάρωσεν ἢ περιέστησεν εἰς δουλείαν τοὺς ἐπιζήσαντας τῶν κατοίκων (Πλούτ. ΚΔ.—Ἀρρ. 16-24.—Curt. IV, 2-4). Τοῦ Δαρρεῖου ἐπανειλημμένας προτάσεις νὰ τῷ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του καὶ νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὰς παραλίους χώρας ἀπορρίψας (Πλ. ΚΣΤ.—Curt. 1, 5), ἐκυριεύσει τὴν Παλαιστίνην, καὶ μετὰ δίμηνον πολιορκίαν τὴν πρὸς

τῇ Αἰγύπτῳ ὑπὸ τὸν Βάτιν κρατερώς ἀντιπαῖσαν Γάζαν, ὅπου καὶ αὐτὸς ἐπληρώθη (Ἀρρ. 25.—Curt. IV, 6)· ἐν Αἰγύπτῳ δ' ἐγένετο περιχαρῶς δεκτὸς ὡς ἐλευθερωτῆς, καὶ ἰδρύσας τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐπορεύθη διὰ τῆς ἐρήμου εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς Ἀμμωνος, ἔνθα ὁ ἱερεὺς «Παῖδα Διὸς» τὸν προσεφώνησεν (Πλούτ. ΚΖ.—Ἀρρ. Γ, 1.—Curt. 7). Ἐκ Μέμφιδος δὲ, ἔνθα νεοσυλλέκτους ἐδέχθη ἐκ Μακεδονίας, ἀναγθῆς κατὰ τὸ ἔαρ 331, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐνέτυχεν παρὰ τὰ Ἄρβηλα τῷ Δαρρεῖῳ, ὀδηγοῦντι ἑκατομμύριον στρατοῦ, αὐτὸς ἔχων 55,000· καὶ εἰς τὸν Παρμενίωνα, συμβουλευόντα αὐτῷ νὰ πολεμήσῃ τὴν νύκτα, εἰπὼν ὅτι δὲν θέλει νὰ κλέψῃ τὴν νίκην, συνεχρότησε μάχην, καὶ ἤρατο νίκην, ἣτις τὸν κατέστησε κύριον τῆς Ἀσίας. Ὁ Δαρρεῖος εἰς φυγὴν τραπεῖς, συνελήφθη ἐν τῇ Βακτρῖα ὑπὸ τοῦ ἀπίστου σατραπόου Βήσσου καὶ ἄλλων προδοτῶν, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐφονεύθη ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἐκῆδευσεν αὐτὸν βασιλικῶς. Μεγάλους δὲ θησαυροὺς συναγαγὼν εἰς τὰς ἐπιστημοτέρας πόλεις, τὰ Ἐκβάτανα, τὰ Σούσα, τὴν Περσέπολιν, ἧς ἐν μέθῃ καὶ εὐωχίᾳ ἐπιρπόλησε τὰ ἀρχαῖα ἀνάκτορα (Πλούτ. ΛΗ.—Ἀρρ. Γ, 18), καὶ τὴν Βαβυλώνα ὡς κυριωτέραν ἔδραν αὐτοῦ ἐκλεξόμενος, εἰς τοὺς προσελθόντας αὐτῷ σατραπας ἐπέστρεψε τὴν πολιτικὴν μὲν, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν στρατιωτικὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας, καὶ περιποιούμενος τοὺς Ἀσιανούς, παρεδέχθη αὐτῶν τὰ ἥθη, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἡδυπαθῆ δίκαιαν, εἰ καὶ τοῦτο ἐλύπει τοὺς συστρατιώτας του, βλέποντας ἐκ τούτου καὶ

τοῦ ἠθικοῦ αὐτὸν μεγαλείου βαθμῆδον ἐκπίπτοντα. Ἀνακαλυφθεῖσης συνομωσίας τινὸς, τὸν Φιλώταν, υἱὸν τοῦ Παρμενίωνος, κατηγορηθέντα ὅτι ἐγκώριζε περὶ αὐτῆς καὶ δὲν τὴν κατήγγειλεν, ὑπέβαλεν εἰς βασάνους, καὶ ἐθανάτωσε καὶ αὐτὸν τὸν Παρμενίωνα (Πλούτ. 18.—Ἀρρ. Γ, 26.—Curt. VI, 8-11). Πρὸς-ἔτι δ' ἐν μέθῃ ἐφόνευσε καὶ τὸν ἄλλοτε σώσαντα αὐτὸν Κλεῖτον, δι' ὃ, ὅτε συνῆλθε, περι-

ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

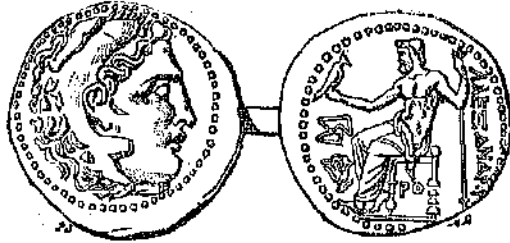
πέσειν εἰς ἀπελπισίαν (Πλούτ. Ν.—Just. VII, 6). Κατεδίωξε δ' ἔπειτα τὸν Βήσσον, ὅστις ᾔθελσε νὰ βασιλεύσῃ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀρταξέρξου Δ, καὶ συλλαβὼν αὐτὸν, τὸν ἐφόνευσε (329) κατ' ἀπόφασιν Περσομηδικοῦ δικαστηρίου εἰς ὃ τὸν παρέδωκε (329) (Ἀρρ. Δ, 7.—Curt. VII, 3). Ἀφ' οὗ μετὰ μακρὰν ἀντί-

στασιν καθυπέταξε (329, 328) τοὺς ὁρεσί-
δαιους Σογδιανούς καὶ Βοκτριανούς, ἐνυμ-
φύθη Ῥωξάνην, τὴν θυγατέρα τοῦ Ὄξυ-
άρτου, ἑνὸς τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν, ἣν εἶχεν
αἰχμαλωτεύσει. Τῷ προσήλθον δ' ἐνταῦθα καὶ
μαμακρυμένων λαῶν πρᾶσθειαι (Πλούτ. ΜΖ.
— Ἀρρ. Δ, 1—7. 15—21). Ἀφ' οὗ δὲ πολ-
λὰς πύλαρχοι ἴδρυσεν Ἑλληνικὰς ἀποικίας,
ὡς Ἀλεξανδρείας ὠνόμασεν, ἐξοστράτευσεν
εἰς τὴν Ἰνδικήν, ἐπὶ κεφαλῆς 120,000 ἀν-
δρῶν, Ἑλληνομακεδόνων καὶ Ἀσιανῶν ἐν τῷ
μακεδονικῷ στρατῷ γυμνασθέντων. Εἰς Κο-
φήν (νῦν Καπούλ) παρὰ τῷ Ἰνδοῦ, ὑπετάγη
εἰς αὐτὸν ὁ Ταξιλας, εἰς ὃν ἀφήκε τῶν χω-
ρῶν αὐτοῦ τὴν κυβέρνησιν, φρουρὰν ὅμως
ἐγκαταστήσας (Πλούτ. ΝΖ. — Ἀρρ. 22. —
Curt. VI, 10). Πλοῖα δὲ ναυπηγήσας, ὑπερ-
έβη τὸν Ἰνδόν, καὶ μεταξὺ τῶν ποταμῶν

Ἰνδοῦ καὶ Ἀκε-
σίνου προσέκρουσεν
(326) εἰς τοῦ βασι-
λέως Πύρου τὸν
στρατὸν, ἰσχυρὸν εἰς
ἀνδρας καὶ εἰς ἐλέ-
φαντας. Ἀλλ' ὑπερ-
βάς τὸν ἐκ πλημμύ-
ρας κινδυνώθη Ἰνδοῦ-
σπην, ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν Πύρον· γεν-
ναίως ὅμως προσενεχθεὶς πρὸς αὐτὸν, τῷ ἀ-
φήκε τὸ βασιλεῖόν του, ἐπαυξήσας αὐτὸ μάλι-
στα. Ἰδρυσεν δὲ καὶ ἐνταῦθα πόλεις ἑλληνι-
κὰς, ὧν μίαν ἐπώνυμον τοῦ περιφήμου ἴπ-
κου αὐτοῦ, τοῦ Βουκεφάλου (Πλούτ. Ε. —
Ἀρρ. Ε, 8—19. — Curt. VIII, 13). Ὅτε
δὲ διὰ πάντοίαν ἀγώνων ἐφθασεν εἰς τὸν Ἰν-
φασιν, περιουκόμενον ὑπὸ μαχηματώτων φυ-
λῶν, ἐξανέστησαν τὰ στρατεύματά του, καὶ
τὸν ἠνάγκασαν ν' ἀποσπῆ τῆς περαιτέρω πο-
ρείας. Τότε ἀγῶνας τελέσας, καὶ δώδεκα
βωμοῦς ἐγείρας εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ,
κατήλθεν αὐτὸν ἐπὶ διαχιλίων πλοίων (Πλούτ.
ΕΒ. — Ἀρρ. Ε, 25. — Curt. IX, 3), διοι-
κουμέναν ὑπὸ τοῦ Νεάρχου (ἐν Νοεμβρ. 326).
Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι παραποτόμιαι ὑπετάγησαν

πλὴν τῶν Μαλλῶν, ὧν τὴν πόλιν ἐκυρίευσεν
ἐξ ἐφόδου, βαρῶς ὅμως πληγωθεὶς, σωθεὶς
δ' ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Ἀφ' οὗ δ' εἰς
τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰνδοῦ κατεσκευάσθη λιμέ-
νας, ἀπέπεμψε τὸν στόλον ὑπὸ τὸν Νεάρχον
πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον καὶ ἐκεῖθεν πρὸς
τὸν Εὐφράτην. Τὸν δὲ λοιπὸν στρατὸν ἔφε-
ρεν ὀπίσω ὁ ἴδιος ἐπὶ 60 ἐπιπονωτάτας ἡ-
μέρας διὰ τῶν ἐρήμων τῆς Γεδρωσίας εἰς
τὴν Καραμανίαν, ἔνθα ἀπήντησε τὸν μετὰ
τῶν ἀπομάχων καὶ τῶν ἐλεφάντων προαπο-
σταλέντα Κρατερὸν. Εἰς τὴν Περσίδα δ' αἰ-
φνης ἐπιφανεὶς ὅτε ὀλίγον ἐπεριμένετο, ἐτι-
μώρησεν αὐστηρῶς τοὺς εἶτε ἐγγχωρίους εἴτε
Μακεδόνας σατράπας ὅσοι ἐπὶ τῆς ἀπουσίας
του ἐνόμισαν ὅτι δύνανται ἀποινεῖν νὰ ἐπιδοθῶ-
σιν εἰς καταχρήσεις καὶ καταπιέσεις. Τὴν

συγχώνευσιν δὲ τῶν νικητῶν καὶ τῶν ἡττη-
θέντων ἐπιδιώκων,
ἐτέλεσεν ἐν Σούσις
μεγαλοπρεπέστατα
τὸν γάμον του μετὰ
Ῥωξάνης, καὶ πολ-
λοὺς τῶν στρατηγῶν
του ἐνύμφευσεν μετ'
ἐγγχωρίων παρθένων
ἐξ ἐπιστήμων οἰκο-
γενειῶν. Ἀλλ' οὐχ ἦττον οἱ Μακεδόνες
δυσηρεστοῦντο διότι ἔταπτε τοὺς Πέρσας
ἐν ἴσῃ λόγῳ πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐν Ὀπίδι
παρὰ τὸν Τίγγριν ἐστασίασαν λέγοντες ὅτι θέ-
λουσι ν' ἀπέλθωσι, καὶ ὡς ἐξακολουθήσῃ ἐ-
κείνος τὸν πόλεμον μετὰ τοῦ πατρὸς του
Ἀρμῶνος καὶ μετὰ τῶν Περσικῶν του στρα-
τιωτῶν. Ὅτε ὅμως εἶδον ὅτι θυμωθεὶς ἐκή-
ρυξεν ὅτι θέλει τοὺς ἀποπέμψαι πάντας καὶ
σχηματίσει στρατὸν νέον ἐκ τῶν ἐγγχωρίων,
μεταμεληθέντες ὑπετάγησαν, καὶ τότε συγ-
χωρήσας αὐτοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, ἀπέπεμψε
μόνον δεκακισχιλίους ἀπομάχους μετὰ τοῦ
Κρατεροῦ, καὶ ἔφερεν ἐκ Μακεδονίας νεο-
συλλέκτους ὑπὸ τὸν Ἀντίπατρον, ὅστις διε-
τέλει ἐν σταθερᾷ διαφωνίᾳ πρὸς τὴν μητέρα
του (Πλούτ. Ο. — Ἀρρ. Ζ, 4—1. — Curt. X,

Ἄγχιον ὑπερβαρῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου

1). Ὅτε μετ' ὀλίγον ἀπέθανεν ἐν Ἐκβατά-
νοις ὁ φίλος του Ἡφαιστίον, ἐκήδευσεν αὐ-
τὸν μετὰ πολυτελείας ὑπερβαίνουσας πᾶν ὁ-
ριον. Ἐν Βαβυλωνίᾳ ἐδέχθη πρέσβεις ἀπωτά-
των λαῶν, καὶ ἐσχεδίαζε κατασκευὴν μεγά-
λου στόλου ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, δι' οὗ νὰ κυ-
ριεύσῃ τὴν Ἀραβίαν, νὰ περιπλεύσῃ τὴν
Ἀφρικὴν, νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐ-
μελέτα σύστασιν παγκοσμίου βασιλείας. Ἀλλ'
ἐν μέσῳ τῶν ἀπεράντων σχεδίων του, ἐκ τῶν
πολλῶν του ἀγώνων, καὶ ἐκ τῆς ἐκδιαιτήσεως
εἰς ἣν εἶχεν ἐπιδοθῆ, ἡ ὑγεία του ἔπαυσε, καὶ
ἐξερχόμενός ποτε ἐκ συμποσίου παρὰ τινι
Μήδῳ, κατελήθη ὑπὸ ἰσχυροῦ πυρετοῦ, καὶ
ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἀπέβιωσε, κατ' Ἰούλιον
τοῦ 323, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 33 (Πλούτ. —
ΟΓ—ΟΣΤ. — Ἀρρ. Ζ, 16. — Curt. X, 1).
Καὶ δὲν ἔλειψαν μὲν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις
ὑπόνοιαι περὶ δηλητηριάσεως, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ
ἀξιόπιστοι πηγὰι ἀποκρούουσι ταύτας. Βαρὺ
δὲ πένθος κατέλαβε πάντας, καὶ Ἑλληνας
καὶ βαρβάρους· οὐδ' ἀφήκε διάδοχον ὁ Ἀλέξαν-
δρος, καὶ ἐρωτηθεὶς τίς ἤθελε τὸν ἀντικατα-
στήσει, ἀπεκρίθη «ὁ ἀξιώτερος»· ἀπονήσκων
δ' ἔδωκε τὸν δακτύλιόν του εἰς τὸν Περδίκκην.
Ἡ Ῥωξάνη δὲ μετὰ τὸν θάνατόν του μόνον
ἔτεκεν υἱόν, ὅστις ὠνομάσθη Ἀλέξανδρος,
καὶ εἰς ἐν, ὡς καὶ εἰς τὸν πρὸς πατρός οὐχί
νόμιμον ἀδελφόν του μεγάλου Ἀλεξάνδρου,
τὸν Φίλιππον Ἀρριδαῖον, ἀπεδόθη μέρος τῆς
διαδοχῆς κατὰ τοὺς περὶ αὐτῆς ἀρξαμένους
πολέμους. Τὸ σῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ
χρυσῷ ἄρματος κομισθὲν, ἐτάφη εἰς Μέμφιν,
εἶτα δ' ὁ Πτολεμαῖος μετέφερεν αὐτὸ εἰς
Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ μεγαλοπραγμοσύνη τοῦ
Ἀλεξάνδρου ἐξέτεινε τὸν Ἑλληνισμὸν μέχρι
τῶν ἀπωτάτων τότε γνωστῶν περᾶτων τῆς
γῆς. Οἱ δ' ἀρχαῖοι λαοὶ τῆς Ἀσίας ἀνέμι-
ξαν τὴν μνήμην του καὶ μετὰ μύθων, ἐξ ὧν
προέκυψε καὶ τὸ τοῦ Julius Valerius de re-
bus Alexandri Magni gestis (450 μ. Χ.) καὶ
εἰς τὴν δημόδιον Ἑλληνικὴν ἐξ Ἰταλικῶν
πηγῶν μετενεχθέν. — 8) Ἀλέξανδρος

Αἴγος, ὁ υἱὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου
καὶ τῆς Ῥωξάνης, γεννηθεὶς τὸ 323, μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ὑπὸ τὴν ἐπιτρο-
πείαν τοῦ Περδίκκου, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς·
μετὰ ταῦτα δ' ἐπιτρόπευσεν αὐτοῦ ὁ Πείθων,
καὶ ἔπειτα ὁ Ἀντίπατρος. Οὗτος δὲ παρέ-
δωκεν αὐτὸν καὶ τὴν μητέρα του (320) εἰς
Φίλιππον Ἀρριδαῖον ἐν Μακεδονίᾳ. Ὅτε
δὲ μετὰ ἐν ἔτος ἀπέθανεν ὁ Ἀντίπατρος, ἔ-
φυγεν ἡ Ῥωξάνη μετὰ τοῦ τέκνου τῆς πρὸς
τὴν Ὀλυμπιάδα, τὴν μητέρα τοῦ Ἀλεξάν-
δρου, εἰς Ἡπειρον· ἀλλ' ἐκεῖ κύριος γενόμε-
νος ὁ Κάσσανδρος, διέταξε καὶ ἐδολοφόνη-
σαν (τὸ 311) καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱὸν
εἰς τὴν φυλακὴν (Just. XIV, 6.—XV, 2).
— 9) Ἀλέξανδρος Λυγκήστης, γαμ-
βρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, συνομόσας κατὰ Φι-
λίππου (336), ἐσυγχωρήθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάν-
δρου· ἀλλ' εἰς συνεννοήσεις ἐλθὼν μετὰ τοῦ
Δαρσίου, ἐφυλακίσθη, καὶ εἶτα, κατ' ἀπαίτη-
σιν τοῦ στρατοῦ, ἐθανατώθη (Πλούτ. Ἀλ. 1.
— Ἀρρ. Α, 28. — Curt. VII, 1, 5. VIII, 8, 6.
Just. XII, 14). — 10) Ἀλ. υἱὸς τοῦ Κασσάν-
δρου. Ὅτε ὁ ἀδελφὸς του Ἀντιπάτρος ἐφύ-
νευσεν τὴν μητέρα του Θεσσαλονίκην, κατέ-
φυγε πρὸς Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν, καὶ
εἶτα πρὸς Πύρρον, ὅστις τὸν ἀποκατέστησεν
εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας. Ἀλλ' ἐπαλ-
θὼν ὁ Δημήτριος, τὸν ἐδολοφόνησεν ἐν ἐστία-
σει. (Πλούτ. Δημ. ΛΣΤ. Πύρ. ΣΤ. — Just.
XVI, 1, 2). — 11) Υἱὸς Περσέως τοῦ τελευ-
ταίου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὡς παιδίον
αἰχμαλωτευθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (167 π. Χ.)
καὶ ζήσας ὡς γραφεὺς ἐν Ἄλβῃ (Πλ. Αἰμ.
Π. ΛΖ. — Liv. XLV, 42. — Just. XXVIII,
2, 6. — 12) Ἀλ. Βάλας, ταπεινὴς κατα-
γωγῆς, μετὰ τὸν θάνατον Ἀντιόχου τοῦ Ἐ-
πιφανοῦς (152 π. Χ.) παρουσιάσθη, προτρο-
πῆ τοῦ ὑπουργοῦ αὐτοῦ Ἡρακλείδου, ὡς υἱὸς
τοῦ βασιλέως εἰς τὴν σύγκλητον τῆς Ῥώμης,
καὶ ὡς τοιοῦτος ἀναγνωρισθεὶς, ἐξέβαλε τοῦ
θρόνου Δημήτριον τὸν Σιωτῆρα, ἀναβῆναι τοῦ
Ἀντιόχου, ἀλλὰ τὸ 147 ἐξεβλήθη καὶ αὐτὸς

ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Νικάτορος, υἱοῦ τοῦ Σωτήρος, καὶ ἐφρονεῖθη (Πολ. ΑΓ, 14. — Just. XXXV, 2). — 13) Ἀλ. Β', ἐπικληθεὶς χλευαστικῶς Ζαβίνας, ἦτο δούλος, υἱὸς Πρωτάρχου, ἐμπόρου ἐξ Αἰγύπτου, ἠξίωσεν ὅτι ἦν θετὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδεῖτου, βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ ἐξεδίωξε τὸ 126 π. Χ. τὸν Δημήτριον Νικάτορα, ἀλλ' ἠττηθεὶς ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Γρυπτοῦ (Just. XXXIX, 1, 9), συνελήφθη καὶ ἐφρονεῖθη (121) — 14) Ἀλ. Ἡλίου, υἱὸς Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας, παρρηκολούθησε, μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Κλεοπάτρας Σελήνης, τὸ θριαμβευτικὸν ἄρμα τοῦ Δυγόστου. Ἀμφότεροι δ' ἀνετράφησαν ὑπὸ Ὀκταβίας, τῆς ἐγκαταλειφθείσης γυναικὸς τοῦ Ἀντωνίου (Πλούτ. Ἀντ. ΝΑ, 87). — 15) Ἀλ. Αἰτωλὸς, ἐκ Πλευρώνος, τραγικός, ἐλεγειακός, καὶ ἐπιγράμματα γράψας, ἴσως καὶ κωμωδίας ποιητῆς, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου θέσιν κατέχων εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ, εὐγενῆ, χάριν ἐλέγχοντα, διετηρήθησαν παρ' Ἀθηναίων καὶ ἄλλοις. — 16) Ἀλ. ὁ πολυίστωρ, ἐκ Μίνδου τῆς Καρίας, ἐλθὼν αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην, ἔγραψε γραμματικὰς πραγματείας, περιηγήσεις, καὶ ἄλλα συγγράμματα ἀπολεσθέντα. — 17) Ἀλ. Ἀφροδισίος, ἐκ Καρίας, ἐπὶ Σεπτιμίου Σεβήρου, ἐξ ηγητῆς ἐπικληθεὶς διὰ τὰ εἰς τὸν Ἀριστοτέλην γραμματικὰ καὶ φιλοσοφικὰ σχόλια του. Τῶν ἔργων του σώζονται τινὰ ἑλληνιστί, ἄλλα εἰς λατινικὴν μετάφρασιν. — 18) Ἀλ. ὁ λυχνός, περὶ τὸ 60 π. Χ. ἔγραψεν ἐν ἀστρονομικῶν καὶ ἐν γεωγραφικῶν ποίημα, ὧν σώζονται ἀποσπάσματα. — 19) Ἀλ. υἱὸς Νουμρίου, ζῆσας τὸν β' αἰῶνα μ. Χ. διατηροῦνται αὐτοῦ 2 βιβλία περὶ σχημάτων, καὶ ἀπόσπασμα ἄλλης πραγματείας, περὶ τῶν ἐπιδεικτικῶν. — 20) Ἀλ. ὁ Τραλλιανὸς ἱατρὸς Λυδίας, ἔγραψεν ἐν Ῥώμῃ, τῇ στ'. ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. ἄριστα συντεταγμένην Θεραπευτικὴν εἰς 12 βιβλία.

Ἀλεξίς, Θηριεύς, ποιητῆς τῆς μέσης κωμωδίας (384 π. Χ.), ζῆσας 106 ἔτη, καὶ γράψας, κατὰ Σουΐδαν, 245 δράματα. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σωζόμενα ἀποδεικνύουσι τὴν ἀγγίνοιαν αὐτοῦ καὶ τὸ παρατηρητικόν.

Ἀλευόδοι, εὐγενῆς οἰκογένεια ἐν Λαρίσῃ τῆς Θεσσαλίας (βασιλεῖς καθ' Ἡρόδοτον, Ζ, 6), καταγόμενοι ἐκ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀλεῖα, ὅστις τὴν ἀρχὴν καταλαβὼν καὶ καταχραστὴς ἐφρονεῖθη (Πίνδ. Πυθ. 1, 5). Ἦσαν δ' οὐχὶ βασιλεῖς ἀλλὰ ταγοί, ἢ ἄρχοντες διαδοχικοί. Ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ξέρξου ἠνώθησαν μετ' αὐτοῦ, παρὰ τὴν Θέλησιν τοῦ λαοῦ (Ἡρόδ. αὐτ. καὶ 172, Θ, 1, 58). Οἱ τύραννοι τῶν Φερῶν περιώρισαν μετὰ ταῦτα τὴν ἐξουσίαν των, δι' ὅ οὗτοι ἐστράφησαν πρὸς Ἀλέξανδρον Β', τὸν Μακεδόνα, εἶτα δ' εἰς Θήβας, αἵτινες ἐξέπεμψαν εἰς Θεσσαλίαν τὸν Πελοπίδαν. Ἐὶ δὲ 356 προσκληθεὶς ὑπ' αὐτῶν ὁ Φίλιππος, ἀπέδωκε μὲν αὐτοῖς ὠφελήματα καὶ τιμὰς, ἀλλὰ κατέστησε τὴν Θεσσαλίαν ἐπαρχίαν τῆς Μακεδονίας (Διόδ. ΙΣΤ, 14, 35. — Πλούτ. Δημ. ΙΗ).

Ἀλήθεια, μυθολογικῶς, θυγάτηρ τοῦ Διὸς (Πίνδ. Ὀλ. ΙΔ, 4) ἢ τοῦ Κρόνου, μήτηρ τῆς Ἀρετῆς, τροφὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, παρίστατο ὡς λευκὴν ἐσθῆτα φέρουσα. Τῷ Ἀναξαγόρᾳ ἰδρῶθι βωμὸς μετ' ἐπιγραφῆς «Τῇ Ἀληθείᾳ».

Ἀληκτώ, ἴδ. Ἐρινυῖες.

Ἀλήτης, 1) ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. — 2) Υἱὸς τοῦ Λιγίσθου, φονευθεὶς ὑπ' Ὀρέστου. — 3) Ἀρχηγὸς τῶν Δωριέων, κυριεύσας τὴν Κόρινθον ἐπὶ τῶν Σισυριδῶν (Παυσ. Β, 4, 3).

Ἀλοαία, ἴδ. Μελέαγρος.

Ἀλοαιμένης, ἴδ. Κατρεύς.

Ἀλιόκιων, ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, ἐκ τοῦ ὄρους Τύμφης πηγάζων, παρὰ τῇ Ἡπειρῷ καὶ Ἰλλυρίᾳ, ῥεεῖ νοτιανατολικῶς, εἶτα βορειανατολικῶς καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Θερματικὸν κόλπον (Ἡρόδ. Ζ, 127. — Στράβ. Ζ, 280) (Σῆμ. Βιστρίτσα).

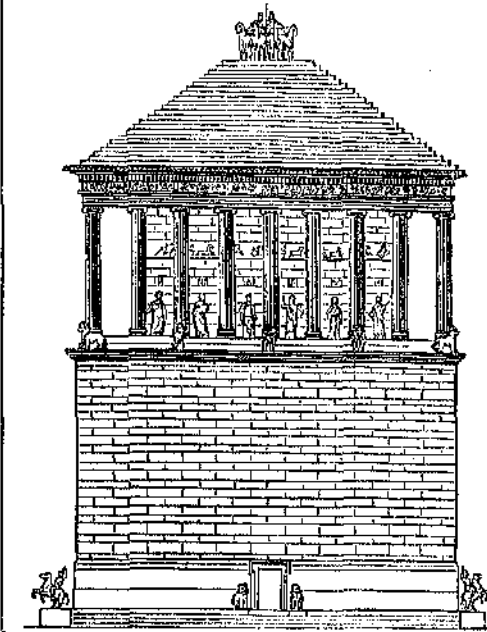
Ἀλιάρτος, ἀρχαία πόλις Βοιωτικῆ, ἢ ἐρείπια εἰς Μούλκι, ὅπου εἰς τὴν Κωπαΐδα εἰσρέει ὁ ποταμὸς Μέλας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 503). Συμπράξασαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων, κατέστρεψεν αὐτὴν ὁ Ξέρξης ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ πάλιν ἀνέθαλεν (Θουκ. Δ, 95). Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων δὲ κατηρημώθη ὅτε τὸ 171 — 170 π. Χ. εἶχεν ἐνωθῆ μετὰ τοῦ Περσέως, καὶ οἱ εὐφοροὶ αὐτῆς ἀγροὶ παρεδόθησαν τοῖς Ἀθηναίοις, αἵτινες ἔταξαν ἐπ' αὐτῶν ἐπιμελητὰς (Τ. Λίν. ΧLII, 68). Ὁ Λύσανδρος πρὸ τῆς Ἀλιάρτου ἠττήθη καὶ ἐφρονεῖθη τὸ 394 π. Χ. (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ, 5, 16. — Πλούτ. Λυσ. ΧΗ).

Ἀλιεῖς ἢ Ἀλέκη, ἀρχαία ἀργολικὴ πόλις νοτίως τῆς Ἐρμιόνης, οἰκισθεῖσα τὸ πρῶτον ἐξ Ἐρμιονέων καὶ Τυρινθίων ἀλιέων. Ἐπὶ Στράβωνος δὲ φαίνεται ὅτι δὲν ὑπήρχε πλέον (Ἡρόδ. Ζ, 137. — Στράβ. Η, 373).

Ἀλιζῶνες, σύμμαχοι τῶν Τρώων ἐξ Ἀλύθης (Ἰλ. Β, 856. Ε, 39) ἐπὶ τοῦ Πόντου, μελισσοτρόφοι (Στράβ. ΙΒ, 544. — Πάυσ. Α, 32, 1).

Ἀλιθέρησης, υἱὸς Μάστορος ἐν Ἰθάκῃ, μάντις, τὸν Τηλέμαχον βοηθήσας κατὰ τῶν μνηστήρων (Ὀδ. Β, 157. 253. Ω, 451).

Ἀλικαρνασσός, ἐπίσημος πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ Κεραμικῇ θαλάσσῃ, μετὰ λιμνὸς ἀποτελουμένου ὑπὸ τῆς νήσου Ἀρκονήσου. Ἡ πρὸς Ἀ ἀκρόπολις αὐτῆς περιεῖχε περίφημον ἄγαλμα τοῦ Ἄρεως ὑπὸ Λεωχάρους. Πρὸς Δ καὶ τὴν θάλασσαν εἶχε φρούριον ὃ ἐκαλεῖτο Σαλαμίς. Οἱ οἰκιστὰὶ αὐτῆς ἦσαν Ἀργεῖοι καὶ Τροϊζῆνιοι Δωριεῖς, ἀλλ' ἐξεβλήθη τῆς Δωρικῆς ἐξαπόλευς εἰς ἡν κατ' ἀρχὰς ἀνῆκε (Ἡρόδ. Α, 144. Ζ, 99). Ἐκυβερνᾶτο δ' ὑπὸ τυράννων, ὧν ἐπισημώτατος ἦν ὁ Λύγδαμις. Τούτου ἢ θυγάτηρ Ἀρτεμισία συνεπολέμησεν ἐν Σαλαμῖνι μετὰ τῶν Περσῶν. Ἐτέρα δ' Ἀρτεμισία ἤγειρε τὸ 352 εἰς τὸν σύζυγόν της Μαύσωλον τὸ περίφημον Μαυσωλεῖον, θεωρούμενον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου (Pl. XXXVI, 5, 4), ἐν δὲ τετράγωνον βάθρον, ἔχον 411' περιφέρειαν καὶ 37½ πηχεῶν ὕψος, ἐν τῷ κέντρῳ στενοῦ περιπτέρου ἐκ 36 κίονων, φέρον δ' ἰσοῦψῃ κυραμίδα

Μαυσωλεῖον

24 βαθμίδων, ἐφ' ἧς κατεσκευάσεν ὠραῖον τέθριππον ἐκ λίθου λευκοῦ ὁ Πύθις. Περιεκοσμεῖτο δὲ τὸ ὄλον μνημεῖον ὑπὸ γλυφῶν τοῦ Σκόπα, Λεωχάρους, Βρυάξιδος καὶ Τιμοθέου (Διόδ. ΣΤ, 36. — Pl. XXXVI, 30, 31. — Vitruv. VI, Praef. XII). Ἐπίσημα λαΐφανα αὐτοῦ ἀνεῦρον οἱ Ἀγγλοὶ ἐν ἔτει 1856-9, καὶ κατ' αὐτὰ διέγραψεν ὁ ἀρχιτέκτων Pailan τούτου τὴν ἐπανόρθωσιν. — Τὴν πόλιν κυριεύσας κατέστρεψεν ὁ Ἀλέξανδρος (App. Α, 20, 3. — Διόδ. ΙΖ, 23). Ἦν δ' ἡ πόλις αὕτη πατρίς τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Διονυσίου (Στράβ. ΙΔ, 656).

Ἀλεκῶς, ἑλληνικὴ πόλις τῆς Σικελίας.

Ἀλεμῶς, δῆμος ἐν Ἀττικῇ Ν τῶν Ἀθηναίων, ἔχων ναοὺς Διμήτρος καὶ Ἡρακλέους, πατρίς τοῦ Θουκυδίδου.

Ἀλερρόθιος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος,

φονευθείς ὑπὸ τοῦ Ἄρειος διότι προσέβαλε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀγραύλου, Ἀλκίπτην. Κατηγορήθη δὲ τοῦ φόνου ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τοῦ Ἀρείου πάγου, προκαθημένων τῶν 12 θεῶν, ἀλλ' ἠθωώθη (Ἀπολλύδ. Γ, 14, 2).

Ἀλκίοθους, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἴπποδαμείας ἐν Ἡλίδι, φονεύσας ἐπὶ τοῦ Κιθιραῖνος τὸν λέοντα ὅστις εἶχε σπαράξει τὸν υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, ἀντημείφθη λαβὼν παρὰ τούτου εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Εὐαίχμην, καὶ τὴν κληρονομίαν τοῦ θρόνου τῶν Μεγάρων. Βοηθεῖα δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνεστήλωσε τὰ ὑπὸ τῶν Κρητῶν καταστραφέντα τείχη τῆς πόλεως, καὶ ἤγειρε τὸν Ἀλκίοθου, τὴν μίαν τῶν δύο μεγαρικῶν ἀκροπόλεων, ἐνθα καὶ ναὸν ἔκτισε τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐμνε δ' εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους καὶ ἠχηρὸς λίθος ἐκαί ἐνθα ὁ θεὸς, ὅτε τὸν ἐβοήθει, εἶχε στηρίξει τὴν λύραν του. Εἶχε δὲ καὶ ἠρῶν ἐν Μεγάροις, καὶ ἀγῶνες ἐπανηγυρίζοντο εἰς τιμὴν του (Παυσ. Α, 41, 4. 42, 1).

Ἀλκατος, 1) Ἰδ. Περσεύς. — 2) Ἰδ. Ἡρακλῆς. — 3) Λυρικὸς ποιητὴς ἐν Λέσβου, περὶ τὰ τέλη τῆς 6' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. σύγχρονος, ὀλίγον ἀρχαιότερος τῆς Σαπφούς. Τῇ ἀριστοκρατικῇ μερίδι τῆς πατρίδος του ἀνήμων, ἐπολέμησεν ἐπιμόνως κατὰ τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τῆς κτήσεως τοῦ Σιγείου, κατὰ τῶν τυράννων Μελάγχρου καὶ Μυρολίου, καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ αἰσυμνήτου (Ἰδ.) αἰρεθέντος φιλολάου καὶ σοφοῦ Πιττακοῦ. Φυγὰς ἐκ τῆς πατρίδος του, ὅτε ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ, συνέλαβεν αὐτὸν ὁ Πιττακός, ἀλλὰ μεγαλόφρονως τὸν ἐσυγχώρησεν. Ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐσώζοντο εἰς 10 βιβλία· σήμερον ὅμως ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα μόνον διατηροῦνται. Ἦσαν δ' αἰολιστὶ κυρίως, ἀλλὰ κατὰ τινα αἰολικὴν διάλεκτον γεγραμμένα, καὶ ζωηρῶς αἰσθηματικὰ· τὰ δὲ περὶ τὴν πολιτικὴν περιστροφόμενα ἦσαν «στασιωτικά.» Ἐποίησε δὲ καὶ ἐπὶ τὸ ἐπικώτερον

ἔμνημονος εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ προσέτι ποιήματα ἐρωτικά καὶ συμποτικά, ἐν οἷς τὸν οἶνον οὐ μόνον ὡς μεθύοντα, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐμπνέοντα ἐξυμνεῖ. Καὶ αὐτὸν ἐν πολλοῖς ἀπεμιμήθη ὁ Ὀράτιος (Οιδ. I, 14. 32. 37). Ἔστι δὲ τὸ ὄφος του ἰσχυρὸν, ἀξιοπρεπὲς καὶ εἰκονικόν, καὶ ἡ στιχοποιία του ἀκριβὴς καὶ ἐντεχνος, καὶ στροφή τις, ὡς ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθείσα, ὠνομάσθη Ἀλκαϊκὴ. — 4) Ἔτερος Ἀλκαίος, ἐπίσης ἐκ Μιτυλήνης, κωμικὸς ποιητὴς, σύγχρονος, κατὰ τι νεώτερος τοῦ Ἀριστοφάνους, γράφας δέκα κωμωδίας μυθολογικάς, ὧν ἡ μία ἐπεγράφετο «κωμωδοτραγωδία.» — 5) Μεσσηνίος ποιητὴς ἐπιγραμματογράφος, ἀμφιβαλλομένης ἡλικίας. Φέρουσι δὲ τ' ὄνομά του 22 ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἀλκαμένης, Ἀθηναῖος, ἴσως ἐκ τῶν μεταίκων εἰς Λῆμνον (Σουῖδ. — Γ' ἤ τ' ἔ. Χιλ. Η, 193), γλύπτης σύγχρονος τοῦ Φειδίου, οὐχὶ πολὺ αὐτοῦ κατώτερος θεωρούμενος (Παυσ. Ε, 10. — ΡΙ. XXXVI, 10), εἰργάσθη τὸ σύμπλεγμα τῆς Κενταυρομαχίας τοῦ ὀπισθοῦ ἀετώματος τοῦ ναοῦ τῆς Ὀλυμπίας, οὗ ὁ Φειδίας κατεσκεύασε τὸ ἀγάλμα. Τὸ δ' ἀριστούργημα αὐτοῦ ἦν ἡ ἐν Κήποις Ἀφροδίτη (Παυσ. Α, 19. — ΡΙ. XXXVI, 43), καὶ μέγα ἔργον ἐπίσης ὁ χρυσελεφάντινος Διώνυσος τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀθηναίου (Παυσ. Α, 20).

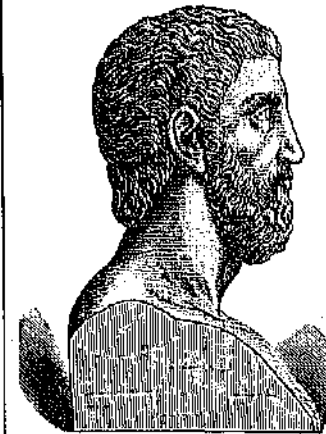
Ἀλκιστὴς, Ἰδ. Ἀδμητος.

Ἀλκίετας, 1) υἱὸς Ἀρύθα, τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ἀποκλεισθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἕνεκα τοῦ ἀγρίου καὶ τραχέος του χαρακτῆρος, ἐβασίλευσεν ὅμως μετ' ἐκείνου τὸν θάνατον (313 π. Χ.) καὶ διὰ τῆς ὀμότητός του μὲν δυσηρέστησε τοὺς ὑπηκόους του, ἀλλὰ προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ Μακεδόνα Κασσάνδρου, παρέμεινεν εἰς τὴν ἀρχὴν. Στασιασάντας ὅμως τέλος οἱ Ἠπειρώται τὸν ἐφόνευσαν τὸ 307, καὶ ἀνεβίβασαν εἰς τὸν θρόνον τὸν ἀνεψιὸν του Πύρρον (Πλούτ. Πύρ. 5). — 2) Εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκου, ὅστις ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὀνήσκοντος ἐγκατέστη ἐπί-

τροπος τοῦ κράτους, ἐφονεύθη δὲ μεταβαίνων εἰς Αἴγυπτον (321 π. Χ.). Ὁ Ἀλκίετας ἦν τότε παρὰ τῷ Εὐμένει ἐν Ἀσίᾳ. Ἀλλὰ μετ' ἐκείνου ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων καταδιωχθεὶς, κατέφυγεν εἰς Πισιδίαν, καὶ ὑπεστηρίχθη μὲν ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἀλλὰ νικηθεὶς εἰς μάχην, ἐπροδόθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν τῆς Τερμησοῦς, καὶ ἠτύχησεν ἵνα μὴ συλληφθῆ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν (Ἀρρ. Δ, 27. — Διόδ. ΙΙΙ, 14. — Ιουστ. ΧΙΙΙ, 8).

Ἀλκιβιάδης, υἱὸς Κλεινίου καὶ Δεινομάχης, οἰκογενεῖας ἐκ τῶν εὐπορωτέρων τῶν Ἀθηνῶν, ἐγεννήθη τῷ 450 π. Χ., καὶ τριετὴς ἀπορρανευθεὶς, ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ συγγενοῦς του Περικλέους. Ἐμπρέπων εἰς κάλλος καὶ χάριν καὶ παντοῖα κεκτημένος πνευματικὰ προτερήματα, ἀνέπτυξεν ὅμως χαρακτῆρα κοῦφον καὶ ἰδιότροπον καὶ ἀκάθεκτον κλίσιν πρὸς ἀσωτίαν, ὥστε καὶ ἡ νέα Ἴππαρέτη, θυγάτηρ τοῦ πλουσίου Ἴππονίκου, ἦν ἐνυμφεῖσθαι, μὴ ἀνεχομένη τὴν διαγωγὴν του, ἠθέλησε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ· ἀλλ' αὐτὸς ἐλλοθὼν εἰς τὸ δικαστήριον, τὴν ἤρπασε καὶ τὴν ἔφεραν ὀπίσω εἰς τὸν οἶκόν του Ὀριαμβευτικῶς (Πλούτ. Ἀλκ. Η). Θερμῶς ἀγαπῶν αὐτὸν ὁ Σωκράτης, συνετέλεσεν εἰς τὴν διανοητικὴν του ἀνάπτυξιν διὰ τῶν σοφῶν διδασκαλιῶν του. Εἰς δὲ τὴν μάχην τῆς Ποτιδαίας (432) εἰς ἣν δεκαοκταετὴς παρευρέθη ὁ Ἀλκιβιάδης, ἔσωσεν αὐτὸν βεβαίου θανάτου ἡ ἀνδρεία τοῦ διδασκάλου του. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως αὐτὸς πάλιν, μετὰ ὀκτῶ ἔτη, εἰς τὴν ἐν Δηλίῳ μάχην, κινδυνεύσαντα τὸν Σωκράτην, τὸν ἔφεραν ἐξω τῆς μάχης ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐνεργὸν λαβὼν μέρος εἰς τὰ τῆς πολιτείας, ἀντεπολιτεύετο τῷ Νικίᾳ, καὶ τῷ 420 διεπράξατο συμμαχίαν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Μαντινείας κατὰ τῆς Σπάρτης (Θουκ. Ε, 43, 76. — Πλούτ. Ἀλκ. ΙΔ. ΙΕ.). Εἰς Σικελίαν, ἐπικαλεσθεῖσάν τὴν ἀρωγὴν τῶν Ἀθηνῶν, συνεξεπέμφθη μετὰ τῶν στρατηγῶν Νικίου καὶ Λαιμάχου, μεγάλα σχέδια περαι-

τέρω κατακτιθέων κατὰ νοῦν ἔχων. Ἀλλὰ τὴν προτεραιὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του εὐρέθησαν τὰ ἀγάλματα ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, τὰ καλούμενα Ἐρμαῖ, πάντα ἠκρωτηριασμένα, καὶ κατηγορήθη αὐτὸς μετὰ τῶν φίλων του ὅτι μετὰ συμπόσιον ἠσέθησε πρὸς αὐτά. Καὶ ἐπέτυχε μὲν τὸ πρῶτον ν' ἀναδελγηθῆ ἡ ἀνάκρισις τῆς δίκης, ἥτις ἐκλήθη τῶν Ἐρμοκοπιδῶν, μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἐκστρατείας· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀπῆλθε, μεταμεληθέντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπέμψαν κατόπιν του τὴν Σαλαμινίαν, ἥτις ἦν ἡ ἐπίσημος τριήρης τῆς ὑπηρεσίας, νὰ τὸν φέρῃ ὀπίσω. Ἐπιδιδασθεὶς δ' εἰς αὐτὴν, ὅτε προσωρμίσθησαν εἰς Θουρίους τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐδραπέτευσε, καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς αὐτὴν τὴν Σπάρτην καὶ ἦς πρὶν ἐξῆγειρε τοὺς συμπολίτας του, δι' οὗ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν κατεδίκασαν εἰς δήμευσιν τῆς περιουσίας του (415). Εἰς Σπάρτην δὲ, τὴν ἐγγύριον δίαίταν ἐντελῶς παραδε-

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

χθεὶς, ἵνα ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην, ἐσυμβούλευσε τὴν κατάληψιν τῆς Δεκελείας ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ τὴν ἀποστολὴν στόλου ὑπὸ τὸν Γυλιππον εἰς τὰς Συρακούσας, καὶ μετ' ἑτέρας ναυτικῆς μοίρας συνεκπεύσας ὁ ἴδιος εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, συνεννοήθη μετὰ τοῦ σατράπου Ἰσσαφέρνηος, καὶ ἐπέισε τὰς ἰωνικὰς πόλεις ν' ἀποστῶσι τῶν Ἀθηνῶν (Θουκ. Η, 14). Ἀλλὰ καὶ οἱ Σπαρτιάται, ἰδίως ὁ βασιλεὺς Ἄγις, ἤρχισαν νὰ ὑποπτεύωσι τὴν πίστιν του καὶ νὰ τὸν ὑποβλέπωσι· δι' οὗ ἐν Σπάρτῃ ἐαυτὸν ἀσφαλῆ θεωρῶν, κατέφυγε πρὸς τὸν Ἰσσαφέρνην, καὶ ἀπεπειράθη τότε

αὐτὸν νὰ θέλῃ πάλιν νὰ μεταπέσῃ ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἤρξατο συνεννοήσεων μετὰ τῶν ἐν Σάμῳ ἀρχηγῶν τοῦ ἄττικοῦ στόλου, μελετῶν ἀνατροπὴν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἐν Ἀθήναις. Μεσιτεία δὲ τῶν ἀρχηγῶν τούτων ἐπέτυχε νὰ τῷ ἀνατεθῇ ἐξ Ἀθηναίων ἡ περαιτέρω μετὰ τοῦ Τισσαφέρους διαπραγματεύσεις. Καὶ ἀπέτυχε μὲν αὕτη, τοῦ Τισσαφέρους μὴ θέλοντος νὰ ἐρεθίσῃ τὴν Σπάρτην, ἐν Ἀθήναις ὅμως καταρρώθη τοῦ πολιτεύματος ἡ ἀνατροπὴ, καὶ τότε μετὰ τῶν ἄλλων ἐξορίστων ἀνεκλήθη καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης (414). Δὲν ἐπέστρεψε δὲ τότε ἀμέσως· ἀλλὰ τοὺς ἐν Σάμῳ Θρασύβουλον καὶ Θρασύλον ἀπέτρεψε τοῦ νὰ πλεύσωσιν εἰς Ἀθήνας κατὰ τῶν ὀλιγαρχικῶν, ὡς προὔτιθεντο, μέχρις οὗ ἔπεισον ἡ ὀλιγαρχία μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἐνίκησε δὲ μετὰ τῶν ἐν Σάμῳ τοὺς Σπαρτιατάς καὶ εἰς ἄλλας μικρὰς συμπλοκάς, καὶ ἰδίως ἐν Ἀβύδῳ (411). Συλληφθεὶς δ' ἐν τούτοις ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρους, ὅστις ἤθελε νὰ φανῇ ἀρεστὸς εἰς τὴν Σπάρτην, ἀλλὰ μετὰ 30 ἡμέρας διαφυγῶν, ἐνίκησεν αὖθις τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Κυζίκῳ, καὶ ἀφ' οὗ ἐκυρίευσεν τὸ Βυζάντιον, τὴν Χαλκηδῶνα καὶ ἄλλας πόλεις, τέλος τῷ 407, μετὰ ὀκταετῆ ἀπουσίαν, ἐπανῆλθε θριαμβευτικῶς εἰς Ἀθήνας, ὅπου τῷ ἀπεδόθη ἡ περιουσία του, καὶ διωρίσθη στρατηγὸς κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Ἀλλ' ὅτε πλεύσας ἵνα ὑποτάξῃ τὴν ἀποστάσαν νῆσον Ἄνδρον, ἀπέτυχε, καὶ ὁ τοποτηρητὴς αὐτοῦ Ἀντίοχος ἐπὶ τῆς ἀπουσίας καὶ παρὰ τὰς διαταγὰς του ναυμαχίῃς πρὸς τὸν ναύαρχον τῆς Σπάρτης Λύσανδρον, ἐνίκηθη, τότε οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Ἀλκιβιάδου ἀνεγνώσαν πάλιν τὰς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, καὶ τότε αὐτὸς ἐπροτίμησε νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πρὸς ἀπολογία, καὶ ἀπεσύρθη εἰς ὁ ἐκέκρητο ἐν Θράκῃ ὄχυρον χωρίον, καὶ ἐκαῖθεν, ὅτε μετὰ ταῦτα ὁ Ἀθηναϊκὸς στόλος προσωρμίσθη εἰς τοὺς Αἰγῶς ποταμούς ἐν Ἐλλησπόντῳ, προσελθὼν, παρετήρησε τοῖς

Ἀθηναίοις στρατηγοῖς πῶσον ἀκροφαλῆς ἦν ἡ θέσις των· ἀλλ' οὐδεμίαν προσοχὴν ἐδόθη εἰς τὰς συμβουλὰς του, καὶ ἡ ἡττὰ των ὑπῆρξε τελεία. Μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου ἄλωσιν τῶν Ἀθηναίων καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Τριάκοντα, οὐδ' ἐν Θράκῃ νομίζων εαυτὸν ἀσφαλῆ, μετέβη εἰς Φρυγίαν πρὸς τὸν σατράπην Φαρνάβαζον, ἵνα προσπαθῆσῃ νὰ πείσῃ αὐτὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλ' οὗτος ἀπεφάσισε, προτροπῆ τοῦ Λυσάνδρου, νὰ τὸν φονεύσῃ, καὶ ἔπεμψε τὸν ἀδελφὸν του μετὰ στρατιωτῶν, οἵτινες ἐκυρτόλησαν τὴν οἰκίαν ἐν ἣ ὁ Ἀλκιβιάδης κατοικεῖ, καὶ ἐξορμήσαντα ἵνα σωθῆ, τὸν κατετόξευσαν, τῷ 404 (Πλουτ. Ἀλκ.—Νερ. Διέ.—Θουκ. Β, 43. 56. ΣΤ, 6, 27. 28. Ζ, 18. Η, 14. 45. 57.—Ἐν. Ἐλλ. Α, 1, 11. 5, 14).

Ἀλκιβιάδης, Ἐλεάτης, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, σύγχρονος τοῦ Ἰσοκράτους. Ἐγραψε «Τέχνην» καθ' ἣν λέγονται διδασχθέντες ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Αἰσχίνης· ἐπίσης δὲ καὶ περὶ ἀπαγγελίας, κατὰ τὸν Γοργίαν, ὅστις ἦν διδάσκαλός του. Δύο εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενοι, ἀλλ' ἀμφιβόλου γνησιότητος, λόγοι διεσώθησαν, ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ περὶ σοφιστῶν.

Ἀλκίνοος, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐπὶ τῆς Σχερίας (Κερκύρας), υἱὸς τοῦ Ναυσιθίου, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἔχων ἐκ τῆς Ἀρήτης πέντε υἱοὺς καὶ θυγατέρα τὴν Ναυσικάαν· ἐφιλοξένησε τὸν ναυαγὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὸν ἐξαπέστειλεν εἰς τὴν Ἰθάκην (Ὀμ. Ὀδ. Ζ—Ν). Ἐν τοῖς Ἀργοναυτικῶς Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου (Δ, 990) ἡ νῆσος ἦν κατὰ τὴν λέγεται Δρεπάνη. Δεχθεὶς δὲ παρ' εαυτῶ τοὺς παλινοστούοντας Ἀργοναύτας, ἔσωσε τὴν Μήδειαν ἀπὸ τῶν διωκόντων αὐτὴν Κόλκων, οἵτινες, φοβηθέντες νὰ ἐπιστρέψωσιν ἄνευ αὐτῆς, ἔμειναν ἄποικοι παρ' αὐτῆ.

Ἀλκίφρων, Ἑλλην σοφιστὴς τῆς γ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, κατέλιπεν εἰς 3 βιβλία 118 ὑποτιθεμένας ἐπιστολάς εἰς ὕψος χάριεν καὶ καλλιπέας, ἐν αἷς εἰκονίζει τὴν

ἀνάπτυξιν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν τῶν διαφόρων τάξεων ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του.

Ἀλκμαίων, 1) υἱὸς τοῦ Ἀμφιράου (ἴδε) καὶ τῆς Ἐριφύλης (Ὀδ. Ο, 248). Ἐκστρατεύσας κατ' ἐντολήν τοῦ χρησμοῦ ὡς ἀρχηγὸς τῶν Ἐπιγόνων κατὰ τῶν Θηβῶν, εἰς τὴν ἐπιστροφήν του ἐφόνευσε τὴν μητέρα του κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρὸς του, μεθ' ὃ ἐμάνη, διωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἐρινυῶν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος Φηγεὺς τὸν ἐξήγγισε, καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Ἀλφειβοίαν ἢ Ἀρσινόην. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γῆ τῆς Ψωφίδος ἔγεινε ἀφορὸς ἀφ' ὅτου ἔτρεφε μητροκτόνον, ἔφυγε καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἀγελῆιον, ἐνυμφεῖθη τούτου τὴν θυγατέρα Καλιρρόην. Τῷ ἐζήτησε δ' αὕτη πέπλον τινα καὶ περιδέσειον τῆς Ἀρμονίας, κερτημένα δύναμιν μαγικὴν, ἃ ἤξευρεν ὅτι εἶχεν. Ἐπειδὴ δ' ἐκείνος τὰ εἶχε δώσει τῇ Ἀλφειβοίᾳ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ψωφίδα καὶ τὰ ἐζήτησεν ἐπὶ προφάσει ὅτι τὰ τ' ἀφίερου εἰς τοὺς Δελφοὺς. Φωραθεὶς ὅμως ὅτι ἐψεύσθη, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἀλφειβοίας (Θουκ. Β, 102.—Ἀπολλ. Δ, 7, 2. 5—7). Μετὰ θάνατον δ' ἀπεδόθησαν αὐτῷ θεῖαι τιμαὶ. Ἐν Ψωφίδι ὁ τάφος του ἦν ἱερὸς, ἐν δὲ Θήβαις ἴδρυτο ἱερὸν αὐτοῦ παρὰ τῷ οἴκῳ τοῦ Πινδάρου. Οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ συνεχῶς ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν περὶ αὐτοῦ παράδοσιν, ἀλλ' οὐδὲν τῶν δραμάτων τούτων διατηρήθη. — 2) Ὁ γενάρχης τῶν Ἀλκμαίωνιδῶν ἐν Ἀθήναις, ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθὼν ὅτε οἱ Δωριεῖς εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον. — 3) Μιαθτὴς τοῦ Πυθαγόρου, περὶ οὗ ὁ Κικέρων λέγει (N. D, I, 11, 27) ὅτι ἐλάτρευεν ὡς θεοῦ τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας. — 4) Ὁ τελευταῖος ἰσθόσιος ἄρχων ἐν Ἀθήναις (τῷ 752 π. Χ.).

Ἀλκμῶν, Ἑλλην λυρικός ποιητὴς τῆς 40^{ης} Ὀλυμπ. (620 π. Χ.) ἐκ Σάρδεων τῆς Λυδίας. Ὡς δοῦλος ἐν Σπάρτῃ ἀνατραφεὶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγησίδου, ἀπληλευθαρώθη, καὶ ἐπολιτογραφῆθη. Ἐγραψε δὲ κυρίως Παρ-

θένια (ὕμνους τῶν χορῶν τῶν παρθένων), ὕμνους, παιάνας, ἐρωτικά, προσωδίας κατὰ παιταίους ῥυθμούς, εἰς διάλεκτον αἰολοδωρικὴν, καὶ ἐθαυμάζετο μεγάλως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῆτι, ἰδίως διὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐποίη. ἀλλ' ἐλάχιστα ἐσώθησαν αὐτοῦ ἀποσπάσματα.

Ἀλκμῆνη, ἡ ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ἡρακλέους (ἴδ.), θυγάτηρ τοῦ Ἡλεκτρώωνος καὶ σύζυγος τοῦ Ἀμφιτρώωνος (ἴδ.), μεθ' οὗ τὸν θάνατον ἐνυμφεῖθη τὸν Ραδάμανθυον ἐν Ὠκαλέᾳ τῆς Βοιωτίας. Μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὴν ἀποθνήσκουσαν μετέβη εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν Εὐρυστοέα, ἐπανελθούσα δ' εἰς Βοιωτίαν, ἀπέθανεν ἐν βαθεῖ γήρατι. Παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐμνημονεύετο ὡς μήτηρ τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Εὐριπίδης ἔγραψαν ὕμνους εἰς αὐτὴν ἀπολεσθέντας. Ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ Ἐρμῆος τὴν ἔπεμψεν εἰς τὴν νῆσον τῶν μακάρων, ὅπου αὐτὴ ἐμνηστεύθη τὸν Ραδάμανθυον. Ἐν Θήβαις ἀπελάμβανε θείας λατρείας, καὶ ἐν Ἀθήναις εἶχε βωμὸν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀλκυονεὺς, γίγας, προσβαλὼν ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου τὸν Ἡρακλῆ ὅτε ἤρπασε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, καὶ σφενδονίσας κατ' αὐτοῦ βράχον δι' οὗ συνέτριψε 12 ἄρματα καὶ ἐφόνευσε 25 ἄνδρας. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς διὰ τοῦ ροπαλοῦ του ἀπέκρουσε τὸν βράχον καὶ ἐφόνευσε τὸν Ἀλκυονέα. ἴδ. καὶ Γίγαντες.

Ἀλκυονή, ἴδ. Πλειάδες.

Ἀλκυονίδες ἡμέραι, αἱ συνήθως γαληνιαῖαι τῶν δύο ἐβδομάδων κατὰ τὴν χειμερινὴν τροπὴν, διότι ἐνομίζετο ὅτι τότε ἐπωάζει ἡ κλωσσῆ τὸ θαλάσσιον πτηνόν, ἡ ἀλκυὼν (Ἀριστ. Ζ. Ι. Ε, 2.—Αἰλ. Π. Ι. Α, 36).

Ἀλλόθριγγες, αἱ Ἐλθετοί, ὧν πρωτεύουσα ἦν ἡ Γένουα (Γενεύη).

Ἀλογίου γραφή, δίκη καθ' ὑπολόγων μὴ δόντων λόγον τῆς διαχειρίσεως των (Σουῖδ. Ἰσυχ. Μ. Ἐτυμ.—Πλουτ. Η, 51).

Ἀλόνησος, 1) νῆσος καὶ πόλις τοῦ

Αἰγαίου, μεταξὺ Σιαδέου καὶ Πεκπαρήθου, ἐθωπεύετο ὡς καταφύγιον πειρατῶν. Δι' αὐτὴν ἤρισαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν Φίλιππον (Δημ. π. Ἄλκν. ΟΖ. ΣΜΗ. — Δίσχν. Κτησ. ΠΓ). — 2) Νησιδίων ἐν Ἰωνίᾳ, πρὸ τοῦ Κωρυκίου ἀκρωτηρίου.

Ἄλυπη, 1) ἴδ. Ἰπποθόων. — 2) Πόλις Ὀπουντίων Λοκρῶν (Θουκ. Β, 26).

Ἀλοπήγεον, ἴδ. Ἀλαί.

Ἄλος, ὁ καὶ ἡ, πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀθρυος πρὸς τῷ Παγασαίῳ κόλπῳ, ἔδρα τῶν Ἀθαμαντιδῶν ἀνήκε τῷ Ἀχιλλεῖ (Ἰλ. Β, 682. — Ἡρόδ. Ζ, 173. — Στράβ. Θ, 433).

Ἄλουντιον, πόλις εἰς τὴν βορείαν παραλίαν τῆς Σικελίας (Cic. Verr. III, 43. — IV, 23).

Ἄλπεις (αἱ), ἢ Ἄλπεια ὄρη, τὰ ὑψηλότερα ὄρη, ὧν ὡς ἐσχάτη διακλάδωσις θεωροῦνται καὶ τὰ τῆς ἑλληνικῆς Χερσονήσου. Πρῶτος ἐλέγετο ὑπερβᾶς αὐτὰ ὁ Ἡρακλῆς. Ὁ Πολύβιος (Γ, 39) περιγράφει τὴν δι' αὐτῶν κατὰ τὸν δευτέρου Καρχηδονικὸν πόλεμον διάβασιν τοῦ Ἀννίβου, ἐνὸς τῶν πρώτων ὅστις τὰ ὑπερέβη. Ἔϊτα δ' οἱ Ῥωμαῖοι κατεσκέυασαν δι' αὐτῶν διαφόρους στρατηγικὰς ὁδοὺς.

Ἄλτηρες, ὄγκοι λίθινοι ἢ μολύβδινοι, οὓς ἐκράτουν οἱ γυμναζόμενοι πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν μυῶνων των, καὶ μεθ' ὧν ἔτρεχον ἢ ἐπήδων ἢ καὶ ἐξέτεινον τοὺς βραχίονας, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, πρὸς ἐνδυνάμωσιν αὐτῶν.

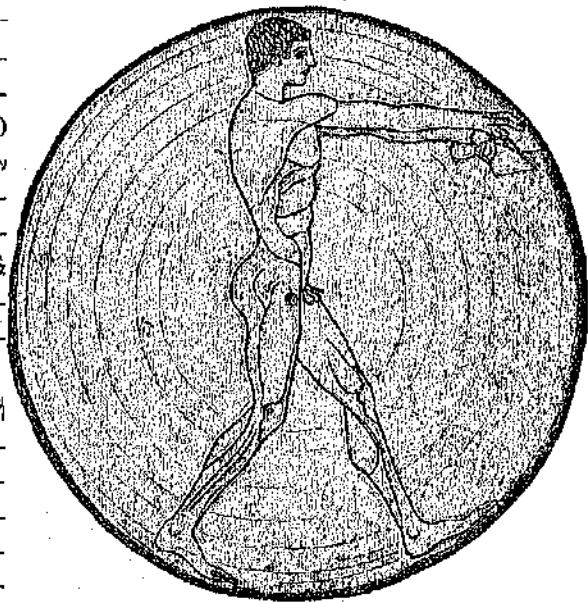
Ἄλυες, ἴδ. Ὀλυμπία.

Ἄλυάτης, υἱὸς Σαδούττου, βασιλέως τῆς Λυδίας (617—560 π. Χ.), ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ἐξ ἔτη δν ὁπατῆρ του ἤρχισε πόλεμον πρὸς ἄλλωσιν τῆς Μιλήτου. Ἀπέστη ὁμῶς αὐτοῦ προσβλήθεισ ὑπὸ τῶν Μήδων καὶ Βαβυλωνίων ὑπὸ τὸν Κυαξάρην. Ἐκλείψει ἧλιου

φοβήσασα αὐτὸν, τὸν ἐβίασε νὰ δεχθῆ τὴν εἰρήνην, καὶ τὸν Ἄλυον ποταμὸν ὡς σύνορον. Ἐβασίλευσε δ' ἔτι 25 ἔτη, καὶ μετὰ θάνατον τῷ ἰδρῶθι ἐν τῷ εὐρεῖ πεδίῳ παρὰ τῇ Γυγαίᾳ λίμνῃ μέγιστον μνημεῖον, ἔχον περιφέρειαν ἐξ σταδίων (Ἡρόδ. Α, 25. 73. 93. — Στράβ. ΙΓ, 627).

Ἄλυξία, πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, 16 στάδια ἀπὸ τῆς θαλάσσης, περιεῖχε ναὸν Ἡρακλέους, ἔχοντα εἰκόνα τῶν δολῶν τοῦ θεοῦ ὑπὸ Λυσίππου, ἀπαχθεῖσαν εἰς Ῥώμην (Σεν. Ἑλλ. Ε, 4, 68. — Cic. ad fam. XVI, 2). Ἐρείπια σώζονται εἰς Κανδύλαν.

Ἄλυκος, ὄνομα δύο ποταμῶν τῆς Σικελίας, πρὸς Ν ῥέοντες. Ὁ ἀνατολικώτερος, παραρρέων ἄλυκας, ἐξ ἄν και τὸ ὄνομα, ἦν τὸ σύνορον τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Καρχηδονικῶν κτήσεις ἐν Σικελίᾳ (Διόδ. ΙΕ, 17. — Πλούτ. Τιμολ. ΚΔ).

Ἄλτηρις ἢ ἄλτιου ἄγγειου

Ἄλυς, ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐξ Ἀντιταύρου πηγάζων, ῥέει διὰ τοῦ Πόντου εἰς τὸν Εὐξείνιον (Ἡρόδ. Α, 72. — Θουκ. Α, 16).

Ἄλφειός, ὁ μέγιστος τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ποταμῶν, μήκος ἔχων 16 μιλίων. Κατὰ Παιουσανίαν (Ε, 7. Η, 44), πηγάζων

ἐκ τοῦ ὄρους Πάρνωνος, κατὰ τὴν Φυλακίην, ῥέει ΒΔ διὰ τῆς Τεγεάτιδος, ἠφανίζεται ὑπὸ γῆν κατὰ τὸ βόρειον ὄρος, ἀνεφαίνεται εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐκ νέου εἰς καταβόθρας βυθίζομενος, ἔρρει τέλος ἐκ τῆς νοτίας γωνίας τοῦ πεδίου τῆς Μεγαλοπόλεως, εἰς πηγὰς, πρὸς τὴν πόλιν Ἡραίαν ΒΔ, καὶ ἐκεῖθεν Δ πρὸς Ὀλυμπίαν, ἐνθα ἐξέβαλλεν εἰς τὸ Ἴόνιον πέλαγος, τὴν Τριφυλίαν χωρίζων ἀπὸ τῆς Ἠλιδος. Νῦν τὸ πρὸ τῶν καταβοθρῶν μέρος λέγεται Σαρανταπέταμον, τὸ δὲ λοιπὸν κοινῶς Ρουφιάς. Κατὰ Παιουσανίαν καὶ Στράβωνα, ἀπὸ τῶν δευτέρων καταβοθρῶν ἤνασθε δι' ὑπογείας ἄλυκος μετὰ τῶν πηγῶν τοῦ Εὐρώτα. Τὰ κυριώτερα παραποτάμια αὐτοῦ εἰσιν ἐκ βορρᾶ ὁ Ἐλίσσων, ὁ Βρευνθεάτης, ὁ ὠραῖος Λάδων, ὁ Παρθενίας, ὁ Ἀρπινάτης, ὁ Κλάδεος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν, ὁ Ἐνιπέος. Ἐκ νότου δὲ ὁ Καρνίαν, ὁ Ἀχελῷος, ὁ Σελινοῦς. Κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦν ὁ Ἀλφειὸς υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θετίδος (Ἡσιόδ. Θεογ. 338). Εἰς τὴν θήραν ἐπιδιωχθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἡ νύμφη Ἀρέθουσα, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐν τῷ λιμένι τῶν Συρακουσῶν νήσον Ὀρτυγίαν, καὶ μετεμορφώθη ἐκεῖ εἰς κρήνην ἄλλα καὶ ὁ Ἀλφειὸς τότε, εἰς ποταμὸν μεταμορφωθείς, ἔδω ὑπὸ τὴν θάλασσαν μέχρι Συρακουσῶν, καὶ ἠνώθη μετὰ τῆς Ἀρεθούσης (Παιου. Ε, 7, 2). Κατ' ἄλλην παράδοσιν ἦν ἡ Ἀρτεμις ἧτις ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ κατεδιώχθη μέχρι τῆς Ὀρτυγίας, ἢ μέχρι τῶν ἐν Ἠλιδί Λετρινῶν, ἐνθα πηλῶ ἐπιγυρισθεῖσα, κατέστη ἀγνώριστος. Εἰς ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα τὰ μέρη ὑπῆρχε γὰρ τῆς Ἀλφειαίας Ἀρτέμιδος.

Ἀλφειόβουα, 1) θυγάτηρ τοῦ Φηγέως, σύζυγος τοῦ Ἀλκμαίωνα, ὅστις τὴν ἐγκατέλιπεν ὅτε ἐκ δευτέρου ἐμάχη (Παιου. Η, 24, 4) κατὰ δὲ Ἀπολλόδορον (Γ, 7, 5) Ἀρσινὸν. Ὀργίζομένη κατὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς διότι ἐφόνευσαν τὸν Ἀλκμαίωνα (ἴδ.), τὴν ἐνέκλεισαν οὗτοι εἰς κιβωτὸν, καὶ τὴν ἔφεραν εἰς Τεγέαν, πρὸς τὸν ξένον αὐτῶν Ἀγαπήνο-

ρα, λέγοντες ὅτι αὐτὴ ἦν ἠφρονέυσασα τὸν Ἀλκμαίωνα, καὶ ἐνταῦθα πιθανῶς ἐθανατώθη. Κατ' ἄλλους δ' ἐξεδίκησεν ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός τῆς (Propert. I, 15, 15). — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀδωνιδος (ἴδ.).

Ἀλφετώ, ἴδ. Ἐμπουσα.

Ἀλώα, ἐορτὴ τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσίνι, κατὰ τὸν χρόνον τῶν ἀλωσιῶν.

Ἀλωάδαι ἢ Ἀλωεῖδαι, ὁ Ὠτος καὶ ὁ Ἐφιάλης, υἱοὶ τῆς Ἰφιμεδίας καὶ τοῦ Ἀλωέως, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος αὐτοῦ. Ἡἴξανον ἀνὰ πᾶν ἔτος πῆχυν ὄλον κατὰ κλάτος καὶ ὀργυιὰν καθ' ὕψος, ὥστε, ὅτε ἐγένοντο ἐννεαετείς, εἶχον θ ὀργυιῶν ὕψος καὶ πάχος θ πήχων. Σωρεύσαντες ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου τὴν Ὀσσαν καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ Πήλιον, ἠπέλειον τὸν οὐρανόν (Ὀδ. Λ, 305). Τὸν Ἄρην συλλαβόντες, εἶχον δεσμιον εἰς χαλκοῦν ἄγγειον ἐπὶ 13 μῆνας ἄλλ' ἢ μνηστῆρά αὐτῶν Ἐρβόια κατήγγειλε τοῦτο τῷ Ἑρμῆ, ὅστις ἀπήλευθέρωσε τὸν θεόν, ἐντελῶς ἐξησθενημένον (Ἰλ. Ε, 385) κατετόξευσε δ' αὐτοὺς ὁ Ἀπόλλων πρὶν ἢ ἠθῆσασιν. Κατὰ μεταγενεστέρους μύθους ἠράσθησαν τῆς Ἑρας καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὅτε αὐτὴ ἐν Νάξῳ διέφυγεν, ὡς ἔλαφος πηδῆσασα μεταξύ των, θελήσαντες ν' ἀκοντίσωσιν αὐτήν, ἐφονεύθησαν ἀμοιβαίως (Ἀπολλόδ. Α, 7, 4). Ἐν δὲ τῷ Ἄδῃ ἐτιμωροῦντο νῶτα πρὸς νῶτα εἰς κίονα δεδεμένοι, ὑπὸ ὄφρων δακνόμενοι, καὶ νυκτικῶραξ (ᾧτος) ἐθισσάνειεν αὐτοὺς διαρκῶς διὰ τῶν κρυγῶν του. — Κατὰ τοὺς ἐν Βοιωτίᾳ Θράκας ἦσαν ἐξ ἐναντίας οἱ Ἀλωάδαι οἱ τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὸν Ἑλικῶνα εἰσαγαγόντες, καὶ τὴν Ἀσκραν καὶ ἄλλας πόλεις ἰδρύσαντες. Οἱ τάφοι αὐτῶν ἐδαίνυντο ἐν Ἀνθηδόνι καὶ ἐν Νάξῳ, ἐνθα καὶ ὡς ἦραες ἐτιμῶντο, καθ' ὅσον ὀρακτικὴ ἀποικία καὶ εἰς Νάξον εἶχε μεταβῆ. Ὑπετέθησαν δ' ὡς αἰνιττόμενοι τὴν γεωπονίαν (ἀλώη), καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς μεγάλας προόδους τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀλωπεκῆ καὶ **Ἀλωπεκαί**, δῆμος παρ' Ἀθήναις (Ἀγγελόκηποι), ἔχων ναὸν Ἀφροδίτης, πατρίς τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Σωκράτους.

Ἀλωπεκόννησος, πόλις αἰολικὴ ἐν τῇ Ἰσθμικῇ χερσονήσῳ.

Ἀμυδρούδες, ἴδ. Νύμφαι.

Ἀμυζόνες, κατὰ τὰς παραδόσεις, ἔθνος γυναικῶν μαχίμων, αἵτινες ἐκ Σκυθίας, τοῦ Ἰαντίδος καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης εἰς τὸν ἐν Καππαδοκίᾳ ποταμῶν Θερμόδοντα καὶ τὴν πόλιν Θεμισκυρα ἐν τοῖς μυθικοῖς χρόνοις μεταβάσαι, ἢ τ' ἀνάπαλιν (Ἡρόδ. Δ, 110—117), ἔζων καὶ ἐπολιτεύοντο καθ' ἑαυτάς, ἀνευ ἀνδρῶν, μόνον μετὰ τῶν γειτόνων αὐτῶν Γαργαρέων, τῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Κανιάσου οἰκούντων ἐπίστε κοινωνοῦσαι, καὶ ἐκ τῶν παιδίων αὐτῶν τὰ μὲν ἄρρενα εἰς τοὺς πατέρας των ἐπέμπουσαι, τὰ θήλεα

Ἐκ περιγράψου ἐν Ὀμήρῳ

δὲ μόνον παρ' ἑαυταῖς διατηροῦσαι καὶ ἀνατρέφουσαι εἰς πολεμικὴν θάρσυναν δι' ἧς καὶ ἵνα μὴ κωλύονται εἰς τὴν τόξουσι καὶ τὴν ὀπλοασίαν, ἐλέγετο ὅτι παιδίδθεν ταῖς ἀποκόπτετο ὁ δεξιὸς μαστὸς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα Ἀμυζόνες προήλθεν ἐκ τοῦ ὀνόματος. Ἀπεδίδοντο δ' αὐταῖς πολλαὶ καὶ ποικίλαι ἐκστρατεῖαι καὶ πολεμικαὶ πράξεις ἐν τοῖς προϊστορικοῖς χρόνοις. Ἐκ τῆς Σκυθίας λέγονται εἰσβαλοῦσαι εἰς τὴν Θράκην, ἐκ τοῦ Θερμόδοντος εἰς τὴν Συρίαν καὶ τὰ δυτικώτερα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐν Λυ-

κίᾳ προσέβαλον τὸν βασιλέα Ἰοβάτην, ἀλλ' ὁ Βελλεροφῶν τὰς κατετρόπωσε (Ἰλ. Ζ, 166). Νέος ἔτι ὁ Πρίαμος, ἐπολέμησε κατ' αὐτῶν ἐν Φρυγίᾳ (Ἰλ. Γ, 179), ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὸν ἐβοήθησαν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, καὶ πολλάκις συνεπλάκησαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Θησεὺς, προσβαλὼν αὐτάς κατὰ τὸν Θερμόδοντα, ἤρπασε τὴν βασίλισσαν αὐτῶν Ἀντιόπην ἢ Ἰπολύτην, ἧς καὶ ὁ τάφος μετὰ ταῦτα ἐδείκνυτο ἐν Ἀθήναις (Πλ. Ἀξίολογ. σ. 364. — Πaus. Α, 1, 2). Τούτου ἐνεκεν ἐξεστράτευσαν αὐταὶ ἔπειτα καὶ κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Πλουτ. Θησ. ΚΖ). Ἀπίθανον δὲν εἶναι πᾶς ὁ μῦθος νὰ ἔλαβε τὴν γέννησίν του ἐκ τῆς ὑπερόχου θέσεως ἦν οἱ Ἕλληνας ἐμάνθανον ὅτι παρά τισι τῶν Ἀσιατικῶν ἔθνων κατεῖχον αἱ γυναῖκες, ὥστε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ οὐχὶ τῶν πατέρων ἦσαν ἐπώνυμοι. Πολλοὶ τῶν ἐπιστημοτέρων γλυπτῶν ἐφιλοτέχνησαν Ἀμυζόνας, ὁ Φειδίας, ὁ Πολύκλειτος, ὁ Κρησίλλος, καὶ Ἀμαζονομαχία ἐστὶ πολλάκις τὸ ἀντικείμενον τῶν γλυπτικῶν συνθέσεων τῶν ζωοφόρων, ὡς εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ναὸν τῆς Νίκης, καὶ ἐπὶ σαρκοφάγων.

Ἀμυθοῦς, πόλις ἀρχαιοτάτη, μία τῶν ἐννεα κυριωτέρων πόλεων τῆς Κύπρου, κατὰ τὴν μεσημβρινήν αὐτῆς παραλίαν. ἔρχεν ἐπίσημον ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, συλλατρευομένης ἐνταῦθα μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος (Ἡρόδ. Ε, 105. — Ον. Αἰμ. ΙΙΙ, 45, 45). Παρέκειντο δὲ πλούσια χαλκωρυχεῖα (Ον. Μοι. Χ, 220, 530).

Ἀμάλθεια (ἐκ τοῦ ἀμάλθεον, τρέφειν, Ἡσυχ.), ἡ αἰξὶς ἢ ὀρέψασα τὸν Δία ἐν Κρήτῃ, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἔπειτα εἰς τοὺς ἀστέρας μετατεθεῖσα ἢ, κατ' ἄλλους, ἡ κόρη τοῦ Μελισσέως (ἢ Ὀκεανοῦ, Ἡλίου, Αἰμονίου, Ὀλενοῦ), ἢ τὸν Δία ὀρέψασα διὰ τοῦ γάλακτος τῆς αἰγός. Τὸ δὲ θραυσθὲν κέρασ τῆς Ἀμάλθειας ὁ θεὸς ἐδώρησεν εἰς τὰς τροφάς του, δοὺς αὐτῇ τὴν ιδιότητα νὰ μένη πάντοτε πλήρης πάντων τῶν ἀγαθῶν ἢ ἠθελὸν ἐπιθυμήσει (Σχολ. Καλλιμ. Ὑμν. εἰς Δία, 49. — Λουκ. — Ἡσυχ.).

Ἀμάλθειον, λαμπρὰ ἔπαυλις τοῦ Ἀττικῶ ἐν Ἡκαίρῳ, ἐν ἣ ἤγειρε καὶ ναὸν, κοσμήσας αὐτὸν διὰ γλυφῶν ἀναπερομένων εἰς τὸν μῦθον τῆς Ἀμάλθειας (Cic. 42 legg. II, 3, 7. Ad. Att. I, 13, 1. II, 1, 11).

Ἀμανός, τραχὺ καὶ ἀπότομον ὄρος, μέρος τοῦ ἐν Κιλικίᾳ Ταύρου (Στράβ. ΙΑ, 53'), κατοικία ληστῶν οὗς ἐξωλόθρευσε ὁ Κικέρων (Cic. ad fam. II, 40. III, 8. XV. 4. Ad. Att. V, 20). Ἡ δι' αὐτοῦ διόδος ἐκαλεῖτο Ἀμανικαὶ ἢ Ἀμανίδες πύλαι, αἱ ἀπύλαι τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας (Σεν. Ἀνάβ. Α, 4.).

Ἀμαντία, ἑλληνικὴ πόλις ἐν Ἰλλυρίᾳ (Cass. b. c. III, 12, 40).

Ἀμαξίτος, πόλις τρωϊκὴ, ἧς τοὺς κατοίκους ὁ Λυσίμαχος μετόκησεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν Τρωάδα. Παρ' αὐτῇ τὸ Τραγασατον ἀλοπήγιον, ἐξ οὗ ἡ ἀκτὴ ἀλλίσιον πεδίον ἐλέγετο (Θουκ. Η, 101. — Σεν. Ἑλλ. Γ, 1, 13. — Στράβ. Ι, 473. ΙΓ, 604).

Ἀμάρκοκος, ἄνθος εὐώδης, χρησίμους πρὸ πάντων εἰς πλοκὴν στεφάνων καὶ κατασκευὴν ἀρωμάτων, πρὸ πάντων ἐν Κύπρῳ.

Ἀμαρυγκεὺς, υἱὸς τοῦ Ὀνησιμάχου, ἢ τοῦ Ἀλέκτορος, βασιλεὺς τῶν Ἑπειῶν ἐν Ἠλιδί, μετὰ τοῦ Αὐγείου ἀντιστὰς εἰς τὸν Ἡρακλέα. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Διῶρης, πλεῖστας εἰς Τροίαν μετὰ 12 πλοίων, ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Θρηκῆ Πειρώου (Ἰλ. Β, 622. Δ, 518).

Ἀμάσεια, καθέδρα τῶν βασιλέων τοῦ Πόντου, ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ Στράβων (Στράβ. ΙΒ, 56).

Ἀμαρούσια καὶ **Ἀμαρόνθια**, ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀμαρόνθῃ τῆς Εὐβοίας, μετατεθεῖσα καὶ ἐν Ἀττικῇ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ τὸ Ἀθμηνον, λαθὼν ἐκ τούτου τὸ ὄνομα Ἀμαρῦσιον (Μαρούσιον) (Πaus. Α, 31, 3. — Στράβ. Ι, 448).

Ἀμασις, Αἰγύπτιος, ἐκθρονίσας καὶ διαδεχθεὶς τὸν βασιλέα Ἀπρίην (570—526 π. Χ.), κατέστησε τὴν Αἴγυπτον προσιτωτέ-

ραν ἢ πρὶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπιτρέψας τοῖς Ἑλλησιν ἐγκτήσιν ἐν αὐτῇ, ἀνέγειραιν ἰδίων ναῶν καὶ ἰδίαν διαδικασίαν (Ἡρόδ. Β, 172).

Ἀμιστροίς, θυγάτηρ Ὀξυάρου τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, τοῦ τελευταίου βασιλέως τῆς Περσίας, ἐνυμφεῖθη τὸν Κρατερὸν (Ἀρρ. Ζ, 4), καὶ τούτου διαλευχθεῖσα, ἔλαθεν εἰς δευτέρον σύζυγον (322 π. Χ.) Διονύσιον, τὸν τύραννον τῆς Ἡρακλείας, καὶ μετὰ τούτου τὸν θάνατον (302) τὸν ἐν Θράκῃ Λυσίμαχον. Ὑπ' αὐτοῦ δὲ καταλειφθεῖσα, ἤρχε συνेतῶς τῆς Ἡρακλείας, ὅτε ἐθανατώθη (285) ὑπὸ τῶν δύο υἱῶν τῆς. Τὸ ὄνομά τῆς δ' ἔδωκεν εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν Σήσαμον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 853), ἣν, καιμένην ἐπὶ ἀνρωτηρίου τῆς Παφλαγονίας, συνέκτισεν ἐκ νέου καὶ ἐκαλλώπισε.

Ἀμιθεῖ, ἀγγεῖον εἰς δεξιὴν ἀπολήγον, ἢ καὶ κάλυμμα ἀγγείου ὁμοίου σχήμα ἔχον, πρὸς μεταλλουργικὰς ἐκδράσεις (Δίονυσ. Κ, 110. — Ἀθῆν. ΙΑ, 8).

Ἀμιδρόσια, ἑορτὴ τοῦ Διονύσου (Ἡσιόδ. Ἔργ. 504. — Τάσις. Μέγ. Ἑτ. φ. Ληναίων).

Ἀμίδρουσος, πόλις τῆς Φωκίδος Ν τοῦ Παρνασσοῦ (Δίονυσος).

Ἀμέθυστος, πολύτιμος λίθος, ὑποτιθέμενος ὅτι οὐδετέρου τὴν ἐπιρροὴν τοῦ οἴνου. Ἀμέθυστα φάρμακα τὰ ὑποτιθέμενα ὅτι ἔχουσι τὴν αὐτὴν δυνάμιν.

Ἀμειψίας, κωμικὸς ποιητὴς, δις (τῶν 424 καὶ 417 π. Χ.) κηῖσας τὸν Ἀριστοφάνην, εἰς τὰς Νεφέλας καὶ τὰς Ὀρνίθιας. Αἱ ὑπερισχύσασαι κωμωδίαι του ἐπεγράφοντο Κόωνος καὶ Κωμασταί. Ἐλάχιστα ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται.

Ἀμύλας, 1) υἱὸς Μάγωνος, ὑπὸ Γέλωνος ἐν Ἰμέρῳ ἠττηθεὶς καὶ φονευθεὶς, τῶν 480 π. Χ. (Ἡρόδ. Ζ, 166). — 2) Πρέσβυς τῶν Καρχηδονίων πρὸς τὸν Μ. Ἀλέξανδρον (τὸ 332 π. Χ.), λίαν εὐγλωττος, εἰς θύνα-

τον δὲ καταδικασθεὶς ὅτι ἐπέστρεψε (Just. ΧΧΙ, 6). — 3) Ἐν Σικελίᾳ στρατηγῶν τῷ 360 π. Χ., ἐνίκησεν ἐν Θέρμοις (Πολ. Α, 24), ἠττήθη δὲ τῷ 257 ἐν ναυμαχίᾳ κατὰ τὸ ἀκρωτήριον Τυνδάρην. Ἠχμαλωτεύθη δ' ἐν Ἀφρικῇ ὑπὸ τοῦ Ῥηγούλου. — 4) Ἀμ. Βάρκας, πατὴρ τοῦ Ἀννίβου, ἐπίσημος στρατηγὸς τῆς Καρχηδόνος, ἀνδρείοτατα ὑπερασπίσας (247 π. Χ.) κατὰ τῶν Ῥωμαίων τὰς τελευταίας καρχηδονικὰς κτήσεις ἐν Σικελίᾳ. Μετὰ δὲ τὴν ἀπώλειαν τῆς Σικελίας, ὑπέταξε (237—228) μέγα μέρος τῆς Ἰσπανίας διὰ στρατοῦ ἐν ἐκεῖ ὠργάνωσε, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν. — 5) Ἄλλος Καρχηδόνιος στρατηγὸς, αἰχμαλωτευθεὶς ἐν Μελίτῃ. — 6) Ἐτερος ὁμοίως κατὰ τὸν καρχηδονικὸν πόλεμον. στρατηγῶν ἐν τῇ Ἄνω Ἰταλίᾳ καὶ τοὺς Γαλιάντας κατὰ τῆς Ῥώμης ἐξεγείρας.

Ἀμεισός, πόλις ἐν Πόντῳ, πιθανῶς κτίσμα τῶν Ἀθηναίων, ἐνίοτε ἔδρα τοῦ Μιθριδάτου, ὅστις καὶ ἠΰξησεν αὐτήν, προσθεὶς τὴν συνοικίαν Εὐπατορίαν (Ἀπ. Μιθρ. Η, 33. — Στράβ. ΙΒ, 547).

Ἀμεισώδαρος, ἡγεμὼν τῆς Λυκίας, ὁ θρέψας τὸ τέρας τὴν Χίμαιραν. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀτόμνιος καὶ Μάρις, ἐκστρατεύσαντες ὑπὲρ τῆς Τρωάδος, ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Νέστορος (Ἰλ. ΙΙ, 317).

Ἀμια, μέτρον μήκους 40 πήγμων (60 ποδῶν).

Ἀμμιων, θεὸς τῶν Αἰγυπτίων καὶ Λιβύων, ταυτισθεὶς μετέπειτα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τοῦ Διὸς, διότι ὁ χρησμὸς αὐτοῦ εἶχε τινὰ ὁμοιότητα πρὸς τὸν Δωδωναῖον, καὶ ἔκτοτε εἶχε ναοὺς ἢ βωμοὺς ἐν Λακωνίᾳ, ἐν Θήβαις, ἐν Παλλήνῃ, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἄλλοις. Κατ' ἀρχὰς ἦν, φαίνεται, ἡ λατρεία ἐγγύρως ἐν Θήβαις ταῖς Αἰγυπτιακαῖς, ὅθεν διεδόθη καὶ ἀλλαχθεὶ τῆς Ἀφρικῆς. Παρίστατο δὲ ὡς κριοῦ κεφαλὴν ἔχων, διότι, κατ' Ἡρόδοτον (Β, 42), ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐπέμεινε νὰ ἰδῇ τὸν Δία, μὴ θείων ὁ θεὸς νὰ δειχθῇ, περιεβλήθη κριοῦ δέρμα καὶ κεφαλὴν, καὶ

οὕτω τῷ ἐπεφάνη. Ἦνεις ὁμοίως τῶν νεωτέρων ἠθέλησαν νὰ ἐξηγήσωσι τὴν παράστασιν ὡς αἰνιττομένην τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν. Ὁ κυριώτερος γὰρ αὐτοῦ ἦν ἐν μιᾷ τῶν λιβυκῶν

δόσεων ἦτις ἐκαλεῖτο Ἀμμώνιον, πολυτελέστατος (Curt. ΙV, 31, 24), καὶ ἐκεῖ ἐχρησμοδοτεῖ διὰ σημείων. Ἐπισκεφθεὶς δ' αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, ἠξίου ὅτι ἀνεγνωρίσθῃ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὡς υἱὸς αὐτοῦ (Ἀρρ. Γ, 4). Παρὰ τῇ Ὀάσει δ' ὑπῆρχε καὶ ἀλική, ἀλλ' Ἀμμωνιακή.»

Ἀμμωνίος, 1) ὁ ἐπιλεγόμενος Σακκάς, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, γεννηθεὶς 243 ἢ 244 μ. Χ., χριστιανὸς ἐπανεθλὼν εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, ἰδρυτῆς τῆς Νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας, διδάσκαλος τοῦ Λογγίνου, τοῦ Ὀριγέ- νους καὶ τοῦ Πλωτίνου. — 2) Ἐπίσης ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀκμάσας περὶ τὰ 400 μ. Χ., γραμματικὸς, οὐ σώζεται ἢ «περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων,» ἦτοι περὶ συνωνύμων πραγματεία. — 3) Υἱὸς Ἑρμίου, φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς, διδάσκων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὰ 500 μ. Χ. τὴν φιλοσοφίαν. Τούτου σώζονται σχόλια εἰς Ἀριστοτέλην καὶ εἰς Πτολεμαίον.

Ἀμνηστία, ἐν ἐμφυλίῳσιν παραχαῖς ὑπὸ

τῆς νικώσης μερίδος ταῖς ἠττωμένους χορηγούμενη, ἐπὶ λήθῃ τῶν ἀμεισθίων κακουργιών. Τοῖς δ' ἄλλοις οὐ μνηστικακαῦντες, δημοκρατούμενοι τὸ λοιπὸν ξυνοπολίτευον (Θουκ. Η, 73). Ἀφῆρει ἐπομένως πᾶσαν τῶν προηγουμένων πολιτικῶν πράξεων, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄλλων, εὐθύνην. Ἡ ἐπισημοτάτη ἀμνηστία ἐν Ἀθήναις ἦν ἡ ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλου, μετὰ τὴν ἔξωσιν τῶν Λ, ἐπὶ Εὐκλείδου ἀρχόντος (403 π. Χ.) δοθεῖσα, ἐξ ἧς μόνον οἱ Λ καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς Δέκα ἐξηρέθησαν, ὡς καὶ οἱ Ἑνδεκα, οἷς ὁμοίως ἐπετρέπη, ἂν ἤθελον, νὰ δώσωσιν εὐθύναν, ἥτοι νὰ ὑπερασπίσωσιν ἑαυτοὺς ἐπὶ δικαστηρίου. Ἐν Ἀνδακίδῃ (π. Μυστ. 90) διετηρήθη ὁ ὅρκος τῆς ἀμνηστίας ταύτης καὶ ἔχει οὕτω «Καὶ οὐ μνηστικακήσω τῶν πολιτῶν οὐδενί, πλὴν τῶν Τριάκοντα καὶ τῶν Ἑνδεκα, οὐδὲ τούτων ἐς ἂν ἐθέλῃ εὐθύναν δίδοναι τῆς ἀρχῆς ἧς ἔρχε.»

Ἀμνισός, ἐπὶ Ὀμήρῳ (Ὀδ. Γ, 188), Ἡράκλειον δ' ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, πόλις τῆς Κρήτης παραθαλασσία παρὰ τῇ Κνωσσῷ.

Ἀμοργός, μία τῶν Σποράδων, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου. Παρὰ Ῥωμαίους ἦν τόπος ἐξέριας (Tac. Ann. IV, 30). Ἐπίσημα ἦσαν τὰ λιμὰ αὐτῆς ὑφάσματα, τὰ ἀμόργινα.

Ἀμπελος, ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Κρήτης.

Ἀμπεχόνη, ἀμπέχονον, ἀμπεχόνιον, ἱμάτιον γυναικῶν ἰδιαίτερου πινδῶ σχήματος (Rang. Ant. Hell. II, N, 861, σ. 582).

Ἀμπεξ, κόσμημα τῆς κεφαλῆς σύνηθες ταῖς ἐπισήμοις γυναῖξιν τῆς Ἑλλάδος, ὃ οἱ ποιηταὶ καὶ ταῖς θεαῖς ἀποδίδουσι, καὶ διὰ τοῦ ἐπιθέτου χρυσαμπυκῆς πολυλάκις αὐτὰς χαρακτηρίζοντες (Ὀμ. Ἰλ. X, 468. — Αἰσχ. Τρέτ. 437. — Θεόφρ. Α, 33). Ὁ δὲ Πίνδαρος λέγει καὶ

«κυανὰμπυκα» (Ἀποσπ.), ὥστε φαίνεται ὅτι τὸ περιδερμα τοῦτο, εἶδος διαδήματος, ἦν διαφόρου ὕλης καὶ διαφόρων χρωμάτων, ἀλλὰ τὰ

πολυτελέστερα ἐκ χρυσοῦ, ἐν ἐκόσμῳ ἐνίοτε καὶ πολυτιμοὶ λίθοι κατὰ τὸν σχολιαστήν τοῦ Εὐριπίδου (Ἐκ. 164). Τὸ αὐτὸ δὲ ὄνομα ἀπεδίδοτο καὶ εἰς τοῦ ἵππου τὸ προμετωπίδιον (Ἀρρ. Τακτ. σ. 15. — Ξεν. Κυρ. Δ, 1. Ἀνάβ. Α, 7) ἐνίοτε ἔχον ὄσσανον ἢ κτερόν, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ἐνίοτε ἐν πλάξ ἀπλῇ πρὸς ὑπεράσπισιν.

Ἀμύητος, ἴδ. βέβηλος.

Ἀμυθῶν, υἱὸς Κρηθέως, ἐγγονὸς Αἰόλου, ἰδρυτῆς τῆς Πύλου.

Ἀμυκλαί, ἀρχαία πόλις Λακωνικῆ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 584), περὶ τὴν μίαν ὄραν νοτίως τῆς Σπάρτης κειμένη. Εἰς αὐτὴν κατῴκει ὁ Τυνδάρεως, πατὴρ τῆς Λήδας, δι' ὃ καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῆς, οἱ Διδασκουροὶ ἐνίοτε, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις κυρίως, ἐπιλέγονται Ἀμυκλαῖοι. Καὶ μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Δωριέων ἔμειναν εἰς Ἀχαιοὶ ἐν αὐτῇ ἀλλὰ τῷ 750 π. Χ. ἐκυρίευσαν αὐτὴν οἱ Σπαρτιῶται ὑπὸ τὸν Τηλέκλον, διότι οἱ κάταικοι αὐτῆς, πολυλάκις ἀνηναρχήσαντες ἐξ ἐσφαλμένων εἰδήσεων περὶ ἐχθρικῶν ἐπιδρομῶν, εἶχον ἀπαγορεύσει τὴν διάδοσιν τοιοῦτων φημῶν τοῦ λοιποῦ. Περίφημον ἦν αὐτῷ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος (Θουκ. Ε, 18), οὐ τὸ ἄγαλμα ἦν ἀπλοῦς χαλκοῦς κίων, εἰς ἐν προσετέθησαν κεφαλὴ, χεῖρες καὶ πόδες. Ἰστατο δ' ἐπὶ θρόνου, ἢ μᾶλλον ἐντὸς θρόνου καταγλύφου, ἔργου τοῦ ἐκ Μαγνησίας Βαθυκλέους, συγχρόνου τοῦ Κροίσου (Πaus. Γ, 18, 9). Κατ' ἔτος δ' ἀνέβητον αἱ Σπαρτιῶτιδες χιτῶνα εἰς τὸν θεόν.

Ἀμυκλαῖος, ἴδ. Διυλλος.

Ἀμυκος, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Βεβρόνων ἐν Βιθυνίᾳ, προκαλῶν τοὺς παρ' αὐτῇ προσπλέοντας ξένους εἰς πυγμαχίαν καὶ φονεῶν αὐτοὺς, μέχρις οὐ μετὰ

τῶν Ἀργοναυτῶν συνεκπεύσας ὁ Πολυδεύκης, τὸν ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσεν (Ἀπολλ. Ρῶδ. Β, 1. — Θεόφρ. ΚΒ, 44). — 2) Ἐξ τῶν Κενταύρων (Ον. Μετ. ΧΙΙ, 245). — Κατὰ Βιργίλιον (Αἶ, ΧΙΙ, 509), υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὁπαδὸς τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ Τούρνου.

Ἀμυμώνη, ἴδ. Δαναός.

Ἀμύνανδρος, βασιλεὺς τῶν Ἀθαμάνων, συμμαχῆσας μετὰ τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῶν Ῥωμαίων κατὰ Φιλίππου Γ' τῆς Μακεδονίας. Ὅτε δ' ὁ Φίλιππος ἠνώθη μετὰ τῶν Ῥωμαίων, ὁ Ἀμύνανδρος συνεμάχησε κατ' αὐτῶν μετὰ τοῦ Ἀντιόχου τῆς Συρίας, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Φιλίππου ἐκδληθεὶς, κατέφυγεν (191 π. Χ.) εἰς Αἰτωλίαν. Οἱ δ' Αἰτωλοὶ, ἀρνηθέντες νὰ τὸν παραδώσαιν εἰς τὴν Ῥώμην, τὸν ἐπανάφερον εἰς τὸν Ὄρνον του τῆ 189 (Πολυδ. ΙΣΤ, 27, 18, 19. ΚΒ, 8. — Λιν. ΚΖ, 30. Α, 14. ΔΕ, 47. ΔΗ, 1).

Ἀμύντας, 1) πατὴρ τοῦ Φιλίππου, καὶ πάππος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἦν υἱὸς Ἀρριδαίου, τὸν βασιλέα Πανσάνην ἐξώσας (394 π. Χ.) καὶ διαδεχθεὶς, καὶ ἐκ τῆς γυναικὸς του Εὐρυδίκης τρεῖς υἱοὺς ἀποκτήσας, τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν Περδίκκην, τὸν Φίλιππον ἀποθανῶν δὲ τὸ 370. — 2) υἱὸς Ἀνδρομένους, ἀνδρείος στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἀρρ. Γ, 27), ὁ παρὰ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων στρατηγῶν, τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν ἐσχάτην προσβολὴν κατὰ τῆς Τύρου παρακινήσας (Διόδ. ΙΖ, 45), φονευθεὶς δ' εἰς ἄλλου φρουρίου πολιορκίαν (Ἀρρ. Γ, 27. — Curt. VII, 2, 10). — 3) Μακεδῶν ὑπὸ τὸν Δαρσίον κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπηρετῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἰσση μάχην μετὰ 4,000 μισθοφόρων Ἑλλήνων εἰς Αἴγυπτον φυγῶν, ἐκεῖ δὲ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων (Ἀρρ. Β, 6, 13). — 4) Δημόσιος γραφεὺς ἐν Γαλατίᾳ, ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου, τὸ 43 π. Χ. βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς, αὐτὸν δὲ μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ ἦταν ἐγκαταλιπῶν ὑπὲρ τοῦ Οὐκατίου. Ἀπέθανε τῆ 25 π. Χ. (Πλούτ. Ἀγτ. ΕΑ, 63. — Δ. Κάσσ. ΜΖ, 48. Ν, 13).

Ἀμύντωρ, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, κατηράσθη τὸν υἱὸν του Φοίνικα, ἐποφθαλμιάσαντα τὴν μνηστῆν του, δι' οὗτος ἔφυγε πρὸς τὸν Πηλέα (Ἰλ. Ι, 432. Κ, 266). Θελήσας νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἡρακλῆ νὰ διέλθῃ διὰ τῆς χώρας, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ (Ἀπολλ. Β, 7, 7).

Ἀμφετα, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ τοῦ Ἀμφίτου ποταμοῦ. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ ἱερόν τῆς Αἰμνιάτιδος Ἀρτέμιδος, ἐνθα συνέθη ἢ ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων ἀρπαγῇ Σπαρτιατικῶν, ἀφορμὴ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου (Πάυσ. Δ, 5, 9).

Ἀμφιάραιος, Ἀργεῖος, υἱὸς Ὀϊκλέως (ἢ Ἀπόλλωνος) καὶ Ὑπερμνήστρας, μάντις ἐπίσημος, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος (Ον. XV, 244), μετέσχε τῆς Καλυδοῦς θήρας καὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Συμβασιλεύων μετὰ τοῦ Ἀδράστου, ἐξέβαλεν αὐτὸν τοῦ Ἄργους ἀλλὰ φιλιωθείς πάλιν μετ' αὐτοῦ, ἐνυμφεθῆ τὴν ἀδελφὴν του Ἐπιφύλην, καὶ ἔσχεν υἱοὺς τὸν Ἀλκιμαῖωνα καὶ τὸν Ἀμφιδόχιον. Μετέσχε δὲ καὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ὅτε δ' ἠττήθησαν, ἐπὶ τῆς φυγῆς του, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰσμηνοῦ ποταμοῦ παρὰ τὸν Ὠρωπὸν, ἐσχίσθη ἡ γῆ καὶ τὸν κατέπιε μετὰ τοῦ τεθρίππου του, (ἔρα ἀπέναντι εἰκόνα) καὶ ἔκτοτε τῆ ἀπεδόθησαν θεῖαι τιμαὶ, καὶ ἐν Ὠρωπῷ εἶχεν ἐπίσημον ναυὸν (οὐ λείψανα σώζονται) καὶ μαντεῖον, καὶ ἑορτὴ ἐκεῖ ἤγεται πρὸς τιμὴν του, τὰ Ἀμφιάραια (Πάυσ. Δ, 34. 3. — Σχολ. εἰς Πίνδ. Ὀλ. Ζ, 154).

Ἀμφίβληστρον, 1) δίκτυον τῶν ἀλιέων (Ἡσιόδ. Ἄσπ. 215). — 2) Μανδύαι περὶ τοὺς ἄμους βιπτόμενοι (Σοφ. Τραχίν. — Αἰσχ. Προμ. 84. — Ἐδριπ. Ἑλέν. 1085). Τὸ αὐτὸ καὶ περιβλήμα.

Ἀμφιδραεῖ, ἴδ. Ψέλλια.

Ἀμφιδούλος, ἴδ. δοῦλος.

Ἀμφιδρόμια (τὰ), παρὰ μεταγενεστέροις Ἀμφιδρομία (ἢ), παρ' Ἀθηναίοις

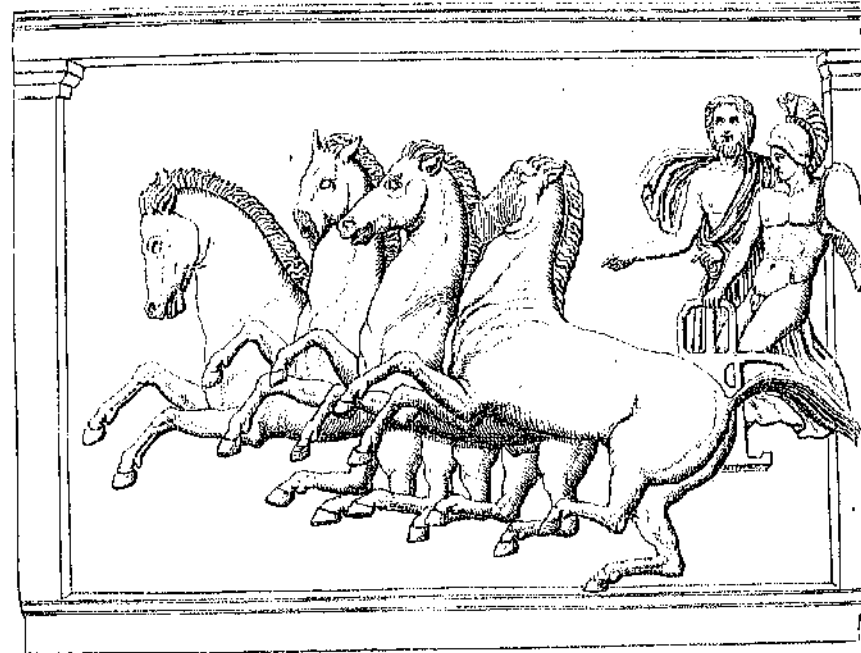

ἢ ἑορτὴ τῆς ὀνοματοθεσίας τοῦ νεογνοῦ, τελευμένη τῆν 5, 7 ἢ 10 ἡμέραι ἀπὸ τῆς γεννήσεως, δι' ἧ καὶ ἔλεγον ἐβδόμας ἢ ἑβδομάδα, δεκάτην ἢ εἰς, ἐστὶ ἄσαι. Πρὸ τῶν γονέων, συγγενῶν καὶ φίλων τὸ βρέφος περιήγετο περὶ τὴν ἐστίαν, ὡς τοῖς ἐφεστῆσι θεοῖς συνιστώμενον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἑορτῆς, κατ' ἄλλους δὲ (Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 758) ἐκ τοῦ ὅτι εἰ προσκεκλημένοι ἐβδάχιον περὶ τὸ βρέφος ὅτε τῆ ἐδίδον τὸ ὄνομα. Ἐτελεῖτο δ' ἡ ἑορτὴ τὸ ἑσπέρας, καὶ παρετίθετο εὐθυμον δεῖπνον, τῆς

μένῃ, πόλις εἰς τὰ Β τῆς Φωκίδος (Ἡρ. Η, 33), εἶχεν ἱερόν τοῦ Διονύσου, περὶ οὗ ἐλέγεται ὅτι παρεῖχε τοῖς κατοικοῖς τὴν χάριν νὰ παραγγέλλωσι καθ' ὕπνον συνταγὰς ἱαματικὰς (Πάυσ. Ι, 33, 9). Νῶν Δαδί.

Ἀμφικράτης, γλύπτης ἐν Ἀθήναις ἐργασθεὶς περὶ τὸ 497 π. Χ. τὴν Λέαιναν ὡς θηρίον.

Ἀμφικτυοναί ἢ Ἀμφικτυοναί, ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ἑλληνικῶν χρόνων σύνδεσμος πόλεων ἢ λαῶν περιοίκων ἐπισήμου

ΑΛΚΙΜΑΡΑΟΣ Ἀρχαῖον ἀνάκτορον ἐν Ἐρεσσῷ

θύρας τῆς οἰκίας κοσμουμένης διὰ κλάδων ἐλαίας ἀντὶ τοῦ νεογνοῦ ἦτο ἄρρεν, δι' ἐρίων δ' ἀνῆτο θῆλυ, καὶ δῶρα (γενέθλιοι δόσεις) προσεφέροντο εἰς αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς γονεῖς. Καὶ πρὸ τῶν δικαστηρίων δὲ ἡ τελετὴ αὕτη ἴσχυεν ὡς ἀπόδειξις ὅτι ὁ πατὴρ εἶχεν ἀναγνωρίσει τοῦ τέκνου τὴν γνησιότητα.

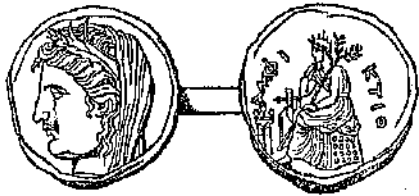
Ἀμφεστρίδες, στρωμάτων ἐπιβλήματα (Πολυδ.).

Ἀμφιθέατρον, ἴδ. Θέατρον.

Ἀμφίκλεια, καὶ Ἀμφικαία, προσέτι δ' ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ Ὀφιτεία καλου-

μένους ναοῦ, πρὸς κοινὴν καλλιέργειαν τῆς λατρείας αὐτοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς καταγωγῆς ἢ τῶν πολιτικῶν αὐτῶν διαφάσεων. Ἐνίοτε ὅμως, ὡς ἐκ τοῦ συνδέσμου ἰσχυροποιούμενοι οἱ οὕτω συνασπιζόμενοι λαοὶ, ἐλάμβανον καὶ πολιτικὴν ἐπιρροήν, καθ' ἣ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐθνικοῦ δικαίου μεταξὺ τῶν σεβόμενοι καὶ προστατεύοντες ὥστε καὶ ὄμνον, ἀμνηστίαν πόλιν τῶν Ἀμφικτυονιδῶν ἀνάστατον ποιῆσειν, μὴ ὑδάτων γαματιαίων εἰρῆσειν μὴ ἐν πολέμῳ μὴ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐάν τις συλῆ τὰ τοῦ θεοῦ κτλ. τιμωρήσειν... πάση δυνάμει

(Δίωγ. π. Πρυσ. 115). Ἡ ἐπισημοτάτη Ἀμφικτυονία ἦν ἡ Δελφικὴ, ἣτις καὶ Πυλαγική ἐλέγετο, διότι καὶ εἰς τὰς Θερμοπύλας συνεδρίαζεν. Ἐκ τῶν προϊστορικῶν χρόνων καταγομένη, συνίστατο καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς καὶ κατ' ἀρχὰς λαῶν, καίτοι μὴ ἐχόντων πλέον πάντων τὴν αὐτὴν ἀρχικὴν αὐτῶν σπουδαιότητα. Ἦσαν δ' αὐτοὶ οἱ Θεσσαλοὶ, οἱ Δωριεῖς, οἱ Ἴωνες, οἱ Περραιβοὶ, οἱ Μάγνητες, οἱ Λοκροὶ, οἱ Αἰνιᾶνες, οἱ Φθιώται, οἱ Μαλιεῖς, οἱ Φωκεῖς καὶ οἱ Δόλοπες, ὡς καὶ οἱ τούτων ἀποικοὶ, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἐπίλοιποι πόλεις, εἰ καὶ πολλάκις ὁ δεσμὸς «τὸ (κοινὸν) τῶν Ἑλλήνων συνέδριον» ἐπι-

τλοφορεῖτο. Καὶ ὑπέστη μὲν ὁ κατάλογος μεταρρυθμίσεως τινὰς κατὰ καιροῦς (Hans. Ant. Hell. II, Σ. 319), ἀλλὰ κυρίως κατὰ τὸ τέλος τοῦ Φωκικοῦ πολέμου (346 π. Χ) ὁ Φίλιππος, ἐπὶ προφάσει τιμωρίας τῶν Φωκέων, ἀντικατέστησεν εἰς τὸν δεσμὸν τοὺς Μακεδόνας, μείναντας ἐν αὐτῷ καὶ ἀφ' οὗ ἐπανήλθον εἰς αὐτὸν οἱ Φωκεῖς ἕνεκα τῆς ἀνδρείας αὐτῶν ἀντιστάσεως κατὰ τῶν Γαλατῶν καὶ ἔκτοτε μετεχειρίσθησαν αὐτὸς τε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τὴν δελφικὴν ἀμφικτυονίαν καὶ ὡς ὄργανον τῆς πολιτικῆς των. Μεταρρυθμίσε δὲ τὸν δεσμὸν ὁ Αὐγούστος (Παυσ. I, 3), ἀντιπλόων ὧν εἶχεν ἀποσβεσθῆ ἢ ἐπισημοτάτης ἄλλας ἐκ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀνοουσιῶν ἀντικαταστήσας, καὶ ἐν ἄλλοις καὶ τὸ Ἄκτιον, ἐνθα εἶχε νικήσει τὸν Ἀντώνιον. Ἐπολέμησε δ' ὁ δεσμὸς κατὰ τῆς Κρίσης (τῷ 596—586), Φωκίδος (355—346), Ἀμφίσσης (340—339), Αἰτωλῶν (280). Ὁ δεσμὸς οὗτος ἐλέγετο παναρχαίως ἰδρυθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀκρίσιου, βα-

σιλέως τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Λαρίσης (Στράβ. Θ, 420) συνήρξαστο δὲ δις τοῦ ἔτους εἰς συναδριάσεις, Πυλαγίας καλουμένας, τὸ μὲν ἄρ συνήθως εἰς Δελφούς, τὸ δὲ φθινόπωρον εἰς τὰς Θερμοπύλας, παρὰ τῇ κοίτῃ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀνθίλῃ, ὅπου ἦν καὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ἀμφίωνος, εἰς ὃν ἄλλοι ἀπέδιδον τὴν σύστασιν τῆς Ἀμφικτυονίας (Ἡρόδ. Ζ, 20). Ἰσως δὲ αἱ δύο ἔδραι αὐτῆς ἀποδεικνύουσιν ἐπικατηρίσθη ἐκ δύο κατ' ἀρχὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτων δεσμῶν. Ἦσαν δ' οἱ εἰς αὐτὴν ἐπιπλῶν πόλεων πεμπόμενοι ἀντιπρόσωποι διττοί, οἱ Ἰερομνήμονες καὶ οἱ Πυλαγόραιοι, ἐκεῖνοι, ὡς φαίνεται, οἱ κυρίως ἀποφασίζοντες, οὗτοι δ' οἱ συνηγοροῦντες, καὶ τοὶ ἐπίσης ψῆφον ἔχοντες. Φαίνεται δ' ὅτι αἱ πόλεις ἐπειμπον οὐχὶ ἀνὰ ἓνα, ἀλλὰ καὶ πλείονας ἂν ἤθελον, ἀλλ' ἀνὰ μίαν ψῆφον ὁμοῦ ἔχοντας, πλὴν ἰσως ἐπὶ τῶν Αἰτωλῶν, οἵτινες πιονικῶς ἠέξησαν αὐθαίρετως τὰς ψῆφους των (Ant. hell. Iδ. ἀνωτ.). Πλὴν δὲ τῆς Δελφικῆς, ἐπισημοῦς Ἀμφικτυονία ἦν καὶ ἡ τῆς Καλαυρίας (Πόρου), περὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ποσειδῶνος, περιλαμβάνουσα τὴν Ἐπίδαυρον, τὴν Ἐρμιόνην, τὴν Αἴγιαν, τὰς Ἀθήνας, τὰς Πρασιας, τὴν Ναυπλίαν, καὶ τὸν Μινυαῖον Ὀρχομενὸν (Στράβ. Η, 376) ἄλλα ἦσαν ἐν Ὀρχηστῷ τῆς Βοιωτίας, ἐπίσης περὶ τὸ Ποσειδῶνιον ἢ ἐν Δήλῳ, ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος, περιλαμβάνουσα καὶ τὰς πέριξ Κυκλάδας, εἰς ἣν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπειμπον τὴν δηλίαν θεωρίδα.

Ἀμφικτυῶν, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα Κραναοῦ, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ἐξεθρόνισεν τὸν πενθερὸν του καὶ τὸν διεδέχθη, ἐκβληθεὶς εἶτα καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου. Ἐθεωρεῖτο δ' ὡς ὁ ἰδρυτὴς τῆς Δελφικῆς ἀμφικτυονίας, δι' ὃ καὶ εἶχε ναὸν εἰς Ἀνθίλῃν τῆς Φωκίδος (Ἡρόδ. Ζ, 200).

Ἀμφιλοχία, ἐπαρχία ἡπειρωτικῆ Ἀ τοῦ Ἀμφρακικοῦ κόλπου. Πρωτεύουσα Ἀργὸς Ἀμφιλοχικόν.

Ἀμφίλοχος, υἱὸς Ἀλκμαίων.

Ἀμφίπολις, πόλις μακεδονικὴ εἰς 3 μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, περριρεμένη ἐκατέρωθεν ὑπὸ τοῦ Στρυμόνος, ἔθεν καὶ τὸ ὄνομα. Ἐκαλεῖτο πρὶν Αἰ ἐννεά ὁδοί (Ἡρόδ. Α, 114). Οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι, οἱ Θρᾷκες Ἡδῶνες, ἐπὶ μακρὸν τὴν ὑπερήσπισαν κατὰ τοῦ Ἀρισταγόρου τοῦ Μιληταίου, καὶ κατὰ τῶν Ἀθηναίων, θελόντων νὰ τὴν ἀποικίσωσι (Ἡρόδ. Θ, 75.—Θουκ. Δ, 102). Τῷ δὲ 437 π. Χ. ὁ υἱὸς τοῦ Νικίου Ἀγνίων, κατατροπώσας τοὺς Ἡδῶνας, ὤκισεν τὴν Ἀμφίπολιν, ἀλλ' ἐκ πολιτῶν τῶν πλείστων μὴ Ἀθηναίων, δι' ὃ καὶ οἱ Ἀμφιπολίται μετ' ὀλίγον ἀπέστησαν τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Δ, 103. Ε, 18), καὶ μάτην ὁ Ἰφικράτης ἐξεστράτευσεν κατ' αὐτῶν. Παρεδόθησαν δ' ἔπειτα (358) εἰς Φίλιππον τὸν Μακεδόνα, καὶ παρέμειναν ὑπ' αὐτὸν καὶ τοὺς διαδόχους του. Κατ' ἀρχὰς ἐδημοκρατεῖτο ἡ πόλις, ἐπὶ Βρασιίδου μετέστη εἰς ὀλιγαρχίαν, καὶ εἶτα ὑπερίσχυσε πάλιν ἡ δημοκρατικὴ μερίς. Ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν πρωτεύουσα μέρος τῆς Μακεδονίας. Ἦν δὲ πλουσία διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ διὰ τῶν μεταλλείων τῆς (Θουκ. Α, 108.—Ἡρόδ. Ε, 23.—Liv. XLV, 30).

Ἀμφίς, υἱὸς Ἀμφικράτους, ποιητῆς τῆς νέας κωμῳδίας, ἔγραψεν 26 δράματα, εἰς τὰς ἰδιωτικὰς σχέσεις περιστρεφόμενα, ὧν σώζονται τινα λόγου ἄξια ἀποσπάσματα.

Ἀμφίσσα (ν. Σάλωνα), ἡ μεγίστη τῶν πόλεων τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, ἐν καταφύτῳ κοιλάδι (Ἡρόδ. Η, 32), ΒΔ τῶν Δελφῶν εἰς τριῶν ὥρων ἀπόστασιν (Στράβ. Θ, 427.—Παυσ. I, 38, 4). Ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι αὐτῆς, καταλαβόντες καὶ οἰκήσαντες χωρίον ἐπάραιτον τῶν Κρισσαίων, οἵτινες εἶχον βεβηλώσει τὸν ναὸν, ἐτελώνιζον τοὺς εἰς Δελφούς μεταβαίνοντας, οἱ Ἀμφικτυόνες, προτροπῇ τῶν Ἀθηναίων, ἐκήρυξαν (τῷ 339) τὸν ἱερὸν πλόων κατ' αὐτῶν (Στράβ. Θ, 419, 427). Ἐἶχε δ' ἡ Ἀμφίσσα ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν (Liv.

XXXVII, 6), καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν πόλις αὐτόνομος (Παυσ. I, 38, 4).

Ἀμφιτρέτη, κόρη τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μιᾶς τῶν Νηρηίδων, σύζυγος τοῦ Ποσειδῶνος (Ἡσίοδ. Θεογ. 343. 980). Ἀποφύγουσα τὸν γάμον, ἐκρύβη παρὰ τῷ Ἀτλαντι, παρ' ὃ ὁ Ποσειδῶν πεμψας δελφίνα, τὴν ἀνεῦρεν (Ἀπολλοδ. Α, 2, 2). Παρίσταται δ' ἐν τῇ τέχνῃ περιστοιχισμένη ὑπὸ θαλασσιῶν τεράτων, ἢ καυτικῶν συμβόλων.

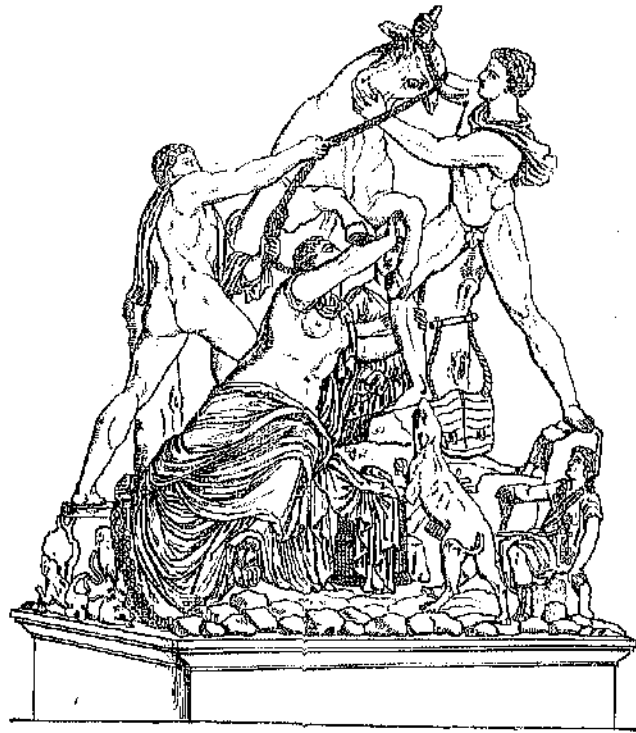
Ἀμφιτροπαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν.

Ἀμφιτρούων, υἱὸς Ἀκταίου, τοῦ βασιλέως τῆς Τίρουθος, ἐφώνευσεν ἀκουσίως τὸν θεῖον τοῦ Ἡλεκτρώνα, βασιλεῖα τῶν Μυκηναίων, εἰς ὃν ἐπὶ τινος ἐκστρατείας κατὰ τοῦ Πτερέλαου καὶ τῶν Ταφίων, εἶχεν ἐμπιστευθῆ προσωρινῶς τὸ βασίλειον καὶ τὴν κόρην τοῦ Ἀλκμήνην. Τότε ἐλθὼν μετὰ τῆς Ἀλκμήνης εἰς Θήβας, ἐζήτησε παρὰ Κρέοντος, τοῦ πρὸς μητρὸς θεοῦ του, νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ κατατροπώσῃ τὸν Πτερέλαον, καὶ ὁ Κρέων τὸ ὑπεσχέθη, ἀπαιτήσας ὁμοῦ παρὰ τοῦ Ἀμφιτρούωνος νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ συλλάβῃ ἀγρίαν τινὰ ἀλώπεκα, ἣτις ἦν ὠκυποδεσάτη, ὅπερ ὁ Ἀμφιτρούων ἔπραξε, ζητήσας καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀθηναίου Κεφάλου τὸν κύνα του ὄντα καὶ αὐτὸν οὐχ ἔττον ἀκύνουον ἀμφότερα δὲ τὰ ζῷα ἀπελίθωσεν ἐπὶ τῆς Θήρας ὁ Ζεὺς. Ὁ Πτερέλαος εἶχε χρυσὴν κόμην, ἣτις τὸν καθίστα ἀθάνατον. Ταύτην τῷ ἀπέκοψεν ἡ θυγάτηρ του, καὶ τότε ὁ Ἀμφιτρούων, κυριεύσας τὴν Τάφον, τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν σύμμαχόν του Κεφάλου. Ἐν Θήβαις δ' ἐνυμφεύθη τὴν Ἀλκμήνην, ἣτις τῷ ἔδωκεν υἱὸν τὸν Ἰφικλῆν, ἔτεκε δ' ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλῆ. Ὁ δ' Ἀμφιτρούων ἔπεσον ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Μινυῶν (Ἡρόδ. Ε, 59.—Ἀπολλ. Β, 4, 10).

Ἀμφίων, 1) καὶ Ζηθός, διδυμοὶ υἱοὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀνεψιάς καὶ γυναικὸς τοῦ Λύκου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Εἰς Ἐλευθεράς γεννηθέντες καὶ ἐτεθέοντες εἰς

τὸν Κιθαιρῶνα, ἀνετράφησαν ὑπὸ ποιμένων· μαθόντες δ' ὅτι ὁ Λύκος εἶχε νυμφευθῆ δευτέραν γυναῖκα τὴν Δίρκην, ἣτις κατακλείσασα ἐδασάνιζε τὴν μητέρα των, ἐπῆλθον ἐν μέσῳ βακχιῆς ἐορτῆς, συνέλαβον αὐτήν καὶ τὴν προσέδεσαν εἰς τὰ κέρατα ἀγρίου ταύρου, ὅστις τὴν ἔσυρε διὰ τῶν βράχων καὶ τὴν ἐφόνευσε· τὸ δὲ σῶμά της ἐρριψαν εἰς πηγήν, ἣτις Δίρκη ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη (Ἀπολλοδ. Γ, 5). Τοῦ μύθου τούτου ὑφίσταται παράστασις ἐν Ῥώμῃ εὐρεθεῖσα, ἐν τῷ Μουσείῳ δὲ τῆς Νεαπόλεως διατηρούμενον, ἐξαισίον σύμπλεγμα, ἔργον Ἀπολλωνίου καὶ Ταυρίσκου (Pl. XXXV, 4, 10), τῆς ἀρρέσεως μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον ἐποχῆς, ὑπὸ τὴν ἐπινομίαν Φαρνέσιος ταῦρος γνωστόν. Μετὰ τοῦτο δὲ κυριεύσαντες οἱ δύο ἀδελφοὶ τὰς Θήβας, περιετείχισαν τὴν κάτω πόλιν, καὶ μετὰ τοσαύτης χάριτος ἔπαιζεν ὁ Ἄμφίων λύραν ἣν ὁ Ἑρμῆς τῷ ἐχάρισεν, ὥστε ὑπὸ τῶν μεγάλων αὐτῆς ἐλκυόμενοι, αὐτομάτως ἐκινούντο οἱ λίθοι καὶ ἐτάττοντο εἰς τὴν τειχοδομίαν. Ἐνυμφεύθη δ' ὁ Ἄμφίων τὴν Νιόβην (ἴδ.) καὶ ἠτύχτην ὅταν ὁ Ἀπόλλων κατατόξευσε τὰ παιδιά του. — 2) Γλυπτῆς, ἐργασθεῖς εἰς Δελφούς (Παυσ. I, 15).

Ἄμφορες, μέγα ἀγγεῖον ἐπίμηκες ἔχον δύο λαβὰς, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα (ἀμφιφορεῖς, οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀναφορεῖς, ὡς τινες εἶπον) (Ἰλ. Ψ, 170. Ὀδ. Κ, 164 κτλ.). Πολλὰ κίς δ' ἀπολήγει κάτω εἰς ὄξυ, ὥστε ἐν ταῖς ὑπογαίαις ἀποθήκαις νὰ δύνηται καὶ νὰ πηγυται εἰς τὴν γῆν, ἢ νὰ προσερίδῃται εἰς τὸν τοῖχον, ὡς πολλοὶ τοιοῦτοι εὐρέθη-

Φαρνέσιος Ταῦρος ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως

σαν καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν Πρωπιῇ. Αἱ λαβαὶ τῶν ἀμφορέων ἔχουσι πολλακίς ἐντετυπωμένον τὸ ὄνομα τοῦ κεραμέως ἢ τοῦ τόπου τῆς κατασκευῆς των. Ἐχρησίμευον εἰς διατήρησιν οἴνου, ἐλαίου, μέλιτος καὶ ἄλλων οἰκιακῶν προμηθειῶν (Ἐν. Ἀνάβ.

Ἐ, 4, 28). Ἐνίοτε δ' ἐτίθεντο εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ κόνις καὶ τὰ ὀστά τῶν νεκρῶν (Ἰλ. Ψ, 81. — Σοφ. Ἀποσπ. 303). Ὁ Ὅμηρος μνημονεῖ καὶ λιθίνων καὶ χρυσῶν ἀμφορέων. Ἦν δ' ὁ ἀμφορεῖς καὶ μέτρον ρευστῶν, περιέχον ἐξ ἑκάστου (Ἠρδ. Α, 51). (ἴδ. Ἀγγεῖα, εἰς σελ. 8).

Ἄμφότερος, 1) ἀδελφοὶ τοῦ Κρατεροῦ, εἰς τῶν ναυάρχων τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἄρρ. Γ, 2, 3). — 2) Τρῶς, φονεῦθες ὑπὸ Πατρόκλου. — 3) ἴδ. Ἀκαρνάν.

Ἄμφρουσός, ποτάμιον τῆς Θεσσαλίας ἐκβάλλον εἰς τὸν Παγασσαῖον κόλπον, ἐνθα ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ ἑννέα ἔτη ἐποίμανε τὰ πρόβατα τοῦ Ἀδμήτου (Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 94).

Ἄμφωτίδες, καλύμματα τῶν ὄτων εἰς τὰ γυμνάσια.

Ἀνάβαθρον, βαθμῆς κλίμακος, καὶ ἡ θέσις τῆς κλίμακος· ἰδίως ἔδρα εἰς ὕψηλόν τελευτημένη ὑπὲρ βαθμίδα.

Ἀναβάτης, εἰς τοὺς ἀγῶνας ὑπῆρχεν εἶδος ἀμαξοδρομίας, καὶ ἦν ὁ ἀγωνιζόμενος, ἔχων καὶ ἡνίοχον συνεπιβάτην, ὅταν ἔφθανεν εἰς τὴν ἐσχάτην τροφὴν τοῦ σταδίου, ἐξέπηδα τοῦ ἄρματος, ἔτρεχε παρ' αὐτὸ καὶ κἀλιν εἰσεπήδα. Οὗτος ἐκ τούτου ὀνομάζεται ἀναβάτης καὶ ἀποβάτης. Τὸ ἀγωνισμα τοῦτο ἦν σύνηθες ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἴσως παρίσταται καὶ ἐπὶ τοῦ ζωφῶρου τοῦ Παρθενῶτος (ἴδ. καὶ Ὀμ. Ὀδ. Ο, 879).

Ἀναβόλαιον, ἀναβολή, ἴδ. Περιβλήμα.

Ἀνάγλυφα, γλυπτικὰ ἔργα (τύποι), ἐπιγραφασμένα ἐπὶ ἐπιπέδου ἐπιφανείας, ἔκτυπα, τὰ μᾶλλον καὶ πρόστυπα τὰ ἠτον προέχοντα· κοιλανὰ γλυφα δὲ τὰ ἐπίπεδα ἐπὶ κοιλωμένης ἐπιφανείας. ἴδ. Πλαστικῆ.

Ἀναγνώστης, ἰδίως παρὰ Ῥωμαίοις δούλος ὅστις ἀνεγίνωσκε τῷ κυρίῳ του ὅταν ἦν εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ εἰς τὸ λουτρὸν, ἢ ἦν ἄσπνος εἰς τὴν κλίνην, τεμάχια ποιητῶν καὶ συγγραφέων (Suet. Oct. LXXVIII. — Νορ. Ati. XIV. — Plin. Ep. III, 5. IX, 36).

Ἀναγώγια, ἐορτὴ ἐπὶ ἀποδημίῃσι, καὶ **καταγώγια** ἐπὶ ἐπιστροφῇ. Τοιαύτη δ' ἐτελεῖτο ἐν Ἑρμῇ τῆς Σικελίας ἐπὶ τῇ ὑποτιθεμένη ἀποδημίῃσι τῆς Ἀφροδίτης, μετὰ πασῶν τῶν ἱερῶν περιστερῶν τῆς εἰς Λιθύην, καὶ τῇ μετ' ἑννέα ἡμέρας ἐπιστροφῇ αὐτῆς,

ὅτε καὶ ἐλέγετο ὅτι πᾶσα ἡ χώρα ἐμύριζε βούτυρον (Αἰλ. Π. I, A, 15. Ζ. I, Δ, 2. — Ἀθῆν. Θ, 394). Ὁμοίᾳ ἐτελεῖτο καὶ ἐν Δήλῳ διὰ τὸν Ἀπόλλωνα.

Ἀναδασμός, ἴδ. Γῆ.

Ἀνάδημα, σύνηθες περιδεμα τῆς κεφαλῆς τῶν νέων καὶ νεανίδων, μὴ ἔχον τὴν ἐπισημότητα τοῦ διαδήματος (Εὐριπ. Ἰππολ. 83).

Ἀναδικία, ἡ ἐκ νέου δίκη μετ' ἀκύρωσιν δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἀναδυομένη, ἴδ. Ἀφροδίτη.

Ἀνάζαρβα ἢ Ἀνάζαρβος, ἐπίσημος πόλις τῆς Κιλικίας, ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, παρὰ τὸν ποταμὸν Πύραμον, ἐκ σεισμῶν παθοῦσα ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ καὶ Ἰουστίνου, πατρὶς τοῦ Διοσκορίδου.

Ἀναθήματα, τὰ τοῖς θεοῖς ἀφιερύμενα παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἀξίας δῶρα, εἴτε ὡς εὐχαριστήρια, εἴτε ὡς ἱκετήρια, εἴτε ἐνίοτε καὶ ὡς ποινὰ, ὡς τὰ ἐπιδαλλόμενα νὰ προσφέρωνται ὑπὸ τῶν παρανομούντων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις. Νέοι καὶ νέαι ἔκειρον καὶ ἀνέθετον τὴν κόμην των τοῖς θεοῖς προστάταις τῆς νεότητος, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ Σπερχεῖῳ (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 141), ὁ Θησεὺς τῷ Ἀπόλλωνι (Πλούτ. Θησ. Ε). Ἐν Μεγάροις αἱ κόραι παρὰ τοῦ γάμου των ἀνέθετον τὴν κόμην των εἰς τὴν Ἰρινόην, ἐν Δήλῳ εἰς τὴν Ἐκαέρην. Πολλάκις τὰ ἀναθήματα ἦσαν τρίποδες, δπλα, ἐνδύματα, ὑφάσματα, προσέτι νομίσματα, εἰκονίδια, κογχύλια, ἢ ἄλλα μικρὰ ἀντικείμενα, ἐξ ὧν πλήρεις ἦσαν πολλοὶ τῶν ναῶν.

Ἀναία, πόλις ἰωνικὴ ἀπέναντι τῆς Σάμου, εἰς ἣν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κατέφυγον οἱ Σάμιοι ὀλιγάρχαι (Θουκ. Γ, 19, 32. Δ, 75. Η, 61). Ὁ Σοφοκλῆς εἰς ἡλικίαν 55 ἐτῶν ἐξελέγη στρατηγὸς «ἐν τῇ πρὸς Ἀναίους πολέμῳ,» δηλ. κατὰ τῶν εἰς Ἀναίαν καταφυγόντων.

Ἀναῖτις (Anahid), θεότης τῶν Περσῶν, Μήδων, Ἀρμενίων, Καππαδοκῶν, ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὴν Πάνδημον Ἀφροδίτην.

Ἀνακαλυπτήρια, ἡ τρίτη ἀπὸ τοῦ γάμου ἡμέρα καθ' ἣν ἡ νύμφη ἐφαίνετο τὸ πρῶτον ἀποκαλυμμένη τὸ πρόσωπον. Ἐν αὐτῇ ἔνομα ἔφερον καὶ τὰ δῶρα ἃ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐλάμβανεν ἡ νύμφη παρὰ τοῦ γαμβροῦ, καὶ ἀμφότεροι παρὰ τῶν συγγενῶν, κερμιζόμενα ἐν πομπῇ. Ἐν Σικελίᾳ καὶ ἀλλοῦ ἐώρταζον τ' ἀνακαλυπτήρια τοῦ γάμου τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης.

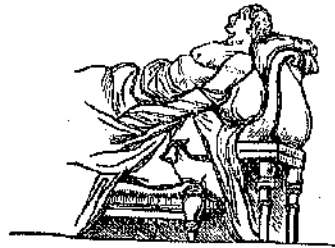
Ἀνακρέων, Τῆρος, ἐκ Τέου τῆς Ἰωνίας, ἐπισημότατος λυρικός ποιητὴς κατὰ τὴν 6ην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα. Ὅτε (545) Ἀρπαγος, ὁ στρατηγὸς τοῦ Κύρου τοῦ προσβυτέρου, ἐκυρίευσεν τὴν Ἰωνίαν, τότε, ἢ μετὰ

τοῦτο, ὁ Ἀνακρέων μετέβη εἰς Σάμον, πρὸς τὸν τύραννον Πολυκράτην, παρ' ᾧ ἔμεινε μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ (522). Τέρον ἤδη ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας, κατὰ πρόκλησιν τοῦ Ἰππάρχου, καὶ παρέμεινε παρὰ τοῖς Πεισιπρατιδαῖς μέχρι τῆς πτώσεως αὐτῶν, καθ' ἣν κατὰ τινὰς ἐπέστρεψεν εἰς Τέον, καὶ ἐκεῖθεν ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας, ἢ κατ' ἄλλους εἶχε μετακίσει ἐκεῖ μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Τέου ἢ ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ἰώνων ὑπὸ τὸν Ἰστιαῖον, καὶ πρὶν ἢ ἐπισκεφθῆ τὸν

Πολυκράτην. Ἀπέθανεν 85έτης εἰς Ἀθήνας ἢ εἰς Τέον. Ἡ ποίησις αὐτοῦ περιλαμβάνει φειδρὰ καὶ πλήρη χάριτος ἐρωτικά καὶ βλαχικά ᾄσματα. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ, κυρίως ἰωνική, ἦν ἀφελής καὶ βέουσα. Ἐκ δὲ τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζομένων ποιημάτων ὀλίγα κρίνονται γνήσια, τὰ δὲ πλεῖστα μᾶλλον μιμήσεις μεταγενέστεραι.

Ἀνακλινητήριον, ἔδρα ἐφ' ἧς κατακλίοντο πρὸς ἀνάπαυσιν.

Ἡ ἀνακλινητήριον. Ἐν τῇ Μουσείῳ τῆς Ῥώμης.

Ἀνάκρισις, ἴδ. δίκη.

Ἀνακτόριον, ἀκρωτήριο ἐν Ἀκαρνανίᾳ, εἰς τὸν Ἀρπρακικὸν κόλπον, μετὰ πόλεως ὁμωνύμου ἰδρυθείσης ὑπὸ Κορινθίων τῷ 630 π. Χ. (Θουκυδ. Α, 55), ἧς δὲ τοὺς κατοίκους μετόπισεν ἔπειτα ὁ Ἀθγυστος εἰς Νικόπολιν.

Ἀνάλημμα, τοῖχος ἐφ' οὗ στηρίζεται αἰκοδομὴ (Διον. Ἀλικ. Γ, 69. Δ, 59. — Διόδ. ΙΖ, 90). Ἐν τοῖς Ῥωμαίοις δὲ χρόνοις τὸ βέθρον τοῦ σικιθηρικῦ ὠρολόγιου, καὶ αὐτὸ τὸ ὠρολόγιον

Ἀνάγκη, εἰς σικιθε ἀργυροῦν (Vitr. ΙΧ, 1, 1).

Ἀνάγκος, ἴδ. Ἰαμβογράφοι.

Ἀναξ, ἐν τοῖς ἀρχαιότατοις χρόνοις ὁ ἑκασταχοῦ γενάρχης τοῦ λαοῦ, ὅστις αὐτὸς ὑπετίθετο ἐκ Διὸς καταγόμενος, καὶ ἐν πολέμοις εἶχε τὴν ὑπερτάτην στρατηγικὴν, ἐν δ' εἰρήνῃ τὴν ὑπερτάτην δικαστικὴν ἀρχήν, ὡς καὶ τὴν ἀνωτάτην τῶν ἱερῶν ἐπιμέλειαν ἐν γένει δ' ἦν ἀπόλυτος βασιλεὺς, διότι εἰ καὶ περὶ αὐτὸν συνεκαλεῖτο πολλὰκις βουλὴ τῶν ἐμπαυροτέρων καὶ ἐπισημοτέρων πολιτῶν, ἢ γῆ-

τόρων ἢ δὲ μεδόντων, παρόντος καὶ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' αὐτὴ οὐδεμίαν εἶχεν ἐξουσίαν, καὶ κυρίως συνεκαλεῖτο ἵνα ἀκούῃ τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἀνακτος, ὃν μόνη περιώριζεν ἢ κοινή γνώμη.

Ἀναξαγόρας, 1) φιλόσοφος ἐκ Κλαζομενῶν τῆς Ἰωνίας, γεννηθεὶς τῷ 500 π. Χ. Ἀποστάς πάντων αὐτοῦ τῶν κτημάτων, ἐπεδόθη εἰς μόνην τὴν σκουδὴν, καὶ μετὰ πολλὰς περιηγήσεις πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας τριακονταετής, κατ' ἄλλους 45 ἐτῶν ἡλικίας, καὶ ἐκεῖ συνεδέθη στενῶς μετὰ τοῦ Περικλέους, καὶ ἐγένετο διδάσκαλος τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Θουκυδίδου.

Ἡ φιλοσοφία ἦν ἐπὶ πρῶτον παρεδέχετο ὡς ἀρχὴν τῶν πάντων τὸν νοῦν. «Ὁ μὲν πάντων ὄντων καὶ ἡρεμούντων τὸν ἄπειρον χρόνον, κίνησιν ἐμποιῆσαι τὸν νοῦν καὶ διακρῖναι» (Ἀριστ. Φυσ. Η, 1). Συνέκειτο δὲ τὸ πᾶν ἐκ μορίων αἰθέρων, ὁμοιομερῶν (ὁμοιομέρειαι), καὶ τὰ πάντα ἦσαν μεμιγμένα, πλὴν τοῦ νοῦς, ὅστις ἦν ἀπλοῦς, ἀμειγρῆς, καθάρης.

Προσέτι δὲ διέκρινε μεταξὺ τῆς θυνάμεως καὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ νοῦς ἐπὶ τῆς ὕλης (Διογ. Λαέρτ.). Καὶ αἱ ἀστρονομικαὶ του δὲ θεωρίαι ἦσαν ὅτι ὁ ἥλιος ἦν μύδρος διάπυρος, ἢ δὲ σαλήνη σῶμα σκοτεινόν, ἔχον ἄρη, κοιλιάδας, κατοίκους. Ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες μετ' ὀλίγον ἐμελλον νὰ ποτίσωσι τὸν Σωκράτην τὸ κώνειον, ἐνεκάλεσαν καὶ τότε τὸν Ἀναξαγόραν ἐπ' ἀσεβείᾳ, καὶ μόνον ἐνεργείᾳ τοῦ Περικλέους ἀπέφυγε τὸν θάνατον, κατὰ τινὰς καταδικασθεὶς εἰς 5 ταλάντων πρόστιμον, καὶ ἔφυγεν, εἴτε ἐκβλήθεις, εἴτε πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ποινῆς, εἰς Λάμψακον, ὅπου ἀπέθανεν τῷ 428, εἰς ἡλικίαν 72 ἐτῶν.

Παρὰ τῶν ἀρχαίων φημιζέται καὶ διὰ τὸ ὕψος αὐτοῦ εἶναι, τὸ περὶ φύσεως σύγγραμμα αὐτοῦ, μὴ περιωθέν. Μετὰ θάνατον δ' αὐτοῦ ἐπανηγουρίζοντο ἐν Λαμψάκῳ τὰ Ἀναξαγόρειαι, καθ' ἃ ἐπετρέπετο κατ' αἰτήσιν του, εἰς τοὺς παῖδας, σχολάζοντας ἐπὶ μίαν ἡμέραν,

νὰ καίωσι δημοσίως (Διογ. Λαέρτ. Ἀναξ. Ι).—2) Γλύπτης τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἐργαστηρίου, ἐργασθεὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ δεκάπηχυν χαλκοῦν Δία, ὃν ἀνέθηκον αἱ ἐν Πλαταιαῖς νικῆσασαι πόλεις, τῷ 475 π. Χ. (Παυσ. Ε, 23. ΣΤ, 40).

Ἀναξανδρίδης, 1) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τοῦ γένους τῶν Αἰγιάδων, υἱὸς τοῦ Λέοντος καὶ πατὴρ τοῦ Λεωνίδου (Ἡρόδ. Ε, 39. Ζ, 204).—2) Ὀμοίως, Προκλείδης, υἱὸς Θεοπόμπου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου (Ἡρόδ. Η, 131).—3) Ἐκ Καμείρου τῆς Ῥόδου, ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας, ζήσας ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ 375 π. Χ. Ἦν δ' ὡς ποιητὴς ἐφευρετικὸς, φειδρὸς, παρατηρητικὸς, καὶ ἔγραψεν 65 κωμωδίας, ἐξ ὧν 30 τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα σώζονται. Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ καὶ διθύραμβοι.

Ἀνάξανδρος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐξ Ἀγιάδων, ἐπὶ τοῦ δευτέρου μεσσηνιακοῦ πολέμου (Ἡρόδ. Ζ, 204).

Ἀναξίβιος, ναύαρχος τῆς Σπάρτης ἐν Βοχαντίᾳ, ὅτε ὁ Ξενοφῶν κατήγαγεν ἐκεῖ τοὺς περισσώθεντας τῶν μυρίων ἐκ τῆς Περσίας (Ξεν. Ἀνάβ. Ε, 1, 4. Ζ, 1, 3, 11). Ναυμαχῆσας δὲ παρὰ τῇ Ῥόδῳ τῷ 388, ἐνίκηθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὃν ἐναυάρχει ὁ Ἰφικράτης (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 32), καὶ ἐφονεύθη.

Ἀναξίλαος ἢ Ἀναξίλαος, 1) Τυρραννος τοῦ Ῥηγίου, μεσσηνιακῆς καταγωγῆς, ἐκυρίευσεν τὴν ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλην, βοηθείᾳ φυγάδων Σαρμίων καὶ Μιλησίων, εἶτα δ' ἀποκίσεως εἰς αὐτὴν Μεσσηνίους, τὴν ἀπεκάλεσε Μεσσηνήν (Ἡρόδ. ΣΤ, 23.—Θουκ. ΣΤ, 5), περὶ τὰ 497—494 π. Χ. Μετὰ θάνατον αὐτοῦ (476), οἱ υἱοὶ του, ἐπιτροπευθέντες ὑπὸ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ δούλου Μιχίου, ἐκασίλευσαν τῷ 467, ἀλλὰ μετὰ 6 ἔτη ἐξώθησαν (Διόδ. ΙΑ, 48. ΕΣΤ, 76).—2) Ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας ἐν Ἀθήναις, ἔγραψε 18 δράματα, καλλιπεῖ μὲν, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ μέτρον καὶ κρίσεως γεγραμμένα, καθ' ὅσον κἂν

πτον. Ἀπὸ δὲ τοῦ ε' ἔτους μέχρι τῆς ἡθῆς παραδίδοτο τὸ παιδίον εἰς παιδαγωγόν, συνήθως δούλον καὶ οὐχὶ ἐξόχως μεμορφωμένον, διότι ἦν μόνον ὁδηγὸς καὶ ἐπιτηρητῆς, καὶ ἔργον εἶχε νὰ συνοδεύῃ τὸ παιδίον, μάλιστα εἰς τὸ διδασκαλεῖον καὶ τὴν παλαίστραν. Ὁ διδάσκαλος (γραμματιστής), τὸ ἐδίδασκε γράμματα, ἦτοι ἀνάγνωσιν κατ' ἄπαιστον προφορὰν, γραφὴν καὶ ἀριθμητικὴν. Ἀλλὰ τὰ σχολεῖα ἦσαν ἰδιωτικά, καὶ οἱ ἐλευθέρως εἰς αὐτὰ παιδεύομενοι ἦσαν οἱ εὐπορώτεροι, οἱ δ' ἄλλοι ταχέως ἐπεδίδοτο εἰς ἐπάγγελμά τι, καὶ ἐνίοτε, εἰ καὶ σπανίως, ἔμενον καὶ παιδία ὅλως ἀπαιδεύτα. Ἦσαν δ' ἐλάχιστα τὰ διδασκτῆρα, καὶ οὐχὶ λίαν εὐπόλητος ἡ θέσις τῶν γραμματοδιδασκάλων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Ἦρχιζε δ' ἡ διδασκαλία λίαν πρῶτ' καὶ διήρκει καὶ μετὰ μεσημβρίαν, ἀλλ' οὐχὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς ἢ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου (Αἰσχ. Τιμρχ. σ. 35). Ἐν ἀνωτέρᾳ τάξει ἀνεγίνωσκον καὶ ἀπεστήθιζον ποιητὰς, πλὴν μύθων καὶ ἠθικῶν τιῶν ποιημάτων πρὸ πάντων τὸν Ὀμήρου, ἐνίοτε ἐξ ἀκοῆς, ὅταν ἐστεροῦντο βιβλίων, ἀλλ' εἰς μεγάλην ἔκτασιν, εἰ καὶ τινες τῶν φιλοσόφων ἤθελον νὰ τὸν ἀποκλείσωσι διὰ τινὰς οὐχὶ λίαν εὐσεβεῖς θεωρίας του περὶ τῶν θεῶν. Ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου δὲ μετέβαινον εἰς ἄλλους ποιητὰς. Περὶ δὲ τὸ ἰγ' ἔτος ἤρχιζεν ἡ διδασκαλία τῆς μουσικῆς, ὡς ἠθικὴν ἐπιτροπὴν ἐξασκούσης, καὶ εὐγενοῦς ἀσχολίας, κ' πρὸς τὸ καλῶς σχολάζειν» (Ἀριστ.). Ἐμάνθανον δὲ κυρίως τὴν κιθάραν καὶ τὴν λύραν, ὀλιγώτερον δὲ τὸν αὐλόν, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ προσάδωσιν εἰς αὐτὸν, καὶ διότι ἐφρόνουν ὅτι ἐτάραττε τὴν τῆς ψυχῆς ἡρεμίαν. Τὰ μαθηματικά ἐδιδάσκοντο ὑπὸ φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ ε' αἰῶνος γενικῶς εἰς τὰ σχολεῖα ἢ δὲ ζωγραφικὴ ἀπὸ τοῦ δ' αἰῶνος. Ἡ γυμναστικὴ ἐδιδάσκειτο ἐπίσης ἀπὸ τῆς ζ' ἑκατονταετηρίδος, καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ἡ ὀρχηστικὴ καὶ τὸ κολυμβῆν. Ἔτα δὲ, διὰ τοὺς ἐφήβους, ἡ ὀπλομακία καὶ

ἡ ἵππασία. Ἐδιδάσκον δ' οἱ παιδοτρίβαι τὴν γυμναστικὴν, τὴν δὲ κοσμιότητα καὶ αἰδῶ ἐπέβλεπον οἱ σωφρονισταί. Ῥητορικὴν, φιλοσοφίαν, πολιτικὴν ἐδίδασκον μετὰ ταῦτα ῥήτορες, σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι, ἀλλὰ συνήθως μόνον εἰς εὐπόρους, διότι ὁ Ἰσοκράτης καὶ ὁ Ἀρίστιππος ἐλάμβανον ἀνά 1000 δρ. διδασκτῆρα, ὁ δὲ Πρωταγόρας 100 μνᾶς (= 10,000 δρ.), καὶ ἀπῆτουν αὐτὰ αὐστηρῶς. Ἡ παρεμπροσθέν ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ἀρχαίων ἠθῶν ἐπέφερε καὶ τὴν ἀνάγκην εὐρύσεως τῶν γνώσεων πρὸς μετοχὴν εἰς τὰ τῆς πολιτείας. Αἱ δὲ γυναῖκες ἀνετρέφοντο κατ' οἶκον, καὶ ὀλίγα παρὰ τῶν μητέρων τῶν μόνων ἐμάνθανον, ἰδίως τὴν σεμνότητα τῶν ἠθῶν καὶ τὰς οἰκιακὰς ἀρετάς. Παικίλας δὲ γνώσεις καὶ ἀνωτέρων παιδείαν ἐπεδίωκον κυρίως αἱ ἐταῖραι. — Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς δὲ τῆς περακτικῆς τῆς Ἑλλάδος ἐπολλαπλασιάσθησαν μὲν καὶ ἠδύνησαν αἱ ἐπιστήμαι, ἀλλ' ἀπώλεσαν ἦν πρὶν εἶχον ἐνότητα καὶ ἄμεσον σκοπιμότητα. Οὕτω μονωθεῖσαι διηρέθησαν εἰς γραμματικὴν, ῥητορικὴν, φιλοσοφίαν ἢ διαλεκτικὴν, ἀριθμητικὴν, μουσικὴν, γεωμετρικὴν καὶ γεωγραφίαν, ἀστρονομίαν, ἀποτελοῦσας πάσας οὕτως δημοῦ τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, καὶ ἐκαλλιέργουντο ἐν συνόλῳ ἢ κατὰ μέρη εἰς τὰ κυριώτερα κέντρα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἦτοι τὰς Ἀθήνας, τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Ῥόδον, τὴν Τασόν. Ἐξηκολούθησε δ' αὐτῶν ἡ ἀνάπτυξις πολὺ ἔτι καὶ μετὰ τὴν ἐντελῆ πολιτικὴν παρακμὴν τῆς Ἑλλάδος, καὶ οἱ νικηταὶ αὐτῆς Ῥωμαῖοι παρ' αὐτῆ ἐμαθήτευσαν, καὶ ὑπ' αὐτῆς ποδηγετούμενοι ἀνέπτυξαν περαιτέρω τὰς ἀνθρωπίνους γνώσεις.

Ἄναυα, πόλις τῆς Φρυγίας, μετὰ τῶν Κελαινῶν καὶ Κολοσσῶν, ἐνθα διήλθε τοῦ Ξέρξου ἡ ἐκστρατεία (Ἡρόδ. Ζ, 30).

Ἄναυμαχίου γράφη, κατὰ τοῦ παρὰ τὸ καθῆκον μὴ παρευρεθέντος εἰς ναυμαχίαν (Ἄνθ. π. μουσ. I, 22).

Ἄνάφη, νῆσος, μία τῶν Σποράδων Ἀττικῆς Θήρας, ὄρεινὴ καὶ ἄκαρπος (Στράβ. I,

484. — Ἀπλδ. Α, 9, 26. — Ἀπλδ. Ῥόδ. Δ, 1709).

Ἀνάφλυτος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐχυρωθεὶς διότι ἦν πλησίον τῶν ἀργυρωμαχίων τοῦ Λαυρίου (Ἡρόδ. Δ, 99). Πατὴρ τοῦ δημαγωγοῦ καὶ ῥήτορος Ἐδδούλου.

Ἀνάχαρος, Σκύθης ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ἐνεκα φιλομαθείας εἰς Ἀθήνας ἐπίδημῆρας ἐπὶ Σόλωνος, καὶ φίλος τοῦ μεγάλου νομοθέτου γενόμενος. Ἐσχολήθη περὶ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ὑπὸ τινῶν κατατάσσεται μετὰ τῶν ἐπιτά σοφῶν. Ἐρρήθη δ' ὅτι ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ θελήσας νὰ εἰσαγάγῃ ἐκεῖ τὰς Ἑλληνικὰς θεότητες, ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ βασιλέως Σαυλίου (Ἡρόδ. Δ, 79. — Πλούτ. Σόλ. Ε. — Cic. Tus. V, 32, 90). Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ ποιήσεις τινὲς καὶ ἐννεὰ ἐπιστολαὶ οὐχὶ γνήσιαι.

Ἀνθάνια, πόλις Μεσσηνιακῆ παρὰ τῷ ποταμῷ Νέδα, ἐδρα τῶν ἀρχαιοτάτων βασιλείων τῆς γενεᾶς τῶν Λελέγων, πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους. Ἐπὶ τοῦ δευτέρου μεσσηνιακοῦ πολέμου, ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐγκαταλειφθεῖσα, ἦν ἐπὶ Ἐπαμεινώνδου ἔτι ἔρημος, ἐπὶ δὲ Τ. Λιθίου μικρὰ πολίχνη (XXXVI, 31), καὶ ἐπὶ Πανσανίου (Δ, 33, 6) μόνον ἐρείπιον. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ Κερνάσιον ἄλσος, ἐν ᾧ ἐλατρεύοντο ὁ Ἀπόλλων, ἡ Δήμητρα, ἡ Κόρη καὶ οἱ Κάβειροι.

Ἀνδοκίδης, ὁ Λεωγόρου, Ἀθηναῖος, γεννηθεὶς τῷ 468 π. Χ., ἢ κατ' ἄλλους, βραδύτερον, εἰς, καὶ ὁ δεῦτερος, τῶν δέκα ῥητόρων, τῆ ἀριστοκρατικῆς μερίδος ἀνήκων, ναυαρχήσας τοῦ στόλου ἐν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν τοὺς Κερκυραίους κατὰ τῶν Κορινθίων (Θουκ. Α, 51). Μετὰ ταῦτα, περιπλακίς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν Ἐρμοκοπιδῶν (Ἰδ. Ἀλκιβιάδης), αὐτὸς μὲν ἐπροσπάθησε νὰ σωθῆ καταγγεῖλας τοὺς ἐνόχους, ἐν οἷς καὶ τὸν πατέρα του καὶ τέσσαρας ἀδελφοὺς του, εὖς ὅμως κατάρθρωσε νὰ σώσῃ ἀλλ' ἐπ' αὐ-

τοῦ ἐξηκολούθησεν ἐπιβαρύνουσα ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐνοχῆς, δι' ἣ καὶ καταδικάσθη εἰς ἀτιμίαν (Πλούτ. Ἀλκ. ΙΙΙ. — Θουκ. ΣΤ, 60) τῷ 414 π. Χ. Ἀπῆλθεν ἐπομένως πρὸς τὸν Ἀρχέλαον ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κύπρον ἐπ' ἐμπορίᾳ, καὶ εἰς Ἀθήνας ἐπέστρεψε μόνον τῷ 410, ἐπὶ τῶν τετρακοσίων ἀλλὰ καὶ τούτους ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Ἡλίδαν, καὶ ἐπανῆλθε μόνον μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἀ' ἐπὶ τῆς γενικῆς ἀμνηστίας (400). Ἀρχίσας δὲ πάλιν νὰ πολιτεύηται, καὶ εἰς τὴν Σπάρτην πρέσβυς πεμφθεὶς (394), ἐπειδὴ ἀπέτυχεν ἐξωρίσθη καὶ αὐτὸς, καὶ φαίνεται ὅτι τότε κα ἀπέθανε. Σώζονται δ' αὐτοῦ τέσσαρες λόγοι ἀφελεῖς καὶ ἀπέριττοι, ὁ κατ' Ἀλκιβιάδου (415), κρινόμενος οὐχὶ γνήσιος ὁ περὶ τῶν μυστηρίων (400) ὁ περὶ τῆς ἐαυτοῦ καθόδου (410), καὶ οὗτος γνησιότητος ἀμφιβαλλομένης ὁ περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης, σχετικῶς πρὸς τὰ τῆς πρεσβείας αὐτοῦ (392), καὶ οὗτος ἀμφιβαλλόμενος.

Ἀνδραίων, 1) πατὴρ τοῦ Θάνατος, ἀρχηγὸς τῶν Αἰτωλῶν κατὰ Τροίας (Ἰλ. Β, 638). Ἐβασίλευσε δ' ἐν Καλυδόνι, λαθῶν τὸν Ὀρβύον παρὰ τοῦ πανθεοῦ του Οἰνέως. — 2) Υἱὸς Ὀξύλου, ἀνὴρ τῆς Δρυόπης (Ου. Μετ. ΙΧ, 363).

Ἀνδρεῖα, τὰ ἐν Κρήτῃ συστάσια (Ἰδ.) τῶν ἀνδρῶν οἱ δὲ νεανίαι συνήρχοντο εἰς ἀγέλας (Ἰδ.). Ἐπεκράτει δ' εἰς αὐτὰ ἐγγράτεια, καὶ ἀπηγγέλλοντο ἔπαινοι τῶν προγόνων καὶ προτροπαὶ εἰς χρῆσιν ἔθου. Πᾶσα πόλις εἶχεν ὠρισμένον δι' αὐτὰ χρόνον, καὶ διὰ τοὺς ξένους παρετίθεντο ἰδιαιτέραι ξενικαὶ τράπεζαι, καθὼς καὶ κοιμητήρια τοῖς ἐδίδοντο (Ἀθην. Δ, 22).

Ἀνδρεῖας, ἰδ. Γλυπτικὴ.

Ἀνδρίσκος, πενιχρῶς καταγωγῆς, παραστάς ψευδῶς ὡς υἱὸς τοῦ Περσέως, τελευταίου υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐξήγηρε τοὺς Μακεδόνας κατὰ τῶν Ῥωμαίων (149 π. Χ.), καὶ τὸ ὄνομα Φιλίππου

ἀναλαβών, ἐβασίλευσεν ἐπὶ ἔτος ὀλίγηρον αὐστηρῶς, ἀλλὰ καὶ σκληρῶς, μέχρις οὗ, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Καικιλίου Μετέλλου, ἐφυγεν εἰς τὴν Θράκην, καὶ παρεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ἡγεμόνος εἰς τὸν Μέτελλον, ἀπαγαγόντα αὐτὸν εἰς τὸν ἴδιον θράκιον (Vell. Pat. I, 12. Flor. II, 14. — Amm. Marc. XIV, 11, 31).

Ἀνδρόγεως, υἱὸς τοῦ Μίνως, βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ τῆς Πασιφάης, ἐνίκησεν ἐν Ἀθήναις πάντας τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀριστουστάτων Παναθηναίων, δι' ὃ Ἀίγαὺς τὸν ἐθανάτωσεν ἐκ ζηλοτυπίας. Ἐνδικούμενος δ' αὐτὸν, ἐπολέμησεν ὁ Μίνως τοὺς Ἀθηναίους, καὶ νικήσας αὐτοὺς, τοῖς ἐπέβαλε φόρον, νὰ πέμπωσι κατ' ἔτος εἰς Κρήτην ἑπτὰ πᾶιδας καὶ ἑπτὰ κοράσια τῶν ἀρίστων οἰκογενειῶν ἵνα καταβροχθίζωνται ὑπὸ τοῦ τέρατος, τοῦ Μίνωταύρου. Ἀπήλλαξε δὲ τὴν πατριδα τοῦ φρικτοῦ τούτου φάρου ὁ Θησεύς (ιδ.). Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Μίνως, ἐώρταζον ἐν τῷ Κεραμειῷ ἑτήσιαν τελετὴν, τὰ ἀνδρογεῶνια, ἢ τὸν ἐπ' Εὐρυγύη ἀγῶνα, διότι καὶ Εὐρυγύης ἐλέγετο ὁ Ἀνδρόγεως (Ἀπολλ. Γ, 1, 2. IE, 4. — Διοδ. Δ, 60. — Ον. Μετ. VII, 456. VIII, 159).

Ἀνδροκλείδας, Θηβαῖος, ὑπὸ τοῦ Πισαφέρνου δωροδοκηθεὶς, καὶ τὰς Θήβας εἰς πόλεμον ἐξεγείρας κατὰ τῆς Σπάρτης (395 π. X.), ἀναγκασθεὶς ἐκ τούτου νὰ μετακαλέσῃ τὸν Ἀγησίλαον ἐκ τῆς Ἀσίας (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 5, 1. E, 2, 31. — Πλούτ. Λυσ. KZ).

Ἀνδροκλῆς, Ἀθηναῖος, ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, μεθ' οὗ τὴν πτώσιν ἀνέλαβε τὴν τοῦ δήμου διεύθυνσιν, ἀλλ' ἔπειτα ἀνετράπη αὐδὺς ὑπὸ τῶν ὀλιγαρχικῶν (Θουκ. Η, 65. — Ἀριστ. Σφ. 1187. — Ἀνδοκ. Α, 28. — Πλούτ. Ἀλκ. ΙΘ).

Ἀνδροκλος, δούλος Ῥωμαίου ἀνθυπάτου ἐν Ἀφρικῇ. Φυγὼν εἰς τὴν ἔρημον ἐνέτυχε λέοντα ὅστις ἐχώλαιεν, ἔχων ἀκάνθαν εἰς τὸν πῶδα. Ἐξαγαγὼν δ' αὐτήν, ἡ-

γαπήθη καὶ ἐτράφη ὑπὸ τοῦ λέοντος. Ἐγκαταλείψας δ' ἔπειτα αὐτοῦ τὸ σπῆλαιον, καὶ συληφθεὶς ὑπὸ τοῦ δεσπότητος του, καταδικάσθη εἰς θηριομαχίαν. Μετ' ἐκπλήξεως δ' ἰδόντες οἱ θεαταὶ ὅτι ὁ κατ' αὐτοῦ ἐξορμήσας λέων οὐ μόνον δὲν τὸν ἐσπάραξεν, ἀλλὰ καὶ περιχαρῶς τῷ ἔλειχε τοὺς πῶδας, ἔμαθον παρ' αὐτοῦ ὅτι κατὰ τύχην οὗτος ἦν ὁ λέων ὃν εἶχεν ἀπαντήσῃ ἐν τῇ ἐρήμῳ. Τότε τῷ ἐχαρίσθη ἡ ἐλευθερία καὶ ἡμοῦ καὶ ὁ λέων, ὅστις οὕτως ἐκ δευτέρου τὸν ἔτρεφεν (Αἴλιαν. Π. I, Ζ, 48. — Σεν. Βονφ. II, 19, 1. — Λ. Gall. V, 14, 10).

Ἀνδροληψία. Ὁ ταύτην ἀφορῶν νόμος διετηρήθη ἐν Δημοσθένει (κ. Ἀριστοκρ. σ. 647), ἔχων οὕτως Ἐάν τις βιαίῳ θανάτῳ ἀποθάνῃ, ὑπὲρ τούτου τοῖς προσήκουσιν εἶναι τὰς ἀνδροληψίας, ἕως ἂν ἡ δίκαιος τοῦ φόνου ὑπέχωσιν ἢ τοὺς ἀποκτείναντας ἐκδῶσι. Τὴν δὲ ἀνδροληψίαν εἶναι μέχρι τριῶν, πλέον δὲ μὴ. Ἐννοεῖ δ' ὁ νόμος ὅτι, ἂν Ἀθηναῖος ἤθελε φονεῦσθαι εἰς ξένην πόλιν, ἀρνούμενην ἢ νὰ τιμωρήσῃ ἢ νὰ παραδώσῃ τοὺς φονεῖς, οἱ οἰκεῖοι τοῦ φονευθέντος ἐδικαιοῦντο νὰ συλλάβωσι πολίτας τῆς πόλεως ἐκεῖνης, ἀλλ' οὐχὶ πλείονας τῶν τριῶν, καὶ νὰ τοὺς εἰσαγάγωσιν εἰς δίκην διὰ τῆς γραφῆς ἀνδροληψίου, ἐφ' ἧς ἠγνοεῖτο τίς ἐπεβάλλετο εἰς τοὺς συλληφθέντας ποινή. Φαίνεται δ' ὅτι ἐδημῆετο εἴ τι εἶχον ὅτε συνελήφθησαν (Δημοθ. π. στεφ. τριηρ. σ. 1232). Ἄν δ' ἀδίκως συνελήφθησαν, ἠθύνετο βεβαίως ὁ συλλαβών.

Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ Ἡετίωνος, βασιλέως τῆς ἐν Κιλικίᾳ Ὑποπλακίας Θήβης (Il. Ζ, 395), μεγαλόφρων, εὐγενῆς καὶ πιστῆ σύζυγος τοῦ Ἑκτορος (Αὐτ. 414. X, 460). Κατὰ Βιργίλιον δὲ (Ae, III, 294) μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἀπήγαγεν αὐτὴν Νεοπτόλεμος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, εἰς Φθίαν ἢ εἰς Ἠπειρὸν, καὶ ἔσχε τρεῖς υἱοὺς ἐξ αὐτῆς. Κατέλιπε δὲ μετέπειτα αὐτὴν εἰς

Ἐλενον, τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου, ᾧ περιήλθε μέρος τῆς Ἠπειροῦ. Ἀπέθανε δ' ἐν Ἀσίᾳ, ἐνθα παρηκολούθησε Πέργαμον, τὸν τρίτον τῶν ἐκ Νεοπτολέμου υἱῶν τῆς.

Ἀνδρομέδα, θυγάτηρ Κηφείως, τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν. Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτῆς Κασσιόπεια ἐκαυχῆθη ὅτι ἦν ὠραιότερα τῶν Νηρηίδων, ὁ Ποσειδῶν πρὸς τιμωρίαν ἔπεμψε θαλάσσιον τέρας δροῦν τὴν χῶ-

ραν, καὶ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπ' αὐτοῦ ἐδέησε νὰ ἐκτεθῇ εἰς βορᾶν αὐτοῦ ἡ Ἀνδρομέδα, εἰς σκόπελον προσδεθεῖσα ἔσωσε δ' αὐτὴν ἐπιπλοῶν ὁ Περσεύς (ιδ.), δι' ὃ καὶ ὁ πατήρ τῆς τὴν ἔδωκεν αὐτῇ εἰς γάμον, εἰ καὶ εἶχεν ὑποσχεθῆ αὐτὴν εἰς τὸν ἀδελφόν του Φινέα. Ἐκ τούτου προσέκυψεν ἔρις μεταξὺ αὐτῶν, κατ' ἣν ὁ Περσεύς ἀπελθὼσα τὸν Φινέα, δείξας αὐτῷ τῆς Γοργόνας τὴν κεφαλὴν (Ἀπολλ. Β, 4, 5. — Ον. Μετ. IV, 670, V). Τὴν δὲ Ἀνδρομέδα κατατάξεν ἡ Ἀθηναῖα μεταξὺ τῶν ἀστέρων.

Ἀνδρόνικος, 1) Ῥόδιος, περιπατητικὸς, ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Δυγούστου. Ἐγραψε περὶ Ἀριστοτέλους (A. Gell. X, 5), καὶ ἐταχτοποίησεν αὐτοῦ καὶ τοῦ Θεοφράστου τὰ συγγράμματα. Τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα δ' αὐτοῦ διατηρούμενα συγγράμματα φαίνονται ὄντα μεταγενέστερα. — 2) Λίβιος Ἀνδρόνικος, ἐπὶ Ῥωμαίων, γράψας τραγῳδίαν Ἀντιόπην, μὴ σωζομένην. — 3) Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερον καὶ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἐν Βυζαντίῳ.

Ἀνδρος, ἡ βορειότερα τῶν Κυκλάδων, 1 1/2 μίλιον ἀπέχουσα τοῦ νοτίου ἀκρω-

τηρίου τῆς Εὐβοίας. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς ἐστὶ περίπου 6 τετραγ. μιλίων ἢν δὲ ἱερά τῇ Διονύσῳ. Περὶ τὰ 650 π. X. ἐξέπεμψεν αὐτὴ ἀποικίας εἰς Ἀκάνθον, Στάγειρα κτλ. (Θουκ. Δ, 84. 88). Ἔῤιχε καὶ πόλιν ὀμώνυμον, 2 1/2 ὄραις ἀπέχουσα τοῦ εὐρυχωροτάτου λιμένος Γαυρίου. Ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀναγκασθεῖσα νὰ συνταχθῇ τοῖς Πέρσαις, ἐκυριεύθη εἴτα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες καὶ τὴν ἐπίεσαν. Μετὰ ταῦτα δ' ὑπέκυψεν εἰς τοὺς Μακεδόνας, εἰς τὸν Ἀτταλον (Liv. XXXI, 45), καὶ μετὰ τοῦ Περγᾶμου εἰς τὴν Ῥώμην.

Ἀνδρσοθένης, 1) υἱὸς Καλλιστράτου, Θάσιος ἢ Ἀμφιπολίτης, παρακολουθήσας τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ συγγράψας αὐτῆς Ἰνδικῆς παράπλου, οὐ ἀποσπάσματα σώζονται (Ἀρρ. Ζ, 20). — 2) Γλύπτης Ἀθηναῖος, ἐργασθεὶς εἰς τοὺς αἰετοὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ (Παυσ. I, 19).

Ἀνδρουτίων, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀνδραῖνος, μαθητῆς τοῦ Ἰσοκράτους. Κατ' αὐτοῦ, ὡς παρὰ τὸν νόμον φόρους εἰσπράξαντες, ἔγραψαν γραφὴν παρανόμων ὁ Εὐκτῆμων καὶ ὁ Διδώωρος. Διὰ τούτου δὲ ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης λόγον ἐπι σωζόμενον, ὡς τὸν ἕτερον κατὰ Τιμοκράτους, συντρόφου τοῦ Ἀνδρουτίωνος, διὰ κατάσχεσιν αἰγυπτιακοῦ τινοῦ ἐμπορικοῦ πλοίου. Ἀπελθὼν δ' ὁ Ἀνδρουτίων εἰς Μέγαρα, ἔγραψεν, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀτθίς, ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς Ὀλ. 108 (345 π. X.), ἧς τεμάρχη σώζονται.

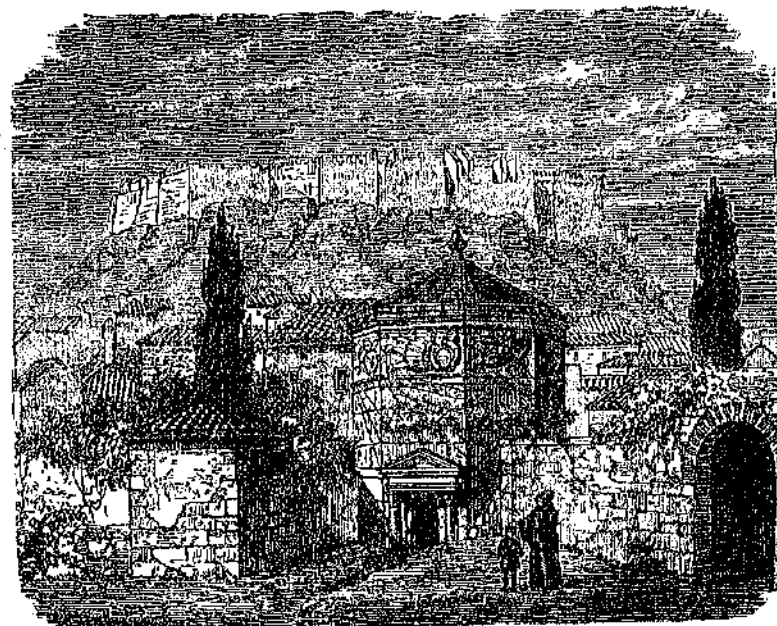
Ἀνεμοί. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἱ πνέοντες ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐλέγοντο ἀπόγειοι, στρεφόμενοι δ' ἀπὸ μιᾶς διευθύνσεως εἰς τὴν ἐναντίαν, τροπαῖοι. Οἱ βλατοὶ ἦσαν χειμῶνες καὶ θύελλαι· οἱ ἐν πυκνῶν νεφῶν κατερρχόμενοι, ὡς ἐκνεφαίαι, ἦσαν ἢ καταιγίαι, ὁ σκηπτὸς (Σοφ. Ἀντγ. 418), ἢ λαίλαψ, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἐξορμῶν στρόβιλος, τυφῶν ἢ τυφῶς, ὁ σίφων, ὡς συμπαράσφει καὶ τὰ ὕδατα εἰς τὸ ὕψος, ὁ πρηστήρ (Ἀριστ. Λυσ. 974). Οἱ

καθ' ὠρισμένους χρόνους συνήθως πνέοντες, ἰδίως ἐν Ἑλλάδι· οἱ Νδυτικοὶ ἐπὶ τῶν κυνικῶν καυμάτων, ἦσαν οἱ ἐτησίαι, καὶ πρὸ βρομοὶ ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ 8 ἡμέρας πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Σειρίου. Ὡς δὲ πρὸς τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ἀφ' ὧν ἔπνεον, οἱ τέσσαρες γενικώτατοι λεγόμενοι ἦσαν ὁ νότος, ὁ ὕψος, ὁ βροχὴν φέρων, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ θερού πνέων, καὶ ὡς τῇ ὑγείᾳ ἐπιβλαβῆς θεωρούμενος, δι' ὃ καὶ χειμέριος ἐνίστατο ἐπιλέγεται (Ἡρδ. Β, 25. — Ὀμ. Ἰλ. Γ, 10. — Σοφ. Ἀντ. 335) ὁ βορέας ἢ βορρᾶς, καὶ ἀπαρχτίας καλούμενος, ψυχρὸς, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ὑγεινὸς καὶ φαιδρὸς, διὰ τὴν Ἀφρικὴν ὅμως φέρων σύννεφα καὶ βροχὴν (Ὀμηρ. Ἰλ. Ξ, 395. Ψ, 692. Ὀδ. Ε, 296). Παρὰ μεταγενεστέρους βορέας ἐλέγεται ὁ βορειανατολικὸς ἄνεμος Ζέφυρος, ὁ δυτικὸς ἄνεμος, πνέων κυρίως τὸ ἔαρ καὶ κατὰ τὰς θερινὰς τροπὰς, ἄνεμος κυρίως γλυκὺς, ἀλλ' εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας ἐνίστατο τρικυμιώδης καὶ βροχερός (Ὀμηρ. Ὀδ. Ε, 295. Μ, 28. Ξ, 458) — Ἐὐρος, ὁ ἀνατολικὸς ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα ἐδόθη εἰς τὸν νοτιανατολικόν, Εὐρόνοτον (Ἡρδ. Δ, 99. Ζ, 36), καὶ εἰς τὸν ἀνατολικόν ἐδόθη τὸ ὄνομα Ἀπηλιώτου. Πνέει δὲ κυρίως ἐπὶ τῆς χειμερινῆς ἡμερίας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξηρὸς. Τούτους μόνον τοὺς τέσσαρας ἀνέμους γνωρίζουσιν ὁ Ὀμηρὸς καὶ ὁ Ἡσίοδος (Ἰλ. Β, 145. Ι, 5. Ψ, 195. Ὀδυσ. Ε, 295) καλεῖ δ' ὁ Ἡσίοδος τὸν ἀνατολικὸν ἄνεμον Ἀργέστην (Θεογ. 379), τὸν λαμπρὸν. Ἀλλὰ πρὸ τοῦ Ἡροδότου ἦσαν ἤδη μεταξύ τῶν 4 καὶ ἄλλοι 4 ἄνεμοι παρεντεθειμένοι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένοντο καὶ 12 καὶ 24 διαιρέσεις δεκταί. Οἱ παρεντεθειντοὶ δὲ 4 ἄνεμοι ἦσαν ὁ Εὐρος, νοτιανατολικὸς, ἀφ' ὅτου ὁ ἀνατολικὸς ὠνομάσθη ἀπηλιώτης· ὁ Καικίας, βορειανατολικὸς, συνεχῶς πνέων ἐν Ἑλλάδι· ὁ Λίψ, νοτιοδυτικὸς, ὡς πνέων ἐν Λιβύᾳ· ὁ Σκίρων, Ἀργέστης ἢ καὶ Ὀλυμπίας κα-

λούμενος, βορειοδυτικὸς, δροσερὸς καὶ ξηρὸς. "Ὅτε δ' ἠΰξησαν τοὺς 8 ἀνέμους εἰς 12, εἰς ἐκάστην ὀρθὴν γωνίαν τῶν γενικωτάτων παρεντέθειτον ἀνά δύο· οὕτως ἦν ὁ Μέσης ὁ ἀνατολικοδόρειος, μεταξύ Καικίου καὶ Βορέου· ὁ Θρασκίας, ὁ δυτικοδόρειος, μεταξύ Σκίρωνος καὶ Βορέου· ὁ Φοινικίας ὁ νοτιανατολικὸς, μεταξύ νότου καὶ εὐρου· ὁ Λιθόνοτος ἢ Λιθοφοίνιξ, ὁ δυτικονότιος, μεταξύ νότου καὶ λιθός. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ὀρίων διηρέθη εἰς 12 σημεῖα ἴσα, μετετέθησαν καὶ οἱ παρεμβληθέντες ἄνεμοι οὕτως, ὡστε ὁ Σκίρων ἀπέβη ὁ δυτικοδόρειος, ὁ Καικίας ὁ βορειανατολικὸς, ὁ Εὐρος ὁ νοτιανατολικὸς, καὶ ὁ Λίψ ὁ νοτιοδυτικὸς. — Διάφοροι θεωροῦσι ἐπεκράτουσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις φιλοσόφοις περὶ τῆς αἰτίας τῶν ἀνέμων· οἱ μὲν ἐξελάμβανον αὐτοὺς προερχομένους ἐκ τῆς ἐπεπεργείας τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας, οἱ δὲ δι' ἀραιώσεως καὶ διαλύσεως τῆς ἀτμοσφαιρας, ἄλλοι δι' ἀντιδράσεως τῶν γαιωδῶν καὶ πυρωδῶν ὑδάτων, καὶ ἄλλοι δι' ἔλξεως καὶ ὤσεως τῶν ἀτόμων, διὰ τῆς ἀδικλείπτου κινήσεως τοῦ παντός, κτλ. Ἐν τῇ μύθῳ δὲ ἦσαν οἱ ἄνεμοι θεότητες, ὡς ἐν Ὀμήρῳ (Ἰλ. Ψ, 194), ἔνθα ὁ Ἀχιλλεὺς σπένδει καὶ εὐχεται πρὸς αὐτοὺς καὶ θυσίας καλὰς τοῖς ὑπόσχηται. Φέρει δὲ τὰς δεήσεις αὐτοῦ ἡ Ἴρις πρὸς τοὺς ἀνέμους παρὰ τῷ Ζεφύρῳ ἐν Θράκῃ ἐστιωμένους. Περὶ τοῦ προεξάρχοντος αὐτῶν ἴδ. Ἀΐολος. Καθ' Ἡσίοδον δὲ (Θεογ. 309. 378. 869), εἰσὶν οἱ ἀγαθοὶ ἄνεμοι υἱοὶ τῆς Ἡούς καὶ τοῦ Ἀστραίου, καθ' ὃ πνέοντες συνήθως ὅτε δύνουσιν οἱ ἀστέρες, οἱ δὲ κακοὶ ἦσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Τυφώεως, ὅστις καὶ αὐτὸς ὡς ἄνεμος θυελλώδης θεωρεῖτο. Ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος προσεφέρετο εἰς τοὺς ἀνέμους λατρεία. Παρὰ τῇ Σικωῶν ἴστατο βωμὸς, εἰς ἐν ἅπασι τοῦ ἔτους προσήγετο θυσία διὰ νυκτός. Ἐν Δελφοῖς ἐτελοῦντο αὐτοῖς θυσίαι ἐν τῷ ἱερῷ τεμένει τῆς Θυσίας (θυελλώδους) (Ἡρδ. Ζ, 178). Ἐν Ἀθήναις Ἀνδρόνικος ὁ ἐκ Κυρ-

ρήστης ἤγειρε παρὰ τῇ ἀγορᾷ τὸν εἰσέτι ὑφιστάμενον ὀκταγώνιον πύργον, ὅστις ἦν ἡλιακὸν καὶ ὑδραυλικὸν ὠρολόγιον, καὶ συγχρόνως ἀνεμοδείκτης, ἔχων ἐπὶ τῆς ζωφύρου ἐπιγεγλυμμένους τοὺς ὀκτὼ κυριωτέρους ἀνέμους ἐν προσωποποιήσει, μετὰ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς χρυσοῦν δελφῖνα στρεφόμενον καὶ δακνύοντα πόθεν ὁ ἄνεμος ἔπνεεν. Ὁ Βορέας ἐτιμᾶτο ἐν Μεγαλοπόλει, καὶ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ξέρξου εἶχε βωμὸν ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ἰλισσῷ, ὅθεν

τερος ἄνεμος ἐν Ἀθήναις ἐστὶν ὁ βορρᾶς· Καὶ ὁ Ζέφυρος εἶχε βωμὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Ἐλευσίνα ἱερᾶς ὁδοῦ. Κατὰ τοῦ Ὀβιδίου διαφανὴ μεταφορὰν (Fast. V, 197) ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἦν ἡ Χλωρίς, καὶ ὁ υἱὸς του ἐκαλεῖτο Καρπός. Οἱ λίαν ταχύποδες ἵπποι ἦσαν ἐν Ὀμήρῳ (Ἰλ. Υ, 229. Π, 150) υἱοὶ τοῦ Βορρᾶ ἢ τοῦ Ζεφύρου. — Καὶ ἐν Σκῦθαι καὶ οἱ Πέρσαι ἐλάτρευον τοὺς ἀνέμους (Ἡρδ. Α, 131), ἐπὶ δὲ μᾶλλον οἱ Ῥωμαῖοι, θύοντες αὐτοῖς μέλανας κρούς. Οἱ

ἐπιστεύετο ὅτι εἶχεν ἀρπάσει Ὀρείθυιαν, τὴν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθίδος, καὶ μεταγαγὼν αὐτὴν εἰς τῆς Θράκης, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ζήτην, τὸν Κάλειν καὶ Κλεοπάτραν, τὴν γυναῖκα τοῦ Φινέως (Σοφ. Ἀντ. 981). "Ὅτε δ' ἤρχετο ὁ Ξέρξης, διαταχθέντες οἱ Ἀθηναῖοι παρὰ τοῦ χρημοῦ νὰ ἐπιταλασθῶσι τὸν γαμβρὸν αὐτῶν, ἔθυσαν εἰς τὸν Βορέαν, καὶ ὅτε πνεύσας αὐτὸς βιαίως, κατεπόντωσε παρὰ τὸ θεσσαλικὸν ἀπρωτήριον Σηπτιαν τὰ βαρβαρικά πλοῖα, τότε ἤγειραν αὐτῷ τὸν βωμὸν (Ἡρδ. Ζ, 189). Ἄλλως τε καὶ ὁ ἐπαισθητό-

ἄνεμοι παριστάντο ὑπὸ τῆς τέχνης περρωτοῖ, ἐνίστατο πεφουσημένως ἔχοντες τὰς παρειαί. Ὡς ὁ ὠραιότατος πάντων παρίστατο ὁ Ζέφυρος.

Ἄνθεα, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης (Ἡσυχ.) καὶ τῆς Ἥρας (Πaus. Β, 22, 1).

Ἄνθεμιος, Ῥαλλιανός, ἀρχιτέκτων ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, τῷ 532 μ. Χ., μετὰ Ἰσιδώρου τοῦ Μιλησίου καὶ Ἰγνατίου, ἀνοικοδομήσας τὴν Ἀρ. Σοφίαν διὰ 10,000 ἐργατῶν καὶ 30 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Ἄνθεμοῦς, ἀρχαία πόλις ἐν τῇ Χαλ-

κιδική τῆς Μακεδονίας, οὐ μακρὰν τοῦ Θεομαίκοῦ κέλπου, παραχωρηθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῖς Ὀλυθίοις (Θουκ. Β, 99. — Δημοσθ. Φιλ. Β, 20).

Ἀνθεμουσία, χώρα καὶ πόλις ἐν Μεσοποταμίᾳ, παρὰ τῇ Ἐδέσῃ, γνωστὴ κυρίως ἐπὶ Ῥωμαίων (Στράβ. ΙΣΤ, 747).

Ἀνθερμος ἢ **Ἀρχερμος**, Χῖος γλύπτης, υἱὸς Μικκιάδου καὶ ἔγγονος Μάλαντος, γλυπτῶν καὶ αὐτῶν, ζῶν περὶ τὸ 537 π. Χ., πρῶτος παρέστησε τὴν Νίκην ὑπόπτερον (Pl. XXXVI, 5. — Σχλ. Ἀρσφ. Ὀρν. 473).

Ἀνθεστήρια, ἴδ. Διονύσια καὶ Διόνυσος.

Ἀνθεστηριῶν, ἴδ. ἔτος.

Ἀνθεσφόρια, εορτὴ τοῦ ἔαρος, ἐν Σικελίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, εἰς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, καὶ ἦν αἱ νέαι συνέλεγον τὰ νέα ἄνθη (Στράβ. ΣΤ, 256. — Πολυδ. Α, 37).

Ἀνθηδών, 1) πόλις εἰς τὴν βορειο-τέραν ἀκτὴν τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ Μεσσαπίου ὄρους (Ὀρ. Ἰλ. Β, 508), εἶχε καλὸν λιμένα, καὶ ἦν ἐπώνυμος Ἀνθηδόνοιο, τοῦ πατρὸς τοῦ Γλαύκου, ὅστις ἐκεῖ ὡς θαλάσσιος θεὸς ἐλατρεύετο (Ὀν. Μετ. VII, 232. XIII, 905). Οἱ κάτοικοι ἦσαν κυρίως ἀλιεῖς, σπόγγους, καὶ πορφύρας κογχύλιας ἀλιεύοντες, καὶ περὶ τὴν ναυτιλίαν ἀσχολούμενοι ἐβαρῶντο δ' ὡς ἄνθρωποι ἰδιοτελεῖς (Παυσ. Θ, 22, 5). — 2) Πόλις παράλιος ἐν Ἰουδαίᾳ.

Ἀνθήλη, χωρίον κατὰ τὰς Θερμοπύλας, ἔχον κἀν τῆς Δήμητρος, ἐνθα ἀνὰ πῶν φθινόπωρον συνήθως συνήρχοντο οἱ τῶν Δελφῶν Ἀμφικτύονες (Ἡρόδ. Ζ, 176. 200. — Ἰδ. Θερμοπύλαι).

Ἀνθολογία, συλλογὴ μικρῶν ποιημάτων, ἰδίως ἐπιγραμμάτων. Τὴν ἀρχαιότεραν συνέταξεν ὁ ἐκ Γαδάρων τῆς Παλαιστίνης ποιητῆς Μελέαγρος περὶ τὰ 60 π. Χ. καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Στέφανον· περιεῖχε δὲ καὶ αὐτοῦ καὶ 46 ἄλλων συγγραμμάτων καὶ ἀρχαιότερων ποιήματα, οἷον τοῦ Ἀρχιλόχου,

τοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφούς, τοῦ Ἀνακρέοντος, τοῦ Σιμωνίδου, κ. α. Ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης δὲ Φίλιππος, πιθανῶς ἐπὶ Τραϊανῶν, προσέθηκεν ἐτι ἐλλογὴν ἐπιγραμμάτων ἐκ 13 ποιητῶν, ἐκ τῶν γραψάντων μετὰ τὸν Μελέαγρον. Ἄλλως μετὰ ταῦτα ὁμοίως Ἀνθολογίας συνέλεξεν ὁ ἐξ Ἡρακλείας Διογενιανὸς καὶ ὁ Στράτων ἐκ Σάρδεων ἐπὶ Ἀδριανοῦ, καὶ ὁ ἐκ Μυρίνης τῆς Μυσίας Ἀγαθίας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. Ἄλλα πᾶσαι αὗται αἱ συλλογαὶ ἀπωλέσθησαν· ἐξ αὐτῶν δ' ἀρυσθεὶς συνέταξε νέαν ἐκτεταμένην κατὰ τὸν 10ον αἰῶνα μ. Χ. ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ὁ Κωνσταντῖνος Κεφαλαῖος. Διέταξε δ' αὐτὴν οὐχὶ ἀλφαριθμητικῶς, ὡς ὁ Μελέαγρος καὶ ὁ Φίλιππος, ἀλλὰ κατ' ἄλφην, εἰς 16 βιβλία, προσθεὶς εἰς τὰ ἀρχαῖα ἐπιγράμματα καὶ πολλὰ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων. Ἐξ αὐτῆς δὲ, κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ὁ Μάξιμος Πλανούδης ἠνθολόγησεν 7 βιβλία, ἃ ἐπὶ τῆς μεταβάσεως τῶν λογίων Ἑλλήνων εἰς Ἰταλίαν ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἰωάννης Λάσκαρης ἐξέδωκεν ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1494, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀνθολογία διαφόρων ἐπιγραμμάτων, εἰς ἣν μετὰ ταῦτα ὁ Hugo Grotius προσέθηκεν ἀρίστην λατινικὴν μετάφρασιν. — Ἄλλα τῷ 1606 εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἐιθελδέργης ἀνεῦρεν ὁ Σαλμάσιος χειρόγραφον τῆς συλλογῆς τοῦ Κεφαλαῖ, καὶ ἐν τοῖς ἔτεσι 1772—6 ἐξέδωκεν ὁ Brunk τρίτομον τὴν ἀνθολογίαν, συμπεπληρωμένην διὰ τῶν νέων εὑρημάτων, ἀφαιρέσας μόνον μεταγενέστερά τινα, τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς, οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχοντα, ἀλλὰ συμπεριλαβὼν εἰς τὴν ἐκδοσὶν καὶ περισωθέντα ἀποσπάσματα ἀρχαίων ποιητῶν, τοῦ Σόλωνος, τοῦ Ἀρχιλόχου, τοῦ Σιμωνίδου, κτλ. Εἶται δὲ τὰ ἐπιγράμματα ταῦτα, ὡς διαφόρων χρόνων καὶ ποιητῶν, οὕτω καὶ διαφόρου ἀξίας, τινὰ ἐξ αὐτῶν ἀγχινοῦστατα καὶ ποιητικώτατα. Οἱ σπουδαιότεροι δὲ τῶν ἐπιγραμματογράφων τούτων εἰσὶ Σιμωνίδης (559—469 π. Χ.),

Ἀνακρέων (524), Καλλίμαχος, Θεόκριτος, Ἀσκληπιάδης, Λεωνίδας ὁ Ταραντῖνος (280), Μνασάλας (248), Ῥιανδός (224), Διοσκορίδης (200), Ἀντίπατρος ὁ Σιδώνιος, Μελέαγρος (60), Ἀντίπατρος ὁ Θεσσαλονικεὺς, Κριναγόρας, Λεωνίδας Ἀλεξανδρεὺς, Λουκιλλίος, Φίλιππος Θεσσαλονικεὺς (ἐπ. Χ.), Λεόντιος, Ρουφῖνος, Παῦλος Σιλεντιάριος, Ἀγαθίας (ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ). — Λατινικὴ δ' Ἀνθολογία συνέλεγε τὸ πρῶτον ὑπὸ Σκαλιγέρου τῷ 1573, ἐκ χωρίων συγγραμμάτων καὶ ἐξ ἐπιγραφῶν.

Ἀνθούλλα, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου μετὰ τὴν Ναυκρατίδος καὶ Κανώπου, ἥς αἱ πρόσοδοι ἐπὶ τῆς περσικῆς κυριαρχίας ἐδίδοτο εἰς τὴν βασιλισσαν εἰς προμήθειαν πειθῶν καὶ ζώνης (Ἡρόδ. Β, 97. 98).

Ἄνιος, κατὰ τοὺς λατινικοὺς μύθους, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης ἢ Ῥοιῶς, ἦν ὁ πατὴρ αὐτῆς Στάφυλος ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν ἐντὸς κίβωτοῦ σωθεῖσα δ' εἰς Δῆλον, ἔτεκεν ἐκεῖ τὸν Ἄνιον, μαθόντα τὴν μανικὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐνυμφεθῆ δ' ὁ Αἰνείας ἐπὶ τῆς διόδου τοῦ διὰ τῆς Δήλου τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λαθινίαν (Virg. Α. III, 30. — Ὀν. Μετ. XIII, 650. — Διον. Ἀλ. Α, 59).

Ἀννίδα, ὁ μέγας Καρχηδόσιος στρατηγός, ὅστις ἀφ' οὐ θριαμβευτικῶς ἐπολέμησε τὴν Ῥώμην· ἠττηθεὶς μετὰ ταῦτα ἐν Ἀφρικῇ, κατέφυγε, τῷ 193 π. Χ. εἰς τὴν αὐλὴν Ἀντιόχου Γ, τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ μάτην ἐζήτησε νὰ πείσῃ καὶ αὐτὸν νὰ φέρῃ τὸν πόλεμον εἰς Ἰταλίαν. Ἐπειδὴ δὲ παρὰ τοῦ Ἀντιόχου ἠττηθέντος οἱ Ῥωμαῖοι ἀπήτησαν τὴν παράδοσιν τοῦ Ἀννίδα, κατώρθωσαν οὕτως νὰ φύγῃ εἰς Προύσαν, τὸν βασιλέα τῆς Βιθυνίας. Ἄλλ' ὅτε καὶ οὗτος, ζητηθεὶς νὰ τὸν παραδώσῃ, ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, τότε ὁ γενναῖος Καρχηδόσιος ἠτόκνησε δηλητηριασθεὶς, τῷ 183.

Ἀννίκερος, ἐκ Κυρήνης, φιλόσοφος

τῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστίππου, δίδωχος τοῦ Ἠγησίου (ἴδ.), τὸν ἐξευγενισμὸν τῆς ἡδονῆς ἐπιδικῶν «Χαίρειν γὰρ ἡμᾶς μὴ μόνον ἐπὶ ἡδοναῖς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὁμιλίαις καὶ ἐπὶ φιλοτιμίαις» (Κλημ. Ἀλ. Στρωμ. Γ, 417). Κατ' αὐτὸν ἐκαλοῦντο Ἀννικέριοι καὶ οἱ ὄπαδοί του.

Ἄνων, ὄνομα διαφόρων Καρχηδονίων. Εἰς ἐξ αὐτῶν, υἱὸς τοῦ Ἀμίλκα, μέγας θαλασσοπόρος, ἐπεχείρησε περὶ τὸ 510 πλοῦν ἀνακαλύψων ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ κατὰ τὴν τότε ἄγνωστον δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, ἵνα ἐκτείνῃ τῆς πατρίδος του τὰς σχέσεις καὶ τὴν ἐπιρροήν. Ἐγραψε δὲ περιγραφὴν τῆς περιηγήσεώς του φοινικιστί, καὶ ταύτης διατηρεῖται ἑλληνικὴ μετάφρασις ὑπὸ τὸν τίτλον «Περίπλους», περιλαμβανομένη καὶ ἐκδομένη μετὰ τῶν μικρῶν γεωγράφων.

Ἄνουβις, ἀρχαιότατος παρ' Αἰγυπτίοις θεὸς τῶν νεκρῶν καὶ τῶν τάφων, υἱὸς Ὀσίριδος καὶ Ἰσιδος, παρίστατο θωακέφαλος ἢ κυνοκέφαλος, καὶ ἦν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις γνωστός.

Ἄνταξος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς, γίγας, ἡγεμὸν τῆς Λιβύης, ὅστις πάντας τοὺς εἰς τὴν χώραν του προσπλέοντας ξένους ἠνάγκαζε νὰ παλαίωσι μετ' αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐφόρευε, διότι ἐν ὄσφ ἤγγιζε διὰ τῶν ποδῶν του τὴν μητέρα του γῆν, ἀνέκτα νέας δυνάμεις καὶ ἦν ἀκαταμάχητος. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς, παλαίσας μετ' αὐτοῦ, τὸν ἤγειρεν εἰς τὴν ἀγάλην του, καὶ οὕτω τὸν ἐφόρευεν ὁ δὲ τάφος του ἐλέγετο ἐν Τίγγιδι τῆς Μαυριτανίας (Ἀπλλδ. Β, 5, 11).

Ἄντακίδεας, Σπαρτιάτης, υἱὸς Λέοντος, ἐπέμφθη (387 π. Χ.) πρὸς τὸν σατράπην Τιρίβαζον, ἵνα δι' αὐτοῦ ἐλκύσῃ τοὺς Πέρσας ὑπὲρ τῆς Σπάρτης, καὶ ὠφεληθεὶς ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ Ἀρταξέρξου (τοῦ Μνήμονος) κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ὑποστηρίζοντων τὸν Εὐαγόραν ἐν Κύπρῳ, συνωμολόγησεν εἰρήνην ἐπονείδιστον διὰ τὴν Ἑλλάδα, οὕσαν δὲ λυ-

πληρῶν συνέπειαν τοῦ ἐμφυλίου πελοποννησιακοῦ πολέμου κατ' αὐτὴν πᾶσαι αἱ ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις ἀπεδίδοντο εἰς τὸν Μέγαν Βασιλέα, καὶ πλὴν τῶν νήσων Λήμνου, Σκύρου καὶ Ἰμβρίου, αἵτινες ἔμεινον τοῖς Ἀθηναίοις, αἱ λοιπαὶ πᾶσαι πόλεις ἐκηρύττοντο αὐτόνομοι. Οὕτω κατέπεσε τῶν Ἀθηναίων ἡ ἡγεμονία. Ὁ δ' Ἀνταλκίδα, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως περιφρονηθεὶς, ἐξ ἀπογνώσεως κατεδίκασεν αὐτὸς ἐαυτὸν εἰς ἀσπίαν καὶ ἀπέθανεν (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 13. Ε, 1, 30. — Πλούτ. Ἀγῆσ. ΚΓ. Ἀρτζ. ΚΑ. ΚΒ.).

Ἀντιάνδρος, 1) ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἀγαθοκλέους, γράψας βιογραφίαν αὐτοῦ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων (Πaus. Δ, 7, 4). — 3) Πόλις ἐν Μυσίᾳ, εἰς τὸν Ἀδραμύτιον κόλπον, κτίσμα Πελασγῶν ἢ Αελέγων, εὐρυθεῖσα ὑπὸ Αἰολέων (Ἡρόδ. Ε, 27. Ζ, 42. — Θουκ. Δ, 52. Η, 108. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 25. Ε.)

Ἀντιεία, ἴδ. Βελλεροφῶν καὶ Προῖτος.

Ἀντέρως, ἴδ. Ἐρωσ.

Ἀντήνωρ, Εὐφράνωρ, γλύπτης Ἀθηναῖος ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν, ἐργασθεὶς τοὺς τυραγνοκτόνους περὶ τὸ 630 π. Χ. ἀνατεθέντας εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡράκλῃ δὲ τὸ ἔργον αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ξερόου.

Ἀντιγόνη, 1) πόλις τῆς ἐν Ἡσίρῳ Χαονίας ἐπὶ τοῦ Ἀώου ποταμοῦ πρὸς τὰ Κερραῖνα ὄρη (Liv. XXXII, 5). — 2) π. ἐν Μυγδονίᾳ τῆς Μακεδονίας. — 3) π. ἐν τῇ Χαλκιδικῇ Χερσονήσῳ (Liv. XLIV, 10). — 4) π. ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου. — 5) Καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια Τρωᾶς καὶ ἡ Νίκαια ἐκλήθησαν οὕτως ἐπ' ὀλίγον.

Ἀντιγόνη, 1) θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος, μία τῶν ἥρωιδων τῆς ἀττικῆς τραγωδίας. Ὅτε ὁ Οἰδίπους ἐξ ἀπελπισίας διὰ τ' ἀκούσια ἐγγλήματά του, ἐτυφλώθη καὶ ἔφυγεν ἐκ Θηβῶν, τὸν συνώδευσε καὶ τὸν ἐποδηγεῖται, μέχρις οὗ ἀπέθανεν αὐτὸς ἐν Κο-

λωνῇ τῆς Ἀττικῆς (Σφκλ. Οἰδ. ἐν Κολ.)· εἶτα δ' ἐπανηλθεν εἰς Θήβας, καὶ δτε οἱ δύο ἀδελφοὶ τῆς, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, ἔπεσαν ἀλληλοκτονήσαντες, καὶ ὁ θεῖός τῆς Κρέων, ἡγεμῶν τῶν Θηβῶν, ἀπηγόρευσε νὰ ταφῇ ὁ Πολυνείκης, ὡς στρατεύσας κατὰ τῆς πατρίδος του, ἠπειθήσει μὴν ἐξ ἀδελφικῆς εὐσεβείας. Ἐγκατακλεισθεῖσα δ' ὑπὸ τοῦ Κρέοντος εἰς ὑπόγειον φυλακὴν, ἠτύχτην ἔκει, καὶ παρ' αὐτῇ καὶ ὁ ἐραστής τῆς Αἰμῶν, ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος (Αἰν. Ἀντιγ.). — 2) θυγάτηρ τοῦ Πηλέως, μήτηρ τῆς Πολυδώρας. — 3) θυγ. τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος ἐν Τροίᾳ (Ὀν. Μετ. VI, 93).

Ἀντίγονος, 1) υἱὸς Φιλίππου τοῦ ἐξ Ἐλυμνιτίδος, πατὴρ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ καὶ Κύκλωψ ἐπιλεγόμενος διότι ἦτο μονόφθαλμος, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ (323 π. Χ.), ἔλαβεν εἰς μερίδιον τὴν Φρυγίαν, τὴν Παμφυλίαν καὶ τὴν Λυκίαν (Ἀρρ. Α, 29. — Curt. X, 25, 2). Ἐν ταῖς παντοδαύταις τῶν διαδόχων ἐμφυλίοις περιπλοκαῖς (Διόδ. ΙΗ, 25, 40, 50), ἐπολέμησε καὶ προδοθέντα ἐφόρευσε τὸν Εὐμένην (Πλούτ. Εὐμ. ΙΒ, 17, Διόδ. ΙΘ, 43), ὥστε τῷ 316 ἦν κύριος πάσης τῆς δυτικῆς Ἀσίας καὶ αὐτῆς τῆς Συρίας, ἦν ὅμως μετὰ μακροῦς πολέμου ἠναγκάσθη (311) νὰ καταλίπῃ τῷ Σελεύκῳ (Διόδ. ΙΘ, 69, 77, 100, 105). Τῷ 310 ἀνέλαβεν ὁ Ἀντίγονος τὸν τίτλον βασιλέως, ὁ πρῶτος τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ ἀποφασίσας τὴν ἀπέραντον αὐτοῦ ἐπιχρᾶται νὰ καταστήσῃ εἰς βασιλεῖον, ἐπεμφε τὸν υἱὸν τοῦ Δημητρίου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ αὐτὸς ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ Πτολεμαίου εἰς Αἴγυπτον, ἀλλ' ἀπέτυχε (Πλούτ. Δημ. ΙΕ. — Διόδ. Κ, 46, 81). Πολεμήθει δ' ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου, Κασσάνδρου, Ασισμάχου καὶ Σελεύκου, συμμαχησάντων, ἐφρονεῖτο (302) εἰς τὴν ἐν Ἰσοῦ αἰματηρᾶν μάχην (Πλούτ. Δημ. ΙΕ. ΚΑ. ΚΗ. — Α.). — 2) Ἀντίγονος, ἐπικληθεὶς Δώ-

σων, διότι περιωρίζετο πάντοτε εἰς ὑποσχέσεις, ἔγγονος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἐπίτροπος δὲ τοῦ Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Δημητρίου Β' (230 π. Χ.), οὗ τὴν χήραν καὶ ἐνυμφεῖσθαι, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας μετὰ συνέσεως καὶ ἰκανότητος (Liv. XL, 54). Ἀφ' οὗ κατέστειλε στάσιν ἐν τῷ κράτει του, συνεξεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀράτου κατὰ τῆς Σπάρτης, καὶ ἐνίκησεν ἀποκρούσας δὲ καὶ εἰσβολὴν Ἰλλυριῶν (221), ἀπέθανεν αἰφνιδίως (Πλούτ. Ἀρατ. ΛΔ. ΜΕΤ. — Πολ. Β, 47, 70. Δ. 87. — Just. XXVIII, 3). — 3) Ἀντίγονος Γονατᾶς, οὕτω κληθεὶς διότι εἶχε σιδηρᾶν πλάκα εἰς τὸ γόνυ, υἱὸς Δημητρίου Πολιορκητοῦ, συναξεστράτευσε μετὰ τοῦ πατρὸς του, καὶ δτε οὗτος ἐξεβλήθη τῆς Μακεδονίας (287 π. Χ.), διετήρησε τὰς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ αὐτῷ ἀνηκούσας πόλεις, ἀλλὰ ματαίως κατέβαλε προσπάθειάς ὅπως ἀπελευθερώσῃ τὸν ἐν Συρίᾳ ὑπὸ τοῦ Σελεύκου αἰχμαλωτευθέντα πατέρα του (Πλούτ. Δημ. ΝΑ). Μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ (283), ἐδασίλευσεν ἐν Μακεδονίᾳ· ἀλλ' ἐξωσθεὶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου, ἠναγκάσθη μετὰ τούτου τὸν θάνατον (280), νὰ παραχωρήσῃ εἰς Πτολεμαῖον τὸν Κεραυνὸν τὴν βασιλείαν, εἰς ἣν αὐτὸς ἐγκατέστη τῷ 276. Ἀπέκρουσε δὲ τὴν εἰσβολὴν τῶν Γαλατῶν (Just. XV, 2), ἐξεδιώχθη (273) ὑπὸ Πύρρου (Πλούτ. Πύρρ. ΚΣΤ)· ἀλλὰ τοῦτου ἀπελθόντος εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀνεκτίσαστο ἐκ νέου τὸν θρόνον του. Μετὰ θάνατον δ' αὐτοῦ, ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ἔπειτα καὶ τοῦτον ἐνίκησε, καὶ ἐκυρίευσεν καὶ τὴν Ἠπειρον (Πλούτ. Πύρρ. ΛΔ). Πολεμήσας δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀπέθανεν ὀγδοηκοντοῦτης, τῷ 240 (Πλούτ. Δημ. Μ. — Πολ. Β, 43). — 4) Ἀντίγονος Καρύστιος, συγγραφεὺς ἐπὶ Πτολεμαίων, γράψας βίους φιλοσόφων. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σώζεται Ἰστορικῶν παραδόξων συναγωγὴ, ἴσως περιληψὶς ἀρχικῆς τινος αὐτοῦ συγγραφῆς. — 5) ἴδ. Πυρόμαχος.

Ἀντιγραφὴ, ἐλέγετο ἡ διπλῆ περίληψις τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως ἐνόπιον τῶν δικαστηρίων, ἐνίστατο δὲ καὶ μόνῃ ἡ δευτέρα (Πλάτ. Ἀπολ. Σωκρ. ΚΖ. — Πολυδ. Η, 58)· ἐπὶ δὲ τῶν κληρονομικῶν ἐκατέρωθεν ἀδιακρίτως (Ἀρποκρ. — Σουίδ.). Τέλος δ' οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἀντικατηγορία προτεινομένη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀγωγὴν (Δημοθ. πρ. Φαίν. 1044). Καὶ ὁ διπλοῦς ἐκατέρωθεν ὄρκος ἐλέγετο ἀντιωμοσία ἢ διωμοσία.

Ἀντιδόσις. Κατὰ Σολώνιον νόμον, ὁ νομίμων ὅτι ἐπεβάλλοντο αὐτῷ φόροι ἢ λειτουργίαι δυσανάλογοι πρὸς τὴν περιουσίαν του, ἐδικαιοῦτο νὰ προτείνῃ τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτῆς μετ' ἄλλου, ὃν ἐνόμιζε πλουσιώτερον καὶ παρὰ τὸ δίκαιον ἤτιον αὐτοῦ ἐπιβαρυνθέντα, καὶ τότε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς δημοσίας πρὸς αὐτὸν ἀπαιτήσεις. Αὕτη ἦν ἡ Ἀντιδόσις, ἧς ὅμως ἐξηρουντο αἱ κτήσεις τῶν ἀργυρέων ἐν Λαυρεΐῳ, διότι αὗται δὲν ὑπέκειντο εἰς φορολογίαν διὰ τὰς λειτουργίας (Δημοθ. πρ. Φαίτιπ. Ἀφρόδ. Β, 840. Μηδ. 539). Ὁ ἀρνούμενος αὐτὴν, ὑπεχρεοῦτο ν' ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος τὴν λειτουργίαν. Ὁ Ἰσοκράτης ἔγραψε λόγον «περὶ ἀντιδόσεως».

Ἀντιδοτός, Ἀθηναῖος ζωγράφος, μαθητῆς τοῦ Εὐφράνωρος, διδάξας τὴν τέχνην εἰς τὸν Νικίαν (Pl. XXXIV, 40, 27).

Ἀντίλευα, ἴδ. Αὐτόλυκος καὶ Ὀδυσεεύς.

Ἀντίκυρα (ἢ Ἀντικυρρα), 1) Πόλις τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Οἴτην, εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον (Ἡρόδ. Ζ, 198). — 2) Πόλις τῆς Φωκίδος παραθαλάσσια, ὑπὸ τὸν Παρνασσόν, ἀνατ. τοῦ Κίρρεως ὄρους, τοῦ Κυπαρίσσου καθ' Ὁμηρον (Ἰλ. Β, 519). Ἀμφότεραι αἱ πόλεις ἐθεωροῦντο ὡς ἔχουσαι πολὺν ἐλέβορον, τὸ φυτὸν τὸ νομιζόμενον ὡς θεραπευτικὸν τῆς παραφροσύνης, ἐξ οὗ καὶ ἡ φράσις «Ἀντικύρρας σε δεῖ.» Ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ κατέστρεψεν ὁ Φίλιππος τὴν Φωκικὴν, ἀλλὰ τὴν ἀνήγειρε

πάλιν. Ἔϊτα δὲ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ἀντιλίθωνος, ἄρος ἐκτεινόμενον Ν τοῦ Λιβάνου ἀπὸ Συρίας πρὸς τὴν Φοινίκην (Στράβ. ΙΣΤ, 756. — Ἄρρ. Β, 20, 4).

Ἀντίλοχος, υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης, συνώδευσε τὸν πατέρα του εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἦν εἰς τῶν ὠραιότερων καὶ ἀνδρειότερων νέων ἡρώων (Ἰλ. Δ, 457. Ε, 580. Ν, 545. Ο, 572. Π, 317). Ἦν δὲ καὶ μετὰ τὸν Πάτροκλον, ὁ προσφιλέστατος τῷ Ἀχιλλεΐ, δι' ὃ καὶ αὐτῷ ἀνετέθη ἡ ἀναγγελία εἰς τὸν Ἀχιλλεῦα τοῦ Πατρόκλου τὸν θάνατον. Ἐφρονεῦθη δ' ὑπὸ τοῦ Μένωνος, ἐν ᾧ ἐπρομάχετο τοῦ πατρὸς του, δι' ὃ καὶ ἀθεωρεῖτο ὡς πρότυπον υἱοῦ φιλοστοργίας, (Πίνδ. Πυθ. ΣΤ, 28) ὁ δ' Ἀχιλλεὺς αὐτὸν ἐκδικῶν, ἐθανάτωσε τὸν Μένωνα (Ὀδ. Δ, 187), καὶ μετὰ ταῦτα ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἐτέθη εἰς τὸν αὐτὸν τάφον εἰς ὃν ἔκειτο καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Πάτροκλος.

Ἀντιμαχιδαίης, ἰδ. Ἀντίστρατος.

Ἀντίμαχος, ἐκ Κολοφῶνος ἢ τῆς παρακειμένης Κλάρου, ποιητῆς καὶ γραμματικῆς, ἀκμάζων περὶ τὰ 404 π. Χ., φίλος τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ Πλάτωνος. Ἐγραψε μέγα ἔπος, τὴν Θηβαΐδα, τοὺς πολέμους τῶν Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας καὶ τῶν Ἐπιγόνων ψάλλον, προσέτι δὲ καὶ τὴν Λύδην, ἐλεγειακὴν ποιήσιν ἐκ πολλῶν συγκειμένων ῥαψωδιῶν, εἰς ἡρωϊκὰ διηγήματα περιστρεφομένην, καὶ οὕτω κληθεῖσαν κατὰ τὴν μνηστὴν τοῦ ποιητοῦ, ἥς ὁ θάνατος βαλέως τὸν ἔθλιβε, καὶ πρὸς παρηγορίαν του ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην ἐκείνων τῶν ἡρωολογιῶν. Οἱ λόγιοι τῆς Ἀλεξανδρείας ἐθαύμαζον αὐτὸν μεγάλως, καὶ εἰς τὸν κανὼνα τῶν ποιητῶν ὃν συνέταξαν, τάττουσιν αὐτὸν ἐν τοῖς ἐποποιοῖς ἀμέσως μετὰ τὸν Ὀμηρον. Ἀλλὰ τὰ σωζόμενα αὐτοῦ ἀποσπάσματα ἐλέγχουσι γλῶσσαν ἐπιτετηθευμένην, ἐκ πασῶν τῶν διαλέκτων δανειζομένην, καὶ ἀπέχουσαν τῆς Ὀμηρικῆς ἀφελείας. Οἱ

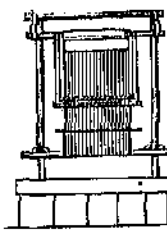
δὲ μῦθοι αὐτοῦ εἰσὶν ἀρχαϊκώτατοι, καὶ σπερούμενοι ἐντέχνου εἰκονομαίας. Ὡς γραμματικὸς δ' ἐξεργάσθη καὶ πραγματεῖαν περὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν.

Ἀντίνοος, 1) υἱὸς Εὐπέθους, Ἰθακήσιος, ὁ αὐθαδέστερος τῶν μνηστῆρων τῆς Πηγελόπης, ἐπιβουλεύσας τὴν ζωὴν τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Ἰθάκης τὴν ἐξουσίαν. Πρωτόν αὐτὸν κατετόξευσαν τὰ βέλη τοῦ Ὀδυσ-

σεῶς (Ὀδ. Δ, 660. 773. Π, 363. Ρ, 458. Σ, 42. Χ, 8. 48). — 2) Ὀρατὸς νεανίας ἐκ Κλαυδιουπόλεως τῆς Βιθυνίας, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀδριανοῦ, συνοδεύων αὐτὸν εἰς τὰς ὁδοπορίας του, καὶ πνιγὸς εἰς τὸν Νεῖλον τῷ 130 μ. Χ. Ὁ αὐτοκράτωρ κατέταξεν αὐτὸν μετὰ τῶν ἡρώων, ὠνόμασε κατ' αὐτὸν Ἀντινοούπολιν τὴν πόλιν ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ ἐνθα ἀπέθανε, καὶ ἐν Μαντινεῖα τῆς Πελοποννήσου ἱδρυσεν αὐτῷ ναὸν, καὶ διέταξεν ἀγῶνας εἰς τιμὴν του· τὸ ὄνομά του δ' ἔδωκε καὶ εἰς ἓνα ἀστερισμὸν. Σώζονται δὲ πλεῖστα ἀγάλματα, προτομαί, δακτυλιόλιθοι καὶ νομισμάτα, παριστῶντα αὐτὸν ὡς Διόνυσον ἢ ὡς ἄλλον τινὰ ἐκ τῶν νεαρῶν θεῶν (Παυσ. Η, 9, 4).

Ἀντίον, τὸ ξύλον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ περὶ ὃ ἐλλίσσεται τὸ ἐξυφανθὲν μέρος, κει-

Ἐξ Αἰγύπτου γλυφῆς

μένον ὅτι μὲν κάτω, ὅτι δὲ ἄνω, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι.

Ἀντιόπη, 1) θυγάτηρ τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀσωποῦ ἐν Βοιωτίᾳ (Ὀμηρ. Ὀδ. Λ, 260), ἢ τοῦ Νυκτέως, ἔσχεν ἐκ τοῦ Διὸς τοὺς διδύμους ἀδελφοὺς Ἀμφίωνα καὶ Ζῆθον. Αὐτῆς φερώνυμον δράμα ἔγραψεν ὁ Εὐριπίδης, καὶ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ὁ Λίβιος Ἀνδρόνικος καὶ ὁ Πακούσιος ἄλλ' οὐδὲν αὐτῶν διεσώθη. Το ἄγαλμα αὐτῆς ἀποτελεῖ μέρος τοῦ συμπλέγματος τοῦ Φαρνασίου ταύρου (ἰδ. Ἀμφίων). — 2) Ἰδ. Θησεύς.

Ἀντιόχεια, πολλαὶ πόλεις ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐν αἷς αἱ ἐπισημότεραι· 1) Ἀντιόχεια ἐπὶ Δάφνῃ, πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Συρίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου, παρὰ πικρῷ θαρῶνι, εἰς ἀπόστασιν 120 σταδίων ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικατόρος εἰς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀντιόχου ἱδρυσθεῖσα καὶ ἀναπτυχθεῖσα εἰς τετραπλῆν πόλιν κατάκοσμον μετὰ λαμπροτάτων στοῶν, ἔμεινε καὶ ἐν τοῖς χριστιανικοῖς χρόνοις ἐπίσημος, ἔδρα πατριαρχικῆ, εἰς ἣν καὶ δύο συνήλθον σύνοδοι ἐκκλησιαστικά. Καταστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πέρσου Χοσρόου (540 μ. Χ.), τὴν ἀνηκοδόμησεν ὁ Ἰουστινιανὸς, μετονομάσας αὐτὴν Θεοπόλιν. Εἰς αὐτὴν ἐγεννήθη ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλίνος, ὁ Λιβάνιος, ὁ ἁγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, καὶ ὁ Εὐάγγελος. — 2) Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Φρυγίας, ἱδρυσθεῖσα ὑπὸ

Ἡ παλιότερη θεὰ τῆς Ἀντιόχειας ἀγάλμα κατὰ τὸ τοῦ Εὐριπίδου

μενον ὅτι μὲν κάτω, ὅτι δὲ ἄνω, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι.

τῶν κατοίκων τῆς πρὸς Μαιάνδρῳ Μαγνησίας. Ἐἶχεν ἱερὸν τοῦ μὴνός Ἀρκαίου, τοῦ φρυγικοῦ Μεδούρκου. Ὑπὸ Ῥωμαίων ἐκλήθη Καισάρεια. — 3) Ἀντιόχεια ἐπὶ Μαιάνδρῳ, ἐν Καρίᾳ ὑπὸ Ἀντιόχου Α' τοῦ Σωτήρος εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας Πυδοπόλεως κτισθεῖσα.

Ἀντίοχος, 1) Στρατηγὸς Φιλίππου τῆς Μακεδονίας (Just. XIII, XV). — 2) Ἀντίοχος ὁ Σωτήρ, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Νικατόρος, βασιλέως τῆς Συρίας, γεννηθεὶς 324 π. Χ. (Just. XVII, 2, 10. XXIV, 1, 9). Μαθὼν ὁ πατὴρ του παρὰ τοῦ ἱατροῦ ὅτι αἰτία θανατηφόρου του ἀσθενείας ἦν ἔρωσ πρὸς τὴν μητρειάν του Στρατονίκην, τῷ παρεχώρησεν αὐτὴν, καὶ συγχρόνως τὸν ἐγκατέστησε βασιλεῦα ἐπὶ τῶν χωρῶν πέραν τοῦ Εὐφράτου (Πλούτ. Δμτρ. ΛΗ, ΛΘ), αἷς προσήρησεν αὐτὸς καὶ ἄλλας μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου. Πολεμήσας κατὰ Πτολεμαίου, τοῦ φρονέως τοῦ πατρὸς του, συνωμολόγησε τέλος εἰρήνην μετ' αὐτοῦ, ἵνα στραφῆ κατὰ τῶν εἰς Ἀσίαν εἰσβαλόντων Γαλατῶν· τούτους δὲ καὶ κατετρόπωσε, δι' ὃ καὶ τῷ ἐδόθη ἡ ἐπωνυμία Σωτήρ. Ἀλλ' ἐφρονεῖτο ἐν δευτέρῃ μάχῃ κατ' αὐτῶν, τῷ 261, καὶ ἀπέθανεν ἐν Ἐφέσῳ. — 3) Ἀντιόχος ὁ Θεός, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προμνησθέντος, ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν παρὰ τῶν Μιλησίων διότι ἀπήλλαξεν αὐτοὺς τοῦ τυράννου Τιμάρχου. Ἐπολέμησε κατὰ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τῆς Αἰγύπτου ἄλλ' ἠττώμενος, ἵνα τύχη τῆς εἰρήνης, ἀπέβαλε τὴν γυναῖκά του Λαοδίκειαν, καὶ ἐνομφεῦθη (250 π. Χ.) τὴν κίρην τοῦ Πτολεμαίου Βερενίκην. Ἀποθανόντος ἑμῶς τοῦ Πτολεμαίου μετὰ δύο ἔτη, ἀνεκάλεσε τὴν πρώτην του σύζυγον, καὶ τότε αὐτὴ, τῷ 247, βοηθεῖα καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Σελεύκου, ἐθανάτωσε καὶ τὸν Ἀντιόχον, καὶ τὴν εἰς Ἀντιόχειαν ἐξορυσθεῖσαν Βερενίκην, καὶ τὸ τέκνον αὐτῆς (Just. XXVII, 1. — Val. Max. IX, 14. Ext. 1). — 4) Ἀντιόχος ὁ Ἰέρραξ, δεύτερος υἱὸς τοῦ προμνησθέντος, ἔλαβε παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ του Σελεύκου (τοῦ Καλλινίκου) τὴν ἡγεμο-

νίαν ἐπὶ τῆς δυτικῆς Ἀσίας μέχρι τοῦ Ταύρου (Just. XXVII, 2, 6), καὶ συνέδραμεν αὐτῷ κατὰ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Ἄλλ' ἐπανέστη πλεονεκτήσας καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Συρίας ἐποφθαλμιάσας, καὶ πολλάκις ἠττηθεὶς, κατέφυγε παρὰ τῷ πενθερῷ του Ἄρταμένει, τῷ βασιλεῖ τῆς Καππαδοκίας, ἐκεῖθεν δὲ παρὰ τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ φυγῶν καὶ ἀπ' αὐτοῦ θελήσαντος νὰ τὸν κρατήσῃ αἰχμάλωτον, ἐφρονέθη ὑπὸ ληστῶν, τῷ 225. — 5) Ἀντ. Γ, ὁ δεύτερος υἱὸς Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, γεννηθεὶς τῷ 242, ἐβασίλευσε τῆς Συρίας τῷ 224. Ἀπὸ τοῦ 221 ἤρξατο πολεμῶν κατὰ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος τῆς Αἰγύπτου, ἐποφθαλμιάσαντος εἰς τὴν Φοινίκην καὶ τὴν Κοίλην Συρίαν. Καὶ ἐνίκηθη μὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐν Ῥαφία, τῷ 217, καὶ ἔκλεισεν εἰρήνην (Πολ. Ε, 82. — Just. XXXI, 1), τὸν ἐν Ἀσία δ' ἐκαστατήσαντα διαικίτην Ἀχαῖον ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσε. Τῷ 212 κινήθεισιν κατὰ τῶν Πάρθων καὶ Βακτρῶν, καὶ νικήσας αὐτοὺς, ἐπωνομάσθη ὁ Μέγας. Ἐξεστράτευσεν δὲ καὶ εἰς Ἰνδίας καὶ ἀπεκόμισεν πλοῦσιον λάφυρα. Ὅτε δ' ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν Πτολεμαῖον τὸν Φιλοπάτορα διεδέχθη πενταετής Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανής, συμμαχήσας ὁ Ἀντίοχος μετὰ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας, ἐνίκησε παρὰ τῷ Ἰορδάνῃ (198) καὶ ἐκυρίευσεν τὴν Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην (Πολ. ΙΣΤ', 18). Ἀπὸ ἐκστρατειῶν κατὰ τοῦ Εὐμένους ἐν Περγᾶμι τὸν ἀπέτρεψαν οἱ Ῥωμαῖοι θελήσας ὁμοῦ νὰ ὑποστηρῆται αὐτῶν τὸν Φίλιππον τῆς Μακεδονίας, ὅτε οὗτος κατεβλήθη ἐν Κυνὸς Κεφαλαίς, κατέκτησεν ὁ Ἀντίοχος τὰς πόλεις τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου (196). Οἱ Ῥωμαῖοι ἀπήτησαν νὰ τοῖς ἀποδοθῶσιν αὐταὶ καὶ ἄλλαι του κατακτήσεις, ἀλλ' ἐν ᾧ διεπραγματεύετο, ὠπλίζετο κατ' αὐτῶν, καὶ ἐπιλοξένησε παρ' αὐτῷ τὸν Ἀννίβαν, καὶ δεχθεὶς τῶν Αἰτωλῶν τὴν πρόσκλησιν εἰς βοήθειαν κατὰ τῆς Ῥώμης, ἐξεστράτευσεν καὶ διεχείμασεν εἰς Εὐβοίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔαρ

191 ἐνίκηθη ἐν Θερμοπόλει ὑπὸ Ἀκίλου Γλαυρίου (Πλούτ. Κάτ. ΙΓ'. — Λίν. XXXVI, 13). Ἠττήθη δὲ καὶ ὁ στόλος αὐτοῦ ἐπανελημμένως. Ἐπιωτρέφας δ' εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐνίκηθη (190) ἐν Μαγνησίᾳ ὑπὸ Κορνηλίου Σικκίωνος, καὶ ἠναγκάσθη νὰ παραδώσῃ τὰ πλοῖα, τοὺς ἐλέφαντάς του καὶ τὰς ἐπαρχίας τὰς ἐντεῦθεν τοῦ Ταύρου, διανεμηθείσας τοῖς συμμάχοις τῶν Ῥωμαίων, τῷ Εὐμένει καὶ τοῖς Ῥοδίοις, καὶ ν' ἀποτίσῃ ἐντὸς δωδεκαετίας 15,000 ταλάντων (90,000,000 δρ.). Τοὺς δὲ παρ' αὐτῷ προσφυγόντας, τὸν Ἀννίβαν, τὸν Θόαντα, ἀρχηγὸν τῶν Αἰτωλῶν, καὶ ἄλλους, ἐβούλησε νὰ δραπετεύσῃσι. Παρὰ τῷ Ἰγγριδὶ δὲ ποτε (187) λεηλατήσας τὸν ναὸν τοῦ Διὸς, ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐκαστάντων κατοίκων (Διόδ. ΚΘ, 13, 18. — Ἀπκ. Συρ. ΛΒ. — Πολ. ΚΑ, 9, 13. — Λίν. XXXVII, 24, 33. — Just. XXXII, 2, 2). — 6) Ἀντίοχος Δ' Ἐπιφανής, υἱὸς τοῦ προηγουμένου, τῷ 189 π. Χ. ὡς ὄμηρος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς Ῥώμην πεμφθεὶς. Ἀπληλευθερώθη δὲ τῷ 175, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ Δημητρίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του Σελεύκου. Ὅτε δὲ τὸν Σελεύκον ἐφόνευσεν ὁ ὑπουργὸς αὐτοῦ Ἡλιόδωρος, εἰς τὸν θρόνον ἐποφθαλμῶν, ἐβασίλευσεν ὁ Ἀντίοχος, καὶ ἐκινήθη κατὰ τῆς Αἰγύπτου, ἵνα ἐπανακτήσῃται τὴν Φοινίκην, τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Κοίλην Συρίαν, ἃς ἡ ἀδελφὴ του εἶχε φέρει ὡς προίκα εἰς Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανή. Κατέλαβε δὲ τὰς χώρας ταύτας καὶ μέρος τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ τότε ἠναγκάσθη νὰ παρατηρῆθῃ, ἀπειληθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (168). Τοὺς Ἰουδαίους καταπιέζων, καὶ τοὺς ναοὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ θελήσας νὰ συλήσῃ, προσέκρουσεν εἰς ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν τῶν Μακκαβαίων (167 — 164), καὶ ὑπ' αὐτῶν ἠττήθη ὁ στρατηγὸς αὐτοῦ Λυσίας. Εἰς Ταβάς δὲ, πρὸς τ' ἀνατολικά τῆς Περσίας ἐκστρατεύσας, ἀπέθανε τῷ 163. Ὑπὸ τῶν ἀρχαίων περιγράφεται ὡς χαρακτηριστὸς ἀπανθρώπου, καὶ ὁ Πολύβιος

τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ Ἐπιφανῆς μετατρέπει εἰς ἐπιφανῆς (Πολ. ΚΣΤ', 10, ΚΖ, 17, ΚΘ, 11. — Λίν. XLIV, 19, XLV, 11-13). — 7) Ἀντ. Ε, Εὐπάτωρ, υἱὸς αὐτοῦ, 13 ἢ 14 ἐτίας μείνας ἐπὶ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του, συνώδευσε τὸν στρατηγὸν Λυσίαν εἰς τὴν πολιερχίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅτε τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ νεοῦ μείναντος θρόνου διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀντιόχου Ε ἤρπασεν αἰφνης ὁ πρῶν ἐκινούμενος τούτου Φίλιππος. Τότε ὁ Λυσίας, συμβιβασθεὶς μετὰ τῶν Ἰουδαίων, ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ Φιλίππου καὶ τὸν ἐνίκησεν (162). Ἄλλ' ἐπελθὼν ὁ Δημήτριος ἐκ Ῥώμης, συνέλαβε τὸν ἐξάδελφόν του καὶ τὸν Λυσίαν, καὶ τὸ προσεχὲς ἔτος τοὺς ἐδολοφόνησε (Πολδ. ΛΑ, 12. — Just. XXXIV, 3). — 8) Ἀντ. ὁ 9 εὖς, υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου Βάλα, ἀντετάχθη (144 π. Χ.) κατὰ τοῦ Δημητρίου τοῦ Νικάνορος, ὡς ἀξιώσεις ἔχων ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἐκυρίευσεν τὸ πλεῖστον τῆς ἐπικρατείας, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Διοδότου Τρύφωνος, ὅστις ὁμοῦ τὸν ἐθανάτωσε τῷ 141, καὶ ἤρπασεν τὴν ἐξουσίαν (Just. XXXVI, 1, 6). — 9) Ἀντ. Ζ, δευτερότοκος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Σιωτῆρος, Σιδῆτης ἐπικληθεὶς, διότι ἀνετράφη εἰς Σίδην τῆς Παμφυλίας, ἐξεδίωξε τὸν ἄρπαγα τοῦ θρόνου Τρύφωνα (138 π. Χ.), ὑπέταξεν Ἰωάννην, τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας (132), καὶ ἔπεσεν (130) ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Πάρθων (Just. XXXVI, 1, XXXVIII, 10). — 10) Ἀντ. Η, υἱὸς τοῦ Δημητρίου Νικάνορος, ἐπιλεγόμενος ὁ γρυπὸς, ἤρξε, μετὰ τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς του, ἐπὶ μέρος τῆς Συρίας, ἀπέδιωξε, βοηθεῖα τῶν Αἰγυπτίων, τὸν ἀντίπαλόν του Ἀλέξανδρον Ζαβίαν (18. Ἀλέξ. 14), ἐφόνευσεν τὴν μητέρα του Κλεοπάτραν διὰ τοῦ δηλητηρίου ὃ αὐτὴ εἶχε παρασκευάσει, δι' ὃ καὶ ἐκδικητῆς εἰρωνεία τῷ ἀπέδωκε τὸ ὄνομα Φιλομήτωρ, καὶ μακρὰν ὑποστάς πάλιν ὑπὲρ κτήσεως τοῦ θρόνου πρὸς τὸν ἑτερομήτορα ἀδελφόν του, Ἀντιόχον τὸν Κυζικηνόν, ἐθανατώθη ὑπὸ Ἡρακλεσιωνῆος τινος, τῷ 97 (Διόδ.

ΛΔ, 38. — Ἀπκ. Συρ. ΕΘ. — Just. XXXIX, 1-3). — 11) Ἀντ. Κυζικηνός, οὕτω κληθεὶς διότι κατέκρησεν ἐν Κυζίκῳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του Ἀντ. τοῦ Σιδῆτου, ἐπιλεγόμενος καὶ Φιλοπάτωρ, ἔπεσεν ἐν μάχῃ κατὰ τοῦ ἀνεψιῦ του Σελεύκου τοῦ Ἐπιφανοῦς (Ἀπκ. Συρ. ΕΘ), ἀμφισβητούμενος αὐτῷ τὸν θρόνον. — 12) Ἀντ. Ι, Εὐσεβῆς, ἐνίκησε τὸν Σελεύκον τὸν Ἐπιφανή, κατέστειλε τὴν στάσιν τῶν ἀδελφῶν τούτου, Ἀντιόχου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Φιλίππου κατὰ τῶν υἱῶν Ἀντ. τοῦ Γρυποῦ, ἐνίκησεν ἀμφοτέρους παρὰ τῷ Ὀρόντῃ, καὶ ἐφρονέθη ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Πάρθων, τοῦ θρόνου μετὰ πολλὰς διαμάχας περιελθόντος εἰς τὸν Φίλιππον (Ἀπκ. Συρ. ΕΘ. — Διόδ. ΛΔ, 38). — 13) Ἀντ. ΙΑ ὁ Φιλάδελφος (ἢ καὶ Ἐπιφανῆς), ἀντίπαλος τοῦ προηγουμένου, ἐπύνη ἐν τῷ Ὀρόντῃ ἐπὶ τῆς ἐκατῆς ἡμέρας του. — 14) Ἀντ. ΙΒ, Διόνυσος, υἱὸς καὶ αὐτὸς τοῦ Γρυποῦ, ἐπολέμησεν ἐπίσης κατὰ τοῦ Φιλίππου (18. Ἀντίοχος Ι), καὶ ἔπεσε πολεμῶν κατ' ἀραβικῆς φυλῆς (Just. XL, 1-15). — 15) Ἀντ. ΙΓ, ὁ Ἀσιατικός, υἱὸς Ἀντ. Ι, ἐνεθρονίσθη (62 π. Χ.) ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου, διότι ἡ Ῥώμη μετὰ τὴν νίκην κατὰ τοῦ Τιγράνου τῆς Ἀρμενίας, ὅστις εἶχεν ὑποτάξει καὶ τὴν Συρίαν, ἀνεγνώρισεν τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιώματα αὐτοῦ. Ἀλλὰ μετὰ ἐν ἔτος ἐξεθρόνισεν αὐτὸν ὁ Πομπήιος, τὴν Συρίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν ἀνακηρύξας (Ἀπκ. Συρ. ΜΘ, 70). Οὗτος ἦν ὁ ἔσχατος βασιλεὺς τῆς Συρίας ἐκ τῶν Σελευκιδῶν. — 16) Ἀντίοχος Ἀθηναῖος, ναύκληρος τοῦ Ἀλκιβιάδου, παρὰ τὰς ὁδηγίας αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου εἰς ναυμαχίαν προκληθεὶς καὶ ἠττηθεὶς, τῷ 407 π. Χ. (Ἐν. Ἑλλ. Α, 5, 12). — 17) Ἀντ. ἐξ Ἀσκάλωνος, περίφημος ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητῆς τοῦ Φίλωνος, ζήσας ἐν Ἀθήναις, Ἀλεξανδρεῖα καὶ Ῥώμη, ὑπῆρξε διδάσκαλος πολλῶν ἐπιστῆμων Ῥωμαίων, ἐν οἷς καὶ τοῦ Οὐάρωνος, τοῦ Βρούτου, τοῦ Κικέρωνος, ὅστις καὶ περὶ

τῶν δογμάτων αὐτοῦ ἔγραψε (Acad. II, 19), ἀφορώντων εἰς τὸν συνδυασμὸν τῶν στωϊκῶν μετὰ τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἀρχῶν.—18) Ἀντ. ὁ Συρακούσιος, σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, ἔγραψεν εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον ἱστορίαν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας μέχρι τοῦ 423 π. Χ., εἰς 9 βιβλία. Σώζονται δ' αὐτοῦ καὶ τινὰ ἀποσπάσματα.

Ἀντίπατρος, 1) γεν. 400 π. Χ., εἰς τῶν ἐπισημοτάτων καὶ τῶ Φιλίππῳ φιλιππῶν στρατηγῶν. Ὁ Ἀλέξανδρος εἰς Ἀσίαν ἀπερχόμενος, αὐτῷ ἀπέπεσε τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ κράτους, καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Τῷ 346 εἶχεν ἤδη πέμψει αὐτὸν ὁ Φίλιππος πρέσβυν εἰς Ἀθήνας, ἵνα διενεργήσῃ εἰρήνην, καὶ ἐφιλοξενήθη ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους. Εἰς τὴν μάχην τῆς Χαερωνείας παρὸν, συνετέλεσεν οὐ μικρὸν εἰς τὴν νίκην (Ἀρρ. Δ, 11, 3.—Διόδ. ΙΖ, 17). Ὡς τοποτηρητὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου, κατέβαλεν ἐπανάστασιν ἐν Θράκῃ, ἐνίκησε τοὺς Σπαρτιάτας καὶ συμμάχους ἐν Μεγαλοπόλει (330), καὶ ἐξηπάλησε τὴν ἐξουσίαν τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος (Διόδ. ΙΖ, 62). Κατὰ δὲ τὸ 323, εἰσακούσας ὁ Ἀλέξανδρος τὰς κατ' αὐτοῦ διαβολὰς τῆς μητρὸς του (Ἀρρ. Ζ, 12.—Πλούτ. Ἀλέξ. ΛΘ, ΕΗ), τὸν μετεκάλεισε εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξῷ, ἀποθνήσκοντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔμεινεν ὁ Ἀντ. ἐν Εὐρώπῃ, ἐπὶ τῆς ἐπιτροπείας τοῦ Περδίκκου (Διόδ. ΙΗ, 3), καὶ τοὺς Ἑλληνας, ἐλπίζοντας ν' ἀποσεισῶσι τὸν μακεδονικὸν ζυγὸν, ἐνίκησεν ἐν Λαμία (322) τῆς Φθιώτιδος, φονευθέντος τοῦ στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων Λεωσθένους. Ὅτε δ' ὁ Περδικκὸς ἠθέλησε νὰ καταλάβῃ τὸν χηρεύσαντα θρόνον τῆς Μακεδονίας, συμμαχήσας ὁ Ἀντίπατρος μετὰ τοῦ γαμβροῦ του Κρατεροῦ, τοῦ Ἀντιγόμου καὶ τοῦ Πτολεμαίου, ὑπερέβη (321) τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ ὁ μὲν Κρατερός ἔπεσεν εἰς μάχην κατὰ τοῦ Εὐμένους, ὁ Περδικκὸς ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν του, ὁ δ' Ἀντίπατρος ἀνεκνήρυχθη ἐπιτροπὸς

τῆς βασιλείας (Διόδ. ΙΗ, 25-39). Στάσιν δὲ τοῦ ἰδίου στρατοῦ καταβαλὼν, καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν διατάξας, ἐπανῆλθε (320), χωρὶς νὰ παρακωλυθῇ ὑπὸ τοῦ Εὐμένους, εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας, ἐπιτροπὸν τῆς βασιλείας ἐγκαταστήσας τὸν γηραιὸν καὶ πολυπείρον Πόλυσπερχοντα, παραγκωνίσας τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ υἱὸν, τὸν φιλόδοξον Κάσσανδρον.—2) Ἀντ. ἔγγονος τοῦ προερρηθέντος, υἱὸς τοῦ Κάσσανδρου καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, τῷ 296 π. Χ. βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, νυμφευθεὶς Εὐρύδικην, τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Λυσιμάχου. Ἐξεβλήθη δ' ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ τῷ 287 ἐφονεύθη ὑπὸ Λυσιμάχου (Just. XVI, 1).—3) Ἀντ. ἐκ Ἰαρσοῦ, φιλόσοφος Στωϊκὸς, διάδοχος Διογένης τοῦ Βαβυλωνίου, καὶ διδάσκαλος τοῦ Παναιτίου (Cic. Off. III, 12).—4) Ἀντ. Τύριος, ἐπίσης Στωϊκὸς, ἔζη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰ 44 π. Χ., καὶ ἦν φίλος Κάτωνος τοῦ νεωτέρου (Πλούτ. Κάτ. Δ.—Cic. Off. II, 24).—5) Ἀντ. Σιδώνιος, ἐπιγραμματογράφος (Id. Ἀνθολογία).—6) Ἀ. Καίλιος Ἀντ., Ῥωμαῖος ἱστορικός, διδάσκαλος τοῦ Κράσσου. Ἐγραψε τοὺς καρχηδονικοὺς πολέμους, καὶ ὁ Αἰθίος φαίνεται πολλὰ ἀπ' αὐτοῦ ἀρυσθεῖς.—7) Τορευτὴς, μετ' Ἀλέξανδρον τούτου ἐθαυμάζετο φιάλη ἀργυρᾶ, ἐφ' ἧς ἔγλυψε φυσικώτατα Σάτυρον κοιμώμενον (Pl. XXXIII, 55). Ἄλλοι ὅμως ἀποδίδουσι τὸ ἔργον εἰς τινὰ Διόδωρον.

Ἀντίπολις (V. Antipes), ἀποικία ματσαλιωτικὴ, ἐν Γαλλίᾳ, δυτικῶς τοῦ ποταμοῦ Βάρου (Στρεβ. Δ, 178. 180 κτλ.).

Ἀντίρριον, (ἢ καὶ Ρίον τὸ Μολωκρικόν, τὸ βόρειον ἀκρωτήριον εἰς τὸ 1/2 ὥρας πλάτος ἔχον στόμιον τοῦ κορινθιακοῦ κέλυπος (Θουκ. Β, 86.—Στρεβ. Η, 335).

Ἀντισθένης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀθηναίου καὶ μητρὸς ἐκ Θράκης, ἀκμαίων περὶ τὰ 400 π. Χ. Μαθητὴς τοῦ Γοργίου, καὶ αὐτὸς σοφιστικὴν διδάξας, παρηκολούθησεν

ἔπειτα τὸν Σωκράτην, πιστῶς μέχρι τοῦ θανάτου του (Ξεν. Ἀπομν. Β, 5. Γ, 4. 4. ΙΑ, 17. Συμπ. Β, 10. Γ, 7). Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐγένετο ἀρχηγὸς τῆς κυνικῆς φιλοσοφίας, διδάσκων εἰς τὸ Κυνόσαργες (ν. Ἀσωμάτων), τὸ γυμνάσιον τῶν νέων πολιτῶν, ὃν ἡ μήτηρ δηλαδὴ ἦτο ξένη. Φαίνεται δ' ὅτι ἐνέκυψε μᾶλλον εἰς τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς σωκρατικῆς φιλοσοφίας, εἰ καὶ ἡ πραγματεία αὐτοῦ, ἡ ἐπιγραφομένη ὁ φυσικὸς φαίνεται μὴ οὐσα καὶ θεωρίας ἄμοιρος. Κατ' αὐτὸν, εἰ καὶ πολλοὶ ἦσαν οἱ δημῶδες θεοὶ, ἀλλ' εἰς ἦν ὁ θεὸς τῆς φύσεως (Cic. N. D. I, 13, 32) ὡς μεγάλην δὲ καὶ ἀναγκαίαν ἀρετὴν ἐπρέσβευε τὴν αὐτάρκειαν ἢ καὶ τὴν ὀλιγάρκειαν. «Αὐτάρκη τὴν ἀρετὴν εἶναι πρὸς εὐδαιμονίαν, μηδενὸς προσδεομένην ὅτι μὴ Σωκρατικῆς ἰσχύος. Θεῶν μὲν ἴδιον εἶναι μηδενὸς δεῖσθαι, τῶν δὲ θεοῖς ὁμοίων τὸ ὀλίγων χρῆσθαι.» (Διογ. Α. ΣΤ, 11. 105). Πιθανῶς δ' οἱ μετὰ ταῦτα ὄπαδοί του ἤσκησαν τὰς ἀρχὰς ταύτας εἰς ὑπερβολὴν, ὥστε ἔζων ὡς κτήνη μᾶλλον ἢ ὡς ἄνθρωποι, καὶ ἤρμοζε καὶ εἰς τὴν δαίταν αὐτῶν ὁ τίτλος κυνικῶν, ὃν ἴσως κατ' ἀρχὰς τοῖς ἔδωκεν ἡ ἔδρα τοῦ διδασκαλείου των, τὸ Κυνόσαργες. Τὰ φιλοσοφικά αὐτοῦ συγγράμματα, ὡς καλλιπεπέτατα μαρτυρούμενα, ἀπωλέσθησαν, πλὴν δύο μικρῶν μελετῶν, αἵτινες ἐπιγράφονται Ὁδυσσεὺς καὶ Αἴας, καὶ πιθανὸν δὲ εἶναι γνήσια, ὡς καὶ τινῶν ἀποσπασμάτων.

Ἀντισσα, πόλις μετὰ λιμένος εἰς τὰ Δ τῆς νήσου Λέσβου (Θουκ. Γ, 18, Η, 23), πατρίς τοῦ λυρικοῦ ποιητοῦ Τερπάνδρου.

Ἀντιστρατος, ἀρχιτέκτων Ἀθηναῖος, μετὰ Καλλιστρατοῦ, Ἀντιμαχίδου καὶ Πωρίνου θεὸς ἐπὶ Πεισιστράτου τὰ θεμέλια τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὀλυμπίου (595 π. Χ.), τοῦ παρατωθέντος ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

Ἀντιφίλος, ἴδ. Ἀπελλῆς.

Ἀντιφῶν, 1) ῥήτωρ ἐκ Ῥαμνοῦντος

τῆς Ἀττικῆς, γεν. τῷ 480 ἢ 479 π. Χ., κατ' ἄλλους τῷ 486. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Σέφιλος, σοφιστὴς, τῷ ἐδίδαξε πρῶτος τὴν ῥητορικὴν, εἰς ἣν τοσοῦτο διέπρεψεν, ὥστε εἰς τὸν Ἀλεξανδρινὸν κανόνα πρῶτος καταριθμεῖται. Ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐστρατήγησε. Τῇ ὀλιγαρχικῇ μερίδι ἀνέγκων, εἰσήγαγε τὴν ἀντιδημοτικὴν Βουλὴν τῶν Ἰ, ἧς ἀνατραπέσις, κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Θηραμένου ἐπὶ προδοσίᾳ, καὶ μετ' ἐξόχου εὐγλωττίας ἑαυτὸν ὑπερασπίσας, οὐχ ἦτονος κατεδικάσθη εἰς θάνατον, τῷ 441 π. Χ., καὶ τὸ σῶμά του ἔμεινεν ἄταφον (Θουκ. Η, 68. 90). Δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ ἀρχαιότατος τῶν πολιτικῶν ῥητόρων, γράφων συνήθως (ὡς λογογράφος) λόγους δι' ἄλλους, πλὴν ὅτε ὑπερ ἑαυτοῦ ὠμίλησε. Τῷ ἀπεδίδοντο 60 λόγοι, ἐξ ὧν ἕκαστος ἦδη ἐν τῇ ἀρχαιότητι οἱ 25 ἐθεωροῦντο ὡς οὐχὶ γνήσιοι. Περιεσώθησαν δὲ μόνον 15, ἐξ ὧν 12 εἰσὶ τρεῖς τετραλογίαι φονικαί, γυμνάσματα μᾶλλον ῥητορικά, ἐκάστη συγκειμένη ἐκ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου λόγου τοῦ διώκοντος καὶ ὁμοίως καὶ τοῦ φεύγοντος. 3 ἕτεροι εἰσὶν ἀληθεῖς δικαστικαὶ συνηγορίαι. Τὸ ὄρος τοῦ ὁμοιάζει πως πρὸς τὸ τοῦ Θουκυδίδου, ὃν διὰ τοῦτο ἐσφαλμένως εἶπον μαθητὴν τοῦ Ἀντιφῶντος. Ἐγραψε καὶ ῥητορικὴν τέχνην (Quinct. III, 11, 11) ἀπολεσθεῖσαν.—2) Σοφιστὴς, ἐχθρὸς τοῦ Σωκράτους (Ξεν. Ἀπ. Α, 6), φονευθεὶς, ὡς φαίνεται, ὑπὸ τῶν Ἀ'.—3) Τραγικὸς ποιητὴς, ἐν Ἀθήναις, εἶτα καὶ παρὰ τῷ Διονυσίῳ, βοηθῶν αὐτὸν εἰς τὴν ποίησιν τραγωδιῶν, ἀλλὰ θανατωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἐλευθεροστομίαν καὶ εἰλικρινεῖάν του.

Ἀντιλία, ἡ μηχανὴ πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος ἐκ φρεάτων. Καθ' ὃ κινουμένη διὰ χειρῶν ἀνθρώπων, ἐχρησίμευσεν ἐνισχυθῆναι καὶ ὡς ποιητὴ (Suet. Tib. LI).

Ἀντυξ, κυκλοτερές περιθώριον στρογγύλων σωμάτων, οἷον ἀσπίδων (Όμ. Ἰλ. Σ. 479. Υ, 275. Οὕτως ἐλέγετο καὶ εἰς τὰ ἄρ-

ματα μετάλλινος κύκλος ἐμπρός, πρὸς στερεώσιν τῶν ἡνίων (Γλ. Β, 728).

Ἀντωμοσία, ἴδ. Διωμοσία.

Ἀντωνίνος, ὁ εὐσεβῆς (πίσι), αὐτοκράτωρ Ῥωμαῖος (138—161 μ. Χ.), θετὸς υἱὸς τοῦ Ἀδριανοῦ, ἀφιέρωσε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἐπιμέλειαν εἰς τῶν λαῶν του τὴν εὐημερίαν. Ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἡ Ἑλλάς εἶδεν ἀνέσεως ἡμέρας καὶ ἡσυχίας. Αὐτὸς δ' υἰοθέτησε τὸν Μάρκον Αὐρήλιον.

Ἀντωνίνος liberalis, ἵσως ἀπελεύθερος τοῦ αὐτοκράτορος Ἀντωνίου, ἔζη περί τὰ 150 μ. Χ., καὶ ἔγραψεν εἰς ἄρος εὐάρεστον «Μεταμορφώσεων συναγωγὴν.»

Ἀντώνιος, 1) ὁ ἐπικληθεὶς Κρητικός, Ῥωμαῖος, υἱὸς Μάρκου Ἀντωνίου, τοῦ ῥήτορος, θανατωθέντος ὑπὸ Μαρίου. Λαβὼν τὴν διοίκησιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου ἵνα καταστρέψῃ τοὺς πειρατὰς ἐν τῇ Μεσογείᾳ, ἀπέτυχεν, ἐλεηλάτησε δὲ μόνον τὰς πόλεις εἰς ἃς προσέπλευσε, καὶ ἐπανομάσθη εἰρηνικῶς Κρητικός, διότι εἰς Κρήτην ἀπέβηκε. — 2) Ἄντ. Ἰβρίδης, ἀδελφὸς αὐτοῦ, συνεστρατεύσας μετὰ τοῦ Σόλλα εἰς Ἀφρικὴν, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ ἔμεινεν ἐν Ἑλλάδι (83 π. Χ.), ἣν ἐλεηλάτει, δι' ἧς καὶ κατεμηνύθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος. Καὶ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ ἔνθα κατέφυγεν ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐμφυλίων τῆς Ῥώμης περιπλοκῶν, εδείχθη πάντοτε ἀρετὴ καὶ ἐκ φιλοχρηματίας τὸν λαὸν πιέζων. — 3) Μάρκος Ἄντ. υἱὸς τοῦ Κρητικοῦ καὶ Ἰουλίας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Καίσαρος, γεννηθεὶς τῷ 83 π. Χ. Ἐκδεδιγημένος κατὰ τὴν πρώτην νεότητά του, διέπρεψεν ὁμοῦς ὑπηρετήσας ἐν τῷ στρατῷ εἰς τὴν Συρίαν καὶ τὴν Γαλατίαν. Τῷ 48, δῆμαρχος ἐν Ῥώμῃ, ἐφήρισε κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς μετακαλοῦσης τοῦ Καίσαρος, καὶ ἔφυγεν εἰς Γαλλίαν, εἰς αὐτοῦ τὸ στρατόπεδον. Τῷ 48, εἰς τὴν μάχην τῶν Φαρσάλων διώκει τὸ ἀριστερὸν κέρασ' τῷ δὲ 44, ὑπατεύσας μετὰ τοῦ Καίσαρος, προσέφερεν αὐτῷ τὸ διάδημα ἐν δημοσίᾳ τελετῇ.

Μετὰ τὸν φόνον δὲ τοῦ Καίσαρος, τῇ 18 μαρτίου, τὸν ἐπιτάριον αὐτοῦ λόγον πρὸ τοῦ λαοῦ ἀπαγγέλλας, καὶ τὴν διαθήκην αὐτοῦ ἀναγνούς, ἔλαθε τὴν τῶν κτήσεων αὐτοῦ κληρονομίαν. Ἐπωφθαλμία δὲ καὶ εἰς τὴν τῆς ἐξουσίας του, ἀλλὰ προσέκρουσεν εἰς τὴν φιλοδοξίαν τοῦ Ὀκταβίου, ἀνεψιαδοῦ καὶ θετοῦ τοῦ Καίσαρος, ὅστις καὶ πολέμησας αὐτὸν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, τὸν ἐνίκησεν. Ἐσυμβιβάσθησαν ὁμοῦς τέλος, καὶ συνέστη ἡ τριανδρία τοῦ Ὀκταβίου, Ἀντωνίου καὶ Λεπίδου, ἧς πολλὰ ἔπεσον οὐμάτα, καὶ αὐτὸς ὁ Κικέρων. Τῷ 42 ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ Ὀκτάβιος κατετρόπωσαν τοὺς δημοκρατικούς εἰς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας, ὅθεν ὁ Ἀντώνιος μετέβη εἰς Ἀσίαν, ἧς ἐδόθη αὐτῷ ἡ ἡγεμονία, καὶ ἐκεῖθεν παρεκολούθησε τὴν Κλεοπάτραν, ἐρωτλήπτου, εἰς Αἴγυπτον. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ Φουλτία, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Λ. Ἀντωνίου, ἐκίνησαν τὸ προσεχὲς ἔτος πόλεμον κατὰ τοῦ Ὀκταβίου, ἀλλὰ τῆς Φουλτίας ἀποθανούσης, προήλασε ταχέως ἡ διαλλαγή, τοῦ Ἀντωνίου νυμφευθέντος τὴν Ὀκταβίαν, ἀδελφὴν τοῦ Ὀκταβίου. Τῷ δὲ 39, ἀφ' οὗ ἡ τριανδρία ἐκλείσθη εἰρήνην μετὰ τοῦ Πομπηίου, ἐπέστρεψεν ὁ Ἀντώνιος εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔνθα νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐνίκησε τοὺς Ἀρμενίους καὶ ἡγήματώταυσε τὸν βασιλεῖα αὐτῶν, καὶ ὅπως ἐκδοτος εἰς τῆς Κλεοπάτρας τὸν ἔρωτα, ἀφῆκεν εἰς αὐτὴν διὰ διαθήκης πᾶσαν τὴν κληρονομίαν του, ἀπέπεμψε τὴν Ὀκταβίαν καὶ διέστη αὐθις πρὸς τὸν Ὀκτάβιον. Ἐν μεγάλῃ δὲ ναυμαχίᾳ κατὰ τὸ Ἄκτιον, πρὸ τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, κατετροπώθη ὑπὸ τοῦ Ὀκταβίου, ἔφυγε μετὰ τῆς Κλεοπάτρας εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐκεῖ, πολιορκηθεὶς (τῷ 31) καὶ ἀκούσας ὅτι ἡ Κλεοπάτρα ἐφανεύθη, ἠτοκτόνησεν· ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐκπνεῖσθαι, μαθὼν ὅτι ἡ ἀγγελία ἦν ψευδής, μετέβη πρὸς αὐτὴν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκύλας τῆς. (Πλούτ. Ἄντ. Βροῦτ. 52. ΚΗ.—Δ. Κασσ. ΜΓ. ΝΑ.—Ἄπκ. Ε).

Ἄνυτος, Ἀνθεμίωνος, Ἀθηναῖος, εὐ-

προς βυρσοπώλης, μετὰ τοῦ Θρασυβούλου εἰς τὴν πτωσίαν τῶν Λ συνεργασθεὶς. Κατ' ἀρχὰς φίλος τοῦ Σωκράτους, ἐγένετο ἔπειτα εἰς τῶν ἀσπονδοτέρων κατηγορῶν του (Πλάτ. Ἄπομν.—Ἐν. Ἄπολ.). Ἐκδιωχθεὶς δ' εἶτα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετανοήτων, ἔφυγεν εἰς τὴν ἐν τῷ Πόντῳ Ἡράκλειαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖθεν λέγεται ὅτι ἀπεδιώχθη ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἡ ὅτι καὶ ἐλιθοβολήθη (Ἐν. Ἑλλ. Β, 3, 42).

Ἄξιός (ν. Βαρδάρη), ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τοῦ Σιάδρου πηγάζων, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν θερμακικὸν κόλπον μεταξὺ Πέλλης καὶ Θεσσαλονίκης.

Ἄξιρος, Ἄξιόκερα, Ἄξιόκερσος, ἴδε Κάθειρος.

Ἄξινομαντεία, πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐνόχων. Ἡ ἄξινη ἐνεπήγνυτο εἰς πάλον, τὰ ὄνοματά τῶν ὑπόπτων ἐπροσέροντο, καὶ εἰς οὗ τὸ ὄνομα ἡ ἄξινη ἐπιπτεν, ἐκείνος ἦτο ὁ ἐνοχος (Plin. XXXVI, 19, 34).

Ἄξιόχος, ἴδ. Ἄτραυς.

Ἄξονες, καὶ κύρβεις λεγόμενοι, τριγωνικὰ πρίσματα, περὶ τὸν ἄξονα αὐτῶν στρεφόμενα, ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμμένοι οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος. Ὁ Πλούταρχος (Σόλ. ΚΕ) λέγει, ἵσως ἐσφαλμένως, ὅτι κύρβεις ἐλέγοντο τὰ περιέχοντα τοὺς θερησκευτικούς νόμους. Οἱ Ἄξονες, ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, μετετέθησαν ὑπὸ Ἐφιάλτου, ἐπὶ Περικλέους, εἰς τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ Βουλευτήριον καὶ τὴν Βασιλείον στοάν. Συντρίμματα ἀντιγράφων αὐτῶν εὑρέθησαν.—Ἰδ. Ἄρμα.

Ἄξιός, (Ἡρδ. Δ, 154), ἡ Ὀαξίος (Στρ. Β), πόλις Κρητικὴ, κειμένη ἐπὶ ποταμοῦ ὁμωνύμου. Ἰδρυτὴς αὐτῆς λέγεται ὁ Βάττος ἐκ Θήρας. Τὸ ὄνομα διατηρεῖ τὸ χωρίον Ἄξιός παρὰ τῇ Ἰθῆ.

Ἄορονος, 1) ἡραιστεία λίμνη ἐν Καμπανίᾳ (Στρβ. Ε, 244.—Virg. Ἔπ. III, 442.—VI, 118).—2) Ἀ. Πέτρα, ἐν τῇ Ἰνδικῇ,

βράχος ὑψηλὸς ὑπὲρ τὸν Ἰνδόν, φέρων φρούριον ὄχυρόν (Διων. Περ. 1151). Κατ' Ἀρριανὸν Ἀορονίς.

Ἀπαγωγὴ, ἐν Ἀθήναις ἡ πράξις τοῦ ἀπάγειν εἰς τοὺς ἄρχοντας τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἄλόντα, καὶ τὸ δικαστικὸν ἔγγραφον δι' οὗ

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

αὕτη ἐγίνετο (Δημοσθ. κ. Ἀρσικρ. 646.—Λυσ. κ. Λεωκρ. § 121), ἐν ᾗ ἡ ἐφήγησις ἦν ἡ πράξις δι' ἧς οἱ ἄρχοντες ὠδηγοῦντο πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἠδύναντο νὰ καταλάβωσι τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκληματίαν.

Ἀπόμεια, διάφοροι πόλεις ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσαι αἱ πλεῖσται κατ' Ἀπόμην τὴν γυναικα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. 1) Ἀπόμεια ἡ Κιθωτὸς, ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Μαιάνδρου καὶ Μαρσίου (Στρβ. ΙΒ, 577).—2) Ἀπ. Μυρλειῶν, ἐν Βιθυνίᾳ, οὐ μακρὰν τῆς Ν Ἰκτῆς, τοῦ Κωακικοῦ κόλπου, μετὰ λιμένος (Στραβ. ΙΒ, 521).—3) Ἐπὶ νήσου, κατὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Ἰγρητος καὶ Εὐφράτου.—4) Ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, δυτικῶς τῆς Ἐδέσσης (Pl. V, 24, 21).—5) Ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ἐν Συρίᾳ, παρὰ λίμνην ἧτις ἐκαλεῖτο Ἀπαμελίτις. Ὁ Σέλευκος ἠύξσε τὴν πόλιν, ἔχουσαν καὶ ἵπποφορέα καὶ

ἐλεφάντων ἀγέλας. Ἦν δὲ πατὴρ τοῦ στωϊκοῦ Ποσειδωνίου. — 6) Ἀπ. ἢ πρὸς Ῥαγαῖς, ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Μηδείας καὶ Παρθικῆς, Ν. τῆς Κασπίας, κτίσμα ἑλληνικόν, (Στράβ. ΙΑ, 514).

Ἀπατούριον, τὰ, (ἐκ τοῦ ἄ[μα] καὶ πατῆρ), ἐορτὴ παρ' Ἰωσι, καθ' ἣν οἱ πατέρες ἐνέγραφον τὰ παιδιά των εἰς τὰς φρατρίδας. (Ἡρόδ. Α, 147). Ἐτελεῖτο δ' ἐν Ἀθήναις κατὰ Πυανασιῶνα (ὀκτώβριον — νοέμβριον), καὶ διήρκει τρεῖς ἡμέρας, ὧν ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο Δορπία, διότι κατ' ἐκείνην παρετίθετο ὑφ' ἐνὸς τῶν πλουσιωτέρων δεῖπνον εἰς τοὺς φράτορας ἢ δευτέρα ἐλέγετο ἀνάρρυσσις (ἐκ τοῦ ἀναρρῶν = θύειν), καὶ ἦν ἡ ἡμέρα θυσίας· τὴν δὲ τρίτην, κουρεῶτιν λεγομένην, ἕκαστος πατὴρ ἐπαρουσίαζε τὸ μουσαεῖς (Μ. Ἐτυμ. λ. Ἀπατ.) ἢ κατ' ἄλλους (Πρόκλ. ἀπατ.) τριετὲς βρέφος του, φέρων ἱερεῖον, τὸ μέγιστον λεγόμενον, καὶ καταθεῖς αὐτὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἐξίτηι τὴν ἐγγραφὴν. Ἄν δέ τις ὑπῆρχεν ἐνιστάμενος κατὰ τῆς γνησιότητος τοῦ παιδίου, ἀφίρει τὸ ἱερεῖον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, καὶ οἱ φράτορες ἀπεφάσιζον. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ἐξητάζοντο καὶ αἱ πρόδοι τῶν εἰς τὰ σχολαῖα φοιτῶντων παιδίων, καὶ ἀπήγγελλον αὐτὰ χωρία συγγραφέων, καὶ τὰ μᾶλλον ἐπιτυγχάνοντα ἐβραβεύοντο (Πλάτ. Τιμ. σ. 21. Β).

Ἀπελεύθεροι, ἴδ. Δοῦλοι.

Ἀπελλῆς Πυθίου, Κολοφώνιος, μαθητὴς Παμφίλου τοῦ Σικυωνίου, ὁ ἐπισημότερος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, ἐπιμελής οὐχ ἤττον ἢ μεγαλοφυῆς, ὥστε ἔλεγον ὅτι οὐδ' ἡμέραν ἄπεινα νὰ παρέλθῃ χωρὶς γραμμῆν νὰ χαράξῃ. Εἰς τὰ ἔργα του ἐπέγραψεν ἐπὶ οἰκίᾳ ἀντὶ ἐποίησεν, αἰνετούμενος ὅτι οὐδὲν ἐθεώρει ὡς ἐντελές. Ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων αὐτοῦ ἦσαν ἡ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη, ἣν ἀντέγραψεν ἐκ τῆς Φρύνης καὶ ἐπώλησε τοῖς Κόρις. Συνεχέστατα ἐζωγράφησε τὸν Ἀλέξανδρον, ὅστις ὑπ' ἄλλου δὲν ἤθελε νὰ

ζωγραφῆται, καὶ ἔλεγεν ὅτι ὑπῆρχον δύο Ἀλέξανδροι, ὁ μὲν ἀήττητος, αὐτὸν αἰνετούμενος, ὁ δ' ἀμίμητος, ὁ τοῦ Ἀπελλοῦ. Ὁ Πλίνιος (XXV, 36) λέγει αὐτὸν ποιούμενον χρῆσιν τεσσάρων μόνων χρωμάτων. Ἐγραψε δὲ καὶ περὶ τέχνης, ἀλλὰ τῆς συγγραφῆς του οὐδὲν διεσώθη.

Ἀπελλικῶν, ἐκ Τέω, φιλόσοφος, λαμπρὸν ἐν Ἀθήναις βιβλιοθήκην συλλέξας, ἐν ἣ ἦσαν καὶ τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους. Αὐτὴν ἀπήγαγε (τῷ 83 π. Χ.) εἰς Ῥώμην ὁ Σύλλας (Στράβ. ΙΓ).

Ἀπεραντία, πόλις καὶ ἐπαρχία τῆς Αἰτωλίας παρὰ τῷ Ἀχελώφ, (Λίν. XXXVI, 33).

Ἀπία, ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγιαλέως (Αἰσχλ. Ἰκέτ. 790). Ἐν Ὀμήρῳ «τῆ λόθεν, ἐξ ἀπίης γαίης» φαίνεται δηλοῦν τὴν μακροκρυσμένην (Ἰλ. Α, 270. Ὀδ. Θ, 25).

Ἀπιδανός, ποταμὸς βορείως τῆς Ὀθρυος πηγῶν, καὶ παρὰ τὰ Φάρσαλα ἐν Θεσσαλίᾳ αἰσρέει εἰς τὸν Πηνειόν.

Ἀπίμιος, (Καίλιος) διάσημος πολυφάγος καὶ διδάσκαλος τῆς Γαστριμαργίας. Σφίζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δέκα βιβλία περὶ μαγειρικῆς, λατινιστὶ ὑπὸ τίτλους ἑλληνικοῦς.

Ἀπις, ὁ ἐν Μέμφιδι τῆς Αἰγύπτου τιμώμενος ἱερὸς ταῦρος, κατοικῶν ἐν ναῖσκαϊς, καὶ ὑπὸ ἱερέων τρεφόμενος εἰς χρυσᾷ σκεύῃ. Ἦν μέλας μεθ' ὀρισμένων τινῶν λευκῶν στιγμάτων, καὶ ἐλευρεῖτο ὡς τοῦ Ὀσίριδος ἢ ἐνσάρκωσις (Ἡρόδ. Γ, 27.—Διόδ. Α, 21, 85.—Στράβ. ΙΖ, 512). Ἦν ἴσχυος τῆς γεωργίας τὴν καθιέρωσιν.

Ἀπίων, γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, διδάξας ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς α' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ἐγραψε δὲ «γλῶσσας Ὀμηρικῆς» καὶ ἠσυχολόγη περὶ τὴν διόρθωσιν τῶν ὀμηρικῶν κειμένων, οὐχὶ ὡς φαίνεται, μετὰ τῆς δευτέρας εὐθύτης. Τὸ φερώνυμον αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ

Ὀμήρου ὑποτίθεται χρόνων μεταγενεστέρων. Ἐγραψε δὲ καὶ πρὸς τὸν Καλιγούλαν ἀναφορὰν τῶν Ἀλεξανδρινῶν κατὰ τῶν Ἰουδαίων, γνωστὴν μόνον ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Φλ. Ἰωσήπου.

Ἀπνευστί ἢ ἀμυστί ἔπινον, ἤτοι διὰ μιᾶς καὶ ἄνευ διακοπῆς, εἰς συμπόσια, ὅταν προέπινον, ἢ πρὸς ποιήν, διὰ τὴν μὴ λύσιν αἰνίγματος, κτλ.

Ἀπογραφή, ἐν τῷ ἀττικῷ δικαίῳ ὁ ἐπίσημος κατάλογος δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν κτημάτων, ὁ εἰς τὰ δικαστήρια ὑποβαλλόμενος.

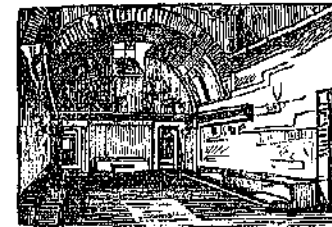
Ἀποδέκται, ἴδ. πολιτικὴ οἰκονομία, Α, 13).

Ἀπόδεσμος, ζώνη δερματίνη ἣν περιβάλλοντο ἐνίοτε αἰνεῖα ἢ ἀποδίδωσι

τὴν ὑπερβολικὴν τοῦ στόχους ἀνάπτυξιν.

Ἀποδυτήριον, τὸ μέρος τῶν λουτρῶν ἢ τῶν γυμνασίων ἔνθα ἀπεδύοντο.

Ἀποθέται, ἴδ. Κεάδα.

Ἀποθέωσις, παρ' Ἑλλήσι σπανίως, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ, ὡς φέρ' εἰπεῖν ἡ τῆς Λευκοθέας (Ὀδ. Ε, 334). Ὑπὸ τοὺς θεοὺς δ' ὑπῆρχον αἱ βαθμίδες τῶν ἡμιθέων καὶ τῶν ἡρώων, εἰς ἃς ἄλλως οὐδεὶς ἀνεπιβάλετο ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων. Ἠρξάτο ὁμοῦς ἐπικρατοῦσα ἡ Ἀποθέωσις καθ' ὅσον ἐξηχεῖτο καὶ ἐταπεινῶτο ὁ ἡθικὸς χαρακτήρ, ἐπὶ τῶν Διαδόχων, καὶ μάλιστα δευτερογενῶν ἢ χαμέρπεια τῆς κολακείας, ἐπὶ Ῥωμαίων.

Ἀποθήκη, ἐν τοῖς οἰκίαις, τὸ μέρος

ἐνθα ἀπετίθεντο οἱ ἀμφορεῖς τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων. Καὶ ὁ μὲν οἶνων, ἐνθα ἐφυλάττετο ὁ ἐπι ἀνέτοιμος αἶνος, ἐκεῖτο ἐν ὑπογείαις, αἱ δὲ τοῦ ἀρχαίου οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων συνήθως, ἐν Ῥώμῃ κἄν, εἰς τὰ ὑπερῶα, ὑπὲρ τὸ μαγειρεῖον, ἕνα κωνί-ζωνται (Hor. Sat. II, 5, 7. Od. III, 8, 9).

Ἀποικία, ἴδ. Κληρονομία.

Ἀποκήρυξις, τὸ δικαίωμα τοῦ πατρὸς τοῦ ἀποκηρύττειν κατὰ τὸν νόμον τὸ τέκνον αὐτοῦ, καὶ στερεῖν αὐτὸ τῆς νομίμου κληρονομίας του.

Ἀποκολοκύνθωσις, ἴδ. Σενέκας; 2.

Ἀπολλινάριος, ἐξ Ἀλεξανδρείας, πρεσβύτερος ἐν Λαοδικείᾳ καὶ γραμματικὸς, μετέφρασε πολλὰ τῆς Ἑρᾶς Γραφῆς εἰς ἑξαμέτρους, καὶ συνέταξεν ἐξ αὐτῶν τραγωδίας καὶ κωμῳδίας. Διετηρήθη δ' αὐτοῦ μόνη ἢ δι' ἡρωϊκῶν στίχων μετὰφρασις τοῦ Ψαλτηρίου.

Ἀπολλύδωρος, 1) ἐκ Ταρσοῦ, τραγικὸς ποιητὴς, οὐδὲν διεσώθη, ὁ δὲ Σουίδας μνημονεύει 6 τραγωδιῶν αὐτοῦ. — 2) Ἀ. ἐπίσης ἐκ Ταρσοῦ, γραμματικὸς, γράψας περὶ τῆς Μηδείας τοῦ Εὐριπίδου. — 3) Ἀ. ἐκ Καρύστου τῆς Εὐβοίας, ἐπίσημος κωμικὸς. — 4) Ἐτερος κωμικὸς ἐκ Γέλας τῆς Σικελίας, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου. Ἄγνωστον δ' εἰς τίνα ἐκ τῶν δύο ἀποδοτέα τὰ σωζόμενα ἀποσπάσματα. — 5) Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀσκληπιάδου, περὶ τὰ 140 π. Χ. μαθητεύσας παρὰ τῷ γραμματικῷ Ἀριστάρχῳ καὶ τῷ στωικῷ φιλοσόφῳ Παναίτιῳ, ἔγραψε πολλὰ, ἐξ ὧν σώζεται μόνον ἢ ἐξ ἀρχαίων πηγῶν τῶν κυκλικῶν ποιητῶν καὶ λογογράφων εἰς τρία βιβλία, ὧν τὸ τρίτον ἐλλιπές, ὑπὸ τὸν τίτλον Βιβλιοθήκη συντεταγμένη μυθολογία αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν πρώτων θεογονιῶν μέχρι τοῦ Θησεῦς. Ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων του συγγραμμάτων μνημονεύονται τὰ Χρονικὰ εἰς 4 βιβλία, εἰς στίχους ἰαμβικοῦς γεγραμμένα, ὡς καὶ ἡ Γῆς περίοδος· προσέτι περὶ νεῶν ἢ περὶ

τοῦ νεῶν καταλόγου τοῦ Β τῆς Ἰλιάδος· τὰ περὶ Σώφρωνος, τὰ περὶ Ἐπιχάρμου, καὶ 24 βιβλία Περὶ Θεῶν.—6) Ῥήτωρ ἐκ Περγᾶμου, γεννηθεὶς τῷ 104 π. Χ., διδάσκαλος τοῦ νέου Ὀκταβιανοῦ ἐν Ἀπολλωνίᾳ, συνέστησε σχολὴν ἐν Ῥώμῃ. Ἐργον αὐτοῦ μνημονεύεται ἐπιγραφόμενον Τέχνη (Quinti, II, 11, 2).—7) Γλύπτης Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Φειδίου, ἐπονομασθεὶς μαινόμενος, διότι ἔθρουε τὰ ἴδια ἔργα του, οὐδέποτε εὐχαριστούμενος εἰς αὐτὰ (Pl. XXXIV, 19, 21).—8) Ζωγράφος τῶν αὐτῶν χρόνων ἐπίσημος, σκιαγράφος ἐπικληθεὶς, διότι πρῶτος μετεχειρίσθη τὴν ἀπόχρωσιν τῆς σκιάς (Pl. XXXV, 36, 1.—Πλούτ. Πότ. Ἀθ. σ. 346).—9) Ἰδ. Τραϊανός.

Ἀπόλλων, εἰς τῶν 12 Θεῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 21. 36.—Ἡσίοδ. Θεογ. 918), ἦτις ὑπὸ τῆς ζήλοτυπίας τῆς Ἥρας καὶ τοῦ ὄφως Πόθωνος διωκομένη, κατέφυγεν εἰς Δῆλον, καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ἄρας Κίονθον ἔτεκεν αὐτὸν καὶ τὴν Ἄρτεμιν (Ὀμ. Ἰγμ. εἰς Ἀπόλλ.), θεοὺς τὸν μὲν τοῦ ἡλίου, τὴν δὲ τῆς σελήνης. Ὡς τοιοῦτος, ἐπελέγετο ὁ Ἀπόλλων Φοῖβος καὶ Δοξιάς καὶ Λύκιος. Παριστάτο δὲ πάντοτε ὡς ὠραίος νεανίας, ἀκερσεκόμητος, τὸ πλεῖστον γυμνός, καὶ ἐπειδὴ κατετόξευσε τὸν ὄφιν Πόθωνα, ὅστις εἶχε καταδιώξει τὴν μητέρα του, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φέρων τόξον καὶ βέλη, ἐπελέγετο καὶ ἐκνηθόλος, ἐκατηθόλος, ἔκατος, ἐκάεργος, ἀργυρότοξος, κλυτότοξος. Εἰς δὲ δὲ μέρος ἐξωλόθρευσε τὸν ὄφιν, εἰς τοὺς Δελφοὺς, εἶχε χρησμόν καταστάνατα περίφημον διὰ πάσης τῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἐξ οὗ ἐπελέγετο Πόθιος. Καὶ εἰς ἄλλα δὲ μέρη τῆς Ἑλλάδος εἶχε χρηστήρια ἦσαν ἐπίσημα, ἐξ ὧν ἐλάμβανε τὰ ἐπίθετα Ἀδαῖος, Ἰσμῆνιος, Κλάριος,

Θυμβραῖος, Παταρεῦς, κτλ. Καὶ θεραπευτικὴ δὲ δύναμις τῷ ἀπεδίδετο, μάλιστα θεθεωρεῖτο ὅτι προσήλθεν ἐκ βορᾶ (ὁ περὶ ἄρειος), ὅθεν καὶ τὰ ἐπώνυμα αὐτοῦ ἀλεξίκακος, ἀκείσιος, σωτήρ, παιήων, παιών, παιάν' εἰς τινὰς δὲ πόλεις ἐλατρεύετο καὶ ὡς κτίστης, ἀρχηγέτης τοῦ λαοῦ, ἀγυιεύς, ἢ προστάτης τῶν ὁδῶν. Ἄλλ' ἦτο μάλιστα ὁ θεὸς παντὸς τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ εὐγενοῦς ἐν τῇ διανοίᾳ, δι' ὃ καὶ ὡς ὁδηγὸς τῶν Μουσῶν, Μουσηγέτης ἐθεωρεῖτο, καὶ ὡς τοιοῦτος ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας, ἀντιτόξου, ἢ καὶ πρὸς αὐτῷ, τὴν λύραν τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς (κίθαριδος), καὶ ἐγίστε ὑπὸ ταύτην τὴν ιδιότητα παριστάτο δαφνοστεφῆς καὶ ποδῆρη φέρων χιτῶνα. Ἦν

δ' ἡ δάφνη τὸ ἱερόν αὐτοῦ φυτὸν, προσήλθεν ἐκ μεταμορφώσεως τῆς νύμφης Δάφνης, ἣν ὁ Ἀπόλλων ἠγάπα. Ἦν Δελφοῖς ἐτε-

λαύοντο οἱ τετραετηρικοί, καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα περίφημοι ἀγῶνες τὰ Πύθια, εἰς τιμὴν τοῦ Θεοῦ.

Ἀπολλωνία, 1) πόλις εἰς τὰ Β τῆς Σικελίας.—2) Π. αἰτωλικὴ παρὰ Ναυπάκτῳ (Λίν. XXXVII, 8).—3) Π. ἐπίσημος, ἄποικος τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων ἐν Ἰλνυρία, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἄωου (Θουκ. Α, 26).—4) Μιλησίων ἀποικία ἐν Θράκῃ πρὸς τῷ Πόντῳ, μετὰ ναοῦ καὶ κολοσσῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπαχθέντος ὑπὸ Λουκούλλου εἰς Ῥώμην (Ἡρδ. Δ, 90. 93.—Just. XV, 2). Ν. Σωζόπολις.—5) Π. τῆς Χαλκιδικῆς.—6) Πόλις τῆς Κρήτης.—7) Π. καὶ λιμὴν τῆς Κυρήνης, πατρίς τοῦ γεωγράφου Ἐρατοσθένους.

Ἀπολλωνίδης, δακτυλιολόγος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

Ἀπολλώνιος, 1) ὁ Ῥόδιος, ἐπικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐπὶ Πτολεμαίων, Εὐεργέτου καὶ Φιλοπάτορος (247—204 π. Χ.), μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, πρὸς ὃν διεφώνησεν ὡς πρὸς τὰς βάσεις τῆς ποιήσεως, τὴν ἀρχαίαν ἐπικήν ἐπιδικίων ἀφελειαν. Ἄλλ' ὅτε ἀνέγνω ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ περιωθὲν ποίημά του «τὰ Ἀργοναυτικά» εἰς 4 βραβείας, ὑπερίσχυεν ἡ γνώμη τοῦ Καλλιμάχου καὶ ἀπακρούσθη. Τότε μετέβη εἰς Ῥόδον, ἔνθα τὴν ῥητορικὴν διδάσκων καὶ θαυμαζόμενος, ἐπολιτογραφῆθη, ἐξ οὗ καὶ Ῥόδιος ἐπιλέγεται. Ἐπανελθὼν εἶτα εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἠλδοκίμησεν ἐκεῖ, καὶ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς (196) διωρίσθη διευθυντὴς τῆς ἐκεῖ βιβλιοθήκης. Ἄλλο του ποίημα μὴ διασωθὲν ἐπεγράφετο Κτίσεις, καὶ ἐποίησε καὶ χωλιάμβους καὶ ἐπιγράμματα κατὰ τοῦ Καλλιμάχου. Τὰ Ἀργοναυτικά οὐτε ἐφεύρουν οὐτε φαντασίαν ἐλέγχουσιν, ἀλλ' εἰσὶν ἀπλή ἐστιχουργημένη ἱστορικὴ ἐκθεσις. Τινὰ ὁμῶς τῶν μερῶν αὐτῶν δὲν στεροῦνται τέχνης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Ἡ στιχουργία του ἐστὶν ἀκριθῆς, ἀλλ' ἡ γλώσσα κατὰ πολὺ ἐλλείπεται τῆς ὑψηλοῦς ὁμηρικῆς ἀρελείας. Σῶζονται δὲ καὶ μεταγενέ-

στερα πλούσια σχόλια εἰς τὸ ποίημα τοῦτο.

—2) Ἀπολλώνιος ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας, μέγας γεωμέτρης, κατώτερος μόνου θεωρούμενος τοῦ διδασκάλου του Ἀρχιμήδους, ἐδίδαξε (250—220 π. Χ.) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Περγᾶμῳ, καὶ ἔγραψεν εἰς 8 βιβλία κωνικὰ στοιχεῖα (κωνικὰς τομὰς), ἔργον οὗ ἡ μέθοδος ἐτι καὶ νῦν ἐκτιμᾶται, εἰ καὶ αὐτοῦ ἐν πρωτοτύπῳ σώζονται μόνον τὰ 1 πρῶτα βιβλία, τὰ 3 δὲ ἐπόμενα ἐν ἀραβικῇ μεταφράσει, καὶ τὸ τελευταῖον ἀπωλέσθη. Ἐξ ἀραβικῆς μεταφράσεως γινώσκονται ἐπίσης αὐτοῦ δύο βιβλία «περὶ λόγου ἀποστομῆς» καὶ ἄλλα τινὰ, οἷον, «περὶ νεύσεων», «περὶ διωρισμένης τομῆς» κλπ.

—3) Ἀπ. Τυανεύς, ἐκ Καππαδοκίας, ζῶν πιθανῶς περὶ τὰ 50 μ. Χ., τὸ πλεῖστον ἐν Αἰγαίς, εἰς τὸν ναόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁπαδὸς φιλοσοφίας πυθαγορικῆς ἀναμειγμένης μετὰ νεοπλατωνικῶν καὶ ἀσιατικῶν ἰδεῶν. Τὴν πατρικὴν του περιουσίαν διένειμε πᾶσαν εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ περιήλθε τὴν Ἀσίαν μέχρι τῆς Ἰνδικῆς, εἶτα δὲ, διαβάς διὰ τῆς Ἀφρικῆς καὶ Εὐρώπης, ἀφίχθη εἰς Ῥώμην. Ἄλλ' εὐρῶν ἐκεῖ ὅτι νόμος ἀπηγόρευε τὴν ἐξέσκησιν καὶ διδασκαλίαν τῆς φιλοσοφίας, μετέβη εἰς Ἰσπανίαν καὶ Αἴγυπτον, εἶτα δ' ἐπανεκάμφεν εἰς Ῥώμην, καὶ φαίνεται ἀποθανῶν τέλος ἐν λίαν προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ ὡς προεστάμενος σχολῆς ἐν Ἐφέσῳ. Διήγειν ἐν διαίτη ὅλως ἀσκητικῇ, κατὰ τὰς ὑποτιθεμένας Πυθαγορείους ἀρχὰς ἀπεδίδοντο δ' αὐτῷ καὶ θαύματα, τὴν φήμην του μεγάλως αὐξήσαντα, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς μάγος, καὶ τεράστια ἱστορία διεδίδοντο περὶ αὐτοῦ. Βιογραφίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὸ μυθιστορικώτερον ἔγραψεν ὁ Φιλίστρατος εἰς βιβλία ὀκτώ. Συγγραφεὶς δ' ἐκ τῶν εἰδωλολατρῶν, ὡς ὁ Ἱεροκλῆς, ἔταπτον αὐτὸν μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ αὐτοῖς ἀντέλεγον χριστιανοὶ, ὡς ὁ ἐπίσκοπος Εὐσέβιος, καὶ δμοῖα περὶ αὐτοῦ ζητήματα ἐκινήθησαν καὶ ἐν νεωτέροις χρόνοις. Πολλὰ δὲ σώζονται συγγράμματα ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ γνη-

αίτητος αὐτῶν ἐστὶ λίαν ἀμφισβητήσιμος. Ἀποδίδονται δ' εἰς αὐτὸν καὶ 85 ἐπιστολαί. — 4) Ἀπ. ἐξ Ἀλαβάνδων ἐν Καρίᾳ, ὑπὸ τοῦ Στραβῶνος Μαλακῶς ἐπιλεγόμενος, μετέβη εἰς Ῥόδον, ἐνθα ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν, ἔχων μεταξύ τῶν ἀκροατῶν του καὶ τὸν Σκευόλαν (Cic. de Or. I, 17, 28). — 5) Ἀπ. καὶ οὗτος ἐξ Ἀλαβάνδων, Μόλων ἐπιλεγόμενος, ἐδίδαξεν ὁμοίως εἰς Ῥόδον τὴν ῥητορικὴν, καὶ τῷ 88 π. Χ. μετέβη ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ εἰς Ῥώμην, ἀλλ' ἔμεινε, φαίνεται, ἐπ' ὀλίγον, διότι μετὰ ταῦτα, τῷ 80, ἐπέμφθη ἐκεῖ πρέσβυς ὑπὸ τῶν Ῥοδίων, ἵνα ἐπιτύχη ὑπὲρ αὐτῶν πολεμικῆν τινα ἀποζημίωσιν, ὅτε καὶ αὐθις ἐκεῖ ἐδίδαξεν. Ὁ Κικέρων, θέλων ἵνα τελειοποιηθῇ περὶ τὴν ῥητορικὴν, ἐπασκέψθη αὐτὸν τῷ 78 ἐν Ῥόδῳ· καὶ ὁ Καίσαρ δὲ προσέειπε τὸν ἤκουσε (Cic. Brut. LXXXIX. — Suet. Gm. IV). — 6) Ἀπ. ὁ ἐπιλεγόμενος Σοφιστής, υἱὸς Ἀρχιβίου, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἦν διδάσκαλος καὶ αὐτὸς, ζῶν ἐπ' Αὐγούστου. Ἐγραψε δὲ Λεξικόν, περιέχον καὶ ἡμερικῶν λέξεων ἐξηγήσεις, καὶ σωζόμενον. — 7) υἱὸς Μαντιθέου, ἐξ Ἀλεξανδρείας, γραμματικὸς, ἐπονομασθεὶς ὁ Δύσκολος, διότι ἐνέκυψεν εἰς δυσκόλους ἐρεύνας καὶ ἐξηγήσεις. Εἰς Ῥώμην ἐπεσπάσατο τὴν προσοχὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀντωνίνου τοῦ εὐσεβοῦς· ὅτε δ' ἐπανήλθεν εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἐγένετο μέλος τοῦ Μουσαίου, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε. Κυρίως εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἱερουσις τῆς γραμματικῆς τέχνης, δι' ἧς καὶ ὁ τεχνικὸς ἐπωνομάσθη. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ περισσώθησαν τὰ ἐπόμενα· περὶ ἀντωνυμίας, περὶ ἐπιρρημάτων, περὶ συνδέσμων, περὶ συντάξεως εἰς 4 βιβλία. Ἐγραψε δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπολεσθέντα. Ὁ Λατίνος γραμματικὸς Πρισκινὸς ἀποκαλεῖ αὐτὸν (VIII, 439) summum artis auctorem καὶ auctorem grammaticae, καὶ ἔλαβε τὸ σύστημα αὐτοῦ ὡς βᾶσιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἔργων. Ἰστορίαι θαυμάσιαι εἰς αὐτὸν ὑπὸ τινῶν ἀποδιδόμεναι εἰσὶν αὐτῷ

πάντη ξέναι. — 8) Ἀπ. Μύνδιος ἐκ Καρίας, ἠσυχολήθη περὶ τὴν ἀστρονομίαν, ἰδίως τὴν διάδοσιν τῶν γαλακτικῶν θεωριῶν, καὶ ἔγραψε περὶ κομητῶν (Sen. qu. nat. VII, 3, 17). — 8) Ἰδ. Ἀμφίων.

Ἀπολλωνίης, πόλις τῆς Λυδίας μεταξὺ Σάρδεων καὶ Περγάμου (Cic.—Tac.).

Ἀπομαγδαλιὰ, ζύμη ἦν οἱ Ἕλληνας, ἐπειδὴ δὲν εἶχον χειρόμακτρον, ἔβριστον εἰς τεμάχια ἐμπρὸς τῶν συνδικαιτωμένων, ἵνα τρώγοντες ἀπομάττωσι τοὺς δακτύλους τῶν· εἶτα δὲ τὰς ἀπομαγδαλιάς ταύτας ἔριπτον συνήθως εἰς τοὺς κύνας, δι' ὃ καὶ κυνάδες προσέτι ἐλέγοντο.

Ἀποπομπή, παρ' Ἀθηναίους ἐλέγετο δικαστικὸς τὸ διαζύγιον, καθ' ὅσον ἀπέβλεπε τὸν ἄνδρα, ἐν ᾧ διὰ τὴν γυναῖκα ἐλέγετο ἀπόλειψις, δηλαδή ἡ μὲν γυνὴ ἀπέλειπε τὸν ἄνδρα, ὁ δ' ἄνθρωπος ἀπέπεμπε τὴν σύζυγον. Ἦσαν δ' ἐκεῖ τὰ διαζύγια οὐχὶ σπάνια, καὶ ὁ μὲν ἄνθρωπος ἀπέπεμπε τὴν σύζυγον μετὰ τῆς προικὸς τῆς εἰς τὸν κύριον αὐτῆς· ἡ δὲ γυνὴ ὤφειλε, προσελθοῦσα αὐτῷ πρὸς τὸν ἄρχοντα, νὰ τῷ φέρῃ ἐγγράφως τοὺς λόγους τῆς ἀπολείψεως. Ἄν δὲ διεφώνουν τὰ δύο μέρη, ἔφερον ὁ ἄνθρωπος γραφὴν ἀπολείψεως καὶ ἡ γυνὴ γραφὴν ἀποπέμψεως (Ἰδ. Πλούτ. Ἀλκ. Η).

Ἀπόρρητα, 1) ὅσα δὲν πρέπει νὰ λέγωνται, ὡς ἱερὰ καὶ μυστηριώδη. — 2) Ἐν Ἀθήναις τὰ ὧν ἀπηγορεύετο ἡ ἐξαγωγή, οἷον σῖτος, καὶ τὰ τῷ στόματι χρήσιμα, δοκοί, σχοινία, κτλ. — 3) Λέξεις τινὲς ὑβριστικαί, ὡς ἀνδροφόνος, ῥίψασπις, ἃς οὐδεὶς ἐδικαιοῦτο νὰ προφέρῃ κατ' ἄλλου, ἐπὶ ποινῇ 500 δραχμῶν.

Ἀποστασίον, Ἰδ. δίκη καὶ ξένος.

Ἀποστολεῖς, ἀρχὴ ἐκ δέκα ἐν Ἀθήναις, ἡ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ καταρτισμοῦ καὶ τοῦ ἐκπλοῦ τοῦ στόλου ἔχουσα. Οὗτοι εἶχον καὶ τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν τριηράρχων, ὡς ἐδικαιοῦντο καὶ νὰ δέσωσι (Δημ. π. Στεφ. σ. 262).

Ἀποτρόπαιος, πᾶς θεὸς ἀποτρέ-

πων τὸ κακόν, ὁ καὶ ἀλεξίκακος, ἀκείσιος, λυτήριος, ἀποπομπάιος ἀποκαλούμενος.

Ἀποφορά, Ἰδ. δοῦλοι.

Ἀποφοράδες, Ἰδ. ἡμέραι.

Ἀραβία, ἡ μεγάλη τῆς Ἀσίας χερσονήσος ἀπέναντι τῆς Ἀφρικῆς, διαιρουμένη ἀπ' αὐτῆς διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς καὶ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Πρὸς Β. ἐκτεινομένη μέχρι τῆς Συρίας καὶ Παλαιστίνης, πρὸς Α. μέχρι Μεσοποταμίας καὶ Βαβυλωνίας, διηρεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς τρία κυρίως μέρη, τὴν Πετραίαν (ἐν Πέτρα ἢ κατὰ Πέτραν), τὸ βορειότερον τμήμα ὑπὸ τὴν Παλαιστίνην, αὐτὴ Πέτρα ἦν ἡ πρωτεύουσα τῆς Βυδαμίονα ἐν τῷ μέσῳ καὶ τὴν Ἐρημον, νοτιῶς ἐκείνης. Ὁρη δ' αὐτῆς ἦσαν, ἐν τῇ Πετραίᾳ τὰ Μέλινα ὄρη, ὧν μὲν τῶν κορυφῶν ἦν τὸ ὄρος Σινά· πρὸς τὸ ἐνδοτικόν ὁ Ζάμης καὶ πρὸς τὸν περικτὸν κόλπον τὰ Δίδυμα ὄρη. Οἱ Ἀραβες ἦσαν Σημιτικῆς καταγωγῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῆς Χερσονήσου οἰκοῦντες ἢ πλανώμενοι ὀλίγον γνωστοὶ λαοὶ ἐλέγοντο πολλακίς Ἀραβες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (Ἡρόδ. Α, 198. Β, 8, 12. Γ, 8, 9, 88, 91, 97, Ε). Ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἀραβία κατῴκουν οἱ Ἀύσεις καὶ οἱ Σαρακηνοὶ εἰς τὰ Σάρακα.

Ἀραβικὸς κόλπος, ὁ μεταξύ Αἰγύπτου καὶ Ἀραβίας (Ἡρόδ. Β, 11, Δ, 39) κυρίως ἀπὸ τῶν Πτολεμαίων γνωστὸς καὶ διαπλεγόμενος.

Ἀράβιος ἢ Ἀραβίς ποταμὸς ἐν Γεωργίᾳ δυτικῶς τοῦ Ἰνδοῦ. Οἱ περὶ οὗτοι Ἀραβίται (Ἀρρ. ΣΤ. 21, 3, 4. — Στρεβ. ΙΕ, 720).

Ἀραβός, πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῶν Σελευκιδῶν, καμμένη ἐπὶ νήσου τινὸς τῆς Φοινίκης, μετὰ λιμνὸς μίαν ὥραν ἀπέχοντος, τῆς Ἀνταράδου. Εἶχε δὲ ἰδιαιτέρον βασιλεῖα (Ἀρρ. Β, 13, 8, Κ, 1).

Ἀραιόστυλος, Ἰδ. ἀρχιτεκτονική.

Ἀράκυνθος, Αἰτωλικὸν ὄρος μεταξὺ Ἀχελφίου καὶ Εὐήνου (ν. Ζυγός).

Ἀράξης, 1) ποταμὸς ἐν Ἀρμενίᾳ ἐκβάλλει μετὰ τοῦ Κύρου εἰς τὴν Κασπίαν. — 2) Ποταμὸς ἐν Περσίᾳ παρὰ τῇ Περσέπολει (Ἀρρ. Γ, 18, 6).

Ἀρατος, 1) υἱὸς Κλεινοῦ ἐκ Σικυῶνος, γεννηθεὶς τῷ 271 π. Χ. Φοινευθέντος τοῦ πατρὸς του ἐν ᾧ ὁ Ἀρατος ἦν ἔτι παιδίον, ἀνετρέφθη αὐτὸς ἐν Ἀργεῖ. Μετὰ τινα δ' ἔτη συλλέξας περὶ ἑαυτὸν τοὺς φυγάδας τῶν συμπολιτῶν του, εἰσέβαλε μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Σικυῶνα, ἐφόνησε τὸν τύραννον Νικοκλήν (Πλούτ. Ἀρατ. Β. — Πολύβ. Β, 43), καὶ ἔπεισε τὴν πόλιν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἀρχαῖον δεσμόν. Ἐξελέγη δ' ἐπτάκις καὶ δεκάκις στρατηγὸς τοῦ δεσμοῦ, καὶ ἐπολέμησεν ὅτε μὲν νικῶν ὅτε δ' ἠττώμενος κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Μακεδόνων (Ἀντιγόγου τοῦ Γονατᾶ). Ὅτε δὲ φιλικῶς συνέθεσε σχέσεις μετ' Ἀντιγόγου τοῦ Δάσωνος, καὶ μετὰ ταῦτα μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Φιλίππου τοῦ Γ', οὗτος προδοτικῶς τὸν ἐδηλητηρίασε, τῷ 213. Μετὰ θάνατον δ' ἐτυμῆθη ὡς ἥρωος, κατὰ χρησμὸν, καὶ ἤγοντο αὐτῷ δύο τελεταί, τὰ Ἀράτεια λεγόμενα, κατὰ τὴν γενέθλιον του ἡμέραν, καὶ καθ' ἣν ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ τυράννου (Πλούτ. Ἀρατ. ΝΓ). Ὁ Ἀρατος ἔγραψεν ἀπομνημόνευμα τοῦ βίου καὶ τῆς ἐποχῆς του, ἀπολεσθέντα μὲν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἠρύσαντο ὁ Πολύβιος καὶ ὁ Πλούταρχος. — 2) Ἀρατος ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, περὶ τὸ 270 π. Χ., ἔζησεν ἐπὶ πολὺ παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Μακεδονίας Ἀντιγόνῳ τῷ Γονατᾶ, καὶ ἐπὶ τῇ προτροπῇ αὐτοῦ συνέταξεν, ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν ἀστρονομικῶν ἔργων τοῦ Κνιδίου Εὐδόξου καὶ τῶν τοῦ Θεοφράστου, ποίημα ὁ ἐπέγραψε «Φαινόμενα καὶ Διοσημεῖα, σωζόμενον ἔτι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πολὺ ἐκτιμώμενον, ὥστε καὶ ὁ Κικέρων καὶ ἄλλοι μετέφρασαν αὐτὸ διὰ στίχων εἰς τὸ Λατινικόν. Τὸ ποίημα τοῦτο στερεῖται μὲν πρωτοτυπίας ὡς πρὸς τὴν ἐμπνευσιν, οὐχὶ ὁμοῦς ὕψους καὶ χάριτος, καὶ ἡ γλῶσσα, οὐχὶ πάν-

τοτε ἐντελῶς ἀκριθῆς, ἐστὶ συνεχῶς ἐπιτετη-
δευμένη, ἀλλ' ἢ στιχουργία πανταχοῦ ἀμει-
πτος. Ἐποίησε δὲ πλὴν τούτου καὶ ἐλεγεία,
καὶ ἐνέκυψεν εἰς γραμματικὰς σπουδὰς καὶ
εἰς καθαρισμόν τοῦ Ὀμηρικοῦ κειμένου.

Ἄραφην, δῆμος τῆς Ἀττικῆς καλού-
μεναι Ἄραφηνίδες, παράλιος εἰς
θῆσιν Ἐραφίνα, παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Βαλανι-
δέξα. Ἀραφίνα ἐρείκια σώζονται ἐν αὐτῷ.

Ἄρδηλα, 1) πρωτεύουσα τῆς Ἀδα-
βηνῆς ἐν τῇ βορείῳ Ἀσσυρίᾳ, ἔδρα τοῦ Δα-
ρείου πρὸ τῆς καταστροφῆς αὐτοῦ ἐν Γαυγα-
μήλοισι (331 π. Χ.). — 2) Ἐν Παλαιστίνῃ,
δυτικῶς τῆς λίμνης Γενισαρέτ.

Ἄρδύλη, 1) βραχὺ ὑπόδημα ἀκατερ-
γαστοῦ δέρματος, μέχρι τῆς κνήμης ἀφικνου-
μενον, καὶ ἰσχυρὸν ἔχον
πέλημα (Θεόκρ. Ζ, 26), καὶ
χρησιμεῖον εἰς τοὺς γεωρ-
γούς, τοὺς ποιμένας, τοὺς κυ-
νηγούς ὠνομάζετο καὶ Πη-
λοπατίς ἢ Πηλοβατίς, καὶ ἀπεδίδετο καὶ
εἰς τὴν Ἄρτεμιν καὶ εἰς τὸν Περσεά. — 2)
Ὀβίω δ' ἐλέγετο καὶ μέρος τοῦ ἄρματος (Ἐυ-
ριπ. Ἰππολ. 1179. Ἡρ. Μαιν. 1275), ἴσως
εἰς τὸ ἔδαφος αὐτῆς εἶδος ἐμβάδος πρὸς στή-
ρξιν τοῦ ποδός.

Ἄργατον, ὄρος χιονοσκεπές, μέρος
τοῦ Ἀντικαύρου ἐν Καππαδοκίᾳ.

Ἄργαυος, 1) βασιλεὺς τῆς Μακε-
δονίας, υἱὸς Περδίκκου Α, πατὴρ Φιλίπ-
που Α (Ἡρδ. Η, 139). — 2) Ὁ ἐπὶ δύο
ἔτη (398 π. Χ.) τὸν Ἀμόνταν Β ἀπὸ
τοῦ θρόνου ἐκβαλὼν (Διδδ. ΙΑ, 92). — 3)
Υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, φονευθεὶς
ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου τοῦ Φι-
λαδέλφου.

Ἄργανθώνιος, 1) ἡγεμὼν ἐν Ταρ-
τησσῶ τῆς Ἰσπανίας, ἐφιλοξένησε, περὶ τὰ
600 π. Χ. Ἕλληνας θαλασσοπόρους πρὸς
αὐτὸν ἐλθόντας, ἔζησε δὲ 120 ἔτη (Ἡρδ.
Α, 163, 165. — Λουκ. Μικρ. 1. — Cic. Cat.
m. 19). — 2) Ὅρος Βιθυνίας, ἀπολήγον διὰ

τοῦ ἀκρωτηρίου Πασειδίου εἰς τὴν Προπον-
τίδα (Στράβ. ΙΒ, 564).

Ἄργαία, ἴδ. Ἄδρακτος.

Ἄργέστης, ἴδ. Ἄνεμοι.

Ἄργης, ἴδ. Κόκλωτες.

Ἄργίας γραφή. Ὁ ἐν Ἀθήναις τρις
ἀργίας ἄλους, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀποδείξῃ
ὅτι ζῆ ἐξ ἐντίμου ἐργασίας, καταδικάζετο εἰς
ἀτιμίαν (Πλούτ. Σόλ. ΛΑ. — Διμσθ. κ. Εὐ-
θεύλ. σ. 1308. — Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. ΙΖ. — Πο-
λυδ. ΙΑ, 42).

Ἄργινοῦσαι, τρία νησίδια μεταξὺ
Μιτυλήνης καὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Μυσίας. Παρ'
αὐτοῖς τῷ 406 π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι κατεναυ-
μάχησαν τοὺς Λακεδαιμόνιους, ἀλλὰ τοὺς ἰ-
δίους ναυάρχους καταδίκασαν εἰς θάνατον, ὡς
μὴ σώσαντας τοὺς εἰς τὴν θάλασσαν πεσόν-
τας ναύτας (Ἐν. Ἑλλ. Α, 6, 27. — Στράβ.
ΙΓ, 617. — Πλούτ. Λυσ. Ζ. — Διδδ. ΙΓ, 98).

Ἄργιππαῖοι, καὶ Φαλακροὶ, καθ'
Ἡρόδοτον (Δ, 23), λαὸς σκυθικός, πιθανῶς
μογγολικός, δασύθιος καὶ σκληρῆς, καὶ ἐν
εἰρήνῃ ζῶν.

Ἄργολίς, ἴδ. Ἄργος.

Ἄργοναυταί. Ὅτε ὁ Φρίξος (ἴδ.
Ἀθάμας) ἔφυγεν ἐκ Θεσσαλίας, ἐλθὼν εἰς
Αἴαν (τὴν Γῆν), ἦν ἀπὸ τοῦ Πινδάρου ἐξε-
λάμβανον ὡς οὖσαν τὴν Κολχίδα, εἰς τὸ βῆ-
θος τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἔθυσε τοῖς θεοῖς τὸν
κρίον ἐφ' οὗ εἶχε πλεύσει ἕως ἐκεῖ, καὶ
τὸ χρυσῶν αὐτοῦ δέρας ἀνέθηκεν εἰς τὸν αὐ-
τότε ναὸν τοῦ Ἄρεως, καὶ ἄγρυπνος δράκων
ἐφρούρει αὐτό. Μίαν δὲ γενεάν πρὸ τῶν Τρωϊ-
κῶν, Αἰῶν, ὁ βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ
Ἰωλκοῦ, ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του
Πελίου (ἴδ. Αἰόλος), ὅπως προφυλάξῃ κατ'
ἐπιβουλῶν τὸν υἱὸν του Ἰάσονα, ἔδωκεν αὐ-
τὸν εἰς τὸν Κένταυρον Χείρωνα, ἵνα τὸν ἀνα-
θρέψῃ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. Εἰς τὸν Πε-
λίαν εἶπεν ὁ χρησμός νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ
τοῦ μονοσάνδαλου. Ὅτε δ' ὁ Ἰάσων ἐγι-
γεν εἰκοσαετής, ἀνδρείος καὶ ὠραίος νεανίας,
ἤλθε νὰ παρευρεθῇ εἰς θυσίαν εἰς Ἰωλκὸν

ἀλλ' ὑπερβαίνων τὸν ποταμὸν Ἄναυρον, ἀ-
πώλεσε τὸ ἐν σάνδαλόν του ὅπερ ἰδὼν ὁ Πε-
λίας, ἐφοβήθη, καὶ ἵνα ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, τὸν
ἐπεμψεν εἰς Κολχίδα, ἐπὶ τῇ ἐντολῇ τοῦ νὰ
λάβῃ καὶ φέρῃ ἐκεῖθεν τὸ χρυσῶν δέρας, ὡς
ἐν κτήμα ἑλληνικόν, ὑποσχεθείς, κατὰ Πίν-
δαρον, νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸν θρόνον ἂν ἐπετύγ-
χανε. Ὅτε ὁ Ἰάσων ἐπεκαλέσατο εἰς σύμ-
πραξιν πάντας τοὺς συγχρόνους του νέους ἡ-
ρώας, οἵτινες κατὰ τὰς Θεσσαλοβοιωτικὰς
παραδόσεις ἦσαν ἰδίας Μινυαί· ἀλλὰ τούτοις,
κατ' ἄλλους μύθους, προσετέθησαν καὶ ἕτεροι
Θεσσαλοὶ, εἰς τὸ Ἄκτωρ, ὁ Πηλεὺς, καὶ ἄλλαχόθεν τῆς
Ἑλλάδος ὁ Ὀρφεύς, ὁ Ἀμ-
φιάρως, ὁ Ἰδας, οἱ ὑπόπτε-
ροι υἱοὶ τοῦ Βορέως Ζήτης
καὶ Κάλαις, ὁ Καστωρ καὶ ὁ
Πολυδεύκης, ὁ Μελέαγρος, ὁ
Θησεύς, ὁ Τυδεὺς καὶ ὁ Ἡρα-
κλῆς, ἐνδίοις πενήκοντα διὰ
τὴν πενήκοντῆρα Ἄργῶ, ἧς
διευθυντῆς ἦν ὁ Ἰάσων, πηδα-
λιούχος δὲ ὁ Τίφυς ἢ Ἐργί-
νος. Ἐκλήθη δὲ τὸ πλοῖον ἐκ
τοῦ κατασκευάσαντος αὐτὸ
Ἄργου (ἴδ. ε) τοῦ υἱοῦ τοῦ
Φρίξου, ἢ ἴσως ἐκ τοῦ Ἄργος,
δηλοῦν, ὡς φαίνεται, καὶ ταχύς. Τὴν ναυπη-
γίαν ἐκ τῶν ἐλατῶν τοῦ Πηλίου ἐσώθησεν ἢ
προστάτης τοῦ Ἰάσωνος Ἡρα, ἢ δ' Ἀθηναῖα
προσέθηκεν εἰς τὴν πῦρρον ξύλον ἐκ τῆς ὀμι-
λούσης ἑρῆς τῆς Δωδώνης. Κατὰ τ' Ἄργο-
ναυτικὰ Ἀπολλωνίου τοῦ Ρεδίου, πιθανῶς τὸ
πλεῖστον κατ' ἐπίνοιαν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐξ
Ἰωλκοῦ ἔπλευσαν εἰς Ἀθήνας, ἔνθα αἱ γυναί-
κες εἶχον φονεῦσαι τοὺς ἀπίστους τῶν ἀνδρῶν,
ἐκεῖθεν δ' εἰς Σαμοθράκην, καὶ διὰ τοῦ Ἑλ-
λησπόντου εἰς τὴν Κόζικον, νῆσον τῶν Δο-
λιόνων, ἧς ὁ βασιλεὺς Κόζικος ὑπεδέχθη αὐ-
τοὺς. Ἀποπλεύσαντας δὲ, τοὺς ἔρριπεν αὐτοῖς
νυκτερινῇ τρικυμῖα εἰς Κόζικον, ἔνθα ἐν πα-
ραγωνίσει συνεπλάκησαν ἐχθρικῶς μετὰ τῶν

Δολιόνων, καὶ ὁ Κόζικος ἔπεσεν, ἢ δὲ σύζυ-
γος αὐτοῦ Κλείτη ἠτοκτόνησεν ἐξ ἀπελιπι-
σίας, αἱ περὶ νύμφαι τὴν ἐκλαύσαν, καὶ ἐκ
τῶν δακρύων αὐτῶν συνέστη ἡ πηγὴ Κλείτη.
Εἰς τὴν Μυσίαν ἔμεινον ὁ Ἡρακλῆς, Ἰφιδῶν
τὸν προσφιλεῖ του Ἰγλαν (ἴδ.), ἐν αἱ ἐπιχώ-
ριοι νύμφαι εἶχον ῥίψει εἰς φρέαρ. Ἐν Βιθυ-
νίᾳ ἐφόνευσεν ὁ Πολυδεύκης εἰς πυγμαχίαν
τὸν Ἄμμικον (ἴδ.), τὸν βασιλέα τῶν Βερβύ-
κων. Ἐν Σαλμυδησσῶ τῆς Θράκης ἀπήντη-
σαν τὸν τυφλὸν μάντιν Φινέα, ὅστις, ὑπὸ τῶν
πτερωτῶν υἱῶν τοῦ Βορέως σωθεὶς ἀπὸ τῶν

Ἡ ναυπηγία τῆς Ἄργου, κατ' ἀρχαίαν ἀνάγνωσιν

Ἄρπυιῶν, τοὺς συμβουλεύει πῶς νὰ διαπλεύ-
σωσι τὰς κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Πόντου Συμ-
πληγάδας, σκοπέλους οἵτινες διαρκῶς συνε-
κρούοντο. Ἐλθόντες δ' εἰς αὐτάς, ἀφῆκαν νὰ
διαπετάξῃ περιστέρα, καὶ ἄμα εἶδον αὐτὴν
σῶαν διελθοῦσαν, διήλθε καὶ ἡ Ἄργῶ, τὸ
πρῶτον πλοῖον ὃ τοῦτο κατάρθρωσεν ἔκτοτε
δ' ἔμειναν οἱ σκόπελοι διὰ παντὸς ἀκίνητοι.
Εἰς τὴν μασσημερινὴν τοῦ Πόντου ἀκτὴν ἤλ-
θον εἰς τὰς Ἀμαζόνας, καὶ εἶτα εἰς τὴν νῆσον
Ἄρετιάδα, ἔνθα εὗρον τὰς ἐκ τῆς Ἀρκαδίας
ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐκδιωχθείσας Στυμφαλί-
δας ὄρνιθας (ἴδ. Ἡρακλῆς). Ἐκδιώξαντες
δ' αὐτάς, συμπαρέλαβον τοὺς υἱοὺς τοῦ Φρί-
ξου, οἵτινες ἀπερχόμενοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰ-

γον ναυαγήσει ἐνταῦθα, καὶ μετ' αὐτῶν ἐφθα-
σαν εἰς Κολχίδα. Ὁ Αἰήτης, παρ' οὗ ὁ Ἰάσων
ἐζήτησε τὸ χρυσοῦν δέρα, τῷ τὸ ὑπεσχέθη,
ἐπὶ τῷ ὄρφι τοῦ γὰ ζεύξῃ εἰς ἄροτρον δύο
γαλακῆς ἔχοντας τὰς ὀπλάς καὶ πῦρ πνέον-
τας ταύρους, καὶ γὰ κατασπεύρῃ τὴν γῆν
δι' ὀδόντων δράκοντος. Ταῦτα διεπρόξατο ὁ
Ἰάσων, βοήθειά καὶ τῆς Μήδειας, θυγατρὸς
τοῦ Αἰήτου, ὑφ' ἧς ἠγαπήθη, καὶ ἦτις ἐκέ-
κμητο δύναιμι γοητείας. Αὕτη καταστήσασα
αὐτῷ ἀβλαβῆς τὸ πῦρ ὃ οἱ ταῦροι ἔπνεον, καὶ
δοῦσα αὐτῷ ὑπερανθρώπους δυνάμεις, τῷ ἐνε-
χείρισε καὶ λίθον, ἐν ᾧ Ἰάσων ἔρριψε με-
ταξὺ τῶν ἐνόπλων ἀνδρῶν ὅτινες ἐφύοντο ἐκ
τῶν σπαρέντων ὀδόντων, καὶ οὗτοι, εἰς αὐτὸν
προσκραδόντες, ἀλλήλοκτόνουν. Ἄλλ' ὁ Αἰή-
της παρέβη τὴν ὑπόσχεσίν του. Τότε ὁ Ἰά-
σων καὶ ἡ Μήδεια, διὰ φαρμάκου ὃ αὐτῇ πα-
ρεσκεύασεν, ἐφόνευσαν τὸν δράκοντα τὸν φύ-
λακα τοῦ χρυσοῦ δέρατος, καὶ λαβόντες αὐτὸ
διὰ νυκτός, ἀπέπλευσαν μετὰ τῶν Ἄργοναυ-
τῶν. Ὁ Αἰήτης τοὺς κατεδίωξεν, ἀλλ' ὁ Ἰά-
σων ἐφόνευσεν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὅστις τὸν πα-
ρηκολούθει, ἢ, κατ' ἄλλους μύθους, ἡ Μήδεια,
παραλαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν μικρὸν ἀδελ-
φόν της, τὸν διεμέλισε καὶ ἔρριψε τὰ μέλη
του εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα ὁ Αἰήτης χρονο-
τριβήσῃ συλλέγων καὶ κηδεύων αὐτά· καὶ
ἐλέγετο ὅτι τὰ ἔθαψεν ἐν Τήμνῳ (Τόμοις)
τῆς Μυσίας. Ἐπιστρέψαντες δ' οἱ Ἄργοναυ-
ταὶ, τινὲς μὲν λέγουσι διὰ τῆς αὐτῆς ἦν
εἶχον ἔλθει ὁδοῦ, κατ' ἄλλους διὰ τοῦ Φά-
σιδος, ἐφθασαν εἰς τὸν ἀνατολικὸν Ὠκεανόν,
καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς εἰς τὸν Νεῖλον·
ἢ διακομισθῆ ἡ Ἀργὼ διὰ τῆς λιθυκῆς ἐρήμου
εἰς τὴν Πριτωϊανὴν λίμνην καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν
Μεσόγειον. Κατὰ τρίτας δὲ διηγήσεις ἡ Ἀρ-
γὼ, διαπλεύσασα τὸν Ἰόναιον ἢ τὸν Ἰστρον,
εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ὠκεανόν, καὶ διὰ τῶν Ἡ-
ρακλειῶν στηλῶν εἰς τὴν Μεσόγειον. Ἐπὶ
τῆς ἐπιστροφῆς του δ' εἰς τὴν Ἰωλκὸν, εὗρεν
ὁ Ἰάσων ὅτι ὁ Πελλίας εἶχε θανατώσει τὸν
Ἀἴωνα καὶ τὸν ἀνήλικον υἱὸν του Πρόμαχον,

καὶ ὅτι ἡ ἰδία του μήτηρ εἶχεν αὐτοκτονήσει.
Τότε δὲ τὴν ἐκδίκησιν αὐτοῦ ἡ Μήδεια ἀνα-
λαβοῦσα, ἔπεισε τὰς θυγατέρας τοῦ Πελλίου
ὅτι ἠδύνατο ν' ἀπαδώσῃ εἰς τὸν πατέρα των
τὴν πρώτην νεότητά του, ἂν ἤθελον διαμέ-
λισαι αὐτὸν καὶ ἀναθράσῃ τὰ μέλη αὐτοῦ
ἐντὸς λέβητος ἐν αὐτῇ θά ταῖς παρεσκεύα-
ξεν. Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐγκλημα τοῦτο διωχθέν-
τες ὑπὸ Ἀκάστου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Πελλίου, ὁ
Ἰάσων καὶ ἡ Μήδεια ἤλθον εἰς Κρέοντα,
τὸν βασιλεῖα τῆς Κορίνθου, οὗ τὴν θυγατέρα
Κρέουσαν (ἢ Γλαύκη) ἠθέλησε γὰ νυμφευθῆ
ὁ Ἰάσων. Ἡ φιλέκδικος Μήδεια ἐφόνευσεν
τότε τὴν νύμφην, δοῦσα αὐτῇ ἔνδυμα καὶ διά-
δημα δεδηλητηριασμένα, καὶ προσέτι καὶ τὸν
Κρέοντα, καὶ τὰ ἴδια αὐτῆς παιδία, τὸν Μέρ-
μερον καὶ τὸν Φέρητα, ταφέντας εἰς τὸ Ἡ-
ραῖον τῆς Κορίνθου, καὶ εἰς οὓς οἱ Κορίνθιοι
ἐνιαυσίους ἐτέλουν ἐξίλασμούς. Ἐκεῖθεν δ' ἐπὶ
πτερωτοῦ ἄρματος ἐφυγεν ἡ Μήδεια εἰς Ἀ-
θήνας (ἴδ. Θεογ. 992). Ὁ δ' Ἰάσων ἀπέθανε κοι-
μηθεὶς ποτε εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐντὸς τοῦ κύτους
τῆς καταστραφείσης Ἀργός. Ὁ ἀρχαιότατος
μῦθος τῶν Ἄργοναυτῶν αἰνίττεται βεβαίως
καὶ ἀπομνημονεύει τὰς πρώτας ναυτιλιακὰς
ἀποπειράς τῶν Μινυῶν, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ
ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον
καὶ ἄλλας μεμακρυσμένας χώρας. Ἐπὶ Ὀ-
μήρου ἦδη καὶ ἐπὶ Ἡσίοδου περιήθοντο αἱ
περὶ αὐτῶν παραδόσεις, ἴσως πρὶν ἢ λάβωσι
πάντα τὰ μυθικὰ αὐτῶν ἐπεισόδια (Ὀμ., Ὀδ.
M, 66. — Ἡσίοδ. Θεογ. 992), ἅτινα εἰσὶν
ἦδη γνωστὰ εἰς τὸν Πίνδαρον (Πυθ. Δ). Πλὴν
τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου ἔγραψεν Ἄργοναυ-
τικά, ἐπίσης σωζόμενα, ὁ Ψευδορφύς, τῆς δ'
μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ὁ δ' Ἀπολλόδωρος
(A, 9, 16) ἀφηγεῖται τὸν μῦθον διὰ μακρῶν.

Ἄργος. Ἡ λέξις, συγγενῆς τοῦ ἄ-
ρουρα, ἐδήλου ἐν γένει ἕκτασιν γῆς ἢ πέ-
διον καλλιεργησίμων. Ὁ Ὀμηρος ὡς ὀνό-
ματα ὠρισμένων χωρῶν ἀναφέρει 1) ἐν Ἀρ-
γος πελασγικὸν (Ἰλ. B, 681), ἐν Θεσ-
σαλίᾳ, ἴσως τὴν Θεσσαλικὴν πεδιάδα, ἣτις

ἂν περιεῖχε καὶ πόλιν, αὕτη ἐπὶ Στράβωνος
δὲν ἐσώζετο πλέον· καὶ 2) ἐν Ἀργος ἀ-
χαϊκὸν (Ἰλ. A, 30. B, 559. I, 141. Ὀδ.
Γ, 251) ἢ καὶ Ἀργος Ἰασον (Ὀδ. N,
246), τὴν ἀργολικὴν πεδιάδα μετὰ τῆς πό-
λεως αὐτῆς. Πολλάκις δὲ Ἀργεῖοι λέ-
γων, αἰνίττεται πάντας τοὺς Πελοποννησίους,
ἢ καὶ πάντας τοὺς συνεστρατεύσαντας Ἑλ-
ληνας. Τὴν πόλιν τοῦ Ἀργούς ἐλέγετο ὅτι
ἴδρυσεν ὁ Ἰναχος, οὗ ἐπώνυμος ἦν ὁ παραρ-
ρέων τὴν πόλιν ποταμὸς, ἢ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φο-
ρωνεύς, ἢ ὁ τούτου υἱὸς Ἀργος. Ἀλλ' ἐξ Αἰ-
γύπτου, ὡς ἐπιστάετο, προελθὼν ὁ Δαναὸς,
κατέλαβεν αὐτὸς τὴν ἐξουσίαν, μέχρις οὗ καὶ
τοὺς Δαναίδας ὑπέταξαν οἱ Ἀχαιοὶ Πελοπί-
δαι, ὑφ' οὓς καθέδρα ἀνεδείχθησαν αἱ Μυκῆ-
ναι, ἔμεινε δὲ τὸ Ἀργος ἀνεξάρτητος χώρα.
Ἐπὶ δὲ τὸν Ὀρέστην, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος, ἀνεκτίσαστο αὐτίς τὴν ἀρχαίαν ὑπερο-
χὴν του. Ἐπὶ δὲ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων,
τὸ Ἀργος ἐδόθη εἰς τὸν Τήμενον καὶ τοὺς
ἀπογόνους αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς δ' ἐπο-
χῆς κατεῖχεν ἡ Ἀργολίς τὰ νοτιανατολικά τῆς
Πελοποννήσου, μετὰ τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ
τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, πρὸς βορρῶν ἔχουσα
τὴν Κορινθίαν. Διηρεῖτο δ' εἰς τέσσαρας ἐ-
παρχίας, τὴν Ἐρμιονίδα, τὴν Τροιζηνίαν, τὴν
Ἐπιδαυρίαν (ἴδ. Ἀσκληπιῶς) καὶ τὴν κυρίως
Ἀργολίδα, ἔχουσαν πρωτεύουσαν τὸ Ἀργος,
οὗ ἡ ἀρχαία ἀκρόπολις ἐλέγετο Λάρισα,
καὶ περιήρημος ναὸς ἦν τὸ Ἡραῖον, κείμενον
μεταξὺ Μυκηνῶν καὶ Τύρινθος. Ἐπὶ Φειδωνος
(τῷ 750 π. Χ.) τὸ Ἀργος εἶχε φθάσει εἰς
μεγάλην περιωπήν ἐν Πελοποννήσῳ. Ἐξη-
σθένισαν ἕως αὐτοῦ ἔπειτα οἱ διηνεκεῖς πό-
λεμοι κατὰ τῆς Σπάρτης, πρὸς ἦν τοσοῦτον
ἐξηλοτύπει, ὥστε καὶ τοῦ περσικοῦ πολέμου
ἀπέσχε, καὶ εἰς τὸν πελοποννησιακὸν συνε-
τάχθη τοῖς Ἀθηναίοις. Μετὰ ταῦτα δ' ὑπέ-
πεσαν εἰς τυράννους. Τῷ 248 κατατάχθη εἰς
τὸν ἀρχαῖον δεσμὸν, καὶ τῷ 146 ἐγένετο ἐ-
παρχία ἀχαϊκὴ (Στράβ. ΣΤ, 275. Η. 371.
— Ἡρόδ., A, 82. ΣΤ, 75—83. — Πaus., B,

20). — 3) Ἀργος Ἀμφιλοχικὸν ἐν
Ἀχαρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμφικλοικοῦ κόλπου, πό-
λις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ἀμφιλόχου.

Ἄργος. 1) Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιό-
βης, διάδοχος τοῦ πανθεοῦ του Φορωνεύς,
τρίτος βασιλεὺς τοῦ Ἀργούς. — 2) Ἀργος
ὁ πανόπτης, ἔχων ἑκατὸν ὀφθαλμούς, υἱὸς
τοῦ Ἀγήνορος ἢ τοῦ Ἰνάχου. Ἐπὶ τῆς Ἡρας
ἐμπιστευθεὶς τὴν φρουρήσιν τῆς Ἰούς, μετα-
μορφωθείσης εἰς δάμαλιν, ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ
Ἑρμοῦ, ἀποκοιμήσαντος αὐτὸν διὰ τοῦ αὐλοῦ
του· μεθ' ὃ ἡ Ἡρα τοὺς ἑκατὸν ὀφθαλμούς
του μετέθηκεν εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ταῦ, τοῦ
προσφιλοῦς της πτηνοῦ. — 3) Υἱὸς τοῦ Φριξοῦ
καὶ Χαλκιοπέης, μῖς τῶν θυγατέρων τοῦ Αἰή-
του, κατὰ τοὺς μὲν ἐπέστρεψεν ἐξ Αἴας εἰς
Ὀρχομένον, καὶ ἐναυπήγησεν ἐκεῖ τὴν Ἀργῶ,
κατὰ τοὺς δὲ, πλέων μετὰ τῶν ἀδελφῶν του
εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξώκειλεν εἰς τὴν νῆσον
Ἀρετίαν, ὅθεν συνώδευσεν τοὺς Ἀργοναύτας
εἰς Αἴαν (Ἀπ. Ῥόδ. B, 1093).

Ἀργυραμοῖδοι. ἴδ. Τραπεζῖται.

Ἀργυροσπίδες. μάτρα τῆς σωματο-
φυλακῆς τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ἐπαργύρους
ἀσπίδας φέρουσα, διοικουμένη δ' ὑπὸ Νικά-
νορος τοῦ υἱοῦ τοῦ Παρμανίωνος (Ἄρρ. Z,
11). Μετὰ τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου θάνατον ἐτέ-
θησαν ὑπὸ τὸν Εὐμένην, ἀφ' οὗ ἠτομβλήσαν
πρὸς τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ Ἀντίγονον, ὅστις
ὁμως, τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν μὴ ἀνεχόμε-
νος, τοὺς διέλυσε (Διόδ. ΙΖ, 57. ΙΗ, 63.
ΙΘ, 12. 41. 43. 48). Φαίνεται δ' ὅτι μετὰ
τάβτα καὶ ὁ Ἀντιόχος ἐν Συρίᾳ εἶχε φρουρὰν
ἀργυροσπίδων (Πλδ. Z, 79. — Liv. XXXVII,
40), καὶ ὁ Ἀλέξ. Σεβήρος ἐν Ρώμῃ ἐμι-
μήθη τοῦτο (Lamprid. Alex. L).

Ἀργυρεῖα. Τὸν ἄργυρον κατ' ἀρχὰς
ἢ Ἑλλὰς ἐλάμβανεν διὰ τοῦ ἐμπορίου, μά-
λιστα διὰ τῶν Φωκαέων καὶ Σαμίων ὡς
πολυτίμου δὲ μετάλλου μνημονεῖ αὐτοῦ
συνεχῶς ὁ Ὀμηρος. Ἐῖτα δ' εὐρέθησαν ἀρ-
γυρεῖα, ἢ μεταλλεῖα ἀργύρου καὶ ἐν Ἑλλάδι,
ἐν τῇ νήσῳ Σίφῳ, ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ πρὸ

πάντων εἰς τὸ Λαύρειον τῆς Ἀττικῆς, εἰς ἃ δούλοι εἰργάζοντο ἐν ἀρχαιοτάτοις ἤδη χρόνοις (Ξεν. π. Πρὸς Δ, 2) καὶ ἦσαν ὁ κυριώτατος πόντος τῶν Ἀθηναίων. Ἐπὶ Δημοσθένους ὁμῶς ἢ ἀπ' αὐτῶν πρόσοδος εἶχε λίαν ἐλαττωθῆ, καὶ ἐπὶ Πausανίου (Α, 1. 1), τὴν β' ἑκατονταετηρίδα μ. Χ. ἦσαν ἤδη ἐγκαταλειμμένα ("Ἰδ. Rang. Laurium). Ἐκ τῆς ἐξορυττομένης ἀργυρίτιδος γῆς ἔκοπτον οἱ Ἀθηναῖοι νομίσματα ἐν τῷ Ἄργυροκοπέῳ, ὅπερ ἦν ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ ἠρώου τοῦ Στεφανηφόρου, ἐν ᾧ ἐφυλάτταντο καὶ τὰ τῶν νομισμάτων σταθμὰ (Πολύδ. Ζ, 103. — Ἀρπκ. — Σουΐδ). Φαίνεται δ' ὅτι ἐν Ἀθήναις προηγήθησαν τὰ ἀργυρὰ τῶν χρυσῶν νομισμάτων, καὶ ἦν συνήθως ἡ ἀναλογία τῆς ἀξίας τοῦ ἀργύρου πρὸς τὸν χρυσὸν ὡς 1:12.

Ἄργυρολόγοι, οἱ ὑπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς συμμάχους ἢ τὰς ὑποτελεῖς πόλεις πεμπόμενοι πρὸς τὸ ἀργυρολογεῖν, ἵνα συλλέγῃσι τοὺς τακτικῶς ἐπιτεδλημένους φόρους ἢ ἄλλας εισφορὰς, ἐξ ὧν κυρίως ἢ πᾶσις ἐπαρῖζοντο τὸν πλοῦτον τῆς ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς εὐημερίας αὐτῆς (Θουκ. Β, 69. Γ, 19. Δ, 59. 75. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 8).

Ἄργυρος, ἴδ. Λαύρειον.

Ἄργῶν, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Ἄρδησκος, υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος (Ἡσίοδ. Θεογ. 345), ποταμὸς τῆς Σαρματίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον.

Ἄρδηττός, λόφος παρὰ ταῖς Ἀθήναις, πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ, Ν τοῦ Σταδίου, ἐνθα ὠρχίζοντο ἐτησίως οἱ Ἡλιασταί ("Ἰδ. Ἀθήναι).

Ἄρδίκης, Κορίνθιος κατὰ Πλίνιον (XXXV, 5), ὁ πρῶτος ἀσκήσας τὴν ζωγραφικὴν.

Ἄρεθουσα, 1) πηγὴ ἐπὶ Ὀρτυγίας, νήσου παρὰ Συρακούσας, ὑποβρυχίως κωινωνοῦσα μετὰ τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ Ἄλφειοῦ (ἴδ.). — Μεταξὺ δὲ πολλῶν ἄλλων ὁμωνύμων πηγῶν 2) Ἡ ἐν Ἰθάκῃ (Ὀμ. Ὀδ. Ν, 436).

— 2) Ἡ παρὰ Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας (Ἑρπ. Ἰγ. Δύλ. 168). — 4) Παρὰ τῷ Ἄργει ἐν Πελοποννήσῳ. — 5) Παρὰ ταῖς Θήβαις ἐν Βοιωτίᾳ (Pl. VI, 7, 9). — 6) Ἡ εἰς τὸν Ἄλφειον ἐν Ἠλιδί ἐκβάλλουσα. Κατὰ τὸν μύθον, ὁ Ἄλφειός, ἐρασθεὶς τῆς νέμφης Ἄρεθούσης, ἤγισ εἰς τὸν ποταμὸν ἐλούσθη, τὴν κατεδίωξεν ἢ δ' Ἄρτεμις μετέφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Ὀρτυγίαν, μεταμορφώσασα αὐτὴν εἰς πηγὴν (Virg. G. IV, 344). — Ἰπὴρχον δὲ καὶ δύο πόλεις οὕτω καλούμεναι, ἡ μὲν ἐν Μακεδονίᾳ παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν, ἡ δὲ ἐν Συρίᾳ.

Ἄρεῖα, θέσις ὄρεινὴ καὶ εὐφορὸς ἐν τῇ Βακτριανῇ, παρὰ τὸν ποταμὸν Ἄρειον, ἐνθα ὁ Ἀλέξανδρος ἔκτισε τὴν Ἀλεξάνδρειαν Ἄρειαν (κ. Ἐράτ). (Στράβ. ΙΑ, 510. 511. 514).

Ἄρειος Πάγος, λόφος ἐν Ἀθήναις δυτικῶς πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Ἀκροπόλεως κείμενος, καὶ οὕτως ὀνομασθεὶς διότι ἐπ' αὐτοῦ ἐδίκασε τὸ φονικὸν δικαστήριον (καθ' ὅσον ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ Ἑλληνικῇ Ἄρης = φόνος). Ἄλλοι δ' ἄλλα περὶ τούτου ἐμυθολόγησαν, οἷον ὅτι οὕτως ἐκλήθη διότι ἐπ' αὐτὸ καὶ πρὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐνήχθη ὁ θεὸς Ἄρης ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ὅτε ἐφόνευσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλιφρόβιον (Δισχ. Εὐμ. 659. — Δισχ. κ. Ἀρστυ. 642) ἢ διότι ἐπ' αὐτοῦ ἔθυσαν εἰς τὸν Ἄρην αἱ Ἀμαζόνες (Πaus. Α, 28). Ἦν δ' ἀρχαιοτάτον τὸ δικαστήριον τοῦτο, ἢ ἐν Ἄρειῳ Πάγῳ ἢ ἐξ Ἄρειου Πάγου Βουλῆς, ἢ Ἀνω Βουλῆς, ὡς ἐλέγετο (πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς Κάτω Βουλῆς, τῆς τῶν Φ), ὥστε καὶ ἐπιστεῦετο ὅτι ἐδίκασε τὸν Ὀρέστην μετὰ τὴν μητροκτονίαν του. Κατὰ Πausανίαν (Δ, 5, 1) δ' ὑπῆρχε καὶ πρὸ τοῦ πρώτου μεσσηνιακοῦ πολέμου (740 π. Χ.), διότι οἱ Μεσσηνιοὶ ἠθέλον νὰ φέρωσι πρὸ αὐτοῦ τὴν διαφοράν των. Ὅπως δὴποτε ὁμῶς εἰδὼν καὶ μόνιμον ὄργανισμὸν ἔλαβεν ὑπὸ Σόλωνος, ὅστις ἀφ' ἐνόου μὲν ἀπέδω αὐτῷ τὴν ὑπερτάτην τῶν νό-

μων ἐπιτήρησιν κοιόμενος ἐπὶ δυοῖ Βουλαῖς ὡς περ ἀγκύραις ὁρμούσαν, ἢ τὸν ἐν σάλῳ τὴν πόλιν ἔσεισθαι» (Πλούτ. Σόλ. ΙΘ. — Ἰδ. Δείναρχ. κ. Δημοσθ. Θ), προσέτι δὲ καὶ τὴν τῶν ἠθῶν καὶ τῆς τῶν νέων ἀγωγῆς (Ἰσοκρ. Ἄρεσπ. 37 κτλ. — Πλάτ. Ἀξίλογ. 367. — Διον. Ἄλικ. Κ, 2), ὡς καὶ ἀτυνομικὴν τινα δικαιοδοσίαν (Λυσ. π. σηκού)· ἀφ' ἐτέρου δὲ κατέστησεν ἢ μᾶλλον ἐπεκύρωσε τὴν Βουλὴν ταύτην εἰς δικαστήριον φόνου καὶ τραυματίων ἐκ προνοίας καὶ πυρκαϊῶς καὶ φαρμάκων ἐάν τις ἀποκτείνῃ (Δημοσθ. κ. Ἀρστυρ. 627). Κατηρρίζετο δὲ κατὰ τὸν Σολώνιον νόμον ὁ Ἄρειος Πάγος ἐκ τῶν κατ' ἔτος τῆς ἐξουσίας ἀπερχομένων ἐννέα ἀρχόντων, ἢ ἑκὼς μόνων τῶν ἐξ ὁμομοθετῶν (Δημοσθ. Τμκρ. 707. — κ. Ἀρστυ. 802. — κ. Εὐδ. 1319) ὅσων ἡ διαγωγή δὲν ἀπεδοκιμάζετο, ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀρεοπαγιτῶν ἦν ἀρίστος, καὶ ἦν αὐτὸς ἀδιάδοχος, ἔχων τὰ μέλη ἰσόδια. Ἡγεμῶν δὲ τοῦ δικαστηρίου, ὁ συνάγων αὐτῶν, ἦν ὁ ἀρχὸν βασιλεὺς. Ὡς ἐνάγοντες ἦσαν δεκτοὶ μόνον οἱ ἐγγύτατοι συγγενεῖς, ὑποστηρίζομενοι καὶ ὑπὸ τῶν φρατῶρων. Μετὰ δὲ τρεῖς προδικασίας ἢ προανακρίσεις, κατὰ ἕνα μῆνα ἀπ' ἀλλήλων ἀφεστῶσας, τοῦ ἐναγομένου καλυομένου κατὰ πάντα τοῦτον τὸν χρόνον τοῦ νὰ μετέχῃ τῶν ἱερῶν, ἐγίνετο ἡ δίκη ἐν ὑπαίθρῳ, ἵνα μὴ κἀθῆνται οἱ δικασταὶ ὁμῶστεγοι μετὰ τοῦ φονέως (Ἄντφ. π. Ἡρ. φ. ΙΑ), διὰ νυκτὸς (Λουκ. Ἐπιμ. 64), κατὰ τὰς ἀποφράδας ἡμέρας, τὰς τρεῖς τελευταίας ἐκάστου μηνός (Ἐτυμ. Μ. — Πολυδ. Η, 117). Οἱ διάδικοι ἐκάθηντο εἰς δύο ἀργούς λίθους, ὁ μὲν τὸν τῆς Ὑθρεως, ὁ δὲ τὸν τῆς Ἀναιδείας (Πaus. Α, 28), καὶ εἰς σφάγια ἱερῶν θυμάτων πατοῦντες, ὧμων ἀμφότεροι (διωμοσίαν ἢ ἀντωμοσίαν) ὅτι ἀληθῆ διατείνοντο. Ἐπετρέπετο δ' εἰς ἐκότερον τῶν διαδίκων νὰ ὁμιλήσῃ δις, ἀνευ μακρολογίας καὶ ἰκεσιῶν, καὶ εἰς τὸν κατη-

γορούμενον, πλὴν ἐπὶ πατροκτονίας, ἐπετρέπετο, ἂν ἤθελε, μετὰ τὸν πρῶτον λόγον, νὰ καταλήπῃ διὰ παντός (εἰς ἀεφυγίαν) τὴν πόλιν. Ἐγίνετο δ' ἡ ψηφοφορία διὰ δύο καθίσκων, καὶ ἐπὶ ἰσοψηφίας ἐλέγετο ὅτι ἐνίκῃ «ἢ φῆρος τῆς Ἀθηνᾶς,» ἦτοι ἦν ἡ ἰσοψηφία ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου, καὶ ὁ ἀθωούμενος ἔβυσεν εἰς τὸ ἄντρον τῶν Ἐρινυῶν. Ἄλλ' ἡ ἀνωτάτη αὐτῆ θέσις τοῦ Ἄρειου Πάγου δυσπρόσπει τοὺς ἀκροὺς δημοκρατίας, καὶ πρῶτον πάντων τὸν Περικλῆ, ὅστις δὲν ἦν μέλος αὐτοῦ, καθ' ὃ οὐδέποτε ἐκ τῶν ἐννέα ἀρχόντων διατελέσας. Διὰ τοῦ φίλου του Ἐφιάλτου ἠλάττωσε λοιπὸν οὕτως τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἄρειου Πάγου, ἀφαιρέσας αὐτῷ τὸ πλεῖστον τῆς δικαιοδοσίας του, πλὴν βεβαίως τῶν φονικῶν δικῶν (Πλούτ. Περικλ. Ι. Κίμ. ΙΕ. — Διόδ. ΙΑ, 77). Μετὰ τοὺς Ἀ' ὁμῶς ἀπέδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ πάλιν τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἔτι μᾶλλον ἠύξησεν ἡ ἰσχὺς καὶ σημασία αὐτοῦ (Cic. pr. bell. XII).

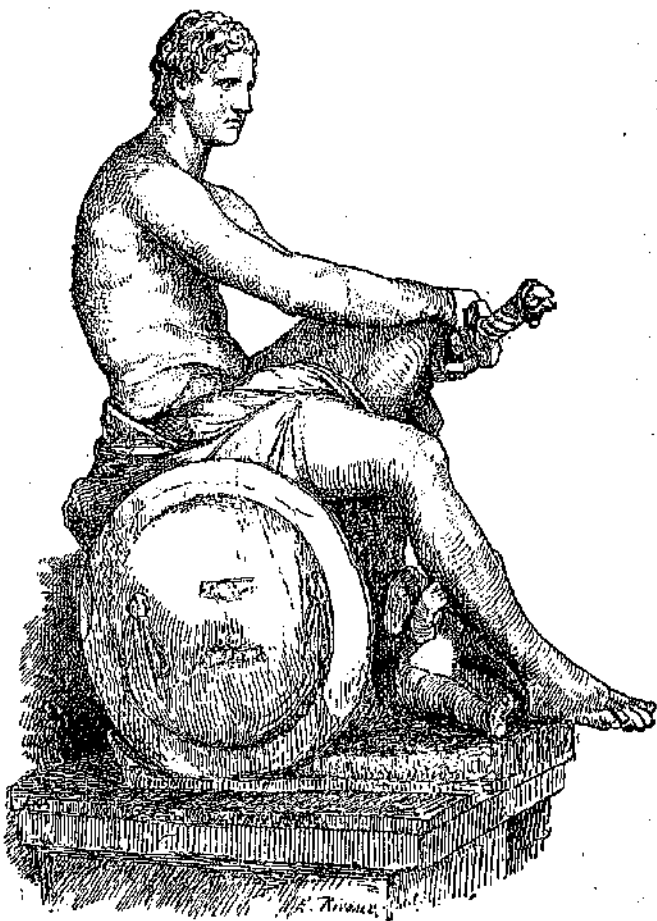
Ἀρεταῖος, ὁ Καππαδόχεις, Ἑλληνας ἰατρός, ζῶν ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὴν β' ἑκατονταετηρίδα μ. Χ., παρατηρητικὸς καὶ ἀγγλῆνος, γράψας τέσσαρα βιβλία «περὶ αἰτίων καὶ σημείων δξέων καὶ χρονίων παθῶν,» καὶ ἄλλα τέσσαρα περὶ ἀθεραπειᾶς δξέων καὶ χρονίων παθῶν σωζόμενα ἀτελεῶς.

Ἀρεῦς, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (310-265 π. Χ.), ἐπολέμησε μετὰ Πτολεμαίου Β βασιλέως τῆς Αἰγύπτου κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, καὶ ἠττήθη κατὰ κράτος ἐν Κίρρα. Τῷ 272 ἀπῆλλαξε τὴν Σπάρτην, καὶ μετὰ τοῦτο καὶ τὸ Ἄργος ἀπὸ τῶν προσβολῶν τοῦ Πύρρου. Ἡθέλησε δὲ νὰ βοηθήσῃ καὶ τὰς Ἀθήνας κατ' Ἀντιγόνην τοῦ Γονατᾶ, καὶ τῷ 265 ἐφονεύθη ἐν Κορίνθῳ (Πλούτ. Πύρρ. ΚΖ. Ἄγης Γ. — Just. XXIV, 1).

Ἀρηθούος, ὁ ἐπικαλούμενος κορυνήτης (ροπαλοφόρος), βασιλεὺς τῆς Ἀρνης ἐν Βοιωτίᾳ, ἐθανατώθη ἐν στενωπῷ τῆς Ἀρκάδας, ἐνθα ἐδείκνυτο καὶ ὁ τάφος του, ὑπὸ

τοῦ ἐγχωρίου βασιλέως Λυκούργου, ὅστις τὰ ὅπλα αὐτοῦ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἰδιον θεράποντα Ἐλευθερίωνα· τοῦτον δ' ἐφόνευσεν ὁ Νέστωρ (Παυσ. Η, 11, 3). Υἱὸς δὲ τοῦ Ἀρηϊθίου ἦν ὁ Μενέσιος, πολεμήσας ἐν Τροίᾳ (Ὀμ. Ἰλ. Η, 7, 136).

Ἄρης, ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, εἰς τῶν μεγάλων θεῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας (Ἠσ. Θεογ. 922). Ἄγγριος, αἰμοχαρὴς, ἀλλοπρόσκαλος, ἐλέγετο ὑπὸ τινῶν, ἔχων ἀδελφὴν τὴν Ἐριν, καὶ υἱοὺς τὸν Δεῖμον καὶ τὸν Φέθον. Παριστᾶται δ' ἐν ἀκμῇ ἡλικίας καὶ συνήθως πάνοπλος. Ἄλλ' ὑπάρχει ἐν Ῥώμῃ καὶ ὠραῖον αὐτοῦ ἄγαλμα καθήμενου καὶ ἀνωπλισμένου ὑπὸ τοῦ Ἑρωτος, ὅστις ἐλέγετο υἱὸς αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Μετὰ ταῦτα δὲ διηγείται ὁ μῦθος ὅτι τὸν συνέλαβεν ὁ Ἥραιστος, κατασκευάσας χαλκοῦν δίκτυον. Οἱ Ἀλωῖσαι (Ἰδ.) ἐπιστεύοντο νικήσαντες καὶ αἰχμαλωτεύσαντες ποτὲ τὸν θεὸν ἐπὶ δεκατρεῖς μῆνας, ἀπελευθερωθέντα ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ. Πολεμήσας δὲ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κόωνου, ἐνίκηθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἀντίπαλον ἔχων τὴν Ἀθηνᾶν, ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους, καὶ πεσὼν ἐξέπεμψε κρωγὴν ἴσην πρὸς χιλιῶν πολεμιστῶν. Ἐναγχιθεὶς δ' εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, διότι ἐφόνευσεν αὐτοῦ τὸν υἱὸν Ἀλιρρόδιον, ἐπιβουλεύσαντα τὴν θυγατέρα του Ἀλκίπην, καὶ δικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκεῖ συναθρομένων δωδεκα θεῶν, ἠθωώθη.

Ἄριαθίγγης, υἱὸς Δαρείου, ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου, εἰς τῶν Περσῶν καυάρων, ἐπεσεν ἐν Σαλαμίῃ (Ἡρόδ. Ζ, 97. Η, 89).

Ἄριόδωγ, Ἰδ. Διόνυσος καὶ Θεσεύς.

Ἄριατος, στρατηγὸς Κύρου τοῦ νεω-

τέρου, μετὰ τὴν ἦταν καὶ τὸν θάνατον τοῦ ἐν Κουαξίαις προσήλθεν εἰς τὸν Ἄρταξέρξην, καὶ συνέπραξεν εἰς τὴν προδοσίαν διῆς οἱ Ἕλληνας παρέπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἰτίσαφέρνου (Ἠέν. Ἀνθ. Α, 8, 5, 9, 31. Β, 2, 1. Δ, 1. Ἑλλ. Δ, 1, 27. — Πλούταρχ. Ἄρταξ. 1Α. 1Η).

Ἄριόνοί, οἱ κάτοικοι τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν τῆς Περσίας, ἦτοι τῆς Γεδρωσίας,

Δραγγιανῆς, Ἀραχωσίας, Ἀρείας, Παρθίας, Καρμανίας καὶ τῶν Παροπαιμισαδῶν (Στράβ. 1Α, 720).

Ἄριαράθης, ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Καππαδοκίας. 1) Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἐνίκηθη ἔπειτα (322 π. Χ.) ὑπὸ Περδίκου, συνελήφθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐθανατώθη (Πλούτ. Ἑὐμ. Γ). — 2) Υἱὸς αὐτοῦ, τὴν θρόνον ἀναλαβὼν (301) βοήθεια Ἀρδοάτου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρμενίας (Διόδ. ΛΑ, 28). — 3) Ὁ πέμπτος τοῦ ὀνόματος (220—163), γαμβρὸς Ἀντιόχου Γ', συνεπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ Ῥώμης, καὶ εἶτα μετὰ τῶν Ῥωμαίων κατὰ τῆς Περσίας (Πολύβ. ΛΑ, 14). — 4) Τοῦτου ὁ ἕκτος υἱός, ἐν Ῥώμῃ ἐκπαίδευθεὶς. Τὸν θρόνον τῷ ἡμισυβήτησαν Ὀλοφέρνης τις, ἀξιώων ὅτι ἦν πρεσβύτερος ἀδελφὸς του, καὶ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Σωτήρος ἐκ Συρίας, εἶσα διενεμήθησαν τὴν ἐξουσίαν. Ἀπέθνηεν 130 π. Χ. (Just. XXXV, 1). — 5) Ἀδελφὸς Ἀριοβαρζάνου Γ', ὑπὸ Καίσαρος ἐγκαταστάς βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας, ὑπ' Ἀντωνίου δ' ἐκδληθεὶς (Δ. Κασσ. ΜΘ, 32).

Ἄριασται, κάτοικοι τῆς χώρας μεταξὺ Δραγγιανῆς καὶ Γεδρωσίας ἐν Περσίᾳ, ἔσωσαν τὸ στράτευμα τοῦ Κύρου ἀπὸ τοῦ λιμοῦ· ὅσοι δ' αὐτὸν ἀνεδείκνυον εἰς τὸν βασιλεῖα σπουδαίαν τιμὰ ὑπηρεσίαν ἐλάμβανον τὸν τίτλον εὐεργέται (Ἀρρ. Γ, 37, 4. — Διόδ. ΙΖ, 81).

Ἄριμα (τά), χώρα ὑπὸ γῆν, ἐνθα δέσμιος ἦν ὁ Τυφωεύς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 783).

Ἄριμάζης, ἡγεμὼν τῆς Σογδιανῆς, ἀντίστη εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ συλληφθεὶς ἐσταυρώθη, δ' ὁμοῦς μόνος ὁ Κούρτιος (VII, 11) διηγείται (Ἀρρ. Δ, 19).

Ἄριμασποῖ, λαὸς μᾶλλον μυθικός, νομιζόμενος ὅτι ἄκει εἰς τὰ ΒΑ τῶν Ῥιπικίων ὄρεων. Περὶ αὐτῶν κατ' Ἀριστεῶν διηγείται ὁ Ἡρόδοτος (Γ, 116. Δ, 13, 27) ὅτι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν γρυπῶν ὅπως κατακτήσῃ τὸν ὑπ' αὐτῶν φρουρούμενον χρυσόν, καὶ ὅτι ἦσαν μονόφθαλμοι.

Ἄριουσία, θέσις ἐν Χίῳ ἄριστον οἶνον παράγουσα (Στράβ. 1Δ, 645. — Virg. ΑἮ. V, 71. — Ρήν. XIV, 9).

Ἄριόσθη, πόλις Τρωϊκὴ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 836), εἰς ἣν προσωρμίσθη ὁ στόλος τοῦ Ἀλεξάνδρου ὅτε διέβη τὸν Ἑλλήσποντον (Ἀρρ. Λ, 12, 6).

Ἄρισταγόρας, γαμβρὸς Ἰστιάου, τοῦ τυράννου τῆς Μιλήτου, ἀντικαταστήσας αὐτὸν ἀπελθόντα εἰς Περσίαν. Ἐπὶ προτροπῇ αὐτοῦ ὤπλισεν ὁ Δαρεῖος στόλον κατὰ τῶν Ναξίων, ἵνα καταγάγῃ τοὺς ἐξοριστοὺς ὀλιγάργας, ἀλλὰ προδοσίᾳ τοῦ Πέρσου στρατηγοῦ ἀπέτυχε· φοβηθεὶς δὲ τὸν Δαρεῖον, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰστιάου λαθραίως ὑποκινήθει, προὔκαλεσε τοὺς Ἴωνας εἰς ἐπανάστασιν κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἐπεκαλέσατο τὴν βοήθειαν τῶν Σπαρτιατῶν, ἀρνηθέντων, καὶ τὴν τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες τῷ ἔπεμψαν 20 τριήρεις, καὶ 5 ἑξ Ἑρετρίας τῆς Εὐβοικῆς, κατὰ τὸ 500 π. Χ. Καὶ κατέλαβε μὲν ἀμαχητὶ καὶ ἐπυρπόλησε τὰς Σάρδεις, ἀλλ' ἠττηθεὶς ἔπειτα, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐγκαταλειφθεὶς, ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς Ἰωνίας, ὑποταγείσης, καὶ ἔφερον ἀποικίαν εἰς Μύρκιναν τῆς Θράκης, ἐνθα ὁμοῦς μετὰ ἐν ἔτος (τῷ 497) ἔπεσαν ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Θρακῶν (Ἡρόδ. Ε, 97—126. — Θουκ. Δ, 102).

Ἄρισταίνετος, ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας, συγγραφεὺς τῆς δ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, φίλος τοῦ Λιβανίου. Αὐτῷ ἀποδίδονται 50 σωζόμενα ἐρωτικά ἐπιστολαί, ὕψους πεφουσημένου καὶ μᾶλλον κεναὶ ἰδεῶν, αἵτινες ὑπὸ κριτικῶν ὑπολαμβάνονται ὡς ἔργον χρῶνων μεταγενεστέρων.

Ἄρισταίος, 1) ἀρχαιότατος ἀγαθοδαίμων ἐν Ἑλλάδι, τοὺς ποιμένας καὶ γεωργούς βοηθῶν, τὴν μελισσοτροφίαν προστατεύων, δι' ὃ καὶ Νόμιος, Ἀγρεύς, Μελισσεύς ἐπελέγετο, (Πηνδ. Πυθ. Θ. 5—65). Ὁ Βιργίλιος διηγείται (Georg. IV, 317) μῦθον περὶ αὐτοῦ, ὡς προσελθόντος ἐκ Λιβύης, καὶ ἐπιδιώξαντος τὸν ἔρωτα τῆς Εὐρυδίκης, γυναικὸς τοῦ

Ἄρπυιαι, ἧτις φεύγουσα ἐδήχθη ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀπέθανεν, αἱ δὲ νύμφαι αὐτῆς ὀργισθεῖσαι κατέστρεψαν τὰ σίμβλα τοῦ Ἀρισταίου. — 2) Ἡγεμὼν τῆς Κύπρου, ἐπὶ Ἀντίοχου τοῦ μεγάλου.

Ἀρίστανδρος, 1) Πάριος γλύπτης, πιθανῶς πατήρ τοῦ Σκόπα (ἴδ.). — 2) Ἐκ Τελμισσοῦ, μάντις καὶ εἰωνοσκόπος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἀρίσταρχος, 1) τραγικός ποιητὴς ἐκ Τεγέας, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, ζήσας 100 ἔτη, γράψας 70 δράματα, περὶ ὧν ὁ Σουίδας λέγει: «ὁς πρῶτος εἰς τὸν ὕν αὐτῶν μήκος (ἰ) τὰ δράματα κατέστησεν.» — 2) Ἀρίστ. Σάμιος, περὶ τὰ 260 π. Χ., μαθηματικός καὶ ἀστρονόμος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, λέγεται πρῶτος ἐνόησας τὴν κίνησιν τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον καὶ περὶ ἑαυτὴν, καὶ μεγάλως τὴν ἀστρονομίαν προαγαγών. Αὐτοῦ σώζεται τὸ «περὶ μεγεθῶν καὶ ἀποστημάτων ἡλίου καὶ σεληνης.» — 3) Ἀρίσταρχ. ἐκ Σαμοθράκης, μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου, ἐπίσημος γραμματικός, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος (170 π. Χ.) διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν ἄλλοις καὶ τοὺς βασιλόπαιδας. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς καταδρομῆς τῶν λογίων ὑπὸ Πτ. τοῦ Φύσκωνος ἀπῆλθεν εἰς Κύπρον, ἔνθα καὶ λίαν προδεητικῶς ἀπέθανεν ὑδρωπικός. Ἐγράψεν δὲ πολυαριθμους γραμμaticas πραγματείας, καὶ, κατὰ Σουίδαν, 800 σχόλια τοῦ Πινδάρου, τῶν δραματικῶν, καὶ ἰδίως τοῦ Ὀμήρου ὃν κυρίως ἐμελέτησε καὶ ἠρμηνεύσεν ἱστορικῶς, καὶ αἱ εἰς αὐτὸν διορθώσεις αὐτοῦ εἰσὶν αἱ καὶ σήμερον ἔτι κατὰ τὸ πλεῖστον παραδεχόμεναι. Οὗτος δὲ καὶ διήρσε τὰς δύο ἐποποιίας εἰς 24. ραψωδίας ἑκάστην.

Ἀρισταίος, 1) Προκοννήσιος, πιθανῶς περὶ τὰ 550 π. Χ. περιῆλθε τὰς χώρας βορείως τοῦ Εὐξείνου Πόντου μέχρι τῶν Οὐραλίων, καὶ ἔγραψε ποίημα τὰ Ἀριμάσπεια, περιέχον βεβαίως μετὰ μυθικῶν ἐπινοήσεων καὶ πολλὰς πολυτίμους πληροφορίες,

αἱ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ὀλίγον ἐπίστευον εἰς αὐτὸν, καὶ ὡς γόητα ἔτι τὸν ἐξελάμβανον (Ἡρόδ. Δ, 13). — 2) Ἀρ. ἐκόμισεν εἰς Ἀλεξανδρείαν ἐξ Ἱερουσαλήμ, πεμφθεὶς ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοὺς 70 μεταφραστὰς τῆς Π. γραφῆς, κατὰ σωζομένην ἐπιστολὴν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἧς ὁμῶς ἀμφιδέλλεται ἡ γνησιότης. — 3) καὶ Παππίας, γλύπτης ἐν Ῥώμῃ περὶ τὰ 100 μ. Χ., εἰργάσθησαν ὁμοῦ εἰς τοὺς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ Κενταύρους.

Ἀρισταίδης, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Λυσιστράτου, γεννηθεὶς περὶ τὰ 540 π. Χ., συνήρῃσεν εἰς τοῦ Κλεισθέους τὰς μεταρρυθμίσεις (Πλούτ. Ἀριστ. Β). Εἰς τῶν στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, συνετέλεσεν εἰς τὸν θρίαμβον, ἀρεῖς μετ' αὐταπαρηγήσεως τὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν Μιλτιάδην. Ὡς ἄρχων καὶ ὡς πολίτης γενικοῦ σεβασμοῦ ἀπολαμβάνων καὶ δίκαιος ἐκονομασθεὶς, διεκώμει ἐν πολλοῖς πρὸς τὸν Θεμιστοκλῆν, καὶ ἐξωστράκισθη τῷ 483 ἐνεργείᾳ αὐτοῦ. Μετακληθεὶς ὁμῶς ἔπειτα συνέπραξεν ὡς ἐθελοντῆς εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνας, τὴν

νῆσον Ψυττάλειαν καταλαβῶν, καὶ συνηγωνίσθη καὶ ἐν Πλαταιαῖς, ἰσχυρῶς συντελέσας καὶ εἰς τὸ ν' ἀναγκωρῶσιν οἱ Ἕλληνας τῶν Ἀθηναίων τὴν ἡγεμονίαν, δυσανασχετοῦντες πρὸς τοῦ Σπαρτιατοῦ Πausaniou τὴν ὑπεροψίαν. Ὄρισε δ' ἔκτοτε δικαιοτάτα τοὺς φόρους τῶν συμμάχων πρὸς κοινὴν ὑπεράσπισιν, ὥστε καὶ χρυσοῦν αἰῶνα ἐκάλεσαν οὗτοι τὴν ἐποχὴν τῆς αὐτοῦ διοικήσεως, τὸ δὲ συμμαχικὸν ταμεῖον κατέθετο εἰς Ἄηλον καὶ εἰς τοὺς Θήτας δὲ, τὴν κατωτέραν τάξιν τοῦ ἄττικου λαοῦ, ἔδωκεν ἴσα πρὸς τοὺς λοιποὺς Ἀθηναίους πολιτικά δικαιώματα. Ἀπέθανε

δὲ τῷ 467 ἐν πενίᾳ, καὶ ἡ πόλις ἐπρόκτισε τὰς θυγατέρας του, καὶ ἔδωκε γαίας εἰς τὸν οἶκόν του (Πλούτ. Ἀριστ. — Πλάτ. Πρωτ. 81). — 2) Ἀρισταίδης Μιλήσιος τῆς ἡ' ἢ α' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. ἔγραψε τὰ Μιλήσια κὰ, διηγήματα οὐχὶ ἐντελεῖς σεμνὰ, λίαν γνωστὰ γενόμενα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ εἰς τὸ λατινικὸν ἔτι μεταφρασθέντα (Πλούτ. Κράσσ. ΑΒ). Ἐλάχιστα αὐτῶν ἀποσπάσματα σώζονται. — 3) Π. Αἴγλιος Ἀρισταίδης, ἐξ Ἀδριατῶν τῆς Μουσίας, τῆς β' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ὡς ῥήτωρ ἐκπαιδευθεὶς ὑπὸ Ἡρώδην τὸν Ἀττικὸν ἐν Ἀθήναις καὶ Πολέμωνα ἐν Σμύρνῃ. Μετὰ μακρὰς περιηγήσεις ἀποκατέστη ἐν Ῥώμῃ, καὶ ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου τιμώμενος, ἔπεισεν αὐτὸν ν' ἀνοικοδομήσῃ τὴν Σμύρνην, δεσπῶς ἐκ σεισμοῦ τῷ 178 μ. Χ. καθοῦσαν, δι' ὃ καὶ οἱ Σμυρναῖοι τῷ ἀνήγειραν χαλκοῦν ἀνδριάντα, κτίστην αὐτὸν ἀποκαλέσαντες. Ἐκεῖ δὲ καὶ ἀπέθανε τῷ 190. Ἐγράψεν δὲ πολλοὺς ῥητορικοὺς λόγους, ἐκτιμημένους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἐκ τούτων σώζονται 55, ὧν εἰς ἐπιγράφεσιν Ῥώμης ἐγκώμιον, ἄλλος Ῥοδιακὸς, ἄλλος πρὸς Λεπτίνην κατὰ μίμησιν τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἄλλος Παναθηναϊκὸς κατ' Ἴσοκράτην. Διακρίνονται δὲ μᾶλλον διὰ τὴν ἐμβριθεῖαν καὶ τὸ βάθος τῶν ἰδεῶν ἢ διὰ τῆς γλώσσης τὴν ἀκρίθειαν καὶ ἐντέλειαν. — 4) Νικομάχου, ζωγράφος Θεσσαλός, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ἀγαράσαντος αὐτοῦ «πόλιν πολιοκομμένην, ἔνθα γυνὴ φοδουμένη μὴ δῶσθαι αἶμα ἀντὶ γάλακτος εἰς τὸ βρέφος τῆς.»

Ἀρισταίος, ἴδ. Νικόμαχος.

Ἀριστιππος, ἐκ Κυρήνης, ἴδρουσε περὶ τὰ 370 π. Χ. τὴν Κυρηναϊκὴν φιλοσοφικὴν σχολήν. Νέος ἐπέμπεθ' εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ὃν εἴληκεν ἡ εὐκλεία τοῦ Σωκράτους, καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῷ μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἐῖτα δ' ἐδίδαξε καὶ αὐτὸς ἐν Αἰγίνῃ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Συρακούσαις παρὰ Διονυσίῳ τῷ νεωτέρῳ, καὶ ἐπανελθὼν

εἰς Ἀθήνας, ἴδρουσε, φαίνεται, αὐτόθι τὴν Σωκρατικὴν σχολὴν τῶν κληθέντων ἡδονικῶν. Λέγεται δὲ μετὰ πολλὰς ὁδοιπορίας ἀποθανὼν ἐν τῇ Διόλικῃ νήσῳ Λιπάρα. Νομίζεται καὶ ὅτι πολλὰ ἔγραψεν, ἀλλ' οὐδὲν ἐκ τῶν ἔργων του διεσώθη, καὶ αἱ δοξασταὶ του ἐσυστηματοποιήθησαν κυρίως ὑπὸ τῶν μαθητῶν του, οἵτινες ἦσαν ὁ Ἡγησίας, ὁ Ἀννίκερις, ὁ Θεόδωρος, καὶ ἴσως καὶ ὁ ὀμιώνυμος αὐτῷ ἑγγονὸς του. Ἡ δόξα αὐτοῦ ἦν ἀνεπαισθητὸς, καὶ ἦν ὁ πρῶτος διδάξας ἐπὶ μισθῷ. Κατὰ τὸν Ἀντισθένην παρεδέχετο καὶ αὐτὸς τὴν αἰσθησὶν ὡς κέντρον τῆς ὑπάρξεως, ἀλλ' ἀντέταττε τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν στέρησιν, ὥστε ἐκ τῆς σχολῆς αὐτοῦ προέκυψαν οἱ Ἐπικουρῆται, ὡς ἐκ τῆς ἐκείνου οἱ Στωϊκοί. Ἐπραγματεύετο δὲ, κατὰ τὰς περὶ αὐτοῦ μαρτυρίας, ἡ ἀφιλοσοφία του περὶ τῶν αἰρετῶν καὶ φευκτῶν, περὶ τῶν καθῶν, περὶ τῶν πράξεων, περὶ τῶν αἰτιῶν, περὶ τῶν πίστειων, καὶ διέκρινε δύο πάθη, τὸν πόνον καὶ τὴν ἡδονὴν, καὶ ἐκείνον μὲν ἔλεγε τραχεῖαν, ταύτην δὲ λείαν κίνησιν, καὶ ἐπέσβευσεν ὅτι ἡ ἡδονὴ ἐστὶ μόνον χρόνος, ἧτις περιορίζεται μόνον εἰς τῆς ἀπολαύσεως τὸν καιρὸν (Πλούτ. Δίων ΙΘ. — Διογ. Α. Β, 8, 56. — Ξεν. Ἀπομν. Β, 1, Γ, 8. — Cic. Acad.).

Ἀριστίων, Ἀθηναῖος φιλόσοφος, ἀρχὼν ἢ τύραννος ἀναδειχθεὶς ἐν Ἀθήναις βοηθεῖα τοῦ Μιθριδάτου, ἐνίκηθη καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ Σύλλα, κυριεύσαντος τὴν πόλιν τῷ 87 π. Χ.

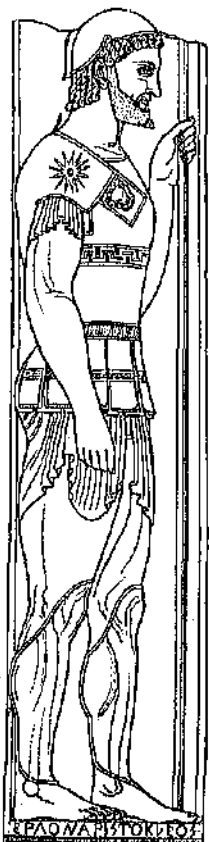
Ἀριστόβουλος, 1) εἰς τῶν ὀπαδῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., γράψας ἐν προδεητικῇ ἡλικίᾳ περὶ τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ σύγγραμμα ἐξ οὗ τὰ πλεῖστα ἐπορίσθησαν ὁ Πλούταρχος καὶ μάλιστα ὁ Ἀρριανός. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ Πομπηίου, ὑπὸ τούτου πολεμηθεὶς, ὑπὸ τοῦ Καίσαρος δ' ὑποστηρικθεὶς.

Ἀριστογείτων, 1) ἴδ. Ἀρμόδιος. — 2) Ῥήτωρ Ἀθηναῖος, ἐπιλεγόμενος ὁ

Κύων, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Δεινάρχου, ὃν σώζονται οἱ κατ' αὐτοῦ λόγοι, οὐχὶ δὲ καὶ αὐτοῦ αἱ ὑπερασπίσεις. Θεωρεῖται ὡς οὐχὶ σπουδαῖος ῥήτωρ καὶ κατηγορεῖται καὶ ὡς συκοφάντης. Κατ' αὐτοῦ ἔγραψαν καὶ ὁ Λυκοῦργος καὶ ὁ Ὑπερίδης. — 3) Γλόπτης Θεβαῖος, μεθ' Ὑπατοδωροῦ, τῷ 370 τοῦς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας χαλκοῦς ἐν Δελφοῖς ἐργασθεῖς (Pl. XXXIV, 19).

Ἀριστόδημος, 1) Ἡρακλεΐδης, πατὴρ Εὐρυθένης καὶ Προκλέους, εἰσβαλὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ἄρξας ἐπὶ τῆς Λακωνίας (Ἡρδ. ΣΤ', 52), ἢ, κατ' ἄλλους, πρὶν ἢ εἰσβάλλῃ, ἐν Ναυπάκτῳ κεραυνωθείς. — 2) Μεσσηνίος, ὅστις ἐπὶ τοῦ πρώτου μεσσηνιακοῦ πολέμου, κατὰ χρησμόν προσέφερε τὴν ἰδίαν θυγατέρα εἰς θυσίαν, πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος· τοῦ δ' ἐράστου αὐτῆς διίσχυρισθέντος, ἵνα τὴν σώσῃ, ὅτι ἦν γυνὴ του, τὴν ἐφόνευσεν. Ἐῖτα δὲ (τῷ 729 π. Χ.), ἀποθανόντος τοῦ βασιλέως Εὐράου, ἐξελέγη διάδοχος του. Λαμπρῶς δὲ νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους, ἠτύχτησεν ἐπὶ τοῦ τέταρτου τῆς θυγατρὸς του, τῷ 724 (Παυσ. Δ, 9). — 3) Ἄ., ὁ μόνος ἐκ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν ἐν Θερμοπύλαις διασωθεῖς, δι' ὃ καὶ ἐν Σπάρτῃ καταδικάσθη εἰς ἀτιμίαν, ἐξηγόρασε δ' αὐτὴν δι' ἡρωικοῦ θανάτου εἰς τὴν μάχην τῶν Πλαταιῶν (Ἡρδ. Ζ, 229. Θ, 71). — 4) Ζωγράφος ἐκ Καρίας περὶ τὰ 120 π. Χ., γράψας καὶ περὶ ζωγραφικῆς (Φιλόστρ. Β. Σοφ. Β, 5).

Ἀριστοκλῆς, 1) γλύπτης Κυθωνεὺς ἐκ Κρήτης, περὶ τὰ 560 π. Χ. ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἡρακλῆν καὶ Ἀμφίονα ἐργασθεῖς. — 2) Ἐγγονος τοῦ ἀνωτέρου, υἱὸς τοῦ Κλεοίτα καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κανάρου, ἐπισήμων καλλιτεχνῶν, ἀμύσας περὶ τὰ 470 π. Χ., εἰργάζετο κυρίως, φαίνεται, ἐν Ἀθήναις, καὶ σώζεται ἀνδρόμηκτος ἀνάγλυφον αὐτοῦ, ἄριστων, ὡς Μαραθωνομάχος, οὗ ὁ ἀρχαῖος ρυθμὸς δεικνύει τῶν χρόνων ἐκείνων τὴν τέχνην.

ΑΡΙΣΤΙΟΜΟΣ

Ἀριστοκράτης, 1) ἔσχατος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας. Εἰς τὸν δεύτερον μεσσηνιακὸν πόλεμον ἐπίκουρος τοῖς Μεσσηνίοις ἔλθων, ἐπρόδωκεν αὐτοὺς, δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, μεθ' ὃ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων (668 π. Χ.), καταργησάντων καὶ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν (Πολδ. Δ, 33. — Παυσ. Δ, 17, 2. Η, 5, 9). — 2) Ἄ. ἐν Ἀθήναις, εἰς τῶν Υ', καὶ τῶν ἐν Ἀργινοῦσαις στρατηγῶν, οἵτινες μετὰ τὴν ναυμαχίαν καταδικάσθησαν εἰς θάνατον (Θουκ. Η,

89. — Δυσ. ΙΒ, 66. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 4, 5, Ζ, 8). — 3) Ἄ. συγγραφεὺς Σπαρτιάτης, γράψας Λακωνικά, ἐξ ὧν πολλὰ ἠρύσθη ὁ Πλούταρχος. — 4) Ἄ. Ἀθηναῖος, κατ' οὗ ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης τῷ 452 π. Χ. περίφημον σωζόμενον λόγον, ὡς προτεινόντος ἀμοιβὴν ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ Χαριδῆμου, ἐν ᾧ ὁ Εὐθυκλῆς ἔγραψε κατ' αὐτοῦ γραφὴν παρανόμων.

Ἀριστοκρατία, ἴδ. πολιτεύματα.

Ἀριστόλμος, ζωγράφος τοῦ πελοποννησιακοῦ ἐργαστηρίου, υἱὸς καὶ μαθητῆς τοῦ Πausίου, μετὰ τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπινοοῦνται διὰ τὴν αὐστηρότητα των (Pl. XXXV, 40, 31).

Ἀριστόμαχος, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἀριστομέδων, γλόπτης, πρὸ τῶν Μηδικῶν εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐργαζόμενος.

Ἀριστομένης, 1) νέος Μεσσηνίος, διὰ μεγάλων κατορθωμάτων ἐν τῇ κατὰ τῆς Σπάρτης ἐπαναστάσει τῶν Μεσσηνίων (684—667 π. Χ.) διακριθεὶς. Οἱ Μεσσηνιοὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐκλέξωσι βασιλέα, ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμεινε νὰ μείνῃ στρατηγὸς των μόνον. Μετὰ τὴν ἀτυχῆ δ' ἔκβασιν τοῦ πολέμου δὲν ἠθέλησε νὰ συνδεῖσθαι τοὺς εἰς Σικελίαν ἀποικησάντας συμπατριώτας του, ἀλλ' ἀπήλθεν εἰς Ῥόδον, ἵνα ἐκεῖθεν ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν τῶν Λυκίων καὶ τῶν Μήδων, καὶ ἀπέθανεν εἰς Ἰαλυσοῦ τῆς Ῥόδου, ἐνθα ἐτιμήθη ὡς ἥρωας (Παυσ. Δ, 15, 23). — 2) Ἀθηναῖος ποιητῆς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀντίζηλος τοῦ Ἀριστοφάνους μέχρι καὶ τοῦ 389 π. Χ. Γνωστοὶ δὲ μόνον εἰσὶ τρεῖς τίτλοι κωμῳδιῶν αὐτοῦ. — 3) Ἄ. Ἀκαρνᾶν, πολὺ ἐκτιμώμενος ὑπὸ Ἀγαθοκλέους, τοῦ ὑπουργοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλεπάτορος, μεθ' οὗ τὴν δολοφονίαν (202 π. Χ.), παρζγκωνίσας τὸν νέον ὑπουργὸν Γλαπέλεμον, διψήσας τὴν Αἴγυπτον ἐπιδειξιώτατα (Πολδ. ΙΒ, 31. ΙΗ, 36). Ἀπέθανε δὲ δηλητηρησθεὶς τῷ 192, διότι ἡ ἐλευθεριότης του δυσῆρσται τὸν νέον βασιλέα, Πτολεμαῖον Ε, τὸν Ἐπιφανῆ.

Ἀριστόνικος, 1) Ἀθηναῖος ἐκ Μα-

ραθῶνος, πολιτευόμενος ῥήτωρ ἐπὶ Δημοσθένους, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ Ὑπερίδου τῷ 322 π. Χ. ὑπ' Ἀντιπάτρου. — 2) Τύραννος σκληρὸς ἐν Μεθύμῃ τῆς Λέσβου, αἰχμαλωτευθεὶς ἐν Χίῳ ὑπὸ τοῦ ναυάρχου τοῦ μαγ. Ἀλεξάνδρου, καὶ παραδοθεὶς τοῖς Μεθυμίοις, οἵτινες τὸν ἐφόνευσαν ἀπανθρώπως (Ἀρρ. Γ, 2, 4). — 3) Νέθος υἱὸς Εὐμένους Β, τοῦ βασιλέως τῆς Περγάμου. Ὅτε ὁ γνήσιος υἱὸς τοῦ Εὐμένους παρέδωκε τὸ κράτος εἰς τοὺς Ῥωμαίους, (τῷ 133 π. Χ.), ἠθέλησεν αὐτὸς νὰ κατακτήσῃ αὐτὰ, καὶ ἐνίκησε μὲν κατ' ἀρχάς τοὺς Ῥωμαίους ὑπὸ τὸν Λ. Κράσσον, ἀλλ' εἶτα ἠττηθεὶς καὶ ἀπαχθεὶς ἐν Οριάμβῳ εἰς Ῥώμην (130), ἐθανατώθη (Στράβ. ΙΔ, 646). — 4) Γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος, πολλὰ γράψας περὶ Ὀμήρου, ὧν ἀποσπάσματα σώζονται ἐν τοῖς ὁμηρικοῖς σχολίοις, ἰδίως ἐκ τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ τοῦ «περὶ σημείων.» — 5) Ἄ. ἐκ Τάραντος, γράψας περὶ ἀρχαίων μύθων καὶ ἱστορημάτων.

Ἀριστόξενος, ἐκ Τάραντος, μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας περὶ τὸ 318 π. Χ. πολυάριθμα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται 3 βιβλία ἐπιγραφόμενα Ἀρμονικὰ στοιχεῖα, καὶ μέρος ἐνὸς περὶ ρυθμικῶν στοιχείων. Ἐν αὐτοῖς πρῶτος πάντων αὐτὸς ἐζήτησε τὰς ἐπιστημονικὰς τῆς μουσικῆς βάσεις.

Ἄριστος, 1) Σαλαμίσιος ἐκ Κύπρου, γράψας ἱστορίαν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. — 2) Ἀκαδημαῖκὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀσκάλωνος, διδάσκων ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Κικέρωνος καὶ διδάσκαλος τοῦ Μ. Βρούτου (Πλευτ. Βρ. Β. — Cic. Br. XCVII).

Ἀριστοτέλης, ἐκ Σταγείρων τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Μακεδονίᾳ, υἱὸς Νικομάχου, ἱατροῦ Ἀρίντα τοῦ Β, βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐγεννήθη τῷ 384 π. Χ. Ἀπῆλθε δὲ τῷ 367 εἰς Ἀθήνας, καὶ ὅτε μετὰ 3 ἔτη ἐπέστρεψεν ὁ Πλάτων ἐκ Σικελίας, τὸν ἐδέχθη ὡς μαθητὴν του καὶ τὸν ἐκάλεσε τὸν

ἀναγνώστην, καὶ τὸν νοῦν τῆς διατριβῆς, ἦτοι τοῦ σχολείου του. Ἐμεινε δ' εἰς Ἀθήνας εἰκοσὶν ὅλα ἔτη, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ θανάτου τοῦ Πλάτωνος (347) ἦν ὁ Ἄρ. ἐν Μακεδονίᾳ, πεμφθεὶς εἰς πρεσβείαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· μετὰ ταῦτα δὲ μετέβη παρὰ τῷ Ἐριμαίᾳ, ἡγεμόνι τοῦ Ἀταρνεῶς ἐν Μυσίᾳ, οὗ ἐνουμφεῦθη τὴν ἀδελφὴν Πυθιάδα· μετὰ τὴν πτώσιν δ' αὐτοῦ (345) ἀπῆλθεν εἰς Μυτιλήνην, καὶ δύο ἔτη μετὰ ταῦτα (343) ἐκλήθη εἰς Μακεδονίαν ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀνατρο-

φῆν τοῦ 13 τοῦς τότε Ἀλεξάνδρου. Ἐμεινε δ' ἐκεῖ 8 ἔτη, εἰ καὶ μετὰ τέσσαρα ἤδη ὁ Ἀλέξανδρος διεῖπε τὴν ἀντιβασιλείαν τοῦ πατρὸς του ἀπόντος. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐμύησε τὸν μαθητὴν του εἰς τ' ἀριστουργήματα τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας, καὶ τὸ χειρόγραφον τῆς Ἰλιάδος ὃ τῷ ἔδωκεν ἔφερε πάντοτε ὁ Ἀλέξανδρος μεθ' αὐτοῦ· συγχρόνως δ' ἀνέπτυξεν αὐτὸν διὰ τῶν ὑψηλῶν τῆς φιλοσοφίας ἀληθειῶν, ἰδίως τῶν τῆς φυσιογνωσίας, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς, εἰ καὶ μετὰ ταῦτα ὁ κατακτητὴς βεβαίως εἰς τὴν πράξιν

καὶ ἰδίας θεωρίας ἐφήρμοσεν. Ἐλευθεριώτατα δ' ἐπρομήθευεν ὁ βασιλεὺς πάσας τὰς πρὸς τὰς μελέτας τῶν φυσικοῖστορικοῦν ἐπιστημῶν ἀναγκαίας μεγάλας δαπάνας τοῦ Ἀριστοτέλους. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 335 μετέβη αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης εἰς Ἀθήνας, καὶ ἔμεινε πάλιν ἐκεῖ ἐπὶ 13 ἔτη, διδάσκων κατὰ τὸ Λύκειον, γυμνάσιον παρὰ τῷ Ἰλισσῷ, δις τῆς ἡμέρας, εἰς περιπάτους, τὸν ἐωθινὸν πρὸς ἀκροατὰς ἐκλεκτοτέρους καὶ μᾶλλον παρεσκευασμένους δι' ὑψηλὰ ἀκροάματα, τὰ ἐξωτερικὰ, καὶ τὸν δειλινὸν διὰ τὰ ἐσωτερικὰ ἀκροατικὰ, ἀποτεινόμενα πρὸς κοινὸν ἦττον μεμυημένον, καὶ ἀφορῶντα εἰς προσιώτερα ἀντικείμενα, οἷον τῆς ἠθικῆς, διαλεκτικῆς, ῥητορικῆς. Τότε ἀπέθανε καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Πυθιάς· ἐγαλαρώθησαν δὲ καὶ αἱ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον σχέσεις του, διότι ὁ ἀνεψιὸς του Καλλιθένης, συνοδεύσας τὸν κατακτητὴν ἵνα γράψῃ τὴν ἱστορίαν του, παρώργισεν αὐτὸν κηρυχθεὶς ἐναντίον τῆς τάσεως αὐτοῦ πρὸς παραδοχὴν ἄσιανων ἠθῶν καὶ εἰρήμω, καὶ εἰς εἰρικήν ἐγκλεισθεὶς, ἀπέθανεν ἐν αὐτῇ. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον ὁ Δημόφιλος κατηγορήσας τὸν Ἄρ. ἐπ' ἀσεβείᾳ, καὶ τότε ἔφυγεν αὐτὸς εἰς Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, ἐνθα εἶχε συγγενεῖς, καὶ τὸ αὐτὸ ἔτος (322) ἀπέθανεν ἐκεῖ ἐκ παθήσεως τοῦ στομάχου. Εἰ καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς

του πολλοὶ, τὸ ὕψος τῆς διανοίας του μὴ κατανοοῦντες, καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ φθονοῦντες, κατεφέροντο κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ πόλις τῆς γεννησεῖς του τὸν ἐτίμησεν ὡς ἥρωα, καὶ ἐορτὴν ἐψήφισε, τὰ Ἀριστοτέλεια. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἀριστοτέλους συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἐρευνᾷ πάντα τὰ αἰσθητὰ καὶ τὰ νοητὰ (τὰ αἰσθανόμενα καὶ τὰ νοούμενα), καὶ ἀπ' αὐτῶν ν' ἀνέρχεται εἰς τὰς αἰτίας, εἰς τὸ διότι, θεωρῶν ὅτι αὕτη μὲν ἐστὶν ἡ ἐπίστημη καθ' ἑαυτὴν καὶ δι' ἑαυτὴν, κυρίως τῷ θεῷ, ὡς αἰτία τοῦ παντὸς ἀνήκουσα (ἦν γὰρ

μάλιστα ἂν ὁ θεὸς ἔχοι θεία τῶν ἐπιστημῶν ἐστὶ), καὶ διὰ τοῦτο σπουδαστέα ὑπὸ παντὸς συνκισθανομένου τὴν ἑαυτοῦ ἀξίαν (ἄνδρα δ' οὐκ ἄξιον μὴ οὐ ζητεῖν τὴν κατ' αὐτὸν ἐπιστήμην). Διέκρινε δὲ μεταξὺ δυνάμεως, ἦτοι τῶν στοιχείων τῆς ἀναπτύξεως, καὶ ἐνεργείας, ἦτοι τῆς πρὸς σκοπὸν (ἐντελέχειαν) ἀναπτύξεως τῶν στοιχείων. Συγγράμματα δ' ἔγραψε κάμπολλα (περὶ τὰ 400) ὁ Ἀριστοτέλης, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἀπῆκεν εἰς τὸν διάδοχον τῆς διδασκαλίας του, τὸν Θεόφραστον, μετὰ τῆς πλουσιωτάτης βιβλιοθήκης του, ἧτις μετὰ ταῦτα εἰς Ἀλεξάνδρειαν μετακομισθεῖσα, ὑπῆρξεν ἡ βῆσις τῆς τῶν Πτολεμαίων βιβλιοθήκης, τῆς πυρποληθείσης ὅτε ἡ Ἀλεξάνδρεια ἠλώθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος. Τὰ δὲ χειρόγραφα τοῦ φιλοσόφου ἐκληροδότησεν ὁ Θεόφραστος εἰς Νηλεῖα τινὰ, ὅστις λέγεται ὅτι, φοβούμενος μὴ ἄρπαγῶσιν ὑπὸ τῶν ἐν Περγᾷ βασιλείων, κατέκλεισεν αὐτὰ εἰς ὑπόγειον, καὶ ἐκεῖ ἐπὶ 130 ἔτη λησμονηθέντα, περιήλθον εἰς κακὴν κατάστασιν· ἔτι μᾶλλον δ' ἔβλαψαν αὐτὰ αἱ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Ἀπελλίκωνος γινόμεναι προσπάθειαι πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν. Ὁ Σύλλας δ' ὅτε ἐνυβρίευσεν τὰς Ἀθήνας, ἔφερεν αὐτὰ ὡς λάφυρα εἰς Ρώμην, ἐνθα οὐδεὶς ἦν ὁ δυνάμενος ν' ἀσχοληθῇ ἐπ' αὐτῶν. Λέγεται δ' ὅτι ἐπετρέπη εἰς Ἑλληνά τινα γραμματικόν, Τυρραννίωνα καλούμενον, νὰ λάβῃ ἀντίγραφα αὐτῶν, δι' ὧν ἐγένοντο γνωστὰ εἰς τὸν Κικέρωνα καὶ ἄλλους Ῥωμαίους, καὶ ὅτι ἄλλος τις γραμματικὸς, ὁ Ῥόδιος Ἀνδρόνικος, διήρπασεν εἰς πραγματείας τὰ ἔργα αὐτοῦ· ἀλλὰ ταῦτα ἀμφιβάλλοντα, καὶ βέβαιον μόνον ὅτι τὰ περισσώθητα ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους εἰσὶν ἐν πλείστοις διεσπαρμένα. Εἰσὶ δὲ ταῦτα κατ' ἐπιστημονικὴν τάξιν 1) Τὰ λογικὰ, ἃ μετὰ ταῦτα συνεδέθησαν εἰς ἐν καὶ ἐκλήθησαν Ὀργανὸν, τὰ ἐπόμενα α) Κατηγορίαι, αἱ θεμελιώδεις ἔνοιοι β) περὶ ἔρμηνείας, σπουδαῖον ἔργον ἰδίως ὑπὸ

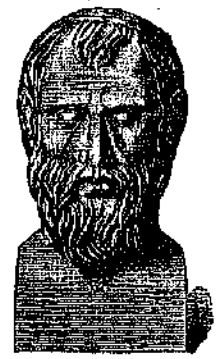
γλωσσολογικὴν ἔποψιν γ) Ἀναλυτικὰ πρότερα καὶ ὕστερα, ἐκάτερον εἰς 2 βιβλία, περὶ συμπερασμάτων καὶ ἀποδείξεων δ) Τοπικὰ, 3 βιβλία, περὶ εὐρέσεως τῶν ἀποδείξεων ὑπὸ γενικὴν ἔποψιν (τόποι) ε) περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων, 2 βιβλία, ἦτοι περὶ ἐξελέγξεως σοφιστικῶν ψευδοποδείξεων. Τούτοις προσθετέα καὶ δύο ἄλλα τῆς ἐφηρμοσμένης περὶ τὴν γλώσσαν ἐπιστήμης· στ) τέχνη ῥητορικὴ εἰς 3 βιβλία, περὶ τῆς βουλευτικῆς, τῆς δικανικῆς καὶ τῆς ἐπιδεικτικῆς ῥητορικῆς. Τῷ ἀποδίδονται δὲ καὶ ἕτερα Ῥητορικὴ πρὸς Ἀλέξανδρον, ἴσως ὀρθότερον ἀποδοτέα εἰς Ἀναξιμένην τὸν Λαμψακηνόν (18.) ζ) περὶ ποιητικῆς, ἦτοι τῶν διαφόρων εἰδῶν αὐτῆς, πρὸ πάντων τῆς τραγῳδίας, ἴσως τμήμα ἢ πρῶτον σχέδιον μεγαλητέρου συγγράμματος. 2) **Τὰ κυρίως φιλοσοφικὰ** α) Τὰ μετὰ τὰ φυσικὰ, συνήθως διαιρούμενα εἰς βιβλία 14. Ὁ τίτλος ὅμως δὲν φαίνεται ὡς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις μᾶλλον ἐπέγραψε «πρώτη φιλοσοφία», καὶ ὑποτίθεται ὅτι, διάφορα πραγματεῖται μεταγενεστέρως μόνον συνεδέθησαν εἰς τοῦτο τὸ γενικὸν σύγγραμμα β) Περὶ ψυχῆς, εἰς 3 βιβλία, πλήρης ἀλλιούγιαν εὐνόητος ἀπέπειρα ἐπιστημονικῆς ἀποδείξεως τῆς ψυχολογίας. Τὰ δὲ φυσιογνωμικὰ δὲν φαίνονται ἔντα γνήσια γ) Ἠθικὰ Νικομάχεια εἰς 10 βιβλία, βαθείας ἰδέας διὰ λαμπρῶς γλώσσης ἐκφράζοντα. Τὰ δ' ἠθικὰ Εὐδῆμεια, εἰς 7 βιβλία, ἐξεδόθησαν μετὰ θάνατον αὐτοῦ, καὶ ἐντελῶς κατὰ τὸ πνεῦμά του, ὑπὸ τοῦ Ῥοδίου Εὐδῆμου. Ἐξ ἀμφοτέρων δὲ τῶν συγγράμμάτων ἐξήχθησαν μετὰ ταῦτα τὰ Ἠθικὰ μεγάλα, εἰς 2 βιβλία. — 3) **Τὰ πολιτικοκοινωνικὰ** α) Πολιτικὰ, ἢ πολιτικὴ ἀκρόασις, εἰς 8 βιβλία, περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς πολιτείας, τῶν πολιτευμάτων καὶ τῆς ἰδέας αὐτῶν καὶ περὶ ἀγωγῆς. Τὸ δὲ πολύτιμον ἔργον πολιτεῖται πύλων ῥηθ', αἵτινες ἦσαν αἱ μὲν ἑλληνικαὶ αἱ δὲ καὶ μὴ,

ἀπωλέσθη, πλὴν ὀλίγων ἀποσπασμάτων β) Οἰκονομικά εἰς βιβλία 2. Ἄλλ' ἐξ αὐτῶν τὸ πρῶτον κυρίως μόνον συνάδει μετὰ τῶν Ἀριστοτελικῶν ἰδεῶν, δι' ὃ ὑπετέθη ὅτι τὸ δευτέρον ἐγγράφη μᾶλλον ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου. — 4) **Μεθυστικακοφυσικά** α) Μηχανικά προβλήματα, ἐξ ὧν πλεῖστα ἠρανίσθη καὶ ὁ Βιτρούβιος β) Περὶ ἀτόμων γραμμῶν γ) Φυσικὴ ἀκρόασις, 8 βιβλία περὶ τῶν γενικῶν νόμων τῆς φύσεως. Ἐδ' ὄγδοον φαίνεται μὴ ἂν γνήσιον δ) Μετεωρολογικά, εἰς βιβλία 4. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι ἐξήχθη ἢ περὶ κόσμου ἢ πρὸς Ἀλεξάνδρον ἐπιστολὴ περὶ τοῦ παντός, ἣτις κρίνεται ὡς μὴ γνήσια, καὶ ὑπὸ τινῶν τῶν νεωτέρων ἀποδίδεται εἰς τὸν Ποσειδώνιον, ὑπ' ἄλλων εἰς τὸν Χρυσίππον, ἢ καὶ ἄλλους ε) Περὶ οὐρανοῦ, 4 βιβλία στ) περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, 2 βιβλία ζ) Ἀνέμων θέσεις καὶ προσηγορίαι, ἀπόσπασμα ἐκ μείζονος ἀπολεσθέντος συγγράμματος περὶ σημείων χειμῶνων η) Προβλήματα, 38 κεφάλαια. — 5) **Φυσικοῦστορικά** α) Περὶ ζῴων ιστορίας, 50 βιβλία, ἐξ ὧν μόνον τὰ 10 διεσώθησαν, καὶ τὸ 10ον, ἂν γνήσιον, εἶναι πιθανῶς μεταθετεμένον β) Περὶ ζῴων μορίων, 4 βιβλία γ) Περὶ ζῴων γενέσεως, 5 βιβλία, ἴσως μέρος τοῦ μεγάλου συγγράμματος. Ἐδ' περὶ φυτῶν δὲν εἶναι γνήσιον δ) 11 φυσιολογικαὶ πραγματεῖαι, ἐκδιδομένης συνήθως ὑπὸ τὸν τίτλον *Περὶ Naturalia* ε) Περὶ ἀκουσμάτων στ) Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, συλλογὴ ἴσως ὑπ' ἄλλων γενομένη ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ζ) Περὶ χρωμάτων, ὑπόπτου γνησιότητος. — Ἐδ' ἀποδίδονται δὲ καὶ ἐξ σωζόμενων ἐπιστολαὶ μὴ γνήσιαι. Ἄλλὰ γνήσιος ἐστὶν ὁ πρὸς Ἑρμεῖαν ὕμνος εἰς τὴν ἀρετήν. Δίστιχα δὲ 58, φέροντα τὸν τίτλον πέπλος, πιθανὸν νὰ ἐλήφθησαν ἐκ διαφόρων του ἔργων.

Ἀριστοφάνης, 1) Ἀθηναῖος, ὁ διά-

σημος κωμικὸς ποιητὴς, γεννηθεὶς, ὡς φαίνεται, τῷ 452 π. Χ., καὶ ἀποθανὼν τῷ 388, μικρὸν μετὰ τὴν παράστασιν τῆς κωμῶδας αὐτοῦ, τοῦ Πλούτου. Ἔῤῥε τρεῖς υἱοὺς, Ἄραξον, Φίλιππον καὶ Νικόστρατον, γράφοντας καὶ αὐτοὺς δράματα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς των. Διετέλει δ' εἰς φιλικὰς σχέσεις πρὸς τὸν Πλάτωνα, ὡς καὶ πρὸς τοὺς δύο ὑποκριτὰς, Φιλωνίδην καὶ Καλλιστρατον, οἵτινες ὑπεκρίθησαν εἰς τὰς δύο πρώτας (ἀπολεσθείσας) κωμῶδας αὐτοῦ, τοὺς *Δαιταλεῖς* καὶ τοὺς *Βαθυλωνίους* (τῷ 427 καὶ 426 π. Χ.). Αἱ δὲ σωζόμεναι εἰσὶν 11, ἐν αἷς διαλάμπει σπανία ποιητικὴ μεγα-

λοφία, μετὰ δραματικότητος, ἐνίοτε, κατὰ τὰ τότε ἦθη, μᾶλλον τραχέος κωμικοῦ πνεύματος, εἰς ὑψηλὸν ἠθικὸν καὶ πολιτικὸν σκοπὸν ἀποβλέπουσα. Καταδικάζει δὲ ὡς ἐλέθριον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον. Οἱ Ἀχαρνεῖς,

αὐτῶ κληθέντες ἐκ τοῦ χοροῦ ὅστις σύγγεται ἐκ δημοτῶν τῶν Ἀχαρνῶν (Μενίδι), εἰσὶν ἡ κωμῶδα δι' ἣς ἐνίκησε τὸν Κρατῖνον καὶ τὸν Εὐπόλιον, ἀλλ' ὑπὸ ψευδὸς ὄνομα, διότι δὲν εἶχεν ἔτι τὴν ἡλικίαν εἰς ἣν ὁ νόμος ἐπέτρεπε τὸν δραματικὸν διαγωνισμόν. Οἱ δ' Ἰππῆς εἰσὶν ἡ πρώτη διδαχθεῖσα οὐ μόνον ἐπ' ὀνόματί του, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἀναβάντος εἰς τὴν σκηνήν, καὶ μαστίζει τὴν ἀκρίαν τοῦ δήμου καὶ τὴν ἀβελτηρίαν τοῦ πανισχύρου δημαγωγοῦ Κλέωνος. Αἱ *Νεφέλαι* κατὰ τῶν σοφιστῶν οἵτινες διέστρεφον τότε τοῦ λαοῦ τὴν εὐθεῖαν κρίσιν καταφερομένη, ἐκλαμβάνει ἐσφαλμένως ὡς ἀντιπρόσωπον αὐτῶν τὸν Σωκράτην, καὶ τοῦτον ἀτόπως διακωμῶδει. Αἱ *Σφήκες* (422 π. Χ.) καθάπτονται τῆς πρὸς τὰς δίκας τάσεως τῶν Ἀθηναίων. Ἡ *Εἰρήνη*, διδα-

χθεῖσα τὸ ἐπόμενον ἔτος, συνιστᾷ τὴν κατάπαυσιν τοῦ πολέμου. Αἱ *Ὀρνίθες* (414) αἰνιττοῦνται κωμικώτατα καὶ ποιητικώτατα τὴν φιλοδοξίαν τῶν Ἀθηναίων τοῦ νὰ ἐκτείνωσι τὴν δυνάμιν των δι' ἀποικίων. Αἱ *Θεσμοφοριάζουσαι* εἰσὶν αἱ τὰ Θεσμοφῶρια (ἑορτὴν τῆς Δήμητρος) πανηγυρίζουσαι γυναικες, εἰς δίκην εἰσάγουσαι τὸν Εὐριπίδην ὡς μισογύνην. Ἐν τῇ *Λυσιστρατῇ*, διδαχθεῖσα τὸ αὐτὸ ἔτος, θέλουσιν αἱ γυναῖκες νὰ βιάσωσι τοὺς ἄνδρας εἰς εἰρήνην. Οἱ *Βάτραχοι* καθάπτονται τοῦ Εὐριπίδου ὡς τὴν τραγωδίην διαφθείροντος· αἱ *Ἐκκλησιαζουσαι* διακωμῶδουσι τὰς ματαιὰς τάσεις πολιτικῶν μεταρρυθμίσεων· ὁ δὲ Πλούτος, ὁ θεὸς τοῦ πλοῦτος, ὃν τυφλὸν κατελθόντα θεραπεύει εἰς ἀγαθὸς πολίτης, ἐστὶν ἡ πρώτη μετάβασις ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς παλαιᾶς κωμῶδας εἰς τὴν τῆς μέσης. Ἐδ' ὁ σωζόμενον αὐτοῦ κείμενον ἐστὶ τοῦ ἔτους 388, μεταρρυθμίσις τῆς ἀρχικῆς συνθέσεως, ὡς καὶ αἱ *Νεφέλαι*, γενομένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ. Ὅλαι αἱ κωμῶδιαι τοῦ Ἀριστοφάνους ἦσαν κατὰ τινας 44, κατ' ἄλλους 54 τὸν ἀριθμὸν· ἀλλ' ἤδη οἱ ἀρχαῖοι ἐθεώρουν 4 ἐξ αὐτῶν μὴ γνήσιαι· σώζονται δὲ 37 τίτλοι αὐτῶν. — 2) Ἀριστοφάνης Βυζάντιος, γραμματικὸς, γεννηθεὶς περὶ τὸ 200 π. Χ., εἰς Ἀλεξάνδρειαν μαθητεύσας παρὰ Ζηνοδότῃ καὶ Καλλιμάχῳ· εἶτα δὲ διευθύνων τὴν βιβλιοθήκην, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 77 ἐτῶν. Ἡσυχόζητος ἰδίως περὶ τὸν Ὅμηρον, καὶ ἔγραψε κρίσιν καὶ πραγματείας περὶ αὐτοῦ καὶ ἄλλων ποιητῶν. Συνέταξε δὲ καὶ λεξικογραφικὰς παρατηρήσεις, αἷ ἐπέγραψε λέξεις, καὶ ὧν, ὡς καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἔργων σώζονται ἀποσπάσματα. Αὐτὸς πρῶτος ἐπενόησε καὶ τὰ σημεῖα τῶν τόνων, ἅτινα εἶχον καταστῆ ἀναγκασιάτατα κατὰ τὴν μετὰ τοὺς ποιητικὸς χρόνους ἐν τῇ προφορᾷ ἐπικρατήσασαν προσῳδίαν.

Ἀριστοφῶν, 1) Ἀζηνιεύς, ἐπίσημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, ἐπρότευνα μετὰ τὴν

πτῶσιν τῶν Ἀ (τῷ 403 π. Χ.) νόμον κατ' ἂν πάντες οἱ πρὸ Εὐκλείδου γεννηθέντες ἦσαν πολῖται καὶ ἂν ξένη ἦν ἡ μήτηρ, μετ' ἐκείνων δὲ τὸν χρόνον μόνον οἱ ἀμφοτέροθεν Ἀθηναῖοι (Ἀθην. ΙΓ, 38. — Δημοσθ. Εὐδουλ. 30). — 2) Ῥήτωρ σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, οὗ γραμματεὺς ἦν ὁ Δισχίνης. Οὐδὲν αὐτοῦ σώζεται. — 3) Ἀδελφὸς τοῦ Πολυγνώτου (ἴδ.), ζωγράφος καὶ αὐτὸς, ἦτον ἐπίσημος, ἀλλ' οὐ πολλὰ ἀξιώλογα μνημονεύονται ἔργα (Pl. XXXV, 40, 32. — Πλούτ. Ἀλικβ. ΙΣΤ').

Ἀρίστων, Χίος σταϊκὸς φιλόσοφος, ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ τοῦ Πιλέμωτος, δὲν ἔμεινε ὅλως πιστὸς εἰς αὐτῶν τὸ σύστημα, ἀλλὰ τὸ φυσικὸν καὶ διαλεκτικὸν αὐτῶν μέρος παραρῶν, ἐξεφράζετο στωικῶς περὶ τῆς υπάρξεως τῆς θεότητος. Κατ' αὐτὸν, μέσος ὅρος δὲν ὑπῆρχε μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας, καὶ ὑπέριστατον ἀγαθὸν ἦν ἡ ἀρετὴ, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ ἀδιάφορα τοῖς σοφοῖς. Ἐὰ μνημονεύμενα αὐτοῦ συγγράμματα περὶ μαντικῆς καὶ θέσεις (μᾶλλον κ.τ.σ.ε.ε.) ἐθνῶν καὶ πόλεων, ἀπωλέσθησαν. Ἐπελέγετο δὲ καὶ Σειρήν καὶ Φάλανθος (φαλακρὸς), πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ἐπομένου, μεθ' οὗ καὶ οἱ ἀρχαῖοι πολλάκις τὸν συνέχεον. — 2) Ἀρ. Κεῖτος Ἰουλιήτης, ἐκ τῆς πόλεως Ἰουλίας, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Λόκωνος, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἀρχηγὸς τῆς περιπατητικῆς σχολῆς περὶ τὸ 226 π. Χ., ἦν, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν Ῥωμαίων (Cic. Fin. V, 5. — Cai. M. I, 3) φιλόκαλος μᾶλλον ἢ ἐμβριθής, καὶ οὐδέποτε ἐθεωρήθη ὡς σπουδαῖος φιλόσοφος, καὶ τοι γράφας πολλὰ, ἐξ ὧν οὐδὲν διεσώθη.

Ἀριστωνίδης, Ῥόδιος ἢ Θηβητικὸς γλύπτης, πρὸ τοῦ Πραξιτέλου, τὴν πολυχρωμίαν εἰς τὸν χαλκὸν ἐφαρμόσας (Pl. LXXXIV, 19, 9. — Rang. Ant. Hell. n. 50).

Ἀρίων, διάσημος ποιητὴς καὶ μουσικὸς, περὶ τὸ 585 π. Χ. ἐν Μεθύμνῃ τῆς Λέσθου ἀκμάσας. Πρῶτος ἐκάνονισ διὰ τὰς βαυχι-

κὰς ἐορτάς τὸν διθύραμβον εἰς κυκλίους χοροὺς. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σώζεται εἰς μόνος ὕμνος (Αἰλ. Ζ. Ἰστ. ΙΒ, 45), ἀλλ' οὐχὶ γνήσιος. Ἐπὶ μακρὸν παρέμεινεν ὡς φίλος παρὰ Περικλῆα τῷ τυράννῳ τῆς Κορίνθου. Διηγούντο δ' οἱ ἀρχαῖοι ὅτι ἀπῆλθε ποτὲ εἰς Σικελίαν, καὶ ἐπιστρέφοντα εἰς Κόρινθον, οἱ ναῦται ἠθέλησαν νὰ τὸν ῥίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα ληστεύσῃ τὸν πλοῦτόν του· ἀλλὰ τοὺς ἔπεισε νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι νὰ λάβῃ πρῶτον τὴν λύραν του καὶ νὰ ψάλλῃ ἕνα ὕμνον. Ἐἶτα δ' ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκεῖ δελφίν, ὑπὸ τῆς μελωδίας αὐτοῦ καταελθὼν, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰ νῶτά του καὶ τὸν ἀπέθεσεν εἰς τὸ Ταίναρον, ὅθεν ἐπορεύθη πρὸς τὴν Κόρινθον· ὅτε δ' οἱ ναῦται, ἐλθόντες εἰς Κόρινθον διηγούντο εἰς τὸν Περικλῆα ὅτι ἀφήκαν τὸν Ἀρίωνα ἐν Ταρίντῳ καλῶς ἔχοντα, ἐφάνη αἰφνης οὗτος πρὸ αὐτῶν, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσωσι τὸ ἔγκλημά των. Εἰς τὸ Ταίναρον δ' ἦν ἰδρυμένον χαλκοῦν ἀγάλμα ἀνδρὸς καθήμενου ἐπὶ δελφίνος, λεγόμενον ὅτι ὑπὸ τοῦ Ἀρίωνος ἀνετέθη, καὶ ὃν πιθανῶς εἶτε μεταγενεστέρᾳ παράστασις τοῦ μύθου τούτου, ἢ ἀγαλμά τι τοῦ Ποσειδῶνος ἢ ἄλλης θαλασσίας θεότητος, ὃν ἀφορμὴν εἰς τὸν μῦθον (Ἡρόδ. Α, 23).

Ἀρκαδία, ἡ μέση χώρα τῆς Πελοποννήσου, ἔχουσα πρὸς Β. τὴν Κορινθίαν καὶ Σικωνίαν, πρὸς Α. τὴν Ἀργολίδα καὶ Φλιασίαν, πρὸς Ν. τὴν Λακωνίαν καὶ Μεσσηνίαν, πρὸς Δ. τὴν Ἠλείαν, λίαν ὀρεινὴ, ἔχουσα ἐκ τῶν Ἀρκαίων ὀρέων ῥέουσαν, ἢ μᾶλλον σταλάζουσαν πρὸς τὸν ποταμὸν Κράθιν τὴν Στύγα, ἥτις ἐμυθεύετο ἐν τῷ Ἄδῃ ῥέουσα; καὶ ἥς τὸ ὕδωρ ἐνομιζέτο συντερεῖν πᾶν ἄγγιστον, πλὴν τῶν κατεσκευασμένων ἐξ ἔνυχρος ὄνου. Αἱ τὰς κοιλάδας αὐτῆς καλύπτουσαι λίμναι ἦσαν ἢ Στυμφαλίς, παρ' ἣ ὁ Ἡρακλῆς κατετόξευσε τὰς ἀνθρωποδόρους στυμφαλίδας ὀρνίθας, καὶ ὁ Φενεός, οὗ ὁ αὐτὸς ἐλέγετο ἀνοίξας τὰς ὑπογείους καταβάθρας. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀρκαδίας ἐθεώρουν ἑαυτοὺς πάν-

τοτε αὐτόχθονας, καὶ ἐλέγοντο προσέληνοι, ἦτοι πρὸ τῆς σελήνης ὑπάρχοντες (πιθανῶς προσέλληνες)· ὁ δὲ χρησμός τοῦς ἔλεγε «βαλανηφάγους ἄνδρας», ὡς τὴν χώραν οἰκοῦντας ὅτε ἦσαν ἐτι εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, πιθανῶς διότι εἰς τὴν δωρικὴν κατάκτησιν μόνον ἀντέστησαν ἐπὶ τῶν τρηχέων ὀρέων των. Τῶν πλείστων πόλεων αὐτῶν ἰδρυταὶ ἐθεωροῦντο ὁ Λυκάων, υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ οἱ 50 υἱοὶ αὐτοῦ, ὅπερ αἰνίττεται τὴν καθαρὰν πελασγικὴν αὐτῶν ἐθνικότητα. Ἦσαν δὲ ἀγροῖκος λαὸς ποιμένων καὶ θηρευτῶν, δι' ἧ καὶ ὁ Πᾶν καὶ ἡ Ἀρτεμις ἦσαν αἱ κυριώτεραι αὐτῶν θεότητες· καὶ προσέτι ἠγάπων περιπαθῶς τὴν μουσικὴν καὶ ἐξήσκειν αὐτήν. (Ἡρ. 369 π. Χ., αἱ συνήθως διεσπασμένοι αὐτῶν πολιτεῖαι, εἰς ἓν συναλοῦσαι, ἱδρυσαν τὴν Μεγαλόπολιν, καὶ ἡ πρωτίστη αὐτῶν προσπάθεια ἦν ν' ἀνοίστανται εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Σπάρτης. Ἐἶτα δὲ συνεδέθησαν αἱ διάφοροι Ἀρκαδικαὶ πόλεις μετὰ τοῦ ἀρχαίου δεσμοῦ (Στράβ. Η, 388. — Παισ. Η).

Ἀρκαίσιος, 1) γραμματικὸς ἐξ Ἀντιοχείας, τῆς β' πιθανῶς ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. πολλὰ γράψας μὴ διατηρηθέντα. Τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ διατηρούμενα 20 βιβλία «περὶ τῶνων» εἰσὶν ἀπόσπασμα τοῦ συγγράμματος τοῦ Ἡρωδιανῶ, ὃ ἐπεγράφετο «Καθόλου προσφθία». — 2) Υἱὸς τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου, γεννηθεὶς ἐν Ἰσπανίᾳ τῷ 377 μ. Χ., ὁ πρῶτος τίτλον αὐτοκράτορος τῆς Ἀνατολῆς λαβὼν τῷ 395. Ἀσθενοῦς χαρακτήρος, ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ του Ρουφίνου, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ εὐνοῦχου Εὐτρόπιου, καὶ ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορίας Εὐδοξίας, κόρης Φράγκου τινὸς ἀρχηγῶ. Ἀπέθανε δὲ νέος, τῷ 408.

Ἀρκάς, ὁ γενάρχης τῶν Ἀρκαίων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιτοῦς· ἐδίδαξε τοὺς Πελασγοὺς νὰ τρώγωσιν ἄρτον ἀντὶ βαλάνων καὶ νὰ νήθωσιν ἕρια. Ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο ἐν Μαντινείᾳ.

Ἀρκαίσιος, υἱὸς τοῦ Διὸς, πατὴρ τοῦ

Λαέρτου, πατρὸς τοῦ Ὀδυσσεῶς (Ὀδ. Π, 418. Ω, 270).

Ἀρκαίσιος, δωρικτὴ Ἀρκαίσιος καὶ ἰωνιστὴ Ἀρκαίσιος, 1) υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεοβούλης, εἰς τῶν τεσσάρων βοιωτῶν στρατηγῶν τῶν στρατευσάντων ἐπὶ Τροίαν, καὶ ὅστις ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος. — 2)

σὴς Ἀκαδημίας, ἐλίγα γράψας, ἐξ ὧν ἄλλως τε οὐδὲν διατηρήθη. Ἐδίδασκε δὲ διαλογικῶς ὡς ὁ Σωκράτης, καὶ ἀπέθανε τῷ 241. Ἀποκρούων τὰ δόγματα τῆς στωϊκῆς φιλοσοφίας τοῦ συμμαθητοῦ του Ζήνωνος, ἀπέκλινε μᾶλλον πρὸς τὸν Πυρρώνιον σκεπτικισμόν, οὐδὲν ὡς βέβαιον παραδεχόμενος. Οὕτω

ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Κυρήνης, ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Βάττου, ὃν ἐπισημότατος ὑπῆρξεν ὁ τέταρτος, ἔν τῇ ἄνω εἰκόνι ληφθεῖσα ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου, παριστᾶται οὗτος ἐποπτεῖται εἰς τὴν φόρτωσιν τοῦ σιλφίου, φυτοῦ οὗ ὁ ὅπως ἐθεωρεῖτο ὡς ἄριστον ἄρτυμα τῶν φαγητῶν. — 3) Ποιητὴς τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. — 4) Ἐκ Πιτάνης τῆς Αἰολίας, περὶ τὰ 300 π. Χ., σπουδᾶσας ὑπὸ τὸν μαθηματικὸν Αὐτόλυκον, καὶ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸν Θεόφραστον καὶ Πολέμωνα, ἐγένετο, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κράτητος, ἀρχηγὸς τῆς μέ-

λέγει ἐν Σηξίῳ τῷ Ἐμπειρικῷ (κ. Μαθ. Ζ, 153), «ὅτι οὐδὲν ἐστὶ μεταξὺ ἐπιστήμης καὶ δόξης κριτήριον ἢ κατάληψις. Αὕτη γὰρ ἦν φασὶ κατάληψιν καὶ γὰρ καταληπτικῆς φαντασίας συγκατάθεσιν, ἥτοι ἐν σοφῷ ἢ ἐν φαύλῳ γίνεται. Ἀλλ' ἐάν τε ἐν σοφῷ γένηται, ἐπιστήμη ἐστίν, ἐάν τε ἐν φαύλῳ, δόξα, καὶ οὐδὲν ἄλλο παρὰ ταῦτα ἢ μόνον ὄνομα μετελήπεται. ... Μὴ ὁψσης δὲ καταλήψεως, πάντα ἔσται ἀκατάληπτα.»

Ἀρκούννησος, 1) νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ Ἀσπίς καὶ Μάκρις καλουμένη (Στράβ. ΙΔ, 643). — 2) Νῆσος ἀποτελοῦσα τὸν λιμένα τῆς Ἀλικαρνασσοῦ (Στράβ. ΙΔ, 656).

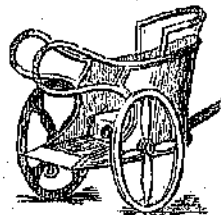
Ἀρκύνος, Μιλήσιος κυκλικὸς ποιητῆς, 776 π. Χ. Ἰδ. Ἔπος.

Ἄρκτος, Ἄρκτουρος. Ἰδ. Ζῴδια.

Ἄρμα, τὸ Ὀμηρικόν, εἶχε συνήθως δύο ἵππους ἐζευγμένους ὅτε δ' ἦν τέθριππος.

πον, ἐξεύγνε καὶ τοὺς 4 πλησίον ἀλλήλων ἢ κατὰ μέτωπον· ἀλλὰ τὸ σχῆμα αὐτοῦ εἰς μεταγενεστέρους χρόνους διατηρήθη κυρίως μόνον εἰς τοὺς ἀγῶνας, διότι οἱ Ἕλληνες σπάντως ἐποιοῦντο χρῆσιν ὀχημάτων, προκρίνοντας νὰ πεζοδρομῶσιν ἢ νὰ ἵππεύσιν. Ὁ δίφρος, ἦτοι τὸ σῶμα τοῦ ἄρματος εἶχε δύο τροχοὺς (ἢ κύκλα) μικροῦς, ἵνα μὴ ἀνα-

τρέπηται καὶ εἰς τὰς ταχύτερας στροφάς· ἔμπρὸς δ' ἦν κλειστὸν, ἔχον ἄνω τὸν ἄντυγα, ἦτοι δύο μετάλλινα ἡμικυκλικὰ ἢ ἄλλου σχήματος ἀνοίγματα εἰς ἓν προσεδέοντο ἴσως οἱ γαλινοὶ ἢ καὶ οἱ ἵπποι οἱ λεγόμενοι σειραῖοι, σειραφόροι, παράσιτοι, παρέωροι, εἰς τὰ τέθριπκα οἱ δύο πλάγιοι, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ζυγίων, τῶν δύο μέσων, τῶν εἰς τὸν ζυγὸν δεδεμένων. Ὅπισθεν δ' ἦν τὸ ἄρμα ἀνοικτὸν, ἐπίσης ἄντυγας ἔχον, ὅπως βοηθῆται ὑπ' αὐτῶν ἀναβαίνων καὶ καταβαίνων ὁ ἡνίοχος, καὶ ὁ

παρ' αὐτὸν ἰστάμενος παραβάτης, ὁ ὀπίτης δ' ἔν ἦν τὸ ὄχημα, καὶ ὅστις οὖτω, καὶ τρέχοντας αὐτοῦ, ἠδύνατο ἐνίοτε ἄναβαίνῃ καὶ καταβαίνῃ. Ἡ δὲ λεγομένη ἀπήνη ἢ ἄμαξα, πρὸς κοινὴν χρῆσιν, καὶ ἰδίως διὰ τὰς τελετὰς τῶν γάμων, ἦν συνήθως τετράτροχος, ἔχουσα δύο ἑδρας, καὶ πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἀνοικτὴ· περιχλειστος δ' ἔξ ἐναντίας ἢ σκευοφόρος. Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀλεξάν-

δρου οἱ ἐν Ἀσίᾳ πρὸ πάντων μετεχειρίζοντο εἰς τὰς μάχας καὶ θρεπὰ νηφόρα ἄρματα, ἃ ὅμως δὲν ἐπεκράτησαν ἐν Ἑλλάδι. Ἡ δ' ἄμαξα ἢ μεταγαγοῦσα τὸ σῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Βαβυλωνίᾳ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κατασκευάσθη δι' ὄλων δύο ἐτῶν πολυτελέστατα χρυσελεφαντίνῃ (Διόδ. ΙΗ, 26. — Αἰλ. Π. Ι. ΙΒ, 64. — Ἀθῆν. Ε, 206). Οἱ Ῥωμαῖοι δ' ἐποιοῦντο πολὺ συνεχεστέρην χρῆσιν ἢ οἱ Ἕλληνες ἀμαξῶν, ὧν καὶ ποιηλώτερα ἐπ' αὐτῶν ἦσαν τὰ σχήματα.

Ἄρμα, 1) χωρίον ἐν Βοιωτίᾳ πρὸς τῇ Τανάγρα, μεταξὺ Θηβῶν καὶ Λυβιδῶν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 499), οὗτω κληθὲν ἢ ἐκ τοῦ ἐνταῦθα θραυσθέντος ἄρματος τοῦ Ἀδράστου, ἢ ἐκ τοῦ Ἀμφιαράου, ἐνταῦθα καταθυσθέντος (Στράβ. Θ, 404). Τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔφερε καὶ παρακειμένη λίμνη (Αἰλ.). — 2) Μία τῶν κορυφῶν τοῦ Πάρνηθος (Στράβ.).

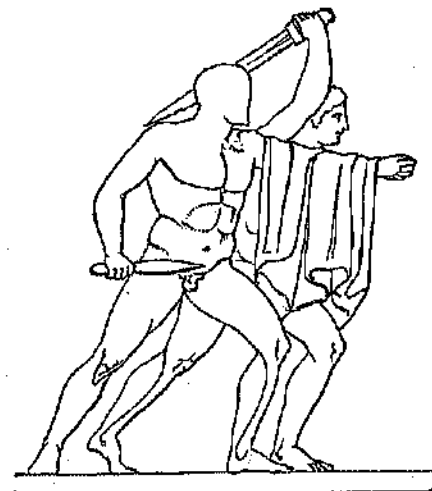
Ἄρματαυός, πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος, ἐνθα ὁ Σπαρτιάτης ναύαρχος Μίνδαρος ἠγκυροβόλησε πρὸ τῆς ναυμαχίας εἰς Κυνὸς Σῆμα (Θουκ. Η, 101).

Ἀρμένη (Στράβ. ΙΒ, 545) ἢ Ἀρμήνη (Ξενοφ. Ἀναβ. ΣΤ, 1, 15), λιμὴν καὶ πόλις τῆς Παφλαγονίας.

Ἀρμενία, χώρα ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς

Μικρᾶς Ἀσίας μέχρι τοῦ Καυκάσου, περιέχουσα τὰς πηγὰς τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγριδος. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἦσαν ἀρχαιοτάτης Καυκασίας φυλῆς. Ὑποκειμένοι τοῖς Ἀσσυρίοις καὶ τοῖς Πέρσαις, ὑπέκυψαν ἔπειτα εἰς τοὺς Ἕλληνας βασιλεῖς τῆς Συρίας. Ὅτε δ' ὁ Ἀντίοχος ἠττήθη (190 π. Χ.) ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, διηρέθη ἡ Ἀρμενία εἰς δύο κράτη, τὴν μετρίονα καὶ τὴν ἐλάσσονα Ἀρμενίαν, χωριζομένης ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου· εἶτα δὲ, αὕτη μὲν ἐγένετο Ῥωμαϊκὴ, ἐκείνη δὲ, ἀπὸ τοῦ 226 μ. Χ., περσικὴ ἐπαρχία.

Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων, νέοι Ἀθηναῖοι ἐκ Γεφυρῶν, ἀπεφάσισαν νὰ σώσωσι τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῆς τυραννίας τῶν

Ἐξ ἀρχαίου νομισματοῦ.

Πεισιστρατιδῶν, καὶ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Παναθηναίων τοῦ ἔτους 514 π. Χ., κρύψαντες τὰ ξίφη των εἰς οὓς ἐκράτουν κλάδους μυρσίνης, ἐθανάτωσαν τὸν ἓνα ἐξ αὐτῶν, τὸν Ἴππαρχον, οὗ ἡ ἀκολασία τοὺς εἶχεν ἐξερθεῖσαι. Ἄλλ' ἔπεσε καὶ ὁ Ἀρμόδιος ὑπὸ τὰ ξίφη τῶν δορυφόρων· ὁ δ' Ἀριστογείτων συλλεγθεὶς ἐβασανίσθη καὶ ἐθανατώθη, ἂψ οὐ ὡς συνωμότης κατήγγειλεν αὐτοὺς τοὺς φίλους τῶν Πεισιστρατιδῶν. Καὶ ἔμεινε μὲν ἔτι ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὁ ἕτερος ἐκ τούτων, ὁ Ἴππιας, τὴν τυραννικὴν ἐξουσίαν ἐξασκῶν, ἀλλ' ἂψ

ὄτου ἐξεβλήθη, οἱ δὲ τυραννοκτόνοι ἐθωροῦντο ὡς εὐεργεταὶ καὶ ἐλευθερωταὶ τῆς πατρίδος, καὶ ἀνδριάντες αὐτοῖς ἐστήθησαν πρὸ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν ἀπενεμήθη στίσις ἐν τῇ Πρυτανείᾳ (Ἡρόδ. Ε, 55. — Θουκ. Α, 20. ΣΤ, 54—59. — Πaus. Α, 8, 15. ΚΓ, 1, 2. — Ἀριστοφ. Ἄχαρν. 980).

Ἀρμονία, 1) Ἰδ. Κάδμος. — 2) Ἰδ. Τειχοδομία. — 3) Ἰδ. Ναυτιλία.

Ἀρμοσταὶ καὶ Ἀρμοστῆρες (Ξενοφ. Ἑλ. Δ, 8, 39), ἐν Σπάρτῃ 1) 20 τὸν ἀριθμὸν, πιθανῶς δήμαρχοι τῶν περιόικων. — 2) Οἱ ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου ὡς διευθυνταὶ εἰς τὰς ὑποκειμένας αὐτῇ πόλεις στελλόμενοι, ἵνα διοικῶσι τὰς φρουράς καὶ ὑπερασπίσωσι τὰς τῇ Σπάρτῃ ἀφωσιωμένας ὀλιγαρχικὰς μερίδας. Ἄλλ' ἡ ὑπεροψία αὐτῶν κατέστησε τὴν σπαρτιατικὴν ἡγεμονίαν πολλαχοῦ μισητὴν.

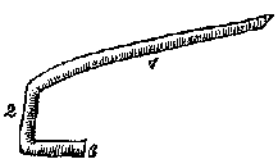
Ἀρμόδουνοι, ἐν Σπάρτῃ ἄρχοντες ἐπιμελούμενοι τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν.

Ἄρνη, 1) ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας, οἰνοφόρος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 507) παρὰ τῇ Κορωνεῖᾳ, πρὸς τῇ Κωπαίδι λίμνῃ, ὑφ' ἧς κατεκλύσθη καὶ κατεστράφη. — 2) Πόλις ἐν τῇ ΝΔ Θεσσαλίᾳ, ὑπὸ Βοιωτῶν, ἴσως μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνωτέρω οἰκισθεῖσα, καὶ πρὶν Κιέριον καλουμένη (Θουκ. Α, 12). Ἐρείπια ν. Μатарάγκα.

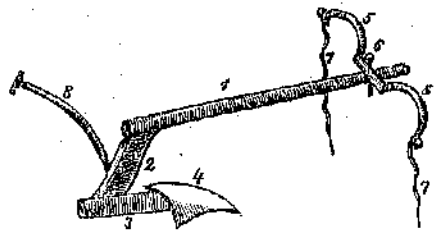
Ἀρνόδιος, Ἀφρικανὸς, ἐκ Σίκκης, βήτωρ τὸν χριστιανισμὸν ἀσπασθεὶς περὶ τὰ τέλη τοῦ γ' αἰῶνος, ἔγραψε καθ' ἕφος μᾶλλον ῥητορικὸν ἑπτὰ βιβλία «πρὸς τὰ ἔθνη» (τοὺς ἐθνικοὺς), ἀπολογία τοῦ χριστιανισμοῦ, πολὺ συντελοῦν καὶ εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀρχαίας μυθολογίας.

Ἄροτρον, Δύο εἰδῶν ἄροτρα μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (Ὀμ. Ἰλ. Κ, 353. Ν, 708. — Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 431), τὸ μὲν, τὸ ἀκατέργαστον, αὐτό γουονᾶροτρον, συνιστάμενον κατὰ τὸ σχ. Α, ἐκ κορμοῦ μικροῦ δένδρου, μετὰ κλάδου ἀποτελοῦντος ὄξειαν

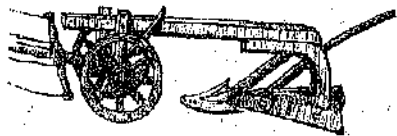
γωνίαν, ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν

ἔσκαπτεν, ἐν ᾧ ὁ κορμὸς ἐχρησμέμευεν ὡς ῥυμὸς δι' οὗ εἴλκετο. Ὑ-
π. Α.
πῆρχεν ὅμως ἤδη ἐπὶ Ἡσιόδου καὶ τὸ τεχνη-
τόν, τὸ πηκτὸν ἄροτρον, ὃ, κατὰ τὸ σχ. Β, ἀ-
πετέλουεν τὰ ἐπάμυνα μέρη 1) ὁ ἱστοβοεὺς, ἦτοι ὁ ῥυμὸς δι' οὗ εἴλκετο 2) ὁ γύης, ξύλον

εἰς τὴν μίαν ἄκρην τοῦ ῥυμοῦ κατ' ἀμβλεῖαν γω-
νίαν μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένον 3) τὸ ἔλυμα, ξύλον εἰς τὸν γύην προσηλωμένον κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥυμοῦ, καὶ ἡ δὲ εἰς τὸ ἄκρον, ἵνα σκάπτῃ τὴν γῆν, ἢ ἔχον ἐκεῖ με-
ταλλίνην τὴν 4) ὕνιν ἢ ὕνιν (τὸ ὕνιον). Εἰς δὲ τὸ ἄλλο πέρασ τοῦ ῥυμοῦ ἦν 5) ὁ ζυγὸς, ὃν προσηλὸν τὸ ξύλινον καρφίον 6) τὸ ἔνδρυν. Εἰς αὐτὸν προσέδεε τοὺς βόας ἐκ τοῦ τραχήλου τὸ 7) μεσάθρον, μεσάθροιοι ἢ ζυγόμενον. Εἰς τὸν γύην δ' ἦν προσηλωμένη καὶ ἡ 8) ἐχέτλη, δι' ἧς διεκλύνεται τὸ ἄροτρον, ἐντελεῖς ὁμοίον πρὸς

τὰ ἐν τοῖς πλείστοις μέρει τῆς Ἑλλάδος εἰσέτι ἐν χρῆσει.
"Αροτρα, μέτρον ἐπιφανείας, καθ' Ἡ-
ρόδοτον (Β, 168), ἴσως ἐν Αἰγύπτῳ, 100 πή-
χεων αἰγυπτιακῶν κατὰ δὲ Σουίδα, τὸ τέταρ-
τόν τοῦ πλέθρου, οὗ τὸ μήκος ἦν 100 ποδῶν.
"Αρπάγη, γαμψὸν μετάλλινον ἔργα-

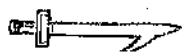
λεῖον, δι' οὗ συνελαμβάνοντο καὶ εἴλκετο

βάρη. Τοιαύτη καὶ ἡ κρεάγρα (Ἀριστ., Ἰπ. 772).

"Αρπαλος, 1) Μακεδῶν συγγενὴς τοῦ Ἀντιγόνου. Ἀποβλήθεις ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ὁ Ἀλέξανδρος τὸν παρέλαβε μετὰ ταῦτα ὡς ταμίαν του. Δραπέτευσας δ' ἄπαξ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπέστρεψε πάλιν καὶ ἐσυγχωρήθη ἄλλ' ἐπὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὰς Ἰνδίας, ζήσας ἐν σπατάλῃ καὶ πολλὰ καταχρασθεὶς, ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς ἐπεινίου, ἀρπάσας τὸ ταμεῖον, ἔφυγε μετὰ 6,000 μισθωτῶν εἰς Ἀθήνας. Ἀρνούμενων δὲ τῶν Ἀθηναίων νὰ τὸν δεχθῶσιν, ἐπεμψεν ἐκ τοῦ Γαινάρου νὰ δωροδοκῆσιν τοὺς ἐπισημοτέρους ἐξ αὐτῶν. Οὕτως ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. Ζητηθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου ἐφυλακίσθη, καὶ ἔφυγεν εἰς Κρήτην, ἐνθα ἐδολοφονήθη. (Ἰδ. Δημοσθέν. 12, 108. — Παισ. Α, 37, Β, 33. — Πλουτ. Φωκ. Κιβ. Ἀλέξ. Ι, ΜΑ). — 2) Ἀστρονόμος πρὸ τοῦ Μέτωνος πειραθεὶς νὰ ὀρίσῃ κύκλον τοῦ ἔτους δι' ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν.

"Αρπη, εἶδος ξίφους ἀγκιστροειδοῦς, ὃ ἔχει συνήθως ὁ Περσεὺς καὶ ὁ Ἑρμῆς.

"Αρποκράτης, θεὸς τῆς σιωπῆς παρ' Αἰγυπτίους, παιδίον ἐπὶ ἄνθος λατοῦ καθή-
μενον, καὶ τὸν δάκτυλον ἔχον εἰς τὰ χεῖλη.

"Αρποκρατίων, Οὐαλέριος, ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς Ἀλεξανδρινὸς, ζήσας τὸν 6' ἢ τὸν 8' αἰῶνα μ. Χ. Τούτου σώζεται τὸ Λεξικὸν τῶν δέκα ῥητόρων, περιέχον εἰδήσεις βιογραφικὰς περὶ αὐτῶν καὶ ἄλλων ἤττον γνωστῶν, διασαφῆσεις χωρίων αὐτῶν ἀφορώσας μάλιστα εἰς τὸν δικαστικὸν ὀργανισμὸν τῶν Ἀθηναίων, μαρτυρίας ἐξ ἀπολοσθέν-

των συγγραφέων, καί τινα τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας πλουτίζοντα.

"Αρπυιαί, ἴσως κατ' ἀρχὰς αἰνιττόμε-
ναι τὰς καταστραπτικὰς θυέλλας. Καθ' Ὁ-
μηρον, ὅστις τὴν μίαν αὐτῶν καλεῖ Ποδάρι-
γην (τὴν ταχύπουν), ἤρπαζον τοὺς ἀνθρώ-
πους οἴτινες ἐγίνοντο διὰ παντὸς ἀφανεῖς (Ἰλ. Π, 150. Ὀδ. Α, 241) καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 267) Ἀελλῶ καὶ Ὠκυπέτῃ καλοῦ-
μεναι, ἦσαν θυγατέρες

τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἥλεκτρας, πτερωταί, καὶ ὠραίας ἔχουσαι κό-
μας. Οἱ μεταγενέ-
στεροι δ' ἠθέτησαν τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ὑπὸ ὀνόματα Ἀελλόπου, Θύελλα, Κελαινῶ, κτλ. καὶ τὰς παρίστων ὡς τερατώδη πτηνὰ, γυναικεῖα πρόσωπα καὶ ἀστῶν γαμψοὺς ὄνυχας ἔχοντα. Ὁ δὲ κυριώ-
τατος περὶ αὐτῶν μῦθος ἦν ὁ ἀναφερθὲν εἰς τὸν τυφλὸν Θοῤῃα μάντιν τὸν Φινέα, ὃν ἐδασάνειον ἀρπάξουσαι ἢ φθείρουσαι πᾶσαν τροφήν ἠτίς τῷ παρατίθετο, μέχρις οὗ οἱ Ἀρ-
γοναῖοι Ζήτης καὶ Κάλαις, οἱ πτερωτοὶ υἱοὶ τοῦ Βορέως, τὰς ἐξωλόθρευσαν. Ὁ Βηρ-
γίλιος ὅμως (Ἔ. III, 209) τὰς σώζει εἰς τὰς Στροφάδας νήσους διὰ νὰ τὰς ἀπαντήσῃ ἐκεῖ ὁ Αἰελαῖος.

"Αρρηφόροι ἢ Ἑρρηφόροι, τέσσαρες μικραὶ κόραι, 7—11 ἐτῶν, κατ' ἔ-
τος ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος βασιλείας ἐκ τῶν εὐ-
πατριδῶν ἐκλεγεόμεναι, καὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν παρὰ τὸν ναὸν τῆς Πολιάδος ἐπὶ ἓν ἔτος δια-
τώμεναι ἵνα ὑφαίνωσι τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς. Κατὰ δὲ τὸν μῆνα Σκιροφοριῶνα, ὅτε ἐτε-
λαῖτο ἡ ἑορτὴ τὰ Ἀρρηφόρια, δύο ἐξ αὐ-
τῶν, φέρουσαι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μυστηριώδη τινὰ ἀντικείμενα ἃ τοῖς ἐδίδεν ἡ Ἱέρεια, καθήρχοντο ἐν τῇ νυκτὶ δι' ὑπογείου σόρυγ-
τος εἰς περιθόλον τινα ἱερὸν τῆς ἐν Κήποις Ἀρροδίτης ἐν τῇ κάτω πόλει, καὶ ἐκεῖ κατα-

θεῖσαι ἃ ἔφερον, ἐλάμβανον ἕτερα, ἐπίσης ἀγνωστὰ εἰς αὐτὰς, καὶ τὰ ἔφερον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ὅτε καὶ ἔπαιον ὁ χρόνος τῆς ὑπηρεσίας των (Παισ. Α, 27, 3.—Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 642.—Μ. Ἑτυμ.).

"Αρριανὸς, Φλάβιος, ἐκ Νικομη-
δείας τῆς Βιθυνίας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτή-
του, ἐπὶ Ἀδριανῷ συγκλητικὸς ἐν Ῥώμῃ, καὶ τῷ 136 μ. Χ. διοικητὴς τῆς Καππαδο-
κίας διορισθεὶς, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀθηναίων πολι-
τογραφηθεὶς εἴτα δὲ μετέβη καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν πατρίδα του. Τῆς πολεμικῆς ἐπιστή-
μης ἐμπειρος, ἐγράψεν Ἀνάδασιν Ἀλε-
ξάνδρου εἰς βιβλία ἐπτὰ, κατὰ τὰς ἀρίστας πηγὰς, τὸν Ξενοφῶντα κατὰ τὸ ὄψος καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκθέσεως ἐπιτυχῶς ἀπομι-
μηθεὶς. Ἐγράφε δὲ καὶ Τέχνην Ἰακτι-
κὴν, οὐχὶ καλῶς διατηρηθεῖσαν, καὶ, ἴσως μέρος αὐτῆς, περὶ τοῦ πολέμου κατὰ τῶν Ἀλανῶν, οὗ μικρὸν ἀπόσπασμα σώζεται προσέτι τὴν Ἰνδικὴν (περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἰνδίαν), ὃ ἐπιλοτέχνησεν εἰς διάλεκτον Ἰω-
νικὴν, πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ Ἡρόδοτου. Ὑ-
πάρχει αὐτοῦ καὶ μικρὸς λόγος Κυνηγετι-
κὸς. Πρὸ τῶν ἱστορικῶν δὲ φαίνεται συγγρά-
ψας ἔργα φιλοσοφικά, ὅσα αἱ Διατριβαὶ Ἐπικτήτου εἰς 8 βιβλία, ὧν 4 σώζονται, καταδεικνύοντα αὐτὸν μαθητὴν τοῦ Ἐπικτήτου καὶ ὁπαδὸν τῆς Στωᾶς προσέτι τὸ ἐγχειρί-
διον Ἐπικτήτου, τὴν ἠθικὴν ἀντικείμε-
νον ἔχον. Ἀπωλέσθησαν δὲ καὶ πολλὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ τὰ μετὰ Ἀλέξανδρον, εἰς 10 βιβλία. Τὰ Παρθικά, εἰς 17 βιβλία, ἐπραγματεύοντο περὶ τῶν πολέμων τοῦ Ἀδρια-
νοῦ κατὰ τῶν Παρθῶν. Τὰ Βιθυνικά, εἰς βιβλία 8, ἦσαν ἡ ἱστορία τῆς Βιθυνίας ἀπὸ τῶν μυθολογικῶν μέχρι τῶν ῥωμαϊκῶν χρό-
νων μνημονεύονται καὶ ἡ Ἀλανικὴ, καὶ ἱστορία τοῦ Δίωκος καὶ τοῦ Τιμολεόντος.
"Αρριδαῖος, 1) υἱὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα καὶ Φιλίνης, ἀρχηγίας ἐκ Λα-
ρίσσης. Ἀμβλύονον ὄντα, δὲν τὸν ἐκακοποίη-
σεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀναβάς εἰς τὸν θρόνον.

Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ κατακτητοῦ ἀνεκρήθη βασιλεὺς καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Εὐρυδικην. Ἀλλὰ τῷ 317 π. Χ. συνέλαβεν ἡ Ὀλυμπιάς καὶ ἐφόνευσεν ἀμφοτέρους (Πλούτ. Ἀλέξ. ΟΖ. — Διόδ. ΙΘ, 52). — 2) Στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἐπίτροπος τοῦ κράτους γενόμενος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περδίκκου, τῷ δὲ 319 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου ἐκβλήθεις τῆς διοικήσεως τῆς Φρυγίας (Διόδ. ΙΘ, 51).

Ἀρσάκης, 1) Πέρσης στρατηγός (Δισχλ. Περσ. 991). — 2) Βασιλεὺς Πάρθοι α) Ἀρσ. Α, Σάυθης ἢ Ἀχαιμενίδης τὴν γενετὴν, ἰδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Ἀρσακιδῶν, ὅτε ἐξήγαγε τοὺς Πάρθους κατ' Ἀντιόχου Β τῆς Συρίας, τῷ 256 π. Χ. — 6) Ἀρσ. Β (Τιριδάτης), ἐνίκησε Σέλευκον τὸν Β (238), καὶ ἦν ὁ κυρίως ἰδρυτὴς τῆς Παρθικῆς ἀνεξαρτησίας. — γ) Ἀρσ. Γ, ὑπ' Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου (216) ἠττηθείς καὶ ἐκβλήθεις, ἀλλ' εἶτα πάλιν εἰς τὴν θέσιν του ἐπὶ τῆς εἰρήνης ἐπανελθὼν. — δ) Ἀρσ. Δ, βασιλεύσας τῷ 209. Πάντες δ' οἱ τῆς ἐποχῆς ταύτης βασιλεῖς τῆς Παρθικῆς προσωνομάζοντο καὶ Ἀρσάκαι, καὶ μέχρι τοῦ 226 γινώσκονται διὰ τοῦ περιληπτικοῦ ὀνόματος Ἀρσακίδαί.

Ἀρσακία, πόλις καὶ Ῥαγαία λεγομένη, διότι ἔκειτο οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Ῥαγῶν, παρὰ ταῖς Κασπίαις πύλκας. Ἀνοικοδομήσας αὐτὴν ὁ Σέλευκος ὁ Νικάνωρ, τὴν ὠνόμασεν Εὐρωπὸν. Τὴν ἀνήγαγε δὲ πάλιν ὁ Ἀρσάκης, καταστραφεῖσαν ἐπὶ τῶν Παρθικῶν πολέμων (Στράβ. ΙΑ, 514, 524).

Ἀρσινὴ, 1) τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, σώσασα αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Κλυταιμνήστρας (Πίν. Πύθ. ΙΑ, 18). — 2) Ἰδ. Ἀσκληπίδος καὶ Ἀλφεισίδοια. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερνίκης, γυνὴ Λυσιμάχου (300 π. Χ.). Χρηεῦσασα, ἔζη ἐν Κασσανδρείᾳ τῆς Μακεδονίας, ὅθεν ἐξέβαλεν αὐτὴν ὁ ἑτεροθαλὴς ἀδελφὸς τῆς Πτολεμαίως ὁ Κεραυνός, φονεύσας καὶ τοὺς δύο υἱούς τῆς. Εἶτα ἐνυμφεύθη τὸν

ἀδελφὸν τῆς Πτολεμαίως τὸν Φιλάδελφον (Πλούτ. Δημ. ΛΑ). — 4) Θυγάτηρ τοῦ ἐν Θράκῃ Λυσιμάχου, πρώτη γυνὴ τοῦ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου, ἐκ ζηλοτυπίας πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ συνωμοσίαν ὀργανώσασα, ἧς οἱ μέτοχοι πάντες ἐθανατώθησαν, αὐτὴ δ' ἐξωρίσθη εἰς τὴν ἄνω Αἴγυπτον (Παυσ. Α, 7). Μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. — 5) Σέλυκος Μέγαντος, τοῦ βασιλέως τῆς Κυρήνης, εἶχε μνηστεύσει τὴν θυγατέρα τῆς Βερνίκης μετὰ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Ἀλλ' ἐλκυσθεῖσα ὑπὸ τῶν Σεληγῆτρων Δημητρίου, τοῦ υἱοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, μετεμελήθη, καὶ ἤθελεν εἰς αὐτὸν νὰ τὴν δώσῃ τοσοῦτον διμῶς ἄτοπον ἔρωτα συνέλαβε πρὸς αὐτὸν, ὥστε ὁ λαὸς παροργισθεὶς ἐφόνευσεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τῷ 250 π. Χ. (Just. XXVI 3). — 6) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, νυμφευθεῖσα τὸν ἀδελφὸν τῆς Πτολ. τὸν Φιλοπάτορα, γυνὴ γενναία, εἰς τὴν κατὰ τῶν Συρίων μάχην ἐν Ῥαφίᾳ (207 π. Χ.) συμπολεμήσασα μετὰ τοῦ ἀνδρός τῆς, ὅστις ὅμως δυσπιστήσας πρὸς αὐτὴν, τὴν ἐθανάτωσε τῷ 202 (Just. XXX, 2). — 7) Ἀδελφὴ Πτολεμαίου τοῦ Διονύσου, ἐπὶ τῆς αἰχμαλωσίας αὐτοῦ ἀναγνωρισθεῖσα βασιλισσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος. Εἶτα δὲ (41 π. Χ.) διέταξεν ἐν Μιλήτῳ τὴν δολοφονίαν τῆς ὁ Ἀντώνιος.

Ἀρσινὴ, ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐπὶ τῶν Διαδόχων, εἰς Κύπρον, Μέσην Αἴγυπτον καὶ Αἰθιοπίαν.

Ἀρταβαζάνης, ἑτεροθαλὴς ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου, διαμισθότησας αὐτῷ τὸν θρόνον, ἀλλ' ὑποταγεὶς καὶ ἐν Σαλαμῖνι γενναίως πολεμήσας καὶ φονευθεὶς (Ἡρόδ. Ζ, 2, Η, 89).

Ἀρτάβαζος, στρατηγὸς τοῦ Ξέρξου, συνώδυσεν αὐτὸν, φεύγοντα μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ἦτταν, μέχρις Ἀβύδου· εἶτα δ' ἐπανελλὼν, καὶ κυριεύσας τὴν Ὀλυμπον, ἠνάθη μετὰ τοῦ Μαρδονίου. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Πλαταιαῖς ἦτταν ἔφυγε μετὰ 40,000 εἰς Βυζάντιον,

τιον, καὶ τὴν ὑποχώρησιν αὐτοῦ διὰ τοῦ πεπηγμένου Στρυμόνος περιγράφει ὁ Δισχόλος (Πέρσ. 465)· εἶτα δὲ διεπραγματεύθη ἐν ὀνόματι τοῦ Ξέρξου μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Παιουσάνου (Ἡρόδ. Ζ, 66. Θ, 41, 89. — Θουκ. Α, 129. — Διόδ. ΙΑ, 31). — 2) Στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος. Ὡς σατράπης τῆς Συρίας ἐπανέστη κατ' Ἀρταξέρξου τοῦ Ὄχου, (356 π. Χ.), βοηθούμενος ὑπὸ τῶν γαμβρῶν του, τῶν Ῥοδίων Μέντορος καὶ Μέμνονος, καὶ ὑπ' Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Χαρίδημον καὶ Θηβαίων μισοφόρων ὑπὸ τούτων ὅμως ἐγκαταλειφθεὶς, συνελήφθη, ἀλλ' ἐσυγχωρήθη. Φαίνεται δ' ὅτι καὶ ἐκ δευτέρου ἀποστατήσας, κατέφυγε πρὸς τὸν Φίλιππον ἐν Μακεδονίᾳ· ἀλλὰ μεσιτεία τοῦ Μέντορος, ὅστις ἐν τούτοις εἶχεν ὑποταγὴν καὶ δευτῆς χρησίμους εἰς τὸν βασιλέα, ἐπέστρεψε πάλιν. Εἰς Δαρεῖον τὸν Κοδομανὸν ἐδείχθη πιστὸς, καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τὸν διόρισε σατράπην τῆς Βακτρίας, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Βαρσίνην (Διόδ. ΙΣΤ, 22. — Ἀρρ. Γ, 21).

Ἀρτεμίδωρος, 1) Γραμματικὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὰ 230 π. Χ., μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου, συνέλεξε τοὺς βουκολικοὺς ποιητὰς, καὶ ἔγραψε περὶ τῆς δωρικῆς διαλέκτου. — 2) Ἐφέσιος περὶ τὸ 100 π. Χ., γεωγράφος καὶ περιηγητὴς, ἔγραψεν εἰς 11 βιβλία Γεωγραφούμενα, ἢ Περιπλοῦν εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, τὸ Αἰγαῖον, τὴν Ἐρυθρὰν. Ὁ Στράβων καὶ ὁ Πλίνιος ἠγάσθησαν ἐξ αὐτοῦ· σάζονται δ' ἀποσπάσματα μόνον αὐτοῦ, καὶ περιλήψεις ὑπὸ Μαρκιανοῦ ἐξ Ἡρακλείας. — 3) Ἐφέσιος, ἀλλὰ λεγόμενος Δαλδιανός, κατὰ τὴν πατρίδα τῆς μητρὸς του Δάλδιν. Ἐζη ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ τῶν Ἀντωνίων. Ἐγραψεν ὀνειροκριτικὸν εἰς 5 βιβλία, καλλιπέες, καὶ μὴ στερούμενον ποιητικῆς ἐμπνεύσεως· περιέχει καὶ πολλὰς περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου νέσεις καὶ πληροφορίας.

Ἀρτεμῖς, μία τῶν μεγάλων θεαινῶν,

θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, ἀδελφὴ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος γεννηθεῖσα μετ' αὐτοῦ ἐν Δήλῳ, ἢ ὁσὰ τῆς σελήνης καὶ τῆς ἄγρας, δι' ὅ καὶ ἀγροτέρα ἐπονομάζεται, καὶ ἰοχέαιρα λέγεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ τὸ πλεῖστον παριστάται φέρουσα ἡμισέληνον ὡς κόσμον τῆς κεφαλῆς, βραχῶν δὲ χιτῶνα, καὶ φαρέτραν καὶ τόξον, καὶ πολλάκις ἔλαφον ἢ θηρευτικὸν κῦνα ὡς σύμβολον παρ' ἐαυτὴν ἔχουσα. Ὡς σελήνη δὲ, ἔχει ἐνίοτε καὶ ἄρδα εἰς τὴν χεῖρα, ἢ ποδήρη χιτῶνα φέρουσα καὶ κάλυμμα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ἐπιβαίνει οὐρανοῦ διέφρου, ὡς ὁ

ἀδελφὸς τῆς πόλλας. Ἦν δὲ παρθένος, καὶ αὐστηρότατα ἐτιμώρησε τοὺς τὴν αἰδῶ αὐτῆς ἐπιβουλεύσαντας, ὡς κατετόξευσε τὸν Ὀρίωνα τὸν δ' Ἀκταίωνα μεταμόρφωσεν εἰς ἔλαφον μόνον διότι ἐτόλμησε νὰ τὴν ἰδῆ λουμένην. Ἐνίοτε ἐταυτίζετο μετὰ τῆς Ἐλευθερίας, ὡς προστάτις τῶν τοκετῶν, δι' ὅ καὶ

κουροτρόφος ἐπιλέγεται, καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον κολακεία διέδιδεν ὅτι, ἵνα παρ-ευρεθῇ εἰς αὐτοῦ τὴν γέννησιν, ἀπουσίασεν ἐκ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ τῆς, ὅτε καὶ ἐπιρρόλη-σεν αὐτὸν ὁ Ἡρόστρατος. Καὶ συνατόξευσεν μὲν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ τέκνα τῆς Νιό-βης, καυχθεῖσθαι ὅτι ἦν εὐτελεστερά τῆς Λη-τοῦς, ἀλλ' ἐν γένει ἐθεωρεῖτο ὡς θεὰ εὐερ-

γετική, καὶ ἐπελέγετο ἐν ἄλλοις σώ τειρα. Οὕτως, ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἠναγκάσθη ἐν Δύλιδι νὰ θυσιάσῃ τὴν θυγατέρα του Ἴφιγέ-νεια, ἡ θεὰ κατελοῦσα ἐκ τῶν νεφῶν, ἔ-σωσε τὴν κόρη, ἄλλο ἱερεῖον ἀντ' αὐτῆς ἀν-τικαταστήσασα, καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς Ταυ-ρίδα, ὡς ἱέρεια εἰς τὸν ναὸν τῆς αὐτῆς δε-ξαμένη, μέχρι οὗ, ἐλθὼν ὁ Ὀρέστης, ἔλα-βεν ἐκεῖθεν τὴν ἀδελφὴν του, καὶ συγχρόνως ἤρπασε τὸ ἐκεῖ δι' ἀνθρωποθυσιῶν λατρευό-μενον ἄγαλμα τῆς θεᾶς, καὶ ἔφερεν αὐτὸ πρῶτον εἰς τὴν Βραυρωνία τῆς Ἀττικῆς, ἐνθα ἐπίσημος ἀνηγγέρθη ναὸς τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Σπάρτην, ἐνθα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ὀροῖα ἡ θεὰ ἐλατρεύε-το, καὶ περὶ τὸν βωμὸν αὐτῆς καθ' ὠρισμέ-νας ἐποχὰς ἐμαστιγούντο οἱ παῖδες τῶν Σπαρτιατῶν πρὸς σκληραγωγίαν, καὶ ἴσως καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἀνθρωπίνων θυσιῶν τῆς Ταυρικῆς λατρείας, μεθ' ἧς ὑπετίθετο ἡ ἐν Σπάρτῃ συνεχόμενη. Ἐν Ἐφέσῳ δὲ, ἴσως κατὰ συνάφειαν μετ' ἀρχαίας τινὸς αἰκινῆς θεότητος, παριστάτο ὡς κουροτρόφος, ἔχουσα πολλοὺς μαστούς.

Ἄρτεμισία, θυγάτηρ Λυγδάμιδος,

βασιλίσσα τῆς ἐν Καρίᾳ Ἀλικαρνασσοῦ, συν-εκστρατεύσασα μετὰ τοῦ Ξέρξου, καὶ εἰς τὴν ἐν Σαλαμίῃ ναυμαχίαν (480 π. X.) μετ' ἀνδρείας καὶ φρονήσεως ἀγωνισθεῖσα, ὥστε ὁ Ξέρξης εἶπεν ὅτι αἱ γυναῖκες ἀνεδείχθησαν ἀνδρεῖότεραι τῶν ἀνδρῶν (Ἡρόδ. Ζ, 99, Η, 68). — 2) Ἡ ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀλικαρνασσοῦ Μαυσιόλου (350 π. X.), ἤγει-ρεν εἰς μνήμην αὐτοῦ τὸ περίφημον Μαυσιω-λεῖον. Ἰδ. Ἀλικαρνασσοῦ (Διοδ. ΙΣΤΓ, 36).

Ἄρτεμισίον, 1) τὸ βορειοανατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, ἔχον ναὸν τῆς Προ-σεώς Ἀρτέμιδος. Παρ' αὐτὸ συγκεκρητῆθη ἡ πρώτη ναυμαχία μετὰ τοῦ στόλου τοῦ Ξέρ-ξου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ (480 π. X.) (Ἡρόδ. Η, 9. — Πλούτ. Θερμ. Η). — 2) Ὀρος διαί-ρουν τὴν Ἀργολίδα τῆς Ἀρκαδίας (ν. Μα-λεδόν), καὶ ἔχον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ναὸν τῆς Οἰνοσάτιδος (παρὰ τῇ Οἰνῳῇ) Ἀρτέμιδος.

Ἄρτέμιων, ἐκ Μαγνησίας, γράψας « τῶν κατ' ἀρετὴν γυναῖξιν πεπραγμένων διη-γήματα, » μὴ σωζόμενον.

Ἄρτολάγανον, πλακοῦς ἐκ ζύμης ἀλεύρου, ἐλαίου, γάλακτος, οἴνου, λίπους καὶ πεπέρου (Ἀθήν. Γ, 79).

Ἄρτοπόλιδες, ἐπόλουν ἐν Ἀθή-ναις τὸν ἄρτον ἐν τῇ ἀγορᾷ, γνωσταὶ διὰ τὴν ἐλευθεροστομίαν των, ὥστε ὁ Ἀριστοφάνης λέγει (Βατρ. 557) « λοιδορεῖσθαι ὡς-περ ἄρτο πόλιδες. »

Ἀρόθιας, ἐν Πλουτάρχῳ γραφόμενος καὶ Ἀρίμπας καὶ Ἀρόθιας, ὡς γράφε-ται καὶ ἐν ἀττικῇ συγχρόνῳ αὐτοῦ ἐπιγραφῇ (Rang. Ant. Hell.), βεβαίως διότι τὸ θ τοῦ ὀ-νόματος ἐπροφέρετο ὡς τὸ λατινικὸν b, ἡγε-μῶν Μολοσσῶς ἐξ Ἠπείρου, θεῖος τῆς Ὀλυμ-πιᾶδος, γυναικὸς τοῦ Φιλίππου, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἠπει-ρώτου, ἐξεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ, τῷ 343 π. X., καὶ ἀπετάθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους, οἵτινες τῷ ὑπεσχέθησαν ἐπικουρίαν, ἀλλ' ἀπέθανε πρὶν ἢ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἴδια.

Ἀρχεῖον, ἐν γένει τόπος ἐνθα συν-

δρίαζον αἱ ἀρχαί, ἴδια δ' ἐνθα διετηροῦντο τὰ δημόσια ἔγγραφα, ἐν τῷ Μητρώφῳ, καὶ τῆς Ῥέας, ὑπὸ τοὺς βορείους πρόποδας τῆς Ἀ-κροπόλεως (Δημοσθ. π. Περσῶν. 381. κ. Ἀρστυ. 799. — Πaus. Α, 3, 4).

Ἀρχελαῖος, πόλις τῆς Καππαδοκίας.

Ἀρχελαῖος, 1) υἱὸς Τημένου, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐλθὼν εἰς Κισσέα τὸν βασιλεῖα τῆς Μακεδονίας, ὅστις τῷ ὑπεσχέθη τὴν θυ-γατέρα του καὶ τὸν θρόνον του. Ἀλλ' ὅτε ἀπατήσας αὐτὸν, ἠθέλησε νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς βό-θρον πεπυρακτωμένον, ἔρριψεν αὐτὸς ἐκεῖ τὸν Κισσέα, καὶ ἴδρυσεν τὴν πόλιν Αἰγᾶς (Hug. Fab. CCXIX). — 2) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ Λυκούργου (Ἡρόδ. Ζ, 204. — 3) υἱὸς Περδίκκου Β, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐβασίλευσε τῷ 413 π. X. μετὰ τὸν φόνον τῶν συγγενῶν του, ἐκυρίευσεν τῷ 410 τὴν ἐπα-ναστατήσασαν πόλιν Πύδναν, καὶ ἦν, περὶ τὸ τέλος τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, φίλος τῶν Ἀθηναίων (Διοδ. ΙΓ, 49). Ἐκαλλιέρ-γει φιλοτιμίως τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, καὶ ἐξένηξεν ἐν τῇ αὐλῇ του ἄνδρας ὡς τὸν Εὐριπίδην, τὸν Ἀγάθωνα, τὸν Χαιρίλιν, τὸν Ζεῦξιν, κλπ. Ἀπέθανε δὲ τῷ 399 (Θουκυδ. Β, 100. — Πλούτ. Ἀλικ. ν. Ζ. — Διοδ. ΙΔ, 37). — 4) Καππαδόκης στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου, ἐξεστράτευσεν τῷ 87 π. X. εἰς τὴν Ἑλλάδα, συνεχρότησε τριήμερον μάχην κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐν Χαιρωνείᾳ, ἐκυρίευσεν τὸν Πειραιᾶ, ἐνθα ὁ Σύλλας δὲν κατάρθωσε νὰ τὸν ἐκπολιορκήσῃ· ἀλλ' εἶτα (86) ἀπο-συρθεὶς ἐκεῖθεν κατετροπώθη ὑπὸ τοῦ Σύλλας πάλιν ἐν Χαιρωνείᾳ. Ἐτι δὲ δαινοτέρην ἤτ-ταν ὑπέστη (84) ἐν Ὀρχομενῷ. Θελήσαντα νὰ συνθηκολογήσῃ, ὁ Σύλλας τὸν ἐδέχθη προφρόνως, καὶ ἀσθενήσαντα τὸν ἐπεριποιήθη· ἀλλὰ τοῦ Μιθριδάτου μὴ ἐνδιδοῦτος, ἀπῆλθεν ὁ Ἀρχελαῖος πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἔπεισε νὰ συνανηθῇ μετὰ τοῦ Σύλλας ἐν Δαρδάνῳ, ἐνθα καὶ ἡ εἰρήνη ἐκλείσθη. Μετέπειτα ὁμοῦς (81) ὑποπεύσαντος αὐτὸν τοῦ Μιθριδάτου, εἰς ἐν οἱ ὄροι τῆς συνθήκης ἀπῆρσεν, μετέβη

παρὰ τῷ Ῥωμαίῳ στρατηγῷ Μυρῆνᾳ. Ἐξῆ δ' ἔτι, φαίνεται, καὶ κατὰ τὸ ἔτος 74 (Πλάτ. Σύλλ. ΙΣΤΓ. — Κ.—Λουκ. Α. — Μιθρ. Λ. ΜΘ, ΞΔ). — 5) υἱὸς τοῦ προρρηθέντος, τῷ 63 π. X. ὑπὸ Πομπηίου ἐν Κοιμάνοις τοῦ Πόντου ἱερεὺς ἐγκαταστάς, μετὰ 7 δ' ἔτη, ἐπὶ τῇ ἀξιώσει ὅτι ἦν υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος, νυμφευθεὶς τὴν Βερενίκην, ἧτις εἶχεν ἐκθρονίσει τὸν πατέρα τῆς Πτολεμαῖον τὸν Αὐλήτην, καὶ γίνετο βασίλισσα τῆς Αἰγύ-πτου· ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι ἐνίκησαν καὶ ἐφόνευ-σαν τὸν Ἀρχελαῖον, καὶ ἀποκατέστησαν τὸν Πτολεμαῖον (Cass. b. Alex. LXVI. — Cic. Rab. fori. VIII). — 6) υἱὸς Ἡρώδου, βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἐξεβλήθη ἐνεκα τῆς ἀφιότητος αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του ἐπαναστάντων, καὶ ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπέθανεν ἐν Γαλατία (Δ. Κάσσ. ΝΞ, 27). — 7) Φιλόσοφος τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Μιλήτου, περὶ τὰ 450 π. X. — 8) Γλύπτης τοῦ ἐν Πριήνη εὐρέθεν-τος ἀναγλύφου ἀποθεώσεως τοῦ Ὀμήρου.

Ἀρχέμορος, ἴδ. Ἀδραστός.

Ἀρχεπτόλειος, υἱὸς τοῦ ἐπισήμου Μιλησίου ἀρχιτέκτονος Ἰπποδάμου, πολιτο-γραφηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (Λυσ. ΙΒ, 67).

Ἀρχερμιος, ἀρχαιότατος γλύπτης Χίος, πρῶτος παραστήσας τὴν Νίκην ὑπό-πτερον.

Ἀρχέστρωτος, ἐκ Γέλας ἐν Σικε-λία, ἐπὶ Διονύσου τοῦ νεωτέρου, εἰς τῶν τότε ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ περὶ μαγειρικῆς πραγ-ματευθέντων συγγραφέων. Ἐγραψεν ἐν ἑξα-μέτροις καθ' ὕλην διηρημένον ποίημα « Ἡ-δυπάθεια » ἐπιγραφόμενον καὶ μὴ διασωθέν. Ἐξ αὐτοῦ ὅμως ἠρύσατο ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ φυσικῇ ἱστορίᾳ τῶν ἰχθύων, καὶ ὁ Egnius εἰς τὰ Ἡδυκαγητικά.

Ἀρχή, ἴδ. Ἀρχων.

Ἀρχίας, 1) Κορινθίος Ἡρακλειδῆς, κτίστης τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ, 3). — 2) Θηβαῖος προδοὺς τὴν ἀκρόπολιν Καρ-μείαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῆς Σπάρτης Φοι-βίδαν (382 π. X.). Ἐκ τούτου ἐξελέγη πο-

λέμαρχος τῶν τῆς Σπάρτης φρονούντων Θηβαίων. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐπανόδου τοῦ Πελοπίδου, μὴ προφυλαχθεὶς, εἰ καὶ ἐν καιρῷ προειδοποιήθη, ἐθανατώθη μετὰ τῶν ὁπαδῶν του εἰς τὸ συμπόσιον (Ξεν. Ἑλλ. Β, 4, 2, Ζ, 3, 7.—Πλούτ. Πελ. Ε. Ζ). — 3) Ἀύλος Λικίνιος Ἀρ., ἐξ Ἀντιοχείας, ποιητὴς ἀμιάζων περὶ τὰ 100 π. Χ. ἔγραψε περὶ τοῦ κινδρικοῦ καὶ περὶ τοῦ μιθριδατικοῦ πολέμου, καὶ περὶ τῶν συμβάντων ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Κικέρωνος, οὗτινος σώζεται ἡ δημογραφία «pro Archia rosta», εἰς ὑπεράσπισιν τῆς ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου χορηγηθείσης αὐτῷ πολιτεγραφήσεως εἰς τὴν Ῥώμην, ἣτις ὑπ' ἄλλων τῶ ἠμφισβητήθη. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ οὐδὲν σώζεται, ἐκτὸς ἂν ὑπ' αὐτοῦ ἐγράφησαν τινὰ ὑπ' ὀνομαῖα του εἰς τὴν Ἀνθολογίαν περιεχόμενα ἐπιγράμματα.

Ἀρχίδαμος, 1) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ Β μεσσηνιακοῦ πολέμου. — 2) Ὀμ. ἀπὸ 468—426 π. Χ. Ἐπ' αὐτοῦ τῷ 465 δεινῶς ἔπαθεν ἡ Σπάρτη ἐκ σεισμοῦ, ὅτε καὶ ἐξεστράφη ὁ τρίτος μεσσηνιακὸς πόλεμος, ἐπαναστάντων μετὰ τῶν Μεσσηνίων καὶ τῶν Εὐλώτων, καὶ ἐπὶ δέκα ἔτη ἀντιστάντων ἐν Ἰθώμῃ (Θουκ. Α, 101.—Πλούτ. Κριμ. ΙΣΤ). Κατὰ τὴν ἐκρηξίν τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου συνηγόρησεν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη, καὶ μετ' ἰσχυροῦ στρατοῦ εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀττικὴν τῷ 431 καὶ κατέλαβεν εἰς τὰ βόρεια αὐτῆς τὴν ὄχρῶν θέσιν τῆς Δελφείας. Ἐξηκολούθησε δὲ στρατηγῶν μέχρι τοῦ 428 (Θουκ. Β, 47. 71. 89. Γ, 26.—Πλούτ. Περ. ΚΘ. ΑΓ.—Διόδ. ΙΒ, 12), καὶ κατ' αὐτὸν ἀρχίδαμειαν ἀποκαλοῦσι τινες τὴν πρώτην ἐποχὴν τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀπὸ 431—421. — 3) Α. Γ', υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου καὶ ἔγγονος τοῦ προρρηθέντος, βασιλεύων ἤδη τῷ 367 π. Χ., ἐνίκησε τοὺς Ἀρκάδας καὶ Ἀργεῖους εἰς τὴν ἐπικληθεῖσαν ἀδακρὺν μάχην ἐν Μιδεῶν (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 28.—Διόδ. ΙΕ, 72.—Πλούτ. Ἀγρο. ΔΓ), ἐνίκηθη ἑμῶς ὑπὸ

τῶν Ἀρκάδων τῷ 364, προεμάχησε δὲ τῇ Σπάρτῃ, ὅτε (362) προσέβαλεν αὐτῇ ὁ Ἐπαμεινώνδας, καὶ ἔπεσε τῷ 338 ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνθα ἀπῆλθεν ἐπίκουρος τῶν Ταραντίνων κατὰ τῶν Λουκανῶν (Πλούτ. Ἀγρο. Γ.—Διόδ. ΙΣΤ, 62. 88). — 4) Ἀρχ. Δ, ἔγγονος τούτου, ἐπολέμησε κατὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (Πλούτ. Δημ. ΛΕ). — 5) Τούτου ὁ ἔγγονος συνετάχθη μετὰ τοῦ βασιλέως Κλεομένους κατὰ τῶν Ἐφόρων, ἔφυγε, φρονηθεὶς τοὺς φονεῖς τοῦ ἀδελφοῦ του Ἄγιδος Γ, καὶ ὅτε ἐπέστρεψεν, ἐθανατώθη, τῷ 226 (Πλούτ. Κλεομ. Β).

Ἀρχίλοχος, 1) ἴδ. Ἰαμβογράφου. — 2) Ἀρχ. Ἀγρυλλῆθεν καὶ Φιλολκλῆς Ἀχαρνεύς, οἱ ἀικοδόμοι τοῦ Ἑρεχθίου (Rang. Ant. Hell. n. 57).

Ἀρχιμήδης, ἐν Συρακούσαις γεννηθεὶς 287 π. Χ., εἰς τῶν ἐπισημοτάτων μαθηματικῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὁ μηχανικὸς ἐπικληθεὶς. Πρῶτος διδάσκαλός του ἦν Κόνων ὁ Σάμιος, μετὰ ταῦτα ὁ Εὐκλείδης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, μεθ' ὃ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐν Συρακούσαις αὐλὴν τοῦ Ἰέρωνος, οὗ ἦν συγγενῆς. Εὗρε δὲ τὴν ἀναλογίαν τῆς διαμέτρου τοῦ κύκλου πρὸς τὴν περιφέρειαν, καὶ τὴν τῆς σφαίρας πρὸς τὸν κύλινδρον, περὶ ὧν, ὡς καὶ περὶ σχέσεων ἄλλων καμπύλων καὶ εὐθειῶν γραμμῶν πραγματεύονται τὰ ἔργα αὐτοῦ «περὶ τῆς σφαίρας καὶ κυλίνδρου, κύκλου μέτρησις, περὶ κωνοειδέων καὶ σφαιροειδέων, περὶ ἐλίκων.» Ἐντεῦθεν δ' ὀρμώμενος, προωδοποίησε τὴν θεωρίαν τῆς μηχανικῆς καὶ τῆς ὑδροστατικῆς. Ὅτε ποτὲ ὁ Ἰέρων παρήγγειλε στέφανον ἐκ χρυσοῦ καθαρῷ, προσεκλήθη ὁ Ἀρχιμήδης νὰ ἐξελέγξῃ ἂν τις δὲν ἐγένετο δολίευσις διὰ μίξεως ἄλλου μετάλλου, ὃ κατὰ τὰς τότε ἐπιστημονικὰς γνώσεις ἐφαίνετο ἀδύνατον. Ἀλλὰ λουόμενός ποτε, ἐν ᾧ τὸν στέφανον εἶχε παρ' ἑαυτοῦ, ἀνεκάλυφεν ἀφρῆς τὸν νόμον ὅτι σῶμα εἰς ὑγρὸν ἔμβαπτόμενον ἀπώλλυσι τὸσαῦτο τοῦ βάρους αὐ-

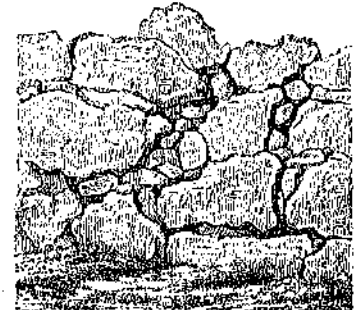
τοῦ, ὅσον εἶναι τὸ τοῦ ὑγροῦ ὃ ἀντικαθιστᾷ, καὶ πλήρης χαρᾶς ἐξεπήδησε γυμνὸς τοῦ λουτροῦ, κράζων «εὕρηκα, εὕρηκα!» Ἐνεβάθουε δὲ καὶ εἰς τὴν μηχανικὴν, καὶ τοῦ μοχλοῦ τοὺς νόμους ὄρισας, ὥστε καὶ ὅτε πλοῖον τοῦ βασιλέως ἤγειρε δι' αὐτοῦ ἐκ τοῦ βουθοῦ τῆς θαλάσσης (Ἀθῆν. Ε, 40), εἶπε πρὸς τὸν Ἰέρωνα τὸ κομπαστικὸν πως φαινόμενον «Δὲς μοι πᾶστω, καὶ τὰν γὰρ κινήσω.» Ὅτε δ' ἐν Αἰγύπτῳ ἠσχολεῖτο περὶ τὴν ἀποξήρανσιν γαιῶν ἃς εἶχε πλημμυρίσει ὁ Νεῖλος, ἐφεύρε τὸ πολὺ σπαστον μηχανήμα, τὸν ἀτελεύτητον ἔλικα καὶ τὸν τοῦ ὕδατος, τὸν λεγόμενον ἀρχιμήδειον κοχλίαν, εἰς ὃ τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ ἰδίου βάρους ἀνέρχεται. Μνημονεύουσι δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἀστρονομικὸν αὐτοῦ μηχανήμα, δι' οὗ παρίστα τῶν πλανητῶν τὴν κίνησιν. Λαμπρότατα δ' ἀνεδείχθη ἡ ἱκανότης αὐτοῦ ὅτε, κατὰ τὸν δεύτερον καρχηδονικὸν πόλεμον, ὁ Μάρκελλος ἐπολιόρκει τὰς Συρακούσας, καὶ ὁ Γαληνὸς καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐπαναλαμβάνουσι τὴν πάντως μετὰ ταῦτα διαδοθεῖσαν δόξαν, ὅτι ἔκαυσε μακρόθεν διὰ κοίλων κατόπτρων τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα. Ὅτε δ' ἡ πόλις ἐκυριεύθη, ἦν ἐκείνος βεβουθισμένος εἰς μαθηματικούς ὑπολογισμούς, καὶ «μὴ τάραττε τοὺς κύκλους μου,» εἶπεν ἠσύχως εἰς τὸν στρατιώτην ὅστις ἔωρμησε κατ' αὐτοῦ, ὅστις ἑμῶς, καίτοι ἀποτραπέμενος ὑπὸ τοῦ Μαρκελλοῦ, τὸν ἐφόνευσε, τῷ 212 π. Χ. (Πλούτ. Μαρκ. ΙΘ.—Cic. Fin. V, 19, 50.—Verr. IV, 58. 131.—Liv. XXV, 31.—V. Max. VIII, 7). Ἐπὶ τοῦ τάφου του, κατὰ τὴν ἰδίαν παράγγελίαν του, ἐχαράχθη σφαῖρα ἐντὸς κυλίνδρου ἀλλ' ἤδη ἐπὶ Κικέρωνος ἦν παρημελημένος καὶ εἶχε λησμονηθῆ (Turc. V, 23, 64). Ἐγράφη δὲ, πλὴν τῶν ἄνω, καὶ ταῦτα: «Ἐπιπέδων ἰσορροπικῶν ἡ κέντρα βαρέων ἐπιπέδων βιβλία δ'» «Τετραγωνισμὸς παραβολῆς» «Ψαμμέτης,» ἣτοι διὰ κόκκων ἄμμου ὑπολογισμὸν τοῦ μεγέθους τοῦ κόσμου: «Περὶ τῶν ὁ-

χοιμένων,» δηλ. τῶν ἐπιπλέοντων σωμάτων. Ἦσαν δὲ πάντα δωριστὶ γεγραμμένα, καὶ τὰ μὲν ἀπωλέσθησαν, τὰ δὲ διεσώθησαν μετεπιγρασμένα.

Ἀρχίνος, ῥήτωρ Ἀθηναῖος, συμπράξας μετὰ τοῦ Θρασυβούλου εἰς τὴν κατάργησιν τῶν Ἀ' καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς δημοκρατίας· ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Θρασύβουλον ἀντετάχθη (Δημοσθ. Τιμαρ. 742.—Aisch. Κτηρ. 61, 64. 195).

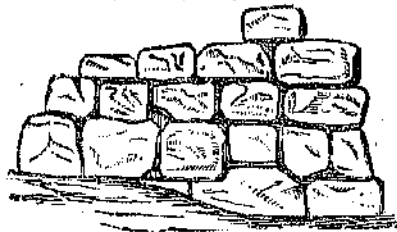
Ἀρχιππος, ποιητὴς Ἀθηναῖος, τῆς ἀρχαίας καὶ μέσης κωμῳδίας, περὶ τὰ 410 π. Χ. Τούτου μνημονεύονται κυρίως οἱ ἰχθυὲς, κωμῳδία σατυρίζουσα τοὺς ἰχθυοσπάλας τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐκ τῶν εἰς τὸν Ἀριστοφάνην ἀποδιδόμενων ἀπολεσθεῖσιν κωμῳδιῶν τέσσαρες λέγεται ὅτι ἦσαν ἐκ τῶν ἰδικῶν του. Σῶζονται δ' ἀποσπάσματα αὐτοῦ μικρὰ μόνον.

Ἀρχιτεκτονική. Ἀρχαῖοτάτη ἀρχιτεκτονικὰ ἔργα ἀπαντῶνται ἐν Ἑλλάδι τὰ λεγόμενα Κυκλώπεια τείχη (Εὐριπ. Ἰφ. Αὐ. 151. 1508. Ἰφ. Τ. 849.—Πίνδ. Ἀποσπ. 151), ὡς ὑπὸ τῶν Κυκλώπων δῆθεν οἰκοδομηθέντα, ἡ Πελασγικά (Ἡρόδ. Ε, 64), ὡς ἔργα τῶν Πελασγῶν, καὶ Ὠλύγια (Ἡσύχ.) διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν, ἀνερχομένην εἰς τοὺς ἡρωϊκούς χρόνους. Ἦσαν δὲ δύο εἰδῶν, α') συγκαίμενα ἐκ λίθων ἀργῶν, ἣτοι ἀκατεργάστων, τινῶν ἐξ αὐτῶν

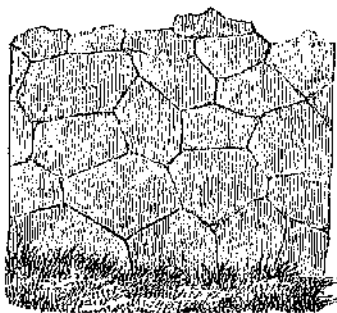

ὀγκοδεσπτάτων, εἰς παρενετίθεντο πρὸς σύνδεσμον μικροῦ λίθου. Τοιαῦτα εἰσὶ τὰ τείχη τῆς Ἴφρουθος (Παισ. Β, 25)· β') φκοδομημένα ἐκ λίθων πολυγωνίων, συνηρηολογημένων,

οἶα τὰ τῶν Μήκωνδων (Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν.). Μήκραις δὲ καὶ τελειοποιήσας αὐτῶν καθήκουσα καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους,

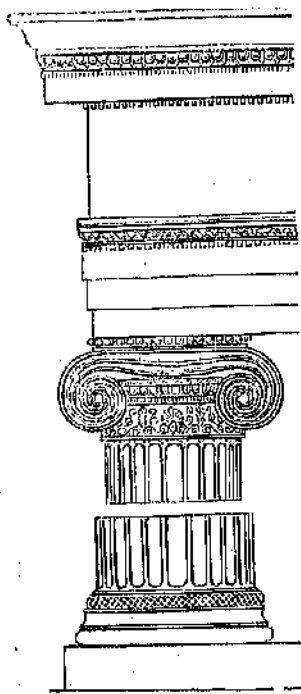
ἦσαν τὰ ἐντελῶς πολυγώνια τείχη, ὧν οἱ λίθοι ἀκριβέστατα συνηρμόζοντο, εἰργασμένοι πιθανῶς διὰ τοῦ κινήτου Λεσβίου λεγομένου κανόνοϋ (Ἀρστ. Ἡθ. Νικ. Ε, 10),

οἶα πολλὰ σώζονται ἐν Δελφοῖς, Ἀμφίσσῃ καὶ ἀλλαχοῦ. Καὶ τῶν ἀνακτόρων δὲ τῶν χρόνων ἐκείνων, φηκοδομημένων ἐντὸς τῶν Ἀκροπόλεων, σώζονται λείψανα πολλαχῶς, ὡς ἐν Τύρινθι, Μυκῆναις, Ἀθήναις (Ὀμ. Ὀδυσ. Η, 81), κλπ., ἀνταποκρινόμενα εἰς τὰς περιγραφὰς τοῦ Ὀμήρου, καθ' ἃς περιείχον ἔρκος, ἤτοι αὐλὴν μετὰ βωμοῦ, μέγαρον, ἤτοι ὑπόστυλον θάλαμον, μετ' αἰθούσης ἢ στοᾶς πρὸ αὐτοῦ, καὶ περὶ αὐτὸ τὰ δωμάτια, μετ' ὑπερφῶν διὰ τὰς γυναῖκας. Ἦσαν δ' ἠκοδομημένα ἐκ λίθων ξεστῶν (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 243), καὶ τὰ πολυτελέστερα εἶχον πιθανῶς τοὺς τοίχους ἐπιπελοποιημένους διὰ χαλκῶν ἐλασμάτων (Ὀδ. Η, 36). Ὑπὸ τοὺς οἴκους δ' ἐνίοτε, καὶ ἐνίοτε ἐκτὸς αὐτῶν, ὑπῆρχον ὑπόγεια οἰκοδομήματα, εἰς ἐναπόθεσιν τῶν θησαυρῶν, τῶν πολυτίμων ἄπλων, κτλ. (Παυσ. Β, 16, 5). οἶον σώζεται ὁ ἐν

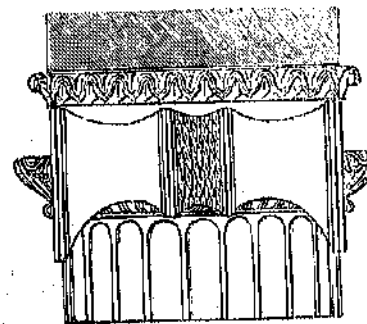
Μηκῶναις ἐπὶ μακρὸν ἐσφαλμένως καλούμενος τάφος τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἄλλο αὐτόθι, καὶ ὅμοια ἐν Ἀμύκλαις, καὶ ἐν Ὀρχομενῷ ὁ τοῦ Μίνυος (Παυσ. Θ, 36, 3, 38, 2), ὡς καὶ οἱ λεγόμενοι Νουράγοι ἐν Σαρδηνίᾳ. Εἰσὶ δ' οἱ Θησαυροὶ οὗτοι κυκλωτερεῖς, καὶ οἱ τοῖχοι αὐτῶν ἐκ τετραπλεύρων (συνομένων) λίθων ἐξεργασμένοι, κεκαλυμμένων ἑσῶθεν ἴσως διὰ χαλκῶν ἐλασμάτων, ὡς ἀποδεικνύουσιν οἱ σωζόμενοι εἰς αὐτοὺς ὀρειχάλκινοι ἤλιοι. Ἀπολήγουσι δ' ἄνω εἰς ὄθλον ἰδιόρρυθμον, συνιστάμενον ἐκ κύκλων βαθμηδὲν μειουμένων πρὸς τὰ ἄνω. Ἐδ' ἔδαφος ἦν ἐστρωμένον διὰ μίγματος χύματος καὶ ἀσδέστου. Ἡ δὲ θύρα τοῦ ἐν Μυκῆναις εἶχεν ἑξῶθεν ἡμικίονας, κατὰ μήκος ἰδιόρρυθμα κοσμήματα ἔχοντας. Καὶ τάφοι δὲ τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ μνημονεύονται (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 225.—Παυσ. ΣΤ, 21.—Παυσ. Β, 16), καὶ εὐρέθησαν, ὑπογείως μὲν ἐκτισμένοι, ἀλλ' ἔχοντες χῶμα εἰς λόφον ἐπιπεποιημένον, ὡς ἦσαν καὶ οἱ ἐν Φρυγίᾳ καὶ Λυδίᾳ (Ἀθήν. ΙΔ, 625), καὶ οἶος ἦν ὁ ἐν Μυκῆναις ἀνευρεθεὶς τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄλλοι δὲ, κατὰ τοὺς αἰγυπτιακοὺς, ὡς σπήλαια εἰς τὰ ὄρη ἀνεσκαμμένοι, καὶ Λαθούρινοι λεγόμενοι, οἵα εἰσὶν οἱ παρὰ τῇ Ναυπλίῃ φαινόμενοι (Στράβ. Η, 373). Καὶ ναοὶ δ' ἀναμφιβόλως ὑπῆρχον ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις (Ὀμ. Ἰλ. Β, 549), ἐν μὲν ταῖς παυραγαίαις καιροῖς ἴσως μόνον ἱερά τινα κοῖλα δένδρα (Ἡσιόδ.—Διον. Περγ. Α, 5.—Παυσ. Η, 10), εἶτα πιθανῶς ξύλινοι (Παυσ. Β, 55, 56, 58), δι' ἃ καὶ ἐρείπια αὐτῶν δὲν διατηρήθησαν ὁ δὲ τῆς Χαλκιοῦ (κοῦ Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ, κτίσμα τοῦ Τινδάρου (Παυσ. Γ, 17), εἶχε πιθανῶς τοὺς τοίχους ἐπιχάλκους ὡς οἱ Θησαυροὶ, καὶ ἐκ τούτου τὸ ὄνομα.—Ἀπὸ δὲ τῆς ἐκδιωρίσεως τῆς Πελοποννήσου ἤρξατο ἐπικρατεῖν εἰς τὴν τοιχοδομίαν ὁ ἰσόδομος ρυθμὸς, ὁ ἐξ ἴσων παραλληλεπιπέδων, οὗ ὅμως μέχρι τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, προηγήθη ὁ ψευδοῖσος, καθ' ὃν τινὲς τῶν πλευρῶν τῶν

λίθων, κατ' ἐξαιρέσιν, δὲν εἶναι ὀριζόντιοι ἢ κἀθετοί, ὡς ἐν Βρετρίᾳ, ἐν Δεκελείᾳ, εἰς τὴν Πύνακα. Διὰ τοιούτων τειχῶν ὑψηλῶν μέχρι 30 πήχων καὶ πλατέων ὥστε 5 ἄρματα νὰ διέρχωνται ἐπ' αὐτῶν κατὰ μέτωπον, ἐξ ὀρθογωνίων (ἐγγωνίων) δὲ λίθων, σιδήρων καὶ μολύβδου δεδεμένων (Θουκ. Α, 93) ὠχυροῦντο τὰ φρούρια.—Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἀνεπτύχθη ἡ νεωδομία, καὶ τοὺς ξυλίλους ναοὺς διεδέχθησαν λίθινοι, συνήθως πρόστυλοι, ἤτοι ἔχοντες ἀριθμὸν τινὰ κίωνων 4, 6 ἢ 8 πρὸς τῆς εἰσόδου, ἢ ἀμφιπρόστυλοι, ἔχοντες ἄλλους τόσους καὶ εἰς τὴν ἀντιπέραν πλευρᾶν, ἢ περίπτεροι, κίονας ἔχοντες περὶ πᾶσαν τὴν οἰκοδομήν, διότι πτερὸν ἐλέγετο ἢ σειρά κίωνων πρὸ πλευρᾶς οἰκοδομήματος. Ἐν παραστάσι δ' ἐλέγοντο οἱ μικροὶ οἱ μόνον δύο κίονας ἔχοντες πρὸ τῆς εἰσόδου. Ἦσαν δ' οἱ κίονες τοῦ ἐκ τῆς ἐποχῆς κληθέντος δωρίου ρυθ-

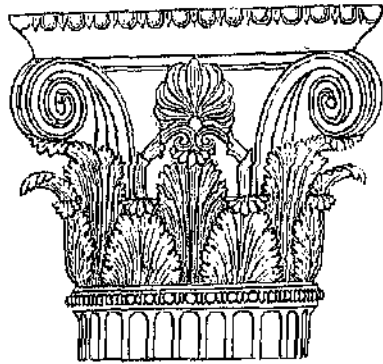
μοῦ ἀπλῶς κατὰ τὸ ξύλινον πρότυπον, βαυμηθὸν δὲ κοσμηθέντες κατὰ τὸν ἰωνικὸν καὶ ἐτι μᾶλλον κατὰ τὸν κορινθιακὸν ρυθμὸν

(ἰδ. κίων). Καὶ εἰς αὐτοὺς μὲν ἐλέγοντο οἱ ναοὶ ὧν οἱ κίονες ἀπέχον ἀπ' ἀλλήλων κατὰ 2 1/2 ἡμιδιαμέτρους των, πυκνόστυλοι, ὧν κατὰ 1 1/2, διάστυλοι, ὧν κατὰ 3, καὶ ἀραιόστυλοι ὧν κατὰ 4. Εἰς δὲ τὰ κιονόκρανα, τὰς κεφαλὰς τῶν κίωνων, ἐπεκάθητο τὸ ἐπιστόλιον, καὶ ὑπὲρ αὐτὸ ἡ ζώνη ἢ τὸ διάζωμα, ἐνθα ἐμφαίνονται διὰ τῶν τριγλῶφων τὰ ἄκρα τῶν ἐγκαρσίων δοκῶν τῆς ὀροφῆς, τὰ δὲ μεταξὺ αὐτῶν διαστήματα κοσμοῦσιν αἱ μετόπαι, συνήθως ἐπίγλυφοι. Ἐπὶ τοῦ τοίχου δὲ τοῦ ναοῦ, ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὴν ἐπὶ τῶν κίωνων ζώνην, ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς πλουσιωτέρους ναοὺς ἡ ὑπὸ σειρᾶς γλυφῶν κοσμουμένη ζωφόρος (ἰδ. Ὀρικὸς). Διηραῖτο δ' ὁ ναὸς εἰς τὸν πρόναον, τὸ μέρος τὸ πρὸ τῆς εἰσόδου, καὶ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν πρὸ αὐτῆς κίωνων, ὧν εἰς τοὺς μεγάλους ναοὺς ἦν καὶ δευτέρα σειρά ὀπισθόδοτου ἐκ τῆς ἐποχῆς κληθέντος δωρίου ρυθ-

ἀνεπτύχθησαν ὁ κυκλιώτερος Ἴώνιος, καὶ

ὁ πλούσιος Κορίνθιος ρυθμός (ἴδ.). Τα χαρακτηριστικώτερα τῶν σωζομένων ἀρχαίων οἰκοδομημάτων εἰσι τὰ κατὰ τὴν Ἀκρόπολιν

τῶν Ἀθηνῶν Προπύλαια, ὁ Παρθενῶν, τὸ Ἐρέχθειον ἐν τῇ κάτω πόλει τὸ Θησαυρον ἐν Πελοποννήσῳ δὲ ὁ ναὸς τῆς Φυγαλείας (ἴδ.) ὁ ἐν Σουφίῳ καὶ ὁ ἐν Αἰγίνῃ (ἴδ.) ναὸς τῆς Ἀθηνῶν, ἀμφότεροι Δῶριοι. Θεάτρον ἐκτίσθη κατ' ἀρχάς ὑπὸ Θεσπίδος ἑλλήνων, τὰ Ἴκρια (Σουίδ.), καὶ λίθινα ἤρχισαν κτιζόμενα τῷ 494 π. Χ. Ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων ἐκτίζοντο αἱ πόλεις πολὺ μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἐρρυμοτομοῦντο πολὺ σκοπιμώτερον ἢ πρὶν, ὡν παράδειγμα παρέχουσιν ἡ ὑπὸ τοῦ Δεινοκράτους σχεδιασθεῖσα Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Ἀντιόχεια. Ἦρξάτο δὲ τότε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διαδομένη καὶ ἐπικρατοῦσα ἡ ἀσιατικὴ ἤττον φιλικῶς ἢ ἐπιδεικτικὴ πολυτέλεια, καὶ ταύτην τὴν τάσιν παρεκλόουθησαν εἰς τὴν τέχνην ἐν γένει οἱ Ῥωμαῖοι, τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν καθαρότητα τῆς τέχνης ἀδυνατοῦντες νὰ ἀισθανθῶσι καὶ νὰ ἐφαρμόσωσιν. Ἐπ' αὐτῶν οἱ ρυθμοὶ συνανεμίγησαν, παρεμφερῶν τῶν προσέτι καὶ ξένων στοιχείων καὶ μέγιστα μὲν καὶ πολυτελέστατα ἀνηγείροντο οἰκοδομήματα, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον ἢ τε εὐγένεια τοῦ ρυθμοῦ καὶ τῆς ὕλης ἢ στερεότης ἐξέλιπεν, ὥστε ἀντὶ τοῦ μαρμάρου πολλάκις ἤδη τὰς ὀπτάς πλίνθους μετεχειρίζοντο.

Ἀρχόσις, ἐκ Τάραντος, διάσημος πολιτικὸς ἀνὴρ, καὶ παρ' αὐτὸν τὸν νόμον,

ἐπιτάκις στρατηγὸς αἰρεθείς, καὶ κατὰ τοῦ τυράννου Διονυσίου τὸν Πλάτωνα προστατεύσας. Ἦν δὲ καὶ φιλόσοφος Πυθαγόρειος, καὶ μαθηματικὸς ἔξοχος, εὐρῶν τὸν διπλασιασμὸν τοῦ κύβου, κατασκευάσας αὐτομάτως πετώσαν περιστεράν. Ἐνομιζέτο δ' ὅτι ἀπέθανε περὶ τὸ 365 π. Χ. ἐν ναυαγίῳ. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ μόνον μικρὰ ἀποσπάσματα σώζονται, καὶ ταῦτα ἀμφιβαλλόμενα (Διογ. Λαέρτ. — Cic. de Or. III. — Hor. Od. I, 28).

Ἀρχων. Ἐν Ἀθήναις, μετὰ τὴν κατάργησιν τῆς βασιλείας ἐπὶ Κρόδου, ἐγκατέστη εἰς ἀρχῶν ἰσόβιος ἐκ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, τῆς τῶν Μεδοντιδῶν μετὰ δέκα δὲ τοιοῦτους ἀρχοντας, ὧν ἑσχατος ἦν Ὀλυμπίων, ἡ ἀρχὴ ἔγεινε τῷ 752 π. Χ. δεκαετίας, μέγιστος πάντοτε εἰς τοὺς Μεδοντιδῶν. Τῷ δὲ 714, μετὰ τέσσαρας τοιοῦτους ἀρχοντας, ἡ ἀρχὴ ἀπέβη αἰρετὴ ἐκ πάντων τῶν εὐπατριδῶν, καὶ μετ' ἄλλους τρεῖς μονοετής, καὶ ἀντὶ ἐνός ἀρχοντος ἐγκατέστησαν ἐννέα. Ἀπὸ Κλεισθέους δὲ (508), ἀντὶ διὰ χειροτονίας, ἡ ἐκλογὴ αὐτῶν ἐγένετο διὰ κληρώσεως ὁ δ' Ἀριστοτέλης τέλος ἐνομοθέτησε νὰ λαμβάνωνται οἱ ἀρχοντες οὐχὶ ἐκ μόνων τῶν εὐπατριδῶν, ἀλλ' ἐκ πάντων τῶν Ἀθηναίων, καὶ αὐτῆς τῆς κατωτέρας τάξεως. Ἐκ τῶν ἐννέα ἀρχόντων ὁ εἰς ὀνομάζετο ἐπινομος, διότι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνεγράφετο εἰς τὰ ψηφίσματα, καὶ εἶχε τὴν ἐπιμέλειαν τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων ὁ ἕτερος διετήρει τὴν ἐπικλησίαν τοῦ βασιλέως καὶ συγγρόνως τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχαίου ὑπερτάτου ἀρχοντος ἄλλος ἐκαλεῖτο πολέμαρχος καὶ ἐπεμελεῖτο τῶν στρατιωτικῶν υποθέσεων κατὰ τὴν ξηρὰν καὶ θάλασσαν, καὶ οἱ ἄλλοι ἐξ, θεσμοθετεῖται λεγόμενοι, εἶχον πάσας τὰς λοιπὰς διοικητικὰς υποθέσεις ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν καὶ προσέτι πάντες εἶχον τὸ καθήκον τοῦ νὰ προϊστάσθαι τῶν δικαστηρίων εἰς ἃ εἰσήγοντο αἱ εἰς τὰ καθήκοντα ἐκάστου ὑπαγόμεναι δίκαι. Χρήσις τῆς

λέξεως ἀρχῶν γίνεται καὶ γενικώτερα πολλάκις παρὰ τῆς ἀρχαίας, δηλοῦσα πᾶσιν εἶαν δῆποτε ἀρχὴν.

Ἀσάμενθος, λεκάνη ἢ σκάφη τῶν λουομένων. ἴδ. Βαλανεῖον.

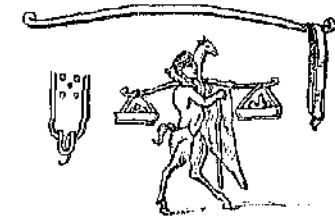
Ἀσανδρος, 1) υἱὸς τοῦ Φιλώτα, στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, διοικητὴς τῆς Καρίας, συμμαχήσας μετ' Ἀντιγόνου, εἶτα πολεμήσας κατ' αὐτοῦ καὶ ὑποταγεῖς (313 π. Χ.) (Ἀρρ. Α, 17, 7, Δ, 7, 2. — Διδδ. ΙΘ, 62, 78, 76). — 2) Στρατηγὸς Φαρνάκου Β', βασιλέως τοῦ Βοσπόρου, ὃν ἐφόνησε καὶ διεδέχθη, ἀλλ' ἐξεθρονίσθη ὑπὸ Καίσαρος, καὶ εἶτα πάλιν ἀποκατέστη ὑπὸ Αὐγούστου (Δ. Κάσα. MB, 47).

Ἀσάρωτον, ψηφιδωτὸν παριστῶν ἑταίρος ἀσάρωτον μεθ' ἐστίασιν. Τοιαῦτα ὠραῖα κατασκευάζεν ὁ ἐκ Περσῶν Σάσος.

Ἀσβολος, εἰς τῶν Κενταύρων οἴτινες ἐπολέμησαν τοὺς Λαπίθας εἰς τοῦ Παιριθίου τὸν γάμον, ἐφορέθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀσία, ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Προμηθέως, καθ' ἣν ὀνομάσθη καὶ τὸ μέρος τῆς γῆς. Τοῦτου κατ' ἀρχάς ἦν εἰς τοὺς Ἑλληνας μόνον τὸ δυτικὸν πέρας γνωστὸν, τὸ καὶ δεξιὰν τὰς ἀποικίας αὐτῶν εἶτα δὲ διὰ τῶν πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν σχέσεων ἐγνώσθη καὶ ἡ λοιπὴ Ἀσία ἀλλὰ πρὸς μεσημέριαν μὲν ὑπετίθετο πολὺ περισσώτερον, πρὸς βορᾶν δὲ καὶ ἀνατολὰς πολὺ ὀλιγώτερον ἐκτεινομένη ἀφ' ὅ,τι μετέπειτα ἀπαδείχθη. Τὰ πρὸς τὴν Εὐρώπην ὄρια αὐτῆς ἦσαν τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ὁ Ἑλλήσποντος, ἡ Πρωποντία, ὁ Θερμικὸς Βόσπορος, ὁ Εὐξείνιος πόντος, ἡ Μαιώτις λίμνη καὶ ὁ ποταμὸς Τάναϊς (Δόν). Κατ' ἀρχάς διὰ τοὺς Ἑλληνας διήρει ὁ ποταμὸς τῆς Λυδίας Ἄλυς τὴν χώραν εἰς τὰ ἐκ τῶν καὶ ἐν τῶν τοῦ Ἄλυος, ἢ τὰ ἄνω Ἀσίας καὶ τὰ κάτω Ἀσίας, τὴν μετὰ ταῦτα, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τοῦ τετάρτου αἰῶνος μ. Χ. Μιτράν Ἀσίαν κληθεῖσαν. Ἄλλη δὲ διαίρεσις αὐτῆς ἦν ἡ ἐν τῶν καὶ ἐκ τῶν τοῦ ὄρους Ταύρου.

Ἀσιλλα, δοκὸς χρησιμεύουσα εἰς ἀποφορίαν, ἐν τῷ μέσῳ κυρτῇ, ὡς τὸ ἄνω ἐν

τῶν σχημάτων, κατὰ πρωτότυπον ἐκ τοῦ Βρετ. Μουσείου, καὶ εἰς τὰ ἄκρα ἔχουσα λωρία διὰ τὰ βάρη (ὡς τὸ ἀριστερὸν μεῖζον σχῆμα πρὸς ἀκριβεστέραν παράστασιν), καὶ φερομένη ἐπὶ ἐνός τῶν ὤμων (Ἀριστ. Βάτρ. 8), ὡς ἡ ἐκ πηλίνου ἀγγείου ἐν τῷ μέσῳ εἰκῶν.

Ἀσίνη, 1) πόλις τῆς Λακωνικῆς (Θουκ. Δ, 54. — Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 25). — 2) Π. δρυακτικὴ εἰς τὸν ἀργολικὸν κόλπον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 560), ὑπὸ τῶν Ἀργείων καταστραφεῖσα. — 3) Π. ἐν Μεσσηνίᾳ, ἡ ἔπειτα Κορώνη (Ἡρόδ. Η, 78. — Θουκ. Δ, 13. — Στράβ. Η, 359).

Ἀσιος, ἴδ. Ἐλεγεία.

Ἀσκάλαφος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἀστιόχης, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, Ἀργοναύτης, μνηστήρ τῆς Ἑλένης, φονεῖται πρὸ τῆς Τρωάδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 511, Ν. 518), ἢ καὶ κατ' ἄλλους, κυριαεὶ τὴν ἐν τῷ Πόντῳ νῆσον Ἀρετιάδα. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀχέροντος, καταμηνύσας τὴν Περσεφόνην ὡς φαγοῦσαν τὸ μῆλον τῆς ροιᾶς, δι' ὃ καὶ ὑπ' αὐτῆς ἢ ὑπὸ τῆς Δήμητρος μετεμορφώθη εἰς ἀσκάλαφον (γλαῦκα) (Ὀν. Μετ. V, 538).

Ἀσκάλων, πόλις ἐν Παλαιστίνῃ, παραθαλασσία, μετ' ἀρχαιοτάτου καὸς τῆς Ἀφροδίτης. ἴδ. Ἀξιόχορος (Στράβ. ΙΣΤ, 739).

Ἀσκανία, 1) χώρα καὶ πόλις ἐν Βιθυνίᾳ, παρὰ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 863, Ο, 793). — 2) Λίμνη ἄλλω, ἐν Φρυγίᾳ πρὸς τῇ Πισιδίᾳ (Ἡρόδ. Ζ, 30. — Ἀρρ. Α, 29, 1).

Ἄσκαύλης, ὁ παῖζων αὐλὸν, ὅστις ἐφυσᾶτο δι' ἄσκού (καίταν) (Mart. Ep. X, 3, 8).

Ἄσκληπιάδης, ἰδ. Ἀνθολογία.

Ἄσκληπιόδοτος, γράψας τακτικά κεφάλαια, ἔργον ἐπιπέδαιον περὶ τῆς τακτικῆς παρὰ τοῖς Μακεδόσι.

Ἄσκληπιεύς, ὁ θεὸς τῆς ἰατρικῆς, υἱὸς τοῦ πατῆρος (θεραπευτοῦ) Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος, θυγατρὸς τοῦ Φλεγύου, βασιλέως τῶν Λαπιθῶν, ἦν φανεύσας ὁ Ἀπόλλων ἐκ ζηλοτυπίας, παρέδωκε τὸ βρέφος εἰς τὸν Χείρωνά, διδάξαντα αὐτῷ διαφόρους τέχνας καὶ τὴν ἰατρικὴν (Ἡσίοδ. Πίιδ.). Κατ' ἄλλους ἐγεννήθη ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἢ ἐν Μεσσηνίᾳ, ἐκ μητρὸς Ἀρσινόης. Ἐπειδὴ δ' οὐ μόνον ἐθεράπευεν ἀσθενεῖς, ἀλλὰ καὶ νεκροὺς ἀνεκάλει εἰς τὴν ζωὴν, ὁ Ζεὺς τὸν ἐκεραύνωσεν ὡς ἀνιτρέποντα τοῦ παντὸς τὴν οἰκονομίαν. Ἀντεκδικούμενος δ' ὁ Ἀπόλλων, ἐφόρευσε τοὺς Κύκλωπας οἵτινες κατεσκεύασαν τὸν κεραυνὸν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο κατεδικάσθη νὰ μείνῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον ὑπηρετῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπὶ Ὀμήρου καὶ Πινδάρου ἦν ὁ Ἄσκληπιεύς ἥρωϊς μόνον καὶ ἀριστος ἰατρός. Μετέπειτα ἐθεωρεῖτο ὡς θεὸς, καὶ εἶχεν ἱερά τὰ πλεῖστον εἰς ὑγιεινὰ μέρη, ἐκτὸς τῶν πόλεων, εἰς ἄλση καὶ παρὰ κρήνας ἰαματικὰς. Ἐθερα τῆς λατρίας αὐτοῦ ἦσαν κυρίως ἡ Ἐπιδαύρος, ἐνθα καὶ πενταετηρικῶς ἐτελοῦντο τὰ Ἄσκληπιεία, ἢ Ἑπίκκη ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ἡ Πέργαμος, ἀποβάσα τὸ πρῶτιστον κέντρον αὐτῆς. Εἰς τοὺς ναοὺς αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐτρέφοντο ὄφεις, ὡς σύμβολα τῆς ἀνακτήσεως νέου βίου, κοιμώμενοι πολλὰκις οἱ ἀσθενεῖς, ἐθέλοντες κατ' ὄναρ τὰ μέσα τῆς θεραπείας τῶν, καὶ οἱ θεραπευθέντες ἀνέθετον πίνακας, οἱοὶ εὐρέθησαν ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἐν οἷς ἐνέγραφον τὴν ἀσθένειαν

καὶ τὴν ἰασίν τῶν. Ὁ θεὸς παρίστατο ἔχων ὄψιν γλυκεῖαν καὶ προσηνῆ, ὅμοιαν τῇ τοῦ Διὸς, καὶ κρατῶν ῥάβδον περὶ ἣν ὄφεις ἐλίσ-

σεται. Ἐθουον δ' εἰς αὐτὸν ἀλέκτορας. Παρ' αὐτῷ δ' ἴστατο πολλάκις παῖς, ὁ Τελεσφόρος, ἢ καὶ Ἀκέστιος καὶ Εὐάμεριων καλούμενος, τὸ ἔμβλημα τῆς ἐπιτυχοῦς θεραπειᾶς. Συνοθεύεται δὲ συνεχέστατα ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὑγείας, ὑπὸ μορφῆν νεανίδος, εἰς τὴν ἀριστερὰν συνήθως φιάλην ἐχούσης, ἐξ ἧς πίνει ὄφεις. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων τέκνων τοῦ εἰσὶν ἡ Πανάκεια, καὶ οἱ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 731) ἰατροὶ Μαχάων καὶ Ποδαλείριος. Γυνὴ τοῦ δ' ἦν ἡ Ἡπιόνη (ἢ ἡπία). Ὄφεις ἐξ Ἐπιδαύρου, κατὰ χρησμὸν Σιθύλλιον, σταλεῖς εἰς Ῥώμην ἐπὶ μεγάλου λοιμοῦ, τῷ 291 π. Χ., εἰσήγαγε καὶ ἐκεῖ τὴν λατρίαν τοῦ θεοῦ κληθέντος Aesculaprius (Liv. X, 47.—Ον. Μετ. XV, 622).

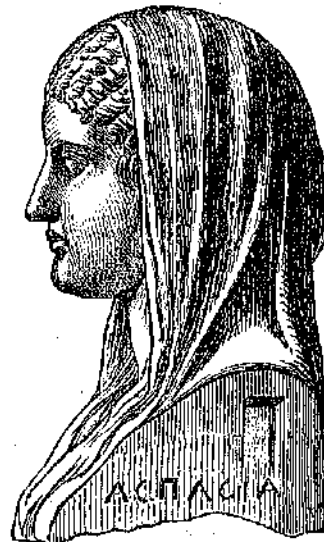
Ἄσκηρα, χωρίον ἐν Βοιωτίᾳ, ὑπὸ τὸν Ἐλικῶνα, πατρὶς τοῦ Ἡσίοδου, περιγράφοντος αὐτὸ ὡς μέρος μὴ ὑγιεινὸν ("Ἔργ. κ. Ἡμ. 638). Ἦν δὲ εὐφορον εἰς σίτον καὶ ἀμπέλους (Πaus. Θ, 29, 1, 38, 4).

Ἄσκώλια, (ἀσκωλιάζειν, ἀσκωλιασμός), παιδιὰ ἐν Ἀττικῇ κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν μικρῶν Διονυσίων, ὅτε οἱ χωρικοὶ γυμνόποδες ἐπήδων εἰς ὄλισθηροὺς ἐλαίῳ ἐπιγεχρισμένους ἄσκούς, κατεσκευασμένους ἐκ τοῦ δέρματος τῶν ἱερῶν (Σχλ. Ἀριστ. Πλουτ. 1180.—Πλάτ. Συμπ. σ. 190.—Πολυδ. Θ, 121.—Ἡσύχ.).

Ἄσκόπηρα, δερματίνη πήρα ἐν ἣ οἱ πεζοὶ ὁδοιπόροι ἔφερον τὰ ἐφόδιά τῶν, κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἱπποπήρας τῶν ἱππέων.

Ἄσπάζεσθαι (Ἀριστ.). Αἱ συνήθειαι αὐτοῦ ἐκφράσεις ἦσαν «χαίρειν» (χαῖρε), «ὕγαινεῖν» (παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις), «ἐὺ πράττειν.» Ἐν ἀσπάζματι τοῦ Φιλῆμονος λέγεται «Αἰτῶ δ' ὑγίαιαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν, τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδεμί.»

Ἄσπασια, 1) θυγάτηρ Ἀξιάχου ἐκ Μιλήτου. Χάριτας, παιδείαν καὶ πολιτικὴν κεκτημένη εὐθυκρίσιαν, κατέστη ἐν Ἀθήναις τὸ κέντρον τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας ἐπὶ Περικλέους. Καὶ ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων ἔχαιρον εἰς αὐτῆς τὴν συνδιαστροφὴν ὁ δὲ Περικλῆς, διαζευχθεὶς τὴν γυναικά του, ἐνυμφεύθη αὐτήν. Τελευταίη δὲ τῇ ἀπεδίδοτο ἐπι-

ροῦ, ὥστε ὁ Ἀριστοφάνης αὐτὴν λέγει προκαλέσασαν τὸν κατὰ τῆς Σάμου πόλεμον, ἐνεκα τῆς πατρίδος τῆς τῆς Μιλήτου, τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης, ἐνεκα τῶν Μεγάρων. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Περικλέους, μὴ τολμῶντες αὐτὸν νὰ προσβάλωσιν, ἐνεκάλεσαν ἐκείνην ἐπ' ἀσεβείᾳ ἀλλ' ὁ Περικλῆς ἐσωσεν αὐτὴν δι' εὐγλωττίου ὑπερασπίσεως. Μετὰ δὲ τοῦ Περικλέους τὸν θάνατον ἐνυμφεύθη τὸν Λυσικλῆν, ἀφανῆ δημαγωγόν, ὅστις δι' αὐτῆς ἀνεδείχθη.—2) θυγάτηρ Ἐρμοστῆμου ἐκ Φωκαίας, ἐρωμένη Κόρου τοῦ νεωτέρου, ὁστις Μιλιτῶ καλουμένη, τὴν μετωνόμασεν

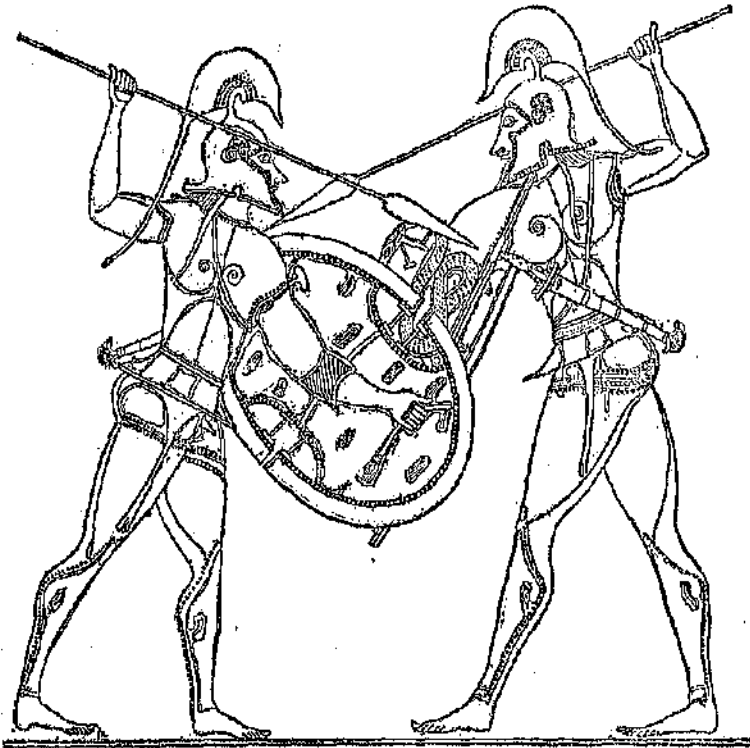
Ἄσπασίαν, διὰ τὴν ἀγγίσιαν καὶ τὴν χάριν τῆς (Πλουτ. Περ. ΚΔ). Μετὰ τούτου τὸν θάνατον (401 π. Χ.), τὴν ἔλαβεν ἐν Κουνάτοις μετὰ τῶν λαφύρων ὁ Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων, ἐν ἐπίσης κατέθελεν ἀλλ' ἀπαίτητος αὐτὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαρείου, τὴν παρεχώρησε μὲν ὁ Ἀρταξέρξης, ἀλλ' ἐπὶ τῷ θρῶ νὰ γίνῃ ἱέρεια τῆς Ἀναΐτιδος, ἐφ' ἣ δυσσεσηθηθεὶς ὁ υἱός, ἐπανέστη καὶ ἐφρονεύθη (Πλουτ. Ἀρταξ. ΚΣΤ'.—Just. X, 1).

Ἄσπενδος, πόλις τῆς Παμφυλίας, 60 στάδια ἄνω τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἐβρυμῆδοντος, κτίσμα τῶν Ἀργείων, τοῖς περιοίκοις βαρβάροις ὑποταγέστα (Ξεν. Ἀνάβ. Α, Β, 12.—Ἀρρ. Α, 27, 1).

Ἄσπις, κατεσκευάζετο κυρίως ἐκ δερμάτων ἀλλεπαλλήλως συναρραμμένων, πολλάκις μέχρις ἐπτὰ, ὧν μόνον ὁ ἕξω κύκλος (ἄντυξ) ἦν ἐκ μετάλλου, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ κλάδων ἰτέας συμπεπλεγμένων, ὅτε καὶ ἰτέα ἐλέγετο ἐπὶ δὲ τῶν βιηρικῶν χρόνων αἱ τῶν ἀρχηγῶν ἦσαν ἐνίοτε ἐκ μετάλλου (πάγχαλκοι) ἀλλ' ὡς βαρεῖται καὶ διαπανηραὶ ταχέως ἐγκατελείφθησαν. Ἡ ἀρχαιοτάτη ἄσπις, ὡσειδῆς, σάκος λεγομένη, ἐκάλυπτε τὸν στρατιώτην ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν (ποδηνεκής, ἀμφίβροτος) εἶχε δ' ἐνίοτε καὶ ἐντομὰς εἰς τὰ δύο πλάγια, διὰ νὰ γίνηται ἐλαφροτέρα, καὶ ἴσως διὰ νὰ βλέπῃ δι' αὐτῶν ἀσφαλῶς ὁ ἀσπίδοφόρος. Ἄλλ' ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη εἶχεν ἐπικρατήσαι ἢ εἰς τοὺς Ἀργεῖους ἢ τοὺς Δαωρεῖς ἀποδομένη στρογγύλη ἄσπις (εὐκυκλος, πάντοσ' ἐΐση), χωροῦσα μόνον ἀπὸ τοῦ πώγωνος μέχρι τῶν γονάτων, ἐνίοτε δὲ παρατεταμένη διὰ κερμαμένου δέρματος, (λαισήϊα πτεροδεντα). Αἱ ἀρχαιότεραι ἄσπιδες ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν ὤμων διὰ τελαμώνος, καὶ ὀπίσω εἶχον πόρπακα (Εὐρείπ. Ἑλέν. 1396) θηλυκωτήρα, δι' οὗ ἐκίνοι αὐτὰς ἢ ἀριστερὰ χεῖρ. Ἐβελτίωσαν δ' οἱ Κᾶρες τὸν τρόπον τούτον προσθέντες εἰς τὸ κέντρον ὄχανον, δι' οὗ νὰ διέρχεται ὁ βραχίον, καὶ

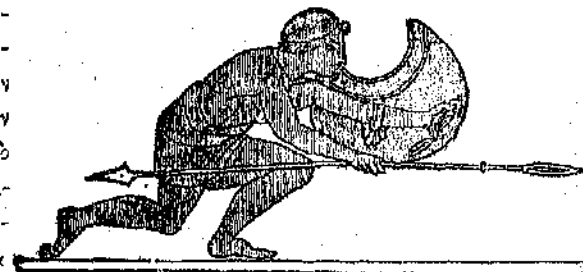
τὸν πόρπανα εἶχον παρά τὸ χεῖλος, διὰ τὴν χεῖρα (Ἡρόδ. Α, 171) ἤειχεν ἡ ἄσπις ἐν τῷ

μέσῳ κανόνα, πιθανῶς ξύλινον, διὰ τὸν βραχίονα, καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν περιφέρειαν δερματίνους ἢ ἐκ σχοινίου πόρπανας πολλοὺς, ἵνα δι' αὐτῶν στρέφεται ἡ ἄσπις διαφόρως. Ἐξῴθεν δ' ἐκοσμοῦντο αἱ ἀσπίδες διὰ τῶν ἡλῶν, καὶ εἶχον συνήθως κατὰ τὸ κέντρον, εἰς τὸν ὀμφαλὸν, μετάλλινόν τι κόσμημα, οἰκισκόν τι ἐμβλημα (οἰκετὰ σημεῖα), ἢ, μετὰ τὰ Περσικὰ μάλιστα, γράμμα ἐμφαίνον τὴν ἐθνότητα, ὡς οἱ Μεσσηνιοὶ εἶχον Μ, οἱ Λακωνεῖς Λ, κτλ., ἢ καὶ ἐπιγραφάς, ὡς ὁ Δημοσθένης εἶχεν Ἀγαθῆ τύχη, ὁ ἀρχαῖος Καπανεύς Πρήσω πόλιν. Μετὰ τὰ Περσικὰ ἄλλως, εἰς μὲν τοὺς ἑλλήτας ἀπεδόθη τὸ ἀρχαῖον ὠσείδες σάκος· ἐκ δὲ τοῦ ἐλαφροῦ πεζικοῦ οἱ μὲν γυμνῆται οὐδὲν εἶχον ἀμυντικὸν ὄπλον, οἱ δὲ πελάτισταί ἐλα-

βον τὴν θρακικὴν καὶ εἰς τοὺς Ἀμαζόνας συνήθως ἀποδομένην πέλτην, μικρὰν (0,6μ) ἀσπί-

δα ἐκ δέρματος καλύπτοντας πλέγμα κλάδων ἰτίας, καὶ ἔχουσιν σχῆμα μηνιοειδές

Ἄσπληθῶν, Βοιωτικὴ πόλις πρὸς τῇ Ὀρχομενῇ, κατοικία τῶν Μινυῶν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 510.—Πλουσ. Θ, 38, 9).

Ἄσπος, ὠραία πόλις τῆς Μυσίας εἰς τὸν Ἀδραμύτιον κόλπον κατὰ τὴν Ἰδην, πιθανῶς κτίσμα Λιολέων, σιτοφόρος καὶ πλουσία εἰς λίθους καλουμένους σαρκοφάγους (Στράβ. ΙΕ, 735. ΙΓ, 610).

Ἀστακός, 1) Ἰδ. Μελάμπρος.—2)

Λιμῆν καὶ πόλις τῆς Ἀκαρναντίας (γ. Δραγμαέστη) (Θουκ. Β, 30, 33.—Στράβ. Ι, 459). —3) Ἐν Βιθυνίᾳ, Ν. τῆς Νικομηδείας, ἀποικία Μεγαρέων καὶ Ἀθηναίων. Εἶτα Ὀλυβία. Κατεστράφη ὑπὸ Λυσιστράτου (Στράβ. ΙΒ, 563.—Π. Μελ. Α, 19, 4).

Ἄστακος, κλάδος τοῦ Νεῖλου, δυτικῶς τῆς Μέρης.

Ἀστάρτη, συροφαινικία θεοῦ, ἐν Τύρῳ καθ' ἔχουσα, ταυτιζομένη δ' ἐνίοτε μετὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἄλλοτε δὲ Ἀθηνᾶς ἢ Σεληναίης λεγομένη.

Ἀστερία, θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Κόλου καὶ τῆς Φοίβης, ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς. Φεύγουσα τὸν Δία, μεταμορφώθη εἰς ἔρτυγα, καὶ βίβησα εἰς τὴν θάλασσαν, ἔγινε μίᾳ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἧς ἐκλήθη Ἀστερία, Ὀρτυγία, καὶ ἔπειτα Δῆλος (Ἡσίοδ. Θεογ. 109. Ἀπολλ. Α, 2, 2).

Ἀστερισμοί. Τοὺς ὄρατους ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ διήρσαν οἱ ἀρχαῖοι πρὸς εὐχερστέραν διάκρισιν κατὰ συστήματα εἰς διάφορα σχήματα ἀνθρώπων, ζώων, ἐργαλείων, ὧν τινὰ ὀνόματα, ὡς τῶν Πλειάδων, Υἱάδων, τοῦ θηρευτοῦ Ὀρίωνος μετὰ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ Σειρίου, τῆς Ἀρκτοῦ, τοῦ Βωώτου ἢ Ἀρκτοπόλυκος, ἀπαντῶνται καὶ παρ' Ὀμήρῳ. Μῖνον ἀστέρας μνημονεύει καὶ τοῦ Ἑσπέρου (Ἰδ. Φωσφόρος). Μεταγενεστέρως ἠριθμοῦντο 48 ἀστερισμοί, ἐξ ὧν 12 ζώδια ἐν τῇ ζωδιακῇ, 21 εἰς τὸ βόρειον καὶ 15 εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον. Ἐὰν τοῦ ζωδιακοῦ ἦσαν ὁ Κριός, ὁ Ταῦρος, ὁ Δίδυμος, ὁ Καρκίνος, ὁ Λέων, ἢ Παρθένος, ὁ Ζυγός, ὁ Σκορπιός, ὁ Τοξότης, ὁ Αἰγώνκερος, ὁ Ὑδροχόος, οἱ Ἰχθύς. Οἱ βάρειοι ἦσαν ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρὰ Ἀρκτος, ὁ Κηφεύς, ἢ Κασσιόπεια, ἢ Ἀνδρομέδα, ὁ Περσεύς, ὁ Πήγασος, τὸ Ἰππάριον, τὸ Τρίγωνον, ὁ Ἡνίοχος, ὁ Βωώτης, ὁ βάρειος Στέφανος, ὁ Ὀφιούχος, ὁ Ὄφις, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἀετὸς, τὸ Βέλος, ἢ Λύρα, ὁ Κύκνος, ὁ Δελφίς. Οἱ δὲ νότιοι Ὀρίων, τὸ Κητος, ὁ Ἐριδανός, ὁ

Λαγωδός, ὁ μέγας καὶ ὁ μικρὸς Κύων, ἢ Ἰδρα, ἢ Φιάλη, ὁ Κόραξ, ὁ Κένταυρος, ὁ Λύκος, ὁ Βωμὸς, ὁ νότιος Ἰχθύς, ἢ Ἀργώ, ὁ νότιος Στέφανος. Ὑπάρχουσιν ἅμως καὶ διαφανεῖς ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν, τὰ ὀνόματα καὶ τὸ σχῆμα αὐτῶν· οἱ δὲ ποιηταὶ ἠθέλησαν μυθολογικῶς νὰ εἰώσωσιν αὐτοῖς σημασίας. Ἰδοὺ τὰ περὶ αὐτῶν κατ' ἀλφάβητον Ἀετὸς ἱπτάμενος μετὰ βέλους πρὸς ἀνατολὰς, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν πέρασ τοῦ Γαλαξίου, (Cic. Aret. 372.—Plin XVIII, 27), ὁ αετὸς τοῦ Διὸς (Ov. Fast. IV, 196), ἢ ὁ εἰς δὴ ἢ Ἡρα μεταμόρφωσε τὸν Μέρουα, βασιλεῖα τῆς νήσου Κῶ.— Αἰγώνκερος, ἢ Πᾶν, τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τράγος, τὸ ὀπίσθιον ἰχθύς, καταγόμενος ἐξ Αἰγίπῳ, τοῦ συντραφέντος μετὰ τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς Ἰδης, καὶ συμπολεμήσαντος κατὰ τῶν Τιτᾶνων.— Ἀνδρομέδα, παρθένος ἐκτάδην κειμένη, μετ' ἀναπεπταμένων τῶν βραχιόνων, νοτιῶς τῆς Κασσιόπειας (Ἰδ. Ἀνδρομέδα). — Ἀρκτος α) ἡ μεγάλη, ἢ καὶ ἁμαξία λεγομένη, μεταμόρφωσις τῆς Καλλιόπης ἢ Μεγιστοῦς ἢ Θεμιστοῦς, κόρης τοῦ Κητεῖος, ἢ τῆς Ἑλένης, κόρης τοῦ Λυκάονος ἢ τοῦ Ὀλενοῦ, ἥδη τῷ Ὀμήρῳ γνωστὴ (Ἰλ. Σ, 187. Ὀδ. Ε, 275) β) ἡ μικρὰ, παρὰ τῇ μεγάλῃ, ὡς ἐκείνη ἐπίσης ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων συγκειμένη, ὧν ὁ ἀπώτατος, εἰς τὴν οὐρανὸν, ὁ πολικὸς ἀστήρ, ἐλέγετο Κυνόσουρα. Ἐλεγον δὲ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερε νόμφη, ἴσως τῆς Ἰδης, τροφῆς τοῦ Διὸς, ὑπ' αὐτοῦ ὡς Ἀρκτος εἰς τοὺς ἀστέρας μετατεθεῖσα, ἢ νόμφη Φοίνισσα, ἐρωμένη τοῦ Διὸς, ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἄρκτον μεταμορφωθεῖσα, καὶ ὑπ' ἐκείνου μετατεθεῖσα εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀμφότεραι δ' ἐκαλοῦντο καὶ Ἀμαξίαι, καὶ ἦσαν σπουδαίταται διὰ τοὺς ναυτιλλομένους, ὡς οὐδέποτε δύουσαι.— Βέλος, τὸ δι' οὐδ' Ἡρακλῆς ἐφόρνευσε τὸν γύπα τὸν σπαράττοντα τὸν Προμηθέα, ἢ δι' οὐδ' Ἀπόλλων κατετόξευσε τοὺς Κύκλωπας.— Βερενίκη, ἢ Πλόκαμος Βερενίκης

Εὐεργέτιδος, παρὰ τῷ Μέσσητι. Τὸ ὄνομα ἐδόθη ὑπὸ τοῦ μαθηματικοῦ Κόνωνος, εἰς τιμὴν τῆς ἀδελφῆς καὶ γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Κατ' ἄλλους, κόρη τῆς Ἀριάδνης. — Βοώτης καὶ Ἀρκτοῦρος, Ἀρκτοφύλαξ (φύλαξ τῆς μεγάλης Ἀρκτου) λεγόμενος (Ἡσ. Ἐργακ. Ἡμ. 566). Μεταγενεστέρως ἦν Ἀρκτοφύλαξ ὁ ὅλος ἄστερισμὸς, Ἀρκτοῦρος δὲ ὁ λαμπρότερος αὐτοῦ ἀστήρ. Παρὰ τῇ Μεγάλῃ Ἀρκτῷ ἀνὴρ κρατῶν διὰ τῆς μιᾶς κύνας θηρευτᾶς (Ἀστερίωνα καὶ Χαράν), ἐν τῇ ἑτέρᾳ ῥόπαλον. Ἔστι δ' ὁ μεταμορφωθείς Ἀρκάς, υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς, ἢ ὁ Λυκάων, ἢ ὁ Ἰκάριος, πατήρ τοῦ Ὀριγένους (Οἰδί). — Δελφίν, παρὰ τῷ Γαλαξίᾳ, ὁ τοῦ Ποσειδῶνος, εὐρόντος τὴν Ἀμφιτρίτην, ἢ εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Διονύσου μεταμορφωθέντων Τυρρηνῶν, ἢ ὁ τοῦ Ἀρίωνος (Οἰδί). — Δίδυμοι, ἐν τῷ Ζωδιακῷ, δύο ἀλλήλους ἐναγκαλιζόμενοι νεανία, οἱ Δίδασκουροι, ἢ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ἀπόλλων, ἢ ὁ Τριπτόλεμος καὶ ὁ Ἰασίων. — Δράκων. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Ἡρακλέους. Ἦν ὁ φυλάττων τὰ μῆλα τῶν Ἐσπερίδων, ἐν ἐρόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ἢ Ἡρα δὲ κατέταξεν εἰς τὸν οὐρανόν· ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ Κάδμου φονευθεὶς, ἢ ὁ Πύθων. — Ζυγὸς ἢ Χηλᾶς, ἐν τῷ ζῳδιακῷ, ὁ τῆς Δίκης, ἢ ὁ τοῦ Μόσχου, ὅστις ἐφέρε ζυγὸν καὶ σταθμᾶ. — Ἡνίοχος, ἀνὴρ γονυκλινῆς, ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ χαλινόν, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου αἶγα, καὶ παρὰ τῇ ἀριστερᾷ δύο ἐρίφια, κατὰ μέρος ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, μεταξύ Πλειάδων καὶ μεγάλης Ἀρκτου. Ὁ Ἐριχθόνιος (ἴδ. Ἐρεχθεύς), ἢ ὁ Ὀραίλοχος, ὁ Μυρτίλλος, ὁ Βελλεροφόντης, ὁ Τροχίλος, ἢ ὁ Κίλλας, ἡνίοχος τοῦ Πέλοπος. Ἡ Ἀξὴν ἢ Ἀμάθεια, ἢ ἡ ὀμώνυμος νύμφη, ἣτις καὶ Ὡλενία ἐκαλεῖτο, εἶτε ἐκ τοῦ πατρὸς τῆς Ὡλένου, εἶτε ἐκ τῆς πατρίδος τῆς τοῦ Ἀχαϊκοῦ Ὡλενοῦ, εἶτε διότι ἐφέρετο ἐπὶ τῆς Ὡλένης. Ἦν δ' ἄστερισμὸς ὄμβριος, διότι ἢ δύοσις αὐτοῦ κατὰ τὸ λυκαυγὲς τῆς

αὐγῆς συνέπιπτεν ἐπὶ τῆς τριουμιάδους ἐποχῆς τοῦ ἔτους. — Ἡρακλῆς, ἀνὴρ ἐν γόνασιν, ἔχων τεταμέναις τὰς χεῖρας, καὶ ἐν τῇ μὲν ῥόπαλον, ἐν τῇ δὲ λεοντῆν μεταξύ Στεφάνου, Ὀφείως, Ὀφιοῦχου, Λύρας καὶ Δράκοντος. Κατ' ἄλλους ὁ Κητεὺς, υἱὸς Λυκάονος, ἢ ὁ Θησεύς, Θάμυρις, Ὀρφεὺς, Ἰξίω, ἢ Προμηθεὺς. — Ἰχθύες, δύο συνδεδεμένοι, ἐκ τῶν ζῳδίων προκύφοντες, εἰς τὸν Εὐφράτην. Ὁ νότιος ἰχθύς, ὑπὸ τὴν Ὑδροχόον καὶ Αἰγύκερον, ἐτάχθη μετὰ τῶν ἀστέρων καὶ διότι ἔσωσε τῶν κυμάτων τὴν Ἰσιν ἢ τὴν Δερκατῶν. — Ἰππος (ἢ Πήγασος), βορείως τοῦ Ὑδροχόου καὶ τῶν Ἰχθύων Ἰππου προτομή. Ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς Μελανίπη ἢ τοῦ Χείρωνος. — Καρκίνος, ζῳδίον, ὁ προσβαλὼν τὸν Ἡρακλέα ὅτε ἐφένευσεν τὴν Λερναίαν Ὑδραν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἡρας ἐτάχθη εἰς τοὺς ἀστέρας. Εἰς τὸ ζῳδίον ταῦτο περιλαμβάνονται καὶ οἱ Ὀνοὶ καὶ Φάτιν. — Κασσιόπεια, γυνὴ καθημένη ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, μεταξύ Κηφείως καὶ Ἀνδρομέδας. — Κένταυρος, νοτ. ὁ Χείρων ἢ ὁ Φόλος. — Κητεὺς, νοτίως ὑπὸ τὸν Κρίον, θαλάσσιον τέρας, ἔχων πόδας ἐμπρὸς καὶ οὐρὰν ἰχθύος, τὸ πεμφθὲν κατὰ τῆς Ἀνδρομέδης. — Κριός, ὁ τοῦ Φριξοῦ. Ζῳδίον. — Κύκνος ἢ Ὀρνις, πετῶν ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, ὁ Ζεὺς μεταμορφωθείς ὅτε προσῆλθεν εἰς τὴν Λήδαν ἢ τὴν Νέμεισιν· ἢ ὁ Ὀρφεὺς, μετὰ θάνατον εἰς κύκνον μεταμορφωθείς. — Κύλαρος, Ἰππου προτομή, μεταξύ Ἰππου καὶ Δελφίνος. — Κύων, Σείριος, Ἀστροκύων (Ὁμ. Ἰλ. X, 29), κύων ἀκλάζων, Ἀνατ. ὑπὸ τὸν Ὀρίωνα. Ὁ φύλαξ τῆς Εὐρώπης, δεθείς ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἢ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Πρόκριν, καὶ ὑπὸ ταύτης τῷ Κεφάλῳ, ὑπὸ τοῦ Διὸς δ' εἰς τοὺς ἀστέρας ταχθεὶς· ἢ ὁ κύων τοῦ Ὀρίωνος, ἢ ἡ Μαῖρα, κύων τοῦ Ἰκαρίου. Ὁ Χείρων, ὁ λαμπρότατος τῶν ἀστέρων, φέρει, ὅτε τὴν

αὐγὴν ἀνατέλλῃ, τὰς θερμότητας ἡμέρας, τὰ κυνικὰ καύματα. Πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιπλαθῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν ὑπῆρχον πολλαχῶς τῆς Ἑλλάδος ἱλαστήριοι τελεταὶ (ἴδ. Λίνος, Ἀκταίων). — Λέων, ἐν τῷ Ζωδιακῷ ὁ τῆς Νεμέας, εἰς τοὺς ἀστέρας ταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς. — Ὀφιοῦχος ἀνὴρ ὄμβριος, τὸν ἕνα πόδα ἔχων μεταξύ Τοξότου καὶ Σκορπίου, διὰ τοῦ ἑτέρου τοῦτον πατῶν καὶ κρατῶν ὄφιν κείμενον μεταξύ τῶν ποδῶν του, Ν. τοῦ Ἡρακλέους, Α. τοῦ Ζυγοῦ, Δ. τοῦ Ἀετοῦ, Β. τοῦ Σκορπίου. Ἐκλαμβάνεται ὡς ὁ Ἀσκληπιὸς, κεραυνωθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ μετατεθείς εἰς τοὺς ἀστέρας ἢ ὡς Κερνάβων, ὁ βασιλεὺς τῶν Γετῶν, τιμωρηθεὶς ὑπὸ τῆς Δήμητρος διότι ἐχθρικῶς προσῆλθη πρὸς τὸν Τριπτόλεμον, ἢ ὡς ὁ Ἡρακλῆς, φονεύσας ἐπικίνδυνον ὄφιν παρὰ τῷ ποταμῷ τῆς Βιθυνίας Σαγγαρίῳ, ἢ ὡς Τρίβπας, ὁ Θεσσαλὸς βασιλεὺς, ὁ καταστρέψας ναὸν τῆς Δήμητρος, ἢ ὡς ὁ Φόρβας, τὴν Ῥόδον ἀπὸ ὄφως ἀκαλλάξας, κτλ. Διὸ καὶ προσπεκαλεῖτο Ἀσκληπιὸς, Κερνάβων, Ἡρακλῆς, Τριβπας, Φόρβας, Κάδμος, Ἰάσων, Λαοκόων, κτλ. — Παρθένος, πτερωτῆ. Ζῳδίον. Ἡ Δίκη, ἢ Ἀστραία, ἢ Δημήτηρ σταχυοφόρος, ἢ Ἰασις, Τύχη, κτλ. — Περσεὺς κεφαλὴν Μεδούσης ἔχων εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ ἄρκην (δρέπανον) εἰς τὴν ἄλλην. Ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, μεταξύ Ἀνδρομέδης καὶ Ἡνίοχου. — Προκύων, τρέχων κύων, Ν. παρὰ τοῖς Διδύμοις. Τὰ τοῦ κυνὸς ἀπεδόθησαν καὶ αὐτῷ. — Σκορπίος, ζῳδίον· ὁ ἐν Χίῳ τὸν Ὀρίωνα φονεύσας. — Στέφανος, ὁ βόρειος, Α. τοῦ Βοώτου. Ὁ τῆς Ἀριάδνης, εἰς τοὺς ἀστέρας μετατεθείς ὑπὸ τοῦ Διονύσου. Ὁ νότιος, πρὸς τῷ ποδὶ τοῦ Τοξότου, στέφανος αὐτοῦ, ἢ τροχὸς τοῦ Ἰξίωτος. — Ταῦρας, ζῳδίον ταύρου προτομή, τοῦ τῆς Εὐρώπης, ἢ τῆς Ἰσθῆ, ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος τῷ Μίνω δωρηθείς. Ἐπὶ τοῦ νώτου ἔχει τὰς Πλειάδας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς Ὑάδας. — Τοξότης,

ζῳδίον· Κένταυρος (ὁ Χείρων ἢ Κρότος) τείνων τὸ τόξον. — Ὑδρα, μέγας ὄφις, οὗ ἡ κεφαλὴ Ἀν. ἐνθα ὁ Προκύων, ὑπὲρ τὸν Ἰσημερινόν. — Ὑδροχόος, ζῳδίον· μεταξύ Αἰγύκερου καὶ Ἰχθύων, ἀνὴρ γονυπετῆς κενῶν ὑδροχόη, ὁ Γανυμήδης, ἢ ὁ Δευκαλίων ἐπὶ τοῦ κατακλισμοῦ, ἢ ὁ Κέκροψ, ἐφ' οὗ εἰς τὰς θυσίας οὐχὶ οἶνον ἀλλ' ὕδωρ μετεχειρίζοντο. Ἴσως ὁμῶς ἐμφαίνων τοὺς βοροχεροὺς μῆνας. — Ὠρίων, ἀνὴρ ῥωμαλέος, περιεζωσμένος, ξίφος ἔχων, ῥόπαλον καὶ λεοντῆν· πρὸς τοῖς Διδύμοις. — Ὁ Γαλαξίας κύκλος, καὶ Γάλα, πολιτὸν γάλα λεγόμενος, ὁ τὸν Ἰσημερινόν, τὴν Ἐκλειπτικὴν καὶ πολλοὺς ἀστερισμοὺς διατέμνων, προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐκχυθέντος γάλακτος τῆς Ἡρας, ὅτε ἀπέκρουσε τὸν Ἡρακλῆν, ἐν ὁ Ἐριμῆς τῇ ἐφερε βρέφος. ἵνα τὴν θηλάσῃ. Ὁ Θεόφραστος ἐξελάμβανεν αὐτὸν ὡς ἀρμογὴν τῶν δύο ἡμίσεων τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Ποσειδῶνος ὡς ἐκρογὴν τῆς οὐρανίας θερμότητος· ὁ δὲ Δημόκριτος διείδεν ἐν αὐτῷ πληθὺν συνσωρευμένων ἀστέρων· ὁ δὲ Διόδωρος λέγει αὐτὸν πῦρ στερεὸν καὶ πυκνόν.

Ἄστερίων, ἴδ. Εὐρώπη καὶ Μίνως.

Ἄστερόπη, ἴδ. Αἴσακος.

Ἀστράδακος, ἀρχαῖος ἦρως ἐν Σπάρτῃ, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀγιδῶν (Ἡρόδ. ΣΤ, 69).

Ἀστράγαλοι, 1) εἴτε φυσικοὶ εἴτε μετάλλιοι, ἐξ ἐλέφαντος, ὕλου, κτλ. ἔχρη-

σιμευον εἰς παίγιον (Παυσ. Α, 30) καὶ τὸ κέρδος ἐξηγιᾶτο ἐν τῆς θέσεως ἢ ἐλάμβανον ὅτε, ἀναρριπτόμενοι ἐπιπτον ἢ κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀστραγαλίζοντος, ἰδίως εἰς τὸ ὀκισθένειον, ἢ, ἂν εἶχον ἀριθμοὺς ἐπιγεγραμμένους, ὅτε καὶ ἐρρίπτοντο ἢ διὰ τῆς

χειρὸς, ἢ διὰ χωνίου καλουμένου πύργος ἢ κηθίς, τὸ πάλγιον συνίστατο εἰς τῶν ἀριθμῶν τὸν συνδυασμὸν. Οὗτοι, κατ' ἀρχαίας περιγραφὰς ἦσαν 4, εἰς τὰς 4 ἐπιφανείας τοῦ ἀστράγαλου ἐπιγεγραμμένοι, ἦτοι 1) εἰς, μονάς, 2) τριάς, 3) τετράς, 4) ἐξάς, ἐξίτης, ἢ κῶπος. Ὁ ρίψας (εἰς τὴν ἄνω ἐπιφανείαν) τέσσαρες μονάδας ἐνικάτο· ὁ δ' ἀνώτατος βόλος, ὁ λεγόμενος τῆς Ἀφροδίτης, ἦν ὁ τοῦ ρίψαντος τέσσαρας διαφόρους ἀριθμούς. Ἄλλος τρόπος τοῦ συνδυάζειν ἦν τὸ νὰ προστίθενται οἱ ἀριθμοὶ καὶ νὰ νικᾷ ὁ μείζων. Ἐκαλεῖτο δ' οὗτος πλειστοβολίον (Πολυδ. Ζ, 206. Θ. 95. 110. 117). — 2) Ἀ-

Λέσβιος, κόσμημα ἀρχιτεκτονικῶν τῶν κιονοκράνων ἀνήκον εἰς τὸν Ἰωνικὸν ρυθμὸν.

Ἀστρονομία, ἐλέγγοτο κατ' ἀρχὰς ἀστρολογία, ἥτις λέξις ἔμεινεν ἔπειτα δηλοῦσα τὴν διὰ τῶν ἀστέρων μαντικὴν. Αἱ πρῶται ἀστρονομικαὶ παρατηρήσεις ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Χαλδαίων καὶ ἄλλων Ἀσιασίων, ἐνεκα τῆς αἰθριότητος τοῦ οὐρανοῦ τῶν ταύτας δὲ διεδέχθησαν καὶ ἐξηκολούθησαν οἱ Αἰγύπτιοι, οἵτινες πρῶται διήρσαν τὸ ἔτος εἰς 365 ἡμέρας καὶ 6 ὥρας. Ἐκ δὲ τῶν Ἑλλήνων πρῶτος ὁ φιλόσοφος Θαλῆς ἐνέκυψεν (600 π. X.) εἰς τὴν ἀστρονομίαν, καὶ ἐπρέσθευε, κατὰ Πλούταρχον, ὅτι ἡ γῆ ἐστὶ τὸ κέντρον τοῦ παντός, ἢ σελήνη ὅτι φωτίζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀπέδωκε τὴν ἡλιακὴν ἐκλειψιν εἰς τὴν πρὸ τοῦ ἡλίου δίδον τῆς σελήνης. Πρῶτος δὲ καὶ προανήγγειλε τὸν καιρὸν ἐκλείψεως (Ἡρδ. Α, 74.—Pl. II, 9, 12). Καὶ τὴν στρογγυλότητά δὲ τῆς γῆς ὅτι εὖρε διασχυρίζεται ὁ Πλούταρχος, ἀλλ' ἄλλοι ἀρνοῦνται. Ὁ Δημόκριτος (430) ἀνεγνώριζε τὸν Γαλαξίαν ὡς ἄθροισμα ἀπεράντου ἀριθμοῦ ἀστέρων· οἱ δὲ Πύθαγόρειοι ἢ

ξευρον τὴν κίνησιν τοῦ ἄξονος τῆς γῆς, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀρίσταρχος ἐξήγαγε τὸ συμπέρασμα τῆς περὶ τὸν ἥλιον ἐτήσιας στροφῆς αὐτῆς. Ἄλλ' οὐδ' ἡ ὑψηλὴ μαθηματικὴ οὐδ' ἡ μηχανικὴ ἦσαν ἐτι τοσοῦτο προωδευμένα, ὥστε νὰ διευκολύνωσι τὴν μελέτην τῶν οὐρανίων σωμάτων. Οὐχ ἦττον ὁ Εὐδόξος, οὐ ὅμως τὰ συγγράμματα ἀπωλέσθησαν, ἐνεκυψεν εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς κινήσεως τῶν πλανητῶν (Senec. Quest. nat. VII, A). Ἄλλ' ὁ Ἀριστοτέλης, ἐξ ἀπλῆς θεωρίας, διασχυρίζεται ὅτι ἡ γῆ, ὁ οὐρανὸς καὶ οἱ ἀστέρες εἶχον σχῆμα κυλινδρικόν, καὶ ἡ γῆ ἵσταται ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ παντός ἀκίνητος. Αἱ ἀποδείξεις δ' ὅς διδοί εἰσὶν ὄχινοῦσται, ἀλλὰ στερούμεναι τῆς βάσεως βεβαίων παρατηρήσεων. Ὁ δὲ σύγχρονος αὐτοῦ Πυθαγόρας ἐκ Μασσιλίας ἔφερεν ἐκ περιηγήσεών του εἰς βορείας χώρας τὴν εἰδησιν ὅτι εἰς αὐτὰς ἐπὶ ἐξ μῆνας δὲν δέει ὁ ἥλιος (Pl. II, 75, 77), ἀλλὰ δὲν ἐπιστεύθη, καὶ ὁ Στράβων πολλάκις τὸν ἀνκρίει. Καὶ ὁ Σάμιος δ' Ἀρίσταρχος (270) ὄχινοῦσται ἐπελήθη τῶν ζητήματος τῆς ἀποστάσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, καὶ ὁ Ἐρατοσθένης (ἴδ.) ἐπρόσπαθον νὰ προσδιορίσῃ τὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἀπὸ τῆς γῆς. Ὁ ἰδίως δὲ θεμελιωτῆς τῆς ἀστρονομίας ὡς ἐπιστήμης ἦν ὁ Ἰππάρχος (140 π. X.), διασχυρισθεὶς, ὡς ὁ Εὐδόξος πρὸ αὐτοῦ, ὅτι ὡς βάσις αὐτῆς πρέπει νὰ θεωρῆται ἡ ἀκρίβεια τῶν παρατηρήσεων. Ἐσυμπέρανε δ' ὅτι ὁ ἥλιος κινεῖται κύκλῳ περὶ τὴν γῆν, ἀλλὰ μετὰ διαφόρου ταχύτητος· τὸ δὲ μῆκος τοῦ ἔτους ὑπελόγησεν εἰς 365 ἡμέρας, 5 ὥρας, 55 λεπτά καὶ 12 δευτερόλεπτα· προσδιόρισεν δὲ, κατὰ Πλίνιον, τὴν πορείαν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἐπὶ 600 μέλλοντα ἔτη, καὶ ὑπελόγησε τὰς φάσεις τῆς σελήνης, τὸ μῆκος τῶν ἡμερῶν, καὶ τὴν κατὰ γεωγραφικὸν μῆκος καὶ πλάτος ὄσειν διαφόρων χωρῶν. Ὁ δὲ νεώτατος τῆς ἀρχαιότητος ἀστρονόμος ἐστὶν ὁ Πτολεμαῖος (130 μ. X.), ἐκ τῶν τοῦ Ἰπάρχου

καὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ παρατηρήσεων πλήρες σύστημα καταρτίσας, κατ' ὃ ἡ γῆ ἐστὶ σφαιροειδής, ἀκίνητος μένουσα ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ περὶ αὐτὴν ἐπίσης σφαιροειδοῦς σύμπαντος, ὁ δ' ἥλιος, ἢ σελήνη, οἱ ἀστέρες, πλανῆται καὶ ἀπλανεῖς, κινουῦνται, καὶ εἰς διαφόρους ἀποστάσεις στρέφονται περὶ αὐτήν. Αὕτη δ' ἡ θεωρία ἐπεκράτει κατὰ πάντα τὸν μεσαιῶνα. Ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ, οὐδενὸς ἀστρονόμου ἀναδειχθέντος, ὁ Καίσαρ, ἵνα διορθώσῃ τὸ ἡμερολόγιον, μετεκαλέσατο ἐξ Ἀλεξανδρείας τὸν Σωσιγένην. Ἐπεκράτει δ' ἀφ' ἐτέρου μάλιστα ἡ ἀστρολογία ἐν Ῥώμῃ, ὑπὸ παντοίων ἀγυρῶν, ἐγγυρῶν καὶ ξένων, οἷον Χαλδαίων κτλ. ἀσκουμένη, οἵτινες καὶ μαθηματικοὶ ἐλέγοντο, καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ εἰς τοὺς οἴκους περιεφέροντο.

Ἀστυάναξ, ἴδ. Ἐκτωρ.

Ἀστυδάμας, 1) Μορσίμου, Ἀθηναῖος, ἀνεψὸς ἐπ' ἀδελφῆ τοῦ Αἰσχύλου, ἔγραψε κατὰ Σουίδαν 240 τραγωδίας, καὶ ἐνίκησε δεκαπεντάκις, τὸ πρῶτον τῷ 472 π. X., γράψας κατὰ πρῶτον τῷ 498. Τίτλοι μόνον τινῶν τῶν ἔργων του σώζονται· ἦν δὲ τοσοῦτον περιφιλαντος, ὥστε παροϊματικῶς ἐλέγγοτο «σαυτὸν ἐπαινεῖς ὡς περ' Ἀστυδάμας.» — 2) Ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἐπίσης ὡς τραγικὸς ποιητῆς μνημονεύομενος.

Ἀστυνομία. Ὑπέριστα ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἐξεπλήρου ἐν Ἀθήναις καὶ ὁ Ἀρειὸς Πάγος (ἴδ.). — Πλὴν δ' αὐτοῦ ὑπῆρχον καὶ δέκα Ἀστυνόμοι, πέντε διὰ τὴν πόλιν καὶ πέντε διὰ τὸν Πειραιᾶ, ἔχοντας τὴν ἐπιμέλειαν τῆς τάξεως, τῆς καθαριότητος τῶν ὁδῶν, τῆς ἐπ' αὐτῶν κοσμιότητος (Ἀρκρ.—Σουίδ.)—Σπουδαία δ' ἀρχὴ ἦσαν οἱ Ἐπιστάται τῶν ὑδάτων, διὰ τὴν σπάνιν αὐτῶν ἐν Ἀθήναις, καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐδέχθη ποτὲ εἰς αὐτὴν διορισθεὶς (Πλούτ. Θερ. ΛΑ. Σβλ. ΚΓ').—Τῆς ἀγορῆς τὴν ἀστυνομίαν εἶχον οἱ δέκα Ἀγορανόμοι (ἴδ.) οἱς προσθετοὶ καὶ οἱ τὴν ἀκρίβειαν τῶν μέτρων ἐπιτηροῦντες μετρονόμοι, ὧν ἄλλοι ἄλ-

λον λέγουσι τὸν ἀριθμὸν, διηρημένοι ἐπίσης εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ (5 + 10 ἢ 9 + 15, ἢ 5 + 5), καὶ οἱ τοῦ αἴτου προμετρηταί· οἱ δὲ σιτοφύλακες ἦσαν τρεῖς τὸ πρῶτον, εἶτα δὲ 15, ὧν 10 ἐν τῷ ἄστει καὶ 5 ἐν Πειραιεῖ, τὴν διὰ τὰς Ἀθήνας σπουδαιοτάτην εἰσαγωγὴν τοῦ αἴτου ἐκ τῆς ξένης ἐπιτηροῦντες. — Οἱ δ' ἐπιμεληταὶ τοῦ ἐμπορίου, 10 τὸν ἀριθμὸν, ἐπέβλεπον πάντα τὰ διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου εἰσαγόμενα, καὶ τὰς εἰς αὐτὰ ἀφορίας διατάξεις, οἷον τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ πέμπειν εἰς τὸ ἄστυ τὰ 2/3 τοῦ εἰσαγομένου σίτου (Ἀριστ. παρ' Ἀρποκρ.). Καὶ πάντες εἶχον τὴν ἡγεμονίαν τῶν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν ὑπαγομένων δικῶν.

Ἀστυόχη, ἴδ. Ἀσκάλαφος.

Ἀστυπάλαια, 1) μία τῶν Σποράδων, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, κτίσματος Μεγαρέων. Σιτοφόρος δὲν ἦτο, ἀλλὰ μόνον εἶχε κτηνοτροφίαν καὶ ἀλιεῖαν (Στρβ. I, 488). — 2) Πόλις εἰς τὴν νῆσον Κῶ.—3) Ἀκρωτήριο τῆς Ἀττικῆς ΒΔ τοῦ Σουνίου, ἀντικρὺ τοῦ νησιδίου Ἐλαιούσσης (Στρβ. Θ, 398).

Ἀστυρα, π. ἐν Μυσίᾳ, παρὰ τῇ Σαπρῆ λίμνῃ ΒΔ τοῦ Ἀδραμυτιῖου (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ, 1, 41). Παρέκειτο ἄστος τῆς Ἀστυρηνῆς Ἀρτέμιδος (Στρβ. ΙΓ, 613).

Ἀσυλία, δωρεὰ ἐνίοτε εἰς ξένους χορηγουμένη ὑπὸ πόλεων, ἵνα καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ κτήσεις αὐτῶν μένωσιν ἐν τοῖς ὄροις ἢ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν αὐτῶν ἀδλαβεῖς ἐν πᾶσι, κυρίως βεβαίως ἐν καιροῖς πολέμου.

Ἀσυλον. Κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν ἀρχῶν, ἢ καὶ κατὰ τῆς αὐστηρότητος δικαστικῆς ἐκτελέσεως οἱ ἀρχαῖοι κατέφευγον εἰς τοὺς βωμοὺς καὶ τὰ λοιπὰ ἱερά τῶν θεῶν, ἅτινα ἐθεωροῦντο ἄσυλα, διότι ἐσάκηθη ἀσέβεια ἐνομιζέτο νὰ βλάψῃ τις, ἢ ν' ἀποσύρῃ ἐκείθεν, τὸν πρόσφυγα. Πρὸς ἀποφυγὴν καταχρήσεως ὁμοῦ, μετὰ ταῦτα, εἰς διαφόρους τῆς Ἑλλάδος χώρας ἱερά τινα ἀνεγνωρίσθησαν γενικῶς ὡς ἀπαραβίαστα ἄσυλα, οἷον ἐπὶ

διάφορα ἐν Ἀθήναις, καὶ τὸ Ἔθνησιον ἰδίως διὰ δούλους φεύγοντας τοὺς κυρίους των καὶ ζητούντας νὰ μεταπωληθῶσι, τὸ ἐν Γαινάρῳ Ποσειδώνιον, ὁ ναὸς τῆς Χαλκιοῦ ἐν Σπάρτῃ, κτλ. (Παυσ. Δ.). Ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς περιώρισε καὶ σχεδὸν κατήργησεν ὁ Τιθέριος εἰς τὰς διαφόρους ἑλληνικὰς πόλεις τὸ δικαίωμα τοῦτο (Tac. Ann. III, 60—63. IV, 14. — Suet. Tib. XXXVII) ἀλλ' ἐπεκράτησεν, ἀντὶ τῶν ναῶν τῶν θεῶν, τ' ἀγάλματα τῶν αὐτοκρατόρων νὰ θεωρῶνται ὡς ἄσυλα (Δ. Κάσσ. MZ, 19. NA, 15. — Suet. Oct. XVII), μέχρις οὗ ὁ Ἀντωνίνος κατήργησε τὴν κατάχρησιν ταύτην.

Ἀσύμβολος, ὁ εἰς δημοσίας ἐστιάζσεις μὴ πληρόνων συμβολῆν, ἔρανον, ὁ ἀσυμβόλως δειπνῶν.

Ἀτάθυρος, ὄρος εἰς τὰ νότια τῆς Ρόδου, μετὰ ναοῦ Διὸς Ἀταθύριου (Πίνδ. Ὀλ. Z, 160. — Διδδ. E, 59). Καὶ ἐν Σικελίᾳ, πρὸς τῷ Ἀκράγαντι, ὑπῆρχε τοιοῦτος ναὸς καὶ τὸ ὄρος Θαῶρ ἐνίστε οὕτω καλεῖται.

Ἀταλάντη, θυγάτηρ Ἰάσου, (Ἰασίου ἢ Ἰασίως) καὶ Κλυμένης, ἐκ Σχινοῦντος τῆς Ἀρκαδίας. Ἐπιτεθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς, ἐτράφη ὑπὸ ἄρκτου καὶ ἐσώθη ὑπὸ κυνηγῶν. Ταχύπους καὶ ἀτρόμητος, μετέσχέ τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου σὺς, καὶ ἔλαθε τὸ δῆρμα αὐτοῦ, διότι πρώτη τὸν ἐπλήγωσε. Καὶ τοὺς Ἀργοναύτας ἐλέγετο συνοδεύσασα. Ὅτε ὁ πατήρ τῆς ἠθέλησε νὰ τὴν νυμφεύσῃ, ὑπεσχέθη νὰ λάθῃ σὺζυγον τὸν βασιεὺς τῆς ἐνίκα εἰς τὸν δρόμον, τοὺς δὲ νικωμένους θὰ ἐφόνευσεν ἀφ' οὗ δὲ πολλοὶ νέοι ἐφονεύθησαν, ὁ Μειλιανὸν, λωβῶν παρὰ τῆς Ἀφροδίτης τρεῖς χρυσὰ μῆλα, τὰ ἔρριψε ἐκ διαλειμμάτων ἐν ᾧ ἔτρεχον, καὶ ἡ Ἀταλάντη, θεληθεῖσα ὑπ' αὐτῶν, καὶ χρονοτριβήσασα ἵνα τὰ λάθῃ, ἐνικήθη καὶ τὸν ἐνομφεύθη. Εἶτα δὲ μετεμορφώθησεν ἀμφότεροι εἰς λέοντας. Οἱ δὲ Βοιωτοὶ τὴν ἔλεγον κόρην Σχιονέως, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος τὸν μνηστῆρά τῆς ἐνομάζουσιν

Ἴπομένην, καὶ τὸ διαγώνισμα ἔλεγον γινόμενον εἰς Ὀγγηστόν (Ὀν. Μετ. X, 560).

Ἀταλάντη, 1) νησίδιον ἐν τῷ Ὀκεανῷ κολπῷ (Θουκ. B, 32. Γ, 89. E, 18). — 2) Νησίδιον μετὰ τῷ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος. — 3) Πόλις ἐν Μακεδονίᾳ παρὰ τῷ Ἀξιῷ (Θουκ. B, 100).

Ἀτάργατες, θεὰ τῶν Σύρων (Δερκέτω), συγχεομένη μετὰ τῆς Ἀστάρτης.

Ἀταρνεύς, εὐφορος χώρα ἐν Μυσίᾳ, ἀντικρὺ τῆς Λέσβου, ἣ παρέκειντο τὰ χρυσωρυχεῖα τῶν Λυδῶν βασιλέων. Ὁ Κύρος παρεχώρησεν αὐτὴν τοῖς Χίσις. Ἡ δ' ἐν αὐτῇ ὀμώνυμος πόλις ταχέως ἐξηφανίσθη (Ἡρόδ. ΣΤ, 28. Z, 42. Η, 106. — Ξενφ. Ἀν. Z, 8, 8. — Στράβ. ΙΑ, 680).

Ἀτέλεια, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ εἰσφορῶν τελεῶν ἢ λειτουργιῶν, ὡς εἶχον αὐτὴν ἐν Ἀθήναις οἱ ἀνήλικοι, καὶ ὡς τὴν τῆς στρατείας (τῆς ὑποχρέωσως τοῦ κατατάττεσθαι εἰς τὸν στρατὸν) εἶχον οἱ βουλευταί. Ὡς δωρεὰν ἐλάμβανον ταύτην, ἐξαιρουμένης μόνως τῆς πᾶσιν ὑποχρεωτικῆς τριηραρχίας, καὶ πολιτικαὶ εἰς ἀμοιβὴν ὑπηρεσιῶν των, καὶ «ἀτέλεια πάντων» ἐλάμβανε ξένος ἰδίως ὑπὸ τῆς πόλεως τιμώμενος (Διμοθ. π. Λεπτ. 466, 474). Ἐδίδοτο δὲ καὶ εἰς βασιλεῖς, ὡς ὑπὸ τῶν Δελφῶν ἐδόθη τῷ Κροίσῳ (Ἡρόδ. Θ, 73).

Ἄτη, συμβολικῶς ἡ ἐξ ἀπάτης προερχομένη βλάβη, καθ' ἣ πανίσχυρος, τοῦ Διὸς λεγομένη θυγάτηρ, καὶ ἐπιβαλλομένη πολλὰς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πατέρα τῆς. Μόνοι αἱ λιταί, αἱ προσευχαί, ἐν προσωποποιήσει καὶ αὐταί, κατάρθουν νὰ τὴν ὀποτρέψωσι (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 91. — Σοφ. Ἀντιγ. 614. 625). Καθ' Ἡσιόδου (Θεογ.) κόρη τῆς Ἐριδος.

Ἀτῆνη, καὶ **Ἀτῆνία**, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς.

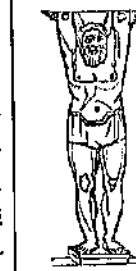
Ἀτθιογράφοι, συγγραφεῖς τῆς δ' καὶ γ' ἑκατονταετ. π. X. (Κλειτόδημος, Ἀνδροτίων, Φανόδημος, Δήμων, Φιλόχωρος, Ἰστρος, κτλ.), ἐκ μνημείων καὶ ἐπιγραφῶν ἀρυσθέντες καὶ γράψαντες περὶ ἱστορίας καὶ

πολιτικοῦ ὄργανισμοῦ τῶν Ἀθηναίων. Ἀποσπάσματα αὐτῶν σώζονται.

Ἀτιμία, ἦν παρ' Ἀθηναίους ἡ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἢ ἔνεκα μὴ ἐκπληρώσεως δημοσίων ὑποχρεώσεων, ἢ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας κατὰ προσταξίεις (Ἄνδοκ. Μυστ. 73—76) στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων (τιμῶν), πάντων ἢ τινῶν, ἐν ᾧ ἐπιτίμιος ἦν ὁ αὐτὰ κεκτημένος, οὕτω π. χ. ὁ διὰ δημοσίας γραφῆς τινὰ καταγγέλλων, καὶ μὴ τυγῶν τοῦ κέμπτου τῶν ψήφων τῶν δικαστῶν, περιέπιπτεν εἰς τὴν ἀτιμίαν τοῦ νὰ μὴ δύναται ἄλλοτε νὰ παρουσιάσῃ ὁμοίαν γραφήν ἐν ᾧ ὁ ὑποπεσὼν εἰς ἀτιμίαν τοῦ σώματος, ἢτοι γενικὴν ἀτιμίαν, ἀπεκλείετο καὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ πάντων τῶν δημοσίων χωρίων, ὁμοίως δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, οὐδὲ νὰ καταμηνύσῃ ἐδικαιοῦτο, οὐδ' εἰς τὰ δικαστήρια νὰ παραστή, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς πολιτικὸς νεκρός. Ἄν δ' ἀντεποιεῖτο δικαίωματα ἐπιτίμου, ὑπέπιπτεν εἰς βαρυτάτας ποινὰς, ἐνίοτε καὶ εἰς τὴν τοῦ θανάτου (Ἰδ. Ἐνδειξις). Πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν ἀτιμιῶν εἰς ἐπιτίμους, ἀπαιτεῖτο ἡ ψηφοφορία ἐξ ἡλιθίων πολιτῶν, καὶ ἡ περιστάσις ἦν σπανιωτάτη, πλην ὅταν ἡ πόλις περιήρχετο εἰς θανάτους περιστάσεις. Εἰς γενικὴν ἀτιμίωσιν, τοῦ σώματος καὶ τῶν χρημάτων, ὑπέπιπτον ἐν ἄλλοις οἱ ὀφειλέται τοῦ δημοσίου, ἀλλ' ἔπαυσεν αὐτὴ ἄμα ἢ ὀφειλὴ ἀπέτινεντο ἂν δ' ὀφειλέτης ἀπέθνησκε χωρὶς νὰ πληρώσῃ, μετέβαινε καὶ εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ μέχρις ἐγγόνων. Ἐν Σπάρτῃ ἀτιμία ἐπεβάλλετο εἰς τοὺς λιποτάκτας τοὺς ἐκεῖ λεγομένους τρέσαντας ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τὴν κοσμιότητα προσβάλλοντας. Εἰς μερικὴν ἀτιμίαν δ' ὑπέβαλλον καὶ ἠττηθέντας ἀντιπάλους ἐνίοτε, ὧν ἤθελον νὰ κωλύσωσι τὰς ἀξιώσεις, ἀποκλείοντες αὐτοὺς τῶν ἀρχῶν, τῶν ἀγοραπωλησιῶν, κτλ. (Θουκ. E, 84).

Ἀτλαντες, 1) ὁ ἀπώτατος τῷ Ἡρόδοτῳ γνωστὸς λαὸς ἐν Ἀφρικῇ, οἰκοῦντες τὸ

ὑψιστον ὄρος Ἀτλαντα, καὶ, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς δὲν βρέχει, τὰς κατοικίας των οἰκοδομοῦντες ἐξ ἄλατος, οὗ εἶχον ἀφθονίαν. — 2) Ἀγάλματα ἀνδρῶν Ῥωμαλέων ἀνέχοντα ὄροφῆν ἢ ζώνην οἰκοδομῆς.

Ἀτλαντες, κατὰ παραδόσεις, ὡς ὁ Σόλων ἤκουσε παρ' Αἰγυπτίων ἱερέων, μεγίστη νῆσος ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ, ἴση τῇ Μικρασίᾳ καὶ τῇ Λιβύῃ, ἢ καὶ μεγαλύτερα.

Κατὰ δὲ Πλάτωνα (Κριτ. 108. Τιμ. 24), ἀκριβολογοῦντα μᾶλλον περὶ αὐτῆς, ἔκειτο πρὸς δυσμὰς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἀπέναντι τοῦ ὄρους Ἀτλαντος, ἦν πολυανθρωποτάτη καὶ πλοσυριωτάτη. Οἱ ἠγερμένοι αὐτῆς ἐξέτεινον μακρὰν τὴν ἐξουσίαν των, καὶ ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ μόνων τῶν Ἀθηναίων μετὰ ταῦτα δ' ἐξέπεσαν, καὶ μετὰ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν παρακμὴν ἐπῆλθε σεισμὸς καὶ πλῆμμυρα, καταποντίσασα τὴν νῆσον ἐν μιᾷ νυκτί καὶ ἄλλα ἄλλοι τῶν ἀρχαίων λέγουσι περὶ τῆς θέσεως αὐτῆς. Ἐπὶ τοῦ καταστικτοῦ πέπλου, τοῦ κατὰ τὰ Παναθήναια κατ' ἔτος εἰς τὸν Παρθενῶνα ἀνατιθεμένου, ἦσαν ποτε ἐνεργασμένοι σιγῆναι ἐξ Ἀτλαντικοῦ πολέμου ὥστε ἀρχαιοτάτα διαδεδομένη φαίνεται ἡ περὶ τῆς Ἀτλαντίδος δόξα. Τινὲς τῶν νεωτέρων ἐξέλαβον αὐτὴν ὡς τὰς Ἀζορίας ἢ Καναρίους νήτους, ἄλλοι ὡς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην, ἄλλοι δὲ ὡς αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν, γνωστὴν ἴσως γενομένην εἰς πλανηθέντας Φοίνικας θαλασσοπόρους. Μνημονεύουσι δὲ καὶ ὁ Διόδωρος καὶ ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Ἀρνούσιος μεγίστης νήσου ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ.

Ἀτλας, Τίταν, υἱὸς τοῦ Τιτάνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Ἀσίας, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, ἔμφρων, καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. A, 52. Δ, 385) γνωρίζων τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ ἔχων τοὺς κίονας τοὺς χωρίζοντας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Καθ' Ἡσιόδου δὲ (Θεογ. 507. 517. 746), πρὸ τῶν Ἐ-

σπερίδων, φέρει τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κρατῶν αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων του, τιμωρούμενος οὕτω διότι συνεπολέμησε μετὰ τῶν Τιτάνων. Ἐν δὲ τῶν ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους ἦν ὅτι ἐλθὼν ἀνακούφισε τὸν Ἀτλαντα, λα-

θὼν αὐτὸς εἰς τοὺς ἄμους του τὴν οὐράνιον σφαῖραν. Κατ' Ὀρέδιον (Met. VI, 629) ἦτο δῆθεν βασιλεὺς τῆς Ἀφρικῆς, ὃν ὁ Περσεύς, διότι τῷ ἠρνήθη φιλοξενίαν, ἀπελθὼσε διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης εἰς ὄρος, τὸν Ἀτλαντα, φέρον τὸν οὐρανόν. Ἐκ τῆς Πλειόνης ἔσχε κώρας τὰς Πλειάδας, ἐκ τῆς Αἴθρας τὰς Ὑάδας καὶ ἐκ τῆς Ἑσπερίδος τὰς Ἑσπερίδας.

"Ατλας, τὸ ἀφρικανὸν ὄρος, κατὰ τὰ ΒΔ τῆς Μαυριτανίας, εἰ καὶ ὁ Ἡρόδοτος (Δ, 184) λέγει αὐτὸ ΝΑ τῆς μικρᾶς Σύριος. Διεκρίνοντο δὲ ὁ Ἀτλας μετὰ τῶν, πρὸς δυσμίας, καὶ ὁ ἐλάτων, ΒΑ.

"Ατσοσσ, κόρη τοῦ Κύρου, γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ της Καμβύσου, εἶτα τοῦ Σμερδίου, καὶ τέλος Δαρείου τοῦ Ὑστάσου, ἐξ οὗ ἔσχε τὸν Ξέρξην (Ἡρόδ. Γ, 68. 133. Ζ, 3. 82. 97. — Αἰσχλ. Πέρσ.).

"Ατρακτος, ἴδ. ἡ λ α κ α τ η.

"Ατράξ, πόλις Θεσσαλικὴ παρὰ τῷ Πηνειῷ, πρὸς τῇ Λαρίσῃ, γνωστὴ καὶ δι' ὃ παρήγειν ὑποπράσινον μάρμαρον.

"Ατρεΐδαι, οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος.

"Ατρεὺς, υἱὸς Πέλοπος καὶ Ἰπποδαμείας, καὶ ἔγγονος τοῦ Ταντάλου. Μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Θυέστου ἐφόνευσε τὸν Χρῦσιππον, υἱὸν τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς νόμφης Ἀξίτιχης, δι' ὃ ἀμφότεροι ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν. Τοὺς ὑπεδέχθη δ' ὁ σύζυγος τῆς ἀδελφῆς των Νικίπτης, βασιλεὺς τῶν Μυκηναίων Σθένελος. Ὅτε δὲ τούτου ὁ υἱὸς Εὐρυσεύς ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἀφῆκε τὴν

ἐξουσίαν εἰς τὸν Ἀτρέα, κληρονομήσαντα αὐτὴν ὅτε ὁ Εὐρυσεύς ἐφονεύθη. Ὁ δὲ Θυέστης, δελεάσας τὴν σύζυγον τοῦ Ἀτρέως Ἀερόπην, ἐξεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἵνα ἐκδικηθῆ, ἔπεμψεν εἰς Μυκῆνας, ἵνα φονεύσῃ τὸν Ἀτρέα τὸν υἱὸν τούτου Πλεισθένην, ὃν ὡς ἴδιον ἑαυτοῦ εἶχεν ἀναθρέψῃ· ὁ δ' Ἀτρεὺς, φονεύει τὸν Πλεισθένην, ἀγνοῶν ὅτι εἶναι πατήρ του. Ἦτοτε δὲ, προσποιηθεὶς ὅτι ἐξιλεῖσθαι, προσκαλεῖ τὸν Θυέστην εἰς Μυκῆνας, καὶ τῷ παραθέτει εἰς τὴν τραπέζαν νὰ φάγῃ τὸν ἴδιον υἱὸν του Τάνταλον. Ἐννοήσας δ' ὁ Θυέστης τὴν φρικτὴν πρῶξιν, ἔφυγε καταρῶμενος τὸν Ἀτρέα, καὶ τότε λοιμὸς ἐπῆλθεν εἰς τὴν χώραν τούτου. Ἐπειδὴ δ' ὁ χρησμός ἀπήτησε τὴν ἐπάνοδον τοῦ Θυέστου, ὁ Ἀτρεὺς ἀνεζήτησεν αὐτὸν, καὶ εὐρὼν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀγίσθον, τὸν ἀνέθρεψεν ὡς ἴδιον ἑαυτοῦ. Μετὰ ταῦτα οἱ Ἀτρεΐδαι Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, συλλαβόντες τὸν Θυέστην, τὸν ἔφερον εἰς Μυκῆνας καὶ τὸν ἐφυλάκισαν. Τότε ἔπεμψεν ὁ Ἀτρεὺς τὸν Ἀγίσθον ἵνα φονεύσῃ τὸν Θυέστην· ἀλλ' ἀναγνωρισθέντων πατρός καὶ υἱοῦ, ὁ Ἀγίσθος φονεύει τὸν Ἀτρέα ἐπιθυσίας εἰς τὸ παραβιάσαι, καὶ ἀποδιώξας τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαον, κατέλαβε τὸν θρόνον μετὰ τοῦ πατρός του. Ἀλλὰ τ' ἀλλεπάλληλα ταῦτα ἐγκλήματα εἰσὶν ἀγνωστα τῷ Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ ἐπίνοιαι τῶν μεταγενεστέρων χρόνων, τῶν τραγικῶν.

"Ατροπος, ἴδ. Μοῖρα.

"Αττάλεια, 1) πόλις τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Ἐρμου. — 2) πόλις τῆς Παμφυλίας, κτίσμα Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου.

"Ατταλὶς, φυλὴ τῶν ἐν Ἀθήναις.

"Ατταλος, 1) στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας, πεμφθεὶς εἰς Ἑλλάσποντον ὅτε ὁ βασιλεὺς προὔτιθετο νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου, ἐδολοφονήθη διαταγῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅστις δὲν τὸν ἠγάπα (Πλούτ. Ἀλέξ. Θ. — Διόδ. 12, 2). — 2) Στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, μεθ' οὗ τὸν θάνατον

ἠκούθη μετὰ τοῦ Παρδίκου ἀφοῦ δὲ καὶ οὗτος ἀπέθανε, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἔφυγεν εἰς Ἦρον μετὰ τοῦ στέβλου, ἀλλ' ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ἐφυλάκισθη ἐν Φρυγίᾳ, καὶ θελήσας νὰ δραπέτευσῃ, ἐθανάτωθη (τῷ 317 π. Χ.) — 3) Ἀττ. Α, βασιλεὺς τῆς Περγάμου (241-197 π. Χ.)· ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γαλατῶν· ἵνα δὲ ἀντιστῇ εἰς Σέλευκον (τὸν Κεραυνόν) τῆς Συρίας, συνεμάχησε (211) μετὰ τῆς Ῥώμης καὶ τῶν Λιτωλῶν. Ἐπολεμήθη δὲ καὶ ὑπὸ Προυσίου, τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας, καὶ ὑπὸ Φιλίππου τοῦ τῆς Μακεδονίας, ἀλλ' ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἀπέθανεν ἐξ ἀποπληξίας. Ἐθεωρεῖτο δὲ καὶ ὡς στρατιωτικὸς διακεκριμένος, καὶ ὡς πολιτικὸς νουνεχῆς, καὶ ὡς φίλος τῶν ἐπιστημῶν, ἰδρύσας καὶ τὴν πολυδάπανον Περγαμηνὴν βιβλιοθήκην. Νομίζεται δ' ὅτι ἔγραψε καὶ περὶ φυσικῶν ἐπιστημῶν (Πλάτ. ΠΕ, 21-23. — Λιν: XXXIII, 21. XXXVIII, 16). — 4) Ἀττ. Β, Φιλάδελφος, ὁ νεώτερος τοῦ ἀνωτέρω υἱὸς, πεμφθεὶς, τῷ 167, ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ βασιλέως Εὐμένους εἰς Ῥώμην· τῷ δὲ 159, ἀποθανόντος τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐπετρόπευσε τὸν ἀνεψιόν του, καὶ ἐβουλήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατὰ τοῦ Προυσίου, εἰς οὗ τὸν φόνον (149) συνέπραξεν. Ἐν Συρίᾳ ὑπεστηρίχθη τὰς εἰς τὸν θρόνον ἀξιώσεις τοῦ Ἀλεξ. Βάβλα. Καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων δὲ συνεπολέμησε κατὰ τοῦ Ψευδοφιλίππου τοῦ Μακεδόνα καὶ τῶν Ἀχαιοῶν. Ἦν δὲ καὶ οὗτος προστάτης τῶν γραμμάτων, καὶ ἀπέθανε τῷ 138 π. Χ. (Πλάτ. ΑΒ, 23. ΑΓ, 6. — Λιν: XLV, 19. — Just. XXXV, 1). — 5) Ἀτταλος Γ, Φιλομήτωρ, υἱὸς τοῦ Εὐμένους, ἀνεψιὸς Ἀττάλου Β, ἀσθενὴς τὸ πνεῦμα, τὴν διοίκησιν τοῖς ὑπουργοῖς ἔπαφει, καὶ εἰς τὴν κηπουρίαν καὶ τὴν γλυπτικὴν μόνον ἀσχολούμενος. Ἀποθανὼν τῷ 133 π. Χ., ἐκληροδότησε τὸ κράτος του εἰς τὴν Ῥώμην (Στράβ. ΙΓ, 624. — Πλούτ. Δημ. Κ). — 6) Διοικητὴς Ῥωμαῖος, ὑπὸ τοῦ Ἀλαρίχου αὐτοκράτορος ἀναγορευθεὶς καὶ ἀντιπαχθεὶς τῷ Ὀ-

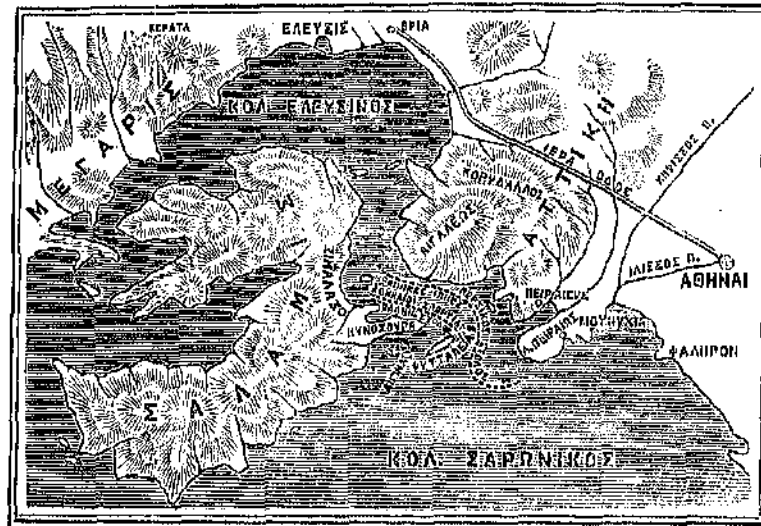
νορίῳ. — 7) Ἕλληνα φιλόσοφος στωϊκὸς, διδάσκαλος τοῦ Σενέκα (Sen. Senar. II, 12).

"Αττική, ἐκ τοῦ Ἀκτῆ, ἀρχαιοτέρως ἐπωνυμία, ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ Μοφοπία καὶ Ποσειδωνία καὶ Ἴωνία καλυμμένη, ἢ ἐπισημοτέρα τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν, ἀποτελεῖ τρίγωνον 40 τετρ. μιλίων, προβαῖνον εἰς τὸ Αἰγαῖον ἔνθα ἡ ΝΑ γωνία αὐτοῦ ἀποτελεῖ τὸ ἀκρωτήριον Σούνιον, ἔχον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, οὗ σώζονται ὠρεῖα λείψανα, καὶ πόλιν εἰς τὰ ἐνδότερα. Πρὸς Δ δὲ συνορεύει μετὰ τῆς Μεγαρίδος, καὶ πρὸς Β μετὰ τῆς Βοιωτίας. Πρωτεύουσα αὐτῆς ἦσαν αἱ Ἀθῆναι (ἴδ.). Τὰ κυριώτερα ἔρη τῆς Ἀττικῆς ἦσαν, πρὸς Α τῆς πόλεως ὁ Ὑμηττός, ἀπολήγων εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ζωστήρ, καὶ διὰ τὸ μέλι του φημιζόμενος· Β ὁ Βριλησσός, ἢ Πεντελικὸν ὄρος, περίφημος διὰ τὰ μάρμαρα ἃ παρήγε· Δ ὁ Πάρνηξ (1410^μ ὑψηλός), καὶ Ν ὁ ταπεινότερος Αἰγάλεως, καὶ τὸ παρ' αὐτῷ ἔτι ταπεινότερον Ποικίλον ὄρος, δι' οὗ διήρχετο ἢ πρὸς τὴν Ἐλευσίνα Ἰερά ὁ δόξ· τὸ δὲ νοτιώτερον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Κορυθαλός, ἔχον, ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος ἀκρωτήριον Ἀμφιάλην, ἧτις καὶ Κέρατα, φαίνεται, ἐκαλεῖτο (ν. Κερατσίνι), ἢ ἴσως ἐκλήθη οὕτως ἀφ' οὗτο ὁ Ξέρξης ἐκαῖθεν ἐθεάτο τὴν μάχην τῆς Σαλαμῖνος, ἐν ᾗ Κέρατα ἦν ἡ ἐπωνυμία τῶν δύο, Δ, ἀντιπέραν τῆς θέσεως ταύτης, ὑψομένων κορυφῶν τοῦ Βοιωτικῆς Κιθαριῶνος. Παρὰ ταῖς Ἀθήναις, βορείως αὐτῶν, ὁ Λυκαβητός (ν. Λυκοβούνι), μετὰ τῆς Α κορυφῆς, τοῦ Ἀγέσμου, ἐγούσης ἄγαλμα τοῦ Διός. Πεδιάδας δ' εἶχε κυρίως τρεῖς, τὸ περὶ τὰς Ἀθῆνας πεδῖον, τὰ Α τοῦ Ὑμηττοῦ Μεσόγεια, καὶ τὸ Δ τοῦ Πάρνηθος Ἐλευσίνιον πεδῖον, οὗ τὸ δυτικώτερον μέρος ἐλέγετο Ῥάριον πεδῖον, πρὸς τῇ Ἐλευσίνι, ἔνθα ἦν περίφημος ναὸς τῆς Δήμητρος, καὶ ἐτελεῖτο ἐτησίως ἡ μεγάλη πανήγυρις τῶν Ἐλευσινίων. Τὰ κυριώτερα ποτάμια ἦσαν ὁ Κηφισός, ἐκ τοῦ Βριλησσῶ πηγάζων, δια-

φόρους πηγὰς δεχόμενος, ῥέων δυτικῶς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Φάληρον ὁ Γλισσὸς, ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ ῥέων ἀνατολικῶς τῶν Ἀθηνῶν, δεχόμενος παρ' αὐταῖς τὸν Ἐριδανόν, καὶ ἐντὸς τῆς κοίτης του ἔχων πηγὴν τὴν Ἐννεάκρουσον, ἢ Καλλιρρόην. Οἱ Ῥεῖτοί ἦσαν πηγὴ ἀλμυροῦ ὕδατος, ἀναβύουσα εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἐλευσίνιου πεδίου, καὶ νομιζομένη ὅτι ῥεεῖ ὑπὸ γῆν ἐκ τοῦ Εὐρίπου. Ἄλλαι δὲ πηγαὶ ἐν τῇ χώρᾳ εἶχον ὕδωρ μὴ πότιμον, δι' ὃ καὶ τινες ἐλέγοντο θάλασσαί (Ἡρδ. Η, 55). Ἡ Ἀτ-

τικὸς (ἰδ.) ἀπετέλεσαν 10 φυλάς, διαιρουμένους εἰς 174 δήμους. Τοπικῶς δὲ διηρέτο ἡ Ἀττικὴ εἰς τρία, τὴν Πεδιάδα, Δ καὶ Βδ τῶν Ἀθηνῶν, τὴν Παραλίαν ἢ Ἀκτὴν, τὸ ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Σουνίου παραθαλάσσιον, περιλαμβάνουσαν καὶ τὴν Μεσογαίαν, καὶ τρίτην τὴν Διάκριαν, ἥτοι τὰ ὄρενά. Ἐπίσημος δὲ λιμὴν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἦν ὁ ἱστορικὸς τῆς Σαλαμῖνος. Μεταξὺ τῶν πρωτίστων χωρίων τῆς Ἀττικῆς ἦσαν ἐν ἄλλοις καὶ αἱ Ἀχαρναί (ν. Μενιδί), 60 στάδια Β τῶν Ἀθηνῶν, ἐπίσημος γενόμενος δῆμος διὰ

τικὴ δὲν ἦτο εὐφορος. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῆς εἶχε 540,000 κατοίκους, ἂν 140,000 ἐλευθέρους καὶ 400,000 δούλους. Σίτου παρήγε 3 ἑκατομμύρια ἦτο ὁμοῦς ἐλατοφόρος, καὶ ἡ ἐλαία, ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ἦν ἐφύτευσεν αὐτῇ ἢ θεὰ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ὑπῆρχεν ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν Περσικῶν (Ἡρδ. Η, 55). Οἶνον παρήγε καλόν, καὶ ἄφθονα σῦκα. Κοινωνότατον δὲ πτηνὸν ἦν ἐκεῖ ἡ ἐπίσης ἱερὰ τῆς θεᾶς θεωρουμένη γλαυξ, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία γλαυκάς εἰς Ἀθῆνας, δηλαδὴ τὸ φέρειν τι περιττὸν καὶ ἤδη ἀφθόνως ὑπάρχον. Διηροῦντο δ' οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς κατ' ἀρχὰς εἰς 4 φυλάς (ἰδ.), ἀπὸ δὲ Κλεισθέ-

τῆς κωμωδίας τοῦ Ἀριστοφάνους ἡ Κηφισία παρὰ ταῖς πηγαῖς τοῦ Κηφισοῦ ὑπὸ τὸ Πεντελικόν, ἐνθα ἐπὶ Ῥωμαίων ὤκει καὶ συνῆγε περὶ ἑαυτὸν πάντας τοὺς τότε λογίους ὁ Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς ἢ Πελλήνη, παρ' ἧς ὁ Πεισιπτατος ἐτίμησε τοὺς Ἀθηναίους (Ἡρδ. Α, 62), μετὰ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ Γαργηττὸς, παρὰ τὸν Ὑμηττὸν, πατὴρ τοῦ Ἐπικουροῦ ἢ Ἀλωπεκῆ (ν. Ἀγγελόκηποι), 10 στάδια ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Σωκράτους ἢ Ἀλιμοῦς, κατοικία τοῦ Θεουκλίδου, Β τοῦ ἀκρωτηρίου Κωλιάδος, ἐφ' οὗ ἔστατο ναὸς Ἀφροδίτης. Πρὸς τὴν Βοιωτίαν δ' ἦσαν αἱ

Ἐλευθεραί, ἔχουσαι ναὸν τοῦ Διονύσου ἢ Οἶνῶν, ὁ Δρύμος καὶ τὸ Πάνακτον, καὶ ἐπὶ τοῦ Πάρνηθος τὸ φρούριον ἢ Φυλὴ ἦν κατέλαβον ὁ Θρασύβουλος ὅτε ἐξεδιώξε τοὺς Ἀ'. Προσέτι δὲ ἡ Δεκέλεια, ὑπὸ τοὺς Β πρόποδας, ὑπὲρ ἦν ἀκρωτήθησαν οἱ Σπαρτιῶται ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὁ Ὄρωπος ἦν ὅτε μὲν Ἀττικὸς ὅτε δὲ Βοιωτικὸς, καὶ εἶχεν, ἀντικρὺ τῆς Εὐβοίας, λιμένα τὸ Δελφίνιον, μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀμφιαράου, ὅστις ἐνταῦθα ἐλέγετο βυθισθεὶς εἰς τὴν γῆν. Μαραθῶν, Τρικέρυθος, Οἶνῶν καὶ Προδάλινθος ἀπετέλουσαν τετράπολιν. Ῥαμνοῦς ἔκειτο ἄνω καὶ Β τοῦ Μαραθῶνος ὑπὲρ τὸν Εὐρίπον, καὶ εἶχε περιφῆμον ναὸν Νεμέσεως. Αἱ Ἀφιδναί, ἔχουσαι ἀνατολικῶς τὴν Τρινεμείαν, ἐνθα ἦσαν αἱ πρῶται πηγαὶ τοῦ Κηφισοῦ. Τοῦ Μαραθῶνος ἡ πεδιάς ἔχει μῆκος περίπου 2 ὥρων καὶ πλάτος 1/2-1 ὥρας. Ἐνταῦθα καὶ ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν τὸν Μαραθῶνιον σὺν, καὶ συνεκροτήθη τῷ 490 π. Χ. ἡ περιφῆμος μάχη. Κατὰ τὸ Ν ὕψεται χῶμα 200' περίμετρον καὶ 12' ὕψος ἔχον, πιθανῶς ὁ τάφος τῶν κατὰ τὴν μάχην πεσόντων Ἀθηναίων. Ὑπῆρχε δὲ καὶ μικρότερος τῶν Πλαταιῶν (Πaus. Α, 32, 3), ἀλλ' ἐξηφανίσθη. Πλησίον δὲ τοῦ Μαραθῶνος ἦν ἡ πηγὴ Μακαρία, μετὰ ὄρους, σπηλαίου καὶ μαντείου τοῦ Πανός. Εἰς δὲ τὴν Παραλίαν ἔκειντο αἱ Ἀλαί Ἀραφηνίδες παρὰ τῷ ποταμῷ Ἐρασίνῳ, καὶ οὐ μακρὰν αὐτῶν ἢ Βραυρῶν, ἐνθα ὑπῆρχε ναὸς τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος καὶ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, ὃ ἐλέγετο κομισασα ἐν τῆς Ταυρίδος ἢ Ἰφιγένεια μετὰ τοῦ Ὀρέστου ἔρπασε δ' αὐτὸ ὁ Εἰρέξης. Ἐκεῖ καὶ τελετὴ ἤγγετο ἐτήσια, τὰ Βραυρώνια. Κατὰ πενταετίαν δ' ἐτελοῦντο αὐτόθι καὶ Διονύσια. Νοτιώτερον ἔκειτο ἡ Στειρία, πρὸς ἣν ἔφερον ἢ Στειρία ὁ δὸς ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ἐνθα ἐγεννήθησαν ὁ Θηρακμένης καὶ ὁ Θρασύβουλος Πρασσαί (ν. Ῥάφτι), ἔχουσαι ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τάφον τοῦ Ἐρυσίχθονος,

οἰοῦ τοῦ Κέρκροπος Ποταμῶς, ἐνθα ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἴωνος Θορικῶς, ἔχων λιμένα καὶ Ἀκρόπολιν, ἧς ἐρείπια σώζονται. Παρὰ τῷ Λαυρεΐῳ ἦν ἡ Ἀνάφλυστος (ν. Ἀνάβυσσος), ἔχουσα ὄχυρὸν λιμένα καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ νησιδίων Ἐλαιούσσαν (Λαγονῆσι). Οἱ δῆμοι Σφηττὸς, Λάμπτραι, Θόβραι, Ἀνάγυρος, ἦσαν παρὰ τῷ ἀκρωτηρίῳ Ζωστήρι, ἔχοντι ναὸν τῆς Μητρὸς θεᾶν ἐρρήθη δ' ὅτι ἡ παροιμία «ἀνάγυρον κινεῖν» προήλθεν ἐκ κακόμοι τινὸς φυτοῦ ἐκεῖ που φυτιμένου. Αἱ Ἀλαί Αἰξωνίδες εἶχον ἀλικίας ἢ δ' Αἰξωνή ἦν ἐπίσημος δῆμος, οὗ οἱ κάτοικοι κατηγοροῦντο ὡς φιλέριδες. Μεσογαίως δ' ἔκειτο ἡ Παιανία (ν. Λιόπσει), ἐπὶ τῆς Στειρίας ὁδοῦ, πατὴρ τοῦ Δημοσθένους. Τοῦ Σουνίου δ' ἀνατολικῶς παρεταίετο ἡ Μάκρις, ἡ νῆσος τῆς Ἐλένης, (ν. Μακρονῆσι), ἐνθα ἐλέγετο ὅτι ἀπέβη ἡ Ἐλένη εἴτε ὅτε τὸ πρῶτον ἠρπάγη, εἴτε ἐπὶ τῆς ἐκ Τροίας ἐπιστροφῆς τῆς. Ἡ δ' ἐπισημοτάτη τῶν τῇ Ἀττικῇ ἀνηκουσῶν νήσων ἦν ἡ Σαλαμίς, ἡμικυκλικὸν ἔχουσα τὸ σχῆμα, κατέναντι τῆς Ἐλευσίνος. Ἐν ταῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἦν αὐτετελής (ἰδ. Δίακός) εἴτα, γενομένη Μεγαρικῇ, προύκαλει ἐπὶ πολὺ ἕριδας μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Μεγαρῶν τέλος δ' ἐκυριεύθη, κατὰ προτροπὴν τοῦ Σόλωνος, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ κατεκυρώθη αὐτοῖς ὑπὸ τῆς Σπάρτης. Ἡ ἀρχαία τῆς νήσου πρωτεύουσα ἔκειτο εἰς τὴν νοτίαν αὐτῆς ἀκτὴν ἢ δὲ Νεσσαλαμίς ἐπίστη εἰς τ' ἀνατολικὰ, ἀπέναντι τοῦ ὄρους Αἰγάλεω τῆς Ἀττικῆς. Ἐν τῇ Ἀττικῇ πλησιέστατον αὐτῆς ἀκρωτήριον ἦν ἡ Κυνέσουρα, ἐνθα ἐστήθη τὸ τρέπαιον τοῦ Θεμιστοκλέους μετὰ τὴν μεγάλην ναυμαχίαν (480 π. Χ.), καὶ ἦν καὶ ὁ τάφος τοῦ πιστοῦ κυνὸς αὐτοῦ, τοῦ κολυμθήσαντος εἰς ἐκεῖ κατόπι τῆς τριήρεώς του, ὅτε ὁ στόλος ἀπέπλευσεν ἐκ Πειραιῶς, καὶ ἐκεῖ πεσόντος νεκροῦ. Ἡ ναυμαχία δὲ συνεκροτήθη ἐν τῷ πορθμῷ μεταξὺ τῆς πόλεως Σαλαμῖνος καὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ οἱ

Ἄθηναίοι ἦσαν ἐγκεκλισμένοι ἐντὸς τοῦ κώλου τῆς Ἐλευσίως (Ἡρδ. Η, 84). Τὰ παρακείμενα νησίδα Φαρμακούσα καὶ Ψυτάλεια (ν. Λιφοκουτάλα), κατειχόντο ὑπὸ Περσῶν ἀλλ' ὁ Ἀριστείδης ἐξέβαλεν αὐτοὺς ἐκείθεν (Ἡρδ. Η, 95.—Αἰσχλ. Πέρσ. 442.—Πλούτ. Ἀρσ. Θ.—Στράβ. Θ, 395). Ἐν γένει περὶ Ἀττικῆς ἴδ. Πaus. Α.—Στράβ. Θ, 390.

Ἀττικιστάι, 1) μεταγενέστεροι συγγραφῆς οἱ ἀξιόθιντες νὰ γράψωσιν οὐχὶ εἰς τὴν κοινὴν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον, ὡς ὁ Δίλιανδς, Ἀρριανδς, Λουκιανδς, Ἀριστείδης, Ἡλιόδωρος, Φιλόστρατος, Λόγγος, καὶ ἄλλοι.—2) Οἱ περὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν ἀττικισμῶν ἀσχοληθέντες γραμματικοί, ὡς ὁ Μοῖρις, ὁ Φρύνιχος, Θωμάς ὁ Μάγιστρος.

Ἀττικὸς, 1) Τίτος Πομπόνιος, Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς 109 π. Χ., κατὰ τὰς ἐμφυλίους ἐρίδας τῆς Ῥώμης εἰς Ἀθήνας φυγών, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐκεῖ διαμείνας καὶ σπουδάζας, καὶ τὴν πόλιν διὰ τοῦ πλούτου του εὐεργετήσας, ὅθεν καὶ τὸ ἐπωνύμιον αὐτοῦ (C. Nep. Att.).—2) ἴδ. Ἡρώδης.

Ἀυγῆ, ἴδ. Τήλεφος.

Ἀυγείας, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἀυγουστος (Ἑλλ. Σεθαστῆς), τίτλος ἐν ἑλλάδι κατὰ πρῶτον ὁ Ὀκταβιανδς, ἀποφεύγων τὸν τῷ λαῷ τῆς Ῥώμης εἰτι ὑποκτεν καὶ μὴ προσφιλῆ τοῦ αὐτοκράτορος, ἔφερον δὲ μετ' αὐτὸν πάντες οἱ αὐτοκράτορες ἐνθρονιζόμενοι, καὶ μόνοι αὐτοί.

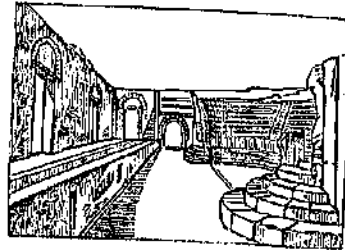
Ἀυθέρης, μαγειρικὸν σκεῦος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μνημονευόμενον (Cic. Rose. Att. XLVI.—Lempr. Blag. XIX), καὶ πιθανῶς περιέχον

καὶ τὸ πῦρ καὶ τὰ πρὸς ζέσιν προωρισμένα ἀντικείμενα (ὡς τὸ Ῥωμαῖον λεγόμενον σαμαβάριον). Τοιοῦτο νομίζεται τὸ ἐν Πομπηῆα εὑρεθὲν κατὰ τὴν προσηρητημένην εἰκόνα,

ἐνθα οἱ ἄνθρωποι ἐτίθεντο ἐν τῇ μέσῳ, περὶ δὲ τὸ ὕδωρ ἢ εἴ τι ἄλλο ρευστὸν, ἐκρέον διὰ τοῦ εἰς τ' ἀριστερὰ φαινομένου κρουνοῦ.

Ἀυλαία, τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου παραπέτασμα, μὴ αἰρόμενον ὡς εἰς τὰ νέα θέατρα, ἀλλὰ καταβιβαζόμενον καὶ τυ-

λισσόμενον εἰς κύλινδρον ὑπὸ τὸ προσκήνιον, ἐνθα φαίνεται ἡ θέσις εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς εἰκόνας.

Ἀυλή, ἴδ. οἶκος.

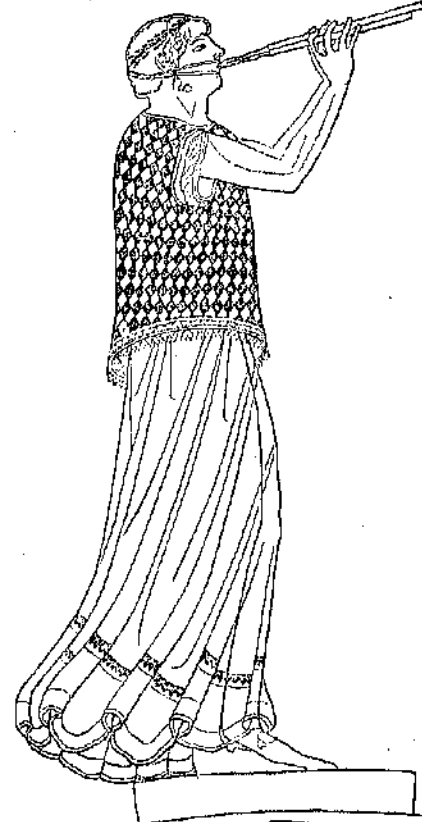
Ἀυλῆς, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας, Ν τῆς Χαλκίδος. Ἴκει συνηθῆν, εἰς τὴν Τροίαν ἐκπλέων, ὁ ἑλληνικὸς στόλος, εἰς τὸν λιμένα τὸ μικρὸν βαθύ (Ὅμ. Ἰλ. Β, 304).

Ἀυλός, τὸ σύνθηες ἐμπνευστὴν μουσικὸν ὄργανον τῶν ἀρχαίων, κατ' ἀρχὰς ἀφελές (μόναυλος), ἐξ ἀπλοῦ καλάμου (καλάμιμος), ἔχων μίαν τρύπαν μόνον πλαγίως· εἶτα δὲ ξύλινος παρά διαφόροις

λαοῖς, ἢ μετάλλινος, τὸ πρῶτον παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς, ἐξ ὁστοῦ ἢ ἐξ ἐλέφαντος μετὰ περισσοτέρων ὀπῶν. Ὁ πλαγίαιος εἶχε συνήθως ἐξοχὴν εἰσερχομένην εἰς τὰ χεῖλη, ἐκρατεῖτο γυναικίως πρὸς τὸ σῶμα (Εἰκὼν), καὶ ἦν τὸ κυρίως μουσικὸν ὄργανον τῶν Σατύρων. Ἐφευρέτης δ' αὐτοῦ ἐλέγετο ὁ Μίδας (Pl. VII, 57.—Apol. Met. XI, 245). Ἐν γένει δ' ἐχρησίμευεν ὁ αὐλός, ὃν ἔπαιζον πολλὰκις αἱ αὐλητρίδες, εἰς τὰς ἐστιάσεις,

τοὺς χοροὺς, τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς, προσέτι καὶ εἰς τὰ νὰ διδῆ τὸν ρυθμὸν τοῖς ἐρέταις εἰς τὰς τριήρεις, καὶ νὰ συνοδεύῃ τὴν λύραν καὶ νὰ ὑποβοηθῇ τὴν ἀπυγγελίαν τῶν βασιλευσῶν ἢ τῶν ὑποκριτῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Πολλὰκις δ' εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἔπαιζε δύο συγχρόνως αὐλοὺς, ἐμφυσῶν αὐτοῖς ἄνωθεν, ὡς εἰς τοὺς σημερινούς εὐθυαύλους (κλαρινέττας), καὶ ὁ Ἡρόδοτος περὶ τῶν λυδίων δύο αὐλῶν

ὀμιλῶν λέγει (Α, 17) τὸν ἕνα αὐτῶν ἀνδρῆτον (ἀρσενικόν, πιθανῶς βαρύτονον), τὸν δ' ἄλλον γυναικεῖον (ἴσως ἐξόφωνον). Ὑπήρχε δὲ καὶ ὁ ἄσκαυλος, συγκείμενος ἐξ αὐλοῦ φυσωμένου δι' ἄσκαυ, ὡς τὴν σημερινὴν κάρδαν. Ἐμβλημα δὲ τοῦ Πανός, καὶ ἐφεύρεσις αὐτοῦ, ἢ τοῦ Μαρσούου, τοῦ Ὑάγνιδος ἢ τοῦ Ὀλύμπου ἦν καὶ ἡ σύριγξ, συγκειμένη ἐξ ἐπτά αὐλίσκων, οἵτινες διὰ δια-

φόρου μήκους ἔδιδον ἐπτά διαφόρους τόνους, οἳ εἰσὶν ἐτι ἐν χρήσει ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος. ἴδ. Μουσικῆ.

Ἀυλῶν, ἐν γένει στενὴ κοιλάς· ἰδίως δὲ 1) πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ, κατὰ τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Κυπαρίσσου, μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 25. 3, 8.—Στράβ. Η, 850.—2) Πόλις μετὰ λιμένας ἐν Ἰλλυρίᾳ.—3) πόλις ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὸ ΒΔ τοῦ Στρυμονίου κόλπου.—4) χώρα ἐν Λαυρεΐῳ τῆς Ἀττικῆς.

Ἀυλώπις, ἡ ἀρχαία περικεφαλαία τῶν ἱρωικῶν χρόνων, ἔχουσα προσωπίδα, ἥτις,

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου

ὅτε καταβιβάετο, ὡς εἰς τὴν ἀριστερὰν εἰκὴνα, ἐκάλυπτεν ὅλον τὸ πρόσωπον, πληρῶν τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἀυξήσια καὶ Δαμία, δύο θεότητες, ἢ πιθανώτερον ἐπίθετα τῆς Δήμητρος (εἰς τὴν αυξήριον προκαλούσης) καὶ τῆς Κόρης, λατρευόμεναι μεθ' ὁμοίων τελετῶν ὡς αἱ θεαὶ ἐκεῖναι, πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, οἷον ἐν Τροίᾳ, Αἰγίνῃ, Κρήτῃ, Ἐπιδαύρῳ, ἔχουσαι καὶ μυστήρια (Ἡρδ. Ε, 82—88. Πaus. Β, 30, 5. 32, 2).

Ἀυξῶ, ἴδ. Χάριτες.

Ἀυτεσίων, ἴδ. Θήρας.

Ἀυτομάτη, ἴδ. Βούσιρις.

Ἀυτομέδων, 1) υἱὸς Διῶρους, ἠνίοχος τοῦ Ἀχιλλέως, (Ὅμ. Ἰλ. Π, 148. Ρ, 429. 459. Φ, 574), ἐξ οὗ καὶ παρὰ Ῥωμαίοις οὕτως ἐπεκαλεῖτο πᾶς ἐπιδήμιος ἠνίοχος (Cic. Rose. Att. XXXV, 98).—2) Ἰάβωνος τῆς Ἐρεστρίας, κατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ Φίλιππου.

Ἀυτονομῆ, ἴδ. Ἀκαίω.

Ἀυτονομία, τὸ δικαίωμα τῶν πόλεων τοῦ διοικεῖσθαι κατ' ἰδίους νόμους καὶ πολιτικῶς ἀνεξαρτήτως. Ἡ Ἀντακλιθεὶς εἰρήνη

ἀπέβαιμεν αὐτὴν εἰς πάσας τὰς ἐν Εὐρώπῃ ἑλλ. πόλεις καὶ τὰς νήσους, πλὴν πέντε. Παρὰ Ῥωμαίοις αἱ αυτόνομοι πόλεις ἐδικαιοῦντο νὰ ἔχωσι καὶ ἴδια νομίσματα.

Ἀυτόχθονες, οἱ εἰς χώραν τινὰ θεωρούμενοι ὡς μὴ ἐξωθεν ἐποικήσαντες, ἀλλ' ἀνέκαθεν ἐξ αὐτῆς καταγόμενοι. Ἰδίως δ' ἐκαυχῶντο ἐπὶ τῇ αὐτοχθονίᾳ αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Ἀρκάδες, καὶ περὶ τῶν πρώτων λέγει ὁ Θουκυδίδης (Α, 2) «τὴν γοῦν Ἀττικὴν, ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὔσαν, ἀνθρώποι ᾤκουν οἱ αὐτοὶ αἰεὶ,» ὁ ἐπικουρὸς καὶ ὁ Πλάτων (Μενέξ. 245) καὶ ἄλλοι· ὁ δ' Ἀντισθένης ἐχλεύαζεν αὐτοὺς κοχλίαις, καθ' ὃ ἀξιοῦντας ὅτι εἰσὶ γηγενεῖς.

Ἀφαικα, πόλις ἐν Κοίλῃ Συρίᾳ παρὰ τῷ ποταμῷ Ἀδωνίδι, μετ' ἐπίσημου καὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ χρηστηρίου, ὁ πρῶτος ὁ Κωνσταντῖνος κατήγγησεν.

Ἀφαιμεῶται, δούλοι ἐν Κρήτῃ (Ἀθν. σ. 263. — Στράβ. ΙΕ, 1027).

Ἀφαιρεῖς, 1) Ἰ. Α. Ἰ. Ἰ. Ἰ. καὶ Ἰ. Ἰ. Ἰ. — 2) Γαμβρός τοῦ Ἰσοκράτους, υἱὸς Ἰππίου τοῦ σοφιστοῦ καὶ Πλατῶνῆς, ῥήτωρ καὶ τραγικός ποιητὴς Ἀθηναῖος περὶ 369 καὶ 342. Εἰς τῶν λόγων αὐτοῦ ἐγράφη, πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πατρὸς του, «Πρὸς Μεγακλείδην περὶ τῆς ἀντιδόσεως.» Ἐποίησε δὲ καὶ 37 τραγωδίας, καὶ δις ἐνίκησεν εἰς τὰ Διονύσια καὶ δις εἰς τὰ Ἀθήναια (Πλούτ. Γ Ρ. σ. 839) περιεσώθη δὲ οὐδὲν ἐκ τῶν ἔργων του.

Ἀφέται ἢ **Ἀφεταί**, ὄμιος κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ κόλπου τῶν Παγασῶν, ἔνθα ὁ Ἡρακλῆς ἀφέθη ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐνταῦθα κατέπλευσεν ὁ περσιτὸς στόλος μετὰ τὴν ἐν Σηπιάδι ἦταν, καὶ ὁ Ξέρξης διέταξε σταδιοδρομίαν (Ἡρόδ. Ζ. 193. Η, 6).

Ἀφετοὶ ἡμέραι, ἐν Ἀθήναις αἱ τῆς ἀργίας τῆς βουλῆς καὶ τῶν δικαστηρίων, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἀποφράδων (τῶν

τριῶν τελευταίων ἐκάστου μηνός), ἐν αἷς μόνον τὰ φοινικὰ ἐδικάζοντο.

Ἀφιδόνιος, σοφιστὴς ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὸ τέλος τοῦ γ'. αἰῶνος μ. Χ. ἔγραψε Προγυμνάσματα, κατὰ τὸν ἀρχαιότερον Ἑρμογένην, διατηρηθέντα, καὶ ἐν τῷ ιε' καὶ ιε' αἰῶνι εἰς τὰ σχολεῖα ὡς κείμενον πρὸς ἄσκησιν εἰς τὴν ῥητορικὴν παραδεδομένα. Συνέταξε δὲ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ ἦν ἐπέγραψε Χρείαν, τὴν εἶτα Ἀφθονίαν ἐπικληθεῖσαν. Τῷ ἀποδίδονται δὲ καὶ 40 τῶν Λίσωπειων μύθων.

Ἀφιδναὶ καὶ **Ἀφιδνα**, (ν. Καπανδρίτι), μία τῶν 12 ἀρχαιότατων πόλεων τῆς Ἀττικῆς 3 ὥρας ἀνατολικῶς τῆς Δεκελείας. Ὁ Θησεύς, ἀρπάζας τὴν Ἑλένην, τὴν εἶχε κρύψει ἐκεῖ, δι' ὃ οἱ Ἰυνδαρίδαι ἐκυρίευσαν αὐτῆς τὸ φρόριον (Ἡρόδ. Θ, 73). Ἦν δ' ὠχυρωμένη καὶ ἐπὶ Δημοσθένους (Στράβ. Θ, 396).

Ἀφλαστον, κόσμημα ἐκ σανίδων τὸ ἐκτετακτὸν εἰς τὴν πρῶμην τῶν πλοίων.

Ἀφροδίαια, ἑορτὴ τῆς Ἀφροδίτης πολλαχού τελουμένη, ἀλλὰ κυρίως ἐν Πάφῳ τῆς Κύπρου, ἔνθα ὁ Κινύρας ἐκοδόμησε τὸν ναὸν τῆς θεᾶς. Εἰς τοῦτου δὲ τὴν γενεάν ἔμενον ἡ ἱερωσύνη, καὶ ὁ πρῶτος ἱερεὺς ἐλέγετο ἀγῆτωρ, πιθανῶς ὡς ὁ ὀδηγῶν τὴν πομπήν. Αἱ δὲ οὐσαὶ ἦσαν ἀναίμακτοι (Στράβ. Δ, 683. — Ἡρόδ. λ. Ἀγῆτωρ).

Ἀφροκῆ, ἴδ. Λιθύη.

Ἀφροδισιάς, 1) πόλις Καρικὴ πρὸς τῇ Φρυγίᾳ, εἶχεν ἐπίσημον ναὸν Ἀφροδίτης, οὗ μεγάλα λείψανα σώζονται. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Κιλικίας, ἀντικρὺ τῆς Κύπρου. — 3) Παράλιος πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς, ἔχουσα ναὸν Ἀφροδίτης (Ἡρόδ. Δ, 169).

Ἀφροδίαιον, 1) Πόλις εἰς τὴν Βαβαλίαν τῆς Κύπρου. — 2) Χαίριον ἐν Ἀρκαδίᾳ, μετὰ Μεγαλοπόλεως καὶ Παλλαντίου

Ἀφροδίτη, καθ' Ὁμηρον (Ἰλ. Ε, 371, 428), θυγάτηρ Διὸς καὶ Διώνης· καθ' ἡμεῖς τῆς φύσεως. Ἐντεῦθεν καὶ Ἀναδυομένη, Ἀφρογένεια, Κυπρογένεια ἐπελέγετο· θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ ἔρωτος, πασῶν ἡ ὠραιότητι. Ὁπαδοὶ αὐτῆς εἰσὶν αἱ Χάριτες, αἱ Ὄραι, ἡ Παιὼ, ὁ Πόθος, ὁ Ἴμερος, καὶ ἔφερε τὸν κροτῶν, «ἐνθα οἱ θεὸς κτήρια πάντα τέτυκτο» (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 215). Ἐνιαχοῦ, ὡς ἐν Ἀθήναις, ἐλατρεύετο καὶ ὡς Πάνδημος, ἦτοι ἐπὶ πάντων ἐξουσίαν ἔχουσα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἐπίθετον τοῦτο παρεῖχεν ἀφορμὴν εἰς παρεξήγησιν, τῇ ἀπεδόθη καὶ ἡ ἐπωνυμία Οὐρανία. Καθ' Ὁμηρον (Ὀδύσ.) ἦν σύζυγος τοῦ Ἡφαίστου, ἀλλ' ἠγάπα τὸν Ἄρην, δι' ὃ καὶ τὸ ἐπίθετον Ἀρεῖα ἐνίοτε φέρεται. Ἡ κυριωτέρα ἔδρα τῆς λατρείας αὐτῆς ἦν ἡ Κύπρος, ὡς ἐκ τῆς θαλάσσης δὲ προσελθούσα, ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς προστάτις τοῦ αἰσίου πλοῦ, ὑπὸ τὰς ἐπωνυμίας Λειμνησία, Βύπλοια, Γαληνεῖα· ὡς δ' ἐκ τῶν μερῶν ἔνθα ἦσαν τὰ ἀρχαιότερα αὐτῆς ἱερά, Κύπρις, Παιφία, Ἀμαθουσία, Ἰδαλία, Κνιδία, Κυθήρεια καὶ Ἐρυνίκη ἐν Σικελίᾳ, διότι εἶχεν ἱερὸν εἰς τὸ ὄρος Ἐρυκα, τῆς λατρείας τῆς ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐκεῖ εἰσαχθείσης. Ἐκ τοῦ Ἄρεως ἔσχε τὸν Ἔρωτα (ἴδ. Ἄρης), ἐκ τοῦ Ἀγχιῶου δὲ τὸν Αἰνείαν. Ἐμβλήματα αὐτῆς φυτικά ἦσαν ἡ μύρτος, τὸ ῥόδον, ὁ μῆκων, τὸ μῆλον, ὁ ἔλαβε παρὰ τοῦ Πάριδος (ἴδ.), νικήσασα τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἀθηναῖαν εἰς τὸν περὶ κάλλους διαγωνισμόν· ἐκ δὲ τῶν ζῴων ὁ λαγῶς, καὶ ἐκ τῶν πτηνῶν ἡ περιστέρα καὶ ὁ στρουθός· ἐνίοτε δὲ τῇ ἀπενέμετο καὶ ὁ δελφίν ὡς ποντογενεῖ. Ἡ τέχνη παρίστησιν αὐτὴν ὡς νέαν χαριστάτην, ἔχουσαν γλυκεῖαν, ἐνίοτε δὲ καὶ μεγαλοπρεπῆ τὴν ἔκφρασιν τῆς κάλλους. Ἡ τῆς Μήλου ἐν Παρισίῳ καὶ ἡ τῶν

Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

Ἡσίοδον (Θεογ. 190), ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης εἰς Κύπρον ἀναδύσα, ἵσως διότι ἐξ Ἀσίας ἦλθεν ἐκεῖ ἡ λατρεία τῆς Ἀστάρ-

λονῆς. Ἡ τῆς Μήλου ἐν Παρισίῳ καὶ ἡ τῶν

Μεδίκων ἐν Φλωρεντία εἰσι τὰ δύο πρώτιστα σωζόμενα ἀριστουργήματα. Ἡ πρώτη δ' αὐτῶν παρίστα ἕως τὴν θεᾶν, ἐν συμπλέγματι μετὰ τοῦ ἀφωπλισμένου Ἀρεως (Martia Ludonisi), ἐνοπιριζομένην εἰς αὐτοῦ τὴν ἀσπίδα. Ἰδ. Ῥαγκ. Ἰστ. καλλ. Τόμ. Α'. 388.

Ἀφροδιτόπολις. Τέσσαρες πόλεις ἐν Αἰγύπτῳ ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα.

Ἀφουσις, πόλις τῆς Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, ἔχουσα ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἀμμωνος (Θουκ. Α, 64).

Ἀχαΐα, ἀρχαιότατα καὶ Αἰγιάλεια (Στράβ. Η, 383. — Πaus. Ε, 1, 1. Ζ, 1, 1) καλουμένη, ἦν τὸ βορειοδυτικὸν τμήμα τῆς Πελοποννήσου, ἀποτελοῦν κατ' ἀρχάς τὴν δωδεκάπολιν, εἶτα καὶ πρὸς ἀνατολὰς μάλλον ἐκταθὲν, ἐπὶ δὲ Ῥωμαίων (Liv. Sic. Caes.) ὅτε μὲν πᾶσα ἡ Πελοπόννησος, ὅτε δὲ πᾶσα ἡ Ἑλλάς οὕτω καλουμένη. Πρὸς τὴν Ἀρκαδίαν ὄριζον αὐτὴν τὰ ὄρη Κυλλήνη, Κραῖθις, Κερύνεια, Ἐρύμανθος ἢ Ὀλωνός, ἀν τινα ἔχουσαν ὕψος μέχρι 8,000 ποδῶν. Βορειότερον δὲ τούτων, μέχρι τῆς θαλάσσης ἐκτεινόμενον, ἦν τὸ Παναχαϊκόν. Τὰ κυριώτερα δ' ἀκρωτήρια ἐκαλοῦντο Ἄραξος, παρὰ ταῖς Πάτρας, Ῥίον, ἔχον ἄλλοτε ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Δρέπανον. Ποταμὸς μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (Α, 145) ὁ Κραῖθις. Αἱ Πάτραι κεῖνται εἰς τὴν ΒΔ γωνίαν αὐτῆς ἀνατολικώτερον δ' ἦσαν αἱ Ῥυπαί, τὸ Αἴγιον, ἢ Κερύνεια, ἢ Ἐλικη καὶ ἢ Βούρα, ἀμφότεραι διὰ σεισμῷ καταποντωθεῖσαι τῷ 373 π. Χ. (Διόδ. ΙΔ, 48. — Στράβ. Α, 384. — Πaus. Ζ, 24), ἢ Αἴγειρα καὶ ἢ Πελλήνη. Μεσογείως δ' εἰς ὑψηλὴν θέσιν ἔκειτο ἢ Τριταΐα (Στράβ. Η, 383). Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι ἦσαν Πελασγοὶ καὶ Ἴωνες, ἐξ ὧν καὶ ἢ δωδεκάπολις οὗτοι δ' ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τοῦ Ἰσάμενου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀρέστου, ἀπῆλθον εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ ἔκτοτε ἢ χώρα ὠνομάσθη Ἀχαΐα. Εἰς τὸν περσικὸν πόλεμον οἱ Ἀχαιοὶ δὲν μετέσχον οὐδέτεροι δ' ἔμειναν

καὶ εἰς τὸν πελοποννησιακόν, καθ' ὃ μὴ συμπαθεύοντες πρὸς τοὺς Δωριεῖς. Ἐν Αἴγιῳ δ' ἐτέλουν κοινὴν πανήγυριν εἰς Δία τὸν Ὀμάρτιον ἢ Ὀμαγύριον καὶ εἰς Δῆμητραν τὴν Παναχαϊάν. Ἀλλὰ στενώτερον συνεδέθησαν κατὰ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου (281 π. Χ.) αἱ πόλεις Πάτραι, Δόμη, Τριταΐα καὶ Φαραί, οἷς ἀμέσως προστέθησαν καὶ ἐξ ἄλλαι (Πολύβ. Β, 41), ἀποτελέσασαι τὸν Ἀχαϊκὸν κληθέντα δεσμὸν, εἰς περιωπὴν ἀφιχθέντα ἐπὶ Ἀράτου (251 π. Χ.). Καὶ προσεῖλκυσε μὲν οὗτος καὶ ἄλλας πόλεις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὸ κοινόν, ἀλλ' ἢ Σπάρτη, ἢ Μεσσηνία, ἢ Ἡλις, καὶ μέρος τῆς Ἀρκαδίας δὲν προσῆλθον δι' ὃ καὶ ὅτε ὁ Κλεομένης Γ', βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Μεγαλοπόλεως (224) ἔφρασε νικηφόρος πρὸς τὴν Κορίνθου καὶ Σικυῶνος, ὁ δεσμὸς συνεμάχης μετ' Ἀντιγόνου τοῦ Δάσωνος, ὅστις προσέθηκεν αὐτῷ καὶ τὴν Τεγέαν καὶ τὴν Μαντίνειαν. Ἠτήθη ὁμοῦς ὁ Ἄρατος ἐν Καφαίς ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἐκινήθησαν κατὰ τῶν Μακεδόνων, οὗτοι στενώτερον συνεδέθησαν μετὰ τοῦ ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, ὃ μὲν ἄλλως ὠφέλησε καὶ ἢ ἐκλογή τοῦ Φιλοποίμενος ὡς στρατηγοῦ, καὶ κατενικήθη ὁ Μαχανίδης, τύραννος τῆς Σπάρτης, καὶ προσήρηθη πᾶσα ἢ Ἀρκαδία εἰς τὸν δεσμὸν, ὅστις ἔκτοτε μετὰ τῆς Ῥώμης συμμάχης (195), ἐκυρίευσεν καὶ τὴν Σπάρτην. Ἀλλ' ἢ Ῥώμη ζηλοτυπήσασα, ἐστράφη αὐτὸς κατ' αὐτοῦ, καὶ ὁ Φιλοποίμην συλληφθεὶς, ἀπέθανεν ἐν αἰχμαλωσίᾳ, καὶ ὁ δεσμὸς ἐδιεσχέθη. Ὁ νέος στρατηγὸς Λυκόρτας, ὁ πατήρ τοῦ ἱστορικοῦ Πολυβίου, ἐπεζήτησε μάτην τοῦ Μακεδόνα Περσεύς τὴν συμμαχίαν ὅτε δ' ἔπεσον ὁ Περσεύς ἐν Πύδνῳ (168), Καλλιμάχης, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπάλου μερίδος ἐν τῷ δεσμῷ, παρέδωκε 1000 τῶν ἐπισημοτέρων συμπολιτῶν του εἰς τὴν Ῥώμην, ἔνθα ἔμειναν αἰχμάλωτοι μέχρι τοῦ 150. Τῷ 147, τὴν ἐξασθένειν τοῦ δεσμοῦ ἐπίη-

τοῦσα ἢ Ῥώμη, ἀπήτησε τὴν ἐξάφρην ἀπ' αὐτοῦ τῶν πόλεων Κορίνθου, Ὀρχομενοῦ, Ἄργους, Πρακλείας καὶ Οἰτης ἀντιπᾶς δ' ὁ δεσμὸς, ἠτήθη ὑπὸ τοὺς στρατηγούς Διάδον καὶ Κριτόλαον. Ὁ δὲ Ῥωμαῖος Μόμμιος, νικήσας τοὺς Ἀχαιοὺς ἐν Λευκοπέτρῳ (146), ἐκυρίευσεν καὶ κατέστρεψε τὴν Κορίνθον, ὁ δεσμὸς διελύθη, καὶ ἢ Ἀχαΐα, ἐλιγαρχικῶς ὀργανωθείσα, ἐγένετο Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. (Ἰδ. Πλούτ. Φιλιπ. Ἄρατ. — Πολύβ. Λιν. XXVII). Τῷ δεσμῷ ἐν τῇ ἀκμῇ του προΐσταντο τὸ πρῶτον δύο στρατηγοί, εἶτα δὲ εἰς, ἔχων πᾶσαν τοῦ δεσμοῦ τὴν ὑπερτάτην διοίκησιν. Ἐπῆρχε δὲ, μέχρι τοῦ 256 καὶ εἰς γραμματεῖς, καὶ εἰς τὰς ἐκστρατείας ὑποστράτηγοι καὶ εἰς ἵππαρχος. Εἶχε δ' ὁ δεσμὸς καὶ βουλὴν, ἢς τὰ μέλη ἐκαλοῦντο δημοῦργοι (Πολύβ. Β, 9. — Liv. XXXVIII, 30), δώδεκα ἐν ὅλοις, μετὰ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ ἵππαρχου. Συνήρχοντο δ' οἱ πληρεξούσιοι τοῦ δεσμοῦ δις τοῦ ἔτους, τὸ ἕαρ καὶ τὸ φθινόπωρον εἰς τὸ Αἴγιον, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἀλλαγῶν, ἢνα νομοθετήσιν, ἀποφασίσωσι περὶ πολέμου ἢ εἰρήνης, συμμάχων, κτλ., ἐκάστου πολίτου ὑπερτριᾶκονταετοῦς δικαιούμενου νὰ μετέχη τῆς ἐκκλησίας. Μνημονεύεται δὲ πλὴν τούτων καὶ συμβουλίων τι, οὐ ἀκριβῶς γνωστῆ δὲν εἶναι ἢ δικαιοδοσία (Στράβ. Η, 383. — Πaus. Ζ, 6).

Ἀχαιμένης, 1) Γενάρχης τῶν Ἀχαιμενιδῶν, οἷς ἀνήκον, ἀπὸ Κύρου, οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας (Ἡρόδ. Α, 125. Ζ, 11), ἡγεμὸν τῆς Περσίας ὑπὸ τὸν βασιλεῖα τῶν Μήδων Φραόρτην (Ἡρόδ. Α, 102). — 2) Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ἰστάσπου, ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου, διοικητὴς τῆς Αἰγύπτου (Ἡρόδ. Ζ, 7. 97).

Ἀχαιοί, μία τῶν κυριωτέρων φυλῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἐλέγοντο καταγόμενοι ἀπ' Ἀχαιοῦ (τοῦ Εὐθύου, υἱοῦ τοῦ Ἑλληνος), ὅστις ἐξ Ἀττικῆς ὑπέταξε τοὺς Πελασγοὺς τῆς Ἀργολίδος καὶ τῆς Λακωνίας, ἢ κατ' ἄλλους ἐπέστρεψεν εἰς Θεσσαλίαν, ὅθεν κατήγετο (Ἡρόδ. Ζ, 132), καὶ ἐκεῖθεν οἱ

υἱοὶ του Ἀρχανδρος καὶ Ἀρχιτέλης κατήλθον εἰς Ἄργος, καὶ ἐκυρίευσαν ἐκεῖθεν πᾶσαν τὴν Πελοπόννησον πλὴν τῆς Ἀρκαδίας δι' ὃ καὶ παρ' Ὀμήρῳ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀργείων τὸ ὄνομα ἀναφέρεται πάντοτε ὡς γενικῶν τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλ' εἶτα, ὑπὸ τῶν Πρακλειδῶν ἐξωσθέντες τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Λακωνίας, κατόκησαν ἀπὸ τῆς εἰσοδῆς τῶν Δωριέων τὴν βορειοδυτικὴν χώραν τῆς Πελοποννήσου, τὴν πρὶν Ἴωνίαν ἢ Αἰγιάλειαν καλουμένην. Ὁ δ' Ὀβίδιος (εκ Ρομ. IV, 10, 27) μνημονεῖ Ἀχαιῶν καὶ κατὰ τὰς βορείους παραλίας τοῦ Εὐξείνου πόντου.

Ἀχαιὸς, 1) υἱὸς Εὐθύου καὶ Κρεούσης. Ἰδ. Ἀχαιοὶ καὶ Εὐθύος. — 2) Ἀχαιὸς ἐξ Ἐρετρίας, τραγικὸς ποιητὴς, υἱὸς τοῦ Πυθοδορίδα, σύγχρονος, ἀλλὰ νεώτερος τοῦ Σοφοκλέους (Ὀλ. 74), ἀντίληθος τοῦ Εὐριπίδου (Ὀλ. 83), ἔγραψεν 24 ἢ 44 δράματα, ἐξ ὧν εἰς ἐν μόνον ἐνίκησε (Σουΐδ.). Ἰδίως ὁμοῦς διεκρίνεται διὰ τὰ σατυρικά αὐτοῦ δράματα (Δ. Λαέρτ. Β, 133). Ὁ Ἀθήναιος (X, σ. 451) λέγει τὸ ὄνομα τοῦ σκωτικῶν καὶ ἐνίοτε αἰνιγματώδες. Περιλαμβάνεται δ' εἰς τὸν Ἀλεξανδρινὸν λεγόμενον κανόνα μετὰ τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου καὶ Ἴωνος, εἰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἢ τραγωδία περὶ μαζεν ἦδη. Ὀλίγιστα δὲ σώζονται αὐτοῦ ἀποσπάσματα. — 3) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ Συρακουσῶν, μεταγενεστέρων χρόνων, γράψας 10 τραγωδίας. — 4) Διοικητὴς διορισθεὶς ὑπὸ Ἀντιόχου Γ', βασιλέως τῆς Συρίας, ἐπαναστατήσας, ἀλλὰ συλληφθεὶς εἰς Σάρδεις καὶ θανατωθεὶς τῷ 214 π. Χ. (Πολύβ. Ε, 57. Η, 17).

Ἀχαρναί, δῆμος Ἀττικῆς, 60 στάδ. Β. τῶν Ἀθηναίων (ν. Μενίδι), οἰνοφόρος καὶ ἐλαιοφόρος (Θουκ. Β, 19). Οἱ κάτοικοι ἐν ἄλλοις καὶ ἀνθρακίς (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.). Εἰς τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον ἔδωκαν 3000 ὁπλίτας.

Ἀχάτης, 1) Ἰδ. Αἶνετας. — 2) ποταμὸς ῥέων νοτιῶς τῆς Σικελίας, μεταξύ

Καμαρίνης καὶ Γέλας, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ὁ παρ' αὐτῶ τὸ πρῶτον εὐρεθείς ἀγάλτης λίθος (Θεόφρ. π. λθ. Ἀπόσπ. 2. — Pl. XXXVII, 10, 54. — Sil. XIV, 229).

Ἀχελῷος, πρὶν καλούμενος Θόαας, Ἄξενος, Θεόστιος (ν. Ἀσπροπόταμον), ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, ἔχων 185 χιλιομέτρων μῆκος (Οἰμ. Ἰλ. Φ, 194). Ὀρμητικὸς καὶ διαγῆς ἐκρέων τοῦ Πίνδου πρὸς νότον, διαιρεῖ τὴν Αἰτωλίαν τῆς Ἀκαρνανίας, καὶ ἐκβάλλει ὑπὸ τὰς Οἰνιάδας, ἔχων τὰς Ἐχινάδας νήσους εἰς τὰς ἐκβολὰς του (Θουκ. Β, 102). Μυθολογεῖται δὲ υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὁ Ὀμηρὸς τὸν λέγει κρείονα (Ἰλ. Φ, 194), ὁ Ἡσίοδος πρεσβύτερον τρισχιλίων ποταμῶν ἀδελφῶν του (Θεογν. 340). Ὑπὲρ τῆς Δηϊανείρας, κόρης Οἰνέως, τοῦ βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, ἐπάλασε πρὸς τὸν Ἡρακλῆν ὑπὸ τρεῖς διαφόρους μορφὰς (Σοφοκ. Τραχ. 10) ὅτε δ' εἶχε τὴν τοῦ ταύρου, τῷ ἐθραύσθη ἐν κέρασ, καὶ ταῦτο αἱ Ναϊάδες ἐπλήρωσαν ἀνθέων, καὶ ἐγένετο κέρασ τῆς ἀφθονίας, ἢ ἔλαβον παρὰ τοῦ νικητοῦ, δοῦσαι εἰς ἀνταλλαγὴν ὃ εἶχον κέρασ τῆς Ἀμαλθείας. Τοῦτον δὲ τὸν μῦθον ὁ Στράβων ἐξηγεῖ ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν εὐφορίαν τῆς χώρας (I, 450. — Ου. Met. VIII, 883. IX, 1—100). Διὰ πάσης δὲ τῆς Ἑλλάδος ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερός ποταμὸς, καὶ ὁ Εὐριπίδης τὸν λέγει πατέρα τῆς Βοιωτικῆς Δίρκης (Βακχ. 514). Ἠῤῥῆσαν δὲ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας καὶ ἡ γειτνίασις του εἰς τὸ Δωδωναῖον ἱερόν, οὗ, ὡς ἐλέγετο, πᾶς χρησμός προσέθετε καὶ τὴν ἀντολήν του νὰ προσφέρωσι θυσίαν καὶ εἰς τὸν Ἀχελῷον δι' ὃ καὶ ἐπικλησίαι εἰς αὐτὸν ἐγένοντο ἐπὶ θυσίων, προσευχῶν καὶ ὄρκων. Ἐ' ὄνομα δ' αὐτοῦ, ἀποδὸν παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ προσηγορικῶν (Εὐρπ. Βακχ. 620), ἔφερον καὶ πολλοὶ ποταμοὶ τῆς Ἀρκαδίας καὶ τῆς Θεσσαλίας. Ἐλέγετο δὲ καὶ πατὴρ τῶν Σειρήνων.

Ἀχερουσία, λίμνη. 1) Ἰδ. Ἀχέρων 1). — 2) Περίτετοιχισμένον χωρίον ἐν Ἐρ-

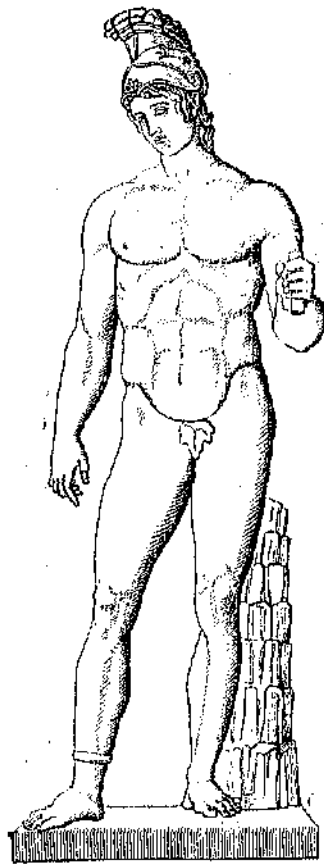
μιόνη τῆς Ἀργολίδος, παρὰ Βαράθρη, δι' οὗ ἐλέγετο ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἀνεκόμισε τὸν Κέρβερον ἐκ τοῦ Ἄδου (Παυσ. Β, 35, 10). — 3) Τὸ αὐτὸ ἐλέγετο περὶ τῆς Ἀχερουσιᾶδος χειρονήσου παρὰ τῆ Ἡρακλείᾳ τῆ ἐν Βιθυνίᾳ (Ξεν. Ἀνθ. ΣΤ, 2, 2). — 4) Λίμνη παρὰ τῷ νεκροταφείῳ τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ, ἐφ' ἧς ἐφέροντο οἱ νεκροὶ (Διοδ. Α, 96).

Ἀχέρων. 1) ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ τῆς Ἠπείρου (ν. παρὰ τὸ Σούλι Ζαγοῦρας ἢ Γλυκὸς), διαρρέει τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην, ἔλος ἔχον 1½ ὥρας μῆκος καὶ ¾ ὥρας πλάτος, βυθίζεται ὑπὸ γῆν, καὶ εἶτα ἐκρέει εἰς τὴν Ἰόνιον θάλασσαν κατὰ τὸν λιμένα Ἐλαιάν (ν. Φανάρι). Ἐχει δὲ τὸ ὕδωρ θολὸν καὶ πικρὸν, (κατ' ἐντολήν τοῦ Διὸς, διότι οἱ Τριτῆνες ἔπιον ἐξ αὐτοῦ), ὡς καὶ ὁ παραρρέων Κωκυτὸς (τῶν κλαυθμῶν ποταμῶν) (Θουκ. Α, 46). Ἀμφότεροι δ' ἐφύζοντο πιθανῶς διὰ τὸ ἄγριον τῆς θέσεως αὐτῶν, ὅπερ συνέβη καὶ διὰ τὴν Στύγα, ὡς ποταμοὶ τοῦ Ἄδου, ἐνθα συνηνοῦντο καὶ μετὰ τοῦ Πυριφλεγέθοντος. Ἐκ τούτου καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐθεωρήθη παραγόμενον ἐκ τοῦ « Ἀχεαρέων » (Οἰμ. Ὀδ. Κ, 513). Ὑπὲρ αὐτὸν βαίνουσι αἱ σκιαί (Ἰδ. Πλάτ. Φαίδ.). Παρ' αὐτῷ δ' ἀρχαϊότατα ἐνηργούνη νεκρομαντεῖαι καὶ ψυχοπομπεῖαι (Ἡροδ. Ε, 92, 7), ἧτοι ἐπικλησίαι τῶν ψυχῶν, καὶ ἐκεῖθεν φαίνεται ὅτι ἐδανείσθη καὶ ὁ Ὀμηρὸς (Ὀδυσ. Α) τὴν ἐπικλησίαν τῶν ψυχῶν τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀχέρωντος. Τοῦτο δὲ πολλὰκις σημαίνει καὶ ἀπλῶς μόνον τὰ βόθρη τοῦ Ἄδου. Ἦν δὲ, ὡς πρόσωπον, υἱὸς τῆς Γῆς. — 2) Ποταμὸς ἐν Βρυτανίᾳ, δλεθρὸς τῷ Ἀλεξάνδρῳ τῷ ἐξ Ἠπείρου (Liv. VIII, 24).

Ἀχιλλεύς, ἐπίτροπος καὶ στρατηγὸς Πτολεμαίου ΙΒ, τοῦ Διονύσου, ἴσως ὁ διενεργήσας τὴν δολοφονίαν τοῦ Πομπηίου ὅτε ἐκ Φαραάλων ἔφυγεν εἰς Αἴγυπτον, τῷ 48 π. Χ. (Caes. Β. c. 3, 104. — Liv. Ep. 112).

Ἐπολέμησε δὲ κατὰ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πολιτοκρουμένου Καίσαρος, καὶ ἐδολοφονήθη (Caes. αὐτ. 108).

Ἀχιλλεύς, υἱὸς Πηλεῖος (Πηλεΐδης), βασιλέως τῶν Μυρμιδόνων ἐν Φθίᾳ τῆς Θεσσαλίας. Μήτηρ δ' αὐτοῦ ἐλέγετο ἢ ἐν Φθίᾳ τιμωμένη Νηρηΐς Θετίς. Ἦν δ' ἔγγονος τοῦ Δία τοῦ, δι' ὃ καὶ Δίακίδης ἐπιλέγετο. Τῆς Ἰλιάδος ἐστὶν αὐτὸς ὁ πρῶτιστος ἥρωσ, καὶ κατ' αὐτὴν ἡ μήτηρ αὐτοῦ καλῶς τὸν ἀνέθρεψεν. Ὁ Φοῖνιξ, ὅστις φεύγων τὸν πατέρα του Ἀμύντορα, εἶχε καταφύγει παρὰ τῆ Πηλεΐ, τὸν ἐδίδαξε τὴν βητορειάν καὶ τὴν πολεμικὴν, καὶ ὁ Κένταυρος Χείρων τὴν ἰατρικὴν (Ἰλ. 1, 444. Α, 832). Ἐν τῇ πρώτῃ νεότητι συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ Πατρόκλου, ὅστις ἐκ τῆς πατρίδος του Ὀπούντος εἶχε καταφύγει παρὰ τῷ Πηλεΐ, μετὰ τοῦ πατρὸς του Μενoitίου, ἑτεροθαλοῦς ἀδελφοῦ τοῦ Αἰακοῦ, διότι ἀκουσίως εἶχε φονεύσει παῖδά τινα εἰς τοὺς κύβους (Ἰλ. Ψ, 84). Ἡ μάτρα ἔδωκε τῷ Ἀχιλλεΐ τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ μακροῦ καὶ ἀπράγμονος ἢ βραχέος καὶ ἐνδόξου βίου, καὶ ἐξελέξατο τὸν δεύτερον (Ἰλ. 1, 410), διὸ καὶ προθύμως παρεκλούθησε τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ τὸν Νέστορα, ὅτε ἦλθον εἰς Φθίαν νὰ τὸν παραλάβωσιν εἰς τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Τρωάδος (Ἰλ. Α, 765), καὶ συναπέλευσε μετ' αὐτῶν, ἔχων 50 πλοῖα, καὶ συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου καὶ ὑπὸ τοῦ Φοῖνικος (Ἰλ. Β, 681). Ἦν δ' ὁ ἀνδρειότατος τῶν ἐκεῖ ἡρώων, καὶ ὑπὸ τῆς Ἡρας καὶ τῆς Ἀθηνῆς προστατευόμενος, 12 πόλεις κατέστρεψε διὰ θαλάσσης καὶ 11 διὰ ξηρῶς. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 10ον ἔτος τοῦ πολέμου, ὀργισθεὶς διότι ὁ Ἀγαμέμνων τῷ ἀφῆρσε τὴν Βρισηίδα (Ἰπποδάμειαν), κόρην τοῦ Βρισηῆ, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Λυρνησσῷ, ἠνεῖχεν αἰχμαλωτεύσει, ἀπεσῶρθη εἰς τὴν σκηνὴν του, ἀπέχων τῶν μαχῶν (Ἰλ. Α), καὶ ὅτε μόνον οἱ Τρῶες εἰσέβαλον εἰς τὸ ἐλληνικὸν στρατόπεδον, ἐπέστρεψε τῷ Πατρόκλῳ ν' ἀντιταχθῆ αὐτοῖς μετὰ τῶν Μυρμιδόνων, δούς αὐτῷ καὶ τὰ ὄπλα του (Ἰλ. Η, 97). Ὅτε δ' ὁ Πάτροκλος ἐφονεύθη καὶ ἐσφύθη ὑπὸ τοῦ Ἔκτορος, τότε ὤμοσεν ὁ Ἀχιλλεύς ἐκδίκησιν (Ἰλ. Σ, 333), καὶ νέα ὄπλα λαβὼν παρὰ τῆς μητρὸς του, ἔπαρκαλῆσε αὐτῆς λαμπρὰ τῷ κατεσκευάσεν ὁ Ἡφαιστος (Ἰλ. Σ, 478—607), νικῆ τούτος Τρῶας, δίδωκε αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν, φονεύει

διὰ τῆς λόγχης του τὸν Ἔκτορα, καὶ τρεῖς τὸν οὖρει νεκρὸν περὶ τὰ τείχη (Ἰλ. Χ). Τότε δὲ μόνον κηδεύει καὶ τὸν Πάτροκλον (Ἰλ. Ψ)· τὸ δὲ σῶμα τοῦ Ἔκτορος θέλει νὰ ρίψῃ εἰς τοὺς κύβους καὶ εἰς τὰ ὄρνεα· ἀλλ' ὅτε ὁ γέρον Πρίαμος, ἐλθὼν διὰ νυκτὸς εἰς τὴν σκηνὴν του, τὸν παρακαλεῖ νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸν υἱὸν του, συγκληθεὶς ἐνδίδει (Ἰλ. Ω). Πρὸ τῆς ἁλώσεως δὲ τῆς Τρωάδος,

ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν μάχῃ εἰς τὰς Σκαιᾶς πόλεις, ἐν ᾗ ἔμελλε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν πόλιν (Ἰλ. Γ, 417. X, 359). Ἐθρήνησαν δ' αὐτὸν οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ ἡ Θέτις καὶ πᾶσαι αἱ θαλάσσιαι θεαί, καὶ αἱ Μοῦσαι καὶ οἱ Ἕλληνες ἐθαψάν τὰ ὀστέα αὐτοῦ μετὰ τῶν τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Ἀντιλόχου παρὰ τὸν Ἑλλησποντον (εἰς τὸ Σίγειον ἀκρωτήριον), ὑψηλὸν ἐπιγύσαντες χῶμα (Ὀδ. Ω, 36). Ἐν τῷ Ἄδῃ δ' εὔρεν ὁ Ὀδυσσεύς τῶν τριῶν τούτων φίλων τὰς ψυχὰς μετὰ τῆς τοῦ Αἰάντος τοῦ Τελαμωνίου (Ὀδ. Λ, 467). — Ὁ κατὰ τὸν Ὀμηρον νεανικὸς, ἀτρόμητος, ὠραίος ἦρωας, ἐστὶ συγχρόνως φίλος τῆς λύρας καὶ τοῦ ἄσματος, καὶ ὑπὸ τῶν εὐγενεστέρων ἐμπνεόμενος αἰσθημάτων. — Κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους δὲ μύθους, ἡ Θέτις, θέλουσα νὰ καταστήσῃ τὸ τέκνον τῆς ἀθάνατον, δι' ἡμέρας μὲν τὸ ἔχρειε δι' ἀμβροσίας, διὰ νυκτὸς δὲ τὸ εἰσῆγεν εἰς φλόγας, ὅπως καύσῃ τὰ θνητὰ αὐτοῦ μέρη. Ἄλλ' ἐπελθόντος ποτὲ τοῦ Πηλέως, μετὰ τρόμου τὸ γινόμενον ἰδόντος, καὶ θελήσαντος νὰ ἐξαγάγῃ τὸ παιδίον ἐκ τοῦ πυρός, διεκόπη τὸ ἔργον, καὶ ἡ Θέτις, ἀφείσα πατέρα καὶ υἱὸν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Κατὰ διηγήσεις δ' ἐστὶ μεταγενεστέρως, ἐνέβαπτε τὸ παιδίον εἰς τὴν Στύγα, ἐξ οὗ ἐγένετο ἄρωτον, πλὴν κατὰ μὲν τὴν πτέρναν ἀφ' ἧς τὸ ἐκράτει. Ἄφ' οὗ δ' ἔφυγεν ἡ Θέτις, τότε ὁ Πηλεὺς ἔφερε τὸν Ἀχιλλέα πρὸς τὸν Χείρωνα, πρὸς παιδαγωγίαν (Πίνδ. Νεμ. Γ, 43). Κατὰ δὲ τὰ Κύπρια ἔπη, ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ἐκρήξεως τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου ὁ Κάλχας προέπειν ὅτι χωρὶς αὐτοῦ δὲν θὰ ἐκυριεύετο ἡ Τρωάς, ἡ μήτηρ του τὸν ἔφερεν εἰς Σκύρον, καὶ ὑπὸ γυναικεῖον ἔνδυμα τὸν ἐκρυψε μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Λυκομήδους, γινώσκουσα ὅτι θὰ ἐφρονέτο εἰς τὴν Τρωάδα. Ἄλλ' ὁ Ὀδυσσεύς, ἵνα τὸν ἀνακαλύψῃ, μεταχειρίσθη τὸν δόλον τοῦτον παρουσιασθεὶς ὡς ἔμπορος εἰς τὰς κβρας, ἐξέθηκε πρὸ αὐτῶν διάφορα γυναικεῖα κοσμήματα, ἀλλὰ σὺν αὐ-

τοῖς καὶ ἀσπίδα καὶ λόγχην καὶ ἐν ᾗ αἱ Ἕλληται περὶ τὰ ἄλλα ἠσχολοῦντο, ὁ Ἀχιλλεύς ἤρπασε τὰ ὄπλα, καὶ οὕτως ἀνεγνωρίσθη (Ἀπλδ. Ἰβδ. Γ, 13, 8) Ἰδ. Τήλεφος, Κόκκνος, Ἑρωϊκὸς πόλεμος. Ὡς πρὸς τὸν θάνατον δὲ τοῦ Ἀχιλλεύως τινὲς τῶν μεταγενεστέρων ἀκολουθοῦσι τὴν ὀμηρικὴν διήγησιν μέχρι τινός, οἷον ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσεν αὐτὸν εἰς τὴν μάχην, ἢ ὠδήγησε τὸ βέλος τοῦ Πάριδος (Virg. Αἆ, VI, 56). Κατ' ἄλλας δὲ διηγήσεις, θέλων ὁ Ἀχιλλεύς νὰ νυμφευθῇ τὴν Πολυξένην, κόρην τοῦ Πριάμου, ἔρχεται πρὸς αὐτὴν ἄοπλος εἰς τὸν ἐν Θύμβρω νῆον τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐκεῖ φονεύεται ὑπὸ τοῦ Πάριδος, τοξευθεὶς εἰς τὴν πτέρναν, τὸ μόνον τρωτὸν αὐτοῦ μέρος. Οἱ δ' Ἕλληνες, εἰς Θράκην ἀφιχθέντες, ἐθυσίασαν τὴν Πολυξένην, ὡς ἡ σκιά του ἐζήτησε πρὸς ἐξίλασμέν (Εὐρπ. Ἑλ. 1. — Ον. Μετ. XIII, 448). Πολλοῦ τῆς Ἑλλάδος ὁ Ἀχιλλεύς ἐτιμᾶτο ὡς ἦρωας, καὶ εἶχε νῆον ἐν Ἡλίδι, ἐν Σπάρτῃ, καὶ ἡ νῆσος Λεὺκη (ἢ Ἀχιλλεία) εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰστρου, τῆ ἦν ἀφιερωμένη, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς νῆον Ἡλύσιου, διότι ἐκεῖ εὐδαίμων συνέζη μετ' ἄλλων ἡρώων καὶ ἡρωίδων. Ἡ παρακειμένη εἰκὼν νεανίου εὐγενοῦς μορφῆς καὶ σωματικοῦ σχηματισμοῦ, νῦν ἐν τῷ Μουσείῳ τῶν Παρισίων, ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῶν μὲν ὡς Ἀχιλλεύς, ὑπὸ τῶν δὲ ὡς Ἄρης.

Ἀχιλλεύς Στάτιος, ζῶν πιθανῶς ἐν τῷ 6' αἰῶνι μ. Χ., καὶ γράφας σχόλια εἰς τὸ διδακτικὸν ποίημα τοῦ Ἀράτου, τὸ ἐπιγραφόμενον «Φαινόμενα».

Ἀχιλλεύς Τάτιος, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἔγραψε μυθιστόρημα «τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα» εἰς βιβλία ἦ', παράστασιν τῶν συμβάντων τῶν δύο ἐραστῶν, μετὰ περιγραφῶν τῆς φύσεως, παντοίων καλλιτεχνημάτων, κτλ., ἐνίοτε ὁμῶς ὑπερβαίων τὰ ὅρια τῆς ἀληθοῦς καλαισθητικῆς καὶ τῆς κοσμιότητος. Ἐγράφη δὲ, φαίνεται, περὶ τὰ μέσα τοῦ 1' αἰῶνος μ. Χ. Ἐν τῷ με-

σαίῳ πολὺ ἀνεγινώσκετο, δι' ὃ καὶ πολλὰ ὑπάρχουσιν ἐκ τῶν χρόνων ἐκείνων αὐτοῦ ἀντίγραφα.

Ἀψίνης, ἐκ Γαδάρων, ῥήτωρ, γράφων ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Μαξίμου. Ὑπὸ τὸ ὄνομα

αὐτοῦ σώζεται σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον «τέχνη ῥητορικὴ, περὶ προσομίλου» ἀλλὰ μέρος αὐτοῦ ἀπεδείχθη ἀνήκον εἰς τὸν Λογγίνον.

Ἀψίς, Ἰδ. Θόλος.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΚΑΘΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. ΠΑΡΕΚΚΥΠΡΕ
ΚΟΝΙΝΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΠΟΛΟΓΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α. ΣΑΤΣΙΝΑΚΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

Β

Βαβρίας, ποιητής μύθων, ζήσας κατά τινος 150 ἔτη π. Χ., κατ' ἄλλας κρίσεις ὁμῶς ἐπὶ Δομιτιανοῦ ἢ καὶ μετέπειτα, καὶ στιχουργήσας, κατὰ παράδειγμα τοῦ Σωκράτους (ἴδ.), τοὺς Δίωπειους στίχους εἰς χωλιάμβους ἢ σκάζοντας (καταλήγοντας εἰς τροχαῖον ἢ σπονδεῖον). Τὸ σύγγραμμά του περιεῖχε 10 βιβλία. Χειρόγραφον 123 μύθων αὐτοῦ εὑρεν εἰς μονὴν τοῦ Ἁθωνος ὁ ἡμέτερος Μινᾶς Μινσιδης, καὶ ἐπώλησεν εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον μετ' ἄλλων 95 μύθων, ὧν ἡμισοδητῆθη ἢ γνησιότης· ἕτεροι δ' ἔξ, τέως ἀγνωστοὶ μῦθοι, εὐρέθησαν ἐν τινι χειρογράφῳ ἐν τῷ Βατικανῷ.

Βαθυκλῆς, ἐκ Μαγνησίας τῆς πρὸς Μαιάνδρω, περὶ τὰ 560 κατασκευάσας ἐν Λακεδαιμόνι, διὰ τὸ ἀρχαῖον ξέανον τοῦ Ἀμμυλαίου Ἀπόλλωνος, λαμπρὸν κατάγλυφον θρόνον, στηριζόμενον ἐπὶ τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Ὁρῶν (Παυσ. Γ, 18).

Βαθύλος, παῖς ὠραῖος, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀνακρέοντος, οὗ καὶ ἀγάλμα ὑπῆρχεν ἐν τῇ πατρίδι του Σάμῳ (Hof. Epod. XIV, 9).

Βατύλος, βατύλιον, λίθοι κωνικοί ἢ σφηνοειδεῖς, ὑποτιθέμενοι ὅτι ἔπεσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἴσως τὴν ἀρχὴν ἔχοντες ἐξ ἀερολίθων. Ἐλατρεύοντο δὲ καὶ ἐχρίοντο δι' οἴνου, ἐλαίου καὶ αἵματος (Φώτ. σ. 1047.—Rhin. XVII, IX, 51). Ἐν Δελφοῖς παρὰ τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπῆρχεν εἰς τοιοῦτος λίθος, ὃν καθ' ἑκάστην ἔχριον, εἰς τὰς πομπὰς δὲ περιέφερον ἐναελιγμένον εἰς ἔριον. Ὑπετίθετο δ' ὅτι ἦν ὁ λίθος ὃν ἡ Πῆα εἶχε

δώσει τῷ Κρόνῳ νὰ καταπέτῃ ἀντὶ τοῦ Διὸς (Παυσ. I, 24, 6).

Βάκις, πιθανῶς ψευδώνυμὸν τινος, προφητείας ἐκδόντος καὶ χρησμούς, ὡς τοὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Μουσαίου κτλ. ἀπὸ τῆς 4' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. διαδομένους, καὶ ἰδίως ὑπὸ Πεισιστράτου καὶ τῶν Πεισιστρατείδων συλλεγέντας καὶ κύρος λαβόντας, ὡς τε καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς σχέσεις ἐπενήργουν ἐνίοτε. Ὁ Βάκις ἐλέγετο Βοιωτὸς ἐξ Ἐλευθῶνος, ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἐμπνευσθεῖς. Μετὰ ταῦτα δ' ἀνέκυψαν καὶ ἄλλαι τοιαῦται συλλογαί, καὶ πλὴν τοῦ Βοιωτοῦ μνημονεύονται καὶ εἰς Ἀρκὰς Βάκις, καὶ εἰς ἐξ Ἀττικῆς (Hof. H, 20.—Σγλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 107).

Βάκχαι, **Βάκχος**, ἴδ. Διόνυσος.

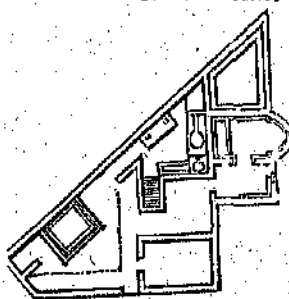
Βακχεῖος, ἐπὶ Βυζαντινῶν, ἔγραψε περὶ ἀρμονικῆς κατ' ἐρωταπόκρισιν. Καὶ μία Εἰσαγωγὴ τέχνης μουσικῆς φέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Βακχιῶται, γενεὰ ἡγεμόνων Κορινθίων ἐξ Ἀλήτου τοῦ Πρακλείδου καταγομένη. Ἑπτὰ ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος ἐβασίλευσαν ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ 144 ἔτη, μέχρι 748 π. Χ. Εἶτα δὲ εἰς ὀλιγαρχίαν μεταπεσοῦσης τῆς κυβερνήσεως, διατηρήθησαν ἔτι ἐπὶ 90 ἔτη, ὅτε τέλος ὁ Κόψελος, καὶ αὐτὸς ἐκ μητρὸς Βακχιᾶδος, κατώρθωσε, βοηθεῖα τοῦ ἔχλου, νὰ ἐξώσῃ παντάπασι τοὺς διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ὑπεροχὴν αὐτῶν μισητοὺς (658 π. Χ.), καὶ ν' ἀναδειχθῇ τύραννος· οἱ δὲ κατέφυγον εἰς τὴν Σπάρτην (Hof. E, 92. ΣΤ, 128).

Βάκχιον, νήσος παρά τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ, ἀπέναντι τῆς Φωκαίας, ἔχουσα λαμπροὺς ναοὺς, οὓς εὐλόγησάν ἐπὶ Ἀντιόχου οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τοῦ συμμάχου αὐτῶν Εὐμένους (Liv. XXXVII, 21).

Βακχυλίδης, λυρικός ποιητής ἐξ Ἰουλίδος τῆς Κέας, ἀνεψιὸς τοῦ Κεῖου Σιμωνίδου, ἀκμαίων περὶ τὸ 472 π. Χ., σύγχρονος τοῦ Πινδάρου. Ἐπὶ πολὺ διέμεινε μετὰ τοῦ Σιμωνίδου παρά τῶν Ἰέρων ἐν Σαρακούσαις μεθ' ὃ μετέβη, ἀγνοεῖται διατί, εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ὡς πρὸς τὴν ποιήσιν ἐβάδισεν ἐπὶ τὰ ἔκνη τοῦ θεοῦ του, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐκείνου τὸ ὕψος καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐμπνεύσεως. Ἐκ τῶν σωζομένων δ' αὐτοῦ ἀποσπασμάτων φαίνεται δι' ἀκριβείας καὶ ἐπιμελείας τοῦ ὕφους ἐξαγοράζων τὴν ἔλλειψιν ἀνώτερον ποιητικῶν προτερημάτων.

Βαλανεῖον. Καὶ πρὸς καθαριότητα καὶ δι' ὑγιεινοὺς λόγους εἶχον οἱ Ἕλληνες, πλὴν ἰδίῶν καὶ δημόσια θερμὰ λουτρά ἢ βαλανεῖα, ἀλλὰ κατάχρησιν αὐτῶν δὲν ἐποιούνητο, θεωροῦντες ὅτι ἐκλίσει καὶ ἐκθλινοῦσι. «Κάκιστόν ἐστι καὶ δεῖλόν ποιεῖ τὸν ἄνδρα,» λέγει ὁ Ἀριστοφάνης (Np. 992. — Ἰδ. καὶ Ἀθην. Α, 18. — Δρυσ. κ. Πολυκλ. 1217. — Πλούτ. Φωκ. Δ), οὐδ' ὑπάρχουσιν ἀρχαίων ἑλληνικῶν λουτρῶν περιγραφαί, ἀλλὰ μόνον ἐκ χωρίων συγγραφέων ἐστὶ γνωστὸν ὅτι ὑπάρχον ἐν αὐταῖς πύελοι ἢ λεκάναι (παρ' Ὀμήρῳ Ἀσάμινθοι), εἰς αἷς εἰσῆρχετο ὁ λουόμενος, καὶ ἄλλα τίειδος, λουτήρ ἢ λουτήριον λεγόμενον, μεθ' ὃ ποστὰ του, διὰ τοὺς ὀρθῶς λουομένους. Πυρραῖαι δὲ ἢ πυρρατῆραι ἦσαν τὰ θερμὰ μέρη πρὸς Ἰδρωσὶν ἀποδουτήριον ἔνθα ἀπέθετον τὰ ἐνδύματα οἱ εἰσερχόμενοι

εἰς τὸ λουτρόν ἀλειπτήριον ἢ ἐλαϊόθεσιον, ἔνθα ἠλείφοντο ἔλαιον οἱ λουθέντες, καὶ μάλιστα οἱ παρασκευαζόμενοι διὰ τὰ γυμνάσια' σλεγγίς δὲ ἢ ξύστρα ἦν τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ οὗτοι ἀπέφερον ἀφ' ἑαυτῶν τὸ ἔλαιον μετὰ τὴν πάλην. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ λουτροῦ ἐλέγετο βαλανεύς, παραχῆται δ' οἱ ὑπηρεταί, καὶ ἀρύαινα ἢ ἀρύταινα τὸ ἀγγεῖον δι' οὗ ἤρῳοντο πρὸς χύσιν τὸ ὕδωρ. Ἦν δ' ἐπὶ Λουκιανοῦ διώβολον ἢ τιμὴ τῆς χρήσεως τοῦ βαλανείου. Ἐπὶ δὲ Ῥωμαίων ἢ χρήσις τῶν βαλανείων ἐξέπεσεν εἰς κατάχρησιν ἠδυσπαθείας καὶ ἰδιωτικῆς ἢ δημοσίας πολυτελείας, καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐνιαχοῦ (ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ βασιλικῷ κήφῳ) σώζονται λειψάνα Ῥωμαϊκῶν βαλανείων, ἔχοντα πολλάκις ψηφόμενα καὶ κατάκοσμα τὰ ἐδάφη. Ἦ ἀπέναντι εἰκῶν παρίσταται βαλανεῖον εἰς γωνίαν ἰδιωτικῆς οἰκίας ἐν Πομπηίᾳ. Ἦ εἰσοδος (ἐκ τῆς αὐλῆς) ἐστὶν ἄνω. Δεξιῶς ἔχει τὸ ἀποδουτήριον, ἀριστερῶς, ὀπίσω ὀρθογωνίου στοᾶς, τὸ ἀλειπτήριον. Ἐπέκεινα τοῦ ἀποδουτήριου, τὸ ἡμικυκλικῶς προέχον πυρρατῆριον εἰς δὲ τὴν κάτω προέχουσαν γωνίαν, δεξαμενὴν.

Βαλάντεον, ἦν συνήθως δερμάτινον, ἢ ἐκρεμάτο διὰ λωρίδος ἀπὸ τοῦ ὤμου, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ληφθεῖσα ἐκ λύχνου.

Ἐν λύχνου γυμνασίου

Βάπτει, ἴδ. Κότυς.

Βάραθρον, ἢ ὀρυγμα, ἐν Ἀθήναις χάσμα φρεατιῶδες καὶ σκοτεινὸν (Σηλ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 431), κείμενον ἐν τῷ δήμῳ τῶν Κεῖριαδῶν, πιθανῶς ἐν τοῖς βράχαις ΝΔ τῆς πόλεως, καὶ ἔχον εἰς τὰ πλευρὰ ὄγκινους, ἧτοι σιδηρὰ ἀγκιστρά, εἰς αἷς κατεσχίζοντο οἱ εἰς αὐτὸ ριπτόμενοι κατάδικοι. Ἐπὶ τῶν μηδικῶν ἦτο ἐν χρήσει (Ἡρόδ. Ζ, 133), καὶ ἔτι ἐπὶ Ἐενοφῶντος (Ἑλλ. Α, 7, 21. —

Λυκ. κ. Λεωκρ. 221. Δεῖν. κ. Δημ. 46) εἶτα δὲ κατεχώσθη (Τὸ ἄνω Σηλ.).

Βάρβιτος, ἴδ. Μουσική.

Βάρβαροι. Διὰ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐπὶ πολὺ καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν, ἦν πᾶς μὴ Ἕλλην (δηλαδὴ μὴ ἑλληνιστὶ ὁμιλῶν) βάρβαρος, καὶ ἐθεώρουν οἱ Ἕλληνες τοὺς βαρβάρους ὡς αὐτὸ τοῦτο δούλους, καὶ ἑαυτοὺς, ἔνεκα τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν, ὡς ὀρισμένους ἀρχειν πῶν βαρβάρων (Εὐρύκ. Ἰρ. Αὐλ. 1379. — Ἀριστ. Πολ. Α, 2, Ζ, 6). Μετὰ ταῦτα περιλήθησαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τῶν μὴ βαρβάρων, καὶ βραδύτερον, καθ' ὅσον ἐξείτεινετο ὁ πολιτισμὸς, καὶ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἰσπανοί.

Βαρβαλοῦς, δούλοι Ἰλλυριοί, οὓς ὁ Μάριος μετεχειρίζετο ὡς ἐκτελεστὰς τῶν ὤμοτῶν του. Ὁ Σεργάριος ἀπέσφαξε τετρακισχίλους ἐξ αὐτῶν (Πλούτ. Μάρ. ΛΔ. Σεργ. Β).

Βάρδυλις, Ἰλλυρὶς στρατηγός, κατακτήσας μέρος τῆς Μακεδονίας, τῷ 359 π. Χ. ἔπεσεν ὁμως τὸ ἐπίδν ἔτος ἐν μάχῃ κατὰ τοῦ Φιλίππου (Διόδ. ΣΤ, 4).

Βαργύλια (τὰ), πόλις τῆς Καρίας ἐν τῷ ὁμώνυμῳ κλίπῳ, ἦν ἀφαιρέσαντες οἱ Ῥωμαῖοι τῷ 197 π. Χ. ἀπὸ Φιλίππου Γ' τοῦ Μακεδόνος, ἀφήκαν αὐτόνομον. Παρ' αὐτῇ ἴστατο τὸ ἀγαλμα τῆς Κινδυάδος Ἀρτέμιδος, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι, καίτοι ἐν τῷ ὑπαίθριῳ, οὐδέποτε ἐδρέχετο (Πλούτ. Φλαμ. ΙΒ. — Σεργ. ΙΔ, 653. — Liv. XXXVII).

Βάρης, ἴδ. Ναυτιλία.

Βάρικα, πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς, ἀπὸ τοῦ 560 ὑπὸ τῶν ἐν Κυρήνῃ Ἑλλήνων πρωτεύουσα γενομένη ἰσχυροῦ κράτους, ἀντιπάλου τῆς Κυρήνης, μέχρις οὗ, τῷ 510, ἐκυριαύθη ὑπὸ τῶν Περσῶν (Ἡρόδ. Δ, 164. 167. 171. 200).

Βασιλική, 1) Κόρη τοῦ Δαρείου, ἦν ἐνυμφεθῆ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Ἡρακλῆ (Ἄρρ. Ζ, 4, 6). — 2) Θυγάτηρ τοῦ σατραπῆ Ἀρταβάζου, γυνὴ τοῦ Ῥοδίου Μέμνονος, ἠγγαλιωτεύθη τῷ 333 ὑπὸ Ἀλε-

ξάνδρου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, καὶ μετὰ ταῦτα ἐνυμφεθῆ τὸν Εὐμένην (Πλούτ. Εὐμ. Α. — Just. XV, 2, 3).

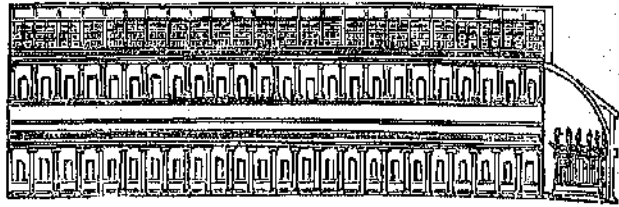
Βάσανος, ἐλογίζετο ὡς τρόπος ἀποδείξεως πρὸ τῶν ἀττικῶν δικαστηρίων, καὶ μάλιστα ὡς μᾶλλον τελεσφόρος ἢ οἱ μαρτυρίαι (Ἰσ. π. Κίρ. κλ. 202. — Ἀνξίμ. ῥήτ. ΙΣΤ, 1). Ἀλλὰ ψήφισμα προταθὲν ὑπὸ Σκαμανδρίου (Ἀνδκ. Π. Μυστ. ΜΓ) ἀπηγόρευε τὴν χρῆσιν αὐτῆς κατ' ἐλευθέρων, πλὴν συνεπέα ἰδίου ψηφίσματος (Ἰσοκρ. Τραπ. ΙΕ. — Δμσθ. Πανταίν. Μ) ἐφηρμόζετο ὁμως εἰς τοὺς δούλους, οὓς ὁ ἀττικὸς νόμος δὲν παρεδέχετο ὡς μάρτυρας, καὶ ἐδικαιοῦτο πᾶς ἐλεύθερος ἢ νὰ παραδώσῃ τὸν ἴδιον δούλον εἰς βάσανον, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἰδίας ἀθωότητος, ἢ νὰ ζητήσῃ, δι' ἐπισήμου πράξεως, ἧτις ἐκαλεῖτο πρὸ σκλησίς, (Δμσ. κ. Στφ. 1106), τὸν τοῦ ἀντιδίκου του, καὶ ὁ ἀρνούμενος ἐδίδεν ἰσχυρὰν πρόληψιν καθ' ἑαυτοῦ. Αἱ καταθέσεις δὲ τῶν βασανιζομένων ἐγίνοντο οὐχὶ σπανίως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου (Δμσθ. κ. Νικοστρ. 1254), ὅτε ὁ δήμιος ἐνήργει αὐτάς (Αἰσχ. π. Πρασθ. 281), ἀλλ' ἐνώπιον πρὸς τοῦτο ἐκλεγομένων βασανιστῶν.

Βασίλειος, ὁ μέγας, γεννηθεὶς ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, ἐξ ἐπισήμων γονέων, ἐτρέφη ἐν Ἀθήναις, ἔνθα συνεδέθη διὰ φιλίας μετὰ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ καὶ Γρηγορίου τοῦ Νύσσης. Πρεσβύτερος τῷ 362 μ. Χ., καὶ ἐπίσκοπος Καισαρείας τῷ 370, οὗτος ἐκάνοντο τὰ τοῦ μοναχικοῦ βίου ἀφιερῶσας δὲ πᾶσαν τὴν περιουσίαν του εἰς Ἰδρωσιν νασοκομείου, ἔζη αὐτὸς ἐν πένιᾳ, καὶ ἀπέθανε τῷ 379. Ἦν δὲ καὶ φίλος καὶ προστατῆς τῶν γραμμῶν, καὶ σώζονται αὐτοῦ ἐπιστολαί, καὶ ἡ τοῖς φιλομαθεῖσι λίαν ἀξιόσπουτος πραγματεία «Ὁ πῶς ἐν ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ὠφελοῦντο λόγων.»

Βασιλεύς, ἴδ. Ἀναξ καὶ Ἀρχων.

Βασίλεική. Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἀγορᾷ στοὰ βασιλείος ὀνομαζομένη, διότι ἐν αὐτῇ εἶχε τὴν ἐπίσημον ἑδραν του

καὶ τὸ δικαστήριόν του ὁ ἄρχων βασιλεύς. Ταύτης ἐπὶ Ῥωμαίων ἐδόθη εἰς πολλὰς δημοσίας στοὰς καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ σχῆμα, ὃ ἦν, φαίνεται, ἐπίμηκες οἰκοδόμημα, ἔχον ἐντὸς δύο σειρὰς κιόνων παρὰ τὰς δύο μακρὰς πλευρὰς, καὶ κατὰ τὴν μικρὰν ἀπέναντι τῆς εἰσόδου διαίρεσιν τινὰ, συνήθως ἡμικυκλικὴν διὰ τὴν εἴδραν τῶν δικαστῶν, ἢ ἄλλων ἀρχόντων ἐπιτηροῦντων τὰ ἐν τῇ στοᾷ.

Ἡ ἐν Περσῶν Βασιλική.

Ἐπὶ δὲ τοῦ χριστιανισμοῦ τινὲς τῶν στοῶν τούτων προωρίσθησαν εἰς ἐκκλησίας, ἢ καὶ ἐκκλησιαί ἐκτίσθησαν κατὰ τὸ σχέδιον αὐτῶν, κληθεῖσαι ἐπίσης Βασιλικαί.

Βασκανία, γοητεία διὰ τοῦ βλέμματος ἢ διὰ τῆς γλώσσης ἐνεργουμένη κατ' ἀνθρώπων εὐτυχοῦντων ἢ κατὰ βρεφῶν (Πλούτ. Συμπ. Ε, 7. — Ἀλκιφρ. Ἐπ. α, 15. — Ἡλιόδ. Αἰθ. Α, 7). Πρὸς ἀποσθήσιν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, ἔπτυνον τρίς, ἢ ἐπρόφερον λόγια τινὰ (Θεοκρ. Στ. 39) εἶχον δὲ καὶ τινὰ φυλακτήρια, ὡς ὁ Πεισίστρατος ἀνήρτησε πρὸ τῆς Ἀκροπόλεως ὁμοίωμα ἀκρίδος (Ἡσύχ. λ. Κατηγήσει).

Βατεία, ἰδ. Ἀάρθανος.

Βατῆ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγυπτῆς φυλῆς.

Βαττιάδης, ἰδ. Καλλιμάχος.

Βάττος, 1) Υἱὸς Πολυμνήστου, Θηραῖος, καταγόμενος, ὡς ἐν Θῆρᾳ ἐπιστεύετο, ἐκ τῶν Μινυῶν. Κατὰ χρησμόν ἔκτισε τὴν Κυρήνην ἐν Λιβύῃ, ἀφ' οὗ μεγάλως κακοτυχίας ὑπέστη, τῇ 631 π. Χ., καὶ ἀνέθετο αὐτὴν τῷ Ἀπόλλωνι. Ἦρξε δ' ἐκεῖ χρηστῶς καὶ δικαίως ἐπὶ 40 ἔτη (Πινδ. Πυθ. Ε, 89-92. — Ἡρόδ. Α, 157). Ἀπόγονοι δ' αὐτοῦ ἦσαν οἱ μετέπειτα βασιλεῖς. — 2) Βάττος Β (ὁ εὐδαίμων), ἔγγονος τοῦ πρώτου. Ἐπ' αὐτοῦ ἡ Κυρήνη, δι' ἐποικήσεων Πελοποννησίων, Κρητῶν καὶ ἄλλων νησιωτῶν, ἠῤῥησεν ἐπισημότατα, καὶ ἀντέστη (τῷ 570) εἰς

(Ἡρόδ. Α, 150).

Βαυκίς, ἰδ. Φιλήμων.

Βαυκαλήματα, νανούρισμα, μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου (ΙΔ, 10, σ. 618), ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτο διατηρήθη. Τὸ δὲ λίκνον, εἰς ὃ ἐκλουνοῦντο τὰ βρέφη, φαίνεται ὅτι ἐπ' αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχεν εἰσέτι.

Βέθγλος, κυρίως ὁ μὴ μεμνημένος, ἰδίως εἰς τὰ Ἑλευσίνια, ὡς τε καὶ ὅτε οἱ μνηθέντες εἰσῆγοντο, ἐπεφωνεῖτο: «ἐκὰς βέθγλοι.» Ἔτα δ' ἐπεκράτησεν ἡ ἔκφρασις καὶ ἐπὶ παντός ἀνιέρου.

Βέλινα, νησιδίον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Ἀργολίδος (ν. Ἀγ. Γεώργιος), εἶχε κατοίκους τὸ πάλαι (Ἡρόδ. Η, 125) καὶ ἀνήκειν εἰς τὴν Ἀττικὴν (Στράβ. Η, 375. Θ, 398).

Βελλεροφόντης, ἢ **Βελλεροφῶν**, υἱὸς τοῦ Γλαύκου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἔγγονος τοῦ Σισύφου ἢ, ἄλλως, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, νέος ἥρωος προσεληθὲς τοῖς θεοῖς. Ἰκπύσιος κατ' ἀρχὰς καλούμενος, ἔλαβε τὸ νέον ὄνομα διότι ἐφόνευσε τὸν Κορίνθιον Βέλληρον, δι' ὃ καὶ ἔφυγεν εἰς τὸ Ἄργος, πρὸς τὸν βασιλέα Πραῖτον. Ἐπειδὴ δὲ τούτου ἡ γυνὴ Ἀντεία, τὸν εὐκοφάντησαν, ὁ Πραῖτος τὸν ἐπέμψεν πρὸς τὸν πενθερὸν τοῦ Ἰοδάτην, βασιλέα τῆς Λυδίας, δούς αὐτῷ σημάτια λυγρὰ (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 168), ἢ τοὶ γραπτὰ σημεῖα (ἔπερ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ γραφὴ ἦν ἐπὶ Ὀμήρου γνωστὴ), δι' ὧν τῷ παρῆγγελλεῖ νὰ φονεύσῃ τὸν νέον. Ἀλλ' ὁ Ἰοδάτης, μὴ θελήσας νὰ πράξῃ ταῦτο ὁἷος, ἔδωκεν ἐντολὴν εἰς τὸν Βελλεροφόντην νὰ

φονεύσῃ τὴν Χίμαιραν (ἰδ.) ἀφ' οὗ δὲ ταῦτο οὗτος κατέρωθεν ἐπέβλεπε τοῦ πτερωτοῦ Πηγᾶσου, παρηγγέθη νὰ κατατροπώσῃ τοὺς Σολύμους καὶ τὰς Ἀμαζόνας. Καὶ μετὰ τοῦτον δὲ τὸν ἀθλόν, ἐνίκησε μίαν ἐνέδραν τοῦ Ἰοδάτου, καὶ τότε οὗτος ἀναγνωρίσας αὐτοῦ τὴν θεῖαν κατα-

γωγῆν, τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του (Φιλόννη, Ἀντικλειαν ἢ Κασσάνδραν), ἐξ ἧς ἔσχε τρία τέκνα, τὸν Ἰσωνδρον, τὸν Ἰπτόλοχον καὶ τὴν Λαοδάμειαν, καὶ τῷ παρεχώρησε μέρος τῆς ἐξουσίας του. Μετὰ ταῦτα ὅμως ἔγινε θεομισῆς, διότι ἠθέλησε διὰ τοῦ Πηγᾶσου ν' ἀναβῆ ἑἰς τὸν οὐρανόν, ὃ δὲ Πηγᾶσος, ὑπὸ τοῦ Διὸς μαστιγωθεὶς, τὸν κατέρριψε, καὶ οὕτω χωλωνθεὶς καὶ τυφλωθεὶς, περιεφέρετο ἀπελπίς εἰς τὸ Ἀλκίον πεδίον (Ὀμ. αὐτ. — Πινδ. Ὀλ. ΙΓ, 60. Ἰσθμ. Ζ, 44). Ἐν Κορίνθῳ ὁ Βελλεροφόντης ἐτιμᾶτο ὡς ἥρωας, εἶχε κοπιρίσιον ἱερὸν ἄλλοσος ἐν τῷ Κρανείῳ, καὶ μετὰ τοῦ Πηγᾶσου παριστάτο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ποσειδῶνος, ἴσως τοῦ Ἰπκίου.

Βένδις ἢ Βενδῖς, θρακικὴ θεότης, ἐν τῇ Ἀττικῇ μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ταύτιζομένη καὶ ἔχουσα ναὸν ἐν Πειραιεῖ, τὸ Βενδίδιον (Σεν. Ἑλλ. Β, 4, 11).

Βερέκυνθος, ὄρος εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Κρήτης (Διόδ. Ε, 64).

Βερενίκη, ὁ Μακεδονικὸς τύπος ἀντὶ Φερενίκης. 1) Θυγάτηρ Λάγου, γυνὴ Φιλίππου καὶ μήτηρ Μάγας, τοῦ κυριεύσαντος τὴν Κυρήνην. Ἐγενήθη 340 π. Χ. Ἔτα ἐνυμφεῖται τὸν ἑτεροθαλῆ ἀδελφόν της Πτολεμαῖον Α ἐν Αἰγύπτῳ (Πλούτ. Πύρ. Δ, — Θεοκρ. ΙΖ, 38). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μάγας, ἐκ

Κυρήνης, ἐξανέστη (250) κατὰ τῆς μητρὸς της Ἀρσινόης, νυμφευθεῖσης τὸν μνηστῆρα

τῆς κόρης Δημήτριον, υἱὸν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. Φονεύσασα δὲ τὸν Δημήτριον, ἐνυμφεῖται τὸν πρὶν ἤδη αὐτῇ μεμνηστευμένον Πτολεμαῖον Γ τὸν Βυεργετῆν ἐξ Αἰγύπτου, τῷ 246 π. Χ. (Just. XXVI, 3). Ἐφονεύθη δὲ τῷ 220 ὑπὸ Σωσιθέου τινὸς, φίλου Πτολεμαίου Δ' καὶ τῆς ὥραίας κόρης αὐτῆς τὴν μνήμην δαιμονίων, ὠνόμασεν ὁ ἀστρονόμος Κόνων κατ' αὐτὴν ἓνα τῶν ἀστερισμῶν τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου (Catull. LXVI). — Τὸ ὄνομα ταῦτα ἔφερον καὶ διάφοροι πόλεις ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν τῇ Κυρήναίᾳ.

Βέρμιος, ὄρος πρὸς τῷ Ἀλιάκμονι, διήρει τὴν ἄνω καὶ κάτω Μακεδονίαν (Ἡρόδ. Η, 138. — Στράβ. Ζ, 390).

Βέροια ἢ Βέρροια, 1) Πόλις τῆς Συρίας παρὰ τῷ ποταμῷ Χάλπ (ν. Χαλέπιον), ἠῤῥήθη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος (Στράβ. ΙΣΤ, 751). — 2) Πόλις ἐν Ἠμαθίᾳ τῆς Μακεδονίας (Θουκ. Α, 61. — Πολύβ. ΚΖ, 8, 5). Παρεδόθη τοῖς Ῥωμαίοις μετὰ τὴν

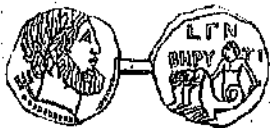

ἐν Πύδνα μάχην, τῷ 168 π. Χ. Ἐνταῦθα

δ' ἐδίδαξεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος (49—65 μ. Χ.).

Βηρυτός, ἀρχαιότατον ἐπίγειον τῆς Φοινίκης, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μαγῶρα ἠδξήθη καὶ κατεκοσμήθη ἰδίως ὑπὸ τῶν αὐ-

τοκρατόρων Αὐγούστου, Κλαυδίου καὶ Καρακάλλα, καὶ εἶχαν ἐπίσημον νομικὴν σχολήν (Στράβ. ΙΣΤ, 756).

Βήμηα, ἡ ὑψηλὴ θέσις ἀφ' ἧς οἱ ῥήτορες ἠγόρευον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἦτο τὸ τῆς Πνυκὸς (ἴδ.).

Βηρωσσός ἢ **Βήρησσος**, γεννηθεὶς ἐν Βαβυλῶνι, καὶ ἀκράσας μέχρι ἐπὶ Πτολεμαίου Β', ἔγραψεν ἐλληνιστὶ Βαβυλωνιακὰ ἢ Χαλδαϊκὰ εἰς 3 βιβλία, ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐγχειριδίων συγγραμμάτων πολυτίμους εἰδήσεις ἀρυσθεῖς, καὶ ἐκείνων ἀκολουθῶν τὴν χρονολογίαν. Ἐγράφη δὲ καὶ ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις.

Βήσσα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς.

Βησσαὶ ἢ **Βεσοὶ**, Θρακικὸς λαὸς παρὰ τὸν Δίμον, μέχρις Ἰλλυρίας, ποτὲ ἰσχυρὸς, ἀλλὰ πρῶτως παρακμάσας (Ἡρόδ. Ζ, 111). ὑπετάγησαν δὲ καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ὅτε καὶ οἱ Μακεδόνες (Λίν. XXXIX, 53).

Βήσσοι, σατράπης τῆς Βακτριανῆς, μετὰ τὴν ἐν Γαυγαμήλει μάχην συνέλαβε καὶ ἔσυρε μεθ' αὐτοῦ δέσμιον τὸν Δαρεῖον,

ἐπιχειρήσας αὐτὸς ν' ἀντιταχθῆ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Καταδιωχθεὶς δὲ, ἐτραυματίσθη θανάσιμος καὶ ἐγκατέλειπε τὸν βασιλεῖα, φυγὼν αὐτὸς εἰς τὰς βορείας ἐπαρχίας (Ἄρρ. Γ, 13.—Πλούτ. Ἀλέξ. ΜΒ), ἔνθα ἀνεκέρυθη βασιλεὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρταξέρξου Δ' ἀλλὰ καταδιωχθεὶς, συναλήθη ἐν τῇ Σογδιανῇ ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγίου, καὶ εἰς Περσῶν στρατοδικεῖον ὑποβλήθη, καταδικάσθη νὰ διασπασθῆ ζῶν (Ἄρρ. Γ, 28.—Curt. V, 7, 13. VI, 3, 10.—Just. XI, 15. XII, 5).

Βέας, ἴδ. Μελάμπους, Νηλεὺς, Ἐπτὰ σοφοί.

Βιβλιοθήκη. Ἦδη κατὰ τοὺς πρώτους ἱστορικοὺς χρόνους ἐγένετο ἐν Ἑλλάδι μέρημα περὶ συλλογῆς βιβλίων. Ὁ Πεισιστρατος εἶχε πρῶτος ἰδρύσει βιβλιοθήκην ἐν Ἀθήναις (Ἀθῆν. Α, 3.—Aul. Gell. VI, 17), ἢ ὁ Ξέρξης ἀπεκόμισε, καὶ ἕλλην ὁ Πολυκράτης ἐν Σάμῳ. Ἰδιαιτέρας βιβλιοθήκας εἶχον πολλοί, ὡς ὁ Εὐκλείδης, ὁ Εὐριπίδης, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Θεόφραστος. Καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηναίων ἐπωλοῦντο βιβλία, ἴσως καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ὀρχήστρᾳ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου (Πλάτ. Ἀπολ. ΙΣΤΓ). Κατὰ Στράβωνα (ΙΓ, 1), ὁ Ἀριστοτέλης ἐδίδαξε τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὰ περὶ ἰδρύσεως βιβλιοθήκης, καὶ πρώτην μεγαλοπρεπεστάτην τοιαύτην ἐσύστησεν ὁ Πτολεμαῖος ὁ Αἰγίος, ἢ ἐξέτεινεν ὁ Πτολ. ὁ Φιλάδεμος, τάξας ἐπ' αὐτῇ βιβλιοθηκάριον τὸν Ζηνόδοτον τὸν Ἐφέσιον. Δύο δ' ἦσαν αἱ ἰδρυθεῖσαι συγχρόνως βιβλιοθήκαι, ἡ μεγάλη, ἐν τῷ τμήματι τῆς πόλεως τῷ καλουμένῳ Βρουχείῳ, παρὰ τῷ Μουσεῖῳ, περιέχουσα βιβλία 500,000 (Ἰώσηφ.), ἢ ὄχι 700,000 (Aul. Gell.), πυρποληθεῖσα ἴσως μόνον ἐν μέρει ἐπὶ τῆς πολιορκίας τοῦ Καίσαρος (Δ. Κάσσ. ΜΒ, 38). Μετὰ ταύτην δὲ τὴν μεγάλην συνέστη καὶ ἄλλη μικροτέρα ἐν τῷ Στεραίῳ ἥτις καὶ θυγάτηρ ὀνομάσθη αὐτῆς (Δ. Κάσσ. ΜΒ, 38). Καὶ ἐν Περγᾶμῳ δὲ συνέλεξεν

ἐπίσημον βιβλιοθήκην Ἐθμένης ὁ Β', καίτοι ἀντιπαρττόντων τῶν Πτολεμαίων δι' ἀπαγορεύσεως τῆς ἐξαγωγῆς οὐ μόνον βιβλίων, ἀλλὰ καὶ παπύρου εἰσέτι, ἕπερ ὅμως ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἐφεύρεσιν τοῦ περιγραμνοῦ. Ταύτην δὲ τὴν βιβλιοθήκην 200,000 χειρόγραφα περιέχουσαν, ἐδωρήσατο ὁ Ἀντώνιος τῇ Κλεοπάτρᾳ, εἰς ἀντικατάστασιν τῆς καταστραφείσης ὑπὸ Καίσαρος. Ἐπὶ Δομτιανοῦ ἐγένοντο καὶ ἀντίγραφα τῶν ἀπὸ ἀρχαιομένων, πιθανῶς βεβλαμμένων, χειρογράφων (Just. Dom. XX). Παραδεδῆθη δὲ καὶ αὕτη ἡ βιβλιοθήκη εἰς τὰς φλόγας ὑπὸ τῶν Ἀράβων τῶν ὑπὸ τὸν Ὀμάρ τῷ 640 μ. Χ. Ἐπὶ δὲ Ῥωμαίων τὰ ἀντίγραφα ἐγένοντο ὑπὸ δούλων ἢ ἀπελευθέρων, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ δι' ἀπαγορεύσεως εἰς πολλοὺς ἔμοῃ.

Βίβλος, ὁ φλοιὸς τοῦ αἰγυπτιακοῦ καλάμου τοῦ λεγομένου παπύρου. Ἐκ τοῦ φλοιοῦ τούτου, κατεργασμένου καὶ συγκεκολλημένου, κατασκευάζοντο τὰ φύλλα ἐφ' ὧν ἔγραφοι οἱ ἀρχαῖοι τὰ χειρόγραφα, συγκολλῶντες πολλοὺς φλοιούς. Βιβλία δ' ἐκλήθησαν τὰ ἐκ πολλῶν τοιαύτων φύλλων συσκευμένα. Καὶ ἀφ' οὗ δ' ἐν Περγᾶμῳ, ἐπὶ Ἐθμένους Β' ἐτελειοποιήθη πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἡ κατεργασία τῶν περιγραμνῶν, τὰ περιγραμνῶν, πάλιν ἔμεινεν ὁ πάπυρος ἡ προτιμωμένη ὕλη διὰ πάσης τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς.

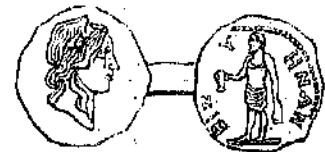
Βίβλος (Bibulus), υἱὸς Πορκίας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάτωνος, καὶ Βιβίου, συνπατεύσαντος μετὰ τοῦ Καίσαρος, αἰχμαλωτεύθη εἰς τὴν ἐν Φιλίπποις μάχην ὑπὸ Ἀντωνίου, ὑπ' αὐτοῦ δαικητῆς εἰς Συρίαν περιφθεις, ἀποθανὼν τῷ 31 π. Χ. Ἐγράφη Ἀπομνημονεῦματα Βρούτου (Πλούτ. Βρούτ. ΙΓ. ΚΗ.—Ἀππ. Δ, 136).

Βιβλίον, πόλις τῶν Μαριανδυνῶν, ἐν τοῖς Α τῆς Βιθυνίας, ὑπὸ Ῥωμαίων κληθεῖσα Κλαυδίου πόλις, πατρίς τοῦ Ἀντινόου (ἴδ.). Παρ' αὐτῇ εἰς τὰ Σάλωνα πα-

τωνίου, ὑπ' αὐτοῦ δαικητῆς εἰς Συρίαν περιφθεις, ἀποθανὼν τῷ 31 π. Χ. Ἐγράφη Ἀπομνημονεῦματα Βρούτου (Πλούτ. Βρούτ. ΙΓ. ΚΗ.—Ἀππ. Δ, 136).

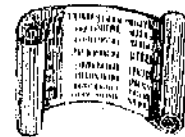
Βιδεαῖοι, Βιδεοὶ ἢ Βιδεῖοι (πῶ. Γιδιαῖοι, οἱ γινώσκοντες), ἀρχὴ ἐν Σπάρτῃ ἐκ πέντε ἀνδρῶν, οἵτινες προσηρτῶντο τῷ παιδονόμῳ, καὶ ἐπέδλεπον τὰς ἀσκήσεις τῶν παιδῶν. Ὁ πρῶτος αὐτῶν ἐλέγετο πρέσβυς βιδέων (Πaus. Γ, 11, 2).

Βιζύνη, ἐν Θράκῃ, πόλις ἐπίσημος (ΡΙ. VI, 18).

Βιθυνία, χώρα τῆς Μικρασίας ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἐδξείνου, ἐκτεινομένη Α μέχρι Παφλαγονίας, Δ μέχρι Μυσίας, Ν μέχρι Γαλατίας καὶ Φρυγίας. Περιλαμβάνει ὅρος τὸν Ὀλυμπον. Οἱ ἐπισημότεροι ποταμοὶ τῆς ἦσαν ὁ Ῥύνδακος, ὁ Ῥήβας παρὰ τῷ Βοσπόρῳ, καὶ ὁ Σαγγάριος. Πόλεις ἐν ἄλλαις διάσημοι, ἡ Νίκαια, παρὰ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ, ἡ Προῦσα, κατὰ τὸν Ὀλυμπον, ἡ Νικομήδεια, ἡ Χαλκηδῶν, ἡ Κίος, τὸ Βιθύνιον, κτλ. Οἱ Θρακικοὶ Θυνοὶ καὶ Βιθυνοὶ κατέκτησαν τὴν χώραν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων Μυσῶν καὶ Βεβρόκων δὲν ὑπετάγησαν δὲ οἱ τὰ ΒΑ οἰκοντες Μαριανδυνοί. Εἶτα δὲ ὑπέκυψαν τοῖς Πέρσαις, ὡν τὸν ζυγὸν ἀπέσεισε Νικομήδης Α' (246 π. Χ) ὁ δὲ Νικομήδης Γ' ἐκληροδότησε τὴν χώραν τοῖς Ῥωμαίοις (Στράβ. ΙΒ, 562).

Βιθύνιον, πόλις τῶν Μαριανδυνῶν, ἐν τοῖς Α τῆς Βιθυνίας, ὑπὸ Ῥωμαίων κληθεῖσα Κλαυδίου πόλις, πατρίς τοῦ Ἀντινόου (ἴδ.). Παρ' αὐτῇ εἰς τὰ Σάλωνα πα-

Ἐκ χειρῶν ἐν Περσῶν.

Ἦν ἀναγνώστης.

ρήγατο ο περίφημος Σαλωνίτης τυρός (Στράβ. ΙΒ, 565).

Βίκος, «στάμνος ὡτα ἔχων» (Ήσυχ. — 18. Ἡρόδ. Α, 196. — Ἀθήν. Γ, 116. — Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. σ. 1445. — Πολυδ. ΣΤ, 14. Ζ, 162, Ι, 73).

Βισαλτία, χώρα μακεδονική, Β τῆς Χαλκιδικῆς, ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Βισάλτου διαρροομένη (Ἡρόδ. Η, 116. — Θουκ. Β, 99. Δ, 106).

Βισάνθη, ἡ εἶτα Τραϊεστὸς, θρακική πόλις ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία Σαμίων (Ἡρόδ. Ζ, 137. — Ξεν. Ἀνθ. Ζ, 2, 28. Ε, 8).

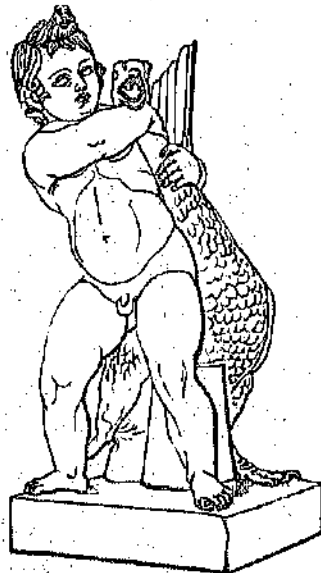
Βιστονες ἢ Βιστωνες, Θράκες πρὸς τῇ Αἰγαίῳ, παρὰ τῇ Βιστωνίδι λίμνῃ, Α τῶν Ἀδελφῶν (Ἡρόδ. Ζ, 110. — Στράβ. Ζ, 331).

Βίτων, ἴδ. Κλέοβις.

Βίων, ἴδ. Θεόκριτος.

Βλέμμυες, ληστρικός λαὸς ἐν Αἰγύῳ, Α τῆς Αἰγύπτου (Στράβ. ΙΖ, 786).

Βοηδρομία, ἑορτὴ τελομένη ἐν Ἀθήναις τῇ 7 βοηδρομιῶνος (22 Σεπτεμβρίου), εἰς μνήμην, κατὰ τοὺς μὲν (Πλούτ. Θησ. ΚΖ)

τῆς νίκης τοῦ Θησέως κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, κατὰ τοὺς δὲ (Ἡρόδοτ. Ἰων. 59. — Σουΐδ.—

Μ. Ἐτυμ.), τῆς ἐπὶ Ἐραχθέως ὑπὸ τοῦ Πεύθου ἢ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἴωνος τοῖς Ἀθηναίοις δοθείσης ἐπικουρίας κατὰ τῶν Ἐλευσινίων. Βοηδρομίος δὲ ἦν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπιθετοῦ ἐν Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ.

Βοηθός, ἐκ Χαλκηδόνος, ὑπὸ Πανσανίου δὲ (Ε, 717) ἐσφαλμένως Καρχηδόνιος λεγόμενος, ἐπίσημος τορευτὴς καὶ γλύπτης τοῦ β' αἰῶνος π. Χ., ἰδίως διαπρέπων εἰς παιδίων παράστασιν, ἵσως ὁ ἐργασθεὶς τὸν γνωστὸν παῖδα τὸν ἀποπνίγοντα χθνα, καὶ τὸν ἄλλον τὸν ἀποσπῶντα ἄκανθαν ἐκ τοῦ ποδός του (Pl. XXXIV, 19, 24. — Cic. Ver. IV, 14).

Βοιωτάρχαι ἢ Βοιωτάρχαι (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 4, 10) ἡ ἐκτελεστικὴ ἀρχὴ τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν, εἰς ἣν αἱ μὲν Θῆβαι ἐπεμπον δύο, αἱ δὲ λοιπαὶ τὸ κοινὸν ἀποτελοῦσαι πόλεις ἀνά τρία ἄρχοντα, ὥστε ὁ ὅλος ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ἦν πάντοτε ὁ αὐτός, ἐξαρτώμενος ἐκ τοῦ τῶν πόλεων αἵτινες ἐκάστοτε ἐγκαθριθμοῦντο ἐν τῇ κοινῇ. Ἐἶχον δὲ μάλιστα τὴν διεύθυνσιν τῶν στρατιωτικῶν καὶ τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ ἐν πολέμῳ.

ἄντες ὑπεύθυνοι κατὰς τέσσαρασι βουλαῖς τῶν Βοιωτῶν, ἀπὲρ ἅπαν τὸ κῆρος ἔχουσι» (Θουκ. Ε, 38), καὶ αὐτῶν ὀφειλοντες νὰ ἐκτελῶσι τὰς διαταγὰς. Ἦσαν δ' ἐλευθεροί, καὶ ἐδύνατο μὲν νὰ ἐκλεχθῶσι καὶ διὰ τὸ ἐπιθὸν ἔτος, ὡς ὁ Πελοπίδας, ἐνδεκάκις κατὰ σειρὰν ἐκλεγθεὶς βοιωτάρχης ἀλλ' ὁ κατακρατῶν τὴν ἀρχὴν ἐπέκεινα τοῦ ἐνιαυτοῦ ἄνευ ἐκλογῆς, εἰς θάνατον κατεδικάζετο, καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας εἰσῆχθη εἰς δίκην διὰ τῆς αὐτῆς παραβάσεως, ἀλλ' ἀπελύθη ἕνεκα τῶν μεγάλων του ὑπηρεσιῶν, καὶ διότι ἀνεγνωρίσθη ὅτι εἶχεν ἀναγκασθῆ εἰς τοῦτο ἵνα μὴ ἐγκαταλείψῃ τὸν στρατὸν ἐν ἐχθρικήν χώραν (Πλούτ. Πελοπ. ΚΑ. — Παιουσ. Θ, 14, 3. — Θουκ. Δ, 91. — Διόδ. ΙΕ, 51).

Βοιωτία, χώρα τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Ἀττικῆς, Φωκίδος, Μεγαρίδος, τῆς εὐβοϊκῆς θαλάσσης καὶ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου κειμένη, ὅρη περίφημα ἔχουσα τὸν Ἐλικῶνα, κατοικίαν τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὰ ΑΝ τοῦ Παργασσοῦ, καὶ τὸ ἐπίσης τῇ Ἀπόλλωνι καθιερωμένον Πύθων' πρὸς τῇ Ἀττικῇ δὲ τὸν Κιθαίρῳνα μεγάλην λίμνην τὴν Κωπαΐδα, τρεφομένην ὑπὸ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τοῦ Μέλανος, καὶ δι' ὑπογείων καταβοθρῶν εἰς τὸν εὐβοϊκὸν κόλπον ἐκβάλλουσαν, καὶ ἐτέραν, ΝΑ, τὴν Ἰλίκην ποταμούς δ' ἐν ἄλλοις καὶ τὸν Ἀσωπὸν καὶ τὸν Ἰσμηθὸν,

εἰς τὴν λίμνην, καταστραφεὶς ὑπὸ τῶν Θηβαίων μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην (371 π. Χ.). Αἱ Κῶπαι, παρὰ τῇ λίμνῃ ἢ Ἀλαρτος, ὁμοίως, καταστραφεῖσα ὑπὸ Ξέρξου (480 π. Χ.), καὶ αὖθις ὑπὸ Ῥωμαίων (171 π. Χ.) Κορώνεια, Λεβάδεια, Θεσπιαί, Ἰάναγρα, Ἀνοθηδῶν ἐκ δὲ τῶν ὑπὸ ταύτας πολιτευομένων μνηστὰς μάλιστα τυγχάνουσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ αἱ Πλαταιαί, ἐνθα κατετροπῶθη ὁ Μαρδόνιος (479 π. Χ.), κατεστράφησαν δ' ὑπὸ τῶν Θηβαίων τῇ 427 π. Χ., καὶ αὖθις τῇ 373. Αἱ Ἀλαλκομεναὶ ἔχουσαι ἱερὸν τῆς Παλλάδος ἢ

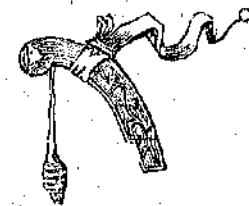

Χαιρώνεια, παρ' ἧς ὁ Φίλιππος κατετρόπωσε τὴν Ἑλλάδα τὰ Λεύκτρα, περίφημα διὰ τὸν θρίαμβόν τοῦ Ἐπαμεινώνδα (371 π.

Χ.). Ἡ Αὐλίσ, ὅθεν ἐλέγοντο ἐκπλεοσαντες οἱ Ἕλληνας εἰς τὴν Τροίαν τὸ παρ' αὐτὴν Δῆλιον, ἐνθα ὁ Σωκράτης ἔσωσεν εἰς τὴν μάχην τὸν Ἀλκιβιάδην ἢ Θισβη, ἧς μνημονεύει ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Β. 502).

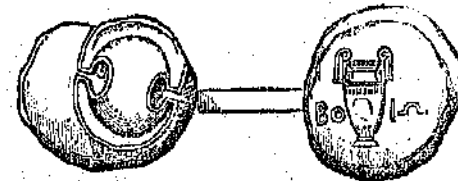
Βόλβη, μεγάλη λίμνη ἐν Μυγδονίᾳ τῆς Μακεδονίας, κοινωθεῖσα μετὰ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου (Θουκ. Α, 58. Δ, 103).

Βόλις, μολυβδίνη, ἢ βοθιζομένη εἰς τὴν θάλασσαν, πρὸς ἐξιχνίασιν τοῦ πυθμένου, ἠλείφετο πρὸς τοῦτο κάτωθεν διὰ λίπους.

Ἀναγλ. ἐκ Βριτ. Μουσείου.

Βόμβυξ, τὸ μεταξοκουνκούλιον, ὁ σκώληξ ὁ παράγων αὐτὸ, καὶ ἡ μετὰ αὐτὴ. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ μακρὸν ἐξ ἀκοῆς σχεδὸν μόνον εἶχον τὸ προῖόν τοῦτο, καὶ τὸν, πιθανῶς Ἰυδικὸν ἢ Σινικὸν, λαὸν τὸν καλλιεργούντα αὐτὸ ἔλεγον Σῆρας, ταύτσημον πρὸς σκώληκας, εἴτε τῆς σημασίας τοῦ ἐθνικοῦ μεταπεσοῦσης εἰς τὸ προσηγορικόν, ἢ καὶ τ' ἀνάπαλιν (Διον. Περιηγ. 752. — Ἡσυχ.

καὶ πηγὰς διασήμους, τὴν Ἰπποκρήνην ἐν τῇ Ἐλικῶν, καὶ τὴν Δίρκην παρὰ ταῖς Θῆβαις. Πόλις δ' αἱ ἐν τῇ ἱστορίᾳ γνωστότεραι ἦσαν, ἐκ μὲν τῶν αὐτονομῶν, αἴτινες καὶ τὸ κοινὸν τῶν Βοιωτῶν ἀπετέλουν, αἱ Θῆβαι, τῆς Βοιωτίας πρωτεύουσα, ὁ Ὀρχομενός, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ

— Ίουλιαν. Ἐπιστ. ΚΔ) σηρικὸν δὲ νη-
μα (Ἄρρ. Πρπλ. Ἐρθρ.) ἢ καὶ βομβύκι-
νον (Ἄλλιφρ. Α, 39) ἦν ἡ μετάξι, ἣτις ὁ-
μως σπανίως ἤρχετο κατεργασμένη εἰς τὴν
Εὐρώπην. Πρώτην ὑφάσμαν αὐτὴν ἐν τῇ νή-
σῳ Κῶ λέγει Παμφύλην τινα ὁ Ἀριστο-
τέλης (Ζ. ἱστ. Ε, 67). Παρὰ Μήδοις καὶ
Πέρσαις ἡ χρῆσις τῆς μετάξις ἦν ἰκανῶς
ἀρχαία (Ἡρδ. Γ, 84)· εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲ
φαίνεται ὅτι αἱ ἐκστρατεῖαι τοῦ Ἀλεξάνδρου
τὴν διέδωκαν πρώται (Κῶ αἰσθῆς), καὶ
κυρίως κοινὴ ἐγένετο ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. Ὁ-
λοσηρικὸν δὲ ἐλέγετο τὸ ὑφάσμα τὸ μόνον
μετάξιον περιέχον, ἐλαφρὸν σχεδὸν πάντοτε καὶ
διαφανές, εἰδόμενα χροίη λειμῶν (δος
ἀνθεσι ποίης (Διον. Περιηγ. 755) ὁ π-
σηρικὸν δ' ἦν τὸ καὶ μετ' ἄλλου στήμονος
ὑφανόμενον. Ἐμνε δὲ πάντοτε τόσον σπά-
νιον καὶ πολυδάπανον τὸ ξένον τοῦτο προῖον,
ὥστε καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα αὐτοκρατόρων
ἐπελέγετο ἰσόχρυσον διὰ τὴν τιμὴν αὐ-
τοῦ, καὶ ὁ Τιβέριος ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς ἀν-
δράς τὴν πολυτέλειαν μεταξωτῶν ἐνδυμάτων
(Δ. Κόασ. ΝΖ, 15.— Σουῖδ. λ. Τιβέρ.). Ἡ
παραγωγὴ δ' αὐτῆς τῆς μετάξις διεδόθη εἰς
τὴν Εὐρώπην ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐνθα,
ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, μοναχὸς τὴν ἐκόμισεν ἐκ
τῆς Ἀσίας (Σηρίνης) (Προκόπ. Ἰστ. Ἀρν.
ΚΕ).

Βορεάδες, ἴδ. Ἀργοναυταὶ καὶ
Κάλαϊς.

Βορέας, ἴδ. Ἄνεμοι.

Βορεασμὸς, ἑορτὴ ἦν ἐτέλειον οἱ
Ἀθηναῖοι τῷ ἀνέμῳ Βορέα, ὅστις ἦν ὁ σφο-
δρότερος καὶ ἐκαιοτήτερος ἐν Ἀθήναις,
ἐμυθεῖτο ὡς ἀρκάσας Ὀρέθουαν, τὴν κόρην
τοῦ Ἐρεχθέως, εἰς τὰς ὄχλας τοῦ Ἰλισσοῦ,
καὶ διὰ τοῦτο, ὡς κηδεστῆς αὐτῶν, κατὰ
χρησὸν, ἐπὶ Ἐρέθου τὸν στόλον τῶν Περ-
σῶν διαλύσας διὰ καὶ βωμῶν εἶχεν ἐπὶ τοῦ
Ἰλισσοῦ (Ἡρδ. Ζ, 189).

Βόρσιππς, τὰ πόλις παρὰ τῷ Βού-
ρρατῇ, Ν. τῆς Βαβυλωνίως, γνωστὴ διὰ τὰ

λιγὰ τῆς ὑφάσματα καὶ διὰ τὴν χαλδαίαν
ἀστρονομικὴν αἵρεσιν τῶν Βορσιππιῶν (Στρά-
β. ΙΕ, 739.— Just. ΧΠ, 13).

Βορυσθένης, εἶτα Δάναπρις, πα-
ταμὸς τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ἐκβάλλων
εἰς τὰ βόρεια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πλε-
στὸς κατὰ Στράβωνα (Ζ, 289, 306) ἐπὶ
600 στάδια. Ἐνθα εἰσβάλλει εἰς αὐτὸν ὁ
Ἰπανίς (νῦν Βούγ), ἕκαστο ἡ πλουσία πό-
λις Βορυσθένης, ἡ Ὀλβία, ἀποικία Μιλη-
σίων (Ἡρδ. Δ, 17, 53, 71).

Βόσπορος, σημαίνει στενὸν ὁ καὶ
βόυς δύναται νὰ διαπλεύσῃ νηχόμενος 1) ὁ
τῆς Θράκης, τῆς Κωνσταντινουπόλεως.
Τὸ στενωτέρον αὐτοῦ μέρος, μάλιστα πεντα-
στάδιον, ἐγαφύρωσεν ὁ Δαρειὸς (Ἡρδ. Δ, 33,
85). — 2) Ὁ Κιμμέριος συνδέων τὴν
Μαυτίτιδα μετὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, καθ' Ἡ-
ρόδοτον (Δ. 12, 28) ἰσχυρῶς πηγνύμενος τὴν
χευμῶνα. Ἡ ἐπ' αὐτοῦ Μιλησίων ἀποικία, τὸ
Παντικαπαίον (ν. Κέρτς) ἐγένετο πρῶ-
τεύουσα κράτους ἀνεσθῆτος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀσιακὴ
ἤρθετο τὸν οἶτον αὐτῆς. Ὁ πρῶτος αὐτοῦ
βασιλεὺς ἐκαλεῖτο Σπάρτοκος, ὁ δ' ἔσχα-
τος, Παιρσιάδης Β', ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ἐξω-
σθεὶς παρέδωκεν αὐτὸ τῷ Μιθριδάτῃ, μεθ' οὗ
διατήρησε μὲν βασιλεὺς, ἀλλὰ τῇ Ῥώμῃ ὑπο-
κειμένους (Στράβ. Ζ, 475. ΙΑ, 494).

Βοτταία, χώρα ἐν Μακεδονίᾳ, Δ.
ἐπὶ τοῦ Ἀξιῶ (Ἡρδ. Ζ, 185. Η, 127).
Πρὸς τοὺς ἐγγυρῶν κατήκησαν αὐτὴν καὶ
Κρήτες. Κυριώτεραι πόλεις ἡ Πέλλα καὶ
αἱ Ἰχναί (Ἄρρ. Α, 2, 5).

Βούαι, ἴδ. Ἀγέλαι.

Βούδασσος, πόλις καὶ κλῆπος τῆς
Καρίας Α. τῆς Κνίδου (Ἡρδ. Α. 174.—
Διόδ. Ε, 62)

Βούδασις, θεότης αἰγυπτιακὴ, θυγά-
τηρ τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἰσιδος, γαλῆς
πρῶσιπον ἔχουσα, καὶ καθ' Ἡρόδοτον (Β,
59. 137. 156), εἰς τὴν Ἄρταμιν, ὡς σελή-
νην, ἀντιστοιχοῦσα. Τὴν ἑορτὴν αὐτῆς ἐπα-
νηγύριζε μεγάλη συρροὴ ἀνθρώπων εἰς τὴν

Α. τοῦ Νεῖλου κεκλήνην ὁμώνυμον αὐτῆς πό-
λιν, παρ' ἧ ὁ Ψαμμάτιχος εἶχε συνοικήσαι
Ἰωνας καὶ Κῦρας, ἦν δ' ἐκυρίευσαν οἱ Πέρ-
σαι ἐπὶ Μέμνονος, τῷ 352 π. Χ.

Βουδῆνοι, καθ' Ἡρόδοτον (Δ, 108),
λαὸς πολυάριθμος, ἐν Σκυθίᾳ Ἑλληνικῆς
καταγωγῆς, κατὰ τὸ ἥμισυ Ἑλληνιστὶ καὶ
Σκυθιστὶ ὁμιλοῦντες, καὶ πέραν τοῦ Ταναΐ-
δος, εἰς 15 ἡμερῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Μαι-
ώτιδος, ξυλόκιστον πόλιν αἰκοῦντες, Γελο-
νὸν καλουμένην.

Βουζόγης, 1) ἐπίθετον τοῦ Τριπτο-
λέμου ἢ τοῦ Ἐπιμενίδου, ὡς πρώτου Ζεῦ-
ξαντος βόας. — 2) Ὁ ἐν τοῖς Ἑλευσινίοις
τῶν ἱερῶν βοῶν ἐπιμελούμενος.

Βουθρωτὸν, Ἑκπειρωτικὴ πόλις ἀπέ-
ναντι τῆς Κερκύρας, εἶχε φρούριον καὶ λιμέ-
να ὅστις Πηλώδης ἐλέγετο. Κατὰ τινὰς
ἰδρύθη ὑπὸ Ἑλένου μετὰ Ἑρώων φυγάδων
(Διον. Ἀλ. Α, 51).

Βουκεφάλως, ὁ περίφημος ἵππος Ἀ-
λεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὃν μόνος οὗτος, παῖς
ἔτι, ἐδάμασε στρέψας αὐτὸν πρὸς τὸν ἥλιον,
ἵνα μὴ τὸν τρομάξῃ ἡ σκιά. Τὸν εἶχε δὲ διὰ
πάσας τὰς ἐκστρατείας του, καὶ τὸν ἐτίμησε
φορευθέντα (Ἰδ. Βουκεφάλως). (Πλούτ.
Ἀλέξ. ΣΤ, ΕΑ. — Ἄρρ. Α, 19. — Curt.
VI, 5, 18).

Βουκεφαλία, ἡ Βουκέφαλα (τὰ)
πόλις ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἀφ' οὗ ἐνίκησε τὸν
Πᾶρον, ἰδρυθεῖσα ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ Ἰθά-
σπου, ἐπωνύμιος τοῦ ἐν τῇ μάχῃ πεσόντος ἴπ-
που του (Ἄρρ. Ε, 19, 4. 29, 5). — 2) Τὸ
ΝΑ ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος (Παυσ. Β,
34, 8).

Βουκολικός, ἴδ. Θεόκριτος.

Βουλῆ. Ἐπὶ τῶν ἀνάγκων συνέκαιτο
αὕτη ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων πολιτῶν (μεγα-
θύμων γερόντων). Ἡ γῆτορες ἡ δὲ
μέδοντες. Ὀμ.), ἀλλ' εἶχε μόνον συμβου-
λευτικὴν δικαιοδοσίαν. Μετὰ ταῦτα ἐν Ἀθή-
ναις ὁ Σόλων ὀργάνισεν αὐτὴν ἐκ τετρα-
κασίων ἀνδρῶν, ἀνὰ 100 εἰς ἐκάστης φυ-

λῆς, ἐκ πάντων τῶν Ἀθηναίων, πλὴν τῶν θη-
τῶν, ἵνα προβουλεύωσιν, ἢ προπαρα-
σκευάζωσι τοὺς νόμους (Πλούτ. Σόλ. ΙΘ).
Ἐπὶ Κλεισθένης δὲ καὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν
10 φυλῶν, καθηρέθη ἐκ 500, ἦτοι ἐκ 50
εἰς ἐκάστης φυλῆς, κληρουμένων κατ' ἔτος,
καὶ ἐπὶ ἐν δέκατον τοῦ ἔτους διεπόντων τὰ
τῆς Βουλῆς, ὑπὸ τὴν ἐπίκλησιν Πρυτάν-
ων, κατὰ διαδοχὴν ὑπὸ τοῦ κληρου ὀριζο-
μένων. Ἐκάστης δὲ φυλῆς ἐκλεροῦτο καθ'
ἐκάστην εἰς πρέεδρος, καὶ ὁ τῆς Πρυτανευού-
σης, λεγόμενος Ἐπιστάτης, προήδρευεν
ἀνωτάτως πάσης τῆς Βουλῆς. Ἐλάμβανον
δ' οἱ βουλευταὶ μισθὸν τὸ βουλευτικόν,
ἀνὰ 1 δραχμὴν δι' ἐκάστην συνεδρίασιν, ἦσαν
ἀπηλλαγμένοι τῆς στρατείας, εἶχον ἑδραν ἐν
τῷ θεάτρῳ, καὶ ἔφερον μύρτου στέφανον ἐν
τῷ Βουλευτηρίῳ, εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ ἔτους
ἔδιδον εὐθύνας. Ἡ Βουλῆ δὲ προεβού-
λευεν, ἦτοι προανεζέετε: πάντα ὅσα ἐμελ-
λον νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ
δήμου ἐνίοτε δ' ἐψηφίζε καὶ καθ' ἑαυτὴν, ἀλλὰ
μόνον ἐπέτεια, ἦτοι ἐπὶ ἐν μόνον ἔτος ἰσχύ-
οντα ψηφίσματα. Ὁ δῆμος δ' ἐδύνατο εἰς τινὰς
περιστάσεις νὰ κηρύξῃ κυρίαν αὐτὴν ἢ αὐ-
τοκράτορα, καὶ τότε ἐψηφίζεν ὀριστικῶς. Ἡ-
κομε δὲ καὶ τὰς ἐκθέσεις τῶν στρατηγῶν, καὶ
ἐδέχετο ξένους πρέσβεις. Προσέτι δ' εἶχε καὶ
ἀνωτάτην οικονομικὴν δικαιοδοσίαν, καὶ πρὸ
αὐτῆς ἐγένετο τῶν ἀρχόντων ἡ δοκιμασία. Ὁ
Ἀριστείδης κατήργησε τὴν ἐξαιρέσιν τῶν
θητῶν, ὥστε πᾶς Ἀθηναῖος ὑπερτριανκοντού-
της ἐδύνατο νὰ κληρωθῇ βουλευτῆς. Ἐπὶ
Ἀντιγόνου δὲ (307 π. Χ.) οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ
κολακείας προσέθηκαν εἰς τὰς 10 φυλάς των
ἄλλας δύο, ἐπωνύμιους αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του
Δημητρίου, δι' ὃ ἠϋξήσαν καὶ τὸν ἀριθμὸν
τῶν βουλευτῶν ἐκ 500 εἰς 600. Ἐπὶ Ἀδρια-
νοῦ δὲ προσθέντες καὶ 13ην φυλὴν, ἦτις νὰ
φέρῃ αὐτοῦ τὸ ὄνομα, ἐπανήγαγον τὴν Βου-
λὴν εἰς 500 (Παυσ. Α, 5). Ἀλλ' ἐπ' Αὐ-
ρηλιανοῦ ἀπαντᾷται Βουλῆ τῶν 750, καὶ
μεταγενεστέρως ἐκ μόνων 300 (Haeckh. G. J.

Ἄρ. 372. 380). Συνήρχατο δ' ἡ Βουλὴ καὶ ἐκάστην, πλὴν τῶν ἑορτῶν, εἰς τὸ Βουλευτήριον, καὶ αἱ συνεδριάσεις ἦσαν δημόσιαι· οἱ δὲ Πρυτάνεις ἔμενον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν τῷ Πρυτανείῳ, καὶ συνεσιτοῦντο ἐκεῖ, εἶτα δὲ ἐν τῇ παρακειμένῃ Θόλῳ. Ἐξέλεγε δὲ ἡ Βουλὴ καὶ ἕνα Γραμματέα καὶ ὑπογραμματεῖς, καὶ ἐκάστη πρυτανεία ἐπίσης τὸν ἴδιον ἑαυτῆς. Βουλὴ δ' ἐλέγετο καὶ τὸ ἀνώτατον φονικὸν δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἴδ.).

Βούλις, 1) Σπαρτιάτης, μεταβάς μετὰ τοῦ Σπαρθίου παρὰ τῷ Ξέρξῃ, ὅπως διὰ τοῦ ἐκουσίου θανάτου τῶν ἐξιλεώσῃ τὸν ἐγχώριον ἥρωα Ταλθύδιον, ὀργισθέντα κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν ὅτι ἐθανάτωσαν τοὺς πρόσβεις τῶν Περσῶν. Ἄλλ' ὁ Ξέρξης τοὺς ἀπέπεμψε, μὴ δεχθεῖς τὸν ἱλασμόν. Καὶ τοὺς μὲν Σπαρτιάτας ἐσυγχώρησεν ὁ Ταλθύδιος, μετὰ πολλὰ ἔτη ὅμως ἐπέριψε τὴν τιμωρίαν εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν δύο τούτων, προδοθέντας κατ' εἰσῆγησίν του εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ φονευθέντας (Ἡρόδ. Ζ, 134 — Θουκ. Β, 67, — Δουκ. Δμ. ἐγκ. ΑΒ). — 2) Πόλις παράλιος τῆς Φωκίδος ὑπὸ τὸν Ἐλευθῶνα. Οἱ κάτοικοι ἦσαν ἀλιεῖς κορφόρας (Στράβ. Β, 423. — Πaus. Γ, 37, 2).

Βούξεντον, ἀρχαιότερον Πυξίδος, πόλις ἐν Λευκανίᾳ, ἰδρυθεῖσα τῷ 467 ὑπὸ Μικύθου, τυράννου τῆς Μεσσηνίας (Στράβ. ΣΤ, 252).

Βούπαλος, υἱὸς τοῦ Ἀνθέριου, ἢ Ἀρχέριου (ἴδ.), χθὴς γλύπτης, περὶ τὰ 540 π. Χ. μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀθήνιδος ἐργαζόμενος. Περὶ αὐτῶν διηγοῦντο τὸν μῦθον, ὅτι μὴ ἀνεχόμενοι τὰ σατυρικά βέλη τοῦ δυσμόρφου Ἐφεσίου ποιητοῦ Ἰππώνακτος, οὗ τὸν ἀνδριάντα εἶχον παραστήσει γελιογραφικῶς, ἢ ἐν ὁ Βούπαλος δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ γαμβρόν του, ἠτύχησάν (Σουίδ. λ. Ἀθηνίς, λ. Ἰππώναξ. — Pl. XXXIV). Ἦσαν δ' ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα ἐκφράσιν δόντων, καὶ διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν ἐκάρμησεν

ὁ Ἀδγούστος ἀστρώματα καθὼν ἐν Ῥώμῃ. Ἐν δ' ὁ Βούπαλος συγχρόνως καὶ ἀρχιτέκτων (Paus. Δ, 30).

Βούπορθμος, ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος, παρὰ τῇ Ἐρμιόνη, ἔχον κατὰ Διμήτρος καὶ Κόρης, καὶ Ἀθηνᾶς (Paus. Β, 34, 8).

Βουπράσιον, ἀρχαιοτάτη χώρα τῶν Ἐπειῶν ἐν τῇ «Κοίλῃ Ἡλίδι» παρὰ τὸν Λάρισσον ποταμὸν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 615). Ἄν εἶχε καὶ πόλιν, αὕτη ἐξέλιπεν ἔπειτα (Στράβ. Η, 340).

Βούος, εἰς τὰ ἀττικὰ νομίσματα ὁ Θεσεύς ἐχάρησε τὸ πρῶτον β ο ὦ ν (Πλούτ. Θερ. ΚΒ), εἰς οὗ ἐσφαλμένως ὑπεστήθη ὅτι πρόκυψε ἢ παροιμία «β ο ὦς ἐπὶ γλώσση βέβηκε.»

Βούσιρις, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεῖς ὑπὸ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ, τῆς Δαναίδος Ἀυτομάτης ἢ κατ' ἄλλην παράδοσιν, ἢ Ἀυτομάτη ἐφόνευσε τὸν Αἰγύπτιον, ὁ δὲ Βούσιρις ἤρξε τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐθυσίαζε τοὺς ἐκεῖ ἐργαζόμενους ξένους κατ' Ἀπολλοδώρον (Β, 8, 11), υἱὸς ὦν τοῦ Πισσαίδωνος καὶ τῆς Λυσιστράτης. Λόγον περὶ αὐτοῦ ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης (Ἄρρ. Γ, 3, 1. — Gell. II, 8).

Βουστροφηδόν, ἴδ. γράμματα.

Βούτεια ἢ **Βουτόδα**, δήμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς.

Βούτης, 1) Ἦρωες Ἀθηναῖος, υἱὸς Πανδίωνος καὶ Ζευξίππης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐρεχθῆως, ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ γενάρχης τοῦ ἱερατικοῦ γένους τῶν Βουταδῶν ἢ Ἐτεοβοταδῶν κατὰ τινας δὲ, υἱὸς Τελέοντος καὶ Ζευξίππης, πολεμιστῆς, καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 2) Βασιλεὺς ἐν Σικελίᾳ, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις ἐλκυσεῖς ὑπὸ τῶν ἑσμάτων τῶν Σειρήνων, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ἢ Ἀφροδίτη σώσασα αὐτὸν, τὸν ἔφερεν εἰς Λιλιύβιον καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἐρυκα (Διόδ. Δ, 83. — Ἀπολλοδώδ. Α, 9, 25. — Ἀπλλ. Ῥόδ. Δ, 913). — 3) Υἱὸς Βορέου ἐν Θράκη, ὑπὸ τοῦ

ἀδελφοῦ τοῦ Λυκούργου ἐκβλήθεις, κατέλαβε τὴν νῆσον Στοργόλην, καὶ ἐν Διονυσιακῇ ἑορτῇ ἐν Θεσσαλίᾳ ἤρπασε τὴν Κορωνίδα· τῇ ὀργῇ δὲ τοῦ θεοῦ παρεφρόνησε, καὶ ἐρρίφθη εἰς φρέαρ (Διόδ. Ε, 50). — 4) Πατὴρ Ἰπποδαμείας τῆς γυναικὸς τοῦ Πειριβοῦ (Διόδ. Δ, 70). — 5) Πατὴρ τοῦ Πολυκάρου (Paus. Δ, 2, 1). — 6) Ἀργεῖος, ἄρξας ἐν Ῥόδῳ (Διόδ. Ε, 59). — 7) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Πάλλαντος (Ὀμ. Μοι. VII, 500). — 8) Δύο Ἑρῶες ἐπαῖοι τοῦ Αἰνείου (Virg. Ἀ. IX, 646, IX 691).

Βουτώ, αἰγυπτία θεότης, ἔχουσα κῶνον καὶ χρηστηριον εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν. Ἡ ἴσις, φεύγουσα τὸν Τυφῶνα, τῇ ἐνεπιστεύθη τὰ τέκνα τῆς Ὠρον καὶ Βούβαστι. Οἱ Ἑλληες τὴν ταυτίζουσι μετὰ τῆς Λητοῦς (Ἡρόδ. Β, 83. 152. 155).

Βοῶναι, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις τὴν ἐπιμέλειαν ἔχουσα τοῦ ἀγοράζειν βοῦς διὰ τὰς θυσίας καὶ τὰς δημοσίας ἐστιάσεις (Δημοσθ. Μακδ. 171. — Πολύδ. Π, 114. — Ἀρκοκρ.).

Βοῶτης, ἴδ. Ἀστερισμοί.

Βραγχιδαί, ἡ γενεὰ τῶν ἐν Μιλήτῳ (ἴδ.) τῶν χρηστήριον τοῦ Διδυμίου Ἀπόλλωνος ἐπιμελουμένων. Ὁ γενάρχης αὐτῶν Βράγχοις, υἱὸς Σμικροῦ, ἢ αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν μαντικὴν δύναμιν αὐτῷ δωρησαμένου, εἶχεν ἔλθει ἐκ Δελφῶν. Ἐπὶ τῶν Περσικῶν ἠναγκάσθησαν νὰ δώσωσιν εἰς τὸν Ξέρξην τὸν θησαυρὸν τοῦ καθ' αὐτῶν· φοβηθέντες δὲ μετὰ τὴν ἦτταν τῶν Περσῶν μὴ τιμωρηθῶσιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μετακίσθησαν ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν εἰς τὴν Βακτριανὴν, ἐνθα ἐρρέθη ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, ἐκδικῶν τοὺς Ἑλληνας, κατέστρεψε τὰ ἱερὰ αὐτῶν καὶ τὸ χωρίον, ἐπίσης Βραγχιδαί λεγόμενον (Curt. VII, 5).

Βρασίδας, ἐπίσημος στρατηγὸς τῆς Σπάρτης, ἐβίωσε (431 π. Χ.) τοὺς Ἀθηναίους νὰ παραιτηθῶσι τῆς κατὰ τῆς Μεθώνης ἐκστρατείας τῶν (Θουκ. Β, 25, 93). Τῷ 424 πολλὰς πόλεις ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν αἷς καὶ τὴν Ἀμφίπολιν, ἀποσπασάς τῶν Ἀθηναίων, προσ-

ἤρτησεν εἰς τὴν Σπάρτην (Θουκ. Δ, 84). Μετὰ δύο δὲ ἔτη, καίτοι νικήσας ἐν Ἀμφίπολει τὸν Κλέωνα, ἔπεσον ὅμως καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ ὁ ἀντίπαλός του εἰς τὴν μάχην (Θουκ. Δ, 78, 120. Ε, 6. — Διόδ. ΙΒ, 72). Διὰ τὰς ἀρετὰς του δὲ, μετὰ θάνατον ἐτιμήθη ὡς ἥρωος.

Βραυρών, ἴδ. Ἀττικὴ.

Βραχυμάνες, ἡ φυλὴ τῶν Ἰνδῶν ἱερέων (Ἄρρ. Ἰνδ. ΙΑ), ἐνίστε καὶ οἱ τῆς θρησκείας αὐτῶν ὀπαδοὶ (Ἄρρ. Ἀν. ΣΤ, 7, 4. — Plin. VII, 17). Ὁ Πτολεμαῖος τοὺς λέγει οἰκοῦντας ὑπὸ τὸ ὄρος Βέττιγον, καὶ ἔχοντας πρωτεύουσαν Βράχμην.

Βρέννος, 1) ἀρχηγὸς Γαλάτης, κυριεύσας τὴν Ῥώμην τῷ 390 π. Χ., καὶ ἀπελθὼν ἀφ' οὗ ἔλαβε λύτρα. — 2) Ἀρχηγὸς Γαλάτης, τῷ 280 καὶ 279 π. Χ. εἰςβαλὼν ἐπὶ κεφαλῆς 200,000 (Just. XXIV, 6) εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, κατατροπωθεὶς δ' ὑπὸ 4,000 Ἀθηναίων ἐν Δελφοῖς, ἐνθα ἐρρέθη ὅτι ὁ Ἀπόλλων βράχους ἐσφενδόνιζε κατὰ τῶν βαρβάρων. Πᾶς ὁ στρατός του, πλὴν τῶν φθάντων νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, κατεστράφη, καὶ ὁ ἴδιος ἠτύχησεν (Paus. Ι, 19. — Διόδ. ΚΒ, 11. — Just. XXIV, 6).

Βραύρωος, ἴδ. Ἐκατόγχιρες.

Βριζῶ, ἐν Δήλῳ θεὰ ἢ αἱ γυναῖκες προσέφερον ἐδέσματα εἰς ἀγγεῖα ἔχοντα σχῆμα πλοῦ, καὶ ἐπεκαλοῦντο αὐτὴν δι' αἴσιον πλοῦν (Ἀθην. Η, 3).

Βριλησσός, ἴδ. Ἀττικὴ.

Βρίσης καὶ Βρισηῆς, ἴδ. Ἀχιλλεύς.

Βριτόμαρτις, ἐπιθετον τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Κρήτῃ, ἢ κατ' ἄλλον μῦθον, νόμφη ὀπαδὸς αὐτῆς. θυγάτηρ τοῦ Διὸς, ἥτις τοῦ Μίνωος τὸν ἔρωτα φεύγουσα, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσώθη ὑπὸ δικτύων τῶν ἀλιέων, δι' ὃ καὶ Δικτυοννα ἐλέγετο· ἢ αὕτη τῇ ἐν Αἰγίῳ Ἀφαίᾳ (Paus. Β, 30. Γ, 14).

Βροντεῖον, μηχανὴ ἐν τοῖς θεάτροις,

τήν βροντήν μιμουμένη υπό τὸ μετασκήμιον, εἴτε λίθων κυλινδουμένων ἐντός χαλκῶν λεθῆτων, εἴτε ἐπὶ χαλκῶν ἐλασμάτων κινουμένων ἀσκήων.

Βρόντης, ἰδ. Κὺκλωπες.

Βρούχιον, ἰδ. Ἀλεξάνδρεια.

Βουβλίς, θυγάτηρ Μιλήτου καὶ Εἰδοθείας, ἀπέθανεν ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸν ἀδελφόν της Καῦνον, καὶ ἐκ τῶν δακρύων της ἀνέβλωσε πηγὴ (Ον. Μετ. ΙΧ, 446).

Βούβλος, πόλις φοινικικὴ (ν. Τζεβέλ), μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βηρυτοῦ, ἡ κυριώτερα εἶρα τῆς λατρείας τοῦ Ἀδωνίδος. Ὁ ποταμὸς Ἀδωνίς τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Βούβλου. (Στρω. ΙΣΤ, 755).

Βουζακίς (Πολδ. Α, 29), Βυζάνκιον ἢ Βουσαῖτις, χώρα αἰθιοπίας τῆς Ἀφρικῆς, μεταξὺ Καρχηδόνος, Νουμιδίας, τῆς ἐσω Λιβύης καὶ τῆς θαλάσσης πρὸς Α. Αἱ κυριώτεροι πόλεις αὐτῆς ἦσαν ἡ Λέπτις, ἡ Θύσθρος, τὸ Ἀδρῦμιτον (Διδδ. Κ, 8).

Βυζαντινοί ἢ Βυζαντινοὶ λέγονται οἱ ἐν Βυζαντίῳ γράψαντες συγγραφεῖς ἀπὸ Κωνσταντινου τοῦ Μεγάλου. (325 μ. Χ.), μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453). Πολλοίμα εἰσὶν ἰδίως τὰ ιστορικὰ αὐτῶν συγγράμματα, οὐχὶ τοσοῦτον διὰ τὴν φιλοκαλίαν καὶ ἀκριβείαν τοῦ ὕφους καὶ τὴν κρίσιν τῶν συγγραφέων, ὅσον ὡς μόναι πηγαὶ τῶν συγχρόνων αὐτοῖς συμβάντων. Ὁ Ζωναρᾶς (1118), ὁ Νικήτας Χωνιάτης ἢ Ἀκομινάτος (1216), ὁ Νικηφόρος Γρηγορᾶς (1359), ὁ Λαόνικος Χαλκοκονδύλης (1463), ἔγραψαν ἀλληλοδιαδόχως μέρη συναπαρτιζόντα πᾶσαν τὴν βυζαντινὴν ἱστορίαν.

Βυζάντιον, ἰδρύθη τῷ 658 π. Χ. ὑπὸ Βυζάντος, μετὰ Μιλησίων, ἐπὶ δύο λόφων κατὰ τὸν κόλπον Χρυσόκερας, εἰς τὴν Δαῖσοδὸν τοῦ Βασπόρου καὶ τῆς Προποντιδός. Ἐπερχομένου τοῦ Ξέρξου, οἱ κάτοικοι ἀπεσφύθησαν εἰς Μεσημβρίαν τοῦ Πόντου, καὶ ἡ πόλις κατεστράφη (Ἡρόδ. ΣΤ, 33) ἀλλ' ἀ-

νέκυθε πάλιν, ἰδίως ἐπιμελεῖα τοῦ Σπαρτιάτου Παισαυρίου. Εἶχε δ' ἡ πόλις 40 σταδίων περίμετρον. Κατὰ Φιλίππου ἰσχυρὰ βοήθειαν λαβόντες οἱ Βυζάντιοι παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐχορήγησαν αὐτοῖς τὸ δικαίωμα τῆς πολιτείας (340 π. Χ.). Ἀντιμάχοντο δὲ καὶ κατὰ τῶν περιοικίων Θρακῶν. Ἐπὶ Ῥωμαίων τοῦ ἐμπορίου αὐτῶν τὰ κυριώτερα προϊόντα ἦσαν σίτος καὶ ταριχευτοὶ ἰχθύες ἐκ τοῦ Εἰξείνου πόντου, καὶ τότε καὶ ὠχυρώθη ἡ πόλις. Τῷ 196 μ. Χ. ἡ πόλις ὑπέστη μεγάλην ζημίαν ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου, ὑπὲρ οὗ εἶχε κηρυχθῆ. Τῷ δὲ 330 μετέκτισεν ἐκεῖ τὴν πρωτεύουσάν τῆς κράτους ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, συμπληρώσας εἰς ἐπτὰ λόφον τὴν πόλιν, ἧτις ἐλάβεν 1 1/4 γεωγραφικῶν μιλίων ἑκτασίαν, διαιρουμένη εἰς 14 τμήματα (ἢ βεγιάνας), καὶ μετωνομάσθη Κωνσταντινουπόλις.

Βύζας, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κρεούσσης, κατ' ἄλλους Μεγαρεὺς, ἀγαγὼν ἀποικίαν Μεγαρέων εἰς Θράκην καὶ κτίσας τὸ Βυζάντιον ἐπὶ τῶν Ἀργοναυτῶν (Διδδ. Δ, 59. — Στεφ. Βυζ. — Ἡσύχ.).

Βουκάνη, ὄργανον ἐμπνευστὸν, ἢ ἀφ-

Ἐκ χαλκοῦ πρωτοτύπου

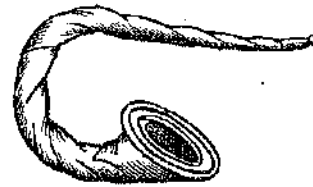
λεστάτη τῶν σαλπίγγων, κατ' ἀρχὰς κόγχη

Ἐκ λόγγου περσικοῦ.

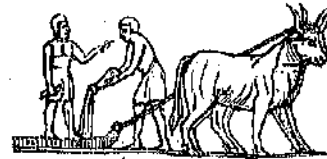
εἰς χρῆσιν τῶν βουκέλων καὶ νυκτοφυλάκων, εἴτα δὲ χαλκῆ, ἐν χρῆσει τοῖς ναυτικοῖς. Κυρ-

κτὴν δ' εἶχον αὐτὴν εἰς τὸν στρατὸν οἱ βουκανισταὶ ἢ βουκανηταί.

Ἐξ ἀναγλύφου.

Βωλοκόπος, τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ ἵνα σπείρωσι συνέτριβον τοὺς διὰ τοῦ

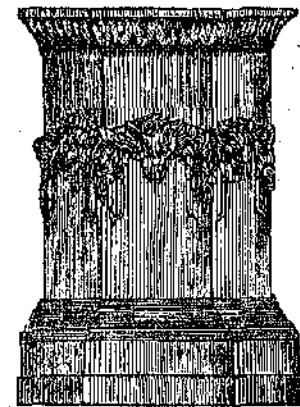
ἀρότρου παραχθέντας βώλους. Ἐπ' αὐτοῦ ἴστατο εἰς τῶν γεωργῶν ἐνίστη, ἵνα τὸν καταστήσῃ βαρύτερον.

Βωμιαεῖς, Αἰτωλοὶ περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Εὐδήνου ποταμοῦ ὑπὸ τὸ ὄρος Κέρακα, Δ οἰκοῦντες, παρὰ τισὶ λόφοις οἵτινες ἐνεκα τοῦ σχήματος αὐτῶν ἐκαλοῦντο βωμοὶ (Στρω. Ι, 451).

Βωμονόμοι, ἐν Σπάρτῃ, οἱ παῖδες οἵτινες, κατὰ τὴν διαμαστίγωσιν (ἰδ.) πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (ἰδ.), καρτερικώτατα ἀντείχον εἰς τὴν δοκιμασίαν.

Βωμὸς, τὸ μέρος ἐφ' οὗ ἐτελοῦντο αἱ θρησκευτικαὶ θυσίαι, ἢ ἐκαίοντο τὰ ἱερεῖα, ἐκ γῆς ἢ ἐκ λίθων κατεσκευασμένου, συνήθως δὲ μονόλιθον, διαφόρου σχήματος, οἷον τετραγώνου πρίσματος, πολυγώνου ἢ κυλινδρικοῦ, ὡς καὶ διαφόρου ὕφους, πάντοτε δὲ μίαι ἐλάσσονος τοῦ θεοῦ ἀγάλματος, ὅταν ἰδρύετο πρὸ αὐτοῦ· πολλάκις δὲ καὶ διὰ γλυφῶν κοσμοῦμενον. Βωμοὶ ἴσταντο πρὸ τῶν

ναῶν, βωμοὶ πρόναοι (Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 197), ἢ καὶ ἐν αὐτοῖς ὅταν ἦσαν ὑπαίθριοι ἢ αἱ θυσίαι ἦσαν ἀναίμακτοι, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἄσυλα διὰ τοὺς εἰς αὐτοὺς προσφεύγοντας. Οἱ δ' ἄμύοντες ἔθετον συνήθως ἐπ' αὐτῶν τὴν χεῖρα (Cic. p. Balb. V). Εἶς τινα ἱερὰ ὁ βωμὸς ἦν ἔθος γὰ κατεσκευάζετο ἐκ τῆς τέφρας τῶν ἱερῶν, ὥστε ἀδιακόπως ἤξανον αἱ διαστάσεις αὐτοῦ. Οὕτω, κατὰ Παισαυρίαν (E, 13), ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ τοῦ Διὸς εἶχεν 22 ποδῶν ὕψος, καὶ ἤρετο ἐπὶ οἰκοδομήματος λίθινου 125' περίμετρον τῆς βάσεως, καὶ εὐρεῖαν κλίμακα ἔχοντος. Ὅμοιος δ' ἦν καὶ ὁ

τῆς Περγάμου, οὗ ἡ ἐσχάτως ἀνασκαφείσα βᾶσις μετὰ τῆς ἀναβάθρας ἦν μεγαλοπρεπεστάτη καὶ διὰ τὰς διαστάσεις καὶ διὰ τὰ πολυτελέστατα γλυπτικὰ κοσμήματα. Ἐλέγετο δ' ὁ βωμὸς καὶ ἐσχάρα (ὅτε ἐκαίοντο ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἱερεῖα), καὶ θυμιατήριον (διὰ τὸν λιθανωτὸν ὅστις ἐπ' αὐτοῦ ἐκαίετο) καὶ θυτήριον, καὶ ταύτας τὰς δύο τελευταίας ἐπωνυμίας ἔφερον ὁ ἐκ 4 ἢ 7 ἀστέρων συγκείμενος ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου, ὁ ὑπὸ τὸν σκορπίον, ΝΔ τοῦ τοξότου (Ἀρατ. Φαιν. 402. — Cic. N. D. II, 44. — Ον. Μετ. II, 139).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΚΑΘΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. ΠΑΡΕΚΚΥΠΡΕ
ΚΟΝΙΝΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΙΜΑΓΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α. ΣΑΤΣΙΝΑΚΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

Δάαι, πολυάριθμος Σκυθικός λαός, ἀνατολικῶς τῆς Κασπίας (ν. Δαίσταν). Ἐξ αὐτῶν ἰππεῖς ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Δαρείου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ἀντιόχου (Ἄρρ. Γ, 11, 3. ΚΗ, 9. Ε, 12, 2.—Curt.—Liv.—Tac.).

Δᾶδες, ἦσαν ξύλα ῥητινώδη, ἢ κατεσκευάζοντο ἐκ ξύλου πεύκης, φρυγάνων, στυπείου καὶ καννάθεως, ἐμβεβαμμένων εἰς κηρὸν ἢ πίσσαν, καὶ ἐχρησίμευον ἀρχαιότατα ἀντὶ λύχνων, καὶ ἐνίστε εἰς ἐπισήμους περιστάσεις πρὸς φωτοχυσίαν τῶν δοῦν. Ἐν Ῥώμῃ ἔφερον αὐτάς δοῦλοι πρὸ τῶν κυρίων των. Αἱ δὲ νυμφικαὶ ἀνῆπτοντο ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς νύμφης, καὶ ἐδίδοντο νὰ παρακολουθῶσι τὴν νυμφικὴν ἀμάξαν. Καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῆς πομπῆς ἔφερον δᾶδας, καὶ μετὰ λαμπάδων ἐδέχετο τὴν πομπὴν εἰς τὴν οὐραν τῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ νυμφίου ἢ μήτηρ.

Δαδοῦχοι, ἴδ. Ἐλευσίνα.
Δαίδαλα, (τά), 1) Ὀρη μεταξὺ Κασπίας καὶ Αὐδίας, ἐν τῇ ὑπὸ τῶν Ῥοδίων κατεχομένη χώρα Περσεία, καὶ αὐτόθι πόλις Δαίδαλα ἐν τῷ Γλαυκίῳ κόλπῳ (Liv. XXXVII, 22). — 2) Πόλις Ἰνδικὴ ἀγνώστου θέσεως (Curt. VIII, 10.—Just. XII, 7). — 3) Ἐορτὴ ἐν Βοιωτίᾳ τῶν γάμων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Ἡ εἰκὼν τῆς θεᾶς συνωδεύετο ὑπὸ παρανόμφου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Κιθαίρωνος, ἐνθα ἐθέτετο αὐτῇ μὲν δάμαλις, τῷ δὲ Διὶ ταῦρος. Ἐπανηγυρίζοντο δὲ τὰ μικρὰ λεγόμενα Δαίδαλα ὑπὸ τῶν Πλαταιέων κατὰ ἐπταεσίαν ἐν ἄλσει τῶν Ἀλαλακομενῶν, ἐνθα κατετέμνετο δρυς, ἦν ὄρνις ὑπαδεύετο, καὶ ἐξ αὐτῆς κατεσκευάζοντο Δαίδαλα, ἢτοι ξύλινα ἀγαλμάτια τῆς Ἥρας. Τὰ δὲ Μεγάλα ἐωρτάζοντο ἀνά 6 ἔτη ὑπὸ πάντων τῶν Βοιωτῶν, καὶ 14 Δαίδαλα

διενέμοντο εἰς τὰς 14 πόλεις τοῦ Βοιωτικοῦ δεσμοῦ κομιζόμενα δ' εἰς τὸν Κιθαίρωνά, ἐκαίοντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ (Πaus. Θ, 3).

Δαιδάλειον, ἴδ. Κάυξ.

Δαίδαλος, Ἀθηναῖος, Ἐρεχθεΐδης, υἱὸς Μητίωνος ἢ Πολεμῶνος, ἢ, κατ' ἄλλους Εὐφῆμου καὶ Φρασιμήδης ἢ Εὐπολέμου, πάντων συμβολικῶν ὀνομάτων, ὡς καὶ τὸ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐκ τοῦ δαιδάλειν (γλύφειν καὶ διαποικίλλειν), ἐλέγετο σύγχρονος τοῦ Θησέως καὶ Μίνως, καὶ ἦν ὁ ἀρχαιότατος ἀντιπρόσωπος τῆς ἀναπτύξεως τῆς γλυπτικῆς ἐν Ἑλλάδι. Εἰς αὐτὸν ἀπεδίδετο ἡ ἐφεύρεσις διαφόρων ἐργαλείων, ὡς τοῦ πρίονος, τοῦ πελέκειος, τοῦ τρυπάνου, τῆς κόλλης τῶν ξυλουργῶν, τῶν ἰσθῶν καὶ κεραιῶν τῶν πλοίων καὶ οἱ δὲ κλαδίαι δίφροι ὑπ' αὐτοῦ λέγονται κατασκευασθέντες. Κατὰ δὲ τοὺς μύθους, γαμβρὸν ἔχων καὶ μαθητὴν τὸν Τάλων, ἐφθόνησεν αὐτὸν ὡς ἐπίσης ἐφευρέτην ἐργαλείων καὶ ἰδίως τῶν κεραιμευτικῶν, καὶ τὸν ἐφόνευσε, δι' ὃ φυγὼν, ἀπῆλθεν εἰς Κρήτην. Ὡν δὲ καὶ ἀρχιτέκτων, ἀφοδόμησεν ἐκεῖ, κατὰ παραγγελίαν τοῦ Μίνως, τὸν ναὸν τῆς Βριτομάρτιδος ἢ Δικτύνης, καὶ τὸν ὑπόγειον, ἐκ περιπεπλεγμένων διόδων συγκείμενον Λαθύρινθον διὰ τὸν Μινώταυρον, καὶ προσέτι, κατὰ χωρίον τοῦ Ὀμήρου, χορὸν διὰ τὴν Ἀριάδην, κόρην τοῦ Μίνως, ὃν ἐπισταύθη ὅτι ὁ Ἥφαιστος ἀναπαρέστησεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 520.—Ἄλλ' ἴδ. Ῥαγκ. Ἰστ. ἀρχ. Καλλιτ. Α, σ. 9). Ἐπειδὴ δ' ἐβοήθησε τὸν Θησέα, δούς τῇ Ἀριάδῃ τὸν μίτον ὅστις ἐξήγαγεν αὐτὸν τοῦ Λαθύρινθου, ὁ Μίνως τὸν ἐνέκλεισε πρὸς τιμωρίαν ἐκεῖ μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰκάρου. Ἄλλ' ὁ Δαίδαλος, πτερὰ κατασκευάσας καὶ διὰ κηροῦ προσκολλήσας αὐτὰ εἰς τὸ σῶμά του καὶ εἰς τὸ τοῦ υἱοῦ του, ἀπέπη μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς φυλακῆς. Ὁ Ἰκαρὸς ὁ-

μως, πρὸς τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρὸς του πετάξας πολὺ ὑψηλὰ, ἐφθάσε πλησίον τοῦ ἡλίου, καὶ τοῦ κηροῦ ἀναλυθέντος ὑπὸ τῆς θερμότητος, ἔπεσε καὶ ἐπνίγη εἰς τὸ πέλαγος τὸ παρὰ τὴν Σάμον, ὀνομασθὲν ὑπ' αὐτοῦ Ἰκάριον. Καὶ ἐν Σικελίᾳ δ' ἐλέγετο σκάφας τὴν Κολυμβήθραν, καταβόθραν δι' ἧς ἐξερχέτο ὁ ποταμὸς Ἀλαδὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πόλεις ἔκτισεν ἐπὶ κρημνῶν, καὶ ἐν Σαρδεῖ καὶ Ἰταλίᾳ μεγάλα οἰκοδομήματα καὶ ναοὺς, καὶ πρόπυλον τοῦ Ἡρατοτείου ἐν Σάμῳ. Ὡς ἀντιπρόσωπος δὲ τῆς πρώτης ἀναπτύξεως τοῦ γλυπτικοῦ ἐργαστηρίου ἐν Ἀθήναις, λέγεται πρῶτος διαστειλίας τῶν ἀγαλμάτων τοὺς πόδας καὶ ἀνοίξας τὰ βλέφαρα, καὶ ὅτι ὁ ρυθμὸς αὐτοῦ, τραχὺς μὲν ἔτι, εἶχεν ὅμως τι τὸ ἐννοῦν καὶ ἐνθεον. Ἀποδίδονται δὲ

Ἀνάγλ. ἐν Ρώμῃ.

πολλὰ τῶν ἀρχαιοτάτων ἀγαλμάτων εἰς αὐτόν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐν Σικελίᾳ τὸν λέγουσιν ἀποθανόντα, ἐν ᾧ κατ' ἄλλους ἐκ Κρήτης συνώδευσεν τὸν Θησέα εἰς Ἀθήνας.

Δαίμων, παρ' Ὀμήρῳ ταυτόσημον τῷ θεῷ, ὅταν ἐξασκῆ ἀγαθὴν ἢ ἐπιβλαβὴ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ μεταγενεστέρως ἢ λέξις ἐνέφαιεν ὄντα τὴν μέσην ἐπέχοντα θεῶν μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Οὕτω, καθ' Ἡσίοδον (Ἔργ. κ. Ἡμ. 122), οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος μετὰ θάνατον ἐγένοντο δαίμονες, ἀνώτερα τινὰ ὄντα ὑπὲρ τὴν γῆν φερόμενα, τοὺς ἀνθρώπους ἐφορῶντα, τὸ δίκαιον καὶ ἀδίκον ρυθμίζοντα καὶ τὸν πλοῦτον παρέχοντα· ἀλλὰ τινες, φρονούντες ὅτι ἡ περὶ δαιμόνων δόξα ἦν νεώτερα, ἐκλαμβάνουσι τὸ χωρίον ἐκεῖνο ὡς μετὰ ταῦτα παρεμβληθέν. Ἀφ' οὗ δὲ οἱ ἠρώες ἤρχισαν νὰ θεωρῶνται ὡς ἀνώτερα ὄντα καὶ αὐτοὶ, παρεμβλήθησαν οἱ δαίμονες μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν θεῶν, οἵτινες ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑψοῦντο καὶ ἐμακρύνοντο τῆς

μετὰ τῶν ἀνθρώπων κοινωνίας κατὰ Πλάτωνα (Συμπ. 202 B), καὶ ἔφερον τοὺς θεοὺς τὰς εὐχὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς διαταγὰς τῶν θεῶν. Ἰδίως δ' ἀνέπτυξαν τὴν περὶ τῶν δαιμόνων θεωρίαν οἱ Νεοπλατωνικοὶ τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἐκατονταετηρίδος, καὶ ἡ εἰς αὐτοὺς πίστις διεδόθη βαθμηδὸν καὶ εἰς τὸν λαόν, ὅστις διέκρινεν αὐτοὺς εἰς ἀγαθοὺς, ἀγαθοδαίμονας, καὶ εἰς κακοποιούς, ἀλάστορας, ἐπιρροὴν ἐξασκούντας ἐπὶ αἰτίμων, ἐπὶ γενῶν ἢ καὶ ἐπὶ πόλεων. Ἀπὸ τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος προέκυψεν ἡ δόξα ὅτι εἰς ἕκαστον ἀνθρώπον ἀπὸ τῆς γενετῆς του προτίθεται εἰς δαίμων (τὸ δαιμόνιον τοῦ Σωκράτους) ἠθικῶς αὐτὸν ὀδηγῶν, καὶ μεταγενεστέρως προσήρτησαν εἰς ἕκαστον ἀνθρώπον δύο δαίμονες, ἕνα ἀγαθὸν καὶ ἕνα κακόν. Οἱ δ' Ἰουδαῖοι καὶ Χριστιανοὶ εἰς τὴν λέξιν ἔδωσαν τὴν σημασίαν τοῦ κακοῦ δαιμόνος, τοῦ διαδόλου.

Δακία, ἡ σήμερον Ῥουμανία μετὰ τῆς

Βουκεβίνης καὶ Ἐπαπόλειος, ἐγκλείουσα τὸ Δέλτα τοῦ Δουνάβειος, καὶ ἔχουσα πλὴν τούτου ἄλλους μεγάλους ποταμοὺς τὸν Ἰερασόν (Προβτον), τὸν Ἀλούτρην (Ὀλτον), καὶ Μαρπίαν (Μαρίτσαν). Οἱ Δάκες, λαὸς Θρακικὸς, ἦσαν φιλοπόλεμοι. Τοὺς τὰ νοτιώτερα οἰκόντας Μαισοῦς (Μουζίκους) ὑπέταξεν ὁ Αὐγουστος. Ὁ δὲ Τραϊανὸς, μετὰ πεισματώδη πόλεμον (101—109 π. X.), κατετρόπωσε τὸν βασιλέα τῶν Δακίων, καὶ ἐπεμψεν εἰς τὴν χώραν στρατιωτικὰς ἀποικίας, αἵτινες μετέβαλον καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν. Ὁ Ἀδριανὸς διήρπασεν τὴν Δακίαν εἰς ἀνωτέραν καὶ κατωτέραν. Ἀπὸ Γαλινηοῦ δὲ (257), τῶν Ῥωμαίων ἀποχωρησάντων, εἰσέβαλον οἱ Γότθοι. Καθέδρα δὲ βασιλικὴ ἦν ἐπὶ Δεκεδάλου ἢ Σαρμισηγέτουσα, ἡ δὲ πολεμικὴ τῶν Ῥωμαίων τὸ Ἄπουλον (ν. Καρλεσβούργ) (Δ. Κάσσ. ΝΑ, 22. — Εὐτρ. Η, 6. — Τακ. 79. — Οἰ. Οδ. III, 6 13. ΡΙ. IV, 12).

Δακτυλιοθήκη, πολυτελής θήκη ἐν ἣ ἐφυλάττοντο οἱ πολυτιμότεροι τῶν δακτύλων.

Δακτύλιος, ἴδ. σφραγίς.

Δάκτυλοι (ἰδοῦοι), ἀρχαιοτάτοι Φρυγικοὶ δαίμονες ἐπὶ τῆς Ἰδίας, οἱ ἀποδίδεται ἡ εὐρεσις καὶ πρώτη ἐξεργασία τοῦ σιδήρου. Μετὰ ταῦτα δ' ἐθεωροῦντο ὡς καλλιτέχναι ἐν γένει καὶ ὡς μάγοι προσέτι. Συνεδέοντο δὲ μετὰ τῆς Φρυγίας Ῥέας Κυβέλης, καὶ ἐπομένως μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς Κουρητῶν (Παυσ. Β, 7) καὶ Κορυβάντων, καὶ ἐνόμιζε ἐξελαμβάνοντο ἀντὶ τῶν Καβείρων τῆς Σαμοθράκης καὶ τῶν Τελχίνων. Δάκτυλοι ἐλέγοντο διὰ τὴν τῶν δακτύλων τῶν ἐπιδεξιότητά, ἢ διότι κατώκουν εἰς τοὺς δακτύλους, τὰς ὑψηλότερας κορυφὰς τοῦ ὄρους· καὶ τρία εἰσὶν αὐτῶν γνωστὰ ὀνόματα, Κέλμις, Δαμνάμενεὺς καὶ Ἀκμων. Κατὰ δὲ Ἀπολλώνιον τὸν Ῥόδιον (Α, 1129) ἦσαν παῖδες τῆς κόμης Ἀγχιάλης, καὶ συνώδευσαν τὴν Κυβέλην εἰς τὴν Ἰδὴν τῆς Κρήτης, ἐν-

θα πρῶτοι καὶ τὴν χρῆσιν εὖρον τοῦ πυρὸς, καὶ ἐλέγοντο ὄντες πέντε, ἰσάριθμοι τοῖς δακτύλοις, κατ' ἄλλους δέκα (5 ἄρρηνες καὶ 5 θήλειαι), καὶ ἔτι κατ' ἄλλους (Φερεκ.) 52, ἢ καὶ 100.

Δαλματία, χώρα κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἀπὸ τῆς ΒΑ γωνίας αὐτῆς μέχρι τῆς Ἠπείρου. Πρωτεύουσα αὐτῆς ἦν τὸ Δελμίνιον ἢ Δάλμιον, καὶ ἐπίσημοι, μετὰ ἄλλων πόλεων, ἦσαν ἡ Σαβδρα καὶ τὰ Σάλωνα (ν. Σπαλάτρον). Τὴν χώραν εἰσχιζοῦσι κατὰ μῆκος τὰ Βέδια ὄρη καὶ παρατείνουσι πολλὰ νῆσοι. Οἱ Δαλματοὶ ἦσαν γνωστοὶ ἐπὶ πειρατείᾳ. Τῷ 156 κατὰ πρῶτον κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν Καίσαρα δ' ὑπετάγησαν ἀφ' οὗ ἐπὶ μακρὸν ἀντίστησαν ἐπὶ τῶν ὀρέων αὐτῶν. Ἀπὸ τῶν πρώτων δ' ἐτῶν μ. X. ἀπετέλεσαν μέρος τοῦ Ἰλλυρικοῦ (Στρβ. Ζ, 315).

Δαλμάτιος, 1) ἑτερομήτριος ἀδελφὸς Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἀπέθανεν πρὸ αὐτοῦ, εἰς βαθμὴν τιμητοῦ προχειρισθείς. — 2) Ὁ υἱὸς αὐτοῦ, εὐφυῆς καὶ πεπαιδευμένος, ὑπὸ τοῦ θεοῦ του, ὅστις τὸν ἐξετίμα, βαθμὴν λαβὼν Καίσαρος, ὑπέταξε τὴν ἐπαναστάσαν Κύπρον, ἔλαβε παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου τὰς Θρακικὰς ἐπαρχίας, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐπαναστάντων (Εὐτρ. I, 9).

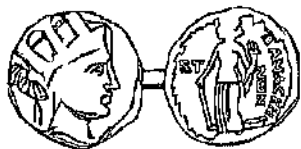
Δάμαλις ἢ Βοῦς, ἀκρωτήριον καὶ χωρίον τοῦ Βοσπόρου, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου. Ἐντεῦθεν ἐλέγετο διαπλεύσασα τὸν Βόσπορον ἡ Ἰὼ, δι' ἣ καὶ οἱ Καλχηδόνιοι τῆ ἔστησαν ἐνταῦθα χαλκὴν δάμαλιν, καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως ἐπιστεύετο ταφεῖσα ἡ Δάμαλις, γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγεῦ Χάρητος (Πολδ. Β, 53).

Δαμαρέτης, γυνὴ τοῦ τυράννου Γέλωνος, καθ' ἣν Δαμαρέτειον ἐκλήθη καὶ τὸ Σικελικὸν τετράδραχμον, ὃ ἐκοψεν αὐτὸς τῷ 480 π. X. (Διόδ. ΙΑ, 26).

Δαμασθίου, υἱὸς Κωνδαύλου, τοῦ

ήγεμόνος τῆς Καρίας, παρακολουθήσας τὸν Ξέρξην, ἔπεσεν εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖν ναυμαχίαν.

Δαμασκός, ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα τῆς Κοίλης Συρίας, παρὰ τὸν Χρυσορρῶαν ποταμὸν, οὐ μακρὰν τῶν ὄρεων τῆς Παλαιστίνης. Κατ' ἀρχὰς ὑπέταξεν αὐτὴν ὁ Δαυὶδ,

εἶτα δ' ἀλληλοδιαδόχως οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Πέρσαι καὶ ὁ Ἀλέξανδρος (Ἀρρ. Β, 11, 9, 15, 1. — Στρβ. ΙΣΤ, 755). Ὁ Διοκλητιανὸς ἱδρύσεν ἐν αὐτῇ ὁπλοποιεῖα, φημισμέντα ἰδίως διὰ τῶν ξιφῶν τὰς λεπίδας.

Δαμαστής, 1) Ἰδ. Θησεύς. — 2) Ἑλλην ἱστορικός, λέγεται μαθητῆς τοῦ Ἡρόδοτου καὶ Ἑλλαίνου, καὶ φαίνεται γράψας Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος.

Δαμῖα, ἰδ. Αὐξήσια.

Δαμοκλῆς, αὐλικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ὄν, ἐξαίροντα τοῦ τυράννου τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἰσχύν, ἐκάθησεν οὗτος εἰς τράπεζαν πολυτελεστάτην, ἐπικρεμάσας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του μάχαιραν ἐκ τριχῶς, ἵνα τῷ δειλῇ ὁποῖα ἦσαν αἱ ὑπ' αὐτοῦ φθονοῦμεναι εὐτυχίαι (Cic. Tus. V, 21. 61).

Δαμοσίαι, οἱ περὶ Δαμοσίαν (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 5, 8, 6, 14), ἡ συνοδία τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης εἰς τὸν πόλεμον, συνισταμένη ἐκ τῶν πολεμαρχῶν, τῶν μάντων, τῶν ἱατρῶν, κτλ.

Δαμῶ, θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου, κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ εἰς οὐδένα δοῦσα τὰ συγγράμματά του, εἰ καὶ διετέλει εἰς ἐσχάτην πενίαν (Διογ. Λαερτ. Πυθ).

Δάμων, ἰδ. Φιντίας.

Δαναή, ἰδ. Περσεύς.

Δαναΐδες, ἰδ. Δαναός.

Δανάκη, ὁ ὄβολος ὁ τιθέμενος εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ ὡς ναύλος τῷ Χάρωνι, κατ' ἀρχὰς νόμισμα Περσικὸν οὕτω καλούμενον.

Δαναοί, ἰδ. Ἑλλᾶς.

Δαναός, υἱὸς τοῦ Αἰγυπτίου βασιλέως Βήλου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου. Ὑπὸ τούτου διωχθεὶς, ἦλθεν εἰς Ἄργος μετὰ τῶν 50 θυγατέρων του· ἀλλ' ἐκεῖ τὸν παρεκλούθησαν οἱ 50 υἱοὶ τοῦ Αἰγύπτου, καὶ ἀπῆτησαν αὐτὰς εἰς γάμον. Καὶ τὰς ἔδωκε μὲν ὁ Δαναός, ἀλλὰ, κατ' ἐντολήν αὐτοῦ, αἱ Δαναΐδες ἐθανάτωσαν τοὺς ἀνδρας των, πλὴν μιᾶς, κατ' Ὁρότιον (Od. III, 11, 25), τῆς Ὑπερμνήστρας, φεισθείσης τοῦ Λυγκῆος. Ταύτην τὴν ὑπόθεσιν πραγματεύονται αἱ Ἰκέτιδες τοῦ Αἰσχύλου. Μίαν δὲ τῶν Δαναΐδων, τὴν Ἀμμυκῶνην, ἠγάπησεν ὁ Ποσειδῶν, καὶ χάριν αὐτῆς ἐνήργησε καὶ ἀνέθρην

πηγὴ αὐτῆς τὸ ὄνομα φέρουσα. Κατεδικασάν ἄμωσ οἱ θεοὶ τὰς ἀνδροφόνους Δαναΐδας ἐν Ἄδου ν' ἀγωνίζονται αἰωνίως νὰ πληρώσωσι δι' ὕδατος ἀγγεῖον ἄνευ πυθμένου. Τὸν Δαναὸν δὲ, ψηφισθέντα βασιλέα τοῦ Ἄργους ἀντὶ τοῦ μέχρι τότε βασιλεύοντος Γελάνου, ἐφόνευσεν ὁ περισηθεὶς υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου Λυγκῆς, ἢ, κατ' ἄλλους μύθους, ἀποθανὼν ἐκεῖνος φυσικῶς, ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν Λυγκῆα, ὅστις, ὅτε οὐδὲς του Ἄβας, ὁ κτίστης τῆς φωκικῆς πόλεως Ἀβδῶν, τῷ ἔφερε τὴν εἰδήσιν τοῦ θανάτου τοῦ Δαναοῦ, ἐχάρησεν αὐτῷ τὴν ἀσπίδα τούτου, ἔχουσαν τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τοῦ νὰ καταστήλ-

λη ἐπαναστάσεις, καὶ ὁ Ἄβας, ἀναρτήσας αὐτὴν εἰς τὸ Ἡραῖον, ἱδρύσει τὴν ἑορτὴν τὰ Ἡρατα. Ἐν Ἄργει ὑπῆρχεν ἱερὸν τοῦ Λυγκῆος καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, καὶ τοῦ Δαναοῦ ὁ τάφος ἦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς. Τὸ δ' ὄνομα Δαναοί, τοῖς Ἄργείοις ἴδιον, ἀποδίδωσιν ὁ Ὅμηρος καὶ οἱ ποιηταὶ εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, καὶ μέχρι τούδε οἱ Ἄργεοι Δάνοι καλοῦνται ὑπὸ τοῦ ὄχλου. (Ἀπολλόδ. Β, 1. — Πaus. Β, 10. — Ἡρόδ. Β, 19, Ζ, 94).

Δανούβιος, ὁ μέγιστος τῆς Εὐρώπης ποταμὸς, φέρων κατὰ τὰ κατώτερα μέρη αὐτοῦ, τὴν Πανωνίαν καὶ τὴν Μοισίαν, τὸ ὄνομα Ἰστρος, ὁ πρὶν ὄλος ἔφερεν, ἦν γνωστὸν τοῖς ἀρχαίοις ὅτι ἐπήγαγεν ἐκ Γερμανίας (Tac. Germ. 1), καὶ ἐξέβαλλεν εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον δι' ἐπτὰ στομιῶν, τοῦ Ἰεροῦ, τοῦ Ναράκου, τοῦ καλοῦ, τοῦ Ψευδοστόματος, τοῦ Βορείου, τοῦ Φίλου (δ καὶ Θιαγόλα ἐλέγετο). Ὁ Ἡσίοδος γνωρίζει τὸν ποταμὸν (Θεογ. 338)· ὁ δ' Αἰσχύλος κατάγει ὕδρον ἐκ τῶν Ὑπερβορείων καὶ τῶν Ῥιπαίων, καὶ κατ' Ἡρόδοτον (Β, 33. Δ, 50, 99) κατερχόμενος ἐκ Πυρρήνης ἀπὸ τῆς Κελτικῆς (ἐκ τῶν Πυρηναίων), διαρρέει πᾶσαν τὴν Εὐρώπην. Τινὲς τὸν εἶπον διευθυνόμενον καὶ πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν (Στρβ. Ζ, 305).

Δάρα ἢ **Ἀναστασιόπολις**, ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Ἀναστασίου ἐπὶ τῶν μεθωρίων τῆς Περσίας καὶ τῆς Μεσοποταμίας κτισθεῖσα.

Δαρδανία, 1) πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὑπὸ τὴν Ἴδην, παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον, κτίσμα καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Δαρδάνου (Ομ. Ἰλ. Υ, 216). — 2) Μικρὰ χώρα ὑπὲρ τὴν Τρωάδα, ἡγεμονία τοῦ Αἰνείου κατὰ τοὺς Λατίνους. — 3) Ἡ ἄνω Μοισία, (ν. Σερβία) ἀπὸ τοῦ ὄρους Σκάρδου, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Μάργου.

Δάρδανοι, 1) παρ' Ὁμήρῳ αὐτοὶ οἱ Τρώες. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Μοισίᾳ Δαρ-

δανίας, λαὸς ἀκάθαρτος, ἀλλὰ φίλος τῆς μουσικῆς (Στρβ. Ζ, 315, 316. — Liv. LX, 57. — Cic. B. G. III, 4).

Δάρδανος, 1) υἱὸς Διὸς καὶ Ἠλέτρας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, ἐξ Ἀρκαδίας μεταβάς εἰς Σαμοθράκην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Φρυγίαν, ἐνθα ὁ βασιλεὺς Τεύκρος τῷ ἔδωκε χώραν πρὸς οἰκοδομὴν τῆς πόλεως Δαρδανίας. Ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς Χρύσης εἰς προῖκα τὸ Παλλάδιον λαβὼν καὶ τὰ ἱερά ἃ τῇ εἶχε δωρήσει ἡ Ἀθηνᾶ, εἰσήγαγε μὲν αὐτῶν τὴν λατρείαν εἰς τὴν Σαμοθράκην, ἀλλὰ τὰ ἀγάλματα ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν Δαρδανίαν, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ τὰ μετέφερον εἰς τὴν Τρωάδα. Δευτέρα δὲ γυνὴ του ἦν ἡ Βατεία, θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου, ἐξ ἧς ἔσχε τὸν Ἐριχθόνιον, τὸν πλουσιώτατον τὸν ἀνθρώπων, οὐ οἶδς ἦν ὁ Τρώες (Ομ. Ἰλ. Υ, 215). Ἄλλοι δ' ἔλεγον τὸν Δάρδανον ἐκ τῆς Τρωϊκῆς χώρας καταγόμενον, ἢ ἐκ Κρήτης, ἢ ἐξ Ἰταλίας (Πλούτ. Καμ. Κ). Οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Πρίαμος, Ἰλίας, Ἀγχίσης, λέγονται Δαρδανίδαι παρ' Ὁμήρῳ. — 2) Πόλις ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, νοτίως τῆς Ἀβύδου, ἴσως ἡ αὐτὴ τῆ Δαρδανία. Ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐνίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν ναυμαχίᾳ (Θουκ. Η, 106). Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς εἰρήνης μετ' Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐκήρυξαν ἐλευθέραν τὴν πόλιν ταύτην καὶ τὸ Ἴλιον, ἐκ σεβασμοῦ διὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν ἱστορίαν (Liv. XXXVIII, 39). Ἐνταῦθα δὲ καὶ συνωμολογήθη ἡ συνθήκη ἡ περατώσασα τὸν πρῶτον Μιθριδατικὸν πόλεμον.

Δαρεϊκός, χρυσοῦν περσικὸν νόμισμα, ἔχει ἀξίαν 27 1/4 δρ.

Δαρεῖος, σημαῖνον παρὰ Πέρσαις ὁ ἰσχυρὸς (Ἡρόδ. ΣΤ, 98), ὄνομα διαφόρων Περσῶν βασιλέων. 1) Ὁ Ὑστάσπου, ἀπό-

γονος τοῦ Κύρου, ὑπὸ Καμβύσην ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἦν εἰς ἐν τῶν ἐπτὰ συνομωσάντων, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν ψευδοσμέρδην καὶ εἶτα ἀπεφάσισαν ἐκείνος ἐξ αὐτῶν νὰ βασιλεύσῃ, οὗ ὁ ἵππος πρῶτος ὡς προσεχρημέτιζε πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον· τοῦτο δὲ κατωρθώθη ὑπὲρ τοῦ Δαρείου, διὰ

τεχνάσματος τοῦ ἱπποκόμου αὐτοῦ. (Ἡρόδ. Γ, 70. 84). Κατ' ἀρχάς κατετρόπως τὴν ἐπαναστάσαν Βαβυλώνα (517 π. Χ.) διὰ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ Ζωπύρου (αὐτ. 150). Εἶτα δ' ὑπερέβας τὸν Ἑλλησποντον μετὰ 700,000 ἀνδρῶν, ἐν οἷς ἦσαν καὶ Ἕλληνας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, γεφυρώσας τὸν Δούναβιν, εἰσῆλθασεν εἰς τὴν Σκυθίαν· ἀλλ' ἀποτυχῶν, ἐπανήλθεν, ὅτε ὁ Μιλτιάδης συνεβούλευσε καὶ σχεδὸν ἐπεισε τοὺς Ἕλληνας νὰ καταστρέψωσι τὴν γέφυραν τοῦ Δουναβίως, ἀφίνοντες τοὺς Πέρσας εἰς τὴν διάκρισιν τῶν Σκυθῶν. ὁ δ' Ἰστιάος ἀπέτρεψε δι' ἐναντίας γνώμης τὸν κίνδυνον (Ἡρόδ. Δ, 87). Ὁ στρατηγὸς δὲ τοῦ Δαρείου Μεγάβαζος, μείνας ἐν Θράκη, ὑπέταξε τὰς ὑπὲρ τὸν Βόσπορον Θρακικὰς χώρας, καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς εἰσέπραξε κατὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν Ἰνδιῶν. Ἀλλ' ὑποτάξας καὶ τὰς ἐπαναστάσας Ἑλ-

ληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἃς ἐδοῦσαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Ἑρετριεῖς (494 π. Χ.), ἀπεφάσισε νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐξέπεμψεν (492) ὑπὸ τὸν γαμβρὸν τοῦ Μαρδόνιον στόλον, ὅστις κατεστράφη ὑπὸ τρικυμίας περὶ τὸν Ἄθω, αἱ στρατὸν, κυριεύσαντα μὲν τὴν Μακεδονίαν, ἀλλὰ τέλος καὶ αὐτὸν ἀναγκασθέντα νὰ ὑποχωρήσῃ. Πρέσβεις σταλέντας ὑπ' αὐτοῦ νὰ ζητήσωσι τὴν ὑποταγὴν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἐθανάτωσαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Σπαρτιάται. Τότε μέγας στόλος καὶ στρατὸς ἐπέλαθον ὑπὸ τὸν Δάτιν καὶ Ἀρταφέρνην, κατέστρεψε τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Ἑρέτριαν, ἐξανδραποδίσας καὶ εἰς Σοῦσα τοὺς κατοίκους μετακίσας, ἀλλ' ἠττήθη κατὰ κράτος ἐν Μαραθῶνι (Ἡρόδ. ΣΤ, 94. 102. — Πλούτ. Ἀριστ. Ε, 1). Ἀπέθανε δ' ὁ Δαρειός τῷ 486 π. Χ. (Ἡρόδ. Ζ, 1). — 2) Δαρ. Β' ὁ Νόθος, νόθος υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ μακρόχρονος, βασιλεύσας διὰ τοῦ φόνου τῶν ἀδελφῶν του, σύγχρονος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐμεινεν ἀμέτοχος εἰς τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα, καὶ ἀπέθανε τῷ 404 π. Χ. — 3) Δ. ὁ Κοδομανὸς, υἱὸς Σισυγάρμιδος, Ουγατρὸς τοῦ δευτέρου Ἀρταξέρξου, ἐνθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Εὐνούχου Βαγρά, φονεύσας τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἀρόην. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐθανάτωσε τὸν κακοῦργον Βαγρῶν. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἐξεστράτευσεν εἰς Περσίαν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ μετὰ τὴν ἐν Γαυγαμήλοις μάχην (330 π. Χ.) ὁ Δαρειός ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Βήσσου καὶ ἄλλων προδοτῶν ὑπηκόων του (Ἀρρ. Γ, 19. — Διόδ. ΙΖ, 75).

Δάριος, ἱερεὺς τοῦ Ἡρακτοῦ ἐν Τρωάδι (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 9), ἐπιστεύετο γράφας ἐπὶ φύλλων φοινίκων Ἰλιάδα ἀρχαιοτέρην τῆς τοῦ Ὀμήρου, ἣν ὁ Αἰλιανὸς (Π. Ἰ. ΙΑ, 2) λέγει ὅτι εἶδεν. Ἰγάρχει λατινικὸν π ἀγγραμματικὸν τὴν ἐπιγραφὴν *Excidio Troia*, (ἢ *ie*) ὑπὸ τοῦ Κορνηλίου Νέπωτος δῆθεν μεταφρασθῆν ἐκ τινος *Dagos Phrygius*. Ἀλλ' ἐκ τοῦ ξηροῦ καὶ πτωχοῦ αὐτοῦ ὕφους κρίνει-

ται μᾶλλον ὡς ἔργον μεσαιωνικόν, ἀρυσθῆν ἤμως ἐξ ἀγνώστων πηγῶν.

Δασσαρηῆται, κατοικοῦντες ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἰλλυρίᾳ, Δ. τῆς Μακεδονίας. Ἠόλις αὐτῶν ἡ Δουχινίδος (ν. Ὀρχεῖα) (Στράβ. Ζ, 316. 318).

Δαταφέρωνης, Πέρσης, σύντροφος τοῦ Βήσσου, παρέδωκε τοῦτον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον (Ἀρρ. Ι, 30)· εἶτα δὲ καὶ αὐτὸς ἐπαναστᾶς, παρεδόθη καὶ κατεδικάσθη (Curt. VII, 5. VIII, 3).

Δάτις, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, μετ' Ἀρταφέρωνος εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου· ἐπιπέσειν καὶ λεηλατήσας αὐτάς, ἐπίειτο δ' ἐν Μοραθῶνι κατατροπωθεὶς (Ἡρόδ. ΣΤ, 54).

Δάτων, ἀκτὴ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ, ἀπέναντι τῆς Θύσσης, παρατομικὴ γεννημένη διὰ τὰ παρ' αὐτῇ, ἐν τῇ Παγγαίᾳ ἔρει, πλοῦστα χρυσορυχία (Ἡρόδ. Θ, 75).

Δαυλῆς, (εἶτα καὶ ν. **Δαυλιᾶ**), πόλις τῆς Φωκίδος, μετὰ τὸ Ὀρχομενοῦ καὶ Δελφῶν, ἐπὶ ἀποστάσει ῥάχως κειμένη, μετ' ὄχυροῦ κυκλωπέου φρουρίου. Ἐκεῖ ὁ μῦθος εἶπε τὰ κατὰ τὸν Ἰγέρην (Ἰδ.) (Ὀμ. Ἰλ. Β, 520. — Θουκ. Η, 29. 39). Κατεστράφη ὑπὸ Ξέρξου, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ Φωκικοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν πάντοτε ὀχυρὰ (Linn. XXXII, 18).

Δαυνοί, Ἰδ. Διομῆδης.

Δάφνη, 1) Ἰδ. Ἀπόλλων. — 2) Ἰδ. Δελφοί. — 3) Προάστειον τῆς Ἀντιοχείας ἐν Συρίᾳ, καθιερωθῆν τῷ Ἀπόλλωνι ὑπὸ Σκλεῦκου τοῦ Νικᾶτορος. Ὁ ἐν αὐτῇ οἰκοδομηθεὶς λαμπρὸς ναὸς τοῦ θεοῦ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὅστις καὶ ἄσυλον ἦν, καὶ περὶ ὃν ἐτελοῦντο ἀγῶνες, ἐπιρπολήθη τῷ 362 π. Χ. Ὁραίων τέμενος Δαφνῶν μετὰ κυπαρίσσιων, 80 σταδίων περιφέρειαν ἔχον, προσέθεται εἰς τὴν καλλονὴν τοῦ μέρους, ὃ ἤμως μέχρι τέλους ἐδυσφημίσθη ἐπὶ ἐκδιωτῆσει τῶν εἰς αὐτὸ φοιτῶντων.

(ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

Δαφνηφόρια, ἑορτὴ ἐννεαετής ἐν Δελφοῖς, εἰς τὰ Τέμπεα καὶ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀγομένη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα διὰ τὴν καθάρσιν αὐτοῦ ὅτε ἐφόνευσεν τὸν Πύθωνα (Ἰδ. Δελφοί). Ἐν Θήβαις ἐτελεῖτο τῷ Ἰσημῶν Ἀπόλλωνι, καὶ τότε ἐν μεγάλῃ παρατάξει ὁ παῖς ὁ λεγόμενος Δαφνηφόρος ἔφερον εἰς τὸν ναὸν ξύλον ἐλαίας κεκοσμημένον διὰ Δαφνῶν, ἀνθέων καὶ ταινιῶν, καὶ ἀνω μὲν διὰ χιλιασῆς σφαιρας, ἐξ ἧς ἐκρέμαντο 165 ἄλλαι μικραὶ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ δὲ ἄλλης ἐλάσσονος τῆς πρώτης· καὶ ἡ μὲν περίετα τὸν ἥλιον, ἡ δὲ τὴν σελήνην, καὶ αἱ μικραὶ τοὺς ἀστέρας, ἡ μᾶλλον τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους (Πρόκλ. Ἰρ. Χρυστ. ΙΙ. — Πλουτ. Θ, 10, 4. — Πλούτ. Ἰλλ. Κερ. ΙΒ).

Δάφνης, νέος καὶ ὠραῖος ἦρως τῶν ποιμένων ἐν Κρήτῃ καὶ Σικελίᾳ, υἱὸς τοῦ Ἐρμοῦ καὶ Νύμφης, βουκόλος, θεοφύτης καὶ τῆς σύριγγα ὑπὸ τοῦ Πανὸς διδασθεὶς. Ὑπὸ τῆς μητρὸς του ἐξετέθη εἰς Δαρῶνα ἐντὸς κοιλάδος, ἐνθα τὸν ἀνέθρεψαν ποιμένες ἢ νύμφαι. Οἱ βουκολοὶ ποιηταὶ τὸν ψάλλουσι πολλαῖς καὶ διαφόροις. Κατὰ τὸν Θεόκριτον (Α. Ζ), ἀπέθανεν ἐξ ἔργης τῆς Ἀφροδίτης, διότι δὲν ἐπέισθη ν' ἀγαπήσῃ ἣν ἐκεῖνη ἠθέλη. Κατ' ἄλλους, ὑποσχθεὶς πίστιν εἰς τὴν ἐρωμένην του τὴν Νύμφην (Ναΐδα, Νομίαν ἢ Ξενίαν), ἀλλ' ἀπιστήσας, ἐτυφλώθη ἢ ἀπελιθώθη ὑπ' αὐτῆς, ὁ δ' Ἐρμῆς μετήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὅθεν τὸν ἀπήγαγεν, ἀνέδρασε πηγὴ ὀνόμαος αὐτῆ, εἰς ἣν ἔθουον κατ' ἔτος οἱ Σικελοί. Ὁ δὲ Βιργίλιος (Ecl. V) ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ψάλλει τὸν ὑπὸ τῆς Τριανδρίας ἀποθιωθέντα Καίσαρα (42 π. Χ.).

Δεῦγμα, οὕτως ἐλέγοντο καὶ αὐτὰ τῶν ἐμπορευμάτων τὰ θείγματα, καὶ τὰ δημόσιον κατάστημα ἐν ᾧ αὐτὰ ἐξετίθεντο. Ἐν τῶν Ἀθηνῶν ἦν ἐν Παιραιεῖ (Πλούτ. Δμοθ. ΚΓ'. — Ἀριστ. Ἰπ. 974. — Δμοθ. Π. Λακρ. 932. — Πολδ. — Ἀρχαί.).

Δαίναρχος, ὁ τελευταῖος καὶ ἦττον

ἐπίσημος τῶν δέκα ἀττικῶν ῥητόρων, ὡς ἀριθμῶν αὐτοὺς ὁ Ἀλεξάνδριος κανὼν, υἱὸς Σωτράτου, γεννηθεὶς ἐν Κορίνθῳ τῷ 361 π. Χ., διετέλεσεν ἐν Ἀθήναις φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου καὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, καὶ ἔφη δημογραφίας γράφων δι' ἄλλους. Πολιτικὸς ὁπαδὸς τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τοῦ Κασσάνδρου ἀπῆλθεν ἐξόριστος εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, καὶ τῷ 292 ἀνεκλήθη μεσιτεῖα τοῦ Θεοφράστου. Τῷ δὲ 290, μετὰ τοῦ Θεοφράστου τὸν θάνατον, τὸν Δειναρχον, 70ῆτι ἦδη, καὶ πένητα διότι τὴν πᾶσαν περιουσίαν αὐτοῦ κατεχράσθη τις καλούμενος Πρόξενος, κατεδίωξεν εἰς θάνατον Ἀντίπατρος ὁ Πολυσπέρχων. Ἐφιλοτιμηθεὶς δ' ὁ Δειναρχος νὰ μιμηταὶ τὸν Δημοσθένην, ἀλλ' οὔτε κατὰ τὴν σαφήνειαν οὔτε κατὰ τὴν τέχνην ἦτο ἐκείνου ἐγάμιλλος, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τινων χλευαστικῶς ἐπωνομάζετο Δημοσθένους ὁ κριθίνος. Λόγους λέγεται γράψας τοὺλάχιστον 58' ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τρεῖς μόνον διετηρήθησαν, ὁ «κατὰ Φιλαλέους, ὁ «κατ' Ἀριστογείτονος» καὶ ὁ «κατὰ Δημοσθένους,» οὗ ὅμως ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης.

Δεινοκράτης, ἀρχιτέκτων μεγαλοπύβηλος, καὶ ἐν τισὶ παράβολοις, τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀνωκοδόμησε τὸν ἐπὶ τῆς γεννησέως αὐτοῦ πυρποληθέντα ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ἔδωκε τὸ μεγαλοπρεπὲς σχέδιον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, καὶ τὸ τοῦ Πειραιῶς, οὗ ἡ ἀγορὰ ἦν αὐτοῦ ἐκώνυμος, ἐπρότεινε εἰς τὸν Ἀλέξανδρον νὰ λαξέσθῃ τὸ ὄρος Ἄθω εἰς ἀνδριάντα αὐτοῦ, κραταῦντα ἐν τῇ ἀριστερῇ μυχίανδρον πόλιν, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς σπένδοντα ποταμὸν εἰς τὴν θάλασσαν, κατεσκεύασε τὴν πολυτελεστάτην σαρῶν διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Ἡφαιστῆως ἐπὶ δαπάνῃ 12 χιλιάδων ταλάντων, ἧτοι ἐξαπλασίῃ τῆς ἀπαιτηθείσης διὰ τὴν οἰκοδομίαν τῶν Προπυλαίων, καὶ ἐμελέτησε νὰ κατασκευάσῃ τὸν τάφον Ἀρσινόης, τῆς ἀδελφῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, θέτων τὴν λάρνακα μετὰ δύο μαγγητῶν, ὥστε νὰ μένη

μετέωρος. (Πλούτ. Ἀλέξ. ΟΒ. — Vit. II. Praef. — Pl. XXXIV, 42).

Δεινώ, ἴδ. Γοργῶ.

Δεῦπνον, ἴδ. Ἐστίασις.

Δεκαδοῦχοι, ἐν Ἀθήναις προσωρινή, μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἀ' ἐκλεγείσα διοικήσις ἐκ 10 ὀλιγαρχῶν, ἐνὸς ἐκ φυλῆς ἐκάστης, καὶ ὑποστηρικθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀσάνδρου, μέχρις οὗ, διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ μετὰ τοῦ Παισαυρίου, ἐπανῆλθον αὐτῶς εὐδημοκράται εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὅτε οἱ δεκαδοῦχοι ἀπεσύρθον εἰς τὴν Ἐλευσίαν, ἐπανελθόντες μόνον ἐπὶ τῆς ἀμνηστίας τοῦ Θρασυβούλου (Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 24. — Luc. Ἐρατοστ. 54).

Δεκάτη, 1) ἦν ὁ συνήθης τελωνιακὸς φόρος. Τοῦτον φέρ' εἰπεῖν ἐπέβαλον ὁ Ἀλιεδιάδης καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι στρατηγοὶ τῷ 411 π. Χ. εἰς πάντα τὰ εἰς τὸ Βυζάντιον ἐκ τοῦ Βύξινου εἰσπλέοντα πλοῖα (Ξεν. Ἑλλ. Α, 4, 22), καὶ τὸ Δεκατευτήριον (τελωνεῖον) ἦν ἐν Χρυσόπολει τῆς Χαλκιδικῆς. Ἡ ἐν Αἰγῶς Ἡσταμοῖς ἦτα διέκοψε τὸ τέλος τοῦτο, ὃ ὁ Θρασυβούλος αὐτῶς ἐπέβαλε (Αὐτ. Δ, 8, 27), καὶ ὁ πιθανῶς πάλιν κατηργήθη ἐπὶ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκίδου (372). Δεκάτην δ' εἰσέπραττον συνήθως καὶ οἱ τύραννοι παρὰ τῶν ὑπηκόων, καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἐκ τῶν αὐτῶν ἀνηκόντων δημοσίων κτημάτων, ὡς καὶ οἱ καὶ ἐκ τῶν τεμενῶν αὐτῶν, πρὸς ὃ ὑπῆρχον οἱ δεκατολόγοι (εἰσπράκτορες), ἡ δεκάτωνες (ἐνοικιασταί). Τὰς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου μετὰ τοῦ ἐχθροῦ συνταχθείσας Ἑλληνικὰς πόλεις προὔτιθεντο οἱ Ἕλληνας νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς δεκάτην, ὑπὲρ τοῦ ναοῦ τῶν Δελφῶν (Ἠρδ. Ζ, 132). Τὴν δεκάτην δὲ τῶν λαφύρων συνήθως ἀφιέρουν τοῖς θεοῖς, καὶ ἐκ τῆς τῶν ληφθέντων ἐκ τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶνος ἀνήγειραν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Ἀκροπόλει τὸ φειδαῖκον ἄγαλμα τῆς Πρασῶν τῶν κατασχέσεων καὶ χρηματικῶν πει-

ῶν ἡ δεκάτη ἀνήκει ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἀθηνᾶς.—2) Ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸ ὄνομα δεκάτη ἐπανηγυρίζετο καὶ ἡ 10ῃ ἡμέρα ἀπὸ τῆς γεννησέως βρέφους, καὶ ἔθος ἦν δεκάτην θύειν ἢ ἐστίαν. Ἦν δ' αὐτὴ συνήθως ἡ ἡμέρα καθ' ἣν, μετὰ δώρων, ἐδίδοτο εἰς τὸ παιδίον καὶ τὸ ὄνομα, καὶ ἡ τέλεισις τῆς ἐορτῆς ταύτης ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπόδειξις ὅτι ὁ πατὴρ ἀνεγνώρισε τὴν γνησιότητα τοῦ παιδίου.

Δεκέλεια, δῆμος Ἀττικῆς μετὰ τοῦ Πάρνηθος καὶ Πενταλικῶς, καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (ν. Βασιλικὸν κτήμα, καὶ Γατοί).

Δέλτα, ἴδ. Νεῖλος.

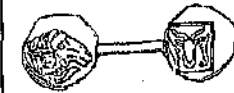
Δελφίνια, ἐορτὴ τοῦ Δελφίνου Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, τελουμένη τῇ 6 Μουνυχιῶνος διὰ τὸν πρῶτον ἐκπλοῦν τῶν πλοίων. Ἐπ' αὐτῆς παρθένοι, κλάδους ἔχουσαι διὰ τῶν χειρῶν, ἐπόμπευον πρὸς τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ παρὰ τῷ Ἰλισφῷ (Πλούτ. Θησ. ΙΗ).

Δελφίνιον, 1) πόλις εἰς τ' ἀνατολικὰ τῆς νήσου Χίου, ἔχουσα καλὸν λιμένα καὶ φρούριον (Θουκ. Η, 38, 40).—2) Λιμὴν ἐν Ἀττικῇ παρὰ τῷ Ὠρωπῷ, ἔχων χρηστήριον τοῦ Ἀμφιαράου (Στράβ. Θ, 403).—3) Δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, ἐδρεῖον ἐν τῷ τεμένει τοῦ Δελφίνου Ἀπόλλωνος, ἐνθα ἐδικάζοντο οἱ ἔνομοι φόβοι. Ἰδ. Ἐφέται.

Δελφῆς ἢ Δελφῆν, 1) ὁ ἰχθύς, σύμβολον τῆς θαλάσσης καὶ τῶν θαλασσιῶν θεῶν, αἰνιτιτόμενον προσέτι καὶ τὰς θαλασσοπορικὰς καὶ τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον. Πολλὰ οἱ ποιηταὶ ἀφηγούντο ἢ ἐπλαττον περὶ τῆς ταχύτητος τῶν ἰχθύων τούτων, τῆς τάσεως αὐτῶν νὰ παρακολουθῶσι τὰ πλοῖα, ὅταν μάλιστα οἱ ναῦται τοῖς προσεσύριζον, νὰ πηδῶσιν ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, πρὸ πάντων ἐπιχειρημένης τρικυμίας, καὶ ὡς ἵνα προσειδοποιῶσι τοὺς ναυτιλλομένους. Κατὰ δὲ τοὺς μύθους, τὸν Μελακέρην, πεσόντα εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῆς Ἰουῆς, ἔφερε δελφῖν ἐπὶ τῶν νώτων του

εἰς Κόρινθον ὁμοίως καὶ τὸν Ἀρίωνα, οὗ καὶ τὸ ἐπὶ σωτηρίᾳ ἀνάθημα ἀνέκειτο ἐν Γαϊνάρφῳ ἐπὶ Ἡροδότου (Α, 23), ἴσως κυρίως ἐπιχώριος παράστασις τοῦ Ποσειδῶνος.—2) Ἰδ. Ἀστερισμοί.—3) Μηχάνημα ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, μολύβδιον ἢ μετάλλινον, δελφίνος σχῆμα ἔχον, ἐκ τῶν κεραιῶν κρεμώμενον, καὶ καταφερόμενον κατὰ τῶν ἐχθρῶν πλοίων ὅπως διατρύπησῃ αὐτὰ (Θουκ. Ζ, 41—Ἀριστ. Ἰππ. 762).—4) Πολυτελὴ σκευὴ παντοῖα, δελφίνων ἔχοντα σχῆμα.

Δελφοί, ἐπίσημος πόλις τῆς Φωκίδος (ἴδ.), κατὰ τὴν νοτίαν κλιτὴν τοῦ Παρνασσοῦ, περιέχουσα τὸν περίφημον ναὸν καὶ χρηστήριον τοῦ Ἀπόλλωνος. Κατ' Αἰσχύλον (Εὐμ. 1) πρώτη ἡ Γαῖα ἐνταῦθα ἐχρησιμοδότηε παρέδωκε δὲ τὸ χρηστήριον εἰς τὴν θυγατέρα τῆς Θέμιν, αὐτὴ δ' εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς Φοῖβην, παρ' ἧς ἔλαβεν αὐτὸ ὡς δῶρον κατὰ τὴν γέννησίν του, ὡς «γενέθλιον δόσιν,» ὁ Ἀπόλλων. Κατ' ἄλλον μῦθον, τὸ χρηστήριον εἶχεν ἡ Γαῖα κατ' ἀρχὰς μετὰ τῆς ὕμνης τῶν ὄρεων Δάφνης, εἶτα μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τὴν μερίδα αὐτῆς ἔδωκεν ἡ Γαῖα εἰς τὴν Θέμιν, αὐτὴ δὲ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα,

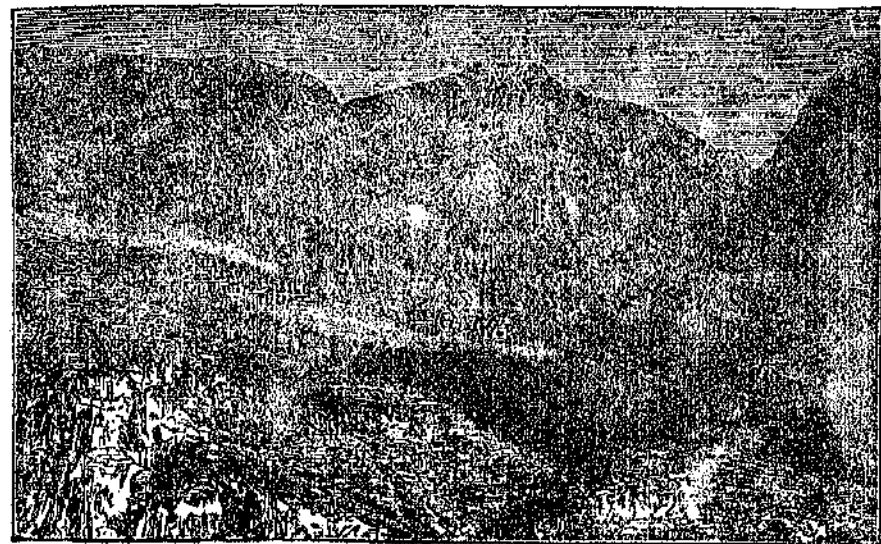
ἵστις καὶ τὴν μερίδα τοῦ Ποσειδῶνος ἔλαβε, δούς αὐτῷ τὴν Καλαυρίαν. Κατὰ δὲ τὸν ὁμηρικὸν ὕμνον πρὸς τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα, ἐκ τῆς Δήλου προσελθὼν ὁ Ἀπόλλων μικρὸν μετὰ τὴν γέννησίν του, κατέλαβε τὸ χρηστήριον κατατοξεύσας τὸν φρουροῦντα αὐτὸ δράκοντα Πύθωνα (ἢ Δελφῖνα), υἱὸν τῆς Γῆς, καὶ ἐγκατέστησεν ὡς πρῶτους ἱερεῖς ἐκεῖ Κρήτας ἐκ Κνωσσοῦ. Πρὸς κάθαρσιν δὲ διὰ τὸν φόνον τοῦτον ἠναγκάσθη ὁ Ἀπόλλων νὰ φύγῃ καὶ ὑπηρετήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ποιμὴν ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη (ἕνα μὲγαν ἑνιαυτὸν), καὶ εἰς μνήμην τούτου ἐτέλουν ἐορτὴν οἱ Δελφοὶ ἀνά ὀκταεταίαν. Τότε, ἀφ' οὗ πρὸ τοῦ ναοῦ ἐκυρπέλουν καλύβην, ἧτις παρίστα τὴν τοῦ Πύθωνος, καὶ ἔφευγον μετὰ πάσης βίας, εἰς πᾶσις,

παριστώων τὸν Ἀπόλλωνα, ἀπήρχετο μετὰ πομπῆς, καὶ διαβάς τὴν Λοκρίδα, τὴν Δωρίδα, τὴν Οἴτην, τὴν γῆν τῶν Δινιάνων καὶ τῶν Μελίων, ἐτέλει καθαρμὸν εἰς τὰ Τέμπη. Καθαρισθεὶς δ' ὁ Ἀπόλλων, παρέλαβε τὸ χρηστήριον ἵνα ἀγγέλλῃ τοῖς ἀνθρώποις τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς τοῦ Διὸς, καὶ παρασκευάσῃ χρόνους ἠθεωτέρου πολιτισμοῦ. Τὸ χρηστήριον ἦν ἐν τῷ ἀδύτῳ τοῦ ναοῦ, ἐπὶ χαράδρας ἐξ ἧς ἀνεπέμποτο ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμιάσεις ἐρέθιστικά, ἀνακαλυφθεῖσαι ὑπὸ ποιμένων οὔτινες εἶδον αἶγα εἰς σπασμούς παρπεσοῦσαν ἐκτ. Ἰστατο δ' ἐπὶ τοῦ χάσματος ξύλινος ἐπίχρυσος τρίπους, καὶ ἐπὶ τούτου ἔκειτο σκαυῶτι λεγόμενον λέδης, φίλης, κύκλος ἢ ὄλμος, ἔλασμα στρογγύλον, ἐπίπεδον, ἢ ὀλίγον κεκοιλωμένον, ἐφ' οὗ ἀνήρχετο ἡ χρησιμώτερος Πυθία, ἥτις ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις ἦν παρθένος, εἶτα δὲ πεντηκοντούτις γυνὴ παρθενικὸν ἔνδυμα φέρουσα. Ἐπὶ τῆς ἀμῆς τοῦ χρηστηρίου ὑπῆρχον δύο Πυθίαι ἐναλλασσόμεναι, καὶ εἶχον καὶ τρίτην, ὡς ἀντικαταστάτιν. Ἡ κυρίως ἐποχὴ καθ' ἣν ἐπρεπε νὰ ἐρωτᾶται τὸ μαντεῖον, ἦν ἡ ἐβδόμη ἡμέρα τοῦ ἔαρινου μηνὸς Βυσίου, περὶ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν, γενέθλιον ἡμέραν τοῦ θεοῦ, μετέπειτα δὲ ῥητὸς χρόνος ἐκάστου μηνὸς, ἐξαιρουμένων, ἐννοεῖται, τῶν ἀποφράδων ἡμερῶν. Διὰ λαχνοῦ δ' ὠρίετο ἡ τάξις τῶν ἐρωτησίων τὸ μαντεῖον (τῶν θεοπροπίων), οὔτινες καὶ δῶρα πάντοτε ἔφερον εἰς τὸν ναόν, καὶ θυσίας ἐτέλουν (χρηστήρια). Ἄν δ' ἡ θυσία ἦν αἰσία, καὶ δὲν ἐκίηρτε τὴν ἡμέραν ἀποφράδα, τότε ἡ Πυθία, μετ' ἀπολούσεως καὶ καθαρμῶν, ποδῆρη χιτῶνα φέρουσα καὶ χρυσοῦν κόσμον εἰς τὴν κόμην, ἀνήρχετο εἰς τὸν τρίπουν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων δῆθεν ἐρεθιζομένη, ἐχρησιμώδετο· καὶ, ἐὰν τὸ μαντεῖμα ἦν εἰς λόγον πεζόν, ὑπῆρχον ποιηταὶ εἰς τὸν ὑψηλοῦν τοῦ ναοῦ, στιχουργοῦντες αὐτὸ παραχρῆμα κατ' ἐπικὴν γλῶσσαν καὶ προσοδίαν· ἀλλ' ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐδίδοντο εἰς χρησμοὶ καὶ εἰς πεζὸν λόγον, κατ'

ἐκφρασιν δὲ σκοτεινὴν σχεδὸν πάντοτε, διαφορμένην καὶ συμβολικὴν. Τῶν χρησμῶν δὲ διετηροῦντο συλλογαί, εἰς ἃς προσέφευγον οἱ θέλοντες νὰ συμβουλευθῶσι τὰς θείας βουλάς, ὡς τοιαύτην εἶχε καὶ ὁ Πεισίστρατος (Ἡρόδ. Β, 90). Παρὰ τοῦ χρηστηρίου ὑπῆρχον καὶ οἱ ὄσιοι, εἰς τὰ 5 ἀνώτατα δελφικά γένη ἀνήκοντες, ὑπερτάτοι δ' ὄντες τοῦ ναοῦ ἐπιστάται καὶ θύται· προσέτι οἱ προφηταὶ, ἐξηγηταὶ τῶν χρησμῶν, αἱ πρὸς ποιοὶ γωνάκιες ἐν τῷ ναῷ ὑπηρετοῦσαι· καὶ οἱ περιάγοντες τοὺς ξένους περιηγηταί. Ἡδὲ ἐπὶ Ὀμήρου (Ὀδ. Θ' 79) μνημονεύεται τῶν Δελφῶν τὸ χρηστήριον, καὶ ἤσκει ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν σχέσεων τῆς Ἑλλάδος, προερχομένην πάντως ἐκ τῆς αὐτοῦ ἔδρας τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπερτάτη ἦν ἡ πρὸς τὸ χρηστήριον ἀφοσίωσις καὶ ὑπόληψις τῶν βασιλείων καὶ μάλιστα τῆς Σπάρτης. Καὶ ἐπέκεινα δὲ τῆς Ἑλλάδος ἐξετείνετο ἡ φήμη αὐτοῦ καὶ ἡ ὑπόληψις, ὡς ἐν Λυδία (Ἡρόδ. Α, 13, 14, 19, 25, 46) καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀλλ' εἰς τὰ πολιτικά πολλὰκις ἀναμειγνύεται, καὶ ἐκ φιλοπροσωπίας, ἐξ ἰδιοτελείας ἢ ἐκ φόβου τὰ συμφέροντα τῶν τῆς ἡμέρας ἰσχυρῶν ὑπηρετοῦν, ἐκίνησε καὶ ἑαυτοῦ βαλμηδὸν περιφρόνησιν καὶ ὀργήν, καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ παρακμὴν συνετέλεσε καὶ ἡ ἀναπτυχθεῖσα ἑλληνικὴ φιλοσοφία, ἰδίως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ὥστε καὶ μέχρι τέλους παρεμειλίθῃ περιφρονημένον, καὶ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυβερνήσεως οὐδεμιᾶς ἐτύγχανε προσοχῆς. Ἐκ φιλαρχαίου μόνον πνεύματος ἠθέλησε νὰ τὸ ἀναζωογονήσῃ ὁ Ἀδριανός· ἀλλὰ καὶ τότε ἀφοριστὴν πλέον δὲν εἶχε νὰ ἐπεμβαίνει εἰς τὰ δημόσια, ἀλλὰ μόνον εἰς ἀσέβητους ἰδιωτικὰς σχέσεις περιορίζετο. Καταπολεμηθὲν δ' ἐπὶ Χριστιανῶν ὑπὸ τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, καταδικωμένον καὶ λεηλατούμενον ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων, κατηργήθη τέλος ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου (290 μ.Χ.)—Ἐν ναῶν τῶν Δελφῶν ἐλέγοντο οἰκοδομήσαντες τὸ πρῶτον ὁ Τρῳάκιος καὶ ὁ Ἀγαμέμνης, ἐκ πτερωτῶν (πιθανῶς περὶ

πτερον). Πυρποληθέντα δὲ τῷ 548 π.Χ., τὸν ἀνηκοδόμησαν διὰ 300 ταλάντων (1,800,000 δρα.) μεγαλοπρεπέστατον οἱ ὑπὸ τοῦ Πεισίστρατου ἐξ Ἀθηνῶν ἐκβληθέντες Ἀλκμαιωνίδαι, εὐρίων, ὡς ἀποδιδυνοῦσι τ' ἀνευρεθῆναι αὐτοῦ λείψανα, ἐνδον δὲ δι' Ἰωνικῆς κωσμημένον στοᾶς καὶ ὑπαίθριον, καὶ ἐν τοῖς ἀετοῖς ἔχοντα, ἐν μὲν τῷ προσώπῳ, τὴν Ἀητῶ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν Μουσῶν, ἐν δὲ τῷ ὀπισθίῳ τὸν Διόνυσον μετὰ τῶν Θυάδων, καὶ τοῦ δίφρου τοῦ δῶντος (ἴσως καὶ ἐτέρωθι τοῦ ἀνίσχοντος) ἡλίου, καλλιτεχνήματα τοῦ Πραξίου καὶ Ἀνδροθέου, ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ οἰκοδομὴ δὲν ἐπερατώθη πρὸ τῶν 430 π.Χ., ὅτε οὗτοι ἔζων. Τὰ ἐπιστύλια ἐξωτερικῶς ἐκόσμων

ἀγάλματα τῶν Μοιρῶν, καὶ παρ' αὐταῖς τὸ τοῦ Μοιραγέτου Διὸς· καὶ παρ' αὐτῷ τὸ τοῦ Μοιραγέτου Ἀπόλλωνος, προσέτι δὲ καὶ ἕτερον χρυσοῦν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐμπρὸς αὐτοῦ ἐπ' ἐσχάρας ἔκειτο ἄσθετον πῦρ. Παρὰ τῆ ἐσχάρα δ' ἦν ὁ Ὀμφαλὸς τῆς γῆς, λίθος ἔχων σχῆμα κωνοκαλούρου, διὰ ταινιαῶν περιβεβλημένος, εἰς οὗ τὰ δύο πέριστα ἴσταντο δύο χρυσοὶ ἀετοί, τοὺς ὑπὸ τοῦ Διὸς πρὸς τὰ δύο ἀντίθετα πέρατα τῆς γῆς ἐκπεμφθέντας παριστώοντας, οὔτινες ἐνταῦθα εἰς τὸ κοινὸν κέντρον σνηνητήθησαν. Ὅπισθον δὲ τοῦ σκαυῶ τοῦ ναοῦ ἦν τὸ σπηλαιώδες ἄδυτον, τὸ περιέχον τὸ χάσμα ἐφ' οὗ ὁ τρίπους, καὶ ἐν τῷ ἀδύτῳ ἴδρυτο καὶ ἄλλο χρυσοῦν ἀγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἔθαλλεν ἀρχαία

χρυσῆ ἀσπίδας ἐκ λαφύρων τῶν ἀπειλησάντων τὸν ναὸν Περσῶν καὶ Γαλατῶν, ἐν δὲ τῷ προνώπῳ ἦσαν ἐπιγεγραμμένα τὰ σοφὰ δόγματα «Γνωθὶ σαυτὸν» καὶ «Μηδ' ἐν ἄγαν» ἐπὶ τῆς εἰσόδου δὲ τὸ καὶ τοῖς ἀρχαίοις δυσεξηγήτων ΕΙ (Ἰδ. Στ. Καραθεοδωρῆ) «Περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ΕΙ.» Ἐν τῷ Προνώπῳ δ' ἦν ἰδρυμένον καὶ τὸ ἀγαλμα τοῦ Ὀμήρου. Ἐν τῷ ναῷ δ' ἦσαν τὰ

δάφνη. Εἰς αὐτὸ δ' ἐχεῖτο διὰ τοῦ περιόλου ἡ πηγὴ Κασταλία, ἐξ ἧς ἐπινεν ἡ Πυθία καὶ ἔτρωγεν ἐκ τῶν φύλλων τῆς δάφνης πρὶν ἢ ἀναβῆ εἰς τὸν τρίποδα. Περιεῖχε δ' ὁ περίβολος παντοίους ναίσκους, λέσχας, θησαυροὺς διαφόρων Ἑλληνικῶν πόλεων (Ἡρόδ. Β, 180. Ε, 62), ἀγάλματα καὶ ἄλλα ἀφιερῶματα πλουσιώτατα, τῆς εὐφορίας τοῦ ναοῦ προερχομένης· οὐ μόνον ἐκ τῶν χρηστηρίων

ἢ δόρων τῶν συμβουλευομένων τὸ μαντεῖον, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὄλων δεκατῶν διδομένων πολλάκις ὑπὸ πόλεων δι' αἰσίων τινα χρησίμων καὶ τίσιν ἀφρονίαν χρημάτων ἐλέκτη- το ὁ ναός, ὥστε πολλάκις αὐτὸς καὶ ἐπὶ τό- κῳ ἐδόνειζε. Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ναοῦ ἦν τὸ μέγα θυσιαστήριον, καὶ παρ' αὐτῷ, μετὰ τὰ Μηδικά, ἰδρῶθι ὁ χρυσοῦς τρίπους ὃν οἱ Ἕλληες ἀνέθηκαν μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς νίκην (Ἡρόδ. Θ. 81) ἐπὶ χαλκῆς στήλης παριστάσης τρεῖς περιπεπλεγμένους ὄφεις, ἐφ' ἧς ἐπεγράφον τὰ ἐνόματα τῶν τότε συ- ναγωνισαμένων πόλεων, ἧτις δὲ ἤδη ἐστὶν ἐσθημένη ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ (v. Ἀττιμείδαν) τοῦ Βυζαντίου.

Δεξιόθεος, ποιητῆς Ἀθηναῖος (Ἄριστοφ. Ἄχρν. 14).

Δεξιόπιπτος, (Π. Ἐρρένιος), ἱστορικὸς Ἀθηναῖος ἐκ τοῦ δήμου Ἐριμου, ἐν τῇ γ' μ. Χ. ἐκατόνταετηρίδι, ἀποκρούσας τῷ 269 τοὺς βαρβάρους τοὺς κυριεύσαντας τὰς Ἀθήνας, ἀπέθανε τῷ 280. Τρία συγγράμματα αὐτοῦ μνημονεύονται, Ἱστορία τῆς Μακεδονίας ἀπὸ Ἀλεξάνδρου, χρονολογία ἀπὸ τῶν μυθωδῶν χρόνων, καὶ τὰ περὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν βαρ- βάρων, οὗ σώζονται οὐκ ὀλίγα τεμάχια (Φωτ. Μυριόβ. — Βυζαντ. Vit. Rom.).

Δέρματα, περιδέματα συνήθως τοῖς παι- δίοις περιτιθέμενα, καὶ τοῖς ἐχθέτοις ὡς γνω- ρίσματα μάλιστα χρησιμεύοντα (Ἑρπ. Ἰων. 1438. — Δ. Χρσ. Δ. 25).

Δερκετώ ἢ **Δερκέτις**, Συρία θεᾶ, μήτηρ τῆς Σεμιράμιδος, ὑπὸ Σύρου τινός, ἐν εἴτᾳ ἐφόρευσε, ῥιφθεῖσα αὐτὴ εἰς τὴν θάλασ- σαν, ἐνθα μετεβλήθη εἰς ἰχθύν, καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Σύρων ὑπὸ τῷ σχῆμα κατὰ τὸ ἥμισυ γυναικὸς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἰχθύος.

Δερκυλλίδας, Σπαρτιάτης ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, διέπρεψεν ἐν Ἀ- σίᾳ κατὰ τὸ 411 π. Χ. καὶ μάλιστα τῷ 399, ὅτε, στρατηγὸς ἐλεγεθῆς, ἐκانهγάγε τὴν πειθαρχίαν, καὶ δι' ἐπιδοξότητος καὶ πα- ναυργίας, δι' ἣν καὶ Σίσυφος ἐπεκλήθη (Ξεν.

Ἑλλ. Γ. 1, 6), τοὺς Πέρσας ἐνίκησε, καὶ τὸν Ἰπσοφέρνην καὶ τὸν Φαρνάβαζον καταρθείσας νὰ διαιρέσῃ, ἐκυρίευσεν ἐπὶ τούτου τὴν Αἰα- λίδα, ἐξησφάλισε κατὰ τῶν Θρακῶν τοὺς ἐν τῇ Χερσονήσῳ Ἕλληνας, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Καρίαν, καὶ τέλος ἐπέβαλε τοῖς Πέρσας ἀ- νακωχὴν, μέχρι τῆς συνομολογήσεως τῆς εἰρήνης (397) δι' ἧς αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις ἐκηρύ- χθησαν ἀνεξάρτητοι, οἱ δὲ Σπαρτιάται ἀπῆλ- θον τῆς Ἀσίας (Ξεν. Ἑλλ. Γ. 35. — Διόδ. ΙΔ, 37). Ἄλλ' ἐπειδὴ, οὐχ ἤττον ὀπλιζο- μένου τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ἡ Σπάρ- τη ἐπεμψεν εἰς Ἀσίαν τὸν Ἀγησίλαον, παρέμεινε καὶ οὗτος ἐτι ἐκαί, καὶ ἔσωσε τὴν Σησπὸν καὶ τὴν Ἀβυδὸν, ὅτε αἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἐν Κνίδῳ νίκην τοῦ Κόνωνος ἀνεκτέθησαν τὴν δύναμιν. Ἐκτοτε δὲ δὲν μνημονεύεται πλέον, καὶ φαίνεται περιπεσιὸν εἰς δυσμένειαν (Αἰε. Δ. 8. 9. 32).

Δεσμωτήριον. Ἡ ποινὴ αὕτη ἀπὸ τῶν ἀρχαιότερων χρόνων κατεγινώσκατο ἐν Ἀθήναις κατὰ τῶν ὑπερημέρων ὀφειλετῶν, ἐπιφέρουσα καὶ ἀτιμίαν. Ἄλλ' ὁ Σόλων ἠπό- ρησε τὴν αὐστηρὰν ταύτην τοῦ νόμου διάτα- ξιν (Ἰδ. Φυλ. ἡ). Ἐκτοτε δὲ μόνον οἱ ὀφει- λῆται καὶ οἱ ἐνοικιασταὶ τοῦ δημοσίου ἄνευ δίκης, καὶ μόνον ἀποφάσει τῆς Βουλῆς (Ἰδ.) ἐπετρέπετο δεθέντες νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὸ δε- σμωτήριον. Καὶ τρίτηρχοι δὲ, τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δημοσίων αὐτῶν καθηκόντων παραμε- λούντες, κατεδικάζοντο εἰς τὸ δεσμωτήριον ὑπὸ τῶν Ἀποστολέων. Ἐπὶ δημοσίων γραφῶν τὸ δεσμωτήριον ἐπέβάλλετο πολλά- κισ ὡς προστίμημα, ἤτοι ἐπιδάρουσις τῆς ποινῆς (Ἰδ. Μιλτιάδης). Ἐν πάσῃ δ' ἄλλῃ περιπτώσει δὲν ἐπετρέπετο πολίτης νὰ δεθῇ καὶ ῥιφθῇ εἰς δεσμωτήριον, ἂν τρεῖς ἕτεροι πολῖται ἠγγυῶντο ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς περιπτώσεσιν ἐτι τῆς ποινικῆς διαδικασίας, ταῖς καλουμέναις ἀπαγωγῆ, ἐφήγησις, ἐνδειξις, εἰσαγγελία, ἢ τοιαύτη ἐγ- γύησις ἀπῆλλατε τῆς ἀμέσου φυλακίσεως. Ἦν δὲ τὸ δεσμωτήριον ὑπὸ τοὺς Ἐνδεκα,

χρησιμεῖον συγχρόνως καὶ ὡς φυλακὴ, καὶ ὡς τόπος ἐκτελέσεως κασῶν τῶν σωματικῶν ποι- νῶν, ἐν αἷς καὶ τῆς τοῦ κωνεῖου. Οἱ δ' ὑπερέ- ται καὶ ἐκτελεστοὶ τῶν ποινῶν τούτων ἦσαν οἱ δεμῆσιοι δοῦλοι καὶ οἱ τοξόται λε- γόμενοι.

Δέσποινα, ἐπίθετον πολλῶν θεαινῶν, τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Δήμητρος καὶ Ἰδίας τῆς Περσεφόνης ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἡ κυρία τῆς οἰκίας (Ὀδ. Γ, 403. Η. 34).

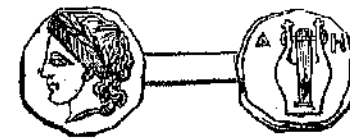
Δευκαλίων, υἱὸς τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὺς τῆς Φθίας ἐν Θεσ- σαλίᾳ. Ἐπὶ τοῦ κατακλιουμοῦ δι' οὐδὲ Ζεὺς ἐξηράνισε τὸ χαλκοῦν γένος τῶν ἀνθρώπων, ὁ Δευκαλίων, μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πύρ- ρας, θυγατρὸς τοῦ Ἐπιμηθέως, ἐσώθη ἐπι- νεύσει τοῦ Διὸς, ἐπὶ πλοίου ὃ ἐναυπήγησε βοηθεῖα τοῦ Προμηθέως, καὶ ἐπὶ 9 ἡμέρας βοληθεὶς τοῦ Προμηθέως, καὶ ἐπὶ 9 ἡμέρας πλανηθεὶς ἐπὶ τῶν κυμάτων, προσωρμίσθη τέλος εἰς τὸν Παρνασσὸν (τὴν Ὀθρον, τὸν Ἄθω, τὴν Ἀίτναν), ἐνθα ἔθουσε τῷ Φυξίῳ Διὶ. Τὸ δὲ μαντεῖον τῆς Θεμίδος, ἐν Δελ- φοῖς, ἐρωτηθὲν ὑπ' αὐτοῦ, πῶς νέον γένος ἀνθρώπων ν' ἀναγεννηθῇ, ἀπεφάνετο, νὰ περι- κλοσθῶσιν ἀμφότεροι τὴν κεφαλὴν, νὰ διαζω- σθῶσι τὰς ἐσθῆτας, καὶ οὕτω νὰ ῥίπτωσιν ὀπίσω τὰ ἐστὰ τῆς μεγάλης γενετῆρας ὡς τοιαῦτα δὲ τοὺς λίθους ἐννοήσαντες, ἔρριπτον αὐτοὺς ὑπὲρ τοὺς ὤμους των, καὶ ἐγένοντο οἱ μὲν τοῦ Δευκαλίωνος ἄνδρες, οἱ δὲ τῆς Πύρρας γυναι- κες, ὅθεν καὶ ἐκ τοῦ λ ἄ α ς, λ α ὄ ς. (Ἀπολλόδ. Πρὸς Γ, 1088. — Ἀπολλόδωρος Α. 7, 2).

Δηΐφοδος, υἱὸς τοῦ Πριάμου, εἰς τῶν ἀνδρειότερων μετὰ τὸν Ἑκτορα, φίλος καὶ τοῦ Αἰνεῖου (Ὀμ. Ἰλ. Μ. 94. Ν. 186), μετὰ τοῦ Πάριδος φονεύσας τὸν Ἀχιλλεῖα. Τὴν Ἑλένην συνώδευσε εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Δουριεῖου Ἰπποῦ (Ὀδ. Δ. 276), καὶ αἰ μετὰ ταῦ- τα παραδόσεως (Ἑρπ. Τρωάδ. 952) τὸν λέ- γουσι νυμφευθέντα αὐτὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος. Ὡς ἐναντιούμενος εἰς αὐτῆς τὴν ἀπόδοσιν, ἐμισεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ πρώτη μετὰ τὴν ἄλωσιν κατεστράφη ἢ οἰκία

τοῦ ὑπὸ τοῦ Μεγαλέου καὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς (Ὀδ. Η, 517) κατὰ τὸν Βιργίλιον δὲ (Aen. VI, 494) προδοθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑλένης, ἠρωτηθήσθη ὑπὸ τοῦ Μεγαλέου.

Δήλιον, μικρὰ πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τῇ Τανάγρα καὶ τῷ Ἐυρίπῳ, ἔχουσα μέγαν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ φρούριον κατέ- σχον αἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τῷ δὲ 424 π. Χ. ἠττήθησαν αὐ- τόθι ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν (Θουκ. Δ. 90, 100. — Στράβ. Θ. 403). (v. Δήλιαι).

Δῆλος, παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐνίοτε καὶ Κυνήια, Ὀρτυγία, Χλαμυδία καλουμένη, νήσος μικροτάτη, νῦν ἀκατοίκητος, περιήμερος δ' ἐν πάσῃ τῇ ἀρχαίῳτι, ὡς τόπος γεννή- σεως τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἔχει δὲ καὶ ὄρος, ὃ ἐκαλεῖτο Κύνθιος, καὶ ῥόακα, τὸν Ἰνωπὸν. Κατὰ τὴν παρά- δοξιν ὁ Ποσειδῶν ἐκτόπησε τὰ κῆματα διὰ τῆς τριαίνης, καὶ ὁ σκόπελος ἀνεφάνη, ἐγέ-

νετο δῆλος, καὶ ἐφέρθη πλέων εἰς τὴν θά- λασσαν, μέχρις οὗ ὁ Ἀπόλλων τὸν ἐστερέωσε μεταξὺ Μυκόνου καὶ Πάρου. Ἐἴτα δ' ἀπέθη γενικὸν ἐμπορεῖον, καὶ ἰδίως δουλεμπορεῖον διὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ ταμεῖον μεγί- στων θησαυρῶν, οὗς ἔσωζεν ἡ ἀγιότης τοῦ τόπου, ὄντος ἄλλως ἀτειχίστου. Καὶ αὐτοὶ οἱ Πέρσαι ἐφείσθησαν αὐτοῦ ἄλλ' ὁ στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου Μηνοφάνης ἐλεηλάτησε τὴν νῆσον λησατεύσας τὸν θησαυρὸν (Ἡρόδ. ΣΤ. 96. — Cis. de imp. Rom. XVIII). Εἰς τὸν παρὰ τῷ λιμένι κείμενον λοκικρὸν ναὸν τοῦ θεοῦ ἐτελεῖτο μεγάλη ἐορτὴ κατὰ πενταετίαν, εἰς ἣν αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις ἐπέμπον θεωρίας καὶ θεωροὶ ἐλέγοντο οἱ ἐρχόμενοι ὑπὸ ἀρχιερωρον, καὶ ἐντὸς πλοίου ὃ ἐλέγετο θεωρίς. Ἦσαν δ' οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Ἰω- νες, ὑπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Κόδρου εἰς αὐτὴν ἐλ- θόντες, καὶ αὐτοῖς προσετέθησαν καὶ Ἀθη-

ναίοι κληρονομοί (τῷ 506 π. Χ.). Ἐνταῦθα κατατέθη καὶ ὁ ἠσαυρὸς τῶν συμμάχων τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ 476 (Θουκ. Δ, 96), μέχρις οὗ ὁ Περικλῆς μετέθεσεν αὐτὸν (454) εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν Ἀγρόπελιν (Πλούτ. Περ. IB'). Οὐδὲν νεκρὸν ἐνεταριάζετο εἰς τὴν ἱερὰν νῆσον, ἀλλὰ πάντα μετεκομίζοντο εἰς τὴν παρακειμένην Ἰνὴν ἢ κνὴν ἢ Ἰνίδα, ἢ ὁ Φωκίων συνέθεσε διὰ γεφύρας μετὰ τῆς Διόλου ὅτε ἦλθεν ἐκεῖ ὡς ἀρχιεπίσκοπος.

Δημογραφία. Ἡ δημογραφία ἦν ἐξάμυλον καὶ ἀσθένεια τῆς ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλαις πόλεσι τῆς Ἑλλάδος ἀκράτου δημοκρατίας. Ὅτε ἡ δύναμις πᾶσα ἦν εἰς τὰς χεῖρας τῶν πολλῶν, οἱ θέλοντες ὑπὲρ ἑαυτῶν αὐτῆν νὰ ἐκμεταλλεῖσθαι εἴλωσαν εἴτε διὰ δῶρων, εἴτε διὰ λόγων ἐπαγωγῶν, τὰς ψυχὰς τοῦ ἔθλου, ἐλίγον δεκτικῶς ἐπιβουλεύωντες τῶν ἀληθῶν αὐτοῦ συμφερόντων, καὶ δημογραφοῦντες, ἀνεδείκνυοντο προστάται ἢ προστάται τοῦ δήμου, εὐσεβήσαντες αὐτὸν διὰ τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῶν δημογραφῶν τῶν ἐντελῶς ἀνευθύνων. Καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἦν ζωηρὸν ἐν ταῖς παποιθήσεσι τὸ πρὸς τὸν νόμον σέβας, καὶ τὴν δημογραφίαν ἐξήσκουν ἄνδρες μεγαλεπήβολοι, ὡς ὁ Περικλῆς, μεγάλα διὰ τὴν πόλιν ἦσαν καὶ τ' ἀποτελέσματα. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς κινδυνώδους ὁδοῦ ταχέως ἐξετράπη ὁ δῆμος διαφθαρεῖς, καὶ τὸν Περικλῆ διεδέχθησαν δημογραφοὶ παποὶ καὶ ἰδιοτελεῖς, τοὺς νόμους ἀνκτρέποντες, τὸν λαὸν διαφθείροντες καὶ τὰ ταπεινότερα αὐτοῦ πάθη ἐξάπτοντες. Οἱ δὲ ὑστερον (μετὰ τὸν Περικλῆ), ἴσοι αὐτοὶ μᾶλλον πρὸς ἀλλήλους ὄντες, καὶ ὀρεγόμενοι τοῦ πρῶτος ἕκαστος γίγνεσθαι, ἐτράποντο καθ' ἑδονὰς τῶ δῆμῳ τὰ πράγματα ἐκδεθῶναι (Θουκ. Β, 65).

Δημοσίως. Ἀθηναῖος, υἱὸς ἀλιείας, διὰ τὴν σπανίαν τοῦ εὐχέρειαν περὶ τὸ λέγειν καὶ τὴν εὐφυΐαν τῆς εὐλωτικῆς του μεγά-

λως διακρίθει, βλάψας δὲ τὴν πόλιν διὰ τοῦ χαρακτήρος του, ὥστε καὶ ὁ Πλούταρχος τὸν λέγει ναυάγιον τῶν Ἀθηναίων, καὶ διὰ τῆς ἐχθροπαθείας του κατὰ τοῦ Δημοσθένους, εἰς οὗ καὶ τὸν ὀνόματι ὑποτίθεται συντελέσας (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΗ). Ἐν Χαριωνεῖ ὑπὸ τοῦ Φιλίππου αἰγματοευθεῖς, κατόρθωσε διὰ τῆς παρησιαίας του ἄφεσθαι ἑλευθερίας, ὡς καὶ πάντες οἱ συναϊχμαλωτοὶ του (Διόδ. 181, 87), καὶ ἀφροσύνης ἔκτοτε εἰς τὴν μακεδονικὴν πολιτικὴν, ἔτυχε καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὗ καὶ κατόρθωσε, συνεργεῖα καὶ τοῦ Φωκίωνος, ἢ ἀποτρέψαι τὴν ὕλην ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΓ' καὶ Η. Ι. ΙΑ). Διὰ τὰς ἀσωτίας του κατεδικάσθη πολλὰκις εἰς πρόστιμα καὶ εἰς ἀτιμίαν. Ὅτε δὲ, τῷ 319 π. Χ., ἐπέμπεθαι πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἵνα ζητήσῃ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς Μουνηχίας ἀπὸ τῆς Μακεδονικῆς φρουρᾶς, ἐξ ἐπιστολῶν ὡς συνέλαβεν ὁ Ἀντίπατρος μαθεῖν ὅτι ὁ Δημόδοχος ὑπενήργει συνωμοσίαν κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐκράτησε καὶ τὸν ἐθανάτωσε (Διόδ. ΙΗ, 48). Ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ οὐδεὶς διασωθήσεται.

Δημόδατος. 1) Υἱὸς Ἀρίστωνος βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ὁ ἕτερος τῶν βασιλείων, Κλεομένης Α, συνεννοήθει μετὰ τοῦ Λεωτιχίδου, εἰσελάσαν αὐτὸν ὡς δῆθεν μὴ γνησίας καταγωγῆς (Περδ. ΣΤ, 63), δι' ἧ καὶ χλευαζόμενος καὶ περιφρονούμενος, ἔφυγε παρὰ τῶ Δακρυῖ, ἐν καὶ προσέτρεψε νὰ ἐκλέξῃ τὸν Εὐρέτην ὡς διάδοχον τοῦ Περικλοῦ Ὁρόνου (Περδ. Ζ, 3). Τούτων δὲ παρηκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν του, ἀλλ' αἱ συμβουλαὶ του δὲν ἔτυχον ἀκροάσεως (Περδ. Ζ, 101.—Διόδ. ΙΑ, 63). Τῷ ἐδόθη δὲ μικρὰ τις χώρα ἐν Διολιδί, ἣν καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἴτι εἶχον μέχρι τοῦ 399 π. Χ. (Ξεν. Ἀνά. Ζ, 8, 17. Ἑλλ. Γ, 1, 4).—2) Κορινθίος, ἐπὶ τοῦ τυράννου Κυψέλου εἰς Τυρρηναίων φυγῶν.

Δημόδοχος. Ἰδ. Δημόδοχος.
Δημήτηρ. (=Ἰη-μήτηρ), ἡ Δη-

μήτηρ, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφὴ τοῦ Διὸς (Ἡσιόδ. Θεογ. 454), θεὰ τῶν φυτικῶν προϊόντων, καὶ ἰδίως τοῦ σίτου, καὶ τῆς γεωργίας, ἀγαθοεργὸς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τρέφουσα. Ὁ Ὅμηρος, ὡς πολέμων καὶ πλανήσεων ἀσίδος, σπανίως ποιεῖται μναίαν αὐτῆς καὶ τοῦ Βάκχου, οὐδὲ καταριθμεῖ αὐτὴν μετὰ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, καὶ διηγᾶται μόνον τὸν μῦθον τοῦ Ἰασίου καὶ αὐτῆς, τεκούσης τὸν Πλούτων ἐν Κρήτῃ ἐπὶ ἀγροῦ τρεῖς ὄργωνθέντος· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ζηλοτυπήσας, ἐκεκρύβωσε τὸν Ἰασίωνα (Ὀδ. Ε, 125.—Ἰδ. Ἡσιόδ. Θεογ. 969). Τὴν ἐκ τοῦ Διὸς (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 326. Ὀδ. Α, 217) θυγατέρα αὐτῆς Περσεφόνην (Ἰδ.) ἤρπασεν ὁ Πλούτων (Ὀμ. Ἰμν. εἰς Δήμ.) ἀνθη συλλέγουσαν, καὶ ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἡ Δημήτηρ πανταχοῦ τὴν ἐξήγησε, τέλος τῇ 10ῃ ἡμέρᾳ ἔμειθε παρὰ τοῦ παντόπτου Ἥλιου τὴν ἀπαγωγὴν. Ὀργισμένη δὲ κατὰ τοῦ Διὸς, ὡς τὴν ἀρπαγὴν ἐπιτρέψαντος, περιεφέρετο ἀνά τὴν γῆν, καὶ τέλος ὑπὸ τὸ στήμα γραιίας γυναικὸς καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Δηώ (ἡ Ζητούσα) ἦλθεν εἰς Ἐλευσίνα, εἰς τὴν οἰκίαν Κελεοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐλευσίνου, καὶ ἀνεδέχθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ βρέφους Δημόφροντος, υἱοῦ τοῦ Κελεοῦ, ἐμπιστευθέντος αὐτῇ ὑπὸ τῆς μητρὸς Μεταναίρας. Θελήσασα νὰ καταστήσῃ τὸ παιδίον ἀθάνατον, ἔχρειεν αὐτὸ δι' ἀμβροσίας, καὶ τὴν νύκτα τὸ εἶχεν εἰς τὰς φλόγας. Ἀλλ' ἐπειδὴ μία νύκτα, ἰδοῦσα τούτο ἡ μήτηρ, ἀνέκραξεν ἔντρομος, ἀπέσχεεν ἡ Δημήτηρ, καὶ ἀπεκαλύφθη ὡς θεὰ, καὶ ἐν ναυὶ οἰκοδομηθέντι αὐτῇ ἐπὶ τῆς Καλλιχόρου πηγῆς ἐδίδασκε τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῆς λατρείας τῆς ἀπέφευγεν ὁμῶς τὸν Ὀλυμπόν, καὶ ἄφρον καθίστα τὴν γῆν, μέχρις οὗ ὁ Ζεὺς τὴν ἐπράυνεν, ἀνακαλέσας ἐκ τοῦ Ἄδου τὴν Περσεφόνην, ἐπὶ τῷ ὄρω ὁμῶς τοῦ νὰ μένη ἐν τέταρτον τοῦ ἔτους παρὰ τῶ Πλούτων πάντοτε, ὅπερ ἤνιττα τὸν σπῆρον, μένοντα ἐπὶ τρεῖς μῆνας τεθαμμένον πρὶν ἢ βλαστῆσαι.

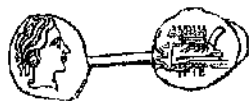

στήμα (Ἰδ. Ἐλευσίνα). Ἦν δ' ἐξ ἀπατάτων χρόνων ἡ Ἐλευσίς ἔδρα τῆς λατρείας τῆς Δημήτρος, κυρίως ὡς προστάτιδος τῆς γεωργίας, καὶ ἐπομένως τῶν μονίμων ἀσκήσεων, τοῦ νομίμου γάμου καὶ τῆς πολιτικῆς αὐταξίας, δι' ἧ καὶ Θεσμία καὶ Θεσμφορός ἐπεκαλεῖτο. Ὁ Τριπτόλεμος, υἱὸς τοῦ Ἐλευσίνου (ἡ τοῦ Κελεοῦ, ταυτικόμενος πολλὰκις μετὰ τοῦ Δημόφροντος) λέγεται τὸ ἄροτρον ἐφευρὼν, καὶ ἐνεολῆ τῆς Δημήτρος, ἐπὶ ἀρχαίως συραμένου ὑπὸ πτερωτῶν δρακόντων τὴν γῆν περιελθὼν καὶ τὴν σποράν τοῦ σίτου διδάξας, ἀρξάμενος δ' ἀπὸ τοῦ Ραρίου πεδίου ΒΑ τῆς Ἐλευσίνου, ἐνθα καὶ βωμὸν εἶχε, καὶ χώρος τις ἐλέγετο «Τρι-

πτολέμου ἄλλως.» Καὶ ἡ Δημήτρια δὲ, ἐν ᾗ ἐζήτει τὴν κόρην της, λέγεται πολλαχού εἰς τοὺς ποιμένεας τὴν καλλιέργειαν τοῦ σίτου διδάξασα. Ὡς θεᾶ τῆς περὶ τὴν γῆν ἐργασίας ἐλέγεται Χθονία, καὶ Χλόη δι' ἃ ἀπέδιδε πρῶτα χόρτα, καὶ Ἀνησιδώρα, καὶ πολλαχού ἐλέγεται νενυμφευμένη μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ εἰς τὴν γεωργίαν ἀναπορεύτου στοιχείου τῆς ὑγρασίας. Ἐπελέγεται δὲ καὶ Πελασγίς, διότι ἡ λατρεία αὐτῆς ἦν ἀπὸ τῶν Πελασγικῶν χρόνων γενικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα διαδεδομένη, ὡς ἐν Θεσσαλίᾳ, Βοιωτίᾳ, Ἀττικῇ, Μεγάρῳ, Κορίνθῳ καὶ πανταχοῦ τῆς Πελοποννήσου. Καὶ ἡ εὐφορῶτατή δὲ Σικελία ἐδέξατο αὐτὴν ἐκ Κορίνθου καὶ ἐκ Μεγάρων, καὶ διαφορὸς ἑορτᾶς εἶχε κατὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ φθινόπωρον καθιερωμένας εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν κόρην, τὰ Ἀνθεσφόρια, τὰ Θεογάμια, τὰ Ἀνακαλυπτήρια, τὰ Κόρεια, τὰ Θεσμοφόρια. Ἡ ὑπερίσχυσις τῶν Δωριέων, φυλῆς φιλοπολέμου, ἠλάττωσε πολλαχού τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐξάσκησιν τοῦ κυρίως εἰρηνικῆν τάσιν ἐχοντος τούτου θρησκευματος, μέχρις οὗ ἡ νέα τῶν Ἰώνων ἐπιρροή ἐξέτεινεν αὐτὸ αὐθις, ἰδίως ἐξ Ἀττικῆς ὑπὸ νέαν μορφήν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Εἰς τὴν Δημήτραν ἐθύοντο καὶ ταῦροι καὶ δαμάλεις, ἀλλὰ πρὸ πάντων οὐσες, διὰ τὸ γόνιμον αὐτῶν, καὶ προσέτι καρποὶ καὶ μέλι, καὶ ἱερὰ ἦσαν αὐτῇ οἱ ἀστῆχεις, ὁ μήκων, τὰ καρποφόρα δένδρα. Ἡ τέχνη δὲ παρὶστα αὐτὴν ὁμοίαν τῇ Ἡρᾷ, ἀλλ' ἠπιωτέραν, καὶ μᾶλλον ζιλοστοργίαν πνεύσαν, φέρουσαν ἀτέμμη ἀστάχυνον, καὶ εἰς τὰς χεῖρας τὴν δῶρα τῶν μυστηρίων καὶ πολλαχίς καρπῶν κάνιστρον, καὶ ἀστάχεις ἢ μήκωνας εἰς τῶν χειρῶν τὴν ἐτέραν. Οἱ Ῥωμαῖοι ὠνόμαζον Ceres καὶ Cerealia ἐκαλεῖτο ἡ ἑορτὴ αὐτῆς, τελευμένη τὸ ἔαρ.

Δημητριὰς, ὄχυρὰ πόλις ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας, ἐν τῷ μυχῷ τοῦ Παγασαίου κόλπου, ἐκτίσθη (290 π. Χ.) ὑπὸ Δημήτριου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ ἐφημιζέτο ἐ-

νεκα τῆς διὰ τὸ ἐμπόριον προσφόρου αὐτῆς ὀσσεως, ὡς κλειὸς τῆς Ἑλλάδος (πέδαι Ἑλληνικαί), καὶ

πολλάκις ἦν καὶ ἔδρα τῶν βασιλέων. Ἐνταῦθα

προσωρμίσθη ὁ μέγας Ἀντίοχος ὅτε ἐπολέμει κατὰ τῶν Ῥωμαίων (Πλάτ. ΙΖ, Η. — Στράβ. Θ, 436).

Δημήτριος, 1) ὁ Πολιορκητῆς, υἱὸς Ἀντιγόνου, ἐγένν. 337 π. Χ., νέος συνεπολέμησε μετὰ τοῦ πατρὸς του κατὰ τοῦ Εὐμένους, τοῦ Πτολεμαίου, τοῦ Λυσίμαχου καὶ κατ' ἄλλων στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀμφισβητούντων αὐτοῦ τὴν διαδοχὴν. Δι' ἀνδρείας καὶ στρατηγικῶν περποικισμένους προτερημάτων, ἐνίοτε ἀπετύγγανεν ὁμοῦ παρα-

συρόμενος ὑπ' ἀπερικοπέτου ὁρμῆς, ὡς ἐν Γάζῃ (312) κατὰ τοῦ Πτολεμαίου τῆς Αἰγύπτου. Ἄλλ' ἐν Συρίᾳ μικρὸν μετὰ ταῦτα κατετρόπωσε τοὺς Αἰγυπτίους (Πλάτ. Δημ. Ε, ΣΤ. — Διόδ. ΙΘ, 80, 93). Ἐν Βαβυλώνα κατακτῆσας, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ τὸ δεύτερον αὐτῆς φρούριον, ὃ γενναίως ὑπερήσπισεν ὁ Σέλευκος, ἠναγκάσθη τέλος ν' ἀποσυρθῇ (Πλάτ. Δημ. Ζ). Εἶτα δ' αὐθις κατενίκησε τοὺς στρατοὺς τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ἠλευθέρωσε τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ Κασσάνδρου (307), ἐσελάσας θριαμβευτικῶς εἰς τὴν πόλιν, ἀφ' οὗ ἐκυρίευσεν τὴν Μουνησίαν, προσέφερε τοῖς Ἀθηναίοις πλοῦσιον δῶρον σίτου καὶ ξυλείας, καὶ ἐγένετο ἐκεῖ δεκτὸς μετὰ βασιλικῶν τιμῶν. Μετακλήθη δ' ἔπειτα ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὸν κατὰ τοῦ Πτολεμαίου πόλεμον, καὶ ἐν Κύπρῳ ἐνίκησε τὸν Μενέλαον, ἀδελφὸν τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ἐπολιόρκησε τὴν Σαλαμίνα, πρωτεύουσαν τῆς

νήσου. Καὶ ἰσχυρῶν μὲν εὗρεν ἀντίστασιν, εἰ καὶ ἀξιολογωτάτας ἐπετόρησε πολιορκητικὰς μηχανάς, δι' ἃς καὶ τὸ ἐπάνωμιον τοῦ Πολιορκητοῦ τῷ ἐδῶθη ἄλλὰ μόνον ἀφ' οὗ εἰς ναυμαχίαν ἐνίκησε τὸν εἰς βοήθειαν τοῦ ἀδελφοῦ του προσδραμόντα Πτολεμαῖον, τότε ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν, καὶ ἔκτοτε (306) αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ του ἀνέλαβον τὸν τίτλον βασιλέων (Πλάτ. Δημ. Η, ΙΕ. — Διόδ. Κ, 47). Ἐν τῇ Πύρρον ὁμοῦ πολιορκήσας (304), ἀπέτυχεν, καὶ συνθηκολογήσας, ἀπήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι ὁ Κάσσανδρος ἠπειλεῖ τὰς Ἀθήνας. Διεχείμασε δ' ὁ Δημήτριος εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἔνθα αἱ κολακαίαι ὦν ἔτυχεν, ὡς φέρ' εἰπεῖν ὅτι κατακλίθη ἐν τῷ Ὀπισθοδόμῳ τοῦ Παρθενῶνος, ὡς ὦν δῆθεν ἀδελφὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπεδείκνυσεν τῶν Ἀθηναίων τὴν ἠθικὴν παρακμήν. Τὸ ἐπόμενον δ' ἔτος ἠναγκάσθη νὰ σπεύσῃ ἐκ νέου εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔνθα ὁ Κάσσανδρος, ὁ Λυσίμαχος, ὁ Σέλευκος καὶ ὁ Πτολεμαῖος εἶχον συμμαχήσει κατὰ τοῦ πατρὸς του ἄλλ' ἐκεῖ, ἐν Ἰψῷ ἐνίκηθη κατὰ κράτος (Πλάτ. Δημ. ΚΘ), ὁ Ἀντιγόνος ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην, καὶ ὁ Δημήτριος ἔφυγεν εἰς τὴν Ἐφεσον μετ' ὀλίγων πεζῶν καὶ τετρακισχιλίων ἵππων. Καὶ ἤλπισεν μὲν, διὰ τῶν ναυτικῶν του δυναμῶν καὶ τῆς κυριαρχίας του ἐπὶ τῶν ἐπισημοτέρων νήσων καὶ πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπιθετικὸν πόλεμον, ἐξ Ἀθηνῶν, ὡς κέντρον, ὁρμώμενος ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἠρνήθησαν ν' ἀνοίξωσι τὰς πύλας των εἰς τὸν ἠττηθέντα, ὃν ἐθεοποιῶν ὡς νικητὴν (Πλάτ. Δημ. Λ). Μεταβὰς δὲ τότε ὁ Δημήτριος ἐκ τῆς παραλίας τῆς Θράκης εἰς Συρίαν, συνεδέθη ἐκεῖ μετὰ τοῦ Σελεύκου, ψυχρανθέντος πρὸς τοὺς ἀρχαίους συμμαχοῦς του, ἔδωκεν αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Στρατονίκην, καὶ δι' αὐτοῦ διεγλάγη καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν. Ἀρνηθεὶς ὁμοῦ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν Σέλευκον ἢν κατ' ὁδὸν κατέλαβε Κιλικίαν, διεγέθη αὐθις πρὸς τοὺς νέους του φίλους, καὶ ῥιφθεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα

μετὰ νέου στρατοῦ καὶ στόλου, ἐκυρίευσεν τὴν Αἰγίαν καὶ τὴν Σαλαμίνα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ τὰς Ἀθήνας (297), ὡς ὁμοῦ ἀντὶ νὰ τιμωρήσῃ, ἐξ ἐναντίας ἐπέπλησε δῶρων, μόνον ἐλέγξας αὐτὰς διὰ τὴν ἀχαριστίαν των (Πλάτ. Δημ. ΛΓ). Καὶ τοὺς Σπαρτιάτας δ' ἐν Μαντινείᾳ νικήσας, μετέβη εἰς Μακεδονίαν, πρὸς Ἀλέξανδρον, τὸν ἀδελφὸν τοῦ νέου βασιλέως Ἀντιγόνου. Ἄλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς ἐφάνη τὴν ἀρρωγίην του μὴ προθύμως δεχθεὶς, καὶ ἐστράφη πρὸς Πύρρον, τὸν βασιλέα τῆς Ἡπείρου, διενήργησε τὸν φόνον αὐτοῦ, ἀνεκρήβυθη αὐτὸς βασιλεὺς, καὶ ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν τὰ γενόμενα μὴ στεργόντων Βοιωτῶν, μετ' αὐστηρᾶν πολιορκίαν ἐκυρίευσεν τὰς Θήβας καὶ προσηνήθη πρὸς αὐτὰς ἡπίως. Κατόπιν δ' ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ Πύρρου εἰς Ἡπειρον, ὑποστηρίζοντος τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ Αἰτωλοὺς (289), καὶ ἀφ' οὗ ἐδήλωσε τὴν χώραν, ἐπανήλθεν εἰς τὴν Μακεδονίαν (Πλάτ. Πύρρ. 2. Διμτ. ΜΑ). Ἄλλὰ τὸ ἐκδηδηγημένον τοῦ βίου καὶ ἡ ὑπεροψία αὐτοῦ διέθεσαν κατ' αὐτοῦ τοὺς νέους του ὑπηκόους οὐχ ἦττον ὁμοῦ ἐμελέτα ὁ Δημήτριος τὴν ἀνάκτησιν τῶν χωρῶν αἰτίνας ἄλλοτε ἀνήκον εἰς τὸν πατέρα του, καὶ πρὸς τοῦτο, διὰ τρόπων βιαίων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐξώπλισεν στρατὸν 110,000 ἀνδρῶν καὶ στόλον ἐκ 500 πλοίων, δι' ὃ καὶ ὁ Σέλευκος, ὁ Λυσίμαχος καὶ ὁ Πτολεμαῖος συνέδεσαν αὐθις (288) νέαν κατ' αὐτοῦ συμμαχίαν καὶ ἐν τῷ στρατῷ δ' αὐτοῦ τοσαύτη ἐξερράγη δυσαρέσκεια κατ' αὐτοῦ, ὡς πάντας, καὶ τὰ ἐχώρια ἤθη περιφρονούντος, ὥστε πρὶν ἢ τι ἐπιχειρήσῃ, ἠναγκάσθη (287) νὰ φύγῃ κρυφίως (Πλάτ. Διμτ. ΜΑ). Ἐλθὼν δ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπολιόρκησε τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν (Αὐτ. ΜΣΤ). Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠδοκίμει· εἶτα δὲ Ἀγαθοκλῆς, ὁ υἱὸς τοῦ Λυσίμαχου, τὸν ἐξεδίωξεν εἰς Φρυγίαν. Κατὰ Σελεύκου δὲ τὸν ὑπὲρ Κιλικίας πόλεμον, ἀνευ ἐλπίδων ἐπιτυχίας, ἐπαναλαβὼν, καὶ ὑπὸ βα-

ρείας νόσου προσβληθείς, αποκοπίσθη δ' αὐτῷ καὶ τῆς διὰ θαλάσσης ὑπεκφυγῆς, ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν γαμβρὸν του· ὁ δὲ Σέλευκος ἀπέκρουσε μετ' ἀγαπητικῆς αἰσῆς ὡς ὁ Λυσίμαχος τῷ προσέφερε μεγγάλας ποσότητος, ἂν τὸν ἐφόρευεν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὰς ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως παρακλήσεις τοῦ Δημητρίου. Ἀπέθανε δ' οὗτος μετὰ τριῶν ἐτῶν αἰχμαλωσίαν (283) ἐν Ἀπαμείᾳ τῆς Συρίας, τιμῶν τυχὼν καὶ μετὰ θάνατον ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Δημήτριος ἦν φιλόδοξος, δραστήριος, εὐχαρὶς τοὺς τρόπους, εὐφυῆς, στρατηγὸς δεξιὸς, μεγαλεπήβολος, ἀλλὰ πολλὰκις καὶ παραδόξως ἐπιχειρηματίας, προσέτι δὲ εἰς πᾶσαν τρυφήν ἐκδοτὸς ἄνευ μέτρου. Τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ περιγράφει ὁ Διδώωρος (Κ, 92). — 2) Δημήτριος Β', ὁ ἕγγονος τοῦ Πολιορκητοῦ, υἱὸς δ' Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, βασιλεύσας 10 ἔτη ἐν Μακεδονίᾳ, κατ' ἄρξιν εἰς διηλεκτικὸν πολέμῳ πρὸς τοὺς περιοικοὺς λαοὺς (240—230) π. Χ. — 3) Δημήτριος Δ, Σωτήρ, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος, διέμενεν ἐπὶ τῆς ἐφηβικῆς του ἡλικίας ἐν

Ρώμῃ ὡς ὄμηρος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ζητήσας μάτην γ' ἀπελευθερωθῆ, ἐδραπέτευσεν (162 π. Χ.), ἵνα διεκδικήσῃ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀντιόχου, τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Συρίας, καὶ κυριεύσας τὸν θρόνον, ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Ρώμης, ἧτις εἶχε πρὶν ἀναγνωρίσῃ τὸν Ἀντιόχον, ἐνασμενιζομένη, ὡς φαίνεται, εἰς τὰς οἰκονομικὰς ταύτας διχνοίας, δι' ὧν κατεστρέφετο τῆς Συρίας ἡ δύναμις (Πολθ. ΛΑ, 23. ΛΒ, 4). Τοὺς Βαβυλωνίους ἐλευθέρωσας ἀπὸ τοῦ τυραννικοῦ σατραπικοῦ αὐτῶν Τιμάρχου, ἔλαβε παρ' αὐτῶν τὴν ἐπωνυμίαν Σωτήρ. Ἐπολέμησε δὲ καὶ κατ'

τῶν Ἰουδαίων, ἀλλ' οὐχὶ μετ' ἐπιτυχίας. Μίθους δὲ καὶ ὤμους, ἐμισήθη ἐν Συρίᾳ, καὶ ἔπεσε πολέμῳ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Βέλαν (150 π. Χ.). (Πολθ. ΔΓ, 14). — 4) Δημήτριος Β, ὁ Νικάτωρ, υἱὸς τοῦ προρρηθέντος, καὶ αὐτὸς ἐν τῇ νεωτάτῃ αὐτοῦ ἡλικίᾳ ἐπέμψθη ὡς ὄμηρος τοῦ πατρὸς

του εἰς Ρώμην· ἀλλ' ἐπανελθὼν εἰς Συρίαν, ἐξέβαλε, βοηθεῖα Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἀνεκτίσαστο τὸν πατρικὸν θρόνον (147 π. Χ.), ἐφ' οὗ, ὑπ' ἀδιακόπων ἐπαναστάσεων πολεμουμένους, ἐστρηχθη διὰ ξένων μισωτῶν βοηθεία τοῦ Μακαβαίου Ἰωνοθά (Α. Μακκ. ΙΑ, 39. — (Just. XXXV, 2). Μῆ τρησῆς ὁμῶς τὰς πρὸς τεύτην ὑποσχέσεις του, ἀπώλεσε σχεδὸν πᾶν τὸ κράτος του, καὶ μετὰ δυσχερεῖς ἀνεκτίσαστο αὐτὸ πάλιν. Ἐξεστράτευσεν δὲ καὶ κατὰ τῶν Πάρθων (140), ἐπέτυχε κατ' ἀρχὰς, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἡχμαλωτεύθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἀρσάκου, ὅστις καὶ τῷ ἔδωκε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς γάμον (Just. XXXVI, 1), τὸν εἶχεν ὁμῶς οὐχ ἥτιον αἰχμαλωτὸν, καὶ μόνον ὅτε ὁ ἀδελφὸς του Ἀντίοχος ἐπολέμησε τοὺς Πάρθους, ἀπηλλάγη, καὶ ἀνεκτίσαστο καὶ τὸν θρόνον μετὰ τοῦ Ἀντιόχου τὸν θάνατον (130). Τέσσαρα δ' ἔτη μετέπειτα ἐφονεύθη ἐν ἐπαναστάσει (Just. XXXIX, 1). — 5) Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ἐγεννήθη τῷ 345 π. Χ. καὶ ἐμάθητευσεν παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Θεοφράστῳ καὶ τῷ κωμικῷ ποιητῇ Μενάνδρῳ. Ὁ Κάσσανδρος ἀνέθετο (317—307) αὐτῷ τὴν διεύθυνσιν τῶν Ἀθηναίων, καὶ οὕτως πρὸς ὄφελος καὶ εὐχαρίστησιν τῆς πόλεως ἐκυβέρνησεν, ὥστε εὐγνωμονοῦντες οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ἀνήγαγον 360 ἀνδριάντας (Cic. Imp. P., I. — Nep. Mibl. V). Ἐναγκάσθη ὁμῶς νὰ φύγῃ, ὅτε Δημήτριος

ὁ πολιορκητὴς κατέλαβε τὰς Ἀθήνας, καὶ ὁ παλιμέουλος ἄγχιος τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον (Πλούτ. Δμτρ. Κ). Μικρὸν δ' ἐν Θήβαις διημεῖνας, ἀπῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Λόγιον, ὅστις πολλὰκις τὸν συμβουλεύετο· ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ, Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος, τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν ἡνω Ἀίγυπτον, ἐνθα ἀπέθανε τῷ 283, δεχθεὶς ὑπὸ βροχῆς. Ἦν δ' οὐ μόνον πολιτικὸς διαπρεπὴς ὁ Δημήτριος, ἀλλὰ καὶ φίλος τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ἐν Ἀθήναις τὴν διδασκαλίαν τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν ἐμψυχώσας, καὶ προσέτι χαριέστατος ῥήτωρ, εἰ καὶ ἤδη μᾶλλον εἰς τὴν παρακμάζουσαν ἀνήκων σχολῇν (Cic. Or. XXVII. Brut. IX. LXXXII. — De Or. II, 23. — Quint. X, 1, 80). Ἐκ τῶν πολλῶν ἱστορικῶν, φιλοσοφικῶν, γραμματικῶν καὶ ῥητορικῶν συγγραμμάτων του οἱ τίτλοι διετηρήθησαν μόνον. Ἐγραψε δὲ καὶ ποιήματα ἐπίσης ἀπολεσθέντα. Πραγματεία Περὶ ἐρμηνείας, περιλήψις οὐχὶ ἀναξία λόγου κανόνων τῆς ῥητορικῆς ἐκφράσεως, φέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀλλ' ἐστὶ χρονονυμίου μεταγενεστέρων. — 6) Δημ. ὁ Σουνιεύς, κωμικὸς φιλόσοφος, ζῶν ἐν Ρώμῃ, περὶ 40—90 μ. Χ. Ἡ ἄκρα αὐτοῦ λιτότης, ζῶντος ὡς ἐπαίτου ἐν μέσῳ τῶν τότε πολυτελέστατα βιοῦντων Ρωμαίων, ἐῖλκυσεν ὑπὲρ αὐτοῦ πολλῶν τῶν τότε ἐπισημοτέρων ἀνδρῶν τὸν σεβασμὸν, καὶ ὁ Σενέκας συναναστρέφετο μετ' αὐτοῦ, καὶ ὁ Θρασέας κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του συνδιέλεχθη μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς (Sen. Ben. VII. II. Suet. Varr. XIII). — 7) Δημ. ὁ ἐκ Γαδάρων, ἀπελευθερὸς τοῦ Πτολεμαίου, ἀγαπητὸς αὐτῷ, καὶ διὰ τῆς αὐτοῦ προστασίας μέγαν κτησάμενος πλοῦτον (Πλούτ. Πομπ. Β, 40). — 8) Εὐνοσὺμενὸς τις τοῦ Καίσαρος, μετὰ τούτου τὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου διοικητῆς τῆς Κύπρου διορισθεὶς (Δ. Κάσσ. ΜΗ, 40). — 9) Δημ. ὁ Σκηψίσιος, ἱστορικὸς, γράψας εἰς 30 βιβλία ἄΤρωϊκὸν διὰ κόσμον, ἐν

ᾧ ἐπραγματεύθη τὰ κατὰ τὸν ἐπὶ Ὀμήρου βίον ἐν Τρωάδι, ἀρυσθεὶς ἐξ Ἀριστάρχου καὶ Ἡγησίου. Σκώζονται δὲ τινὰ αὐτοῦ ἀποσπάσματα. — 10) Γλύπτης ἐξ Ἀλωπεκῆς τῶν Ἀθηναίων, προγενέστερος τοῦ Λυσίππου, ἰδίως περὶ τὴν ὁμοιότητα μᾶλλον ἢ τὸ ἰδανικὸν κάλλος ἀσχολούμενος, ὥστε καὶ ἀναθροιστογράφος ἐπωνομάσθη (Δ. Δαέρτ. Ε, 21). Ἐπλασεν ἄγαλμα τοῦ στρατηγοῦ Πελέου. **Δημιούργατα**, τὰ ὑπὸ τῶν πωλητῶν δημευόμενα (δημοσιευόμενα ἢ ἀπογραφόμενα) καὶ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου πωλούμενα ἰδιωτικὰ κτήματα. Περὶ αὐτῶν ἐδίδετο λόγος εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν τοῦ δήμου καθ' ἐκάστην πρυτανείαν. Ἐξετίθεντο δὲ δημοσίᾳ πίνακες αὐτῶν εἰς γυνῶσιν πάντων. Ἦν δὲ καὶ ὡς κοινὴ συνγεστάτη ἡ τῶν κτημάτων κατάσχσις, οὐ μόνον τῶν ἐφαλλόντων εἰς τὸ δημοσίον, ἀλλὰ καὶ τῶν εἰς ἀτιμίαν περιπιπτόντων, καὶ τῶν ἐξοριζομένων (οὐχὶ ὁμῶς τῶν ἐξοστρακιζομένων), καὶ τῶν εἰς θάνατον καταδικαζομένων ὥστε ἐφημερεύετο εἰς διάφορα ἐγκλήματα, οἷον φόνον, ἱερουσίαν, κτλ. Καὶ σύμμαχοι δ' ἐνίοτε κατεδικάζοντο εἰς τὴν δημευσιν, ἂν ἐνομιζοντο πλούσιοι. Ταύτην δὲ τὴν ποινὴν ἐπέφερε καὶ ἡ γραφὴ ξενίας, ἢ κατὰ ξένου ἀποδειχθέντος ὅτι παρανόμως ἀντεποιήσαστο δικαιώματα πωλίτου, ὡς καὶ ὁ διὰ διαψήφισεως τοῦ ἰδίου δήμου ἐκβλήθεις, τὴν ἀπόφασιν δὲ ταύτην ἐφεσιβαλὼν καὶ ἠττηθείς, προσέτι δὲ καὶ ὁ ἠττηθείς εἰς γραφὴν μετοικεσίου, ἧτοι μέτοικος καθ' οὐ δικαστικῶς ὁ ἀπαδεικνύετο ὅτι δὲν ἐπλήρωσε τὸ μετοίκιον. **Δημιουργοὶ**, 1) μία τῶν ἐπὶ Θησεῶς φυλετικῶν διαίρεσεων. Ἰδ. Φυλαί. 2) Δημιόσιοι ὑπηρέται εἰς τινὰς πολιτείας. Παρὰ τῷ Ἀρχαίῳ δεσμῷ ἦσαν οἱ 10 δημιουργοὶ ἀνώτατοι ἄρχοντες. (Πολθ. ΚΗ, 6, 9. — Liv XXXII, 32). — 3) Οἱ χειρῶνακτες οἵτινες καὶ ὀλίγην εἶχον πολιτικὴν σημασίαν. Ἐν Σπάρτῃ τὰς βαναύσους τέχνας μετῆρχοντο κυρίως οἱ περιοικοὶ, καὶ ἐν Ἀθήναις

βαθμηδόν περιήλθον αὐταὶ κυρίως εἰς τοὺς μεταίκοις ἐν δὲ Πρώμῃ ἐξεσκούντο πρὸ πάντων ὑπὸ δούλων.

Δημόδοκος, ὁ τυφλὸς αἰεὶδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκίνοῦ, ὅστις, ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τούτῳ ἐξενίσθη, ἔψαλεν εἰς τὴν τράπεζαν περὶ τῆς ἐριδος τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ Ἀχιλλεύου, τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἄρως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ περὶ τοῦ Δουρείου ἴππου (Ὀμ. Ὀδ. Θ. 44). Ὡς ὁ αὐτὸς ἐξελήθη ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις καὶ ὁ αἰεὶδὸς ἐν κατέλιπεν ὁ Ἀγαμέμνων παρὰ τῆ Κλυταιμνήστρα (Ὀδ. Γ. 267).

Δῆμος. Ἐν Ἀττικῇ, ὁ δῆμος μὲν κυρίως ἐλέγετο τὸ σύνολον τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ πολιτικῆν ἔποψιν· δῆμοι δὲ ἰδίως ἦσαν τῶν φυλῶν αἱ ὑποδιαίρεσεις. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν αἱ φυλαὶ ἦσαν 4 τὸν ἀριθμὸν. Ὁ δὲ Κλεισθένης (510 π. X.), ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτῶν τὴν πολιτικὴν σημασίαν, ὠργάνωσε καὶ συνέστησε πάντα τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς εἰς 100 δῆμους, καὶ ἀνὰ 10 ἐξ αὐτῶν, οὐχὶ πάντοτε τοπικῶς συνεχόμενα, ἀπετέλεσαν ἀνὰ μίαν φυλὴν, ὥστε ὑπῆρξαν αὐταὶ 10 τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδὲν ἦσαν πολιτικῶς αὐθόπαρτοι, ἀλλ' αἱ συναλεύσεις ἢ ἀγοραὶ αὐτῶν ἐγίνοντο ἐν Ἀθήναις. Ἐπὶ Στράβωνος δὲ (Θ, 396) εἶχεν αὐξήσει τῶν δῆμων ὁ ἀριθμὸς εἰς 174. Ἐκαστος πολίτης τὸ πρῶτον ἀνήκεν εἰς τὸν δῆμον ἐνθα εἶχεν ἰδιοκτησίας· ἀλλὰ, μεταβαλλομένων βαθμηδόν τῶν κτηματικῶν σχέσεων, πολλοὶ πολλὰκις εἶχον κτήματα καὶ εἰς ἄλλους δῆμους, ὅπερ ἐλέγετο ἔγκλησις, δι' ἣν καὶ φόρος τις, τὸ ἐγκλητικὸν, ἀπετίνατο εἰς τὸν δῆμον εἰς ὃν τὸ κτήμα ἔκειτο. Εἶχον δὲ τὰ ὀνόματα οἱ δῆμοι εἴτε ἐκ τῶν χωρίων ἃ περιελάμβανον, εἴτε ἐκ γενῶν πιθανῶς τῶν ἐκεῖ κατοικούντων, ὡς τὸ τῶν Βουταδῶν, ἐν ᾧ οἱ Ἐτεοβουτάδοι δῆμον δὲν ἀπέτελλον· οὐδὲ πᾶς Βουτάδης τὸ γένος ἦν ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃται εἰς τὸν δῆμον τούτον· ἀλλὰ πᾶς πολίτης ἀνήκεν ἀναγκαιῶς εἰς ἓνα δῆμον, καὶ ὅτε ἐπισημῶς

ὀνομάτι ἐμνημονεύετο, προσετίθετο αὐτῷ καὶ τὸ πατρωνυμικὸν καὶ τὸ δημοτικὸν, οἷον «Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεύς.» Κατὰ δὲ τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἕκαστος νέος ἐνγράφετο εἰς τοῦ δήμου τὸ ληξιαρχικόν, καὶ μετὰ δύο ἔτερα ἔτη εἰς τὸν ἐγκλησιαστικὸν πίνακα, δι' οὗ ἐκτάτο τὸ δικαίωμα τῆς μετοχῆς εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν ἢ ἐγκλησίαν τοῦ δήμου (τῶν Ἀθηναίων). Οἱ δημόται συνεδέοντο διὰ κοινῶν δημοτικῶν ἱερῶν, εἶχον δημοτικὰς κτήσεις, δημοτικὰς φόρους καὶ δημοτικὰς δαπάνας, καὶ ὁσάκις ἐκτακτοὶ ἀνάγκαι παρουσιαζόντο, συνεισέφερον καὶ δημοτικὰς εἰσφορὰς εἰς τὸν δῆμον, ἐφ' ὧν καὶ εἶχον καὶ ταμίαν τοῦ δήμου, καὶ ἐκάστου δήμου προϊστάτο καὶ εἰς δῆμαρχος, συγκαλῶν καὶ διευθύνων τὴν δημοτικὴν ἐκκλησίαν, καὶ μετ' αὐτῆς τὰ ληξιαρχικὰ συντάκτων βιβλία, καὶ νέους ἐγγράφων δημοτάτας. Ὅσάκις δ' ὑπῆρχεν ὑπόνοια περὶ παρεγγράπτων, ἦτο εἰς τοὺς καταλόγους ἐγγραφέντων ξένων μὴ κεκτημένων τὸ τοῦ πολίτου δικαίωμα, ἀνεγινώσκετο ἐπ' ἐκκλησίαις ἐκ νέου ὁ κατάλογος, καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφισβητούμενων ἐγίνετο διαψηφίσις, ὃ δ' ἀποψηφισθεὶς ἀπλῶς διεγράφετο ἄνωγμως προέβαιεν εἰς ἔφεσιν καὶ ἤττατο· ἐμυλάκετο, ἐδημιεύετο ἢ περιουσία του, καὶ ἤδυνάτο καὶ δούλος νὰ πωληθῇ. Τοιαύτη διαψηφίσις ἐστὶν ἢ ὑπόθεσις τοῦ λόγου τοῦ Δημοσθένους κατ' Εὐβουλίθου, ἀπαβληθέντος ἀπὸ τοῦ δήμου του.

Δημοκλήδης, ἐκ Κρότωνος τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, ἦλθε νέος εἰς Αἴγιναν, καὶ ὡς ἰατρὸς διακρίθεις, μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ Σάμνον, ὅθεν ἐκλήθη εἰς τὴν αὐλὴν Δαρείου τοῦ Α', ἵνα θεραπεύσῃ τὸν πάσχοντα αὐτοῦ πόδα. Δὲν ἐδέχθη ὅμως τὴν πρότασιν τοῦ νὰ μείνῃ ἐν Περσίᾳ, καὶ πλούσια λαθῶν ἄλλα, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐκεῖ δὲ, μετὰ τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος πολιτευθεὶς κατὰ τῶν δημοκρατικῶν, κατεδιώχθη ὑπ' αὐτῶν, ἐφυγαδέθη, καὶ τιμῆς προκηρυχθεὶς

ἐπὶ τῇ κεφαλῇ του, ἐθανατώθη ὑπὸ τινος Θεαγοῦς. Ἦν δ' ὁ Δημοκλήδης ὁ ἀρχηγὸς τῆς πρώτης ἐν Ἑλλάδι διαπρεψάσης ἰατρικῆς σχολῆς (Ἠρδ. Γ, 129).

Δημόδοκος, ὁ καὶ **Δημόδοκος** καὶ **Δῆμος** λεγόμενος ἐν Ἀθήναις, ἐκτελεστής τῶν σωματικῶν ποινῶν καὶ βασάνων, «ὁ τῶν ἐνδεκα ὑπηρετήτης» (Πλάτ. Φαιδ. 116 B).

Δημοκρατία, ἴδ. Πολιτεύματα.

Δημόκριτος, 1) ἐξ Ἀδδῆρων τῆς Θράκης, γεννηθεὶς μεταξύ 470 καὶ 460, π. X. ἔζη ἐπὶ Σωκράτους. Τὸν μέγαν πλοῦτον τοῦ πατρὸς του, ὅστις καὶ τὸν ἔβρεξεν, ἐστρατεύοντα εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶχε φιλοξενήσει, ἐδαπάνησε, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὁ υἱὸς εἰς ὁδοπορίας εἰς Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀσίαν. Περὶ αὐτοῦ διηγούνται ὅτι ἐξηκολούθησε περιηγούμενος ἐπὶ ὀδοθήκοντα ἔτη· ἀλλὰ τοῦτο θεωρήσαντινες κριτικοὶ ὡς παρεξηγήσιν ἐκ συγχύσεως μεταξύ Π=80 καὶ Π. συγκοπῆν τοῦ πέντε. Ἐβρέθη προσέτι, πιθανῶς ὑπὸ μυθογράφων, Ουμασία ἐπιδικῶντων ἀκούσματα (Cic. Fin. V. 29, 87), ὅτι αὐτὸς ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν. Ἐπίσης καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐμυθήθη τὰ μυστήρια τῶν Μάγνων στηρίζεται μόνον ἐπὶ παρεξηγήσεως χωρίου τοῦ Ἡρόδοτου (H, 120). Ἄλλοι δὲ τὸν φέρουσι καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς Γυμνοσοφιστὰς ἐν τῇ Ἰνδικῇ. Ὅτε δ' ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπέχων τοῦ πολιτεύεσθαι, παρὰ τὰς προτροπὰς τῶν συμπολιτῶν του, ἐπαδόθη εἰς φιλοσοφικὰς καὶ φυσικοῖστορικὰς σπουδὰς, καὶ ἀπεβίωσε λίαν προεβητικῶς, τῷ 361 π. X. Διδάσκαλος αὐτοῦ ἦν ὁ Λεύκιππος, καὶ οἱ δύο ὁμοῦ θεωροῦνται ὡς οἱ πρῶτοι ἰδρυταὶ τῆς ἀτομιστικῆς θεωρίας. Ὁ Δημοκρίτος παρεδέχετο μίαν κόσμου ψυχὴν, πρώτην θεϊανουσίαν, συγκεκριμένην ἐξ ἰδιορροθμῶν λεπτοτάτων ἀτόμων, ἐξ ὧν προήρχοντο οἱ τε θεοὶ, καὶ αἱ ψυχαὶ παντὸς τοῦ ζῶντος, τρεφόμεναι διὰ τῆς ἀνοσποησέκ τῶν ἐν τῷ ἀέρι διαπεγμένων ἐκείνων μορίων (Cic. N. D. I. 43, 170).

Διέφερον δὲ κατ' αὐτὸν αἱ οὐσαὶ μόνον κατὰ ποσότητα, οὐχὶ καὶ κατὰ ποιότητα, καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ διδασκάλου του ἐλέγετο· «Στοιχεῖται μὲν τὸ πλῆρες καὶ τὸ κενὸν εἶναί φασι, λέγοντες τὸ μὲν ἐν, τὸ δὲ μὴ ἐν.» Διέκρινε δὲ μεταξύ ἀντιλήψεως καὶ ὑπάρξεως, διασχυρίζόμενος ὅτι κατὰ τὴν πρώτην μόνον (νόμῳ) ὑπάρχει ψῦχος καὶ θερμῆ, τὸ σκληρὸν ἢ μαλακόν, γλυκὸ ἢ πικρὸν κατ' ἀλήθειαν δὲ (ἐτε ἢ) οὐδὲν ἕτερον ὑπάρχει ἢ τὰ ἀδιαίρετα μόρια καὶ τὸ κενόν. Τὴν ψυχὴν ἔλεγε συνισταμένην ἐξ ἀτόμων σφαιροειδῶν, καὶ ἐνέκυψεν εἰς τὰ περὶ ἀνθρωπίνης συνειδήσεως καὶ αἰσθήσεως, ἣν ἐξήγει παραδεχόμενος ὅτι αἱ λεπταὶ ἐπιφάνειαι ἀποσπῶμεναι ἐκ τῶν ἀντικειμένων, εισέρρουσιν εἰς τὰ αἰσθητήρια. Διεικνέτο προσέτι ὅτι τὰ ὄντα διετέλουν εἰς ἀέναν κίνησιν ἐν τῷ κενῷ, διὸ καὶ ἄπειροι ὑπάρχουσι κόσμοι, διάφοροι κατὰ μέγεθος (Cic. Acad. pr. 17, 55) καὶ κατ' ἀποστάσεις, τινὲς οὐδ' ἠλίον ἔχοντες οὐδὲ σελήνην, ἄλλοι μεγαλύτερους τῶν ἡμετέρων, καὶ ἄλλοι πλείονας· καὶ τινὲς μὲν διατελοῦσιν εἰς αὐξήσιν, ἄλλοι δ' εἰς μείωσιν, καὶ τινὲς στεροῦνται καὶ ζῶν καὶ φυτῶν καὶ ὑγρασίας. Ἦν δ' ἄτομα εἰς πάντοτε ἕμοια τὴν ποιότητα, ἀλλὰ τὸ σχῆμα διάφορα· ἢ δὲ συνεχέουσα καὶ συνδυάζουσα αὐτὰ δύναμις ἐστὶν οὐχὶ σκεπτομένη, ἐπίγνωσιν καὶ λογικὸν κεκτημένη τις ἀρχή, οὐχὶ νοῦς, ἀλλὰ τυφλὴ σύμπτωσις ἢ αὐθαίρετος τύχη. Ἡ ὕλιστικὴ αὐτοῦ αὐτὴ δοξασία ἀπέκρουε τὴν ὑπαρξὴν τῆς τῶν διεπισύσεως προνοίας, καὶ ὅμως οὐχ ἤττον παρεδέχετο ἐκ θείας οὐσίας προερχόμενα εἶδωλα, ἀγαθοποιὰ καὶ ἄλλα κακοποιὰ, διὰ τοῦ σώματος εἴτε ἐν δνεῖρῳ εἴτε ἄλλως εἰς τὴν ψυχὴν εἰσχωροῦντα, καὶ τῇ ὁράσει ἢ τῇ ἀκοῇ αἰσθητὰ, πολλὰκις ὡς μαντέιον τὸ μέλλον προλέγοντα. Σκοπὸν δὲ πάσης ἀντιλήψεως παρεδέχετο ἦν καλεῖ ἐϋθυμίαν ἢ καὶ δι' ἄλλων παντοίων ὀνομάτων, οὐχὶ σωματικῶς ἐνοῶν ἀπολαύσεις, ἀλλὰ μάλλον

ήθικῶν ψυχῆς ἡρεμίαν, «καθ' ἣν γαλήνην καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας ἢ ἄλλου τινὸς πάθους.» Διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς παραδόσεως ὀνομάσθη γελᾶστος, ὁ αἰ γελῶν, ὡς κατ' ἀντίθεσιν αὐτοῦ ὁ Ἡρόκλειτος ἐρρέθη ὁ αἰ κλαίων. Μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων του μνημονεύεται ὁ «μικρὸς διάκοσμος.» Περιελάμβανον δ' αὐτὰ τὴν ἠθικὴν, φυσικὴν, φυσικὴν ἱστορίαν, μαθηματικά, τεχνικὴν, μουσικὴν, γεγραμμένα εἰς ὕψος ἀνθρώπων καὶ σχεδὸν ποιητικόν, ἀλλ' οὐχὶ ἀπηλλαγμένον Ἀδδηρικῶν ἰδιωτισμῶν (Cic. Or. XX). Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων Θρασύλειος τις συνέλεξε καὶ διήρυσεν αὐτὰ εἰς τετραλογία ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐξέλιπον, καὶ μόνον ἐλάχιστά τινα αὐτῶν ἀποσπάσματα διεσώθησαν. — 2) Ἀρχιτέκτων, περὶ τὰ 400 π. Χ. πρῶτος χρῆσιν ποιησάμενος τῆς ἀψίδος, καὶ μετ' Ἀναξαγόρου γράψας περὶ τῆς σκηρικῆς διασκευῆς (Vitruv. VII, Praef. II).

Δημοσθένης. 1) Ἀλικισθένης, Ἀθηναῖος, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 426 π. Χ., περιέπλευσε τὴν Πελοπόννησον μετὰ 30 πλοίων πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν πρὸς δυσμὰς συμμάχων πόλεων, ἐλεγκάσθη τὴν Λευκάδα, καὶ ἐκινήθη κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἐλπίζων ἐκεῖθεν καὶ διὰ τῆς Φωκίδος νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Βοιωτίαν· ἀλλ' ἀποτυχῶν, ἀπέπεμψε τὸν στόλον εἰς Ἀθήνας, αὐτὸς δ' ἔμεινεν εἰς Ναύπακτον, φοβούμενος τὴν ἀργὴν τοῦ δήμου (Θουκ. Γ, 91—98). Ἐκεῖ δὲ προσβλήθεις ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Εὐρυλόχου, ἐνίκησεν αὐτὸν, καὶ εἶτα αὐτὸς κατὰ κράτος, εἰς Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν, καὶ ἐπέφερε διχοστασίαν εἰς τοὺς ἔχθρους, ἐπιτρέψας μόνον εἰς τοὺς Σπαρτιάτας ν' ἀπέλθωσιν ἀνέμωχοι, τοὺς δ' Ἀμβρακιώτας εὐκόλως κατατρόπασας (Θουκ. Γ, 102, 107). Ἐπανελθὼν δὲ τότε εἰς Ἀθήνας, ἐξεστράτευσεν αὐτὸς τῷ 425, ἐκυρίευσεν τὴν Πύλον ἐν Μεσ-

σηνίᾳ, ἐνέκλεισεν εἰς τὴν νῆσον Σφακτηρίαν τοὺς αὐτὴν κατέχοντας Σπαρτιάτας ὀπλίτας, καὶ ἐδίωξεν αὐτοὺς νὰ παραδοθῶσι, συμπράκτορα ἔχων καὶ τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα (Θουκ. Δ, 21). Μετὰ ταῦτα ἀπέτυχε προσβαλὼν τὰ Μέγαρα, ἀλλ' ἐκυρίευσεν τὸν λιμένα αὐτῶν, τὴν Νίσαιαν (Θουκ. Δ, 66). Ἐν Σικελίᾳ δὲ, δεινωθείσης τῆς θέσεως τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Σπαρτιάτου Φιλίππου, ἐπέμφθη ἐκεῖ εἰς βοήθειαν τοῦ Νικίου τὸ πρῶτον ὁ Εὐρυμέδων (τῷ 414), καὶ τὸ ἐπιπὼν ἔτος (413) ὁ Δημοσθένης μετὰ στέλλου. Ἀλλ' ἡ κατὰ τῶν Ἐπιπολῶν, ἀκροπόλεως τῶν Συρακουσῶν, προσβολὴ τῶν Ἀθηναίων ἀπέτυχε, καὶ ὁ Δημοσθένης ἐπρότεινε ν' ἀποσυρθῇ ἐκεῖθεν ὁ στρατὸς καὶ ὁ στόλος. Ὁ Νικίας ὁμῶς, ἐκ δεισιδαιμονίας δι' ἐπαλθοῦσαν ἐνλαίψιν σελήνης, τῆς καταλλήλου στιγμῆς μὴ ἐπωφεληθεῖς, ἀπώλεσε τὸ πρῶτον τὸν στόλον, καὶ εἶτα καὶ τοῦ στρατοῦ κατὰ κράτος νικηθέντος, ἡχημαλωτίσθη καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἀμφότεροι ἐθανατώθησαν ὑπὸ τῶν ἐξαγριωθέντων Συρακουσίων, κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 413 (Θουκ. Ζ, 42). Ἐν γένει δ' ἦν ὁ Δημοσθένης δραστήριος καὶ ἐπιχειρηματίας, οὐχ ἦν ὁμῶς συνετὸς καὶ προβλεπτικὸς, στρατηγικὰ σχέδια ἐπινοῶν, καὶ ἡξυμένων τὴν στιγμὴν πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῶν νὰ ἐκλέγῃ, καὶ κατὰ τοῦ ἔχθρου ἀπροσδοκῆτως νὰ ἐπιπίπτῃ, ἐπιδεξίως εἴτε τῶν ὀπλιτῶν εἴτε τῶν φίλων χρῆσιν ποιούμενος. Πολιτικὴν ἐπιρροὴν δὲν ἐξήσκει, οὐδὲ διητύθηεν αὐτὸς τὰς περὶ τοῦ πολέμου ἀπορᾶσεις τῶν Ἀθηναίων. Ἦτο δὲ χαρακτῆρος ἀνεπιλήπτου, καὶ οὕτως αὐτὸς τὸν παριστᾷ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ἰππεῦσι. — 2) Δημοσθένης Δημοσθένης Παιανιεὺς, γεννηθεὶς πιθανῶς ἐν Ὀλ. 98, δ' (385 π. Χ.), ἐκ γονέων πλουσίων, ἀπώλεσε τὸν πατέρα του ἑπταετῆς ὄν, τὴν δὲ περιουσίαν του δι' ἀπίστου διαχειρίσεως τῶν ἐπιτρόπων του. Τὴν ῥητορικὴν ἐδιδάχθη κυρίως παρὰ τῷ Ἰσαίῳ, ἐπὶ διδάκτορις μυρίων

δραχμῶν, καὶ δι' ἐπιμόνου ἐπιμελείας ὑπερνίκησε τὴν ἀσθένειαν τοῦ τε σώματος καὶ τῶν φωνητικῶν του ὀργάνων. Δηγοῦνται ὅτι ἔνχ βιάζεται νὰ μὴν οἰκᾶδε μελετῶν, ἔκειρε τὸν ἦμισον πῶγόνά του, καὶ ἵνα θεραπεύσῃ τὴν τραυλότητα τῶν ὀργάνων του ἐλάμβανε μικροὺς χάλικας εἰς τὸ στόμα, καὶ εἰς τὸ παραθαλάσσιον, ἀπέναντι τῆς βοῆς τῶν θραυμένων κυμάτων, ἀπήγγελλε μεγαλοφώνως (Πλουτ. Δημοσθ. Δ. ΣΤ). Ἡ πρώτη αὐτοῦ δημηγορία ἦν ἡ κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Ἀφόβου καὶ τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ Ὀνήτορος. Ἀλλὰ, καὶ ται καταδικασθέντος ἐκείνου, ὁ Δημοσθένης οὐδέλλως ἐπανακτήσατο τὴν περιουσίαν του· προσέτι ἡ δίκη αὕτη ἐξήγειρε κατ' αὐτοῦ τὸν ἰσχυρὸν ἐν Ἀθήναις Μειδίαν, ὅστις βιαίως εἰσέβαλεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δημοσθένους, καὶ κατεδικάσθη μὲν, ἀλλὰ κατώρθωσεν ἐπὶ ὀκτώ ἔτη νὰ διαφύγῃ τὴν ποινὴν του, καὶ μάλιστα, τῷ 354 π. Χ., ὅτε ὁ Δημοσθένης ἀνεδέχθη τὴν Διονυσιακὴν χορηγίαν, ἐτόλμησε νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ. Καὶ ταύτην δὲ τὴν δίκην κατώρθωσεν ἐπὶ μακρὸν ν' ἀναβάλῃ, μέχρις οὐ διὰ παρακλήσεων ἔπεισε τὸν Δημοσθένην ν' ἀποστῇ αὐτῆς. Ἠναγκάσθη δ' αὐτὸς εἰς τοῦτο ἐνορῶν ὅτι οὐδὲν ἐδύνατο κατὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀντιπάλου του· ὁ δ' ἐχθρὸς του Διοχίνης τὸν διέβαλεν ὅτι ἔπραξεν οὕτω δωροδοκηθεὶς 30 μνᾶς (3000 δρ.). Περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον (355) ἠγόρευσε κατὰ Λεπτίνου καὶ Ἀνδροτίωνος, καὶ διὰ τῶν τοιούτων λόγων παρεσκευάσθη βαθυμῆδον εἰς τὸ μέγα αὐτοῦ πολιτικὸν στάδιον, ἀρχόμενον ἀφ' ὅπου Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἀνεμίγη δραστηρίως εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἦδὲ ἀπὸ τοῦ 358 εἶχεν οὗτος ἀρχίσει προσβάλλων καὶ κυριεύων τὰς βορείους τῶν Ἀθηναίων κτήσεις, ὡς τὴν Ἀμφίπολιν, τὴν Πύδναν, τὴν Ποτίδαιαν, τὴν Μεθώνην. Τὴν ταπεινώσιν δὲ ταύτην καὶ ἐξασθένεισιν τῶν Ἀθηναίων ἐθεώρησεν ὁ Δημοσθένης καὶ ἐκήρυξεν ἐν τοῖς (ΑΡΧ. ΔΕΣ. Α' Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

Ὀλυμποκκοῖς καὶ Φιλιππηκοῖς αὐτοῦ λόγοις, ὡς ἀπειλοῦσαν τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐλευθερίαν. Ἀλλὰ δὲν ἀπέφερε πᾶν τὸ ἀποτέλεσμα ὃ ἐπεδίωκε, διότι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηναίων εἶχεν ἤδη πολὺ ἐκπέσει τῆς προτέρας αὐτοῦ δραστηριότητος, οὐδὲ στρατηγόν τινα εἶχεν ἐφά-

Δημοσθένης ὡς ῥήτορ. Ἄγαλμα ἐν τῷ Βατικανῷ.

μιλλον τοῦ Φιλίππου, καὶ προσέτι ἀντετάχθη τῷ ῥήτορι ἀντίπαλος οὐκ εὐκαταφρόνητος ὁ Αἰσχίνης (ῥ), κηρυχθεὶς φίλος τῶν Μακεδόνων, εἰ καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ὑπὲρ τοῦ Δημοσθένους ἔκλινε μάλλον. Τῷ 345 ὁμῶς ὁ Δημοσθένης

συνεβούλευε τὴν μετὰ τοῦ Φιλίππου εἰρήνην, βλέπων τῆς πόλεως τὴν ἀδυναμίαν, καὶ προσήπτεν εἰς τὸν Αἰσχίνην ὅτι ἤθελε τοῦ πολέμου τὴν ἐξακλουθῆσθαι μόνον ἵνα συμπληρωθῇ τῶν Ἀθηναίων ἡ καθυπόταξις εἰς τοὺς Μακεδόνας, καὶ τῷ 343 ἐπανέλαβε τὴν κατηγορίαν του. Ὅτε δὲ μετ' ἄλλα δύο ἔτη ἀπειλητικώτερος ἐπῆλθεν ὁ Φίλιππος, ἐπέδωξεν ὁ Δημοσθένης γενικὴν κατ' αὐτοῦ συμμαχίαν, καὶ κατὰ συμβουλήν αὐτοῦ ἐστάλη ὁ Φωκίων εἰς Βῆβαιον, καὶ ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν τοὺς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἐγκατασταθέντας τυράννους. Διὰ ταύτας δὲ καὶ τὰς ἄλλας προσπάθειάς του, ὡν ἀποτέλεσμα ὑπῆρξαν μετὰ ταῦτα αἱ ἐν Περὶνθῳ καὶ Βυζαντίῳ νίκαι, τῷ ἀπενεμήθη τῷ 340 χρυσοῦς στέφανος εἰς τὰ Διονύσια. Καὶ ὑπὲρ τῆς οἰκονομικῆς δὲ διαχειρίσεως καὶ τῆς ὑπὲρ τοῦ ναυτικοῦ δαπάνης τῶν πρὶν κατασπαταλωμένων χρημάτων πολὺ ἐμερίμνησεν. Ἀλλὰ κατ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἔτος, ὅτε ὁ Αἰσχίνης ὡς Πυλαγόρας εἰς τοὺς Δελφούς πεμφθεὶς, προὐκάλεσε τὸν δεύτερον ἱερὸν πόλεμον, καὶ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Φιλίππου κατ' αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων, πάντων καταπλαγέντων, μόνος ὁ Δημοσθένης ἐμεινεν ἀπτόητος, καὶ ἐκ τοῦ βήματος εἰς περισκεψίαν τοὺς Ἀθηναίους προτρέπων, ἐπέφερε τὴν Ἀττικοβοιωτικὴν συμμαχίαν, ἣτις καὶ οἰς τὸ πρῶτον ἐνίκησε. Τῷ 338 ὁμοῦ ἐπῆλθεν ἡ φοβερά ἴττα ἐν Χαιρωνείᾳ, ἐνθα καὶ ὁ Δημοσθένης ὡς ὀπλίτης ἐπολέμησε, καὶ εἴτα παρὰ πάσας τὰς ἀντιπράξεις τῆς μακεδονικῆς μερίδος, αὐτὸς ἐξελέγη ἵνα ἀπαγγείλῃ τῶν πεσόντων τὸν ἐπιτάξιον, καὶ ὁ Κτησιφῶν ἐπρότεινε νὰ τῷ δοθῇ αὖτις χρυσοῦς στέφανος καὶ ν' ἀνακηρυχθῇ εἰς τὰ Διονύσια. Ἀλλ' ὁ Αἰσχίνης ἀντεξάνεστη, κατώρθωσε ν' ἀναβληθῇ ἐπὶ ὅκτω ἔτη ἡ ἀπόφασις, καὶ τότε, ὀμιλήσας κατὰ Κτησιφῶντος, ἀπεκρούσθη διὰ τοῦ λόγου τοῦ Δημοσθένους τοῦ «περὶ στεφάνου», καὶ καταδικασθεὶς, ἐξωρίσθη. Καὶ μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Φιλίππου νῆαν διεπράξατο ὁ Δημοσθένης ἀντι-

μακεδονικὴν συμμαχίαν, ἣν ὁμοῦ διέλυσε ὁ Ἀλέξανδρος, ἐπιπεσὼν κατὰ τῶν Θηβῶν, καὶ μάλιστα διὰ μεστειίας τοῦ Δημάδου ἀπεσοδῆθη ἡ ἀπαιτηθεῖσα παράδοσις τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Λυκούργου. Ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ἄρπαλος ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀπαγαγὼν ἐκ Βαβυλῶνος τὸ ταμεῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ προσεπάθησε νὰ ἐξεγείρῃ τὴν πόλιν κατὰ τῶν Μακεδόνων, αἱ ἀντίπαλοι τοῦ Δημοσθένους κατηγόρησαν καὶ αὐτὸν ὡς δωροδοκῆθέντα, καὶ κατώρθωσαν νὰ καταδικασθῇ εἰς πρόστιμον, ὃ μὴ ἀπαίτας, ἐφυλακίσθη καὶ ἐδραπέτευσε μετὰ βαρεῖας καρδίας διὰ τῆς πατρίδος του τὴν ἀγνωμοσύνην. Ὅτε δ' ἠγγέλθη τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ θάνατος, τῷ 323, ἀνεσκήρτησε πᾶσα ἡ Ἑλλάς, ὁ Δημοσθένης πανταχοῦ ἐκήρυττε τὴν κατὰ τῶν Μακεδόνων ἐξέγερσιν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐμφαντὰς τριήρη, ἀνεκαλέσαντο αὐτὸν πανηγυρικῶς (Πλούτ. Δμσθ. ΚΖ). Μετὰ τὴν νίκην ἕως τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τοῦ Κρατεροῦ, κατηγορήθησαν ὁ Δημοσθένης μετὰ τῶν φίλων του, καὶ προτάσει τοῦ Δημάδου καταδικάσθησαν εἰς θάνατον. Τότε δὲ κατεργεν ὁ Δημοσθένης εἰς τὴν νῆσον Καλαυρίαν (ἢ Πύρον) εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἐλθόντων τῶν Μακεδόνων καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν συλλάβωσι, φαρμακευθεὶς ἤτοκτόνησε (Πλούτ. Δμσθ. ΚΘ) τῇ 15' Πυανασιῶνος τῆς 114, γ' Ὀλυμπ. (30 Σεπτ. 322 π. Χ.). Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν τὴν μνήμην αὐτοῦ στήσαντες αὐτῷ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀνδριάντα χαλκοῦν. Αἱ δημογραφίαι τοῦ Δημοσθένους, πρότυπα δεινότητος περὶ τὸν λόγον, καὶ ἐντόνου οὐχὶ δὲ πεφουσημένης, ἀλλ' ἐμδριστεῦς εὐγλωττίας, μεγαλορρήμονας ἐν τῇ ἀφελείᾳ των, ἐντεχνῶς ἀλλ' οὐχὶ ἐπιτετηθευμέναι, εἰσὶ συγχρόνως ἡ πιστὴ εἰκὼν τοῦ ὕψους τῆς διανοίας καὶ τῆς εὐγενείας τῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων του. Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον 65 ἐξ αὐτῶν, διετηρήθησαν δὲ 61, ἐξ ὧν τινες ἐκρίθησαν μὴ γνήσια.

Δημοτικά ἔσιμα. Ἀπὸ τῶν ἀρ-

χαιστότων χρόνων ἡ ποιητικὴ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ φαντασία καὶ αἰσθησις παρήγε παρ' αὐτῷ ἀφελῆ καὶ ἀνεπιτήδευτα δημοτικά ἔσιμα, εἴτε ὀρησκευτικῷ χαρακτήρῳ, εἴτε εἰς τὸν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἢ τὸν κατ' οἶκον βίον ἀναφερόμενα, μετὰ ταῦτα καὶ ὑπὸ τῆς ἐντέχνου ποιήσεως ἐπὶ τὸ τελειότερον καλλιεργηθέντα. Τοιοῦτος ἦν ὁ γοερὸς Ἀΐλιος, ἢ καὶ Οἰτόλιος, (ἦτοι θάνατος τοῦ Αἴνου) (Παυσ. Θ, 29), ἐκ τοῦ «Αἶλιος», ὡς ἤρχιζε καὶ ἔληγε ὀρθνὸς τις εἰς τὸν Αἴνον, τὸν ἐν ἀκμῇ νεότητος ὑπὸ τῶν κυνῶν σπαραχθέντα. Ἐν Ὀμηρῳ (Ὀλ. Ε, 569) ὁ Αἴνος ψάλλεται κατὰ τὸν τρυγητὸν, καὶ ἕως συγγενὲς τῷ ληνῶς, ἦν συμβολικὴ ἐπωνυμία τῆς ἀκμῆς τοῦ ἔτους, ἀπὸ τῶν κυνικῶν κοιμάτων ἀρχομένης νὰ ἐκκλίνῃ. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ὁ Αἴνος ἐπροσωποποιήθη εἰς ποιητὴν, διδάσκαλον τοῦ Μουσαίου. Καὶ ἄλλα δὲ ὑπὸ ἄλλια νεανιῶν ὀνόματα ἐψάλλοντο ὅμοια ἐλεγεία πολλοῦ τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς ἀναλόγους περιστάσεις, ὡς ὁ Ἰάλεμος, ὁ Σκέφρος ἐν Τεγείᾳ, ὁ Λιτυεργῆς ἐν Φρυγίᾳ ἐπὶ τοῦ ὀρισμοῦ ψαλλόμενος, ὁ Βόρμος, παρὰ τοῖς ἐν τῷ Εὐξείνῳ Μαρυανδινῶς. Τοιαῦτα εἰσὶ καὶ τὰ εἰς Ἀδωνιῶν ἔσιμα, καὶ τούτοις συγγενῆ καὶ τὰ εἰς νεκροῦς μοιρολόγια, οἱ ὀρηνοὶ (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 720). Ὄρησκευτικὰ ἔσιμα ἦσαν οἱ παιᾶνες πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, πίστιν, εὐγνωμοσύνην, ἐλπίδας ἐκφράζοντες (Ὀμ. Ἰλ. Α, 473. Χ, 391. Ὑμν. πρὸς τὸν Ἀπόλλ. Π60. 336), ἢ ὕμνοντες ἐπικῶς τὸν θεὸν καὶ τὰς πράξεις του. Ἐκ μεταγενεστέρων χρόνων γνωστοὶ εἰσὶν, ἐντέχνως συντεταγμένοι, πρὸ πάντων ὕμνοι εἰς τὸν Διόνυσον, ἐξ ὧν ἀνεπτύχθη βαθυμῆδον ἢ δραματικὴ. Ὄρησκευτικῷ χαρακτήρῳ ἦσαν καὶ οἱ Ὑμέναιοι (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 493). Καὶ πολλὰ δὲ καὶ παντοῖα ἄλλα οἰκιακὰ καὶ δημοτικά ἔσιμα μνημονεύονται παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, οἷον τὰ πρὸς ὄρχηριν, τὰ διὰ τὰ παιδία, αἱ καταβαυκαλίσεις διὰ τὰ βρέ-

φη, τὰ τῶν χελιδόνων, τὰ τῶν μυλωθρῶν, τῶν κωπηλατῶν, τοῦ ληνοῦ, τὰ τῶν ἐπαιτῶν, ἡ Εἰρεσιώνη (ἴδ. Πυανασιῶν). Καὶ τὰ σκολιὰ δὲ ἦσαν ὄδοι τῶν οἰνοποτῶν, καὶ βουκολικά ἐψάλλοντο ἔσιμα, ἐξ ὧν ἀνεπτύχθη ἔπειτα ἡ βουκολικὴ ποίησις (ἴδ. Θεόκριτος).

Δημοφάνης. ἴδ. Ἐκδημος.

Δημοφῶν καὶ Δημοφῶν. 1)

ἴδ. Δημήτηρ. — 2) Ὑῖος Θεσείως καὶ Φαίδρα, βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων (ἴδ. Διομήδης), κατὰ τὰς μετὰ τὸν Ὀμηρον παραδόσεις συνεξστράτευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀνάμαντος (ἴδ.) εἰς τὴν Τροίαν, καὶ ἡλευθέρωσε τὴν μάμμην του Αἰθραν, ἣτις ὡς δούλη εἶχε παρακλουθῆσαι ἐκεῖ τὴν Ἑλένην (Ἰλ. Γ, 144. — Παυσ. I, 25,3). Κατ' Ὀβιδιον (Her. II), ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του ἐμνηστεύθη Φυλλίδα, τὴν θυγατέρα Σίδωνος τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν, ἀπῆλθε δὲ πρὸ τοῦ γάμου εἰς τὴν πατρίδα του ὅπως διατάξῃ τὰ καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέστρεψε κατὰ τὴν ὀρισμένην προθεσμίαν, ἡ Φυλλίς ἀπηγγονίσθη καὶ μετεμορφώθη εἰς δένδρον. Ὑπὲρ τῶν Ἡρακλειδῶν ὑπερμαχησας ὁ Δημοφῶν ἐν Ἀθήναις, ἐφόνευσε τὸν καταδιώκοντα αὐτοὺς Εὐρυσθέα (Εὐριπ. Ἡρακλειδαί).

Δημοχάρης. ἀνεψιὸς (ἴδ. ἀδελφῆς) τοῦ ρήτορος Δημοσθένους, ὑπ' αὐτοῦ διδαχθεὶς, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ δραστηρίως ἀντιταχθεὶς εἰς τὴν Μακεδονικὴν φαντασίαν (Πλούτ. Δμσθ. ΚΑ. Δμτρ. ΚΔ). Δημήτριος ὁ Πολιορκητῆς, τὴν δημοκρατίαν αὖτις ἐγκαταστήσας ἐν Ἀθήναις, ὑπεστήριξε καὶ αὐτὸν διὰ τῆς ἐπιτροπῆς του. Ἀλλὰ τῷ 308 ἐξεβλήθη τῶν Ἀθηναίων, ἐπανῆλθεν ὁμοῦ τῷ 298, καὶ αὖτις ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Δημητρίου, ὠχύρωσε τὰς Ἀθήνας καὶ ἐπροσπάθησε νὰ τὰς ἐνισχύσῃ, τὰ οἰκονομικὰ καὶ τὴν διοίκησιν αὐτῶν ἐπὶ τὸ τακτικώτερον ἀνοργανίσας. Ἐπέμφθη δὲ καὶ πολλὰς πρέσβους πρὸς διαφόρους τῶν Μακεδόνων ἡγεμόνων. Ἀπεβίω-

σε δε, φαίνεται, τῷ 280 π. Χ. (Πολβ. ΙΗ, 13). Ο εὐγενὴς πατριώτης ἔγραψε καὶ ιστορίαν τῶν κατ' αὐτὸν χρόνων, εἰς τὸλάχιστον 21 βιβλία (Cic. Brut. LXXXIII), μὴ διασωθεῖσαν (Πλουτ. Δμσὺ. Α.)

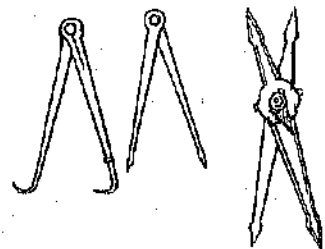
Δημιώναξ, Κύπριος, γεννηθεὶς πιθανῶς τῷ 90 μ. Χ., ἤμαζεν ἐπὶ Ἀδριανοῦ, φιλόσοφος στωϊκὸς, ἐπὶ τὰ ἔχνη βαίνων τῶν Κυνηκῶν, τὴν αὐτάρκειαν πρεσβεύων καὶ ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ ἐξωτερικῶν ἀπολαύσεων, ὡς ἐπιφέρουσαν τὴν ψυχικὴν ἡρεμίαν. Ἡθελε, κρῶς διδάσκων, νὰ ἐπιφέρῃ τὴν βελτίωσιν τῶν συγχρόνων του· καὶ ἐπολιτεύετο δέ, πολλῆς ὑπολήψεως ἀπολαύων. Ἐκκτοντούτης σχεδόν, ἵνα ἀποφύγῃ τὰς ἀσθενείας τοῦ βαθέος γήρωος, ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἀρνούμενος τροφήν, καὶ ἐνεταφιάσθη μεγαλοπρεπῶς, δημοσίᾳ δαπάνῃ, τῶν φιλοσόφων φερόντων τὸ φέρετρον εἰς τὸν τάφον, ἣ δὲ λιθίνῃ εἶδρα ἐφ' ἧς ἐκάλητο θεωρεῖτο ὡς ἱερά. Φίλος τις τοῦ Λουκιανοῦ συνέγραψε τὰ περὶ αὐτοῦ.

Δία, 1) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς γῆσου Νάξου (Διόδ. Ε, 50). — 2) Ἰδ. Κρήτης.

Διάδιαθρονον, εἶδος ὑποδήσεως γυναικείας (Ἐύστ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. Ε, 3), ἣν ὁ Πολυδαύκης (Ζ, 90) ἐσφαλμένως λέγει κοινήν εἰς τὰ δύο φύλα.

Διαδατήρια, ἴδ. Ἀθηνᾶ.

Διαδότης, εἰς χρῆσιν τῶν γεωμετρῶν,

Ἡρώτησον ἐν Ποικυλῇ.

ἀρχιτεκτόνων, γλυπτῶν, διαφόρων σχημάτων κατὰ τὴν διάφορον χρῆσιν.

Διαγύρας, 1) Ῥέδιος, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων Ἑλληνῶν ἀθλητῶν, σύγχρονος

τοῦ Πινδάρου, ἀναθέντος αὐτῷ τὴν ἕ' ὥδην τῶν Ὀλυμπίων. Ἦν δὲ περιδοκίμης, ἦτοι νικητὴς καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας μεγάλους ἀγῶνας, καὶ παρώτρυνε καὶ τοὺς υἱοὺς καὶ τοὺς ἐγγόνους του ν' ἀκολουθήσωσι τὰ ἔχνη του. "Ὅτε ἐν Ὀλυμπίᾳ δύο τῶν υἱῶν του συγχρόνως ἐνίκησαν, τῷ ἐπέθηκαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τοὺς στεφάνους οὓς ἐκέκρθησαν, καὶ τὸν περιήγαγον μεταξὺ τοῦ ἐπευφημούτος πλήθους, ρίπτοντος εἰς αὐτὸν στέφανον ἐξ ἀνθέων. Εἰς δὲ Σπαρτιάτης τῷ ἐφώνησε τότε· «Ἀπόθανε, Διαγύρα. Εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν δύνασαι ν' ἀναβῆς» (Πλουτ. Πελπ. ΕΙ, — Cic. Tus. I, 46, III). Ἀνδριάς δ' αὐτοῦ ἰδρύθη ἐν Ὀλυμπίᾳ. — 2) ὁ ἐπικληθεὶς ἄθεος, υἱὸς Τελεκλείδου, ἐκ Μήλου, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου, Σιμωνίδου, Δημοκρίτου, Πρωταγόρου καὶ Σωκράτους, κατὰ τὴν μέσον τοῦ 8' αἰῶνος π. Χ., ἔζησε τὸ πλεῖστον ἐν Ἀθήναις. Ἐπὶ τῆς πρώτης νεότητός του ποιητὴς, ἔγραψεν ὕμνους καὶ διθυράμβους· εἶτα δ' ἐπέδουη εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ὁπαδὸς γενόμενος τοῦ συστήματος τῶν ἀτόμων τοῦ Δημοκρίτου, καὶ κηρυχθεὶς κατὰ τοῦ παραδόθεν ὀρθοκείματος, ἀρνούμενος τὴν ὑπάρξιν τῶν θεῶν, καὶ περιφρονητὴς τῶν μυστηρίων, ᾧ, μυθεῖς, διέδιδε καὶ ἐχλεύαζε, καὶ ἀπέτρεπεν ἄλλους τῆς εἰς αὐτὰ πίστεως. Ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι παροργισθέντες, ἐξηφάνισαν τὰ συγγράμματά του, προέγραψαν αὐτὸν, καὶ ἐθνετο τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, φυγόντος εἰς Κέρνρον (Ἄριστ. Ὀρν. 1073, καὶ Σχόλ.), ἔνθα καὶ φαίνεται ὅτι ἀπέθανε (Cic. N. D. I, 1, 2, 23, 63, 42, 117. II, 37, 89). Δύο μικρὰ ἀποσπάσματα τῶν ποιημάτων του σώζονται ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν λυρικῶν.

Διογραφεῖς, ἴδ. Ἐπιγραφεῖς.

Διάδημα ἢ μίτρα, ταινία λευκῆ, στενὴ, καὶ μόνον κατὰ τὸ μέσον εὐρυτέρα, ἐξ ἐρίου ἢ ἐκ μετάξης, περὶ τὸ μέτωπον δενημένη, εἰς κόσμον τῶν ἡγεμόνων, ἐξ Ἀσίας δὲ πρὸ πάντων προελθοῦσα. Πρῶτος εἰσαγαγὼν αὐτὸ λέγεται ὁ Διόνυσος, διότι, λέγει

ὁ Διόδωρος (Δ, 4), ἐκ μέθης περιεδέθη τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ (Κρήδεμνον) ἔχει τὰς δύο ἄκρας κραιμαίνας παρά τοὺς μῆνιγγας. Ἐν Αἰγύπτῳ εἶχεν ἐπιτρασμένον τὸν ἱερὸν ὄφιν, ἐν Περσίᾳ περιεδέτο περὶ τὴν τιάναν, καὶ ἦν κυανόλευκον. Ἐπειδὴ

Ἡρώτησον κατὰ Σαυτολόφου, δὲ τὸ διάδημα ὁ προσέφερεν ὁ Ἀντώνιος εἰς τὸν Καίσαρα· ἐγένετο αἰτία τοῦ θανάτου αὐτοῦ, οἱ ἐπόμενοι αὐτοκράτορες ἀπέκλεισαν ἀποτροπαζόμενοι τὸ σύμβολον τοῦτο· τὸ παρεδέχθη δὲ πάλιν ὁ Διοκλητιανὸς, καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τὸ ἐκόσμησε διὰ διπλῆς σειρᾶς μαργαριτῶν καὶ πολυτίμων λίθων. Καὶ οἱ νικηταί δ' εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας περιεδέοντο τὴν κεφαλὴν δι' ὀμοίας νικητηρίου ταινίας, ὡς παρέστησε τὸν χαλκοῦν Διαδοῦμενον ὁ Πελύκειος (ἴδ.) (Λουκ. Φιλοφ. ΙΗ. — Plin. XXXI, 19, 2), οὗ λίθινα ἀπομιμήματα σώζονται.

Διαδικασία, ἐν γένει πάντα τὰ κατὰ τὴν δίκην, ἰδίως δὲ αἱ δίκαι αἱ ἀφορῶσαι τὴν διάρκειαν μεταξὺ πολλῶν ἀντιποιοιμένων τὸ αὐτὸ δικαίωμα, ἢ ἀμφισβητούτων τὴν αὐτὴν εὐδυνῆν. Κατέβαλλε δ' ἕκαστος τῶν εἰς ταυταύτην δίκην ἀντιγραφόμενων ἢ ἀξίωσιν ἐγειρόντων, ποσότητά τινα, ἧτις ἐκαλεῖτο παράστασις.

Διάδοχοι, ἐλέγοντο ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἱστορικῶν οἱ στρατηγοὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, οἵτινες μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ διενεμήθησαν τὸ κράτος του. — **Διάδοχος** ἐπεκλήθη ὁ νεοπλατωνικὸς Πρόκλος (412 μ. Χ.), ὡς διαδεχθεὶς τὸν Συριανόν.

Διαζύγιον, ἴδ. Γάμος.

Διάζωμα, 1) διάζωμα κατὶν ἀπὸ τῆς ἀσφύς μέχρι τῶν γονάτων, ὃ κατ' ἀρχὰς ἔφερον οἱ ἀθληταί, ἔπειτα δὲ κατέλιπον οἱ Ἕλληνες, παρουμεζόμενοι γυμνοί, ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐν χρῆσει δὲ καὶ εἰς τοὺς

Ἐκ ἀρχαίου λόγου.

ἐργάτας ἐπιπόνων ἐργασιῶν. — 2) ἴδ. Θέατρον. **Δίαιτα**, 1) τόπος διαμονῆς. — 2) Δικαστικὴ ἀπόφασις τῶν δικαιοτήτων. **Δικαιτηταί**, δικασταί ἐν Ἀθήναις, οὐχὶ οἱ τακτικοί, οἱ τῆς Ἡλιαίας, ἀλλ' οἱ ἀναλογοῦντες πρὸς τοὺς σήμερον αἰρετοὺς κριτὰς. Ἦσαν δὲ δύο εἰδῶν. Οἱ μὲν αὐτῶν ἦσαν δημόσιοι, ὑπερπενηκοντούταις ἢ ὑπερεξηκοντούταις, κληρούμενοι ἀνὰ 44 ἐξ ἐκάστης φυλῆς καὶ ὀρκιζόμενοι (Ὀδλπ. εἰς Δημοσθ. καὶ Μειδ. 542 Rang. Ant. Hell. II, N. 1163)· ὁ δ' ἀργούμενος περιέπιπτεν εἰς ἀτιμίαν. Οἱ παρ' αὐτοῖς διάδικαι προκατέβαλλον ἕκαστος ἀνὰ μίαν δραχμὴν, τὴν καλουμένην παράστασιν, καὶ ἐπειδὴ ἡ διαδικασία αὕτη ἦν καὶ ὀλιγοδάπανος καὶ ἀπηλλαγμένη πολλῶν τύπων, πολλοὶ ἐπροτίμων αὐτὴν τῆς τακτικῆς δίκης· καὶ τινὲς μάλιστα (Λεξ. ῥητ.) διίσχυρίσθησαν ὅτι πάντες ὀφείλον νὰ υποβάλλωσι τὰς δίκας τῶν εἰς τοὺς δικαιοτήτας πρὶν τῶν δικαστηρίων· ἀλλὰ τοῦτο ἐστὶν ἐσφαλμένον (Δημοσθ. κ. Διονυσιοδ. 1288). Τῆς καταδικαστικῆς ἢ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως) ἐδύνατο νὰ ζητηθῇ ἡ ἀνατροπὴ (τὴν μὴ οὔσαν ἀντιλαχεῖν) εἴτε δι' ἄλλων δικαιοτήτων, εἴτε δι' ἐφέσεως εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἀνευ ἄλλων προδικαστικῶν διατυπώσεων, διότι κατὰ τὴν φύσιν τῆς δίκης οἱ αὐτοὶ ἄρχοντες ἡγεμόνουσαν καὶ τῶν δικαιοτήτων καὶ τῶν ἄλλων δικαστηρίων, καὶ αἱ διὰ τὰ πρῶτα ἐνεργηθεῖσαι διατάξεις ἐφηρμόζοντο καὶ εἰς τὰ δεύτερα. — Οἱ δ' ἄλλοι δικαιοτηταί ἦσαν οἱ δι' ἐπιτροπῆς (Δημοσθ. π. Ἀπατούρ.) κατ' ἀμοιβαίαν συγκατάθεσιν τῶν ἀντιδικῶν ἐκλεγόμενοι. Οὗτοι ὀρκιζόμενοι, ἐδικάζον ἐνώπιον μαρτύρων ἀνεκκλήτως. Καὶ οἱ μὲν ὁμῶς καὶ οἱ δὲ τῶν δικαιοτήτων ἐδύνατο νὰ καταμηρυθῶσιν εἰς τὸν δῆμον

ἐπὶ φιλοπροσώπων ἐτυμολογία, καὶ ὑπέκειντο εἰς βραβείας ποινάς (Δημοθ. κ. Μετδ. 545).

Διακρία, ἴδ. Ἀττική.

Διάκτορος, ἴδ. Ἐρμῆς.

Διαλεκτική, παρὰ Πλάτωνι ἡ λογική, ἢ ἡ μέθοδος τῆς θεωρητικῆς σκέψεως. Ὁ δ' Ἀριστοτέλης διέκρινε τὰ ἐπιστημονικὰ συμπέρασματα τῶν ἀπλῶς διαλεκτικῶν ἢ ἐπὶ πιθανότητος στηριζομένων. Οὕτω βαθμῶδ' ἐκλεκτικῶς ἐπεκλήθησαν οἱ φιλόσοφοι οἱ ἐν ταῖς συζητήσεσι τεχνάσματα ἐπιδιώκοντες. Ἐἴτα δὲ περιήλθεν ἡ ἐπωνυμία αὕτη εἰς διαφόρους φιλοσοφικὰς σχολὰς, ἰδίως τὴν Μεγαρικὴν ἢ ἐριστικὴν κληθεῖσαν, καὶ τὴν στωϊκὴν. Ἰδίως δ' ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ ὑπὸ τοῦ Καρχηδονίου Κλειτομάχου, μαθητοῦ τοῦ Καρνεάδου, ἰδρυθεῖσα σχολή.

Διαμαρτυρία, ἐν τῇ ἀττικῇ δικονομίᾳ τὸ ἐναντίον τῆς εὐθυδικίας (ἴδ.), ὅτε ὁ διάδικος ζητῆν ἢ ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς δίκην, ὡς π. χ. ἐπὶ ἀμνησθητέως κληρονομίας, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ προσεχέστερος συγγενής.

Διαμαστίγωσις, ἡ τῶν Σπαρτιατῶν ἐφήβων μαστίγωσις πρὸ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος. Ἐπειδὴ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ὑπετίθετο ἐλθὼν ἐκ τῆς Ταυρικῆς, ἴσως τὸ βάρβαρον τοῦτο εἶδος ἦν μετρίσις μόνον τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἀνθρωποκυβιστῶν, παραδεχθεῖσα ὑπὸ τῆς Λυκούργειου νομοθεσίας ὡς μέτρον ἀγωγῆς τῶν νέων καὶ σκληραγωγίας. Μνημονεύονται παραδείγματα ἐφήβων πεσόντων νεκρῶν ὑπὸ τὴν μάστιγα, χωρὶς οὐδὲ κραυγὴν νὰ ἐκφέρωσι. Καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἐπεκράτει ἔτι τὸ ἔθιμον τοῦτο (Πλάτ. Λυκ. ΙΗ, Ἀριστδ. 12. — Ἀθην. Η, 350. — Cic. Tusc. II, 14. V. 27).

Διάσασα, μεγάλη ἐορτὴ τοῦ Μεληχίου Διὸς, ἐν Ἀθήναις πρὸς ἐξιλέωσιν πανηγυριζομένη τῇ κγ' Ἀγθεσθηριῶνος ὑπὸ τὸ Ὀλυμπιεῖον παρὰ τὸν Ἰλισσόν (Θουκ. Α, 128), δι' ἀναιμάκτων θυσιῶν.

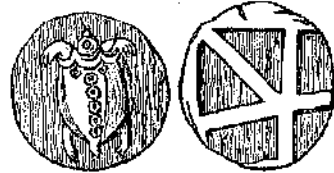
Διασκευαστος, διασκευαστής, ἴδ. Ὀμηρος.

Διάυλος, ἴδ. Γυμνάσιον.

Διαψήφισις, ἴδ. Δῆμος.

Διδασκαλία, ὠνομάζετο τὸ θεατρικὸν πρόγραμμα, τὸ περιέχον τὸ ὄνομα τοῦ διδασκέντος καὶ νικήσαντος δράματος, τὰ τοῦ ποιητοῦ, τῶν ἀνταγωνισθέντων αὐτοῦ, καὶ τὰ τῶν ἠθοποιῶν μετὰ τόπου καὶ χρόνου τῆς παραστάσεως· διότι διδάσκειν ἐλέγχετο τὸ παριστῆναι δράματα ἀπὸ σκηνῆς. Ἐν Ἀθήναις ἀνεγράφοντο αἱ τοιαῦται διδασκαλῖαι ἐπὶ πινακῶν ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ συγγράμματα ἐξ αὐτῶν ἀρυσθέντα καὶ τὰ δράματα χρονολογικῶς διατάξαντα, μετὰ προσθήκης καὶ παρατηρήσεων φιλολογικῶν καὶ διασαφίσεων, ὠνομάσθησαν ἐπίσης διδασκαλῖαι. Πρῶτος τοιαύτην συντάξας λέγεται ὁ Ἀριστοτέλης, δὲ ἐμιμήθησαν Ἀλεξανδρινοὶ, ὡς ὁ Δικαίταρχος, ὁ Καλλιμαχος, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, ὁ Ἀρισταρχος, κτλ. Ὦν πάντων ἀπωλέσθησαν τὰ συγγράμματα· ἐξ αὐτῶν δ' ἐδανείσθησαν οἱ γραμματικοὶ καὶ σχολιασταὶ τὰς σπανίας εἰδήσεις τὰς ἀπανταμίνας εἰς τὸν δράματων τὰς ὑποθέσεις.

Δίδραχμον, νόμισμα ἀττικῶν σπα-

Δίδραχμοί.

νωτάτου, καὶ ἀγίνητικόν, ὀλίγον μεγαλύτερον καὶ κοινότερον, οὐ ἢ ἄνω εἰκῶν.

Δίδυμα, ἴδ. Μίλητος.

Δίδυμος, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων γραμματικῶν, γεννηθεὶς τῷ 63 π. Χ. ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν συγχρόνων του Χαλκέντερος διὰ τὴν ἀποδιδωμένην αὐτῷ μεγάλην δραστηριότητα (Ἀθην. Δ. σ. 139. — Sen. Ep. 88). Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται 3,500 συγγράμματα, ἐν οἷς πολλὰ περὶ Ὀμήρου, καὶ ἐν τῶν πρωτίστων «περὶ τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως»· πολλὰ δὲ καὶ περὶ Πινδάρου, Σοφοκλέους, Ἀριστοφάνους καὶ ἄλλων ποιητῶν, ὡς καὶ

περὶ τῶν ἀττικῶν ῥητόρων. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται.

Διδῶ ἢ Ἐλευσσα, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου Βήλου, ἢ Ἀγῆνορος, ἀδελφῆ τοῦ Πυγμαλιῶνος, διαδεχθέντος τὸν πατέρα του. Ἐνωμφεύθη δὲ τὸν θεῖόν της Ἀκέρβαντα, ἢ, κατὰ τὸν Βιργίλιον (Ae. I. 343), τὸν Σιγαῖον, ἱερέα τοῦ Ἡρακλέους. Φονεύσαντος δὲ τοῦ Πυγμαλιῶνος τὸν Ἀκέρβαν, ἵνα κυριεύσῃ τοῦ ἠθασαυροῦ του, ἔφυγεν ἡ Διδῶ μετ' αὐτῶν, καὶ μετὰ πλῆθος Τυρίων κατ' ἀρχάς εἰς Κύπρον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀφρικήν, ἐνθα παρὰ τοῦ βασιλέως Ἰάρβα ἠγγράχασε τόσῃν χώρῃν ὅσην ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ δέρμα δαμάλειος· κόψασα δὲ τὸ δέρμα εἰς λεπτότατας λωρίδας, περιέλαβεν ἐντὸς αὐτῶν τόπον ἰκανόν, ἐφ' οὗ ἔκτισε τὸ φρούριον Πύρσαν (Βιργ. Ae. I. 338), καὶ οὕτως ᾤκησε τὴν Καρχηδόνα, τῷ 888 π. Χ. Βλέπων ὁ

Αὐτὸ ἐν χειρογράτῳ τοῦ Βιργιλίου.

Ἰάρβας τὴν πόλιν ἰσχυράν γενομένην, ἵνα καταλάβῃ αὐτήν, ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς Διδῶς, ἄλλως πόλεμον ἀπειλήσας. Ἀλλ' ἀποτροπιαζομένη τὸν γάμον μετὰ βαρβάρου, ἢ Διδῶ κατεσκάασε πυρὰν, ἀνέβη εἰς αὐτήν, καὶ ἐνέπηξε τὸ ξίφος εἰς τὸ στήθος της (Just. XVIII, 4—7). Ὁ Βιργίλιος δὲ μετέφρασεν ἐν τῇ Αἰνείαδι τὴν τὴν παράδοσιν ταύτην, τὴν ἐποχὴν τῆς Διδῶς εἰς τὴν τῶν τρωικῶν ἀναδιβάσας, καὶ ποιήσας ὅτι αὐτὴ ἠτύχησεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς διότι ὁ Αἰνείας κατ' ἐντολήν της Βίβαρμένης καὶ τοῦ Διὸς κρυφίως τὴν ἐγκατέλιπε (Ae. IV). Ἦν δὲ,

φαίνεται, ἡ Διδῶ κατ' ἀρχάς ἢ πολιούχος θεὰ τῆς Καρχηδόνας, ἢ αὐτὴ τῇ Ἀσιάρτῃ τῶν Φοινίκων, μετὰ ταῦτα εἰς ἱστορικὸν πρόσωπον μεταποιηθεῖσα.

Διθύρας ὑπερῶν, ἴδ. οἶκος.

Διθύραμβος, λέξις ὑποθεθεῖσα ὑπὸ τινῶν συγγενῆς τὴν παραγωγὴν μετὰ τοῦ Τίτυρος, Σάτυρος, καὶ ἐμφαίνουσα ἄσμα ἐμπνεύσεως ἐξημμένης καὶ παραχῶδους, ἐκ τῶν ψαλλομένων κατὰ τὴν ἑαρινὴν τοῦ Διονύσου ἐορτήν, καὶ ἀφηγουμένων τοῦ θεοῦ τὰ ἔργα κατὰ τὴν ἱστορίαν. Τὰ ἄσματα ταῦτα ἴσως καὶ αὐτὰ μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Βάκχου ἐκ Λυδίας καὶ Φρυγίας ἐλθόντα, ἐψάλλον ἀτέχνως καὶ ἀκανονίστως στήν ἐκθεσθακευμένα ἐν Ἀττικῇ, ἐν Φωκίᾳ, Σικυωνί, Κορίνθῳ, καὶ ἀλλαχοῦ, ἐνθα μάλιστα ὁ Διόνυσος ἐλατρεύετο, μέχρις οὗ ὁ Ἀρίων (ἴδ.) ἐν Κορίνθῳ τὸν διθύραμβον ἐκανόνισε, διὰ τοὺς κυκλίους χοροὺς εἰς στροφὰς καὶ ἀντιστροφὰς αὐτὸν διαθείς, ὅθεν ἐξέφυ τὸ δράμα. Ἐν Ἀθήναις δὲ καὶ κατ' ἑαυτὸν ἀνεπτύχθη παραιτέρω ὁ διθύραμβος διὰ διαγωνισμῶν κατὰ τὰ Διονύσια ποιητῶν ἐπισήμων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο, οἳ ἦσαν ὁ Λόσος ἐξ Ἐρμιόνης (περὶ τὰ 500 π. Χ.), ὁ Σιμωνίδης ἐκ Κέου, ὁ Πίνδαρος, κλπ. Οἱ διθύραμβοι τῶν πρώτων ἐκαίνων χρόνων ἀνεπεροῦντο μὲν καὶ αὐτοὶ ἐν ὀρμῇ ὑψηλῆς ἐμπνεύσεως, ἥτις ἐπέδρα καὶ ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ ἐπὶ τοῦ ρυθμοῦ αὐτῶν, ἀλλ' ἐμφρων δυνάμεις καὶ ἀξιοπρέπεια διετήρει αὐτοὺς ἐντὸς κεκανονισμένων ὁρίων. Ἀπὸ τοῦ Μηλίου Μελανιππίδου ὁμῶς, τοῦ νεωτέρου (415 π. Χ.), ὑπερεπήδησεν αὐτὰ ὁ Διθύραμβος ἢ μουσική, ἄρχουσα ἔκτοτε τῆς ποιήσεως, ἀπέβη ἐκτεθηλυμένη καὶ ἐπιτετηθευμένη ἢ φαντασία ἀγαλνιωτος ἐφέρετο καὶ ἐξεφράζετο διὰ φράσεων κρυπτοῦν τὴν λέξιν μᾶλλον ἢ τὴν ἔννοιαν, καὶ διὰ παραβόλων εἰκόνων ἢ τῶν ἀντιστροφῶν διάταξις κατηργήθη, καὶ πάντες οἱ ρυθμικοὶ κανόνες παρημελήθησαν. Οἱ ἐπισημότεροι ποιηταὶ τῆς ἐποχῆς ταύτης τοῦ ἐκ-

τραχηλισμού και της παρακμής του διθυράμβου ήταν ο έν Κυθήρων Φιλόξενος, άποθανών τῷ 380 π. Χ., ο Άθηναίος Κινεσίας και ο Μιτυληναίος Φρύωνος περί τῷ 418, ο Μιλήσιος Τιμόθεος, άποθανών τῷ 317, και ο σύγγραφοι αὐτῶ Πολύειδος και Τελέστης. Δι' αὐτῶν οί διθυράμβοι εξέκλιναν βαθμηδόν εἰς μουσικούς μίμους, έκταλουμένους οὐχί πλέον ὑπὸ χορῶν, ἀλλ' ὑφ'ένος προσώπου. Καί οί ἀρχαιότεροι ποιηταί εἶχον ἤδη ἀρχίσει νά ἐκλέγωσιν ὡς ἀντικείμενα τῶν διθυράμβων των ἐκ τῆς μυθολογίας ἡρώων και ἡρώιδων, ὧν αἱ πάλαι και αἱ περιπέτειαι εἶχόν τι κοινόν μετὰ τῶν τοῦ Διονύσου, και τὸ παράδειγμα τούτων ἠκολούθησαν και οἱ μεταγενέστεροι. Τὸ ἄριστον διθυράμβου παράδειγμα ἐστὶ τὸ τοῦ χοροῦ τῶν Βακχῶν (64 — 165) τοῦ Εὐριπίδου. Σῶζονται δὲ και τινά ἀποσπάσματα διθυραμβογράφων, ἐκδοθέντα ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν λυρικῶν ποιητῶν (και τῆ τοῦ Bergk).

Δικαστήριον ἢ **Δικαστήριον**, και Βουφόνια λεγόμενα, ἀρχαιοτάτη ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις, τελούμενη τῇ 18 Ἀνθεστηριῶνος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, και κατ' ἦν ἔθυσον βοῶν πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Πολιεύς Διός. Εἰς καθιέρωσιν δὲ τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ εἰς τοὺς ἀροτήρας βόας, ἐξετίθετο σῖτος και κριθὴ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, και ἅμα ὁ βοὺς ἔτρωγεν ἐξ αὐτῶν, ὁ ἱερεὺς τὸν ἐφόνευεν. Ἀλλ' ἅμα ὕσας αὐτὸν, ἐφευγεν ἀμέσως, και ἀντ' αὐτοῦ ἐδικάζετο ἐν τῷ προτανεῖω, και καταδικαζόμενος ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ πέλεκυς τοῦ δὲ βοῦς τὸ δέρμα ταριχεύομενον, προσεδεῖτο εἰς ἄροτρον.

Δικαστήριον, πόλις και λιμὴν ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, κτισθεῖσα τῷ 521 π. Χ. ὑπὸ τῶν ἐν Κύμῃ Ἑλλήνων, και μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Πευτιολία.

Δικαστήριον, ἐκ Μεσσηνίας τῆς Σικελιωτικῆς, φιλόσοφος περιπατητικῆς, μετὰ τοῦ Ἀριστοξένου και τοῦ Θεοφράστου συμμαθητεύσας παρὰ τοῦ Ἀριστοτέλει, διητῆτο κυρίως

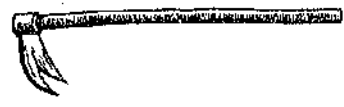
ἐν Πελοποννήσῳ. Ἐγραψε δὲ «βίον Ἑλλάδος», ἣτοι ἱστοριογεωγραφικὴν περιγραφὴν τῆς Ἑλλάδος, ἐν ἣ και περὶ τοῦ πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ και περὶ τῶν ἠθῶν αὐτῆς, περιτιθεῖς και χωρία ποιητῶν. Τοῦ συγγράμματός τούτου μόνον δύο ἀποσπάσματα σῶζονται. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται και συγγραφή «περὶ μουσικῶν ἀγῶνων», ἣως μέρος τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος. Ἡ δ' ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ διατηρουμένη ἀναγραφὴ τῆς Ἑλλάδος, ἐκ στίχων 150 ἰαμβικῶν, οὐχί λίαν ἀξιολόγων, ἐστὶ πιθανώτερον ἔργον Διονυσίου τοῦ Καλλιφώντος. Τὰ φιλοσοφικὰ δ' αὐτοῦ ἔργα, ἐπαινούμενα ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, ἀπώλεσθησαν.

Δικασταὶ κατὰ δῆμους, ἐν Ἀττικῇ τριάκοντα, μετὰ δὲ τὸν Θερασόουλον ἀμίσει τοῦ ἀριθμοῦ εἰς 40 ἀδελφέντες (Πολδ.), τοὺς δῆμους περιερχόμενοι, κατὰ δῆμους περιεῖδοντες» (Ἀριστ. Πολ. Δ. 13, 2), και δικάζοντες τὰ μικρὰ πλημμελήματα αἰκίας και βιαιῶν καὶ ὀφειλάς μέχρι 10 δραχμῶν (Δμοθ. Πανταίν. ΔΓ).

Δικαστήριον. Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Σιλωνας ὑπῆρχον ὀργανισμένα ἰδίως δικαστήρια ἄλλα διὰ τὴν ποινικὴν και ἄλλα διὰ τὴν πολιτικὴν διαδικασίαν. Τὰ πρῶτα ἦσαν ὁ Ἀρειος Πάγος (ἰδ.) διὰ τὰ ἐκ προμελέτης φονικά, ἐδρεύων ἐπὶ τοῦ ἡμιονύμου αὐτῶ λίθου, και οἱ Ἐφέται (ἰδ.) διὰ τὰ λοιπὰ ποινικά. Τὰς πολιτικὰς δὲ δίκας ἐδίκαζεν ἡ Ἡλιαία (ἰδ.), ἣ οἱ Ἡλιασταί, εἰς δέκα διάφορα δικαστήρια κατὰ τὴν φύσιν τῆς δίκης κληρούμενοι. Ἐπειντο δὲ τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ ἀγορῇ. Οἱ δικασταὶ εἰς τὸ δικαστήριον εἰσερχόμενοι, ἐλάμβανον ἕκαστος πινακίδα μεταλλίνην, «σὺμβολον» καλουμένην, και βακτηρίαν, ἢ ἐξερχόμενοι ἀπέδιδον, και ἐλάμβανον ὡς μισθὸν παρὰ τῶν Κωλακρετῶν (ἰδ.) τὸ δικαστικὸν ἢ ἡλιαστικὸν λεγόμενον τριῶδον, λαμβανόμενον ἐκ τῶν πρυτανείων, ἣτοι τῶν προκαταβολῶν ἀμοιβετῶν τῶν διαδίκων πρὸ τῆς δίκης. Συνίσταται

δὲ ταῦτα δι' ἕκαστον τῶν διαδίκων εἰς 3 δραχμάς, ἐν τὸ τίμημα τῆς δίκης ἦν 100 — 1000 δραχμῶν, εἰς 30 δὲ ἂν ἦν ὑπὲρ τὰς 1000 μέχρι 10,000, και ὁ ἠττηθεὶς ὀφειλε ν' ἀποδώσῃ και τὸ τοῦ ἀντιδίκου (Πολδ. Η, 38).

Δικαστήριον, ἡ Σμινύη, σακάνη γεωργικὴ ἔχουσα δύο ὀδόντας.

Ἐκ φέρου γλυπτός.

Δίκην, ἡ προσωποποίηση τῆς δικαιοσύνης, ἡ κατ' ἀξίαν τιμωροῦσα και ἀμείβουσα θεότης κατ' Ἡσίοδον (Θεογ. 901) θυγάτηρ τοῦ Διὸς και τῆς Θέμιδος, μία τῶν Ὀρῶν, τοῦ Διὸς πάτερρος, πάντα ἀδικον δικαστὴν εἰς αὐτὸν καταγγέλλουσα (Ἡσίοδ. Ἐρ. κ. Ἡμ. 256. — Σοφ. Οἰδ. Κ. 1374). Κατ' Ἡσίοδον ἦσαν ἀδελφαὶ αὐτῆς ἡ Εἰρήνη και ἡ Εὐνομία, και κατὰ Πίνδαρον (Πυθ. Η, 1) θυγάτηρ αὐτῆς ἦν ἡ Ήσυχια. Κατὰ τοὺς τραγικούς (Αἰσχλ. Χορη. 639. 947), ἐστὶ θεὰ αὐστηρὰ, μετὰ τῶν Εὐμενίδων συνδεδεμένη, τὸν κακοῦργον ἀμειλίχτως τιμωροῦσα, και εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ βεβαίαν ἐπιχειρῶσα ποινὴν. Κατ' Ὀβίδιον (Μελ. I. 150) ἐκαλεῖτο Ἀστραία, κατόκει τὴν γῆν ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, ἐπὶ δὲ τοῦ χαλκοῦ τελευταία ἀνήλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν, και ἐτάχθη μετὰ τῶν ζφιδίων ὑπὸ τὸ ὄνομα Παρθένος.

Δίκην, ἐν γένει μετὰ δύο ἀμφισθητούντων μερῶν ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς συζητήσις και ἀπόφασις πρὸς ἐξέφρασιν τοῦ δικαίου. Ἐν Ἀθήναις δὲ κυρίως δίκη ἐλέγετο ἡ ἰδιωτικὴ (ἀγῶν ἰδιός), ἡ δὲ δημόσιον συμβέρον (ἀγῶν δημόσιος), ἀφορῶσα τοιαύτη ἀμφιστήτησις ἐλέγετο γραφή (ἰδ.). Δίκην ἠδύνατο νά κινήσῃ ὡς ἐνάγων (δικῶν) μόνον ἀνὴρ, ἐλεύθερος, ἐνήλιξ και ἐπίτιμος, μὴ εἰς ἀτιμίαν (ἰδ.) περιπεσών, ὁ νομίζων αὐτὸν ἀτομικῶς ἀδικούμενον· ἐν ᾧ γραφὴν ἠδύνατο ὀβουλόμενος, οἷς ἔξεστιν, ἣτοι

ὁ ἔχων τὰ προσόντα τοῦ ἐμφανίζεσθαι γυνὴ δὲ, ἀνήλιξ ἡ δούλος μόνον διὰ τοῦ Κυρίου (ἰδ.) ἠδύνατο νά ἐμφανισθῇ εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐένους εἰς ἰδίας δίκας ὑπεστήριζον συνήθως οἱ πρόξενοι τῆς πόλεως αὐτῶν. Τῶν δικῶν ἡγεμόνες ἦσαν οἱ ἐννέα ἄρχοντες και οἱ ἔνδεκα διὰ τὰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀφορώσας, και παρέπεμπον τὰς ἰδιωτικὰς εἰς ἐκεῖνο τῶν δικαστηρίων τῆς Ἡλιαίας (ἰδ.), εἰς δ, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν, ὑπαίγοντο. Δι' ἀτομικὰ ἀδικήματα, ἂν ἀπετύγχανον ἀπόπειραι συμβιβασμοῦ, ὁ δίκων ἐκλήτευε τὸν φέροντα (ἐναγόμενον), ἣτοι ἐξῶθεν τῆς οἰκίας του, ἣτις ἐθεωρεῖτο ἄσυλος, προσεκάλει αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον ἐνώπιον μαρτύρων, καλουμένων εἰς τὴν περίστασιν ταύτην κλητήρων, ἢ, ἂν παρέλειπε ταῦτο, δὲν εἶχε δικαίωμα εἰς τὰ ὀφελήματα τῆς κατ' ἐρήμην δίκης. Κατεδικάκετο δὲ ψευδοκλήτερος ὁ ψευδῶς διατεινόμενος ὅτι ἐνήργησεν ὡς κλητὴρ. Αἱ δίκαι εἰσήγοντο κατὰ πάσας τὰς ἡμέρας, πλην τῶν ἀποφράδων· ἐξηροῦντο ὅμως τινές, ὡς αἱ ἐμπορικαί, δι' ἄς, πρὸς εὐκόλιαν τῶν διαδίκων, ἦσαν ὠραι τινές τοῦ ἔτους προσδιωρισμέναι. Μετὰ τὴν κλήσιν δὲ, εἶδεν ὁ ἐνάγων εἰς τὸν ἄρχοντα τὴν ἔγγραφον αὐτοῦ καταμήνυσιν, ἣτις λήξις ἐλέγετο, και ὅτι ἐλάγχανε δίκην, ἣτοι ἐκτῶτο τοῦ διαδίκου τὰ δικαιώματα. Εἰς τινὰς μάλιστα ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, ἔνεκα π. χ. τῆς θέσεως τοῦ ἐναγομένου, ἐζητεῖτο πρῶτον διὰ τῆς λεγομένης προβολῆς ἡ ἀδεια τῆς καταδιώξεως. Οἱ διάδικοι δὲ κατέθετον ἵππειτα ἐκατέρωθεν τὴν ποσότητα ἣτις ἐκαλεῖτο πρυτανεῖα (ἰδ.), ἐξ ὧν ἐλαμβάνετο τὸ ἡλιαστικὸν (ἰδ. Ἡλιαία), ἣτοι ὁ μισθὸς τῶν δικαστῶν. Ἐπ' ἀμφιστήτησεως δὲ ἡ κτημάτων δημευθέντων, ἡ κληρονομίας ὑπ' ἄλλου κατεχομένης, ὁ δίκων κατέβαλλε τὴν παρακαταβολὴν, ἣτοι ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τῷ πέμπτῳ, ἐν τῇ δευτέρῃ δὲ τῷ δεκάτῳ τῆς ἀξίας τῆς ἀμφισθητουμένης ποσότητος, και περιερχομένην εἰς

τὸ δημόσιον, ἂν ἤττατο ὁ διώκων. Ἡ δὲ παράστασις ἦν μία μόνον δραχμὴ καταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ διώκοντος, οὐχὶ ἐπὶ δίκης, ἀλλ' ἐπὶ γραφῆς, ὡς ἐνδιαφερούσης τὸ συμφέρον τοῦ δημοσίου. Καὶ ἐπὶ τῶν ἐφέσεων δὲ κατεβάλλετο ποσότης τις, ἀγνοεῖται πόση, ἥτις παράβολον ἢ παραβόλιον ἠνομάζετο. Ἦσαν δ' αἱ δίκαι ἢ πρὸς τινα, ὅτε ἀπλῶς προὔκειτο περὶ ἀμφισβητουμένου δικαιώματος, ἢ κατὰ τινος, ὅτε προσήπτετο εἰς τὸν κατηγορούμενον ὅτι ἔβλαψε τὸν ἀντίδικον δι' ὠφελήματος, οἷον κλοπῆς, αἰκίας, κτλ. Ἀνεγράφετο δ' ἡ δίκη ἐπὶ πίνακος ἢ λευκώματος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, φέρωντος τὸ ὄνομα τοῦ ἡγεμόνος αὐτῆς ἄρχοντος, τὸ τῶν κλητῆρων, τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ τίμημα αὐτῆς, καὶ τότε ἤρχετο ἢ πρὸ τοῦ ἄρχοντος ἀνάκρισις, εἰς ἣν ἂν δὲν ἐνεφανίζετο ὁ διώκων, ἢ ἀπόφασις κατεγινώσκετο κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ γραφῆς κατεδικάζετο οὗτος καὶ εἰς πρόστιμον, καὶ εἰς τὴν μερικὴν ἀτιμίαν τοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ εἰσαγάγῃ τοῦ λοιποῦ ἄλλην ὅμοιαν γραφήν ἂν δ' ἀπαίχεν ὁ ἐναγόμενος, κατεδικάζετο ἐρήμην, ἂν δὲν εἶχε παρουσιάσει δεδικαιολογημένην αἴτησιν ἀναβολῆς. Ἄν οἱ διάδικοι ἐπρωτίμων, ἡδύνατο ἀντί, ἢ πρὸ τῆς δίκης νὰ προσφύγῃσιν εἰς διαίτητάς (ἴδ.), ἄλλως ἄφ' οὐ καὶ ὁ ἐναγόμενος ἐνεχείριζε τὴν ἀντιγραφὴν, ἦτοι τὸν ἀντίθετον ἰσχυρισμὸν του, ὡμνον ἀμφότεροι περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν, καὶ ὁ διπλοῦς ὄρκος ἐλέγετο διωμοσία, ἀνωμοσία, καὶ, κατὰ τοὺς γραμματικούς, ἀμφορμία, ἀμφωμοσία, καὶ τότε ὁ φεύγων ἡδύνατο ἢ τὴν εὐθείαν (εὐθουδικία) εἰσεῖναι, ἦτοι ἀμέσως ν' ἀντικρούσῃ τοῦ ἀντιδίκου του τοὺς ἰσχυρισμούς, ἢ νὰ καταφύγῃ εἰς προδικαστικὰ ἐκστάσεις (παραγραφάς), ὡς, φέρ' εἰπεῖν, δῖσχυριζόμενος «τὴν δίκην μὴ εἰσαγάγειμιον εἶναι», εἴτε λόγῳ ἀναρμοδιότητος τοῦ ἐνάγοντος, εἴτε ὡς περὶ τῆς ὑποθέσεως οὐδὲν τοῦ νόμου προβλέποντος, εἴτε δι' ὑπερημερίαν, οἷον ἐπὶ

ὀφειλῶν καὶ ἐπιτροπικῶν ὑπαρχούσης νενομισμένης ὀκταετοῦς προθεσμίας. Οἱ διάδικοι ἡδύνατο νὰ φέρωσι μάρτυρας ὑπὲρ τῶν δῖσχυρισμῶν των (δικμαρτυρία) κατὰ τούτων δὲ τῶν μαρτύρων ἡδύνατο ἑκάτερος νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν ψευδομαρτυρίου. Ἄν δ' ἡ δίκη ἀπέβαινε κατὰ τοῦ ἐνάγοντος, τότε ἀπέτινε οὗτος εἰς τὸν φεύγοντα τὴν ἐπωθελίαν (ἐναδόλον δι' ἐκάστην δραχμὴν), ἦτοι τὸ ἕκτον τῆς ποσότητος ἦν παρ' αὐτοῦ ἐζήτει, εἰς ἀποζημίωσιν τῆς βλάβης καὶ ἀνησυχίας ἦν εἰς αὐτὸν ἐπροξένησεν. Βίς τὴν ἐπωθελίαν δ' ὑπέκειτο καὶ ὁ ἐναγόμενος, ὅταν, καταφυγὼν εἰς ἀντικατηγορίαν κατὰ τοῦ ἐνάγοντος, σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὴν ἀγωγὴν (εἰς ἀντιγραφὴν) ἤττατο δι' ὅσον δήποτε ψήφῳ. Ὁ διάδικος ἡδύνατο νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του, ἢ παρὰ τρίτου διὰ προκλησεως ἐμμαρτύρου (ἐγγράφου ἀπαιτήσεως) τὴν εἰς ἐμφανῶν κατὰστασιν, ἦτοι παρουσίαν ἐγγράφου ἀποδεικνύοντων ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ δὲν ἦν μὲν ὑπόχρεως ὁ ἀντίδικος νὰ ὑποκύψῃ εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἢ ἄρνησις του διέθετε κατ' αὐτοῦ τὴν γνῶμην τῶν δικαστῶν. Ἐν γένει δ' ἐθεωροῦντο αἱ μαρτυραὶ σπουδαῖον στοιχεῖον τῆς ἀποδείξεως, καὶ εἰς πᾶσαν πρᾶξιν δυναμένην νὰ προκαλέσῃ δίκην, ἐπεζητοῦντο πάντοτε μάρτυρες. Μάρτυς δὲ κλητευθεὶς καὶ μὴ παρουσιασθεὶς, ὑπέκειτο εἰς πρόστιμον 1000 δραχμῶν καὶ εἰς δίκην λειπομαρτυρίου ἢ βλάβης. Πᾶς ἐλεύθερος ἐνήλιξ καὶ ἐπιτιμος, καὶ ξένος ἔτι, ἦν δεκτὸς ὡς μάρτυς. Τὸ δ' ἀκοήν μαρτυρεῖν, δηλαδὴ οὐχὶ δι' αὐτοψίας, ἐπετρέπετο μόνον ὅτε ἀπέθανεν ὁ ἐξ οὐτι ὁ μάρτυς ἡμῶσε. Κωλυόμενος δ' ὁ μάρτυς διὰ σπουδαίου λόγου νὰ ἐμφανισθῇ, ἡδύνατο ἐκμαρτυρίαν ποιεῖσθαι ἢ ἐκμαρτυρεῖσθαι, ἦτοι ἐγγράφως νὰ καταθέσῃ τὴν μαρτυρίαν του, ἀλλὰ τοῦτο ἐνάπιον μαρτύρων, αἵτινες εἶχον μαρτυρεῖν τὴν ἐκμαρτυρίαν. Ἄλλ' ὁ μὴ θέλων νὰ μαρτυρήσῃ, παρουσιαζόμενος εἰς τὸ δικαστήριον ὤφειλε δι' ἐξωμοσίας νὰ

ἔρρισθῇ ὅτι οὐδὲν ἐγνώριζε περὶ οὗ ἐζητεῖτο, διατρέχων ὅμως τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ ὑποπέσῃ εἰς δίκην βλάβης. Αἱ μαρτυραὶ κατετίθεντο γραφαί ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως, καὶ κατὰ τὴν δικασίμον ἡμέραν ὤφειλον νὰ παρευρίσκωνται οἱ μάρτυρες ἵνα ἀκούσωσι τὰς καταθέσεις των. Δούλοιο ἐμαρτύρου μόνον διὰ βασάνου, καὶ αἱ καταθέσεις αὐτῶν ἐθεωροῦντο ἰσχυραὶ (ἴδ. βάσανος). Οἱ διάδικοι ἡδύνατο καὶ ὄρκον παρὰ τοῦ ἀντιδίκου, ἔτι καὶ παρὰ γυναικῶν, ν' ἀπαιτῶσιν ἢ νὰ δέχωνται (ὄρ. δοῦναι ἢ δέξασθαι). Πάσας δὲ τὰς ἀποδείξεις ἐθετε καὶ ἐσφράγιζε δικαστικὸς ὑπηρέτης, καλούμενος ἐμπήκτης εἰς κίβδιον λεγόμενον ἐχτρον, ἐνθα ἐφυλάττοντο παρὰ τοῖς ἄρχουσι μέχρι τῆς δικασίμου, ἥτις ἐλέγετο ἡ κυρία (ἡμέρα), καὶ ἢ ἡ δίκη ἐκρίνετο ἐν τῇ ἡλικίᾳ, καὶ ἥτις ἦν συνήθως ἢ 30 ἀπὸ τῆς παρουσιάσεως τῆς ἀγωγῆς, πρὸ πάντων εἰς τὰς ἐμμήνουσ λεγόμενας δίκας «ἐὰν μὴ τι δημόσιον κωλύῃ» (Δρ. σθ. κ. Μειδ. 529). Ἄλλ' οὐ σπανίως καὶ ἐπὶ ἔτη παρεταίοντο αἱ δίκαι δι' ἀναβολῶν, ὧν οἱ λόγοι ἐστηρίζοντο δι' ὄρκου (ὑπώμοσις) τοῦ αἰτουμένου καὶ ἀνωμοσίας τοῦ ἀποκρούοντος αὐτάς. Ἄλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ κυρίᾳ ἡδύνατο, πρὸ τῆς δίκης, οἱ διάδικοι δι' ἐπιτροπῆς (ἐκ κοινῆς συγκαταθέσεως) νὰ προσφύγῃσιν πρὸς συμβιβασμὸν εἰς αἰρετοὺς διαίτητάς (ἴδ.), ἄφ' ὧν ἐφεσις δὲν ὑπῆρχεν. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἀπεδίδοντο αἱ χρηματικαὶ προκαταβολαί. Πρὸ τοῦ δικαστηρίου, συγκειμένου ἐκ 501 ἡλιαστῶν (ἴδ. Ἡλιαία) ἀνεγινώσκετο πρῶτον ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἢ ἀντιγράφῃ ἢ περίληψις τῆς κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως· εἶτα δ' ἐλάμβανε τὸν λόγον, εἰσέτε ὑπ' ἄλλου γεγραμμένον, ὁ διώκων, καὶ ἔπειτα ὁ φεύγων· τὸν δὲ πρῶτον λόγον ἡδύνατο νὰ παρακολουθήσῃ καὶ ὕστερος ὑπ' ἀμφοτέρων. Ὄφειλε δ' ἕκαστος ὁ ἴδιος νὰ ὁμιλήσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Ἐπίστε δ' ἐζητεῖτο τῶν δικαστῶν ἢ ἄδεια ἵνα καὶ τις συνήγο-

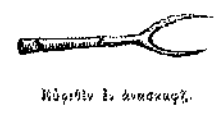
ρος ἢ σὺνδικος, ὅστις ἀπηγορεύετο ἐπὶ ποινῇ νὰ λαμβάνῃ πρὸς τοῦτο ἀντιμισθίαν, προσθέτῃ ἕνα ἐπίλογον. Βαθμηδὸν ὅμως τῶν συνηγῶν τούτων οἱ λόγοι, πολλαπλασιαζόμενοι καὶ εἰς δευτερολογίαν καὶ τριτολογίαν, ἀπέβησαν αὐτοὶ οἱ κυριώτεροι τῆς διαδικασίας. Ἐν ταῖς πλείστασι δὲ δίκαις ἦν περιωρισμένος ὁ χρόνος τῆς ἀγορεύσεως ἐκάστου τῶν διαδίκων, καὶ ἐμετρεῖτο διὰ κλειψύδρας. Αὐταὶ ἐλέγοντο δίκαι πρὸς ὕδωρ, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἀνευ ἢ χωρὶς ὕδατος· δι' ὃ καὶ «ἐν τῷ ἐμψ ὕδατι» λέγοντες οἱ ἀγορευόντες, ἐνόουν ἐν τῷ χρόνῳ μέχρις οὗ ἐπετρέπετο ἢ παράτασις τοῦ λόγου αὐτῶν. Διέφερε δὲ τὸ μέτρον κατὰ τὰς δίκας. Οὕτω διὰ κληρονομικὰς δίκας ἐπετρέπετο εἰς ἀμφορέας (ἄγνωστον ἐπὶ πόσον χρόνον ἔρρεε), καὶ διὰ τὴν δευτερολογίαν ἡμισυς, διὰ δὲ τὴν περὶ παραπροσεβίας, ἐνδεκα. Ἄν πολλοὶ ἦσαν οἱ κατήγοροι ἢ ὑπερασπισταί, διενέμοντο καὶ παρέδιδον ἀλλήλοις τὸ ὕδωρ. Ἄν δ' ὁ ἀγορεύων ἤθελε, μεταξὺ λέγων, ν' ἀκουσθῶσι μάρτυρες, ἢ ν' ἀναγνωσθῶσιν ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἔγγραφα ἀποδείξεων, ἔλεγε τῷ ἐφ' ὕδωρ (τῷ ἐπὶ τῆς κλειψύδρας ὑπηρέτῃ), «ἐπιλαθε (κράτησον) τὸ ὕδωρ.» Νὰ διακόπῃ τὸν ἀγορευόντα δὲν εἶχε δικαίωμα ὁ ἀντίδικος, ὤφειλεν ὅμως νὰ τῷ ἀπαντᾷ εἰς ὅ,τι ἠρωτᾷτο. Ἐδύνατο δ' οἱ δικασταὶ νὰ τὸν ἀνακόπτωσιν ἂν τι ἄτοπον ἔλεγε καὶ νὰ τῷ ἀποτεινῶσιν ἐρωτήσεις ἢ τῷ ζητῶσι διασαφήσεις. Παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δὲν ἐπετρέποντο παρεκτροπαὶ ἐκ τοῦ κυρίου θέματος (ἔξω τοῦ πράγματος λέγειν)· παρὰ τοῖς λοιποῖς ὅμως δικαστηρίοις ἦσαν αὐταὶ συνήθειαι, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου ἀπεταίνοντο τοῖς κριταῖς ἱκεταὶ πολλάκις, ἃς ὑπεστήριζον προσερχόμενοι καὶ αἱ σύζυγοι, τὰ τέκνα, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι. Ἡ ψηφοφορία ἐγένετο μυστικὴ (κρυβδην), ἐκάστου δικαστοῦ λαμβάνοντος δύο ἢ κεράμους ἢ ψήφους (λιθάρια), ἢ χοίρινάς (ὄστρακα),

λευκά και μέλανα, τὰ μὲν ἀθωωτικά, τὰ δὲ καταδικαστικά, καὶ μεταγενεστέρως σπονδυλοῦς (μικροὺς μεταλλίνοὺς δίσκους), πλήρη τὸν ἀθωωτῶντα καὶ τετραπυμένον τὸν καταδικάζοντα. Ἐρριπτε δ' ὁ δικαστὴς ἢ ἤθελε ψῆφον εἰς κἀδίσκον μεταλλίνον, καλούμενον κύριον, καὶ τὴν ἄλλην, ὡς ἀχρηστον, εἰς ξύλινον ἄλλον. Ἐπὶ ἰσοψηφίᾳ, ἐν ποινικῆς δίκαις ἐλέγετο ὅτι ἐνίκα «ἢ ψῆφος τῆς Ἀθηνᾶς» καὶ ἀπελύετο ὁ κατηγορούμενος. Πρὸ τοῦ Εὐκλείδου ὁ δικαστὴς ἐλάμβανε μίαν μόνον ψῆφον, καὶ ὑπῆρχον δύο κἀδίσκοι, ὁ ἀπολύων (ἀθωωτικὸς) καὶ ὁ ἀπολλύς (καταδικαστικὸς) (ἱερὸν νιχ. ἐν Σουῖδ. καὶ Ἀρπύρ.). Ἄν δ' ἦσαν πολλοί, τὸ αὐτὸ ἀμρισητοῦντες, ἐτίθεντο ἰσαριθμοὶ αὐτοῖς κἀδίσκοι. Ἐπὶ τιμητῶν ἀγώνων (ἴδ.) ἐφ' ὧν ὁ ἐνάγων ἐζήτει ἐπιβολὴν ὀρισμένης χρηματικῆς ποινῆς, ἐγένετο μετὰ τὴν πρώτην δίκην δευτέρα, πάλιν πρὸς ὕδωρ, περὶ τῆς τιμῆσεως, ἥτοι τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς χρηματικῆς ποινῆς. Προστίμημα δ' ἐλέγετο ἢ ἐνότε ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἐπιβαλλομένη ἀνωτέρα ποινή. Ἡ Ἡλιατικὴ δίκη ἦν αὐτοτελής, δηλαδὴ ἐφῆσιν δὲν ἐπεδέχετο ὡς ἡ τῶν διαιτητῶν. Ἐξ τινᾶς περιστάσεως ἄμως, ἂν ὁ διάδικος ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ σπουδαίας παρατυπίας κατὰ τὴν δίκην, ὡς ὅτι παρανόμως ἐκρίθη ἐρήμην ἢ ἀπερρίφθη ἢ δι' ὑπωμοσίας ὑπ' αὐτοῦ ζητηθεῖσα ἀναβολή, ἢ ὅτι δὲν ἔλαβε πρόσκλησιν, ἐπετρέπετο ἢ ἀναδικία ἢ παλινδικία, καὶ τοῦτο ἐλέγετο τὴν δίκην (τὴν ἔρημον) ἀντιλαχεῖν. Δίκη ψευδομαρτυριῶν, κακοτεχνιῶν (στραφοδικίας) κλπ. ἂν δὲν ἐπέφεραν ἀναδικίαν, ἠδύνατο ἄλλως ἀποφάσεως νὰ δικαιοῦσθαι τὸν ἀδικηθέντα. Ὁμοίαν ἐφῆσιν ἐπεδέχοντο καὶ αἱ δίκαι ἀπὸ συμβόλου (ἴδ. ἐκκλητικός). Τὰς ποινὰς (τὰ ἐπιτίμια, αἰ. τι δεῖ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι) ἐπὶ δημοσίων δικῶν (γραφῶν) συνισταμένας εἰς θάνατον, εἰς φυλάκισιν, πρᾶσιν ἐπίδουλειᾳ, ἀειφυ-

γίαν, ἀτιμίαν, δήμευσιν τῶν ἀκινήτων, πρόσμιον, ἢ καὶ πολλῶν τούτων ὁμοῦ, ἐξετέλων αἱ ἄρχοντες, διὰ τὴν θανατικὴν (διὰ κωνεῖου, στραγγάλης, βαράθρου κτλ.) καὶ διὰ τὴν ἀθειρξιν, παραδιδόντες τὸν καταδικασθέντα εἰς τοὺς Ἐνδεκά (ἴδ.). Ἀπὸ Σόλωνος ἡ πώλησις ἐπὶ δουλείᾳ (διὰ τῶν πωλητῶν) ἐφηρμόζετο μόνον εἰς δούλους. Ἡ ἀειφυγία, ἐπιφέρουσα καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς περιουσίας, ἀπλῶς ἐγνωστοποιεῖτο τῷ καταδικασθέντι, καὶ ἂν ἢ δὲν ἐφευγεν, ἢ ἐπέστρεφεν ἀνευ ἀδείας, ὑπέκειτο εἰς ποινὴν θανάτου. Περὶ τοῦ εἰς ἀτιμίαν περιπεσόντος, ἂν ἐξηκολούθει ἐξασκῶν πολιτικὰ δικαιώματα, ἴδ. ἐνδεξις καὶ ἄτιμος. Διὰ τῶν κτημάτων τὴν δήμευσιν, αἱ πωληταί, παρὰ τοῦ ἄρμοδίου δημάρχου κατάλογον αὐτῶν λαθόντες, τὰ ἐπώλουν, ἀφ' οὗ ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου ἀνεγίνωσκον αὐτῶν, εἰς γνῶσιν τῶν ἀντιποιουμένων δικαιώματα ἐπὶ τινῶν ἐξ αὐτῶν. Χρηματικὰ πρόσμιμα, τὰ μὲν ὑπὲρ τῆς πόλεως εἰσέπραττον οἱ πράκτορες, τὰ δὲ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων ὁ δὲ ὀφείλων αὐτὰ ὡς καὶ οἱ κληρονόμοι του, ἦσαν μέχρι τῆς ἀποτίσεως ἄτιμοι. Τοῦ ὑπερπροθέσμου ὀφειλέτου τοῦ προστίμου ἐδιπλασιαζέτο ἢ ὀφειλή, καὶ ἐν περιπτώσει ὑποτροπῆς, ἐπωλοῦντο αὐτοῦ τὰ κτήματα μέχρι ἀποτίσεως ἂν δὲ δὲν ἐπύρουν, ἔμενον αὐτὸς ὀφειλέτης τοῦ δημοσίου. Περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἰδιωτικῶν δικῶν ἐφρόντιζε μόνον ὁ ἐπιτυχὼν ἐνάγων, πλὴν ὅταν ἢ ἀπόφασις, (ὡς π.χ. ἐπ' ἐγκλημάτων κλαπῆς) περιελάμβανε καὶ ποινὴν ἢ καὶ πρόσμιμον ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, ἢ εἰς τὰς ἐμπόρικὰς δίκαις (ἴδ.). Ἐβλίδετο δ' εἰς τὸν ἠτώμενον, πρὸς ἀπότισιν τῆς ὀφειλῆς, πρῶσιμιά, δυναμένη δι' ὀμοιότητας συγκαταλέσεως καὶ ἐνώπιον μαρτύρων, νὰ παραταθῇ. Ἐν περιπτώσει δ' ὑπερημερίας τοῦ ὀφειλέτου, ἐφηρμόζετο ἢ ἐνεχυρίασις, καὶ κατὰ τοῦ εἰς αὐτὴν ἀνδισταμένου, ὡς καὶ τοῦ ἀποκρούοντος τὴν ἐμβαστείαν, ἥτοι τὴν κατάληψιν

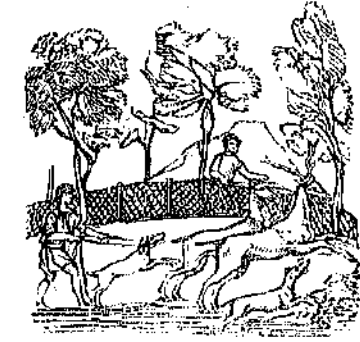
τῶν ἐπιδικασθέντων ἀκινήτων, ἐκινεῖτο δίκη ἐξ ὀφλῆς. Ταύτης δὲ συγγενεῖς ἦσαν καὶ ἡ ἐνοικίου καὶ ἡ καρποῦ δίκη, κατὰ τοῦ ἐνοικιστοῦ τοῦ μὴ ἀποτίσαντος τὸ ἐνοίκιον ἢ μὴ δόντος τοὺς καρποὺς τοῦ κτήματος ὃ κατέχει.

Δίκρανον, καὶ Δικρῶν (Ἀριστ. Βίρ. 626), ἐργαλεῖον χρησίμον εἰς τοὺς ἀγρούς.

Δίκη, ἴδ. Κρήτη. **Δίκτυνα** καὶ **Δικτυναῖον**, ἴδ. Βριτόμαρτις καὶ Κρήτη.

Δίκτυον, ἐκ λινοῦ ἢ κανάβου κατασκευαζόμενον, ἐχρησίμευε καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἰς ἀλιεῖαν (Ὀμηρ. Ὀδ. X, 386. — Διόδ. ΙΖ, 43), καὶ ἦν διαφόρων εἰδῶν. Τὸ εὐρύτατον, περιλαμβάνον μεγάλην ἔκτασιν, καὶ ἔχον φελλοὺς εἰς τὰ ἄκρα διὰ νὰ ἐπιπλέῃ καὶ μολυβδίδας εἰς τὸ μέσον (Αἰλ. Ζ. Ἰστ.

Ἐν ἠγροῦν τῶν Νεαπόλων.

ΙΒ, 43. — Πaus. Η, 12, 1) ἐλέγετο σαγήνη ὠνομάζετο δὲ γρίφος (Ὀπ. Ἀλειου. Γ, 81) ὁ καὶ ἔτι γρίπος λεγόμενος, καὶ ὑποχὴ ἦτο ὁ καὶ ἦδη ἐν χρῆσει ξύλινος κύκλος, εἰς ὃν προσαρτάται σάκκος δικτύου. Ἐχρησίμευε δὲ τὸ δικτυον καὶ εἰς τοὺς ὀρνιθοθήρας (Ἀριστ. Ὀρν. 533), καὶ εἰς τοὺς θηρευτάς, περικλειόντας δι' αὐτοῦ μέρος τοῦ θάλασσης, ἐνθα νὰ κατακλείθῃται ἢ ἄγρα.

Δίκτυς, 1) ἴδ. Περσεύς. — 2) Δ. ὁ Κρής, δῆθεν ὀπαδὸς τοῦ Ἰδομενέως εἰς Τρωάδα, καὶ γράφας ἐφημερίδα τῆς ἐκ-

στρατείας διὰ φοινικτικῶν γραμμῶν ἐπὶ φύλλων φοινίκων, ἐνταφιασθέντων μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Κνωσσοῦ, ἐνθα σεισμὸς συμβᾶς ἐπὶ Νέρωνος ἠνέωξε τὸν τάφον, καὶ ἐν μολυβδίνῃ θήκῃ εὐρεθεῖσα ἡ Ἐφημερίς, ἐξεδόθη καὶ ἐδόθη εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὑπὸ τινος Ἑλλήνου, Πράξιδος ἢ Εὐπραξίδου καλούμενου. Κατὰ τὸν δ' μ. Χ. αἰῶνα ὡς ἔργον σπουδαιότατον μεταφράσθη εἰς τὴν λατινικὴν ὑπὸ τινος Σεπτιμίου. Ἀλλὰ τὸ πρωτότυπον δὲν ὑπάρχει, καὶ ἐπιστεύθη ὅτι ἀπωλέσθη κατὰ τὸν 15' αἰῶνα. Φαίνεται δὲ μᾶλλον ὅτι σὺδέποτε ὑπῆρξε, καὶ ὅτι ἢ ὑπὸ τοῦ Σεπτιμίου ὡς μεταφράσις δοθεῖσα ἦν ἀληθῶς ἔργον αὐτοῦ πρωτότυπον.

Διμάχαι, τάγμα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ὀργανωθὲν, οὗ οἱ στρατιῶται ὑπηρέτου συγχρόνως καὶ ὡς πεζοὶ καὶ ὡς ἵππευς, ἕκαστος ὑφ' ἐνὸς δούλου παρακολουθούμενος (Πολδ. Α, 122).

Δίνδομον, 1) Ὄρος παρὰ τὴν Κύζικον. — 2) Ὄρος μεταξὺ Φρυγίας καὶ Γαλατίας.

Δίνος ἢ **Δεῖνος**, ἀγγεῖον δι' οἶνον

Ἰδ. ἀνακλῶν ε. Νεαπόλων.

εὐρὺ καὶ βαθύ (Ἀθην. ΙΑ, 467). Ἐν τῇ εἰκόμῃ ὁ Ὀδυσσεὺς προσφέρει ἐν αὐτῷ οἶνον τῷ Πολυφῆμῳ.

Διογένης, 1) ἐξ Ἀπολλωνίας τῆς Κρήτης, γνωστὸς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ Ἀπολλωνιάτης, ἢ καὶ ὁ φυσικός, σύγχρονος, ὀλίγον νεώτερος τοῦ Ἀναξαγόρου, τῆς ἀρχαίας Ἰωνικῆς λεγομένης σχολῆς ὀπαδός, ἔγραψε σύγγραμμα ἀπολασθὲν «περὶ φύσεως» συνταχθὲν δὲ μετὰ τὸ 405 π. Χ., διότι ἐν αὐτῷ ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐν

Λίγος ποταμὸς ναυμαχίας πεσόντος ἀερολίθου. Μετὰ τοῦ Ἀναξιμένους παρεδέχτο ὁ Δ. ὡς τῶν πάντων ἀρχὴν τὸν ἀέρα, ἐξ οὗ ἐπήγαγον πάντα τὰ φυσικὰ φαινόμενα, καὶ αὐτὴ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἄλλον θεὸν ζῶντα, πλάττοντα καὶ νοοῦντα (Διογ. Λ. Θ, 57.—Cic. N. D. I, 12, 29). — 2) Δ. ὁ Κύων, τῶν κυνικῶν φιλοσόφων ὁ ἐπισημότερος, γεννηθεὶς τῷ 404 π. Χ. ἐν Σινώπῃ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἰκεσίας καλούμενος, ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος του ὡς παραχαράκτης, καὶ ἔφυγεν εἰς Ἀθήνας, συμπαραλαβὼν καὶ τὸν Διογένην. Ἐκεῖ δὲ, κατὰ παράκλησιν, δεκτὸς οὗτος γενόμενος παρὰ τῷ Ἀντισθένει, οὐ μόνον συνεπέστατα ἠκολούθησεν αὐτοῦ τὸ σύστημα, ἀλλὰ καὶ πολὺ ὑπερηκόντισεν αὐτὸ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ. Τὴν ἀνεξαρτησίαν ἐπιδιώκων διὰ τῆς ἀπαιτίας ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, ὑπερέβη πᾶν ὄριον κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην, διότι κανὼς ἐτρέφετο, καὶ πολλάκις ἐστραφεῖτο τροφῆς καὶ κατέφευγε καὶ εἰς ἐπιταίαν. Δι' ἡμέρας περιήρχετο τὰς ὁδοὺς καὶ τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀθηναίων ἀνυπόδητος, ἄνευ ἐπενδύτου, μακρὸν φέρων τὸν πώγωνα, μακρὰν βόθρον ἔχων διὰ χειρῶν καὶ πήραν ἐπὶ τοῦ ὤμου· τὴν δὲ νύκτα ἐκοιμάτο εἰς τὴν Βασιλείου στοάν, δι' ὃ καὶ ἐλεγετο ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τῷ φιλοδοξίᾳ λαμπρὸν κατάλυμα ἔτι δὲ συνηθέστερον διέτριβεν ἐν τῷ πίθῳ παρὰ τῷ Μητρώῳ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Πλέον ποτὲ εἰς Ἀγρινεῖαν, ἀνελήθη ὑπὸ πειρατῶν, οἵτινες θελήσαντες νὰ τὸν πωλήσωσιν εἰς Κρήτην, τὸν ἠρώτησαν τί ἤξευρε· ὁ δὲ ἀπεκρίθη, «νὰ ἀρχὴ ἀνθρώπων», καὶ εἰς τὸν κήρυκα εἶπε νὰ προκηρύξῃ· «Τίς θέλει ν' ἀγοράσῃ αὐτόν;». Τὸν ἠγόρασε δ' ὁ Κορινθῖος Ξενιάδης, καὶ τῷ ἐνεπιστάθῃ τὴν ἀγωγὴν τῶν τέκνων του. Ἐκτοτε ἔζη τὸν χειμῶνα ἐν Ἀθήναις καὶ τὸ θέρος ἐν Κορίνθῳ, ἔνθα καὶ ἀπῆντησεν αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κρανναίῳ ἐντὸς τοῦ πίθου του, καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἐπιθυμεῖ παρ' αὐτοῦ·

«Νὰ μὴ μοὶ καλύπτῃς τὸν ἥλιον,» τῷ ἀπεκρίθη ὁ Διογένης, καὶ τότε ὁ Μακεδὼν ἥρως εἶπε πρὸς τοὺς ὑπακοῦς του· «Ἄν δὲν ἤμην Ἀλέξανδρος, ἤθελον νὰ εἶμαι Διογένης» (Cic. Tusc. V, 32, 92). Ὁ Πλάτων ἐν ἀπεκάλει «Σωκράτην μαινόμενον.» Ἐθῶν ποτε εἰς τοῦτου τὸν οἶκον, καὶ πατῶν τοῖς πλουσίοις του τάπητας δι' ἀκαθάρτων ποδῶν, εἶπε· «Πατῶ τὸν τύπον τοῦ Πλάτωνος.» «Ναί, ἀπεκρίθη οὗτος, ἀλλὰ δι' ἄλλου τύπου.» Ἡ πᾶσα φιλοσοφία του ἦν ἐντελῶς πρακτικῆ·

περιοριζομένη εἰς τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ διαίταν, ὥστε καὶ φαίνεται ὅτι οὐδὲν ἔγραψεν, οὐδ' ἐνεβάθουνεν εἰς θεωρίας, οὐδ' οἰκογένειαν εἶχεν ἢ εἰς ἰδίαν πατρίδα ἦν προσηλωμένος, δι' ὃ καὶ κοσμοπολίτης ἐλέγετο. Τῷ ἀποδίδονται ὅμως ὑπὸ τινῶν συγγραφαί, «Πηλιτεία» καὶ «πραγματεία περὶ Πολιτείας» ἀλλὰ βαβαιότεραι εἰσὶ πολλαὶ εὐφυεῖς αὐτοῦ ἀπαντήσεις. Οὕτω ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τυράννου πινός τις ἐστὶν ὁ ἄριστος χαλκὸς πρὸς χρῆσιν ἀνδριάντων, ἀπήντησεν, «ὁ ἐξ οὗ ἐχούθησαν οἱ τοῦ Ἀρμυδίου καὶ Ἀριστογείτονος.» Ἀπέθανε δ' ἐν Κορίνθῳ, εἰς τὰς ὁδοὺς, ὑπεροχδομηνοῦτης, καὶ ἀνδριάντες τῷ ἐστήθησαν καὶ ἐκεῖ καὶ ἐν Σινώπῃ. — 3) Δ. ὁ Βαβυλώνιος,

ἐκ Βαβυλωνίας ἐπὶ τοῦ Ἰγίριδος, φιλόσοφος στωϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Χρυσίππου, εἰς οὗ τὸ δῶγμα ἐνέμεινε. Μετὰ τὸν Ζήνωνα δὲ ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς ταύτης διαμεινας, καὶ λίαν ἐπίσημος γενόμενος (Cic. Off. III, 12, 51), μετέσχε τῆς εἰς Ῥώμην πρεσβείας τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Καρνεάδου καὶ τοῦ περιπατητικοῦ Κριτολάου, τῷ 158 π. Χ., δι' ὧν καὶ τὸ πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι ἔλαβον γινῶσιν τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας. Ἐν τῇ διαλεκτικῇ, ἧς κυρίως ἐπεμελεῖτο, μαθητὴν εἶχε τὸν Καρνεάδην. Τὰ δὲ πολυάριθμα συγγράμματά του περὶ παντοίας φιλοσοφικῆς ὕλης ἀπωλέσθησαν πάντα (Cic. de Or. II, 38, 157. Acad. II, 45, 139. Tusc. IV, 3, 5). — 4) Δ. ὁ Λαέρτιος, ἐκ Λαέρτης τῆς Κιλικίας, γραμματικὸς, ζῶν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Αὐγούστου ἢ μικρὸν μετ' αὐτόν. Τούτου σώζεται τὸ περὶ ἀβίων καὶ γινωμῶν τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκίμησάντων σύγγραμμα εἰς 10 βιβλία, ἐράνισμα ὁπωσούν ἄτακτον, καὶ οὐχὶ πάντοτε ἀκριβὲς ὡς πρὸς τὰ καθεκαστα καὶ τὴν κριτικὴν, ἀλλ' ἀμερόληπτον ἄλλως, ἐκτὸς τῶν ἰσχυρῶν του συμπαθειῶν ὑπὲρ τοῦ Ἐπικούρου. Ἐστὶ δὲ πολύτιμον δι' ἃ διέσωσεν ἀποσπάσματα ἀρχαίων ἀπολεσθέντων συγγραμμάτων, καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μία τῶν κυριωτέρων πηγῶν τῆς ἱστορίας τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐγράφη διὰ σαφῆν τινα Ῥωμαῖον, Ἀρίαν καλουμένην, καὶ μέρος αὐτοῦ κρίνεται ὡς μὴ γνήσιον.

Διόδωρος, 1) ἐξ Ἐρυθρῶν τῆς Ἰωνίας, γράψας ἀπολεσθείας Ἐφημερίδας Ἀλεξάνδρου, ἐξ ὧν ἠρώσθησαν ὁ Διόδωρος καὶ ὁ Πλούταρχος. — 2) Σοφὸς στωϊκὸς παρὰ Κικέρωνι οἰκῶν, τούτῳ διδάξας τὴν διαλεκτικὴν, καὶ ὅτε ἐν βαθεῖ γήρατι ἀπέθανε, πάντοτε τὰς ἐπιστημὰς καλλιερῶν, ἀφῆς αὐτῷ εἰς κληρονομίαν τὴν περιουσίαν του (Cic. Tusc. V, 39, 113. N. D. I, 3, 6. Ad Att. II, 20, 6).

Διόδωρος, 1) Τύριος, περιπατητικὸς, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀριστοτέλους, εἰς

τῶν μετὰ ταῦτα ἀρχηγῶν τῆς σχολῆς αὐτοῦ (Cic. Fin. V, 5, 14). — 2) Δ. ὁ ἐπιπληθεὶς Κρόνος, ἐξ Ἰάσου τῆς Καρίας, φιλόσοφος τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, ζῶν παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Σωτήρι, ἐπίσημος διαλεκτικὸς (Διογ. Λ. Β, 111.—Στράβ. ΙΑ, 658. ΙΖ, 838). — 3) Δ. ὁ Σικελιώτης, ἐξ Ἀγυρίου ἐν Σικελίᾳ, ἐπὶ Καίσαρος καὶ Αὐγούστου, περιήλθεν ἐπὶ ὄλα 30 ἔτη τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν ἵνα γνωρίσῃ πάσας τὰς ἱστορικὰς θέσεις, καὶ διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐν Ῥώμῃ (Διόδ. Α, 4). Ἐκ τῶν ἰδίων ἀντιλήψεων καὶ τῶν πηγῶν ἃς εὗρισκεν ἐν Ῥώμῃ ἀρυσθεὶς, συνέταξε «Βιβλιοθήκην ἱστορικὴν» εἰς 50 βιβλία, ἐξ ὧν 6 περιστρέφονται εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ἱστορίαν, 11 εἰς τὴν ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν μέχρι τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ 33 τὴν ἔκτοτε μέχρι τῶν 60 π. Χ. Διεσώθησαν δ' ἐξ αὐτῶν τὰ βιβλία Α—Ε, περιέχοντα τὴν Ἀσιανὴν καὶ Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, ΙΑ—Κ, ἀπὸ τῶν Περσικῶν (480 π. Χ.) μέχρι τῶν Διαδόχων πρὸς τῆς ἐν Ἰψῷ μάχης (301), καὶ ἄλλα οὐ μικρὰ ἀποσπάσματα. Ἐν τῷ μυθολογικῷ μέρει ἐστὶν ἡ ἔκθεσις ἐθνογραφικῆ, ἐν δὲ τοῖς μετέπειτα χρονολογικῇ, δι' ὃ ἐλλείπει ἐν αὐταῖς ὁ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος, καὶ, ἄνευ ἀκριβοῦς χαρακτηρισμοῦ τῶν ἔθνων ἢ ἀτόμων, μνημονεύονται κυρίως συμπάντα μὴ συνεχῆ οὐδ' ἱκανῶς ἠτιολογημένα. Ἄμοιρος ποιητικῆς ἐμπνεύσεως, ἐδύσκειν ἐν τῇ μυθολογίᾳ αἰνιγματοῦς μόνον ἀνθρωπίνων περιπετειῶν, ἐν δὲ τῇ ἱστορίᾳ διορᾷ πανταχοῦ πρόνοιαν διέπουσαν τὰ συμβάντα. Τὸ ἀξιόπιστον αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τῶν πηγῶν ἃς μᾶλλον ἀδασανίστως ἐδέχετο, ὡς ἀποδεικνύει καὶ ἡ γλῶσσά του, κατ' αὐτὰς πολλάκις παικιλομένη, ἄλλως ὅμως ἀφελῆς καὶ εὐκρινῆς, εἰ καὶ συντομίας ἐνίστα καὶ γλαφυρότητος στερουμένη. Ἦσαν δὲ, ὡς φαίνεται, αἱ κυριώτεροι τῶν πηγῶν τούτων, ὁ Θεόπομπκος, ὁ Ἐφορος, ὁ Τίμαιος, ὁ Κτησίας, ὁ Κλείταρχος, ὁ Δοῦρις καὶ ὁ Μεγασθένης. Ὅπως εἴηποτε τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ

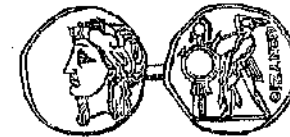

κῆθη ἐν Συρακούσαις. Ἄλλ' ἀντέσχε γενναίως, ἐκέρδησε διὰ περιποιήσεων τὴν εὐνοίαν τῶν πολιτῶν, καὶ τέλος ἐσώθη, τῷ 396, διὰ λοιμοῦ ἐνακλήφαντος εἰς τὸν Καρχηδονικὸν στρατὸν (Διόδ. ΙΔ, 45). Καὶ ὁ μὲν Ἰμλικῶν ἀπεσύρθη μετὰ τῶν λειψάνων τοῦ στρατοῦ του, τὸν πόλεμον ὁμῶς ἐξηκολούθησεν ὁ Μάγων μέχρι τοῦ 392, ὅτε ἐκλείσεν εἰρήνην, παραχωρήσας τὸ Ταυρομένιον. Ἐπὶ τοῦ πολέμου ἐδείχθη ὁμῶς ὁ Διονύσιος, πολλοὺς πολίτας θανατώσας ἵνα προμηθευθῇ χρήματα διὰ τῆς περιουσίας αὐτῶν. Ἐἶτα δ' ἐστράφη κατὰ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ἐνίκησε τοὺς Κροτωνιάτας, ἐκυρίευσεν μετὰ ἐνδεκάμηνον πολιορκίαν δι' Ἀσιτίας τὸ Ρήγιον, καὶ σκληρῶς προσνήχθη πρὸς τοὺς πολίτας (Διόδ. ΙΔ, 10, 111). Μετὰ τινὰ δ' εἰρηνικὰ ἔτη, ἐρ' ὧν συνέθεσε σχέσεις μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ἐξησφάλισε τὴν δύναμίν του ἐν τῇ Ἀδριατικῇ, ἤρχισε νέον πόλεμον κατὰ τῶν Καρχηδονίων (383), καὶ ἐνίκησε μὲν τὸν Μάγωνα ἐν Καβάλα, ἠττήθη ὁμῶς ἐν Κροαίῳ, καὶ ἀναγκασθεὶς εἰς παραχωρήσεις, ἐδέχθη τὸν Ἀλυκὸν ὡς μεθόριον (Διόδ. ΙΕ, 12). Ἐβουλεύθη ἔπειτα νὰ κινηθῇ κατὰ τῆς Ἡπείρου καὶ τῶν Δελφῶν, ἀλλ' ἀποτυχῶν, ἤρξατο τετάρτου πολέμου κατὰ Καρχηδόνας, τὸ πρῶτον ἐπιτυχούς· ἀλλὰ τοῦ στόλου του καταστραφέντος ἐν τῷ λιμένι τῆς Ἐρυκος, συνωμολόγησεν ἀνακωχὴν, καὶ μετ' ὀλίγον, τῷ 367, ἀπέθανε, κατὰ τοὺς μὲν, ἐξ ἀκρασίας, κατὰ τοὺς δὲ δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του, καὶ κατ' ἄλλους ἐκ χαρᾶς ὅτε ἐνίκησεν εἰς διαγωνισμὸν τραγικῆς ποιήσεως (Διόδ. ΙΕ, 74). Ὁ Διονύσιος οὗτος θεωρεῖτο ὡς τὸ πρότυπον τῶν μεταγενεστέρων τυράννων, οὐδὲν ἴσρον ἔχων, ὁμῶς, χαρακτηρὸς δυσπίστου πρὸς τοὺς ἐγγυτέρους αὐτοῦ (Πλούτ. Δίων, Ε.—V. Max. I, 1. IV, IX, 17.—Cic. Tusc. V, 21, 22). Δὲν ἐστερεῖτο ὁμῶς καὶ φυσικῶν τινῶν εὐγενῶν βλαπῶν (Ἰδ. Φιντίας), οὐδ' ἐτύφλωτε πρὸς τὴν δυσχέρειαν τῆς ἰδίας του θέσεως. Ἐἶχε

δὲ καὶ τὴν δυστυχῆ ἀξίωσιν ὅτι ἦν παιητὴς καὶ ἔγραψε τραγωδίας, μετὰ παρρησίας κατακρίθεισας ὑπὸ τοῦ Φιλοξένου, καταγελασθείσας δ' ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἄλλ' ἐν Ἀθήναις ἐνίκησε, τῷ 367, μία ἐξ αὐτῶν, ἐπιγραφομένη «λύτρα Ἐκτορος», καὶ ἦς ἀποσπάσματα τινὰ σώζονται. — 3) Δ. ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ προαρρηθέντος καὶ τῆς ἐκ Λοκρῶν Δωρίδος. Ἐπὶ τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας ὁ πατήρ του ἐκ δυσπιστίας τὸν εἶχε μακρὰν τῶν πραγμάτων. Τῷ 367 δὲ π. X., τριακονταετῆς διεδέχθη τὴν ἀρχὴν, καὶ ἤμιστα ὦν πολεμικὸς, διηλλάγη τυγχέως μετὰ τῶν Καρχηδονίων. Βλέπων δ' αὐτὸν ὁ Δίων μὴ ἔχοντα τὴν ὁμότητα τοῦ πατρὸς του, οὐδὲ φυσικῶν προτερημάτων ἐστερημένον, μετακλήσατο τὸν Πλάτωνα ἵνα δι' αὐτοῦ τὸν μορφωθῆναι εἰς ἡγεμόνα ἱκανὸν καὶ ἐνάρετον. Καὶ ἔτυχεν μὲν κατ' ἀρχὰς ἐντίμου ὑποδοχῆς, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ δι' ἐνεργείας κολάκων, ὡς τοῦ Φιλίστου, ἐξωρίσθη ὁ Δίων, καὶ ἀπεπέμφθη καὶ ὁ Πλάτων, εἰ καὶ ὁ Διονύσιος ἠσθάνετο συμπάθειαν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἐπανήλθε μὲν αὐθις ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ προσκλήσει τοῦ Διονυσοῦ, ἀλλὰ τῷ 360 ἀνεχώρησεν ἐκ δυνετέρου, βλέπων τὰς προσπαθείας του πάσας ἀνωφελεῖς, καὶ ἐκτεθεὶς εἰς καταδρομὰς καὶ κινδύνους· ὁ δὲ Διονύσιος παρεδόθη εἰς τῆς τυραννίδος τὰς ἐκδικαιτήσεις καὶ τὰ ἐλαττώματα. Ἐν ᾧ δ' ἐξοστράτευσεν κατὰ τῶν Λοκρῶν, ἐπιστρέψας ὁ Δίων μετὰ μικροῦ στρατοῦ, κατέλαβε τὰς Συρακούσας, καὶ ὁ Διονύσιος κατέφυγε τῷ 356 εἰς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροῦς, τὴν πατρίδα τῆς μητρὸς του, ἐνθα δεκτὸς γενόμενος, ἀνεδέχθη τυράννος σκληρότατος. Παρέμεινε ὁμῶς ἐκεῖ ἐπὶ δέκα ἔτη, καὶ εἶτα ἐπανελθὼν κατέλαβεν ἐκ νέου τὰς Συρακούσας ἐπὶ ἄλλα τρία ἔτη, μέχρις οὗ ὁ Τιμολέων ἦλθεν ἐκ Κορίνθου τῷ 343 ἵνα ἐλευθερώσῃ τὰς ἐλληνικὰς πόλεις τῆς Σικελίας, καὶ ὁ Διονύσιος, ἀδυνατῶν ν' ἀντιστῆ, παρέδωκε τὸ φρούριον ἐπὶ τῇ ἀδείᾳ τοῦ ν' ἀπέλθῃ ὁ ἴδιος εἰς Κορίνθον. Ἐκεῖ δ' ἔχεν

σεν ὡς ἰδιώτης, καὶ κατὰ τινὰς ἠραγιάσθη ν' ἀνοίξῃ σχολεῖον ἵνα πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν (Διόδ. ΙΕ, 16. ΙΣΤ, 70.—Αἰλ. Π. I. Θ, 8.—Πλούτ. Δίων, Τιμολ.).—4) Δ. Κολοφώνιος, ζωγράφος σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου, καὶ ἐκείνου ἐφάμιλλος, ἀλλ' ἤτον ὑψηλὰς τὴν ἀντίληψιν, καὶ τὴν πραγματικότητα μᾶλλον ἐπιδιώκων (Αἰλ. Π. I. Δ, 3.—Ἄριστ. Ποιητ. Β.—Πλούτ. Τιμολ. ΛΣΤ), δι' ὃ καὶ ἀνθρωπογράφος ἐπεκλήθη (Pl. XXXV, 37).—5) Ἐτερος ζωγράφος ἐπὶ Καίσαρος (Pl. XXXV, 11).—6) Γλύπτης μετὰ Ὀλ. 78 ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐργαζόμενος. Ἐλέγετο ποιήσας θῆλειαν ἔκπον, ἣ οἱ ἔκποι προσέδραμον χρεμετίζοντες (Παυσ. Ε, 27).—7) Δ. Μιλήσιος, ἔζη ὀλίγον μετὰ τὰ Περσικά, καὶ ἦν ὁ πρῶτος ἀπόπειραθεὶς τὰ σχεδὸν σύγχρονα αὐτῷ συμβάντα νὰ ἐξιστορίσῃ, γράψας Περσικά ἢ τὰ μετὰ Δαρείου. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ περιήγησις οἰκουμένης.—8) Δ. Σάμιος, τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς, ἔγραψε μυθολογικὰ συγγράμματα, ὧν ἐν ὀνομάζετο Κύκλος, καὶ ἐξ ὧν ἠρύσθη ὁ Διόδωρος.—9) Δ. ὁ Θράξ, 100 π. X., ἔγραψε πρῶτος τέχνην γραμματικὴν μεγάλως ἐκτιμωμένην, μὴ διατηρηθεῖσαν δὲ, ὡς φαίνεται, ἐν γνησιότητι.—10) Δ. ὁ Ἀλικαρνασεύς, ἔζηπε περὶ τὰ 30 π. X. εἰς Ρώμην, ἐνθα ἐπὶ 22 ἔτη διαμείνας, ἐσπούδασε τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν. Ἀπέθανε δὲ τῷ 8 π. X., γράψας, πλὴν ἄλλων ἀπολεσθέντων, Ρωμαϊκὴν ἀρχαιολογίαν ἀπὸ τῶν μυθικῶν χρόνων μέχρι τῶν Καρχηδονικῶν πολέμων, εἰς βιβλία 20, ὧν μόνον τὰ 9 πρῶτα σώζονται, τῶν 2 ἐπομένων μέγα μέρος, καὶ τῶν ἄλλων ἀποσπάσματα μόνον. Τὴν συγγένειαν τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων θέλων ν' ἀποδείξῃ, καὶ τῆς πολιτικῆς ἀξίας τούτων θαυμαστής, διηγῆται τὰ κατὰ τοὺς πολέμους καὶ τὴν νομοθεσίαν, δι' ἣν εἰσὶν αὐτὸς ἡ κυριώτερα πηγή, συγγέμων ὁμῶς πολλάκις τοὺς χρόνους καὶ τὰ Ἑλλη-

νικὰ μετὰ τῶν Ρωμαϊκῶν. Εἰς τὸ ὄψος φιλοτιμεῖται νὰ μιμηταὶ τὸν Πολύβιον καὶ τὸν Θουκυδίδην, παρεμβάλλων, ὡς οὗτος, καὶ ῥητορικοὺς λόγους εἰς τὸ κείμενον, καὶ ἐν γένει δὲν στρεφεται εὐφραδείας καὶ χάριτος. Σώζονται δ' αὐτοῦ καὶ ἡ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων ῥητορικὴ πραγματεία, καὶ τέχνη ῥητορικὴ, περιλήψεις μόνον, ἢ μὴ γνήσιον ἔργον τῶν παλαιῶν (συγγραφέων) χαρακτήρες, περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων ὑπομνηματισμοί, ἦτοι κρίσεις περὶ Θουκυδίδου, Δημοσθένους, κτλ. τέλος Ἐπιστολαί.—11) Δ. ὁ Περσηγῆτης, καταγόμενος, κατὰ διαφόρους, ἐκ Βυζαντίου, Χάρακος, Ἀλεξανδρείας ἢ Λιθύης, ἔγραψεν, ἐπὶ Αὐγούστου, Δομιτιανοῦ καὶ Σεπτ. Σεβήρου, Περιήγησιν οἰκουμένης ἐν ἀπταίστοις ἐξαμέτροις.—12) Δ. τύραννος Ἡρακλείας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, περὶ τὰ 338 π. X. ἐνυμφεῖσθαι Ἀ-

μαστριν, τὴν ἀνεψίαν τοῦ Δαρείου, καὶ διεκρίνετο ἐπὶ ἡπιότητι καὶ δικαιοσύνη. Ἐλαβε καὶ τίτλον βασιλέως, καὶ ἀπέθανε πνιγὸς ἐκ τοῦ πάχους.—13) Δ. ἐξ Ἡρακλείας, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, φιλόσοφος στωϊκὸς, μεταβάς εἰς τὴν Ἑλεατικὴν σχολήν.

Διονυσόπολις, ἰδρυθεῖσα ἐν Φρυγίᾳ ὑπὸ Ἀττάλου καὶ Εὐμένους.

Διονύσιος, καὶ **Βάκχος**, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 325), ἐξ οὗ ὑπετέθη ὅτι ἡ

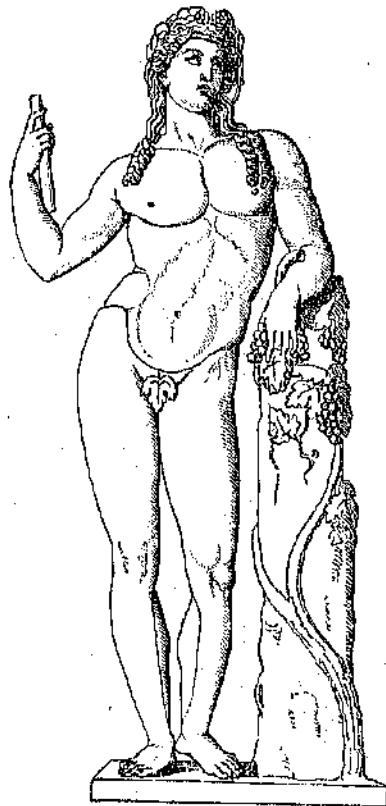
λατρεία αὐτοῦ προήλθεν ἐκ τῶν ἀρχαίωτα ἐν Βοιωτίᾳ οἰκούντων Θρηκῶν. Κατὰ τὸν μῦθον, ἔπεισαν ἐκ ζηλιτοῦτας ἢ Ἡρα τὴν Σεμέλην νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Διὸς νὰ προσέλθῃ εἰς αὐτὴν ἐν πάσῃ τῇ λαμπρότητι, ὃ ὑποσχεθεὶς ὁ θεὸς, ὅτε ἦλθε φέρων τὰς ἀστραπὰς καὶ τοὺς κεραυνούς του, ἐπυρολήθη ἢ οἰκία, καὶ ἔπεσε νεκρὰ ἡ Σεμέλη, τεκοῦσα ἄωρον παιδίον, ὃ λαβὼν ὁ Ζεὺς, ἔσχευε τὴν κνήμην του καὶ τὸ ἐνέκλεισεν εἰς αὐτήν· καὶ ὅτε ἐγκαίρως ἐγεννήθη, τὸ παρεδωκεν εἰς Ἴνῶν, τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀθάμαντος ἐν Ὀρχομενῶ ἵνα τὸ ἀνατρέψῃ. Ὅτε ὁμῶς ἐξ ὀργῆς τῆς Ἡρας ὁ Ἀθάμανς ἐμάνη, καὶ ἡ Ἴνῶ ἔφυγε, παρέλασθον νόμφαι τὸ βρέφος καὶ ἔθραψαν αὐτὸ δι' ἡδείας τροφῆς, ἐν σπηλαίῳ κεκρυμμένον, ἐντὸς τῆς συμφύτου κοιλάδος ἥτις ἐλέγετο Νύσα, ἐξ οὗ καὶ τῷ ἐδόθη τὸ ὄνομα Διόνυσος. Ἄλλ' ἄλλοι μῦθοι τὴν Νύσαν ταύτην, ἥτις ἄγνωστον ἂν ἀληθῶς ὑπῆρχεν ἐν Βοιωτίᾳ, μετέθετον εἰς Θράκην, Ἀραβίαν, Ἰνδίας, κτλ. Αὐξήσεις δ' ὁ Διόνυσος, ἐγένετο θεὸς τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἀμπέλων, καὶ ἐλέγετο διὰ τοῦτο *κχάρμα βροτοῖσι,* καὶ *«Λυαῖος,*» οἶον λυσίπονος, καὶ διὰ τὰς δῆθεν θεραπευτικὰς ιδιότητας τοῦ οἴνου, *«ἰατρόμαντις,*» καὶ αὐτὸ τοῦτο *«σωτήρ.»* Ἐνεκα τῆς ἦν προκαλεῖ εὐθυμίας καὶ ἐμπνεύσεως, ἦν φίλος τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Μουσῶν, καὶ αὐτὸς *Μελπόμενος,* καὶ τῆς λατρείας αὐτοῦ προϊόντα ἦσαν ὁ Διθύραμβος καὶ τὸ δράμα. Ὡς δὲ τὴν καρποφορίαν τῆς ἀμπέλου προστατεύων, ἐθεωρεῖτο καὶ εἰς πᾶσαν βλάστησιν εὐνοῦς, καὶ ἐλέγετο πολλαίως Ἀνεύς, Ἀνεύς, Φλοῖος (ἐκ τοῦ φλοῖω), Δενδρίτης, Ὑψος, καὶ ὡς καὶ ἡ Δήμητρα τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἡθῶν προκαλῶν, ἔφερε μετ' αὐτῆς τὸ ἐπίθετον θεσμοφόρος. Τὰς ὀργαστικὰς δ' αὐτοῦ τελετὰς, εἶτε ἐκ Θράκης, εἶτε ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως αὐτῶν προερχομένας, γνωρίζει ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Ζ, 130), εἰ καὶ οἷδ' αὐτὸν οὐδὲ τὴν Δήμητραν ἀναμίξας ποτὲ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ἀλλὰ πάντοτε ὡς

θεοὺς οὕτως εἰπεῖν ἐπιγεύους αὐτοὺς ἀναφῆραιν. Ἐξετάθη δ' ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐφ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἠσκαίτο ἰδίως ἐν Ἀττικῇ, Κορίνθῳ, Σικυῶνι, ἐπὶ τοῦ Παρνασσῶ, τῶν νήσων, οἶον Λέσβου, Νάξου, ἔνθα ἐκ τῆς Ἀριάδνης (ἰδ. Θεσεύς) ἔσχευε υἱοὺς τὸν Οἰνοπίονα, τὸν Εὐάνθην καὶ τὸν Στάφυλον. Τὴν κατὰ τῆς μέθης ἀποστραφὴν τινῶν αἰνίττεται πιθανῶς ὁ Ὀμηρικὸς μῦθος (Ἰλ. Ζ, 130) ὅτε Λυκοῦργος ὁ Δρύωντος, βασιλεὺς τῶν Ἠδωνῶν, ἐξεδίωξεν ἐκ τῶν παρ' αὐτῷ Νισαίων πεδίων τὰς τροφούς τοῦ Διονύσου, αἵτινες ἔρριψαν κατὰ γῆς τὰ ἱερὰ σκεύη, τὸ δὲ θεῖον βρέφος ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ παρελήφθη ὑπὸ τῆς Θέτιδος, δι' ὃ ὁ Ζεὺς ὀργισθεὶς ἐτύφλωσε τὸν Λυκοῦργον κατὰ δὲ μετέπειτα μύθους ἐπήλθε καὶ ἀφορία εἰς τὴν χώραν, καὶ ὁ Λυκοῦργος μαίνεται, ἐξέλαβε τὸν υἱὸν του ὡς σταφυλὴν καὶ τὸν ἐθανάτωσεν, εἶτα δὲ τὸν ἔσφραξεν εἰς τὸ Πάργαιον ὄρος, ἔνθα, ἐντολῇ τοῦ Διονύσου, ἵπποι τὸν ἐσπάραξαν (Ἀπολλ. Γ, 5, 1. — Σοφ. Ἀντ. 955). Ἐν Ἀργεὶ τὰς γυναῖκας αἵτινες ἔφευγον τὴν λατρείαν του ἐνέδαλεν ὁ Διόνυσος εἰς μαγίαν, ὥστε καὶ τὰ ἴδια παιδιά των φονεύσασαι ἔφαγον. Τυρρηνοὺς δὲ πειρατὰς, οἵτινες τὸν συνέλαβον, μετεμόρφωσεν εἰς δελφίνας, πλὴν τοῦ κυβερνήτου, ὅστις εἶχεν ἀναγνωρίσει ἐν αὐτῷ τὸν θεόν. Ὑπὸ οὐίλου Μαινάδων καὶ Βακχίδων, Σατύρων καὶ Σιληνῶν, φερόντων τὸν φύλλοις ἀμπέλου περικεκοσμημένον ὄρυον (ἰδ.) συνωδεύετο περιελθὼν τὴν Ἑλλάδα, πᾶσαν χώραν βαρβάρων, καὶ αὐτὰς τὰς Ἰνδίας, αἵτινες ὁμῶς προσετέθησαν εἰς τὸν μῦθον μετὰ τὴν ἐκεῖ ἐκστρατείαν τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἐκ δὲ τοῦ Ἄδου μετέφερε τὴν μητέρα του εἰς τὸν Ὀλυμπον μετονομασθεῖσαν Θουόνην, ὡς καὶ αὐτὸς καὶ Θουαεὺς (ὁ μέθη ἐνθουσιῶν) ἐπεκαλεῖτο. Ὁ χαρακτηριστὴρ τῶν ἐορτῶν του ἦν ζωηρότης καὶ εὐθυμία· καὶ τὸ μὲν πρῶτον, κατὰ Πλούταρχον, ἦσαν ἀπλαῖ. Ἀμφορεύς οἶνον καὶ σταφυλαὶ ἐφέροντο εἰς αὐτὰς, καὶ

ὀπίσω τούτων κριός, καὶ ἕτερας φέρων κόρινθον σύκων. Βαθμηδὸν ὁμῶς ἀπέδησαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον θυροῦδεις καὶ ἐρεθιστικαί, καὶ οἱ πανηγυρίζοντες, μετ' αὐλῶν καὶ τυμπάνων ἐν παραφόρῳ ἐξάψαι περιφέροντο «εὐοὶ εὐόν» κραυγάζοντες, ψάλλοντες, ζῆα σπαράττοντες καὶ τὰς αἰμοσταγῆς σάρκας των κατατρώγοντες, ἐξ ὧν καὶ ὁ θεὸς προσέτι *Ἐύλιος καὶ βρόμιος καὶ Βάκχος* (παρὰ τοῦ *ἰαχῆ, ἰαχῆ*) ἐλέγετο. Ἐτελεύοντο δ' αἱ παράφοροι αὐταὶ ἐορταὶ συνήθως διὰ νυκτός, δι' ὃ καὶ *Νυκτάλια* ἐλέγοντο (Πλουτ. Συμπ.) καὶ ὁ θεὸς προσέτι *Νυκτάλιος*. Συνωργίζον δὲ αἱ *Βάκχαι*, καὶ *Μαινάδες* λεγόμεναι, *Θυάδες*, *Μεμαλλόνες* (ἐν Μακεδονίᾳ), *Βιστονίδες* (ἐν Θράκῃ), *Βροσαρίδες*, ἔθεν καὶ ὁ θεὸς *Βασσαρεύς*, ἐκ τῆς *Βασσάρας*, μακροῦ χιτῶνος, ἐν ἐφόρῳ ἐν Θράκῃ, διότι ἐκεῖθεν προήλθε φαίνεται ἡ θυροῦδης αὐτῆς ἐορτῆς. Τούτου ἕνεκα καὶ ἐσχετίζετο ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου μετὰ τῆς τοῦ Ἄττος καὶ τῆς Κυβέλης, ἀσιανῶν παραχωδῶν θεοτήτων, καὶ αὐτὸς καὶ Μαδάκιος ἐπεκαλεῖτο, σύμβολον ὧν τότε τῆς ἀνθούσης φύσεως, ἥτις θνήσκει καὶ ἀναγεννᾶται. Τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἠντίτετο καὶ ὁ *Ζαγρεὺς* ἢ ὑποχθόνιος Διόνυσος, οὗδὲ λεγόμενος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης. Κατὰ τοὺς Ὀρφυκούς ἐνθρομισθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς τὸν οὐρανόν, ἐσπαράχθη ὑπὸ τῶν Τιτάνων, ὃ δὲ Ζεὺς, τὴν καρδίαν αὐτοῦ καταπιὼν, ἔτεκεν ἔπειτα τὸν Διόνυσον. Ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δήμητρος λέγεται *Ἰαχχος*, καὶ παρίσταται ὡς παῖς, κόρος, ἀδελφὸς ἡμνηστῆρ τῆς Κόρης. Ἐν τῇ Ἀττικῇ ἦσαν 4 αἱ Διονυσιακαὶ ἐορταί, α' *Διονύσια τὰ μικρά*, ἐν ἀγροῖς ἢ κατ' ἀγρούς, ἐν Ποσειδεῶνι, τέλει δεκαεμβρίου, ὅτε ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ χωρίοις κατὰ πρῶτον ἐγένετο γρηῖσις τοῦ νέου οἴνου. Συνίσταται δὲ κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ἀριστοφάνους (Ἀχαρν. 241, 263) εἰς γενικὴν πομπὴν τοῦ χωρίου πρὸς τὴν θυσίαν, μετὰ κωμικῶν ὀρχήσεων καὶ παντοίων ἀστεϊσμῶν,

τοῦ πυρῆνος ἐξ οὗ ἀνεπτύχθη ἡ κωμῳδία· καὶ μεταβατικοὶ δ' ὑποκρίται παρίσταν ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐν τοῖς χωρίοις δράματα ἃ εἶχον ἤδη διδαχθῆ ἐν Ἀθήναις. Μία δὲ τῶν συνήθων διασκευάσεων ἦσαν καὶ τὰ *ἀσκόλια* (ἰδ.). — δ'. τὰ *Ληναῖα*, κατὰ Γαμηλιῶνα. (τέλος Ἰανουαρίου), ἐν Ἀθήναις πανηγυριζόμενα κατὰ τὸ Ληναῖον, παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Διονύσου, Ν. τῆς Ἀκροπόλεως. Ἦσαν δὲ ταῦτα ἡ κατὰ τὴν πύλιν ἐξακολούθησις τῶν μικρῶν Διονυσίων, διότι καὶ ἐν αὐταῖς κυρίως τὸν νέον οἶνον ἔπινον, καὶ συνώδευε τὴν τελετὴν ἐστίασις, εἰς ἣν ἡ κόλις παρῆχε τὸ κρέας, καὶ τὰς ὁδοὺς διέτρεχε πομπή, καθ' ἣν ἐγένοντο ἀστέαι προκλήσεις ἐξ ἀμαξῶν, καὶ ἐδιδάσκοντο δράματα, μάλιστα κωμῳδίαι. — γ'. Τὸν δ' ἐπόμενον μῆνα, τῇ 11—13 Ἀνύεστηριῶνος, ἐορτάζοντο τ' Ἀνύεστηρια· καὶ ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο *πιθολογία* (ἡ ἀνοιξίς τῶν πιθῶν)· ἡ δευτέρα ἐλέγετο οἱ *Χόες*, καὶ κατ' αὐτήν, εἰς κοινὴν ἐστίασιν, ἔπινον, καθ' ἀμύλλαν, τίς περισσότερον, τὸν νέον οἶνον, καὶ ὁ πρῶτος πῶν τὴν μερίδα του ἐλάμβανεν ὡς ἐπαθλὸν ἀσκῶν οἴνου. Τὸ δ' ἐπισημότερον μέρος τῆς τελετῆς ἦν μυστικὴ θυσία ἦν ἡ γυνὴ τοῦ ἀρχόντος βασιλέως ἔφερε τῷ θεῷ εἰς τὸ Ληναῖον, καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ σύζευξις τῆς. Ἡ δὲ τρίτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο *Χύτροι*, διότι κατ' αὐτήν ἐν πηλίνας χύτρας ἐξετίθεντο ἐψημένοι καρποὶ εἰς θυσίαν τῷ χθονίῳ Ἐρμῇ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἀποθανόντων. — δ'. Τὰ κυρίως *Διονύσια*, τὰ *μεγάλα*, κατ' ἄστου ἢ ἀστυκά, ἐπανηγυρίζοντο ἀπὸ τῆς 8—13 Ἐλαφηβολιῶνος (τέλος Μαρτίου), καὶ πολλοὶ συνέρρον εἰς αὐτὰ ἐκ τε τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς. Τὸ ἐξ Ἐλευθερῶν εἰς Ἀθήνας κομισθὲν ἀρχαῖον ξάνον τοῦ θεοῦ ἐφέρετο ἐν μεγάλῃ παρατάξει κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ Ληναίου εἰς μικρὸν ναὸν τοῦ Διονύσου ἐπὶ τῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀγούσης, ἔνθα ἴσως ἴστατο κατ' ἀρχάς, καὶ ἐπὶ ἀνήγετο εἶτα πάλιν εἰς τὸ Λη-

νατων εν μέσω του πλήθους των εορταζόντων και τότε αντίχουον εν ευωχία ψαλλόμενοι λαμπροί διθύραμβοι προς τον Έλευθεριον Διόνυσον, οὗς συνέθετον προς τον σκοπον τουτον οι επισημότεροι των ποιητών, και έντευθεν έλαθε την πρώτην γέννησίν της ή δραματική ποιησις. Τας δέ τρεις τελευταίας ημέρας έδιδάσκοντο νέα δράματα («καινοίς τραγωδοίς») επί «μεγίστη δαπάνη, και παρουσία μεγάλου πλήθους και έγχοριων και ξένων, δι' ο και εκεί, ένώπιον πάντων τούτων των θεατών, άπενέμοντο αι μεγάλαι δημόσια διακρίσεις, ως έδόθη τῷ Δημοσθένει ο στέφανος. Διά τας παραστάσεις δέ ταύτας ήγειρε κατ' αρχάς ο Θεσπις Ικρία, και ότε

Μουσίου Παριάνου.

ήγασαν ταύτα, ψυχοδομήθη το πολυτελές Διονυσιακό θέατρον (Ιδ.). Παρίστατο δ' εν τῇ

τέχνῃ ο Διόνυσος είτε, ως εξ 'Ινδιών προερχόμενος, πρεσβύτης μεγαλοπρεπής, μακρόν έχων τὸν πάγονα και τὴν κόμη, ποδήρη φέρων αναβολήν, και καθαρούς και εύγενείς του προσώπου τούς χαρακτήρας. "Η παρίστατο ως έφηβος, εύειδής, ρεμβάζων, τῆς κόμης τούς ίούλους έχων μακρούς και περιδεδεμένους διά σταφυλῶν και κισσού, τὸ σῶμα γυμνόν, άνθηρόν και μάλλον θηλυπρεπές, συνήθως έλαφρώς που έπεριδόμενον, και πολλάκις επί των ώμων κεκαλυμμένον διά δορῆς έλάφου. Πολλάκις δ' εν γλυφαῖς και γραφαῖς παριστάται συνοδευμένος υπό παροισάντος θιάσου Σιατύρων, Σιλητιῶν, Κενταύρων, Νυμφῶν και Μουσῶν, ήρεμος και γαλήνιος αὐτός εν τῷ μέσω των, ένιοτε και μετά τῆς ώραιας μνηστῆς του, τῆς 'Αριάδνης. Ίερά αὐτῷ εἰσιν εκ μὲν των φυτῶν τὸ κλήμα τῆς άμπέλου και ο κισσός, εκ δὲ των ζώων ο πάνθηρ, ο λύγξ, ή τίγρις, ο τράγος, ο όνος, και εκ των ίχθύων ο δελφίν.

Διοπειθης, Σουιεός, εις των άριστων 'Αθηναίων στρατηγῶν, σύγχρονος του Δημοσθένους, άντιταχθείς τῷ Φιλίππῳ, ότε, τῷ 343 π. Χ. ἐκινήθη κατά των εν Χερσονήσῳ 'Ελληνιδων πόλεων. Κατήγγειλε δ' αὐτὸν ο Φιλίππος εις τούς 'Αθηναίους ως τὴν εἰρήνην παραδάντα, άλλ' ο Δημοσθένης (π. Χερσον., και Φιλίπ. Γ') ώμίλησεν υπέρ αὐτοῦ, και αὐτός ο Φωκίων συνεδούλευσε τούς συμπολίτας του ν' άντιστάωιν εις τας αξιώσεις του Μακεδόνος. Έκειθεν επήγασε, τῷ 340, ο τελευταίος κατά Φιλίππου πόλεμος. "Επεσε δὲ μετ' ελίγον ο Διοπειθης εν μάχη.

Διοσκορίδης, 1) Ιδ. 'Ανοσολογία. — 2) Δ. Πεδάνιος, "Ελλην εκ Κιλικίας, Ιατρός επί Νέρωνος, έγραψεν εις 5 βιβλια σώζόμενον σύγγραμμα περι βλης Ιατρικῆς, επί πολὺ θεωρούμενον ως κυριωτάτη πηγή. Προστίθενται δ' αὐτοῖς ένιοτε 2 έτερα βιβλια, «άλεξιφάρμακα» και «θηριακά» επιγραφόμενα· φαίνεται όμως ότι εἰσιν έργον

άλλου τινός Διοσκορίδου, 'Αλεξανδρέως. Το δε «περι εύπορίστων άπλων τε και συνθέτων φαρμάκων» εις αὐτὸν άποδιδόμενον, δὲν άναγνωρίζεται γνήσιον. — 3) 'Επίσημος ψηφογλύπτης εκ Κιλικίας, γλύφας εν άλλοις κεφαλῆν Αύγουστου επί δακτυλλου, εν ο αυτοκράτωρ έφερεν ως σφραγίδα (Pl. XXXVII, 1).

Διόσκουροι, Κάστωρ και Πολυδεύκης, υἱοί του Διός, μεταμορφωθέντος εις κύνων, και τῆς Αῆδας, γυναικός του Τυνδαρέω, βασιλέως τῆς Σπάρτης, δι' ο και Τυνδαρίδαι πολλάκις λέγονται. Θεωροῦνται δὲ διάσημοι και επί ηρώσιμῳ, και εις μὲν τον Κάστορα διδεται τὸ επίθετον Ιππόδαμος, εις δὲ τον Πολυδεύκην πύξ άγαθός. "Ότε ο Θησεύς ήρπασε τὴν αδελφῆν των

Νόμισμα Βριτανικοῦ Μουσειου.

Ελένην, εισήλασαν εις τὴν Αττικὴν ἵνα τὴν έλευθερώσωσι. Συνεξέπλευσαν δὲ και μετά των 'Αργοναυτῶν, και έπολέμησαν τούς υἱούς του 'Αφαρέως Ίδαν και Λυγκέα, ών ήρπασαν και ένυμφεύθησαν τας μνηστας, Φοίβην και Ίλάειραν, Αεουκιππίδας, ήτοι θυγατέρας του κοινοῦ θεοῦ των Αεουκίππου. "Επεσε δ' εις τὴν μάχην ο Κάστωρ, όστις ήν ο θνητός

Διπλοῦς.

εκ των δύο· ο δε Πολυδεύκης, όστις ήν άθάνατος, ήθελεν, εξ άγάπης προς τον αδελφόν του, να συναποθήνη μετ' αὐτοῦ· άλλ' ο Ζεὺς επέτρεψεν, εκάτερος ανά μιαν ήμέραν να μένη εκαλλάξ εις τον 'Αδην ή εις τον ούρανον. 'Εν Σπάρτῃ έθεωροῦντο ως πολιούχοι, και ξένιοι, και προστάται των θλασσοπορούτων, και εις τα πλοῖα ως εμφαινουσα τὴν παρουσίαν αὐτῶν εξελαμβάνετο ή 'Ελένη (τὸ εις τούς Ιστούς επικαθήμενον φως). 'Εν δ' 'Αθήναις επελέγοντο "Ανακεις (ήτοι 'Ανακτες), και αι εορται αὐτῶν, ήσαν τὰ Διοσ-

κούρια ή 'Ανακεια. Σύμβολα δὲ των Διοσκούρων ήσαν εν Σπάρτῃ τὰ δοκανα, δύο παράλληλοι ράβδοι διά δύο έγκαρσιων ένουμένα, και ταύτα συνώδευον πάντοτε τούς βασιλεῖς εκστρατεύοντας. "Ότε δ' απεφασίσθη εις μόνος βασιλεύς να εκπέμπηται, συνενομοθετήθη να συνοδεύηται ύφ' ενός μόνου εκ των δύο δοκάνων.

Διόσπολις, 1) Ιδ. Κάβειρα. — 2) Πόλις εν τῇ Κάτω Αιγύπτῳ (Στρεβ. ΙΖ, 802). — 3) Δ. ή μικρά εν Θηβαῖδι τῆς Αιγύπτου, όθεν και ο νομὸς Διοσπολίτης (Αὐτ. 814). — 4) Ιδ. Θῆβαι. — 5) Δ. ή Λύδδα (πόλις εν Παλαιστίνῃ).

Διοτίμα, κατὰ Πλάτωνα, εν Συμποσίῳ, υποτιθεμένη ίέρεια εκ Μαντινείας, εξηγοῦσα τῷ Σωκράτει τὴν περι έρωτος θεωρίαν της.

Διότιμος, 1) Στρομβίχου, στρατηγός 'Αθηναῖος εν τῷ πολέμῳ των Κορινθίων και Κερκυραίων (Θουκ. Α. 45. Η, 15). — 2) Ναύαρχος 'Αθηναῖος εν τῷ κατά Σπάρτης πολέμῳ των 'Αθηναίων μετὰ των Περσῶν (Ξενοφ. 'Ελλ. Ε, 1, 22). — 3) Διοπειθους, Εὐώνυμος, ναύαρχος 'Αθηναῖος, όπαδός των αρχῶν του Δημοσθένους. 'Ο 'Αλέξανδρος άπήτησε τῷ 335 π. Χ. να τῷ παραδοθῇ ('Αρρ. Α, 10).

Διοτρεφῆς, 'Αθηναῖος, αρχηγός ξενικῶν στρατευμάτων, μεθ' ών, φέρων αὐτὰ όπισω, έλεηλάτησε τὴν εν Βαιωτίᾳ Μυκαλησ-

'Αρχ. έργον εκ 'Αγγλίου.

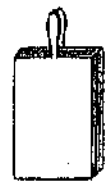
σόν. Τῷ 411 διατάχθη να εισαγάγη εις τὴν Θάσον τὴν ολιγαρχίαν, δι' ο ή νῆσος απεσπάσθη των 'Αθηναίων (Θουκ. Ζ, 29. Η, 64).

Διπλοῦς, ή διπλαξ, εύρύ επίβλημα διπλούμενον (ως τὰ νῦν σάλια) όταν εφέρετο υπό των γυναικῶν. 'Ως άφελές, τὸ εφερον και οι κυνικοί.

Δίπλωμα, ἦν, ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐπὶ διπλοῦ χάρτου γεγραμμένον, εἶδος διαδωτήριου, ἢ μᾶλλον συστατικοῦ διδομένου εἰς ὄδοιπάρους.

Δίποινος, Κρής, γλύπτης πανάρχαιος, λεγόμενος, ὡς καὶ ὁ συνεργάτης αὐτοῦ Σκόλλεις, μαθητὴς καὶ υἱὸς τοῦ Δαιδάλου (Πaus. Β, 15, Γ, 17), πάντως δ' ἀρχαιότερος τοῦ Κύρου (Pl. XXXVI, 41). Ἀμφότεροι δὲ πρῶτοι, ἀντὶ τῆς μεταλλουργίας εἰς τὴν γλυφὴν τοῦ μαρμάρου ἐπιδοθέντες, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀρχαϊκωτάτης τῶν λιθοξόων σχολῆς. Ἀδικηθέντες ὑπὸ τῶν Σικυωνίων ὡς πρὸς τὴν ἀντιμισθίαν τῆς ἐργασίας των, ἔφυγον εἰς Αἰτωλίαν λιμοῦ δ' ἐνακλήσαντες εἰς Σικυῶνα, ἀνεκλήθησαν καὶ ἐπεράτωσαν τὸ ἔργον των, σύμπλεγμα παριστῶν, ὡς φαίνεται, τὴν περὶ τὸν τρίποδα ἔριν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους.

Δίπτυχα, δύο πινακίδες συνδεδεμέναι δι' οἰκιακὰς σημειώσεις καὶ ὑπολογισμούς. Ἐἶχον ὑπερέχοντα περιθώρια ἵνα μὴ ἐγγίξωσιν ἀλλήλας, οὕσαι κεχρισμέναι διὰ κηροῦ, ἐφ' οὗ ἔγραφον διὰ στυλοῦ. Ἐξώθεν ἐκλείοντο

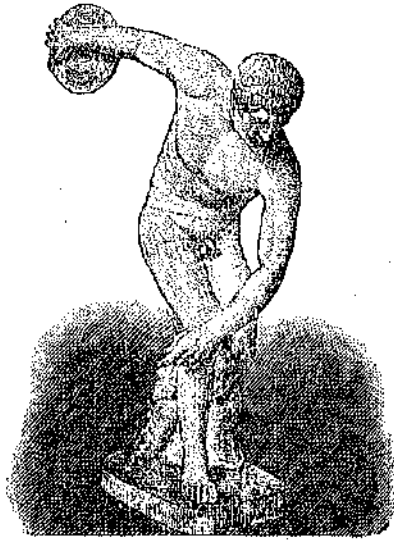
διὰ δύο ξυλίνων πινακῶν. Ἐπὶ Ῥωμαίων πολυτελέστατα, χρυσελεφάντινα κατασκευαζόμενα ἐλέγοντο καὶ τρίπτυχα καὶ πολύπτυχα, περιέχοντα πλέον τῶν δύο σελίδων.

Ἦσαν δὲ λίαν ἐν χρήσει ἔπειτα καὶ παρὰ τοῖς χριστιανοῖς.

Δύρκη, ἴδ. Ἀμφίων καὶ Θῆβαι.

Δίσκος, λίθος περιφερῆς (Ὀμ. Ὀδ. Η, 190), διαμέτρου συνήθως 10" ἢ 1', ἐνίστε καὶ σιδηροῦς, ὅτε μάλιστα φαίνεται καὶ σόλος ἐκαλεῖτο (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 286). Ἡ ῥίφις αὐτοῦ εἰς ὠρισμένον σημεῖον, ἢ εἰς ὅσον ἐνήν μείζονα ἀπόστασιν (δισκοβολία) ἦν ἐν τῶν πρωτίστων ἀγωνισμάτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἦδη ἐπὶ Ὀμήρου. Περιφημον ἔργον πλαστικῆς ἦν ὁ χαλκοῦς δισκοβόλος τοῦ Μύ-

ρωνος (Λουκ. Φιλοξ. 18.—Quinet. II, 13), οὗ ὁμοιώματα μεταγενέστερα σώζονται.

Περσικὸς Μουσίου.

Δίσκος, Ἀθηναῖος, ἐξηκολούθησε τοῦ Ἐφόρου τὴν Γενικὴν Ἱστορίαν ἀπὸ τοῦ 357 μέχρι τοῦ 336, καὶ εἰς ἄλλο σύγγραμμα μέχρι τοῦ 298 π. Χ.

Διφθέρα, ἴδ. Ἰματισμός.

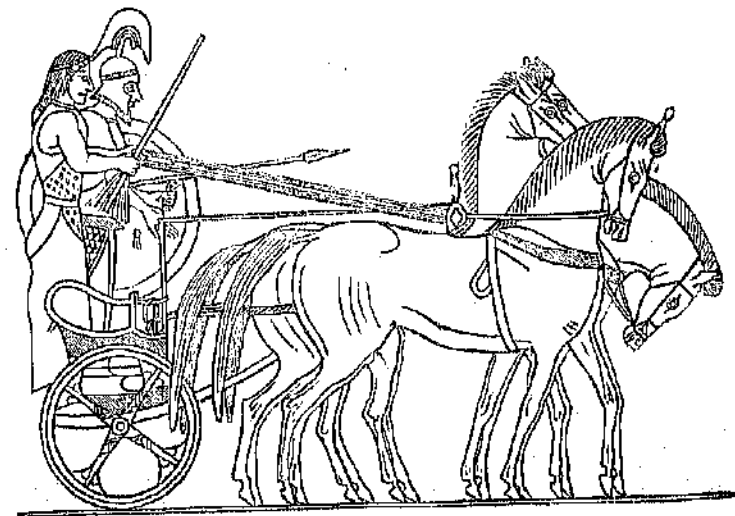
Δίφιλος, Σινωπεύς, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, ἔζη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Μενάνδρου, καὶ ἀπέθανεν ἐν Σιρόνῃ. Ἐγραψε περὶ τὰ 100 δράματα, ἐξ ὧν 50 εἰσὶ γνωστὰ διὰ τῶν τίτλων ἢ ἐξ ἀποσπασμάτων αὐτῶν. Συνήθως ἐξεργάζετο μυθικὰς ὑποθέσεις, καὶ τῆς ἀλληγορίας χρῆσιν ποιούμενος. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἦν καθαρά, ἀφελὴς καὶ φυσικὴ. Ἰπῆρξε δ' αὐτὸς ἐν τῶν προτύπων ἀἰκλολούθησαν οἱ Ῥωμαῖοι κωμικοὶ ποιηταί. — 2) Ἐτερος ποιητὴς, γράψας Θησιεῖδα καὶ τινα σατυρικά ποιήματα. — 3) Φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἐπαφάντου καὶ τοῦ Στίλπιωνος (Διογ. Λ. Β, 113). — 4) Στωϊκὸς, σύγχρονος τοῦ Παναιτίου (Διογ. Λ. Ε, 84). — 5) Στωϊκὸς, ἐπικληθεὶς Λαθύρινθος διὰ τὸ περιπεπλεγμένον τῶν θεωριῶν του (Λουκ. Συμπ. 6, 9). — 6) Σίφνιος ἰατρὸς μετ' Ἀλέξανδρον, γράψας ἐπὶ Λυσιμάχου σπουδαῖον σύγγραμμα περὶ ὑγιεινῆς τροφῆς δι' ὑγιεῖς καὶ ἀσθενεῖς. — 7)

Ἀρχιτέκτων γράψας περὶ μηχανῶν (Vitruv. Praef. VII.—Cic. ad Quinet. fr. III, 1, 9).

Διφθίδας, στρατηγὸς Σπαρτιάτης, διέβη τῷ 393 π. Χ. τὸν Θίμβρανα εἰς τὴν διαίκωσιν τοῦ ἐν Ἀσίᾳ στρατοῦ (Ξενοφ. Ἑλ. Δ, 8, 20—23). Ἰσως ὁ αὐτὸς καὶ ἔφορος (Πλούτ. Ἀγῆσ. ΙΖ).

Δίφρος, 1) ἔδρα ταπεινὴ, κυρίως ἀνευ ἀνακλίντρου ἔχουσα τοὺς πόδας ἢ καθέτους ἢ χιαστῶς διασταυρουμένους, οὕτως ὥστε νὰ κλείηται ὁ δίφρος, ὅτε καὶ ἐπελέγετο ὁ κλαδίαις ἐφευρεθεῖς, ὡς ἔλεγον, ὑπὸ τοῦ Δαιδάλου, (Πaus. Θ, 11), καὶ χρησιμεύον εἰς τὸ νὰ μεταφέρηται εὐκόλως, διότι οἱ δούλοι ἐφερον συνήθως δίφρους κατόπιν τῶν κυρίων των, καὶ εἰς τὰς πομπὰς, τοῦλάχιστον τὴν τῶν Παναθηναίων, αἰθυγατέρες τῶν μετοίκων ἐδίφροφρον κατόπιν τῶν γυναικῶν τῶν εὐπατριδῶν. ἴδ. Καθέδρα. — 2) Ἐν τοῖς ἠρωϊκοῖς χρόνοις τὸ πολεμικὸν ἄρμα (ἴδ.), καὶ μετὰ ταῦτα τὸ τῶν ἵπποδρομιῶν, δίτροχον, περιλαμβάνον τὸν ἥμιον καὶ τὸν παραβάτην. Κατ' ἀρχὰς δ-

τὸ κέντρον ἦν ἢ πλήμνη ἢ χοινοκίς, δι' ἧς διήρχετο ἡ κενὴ σύριγξ· εἶχε δ' ἐσωτερικῶς δακτύλιον καλούμενον ἄταρνον, γάρνον ἢ δίστρον, ἐξωτερικῶς δὲ δύο κύκλους μεταλλίλους, ὧν ὁ μὲν ἦν ὀπίσω ὁ δὲ ἐμπρὸς τῶν κνημῶν, πλημνόδετος ἢ θώραξ λεγόμενος, καὶ μετὰ αὐτῶν ἐξήρχοντο ἐκ τῆς πλήμνης αἱ κνήμαι, ἧτοι αἱ ἀκτίνες τοῦ τροχοῦ, ὅτι παρ' Ὀμήρῳ, ἐπὶ δὲ τῶν ἀγγείων, ἴσως συμβολικῶς, μόνον τέσσαρες. Ὁ δ' ἐξωτερικὸς κύκλος τοῦ τροχοῦ, ἴτυς, συνέκειτο ἐκ τεσσάρων τμημάτων, λεγομένων ἀψίδων. Περιεβάλλετο δ' ὁ τροχὸς ὑπὸ σιδηροῦ κρῖκου, ὅστις ἐκαλεῖτο ἐπίσωτρον. Ἐπὶ τοῦ ἄξονος ἐπικαθήμενον μέρος, ὁ κυρίως δίφρος, ὠνομάζετο, σχετικῶς πρὸς τὸ ὅλον ἄρμα, ὑπερτερία. Ἐπὶ τοῦ ἄξονος ἐτίθετο ὁ τόνος ἢ ἡ ἰμάντωσις τοῦ δίφρου, ἧτοι τὰ πρῶτα ξύλα ἐφ' ὧν προσηλοῦνται αἱ σανίδες (ἢ πτέρνα) εἰς σχῆμα ἡμικυκλικὸν ἢ μᾶλλον ἡμιελλείψους, τὴν διάμετρον ἐχούσης πρὸς

μακρυκυκλικῶς δίφρος ἐλέγετο τὸ σῶμα τοῦ ἄρματος, εἰς δ' προστέθεντο οἱ τροχοί, μικροὶ συνήθως, ἔχοντες 1/4 τοῦ μέτρου διάμετρον, ὁ δ' ἄξων εἶχε μῆκος περίπου 2.20", καὶ τὸ ἔδρον πλάτος τοῦ δίφρου 1 1/2". Τοῦ τροχοῦ

τὰ ὀπίσω, περὶ τὴν περιφέρειαν δὲ ἐκ ῥάβδων πεπλεγμένων (δι' ὅ καὶ παρ' Ὀμήρῳ δίφρος εὐπλεκτος λέγεται), περιφραγμὰ καὶ ταρτῖον λεγόμενον, ὑψούμενον εἰς τὰ ἐμπρὸς (πρὸς τοὺς ἵππους) μέχρι τῶν

γονάτων, πρὸς τὰ ὀπίσω δὲ ταπεινούμενον. Ἐπακαλύπτετο δὲ τὸ περιφραγμα διὰ θερμάτων κατὰ τῶν ἐγθρικών βυλῶν, ἢ κατεσκευάζετο καὶ αὐτὸ ἐκ σανίδων ὑπὲρ πᾶν δὲ τὸ χεῖλος αὐτοῦ ἦν ὁ μεταλλικός ἀντιπυρρῶς, χρησιμεύων πρὸς τὰ ὀπίσω μὲν ἵνα ὁ παραβάτης, λαβόμενος αὐτοῦ, ἀναβαίνει εὐκόλως, ἐμπρός δὲ, ἵνα προσδέωνται οἱ χαλινὸι εἰς αὐτόν. Εἰς τὸν ἄξονα δ' ἐνηρμόζετο ὁ ῥυμβός, κοσμούμενος συνήθως ἐμπρός, ὡς καὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἄξονος, διὰ μεταλλίνων κεφαλῶν ζυφῶν. Εἶχε δὲ περὶ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμβός πολλὰ κίς ἤλον ὄρθιον, ὅστις ἐλέγχετο ἐστῶρ, καὶ ἐπερατοῦτο εἰς κρῖνον δι' οὗ διήρχοντο οἱ χαλινὸι.

Διωθελία, ἢ ἐν Ἀθήναις εἰς τοὺς πτωχοὺς διανομὴ 2 ὀβολῶν εἰς ἕκαστον κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς, διὰ τὸ εἰσιτήριον εἰς θέατρον (Ἀριστ. Πολιτ. Β, 7).

Διὼξιππος, 1) ποιητὴς τῆς νέας κωμῆδίας ἐν Ἀθήναις, οὗ σώζονται 4 — 5 δραμάτων οἱ τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα. — 2) Ἀθηναῖος πυγμαχὸς Ὀλυμπιονίκης. Ὁπαδὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ἐνίκησεν ἀσπλος Μακεδὸνα τινὰ ἐνοπλον. Τοῦτο ἐξήγειρε τὴν κατ' αὐτοῦ ζηλοτυπίαν τῶν Μακεδόνων, καὶ ἐπέφερε τὸν θάνατόν του (Διόδ. ΙΖ, 100. — Quart. IX, 9).

Ἐκ κειμένου Μουσείου Νικηολέως.

Διῶτη, ἀγγεῖον ἔχον δύο λαβίδας, ὡς ὁ ἀμφορεύς, ἰδίως χρησιμεύων εἰς τήρησιν οἴνου.

Διῶρης, ἴδ. Αὐτομάδων καὶ Ἀμαρυγκεύς.

Δόκινα, ἴδ. Διόσκουροι.

Δοκιμασία, εἰς ἣν ὑπεβάλλετο πᾶς Ἀθηναῖος ἀξίων νὰ ἐξασκήσῃ, οἷον δήποτε πολιτικῶν προνόμιον. Εἰς τοιαύτην φέρ' εἰπεῖν ὑπεβάλλετο παρὰ τοῖς ληξιάρχοις ὁ ἀντιποιούμενος δικαιώματα πολίτου ἐδοκιμάζετο εἰς ἄνδρας ὁ ἐφηβὸς ὁ ἀξίων ὅτι ἔχει τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐξασκεῖν δικαιώματα ἐνήλικος.

Οἱ εἰς ἀρχὰς ἐκλεγόμενοι ἐδοκιμάζοντο ἤτοι ἀνεκρίνοντο πρὸ τῆς Βουλῆς ἢ πρὸ δικαστηρίου, ἵν' ἀποδείξωσιν ὅτι εἶχον οὐχὶ τὴν ἀπαιτουμένην ἰκανότητα, διότι ταύτην προϋπέθεταν ἡ ἐκλογὴ, ἀλλὰ τὰ διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἀρχῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, οἷον τὴν ἐκ πολιτῶν γηγασίων καταγωγὴν, καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις τὴν ἐκ τριγενείας (μέχρι πάπου) τοιαύτην, τὴν δέουσαν ἡλικίαν, ὅτι δὲν ὑπέκειντο εἰς ἀτιμίαν, εἰς τινὰς περιστάσεις, ὅτι ἦσαν ἐγγαμοί, ὅτι ἦσαν ἐστρατευμένοι κτλ., πρὸ τοῦ Ἀριστιδίου δὲ καὶ τὸ (χρηματικὸν) τίμημα εἰς ἀνήκον. Τρεῖς λόγοι τοῦ Λυσίου, ὁ κατ' Εὐάνδρου, ὁ κατὰ Φίλωνος, καὶ ὁ ὑπὲρ Μαντιθέου, τοῦ πρώτου ἐκλεγέντος ἀρχόντος, τῶν δύο ἄλλων βουλευτῶν, ὑπάρχοντες εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Καὶ παρὰ τῶν ῥητόρων δ' ἀπηγγέλλεται δοκιμασία, ἰδίως ἂν δὲν εἶχον περιπέσει εἰς ἀτιμίαν. Καὶ ἂν μὲν, ἐπιβεβλημένης αὐτοῖς τοιαύτης, παρουσιαζόντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἠγόρευον, ἐκινεῖτο κατ' αὐτῶν ἐν δειξίς, ἤτοι καταγγεῖλια περὶ παρανομίου πράξεως, ἂν δ' εἶχον πράξει τι προκαλοῦν ἀτιμίαν, οἷον δειλίαν ἐν μάχῃ, κακὰ σὶν ἡσόντων, κατὰ σπατάλησιν τῶν πῦρ φῶν κτλ., ἀλλὰ δὲν εἶχον καταδικασθῆ εἰς αὐτήν, ἠδύνατο νὰ κινηθῆ κατ' αὐτῶν ἐπαγγεῖλια δοκιμασία, ἣτοι νὰ ζητηθῆ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς δοκιμασίαν διὰ τὰς πράξεις ἐκείνας, πρὸ τῶν Θεσμοθετῶν, καὶ ὁ ῥήτωρ πιθανῶς ἠναγκάζετο ν' ἀπέχη τῆς ἐκκλησίσεως μέχρι τῆς περατώσεως τῆς δίκης.

Δολίχη, 1) Πόλις Θεσσαλικὴ ὑπὸ τὸν Ὀλυμπον δυτικῶς (Liv. XLII, 53. XLIV, 32.)

— 2) Πόλις ἐν Κομμαγηνῇ τῆς Συρίας, ἐφ' ἣν ἐπίσημα θερμὰ λουτρά καὶ νάβν Διδὸς τοῦ Δολιχηνοῦ. 3) ἴδ. Ἐχινάδες.

Δόλιχος, ἴδ. Γυμναστική.

Δολίων. Δολίονες, λαὸς παρὰ τῇ Κυζικῷ, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ρυνδάκου καὶ Αἰσώπου, φιλικῶς ὑποταχθεὶς τοῖς Ἀργ.

νόταις, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν νύκτα ἐκ παρανοήσεως πολέμησας αὐτοὺς (Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 536. — Στράβ. ΙΒ, 575).

Δόλογοι, ἔθνος Θρακικὸν ἐπὶ τῆς Θρακ. Χερσονήσου, παρ' οἷς ἤρξεν ὁ πατήρ τοῦ Μιλτιάδου (Ἡρόδ. ΣΤ, 34).

Δόλοπος, ἴδ. Ἐλλάς.

Δόλων, ἴδ. Ναῦς.

Δουρῶσσα, 1) Πόλις Ἀχαϊκὴ, ἣν κατέστρεψαν οἱ Σικυωνιοὶ (Παυσ. Ζ, 26, 13).

— 2) Νῆσος τοῦ Αἴγαίου, Ἀ. τῆς Νάξου, τόπος ἐξορίας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατορῶν. (Tac. Ann. IV, 30).

Δουρίσκος, πόλις ὄχυρὰ καὶ πεδιάς τῆς Θράκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐβρου, ἐνθα ὁ Ξέρξης, στρατεύων κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐπεθεώρησε τὸν στρατόν του. (Ἡρόδ. Ζ, 58).

Δουρύλειον, πόλις τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Θύμβριος, ἔχουσα θερμὰ λουτρά (Στράβ. ΙΒ, 576. — Διόδ. Κ, 108).

Δουρυφόρημα, ἐπὶ τῶν θεάτρων ἑλεγὸν περιληπτικῶς τὰ κωφὰ ἢ καὶ κενὰ λεγόμενα πρόσωπα, δουρυφόρους καὶ ἄλλους.

Δουρυφόροι, τῶν τυράννων, ἦσαν μάλιστα ξένοι μισθωτοί, καὶ κατ' Ἀριστοτέλην (Πολ. Γ, 9, 4) αὕτη ἦν μία τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν νομίμων ἡγεμόνων καὶ τῶν τυράννων, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν περιστοιχίζοντο ὑπὸ τῶν πολιτῶν, οὗτοι δ' ὑπὸ ξένων.

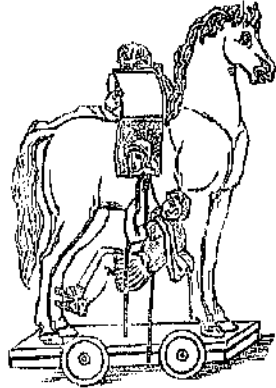
Δουκέτιος, Σικελὸς ἰθαγενὴς, ἐπιχειρήσας κατὰ τὸ 451 π. Χ., ὅτε αἱ ἐκεῖσε Ἑλληνικαὶ πόλεις, ἀποβαλοῦσαι τοὺς τυράννους, προσήλθον εἰς ἀλληλομαχίαν, νὰ συνασπίσῃ κατ' αὐτῶν τὸν ἰθαγενῆ πληθυσμόν, καὶ ν' ἀποσεισῇ τὸν ζυγόν των. Ἀλλ' ἤττηθείς ἐν Συρακούσαις, ἔφυγεν εἰς Κόρινθον, καὶ εἶτα ἐπανεθῶν, ἀπέθανε τῷ 440 (Διόδ. ΙΑ, 76. ΙΒ, 29).

Δούλοι. Ἐπὶ Ὀμήρου, οἱ ἐν πολέμῳ αἰχμαλωτευθέντες ἐλαμβάνοντο ἢ ἐπωλοῦντο ὡς δούλοι (Ὀδ. Υ, 382), καὶ τῶν παρθομένων πόλεων οἱ πολλοὶ, οἱ δουράλωτοί,

ἐπαίχον θέσιν μεταξὺ δούλου καὶ ἐλευθέρου. Κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ὅμως ἐπαυσε βαθμῶδην τὸ ὑποβάλλειν Ἕλληνας, καὶ ἔπειτα αἰχμαλώτους ἐν γένει, εἰς δουλείαν (Πλάτ. Πολ. Ε, 469), καὶ οἱ δούλοι ἦσαν ἀργυρώνητοι μόνον ἐκ βαρβάρων, Κάρες, Λυδοὶ καὶ Σκυθῶναι καὶ ἦν ἡ ἀξία τοῦ δούλου συνήθως 200 μέχρι 500 δραχμῶν, ἴση τῇ τῆς ἡμίονου καὶ ἡμίσεια τῆς τοῦ ἵππου. Ὑπεβάλλοντο δ' ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν εἰς πᾶν εἶδος ἐργασίας, εἰς ἧς μέρος τοῦ προϊόντος, τὴν ἀποφορὰν, ἔδιδον εἰς τὸν κύριον, τὸ δ' ἐπιλοιπὸν ἀνήκειν αὐτοῖς. Πολλάκις δὲ καὶ ἐξεμισθοῦντο δούλοι ὀβολοῦ τῆς ἡμέρας. Ἡ πρῶτης δὲ τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος ἡλόφρονε τὴν θέσιν αὐτῶν, ὥστε καὶ ἐνίοτε γάμοι συνήπτοντο μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ δούλων ἀλλ' οἱ ἐκ τούτων γεννώμενοι ἦσαν ἐστρατημένοι πολιτικῶν δικαιωμάτων, οἱ δ' ἐκ γονέων δούλων (ἀμφιδουλοὶ) ἔμενον δούλοι, καὶ τῆς θέσεως ταύτης μόνον δι' ἀπελευθερώσεως ἀπηλλάττοντο. Ἐπροστάτευσεν δ' ὁ νόμος, ἐν Ἀθήναις καὶ τὴν ζωὴν καὶ τιμὴν τῶν δούλων κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν δεσποτῶν (Εὐρπ. Ἐκ. 288. — Δμοθ. ΚΑ, 46. — Αἰσχ. Α, 17. — Ξενφ. Πολ. Ἀθ. Α, 10). Πρὸ τῶν δικαστηρίων ἐπετρέπετο, ἀπηγγέλλεται μάλιστα, νὰ ὑποβάλλωνται οἱ δούλοι εἰς βῆσανον, ἵνα μαρτυρῶσι περὶ τῶν κυρίων των. Ἐπετρέπετο δὲ τοῖς δούλοις καταφυγὴ κατὰ τῆς ὠμότητος τῶν κυρίων των εἰς ἀστυα, ἰδίως ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ Θησεῖον, πρὸς πρᾶσιν, δηλαδὴ ἵνα εἰς ἕτερον πωληθῶσιν. Ὑπῆρχον δὲ καὶ δημόσιοι δούλοι, εἰς γραφικὰς καὶ κατωτέρας ἐργασίας τῶν ἀρχῶν χρησιμεύοντες. Πολλάκις οἱ δούλοι ἀπηλευθεροῦντο, ἢ ἐπετρέπετο αὐτοῖς ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν νὰ ἐξαγοράζωνται. Πολλαχοῦ δὲ, ὡς ἐν Δελφοῖς, οἱ οὕτως ἐξαγοραζόμενοι ἐνεγράφοντο ὡς πωληθέντες εἰς τὸν θεόν, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθερίας των. (Rang. Ant. Poi. II, ἀρ. 903—945 σ. 643). Ἦσαν δ' ἐν Ἀττικῇ, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῆς, ἐκ τῶν 500,000

κατοίκων οὓς περιείχεν, οἱ 400,000 περίπου δούλοι.

Δούρειος ἢ **δουράτιος**, ὁ ξύλινος

ἵππος, δι' οὗ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐμνηστεύθη τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος. (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 493, 512).

Δούρος, Σάμιος, γράφας περί 250 π. Χ. «Ἱστορίας» ἢ «Ἑλληνικά» καὶ «Μακεδονικά», ἀπὸ 370 μέχρι Δημ. τοῦ Πολιορκητοῦ προσέτι «τὰ περὶ Ἀγαθοκλέα», «Σαμίων ὄρας» κ. ἄ. Μνημονεύεται συνεχῶς ὑπὸ Διοδώρου, Πλουτάρχου, Ἀθηναίου καὶ ἄλλων.

Δράβος, ποταμὸς τῆς Πανθείας καὶ τοῦ Νορκεῦ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Δούναεν (Στράβ. Ζ, 314).

Δρακίον. 1) Ἀθηναῖος, ἄρχων ἐν Ὀλ. 39, α (624 π. Χ.) καὶ νομοθέτης. Μετὰ τὴν κατάλωσιν τῆς τῶν Ἀνάκτων ἀρχῆς, ὁ δῆμος ἐν Ἀθήναις φρονηματιζόμενος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἤρξατο ἀπαιτῶν γραπτὴν νομοθεσίαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων του. Ἐγραψε λοιπὸν τοιαύτην ὁ Δράκων, οὐχὶ περὶ ὀργανισμοῦ τῆς πολιτείας, ἀλλὰ ποινικοῦς μόνον νόμους (Ἀριστοτ. Πολ. Β, 99) ὧν τινὰς, ἴσως ἕνεκα τῆς τότε ἠθικῆς καταστάσεως τῆς κοινωνίας, εἴηκε τόσοσ ἀυστηροῦς, ὥστε ὁ Δημάδης ἔλεγεν αὐτοὺς γεγραμμένους δι' αἵματος, οὐχὶ διὰ μέλανος. Ἦς περὶ φοινικῶν ὁμοίως διατάξεις αὐτοῦ διήρησε καὶ ὁ Σόλων (Πλουτ. Σόλ. 12). Ἄλλ' ἢ αὐστηρότης αὐτῶν ἐξήγειρε κατ' αὐ-

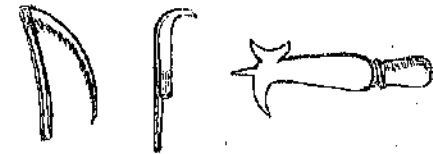
τοῦ στάσιν τοῦ πλήθους, ἐξ ἧς ὠφεληθεῖς Κόλων, κατέλαβε τὴν τυραννίδα. Ὅτε δ' οἱ νικήσαντες αὐτὸν Ἀλκμαιονίδαι ἀπέσραξαν ἀσεβῶς τοὺς ἱκέτας, τότε αὐτοὶ μὲν ἀπεδιώχθησαν ὡς ἐναγῆες, εἰς τὸν Σόλωνα δ' ἀνετέθη νὰ συμπληρώσῃ καὶ καταρτίσῃ τὴν νομοθεσίαν. Ὁργάνωσε δὲ προσέτι ὁ Δράκων καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν (Πολυτ. Η, 124.—Corp. 1. Att.).

Δροῦμα, ἴδ. Κωμωδία. Τραγωδία, Θεατρικαὶ καὶ παραστάσεις.

Δρέπανον, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τὸ

μέγα διὰ τοὺς ἀστάχεις, ὁ ἔφερε καὶ ὁ Χά-

ρων, καὶ τὸ μικρὸν, τῆς χειρὸς, ἢ ἀρπη, δὲν διέφερον τῶν σήμερον ἐν χρήσει.

Δρέπανον. Πολλὰ ἀκρωτήρια ἔφερον τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην διὰ τὸ σχῆμά των. 1) Τὸ κατὰ Ν. τῆς Κύπρου (ν. Κεράλας).— 2) ἐν Ἀχαΐα.— 3) Δ. καὶ Δρέπανα εἰς τὸ Β τῆς Σικελίας (ν. Τραπάνι), μεθ' ὧμ νόμου πόλεως ἰδρυθείσης κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου ὑπὸ τοῦ Ἀμίλκα (Διόδ. ΚΓ, 14).

Δρόμος, ἴδ. Γυμνάσιον.

Δρυάδες, ἴδ. Νύμφαι.

Δρύοτες (Ἡρόδ. Η, 38) ἢ Δρυμαῖα (Παισ. Ι, 33, 12), 1) πόλις εἰς τὸ Β τῆς Φωκίδος, ἔχουσα ναὸν τῆς Δήμητρος.— 2) Πεδίον μετὰ τὸ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς. 3) Χωρίον τῆς Βυβίας.

Δρύοτες, ἴδ. Ἑλλάς.

Δρύοψ, υἱὸς τοῦ ποταμοῦ Σπερχεῖοῦ καὶ τῆς Δαναΐδος Πολυδώρας, ἢ τοῦ Λυκάονος καὶ τῆς Δίας, γενάρχης τῶν Δρυόπων. Οἱ Μεσσηνιοὶ Ἀσινῶται τὸν ἐθεώρουν ἐπίσης ὡς γενάρχην, καὶ τὸν εὐόραζον ἀνὰ πᾶν δευτέρον ἔτος (Παισ. Δ. 34, 6).

Δυμᾶνες, ἴδ. Φυλῆ.

Δύμας, ἴδ. 1) Πρίαμος, — 2) Λιγυμῶς.

Δύμη, 1) Πόλις εἰς τὰ Δ. τῆς Ἀχαΐας, συνοικισθεῖσα μετὰ τὸ 750 π. Χ. ἐξ οὐκὼ διασφύρων χωρίων. Ὁ Πομπήιος κατέκτισεν ἐκεῖ περὶ τὰς ἐν Κιλικίας (Στράβ. Η, 378).— 2) Πόλις ἐν Θράκη ἐπὶ τοῦ Ἑδρου.

Δυναστεία. Δυναστὰς καλεῖ ὁ Ἡρόδοτος τοὺς μικροὺς ἡγεμόνας μὴ ἐλληνικῶν χωρῶν. Ἀλλ' ὁ Ἀριστοτέλης (Πολ. Β, 5, 1) δυναστεῖαν λέγει τὴν κατάχρησιν τῆς ὀλιγαρχίας, «ὅταν ἀρχὴ μὴ ὁ νόμος, ἀλλ' οἱ ἄρχοντες,» ἔχουσαν πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν ὡς ἡ τυραννίς πρὸς τὴν βασιλείαν, ἢ ἔχλοκρατία πρὸς τὴν δημοκρατίαν. Καὶ ὁ Θουκυδίδης ἤδη λέγει περὶ τῶν Θεσσαλῶν ὅτι «δυναστεία μᾶλλον ἢ ἰσονομία ἐγγῶντο,» καὶ ἐν τῇ ἀγορεύσει τῶν Θεβαίων κατὰ τῶν Πλαταιέων (Γ, 62, 2) ἀντιτίθεται ἡ «ὀλιγαρχία ἰσόνομος» τῇ «δυναστεία ὀλιγίων,» διὰ τοὺς ἐπὶ τῶν Περσικῶν χρόνους, καὶ ταύτην θεωρεῖ ὡς οὕσαν «ἐγγύτατα τυράννου.» Ὁ δ' Ἀθηναγόρας (Θουκ. ΣΤ, 38, 2) συνδέει τὰς ατυραννίδας καὶ δυναστείας ἀδίκους.

Δύρας, ποταμὸς Φθιώτιδος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Σπερχεῖον, ἀλλὰ τὸ πάλαι βορείως αὐτοῦ εἰς τὴν Θάλασσαν (Ἡρόδ. Ζ, 198).

Δυρράχιον, ἴδ. Ἐπίδαμνος.

Δυσούλης, πατὴρ τοῦ Τριπολέμου καὶ Εὐβουλείως, ἀδελφὸς τοῦ Κελεοῦ, διωχθεὶς κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν Φλιασίων, ἐξ Ἑλευσίνος ὑπὸ τοῦ Ἴωνος, εἰσῆγαγεν εἰς Φλιούντα τὰ Ἑλευσινιακὰ μυστήρια (Παισ. Α, 14, 2. Β, 14, 2).

Δυσπόντιον, ἴδ. Ἥλιος.

Δύσωρον ὄρος, ἐν Μακεδονίᾳ, χρο-

σφόρον καὶ χωροῦν ἐκ Β. πρὸς Ν. μέχρι τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου (Ἡρόδ. Ε, 17).

Δωριεὺς. 1) Διὰ τὸ ἐθνικὸν, ἴδ. Δωριεὺς.— 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλεξανδρίτου καὶ ἀδελφὸς Κλεομένους Α', βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἀξιώων ὅτι εἰς αὐτὸν ἀνήκεν ὁ Θρόνος, ἔφυγε τῷ 540 π. Χ. εἰς Λιβύην, καὶ ἐκείθεν εἰς Σικελίαν, καὶ ἔπεσεν ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Ἑγεσταίων καὶ τῶν Καρχηδονίων (Ἡρόδ. Ε, 41, Ζ, 185, 205.—Διόδ. Δ, 23).— 2) Υἱὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ Πινδάρου (Ὀλ. Ζ) ὑμνηθέντος Ῥοδίου ἀθλητοῦ Διαγόρου, ἐνίκησε καὶ αὐτὸς ὡς παγκρατιστής, τρίς ἐν Ὀλυμπίᾳ, 8^α ἐν τοῖς Ἰσθμίοις, 7^α ἐν τοῖς Νεμέοις, καὶ ἀπαξ ἐν τοῖς Πυθίοις, ὥστε ἦν περιδοσικός, ὡς ἐλέγοντο (Θουκ. Ι', 8.—Παισ. ΣΤ, 7, 1). Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐδιάσθη ὑπὸ τῶν περιστάσεων τῆς πατρίδος τοῦ Ῥόδου νὰ φύγῃ εἰς Θουρίους τῆς Ἰταλίας. Ἐῖτα δ' ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ταχθεὶς εἰς τὸν Σπαρτιατικὸν στρατὸν, ἠγχαλωτεύθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ χάριν τῆς φήμης του ἀφέθη ἐλεύθερος (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, 19.—Παισ. ΣΤ, 7, 1).

Δωρεῖς, 1) μικρὰ, μόλις 4 τετρ. μιλίων ἔκτασιν ἔχουσα ἐλληνικὴ χώρα μετὰ τὴν Αἰτωλίας πρὸς Δ., Θεσσαλίας Β., Ὀζολίας Λοκρίδος καὶ Φωκίδος Ν. καὶ Ἐπικνημιδίας Λοκρίδος Ἀ., ἐκαλεῖτο καὶ Δρυοπίς ἕνεκα τῶν πρώτων αὐτῆς κατοίκων, τῶν Δρυόπων. Σπουδαιότητα δ' εἶχεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς κοιτίς τῆς ἐπὶ πολὺ τῆς Ἑλλάδος ἐφαπλωθείσης φυλῆς τῶν Δωριέων. Ἡ τραχὴ αὕτη χώρα περικλείεται ὑπ' ὄρεων, τῆς Οἴτης, τοῦ Καλλιδρόμου, τοῦ Κόρακος καὶ τῶν Β. λόφων τοῦ Παρνασσοῦ, καὶ διαρρέεται ὑπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Βοιωτικοῦ Κηφισοῦ. Ἦν δὲ τόσοσ πτωχὴ, ὥστε καὶ λιμοδωρεῖς ἐχλευάζοντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς (Στράβ. Θ, 427). Πόλις εἶχε τέσσαρας, τὴν Πίνδον (ἧτις πρώτῳ κατεστράφη), τὴν Ἐρινεὸν, τὸ Κυτίτιον, καὶ τὸ Βόϊον, ἀποτελούσας τετραπόλιν, ἧς ἀγνωστος ὁ ὄργα-

νισμός. Μετά τὴν πτώσιν δὲ τῆς Σπάρτης
 ἠνώθησαν αὐταὶ μετὰ τῶν Αἰτωλῶν. — 2)
 Μέρος τῆς Κασίας ἐν τῇ Μικρασίᾳ καὶ τῶν
 παρακειμένων νήσων, κατοικοῦμενον ὑπὸ δω-
 ριέων καὶ ὀργανωδῶν εἰς Ἐξάπολιν, πε-
 ριέχουσαν τὴν Κνίδον καὶ Ἀλικαρνα-
 σὸν ἐπὶ τῆς στερεᾶς, τὴν Ἰαλυσὸν,
 Αἰνδον καὶ Κάμειρον ἐπὶ τῆς Ῥόδου,
 καὶ τὴν Κῶ ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου (Ἡρόδ.
 Α, 144). Εἶχον δὲ καὶ κοινὰς συναλεύσεις
 εἰς τὸ Τριοπικὸν ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος
 καὶ τῆς Δήμητρος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρω-
 τηρίου παρὰ τῇ Κνίδῳ καὶ τόσος ἦν ὁ πρὸς

τὸ ἱερόν τοῦτο σεβασμός, ὥστε ἡ Ἀλικαρ-
 νασὸς ἀπεκλείσθη τοῦ δεσμοῦ ὅτε εἰς πο-
 λίτην αὐτῆς ἠσέθησε πρὸς αὐτὸ (Ἡρόδ. αὐτ.).
 Ὁ Ἡρόδοτος (2, 93) λέγει τοὺς Δωριεῖς
 τούτους ὑπεκόους τοῦ Ξέρξου, ὃ δὲ Θουκυ-
 δης (B, 9) συμμάχους τῶν Ἀθηναίων. Πολι-
 τικὴν ἔμως σπουδαιότητα ὁ δεσμός δένειχε.

Δωρίς, ἴδ. Νηρεύς.

Δῶρος, ὁ γενάρχης τῶν Δωριέων,
 υἱὸς τοῦ ἐν Φθίᾳ Ἑλληνος καὶ τῆς νόμφης
 Ὀρηίδος, ἀδελφὸς Ξούθου καὶ Αἰόλου, πα-
 τὴρ Τεκτάμου, ἢ υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Φθίας,
 ἢ Περσειδῶνος (Ἀπολλοδ. Α, 7, 3, 6).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΚΑΘΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. ΠΑΡΕΚΚΥΠΕ
ΚΟΝΙΝΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΙΜΑΓΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α. ΣΑΤΣΙΝΑΚΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

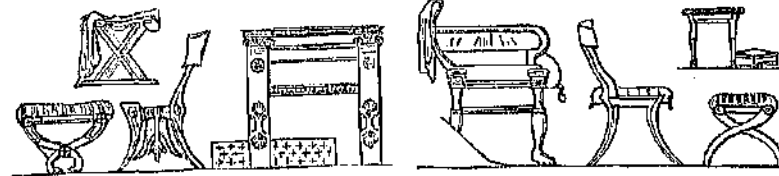
1888

κεδονίας (ν. Βοδενά), καλουμένη πρὶν Αἰγαί (Στρώ. Ζ, 323. Ι, 449. — Πλούτ. Πύρρ. ΜΓ).—2) Π. εἰς τὰ ΒΔ τῆς Μακεδονίας, πρὶν Ὀσρόνη ἢ Ὀρρόνη, ὑπὸ δὲ τῶν Μακεδόνων ἔπειτα Ἀντιόχεια Καλλιρρόη καλουμένη, ἐν ἣ ἔφονεύθη ὁ Καρακάλλας. Καταπεσούσαν ὑπὸ σεισμῷ, τὴν ἀνωκοδόμησεν ὁ Ἰουστίνος, μετονομάσας αὐτὴν Ἰουστινόπολιν.

Ἔδρα, πᾶν σκεῦος προωρισμένον ἵνα κἀθῆται ἐπ' αὐτοῦ. Μνημονεύονται δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔδραι παντοῦ σχήματος καὶ μεγέθους, καὶ παριστῶνται καὶ εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ μνημεῖα. Ἡ μεγίστη καὶ ὑψηλο-

τες ἂν σφαιρὴν οὕτω προσείναι (Θουκ. Ζ, 28, 4), καὶ ἔταξαν εἰκοστολόγους ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως. Ἀλλὰ τοῦτο ἐπὶ πολὺ δὲν διήρκεσε, διότι τῷ 409 μνημονεύονται πάλιν φόρους εἰσπράττοντες.

Ἐλευθεῖα, Εἰλήθεια, Ἐλείθεια, καὶ Ἐλευθῶ, ἡ θεὰ τοῦ τοκετοῦ, τοῦ ὀνόματος παραγομένου, κατὰ τοὺς μὲν ἀπὸ τοῦ εἴλω, εἰλέω (ἐπιφέρω πόνους), κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ ἐλυθ- (τὸ ἐρχόμενον), ἴσως δὲ μῶς συγγενὲς καὶ τῷ ἐλευθερῶ. Ὁ Ὅμηρος λέγει πληθυντικῶς Εἰλείθειας, καὶ καλεῖ αὐτὰς θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς

τάτη ἦν ὁ θρόνος (ἴδ.), ἔχων στηρίγματα καὶ διὰ τὰ νῶτα πρὸς ἀνάκλισιν καὶ διὰ τοὺς βραχίονας, καὶ ἀποδιδόμενος πρὸ πάντων εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς βασιλεῖς. Ἡ ταπεινότης δ' ἦν ὁ δίφρος (ἴδ.) ἄνευ ἐρείσματος· ὅτε δ' ἦν κατεσκευασμένος ὥστε νὰ συστῆλθῃ καὶ κλειθῆται ἐλέγτο ὁ κλαδίας (ἴδ.). Ὅσοι δ' εἶχον ἐρείσματα διὰ τὰ νῶτα, ὡς αἱ σημερινὰ ἔδραι (σακμαῖα), ἐλέγοντο κλισμοί, κλινηραί. Ἐπὶ τῶν καθεδρῶν δὲ ὡς καὶ ἐπὶ τῶν λιθίνων ἐδωλίων τῶν θεάτρων, ἔθετον, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ καθίσωσι, προσκεφάλαια, ἢ δέρματα, ἢ ὑφάσματα. Καθέδρα δ' ἦν μετὰ ταῦτα κυρίως ἢ τῶν ῥητόρων καὶ φιλοσόφων.

Ἐίδουέα, ἴδ. Πρωτεύς.
Ἐίδούλιον, ἴδ. Θεόκριτος.
Ἐίκοστή. Οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ οἱ σύμμαχοι αὐτῶν παρεπονοῦντο κατ' οὐ τοῖς εἶχον ἐπιβάλλει βαρῆς φόρου, ἀντικατέστησαν αὐτὸν, κατὰ τὰ 413 π. Χ., διὰ τῆς εἰκοστῆς πάντων τῶν παρ' αὐτοῖς εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων ἐμπορευμάτων, κατ' ἐπιφάνειαν μὲν αὐτοῖς ἐνδίδοντες, ἀλλὰ καὶ «πλεῖα νομίζον-

Ἦρας (ἴλ. Α, 269. Τ, 119). Ἐνικῶς δ' ἀποκαλεῖ αὐτὴν, ἔχουσαν σπήλαιον ἐν Ἀμνισφῇ τῆς Κρήτης (ἴλ. Π, 187. Τ, 103. Ὀδ. 188.—Ἡσιόδ. Θεογ. 922). Φέρουσι δὲ τ' ὄνομα καὶ αὐτὴ ἢ Ἦρα καὶ ἢ Ἄρτεμις, ὡς βοηθητικαὶ εἰς τοὺς τοκετούς, καὶ μετεδόθη, φαίνεται, ἢ λατρεῖα τῆς θεᾶς ἐκ Κρήτης μετὰ τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ Δήλου εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ὁ ναὸς αὐτῆς ἦν ἡ σήμερον ἐκκλησίαι τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου.

Ἐύλωτες, Εἰλῶται, Ἐλωτες. Ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δαυριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, μέρος τοῦ ἀρχαίου πληθυσμοῦ διετήρησε τὰς κτήσεις αὐτοῦ καὶ τινα τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, ἐπὶ ἀποτίσει φόρου, καὶ ἐκαλοῦντο περσοίκοι, διότι τὰς πόλεις κατεῖχον οἱ κατακτηταί, καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ ὠνομάζοντο Λακεδαιμόνιοι, ἐν ᾧ Σπαρτιᾶται ἦσαν οἱ τὴν Σπάρτην οἰκήσαντες Δαυριεῖς. Ἀλλ' ἕτερον μέρος τοῦ ἀρχικοῦ πληθυσμοῦ, πιθανῶς οἱ ἐπιμόνως ἀντιστάντες καὶ θοράλωτοι γενόμενοι, περιήλθον εἰς δουλείαν, μόνον πλεονέκτημα ὑπὲρ τούτων ἄλλους δούλους ἔχοντες, ὅτι δὲν ἐπε-

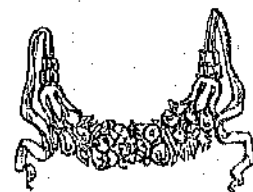
Ε

Ἔδρος, (ν. Μαρίτσα), ὁ πρῶτιστος κατακτὴς τῆς Θράκης, πηγάζων ἐκ τῶν ὄρεων τῆς Ροδόπης καὶ Σκοπίου (Θουκ. Β, 96), καὶ πολλὰ δεχόμενος παραποτάμια, ἐκθάλλει, πλωτὸς ἀπὸ τῆς Φιλιππουπόλεως, εἰς τὴν Θάλασσαν διὰ δύο βραχιόνων, ὧν ὁ εἰς ῥέει πρὸ τῆς Αἴνου (Ἡρόδ. Ζ, 59. Δ, 90).

Ἐγγύζον, πόλις εἰς τὰ Β. τῆς Σικελίας παρὰ τῷ ποταμῷ Μονάλω, κτίσμα Κρητῶν, ἔχουσα ναὸν τῆς Μεγάλης Μητρός (Πλούτ. Μάρ. Β).

Ἐγγύησις, ἴδ. γάμος.

Ἐγεστα ἢ Ἀύγεστα, ἴδ. Σέγεστα.

Ἐσ σαρκοράγου.

Ἐγκάρπια (τὰ), στέφανοι καρπῶν καὶ ἀνθέων εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν γλυπτικὴν.
Ἐγκαυστική, εἶδος ζωγραφικῆς, καθ' ἣ διὰ τοῦ πυρὸς ἐνεκδίαπτου χρώματα ἐπὶ μετάλλων, ἢ διὰ πεπυρακτωμένων ἐργαλείων καὶ κηροῦ ἐπὶ μικρῶν προσέτι εἰκόνων.

Ἐγκέλαδος, ἴδ. Γίγαντες.

Ἐγκοίμησις, ἴδ. Μαντική.

Ἐσ ἀνγκόμου.

Ἐγκόμωμα ἢ Ἐπέδλημα, λευκὴ ποδιὰ ἢ αἱ δούλαι φέρον ἐπὶ τῆς ἐξωμίδος (Πολυδ. Α).

Ἐγκυτήσις, ἡ κτήσις ἀκινήτων ἐν ξένη γῶρᾳ. Ἡ ἄδεια δι' αὐτὴν ἐχορηγεῖτο μόνον διὰ ψήφισματος.

Ἐγκύκλιος παιδεία, ἀγωγή, ἐγκύκλια μαθηματα, κατ' ἔκφρασιν τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ πλήρης κύκλος ὡς καὶ ἐκάστη τῶν γνώσεων τῶν ἀναγκαίων τοῖς ἐλευθεροῖς καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένους νεανίας, καὶ ἡ διδασκαλία αὐτῶν.

Ἐγκώμιον, κατ' ἀρχαίαν τὸ ἐπαινετικὸν ἄσμα μετ' οὗ κατὰ τοὺς ἀγῶνας πρόπειμακε τὸν νικητὴν ὁ κῶμος, ἦτοι ἡ πανηγυρική συνοδεία, πρὸς διάκρισιν τοῦ ἐπινικίου, ἀδομένου ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν τῷ ναῷ. Μετὰ ταῦτα δὲ μετέπεσον ἢ λέξις εἰς τὴν σημασίαν ἐπαινετικῆς ἀγορεύσεως, συγγραφῆς ἢ ποιήσεως.

Ἐκθεσσα, 1) πόλις ἐν Ἡμαθίᾳ τῆς Μα-

πρέπετο νὰ πωλῶνται ἐκτὸς τῆς χώρας. Ἐν Κρήτῃ οὗτοι ἐλαλοῦντο κλαρώται καὶ ἀφαιμῶται, ἐν Σικυῶνι κορυνηφόροι, ἐν Ἀργεὶ γυμνήτες ἢ γυμνήσιοι, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ ἦσαν ἐν τοιαύτῃ θέσει οἱ Πενέσται· ἐν Σπάρτῃ δ' ἐλέγοντο Εἰλωτες, ἐκ τῆς πόλεως Ἐλους, ὡς ἐνόμιζον οἱ ἀρχαῖοι (Παυσ. Γ, 20. — Ἀρκρ.), ἔνθα ὑποτίθεται ὅτι μᾶλλον ἀντέστησαν, ἢ ἴσως ἐκ τοῦ αἰρέω, ὡς ἀλόγους, θοριάλωτοι. Ἦσαν δὲ δούλοι δημόσιοι, τοῖς ἐλευθέροις Σπαρτιάταις πρὸς καλλιέργειαν τῶν γαιῶν αὐτῶν κατανεμόμενοι, ἐξ ὧν ἀπέτινον τοῖς κυρίως ὠρισμένον μέρος τῶν προϊόντων (82 μεδμῖνοις κριθῆς, κλπ.), τὰ λοιπὰ ὑπὲρ αὐτῶν διατηροῦντες. Ὑπερέτινον δὲ καὶ εἰς τὰς οἰκίας, καὶ ἐν τῇ στρατῷ ὡς ψιλοὶ (Ἡρόδ. Θ, 10, 28), καὶ σπανίως ὡς ὀπλίται (Θουκ. Δ, 80. Ε, 34. Ζ, 19), καὶ εἰς τὸν στόλον ὡς ναῦται (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 12), καὶ ἐνίοτε, εἰς ἀμοιβὴν ἀνδραγαθιῶν, ἀπηλευθεροῦντο (Θουκ. Ζ, 58. Δ, 80. Ε, 34), δημοσίῳ ψηφισματι, καὶ τότε ἐλέγοντο νεοδαμῶδεις. Ὡς δὲ παρὰ πᾶσι τοῖς δούλοις, καὶ παρ' αὐτοῖς τινὲς ἀπέκτων περιουσίαν (Πλούτ. Κλεομ. ΚΓ). Πολίτου δὲ δικαίωματ' ἐν ἐκτάκτοις περιστάσεσι μόνον ἀνεκτῶντο, ὡς μετὰ τὰς μεγάλας ζημίας τοῦ Β' Μεσσηνιακοῦ πολέμου οἱ κληθέντες ἐπέβανακτοί. Μόθιακες δὲ ἢ Μόθωνες ἦσαν οἱ ἐκ Σπαρτιατῶν καὶ Εἰλωτιδῶν, ἐλεύθεροι, καὶ πολιτικῶς δυνάμενοι ν' ἀποκτήσωσι δικαίωματα δι' υἰοθεσίας. Τοιοῦτοι ἦσαν ἐν ἄλλοις ὁ Γύλιππος, ὁ Λύσανδρος, ὁ Καλλικράτιδας. Ὑπερέτινον δ' ἀριθμητικῶς οἱ Εἰλωτες τῶν Λακεδαιμονίων, διότι ἐπὶ ὀλικῷ πληθυσμῷ ἐκ 400,000, πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης, οἱ Εἰλωτες ἦσαν 244,000, ὥστε καὶ ὡς ἐπίφοδοι ἐθεωροῦντο. Ἐντεῦθεν ὁ ἀπαίστιος ἐξαφανισμὸς 2000 εἰλωτῶν, περὶ οὗ ὁ Θουκυδίδης (Δ, 80), καὶ ἡ βδελυρὰ κρυπτεία, ἣτις ὅμως, κατὰ Πλάτωνα (Νομ. Α, σ. 633. ΣΤ, σ. 763) δὲν ἦν ὅσον κοινῶς

ἐνομιζέτο αἰματηρὰ, ἀλλ' ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων οἱ ἔφηβοι ἐξεπέμποντο εἰς μυστικὴν ἐπισκόπησιν τῆς χώρας καὶ πρὸ πάντων κατεσκόπευον τοὺς πάντοτε ὑπόπτους εἰλωτάς.

Εἰρα. ἰδ. Ἴρα.

Εἰρενες ἢ Ἴρενες, ἐν Σπάρτῃ οἱ νεοὶ 20—30 ἐτῶν. Μελεῖσθην ἦν ὁ 18ετής (Πλούτ. Λυκ. ΙΖ). Διγροῦντο δ' εἰς πρώτηρας, τοὺς νεωτέρους καὶ σφαιρεῖς, τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ ἦσαν στρατεύματα, ἐπέβλεπον τὰς ἀγέλας τῶν παιδῶν, καὶ διηρύθουν αὐτῶν τὰ γυμνάσια.

Εἰρεσιῶται, δῆμος Ἀττικῆς παρὰ τῷ Κηρισῷ.

Εἰρεσιώνη, ἰδ. Πυανέφια καὶ Ὀμηρος.

Εἰρικτῆ, φρούριον ἐν Σικελίᾳ παρὰ τῷ Πανόρμῳ, ὀρμητήριον τῶν Φοινίκων ἐν τῷ Α' Καρχηδονικῷ πολέμῳ (Πολβ. Α, 56).

Εἰσαγγελία, ἦν ἐν Ἀθήναις ἡ εἰς τὸν δῆμον ὑπὸ ἰδιώτου καταμνήσις ἐγκλήματ' ἀφορῶντος τὰ συμφέροντα αὐτοῦ τοῦ δημοσίου ἢ προσέτι ἐκ τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων εἰς τὸν νόμον, ἃ οἱ ῥήτορες ἄγραφα ἐγκλήματα ἀπεκάλουν. Ὑπῆρχε δ' ἰδιαιτέρως εἰσαγγελικὸς νόμος, καθ' ὃν ὁ κατηγορὸς ὤφειλε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Πρυτάνεις ἐγγραφὴν τὴν κατηγορίαν (πινάκιον, εἰσαγγελίαν), καὶ ἂν αὕτη ἐγένετο δεκτὴ, ὁ κατηγορούμενος ἐφυλακίζετο εὐθύς, ἂν τῇ προσήκῃ προθεσίᾳ περὶ καταλύσεως τοῦ δήμου, καὶ εἰς πᾶσαν ἔτι ἄλλην περίπτωσιν, ἂν δὲν εἶδε ὁ ἐγγυητὴς. Εἰσήγον δ' οἱ Πρυτάνεις τὴν δίκην εἰς τὴν βουλὴν, ἣτις, ἂν τὸ ἐγκλημα ἦ μικρὸν, ἐπέβαλλε πρόστιμον 500 δρ., ἂν δὲ σπουδαῖον, ὤφειλε νὰ παραδώσῃ ἐντὸς 30 ἡμερῶν τὸν ἐνγόμενον εἰς τὸν δῆμον ἢ τοὺς Θεσμοθέτας, ἢ καὶ δικασθῇ ἐν λαν δὲ σπουδαίαις ὑποθέσεσιν, ἔκρινεν ὁ δῆμος ἐπ' ἐκλήσεως ὁ ἴδιος, ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐρίζων αὐτὸς τὴν ποινὴν, καὶ συγχρόνως εἶδεν καὶ ὁ συνηγόρους τῷ εἰσαγγέλλοντι, ὅστις, ὡς

ἀπλῶς καταμνηστὴς, μὴ κυρίως ἐνδιαφερόμενος, εἰς οὐδεμίαν ζημίαν ὑπέκειτο. Ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ τοῦτο ἐγένετο τῆς εἰσαγγελίας κατάχρησις, νέος νόμος ἐπέβαλλε 1000 δρ. πρόστιμον εἰς τὸν εἰσαγγέλλοντα, οὗ ἡ εἰσαγγελία ὁ ἀπερρίπτετο ἐξ ἀρχῆς, χωρὶς νὰ λάβῃ οὐδὲ τὸ πέμπτον τῶν ψήφων τοῦ δήμου. Εἰσαγγελίαι δ' ἐπεκλήθησαν καὶ ἄλλαι τινὲς δίκαι, ὅσαι διὰ τοὺς καταγγέλλοντας ἦσαν ἐπίσης ἀζήμιοι, πρὸς ἐμψύχωσιν αὐτῶν, καὶ προστασίαν ἀδυνάτων, εἰς περὶ κακώσεως ὀρφανῶν, γονέων καὶ ὁμοίως κατὰ διαιτητῶν παρανομησάντων, διότι ὁ τὴν ἀπειρασιν αὐτῶν ἀδίκως ἐφεισβάλλων κατεδικάζετο εἰς ἀτιμίαν μὲν, οὐχὶ δ' εἰς πρόστιμον.

Εἰσαγωγεῖς, οἱ καὶ ἄλλως ἡγεμόνες τῶν δικαστηρίων λεγόμενοι, οἱ ἄρχοντες οἱ εἰς αὐτὰ τὰς δίκας εἰσάγοντες, πλὴν τῶν Ἐνεία· προσέτι οἱ στρατηγοί, οἱ λογισταί, κατὰ τὴν ἰδίαν ἕκαστος δικαιοδοσίαν ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Ἐνδεκα, οἱ εἰσάγοντες τὰς περὶ ἐκτελέσεως τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων δίκας, καὶ οἱς ὑπῆγοντο ἢ τῶν κακούργων ἢ νδεῖξις, ἀπαγωγῆ καὶ ἀφῆγησις.

Εἰσατήρια, ἰδ. Βουλῆ.

Εἰσφορά, ἰδ. οἰκονομικὰ.

Ἐκάλη, δῆμος Ἀττικῆς παρὰ τὸν Μαραθῶνα ἐπὶ τῆς πρὸς Ἀθήνας ὁδοῦ (Πλούτ. Θρη. ΙΔ).

Ἐκαμήθη, θυγάτηρ Ἀρσινόου ἐν Τενέδῳ, δούλη γενομένη τοῦ Νέστορος, ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκυρίευσεν τὴν νῆσον (Ὀμ. Ἰλ. Λ, 621. Ε, 6).

Ἐκαταξος, υἱὸς Ἡγησάνδρου, τοῦ λογογράφου λεγομένου, ἐξ ἐπισήμου οἰκογενεῖας ἐν Μιλήτῳ (Ἡρόδ. Β, 143), γεννηθεὶς, ὡς φαίνεται, περὶ τὸ 549, ἀποθανὼν μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Κατ' ἀρχὰς περιῆλθε πολὺ τῆς Ἀσίας· ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως δὲ τῆς πατρίδος του κατὰ τῶν Περσῶν ἔδωκε συνεταιρὰς συμβουλὰς, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη (Ἡρόδ. Β, 36. 125). Ἐπεδόθη δ' εἰς συγγραφὴν, καὶ δύνανται νὰ θεωρηθῇ (ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

ὡς ὁ πρῶτος Ἑλλήνιστοριογράφος, διότι δὲν περιωρίζετο, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ, εἰς τὸ νὰ μεταγράψῃ τὰ ἔργα τῶν ἀρχαιοτέρων ποιητῶν εἰς πεζὸν λόγον ποιητικόν, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ τῶν μύθων ἐπροσπάθει νὰ ἐξηγήσῃ τὴν συμβολικὴν ἔννοιαν, καὶ εἰς τῶν λαῶν οὐς ἐπεσκέφθη τὴν ἱστορίαν ἐνέκυπτεν. Ἐγραψε δὲ ἰωνιστῶν, καθ' ἕνα ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον, δύο συγγράμματα «Περὶ ὁδοῦ γῆς» καὶ «Γενεολογίας». Οἱ δ' ἄλλοι αὐτῷ ἀποδιδόμενοι τίτλοι, ὡς «περιγηγήσεις» καὶ «ἱστορία», εἰσὶν ἢ οὐχὶ γνήσιοι ἢ μερῶν μόνον τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ. Ἡ Περὶ ὁδοῦ, ἢ ἡ γνησιότης ἀδίκως ἠμφισβητήθη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, περιελάμβανεν ἐν ἐνὶ βιβλίῳ τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐν ἑτέρῳ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Λιβύην. Σώζονται δὲ πολλὰ αὐτοῦ ἀποσπάσματα. — 2) Φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς ἐξ Ἀδδῶν, συνοδεύσας τὸν Ἀλέξανδρον εἰς Ἀσίαν, καὶ εἶτα ὁπαδὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Φαίνεται γράψας ἱστορίαν τῶν βορείων λαῶν καὶ ἑλλην τῆς Αἰγύπτου. Ἀποδίδεται δ' εἰς αὐτὸν, ἀλλ' ὑπὸ πολλῶν ὡς οὐχὶ γνήσιον θεωρούμενον, «Βιβλίον περὶ τῶν Ἰουδαίων». — 3) Ὑρᾶνος τῆς Καρδίας καὶ ἀντιπολιτευόμενος τῷ Εὐμένει, ὅστις ἐμείψτευσεν, ἀλλὰ ματαίως, παρὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ν' ἀπολλάξῃ αὐτοῦ τοὺς Καρδιανούς. Εἶτα δ' ἀπῆλθε πρέσβευς πρὸς τὸν Λεωνάτον, ἵνα καλέσῃ αὐτὸν εἰς Μακεδονίαν (Πλούτ. Εὐμ. Γ').

Ἐκκάτη, κατὰ διαφόρους μύθους θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ἢ τῆς Δήμητρος, ἢ τοῦ Ταρτάρου, ἢ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Τιτανίδος Ἀστερίας. Ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 411—452) τὴν λέγει θεῶν λατρευομένην ὑπὲρ πάντας τοὺς ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἐν τῇ θαλάσῃ οἰκοῦντας Τιτᾶνας, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς καὶ διότι ἐν ἄλλοις ἦν καὶ θεὰ τῆς σελήνης, ἐλέγετο καὶ τριμορφος, καὶ οὕτω πολλὰκις παρίστατο. Ἐφερε δ' εὐτυχίαν, νίκην, φρόνησιν εἰς συνελεύσεις καὶ δικαστήρια, εὐπλοίαν καὶ ἐπιτυχίαν εἰς τὰ κυνηγέσια,

καὶ τῶν νέων τὴν ἐπίδοσιν, καὶ τῶν ποιμνίων τὴν αὐξήσιν. Διὰ τῶν Ὀρφικῶν συγκατηριθμήθη καὶ συνεχέετο μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν ὡς μυστηριωδῶν θεωρουμένων θεοτήτων, τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, τῆς Ῥέας Κυβέλης ἐπίσης δὲ καὶ μετὰ τῆς κουρατρόφου Ἀρτέμιδος, καὶ αὐτῆς Ἐκάτης ἐπικληθείσης, καὶ ὡς τοιαύτη ἦν θεότης τῆς σελήνης, καὶ ἡγεμονίς τῆς νυκτός. Εἰς τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη δὲν μνημονεύεται ἄλλ' ἐν τῷ πρὸς Δῆμητρον Ὕμνῳ (στ. 25. 52. 441), ἐν χωρίῳ οὐ ὅμως ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης, ἀναφέρεται ἐν σχέσει πρὸς τὴν θεὸν ταύτην καὶ τὴν Περσεφόνην, ὡς πιστὴ ὑπαδὸς, βοηθοῦσα ἐκαίνην εἰς τῆς θυγατρὸς τῆς τὴν ἀναλήθησιν. Οἱ τραγικοὶ θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς θεὸν ὑποχθόνιον, ἥτις καὶ Κρατεῖς ὑπ' αὐτῶν ἐπιλέγεται, πλανᾶται μετὰ τῶν σκιδῶν, καὶ ὡς νυκτῶν φαντασμάτων θεότης, ἄρχει ἐπὶ κακοποιῶν δαιμόνων, ἀνακαλεῖ ἐκ τοῦ Ἄδου τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν, καὶ δι' ἀποτροπαίων ἐμφανίσεων καταπλήττει τοὺς ζῶντας. Ὑπὸ στυγίων κυνῶν παρακολουθουμένη, πλανᾶται μετὰ τῶν εἰδώλων τῶν νεκρῶν ἐν νυκτὶ κατὰ τὰς τριόδους καὶ ἐπὶ τῶν τάφων, δι' ὃ καὶ ἐνοδία ἢ αἰνοδία, τριοδίτις καὶ τυμβοδία ἐπελέγεται, καὶ ὕλακαὶ καὶ ὀρῆνοι τῶν κυνῶν ἀγγέλλουσι πανταχοῦ τὴν ἀόρατόν τῆς ἐμφάνισιν. Ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς ἴστανται καὶ ὑπ' αὐτῆς ἐδιδάχθησαν τὰς φθοροποιὸς αὐτῶν ῥήσεις αἱ φαρμακεῦσαι, αἱ ἐν νυκτὶ τὰ μαγικά φυτὰ συλλέγουσαι, τὰ εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης χυμοῦ πληρούμενα. Δημοσίως ἢ μυστικῶς ἐλατρεύετο ἡ Ἐκάτη καὶ ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ μάλιστα ἐν Σικυθρίῳ, ἐν Λήμνῳ, ἐν Αἰγίῳ. Πρὸ τῶν οἰκῶν, ἐντὸς αὐτῶν καὶ εἰς τὰς τριόδους ἴδρυν αὐτῇ Ἐκάτεια, ὡς ἐλέγοντο τὰ ἀγάλματά τῆς, καὶ τῇ παρέθετον πρὸ τῶν τελευταίων κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς Ἐκάτης δαίπνον, ἥτοι βρώματ' ἃ ἔτρωγον οἱ πτωχοί. Προσεφέροντο δ' αὐτῇ εἰς θυσίαν κύνες, μέλαιναὶ ἀμνίδες,

καὶ μέλι. Οἱ ποιηταὶ τὴν περιγράφουσι ἐκτε ὡς φρικώδη ἐμφάνισιν, ἔχουσαν ἐξ ὄψεως τὴν κόμην καὶ τοὺς πόδας, τρικέφαλον, κατὰ τινὰς εἰσεως τῆς μιᾶς κεφαλῆς κύνος, τῆς ἄλλης ἵππου καὶ τῆς τρίτης λέοντος. Ἡ τέχνη ἡμῶς τὴν παρίστα πολλὰκις μὲν τριπλῆν, ὅτε ἴδρυντο

εἰς τὰς τριόδους, ἀλλὰ μετὰ τριῶν κεφαλῶν γυναικῶν, ἐνίοτε ὅμως καὶ ἀπλῆν. Σύμβολα δ' αὐτῆς ἦσαν κύνες, ὄφεις, δαῖδες, κλειδιά, ἐγγχειρίδια.

Ἐκατόγχιρες, τρεῖς γίγαντες πεντηκοντακέφαλοι, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βριάρεως (ὅστις καὶ Αἰγαιῶν, ἥτοι ὁ πόντιος ἐλέγεται, Ὀμ. Ἰλ. Α, 401), ὁ Κόττος καὶ ὁ Γύης. Ἐπαναστάντες κατὰ τοῦ πατρὸς των, ἐκρατοῦντο δέσμοι εἰς τὰ βῆθη τῆς γῆς. Ἐπὶ τῆς Τιτανομαχίας οἱ θεοὶ τοὺς παρέλαβον ὡς συμμάχους, καὶ ἔκτοτε αὐτοὶ φυλάττουσι τοὺς Τιτῶνας δεσμίους εἰς τὸν Ἄδην (Ἡσιόδ. Θεογ. 147. 614. 734).

Ἐκατόμυθ, ἴδ. Θυσία.

Ἐκατόμυλος, ἡ πρωτεύουσα τῆς Παρθικῆς, ὑπὲρ τὴν Κασπίαν, οὕτως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κληθεῖσα, διότι εἰς αὐτὴν συνηγῶντο πᾶσαι αἱ ὁδοὶ τῆς χώρας (Στράβ. ΙΑ. 514).

Ἐκιδίων, στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, γράφας ἐν ἄλλοις «περὶ καθηκόντων» εἰς βιβλία 45 ἢ καὶ πλεονα (Cic. of. III. 15, 63. 33, 89), καὶ πολὺ τιμώμενος παρὰ τοῖς συγχρόνοις αὐτοῦ καὶ τοῖς μεταγενεστέροις. Μνημονεύονται δ' ἐκ τῶν πολυαριθμῶν του ἔργων καὶ τὰ «περὶ ἀγαθῶν», «περὶ ἀρετῶν», «περὶ παθῶν», «περὶ παρα-

δόξων», «περὶ τέλους» ἄλλ' οὐδὲν αὐτῶν διεσώθη (Διογ. Λ. Ζ, 87, Θ, 101, 110).

Ἐκιδίονα, πρωτεύουσα τῆς Μηθίδος, καὶ εἶτα τῶν Περωσῶν καὶ τῶν Πάρθων βασιλείων. Ἰδρύθη ὑπὸ Διήκου (Ἡρόδ. Α, 98). Ἡ πολυτελεστάτη αὐτῆς εἴλωσε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν πλεονεξίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Σελευκιδῶν.

Ἐκιδίσιος καὶ Δημοφάνης, δύο φίλοι ἐκ Μεγαλοπόλεως, παρὰ τῷ Ἀκαδημαϊκῷ Ἀρκεσίλαῳ τὴν φιλοσοφίαν σπουδάζοντες, καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς εἰς τὸν πρακτικὸν βίον ἐνασχοληθέντες. Ἐκ Μεγαλοπόλεως ἐξέβαλον τὸν τύραννον Ἀριστόδημον, καὶ ἐκ Σικυῶνος, συμπράξει καὶ τοῦ Ἀράτου, τὸν Νικοκλῆ. Ἐν Κυρήνῃ δ' ὠργάνωσαν τὴν πολιτείαν, καὶ εἶτα οὐκ ἔπαυθη ἄνελαβον τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Φιλοποίμενος (Πλούτ. Φιλίπ. Α. Ἀρατ. Β. — Πολυβ. Ι, 25).

Ἐκιδικός ἐλέγεται ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις ὁ τὴν διεξαγωγὴν δικῆς ὑπὲρ δημοσίων οικονομικῶν συμφερόντων ἀναλαμβάνων.

Ἐκχειρία, ἀνακαχὴ πάσης δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς ἐχθροπραξίας, κηρυττομένη διὰ τινὰς τελετάς καὶ δημοσίους ἀγῶνας, ἵνα πάντες ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος δύνανται ἀκωλύτως νὰ προσέρχωνται. Διήκει δὲ μῆνα, δι' ὃ καὶ ἱερομηνία ἐπελέγεται. Ἐν Ὀλυμπίᾳ λέγεται ὁ Ἴφιτος εἰσγωγεὺς αὐτῆς, δι' ὃ καὶ Ἴφιτου δίσκος ἐλέγεται ὁ ἐφ' οὗ αἱ διατάξεις αὐτῆς διατηροῦντο ἐκεί ἀναγεγραμμένα (Παυσ. Β, 20, 1).

Ἐκκλησία, ἡ γενικὴ τοῦ λαοῦ συνέλευσις, ἀνωτάτη ἀρχὴ ἐν ταῖς δημοκρατίαις, διαδεχθεῖσα τὰς μόνον τὸ πολὺ συμβουλευτικὴν δικαιοδοσίαν ἐχούσας ἀγοράς, ἐπὶ τῶν Ἀνακτῶν. Ἐν Ἀθήναις ἐδικαιούτο νὰ παρίσταται εἰς αὐτὴν πᾶς πολίτης Ἀθηναῖος, εἴτε ἐν τῇ πόλει οἰκῶν, εἴτε ἐξ ἄλλων δήμων ἐπιδημῶν, καὶ αἱ συνεδριάσεις ἐγίνοντο τὸ παλαιότερον εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως,

μετὰ ταῦτα δ' εἰς τὸν πέραν τοῦ Ἀρείου Πάγου λόφον τῆς Πυκνῆς, καὶ ἐν εἰτε μεταγενεστέροις χρόνοις, πλὴν ἐπὶ ἀρχαίρεισιν, εἰς τὸ θέατρον. Καὶ τὸ πρῶτον μὲν συνηχέτο ἀπαξ ἡ ἐκκλησία κατὰ πρυτανείαν (τὸ δέκατον τοῦ ἔτους), μετέπειτα δὲ τετράκις κατὰ πρυτανείαν, καὶ τὸ ὀρθότερον, 36 κατ' ἔτος, καὶ ἡ πρώτη τῶν τεσσαρῶν ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἔγνομοι ἢ νόμιμοι ἐκαλοῦντο, ἐλέγεται κυρία. Εἰς δ' ὅλως ἐκτάκτους καὶ σπουδαίας περιστάσεις συνεκαλεῖτο, ἀναγγελλομένη διὰ πάσης τῆς χώρας, καὶ ἔκτακτος συνεδρίασις, ἥτις καὶ κατακλησία, ἢ κατακλητος ἐ. ἡ σύγκλητος ἐλέγεται. Ἐπὶ τῆς κυρίως ἐκκλησίας ἤρευνῶντο αἱ εὐθύναι τῶν ἀρχῶν, ὑπεβάλλοντο αἱ κατηγορίαι δι' ἐγκλήματα κατὰ τοῦ δημοσίου (εἰσαγγελίαι), καὶ τὰ περὶ δημοσίων εἰς τὴν δευτέραν ὑπεβάλλοντο αἱ αἰτήσεις (ἰετηρίαι) εἰς τὴν τρίτην παρουσιάζοντο οἱ ξένοι πρέσβεις ἢ δ' συνεζήται ὑποθέσεις ὀρθοκευτικῆς. Ἡ σύγκλητος ἐγίνετο ὑπὸ τῶν πρυτάνων διὰ κηρύκων, ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις φερόντων εἰς τὰς χεῖρας «σχονίον μεμιλημένον», καὶ ἐμπρὸς αὐτοῦ ἔφευγον πάντες πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα μὴ χρισθέντες ὑπὸ τῆς μίλτου, ἐλεγχοῦσιν ὡς μὴ σπεύδοντες εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δημοσίου καθήκοντος. Πέντε δὲ ἡμέρας πρὶν, προὔγραφοντο ἢ προὔτιθεντο διὰ προγραμμάτων τὰ συζητητέα, καὶ ἀπρόγραφος δὲν ἐπετρέπετο νὰ ἦ ἡ ἐκκλησία. Ἐτίθετο δὲ καὶ σημεῖον ἀναγγέλλον τὴν ἡμέραν τῆς συνεδριάσεως, ἀρχομένης πρὸ τῆς ἀνατολῆς, καὶ ληγομένης πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, καὶ ὄφειλε νὰ σχολάζῃ ἢ ἀγορά. Ἐπέδλεπον δ' οἱ ληξιαρχοὶ μὴ τις εἰσέλθῃ μὴ δικαιοῦμενος, ἢ ἐξέλθῃ πρὸ τοῦ τέλους, καὶ ἕκαστος τῶν παρευρεθέντων ἐλάμβανεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκκλησίας τὸ λεγόμενον ἐκκλησιαστικόν, συνιστάμενον τὸ πρῶτον εἰς ἓνα ὄβολον, ἀπὸ δὲ Ὀλ. 06, δ' αὐξήθεν εἰς τριώβολον, καὶ φέρον ἔτη-

σίαν δαπάνην 30 — 35 ταλάντων (Ἀριστ. Ἐκκλ. 284, 303, 315, 404). Ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως περιεφέρτο καθάρισον ὕδωρ, καὶ ὁ κήρυξ ἤρχετο εἰς τὸν Ἰπατον Δία, καταρῶμενος τῶν ἐπὶ δώροις πολιτευομένων, καὶ τότε οἱ πρυτάνεις προέτεινον τὰ πρὸς συζήτησιν (απερίων χρη χρηματιζέειν), ἀλλ' οὐδὲν ἀπροβοδύλευτον, δηλαδὴ μὴ ἐν τῇ Βουλῇ προσυζητηθὲν ἂν δὲ καὶ τι ἐξαιρετικῶς κατεπεῖγον καὶ ξένον τῇ τῆς ἡμέρας διατάξει ὑπεβάλλετο, ἀπεφάνετο ἢ ἐκκλησία διὰ προχειροτονίας ἂν βέλγη ἢ ἀσχοληθῆ εἰς αὐτό. Ἔπειτα δ' ἠρώτα ὁ κήρυξ «τίς ἀγορεύειν βούλεται,» καὶ ἦν καιρὸς ὅτε οἱ ὑπερπεντηκοντούται πρῶτοι ἐλάμβανον τὸν λόγον ἀλλὰ τοῦτο ἔπαυσε μετὰ ταῦτα, καὶ μόνον κώλυμα τοῦ λέγειν ἦν ἢ ἀτιμία, ἥτις, ἂν ἠμφισθητέτο, ἀπεδεικνύετο διὰ τῆς δοκιμασίας. Τὰ ψηφίσματα δὲ ἐπρωτεύοντο γραπτὰ, δι' ὅ καὶ συγγραφεῖς ἢ συγγραφομένοι ἐλέγοντο οἱ τοιοῦτα ὑποβάλλοντες. Ὀμίλων δ' οἱ ῥήτορες ἀπὸ τοῦ βήματος, καὶ τοὺς παρεκτρεπομένους ἐξ αὐτῶν, καὶ τοὺς διακόπτοντας τὸν ἀγορεύοντα ἐκώλυον οἱ προεδρεύοντες, βοηθεῖα ἐν ἀνάγκῃ καὶ τῶν Σκυθῶν, ἢ κλητήρων. Ὀμοίως δὲ καὶ αὐτοὶ καὶ πᾶς ἄλλος δι' ὄρκου (Ἰπωμασιαις), ἐδύνατο νὰ κωλύσῃ τὴν ψηφοφορίαν προτάσεως ἢν ἔκρινε παράνομον, ἀλλ' ἐπ' ἰδίᾳ εὐθύνη, τοῦ ῥήτορος δικαιουμένου ἢ ἀντικατηγορήσῃ τὸν αἴτιον τῆς παρακωλύσεως τῆς ψηφοφορίας γενόμενον. Ἀπὸ Περικλέους δ' ἐγκατέστησαν καὶ ἐπὶ τὰ νομοφύλακας πρὸς ἐπαγρύπνησιν τῆς τῶν νόμων τηρήσεως. Ὅτε δ' οἱ πρόεδροι ἐπεψήφίζον (ἦτοι ἐκάλουν εἰς ψηφοφορίαν), αὕτη, καίτοι καὶ ψήφιας λεγομένη, ἐγένετο διὰ χειροτονίας (ἀνατάσεως τῶν χειρῶν), πρῶτον μὲν καταχειροτονούντων τῶν ἐγκρινόντων, εἶτα δ' ἀποχειροτονούντων τῶν ἀποδοκιμαζόντων. Δι' ἐκφωνήσεως δὲ «Ναί» ἢ «Οὐ» ἐγένοντο αἱ ἐκλογαὶ τῶν εἰς ἀρ-

χὰς προτεινομένων, πρὶν ἢ αὐταὶ, ἀπὸ Ἀρστέιδου, γίνωσι κληρωταί. Αἱ συνεδριάσεις ἐλύοντο ὑπὸ τῶν πρυτάνεων διὰ τοῦ κήρυκος ἐκφωνοῦντος «Λύσις λεῶ.» Τὰ ψηφίσματα κατετίθεντο εἰς τὰ ἀρχεῖα ἐν τῇ μητρώφῃ, καὶ πολλάκις ἀνεγράφοντο εἰς στήλην χαλκῆν ἢ λιθίνην· ὁ συνήθης δ' αὐτῶν εἰσαγωγικὸς τύπος ἦν ὡς ὁ τοῦ ἐξ Ὀλ. 86, γ'. «Ἐδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ Δῆμῳ· Κεκροπίς ἐπρυτάνευε, Μνησίθεος ἐγραμμάτευε, Εὐπείδης ἐπεστάται· Καλλίας εἶπε ἀποδιδόναι, κτλ.» Ἐνίοτε ἢ χρονολογία ἐπιπληρεστέρα, ὡς ἐν τῇ ἀπὸ Ὀλ. 100, γ': «Ἐπὶ Ναυσινίκου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς Ἰπποθοοντίδος ἐβδόμενης πρυτανείας,» καὶ προσέτι, ἐξ Ὀλ. 109, δ'. «Ἐνάτη καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας.» Ἀπὸ τῆς Ὀλ. 102 προστίθεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιστάτου (ἡμερησίου προέδρου τῆς βουλῆς), καὶ ἀπὸ Ὀλ. 114 «καὶ συμπαρόδροι.» Ἐν ἀντικείμενῳ δ' ἐφ' ὧν ἀπεφάσκειν ἢ ἐκκλησία ἦσαν κυρίως, α') νομοθετικά. Ἐν τῇ πρώτῃ συνεδριάσει ἐκάστου ἔτους ὁ βουλομένης ἐπρωτεύειν οὗς ἐνόμιζε παραδεκτούς νόμους, καὶ οἱ πρόεδροι ὑπέβαλλον ὅσους τῶν παλαιῶν ἐθεώρουν μεταδλητέους, καὶ ἀνέγραφον αὐτοὺς εἰς μέρη ὠρισμένα πρὸς γνῶσιν ἐκάστου. Ἡ ἐκκλησία δ' ἐξέλεγε συνηγόρους ἢ συνδίκους πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ὑφισταμένου νόμου, καὶ κατὰ τὴν τρίτην συνεδρίαν Νομοθέτας, οἵτινες ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν Θεσμοθετῶν, ὡς δικαστήριον ἔκρινον μεταξὺ τῶν παλαιῶν καὶ τῶν προτεινομένων. Οὐδεὶς δὲ νόμος ἐψηφίζετο, μὴ ἀκυρουμένου συγχερόντος τοῦ προὔρχοντος. — β') Ἀρχαιρασιαί τῶν χειροτονητῶν ἀρχῶν (οὐχὶ τῶν κληρωτῶν, οἳ ἦσαν πάντοτε αἱ στρατιωτικαὶ καὶ οἰκονομικαί), καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ ἐκάστης Πρυτανείας, ἐπιχειροτονία, ἥτοι ἐπιχώρισις τῶν ἀρχῶν, ὅσαι δὲν ἐκρίνοντο ἀποδλητέαι. — γ') ψηφίσματα κατ' ἀτόμων, ὡς τὸν

ὁ στρακισμὸν, ἐκτελούμενον ἐν τῇ ἀγορᾷ διὰ πλειονοψηφίας, ἢ ἕως διὰ ψήφων τριτάτου 6000. — δ') Παραδοχὴ προδολῶν ἢ εἰσαγγελιῶν, ἦτοι προτάσεων τοῦ νὰ παραδεχθῆ ὁ δῆμος καὶ παραπέμψη εἰς τὰ δικαστήρια καταγγελίας τὸ δημόσιον ἀφορώσας. — ε') Ἡ ἀπόφασις περὶ πασῶν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων, περὶ ὧν ἢ βουλή ἐπροβούλευσε. — στ') Ἀπονομὴ πληρεξουσίων εἰς τοὺς πρόεδρους, ὑποδοχὴ τούτων ὡς καὶ ξένων πρέσβων, ἀφ' οὗ τοὺς ὑπεδέχτο ἢ Βουλῇ ἀποφάσις περὶ χρήσεως τῶν δημοσίων χρημάτων καὶ μεταβολῆς τῶν φόρων· τ' ἀφορῶντα τὴν θρησκείαν, παραδοχὴν νέων λατρευτῶν, κτλ. ἀπονομὴ τιμῶν καὶ δωρεῶν (μετὰ τῆς Βουλῆς: «Ἐδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ»), πολιτείας, κτλ. — β') Ἐν Σπάρτῃ ἢ ἐκκλησία ἐλέγετο Ἀλία, καὶ περιελάμβανε πάντας τοὺς ὑπερτρικονταετῆς, μὴ εἰς ἀτιμίαν περιπεσόντας Σπαρτιάτας, οὐχὶ δὲ, πιθανῶς, ὡς τινες διίσχυρίζονται, καὶ τοὺς περιοίκους. Καὶ κατεῖχε μὲν ἢ Γερουσία πᾶσαν τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἢ Ἀλία ἦν ἢ ἔδρα τῆς κυριαρχίας, δικαιουμένη νὰ παραδέχεται ἢ νὰ ἀπορρίπτῃ, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ μεταρρυθμίῃ, τὰς προτάσεις τῆς τε Γερουσίας καὶ τῶν Βασιλέων, καὶ τοῦτο κατὰ πεποιθῆσιν καὶ ἀσυζητητί, διότι οὐδεὶς ἠγόρευεν ἐν αὐτῇ ἂνε ἀδείας τῶν ἀρχῶν ἢ δ' ἀποφάσις ἐδηλοῦτο «βοῆ οὐ ψήφῳ» (Θουκ. Α, 87), καὶ μόνον ἐπὶ ἀμφισβητούμενον ἀποτελέσματος διεστέλλοντο εἰς δύο μέρη οἱ διαφωνοῦντες. Συνήρχετο δὲ ἢ Ἀλία, κατὰ τὸν Λυκούργειον νόμον, «μεταξὺ Βαθύκης καὶ Κνακίωνος,» πλησίον τῆς πόλεως, (Ἰδ. Λακωνικῆ), μεταγενεστέρως δ' ἐν τῇ Σικιάδι κατὰ τὴν ἀγορᾶν, καὶ οἱ συναρχόμενοι δὲν ἐκάθητο, ὡς ἐν Ἀθήναις, ἀλλ' ἔστασαν ὄρθιοι. Μετὰ δὲ τὴν δ'. ἐκατονταετηρίδα π. Χ., ἀφ' οὗ ἠλαττώθη ὁ ἀρχικὸς τῆς πόλεως πληθυσμὸς, καὶ διὰ τοῦ νόμου τοῦ Ἐπιτάδεω τοῦ ἐπιτρέποντος τὴν ἐλευθερίαν τῶν κτήσεων διά-

θεσιν, ἠλλοιώθη ἢ ἀρχικὴ ἰσότης τῶν περιουσιῶν, καὶ οἱ πολλοὶ διεκρίθησαν εἰς μᾶλλον καὶ ἦσαν εὐπέρους, εἰς τοὺς ὁμοίους καὶ τοὺς ὑπομείονας, ἔκτοτε πρὸς τῇ Ἀλίᾳ μνημονεύεται καὶ συνέλευσις τῶν Ὀμοίων, οἵτινες ὑπὸ ταύτην τὴν ἐποψίν ἐκκλητοὶ ὠνομάζοντο (Ἰεν. Ἑλλ. Β, 4, 38. ΣΤ, 3, 3. Ε, 2, 11), καὶ ἄγνωστον τίνα ἦσαν τὰ προσάλληλα ὄρια τῶν δύο συνέλευσεων. Τῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἀλίας ἐν γένει ἦσαν, ἢ ἐκλογὴ τινῶν τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν βουλευτῶν, ἢ ἀπόφασις ἐπ' ἀμφισβητήσεως τῆς βασιλικῆς διαδοχῆς, ἐπιλώτων ἀπελευθέρωσις, νομοθεσία, συνθηκολογία, διαπραγματεύσεις περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης (Θουκ. Α, 67—88). Καὶ ἐν ἄλλαις δὲ δωρικαῖς πόλεσιν, οἷον ἐν ταῖς Κρητικαῖς, ἦσαν ἐπίσης περιωρισμένα τὰ προσόντα τῆς συνέλευσεως, ὡς ἐν Ἀριστοτέλει (Πολιτ. Β, 10): «Ἐκκλησίας δὲ μετέχουσι πάντες· κυρία δ' οὐδὲν ὅς ἐστιν, ἀλλ' ἢ συνεπιψηφίσει τὰ δοκοῦντα τοῖς γέρουσι καὶ τοῖς κόσμοις,» ὅπερ ὅμως δηλοῖ ὅτι ἐδύνατο καὶ νὰ ἀπορρίπτωσιν. — Ὁ δ' Ἀρχαῖος δεσμὸς συνήρχετο δις τοῦ ἔτους ἐν Αἰγίῳ εἰς ἐκκλησίαν, ψηφίζουσαν κατὰ πόλεις (Πολιτ. Β, 54. Δ, 37).

Ἐκκλητεῦσιν, Ἰδ. δ' ἰ κ η.

Ἐκκλητος πόλις. Ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν πολιτικῶν συνθηκῶν (συμβόλων) μετὰ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ὁ ἐν δίκῃ (ἀπὸ συμβόλων δ.) ἠττηθεὶς πολίτης ἐκατέρας αὐτῶν, ἢ καὶ αὐτῇ, ἂν πρὸς τὴν ἄλλην δικαζομένη ἠττάτο ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐκαίνης, ἢ δύνατο τῇ καινῇ συγκαταθεῖν ἢ ἀναθέσθαι τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν εἰς ἄλλην τρίτην, ἀμερόληπτον πόλιν, ἥτις ἐλέγετο τότε ἐκκλητος, ὡς καὶ ἡ δίκη. Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τῶν δ' αἱ Ἀθηναῖοι, βίβασαι τοὺς συμμάχους νὰ φέρωσιν εἰς τ' ἄττικὰ δικαστήρια οὐ μόνον τὰς μικτάς μετὰ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ καὶ πάσας τὰς ἰδίας αὐτῶν δίκας, διεξαγομένας πρὸ τῶν

Θεσμοθετῶν, ὠνόμαζον καὶ αὐτὰς καταχρηστικῶς ἀπὸ συμβόλων (Ξενοφ. Πολ. ἈΟ. Α, 14—18).

Ἑκκρόκλημα, μηχανὴ θεατρικὴ δι' ἧς ἀνοιγόμενον τὸ μετασκήνιον, εἰδείκνυε τὸ ἔνδον τῆς αἰτίας. Κατὰ τινὰς τὸ μετασκήνιον ἀπεσύρετο δι' αὐτῆς ἐκατέρωθεν, καὶ εἰδείκνυε τὴν ἐπίσω αὐτοῦ παράστασιν, ὡς ἐν Αἰσχλ. Ἀγαμ. 1372 (ἴδ. 1379. 1438.—Σοφκλ. Ἀντ. 1239. Αἰ. 334.—Εὐριπ. Μήδ. 1314. Ἰππόλ. 869. Ἠλέκτρ. 1187.—Ἀριστοφ. 408. Θεσμοφ. 96).

Ἑκκλησιες, φωτεινῶν οὐρανίων σωματίων. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀρχαϊκότερα ἤσχυλῆσε τοὺς σοφοὺς τῆς Ἑλλάδος. Πρῶτος ὁ Μιλήσιος Θαλής προεῖπε τὴν ἐν ἔτει 584 π. Χ. συμβῆσαν, τὴν ἀληθεῖ αὐτῆς αἰτίαν ἀναγνωρίσας.

Ἑκλογεῖς, ἐν Ἀθήναις, καὶ συλλογεῖς, ζήτηταί, ἐπιγραφεῖς ἢ καὶ ἀργυρολόγοι λεγόμενοι, οἱ καθῆκον ἔχοντες νὰ εἰσπράττωσιν ὀφειλομένους φόρους, καὶ πρὸς τοὺς συμμάχους προσέτι πρὸς τοῦτο στελλόμενοι, τοὺς μὴ ὡς ὤφειλον πέμποντας καὶ παραδίδοντας τοὺς φόρους τοῖς ἀποδέκταις ἐπὶ τῶν μεγάλων Διονυσίων (Θουκ. Γ, 13).

Ἑκμάρτυρα, ἴδ. Δίκη.

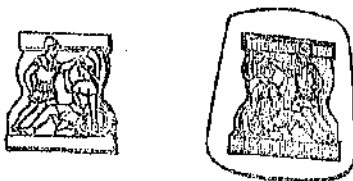
Ἑκνομος λόφος, ὄρος εἰς τὰ Ν. τῆς Σικελίας, λαβὼν τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ τύραννος Φάλαρις εἶχε στήσει ἐπ' αὐτοῦ τὸν χαλκὸν ταῦρον ἐν ᾧ ἔκειε τοὺς καταδικαζομένους. Ἐνταῦθα κατέπευσεν ὁ Δίων ὅτε ἐκινήθη κατὰ τοῦ Διονυσίου (Πλούτ. Δίων, ΚΣΤ), καὶ τῷ 257 π. Χ. ἠττήθη ἐνταῦθα ὁ Καρχηδονικὸς στόλος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (Πολυβ. Α, 25—29).

Ἑκπώματα, ἴδ. κέραμοι.

Ἑκπῆγες, ἐπὶ Ὠγύγου κάτοικοι καὶ αὐτοὶ τῆς παρὰ τὸν Ἀσωπὸν Βοιωτίας, καταστραφέντες ὑπὸ λοιμοῦ (Πaus. Θ, 5, 1).

Ἑκτυπον, τὸ ἀπὸ ἐγγύφου, ξυλίου ἢ ἄλλου τύπου ἐκτετυπωμένον, κυρίως ἐκ γύφου. Ἐκτυποὶ δ' ἐλέγοντο καὶ οἱ ψῆφοι

ἔσαι εἶχον ἀναγλύφους καὶ οὐχὶ ἐγγεγραμμένας τὰς ἐπ' αὐτῶν παραστάσεις. (Cambr.)

Ἑκτωρ, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάτης, ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος προστατευόμενος, ἀρχηγὸς τοῦ Τρωϊκοῦ στρατοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 816), καὶ ὁ ἀνδρείοτατος ἐν αὐτῷ, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς ἀιστάζει νὰ προσδύλη (Ἰλ. Γ, 60, Η, 113), γεννητὸς, εὐσεβῆς υἱὸς, φιλόστοργος πατήρ, πιστὸς φίλος. Καὶ προσέδωκε μὲν τὴν πύσιν τῆς Τροίας, ἀλλ' ἐθεώρει καθῆκον μέχρις ἐσχάτων νὰ προμάχηται ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὲρ τὸν θάνατον ἐφοβεῖτο τὸ ὄνειδος. Ἐὰ ἀισθήματα ταῦτα ποιητικώτατα ἐκφράζει πρὸς τὴν γυναῖκά του Ἀνδρομάχην, δευτέρωθεν εἰς τὴν μάχην (Ἰλ. Ζ, 392. Η, 243). Ὡς ἐκ τῶν κυριωτέρων τοῦ ἀνδραγαθημάτων δύνανται νὰ μνημονευθῶσι, τὸ ἐπὶ ἐπρομάχησε τοῦ Σαρπηδόου (Ἰλ. Β, 680), ἢ μετὰ τοῦ Αἰάντος τοῦ Τελαμωνίου μονομαχία του (Η, 1), ἢ ἐφοδος κατὰ τοῦ οὐρανίου τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ ῥῆξις τῆς πύλης (Μ), ἢ πυρπόλησις τῶν Ἑλληνικῶν πλοίων, ὅτε καὶ τὸν Πάτροκλον ἐθανάτωσε (Π, 822). Φονεύσας αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεὺς, ἔρριψε τὸ σῶμά του εἰς τὴν κόνιν, βράν τῶν κυνῶν· ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτη, χρίσασα αὐτὸ δι' ἀμβροσίας, τὸ ἐπροφύλαξε κατὰ σήψιν, καὶ ἀφ' οὗ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ εἶδεν ἐπίσω τοῦ ἀσματος του τρίς περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου (κατὰ μεταγενεστέρους, τρίς περὶ τὴν πόλιν), ὁ Ἀπόλλων τὸ προφύλαξε πάσης περικτέρω βλάβης (Ω, 15), μέχρις οὗ ὁ Ἀχιλλεὺς, διαταγῇ τοῦ Διὸς, ἀπέδωκεν εἰς τὸν Πρίαμον τὸ σῶμα, κομισθὲν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ἰλίου, ὅπου ἐν τιμῇ ἐτάφη. Καὶ

ἐνταῦθα λήγει ἡ Ἰλιάς. Ἐξ Ἀνδρομάχης τῆς Ἡετιώου, διαπρεποῦς γυναίκης, ἔσχεν ὁ Ἑκτωρ υἱὸν τὸν Ἀστυάνακτα ἢ Σκαμάνθριον (Ἰλ. Ζ, 400), κατ' Ὀδύσειον (Μετ. ΧΙΠ, 415), ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος κρημνισθέντα ἐκ τῶν τειχῶν, διότι ὑπῆρχε πρόρρησις ὅτι θὰ ἐπανώρθου κοτὲ τὸ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καταστραφέν κράτος.

Ἑκφαντίδης, Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πρὸ τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τοῦ Κρατίνου, ὅστις, ὀλίγον νεώτερος, τὸν ἐχλεύαζεν, ἀποκαλῶν αὐτὸν Καπνίαν, ὡς τοῦ ὕφους του μὴ ἔχοντος «λαμπρὸν χαρακτῆρα». Τῷ προσῆπτε δὲ καὶ ὅτι εἰς τὴν ποίησιν τῶν κωμῳδιῶν του τὸν ἐβοήθει ὁ δοῦλος του Χοιρίλος. Αὐτοῦ ὀλίγα μόνον σώζονται ἀποσπάσματα, καὶ ὁ τίτλος μᾶς κωμῳδίας «Σιάτυρος» (Σγλ. Ἀριστοφ. Σφκ. 152).

Ἑκφαντος. 1) Θάσιος, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δημοκρατικῆς μερίδος, ἀπέσεισεν ἀπὸ τῆς πατρίδος του, ἐν ἔτει 409 π. Χ. τὸ σπαρτιατικὸν πολίτευμα, καὶ παρέδωκεν αὐτὴν ταῖς Ἀθήναις (Δμοσθ. Λεπτ. σ. 474). — 2) Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Συρακουσῶν (Στοβ).

Ἑκφυλλοφόρησις. Οἱ Βουλευταὶ ἐν Ἀθήναις, ὅτε ἐνόμιζον ἀναγκαῖον ν' ἀποβάλωσιν ἕνα τῶν συναδέλφων των, ἐψήφισαν εἴτε διὰ δύο διαφόρων φύλλων, εἴτε δι' ἐνός, ῥιπτομένου ὑπὸ μόνων τῶν θελώντων τὸν ἀποκλεισμόν. Τοῦτο ἐκαλεῖτο ἐκφυλλοφόρησις, καὶ ἂν ἀπέβαινε κατὰ τοῦ ἀποβαλλομένου, τότε προσέβαινον εἰς δευτέραν ταχυτικὴν ψηφοφορίαν (Αἰσχλ. κ. Τιμάρχ. 45).

Ἑλαία, ἴδ. Αἶολίς.

Ἑλαίος, ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, μεθ' ἠμῶν μόνου πύλεως κατὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ, ὀνικῶς τῆς Ποντικῆς Ἡρακλείας.

Ἑλαϊοὺς ἢ Ἑλεοὺς. 1) Ἀρχαία ἀποικία Τηίων εἰς τὸ ἀκρωτήριον Μαστουσίας τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου. Ἐλαῖ ἦν ὁ τάφος τοῦ Πρωτεσιλάου (Ἠρόδ. ΣΤ, 140. Ζ,

33.—Θουκ. Η, 102. 107). — 2) Δῆμος ἐν Ἀττικῇ.— 3) Πόλις ἐν Τήρῳ.— 4) Νησιῶτον Α. τῆς Ρόδου παρὰ τὴν ξηρὰν, καλούμενον καὶ Ἑλαϊοῦσα (Στράβ. ΙΔ, 651).

Ἑλαῖος, πόλις ἐγγυρὰ παρὰ Καλυδῶνι ἐν Αἰτωλίᾳ, ἣν κατέλαβε τῷ 219 π. Χ. ὁ Φίλιππος τῆς Μακεδονίας (Πολυβ. Δ, 65).

Ἑλλάτεια, ἴδ. Φωκίς.

Ἑλλατος, 1) Πῆς τῶν Κενταύρων. — 2) Υἱὸς Ἀρκάδος καὶ Λεανείρας, βασιλεὺς τῆς Ἀρκადίας, ἀνὴρ δὲ τῆς Λαοδικῆς καὶ πατήρ τοῦ Στυμφάλου, Αἰπύτου, Κυλλήνης καὶ Περύως, (Ἀπολλοδ. Γ, 916. 10, 3) ἐκ Κυλλήνης μετέβη εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ ἐκτίσεν τὴν Ἑλλάτειαν (Πaus. Ι, 34, 3). — 3) Ἡγεμῶν τῶν Λαπίθων ἐν Λαρίσῃ τῆς Θεσσαλίας, πατήρ τριῶν ἐκ τῶν Ἀργοναυτῶν, πολυλάκις ἀντὶ τοῦ Ἀρκάδος ἐκλαμβανόμενος.

Ἑλεγεια (τά), εἶτα ἑλεγεια (ή), εἶδος λυρικῆς ποιήσεως. Ἡ λέξις ἑλεγοίς, ἐδήλου ἴσως τὸ πρῶτον οὐδὲν ἕτερον ἢ ἄσμα, καὶ εἰς τινα ἐποχὴν πιθανῶς ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται οὕτως οἱ ᾄδόμενοι ὁρῆνοι, ἂν τοιοῦτου χαρακτῆρος τῷ ὄντι ἦσαν ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχαιότητι τὰ ὀνομασθέντα ἑλεγοῖα ποιήματα. Ἐπήγασαν δ' ἐκ τοῦ ἐπικοῦ μέτρου, τοῦ μόνου ἴσως τότε ἐπι γρήσει, κατὰ τοῦτο αὐτοῦ ἐκτραπέντα, ὅτι συνέκειντο οὐχὶ ἐκ συνεχῶν ἐξαμέτρων, ἀλλ' ἐντεταλῆς ἐξ ἐνός ἐξαμέτρου καὶ ἐνός πενταμέτρου, συγγενῶν κατὰ τὴν γλῶσσαν πρὸς τὰ ἐπικά, μεθ' ὧν πιθανῶς κοινὴν εἶχον καὶ τὴν πατρίδα. Τ' ἀρχαιότερα ὅμως γνωστὰ οὐδόπως εἰσὶ ὀλιγογράφα, ἀλλὰ πάσης φύσεως ποιήματα. Ὁ πρῶτος μνημονευόμενος ἐλεγειακὸς ποιητὴς ἦν ὁ Ἐφέσιος Κολλῆνος, κατὰ τινὰς περὶ τὰ 776, κατ' ἄλλους περὶ τὰ 652 π. Χ. ἀκμάσας, καὶ αὐτοῦ σώζεται ἐν ποίημα πατριωτικῶν, τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ζητοῦν νὰ ἐκκαύσῃ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὸν πολεμικὸν ἐνθουσιασμόν. Τοιαῦτα ἐποίησαν καὶ οἱ μεταγενέστεροι αὐτοῦ, ὁ Τυρταῖος, ὁ Στόλων, ὁ Θεόγνις, κατὰ μέρος καὶ ὁ Ἀρχιλόχος,

ὁ Μίμνερος, ὁ Ξενοφάνης. Ὁ δ' εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων, Ἄσιος ὁ Σάμιος, ἦν συγχρόνως καὶ ἐποποιός. Ἐλέγοντο δὲ τινὲς ἐξ αὐτῶν, ὡς ὁ Σβλων, ὁ Θεόγνης, ὁ Ξενοφάνης, καὶ γνωμικοὶ ποιεῖται, διότι εἰς τὰς πολιτικὰς αὐτῶν ἐλεγείας παρενέβαλλον καὶ γνωμικά, εἰς ἃ καὶ ἡ ὕλη καὶ τὸ μέτρον εἶδον ἀφορμὴν. Πλὴν δὲ τούτων ἐγένετο χρῆσις τῶν ἐλεγειακῶν ποιημάτων καὶ εἰς τὰ συμπόσια (συμποσιακά), καὶ εἰς ἐρωτικά ἄσματα καὶ εἰς Ὀρηνώδη, ἐξ ὧν, ἴσως ἐν τινὶ ἐποχῇ τῶν πλησιεστέριον, ἐδόθη πιθανῶς τὸ ὄνομα εἰς τὸ στιχουργικὸν μέτρον. Συμποτικῶς ἐλεγείου πρῶτον παράδειγμα ἐστὶ τοῦ Ἀρχιλόχου. Ὀρηνωτικὰ ἐποίει ὁ Κεῖος Σιμωνίδης, ἐρωτικά ὁ Μίμνερος. Εἰς τὸ εἶδος τῆς ποιήσεως τοῦτο ἐπέδωκον καὶ οἱ Ἀλεξανδρινοὶ, μετ' Ἀντίμαχον, Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός, Ἐρμησιάναξ, Φανοκλής, Ἐρατοσθένης, Φιλήτας, Καλλιμάχος, παρ' ὧν παρέλαβον καὶ ἐκαλλιέργησαν τὴν ἐλεγειακὴν ποίησιν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι.

Ἑλένη, 1) θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας (Ὀμ. Ἰλ. Γ. 426), γυναικὶς Τυνδάρεω, τοῦ βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος, ἀδελφὴ δὲ τῆς Κλυταιμνήστρας, τῶν Διοσκούρων, καὶ τῆς Τιμάνδρας καὶ Φιλονίης, ἡ ὠραιότερα πασῶν τῶν τότε γυναικῶν, ἠρπάγη ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς νεότητι ὑπὸ τοῦ Θησέως, καὶ ἐκομίσθη εἰς Ἀφιδναν τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν ὅμως τὴν ἠλευθέρωσαν οἱ ἀδελφοὶ τῆς. Τὴν ἐνέμψευσε δ' ὁ πατήρ τῆς μετὰ τοῦ Μενελάου, βασιλεύσαντος εἰς Σπάρτην. Ἐπ' ἀπουσίας δ' αὐτοῦ ἠρπάγη μετὰ πολλῶν Θησαυρῶν εἰς τὴν Τρωάδα ὑπὸ Πάριδος τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου, ὅπερ ἐπέφερε τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον (Ὀμ. Ἰλ. Γ. 40. 156). Ἐπ' αὐτοῦ μένει ἐν Τρωάδι ὡς σύζυγος τοῦ Πάριδος, καὶ ἕνεκα τοῦ κάλλους [τῆς] θαυμάζεται καὶ ἀγαπᾶται ὑπὸ τῶν Τρώων (Αὐτ. 161). Ἄλλ' αὕτη, ὡς εὐγενὴς, εἰ καὶ ἀσθενοῦς χαρακτηρὸς περιγραφομένη, μεταμελεῖται καὶ ὁμο-

λογεῖ τὴν κομψότητα τῆς νεότητός τῆς. (Αὐτ. 139. 171). Τοὺς Ἀχαιοὺς ἀγαπᾷ, καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν πατρίδα τῆς, τὸν πρῶτον τῆς σύζυγον, τὴν θυγατέρα τῆς Ἑρμιόνης (Ὀδ. Δ. 260). Τινὲς, οὐχὶ ὅμως ὁ Ὀμηρος, τὴν εἶπον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος νυμφευθεῖσαν τὸν ἀδελφόν του Διόφοβον, ἐν ὃ Βιργίλιος (Βη. VI, 517) λέγει ὅτι παρέδωκεν εἰς τὸν Μενέλαον. Μετ' ὀκταεταεῖς δὲ πλανήσεις μετὰ τούτου, ἐπιστρέφουσιν ἀμφοτέρω καὶ συζῶσιν ἐπὶ μακρὸν ἥσυχαι ἐν Λακωνίᾳ (Ὀδ. Δ), ἐνθα εἶχε κοινὸν μετὰ τοῦ Μενελάου τάφον ἐν Θεραπναῖς (Παυσ. Γ, 19, 9). Κατ' ἄλλας δὲ παραδόσεις, μετὰ τοῦ Μενελάου τὸν θάνατον, ἐκδιωχθεῖσα ὑπὸ τῶν οἰκῶν του, ἔφυγεν εἰς Τρόδον, ἐνθα ἀπηγγουσίαθη εἰς δένδρον, καὶ οἱ Ῥόδιοι ἤγειραν ναὸν εἰς Ἑλένην τὴν δευδρίτιδα. Ἐπιστεῦον δ' ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἐνυμφεύθη τὸν Ἀχιλλεὺς καὶ ἔζη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον. — 2) θυγάτηρ Πάριδος καὶ Ἑλένης. — 3) θυγάτηρ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας. — 4) μήτηρ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἀπασθεῖσα τὸν χριστιανισμὸν, καὶ τὸν σταυρὸν ἀνευροῦσα. — 5) θυγάτηρ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ Φαύστης, σύζυγος Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, τῷ 355 μ. Χ., ἀποθανοῦσα δὲ τῷ 360.

Ἑλενης, ἴδ. Πριάμος.
Ἑλεως, ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς δαίμων, καὶ εἶχε βωμὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἰς ὃν προσέφευγον οἱ τὴν ἀρωγὴν τῆς πόλεως ἐπικαλούμενοι ξένοι (Παυσ. Δ. 17, 1. — Ἀπολλοδ. Β. 8, 1, Γ', 7, 1).

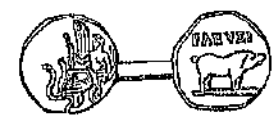
Ἑλεοῦς, ἴδ. Ἐλαίους.
Ἑλέπολις, μηχανὴ πολιορκητικὴ ἣν ἐφευρε Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς, καὶ τὸ πρῶτον ἐποίησατο χρῆσιν αὐτῆς κατὰ τῆς Ῥόδου (Διόδ. [Κ, 95. — Vitr. X, 22). Ἦν πύργος ἐννεάδομος, ἐπὶ τροχῶν φερόμενος, ἐξ οὗ ἐξήρχοντο μηχανήματα καὶ ἐσφενδονίζοντο βέλη κατὰ τῶν τειχῶν.

Ἐλευθεραὶ, ἴδ. Ἀττικῆ.

Ἐλευθέρια, ἑορτὴ, 1) μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην πρὸς τιμὴν τοῦ Ἐλευθερίου Διὸς, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐλευθερώσεως ἀπὸ τῶν Περσῶν ὡς πανελληνίως καθιερωθεῖσα, μετ' οὐ πολὺ ὅμως εἰς τοπικὴν μεταπεσοῦσα (Στράβ. Θ, 632. — Πλούτ. Ἀριστ. ΚΔ). — 2) Ἐν Σάμῳ, ἑορτὴ εἰς τὸν Ἐρωτα, ὡς ἐν ταῖς μάχαις τοὺς νεανίας ὁμοῦ συνέχοντα εἰς τὰς τάξεις τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας. — 3) Ἐορτὴ τῶν ἀπελευθέρων.

Ἐλευθερολόκιωνες, ἐπὶ Ῥωμαίων κάτοικοι μέρου: τῆς Λακωνικῆς, ἐκ τῶν ἀρχαίων περιοίκων καὶ Εἰλιώτων, καθ' ἑαυτοὺς πολιτευόμενοι. Ὁ Αὐγουστος ὤρισεν εἰς εἴκοσι καὶ μίαν τὸν ἀριθμὸν τῶν πόλεων αὐτῶν (Στράβ. Η, 365. — Παυσ. Γ, 21, 6).

Ἐλευσίνα, ἑορτὴ γεωργικὴ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, τελομένη ἀρχαῖοτάτα ἐν Ἐλευσίῳ, πόλει ὑπερκειμένη εὐρέως

ἀρασίμω, τοῦ Ῥαρίου πεδίου, καὶ ἐκεῖθεν, ὡς ὑπετίθετο, μεταβάσα καὶ εἰς Ἀθήνας ὅτε ὁ Ἐρεχθεὺς ἐνίκησε τὸν Εὐμόλπον, καὶ ἦνωσε τὴν Ἐλευσίνα μετὰ τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπειδὴ δ' ἡ ὑπὸ τὴν γλῆν σπορὰ τοῦ αἵτου καὶ ἡ ἀναβλάστησις αὐτοῦ ἔχει τι τὸ μυστηριώδες ὁρμητικὸν καὶ ὁ μῦθος τῆς Περσεφόνης, καὶ συγγενὲς πρὸς τὰς περὶ Ἀθηνῶν τῆς ψυχῆς δοξασίας, διὰ τοῦτο ἡ ἑορτὴ αὕτη περιεῖχε μυστήρια ὡς ἱερῶτατα θεωρούμενα. Ἰερυτὴν αὐτῆς ἄλλοι μῦθοι καὶ παραδόσεις ἔλεγον τὸν Εὐμόλπον, τὸν Μουσαῖον, τὸν Ἐρεχθεῖα, κομισάντα σίτον ἐξ Αἰγύπτου, ἣ αὕτην τὴν Δήμητραν, ὅτε ἤλθε ζητοῦσα τὴν θυγατέρα τῆς. Κατ' ἕτος εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος, ἐν Ἀνωσθηριῶνι (τέλος φεβρουαρίου) ἐτελοῦντο εἰς τὸν ἐν Ἀγραις τῶν Ἀθηνῶν (πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ) ναὸν τῆς Δήμητρος τὰ μικρὰ λεγόμενα Ἐλευσίνα, καθιε-

ρωθέντα, ὡς ἐπιστεύετο, χάριν τοῦ Ἡρακλέους, εἰς ὃν, καθ' ἕνον, δὲν ἐπέτρεπεν ὁ νόμος τὴν ἐν Ἐλευσίῳ μύθην. Οἱ θέλοντες νὰ μυηθῶσιν ἤρχίζον ἀπὸ τούτων, ἐμυσῶντο τὰ μικρὰ μυστήρια, καὶ ἐλέγοντο μύσται, τὰ δὲ μεγάλα Ἐλευσίνα ἐωρτάζοντο τὸ φθινόπωρον, ἀπὸ τῆς 15 Βοηδρομιῶνος (τέλη Σεπτεμβρίου), ἐπὶ ἑννέα ἡμέρας. Ἡ πρώτη ἐλέγτο Ἀγυρμῶς, διότι κατὰ ταύτην συνήρχοντο οἱ μέλλοντες νὰ ἐορτάσωσιν ἡ δευτέρα δ' ἐκαλεῖτο Ἀλαθε μύσται, διότι κατ' αὐτὴν οἱ μύσται κατέβαινον πρὸς καθαρμὸν εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ Σουῖδαν εἰς τοὺς Τυτούς, παράλιον λίμνην ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ (Παυσ. Α, 38). Εἶτα δ' ἐνήστευον, τρώγοντες μόνον πλακούντα σησάμου καὶ μέλιτος τῇ δ' ἡμέρᾳ ἐτελεῖτο ἡ καλὰ θοῦ καθόδος, καθ' ἣν γυναῖκες, μυστικὰς κόστεις ἐν χερσίν ἔχουσαι, περιέφερον ἐν πομπῇ καὶ ἐν τῷ ἀμάξῳ ὑπὸ βασιῶν συρομένης κάλαθον περιέχοντα ῥόδια καὶ μύκωνας. Ἡ ε' ἡμέρα ἦν ἡ τῶν λαμπάδων, καὶ κατ' αὐτὴν οἱ μύσται ἀνήρχοντο εἰς Ἐλευσίνα λαμπαδοῦχοῦντες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ δεσποῦ, καὶ διενυ-

κτέρουον ἐν τῇ ναῖ τῆς θεᾶς. Ἡ δὲ σ' ἡμέρα ἦν ἡ τῆς μεγάλης πομπῆς, καθ' ἣν, πλὴν τῶν ἱερέων, τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν μυστῶν, μέγα πλῆθος παρηκολούθει εἰς μυριάδας ἀριθμούμενον (Ἡρόδ. Η, 65). Ἐλάμβανον δὲ μετὰ μισθῶν ἀπὸ

τοῦ ἐν τῇ πόλει Ἐλευσινίου, ἀνατολικῶς τῆς Ἀγορᾶς, τὸ ἄγαλμα τοῦ μετὰ τῆς Δήμητρος καὶ μυθολογικῆς καὶ συμβολικῆς σχέσιν ἔχοντος Ἰάκχου (Βάκχου), γεωργικοῦ θεοῦ καὶ αὐτοῦ, καὶ σελίνοις καὶ μύρτιν ἄστειμένον, ἔφερον αὐτὸ πανη-

γυρικώτατα, μεθ' ὕμνων καὶ χαρμωδούντων εὐφημιῶν, διὰ τῆς ἐκ τῆς κομπῆς ταύτης Ἱερᾶς κληθείσης ὁδοῦ εἰς Ἐλευσίνα, ἐνθα λαμπαδουχοῦντες ἐφθάνον τὴν ἑσπέραν, καὶ κατέθετον αὐτὸ εἰς τὸν μυστικὸν σηκὸν τοῦ Ἀνακτόρου, Μεγάρου, Τελεστηρίου, ὡς ὁ ναὸς ἐκαλεῖτο. Ἐμυσθῆναι δὲ τότε οἱ μύσται εἰς τὰ μυστήρια ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐγίνοντο ἐπόπται, ἐκ βαθέος σκότους εἰς κατάφωτον ἄδυτον, εἰς φωταγωγάον ὀδηγούμενοι, ἐνθα τοῖς ἐπιτρέπετο ἢ ἐποπτεῖα ἢ αὐτοψία, ἥτοι νὰ ἴδωσι τὰ κρυπτὰ καὶ ἀπόρρητα, παρευρισκόμενοι εἰς δρᾶμα μυστικόν, παριστῶν ἴσως τὴν ἱστορίαν τῆς Δήμητρος, τῆς Περσεφόνης καὶ τοῦ Ἰάνχου. Τῇ ἑβδόμῃ δ' ἐπανήρχετο ἢ πομπή, καὶ οὕτως διήρχετο ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Κηφισοῦ (ἐν τῷ Ἀττικῷ πεδίῳ), οἱ ἐκεῖ συνηγμένοι καὶ περιμένοντες αὐτήν, τὴν ἐδέχοντο μετὰ κραυγῶν καὶ εὐφημιῶν καὶ παντοίων σκωμμάτων, ἅτινα παροϊμακῶς γεφυρισμοὶ ὠνομάσθησαν. Ἡ ὀγδόη ἡμέρα, ὠρισμένη διὰ τοὺς ἀκουσίως καθυστερήσαντας εἰς τὴν ἑορτήν, ἐλέγετο Ἐπιδαύρια, καθιερωθεῖσα δὲ οὕτως ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς ἦλθε ποτὲ κατόπιν ἑορτῆς ἐξ Ἐπιδαύρου, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἠθέλησαν νὰ μὴ τὸν ἀφήσωσιν αὐτῆς ἀμέτοχον (Φιλόστρ. Β. Ἀπολλ. Δ, 6). Ἡ δὲ 9' καὶ τελευταία ἐκαλεῖτο Πλημοχόαι διότι κατ' αὐτήν, εἰς περάτωσιν τῆς ἑλης ἑορτῆς, ἐκ δύο κεράμων, οἵτινες πλημοχόαι ἐλέγοντο, ὁ ἱερεὺς εὐχὰς προφέρειν, ἔχον ἐὶν οἶνον ἢ ὕδωρ, ἐκ τοῦ μὲν πρὸς ἀνατολᾶς, ἐκ τοῦ δὲ πρὸς δυσμᾶς (Πολδ. Ι, 74. — Ἀθῆν. ΙΑ, 496). Ἐγόντο δὲ καὶ ἀγῶνες ἐπὶ τῶν ἔλευσινίων, ὧν τὰ βραβεῖα ἦσαν στάχυες. Ἐπὶ τῆς ἑορτῆς δ' οὐδεὶς συναλαμβάνετο ἐπὶ ἀδικήματι, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου εἰς ἀτίμους δὲν ἐπετρέπετο, οὐδ' εἰς ἰκέτας, ἢ εἰς αὐτὴν παρουσία (Ἀνδρ. π. Μυστ. 54). — Τῆς τελετῆς ἐπέμελειτο ὁ Βασίλειος μετὰ 4 ἐπιμελητῶν, ἐκλεγομένων ὑπὸ

τοῦ δήμου, ἐξ ὧν οἱ 2 ἔπρεπε νὰ λαμβάνονται ἐκ τῶν γενῶν τῶν Εὐμολπιδῶν καὶ τῶν Κηρύκων, παρ' οἷς κληρονομικὴ ἦν ἡ ἱερατεία. Ὁ ἀνώτατος ἱερεὺς εἰς τὴν ἑορτήν ἦν ὁ ἱεροφάντης, ὁ τὰ μυστήρια δεικνύων, ὃ ἀνέκειτο ἢ δειξίς τῶν ἱερῶν, ἐπίσης εἰς τῶν Εὐμολπιδῶν (οἵτινες ἴσως ἦσαν κυρίως οἱ ψάλται τοῦ ναοῦ). Προήρχε δὲ καὶ γυνὴ ἱεροφάντις διὰ τὰς γυναῖκας. Τοῦτοις καὶ τῷ θαδοῦχῳ ἀνέκειτο τὸ μυσθῆναι τὰ Ἐλευσίνα. Ἐκ τῶν ἱερῶν λειτουργῶν ἦσαν καὶ ὁ ἐπιβώμιος ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ ὁ ἱεροκῆρυξ, ὅστις εἶλεκε τὸ γένος ἐκ τοῦ κήρυκος τῶν θεῶν Ἐρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Κέκροπος, ἢ ἐκ Κήρυκος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Εὐμόλπου. Ἀπετέλουν δὲ πάντες οἱ ἱερεῖς ὁμοῦ ἱερὰν βουλήν, ἔχουσαν τὴν ἐξέγησιν τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, καὶ τινὰ δικαιοδοσίαν ὡς πρὸς τὰ τῆς λατρείας. Τὰ Ἐλευσίνα ἦσαν ἀντικείμενον κοινῆς εὐσεβείας μέχρι τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων. Ἐπὶ τῶν Ἀντωνίνων δὲ ἤρχισε καταστροφὴ ἢ Ἐλευσίς, καὶ ἀφ' οὗ, κατὰ τὸν 8' μ. Χ. αἰῶνα ὁ Ἀλαρίχος μετὰ τῶν Γότθων, συνοδεῖα καὶ μοναχῶν, ἐλεηλάτησε καὶ ἠρήμωσε τὸν ναόν, ὁ Θεοδοσίος κατήργησε τὰ μυστήρια.

Ἐλευσίς ἢ **Ἐλευσίνα**, ἴδ. Ἀττικῆ. **Ἐλεφαντένη**, νῆσος τοῦ Νεῖλου εἰς τὰ ὄρια Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας, ὑπὸ τοῖς καταρράκταις, ἀπέτανι τῆς Συήνης (Ἡρόδ. Β, 17. 29. 30).

Ἐλεφαντίες, γυνὴ συγγραφεῖς καὶ ποιήτρια ἀσέμων συνθέσεων ἐπὶ τῶν πρώτων Ῥωμαίων αυτοκρατόρων (Suet. Tib. XLIII).

Ἐλέφας, ἐλέγετο οὐ μόνον τὸ ζῷον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄστρον τῶν ὀδόντων αὐτοῦ. Τὸ ζῷον μνημονεύεται πρῶτον παρ' Ἡροδότου (Δ, 191) τοὺς δ' ὀδόντας, διὰ τοῦ ἐμπορίου προμηθευομένους, ὡς ὕλην κοσμητικὴν συναχθῆς ἀναφέρει ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Ε, 583. Ὀδ. ΙΗ, 196), πολλάκις καὶ ἐπιχρισμένην (Ἰλ. Δ, 141). Μεταγενεστέρως δὲ, ἀλλ' ἤδη

ἀπὸ τῆς 500' Ὀλυμπιάδος, [ἐκ πλακῶν 12 — 15 τετρ. δακτύλων ἐλέφαντος πρὸς τοῦ καίμαλασσαμένου ἢ λυγρίζομένου κατὰ τέχνην τὴν σήμερον ἐκλιπούσαν, συνδεδεμένων δὲ μετὰ χρυσοῦ, κατασκευάζοντο τὰ πολυτελέστατα χρυσελέφαντινα ἀγάλματα, οἷα ἦσαν τὰ κυριώτερα ἀριστουργήματα τοῦ Φειδίου. Εἰς αὐτὰ ὁ ἐλέφας κατέχει μάλιστα τὰ γυναικῶν τοῦ ἀγάλματος μέρη. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἔνδον ἦν ξύλινον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἐλέφας προσκολλᾶτο, διὰ τοῦτο, ἵνα μὴ ἀποσπᾶται ξηραίνόμενος, ἔπρεπε μετὰ πολλῆς φροντίδος νὰ βρέχεται συνεχῶς. — Τὸ δὲ ζῷον, ὁ ἐλέφας, χρήσιμον εἰς τὰς μάχας, ἐγνώσθη τοῖς Ἕλλησι κυρίως ἐπὶ τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅτε οἱ ἐπίκουροι τῶν Περσῶν Ἰνδοὶ ἔφερον καὶ τινὰς ἐλέφαντας μετ' αὐτῶν (Ἀρρ. Γ, 8. — Πaus. Α, 12, 4). Ἐξ Ἰνδῶν δ' ἐπεμφεν ὁ Ἀλέξανδρος 200 εἰς τὴν Καρμανίαν, καὶ παρεδέχθη αὐτοὺς καὶ εἰς τὸν στρατόν του, καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων ἀπετέλουν αὐτοὶ τὴν κυριωτέραν δύναμιν τοῦ στρατοῦ, δι' ὃ καὶ πᾶσαι αἱ φατρίαι ἐπροσπάθουν νὰ περιποιοῦνται τὸν ἐν τῇ Ἰνδικῇ σατραπὴν Εὐδήμον, ὅστις ἐπρομήθευε τὰ θηρία. Εἰς τὴν ἐν Ἰψῷ μάχην εἶχεν ὁ Σέλευκος 400—480 ἐλέφαντας. Ἦν δ' ἐν ταῖς μάχαις εἰς πρὸ πάντων ὁ ἡγούμενος, καὶ τοῦτον μάλιστα ἠγωνίζοντο νὰ φονεύσωσιν οἱ ἀντίπαλοι (Διόδ. ΙΗ, 33). Ἡ πλήρης πανοπλία τοῦ ζῴου συνίστατο εἰς πύργον ἐν ἔφερον ἐπὶ τοῦ νώτου, ἐγκλείοντα τέσσαρας τοξότας. Μετὰ ταῦτα προσετέθη αὐτοῖς καὶ προμετωπίδιον, κλισμημένον ἐνίοτε διὰ λόφου περῶν. Κατὰ Πολύβιον, εἰς ἀμυναν κατὰ τῶν ἐλεφάντων οἱ ἀντίπαλοι ἔχριον χεῖρους διὰ πίσης, καὶ ἀνάπτοντες αὐτοὺς, τοὺς ἔριπτον κατὰ τῶν ἐλεφάντων, οἵτινες τρομάζοντες ἐκ τῶν φλογῶν καὶ τῶν κραυγῶν τῶν βασιζομένων ζῴων, ἐστρέφοντο κατὰ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν· δι' ὃ καὶ ὁ Ἀντίγονος διέταξε τοῖς Ἰνδοῖς νὰ τρέφωσι πάντοτε χοίρους μετὰ τῶν ἐλεφάντων. ἵνα οὐ-

τοι συνηθίζωσιν εἰς τὴν παρουσίαν αὐτῶν. Καὶ τῶν Ῥωμαίων δὲ τὸ ἱππικὸν ἐτρέπη πρὸ τῶν ἐλεφάντων τοῦ Πύρρου, καὶ περιέφερον εἰς σύγχυσιν καὶ τὸ περικλινόν (Liv. Ep. XIII. 7) καὶ μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοὺς κατὰ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα (Liv. XXXI, 36), ἀλλ' ὀριστικῶς δὲν τοὺς παρεδέχθησαν, καὶ μόνον οἱ αυτοκράτορες τοὺς εἶχον ἵνα ἐνίοτε σύρωσι τὸ ἄρμα των.

Ἐλεφεῖνωρ, υἱὸς τοῦ Χαλκιδόντος, ἡγεμὼν τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἀδάντων, ἐξεστράτευσε μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Τροίαν, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 540. Δ, 462).

Ἐλέκη, 1) ἡ ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Ἀχαιῆς, ἐλέγετο ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ἴωνος, εἶχε 12 στάδια ὑπὲρ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σελιναιῶνος, ναὸν τοῦ Ἑλικωνίου Ποσειδῶνος, τὸ ἀρχαιότατον τῶν Ἀχαιῶν ἱερὸν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 575. Θ, 203). Ἐπὶ μεγάλου σεισμῷ, τῷ 373 π. Χ., κατεποντίσθη διὰ νυκτὸς καὶ ἐξηφανίσθη (Πaus. Ζ, 24. — Διόδ. ΙΒ, 24. — Στράβ.), ὡς καὶ ἡ ἀπώτερον τῆς θαλάσσης καίμενη Βούρα, ἥτις ὅμως μετὰ ταῦτα ἀνεκαίνισθη. — 2) ἴδ. Ἀστερισμοί.

Ἐλεκίων, ἡ περίπυστος διαμνητὴ τῶν Μουσῶν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅρος εἰς τὰ Ν τῆς Βοιωτίας, 1570' ὑψηλὸν, κατάφυτον καὶ συσκίους καὶ τερπνάς ἔχον κοιλιάδας, κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρήσιμα μόνον καὶ οὐδὲν ἐπιβλαβὲς τρέφον φυτὸν, καὶ διαρρεόμενον ὑπὸ τῆς πηγῆς Ἀγανίπης, καὶ τῆς τοῦ ποιητῆς ἐμπνεύσεως Ἰπποκρήνης, ὃς ἦν ἐξετείνετο τὸ τέμενος τῶν Μουσῶν, κατὰ κτισμὸν ὑπ' ἀγαλμάτων τῶν ἀρίστων καλλιτεχνῶν (Πaus. Θ, 29—31).

Ἐλεμιέτις, Ἐλεμιεῖτις, χώρα Μακεδονική, πρὸς Ν διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀλιάκμωνος, καὶ ἔχουσα πόλιν Ἐλόμαν (Ἀρρ. Α, 7, 6. — Θουκ. Β, 99. — Στράβ. Ζ, 326).

Ἐλευσίνας, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν, παρ' ὃ ἡ Μεγαλόπολις (Πaus. Β, 12, 2. Ζ, 1).

Ἑλλάνας, συγγραφεὺς ἐκ Μυτιλήνης, γεννηθεὶς τῷ 480 π. Χ., ζήσας 85 ἔτη, ἄρα μέχρι τοῦ 395. Τῶν συγγραμμάτων του σώζονται 28 τίτλοι, καὶ τινὰ ἀποσπάσματα. Ἐγγραφε δὲ α') γενεαλογικά Δευκαλιώνειαν, Φορωνίδα, Ἀτλαντιάδα, Τρωϊκά. β') χρονολογικά Ἀθίδια μέχρι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Αἰολικά ἢ Λεσβικά, Περσικά. γ') χρονολογικά ἱερείας τῆς Ἡρας, Καρνεονίκας. Τὰ δὲ λοιπὰ δὲν κρίνονται γνήσια. Ὁ Στράβων (I, 451) θεωρεῖ αὐτὸν ὡς οὐχί λίαν ἀξιόπιστον.

Ἑλληνοδοκία, ἴδ. Ὀλύμπια.

Ἑλλάς, κατ' ἀρχὰς πόλις καὶ χώρα Θεσσαλικὴ μεταξὺ Ἐνιπέως καὶ Ἀσωποῦ, ἢ ἔδρα τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Β, 683. I, 395. Ὀδ. Α, 496), ὅθεν τὸ ὄνομα ἐξετάθη κατὰ πᾶσαν τὴν ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου (Ὀδ. Α, 344, Ο, 80), καὶ τέλος, κυρίως ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπὶ πᾶσαν τὴν ὑπ' Ἑλλήνων κατοικουμένην. Ὅρια δ' εἶχε τότε ΒΔ. τὴν Ἰλλυρίαν, Β. τὴν Μακεδονίαν, Δ. τὸ Ἴόνιον, καὶ Ν. καὶ Α. τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, καὶ περιελάμβανε τὴν Στερεάν ἢ κυρίως Ἑλλάδα, ὄρεινὴν, μεταξὺ τοῦ Ἀμβρακικοῦ, Μαλιακοῦ, Κορινθιακοῦ καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου τὴν Πελοπόννησον, καὶ τὰς παρακειμένας νήσους. Τὸ πρὸς Β. ὄριον ἀπετέλου ὄρη μὴ συνεχῆ, τὰ Κεραύνια ἢ Ἀκροκεραύνια, μετ' ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, καὶ Α. ὁ Ὀλυμπος, ἔδρα τῶν θεῶν καὶ κέντρον τῆς γῆς κατ' Ὀμηρον. Μετ' αὐτῆς δὲ σφίγγονται, διὰ τοῦ ποταμοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς κοιλάδος τῶν Τεμπῶν χωριζόμενα, τὸ ὄρος Ὄσσα καὶ Πήλιον, ΝΑ. παρὰ τὴν ἀκτὴν παρατεινόμενα μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπτίας. Τὸ μεταξὺ δ' Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας ὄριον ἀποτελεῖ ὁ Πίνδος οὗ τὰ Β. ἐκαλοῦντο Ἀάκμων καὶ Τύμφη, διαβαίν τὰ πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν καὶ τὰ πρὸς τὸ Αἰγαῖον ῥέοντα ὕδατα. Ἐκπέμπει δὲ πρὸς Α. τὴν 1700' ὕψος

ἔχουσαν Ὀθρυον, ἣτις διαιρεῖ τὸν Μαλιακὸν κόλπον τοῦ Παγασαίου, καὶ Ν. συνέχεται μετὰ τοῦ Τυμφρηστοῦ καὶ τοῦ Βωμίου ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἡ ὈΥτὴ πρὸς Δ., τὴν νοτιάν ὄχθην τοῦ Σπερχεῖοῦ παρακολουθεῖσα, ἀποτελεῖ, κατὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ, τὸ ἱστορικὸν, σήμερον ἐν μέρει συγχωσθὲν, στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, καὶ συνέχεται μετὰ τῆς Κνημίδος, τοῦ Καλλιδρόμου, τοῦ Πτώου, τοῦ Μεσσαπίου, παρατεινόντων πρὸς μεσημέριαν τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν. Ἐν Βοιωτίᾳ δὲ, πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον χωροῦσιν ὁ Παρνασσός, ὁ Ἑλικῶν, ὁ Κιθαιρῶν, καὶ ἐν Ἀττικῇ ὑψαῖται ὁ Πάρνης, ὁ Βρυλησοδός (ἢ Πεντελικὸν) καὶ ὁ Ὑμητός. Μετὰ τοῦ Πίνδου δ' ἐνοῦνται καὶ τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας τὰ ὄρη, ὁ Κόραξ, Ταφιασός, Ἀράκινθος, ἢ Χαλκίς. Προφανῶς δὲ συνδέονται μετὰ τῶν ὄρων τῆς Στερεῆς γεωλογικῶς καὶ αἱ νῆσοι. Ἡ Ἀστυπαλαία ἀνήκει ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην εἰς τὴν Εὐρώπην, ἢ Κῶς ἦδη εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡ Εὐβοία, ἢ Ἄνδρος, ἢ Τήνος, ἢ Μύκονος ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ὀθρυον, ἢ δὲ Κέως, ἢ Σῦρος, ἢ Πάρος, ἢ Νάξος, ἢ Ἀστυπαλαία εἰσὶ, διὰ τοῦ Σουνίου, ἢ ἐξαχολούθησις τῆς ἄλλης σειρᾶς. Ἀνεξάρτητα δ' ἐκείνων εἰσὶ τὰ ὄρη τῆς Πελοποννήσου, διὰ τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τοῦ Ἴσομοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὰ 80 μέτρα. Βορείως αὐτοῦ ἐν Μεγαρίδι κείνται τὰ Ὄνεα καὶ τὰ Γεράνεα ὄρη. Ἡ δὲ Πελοπόννησος, πλὴν ὄρεινῶν ἀκρωτηρίων, περιέχει κατὰ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἑκτασιν, ἰδίως κατὰ τὰς ΒΑ., ἀλλεπάλληλα, ἀπ' ἀλλήλων ὁμῶς διασχίζόμενα ὄρη, τὴν Κυλλήνην, τὸν Ἐρμόμανθον ἐν Ἀρκαδίᾳ μετὰ πολλῶν διακλαδώσεων, τὸ Ἀραχναῖον μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας, τὸ Ἀρτεμίσιον, τὸ Παρθένιον, τὸν Πάρωνα Ἀ. τῆς Ἀρκαδίας, καὶ Ν. τὸν Μαίναλον, τὸν Ταύγετον. Ἰδίως κατὰ τὰ Ἀ. τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουσι

πέδια πενταχόθεν ὑπὸ ὄρων περιβαλλόμενα, καὶ λίμνας οὐ σπανίως ἀποτελουμένα, ὡς ἐν Θεσσαλίᾳ Β. τῆς Ὀθρυος ἢ μεγάλη Βοιωτικὴ λίμνη, ἐν Βοιωτίᾳ ἢ Κωπαῖς, ἐν Ἀρκαδίᾳ ἢ Στυμφαλῖς, ὁ Φενεδός, καὶ τὰ πεδία τῆς Τεγέας, τῆς Μαντινείας. Ἐν δὲ τῇ δυτικῇ Ἑλλάδι τοιοῦτο παράδειγμα παρέχει μόνη ἢ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων. Ἀκρωτήρια δὲ, πλὴν τῶν δύο προμνημονευθέντων, τοῦ Ἀκροκεραυνίου καὶ τῆς Σηπτίας, ἄξια μνησθῆναι εἰσὶν ἐν Ἑλλάδι τὸ Ἄντιρριον, τὸ μετὰ τοῦ Ἰσίου τῆς Πελοποννήσου ἀποτελοῦν τὴν στενὴν διόδον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, τὸ Σούνιον, ἐσχάτη ἄκρα τῆς Ἀττικῆς, ἢ Ἡρα Ἀκραία, δυτικὴ ἄκρα τοῦ Ἴσομοῦ, αἱ Ὀλυμπαὶ αὐτόθι. Ἐν τῇ Πελοποννήσῳ πρὸς Β. ὁ Ἄραξος, τὸ Ρίον, τὸ Δρέπανον, ΒΔ. ἄκρα τῆς Πελοποννήσου, τὸ Σπειραῖον, ἀπέναντι τῆς Ν. ἀκτῆς τῆς Σαλαμῖνος Νοτίως ὁ Μαλέας, τὸ Ταίναρον, τὸ νοτιώτερον τῆς χερσονήσου, ὁ Ἀκρίτας. Πρὸς Δ., τὸ Κορυφάσιον, Κυπαρίσιον, Ἰχθὺς (ν. Κατάκωλον), Χελωνάτας (ν. Κλαρέντζα). Ἐπὶ ἐκτάσεως περίπου 1130 τετραγ. μιλίων, ἔχει ἡ Ἑλλάς 340 μιλίων ἀκτίας. Ποταμοὺς, ῥόακας καὶ χειμάρρους ἔχει μὲν πλείστους, ἀλλὰ μᾶλλον ἀνύδρους, κατὰ τὸ ὄρος ἀποξηρανομένους, καθ' ὅσον μέγιστα δὲν ἔχουσι μακρὸν ῥοὴν διὰ τὰς μικρὰς διαστάσεις τῆς χώρας. Ἀπὸ τοῦ Ἀκροκεραυνίου ἀκρωτηρίου ἀπέχει ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος μόνον 35 μίλια, ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ ὁ Μαλιακὸς κόλπος μόνον 17, καὶ αἱ ἀκταὶ ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς Πελοποννήσου, 12. Ἐπὶ δὲ τῶν ποταμῶν οἱ ἐπισημότεροι ὁ Πηνειὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκτάσεως 24 μιλίων ὁ Σπερχεῖος αὐτόθι, 14 μ. ὁ Ἀχελῷος μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας, 28 μ. ὁ Εὐθηνοῦς ἐν Αἰτωλίᾳ, 12 μ. ὁ Κηφισσοῦς ἐν Φωκίᾳ καὶ Βοιωτίᾳ, 10 μ. Ὁ Ἀσωπός, μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, 8 μ. Ἐν δὲ Πελοποννήσῳ ὁ Ἀλφειὸς,

ἐν Ἠλίδι, 16 μ. ὁ Εὐρώτας ἐν Λακωνίᾳ, 11 μ. ὁ Πάμισος ἐν Μεσσηνίᾳ, πάντων εὐρύτατος, ἀλλὰ μόνον 2 1/2 μ., καὶ τοι δεχόμενος ἡμέρους 8 μ. Καὶ αἱ Ἀθηναὶ δύο μόνον εἶχον πηγὰς. Ὡς ἡραϊστία γῆ ἔχει πολλαχοῦ καὶ θερμὰ ὕδατα ἢ Ἑλλάς, καὶ πολλάκις ὑπέστη καταστροφὰς ἐκ σεισμῶν. Τῶν λιμνῶν δ' αἱ κυριώτεραι ἦσαν ἡ Πάμβωτις, Β τῶν Ἰωαννίνων ἐν Ἠπείρῳ πρὸς τὴν Δωδώνη ἢ Βοιωτικὴ ἐν Θεσσαλίᾳ ἢ Ξυνιάς, αὐτόθι ἢ Κωπαῖς ἐν Βοιωτίᾳ διρροροὶ ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ Ἀκαρνανίᾳ ἢ Στυμφαλῖς ἢ Μετώπα, ὁ Φενεδός ἐν Ἀρκαδίᾳ, παρέχουσαι πᾶσαι πλουσίας βροχίας. Κόλποι δ' οἱ ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Παγασατός (Βόλου), ὁ Μαλιακὸς (Λαμία), εἰς τὰ ΒΑ. τῆς Ἑλλάδος ὁ Σαρωνικὸς μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Ἀττικῆς, μετὰ τῶν κόλπων Ἐλευσῖνος καὶ Κεγχρεῶν ὁ Ἀργολικὸς, ὁ Λακωνικὸς, ὁ Μεσσηνιακὸς, ὁ Κυπαρίσιος, ὁ Χελωνάτας, ὁ Κυλλήνιος, οἱ 3 τελευταῖοι Β τῆς Πελοποννήσου ὁ Κορινθιακὸς, ἐν ᾧ ὁ Κρισσαῖος (Γαλαξειδίου), ὁ τῆς Ἀντικύρας (Ἄσπρα σπήτια), ὁ Ἀλκυόνιος (ν. Λιβαδοῦρου) ὁ Ἀμβρακικὸς (Ν. Ἄρτης) ὁ Εὐβοϊκὸς πορθμὸς μετὰ τοῦ Ὀπουντίου κόλπου (Ἀταλάντης) ὁ Εὐριπός, μεταξὺ Στερεῆς καὶ Εὐβοίας. Ἰδιόκλημα ἐθαυμάζετο ἤδη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (Ἡρόδ. I, 106) διαφέρει δ' ἡ θερμοκρασία κατὰ τὸ ὕψος τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ τὸν χειμῶνα λευκαίνονται μὲν αἱ κορυφαὶ τῶν ὑψηλοτέρων ὄρων, ἀλλ' εἰς τὰ ταπεινότερα ἐπέρχεται μόνον «ἀθέσφατος ὄμβρος», καὶ οὐ σπανίως ψυχρὸς ὁ βόρειος ἀνεμὸς. Προϊόντα δ' εἶχε παντοία ἢ Ἑλλάς, ἰδίως ἐξαιρετὸν μάρμαρον. Εὐγενῆ μέταλλα παρήγον τὸ Λαύρειον, ἢ Σίφνος, ἢ Θάσος, χαλκὸν ἢ Εὐβοία, σίδηρον αὐτὴ καὶ ἢ Λακωνία φυτὰ πάντα τὰ τῶν νοτίων κλιμάτων, ἰδίως ἐλαίας, ἀμπέλους καὶ δημητριακοῦ καρποῦς, ἀλλὰ τούτους, διὰ τὴν

σπάνιων τῶν πεδιάδων, οὐχὶ ἐπαρκεῖς, ὥστε ἀνεπλήρου τὴν ἔλλειψιν ἢ Θράκη, αἱ γῶραι τοῦ Εὐξείνου καὶ ἡ Αἴγυπτος. Ζῆλα ἄφθονα ἦσαν τὰ ποίμνια αἰγῶν καὶ προβάτων, ὁμοίως καὶ ἰχθύες· ἄγρια δὲ θηρία ἦσαν σπάνια, καὶ λέοντες μνημονεύονται μόνον ἐν τοῖς μυθικοῖς χρόνοις (Ἡρδ. Ζ, 126). Αἱ δ' ἀκρίδες ἦσαν τοῦ τόπου πληγὴ. Ἡ Βόρειος Ἑλλάς περιεῖχε Β τὴν Ἡπειρὸν, Ἀ τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ὑπὸ ταύτας ἐκ Δ πρὸς Α τὴν Ἀκαρνανίαν, Αἰτωλίαν, τὴν γῶραν τῶν Ὀζολαίων Λοκρῶν, τὴν Δωριδα, τὴν Ἐπικνημιδίαν καὶ Ὀπουντίαν Λοκρίδα, τὴν Φωκίδα, Βοιωτίαν, Μεγαρίδα καὶ Ἀττικὴν. Ἡ Πελοπόννησος τὴν Κορινθίαν, Σικωνίαν, Φλιασίαν, Ἀχαΐαν, Ἠλείαν, Μεσσηνίαν, Λακωνίαν, Ἀργολίδα καὶ Ἀρκαδίαν. — Νῆσοι δ' ἦσαν ἐν τῇ Ἰωνίῳ πελάγει ἡ Κέρκυρα, ἡ Λευκάς, Κεφαλληνία, Ἰθάκη, Ζάκυνθος, Κίθωρα· ἐν τῇ Σαρωνικῇ κέλυψι ἡ Καλαυρία, Αἴγινα, Σαλαμίς· ἐν τῇ Αἰγαίῳ ἡ Εὐβοία, καὶ βορειότερον ἡ Ἀἴγιος, Σαμοθράκη, Θάσος· αἱ Κυκλάδες περὶ τὴν Δῆλον· ἐν τῇ Κρητικῇ πελάγει ἡ Κρήτη. — Ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος μνημονεύονται οἱ Πελασγοί, ὧν ἐπώνυμος ἔμεινε μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιῶτις· καὶ ὡς τοιοῦτοι ἐγκαταρρίζοντο ἐπὶ ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις καὶ οἱ τὴν βορείαν παράλιον τοῦ Αἰγαίου οἰκοῦντες. Ἐξεταίνοντο δὲ καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐνθα καὶ ἐπὶ μικρὸν παρέμεινε τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς Ὑρρηνοῖς. Λέγονται δ' ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι κατοικοῦντες καὶ, πιθανῶς κλάδοι τῆς αὐτῆς πελασγιτικῆς ῥίζης, Κᾶρες, Λέλεγες εἰς τὰς νοτίας καὶ δυτικὰς παραλίας τὴν Λακωνίαν, Μεσσηνίαν, Ἠλίδα, Αἰτωλίαν, Λοκρίδα, Φωκίδα, Εὐβοίαν, καὶ συγχρόνως Καrückωνες ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ Ἀκαρνανίᾳ, Ὑαντες, Ἀθαντες, Ἀσνες ἐν Φωκίδι, Βοιωτίᾳ, Εὐβοίᾳ· οἱ δὲ περὶ τὴν Δωδώνην λέγ. Ἡπειρῶ Ἑλληνας ἐλέγοντο

Γραικοί. Ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς Ἑλλάδος ἄνω διέκρινον ἀφ' ἑαυτῶν οἱ Ἑλληνας τοὺς τοῦ κοινοῦ κέντρον μᾶλλον μακροχρυσμένους, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς καὶ δι' ἐπιμειξίας μετ' ἄλλων λαῶν εἰς ταπεινότεραν βαθμίδα ἀναπτύξεως ἱσταμένους ὁμοφύλους αὐτοῖς, ὡς τοὺς Ἡπειρώτας, τοὺς Μακεδόνας, τοὺς Ἰλλυριοὺς, τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Πελασγοὺς, κτλ. Συνετέλεσε δὲ καὶ ἡ Δωρικὴ εἰσβολὴ καὶ ὁ ἐν Δελφοῖς ἀμφικτυονικὸς δεσμός τῶν πόλεων εἰς τὸ νᾶ ἐντείνῃ βαθμίδῃ ἐπὶ πάσης τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς τὴν ἐπώνυμίαν τῶν Ἑλλήνων. Πρὶν δ' ἢ εὖτω γενικῶς κληθεῖσαι, γνωστὰ ἦσαν ἐπὶ τῶν ἠρωϊκῶν χρόνων κατὰ τέλους διάφορα φυλῶν ὀνόματα, α) τῶν Ἀρκάδων καὶ Κυουρῶν· β) τῶν Δαναῶν ἐν Ἀργεῖ, μέχρι τοῦ νῦν παραμείναν· γ) τῶν Ἰώνων (Ἰατῶν), ἐν πάσῃ τῇ Ἀσίᾳ τοὺς Ἑλληνας ἐμφοῦν, ἐπικρατοῦν δ' ἐν Ἀττικῇ, ἐν Βηβοίᾳ καὶ ἐκατέρωθεν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου· δ) τῶν Καδμείων ἐν τῇ Ν. Βοιωτίᾳ, καὶ Ὑρρηνοῦν Πελασγῶν καλουμένων. Βορείως δὲ πρὸ τῶν ἄλλων ὀνομάζοντο Ἑλληνας, πλὴν τῶν Θεσσαλῶν Πελασγῶν, περιλαμβανόντων Αἰμονεῖς, Μάγνητας, Δρύπας, Δόλοπας, Περραιβοὺς κτλ., προσέτι αἱ φυλαὶ τῶν ε) Δωριέων, πρῶτον τὸν Ὀλομποῦ, εἶτα τὴν Οἰτην οἰκούντων καὶ τὸν Παριασόν· στ) Ἀχαιῶν, Ν τῆς Θεσσαλίας, ὅθεν εἰσήλασαν εἰς τὴν Πελοπόννησον (Ἀργεῖ, Λακωνίαν, Πίσαν παρ' Ἀλφειῶν)· ζ) Αἰολέων, τῶν καλουμένων Μινυῶν, ἐν Δ τῆς Θεσσαλίας, εἶτα δ' ἐκεῖθεν κατελθόντων εἰς τὰ νοτιώτερα τῆς Ἑλλάδος, εἰς Βοιωτίαν, Λοκρίδα, Φωκίδα, Αἰτωλίαν, Ἀκαρνανίαν. — Ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ τὸ 1014 μεγάλης τῶν Ἑλληνικῶν λαῶν μετακινήσεως, ἄλλοια ἐγένετο ἡ αὐτῶν διαίρεσις καὶ ἐγκατάστασις, οἱ παρέμεινε καὶ ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων· ἦτοι Θεσσαλοί, ἐξ Ἡπειρῶ προερχόμενοι, κατέλαβον τὴν κατ' αὐτοὺς κληθεῖσαν γῶραν· ἐκεῖθεν δ' Αἰολεῖς Βοιωτοὶ εἰσήλασαν εἰς τὴν κατ' αὐτοὺς κληθεῖσαν Βοιω-

τίαν· οἱ δ' Αἰτωλοὶ ἀπῆλθον πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῖς Ἑπείους εἰς Ἠλίδα· οἱ Δωριεῖς κατέλαβον τὰ Ν καὶ Δ τῆς Πελοποννήσου ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ Δρύοπες, καὶ ἐξετάθησαν μέχρι Κρήτης. Ὅσοι τῶν Ἀχαιῶν ἐξεβλήθησαν τῶν ἰδίων οἰκήσεων ὑπὸ τῶν Δωριέων, κατέλαβον τὴν Β Ἰωνικὴν παραλίαν τῆς Πελοποννήσου, καὶ προσέτι μετῴκησαν εἰς Λέσβον, καὶ εἰς τὰ ΒΔ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἴδρυσαν Αἰολικὰς ἀποικίας. Οἱ δ' ἐξωσθέντες Ἴωνες τῆς Πελοποννήσου κατέλαβον τὴν Εὐβοίαν, τὰς πλείστας τῶν Κυκλάδων, καὶ μετ' ἄλλων Αἰολοπελασγῶν τὴν Δυτικὴν παραλίαν, ἰωνικὰς ἀποικίας ἐκεῖ ἐγκαταστήσαντες. — Μεγάλῃ δ' Ἑλλάς ἐκλήθη (τὸ πρῶτον ὑπὸ Πολυβίου) ἡ μεσημβρινὴ Ἰταλία, ἡ Λευκανία, κατωτέρω τοῦ ποταμοῦ Σιλάρου, ὡς ὑπὸ πλείστων οἰκουμένη Ἑλλήνων, ἰδίως περὶ τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος εἰς τὰς πόλεις Ποσειδάωνιον (Pestum), Βελίαν (Ἠλείαν), Θουρίους, Μεταπόντιον, Ἡρακλείπολιν. Ὁ δὲ Στράβων περιλαμβάνει εἰς τὸ ὄνομα καὶ τὴν Σικελίαν.

Ἑλλέβορος, φυτὸν χρησιμεῖον ὡς φάρμακον. Ὁ μέλας ἐδάσταθεν εἰς τὴν Οἰτην, ὁ δὲ λευκὸς, ὡς ἐμετικὸν μάλιστα χρησίμως, πρὸ πάντων εἰς τὴν Ἀντικύραν (Στράβ. Θ, 418). Ἐπιστεύετο δ' ὅτι ἐθεράπευε καὶ τὴν παραφροσύνην, δι' ὃ καὶ πολλὴ ὑπῆρχε ζήτησις αὐτοῦ ἐν Ἀντικύρῃ.

Ἑλλη, ἴδ. Ἀθάμας.

Ἑλλην, ἴδ. Δευκαλίων.

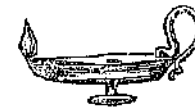
Ἑλληνοταμίαι, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, πρὸς εἰσπραξίν τῶν συμμαχικῶν φόρων (ἴδ. Συμμαχία), συμποσούμενον τὸ πρῶτον εἰς 460 τάλαντα ἑτησίως, ἐπὶ δὲ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀναθισθῆναι εἰς 1300. Διέπιν δὲ τὸ ἐν Δῆλῳ κατατεθειμένον συμμαχικὸν ταμεῖον, μετατεθὲν τῷ 460 π. Χ., προτάσει τῶν Σαμίων, εἰς Ἀθήνας.

Ἑλλησπόντος, ὁ πορθμὸς ὁ διαίρων τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον ἀπὸ τῆς Ἀσίας,

ἰδίως τῆς Τρωάδος. Ἐπιστεύετο δ' ὅτι ὀνομάσθη κατὰ τὴν Ἑλλην, θυγατέρα τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, πεσοῦσαν ἀπὸ τοῦ κριοῦ ἐφ' οὗ ἐφευγεν εἰς τὴν Κολχίδα καὶ πνιγείσασα ἐνταῦθα, δι' ὃ καὶ ὑπ' Αἰσχύλου (Πέρσ. 69) λέγεται πορθμὸς Ἀθαμαντίδος Ἑλλης. Ἐὶ στενωτέρω σημεῖον τοῦ πορθμοῦ ἐστὶ 7 σταδίων (1350'), μεταξύ Σηροῦ καὶ Ἀδύδου, ἐνθα λέγεται ὅτι διηγήθητο αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ ἡ περίεξ χώρα δὲ, μάλιστα ἡ κατ' Ἀσίαν, Ἑλλησποντος ἐλέγετο (Θουκ. Β, 9. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 7, 2), καὶ Ἑλλησποντίας, εἰς ἐκείθεν πνέων ἄνεμος (Ἡρδ. Ζ, 188).

Ἑλλοῖ, ἴδ. Ζεὺς.

Ἑλλύχνηον, ἢ Θρυαλλίς, τὸ φωτύλλιον τοῦ λύχνου, συνιστάμενον ἐξ ἐντερῶν φυτοῦ, ἢ χονδρῶν κλωστῶν, ἢ καπύρου (Πολδ. 1).

Ἑλλώτια, ἑορτὴ ἀγομένη ἐν Κρήτῃ τῇ Εὐρώπῃ (ἴδ.), καὶ ἐν Κορίνθῳ τῇ Ἀθηναῖ, ἐκ τοῦ Ἑλλωτίς, σημαίνοντος μέγαν μυρσίνης στέφανον (Πούχ. — Μ. Ἴτιμ.).

Ἑλος, 1) ἐν Λακωνίᾳ, πόλις παράλιος ἐπὶ Ὀμήρου (ἄεφαλον πτολίεθρον, ἴδ. Ἰλ. Β, 584), παρακμάσασα ἴσως διὰ τὸ ἐλῶδες τοῦ τόπου. Ἐπὶ Στράβωνος (Η, 363), ἦν χωρίον, ἐπὶ Πausanίου (Γ, 22, 3), ἐν ἐρείπιοις. Τῆς πόλεως ταύτης ἐπώνυμοι νομίζονται οἱ Ἑλωτες. — 1) Χωρίον ἐν Ἠλίδι ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Στράβωνος (Ζ, 350) ἄγνωστον.

Ἑλωρας, ἀρχαία ὄχυρὰ πόλις εἰς τὴν Α. παραλίαν τῆς Σικελίας, παρὰ τὰς ἐξελῶδας τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, μεταξύ Συρακουσῶν καὶ τοῦ Παχόνου ἀκρωτηρίου, ὅσας τῶσον ὥραια, ὥστε ἐκαλεῖτο «τὰ Ἑλωραία Τέμνη» (Ἡρδ. Ζ, 154. — Πίνδ. Νεμ. Θ, 40).

Ἐμβόατης, ἡ ἡμιδιήμετρος τῆς βάσεως τοῦ κίονος εἰς τὴν νεωδομίαν χρῆται-

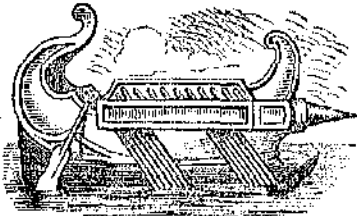
μούσα εἰς τοὺς ἀρχιτέκτονας ὡς μόνος τοῦ μέτρου τῆς ὅλης οἰκοδομῆς (Ἰδ. Κ(ω)ν).

Ἑμβοατήριος, ὕμνος γεγραμμένος ἐν ἀνακαίτοις στίχοις διὰ τὸν στρατὸν χωροῦντα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ (Ἰσοκρ. Ἀποσπ. ΙΒ, ΙΣΤ'), καὶ ἡ δι' αὐτὸν μουσικὴ ἐπ' αὐλῶν ἀξυτόνων, αὐλοῖς ἐμβοατηρίοις. Οὕτως ἐλέγετο καὶ θυσία τελουμένη κατὰ τὸν ἐπιδηασμὸν εἰς τὰ πλοῖα.

Ἑμβόλημα, 1) κόσμημα μετάλλινον, ἐπικολλώμενον εἰς μετάλλινον ἀγγεῖον. — 2) Λιθάρια ἐντιθέμενα πρὸς σύνθεσιν τοῦ ψηφιδωτοῦ. — 3) ὕφασμα ἐντιθέμενον εἰς τὰ υποδήματα, ὑπὲρ τὸ πέλμα, πρὸς προφύλαξιν τῶν ποδῶν ἀπὸ ὑγρασίας.

Ἑμβόλιον, παρέχθαις ἐν τοῖς λόγοις. Ἐπὶ Ῥωμαίων, εἰς τὸ θέατρον, ἡ μεταξὺ δύο δραμάτων παρεμβολὴ μικρῶς τινοῦ κωμωδίας ἢ ὀρχήσεως.

Ἑμβολον, ἢ ἔμβολος (b), πᾶν ὄργανον ὄξύ, κατασκευασμένον ἵνα τρυπᾷ

ἰδίως τὸ προέχον ὑπὸ τὴν πύρραν τῶν τριήρων, εἰς προσβολὴν τῶν ἐχθρῶν πλοίων. Ἐν Ῥώμῃ τὸ βῆμα τῶν ῥητόρων ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐπειδὴ ἐκασμεῖτο ὑπὸ τοιούτων ἐμβόλων (κυριευθέντων ἐπὶ τῶν Βόλσκων τοῦ Κιτίου Liv. VI, 14), ἐκαλεῖτο οἱ ἔμβολοι (Rostra) (Πολύβ. ΣΤ, 53, 1). Ὡς ἐκ τοῦ σχήματος ἐλέγετο οὕτω καὶ ἡ σφηγεῖδης παράταξις τῶν στρατιωτῶν (Ἐν. Ἐλ. Ζ, 5, 22).

Ἑμβόσα, πόλις ἐν Συρίᾳ, Ἰ τοῦ Ὀρόντου, πατρίς τοῦ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου, εἶχε λαμπρὸν ναὸν τοῦ Ἡλίου, οὗ ἱερεὺς ἦν ὁ Ἡλιογάβαλος (Ἡρωδιαν. Β, 3).

Ἑμβόσος, Ἰδ. Νικόπολις.

Ἑμμελέσια, ἡ ὀρχησις τῶν τραγῳδιῶν χορῶν, σεμνὴ καὶ σοβαρὰ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν κωμικὸν Κόρδακα καὶ τὴν σατυρικὴν Σίξινιν. Ἦν δὲ συγχρόνως καὶ ἐκφραστικὴ τῶν ἀδομένων ἐνοιῶν, κατ' ἐπίνοιαν, ὡς λέγεται, πρῶτον τοῦ Τελέστου, χορευτοῦ τοῦ Αἰσχύλου. Τρόπος τῆς ἐμμελείας ἦν ὁ ξιφισμὸς, ὅτε ὁ χορὸς εἰς πολεμικὰ ἔργα εἴτε εἶλε τὰ ξίφη, εἴτε ἐμμεῖτο τὴν ξιφασίαν διὰ τῶν χειρῶν.

Ἑμμενέσας, ἀρχαῖον γένος ἐν Γελλῶν καὶ Ἀκράγαντι, ἀξιοῦν ὅτι κατήγετο ἐκ Πολυνείκου. Κρημνίσαντες τὸν τύραννον Φάλαριν, ἀνέλαβον αὐτοὶ τὴν ἀρχὴν ἐν Ἀκράγαντι τῷ 550 π. Χ. Θήρων, ὁ ἐπισημύτατος ἐξ αὐτῶν (488—472), μετέσχε τῆς ἐν Ἰμέρῃ νίκης ὁ ὠμὸς υἱὸς αὐτοῦ ὅμως, ὁ Θραυδαῖος, ἀπεβλήθη τῷ 470. Συγγενὴς καὶ φίλος αὐτῶν ἦν ὁ Πίνδαρος (Πινδ. Ὀλ. Β, 5. Γ, 38).

Ἑμμαῖνοι, οἱ ἐν Ἀθήναις αἱ καταπεύουσαι, ὧν ἡ ἀπόφασις ἔπρεπε νὰ ἐκδῆθῃ ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Τοιαῦτα ἦσαν αἱ ἐμπορικαὶ, αἱ ἐραγικαὶ, αἱ μεταλλικαὶ, αἱ προικτικαὶ (Δημοθ. Ἀπατούρ. ΚΓ. Ἀλων. ΙΒ).

Ἑμπεδοκλής, δωριστὴς ἢ ἔγκλησις, τὸ ξένοισι χορηγούμενον δικαίωμα τοῦ ἔχειν κτήματα.

Ἑμπεδοκλής, φιλόσοφος, ἐξ ἐπισήμου καὶ πλούσιας οἰκογενείας τοῦ Ἀκράγαντος, γεννηθεὶς περὶ τὸ 490 π. Χ. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μέτων συνετέλεσε τῷ 470 εἰς τὴν πτώσιν τοῦ τυράννου Θραυδαίου· αὐτὸς δὲ, τῷ 444, ἀνέτρεψε τὴν ἀριστοκρατίαν, καὶ ἐνθουσιῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ἀπέκρουσε τὸν προσηνεχθέντα αὐτῷ Ὀρόνον, καὶ καθιέρωσε τὴν δημοκρατίαν. Ἀπαξ μόνον μετέβη εἰς τὸ Θούριον· ἄλλως δὲ φαίνεται ὅτι ἔμεινε σταθερῶς εἰς τὴν πόλιν τῆς γεννήσεώς του μέχρι λίαν προθέτηκας ἡλικίας, ὅτε τοῦ δήμου δυσμενοῦς καταστάνας πρὸς αὐτὸν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ οἱ ἐχθροὶ του κατώρθωσαν νὰ τῷ ἀποκλέσωσι τὴν ἐπι-

στροφήν, ὥστε ἀπέθανεν ἐν τῇ ξένη περὶ τὸ 430 π. Χ., καὶ κατὰ τινὰς ὁ τάφος του εἰδείνυτο εἰς τὰ Μέγαρα. Ἐπὸ τῶν συγχρόνων του ὡς ἐξοχος πολιτικὸς, φιλόσοφος, φυσιοδίφης, ἰατρός, ποιητὴς καὶ ῥήτωρ ἐκτιμώμενος, ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς τοῖς θεοῖς φίλος καὶ θαυματουργός, καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ὡς ἥρωας. Παντοῖοι δὲ μῦθοι, ἐκ τῆς τοῦ πρὸς αὐτὸν θαυμασμῶν τῶν φίλων του καὶ τῆς κατ' αὐτοῦ καταδρομῆς τῶν ἐχθρῶν του προελθόντες, περιέβαλλον τὴν τε ζωὴν καὶ τὸν θάνατόν του, καὶ μία τῶν διαδόσεων ἦν ὅτι, ἵνα πιστευθῇ ἡ εἰς οὐρανὸς ἀνάληψις καὶ ἡ θεία καταγωγὴ του, ἐρρίφθη εἰς τὴν κρατήρα τῆς Αἴτνης, ὅστις μετὰ ταῦτα ἐπρόδωσε τοῦτο, ἐξεμέσας ἐν τῶν σανδαλίων του. Κατ' ἄλλους δὲ πάλιν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Τὰ συγγράμματά του πάντα, καὶ αὐτὰ τὰ φιλοσοφικά, συντάξεν ἐμμέτρως. Ὡς τὸ κυριώτερον μνημονεύεται τὸ περὶ φύσεως ἢ τὰ φυσικὰ, συγκείμενον ἐκ στίχων 2,000 εἰς 3 βιβλία, ὧν τὸ πρῶτον ἐπραγματεύετο τοὺς γενικοὺς κανόνας τοῦ εἶναι καὶ τὴν θεωρίαν τοῦ Παντός, τὸ δεύτερον τὴν εἰδικὴν τῶν ὄντων προαγωγήν, καὶ τὸ τρίτον τὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μέγιστα τὴν τῆς ψυχῆς διάπλασιν καὶ ἀνάπτωσιν. Οἱ καθαρμοὺς περιέχοντες 3,000 στίχοι ἐπραγματεύοντο ἠθικὰς θεωρίας. Ἐπὶ ἀποδίδονται προσέτι λόγοι ἰατρικοὶ, κοίτημα διδακτικὸν περὶ ἰατρικῆς· πλὴν τούτων δὲ καὶ τραγωδία, ἀλλὰ τοῦτο ἀναποδείκτως· καὶ ἄλλα ἔργα πολιτικὰ καὶ ἱστορικά. Ἐγραφε δ' εἰς διάλεκτον Ἰωνικὴν, καὶ τὸ ὄφος αὐτοῦ ἐκρίνετο ὡς σκληρὸν καὶ τραγύ. Διεσώθησαν δ' αὐτοῦ οὐκ ὀλίγα ἀποσπάσματα, εἰς ἃ διαφαίνεται ἀφθονία ἰδεῶν καὶ ζωηρότης εἰκόνων. Μαθητὴς λεγόμενος τοῦ Ἀναξαγόρου, τοῦ Παρμενίδου, τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Ἡρακλείτου καὶ ἄλλων, ἡ τὰς θεωρίας αὐτῶν σπουδάσας, ἀπεπειράθη, ὡς φαίνεται, νὰ συνδυάσῃ τὴν Ἰωνικὴν φυσικὴν μετὰ τῆς Ἑλεατικῆς μεταφυσικῆς, ὡς καὶ μετὰ τῶν Πυθαγο-

ρείων ἀρχῶν περὶ ἀρμονίας. Κατ' αὐτὸν οὐδὲν παράγεται καὶ οὐδὲν ἀφανίζεται, ἀλλὰ μίξις μόνον ὑπάρχει, καὶ τῶν μειγμένων διάλυσις. Ἐν ἀρχῇ δ' ἦσαν τέσσαρα εἰζώματα (στοιχεῖα ἢ βάσεις τοῦ παντός), ἃ οὕτω μυθικῶς ὀνομάζει Ζεὺς ἀργῆς, Ἡρῆ τε φερέσβιος, ἡ δ' Ἀἰθαινεὺς, Νηστὶς θ' ἡ θακρυόεσσα, καὶ πλὴν τούτων δύο πλάττουσαι ἀρχαί, ἡ φιλία καὶ τὸ νεῖκος. Ταῦτα δὲ τὰ εἶξ ὀνομάζει καὶ ψυχὰς καὶ θεοὺς, καὶ λέγει αὐτὰ ἀνάκθην συνδεόμενα εἰς σφαῖραν, τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, ὑπὸ μυθικὴν ἔποψιν, ἐφ' οὗ ἡ Κύπρις μόνη ἔρχεν ἐν τῷ κόσμῳ, πνευματικῶς μὲν δηλοῦντα τὴν τοῦ παντός ἀρμονίαν καὶ ἐνότητά, τὸν ἀληθῆ θεόν, ὀλικῶς δὲ τὴν συνύπαρξιν τῶν στοιχείων, τὸ χάος. Τοῦ νεῖκου ἢ δύναμις παράγει τῶν στοιχείων κίνησιν καὶ διάστασιν· ἀλλ' ἡ φιλία συνδέει αὐτοὺς αὐτὰ εἰς μορφὰς διαφόρους. Ἐκ τῆς πρῶτου κακῶς συντεθειμένων διαπλάσεων παράγονται τὰ ζῷα, ὧν ἡ ἀνωτάτη βαθμὶς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐν αὐτῷ ἐπικρατεῖ τὸ πῦρ καὶ ἡ φιλία. Ὡς ἐνωσις δὲ πάντων τῶν στοιχείων, ἡ ψυχὴ μετὰ πάντων συνδέεται, καὶ τὸ γινώσκειν καὶ νοεῖν ἔγκειται εἰς τὰς αἰσθησεις, καὶ ἡ νόησις ἐστὶν αἰσθησις. Ἀλλὰ καὶ ἀνωτέραν τινα πνευματικὴν βαθμίδα παραδέχεται, διότι μνημονεῖται καὶ τινα τρίτην δύναμιν, ἣτις ἐστὶν ἡ ἐσωτερικὴ τάσις τοῦ ὁμοίου πρὸς τὸν ὁμοῖον, ἀνωτάτη ἀρχὴ, τὴν ἀλληλοδιάδοχον ἐκνήκην τῶν ἀντιμαχομένων δυνάμεων ἐπιφέρουσα, ὁ δίκαιος λόγος, συναγωνιζόμενος τῇ φιλίᾳ, ἐν καὶ Μοῦσαν καλεῖ. Ἡ δ' ἠθικὴ αὐτοῦ θεωρία στηρίζεται ἐπὶ νόμου αἰωνίου καὶ γενικοῦ, ἐν λέγει ἀνάγκην, ἐπικρατοῦντα πανταχοῦ, διὰ τοῦ ἀέρος καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ. Παραδέχεται συγχρόνως καὶ εἶδος Πυθαγορείου ἀσκητικῆς διαίτης, ἵνα ἡ δι' ἐγκλημάτων μαλνομένη ψυχὴ, καθαρισθεῖσα, αἴρηται αὐτὴ εἰς τὴν πρῶτην θέσιν αὐτῆς, πρὸς ὃ συντελεῖ καὶ ἡ διὰ ζῶν καὶ φυ-

τῶν μετεμψύχως. Ἄλλ' ἐνταῦθα δύσκολος ἔστιν, ὑπὸ τὸ ποιητικὸν ἔνδυμα, ἡ διάγνωσις τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφικῆς ἐννοίας, διότι πλὴν τῆς ψυχῆς μνημονεύονται καὶ δαίμονες, ἀποσπώμενοι τῆς σφαιρας καὶ ἐξοριζόμενοι, καὶ πρὸς ταῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσι θεοῖς, προσέτι καὶ ἡ τοῦ δημόδου θρησκείματος.

Ἑμπορευτικοὶ, ἡ ἱατρικὴ σχολή, ἦτις, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰπποκράτους, ἐστρηόζετο ἐπὶ τῆς πείρας, ἀντί, ὡς οἱ δογματικοί, καὶ θελῶν ἐπὶ γενικῶν θεωριῶν νὰ ἐποικιοδομήσῃ τὴν τέχνην. Ἄλλ' ὅμως πολλάκις ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ παρεξέλινον αὐτοὶ εἰς ἐπόψεις ὑλιστικὰς καὶ ἥμιστα ἐπιστημονικὰς. Ἡ σχολὴ αὕτη διατηρήθη ἀπὸ τοῦ 280 π. Χ. μέχρι τοῦ 6' αἰῶνος μ. Χ., ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Κώου. Ὁ ἔσχατος δ' αὐτῆς ἐπαδὸς ἦν συγχρόνως καὶ ὀπισθημότερος τῶν διδασκάλων τῆς Θεόδωρος ὁ Λαοδικεὺς.

Ἑμπέλωροι, ἐν Σπάρτῃ οἱ ἀγορανόμοι, ἔχοντες πιθανῶς καὶ δικαστικὴν δικαιοδοσίαν.

Ἑμπορεῖον ἢ **Ἑμπόριον**, ἐμπορικὴ πόλις τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου, ἀποικία τῶν Φωκαέων Μασσαλιωτῶν.

Ἑμπόριον, ἐμπορικὸς λιμὴν, ἢ πόλις μετερχομένη ἐμπόριον. Ἐπιστημότερον ἦν ἐν Ἀθήναις ὁ Πειραιεὺς, φέρων καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὸ μέρος ὠρμίζοντο τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα, μετὰ τῶν παρακειμένων στοῶν καὶ τοῦ Δείγματος πρὸς ἐκθεσίαν τῶν ἐμπορευμάτων.

Ἑμποροὶ. Ἑμπόριον, ἦτοι ἡ, κυρίως διὰ θαλάσσης, μεταφορὰ ξένων προϊόντων πρὸς πώλησιν, ἀπαντᾷται ἤδη καὶ ἐπὶ Ὀμήρου (Ὀδυσ. Α, 184, 261), εἰ καὶ τότε οἱ ὑδιτικὲς κυρίως ἐξήσκουν αὐτό, καὶ μετὰ ταῦτα ἤρξαν οἱ Κρήτες μετ' αὐτῶν συναγωνιζόμενοι. Κατώτερος δὲ τοῦ ἐμποροῦ ἦν ὁ αὐτοπώλης, ὁ πωλῶν τὰ ἐμπορεύματα (γεννήματα, τεχνουργήματα) ὁ ἴδιος παρήγε, καὶ ἔτι κατώτερος ὁ εἰς μικρὰς πωλήσεις ἀλλοτρίων προϊόντων ἐν τῇ ἀγορᾷ περιορι-

ζόμενος κάπηλος ἢ καὶ καλιγκάπηλος, ἄνθρωπος ἀγοραῖος, καὶ τῇ ἐσχάτῃ κοινωνικῇ τάξει ἀνήκων, καὶ συνήθως ὑποπτος ἐπὶ δόλῳ. Ἦν δὲ τὸ Ἑλλ. ἐμπόριον κυρίως ὑπερθαλάσσιον, καὶ κατ' ἀρχὰς μάλιστα διὰ ξένων, Φοινίκων, Καρῶν, κτλ. ἀσκούμενον, καὶ οὐ σπανίως συνεδέετο καὶ μετὰ τῆς τότε οὐχὶ ὡς ἀτίμου θεωρουμένης πειρατείας (Θουκ. Α, 5). Τῶν ἐλληνικῶν δ' ἐμπορίων τὸ ἀρχαιότατον ἦν ἡ Κόρινθος, καὶ βαθμηδὸν μετ' αὐτὴν ἀνεπέχθησαν ἡ Αἴγινα, ἡ Χίος, αἱ Ἀθήναι. Ἡ ἐκστρατεία τῶν Ἀργοναυτῶν αἰνίττεται πιθανῶς ἐμπορικὴν ἐπιχειρήσιν ἴσως μετὰ πειρατείας. Ἡ τρωϊκὴ ἀποδεικνύει ναυτικὴν τινα ἀνάπτυξιν. Ὁ Κορίνθιος Ἀμεινοκλῆς πρῶτος ἐναυπήγησε ταῖς Σαμίους τριήρεις. Ἡ Ἑλλὰς ἐν γένει ἀπεδείχθη θαλασσοκράτωρ, καὶ αἱ παράλιοι πόλεις ὑπερίσχυον. Συντέλει δ' εἰς τοῦ ἐμπορίου τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ὁ δημοκρατικὸς ὀργανισμὸς τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν ὁ αἰ ὀλιγαρχικαὶ μερίδες κινῶν τὸ ξενικὸν ἐμπόριον μᾶλλον ἢ τὸ τοὺς κοινούς πολίτας πλουτίζον ἐγχώριον. Ἑμπορικὸν δὲ χαρακτῆρα εἶχον καὶ αἱ μεγάλαἱ ἐορταί, εἰς ἃς ἡ ἐκχειρία ἐχορήγει ἐμπορικὴν ἐλευθερίαν καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς. Αἱ Ἀθήναι ὅμως, πασῶν κατὰ θάλασσαν τῶν πόλεων ὑπερέχουσαι, διετήρησαν καὶ μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον τὴν ὑπερτάτην αὐτῶν ἐμπορικὴν θέσιν. Ἐνεψύχου δὲ καὶ ἡ νομοθεσία αὐτῶν τὴν θαλασσοπλοίαν διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν ναυτιλλομένων ἀπὸ τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας, τοῦ ὀρισμοῦ τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν, τοῦ κανονισμοῦ τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου, τῆς ἐγκαταστάσεως ἐπιμελητῶν τοῦ ἐμπορίου, τῆς συνομολογήσεως ἐμπορικῶν συνθηκῶν (συμβόλων). Διὰ τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις ἀντεπροσώπευσον τὰς πόλεις εἰς τὸ ἐξωτερικὸν Πρῶξενοί (ἴδ. Ἐένος). Μετὰ τὴν ἐντελῆ τῶν Ἀθηναίων ἐξασθένειν ἤθησε ἐπὶ τινὰ χρόνον τὸ ἐμπόριον τῆς Ρόδου. Ἦν γένει δ' εἶχεν ἡ ἐμπορικὴ ἐνέργεια καὶ ἡ δρα-

στήριος θαλασσοπλοία ὡς ἄριστον ἀποτέλεσμα καὶ τὴν ἴδρυσιν ἀποικιῶν κατὰ πάσας τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου, αἰτνες καὶ τὰς μετὰ τῶν μεσογείων βαρβάρων σχέσεις ἐφικτὰς καθιστῶσαι, συνετέλουν καὶ αὐταὶ εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς ἐμπορικῆς ἀκμῆς. Οὕτως ἠνεώχθησαν βαθμηδὸν αἱ ἐπόμεναι κυριώταται τοῦ ἐμπορίου ὁδοί: α) ἡ ἀνατολική, διὰ τῆς Ἑρέσου, πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰ ἐνδότερα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας β) ἡ βορειανατολική, διὰ τῶν Κυκλάδων καὶ τοῦ Αἰγαίου εἰς Θράκην, τὸ Παντικέπαιον, τὴν Φαναγορίαν, τὴν Ὀλβίαν, ὅθεν ὁδοὶ διεκλαδεύοντο πρὸς τ' ἀπώτατα τῆς Σκυθίας γ) ἡ νοτιοδυτικὴ, καὶ νοτιὰ πρὸς Κύπρον, Αἴγυπτον καὶ Κυρήνην, καὶ ἐκείθεν, διὰ Ναυκράτιδος, εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς δ) ἡ βορειοδυτικὴ, πρὸς τὸ Ἴόνιον πέλαγος καὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, κέντρον ἔχουσα τὴν Ἐπίδαμον ε) ἡ δυτικὴ, μέχρι τῶν Στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, διὰ Μασσαλίας. Ἦσαν δὲ παντοῖα τ' ἀντικείμενα τοῦ μεγάλου ἐμπορίου, καὶ ἰδίως σιτηρὰ, εἰσαγόμενα ἐκ τῶν ἀποικιῶν τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ἐκ Σικελίας, Αἰγύπτου ἑλληνικοὶ οἶνοι, ξυλεία πρὸς ναυπηγίαν, μέταλλα, δοῦλοι, κτήνη οἰκιακά, κτλ. Ἐμπόριον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους δὲν εἶχε τὰς σημερινὰς εὐκολίας τῶν ἀνταποκρίσεων. Ὁ τοῦ φορτίου ἰδιοκτήτης τὸ συνώδευεν αὐτός, ἢ ἐξέπεμπέ τινα καὶ τὸ συνοδεύειν. Ἰδιοκτῆται τοῦ πλοίου ἢ ναυλωταὶ ἦσαν συνήθως πολλοὶ ὅμοιοι, ἐνίοτε ὅμως καὶ εἰς μόνος ἐκ τῶν πλουσιωστέρων, τὸ πλεῖστον ξένοι: οἱ δανειζόμενοι δὲ πρὸς τοῦτο ἐδίδον εἰς υποθήκην τὸ φορτίον ἐπὶ τόκῳ μέχρι 36 0/0. Διὰ δὲ τὰ θαλασσοδάνεια ἐδανείζετο ὁ ναυλωτῆς ἢ ἰδιοκτήτης, πρὸς παρασκευὴν τοῦ πλοίου, ἐπὶ τόκῳ πολὺ ὑπερβαίνοντι τὸν νενομισμένον, ὑποθηκεύων τὸ τε πλοῖον καὶ τὸ φορτίον. Καὶ πάντας μὲν τοὺς κινδύνους τοῦ πλοῦ ἀνελάμβανεν ὁ δανειστής, ἀλλ' αὐτὸς καὶ διεῖραφε τὸ σχέδιον τῆς ὅλης θαλασσοπλοίας, ὀρίζων καὶ τὰς περιστάσεις καὶ ὡς ἐπετρέπετο τῇ ναυλωτῇ

να παρεκβῆ ἀπ' αὐτοῦ ἐπ' ἐλπίδι μείζονος κέρδους, ὡς καὶ τὴν εἰς αὐθαιρέτους παρεκβάσεις συμφωνουμένην ποινήν. Ἀπατίετο δὲ τὸ δάνεισμα, ἂν μὲν ἦν ἑτερόπλοον, δηλαδὴ μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ πλοίου εἰς τὸ μέρος πρὸς ὃ ἐξέπλευσεν, εἰς ἐπίτροπόν τινα τοῦ δανειστοῦ, συνεκπλέοντα ἐπὶ τοῦτο ἂν δὲ ἀμοτερόπλοον, ἦτοι μέχρι τῆς τοῦ πλοίου ἐπιστροφῆς, εἰς αὐτὸν τὸν δανειστήν. Ἄν δ' ὁ ἐφειλέτης δὲν ἐπλήρωνεν, ὁ δανειστής εἶχε δικαίωμα, πλὴν ἐπὶ ταῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, συγχρόνως καὶ ἐπὶ πάσης τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Βλάβη τοῦ πλοίου ἢ τοῦ φορτίου ἐπὶ τοῦ πλοῦ ἦν εἰς βάρος τοῦ δανειστοῦ, λαμβάνοντος ὅμως εἰς ἀποζημίωσιν τὰ ἐναπολειπόμενα εἰς τὸ ναυάγιον.—Αἱ ἐκστρατεῖαι τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπέφερον εἰς τὸ ἐμπόριον μεγάλας μεταβολάς, καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια κατέστη ἔκτοτε τὸ κέντρον τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου, ἐκταθέντος ἐπὶ Ρωμαίων μέχρις Ἰνδιῶν καὶ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀφρικῆς. Διὰ τὰς κυρίως δ' Ἑλληνικὰς συναλλαγὰς ἀφετηρία ἦν τότε ἡ Ρόδος.—Ἐν Ἀθήναις τὰ τοῦ ἐμπορίου διεῖπεν ὁ Ἑμπορικὸς νόμος. Κατ' αὐτὸν ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς ἡ ἐξαγωγή ναυπηγικῆς ξυλείας καὶ σιτηρῶν, εἰς τὴν εἰσαγωγὴν δ' αὐτῶν πᾶσαι ἐγίνοντο εὐκολαί. Κατὰ Πλούταρχον μάλιστα (Σόλ. ΚΔ.) ὁ Σόλων ἀπηγόρευσε πᾶσαν ἄλλην ἐξαγωγὴν πλὴν τῆς τοῦ ἐλαίου, ὡς μόνου ἀφθόνου προϊόντος τῆς χώρας. Οἱ δ' εἰσάγοντες σιτηρὰ ὤφειλον τὰ 2/3 αὐτῶν τοῦλάχιστον νὰ πωλῶσιν ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις. Θάνατος δ' ἦν ἡ ποινὴ τοῦ ἀγοράζοντος πλείονος τῶν 50 μεδίωνων, ὡς κερδοσκοποῦντος. Αἱ ἐμπορικαὶ δικαιοσύνη γοντο εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἐπιμελητῶν τοῦ ἐμπορίου ἢ τῶν Θεσμοθετῶν, καὶ ἐπὶ τινῶν ἐξ αὐτῶν ἡ καταμήνυσις εἶχε τὸν χαρακτῆρα τῆς φάσεως, δηλαδὴ μέρος τοῦ ἐπιβαλλομένου προστίμου ἀνήκεν εἰς τὸν καταμηνύοντα. Εἰς εἰδικὰς δὲ τινὰς συνέκειτο τὸ δικαστήριον ἐξ ἐμπείρων ναυ-

το δεικνῶν. Ἡ ἐποχή αὐτῶν ἦν ὠρισμένη ἀπὸ βοηδρομιῶνος μέχρι μουνηχιῶνος, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ χρόνου τὴν μὴ πρόσφορον εἰς ναυτιλίαν ἦσαν δ' ἔμμηνοι, τῆς ἀποφάσεως ὑπόχρεωτικῶς ἐκδιδομένης ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἣν μὴ παρακωλύεται ἡ ἐμπορικὴ κίνησις ὁ δ' ἠττηθεῖς, ἂν δὲν ἐπληρωγὴν ἀμέσως, ἐφυλακίζετο. Ἐπίστε, εἰς σπανίας περιπτώσεις, καὶ δι' ὠρισμένα ἐμπορεύματα ἐψηφίζοντο μονοπώλια, καὶ εἰς ἐχθρικός πόλεις ἀπηγορεύετο ἡ ἐμπορικὴ συναλλαγὴ.

Ἑμπουσα, φάσμα νυκτερινόν, φόβητρον τῶν παιδίων, ὄνου πόδας ἔχον, δι' ὃ καὶ ὄνοσελῖς καὶ ὄνοκώλη ἐλέγετο (Ἄριστοφ. Βάτρ. 293. Ἑκκλ. 1102), κατὰ τινας συρόμενον ὑπὸ τῆς Ἑκάτης, κατ' ἄλλους ἡ Ἑκάτη αὐτῆ τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὡς ἦν ἡ Λαμία, ἡ Μορμῶ, ἡ Μορμολύκη, αἵτινες ὠραίων κορῶν ἐρρόφων τὸ αἷμα καὶ ἔτρωγον τὰς σάρκας, ὡς καὶ ἡ Ἀκκῶ, Γοργῶ, Ἀληκτώ.

Ἑμπαυρομαντεία, ἴδ. Μαντεία.

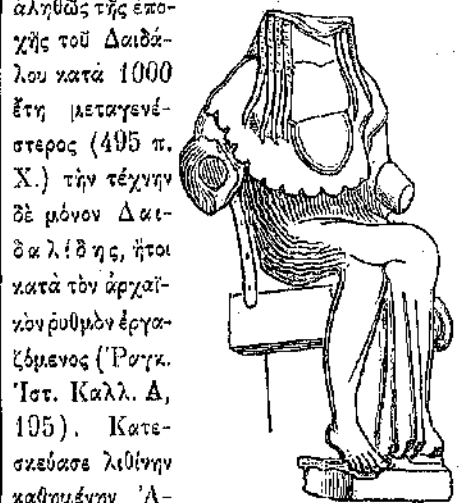
Ἐνορέτη, ἴδ. Ἀγολος.

Ἐνοβεξίς, ἐν τῇ ἀττικῇ νομοθεσίᾳ ἐν γένει μὲν πᾶσα καταμήνουσις, ἴδια δ' ἡ ἐπ' αὐταποδείκτου ἐγκλήματος, καθ' ἣν ὁ ἄρχων ἀμέσως, καὶ ἄνευ κλητεύσεως, ἐφυλάκιζε τὸν ἐνδειχθέντα μέχρι περαιώσεως τῆς δίκης, ἐκτὸς ἂν εἶδε τρεῖς ἐγγυητάς.

Ἐνδεκα, ἐν Ἀθήναις ἀρχὴ τῶν ποιῶν ἐπιμελουμένη, συσταμένη δὲ κυρίως ἐκ δέκα, κληρουμένων ἐκάστου ἐξ ἐκάστης φυλῆς, καὶ ἐνὸς προστιθεμένου γραμματέως. Προΐσταντο δὲ τῶν φυλακῶν καὶ ἐφρόντιζον περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ποινικῶν ὑποφάσεων, καὶ ἰδίαν δικαιοδοσίαν ἔχοντες ἐπὶ ἐγκλημάτων αὐταποδείκτων, ἧτοι ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβανομένων (ἐφ' ἡγήσεως, ἀπαγωγῆς, ἐνδείξεως). Εἰσήγον δὲ καὶ πᾶσαν δίκην κατ' ἀμφισθητόντων κτήματα δημευθέντα, καθ' ὅσον ποιγὴ ἦν καὶ ἡ δήμευσις. Ἐπιλέγονται δ' ἐπίστε καὶ ἐπιμεληταὶ τῶν κακοῦργων, ὅ ἐστι τῶν διὰ κακούρ-

γῆμα καταδικασθέντων, καὶ ἐν μεταγενετέροις χρόνοις μνημονεύονται καὶ ὡς Θεσμοφύλακες (κατὰ γλωσσικὴν παραφθορὰν βεβαίως ἀντὶ Δεσμοφύλακες), καὶ συγχέονται μετὰ τῶν Θεσμοδετῶν.

Ἐνδοῖος, γλύπτης Ἀθηναῖος, μαθητῆς λεγόμενος τοῦ Δαιδάλου καὶ συνοδούσας αὐτὸν εἰς Κρήτην (Παυσ. Α, 26), ἀλλ' ἀληθῶς τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαιδάλου κατὰ 1000 ἔτη μεταγενέστερος (495 π. Χ.) τὴν τέχνην δὲ μόνον Δαιδαλίδης, ἧτοι κατὰ τὸν ἀρχαῖον ρυθμὸν ἐργαζόμενος (Ρογκ. Ἰστ. Καλλ. Α, 195). Κατεσκεύασε λιθίνην καθήμενὴν Ἀθηναῖαν παρὰ τῷ Ἐραχθεῖ, τὴν πιθανῶς εἰσέτι σωζομένην, καὶ προσέει Χάριτας καὶ Ὡρας. Εἰργάζετο δὲ καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἐν Ἐφέσῳ (Παυσ. Η, 46.—Ἀθηναγ. π. Χ. 17).

Ἐνδρομίς, ὑψηλά ὑποδήματα τῶν θηρευτῶν, οἷα καὶ ἡ Ἄρτεμις παλλάκις ἐφ-

ρει. Παρὰ Ῥωμαῖοις τὸ κάλυμμα ὃ ἐφόρουσιν ἀθλοῦται μετὰ τὸν ἀγῶνα προφυλάττον αὐτοὺς ἵνα μὴ κρυώσωσιν.

Ἐνδυμίων, ἡγεμῶν τῆς Ἡλίδος

οῦς τοῦ Ἀεθλίου (ἀθλητικοῦ ἀγῶνος), ἡ τοῦ Διὸς, καὶ τῆς Καλύκης πατὴρ δὲ τοῦ Ἐπειοῦ, τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τοῦ Παίονος, ὑποσχεθεὶς τὸν ὄρνον, ὡς ἐπαθλον, εἰς ἐκάτερον ἐξ αὐτῶν, ὅστις θὰ ἐνίκα εἰς σταδιοδρομίαν ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ αὐτὸς ἦν ὁ Ἐπειός. Ἐξόχου δ' ὦν καλλονῆς, ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς Σελήνης, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς 50 θυγατέρας, αἵτινες αἰνιττοῦνται τοὺς 50 σεληνιακοὺς μῆνας, τοὺς μεταξὺ ἐκάστης Ὀλυμπιάδος. Κατ' ἄλλους μύθους, μεταγενετέρους, ἦν νέος θηρευτῆς ἡ ποιμήν ἐκ Καρίας, καὶ ὁ Ζεὺς, εἴτε ἐκ συμπαθείας διὰ τὴν ὠραιότητά του, ἢ ἐξ ὀργῆς διότι ἐπεθελευθῆ ποτὲ τὴν τιμὴν τῆς Ἥρας, τὸν ἀπεκόμισεν εἰς αἰώνιον ὕπνον ἐντὸς σπηλαίου τοῦ ἄρουρ Λάτιμου, καὶ ἐκεῖ ἀπαντήσασα αὐτὸν ἡ Σελήνη ἢ Ἄρτεμις, ἠράσθη αὐτοῦ, καὶ ἤρχετο ἀνά πᾶσαν νύκτα πρὸς αὐτὸν κοιμώμενον. Πᾶς δ' οὗτος ὁ μῦθος ἦν προφανῶς σύμβολον τοῦ ἡσυχίου ὕπνου εἰς τὸ σῆς τῆς σελήνης.

Ἐνδυσις, ἴδ. Ἐσοθῆς.

Ἐνέχυρα. Ἐν Ἀθήναις, ἂν ὁ εἰς χρηματικὸν τόκον καταδικασθεὶς δὲν ἐπλήρωνεν ἐντὸς τῆς ὀρισθείσης αὐτῷ προθεσμίας, ὁ ἀντιδικὸς αὐτοῦ ἐδικαιοῦτο νὰ μεταδύνη εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, μόνος ἢ συνοδίᾳ τοῦ δημάρχου ἢ δικαστικοῦ τινος ὑπηρετοῦ, καὶ νὰ λαμβάνῃ ἐκ τῶν κινητῶν αὐτοῦ ὅσα ἤθελεν εἰς ἐνέχυρα (ἐνέχυρα λαβεῖν, ἐνεχυριάζεσθαι), καὶ ἂν πάλιν δὲν τῷ ἐδίδοτο τὰ ὀφειλόμενα, νὰ ἐκποιῇ αὐτὰ πρὸς ἀποζημίωσιν· ἂν δὲ ταῦτα δὲν ἐξήρουν, φαίνεται ὅτι ἐδικαιοῦτο νὰ κατόσχη καὶ ἀκίνητα, ὑπερῆμβατεια ἐλέγετο, διότι ἐνέβαινον εἰς τὸ ἄλλου τὸ δικαίωμα ιδιοκτησίας, καὶ ἐξαγωγῆ διὰ τὸν ἐκβαλλόμενον (Δημοθ. πρ. Ὀνήτ. 864). Ὁ δ' εἰς τὴν ἐνεχυρίασιν ἀντιτάμενος ὑπήγετο εἰς τὴν δίκην ἐξούλης, καθ' ἣν, ἂν ἠττήτο, ὀφείλε ν' ἀποτίσῃ καὶ πρόστιμον, ὥστε ὑπέκειτο τότε καὶ εἰς τὰς συνεπείας τῆς δημοσίας ὀφειλῆς.

Ἐννα, ἀρχαιοτάτη ὄρχυρὰ πόλις κατὰ

τὸ κέντρον τῆς Σικελίας, Ὀμοφαλὸς Σικελίας, εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Πέργου. Ἐΐχεν ἐπίσημον ἱερὸν τῆς Δήμητρος, καὶ ἐπιστεύετο καὶ ἐντεθεῖεν ὁ Πλούτων ἀρπάσας τὴν Περσεφόνην. (Διόδ. Β, 3.—Στράβ. ΣΤ, 272).

Ἐννεαετηρίς, διάστημα 8 ἐτῶν, ὥστε καὶ ὁ κταετηρίς ἐλέγετο, καὶ ἦν ὁ καλούμενος μέγας ἐνιαυτός, περιέχων 5 ἄρτια καὶ 3 ἐμβόλιμα ἔτη. Οὗτος ἦν ἐν Ἀθήναις ὁ ἀστρονομικὸς κύκλος, οὗ ὁ κανονισμὸς ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἐνεδιον Κλεόστρατον, ἐν τοῖς χρόνοις μεταξὺ Ἡροδότου καὶ τοῦ Ἀθηναίου ἀστρονόμου Μέτωνος (432 π. Χ.)· ἀλλὰ πιθανὸν φαίνεται ὅτι ἦν πολὺ ἀρχαιότερος, ἴσως τῶν χρόνων τοῦ Σόλωνος καὶ ἐτι πρὶν, ἂν τότε δὲν ἐπεκράτει ἡ τριετηρίς, διότι ἐννεαετηρικῶν ὑρίσταντο πολλοὶ ἑσρταί, ὡς οἱ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ οἱ Πύθιοι καὶ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Ἐκ τῆς ἐννεαετηρίδος διχαζομένης προέκυψεν ἡ πενταετηρίς, καὶ ἐξ αὐτῆς ἡ τριετηρίς. Καὶ διάφοροι ἑσρταὶ ἔφερον τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, ὡς ἐκ τῶν χρονικῶν διαστημάτων καθ' ἃ ἐτελεῦντο, οἷον τὸ Σεπτήριον, ἡ Ἡρώτις καὶ ἡ Χάριλα (ἴδ.).

Ἐννεάκρουνος, ἴδ. Ἀττικὴ.

Ἐννέα ὄδοι ἐν Θράκῃ, ἐνθα ὠκοδομήθη ἔπειτα ἡ Ἀμφίπολις (Ἡρόδ. Ζ, 114. Θουκ. Α, 100. Δ, 102).

Ἐννομος, 1) ἐκ Μυσίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, ἐπίσημος αἰωνοσκόπος (Ἰλ. Β, 853. Ρ, 218). — 2) Τρῶς δὲν ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεύς (Ἰλ. Α, 422).

Ἐνοκίου δίκη, ἴδ. Δίκη.

Ἐνόπη, πόλις τῆς Λακωνίας παρὰ τὴν Μεσσηνίαν. Ὁ Ἀγαμέμνων τὴν ὑπόσχεται ὡς προῖκα τῷ Ἀχιλλεῖ (Ἰλ. Κ, 150. 292). Ἐἴτα μετωνομάσθη Γερήνια.

Ἐντασις, ἴδ. Κίων.

Ἐνταφιασμός, ἴδ. Τάφος.

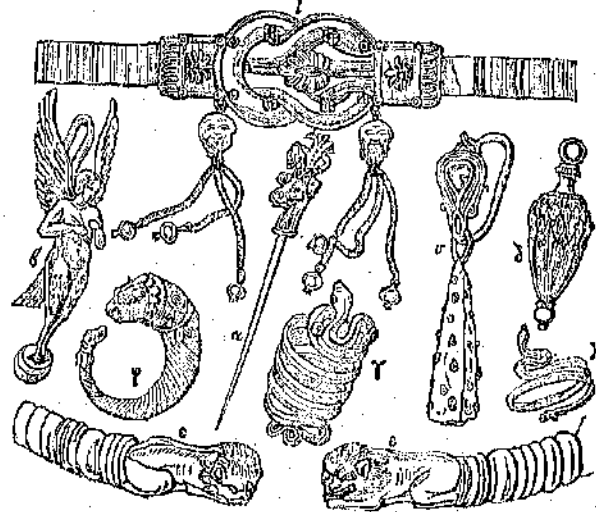
Ἐντελλια, 1) πόλις τῆς Σικελίας εἰς τὰ Δ. (Διόδ. ΙΑ, 9. ΙΕ, 73. ΙΣΤ, 67). — 2) Ἰστορὸς ἐν Τυρρηνίᾳ (Πτολ.)

Ἐνύαλος, ἄλλο ὄνομα τοῦ Ἄρεως, ἢ ἐπίθετον αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Ν. 519, Χ, 132). Ἔστι δὲ παράγωγος τῆς λέξεως Ἐνυώ.

Ἐνυώ, 1) θεὰ τοῦ πολέμου, συνοδὸς τοῦ Ἄρεως εἰς τὰς μάχας (Ὀμήρ. Ἰλ. Ε. 592). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, μία τῶν Γραιῶν (Ἡσδ. Θεογ. 275. — Ἰ. Παλλδ.).

Ἐνωμοτία, κατὰ Λυκούργιον διάταξιν, διαίρεσις τις τοῦ Σπαρτιατικοῦ στρατοῦ, ἣς ἡ δύναμις ἢ δὲν ἦτο πάντοτε ἡ αὐτῆ, ἢ καλῶς δὲν ἐγινώσκετο, διότι, καθ' Ἡρόδοτον (Α. 65) ἐκ τριακάδων συγκειμένη, ἢ ἐνωμοτία περιεῖχε κατὰ μὲν Θουκυδίδην (Ε. 68) 32, κατὰ δὲ Ξενοφῶντα (Ἑλλ. ΣΤ. 4, 12) 36, πεζοὺς, 2 δ' ἐνωμοτία ἀπετέλουν μίαν πεντηκροστήν, 2 πεντηκροστῆς ἑνα λόχον, δύο λόχοι μίαν μοίραν.

Ἐνώτια, ἔφερον συνεχῶς αἱ γυναῖκες ἐν Ἑλλάδι, ποτὲ δὲ αἱ ἄνδρες, ὡς παρὰ τοῖς

βαρβάρους. Ἦσαν δὲ πάντα χρυσᾶ, καὶ πολλὰς εἰχὼν, ἐκλεγεμῆ μεγάλης καλλιτεχνικῆς λεπτότητος καὶ ἐντελείας.

Ἐξάγγελος, εἰς τὸ θέατρον ὁ ἀγγέλλων τὰ ἐν τῷ οἴκῳ συμβάντα, ὡς Σφκλ. (Ἀντ. 1277. Οἰδ. Τ. 1228), ἐν ᾧ ὁ ἄγγελος ἔφερε τὰς ἐξῶθεν καὶ μακρόθεν εἰδήσεις.

Ἐξέδρα, ἐν γυμνασίοις καὶ οἰκίαις τὸ

συνήθως ἡμικυκλικὸν μέρος συναθροίσεων, ἐνθα ἐκάθηντο οἱ πρὸς θέαν ἢ πρὸς ἀκρόασιν.

Ἐξελιγμὸς, ἡ τῆς φάλαγγος ταχὺ μεταστροφή, ὅταν ὁ ἐχθρὸς προσέβαλλεν ὀπίσθεν, διότι οἱ μάχιμοι ἄνδρες ἦσαν παρατεταγμένοι εἰς τὰς πρώτας τάξεις, αἱ δὲ τῶν ὀπισθίων τάξεων ἐχρησίμευον μόνον πρὸς πίεσιν καὶ ὑποστήριξιν τῶν προσθίων. Ἐγίνετο δὲ ἢ κατὰ λόγους ἢ κατὰ στήχους καὶ κατὰ ζυγόν, διαφέροντος τοῦ Λακωνικοῦ, τοῦ Μακεδονικοῦ καὶ τοῦ Περσικοῦ ἐξελιγμοῦ.

Ἐξετήρεια, ἴδ. Βουλῆ.

Ἐξούλης δίκη, ἡ κατὰ τοῦ μὴ συναινοῦντος νὰ παραχωρήσῃ τὸ εἰς τὸν ἀντιδικὸν ἐπιδικασθὲν κτήμα ἢ ὅ,τι δῆποτε δικαίωμα. Ὁ δ' ἄλοὺς ἐξούλης προσκατεδικάζετο εἰς πρόστιμον καὶ εἰς τὸ δημίσιον.

Ἐξώμις, ὁ ἑτερομάσχαλος χιτῶν τῶν δούλων καὶ ἐργατῶν. Ἰδ. Ἐσθῆς.

Ἐξωμοσία, ἐν Ἀθῆναις ὁ ὅρκος δι' αὐτὸς ἠρνεῖτο ὅτι ὤφειλεν ἐπιβαλλομένην αἰτιῇ λειτουργίαν, ἢ ὅτι ἐγνώριζέ τι περὶ ζητουμένης παρ' αὐτοῦ μαρτυρίας, ἢ ὅτι ἡ κατ' αὐτοῦ δίκη ἐστὶν εἰσαγωγίμος.

Ἐξώστρα, θεατρικὴ μηχανή, χρησιμεύουσα ὡς τὸ ἀνακύκλημα (ἴδ.) εἰς τὸ νὰ φέρῃ εἰς τὸ προφανὲς ἀντικείμενον πᾶσι ἀπὸ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ. Πιθανὸς εἶδος ἐξώστου τοῦ ἀνωτέρου δῆμου. — 2) Ἰδ. Πολιορκία.

Ἐορθαία ἢ Ἐορδαία, χώρα τῆς Ν. Μακεδονίας οἰκουμένη ὑπὸ τῶν Ἰλλυριῶν Ἐορδῶν (Ἡρδ. Ζ. 185. — Θουκ. Β. 99. — Πολδ. ΙΗ, 16, 3. — ΛΔ, 12, 6).

Ἐπαγγελία, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐν Ἀθήναις ἡ ἐπίσημος, ἀνίστα καὶ μεθ' ὅρκου, ἀπαίτησις δοκιμασίας ῥήτορας πινος, ὡς ὑποκειμένου εἰς ἀτιμίαν. Ἐπειδὴ δ' εἶχε τὸ ἀποτελεσμα τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀδείας

τοῦ λαλεῖν εἰς τὸν ῥήτορα, μέχρι τῆς ἐκδικάσεως, αἱ πολιτικοὶ ἀντίκαλοι μετεχειρίζοντο πολλὰς τὸ ὄπλον τοῦτο κατ' ἀλλήλων.

Ἐπαγωγή, 1) ἡ μαχικὴ ἐπίκλησις καταχθονίων θεῶν πρὸς βοήθειαν τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἡ κακῶν πνευμάτων, ὡς φοβήτρων, συνδεδεμένη πολλὰς καὶ μετὰ τῆς ἐπιφθῆς. — 2) Ἐν τῇ λογικῇ, καὶ τῇ ῥητορικῇ τὸ ἐναντιὸν τοῦ συλλογισμοῦ, ἦτοι ἡ ἐκ τῆς πείρας ἀποδείξις, ἢ ἀπὸ τοῦ μέρους εἰς τὸ ὅλον ἀνάστασις.

Ἐπακρία, δῆμος Ἀττικῆς παρὰ τῷ Μαραθῶνι, ἐπὶ τῶν περὶ αὐτὸν ὄρεων.

Ἐπακταὶ (ἡ μέραι), αἱ ἐν παραθέσει δύο χρονολογικῶν ὑπολογισμῶν εἰς τὸν ἑνα προστιθέμεναι πρὸς ἐξίσωσιν μετὰ τοῦ ἑτέρου, ἴσως αἱ 11 τὸ σεληνιακὸν ἔτος μετὰ τοῦ ἡλιακοῦ ἐξισοῦσαι ἡμέραι.

Ἐπαμεινώνδας, Θεβαῖος, υἱὸς Πολύμηδος, τῷ 418 π. Χ. γεννηθεὶς ἐξ ἐπισήμου ἀλλ' ἀπόρου οἰκογενείας, ἐν ἀρεταῖα καὶ ἐγκρατεῖα τραφεὶς ὑπὸ τὸν ἐκ Τάραντος Πυθαγόρειον φιλόσοφον Λύσιον. Φίλος ἐπιστήμιος τοῦ Πελοπίδου, καὶ δημοκρατικῶν ὧν διαθήσει, ἀπέσχεν ὁμῶς πάσης ἀναμιξείας εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς πατρίδος του, μέχρις οὗ, τῷ 371 ἐπέμφθη ὡς πρέσβυς εἰς Σπάρτην, καὶ ἵνα παραδεχθῇ τὴν μετ' αὐτῆς συναμολόγησιν εἰρήνης, εἶπε, καὶ λίαν εὐγλώττως ὑπεστήριξεν, ὅτι τότε αἱ Θεβαὶ ὀπίσθων, ὡς παρ' αὐτῶν ἀπηρεῖτο, τῆς ἐπὶ τῶν Βοιωτικῶν πόλεων ἡγεμονίας, ὅταν καὶ ἡ Σπάρτη ἀπελευθερώσῃ τὰς Λακωνικάς. Τότε ὁ Ἀγησίλαος ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατ' αὐτῶν. Οἱ Θεβαῖοι, καίτοι περιφοβοὶ, διότι εἶχον μόνον 6000 ἂν αντιτάξωσιν εἰς 34,000 τῶν ἐχθρῶν, ἐξελέξαντο ὁμῶς στρατηγόν, κλήν τοῦ Πελοπίδου καὶ τὸν Ἐπαμεινώνδαν, ὅστις ἀνεπίθετο ἀπροσδοκῆτως μεγάλην στρατιωτικὴν ικανότητα, κατὰ τῆς δυσνικήτου φάλαγγος τῶν Σπαρτιατῶν ἀντέταξεν ἣν ἐπενόησε λολὴν φάλαγγα, τὸ ἀριστερὸν αὐτοῦ κέρασ εἰς βάλος 50 ἀνδρῶν ἐνασχύσας, τὸ δὲ ἀσθα-

νὸς δεξιὸν ἀποσύρας ὀπίσω, καὶ οὕτως ἐν Λεύκτροις, τῇ 5 ἑκατομβαιῶνος (ἐν Ἰουλίῳ), βοηθεῖα καὶ τοῦ Πελοπίδου μετὰ τοῦ ἱεροῦ λόχου, ἐνίκησε νίκην περιφανῆ, ἐν ᾗ ἔπεσαν 1000 Σπαρτιατῶν μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Κλεομβρότου· εἰς δὲ τὸν λοιπὸν ἡττηθέντα στρατὸν ἐπέτρεψεν ὁ πάντοτε ἐπεικῆς Ἐπαμεινώνδας ἢ ἀποσυρθῆ. Προσκληθεὶς δ' ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων, οἵτινες ἀπεσύρθησαν τότε ἀπὸ τῆς Σπάρτης καὶ ἔδρυσαν τὴν Μεγαλόπολιν, εἰσέβαλε τὸ ἐπιπὸν ἔτος εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ συγκεντρώσας στρατὸν 60,000 περὶπου, προέβη μέχρι τῆς Σπάρτης, ἀλλὰ φεισθεὶς αὐτῆς, ἐτρέπη πρὸς τὴν Μεσσηνίαν, ἣν ἠλευθέρωσεν, ἰδρύσας καὶ τὴν πόλιν Μεσσήνην ὑπὸ τὴν Ἰωάνην. Καὶ κατηγορήθη μὲν τότε ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του ὅτι εἶχε μείνει Βοιωτάρχης 4 μῆνας ὑπὲρ τὸν ὀρισμένον χρόνον, ἀλλ' ἠέκκλησία τὸν ἐδικαίωσε. Μετά τινα δὲ χρόνον, ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Φεραῖος διὰ προδοσίας ἠγχαλώταυσε τὸν Πελοπίδαν, καὶ οἱ Θεβαῖοι ἔπεμψαν στρατὸν κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τὸν Κλεομένην, συνεχεστράτευσεν ὁ Ἐπαμεινώνδας ὡς ἐθελοντῆς ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ στρατὸς δι' ἀδεξιοῦ διοικήσεως περιήλθεν εἰς κίνδυνον, ἀνέλαθεν ὁ Ἐπαμεινώνδας κατὰ κοινὴν προτροπὴν τὴν ἀρχηγίαν αὐτοῦ, καὶ τὸν ἔφερε σῶον ὀπίσω· εἶτα δ' ἐκστρατεύσας ἐκ νέου, ἐπέτυχε τοῦ Πελοπίδου τὴν ἀπαλλαγὴν (368). Τὸ ἐπιπὸν δ' ἔτος εἰσῆλθε πόλιν εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ περιεποίησεν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν συμμαχίαν τῆς Ἀχαιίας. Εἶτα δ' ἐπιμεληθεὶς τῆς Θαλασσίας δυνάμεως τῆς Βοιωτίας, κατώρθωσε τὴν ναυπήγησιν 100 τριήρων, καὶ ἐξέπλευσεν ἐπ' αὐτῶν εἰς Βυζάντιον. Τῷ 362 ἐκστρατεύσας τὸ τέταρτον εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἰσῆλθε, καὶ εἰς αὐτῆς τῆς Σπάρτης τὴν ἀγορὰν, καὶ ἐκείθεν ἐτρέπη εἰς Μαντινείαν κατὰ τοῦ προχωροῦντος ἐχθροῦ, καὶ ἔτρεψεν αὐτὸν κατὰ κράτος, ἀλλ' ἔπεσε καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὴν μάχην. Ἰδὸν δ' ὅτι ἡ ἀσπίς του δὲν περιέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἐρωτήσας καὶ μαθὼν

ὅτι οἱ Θηβαῖοι ἐνίκησαν, ἀπέσπασε τὴν αἰχμήν τῆς λόγχης ἐκ τῆς πληγῆς του, καὶ ἐξέπνευσε παρανέσας τοὺς συμπολίτας του νὰ δεχθῶσι τὴν εἰρήνην, διότι ἐνόησε ὅτι μετ' αὐτὸν οὐδεὶς ἔμενεν ἰκανὸς νὰ τοὺς ἀναδείξῃ νικητὰς. (Ξενφ. Ἑλλ. ΣΤ, 4, Ζ, 5. — Πολύβ. Θ. 8, 3. — Διόδ. ΙΕ, 51-78. — Πλούτ. Πελοπ. καὶ Ἀγγοσ. — Πaus. Θ. 13-15).

Ἐπιόριτοι. Ὅτε μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην καὶ τῆς Σπάρτης τὴν ἐξασθένεισιν οἱ Ἀρκάδες ἀπετέλεσαν κοινὸν ἀνεξάρτητον, δὴν οἱ μύριοι, ὠνομάσθησαν οὕτως οἱ ἐξ αὐτῶν στρατολογηθέντες καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτῶν διατελοῦντες πεντακισχίλιοι. (Ξενφ. Ἑλλ. Ζ, 4, 22, 33. 36. Ε, 3).

Ἐπειγεύς, υἱὸς Ἀγακλέους, εἰς τῶν Μυρμηδόνων, φυγῶν πρὸς τὸν Πηλέα, καὶ συνοδεύσας τὸν Ἀχιλλέα εἰς Τρωάδα, ἐνθα ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος (Ἰλ. Π, 571).

Ἐπειοί, ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῶν Β. τῆς Ἡλίδος, ἐπώνυμοι τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωτος, (Ἰλ. Β, 619), κατὰ δὲ τὰς παραδόσεις, ἐλθόντες ἐκ Θεσσαλίας. Ὡς ἀφηγεῖται δ' ὁ Ἐφορος (Στράβ. Ι, 464), ἐξ γενεᾶς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν μετέβησαν εἰς Αἰτωλίαν, ἐνίκησαν τοὺς Κουρήτας, καὶ ἀνεμίγησαν μετ' αὐτῶν. Ἀνήκον δ' ὡς καὶ οἱ Αἰτωλοὶ εἰς τὴν φυλὴν τῶν Δελέγων.

Ἐπειός, 1) Ἰδ. Ἐνδυμίωτος. — 2) Υἱὸς Πανοπέως, ὁ μετὰ τῆς Ἀθηναῖς τὸν δούρειον ἵππον κατασκευάσας, συγγρόνως καὶ πύκτης διάσημος (Ὀδ. Θ. 492. Α. 523. — λ. Ψ. 664. 840). Ἦλθεν ἐκ τῶν Κυκλάδων εἰς Τροίαν, καὶ λέγεται ἰδρυτὴς τῆς Ἰταλικῆς Πίσης καὶ τοῦ Μεταποντίου. Μεταγενέστεροι μῦθοι τὸν λέγουσι παροϊματικῶς δειλόν.

Ἐπένοκτες, Ἰδ. Ἐλῶτες.

Ἐπήρατος, 1) εἰς τῶν Ἐφόρων ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Ξενφ. Ἑλλ. Β, 3, 10. — 2) Ἐκ Φαρῶν τῆς Ἀχαΐας, στρατηγὸς μακεδονίζων, ἀντίπαλος τοῦ Ἀράτου (Πολύβ. Δ, 82, 8. Ε, 91, 4).

Ἐπιόριτοι, ἐν Ἀθήναις πάντες οἱ

πλοίου ἐπιβαίνοντες, πλὴν τῶν ναυτῶν, ἰδίως δὲ καὶ οἱ ναυτικοὶ στρατιῶται, οἵτινες ἐλαμβάνοντο ἐκ τῶν Οητῶν, τῆς τελευταίας τάξεως τῶν πολιτῶν ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν, καὶ σπανίως, καὶ κατ' ἐξαιρέσειν, ἐκ τῶν ἄλλων (Θουκ. Γ. 16. Η. 24). Ἐν Σπάρτῃ ἔλέγοντο οὕτως οἱ τῶν ναυάρχων ὡς σύμβουλοι προσαρτῶμενοι (Θουκ. Η. 61).

Ἐπιόλλημα, Ἰδ. Ἐσοθής.

Ἐπιόλλη, πρόστιμον ὠρισμένου ποσοῦ, ὃ ἐν Ἀθήναις οἱ ἀρχόντες, οἱ προσωρινὰ καὶ ὠρισμένα καθήκοντα ἔχοντες ἐπιμηταί, ἢ Βουλὴ καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος ἐδικαιοῦντο νὰ ἐπιβάλλωσι διὰ μικρὰς παραβάσεις ὑποπιπτούσας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐν περιπτώσει δ' ἀρνήσεως τῆς ἀποτίσεως αὐτῆς, παρεπέμπτο ὁ ἀρνούμενος εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐφρεσις κατ' αὐτῆς ἄλλη δι' ὑπῆρχεν.

Ἐπιόμιος, Ἰδ. Ἐλευσίνια.

Ἐπιγαμία, τὸ δικαίωμα τοῦ διὰ γάμου συνδέεσθαι. Εἰς ἀριστοκρατικὰς τινας πολιτείας δὲν ἀνεγνωρίζετο τοιοῦτο μεταξὺ τῶν κατωτέρων τάξεων τοῦ λαοῦ καὶ τῶν εὐγενῶν. Ἐν Ἀθήναις ἀπεκλείοντο αὐτοῦ μόνον οἱ μέτοικοι καὶ οἱ ξένοι· ἀλλὰ καὶ εἰς τινας τούτων ἐδίδοτο ἐνίοτε ὡς ἐξαιρετικὴ πολιτικὴ δωρεὰ, ἢ μὲν μετὰ τῆς πολιτείας, διὰ ψηφίσματος· ἐδόθη μάλιστα ποτε καὶ εἰς πάντας τοὺς Πλαταιεῖς, ὅτε ἐγένοντο δεκτοὶ ὡς Ἀθηναῖοι, καὶ κατὰ Λυσίαν (ὑπ. τ. πολιτ. 3) καὶ εἰς τοὺς Εὐβοεῖς, καὶ τοὶ μὴ πολιτογραφηθέντες.

Ἐπιγένης, 1) Σικυώνιος τραγικὸς ποιητὴς, προγενέστερος τοῦ Θεσπίδος, περὶ οὗ οὐδὲν ἕτερον γινώσκειται. — 2) Ποιητὴς τῆς μέσης κωμῆδος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ Ἀριστοφάνους. Πέντε τῶν τίτλων τῶν κωμῶδων αὐτοῦ καὶ τινα ἀποσπάσματα διεσώθησαν. — 3, 4) Υἱὸς Κρίτωνος καὶ υἱὸς Ἀντιφάντος, μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους (Ξενφ. Ἀπομν. Γ, 12, 1). — 5) Ῥόδιος, ἔγραψε περὶ γεωργικῆς μὴ διασωθέν. — 6) ὁ Γνωμονικός, ἢ Βε-

ζαντίου, ἀστρονόμος σπουδᾶσας παρὰ τοῖς Χαλδαίοις, οὗ τὰ συγγράμματα ἀπωλέσθησαν.

Ἐπίγονος, 1) Ἰδ. Ἄδραστος. — 2) Τίτλος κυκλίου ἔπους (Ἰδ. Ἐπος), ἀποδιδόμενου ὑπὸ τινῶν τῶ Ὀμήρω (Ἡρόδ. Δ, 32).

Ἐπιγραμμια, κατ' ἀρχὰς ἐπιγραφὴ εἴτε ἐπιτάφιος, εἴτε ἀναθηματικὴ, καὶ ἐντεῦθεν μετὰ ταῦτα παντοῖα ἐπιτομία ποιημάτων, περιέχοντα ἐν ἐλίγοις πλήρη ἐννοίαν εὐφυοῦς τινος ἰδέας. Καὶ ἀρχαιότεροι ποιηταὶ ἀπειράθησαν ἐπιγραμμάτων· ὃ δ' αὐτὰ κυρίως εἰς τὴν φιλολογοίαν εἰσαγαγῶν ἦν Σιμωνίδης ὁ Κεῖτος, γράψας ἰδίως ἐπιγράμματα τοῖς πεσοῦσιν εἰς τοὺς περσικοὺς πολέμους, ποιητικὰ τὴν ἀντίληψιν, ὄξεια τὴν ἐκφρασίαν καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀφελῆ. Βαθμηδὸν δὲ μετέπεσε τὸ ἐπιγράμμα πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν καὶ εἰς τὴν νεωτέραν σημασίαν του, ἀγχινοῦς ἐπιγραφῆς περὶ προτύπων, πραγμάτων ἢ περιστάσεων, καὶ πολλὰ σώζονται ἐπιγράμματα πλήρη χάριτος καὶ λεπτότητος, ἐπιδεικτικῶς περὶ παντοίων ἀντικειμένων πραγματευόμενα. Τὰ πλεῖστα ἐγράφοντο εἰς διάστιχα ἐξ ἐνός ἐξαμέτρου καὶ ἐνός πενταμέτρου, συνήθως εἰς τὴν ἐπικὴν διάλεκτον. Ἐξηκολούθησαν δὲ γραφόμενα ἐπιγράμματα, ἐλάσσονος ἐπιμᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀξίας, καὶ ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν, καὶ πάντα συλλεγέντα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Ἀνθολογίαν.

Ἐπιγραφαί, ἐπὶ λίθου ἢ μετάλλου συνήθως κεχαραγμένα, ἐγράφοντο παντοῖαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, δημόσια ἢ ἰδιωτικά, πολιτικά ἢ τοῦ κοινῶ βίου, ἐπιτάφια, ὧν οὐκ ὀλίγα καὶ ἔμμετροι, ἢ ἐπὶ ἀγγελίων. Ἐκ τῶν δημοσίων πολλά εἰσιν ἐπίσημα ψηφίσματα, ἢ κατάλογοι ἀρχόντων, νικητῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἱερῶν, ἱερῶν χρημάτων ἢ ἀναθηματικά, πολλοὶ πολῦτιμοι δ' ἄς περιέχουσιν ἱστορικὰς εἰδήσεις. Αἱ ἀρχαιότεραι δὲν ὑπερβαίνουν τὴν 50^{ον} Ὀλομπιάδα. Εἰς δὲ πᾶσαι γεγραμμένα κεφαλαίως γράμμασι, καὶ μέχρι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων σχεδὸν πάντοτε ἄνευ διασημάτων μεταξὺ τῶν λέξεων. Ὑπὲρ τὰς

60,000 ἐπιγραφαὶ ἑλληνικαὶ καὶ λατινικαὶ ἀνευρέθησαν καὶ καθ' ἑκάστην ἀνευρίσκονται δι' ἀνασκαφῶν πανταχοῦ τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἡ ἐπικρατεστέρη συλλογὴ αὐτῶν ἐστὶν ἡ τοῦ Aug. Baeckh. Διὰ τὰς ἑλληνικὰς, τὰς εὐρεθείσας ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι 1855 Ἰδ. A. R. Rangabé, Ἀπτιγ. ἱαλλήνικους· διὰ δὲ τὰς ἑκτοτε, τὴν Ἀρχαιολ. ἐφημερίδα. Πάσας δ' ὁμοῦ ἐκδίδει ἡ ἐν Βερολίνῳ Ἀκαδημία, ἀλλ' ἄνευ σχολίων.

Ἐπιγραφεῖς ἢ διαγραφεῖς ἢ ἐπιγνώμονες ἢ ἐκλογεῖς, ἐν Ἀθήναις ἐπιτετραχημένοι τὸν εἰς τὰς φανεράς οὐσίας τῶν πολιτῶν ἢ τῶν σιμμάχιων καταλογισμὸν καὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν εἰσφορῶν, κατ' ἀναλογίαν τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν.

Ἐπιόμιος, Κερκυραϊκὴ ἀποικία ἐπὶ Χερσονήσου τῆς Ἑλληνικῆς Ἰλλυρίας, πόλις ἐμπορικὴ, ἐπίσημος ὡς πρώτη ἀφορμὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπὶ Ῥωμαίων μετονομασθεῖσα Δυρράχιον (Θουκ. Α, 24. Λίν. XXI, 12).

Ἐπιόμια, ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τελομένη πικρῶς τὴν δ' ἡμέραν τῶν Ἐλευσινίων (Πaus. Β, 26, 7).

Ἐπιόμιος, Ἰδ. Ἀργος.

Ἐπιόμιος Λαμιαῖος, Ἰδ. Λακωνική.

Ἐπιόμιος, τὰ τραγῆματα κατόπιν τοῦ δειπνοῦ.

Ἐπιόμιος, ἐν Ἀθήναις, εἰς σπουδαίας ἀνάγκας ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας προκαλούμενα ἔκτακτοι εἰσφοραὶ, εἰς ἃς οἰεδοποροὶ ἐκούσιως ὑπεβάλλοντο, ἀναλαμβάνοντες ἐνίοτε καὶ λειτουργίας εἰς ἃς δὲν ὑπεχρεοῦντο (Δημ. κ. Μειδ. 44. 45. — Ἀθην. Δ, 67).

Ἐπιόμιος, 1) τὸ πρὸς τὴν πρόμην τελευταῖον ἰστίον, ἴσως καὶ ὁ ἴστος αὐτοῦ (Πολυδ. Α, 91. — Isid. Or. XXI, 3, 3). — 2) Σχοινίον δι' οὗ συνετέλλετο τὸ κνηγετικὸν δίκτυον (Ξενφ. Κυνηγ. ΣΤ, 9).

Ἐπιόμιος, Ἰδ. Λοκροί.

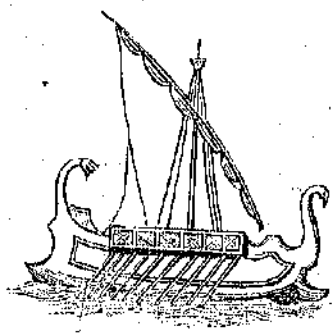
Ἐπιόμιος, Ἰδ. Ἀυρική ποίησις.

Ἐπικράτης, ἴδ. Οἰδίπους.
Ἐπικληροσία, ἀττικὸς δῆμος ἐπὶ τοῦ Κηρισσοῦ, ἀγνώστου θέσεως.
Ἐπικληρος, ἴδ. Κληρονομία.
Ἐπικνημίτιοι, ἴδ. Λοκροί.
Ἐπίκουρος, Νεοκλέους, διάσημος Ἀθηναῖος φιλόσοφος, γεννηθεὶς τῷ 342 π. Χ., ἐν τῷ δήμῳ Παργητιῶ, μετὰ τοῦ πατρὸς του ὡς παιδίον εἰς Σάμον μεταβάς, καὶ δεκαοκταέτης ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας, ἐνθα μετὰ τῶν πλατωνικῶν Σενοκράτους καὶ Θεοφράστου συνῶν, ἐσπούδασε τοῦ Δημοκρίτου τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα. Ἐδίδαξεν ὁμῶς κατ' ἀρχάς ἐν Μιτυλήνῃ καὶ ἐν Λαμψάκῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ εἰς ἡλικίαν 36 ἐτῶν ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐγκαταστάς ἐκεῖ εἰς κήπον ὃν ἠγάρασεν, ἔζη ἐν αὐτῷ ἐν ἐγκρατεῖα, καὶ τῇ μελέτῃ ἐπιδοδόμενος. Ἡ φιλοσοφία αὐτοῦ διηρῆτο εἰς Κανονικὴν, Μεταφυσικὴν, φυσικὴν καὶ ἠθικὴν. Ἐν τῇ Κανονικῇ παρεδέχτο τρεῖς βαθμίδας τῆς διαγνώσεως, τὴν αἴσθησιν, ἣν ἐτίθετο ὡς βᾶσιν πάσης γνώσεως, τὴν πρὸ ληψιν, ἣτοι τὴν ἐν τῷ νῷ παράστασιν τοῦ υπάρχοντος, καὶ τὴν δόξαν, ἣτοι τὴν ἰδέαν ἣν συλλαμβάνομεν, καὶ ἐθεώρει τὴν αἴσθησιν ὡς τὴν βᾶσιν, ἀπ' ἐναντίας τῶν στωϊκῶν, οἵτινες τὴν νόησιν ἐξελάμβανον ὡς τὴν θεμελιώδη ἀλήθειαν. Ὡς ἀρχὴν τοῦ παντὸς παρεδέχτο τὰ ἄτομα καὶ τοὺς ποικίλους αὐτῶν συνδυασμούς, τὴν δὲ ψυχὴν ἐπέσβευσεν οὖσαν λεπτοτάτην στρογγύλην ἀτόμων σύνθεσιν, ἐν τῷ σώματι παρεσπαρμένην. Σκοπὸν ἐπιδικτικὸν παρεδέχτο τὴν ἡδονὴν, οὐχὶ ὁμῶς ἐντελῶς τὴν τῶν αἰσθητηρίων, ὡς οἱ παρεξηγούντες αὐτὸν μεταγενέστεροι Ἐπικουρείοι, διότι ἐπίστευεν ὅτι κρεῖττον ἐστὶν «εὐλογίστεως ἀτυχεῖν ἢ ἀλογίστεως εὐτυχεῖν» καὶ ἦσαν δι' αὐτὸν κατὰ στωϊκῆν ἀπονία καὶ ἠτάραξις, δι' ὃ καὶ ἐξελάμβανεν ὅτι καὶ οἱ θεοί, ὧν τὴν φύσιν ἐκῆρυτταν ἀφθαρτον, καὶ τὴν ἀντιληψιν

ἐναργῆ, ἔζων ἐν ταῖς μεταχειρίσεσιν τοῦ σώματος, ἐνθα τὰ ἄτομα ἐπ' αὐτῶν δὲν ἐνήργουν καὶ ἔλειπον τῆς γῆς οἱ ὄμβροι καὶ αἱ καταγίδες. Πολλὰ ἔγραψεν, ἀλλὰ μὴ διασωθέντα, γνωστὰ δεξιμόνον ἐκ τῶν ἀτελεῶν ἐκδόσεων Δωγένου τοῦ Λαερτίου, διατηρήσαντος ὅμως καὶ 3 ἐπιστολάς περὶ φυσικῆς καὶ μετεωρολογίας καὶ τὴν διαθήκην, καὶ προσέτι 44 ἠθικὰ αὐτοῦ ἀποσπάσματα (κυρίως ἡ ῥήτις δάξας). Ἐν Ἡρακλείῳ δὲ τῆς Ἰταλίας ἀνευρέθησαν ἀποσπάσματα οὐχὶ σπουδαία τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ περὶ φύσεως, ὃ περιείχε 39 βιβλία. Τὰς φυσικὰς αὐτοῦ θεωρίας ἐξέθηκεν ἐν ποιήματι ὁ Ῥωμαῖος Λουκρέτιος, περὶ δὲ τῶν ἠθικῶν αὐτοῦ δογμάτων ἔγραψεν ὁ Σενέκκας (de vil. beat. XII. καὶ XIII).

Ἐπίκρανον, ἴδ. Κίων.
Ἐπικράτης, ἐξ Ἀμβρακίας, ποιητῆς τῆς μέσης κωμωδίας, ἀκμάσας περὶ τὰ 350 π. Χ. Πέντε κωμωδιῶν αὐτοῦ σώζονται ἀποσπάσματα, ἐξ ὧν φαίνεται εὐφυῆς, δηκτικὸς, καὶ διαπρέπων κατὰ τὸ ὕφος καὶ τὴν στιχομυθίαν.

Ἐπίκριον, τὸ ξύλον τὸ ἐγκαρσίως τοῦ

ἰστοῦ δεδεμένον, καὶ φέρον τὸ ἰστίον (Ἰταλ. Ἀντέννα).

Ἐπικτήτος, ἐξ Ἰεραπόλεως τῆς Φρυγίας, δοῦλος καὶ εἶτα ἀπελευθέρου τοῦ Ἐπαφροδίτου, ἀπελευθέρου τοῦ Νέρωνος. ἠθέλησε νὰ διδάξῃ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἐν Ῥώμῃ, ἀλλ' ἐπὶ Δομιτιανοῦ (τῷ 94 μ. Χ.) ἐκδιωχθεὶς ἐκεῖθεν μεθ' ὄλων τῶν φιλοσόφων, ἀπικρατέστη εἰς Νικόπολιν τῆς Ἠπείρου, ἐνθα μέχρις Ἀδριανοῦ ἐδίδασκε κατὰ τὴν

Στωικτικὴν μέθοδον ἐν ταῖς πλατείαις καὶ ταῖς στοαῖς. Συγγράμματα δὲν ἀφήκεν, ἀλλ' ὁ μαθητῆς αὐτοῦ Ἀρριανὸς ἔγραψε μετὰ θάνατόν του «διατριβάς Ἐπικτήτου» εἰς 8 βιβλία, ἐξ ὧν 4 σώζονται, καὶ ἄἘπικτήτου ἐγχειρίδιον,» περιέχον τὰς συγκεφαλαιώσεις τῶν θεωριῶν του. Ἐν τῶν κυριωτέρων γινωμικῶν του ἦν «ἀνέχου καὶ ἀπέχου,» διότι ὡς ἀρετὴν ἐθεώρει τὸ ἀπέχειν παντὸς δεσμεύοντος τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν. Ἐν γένει δὲ συνεδύαζε τὰς στωϊκὰς θεωρίας μετὰ τῶν περὶ ἀρετῆς Στωϊκῶν διδασκάλων, παραδεχόμενος, ὡς ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῖς ἀνθρώποις προσδεδομένα δαιμόνια.

Ἐπικύβητος, 1) Δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, ἀντίπαλος τοῦ Θεμιστοκλέους (Πλούτ. Θεμ. ΣΤ).—2) Συρακούσιος ἐν Καρχηδόνι γεννηθεὶς, ἐπέμφθη τῷ 215 π. Χ. μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰπποκράτους πρὸς τὸν Ἰερώνυμον εἰς Συρακούσας, ἵνα συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῶν Καρχηδονίων. Φονευθέντος δὲ τοῦ Ἰερώνυμου ὅτε οἱ Συρακούσιοι ἐδόθησαν τοῖς Ῥωμαῖοις, μετέβη παρὰ τοῖς Λεοντινοῖς ἵνα ἐξεργάσῃ αὐτοὺς, εἶτα μετέσχε τῆς κατὰ Μαρκελλοῦ ἀμύνης τῶν Συρακουσῶν, καὶ μετὰ τούτων τὴν ἄλωσιν ἀπήλθεν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ ὅτε καὶ αὐτὴ ἐκυριεύθη (210 π. Χ.), φαίνεται ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς Καρχηδόνα (Πλούτ. Μάρκ. ΙΔ.—Liv. XXIV. XXVI.)

Ἐπιλαχόντες. Ἐπὶ τῶν κληρωτῶν ἀρχῶν ἐν Ἀθήναις ἐσημειώθητο καὶ οἱ ἐπιλαχόντες, οἵτινες ἐπλήρουν τὰς τυχόν κενουμένας θέσεις ἐπὶ δ' αἰρετῶν, κενωθείσης θέσεως, ἀπαιτήτο νέα ἐκλογή (Δμοθ. Θεόκρ. 29.—Aisch. κ. Κτησ. 62).

Ἐπιμαχία, συμμαχία περιορισμένη εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ βοηθεῖν τὸν σύμμαχον μόνον ἂν ὑπότινος προσεβάλλετο (Θουκ. Δ, 14).

Ἐπιμεληταί, ἀρχόντες ἐν Ἀθήναις ὡς οἱ 10 τοῦ ἐμπορίου, καὶ οἱ 10 τῶν νεωρίων, καὶ ἄλλοι ὑπὸ τῶν φυλῶν διοριζόμενοι δι' εἰδικούς ὠρισμένους σκοπούς, ὡς

τὴν ἐπιμέλειαν οἰκοδομῶν, ἐορτῶν, κτλ. (Aisch. κ. Κτησ. 398).

Ἐπιμενίδης, ἐκ Φαιστοῦ τῆς Κρήτης, ἐν Κνωσσῷ οἰκῶν, σύγχρονος τῶν 7 σοφῶν, μεθ' ὧν καὶ συγκατηριθμεῖτο. Ἐῷ ἀπεδίδοντο δὲ καὶ μαγικαὶ ιδιότητες, καὶ ἡ βιογραφία του ἦν μετὰ μύθων συμπεπλεγμένη. Πειραθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς ἀναζήτησιν ἀρνίου, εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον, ἐνθα κατακλιθεὶς, ἐκοιμήθη 57 ἔτη, καὶ ὅτε ἐπανήλθεν οἰκαδε, ἐξεπλάγη ἰδὼν γέροντα τὸν νέον του ἀδελφόν. Οἱ Ἀθηναῖοι, τελούντες ὑπὸ τὸ Κυλώνειον ἄγος, τὸν μετεκάλεσαν (τῷ 596 π. Χ.) πρὸς καθαρικὸν τῆς πόλεως, ἐν καὶ ἐτέλεσε διὰ τῆς τέχνης αὐτοῦ καὶ δι' ἰδρύσεως διαφόρων βωμῶν. Ἐῷ ἀπεδίδετο δὲ καὶ πολλῶν αἰῶνων μακροβιότης. Ἐκάθηρε δ' ἐπίσης καὶ τὴν Δῆλον (Πλούτ. Σόλ. ΙΒ.—Διογ. Λατ. Δ. 109). Τινὲς κοσμογονικαὶ γινῶμαι ἀποδίδονται εἰς αὐτόν ὁμοίως δὲ καὶ συγγράμματα περὶ καὶ ἔμμετρα, ἐξ ὧν ἴσως γνήσιοι εἰσὶν οἱ χρησιμοὶ καὶ οἱ καθαρμοί.

Ἐπιμηθεύς, ἴδ. Προμηθεύς.

Ἐπίμορτοι, ἐν Ἀθήναις θῆτες ἀποτίνοντες εἰς τοὺς γαιοκτήμονας τὸ 1/6 τῆς προσόδου τῶν γαιῶν αὐτῶν ἢς ἐκαλλιέργουν, δι' ὃ καὶ ἐκ τῆ μὲρ τοῖς προσέτι ἐλέγοντο.

Ἐπινίκια, 1) ἐορταζόμενα μετὰ νίκην ἐν ἀγῶσι δι' ἐστίασεως ἣν παρέθετεν ὁ νικητῆς, ἢ αὐτῷ οἱ φίλοι του.—2) ἄσματα, ἐπὶ ταῖς τοιαύταις νίκαις ποιούμενα, καὶ πολλὰ εἰς τὰς ἐστιάσεις ψαλλόμενα, οἷα ἐποίησαν ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Σίμωνιδης.

Ἐπιόνη, ἴδ. Ἀσκληπίος.

Ἐπιπαιματίς, ἐν Σπάρτῃ ὅτι ἐν Ἀθήναις ἢ ἐπικληρος (ἴδ. κληρονομία).

Ἐπισημακένεσθαι, ἴδ. Λογισταί.

Ἐπισέτιοι, πτωχοὶ ὑπηρετούντες, ἐπὶ μόνῃ τῇ τροφῇ (Πλάτ. δημ. Δ, 420 Α).

Ἐπίσκοποι, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς συμμάχους πεμπόμενοι ἵνα ἐπιτηρῶσι τὰ κατ' αὐτοὺς (Ἀριστ. Ὀρν. 1023 καὶ σχλ.).

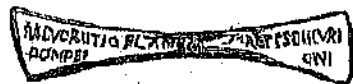
Ἐπιστάτης, ὁ ἐν Ἀθήναις ἡμερήσιος

πρόεδρος τῆς Βουλῆς (ἰδ. Βουλῆ). — Ἐπιστάται τῶν δημοσίων αὐτόθι, οἱ ταίχοποιοί, ταφροποιοί, τριηροποιοί, τῆς κατασκευῆς τῶν ὑδραγωγείων, οἰκοδομῶν δημοσίων κτλ. ἐπιμελούμενοι (Δισχ. Κτησ. 27), τὰς δαπάνας διὰ τὸ ἔργον οὐ προϊσταντο ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου λαμβάνοντες.

Ἐπιστολή. Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἔγραφον τὰς ἐπιστολάς ἐπὶ διπτύχων

(ἰδ.) ἢ ἐπὶ παπύρου διὰ μέλανος, μεθ' ὃ ἐδιπλοῦτο ὁ πάπυρος, περιεδέετο διὰ κλωστῆς, ἐπιτίθετο ἢ σφραγίς, καὶ ἐπεγράφετο ἢ διεβουνοίσι. Παρὰ Ῥωμαίοις δαῦλοι ἔγραφον συνήθως τὰς ἐπιστολάς. Ἐπέμποντο δ' αὐταὶ δι' ἰδίου ταχυδρόμου γραμματοφόρου, καὶ ἐπὶ τῶν αυτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ἐγένετο ἡ πρώτη

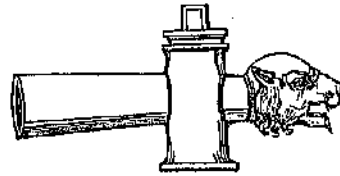
Ἐξ ἀγγλ. ἀναγλ. αἰτ' ἱταγ. Tabularius.

ἀπόπειρα ἰδρύσεως τακτικῶν ταχυδρόμων (tabulario). Ὁ δὲ συνήθης τύπος τῶν ἐπιστολῶν ἦν οὗτος: Ὁ δεῖνα τῶ δεῖνι χαίρειν. Καὶ εἰς τὸ τέλος ἐγράφετο ἔρρωσο.

Ἐπιστολιεφάρος (Ἐνοφ. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 25), ἢ ἐπιστολεὺς συνηθέστερον, ἐν Σπάρτῃ ἀντιναύαρχος ἢ τῶ ναύαρχου προσήρημένος πρὸς ἄλεγγον. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον οὐδεὶς ἐδύνατο δις ἀλλεπαλλήλως νὰ ναυαρχῆ, διωρίσθη ὁ Λύσανδρος ἐπιστολεὺς, καὶ οὐχ ἤτιον διέκει τὸν στόλον (αὐτ. Β, 1, 17).

Ἐπιστάμιον. 1) ἡ ἀλυσὶς τοῦ χαλι-

νοῦ ἢ εἰσπερχομένη εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. 2) Ὁ ῥυμός εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. — 3)

Χαλινοὺν ἐκ Πομπήιας.

Τὸ τιθέμενον εἰς τὸ πέρασ σαλῆνος διὰ τῆν ἐκροὴν τοῦ ὕδατος.

Ἐπίστροφος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀργοναύτου Ἴφίτου, ἐγγονος τοῦ Φωκέως Ναυόλου, ὠδήγησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Σχεδίου τοὺς Φωκαῖς εἰς τὴν Τροίαν (Ἰλ. Β, 517, Ρ, 306). — 2) Ἰπὸς Εὐθύνου, φονεὺς ὑπ' Ἀχιλλέως εἰς Λερνησοῦν τῆς Μυσίας. — 3)

Ἀρχηγὸς τῶν Ἀλιζόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων (Ἰλ. Β, 856). — 4) Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμήτου, ἐνὸς τῶν μνηστήρων τῆς Ουγατέρας τοῦ Κλεισθέου ἐν Σικυδίῳ (Ἠρδ. ΣΤ, 127).

Ἐπιστύλιον, ἰδ. Θριγυός.

Ἐπιταδεὺς, ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, μετὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀγησίλαου, ὡς φαίνεται, νέον νόμον εἰσαγαγόν, ἐπιτρέποντα τὴν δωρεὰν καὶ ἐλευθερίαν κληροδοτήσιν, ἴσως καὶ εἰς Ουγατέρας, τῶν ἀκινήτων, ὅπερ ταχέως ἐπέφερε τὴν συγκέντρωσιν αὐτῶν εἰς ὀλίγων χεῖρας καὶ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἰδιοκτητῶν (Πλούτ. Ἀγίς. — Ἀριστ. Πολιτ. Β, 6).

Ἐπιτάλιον, ἰδ. Ἥλις.

Ἐπιτάφιος λόγος, ὃν ῥήτωρ, ὑπὸ τοῦ δήμου αἰρεθὲς, ἀπήγγελλε πρὸς τιμὴν τῶν ἐνδόξως ὑπὲρ τῆς πατρίδος πεσόντων, καὶ πρὸς ἐξέγερσιν τῶν πολιτῶν εἰς ἀμίλλαν. Πρῶτος τιοῦτος ἐπίσημος λόγος μνημονεῖται ὁ τοῦ Ἀριστέιδου ὑπὲρ τῶν ἐν Πλαταιαῖς πεσόντων ὁ δὲ Περικλῆς ἠγόρευσεν ὑπὲρ τῶν θανόντων ἐν Σάμῳ, καὶ εἶτα ἀπήγγειλεν εἰς

τιμὴν τῶν ἐν τοῖς πρώτοις ἔτεσι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου πεσόντων τὸν ἐπιτάφιον ἐν διετήρσει κατὰ λέξιν ὁ Θουκυδίδης (Β, 35). Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπίσημοι ῥήτορες, ὡς ὁ Γοργίας, ὁ Λυσίας, ὁ Ἰσοκράτης, ὁ Ὑπερίδης, ὁ Δημοσθένης, συνέταττον τοιοῦτους ἐπιτάφίους καὶ ἀνευ δημοσίας ἐντολῆς καὶ ἐν ἔτι μεταγενεστέροις χρόνοις ἐγράφοντο, ἐπὶ Ῥωμαίων μάλιστα, καὶ διετηρήθησαν τοιοῦτοι πανηγυρικοὶ ἀφορῶντες τὴν μνήμην ἰδιωτῶν, ἀνεξαρτήτως πάσης ὑπηρεσίας πρὸς τὸ δημόσιον.

Ἐπίτιμος, ἐν Ἀθήναις, ὁ μὴ ἐστερημένος τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων. Ἰδ. Ἀτιμία.

Ἐπιτροπή, ἐν Ἀθήναις ἡ δι' ἀμοιβαίας συγκαταθέσεως τῶν διαδίκων ἀνάθεσις τῆς δίκης αὐτῶν εἰς διαιτητὴν, ἐπὶ χρηματικῆ προστίμῳ διὰ τὸν μετὰ ταῦτα τυχόν ἀρνούμενον ἐλέγετο δ' ἡ τοιαύτη δίκη πρόδικος, καὶ ἦν ἀνέκκλητος (Δημοκ. κ. Μειδ. 545).

Ἐπίτροπος, ἐν Ἀθήναις, ὃν ὁ πατὴρ πρὸ τοῦ θανάτου του εἶχεν ἐγκαταστήσει διὰ διαθήκης πρὸς διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῶν ἀνηλικίων τέκνων του. Ἄν δὲ τοιοῦτος δὲν ὑπῆρχεν, ἐγκαθίστα αὐτὸν ὁ ἐκώνυμος ἄρχων. Κατ' ἐπιτρόπων δὲ κακῶς ἐκτελεσάντων τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτοῖς ἐντολήν ἐδύνατο νὰ κινηθῆ ἡ ἐπιτροπῆς δίκη. — Ἐπίτροπος ἦν καὶ εἰς τινας τῶν θεῶν, οἷον τὸν Ἑρμῆν (Πίνδ. Ὀλ. Α, 106), ἀποδοδόμενον ἐπιθετον, ἐκδηλοῦν τὸν προστάτην.

Ἐπιτύμβιοι λιθοὶ ἐτίθεντο ἐπὶ τῶν τάφων εἰς ἀνάμνησιν τοῦ κειμένου νεκροῦ. Καὶ ἐνίοτε μὲν ἦσαν στήλαι, τὸ ὄνομα ἐπὶ αὐτοῦ φέρουσαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀμως κεκοσμημένα καὶ διὰ πολυτελοῦς ἀκρωτηρίου. Ἄλλοτε δ' ἔφερον μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀποθανόντος, ὅτε ἐνίοτε προσεπεγράφετο καὶ τοῦ γλύπτου τὸ ὄνομα (ἰδ. Ἀριστοκλῆς). Συνεχέσιστα ὁ νεκρὸς παριστᾶται καθήμενος, καὶ ἔχει παρ' ἑαυτοῦ ἀντικείμενα εἰς ἃ ἐνέχαιρεν ἐπὶ ζωῆς του,

οἷον πολύτιμα κοσμήματα ἐπὶ γυναικῶν, ἐπὶ ἀνδρῶν ὄπλα, ἵππον, κτλ. Ἄλλ' ὁ ἵππος πολλακίς παριστᾶτο καὶ μόνον ὡς σῆμα τῆς εἰς ἄδου ἀποδημίας. Πολλακίς εἰς τὸν καθήμενον νεκρὸν ὁ ἐγγύτατος συγγενῆς, ἢ σύζυγος, ὁ πατὴρ, δίδει τὴν χεῖρα εἰς ἀποχαιρετισμόν. Ἄλλοτε παριστᾶται ἡ τελευταία ἐστίασις πρὸς ἀποχαιρετισμόν, μεθ' ἧς ὁμοίως ἐστίν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγχέηται, ἡ παράστασις ἱεσίας πρὸς τὸν Ἀσκληπιῶν (ἰδ.).

Ἐπίτυρον, ἔδεσμα ἐξ ἐλαίων μετ' ἐλαίου καὶ ὄξυδιου.

Ἐπιφάνεια, 1) πόλις ἐν τῇ Ἀ. Κιλικίᾳ, Β τῆς Ἰσσοῦ. Ἐπὶ τοῦ πειρατικοῦ πολέμου ἔκτισεν ὁ Πομπήιος ἐκεῖ πειρατὰς. Πρὶν ἐκαλεῖτο Οἰνιάγδος. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, φοινικικὴ ἀποικία, αὐξηθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ἐπίχαριμος, Κῶος, υἱὸς τοῦ ἱατροῦ Ἠλοθαλοῦς, περὶ τὰ 540 π. Χ. γεννηθεὶς, μετέβη νέος ἐπὶ καὶ διέμεινεν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Σικελίας, ἰδίως εἰς τὰ ἐκεῖ Μέγαλα, μεθ' ὧν τὴν καταστροφὴν ἀπῆλθεν εἰς Συρακούσας ἐπὶ τοῦ Ἰέρωνος, καὶ ἀφ' οὗ κατ' ἀρχὰς ἐπεδόθη εἰς τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἱατρικῆς, διεκρίθη ἔπειτα ὡς ἔξοχος κωμικὸς ποιητῆς, καὶ διέπλασε τὴν ἐντεχνοῦν δωρικὴν Σικελικὴν κωμωδίαν, εἰς ἣν διεκρίθησαν μετ' αὐτοῦ ὁ Φόρμις καὶ ὁ Δεινόλοχος, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Σώφρων καὶ ὁ Ξέναρχος. Ἀπέθανε δὲ περὶ τὰ 450, περίπου ἑνενηκοντούτης. Ἐκ τῶν κωμωδιῶν του 35 ἔθεωροντο ὡς γνήσιαι, καὶ πῶζονται αὐτῶν οἱ τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα· οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν τίτλων εἰσὶν ἀπλᾶ ὀνόματα, πλὴν τινῶν ἱστορικῶν ἢ μυθολογικῶν, οἷον Ἀθας (Ἡθῆς) γάμος· Ἀφαιστός (Ἡφαιστός) ἢ κωμασταί, Βούσειρις, Ἀμυκος, Κύνκλωψ, Ὀδυσσεὺς ναυαγός, Πύρρα καὶ Προμαθεὺς, Σειρήνες, κτλ. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Ῥωμαίων (Hor. Ep. II, 1, 58)

οἵτινες ἐγνώριζον τὰ ἔργα του, ἢ διάλεκτός του ἦν καθαρὰ δωρικὴ, ἢ στιχομετρία του ἀπλή, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε ἀκριθῆς, καὶ ἐπιχειροτονία τὸν τροχαῖον τετράμετρον, ὅστις καὶ Ἐπιχάρμιος ἐπεκλήθη, ἢ δὲ πλοκή τῶν κωμωδιῶν του οὐδὲν εἶχε τὸ ἐντεχρον καὶ ἐκζεσητημένον, οὐδ' ἦν λίαν ἐπιτήδειος τῶν προσώπων ὁ χαρακτηρισμός.

Ἐπιχειροτονία. 1) Ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὴν πρώτην (κυρίαν) ἐκκλησίαν ἐκάστης πρυτανείας, ἕκαστος ἐδύνατο νὰ κατηγορήσῃ (προβάλλασθαι) οἷον δῆποτε τῶν ἐν τέλει ἀρχόντων ὅτε προϋταίνετο ἢ ἐρώτησις εἰ δοκεῖ καλῶς ἀρχεῖν ἕκαστος. Ἡ ἐκκλησία τότε ἀπεφάσιζε διὰ χειροτονίας, ἦτις ἐπιχειροτονία ἐλέγετο, ἂν παρεδέχετο τὴν κατηγορίαν, ἐν ἣ περιπτώσει ὁ ἄρχων ἔπαυεν ἀμέσως ἐκτελεῖν τὰ καθήκοντά του, καὶ παρεπέμπετο εἰς ἡλιαστικὸν δικαστήριον. — 2) Αὐτόθι, ἢ ἐ. τῶν νόμων, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἢ ἐπιχώρις τῶν ὑφισταμένων νόμων, καὶ πρότασις περὶ μεταβολῆς τινῶν ἐξ αὐτῶν, ἦτις παρεπέμπετο εἰς τοὺς Νομοθέτας.

Ἐπίχουαις, ἀγγεῖον ἔχον τὸ στόμιον

Βίβλος ἐν Σταβίαις

ἐξῆ, ἐξ οὗ προερχέτο ὁ οἶνος εἰς τοὺς κυάθους.

Ἐποικοί, ἢ ἀποικοί σχετικῶς, πρὸς τὴν χώραν εἰς ἣν ἐγκαθίστανται.

Ἐπόπηγος, ἴδ. Ἐλευσίνα.

Ἔπος, καθ' Ὁμηρον λέξις, λόγος, διήγησις ἱστορικὴ ἀπὸ Πινδαρου καὶ ἔπειτα ἤρξατο δηλοῦν τὴν ποίησιν, καὶ ἰδίως τὴν διηγηματικὴν, καθ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λυρικήν. Ἡ ἐντέλεια τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν καὶ ἢ ἐν αὐτοῖς ἐπίτομος καὶ παραδεικτικὴ μνεία πολλῶν συμβάντων καὶ ὀνομάτων

εἰσὶν ἤδη ἀποδείξεις ὅτι δὲν ἦσαν αὐτὰ ἢ πρώτη ἀπόπειρα τοιαύτης ποιήσεως, ἦτις πρῶτος ἤρξατο εἰς τὰς θεωρουμένας ὡς ἔδρας τῶν Μουσῶν, περὶ τὴν Πιερίαν, τὸν Ὀλυμπον, τὸν Παρνασσὸν καὶ τὸν Ἐλικῶνα διὰ τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων, καὶ ἐν ἄλλοις καὶ τῶν ὡς θρησκευτικῶν ποιητῶν μνηνευσμένων Ὀρφέως, Εὐμόλπου, Μουσαίου, Θαμύριδος, τοῦ τελευταίου τούτου ἐπικονήθη ἔχοντα τὸν χαρακτήρα (Ἰλ. Β, 594), φαλλόντων πάντων πιθανῶς, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ὀμηρος, εἰς τελευτὰς καὶ εἰς τὰς αὐτὰς τῶν Ἀνάκτων ὕμνους οὐ μόνον περὶ ἡρώων, ἀλλὰ καὶ περὶ θεῶν, τῶν ἔργων καὶ τῆς αὐτῶν λατρείας. Καὶ καθ' αὐτὸν δὲ τὸν Ὀμηρον ὁ Δημόδοκος ψάλλει παρὰ τοῖς Φοῖβιξι, ὅπως ἐπικῶς, τοὺς ἔρωτας τοῦ Ἀρεως, τὴν ἔριν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Ὀδυσσεως καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος διὰ τοῦ δουρείου ἔπου (Ὀδ. Θ, 74, 266, 299), καὶ ὁ Φῆμιος ἐν Ἰθάκῃ εἰς τῶν μνηστήρων τὸ δεῖπνον, τὰ κατὰ τὸν νόστον τῶν Ἀχαιῶν ἐξ Ἰλίου (Ὀδ. Α, 326). Ἐκ τούτων τῶν αἰδῶν καὶ ἄλλων δημοτικῶν ἀσμάτων τὰς παραδόσεις ἀρυσάμενος ἐν τῇ φιλεληνητικῇ καὶ πρὸς τὴν ποίησιν μᾶλλον ἀποκλινοῦσθαι Ἰωάνης, ὁ Ὀμηρος, συνιδύσασεν αὐτὰς εἰς ἐνότητα ἐντεχρον καὶ μεγαλοπρεπῆ, τελειοποιήσας συγχρόνως καὶ τὴν παραδεδομένην στιχομετρίαν τῶν δακτυλικῶν ἐξαμέτρων, ἦν, ὡς καὶ τὴν γλώσσαν καὶ τὴν ἐπικήν διασκευὴν αὐτῶν καθιέρωσε καὶ διετήρησε διὰ τῶν αἰώνων ἢ Ἑλληνικῇ ποίησις. Ζωηρὰ, πλήρης ἐμπνεύσεως, ἀλλ' ἡσυχὸς καὶ ἀπαθὴς ἀφήγησις τῶν πράξεων τῶν θεῶν καὶ ἡρώων ἐστὶν ὁ χαρακτήρ τοῦ ἰρῶικου ἔπους. Ἐνα περίπου αἰὼνα μετὰ τὴν Ὀμηρον ἔγραψεν ὁ ἐξ Αἰολίας Ἡσίοδος τὰ διδακτικὰ αὐτοῦ, θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν χαρακτήρα ἔχοντα, ἐπι. Ἀπ' ἀρχῆς δὲ τῶν Ὀλυμπιάδων ἤρξατο καὶ ἄλλοι πολλοὶ ποιηταὶ ἐπὶ τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου βαδίζοντες, καὶ τὸν κύκλον τῶν ἀνθέσεων αὐτῶν ζητοῦντες νὰ συμπληρώ-

σῶσιν, ἀλλὰ τῆς μεγαλοφυΐας αὐτοῦ λιπομένοι καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ ἀφέλειαν διὰ φιλοσοφικῶν θεωρημάτων καὶ ἀλληγορικῶν ἀντικαθιστῶντες. Ἐξ αὐτῶν ἦν ὁ Κύβριος Στράσιος, περὶ τὴν 1 Ὀλυμπ. τὰ «Κύβρια ἔπη» γράψας, καὶ περὶ τοῦ γάμου τοῦ Πηλέως μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς Ἰλιάδος ὁ Μιλήσιος Ἀρκτίμος, σύγχρονος ἐκείνου, ποιήσας ἔπος, οὗ τὸ πρῶτον μέρος, «Ἡ Αἰθιοπίς,» ἦν ἢ ἄμεσος ἐξακολούθησις τῆς Ἰλιάδος, διηγουμένη τὸ τέλος τοῦ Μένενο, ἡγεμόνος τῆς Αἰθιοπίας, τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως, τὴν περὶ τῶν ὄπλων ἔριν καὶ τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ Ἀλάντος, τὸ δὲ δεύτερον μέρος ἦν ἢ «Ἰλίου πέρις.» Ὁ Μιτυληναῖος Λέσχης ἔγραψε περὶ τὰ 708 π. Χ., ἢ καθ' ἄλλους περὶ τὰ 650, τὴν «μικρὰν Ἰλιάδα» εἰς συμπλήρωσιν τῆς μεγάλης, περιέχουσαν τὰ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Νεοπτολέμου, μέχρι τῆς ἀλώσεως τοῦ Ἰλίου. Ὁ Ἀγίας ἢ Ἡγίας ἐκ Τρωάδος, ἔγραψε τοὺς «Νόστους» τῶν ἐκ Τρωάδος δ' ἐκ Κυρήνης Εὐγάμων, περὶ τὸ 570 π. Χ., τὴν Τηλεγονίαν, ἐξακολούθησιν τῆς Ὀδυσσεύς εἰς 2 ῥαφιδας διηγουμένην τὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσεύς, ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς του μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἄλλα δὲ κυκλικὰ ἔπη ἦσαν καὶ ἢ Οἰδιπόδεια, ἴσως τοῦ Κιναιθῶνος, ἢ Θηβαῖς, οἱ Ἐπίγονοι, ἢ Ἀλκμαϊονίς, κτλ., καὶ ἀποσπάσματα τινῶν ἐξ αὐτῶν διεσώθησαν. Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δ' ἀπέβαινον τὰ ἔπη ξηραὶ μᾶλλον ἱστορικαὶ ἀφήγησις, τῶν Ὀμηρικῶν ἀπομιμήσεις, ἀλλὰ τοῦ ὕψους ἐκείνων ἐστερημένα, καὶ ὀλίγης δημοτικότητος ἀπολαύουσαι, ὡς τοῦ Πεισάνδρου ἐκ Καμάρου τῆς Ρόδου, περὶ τὰ 648, ἢ Ἡράκλεια εἰς 2 ῥαφιδας, τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλέα οὐχὶ ἐν συνεχεῖ ἀφέλειᾳ, ἀλλὰ καθ' ἐκλογὴν διηγουμένην τοῦ Κολοφώνιου Ξενοφάνους, γεννηθέντος τῷ 620 ἢ 568 ἢ «Κτήσις Κολοφῶνος» τοῦ Πανυάσιος ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ (480) ἢ «Ἡρά-

κλεια» εἰς 14 ῥαφιδας. Ὁ δὲ Σάμιος Χοιρίλος ἐποίησε περὶ τὰ 404 τὸ καθαρῶς ἱστορικὸν ἔπος «Περσηΐς» (περὶ τῶν Περσικῶν πολέμων), καὶ ὁ σύγχρονος αὐτῷ Ἀντίμαχος ἐκ Κολοφῶνος (ἴδ.) τὰ ἐντεχνα αὐτοῦ ποιήματα «Θηβαῖδα» καὶ «Λύδην.» Καὶ ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν δ' ἐξηκολούθησαν πολλοὶ εἰς τὴν ἐποποιίαν ἐπιδιδόμενοι, ἀλλὰ μικροτέρως ἐκλέγοντες ὑποθέσεις, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ Καλλιμάχος, ὁ Κρῆς Ριανδός (275—195 π. Χ.), γράψας Ἡράκλεια, Ἀχαικά, Μεσσηνιακά ὁ Εὐφορίων ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος, θελήσας μὲν οὗτος νὰ ἐπανελάβῃ εἰς τὴν Ὀμηρικὴν ἀφέλειαν, ἀλλὰ μὴ ἐπιτυχῶν. Περὶ τὴν ε' δὲ μ. Χ., ἑκατονταετηρίδα ἀνέθαιεν ἢ ἐπική ποίησις ἐπὶ μικρὸν ἐν τῷ κληθέντι Πυθαγορείῳ ἔπει, οὗ εἰς ποιητῆς ἦν ὁ Συμωναῖος Κόβιντος, ὁ Κλαυδραῖος ἐπικληθεὶς, διότι τὸ ποίημα αὐτοῦ «τὰ μετ' Ὀμηρον», ψυχρὰ καὶ ἀφύσως ἀπομιμήσις τοῦ Ὀμήρου, ἀνευρέθη κατὰ τὴν 15' ἑκατονταετηρίδα ἐν Καλαβρίᾳ. Ταύτης τῆς κατηγορίας ἦν καὶ ὁ Νόννος ἐκ Πανοπόλεως τῆς Αἰγύπτου, ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ γράψας ποίημα «Τὰ Βοσπορικά» ἢ «Διονυσιακά» (τοὺς βασιλικούς μύθους), καὶ εἶτα, τὸν χριστιανισμὸν παραδεχθεὶς, ἐπικήν παράφρασιν τοῦ καθ' Ἰωάννην Εὐαγγελίου. Ἀμφότερα τὰ ἔργα αὐτοῦ διετηρήθησαν. Οὗτος μετερρῦθμισε τὸν ἐξάμετρον, καὶ εἶχε μὲν ὀργῶσαν τὴν φαντασίαν καὶ ὑπερβάλλον πάθος περὶ τὴν ἔκφρασιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν κατάληψιν τοῦ χαρακτήρος τῆς ἐποποιίας. Τῆς ἀρχῆς δ' ὡς φαίνεται τῆς 15' ἑκατονταετηρίδας ἦσαν ὁ Τρυφιθώδωρος, γραμματικὸς ἐξ Αἰγύπτου, ποιήσας «Ἰλίου ἄλωσιν» ὁ Κόλουθος ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Λυκοπόλεως, οὗ σώζεται ἢ «Ἄραγῆ Ἐλένης» ὁ Μουσαῖος, οὗ τὸ ἐπύλλιον, «τὰ καθ' Ἡρῶ καὶ Λεωνδρον» διαπρέπει καθ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν μεταξὺ ὄλων διὰ τὴν χάριν τῆς στιχομε-

γίας καὶ τὴν θερμότητα τοῦ αἰσθήματος. Τελευταῖος δὲ τῶν περὶ τὸ ἔπος ἀσχοληθέντων ἐστὶν ὁ πεπαιδευμένος μὲν, ἀλλ' ἀφιλόκαλος γραμματικὸς Ἴω. Τζέτζης, ὁ κατὰ τὴν 16' ἑκατονταετηρίδα γράψας Ἰλιακά. — Καὶ τὸ διδακτικὸν δ' ἔπος τοῦ Ἡσιόδου ἔσχε τοὺς παδοῦς του, οἳ ἦσαν ὁ Ξενοφάνης καὶ ὁ Παρμενίδης (γεν. 516 π. Χ.), γράψαντες ποιήματα «περὶ φύσεως» ὁ ἐξ Ἀράγαντος Ἐμπεδοκλῆς, περὶ 444, ἐν ἄλλοις «φυσικά». Καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δ' ἐπεκράτησε τὸ ταυτοῦ ἔπος, εἰς δ' ἡ ἐπιστήμη ὑπερέχει τῆς ποιήσεως. Ἐκεῖ διέπρεψαν ὁ ἐκ Σόλων Ἄρατος, περὶ τὰ 150 π. Χ. ὁ ἐκ Κολοφῶνος Νίκανδρος, οὗ σώζονται τὰ ἀλεξίφάρμακα καὶ τὰ «θηριακά,» κατὰ τοῦ δῆγματος τῶν ὄψων, ἔργα σκοτεινά, ἐστερημένα ζωηρότητος καὶ ποιήσεως. Ἐξηκολούθησε δὲ καὶ μετὰ Χριστὸν ἡ ἥμισυ ποιητικὴ καὶ ξηρὰ αὐτῆ διδακτικὴ ἐποποιία ἀσκουμένη ἐπὶ ἱατρικῆς, ἀστρονομίας, γεωγραφίας καὶ ἄλλων πρακτικῶν ἀντικειμένων, μέχρι τῶν Βυζαντινῶν. Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ, ἐν τῷ Κανόνι ἐν παρεδέχοντο τῆς ἐποποιίας, κατέταττον τὸν Ὀμηρον, τὸν Ἡσιόδον, τὸν Πανύασιν, τὸν Ἀντίμαχον καὶ ἴσως καὶ τὸν Χοϊρίλον.

Ἐπιτὰ σοφοί, (οἱ), ἄνδρες κατὰ τὸν 5' π. Χ. αἰῶνα εἰς διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη ἐπὶ τῇ πρακτικῇ καὶ τελειοφῶν, κοινωνικῇ ἢ πολιτικῇ, διὰ τοὺς ἀπιωτάτους δ' ἐκείνους χρόνους ἐξαισίῳ αὐτῶν συνέσει θαυμασθέντες. Ἦσαν δὲ οὗτοι: Πιττακὸς ὁ Λέσβιος· Σόλων ὁ Ἀθηναῖος· Κλεόβουλος ὁ Ῥόδιος· Περιάνδρος ὁ Κορίνθιος· νομοθέται οὗτοι ἢ κυβερνήται τῶν πατρίδων αὐτῶν· Χίλων ὁ Σπαρτιάτης, θεωρούμενος ὡς ὁ πρῶτος χρηματίας ἄρχος, καὶ ἀποθανὼν ἐκ χαρᾶς ὅτε ὁ υἱὸς του ἀνεδείχθη Ὀλυμπιονίκης· Θαλής ὁ Μιλήσιος, πείσας τὰς Ἰωνικὰς πόλεις ν' ἀποτελέσωσι τὸ πανιώνιον, κέντρον ἔχον τὴν Τέω· συνώδευσε

δὲ καὶ τὸν Κραῖσον εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν του, καὶ ἀποστρέψας τὸν Ἄλωνα ποταμὸν, ὠδήγησεν ἐν ἀσφλίᾳ ὑπὲρ τὴν κοίτην αὐτοῦ τὸν Λυδικὸν στρατὸν· Βίας ὁ ἐκ Πριήνης τῆς Καρίας, ἀπέτρεψε τὸν Κραῖσον ἐκστρατείας κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν νήσων, καὶ ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Περσῶν συνεβούλευσε τοὺς Ἴωνας νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς ἐν Ἀσίᾳ πόλεις των καὶ νὰ μετακινήσωσιν εἰς Σαρδηνίαν (Ἡρδ. Α. 27. 170). Τῆς σοφίας αὐτῶν ἐκφράσεις διεδίδοντο ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, βραχέα καὶ εὐμνημόνευτα ἀποφθέγματα, κατὰ ζῆλον τῆς Λακωνικῆς βραχυλογίας, ὡς καὶ ὁ Πλάτων ἀναγνωρίζει, συντάταγμα. Ἦσαν δὲ ταῦτα, ἕνα ἕνα ὑπ' ἄλλων ἄλλοις ἀποδιδόμενα, τὰ ἐξῆς: Τοῦ Πιττακοῦ «καίρων γυνῶσι» τοῦ Σόλωνος «μηδὲν ἄγαν» τοῦ Κλεοβούλου «πᾶν μέτρον ἄριστον» τοῦ Περιάνδρου «μελέτη τὸ πᾶν» τοῦ Χίλωνος «γνώθι σαυτὸν», (κατὰ τινὰς τοῦ Σόλωνος, αὐτοὶ δὲ «τέλος ὄρῳ μακροῦ βίου») τοῦ Θαλήτος «ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα» (ἐγγύσις φέρει βλάβην) τοῦ Βίαντος, «οἱ πλείους κακοί» (πολλοὶ ὁμοῦ βλάπτουσι). Τὰ ταυτὰ γνωμικὰ, βραχέως χρῆσιμους διεδίδοντο ἀληθείας, ἦσαν συγγενῆ τοῖς χρησμοῖς, ὥστε καὶ οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἰδίως ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμπνεόμενοι, καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ διατελοῦντες. Τινὲς ἀντὶ τοῦ Κορινθίου Περιάνδρου ἀναφέρουσιν ἄλλον ὁμώνυμον, καὶ ἄλλοι τὸν Μύσωνα.

Ἐπωθελία. Ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ ἰδιωτικῶν δικῶν, ὅτε ὁ ἐνάγων καὶ ἀπαιτῶν ποσότητὰ τινὰ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου δὲν ἐλάμβανεν ὑπὲρ αὐτοῦ οὐδὲ τὸ 1/8 τῶν ψήφων τῶν δικαστῶν, ὤφειλεν εἰς τὸν ἀντίδικον ἐπιθελίαν, ἤτοι ἕνα ὄβολον κατὰ δραχμὴν, τὸ ἕκτον τῆς ποσότητος ἣν ἀπῆτει, εἰς ἀποζημίωσιν τῆς ἐνοχλήσεως ἣν ἀδίως τῷ ἀπέφερε.

Ἐπωδός. (1) Εἰς τὰς λυρικὰς ποιή-

σεις καὶ τοὺς δραματικούς χορούς τὸ μετὰ τὴν στροφήν καὶ ἀντιστροφήν, ὅς ἐφαλλον οἱ δύο ἡμίχοροι τμήμα, τὸ ψαλλόμενον ὑπὸ παντὸς ὁμοῦ τοῦ χοροῦ, ὡς ἐν Σοφκλ. Οἰδ. Κολ. 1211. Τραχιν. 497. — 2) Ἐξ τινὰ ποιήματα μέχρι τινὸς εἰς ὠρισμένας ἀποστάσεις ἐπανερχόμενοι, ὡς ἐν Θεοκρ. Εἰδ. Β. Λέγονται δ' οὗτοι καὶ ἐπιφθεγματικοί.—3) Ἐν εἶδει τινὶ λυρικῶν ποιημάτων μικρὸς (ἐπιφθός) στίχος ἐπόμενος ἄλλῳ μικρῷ, οὐχὶ ὁμοῦ ὁ τῶν ἐλεγείων. Τούτους ἐπετίθησεν ὁ σατυρικός Ἀρχιλόχος, καὶ ἐριμήθη ἐξ αὐτοῦ ὁ Ὀράτιος.

Ἐπώνυμος, ὁ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς ἐποχὴν ἢ διαιρέσιν τινὰ πολιτικὴν παρέχων. Οὕτως ἐν Ἀθήναις ἐπώνυμοι τῶν δέκα φυλῶν ἦσαν οἱ ἥρωες καθ' οὓς ὁ Κλεισθένης ὠνόμασεν αὐτάς, καὶ ὧν ἀγάλματα ἱδρυντο ἐν τῇ ἀγορᾷ. Καὶ πολλοὶ τῶν δῆμων εἶχον τοὺς ἐπώνυμους αὐτῶν. Ἀπὸ δὲ τῶν δέκα ἐτησίων Ἀρχόντων, εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ κυρίως Ἀρχων, ἦν ὁ Ἐπώνυμος, διότι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐπιγραφόμενον ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ψηφισμάτων (Ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος) ἐνέβαινε τὸ ἔτος τῆς ἐκδόσεως τοῦ ψηφίσματος. Ἐν Σπάρτῃ ἐπώνυμοι ἦσαν οἱ Ἐφοροί, εἴτα δ' οἱ πατρονόμοι ἐν Ἀργεῖ ἡ ἱέρεια τῆς Ἥρας, ὡς ἐν Θουκ. (Β. 2): «Ἐπὶ Χρυσίδος ἐν Ἀργεῖ τότε πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης» ἐν Βοιωτίᾳ, διὰ τὸν Βοιωτικὸν δεσμὸν, ὁ Βοιωτάρχης ἐν Κρήτῃ ὁ πρωτόκοσμος, κτλ. Ἐπώνυμοι δὲ τῶν ἡλικιῶν ἐλέγοντο ἐν Ἀθήναις διὰ τοὺς στρατευσίμους νέους ἐκείνοι οἱ ἐπώνυμοι ἄρχοντες, ἐφ' ὧν ἕκαστος τῶν νέων κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν. Ἐπειδὴ δὲ πᾶς Ἀθηναῖος ἦν στρατεύσιμος ἐπὶ 42 ἔτη, διὰ τοῦτο 42 ἡριθμοῦντο καὶ οἱ ἐπώνυμοι τῶν ἡλικιῶν (Ἀριστ. ἐν Ἀριστ. λ. Στρατεία).

Ἐπωπεύς, υἱὸς Ἀλωέως καὶ Κανάκης, ἡ ἀδελφὸς αὐτοῦ καὶ υἱὸς Πισειδῶνος, ἐκ Θεσσαλίας προελθὼν, ἐβασίλευσεν ἐν Σικωνί, καὶ ἤρπασε τὴν Ἀντιόπην (Ἰδ. Ἄμυθων. ἀμ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α.).

φίω) ἐκ Θηβῶν, ἢ τὴν ἐδέχθη φεύγουσαν, δι' ὃ τὸν ἐπολέμησεν ὁ πατὴρ αὐτῆς Νυκτεὺς, καὶ ἀμφότεροι ἀπέθανον ἐκ τῶν πλεγμάτων των (Παυσ. Β, 1, 1-6, 1-11, 1. — Ἀπολλ. Γ. 5, 5).

Ἐρανα (ἡ), πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ παρὰ τὸ Κυπαρίσιον ἀκρωτήριον (Στράβ. Η, 348).

Ἐρανοί, τὰ διὰ καταβολῶν (συμβολῶν) συσσίτια, ὡς ἤδη καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Α, 226), καὶ ὡς τῶν Σπαρτιατῶν τὰ φιδίτια, καὶ ἐν Ἀθήναις ἐνίστε πρὸς συνεστιάσεις, ἰδίως τῶν εἰς κοινὴν τινα λατρείαν συνδεομένων, οἵτινες καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἐρανησταὶ ἐλέγοντο, καὶ ὁ προϊστάμενος αὐτῶν ἀρχιερανηστῆς ἢ ἐραναρχῆς. Καὶ προσωρινοὶ ἔρανοι, πρὸς ἀρρωγὴν τινῶν ἐν ἀνάγκῃ διατελοῦντων, οἵτινες καὶ συνήθως αὐτοὶ εἰσέπραττον τὸν ἔρανον (ἢ καὶ φορὰν, εἰσφορὰν) καὶ ταῦτο ἐλέγετο δι' αὐτοὺς αἰτεῖν, εἰσφέρειν, ἐρανεῖζειν τινί· καὶ ὤφειλεν ὁ οὕτω βοηθούμενος καὶ ὑπηρεσίας ν' ἀντιποιήσῃ, καὶ τὸν ἔρανον νὰ ἐξοφλῇ ὅτε ἐβελτιοῦντο αἱ περιστάσεις του. Πρὸς τοῦτο δ' ὑπῆρχον νόμοι ἐρανηκαί, καθ' οὓς διεξήγοντο δίκαι ἐρανηκαί, πιθανῶς πρὸ τῶν Θεσμοθετῶν, κατὰ τοῦ μὴ καταβαλόντος ἢ τοῦ μὴ ἀποδόντος τὸν ἔρανον, καὶ ἦσαν ἐμμηνοί, δηλ. ὧν ἡ ἀπόφασις ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῇ ἐντὸς τοῦ μηνός.

Ἐρασιπινίδης, 1) στρατηγὸς Ἀθηναῖος, ὑπὸ τοῦ δημοαγωγῶ Ἀρχιδάμου ἐπὶ καταχρήσει δημοσίων χρημάτων καὶ παραβιάσει τῶν καθηκόντων του κατηγορηθεὶς, εἴτα δὲ (406 π. Χ.) εἰς τῶν ἐν Ἀργινοῦσαις (Ἰδ.) στρατηγῶν, τῶν καταδικασθέντων εἰς θάνατον (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5. ΣΤ, 16. Ζ, 2).—2) Στρατηγὸς Κορίνθιος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐλθὼν πρὸς τοὺς Συρακουσίους μετ' ἐπικουρίας κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Ζ, 7).

Ἐρασιγόος, ποταμὸς ἐν Ἀργολίδι καὶ ἄλλοι ἀλλαγῶ τῆς Ἑλλάδος.

Ἐρασιστρατος, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς

Φαίακος, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ ἐνὶ τῶν Ἀ' (Θουκ. Β, 4.—Ἐεν. Ἑλλ. Β, 3, 2). — 2) Ἐξ Ἰουλίθου τῆς Κέω, περὶ τὰ 304 ἰατρὸς Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. Ἐπέδωκε μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν, καὶ σχεδὸν ἀνεκάλυψε τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Ἰδιαιτέρα σχολὴ ἐπωνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Ἐρασιστράτεια (Πλούτ. Δημ. ΑΘ.—Ρι. XXIX, 1, 3).

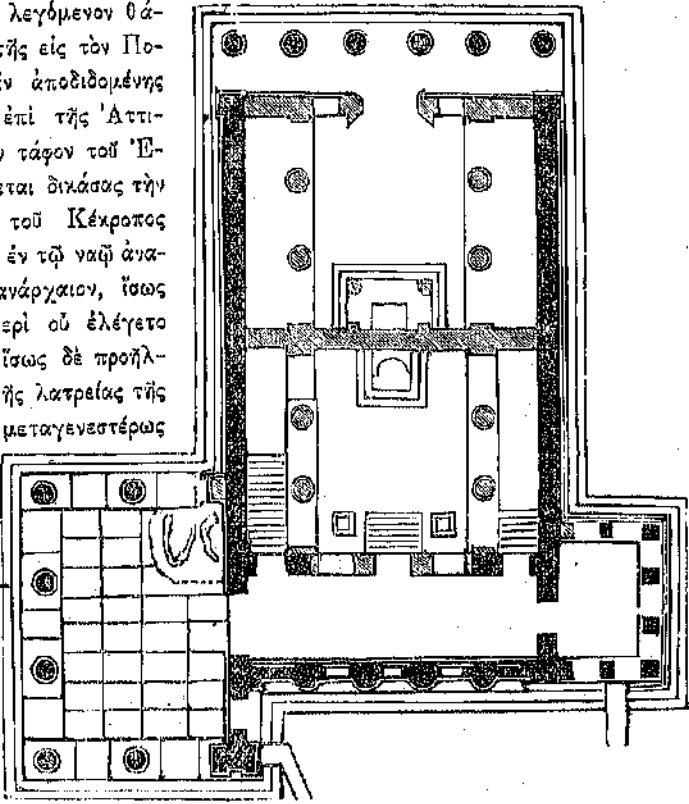
Ἐρατοσθένης, 1) Ἀθηναῖος, εἰς τῶν Ἀ, φίλος τοῦ Θηραμένου. Ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Ἀ ἔμεινεν εἰς Ἀθήνας ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ἀμνηστίας, ἀλλὰ κατηγγέλοθι ὑπὸ τοῦ Λυσίου ὡς συμπράξας εἰς τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πτολεμαίρχου· ἀγνωστὴ δὲ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κατηγορίας (Λυσ. κ. Ἐρατοσθ.—Ἐεν. Ἑλλ. Β, 3, 2). Καὶ περὶ Ἐρατοσθένους φόνου δὲ ἔγραψε δημογραφίαν ὁ Λυσίας, ἀλλ' ἄλλου Ἐρατοσθένους. — 2) Ἐρατοσθένης ἐκ Κυρήνης, ὁ μέγιστος γεωγράφος τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς τῷ 275 π. Χ. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διδάχθεις παρὰ Λυσανίᾳ καὶ Καλλιμάχῳ, ἠκροῦσατο ἔπειτα ἐν Ἀθήναις τῶν φιλοσόφων Ἀρίστωνος τοῦ Χίου, Ἀρκεσιλάου καὶ ἄλλων. Ἐκείθεν δὲ μετακλιθεὶς αὐτὸν Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης, τῷ 280, τὸν κατέστησε διάδοχον τοῦ Καλλιμάχου εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐνθα λέγεται ὅτι τὴν ὄρασιν ἀπολέσας ἀπέθανεν ἐκούσιον θάνατον σχεδὸν ὀγδοηκοντούτης, τῷ 194. Μαθητὰς εἶχεν ἐπιστήμους, ὡς τὸν Μνασίαν, τὸν Βυζάντιον Ἀριστοφάνην. Ἀπεκάλει δ' αὐτὸς ἑαυτὸν φιλόλογον ὡς ἐν γένει τὴν σπουδὴν φιλοῦντα· ἄλλοι δὲ τὸν ἔλεγον πένταθλον, ὡς πάσας τὰς ἐπιστήμας ἀγωνιζόμενον, καὶ, ὡς φαίνεται, καὶ βῆτα, καθ' ὅ ἴσως τὴν δευτέραν δῆθεν θείαν ἐν αὐταῖς κατέχοντα. Ἰδίως δ' ἐνέκυψεν εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας. Οὐχ ἦν τὸν ὁμοίως ἔγραψε καὶ ποιήματα, ἐν οἷς ἐλεγείων ἐπιγραφόμενον Ἐριγόνη, καὶ ἔπος μαθηματικὸν καὶ ἀστρονομικὸν, τὸν Ἐρμῆν, ὃν ἀμφοτέρων σώζον-

ται ἀποσπάσματα. Συνέγραψε δὲ ἐν γλώσσῃ καθαρωτάτῃ καὶ χρονογραφίᾳ καὶ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, καὶ πάμπολλα φιλοσοφικά, μαθηματικά καὶ γεωγραφικά, ἐν οἷς διέπρεπον τὰ ἐν τρισὶ βιβλίοις γεωγραφούμενα αὐτοῦ, ἡ πρώτη γραφεῖσα ἐπιστημονικὴ γεωγραφία. Ἐκ τῶν βιβλίων τούτων τὸ α' περιεῖχε τὴν ἐκτίμησιν τῶν πηγῶν, ἰδίως τῶν ποιητικῶν, καὶ τὴν φυσικὴν γεωγραφίαν τὸ δ' τὴν μαθηματικὴν γεωγραφίαν ἐπὶ ὠρισμένου μέτρου μοιρῶν, καὶ τὸ γ' τὴν χωρογραφίαν. Ἐξ αὐτοῦ δὲ πλείστα ἠρήθη ὁ Στράβων. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ διατηροῦνται οἱ καταστροφισμοί, ξηρὰ ἀπαριθμητοὶς 44 ἀστερισμῶν, μετὰ τῶν εἰς αὐτοὺς ἀναγομένων μύθων, βεβαίως ἔργον πολὺ μεταγενέστερον, ἴσως ἐκ τοῦ λατινικοῦ τοῦ Ὑγιου, ὅστις πιθανὸν νὰ ἐδανείσθη τὴν πρώτην ὕλην του ἐκ τοῦ Ἐρμού τοῦ Ἐρατοσθένους.

- Ἐργάδας,** ἴδ. Φυλῆ.
- Ἐργάνη,** ἴδ. Παλλάς.
- Ἐργζνος,** ἴδ. Ἡρακλῆς· Ἀγαμήδης Ἀργοναῦται.
- Ἐργαστένας,** ἐν Ἀθήναις, νέαι κῆρυ ἐκ τῶν εὐπατριδῶν, κατ' ἔτος ἐκλεγόμενοι ἵνα ὑφαινοῦσι τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνῶν ἐν τῷ Ἐρεχθεῖῳ.
- Ἐρεβος,** ἴδ. Ἄδης, Χάος.
- Ἐρεμῖοι,** καθ' Ὁμηρον (Ὀδ. Δ, 84), λαὸς παρὰ τοῖς Σιδωνίοις, καθ' Ἑλλάνικον καὶ τοὺς πλείστους γεωγράφους, τραγλοῦται (ἐκ τοῦ ἔρα καὶ ἐρμῆσιν), οἰκοῦντες ἐν Ἀραβίᾳ, κατ' ἄλλους ἐν Κύπρῳ, ἢ συγκαταριθμούμενοι μετὰ τῶν Αἰθιοπῶν.
- Ἐρεσὸς ἢ Ἐρεσσός,** ἴδ. Ἀέθρος.
- Ἐρέτρια,** ἴδ. Εὐβοία.
- Ἐρετριακοί,** ἴδ. Μενέδημος.
- Ἐρεχθεῖον,** ὁ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ναὸς τῆς Πολιάδος Ἀθηνῆς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, φέροντος ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐπωνύμιον Ἐρεχθεῖος. Εἶχε δὲ τ' ὄνομα ὁ ναὸς (καὶ ἐξ αὐτοῦ καὶ ὁ θεὸς) ἐκ τῶν δι-

έκειτο ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν παναρχαίων ἀνακτήρων τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸν Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον, οὗ λείψανα ἀνευρέθησαν, καὶ ἐνθα ὁ Ὁμηρος λέγει εἰσερχομένην τὴν Ἀθηνῶν (Ὀδ. Η, 84). Περιεῖχε δ' ὁ ναὸς ἐντὸς τῶν τειχῶν τοῦ τὴν ἱερὰν ἐλαίαν καὶ τὸ φρέαρ τὸ λεγόμενον Θάλασσαν, τὰ μνημεῖα τῆς εἰς τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὴν Ἀθηνῶν ἀποδομομένης ἔριδος περὶ κυριαρχίας ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ προσέτι καὶ τὸν τάφον τοῦ Ἐρεχθεῖος, ὅστις καὶ λέγεται δικάσας τὴν ἔριν ἐκείνην, καὶ τὸν τοῦ Κέκροπος (Παυσ. Α, 36). Ἦν δ' ἐν τῷ ναῷ ἀνατεθειμένον ἄγαλμα πανάρχαιον, ἴσως ξέανον, τῆς Ἀθηνῶν, περὶ οὗ ἐλέγετο δὲ ἔπεσον ἐξ οὐρανοῦ, ἴσως δὲ προήλθεν ἐξ Αἰγύπτου μετὰ τῆς λατρείας τῆς Νηθ, διότι ὁ πολὺ μεταγενεστέρως πιθανῶς, σωζόμενον ἄγαλμα τῆς θεᾶς ποιήσας Ἐνδοῖος (ἴδ.), ἔδωκεν αὐτῷ, βεβαίως κατὰ τοῦτο τὸ πρωτότυπον, σχῆμα ἐντελῶς αἰγυπτιακόν. Ὁ ἀρχαῖος οὗτος ναὸς ἐκπορλήθη ὑπὸ τῶν Περσῶν τῷ 475 π. Χ., καὶ πλείστα τῶν γλυπτικῶν αὐτοῦ κοσμημάτων ἀνευρέθησαν ὑπὸ γῆν. Ἀνακοδομήθη δὲ περὶ τὰ 406 π. Χ. (ἴδ. Rang. Ant. Hell. I, n. 57), ἀναντιρρήτως κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχέδιον, ἐπὶ ἀνισπέδου ἐδάφους, ἕνεκα τῶν ἱερῶν αὐ περιελάμβανε, συγκείμενος δὲ, ὡς πάντες οἱ μεζονες Ἑλληνικοὶ ναοί, ἐκ δύο διαίρεσεων, τοῦ κεντρικοῦ ἱεροῦ, ἀφιερωμένου ὁμοῦ τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῇ Ἀθηνῇ, καὶ τοῦ ἀδύτου, ἀντιστοιχοῦντος τῆς ἀλλαχοῦ ὀπισθοδόμοις, καὶ ἀφιερωμένου ἰδίως τῇ Πανδρῶσιν (ἴδ.), περιέχοντος δὲ τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα, τοὺς δύο τάφους, καὶ πιθανῶς τὴν ἐλαίαν, δι' ἣ καὶ πρὸς δυσμὰς ἔχει εὐρεῖα παράθυρα. Ἐὶ δὲ

ἄγαλμα (ξέανον) τῆς Ἀθηνῆς ἔδρευε εἰς ὑψηλὴν θέσιν τοῦ ναοῦ τοῦ τοίχου, καὶ ἀπέναντι μὲν εἶχε πολυτελὲς ὄρωμα, πρὸς αὐτὸ ἰδίως φέρον, ὀπισθεν δὲ πρὸς τῶν Καρυκτιδῶν (ἴδ.), διατεθειμένων κατὰ ζῆλον αἰγυπτιακῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

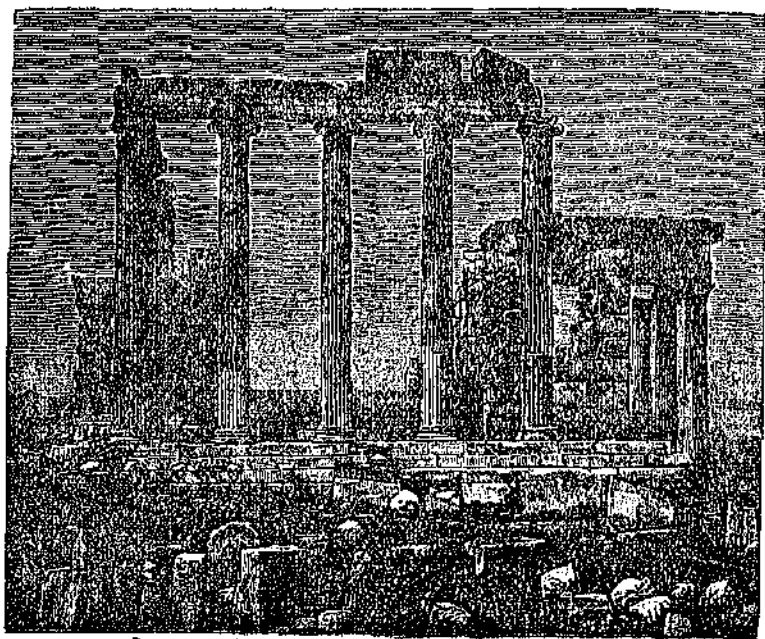
Ἐρεχθεὺς, κατ' ἀρχὰς ὁ αὐτὸς τῷ Ἐριγόνει, εἶτα δὲ (Εὐριπ. Ἴων 280) ἐκείνου διακριθεὶς, μυθικὸς ἦρωας καὶ εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων ἀνάκτων τῶν Ἀθηνῶν. Ὑῖος τοῦ Ἡρακίτου καὶ τῆς Γῆς (ἢ τῆς Ἀτθίδος, κόρης τοῦ Κραναιῶ), ἐδόθη, ὡς νεογνόν, ὑπὸ τῆς Ἀθηνῆς ἐντὸς κίστης, εἰς τὰς θαλάσσας τοῦ Κέκροπος, Πάνδρῶσον, Ἀγραιλον καὶ Ἐρσην εἰς φύλαξιν ὅτε δ' αἱ δύο τελευταῖαι, παρὰ τὴν ἐντολὴν τῆς θεᾶς, ἠνέφθον τὴν κίστην, εὗρον ἐν αὐτῇ τὸν Ἐρεχθεῖα ὑπὸ ὄψεως περιτετυλιγμένον, ἢ αὐτὸν ὑπὸ μορφῆν ὄψεως (τοῦ συμβάλου τῆς αὐτοχθονίας), καὶ παραφρονήσασαι, κατεκρημνίσθησαν ἀπὸ τῆς

Ἀνροπόλεως, ἐν ᾧ ἡ Πάνδροσος, ὡς πιστὴ μείνασα, ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ δ' Ἐρεχθεύς, ἐκβαλὼν τὸν Ἀμφικτυόνα, ἐδασίλευσε τῶν Ἀθηνῶν, ὅπερ ἰσως αἰνίττεται ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ πόλις ἀπεσπάσθη ἀπὸ ἀμφικτυονικῶν τινος δεσμοῦ. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἐγκατάστασις τῆς λατρίας τῆς Ἀθηνᾶς εἰς Ἀθήνας καὶ ἡ ἱδρυσις τοῦ ἀρχαίου ναοῦ αὐτῆς (ἴδ. Ἐρέχθειον), ἀφ' οὗ ἐδίκασε τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ποσει-

Ποσειδῶνος, ὅστις κατὰ τινὰς ἀπήτησε καὶ τὴν θυσίαν μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Ἐρεχθεύς ἐκείναι δὲ (ἢ Πιρόκρις, Ἀρείτουσα, Ἐδωνία καὶ Ὠρεΐθουα) ἀπέθανον καὶ αἱ τέσσαρες ἐκουσίως.

Ἐρημος δίκη, ἴδ. δίκη.

Ἐριάνθος ἢ Ἐριάνθης, Θεβαίος, μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς τὸ συμβούλιον τῶν συμμάχων τὸν παντελῆ ἐξαφανισμὸν τῶν Ἀθηνῶν προτεί-

δῶνος ἔριν. Πρῶτος ζεύξας τέθριππον, καθιερώθη ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς ὡς ἠνίαχος. Εἶχε δ' ἐκ τῆς Ναϊάδος Πραξιθέας υἱὸν τὸν Πανδύονα, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν, ἔσχεν ἐκ τῆς Ζευξίπκης τοὺς διδύμους Βούτην (ἴδ.) καὶ Ἐρεχθέα Β, κατ' ἀρχὰς θεωρούμενον ὡς τὸν αὐτὸν μετ' Ἐρεχθεύς Α, καὶ θυγατέρας τὴν Πιρόκην καὶ Φιλομήλαν. Βασιλεύσας δ' ὁ Ἐρεχθεύς Β, ἔσχεν ἐκ Πραξιθέας υἱὸν τὸν Κέρροπα. Ἐπειδὴ δ' ἐφόνευσε τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος Ἐδμολπον, βοηθουντα τοὺς Ἐλευσίνους κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτὸν κατ' αἴτησιν τοῦ

ναοῦ, ἐξ οὗ ἔωσεν αὐτὰς Φωκεὺς τις ὅστις ἔφαλε στίχους τοῦ Εὐριπίδου (Πλούτ. Αἰσ. ΠΕ.—Ἐν. Ἑλλ. ΙΒ, 3, 8).

Ἐρεΐθουα, ἴδ. Ἀλευσάδα.

Ἐριγόννη, ἴδ. Ἰκάριος Ὀρέστης.

Ἐριγύδας, ὁμόρρους τοῦ Ἀξίου ἐν τῇ Μακεδονικῇ Παιονίᾳ (Ἀρρ. Α, 5, 5) ἰσως ὁ αὐτὸς τῷ Ἀγριάνῃ τοῦ Ἡροδότου (Δ, 90).

Ἐρεθιοί, οἱ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενοι αἱ Ἐριθοὶ δὲ, αἱ κυρίως ὑπηρετοῦσαι εἰς τὴν ὑφαντικὴν (ἴδ. ἰστὸς).

Ἐρινύες ἢ Ἐρινύδες ἢ Ἐδμολπὴ εὐφημιστικῶς λεγόμεναι, θεαὶ τοῦ

Ἄδου ἐκδικήτριαι κατὰ παραβατῶν τῶν ἠθικῶν νόμων, φονεῶν, ἐπιόρκων, ἀσεβῶν πρὸς γονεῖς κτλ., τιμωροῦσαι ἐν ἄδου καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνθα ὡς κύνες λυσσῶσαι καταδιώκουσι τὰ θύματα αὐτῶν· πολλάκις δὲ καὶ αὐταὶ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ κακὸν παρασύρουσαι, ἵνα τὸν τιμωρήσωσιν (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 87. Ὀδ. Ο, 233). Ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει αὐτῶν ἐνικῶς ἢ πληθυντικῶς ὁ Ἡσίωδος (Θεογ. 185) τὰς λέγει κόρας τῆς Γῆς, προσελθούσας ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Οὐρανοῦ ἀκρωτηριασθέντος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κράνου. Ὁ Εὐριπίδης τὰς λέγει τρεῖς, Ἀληκτώ, Τισιφόνην καὶ

Μέγαιραν. Ἐν Ἀθήναις εἶχον ἱερὸν ἐπὶ τοῦ λόφου Κολωνοῦ, καὶ σπήλαιον ὑπὸ τὸν Ἄρειον Πάγον, καὶ ἐλέγοντο μάλιστα Σεμναί· ἐν Παρρασίᾳ τῆς Ἀρκαδίας Μανίαι, καὶ ἦσαν αἰ μέλαιναί, τιμωροῦσαι, καὶ αἱ λευκαί, ἐξιλεούσαι (Παυσ.

Η, 34, 1). Ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Ἀρκαδίᾳ ἐπελέγετο ἡ παρωργισμένη Δημήτηρ, Ἐρινύς, φοβερῶς κατατρέχουσα τοὺς Λαθρακιδᾶς μέχρι τοῦ Οἰδίποδος. Αἱ τοῖς θεοῖς καὶ ἀνθρώποις φοβεραὶ καὶ μισηταὶ αὐταὶ θεότητες περιγράφονται ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου (Εὐμην.), ὡς εἰδεχθεῖς γραῖαι, ἔχουσαι κόμην ὄφρων, αἱματηροὺς ὀφθαλμοὺς, ὀξεῖς ὀδόντας καὶ προκρεμασμένην τὴν γλῶσσαν, μελανέιμονες μετ' ἐρυθρᾶς ζώνης· ἀλλ' ὁ Εὐριπίδης τὰς παριστᾷ ὡς νέας ταχύποδας κυνηγούς, ἐχούσας δάδας καὶ ὄφεις εἰς τὰς χεῖρας, καὶ οὕτω συνήθως καὶ ἡ καλλιτεχνία. Θυσίαι δὲ προσεφέροντο εἰς αὐτὰς μέλανες ἄμνοι, καὶ σπονδαὶ ἀνευ οἴνου.

Ἐρεός, ἀδελφὴ τοῦ Ἀρεως, «ὀλιγὴ μὲν πρῶτα... αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει» (Ὀμ. Ἰλ. Δ. 442), ἐπιχαίρουσα εἰς τοὺς

πολέμους καὶ ἐμμένουσα εἰς τὰς μάχας καὶ ἀφ' οὗ ἀποσυρθῶσιν οἱ ἄλλοι θεοὶ (Ἰλ. Α, 3. 74. Γ, 48). Καθ' Ἡσίωδον, θυγάτηρ τῆς Νυκτὸς, μήτηρ πάντων τῶν κακῶν. Αὐτὴ εἰς τὸν γάμον τοῦ Πέλοπος, φρονήσασα τὰς ἐκεῖ συγκεκλημένους θεάς, Ἐραν, Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην, ἔρριψε μεταξὺ αὐτῶν τὸ μῆλον τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν «ἡ καλὴ λαβέτω», καὶ διενεχθεῖται αἱ θεαί, ἐκρήθησαν ὑπὸ τοῦ Πάριδος (ἴδ.), ὅστις ἔδωκε τὸ μῆλον εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἀγαθὴ Ἐρεός, ἡ τῶν ἀγώνων (Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 11).

Ἐριστικοί, ἴδ. Εὐκλείδης.

Ἐριφίλη, ἴδ. Ἀλκμαίων Ἀμφιάραος.

Ἐρμιογόρας, 1) ῥήτωρ τῆς α' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. διέγραψε κανόνας περὶ ῥητορείας, ἣν διέκρινεν εἰς 4 στάσεις. Εἶχε δ' ἡ σχολὴ τοῦ καὶ ὁπαδοὺς οἵτινες ἐλέγοντο Ἐρμιογόρειοι. — 2) Νεώτερος ῥήτωρ, ἐπὶ Αὐγούστου καὶ Τιβερίου, μαθητὴς Θεοδώρου τοῦ ἐκ Γαδάρων. Τοῦτου μνημονεύεται σὺγγράμμα «περὶ πραγματικῆς.»

Ἐρμᾶ, ἐπειδὴ ὁ θεὸς Ἐρμῆς ἦν ἐν ἄλλοις ἔφορος τῶν ὁδῶν, διὰ τοῦτο αἱ παρ' αὐταῖς ἱδρυόμεναι στηλαὶ ὡς ὁδοδείκται, ὡς καὶ αἱ ἐνδεικνύουσαι τὰ ὄρια δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν κτημάτων, ἦσαν πολλαχοῦ βεβαίως αὐτῶ καθιερωμέναι, καὶ ἐπὶ τῶν στηλῶν τούτων ἐπετίθετο καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ θεοῦ. Ἐντεῦθεν ἐπεκράτησε νὰ καλῶνται αἱ τοιαῦται στηλαὶ Ἐρμᾶ, καὶ φαίνεται δι τὴν καταγωγὴν μάλιστα εἶχον ἐξ Ἀρκαδίας (Παυσ. Η. 13), καὶ συνηθίζοντο τετράγωνοι· ἐλεῖθεν δὲ ἐξετάθησαν πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα ἐπεκράτησαν ἐν Ἀθήναις (Παυσ. Δ. 23.—Θουκ. ΣΤ, 27), ἐνθα οἱ Πεισιστρατίδαι ἱδρυσαν τοιοῦτους εἰς πάσας τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀττικῆς, ἐπιγράφοντες καὶ, πλὴν τῆς διευθύνσεως τῆς ὁδοῦ, προσέτι καὶ ἔμμετρον τι ἠθικὸν παράγγελμα, πρὸς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ. Ἦν δ' ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἐρμῆ γενειῶσα,

ως αρχαιότερα περιστατό ο Έρμής, μάλιστα εν Άρκαδία, και πολλάκις ην ή στήλη τρικέφαλος ή και τετρακέφαλος, ότε ίστατο επί διασταυρώσεως οδών: και προσέτι είχε εν τῷ μέσῳ συνήθως έμβλημα φαλλού, επ' αὐτῆς δ' ή γλυπτική παράστασις κατήρχετο μόνον μέχρι τῶν ώμων, επ' ὧν ενίστε ην και επίβλημα έπερριμμένο. Μετά ταυτα ήρχισαν κατασκευάζόμεναι, μέχρι και επί τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων, και άλλων θεῶν, προσέτι και ανθρώπων όμοιαι παραστάσεις, έκταθεισαι πανταχοῦ τῆς Ελλάδος κυρίως ες Άθηνῶν, ενθα συχνότατα, και εν ταῖς στοαῖς και πρὸ τῶν οίκιῶν παμπληθεῖς υπήρχον τοιαῦται στήλαι: μία δὲ τῶν μεγάλων στοῶν τῆς πόλεως «στοὰ τῶν Έρμιῶν» ή «οἱ Έρμαί» ελέγετο, και ην ίσως αὐτῆ ή περιέχουσα τοὺς άνευρεθέντας Έρμᾶς, ὧν τὸ έμπροσθεν έστιν αὐτὸ τοῦτο τὸ άγαλμα, προσέχον πρὸ τῆς όπισθεν αὐτοῦ τετραγώνου στήλης. Ην δὲ τόσον συνεχῆς εν Άθήναις ή έργασία τῶν Έρμιῶν, ὥστε έπεκράτησεν εκεί οἱ γλύπται νὰ λέγωνται Έρμογλύφαι.

Έρμεία. Ὡς αἱ παρόδοι στήλαι άριερούντο τῷ Έρμῇ, οὕτω και οἱ σωροὶ τῶν λίθων, οἱ εκ τῆς καθάρσεως τῶν οδῶν προερχόμενοι ή πρὸς έπιστρωσιν αὐτῶν συγκομιζόμενοι, ὠνομάζοντο Έρμεία, και ησαν «λιθολογείως Έρμείο (ιδρύσεις)» (Άνθολ. Παλ. ΣΤ, 253).

Έρμιαρχος, εκ Μιτυλήνης, μαθητῆς τοῦ Έπικούρου, και διαδεχθείς αὐτὸν εις τὴν διαθύσιν τῆς σχολῆς του. Τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ μνημονεύει Διογ. ὁ Λαέρτιος (I, 25): μιαν δ' έπιστολήν τοῦ Έπικούρου πρὸς αὐτὸν εἶδεν ὁ Κικέρων (Fin. II, 30).

Έρμιαφρόδιτος, υἱὸς τοῦ Έρμού και τῆς Αφροδίτης, ενὼν εν εαυτῷ τὰ δύο γένη, ίσω: κατὰ μῦθον ες Άσίαν προσελθόντα. Ὁ Ὀβίδιος (ίσως κατ' ιδίαν έπίνοιαν, Μοι. IV, 285) διηγείται ότι υπό Νυμφῶν επί τῆς Ἰδης άνάτραφις, εν Καρία ήγαπήθη υπό τῆς νόμφης τῆς πηγῆς Σαλιματίδος, εν ή

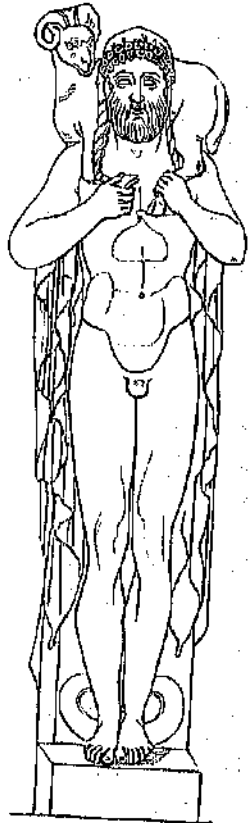
έλουετο, αλλά δὲν τὴν άντηγάπα. Οἱ θεοὶ δ' εὖσπλαγχνισθέντες αὐτὴν, ότι ηνωσαν τὰ δύο σώματά των οὕτως, ὥστε άπετέλεισεν εν

Έρμείας, 1) άγνώστου έποχῆς: Ὁ Άθηναιὸς διετήρησε (15, 563 d) πέντε χειλιάμβους αὐτοῦ, χλευάζοντας τῶν Στωϊκῶν τὴν υποτιθεμένην έγκράτειαν. — 2) ὁ Άταρνεύς. ιδ. Άριστοτέλης.

Έρμῆς (και Έρμείας παρά ποιηταῖς), υἱὸς τοῦ Διὸς και τῆς Μαιίας, θυγατρὸς τοῦ Άτλαντος, γεννηθείς εις Κυλλήνην, τὸ όρος τῆς Άρκαδίας. Νεογέννητος, άπέρχεται εις Πιερίαν και κλέπτει 50 βόας εκ

τῆς άγέλης τῶν θεῶν ην έποικμαίνεν ὁ Άπόλλων. Κρύψας αὐτοὺς εις σπήλαιον εν Πύλῳ, έπιστρέφει κρυφίως εις τὰ σπάργανά του: δι' ὃ και ὡς θεὸς τῆς κλεπτοσύνης έθεωρεῖτο. Ἄλλ' ὁ Άπόλλων, διά τῆς μαντικῆς, τὸν άνακαλύπτει και τὸν ενάγει πρὸ τοῦ Διὸς: άκούσας ὁμῶς αὐτοῦ καιζοντος τὴν λύραν ήν έπινοήσας κατασκεύασεν εκ χειλώνης, τὸν συγχωρεῖ, και τῷ χαρίζει τοὺς βόας. Ὁ δὲ Ζεὺς τὸν κατέστησε κήρυκα

τῶν θεῶν, και καταβιβάζοντα τὰς ψυχὰς εις τὸν Ἄδην (Όμ. Ἰμν. Έρμ.), δι' ὃ και παριστάται συνήθως ὡς νέος πτερωτὸν έχων πέτασον και πτερωτὰ πέλαια, ή πτερά εις τὴν κεφαλήν και τοὺς πόδας, και εις τὰς χεῖρας κη-

Έν Μουσείῳ τῆς Περθερίας

ρύκειαν, ράβδον περιτυλιγμένην δι' ὄφρων, αντί τῶν ταινιῶν, ὡς αἱ τῶν κηρύκων. Ην δ' εν γένει ὁ ανώτατος και έπιδειξιώτατος εκτελεστής τῶν θεῶν βουλιῶν (διάκτωρ, εκ τοῦ διάγω). Έπειδή δὲ, διαταγῆ τοῦ Διὸς, έφόνευσε τὸν τὴν Ἰὸ φυλάττοντα Ἄργον, είχε και τὸ έπίθετον Ἄργειφόντης. Ἄλλως δ' έπεκαλεῖτο και ψυχαιγωγὸς ή ψυχασομπός: καθ' ὃ δὲ θεὸς διάκονος και διαρκῶς φερόμενος ανὰ τὰς οδούς, άρα προστάτης αὐτῶν, ελέγετο ενόδιος, ή γεμόνιος, και αὐτῷ ήσαν ανατεθειμένοι οἱ οδοδείκται κίονες (ιδ. Έρμιαί), και έρμια ελέγοντο τὰ κατὰ τὰς οδούς εύρισκόμενα άδέσποτα πράγματα: ην δ' αὐτὸς και τοῦ έμπορίου ὁ ανώτατος θεὸς, φέρων τὸ έπίθετον Έμπολαίος. Ὡς έπιθέσις περι τοὺς λόγους ελέγετο και λόγιος, και αποδίδεται αὐτῷ ή έφεύρεσις τῶν γραμμάτων και αριθμῶν, τῶν τελετῶν, τῆς σύριγγος, και ή εὔρεσις τῆς ελαίας. Προΐστατο δὲ και τῆς γυμναστικῆς ὡς εν αγώνιος. Ὡς δ' εν γένει τοῖς ανθρώποις εὐτυχίαν

παρέχων και δῶρα, επιλέγεται παρά τοῖς ποιηταῖς και διαφόρως: χαριτοδότης, δοτήρ έχων, έριούνιος, ακάκητα. Ἦν τετάρτην ήμεραν εκάστου μηνὸς έπανηγυρίζοντο τὰ Έρμεία, θυσίαι επ' αἷς εθύοντο τῷ Έρμῇ άρνία, αἰγίδια, χοιρίδια, και τῷ προσεφέροντο αἱ γλώσσαι αὐτῶν, και προσέτι πλακοῦντες, μέλι, σῦκα ξηρά και λιθανωτός. Ένιστε παριστῶ αὐτὸν ή τέχνη και άπτερον, φέροντα δ' εις τὴν άγκάλην τὸν Βάκχον ὃν έλαβε παρά τοῦ Διὸς ὅμα γεννηθέντα, ὡς τὸ εν Ὀλυμπία άνευρεθὲν άγαλμα τοῦ Πραξιτέ-

λους (Παυσ. Β, 17). Ἄλλοτε έχει, ὡς έμπολαίος, βαλάντιον εις τὴν χεῖρα. Κατὰ δὲ τοὺς αρχαιότετους χρόνους, και μάλιστα εν Άρκαδία, παριστάτο, οὐχι ὡς νεανίας, άλλ' ὡς ανήρ εὔρωστος, πώγωνα φέρων, οἷος ην τοῦ Καλάμιδος ὁ κριοφόρος εν Ἰανάγρα, οὕτω κληθείς και παριστώμενος, διότι έσωσε τὴν πόλιν εκείνην από λοιμοῦ, περιφέρων κριὸν εις τοὺς ὄμους του (Παυσ. Ζ, 26).

Χαλκῶν έμβλημα Η Έρμιαίου.

Ἄντίγραφον δ' αὐτοῦ υπάρχει και εν τῷ Μουσείῳ τῆς Περθερονίας εν Ἄγγλια, και εύρέθη και επί τῆς Ἄκροπόλεως.

Έρμησιάνναξ, Κολοφώνιος, ελεγειακὸς ποιητῆς επί Ἄλεξάνδρου. Τοῦ ποιήματος αὐτοῦ, τοῦ έπιγραφομένου Λεόντιον, εκ τοῦ δνόματος τῆς έρωμένης του εις ην τὸ άριερόν, διετήρησεν ὁ Άθηναιὸς (II, 597) στίχους 98 εκ τοῦ τρίτου και τελευταίου βιβλίου: άλλὰ τὸ κείμενον, λίαν παρεσφαιμένον, αποβαίνει πολλαχοῦ δυσνόητον. Περι-

στρέφεται δ' εἰς ἐρωτικὰ ποιητῶν καὶ φιλοσόφων, καὶ ὑποδεικνύει εὐχέριάν τινα περὶ τὴν εὐρεσίαν, καὶ γλῶσσαν βέουσαν, ἐνάτε δὲ ὡς ἐπιτετηθευμένην.

Ἑρμιόνη. 1) Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης ἐν Συρακούσαις. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, δευτέρα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς εἰς γάμον τῷ Νεοπολέμῳ (Ὁμ. Ὀδ. Δ, 4). Κατὰ μύθους μεταγενεστέρους εἶχε μνηστευθῆ, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, τῷ Ὀρέστῃ, ὅστις ζητήσας αὐτὴν παρὰ τοῦ Νεοπολέμου καὶ ἀποκρουσθεὶς, ἐφόρευεν αὐτὸν διὰ τῶν Δελφῶν, καὶ ἀπήγαγε τὴν Ἑρμιόνην ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Πηλεΐδου (Ἑβρ. Π. Ἀνδρομ. 840). Παρὰ Βιργίλιον δὲ (Αἶ, III, 327) ἡ διήγησις ἐστὶν ὀλίγον ἠλλοιωμένη. Ἐκ τοῦ Ὀρέστου δ' ἔσχεν υἱὸν τὸν Τισαμενὸν (Παυσ. Α, 33, 7. Β, 18, 6). — 3) Πόλις ἐν τῇ Ἑρμιονίδι τῆς Ἀργολίδος, ἐπὶ τοῦ Ἑρμιονίου κόλπου. Οἱ πλεῖστοι αὐτῆς κάτοικοι ἦσαν Δρύοι. Ἀπετέλεσε μέρος τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ (Πολύβ. Β, 14). Ὁ Παισαίνιος (Β, 34) μνημονεύει ἐν αὐτῇ τοῦ ναοῦ τῆς Χθονίας Δήμητρος, ἐπὶ τοῦ ὄρους Πρωῆς, καὶ παρ' αὐτῷ χάσματα δι' οὗ ὁ Ἑρακλῆς ἀνεκόντισε τὸν Κέρβερον ἐκ τοῦ Ἄδου (Στράβ. Η, 373).

Ἑρμιππος. 1) Λύσιδος Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. Κατὰ Σουΐδαν ἔγραψε 40 κωμῳδίας, 9 δ' ἐξ αὐτῶν εἰσι γνωσταὶ κατὰ διασωθέντας τίτλους ἢ ἀποσπάσματα, ἄριστα ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς γλώσσης καὶ στιχογραφίας. Εἶχον δὲ τῶν πολιτικῶν, κατὰ τοῦ Περικλέους καὶ τῆς Ἀσπασίας, ἀλλὰ καθήπτοντο καὶ τοῦ Ὑπερόδου. Λέγεται δὲ γράψας καὶ παρωδίας (τοὺς μορφόφρους) καὶ ἰάμβους κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἀρχιλόχου. — 2) συνήθως ὁ Σιμυρναῖος ἢ ὁ περιπατητικὸς καλούμενος, περὶ τὰ 220 π. Χ. ὁπαδὸς τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Καλλιμάχου, ἔγραψε σύγγραμμα ὃ ἐπέγραψε βίαι, τοὺς τῶν 7 σοφῶν, τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἄλλων φιλοσόφων. Ἐσώθησαν

δ' αὐτοῦ ἄσκημα μόνον μικρὰ ἀποσπάσματα. — 3) ἐκ Βηρυτοῦ, μαθητὴς τοῦ Φίλωνος, ἔγραψεν ἀστρονομικὰ, πιθανῶς ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ Τραϊανοῦ.

Ἑρμιόνης, ἐκ Ταρσοῦ, 15ῆτης, ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου ἐνεφανίσθη ἐν Ῥώμῃ ὡς βήτωρ, πρὸς γενικὸν θαυμασμόν· ἀλλὰ 24ῆτης παρεφρόνησεν, ἀπέθανεν ὁμοίως γέρον. Ἰατροχοῦσι δ' αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα «τιχνη βήτορικὴ», πέντε συγγράμματα, α) περὶ στασεῶν, ὃ ἔγραψε 18ῆτης, περὶ τῶν κυριωτέρων ἀφορισμῶν τῶν συγκερούσων εἰς τὰς πολιτικὰς στάσεις· β) περὶ εὐρέσεων, ἥτοι τρόπου τῆς συντάξεως δημογεωμετρικῶν· γ) περὶ ἰδεῶν, ἥτοι περὶ βητορικῶν τρόπων καὶ σχημάτων, μετὰ παραδειγμάτων ἐκ βητορικῶν, ποιητῶν καὶ φιλοσόφων· δ) περὶ μεθόδου δεινότητος, ἥτοι περὶ τῆς καταλλήλου εφαρμογῆς τῶν ἐν τῇ προηγουμένῳ συγγράμματι· ε) προγεμνῶσματα. — 3) Ἐ. Τιγέλιος, μουσικὸς ἐπὶ Ἀνγούστου, θετὸς υἱὸς τοῦ ψάλτου Τιγέλλου ἐκ Σαρδηνίας, ἀντίπαλος τοῦ Ὀρατίου.

Ἑρμιόγλυφος, ἴδ. Πλαστικὴ.
Ἑρμιόδωρος, 1) Σαλαμίνιος, περὶ τὰ τέλη τοῦ 6' αἰῶνος π. Χ. ὠκοδόμησεν ἐν Ῥώμῃ ναὸν τοῦ Ἀρεως καὶ ἄλλα. — 2) Ἑφέσιος, ἐκ τῆς πατρίδος του ἐκβλήθει, συνέδραμεν ἐν Ῥώμῃ τὴν δεκανορίαν εἰς σύνταξιν τῆς νομοθεσίας αὐτῆς, δι' ἃ καὶ ἐπιμήθη δι' ἀνδριάντος.

Ἑρμιόκράτης, υἱὸς Ἑρμιῶνος, Συρακούσιος, στρατηγὸς διαπρέπων καὶ πατριωτικὸς, ἐματαιώσε τὴν πρώτην προσβολὴν τῶν Ἀθηναίων οὗς εἶχον ἐπικαλεσθῆ οἱ Λαοκίνοι, διὰ κοινῆς εἰρήνης συνδέσας τὰς σικελικὰς πόλεις ἐν Γέλα, κατὰ τὸ 424 π. Χ. Ἐπελοθόντων δ' ἐκ νέου τῶν Ἀθηναίων προσκλήσει τῶν Σεγεσταίων, προσέτριψε τοὺς Συρακούσιους εἰς ἀντίστασιν, ἀλλ' ἀντέκρουσεν αὐτὸν ὁ δημογωγὸς Ἀθηναγόρας, καὶ μόνον εἰσηκούσθη ὅτε ὁ κίνδυνος ἐπεκρέματο, καὶ στρατηγὸς αἰρεθεὶς, ἐζήτησε τὴν βοήθειαν

τῆς Σπάρτης καὶ τῆς Κορίνθου, καὶ μετὰ στόλου ἐκπεύσας τῷ 412, διεκρίθη ἐν πολυλαῖς μάχαις, ἀλλὰ τῷ 410, ὑπὸ τοῦ Διοκλέους ὡς ἀριστοκράτης κατηγορηθεὶς, ἐξωρίσθη. Ἐν τῇ ἐξορίᾳ δ' ἐστρατολόγησε κατὰ τῶν Καρχηδονίων, καὶ οὕτω τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ κερδήσας, ἀνέτριψε μὲν τὸν Διοκλέα, ἀλλὰ δὲν ἀνεκλήθη, καὶ μετὰ 3000 ἀνδρῶν ἐπαελλθῶν, εἰσήλασεν ἀπερισκέπτως μετὰ μικρῆς φρουρᾶς εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐθανατώθη. Ἡ δὲ θυγάτηρ του ἐνυμφεύθη Διονύσιον τὸν πρεσβύτερον, οὗ ὁ πατήρ ἐπίσης Ἑρμιόκράτης ἐκαλεῖτο (Θουκ. Γ, 58.—Στράβ. 32, 72, 73, 43. Η, 85.—Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 27.—Διόδ. 15, 63. 75.—Πλούτ. Νικ. 21. 26).

Ἑρμιοκοπίδαί, ἴδ. Ἀλκιβιάδης, Εὐβουλίδης.

Ἑρμιος, ποταμὸς πηγάζων ἐκ τοῦ Δινδύμου ὄρους τῆς Φρυγίας, ῥεεὶ διὰ τῆς Λυδίας, δεξιόμενος ὑπὸ τὰς Σάρδεις τὸν Πακτωλὸν, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν ἐξ αὐτοῦ κληθῆντα Ἑρμιόκλιν κόλπον τῆς Σμύρνης (Ἡρόδ. Α, 80.—Στράβ. ΙΒ, 554. ΙΓ, 592. 595).

Ἑρμιούπολις, 1) ἡ μικρὰ, πόλις τῆς Αἰγύπτου, Ν. τῆς Ἀλεξανδρείας. — 2) ἡ μεγάλη, ἐπὶ νήσου τοῦ Νείλου, εἰς τὸ νότιον ὄριον τῆς Αἰγύπτου. Παρ' αὐτῇ ἐφορολογοῦντο τὰ ἐκ τῆς Ἄνω Αἰγύπτου προσερχόμενα πλοῖα (Στράβ. ΙΖ, 802. 813).

Ἑρση, ἴδ. Κέκρωψ.

Ἑρσόθεια, ἴδ. Ἑρακλῆς.

Ἑρσορὰ θάλασσα, καὶ Ἡρόδοτος (Β, 153) ἡ μεταξὺ Ἰνδικῆς, Ἀραβίας καὶ Ἀφρικῆς, ὡς καὶ τοῦ Ἀρριανοῦ ὁ «περὶ πλους τῆς Ἑρσορᾶς θαλάσσης» φαίνεται ἐπίσης αἰνιττόμενος. Ὁ δ' Ἀγαθήμερος ἐν Πτολεμαίῳ περιορίζει αὐτὴν εἰς τὴν γνωστὴν αὐτῆς ἔκτασιν.

Ἑρσοραὶ ἢ Ἑρσόθραι, 1) Βοιωτικὴ πόλις παρὰ τὸ πεδῖον τῆς μάχης τῶν Πλαταιῶν (Ἡρόδ. Θ, 15. 19), ἔρημος ἐπὶ Παισαίνου, γνωστὴ δὲ τῷ Ὀμηρῳ (Ἰλ. Β, 499). — 2) Ἡ μία τῶν 12 Ἰωνικῶν πόλεων,

ἐκ τῆς Βοιωτικῆς ἀποικισθεῖσα ἐπὶ ἀκρωτηρίου ἀπέναντι τῆς Χίου. Τὴν κατέλαβε δ' ὁ

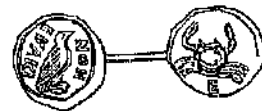

Κοδριδῆς Κνωπός, ἐξ οὗ καὶ Κνωπόπολις ἐπωνομάσθη (Ἡρόδ. Α, 142. Στράβ. ΙΔ, 644). Εἶχε 2 ἀρχαιοτάτους ναοὺς, τῆς Ἀθηναίας καὶ τοῦ Ἑρακλέους. — 3) Παραλία πόλις τῶν Ὀζωλῶν Λοκρῶν, Α τῆς Ναυπάκτου.

Ἑρσοκίνα, ἴδ. Ἀφροδίτη. Ἑρουξ.

Ἑρσομανθος, 1) Ὄρος. ἴδ. Ἀρκαδία. Ἀχαΐα. — 2) Ποταμὸς. ἴδ. Ἀλφειδός.

Ἑρουξ, 1) Ὄρος μεμονωμένον ἐν Σικελίᾳ παρὰ τὰ Δρέπανα. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἦν ὁ ἀρχαῖος καὶ πλούσιος ναὸς τῆς Ἑρσοκίνας Ἀφροδίτης, ἴσως κατ' ἀρχὰς κτίσμα Φοινικικόν. Εἰς τὴν κλιτὸν τοῦ ὄρους ὑπῆρχε καὶ ὀμώνυμος πόλις, καταληφθεῖσα

ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ Πύρρου, καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου φοινικικοῦ πολέμου ὑπ' αὐτῶν καταστραφεῖσα, ὅτε οἱ κάτοικοι μετόπισαν εἰς Δρέπανα (Ἡρόδ. Δ, 45.—Θουκ. ΣΤ, 2.—Διόδ. Δ, 83.—Στράβ. ΣΤ, 272). — 2) Ὑψὸς τῆς Ἑρσοκίνας Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ τοῦ Ἀθηναίου Βούτου, ὅστις, μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν πλέων καὶ ὑπὸ τοῦ ἄσματος τῶν Σειρήνων ἐλκυσθεὶς, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἐσώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐκομίσθη εἰς τὸ Λιλύθαιον. Ὁ δ' Ἑρουξ ἐβασίλευσε τῶν Ἑλύμων ἐν Σικελίᾳ, ἐνθα ἦν τὸ ὀμώνυμον αὐτοῦ ὄρος, καὶ ἦν ἰσχυρώτατος πύκτης ἀφαιρέσας δὲ ἓνα ἐκ τῶν βοῶν τοῦ Γηρυόνου, οὗς εἶχε καταλάβει ὁ Ἑρακλῆς, ἐφρονέθη ὑπὸ τούτου (Ἀπολλοδ. Β, 5, 10).

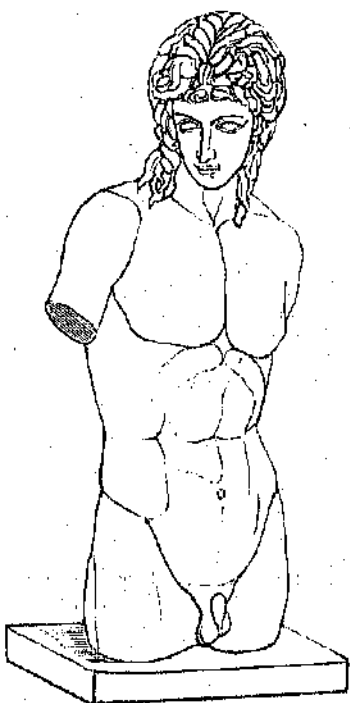
Ἔρωξίμαχος, υἱὸς Ἀκουμένου, ἐπίσημος ἰατρός ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Ἰππίου. Ἐν τῷ συμποσίῳ τοῦ Πλάτωνος (σ. 186) ἐκτίθηται καὶ αὐτὸς τὰς περὶ τοῦ ἔρωτος ἰδέας του.

Ἔρωξίχθων, 1) Θεσσαλὸς, υἱὸς Γριόπα, βεβήλως δενδροτομήσας τὸ ἄλσος τῆς Δήμητρος πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ μεγάρου του, καὶ διὰ τοῦτο εἰς αἰωνίαν βουλιμίᾳ καταδικασθεὶς (ἰδ. Μήστρα). — 2) Υἱὸς τοῦ Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ἐκέρμισε ἐκ Δήλου εἰς Ἀθήνας τῆς Εὐλειθυίας τὸ ἀγάλμα. Ἀπέθανεν ἄτεκνος πρὸ τοῦ πατρὸς του (Παυσ. Α, 2, 6. 18, 5. — Ἀπολλ. Γ, 14, 2).

Ἔρωξία, δῆμος Ἀττικῆς, πατρίς τοῦ Ξενοφῶντος.

Ἔρωξ, ὁ θεὸς τῆς ἀγάπης, δὲν μνημονεύεται εἰς τὰ ὁμηρικὰ ἔπη· ὁ δὲ Ἡσίοδος

δύναμιν, τὴν ἀπατελοῦσαν τὴν ἀρμονίαν τῆς κλάσεως. Εἰς τοῦτον δὲ τὸν ἀρχαῖον Ἔρωτα ἐτέλουν οἱ Θεσπιεῖς κατὰ πενταετηρίδα τὰ Ἐρώτεια ἢ ἔρωτίδιαι. Ὁ δὲ θεὸς ὁ ἐπὶ τῆς τῶν δύο φύλων πρὸς ἀλλήλα ἀγάπης γενικῶς μὲν ἐγνωρίζετο ὡς υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρειου, κατ' ἄλλους δὲ μύθους τοῦ Διὸς, τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Ἰριδὸς καὶ τοῦ Ζεφύρου, ἢ ἀγνωστοῦ πατρὸς, ἢ καὶ ἀγνωστων γονέων. Συνέθετε δὲ πολλὰ καὶ ἄνδρας πρὸς ἀλλήλους διὰ θερμότητος φιλίας, δ' ὁ καὶ αἱ Ἀθηναῖοι ὡς σωτήρᾳ των τὸν ἐτίμων ἕνεκα τῶν φιλιῶν δεσμῶν τοῦ Ἄρμωδίου πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα. Παριστάτο δ' ὑπὸ τῆς τέχνης κατ' ἀρχάς, καὶ ἐπὶ Πραξιτέλους ἔτι, ὡς χαριέστατος πρόηθος νεανίας· μετέπειτα δὲ, ὡς ὠραῖον καὶ πονηρὸν ὑπόπτερον παιδίον, φέρον τόξον καὶ

Περθευκαίου Μουσαίου.

(Θσογ. 120), καταριθμῶν αὐτὸν, κατ' ὅπλα σθέντα ἀμέσως μετὰ τὸ Χάρος, μετὰ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ἐαρτάρου, ἐνοσεὶ τὴν ἐλκτικὴν

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀπέναντι.

βέλη ἐντὸς φαρέτρας ἢ καὶ δῶδα ἐνίοτε. Τῷ ἀποδίδεται δὲ καὶ ἀδελφός, ὁ Ἄντερωξ. Ἡ ψυχὴ, ἣς ὁ Ἔρωξ κρατεῖ καὶ ἦν βρασανίει, πολλὰ καὶ παριστάται ὡς ψυχὴ (τὸ περωτὸν ἐντομον, πεταλοῦδα) πτερυγίζον ὑπὲρ τὴν δῶδα αὐτοῦ, ἄλλοτε δ' ὡς νέα κόρη ἔχουσα ψυχῆς πτερά. Ὁ Ἀπαυλῆτος δὲ, ἐν ταῖς μεταμορφώσεσιν αὐτοῦ, ἔπλασε μῦθον ἐπικρατήσαντα ἔκτοτε, κατ' ὃν βασιλεὺς τις εἶχε τρεῖς θυγατέρας, ὧν τὴν νεωτέραν, Ψυχὴν,

ἠγάπησεν ὁ Ἔρωξ, ἀλλὰ δὲν τῇ ἐπέτρεψε πατέρ να τὸν ἰδῆ. Προτραπέισα δ' αὐτὴ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς, ἀνήψε τὸν λύχνον ἐν ᾧ ἐκοιμήτο ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐνῶ τὸν ἐβλεπε, σταγὼν τοῦ θερμοῦ ἐλαίου τὸν ἐξύπνησε, καὶ εὐθὺς ἀπέπη καὶ τὴν ἐγκατέλιπε, μέχρις οὐ αἱ μακρὰί βάσανοί τῆς τὸν ἐξήλειώσαν καὶ ἐπέστρεψε. Μετὰ τοῦ Ἐρωτος παριστῶνται πελλάνιος καὶ ὁ Πόθος, ὁ Ἴμερος, ἢ Πειθῶ, αἱ Χάριτες, αἱ Μοῦσαι, ἢ Τύχη.

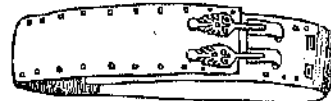
Ἐρωτικανός. Γραμματικὸς τῶν χρόνων τοῦ Νέρωνος, ἔγραψε «Τῶν παρ' Ἰπποκράτει λέξεων συναγωγὴν», σαζόμενον, εἰ καὶ οὐχὶ ἐντελῶς κατὰ τὴν πρωτότυπον αὐτοῦ σύνταξιν.

Ἐρωτίδια, ἰδ. Ἔρωξ.

Ἐσοθῆς. Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἐνδυσις, περιλαμβάνει δύο κατηγορίας, τὴν τῶν ἐνδυμάτων καὶ τὴν τῶν ἐπιβλημάτων ἢ περιβλημάτων. — Α. Τὸ κυρίως ἐνδυμα ἦν ὁ χιτῶν, ὁ μὲν δωρικὸς βραχυὸς καὶ ἄνευ χειρῶν, ὁ δ' Ἴωνικὸς, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ἔφερον μέχρι τῶν Πελοποννησιακῶν, μακρότερος, καὶ ὁ μὲν τῶν ἐλευθέρων καὶ τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἀμφιμάσχαλος, ἢτοι ἔχων δύο ὀπὰς διὰ τοὺς βραχίονας ἢ καὶ βραχέιας χειρῶν, ὁ δὲ τῶν δούλων καὶ ἀποχειροβιῶτων ἐτεράμασχαλος, καὶ ἐξωμῆς λεγόμενος, ὅπην ἔχων μόνον διὰ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, τοῦ δεξιῦ, ὡς καὶ τοῦ στήθους, μένοντος ἐλευθέρου διὰ τὴν ἐργασίαν. Ἐν Ἀθήναις δ' οἱ καὶ δες, μέχρι τοῦ 12 ἔτους, ἦσαν μονοχιτῶνες, ἢτοι οὐδὲν ἄλλο ἔφερον ἢ τὸν χιτῶνα, ἐν ᾧ ἀχιτῶν ἐλέγετο ὁ μὴ φέρων παντελῶς χιτῶνα, ἀλλὰ μόνον περιδελμα. — Καὶ αἱ γυναῖκες δ' ὅμοιον ἔφερον χιτῶνα βραχὺν ἐν Σπάρτῃ, ὑπὲρ τοὺς ὤμους συμπορούμενον, κατὰ τὸ ἕτερον δὲ τῶν πλευρῶν μόνον μέ-

χρη τῆς ὀφύος συνερραμμένον, καταπύρω δὲ ἐπίσης διὰ πορπῶν συνεχόμενον· ἐν δ' Ἴωνίᾳ καὶ Ἀθήναις μακρόν, οὐ μόνον μέχρι τῶν ποδῶν, ποδῆρη, ἀλλὰ καὶ ἐπέκεινα ἐν πυκναῖς πτυχῆς κατιόντα, καὶ εἴτε χειρῶν, εἴτε ὑπὲρ τοὺς ὤμους πορούμενον. Πάντες δὲ, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἔφερον ὑπὲρ τὸν χιτῶνα, καὶ περὶ τὴν ὀσφὺν ζώνην, ζώνιον ἢ στρόφιον, οὐ διάφορος ἦν ἡ μί-

Ἐν Ποσειδωνίᾳ.

τρα (ταινία, ἀπὸ δεσμοῦ ἢ στηθοδεσμη), ἣν ἔφερον ἐνίοτε ἐν χροῖ αἱ γυναῖκες,

Τοιχογραφία ἐκ Παρθένου.

εἰς περιστολήν τῶν στηθῶν. Ὑπὲρ τὰς ζώνας δὲ ταύτας ἀναϊκκὸν αἱ γυναῖκες τὸν μακρὸν χιτῶνα ἵνα μὴ σύρηται κατὰ γῆς, καὶ ἀπετέλουσαν τὸν λεγόμενον κόλπον, πίπτοντα εἰς γραφικωτάτας πτυχάς. Φαίνεται δ' ὅτι αὐτὸς ἐλέγετο καὶ διπλοῖς· ἢ πιθανώτερον διπλοῖς ἦν τὸ ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ χιτῶνος ὑπὲρ τὴν ζώνην ῥιπτόμενον· μετὰ ταῦτα δὲ, χωρισθεῖσα ἢ διπλοῖς, ἀπετέλεσεν ἴδιον, κομψὸν μέρος τῆς ἐνδυμασίας, ἵσως τὸ

καὶ ἀμπεχθὴν λεγόμενον. — Β. Ἐπιβλημα ἢ περιβλημα ἦν τὸ ἱμάτιον,

Χαλκῶν ἀγαλμάτων.

μον, καὶ τοῦτο ἐλέγετο «ἐπί δεξιᾶ ἀμφιβάλλεσθαι.» Κατήρχετο δὲ τὸ ἱμά-

Ἄνδρες ἄρχαίου.

τιον τοῦλάχιστον μέχρι τῶν γονάτων, καὶ βραχύτερον ἐθεωρεῖτο ἄκοσμον· κατὰ δὲ τὰ ἄκρα εἶχε πολλαχοῦ βάρη τινὰ μικρὰ, ἵνα μὴ εὐκόλως μετακινῆται καὶ ἐκτοπίσῃται. Οἱ ἔφηβοι ἐν Ἀθῆναις ἔφερον ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τὴν στενωτέραν, ἀλλ' ἐπίσης ἐπι-

δμοίαν δι' ἀμφότερα τὰ φύλα, τετράγωνον καὶ ἐπίμηκες, εἰς ὃ πολλάκις ἐνετύλισσον ὅλον τὸ σῶμα, καὶ τὰς χεῖρας προσέτι, διότι κόσμον ἦν «τὰς χεῖρας ἐν τῷ ἔχειν.» Τοῦτο ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν ὤμον ῥιπτέμενον, ἐκρατεῖτο ἐκεῖ διὰ τῆς χειρὸς, καὶ ἀπὸ τῶν νύτων ἐσύρετο ὑπὲρ ἢ ὑπὸ τὴν δεξιᾶν μάλην, ὅθεν πάλιν ὑπὲρ τὸ στήθος ἐρρίπτετο εἰς τὸν ἀριστερὸν ὤ-

μήκη χλαῖναν ἢ χλαμύδα, ἣν ἐπόρκουν εἰς τὸν ἀριστερὸν ὤμον ἢ ὑπὲρ τὸ στήθος, καὶ, ἐπειδὴ προήλθεν ἐκ Θεσσαλίας, τὰ κρεμύμενα αὐτῆς ἄκρα ἐλέγοντο Θεσσαλικά πτερά ἢ πτέρυγες. Ἦν δ' αὐτὴ τὸ σύνθηδες ἱμάτιον τῶν ἱππέων, τῶν ὄδοιπόρων καὶ τῶν στρατιωτῶν. Ἐὖ δὲ μακρότερον, καὶ ἐξ Ἀσίας μᾶλλον προσελθὼν ἐπίβλημα, ἐλέγετο μανδύας, μανδύη, μανδύς (ὁ τῶν Ἀσιανῶν Κάνδυς).

Φυλίων Μουσ. Νισσῶν.

Ἦν Σπάρτη δὲ, καὶ οἱ λακωνίζοντες ἔφερον βραχείας ἀνκθολὰς, αἰτίνες καὶ τρίβωνες ἐλέγοντο ἢ τρίβωνια. — Τὰ ὑφάσματα τῶν Δωριέων ἦσαν ἐξ ἐρίου, τῶν Ἰώνων λιναῖ. Αἱ γυναῖ-

κες δὲ μετεχειρίζοντο καὶ Βύσσινα (ἴσως βαμβακερὰ), καὶ τὰ ἐτι λεπτότερα ἀμόργινα. Ἐπὶ τῆς ἐπικοινωνίας δὲ μετὰ τῆς Ἀσίας ἐκομίζοντο διὰ τοῦ ἐμπορίου, ὃ κέντρον ἦν ἡ νῆσος Κῶ, καὶ βραμβάκινα, σηρικὰ ἢ μετὰξίνα ὑφάσματα, ἡ εἴματα διαφανῆ. — Ἦσαν δὲ τὰ ἐνδύματα ποικίλων χρωμάτων, φαῖά, πορφυρᾶ, κροκωτὰ, καὶ πολλάκις κατὰστικτα, μάλιστα κατὰ τὰς ὄσας καὶ παρυφάς, ὡς τοῦτο φαίνεται καὶ ἐπὶ πολλῶν σωζομένων ἀγαλμάτων, προσέτι καὶ τὸ ἱμάτιον, ὃ τότε λέγεται ἔγκυκλον, περίνησον, παράπηχυ, καὶ ἐνίπτε ἦν καὶ κροσσωτόν. Αἱ ξυστίδες καὶ αἱ ἐφεστρίδες ἦσαν μᾶλλον τάπητες καὶ καλύμματα ἢ δὲ διφθέρα δερμάτινον ἐνδύμα μάλιστα τῶν ποιμένων, καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν. — Εἰ καὶ οἱ Ἕλληγες ἐν ταῖς οἰκίαις ἔβαινον συνήθως ἀνυπόδητοι, καὶ οὐ σπανίως καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, μνημονεύονται ὅμως πλεῖστα ὑποδημάτων ἐνδύματα, καὶ ἡ τέχνη διετήρησε πολλὰ καὶ διάφορα

Γυναῖκ. ἀγάλμ. ἐξ Ἀθηνῶν.

αὐτῶν σχήματα· ἀλλὰ πῶς ἀντιστοιχοῦσι τὰ μὲν πρὸς τὰ δὲ μένει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄγνωστον. Ἐν γένει ὑπῆρχον τρεῖς κατηγορίαι

(γ. Πράσινον ἀκρωτήριον, Capo Verde), εἰς τὸ νότιον πέρας τοῦ Ἑσπερίου κόλπου, ἐκλαμβάνετο τότε ὡς τὸ τῆς Ἀφρικῆς νοτιώτατον. Αἱ Ἑσπερίδες νῆσοι τοῦ Στράβωνος (Γ, 150) εἰσὶν αἱ τοῦ Πρασίνου ἀκρωτηρίου.

ὑποδήσεων, α', αἱ ἔχουσαι μόνον πέλμα δερμάτινον ἢ ἐκ φελλοῦ, κατὰ τὸ μᾶλλον ἠήττον εἰς τὸν πόδα προσδεδεμένον διὰ τοῦ λεγομένου ζυγοῦ, ὡς αἱ βλασται, τὰ σάνδαλα (1—5) β', αἱ καλύπτουσαι τὸν πόδα ὡς αἱ ἡμέτεραι ἐμβάδες (6.7), τὰ κοῖλα ὑποδήματα,

καὶ γ', αἱ ὡς τὰ ὑποδήματα καλύπτουσαι καὶ μέρος τῆς κνήμης (8), αἱ ἐνδρομίδες. Ὡς δ' ἀνυπόδητοι, οὕτως καὶ ἀσκαπεῖς τὴν κεφαλὴν ἔβαινον συνήθως οἱ Ἕλληγες, πλὴν ἐπὶ ὄδοιποριῶν καὶ εἰς τὸν στρατόν. Τὸ κοινὸν ὄνομα τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἦν πῖλος καὶ κυνή. Ὁ πέτασος ἦν Θεσσαλομακεδονικῆς καταγωγῆς, ἔχων, μάλιστα ἡ λεγομένη καυσία, ὀριζόντιον καὶ εὐρὸν τὸ σκιάδιον· ὃ δὲ πῖλος τῶν ναυτῶν καὶ χειρωνακτῶν ἦν ἄνευ σκιάδιου (ἴδ. κόμωσις).

Ἑσπερία, ἴδ. Ἰσπανία, Ἰταλία. Ἑσπερίδες, ἴδ. Ἄτλας. Ἑσπερίου ἄκρα, εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς τὸ νοτιώτατον σημεῖον μέχρι οὐ ἀφικνοῦντο οἱ ἀρχαῖοι κίχοντο. Ὁ Ὀμηρος, ἴσως κατὰ τύχην, δὲν

κίχοντο. Ὁ Ὀμηρος, ἴσως κατὰ τύχην, δὲν

ἀναφέρει αὐτὴν ὡς θεῖαν προσωποποίησιν (Ἡσιόδ. Θεογ. 453. — Ὅμ. Ὑμν. ΚΔ. ΚΘ εἰς Ἔστ. Δ εἰς Ἄρρ. 22 — 32. Ὀδ. Ε, 159. Ρ, 156. Τ, 302. Υ, 131). Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ πόλις ὡς μεγάλη οἰκογένεια ἐθεωρεῖτο, διὰ τοῦτο εἶχεν ἡ Ἔστία ἴδιον θάλαμον ἐν τῷ πρυτανείῳ, καὶ ἀγάλμα πρὸ τῆς ἐστίας αὐτοῦ, ἐνθα ἄσβεστον ἔκατε πῦρ, καὶ ἔφερε καὶ τὸ ἐπωνύμιον Πρυτανῆτις. Ἐλάμβανον δ' ἐκείθεν πῦρ καὶ διετήρουν αὐτὸ ἐπίσης παρ' ἑαυτοῖς ἄσβεστον οἱ εἰς ἵδρυσιν ἀποικίας ἀπαρχόμενοι. Ἐθύνοντο δ' αὐτῇ μονοστεῖς δαμάλις, καὶ τῇ ἀφιερόντο οἱ πρῶτοι καρποὶ καὶ σπονδαὶ ὕδατος, οἴνου καὶ ἐλαίου. Ἐπειδὴ, πλὴν τῶν ἐν τοῖς πρυτανείοις, ἀλλοῦς σχεδὸν δὲν εἶχε ναοὺς, ἦσαν σπάνια καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῆς. Παριστᾶτο δὲ νέα, εὐγένεις ἔχουσα τοὺς χαρακτῆρας καὶ ἀφελεῖς. Τινὲς τῶν μεταγενεστέρων φιλοσόφων ἠθέλησαν νὰ ἴδωσιν ἐν αὐτῇ τοῦ παντός τὴν ἐστίαν, τὸ κεντρικὸν πῦρ τοῦ κόσμου, συγγέροντες αὐτὴν καὶ μετὰ τῆς Κυβέλης, τῆς Ἥρας καὶ τῆς Δήμητρος.

Ἔστιάσις, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, Ἀ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Ὑμητὸν.

Ἔστιασις ἢ **Ἔστιασις** (Ἰστυαῖτις (Ἠρδ. Α, 56), 1) χώρα Θεσσαλική, ὀριζομένη πρὸς Δ ὑπὸ τῆς Ἠπείρου, πρὸς Β ὑπὸ τῆς Μακεδονίας. Αἱ κυριώτεραι πόλεις αὐτῆς ἦσαν οἱ Γόμφοι, φρούριον πρὸς τῇ Ἠπειρῷ, καταστραφέν ὑπὸ Καίσαρος. Αὐτῆς ΝΑ ἡ Τρίκκαλη (ν. Τρίκκαλα), ἔχουσα ἀρχαιότατον ναὸν Ἀσκληπιοῦ τὸ Πελιμναῖον ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ἢ Μητροπόλις, καὶ ἐν τῷ Ὀμηρῷ ἤδη γνωσταί· Ἰωώμη, κλιμακώεσσα ἐπιλεγομένη ὡς ἐν τῆς θεσεῶς τῆς Οἰχαλίας, Ὀλοσσῶν, Μυλαί, Φάλαννον, κλπ. — 2) Ἐν Εὐβοίᾳ, ἡ χώρα ἢ παρὰ τὴν πόλιν Ἔστιασαν ἢ Ἰστυαίαν (Ἠρδ. Ζ, 175. Η, 23) καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 537) μνημονευομένη. Ἐκείτο εἰς τῆς νήσου τὰ Β, οἱ δ' Ἀθηναῖοι τῷ 445 π. Χ., πέμφαντες ἀκαί-

κους εἰς Ὀρεδὸν, μετόπισιν ἐκεῖ καὶ αὐτῆς τοὺς κατοίκους.

Ἔστιάσις, ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ δεῖπνον ἐπὶ προσκλήσει. Ἄλλ' ἐν γένει ἡ τάξις τῶν γευμάτων διέφερε κατὰ χώρας καὶ γέννη. Ἐν Σπάρτῃ εἰς τὰ συσσίτια ἐπεκράτει ἄκρα ὀλιγάρκεια, πολυτέλεια δὲ καὶ ἐδεσμάτων ποικιλία ἐν Ἀθήναις, ἐν Βιωτίᾳ, καὶ ἐτι μᾶλλον ἐν Σικελίᾳ. Τρεῖς ἦσαν γενικῶς αἱ καθ' ἐκάστην ἐστιάσις, α) τὸ πρόγευμα, ἀκράτισμα, συνιστάμενον ἐξ ἄρτου, ἐμβαπτομένου εἰς ἄκρατον οἶνον β) τὸ ἄριστον, πιθανῶς κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ἐκ θερμῶν βρωμάτων συγκαίμενον, καὶ γ) τὸ δεῖπνον ἢ δόρπον, ἡ κυριώτερα τῶν ἐστιάσεων, πρὸς τὸ ἑσπέρας. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ τρεῖς ἀπαντῶνται ἐπωνυμιαί, ἄριστον, δεῖπνον, δόρπον, ἴσως ὅμως οὐκ ἀκριβοῦς ταῖς μετέπειτα ἀντιστοιχεῖσαι. Εἰς τὸ δεῖπνον μάλιστα συγκαλλοῦντο συνδαιτυμόνες, εἴτε ἐπὶ οἰκιακῶν ἐορτῶν, γενεθλίων, ἀφορμῆς ἀποδημήσεως ἢ ἐπιστροφῆς φίλων, εἴτε ἐπὶ δημοσίων τελετῶν, ὅτε δαῖτες ἐκαλοῦντο οἱ δεῖπνοι, καὶ ἕκαστος ἐλάμβανε τὴν μερίδα του, εἴτε ἐπὶ δεῖπνῶν ἀπὸ συμβολῶν (ἐράνων καθ' Ὅμηρον), διδομένων εἰς τὴν οἰκίαν ἢ ἐνὸς τῶν συνδαιτυμῶνων ἢ τινος ἀπελευθέρου. Τὰς προσκλήσεις ἐπεμπε συνήθως ὁ ἐστιάων ἀθημερόν· ἀλλὰ καὶ ἀκλήτοι ἢ αὐτόματοι ἦσαν προθύμως πολλάκις δεκτοί, ὡς φέρ' εἰπεῖν ὁ Σικελτῆς φέρει τὸν Ἀριστοδήμον εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ Ἀγάθωνος, φιλικώτατα δεχομένου τὸν ἀπρόσκλητον (Πλάτ. Συμπ. σ. 174, Ε). Ἐνίοτε ὅμως καὶ κατάγρησις ἐγίνετο τῆς τοιαύτης φιλοξενίας ὑπὸ τῶν παραστίτων (Ἰδ.), ἔργον ἐχόντων νὰ προσέρχωνται εἰς τὰ πλούσια δεῖπνα, μάλιστα τῶν νεωτέρων, ὡς γελωτοποιοί, ὡς κλόακες ἢ ὡς θεραπευτικοί, δηλαδὴ εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας πρόθυμοι, προσπαθοῦντες νὰ γίνωνται εὐάριστοι καὶ δεκτοί. Προσῆρχοντο δ' οἱ κεκλημένοι ἐνδεδομένοι ἐπιμελῶς. — Ἐπὶ Ὀμήρου

οἱ ἐστιάμενοι ἐκάθητο· ἐν δὲ τοῖς μετέπειτα χρόνοις, πλὴν τῶν γυναικῶν καὶ παιδίων, ἀποκλειομένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν δεῖπνων τῶν ἀνδρῶν, οὗτοι ἔτρωγον κατακεκλιμένοι, συνήθως ἀνά δύο εἰς μίαν κλίνην.

στηριζόμενοι διὰ τῆς ἀριστερᾶς εἰς προσκεφάλιον τεθειμένον εἰς τὰ νῦτα αὐτῶν. Τὰς θέσεις προσδιώριζε συνήθως ὁ ἐστιάων, καὶ ἡ ἐντιμότερα φαίνεται ὅτι ἦν ἡ παρ' αὐτῷ. Πρὸ τοῦ δεῖπνου οἱ δούλοι ᾤφειλον ὑπολύειν (ν' ἀφαιρῶσι, τὴν ὑπόδυσιν) καὶ ἀπονίξειν (νὰ πλύνωσι τοὺς πόδας) τοὺς συνδαιτυμόνας.

Ἐῖτα δὲ ὕδωρ κατὰ χεῖρας ἐδίθετο, ἦτι ἐνίπνιοντο οἱ ἐστιάμενοι καὶ ἀπεμάττοντο εἰς χειρῶμακτρον, καὶ τὸ αὐτὸ ἐπανελαμβάνετο καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ δεῖπνου, καὶ ἦν τοῦτο τῶν μᾶλλον ἀναγκαῖον, καθ' ὅσον γρήσις μαχαίρων καὶ περονίων οὐδεμίαν ἐγίνετο. Περὶ τινῶν τῶν μᾶλλον πολυφάγων (ὀσφράγων) λέγεται ὅτι εἴθιζον τὰς χεῖρας εἰς τὴν θέρμη, ἢ ἔφερον χειρῶν ἵνα δύνανται νὰ τρώωσι τὰ ὄψα θερμά. Ἐπὶ τῆς ἐστιάσεως ἐκαθάρριζον τοὺς δακτύλους τῶν διὰ τεμαχίων ζύμης (ἀπομαγαλαίας Ἰδ.) διὰ δὲ τὸν ζυμῶν εἶχον μυστίλας ἢ μύστρα (χοχλιάρια). Ὀθόνη δὲ (τραπεζομάνθουλον) δὲν ἐκάλυπτε τὰς τραπέζας. Ὑψη-

ρέτου δ' εἰς τὴν τράπεζαν οἱ δούλοι τοῦ οἰκοδεσπότου, καὶ πολλάκις καὶ οἱ τῶν κεκλημένων, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπιτήρησιν τοῦ τραπεζοποιοῦ, δούλου καὶ αὐτοῦ. — Τὰ ἐδέσματα, ἀπλᾶ ἐν τῇ ἀπωτέρα ἀρχαίῳ, ἐγένοντο βαθμυδὸν πολυτελέστερα. Ἐἰδός τι μάζης κριθίνης ἦν ἡ συνηθετέρα τροφή τῶν πτωχῶν. Προσέτι ὑπῆρχεν ὁ ἄρτος, παντοῖα λαχανικά καὶ φυτὰ, ὡς ῥάφανος ἢ κράμβη, ἡμαλάχη, ὁ θρίδαξ (μαρούλιον), οἱ κύαμοι, αἱ φακαῖ, τὰ κρόμμυα, κτλ. Κρέατα δ' ἦσαν τὰ ἄρνεια, τὰ ὕεια (χοιρινά), προῖόντα τῆς θήρας, καὶ μεγάλη ποικιλία ἰχθύων, οἵτινες καὶ κυρίως ὄψον ἐλέγοντο (ὄψαρια). Ἐμαγαίρευον δὲ κυρίως δούλοι ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς οἰκοδεσποίνης διὰ δὲ συμπόσια προσελαμβάνετο καὶ μάγειρος, καὶ περίφημοι ἐπὶ τῇ μαγειρικῇ τέχνῃ ἦσαν πρὸ πάντων οἱ Σικελοί. — Μετὰ τὴν ἐστίαν ἀπεκόμιζον (αἶρειν, ἀπαίρειν, ἀφαιρεῖν, βαστάζειν) τὰς τραπέζας, τὸ ἔδαφος ἐσαροῦτο, τὸ ὕδωρ πρὸς πλῆσιν περιεφέρετο μετὰ σμίγματος (εἶδους σάπωνος), καὶ πολλάκις καὶ μετ' ἀρωμάτων καὶ στεφάνων, καὶ σπονδαὶ ἀκράτου προσέχοντο μετὰ τῆς ἐπιφωνήσεως «Ἀγαθοῦ δαίμονος,» ἢ «Υγείας.» — Ἐῖτα δ' ἐφέροντο αἱ δεύτεραι τράπεζαι, εἰς αἷς παρειθύνοντο ὀπῶραι, ἄλλας (ἴσως διὰ τοὺς ξηροὺς καρπούς), καὶ ἐν μεταγενεστοῖς χρόνοις παντοῖα τραγήματα, τυρὸς, μάλιστα σικελικὸς, καὶ πέμματα. Τότε δ' ἤρχιζε καὶ κυρίως ἡ πόσις (τὸ συμπόσιον), ἥς τὴν εὐθυμίαν προὐκάλουν, μετὰ τοῦ οἴνου, μουσικῆ, χορδῶν, καὶ παντοῖαι ἀστεισμοί, χαριεντισμοί καὶ εὐφυσίαι συνδιαλέξεις· ὡς δεῖγμα δ' ἔχομεν τοῦ Πλάτωνος τὸ συμπόσιον, ἐκτὸς τῆς σπουδαιολογίας αὐτοῦ καὶ τῆς τέχνης τοῦ λέγειν, ἣν ὁ Πλάτων ἐπετηδεύθη. Ἦσαν δὲ τῶν οἴνων οἱ ἀριστοὶ ὁ Θάσιος, ὁ Λέσβιος, ὁ Νάξιος, καὶ πρὸ πάντων ὁ Χίος. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐμίγνυον αὐτοὺς ἀλλήλοις, καὶ ἄλλοτε προσέθετον ἀρώματα, μέλι, κτλ. Σχεδὸν πάντοτε ὁ οἶνος

ἐπίνετο κεκραμένως μεθ' ὕδατος (κρασί), ἐνίοτε μὲν θερμοῦ, ἄλλοτε δὲ ψυχροτάτου καὶ μετὰ χιόνος (πόσις διὰ χιόνος)· τὸ δ' ἄκρατον πίνειν ἐθεωρεῖτο ὡς βαρβάρων ἰδιον, ἔτι δὲ ἢ ἐξ ἴσου κρᾶσις (ἴσου ἴσφ) ἐκρίνετο ὡς ὑπερβολικὴ, καὶ συνηθέστατα εἰς 3 μέρη ὕδατος ἐνεχεῖτο 1 μέρος οἴνου,

ἢ τὸ πολὺ δύο. Ἐγίνετο δ' ἡ κρᾶσις ἐν τῷ κρατηρί, καὶ δι' αὐτοῦ ἐπληροῦτο ἡ οἰνοχόη, ἐξ ἧς ἤντλουν οἱ κύαθοι. Εἰς τῶν συνδαιτυμόνων, αἰρετός ἡ κληρωτός, ἀνεκηρύττετο ἄρχων τῆς πόσεως, συμποσάρχος ἢ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς προσδιώριζε τὴν ἀναλογίαν τῆς κρᾶσεως, ἐμρίμνα περὶ τῆς τερπνῆς διαχύσεως, καὶ ἐπέβαλλε ποινὰς, ὧν ἡ συνηθεστάτη ἦν τὸ ἀπνευστί (διὰ μιᾶς καὶ ἀνευ διακοπῆς) πᾶσαν τὴν κύαθον πίνειν. Μεταξὺ τῶν διασκεδάσεων ἦσαν καὶ τὰ αἰνίγματα καὶ οἱ γρίφοι, καὶ παίγνια τινά, ὧν τὸ κυριώτερον ἦν ὁ κότεταβος, συνιστάμενος εἰς τὸ νὰ βίπτηται τὸ λείψανον τοῦ ἐν τῷ κύαθῳ ἐκάστου μένοντος οἴνου, τὸ καλούμενον λάταξ ἢ λατάγη, εἰς κρεμαμένην τινὰ πλάστιγγα, καὶ ἐκ τοῦ μελλόνος ἢ ἐλάσσονος κρότου θν παρῆγεν, ἢ ἐκ τῆς κλίσεως ἦν ἔδιδεν εἰς τὴν πλάστιγγα, ἐξηρτᾶτο τὸ παίγνιον, θπερ ἐποικίλλετο εἰς ἐννέα διαφορὰ εἶδη, καὶ ἀπεφασίζετο ἡ νίκη. Συνήθως ὁ ἠττηθεὶς ὑπεχρεοῦτο πίνειν πρὸς βίαν μεγάλην ποσότητα οἴνου. Πολλάκις δὲ καὶ προέπινον ἀλλήλοις οἱ συνδαιτυμόνες, ἀέπινον ἐπὶ δεξιᾷ, ἕκαστος πρὸς τὸν δεξιῶς αὐτοῦ καθήμενον. Εἰς τὴν εὐωχίαν συνετέλει οὐ σπανίως καὶ παρουσία αὐλητρίδων καὶ μιμικῶν παραστάσεων. Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τιῶν ἑορτῶν ἐδίδοντο μεγάλοι πάνδημοι Ἑστιάσεις, ὧν ἡ δαπάνη ἐλαμβάνετο ἐκ τοῦ θεω-

ρικοῦ. Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς παρακμῆς αἰται μετ' ἄλλων διασκεδάσεων τοῦ λαοῦ κτήνησαν νὰ ἐξαντλώσι τοὺς δημοσίους πόρους. Ἡ δ' ἑστιάσις τῶν φυλετῶν (τὰ φυλετικὰ δεῖπνα) ἦν μίαν τῶν λειτουργιῶν (ἴδ.).

Ἑσχάρα, ἴδ. Βωμός.

Ἑτηρία, κυρίως φίλαι. Ἐδὸνομα ἔμιας κατ' ὀλίγον μετέπεσαν ἐπὶ τὴν σημασίαν ἐκδεδιγημένων κοινῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐπαπόλασαν κατ' ἀρχὰς ἐν Κορίνθῳ, τῇ πρωΐστη ἔδρᾳ τῆς λατρείας τῆς Ἀφροδίτης (ἴδ. ἱερόδουλοι). Ἐν Ἀθήναις δὲ ὑπῆρχον πινές ἐξ αὐτῶν διανοητικῶς λίαν ἀνεπτυγμέναι καὶ τὰς ἐλευθέραις γυναικάς κατὰ τοῦτο ὑπερβαίνουσαι, δι' ὃ καὶ συνῆγον περὶ αὐτὰς ἄνδρας διακεκριμένους καὶ φιλοσόφους καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ τὰ πρῶτα φέροντας, καὶ πολλὰ αὐτῶν, καὶ πολιτικὴν εὐγλωττίαν ἀνεπέδειξαν ἄλλαι, αἱ ὠραιότεραι, ἐχρησίμευον τοῖς κάλλιτέχναις ὡς θαυμάσια πρότυπα, καὶ ἡ νέα κωμῳδία περὶ αὐτὰς κυρίως περιστρέφεται. Ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ἦσαν ἡ Ἀσπασία, ἦν ἐνυμφεύθη ὁ Περικλῆς, ἡ Θαις, ἡ Μυρρίνα, ἡ Λαμία, ἡ Θαργυλίαι, ἡ Λαίς, ἡ Λέαινα, ἡ Θεοδότα, καὶ πρὸ πιασῶν ἡ Φρύνη ἐκ Θεσπιῶν, ἡ ὡς πρότυπον τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Πραξιτέλους χρησιμεύουσα.

Ἑταιρεῖαι, ἐν ταῖς ἀπολύτοις δημοκρατίαις αἱ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἀποτελούμεναι, ἵνα ἀνθίστανται εἰς τοῦ ὄχλου τὴν πίεσιν, ἀλλήλως ὑποστηρίζεσθαι, ὡς ἐν ἐλλογαῖς, ἐν δίκαις, κτλ. Βαθμηδὸν δ' ἠέξησεν ἡ ἐπιρροή αὐτῶν, καὶ ἐγένοντο μᾶλλον ἐπικίνδυνοι, διότι, ἐν κρυπτῷ ὀργανίζεσθαι, καὶ ἐπιτηδεῖας συμπράττουσαι, ἀφελόντο πάσης περιστάσεως ἵνα διὰ κοινῆς ἐνεργείας οὐδετέρῳ τοῦ δήμου τὴν δύναμιν, καὶ βλέπτωσιν αὐτὸν κατὰ δύναμιν. Οὕτω μνημονεύει ὁ Ἀριστοτέλης (Πολ. Β, 9) τοῦ ὄχλου τούτου ὀλιγαρχικῶν ἐταιρειῶν. «Καὶ τῷ δήμῳ κακόν οὐς ἔσομαι καὶ βουλεύεσθαι ὅ,τι ἂν ἔχω κακόν.» Ἐξέτεινον δι-

τὰς διακλαδώσεις των καὶ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ συνεσκέπτοντο. Οὕτως ἐκ τειοῦτου συνδέσμου μεταξὺ τῶν Ἑταιρειῶν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Σπάρτης προέκυψεν ἡ ἀρχὴ τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις, ὡς καὶ ἡ αὐτῶν προηγουμένη προσωρινὴ κυβέρνησις. Ἐπ' αὐτῶν, στηριχθεὶς ἐπέφερον ὁ Λύσανδρος τὴν αὐθαίρετον ἀνατροπὴν τῶν ἐλληνικῶν πολιτευμάτων· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐκκίνησιν τῶν ὀλιγαρχικῶν τοιαῦται πάλιν συνέστησαν καὶ ἐν ταῖς ἀντιθέτοις μερίσι, καὶ αἱ συγκρούσεις αὐτῶν ἐγένοντο μίαν τῶν κυριωτέρων ἀφορμῶν τῆς καταπτώσεως καὶ παρακμῆς τῆς Ἑλλάδος.

Ἑτεοθουτάδαι, ἴδ. Βούτης.

Ἑτεοκλῆς, ἴδ. Οἰδίπους. Χάρις.

Ἑτεοκλος, ἴδ. Ἴφις.

Ἔτος, ἦν παρὰ τοῖς Ἑλλησι σεληνιακόν. Ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς ἡμέρα, εἰς ἧς τὴν ἑσπέραν ἀνέτελλεν ἡ νέα σελήνη, ἐλέγετο ἡ πρώτη ἡμέρα, ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι. Ἡ πανσέληνος ἐπομένως συνέπιπτεν εἰς τὸ μέσον τοῦ μηνός. Ἐπειδὴ δ' ὁ μὴν συνέκειτο ἐξ ἡμερῶν 29 καὶ ὡρῶν περίπου 13, εἶχον τινὰς τῶν μηνῶν ἐκ 30 ἡμερῶν (πλήρεις), καὶ τινὰς ἐξ 29 (κοίλους). Πρὸς ἐξίσωσιν δὲ τοῦ σεληνιακοῦ καὶ τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, εἰς τὸ 3ον, 8ον καὶ 8ον ἔτος ἐκάστου Μεγάλου ἐνιαυτοῦ, ὡς ὠνόμαζον τὴν περίοδον 99 ἐτῶν, προσέθετον ἀνά ἓνα μῆνα ἐμὲ ὀλιγον ἐξ 29 ἢ 30 ἡμερῶν, οὕτως ὥστε τὸ μὲν κοινὸν ἔτος συνέκειτο ἐκ 354 ἡμερῶν, τὸ δ' ἐμὲ ὀλιγον ἐκ 383 ἢ 384. Ἀλλὰ καὶ ἡ τριετηρίς, μετὰ τοῦ ἐμβολίου ἔτους, ἦτο πάλιν κατὰ 7 1/2 ἡμέρας πολὺ μακρὰ, δι' ὃ ἦν ἀνάγκη νὰ παραλείπηται ἐνίοτε εἰς ἐμβόλιμος μῆν. Ἐπὶ Περικλέους ὁ ἀστρονόμος Μέτων εἰσήγαγε τὴν ἐννεακαιδεκαετηρίδα, ἧτις διώρθωσε κατὰ μέγα μέρος τὴν ἑλλειψιν. Ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐλληνικῶν πόλεων δὲν συνεφώνουν τὰ ἡμερολόγια, καὶ ἐπομένως οὐδὲ τὰ ἑορτολόγια. Ἐδὸ ἀττικὸν ἔτος ἤρχιζεν ἐπὶ τῆς πρώτης νομηνίας μετὰ τὴν ἑσπρινὴν τροπήν, τὸ

δὲ Σπαρτιατικὸν κατὰ τὴν φθισπωρινὴν ἰσημερίαν, καὶ τὸ Αἰτωλικὸν κατὰ τὴν χειμερινὴν τροπήν. Ἐν Ἀθήναις ἐπομένως ὁ 1^{ος} μῆν, Ἐκατομβαιῶν, περιλαμβάνει (κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον) τὸ 6^{ον}. ἤμισυ τοῦ Ἰουλίου καὶ τὸ α'. τοῦ Αὐγούστου ὁ 2^{ος}, Μεταγειτνίων, τὸ 6^{ον}. τοῦ Αὐγ. καὶ τὸ α'. τοῦ Σεπτεμβρίου ὁ 3^{ος}, Βοηδρομιῶν, τὸ 6^{ον}. τοῦ Σεπτ. καὶ τὸ α'. τοῦ Ὀκτωβρίου ὁ 4^{ος}, Πυανεψιών, τὸ 6^{ον}. τοῦ Ὀκτ. καὶ τὸ α'. τοῦ Νοεμβρίου ὁ 5^{ος}, Μαιμακτηριῶν, τὸ 6^{ον}. τοῦ Νοεμβρ. καὶ τὸ α'. τοῦ Δεκεμβρίου ὁ 6^{ος}, Ποσειδεῶν, τὸ 6^{ον}. τοῦ Δεκ. καὶ τὸ α'. τοῦ Ἰανουαρίου ὁ 7^{ος}, Γαμηλιῶν, τὸ 6^{ον}. τοῦ Ἰαν. καὶ τὸ α'. τοῦ Φεβρουαρίου ὁ 8^{ος}, Ἀνθεστηριῶν, τὸ 6^{ον}. τοῦ Φεβρ. καὶ τὸ α'. τοῦ Μαρτίου ὁ 9^{ος}, Ἐλαφβολιῶν τὸ 6^{ον}. τοῦ Μαρτ. καὶ τὸ α'. τοῦ Ἀπριλίου ὁ 10^{ος}, Μουνουχιῶν, τὸ 6^{ον}. τοῦ Ἀπρ. καὶ τὸ α'. τοῦ Μαΐου ὁ 11^{ος}, Θαργυλιῶν, τὸ 6^{ον}. τοῦ Μαΐου καὶ τὸ α'. τοῦ Ἰουνίου ὁ 12^{ος}, Σκίροφοριῶν, τὸ 6^{ον}. τοῦ Ἰουνίου καὶ τὸ α'. τοῦ Ἰουλίου. Ὁ ἐμβόλιμος μῆν παρεντίθετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔτους ὡς Ποσειδεῶν δευτέρως. Ἐκαστος δὲ μῆν διηγεῖτο εἰς τρεῖς δεκάδας, α'. ἱσταμένῳ ἢ ἀρχομένῳ ὁ 6^{ος}. μεσοῦντος ἢ ἐπιδέκα ὁ 7^{ος}. φθίνοντος, παυομένου, λήγοντος ἢ ἀπιόντος. Αἱ ἡμέραι τῆς τρίτης ἢ τελευταίας δεκάδος ἠριθμοῦντο ἀντιστρόφως, ἦτοι δεκάτη φθίνοντος ἐλέγετο ἡ 21^η, ἐνάτη φθίνοντος ἡ 22^η, καὶ οὕτω καθεξῆς. Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις λέγεται ὁ Ῥωμῆλος πρῶτος διαιρέσας τὸ ἔτος εἰς 10 μῆνας, καὶ τὸν πρῶτον ὀνομάσας κατὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἄρη (Mars), Μάρτιον. Ὁ Ἀπρίλιος ἔστιν ὁ τῆς ἀνοίξεως τῶν ἀνθέων. Ὁ Μάιος ὀνομάσθη κατὰ τὴν μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ Μαίαν. Ὁ Ἰούνιος κατὰ τὴν Ἥραν (Juno), οἱ δὲ λοιποὶ, ἀπὸ τοῦ πέμπτου, κατὰ τοὺς ἀριθμούς. Μεταγενεστέρως δ' ἐλάβεν ὁ πέμπτος (Quintilis) τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ ὁ ἕκτος (Sextilis)

(ΑΡΧ. ΑΕΒ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΔΗ ΤΟΜ. Α')

τό τοῦ Αὐγούστου. Ἀλλὰ τοὺς 12 μῆνας ἀρχαιότατα παρεδέχθησαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ τὸν Ἰανουάριον λέγεται ὀνομάσας ὁ Νουμῆς κατὰ τὸν Ἰανόν. Ἀπὸ τοῦ Μαρτίου ἀρχόμενοι, ἤβηλυσαν νὰ συμβιβάσῃσι τὸ σεληνιακὸν μετὰ τοῦ ἡλιακοῦ διὰ προσθήκης ἐνὸς ἐμβολίου μετὰ 2 ἔτη ἐκάστοτε. Τὴν δ' ἐντεῦθεν προερχομένην ἀνακρίθειαν ἐξήγητῃσε νὰ διορθώσῃ ἡ Δεκανδρία τῷ 451 π. X., ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς διὰ νόμου δὲ τοῦ Μ. Ἀκίλιου Γλαβρίωνος ἐπετράπησαν τῷ 191 π. X. οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ νὰ παρεμβάλλωσι τὰ ἐμβόλια ἔτη κατὰ τὸ δοκοῦν. Ἀλλὰ τοῦτο ἤβησε τὴν σύγκυσιν, καὶ οἱ μῆνες δὲν ἀντιστοιχοῦν πλέον εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους, δι' ὃ ὁ Καίσαρ, ὡς ἀνώτατος ἀρχιερεὺς (Pontifex Maximus) τῷ 46 π. X., μετακαλεσάμενος ἐξ Ἀλεξανδρείας τὸν Ἕλληνα ἀστρονόμον Σωσιγένην, ἐκάνονισε δι' αὐτοῦ τὸ ἡμερολόγιον ἐπὶ νέας βάσεις. Πρὸς τοῦτο δ' ἐδέξατο πλὴν τοῦ ἐμβολίου μῆνος, κατὰ Φεβρουάριον νὰ παρεμβληθῶσι κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἄλλαι 67 ἡμέραι μετὰ τοῦ νοεμβρίου καὶ δεκεμβρίου. Ἦρχιζε λοιπὸν τὸ ἔτος ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου, καθ' ἣν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ 153 π. X. ἐγκαθιστῶντο οἱ Ὑπάτοι. Τὸ ἐμβόλιον δ' ἔτος ὠνομάσθη bisextilis, διότι κατ' αὐτὸ, ἂν ὁ Φεβρουάριος εἴχεν 29 ἡμέρας, τὴν 24^{ην} καὶ 25^{ην} ὠνομάζον sextas calendae Martias. Καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἦν πρώτη τοῦ μηνὸς ἡ τῆς νοεμβρίας, ἦν ἐκ τῆς σκοπιᾶς τῆς καλουμένης Quarta Calidina ὡσεὶ τίς τοῦτο ἐπιτετραμμένος, καὶ ἐν μετέπειτα χρόνοις ὁ μέγας ἀρχιερεὺς, ν' ἀναγγέλλῃ (καλεῖν Kalare, ὄθεν Kalenda). Ἡ μεσομηνία ὠνομάζετο Idus (idus turρηνικῶς τὸ διαρῆν), καὶ ἦν ὁ χρόνος τῆς πανσελήνου, ὡν, κατὰ τὸ διάφορον μῆκος τοῦ μηνὸς, ἐνίστατο, (τὸν μάρτιον, μῆιον, ἰούλιον καὶ ὀκτώβριον) τὴν 15^{ην} τοῦ μηνὸς, κατὰ δὲ τοὺς λοιποὺς μῆνας τὴν 13^{ην}. Νοση δὲ ἐλέγετο ἡ ἐνάτη ἡμέρα πρὸ τῶν Ἰδῶν, καὶ ταύτης καὶ αὐτῶν συναριθμομένων. Αἱ δὲ

λοιπαὶ ἡμέραι ἠριθμοῦντο ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ τῆς μέσης ἀντιστρόφως, διὰ τῆς ἐκφράσεως ante diem Kalendas. Αἱ ἐβδομάδες ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ἦσαν ἐξ 7 ἡμερῶν, πρὶν δὲ ἐξ ἐννέα (nundinae), καὶ αἱ ἡμέραι διεκρίνοντο εἰς τὰς τῆς ἀγορᾶς καὶ τὰς τῶν δικαστηρίων.

Ἐτρουρία, ἴδ. Τυρρηγία.

Εὐάγγελος, 1) θεῦλος τοῦ Περικλέους, πεπαιδευμένος, γράφας Ἰατρικὰ, σύγγραμμα στρατιωτικόν, ἐκτιμώμενον ὑπὸ τοῦ Φιλοπόμηνος (Πλούτ. Φιλπ. Β). — 2) Ποιητῆς τῆς νέας κωμῆδίας, οὗ σώζονται τινὰ ἀποσπάσματα. (Σουλ. Meineke, Fragm. Com. Graec.)

Εὐαγόρας, 1) ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνος. Ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ Φοίνικας τινος, ὅστις εἶχε καταλάβει τὴν ἀρχὴν ὡς τύραννος, ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ (410 π. X.) καὶ φιλόκαλος καὶ ἐξηγουερισμένος, καλλιερῶν τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, προήγαγε τὴν Σαλαμῖνα εἰς μεγάλην ἀκμὴν. Βίρηνικας δὲ συνδέσας σχέσεις μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, συνέδραμε τὸν μετ' αὐτοῦ συνεννοημένον Κόνωνα, τὸν Ἀθηναῖον ναύαρχον. Καὶ ὅτε μὲν ἐκυριεύθησαν αἱ Ἀθηναίαι ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ἐδῶκεν ἄσυλον εἰς τὸν Κόνωνα ὅτε δ' εἰς τὸς, νικήσας ἐν Κυδίῳ, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τῆς πατρίδος του τὴν ἀπελευθέρωσιν, τότε ὁ Εὐαγόρας ἰσχυρῶς τὸν συνέδραμε δι' ὃ οἱ Ἀθηναῖοι εὐγνωμονοῦντες, ὅτε συνεταράχθησαν αἱ σχέσεις αὐτοῦ μετὰ τῶν Περσῶν, ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκρήχθησαν. Μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Ἀνταλκίδου, συμμαχῆσας μετὰ τῆς Αἰγύπτου, ἐξανέστη τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κατὰ τῶν Περσῶν (387), ἀλλ' ἐνίκηθη διὰ θαλάσσης ἐν Κιτίῳ καὶ ἐπολιορκήθη ἐν Σαλαμῖνι, καὶ μόνον μετὰ δεκαετῆ πόλεμον ἐπέτυχε συνθήκην ἐντιμὸν (370). Δύο ἔτη μετὰ ταῦτα ἐδόλοφονήθη (Ἰσχυρ. Εὐαγ. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 24. — Διδ. ΙΔ, 110. ΙΒ, 8, 3, 47). — 2) Ἰεργονος τοῦ ἀνωτέρου

υἱὸς Νικοκλέους, ἐπ' ὀλίγον βασιλεύσας, ἐξεθρονίσθη ὑπὸ Πρωταγόρου, ἐπ' ἀνέλαβε τὴν ἀρχὴν ἀρρωγῆ τῶν Περσῶν, ἀλλ' ἐξεδιώχθη αὐθις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, συκοφαντήσαντος αὐτὸν παρὰ τοῖς Πέρσαις, καὶ ἀπέθανε καὶ αὐτὸς βίαιον θάνατον (Διδ. ΙΣΤ, 12).

Εὐάδων, 1) ἴδ. Ἰαμος. — 2) γυνὴ τοῦ Κακάνεως, ἀγαπῶσα τόσον τὸν ἄνδρα τῆς, ὥστε συνετάφη μετ' αὐτοῦ (Ἑβριπ. Ἰκ. 937. — Ἀπολλδ. Γ, 7, 1).

Εὐάνδρος, υἱὸς Ἐρμού καὶ Νύμφης τινὸς τῆς Ἀρκαδίας, ἢ, κατὰ τοὺς Λατίνους, τῆς μάντιδος Καρμίντης, κατ' ἄλλους Νικοστράτης, ἢ Θεμίδος κλυομένης, ἢ τοῦ Ἐχέμου (ἴδ. Ἑρακλῆς) καὶ τῆς Τιμάνδρας. Λέγεται 60 ἔτη πρὸ τῆς πτώσεως τοῦ Ἰλίου ἀγαθὸν ἀποικίαν ἐκ τοῦ Ἀρκαδικοῦ Παλλαντίου εἰς Λάτιον, καὶ εἰς τὸ Παλατινον ἔβρος, ἐνθα μετὰ ταῦτα ἐκτίσθη ἡ Ῥώμη, ἰδῶσας πόλιν κληθεῖσαν Παλλανταῖαν, κατὰ τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ὡς ἄλλοι θέλουσι κατὰ Πάλλαντα, τὸν πάππον, υἱὸν ἢ ἐγγονὸν του. Ἐμῶνσε δὲ τοὺς ἀγροίκους τότε Λατίνους πρῶτος εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν μουσικήν, καὶ εἰς ἄλλας τέχνας, καὶ τοῖς ἐδίδαξε τὴν λατρίαν τῆς Δήμητρος, τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἑρακλέους, τοῦ Λυκαίου Πανός, ὅστις ἐν Λατίῳ ὠνομάσθη Φαῦνος ἢ Ἰανός. Ἐν Ῥώμῃ δ' ἐτίματο ὡς εἰς τῶν αὐτοχθόνων ἡρώων μετὰ τῆς μητρὸς τῆς Καρμίντης.

Εὐβοία, νῆσος παρὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Βοιωτίας παρατεινομένη καὶ μῆκος ἔχουσα 1200 σταδίων (25 μιλ.), δι' ὃ καὶ Μάκρις προσελέγετο τὸ δὲ πλάτος αὐτῆς διαφέρει ἀπὸ 320 μέχρι 6 σταδίων, καὶ ἐπιφάνειαν ἔχει 76 μιλίων. Διήκει δὲ διὰ πάσης τῆς νήσου ἕρος, οὗ τὸ βόρειον ἐκαλεῖτο Τελέθριον, τὸ μέσον καὶ ὕψιστον (1745 μέτρ.) Δίφρυς (ν. Δέλις) καὶ Κοτυλάτον, τὸ νότιον (ἐκ σχιστολίθου) Ὀζη. Ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν ἀποτόμων ἀκτῶν ὑπῆρχον ἐπὶ Ἡροδοτοῦ κενῶμαι παραθαλάσσιοι πρὸς θυμῶς δ' ἐξεταί-

νατο τὸ καρποφόρον Ἀηλάντιον πεδίον παρὰ τῇ Χαλκίδι, ἀφορμὴ γενόμενον μακρῶν ἐρίων μετὰ Χαλκιδέων καὶ Ἑρετριῶν. Τὰ δυτικώτερα δὲ τῶν πεδίων ταύτων μέρη ἐλέγοντο Κοτλα, ὡς πανταχόθεν, καὶ ἐκ τῆς ἀντιπέρας ζῆρας, ὑπ' ὁρέων περιβαλλόμενα. Τὸ ἀκρωτήριον Κηνάτον (ν. Αιθάδα) ἀντιστοιχεῖ τῇ ἀντιπέραν Οἴτη, καὶ ἴσως συνείχετο ποτὲ μετ' αὐτῆς. Διαιρεῖ δὲ τὴν νῆσον ἀπὸ τῆς στεραῆς ὁ πορθμῶς τοῦ Εὐρπίου, καθ' ὃν καὶ πᾶσα ἡ νῆσος ὠνομάζετο ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις παραφθορῆν δ' ὑπὸ τοῦ λαοῦ τὸ ὄνομα εἰς Ἑγριπος, οἱ Ἑνετοὶ μετέτρεψαν αὐτὸ εἰς Negro monte, τῶσφ μᾶλλον, καθ' ὅσον εἰς τὸ στενωτέρον, 240 πλάτος ἔχον καὶ ὅλως ἀβαθεῖς μέρος αὐτοῦ, μὴ διαπλεόμενον ὑπὸ μεγάλων πλοίων, ὑπῆρχε γέφυρα κατεσκευασμένη. Τὸ ΒΑ ἀκρωτήριον τῆς νήσου ἦν τὸ ἐξ οὗ εἶχε ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος κληθεῖν Ἀρτεμίσιον, ἐνθα κατεναυμαγήθησαν οἱ Πέρσαι τῷ 480 π. X. Τὸ πρὸς Α ἦν τὸ καλούμενον Χερσονήσος, τὸ ΝΑ ὁ Καφηρεὺς, τὸ ΝΔ ὁ Γεραιστὸς καὶ τὸ ΒΔ τοῦτου, ἡ Λευκὴ ἀκτὴ. Ῥύσκαος ἔχει τὸν Βούδωρον πρὸς Δ, καὶ τὸν Ἀήλαντα διὰ τοῦ ἠμῶνιμου πεδίου. Τοὺς κατοίκους καλεῖτο Ὀμηρος Ἀθαντας πρὸς Β δὲ κατόικον ἦδη πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, καὶ Ἰστιαεῖς καὶ Ἑλλοπεες, πρὸς Ν. Δρύοπεες, καὶ ἰδίως ἐν Χαλκίδι καὶ Ἑρετρίᾳ Ἰωνες ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Ἀπὸ τοῦ 446 π. X. ἡ Εὐβοία ὑπέκυψε ταῖς Ἀθήναις κατόπιν ὑπέκυψε τοῖς Μακεδόσι, καὶ αἱ Ῥωμαῖοι προσήρτησαν αὐτὴν εἰς τὴν Μακεδονικὴν ἐπαρχίαν. Πόλεις δ' αὐτῆς ἦσαν κατὰ τὴν Δ. παραλίαν ἀπὸ Β. ἢ Αἰθῆψος, μετ' ἀξιολόγων θεϊούχων θεριμῶν πηγῶν αἱ Ὀροδίαι, μετὰ μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ τῷ 426 ἢ Χαλκίς, κατὰ τὸ στενωτέρον τοῦ πορθμῶς ἢ Ἑρετρία, μετὰ λιμένος καλουμένου Πορθμοῦ, τῷ 490 καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Πέρσου Δάτιδος, ὅστις μετέκτισε τοὺς κατοίκους εἰς

Σούσα (Ἡρόδ. ΣΤ', 99), ἀνοικοδομηθεῖσα δ' ἄλιγον μετὰ ταῦτα μεσημεριώταρον, βοήθεια τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τῶν ἐπανελθόντων φυγάδων, ὡς Νέα Ἐρέτρια. Ἐνταῦθα ἐγεννήθη ὁ φιλόσοφος Μενέδημος, ἰδρυτὴς τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς. Κατωτέρω ἢ Ἀμάρυνθος εἶχεν ἐπίσημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος· εἶτα τὰ Στύρα καὶ ἡ Κάρυστος εἰς Ν. μετ' ἀξιολόγων λατομείων μαρμάρου. Πρὸς Α. δ' ἡ Κλέρινος ἐπὶ τοῦ Βουδάρου, καὶ Β. ἡ Ἴστίατα, ἧς τὸν εἶνον ὁ Ὀμηρος ἐπαινεῖ (Ἰλ. Β. 537), καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Περικλέους, καὶ εἰς 2000 Ἀθηναίους κατακλήρουνηθεῖσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὠρεός. Ὁ Ἡρακλῆς δὲ κατέστρεψε τὴν Οἶχαλαν ἀγνώστου θέσεως (Στράβ. Ι. 444).

Εὐβουλίδης, 1) Μιλήσιος, μαθητὴς Εὐκλείδου τοῦ Μεγαρέως, τὴν διαλεκτικὴν ἐκείνου προσπαθήσας νὰ τελειοποιήσῃ, δι' ἃ καὶ ὑπὸ τῶν κωμικῶν ποιητῶν πολλάκις ἐχλευάζετο, κωμῳδίας καὶ ὁ ἴδιος γράψας. Διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους, λέγεται γυμνάσας αὐτὸν εἰς τὸ νὰ προσφέρῃ ἀπροσκόπτως, ὃ πρὶν ἐδυσκολεύετο Ρ. — 2) Ἀθηναῖος (Κρωπίδης), γλύπτου Εὐχέρως υἱὸς καὶ πατήρ, γλύπτης καὶ αὐτὸς ἐπὶ Ῥωμαίων, εἰργάσθη ἐν ἄλλοις σύμπλεγμα Ἀθηναῖς Παιονίας, Δίδος, Μνημοσύνης, Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος, ἀνατεθὲν εἰς τὴν τῷ Μελπομένῳ Διονύσῳ ἀφιερωθεῖσαν αἰκίαν τοῦ Πολυτίωνος, κτήμα ποτὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐξ ἧς κατηγορήθησαν ὡς ἐξορμηθέντες οἱ Ἐρμιοκοπίδαι (Παυσ. Α. 2, 4. — Πλούτ. Ἀλκ. ΚΒ).

Εὐβουλος, 1) υἱὸς Εὐφράνορος, Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας, ἀκμᾶσας περὶ τὰ 376 π. Χ. Λέγεται γράψας 104 κωμῳδίας· σώζονται δὲ 50 ἐξ αὐτῶν οἱ τίτλοι καὶ ἀποσπάσματα, ὕψος εὐχάρι καὶ λαμπρὸν μαρτυροῦντα (Συλλ. Meinzake, Fragm. Com. Graec.). Τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ ἤρθετο κυρίως ἐκ τῆς μυθολογίας, καὶ ἐχλευάζεν ἐν παρωδίαις τοὺς πρὸ αὐτοῦ τραγικούς, ἰδίως τὸν Εὐριπίδην. — 2) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀναφλύ-

στιος, δημαγωγὸς καὶ ῥήτωρ δημοφιλῆς, ὄλεθρίας ἐπιρροῆς, διότι τὸν ὄχλον κολακεύων, προκάλεσε ψήφισμα καθ' ὃ τὰ περισσεύματα τῶν ταμείων ἔπρεπε νὰ δίδωνται οὐχὶ εἰς στρατιωτικὰ καὶ ἄλλας ἀνάγκας τῆς πόλεως ἀλλ' εἰς θεωρίαν (ἴδ.), καὶ ποιήνῃ θανάτου ἐπεκρέμασεν εἰς ὄντινα ἤθελε προτείνει τοῦ ψήφισματος τὴν κατάργησιν, ἧτις ἐπετεύχθη μόνον ἄλιγον πρὸ τῆς μάχης τῆς Χαιρωνείας. Ἦν δὲ καὶ ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους, συνηγορήσας ὑπὲρ τοῦ Μειδίου καὶ τοῦ Αἰσχίνου (π. Πρροβ.), ὅστις ἦν πρὶν γραφεὺς παρ' αὐτῷ καὶ τὸν δῆμον ὑπὲρ αὐτοῦ διαθείς. Πρὸςθεύσας παρὰ Φιλίππου, ἐκερδήθη ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ συνωμολόγησε τῷ 346 συνθήκην ἀσύμφορον εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Ἀπέθανε δὲ πρὸ τοῦ Δημοσθένους, τῷ 330 π. Χ. Αἱ περὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ μαρτυρίαι τοῦ Θεοπόμπου (Σουίδ. λ. — Ἀθῆν. σ. 166) εἰσὶν οὐχὶ εὐμενεῖς. — 3) Ἀλεξανδρεὺς, φιλόσοφος στωικῆς. — 4) Ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσηνίας, Πυθαγόρειος.

Εὐγάμμων, ἴδ. Ἔπος.

Εὐγγραμμος, **Εὐχχεῖρ** καὶ **Κλέφαντος**, τρεῖς πηλοπλάσται καὶ ζωγράφοι, κατὰ τὴν 307ῃ Ὀλυμπιάδᾳ (650 π. Χ.) τὸν Δημάρατον εἰς Τυρρηνίαν συνοδεύσαντες, καὶ ἐκεῖ πρῶτον τὴν τέχνην εἰσαγαγόντες.

Εὐδοαμίδας, Σπαρτιάτης στρατηγός, ἐκστρατεύσας τῷ 383 κατ' Ὀλύμπου, ἀπέτυχε διότι ὁ ἀδελφὸς του Φοιδίδας, ἀντὶ νὰ ἐλθῇ εἰς βοήθειάν του, ἔμεινε εἰς Θήβας (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 2, 24), καὶ ἠττήθη ὑπὸ τῶν Ὀλυνθίων (Διόδ. ΙΕ, 26), καὶ ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ, κατὰ Δημοσθένην.

Εὐδῶνιμος, Ῥόδιος, εἰς τῶν κυριωτέρων μαθητῶν τοῦ Ἀριστοτέλους (Gell. XII, 5). Ἰατρός καὶ μαθηματικός, ἔγραψε καὶ ἱστορίαν τῆς γεωμετρίας καὶ ἀστρονομίας, καὶ σχόλια εἰς τὴν φυσικὴν τοῦ Ἀριστοτέλους, μεθ' ὃ πληρῆστατα συναφάνει. Ἐπιστεύετο δὲ γράψας καὶ Ἡθικὰ Εὐδῶνιμια. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται (Συλλ. Sprengel).

Εὐδοξία ἢ **Εὐδοκία**, 1) γυνὴ τοῦ

αὐτοκράτορος Ἀρχαδίου, θυγάτηρ Βαύτου, ἀρχηγῶ Φράγκου, καὶ μήτηρ Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου, ἐχθρὰ τοῦ Χρυσοστόμου, ἀπέθανε τῷ 404 μ. Χ. — 2) Ἀθηναῖς, θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου φιλοσόφου Λεοντίου, γεννηθεῖσα τῷ 401 μ. Χ., μετωνομάσθη Εὐδοξία, παραδεχθεῖσα τὸν χριστιανισμόν. Τῷ 421 ἐνομήθη αὐτῇ ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδοσίος ὁ Β'. Ἐγραψε δὲ ποιήσεις χριστιανικάς, καὶ τῷ 445 ἀπελοῦσα εἰς Ἱερουσαλήμ, ἀπέθανεν ἐκεῖ τῷ 460. — 3) Σόζυγος Κωνσταντινίου Γ', τοῦ Δούκα, εἶτα τοῦ Ῥωμανοῦ Διογένους, ἀπὸ δὲ τοῦ 1071 μονάσασα, συνέγραψε σωζόμενον ἱστορικομυθολογικὸν λεξικόν, ὃ ὠνόμασεν Ἰωνίαν (Ἐκδ. Vilvoison, 1781).

Εὐδοξος, 1) Κνίδιος, περὶ τὸ 408 γεννηθεὶς, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ἀλλὰ τὰς περὶ φυσικῆς καὶ ἠθικῆς δόξας τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ Ἀριστοτέλου μᾶλλον παραδεχθεὶς. Ἐπὶ τινι χρόνῳ ἐν Αἰγύπτῳ διατρίψας, περὶ τὸ 370 εἰσήγαγε νέον πολίτευμα εἰς τὴν πατρίδα του. Ἦν δὲ καὶ ἰατρός, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπίσημος ὡς μαθηματικός, ἀστρονόμος καὶ γεωγράφος, καὶ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἐπιστημονικῶς τὸ σφαιροειδὲς τῆς γῆς ἀποδείξας, καὶ εἰς ζώνας αὐτὴν κατατεμῶν. Ἰδρυσεν δ' ἀστεροσκοπεῖα, ἐπέδωκε εἰς παρατηρήσεις καὶ διώρθωσε τοῦ Κλεοστράτου (540 π. Χ.) τὴν ὀκταετηρίδα, σκοπεύσαν τὴν ἀντιστοιχίαν τοῦ ἡλιακοῦ καὶ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους. Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ πολλὰ συγγράμματα, ἐν οἷς τὰ φαινόμενα καὶ Διοσημεῖα, ἃ μετὰ ταῦτα ὁ Ἀρατος (ἴδ.) ἐστιχούρησεν. — 2) Ἐκ Κυζίκου, περὶ τὸ 100 π. Χ., ἔγραψεν ὀδοποιρίας, ἐξ ὧν ἠρόσθη ὁ Στράβων (Β, 98).

Εὐδωρος, 1) γῆς Ἐρμού καὶ Πολυμήλης, θυγατὴρ τοῦ Φύλαντος, εἰς τῶν ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων κατὰ τῆς Τρωάδος. — 2) Περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, γράψας σύγγραμμα περὶ Νείλου, ὃ μνημονεύει ὁ Στράβων (ΙΖ, 790).

Εὐεργέτης. Ἐένος ἐλληνικὴν πόλιν

εὐ ποιῶν, ἀνεγνωρίζετο πολλάκις ὑπ' αὐτῆς διὰ ψηφίσματος ὡς εὐεργέτης, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγχρόνως καὶ ὡς πρόξενος.

Εὐήμερος, πιθανῶς ἐκ Μεσσηνίας τῆς Σικελίας, Κυρηναῖκος φιλόσοφος, τῶν παρὰ τῷ Κασσάνδρῳ, ἔγραψε τὴν ἦν ἐκάλεσεν «Ἰερὰν ἀναγραφὴν», καὶ ἐν ἧ' πλάττει, ὅτι πεμφθεὶς εἰς Ἀραβίαν καὶ τὴν ἐν ταῖς νοτίαις θαλάσσαις νῆσον, ἣν καλεῖ Παγχαίαν, εὗρεν ἐν τῷ ναῦ τοῦ Τριφυλίου Δίδος χρυσοῦν στήλην, φέρουσαν ἐπιγεγραμμένην πᾶσαν τὴν πανάρχαιον ἱστορίαν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Οὐρανοῦ, καθ' ἣν πάντες οἱ περὶ θεῶν μῦθοι εἰσὶ πράξεις ἀνθρώπων θεοποιηθέντων ὑπὸ τῶν παραδόσεων, δι' ἃ καὶ ἐπωνομάσθη ἄθεος, εἰ καὶ ἡ πίστις εἰς τοὺς ἥρωας, τοὺς ἡμίθεους, τὰς θεοποιήσεις, τὰ ἐν Κρήτῃ περὶ τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ τάφου Δίδος πιστευόμενα, δὲν ἦσαν ἄλλως ἕνεκα πρὸς τὴν τοιαύτην θεωρίαν, ἧτις καὶ ἀπ' αὐτοῦ, δόντος αὐτῇ σύστασιν, Εὐήμερισμός ἐπεκλήθη (Αἰλ. Π. Ἰστ. Β, 31. — Πλούτ. — Cic. N. D. I, 41, 119). Καὶ πολλοὶ μὲν τῶν ἀρχαίων, ὡς ὁ Καλλιμάχος, ὁ Ἐρατοσθένης, ἐπολέμησαν τὸ πέζον καὶ ἀντιθηρακευτικὸν τοῦτο σύστημά του. Οἱ πατέρες ὁμῶς τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας ἀρύονται πολλάκις ἐπιχειρήματα ἐξ αὐτοῦ.

Εὐύγνος καὶ **Εὐύγνος** 1) Δύο Πάριοι ἐλεγειακοὶ ποιηταί, ὧν ὁ ἕτερος (ἀγνωστὸν τὸ ἄνδ' ἀρχαιότερος) ἔζη ἐπὶ Σωκράτους καὶ ἦν εἰς τῶν διδασκάλων αὐτοῦ (Πλάτ. Ἀπολ. σ. 20. Φαιδ. σ. 60. Φαῖδρ. σ. 267). Τινὰ ἀποσπάσματα αὐτῶν σώζονται, ὡς καὶ τινὰ ἐρωτικά ἐπιγράμματα ἐν τῇ ἀνθολογίᾳ ἄλλου ὁμωνύμου ποιητοῦ, ἢ ἐνός ἐξ αὐτῶν (Συλλ. Bergk. Poet. Iyr. Graec.) — 2) Ποταμὸς Αἰτωλίας (ἴδ.). — 3) ἴδ. Ἰδίας.

Εὐδόδημος, 1) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος, συνυπογράφας μετὰ τοῦ Νικίου τὴν εἰρήνην καὶ εἶτα μετ' αὐτοῦ εἰς Σικελίαν ἐκπεμφθεὶς (Θουκ. Ε, 19. Ζ, 14). — 2) Σοφιστὴς Ἀθηναῖος, ἐν Χίῳ γεννηθεὶς, δια-

τρίφας ἐπὶ μακρὸν εἰς Θουρίους. Αὐτοῦ τὸ ὄνομα φέρει εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. — 3) Ὁ Πλάτων μνημονεύει καὶ ἄλλου Εὐθυδήμου, υἱοῦ τοῦ Κεφάλου, καὶ ἀδελφοῦ τοῦ ῥήτορος Λυσίου. — 4) Υἱὸς Διοκλέους, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, ὑφ' οὗ μάλιστα ἐκαλεῖτο ὁ καλὸς (Πλάτ. Συμπ. 222. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ, 2). — 5) Βασιλεὺς τῆς Βακτριανῆς, γεννηθεὶς ἐν Μαγνησίᾳ, τὸ κρά-

τος του ἐκτείνας καὶ ἰσχυρὸν καταστήσας προσδληθεὶς δὲ περὶ τὰ 212 π.Χ. ὑπὸ Ἀντιόχου, καὶ μετ' αὐτοῦ συνδηλογήσας.

Εὐθυκράτης, υἱὸς τοῦ περιφήμου Σικυωνίου γλύπτου Λυσίππου, ἀνδριαντοποιὸς καὶ αὐτὸς, ἀποκλίνων μᾶλλον πρὸς τὸν αὐστηρὸν ἀρχαῖζοντα ρυθμὸν, ποιήσας πλὴν ἄλλων ἀγαλμάτων πολλὰ καὶ τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Pl. XXXIV, 49, 7).

Εὐθύμοος, 1) Πύκτης ἐκ τῆς ἰταλικῆς πόλεως Λοκρῶν ἐπὶ Ξέρξου, ἐπιστεύετο ἐλευθερώσας τὴν πόλιν Τέμισσαν ἀπὸ τοῦ κακοῦ δαίμονος Πολίτου (ἐνὸς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ὀδυσσεύς, εἰς ὃν ἐτήσιως εὐύετο παρθένος, καὶ εἶτα ἀναληθεὶς ἐκ τῆς γῆς (Παυσ. ΣΤ, 6, 2). — 2) Λευκάδιος, ἱππαρχος ἐν Σικελίᾳ συμμαχῶν μετὰ τῶν Καρχηδονίων, συνελήφθη καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ Τιμολέοντος (Πλούτ. Τιμολ. Α. ΑΒ.).

Εὐθύοναι, ἐν Ἀθήναις ὁ λόγος ἐνέφρατον πάντες οἱ ἐν τέλει τῆς ἐτήσιας διαχειρίσεως τῶν, καὶ ὃν ἔδιδον, φαίνεται, κατὰ τὰς 30 πρώτας ἡμέρας μετὰ τὴν λήξιν αὐτῆς. Οἱ δὲ χρέηματα διαχειρισόμενοι ἔδιδον καὶ ἀπολογισμὸν (κυρίως λόγον) αὐτῶν εἰς τοὺς λογιστάς, παρ' οἷς καὶ αἱ καταγγελλοί ἐγίνοντο ἐπὶ καταχρήσεσι, σφετερισμοῖς, καταπιέσει κτλ., καὶ αὐτοὶ, μετὰ τὰς δεύσας ἀνα-

κρίσεις, εἰσήγον εἰς τοὺς Ἡλιαστὰς τὴν δίχην εὐθύνων.

Εὐθύονοι, ἴδ. Λογισταί.

Εὐθύονοος, 1) Ἀθηναῖος οὐ σώζεται λόγος κατὰ τοῦ Ἰσοκράτους. — 2) Θεσπιεὺς, ἀναγγεῖλας τῷ Ἀγχιλαῷ τὴν πρόθεσιν τοῦ Ἐπαμινώνδου τοῦ νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὴν Σπάρτην, ὅτε καὶ οἱ Σπαρτιάται, παρασκευασθέντες, ἐκώλυσαν τὴν κατὰ τῆς πόλεως αὐτῶν προσβολὴν (Πλούτ. Ἀγχισ. ΑΔ).

Εὐθύτονα, ἴδ. Καταπέλται.

Εὐκαρπία, πόλις τῆς Φρυγίας, παρὰ

τὰς πηγὰς τοῦ Μαιάνδρου, ἐν εὐφῶν πεδίῳ.

Εὐκλεία, ἑορτὴ Εὐκλείας Ἀρτέμιδος (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 4, 2).

Εὐκλείδης, 1) ἄρχων ἐπάνυμος ἐν Ἀθήναις, κατ' Ὀλ. 94, 6 (403 π.Χ.), ἐφ' οὗ πλήρης ἐψηφίσθη ἀμνηστία καὶ παλινορθωσις τῆς Σολωνείου νομοθεσίας, ἀναθεωρηθείσης ὑπὸ Νικομάχου (Λυσ. εἰς Νικὸμ.). Τότε εἰσήχθη τὸ πρῶτον ἐπισήμως καὶ τὸ Ἰωνικὸν ἀλφάβητον τῶν 24 γραμμάτων (Πλούτ. Ἀριστ. Α). — 2) Μαγαρεὺς, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, πρὸς ὃν, καίτοι ὑπὸ ποιητῆς θανάτου ἀπειλούμενος, ἤρχετο οὐχ ἥττον, ὡς γυνὴ ἐνδεδυμένος ἐκ Μεγάρων διὰ νυκτὸς (Cell. VI, 10) μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου του ἔδωκεν ἄσυλον εἰς τὸν Πλάτωνα, καὶ στενὴ συνεζέθη φιλία μεταξὺ αὐτῶν, εἰ καὶ διεφέρον κατὰ τὰς θεωρίας. Ἐγένετο δ' ὁ ἰδρυτῆς τῆς Μαγαρικῆς σχολῆς (τῶν Μεγαρικῶν), συνδυάζων τὰς Σωκρατικὰς θεωρίας μετὰ τῶν Ἑλεατικῶν ἃς εἶχε προδιδάχθῃ (Cic. Acad. II. 42), εἰς τὴν ἀπόλυτον τούτων μονάδα ἠθικὴν τινα ὑπόστασιν ὑποβαλὼν, καὶ πρᾶξιων ὅτι ἐν

μόνον ὑπάρχει τὸ ἀληθές, ἕπερ ἐστὶ τὸ ἀγαθόν, φέρον ὅμως καὶ ἄλλα ὀνόματα, θεὸς, φρόνησις, νοῦς δυναμένον νὰ κληθῇ. Ἀπέκρουεν ἐπομένως τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν παραγωγὴν τῶν ὄντων. Τὸ σύστημα ὅμως τοῦτο ὑπεστήριξε κατὰ τῶν διαγμάτων τῆς πείρας διὰ σοφιστικῆς διαλεκτικῆς. Ταύτην δὲ, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν φυσικὴν τοῦ διδασκάλου τῶν ἐν ὑατέρων μέρει τιθέμενοι, ἀνέπτυξαν ἐπιμᾶλλον οἱ διάδοχοι αὐτοῦ Εὐδουλίδης καὶ Διόδωρος Κρόνος, ἐξ οὗ καὶ ἐπεκλήθησαν Διαλεκτικοὶ ἢ Ἐριστικοί. Λέγεται δὲ συντάξας ἐξ διαλόγους (Διογ. Λαέρτ. Β, 418), οἵτινες ἀπωλέσθησαν. — 3) Ἐνδοξος μαθηματικός, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π.Χ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ συγγράφας α) Στοιχεῖα (μαθηματικῆς) εἰς 13 βιβλία, εἰς ὃ Ὑψικλῆς, περὶ τὰ 170, ἕτερα δύο προσέθηκε. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο περιέστησεν εἰς ἀχρηστίαν πάντα τὰ πρὸ αὐτοῦ, καὶ εἰ καὶ μὴ ἐντελῶς ἀπηλλοτριμένον τινῶν σφαλμάτων, ἔμεινε μέχρις ἐσχάτων τὸ πρῶτον μαθηματικὸν διδακτικὸν βιβλίον. Ὁ Πρόκλος, καὶ Θεών ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἔγραψαν αὐτοῦ σχολία, καὶ ὁ Βοήθιος αὐτὸ παρηκολούθησεν. Εἰς τὸν μεσαίωνα δ' ἐγνώσθη τὸ βιβλίον διὰ λατινικῆς μεταφράσεως, γενομένης ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ. — β) Δεδομένα, 90 (ἢ 95) θεωρήματα ἰδιαιτέρων περιπτώσεων τῆς γεωμετρικῆς ἀναλύσεως. — γ) πορίσματα, ὧν ὁ Πάππος διετήρησεν ἀποσπάσματα. Αἱ δὲ λοιπαὶ μαθηματικαὶ αὐτοῦ συγγραφαὶ ἀπωλέσθησαν. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται καὶ δύο πραγματεῖαι περὶ θεωρίας τῆς μουσικῆς. Βεβαιωτέρα ὅμως ἐστὶν ἡ γνησιότης τοῦ διατηρηθέντος ἀστρονομικοῦ αὐτοῦ συγγράμματος, τοῦ ἐπιγραφομένου Φαινόμενα (Πρώτ. Ἐκδ. Grégoire, 1703).

Εὐκράτης, ἐπίσημος Ἀθηναῖος δημαγωγός, ἐπὶ Κλέωνος, καθ' οὗ ἀντέπραπτε μετὰ τοῦ υἱοῦ του Διοδότου (Θουκ. Γ, 41) εἶτα δ' ὑπεχώρησεν εἰς αὐτὸν (Ἀριστ. Ἰπκ. 129).

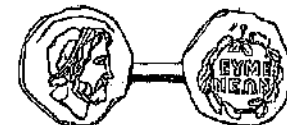
Εὐκρατίδης, βασιλεὺς τῆς Βακτρια-

νῆς, μέχρι τῆς Ἰνδικῆς προβάς τροπαιοφόρος (Just. XXXIV, 6, 1).

Εὐμαεος, ἴδ. Ὀδυσσεύς.

Εὐμένηα ἢ **Εὐμένηα**, πόλις Φρυγικὴ πρὸς τῇ Ἀπαμείᾳ, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ

Ἀτιάλου Β, καὶ ἐπονομασθεῖσα κατὰ τὸν προκατόχον καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ, Εὐμένην Β. (Στράβ. ΙΒ, 576. — Εὐτρη. Δ, 2).

Εὐμένης, 1) Ἐξ ἐπισήμου οἰκογενείας τῆς ἐν Θράκῃ Καρδίας, ἰδιαιτερός καὶ λίαν εὐνοούμενος γραμματεὺς τοῦ Φιλίππου καὶ εἶτα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀνὴρ συνετὸς καὶ ἐπιτήδειος, φθονούμενος δ' ὑπὸ τῶν στρατηγῶν καὶ λοιπῶν μεγιστάνων, οἵτινες τῷ προσήπτον φιλοχρηματίαν καὶ ἀπληστίαν. Ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτε ἐνομφεῦθη εἰς Περσίαν, τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον Βαρσίνην, τὴν ἀδελφὴν τῆς ἰδίας του συζόγου. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ κατακτητοῦ, ἐπὶ τῶν μεγάλων δυσχερειῶν καὶ περιπλοκῶν ἃς παρήγαγεν ἡ δυσκωνδιστὸς αὐτοῦ κληρονομία, ἀνέπτυξε, πλὴν τῶν πολιτικῶν, καὶ στρατηγικὰ προτερήματα. Κατ' ἀρχὰς, ὡς μὴ Μακεδῶν, ἀπέσχε πάσης μετοχῆς εἰς τοῦ κράτους τὴν διανομὴν (Πλούτ. Εὐμ. Γ), καὶ ὑπεστήριξε τὸν Περδικκάν, ὡς τῆς βασιλείας ἐπίτροπον. Εἶτα δὲ τῷ ἐδόθη ἡ Καππαδοκία καὶ αἱ περὶ αὐτὴν ἐπαρχίαι, ἃς ὅμως ἐδίασθη πρῶτον νὰ κατακτήσῃ. Ὅτε δ' ὁ Περδικκὰς ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ Πτολεμαίου, ἀνέλαθεν ἐπὶ τῆς ἀπουσίας του νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Ἀσίαν κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τοῦ Κρατεροῦ, καὶ μετὰ Νεοπτόλεμον, τὸν σατράπην τῆς Ἀρμενίας (Διόδ.

ΙΗ, 30), ἐνίκησε καὶ τὸν Κρατερὸν, πεσόντα εἰς τὴν μάχην. Τὸν ἐκίβησε δὲ μεγαλοπρεπῶς, ἐξιλεούμενος τοὺς Μακεδόνας οὓς εἶχεν ἐν τῷ στρατῷ του, καὶ οἵτινες λίαν ἠγάπων ἐκείνον, δι' ὃ καὶ οὐδέποτε ἤθελον νὰ συγχωρήσωσιν εἰς τὸν Εὐμένην τὸν θάνατόν του. Διὰ τοῦτο ὠργάνωσε νέον στρατὸν ἐκ τῶν ἐγγυρίων τῆς σατραπείας του, πιστὸν εἰς αὐτόν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπολέμησε τὸν Ἀντίγονον (319—316) μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας. Μετὰ μεγίστης δ' ἐπιδεξιότητος, ἀνδρείας καὶ καρτερίας ἠμύνατο καὶ ἐν τῷ ἰσχυροτάτῳ Καππαδοκικῷ φρουρῷ Νόρρα, πιστὸς μένων πάντοτε εἰς τὴν πρὸς τὸν βασιλικὸν οἶκον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀφοσίωσίν του. Κατάρθωσε δ' ἐπιτηδείως νὰ διαφύγῃ καὶ ἐκείθεν, καὶ ὁ Ἀντίγονος, βλέπων ὅτι ἠδυνάτει νὰ τὸν καταβάλῃ, ἐκέρδησε τοὺς ἐν τῷ στρατῷ αὐτοῦ Μακεδόνας, καὶ δι' αὐτῶν τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἐθανάτωσεν εἰς ἡλικίαν 45 ἐτῶν. Καὶ ὡς συγγραφεὺς δὲ διέπρεπεν ὁ Εὐμένης. συντάξας «Ἐφημ. ρ (δ α ς Ἀ λ ε ξ ἄ ν δ ρ ο υ)», λίαν ἐπαινούμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων (Αἰλ. Π. Γ. Β. 23).—2) Εὐμένης Α, ἀνεψιὸς τοῦ Φιλιπταύρου, βασιλεὺς τῆς Περγᾶμου (263 π. Χ.), ἐνίκησεν Ἀντίοχον τὸν Δ (Σιωτήρα) περὶ τὰς Σάρδεις, ἐξέτεινε τὸ κράτος του, καὶ ἦν προστάτης τῶν ταχῶν καὶ ἐπιστημῶν.—3) Εὐμένης Β. υἱὸς Ἀττάλου Α, ἐδουλοῦσεν ἐν Περγᾶμῳ ἀπὸ 197—159 π. Χ., καὶ διετέλεσε διαρκῶς τοῖς Ῥωμαίοις προσηλωμένος, ἐξ οὗ καὶ ἡ μικρὰ αὐτοῦ ἐπικρατεία σπουδαίως ἠμύνθη. Τῷ 195 συνετέλεσεν εἰς τὴν κατατρόπωσιν τοῦ τυράννου τῆς Σπάρτης Νάβιδος, ὑπεστήριξε τὴν Ῥώμην κατ' Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου τῆς Συρίας, καὶ ὅτε ἐπισκέφθη μετὰ ταῦτα τὴν Ῥώμην, μέγα μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μέχρι τοῦ Ταύρου, προσετέθη εἰς τὴν ἐπικρατείαν του. Ἀλλὰ κατὰ Προυσίου βασιλείας τῆς Βιθυνίας, ὃν διὰ τῶν συμβουλῶν του ὑπεστήριξεν ὁ Ἀννίβας, πολεμήσας, ἐνίκηθη· καὶ μόνον διὰ τῆς παρεμβάσεως τῆς Ῥώμης ἐσώθη, ὡς

καὶ διὰ τῆς ὑποστηρίξεως αὐτῆς ἐνίκησε τὸν ἐν Πόντῳ Φαρνάκην· οἱ δὲ Ῥόδοι, μεθ' ὧν ἦλθεν εἰς ῥήξιν (172), τὸν κατήγγειλαν πικρῶς εἰς τὴν Ῥώμην. Οἱ Ῥωμαῖοι δὲ, καὶ τοὶ ἐπίτηδες ἐξεγείροντες τὰς ἐριδας ταύτας ἵνα μὴ τὸν ἀφήσωσι νὰ γίνῃ πολὺ ἰσχυρὸς, τὸν ἐδέχθησαν διμῶς εὐμενεστάτα ὅτε κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἀπεδήμησεν εἰς Ῥώμην, καὶ τοὶ μεγάλως διὰ τοῦτο ἀγανακτοῦντος Κάτωνος τοῦ πρεσβυτέρου (Πλούτ. Κάτ. πρ. Η). Ἐπὶ δὲ τῆς ἐπανόδου του, διερχόμενος διὰ τῆς Ἑλλάδος, περιῆλθεν εἰς κίνδυνον, ἵσως ὑποκινήσει τοῦ ἐκ Μακεδονίας Περσέως, καὶ ἐν Ἀσίᾳ διαδοθείσης τῆς εἰδήσεως τοῦ θανάτου του, ὁ ἀδελφὸς του Ἀττάλος ἠτοιμάζετο νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον, ὅτε ἐφάνη ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ πρὸς τὸν ζυγὸν τῶν Ῥωμαίων δυσαναγκαστῶν, ἐβασίλευσε μὲν αὐτοὺς εἰς τὸν κατὰ Περσέως πόλεμον, ἀλλὰ μετ' οὐ πολλοῦ ζήλου, καὶ ἀπεπειράθη καὶ συνθηκολογίας μετ' αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ δυσμενεῖς γινόμενοι οἱ Ῥωμαῖοι, ἠθέλησαν νὰ τῷ παρέξωσι πράγματα, καὶ παρεκίνησαν τοὺς ἐχθροὺς του νὰ τὸν κατήγορήσωσιν ἐν Ῥώμῃ, καὶ τῷ ἀπηγόρευσαν νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος ἐκεῖ. Τὸν δ' ἀδελφόν του Ἀττάλον, ὃν ἐπειψεν ἵνα ὑπεραπολογηθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπεριποιήθησαν εὐπρεπῶς, ἐλπίζοντες νὰ τὸν ἀντιτάξωσιν εἰς αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Ἀττάλος ἦν ἀφωσιμημένος τῷ ἀδελφῷ του· ὁ δ' Εὐμένης ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῷ 159 π. Χ., πλήρης ἡμερῶν, τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐλληνικὴν φιλολογίαν προσεγαγὼν διὰ τῆς προστασίας του, καὶ τὴν ἐν Περγᾶμῳ βιβλιοθήκην μεγάλως πλουτίσας.

Εὐμένιος, γεν. 250 μ. Χ., διδάσκαλος Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ, παρηκολούθησεν αὐτόν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰς ἐσατρατείας του, καὶ εἶτα, ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, τὸ Λύγουστόδουον (Aulun) τῆς Γαλλίας, ἐδίδαξε τὴν ῥητορικὴν, καὶ ἔγραψε, λατινιστῶ, πανηγυρικοὺς τοῦ Κωνσταντίνου, τοῦ Κωνσταντίνου καὶ ἄλλους.

Εὐμενίδες, ἕτερον ὄνομα τῶν Ἐ-

ριγγύων (ἴδ.) ἐκδικητριῶν θεῶν τοῦ Ἄδου. Ἦσαν τρεῖς, ὡς ἔρρέθη. Εἰς τὴν ἀνωτέρω

εἰκόνα τῶν δύο ἐξ αὐτῶν, προστίθεται ἐνταῦθα καὶ ἡ τρίτη, κατ' ἀρχαίον ἀνάγλυφον.

Εὐμόλπιδαι, μετὰ τῶν Κηρύκων, τὰ δύο ἀρχαιότερα τῶν ἱερέων γένη ἐν Ἀττικῇ (οἱ ψάλλται καὶ οἱ κήρυκες). Ἐξ αὐτῶν ἐλαμβάνοντο οἱ ἐπισημότεροι ἱερεῖς, καὶ μετὰ τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, καὶ μετὰ πλείστων διακόνων ἐμύοντο εἰς τὰ Ἐλευσίαια, καὶ μιμικῶς παρίσταντο τὰ τῆς ἀρπαγῆς τῆς Περσεφόνης. Εἶχον δὲ καὶ δικαστικὴν ἐξουσίαν διὰ τ' ἀφορμὴν παραβάσεως τῶν μυστηρίων (Δημότ. Ἀνδρῶτ. 27). ἴδ. Ἐλευσίαια.

Εὐμόλπος, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Βορέου, ἐκ Θερμῆς εἰς Ἐλευσίαια κατελθὼν, ἱερεὺς τῆς Δήμητρος, ἀοιδὸς καὶ συγχνῶνος πολεμιστῆς. Βοηθήσας τοὺς Ἐλευσινίους κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐθανατίωθη μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Φόρβαντος καὶ Ἰμμάραδου, ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθέως. Κατ' ἄλλον μῦθον ἐφονεύθησαν ὁ Ἐρεχθεὺς καὶ ὁ Ἰμμάραδος, καὶ οἱ Ἐλευσινιοὶ ὑπετάγησαν τοῖς Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐπὶ τῷ θρῶ ὅτι αὐτὸς μόνος νὰ προΐσταται τῶν μυστηρίων, ὃ, εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου εἰσῆγαγε πρῶτος ὁ Εὐμόλπος, (Ὀμ. Ὑμν. Δὴμ. 154, 476), τελῶν αὐτὰ μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ Κελεοῦ. Ἐναπέμεινε δ' εἰς τὰς ἀπογόνους αὐτοῦ, τοὺς Εὐμόλπιδα ς (ἴδ.) τὸ δικαίωμα τῆς αὐτῶν τελέσεως. Τῷ Εὐμόλπῳ ἀποδίδεται καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν

δένδρων καὶ τῶν ἀμπελῶν. Ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἀρχαίων παρεδέχοντο πολλοὺς τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος· α') τὸν Θράκα οὗ υἱὸς Κήρυξ ἦν ὁ γενάρχης τοῦ ἀττικῆς ἱερατικοῦ γένους τῶν Κηρύκων· β') υἱὸν τοῦ Κήρυκος· γ') υἱὸν τοῦ Μουσαίου, εἰσαγαγόντα τὰ μυστήρια.

Εὐνόας, λίθοι εἰς τὴν ἀκτὴν εἰς οὐς ἐστήριζον τὰ πλοῖα πρὸ τῆς ἐραυρέσεως τῶν ἀγκυρῶν (Ὀμ. Ἰλ. Α, 436. Ε, 77. Ὀδ. Β, 418).

Εὐνόπιος, σοφιστῆς περὶ τὰ τέλη τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔγραψεν ἐν γλώσσῃ ἐπιτετηθευμένη «βίους φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν», 23 συγχνῶνων του, καὶ ἐξακολούθησιν τῆς ιστορίας τοῦ Δεξιππου, «αἰχρονικὴν ἱστορίαν μετὰ Δέξιππον» εἰς ἰδ' βιβλία, ὧν μακρὰ ἀποσπάσματα σώζονται (Συλλ. Dind. Hist. Graec. min.).

Εὐνεως, **Εὐννης** ἢ **Εὐνεύς**, υἱὸς τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Τυψιύλης, βασιλείσσης τῆς Λήμνου, καὶ αὐτὸς τῆς Λήμνου βασιλεὺς, ἐμπροσθεν μετὰ τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑλλάδος (Ὀμ. Ἰλ. Η, 468. Ψ, 747).

Εὐνομεία, ἴδ. Ὄραι.

Εὐνομος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῶν Εὐρυποντιδῶν, πατήρ τοῦ Πολυδέκτου καὶ τοῦ Λυκούργου· ἐφονεύθη ἐν στάσει (Πλούτ. Λυκ. Β).

Εὐνους, ἐκ Συρίας, δεῦλος ἐν Ἰβνῆ τῆς Σικελίας, φήμην μάγου ἀποκτήσας, ἐξήσκει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν συνδούλων του, καὶ ἐξήγειρεν αὐτοὺς εἰς τὴν πρώτην τῶν δούλων στάσιν ἐν Σικελίᾳ, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν, καὶ πολλὰς ἐκατοντάδας χιλιάδων δούλων ἐστρατολόγησεν αὐτὸς, ὡς καὶ ὁ Κλέων. Ἡ συνωμοσία, ἀρξαμένη, ὡς φαίνεται, περὶ τὰ 141—140 π. Χ. ἐξεργάγη τῷ 135, καὶ ἐπανειλημμένως ἐνίκησε τοὺς Ῥωμαίους· ἀλλὰ τέλος ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Ρουπιλίου, καὶ ὁ Εὐνους συνελήφθη ἐντὸς σπηλαίου, ἀλλ' ἀπέθανε πρὶν ἢ καταδικασθῆ, τῷ 132 (Πλούτ. Σὺλ. ΑΣΓ. — Διόδ. Ἀποσπασμ. ΑΔ).

Εὐξενος, ἴδ. Πόντος.

Εὐπάλαμος, ἴδ. Δαίδαλος.

Εὐπάλιον, πόλις τῆς Ὀζολαίας Λοκρίδος, Δ. τῆς Ἀντικύρας, ἔχουσα λιμένα τὰς Ἐρυθράς (Θουκ. Γ, 95. 96. — Στράβ. Θ. 427).

Εὐπέσειος, Ἰθακήσιος, στάσιν ἐξεγείρας κατὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, φνεύσαντος τὸν υἱὸν τοῦ Ἀντίνοον, φνευθεὶς δ' ὑπὸ Λαέρτου (Ὀδ. Α, 383. Β, 424. Ω, 469, 523).

Εὐπόλις Σωσιπόλιδος, εἰς τῶν ἀρίστων ποιητῶν τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμωδίας, σύγχρονος τοῦ Κρατίνου καὶ Ἀριστοφάνους, ἤρξατο ἡδὴ 17έτης τὸ στάδιον αὐτοῦ, ἴσως ὑπὸ ξένον ὄνομα, καὶ ἐνίκησεν ἐπτάκις. Ἀπέθανε δὲ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ πολλὰ ἐλέγοντο περὶ τοῦ τέλους του, καὶ ὁ τάφος του ἐδείκνυτο πολλαχοῦ. Κατ' ἀρχὰς φίλος τοῦ Ἀριστοφάνους, μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἀντίπαλος αὐτοῦ. Ἐπαινέσθαι δ' οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἔξαρσιν τῆς φαντασίας του καὶ τῆς γλώσσης του τὴν χάριν, τὴν πλαστικὴν καλλονὴν, τὴν εἰρωνικὴν εὐφυΐαν του, τὸν θερμὸν πατριωτισμὸν του τῶν προσάπτουσι ὅμως κακαλογία καὶ τρυφηλότητα. Δράματα λέγεται ὡς 20 γράψας, 15 ἐξ αὐτῶν οἱ σωζόμενοι τίτλοι θεωροῦνται ὡς ἀσφαλεῖς, ὡς κλιτὰ ποσάσματα ἐκ 12. Ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ἦσαν οἱ Δῆμοι, διακωμωδοῦν τὰ τῆς διοικήσεως τῶν Ἀθηναίων αἱ Πόλις, πραγματευόμενον τὰς τῶν συμμάχων καταπίσεις· οἱ Βάπται, κατὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τῆς ἐκδιαιθήσεως αὐτοῦ καὶ τῶν ἐταίρων του· οἱ Κόλακες, κατὰ τοῦ πλουτοῦ (τοῦ Λακκοπλοῦτου) Καλλίου καὶ τῶν παρασίτων αὐτοῦ (ἐνίκησε τῶ 422 π. Χ. τὴν Εἰρήνην τοῦ Ἀριστοφάνους). Ὁ Μαρικᾶς (νικήσας τῶ 421), κατὰ τοῦ δημογυγῶ Ὑπερόλου, τοῦ ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ Κλέωνος θέλοντος νὰ βαδίσῃ.

Εὐπομπός, Σικυώνιος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος, κωμωδόμενος, ὅτι διδάσκαλον εἶχε τὴν φύσιν (Pl. XXXV, 36, 3).

Εὐπυρρίθαι, ὄμιλος Ἀττικῆς, πιθανῶς πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὸ Ἐλευσίνιον πεδίον.

Εὐριπίδης, Ἀθηναῖος, εἰς τῶν μεγίστων τραγικῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, εὐ πολλὰ τῶν ἔργων διεσώθησαν. Ἐν Σαλαμίῃ, ἐνθα οἱ γονεῖς του εἶχον καταφύγει ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Περσῶν, ἐγεννήθη τῶ 480 π. Χ., κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ναυμαχίας, ὡς ἐπιστεῦθη. Ὡς ὀρθότερον ὅμως ἐκλαμβάνεται ὅτι τὸ 485 ἦν τῆς γεννήσεώς του τὸ ἔτος. Ὁ πατὴρ του ἐκαλεῖτο Μνησαρχος ἢ Μνησαρχίδης, καὶ ἦν, ὡς νομίζεται, κάπηλος· ἡ δὲ μήτηρ του, Κλειτώ, ὀψοπωλις. Οὐχ ἦττον ὅμως ἐδόθη αὐτῶ ἐπιμελὴς ἀγωγή, καὶ λέγεται ὅτι ἐνίκησέ ποτε ὡς παις εἰς τοὺς ἐν Παναθηναίοις γυμνασιακοῦ ἀγῶνας, ὡς καὶ ἐν Θαρρηγίαις ἦν μεταξὺ τῶν παιδῶν τῶν οἰνοχοοῦντων τοῖς ὄρχησταῖς, ὅπερ ἦν τιμὴ ἐξαιρετικὴ, μόνον τοῖς ἐλευθέροις πολίταις ἐπιφυλαττομένη. Λέγε-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ται δὲ καὶ περὶ τὴν ζωγραφικὴν ἀσκηθεῖς, καὶ εἰκὼν ὑπ' αὐτοῦ ἐξειργασμένη ἐδείκνυτο μετὰ ταῦτα ἐν Μεγαρίοις. Ὡς ἔφηβος, ἐμαυήτησε παρὰ τῶ Ἀναξαγόρῃ, καὶ εἶτα παρὰ τοῖς σοφισταῖς Προδίκῳ καὶ Πρωταγόρῃ, καὶ μετὰ τοῦ Σωκράτους συνεδέθη διὰ δεσφῶν διαρκοῦς φιλίας. Περιέχουσι δ' αἱ τραγωδία του καταφανὴ ἔχνη τῶν ῥητορικῶν διδαγμάτων τῶν σοφιστῶν, ὡς καὶ τῆς διαίτης του μετὰ τῶν φιλοσόφων, ἐξ ἧς ἀπέκτισεν ἦθος σκυθρωπὸν, ἐγίνε μισογελῶς, ἴσως καὶ μισογύνης, ὡς πολλὰκις τῶ προσάπτεται καὶ ὡς εἰς τινὰ τῶν δραμάτων του, ἰδίως τὸ Ἴπτόλυτον, φαίνεται, ἂν μᾶλλον δὲν ὀφείλε-

ται εἰς τὰς συζυγίας του σχέσεις ἢ ἀποστρεφῆ αὐτὴ πρὸς τὰς γυναῖκας· ἀλλ' αὐτῶν τὸν χαρακτήρα προφανές ἐστὶν ὅτι καλῶς ἐσπούδασε, καὶ πολλὰκις ἀποδίδωσιν αὐταῖς διεικασύνην. Τῆς ἐμβριθεῖς του ἀγωγῆς ἀπόδειξις ἐστὶ καὶ ἡ πλουσία βιβλιοθήκη ἣν ἐκέκτητο. Τὸ πρῶτον ἐνυμφεῖσθαι τὴν θυγατέρα τοῦ Μνησιλόγου Χοιρίνην, ἢ μᾶλλον Χοιρίλην, ἐξ ἧς ἔσχε τρεῖς υἱοὺς, τὸν Μνησαρχίδην, ἔμπορον, τὸν Μνησιλοχον, ὑποκριτὴν, καὶ τὸν ἐπίσης Εὐριπίδην καλούμενον, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἔφερον ἐπίσης εἰς τὴν σκηνὴν τινὰς τραγωδίας αὐτοῦ. Ἀπιστήσαντες ὅμως, ἀπέβαλε τὴν γυναῖκά του, καὶ ἐνυμφεῖσθαι τὴν Μελιτώ, ἥτις, οὐχὶ καλλιτέρα τῆς ἄλλης, αὐτὴ τὸν ἐγκατέλειπε. Κατὰ τοὺς μὲν ἤρξατο τοῦ ποιητικοῦ τοῦ σταδίου κατὰ τὸ 26, κατ' ἄλλους κατὰ τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐν τῶν πρώτων του ἔργων ἦν τὸ ἐπιγραφόμενον Πελιάδες, καὶ ἀπολεσθέν. Ἐγράψε δὲ, κατὰ τοὺς πλείστους τῶν βιογράφων του, 92 δράματα, ἐξ ὧν 8 σκηνικά· οἱ δ' Ἀλεξανδρινοὶ τῶ ἀποδίδουσι 78, ἐξ ὧν 3 μὴ γνήσια· ἀλλ' εἰσὶ γνωστοὶ 80 τίτλοι ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἄλλων μόνον ἐστὶ γνωστὸς ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐδιδάχθησαν. Ἐνίκησε δὲ μόνον τετράκις· ἀλλὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἦσαν γνωστότατα καὶ ἀπελάμβανον πολλῆς δημοτικότητος, ὡς ἀποδεικνύει ἡ διήγησις ὅτι οἱ ἐν Σικελίᾳ αἰχμάλωτοι Ἀθηναῖοι στρατιῶται στίχους αὐτοῦ ἔψαιρον ἐκ στήθους καὶ ἀπήγγελλον, καὶ ὅτι δι' αὐτῶν ἐσώθησαν, καταθέλξαντες τοὺς ἐχθροὺς. Ἐν προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ, μετὰ τὴν παράστασιν τοῦ Ὀρέστου του (408), μετέβη εἰς Μαγνησίαν, ἐνθα ἐγένετο δεατὸς ὡς ξένος τῆς πόλεως. Ἐκείθεν δ' ἀπήλθεν εἰς Πέλλαν τῆς Μακεδονίας, εἰς τοῦ βασιλέως Ἀρχιλάου τὴν αὐλήν, καὶ ἐγκατεβίωσεν ἐκεῖ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του μετὰ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος, τοῦ μουσικοῦ Τιμοθέου καὶ τοῦ ζωγράφου Ζεύξιδος, λίαν τιμώμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ ἀπέθανεν

ἐν Ὀλ. 93, 6' (406), κατὰ παράδοσιν οὐχὶ λίαν πιθανὴν δηγθεὶς ὑπὸ θηρευτικῶν κυνῶν. Τὰ δράματα αὐτοῦ καὶ τῶν προσώπων αἱ χαρακτηριστὲρες ἐπιθειώκουσιν ἦττον τὴν ἰδανικότητα ἢ τὰ τῶν προκατόχων αὐτοῦ, καὶ ἀρούονται μᾶλλον ἐκ τοῦ πραγματικοῦ βίου καὶ ἐκ τῶν τότε ἐπικρατούντων φιλοσοφικῶν δογμάτων. Οἱ διάλογοί του ποιοῦνται οὐ σπανίως χρῆσιν σοφιστικῆς διαλεκτικῆς, αἱ δὲ μακροὶ διηγήσεις ἐν ταῖς προλόγοις, ἢ οὐχὶ λίαν ἐξηρημημένη οἰκονομία καὶ θέσις τῆς ὑποθέσεως, ἢ λύσις διὰ θεῶν ἐκ μηχανῆς, ὁ μὴ ἀναγκαῖος σύνδεσμος τῶν χορῶν μετὰ τοῦ διαλόγου, δὲν ἐμφαίνουσιν ἐξοχον τέχνην δραματοργικὴν διαπρέπει ὅμως εἰς τὴν γνώσιν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν παθῶν, καὶ ἐλέγξτο τραγικώτατος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς ὑπὲρ πάντας τὸν ἔλεον κινῶν. Ὡς ὀπαδὸς τοῦ Ἀναξαγόρου, διαφωνεῖ πολλὰκις πρὸς τὰς κοινὰς δοξασίας, εἶτε πρὸς μύθους πιστὴν ἀρνούμενος, εἶτε πράξεις φημιζόμενας καὶ θαυμαζόμενας χαρακτηριστὰς καταδικάζων, δι' ἃ δ' Ἀριστοφάνης, ὡς μετὰ τῶν συγχρόνων του ταπεινοῦντα τὴν τραγωδίαν, καὶ ὡς ὄργανον καὶ ἠγῶ γινόμενον τῆς ὀχλοκρατίας, συνεχῶς τὸν χλευάζει, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς Βατράχοις. Διατηροῦνται δὲ τοῦ Εὐριπίδου 18 τραγωδία καὶ 1 δράμα σατυρικόν. Εἰσὶ δὲ ταῦτα: α') ἡ Ἐκάβη, διδαχθεῖσα τῶ 423, καὶ περιέχουσα τὴν θυσίαν τῆς Πολυξένης εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλεύου, καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῆς Ἐκάβης κατὰ Πολυμήτηρα, τοῦ φνεύσαντος τὸν Πολύδωρον. β') Ὀρέστης, ἐδιδάχθη τῶ 408. Ὁ Τυνδάρεως κατηγορεῖ ὡς μητροκτόνον τὸν ἔγγονον αὐτοῦ Ὀρέστην, ὅστις μάτην ἐπικαλεσθεὶς τὴν ἀρωγὴν τοῦ Μενελάου, ἀποφασίζει νὰ φνεύσῃ τὴν Ἑλένην, σωζομένην ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐν τέλει διπλοῦς τελεῖται γάμος, μεταξύ Ὀρέστου καὶ Ἐριμόνης καὶ Πυλάδου καὶ Ἠλέκτρας. Τὸ δράμα ἐστὶν ἐν τῶν ἀσθενεστέρων τῶν πλοκῶν. γ') Αἱ Φοίνισσαι, κατὰ τὸν ἐκ φοινισσῶν γυναί-

κῶν συγκαίμενον χρόνον οὕτω κληθῆναι, πραγματεύεται τὸ δράμα τὴν ἀλληλοκτονίαν τῶν ἀδελφῶν Ἐτεοκλέους καὶ Πολυαίκοις, καὶ ἦν ἐν τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τῆς παρουσίας τοῦ ποιητοῦ ἐν Ἀθήναις διδραχθέντων, καὶ ἐν τῶν ἀξιολογωτέρων. δ') Μήδεια, ἐδιδάχθη τῷ 431, περιστεφόμενον εἰς τὴν ἐκδίκησιν τῆς Μηδείας κατὰ τοῦ Ἰάσωνος, διανοουμένου νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Κρέοντος, βασιλέως τῆς Κορίνθου. Φανεύσασα αὐτὸν καὶ τὰ ἴδια τέκνα τῆς, φεύγει ἐρ' ἀμάξης συρομένης ὑπὸ περρωτῶν δρακόντων εἰς Ἀθήνας, πρὸς τὸν Αἰγέα. ε') Ἰππόλυτος στεφανοφύρορος, ἐδιδάχθη καὶ ἐστεφανώθη τῷ 428, πραγματεύεται δὲ τὸν ἔρωτα τῆς Φαίδρας γυναικὸς τοῦ Θησέως, πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰππόλυτον. Ἰπ' αὐτοῦ μὴ ἀνταγαπωμένη, ἀποθνήσκει, διαβαλοῦσα αὐτὸν, δι' ὃ Ὁθησεὺς τὸν ἐξορίζει, προκαλέσας τὸν θάνατόν του. Εἶτα ἄνωγ' ἢ Ἀρτεμις ἀποκαλύπτει τὴν ἀθωότητά του. Τὴν αὐτὴν ὑπέθεσιν εἶχεν ἐξεργασθῆ καὶ πρὶν ὑπὸ τὸν τίτλον: Ἰππόλυτος ἀποκαλυπτόμενος. Τοῦτο τὸ δράμα καὶ ἡ Μήδεια εἰσὶ τοῦ Εὐριπίδου τ' ἀριστουργήματα ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς δραματογραφικῆς τέχνης. ς') Ἀλκίσις, 438, τὸ ἀρχαιότερον τῶν σωζομένων αὐτοῦ δραμάτων. Ἡ Ἀλκίσις ἀποθνήσκει ἐκουσίως ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός τῆς Ἀδμήτου· ἀλλ' ὁ ἄλλοτε παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ φιλοξενηθεὶς Ἡρακλῆς τὴν ἐπικαφέρει ἐκ τοῦ Ἄδου. Ἐπειδὴ δὲ ἦν τετραλογία τὸ τέταρτον, ἐνθα συνήθως ἐτίθεντο δράματα σατυρικά, ἔχει περὶ τὸ τέλος καὶ ἐλαφρά τινα μᾶλλον κωμικὰ μέρη. ζ') Ἀνδρομάχη, κατὰ τὸ 420. Ὁ Νεοπτόλεμος, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, νυμφευθεὶς τὴν Ἀνδρομάχην, χήρην τοῦ Ἐκτορος, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἐριμόνην, κόρην τοῦ Μενελάου καὶ μνηστῆν τοῦ Ὀρέστου, φονεύεται ὑπὸ τούτου, ἐπαναγαγόντος τὴν μνηστῆν του εἰς Σπάρτην. η') Ἰκέτιδες, ἐδιδάχθη πιθανῶς περὶ τὸ 410. Αἱ μητέρες τῶν πετόντων ἐπὶ τῷ Ὄϊστῳ, ἔρχονται μετ' Ἀ-

δράστου, τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀργεῶν, εἰς Ἐλευσίνα, καὶ ἐπιτυχάνουσιν ἐκεῖ παρὰ τοῦ θεοῦ νὰ καθύσωσι τὰ σώματα τῶν υἱῶν τῶν, ὁ ἀπηγγέρευεν αὐταῖς ὁ Κρέων, καὶ ὁ Ἀρτεμιος ὑπόσχεται ὅτι ποτὲ αἱ Ἀργεῖοι δὲν θ' ὑποληθῶσι κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Περιέχεται δὲ καὶ πολλαὶ πολιτικαὶ νύξεις τῆς πρὸς τοὺς Βασιτοὺς ἐριδος μετὰ τὴν μάχην τῆς Δηλίου. θ') Ἰφιγένεια ἢ ἐν Ἀυλίδι, διδραχθέν, ὡς καὶ αἱ Βάνχαι, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ. Τὴν Ἰφιγένειαν, μέλλουσαν νὰ θυσιασθῇ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, σώζει ἢ Ἀρτεμις, ἀντικαθιστῶσα ἑλκρινίδα αὐτῆς, καὶ τὴν ἐγκαθιστᾷ ὡς ἱέρειαν ἐαυτῆς ἐν Ταυρίδι. Τὸ τέλος, ἀπὸ στ. 1506 θεωρεῖται μὴ γνήσιον. ι') Ὀρέστια, ἐντολῆ τῷ Ἀπέλλωνος, ἔρχεται εἰς Ταυρίδα ἵνα ἀρπάσῃ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος, ἀλλὰ σὺλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Θούργου, μέλλει νὰ θυσιασθῇ, ὅτε ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς ἀειφῆς τοῦ Ἰφιγένειας, καὶ συμφωνήσαντες λαμβάνουσι τὸ ἄγαλμα καὶ φεύγουσιν ὁμοῦ ἢ δ' Ἀρτεμις ἀποτρέπει τὸν θάνατόν τῆς κατὰ διώξεις, ια') Πήσος, οὐχὶ γνήσιον, ἐκ τῷ Α τῆς Ἰλιάδος, ἢ νυκτερινὴ εἰσβολὴ τῷ Διομήδους καὶ Ὀδυσσεὺς εἰς τὸ ἐχθρὸν στρατόπεδον, καὶ ὁ φόνος τοῦ Δόλωνος καὶ τοῦ Θρακῆς ἡγεμόνος Ἰρήσου. Εἶχε γράψῃ Ῥήσον καὶ ὁ Εὐριπίδης, ἀλλὰ τὸ σωζόμενον ἔργον πρωτοπειροῦ τινὸς ἐστίν. ιβ') Τρωάδες 415. Παράστασις, εἰς μᾶλλον ἀσυνετήτους σκηνάς, τῶν συμφορῶν τῆς οἰκονομίας τοῦ Πριάμου κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος. ιγ') Βάνχαι. Ἡ ἔλευσις τοῦ Βάνχου εἰς Θήβας, καὶ ὁ φόνος τοῦ Πενθέως ὑπὸ τῆς μητρὸς του Ἀγαθῆς, διότι ἀντίθετος εἰς τὸν θεόν. ιδ') Ἡρακλεΐδαι, 421. Ὁ Ἡρακλεΐδαι, καταδικασθέντος ὑπὸ τοῦ Εὐφροσθέως, καταφεύγουσιν εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ὁ βασιλεὺς Δημοφῶν τοῖς δίδει ἄσυλον, ἐν Ἐφύρσθεος συλλαμβάνεται καὶ φονεύεται. Περιέχει πολιτικὴν νύξιν περὶ τῆς ἀγνοουμένης τῶν Δωριέων πρὸς τὰς Ἀθήνας. ιε')

Ἐλένη, 412. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, ἔλθων ὁ Μενέλαος εἰς Αἴγυπτον, εὐρίσκει ἐκεῖ τὴν Ἐλένην καὶ μανθάνει ὅτι ἡ ἐν Τρωάδι ἦτο φάσμα ψευδές. Ἐν Αἰγύπτῳ θέλει νὰ τὴν νυμφευθῇ ὁ βασιλεὺς Θεοκλύμενος, ἀλλὰ διὰ δόλου διαφεύγει μετὰ τοῦ ἀνδρός τῆς. ις') Ἴων, ἴσως περὶ τὸ 420. Κρέουσα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθίδος, μαθοῦσα ἐκ χρησμῶν ἐν Δελφοῖς ὅτι ὁ ἐν τῷ ναυῷ ὑπηρετῶν Ἴων ἦν υἱὸς τοῦ ἀνδρός τῆς Εὐθύου, θέλει νὰ φονεύσῃ αὐτὸν καὶ τὸν ἄπιστον σύζυγόν τῆς. Ἀλλ' εἶτα ἀναγνωρίζει τὸν Ἴωνα ὡς ἴδιον ἐαυτῆς υἱὸν καὶ τοῦ Ἀπέλλωνος, καὶ ὁ Εὐθύος τὸν υἱοθετεῖ καὶ τὸν καθιστᾷ διάδοχόν του. ιζ') Ἡρακλῆς μακροήμερος περὶ τὰ 422. Ἐκμανεὶς διὰ τῆς Ἡρας ὁ Ἡρακλῆς, φονεύει τὴν σύζυγόν του Μεγάρην καὶ τὰ τέκνα του. Εἶτα δὲ συνελθὼν, προσφέρει ἱλαστήριους θυσίας, καὶ καταφεύγει εἰς Ἀθήνας, ἵνα εὐρῇ ἡσυχίαν. ιη') Ἡλέκτρα, ὁ φόνος τῆς Κλυταιμνήστρας ὑπὸ τῶν τέκνων τῆς, τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἡλέκτρας, τὸ πάντων ἀσθενέστατον. ιθ') Κόκλωψ, τὸ μόνον σατυρικὸν δράμα ἢ τύπλωσις τοῦ Κόκλωπος Πολυφῆμου ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς, κατὰ τὸ Α τῆς Ὀδυσσεΐας. Ὁ χορὸς συνίσταται ἐκ Σατύρων, μετὰ τοῦ Σιληνοῦ ὡς χορηγοῦ, εἰς τὴν νῆσον ναυαγησάντων. Ἦν κείμενον τοῦ Εὐριπίδου ἐστὶ πολλαχθῶς ἐσφαλμένον ἐξ ἀβλεψίας ἢ ἀμαθείας ἀντιγραφέων. **Εὐριπίος**, ἴδ. Εὐβοία. **Εὐρος**, ἴδ. Ἀνεμοί. **Εὐρυάλη**, ἴδ. Γοργώ. **Εὐρύαλος**, ἴδ. Ἀδραστος, Διομήδης, Νίσος. **Εὐρύναξ**, υἱὸς Δωριέως, Σπαρτιάτης, συστράτηγος τοῦ Πausανίου ἐν Πλαταιαῖς (Ἡρόδ. Θ, 10, 53). **Εὐρυδάτης**, 1) Ἰοανήσιος, κήρυξ τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Τρωάδα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 184. Ὀδ. Γ, 246). — 2) Κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ἰλ. Α, 320. Ι, 170). **Εὐρύδατος**, 1) Ἐφέσιος, πεμφθεὶς

ὑπὸ Κράσσου ἵνα στρατολογήσῃ, ἐπρόδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κύρον, δι' ὃ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπέθῃ παροικιακὸν ἐπὶ προδοσίᾳ (Πλάτ. Πρωταγ. 327). — 2) Λακεδαιμόνιος, ὁ πρῶτος Ὀλυμπιονίκης παλαιστής ἐν Ὀλ. 18. — 3) Κερκυραῖος ναύαρχος εἰς τὴν κατὰ τῶν Κορινθίων ναυμαχίαν κατὰ τὴν νῆσον Σάβοτα (Θουκ. Α, 47). **Εὐρυπεία**, 1) θυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Πόντου, γυνὴ τοῦ Ἰετάνου Κοίου (Ἡσιόδ. Θεογ. 230, 375). — 2) θυγάτηρ Θεσπιῶ, τεκοῦσα ἐξ Ἡρακλέους τὸν Πολύλοον. — 3) Ἀμαζὼν φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. **Εὐρυπείαδης**, υἱὸς Εὐρυπείου, Σπαρτιάτης ἀρχηγὸς τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου κατὰ τοῦ Εὐρέου. Μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, εἰς ἣν δλίγον συνετέλεσεν, οἱ Σπαρτιάται τῷ ἀπέδωκαν τὰ πρωτεῖα τῆς ἀνδρείας, τὰ δὲ τῆς φρονήσεως εἰς τὸν Θεμιστοκλῆν (Ἡρόδ. Η, 2, 42. 74. 124. — Πλούτ. Θειστ. ΙΑ, 12). **Εὐρυδάμας**, 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης. — 2) εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 3) εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς. — 4) Τρώες μάντις καὶ ὄνειροπόλος (Ἰλ. Ε, 149). **Εὐρυπείκη**, 1) Ἰδ. Ὀρφεύς. — 2) γυνὴ τοῦ Νέστορος, θυγάτηρ Κλυμένης (Ὀδ. Γ, 452). — 3) γυνὴ Κρέοντος ἐν Θήβαις (Σοφ. Ἄντ. 1180) καλεῖται Ἡυιόχη παρ' Ἡσιόδου (Ἄσπ. Ἡρ. 83). — 4) θυγάτηρ Ἀδράστου, γυνὴ Ἴλου (Ἀπολλ. Γ, 12, 8). — 5) γυνὴ Ἀκραιοῦ (Ἀπολλ. Β, 2, 2). **Εὐρύκλεια**, δούλη ὑπὸ Λαέρτευ ἀγορασθεῖσα, τὸν Ὀδυσσεὺ καὶ εἶτα τὸν Τηλέμαχον ἀναθρέψασα. Ἀνεγνώρισε τὸν ἐπανελθόντα Ὀδυσσεὺ ἐξ οὐλῆς εἰς τὸν πόδα, ὅτε τῷ ἐπλυνε τοὺς πόδας, καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὴν Πηνελόπην (Ὀδ. Α, 249. Δ, 742. Γ, 353. Χ, 391. Ψ, 1). **Εὐρύλοχος**, συγγενὴς καὶ ὄπαδός τοῦ Ὀδυσσεὺς, κληρωθεὶς ν' ἀπέλθῃ μετὰ

του ἡμίσεος τῆς συνοδείας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κίρκης, καὶ μόνος μὴ μεταμορφωθείς εἰς χεῖρον. Ἐπὶ τῆς νῆσου Τρινακρίας, πείσας τοὺς συντρόφους του νὰ φονεύσῃσι τινὰς τῶν βοῶν νοῦ Ἠλίου, ἐπέφερε τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ ἐκείνων (Ὀδ. Κ, 203. Λ, 23. Μ, 339).

Εὐρουμέδων, 1) Ἰδ. Γίγαντες. — 2) Ἡνίοχος τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 228), μετ' αὐτοῦ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λίγισθου. — 3) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος, πεμφθεὶς τῷ 427 π. Χ., καὶ αὖθις τῷ 425, εἰς Κέρκυραν, πρὸς ἐπικουρίαν τῶν δημοκρατῶν, ἐνίκησε τῷ 426 ἐν Τανάγρα, ἐπλευσε τῷ 425 μετὰ στόλου εἰς Σικελίαν, ἐνθα οὐδὲν ἐπραξεν, ἀλλ' οὐχ ἤετον ἐπέμφθη αὖθις ἐκεῖ τῷ 415, καὶ τῷ 413 εἰς Συρακούσας (Θουκ. Γ, 80. 91. Δ, 52. 65). — 4) Πλωτὸς ποταμὸς τῆς Παμφυλίας, 60 στάδια ἀπὸ τῆς Ἀσπένδου ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν, περίφημος διὰ τὴν νίκην τοῦ Κίμωνος, τῷ 469 π. Χ. (Θουκ. Δ, 106. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 30).

Εὐρυνομία, 1) Ἰδ. Χάρις. — 2) Θαλαμηγῆλος ἢ ταμὴν τοῦ Ὀδυσσεύος (Ὀδ. Ρ, 405. Τ, 96).

Εὐρύπυλος, 1) Υἱὸς Εὐαίμονος, βασιλεὺς τοῦ Ὀρμενίου ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐξέπλευσε μετὰ 40 πλοίων εἰς Τροίαν, ἐνθα διέπρηνεν ἐπ' ἀνδρείᾳ, προκαλέσας τὸν Ἐκτορα εἰς μονομαχίαν. Ἐπληγώθη δ' ὑπὸ τοῦ Πάριδος, καὶ ὁ Πάτροκλος ἴανε τὴν πληγὴν (Ἰλ. Β, 736. Η, 167. Λ, 500. 809. Ο, 390). Ἐν Ἰρίᾳ τῆς Βοιωτίας ἐλέγετο ἦρωας, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κελαινοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, ἐν δὲ Κυρήνῃ βασιλεὺς, καὶ μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου Αἰουμνήτου συνδεθεὶς. Κατασκευάσας ὁ Ἡφαίστος εἰκόνα τοῦ Διονύσου, ἔδωκεν αὐτὴν ἐντὸς λάρνακος ἐγκεκλεισμένην εἰς τὸν Δάρδανον. Ὅτε δ' αἱ Ἕλληνες διενεμήθησαν τὰ τρωϊκά λάρυρα, ἔλαβεν ὁ Εὐρύπυλος τὴν λάρνακα ἄλλ' ὅτε τὴν ἠνέωξε παρεφρόνησε, καὶ ὁ χρησμός τῶν Δελφῶν τῷ εἶπεν, ὅτι ἵνα ἰα-

τρυσθῇ, ὤφειλε ν' ἀφιερῶσθαι τὴν εἰκόνα ἐκείνην ἀπῆντα ἀνθρώπους προσφέροντας καρδὸξὸν τινα καὶ βάρβαρον οὐσίαν. Ἐν Ἀρήνῃ λοιπὸν τῆς Ἀχαιῶν εἶρε τοὺς κατοικοῦντας προσφέροντας κατ' ἔτος εἰς τὴν Τριχλαρίαν Ἄρτεμιν τὸν ὠραιότερον νέον καὶ τὴν ὠραιότεραν νέαν. Ἐδῶκε λοιπὸν ἐκεῖ τὴν εἰκόνα, καὶ τοῦ Αἰουμνήτου Διονύσου ἡ λατρεία ἀντικατέστησε τὴν ἀπάνθρωπον αἵματηρὰν λατρίαν (Πaus. Ζ, 19, 1. 6. 21. 7). — 2) Υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυκαλαίας, βασιλεὺς ἐν Κῶ, καὶ, ἐπὶ τῆς ἐπανόδου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Χαλκιοπίης ἔσχεν υἱὸν τοῦ Θεσσαλῶν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 677. — Ἀπολδ. Β, 7, 1). — 3) Υἱὸς Τηλέφου καὶ Ἀστυόχου τῆς ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου, βασιλεὺς τῆς Μυσίας, ἦλθεν ἐπίκουρος τῷ Πριάμῳ, κατὰ προτροπὴν τῆς μητρὸς του, εἰς ἣν ὁ Πριάμος πρὸς τοῦτο ἐχάρισε τὸ χρυσοῦν κληῖμα ἐὶς Ἡφαίστος κατεσκευάσας, καὶ ὁ Ζεὺς εἶχε χάρισει εἰς τὸν Τρῶα, ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ Γαυμήδου. Ἐπ' ἀνδρείᾳ δὲ διακριθεὶς ὁ Εὐρύπυλος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου (Ὀδ. Μ, 520).

Εὐρυσάκης, Ἰδ. Αἴας.

Εὐρυσθένης, Ἰδ. Ἡρακλῆς.

Εὐρυσθεύς, Ἰδ. Ἡρακλῆς.

Εὐρυτίων, 1) Εἰς τῶν Κενταύρων, εἰς τῶν προσβαλόντων τὸ σπήλαιον τοῦ Φίλου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. — 2) ἢ Εὐρυτος, υἱὸς ἢ ἔγγονος τοῦ Ἀκτορος Ἀργοναύτης. Ἰδ. Αἴας ὁς. — 3) Βουκόλος τοῦ Γηρυόνου.

Εὐρυτος, 1) κατ' ἄλλους Ἐρυτός, υἱὸς Ἐριμοῦ καὶ Ἀντιανείρας, Ἀργοναυτὴς (Πινδ. Πυθ. Δ, 179. Ἀπολδ. Ροδ. Α, 61). — 2) Υἱὸς Μελανέως, βασιλεὺς τῆς Οὐγγρίας, πατὴρ τῆς Ἰόλης (Ἰδ. Ἡρακλῆς). — 3) Εἰς τῶν Μολωνιδῶν (Ἰδ. Ἡρακλῆς). — 4) Ἰδ. Εὐρυτίων. — 5) Ἰδ. Γίγαντες.

Εὐρώπη, 1) Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος

ἐν Βοιωτίᾳ. — 2) Ἰδ. Εὐφρημος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήθης (Ὀμ. Ἰλ. ΙΔ, 321), ἢ, κατὰ μεταγενεστέρους μύθους, θυγάτηρ τοῦ Ἀγῆνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ τῆς Τηλεφάσσης. Ὁ Ζεὺς, ἐρασθεὶς αὐτῆς μετεμορφώθη εἰς ταῦρον, καὶ ἀρπάσας αὐτὴν, τὴν ἔφερεν ἐπὶ τῶν νώτων του εἰς Κρήτην, ἐνθα νυμφευθεῖσα

γινώσκει πλείονα περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ περὶ τὴν Μεσόγειον, ἢ δὲ πρὸς βορρᾶν ἑκτασις αὐτῆς τῷ ἦν ἄγνωστος, καὶ ἡ ἐσχίστη Θούλη καὶ ἐν πολὺ μεταγενεστέρους χρόνοις εἶτι ἦν σχεδὸν μυθικὴ χώρα. Πρὸς ἀνατολὰς δὲ ὡς ἔκρι αὐτῆς ἐξελαμβάνοντο ὁ Φάσις καὶ ὁ Ἀραξίς, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Τάναϊς καὶ ἡ Μαιώτις. Τὸ γαιολογικῶς δὲ

πρόσφορον αὐτῆς διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ ἀναγνωρίζει ὁ Στράβων.

Εὐρώπας, 1) Ἰδ.

Λακωνία. — 2) Ποταμὸς τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, πηγάζων ἐκ τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηνειὸν ὁ παρ' Ὀμήρῳ Τισαρήσιος (Ἑὐριπ. Ἀνδρομ. 802. — Στράβ.).

Εὐστάθιος, γεννηθεὶς ἐν Κατσαρεῖᾳ περὶ τὰ 264 μ. Χ., χειροτονηθεὶς ἀρχιερεὺς τῷ 315, καὶ ἀποθανὼν τῷ 340.

τὸν βασιλεῖα Ἀστερίωνα, ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ (Ἡρόδ. Α, 173), ἢ, κατ' ἄλλους, ἐξ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, υἱὸς τὸν Μίνωα, τὸν Ραδάμανθυον καὶ τὸν Ζαρηθόνα, γενάρχην τῶν Λυκίων. Ἐν Κρήτῃ ἀπελάμβανε θείων τιμῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐλάτωτις, καὶ ἤγετο αὐτῇ ἑορτὴ, τὰ Ἑλλάδια. — 4) Τὸ μικρότερον τῶν τοῖς ἀρχαίοις γνωστῶν τριῶν μερῶν τοῦ κόσμου, εἰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον αὐτὸ τὸ μεγαλύτερον, ὥστε καὶ ὁ Πλάτων τῷ ἀποδίδει τὸ ὄνομα τῆς ἁπλῆς ἐκτάσεως τῆς γῆς. Ἐντεῦθεν ἴσως καὶ τὸ ὄνομα, οὗ ἡ παραγωγὴ εἰς διαφόρους ὑποθέσεις ἔδωκεν ἀφορμὴν, κατὰ δὲ τοὺς μύθους ἦν ἡ χώρα ἐπώνυμος τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀγῆνορος, ἢ ἀρχαίως τινὸς βασιλέως Εὐρώπου. Ὁ Ὀμηρος (Ἰμν. εἰς Ἀπολ. 251) Εὐρώπην λέγει μόνον τὴν βόρειον Ἑλλάδα. Ὁ Ἡρόδοτος (Δ, 36. 42. 45)

ψεν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, εἰς βιβλία 10, κατεῖσαν μέχρι τοῦ 324. Συνέταξε δὲ καὶ πολλὰς πραγματείας πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς τὴν Εὐαγγελικῆς ἀποδείξεως προκατασκευὴν, πολλὰ ἀρυσμένην χωρὶς ἐκ τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος. Συνέγραψε δὲ καὶ βιογραφίαν τοῦ Κωνσταντίνου, οὐχὶ λίαν ἀκριβῆ, καὶ προσέτι, ὑπὸ τὸν τίτλον παντοδαπῆ ἱστορία, χρονικὸν διατηρηθὲν μόνον ἐν Λατινικῇ μεταφράσει τοῦ Ἰερωνύμου, καὶ ἐν ἄλλῃ Ἀρμενικῇ.

Εὐστάθιος, 1) ἐκ Καππαδοκίας Νεοπλατωνικός, μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίχου, λίαν εὐγλωττος, τῷ 359 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίνου πρὸς τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν Σαπόρην πεμφθεὶς (Amm. Marc. XVII, 14). Καὶ ἀπέτυχε μὲν ἡ ἀποστολὴ

του, ἀλλ' οἱ Πέρσαι μεγάλην συνέλαβον ὑπέ-
ληψεν πρὸς αὐτόν. — 2) Ἐκ Κωνσταντινου-
πόλεως, ἐν τῇ 16' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδι, ἀρ-
χιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, συνέταξε παρθε-
νολόγος (σχόλια) εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ
Ἄδύσσειαν, ἐκ δευτερευουσῶν μὲν ἀλλ'
οὐχ ἥττον πλουσιωτάτων πηγῶν
δεδαγισμένα.

Ευτέρπη, ἴδ. Μοῦσαι.

Ευτρόπιος, 1) εὐνοῦχος,
καὶ τὸ πρῶτον δοῦλος, εἶτα εὐ-
νοοῦμενος τοῦ αυτοκράτορος Θεο-
δοσίου, καὶ ἐτι μᾶλλον τοῦ Ἀρ-
καδίου, ἐφ' οὗ (τῷ 395 μ. Χ.),
ἀνατρέψας τὸν ἱμπουργὸν Ῥου-
φῖνον, ἀντικατέστησεν αὐτόν, τῷ
δὲ 398 καὶ εἰς ὑπάτον ἐπροχει-
ρίσθη. Πλεονεξία, ἀνανδρία, ἐμ-
μότης ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ
αὐτοῦ. Ἄντι τὸ κινδυνεῦον κρά-
τος νὰ ὑπερασπίσῃ κατὰ τῶν
Γότθων, ἀπέκλινεν ἐξ ἐναντίας
πρὸς τὸν Ἀλαρίχον, καὶ ἐδείκνυ-
το ἐχθρικός πρὸς τὸν ἀγαθὸν καὶ
εὐγενῆ Βάνδαλον, τὸν Στυλίνω-
να. Ἀλλὰ τῇ ἐπιμονῇ τῆς βα-
σιλομήτορος Εὐδοξίας καὶ τοῦ
Γότθου Γαίνα, ἐξωρίσθη εἰς Κύ-
προν, καὶ ἐκεῖθεν μετετέθη εἰς
Χαλκηδόνα, ἐνθα ἐθανατώθη. —
2) Ὁ γραμματεὺς τοῦ Μεγάλου
Κωνσταντίνου, γράφας λατινι-
στὶ ἱστορίαν τῆς Ῥώμης εἰς 10
βιβλία.

Εὐτυχιδής, Σικυώνιος, γλύπτης μετὰ
τὸν Ἀλέξανδρον, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου.
Τὸ περιφημότερον αὐτοῦ ἔργον ἦν Τύχη
Ἀντιοχείας (Παυσ., ΣΤ', 2), χαραχθὲν
καὶ ἐπὶ νομισμάτων, καὶ ἀνευρεθὲν σῶον, ἢ
αὐτὸ, ἢ ἀντίγραφον αὐτοῦ. Ἐποίησε δὲ καὶ
χαλκοῦν ἀγάλμα τῶ Εὐρώτα, « τέχνης ὑ-
γρατέρας τοῦ ποταμοῦ, » κατὰ Πλίνιον
(XXXIV, 16, 6).

Εὐφημία, τὸ σεμνὸς καὶ εὐτάκτως

λέγειν, μὴ θορυβεῖν διὰ λόγων, συνιστῶν
ὑπὸ τοῦ κήρυκος εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν θυσιῶν
καὶ προσευχῶν διὰ τῶν λέξεων «Εὐφημία
ἔστω!» «εὐφημεῖν χρὴ» ἢ «εὐφημεῖτε.»

Εὐφημος, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Εὐρώ-
πης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, εἰς τῶν Φλε-

Τύχη Εὐφροσύνης. Μουσείου Βατικανοῦ.

γαῖν ἐκ τοῦ ἐν Φωκίδι Πανοπέως, εἶτα δ' εἰς
Ταϊνάρον οικήσας, ἐνουμφεύθη τὴν Λασκόμα,
ἀδελφὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἢ τὴν Ἀλκμήνην,
θυγατέρα τοῦ Λασκόμου καὶ ἦν εἰς τῶν θε-
ρευτῶν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ εἰς τῶν
Ἀργοναυτῶν, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ τὸ
δῶρον νὰ βαίῃ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Εἰς τὴν
Τριτωνίαν λίμνην ὁ Τρίτων, ὑπὸ τὴν μορφήν
τοῦ Εὐρυπύλου, τῷ ἔδωκε βῶλον γῆς, καὶ
ἢ Μήδεια τῷ προεῖπεν ὅτι, ἂν ῥίψῃ τὸν βῶ-

λον εἰς τὸ χάσμα τοῦ Ταϊνάρου, τὴν εἰς Ἀ-
δου κατάβασιν, οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἰς τετάρ-
την γενεάν θά ἐβασίλευον ἐν Λιβύῃ ἀλλ' ὁ
βῶλος ἀπωλέσθη εἰς τὴν νῆσον Καλλιπτήν
(τὴν Θήραν), δι' ὃ καὶ ἐκεῖθεν, οὐχὶ ὁ τέταρ-
τος, ἀλλ' ὁ δέκατος ἑβδομος ἀπόγονος τοῦ
Εὐφροῦ Βάττος μετέβη εἰς Λιβύην καὶ
ἐπίσπε τὴν Κυρήνην (Πίνδ. Πυθ. Δ.—Ἡρδ.
Δ, 150).

Εὐφορβος, υἱὸς Πανόβου, ἀνδραῖος
Ἑρῶς, τὸν Πάτροκλον πληγώσας, καὶ φονευ-
θεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου (Ἰλ. Π, 806. Ρ, 1),
δοτις καὶ τὴν ἀσπίδα του ἀνέθηκεν εἰς τὸ
παρὰ ταῖς Μυκῆνας Ἑραῖον. Ὁ τὴν μεταμ-
φύχωσιν πρεσβύων Πυθαγόρας δὴσχυρίζετο
ὅτι τοῦ Εὐφρόβου τούτου ἦν ἡ ψυχὴ του
(Διογ. Α. Η, 1, 4).

Εὐφορίων, 1) υἱὸς τοῦ Ἀχιλλεῦς
καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου
Λευκῆς (ἴδ. Ἀχιλλεὺς), καὶ οὕτω καλούμε-
νος διότι ἐν τῇ Λευκῇ ἐτιμᾶτο ὁ Ἀχιλλεὺς
ὡς τοῖς ναυτιλλομένοις εὐδίων φέρων πλοῦν.
—2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύ-
λου.—3) Υἱὸς τοῦ Αἰσχύλου, τετράκις μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του νικήσας διὰ δρα-
μάτων τούτου, προσέτι δὲ καὶ δι' ἰδίας τετρα-
λαγίας τὸν Σοφοκλέα νικήσας καὶ τὸν Εὐρι-
πίδην. Δύο στίχοι αὐτοῦ διατηρήθησαν παρὰ
Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. Β, σ. 718.—4) Ἐκ
Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας. Γεννηθεὶς τῷ 276
π.Χ., ἀποθανὼν δ' ὡς βιβλιοφύλαξ Ἀντιόχου
τοῦ Μεγάλου, βασιλέως τῆς Συρίας, ἦν πε-
καδευμένους καὶ πολυγράφους ποιητῆς, ἐφά-
μιλλος τῶν Ἀλεξανδρινῶν. Ἡ γλῶσσα τῶν
ποιμάτων του μᾶλλον ἐξημερημένη καὶ σιο-
τεινὴ. Ἐγράφε δ' ἔπη τὸν Ἡσίοδον, τὴν
Μοφοπλαν καὶ ἄλλα, καὶ ἐλεγεία καὶ ἐπι-
γράμματα, ὧν ὀλίγοι στίχοι διατηρήθησαν
προσέτι δὲ καὶ πεζὰς πραγματείας. Ἐκ τῶν
Ῥωμαίων παρ' οἷς ἐξετιμᾶτο, νομίζεται ὅτι
ἐμμήθη καὶ μετέφρασεν αὐτὸν ὁ ἐλεγεῖακός
ποιητὴς Κορνήλιος Γάλλος.

Εὐφρόνωρ, ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κο-
(ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Δ')

ρίνθου, ἔξοχος καλλιτέχνης ἐπὶ τῶν πρώτων
χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου, μαθητὴς τοῦ Λυ-
σίππου, καὶ περὶ τέχνης συγγράφας. Ὡς
γλύπτης, ἐποίησε θεῶν κολοσσούς, καὶ πρῶ-
τος κατὰ Πλίνιον (XXXV, 40) ἔδωκεν ἐκ-
φρασιν εἰς τοὺς ἠρώας του. Ὡς ζωγράφος,
ἦν μαθητὴς τοῦ Θηβαίου Ἀριστείδου, καὶ
μνημονεύονται αὐτοῦ ἀξιόλογα ἔργα (Παυσ.
Α, 3.—Ρί. XXXV, 36, 2), ὧν ἐπαινεῖ ὁ Φι-
λόστρατος (Ἀπολ. Τυαν. Β, 9) τὸ εὐσχεῖον,
τὸ εὐπνοῦν, τὸ εἰσέχον τε καὶ ἐξέχον.

Εὐφροάτης, ποταμὸς πηγάζων ἐν τοῦ
ὄρους Ἀραράτ, καὶ παραρρέων τὰ Σαμάρσα-
τα, διαιρεῖ τὴν Συρίαν τῆς Μεσοποταμίας,
καὶ ἐνοόμενος μετὰ τοῦ Τίγριδος, ἐκβάλλει,
1,000 στάδια κατωτέρω, εἰς τὸν Περσικὸν
κόλπον.

Εὐφροσύνη, ἴδ. Χάριτες.

Εὐφρων, 1) Σικυώνιος, ἐπὶ Ἐπαμει-
νώνδου, κατέλαβε τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν,
βοηθεῖα τοῦ πένητος ὄχλου, καὶ ἐδυνάστευε
τοὺς πλουσίους, οἵτινες τέλος τὸν ἐξέβαλον,
καὶ φυγὼν εἰς Θήβας, ἐφονεύθη ἐκεῖ (Ξεν.
Ἑλλ. Ζ, 1, 44. 2, 11. 3, 2). — 2) Ποιη-
τῆς τῆς νέας κωμῆδας, περὶ τὰ 315 π. Χ.
Ὀλίγα ἀποσπάσματα καὶ τίτλοι τινὲς τῶν
ποιημάτων του διασώθησαν (Συλλ. Meinecke).

Εὐχαιρ, ἴδ. Εὐχαρισμοί.

Εὐχὴ πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ πρὸς ἓνα τῶν
θεῶν, ἢ ἡ εὐχαριστήριος, ἢ εἰς ἀναγνώρι-
σιν τῆς ἰσχύος αὐτῶν, ἢ εἰς παράκλησιν ἀ-
ρωγῆς καὶ χορηγίας τινῶν ἀγαθῶν, ἀνευ θρη-
σκευτικῆς πεποιθήσεως περὶ τοῦ τελεσφόρου
αὐτῆς. Ἐν Ὀμήρῳ μετὰ τὴν ἐπίκλησιν πρὸς
τοὺς θεοὺς ἔπεται συνήθως τὸ ἀντικείμενον
τῆς εὐχῆς, καὶ ὁ λόγος ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ
ἐλπίς εἰσακούσεως, ὡς προσηνεχθεῖσαι θυσίαι,
προγενέστεραι εὐχαι ἐπίσης εἰσακουσθεῖσαι
(Ἰλ. Β, 115. Κ, 39. 451). Πολλάκις δ' οἱ
προσευχόμενοι ἀπενίπτοντο πρὶν, ἵνα καὶ
τὸ σῶμα ὡς καὶ τὴν ψυχὴν καθαροὶ προσ-
έρχωνται τοῖς θεοῖς (Ἰλ. Ζ, 265. Ὀδ. Β.
261. Ὑψου δὲ τὰς χεῖρας οἱ εὐχόμενοι, ἢ,

ἀν προσήχοντο πρὸς θαλασσίους θεοὺς, ἐξέτεινον αὐτὰς ἐνίοτε καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν (Ἰλ. Α, 351. Οἶδ. Ι, 526), ἀν δ' εἰς ὑποχθονίους, πρὸς τὴν γῆν (Ἰλ. Ι, 588). Ἐν τῷ ναῷ, ἐστρέφοντο πρὸς τὸν βωμὸν καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, ἢ ἐνηγκαλλίζοντο τὸν βωμὸν. Ὁ Πλάτων λέγει ὅτι ἀπὸ θεοῦ πρέπει νὰ ἀρχῆται πᾶσα ἐπιχείρησις, καὶ ὅτι ὁ χρηστός ἀνὴρ πρέπει διὰ θυσιῶν ν' ἀποδίδῃ τιμὰς εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ δι' εὐχῶν καὶ δεήσεων νὰ διατελῆ ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῶν.

Συνήθως ἐπεκαλοῦντο τριάδα θεῶν ἔθνον δὲ καὶ προσήχοντο ἀσκεπεῖς, ἐν ᾧ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξ ἐναντίας ὕψουν ὄπισθεν καὶ ἔρριπτον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τὸν μανδύαν των. Διὰ θρησκευτικῶν τελετῶν ἐνήρχοντο καὶ οἱ Ἕλληγες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τῶν δημοσίων αὐτῶν υποθέσεων,

τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, τῶν θεατρικῶν παραστάσεων, καὶ κατὰ τὴν ἐναρξίν τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς ἔθνον καὶ προσήχοντο εἰς Δία τὸν Βουλαῖον. Ἑύχη ἦν καὶ ἡ ἀρά ἢ ἀραὶ, κατάραι, ἐκφερόμεναι εἴτε ὑπὸ ἀτόμου βαρέως προσβεβλημένου, ὡς ὑπὸ τοῦ Οἰδίπου κατὰ τῶν υἱῶν του, εἴτε ὑπὸ τῆς πόλεως διὰ τοῦ ἱερέως, ὡς κατὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου, καὶ ἐπικαλούμεναι τοὺς θεοὺς, ἰδίως τοὺς καταχθονίους, εἰς ὄλεθρον τοῦ ἐπαράτου. Ἐν Ἀθήναις, καταρώμενος ὁ ἱερεὺς, ἐστρέφετο πρὸς δυσμὰς, καὶ ἐκίνει εἰς τὸν ἀέρα ὑψάσματα αἱματοβαφῆ. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, προσευχθέντες, κατηρώντο τὴν πόλιν ἢ νῆδλον νὰ πορθήσῃσι.

Ἑύωνυμαῖς, ὄμιλος Ἀττικῆς παρὰ τὸν Κηφισόν.

Ἐφεδρος, εἰς τοὺς ἀγῶνας ὁ ὑπεράριθμος, μὴ κληρούμενος, καὶ ἐπομένως περιμένων ἵνα ἀνταγωνισθῆ πρὸς τὸν τελευταῖον νικητὴν (Πλούτ. Σολ. ΚΘ. Πομπ. ΝΘ).

Ἐφέσια (τὰ), νυκτερινὴ ἑορτὴ τῆς

Ἀρτέμιδος μετὰ τελετῶν μᾶλλον ἐκλελυμένων, ὥστε εἰς ἐγγάμους καὶ κοσμίας γυναῖκας δὲν ἦσαν προσιτὰ (Θουκ. Γ, 104. — Στράβ. ΙΔ, 639. — Διον. Ἀλκ. Δ, σ. 229).

Ἐφέσια γραμμιατα, ἢ καὶ Φρύγια, αἰνιγματώδη τιμὰ, ἀποδιδόμενα εἰς τοὺς Ἰθαίους ἢ Φρυγίους Δακτύλους, ἢ κατ' ἄλλους, ἐπιγεγραμμένα εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, καὶ ἔχοντα μαγικὰς ιδιότητας διὰ τοὺς φέροντας αὐτὰ ὡς φυλακτῆρια (Ἀθῆν. ΙΒ, 548).

Ἐφεσις, ἦτοι ἐκκλησίαι, ἀπὸ τοῦ ἡλιαστικοῦ δικαστηρίου ἐν Ἀθήναις εἰς ἕτερον δὲν ὑπῆρχεν, ἐκτὸς ἐν περιπτώσει ἀποφάσεως κατ' ἐρήμην, ὅτε ὁ διάδικος διεταίετο ὅτι ἢ ἀκουσίως ἀπῆν ἢ οἱ λόγοι τῆς ἀπουσίας του δὲν ἐξετιμῆθησαν δεόντως· τότε ἠδύνατο αὐτὸς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναθεώρησιν τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως. Ἐπιτρέπετο δὲ ἔφεσις καὶ τῶν ἀποφάσεων δημοσίων διαιτητῶν (ἰδ.), ὅτε ἐλέγετο τὴν ἐρήμην ἀντιλαχεῖν.

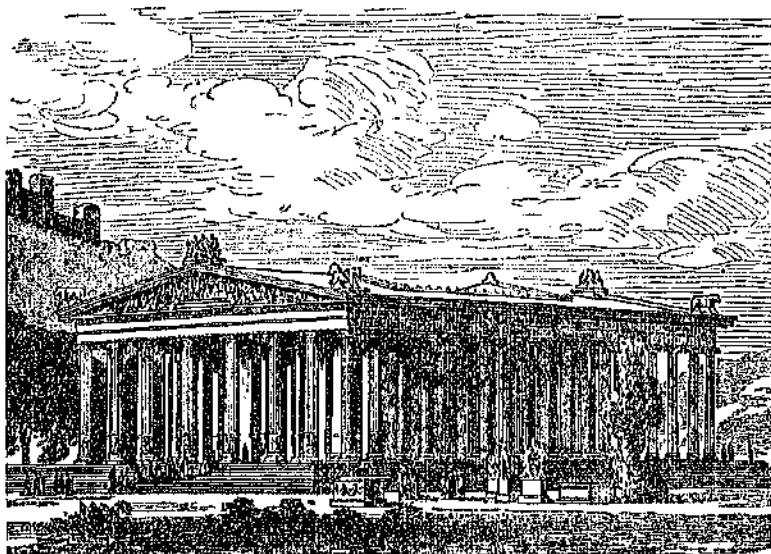
Ἐφεσός, ἡ ἐπισημοτάτη τῶν 12 Ἰωνικῶν πόλεων, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καύστρου. Ὁ παρ' αὐτῇ ΒΑ περίφημος ναὸς τῆς

Ἀρτέμιδος, ὃν ἤρξατο οἰκοδομῆν ὁ Κνωσσίας Χερσίφρων, καὶ ὅστις ἐπερατώθη μετὰ 120 ἔτη, ἐκυρωλήθη ὑπὸ τοῦ Ἡροστράτου κατὰ τὴν νύκτα τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου (τῆ 9/21 Ἰουλ. 356. π. Χ.), καὶ ἀνηγειραν αὐτὸν πάλιν οἱ Ἰωνικαὶ πόλεις, δι' ἀρχιτέκτονος τοῦ Δεινοκράτους μετὰ τῶν πολυτελείας, ὥστε ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν τῶν 7 θαυμάτων τοῦ κόσμου. Ἦν δ' Ἰώνιος, δίπτερος (ἰδ. ναὸς), τετράκις μεζῶν τοῦ Παρθενῶνος, καὶ τοὺς 60 ὕψηλους κίονας αὐτοῦ ἐπέ-

σιμον κατὰ τὸ κάτω μέρος ἀνάγλυφα. Ἡ Ἐφεσός ἐλέγετο κτίσμα τῶν Ἀμαζόνων, κατοικηθὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Καρῶν καὶ Λελέγων, μέχρις οὗ κατέλαβεν αὐτὴν Ἀνδρόκλος, ὁ υἱὸς τοῦ Κόδρου. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων ἦν πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας

δικαστήρια, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον μεταβαίνοντες, κατὰ τὴν φύσιν τῶν δικῶν, ἦτοι α') τὸ ἐν Παλαδίῳ, ἐν ἀρχαίῳ ναῷ παρὰ τὸν Ἰλισσόν, τοὺς κατηγορουμένους ἐπ' ἀκούσῳ φόνῳ καὶ ἐπὶ προτροπῇ εἰς φόνον, ὡς καὶ ἐπὶ φόνῳ δούλων, μετοίκων καὶ ξένων.

Ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀσίας. Εἰς αὐτὴν ἐγεννήθη ὁ ἐλεγεσιακὸς ποιητὴς Καλλίνος, ὁ λαμβρογράφος Ἰππώναξ, ὁ φιλόσοφος Ἡράκλειτος, οἱ ἔξοχοι ζωγράφοι Ἀπελλῆς καὶ Παρράσιος. Ἐπεσεκέρθησαν δ' αὐτὴν, καὶ ἀπῆρθον ἐπιστολάς τοῖς Ἐφεσίοις ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὁ Χρυσόστομος. Ἐν Ἐφέσῳ σώζονται καὶ μεγάλα ἑρεπία χρόνων Ῥωμαϊκῶν.

Ἐφέται, ἐν Ἀθήναις δικασταί, πικρῶς ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑφιστάμενοι, ὑπὸ τοῦ Δράκοντος δὲ κυρίως ὀργανωθέντες, καὶ ἰδίως τὴν δικαιοδοσίαν ἔχοντες ἐπὶ τῶν ἀκουσίων φόνων. Ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν 51, ἴσως ἐνὰ 5 ἐξ ἐκάστης φυλῆς μετὰ τοῦ βασιλέως, ὅστις εἰσήγε παρ' αὐτοῖς τὰς δίκας, καὶ ἐδίκαζεν, ὡς λέγεται ἐν τῷ νόμῳ (Rang. Ant. Hell. Ι, ἄρ. 259), καὶ ἐξελέγοντο ἀρσένων, ἐκ τῶν ὑπὲρ τὰ 50 ἔτη γεγονότων, καὶ τῶν ἀριστα βεδιωκῶτων. Ἐδίκαζον δ' εἰς 4

ἡμέρας. Ὁ ἀποδειχθεὶς φονεὺς ὑπεβάλλετο εἰς φυγὴν, μέχρις οὗ καμπτόμενος, ἐσυγχώρου αὐτὸν οἱ συγγενεῖς τοῦ φνευθέντος (ἔως ἂν αἰδέσθηται τὶς τῶν ἐγγένων). (Δημοσθ. Ἀρστροκ. § 72.) Ἐν Δελφίνῳ, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Δελφίνου Ἀπόλλωνος, ἐπίσης παρὰ τῷ Ἰλισσῳ, ἐνθα ἐδικάζοντο οἱ ἀξιούντες ὅτι δικαίως ἐφόνευσαν, ὡς ἐπὶ ἀμύνης, ἐπὶ φόνου φονεὺς κακούργησαντος ἐντὸς μερῶν ἀπηγορευμένων, ὅτε ποιῆ δὲν ἐπαβάλλετο γ') τὸ ἐν τῷ Πρυτανείῳ, διὰ τὰ ἄψυχα ὄργανα φόνου, ἄτινα, ἂν φονεὺς δὲν ὑπῆρχεν, ἐξεβάλλοντο ἐκτὸς τῆς χώρας δ') τὸ ἐν Φρεατύλῳ, λιμενίσκῳ ἐκτὸς τοῦ παρὰ τῷ Πειραιεῖ κόλπου τῆς Ζέας, ἐνθα ἐδικάζοντο, ἐντὸς τῶν πλοίων ἰστάμενοι, καὶ μὴ ἀποβαίνοντες εἰς τὴν γῆν, οἱ διὰ προηγουμένης ἄλλης καταδίκης ἐξόριστοι. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς παλινορωσέως τῶν Σολωνίων νόμων μετὰ τοὺς Τριάκοντα,

τά δύο πρώτα τῶν δικαστηρίων τούτων ἀπαδόθησαν τοῖς Ἡλιασταῖς, καὶ τὰ ἐφετικά δικαστήρια ἔμειναν βαθμηδὸν ἀνευ σημασίας, καὶ ἐξέλιπον.

"Εφηβοί, ἴδ. "Ηθῆ.

"Εφιάλης, 1) ἴδ. Ἀλκιβιάδης. — 2) Γίγας (ἴδ.). — 3) Μαλιεύς ἢ Τραχίνιος, προδότης τῷ Ξέρξῃ δίδων ὑπὲρ τὸν Καλλίδρομον, δι' οὗ ὁ Ὑθάρνης περιεκύκλωσε τοὺς ἐν Θερμοπύλαις Σπαρτιάτας (Ἡρόδ. Ζ, 213. — Διόδ. ΙΑ, 8). Ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων καταδικασθεὶς, ἐθανατώθη ἐν Ἀντικύρα. Καθ' Ἡρόδοτον ἀποδίδεται καὶ εἰς ἄλλους αὐτῆ ἢ προδοσία. — 4) Υἱὸς Σοφωνίδου, Ἀθηναῖος, πολίτης ἐντιμος, πτωχὸς ἀλλ' ἐλευθέριος, τὸν Περικλῆ εἰς τὰς δημοκρατικὰς αὐτοῦ ἐνεργείας ὑποστηρίζων (Πλούτ. Κίμ. Ι), ἀντιπῶς εἰς τὸν Κίμωνα προτείνοντα νὰ βοηθῆσωσι τοὺς Σπαρτιάτας κατὰ τῶν ἐπαναστάτων Εἰλωτίων (Αὐτ. ΙΖ). Κατὰ πρότασιν αὐτοῦ οἱ ἄξιονες οἱ φέροντες τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως κατετέθησαν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὸ Πρυτανεῖον (Πολδ. Η, 128) τῷ δὲ 461 π. Χ. ἐπρότεινε τὴν ἐλάττωσιν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἀρείου Πάγου (Ἀριστ. Πολ. Β, 9, 3). Ἡ ὀλιγαρχικὴ μερὶς τὸν ἐθεώρει ὡς δημαγωγὸν, καὶ, ὅτε ὑπερίσχυσε, τὸν ἐφόνευσε, τῷ 457 (Πλούτ. Περ. Ι). — 5) Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἐνεργῶν κατὰ τῶν Μακεδόνων. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Θηβῶν ἀπήτησεν ὁ Ἀλέξανδρος τὴν ἐκδοσὶν του· ἀλλ' αὐτὸς ἐφυγεν εἰς Περσίαν (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΓ) καὶ ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Ἀλικαρνασσοῦ ἐκδραμῶν ἐφονεύθη (Ἀρρ. Α, 10, 4).

"Εφίππιον ἢ ἐφίππιον (στρώματα), τὸ κάλυμμα τοῦ ἵππου, κατ' ἀρχὰς ἀπλοῦν, ἔπειτα διὰ ζωῆς περιδεόμενον, ἥτις ἐλέγετο ἐποχον, καὶ ἐκοσμεῖτο ποικίλως.

"Εφούδιον, τὰ ὑπὸ τοῦ δημοσίου τα-

μείου ἐν Ἀθήναις εἰς τοὺς πρέσβεις διδόμενα ὀδοπορικὰ, συμποσούμενα εἰς 2—3 δραχμὰς καὶ ἡμέραν (Ἀριστ. Ἀχαρν. 66).

"Εφοροι, ἐν Σπάρτῃ πέντε ἐτήσιοι ἄρχοντες, κατὰ τὴν χειμερινὴν ἡμερίαν, τὴν ἀρχὴν τοῦ Λακωνικοῦ ἔτους, ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀέξ ἀπάντων, ἐπὶ τὸ δημοκρατικώτερον, ἐκλεγόμενοι. Κατ' ἀρχὰς, εἴτε ἐπὶ Λυκοῦρου (Ἡρόδ. Α, 65. — Ξενφ. Πολ. Λακ. Η, 3. — Πλούτ. Ἀγησ. Β.), εἴτε ἐπὶ Θεοπόμου (Ἀριστ. Πολιτ. Ε, 9, 1), εἴτε ἐπὶ τῶν Μεσσηνιακῶν πολέμων (Πλούτ. Κλεσμ. Ι), φαίνεται ὅτι συνέστησαν ἵνα ἀντιπροσωπεύωσι καὶ ἀντικαθιστῶσι τοὺς ἀπουσιάζοντας βασιλεῖς· καὶ προσέτι ἵνα συνοδεύωσιν ὡς σύμβουλοι αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἐκστρατειῶν των ἀλλὰ βαθμηδὸν ἠῤῥῆσαν ἢ δικαιοδοσίαν των, ὥστε καὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς, ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς ἐκκλησίας τοῦ λαοῦ, καὶ ὀδηγίας ἐπεμπόν καὶ ἐντολάς, καὶ τοὺς ἄρχοντας ἔπαινον καὶ ἐφυλάκισον, καὶ συνεδικάζον μετὰ τῆς Γερουσίας, καὶ συνθήκας ὑπέγραψον, καὶ πῶλεμον ἐκήρυττον. Ἐἶχον δὲ καὶ δικαστικὴν δικαιοδοσίαν, τὴν ἐπὶ τῶν συμβολαίων, ἥτοι τῶν πολιτικῶν δικῶν, διότι τὰς φονεῖς εἶχον ἢ Γερουσία. Κατήνησε δὲ νὰ καλῶσιν ἐνὶ ἄπτιον τοῦ δικαστηρίου των καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς, οἵτινες μόνον προνόμιον διετήρησαν, ἀντὶ νὰ προσδράμωσιν εἰς τὴν κλήσιν αὐτῶν, ὡς ὀφείλον πάντες· οἱ ἄλλοι, νὰ προσέρχωνται μόνον βάθην (Πλούτ. Κλεσμ. Γ. — Ξενφ. Α, Πολ. Η, 2). Προσέτι εἶχον τὴν ὑπερτάτην ἐπιμέλειαν τῆς Ἀγορᾶς, ἐν ἣ ἐκείτο τὸ Ἐφορεῖον, καὶ ἐκεῖ συνηστάντο καὶ ἐκάλουν τοὺς ξένους εἰς ἐστίασιν. Ὑπὸ κριντο ὁμῶς καὶ αὐτοὶ εἰς εὐθύναις, ἀφ' οὗ ἐξήρχοντο τῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ μόνον πρὸ τῶν διαδεχόμενων αὐτοὺς (Πλούτ. Ἀγ. ΙΒ). Ἦν δ' ἐν Σπάρτῃ ὁ πρῶτος τῶν Ἐφῶρων ἐκόνυμος τοῦ ἔτους. — Ἐν Ἀθήναις πέντε ἀνδρες ἐγκαταστάσαντες ὑπὸ τῶν ὀλιγαρχικῶν ἐταιρειῶν μετὰ τὴν ἐν Αἰγῶς ποταμῶν μάχην ἵνα προαγάγωσι τὰ συμφέροντα τῶν ὀλιγαρχικῶν, καὶ προδοτικῶς κωλύσωσι τὴν ἄμυναν τῆς πόλεως κατὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ τῶν Σπαρτιατικῶν, παρ' ὧν ἠλπίζον ὑποστηρίξειν (Λυσ. κ. Ἐρατοσθ. 43).

"Εφορος, ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος, ζήσας μετὰ 405 καὶ 330 π. Χ., υἱὸς Δημεφίλου, μαθητῆς τοῦ Ἰσοκράτους, ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαίας ἱστορίας μυηθεὶς. Πολλὰς χώρας περιελθὼν, καὶ ἐκ πολλῶν ἀντλήσας πηγῶν, συνέλαβε κατ' ἀρχὰς τὸν σκοπὸν νὰ συγγράψῃ γενικὴν ἱστορίαν («τὰ καθ' ὅλου» Πολδ. Ε, 33) ἀλλ' εἶτα παραιτηθεὶς τῶν μυθικῶν χρόνων, ἤρχισεν ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ συνέγραψεν ἐν λ' βιβλίῳις τὰ μέχρι 340 π. Χ., ἥτοι τὴν ἱστορίαν 750 ἐτῶν κατὰ Σουίδα. Τοῦ 30 βιβλίου ἕμως, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, ἀνέθετο τὴν συγγραφὴν εἰς τὸν υἱὸν του Δημόφιλον. Ἐκασταχοῦ ἤρχισεν ἀπὸ τῆς γεωγραφικῆς περιγραφῆς, ἀνέφερεν ἱστορικῶς τοὺς ἐπιτοπίους μύθους, καὶ διὰ τῆς κριτικῆς καὶ ἀναλυτικῆς του μεθόδου προωδοποίησε τὸ ἱστορικὸν σύστημα τοῦ Πολυβίου. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἦν μὲν καθαρὰ, ἐπιμελημένη, καὶ πῶς ῥητορικὴ, ἀλλ' οὐχ ἦτον μονότονος. Ἐθαυμάζετο δὲ καὶ ἀνεγινώσκετο πολὺ τὸ σύγγραμμά του ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, καὶ πολλὰ ἐξ αὐτοῦ ἠρήσθη ὁ Διόδωρος, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἦσαν πολλοὶ καὶ οἱ τὰ ἐπιμομφα ἐν αὐτῷ εὐρίσκοντες. Διειρηθήσαν δὲ ἀποσπάσματα μόνον αὐτοῦ (Συλλ. Müller, Fragm. hist. graec).

"Εφυρα ἢ Ἐφύρη, ὄνομα (ἴσως ταῦτο τῷ Γέφυρα) πόλεων πελασγικῶν, τὸ ἀρχαῖον τῆς Κορίνθου· ἐν Ἠλιδί ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σελήεντος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 659. Ζ, 152) ἐν Θεσσαλίᾳ ἢ ἔπειτα Κρανῶν· ἐν Αἰτωλίᾳ κώμη (Θουκ. Γ, 106, 111) ἐν Θεσπρωτίᾳ, ἢ εἶτα κληθεῖσα Κίχωρος (Θουκ. Α, 46), ἴσως ἢ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. Α, 259) μνημονευομένη. Κατ' ἄλλους αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς Ἠλίδος, κατ' ἄλλους δὲ πάλιν εἰσὶν ἡ τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας μία καὶ ἡ αὕτη,

ἐν Ἀργολίδι. Οὕτω δ' ἐκαλεῖτο καὶ νῆσος τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου.

"Εχεκράτης, εἰς τῶν τελευταίων πυθαγορίων, ἐπὶ τῆς καταδρομῆς τῆς σχολῆς αὐτῶν μεταθὰς ἐκ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος διὰ τοῦ Ῥηγίου εἰς Φλιούντα, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ πόλις τῆς καταγωγῆς τῶν προγόνων τοῦ Πυθαγόρου (Παυσ. Β, 13). Ὁ Πλάτων φαίνεται ὅτι ἐμαθήτευσε παρ' αὐτῷ ἐν Ἰταλίᾳ (Cic. d. Fin. V, 29. — Val. Max. VIII, 113), καὶ ἐν τῷ διαλόγῳ αὐτοῦ, τῷ Φαίδωνι, εἰς αὐτὸν διηγᾶται τοῦ Σωκράτους τὰς ἐσχάτας λέξεις, καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τὰς περιπετείας.

"Εχελέδα, χωρίον τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὸ Πειραιῶς καὶ Φαλήρου.

"Εχεμος, ἴδ. Ἡρακλῆς.

"Εχετλος, ἐπὶ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης ἐθεάθη μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἀνὴρ ἀγροῖκος, ἄροτρον ἔχων εἰς τὰς χεῖρας, καὶ δι' αὐτοῦ φονεύων ἐχθρούς· εἶτα δ' ἐγένετο ἀφανής. Ἐρωτηθεὶς δ' ὁ χρησμός, παρήγγειλε τοῖς Ἀθηναίοις νὰ τιμῶσι τὸν Ἐχετλάτῳν ὡς ἥρωα (Παυσ. Α, 15, 4). ἴδ. Ἄροτρον.

"Εχετος, ὠμὸς βασιλεὺς ἐν Ἠπειρῷ, ἀκρωτηριάζων τοὺς ξένους, καὶ τυφλώσας τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Μετόπην (Ὀμ. Ὀδύς. Σ, 81. Φ, 308).

"Εχεῖνα, θυγάτηρ τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιρρόης (Ἡσ. Θεογ. 295), ἡ τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, τέρας ἀποτρόπαιον καὶ ἀρπακτικόν, κατὰ τὸ ἥμισυ κόρη καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ὄφις. Ἐκ τοῦ Τυφάωνος ἐν Κιλικίᾳ ἔτεκε τὸν κύνα τοῦ Γηρυόνοι Ὀρθρόν, τὸν Κέρβερον, τὸν Λέοντα τῆς Νημείας, τὴν Λερναίαν Ὑδραν, τὴν Χίμαιραν, τὴν Σφίγγα, τὴν Σκύλλα, κτλ. (Ἡσίοδ. Θεογ. 306). Ὁ δὲ Πανόπτης Ἄργος ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὴν κοιμωμένην, καὶ τὴν ἐφόνευσεν.

"Εχινάδες, αἱ κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελφοῦ (ἴδ. Ἀκαρνανία) εὐφοροὶ νῆσοι. Μνημονεύονται ἤδη ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 625). Μίαν αὐτῶν καλεῖ ὁ Στράβων Δο-

λίχαν, φρονῶν, ἀλλ' οὐχὶ ὄρθῳς, ὅτι αὐτὴ ἐστὶ τὸ Δουλίχιον τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. Α, 246 Ε, 335 Π, 247). Πιθανῶς ἢ νῦν Ὀξεῖα, πρὸ αὐτῆς τῆς ἐκβολῆς (Στρεβ. Ι, 158).

Ἐχίνος, μετάλλινον ἢ κεράμινον ἀγγεῖον παρὰ τοῖς ἀττικοῖς δικαστηρίοις, εἰς ὃ ἐφυλάττοντο κεκλεισμένα αἱ γραπταὶ ἀποδείξεις ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων μέχρι τῆς περατώσεως τῆς δίκης.

Ἐχίνος, 1) Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κατὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον (Pl. IV. 1, 2, 5) τὸ ἐμπορεῖον πιθανῶς τῆς 1 ὥραν

μεσογειῶς ἀπεχούσης πόλεως Θυρίου (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 37). — 2) Πρωτεύουσα τῶν Μυρμιδόνων ἐν Φθιώτιδι, εἶτα δὲ τῶν Μαλιῶν κατὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον (Ἀριστ. Λυσιστρ. 1171. Ἐχίνοδος. — Δημοθ. Φιλ. Γ, σ. 120). ν. Ἀχινός.

Ἐχίων, 1) ἴδ. Κάδμος. — 2) Ἰῶς Ἰβρῶν καὶ Ἀντιανείρας, ἐν Ἀλόπη, Ἀργοναύτης καὶ θηρευτῆς τοῦ Καλυδωνίου κάπρου (Πίνδ. Πυθ. Δ, 179).

Ἐωσφόρος, οἶδος τοῦ Ἀστράου καὶ τῆς Ἡῶς, ὁ πρωτὸς ἀστήρ (Ἡσίοδ. Θεογ. 381).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΚΑΘΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. ΠΑΡΕΚΚΥΠΕ
ΚΟΝΙΝΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΙΜΑΓΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α. ΣΑΤΣΙΝΑΚΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

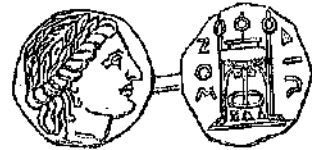
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

Z

Ζάδατος, ἰδ. Λύκος.
Ζάγκλη, ἰδ. Μεσσήνη.
Ζαγρεύς, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, καὶ ἐνίοτε καὶ τοῦ Πλούτωνος.
Ζάγρος, κλάδος τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Μηδίᾳ καὶ Ἀσσυρίᾳ (Πολβ. Ε. 55. — Στρβ. ΙΑ, 522).
Ζάκυνθος, ἀρχαῖστατα Ὑρῖη, νῆσος τοῦ Ἰονικοῦ πελάγους, δυτικῶς τῆς Πελοποννήσου, ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Χελωνάτα τῆς Ἡλίδος, ἔχουσα ἐπιφάνεια 5 1/2 μ., εὐφορος, οὐχὶ ὁμιῶς πλέον ὑλήεσσα (θαλασσῆς), ὡς τὴν λέγει ὁ Ὅμηρος (Ὀδ. Α, 246. Π, 123). Ὁρος αὐτῆς μνημονεύεται ὁ Ἐλατος (Ἰσως ν. Σκοπός, εἰς τὴν ΝΑ ἀκτὴν). Ὑψηλότερα δὲ εἰσι τὰ Β ὄρη (760μ'). Ὁ Ἡρόδοτος ἤδη μνημονεύει (Γ, 195) τὰς ἐπιπαροῦσας πίσης πηγὰς αὐτῆς (εἰς Κερῖ). Οἱ κάτοικοι ἦσαν Πελοποννήσιοι Ἀχαιοὶ (Θουκ. Β, 90). καὶ Ὅμηρον δὲ (Ἰλ. Β, 634. Ὀδ. Α, 246. Ι, 24. Π, 25) ἦν ἡ νῆσος μέρος τοῦ κράτους τοῦ Ὀδυσσεύος. Ὅτι δ' εἶχεν ἐμπορικὴν ἀνάπτυξιν ἀποδεικνύει ἡ ἦν ἐξέπεμψεν ἀποικίαν εἰς τὴν Κυθωνίαν τῆς Κρήτης, ἣν ὁμιῶς μετέ-

πειτα κατέλαβον οἱ Σάμιοι (Ἡρόδ. Γ, 59). Τῷ 456 π. Χ. ἐβίασεν ὁ Τολμίδης τοὺς Ζακυνθίους νὰ προσχωρήσωσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ μεταξὺ τῶν μὴ ὑποτελῶν συμμάχων αὐτῶν διετέλεσαν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Β. 66. Ζ, 57. — Διόδ. ΙΑ, 84). Μετὰ ταῦτα ὑπετάγη ἡ νῆσος εἰς Φι-

λιππον Γ' τῆς Μακεδονίας. Τῷ 191 ἠγγρασθη ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, ὁ Φλαμίνιος δὲ τὴν ὑπέταξεν εἰς τὴν Ρώμην, ἥτις τῇ ἀπέδωκε τὴν αὐτονομίαν, ὥστε καὶ ἀνέθαλε πάλιν ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων. Ἡ εἰς τὴν Α παραλίαν κειμένη πόλις αὐτῆς Ζάκυνθος εἶχεν ὄγκραν ἀκρόπολιν, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἰωφίς (Στρβ. Ι, 458).

Ζάκορος, ἰδ. Νεωκόρος.
Ζάλευκος, νομοθέτης τῶν Ἐπιεσρίων Λοκρῶν, πιθανῶς περὶ τὰ μέσα τοῦ 7 αἰῶνος π. Χ. Συνεχῶς οἱ ἀρχαῖοι συγγένουσιν αὐτὸν μετ' ἄλλων νομοθετῶν, ἰδίως τοῦ

Χαρώνδου. Θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος δούς γραπτῶς νόμους, ἀλλὰ περὶ αὐτῶν μόνον γνωστὸν ἐστὶν δι' ἀπέδραπον κυρίως εἰς τὴν ἠθικὴν τάξιν τοῦ τε ἰδιωτικοῦ καὶ τοῦ δημοσίου βίου, ἤθελον νὰ ἐξασφαλίσωσιν ἰσότητά τῶν ἀκινήτων κτήσεων, ἀντικατέστησαν ὠρισμένας ποινὰς ἀντὶ τῶν ἀυθαρέτων ἀποφάσεων τῶν δικαστῶν, καὶ ὠργάνωσαν διαφόρους ἀρχάς, οὐχὶ ὁμιῶς καὶ τὸ ὅλον σύστημα τῆς πολιτείας (Διόδ. ΙΒ, 20. — Cic. Legg, II, 6).

Ζάμολες, ἢ Ζάμοξις, Γέτης (Σκύθης ἢ Θράξ) διατελέσας ἐν Σάμφ δεῦλος παρὰ τῷ Πυθαγόρᾳ, εἶτα δ' ἀπελευθερωθεὶς καὶ πλοῦτον κησάμενος ἐν Ἑλλάδι, ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐπροσπάθησε νὰ διαδώσῃ ἐκεῖ τὰς πολιτικὰς καὶ τὰς ἠθικὰς θεωρίας του, ἰδίως τὰς περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Μετὰ θάνατον δ' ἐτιμῆθη ὡς δαίμων (Στρβ. Ζ, 297. — Διόδ. Α. 94. — Πλάτ. Χαρμ. Θ).

Ζάραξ, ὄρος ἀπότομον, 1000μ' ὕψηλόν, εἰς τ' Α τῆς Λακωνικῆς, Β. τῆς Ἐπιδαύρου Λιμηρῆς. Εἶχε καὶ ὁμώνυμον πόλιν (Πaus. Γ. 24. — Πολβ. Δ. 36).

Ζαρίασσα, πόλις τῆς Βακτριανῆς, ἡ αὐτὴ καὶ Βάκτρα (Στρβ. ΙΑ, 514. 516. — Plin. VI, 16, 18), εἰ καὶ ὁ Ἀρριανὸς (Δ, Ι, 5. Ζ, Ι, 15, 6) τὰς διακρίνει. Ἐκεῖ διεχειμασεν ὁ Ἀλέξανδρος τῷ 328 — 327 π. Χ. καὶ ἐτιμώρησε τὸν φονέα τοῦ Δαρείου Βήσσου.

Ζέα, ἰδ. Πειραιεύς.

Ζέλεα, πόλις Τρωϊκῆ, ὑπὸ τὴν Ἰδην, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Αἰσῆπου, ἐνθα ὁ Δαρεῖος συνεκέντησε τὸν στρατὸν του κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ὁμ. Ἰλ. Α. 824. Δ. 103. — Ἀρρ. Β. ΙΖ, 8. — Στρβ. Β, 587).

Ζέμα, χύτρα, ἀγγεῖον μαγειρικόν.

Ζευγέται, ἰδ. Φυλή. — Ἰδ. Τριήρης.

Ζευγυτιανή, τὸ Β. τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπαρχίας Ἀφρικῆς, τὸ Β. τῆς νῦν Τυνησίας.

Ζεϋγμία, πόλις ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἀπέναντι τῆς Ἀπαιμίας, ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ

τῆς δεξιᾶς ἕχθης τοῦ ποταμοῦ, 2000 στάδια Β τῆς ἀρχαιοτέρας διαβάσεως κατὰ τὴν Θάψακον (Στρβ. ΙΣ, 746. 747).

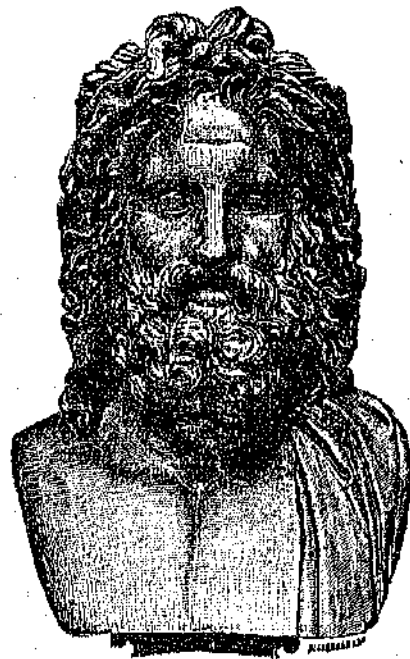
Ζευξίδαμος, 1) υἱὸς Λεωτυχίδου, πατὴρ Ἀρχιδάμου Β, βασιλέως τῆς Σπάρτης (Ἡρόδ. ΣΤ, 71. — Θουκ. Β, 47. — Ἰδὸς Ἀρχιδάμου τινός, ἔγγονος τοῦ Θεοπόμπου, καὶ τούτου διάδοχος εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης, 718 π. Χ. (Πaus. Γ, 7. 6).

Ζεῦξίππος, Βοιωτὸς, πολέμησας ὑπὲρ τῶν Ρωμαίων κατὰ Φιλίππου Γ τοῦ Μακεδόνα, ἐξωρίσθη ὑπὸ τῶν Θηβαίων, οἱ δὲ Ρωμαῖοι ἀπήτησαν τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπέστησαν ἐπὶ τῇ ἐπιμόνῳ ἀντιστάσει τῶν Βοιωτῶν (Πολβ. ΛΒ, 2).

Ζεῦξες, 1) Ἐπίσημος ζωγράφος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐξ Ἑρακλείας τῆς Ἰταλικῆς, ὅθεν μετέβη εἰς Ἐφεσον. Ἰδίως ἐπεμελήθη τῆς σκιαγραφίας, καὶ ἀπέθελεν ἡ τέχνην του, ὡς καὶ ἡ τότε γλυπτικὴ, εἰς τὴν παράστασιν τοῦ κάλλους καὶ ἐαυτοῦ μᾶλλον ἢ εἰς τοῦ πάθους τὴν ἔκφρασιν. Πλεῖστα δὲ θαυμάσια αὐτοῦ ἔργα μνημονεύονται, οἷον ὁ Ἑρακλῆς βρέφος πνίγων τοὺς δράκοντας, ὁ Μενέλαος κλαίων τὸν Ἀγαμέμνονα, ἡ αἰδήμων Πηνελόπη, οἱ δώδεκα θεοὶ, ἡ Ἑλένη, διὰ τοὺς Ἀκραγαντίνοους, δι' ἣν κατ' ἐκλογὴν ἐμιμήσατο τὰς ὠραιότερας κόρας τῆς πόλεως, καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦτο ἐπὶ μισθῷ μόνον ἐδείκνυεν, ἡ θήλεια Κένταυρος, θηλάζουσα τὰ παιδία τῆς, ὁ δεδεμένος Μαρσύας, κλπ. Ἐκόμπαζε δὲ καὶ ἐμεγαλαύχει ὁ ἴδιος ἐπὶ τῇ τέχνῃ του ἕνεκα τοῦ θαυμασμοῦ οὗ ἀπελάμβανε, καὶ περιεφέρετο πολυτελῶς ἐνδεδυμένος εἰς τὰ Ὀλύμπια, τὸ ὄνομά του χρυσοστικτον φέρων εἰς τὴν χλαμίδα του, καὶ εἰς μίαν τῶν εἰκόνων του ἐπιγράφας: «μωμῆσεταιί τις μᾶλλον ἢ μιμῆσεταιί». (Ἀριστοτ. Παιητ. ΣΤ. 15. — Πλούτ. Περ. ΙΓ. — Pl. XXXV, 36).

Ζεύς, υἱὸς τοῦ Κρόνου (ἰδ.) καὶ τῆς Ρέας (Ἡσίοδ. Θεογ. 458), δι' ὃ καὶ Κρονίων ἢ Κρονίδης ἐπελέγετο, ἀδελφὸς τοῦ

Ποσειδῶνος, τοῦ Πλούτωνος, τῆς Ἑστίας, τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἥρας, καὶ ταύτης σύζυγος, ὁ ὕψιστος καὶ ἰσχυρώτατος τῶν θεῶν, «πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε». Τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων συνανατρέψας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, διενεμήθη μετ' αὐτῶν τὴν ἐπὶ τοῦ κόσμου ἰσχύον, καὶ ἀφείλε τῶν Ποσειδῶνι τὸν πόντον, τῶν Πλούτωνι τὸν Ἄδην, ἔλαβεν εἰς μερίδα του τὸν οὐρανόν. Πάντες δ' ὁμοῦ ἤρχον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ὡς πάντων κραταιότερος καὶ σοφώτερος ἦν ὁ πάντων βασιλεὺς (Ἡσ. Θεογ. 881. — Ὀμ. Ἰλ. Ο, 185), καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ ὑπερέβαλλε τὴν δύναμιν πάντων ὁμοῦ τῶν θεῶν (Ἰλ. Θ, 18), δι' ὃ καὶ πάντες σέβονται καὶ φοβοῦνται αὐτόν. Πολλὰ μὲν διὰ βίας ἢ δόλου ἀντιπράτ-

τουσιν αὐτῷ ἢ Ἥρα, ὁ Ποσειδῶν, καὶ αὐτῇ ἢ Θυγάτρῃ του Ἀθηνᾶ (Ἰλ. Α, 399. Ξ. 247. Ο. 18. Θ, 60), ἀλλ' ἀποτυγχάνουσι πάντοτε καὶ τιμωροῦνται. Κατοικεῖ δ' εἰς τὸν Ὀλύμπου, τὸ χιονοσκεπὲς ὄρος τῆς Θεσσαλίας, τὸ ἀνατείνον τὰς κορυφάς του μέχρι τοῦ

αἰθέρος, καὶ πάντα τὰ οὐράνια φαινόμενα ἀπ' αὐτοῦ προέρχονται. Τὸ φοβερόν αὐτοῦ ὄπλον ἐστὶν ὁ κεραυνός, συναρίζει καὶ σκορπίζει τὰ νέφη, καὶ ὅταν πείρῃ τὴν τρομεράν του αἰγίδα, ἐκπέμπει βροντάς, καταιγίδας καὶ ἀστραπὰς δι' ὃ καὶ ὑψιθρεμέτης, ἐρίγδουπος, τερπικέραυνος, ἀσπερόπητης, νεφεληγερέτης, κελαϊνεφής, αἰγίωχος ἐπιλέγεται, καὶ προσέτι εὐρύουσι, διὰ τοὺς τὰ πάντα ἐπιβλέποντας ὀφθαλμούς του. Ἄλλ' ἐπίσης πραινέει τὰ στοιχεῖα καὶ κατευνάζει τὰς τρικυμίας, δι' ὃ καὶ ἀέθριος, οὐριος τότε ἐπικαλεῖται. Αὐτὸς διεπέμπε τὴν τάξιν τῆς φύσεως, καὶ τέκνα αὐτοῦ καὶ τῆς Θέμιδος εἰσὶν αἱ Ὁραί. Ἐπίσης δὲ διευθύνει τῶν ἀνθρώπων τὰς τύχας, ἃς ἔχει ἐν τῇ χειρὶ του. Δύο πίθοι εἰσὶ παρ' αὐτοῦ, ὁ τῶν καλῶν καὶ ὁ τῶν κακῶν δώρων (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 527), καὶ εἰς χρυσὴν στάθμην ἐζύγιζε τὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου (Ἰλ. Θ. 69, X, 209). Ἄλλ' οὐχ ἤττον τῆς Μοίρας (ἰδ.) τὴν δύναμιν οὐδ' ὁ ἴδιος δύναται νὰ διαφύγῃ. Γινώσκει δὲ καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, δι' ὃ καὶ πανομφαίος (μαντικὸς) λέγεται (Ἰλ. Θ, 250). Ἀποκαλύπτει δὲ τὴν θέλησίν του παντοίως, δι' ὄνειρων, ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, οἰωνῶν καὶ χρησμῶν, καὶ αὐτὸς ὁμιλεῖ διὰ τῶν μαντιῶν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἄλλ' ὁ παντόπτης καὶ πάνσοφος θεὸς ὑπόκειται εἰς τὴν Ἄτην καὶ τὴν ἀπάτην (Ἰλ. Ξ, 247, T, 95). Καὶ πᾶσα δ' ἡ πολιτικὴ καὶ δημοσιὰ τῶν ἀνθρώπων τάξις, ὁ νόμος καὶ τὸ δίκαιον ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτῶνται, καὶ ὑπ' αὐτοῦ προστατεύονται, καὶ αὐτὸς ὁ ἀναξ, παντᾶναξ, βασιλεὺς ἐν Ὀλύμπῳ ἐστὶ καὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ὁ ἰδρυτὴς τῆς βασιλείας, ἐξ οὗ καὶ Διογενεῖς ἐλέγοντο τὸ πρῶτον οἱ βασιλεῖς, καὶ προσταεῖ τῶν νόμων, καὶ τῆς ἱερότητος τῶν ὀρκίων, ἐξ οὗ καὶ ὀρκίος λέγεται, ἀγορατὸς δὲ καὶ βουλατὸς, ὡς τῆς ἀγορῆς ἢ συνελεύσεως τοῦ λαοῦ καὶ τῆς βουλῆς προστατῆς, συνεργοὺς ἔχων τὴν Θέμιν, τὴν Δίκην καὶ τὴν Νέμεσιν. Καὶ ὡς τῆς οἰκίας δεσπότηρ

καὶ προστατῆς, ἔρκειος ἢ ἔροκεῖος, ἔχει ἐν μέσῳ τῶ οἴκῳ βωμόν· ὡς δ' ὑπὲρ τῶν ξένων καὶ τῶν ἱκετῶν κηδόμενος, ἐπικαλεῖται ξένιος καὶ ἱκέσιος, καὶ ἐν γένει κηδεμονεὺς πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου, τῶν ἠρώων ἢ τῆς ὀρησκείας καθιερωμένων. Ἡ ἐπισημοτέρα τῶν ἐορτῶν τοῦ Διὸς ἦν ἡ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ ἀγῶνων, ἐξ ἧς καὶ ἀγώνιος προσέτι ἐλέγετο, καὶ ἡς μετέχον πάντες οἱ Ἕλληνας. Ἐν Δωδώνῃ τῆς Ἠπειροῦ ὡς Δωδωναῖος, Πελασγικὸς (Ἰλ. Π, 234), ἀπελάμβανεν ἀρχαιοτάτης λατρείας, χρησιμοδοτῶν

(ἰδ. Ἠπειρος) διὰ βοῆς τῆς ἱεραῆς φηγοῦ (βρυξ), οὗς χρησμούς ἐξήγγουσι οἱ ἀνυπόδητοι καὶ ἀκητοὶ τοὺς πόδας, ἐπὶ τῆς γῆς δὲ κοιμώμενοι ἱερεῖς, οἱ Σελλοὶ ἢ Ἑλλοὶ (Ἰλ. Π, 234) προσετέθησαν δὲ κατὰ διαφόρους καιροὺς, ὡς

φαίνεται, καὶ ἄλλα εἶδη μαντιῶν, ἐκ τοῦ φλοίσβου πηγῆς ἣτις ἔρρεεν ὑπὸ τὴν φηγόν, ἐκ τῆς πηΐσεως τῶν τῶ Διὶ ἱερῶν πτηνῶν, ἐκ τοῦ ἤχου χαλκῶν κρημαμένων λεβήτων, ἐκ κλήρων, κτλ. Συμπεριελήφθη δ' εἰς τὸν ναὸν καὶ ἡ λατρεία τῆς Διώνης, καὶ εἰκάζεται ὅτι ἔκτοτε εἰσῆχθησαν εἰς αὐτὸν πλὴν τῶν ἱερέων καὶ αἱ ἱέρειαι Πελειάδες, ὧν τὰ ἄσματα

ἔλεγον ὅτι ὁ Ζεὺς ἦν, ἐστὶ καὶ ἔσεται. Καὶ μετὰ τὴν ἐπιπράτησιν δὲ τοῦ χρησιμοῦ τῶν Δελφῶν ἐξηκολούθησε κύβρος ἔχων ὁ Δωδωναῖος, μάλιστα δὲ τὸν ἐσέβοντο οἱ Ἠπειρώται, οἱ Αἰτωλοὶ καὶ οἱ Ἀκαρνανεῖς. Ἐν Κρήτῃ δ' ἐπιστεύετο ὅτι ἡ Πέα ἔτεκε τὸν Δία κρυφίως, ἵνα μὴ τὸν καταπῆν ὁ Κρόνος, καὶ ἐναπισταύθη εἰς τοὺς Κουρήτας τὴν ἀνατροφὴν του· αἱ δὲ Νύμφαι

Ἰθὴ καὶ Ἀδράστεια, θυγατέρες τοῦ Μελισσέως, ἔθρεψαν τὸ βρέφος διὰ τοῦ γάλακτος τῆς αἰγῆς Ἀμαλθείας καὶ διὰ μέλιτος ὃ ἔφερον αἱ μέλισσαι ἐκ τῶν ὀρέων. Ἐθείνοντο δ' ἐν Κρήτῃ καὶ ὁ τάφος τοῦ Διὸς, διότι, ὡς ἡ φύσις, ἐλέγετο ἐκεῖ ἀποθνήσκων καὶ ἀναγεννώμενος, τὴν δ' ἀναγέννησιν αὐτοῦ ἐώρταζον μετ' ὀργίων, μουσικῆς καὶ χορῶν ἐν ὄπλοις, οἱ ἱερεῖς οἱ λεγόμενοι Κουρήται, ἐν ᾧ πένθος καὶ θρήνοι συνώδευον τὴν τελετὴν τοῦ θανάτου του. Ὡς ταῦρος δὲ, ἴσως τὸ σύμβολον τῆς καλλιτεργείας, ἤρπασεν ὁ Ζεὺς καὶ ἐκόμισεν εἰς Κρήτην τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν Μίνωα. Ἐν Ἀρκαδίᾳ δ' ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐλέγετο εἰσαχθεῖσα ἐκεῖ ὑπὸ Λυκάονος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Πελασγοῦ, καὶ βωμὸν πανάρχαιον εἶχεν ἐπὶ τῆς ὑψίστης κορυφῆς τοῦ Λυκαίου ὄρους, ἐνθα οἱ Ἀριάδες παρεδέγοντο ὅτι ἐτρέφθη ὑπὸ Νυμφῶν, καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις προσεφέροντο τῶ θεῷ καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν Κρήτῃ, καὶ ὡς Λαφυστίῳ, ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ, ἀνθρωποθυσίαι. Ἐν Αἰγύπτῳ δ' ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς

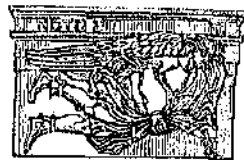
Ἀμμων (ἰδ.), ἔχων χρηστήριον ὁμοίον τῷ Δωδωναίῳ. Καὶ ἐν Λεβαδείᾳ δ' ὑπῆρχε χρηστήριον καὶ ναὸς τοῦ Τροφωνίου Διὸς. Τέκνα τοῦ Διὸς ἦσαν, ἐκ τῆς Ἥρας ὁ Ἄρης,

ὁ Ἡφαιστος, ἡ Ἥβη ἐκ τῆς Λητοῦς ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐκ τῆς Μαίας ὁ Ἑρμῆς ἐκ τῆς Δήμητρος ἡ Περσεφόνη ἐκ τῆς Διώνης ἡ Ἀφροδίτη ἐκ τῆς Σαμέλης ὁ Διώνυσος ἐκ τῆς Θέμιδος αἱ Ὠραι καὶ αἱ Μοῖραι ἐκ τῆς Εὐρυνόμης οἱ Χάριτες ἐκ τῆς Μνημοσύνης αἱ Μοῦσαι τὴν δ' Ἀθηνᾶν ἔτεκεν αὐτὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς του, καταπιὼν τὴν πρώτην οὐκυνὸν του, τὴν Μῆτιν (φρόνησιν). Ἐξ αὐτοῦ δ' ἐγεννήθησαν καὶ πάμπολλοι ἥρωες, ὧν αἱ ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Ἀλκμήνης, ὁ Περσεὺς ἐκ τῆς Δανάης, οἱ Διόσκουροι ἐκ τῆς Λήδας. Ἰεραὶ ἦσαν τῶ Διὶ αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων, αἱ δρυς, σύμβολα δ' αὐτοῦ ὁ ἀετὸς, τὸ σκῆπτρον, ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰάλη τῶν θυσιῶν ἔφερε δὲ πολ- λάκις καὶ τὴν Νίκην ἐπὶ τῆς χειρὸς, ὡς ὁ τῶν ἀγῶνων προστάτης καὶ τῆς νίκης υπέρ- ταιος δωρητής. Ἐίχε δὲ προσέτι καὶ τὰ ἐπι- θετα ἀλάστωρ καὶ ἀλιτήριος (ἐκδικη- τῆς), ἀλεξίκακος, ἐλευθερίος, ἐφέ- σσιος, γαμήλιος καὶ ζύγιος (προστά- της τῶν συζεύξεων), γενέθλιος (γενάρ- χης), Ἑλληνίος, Πανελληνίος, Ἰέ- τιος (φέρων βροχὴν), ὕπατος, ὑψιστος, Ἰδαίος, καθάρσιος, καταιβάτης (ὁ κατιῶν ἐν νεφέλαις), μελιχίος (γλυκὺς, ἔλεως), μόριος (προστάτης τῆς μορίας, τῆς ἐλαίας), νικηφόρος, πατρίος, φράτριος (προστάτης τῶν φρατριῶν), φύξιος (τοῦς φυ- γάδας σώζων), πολιεύς (προστάτης τῆς πόλεως), σωτήρ, σαώτης, στρατίος. — Ἡ θουμασιωτάτη παράστασις τοῦ Διὸς ἦν τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Φειδίου, ὡς πρότυπον λαβόντος τὴν περιγρα- φὴν τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Α, 528), καὶ παρα- στήσαντος αὐτὸν εἰς πᾶν τὸ μεγαλεῖον τῆς δυνάμεως, καὶ συγχρόνως τοῖς ἀνθρώποις προσηγῆ καὶ συγκαταβατικόν. Ἦν δ' εὐθρο- νος, περὶ τοὺς 40' ὕψους, ἐπὶ βάσεως 12'. Ἀπὸ τοῦ ἐλεφαντίνου γυμνοῦ του σώματος ἐπιπτεν ὁ χρυσοῦς του μανδύας ἐπὶ τῶν γο- νάτων του. Τὸ μέτωπον αὐτοῦ, εὐρὺ καὶ αἰ-

θροῖον ἄνω, ἐκυρτοῦτο ὀγκοῦμενον πρὸς τὰ κάτω, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιπτε δασεῖα ἐκατέρω-θεν ὡς χαιτή ἢ χρυσοὴ κόμη του, ἦτις, καθ' Ὀμηρον (Ἰλ. Α, 528), ὅταν ἐκινεῖτο, ἔσειε τὸν Ὀλυμπον. Ὁμοίως δὲ πλούσιος κατήρ-χετο ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ὁ χρυσοῦς πά-γων του· οἱ ὀφθαλμοὶ ἠνοίγοντο μεγάλοι καὶ ἥρεμοι, οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου ἐξέφρα-ζον μεγαλοπρέπειαν συγχρόνως καὶ ἡμερό-τητα· τὸ δὲ στήθος ἦν εὐρὺ, τὸ σῶμα εὐρω-στον, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ προτεταμένων μυῶνων. Τὸ ἀμνημον (Pl. XXXIV, 8) τοῦτο ἀρι-στούργημα διατηρήθη μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλιανοῦ (Λιβαν. Ἐπιστ. 1052). Πλεῖστα δ' ἐγένοντο αὐτοῦ ἀπομιμήματα, καὶ διατη-ροῦνται ἐτι ἐν Μουσεῖοις τινὰ ἐξ αὐτῶν.

Ζεφύριον, ὄνομα ἀκρωτηρίων 1) Τὸ μεσημβρινοδυτικὸν τῆς Ἰταλίας ἐν Βρουτίαις. — 2) Τὸ Β τῆς Κρήτης πρὸς τὴν Ἀπολλωνίαν (ν. Τριάντι). — 3) Τῆς Κύπρου πρὸς τὴν Πά-ριον. — 4) Τῆς Κιλικίας, Α. τῶν Σόλων. — 5) Ἐν Πόντῳ (ν. Ζάφρα). — 6) Ἐν Κυρήνη.

Ζέφυρος, εἰς τῶν ἀνέμων (ἴδ.) υἱὸς Ἀστράου καὶ Ἡσῦς, συγκατοικῶν μετὰ τοῦ

Βορέου ἐν Θράκη, ἔσχεν ἐκ τῆς Ἀρπυίας Ποδάργης τέκνα τοὺς δύο ἴππους τοῦ Ἀχιλ-λέως Πάανθον καὶ Βαλίον.

Ζῆθος, ἴδ. Ἀμφίων.

Ζηνοδοτος, σοφιστῆς περὶ τὰ 200 μ. Χ. ἐκδοὺς συλλογὴν παροιμιῶν, καὶ μετα-φράσας ἐλληνιστὶ τὸν Σαλλουστιον.

Ζηνοδοτος, 1) Ἐφέσιος, μαθητῆς τοῦ Φιλητᾶ, παιδαγωγὸς τῶν υἱῶν τοῦ Πτολε-μαίου Λάγου, ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλ-φου εἰς πρῶτον βιβλιοφύλακα τῆς μεγάλης Βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας ἐγκαταστάς καὶ πρῶτος τὰ ὀμηρικὰ ἐπη κριτικῶς σχο-λιάσας καὶ ἐκδοὺς· πολλὰ δὲ καὶ ἄριστα

τῶν διορθώσεών του διατηρήθησαν εἰς τὰ ὀμη-ρικὰ σχόλια. Ἐγράψε δὲ καὶ ὀμηρικὰς γλώσσας, εἰς διάφορα περὶ Ὀμήρου ζητή-ματα περιστρεφομένας. — 2) Ἀλεξανδρινὸς, διάφορα γράψας περὶ Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου. — 3) Ἐκ Μαλλοῦ τῆς Κιλικίας, ὁπαδὸς τοῦ γραμματικοῦ Κράτητος, ἔγραψε περὶ Ὀμή-ρου ἐν ἄλλοις α περὶ τῆς Ὀμηρικῆς συνηθείας εἰς 10 βιβλία. Πιθανῶς αὐτοῦ εἰσὶ καὶ τινὰ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ ἐπιγράμματα, φέροντα τ' ὄνομά του. — 4) Τροϊζήμιος, γρά-ψας ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ρώμης (Πλούτ. Ρωμλ. 18).

Ζήνων, 1) Ἐλεάτης, περὶ τὸ 460 π. Χ. μετέβη εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν Σωκράτην μετὰ τοῦ διδασκάλου του Παριμενίδου. Ἡ πόλις αὐ-τοῦ κατὰ τοῦ τυράννου Νεάρχου, εἰς ἣν ὑπέ-κυψε, δὲν κοροῦται ἱστορικῶς. Οἱ ὁπαδοὶ του ἐκαλοῦντο Ἐλεατικοί. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἦσαν πεζὰ, καὶ μόνον ὀλίγα ἀποσπά-σματα σώζονται (Συλλ. Mullach, Eleat. philos. fragm.). — 2) Ἐκ Κιτίου τῆς Κύπρου, ἰδρυτῆς τῆς σχολῆς τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας, ἔζη περὶ τὰ 300, σύγχρονος τοῦ Ἐπικούρου. Τὸν πα-τέρα αὐτοῦ, ἔμπορον, συνώδευσεν συνεχῶς εἰς τὰς ὀδοπορίας του, καὶ αὐτῷ πολλὰ γνωρί-σας φιλοσοφικὰ συγγράμματα ἠσθάνθη κλίσειν πρὸς τὴν σπουδὴν ταύτην, κορυφωθείσαν ὅτε ποτὲ, εἰς Ἀθήνας πλέων, ἐναυάγησε. Καὶ πρῶ-τον μὲν ἐμαθήτευσε παρὰ τῶ κυνικῶ Κράτητι, εἶτα παρὰ τοῖς Μεγαρικοῖς Στίλπωνι καὶ Διο-δώρῳ, καὶ τέλος παρὰ τοῖς ἀκαδημαϊκοῖς Πο-λέμωνι καὶ Ξενοκράτει, καὶ μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἐσύστησε τὴν ἰδίαν, λίαν ἐπιδοκιμασθεῖσαν σχο-λήν. Καὶ ἡ ἠθικὴ δὲ τάσις αὐτοῦ πολὺ ἐθαυμά-ζετο. Οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐστεφάνωσαν χρυσοῦ στεφάνῳ, τῶ ἡγεῖραν στήλην, ὡς καὶ οἱ Κύ-πριοι, καὶ ὅτε λίαν προσέθηνος ἀπέθανεν, ἐκη-θέθη δημοσίᾳ ἐν τῶ Κεραμεῖκῳ. — 3) Ἐκ Ἰαρ-σοῦ, μαθητῆς καὶ διάδοχος τοῦ στωϊκοῦ Χρυσίπ-που. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἀπωλέσθησαν. — 4) Ρόδιος, σύγχρονος τοῦ Πολυβίου, ἔγραψεν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του, ἧς ὁ Πολύβιος κρι-

νει τὴν φράσιν προτιμότεραν τοῦ περιεχο-μένου. Ἀποσπάσματα τινὰ αὐτοῦ σώζονται (Συλλ. Muller, fragm. hist. graec.). — 5) Ἐ-πικούρειος, ἐπαινούμενος ὑπὸ Ἀττικοῦ καὶ ὑπὸ Κικέρωνος.

Ζήρουνθος, πόλις τῆς Θράκης παρα-θαλασσία παρὰ τὴν Αἴνου, εἶχεν ἄντρον τῆς Ἐκάτης, ἐνθα προσεφέροντο κύνες εἰς θυσίαν τῇ Ἀφροδίτῃ (Λυκόφρ. — Στ. Βυζ.).

Ζήτης, ἀδελφὸς τοῦ Καλάγιδος, (ἴδ.)

Ζητηταί, ἴδ. Γραφή. Οἰκονομικά.

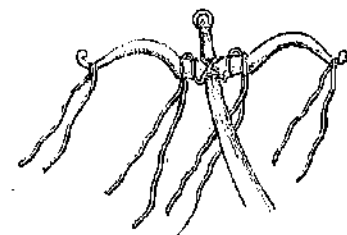
Ζιποῖτης, 1) Βιθυνὸς ἡγεμὼν, ἐπὶ Ἀ-λεξάνδρου, τὰς ἐπὶ τῆς Προποντιδος Περσι-κάς κτήσεις καταλαβὼν καὶ ἐπὶ τῶν Διαδό-χων (326—258 π. Χ.) βασιλεὺς ἀνακηρυ-χθεὶς (Διόδ. ΙΘ, 60—Πλούτ. Ζητ. ἐλλ. 49). — 2) Ὁ νεώτερος υἱὸς αὐτοῦ, πολεμήσας τὸν πρεσβύτερον Νικιόδημον, καὶ τέλος ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν Γαλατῶν ἠττηθεὶς τῶ 277 (Liv. XXXVIII, 16).

Ζοιτία καὶ Ζοίτερον, χωρίον ἐν Ἀρ-καδίᾳ, ἔρημον ἐπὶ Πausανίου (Στ, 38).

Ζοῦχης, πόλις ἐν Λιβύῃ, πλησίον τῶν Σόρτων, πορφύραν παράγουσα (Στρ. ΙΖ. — Στ. Βυζ.).

Ζυγίτης, ἴδ. Τριήρης.

Ζυγὸν ἢ ζυγὸς, 1) τὸ ξύλον εἰς ὃ

προσδέονται τὰ τὴν ἄμαξαν ἔλκοντα ζῶα,

ἐνίοτε, διὰ τοὺς βόας πρὸ πάντων, ἔχον κατὰ

τὸ ἄκρον ἐγκαρσίως δύο κοῖλα ξύλα διὰ τὸν τράχηλον. Ζύγιος ἐλέγτο ὁ εἰς ζυγὸν προσδεόμενος ἴππος. — 2) Πᾶσα ἐγκαρσία δοκὸς, οἷα ἡ τῆς στάθμης, κτλ. — 3) Εἰς τὴν λύραν τὸ μικρὸν ξύλον τὸ κάτωθεν υποστηρίζον τὰς χορδὰς ('Ομ. 'Ιλ. 185). — 4) Τὰ ζυγά, αἱ ἔδραι τῶν κωπηλατῶν ἐν τοῖς πλοίοις ('Ομ. 'Οδ. Α, 99. Ν, 21).

Ζυθος, ποτὸν μεθυστικὸν προσλθὸν ἐξ Αἰγύπτου, καὶ παραγόμενον ἐξ ἀναξούσης κριθῆς ('Ηρδ. Β, 77).

Ζωγράφος, ἴδ. Γραφικὴ.

Ζώδια, **Ζωδιακός**. 'Ιδ. Ἀστερισμοί. 'Ιδ. Μαθηματικὴ ἢ γεωγραφία.

Ζωῖλος, ρήτωρ ἐξ Ἀμφιπόλεως τῆς Μακεδονίας, ζήσας πιθανῶς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, 285—247 π. Χ. "Ἐψεγε μικρολόγως τὸν "Ομηρον, δι' ὃ καὶ "Ομηρομάστιξ ἐπωνομάσθη, καὶ διὰ τὴν δηκτικὴν γλῶσσάν του ἐν γένει κύων ρήτορικὸς.

Ζωναράς 'Ιωάννης, ἔζη τὸν 18 αἰῶνα μ. Χ. ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ὑψηλοῖς ἀξιώμασιν ἀπεσύρθη δ' ἔπειτα καὶ ἐμόνασεν εἰς τὸν "Αθω. "Ἐγραψε δὲ εἰς τὴν βιβλίαν Χρονικὸν ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῶν ἡμερῶν του, μὴ στερούμενον φιλολογικῆς ἀξίας, διότι ἠντιλησε διὰ τὴν ἐποχὴν τῶν αυτοκρατόρων ἐκ τῶν νῦν ἀπολεσθέντων βιβλίων τοῦ Δίωνος Κασίου, ὡς καὶ ἐν γένει ἐκ Πολυβίου, Ἀππιανοῦ καὶ Πλουτάρχου, καὶ παραθέτει αὐτὰ τὰ πρωτότυπα κείμενα.

Ζώνη, πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ ἠμωνύμου ἀκρωτηρίου τοῦ Αἰγαίου ('Ηρδ. Ζ, 39), ἐνθα,

κατὰ Π. Μελᾶν (Π, 2, 8) ὁ Ὀρφεὺς ἐκίνει ποτὲ δάση καὶ ποταμούς διὰ τῆς λύρας του.

Ζώνη, 1)

εἰς τὰς γυναίκας ὑπὸ τὸ στήθος, συνέχουσα τὴν ἐσθῆτα εἰς τὰς κόρας καὶ ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα εἰς τοὺς ἀνδρας

περὶ τὴν ὄσφυν ἐπὶ τοῦ χιτῶνος. 'Ιδ. Ἐνδυμασία. — 2) Εἰς τοὺς δωρίους ναοὺς ἢ σειρὰ τῶν μετοπῶν καὶ τριγλύφων (ἴδ.). Λέγεται καὶ Διάζωμα.

Ζωοφόρος καὶ Ζωφόρος εἰς τοὺς δωρίους ναοὺς τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τῶν ἐπιστυλίων καὶ τοῦ γείσου, κοσμοῦμενον ἔξωθεν διὰ σειρᾶς τριγλύφων καὶ μετοπῶν (ἴδ.), ἢ εἰς τοὺς μέζονας ναοὺς τὸ μέρος τοῦ τοίχου τοῦ σηκοῦ τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ ἐπιστύλιον καὶ κοσμοῦμενον κατ' ἀρχὰς διὰ πολυτελῶν συμπλεγμάτων, ὡς π. χ. ἡ τοῦ Παρθενῶνος καρίσσια τὴν Παναθηναϊκὴν πομπήν.

Ζώπυρος, 1) Πέρσης, ὅτε Δαρεῖος ὁ Α' ἐπολιόρκει τὴν Βαβυλωνίαν, προσελθὼν αἱματόφυρτος, καὶ ψευθεὶς ὅτι ἠκρωτηριάσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Οὕτως ἀπατήσας τὴν πόλιν, τὴν ἐπρόδωκε, καὶ ὁ Δαρεῖος τὸν ἐγκατέστησε διοικητὴν τῆς Βαβυλωνίας. Ἄλλ' εἰς δευτέραν ἐπανάστασιν οἱ κάτοικοι τὸν ἐρένευσαν ('Ηρδ. Γ, 150. 203). — 2) Ἐγγονος ἐκείνου, βοηθήσας τὸν πατέρα του Μαγάβου, ἐπαναστάντα, ἔφυγεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἔπεσεν εἰς πολιορκίαν τῆς Καρικῆς Καύου ('Ηρδ. Γ, 160). — 3) Φυσιογνωμολόγος ὅστις ἐξέφερε κρίσιν περὶ τοῦ συγχρόνου αὐτοῦ Σωκράτους (Cic. Tusc. IV, 37. Fat. 5).

Ζωροάστρης, μεταρρυθμιστὴς τῆς Ἀριανῆς θρησκείας, ἀρχαιότερος τῶν θρησκευτικῶν Ζενδικῶν βιβλίων, τῆς Ἀθέστας, εἰ καὶ οἱ Πέρσαι αὐτοὶ τὸν ἐνόμιζον σύγχρονον τοῦ Δαρείου ἢ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ὑστάσπου. Τότε ἴσως τὸ ὑπ' αὐτοῦ εἰσαχθὲν θρησκευμα συνεμίγη μετὰ τοῦ τῶν Μάγαν, καὶ ἀπὸ Ἀλεξάνδρου καὶ μεθ' ἑλληνικῶν μύθων, καὶ ἔκτοτε ἤρξατο θεωρούμενος ὁ Ζωροάστρης ὡς ὁ εὐρέτης καὶ τῆς ἀστρονομίας καὶ τῆς μαγείας καὶ πολλὰ περὶ τούτων συγγράματα εἰς αὐτὸν ἀπεδίδοντο.

Ζώσιμος, ἱστορικὸς τοῦ τέλους τῆς β' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, γράψας εἰς 5 βιβλία, κατὰ τὸ πλεῖστον διατηρούμενα, ἱστορίαν νέαν ἢ ἱστορικὸν νέας ἐκδόσεως,

περιλαμβάνον ἐν περιλήψει μὲν τὰ ἀπὸ Αὐγούστου μέχρι 395, λεπτομερῶς δὲ τὰ ἔκτοτα μέχρι 410. Ὡς κυριώτερον αἰτίον τῆς παρακμῆς τῆς Ῥώμης θεωρεῖ τὴν κατὰπτωσιν τοῦ ἀρχαίου θρησκευματος. Κατὰ τὰ ἄλλα δὲν στερεῖται εὐθυκρίσιας.

Ζωστήρ, ἡ στρατιωτικὴ ζώνη, δερμα-

τίνη, ἔχουσα πόρπας ἐκ μετάλλου.

Ζωστήρ, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς (ἴδ.).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΚΑΘΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. ΠΑΡΕΚΚΥΠΕ
ΚΟΝΙΝΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΙΜΑΓΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α. ΣΑΤΣΙΝΑΚΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

"Ηθῆ, ἡ προσωποποίηση τῆς νεότητος, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς "Ηρας (Ἡσιόδ. Θεογ. 950), τοῖς θεοῖς τὸ νέκταρ προχέουσα (Ὅμ. Ἰλ. Δ, 2), νυμφευθεῖσα τὸν Ἡρακλῆα ὅτε κατετάχθη ἐν τοῖς θεοῖς. Ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν Φλιοῦντι ἐκαλεῖτο Γανυμήδα καὶ Δία. — 2)

Ἡ ἡλικία καθ' ἣν οἱ νέοι ἔπαυον λογιζόμενοι ὡς παῖδες ἤρχιζε δ' ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 15' ἔτους· ἀλλ' ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τέλους τοῦ 16' μέχρι τέλους τοῦ 17' διέτρεχον τὸ στάδιον τοῦ ἐπὶ διετέσ ἡ β' α' ν, καθ' ὃ οἱ πρόσηθοι ἐγυμνάζοντο καὶ προπαρασκευάζοντο· κατὰ δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ 17' ἔτους ἐνεγράφοντο εἰς πολίτας, ὠμυνοῦν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀγραύλου τὸν ὄρκον τῶν ἐφήθων, κατετάττοντο εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ τόπου φρουρὰν, τὴν λεγομένην ἐν τοῖς μέρεσι (τοῖς ἀκινδύνοις), καὶ εἰς τὴν ἐκκλησιαίαν εἶχον πρῶτον, ἀλλ' ἄνευ ψήφου. Ἐπαυον δ' ὡς ἐφήθοι θεωρούμενοι, καὶ ἦσαν ἄνδρες τελειοπολίται, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 18' ἔτους. Ὁμοίως καὶ ἐν Κρήτῃ ἦν τὸ 15' ἔτος ὁ ὄρος τῶν ἐφήθων, οἵτινες ἐκεῖ ἐλέγοντο ἀγελαστοί, διότι κατετάττοντο τότε εἰς τὰς ἀγέλας, τὰ στρατιωτικὰ τάγματα. Καὶ ἐν Σπάρτῃ αἱ σχέσεις τῆς ἡλικίας ἦσαν αἱ αὐταί, ἀλλ' οἱ ἐφήθοι διηροῦντο εἰς εἰρηνας, τοὺς 19ετείς, καὶ μετ' ἡρηννας, τοὺς τῶν 18 ἐτῶν πρῶ-

τεῖρηνας δ' ἐλέγοντο αἱ 20ετείς, καὶ μετὰ ἐν ἑτι ἔτος ἦσαν κυρίως ἄνδρες, σφαιρεῖς καλούμενοι.

"Ηγέλογος, 1) ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, ὅστις τὸν στίχον 270 τοῦ Ὀρέστου τοῦ Εὐριπίδου, ἐνθα λέγεται γαλ' ἦν' ὄρω (γαλῆν' ὄρω) ἐπρόφερεν ἀδεξίως, ὡς γαλ' ἦν ὄρω καὶ κατεγέλασθη (Ἀριστφ. Βάτρ. 304). — 2) Εἰς τῶν ἱκπάρχων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Ἀσίᾳ.

"Ηγεμόνη, ἴδ. Χάρις, Χάριτες.

"Ηγεμονία, 1) κράτους τινὸς Ἑλληνικοῦ ἢ πολιτικῆ ὑπεροχῆ ὑπὲρ ἕτερα μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένα, καὶ ὧν τὴν συμμαχίαν αὐτὸ διηθύνεν ἀναλόγως τῆς δυνάμεώς του καὶ τῶν ὄρων τοῦ συνδέσμου. Καὶ διοικητικῶς μὲν ἦσαν τὰ εἰς τὴν ἡγεμονίαν ὑποκείμενα κράτη ἕκαστον ἀνεξάρτητον, καὶ ἐν τῇ συμμαχικῇ συμβουλίᾳ, ἀποφασίζοντι περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης, ἕκαστον εἶχεν ἴσῃ ψήφον. Κέντρον ὅμως ἦν τὸ ἡγεμονεῖον κράτος, ὠδήγει εἰς τὸν πόλεμον, εἰσέπραττε τοὺς φόρους, ὥριζε τὰς στρατευσίμους ἡλικίας, καὶ ἔδιδε τοὺς στρατηγούς, οἵτινες, τῶν συμμαχῶν ἡγούμενοι, καὶ ξεναγοὶ ἐλέγοντο. — 2) Ἡγεμονία δικαστηρίου ἐν Ἀθήναις ἦν ἡ ὑπὸ διαφόρων ἀρχῶν διεθύνουσα αὐτῶν κατὰ τὴν φύσιν τῆς δίκης. Ἡ ἡγεμονεῦσα ἀρχὴ ἐδέχετο τὴν ἀγωγὴν, προαπέκρινε, καὶ προήδρευε τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης. — 3) Περὶ ἡγεμονίας συμμοριῶν, ἴδ. Λειτουργία.

Ἡγερία (καὶ Μίγερία), ἐν Ἰταλίᾳ νότιον πηγῆς μαντική, πρὸς ἣν ὁ Νουμῆς ἤρχετο κυριῶς εἰς σπήλαιον, καὶ τὴν ἐσυμβουλευετο διὰ τὰς ὀρησκευτικὰς διατάξεις ἃς ἤθελε εἰσαγάγει εἰς Ῥώμην (Liv. I, 19).

Ἡγήσανδρος, 1) Συστράτηγος τοῦ Ξενοφάντος ἐπὶ τῆς καθόδου τῶν μυριῶν (Ξεν. Ἀνάβ. ΣΤ, 1, 5). — 2) ἐκ Δελφῶν, περὶ τὸν 6' αἰῶνα π. Χ., ἔγραψεν ὑπομνήματα, διάφορον ἕλην περιέχοντα, καὶ ἐξ ὧν πολλὰ ἤρσατο ὁ Ἀθήναιος, καὶ προσέτι σύγγραμμα περὶ καλλιτεχνημάτων, ὑπόμνημα ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων.

Ἡγησίας, 1) ὀπαδὸς τῆς Ἰκρυνηαῖκῆς σχολῆς, ζῆσας τὸν 7' αἰῶνα π. Χ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Κατ' αὐτὸν ἡ ἐπιθυμία ἦν τὸ ἄνθος, καὶ ὁ σκοπὸς ὁ καρπὸς τῆς ζωῆς. Ἐπειδὴ ὁμοῦ εἰς πολλὰ δυστυχήματα ἦν ἐκτεθειμένος ὁ ἄνθρωπος, ἐνόμιζεν ἀνεπιτευκτὸν τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ἔλεγε τὸν θάνατον προτιμότερον τῆς τοιαύτης ὑπάρξεως, καὶ τόσον ζωηρῶς ἐξέθειχε τὴν θεωρίαν ταύτην ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ ἐπιγραφομένου ἀποκαρτερῶν, ὥστε πολλοὶ τῶν μαθητῶν του, οἵτινες ἐλέγοντο Ἡγησιακοί, ἐπεχείρησαν ν' αὐτοκτονήσωσιν αὐτὸς δ' ἐπεκαλεῖτο Πεισιθάνατος (Cic. Tusc. I, 34). — 2) Σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ ἐκ Μαγνησίας τῆς πρὸς τῷ Σιπύλῳ, ἔζη περὶ τὸ 300 π. Χ. Ὁ Κικέρων (Brut. 83. Or. 69) ἀναφέρει ὡς πρότυπον αὐτοῦ τὸν Χαρίσιον, μιμητὴν τοῦ Λυσίου. Λέγεται ἐπιδιδῶν τοῦ ὕψους τὴν ἀφέλειαν, ἀλλὰ πάντῃ ἀνεπιτυχῶς, καὶ κατακρίνεται ὑπὸ τῶν ἀρίστων κριτικῶν. Καὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορίαν φαίνεται γράψας, οὐχὶ λίαν ἀξιόπιστον (Πλούτ. Ἀλέξ. Γ.—Gall. IX, 4).

Ἡγησίλοχος, 1) Ῥόδιος, μετὰ τὴν πτώσιν τῆς δημοκρατίας ἐν Ῥόδῳ ἴδρυσεν τὴν ὀλιγαρχίαν, τῷ 356 π. Χ., ἀρωγῆ καὶ τοῦ Μουσώλου ἐκ Καρίας, ὅστις ἐπωφάσθη εἰς τὴν κατάληψιν τῆς Ῥόδου. Ἄλλ' ἡ ἀκρατος

αὐτοῦ ἐκδιδάττει τὸν κατέστησε μισθτὸν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μουσώλου ἠλευθερώθησαν πάλιν οἱ Ῥόδιοι. — 2) Τῷ 171 π. Χ. ἀρχηγὸς τῶν Ῥοδίων, φίλος τῶν Ῥωμαίων (Liv. XLII, 45).

Ἡγησίνοος, ἐκ Περγάμου, τῷ 185 π. Χ. Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Εὐάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Κερνεάου (Διογ. Λαέρτ. Δ, 60. — Cic. Acad. II, 6, 16).

Ἡγησίππος, 1) Ἀθηναῖος, πολιτικὸς καὶ ῥήτωρ, ἀύχρονος τοῦ Δημοσθένους, νομίζεται ὁ συντάξας τὸν τοῦτ' ἀποδιδόμενον καὶ σωζόμενον λόγον περὶ Ἀλόννησου. — 2) Ἐκ Μικυθέρνης ἐν Μακεδονίᾳ, ἔγραψε, πλὴν ἄλλων, Παλληνικὰ καὶ Μιλησιακὰ. Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασεὺς (A, 49) τὸν καταριθμεῖ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀρχαίων καὶ λόγου ἀξίων. Διατηροῦνται δ' αὐτοῦ ἀποσπάσματα (Müller, fragm. istoi. græc.). — 3) Τοῦ Ἰωσήπου (Ιουδαϊκῆς ἱστορίας) ἡ λατινικὴ μετάφρασις ἦν ἐπὶ πολὺ γνωστὴ ὑπὸ τοῦτο τοῦ ὀνόμα, παραφθαρὲν ἐκ τοῦ ἀληθοῦς.

Ἡγησίστρατος, 1) υἱὸς Πεισιστράτου, ἄρξας ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀφ' οὗ ὁ πατὴρ του ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν τοὺς Μιτυληναίους (Ἡρόδ. E, 94). — 2) Ἡλείος ἐκ τῶν Τελλιαδῶν (Ἡρόδ. Θ, 37). — 3) Υἱὸς τοῦ Σαμίου Ἀρισταγόρου, πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του πρὸ τῆς ἐν Μυκάλῃ ναυμαχίας πρὸς τὸν βασιλέα Λεωτιχιδην, καὶ παρακαλέσας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τῶν ἐλληνικῶν πόλεων ἀπὸ τῆς Περσίας (Ἡρόδ. Θ, 90).

Ἡγητόρια. Ἰδ. Πλεκτήρια.

Ἡγίας, πιθανῶς ἄρθρον Ἡγησίας (Λουκ. Φιλοφ. ΙΗ. Ῥήτ. διδ. Β, 4), γλώπτης Ἀθηναῖος ἐκ τῶν ἀρχαίων, εἰργάσθη ἀγαλμα Ἀθηνᾶς, Διοσκούρους καὶ Κελητόντας παῖδας (Pl. XIX, 85).

Ἡδωνικοί, ἴδ. Ἀριστιππος.

Ἡδωνες ἢ Ἡδωνοί, ὀρηκτικὸς λαὸς μετὰ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Νέστον, ἐγκατασταθεὶς ἀπὸ Φιλίππου Β' εἰς

τὴν Μακεδονίαν. Ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς, μάλιστα τοῖς Ῥωμαίοις (Horat.), τὸ ὄνομα ἐμφαίνει τοὺς Θρᾷκας (Ἡρόδ. Ζ, 100. — Θουκ. Δ, 109).

Ἡετίων, 1) βασιλεὺς τῆς Θήβης ἐν Μυσίᾳ, πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, γυναικὸς τοῦ Ἐκτορος. Κυριεύσας τὴν Θήβην ὁ Ἀχιλλεὺς, ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ 7 υἱοὺς του, καὶ τῷ ἤγειρε τύμβον. Ἐν τοῖς λαφύροις δ' εὗρε βραχίον σιδηρῶν σφαιρῶν, ἃν εἶχε ῥίψει ποτὲ ὁ Ἡετίων, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν ἐξέθεικεν ἐπειτα ὡς γέρας εἰς τοὺς ἐπινηθείους ἀγωνίας τοῦ Πατρόκλου, καὶ προσέτι τὸν ἵππον του Πήδασον, καὶ πλουσίαν φόρμιγγα, ἃν λαβὼν ἐπαίξεν εἰς τὴν σκηνὴν του (Ἰλ. Ζ, 396, 415. I, 186. II, 152. Ψ, 826). — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἰμβροῦ, ξένος Λυκάονος, ἐνδὸς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. Ὅτε τοῦτον αἰχμαλωτίσας ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν ἐπόλησεν εἰς Ἀθήμνον, ὁ Ἡετίων τὸν ἐξηγόρασε, καὶ τὸν ἐπέμφεν εἰς Ἀρισθὴν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου (Ἰλ. Φ, 40). — 3) Εἷς Τρωαδῆτης, οὗ Πύδης ἐκαλεῖτο ὁ υἱὸς (Ἰλ. Ρ, 575). — 4) Πατὴρ Κυψέλου, τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου (Πaus. Β, 4, 4).

Ἡετωνία, ἀκρωτήριο κατὰ τὴν Δαρδανέλιαν τοῦ Πειραιῶς. Οἱ Ἀ' τὸ ἐτείχισαν ἐνα προμηθεύσειν ἀσφαλὴ ἔκπλου εἰς τοὺς Σπαρτιάτας.

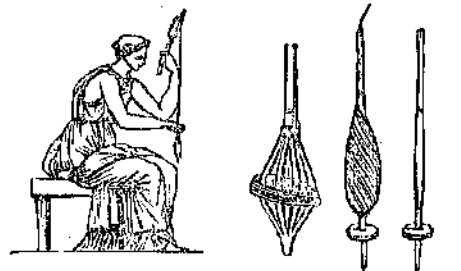
Ἡετομῆς ἢ Ἡεθάνιον (Ἡούχ.), στρατηγικόν, ἐκ καλάμων, σπαρτίων ἢ τριγῶν, εἰς σχῆμα κώνου ἀνεστραμμένου. Ἐνίοτε δὲ, πρὸς διήθησιν οἴνου διὰ πάγου εἰς τὰς τρα-

πέλας, εἶχε σχῆμα λεκάνης, καὶ ἦν ἐξ ἀργυροῦ σφραγιστοῦ, ἢ ἐξ ἀργύρου διατρήτου (Σχολ. Ἀριστ. Ἰππ. 1147. — Ἀθην. ΙΑ, 470).

Ἡελακάτη, (ν. ῥώκα), δι' ἣς νήθοισι τὸ ἕριον, ὁμοιοτάτη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τῆ

παρ' ἡμῶν, ἦν ῥάβδος, συνήθως κάλαμος, εἰς τὴν ἀριστερὰν κρατούμενη ἢ εἰς τὴν δεξιάνην

ἐμπηγνυμένη, καὶ ἄνω ἔχουσα εἰληγμένην τὴν το λύπην τοῦ ἕριου. Ἡ νήθοισα διὰ τῆς δεξιᾶς εἴλκεν ἐξ αὐτῆς κλωστήν, ὅπερ ἐλέγετο στήμονα κατάγειν, καὶ ἐλίξασα αὐτὴν περὶ τὸ ἀγγιστρον τοῦ ἀτράκτου, συνισταμένου ἐκ βραχέος ῥαβδίου ἔχοντος κάτω σφόνδυλον βαρύτερον, ἔστρεφε τὸν ἀτρακτον δι' ἄκρων τῶν δακτύλων, καὶ

ἀφ' οὗ οὗτος ἐνηθε τὴν κλωστήν, εἴλισσεν αὐτὴν περὶ τοῦ ἀτράκτου τὸ ξύλον, μέχρις οὗ ἦν πλήρες, ὅτε ἀφαιροῦσα τὸν κλωστήρα (κουβάρι), τὸν ἔρριπτεν εἰς κάλαθον ἢ τάλάρων, ἐν εἶχε πλησίον τῆς. Καὶ ἐπὶ Ὀμήρῳ ἦν γνωστὴ ἡ χρῆσις τῆς Ἡελακάτης, καὶ ἡ τῆς Ἡελένης ἦν χρυσοῦ, καὶ

χρυσὴ λάκατοι ἦταν πολλαὶ καὶ αἰθεαί, ἰδίως ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς Ἐργάνη.

Ἐν Ῥώμῃ πρὸ τῆς νύμφης, ὅτε εἰσῆρχετο τὸ πρῶτον εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου, ἤγετο συνήθως Ἡελακάτη. Ἡ ἀπέναντι εἰκῶν, ἐκ Ῥωμαίου ψηφιδωτοῦ, παρίστανει τὸν Ἡερακλῆν νήθοντα παρὰ τῆ Ὀμφάλη. ἴδ. Μεγαρα.

Ἡελεῖος, ἦρωσ τῆς Ἡλίδος 1) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Αὐγείου, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν (Πaus. E, 1, 6). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἰαντάλου, ὁ δούς τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς

τὴν Ἡλιδα. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀμφιμάχου, βασιλεὺς τῆς Ἡλίδος ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων (Παυσ. Ε, 3, 4).

Ἡλεκτρον, 1) θυγάτηρ Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, ἐκ Θαύμαντος τεκοῦσα τὴν Ἴριν καὶ τοὺς Ἀρπυίας (Ἰσίδ. Θεογ. 265). — 2) Μία τῶν Πλειάδων, ἐκ Διὸς τεκοῦσα τὸν Ἰασίωνα καὶ τὸν Δάρδανον, πρὸς δὲ ἔφερε τὸ Παλλάδιον εἰς τὴν Τρωάδα. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου, καθ' ἣν ἐπωνομάσθησαν αἱ Ἡλεκτρίδες πύλαι ἐν Θήβαις. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἰδ. Ὀρέστης. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Λατίνου, ἐξ Ἰταλοῦ, τοῦ βασιλέως τῶν Οἰνωτρῶν, τεκοῦσα Ῥώμον, τὸν κτίστην τῆς Ῥώμης.

Ἡλεκτρον, (τὸ ἀκτινοβόλον, διότι ἡλεκτρον ἦν ὁ ἥλιος), ἡ γνωστὴ ὀρυκτὴ ὕλη, ἣτις ἐν τῇ θαλάσῃ μάλιστα εὐρίσκειται, ἦν γνωστὴ ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις (Ὀδ. Δ. 73. Ο. 460. Σ. 205)· ἀλλ' ἀρχαϊκώτατα ἐπεκράτησε τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ μίξεως χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ὡς ὅμοιον χρᾶμα πιθανῶς παραγούσης, καὶ δὴ $\frac{1}{8}$ χρυσοῦ καὶ $\frac{1}{8}$ ἀργύρου (Pl. XXXIII. 4, 23), ὥστε δυσδιάκριτον ἐστὶ τίνα τῶν δύο ὑλῶν ἐκάστοτε μνημονεύουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Κατὰ τὸν Φιλήμονα, τὸ κυρίως Ἡλεκτρον ἦν διαφόρων χρωμάτων, λευκὸν ὅμοιον πρὸς κηρὸν, ὑπερῦθρον, εὐρισκόμενον ἐν Σικυθίᾳ. Ὁ Καλλίστρατος λέγει εἶδος αὐτοῦ χρυσοῦ καὶ εὐφλεκτον· ὁ δὲ Παυσανίας (II, 5) μνημονεύει ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναῶ ἀγάλματος τοῦ Ἀγούστου ἐξ Ἡλεκτροῦ καὶ οὐχὶ ἐκ μετάλλου. Ἐποιοῦντο δὲ χρῆσιν τοῦ Ἡλεκτροῦ οἱ ἀρχαῖοι καὶ πρὸς θυμιάσιον, πρὸς περιδέρακα, δακτυλίους καὶ ἄλλους κόσμους τῶν γυναικῶν, εἰς κατασκευὴν μικρῶν πολυτίμων ἀγγείων, ἐπικόσμησιν τῶν δελίων, φυλακτῆρια, κτλ. Ἐπιτίμων δὲ τοῦ λευκοῦ τὸ ὑπερῦθρον καὶ οἰνόχρουν. Κατ' ἀρχαίαν ἔφερον αὐτὸ οἱ Φοίνικες θαλασσοπόροι· ἀλλ' ἔπειτα ἤρξατο κομιζόμενον ἐκ τῆς Βαλτικῆς διὰ ξηρᾶς, διὰ τῆς Πανονίας καὶ

ἀπὸ Ἰταλίας εἰς τὰς μεσημβρινωτέρας γόρως. Οἱ Τυρρηνοὶ δ' ἔφερον αὐτὸ ἐκ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πάδου, διὰ τῶν πόλεων Ἀδρίας καὶ Σπίνας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσίαν, ἐξ οὗ καὶ ἐπεκράτησεν ὁ μῦθος, ὅτι εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Πάδου κληθέντος Ἐριδανοῦ (Ἰδ. αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος (τοῦ λάμποντος), εἰς λαύκας μεταμορφωθεῖσαι, χύνουσι ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ τῶν δάκρυα μεταβαλλόμενα εἰς Ἡλεκτρον (Ου. Μετ. II. 364). Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων ἡ μεγάλη εἰσαγωγή τοῦ Ἡλεκτροῦ ἠλάττωσε πολὺ τὴν τιμὴν του. **Ἡλεκτρον**, Ἰδ. Ἡλιος.

Ἡλεκτρον, λέξις σημαίνουσα σύνθετος, ἐκ τοῦ ἀλιόζωον (συνέρχασθαι), ἦν ἐν Ἀθήναις ἡ ἐπωνυμία τοῦ δικαστικοῦ σώματος, ἔχοντος τὴν δικαιοδοσίαν τῶν πολιτικῶν δικῶν, καὶ συγκεκριμένου ἐξ 6000, κατ' ἔτος πρὸς τοῦτο ὡς καὶ διὰ ψήφισιν τῶν νόμων κληρουμένων ἐκ τῶν ὑπερτριακονταετῶν, καὶ ἐν Ἀρδρητῷ, ὑπὲρ τὸ στάδιον, ὁμνούντων περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σπουδαίων τῶν καθηρῶν, δι' ὃ καὶ ὁμιμοκότες ἐλέγοντο (Δμοκ. π. Λεπτ. 75. Κ. Τιμαρχ. 746). Κατ' ἀρχαίαν ἦν ἴσως αὐτὴ ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου, ἣτις ἀποφάσεις ἀφορώσας εἰς ἄτομα δὲν ἐδύνατο νὰ λάβῃ δι' ὀλιγωτέρων τῶν 6,000 ψήφων, καὶ μεταγενεστέρως πιθανὸν ὅτι οὗτοι καὶ μόνον ἀπετέλεσαν ἰδιαιτέρον σῶμα, τὴν Ἡλεκτρον, διὰ τὰς τοιαύτας ἀποφάσεις. Οὐδέποτε δὲ συνεδίκαζον πάντες ὅμοι, ἀλλ' ἐκλερούνοισι δέκα δικαστῆρια ἢ φυλάξας, ἄλλας τῶν δημοτικῶν, καὶ ἕκαστον συνέκειτο ἐκ 501 δικαστῶν, καὶ αὐτῶν κατὰ τὰς περιστάσεις οὐχὶ πάντοτε ὅμοι συνερχομένων, ἀλλὰ μόνον 201, 401 ἐν ᾧ ἄλλοτε, ὡς ἐπὶ εἰσαγγελιῶν (Ἰδ.), δύο ἢ τρία δικαστῆρια συνελοῦντο εἰς ἐν καὶ συνεδίκαζον (Πολυδ. Η, 123). Ἀναλόγως δὲ τῆς φύσεως τῆς δικῆς ἄλλοι ἀρχόντες ἦσαν ἄλλων εἰσαγωγῆς καὶ συνήγον αὐτὰ εἰς διάφορα καταστήματα, πολυλαχοῦ τῆς πόλεως καίμενα, πιθανῶς δέκα, ἐξ ὧν μνημονεύονται παρὰ τῶν ἀρχαίων τὰ

λεγόμενα τρίγωνον, βατραχιοῦν, φοινικιοῦν, παράβυστον (Παυσ. Α, 28. Πολυδ. Η, 121), Βασιλειον, τῶν Θεσμοθετῶν, τῶν Ἐνδεκα, τὰ ἐν τῷ Ὁδεῖῳ (Ἀριστ. Σφ. 1147. — Πολυδ. Θ, 44. — Ἀνθ. Μυστ. 28). Ἐκαστος δὲ δικαστῆς ἐλάμβανε μετὰ τὸν ἕκρον μικρὸν χαλκῶν πινάκιον, φέρον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἐν γράμμα, δηλοῦν τὴν φυλὴν εἰς ἣν ἐκλήρωθη. Προεγράφοντο δὲ, ἦτοι διὰ τοιχοκαλλήσεως ἀνηγγέλλοντο, ὑπὸ τῶν Θεσμοθετῶν (Πολυδ. Κ, 87) αἱ δικάσιμοι ἡμέραι, αἵτινες δὲν ἤδύνατο νὰ ὦσιν οὐδ' αἱ ἑορταὶ οὐδ' αἱ ἀποφάδες (αἱ 3 τελευταῖαι ἐκάστο μηνός)· καὶ καθ' ἕκαστην δικάσιμον δι' ἄλλης κληρώσεως διενέμεντο αἱ 10 φυλαὶ εἰς τὰ διάφορα δικαστῆρια. Εἰσερχόμενοι δ' αἱ δικασταὶ, ἐλάμβανον ἕκαστος ἀνά μίαν βακτηρίαν, ἔχουσαν τὸ χρῶμα τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἴσως κατὰ τὸν σύμβολον (Δμοκ. π. Στφ. 298), ὁ παρουσιάζοντες εἶτα τοῖς Κωλακρέταις (Ἡσυχ.—Σχλ. Ἀριστ. Σφ. 693, Ὀρν. 1540), ἐλάμβανον τὸν δικαστικὸν τῶν μισθῶν, συνιστάμενον εἰς τριώβολον κατὰ συνεδρίασιν (Ἀριστ. Πολ. Β, 9, 3).

Ἡλεκτρον, ἐπίπεδος στέγη, ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἥλιον. Ἡλεκτρον, (Στφ. 12).

Ἡλεκτρον, 1) Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος ὁ Περιγηγῆτης, συνέγραψε περὶ 150 π. Χ. περιγραφὴν τῆς Ἀκροπόλεως εἰς 15 βιβλία, ἧς ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα σώζονται. — 2) Ἐκ Συρίας, σοφιστῆς, γραμματεὺς τοῦ Ἀδριανοῦ, εἶτα διοικητῆς τῆς Αἰγύπτου, πατὴρ τοῦ διασημοῦ στρατηγοῦ Ἀδριανῆ Κασαίου, τοῦ ἐξαναστάντος κατὰ τοῦ Μάρκου Ἀυρηλίου. Κατὰ τινες αὐτὸς ὁ γράψας καὶ μετρίκην, ἦν ὅμως ἄλλοι εἰς ἄλλον ὁμώνυμον, φίλον τοῦ Ὀρατίου (27 π. Χ.) ἀποδίδουσι. — 3) Υἱὸς Θεοδοσίου ἐξ Ἐφέσου τῆς Συρίας, περὶ τὰ 400 μ. Χ. ἐπίσκοπος Τρίκκης (Τρικιάλων) ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅτε ἦν νέος, ἔγραψε τὸ Αἰθιοπικὸν ἔρωτικὸν μυθιστόρημα εἰς 10 βιβλία, τὸ πρῶτον (ἈΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

τῶν γνωστῶν τοῦ εἶδους τούτου Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων, καὶ τὸ ἄριστον κατὰ τὴν πλοκὴν, τὴν περιγραφὴν τῶν χαρακτήρων καὶ τὴν ἠθικὴν τάσιν, διηγούμενον τὰς περιπετείας Χαρικλείας, τῆς θυγατρὸς Ἰθάκου, τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας, καὶ τὰς τοῦ Θεσσαλοῦ Θεαγένους. Διὰ δεσμῶν ἀγαπῶν ἔρωτος συνδεόμενοι, εἰ καὶ πολλάκις χωρίζονται, καὶ διὰ διαφόρων πειρασμῶν καὶ κινδύνων διέρχονται, διατηροῦσιν ἄνωγ πάντοτε ἐν αἰδήμονι διαγωγῇ τὴν πρὸς ἀλλήλους πίστιν, μέχρις οὗ, πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν, καὶ πρὸ τοῦ βωμοῦ εἰς δὲ ὁ Θεαγένης ἐμελλε νὰ θυσιασθῇ, λαμβάνουσι τῆς ἀρετῆς τῶν τὸ βραβεῖον.

Ἡλεκτρον, παρὰ Ῥωμαίοις δωματίου μεσημβρινόν, μὴ δεόμενον θερμάνσεως τὸν χειμῶνα (I. Ep. III).

Ἡλιος, ποιητ. Ἡέλιος, υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ὑπεριωνος καὶ τῆς Θείας, Τιτᾶν καὶ Ὑπεριωνίδης, ἡ καὶ αὐτὸς Ὑπεριων καλούμενος, ἀδελφὸς τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἡούς. Τὸ πρῶτ' ἀνήρκετο ἐκ τῆς λιβνῆς τοῦ Ὠκεανοῦ τὸ λαμπρὸν του τέθριππον, ὑπὸ πυρηνῶν ἵππων συρόμενον, διέτρεχε τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ ἑσπέρας κατεδύετο πάλιν εἰς τὸν Ὠκεανόν· διὰ νυκτὸς δὲ φέρεται ἐντὸς χρυσοῦ κελύφους διὰ τῶν Ὑπεριωνίων τῆς γῆς αὐτῆς πρὸς Ἐω, ἐνθα εἶχε λαμπρὸν μέγαρον. Ὁ Ὀμηρος ὅμως δὲν μνημονεύει τούτων τῶν λεπτομερειῶν, ἀλλ' ὁ Ἡλιος κατ' αὐτὸν, πανταχοῦ διὰ τῶν ἀκτινῶν του εἰσδύων, βλέπει τὰ πάντα, ἐστὶ πανδερκής, δι' ὃ καὶ οἱ τὰ κεκρυμμένα καὶ ἀγνωστα ὁμνούντες πολλάκις ἐπικαλοῦντο αὐτὸν (Ἰλ. Γ, 277). Ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας εἶχεν ἐπτὰ ἀγέλας βοῶν καὶ ἐπτὰ ποίμνια, ἕκαστον συγκεκριμένον ἐκ 50 ζῴων, οὔτε αὐξομένων οὔτε ἐλαττουμένων ποτὲ (Ὀδ. Μ, 127), σύμβολα βεβαίως τοῦ ἔτους, συνισταμένου, κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους, ἐκ 50 ἑβδομάδων, ὧν ἕκαστη εἶχεν 7 ἡμέρας καὶ 7 νύκτας. Ἐποίμενον δὲ τὰς ἀγέλας καὶ τὰ

ποιμνία ταῦτα αἰ ἐκ τῆς Νεοίρας θυγατέρες τοῦ Φαέθουσα (ἢ Φωτεινῆ) καὶ Λαμπετώ. Ἐκ δὲ τῆς Πέρσης ἢ Περσηίδος ἔσχε τέκνα τὸν Αἰήτην καὶ τὴν Κίρκην, ἐκ Κλυμένης τὸν Φαέθοντα, οὗ τὸ ὄνομα ἦν καὶ τοῦ Ἡλίου ἐπίθετον (Ὁδ. Β, 479). Οὗτος, ἐφηβος ἤδη, ἐξήγησε καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς του τὴν ἄδειαν ἐπὶ μίαν ἡμέραν αὐτὸς νὰ ὀδηγήσῃ τοῦ Ἡλίου τὸ ἄρμα. Ἄλλοι φλογεροὶ ἴπποι, ἀφηνιάσαντες ὑπὸ τὴν ἀδέξιον αὐτοῦ χεῖρα, ἐφέροντο ἄνω καὶ κάτω, καὶ ἐνέπρησαν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ὁ δὲ Ζεὺς, ἐνα προλάβῃ τὴν παντελῆ τοῦ κόσμου καταστροφὴν, ἐκαρπύωσε τὸν Φαέθοντα, ὃν, πεσόντα εἰς τὸν ποταμὸν Ἡριδανόν, θρηνοῦσιν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἡλιάδης ἢ Φαέθοντιδες, μεταμορφωθείσαι εἰς ἐλάτας ἢ λεύκας, τὰ δὲ δάκρυα αὐτῶν ἐγένοντο ἤλεκτρον. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δὲ χρόνοις συνταυτίσθη ὁ Ἡλιος μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐκ τούτου καὶ Φοῖβος ἐπιλέγεται, ὁ τὰ πάντα βλέπων θεὸς, μετὰ τοῦ τὰ πάντα εἰδότης θεοῦ τῆς μαντείας. Ὁ Ἡλιος πολλαχοῦ ἐλατρεύετο, ὡς ἐν Κορίνθῳ, ἐν Ἀργεῖ, ἐν Ἡλιδι καὶ μάλιστα ἐν Ῥόδῳ, ἔνθα κολοσσαῖον αὐτοῦ ἄγαλμα, ἐν τῶν ἐπιτὰ θαυμάτων, ἔδρυτο κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος. Ἰερὰ δ' αὐτοῦ ἦσαν ὁ ἀλέκτωρ, καὶ λευκὰ ζῶα, ἰδίως ἴπποι. Τὸν παρίστα δ' ἢ τέχνη ὅμοιον τῷ Ἀ-

Νόμισμα Ῥόδου.

πόλλωνι, ἵσως τι μᾶλλον σωματώδη.

Ἡλιοτρόπιον, ἴδ. Ἡμέρα.

Ἡλίου κρήνη, παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἀμμωνος, ἐν Λιβύῃ. Τὸ ὕδωρ τῆς ἦν, καὶ ἔτι ἐστὶ, θερμὸν τὸ μεσονύκτιον, ψυχρὸν τὴν μεσημέριαν (Δισχ. Πραμ. 808. — Ἡρδ. Δ, 184. — Διόδ. ΙΖ, 50).

Ἡλίου λίμνη, παρ' Ὀμήρῳ (Ὁδ. Γ, 1) ἢ ἐξ ἧς αἶρεται ὁ ἥλιος πᾶσαν αὐγῆν.

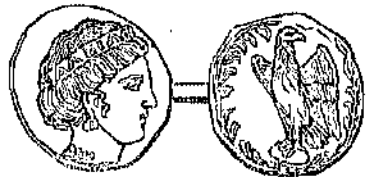
Ἡλίου πόλις, 1) (Ἀσσυριακῆ Βαβυ-

βὲν), πόλις τῆς Κοίλης Συρίας παρὰ τῷ Λιβάνῳ, κατὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ὀράτου, ἢ κυριωτέρα ἔδρα τῆς λατρίας τοῦ Βάαλ, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὀτὲ μὲν ὡς τοῦ Ἡλίου, ὀτὲ δὲ ὡς τοῦ Διὸς θεωρουμένου, δι' ἃ καὶ ὁ Ἀντωνίνος ἐνταῦθα λαμπρὸν ναὸν τοῦ Διὸς ἤγειρε. Ταύτης σώζονται ἐρείπια μεγαλοπρεπῆ.—2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἀνατολικώτερον τοῦ Νείλου, ἐπὶ τῆς διώρυγος δι' ἧς ἐκκινῶνται ὁ ποταμὸς μετὰ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Ἐνταῦθα κυρίως ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὁ ἥλιος, καὶ τὸ ἐμβλημα αὐτοῦ, ὁ ἱερός ταῦρος Μνεῖς. Ἐνταῦθα ἦν καὶ ἡ θέσις τῆς περὶ τοῦ Φοίνικος διηγήσεως καὶ ἔορται ἐτελοῦντο μεγάλα (Ἡρδ. Η, 3, Ζ, 59). Ἐπὶ Καρβύσου καταστράφη ἡ πόλις, καὶ ἐπὶ Στράβωνος ἔμενε μόνος ὁ ναὸς, (Στρ. ΙΖ, 805. — Διόδ. Α, 84).

Ἡλιος ἢ Ἡλεια, (κατὰ τὴν ἐγγύριον διάλεκτον Βάλις, Βαλεία, ἦτοι Βάλεις, Γαλεία), ἢ Δ. ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κατεργασμένη ἀπὸ Ἀγαίας μέχρι Με-

σηνίας, καὶ Ἀ. ἔχουσα τὴν Ἀρκαδίαν, Δ. δὲ τὴν Θάλασσαν. Ἀπετέλουν δ' αὐτὴν α' ἢ κυρίως Ἡλιος, Β. ἢς τὸ δυτικὸν ἐλέγετο

Κοίλη Ἡλιος, παρὰ Α. δ' εἶχεν ὄρος Ἀκράρσιαν καλούμενον β' ἢ Ἡ Πισαίτις ἢ Πισαία, ἐν τῷ μέσῳ γ' ἢ ὄρεινῃ Τριφυλίᾳ εἰς Ν. Ἄλλ' ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ἔπωσεν ἢ διαίρεσις αὐτῆ οὕσα πολιτικῇ. Τὰ Ἀχαϊὰ καὶ Ἀρκαδικὰ ὄρη εἰσχωρεῖσι καὶ εἰ-

αὐτῆν. Πρὸς Β. ἢ ἀπότομος Σκόλλις ἐστὶν ἵσως ἡ Ὀμηρικὴ ἀπέτρη Ὠλενίην· ὁ Ἐρμάνθος (ν. Ὠλενός, 2225¹) ἢ Ἀάμπεια (ν. Ἀστρας), ἔχουσα λαμπύσας χιονοκαπεῖς κορυφάς. Πρὸς Ν. ἢ 600¹ ὕψηλῆ πεδιάς Φολόη (Λάλα), παρὰ τῇ Ἀρκαδίᾳ, ὅθεν ἐκτείνεται τὸ Κρόνιον καὶ ἡ Σαῦρου δειράς. Ἐν Τριφυλίᾳ δὲ χωροῦσι παρὰ Δ. τὸ ὄρος Φελλὸν (ν. Πλατιὰ), ὄριον παρὰ τὴν Πισαν' ἢ Μίνθη (ν. Ἀθήνη), 1220¹ ὕψ. καὶ ἡ Λάπιθος, ἢ Δ. παρέκτασις τοῦ Λυκαίου ὄρους. Ἡ παραλία ἐστὶ τὸ πλείστον ἐπίπεδος καὶ πολλὰκις ἐλώδης· ἀλλὰ τραχέα προκύπτουσι δύο ἀκρωτήρια παρὰ Β. ὁ Χελωνάτας (Τορνέζο), τὸ ΒΔ πέρας τῆς Πελοποννήσου, καὶ Ν. ὁ Ἰχθύς (ν. Κατάκωλον), κατ' ἀρχάς, ὡς φαίνεται, νῆος, προσχωθεῖσα μετέπειτα. Ποταμὸς διαρρεῖ ὁ Πηνειὸς τὴν Κοίλην Ἡλιδι, ἐξ Α. καὶ τὸν Λάδωνα δεχόμενος, ὅστις καὶ Σελλήεις ἐλέγετο· Ν. δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰχθύος, ῥέει, ἐξ Ἀρκαδίας πηγάζων, ὁ Ἀλφειὸς, ἔχων παραποτάμια δεξιῶς τὸν Ἐρύμανθον, τὸν Κλάδεον, τὸν Ἐνιπέα, καὶ ἀριστερῶς τὸν Διάγοντα, ὄριον τῆς Ἀρκαδίας, τὸν Δαλίωνα, τὸν Ἀχέροντα καὶ τὸν Σελινοῦντα. Ἐν Τριφυλίᾳ δὲ μνημονεύονται ὁ Ἀνιγρος, ὁ ὀμηρικὸς Μίνυητιος (Ἰλ. Α, 722) μετὰ τοῦ παραποταμίου τοῦ Ἀκίδου ἢ Ἰαρδάνου, ἔχων ἔλη κατὰ τὰς ἐκβολάς· Ν. δὲ ἡ Νέδα ῥέει μετὰ τὸ Ἡλιδος καὶ Μεσσηνίας.—Ὁ Κυλλήνιος κόλπος, κατὰ τὴν πόλιν Κυλλήνην κληθεῖς, φθάνει Ν. μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Χελωνάτα· μετὰ δὲ τούτου καὶ τοῦ Ἰχθύος ἀνοίγεται ὁ Χελωνάτας κόλπος, μεθ' ὃν Ν. ἔπειτα ὁ Κυπαρισσιος. Κυρίως δὲ λιμένας ἢ παραλία δὲν ἔχει. Πρὸς τοὺς ἀρχαίους αὐτόχθονας τῆς χώρας, τοὺς τοῦ Οἰνομάου καὶ Πέλοπος, λέγονται καταλιθίντες παρ' Ὀμήρῳ ἤδη καὶ δύο Θεσσαλικοὶ λαοί, οἱ Ἐπειοὶ καὶ οἱ Αἰτωλοὶ, εἰς τὴν πόλιν Ἡλιν. Εἰς τὴν Τριφυλίαν μνημο-

νεύονται Κάκονες καὶ Μίνυες ἐκ Λακωνίας, ὧν πολλὰς πόλεις κατέστρεψαν οἱ Ἡλαιοὶ (Ἡρδ. Δ, 148). Ἡ ἕκτασις τῆς χώρας ἦν περὶ τὰ 50 τετραγ. μίλια· ὁ δ' ἀρχαῖος αὐτῆς πληθυσμὸς ἐκτιμᾶται ὑπὲρ τὰς 180,000.—Πόλις ἐν τῇ κυρίῳ Ἡλιδι ὑπῆρχον τὸ Βουπράσιον, δ καὶ ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Α, 756) λέγει αἰτοφόρον (πολύπυρον), καὶ ἵσως πεδίον τότε μᾶλλον ἢ πόλιν. Ἡ Μύρσινας, εἴτα Μυρτούντιον ἢ Κυλλήνη, πόλις ἔχουσα λιμένα εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ὁξύλου. Ὠχυρώθη δὲ τῷ 471 π. Χ. ἡ ἀκρόπολις αὐτῆς, καὶ τῇ ἐδόθησαν τρία γυμνάσια· Πύλος, ἢ Ἡλεικὴ λεγομένη, παρὰ διάκρισιν τῆς Τριφυλικῆς καὶ τῆς Μεσσηνιακῆς· ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Λάδωνος, κατὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀλφειὸν, 70 στάδια ΒΔ τῆς Ὀλυμπίας· Ἐφύρα, ἀρχαία πόλις Πελαγονικὴ ἐν τῇ Σαλαμίνιδι.—Ἐν τῇ Ἀκρωτείᾳ ἔκειτο τὰ ὄχυρά μεθόρια χωρία Λάσιον, Θραῦστος ἢ Θραῖστος, Θαλάμαι, Ἀλιον, Εὐπάγιον καὶ Ὀποῦς. Εἰς τὴν Πισαίτιν ἢ Πισα ἢ Πίσα, ἀρχαιοτάτη πόλις ἐπὶ Πέλοπος, ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν δὲ μετὰ τὸν γ' Μεσσηνιακὸν πόλεμον ἐντελῶς καταστραφεῖσα (455 π. Χ.), ὥστε καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐδίσταζον περὶ τῆς ποτὲ ὑπάρξεώς της· ἡ Ὀλυμπία, εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ, ἔνθα εἰσβάλλει ὁ Κλάδεος εἰς αὐτὸν, θέσις πολυτελῶν ἀγωνιστικῶν οἰκοδομημάτων καὶ ἱερῶν. Ἐπὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς παρὰ τοῦς πρόποδας τοῦ ὄρους ἀγούσης παραλίας ἱερᾶς ὁδοῦ ἔκειτο τὸ Δυσπόντιον (ν. Πύργος), καταστραφὲν ἐν πολέμῳ μετὰ τὸ Ἡλίων καὶ Πισαίων· Ἀρπίννα, Κυκισιον, Λετρίνοι, Φεῖα. Ἐν τῇ Τριφυλίᾳ τὸ Ἐπιτάλιον, ἢ Ὀμηρικὴ Θυρόεσσα, Ν. τοῦ Ἀλφειοῦ παρὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ ἢ Σκιλλοῦς ἐπὶ τοῦ Σελινοῦντος, ἦν οἱ Σπαρτιατῆται ἐδωρήσαντο τῷ Ξενοφῶντι (Παισ. Ε, 6, 4.—Ξεν. Ἀν. Ε, 3, 7. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 2), Β. αὐτῆς τὸ φρούριον Τυπατὸν, ἐξ οὗ κατε-

κρημνίζοντο ὅσαι γυναῖκες ἐτόλμων νὰ ἴδωσι τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· τὸ Σαμικὸν ἢ ἡ Σάμος, ἔχον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ἐνθα ἐτελοῦντο αἱ ἐορταὶ τῆς Τριφυλιακῆς συμπολιτείας, καὶ διὰ τὴν στρατιωτικὴν δὲ θέσιν αὐτοῦ σπουδαῖον, ὡς κείμενον ἐπὶ τῆς στενωποῦ μεταξὺ τοῦ ὄρους Μίνθης καὶ τῶν παραθαλασσίων τελευμάτων ἢ Τριφυλιακῆ Πύλος, οὐχὶ ἡ τοῦ Νέστορος, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μαμάου ὁ Λέπρεος τὸ Ἐπειον, τοῦ Ὀμήρου τὸ Ἐύκτιτον αἰπύ ἢ Πύργος κτλ. (Στρβ. Η. 335).

Ἡλύσιον, ἐν Ὀμήρῳ ὠρεῖον πεδίον εἰς τὴν Δεσκατιάν τῆς γῆς, ἐντεῦθεν τοῦ Ὀκσεανοῦ, ἐνθα οὔτε χιῶν ὑπάρχει, οὔτε θύελλα ἢ βροχὴ, ἀλλὰ διαρκῆς πνέει δρασσερὸς ζέφυρος ἐκ τοῦ Ὀκσεανοῦ, καὶ ἐν μακαριότητι ζῶσιν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἴδωσι τὸν θάνατον, ὁ ξανθὸς Παδάμανθος καὶ οἱ ἀγαπητοὶ τοῦ Διὸς, οἷον ὁ Μενέλαος, καθ' ὃ γαμβρὸς τοῦ θεοῦ (*Ιδ. Εὐρπ. Ἐλ. 1678). Ὁ Ἡσιόδος (*Ἐργ. 167) μνημονεύει νήσων μακάρων ἐν τῇ Ὀκσεαῖ, ἐνθα οἱ ἦρωες τῆς τετάρτης γενεᾶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τὸν Κρόνον εὐδαίμονες διάγουσιν. Ὁ Πίνδαρος (Ὀλ. Β, 61) διακρίνει μεταξὺ τοῦ Ἡλυσίου, ὅπερ ἦν ἡ ὑπὸ γῆν διαίτησις τῶν δικαίων, καὶ μεταξὺ τῶν νήσων τῶν μακάρων. Κατὰ τὴν Ὀρμηκὴν Πυθαγόρειον θεωρεῖαν τῆς μετεμψυχώσεως εἰς ταύτας ἔρχονται οἱ τρεῖς διὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου (τοῦ Ἡλυσίου) διαβάτες χωρὶς ποινῆς νὰ γείνωσιν ἄξιοι. Ἐκεῖ βασιλεύει ὁ Κρόνος, πάρεδρον καὶ δικαστὴν προσλαβὼν τὸν Παδάμανθον, καὶ ἐκεῖ κατοικοῦσιν ὁ Πηλεὺς, ὁ Κάδμος καὶ ὁ Ἀχιλλεύς.

Ἡμαθία, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Μακεδονίας (Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 226) διετηρήθη δὲ μετὰ ταῦτα καὶ εἰς ἕν ἐκ τῶν τμημάτων αὐτῆς, τὸ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀλιάκμονος καὶ Ἀξιῶ, ὃ διαρρέει ὁ Λουδίας (ἢ Λουδίας). Ἐνταῦθα ἦν ἡ ἀρχαιστάτη ἐδρα τῶν βασιλείων, καὶ πόλεις περιέχοντο ἐν αὐτῇ ἢ Βέρροια, αἱ

Αἰγαί (ἢ Αἰγαῖαι), εἴτα ἡ Ἐδεσσα, ἐνθα ἐφρονεῦθη Φίλιππος ὁ Β', ἢ Εὐδρωπος, ἢ Ἰδομένη, τὸ Κίτιον, ἢ Κύρρος, κτλ. Καὶ πόλις Ἡμαθία προσέτι μνημονεύεται.

Ἡμαθίαν, ἴδ. Ἡώς.

Ἡμέρα, ἡ φυσικὴ, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, κατ' ἀντίθεσιν τῆς νυκτὸς ἀπὸ τῆς δύσεως μέχρι τῆς ἀνατολῆς. Ἡ νύξ κατὰ τοὺς μύθους, καὶ κατὰ τὰς Ὀμηρικὰς ποιήσεις (Ἰλ. Ξ, 259) ἐδάμαζε θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς δὲν ἤθελε νὰ τὴν εὐσαρεστῇ. Ἡ δὲ πολιτικὴ ἡμέρα ἦν τὸ ἡμερονύκτιον (τὸ νυχθήμερον) παρὰ τοῖς Ἕλλησι, ἀπὸ δύσεως μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἀπὸ μεσονυκτίου ἕως μεσονύκτιον, παρὰ Βαβυλωνίοις ἀπὸ ἀνατολῆς εἰς ἀνατολήν, παρ' Ὑβρίοις ἀπὸ μεσημέριος εἰς μεσημέριον. Ἐπὶ Ὀμήρῳ, καὶ μέχρι τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ἡ ἡμέρα δὲν διαιρεῖται εἰς ὥρας, ἀλλ' ὀρίζεται ὁ χρόνος κατὰ τὴν πρόδον τοῦ λυκαυγῆος καὶ τοῦ ἡλίου, καὶ διακρίνεται ἡώς, πρωί, πρὶν τῆς ἡμέρας, ἔπειτα μέσον ἡμαρ ἢ μεσημβρία, καὶ τέλος δεῖλη, διαιρουμένη εἰς δεῖλην πρωίαν καὶ δεψίαν ἢ δεῖλον ἡμαρ (Ὀδ. Ι, 54. Ἰλ. Φ, 111). Ὑπῆρχον δὲ καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἐκφράσεις δηλοῦσαι τὰς ἐποχὰς τῆς ἡμέρας, καὶ ἰδίως δεδανεισμένοι ἐκ τῶν συνήθων καθημερινῶν ἐργασιῶν, οἷον «πλήθουσης τῆς ἀγορᾶς» ἢ «περὶ πλήθουσαν ἀγοράν». Ἄλλ' ἤδη περὶ τὰ 500 π. Χ.

ὁ Ἀναξίμανδρος καὶ ὁ Ἀναξίμανδρος εἰσήγαγον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἐν Βαβυλωνί, ὡς φαίνεται, τὸ πρῶτον ἐπισηθὲν ἡλιακὸν ἢ σκιαθρικὸν ὠρολόγιον ἢ πῶλον καθ' ὃν γνώμων, βελόνη κάθετος ἐπὶ εἰπέδου ἢ κοίτης ἐπιφανείας, ἐδείκνυε διὰ τῆς σκιάς τῆς τὴν μεσημέριον, τὴν ἡμερίαν, καὶ τὰς τροπὰς, καὶ μετὰ ταῦτα διὰ βαθμιαίων τελειοποιήσεων, καὶ τὰς εἰς ὥρας διαι-

ρέσεις τῆς ἡμέρας. Διηρέθη δὲ εἰς 12 ὥρας, ὧν τὸ μῆκος διέφερε κατὰ τοῦ ἔτους τὴν ἐποχὴν. Καὶ ἡ νύξ ἔχει ἐν Ὀμήρῳ (Ἰλ. Κ, 252) τρεῖς μέρη ὡς καὶ ἡ ἡμέρα, τὸν ἔσπερον, τὸν νυχτὸς ἀμολγὸν μεσονύκτιον, καὶ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα, τὰ ἐξῆμερῶματα (Ἰλ. Η, 433). Βραδύτερον, ἐκ τῆς τάξεως τῶν στρατοπέδων εἰσῆλθον τρεῖς νυκτὸς φυλακαί, ἀνὰ 4 ὥρας ἐκάστη. Πολυτελὲς ὠρολόγιον σκιαθρικὸν ἐκοδόμησε παρὰ τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Τραϊανοῦ Ἀνδρόνικος ὁ ἐκ Κυρρήτου, δεκάπλευρον πύργον σωζόμενον, εἰς οὗ τὰς ἐξω ἐπιφανείας γραμμαῖαι δεικνύουσι τὸ καθ' ἐκάστην ὥραν μῆκος τῆς σκιάς χαλκῶν ῥάβδων, ὡς ἀπολεσθεῖσας, ἐνήρμοσεν αὐτὸς μετ' ἐμβριθῆ σπουδῆν ὁ πλοίαρχος Παλάσκας, ἐντὸς δὲ εἶχε κλεψύδραν, δεξαμενὴν οὕτω κληθεῖσαν κατὰ τὴν ἐξ Ἀκροπόλεως προρρέουσαν ὑπόγειον καὶ ἀφανῆ πηγὴν, τὴν Κλεψύδραν, μετοχευθεῖσαν ἐνταῦθα δι' ἐτι σωζομένου ὑδραγωγείου, καὶ στρέφουσαν τὸ πάλαι μυχάνημα δεικνύον τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς ὡς καὶ τὰς κατὰ τὰς ἀνηλιούς ἡμέρας. Ἰσχυθὲν δ' ὁ πύργος εἶχε καὶ τὰς παραστάσεις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ὀκτῶ κυριωτέρων ἀνέμων, καὶ ἦν ἀνεμοδείκτης πολυτελεστάτος (ἴδ. Ἄνεμοι).

Ἡμεροδρόμοι, δημόσιοι ταχυδρόμοι, τὰς ἀγγελίας κομίζοντες (Πλούτ. Ἀριστ. Κ. — Πaus. ΣΤ, 16)· οἱ αὐτοὶ καὶ δρομοκῆρυκες (Ἀρποκρ. Ἠσύχ.) ἡμεροσκοποὶ δὲ (Ἡρόδ. Ζ, 181. 192. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 1. 2), οἱ ταττήμενοι ἵνα ἐπιβλέπωσι καὶ ἀγγέλωσι τὰ συμβαίνοντα, ὡς ἐπὶ μαχῶν.

Ἡμερόκοιτος, ὁ τὴν ἡμέραν κειόμενος καὶ τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν, ὡς οἱ κλέπται (Ἠσ. Ἐργ. 607).

Ἡμεθωράκιον, ἴδ. Θώραξ.

Ἡμύνα, μέτρον ξηρῶν ἢ βρευστῶν, μάλα παρὰ Σικελοῖς, τὸ ἡμίση τοῦ ἕστατου, ἢ τῆς κοτύλης (Ἀθήν. ΙΑ, 479. ΙΔ, 648. — Ἠσύχ. λ. Ἡμύνα).

Ἡμεολία, ἴδ. ναῦς.

Ἡμίονος, ζῶον ἐπιζήτητον καὶ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς χρόνοις διὰ τὴν ἐργατικὴν τητὰ του (ταλαεργός. Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 654. Ρ, 742) σῦρον, ἀχθοφόρον ἢ ἰππευόμενον. Ἀπὸ τῆς 10 Ὀλυμπιάδος ἐγένετο δεκτὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ εἰς τὰ ἵπποδρόμια, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ πολὺ, διότι δὲν διαπρέπει ἐπὶ κομψότητι. Καὶ χλευάζεται μὲν ἐνίοτε ὡς ζῶον εὐήθες (Plaut. Cistell. IV, 2, 12), ἀλλὰ δὲν περιεφρονεῖτο.

Ἡνίοχοι, λαὸς εἰς τὴν ΒΑ παραλίαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατὰ τὴν ἀσιατικὴν Σαρματίαν καὶ τὸ Ἡράκλειον ἀκρωτήριον, ὑπὸ τὸ Κοράξιον ὄρος. Ἐπὶ Μιθριδάτου συνίσταντο ἐκ 4 φυλῶν, ἐκάστης ὑπὸ ἴδιον βασιλέα. Καὶ τὴν σήμερον μία τῶν λεσγικῶν φυλῶν, καλεῖται Ἄινοχος.

Ἡνίοχοι, ἔθνος σαρματικὸν εἰς τὴν βορείαν παραλίαν τοῦ Εὐξείνου οἴκου, καὶ λεγόμενον ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ Ἡνίοχου τῶν Διοσκούρων (Στρβ.), εἰς τὴν πειρατεῖαν δ' ἐπιδομένον.

Ἡνίοχος, ὁ εἰς τοὺς ἀγῶνας ἢ τὰς μάχας ὀδηγῶν τοὺς ἵππους δίφρου ἢ τεθρίππου, ἦν ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς χρόνοις φίλος ἢ ὀπαδὸς τις τοῦ μαχομένου ἥρωος, ἀλλ' ἐκείνου κατώτερος· εἰς δὲ τοὺς ἀγῶνας οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ ἄρματος δὲν διηθύνον αὐτὸ οἱ ἴδιοι, ἀλλ' ἐνεπιστεύοντο αὐτὸ εἰς φίλους· εὐ-

Ἐξ ἀρχαίου κειμένου

ρύστους καὶ ἐνησχημένους, οὓς ἀντέμειθον, συνήθως διὰ χρημάτων, μετὰ τὴν νίκην. Ὁ Νέριων ὁμοῦς Ἡνίοχει αὐτὸς, καὶ ἠγωνίσθη οὕτω καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἐν Ῥώμῃ ὑπῆρχον καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος Ἡνίοχοι, κατ' ἀρχὰς δο-

λοι, εἶτα ἄνω ἐπεκράτησεν ἔθνος, μάλιστα ἀπὸ Νέρωνος, νὰ διευθύνωσι τὸ ἄρμα καὶ αὐτοὶ οἱ ἰδιοκτῆται. Οἱ ἡνίοχοι ἴσταντο τὸ πλεῖστον ὄρθιοι, καὶ ἵνα ἔχωσι ἐλευθέρας τὰς χεῖρας, προσέδδον τοὺς χαλινοὺς εἰς τὴν ζώνην των, καὶ ἔφερον μάχαιραν ἵνα δύνανται νὰ κόπτωσιν αὐτοὺς ἂν ὑπῆρχε κίνδυνος. Εἰς τὸ ἱπποδρόμιον τὸ πρόβλημα διὰ τὸν νικητὴν ἦν νὰ φθάσῃ πρῶτος, ἀφ' οὗ ἐπίτακτις παρήρηχετο περὶ τὸ τέρμα καὶ ἐγγύτατα αὐτοῦ. Διεκρίνοντο δὲ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις οἱ ἀντίπαλοι διὰ διαφόρων χρωμάτων τῆς ἐνδυμασίας των, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν ἐπεκράτησαν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον τὰ ἀντίθετα καὶ πᾶσαν ὀλίγου δεῖν τὴν κοινωνίαν διαιρέσαντα δύο κόμματα τῶν Πρασίνων καὶ τῶν Βενέτων (κυανῶν), ἀποδεικνύοντα τὴν ἐλευσιήν τότε κατὰπτωσιν τοῦ δημοσίου πνεύματος.

Ἡοῦαι, ἴδ. Ἡσιόδοτος.

Ἡπειροσκοπία, ἴδ. Μαντικὴ.

Ἡπειρος, ἡ δυτικωτέρα ἄκρα τῆς βαρείας Ἑλλάδος, ἔχουσα ἐπιφάνειαν 200 τετραγωνικῶν μιλίων περίπου, καὶ ἄ μὲν τὸ Ἴωνιον πέλαγος, Α δὲ τὴν Θεσσαλίαν, Β τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ Ν τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ Αἰτωλίαν. Ἐπὶ Ῥω-

μαίων δὲ περιλαμβάνετο μετ' αὐτῆς καὶ ἡ Ἀκαρνανία. Πεδιάδα ὅπως οὖν εὐρεῖαν ἔχει παρὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, καὶ τὴν ἄλλην, περὶ τὰ 400^μ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὑψομένην, τὴν περὶ τὰ Ἰωάννινα, ἔχουσαν καὶ λίμνην τὴν Παμδιωτίδα, ἄνευ ὄρατῆς ἐκροῆς. Ἄλλως ἡ χώρα ἐστὶ πλήρης ὄρεων ἐσπαργμένων δι' ἡραισιτίων. Πρὸς Β ἐκτείνονται τὰ Κεραυνία, ἀπολήγοντα εἰς τὸ Ἀκροκεραυνίον ἀκρωτήριον (ν. Γλώσσα). Πρὸς Α καθορίζει αὐτὴν ὁ τραχὺς Πίνδος 2800^μ ὑψηλός· εἰς τὰ Ν. μέρη δ' αὐ-

τοῦ εἰσὶν ἡ Τύμφη, ὁ Λάκμων, ὁ Τυμφρηστὸς, μετὰ στενωποῦ Φαίικας (ν. Διυγλιανῆς), σχεδὸν ἀδιαβάτου ἐν χειμῶνι καὶ ὑπὸ τὰς χιόνας. Κατὰ τὸ μέσον, πρὸς τὴν Δωδώνην, ὑψοῦται ὁ Γράρος ἢ Τόμαρος ἐκ τοῦ Λάκμωνος, κειμένου εἰς τὴν ΒΑ γωνίαν τῆς χώρας, πηγάζουσι 4 ποταμοὶ, ὁ Ἄϊος, πρὸς τὰ ΒΔ, ὁ Ἀλιάκμων, πρὸς τὰ ΒΑ καὶ τὴν Μακεδονίαν, ὁ Πηνειὸς πρὸς τὰ ΝΑ καὶ τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ὁ Ἀραχθὸς πρὸς τὰ Ν. Ποταμὸς δὲ πηγάζει ἀπὸ τῆς ΝΔ ὑψώσεως τοῦ αὐτοῦ ὄρους ἐκαστοῦ Ἰναχος, καὶ ἐξέβαλλεν εἰς τὸν ἐκ Δολοπίας ρέοντα Ἀχελῷον. — Οἱ πρῶτοι τῆς χώρας κάτοικοι ἦσαν Πελασγοὶ, φέροντες τὴν ἐπωνυμίαν Γραικοί, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μῆλλον ἐκβαρβαρωθέντες διὰ τῆς γεινιότητος τῶν Ἰλλυριῶν. Δηροῦντο δ' εἰς Χάονας εἰς τὰ ΒΔ μέχρι Θυάμιδος, Θεσπρωτοῦς ΝΔ εἰς τὴν παραλίαν, Μολοσσοῦς, μεσογείως, Β τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Μνημονεύονται δὲ μετὰ αὐτῶν καὶ Ἀθαμίαι, Ἑλλοπεες, Κασσωποῖοι, Ἀτινταῖες, κτλ. Οἱ ἰσχυρότεροι ἦσαν κατ' ἀρχὰς οἱ Χάονες, ἔχοντες δύο ἀρχηγούς ἐξ ἀρχαίου γένους, κατ' ἔτος ἐναλλασσομένους (Θουκ. Β, 80) ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὴν ἡγεμονίαν κατέλαβον οἱ ἐξ Αἰακιδῶν καταγόμενοι βασιλεῖς τῶν Μολοτῶν, καὶ ὁ βασιλεὺς Πύρρος ἐγκατέστησε μίαν κοινὴν καὶ ἰσχυρὰν βασιλείαν, ἣν ὁμοῦ οἱ Ῥωμαῖοι ἀνέτρεψαν (Στράβ. Ζ, 321 — 2). — Πόλεις ἐν Χαονίᾳ, ἡ Ἀντιγόνην ὁ Ὄρικος (ἢ τὸ Ὄρικον) εἰς τὰ μέρη τῆς Ἰλλυρίας, Κολχικὴ ἀποικία μετ' ἀφ' οὗ τοῦ λιμένος, ἀμφότεραι πέραν τῶν Κεραυνίων Παλαίστη, ἐνθα ὁ Καίσαρ προσημίθη, πολέμων τὸν Πομπήϊον (Ἀππ. Π. Κ. Β, 54). Τὰ ἐμπορεῖα Φοινικῆ, Πάνορμος, Ὀγγεσμος, Βουθρωτόν. — Ἐν Θεσπρωτίᾳ Ἐφύρα καὶ Κίχωρος εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχέροντος Νικόπολις (ν. Πρέβεζα), μετὰ πολλῶν ἑραπίων, ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἀπέτανε τοῦ Ἀ-

κτίου, ἰδρυθεῖσα τῷ 31 π. Χ. ὑπ' Αὐγούστου μετὰ τὴν νίκην κατ' Ἀντωνίου· ἐπὶ δὲ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου πρωτεύουσα τῆς Ἡπειροῦ Πανδοσία, Ἐλλάτρηια ἢ Ἐλλάτια, Βιτία καὶ Βουχέτα ἐν τῇ Κασσωπαίᾳ. — Ἐν τῇ Μολοσσίδι τὸ Πάσσαρον ἢ Δωδώνη (ἢ καὶ Δωδών), εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Τομάρου. Πολύτιμα αὐτῆς ἐρείπια ἀνεῦρεν ὁ Κ. Καρχηάκος, ἀνασκάψας ΝΔ τῶν Ἰωαννίνων, τὴν Ν ἀκτὴν τῆς Παμδιωτίδος λίμνης (τῶν Ἰωαννίνων). Τὴν χώραν ὁ Ὀμηρος λέγει δυσχεῖμερον (Ἰλ. Β, 750). Τὸ μαντεῖον τῆς Δωδώνης ἦν ἀρχαιότατον καὶ περιφημον. Οἱ ἱερεῖς ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου διηγούντο (Ἡρόδ. Β, 54) ὅτι Φοίνικας, ἀπαγαγόντες δύο ἱεράς γυναῖκας ἐξ Αἰγύπτου, ἐπώλησαν τὴν μὲν αὐτῶν εἰς Λιβύην, τὴν δὲ εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐντεθεὶν τὰ δύο χρηστήρια, τοῦ Ἀμμωνος καὶ τῆς Δωδώνης· οἱ δὲ Δωδωναῖοι διηγούντο ὅτι δύο ἄγρια μέλαινα περιστεραὶ ἀπέπτησαν ἐκ τῶν αἰγυπτιακῶν Θηῶν, ἡ μὲν εἰς Λιβύην, ἡ δὲ εἰς Δωδώνην, καὶ αὕτη ἐπὶ δρυὸς καθεσθεῖσα, διέταξε δι' ἀνθρωπίνης φωνῆς νὰ ἰδρυθῇ ἐνταῦθα χρηστήριον καὶ λέγει ὁ Ἡρόδοτος τὴν ὑπόθεσιν ὅτι αἱ δύο περιστεραὶ ἐμφαίνουσι τὰς δύο γυναῖκας διὰ τὸ ἀλλόγλωσσον καὶ τὴν μελανίην τῶν Αἰγυπτίων χροιάν, καὶ ὅτι ἐρρέθησαν ἀνθρωπίνην φωνὴν ἀφίεσαι ὅτε ἔμαθον τὴν ἐγγώριον γλῶσσαν. Τὸ κέντρον τοῦ ἱεροῦ ἦν ἡ ἱερὰ δρυὸς ἢ φηγὸς τοῦ Διὸς· εἰς τὴν ῥίζαν δ' αὐτῆς ἀνέβρυν πηγῆ, ἧς ὁ κέλευθος, ὡς καὶ ὁ ἦχος τῶν κινουμένων φύλλων τῆς δρυὸς, ἠρμηνεύετο ὑπὸ τῶν ἱερείων, τῶν Πελειάδων. Ἐν μετὰ ταῦτα χρόνοις προσετέθη ὡς μαντικὸν καὶ τὸ Δωδωναῖον χαλαρεῖον, λέβης ἰδρυμένος ἐπὶ κίονος, ἐν ᾧ ἐπὶ παρακειμένου ἄλλου ἰσοῦφους ἴστατο παῖς, ἔχων μάλιστα εἰς τὰς χεῖρας, ἧς ἡ ἄκρα, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινουμένη, ἐκτύπα τὸν λέβητα (Στράβ. Ζ, 317). — Ἀρχαιότατοι κάτοικοι ἐν τῇ Δωδωναίᾳ, λέγονται οἱ Ἑλλοπεες ἢ Ἑλλοῖοι (=Σελλοῖοι), ὅθεν πιθα-

νῶς τὸ Ἑλληνας. Τινὲς ὑπέλαβον ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλη Δωδώνη ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐνεκα τοῦ Ὀμηρικοῦ χωρίου (Ἰλ. Β, 750). — Εἰς τὴν Ἡπειρον κατηριθμοῦντο πολλάκις καὶ ἡ Ἀμβρακία, Β τοῦ αὐτῆς ἐπωνύμου κόλπου, καὶ τὸ Ἀμβρακικὸν Ἄργος, Α αὐτοῦ.

Ἡρ, υἱὸς τοῦ Ἀρμενίου, Παμφύλιος, εἰς μάχην πεσὼν καὶ μετὰ 10 ἡμέρας εἰς τὴν πυρὰν ἀναζήσας καὶ διηγηθεὶς τί εἶδεν ἐν Ἄδου. Τὰ περὶ αὐτοῦ ἀνεφέροντο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς (Πλάτ. Δημ. Ι, σ. 614. — Cic. R. p. V, 3, 2. 6, 6. 7, 7).

Ἡρα (Ἥρη), ἡ πρεσβυτέρα θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, τραπέζα παρὰ τῷ Ὀκεανῷ καὶ τῇ Τηθύϊ (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 200), ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Διὸς, ὅστις, κατὰ Σαμιακὸν μῦθον, ἐκήρυξε τὸν γάμον του μετ' αὐτῆς μετὰ 300 ἐτῶν μυστικὴν συμβίωσιν. Ἔστι δὲ τῶν Θεαινῶν ἡ ὑψίστη καὶ σεβαστοτάτη, ἣν καὶ ὁ Ζεὺς συνεχῶς συμβουλεύεται, χωρὶς ὅμως πάντοτε νὰ ἐνδίδῃ εἰς πάσας τὰς ἀξιώσεις τῆς (Ἰλ. Α, 536). Εἰς δὲ τῶν χαρακτηρισμῶν αὐτῆς ἦν καὶ ἡ ζηλοτυπία, συνεχῶς προκαλουμένη ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ μῖστος ἔτρεφε κατὰ τῶν μὴ νομίμων τέκνων τοῦ ἀνδρός τῆς, ὡς κατὰ τοῦ Ἡρακλέους. Οὕτως ἐπεμφέ ποτε τὸν Ἰπνον ν' ἀποκαιμίῃ τὸν Δία ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἀπέπλεεν ἐκ Τροίας, καὶ ἐξήγειρεν εἰς φοβερὰν τρικυμίαν τὴν θάλασσαν κατ' αὐτοῦ. Ἐξυπνήσας δ' ὁ Ζεὺς, ἤθελε νὰ ρίψῃ τὸν Ἰπνον εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐσώθη καταφυγὼν εἰς τοὺς κόλπους τῆς σεπτῆς Νυκτός, τὴν δὲ Ἥραν ἐνέδρασε ὁ Ζεὺς εἰς χρυσᾶς ἀλύσεις, ἀκμονας κρεμάσας εἰς τοὺς πόδας τῆς (Ἰλ. Ε, 249. Ο, 18). Πολλάκις δὲ κατὰ τοῦ πανισχύρου Θεοῦ κατέφηνεν ἡ Ἥρα εἰς δόλους (Ἰλ. Ε, 215. Τ, 97). Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν προστατεύει τοὺς Ἕλληνας κατὰ τῶν Τρώων (Ἰλ. Α, 7, 50. Ω, 25). Ὡς ἡ μόνη νόμιμος σύζυγος μετὰ τῶν Θεῶν, ἐλέγετο τελεῖα, γαμηλία, ζυγία, εἰ-

λείθουα, καὶ θυγατέρες τῆς λέγονται αἱ Εἰλεῖθουαι, αἱ θεαὶ τοῦ τοκετοῦ (Ἰλ. Α, 270)· αἱ δ' εἰς τὰς ἐορτάστας τελεταὶ ἀπέδλεπον κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν ἱερὸν γάμον. Ἰερὸς αὐτῇ ἦν ὁ κόκκυξ (κούκος), σύμβολον

τοῦ ἔαρος, ὅτε ἐνυμφεύθη τὸν Δία, καὶ προσέτι ὁ ταῦς εἰς τὴν χεῖρα δ' ἔφερε τὸν καρπὸν τῆς ροῖας (τὸ ρόδιον), ὡς σύμβολον τοῦ γάμου καὶ τῆς πολυτεχνίας. Ἡ κυριωτέρα ἔδρα τῆς λατρείας τῆς ἦν τὸ Ἄργος, καὶ ἐνταῦθα μεταξὺ Ἄργου καὶ Μυκηθῶν, ἦν τὸ περίφημον κολοσσαῖον αὐτῆς χρυσελεφάντινον ἄγαλμα, ἔργον τοῦ Πολυκλείτου, ἐν τῷ Ἡραίῳ, οὗ τὰ εἰρήνια ἀνευρῶν ἀνεσκαφῆν ὁ Α. Ρ. Ραγκαβῆς. Παρ' αὐτῷ ἦγοντο κατὰ πενταετίαν τὰ Ἡραῖα, μετ' ἀγῶνων. Εἶχε δὲ καὶ ἀλλαγῶ ἐπισήμους ναοὺς ἢ θεᾶ, καὶ ἰδίως ἐν Κορίνθῳ, ἐν Σπάρτῃ, ἐνθα αἱ γοφά γος ἐλέγετο διὰ τὰς προσφερομένας αὐτῇ θυσίας αἰγῶν, ἐν Πλαταιαῖς (ἴδ. Δαίδαλα), ἐν Σικυῶνι, ἐν Σάμῳ, κτλ. Ἡ τέχνη παρίστησιν αὐτῇ ἐν εὐγενεῖ καὶ μεγαλοπρεπεῖ ὠραϊ-

τηπι, σέβας ἐπιβαλλούση, μεγάλους ἔχουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς (βοῶπιιν), εὐκομον καὶ στέφανον φέρουσαν. Τὸ ἄγαλμα τοῦ Πολυκλείτου ἦν εὐθρονον, ὁ στέφανος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς εἶχεν ἐπικεχαραγμένης τὰς Χάριτας καὶ τὰς Ἥρας, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν μίαν χεῖρα σκῆπτρον καὶ κόκκυγα ἐπικαθήμενον αὐτῇ, εἰς τὴν ἄλλην τὸν καρπὸν τῆς ροῖας. Ἐφερα δὲ χρυσοῦν χιτῶνα διεξωσμένον, καὶ ἱμάτιον ἐπ' αὐτοῦ, τοὺς βραχίονας μόνον καὶ τὴν κεφαλὴν μετὰ τοῦ τραχήλου γυμνά ἔχουσα (Παυσ. Β, 17, 4. — Στρεβ. Η, 372). Τὸ δὲ νυμφικὸν κάλυμμα εἶχε συνήθως κρεμῆμενον ὀπίσω τῆς κεφαλῆς.

Ἡραία, 1) πόλις εἰς τὰ ΝΑ τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ πρὸς τῇ Ἡλιδι, εἶχεν

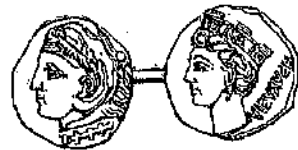
ἐπισήμους ναοὺς καὶ ἄλλα μνημεῖα (Παυσ. Η, 26. — Θουκ. Β, 67. — Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 11). — 2) Ἡραῖα ὄρη ἐν Σικελίᾳ, ἐκτεινόμενα πρὸς Ν. καὶ ΝΑ μέχρι τοῦ Παχῶνου ἀκρωτηρίου (Διόδ. Δ, 84).

Ἡραία, (τὰ), ἐορτὴ τῆς Ἥρας, πρὸ πάντων ἢ ἐν Ἄργει τελουμένη κατὰ τετραετίαν, ἐπὶ τοῦ μέσου τοῦ 8' ἔτους ἐκάστης Ὀλυμπιάδος (Böckh, Ἀθ. ἱ. Β. 1. Δ. 1818 — 9, σελ. 92), καὶ χρησιμεύουσα ὡς βάσις τῆς χρονολογικῆς ἀριθμῆσεως τῶν Ἀργείων (Θουκ. Β, 2). Ἀγῶνες ἐτελοῦντο ἐν τῇ πόλει, ἐν οἷς ὁ ἐπιτυχῶν νὰ τοξοῦσα χαλκῆν ἀσπίδα κρεμαμένην ὑπὲρ τὸ θεᾶτρον ἐλάμβανεν ὡς ἄθλον αὐτῇ (δι' ὃ καὶ Χάλκεια λέγει ὁ Πίνδαρος (Νερμ. Μ. 41) τὸν ἀγῶνα), καὶ στέφανον μύρτου. Εἶτα δὲ πομπή, ἢ συνᾶδουεν ἐφ' ἄρματος ἢ πρώτῃ ἰέρεια τῆς θεᾶς, ἔφερα ἐκατόμβην εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ὄρος Εὐβοικῶν εἰς δῶρον περίτου ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ἄργου καίμενον νᾶν τῆς θεᾶς. Ἡραῖα λαμπρότατα ἐτελοῦντο καὶ ἐν Σάμῳ, ἐνθα ἡ λατρεία ἐξ Ἄργου μετέβη, καὶ πλῆ-

ἄλλων μερῶν καὶ ἐν Ἡλιδι, ἐπίσης, κατὰ τετραετίαν, εἰς τὸ 8' ἔτος ἐκάστης Ὀλυμπιάδος, καὶ 16 πρεσβύτεραι καὶ ἐπίσημοι γυναῖκες προσῆγον τῇ θεᾷ πέπλον δν ὕφαινον, νεάνιδες δ' ἐσταδιοδρόμου, καὶ κλάδος ἐλαίας ἐδίδοτο ταῖς νικῶσαις (Παυσ. Ε, 19, 2).

Ἡραίων, ναὸς τῆς Ἥρας. Τὸ Ἄργος, ἐνθα πρὸ πάντων ἢ θεᾶ ἐλατρεύετο, εἶχε τρεῖς Ἡραῖα, ἐν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, ἕτερον μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὑπὲρ τὸ στάδιον, καὶ τρίτον, τὸ πάντων περιφημώτατον, εἰς 48 σταδίων ἀπόστασιν, πρὸς ταῖς Μυκηναίς, ὑπὸ τὸ ὄρος Εὐβοικῶν. Τοῦτου ἀνασκαφέντος τῷ 1855, εὐρέθησαν ἀξιόλογα εἰρήνια, ἀποδεικνύοντα ὅτι ἦν ἐξάστυλον δώριον καὶ ὅτι ἐμπροσθέντι πιθανῶς ἐπὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, (ἴδ. Rang. Das Heragon). Ἀνασκαφέντος δὲ καὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἡραίου, εὐρέθη ἐπίσης ἐκατὸν δώριον, 51, 10' μήκος, 18, 30' πλάτος ἔχων, ἐξάστυλος μὲν κατὰ τὰς μικρὰς πλευρὰς, εἰς δὲ τὰς μακρὰς ἀντὶ 13 ἔχων 16 κίονας καὶ διαιρούμενος εἰς πρόναον, ὀπισθόδομον καὶ τὸν σηκόν, ὅστις διαστάσεις ἔχων 27, 84 × 8, 34, ἐκοσμεῖτο, ὡς ὁ Παρθενῶν, δι' ὑποστύλων στοῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ.

Ἡράκλεια, ὄνομα διαφόρων πόλεων, ὧν αἱ γνωστότεραι 1) ἐν Μηδίᾳ ὑπὸ τῶν

Μακεδῶν κτισθεῖσα. — 2) Ἡ ἢ ἐν Πόντῳ, πρὸς τοῖς Μαρυαγδινοῖς ἐν Βιθυνίᾳ, εἰς τὰς

ἐκβολὰς τοῦ Λύκου ποταμοῦ, ὑπὸ Μεγαρέων τῷ 540 π. Χ. κτισθεῖσα. Ὁ ἄριστος λιμὴν

αὐτῆς τῇ ἔφερε πλοῦτον καὶ δόναμιν, κορυφωθεῖσαν, ὑπὸ διοίκησιν τυράννων, ὀλίγον πρὸ τῶν Περσικῶν. Ἐπὶ Μιθριδάτου ὅμως ἐξέπεσε. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἡρακλείδου (ἴδ. 3) (Ξεν. Ἀν. ΣΤ, 2. — Στρεβ. ΙΒ, 542). — 3) Ἐν τῇ Λυγκιστίδι τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τῆς Ἐγνατίας ὁδοῦ, παρὰ τῇ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀγοῦση στενωπῷ (Ges. Β. C. III 79). — 4) Σιντικῆ, ἐν Θράκῃ ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ. — 5) Ἡ Πέρινοθος, ἐν Θράκῃ κατὰ τὴν Προποντίδα, μετ' ἀρίστου λιμένος, κτίσμα τῶν Σαμίων. — 6) Ἡ ἐν Τραχίνι, ἢ Φθιωτικῇ, ἐν τῇ Μαλίδι τῆς Ν. Θεσσαλίας, παρὰ ταῖς Θερμοπόλεις, 6 στάδια ἀπὸ τῆς Τραχίνος, ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν κτισθεῖσα τῷ 371 π. Χ. ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν κατακτηθεῖσα καὶ καταστραφεῖσα. Εἶχε περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀνοικοδομηθεῖσα αὐθις, προσετέθη τῷ 280 εἰς τὸν Αἰτωλικὸν δεσμὸν, ἀπὸ δὲ 189 — 146 εἰς τὸν Ἀχαικόν. Εἶτα δ' ἐκυρίευσαν καὶ κτεστρεψαν αὐτὴν οἱ Ῥωμαῖοι. — 7) Ἐν τῇ Πισατίδι τῆς Ἡλίδος, ΝΑ τῆς Ὀλυμπίας, κατὰ τὸν Κυθήριον ποταμὸν, εἶχεν ἱερατικὴν πηγὴν καὶ ἱερὸν τῶν Νυμφῶν. — 8) Νῆσος μεταξὺ Ἴου, Νάξου καὶ Ἀμοργοῦ. Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, καὶ σώζονται ἐπ' αὐτῆς εἰρήνια ἐχυρώματος. — 9) Ἡ πόλις, κτίσμα τῶν Ταραντίνων ἐν Λουκανίᾳ, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀκέριδος εἰς τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος, ἀντικατέστησε τὴν ἀρχαῖον Ἰωνικὴν Σίριν. Ἐνταῦθα συνῆλθον εἰς σύνοδον αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς Κάτω Ἰταλίας, καὶ τῷ 280 π. Χ. συνεκροτήθη ἡ μάχη μεταξὺ Πύρρου καὶ Ῥωμαίων (Πλουτ. Πυρ. ΙΣΤ, ΙΖ), καὶ αὐτὴ ἦν ἡ πατὴρ τοῦ ζωγράφου Ζεύξιδος. — 10) Ἡ ἢ Μινῶα, εἰς τὴν Ν. παραλίαν τῆς Σικελίας, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ μελλοῦς Ἀλύκου, κατ' ἀρχὰς φοινικικὸν κτίσμα, περὶ δὲ τὸ 500 π. Χ. ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν οἰκισθεῖσα (Ἡρδ. Ε, 46). Τῷ 460 κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Καρχηδόνιοι (Διόδ. Δ, 23), ἀλλὰ τὴν

ἀνφοδομήσαν πάλιν, διότι ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ἦτο ἀναγκαῖα, καὶ ἐν τῷ δ' *καρχηδονικῷ* πολέμῳ τὴν εἶχον ὡς ὀρμητήριον, (ν. Κάπο Βιάγκο, περιέχον ἐρείπια). Καὶ ἄλλαι μικρότεραι πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ὑπῆρχον ἐν Ἰνδία, ἐν Λιβύῃ, ἐν Καρία.

Ἡρακλειδαί, οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὧν πρωτότοκος ἦν ὁ Ὑλλος, καὶ αἱ τούτων ἀπόγονοι. Μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸν θάνατον ὁ Εὐρυσεύς καταδίδωκεν αὐτοὺς καταφυγόντας εἰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ βοήθεια τοῦ Θηρέως τὸν ἐνίκησαν οὗτοι κατὰ τὰς Σκιρωνίδας πέτρας, καὶ τὸν ἐφόνευσαν ὁ Ὑλλος ἢ ὁ Ἰόλαος. Ἡ Ἀΐζωφόρος τοῦ Θησείου παριστᾷ τὴν νίκην ταύτην. Πρὸ τῆς μάχης δὲ, ἡ Μακκάρια, θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηάνειρας, ἐφρονεῖτο ἐκουσίως πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν τῆς. Εἶτα δ' οἱ Ἡρακλειδαί εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀλλ' ἔνεκα λοιμοῦ ἀναγκασθέντες ν' ἀποχωρήσωσιν, ἀπῆλθον δι' Ἀθηναίων εἰς Θεσσαλίαν, ἔνθα ὁ Αἰγίμιος παρεχώρησε τῷ Ὑλλῳ τὸ τρίτον τῆς ἐπικρατείας αὐτοῦ. Λαβὼν δὲ χρησμον ὁ Ὑλλος, περιμένοντας τὸν τρίτον καρπὸν οἱ Ἡρακλειδαί νὰ εἰσβάλωσι διὰ τοῦ πορθμοῦ εἰς τὴν Πελοπόννησον, μετὰ τὸ τρίτον ἔτος εἰσώρμησε διαβάς τὸν Ἰσθμὸν κατὰ τῶν Ἀτρεΐδων (10 ἔτη πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου), ἀλλ' εἰς τὰ μεθόρια τῆς Κορινθίας καὶ Μεγαρίδος ἔπεσαν ἐν μονομαχίᾳ μετὰ τοῦ Ἐχέμου, υἱοῦ τοῦ Ἀερόπου, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, μαχόμενον ὑπὲρ τοῦ Ἀτρείως. Οἱ Ἡρακλειδαί εἶχον ὑποσχεθῆ, ἂν ἐπιπτεν ὁ Ὑλλος, ἐπὶ 50 ἢ 100 ἔτη νὰ μὴ προσβάλωσι πλέον τὴν Πελοπόννησον. Ὁ Κλεοδαῖος, υἱὸς τοῦ Ὑλλου, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀριστόμαχος, ἐπεχείρησαν νῆαν εἰσβολὴν ἐπὶ Τισαμενοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀρέστου, ἀλλ' ἀμφοτέροι ἐπεσαν. Τέλος οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀριστομάχου Τήμενος, Κρεσφόντης καὶ Ἀριστόδημος, ὁ τρίτος καρπὸς, ἦτοι ἡ τρίτη γενεὰ μετὰ τὸν Ὑλλον, ἀνεγνώρισαν ὅτι ὁ χρησμός εἰπὼν πορθμὸν, δὲν ἐνόει τὸν

Ἰσθμὸν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἠσέθησαν πρὸς ἓνα μόνον, ἐκεραυνώθη ὁ Ἀριστόδημος. Εἰπόντες δὲ τοῦ χρησμοῦ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκλέξωσιν ὡς ἀρχηγὸν τῶν ἑνα μονόφθαλμον, ἔλαβον τὸν Αἰτωλὸν Ὁξυλον, ἐν συνήτησαν, μονόφθαλμον καθήμενον ἐπὶ ἡμίονου. Ὑπερβάντες δὲ τὸν κόλπον κατὰ τὴν Ναύπακτον μετὰ στρατοῦ Δωριέων, ἐφόνευσαν τὸν Τισαμενὸν, καὶ διανεμηθέντες τὴν χώραν, ἔλαβον ὁ μὲν Τήμενος τὸ Ἄργος, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσσηνίαν, οἱ δ' υἱοὶ τοῦ Ἀριστοδήμου Προκλῆς καὶ Εὐρυσεύνης τὴν Λακεδαίμονα· ὁ δ' Ὁξυλος μετὰ τῶν Αἰτωλῶν ἀποκατέστη εἰς τὴν Ἠλιδα (Ἀπολλοδ. Β, 8, 1). Ἐκτοτε τὰ περὶ Ἡρακλειδῶν ὑπάρχονται εἰς τὴν ἱστορίαν. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἀρχοῦσιν ἐπὶ τῶν χωρῶν τῆς Πελοποννήσου, τῆς Ἀργολίδος, τῆς Μεσσηνίας καὶ τῆς Λακωνίας, καὶ ἕτερος Ἡρακλειδῆς, ὁ Ἀλήτης, ἔλαβε τὴν Κόρινθον. Οἱ καταλαβόντες τὴν Πελοπόννησον Δωριεῖς, ἵνα νομιμοποιήσωσι τὴν κατόκτησίν των, ἐπενόησαν προφανῶς ταύτην τὴν περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν, ὡς νομίμων δῆθεν κυρίων αὐτῆς, θεωρίαν, καὶ ὡς γενάρχην τῆς δωρικῆς φυλῆς τῶν Ὑλλέων ἢ Ὑλλων ἔπλασαν Ὑλλον, υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους. Καὶ ἤρξαν οὕτως οἱ Ἡρακλειδαί ἐν Λακωνίᾳ μέχρι τοῦ 231 π. Χ., ἀλλαγῶ δμως πολὺ βραχύτερον. Καὶ οἱ Μακεδόνες δὲ βασιλεῖς, ἀξιοῦντες διήσαν ἐξ Ἡρακλειδῶν καὶ αὐτοὶ (Ἡρόδ. Η, 137), ἤθελον οὕτως ἀναμφισβήτητον νὰ καθιστῶσι τὴν ἑλληνικὴν αὐτῶν καταγωγὴν ἀπέναντι τῶν περιοίκων βερβάρων. Καὶ ἐν Λυδία ὑπῆρχε δυναστεία Ἡρακλειδῶν, ἀξιοῦσα ὅτι κατήγετο ἐξ Ἡρακλέους καὶ εὐφύλης υἱοῦ τοῦ Ἰαρθάνου, καὶ ἀρχοῦσα ἐκεί ἐπὶ 505 ἔτη πρὸ τῶν Μερμαναδῶν (Ἡρόδ. Α, 7). Ἀλλ' ὁ Σάνδων τῶν Ἀσσυρίων ἐλέγετο Ἡρακλῆς παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ὥστε ὑπετέθη ὑπὸ τινων ὅτι τὰ περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν τούτων ἐμφαίνουσιν ἴσως ἀρχαίαν τινὰ ἐπέκτασιν τῆς Ἀσσυριακῆς ἐξουσίας ἐπὶ

τῆς Λυδίας. Καὶ ἐν Ῥώμῃ δ' ὑπῆρχον τινες Ἡρακλειδῶν οἰκογένεια, πιθανῶς τὴν ἀρχῆν των ἀνάγουσαι εἰς τὰς ἐγγχωρίους θεότητες (ὅσον τὸν Σάκρον τῶν Σαβίνων), τὰς ἀντιστοιχοῦσας πρὸς τὸν Ἡρακλέα.

Ἡρακλειδῆς, 1) Ἰππάρχος Διονυσίου τοῦ ν., εἶτα φυγάς, μετὰ τοῦ Δίονος συναργήσας, καὶ θανατωθεὶς ὡς στασιαστῆς (ἔδ. Δίων)—2) Ἰατρός, πατήρ τοῦ Ἰπποκράτους.—3) Ἐκ Τάραντος, ἰατρός τῆς γ'. ἑκατοστ. π. Χ., γνωστός διὰ τὴν μεγάλην του ἐπιμέλειαν καὶ εὐσυνειδησίαν, οὐδὲν θέλων νὰ γράψῃ οὐδὲν ἔλαβε πείραν ὁ ἴδιος. Συνέγραψε «περὶ σκευασίας καὶ δοκιμασίας φαρμάκων».—4) Ἐξ Ἐρυθρῶν, ἐπὶ Χριστοῦ, ἐξεργάσθη τὰ συγγράμματα τοῦ Ἰπποκράτους.—5) Ἡρ. ὁ Ποντικός, ἦτοι ἐκ τῆς Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, ἐξ εἰκοσίου ἐπισήμου καὶ εὐπάρου, ἠμαρξε περὶ τὰ 340 π. Χ. Μαθητεύσας ἐν Ἀθήναις παρὰ Πλάτωνι καὶ Σπευσίππῳ, συνέπραξεν ἐν τῇ πατρίδι του εἰς τὴν πτώσιν τοῦ τυράννου Κλεάρχου· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα περιεφρονήθη ὡς μεταρχόμενος ἀπάτην καὶ δόλον, καὶ λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἀπόπληκτος ὅτε ἔπεισε διὰ ψευδοῦς χρησμοῦ τοὺς συμπατριώτας του νὰ τῷ ἀπονεύμωσι χρυσοῦν στέφανον. Ὑπὲρ τὰ 50 συγγράμματα τῷ ἀπεδίδοντο, περὶ γραμματικῶν, φυσικῶν, ἠθικῶν, ἱστορικῶν καὶ γεωγραφικῶν ζητημάτων, πολυμάθειαν μὲν ἀποδεικνύοντα, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐγκαταμίξεως τεραστίων διηγημάτων καὶ μύθων παιδαριωδῶν ἑλλησιν ἐλέγχοντα κρίσεως. Σώζονται ἀποσπάσματα αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «ἐκ τῶν Ἡρακλειδοῦ περὶ πολιτικῶν». Ἀλλὰ τοιοῦτο σύγγραμμα αὐτοῦ ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων μνημονεύεται· ὥστε πιστεύεται ὅτι τὸ σωζόμενον ἐστὶ μᾶλλον συλλογὴ ἀποσπασμάτων ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, καταρτισθεῖσα ἐν τῷ Μεσαιῶνι.—6) Ἄλλος Ἡρακλειδῆς, ἔγραψεν ἀληγορίας ὀμηρικὰς, εἰς δικαιολογίαν, κατὰ Στωϊκὰς θεωρίας, τοῦ ποιητοῦ κατὰ

τῶν προσαπόντων αὐτῷ ἀθεῖαν, καὶ ἐξηγήσιν τῶν παραδοξοτέρων μύθων ἐπὶ τὸ φυσικώτερον. Καὶ οὗτος ἐπικαλεῖται Ποντικός, ἀλλ' ὑπὸ τινων ὀνομάζεται Ἡρόκλειτος, καὶ φαίνεται μᾶλλον ζῆσας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων.

Ἡράκλειον, ἐλέγετο πᾶς ναὸς τοῦ Ἡρακλέους. Ἐφερον δὲ καὶ πόλεις καὶ ἀκρωτήρια τὸ ὄνομα τοῦτο. 1) Ἡ πασῶν ἐπισημοτέρα ἐστὶν ἡ ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας ΝΑ τῆς Νεαπόλεως, εἰς τοὺς Δ. πρόποδας τοῦ Βεσοβίου, πλησίον τῆς θαλάσσης, πόλις τὸ πρῶτον Ὀσκική, εἶτα Τυρρηνική, κατόπιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ τέλος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατοικηθεῖσα· ἔπαθεν ὑπὸ σεισμοῦ τῷ 63 μ. Χ. καὶ τέλος καταχρῶσθη τῷ 79 ὑπὸ τῆς λάβας καὶ τέφρας τοῦ Βεσοβίου εἰς 50—100' βάθος, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐκτίσθη ἡ πόλις Portici. Τῷ 1721 διὰ φρέατος σκαφέντος εὐρέθη τὸ πρῶτον ἡ πόλις. Ἐκτοτε δ' ἐξηκολούθησαν ἐκ διαλειμμάτων, καὶ ἐν τέλει συστηματικῶς, αἱ ἀνασκαφαί, μὴ δυνάμεναι ὅμως ἔνεκα τοῦ βάθους καὶ τῆς ἀπφοδομημένης πόλεως νὰ προσῶσι μεθ' ὅσης ἐντελείας ἦν ἐπιθυμητὸν, διότι ἡ πόλις φαίνεται ὅτι ἦν μεγάλη καὶ ἔσχε μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς πολλοὺς πλουσίους καὶ φιλοκόλους, ὥστε εὐρέθησαν εἰς τὰ ἐρευνηθέντα μέρη καὶ ἀγάλματα καὶ ζωγραφίαι πολύτιμοι καὶ χειρόγραφα Ἑλληνικὰ, ταῦτα ὅμως μέχρι τοῦδε τῶν μεταγενεστέρων φιλοσόφων ἰδίως, ὡς τοῦ Ἐπικούρου, τοῦ Φιλοδήμου, κτλ.—2) Πόλις τῆς Ν. Μακεδονίας, κατὰ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.—3) Ἐν τῇ Κυρριστηνῇ χώρῃ τῆς Συρίας.—4) Ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ τὸ στόμιον τοῦ Νείλου τὸ ἀπ' αὐτῆς ἐπονομασθὲν (Ἡρόδ. Β, 113).—5) Ν. Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας παρὰ Βρουττίρις (ν. Σπαρτιβέντον).

Ἡρόκλειτος, Ἐφέσιος, περὶ τὸ 500 π. Χ. κατὰ μέρος σύγχρονος τοῦ Παρμενίδου, ἐπεδέθη ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν, καὶ μαθητεύσας παρὰ Ξενοφάνει καὶ τῷ Πυθαγόρειῳ Ἰππασίῳ, ἐμόναζε φιλοσοφῶν, ἀρνηθεὶς

καὶ τοῖς συμπατριώταις του ν' ἀναμιγῆ εἰς τὴν διέδουσαν τῶν δημοσίων, καὶ Δαρείω τῷ Ὑστάτῳ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ διδάξῃ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Σκεπτικὸς δὲ πάντοτε, σκυθρωπὸς καὶ δυσπρόσιτος, ἐπιστεύετο ὅτι, ὅπως φιλοσοφίαν παραδεχόμενος, πάντοτε ἔκλαιε, δι' ὃ καὶ κλαυσίγνος ἐκλήθη. Λέγεται δὲ γράφας ἐν σύγγραμμῳ μόνον, ἐπιγραφόμενον, κατὰ τοὺς μὲν Μουσαιοῖ, κατ' ἄλλους περὶ φύσεως, καὶ κατέθηκεν αὐτὸ εἰς τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἐνθα φαίνεται ὅτι καὶ μετὰ ταῦτα εὐρίσκειτο. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ δύσληπτον τῶν ἐνοιῶν καὶ πιθανῶς καὶ τῆς γλώσσης του ἐπινομάζετο προσέτι σκοτεινός. Ἐπὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐβάδισαν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἰπποκράτης. Εἰς τῶν φιλοσοφικῶν διισχυρισμῶν του ἦν «πάντα εἶναι καὶ μὴ εἶναι» ἄλλος δὲ «οὐδὲν μᾶλλον τὸ ὄν τοῦ μὴ ὄντος εἶναι» ὥστε εἰς τὴν περὶ τοῦ ἀφρημένου εἶναι θεωρίαν ὑπερκακίζετο καὶ τοὺς Ἑλεάτας. Τὸ Ἀπόλυτον ἔστι κατ' αὐτὸν ἡ ταυτότης τῆς ὑπάρξεως καὶ μὴ ὑπάρξεως τὸ ὄν ἐξαλάμθανε συνιστάμενον εἰς τὴν μεταβολὴν, καὶ τὸ γίνεσθαι ἔστιν ἡ ἀρχὴ πάσης ὑπάρξεως καὶ ἀληθείας. «Πάντα ῥοῦς,» διίσχυρίζεται, δηλαδὴ οὐδὲν μένει ἀμετάβολον, ἐπιπροσθέτων ὅτι οὐδὲν ἐπανακάμπει εἰς τὸν αὐτὸν ῥοῦν. «Ἐν μόνον, λέγει παρ' Ἀριστοτέλει, ἐμμένει, καὶ ἐξ αὐτοῦ τὰ λοιπὰ πάντα μεταμορφοῦνται. Οὐχὶ δὲ μόνον διὰ τῆς λογικῆς, ἀλλὰ καὶ πραγματικώτερον ἐξέφραζε τὴν θεωρίαν του, δι' ὃ καὶ ὑπότινων εἰς τὴν ἰωνικὴν σχολὴν κατηγορηθῆθη, εἰ καὶ σπουδαίως αὐτῆς ἀφιστάμενος. Ἐν ἄλλοις ἐπρέσθευεν ὅτι ὁ χρόνος ἔστι τὸ πρῶτον σωματικόν (ἐννοῶν αἰσθητὸν) ὄν, ἡ πρώτη μορφή τῆς παραγωγῆς, τὸ πρῶτον τῶν ἀντιληπτῶν. Ἀλλὰ τὴν ἐνεργειαν τοῦ χρόνου διὰ τῆς φυσικῆς ἐρευνῶν, παρεδέχθη ὡς πρῶτον τῶν ὄντων τὸ πῦρ, ὃ ἐθεώρησεν ὡς τὸν φυσικὸν χρόνον, τὴν αἰκινήσιαν, τὴν ἀπόλυτον διάλυσιν τοῦ συντι-

θεμένου, τὴν παρέλευσιν καὶ τὴν αἰώνιον ἀστασίαν. Τὸ στοιχεῖον δὲ τοῦτο σπουδαίως, εὖρεν ὡς ιδιότητα αὐτοῦ τὴν τὰ ὑφιστάμενα μεταβάλλουσαν ἀναθυμίασιν, δύο, κατ' αὐτὸν, κεκτημένην ἐπόψεις· τὸ πῦρ πυκνοῦται εἰς ὑγρασίαν, ἣτις διὰ τῆς στάσεως γίνεται ὕδωρ, ὃ σκληρυνόμενον γίνεται γῆ· καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ὁδὸς κάτω. Ἐἴτα δὲ πάλιν ἡ γῆ γίνεται ῥευστή, καὶ ἐκ τοῦ ῥευστοῦ πηγάει ὑγρασία, καὶ ἐκ ταύτης ἡ ἀναθυμίασις τῆς θαλάσσης, ἐξ ἧς τὰ πάντα παράγονται αἷτη δὲ ἔστιν ἡ ὁδὸς ἄνω. Τοὺς ἀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὄτα ἔλεγε ψευδομάρτυρας, ἀλλ' ἐκείνους τούτων ἀξιολογιωτέτους· δικαστὴν δὲ τῆς ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ ὡς συνείδησεν ταύτης τὴν γενικὴν συνείδησιν· ἐν δὲ τῇ μεμονωμένῃ σκέψει ἐδίδεκε τὴν ἀπάτην, ὡς καὶ τὸ πονηρὸν ἐν τῇ μονώσει ἀπὸ τοῦ γενικοῦ. Ἐπίστευεν εἰς τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασίαν, λέγων «ὅτε ἡμεῖς ἀποθνήσκωμεν, τὰς ψυχὰς ἀναδιδόντες καὶ ζῆν» ἡ ἀρίστη δὲ τῶν ψυχῶν ἦν κατ' αὐτὸν ἡ ξηροτάτη, ἣτοι ἡ μάλλον ἔμπυρος. Καὶ ἔλεγε μὲν ὅτι τὸ πᾶν ὀδεις θεὸς καὶ οὐδεις ἄνθρωπος ἐπλασεν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸ ἦν καὶ μένει ἀείζων πῦρ, κατ' ἴδιον μέτρον ἀναπτόμενον καὶ σβεννόμενον· ἀλλὰ τὴν θεωρίαν γενικῆς τοῦ κόσμου πυρκαϊῆς ἔλεγεν ἀποκύημα τῆς φαντασίας (Πλάτ. Συμπ.—Διογ. Α.—Αἰλ. Π. I, Η, 13).

Ἡρακλέους πόλις, 1) ἡ μεγάλη, ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ, ΝΑ τῆς Ἀρσινόης καὶ τῆς λίμνης τοῦ Μοίριδος, πρωτεύουσα νομοῦ, ἔδρα τῆς λατρείας τοῦ ἰχθυήμονος Στρεβ. ΙΖ, 789. 809-812).—2) ἡ μικρὰ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, μεταξύ Τάνιδος καὶ Πηλουσίου.

Ἡρακλῆς, τὸ πρότυπον τῶν ἥρώων, τῶν ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς λεγομένοις χρόνοις τοὺς κακούργους καὶ τὰ κακοποιὰ ζῆα ἐν Ἑλλάδι ἐξολοθρευόντων. Ἐγεννήθη ἐκ συνεντεύξεως τοῦ Διὸς μετὰ τῆς Ἀλκμήνης, γυναικὸς τοῦ Ἀμφιτρώωνος, βασιλέως τῆς Τίρυνθος ἐν Ἀργολίδι· ὅτε ὁ θεὸς ἐνεδύθη τῇ

μορφήν τοῦ Ἀμφιτρώωνος, παρατείνας τὴν μίαν νόκτα εἰς τρεῖς, δι' ὃ καὶ τρεῖς περὶ εὐνοίας λέγεται ὁ Ἡρακλῆς. Ἦν δ' ὁ Ἀμφιτρώων υἱὸς τοῦ Ἀλκαίου, καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως, οὗ ὁ ἄλλος υἱὸς, Ἡλεκτρώων, ἐβασίλευεν ἐν Μυκῆναις. Οὗτος, ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Ταφίων, διότι εἶχον ἀρπάσαι τὰς ἀγέλας του, ἀφῆκε τὸν θρόνον τῶν Μυκηνῶν εἰς τὸν Ἀμφιτρώωνα, δούς αὐτῷ εἰς γάμον καὶ τὴν θυγατέρα του Ἀλκμήνην. Ἀλλ' ἀκουσίως θανατώσας ὁ Ἀμφιτρώων τὸν Ἡλεκτρώωνα, ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ του Σθενέλου, ἄλλου υἱοῦ τοῦ Περσέως, καὶ ἔφυγε μετὰ τῆς γυναικὸς του εἰς Θήβας παρὰ τῷ πρὸς μητρὶ θεῖῳ του Κρέοντι, ὑπὲρ οὗ καὶ κατέκτησε τὴν νῆσον Τάρον. Ἐκεῖ δ' ἐν Θήβαις ἐγεννήθη ὁ Ἡρακλῆς, δι' ὃ καὶ Θηβογενῆς ἐνότιε ἐλέγετο, καὶ προσέτι καὶ Ἀμφιτρωωνιάδης. Κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ τῆς γεννήσεώς του, εἰπόντος τοῦ Διὸς καὶ ὁμόσαντος ἐνώπιον τῶν θεῶν ὅτι ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τεχνησόμενος θὰ ἦρχε πάντων τῶν περιοίκων καὶ τοῦ γένους τῶν Περσίδων, ἐκ ζηλοτυπίας πρὸς τὴν Ἀλκμήνην, διενήργησεν ἡ Ἥρα, ὡς θεὰ τῶν τοκετῶν, νὰ γεννήσῃ, οὐχὶ ἡ γυνὴ τοῦ Ἀμφιτρώωνος, ἀλλ' ἡ τοῦ Σθενέλου, υἱὸν τὸν Εὐρυπύου, ὅστις διὰ τοῦτο ἦρξε τῶν Μυκηνῶν, ἢ δ' Ἀλκμήνην, πλὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἔσχε καὶ ἐκ τοῦ Ἀμφιτρώωνος υἱὸν τὸν Ἴφικλῆν (Ἡσίοδ. Ἀσπ. Ἡρακλ.—Πίνδ. Νερμ. I, 19. Ἰσθ. Ζ, 5.—Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. Ἡρακλδ. 37, 210). Τὸν Ἡρακλῆν, ἀγαπώμενον καὶ προστατευόμενον ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐμίσει καὶ κατέτρεχε πάντοτε ἡ Ἥρα, καὶ καθ' Ὀμηρον καὶ κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα μύθους (Πίνδ. Νερμ. Α, 49), ἐπεμφε δύο μεγάλους ὄφεις νὰ τὸν φονεύσωσιν εἰς τὸ λίκνον του· ἀλλὰ τὸ βρέφος, συλλαβὸν αὐτοῦς διὰ τῶν μικρῶν ῥωμαλέων χειρῶν του, τοὺς ἀπέπνιξεν. Ὁ πατὴρ του Ἀμφιτρώων τῷ ἐδίδαξε τὸ ἥνιοχεῖν, ὁ Κἄστωρ τὴν ὀπλοσκήαν, ὁ Ἀδύλοκος τὴν πάλην, ὁ Εὐρυπύου τὸ

τόξον, ὁ Χείρων ἡ ὁ Λίνος τὰς ἐπιστήμας, καὶ τὴν μουσικὴν ὁ Εὐρυπύου ἡ ὁ Λίνος, ὃν ὁμως ἐφόνευσε διὰ τῆς λύρας. Τότε δ' ὁ πατὴρ του, φοβηθεὶς τὴν ἀγρίαν ὀργὴν του, τὸν ἔστειλεν εἰς τὸ πτόμιόν του εἰς τὸν Κιθαιρώνα, καὶ ἐκεῖ ἐφόνευσε τὸν ἰσχυρὸν Κιθαιρώνα, καὶ τοῦτου τὴν λεοντήν, ἢ κατ' ἄλλους, τὴν τοῦ λέοντος τῆς Νεμέας, παρίσταται σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ γυμνοῦ τοῦ σώματος φέρων, καὶ ὡς κρᾶνος τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ὁ σοφιστὴς Πρόδικος ἔγραψεν εἶδος μυθιστορήματος, καθ' ὃ ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ διασταυρουμένης ὁδοῦ καθήμενος, ἐσκέπτετο περὶ τοῦ βίου ὃν ἀφείλε νὰ ἐκλέξῃ, ὅτε παρέστησαν αὐτῷ δύο γυναῖκες, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἡδονή, καὶ ἐζήτησαν ἐκάστη νὰ τὸν ἐκλύσῃ ὡς ὀκαδὸν τῆς, ὃ δ' Ἡρακλῆς ἐξελέξατο τὴν ἀρετήν. Τίθησι δὲ τὴν σκηνὴν ταύτην ἐν ταῦθα, εἰς τὸν Κιθαιρώνα (Ἐαν. Ἀπομν. Β. 1, 11). Εἰς Θήβας δ' ἐπιστρέψας ἰδέτης, εὖρεν ἐκεῖ τοὺς πρέσβεις τοῦ βασιλέως τῶν Μινυῶν Ἐργίνου, ἐλθόντας νὰ λάβωσι τὸν ἀφειλόμενον αὐτῷ φόρον 100 βοῶν. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς, ἀκρωτηριάσας αὐτοὺς τὰς ῥίνας καὶ τὰ ὄτα, τοὺς ἀπέπεμφε δεσμίους, καὶ πολεμήσας τοὺς Ὀρχομενίους, τοὺς ἐδίωκε ν' ἀποδώσωσι διπλοῦν τὴν φόρον· δι' ὃ εὐγνωμονῶν ὁ Κρέων, τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Μεγάραν (Ὀμ. Ὀδ. Α. 209). Ὁ δ' ἐν Μυκῆναις καὶ ἐν Τύρινθι βασιλεύων Εὐρυπύου, μετακαλεσάμενος αὐτὸν, τῷ ἐπέβαλε δώδεκα ἄθλους, οὓς ἂν ἐξετέλει θ' ἀπελάμβανε τὴν ἀθανασίαν, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διὸς· καὶ ὅτε ὁ χρησμὸς ἐν Δελφοῖς τῷ διέταξε νὰ ὑπακούσῃ, ἐξεμάχη, καὶ ἐφόνευσε τὰ ἐκ τῆς Μεγάρης τρία τέκνα του, καὶ δύο τέκνα τοῦ ἀδελφοῦ του Ἴφικλέους. Καὶ ἐλέγετο ὅτι Ἀλκαῖδην ὡς τότε καλούμενον, διὰ τε τὴν ἀλκίαν του, καὶ διότι ὑπετίθετο ἔγγονος τοῦ Ἀλκαίου, ὁ χρησμὸς οὗτος τὸν ὠνόμασε κατὰ πρῶτον Ἡρακλέα, ὡς τὸ κλέος του ἐκ τῶν καταδρομῶν τῆς Ἥρας ἀρούμενον. Ὅτι 12 ἦσαν οἱ ἄθλοι δὲν λέγει

ούτε ο Όμηρος ούτε μετ' αὐτούς, καὶ ἴσως

Ἡρακλέους λέων.

οὐκ ἔπειτα εἰς τὸ σπήλαιόν του (δεικνύμενον ζι), τὸν ἐπιξεν ἐντὸς τῶν βραχιόνων του. "Ο-

τε δ' ἐπέστρεψεν εἰς Μυκήνας, φέρων τὸν λέοντα νεκρὸν, τρομάξας ὁ Εὐρύσθευς, ἐκρύβη ἐντὸς ἐκεῖ παρὰ κειμένου χαλκοῦ ἀγγείου,

Ἀνάγλυφον ἐν Νεαπόλει.

οὐ, καὶ τὸν διέταξεν ἄλλοτε τὴν λείαν του ν' ἀφίγη ἐκτὸς τῶν πυλῶν τῆς πόλεως (Ἀπολλοδ. Β, 5, 1.). 6) Ἡ Λερναία ὕδρα,

Ἀνάγλυφον ἐν Νεαπόλει.

ἕκ τῶν αὐτῶν γονέων, εἰς τὸ ἔλος Λέρναν, Ν. τοῦ Ἄργους, τεράστιος ὄφις, ἔχων 9 κεφαλὰς (κατὰ τινὰς 100 ἢ 10,000), ἐξ ὧν μία ἦν ἀθάνατος, αἱ δὲ λοιπαί, ὅταν ἀπεκόπτοντο, ἀνεγεννῶντο διπλάσιαι. Ὁ Ἡρακλῆς διὰ φλεγομένων δένδρων κατέκαυσε τοὺς ἀποκοπτομένους τραχήλους, καὶ τὴν ἀθάνατον κεφαλὴν συνέτριψεν ὑπὸ μέγαν βράχον· εἰς τὸν ἰὸν δὲ τοῦ δράκοντος ἐμβάψας τὰ βέλη του, κατέστρεψε τὰς πληγὰς αὐτῶν ἀνιάτους. Ἐπειδὴ δ' εἰς τὴν νίκην ταύτην τὸν συνέδρομεν ὁ ἡμίονός του Ἴόλαος, υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰφικλέους, ὁ Εὐρύσθευς δὲν ἤθελε ν' ἀνα-

γνωρίσῃ τὸν ἄλλον μεταξὺ τῶν δώδεκα (Αὐτ. 2).—γ) Ὁ κάπρος τῆς Ἐρυμανθίας, ἐρημῶν τὴν Ἀρκαδίαν, ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς βαθεῖαν χίονα, καὶ συνλήφθη ζῶν (Αὐτ. 4). "Οτε δ' ἀπήρχετο πρὸς τὴν θήραν ταύτην, διὰ τοῦ ὄρους Φολόης, ἐπιλοξενήθη ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Φόλου, παρασέντος αὐτῷ ὀπίσθαι κρέα. Ὡς δ' ἠθέλησε νὰ τῷ ἀνοίξῃ καὶ τὸν πίθον τοῦ οἴνου, τὸν κινῶν εἰς πάντας τοὺς Κενταύρους, ἐπέπεσαν οὗτοι κατ' αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς τοὺς κατεδίωξε μέχρι τοῦ Μαλείου, καὶ ἐκεῖ ἐπλήρωσεν ἀνιάτως τὸν κένταυρον Χείρωνα, ὃν αἱ Λαπίθαι εἶχον διώξει ἐκεῖ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους. Τὰ κατορθώματα δὲ ταῦτα, τὰ μὴ ἐκτελούμενα ἐντολῇ τοῦ Εὐρύσθεως, ἐλέγοντο πάρεργα.—δ) Ἡ Κερόνεια ἔλαφος, ἐπὶ τοῦ Μαινάλου τῆς Ἀρκαδίας, χρυσόκερος

Ἔργον ἐν Νεαπόλει.

καὶ χαλκόπους, ἱερὰ τῇ Ἀρτέμιδι. Ἐπὶ ὄντος ἐδίωξεν αὐτὴν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τέλος συνέλαβεν αὐτὴν ζῶσαν, ὡς ὤφειλε παρὰ τῷ Ἀρκαδικῷ Λάδωνι, ἢ παρὰ τοῖς Ἱπερβηρείοις, κατατοξέσασα αὐτὴν εἰς τὸν πόδα (Αὐτ. 3).—ε) Αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες, ἐν τῇ Στυμφάλῳ λίμνῃ τῆς Ἀρκαδίας, ἔχουσαι χαλκοῦς θνυγας, καὶ πτερὰ δ' ἐξετόξευον ὡς βέλη. Ὁ Ἡρακλῆς τὰς ἐξήγειρε διὰ σημαντρίου χαλκοῦ, καὶ οὗτοι τὰς κατετόξευσε (Αὐτ.).

Δακτυλίδιος ἐν Φλωρεντίῃ.

—στ) Ἡ ζώγῃ τῆς Ἰππολύτης, βασιλείσσης τῶν Ἀμαζόνων, ἦν ὤφειλεν ὁ Ἡρακλῆς νὰ φέρῃ εἰς Ἀδμήτην, τὴν κόρην τοῦ

Εὐρύσθεους. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν συνήνευσεν ἢ Ἰππολύτῃ νὰ τὴν δώσῃ οἰκειοθελῶς. Ἀλλ' ἢ Ἡρα ἐξήγειρε μάχην, καθ' ἣν ἢ Ἰππολύτῃ ἐφρονέθη. Ἐπὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ δ' ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς· καὶ ἐν θαλάσσιον τέρας κατὰ τὴν Τρωάδα, εἰς δ' εἶγεν ἐκτεθῆ Ἡσίβην ἢ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος. Καὶ τῷ εἶχε μὲν ὑποσχεθῆ εἰς ἀμοιβὴν ὁ Λαομέδων τοὺς ἵππους οὓς τῷ εἶχε δώσει ὁ Ζεὺς εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Γανυμήδου, ἀλλὰ δὲν ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀπῆλθε πόλεμον ἀπειλῶν (Αὐτ. 9.—Ὀμ. Ἰλ. Υ, 145. Ε, 638).—ζ) Ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου. Ὁ Αὐγείας ἢ Αὐγείας ἦν υἱὸς τοῦ Ἥλιου, ἢ τοῦ Ἥλαιου, ἢ τοῦ Φόρβαντος, βασιλέως τῶν Ἐπειῶν ἐν Ἡλίδι, κεκτημένος παμπληθεῖς ἀγέλας. Ὁ Ἡρακλῆς, τὴν ἐντολὴν λαβὼν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ νὰ καθαρίσῃ τὴν εἰς ὄρη

Ἡρακλῆς ἐν Νεαπόλει.

σωρευθεῖσαν κόπρον αὐτῶν, παραγέτευσε εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ τὸν Ἄλφειον καὶ τὸν Πηνειόν. Ὁ Αὐγείας ὑποσχεθεὶς διὰ τὴν ὑπερησάν ταύτην τὸ δέκατον τῶν βοῶν του, ἠνθίσθη ὅτε ἔμαθεν ὅτι τὸ ἔργον ἐξετελέσθη κατ' ἐντολὴν τοῦ Εὐρύσθεως (Ἀπολλοδ. Β, 5, 5). Τοῦτου ἕνεκα ἐπῆλθεν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ στρατοῦ. Ἀλλ' ἀσθενήσαντος αὐτοῦ, ἐνίκησαν τὸν στρατὸν του εἰς τὰς στενωποὺς τῆς Ἡλίδος οἱ ἀνεψιοὶ τοῦ Αὐγείου, οἱ Μολινοῖται Εὐρυτος καὶ Κτέατος, ὁ δ' Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν αὐτοὺς ἐν Κλεωναῖς τῆς Ἀργολίδος, ὡς καὶ τὸν Αὐγείαν καὶ τοὺς υἱοὺς του, δηώσας τὴν χώραν μεθ' ὁ ἴδρως τοῦς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (Ἀπολλοδ. Β, 7, 2.—Πινδ. Ὀλ. ΙΑ, 24. Γ, 13).—8) Ὁ ταῦρος τῆς Κρήτης, ὃν ὁ Ποσειδὼν προήγαγεν ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ κατέστησεν ἐμμανῆ, διότι ὁ Μίγως δὲν τὸν ἔθυσεν ὡς ὤφει-

λεν. Ὁ δ' Ἡρακλῆς, συλλαβὼν αὐτὸν, τὸν ἔφερε ζῶντα εἰς Μυκήνας, καὶ εἶτα τὸν ἀφῆκεν ἐλευθέρων· τότε δὲ, κατὰ τοὺς Ἀθηναίους μυθολογῶντας, ἦλθεν ὁ ταῦρος εἰς Μαραθῶνα, ἐνθα τὸν συνέλαβεν ὁ Θησεύς (Ἀπολλοδ. Β, 5, 7).—θ) Αἱ ἔπιοι τοῦ Διομήδους, βασιλέως τῶν ἐν Θράκῃ Βιστυνῶν,

Ἀνάγλυφον ἐν Πάρῳ.

ἔδωκεν ὡς βορὰν εἰς τὰς ἀγρίας τοῦ ἵππου. Ὁ δ' Ἡρακλῆς, νικήσας αὐτὸν, τὸν ἔδωκε τὸν ἴδιον βορὰν εἰς τὰς ἵππους του. Τὰς δὲ ἵππους ἔφερεν εἰς τὸν Εὐρύσθεα, ὅστις τὰς ἀφῆκεν ἐλευθέρως (Αὐτ. 8).—1) Ὁ Γηρυόνης, υἱὸς τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιρρόης, κατοικῶν ἐν τῇ νήσῳ Ἐρυθραίᾳ εἰς τὴν Δ. ἄκρην τοῦ Ὠκεανοῦ, εἶχε τριπλοῦν τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς ὀσφύος, καὶ ἐκείνη το πλουσίας ἀγέλας, ἃς ἐφρούρει ὁ βουκόλος Εὐρυτίων καὶ ὁ κύων Ὁρθρος ἢ Ὁρθος. Ὁ Ἡρακλῆς ἀπῆλθε διὰ νὰ τὰς ἀρπάσῃ, διαπορευθεὶς διὰ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Λιβύης, ὅτε καὶ ἔστησε μεταξὺ τῶν δύο τὰς φερωνύμους αὐτοῦ στήλας. Ἐπειδὴ δ' ὁ ἥλιος τὸν ἐνώχλει ἐνταῦθα διὰ τῆς πολλῆς του θερμότητος, ἐτόξευσε κατ' αὐτοῦ, καὶ ὁ θεὸς, θαυμάσας τὴν τόλμην του, τῷ ἔδωκε τὸ λαμπρὸν χρυσοῦν πλοῦτόν του, ἐφ' οὗ διέπλευσεν

Ἀνάγλυφον ἐν Νεαπόλει.

Ἀνάγλυφον Μουσείου Νεαπόλεως.

εις την Ερύθειαν, και φονεύσας τον Ορθρον και τον Εύρυτιωνα, ήρπασε τους βόας. Την άρπαγήν δέ μαθών ο Γηρυόνης παρά του Μήνοϊου, όστις εκεί έθεσε τους βόας του Αδου, ώρμησε κατά του Ηρακλέους, άλλ έφονεύθη ύπ' αυτού. Έπέστρεψε δ' ο Ηρακλής διά των Πυρηναίων, των Αλπεων και της Ιταλίας (Αύτ. 10), και μετά ταύτα οι Ρωμαίοι συνέδεσαν διαφόρων τα κατ' αυτόν μετά της αρχαιοτάτης Ιστορίας της Ρώμης. Και παρά τοίς Έλλησι δέ εις τον άθλον τουτου ανάγονται και άλλα πάρεργα, ως τα κατά την πάλην μετά του Άνταίου (Ιδ.), του Έρυκος (Ιδ.), του Άλκυωνέως (Ιδ.). — ια) Τα χρυσά μηλα των Έσπεριδων, βεβαίως τά εις την Ελλάδα ως εκτακτος σπανιότης γνωσθέντα πορτοκάλλια, δωρηθέντα υπό της Γης εις την Ήραν κατά

Ανάγκυρον εν Ήραμ.

ην ήμέραν των γάμων της, και φόμενα εις κήπον άγνωστου οέσεως κατά τ' άπάντα δυτικά πέρατα της γης, ένθα τά έφρούρουν αι Έσπεριδες νύμφαι και ο δράκων Λάδων. Ο Ηρακλής, φονεύσας τον δράκοντα, έλαβε τρία μηλα και τά έφερεν εις τον Εύρουσθέα, όστις τω τ' απέδωκε. Κατ' άλλους δέ μύθους ο Ηρακλής, ζητών τον κήπον, ήλθεν εις τό όρος Ατλαντα εν Αφρικη, ένθα ο γίγας Ατλας (Ιδ.), ο φέρων την σφαιραν του ουρανού επί των ώμων του, έδωκεν αυτήν επ' άλλων εις τον Ηρακλήν να την φέρη, και απέλθων, έλαβε και τω έκόμεσε τά μηλα. Και δέν ήθελε μέν να επαναλάβη τό φορτίον, άλλά δια δόλου ο Ηρακλής τω τό απέδωκεν (Αύτ. 11). — ιβ) Η εκ του Αδου άναγωγή του Κερδέρου. Καταβάς ο Ηρακλής διά του Ταινάρου, έλαβε παρά του Αδου την άδειαν να φέρη τον Κέρβερον εις

την γην, αν έδύνατο τουτο άνευ όπλων, όπερ ο ήρωας έπραξεν, άγχων και δεσμεύων αυτόν, και, δείξας αυτόν εις τον Εύρουσθέα, τον απέδωκεν εις τον Αδην (Αύτ. 12). — Πλήν δέ των 12 άθλων και άλλα πάμπολλα κατορθώματα άπαδίδοντο εις τον Ηρακλέα. Έν

Θήβαις ένυμφεσε την πρώτην του σύζυγην Μεγάραν εις τον άνεψιόν του Ιόλαον, ζητήσας εις γάμον αυτός την Ιόλην, θυγατέρα του Εύρύτου, βασιλέως της Οίχαλίας (εν Θεσσαλία, Μεσσαηνία ή Εύβοία). Αλλ' ο Εύρυτος ήρνήθη τόσφ μάλλον, καθ' όσον τον ύπώπτευσεν ως κλέπτην των βοών του, ως όμως ο Αύτόλυκος είχε κλέψει. Περί της μη ένοχής του Ηρακλέους πεπεισμένος Γφίτιος, ο υίος του Εύρύτου, άπήλθε μετ' αυτού εις αναζήτησιν των κλαπέτων. Αλλ' εν Τύριθι, εν στιγμής μανίας ο Ηρακλής έρριψε τον νέον από των τειχών του φρουρίου και τον έφόνευσεν (Απολλόδ. Β, 6, 1, 2). Διετάχθη δέ τότε υπό του χρησμοϋ να δουλεύση επί τρία έτη παρά τη Όμφάλη, χήρρα του Γμώλου, βασιλέως της Λυδίας, και εκεί έλασε έκθηλυθείς, ένηθεν έριον εις ήλακάτην, εν φ ή βασιλις έφερε τό ρόπαλον και την λεοντήν. Ούχ ήττον όμως επί της εκεί διαμονής του κατετρόπωσε τους πανούργους Κέρκοπας εν Έφέσει, ους όμως απέλυσε πάντ, θελχθείς υπό των άστειοτήτων αυτών (Αύτ. 3). Μετά 18 πλοίων έστράτευσε κατά της Τρωάδος, έκυρίευσε τό Γλιον και θανάτωσε τον βασιλέα Λαομέδοντα μετά των υιών του, πλήν του Ηοδάρκου, εν ή άδελφή αυτού Ησιόνη, ή ως γέρας δοθείσα εις τον Τελαμώννα, διότι πρώτος εισεπήδησεν εις την πόλιν, εξηγήρασε, δούσα τό κάλυμμα αυτής, δι' και Πρίαμος (ο άγοράσθεις) μετωνομάσθη. Έν

Έλλάδι: έπολέμησεν έπειτα τον Αύγειαν, και εν Πύλφ εξωλόθρευσε τους Νηλείδας, πλήν του Νείστορος, και έτραυματίσε τον Αδην, έλθοντα εις έπικουρίαν αυτών (Απολλόδ. Β. 7, 2, 3. — Ιδ. Όμ. Ίλ. Γ'. 145, Ε, 638. Ε, 249. Ο, 18. Λ, 689, Ε, 395). Κατόπιν δ' ένυμφεύθη Δηάνειραν, την κόρην Οινέως του βασιλέως των Αίτωλών, και εκ Καλυδώνος μετέβη μετ' αυτής εις Τραχίνα, ένθα ο Κεύξ τον έφιλοξένησε. Τον Εύηγον δέ ποταμών διαβαίνων, έφόνευσε τον κένταυρον Νέσσον, προσβαλόντα την Δηά-

νειρα πολυταλή χιτώνα, εν Ονήσκων ο Νέσσοσ τή ειχε δώσει, έμβάψας αυτόν εις φίλτρον, ο τή ειπεν ότι θα τή εξησφάλιζε τον έρωτα του άνδρός της. Ως δέ τον ένεδύθη ο Ηρακλής, εκολλήθη αυτός εις τας σάρκας του, και ήρχισε φοικτώσ να τον φλέγη, ώστε για τον άποσπάση εξέσχισε δια των χειρών του τά μέλη του, και εν τή μανία έσφενδότισεν εκ των βράχων εις την Οάλασσαν τον Λίχαν, όστις τω τον ειχε φέρει. Η δέ Δηάνειρα, μαθούσα ποιόν δυστύχημα έπέφερην άκουσίως, κτύοκτόνησε. Διετάξας δ' ο Ηρα-

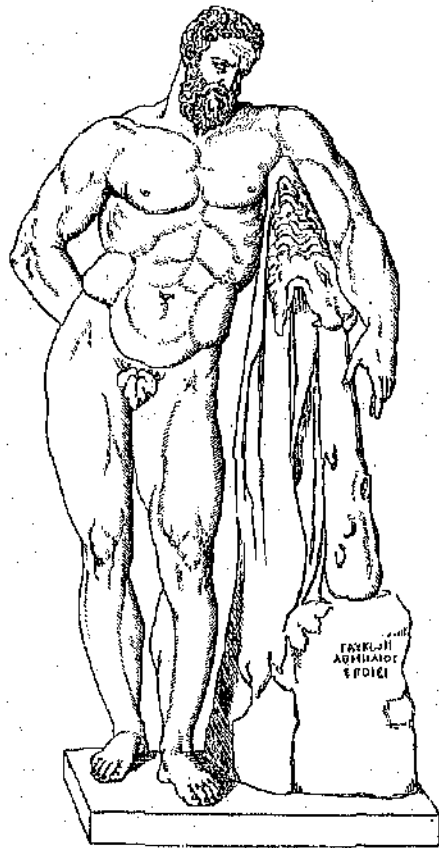

Ο τυφρος της Κρήτης.

νειραν, και παρά τη Τραχίνη τον Κύννον, υιόν του Άρως, βοηθούμενος υπό του Ιολάου, και υποστηριζόμενος υπό της Αθηνάς, εν φ τον Κύννον έβόηθει ο Άρης, όστις και έπληγάθη υπό του Ηρακλέους (Ησιόδ. Ασπ. Ηρ.). Ηλθε δ' εκειθεν ο Ηρακλής εις βοήθειαν και του Αίγιμμοϋ (Ιδ.) (Απολλ. Β. 9, 7). Εκ Τραχίνος δ' εξεστράτευσεν εις Οίχαλιν κατά του Εύρύτου, έφόνευσεν αυτόν και τους υιούς του και ήρπασε την Ιόλην. Οτε δ' επέστρεψε, τω έπεμφεν η Δηά-

κλής τον υιόν του Έλλων να νυμφευθή την Ιόλην, ανέδη εις την κερυφήν της Οίτης, και αναβάς εις πυράν ην έσώρευσεν, εκήτησε παρά του εκειθεν διαβαίνοντος Ποίαντος, ή παρά του υιού αυτού Φιλοκρήτου, ν' ανάψη την πυράν, δούς αυτώ εις άμοιβήν τά βέλη του. Ως δ' ανελίχθη εις τας φλόγας, εν βρονταίς και εν αστραπαίς ήρθη εις τον ουρανόν, και ετάχθη εν τοίς άθανάταις, εξηλεώσας την Ήραν, και νυμφευθείς την Ηβην, εξ ής έγενε δύο υιούς, τον Αλιξίξ-

ρην καὶ τὸν Ἀνίκητον. Κατὰ τινάς, ὁ Ὀμηρος ἀγνοεῖ τὴν ἀποθώσιν του, καὶ τὸ χωρίον ἐνθα αὐτῆς μνημονεύει (Ὀδ. Δ, 601) θεωρεῖται ὡς μεταγενεστέρως παρεῖσα κτλ. ὑπὸ τοῦ Ὀνομακρήτου. — Ἐπὶ τῆς κυρῆς του ἐπρόσθερον αὐτῷ, ὡς ἤρωϊ, ἀμέσως θυσίαν οἱ φίλοι του. Ὡς θεὸν δὲ λέγεται πρῶτος λατρεύσας αὐτὸν Δίωμας ὁ Κλυττεῦς ἐν Ἀθήναις. Οἱ γὰρ καὶ αἱ ἐρεταὶ αὐτοῦ ἐκαλοῦντο

Ὁ ἀναπαύμενος Ἡρακλῆς.

Ἡράκλειος, καὶ ἐτελοῦντο καὶ ἀγῶνες εἰς τιμὴν του. Καὶ τὰ Διόμια ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν του ἐπανηγυρίζοντο ἐν φαιδρότητι καὶ ἐν εὐθυμίας. Ὡς ἀήττητος ἀθλητῆς καὶ προστάτης τῶν ἀγῶνων ἐλέγετο ἐναγῶνιος, προστατῶν τῶν γυμνασίων, καλλινικὸς δὲ, ὡς πανταχοῦ νικητῆς. Παριστάτο δὲ πολλῶν καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀγῶνων του

ἀναπαύμενος, καὶ τότε ἐτέρπετο εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ σχετιζόμενος πρὸς τὰς Μούσας, ἐγένετο Μουσαγέτης. Πλεῖστα δὲ καὶ ἄλλα ὑπῆρχον αὐτοῦ ἐπιθέτα, ὡς ἀλεξίκακος, μυίαγρος, ἰποκτόνος, κοροναπίων (ὡς βοθητικὸς εἰς τὴν ἐξάλειψιν παντὸς ὄντος ἐπιθλασῶς, καὶ αὐτῶν τῶν ἐντόμων), πρέμαχος, καλλινικός, παλαίμων, ἐλύμπιος, Ἰδαίος (δάκτυλος), ἀρχηγέτης, μάντις, βουφάγος, ἀδελφάγος, φιλοπότης. Ἰερά ἦν εἰς αὐτὸν ἡ αἰγίρος (λευκή), ἡ ἐλαία, ὁ κισσός, αἱ θερμοὶ πηγαί. — Ἡ τέχνη τὸν παρίστα καὶ ὡς βρέφος καὶ ὡς νεανίαν, καὶ ὡς ἄνδρα, ὡς τοιοῦτον ἐξοχιεὺς εὐρωστίας, ῥοπαλοφόρον ἢ ταξίτην, λεωτὴν περιβεβλημένον, βραχέϊαν ἔχοντα κόμην, καὶ τὴν ἐκφρασιν σοβαρὰν. Περιφημον ἀγαλμα ἦν ὁ ἀναπαύμενος Ἡρακλῆς τοῦ Λυσίππου, οὗ σώζεται ὠραία ἀπομίμηση, ἡ τοῦ Ἀθηναίου Γλύκωνος, διατηρουμένη ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ῥώμης. Οἱ 12 ἄθλοι ἦσαν ἐπειρασμένοι εἰς τὰς ἑπτὰ ἐν μέρει σωζόμενας μετόπισθε τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ τοῦ Θεσπίου ἐν Ἀθήναις. Ὁ Τάντας ἀναφέρει (Γεινη. β) καὶ Ἡρακλῆν τῶν Γερμανῶν. Ἰσως δ' ἦν αὐτὸς ὁ Donar, ἥρωϊς ἐν ἄδοντες ἐπεκαλοῦντο κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς μάχης οἱ Γερμανοί.

Ἡρεθιανός, 1) ποταμὸς ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου μὴ μνημονευόμενος· καὶ Ὁμοῖον ὁ ὀμώνυμος αὐτῷ θεὸς ἦν υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Θεογ. 337), κατὰ δὲ τὸν Ἡρόδοτον (I, 115) ἔρρεε κατὰ τὰ Δ. τῆς Εὐρώπης εἰς τὸν Β. Ὠκεανόν, καὶ παρήγε τὸ ἤλεκτρον, δι' ὃ μετὰ ταῦτα ὡς Ἡριδανὸς ἐξελήθη ὁ Πάδος τῆς Ἄνω Ἰταλίας, ἐνθα ἦν τοῦ ἤλεκτρον τὸ κυριώτατον ἐμπορεῖον. Λέγεται δὲ ῥέων καὶ ἐν Ἄδου. — 2) Πάρα ποτάμιον τοῦ Ἰλισσοῦ παρὰ τὰς Ἀθήνας.

Ἡριλλος, Καρχηδόνιος, στωικός, μαθητῆς τοῦ Ζήνωνος, ἀκμάσας περὶ τὰ 260 π. Χ. Ὡς ὑπέριστα τέλος ἐκλήρυτε τὴν γυνῶσιν καὶ τὴν ἐπιστήμην· παρεδέχετο δὲ

διὰ τοὺς πολλοὺς, τοὺς ἀνεπιστήμονας καὶ κατωτέρων βαθμίδων, ἣν ὕποτελιδά ἐλεγε· τὸ δὲ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀπέκλειε ἀδιάφορον (Διογ. Λ. Ζ, 165. — Cic. Fin. II, IV, V).

Ἡρίωννα, ἐπίσημος ποιήτρια ἐκ τῆς νήσου Τήλου, ἢ ἐκ Τέου, ἢ ἐκ Τήνου, ἢ ἐκ Ῥόδου· σύγχρονος περὶ τὰ 600 π. Χ., καὶ φίλη τῆς Σαπφούς, παρ' ἣ διαμείνασα ἐλέγετο καὶ Λεσβία καὶ Μυτιληναία. Τινὲς τῶν ἀρχαίων τὴν εἶπον σύγχρονον τοῦ Δημοσθένους, ἐξ οὗ ἐξελήθη ὅτι ὑπῆρχον δύο τοῦ ὀνόματος τούτου. Ἀπέθανε μόλις 19 ἐτῶν. Τὸ περιφημότερον τῶν ποιημάτων αὐτῆς ἦν ἡ Ἡλακάτη, ἐκ 300 ἐξαμέτρων μὴ διατηρηθεῖσα. Σώζονται δὲ τρία αὐτῆς ἐπιγράμματα. Λυρικὸν σωζόμενον ποίημα εἰς ὁσαπριεὶς στροφάς, καὶ ἐπιγραφὴν φέρον· αἰεὶς Ῥώμην Μελινῶ ἢ μῦλλον Ἡρίωννη Λεσβία, ὡς κοσμοκράτορα δὲ τὴν Ῥώμην ὑμνοῦν, ἐστὶ πάντη ξέγον πρὸς τὴν Ἡρίωνναν, καὶ ἔργον Μελινῶος, Ἑλληγίδος ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἐπιλαφυρίων Λοκρῶν, ἧτις φαίνεται ὅτι ἔζη ἐπὶ Πύρρου, ἢ τοῦ πρώτου φοινικικοῦ πολέμου.

Ἡρόδοκος, 1) ἐκ Σηλυμβρίας, παιδευμένος ἱατρὸς, διδάσκαλος τοῦ Ἴπποκράτους λεγόμενος, ἐπραγματεύθη περὶ ὑγιεινῆς ἐν τῇ γυμναστικῇ. — 2) Βαθυλῶνιος ἀγνώστου ἐποχῆς, γραμματικὸς, οὗ ὁ Ἀθήναιος μνημονεύει τὰ ἀνωμωφούμενα, σύμμετρετα ὑπομνήματα καὶ «πρὸς τὸν Φιλοσωκράτην».

Ἡρόδοτος. Ὁ περιφημότερος τῶν τῶν ὀνομα τούτου φερόντων, ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἦν ὁ πατήρ τῆς ἱστορίας, ἐξ Ἀλικαρνασσῶ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, γεννηθεὶς περὶ τὸ 485 π. Χ. ἐξ ἐπισήμου οἰκογενείας. Ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Λύξας, ἡ μήτηρ του Δρυὴ ἢ Ροιῶ, καὶ ὁ ἀδελφός του Θεόδωρος. Συγγενὴς δ' αὐτοῦ ἦν ὁ ποιητῆς Πανύσιος ἐν ἐθανάτωσεν ὁ τύραννος τῆς πατρίδος του Λυγδαμῆς. Κατὰ Σουΐδαν, ὑπὸ τοῦ

αὐτοῦ τυράννου ἐβιάσθη καὶ ὁ Ἡρόδοτος ν' ἀποδηγήσῃ εἰς Σάμιον, ἐνθα ἐξεργάσθη τὸ ἱστορικὸν σύγγραμμά του. Εἶτα δὲ λέγεται ὅτι ἐπανελθὼν εἰς Ἀλικαρνασσόν, συνέπραξεν εἰς τὴν ἐξωσιν τοῦ Λυγδαμῆδος, ἀλλὰ κατατρεχθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ φθόνου καὶ ἀχαριστίας τῶν συμπατριωτῶν του, ἀπήλθεν εἰς Θουρίους τῆς Ἰταλίας. Ὅπως δὴποτε, ἀναμφισβήτητόν ἐστιν ὅτι ἐπὶ τῆς νεότητός του ἐπαυλειμμένως ὠδοιπόρησε καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἰδίως εἰς τὴν Αἴγυπτον, μέχρι τῶν ἀπωτάτων μερῶν αὐτῆς, προσέτι δὲ καὶ εἰς τὰς νήσους, καὶ εἰς πολλὰς παραλίους ἐλληνικὰς πόλεις. Ἐκ Σάμου μετέβη εἰς Ἀθήνας, 60 ἐτὴν μετὰ μακρὰν διαμονὴν ἀπήλθεν εἰς Ἰταλίαν, βεβαίως πολλὰ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἑλλάδος ἐπισκεφθεὶς, καὶ τῆς Ἰταλίας ἐπίσης καὶ τῆς Σικελίας· διότι συνεχῶς μνημονεύει βῶων ἐπιτοπίως εἶδε καὶ ἤκουσε. Τὰς εἰδήσεις βῶας συνέλεξε φαίνεται ὅτι ἤρχιος διαρρηθμύλων καὶ κατ' αὐτὰς συγγράφων, εἴτε ἐν Ἀθήναις, εἴτε ἐν Σάμῳ, ἀπὸ τοῦ 456 π. Χ., καὶ μάλιστα τὰ περὶ Ἀσίας τότε ἤδη ἐντελῶς ἐξεργασθεὶς. Περιερχόμενος τὴν Ἑλλάδα, φαίνεται ὅτι μέρη τοῦ ἔργου του ἀνεγίνωσκε δημοσίως, ὡς ἐπραξέ ποτε εἰς τὴν ὀμήγειρον κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὅτε, καὶς ἑτι ὁ Θουκυδίδης, συνεκινήθη ἐκ τῆς ἀκρόασις μέχρι δακρύων, καὶ συνέλαβεν ἔκτοτε τὴν ἀπόφασιν νὰ συγγράψῃ καὶ αὐτὸς ἱστορίαν. Μνημονεύονται δὲ καὶ ἕτεροι αὐτοῦ ἀναγνώσεις, ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν Θήβαις, καὶ κατὰ Πλούταρχον καὶ ἐν Ἀθήναις, ἐνθα, προτάσει τοῦ Ἀνύτου, τῷ ἐδόθησαν 10 τάλαντα ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου. Φαίνεται δ' ὅτι διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν Ἀθήναις, διότι συναπλήθον ἐκαθὼν μετὰ τῶν τῷ 444 εἰς Ἰταλίαν πρὸς ἴδρυσιν τῶν Θουρίων ἀπελοθόντων ἀποίκων. Καὶ ἐν Θουρίοις δ' ἔμεινεν ἐφ' ἱκανόν, περὶ τὴν σύνταξιν τῆς ἱστορίας του ἀσχολούμενος. Τὸ φθινόπωρον τοῦ 431 ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος

έπειτα δέ, ίσως εκ πολιτικων περιστασεων, φαινεται οτι επηλθε διακοπή τις. Τῷ 429—428 εἶχε γράσει μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ ὀβιβλίου, οὐ τὸ ἐπιλοιπον μέρος συνεπληρώθη ἐντὸς τοῦ ἔτους 428, καὶ ἐκτότε διεκόπη ἡ ἐργασία. Ἀπεβίωσε δ' ὁ μέγας ἱστορικὸς τῷ 421. Τὸ ὅλον ἔργον αὐτοῦ ἦν ἡ πρώτη ἀπόπειρα γενικῆς καὶ συμπαγοῦς ἐξιστορήσεως τῶν ἐπὶ 320 ἔτη ἐπισημοτάτων συμβάντων τῶν τότε γνωστῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης καὶ

τῆς Ἀσίας, ἀπὸ Γύγου καὶ τῶν πρώτων Λυδῶν βασιλέων, μέχρι τῆς ἐν Μυκάλη ναυμαχίας (479), τῶν Περσικῶν πολέμων ἀποτελούντων τὸ κέντρον καὶ τὸν κυρίως σκοπὸν τῆς εἰς παντοίας καὶ πολυτίμους εἰδήσεις, ὡς εἰς ἐπικὰ ἐπεισόδια πλουσιωτάτης ἐκθέσεως. Καὶ ἠθικὴν δ' ἐνότητά ἔχει κατὰ τοῦτο,

ὅτι ἀναγνωρίζει ὡς συνεπῶς διέπον τὰς τύχας τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ἐθνῶν τὸ θεῖον, κατὰ τοὺς ἄρους τῆς Νεμέσεως, ἡ ὑπερτάτης τάξεως καὶ δικαιοσύνης, καὶ φόνον αὐτοῦ ἀποκαλεῖ τὴν ἀποδοκίμασιν παντὸς τοῦ τῆν γενικὴν ταύτην συναρμολογεῖται προσβάλλοντος. Τὸ σύγγραμμα, εἰς ἰωνικὴν διάλεκτον γεγραμμένον, διαρεῖται, ἢ μᾶλλον διήρσαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ, εἰς ὀβιβλία, εἰς ὧν ἕκαστον ἔδωκαν τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν. Ἐπὶ πολὺ, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Πλουτάρχου (περὶ τῆς Ἡροδοτοῦ κακοηθείας) καὶ μέχρι τῆς ἐσχάτων, ἔκριναν πολλὰ τῶν τοῦ Ἡροδοτοῦ ἱστορουμένων ὡς ἀνακριθεῖ καὶ μεμισημένα· ἀλλ' αἱ νεώτεροι ἀνακαλύψεις καὶ ἔρευναι ἀπέδειξαν ὅτι αἱ τοιαῦται ἐκτιμήσεις ἐπήρσαν μᾶλλον ἐξ ἀμαθείας τῶν ἐπικριτῶν, καὶ οὐ ἐν γένει εἰλικρινῆς καὶ ἀξιοπιστος ἐστὶν ὁ Ἡρόδοτος, πλὴν διὰ τὴν ἐσφαλμένην ἦσαν αἱ δοθεῖσαι εἰς αὐτὸν πληροφορίαι. (Ὁ Δ. Ραδιὸς καὶ ὁ Δ. Σκαλιδὸς μετέ-

φρασαν αὐτὸν εἰς τὴν καθωμιλημένην).—Τὸ αὐτὸ ὄνομα, μνημονεύονται φέροντες: 1) Ἐκ Θηβαῖος Ἰσομμονίκης (Πινδ. Ἴσομ. Β).—2) Ἐκ Ὀλυμπιονίκης (Πaus. ΣΤ, 19).—3) Ἐκ Ὀλύμπιος γλύπτης, ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος ἐπὶ Πραξιτέλους (Πaus. Γ, 18).—4) Ἰατρός ἐκ Ἰαροῦ, διδάσκαλος Σήξτου τοῦ Ἐμπειρικοῦ.—5) Ἰατρός ἐπίσημος ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

Ἡρόδοτος, 1) ἐξ Ἡρακλείας, ἱστορικὸς προγενέστερος τοῦ Ἡροδοτοῦ (Ἀρσεν. ζ. ι. ΣΤ, 5. Θ, 12.—Πλουτ. Θερ. ΚΣ), γράψας, περὶ τὰ 500 π. Χ. κτὰ καθ' Ἡρακλέα, εἰς 15 βιβλία τοῦλάχιστον, καὶ «Ἀργοναυτικά».—2) Γραμματικὸς ἐπὶ Καλιγούλα μετὰ τοῦ ἀρχαίου ἱστορικοῦ κολλάκις συγγεόμενος.

Ἡρόστρατος, Ἐφέσιος, ὁ περιπόησας, κατὰ τὴν νύκτα τῆς γεννήσεως τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου (356 π. Χ.) τὸν περιήρμον κῆρον τῆς Ἀρτέμιδος, ἐν τῶν ἐπτὰ θαυμάτων, ὥστε μόνον οἱ τοῖχοι καὶ οἱ κίονες αὐτοῦ ἔμεινον. Ἐπραξε δὲ τὸ ἀνοσιούργημα ἐξ ἄφρονος κενοδοξίας, ἵνα ἀπαθανάτιση τὸ ὄνομα του. Καὶ κατεδικάσθη μὲν ὑπὸ τῶν ἰωνικῶν πόλεων εἰς ἐπίωδον ὀνόματον, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς αἰωνίαν λήθην· ἀλλὰ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ψήφισματος ἀπέτυχε, διότι τὸ ὄνομα ἔμεινε ἕσασι γνωστὸν, διατηρηθὲν ὑπὸ τοῦ Θεοπέμπτου (Στρεβ. ΙΕ, 640).

Ἡρόφιλος, διάσημος ἱατρός ἐκ Χαλικιδῶνος τῆς Βιθυνίας, μαθητὴς τοῦ Κάου Πραξαγόρου, καὶ ὄπαδός τοῦ Ἰπποκράτους, οὗ ἐσχολίασε τὰ συγγράμματα. Ἐξῆ δ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν πρώτων Πτολεμαίων, εἶχε πολυαριθμους μαθητάς, πολλὰ ἐνεωτέρισε περὶ τὴν ἀνατομίαν, καὶ παντοῖα ἔγραψεν ἱατρικὰ, ὧν μόνον ἀποσπάσματα σώζονται, ἀλλὰ καὶ πλεονα εἰσι γνωστὰ ἐκ τοῦ Γαληνοῦ. Τὴν πείραν θεώρει ὡς στοιχεῖον σπουδαιότατον τῆς ἐπιστήμης του, καὶ πρῶτος ἠσχολήθη περὶ τὸν σφυγμὸν. Τὴν ἐμπειρικὴν σχολὴν

ὄμως ἴδρυσεν οὐχὶ αὐτὸς, ἀλλ' εἰς τῶν μαθητῶν του.

Ἡρώ, ἴδ. Λέανδρος.

Ἡρώδης, ὁ Ἀττικὸς (Τιβέριος Κλαύδιος), Μαραθῶνιος, γεννηθεὶς περὶ τὰ 103 μ. Χ., διάσημος σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ, καὶ ἐν Ῥώμῃ διατρίψας καὶ μεγάλως ἐκτιμώμενος ὑπὸ τῶν αυτοκρατόρων Ἀντωνίνου καὶ Μάρκου Αὐρηλίου, ὅστις ἦν καὶ μαθητὴς του. Εὐρῶν δὲ ποτε θησαυρὸν ἔγραψεν ἀναγγέλλων τοῦτο εἰς τὸν αὐτοκράτορα καὶ ζητῶν τὰς διατάγας του. Λαθὼν δ' εἰς ἀπάντησιν τὸ λακωνικὸν «χρῶν», ἀνταπήντησεν ὅτι ὁ θησαυρὸς ἦν μέγιστος, εἰς ὃ ἔλαβε δευτέραν ἀπόκρισιν «παρχρῶν» καὶ τὸν μετεχειρίσθη τῷ ὄντι μέχρι καταχρήσεως εὐγενεοῦς ἐλευθεριότητος, καὶ ἴδρυσεν σχολὴν ῥητορικῆς, καὶ τὴν Ῥώμην ἐκόσμησε διὰ πλουσιῶν οἰκοδομῶν, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀνήγειρε τὸ σωζόμενον φιδεῖον ἢ θέατρον ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν (ΝΔ) εἰς μνήμην τῆς γυναικὸς του Ῥηγιλλῆς, καὶ τὸ στάδιον διεσκέυασε διὰ μαρμαρέων ἔδωλιων. Εἰς Κηφισίαν, οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, εἶχε λαμπρὰν ἐπαυλίαν, εἰς ἣν συνήγε τους πεκαυθευμένους εἰς σπουδαίας συζητήσεις, ὡς περιέγραψεν ὁ Ἀύλος Γέλλιος λατινιστὴ εἰς τὰς Ἀττικὰς νύκτας του. Ἐγραψε δὲ καὶ διάφορα· ἀλλὰ τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα του σωζόμενα δὲν φαίνονται ὄντα γνήσια. Ἀποβίωσας τῷ 179 μ. Χ. ἐτάφη εἰς τὴν κερυρήν τοῦ Σταδίου· τῆς δὲ εἰκογενείας του οἱ τάφοι ἀνευρέθησαν ἐν Κηφισίᾳ.

Ἡρωδιανός, 1) ἱστοριογράφος, πιθανῶς ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου, τῷ 170 μ. Χ. γεννηθεὶς, καὶ τῷ 240 ἀποθανὼν, ἔζησεν ἐπὶ πολὺ ἐν Ῥώμῃ καὶ ἐν Σικελίᾳ. Τὸ σωζόμενον σύγγραμμά του «τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστορία», περιλαμβάνει τὰ ἀπὸ Κομμάδου μέχρι Γορδιανοῦ Γ', μετ' ἀφελείας καὶ χάριτος ἐκτεθειμένα, πολλὰ ἄλλως ὀλίγον γνωστὰ περιέχοντα, οὐχ ἦττον ὅμως ἐνία ἐκ πρῶσεως ἀποσιωπῶντα, καὶ ἐνίοτε εἰς χρ-

νολογικὰ καὶ γεωγραφικὰ λάθη περιπίπτοντα.—2) Ἀγγλῖος Ἡρωδιανός, ὀλίγον ἀρχαιότερος, γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, υἱὸς Ἀπκλωνίου τοῦ Δυσκόλου, εἰς τὴν Ῥώμην πολιτογραφηθεὶς, πιθανῶς ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου. Ἐγραψε πολλὰ, ἐν εἰς τὸ «περὶ κασολικῆς προσφάσεως», ἣται τῆς θεωρίας τῶν τόνων, χρόνων καὶ πνευμάτων, καὶ ἄλλα, ὧν πολυαριθμὰ σώζονται ἀποσπάσματα.

Ἡρων, 1) Ἀλεξανδρινὸς τῆς γ'. ἑκατονταετηρίδος π. Χ., ἐπὶ Πτολεμαίων τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Εὐεργέτου ἀκμάσας, διάσημος μαθηματικὸς καὶ μηχανικὸς. Τούτου σώζονται τὰ «πνευματικά», περὶ πίεσεως, «περὶ αὐτοματοποιητικῶν» ἣτοι κατασκευῆς αὐτομάτων. Ἀπωλέσθησαν δ' ἄλλα περὶ ὀπτικῆς καὶ μηχανικῆς.—2) Μαθηματικὸς, διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου, ἐν τῇ ε' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ.—3) Ὁμοίως, τῆς ζ' ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἴσως ἔτι μεταγενέστερος.

Ἡρώων, ἱερὸν ἥρωος. Βραδύτερον καὶ πᾶν κοιμητήριον.

Ἡρώς, ἦν κυρίως ὁ ἐν τοῖς παναρχαίσις προϊστορικῶς χρόνοις ἐπὶ ἀνδρεία καὶ παντοίως κаторθώμασι πρὸς ὄφελος τῆς ἀνωρωπότητος διατρέψας, συνήθως ἐκ θεῶν καταγόμενος, ἱδρυτὴς τῶν πόλεων καὶ τῆς πολιτικῆς τάξεως, καὶ μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν θεῶν ἰδίως εὐνοούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τιμώμενος. Οὐδ' ὡς ἀκριβῶς ἱστορικὰ πρόσωπα, οὐδ' ὡς μυθικῶς συμβολικὰ δύναται νὰ θεωρηθῶσιν οἱ ἥρωες, ἀλλ' ὡς πρότυπα ἀνδρικῆς ἀρετῆς, οἱ μὲν ἀληθῶς ἴσως ὑπάρξαντες, ἀλλ' εἰς ἰδανικὴν ἀναχθέντες ἐντέλειαν, ὡς οἱ πλείστοι τῶν ἐπὶ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου, ἄλλοι καθαρὰ ἐπίνοιαι καὶ προσωποποιήσεις, ὡς οἱ κτίσται καὶ οἰκισταὶ πόλεων, οἱ γενάρχαι φυλῶν, οἷον ὁ Βύζας τοῦ Βυζαντίου, ὁ Δαίδαλος κλπ. ἄλλοι τέλος ἔγιναν (ὡς ὁ Τρωάωνιος) ἥρωες ἐκ θεῶν, ἢ εἰσὶν ἢ προσωποποιήσεις ἰδιότητός τινος ἐγὸς τῶν θεῶν. Παρ' Ὀμήρῳ ἥρωες ἐσὶ πᾶς ὁ ἀνδρείος, ἐντιμος, ἐπιχειρηματικὸς,

ελεύθερος ἀνὴρ (Ὀδ. Β, 15, Θ, 483. Ἰλ. Β, 110), καὶ πρὸ πάντων αἱ διογενεῖς, ἡγεμόνες ἢ ἐκ γένους ἡγεμονικῶν, αἱ εὐγενεῖς αἱ ἀντιτίθενται αἱ ἀνέρες δῆμου. Διακρίνονται δὲ πρὸ πάντων διὰ σωματικῆς βάρους, καὶ ὀλίγοι μόνον, τοῖς θεοῖς ἰδίως ἀγαπητοί, ὡς ὁ Ραδάμανθυς, ὁ Μενέλαος, διαφεύγουσι τὸν θάνατον, καὶ μεταβαίνουνσι ζῶντες εἰς τὰ Ἥλυια. Θεῖας δὲ λατρείας μόνον ἀπὸ Ἡσίοδου καὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἀπαντῶνται ἀπολαμβάνοντες. Ἡμιθέους καλεῖ αὐτοὺς ὁ Ὀμηρὸς μόνον ἐν Ἰλ. Μ, 23, ὁ δ' Ἡσίοδος συνεχέστερον (Ἔργ. 156). Ἐν Πινδάρῳ εἰσὶ μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἀπολαμβάνουσι ὀρθοσκευτικῶν τιμῶν, ἰδίως ἐπὶ τῶν τάφων αὐτῶν, οἵτινες ἦσαν τὰ κυρίως ἡρῶα ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἡγείροντο αὐτοῖς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ βωμοὶ καὶ ναοὶ εἰς ὠρισμένους ὅσεις ἢ καὶ πολλαχοῦ μακρὰν τῶν τάφων των. Συνεχῶς ὡς δαίμονες ἐπιχώριοι βοήθουσι τὴν γῶραν εἰς τὴν ἐτάφησαν, ἢ ἐκ τῶν τάφων ἐγειρόμενοι, ἐμφανίζονται ὡς σωτήρες ἐπὶ μαχῶν καὶ ἄλλων κινδύνων (ὡς ὁ Θραεὺς ἐν Μαραθῶνι). Συνίστατο δ' ἢ λατρεία αὐτῶν εἰς ἐναγίσματα, ἥτοι θυσίας διαφόρους τῶν τοῖς θεοῖς προσαγεμένων, συνισταμένας μάλιστα εἰς ὄνον, ὕδωρ, μέλι, ἔλαιον καὶ γάλα. Ἐτελοῦντο δ' αἰχμαϊαῦται εἰς ὄπην ἐσκαμμένην ἐμπρὸς βωμοῦ δυτικῶς τοῦ τάφου τοῦ ἥρωος, καὶ οἱ οὕτως ἐστρέφοντο πρὸς δυσμὰς, ἐνθα ἦν τὸ σκότος καὶ ὁ Ἄδης. Ἄν δὲ ποτε καὶ ζῶντες ἐθούοντο, τὸ αἶμα ἐχεῖτο εἰς τὴν ὄπην, τὸ δὲ θῦμα ἐκάλετο εἰς τοῦ βωμοῦ τὴν ἐσχάραν. Ἐν μεταγενεστέρους χρόνοις καὶ καθαρῶς ἱστορικῶς πρόσωπα ἀνεκρήντηντο ἐνίοτε ἥρωες, ὡς οἱ Ὑρανοκτόνοι καὶ ὁ Ἑρακλῆας, καὶ ἐτι μεταγενεστέρως ἐπεκράτησεν ἡρώς νὰ λέγηται ἀπλῶς ὁ ἀποθανὼν, ὅτι λέγομεν μακαρίτης, ὡς φαίνεται ἐκ πλείστων ἐπιγραφῶν.

Ἡσίοδος. Ὡς ὁ ἴδιος περὶ ἑαυτοῦ διδάσκει, ὁ πατὴρ αὐτοῦ Δίος, ἐκ Κύμης τῆς Αἰολικῆς, μετέβη εἰς Ἀσκραν τὴν ὑπὸ τὴν

Ἑλικῶνα ἐν Βοιωτίᾳ, τῇ ἀρχαίᾳ κατεκίε τῶν Αἰολέων, καὶ ἐκεῖ ὁ Ἡσίοδος ἐγεννήθη (Ἔργ. κ. Ἡμ. 435), καὶ διέμεινε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του. Εἶτα δὲ πρὸς Περσέα τὸν ἀδελφόν του διενεχθεὶς, μετώκησεν, ὡς φαίνεται, εἰς Ναυπακτον, καὶ ἐδολορονήθη ἐν Οἰνέῳ ὑπὸ νέων οἴτινες ἐνόμιζαν ὅτι ἠθέλησε ν' ἀτιμάσῃ τὴν ἀδελφὴν των. Τὸ σῶμά του δ' ἐκομίσθη εἰς τὸν Βοιωτικὸν Ὀρχομενόν, ἐνθα εἶχον μετοικήσει οἱ Ἀσκραῖοι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως των ὑπὸ τῶν Θεσπιῶν. Παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἀρχαίων ἐνομίζετο σύγχρονος ἢ καὶ ἀρχαιότερος τοῦ Ὀμήρου ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἦν κατὰ 100 ἔτη νεώτερος, ἀκρίβως περὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Ὀλυμπιάδων. Ἡ καὶ ὡς ἐκ τῆς πόλεως τῆς γεννήσεώς του καὶ ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς τῆς οἰκογενείας του σχέσις αὐτοῦ μετὰ τῆς Αἰολίδος, ἐνθα ἐθαλλεν ἢ ἐπικὴ ποίησις, καὶ ἢ εἰς τὸν Ἑλικῶνα ἐπικρατούσα λατρεία τῶν Μουσῶν, τὸν παρῶντον πρὸς τὴν ποίησιν, καὶ ἐκαλλιέργησεν, οὐχὶ ὡς ὁ Ὀμηρὸς, τὸ ἡρωϊκὸν ἔπος, ἀλλὰ τὸ συμφωνότερον πρὸς τὰς εἰρηνικὰς καὶ μῶλλον θετικὰς περιστάσεις ἐν αἷς ἔζη, τὸ διδακτικόν, τὸ ὀρθοσκευτικὸν συγχρόνως ἔχον τὸν χαρακτήρα ὕπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐκ ὄντα τὰ ἐπιμέμη ποιήματα α) Ἔργα καὶ ἡμέραι, ὁ καὶ μόνον ὡς γνήσιον τῆς Μούσης του πρῶτον ἐξελάμβανον οἱ Βοιωτοί. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του εἶχε, κατὰ τὴν διανομήν τῆς κληρονομίας, ἀδικηθῆ ὁ Ἡσίοδος ὑπὸ τοῦ νεώτερου του ἀδελφοῦ Περσείως, δουροδοκῆσαντος τοὺς δικαστάς. Ὅτε δὲ, σπαταλήσας τὴν περιουσίαν του ὁ Περσεὺς, ἠθέλησε διὰ νέας δίκης νὰ σφετερισθῆ καὶ τὴν μερίδα τοῦ Ἡσίοδου, τότε ἔγραψεν αὐτὸς τὰ Ἔργα καὶ Ἡμέρας, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ μέρει περιόμενος νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῆς ἀδικίας καὶ νὰ τὸν παραινήσῃ δι' ἐργασίας νὰ πορίζηται πλοῦτον, ἀπὸ δὲ τοῦ στίχου 383 διδάσκων αὐτὸν τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν, τὴν κτυπιάν, τὴν οἰλιακὴν οἰκονομίαν, κτλ. Τὸ δὲ τέλος τοῦ

ποιήματος, αἱ Ἡμέραι, εἰσὶν εἶδος ἡμερολογίου περὶ τὰ αὐτὰ περιστρεφόμενου. Περιέχει δὲ τὸ ἔλκεν ποίημα πολλὰς εἰκόνας καὶ μύθους, προεῖτι δὲ πλεῖστα γυναικῶν σχεδὸν ἀλαβητικῶς ἐγκατεσπαρμένα, καὶ στερεῖται ἐνότητος καὶ ἐντέχνου πλοκῆς. Ἐξετιμᾶτο οὐχ ἥττον μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐνεκα τῆς ἐξόχως ἠθικῆς αὐτοῦ τάσεως. — β) Θεογονία, ἢ πρώτη ἀπόπειρα συναρμολογίσεως τῶν πανταχῶς τῆς Ἑλλάδος ποικίλως διαδεδομένων ὀρθοσκευτικῶν μύθων, καὶ συνδυασμοῦ καὶ συστηματοποιήσεως τῶν δοξασθῶν περὶ συστάσεως τοῦ παντός, καὶ τῆς βαθμολογίας καὶ τῶν συγγενειῶν τῶν θεῶν. Ὁ Πανσόνιος διηγείται, ὅτι οἱ ἐν Ἑλικῶνι περιηγηταί, δηλαδὴ τῶν ξένων ὁδηγοί, ἠρώοντο ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο ἦν τοῦ Ἡσίοδου, καὶ τινες τῶν νέων κριτικῶν, παραδεχόμενοι τὸν δίσχυρισμὸν τοῦτον, ἐνόμισαν, ἀλλ' ἄνευ λόγου, ὅτι δύνανται νὰ τὸν στηρίξωσι καὶ εἰς ἀποδείξεις γλωσσικὰς καὶ εἰς τὴν ὕλην ἐπειδομένας. — γ) Ἀσπίς Ἑρακλέους, ποιημάτων περιγράφον τὴν μονομαχίαν τοῦ Ἑρακλέους μετὰ Κύκνου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀραῶν, ἐν τῷ Πάγασθικῷ ἄλσει τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἰδίως τῆς ἀσπίδος ἣν ἔφερον ἐπ' αὐτῆς ὁ Ἑρακλῆς. Ἔστι δ' ἀπομίμησις τῆς παρ' Ὀμήρῳ ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς διαφορῆς ὅτι, αὐτῆς μὲν ἐστὶ πᾶσα πλάσμα τῆς φαντασίας, ἢ δὲ τοῦ Ἑρακλέους πεποιημένη καθ' ὑπάρχοντα καλλιτεχνήματα. Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἤδη ἀναγνωρίζει τὸ ποίημα τοῦτο ὡς ἔργον μεταγενέστερον, καὶ οὐχὶ τοῦ Ἡσίοδου. — Ἀπολοσθέν αὐτοῦ ποίημα μνημονεύεται ἐπιγραφόμενον Κατάλογος γυναικῶν, καὶ πραγματευόμενον περὶ τῶν γυναικῶν μεθ' ὧν θεοὶ εἶχον σχέσεις ἐρωτικὰς. — Δι' Ἡσίοδος (πρῶτον) ἦσαν ποίημα ἄλλου νεώτερου ποιητοῦ, πραγματευόμενον περὶ τῶν ἡρώων τῶν γεννηθέντων ἐκ τῶν σχέσεων τούτων τῶν θεῶν μετὰ ὀνητῶν γυναικῶν, καὶ ἴσως ἔγραψεν κατ' ἐμπνευσιν καὶ εἰς συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου τοῦ Ἡσίοδου. Εἰς αὐτὸν ἀπο-

δοῦντο καὶ τὰ ἀπολοσθέντα ἔπη Μελαμ...
δία, Αἰγίμιος, Κήυκος γάμος, ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν, Χαίρωνος ὑποθήκαι, ὄρνιθομαντεία.

Ἡσιόνη, ἴδ. Αἰακός. Ἑρακλῆς.

Ἡσούχιος, ἐξ Ἀλεξανδρείας, λεξικογράφος, κατὰ μὲν τινὰς τῶν νεωτέρων κριτικῶν, τοῦ τέλους τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. καὶ οὐχὶ χριστιανός, κατ' ἄλλους οὐχὶ προγενέστερος τοῦ τέλους τῆς ε' ἑκατονταετηρίδος, πολλὰ ἀρυσθεὶς παρ' ἀρχαιοτέρων, ἰδίως τοῦ Διογενιανοῦ, ἀλλὰ χρησιμώτατον παρέχων βοήθημα διὰ τὴν λεξικολογίαν τῶν ποιητῶν, ῥητόρων καὶ ἱστορικῶν.

Ἡφαιστῆων, 1) υἱὸς Ἀμύντα, φίλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου (ἴδ.). — 2) Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, περὶ τὰ μέσα τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ἔγραψεν ἐγγειρίδιον περὶ μέτρων καὶ ποιήματος, περιωθέν, ἴσως οὐχὶ πλήρες. Καί ται πολλά ἔχον τὰ κενὰ καὶ τὰ ἐσφαλισμένα, ἐστὶν ὁμῶς τὸ κυριώτερον περιελθὼν εἰς ἡμᾶς ἔργον περὶ μετρικῆς, πολύτιμον μάλιστα καὶ διὰ τὰ κάμπολλα ἀποσπάσματα ἀπολοσθέντων ποιητῶν ἢ παρκαθῆσιν ὡς παραδείγματα. Πραγματεύεται δὲ περὶ μὲν τῆς μετρικῆς ἐν 16, περὶ δὲ τῆς ποιητικῆς ἐν 15 κεφαλαίοις. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ διπλᾶ σχόλια τοῦ συγγραμματος, καὶ πρόλογος ὑπὸ Λογγίνου.

Ἡφαιστος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ἢ, καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 927), μόνος τῆς Ἥρας, ἦν κατ' ἀρχὰς ὁ πανίσχυρος θεὸς τοῦ πυρός καὶ τῶν ἡφαιστῆων, εἶτα δὲ ὁ μέγας χαλκοῦς (κλυτοτέχνης, κλυτόεργος) τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν. Οὕτω φαίνεται παρ' Ὀμήρῳ ἔχων ἐν Ὀλύμπῳ φύσας εἰκοσι (Ἰλ. Σ, 470), καὶ ἐποίησεν ἐκὼτῶν καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς χαλκοῦς εἰκας (αὐτ. 370), καὶ ἐχάλλευσεν τῷ Ἀχιλλεῖ τὰ ἐντεχνα ὄπλα, τῷ Διομήδεϊ θώρακα, τῷ Διὶ τὸ σκῆπτρον καὶ τὴν αἰγίδα (Ἰλ. Β, 101. Ο, 309), τοὺς κόνις τοῦ Ἀλληνέου (Ὀδ. Ι, 91), τὸ δίκτυον εἰς ὃ περιέπλεξε τὸν Ἄρην (Ὀδ.

Θ, 274. Η, 91. Ω, 74. Ίλ. Σ, 478. Θ, 195. Β, 101. Ε, 238). Κατὰ μεταγενεστέ-
ρους, τὸ σιδηρουργεῖόν του ἔχει εἰς Αἴτναν
μετὰ τῶν Κοκλώπων. Ἐπειδὴ ἐγεννήθη δυσ-
ειδὴς καὶ χωλὸς (κυλλοποδίων), ἡ μή-
τηρ του τὸν ἐρριψεν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, καὶ
παρκαλοῦσαι αὐτὸν αἱ θαλάσσιαι θεότητες
Θέτις καὶ Εὐρυνόμη, τὸν ἀνέθρεψαν ἐπὶ θ
ἔτη, ἐφ' ᾧ πανταχοῦτα ἐτεχνόφραξαν (Ίλ.
Σ, 394) ἀφ' οὗ δ' ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ὀ-
λυμπον, θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς, διότι ἠθέλησέ ποτε
ὁ Ἡφαιστος νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν μητέρα του
κατ' αὐτοῦ, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ποδὸς καὶ ὅτε
τὸν ἐσφενδόνισε κατὰ γῆς, ἔπεσεν εἰς Λή-
μνον καὶ παρέλαβον αὐτὸν ἄνδρες Σίντιες
(Ίλ. Α, 590). Κατὰ τοὺς μεταγενεστέτους,
χωλὸς ἔμεινεν ἐκ τῆς πτώσεως ταύτης. Τὴν
δ' ἠφαιστειον νῆσον Λήμνον ἠγάπα ὑπὲρ πάντα
τὰ μέρη τῆς γῆς. Ὅπως δὲ βοηθῆ τῇ χω-
λώσει του, κατεσκευάσεν αὐτὸς ἑαυτῷ δύο
χρυσᾶς θεραπεινίδας, αἵτινες τὸν ὑπεδάσταζον.
(Ίλ. Σ, 417). Σωζυγὸς του ἦν, κατὰ τὴν Ἰ-
λιάδα (Σ, 382), ἡ Χάρις, κατὰ τὸν Ἡσιόδον
δὲ (Θεογ. 945), καὶ κατὰ τὴν Ὀδύσειαν (Θ,
267), ὁ χωρὶον τινὲς ἐκλαμβάνουσι μεταγε-
νεστέτως προσεθῶν, ἡ Ἀφροδίτη. Μετὰ τῆς

Ἀθηνᾶς διατελεῖ ἐν σχέ-
σει, ἐν Ἀθήναις μάλι-
στα, ἐνθα τὰ ἀγάλματα
αὐτῶν κτετιθέντο ἐν τῷ
αὐτῷ ναῷ, καὶ δαδουχίαι
ἤγοντο ἀπὸ κοινοῦ ἀμφο-
τέροις. Ἐκαλοῦντο δ' αἱ
ἑορταὶ Ἡφαιστεια καὶ

Χαλακεία. Ἀλλὰ πλὴν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς
Λήμνου ὀλίγον ἐλιτρεύετο ἀλλαχοῦ. — Ἡ
τέχνη παρίστηαὶν αὐτὸν πωγωνοφόρον, εὐρω-
στον, τῆς χωλότητος ὀλίγον ὑποφαινομένης.

Ἡχῶ, νύμφη λάλος, εἰς τὰ ὄρη καὶ δάση
κρυπτομένη, ἐρωμένη τοῦ Πανὸς (Βίων, Εἰδ.
Η, 38. — Πτολ. — Ἡφαιστ.), ἐξ οὗ ἔτεκε τὸν
Ίουγα. Ὁ Ὀείδιος (Μοι. ΙΙΙ, 341) ἐπλασε

τὸν μῦθον ὅτι, δυσαρεστήσασα τὴν Ἥραν, κατε-
δικάσθη οὔτε πρώτη νὰ ἠμιλῆ οὔτε ποτὲ νὰ σω-
πᾶ ὅταν ἄλλοι ἠμιλώσιν· ὅτι ἠγάπησε τὸν ἄ-
ρχαῖον θηρευτὴν Νάρκισσον, υἱὸν τοῦ Κηφισοῦ,
ὅστις δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν ἔρωτά της, δι' ὃ
ἐκ τῆς θλίψεως ἀπελιθώθησαν τὰ ὄστα της, καὶ
μόνον ἡ φωνὴ τῆ ἔμεινεν. Ὁ δὲ Νάρκισσος
κατεδικάσθη νὰ ἐρωτευθῆ τὴν ἰδίαν μορφήν του
ἣν εἶδεν ἐν τῷ ῥυακί, καὶ μετεβλήθη εἰς ἄνθος.

Ἡώς, ἡ θεὰ τῆς πρώτης αὐγῆς, διὰ τὰ
ἐρυθρὰ χρώματα ἃ φέρει εἰς τὸν ὀρίζοντα
ἐπιλεγομένη ῥοδοδάκτυλος καὶ κροκό-
πεπλος· θυγάτηρ τοῦ Ἰπερίωνος καὶ τῆς
Θυίας. Ἀπὸ τῆς κλίνης αὐτῆς ἐν τῷ Ὀκεα-
νῷ ἐγειρομένη, προηγείται τοῦ Ἥλιου εἰς
τὸν ὀρίζοντα ἐπὶ δίφρου λευκῶν ἢ ὑποφαίων
ἔππων. Γυνὴ τοῦ Ἀστραίου, διότι ἀνατέλλει
ἐν αὐτῷ λάμπουσι ἔτι τὰ ἀστρα, ἔσχεν ἐξ αὐ-
τοῦ τοὺς ἀστέρας καὶ τοὺς τέσσαρας ἀνέμους
(Ἡσιόδ. Θεογ. 378) καθ' ὅσον ἐπὶ τῆς πρώ-
της ἀνατολῆς ἐγείρεται συνήθως ὁ ἀνεμος.
Ἐκ δὲ τοῦ Τιθωνοῦ, τοῦ υἱοῦ Λαομέδοντος,
τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας, ἐν ἤρπασεν ἐξ ἔρω-
τος, ἔσχε τὸν Μένωννα καὶ τὸν Ἡμλῶνα.
Ὁ Ζεὺς, ἐπὶ τῇ παρακλήσει της, ἔδωκε τῷ
Τιθωνῷ ἀθανασίαν, οὐχὶ ἕμως καὶ τὴν νεότη-
τα, ἣν εἶχε λησμονήσει νὰ ζητήσῃ, δι' ὃ καὶ
κατήντησεν ἐκ γῆριος κατεσκλημῶς, καὶ ἐξέ-
λιπεν ἡ φωνὴ του· ἡ δ' Ἡώς τὸν κατέκλεισε
διὰ τοῦτο, ἢ τὸν μεταμόρφωσεν εἰς τέπι-
γα (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. Γ, 219—238).
Καὶ τὸν Ὠρίωνα δὲ ἤρπασε καὶ τὸν Κλεῖ-
τον, υἱὸν τοῦ Μαντίου (Ὀδ. Ε, 181. Ο, 250)
καὶ ἄνδρα τῆς Πρώκριδος καὶ τὸν Κέφαλον
ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὑμητοῦ ἐν Ἀττικῇ (Ὀν.
Μοι. Ζ, 700). Ἰδίαν λατρείαν δὲν εἶχε.
Παριστάτο δ' εἴτε ὀχυρμένη, λαμπρὰ ἐμφά-
νισις, ἢ ὡς ἡνίοχος τοῦ ἡλίου, δᾶδα εἰς τὰς
χεῖρας ἔχουσα. Οἱ τραγικοὶ ταυτίζουσιν αὐ-
τὴν τῇ Ἡμέρᾳ, ἣτις παρ' Ἡσιόδῳ (Θεογ.
124. 742) ἐστὶν ἄλλη θεὰ, θυγάτηρ τοῦ
Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτός. — Ἰδ. Ἡμέρα.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΚΑΘΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. ΠΑΡΕΚΚΕ
ΚΟΝΙΝΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΙΜΑΓΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α. ΣΑΤΣΙΝΑΚΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

Θαῖς, ἴδ. Ἐταῖροι.

Θαλάμια, Πόλεις τῆς Πελοποννήσου, 1) ἐν Λακωνίᾳ, Δ, μεταξύ Οἰτύλου καὶ Πέρνου, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἴουσας, καὶ μινυαῖον ὀνειρῶν (Στράβ. Η, 360). — 2) ἐν Μεσσηνίᾳ περὶ τὰς Φεράς, ἐνθα ἐξωσθεὶς ἔζη ὁ Τυνδάρεως. — 3) ἐν τῇ Β. Ἡλίδι (Ξεν. Ζ, 4, 26).

Θαλαμειται, ἴδ. Ναῦς.

Θάλασσα, ἡ ἔσω, ἐν τῷ ἡμετέρῳ, καὶ ἡ μᾶς, κατὰ διακρίσιν τοῦ Ὠκεανοῦ ἐλέγεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ Μεσθγείος· τὸ δ' ὄνομα τοῦτο κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷται παρὰ Σολίνῳ Λατίνῳ συγγραφεῖ τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ.

Θάλασσα, ἴδ. Μοῦσαι.

Θαλήης, 1) εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν, ἐκ Μιλήτου, υἱὸς Ἐξουμίου καὶ Κλεοβούλης ἀκμάσας μεταξύ 639 καὶ 546 π. Χ. Περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ ὀλίγα εἰσὶ γνωστά. Καθ' Ἡρόδοτον (Α, 57) συνετέλεσεν εἰς τὴν σύστασιν τοῦ Ἴωνικοῦ δεσμοῦ, καὶ μετέστρεψε τὸν Ἄλῳν ποταμὸν. Μνημονεύεται δ' ὑπὸ τῶν μὲν ὡς πρῶτος εὐρέτης τῆς γεωμετρίας καὶ τῆς ἀστρονομίας, ὑπὸ τῶν δὲ ὡς ὁ ἰδρυτὴς τῆς φιλοσοφίας· καὶ ἐν γένει τὸ ὄνομά του παροιματικῶς ἐσήμαινε τὸν σοφόν. Περὶ τὴν φύσιν φιλοσοφῶν, ἐξελάμβανε τὸ ὕδωρ ὡς τὴν βάσιν τοῦ παντός, πρεσβεύων ὅτι ἡ γῆ πλέει ἐν τῷ ἀρχικῷ ὕδατι πληροῦντι τὸ ἥμισυ τῆς οὐρανοῦ σφαίρας, ὡς τὸ λεύκωμα τοῦ ὠοῦ πληροῖ τὸν φλοιὸν αὐτοῦ. Λέγεται προῖδῶν ἐκλειψῆν ἡλίου, ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ἀπίθανον, διότι δὲν ἐγνώριζεν ἔτι τὴν θεωρίαν τῆς στροφῆς τῆς οὐρανοῦ σφαίρας περὶ κεκλιμένον τὸν ἄξονα τῆς γῆς. — 2) εἰς σοφιστῆς Σικελός. — 3) εἰς Σικυώνιος ζωγράφος. — 4) εἰς ποιητῆς σύγχρονος τοῦ Ἡσιόδου.

Θαλήτας, μουσικὸς καὶ αἰοδὸς ἐκ Κρήτης (Γόρτυνος ἢ Ἐλώρου), εἰς ὃν ἀποδίδεται

ἡ εὔρεσις τῶν Κρητικῶν ρυθμῶν, τοῦ Παιᾶνος καὶ τοῦ Ὑπορχήματος. Κατὰ χρησιμὸν τῶν Δελφῶν εἰς Σπάρτην μετακλιθεὶς, ἐπράβυε στάσεις διὰ τῆς μουσικῆς καὶ ἐλέγχετο ὑποστηρίξας τὸν Λυκοῦργον εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του. Ἀλλὰ τοῦτο ἐστὶν ἀναχρονισμὸς, διότι ὁ Θαλήτας ἔζη περὶ τὸ 620 π. Χ. πολὺ μετὰ τὸν Λυκοῦργον. Ἦν δὲ μᾶλλον ἐκ τῶν μουσικῶν αἴτινες διεπρόθυμσαν, ἐτελειοποίησαν καὶ συστηματικῶς κατήρτισαν τὴν ὑπὸ τοῦ Τερπάνδρου εἰς τὴν Σπάρτην εἰσαχθεῖσαν μουσικὴν. Συνείχετο δ' ἡ ποίησις καὶ ἡ μουσικὴ του μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ νόμιμος τάξις ἦν αὐτῆς τὸ πρόβλημα (Πλούτ. π. Μουσ. Θ. 42).

Θαλία, καὶ Θαλεῖα. ἴδ. Χάριτες.

Θαλλός ἢ **Θάλλος**, 1) ἱστορικὸς τοῦ α' αἰῶνος μ. Χ. Ἐγραψεν ἱστορίαν τῆς Συρίας ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος μέχρις Ὀλ. 167, εἰς τοὺλάχιστον 3 βιβλία. Ἀποσπάσματα τινὰ σώζονται. — 2) Ποιητῆς ἐπιγραμμάτων ἐπὶ τῶν πρώτων Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων.

Θαλλοφόρος, ἴδ. Παναθηναία.

Θαλύσια, ἐορτὴ φθινοπωρινὴ τῆς Δήμητρος, ἢ καὶ τοῦ Διονύσου (Θεόκρ. Ζ).

Θάμυρις, ἴδ. Μοῦσαι, Ἐπος.

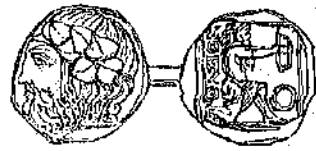
Θάνατος, παρ' Ὀμήρῳ ἔχει ὠρισμένην μορφήν· ὡς γενικὸς δὲ νόμος τῆς φύσεως καλεῖται καὶ μόρος, μοῖρα, πότμος, (Ὀμ. Ἰλ. Β, 359. Γ, 101). Ἐπιλέγεται δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ θάνατος τανη λεγῆς, δυση λεγῆς, θυμοραϊστῆς, δυσηχῆς, πορφύρος, ὅταν ἐπέρχεται διὰ φόβου. Κῆρ δὲ (καὶ κῆρες) ἦν τοῦ θανάτου ἡ εἰμαρμένη. Ἡ κατάσταση τῶν θανόντων δὲν περιγράφεται ὡς φοβερά παρὰ τῷ ποιητῇ, καὶ ὁ θάνατος λέγεται ἀδελφὸς τοῦ ὕπνου (Ὀδ. ΙΙ, 672. Ξ, 231)· παρ' Ἡσιόδῳ δὲ τίεται ἡ

Νύξ ἄφ' ἑαυτῆς τὴν Κῆρα, τὸν Θάνατον, τὸν Ὑπνον καὶ τὰ Ὀνειρα. Ὑπνος δὲ καὶ Θάνατος κατοικοῦσιν εἰς Ἄδου (Θεογ. 211. 758)· ἀλλ' ὁ μὲν Ὑπνος προσέρχεται ἡσυχῶς καὶ προστηδῶς, ὁ δὲ Θάνατος ἀσπλάγγως ἀπονεκροῖ τὴν καρδίαν ἐντὸς τοῦ στήθους. Ὁ Εὐριπίδης ἐν τῇ Ἀλικήστει φέρει τὸν Θάνατον ὡς σκοτεινὸν ἱεροθύτην τοῦ Ἄδου, μελανὰ ἐνδεδυμένον, καὶ κρατῶντα τῶν θυσιῶν τὴν μάχραν, δι' ἧς ἀποκόπτει ἓνα τῶν ἰούλων τοῦ θνήσκοντος. Παριστάτῃ δὲ ὡς νεανίας, ἀνεστραμμένην τὴν δῆρα κρατῶν. Ἰδ. Ὑπνος.

Θαργήλια, ἡ γενεθλίας ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 5' ἡμέραν τοῦ μηνὸς Θαργηλιῶνος (Μαΐου—Ἰουνίου), ἐποχὴν τῆς ἤδη ὠριμάνσεως τῶν καρπῶν. (Κατὰ τοὺς γραμματικῶς: Ἰθαργήλια εἰσὶ πάντες οἱ ἀπὸ γῆς καρποί). Τούτου ἕνεκα ἦν καὶ ἡ 5' τοῦ μηνὸς ἡ γενεθλία ἡμέρα τῆς Δήμητρος, καὶ οὕτως τότε προσεφέροντο εἰς αὐτὴν καὶ τὴν Χλόην. Ἀμφότεραι δ' ἦσαν ἡμέραι ἐξαγνίσσεως καὶ καθαρισμοῦ· ἀλλὰ καὶ ἀνθρωποθυσίαι ἐτελοῦντο κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἡ πιθκνώτερον παράστασις τις τὰς ἀρχαίας τοικίτης θυσίας ἐμφαίνοντα. Οὕτως ἐλαμβάνοντο δύο κκοῦργοι (φαρμακείες), καὶ δεδόμενοι διὰ σχοινίων συκῆς, ἐσύροντο ἐν ἤχοις αὐλῶν ἐκτὸς τῆς πόλεως, καὶ κτερρίπτοντο εἰς τὸ βράχθρον ἢ κατελιθοβολοῦντο (μᾶλλον ἐτελεῖτο ἀπομίμησις τις τῆς τσιαούτης καταδικῆς, διότι πάντα ἡ τελετὴ ἦν φοιθρὰ καὶ χαρμῶσυνος). Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ πιθανῶς ἡμέραν, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀνθρωπίνου φόρου τῶν παιδιῶν εἰς Κρήτην, ἐξεπέμπετο εἰς Δῆλον ἢ ἱερὰ τρίτης, φέρουσα τῷ Ἀπόλλωνι τὸν φόρον τῆς λατρείας τῶν Ἀθηναίων. Ἐπισημαζοῦντο δὲ τὰ Θαργήλια καὶ εἰς τὰς ἀπεικίας τῶν Ἀθηναίων, καὶ εἰς τὴν ὑπ' Ἰώνων οἰκηθεῖσαν Μικρασίαν.

Θάσος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου θ τετραγωνίμων ἐπιφανείας, ἐγγύτατα τῆς Θράκης, ἀπέταντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Νέστου. Ἐν ὀνομα

ἐλέγετο δούς εἰς αὐτὴν Θάσος ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ τοῦ Ἀγχιόραρος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, ἐκπεμφθεὶς εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης. Οἱ δὲ Φοίνικες εὗρον ἐν αὐτῇ μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀποφέροντα εἰς τὴν

διοίκησιν τῆς νῆσου περὶ τὰ 300 τάλαντα κατ' ἔτος (Ἡρόδ. ΣΓ. 46). Καταλαβόντες δ' αὐτὴν οἱ Πάριοι τῷ 708 π. Χ., κατόκησαν ἐκεῖθεν καὶ ἄλλας πόλεις ἐν Θράκη, τὴν Γαληψὸν, τὴν Οἰούμην, τὴν Σιαπτήν Ὑλην, τὴν Ἀπολλωνίαν, τὴν Στρώμην, τὸ Δάκτον καὶ τὰς Κρηνίδας (Ἡρόδ. Ζ, 118.—Θουκ. Δ, 107). Ἐπι τῶν Περσικῶν, διαταγῇ τοῦ Μαρδονίου, κατηράρισαν τὰ τεῖχη τῶν καὶ παρεδωκαν τὰ πλοῦτά των (Ἡρόδ. ΣΓ. 46). Εἶτα ἀπετέλεισαν μέρος τῆς τῶν Ἀθηναίων συμμαχίας· ἀλλ' ἀποσηκρήσαντες, ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Κίμωνος καὶ ὑπετάγησαν, τῷ 464 π. Χ. (Θουκ. Α, 100). Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐκυρίευσαν οἱ Σπαρτιάται τὴν νῆσον, εἶτα οἱ Μακεδόνες, καὶ μετὰ τὴν ἐν Κοινῶς Κεφαλαῖς νίκην οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἀπηλευθέρωσαν.

Θαύμας, 1) Ὑἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ἐκ τῆς Ὀκεανίδος Ἠλέκτρας ἔσχε τέκνα τὰς Ἀρπυίας καὶ τὴν Ἴριν, ἧτις διὰ τοῦτο καὶ Θαυμασιὰς καὶ Θαυματὶς ἀποκαλεῖται (Ἡσδ. Θεογ. 237, 265).—2) Εἰς τῶν Κενταύρων.

Θάψακος, ἐπίσημον ἔμπορεῖον ἐν Συρίῃ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, δι' οὗ διήρχετο ἡ εἰς Βαβυλῶνα ἄγρουσα. Σώζονται αὐτῆς εἰσέλπει εἰς Χαμάμ. (Στράβ. Β. 77).

Θάψος, 1) πόλις ἐπὶ χειρσονήσου εἰς τὰ Α. τῆς Σικελίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Μεγαρέων, καὶ εἶτα ἐγκαταλειφθεῖσα (Θουκ. ΣΓ. 95).—2) Πέλις παραθαλασσίαν ἐν Βοζανίῳ

τῆς Ἀφρικῆς, γνωστὴ διὰ τὴν ἐκεί νίκην τοῦ Καίσαρος τῷ 49 π. Χ. (Cicero. B. Af. XXVIII).

Θεαγένης, 1) υἱὸς Τιμοσθένους, ἱερέως τοῦ Ἡρακλέους ἐν Θάσῳ. Ἐνεκα τῆς εὐρωστίας του ἐπωνομάσθη καὶ αὐτὸς Ἡρακλήτης, ὡς ὁ πατήρ του, καὶ διέπρεψεν ὡς ἀθλητῆς, καὶ τῷ ἐστίθη χαλκοῦς ἀνδριάς. Ἐλέγετο ὅτι μετὰ Θάνατον εἰς τῶν ἐχθρῶν του ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν ἐμάστιξε, καὶ ὅτι οὕτως καταπεσὼν, τὸν ἐφόνησε, δι' ὃ κατηγορήθη ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, καὶ ἀποφάσει τοῦ δικαστηρίου ἐρρίθη εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλὰ τότε ἐπέβλεψεν ἀφ' οὐραίου, καὶ διήρκεσε μέχρι οὗ ἀλιεῖς ἀνεύρον τὸν ἀνδριάντα, καὶ ἀνέστησαν αὐτὸν κάλιν.—2) Ἐκ Νισαίας, τοῦ λιμένος τῶν Μεγάρων, εἶν μετὰ τὸν Δράκοντος καὶ Σόλωνος, καὶ κτιστὰς τύραννος τῶν Μεγάρων, καὶ λατῶν σωματοφυλακίαν, ἐπροστάτευε τοὺς πτωχοὺς κατὰ τῶν πλουσιῶν (Ἀρστ. Πολ. Β, 4). Ἐνύμφευσεν δὲ τὴν θυγατέρα του μετὰ τοῦ Ἀθηναίου Κύλωνος, καὶ ἐπεμφεν αὐτῷ ἐπικουρίαν. Μνημονεύεται ῥε καὶ ὑδραγωγείου ἔκτισεν εἰς τὴν πόλιν του. Ἐπι τέλους δὲ ἀπεδιώθη (Θουκ. Α, 126.—Πλουτ. Α, 40).

—3) Εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Χαίρωναις μάχην, τῷ 338 π. Χ. (Πλουτ. Ἀλέξ. ΒΒ).—4) Ἐκ Ῥηγίου, συγγραφεὺς τῆς σι' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. ἐξηγῶν ἀληγορικῶς τὰ ἐν τῷ Ὀμηρῳ μυθολογούμενα.—5) Σοφιστὴς ἐκ Κνίδου, διδάσκαλος τοῦ Ἡρώδου.

Θεάγης, 1) Πυθαγόρειος, γράψας, κατὰ Στοβιῶν, περὶ ἀρετῶν.—2) Μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, οὗ τὸ ὄνομα φέρει διάλογος ἀπεδιδόμενος εἰς τὸν Πλάτωνα. Ἐπεδέθη δ' εἰς τὴν φιλοσοφίαν διότι, ἀσθενηδὲς τὴν ὑγίειαν, δὲν ἠθέλησε νὰ πολιτευθῆ (Πλάτ. Ἀπολ. 34).

Θεαίτητος, 1) υἱὸς Εὐφρονίου ἐκ Σουνίου, Σωκρατικὸς, γνωστὸς ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν ὀνομασθέντος διαλόγου τοῦ Πλάτωνος, ἦν κατ' ἀρχὰς μαθητῆς τοῦ ἐν Κυρῆνῃ Θεοδώρου. Καίτοι διὰ δολιότητος τῶν ἐπιτρόπων

του στερηθεὶς τοῦ πλείστου τῆς περιουσίας του, ἦν ὁμῶς ἐλευθέριος, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ γεννητῆς.—2) Πυθαγόρειος, νομοθέτης ἐν Ῥηγίῳ.—3) Συντάκτης ὃ ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων τῆς Ἀνθολογίας.

Θεανῶν, 1) θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, μνηστὴ τοῦ Φάντου.—2) Ἰδ. Κισσεύς.—3) Θυγάτηρ Πυθῶνακος, γυνὴ τοῦ Πυθαγόρου κατ' ἄλλους θυγάτηρ Βρεντινίου ἐκ Κρέτωνος· Τῆς ἀποδίδονται τινὰ συγγράμματα, ὅτινα ὁμῶς φαίνονται μεταγενέστερα, εἰς τὴν ἀπερίευσθῆς καὶ περὶ οἰκονομίας, κτλ.—4) Νεωτέρα Πυθαγορεῖα ἐκ Θουρίου ἢ Μεταποντίου, θεωρεῖται ὡς θυγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ λέγεται διάφορα γράψασα περὶ αὐτοῦ.—5) Θυγάτηρ Μένανος, ἰέρεια, ἀρνηθεῖσα ἐπιμύθως νὰ ἐμφέρῃ τὴν κατὰ τοῦ Ἀλικιεύδου ἀρὰν (Πλουτ. Ἀλλ. ΚΒ).

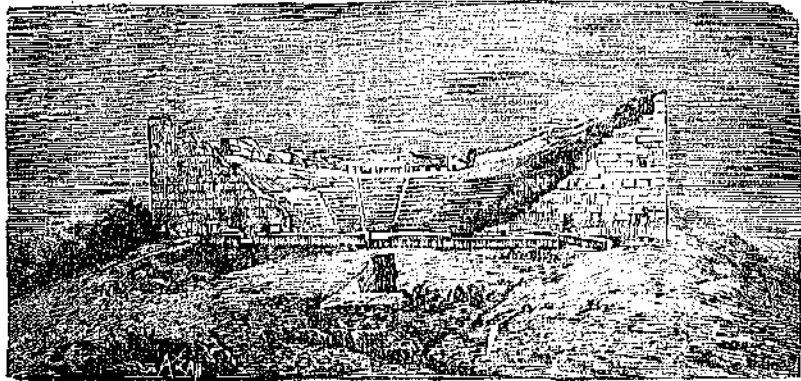
Θεατρικαὶ παραστάσεις. Ἐν θεάτρῳ ἐν Ἑλλάδι ἀφετηρίαν εἶχε τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου. Εἰς τὰ μικρὰ Διονύσια, τὰ Ἀθηναῖα, τὰ Ἀνθεστήρια καὶ τὰ μεγάλα Διονύσια ἐψάλλοντο χοροὶ πανηγυρικοὶ τοῦ Θεοῦ. Εἰς τούτους ὁ Θεσπις (530 π. Χ.) πρῶτος παρενέβαλεν ἐν πρόσωπον ἀφηγεόμενον διήγησιν τινὰ σχετιζομένην κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦστον πρὸς τοὺς χορούς ἢ πρὸς τ' ἀφορῶντα τοὺς διονυσιακοὺς μύθους, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπ' ἄλλων ποιητῶν αὐθιγῆς ὁ ἀριθμὸς τῶν προσώπων, ἀπετέλεισε τὸ δράμα (Ἰδ. τραγωδία, κωμῳδία, σατυρικὸν δράμα).

Ὡς κυρίως λοιπὸν εἰς τὴν λατρείαν ἀνήκουσαι αἱ παραστάσεις, ἦσαν οὐχὶ ἱερωτικαὶ ἐπιχειρήσεις, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ δημοσίου, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ τῶν παραστάσεων τῶν Ἀθηναίων ἐπιμελουμένη ἦν ὁ ἀρχὼν βασιλεὺς, διότι τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ ἦσαν τ' ἀφορῶντα τὰ τῆς θρησκείας· ἀλλὰ τῶν παραστάσεων τῶν μεγάλων Διονυσίων προέστατο ὁ ἐπώνυμος ἀρχὼν, διότι ἡ ἑορτὴ ἐκείνη, εἰς ἣν καὶ ἔκειτο τὸ πλεῖστον ἐπεδήμου, ἐλάμβανε πολιτικὸν τινὰ χαρακτήρα. Πρὸς τοῦ-

τους τοὺς ἄρχοντας ἀπετείνετο ὁ ποιητὴς ὁ θέλων νὰ προτείνῃ δρᾶμά του εἰς παραστάσιν, καὶ χορὸν αἰτεῖν, δηλαδή νὰ ζητήσῃ νὰ τῷ παραχωρηθῶσιν οἱ μέλλοντες νὰ ψάλλωσιν εἰς τοὺς χοροὺς του. Ἄφ' οὗ δ' ὑπέβαλεν ὁ ἄρχων τὸ δρᾶμα εἰς προσέτασιν τινε, ἂν τὸ ἐνέκρινεν, ἀπεφάσκει χορὸν διδόναι. Ἄλλὰ τὴν ἐνίστε οὐκ ὀλίγον δαπανηρὰν διακόσμησιν καὶ παρασκευὴν τοῦ χοροῦ, τὸ χορηγίον, ὡφείλε ν' ἀναλάβῃ ἐκεῖνος τῶν πολιτῶν ὅστις ἐκάστοτε εἶχε τὸ καθήκον τῆς χορηγίας (ἴδ. Λειτουργία). Οἱ δὲ ποιηταί, ἂν τὰ ἔργα αὐτῶν ἐγίνοντο δεκτὰ, δὲπερ δὲν συνέβαινε πάντοτε, ἐλάμβανον καὶ αὐτοὶ ποσότητά τινα παρὰ τοῦ δημοσίου τα-

καὶ ὠρμιζε τοὺς ἀγνωστούς, ἔχοντας νὰ κρίνωσι περὶ τῆς σχετικῆς ἀξίας τῶν ποιημάτων, τῶν χορηγῶν καὶ τῶν υποκριτῶν. Πόσοι ἦσαν οἱ κριταὶ ἀμφιβάλλεται ἐκλαμβάνεται ὅμως ὅτι ἦσαν πέντε διὰ τὴν τραγῳδίαν καὶ πέντε διὰ τὴν κωμῳδίαν. Ὁ ποιητὴς ὑπὲρ οὗ οἱ κριταὶ ἀπεφαίνοντο, ἕστερονυθο δημοσίως πρὸ πάντων τῶν θεατῶν, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀνωτάτη τιμὴ, ἧς ἤξιουτο ποιητῆς ἐν Ἀθήναις. Καὶ ὁ νικῆσας χορηγὸς ἐπίσης ἕστεραναυτο, καὶ ἔθος ἦν ν' ἀφιεροῖ εἰς τὸν Διόνυσον ἀνάθημά τι, συνήθως τρίπουν, ἐν ἴδρμεν ἤ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἢ ἐντὸς τοῦ θεάτρου, ἢ εἰς τὴν ὁδὸν τὴν κληθεῖσαν τῶν Τριπόδων, πολλάκις εἰς πολυτελῆ οἰκοδομήματα πρὸς τοῦτο

Ἐπίτιον θεατρικῶν θεάτρων τῆς Σαγίτης.

μείου. Διὰ τὰς κωμῳδίας δὲ ἰδίως ἀπαιτεῖτο ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένη τις ἡλικία τοῦ ποιητοῦ, ὡς νομίζεται, ὑπὲρ τὰ 30 ἔτη. Εἰς τὰς παραστάσεις παρήσαν οἱ μαστιγοφόροι, ἀτυνομικαὶ ὑπηρέται, ἐπιτηροῦντες τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν ἐπὶ τῶν παραστάσεων. Τὰ παριστώμενα (διδασκόμενα, ὡς ἐλυριολεκτεῖτο) δρᾶματα διηγωνίζοντο πρὸς ἄλληλα· διὰ τοῦτο ἐπὶ τῶν παραστάσεων ἦσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκτεθειμέναι κάλπαι ἐσφραγισμέναι, περιέχουσαι ὀνόματα τῶν ὡς ἀγωνοθετῶν ἐκλεχθέντων ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Φ' μετὰ τὴν παράστασιν δὲ ὁ ἄρχων ἀπεσφράγιζε τὴν κάλπην, ἐξῆγε τὰ ὀνόματα,

ἰδρυόμενα (ἴδ. Λυσικράτης)· οἱ δὲ κωμικαὶ χορηγοὶ ἀνέθετον ταινίας, ὄρσους, κτλ. Ἀνεγράφοντο δὲ καὶ εἰς ἐπιγραφὰς τὰ ὀνόματα τοῦ τε ἄρχοντος καὶ τοῦ νικῆσαντος χορηγοῦ καὶ τοῦ ποιητοῦ (ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐδίδασκε), καὶ ἐνίστε καὶ τῶν υποκριτῶν. Τῆς ἀρχαιοτέρας γνωστῆς τοιαύτης ἐπιγραφῆς μνημονεύει ὁ Πλούταρχος (Θεμιστ. Ε.—ἴδ. καὶ Ἀριστ. Δ') καὶ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιγραφῶν συνετάχθησαν μετὰ ταῦτα αἱ Διδασκαλίαι (ἴδ.). Εἰς τοὺς υποκριτάς, πλὴν τοῦ μισοῦ ἐδίδοντο καὶ χρηματικὰ βραβεῖα· ἀλλ' οἱ κατὰς ὑποκριθέντες ἐμαστιγοῦντο ἐνίστε δημοσίαι. Τοσοῦτον δὲ περὶ πολλοῦ ἐποιούνητο τὰς

θεατρικὰς ταύτας νίκας καὶ οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ χορηγοὶ καὶ αὐταὶ αἱ φυλαὶ εἰς ἃς οὗτοι ἀνήκον, ὥστε οὐ μόνον εἰς μεγάλας ὑπεβύλλοντο δαπάνας ἵνα ὑπερισχύωσι τῶν ἀντιπάλων των, ἀλλὰ κατέφευγον καὶ εἰς ἀποπέρας διαφορὰς τῶν ἀρχόντων καὶ ἀγωνοθετῶν (Δημοσ. Μειδ. 516. 519. 520). Περὶ τοῦ χώρου ἐνθα ἐγίνοντο αἱ παραστάσεις ἴδ. Θεάτρον. Τὸ δὲ προσωπικὸν συνέκειτο συνήθως ἐκ τοῦ χοροῦ καὶ τῶν υποκριτῶν. Οὗτοι δὲ ἦσαν πάντες ἄνδρες, καὶ τὰ γυναικῶν ὑποκρινόμενοι πρόσωπα, πλὴν ἄλλων λόγων καὶ διότι εἰς τὰ Διονύσια, ὧν ἀνά-

πτύξις ἦν ἡ δραματικὴ, αἱ γυναῖκες εὐδόλως συνέπραττον εἰς τὴν τελετήν. Ὑποκριταὶ δὲ, μετὰ τὸν ἕνα τοῦ Θεσπίδος, εἰσῆλθον ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου κατ' ἀρχὰς δύο· εἶτα δ' ὁ Σοφοκλῆς, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Αἰσχύλος κατόπιν παρηκολούθησε, παρεδέχθη καὶ τρίτον, καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς μαρτυρίας προκύπτει ὅτι ἠῤῥῆθη ποτὲ αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν πιθανῶς μεγάλων δαπανῶν, καὶ ἵνα τὰ στοιχεῖα τῆς κρίσεως τῶν ἀγωνοθετῶν μὴ ὦσι λίαν διάφορα. Τὰ τοῦ δρᾶματος πρόσωπα ἠδύ-

ναντο νὰ ὦσι καὶ περισσότερα, ἀλλὰ πάντα ἀνελάμβανον μόνον οἱ τρεῖς, ἐξ ὧν, ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τῶν μερῶν, ὁ εἰς ἐλέγετο πρωταγωνιστῆς, ὁ ἄλλος δευτεραγωνιστῆς, καὶ ὁ ἄλλος πάλιν τριταγωνιστῆς. Οὕτω τὴν Ἀντιγόνην καὶ τὴν Ἠλέκτραν ὑπεκρίνετο ὁ πρωταγωνιστῆς, τὴν Ἰσμήνην καὶ τὴν Χρυσόθεμιν ὁ δευτεραγωνιστῆς, ἔχων μέρος ἤττον δυσχερὲς καὶ περιπάθες εἰς τὴν παράστασιν· ὁ δὲ τριταγωνιστῆς εἶχε βεβαίως τὰ μέρη τὰ ἤττον πάθος καὶ μίμησιν ἀπαιτοῦντα, τὰ ἀπλῶς διηγηματικά, τὰ τῶν ἀγγέλων, κτλ. Ἡ πληροφορία

Κωμικὴ σκηνή

προσέθετεν ὡς παραχορηγίμα καὶ ἄλλον τέταρτον, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἦν σπάνιον. Πλὴν ὅμως τῶν ἐμμιλούντων προσήρχοντο εἰς τὴν σκηνὴν καὶ κωφὰ ἢ κενὰ (βωβά) πρόσωπα, ὡς θεράποντες, θεράπαινοι, δορυφόροι (δορυφόρημα), καὶ ταῦτα καθῆκον εἶχε νὰ διακοσμήσῃ καὶ περιηγεῖται ὁ χορηγός. — Ἡ ἐνδυμασία τῶν τραγικῶν υποκριτῶν, ὡς ἐκ μαρτυριῶν καὶ ζωγραφικῶν δευγμάτων ἐξάγεται, ἦν μᾶλλον κατὰ συνθήκην, ἐπὶ τῇ ἀξιώσει τοῦ νὰ παριστᾷ τὴν τῶν ἡρωικῶν χρόνων, καὶ διὰ ζωηρῶν χρωμάτων νὰ προσβάλλῃ καὶ ἐλκυστῇ τὴν ὄρασιν. Ἄνδρες

προσέθετεν ὡς παραχορηγίμα καὶ ἄλλον τέταρτον, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἦν σπάνιον. Πλὴν ὅμως τῶν ἐμμιλούντων προσήρχοντο εἰς τὴν σκηνὴν καὶ κωφὰ ἢ κενὰ (βωβά) πρόσωπα, ὡς θεράποντες, θεράπαινοι, δορυφόροι (δορυφόρημα), καὶ ταῦτα καθῆκον εἶχε νὰ διακοσμήσῃ καὶ περιηγεῖται ὁ χορηγός. — Ἡ ἐνδυμασία τῶν τραγικῶν υποκριτῶν, ὡς ἐκ μαρτυριῶν καὶ ζωγραφικῶν δευγμάτων ἐξάγεται, ἦν μᾶλλον κατὰ συνθήκην, ἐπὶ τῇ ἀξιώσει τοῦ νὰ παριστᾷ τὴν τῶν ἡρωικῶν χρόνων, καὶ διὰ ζωηρῶν χρωμάτων νὰ προσβάλλῃ καὶ ἐλκυστῇ τὴν ὄρασιν. Ἄνδρες

ἐπίσημοι ἔφερον χιτῶνα χειριδιῶν ποικίλον καὶ κατὰστικτον, ποδῆρη πιθκνῶς οἱ πρεσβύτεροι, οἱ δὲ νεώτεροι μέχρι τῶν γονάτων κατιόντα, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπίθλημα μέχρι τῶν ποδῶν, πράσινον, ἢ πορφυροῦν ἢ χρυσοπάρουρον. Οἱ κατώτεροι βασιλέων ἔφερον βραχιυτέρων, ἐρυθρῶν, χρυσοστρικτον μανδύων, καὶ πλουσίαν ζώνην, ὑψηλήν, ἥτις μασχαλιστήρ ἐκαλεῖτο, καὶ προσέτι περὶ τὸ στήθος κάλυμμά τι καλοῦμενον κῶλπωμα. Οὕτως

ἐπίθληματος. Δυστυχεῖς, ἱκέτιδες, ἔφερον κελανὰ φορέματα ἢ φοιὰ, ἢ ῥυπαρῶς λευκά. Τῆς ἐνδυμασίας δὲ μέρη ἦσαν καὶ τὰ στήθη, αἱ λόγχοι, τὰ τῆξ, αἱ φαρέτραι, τὰ κηρύκει, ῥόπαλα, ἐγγχειρίδια καὶ ἄλλα τοῖς τραγικῶς προσώποις ἀναγκαιῶς ἢ ἀρμόζοντα ἐργαλεῖα. Εἰς τὰ σκυρικὰ δράματα χρῆσιμα ἦσαν πατοῖα δέρματα ἐλάφων, κριῶν, τράγων, ποικίλοι καὶ χρυσοῦς ὑφασμένοι χιτῶνες διὰ Σατύρους καὶ Σιληνοῦς. Κόρης ὄγκος, ἦτοι

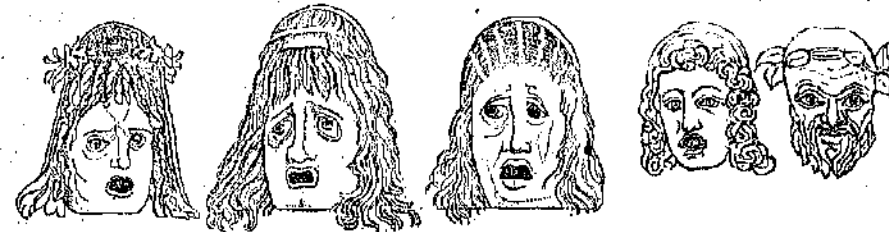
ἐνεφανίζοντο ἐνδεδυμένοι ὁ Ἄτρεὺς, ὁ Ἄγαμέμνων καὶ ἄλλοι. Τῶν μάντεων δὲ τὸν χιτῶνα ἐκάλυπτε δικτυωτὸν τι μάλλινον ἔνδυμα. Αὐτὸς ὁ Διόνυσος ἔφερε χιτῶνα πορφυροῦν, κρεμᾶμενον ἐκ ποικίλου δεσμοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἦν ἐρριμμένον λεπτὸν ἔνδυμα κροκωτῶν· εἰς δὲ τὴν δεξιάν εἶχε θύρσον. Βασιλῆς ἔφερε πορφυροῦν σύρμα, ἦτοι μακρὸν χιτῶνα σφαιρόμενον ὀπισθεν, καὶ λευκὸν κάλυμμα περὶ τοὺς βραχίονας· ἢ δὲ πενθοῦσα, μέλαν ἔνδυμα μετὰ κωνοῦ ἢ βαθῶς κίτρινου

σίαν. Οἱ ἄνδρες ἔφερον λευκὸν χιτῶνα, οἱ νεοπορφυροῦν· οἱ δούλοι ποικίλους καὶ ἐπίθλημα τοῦ αὐτοῦ χρώματος· αἱ μάγισσοι ἀκατέργαστον διηλοῦν ἐπίθλημα, οἱ χωρικοὶ δέρμα, ἢ χιτῶνα καὶ πήραν ἐξ ὑφάσματος τριχυτοῦ· οἱ πρῶτοι γοῖς χρωματιστὸν χιτῶνα καὶ κολύχρον μαι-

δάων. Αἱ γυναῖκες ἔφερον φοιῶν ἢ βαθῶ κίτρινον ἔνδυμα, αἱ δ' ἱέρειαι λευκὸν· αἱ μητέρες τῶν ἐταίρων καὶ αἱ προαγωγοὶ πορφυροῦν ταινίαν

μέσον τὸ μέτωπον, καὶ ἐπιπταν εἰς ἰούλους ὑπὲρ τὰ νῶτα, ὁ δὲ πάγων ἦν πυκνὸς καὶ εὐρύς. Τῶν χορευτῶν τὰ προσωπεῖα ἦσαν φυ-

εἰς τὴν κεφαλὴν, κτλ. — Συνεπλήρουν δὲ τὴν ἐνδυμασίαν προσωπεῖα, ἴσως μὲν ἐξ ἔθους

οἰκᾶ ὁμοίως καὶ τὰ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀλλ' ἐπὶ τὸ κωμικώτερον, ὡς καὶ πᾶσα ἡ ἀνα-

τῶν ἀρχαίων Διονυσίων πηγάζοντα, ἀλλὰ πρὸ πάντων σκοπὸν ἔχοντα νὰ καθιστῶσιν ὁρατὸν τὸν εἰς ἕκαστον τῶν ὑποκρινομένων ἴδιον χαρακτήρα. Καὶ εἶχον μὲν τὸ ἐλάχιστον ὅτι δι' αὐτῶν ἐξέλειπεν ἢ εἰς τὴν παράστασιν

βολή· ἢ δὲ μέση καὶ νέα κωμῳδία εἶχε διάφορα προσωπεῖα διαφόρους χαρακτήρας ἐμφαίνοντα. Τῶν σατυρικῶν δραμάτων οἱ χοροὶ εἶχον πρόσωπα σατύρων καὶ σιληνῶν· οἱ δὲ παριστῶντες ζῶα (ὡς αἱ σφήκες, αἱ ἔρμιδες, οἱ βάλτραχοι τοῦ Ἀριστοφάνους) ἔφερον προσωπίδας μόνον αὐτῶν χαρακτηριστικὰς, ἢ δὲ λοιπὴ ἀναβολή, ἢ συνήθως ἀνθρωπίνῃ μένουσα, τὰ ἀνάλογα μόνον

τόσον ἀναγκαῖα μιμνήσκον τοῦ προσωποῦ· ἀλλ' εἰς τὰς ἀποστάσεις εἰς ἃς οἱ θεαταὶ ἐκάθητο ἦν δυσδιάκριτος αὐτῆ, καὶ τὰ προσωπεῖα τοῦλάχιστον παρίσταν τὴν γενικὴν ἔκφρασιν. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἦσαν ταῦτα οὕτω κατασκευασμένα, ὥστε ἐπέτεινον τὴν φωνὴν ἐν εἰδει σαλπίγγων. Καὶ ἂν τοῦτο φαίνεται δυσπίστευτον, τοῦλάχιστον ἐκ σωζομένων παραστάσεων φαίνεται ὅτι τινὰ ἐξ αὐτῶν εἶχον τὸ στόμα οὕτω διηρηγμένον, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίζηται οὐδὲ καταστέλληται ἡ φωνή. Πρῶτος ὁ Λισχύλος παρεδέχθη τὰ προσωπεῖα, καλύπτοντα πᾶσαν τὴν κεφαλὴν. Καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα ἦσαν ἐκ συνθήκης συμβολικά. Οὕτω νέαι καὶ θεαὶ ἦσαν ξανθότεριχες ἄνδρες καὶ θεοὶ εἶχον τὴν κόμην ὑπομέλαιναν, μελανὴν δ' αἱ τοῦ ἄδου θεότητες, καὶ ὑπόλευκον οἱ πρεσβυταί. Τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν ἡ κόμη ὑψοῦτο ὑπὲρ

χρῶματα παρεδέχτο (πράσινον διὰ τοὺς βατράχους). Οἱ Ῥωμαῖοι φαίνονται ὅτι ἐπὶ Πλάτωνος ἔτι δὲν εἶχον, ἀπὸ Ἐραρυτίου δὲ μόνον παρεδέχθησαν τὸ ἐλληνικὸν προσωπεῖον· ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸ ἀπέθετον. — Παρὰ τῶν ὑποκριτῶν ἀπηχεῖτο φωνὴ ἰσχυρὰ καὶ ἀπαγγεγῆλια καθαρὰ καὶ ἐκφραστικὴ· ἦν ἐπὶ τῆς παραστάσεως ὑπεστήριξε πάντοτε καὶ αὐτὸς συνοδῶν αὐτήν. Τόση δ' ἦν ἢ εἰς αὐτὴν ἐντέ-

καταστέλληται ἡ φωνή. Πρῶτος ὁ Λισχύλος παρεδέχθη τὰ προσωπεῖα, καλύπτοντα πᾶσαν τὴν κεφαλὴν. Καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα ἦσαν ἐκ συνθήκης συμβολικά. Οὕτω νέαι καὶ θεαὶ ἦσαν ξανθότεριχες ἄνδρες καὶ θεοὶ εἶχον τὴν κόμην ὑπομέλαιναν, μελανὴν δ' αἱ τοῦ ἄδου θεότητες, καὶ ὑπόλευκον οἱ πρεσβυταί. Τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν ἡ κόμη ὑψοῦτο ὑπὲρ

λεια τῶν διακεκριμένων ὑποκριτῶν, ὥστε καὶ οἱ ἀριστοὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Δημοσθένης, ἐδιδάσκοντο παρ' αὐτοῖς. Ἀπήγγελλον δὲ

καθ' ὑποβολέα (Πλούτ. Πολ. Περ.—Ψίλων). Κατ' ἀρχὰς οἱ ποιηταὶ ὑπεκρίνοντο αὐτοὶ τὰ ἴδια αὐτῶν δράματα, μέχρι Σοφοκλέους, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐνίοτε ὑπέδύθη τινὰ τῶν προσώπων ἢ ἐποίησε. Μετὰ ταῦτα τινὰς δια-

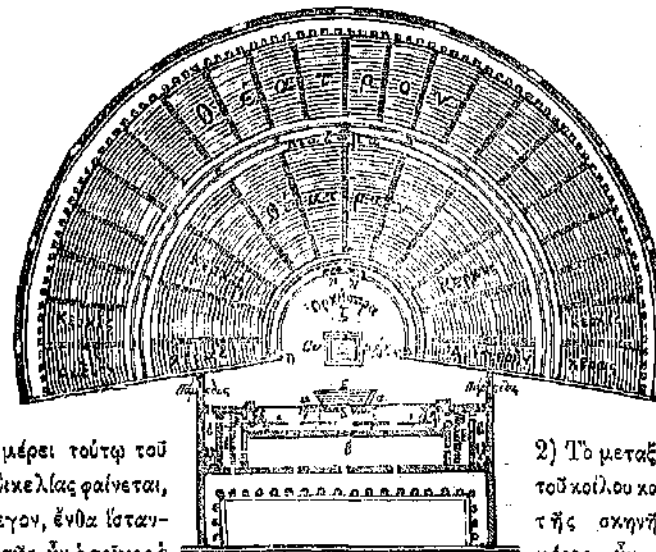
κεκριμένους ὑποκριτὰς ἐκιοικαποιοῦντο ἐνίοτε οἱ ποιηταί, αὐτοῖς κατὰ προτίμησιν τὴν παράστασιν τῶν ἰδίων ἔργων ἀφιέντες. Δὲν περιεφρονεῖτο δ' ἐν Ἀθήναις τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑποκριτοῦ ὡς μετὰ ταῦτα ἐν Ῥώμῃ, ὅτε κυρίως δοῦλοι ἐξήτκουν αὐτό. Πολλὰκις δ' ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς μνημεῖα ἀνεγράφοντο ἐξαιρέτων ὑποκριτῶν ὀνόματα, καὶ εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν καὶ σκουδαταὶ πολιτικαὶ ἀποστολαὶ ἐνεπιστεύοντο.

Θέατρον. Αἱ Διονυσιακαὶ τελεταὶ ἦσαν ὁ πυρὴν ἐξ οὗ ἐβλάστησε τὸ θέατρον ἐν Ἑλλάδι. Εἰς τὰς ἐν ὑπαίθρῳ, καὶ παρουσίᾳ τοῦ περιουνηγμένου πλήθους, ψαλλομένους τῷ θεῷ διθυράμβους προσθεῖς ἐν Ἀθήναις ὁ Θεῖσις ἐν δραματικῶν πρόσωπον, ἀνήγειρε πρῶ-

τος καὶ ἰκρία διὰ τὰς ἀτελεῖς ἐτι καὶ σταχειώδεις ταύτας παραστάσεις. Ὅτε δὲ ταῦτα ἔπεσον, κατὰ τὴν 70ην Ὀλυμπιάδα (490 π. Χ.), ἀντικατέστησεν αὐτὰ τὸ πρῶτον λίθινον θέατρον παρὰ τῷ ἱερῷ τοῦ Διονύσου, τῷ Ἀθηναίῳ, ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ἄλλ' ὁ ὅλος κόσμος αὐτοῦ συνεπληρώθη κατ' Ὀλ. 110 (337 π. Χ.), ἐπὶ τῆς διοικήσεως τοῦ Λυκούργου μετασκευασθὲν δ' αὐτὸ ἔπειτα ἐπὶ Ἀδριανοῦ, σῴζεται ἐτι ἐν μεγαλοπρεπεῖ ἑραπίῳ. Διηγεῖτο δ' ἀρχιτεκτονικῶς πᾶν θέατρον εἰς 3 κύρια μέρη 1) τὸ κυρίως Θέατρον, ἐνθα ἐκάθητο οἱ θεαταί 2) τὴν σκηνήν 3) τὴν μετοξὺ τῶν δύο ὀρχήστραν. Κατὰ Βιτρούβιον τοιοῦτο ἦν τὸ θεμελιώδες σχέδιον τοῦ θεάτρου. Ἦγετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κύκλος περὶ ὃν ἐμελλεν νὰ κτισθῶσιν αἱ ἐδραὶ τῶν θεατῶν ἐν αὐτῷ δ' ἐνεγράφετο ἐκ τεσσάρων χορδῶν τετραγώνιον οὗ ἡ τοῖς θεαταῖς ἀντικειμένη γραμμὴ διέγραφε τὴν ἀρχὴν τῆς σκηνῆς. Παράλληλος δὲ μετ' αὐτῆς, τοῦ κύκλου ἐξαπτομένη ἦν ἡ γραμμὴ τοῦ προσκηνίου, ὅστις λίαν ἀβαθεῦς. Τὸ ἐπίλοιπον τοῦ κύκλου ἦν ἡ ὀρχήστρα, καὶ περὶ αὐτὴν αἱ ἐδραὶ τῶν θεατῶν. Ἦγειροντο δὲ τὰ θέατρα συνήθως εἰς πρόποδας λόφων, οὕτως ὥστε αἱ ἐδραὶ ὑψούντο ὑπὲρ ἀλλήλας ἐν τῇ κλιτικῇ, κατὰ τὸ κλειστον ἐν τῷ βράχῳ λελαξευμέναι. Ἡ δὲ ἔκτασις αὐτῶν ἦν ἀνάλογος τῷ πληθυσμῷ. Οὕτως ἐν Ἀθήναις ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ 30,000, ἐν Μεγαλοπόλει 40,000 θεατῶν. — 4) Τὸ κυρίως Θέατρον, τὸ μέρος ἐνθα ἐκάθητο οἱ θεαταί, ἐλέγετο καὶ κοῖλον καὶ ἦν ὑπαίθρον. Ἡ διάθεσις αὐτοῦ εἰς ἡμικύκλια τὰ μὲν ὀπίσω τῶν δὲ, εὐρύτερα καὶ ὑπὲρ ἀλλήλα ἐγειρόμενα, καθίστων ἀγχερῆ τὴν ὄρσιν καὶ τὴν ἀκοήν εἰς πᾶν τὸ συνερχόμενον πλήθος. Εἰς τὰ μείζονα θέατρα, διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς κοινωνίας, παρενεβάλλοντο μετοξὺ τῶν ἡμικυκλίων τῶν ἐδωλίων μία ἢ δύο εὐρύτεραι διαβάσεις, αἵτινες ἐλέγοντο διαζώματα, διαιρούσαι τὸ θέατρον εἰς δύο ἢ τρεῖς ζώνας. Ἐκάστη δὲ ζώνη εἶχε κλίμακας ὡς

ἀκτίνας διατεθειμένας, καὶ διαιρούσας αὐτὴν εἰς σφηνοειδῆ τμήματα, λεγόμενα κερκιδας. Ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηναίων εἰσιν αὐταὶ 14, καὶ ἐν γένει ἀνελόγει ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς τοῦ θεάτρου τὸ μέγεθος, καὶ φαίνεται ὅτι εἰς μὲν τὰ ἑλληνικὰ θέατρα ἦν ἄριστος, εἰς δὲ τὰ Ῥωμαϊκὰ περιττός. Ἐκάστου ἐδωλίου τὸ ὄπισθεν μέρος ἦν ὀλίγον κεκοιλωμένον, διὰ τοὺς πόδας τοῦ εἰς τὸ ἀνώτερον ἐδωλίον καθήμενου. Τοῦτου ἕνεκεν ἦν τοῦ ἐδωλίου τὸ πλάτος ὑπερδιπλάσιον τοῦ ὕψους αὐτῶν. Οὕτως ἐν Ἀθήναις, ὕψ.=0,345, πλ.=0,782. Ἐπὶ τῶν Ἰλιῶν δὲ, πρὸς ἄνεσιν, ἔθετον συνήθως προσκεφάλαια. Τὰ δὲ δύο ἄκρα (κέραια) τῶν ἡμικυκλίων ἐπερατοῦντο εἰς τοίχους, μὴ πολὺ αἰρομένους ὑπὲρ αὐτὰ, ἵνα μὴ καλύψωσι τὴν θέαν. — Ὑπὲρ τὸ τελευταῖον ὀπίσιον ἐδωλίον, εἰς ὕψος ἀνδρόμυκας περιεβάλλον ὄλον τὸ κοῖλον τελευταῖον διάζωμα, ἀπλοῦν ἢ διπλοῦν, ἀποτελοῦν, ὡς ἐν τῷ σωζομένῳ μέρει τούτῳ τοῦ θεάτρου ἐν Τυνδαριδὶ τῆς Σικελίας φαίνεται, στοῶν περίστυλον καὶ ὑπόστεγον, ἐνθα ἴσταντο οἱ δοῦλοι. Ἐδ' ὀπίσω δ' αὐτῆς ἦν ὀπίσιος ὁ ἀποτελῶν τὸν περιβολὸν τοῦ θεάτρου. Πολλὰ ἐκ τῶν ἐδωλίων εἶχον τοὺς ἰδιοκτήτας των, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ θεάτρῳ ἐπ' αὐτῶν ἐπιγεγραμμένων ὀνομάτων. Ἐν τῶν κερκιδῶν ἡ μέση καὶ ἐμπροσθία ἐκαλεῖτο Βουλευτικὸν, διότι ἐκεῖ ἐκάθητο οἱ βουλευταὶ καὶ οἱ ἐν τέλει, ἡ ὀπισθία δὲ, ἢ μία τῶν ὀπισθίων, ἐφηδική, ὠρισμένη διὰ τοὺς ἐφέθους, καὶ ὀπίσω τῶν ἀνδρῶν ἐκάθητο αἱ γυναῖκες, ὅτε καὶ ὅσαι ἐπεσκέπτοντο τὸ θέατρον. Ἴσως εἰς τὰς λοιπὰς κερκιδὰς νὰ διηροῦντο οἱ ἄνδρες κατὰ φυλάς, εἰ καὶ οὐδέμια ὑπάρχει μαρτυρία περὶ τούτου. Κατέχευται δ' εἰς τὸ Διονυσιακὸν θέατρον τῶν Ἀθηναίων

πᾶν τὸ κατώτερον ἐδωλίον ὑπὸ 67 σωζομένων ἰδιαιτέρων ἐδρῶν, προωρισμένων διὰ τὰς ἀρχὰς ὧν φέρουσι τὰς ἐπιγραφὰς, δι' ἱερεῖς καὶ ἱερέας, καὶ τὸ μεσαίτατον καὶ πολυτελέστατον διὰ τὸν ἱερέα Διονύσου τοῦ Ἐλευθερέως. Ἀλλὰ ταῦτα εἰσὶ χρόνων Ῥωμαϊκῶν, ὡς καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτὰ ἰδρυμένη ἐδρα διὰ τὸν ἀτοκράτορα. Κατέρχονται δὲ τὰ ἐδωλία ταῦτα, κατὰ μεταρρίθμισιν ἐπίσης τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, μέχρι τοῦ ἐδάφους, ἐν ᾧ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ θέατρα τὸ τελευταῖον ἐδωλίον ὑψοῦτο κατὰ 6' περίπου ὑπὲρ τὸ ἔδαφος.—

2) Τὸ μετοξὺ τοῦ κοίλου καὶ τῆς σκηνῆς μέρος ἦν ἡ

Ὀρχήστρα, ἡ καὶ δρόμος καλουμένη, ἐπίσης ὑπαίθρος καὶ αὐτὴ. Ἴσως δὲ διότι ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι ἐκεῖ ἀγῶνες εἰς τὰ Διονύσια ἐτελοῦντο, ἐλέγετο ἐνίοτε καὶ κονίστρα. Ἐνταῦθα εἰς τοῦ κύκλου τὸ κέντρον ἴστατο βωμὸς, ὁ τοῦ Διονύσου βεβαίως, ἡ ἀρχικὴ τῶν θεατρικῶν ἐορτῶν ἀφορμὴ, θυμέλη καλούμενος (1). Περὶ αὐτῶν, ὡς ἀνεκαθεν, ἴστατο καὶ ἐκινεῖτο ὁ δραματικὸς χορὸς, ὅστις ἀρχικῶς ἔφαλλε τοὺς διθυράμβους. Προσέρχεται δ' ἐκεῖ ἐκ τῶν δύο πλαγιῶν μερῶν, ἅτινα ἐλέγοντο πάροδοι. Ἦν δ' ἡ ὀρχήστρα κατὰ ὕψος ἀνδρῶς περίπου ταπεινότερα τοῦ κατωτέρου ἐδωλίου

(ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΔΗ ΤΟΜ. Α΄.)

τοῦ κοίλου, ἵνα μὴ οἰθεταὶ ὡς πλησίον τῶν χορευτῶν καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις κυλιώονται ὑπ' αὐτῶν καὶ νὰ βλέπωσιν. Ἐκινῶνται δὲ τὸ κοῖλον μετὰ τῆς ὀρχήστρας διὰ δύο καταθαμῶν ἀπὸ τοῦ Βουλευτικοῦ, καὶ, ὡς ὑποτίθεται, μεταξὺ αὐτῶν, ὕψος ὑπέγειος, ὑπὸ τὸ κοῖλον ἀνοιγμένη (αἱ Χαρῶναι κλίμακας) ἐχρησίμευον εἰς τὰς ὑποχθόνους ἐμφα-

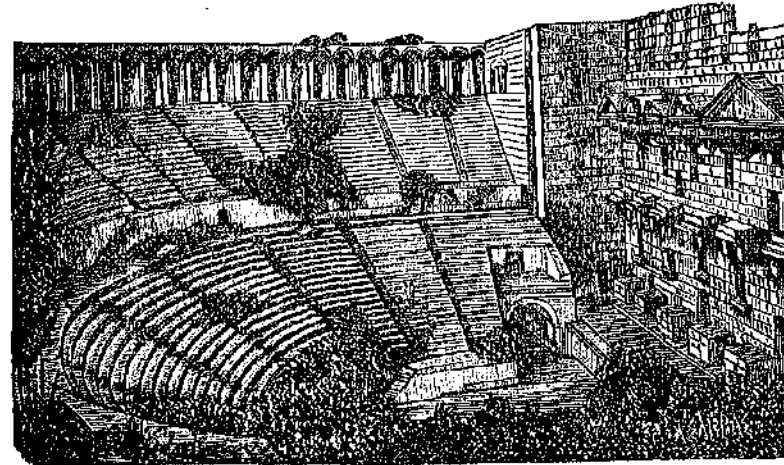
νίσεις. — 3) Κατέναντι δὲ τῶν θεατῶν ἦν ἡ σκηνή, κατὰ τὴν γραμμὴν, ὡς ἐρρέθη, τοῦ ἐγγεγραμμένου τετραγώνου καὶ ἠγείρετο ὑπὲρ τὴν ὀρχήστραν ὅσον καὶ τὸ κοῖλον, κωνοῦσα καὶ αὐτὴ μετ' αὐτοῦ διὰ βραχέως κλίμακος, στηριζομένη δ' ἐμπρὸς ἐπὶ τειχίου, συνήθως καταλύτου, ὃ ἐκαλεῖτο προσκήνιον. Εἰς βάθος δὲ μικρὸν, μόνον μέχρι τῆς ἐφαπτομένης, ἐγείρεται τὸ μετασκήνιον, μετὰ τῶν ὀπισθεν αὐτοῦ δωματίων, καὶ τῶν παρασκηνίων, ἅτινα, διώροφα καὶ ὑπόστεγα, ἐχρησίμευον εἰς ἐναπόθεσιν καὶ ἐνέργειαν τῶν μηχανῶν, εἰς ἐνδυτήρια τῶν ὑποκριτῶν καὶ τὴν λοιπὴν ὑπηρεσίαν. Ὁ τοῖχος τοῦ μετασκηνίου εἶχε τρεῖς εἰσόδους

πλησίον ἀλλήλων, ὧν ἡ μέση, ἐλέγετο βασίλειος, αἱ δὲ δύο πλάγαι ξέναι (ἴδ. Θεατρ. παραστάσεις). Τὸ δὲ πρὸ τοῦ μετασκηνίου μέρος, ἢ κυρίως σκηνή, ἐλέγετο καὶ λογεῖον, φαίνεται ὅτι ἦν σανιδόστρωτος, καὶ τὸ κυρίως μέρος ὄθεν ὠμίλουν οἱ ὑποκριταί· τὸ δ' ὑπ' αὐτὸ κενὸν ἦν τὸ ὑποσκήνιον, καὶ πιθαιότερον φαίνεται εἰς αὐτὸ νὰ ἔφερον αἱ χαρώναι κλίμακας, καὶ ἐφαρμένως νὰ ἐρρέθη ὅτι ὑπὸ τὸ κοῖλον. Ἰνὲς δι' ἄσχυρίσθησαν ὅτι τὸ λογεῖον ἦν ἐπιτόσις Ῥωμαϊκῆ, ὅτι εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θεάτρον καὶ οἱ ὑποκριταὶ ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ἀπήγγελλον, ἢ δὲ σκηνῇ ὅτι ἦν μόνον ἢ ἀποθήκη τῶν ἐνδυμάτων καὶ μηχανῶν, καὶ τὸ μέρος ἐνθα ἐξετίθετο ὁ σκηνικός κόσμος. Ἄλλ' ἢ ὑπόθεσις αὕτη οὐδ' ἀποδεδειγμένη φαίνεται οὐδὲ πιθαιή. Εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν θεάτρον, — ἀγνοεῖται ἂν καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικόν, — ὑπῆρχεν αὐλαία πρὸ τῆς σκηνῆς, ἣτις κατεβιβάζετο ὅταν ἤρχιζεν ἡ παράστασις, καὶ ἀνεβιβάζετο ὅταν ἔπαυε. — Ἡ σκηνικὴ αὕτη διακόσμησις ἦν ἀπλουστάτη. Σκηνογραφία ἦν ἀπὸ τῶν πρώτων δραμάτων τοῦ Σοφοκλέους γνωστὴ (Ἀρστ. ποιητ. Δ. 16), καὶ ὁ Σάμιος Ἀγάθαρχος ἐξωγράφει σκηνὴν διὰ τὸν Δίσχυλον (Vitr. VII. Prof. X). Συνήθως αἱ τραγωδίαὶ ἀπῆλθον παραστάσιν

βασιλικῆς μεγάρου ἢ ναοῦ, καὶ σκηνικαὶ μεταβολαὶ ἦσαν σπανιώταται. Δι' αὐτὰς δὲ, ὅταν συνέπιπτον, ὑπῆρχον ἐκατέρωθεν τῆς σκηνῆς αἱ περιεχτικοί, δύο μεγάλα τριγωνικὰ πρίσματα, ἅτινα περὶ ξύλινον ἄξονα στρέφόμενα, ἐδείκνυον ἄλλην εἰκόνα ἐφ' ἐκάστης τῶν πλευρῶν των, καὶ μετέβαλλον κατὰ μέρος τὴν ὄψιν τῆς σκηνῆς. Τὸ δ' ἐκκύκλημα (Πολδ. Ε, 127, 132) ἦν μηχανήμα διανοῖγον μέρος τῆς σκηνῆς καὶ δεικνύον τὰ ὀπισθεν αὐτῆς, τὰ ἐντὸς τοῦ οἴκου, ἐν φ' ἡ ἐξώστρα ἐξ ἐννυτίας ἦν μέρος προκείμενον καὶ φέρον ἐμπρὸς τῆς σκηνῆς τὰ πρὶν ὀπισθεν κρυπτόμενα. Τὸ Θεολογεῖον ἦν μηχανὴ ἐκ τῶν ἀνω προερχομένη, ἐξ ἧς οἱ θεοὶ ὠμί-

λου, καὶ αὕτη καὶ κυρίως μηχανὴ ἐλέγετο, ὄθεν τὸ «θεὸς ἐκ μηχανῆς». Διώρημα ἦν μηχανὴ εἰς τὸν ἀέρα φερόμενη, καὶ γέρανος ἢ ἄνωθεν κατερχομένη ἵνα ὀρπάσῃ τι. Εἰς τὸν δεύτερον δ' ὄροφον, τὴν διστεγίαν, ἦσαν καὶ τὸ βροντεῖον καὶ τὸ κεραυνοσκοπεῖον. Τὸ φρυκτωῖον ἦν πύργος διὰ πυρὸς ἀγγεῖας μεταβιβάων. Μνημονεύονται δὲ καὶ ἡ χεῖρα, πιθαιότερα γὰρ κοῖλα ἀγγεῖα περὶ τὸ κοῖλον ἐντετειχισμένα, πρὸς ἐνδυνάμωσιν τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς τῶν ὑποκριτῶν. Τὰς δαπάνας τῶν παραστάσεων (πλὴν τῶν χορηγικῶν) ἀνελάμβανε θεατρῶν ἡγετῆς, ἢ ἀνήκον καὶ αἰείσ-

διὰ τῆς ἐκφωνήσεως αὐτοῖς ἰ). Ἐπὶ δὲ τῶν καιρωδῶν διεγείρετο πολλὰκις ἄσθεστος γέλως. Καθ' ἡλίου καὶ βροχῆς δ' ἐπροστάτευον μόνον εὐρεῖς πέτασοι καὶ μανδύαι. Ἄξιολογώτατον πάντων τῶν θεάτρων ἀρμονίας ἔνεκα καὶ κάλλους, λέγει ὁ Πausanias (B, 27) τὸ ἐν Ἐπιδαύρῳ, οὗ ἐρείπια ἀνευρέθησαν ἐπ' ἐσχάτων. Ἐν τῶν ἀξιολογώτατα διατηρουμένων ἐστὶ τὸ ἐν Ἐγέστη τῆς Σικελίας. Εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν θεάτρον, μὴ δεόμενον ὀρχήστρας διότι δὲν εἶχε χοροῦς, ἢ σκηνῆ ἀφ' ἐνὸς ἐχώρει μέχρι τοῦ κέντρου τοῦ κύκλου, καὶ τὸ κοῖλον κατήργητο μέχρι τοῦ ἐδάφους. Καὶ ἡ ὀρχήστρα δ'

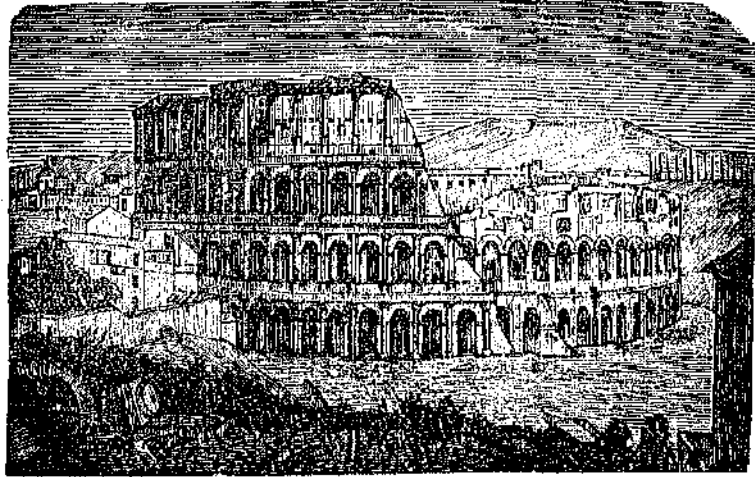
Θέατρον Ἀσπίδου

πράξεις, διότι ἡ εἴσοδος ἦν ἐπὶ πληρωμῇ, ἦν ὁ Περικλῆς ἀνέλαβεν ἢ χορηγῆ τοῖς ἀπόροις ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου (ἴδ. Θεωρικόν). Αἱ παραστάσεις ἤρχιζον ἀπὸ πρωίας· διὰ τοῦτο οἱ θεαταί, ὅσοι δὲν ἤρχοντο ἐξώρορας, ἢ δὲν ἀνεχώρουν πρὸ τοῦ τέλους, ἤσταντο ἐντὸς τοῦ θεάτρου. Ἐπὶ τῆς παραστάσεως ἐπεκράτει ἡσυχία· ἀλλ' ἐπιδοκιμασιαὶ καὶ ἀποδοκιμασιαί, κατὰ τοῦ ποιητοῦ ἢ κατὰ τῶν ὑποκριτῶν, θορυβωδῶς ἐγίνοντο. Ἐνίοτε δ' ἐξεφράζετο μεγαλοφώνως καὶ κινή δυσμένεια κατὰ τινος τῶν παρόντων θεατῶν. Τῆς ἐπιδοκιμασίας ἐνδείξεις ἦν τὸ χειροκρότημα, τῆς ἀποδοκιμασίας ὁ συριγγῆς, καὶ εὐαριστηρᾶντων χωρίων ἐξητεῖτο ἢ ἐπανάληψις

αὐτὴ ἐχρησίμευον ὡς θεάτρον, διὰ τοῦς ἐπισημοτέρους τῶν ἐν τέλει, καὶ τὸ ὑπαιθρον τῶν, ὡς πολὺ μικρότερον τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἐκαλύπτετο ἄνωθεν δι' ὑψίσματος (valarium). Ἐκδομοῦντο δὲ, ἰδίως ἐν Ῥώμῃ, μετ' ἐκτάκτου μεγαλοπρεπειᾶς καὶ πολυτελείας καλλιτεχνικῆς. Ἐν τῶν ἐντελέστατα διατηρουμένων Ῥωμαϊκῶν θεάτρων ἐστὶ τὸ τῆς Ἀσπίδου ἐν Παμφυλίᾳ. Ὅτι δ' ἐν Ῥώμῃ τ' ἀριστουργήματα τῆς δραματικῆς μούσης διεδέχθησαν τὰ θεάματα τῶν μονομάχων καὶ τῶν θηριομάχων, τότε ἀντὶ θεάτρων ἤρχισαν οἰκοδομοῦμενα ἀμφιθέατρα, ἐλλειψοειδῆ στάδια τῶν ἀγῶνων ἐκείνων, περιστοιχίζόμενα περὶ ξηπανταχῶθεν ὑπὸ ἐδωλίων τῶν θεατῶν,

ὡς ἂν δύο θέατρα εἶχον ἐνωθῆ εἰς ἓν, καὶ ἔχοντα ὑπὸ τὰ ἐδῶλια ταῦτα σπηλαιώδεις ὀπὰς, διὰ τὰ θηρία καὶ τοὺς μονομάχους. Ἐξωθεν δ' ἔχουσιν ἐπαλλήλους σειράς ἀψίδων, ὧν ἡ κατωτέρα φέρει εἰς ἐσωτερικὴν περιπᾶν τὸ ἀμφιθέατρον χωροῦσαν δίεδρον, ἐξ ἧς ἀναβάθραι φέρουσιν εἰς τὰ ἐδῶλια. Τὸ περιφερμέτερον ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἦν τὸ καὶ σήμερον ἔτι ἐν ἐπισημοτάτῳ ἐρετικῷ ὕψους 154' ἐν

Ἄμφιθέατρον Κολλοσίου

Ῥώμῃ σωζόμενον, τὸ Κολλοσίου λεγόμενον, οὗ τὴν οἰκοδομὴν ἤρχισεν ὁ Βεσπασιανός, ἐπεράτωσε δ' ὁ Τίτος τῷ 80 μ. Χ. Τὰ ἐδῶλια αὐτοῦ ἦσαν δεκτικά 87,000 θεατῶν καὶ ἢ ὑπὲρ αὐτὰ στοὰ ἐτέρων 20,000.

Θεία, 1) Τιτανίς, θυγάτηρ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ἐκ τοῦ Ὑπερίωνος, μήτηρ τοῦ Ἡλίου, τῆς Ἥρας καὶ τῆς Σελήνης (Ἡσίοδ. Θεογ. 135. 371. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, μήτηρ τῶν Κερκύων.

Θεοῦς, παραποτάμιον τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Λακωνίᾳ (Πaus. Η, 25, 2).

Θεοῦσα, 1) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ΝΑ ἐν Παρρασίᾳ, ἐπὶ τῆς Β. κλιτύος τοῦ Λυκαίου ὄρους. — 2) Ἄλλη αὐτόθι, ἐν τῇ Ὀρχομενίᾳ, παρὰ τῷ Ὀρχομενίῳ, παραποταμίῳ τοῦ Ἀλφειοῦ (Πaus. Γ, 27, 4. 38, 3).

Θέλπουσα, ἢ Θέλφουσα, πόλις τῆς

Β. Ἀρκαδίας παρὰ τῷ Λάδωνι. Ἐἶχε ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐἶτα ἔρημος (Πaus. Η, 25, 2).

Θέμις, 1) Θυγάτηρ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ἔτεκεν ἐκ Διὸς τὰς Μοῖρας καὶ τὰς Ὀφρας (Ἡσίοδ. Θεογ. 135. 901) ἡ προσωποποίησις

τῆς δικαιοσύνης. Καὶ ὁ Ὀμηρος μνημονεύει αὐτῆς ὡς θεᾶς, μετὰ τοῦ Διὸς προστατεύουσας τὸ δίκαιον, καὶ τὰς πολιτικὰς συναλεύσεις συγκαλοῦσας (Ὀδ. Β, 68). Καὶ ἐν Ὀλύμπῳ δὲ προϊστάτο τῆς εὐδοκίας καὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως, καὶ πάρεδρος τοῦ Διὸς, οὐδέποτε μεμψιμοιρεῖ κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ εἰσάγει τὴν τάξιν ἐν τῇ φύσει καὶ παρὰ ταῖς ἀνθρώποις, ὥστε καὶ τὰ ἐπιθετὰ σώτεια καὶ εὐβουλος τῇ ἀποδίδονται. Καὶ τοὺς χρησμούς δὲ (Θέμιστας) τοῦ Διὸς ἀγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος αὐτὴ κατεῖχε τῶν Δελφῶν τὸ χρηστήριον (Αἰσχ. Εὐμ. 2. — Εὐρπ. Ἰφ. Τ. 1181). Πολλαχού λατρευομένη, παριστάτο ὡς θεὰ νεοστάθμην καὶ κέρας τῆς Ἀμαλθείας ἔχουσα εἰς τὰς χεῖρας. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἴλου, μήτηρ τοῦ Ἀγχιίου.

Θεμισκυρα, πόλις πεδινή ἐν Πόντῳ, κατοικία τῶν Ἀμαζόνων, παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Θερμῶδοντος, ἐπὶ Ῥωμαίων, ὡς φαίνεται, μὴ ὑπάρχουσα πλέον (Αἰσχλ. Προμ. 722. — Ἡρόδ. Δ, 86. — Στράβ. ΙΒ, 547).

Θεμιστος, υἱὸς τοῦ ἐκ Παφλαγονίας φιλοσόφου Εὐγενίου, ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος, ἐν τῇ δ' ἑκατονταστηρίδιμ. Χ. ὑπὸ Κωνσταντίνου, Ἰουλιανοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτῶν λίαν ἐκτιμώμενος διὰ τὴν εὐγλωττίαν του, δι' ἣν καὶ εὐφραδῆς ἐπωνομάσθη, καὶ ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Γρηγόριος Βασίλεα λόγων τὸν ἔλεγε. Ὁ Φώτιος μνημονεύει 36 λόγων αὐτοῦ, ἐξ ὧν 33 μόνον σώζονται, καὶ προσέτι εἰς εἰς λατινικὴν μετάφρασιν. Οἱ πλεῖστοι εἰσι πανηγυρικοὶ αὐτοκρατόρων τινὲς δ' ἀναφέρονται καὶ εἰς φιλικὰς σχέσεις, εἰς τὴν γεωργίαν, κλπ. Διητηρήθησαν δὲ καὶ ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν αὐτοῦ ἔργων 4 παραφράσεις ἢ σχόλια εἰς Ἀριστοτέλην.

Θεμιστογένης, Συρακοῦσιος, μνημονεύεται ὡς συγγραφέας ἀνάδοσιν τοῦ Νεωτέρου Κάρου εἰς Ἀσίαν (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 2. — Πλούτ. π. δ. Ἀθ. 345. — Τσέτο. Χιλ. Ζ, 937). Τινὲς φρονοῦσιν ὅτι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα κρύπτεται ὁ Ξενοφῶν ἄλλοι ὅτι οὗτος συνειργάσθη εἰς τὴν Ἀνάδοσιν τοῦ Ξενοφῶντος.

Θεμιστοκλῆς Νεοκλέους, Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Φρεάρριος. Ὁ πατήρ αὐτοῦ ἦν ἐκ τοῦ γένους τῶν Λυκομηδῶν ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του ἦν ξένη, ἐκ Καρίας, ἢ Θρᾷσσα, ἦν οὗτος κατὰ τὸν νόμον νόθος. Ἄλλ' ἡ ἔκτακτος ἱκανότης του τὸν ἀνέδειξεν ἀνώτερον τῶν πλείστων ἐκ τῶν γνησίων. Τῷ 493 π. Χ. ἄρχων διατελέσας, ἔκτισε τὸν λιμένα Πειραιᾶ, ἐννοῶν ὅτι πρέπει νὰ καταστήσῃ τὴν Ἀθῆνας πόλιν ναυτικὴν. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τὴν ἰσχυρὰ φύσει καὶ διανοίᾳ του ἦν οὐχί λίαν λεπτός ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν τρόπων τῆς ἐπιτυχίας (Ἰδ. Θουκ. Α. 138), διεφώνησε πρὸς τὸν Ἀριστείδην, καὶ τῷ 483 ἐπέτυχεν αὐτοῦ τὸν ἐξοστρακισμὸν. Ὁ Περσικὸς δὲ πόλεμος ἠνέμψε πρὸ πάντων εὐρὺ τὸ στάδιον

εἰς τὴν φιλοδοξίαν του. Μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ὑπὲρ πάντα ἄλλον προεῖπεν ὅτι αὐτὴ ἦν προσιμὸν πάλης μακρᾶς, καὶ ὅτι πρὸ πάντων εἰς τὴν θάλασσαν ἔκπεπε νὰ ἐγκηται τῶν Ἀθηναίων ἡ δύναμις δι' ὃ, ἐπὶ προφάσει πολέμου κατὰ τῆς Αἰγίνης, προὐκάλεσε, καὶ τοὶ ἀντιστάντος τοῦ Ἀριστείδου, ψήρισμα, καὶ οἱ αἱ πρόσδοι τῶν ἀργυρείων τοῦ Λαυρείου προσδιορίζοντο εἰς οἰκοδομὴν πλοίων, καὶ οὕτως ὁ στόλος τῶν Ἀθηναίων συνέστη ἐκ 200 τριήρων (Ἡρόδ. Ζ, 144. — Θουκ. Α, 14. — Πλούτ. Θεμ. Δ. ΙΑ). Συμπράξει τῶν Τεγεατῶν, κατώρθωσε νὰ συγκαληθῇ ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ συνέδριον, οὗ ἡ Σπάρτη προϊστάτο, καὶ ἐπερχομένου τοῦ Ξέρξου, ἐξελέγη στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ὡς συνετὸς πολιτικὸς, ἐπεζήτησε πρὸ πάντων τὴν ὁμόνοιαν μεταξὺ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, καὶ ἠγωνίσθη νὰ πείσῃ τοὺς συμπατριώτας του ὅτι ὁ χρησιμὸς, παραγγέλλων αὐτοῖς νὰ κλεισθῶσιν εἰς ξυλίνα τεῖχη, ἐνδοὶ τὰς τριήρεις (Ἡρόδ. Ζ, 141). Ἄλλ' ὑπερίσχυσε ἡ γνώμη νὰ πεμφθῇ μετὰ τοῦ Σπαρτιάτου Εὐαινέτου εἰς τὰ Τέμπη. Ὑπὸ τοῦ Μακεδόνα Ἀλεξάνδρου ὅμως πληροφορηθέντες οἱ Ἀθηναῖοι περὶ οὗ διέτρεχον κινδύνου νὰ κυκλωθῶσι διὰ ξηρᾶς ἢ θαλάσσης, ἐγκατέλιπον τὴν θέσιν ἐκείνην, καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς μετὰ τῶν Ἀττικῶν πλοίων προσήλθεν εἰς τὸν κατὰ τὸ Ἀρτεμίσιον Σπαρτιατικὸν στόλον, τὸν ὑπὸ τὸν Εὐρυβιάδην (Ἡρόδ. Η, 1. — Πλούτ. Θεμ. Ζ), ὅστις ὑπέφερον ἐκ τρικυμίας ἐκεῖ, καὶ μετὰ ναυμαχίαν ἦν προὐκάλεσε ὁ Θεμιστοκλῆς, καὶ ἦτις οὐδὲν ἔσχε βέβαιον ἀποτέλεσμα, μαθὼν τὴν ἐν Θερμοπύλαις καταστροφὴν, ἀπεσύρθη διὰ τοῦ Εὐρίπου εἰς Σαλαμίνα. Διὰ δόλου ἐπροσπάθησεν ὁ Θεμιστοκλῆς νὰ καταστήσῃ ὑπόπτους εἰς τοὺς Πέρσας τοὺς μετ' αὐτῶν συνεκστρατεύσαντας Ἴωνας εἰς τὸ Φάληρον δὲ καταπλεύσας, ἐπέισε τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πόλιν των (Ἡρόδ. Η, 40). Ὅτε δ' οὕτως ἐγκαταλείφθη, κατελήφθη ἡ Ἀκρόπολις ὑπὸ τῶν

Περσών, εἰ μὲν ἄλλοι στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων ἤθελον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Σαλαμίνα καὶ ν' ἀποσυρθῶσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἄλλ' ὁ Θεμιστοκλῆς, πεπεισμένος ὅτι ἐνταῦθα μόνον ὑπῆρχε πιθανότης εἰς νίκην, ἠγωνίσθη παντὶ σθένει νὰ πείσῃ τοὺς Ἕλληνας νὰ μείνωσι, καὶ ἐν ἄλλοις μετεχειρίσθη πρὸς δωροδοκίαν τινῶν καὶ ἔειχε λάβει 30 τάλαντα παρὰ τῶν Εὐβοέων. Καὶ ὁ μὲν Εὐ-

ρυβιάδῃ· ἐνέδωκεν, ἀλλ' ὁ Κορίνθιος Ἀδείμαντος ἐπέμεινε πεισματωδῶς· δι' ὃ ὁ Θεμιστοκλῆς κατέφυγεν εἰς δόλον, μνηύσας, ὡς εἶπεν φίλῳς ἢ προδότης, τῷ Ξέρξῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐμελέτων ν' ἀναχωρήσωσι, καὶ ἂν ἤθελε νὰ τοὺς συλλάβῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ σπῶσιν νὰ τοὺς περικυκλώσῃ. Τοῦτο καὶ ἐγένετο, καὶ ἐκ τοῦ Φαλήρου μετὰ 1,000 τοῦλάχιστον τριήρων οἱ Πέρσαι ἐγκλείσαντες προσέβαλον τὰς 375 ἑλληνικὰς ἐν τοῖς στενοῖς μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Ἀττικῆς, ἀλλ' ἠττήθησαν

κατὰ κράτος, τῇ 8/20 Σεπτεμβρίου 480, ἀπολέσαντες μέγαν ἀριθμὸν ἀνδρῶν καὶ πλείστα τῶν πλοίων τῶν. Ἀνηγγεῖλε δὲ καὶ αὐτῷ ὁ Θεμιστοκλῆς εἰς τὸν Ξέρξῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες προὔθιθεντο νὰ τὸν καταδιώξωσι, δι' ὃ αὐτὸς ἔφυγεν ὅσον τάχος, καὶ ἡ Ἑλλάς ἀπηλλάγη ἀνευ ἄλλων ἀγώνων (Ἡρόδ. Η, 88.—Πλούτ. Θεμιστ. ΙΑ, 127. Ἄρστ. Η), καὶ ὡς σωτὴρ γενικῶς ἀνεγνωρίσθη ὁ Θεμιστοκλῆς, εἰ καὶ τὸ δεύτερον γέρας μόνον αὐτῷ ἐδόθη. Ἀπῆλθε δ' ἔπειτα ἵνα τιμωρήσῃ τοὺς νησιώτας ὅσοι συνεστράτευσαν μετὰ τῶν Περσῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ, δικαίως ἢ οὐ, τῷ ἀπεδόθησαν καταγρήσεις, ἀντικατεστήθη εἰς τὴν στρατηγίαν ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου. Θέλων δὲ νὰ δχυρώσῃ τὰς Ἀθήνας, ἐπειδὴ οἱ Σπαρτιῶται ἀνθίσταντο, ἀπῆλθεν εἰς Σπάρτην ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Ἀθριωνόχου, καὶ ἐπιτηδείως παρέτεινε τὰς διαπραγματεύσεις μέχρις οὗ συνεπληρώθη ἡ δχύρωσις (Θουκ. Α, 89), καὶ ὁμοίως, κατὰ συμβουλήν του, ὠχυρώθη καὶ ὁ Πειραιεὺς (477) (Θουκ. Α, 93). Ὁ Φρόνιχος ἠμνησε τὰ κατορθώματά του εἰς τὸ ἐν ἔτει 476 διδασχθὲν δρᾶμά του τὰς Φοινίσσας, καὶ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (πιθανῶς τῷ 472) πάντων τὰ βλέμματα πρὸς αὐτὸν ἐστράφησαν. Ἄλλ' ὁ μεγαλεπήβολος ἐν κινδύνοις δὲν ἦν ἄμειπτος ἐν ἡσυχίαις κατοῖς, διὲς δὲν ἦν τὸ στοιχεῖόν του ἡ νόμιμος τάξις, οὐδ' εἴγε, φαίνεται, τὰς χεῖρας ἐντελῶς καθαρὰς (Πλούτ. Ἄρστ. ΚΔ)· δι' ὃ καὶ ἡ δημοτικότης του ἠλαττώθη βαθμυδῶν, ὑπενεργεῖα καὶ τῶν Σπαρτιατῶν, ὥστε καὶ κατηγορήθη ἐπὶ Μηδισμῷ καὶ ἀπελύθη μὲν τότε· ἀλλὰ τῷ 471, ὑπερισχύσαντες οἱ ἀντίπαλοί του, ἐπέτυχον κατ' αὐτοῦ τὸν ἐξοστρακισμὸν (Θουκ. Α, 137). Διατρίβων δ' ἐν Ἀργεῖ ὅτε ἐθανατώθη ἐν Σπάρτῃ ὁ Πausanias ἐπὶ προδοσίᾳ, κατηγορήθη ὡς συνεννοούμενος μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐν Σπάρτῃ πρὸ γενικοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων

κληθεὶς ν' ἀπολογηθῆ. κατεδικάσθη ἐρήμην. Τότε ἔφυγεν εἰς Κέρκυραν, ἐκέϋθη πρὸς Ἀδμήτῳ τὸν βασιλέα τῶν Μολοσσῶν, καὶ εἶτα διὰ Πύθνης καὶ Νάξου εἰς Ἔφεσον, καὶ 80—100 τάλαντα τῷ ἐδημεύθησαν, εἰ καὶ οἱ φίλοι του μέγα τῷ ἔσωσαν μέρος τῆς περιουσίας του (Πλούτ. Θεμ. ΚΙΒ). Τότε ἐστράφη πρὸς τὸν νειωσάτι τὰς ἡμέρας ἀναλαβόντα Ἀρτιάξερξῆν (465), ἀνέμνησεν αὐτῷ ὅσα διετεινετο ὅτι ὑπηρετήσας τῷ Ξέρξῃ ἐν Σαλαμίῃ, ὑπεσχέθη νὰ τὸν συνδράμῃ εἰς καθυπόταξιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἔλαβε πλοῦσια δειγμάτων τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως. Πρὶν ἢ ὅμως παρέλθῃ τὸ ἔτος, καὶ ὁ ἐμελλε νὰ ἐκμάθῃ τὴν περσικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ περσικὰ ἔθιμα, ἀπέθανε (τῷ 461) ἐν Μαγνησίᾳ, 65 ἔτης, πιθανῶς ἐκ φυσικοῦ θανάτου (Θουκ. Α, 135), τὰ δὲ ἔστιά αὐτοῦ, κρυφῶς μετακομισθέντα εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐτάφησαν εἰς τὸν ἐπιὸν ὑπάρχοντα τάφον κατὰ τὸ ἀκριτέριον Ἄλκιμον, δεξιῶς τῷ εἰσπλέοντι εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Θέογνης, ποιητὴς Μεγαρέως, ζήσας περὶ τὰ 540—500 π. Χ., μέλος τῆς ζωρικῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος, ἀπώλεσεν ἐπὶ στάσεως πᾶσάν του τὴν περιουσίαν, καὶ πικρῶς καθάπτεται τῶν ἀντιπάλων του ἐν τοῖς ποιήμασι του, ἅτινα ἦσαν ἐλεγειακά, εἰς τὰς τότε περιστάσεις τοῦ βίου ἀναφερόμενα, τινὰ καὶ συμποσιακά μετὰ γνωμικῶν παραινετικῶν, καὶ ἀπετεινόντο τὰ πλείστα εἰς νέον τινὰ εὐπατρίδην, Κύρνον Πολυκάιδος. Συλλογὴ τῶν γνωμικῶν τούτων ἦν εἰσηγμένη εἰς τὰ σχολεία. Ἄλλ' ἐκ τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομά του διττηρουμένων 1389 στίχων τινὲς εἰσὶ τοῦ Σέλωνος, τοῦ Ἰυρταίου, τοῦ Μιμνέρμου καὶ ἄλλων· οἱ δ' ἀπὸ τοῦ στίχου 1231 εἰσὶν ἐρωτικοὶ, μικροῦ λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαίως μεταγενέστεροι. Πλὴν δὲ μικρῶν τινῶν ἐντελῶν ἐλεγείων ἐν αὐτοῖς, τὰ λοιπὰ εἰσὶν ἀποσπάσματα ἀνευ συναφείας, καὶ πιθανῶς ἐκ παραθέσεων ἄλλων συγγραφέων συλλεγέμενα.

Θεοδέκτης, 1) ἐκ Φωκῆς τῆς Λυκίας, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Πλάτωνος

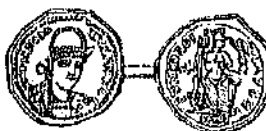
καὶ Ἀριστοτέλους, ζήσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. Κατ' ἀρχὰς ἐπεδόθη εἰς τὴν ῥητορείαν, εἶτα εἰς τὴν τραγικὴν ποιήσιν, καὶ ἐδραβεύθη εἰς διαγωνισμὸν προκηρυχθέντα ὑπὸ τῆς Ἀρτεμισίας εἰς τιμὴν τοῦ Μαυσίλου. Ἀπέθανε δ' ἐν Ἀθήναις, καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πατρίδος του τῷ ἐστῆθη ἀνδριάς. Συγγράμματα δὲ τῷ ἀποδίδονται Σωκράτους ἀπολογία Νόμοι· μία ῥητορικὴ 50 τραγῳδίαί, ὧν μόνον τίτλοι τινὲς καὶ τινὰ ἀποσπάσματα σώζονται (Ἐκδ. Nauck. Tr. Ingm.). — 2) Υἱὸς αὐτοῦ, ῥήτωρ καὶ αὐτὸς.

Θεοδοσία, Μιλησίαν ἀνοῦσα ἀποικία ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ (Κριμαίᾳ), διατηρούσα ἐτι τὸ ἀρχαῖον ὄνομα (Στράβ. Ζ, 309)

Θεοδόσιος, 1) ἐκ Βιθυνίας, τῆς α' ἑκατονταετηρίδος π. Χ., γεωμέτρης, ἀφῆκε τρία συγγράμματα μαθηματικά. — 2) Ἀλεξανδρεὺς, τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. ἀφῆκε συγγράμματα γραμματικά. — 3) Ὁ Μέγας, αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ 379—395 μ. Χ.

υἱὸς Θεοδοσίου ἐξ Ἰσπανίας, στρατηγοῦ διακεκριμένου, ὃς ἔν ἐγυμνάσῃ καὶ διεκρίθη. Τοὺς Γότθους πολλακίς κατετρόπωσε, καὶ ὡς νομοθέτης διέπρεψεν. Ἀσπασθεὶς τὸν Χριστιανισμὸν, κατεδίωξε τὴν πολυθεῖαν καὶ τοὺς Ἀριανούς, καὶ ἐπ' αὐτοῦ, τῷ 393 ἔπαυσε καὶ ἠκατ' Ὀλυμπιάδας ἀριθμησίς. Κατὰ τῶν Θεσσαλονικέων, οἵτινες ἐν στάσει ἐφόνευσαν τὸν προὔχοντα αὐτῶν ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ, εἰς ὃ τοὺς προσέκλεισε, κροδοτικῶς θυσιάσας, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς ἐκκλησίας ἄφεσιν τῆς ἀμαρτίας του. — 4) Ὁ ἑγγονος αὐτοῦ, αὐτοκράτωρ ἀπὸ τοῦ 408, ὅτε ἦτο ἑπταετής, μέχρι 450 μ. Χ. Ἦν χαρκτηρὸς ἀσθενοῦς, καὶ ἡ ἔμφρων καὶ εἰσεδῆς

αυτοκράτειρα Πουλχερία εκυβέρνηα κυρίως υπό τὸ ὄνομά του. Ἐπ' αὐτοῦ ἤρξατο ἡ σύνταξις τῆς συλλογῆς τῶν νόμων, τῆς καλουμένης κώδικε Θεοδοσιανῆς.

Θεόδοτος, 1) Εἰς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους. — 2) Ὁ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου, ὁ παραδὸς τὰς Σάρδεις εἰς τὸν Σέλευκον. — 3) Ναύαρχος τοῦ Ἀντιγόνου ἠττηθεὶς ὑπὸ τοῦ στόλου τοῦ Πτολεμαίου τῷ 315 π. Χ. — 4) Αἰτωλὸς, στρατηγὸς Πτολεμαίου Δ' κατ' Ἀντιόχου Γ'. — 5) Σοφιστὴς, διδάσκαλος τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, συνεδούλευσε τὴν δολοφονίαν τοῦ Πομπηίου, καὶ ἔφερε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸν Καίσαρα, ὅστις ὅμως ἐν ὄργῃ τὸν ἐδίωξεν· εἶτα δὲ, συλλαβὴν αὐτὸν ὁ Βρούτος, τὸν ἐθανάτωσε, τῷ 43 π. Χ. — 6) Πυθαγόρειος, ὅστις λέγεται διὰ τῶν ὀδόντων του ἀποκόψας τὴν γλῶσσαν του ἵνα μὴ βιασθῆ νὰ προδώσῃ τοὺς ἐν συνωμοσίᾳ τινὶ συντρόφους του. — 7) Ζωγράφος ἐν Ῥώμῃ, τῷ 221 π. Χ. (Ναον. ἐν Faesi).

Θεοδώρα, ἴδ. Ἰουστινιανῆς.

Θεόδωρος, 1) Ὁ Ῥοίκου, Σάμιος, ἀνκοδόμησε τὴν ἐν Σπάρτῃ Σικιάδα καὶ ἐπεμελίωσε τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ (605 π. Χ.) συγχρόνως γλύπτης καὶ χαλκούργου. — 2) Ὁ Τηλέκλου, γλύπτης τὸν σμαράγδινον δακτύλιον τοῦ Πολυκράτους, καὶ κατασκευάσας ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς κράτηρας διὰ τὸν Κροῖσον καὶ ἄλλους (Ἡρόδ. Γ' 41). — 3) Ἐκ Ῥαδάρων τῆς Παλαιστίνης, σοφιστῆς, ἰδρυτῆς σχολῆς ἐν Ῥόδῳ «τῶν Θεοδορείων», καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἰσίδριου. Συγχρόνως καὶ συγγραφεὺς οὗ οὐδὲν σὴνεται.

Θεοκλύμενος, 1) υἱὸς τοῦ Πολυφείδους, μάντις ἐν Ὑπερσίᾳ τῇ Ἀργολικῇ. Ἐνεκα φόβου φυγὰς ἦλθεν εἰς Πύλον πρὸς τὸν Τηλέμαχον, καὶ συνώδευσε αὐτὸν εἰς Ἰθάκην, ἐνθα ἀνήγγειλε τῇ Πηνελόπῃ τὴν παρούσαν τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ εἰς τοὺς μνηστήρας προσέτε τὸν ὄλεθρον των (Ὀδ. Ο, 256. 507. Ρ, 158. Υ, 350). — 2) ἴδ. Πρωτεύς.

Θεόκριτος, Συρακοῦσιος, διάσημος

βουκολικὸς ποιητὴς, ζήσας περὶ τὰ 272 π. Χ. μέρος μὲν ἐν τῇ πατρίδι του, ἐπὶ Ἰέρωνος Β, μέρος δ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Αὐτὸς διερρῶθιμεν εἰς ἰδιαιτέρον εἶδος τῆν βουκολικὴν ποιήσιν, ἧτις ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτῆς ἀφελείᾳ εἴθιστο καὶ ἤσκητο ἀνεκιδεν μεταξὺ τῶν βουκόλων τῆς Σικελίας, περιστροφόμενῃ ἰδίως εἰς τοὺς ἔρωτας καὶ τὸν θάνατον τοῦ Δάφνιδος, δι' ὃ καὶ οὗτος θεωρεῖται ὁ πρῶτος αὐτῆς ἐπινοητῆς. Ἦνὰ λοιπὸν τῶν ἐξωτερικῶν τύπων τῶν ποιμενικῶν ἀσμάτων διατηρήσας ὁ Θεόκριτος, ὡς ἐπίστε τὸν σύμμετρον διαγωνισμὸν, ἄλλοτε τὴν ἐπανάληψιν παρεμβαλλομένων στίχων, ἔγραψε τὰ ὠραία του Εἰδύλλια, ἧτοι μικρὰς εἰκόνας, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε μόνου τοῦ ποιμενικοῦ, ἀλλὰ καὶ παντὸς τοῦ βίου τῶν κατωτέρων ἐργατικῶν τάξεων. Εἰσὶ δ' ἀφελεῖς καὶ φυσικαί, ἀλλ' οὐχ ἥττον ποιητικαὶ παρκατάσεις ἀληθῶν χαρακτήρων μετὰ δραματικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἡ φαιδρότης ἐστὶ πάντως ὁ χαρακτὴρ αὐτῶν, τὸ δ' αἶσθημα τῶν φυσικῶν καλλονῶν ἐστὶ ζωηρότατον ἐν αὐταῖς. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἐστὶν ἰσχυρὰ, γλαφυρὰ καὶ εὐγενής, ἡ δὲ διάλεκτος ἡ ἐν Σικελίᾳ δωρικῆ, ἀλλὰ μετ' ἰδιωτισμῶν καὶ ἄλλων διαλέκτων πεπλουτισμένη. Ἀνευρέθη δ' ἐσχάτως καὶ ποιήματι αὐτοῦ, τέως ἀγνωστον, ἐκ στίχων 33 εἰς διάλεκτον Διοικικῆν. Τὰ σωζόμενα αὐτοῦ εἰδύλλια εἰσὶ 30 τὸν ἀριθμὸν. Ἐπειδὴ δὲ πάντα δὲν φέρουσι τὸν καθαροῦ βουκολικὸν χαρακτῆρα, ἠμφισθητήθη ἐπίστε ἡ γνησιότης πάντων αὐτῶν. Σώζονται δὲ καὶ 22 ἐπιγράμματα, καὶ ἀποσπάσματα ποιημάτων τινος ἐπιγραφομένου Βερενίκῃ. Πρὸ τοῦ Θεοκρίτου λέγεται ἦδη γράψας μ. ἐ λ η β ο κ ο λ ι κ ἄ ὁ Στρησίχορος, καὶ ἰδίως τὰ περὶ Δάφνιδος· ἀλλὰ πιθανῶς ἦν τοῦ ποιήματος αὐτοῦ ὁ χαρακτῆρ ἐπικὸς ἢ λυρικός. Μαθητῆς δὲ καὶ μιμητῆς τοῦ Θεοκρίτου ἦν ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Βίων ὁ Συμμεναῖος, καὶ αὐτὸς τὰ τελευταῖά του ἔτη ἐν Συρακούσαις ἐγκατατίωσας. Σὴνεται δ' αὐτοῦ

ποίημα, ὁ Ἐπιτάφιος Ἀδώνιδος, καὶ ἄλλα ἐλάσσονα ἢ ἀποσπάσματα. Τοῦτου δὲ μαθητῆς ἐκλαμβάνεται ὁ Μόσχος ἐκ Συρακουσῶν, οὗ σὴνεται ὁ Ἐπιτάφιος Βίωνος, δύο μεγάλα εἰδύλλια ἐπικοῦ χαρακτήρος, καὶ ἄλλα μικρὰ ποιήματα. Ἄλλ' ἀμφότεροι, ἐπιτετηδευμένοι, περιπαθεῖς, ἀλλὰ τῆς φυσικῆς ἀφελείας καὶ τῆς δραματικῆς στερούμενοι ζωηρότητος, εἰσὶν ἐξωτερικῶς μόνον μιμηταὶ τοῦ ἐξόχου των διδασκάλου, ὅστις μένει ὁ μόνος πρῶτότυπος καὶ ἀληθῆς βουκολικὸς ποιητῆς τῆς Ἑλλάδος.

Θεολογεῖον, ἴδ. Θέατρον.

Θεόμνητος, 1) Ζωγράφος, τῶν χρόνων τοῦ Ἀπελλοῦ (Ρι. XXXV, 10, 36). — 2) Γλύπτης, ἴδ. ὁ ἀθλητῶν (Παυσ. ΣΤ, 15, 2.—Ρι. XXXIV, 9). — 3) Ἀκαδημαϊκὸς, διδάσκαλος τοῦ Βρούτου, περὶ 43 π. Χ. (Πλούτ. Βρ. ΚΔ.).

Θεονόη, ἴδ. Θέστωρ. Πρωτεύς.

Θεοξένεια, ἐορτὴ καθ' ἣν ὑπετίθετο ὅτι ὁ ἐορταζόμενος θεὸς ἐξένιζε καὶ τοὺς ἄλλους ἐγγυρῆους θεοῦς. Τοιαῦτα μνημονεῦονται ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαιίας, ἐν Δελφοῖς, ἐν Πάρῳ, ἐν Ἀκράγαντι. Συνηθέστατα ἐτελοῦντο τῷ Ἀπόλλωνι, ἀλλὰ ἐν Πάρῳ καὶ Ἀκράγαντι τοῖς Διοσκούροις, ὡς φιλοξένους. Εἰς τὰς ἐστιάσεις τῶν θυσιῶν προσεκαλοῦντο πολλάκις καὶ ἐπίσημοι ξένοι, ὡς ὁ Πίνδαρος καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἰς Δελφοῦς.

Θεόπομπτος, 1) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἐπ' αὐτοῦ ἐξεργάγη καὶ ἐπερατήθη ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος (743 — 724 π. Χ.) (Παυσ. Γ, 3, 2), καὶ εἰς αὐτὸν ἀποδοται ἡ ἐγκατάστασις τῆς ἀρχῆς τῶν Ἐφόρων (Ἀριστ. Πολ. Β, 9). — 2) Ἱστορικὸς, υἱὸς Δαμασιστράτου ἐκ Χίου, γεννηθεὶς περὶ τὰ 380 π. Χ., ἦλθε, κατ' ἐπίστε εἰς Ἐφέσον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐξέπαιδεύθη ὑπὸ τὸν Ἰσοκράτην. Εἰς πολλὰς πόλεις διεπρεφένως δικηγόρος πρὸ τῶν δικαστηρίων, καὶ ἰδίως διεκρίθη εἰς τὸν ῥητορικὸν διαγωνισμὸν τὸν προκηρυχθέντα ὑπὸ τῆς Ἀρτεμισίας πρὸς τι-

μὴν τοῦ ἀνδρός τῆς Μουσώλου, καὶ ἐνίκησε τὸν Θεοδέκτην ἐκ Φασηλίδος καὶ ἄλλους (Goll. X, 18, 6). Εἶτα δ' ἐπεδόθη εἰς ἱστορικὸς ἐρεῦνας, μέγα μέρος τῆς περιουσίας του εἰς αὐτὰς δαπανήσας. Διέμεινε δ' ἐτι ἐπ' ἐλίγον ἐν Χίῳ· ἀλλὰ δυσανασχέτων πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκεῖ δημοκρατικὴν μεριδα, ἀπήλθεν εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἐνθα ὁμοῦς λέγεται ὅτι ὁ Πτολεμαῖος δὲν τὸν ἐδέχθη πολὺ φιλοφρόνως. Ὡς ἱστοριογράφος θεωρεῖται ὡς λίαν φιλόσοφος, καὶ εἰς τὸ ἐλάττωμα ταῦτα καὶ τὴν ἀλήθειαν θυσιαζῶν πολλάκις (Πλούτ. Λυσ. Α.—Νερ. Αλεῖθ. XI). Προσέτι δὲ καὶ μύθους πολλοὺς παρενέρει εἰς τὰς διηγήσεις του, καὶ εἰς παρεκβάσεις ἐνασμενίζεσθαι. Τὸ ὄφρος του τινὲς τῶν ἀρχαίων ψέγουσιν ὡς οὐχὶ ζωηρὸν οὐδ' ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἀντικειμένων· ἀλλὰ τὸ λέγουσιν εὐκρινῆς, ὑψηλόν. Σὴνεται δ' ἀποσπάσματα μόνον τῶν ἱστορικῶν συγγραμμάτων του, ἅτινα ἐπεγράφοντο «Ἐλληνικὰ» ἢ «Ἐλληνικὰ καὶ ἱστορικὰ», καὶ ἄλλο «Φιλιππικὰ» πραγματευόμενον τὰ ἐπὶ Φιλίππου συμβάντα ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα· ἐπίστε δὲ καὶ τῶν πολυαριθμῶν δημογοριῶν του. Ἐξ αὐτῶν πλεῖστα ἠρύσθησαν ὁ Διδώρος ὁ Σικελιώτης καὶ ὁ Πομπηῖος Ἐρόδος. — 3) Ποιητῆς τῆς ἀττικῆς κωμωδίας, σύγχρονος, ἀλλὰ νεώτερος τοῦ Ἀριστοφάνους. Τῶν κωμωδιῶν αὐτοῦ σὴνεται 20 τίτλοι καὶ τινὰ ἀποσπάσματα. (Müller, fign. hist. gr.).

Θεῖς, ἴδ. Ἀποθέωσις.

Θεοῦ πρόσωπον, βράχος ἀποτόμως εἰς τὴν θάλασσαν βυθιζόμενος εἰς τὰ Β τοῦ Λιβάνου (Πολ. Β, 68.—Στρώ. ΙΣΤ, 754).

Θεοφάνης, Μυτιληναῖος, συνοδούσας τὸν Πομπηῖον εἰς τὰς ἐστρατείας του, γράψας τὰ κατορθώματα αὐτοῦ, καὶ συντελέσας εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του, δι' ὃ καὶ μεγάλως ὑπ' αὐτῆς ἐτιμήθη· ἔλαβε δὲ καὶ ἐν Ῥώμῃ τὸ δικαίωμα τῆς πολιτογραφίας (Πλούτ. Πομπ. ΜΒ.—Cass. Β. C. III, 18.—Cic. Arch. X, 24. The. Ann. VI, 18).

Θεοφάνεια, έορτή έν Δελφοίς διά τήν έπιστροφήν του Θεού (ώς ήλιου), άπόντος δήθεν τόν χειμώνα (Πολυδ. Α, 34).

Θεόφιλος, 1) ποιητής τής μέσης λωμυρίας. Σώζονται 8 δραμάτων αυτού άποσπάσματα.—2) Συγγραφεύς περί γεωργικής (Varr. R. R. I, 1, 9). — 3) Παιδαγωγός νομικός, ού σώζεται ή έλληνική μετάφρασις των λατινικών κωδίκων. — 4) Ίατρός των χρόνων του Γαληνού.

Θεόφραστος, κυρίως Τύρταμος καλούμενος, περιπατητικός έξ Έρεσού τής Λέσθου, μαθητής του Πλάτωνος, έτα μαθητής και φίλος του Άριστοτέλους, όστις και τόν έγκατέστησεν έπίτροπον του υιού του και κληρονόμον τής βιβλιοθήκης του. Τῷ 306 π. Χ. άπήλθε των Άθηνών, άλλ' έπανελθών τῷ έπίδν έτος, έδίδαξε τήν Άριστοτελικήν φιλοσοφίαν άπέθανε δέ τῷ 287 π. Χ, κατά τῷ 85 έτος αυτού, υπό πάντων αγαπώμενος και τιμώμενος. Έγραψε δέ πολλά, έξ ών σώζονται α) ήθικοί χαρακτήρες εις 30 κεφάλαια, ούς τινες, δλωσ άναντίως έθεώρησαν ώς μεταγενεστέραν μεταρρύθμισιν του αρχικού έργου β) περί φυτῶν ιστορίας, εις 10 βιβλία γ) αίτια φυτικά, εις 8 βιβλία, ών τὰ β πρώτα σώζονται δ) περί λίθων, ώς φαίνεται άπόσπασμα άλλου μείζονος συγγράμματος ε) περί πυρός, εις βιβλία 2, ών τῷ έν μόνον σώζεται. Πολλών δ' άλλων γνωρίζονται μόνον αί έπιγραφαι. Θεωρεΐται δ' ώς πατήρ τής βοτανικής, ως ο Άριστοτέλης ήν πατήρ τής ζωολογίας.

Θεοφάνεια, 1) πόλις έν Βοιωτία μεταξύ των Θεβῶν και του Άσωπού (Στράβ. Θ, 409.—Έύρωπ. Βάσιχ. 1029).—2) Θέσις ΒΑ τής Σπάρτης έπί του Εύρώτα, έχουσα ιερών του Διονύσου και τάφους του Μενελάου και τής Έλένης (Ήρδ. ΣΤ, 61.—Πολύβ. Ε, 18.—Πλου. Γ, 14, 9, 10, 4).

Θεοπόνοτες, 18 Πολιτεύματα.

Θεριαστής, άμητήρ. Οι άρχαίαι έθερίζον τόν σίτον διά μικράς δρεπάνης, τής

μεγάλης χρησιμυούσης εις Θερισμόν του χόρτου. "Επισπε δ' ο Θεριαστής τούς στάχυς ύψηλώς ύπέρ τήν γήν, και δλίγον ύπό τόν καρπόν.

Θέριστρον ή Θεριαστρεον, ένδυμα Θερινόν, κατά τινας κάλυμμα τής κεφαλής κατά του ήλιου (Θεόφρ. ΙΒ, 69).

Θέριατα, μέρη έχοντα θερμάς πηγάς 1) "Ιδ. Σελινούς.—2) "Ιδ. Τμέρα.—3) Ούτως έκάλεσαν οι Ρωμαίοι και τὰ Θερμά αυτών λουτρά, τὰ μετά μεγάλης πολυτελείας εικοδομούμενα κατά μίμησιν ού μόνον των βαλανείων, άλλά και των γυμνασίων (Ίδ.) των Έλληνικών.

Θέριαη, πόλις έπίσημος τής Μακεδονίας, έπί τής Β. άκρας του κατ' αυτήν κληθέντος Θερμαίου ή Θερμαϊκού κόλπου. Ο Κάσσανδρος αύξήσας, και εις πρωτεύουσιν αναδείξας αυτήν, τήν μετωνόμασε Θεσσαλονίκην, κατά τήν σύζυγόν του, θυγατέρα του βασιλέως Φιλίππου (Ήρδ. Ζ, 132, 127.—Τασ. Απν. V, 10).

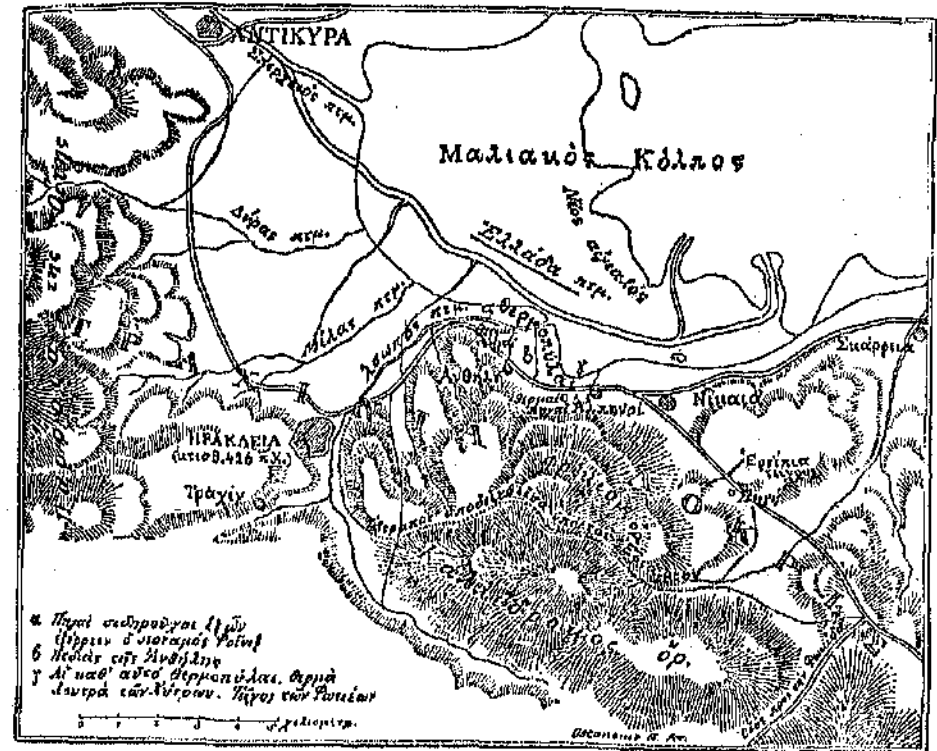
Θέριαιν, ή Θέριας (δ), ή πρωτεύουσα τής Αιτωλίας, έπί του Πανατωλικού όρους Α. τής Τριχωνίδος λίμνης, εις θέσιν εύσβατον και μένη, και διά τούτο άταίχιστος. Ηκει συνήρχετο τῷ αιτωλικόν συνέδριον. Ητο δέ πόλις εύραια και πλουσία, ότε κατέστρεψεν αυτήν Φίλιππος ο Γ, τῷ 218 π.Χ. (v. Πετροχώρι). (Πολύβ. Ε, 6.—Στράβ. Γ 463).

Θερμοπόλεις, ή περίφημος στενωπός μεταξύ τής Θαλάσσης και του Καλλιδρόμου, τής Α. κορυφής τής Οίτης, ήν ή μόνη αίσδος εις τήν Θεσσαλίαν. Άνομάσθη δ'ούτω έν των παρ' αυτήν Θερμών θεούχων πηγών ιερών τῷ Ηρακλεί (Ήρδ. Ζ, 176). Τήν στενωπὸν διατέμνουσι βύακες ο Άσωπός και ο Φοίνιξ, και Β αυτῆς βύακες ο Μέλας, ο Δύρας και ο ποταμός Σπαρχαίος. Είχε δ' ή διόδος γενικώς μέν 60 βημάτων πλάτος (Πίν. XXXVI, 15), άλλ' εις δύο μέρη ή

στενωπάτη, εις τῷ έν μόλις άμαξίτδος, δηλαδή έπιδοχομένη άμάξης διάβαιν (Ήρδ. Ζ, 200). Προς Δ δέ, ένθα ηύρυνετο, έκαιτο ή πόλις Άνθήλη μετά ναών τής Άμφικτυονίδος Δήμητρος και του Άμφικτύωνος, και τῷ οικοδομήματος εις ο συνήρχοντο οι Άμφικτύωνες κατά φθινόπωρον. Προς όχύρωσιν του στενωπού έτείχισαν οι Θεσσαλοί τὰς Θερμάς πηγάς (Ήρδ. Ζ, 176. 225), και εις

Θερμοπόλιον, έν Ρώμη, μαγειρείον διά τούς πένητας (Plant. Trin. III 4, 6, Plin. II, 45 κτλ.).

Θερμώδων, 1) ποταμός βραχύς και πλατύς έν Πόντω, κατά τὰ Θερμίσκυρα, τήν έδραν των Άμαζόνων (Έν. Άν. Ε, 6, 9 ΣΤ, 2, 1.—Ήρδ. Θ, 27).—2) Ρύαξ έν Βοιωτία, πηγάζων έν του Ύπάτου, και εκβάλλων εις τόν Άσωπὸν προς τῇ Τανάγρα

άπόστασιν 40 σταδίων ήγειραν οι Σπαρτιάται τήν πόλιν Τραχίαν (Θουκ. Γ, 92), και όχυρά θέσις ήν και ή Τετχιούς (Στράβ.—Πίν. XXXVI, 16). Σήμερον όμως ηύρυνθη τῷ στενωπὸν διά προσχώσεων τής Θαλάσσης, ίσως και διά μεταβολῆς του ροῦ του Σπαρχαίου. Ο Η λεπτά άπέχων λόφος ήν πιθανώς ο έρ' εϋ ίταντο οι 300 ήρωες μετά του Λεωνίδου, εις έν έστῆθη έπειτα λιθινος λέων, και αί έπιτύμιοι στήλαι, ώς και ή περίφημος έπιγραφή περί των πεσόντων (Ήρδ Ζ, 226. 228.—Στράβ. Θ. 428).

(Ήρδ. Θ, 43.—Πλου. Θ, 19, 3). Ν. Πάρης.

Θέρσανδρος, 1) Υἱός του Πολυμεικούς και τής Άργείας, εις των Έπιγόνων (Ίδ. "Αδραστος). Συνεξεστράτευσεν εις "Ιλιον, άλλ' έν Μυσία έφρονούθη υπό του Τηλέφου, δι' ο και έν τῇ εκεί Έβλαία ύπήρχε μνημείον αυτού, και τῷ προσεφέροντο θυσίαι. Ο Όμηρος δέν μνημονεύει αυτόν, άλλ' ο Βιργίλιος τίν καταριθμεί μετά των κρυέντων εις τόν Δούρειον ίππον. Έν Άκραγαντι τῷ γένος των Έμμενιδών, έξ ου ήν ο τύραννος Θήρων, ήξίσε ότι κατήγετο έξ αυτού

(Παυσ. Θ, 34, 7). — 2) Υἱὸς Σιούφου, πατήρ Ἀλιάρτου καὶ Κοριανοῦ.

Θεραϊτής, ὁ δυνειδέστατος ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στρατῷ πρὸ τῆς Τροίας, ἐκ τοῦ ὄχλου, προσηπτής καὶ μεμψίμοιρος ὑβρίσας τὸν Ἀγαμέμνονα, ῥαπίζεται ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 212), ἔχθιστος Ἀχιλλεΐ (Ἰλ. Β, 200), ὅστις καί, κατὰ μεταγενεστέρους, τὸν ἐθανάτωσε, διότι τὴν Πενθεσίλειαν, βασιλίδα τῶν Ἀμαζόνων, ἦν εἶχε φονεύσει ὁ Ἀχιλλεὺς, κατηκόντισεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ διέβαλε τὸν Ἀχιλλεῖα. Ὁ Θεραϊτής λέγεται υἱὸς Ἀγρίου καὶ ἀδελφὸς Οἰνείως ἐν Αἰτωλίᾳ· ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἂν ἦν ὁ ἴδιος.

Θεσίς, ἴδ. Υἱοθεσία.

Θεσιμία, **Θεσιμοφόρος**, ἴδ. Δημήτηρ.

Θεσιμός, ἴδ. Δράκων.

Θεσιμοθέται, ἴδ. Ἀρχῶν.

Θεσιμοφῶρια, ἑορτὴ τῆς Θεσιμοφόρου Δημήτρος, ὡς προστατίδος τῆς γεωργίας, τοῦ γάμου, καὶ ἀπομένως ἐν γένει τῆς κτηνωικῆς τάξεως. Ἐν Πελοποννήσῳ ἦν ἀρχαιοτάτη, καὶ ἡ εἰσαγωγή αὐτῆς ἀπεδίδετο εἰς τὰς ἐξ Αἰγύπτου Δαναίδας (Ἡρόδ. Β, 171). Ἀλλ' ἡ λατρεία τῆς Δημήτρος ἦν ἀνέκαθεν Πελασγική, καὶ ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων ἐξηκολούθησεν ἀμείζουσα ὅπου ἐκεῖνοι δὲν κατίσχυσαν, ὡς ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐνθα ἐτελοῦντο τὰ Θεσιμοφῶρια διακριτῶς. Ὁμοίως, πλὴν τοῦ Ἄργους ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ εἰς τὴν Τροιζήνα καὶ εἰς τὴν Πελλήνην προσέτι δ' εἰς Αἴγιον, Ἐρέτριαν, Δελφόν, καὶ πρὸ πάντων εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐξ Ἀθηναίων εἰς τὰς ἀποικίας, καὶ προσέτι εἰς τὴν Σικελίαν. Ἦσαν δὲ κυρίως ἑορτὴ τῶν γυναικῶν, καὶ ἐν Ἀθήναις τετραήμερος ἀπὸ τῆς 8—13 ἢ 10—14 Ἰουανησιῶνος (Ὀκτ.—Νοεμβρ.). Ἡ πρώτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο Στήνισα, καὶ κατ' αὐτὴν συνηθίζοντο λοιμῶραι καὶ σκώμματα τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐπανηγορίζοντο τὰ Θεσιμοφῶρια εἰς Ἀλιμοῦντα, κατὰ τὸ ἀκρωτήριον Κωλιάδα. Αἱ τρεῖς

ἄλλαι ἡμέραι ἦσαν αἱ τῆς τελετῆς ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἡ πρώτη αὐτῶν ἐλεγετο ἄνοδος, διὰ τὴν ἐξ Ἀλιμοῦντος ἐπάνοδον ἢ δευτέρα ἐκαλεῖτο καὶ ἦτο αὐστηρὰ Νηστεία, καὶ ἡ τρίτη Καλλιγένεια, καθ' ἣν ἡ Δήμητρα ἐτιμάτο διὰ θυσιαῶν καὶ χορῶν, ὡς θεὰ τῆς γεννήσεως ὠραίων παιδίων. Ἀπηγορεύετο δ' αὐστηρῶς ἡ παρουσία ἀνδρῶν εἰς τὰς τελετὰς ταύτας.

Θεσιτιάδες, ἴδ. Μοῦσαι.

Θεσι(ε)ταί, παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 478) καὶ Ἡρόδοτῳ (II, 50. — Ἰδ. καὶ Παυσ. Θ, 26, 6) Θεσπει(ε)α, πόλις Βοιωτικῆ Δ τῶν Θηβῶν, εἰς τοὺς Ν. πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος. Ἰῆχε ναὸν τοῦ Ἑρωτος, καὶ ἡ ἐξ

αὐτῆς καταγομένη Φρόνη ἔλαβε παρὰ τοῦ Πραξιτέλους, καὶ ἀνέθηκεν εἰς αὐτὸν τὸ ἀγάλμα τῶ Θεοῦ ἐν τῶν ἀξιολογωτέρων ἔργων τοῦ καλλιτέχνου, ὃ μετὰ ταῦτα ἤρπασεν εἰς Ῥώμην ὁ Καλιγούλας, καὶ εἶτα, ἀποδοθὲν, αὐτίς ὁ Νέρων, καταταθέντος εἰς τὸν ναὸν ἀντιγράφου μόνου αὐτοῦ, ἐξερχασθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Μηνοδώρου. Ἐλατρεύοντο δὲ καὶ αἱ Μοῦσαι ἐν Θεσπειᾷ, δι' ὃ καὶ Θεσπειάδες ἐπελέγοντο. Ἐπειδὴ οἱ Θεσπεῖς ἐπολέμησαν εἰς Θερμοπύλας, (ὡς καὶ ἔπειτα ἐν Πλαταιαῖς), ὃ Ἐέρτης κατέστρεψε τὴν πόλιν των (Ἡρόδ. Ζ, 202. 226. II, 75. Θ, 30). Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπειδὴ ἐκλινον πρὸς τὰς Ἀθήνας αἱ Θεσπιαί, τὰς ἀπετέλιξαν τῇ 423 π. Χ. οἱ Θηβαῖοι (Θουκ. Δ, 135). Καὶ ἀνηκοδόμησε μὲν τὰ τείχη των ὁ Ἀγχιλλεὺς τῇ 378 (Ξεν. Ἑλλ. Β, 4, 4), ἀλλ' οἱ Θηβαῖοι ἐκ νέου κατέστρεψαν τὴν πόλιν, καὶ ἐκδιώξαντες τοὺς κατοίκους, τὴν προσήρτησαν εἰς τὰς Θήβας (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 3, 1. — Διοδ. ΠΙ, 46. — Παυσ. Θ, 13, 3. 14, 2). Μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην

δ' ἐνήργησε τὴν ἀνηκοδόμησιν αὐτῆς ὁ Φίλιππος, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἦνθει πάλιν ἠπόλις (Στράβ. Θ, 410), ὥστε ὁ Παυσανίας (Θ, 26, 6) εὗρεν ἐν αὐτῇ θέατρον, καὶ ἀξιολόγον ἀγορὰν, καὶ θεᾶς ἄξια ἔργα τέχνης.

Θέσις, ἐκ τοῦ ἀττικῶ δῆμου Ἰκαρίας, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος (530 π. Χ.), πρῶτος εἰς τοὺς Διονυσιακοὺς χοροὺς παρεμβάλων πρόσωπον, ὃ βεβαίως αὐτὸς ὑπεδύετο, ἐν διηγῆσει καὶ μιμήσει τὰ τῶν ἐορταζομένων μύθων καριστῶν, καὶ οὕτω τὰ πρῶτα θεμέλια θεῖς τῆς δραματικῆς ποιήσεως. Κατὰ Σουίδαν, πρῶτος ἐποιήσατο χρῆσιν καὶ ψιμῶν καὶ προσωπίου. Μετ' αὐτὸν δ' ὁ Αἰσχύλος ἐπολλαπλασίασε τὰ πρόσωπα καὶ παρήγαγε τὸ πλήρες δράμα (Πλούτ. Σβλ. ΚΘ. — Διογ. Λ. Γ, 56. — Ἄθ. Α, 22).

Θεσπρωτοί, μία τῶν 4 πρωτίτων φυλῶν τῆς Ἡπείρου, καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἡ μόνη. Ὄμιον παρὰ τὴν Θάλασσαν ἀπέκλυται τῆς Κερκύρας, μέχρι Ν. τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Οἱ δὲ μέχρι τοῦ Πίνδου ἐθεωροῦντο ὡς ἡμιβάρβαροι, καὶ ἔζων κυρίως ἐν ἀγροῖς καὶ χωρίοις. Παρ' αὐτοῖς ἔκειτο ἡ Δωδώνη. Μετὰ ταῦτα καταλαβόντες οἱ Μολοσσοὶ τὰ μεσόγεια, τοὺς περιώρισαν εἰς τὴν ἀκτὴν. Ὡς δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ Ἰππειρωτικαὶ φυλαί, διηροῦντο καὶ οἱ Θεσπρωτοὶ εἰς διάφορα γένη, ὧν τὸ ἐπισημώτατον ἦν τὸ τῶν Κασσωπαιῶν (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 115. — Ἡρόδ. Η, 47. — Θουκ. Α, 46 Δ, 35. Ε, 22).

Θεσσαλία, ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις φέρουσα, ὡς ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς καὶ τὰ ὀνόματα Ἑλλάς, Αἰολίς, Πελασγία, Ἰπυρραία. Ἦν δὲ τὸ Α τῆς βορείας Ἑλλάδος, ἔχουσα πρὸς Β. τὴν Μακεδονίαν, πρὸς Δ. τὴν Ἰππειρον, πρὸς Ν. τὴν Αἰτωλίαν, τὴν Δωρίδα καὶ τοὺς Ἐπισημησιδούς Λοκροὺς, καὶ πρὸς Α τὸ Αἰγαῖον. Πρὸς Δ ὄρη ἔχει τὸν Πίνδον, τὸν Λάκιμωνα καὶ τὸν Τομφορηστὸν. Μεγάλην δ' ἐσωτερικὴν πεδιάδα ἐγγλείουσιν ὁ πρὸς Β. ὑψόμενος Ὀλυμπος, μετὰ τῆς πρὸς Ν. κραταιομένης Ὀσσαίης καὶ τοῦ

Πηλίου καὶ τῶν Ν. τοῦ Πίνδου διακλαδιζομένων ὀρέων τῆς Φθιώτιδος, τῆς Ὀθρυος, μέχρι τῆς θαλάσσης πρὸς Α. Ἀλλήν δὲ πεδιάδα περιβάλλουσιν αἱ παρατάσεις τῆς Ὀθρυος καὶ τοῦ Πηλίου, καὶ τὰ μικρότερα ὄρη ὁ Ἀθάμας καὶ τὸ Ναρθάκιον. Ἡ πρώτη πεδιάς ἀνοίγεται πρὸς τὴν Θάλασσαν διὰ τῆς γραφικωτάτης στενῆς κοιλάδος τῶν Γεμῶν. Παρὰ τὸν Μαλιακὸν δὲ κόλπον παρατείνεται καὶ τὸ ἕρος Οἶτη, ἧς βορείως ῥέει ὁ Σπερχεῖς, καὶ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάσσης ἦν τὸ περίφημον στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, ὃ γύρυνθη ἔκτοτε διὰ φυσικῶν πρσιχώσεων. Ἀλλή στενωπὸς ἔφρεν ὑπὲρ τὸν Ὀλυμπον, πρὸς Β. συνενουμένη μετὰ τῶν Τεμπεῶν εἰς τὴν Γόννον καὶ ἄλλη πρὸς Δ. εἰς τὴν Ἡπειρον. Ποταμοὶ μνείας ἄξιαι εἰσὶν ὁ Πηνειὸς, ἐκ τοῦ Λάμμινος περράτων, ἄλλους μικροτέρους δεχόμενος καὶ εἰς τὸν Θερμακικὸν κόλπον ἐκβάλλων ὁ Σπερχεῖς, ἐκ τοῦ Τομφορηστῆ εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον προρρεῖν. Ἄμνη αὐτῆς ἡ μεγίστη ἐστὶν ἡ Βοιθρῆς, ὑπὸ τὰς Β. δ' ὑπαιρείς τῶν Φθιωτικῶν ὀρέων πρὸς ΝΑ ἢ Εὐνίας (ν. Νεζερόν), ἡ Νεσσοσίς, ἕλος ἀπεξηραμένη, δεξιῶς τοῦ Πηνειοῦ. Ἡ Φθία ἦν ἡ πατρίς τοῦ Ἀχιλλεῖως καὶ τοῦ Πατρόκλου, χώρα εὐφορος, ἦν ὁ Ὀμηρος λέγει ἐριθώλακα, παρήγε δὲ καὶ ἀρίστους ἵππους (Ἡρόδ. Ζ, 196). Οἱ ἀρχαιοτάτοι αὐτῆς κάτοικοι ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις ἦσαν οἱ Πελασγοί, ἐξ οὗ καὶ Ἄργος Πελασγικὸν, ἦν μία τῶν ἐκεῖ πόλεων. 60 ἔτη μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κατετρόπωσαν Θεσσαλοὶ Θεσπρωτοὶ (Ἡρόδ. Ζ, 176) τοὺς ἀρχαίους κατοίκους Αἰολεῖς, ὧν ἄλλοι ἀπήλθον εἰς Ἀσίαν (Ἡρόδ. Α, 56) καὶ ἄλλοι ἔμειναν κατὰ χώραν, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Πενέσται, ὡς δοῦλοι εἰς ἦν θέσιν οἱ Ἑβλωτες ἐν τῇ Λακωνικῇ. Ὑποτάξαντες δὲ καὶ τοὺς Μάγνητας, τοὺς Ἱεραρεῖδες, τοὺς Φθιώτας (Θουκ. Β, 101. Δ, 78. Η, 3), ἀπετέλεσαν τὴν μεγάλην Θεσσαλικὴν συμπολιτείαν, ἧς αἱ

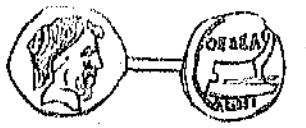
πόλεις, ἀριστοκρατικὸν πολίτευμα ἔχουσαι, διετέλουν ανεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων, μέχρις οὗ τῷ 344 π. Χ. ὁ Φίλιππος ὑπέταξε πᾶσαν τὴν χώραν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Τῷ 197, μετὰ τὴν ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς μάχην, οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἀπηλευθέρωσαν, ἀλλὰ τῷ 146 τὴν κατέστησαν μέρος τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας, καὶ ἐπὶ Ἀλεξ. Σεβήρου ἐγένετο ἰδίᾳ ἐπαρχία. Περιελάμβανε δ' ἡ Θεσσαλία

πέντε χώρας α') τὴν Φθιώτιδα, περιέχουσαν τὴν Δολοπιάν, τὴν Οἰτώϊαν, τὴν Μαλίαν, μεταξὺ τοῦ Μαλικίου καὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, καὶ κατακουμένην ὑπὸ Λαπιθῶν, τῶν μυθικῶν Κενταύρων, Δολόπων, Πελασγῶν, Μυρμιδόνων (τῶν ὑπηκόων τοῦ Ἀχιλλέως), Αἰνιάνων καὶ Μαλιῶν, καὶ πόλεις ἔχουσαν ἐν ἄλλοις τὴν Ἀλῶν, τὴν Ἴτονα μετὰ νοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν τῷ καρποζέρι πεδίῳ Κροκίῳ, τὰς Φθιώτιδας Θήβας, πόλιν ἐπίσημον, παρ' ἧ ποτε ἔκαιτο Φθία, ἡ πατρίς τοῦ Ἀχιλλέως, τὴν Πύρασσον, τὸ Πελεδόν, Ἀάρισσαν (τὴν Πελασγῶτιδα ἐν πεδιάδι, Ἀάρισσαν τὴν Κρεμαστὴν ἐπὶ ὄρους, τὸν Ἐχίνον, τὴν Λαμίαν (ἡς ἐπώνυμος ὁ Λαμιακὸς πόλεμος τῷ 314—322 π. Χ.), τὴν Ἀντίκυραν, τὴν Ἠράκλειαν, ἧτις πρὶν ἐκαλεῖτο Τραχίς καὶ ἀνήκε τοῖς Μαλίαις, τὴν Ὑπάτην, πρωτεύουσαν τῶν Αἰνιάνων καὶ ἔδραν φαρμακευτῶν, τὴν Θαυμακὸν, ἐπὶ τῆς βορείας κλιτύος τῆς Ὀθρυος, οὕτω κληθεῖσαν δι' ἣν ἡ ἐκεῖθεν πρώτη ὄψις τῆς πεδιάδος τοῦ Σπερχειοῦ ἐνεποιεῖ εἰς τὸν ὄδοιπὸρον ἐντύπωσιν. — β') τὴν Θεσσαλιώτιδα, βΔ τῆς Φθιώτιδος. Πόλεις αὐτῆς ἦσαν ἡ Φάσσαλος, ἐνθα τῷ 48 π. Χ. ὁ Καῖσαρ ἐνίκησε τὸν Πομπηίου ἢ Ἀρνη, εἶτα μετονομασθεῖσα Κισθίον ἢ

Πιέριον ἢ Μητροπόλις, πόλις ἐπίσημος, δυτικώτερον, καὶ ἄλλαι ἦντον σπουδαῖαι. — γ') Ἡ Πελασγιώτις, λεκάνη τῆς Βοιωτῆδος λίμνης, βΔ μικρὸν ἐκτεινομένη ὑπὲρ τὸν Πηνειὸν, καὶ ΝΔ μέχρι τοῦ Παγασαίου κόλπου. Πόλεις ἐν αὐτῇ ἦσαν ἡ Ἀάρισσα ἢ πασῶν μεγίστη, κατοικία τῶν Ἀλευαδῶν, ἡ Γυρτώνη, ἡ Κρανῶν ἐνθα ἐνίκησεν ὁ Ἀντίπατρος τῷ 322 π. Χ., αἱ Φεραὶ μετὰ λιμένος τῶν Παγασῶν, ἔδρα τοῦ τυράννου Ἰάσονος περὶ τὸ 480 π. Χ., ἡ Σκοτοῦσσα, παρὰ τῷ λόφῳ Κυνὸς Κεφαλαῖς, ἐνθα ὁ Πελοπίδας ἐνίκησε τὸν Ἰάσονα τῷ 366 καὶ ὁ Φλαμίνιος Φίλιππον τὸν Β' τῷ 197. — δ') Ἡ Μαγνησία βΔ, παραθαλασσίως ἀπὸ τῶν Τεμπῶν καὶ κάτω. Πόλεις αὐτῆς, ἡ Μελιβοῖα, παρ' ἧ οἱ Ἴωνοὶ, σκόπελοι ἐφ' ὧν πολλὰ περσικὰ πλοῖα ἐναυάγησαν (Ἠρδ. Ζ, 188), Κασθαναία ἐπὶ τοῦ Πηλίου καὶ ἡ κινδυνώδης Σηπιάς ἀκτὴ, Δημητριάς (Ἰβ.), σπουδαῖον φρούριον εἰς τὸν Παγασαῖκον κόλπον, Ἴωλκός, Ἀφέται. — ε') Βοστιαῖοις ἢ Ἰστιαῖοις βΔ, ἡς τὸ Ἄην ἢ Περραιβία, πόλεις δὲ οἱ Γόμοροι, εὖς ὁ Καῖσαρ κατέστρεψεν, ἡ Τρίκκη (ἢ Τρίκκαλα), πρὸς βΑ ἢ Ἰθώμη, κλωμακθεσσα κληθεῖσα διὰ τὴν ἀπτόμων θέσιν τῆς, ὁ Γόννος, ἡ Ὀλοσσῶν, ἡ Τρίπολις, συστήσας ἐκ τῶν τριῶν, Ἀζώρου, Δολιχῆς καὶ Πυθίου (Στρβ. Θ, 429).

Θεσσαλονίκη, ἐπίσημοτάτη πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν Μυθωνία ἢ πρώην Θέρμη (Ἠρδ. Π, 123) ὑπὸ Κασσάνδρου ἀξήθελα καὶ μετονομασθεῖσα κατὰ τὴν σύζυγον τοῦ Πίν ἀχυρωμένη (Λιν. ΧΙΙV, 10), καὶ ἐπὶ

Ῥωμαίων ἐπίσημος ὡς πρωτεύουσα ἐνὸς τῶν 4 νομιῶν, καὶ ἔδρα τοῦ Πραιτόρος, καὶ ἔχουσα, ἕνεκα τῆς θέσεως καὶ τοῦ λιμένος τῆς,

λίαν ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐγκατέστησεν ἐκεῖ χριστιανικὴν κοινότητα.

Θεσσαλὸς, 1) υἱὸς Ἀβμωνος ἢ υἱὸς Ἰάσονος, καὶ δὲν ἐκλήθη ἢ Θεσσαλία. — 2) Ἰδ. Βύρουπυλος. — 3) Ἡρακλείδης, ἀπελθὼν μετὰ τοῦ Δωριέως, καὶ ἐν Σικελίᾳ φονευσθεὶς (Ἠρδ. Β, 46). — 4) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πεισιστράτου (Θουκ. Α, 20). — 5) Υἱὸς τοῦ Κίμωνος, τὸν Ἀλκιβιάδην κατηγορήσας ἐπὶ βεβηλώσει τῶν ἱερῶν (Πλούτ. Ἀλκ. ΙΘ, 22). — 6) Υἱὸς τοῦ ἱατροῦ Ἰπποκράτους τοῦ Κώου, ἐξήγησε τὰ συγγράμματα τοῦ πατρὸς του, καὶ ἔγραψε τρία βιβλία Ἰατρικῶν. — 7) Ἰατρός εἰς Τράλλεις τῆς Καρίας, ἐπὶ Νέριονος, εἰς τῶν ἱδρυτῶν τῆς Μεθοδικῆς κληθείσης σχολῆς. — 8) Τραγικὸς ὑποκριτὴς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Ἀλεξάνδρου (Πλούτ. Ἀλεξ. Ι, 29).

Θέστιος, υἱὸς τοῦ Ἀρῆως καὶ τῆς Δημονίκης, ἢ τοῦ Ἀγήνορος, ἕγγενος τοῦ Πλευρώνος, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατὴρ τοῦ Ἰφίλτου, Εὐπίππου, Πληξίππου, Βύρουπύλου, καὶ τῆς Ἀθήδας, Ἀλθόικης καὶ Ὑπαρμυνίστρας, καὶ σύζυγος τῆς Λευκίππης ἢ Λαοφόντης ἢ Διχιδαιίας. Ἰβ. Μελέεγρος.

Θέστωρ, 1) Υἱὸς Ἰβμωνος καὶ Λαοθῆς, πατὴρ τοῦ Καλχάντος, τῆς Λευκίππης, καὶ τῆς Θεονόης, ἧτις ὑπὸ πειρατῶν ἀρπαγείσα, ἐπωλήθη εἰς Ἴκαρον, τὸν βασιλέα τῆς Καρίας, καὶ ἠγαπήθη ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁ πατὴρ δ' αὐτῆς, ἀπελθὼν εἰς ἀναζήτησιν τῆς, συνελήφθη καὶ ἐπωλήθη εἰς τὸν αὐτὸν Ἴκαρον. Ἡλιθε δὲ καὶ ἡ Λευκίππη, εἰς νεανίαν μεταμορφωθείσα εἰς Καρίαν, καὶ ἀγαπᾶται ὑπὸ τῆς Θεονόης· ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν ἔρωτά της, ζητεῖ ἡ Θεονὴ παρὰ τοῦ Θεστόρος νὰ τὴν φονεύσῃ. Ἀλλὰ τότε ἐπέρχεται γενικὴ ἀναγνώρισις, καὶ ὁ Ἴκαρος προσφέρει εἰς ὄλους πλοῦσι δῶρα. — 2) Υἱὸς Ἐνοπος, Τρῶς, ὑπὸ Πατρόκλου φονευσθεὶς (Ὀμ. Ἰλ. Π, 401).

Θεωθωρία, πόλις τῆς ἐν Ἠπειρῷ

Ἀθαμανίας (Πολδ. Β, 68. — Στρβ. ΙΣΤ, 754).

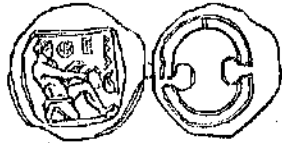
Θεωρία, ἡ εἰς ξένους πανηγύρεις ὑπὸ πόλεων ἐκπεμπομένη ἐπίσημος συνοδία. Ἐν Ἀθήναις δὲ οὕτως, ἀλλὰ θεωρίαι ἐλέγετο καὶ ἡ ἰδιαιτέρα ναῦς, ἧτις καὶ ἰερά ἐκαλεῖτο καὶ ἐθεωρεῖτο, προωρισμένη διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν προσκυνητῶν εἰς τὴν μεγάλην ἐορτὴν τοῦ Ἀηλίου Ἀπόλλωνος. Ὁ τὴν θεωρίαν ὀδηγῶν ὀνομάζεται ἀρχιθεωρος, καὶ αὐτῷ ἐπεβάλλετο ὡς λειτουργία, ἡ πᾶσα δαπάνη, οὕσα ἐνίοτε οὐχὶ μικρά.

Θεωρικόν ἢ θεωρικὰ, τὰ χρήματα τὰ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ Περικλέους τοῖς ἀπόροις ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου χορηγοῦμενα πρὸς ἀπότισιν τῶν εἰσιτηρίων εἰς τὸ θέατρον, καὶ ὅσον τεῦτο ἐνυμιάζετο εἰς Θεατρῶν ἢ ἀρχιτέκτονα λεγόμενον, ὅστις εἰσέπρατταν ἀνὰ 2 ὀβολοὺς δι' ἐκάστην θέσιν. Κατ' ἀρχὰς ἦσαν μόνον τῶν μεγάλων Διονυσίων τὰ εἰσιτήρια ἐπὶ πληρωμῇ μετὰ ταῦτα δὲ καὶ τὰ εἰς ἄλλας ἐορτὰς ἐνθα ἦν τι πρὸς θέαν, καὶ ἐνίοτε ἐλαμβάνετο ἐκ προκαταβολῆς τὸ θεωρικὸν διὰ πολλὰς τῆς αὐτῆς ἐορτῆς θεαμάτων ἡμέρας, καὶ οὐχὶ σπανίως μετὰ τῶν πτωχῶν καὶ πλούσιαι ἀνταποσῶντο αὐτό. Κατὰ γενόμενους ὑπολογισμοὺς (Boschli) ἐτησίως ἦν πιθανὸν ὅτι συνεποσῶτο εἰς 25—30 τάλαντα. Ἐκ τῶν διδομένων ὑπὸ τῆς ἀρχῆς εἰσιτηρίων, τινὰ ἀνευρέθησαν, μελῶδονα ταῦτα δὲ λαμβάνων ὁ θεατρῶνης παρὰ τῶν εἰσερχομένων, ἐξηργύρου εἶτα αὐτὰ παρὰ τοῖς ταμίαις. Τὰ ταμίαι ἐποιεον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἀλλὰ μετὰ τὴν παλινορθοῦσιν τῆς δημοκρατίας ἐγκατέστησαν αὐτοὶ, καὶ διωρίσθησαν καὶ ταμίαι τοῦ θεωρικοῦ, ὡς μία τῶν πρωτίστων δημοσίων ἀρχῶν. Ὁ Δημοσθένης καὶ ἄλλοι ἐνθερμῶς πατριῶται ἐξηγέρθησαν κατὰ τῆς τοιαύτης δημοσίας σπατάλης, καὶ κατέρωσαν τὴν κατάρχησιν αὐτῆς ὀλίγον πρὸ τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης, εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον ἀκτεθέντες, διότι δημοαγωγοὶ εἶχον ἐπιτύχει θάνατος νὰ

καταφρησθῆ κατά τοῦ τολμήσαντος νά προ-
τείνῃ τήν ἀντικατάστασιν τῶν θεωρικῶν διά
πολεμικῶν χορηγιῶν.

Θήβαι, 1) ἀρχαιότατα Θήβη ('Ομ.
'Οδ. Θ, 264, 274), βοιωτικῶς Θείβαι, ἡ
πρωτεύουσα πόλις τῆς Βοιωτίας, εἰς χωρίον
λοφώδες, διαρροόμενον καί εὐφορον, ἰδρυθεῖσα,
ὡς ἐπιστεύετο, τὸ πρῶτον ὑπὸ Κάδμου, δι' ὃ
καί ἡ ἐφ' ὑψηλοῦ κειμένη, καί ὑπ' ὄχυρῶν
τειχῶν περιβαλλομένη ἀρχόπολις αὐτῆς ἐλέ-
γετο πάντοτε Καθμεία, καί ἐστὶν ἡ θέσις

τῆς σημερινῆς πόλεως. 'Ηπερ δ' ἐπτάπυ-
λος (Αἰσχλ. Ἐπτ. 380. — Εὐρ. Φοίν.
1111), καί ἐκκλοντο αἱ πόλεις αὐτῆς 1,
'Ωγύγαια 2, 'Ηλεκτραί, αἱ πρὸς τὰς

Πλαταιάς 3, Προϊτίδες, αἱ πρὸς 'Τανά-
γραν καί Χαλιίδα 4, Νήϊτες 5, Κρη-
ναίαι (ἢ Βόρρειαι) 6, 'Υψισταί 7,
'Ομολοῖδες. Ὁ περίβολος τῆς πόλεως

ἦν 43 σταδίων, καί μετὰ τῶν περι αὐτῶν
κωμῶν (προαστείων) καί κήπων, 70. Τὴν
πόλιν διέρρεεν ὁ ἐκ τοῦ Κιθαίρωνος πηγῆ-
ζων 'Ισμηγνός, καί ἡ πηγὴ Δίρκη. Πρὸ
τῶν 'Ηλέκτρων πυλῶν ἦν ὁ ναὸς τοῦ 'Ισμη-
νίου 'Απόλλωνος, καί ὀλίγον περαιτέρω τὸ
ιερόν τοῦ 'Αμφικράτου, εἰς ὃ οὐδεὶς Θηβαῖος
ἐπατρέπετο νά κατακληθῆ ζητῶν χρησίου,
διότι, ἐρωτήσαντος ποτὲ τοῦ ἥρωος τοῦ Θη-
βαίου ἀν τὸν θέλωνιν ὡς χρησιμοδοτῆν ἢ ὡς
συναγωνιστῆν, αὐτοὶ τὸ δεύτερον ἐξελέξαντο
('Ηρδ. II, 134). 'Η δὲ Δίρκη, ὅτε μὲν ῥυαῖς
ὅτε δὲ πηγὴ καλουμένη, ἦν περιφημος διὰ τὸ
καθαρὸν ὕδωρ τῆς, χρήσιμον εἰς τὰς βουκκίαις
σπονδάς, καί τὴν φήμην ἔχον ὅτι ἐκάλλυε
τὰς γυναῖκας καί τὸς εἰς αὐτὸ ἐμβαπτομένας
ἐσθῆτας. Αἱ Θήβαι ἐκυριεύθησαν ὑπὸ τῶν
'Επιγόνων ἐν τοῖς μυθικοῖς χρόνοις, καί ἔ-
πειτα πάλιν τῷ 335 π. Χ. ὑπὸ τοῦ 'Αλε-
ξάνδρου, ὅστις τὰς κατηδάρισε, πλὴν τῶν ἱε-
ρῶν καί τοῦ οἴκου τοῦ Πινδάρου. ἔχον δὲ
τότε 40,000 κατοίκων. 'Αναγκασθῆσαν δὲ
βοηθεῖα τοῦ Κασσάνδρου, ἀλλ' ἐμειναν χωρίον
ἄσημον. — 2) Μία τῶν ἀρχαιοτάτων καί μεγί-
στων πόλεων τῆς Αἰγύπτου, κατὰ Διόδωρον
(Α, 60), ἡ ἀρχαιοτάτη τοῦ κόσμου, ἡ πρω-
τεύουσα καί ἐμπορικωτάτη πόλις τῆς ἀνω
Αἰγύπτου, μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Διοσπο-
λις. Ὁ 'Ὀμηρος ('Ιλ. I, 380) ἐπαινεῖ αὐ-
τῆς τὴν δύναμιν, καί τὴν λέγει ἐκατόμυ-
λον. 'Η περιφέρεια αὐτῆς ἦν 140 σταδίων.
Περιέκλειε δὲ τὸ Μενμόνιον μετὰ τῶν πρὸ
αὐτοῦ ἰσταμένων κολοσσῶν τοῦ Μέμνονος,
τὸν λαμπρὸν ναὸν τοῦ 'Αμμωνος ('Ηρδ. Α,
182. Β, 42), τοὺς μεγαλοπρεπεῖς τάφους
τῶν βασιλέων, καί διάφορα ἄλλα. 'Αρ' οὐ δὲ
μετατέθη ἡ ἔδρα τῶν βασιλέων εἰς Μέμφιν,
καί ὁ Καμβύσης ἐπόρθησε καί ἐλεηλάτησε
τὰς Θήβας, δὲν ἀνέλαβον πλέον αὐταί ('Σπρδ.
II, 746), καί εἰς τὴν ἀπέραντον αὐτῶν θέ-
σιν σώζονται μνημεῖα μεγαλοπρεπῆ εἰς τῶ-
σας σήμερον ἀπ' ἀλλήλων ἀρροσάσας θέ-
σεις, τὸ Λυξὸν, τὸ Καρνάκ, τὸ Γουρνὸν καί

τὸ Μενιέντ-ἰβροῦ, ὡς καί διάφορα περιεκείμενα
χωρία. — 3) Θήβαι Φθιώτιδες ἐν Θεσ-
σαλίᾳ, παρὰ τὸν Παγασαϊκὸν κόλπον, ἔχου-
σα λιμένα ἐμπορικῶν, βλαβεῖσα δ' ὑπὸ τοῦ δια-
γωνισμοῦ τῆς Δημητριάδος. Τῷ δὲ 217 π.
Χ., κυριεύσας αὐτὴν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν,
ἐπώλησε τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἐγκατήκισεν
ἐκεῖ Μακεδόνας καί τὴν ὠνόμασε Φιλίπ-
που πόλιν ('Πολθ. Ε, 99. III, 2. — Jiv.
XXXIX, 25).

Θηβαϊκὸς πόλεμος, ἴδε 'Αδρα-
στος.

Θήβη, 1) ἴδ. Θήβαι. — 2) Πόλις εἰς
τὰ ἐνδότερα τῆς Μυσίας, εἰς τὴν Πλάκον,
δρος δασυδης. 'Ην ἡ πατρίς τῆς Χρυσήδος
καί τῆς 'Ανδρομάχης· κατέστρεψε δ' αὐτὴν
ὁ 'Αχιλλεὺς ('Ιλ. Β, 601. Ζ, 397. Δ, 366).
'Ο Ξενοφῶν ('Αν. Ζ, 8, 4) τὴν ἐξήτει με-
ταξὺ Αὐτάνδρου καί 'Αδραμυττίου. Κατ' αὐ-
τὴν δὲ καί ἡ εὐφορος πεδιάς κατὰ τὸν 'Α-
δραμυττίον κόλπον μέχρι Κορυφῶν ἐλέγετο
Θήβης πεδίον ('Ηρδ. Ζ, 42. — Ξεν.
'Ἑλλ. Δ, 1, 41. — Σπρδ. II, 584).

Θήκη, ἴδ. 'Γάφος.

Θήρα, ἀρχαιοτέρων Καλλίστη, μία
τῶν Κυκλάδων, ἡραιστειον εἰσέτι καίον ἐν
μέσῃ τῇ Θαλάσσει, ἔκτασιν ἔχον 3 1/2 μί-
λιων, καί πολλαχοῦ βράχους ἀπορρώγας, ὁ
ψηλοὸς 800'—1200 καί καθέτως εἰς τὰ κύ-
ματα κατὶόντας. 'Ἐν τῆς Θαλάσσης, κατὰ
δόξαν καί τῶν ἀρχαίων ἀναδύσα, κατεπον-
τίσθη αὐθις κατὰ μέρος τῷ 237 π. Χ., καί
ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτῆς ἡ Θηρασία, τῷ δὲ 108
ἀνεβάνη ἄλλο νησίδιον, ἡ 'Γερά (ν. Παλαιο-
καθμένη)· κατὰ δὲ τὰ ἔτη 1573 καί 1707
μ. Χ., ἀνέκυψαν δύο ἑτι νησίδια, ἡ Μιζρά
Καθμένη καί ἡ Νεοκαθμένη. 'Αρχαιο-
τάτα κατοικεῖτο ὑπὸ Φαιάκων· εἶτα δ' ἐδέ-
χθη ἀποικίαν ἐκ Λακεδαιμονίων ὑπὸ τῶν
Θήραν, οὗ τὸ ὄνομα ἔλαβεν. ἔχον δὲ δύο πό-
λεις, τὴν Θήραν καί τὴν Οἶαν, καί ἀποι-
κία Θηραίων ἔκτισαν ἐν Λιβύῃ τὴν Κυρήνην.
'Ἐν τῷ μεσαίῳ ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν 'Ἑνε-
(ΑΡΧ. ΛΕΜ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

τῶν Σανταρίνη. Κυριώτερον αὐτῆς προῖον
ἦν καί μένει ὁ οἶνος ('Ηρδ. Δ, 147, 153.
— Σπρδ. I, 484).

Θηραμένης, ἐν τῇ νήσῳ Κῶ γεννη-
θεῖς, καί ὑπὸ 'Αγωνος, τοῦ ἐκ τοῦ ἀττικοῦ
δήμου Στειρίας, υἱοδετηθεῖς. Μαθητῆς τοῦ
Σωκράτους καί τοῦ Πρωδίκου, ἦν ἀνὴρ νοή-
μων καί εὐγλωττος (Θουκ. Η, 68), φιλό-
πατρις μὲν τὰς διαθέσεις, ἀλλ' ἐντανεῖ χα-
ρακτῆρος ἀσθενοῦς καί ἀναποφασίστου, ἀπὸ
μερίδος εἰς μερίδα ἐκλεκτικῶς μεταβαλὼν,
δι' ὃ καί οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ χλευαστικῶς τὸν
ἐπωνόμασαν κόθορον (ἴδ.) (Ξενφ. 'Ἑλλ.
Β, 3. — 'Αριστφ. Νερ. 361). 'Ἠρξάτο πο-
λιτευόμενος τῷ 411 π. Χ., ὅτε συνέπραξεν
εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς δημοκρατίας (ἴδ. Τε-
τρακόσιοι)· ἀλλὰ διαφωνήσας πρὸς τοὺς
ὀλιγάρχους αὐθις, παρίστη ὡς κατήγορος αὐ-
τῶν καί προσηρητήθη εἰς τοὺς μετρίους δη-
μοκρατικούς. 'Ἐπιρροὴν μεγάλην κτησάμενος,
ἦν εἰς τῶν στρατηγῶν ἐν 'Αργινοῦσιν, καί
τῆς κοινῆς γνώμης κηρυχθεῖσας μετὰ τὴν
νίκην κατὰ τῶν συστρατῆγων του, ὡς δῆθεν
μὴ περισσώσανται τοὺς ἐπὶ τῆς ναυμαχίας
εἰς τὰ κύματα πεσόντας, προὐκάλεσε καί
ἐπέφερεν αὐτῶν τὴν καταδίχην (Ξεν. 'Ἑλλ.
Α, β, 9). Ὅτε δὲ μετὰ τὴν ἐν Λίγος Πο-
ταμοῖς νίκην, ὁ Λύσανδρος ἐπήρξατο κατὰ
τῶν 'Αθηναίων, ὑποσχεθεῖς ὁ Θηραμένης νά
ἐπιτύχη παρ' αὐτοῦ δρους ἐπισεικῆς, ἀπεστά-
λη πρέσβυς πρὸς αὐτὸν, ἵνα συζητήσῃ τὰ
τῆς εἰρήνης. 'Αλλὰ φρονῶν ἀναγκαῖον νά μὴ
ἀντιστῶσιν οἱ 'Αθηναῖοι εἰς οἶαν δῆποτε τῶν
Λακεδαιμονίων ἀπαιτήσιν, ἐτεχνάσθη νά πα-
ρατείνῃ τὰς διαπραγματεύσεις μέχρις οὗ οἱ
πολιορκούμενοι, εἰς ἀπόγνωσιν περιελθόντες,
ὑπέκυψαν εἰς πᾶσας τοῦ Λυσάνδρου τὰς ἀπαι-
τήσεις, καί τότε ἀνεδείχθη εἰς τῶν συμπρά-
ξει τῆς Σπάρτης, ἐγκαταστάτων 'Τριάκοντα
ὀνομασθέντων τυράννων. 'Αλλὰ ταχέως ὑπερ-
ίσχυσεν αὐτοῦ ἕτερος, ὁ ἀποτομώτερος καί
σκληρότερος τῶν 'Τριάκοντα, ὁ Κριτίας (Ξεν.
'Ἑλλ. Β, 2, 3), οὗ ἀπαδοκίμαζε καί κατε-

δίκαζε τὰς ἀνόμους καὶ καταπιέσεις. Τότε ὁ Κριτίας τὸν κατήγγειλεν εἰς τὴν Βουλὴν ὡς τῶν καθεστῶτων ἐχθρὸν ἐπικινῶν καὶ ἐπίβουλον, καὶ ἐζήτησε τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του. Καὶ εὐγλώττως μὲν ἐσῆτον ὑπερασπίσαντα, τὸν ἐδικαίωσεν ἡ Βουλὴ, ἀλλ' ὁ Κριτίας δι' ἐνόπλων δορυφόρων του τὸν ἀνέσπασεν ἐκ τοῦ βωμοῦ εἰς ὃν εἶχε καταφύγει, τὸν καθέτρψε καὶ τῷ ἐπότισε τὸ κώνειον, ὃ ὁ Θηραμένης ἔπει μετὰ φαιδρῶς καὶ ἡμέρου φρενός, ἀξίας σοφοῦ ἀνδρὸς καὶ εὐγενοῦς πατριώτου (Ξεν. Ἰβλ. Β, 3, 11).

Θήρας, υἱὸς Αὐτεσιῶνος, βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἄγγονος Ἰσαμενοῦ καὶ διαέγγονος

Ἀνάγκη

τοῦ Θερασάνδρου. Κατὰ χρησμόν ὁ πατήρ του ἐκ Θηβῶν ἀπέβη πρὸς τοὺς ἐν Λακεδαιμονίᾳ Δωριεῖς· αὐτὸς δὲ, μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Μινυῶν, μετέβησεν εἰς τὴν νῆσον Θήραν, τὴν πρὶν Καλλιέστην (Ἡρδ. Δ, 147.— Πaus. Γ, 1, 7, 13, 6).

Θηρασία, ἴδ. Θήρα.

Θηρατής, ἴδ. Κυνηγέτης.

Θήρες, ἴδ. Κένταυροι.

Θηρομαχίαι, ἴδ. Μονομάχοι.

Θήρων, τύραννος τοῦ ἐν Σικελίᾳ Ἀκράγαντος, ἐνήκησεν τῷ 480 ἐν Ἰμέρα, μετὰ Γέλωνος, τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν, τοῦς ὑπὸ τὸν Ἀμίλλαν Καρχηδονίους (Ἡρδ. Ζ,

165). Ἦν δὲ κυβερνήτης ἥπιος καὶ νομιστής, καὶ ὁ Πίνδαρος τὸν ψάλλει ὡς Ὀλυμπιονίκην (Διόδ. Π, 86).

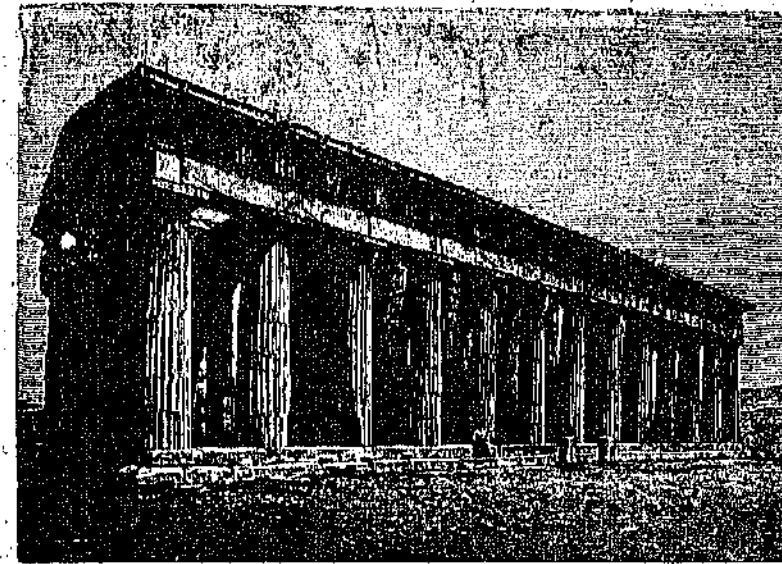
Θησαυρός, ἴδ. Θόλος. Ναός.

Θησεύς, υἱὸς Αἰγέως, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν (ἢ Πισσειδῶνος οὗ ἐπίθετον ἦν κυρίως καὶ τὸ ὄνομα Αἰγεύς) καὶ Αἰθρας, θυγατρὸς τοῦ Πελοπίδου Πιπθέως, τοῦ συνοῦ βασιλέως τῆς Τροιζήνης. Ἐγεννήθη δὲ μετὰ τῶν Τροιζήνων καὶ Ἐρμιόνης, καὶ τὸ χάριον ἐκεῖνο ἐκλήθη Γενέθλιον (Πaus. Β, 32 ὁ). Παρὰ τῷ Πιπθῆι τὸν ἐδίδαξεν ὁ Χείρων τὴν Θηρευτικήν, παιδαγωγὸς δ' αὐτοῦ ἦν ὁ Κοννίδας, εἰς ὃν διὰ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι τὴν

προτερὰν τῶν Θηραίων ἔθουον κρινόν. Ὡς νεανίας ἀπελθὼν εἰς Δελφοὺς, ἀνέθικε τῷ θεῷ τὴν κόμην του. Πρὸ τῆς γεννήσεώς του εἰς Ἀθήνας ὁ Αἰγεύς ἀπερχόμενος, εἶχε κρύψει ὑπὸ βράχον ξίφος καὶ πέδιλα, παραγγέλλας, ὅτε ποτὲ, αὐξήσας ὁ Θησεύς, ἤθελε δυναθῆναι ἐγγεῖρη τὸν βράχον, νὰ λάβῃ αὐτὰ πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας. Τοῦτου γενομένου, καθ' ὅδον πολλὰ διεπραξεν ἀγλαῖα ἐν Ἐπιδαύρῳ ἐφόνευσε τὸν Περικλοῖτην, υἱὸν τοῦ Ἰφαιστοῦ, τὸν καὶ κόρυνη τὴν λεγόμενον, διότι διὰ βοκάλου ἐφόνευσε τοὺς ἔδοιπόρους, καὶ λαβὼν καὶ ἔφερον ὁ Θησεύς τὸ βόταλον αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ

ἀκοντήσας Σίνυιν, τὸν ἐπονομασθέντα Πιπτοκάρπτην, διότι ἔκαμπε διὰ τῶν χειρῶν του τὰ δένδρα πίτυος (κουκουράρας), προσέδραεν εἰς αὐτὰ τοὺς ἔδοιπόρους, καὶ εἶτα ἀφίπων τὰ δένδρα ν' ἀνατιναχθῶσι, τοὺς ἐσπάρατε, τὸν ἔδεσε καὶ τὸν ἐφόνευσε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ἐκ τῆς θυγατρὸς του Περιγόνης ἔσχεν υἱὸν τὸν Μελάνιππον (Πλάτ. Θυσ. Η). Εἶτα δ' ἐφόνευσεν ἐν Μεγαρίδι τὴν Κρομμυωνίαν σὺν τὴν φαίαν λεγομένην καὶ ἐπὶ τῶν Σκίρωνιδων πατρῶν (Κακῆς Σκάλας), πρὸς τοῖς Μεγάραις, ἐντυχὼν τῷ Σκίρωνι, ὅστις ἐβίαζε

Ἀττικὸν Κηφισὸν ἐξηγγίσθη ὑπὸ τῶν Φιταλιδῶν (ἴδ. Φύταλος) δι' ὃ ἔχυσεν αἷμα, καὶ προσήλθεν εἰς τὸν πατέρα του. Ἐκεῖ δὲ παρούσα ἡ Μήδεια μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ φυγὴν της, καὶ ἀναγνωρίσασα αὐτὸν, ἠθέλησεν ἀπεισθῆναι τὸν Αἰγέα νὰ τὸν δηλητηριάσῃ. Ἀλλ' εἰς τὸ δεῖπνον σύρας ὁ Θησεύς τὸ ξίφος του ἵνα κόψῃ τὸ παρατεθειμένον κρέας, ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, καὶ ἡ Μήδεια ἔφυγε, μετὰ Μήδου, τοῦ υἱοῦ ὃν εἶχεν ἐκ τοῦ Αἰγέως, καὶ ἐπιστρέψασα εἰς Κολχίδα, ἐγκατέστησε πάλιν εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν ἄρτι ἐκθρονισθέντα πατέρα της. Παρουσίασε δ' ὁ

Ἰσθμῶν.

τοὺς διερχομένους νὰ τῷ πλύνουσι τοὺς πόδας, καὶ εἶτα διὰ λακτίσματος τοὺς ἐκρήμινεν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν ἐθανάτωσεν ὁμοίως. Ἐν Ἐλευσίῃ, παλαίσας πρὸς τὸν Ἀρχάδα ληστήν Κερκύονα, τὸν ἐθανάτωσεν ἔλιγον κραιπνότερον, παρὰ τῷ Ἡρακλεῖ, εἰς τὸ Ἐλευσίον πεδῖον, εὔρε τὸν Πρωκροῦστην, Δαμάστην ἢ Πολυμήμονα, ὅστις τοὺς ἔδοιπόρους ἤπλου εἰς σιδηρᾶν κλίβην, καὶ ἂν ἦσαν μακρότεροι, τοὺς ἠκρωτηρίαζε, ἂν βραχυτέροι, ἐφόνευε τοὺς ἔδοιπόρους, καὶ λαβὼν καὶ ἔφερον ὁ Θησεύς τὸ βόταλον αὐτοῦ. Ἐπὶ τῶν

Αἰγέως τὸν Θησεῖα εἰς τὸν λαόν, ὡς διάδοχόν του δι' ὃ ἐρεθισθέντες οἱ τὴν διαδοχὴν ἐλπίζοντες Παλαντίδαι, ὡς ἀπόγονοι νόμιμοι τοῦ Πανδίωνος, οὗ ὁ Αἰγεύς ἦν μόνον θετός, ἐπανέστησαν, ἀλλὰ τοὺς ἐπρόδωκε Λεῶς τις, καὶ νικηθέντες ἐφονεύθησαν. Μετέπειτα δὲ συνέλαβεν ὁ Θησεύς ζῶντα τὸν πολλὰς βλάβας ἐπιφέροντα Μαραθῶνιον ταῦρον, καὶ τὸν ἐθυσίασεν εἰς τὸν Δελφῖνον Ἀπόλλωνα. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν χρόνον ἐμελλε τὸ τρίτον νὰ πεμφθῆ εἰς Κρήτην ὁ κατ' ἐννεα ἔτη ἀποτινόμενος φέρος αἵματος ἐξ ὁ παίδων καὶ ὁ

κορασίων, διδομένων εις βοράν τῆ Μινωταύρω ὑπὸ τοῦ Μίνως, ἐκδικουμένου τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του Ἀνδρόγεω, ἐν εἰχε δολοφονήσει ὁ Αἰγεύς. Τότε ὁ Θησεύς ἐξήγησε, καίτοι μὴ κληρωθεὶς, νὰ συνακολουθήσῃ καὶ αὐτός, πεποιθὼς ὅτι θὰ ἐθριάμβευε, καὶ ὑποσχόμενος εἰς τὴν ἐπιστροφήν των, ὡς δεῖγμα τῆς σωτηρίας

Ἐξ ἀρχαίου ἀγγείου.

των, ν' ἀντικαταστήσῃ διὰ λευκοῦ τὸ μέλαν ἱστίον ὑφ' ὃ ἀπέπλεον. Ὁ Μινώταυρος κατέβηκε εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Λαδυρίνου, ἐξ οὗ, καὶ ἂν τὸν ἐφόρευεν, ὁ Θησεύς δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ ἐξέλθῃ ἀλλ' ἢ Ἀριάδνη, θυγάτηρ τοῦ Μίνως καὶ τῆς Πασιφάης, εὐσπλαχνισθεῖσα αὐτὸν, τῷ ἔδωκε μίτον (κλωστήν), οὗ τὴν μιαν ἄκρην προδέσας εἰς τὴν εἰσοδὸν, εἰσῆλθεν, ἐφόρευσε τὸ τέρας, καὶ ἔπειτα, βοηθεῖα τοῦ μίτου, ἐξῆλθε πάλιν, ἀπαλλάξας τὰς Ἀθήνας τοῦ σκλη-

Ἀριάδνη ἐν Μουσείῳ τῆς Γόρης.

ροῦ φόρου. Ὅτε δ' ἀνεγύρει, ἤρπασε καὶ τὴν Ἀριάδνην, ἀλλ' ἐν Νάξῳ, κοιμωμένην, τὴν ἐγκατέλιπε, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας ἐκεῖ δ' εὐρών αὐτὴν ὁ Διόνυσος, τὴν ἐνυμφεύθη καὶ τῇ ἔδωκε τὴν ἀθανάσιαν, καὶ Ὁμηρον (Ὀδ. Δ, 321) φονευθεῖσαν πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Κατακλίων δ' εἰς Ἀθήνας ὁ Θησεύς, εἶχε λησμονήσει τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἱστίου, ἐξ οὗ ἀπατηθεὶς ὁ Αἰγεύς, ἐρριζοῦ ἐν ἀπελπισίᾳ ἐκ τῆς Ἀεροπόλειος, καὶ ἀπέθανε.

Βασιλεύσας δ' ὁ Θησεύς, ἔπεισε τοὺς δῆμους τῆς Ἀττικῆς ὡς κοινὸν κέντρον νὰ ἐκλέξωσι τὰς Ἀθήνας, ἐφ' ἣ περιστασίαι συνέστη ἡ μεγάλη ἐορτὴ τῶν Παναθηναίων, καὶ ἄλλη, ἣτις συνοικία ἢ μετοίκια ὠνομάσθη (Θουκ. Β, 15. — Πλούτ. Θησ. ΚΔ). Καὶ τὴν Μεγαρίδα δ' ἤνωσε μετὰ τῆς Ἀττικῆς, καὶ ὠργάνωσε τοὺς ἰσθμίους ἀγῶνας. Νομίζεται δ' ὅτι τὸ ὄνομα Θησεύς ἀπέδθη εἰς αὐτὸν, διότι ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ πρῶτος θεὸς τὰς βάσεις τοῦ πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Ἀθηναίων. Μετὰ τοῦ Ἡρακλέους δ' ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, καὶ ἤχημαλῶτευσεν ἢ ἐδελέασε τὴν βασιλίαν αὐτῶν Ἀντιόπην ἢ Ἴππολύτην. Πρὸς ἐκδίκησιν ἐξεστράτευσαν αἱ Ἀμαζόνες κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ παρενέβη ἡ Ἀντιόπη, ἢ, κατ' ἄλλους, ἐφρονέθη παρὰ τῆς Θησεῖ, ἂν ἡγάπα

περιπαθῆς. Ἐξ αὐτῆς δὲ ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἴππόλυτον. Εἶτα δὲ νυμφευθεὶς Φαίδραν, τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἀριάδνης, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀκάμαντα καὶ τὸν Δημόφωνα. Καὶ τοῦ Ἀργοναυτικοῦ δὲ πλοῦ μετέσχε, καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδονίου κάπρου. Φίλοι εἶχε τὸν Πειρίθου, βασιλεῖα τῶν Λαπιθῶν, καὶ βοηθεῖα αὐτοῦ ἤρπασε τὴν

Ἑλένην πρὶν ἢ νυμφευθῆ αὐτὴν ὁ Μενέλαος· ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς Διόσκουροι, κυριεύσαντες ἐνάκουσιν τοῦ Θησεῦς τὰς Ἀφίδνας, πόλιν τῆς Ἀττικῆς ἐνθα τὴν εἶχεν ἐγκατεῖσαι, ἤλευθερωσαν αὐτὴν, καὶ ἤχημαλῶτευσαν τὴν μητέρα του Λίθραν (ἴδ.). Ἀντεδοῆθη δ' ὁ Θησεύς τὸν Πειρίθου εἰς τὴν ἐκδίκησιν τῶν Κενταύρων, καὶ προσέτι καὶ εἰς τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ὅστις, Αἰδωνεύς, καλούμενος, εἶχεν ὀνομάσαι Κόρην αὐτὴν, καὶ

τὴν γυναῖκά του Περσεφόνην· ἀλλὰ συνελήφθησαν, καὶ ὁ μὲν Πειρίθους κατεσπαράχθη ὑπὸ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ, ὃν εἶχεν ὀνομάσαι Κέρβερον, ὁ δὲ Θησεύς ἐφυλακίσθη, καὶ ἤλευθερώθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Πλούτ. Θησ. ΛΑ, ΛΕ). Ὁ δὲ Βεργίλιος (Αἰ, VI, 393, 617) τὸν μῦθον διηγείται ὡς κατέβασιν εἰς τὸν Ἄδην. Τὸ αὐτὸ ἠδύνατο νὰ συμπαρασθῇ καὶ ἐξ Ὀμ. Ἰλ. Α, 631· ἀλλ' ὁ στίχος ἐκεῖνος κρίνεται μεταγενεστέρᾳ προσθήκῃ. Ἐπὶ τῆς ἀπουσίας του δὲ, κατέλαβε τὴν ἀρχὴν Μενεσεύς, ὁ υἱὸς τοῦ Πετεοῦ, δι' ὃ ὁ Θησεύς ἐπεμφε τοὺς υἱοὺς του εἰς Εὐβοίαν πρὸς Ἐλεφήνορα, τὸν υἱὸν τοῦ Καλυδόουτος, καὶ καταρρασεῖς τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν Γαργητὸν, ἀπῆλθεν εἰς Σικύρον, ἐνθα ἐξ ὑψηλοτάτου βράχου, ἢ παραπατήσας, ἢ προδοτικῶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς χώρας Λυκομήδου σπρωχθεὶς, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Ἀλλὰ, μετὰ τὰ Τρωϊκά, ἐπανέλαβε τὸν θρόνον ὁ υἱὸς του Δημόφων, καὶ, κατὰ χρησμόν ἐπανάφερον ὁ Κίμων τὰ ὄσπια του εἰς Ἀθήνας τῷ 465 π. Χ., καὶ ἐνταφιάσας αὐτὰ, ἤγειρεν ἐπ' αὐτῶν τὸ ἐπισωζόμενον Θησεῖον (Θουκ. Α, 98. — Πλούτ. Θησ. ΛΣΤ), καθ' ὅπως ἐξάστουλον, δῶριον, ἔχοντα εἰς τὰς 10 τοῦ μετόπας ἄθλους τοῦ Ἡρακλέους, εἰς 8 δὲ (ἀνὰ 4 ἐκατέρωθεν) ἄθλους Θησεῦς· εἰς τὴν Δ ζωοφόρον κενταυρομαχίαν, καὶ εἰς τὴν Α, χωροῦσαν μέχρι τοῦ περιστυλίου, τὴν κατὰ τοῦ Βύρουθένους νίκην τοῦ υἱοῦ τοῦ Θησεῦς, καὶ ἐγκατέστησε τὰ Θησεῖα, ἐορτὴν πανηγυριζομένην τῇ 8 Πυανεψιώνος, δι' 8 καὶ ὀγδοῖα ἐλέγοντο (Ἀρσεν. Πλούτ. 325), καὶ πᾶσα ὀγδοῆ ἡμέρα ἦν ἱερὰ τῆς Θησεῖ ὡς καὶ τῆς Ποσειδῶνι. Ἦν δ' ἐν γένει ὁ Θησεύς ὁ Ἡρακλῆς τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' ὁ οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς, καὶ οἱ ἀγῶνες αὐτοῦ εἰσὶν ἀπῆχσεις τῶν ἄθλων ἐκείνου· ἀλλ' ἡ λατρεία αὐτοῦ δὲν ἔλαβε τὴν πνευλιθίαν σπουδαιότητα ἣν εἶχεν ὁ τοῦ Δωριεῦς ἥρωος. Παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις δ' ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς ὁ

θεὸς τὰ θεμέλια τοῦ πολιτικοῦ αὐτῶν ὀργανισμοῦ, ὁ πρῶτος αὐτῶν νομοθέτης, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Καὶ ἡ τέχνη δὲ παρίστησιν αὐ-

Ἄγαλμα ἐκ Περσέωνος.

τὸν ὁμοῖον πρὸς νέον Ἡρακλῆα, εὐρωστον, ἀλλ' οὐχὶ τοσεῦτο ἀθλητικὸν ὡς ἐκεῖνον. Ἐν ταῖς ἀρχαιότεραις παραστάσεσιν ἔχει ξίφος, ἐν μεταγενεστέραις ῥόπαλον καὶ λεοντήν. Ὁῆτες, ἴδ. Φυλῆ.

Θάλασς, ἰδίως βακχικὴ πομπή (ἴδ. Διόνυσος). Ἐν γένει δ' οὕτως ἐκαλεῖτο πᾶς σύλλογος κοινῆ ἀφορῶν λατρείαν, ἢ ὀργανωμένος ἐπὶ σκοπῷ κοινῷ ἐράνου εἴτε θρησκευτικοῦ εἴτε πρὸς διασκεδάσιν.

Θέβρων, ἢ Θέμβρων, 1) Σπαρτιάτης, ὅστις, ὅτε ἐπρόκειτο ἀρχὴ ἐχθροπραξιῶν κατὰ τῶν Περσῶν, τῷ 399 π. Χ., ἐπέμφθη μετὰ στρατοῦ εἰς Ἀσίαν πρὸς βοήθειαν τῶν ἐκεῖ Ἑλληνίδων πόλεων (Ἐσν. Ἑλλ. I, 1, 4). Συμπαρελάθων δὲ καὶ τοὺς ἐναπολειπομένους 6000 τοῦ Ξενοφῶντος, ἐπέτυχε μὲν κατ' ἀρχὰς ὀπισσοῦν κατὰ τοῦ Ἰσοταφένους, ἀλλὰ, στερούμενος στρατηγικῆς ἱκανότητος, δὲν κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὴν πειθαρχίαν, καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ θέρους ἐπέμφθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ Δερκυλλίδης (Ἀύτ. 8). Εἶτα ὁμοῦ (392) ἐπέμφθη ἐκ νέου εἰς Ἀσίαν, καὶ ἐκ τῆς Ἐφέσου ἐξέδραμε κατὰ τοῦ Πέρσου Στρούθα, ὅστις ἦν τοῖς Ἀθηναίοις ἀφισιωμένος. Ἀλλ' ἐπιπεσὼν οὗτος, τὸν ἐφόρευσε μετὰ πολλῶν τῶν στρατιωτικῶν του (Ἀύτ. Δ, 8, 17. Ἀν. Ζ, 8. — Διόδ. ΙΔ). — 2) Σπαρτιάτης, ὅστις τῷ 324 π. Χ., φονεύσας τὸν φυγάδα ταμίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἄρπαλον, καὶ ἀρπάσας τὰ χρήματα αὐτοῦ,

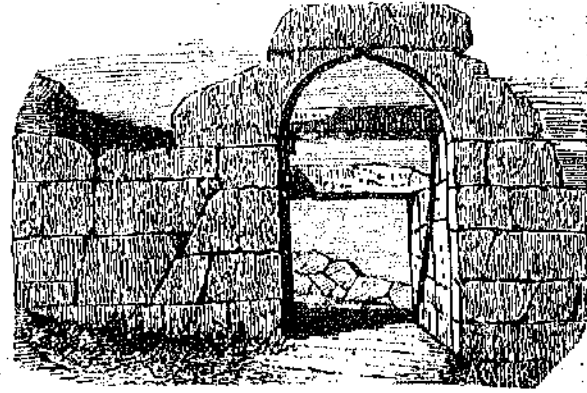
ἐπεγείρησεν ἐκστρατεῖαν κατὰ Κυρήνης. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἀπέτυχεν, εἶτα δ' ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν· ἀλλὰ μέχρι τέλους ὑπὸ τοῦ Ὀφίλλα νικηθεὶς, συνελήφθη, καὶ ἀπέθανε σταυρωθεὶς ἐν Ἀπολλωνίᾳ.

Θίσθη, 1) καὶ Θ (σ θ α ι, πόλις ἐν ταῖς ΝΔ τῆς Βοιωτίας, εἰς τὰς Ν. ὑπερείας τοῦ Ἐλευκάνου, παρὰ τῇ ἀκτῇ, εἰς ἧς τοὺς βράχους πολλαὶ περιστραφαὶ ἐφώλευον, δι' ἃ καὶ παρ' Ὀμήρῳ λέγεται «πολυτρήρων Θίσθη» (Στρβ. Θ. 411). Ἐρείπια αὐτῆς εἰς Κακόσια. — 2) Νόμῃ Βοιωτὶς ἧς ἐπώνυμος ἦν ἡ πόλις. — 3) Κατ' Ὀείδιον (Met. IV. 51) ἐν Βαθυλῶνι ὠραία κόρη, ἀγαπῶσα τὸν νέον γαίτονά της Πύραμον. Ἐπειδὴ δ' οἱ γονεῖς ἤναντιοῦντο εἰς τὸν ἔρωτα αὐτῶν, συνεφώνησάν ν' ἀπαντηθῶσιν ὑπὸ μίαν συκαμινέαν. Ἡ Θίσθη ἐλθοῦσα πρώτη, ἀπήνησεν ἐκεῖ ἄγριον λέοντα, καὶ ἐντρομος ἐφυγε βίψασα τὸ κάλυμμα αὐτῆς, ὃ ὁ λέων κατέσχισε διὰ τῶν αἵματος ἀποσταζόντων ὀδόντων του. Ἐλλῶν δ' ὁ Πύραμος, καὶ εὐρών αὐτὸ, ἐνόμισεν ὅτι τὸ θηρίον ἐσπάραξε τὴν Θίσθη, καὶ ἐφανεύθη ὑπὸ τὴν συκαμινέαν, ἐξ οὗ οἱ καρπεῖ αὐτῆς ἐγένοντο ἐρυθροί. Ἐπὶ τῶμά του δ' εὐροῦσα, ἠύτοκτόνησε καὶ ἡ Θίσθη.

Θύλας, 1) Ἰδ. Ὀρέστης. — 2) Βασιλεὺς τῆς Δήμου, πατὴρ τῆς Ὑψιπόλης καὶ τοῦ Σικίνου. Ὅτε αἱ Δήμναι ἐφόνευσαν πάντας τοὺς ἀνδρας τῆς νήσου, αὐτὸς ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του ἐκρύβη καὶ ἐσώθη· εἶτα ὄμω, ἀντικαλυφθεὶς ὑπὸ τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἐφανεύθη ἐπίσης. Κατ' ἄλλους ἐφυγεν εἰς τὴν Ταυρίδα, ἢ εἰς τὴν παρὰ τῇ Εὐβοίᾳ νήσον Οἰνόνη, ἧτις κατ' αὐτὸν ἀνομάσθη Σίκινος (Ὀμ. Ἰλ. Ε. 230). — 3) Υἱὸς Ἰάσονος καὶ Ὑψιπόλης, ἀδελφὸς τοῦ Εὐνέου. — 4) Υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης. — 5) Υἱὸς Ἰκαρίου καὶ Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. — 6)

Υἱὸς Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης, ἡγεμῶν τῶν Αἰτωλῶν κατὰ Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Β. 638, Δ. 529, Ν. 216, Ο. 281). — 7) Υἱὸς Ὀρνυτιάνου ἢ Ὀρνύτου. — 8) Τρῶς φρονεθεὶς ὑπὸ Μενελάου (Ἰλ. Π. 311).

Θυλία, Ἰδ. Σικιάδιον.
Θύλος, (ἡ καὶ θ). Ἐπὶ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχιτεκτονικὴν πρωτεύον τοῦτο σχῆμα, ὡς καὶ

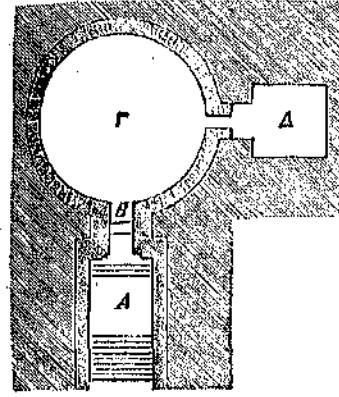

τὸ τῆς ἀψιδος ἐξ ἧς παράχθη, ἦν ἐν Ἰταλίᾳ ἐν χρήσει ἐν ἀρχαιοτάτοις ἡδὴ χρόνοις, ἐπὶ Ταρκυνίου (650 π. Χ.) καὶ πρὶν. Ἐν Ἑλλάδι δὲ, ἐπὶ τῆς κλασικῆς ἐποχῆς εἰ καὶ οὐκ ἄγνωστον (Ἀρτ. Θεσμ. 53), ἐν ἐρείπιοις τῆς Ἀκαρναίας (Vit. Pruf. XI) ἀνευρεθὲν, εἰς Ἀθήνας δ' ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ Δημοκρίτου εἰσαχθὲν, ἀλλ' εἰς τὴν νεωδομίαν καὶ ἐν γένει τὴν καλὴν ἀρχιτεκτονικὴν, παραδεχθεῖσαν τὴν εὐθύγραμμον ἀρμονίαν, δὲν ἐφηρμοζέτο. Ἐν τῶν

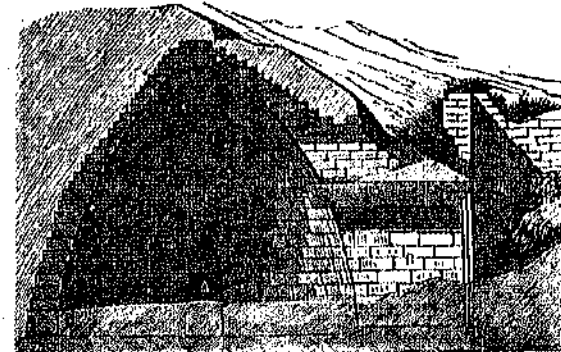
ἡρωϊκῶν χρόνων ὄμωσιν αἰξοῦνται εὐχὴ ὄμωσιν τῆς πολυγώνου ἢ κυκλωπίας τειχοδομίας, ἀξιολογώτατα κτίρια κατ' ἄλλο ἰδιόρρυθμον σύστημα

θολωτά, ἢ τὸν θόλον ἀντικαθιστῶντα. Ταῦτα εἴσιν ἐν Μικῆναις, ἐν Ὀρχομενῷ καὶ ἀλλαχοῦ τὰ ἀπόγαια οἰκοδομήματα, ἐνθα οἱ θησαυροὶ τῶν χρημάτων ἦσαν» (Πaus. ΑΣΤ, 3). Κατ' αὐτὴν τὴν περιγρα-

θησαυροὶ Μικηνῶν.

φῆν τοῦ Πausανίου (ΑΗ, 2), συνάδουσαν ἐντελῶς πρὸς τὰ εὐρεθέντα εἰρηπία, ἦσαν οἱ θησαυροὶ οὗτοι τὸ σχῆμα περιφερεῖς, ἐκ πωρίου λίθου ἰσοδόμωσιν ὠκοδομημένοι, καὶ οἱ ὀριζόντιοι κύκλοι τῶν λίθων μειοῦνται κατὰ διάμετρον βεβληθῶν ὅσῳ προχωροῦσι πρὸς τὰ ἄνω, οὐχὶ γωνιαίως ἐπ' ἀλλήλων προ-

χοντες, ἀλλ' ἐπιμελῶς λελαξευμένοι, ὥστε ἀποτελοῦσι σχῆμα κυψέλης παραβολοειδές, καὶ τὴν ἄνω ὀπὴν ἐκάλυπτε μέγας λίθος ἐπιθεμιμένος, μὴ χρησιμεύων εἰς ἀρμονίαν τοῦ παντός, ὡς λέγει ὁ Πausανίας, παραβάλλων πρὸς τοὺς συνήθεις θόλους. Κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ σύστημα τῶν ὑπὲρ ἀλλήλους προσχόντων λίθων εἰσὶ ὠκοδομημένοι καὶ αἱ ἐν Ἰβηρίᾳ

ὑπόγειοι σύριγγες. Ἐνδον δὲ πᾶσα ἐπιφάνεια ἐκαλύπτετο ὑπὸ χαλκῶν πετάλων, καὶ τὴν θύραν εἰς ἣν ἔφερε πρόσοδος κατιοῦσα, ἐκόσμηι πιθανῶς ἀνωθεν τριγωνικὸν τι ἀνάγλυφον. Ὁ ἐν Μικῆναις θησαυρὸς ἔχει ὕψος 50' καὶ τὴν κάτω διάμετρον 47 1/4' (Ἰδ. Παγκ. Ἰστ. Καλλιτ. τόμ. Α. σ. 52, 128). Τῆς θόλου μνημονεύει καὶ ὁ Ὀμηρὸς (Ὀδ. X, 442, 490), ὡς μέρος τῆς οἰκίας ἔχοντος κίονας. Πιθανῶς ὁμοίον τι καὶ ἴσως ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων σωζόμενον, ἦν καὶ ἐν Ἀθήναις ἡ Θύλος, ἢ παρὰ τὸ Βουλευτήριον κειμένη, καὶ Σικίας προσέτι λεγομένη, ἐνθα ἔθυσον καὶ συνέτριγον οἱ Βουλευταὶ (Πaus. Α, 5, 1. — Σουῖδ. — Πολδ. Α, 8, 15), κερκομημένη δι' ἀργυρῶν ἀγαλακτίων (Πολυδ. Η, 155. Δημοθ. Περσ. 419). — Ὁμοίος θόλος ἦν πρὸς τῷ Ἀσκληπιεῖ ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ ἦν «περιφερὲς οἴκημα» ὃ ὠκοδομήσεν ὁ ἐπὶ Περικλέους Πολύκλειτος (Πaus. Β, 27).

Θορικίς, ἀρχαιοτάτη πόλις, εἶτα δὴμος τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν Α. παραλίαν (v. Θορικόν).

Θόρον, 1) Ὄρος τῆς Ἐρμιονίδος ἐν τῇ Ἀργολίδι εἶτα Κολοκίγιος κληθὲν, διότι ὁ Ζεὺς ἐκεῖ μετεμορφώθη εἰς κόκκυγα (κοκκόν). — 2) Ὄρος τῆς Λακωνικῆς μεταξὺ Σπάρτης καὶ Σελασίας. Εἶχεν ἱερὸν τοῦ Ἀπέλλωνος (Πρδ. Δ, 65. — Πaus. 5, 138).

Θουκυδέδης, 1) Ἀθηναῖος, ἐκ τοῦ δήμου Ἀλωπεκῆς, τοῦ Κίμωνος συγγενῆς, ἀνέλαθε μετὰ τούτου τὸν ὀνόματον τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος, τοὺς καλοῦσιν κάγαθοὺς περὶ αὐτὸν συγκεντρώσας· ἀλλ' ὁ Περικλῆς ὑπερισχύσας, διεπράξατο τῷ 443 τὴν ἐξουσίαν του. Τῷ 440 ὄμωσιν φαίνεται ὅτι εἶχεν ἐπανέλθει, διότι μνημονεύεται στρατηγὸς τοῦ ὀνόματος τούτου. — 2) Θ. Ὀλόρου, Θρακὸς πολιτογραφηθέντος εἰς Ἀθήνας, εἰς τὸν δῆμον Ἀλιμουσίων (Θουκ. Δ, 104), καὶ Ἠγησάπτης, συγγενῆς τοῦ Μιλ-

τιάδου, ἐγεννήθη τῷ 484 (κατὰ τινὰς τῷ 471) π. Χ. Ἐν Σικαπτῇ Ἰγλή τῆς Θράκης εἶχε πλοῦσια μεταλλουργεῖα. Ἐκεῖ καὶ ἐν Ἀθήναις διέμεινε τὰ 40 πρῶτα ἔτη τοῦ βίου του, μεγάλως μὲν ἐνδιαφερόμενος εἰς τοῦ Περικλέους τὴν πολιτικὴν, ἀλλ' αὐτὸς, ὡς φαίνεται, ἀποσχὼν πολιτικῆς δραστηριότητος μέχρι τῆς ἡ' ἔτους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅτε ὁ Βρασιδάς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Θράκην, καὶ τὸν Θουκυδίδην βλέπομεν κατὰ πρῶτον ἔχοντα ὑπὸ τὴν ὄδηγίαν του τὸν ἐν Θάσῳ Ἀττικὸν στόλον. Ἐπειδὴ δ-

μῶς, κατέχων τὴν Ἠϊόνα, δὲν ἐπρόφρασε νὰ σώσῃ τὴν Ἀμφίπολιν, κατηγορήθη ἐπὶ προδοσίᾳ, καὶ ἔφυγε πρὸ τῆς δίκης (Θουκ. Β, 26), μείνας ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη μακρὰν τῶν Ἀθηναίων, εἴτε ἐν Θράκῃ, εἴτε ὁδοιπορῶν καὶ ἐρευνῶν τὰ περὶ τοῦ πολέμου. Ἐπανήλθε δὲ τῷ 404 εἰς Ἀ-

θήνας (Παυσ. Α, 28, 9), ἐπανακληθεὶς διὰ ψηφίσματος προταθέντος ὑπὸ τοῦ Οἰνοβίου, καὶ ἀποθανὼν μετ' ὀλίγα ἔτη, οὐχὶ μετὰ τὸ 395, ἐκ βιαίου θανάτου, εἴτε ἐν Σικαπτῇ Ἰγλή εἴτε ἐν Ἀθήναις, κατετέθη εἰς τὸν τάφον τοῦ Κίμωνος. Ὁ Θουκυδίδης ἦν ἔμπειρος περὶ τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ῥητορικὴν· ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς τινῶν ὅτι ἐδιδάχθη παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι ἢ τῷ Γοργίᾳ καὶ τῷ Ἀναξαγόρῃ δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἀποδείξεων. Διηγούνται δ' ὅτι, παῖς ὢν, εἰς τὰ Ὀλύμπια ἤκουσε τοῦ Ἡροδότου ἀναγινώσκοντος τὴν ἱστορίαν του, καὶ ἔκλαυσεν ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, τοῦτο δ' ὅτι συνετέλεσε μετὰ ταῦτα εἰς τὸ νὰ τὸν ἀναδείξῃ μέγαν ἱστορικόν. Ἀλλ' ἡ διήγησις περιέχει ἀναχρονισμὸν, καὶ ἴσως ἐν Ἀθήναις ἤκουσεν ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἀπόσπασμά τι τοῦ Ἡροδότου συγκληθῆσαν αὐτόν. Ἄμα δ' ἀρξαμένου τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, κατανοήσας αὐτοῦ τὴν σπουδαιότητα, ἤρξατο τῆς περὶ αὐτοῦ συγγραφῆς

του. Καὶ ἐν Σικαπτῇ Ἰγλή συνέλεξε μὲν ἐν ἀνάσει καὶ ἐν ἀμεροληψίᾳ τὴν ὕλην, φαίνεται ὁμῶς ὅτι ἐν Ἀθήναις τὴν ἐξειργάσθη. Διεκόπη δὲ τὸ ἔργου του ὑπὸ τοῦ θανάτου, καὶ φθάνει μέχρι τοῦ ἔτους 411, τὸ δὲ τελευταῖον βιβλίον φαίνεται οὐχὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιμελείας ἐξειργασμένον ὡς τὰ λοιπὰ. Ἐπάρχει τις παράδοσις ὅτι ὁ Ξενοφῶν ἐξέδωκε πρῶτος τὸ παραλειπόμενον σύγγραμμα ὅπως δῆπατε αὐτὸς καὶ ὁ Κράτιππος ἤρξαντο τῶν ἰδικῶν των ὅπου διεκόπη ὁ Θουκυδίδης ἢ δ' εἰς βιβλία διαίρεσις, οἷα ὑφίσταται σήμερον, ἐγένετο οὐχὶ ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου, ἀλλ' ἴσως ὑπὸ Ἀλεξανδρινῶν. Τὴν ἱστορίαν ταύτην γράφων ὁ Θουκυδίδης, ἤξιον ἔφηρξεν ἐν αὐτῇ μὲν εἰς ἀεὶ διὰ τοὺς ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν εὐρεθησομένους πολιτικοὺς ἄνδρας, καὶ ἱκανὸν πρὸς τοῦτο τὸν καθίστα ἡ ἱστορικὴ αὐτοῦ ἐξυδέρεται, δι' ἧς εὐστόχως διεγίνωσκε καὶ συνεδύαζεν αἰτίας καὶ ἀποτελέσματα, καὶ ἡ μεγάλη του φιλαλήθεια καὶ εὐγενὴς ἀμεροληψία, ὡς τε καίτοι ἐξορισθεὶς, καὶ τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν ἀποδοκιμάζων, δὲν ἤθελεν ὁμῶς νὰ ἐπιφέρῃ κρίσεις ἀδίκους κατὰ τῆς πατρίδος του, καὶ ἐκθέτει τὰ γεγονότα ἐν στάθμῃ ἀπολύτου εὐθυδικίας. Γνώμας δ' ἀτομικὰς δὲν ἐκφέρει, καὶ αἱ δημογραφίαι ὅς παρενεῖρεσι εἰσὶν ἢ ἀκριβῶς ὡς ἀπηγγέλλησαν (Α, 22), ἢ, ἂν ἐνίοτε ὑπ' αὐτοῦ συνταθειμένα, ἐκφράζουσι τὸν τρόπον τοῦ συλλογίζεσθαι τῶν ὁμιλούντων περὶ ὠρισμένων περιστάσεων καὶ ἀντικειμένων. Τὴν διήγησίν του, ὡς ἀριθμίζει εἰς συμβάντα πολεμικὰ, διαίρει κατὰ θέρη καὶ χειμῶνας. Χρησμῶν (Β, 54, 5, 103) καὶ διοσημείων (2, 50) μνημονεύει, ἀλλ' ἱστορικῶς μόνον, ἄνευ τινὸς ἀποδείξεως ἂν αὐτὸς εἰς αὐτὰ πιστεύῃ, δι' ὅ ἴσως καὶ κατηγορεῖτο ὡς ἄθεος. Ὡς τὸ πρὸ πάντων ἐπιδικτικὸν ἐν ταῖς πολιτικαῖς θεωρεῖ τὴν πολιτικὴν δύναμιν, ἧς στηρίγματα, κατὰ τὴν θεωρίαν του εἰσὶ τὰ χρήματα καὶ τὸ καυτικόν. Ἡ γλῶσσά του ἐστὶν ἡ ἀρχαία ἀττικὴ· τὸ δὲ ὕφος του, ἀπλοῦν μὲν καὶ ἀπέριττον,

ἀλλ' ἰσχυρὸν καὶ πῶς τραχὺ, συγχρόνως δ' ἀκριβῶς καὶ ἄνευ περιφράσεων τὴν ἐννοίαν ἐξηγῶν, ὡς τε καὶ τὸ τάχος τῆς σημασίας λέγει χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ ὁ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, ὅστις ὑπὸ ἄλλας ἐπιφθεῖς πάντοτε δὲν τὸν ἐπαινεῖ, καὶ εἰς τὴν φράσιν του ἀποδίδωσι τὸ τραχὺ τῆς ἀρμονίας, τὸ ἰσχυρὸν αὐτῆς βεβαίως αἰνιτικόν. Αἱ δημογραφίαι παρ' αὐτῷ, πλήρεις ἰδεῶν καὶ κατὰ ῥητορικὴν τέχνην ἐξειργασμένα, ἀποβαίνουσι δυσνόητοι ἐνίοτε ἐν τῇ βιβλιοσίᾳ των. Βιογραφίαι αὐτοῦ ἀρχαῖαι ὑπάρχουσι ἢ Μακροκλήνου τινὸς (ἴσως τοῦ Ἀμμικεῦ), πολλαχῶς ἐσφαλμένη, καὶ ἡ τοῦ Διονυσίου.

Θούλη, νῆσος τοῦ Β. Ὠκεανοῦ, ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ Πυθέου τοῦ Μασσαλιώτου, καὶ περὶ ἧς ἐλέγετο ὅτι ἀπέειχεν ὁ ἡμερῶν πλοῦν ἀπὸ τῶν Ὀρχάδων, καὶ ὅτι εἶχε 40,000 σταδίων περιφέρειαν, ἀλλ' ὅτι, κειμένη ὑπὸ τὸν πολικὸν κύκλον, ἐστερεῖτο καὶ καρπῶν καὶ ζῶων. Ἐξελαμβάνετο δ' ὡς τὸ βορειότερον γνωστὸν μέρος τῆς γῆς (Στρεβ. Δ, 201.— Tac. Agr. X.—Virg. G. I. 30). Σήμερον ἐκλαμβάνεται ὡς ἡ Ἰσλανδία, ἡ μέρος τῆς Νορβηγίας, ἢ σήμερον Θίλη, ἢ ὡς ἐν γένει ἢ Σκανδιναυία, ἢ, ἐπειδὴ ὁ Ἱπτολομαῖος τὴν θέτει νοτιώτερον, ὡς ἡ μεγίστη τῶν Σκετλανδικῶν νήσων.

Θούρειοι, ἴδ. Σούβαρις.

Θούριον ὄρος, ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Κηφισοῦ, Ν. τῆς Χαιρωνείας. Ἡ κορυφὴ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ὀρθόπαγος (Παυσ. Θ, 41, 3.— Πλούτ. Σόλλ. 12).

Θύων, 1) Γίγας, φουεθεὶς ὑπὸ τῶν Μοιρῶν.—2) Γρῶς φουεθεὶς ὑπ' Ὀδυσσεῶς (Ὀμ. Ἰλ. Α, 422).—3) Ἰὸς Φαίνοπος φουεθεὶς, ὡς καὶ ὁ ἀδελφὸς του Ξάνθος, ὑπὸ τοῦ Διομήδους (Π. Ἰ, 152).—4) Φαίαξ (Ὀμ. Ὀδυσ. Θ, 113).

Θύωσα, ἴδ. Ὀδυσσεύς.

Θράκη, (παρ' Ὀμήρῳ Θρηγίη)

ἀρχαιότατα πᾶσα ἡ ὑπερτὴν Ἑλλάδα χώρα μέχρι τοῦ Σαίου ποταμοῦ μετὰ τοῦ Πόντου καὶ τὴν Μακεδονίαν· εἶτα δὲ, πρὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, τὴν μέχρι τοῦ Ἰστρου (Δουναβίου) ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ μόνον τὴν μέχρι τοῦ Αἴμουος χώραν, τῆς βορειότερας καλουμένης Μοισίας. Ἐθεωρεῖτο δ' ὡς ψυχρὰ, τραχεῖα καὶ ἄκαρπος (Ξεν. Ἀν. Ζ, 4, 3), εἰ καὶ πρὸς νότον, ἐνθα σκέπουσιν αὐτὴν τὰ ὄρη τῆν εὐκραῆς καὶ καρποφόρος. Οἱ Θράκες, κλάδος τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς οἰκογενείας, ἦσαν λαὸς φιλοπόλεμος καὶ οὐχὶ ἀκαλλιεργητός, ὡς ἀποδεικνύουσιν ὁ Ὀρφεύς καὶ αἱ ὀρησκευτικαὶ παραδόσεις των· ἀλλ' οὐδὲ τὴν γεωργίαν ἤσκαυ, οὐδ' εὐρυθμόν εἶχον πολιτικὸν ὄργανισμὸν, καὶ ἐκατηγορεῖτο ἐπὶ ἀκρασίᾳ εἰς τὸ οἰκοπετεῖν (Πορ. Ὀδ. I, 36, 14). Τὰ τῆς ἱστορίας αὐτῶν εἰσὶν ὀλίγον γνωστά. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπολέμησε κατὰ Θρακῶν, ἐν ταῖς ἐνδονκατικαῖς εἰς Ὀδρῦσαι (ἴδ.). Κατὰ τὸν γ' αἰῶνα π. Χ. παροδικῶς ἤρξαν εἰς τὴν Θράκην οἱ Γαλάται· ὁ Κράσσος ὑπέταξε τὰ βόρεια τῆς χώρας μέχρι τοῦ Αἴμου, τὰ ἔκτοτε Μυσία κληθέντα· τὸ δὲ νότιον, ἡ κυρίως Θράκη ὑπέκυψεν ἡττηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 80 π. Χ. τῷ δὲ 46 ὡς ἐπαρχία Θράκης ἐργαζομένη, ὑπέκυψεν ἐντελῶς τῷ 26 π. Χ. Τὰ κυριώτερα ὄρη τῆς Θράκης ἐν τῇ στενωτέρᾳ αὐτῆς σημασίᾳ εἰσὶν ὁ Αἴμος· ΝΑ τὸ Σκόμιον· πρὸς τὴν Μακεδονίαν ὁ Ὀρθόπαγος· πρὸς τὸ Αἰγαῖον ἢ Ὀρθόπη. Οἱ ἐπισημότεροι ποταμοὶ, Δ πρὸς τὴν Μακεδονίαν ὁ Νέστος· ὁ Ἰθρος, μετὰ παραποταμίων, ὢν τὸ πρῶτιστον ὁ Ἐργίνης· ὁ Μέλας, ῥέων πρὸς τὸν ὀμῶνυμον κόλπον, τὸν ὀρῶντα ΒΔ τὴν Θρακικὴν χερσονήσον· οἱ δὲ τῆς Χερσονήσου εἰς τὸν Ἑλλησποντον ἐκβάλλοντες Αἰγὸς ποταμοὶ περίφημοι διὰ τὴν ναυμαχίαν τοῦ 405 π. Χ. Λίμνη ὀνομαστὴ ἦν ἡ Βιστονίς (ν. Λαγοῦ), Δ τῶν Ἀδδῆρων ἢ ἐξ ἐνὸς βραχίονος τοῦ Ἰἴερου τρεφομένη Στεν-

τορίς παρά την Αίον. Έθνη δὲ, πολλάκις ἀλληλόμαχα, κατόικον αὐτὴν οἱ Κίκοις κατὰ τὸν Έθρον, περὶ τὴν ἀκτὴν· οἱ Όδρύσαιοι, ἐπίσης πρὸς τῷ Έθρῳ· οἱ Βίστονοις, κατὰ τὴν ὀμόνυμον λίμνην πρὸς τῷ Αἰγαίῳ· οἱ Βίσσοι παρά τῷ Αἴμῳ. Πόλεις δ' αἱ μᾶλλον ἀξιομνημόνευτοι, μεταξὺ Νέστου καὶ Έθρου εἰς τὴν παραθαλασσίαν, τὰ Αἰθέρη, ἐνθα ὁ Δημόκριτος ἐγεννήθη· ἡ Δικαία· ἡ Μαρώνεια· ἡ Μεσαμβρία· ἡ Αἰίονος. Ἐπί δὲ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἡ Καρδία· ἡ Έλαιοῦς· ἡ Καλλιπολις· ἡ Σηστός· ἡ Λυσιμάχεια. Εἰς δὲ τὴν Προποντιδα ἡ Γάνος· ἡ Βισάνθη· ἡ Πέρινθος· ἡ Σηλυμβρία. Εἰς τὸν Θρακικὸν Βόσπορον τὸ Βυζάντιον. Εἰς τὸν Πόντον ἡ Σαλυμδησσός· ἡ Ἀπολλωνία· ἡ Ἀγγιλαός· ἡ Μεσαμβρία. Εἰς τὰ ἔνδον ἡ Φιλιππούπολις, ἡ Ἀδριανούπολις, ἡ Γραϊνούπολις, κτλ. — Ἡ δὲ Μυσία (ἡ ἐν Ἐβρώπῃ), μεταξὺ Αἴμου καὶ Ἰστρου, κατὰ τὸν α' π. Χ. αἰῶνα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὑποταγεῖσα, διηρέθη ἐπὶ Βεσπασιανοῦ εἰς τὴν Ἄνω (Δ) καὶ Κάτω (Α) Μυσίαν, χωριζομένης διὰ τοῦ ποταμοῦ Κίβρου (ν. Κιβρίσας) μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰστρον. Ἀπὸ Διοκλητιανοῦ δὲ διεσπάσθη εἰς πέντε μέρη, τὴν πρώτην Μυσίαν (Δ), ἧς πρωτεύουσα ἦν τὸ Βιμινάκιον· τὴν Δαρδανίαν (ΝΔ) ἐπὶ τοῦ Σκάρδου, ἧς πρωτεύουσα οἱ Σκόποι· τὴν Ριπαιάν Δακίαν (Β), μετὰ πρωτεύουσος τῆς Ρατιαρίας· τὴν Ἐσω Δακίαν (Ν), μετὰ πρωτεύουσος τῆς Σαρδικῆς· τὴν Πραιθαλιτάναν μετὰ πρωτεύουσος Σκόδρας. Προστέθησαν δ' εἰς τὴν Θράκην ἡ δευτέρα Μυσία, ἧτοι τὸ Α μέρος μεταξὺ Αἴμου καὶ Δουνάβειος, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Μαρκιανόπολιν καὶ ἡ Μικρὰ Σκυθία, ἧτοι τὸ ΒΔ τοῦ Πόντου, ἧς πρωτεύουσα ἦν ἡ Τόμος ἢ Τόμοι (ν. Τεμιόδαρ). Ποταμοὶ δὲ τῆς χώρας ταύτης ἦσαν

ὁ Δρίνος, ὁ Μάργος, ὁ Κίμβρος ἢ Κίβρος, κλπ. Οἱ δὲ κάτοικοι, οἱ Μυσοὶ, διηροῦντο εἰς διαφόρους λαοὺς, ὧν οἱ ἐπισημότεροι ἦσαν οἱ Τριβαλλοὶ (Δ), οἱ Πευκίνοι εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβειος· οἱ Κρώθυζοι (Ν). — Ἐπι δὲ μνηστέριον ἦν τὸ φρούριον Σιγιδεῦνον (ν. Βελιγράδιον), εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σαίου εἰς τὸν Δούναβιν· ὁ Νάισσος (ν. Νίσακ)· ὁ Οἰσκός· τὸ Δουρόστορον (ν. Σιλιστρία, βουλγαριστὶ δὲ Δέστραρ)· τὸ Νοβιόδουρον· ἡ Ὁδησσός, κτλ. (Στρεβ. Ζ, 295. 318. 331).

Θρανέτης, ἰδ. Ναῦς.

Θρασύβουλος, 1) τύραννος τῆς Μηλήτου, φίλος τοῦ Κορινθίου Περίανδρου (Ἡρόδ. Β, 92), δι' ἐπιδειξίῳ δόλου τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ Λυδοῦ Ἀλυάττου κατὰ τῆς πατρίδος του ἀποκρούσας (Ἡρόδ. Α, 20). — 2) Έκ Συρακουσῶν, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Ἰέρωνος, διαδεχθεὶς αὐτὸν τῷ 467 π. Χ. Φρουρὰν ἔχων μισωτῶν, ἐπεδόθη εἰς βίαιοπραγίας καὶ καταπίσεις, δι' ἃς ἐξαναστάντες οἱ Συρακούσιοι μετὰ τῶν συμμάχων των μετὰ 11 μῆνας τὸν ἐξεδίωξαν, καὶ ἀπέθανε φυγὰς παρὰ τοῖς Λοκροῖς (Πολύβ. Β, 9). — 3) Λόκου Ἀθηναῖος, ἐκ τοῦ δήμου Στερίας, ἐνθερμος καὶ δραστήριος πατριώτης, συνειργάσθη τῷ 411 π. Χ. μετὰ τοῦ Θρασύλλου παρὰ τῷ πρὸ τῆς Σάμου στρατῷ εἰς ἀνατροπὴν τῶν Υ' καὶ παλινόρωσιν τῆς δημοκρατίας (Θουκ. Η, 73)· διεκρίθη δὲ πολλάκις καὶ εἰς μάχας ὑπὸ τὸν Ἀλκιβιάδην, ἰδίως ἐν Ἐλλησπόντῃ. Τριηραρχῶν κατὰ τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν, διετάχθη μετὰ τοῦ Θηρημένους νὰ σείσῃ ἐκ τῶν κυμάτων τοὺς ναυγούς, ἀλλ' ἐκώλυθη ὑπὸ τῆς τρικυμίας (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 6, 7). Ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Α', ἀπῆλθεν εἰς Θήβας, καὶ ἐκέλευεν ἐργάζεσθαι καὶ εὐτόλμως ἐξετέλεσε τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἀθηναίων (Ἰδ. Ἐπίτομον τὰ), μεθ' ὃ προσέτρεψεν εἰς ψῆφισιν ἀμνηστίας καὶ εἰς ἐπάνοδον εἰς τὸ ἀρχαῖον πολίτευμα (Ξεν. Ἑλλ. Β, 4. — Πλούτ. Λυσ. ΚΑ). Ἐπροσπάθητε νὰ συν-

ἄσῃ δεσμὸν φιλίας μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, καὶ τῷ 394 ἐστρατήγηε ἐν Βουτιᾷ καὶ πρὸ τῆς Κορίνθου· τῷ δὲ 391, πεμφθεὶς εἰς Βυζάντιον, ἀποκατέστησεν ἐν Ἐλάσῳ καὶ ἀλλαχού τὴν δημοκρατίαν καὶ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐπιτροπὴν· ἀλλ' ἴσως ἀντιπάλων τοῦ φθόνος, τὸν διέβαλεν ἐπὶ καταχρήσει καὶ λεηλασίᾳ· συμμαχικῶν κτημάτων, καὶ ὅτι ἐδέχθη προτάσεις τοῦ συνοδεύοντος αὐτὸν Ἑργοκλέους πρὸς προδοσίαν. Ἐν ᾧ δὲ παρεσκευάζετο νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Ῥόδου, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀσπένδου, ἀγανακτοῦντες διὰ βίαιοπραγίας τῶν στρατιωτῶν του, τὸν ἐβολοφρόνησαν ἐντὸς τῆς σκηνῆς του (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 5. Δ, 8, 25. — Διόδ. 10, 94)· ὃ δ' Ἑργοκλῆς, καταδικασθεὶς, ἐθανατώθη. — 4) Έκ τοῦ Ἀττικοῦ δήμου Κολυττοῦ, συμπράξας τῷ ἀνωτέρῳ εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν ἀπελευθέρωσιν, μεγάλως ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Θηβαίων. Ὑπέστη δὲ δίκας πολλὰς (Δημοθ. Τιμ. 741). Ὀκτώ δὲ κλοῖα μεθ' ὧν ἐπέμφθη εἰς Μικρὰν Ἀσίαν, συνελήφθησαν πάντα ὑπὸ τοῦ Ἀνταλκίδου.

Θρασύλος (ἢ Θράσυλλος), 1) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος περὶ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἰδίως διαπρέψας ὡς ὑπέραρχος τῆς δημοκρατίας συγχρόνως τῷ Θρασυόλῳ. Πολλάκις ἐν μάχαις διακρίθει, ἐπέμφθη μετ' ἄλλων Θ καὶ μετὰ τοῦ στόλου εἰς Ἐφεσον μετὰ τὴν ἦτταν τοῦ Ἀντιόχου. Εἰς δὲ τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν, καίτοι νικήσας ἐνθα διακρίθη τριήρῃς, κατηγορήθη ὑπὸ τῶν συστρατῆγων του ὡς ἀμελήσας νὰ περισώσῃ ἐκ τῶν κυμάτων τοὺς ναυγούς, καὶ καταδικάσθη εἰς θάνατον (Θουκ. Η, 78. 100. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 2. 4. 5. — Πλούτ. Ἀλκ. ΚΘ). — 2) Ῥόδιος ἐκ Ῥώμης τὸν Ἰβέριον εἰς τὴν ἀστρολογίαν μνησας, μετέπειτα δὲ καταδιωχθεὶς. Ἰς γράψε δὲ καὶ περὶ Πλάτωνος τὰ ἔργα αὐτοῦ διατρέσας εἰς τετραλογία (Γασ. Ἀπμ. VI, 26. — Surt. Tib. XIV).

Θρασύμαχος, 1) ἐκ Χαλκηδόνος,

ἦλθε τῷ 430 π. Χ. εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐπεδόθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν φιλοσοφίαν, εἶτα δ' εἰς τὴν ρητορικὴν καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς. Ἐν ὑφὸς του μαρτυρεῖται ὡς εὐφραδὲς καὶ ἀρμονικὸν (Cic. Or. XII, 39. XIII, 41). Ὁ Πλάτων τὸν συγκαταριθμᾷ μετὰ τῶν σοφιστῶν καὶ φέγει τὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ θεωρίας. Μόνον ἀποσπάσματα τινα σώζονται τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, ὅλων ρητορικῶν. Ἐλέγετο δ' ὅτι πρὸς τὴν ζωὴν δυσανασηχτῶν, κητοκτόνησεν ἀπαγχονεῖς (Ἀθήν. Ι. σ. 454). — 2) Φιλόσοφος Κερυνθῖος, διδάσκαλος Στίλπιωνος τοῦ Μεγαρέως (Δ. Λαέρτ. Β, 103).

Θρασυμήθης, 1) υἱὸς ἀνδρείος τοῦ Νέστου ἐκ τῆς Ἀναξίβειας, μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς Τροίαν ἀπελθὼν καὶ ἐπαυελθὼν ἐνταφιασθεὶς δ' εἰς Πύλον τῆς Μεσσηνίας (Ὀμ. Ἰλ. I, 81. Ξ, 10, II, 321. Ὀδ. Γ, 39. 414. 442, 448). — 2) Πάριος γλύπτης, κατασκευάσας χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ (Πaus. Β, 27) τὸ ἤμισυ μέγεθος ἔχον τοῦ Φειδιακοῦ Διὸς, καὶ ὑπὸ τινῶν τῷ Φειδίᾳ ἀποδοθέν.

Θράσιων, 1) Ἀθηναῖος, βοηθῆσας τοὺς φυγάδας Θηβαίους εἰς τὴν ἀποβολὴν τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ τοῖς Θηβαίοις λίαν ἀγαπητὸς (Δημ. κ. Στεφ. σ. 237). — 2) Ἰλύπτης περὶ τὰ 320 π. Χ., χαλκῶ ἀγάλματα ἀληθῶν, καὶ ἀναθήματα κατασκευάσας (Στρεβ. ΙΔ, 641. — ΡΙ. XXXIV, 8, 19).

Θρήνος, ἰδ. Λυρική ποίησις.

Θρηνηψὶδος, ἰδ. Κήδευσις.

Θρησκεία. Ἡ ἀρχικὴ Πελασγικὴ Θρησκεία ἦν κυρίως φυσιολατρικὴ, θεοποιουμένων οὐχὶ τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν, ἀλλὰ τῶν δυνάμεων αἰτινες ἐν αὐτοῖς φαίνονται ζῶσαι καὶ ἐνεργοῦσαι. Ἐπλαττε δὲ τοὺς θεοὺς καθ' ὁμοίωσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνθρωπίνως σκεπτομένους καὶ πράττοντας, καὶ ὡς τῶν θεῶν ἰδίως ἐνεργείας ἐξελάμβανε πάντα ὅσα προσέβαλλον τὰς αἰσθήσεις. Καθ' ὅσον δὲ ἀνεπτύσσεται τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, κατὰ τοσοῦτο καὶ ἐν τοῖς θεοῖς αὐτοῦ ἐδέλεπε τοὺς

έργατος οὐ μόνον τῆς φυσικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως. Ὄθως ἡ Δήμητρα, ἡ γῆ μήτηρ, ἀπὸ τῆς θεᾶς τῶν φυτῶν καὶ τῆς χορηγοῦ τοῦ σίτου ἐγένετο ἡ εὐρέτρια καὶ προστατίς τῆς γεωργίας, ἡ ἰδρυτὴς τῶν μονίμων οἰκίσεων, τοῦ γάμου, τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως. Ἡ μετατροπὴ καὶ ἀνάπτυξις αὐτῆ, προῖον πολλῶν αἰώνων βεβαίως, συμπίπτει μετὰ τῶν χρόνων καθ' οὓς αἱ μακροὶ πλανήσεις καὶ συγκρούσεις τῶν παναρχαίων πατριαρχικῶν φυλῶν ἀνέπτυξαν τὸν κυρίως Ἑλληνικὸν βίον, περίπου κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Δωρικῆς εἰσβολῆς. Ἐν ταῖς Ὀμηρικαῖς ποιήσεσιν, αἵτινες πιθανῶς οὐ πολὺ ἀπέχουσι τοῦ χρονικοῦ ἐκείνου ὁρίου, οἱ θεοὶ ἔχουσι ἤδη ἐντελῶς προσωπικούς χαρακτήρας, καὶ σπανίως μόνον ἐπιπλανῶνται, ὡς πρὸς τινὰς ἔχνη τῶν συμβολικῶν αὐτῶν αἰνιγμάτων. Ἡ παρ' Ὀμήρῳ θεολογία μένει καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις, ἡ αὐτῆ, πλὴν σπανίων τινῶν ἀλλοιώσεων περὶ τὸν χαρακτήρα τινῶν τῶν θεῶν, ἢ ἀλλοίων τινῶν κατὰ τὸν δογματικόν, ἀναπτυχθέντων συγχρόνως πρὸς τοὺς φυσικοὺς χαρακτήρας τῶν διαφόρων χωρῶν, ἢ τῶν διαφόρων φυλῶν τὸν ἠθικὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ἀντίληψιν. Ἰσως δὲ συνετέλεσαν καὶ αἱ Ὀμηρικαὶ ποιήσεις, καὶ αἱ μετ' αὐτάς, ἰδίως αἱ τοῦ Ἡσίοδου, εἰς συγχώνευσιν τῶν τοπικῶν τοῦτων δογμάτων εἰς μίαν γενικὴν ἐθνικὴν τῶν Ἑλλήνων θρησκείαν. Τινὲς ὑπέλαβον ὅτι ἕκαστον μέρος εἶχε κατ' ἀρχῆς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θεότητα, καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐπικοινωνίας συνηνώθησαν μετὰ ταῦτα πᾶσαι βαθμῶδ' εἰς ἓνα κεντρικόν Ὀλυμπον. Ἀλλ' αὕτη ἐστὶ βεβαίως ἐσφαλμένη θεωρία, διότι ἡ πολυθεία ἐστὶν ἡ ἀναγκαία τῆς φυσιολατρίας συνέπεια. Ἐπίσης δ' ἀνυπόστατος ἐστὶν ἡ εἰκασία ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ θρησκεία προήλθεν ἐξ ὅθεν, ἐξ Ἀσίας ἢ ἐξ Αἰγύπτου, εἰ καὶ σχέσεις τινὲς θρησκευτικαὶ ὡς ἐκ τῆς γειτνιάσεως βεβαίως δὲν ἐπέλειπον: τινὲς μάλιστα θεότητες δύνανται ἴσως νὰ καταδειχθῶσι καὶ ὡς

ξένης καταγωγῆς, ὡς ἡ Ἀφροδίτη Ἀσιανῆς, ἢ Ἀθηνᾶ (Νηθε) Ἰσως Αἰγυπτιακῆς ἀλλὰ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα μετέβαλεν οὕτω τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν φύσιν αὐτῶν, ὥστε μεταποιῶντο εἰς Ἰθαγενεῖς. Ἐπὶ τῆς παρακμῆς ὁμοῦ τῆς Ἑλλάδος αἱ ἐξωθεν εἰσαγόμεναι λατρεῖαι δὲν ἠλλοίουν τὸν χαρακτήρα τῆς καταγωγῆς των. Ἡ Τιτανομαχία ἐστὶ τὸ σύμβολον τῆς ἀντικαταστάσεως ἐκείνης τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας ἀντὶ τῆς παναρχαίου φυσιολατρικῆς. Οἱ Ἕλληνας ἐπίστευον ὅτι πρὸ τῶν θεῶν οὓς ἐλάτρευον ἄλλοι ἤρχον, ὁ Κρόνος (ἡ ἀναρχος αἰωνιότης) μετὰ τῶν Τιτάνων (τῶν ἀκανονίστων ἀρχικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως), ὑπόκυψαντες εἰς τὸν Δία καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, τοὺς θεοὺς τῆς τάξεως, τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου. Μετὰ τὸν Ὀρίανθον δὲ τοῦ Διὸς, οἱ μὲν τῶν Τιτάνων ἐδεισύνθησαν εἰς τὸν Ἰάρταρον, οἱ δ' ὑπετάγησαν εἰς τὸν νέον νόμον, καὶ ὁ Ζεὺς συμπάρελαβεν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ παντὸς τοὺς δύο τοῦ ἀδελφοῦς, τὸν Πλούτωνα καὶ τὸν Ποσειδῶνα. Τινὲς θεότητες, ἄμεσον ἔχουσαι τὴν σχέσιν μετὰ τῆς φύσεως, ὡς αἱ τῆς θαλάσσης, τῶν ποταμῶν, τῶν δασῶν, διετήρησαν μὲν τὸν φυσιολατρικὸν χαρακτήρα των, ἀλλ' ἐν ὑψηλοτέρᾳ τάξει καὶ ἀρμονίᾳ, ὑπὸ τοῦ Διὸς τὴν ὑπέριστατον νόμον. Ἐν Ὀμήρῳ ὁ Ὀλυμπος παρίσταται ὀργανωμένος ἐντελῶς κατὰ τὸ τότε παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἐπικρατοῦν πολιτικὸν σύστημα. Ὁ Ζεὺς ἐστὶν ὁ βασιλεὺς τῶν θεῶν παρ' αὐτῆ δὲ καθήται Ἡουλὴ τῶν ἀνωτάτων θεῶν, ἔχουσα δικαίωμα ἀναγκαστικῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς. Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ Ὀλύμπιοι, τῷ Διὶ παρισκόντες, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ἄρης, ὁ Ἡφαιστος, ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Ἄρτεμις, ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ αἰκῶν Ποσειδῶν εἰς τούτους προσετέθη μετὰ ταῦτα καὶ ἡ Ἑστία, ὡς ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐλέγοντο οἱ δ' ὠδὲ καὶ θεοὶ. Ἐνίοτε δὲ συγκαλεῖ ὁ Ζεὺς καὶ πάντας τοὺς θεοὺς εἰς ἀγορᾶν, μὴ ἐξαιρουμένων οὐδὲ τῶν ποταμῶν,

οὐδὲ τῶν νυμφῶν τῶν ῥυάκων καὶ δασῶν (Ὀμ. Ἰλ. Υ', 4). Ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων εἰσιν ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐν τῇ Ἄδῃ, ὅτι ὁ Ζεὺς ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ἀναγνωρίζοντες αὐτοῦ τὴν ὑπεροχὴν. Καὶ οἱ λοιποὶ δὲ θεοὶ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας κατηγορίας ἀνήκουσι. Μετὰ τῶν καταχθονίων θεῶν συναριθμοῦνται καὶ οἱ γῆθιοι, οἱ ἐφορῶντες τὴν γῆν καὶ τὴν κάτωθεν αὐτῆς προερχομένην βλάστησιν, δι' ὃ καὶ ἡ κῆρυξ τῆς Δήμητρος ἐστὶ τοῦ Πλούτωνος ἡ γυνὴ. Ὑποδιηροῦντο δ' οἱ θεοὶ καὶ εἰς πρωτεύτους καὶ δευτερεύοντας: οὗτοι δὲ ἐμφαίνουσι τὸ πλεῖστον ἰδιαίτερα μέρη ἢ ιδιότητας τῶν πρωτίτων θεῶν, ὡς αἱ Μετρίαι, ἡ Ἰύχη, ἡ Δίκη, αἱ Ὀραι εἰσὶν ἰδιότητες τοῦ Διὸς, ἡ Νίκη τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ Ἥβη πάντων τῶν θεῶν ἀνεξαιρέτως. Κατὰ μέρος αἱ δευτερεύουσαι αὐταὶ θεότητες ἔχουσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν προσωπικότητα, εἰσὶν αὐτοῦσαι, καὶ εἶχον ἐξ ἀπωτάτων χρόνων ἰδίαν λατρείαν, ὡς αἱ Ἄλραι, αἱ Χάριτες: κατὰ μέρος δὲ εἰσὶ μὲν προσοποποιήσεις, ἀλλ' ἀνευ λατρείας, πλὴν ἐνίοτε καὶ μέχρι τινὸς κατὰ χρόνους μεταγενεστέρους. Οἱ θεοὶ ὧν μνημονεύει ὁ Ὀμηρὸς ἐλάτρευοντο καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ μείζονος ἢ ἥττονος λατρείας ἀπελάμβανον ἐνίοτε τινὲς αὐτῶν κατὰ μέρη, ἀναλόγως τοῦ ἐξαιρετικοῦ σεβασμοῦ ὅστις ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἀπεδίδοτο αὐτοῖς εἰς τινὰς τόπους ἢ ὑπὸ τινῶν φυλῶν. Συνήθως δ' εἶχον ἕκαστον μέρος μίαν πρωτεύουσαν λατρείαν, ὡς αἱ Ἀθηναίαι τῆς Ἀθηνᾶς, οἱ Δελφοὶ τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ Ἄργος τὴν τῆς Ἥρας, κτλ. καὶ εἰς ταύτην αἱ πλεῖστα θρησκευτικὰ τιμὰ ἀπεδίδοτο. — Ἡ θρησκευτικὴ πίστις ἦν ἰσχυρὰ παρὰ τῷ λαῷ τοῦλάχιστον, καὶ ἀκλόνητος μέχρι τῶν Περσικῶν καὶ μετ' αὐτά, διὰ τοῖς θεοῖς ἀπέδιδον μετ' εὐλαβοῦς εὐγνωμοσύνης οἱ Ἕλληνας τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος των ἀπὸ τοῦ ξένου κυροῦ. Ἀλλ' ἡ πρόοδος τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως ἤρχισεν ἐπίσθητὴν ποιοῦσα τὴν ὕλικὴν τοῦ θρησκευτικοῦ φύσιν, παρεκτραπέντος διὰ τοῦ χρόνου

εἰς ἐξωτερικὰς μᾶλλον ἐθιμοταξίας, καὶ μὴ ἱκανοποιούντος τὰς ἀξιώσεις τοῦ πνεύματος. Καὶ ἡ ἀνάπτυξις προσέτι τῆς φιλοσοφίας, ἥτις ἀπὸ τοῦ 600 π. Χ. εἶχεν ἀρχίσει καλλιεργούμενη εἰς τὰς Ἰωνικὰς ἀποικίας συνετέλεσε καὶ αὐτὴ εἰς τὸ νὰ κλονίσῃ. — ἀλλὰ κυρίως μόνον ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῆς δολοφονίας ταύτης ἀφετηρίας τῆς παρακμῆς τῆς Ἑλλάδος, — ὑποσκάπτουσα σπουδαίως τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα πρῶτον παρὰ τοῖς λογίοις, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἡ ἀσέβεια μετέβη κατ' ὀλίγον καὶ εἰς τὸν λαόν, συνεπιφέρουσα καὶ τὴν ἀσυνκτον ὀπαδὸν τῆς τῆν χαλάρωσιν τῶν ἠθῶν, ὡς καὶ τὴν ἐτέραν, τὴν δεισιδαιμονίαν. Εἰς ταύτην δ' ἐβίβον τροφήν τὰ ὄρφικὰ καὶ ἄλλα μυστήρια (ἰδ.). Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, καὶ ἕνεκα τῆς πρώτης καταγωγῆς αὐτῶν ἐκ Πελασγῶν καὶ ἐκ Ἑρηνῶν, καὶ ἕνεκα τῆς ἠθικῆς ἐπιρροῆς ἦν οἱ Ἕλληνας ἐπ' αὐτῶν ἐξήσκουν, εἶχον κυρίως τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων θρησκείαν. Ἐνεκα τῆς ἥττον ζωηρᾶς φαντασίας των ὁμοῦς ὀλιγώτεροι μῦθοι ἐμπεριέχονται εἰς τὰς περὶ τῶν θεῶν παραδόσεις των. Διετήρησαν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης αὐτῶν ἀρχαιότητος τὴν λατρείαν ἰδιαίτερον τινῶν θεοτήτων τῆς γεωργικῆς καὶ τῆς ποιμενικῆς, καὶ προσέτι εἶχον τὴν τάσιν νὰ προσοποποιῶσι καὶ νὰ θεοποιῶσι καὶ πᾶσαν ὅταν δῆποτε ἀφῆρημένην ἰδέαν, ὅταν τὴν ἀρετὴν, τὴν εὐποιάν καὶ εἴ τι ἄλλο, μέχρις οὐ κατήντησαν νὰ θεοποιῶσι καὶ τοὺς αὐτοκράτορας, καὶ οὐχὶ πάντοτε τοὺς ἀρίστους.

Ὀρία, δῆμος ἀνατολικῶς τῆς Ἐλευσίνοσ ἐν τῇ Ὀριασίῳ πεδίῳ, δι' οὗ διήρχετο ἡ πομπὴ τῶν Ἐλευσινίων, δι' ὃ καὶ τὸ Δίπυλον ἐν Ἀθῆναις, ἐξ οὗ ἡ πομπὴ ἐξήρχετο, ἐλέγετο καὶ Ὀριάσαι πύλαι (Περδ. II, 65, Θ, 17. — Θουκ. Α, 114. — Στρεβ. Θ, 392, 395).

Ὀρίανθος, πομπὴ Βακχικὴ (Ζουίδ. λ. Ῥύττειν). Παρὰ Ῥωμαίοις ἡ ἐπίδειξις ἢ εἰσέλασις τοῦ νικηφόρου στρατηγοῦ μετὰ μᾶ-

χην παρατίσασαν τὸν πόλεμον, καὶ εἰς ἣν ὑπὲρ τοὺς 5,000 ἐχθροὺς ἐφόνησε. Παρηκολουθεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν αἰχμαλώτων καὶ τῶν λαμπροτέρων λαφύρων, καὶ διήρχετο ὑπὸ ὥρασαν ἀψίδα ἣτις ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις καταδαφίζετο μετὰ ταῦτα, ἐπὶ δὲ τῶν αὐτοκρατόρων ἀνηγείρετο μόνιμος.

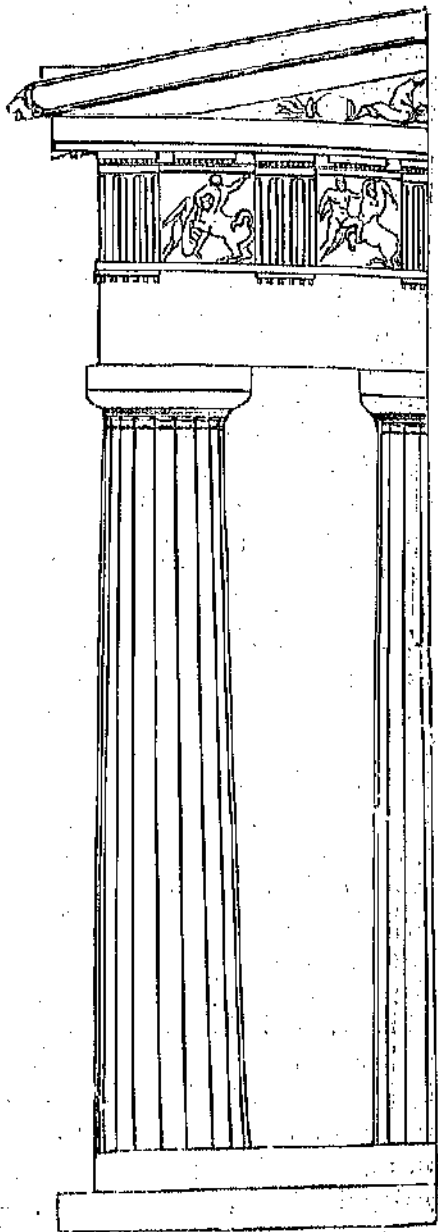
Θρέας, ἴδ. Ἑρμῆς.

Θριγγός, τὸ ἐπὶ τῶν κίωνων καθήμενον μέρος τῆς ὀροφῆς (ἴδ. Νάος. Κίων). Εἰς τὸν δώριον ρυθμὸν τὸ πρῶτον μέρος κάτωθεν ἦν τὸ ἐπιστύλιον, ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἐν τῇ ξυλοδομῇ ἐπιχειμένην δοκόν. Ὑπὲρ αὐτὸ δ' ἔκειτο ἡ ζώνη ἢ διάζωμα, ἐμφαίνουσα τὰς κεφαλὰς τῶν ἐπικαθημένων τῇ κατωτέρᾳ ἐγκρασίῳ δοκῶν, διαγεγλυμμένης εἰς τριγλύφους, ἐχούσας τρεῖς καθέτους ράβδους, καλουμένης μηρούς· ὑφ' ἐκάστην δ' ἐξ αὐτῶν ἐξσταγόνες παρίστων τὸ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς ξυλίνης δοκεῖ σταλάζον ὕδωρ· ἦσαν δ' αἱ σταγόνες αὗται ἀνάγλυφοι ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου, ὡς καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτὰς ἐπίπεδον ραβδίον, τὸ λεγόμενον κεφαλὴ τῶν τριγλύφων, καὶ ἡ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς εὐρυτέρα ταινία, τὸ κυμάτιον. Συνήθως δὲ ἐτίθετο ἀνὰ μία τριγλύφος ὑπὲρ ἑκάστον κίονα καὶ ἐν τῷ μέσῳ μεταξὺ δύο κίωνων. Τὸ δὲ μεταξὺ δύο τριγλύφων διάστημα, ἐν τῇ ξυλοδομῇ πιθανῶς κατ' ἀρχὰς κενόν, εἶτα δὲ διὰ σανίδων, ἴσως καὶ καταγράφων κλειόμενον, κλείεται ἐν τοῖς λιθοκτίστοις ναοῖς διὰ μαρμαρίνων πλανῶν, αἵτινες καλοῦνται μετόπαι, καὶ κοσμοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δι' ἀναγλύφων. Οἱ τοῖχοι δὲ τῶν ναῶν, εἰς τὸ μέρος τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰ κεινόμενα, ἢ ἐν μεγάλοις ναοῖς τὸ εἰς τὸ κυμάτιον τοῦ ἐπιστυλίου, ἔχουσι τὴν ἐπικρανίδα, ἣτοι ἐπίσης κυμάτιον, πολλάκις διὰ κεχρωματισμένου μαϊάν-

δρου κοσμοῦμενον, καὶ ἐνίοτε ὑπὲρ αὐτὸ, ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν σειρὰν τῶν με-

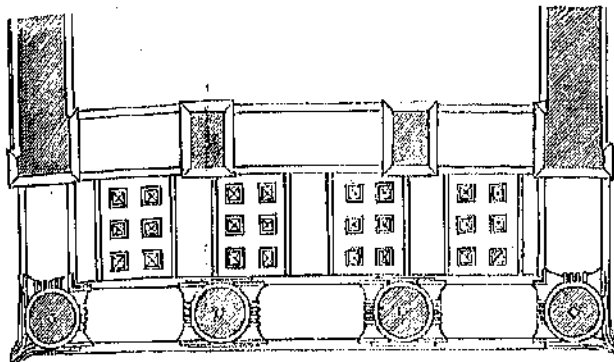
τῶν, ζώνην συνεχρῆ ἀναγλύφων, τὴν ζωφορόρον. Ἀπὸ τοῦ περιστυλίου δ' εἰς τὸν τοῖχον, ὑπὲρ τὴν ζωφορόρον, ἢ εἰς μικροῦς ναοὺς, ἐπάνω τῶν τριγλύφων, ἐκτείνονται αἱ δοκοὶ

δοκῶν, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν τετραγώνων φατνώματα, ἢ καίως ἐγγεγλυμμένα, ἢ διὰ περιαιρετῶν κεράμων (ὡς εἰς τὸ

Θρασίον) κεκαλυμμένα. Ἡ δὲ στέγη τοῦ ναοῦ, κροκλινῆς πρὸς τὰς δύο μακρὰς πλευράς, ἀπετέλει εἰς ἐκάστην τῶν δύο ἄλλων

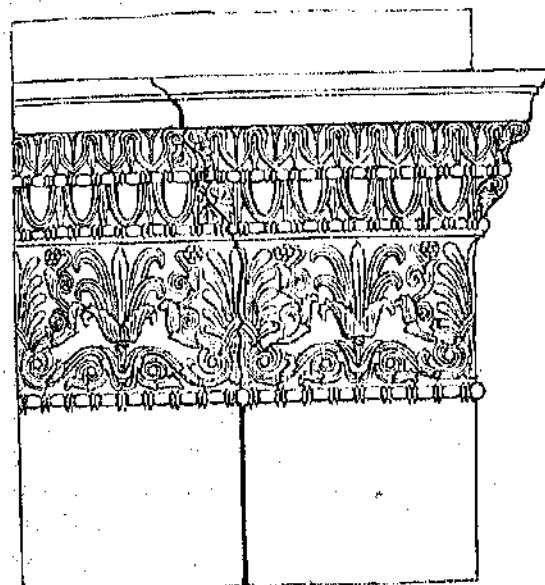
ζωφορός, πολλάκις κατάγλυφος, καὶ ἐπὶ ταύτης τὸ γείσον προέχον, κοίλον δὲ κάτωθεν, καὶ ἐπικαθήμενον ἐπὶ σειρᾷ μακρὰς προεχόντων κύβων, αἵτινες καλοῦνται ὀδόντες, τὰ δὲ μεταξὺ αὐτῶν διαστήματα μετοχάι. Ἐπειτα δὲ ἀνωθεν κυμάτιον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ ὑδρορροή. Ὁ δὲ ἰων. τοῖχος, κρηπίδα ἔχων ὡς οἱ κίονες, ἔχει καὶ ἀντικρὺ τῶν ἐπιστυλίων ζώνην, ἢ ἐπικρανίδα, ἔχουσαν κόσμημα ὡς τὸ

κάθετον τρίγωνον, τὸ λεγόμενον ἀέτωμα ἢ ἀετὸν, οὐ τὸ ἐμβαδὸν ἢ τύμπανον, λίαν ταπεινὸν εἰς τοὺς δωρίους ναοὺς, καὶ ἔχον ὑπὲρ τὰ δύο ἄνω σκέλη τὴν ὑδρορροήν, ἐκοσμεῖτο οὐ σπανίως δι' ὠραίων γλυ-

τοῦ ἐπιστυλίου, ἢ, ἂν τοῦτο δὲν ἔχουσιν οἱ κίονες, ἀπλοῦν κυμάτιον.

Θρόνος, πρωτεύουσα ὠχυρωμένη τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Βοαγγεῖου. Τῷ 429 π. Χ. τὴν ἐκυρίευσεν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Κλέοπομπος. Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου οἱ Φωκεῖς τὴν ἐλεπήλατησαν, εἶτα δὲ πάλιν ἀνέλαβε (ν. Καινούργιο) (Ὀμ. Ἰλ. Β, 533.— Θουκ. Β, 26).

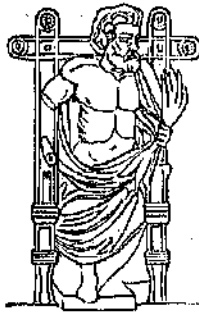

Θρόνος, ἡ ἐπίσημος ἔδρα τῶν βασιλέων, καὶ ἐπομένως καὶ τῶν μεγάλων θεῶν, ὑπὸ τῆς τέχνης πολλάκις μεγαλοπρεπέστατα κεκοσμημένος. Οὕτως ὁ τοῦ χαλκοῦ κίονος, τοῦ παριστάντος τὸν Ἀπόλλωνα ἐν Ἀμφύκλαις, ἦν τορευτὸς, ἔργον τοῦ Λακεδαιμονίου Βαθυκλέους, ἔχων ἀντὶ ποδῶν ἀγάλματα Ὠρῶν καὶ Χαρίτων, ὅλος κατάγλυφος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος ἔχων πάλιν κατεργασμένα ἀγάλματα (Παυσ. Γ, 18. 19). Ὁ δὲ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ

κολλοσσαίου Διὸς, ἀριστοῦργημα τοῦ Φειδίου, ἦν χρυσελεφάντινος μετὰ καὶ ἑβένου καὶ πολυτίμων λίθων κεκοσμημένος· οἱ πόδες δὲ παρίστων ἑκάστος ἐξ χρυτῶν Νικῶν ἀγάλματα, καὶ ὁ ὅλος θρόνος, ἢ ἔδρα, αἱ χεῖρες, τὸ ἐρείσμα, ἐκοσμοῦντο ὑπὸ ἀναριθμητῶν

πιτῶν συμπλεγμάτων. Εἰς δὲ τὰς οἰκοδομὰς τοῦ Ἰωνικοῦ ἢ Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ τὸ ἐπιστύλιον διαιρεῖται εἰς τρεῖς καλυμμένας ταινίας, τὰς ἄνω προεχούσας ὑπὲρ τὰς κάτω, καὶ λήγει ἄνω εἰς κυμάτιον κατάγλυφον συνήθως καὶ κανόνα, καὶ ὑπὲρ τοῦτον ἢ

χρυσῶν ἀναγλύφων καὶ συμπλεγμάτων φου-
σικῶν μεγέθους, καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν στε-
ρεούτων τὸ μεταξὺ

τῶν ποδῶν διάστημα
διέπρεπον ζωγραφίαι
τοῦ ἐπισήμου ζωγράφου
Παναίου (Παυσ.
Ε, 11). Ἔιχε δ' ὁ ὄρ-
νος καὶ ὑποπέδιον ὅπερ
ἐκαλεῖτο Ὀρῆνος.

Θυάδες, ἴδ. Δι-
όνυσος. Θυία.

Θυάμιες, ποταμὸς τῆς Ἡπείρου, ἐκ-
βάλλων ἐπὶ τοῦ ὁμώνυμου ἀκρωτηρίου, ἀ-
πέναντι τῆς Κερκύρας (Θουκ. Α, 40. — Στράβ.
Ζ, 324).

Θυάμιος, ὄρος τῆς Ἀκαρνανίας (ν.
Σπαρτεβῶνι), Ν τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους
(Θουκ. Γ, 106).

Θυάτειρα, ἐπίσημος πόλις τῆς Β Λυ-
δίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, φημιζομένη δι'

ἃ εἶχεν ἐργοστάσις πορφύρας, καὶ διὰ τὴν
ἀβρότητα τῶν ἡρώων τῶν κατοίκων τῆς. Ἦν
ἡ ἔδρα μιᾶς τῶν πρώτων χριστιανικῶν κοι-
νοτήτων (Στράβ. ΙΓ, 625).

Θυέλλα, ἴδ. Ἄρπυϊαί.

Θυέστης, ἴδ. Ἄτρεΰς. Ἄγαμέ-
μνων.

Θυῖα, 1) θυγάτηρ τοῦ Κασταλίου ἢ τοῦ
Κηρισσοῦ (Ἡρόδ. Ζ, 48), μήτηρ τοῦ Δελφοῦ
ἐν τοῦ Ἀπόλλωνος, πρώτη τῆ Διονύσου Ὀύ-
σασα, καὶ ὄργια αὐτῷ τελέσασα. Κατ' αὐτὴν
δὲ Θυιάδες ὠνομάζοντο καὶ αἱ Ἀθηναῖαι αἱ

κατ' ἔτος εἰς τὸν Παρνασσὸν Διονυσιακὰ ὄρ-
για τελοῦσαι μετὰ τῶν ἐν Δελφοῖς Θυιάδων,
αἵτινες ἦσαν ἱέρειαι ὡς αἱ Βάκχαι. "Ὅτε ὁ
Ξέρξης ἐπήρχετο, οἱ Δελφοὶ ἔθυσαν ἐν τῇ
ἱερῇ αὐτῶν εἰς τοὺς ἀνέμους, διότι τὸ ὄνομα
αὐτῶν κυρίως σημαίνει αἱ ὄρμῶσαι (Ἡρόδ.
Ζ, 178). Διὰ τοῦτο συνεδέοντο καὶ μετὰ τοῦ
Πεσσιδῶνος. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος,
ἐκ τοῦ Διὸς τεκοῦσα τὸν Μακεδόνα.

Θύλακος, ἐν γένει σακκία, ἰδίως δὲ
καὶ πλατεῖαι περισκελί-
δες ἅς αἱ βάρβαροι ἔφε-
ρον (Βύριπ. Κυκλ. 382).

Θύμβρη, πόλις
ἐπὶ τοῦ Θυμβρίου ποτα-
μοῦ, Β. τῆς Τρωάδος,
ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἀπόλ-
λωνος, καὶ ἀρχαιότατα
ἐκλιποῦσα. Παρ' αὐτῇ ὑπῆρχε λόφος Καλ-
λιολώνη (Ὀμ. Ἰλ. Κ, 430. Γ, 53. —
Στράβ. ΙΓ, 598).

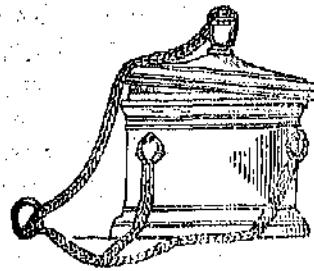

Θύμβρηρα, χώρα Λυδικὴ παρὰ τῇ
Πακκαλίᾳ, ἐνθα συνέρχοντα αἱ τοῖς ἱερέουσιν
ὑποκείμενοι λαοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (Ξεν.
Κ. Π. ΣΤ, 2, 10. Ζ, 1, 45).

Θυμέλη, βωμὸς. Παρὰ δὲ τοῖς ποιη-
ταῖς (Βύριπ.) «Κυκλώπων Θυμέλαι»,
τὰ λείψανα ἀρχαίων κυκλωπέων τειχῶν. Εἰς
δὲ τὸ θέατρον (ἴδ.), ὁ ἐν τῇ κέντρῳ τῆς ὄρ-
χῆτρας βωμὸς, περὶ ὃν ἐκινεῖτο ὁ χορὸς, καὶ
εἰς ὃν τὰς βαθμίδας ἴστατο ὁ ὀδηγὸς τοῦ χο-
ροῦ. Ἐκ τῶν Ἰωμαϊκῶν θεάτρων, οὐδεμίαν
πλέον σχέσιν ἔχοντων μετὰ τῆς λατρείας
τοῦ Διονύσου, οὐδὲ χορὸν κεντημένων, ὁ βω-
μὸς ἐξέλιπε, καὶ Θυμέλη ἐλέγετο τὸ μέ-
ρος ἐνθα ἴστατο ἡ μουσικὴ, καὶ μεταγενεστέ-
ρως καὶ πᾶσα ἡ σκηνή.

Θυμιατήρ(ιον), 1) τὸ σκεῦος δι' ὃ,
πλὴν τοῦ θυμιάματος δ' ἔρριπτον εἰς τὰς
ἐσχάρας τῶν βωμῶν, ἐθυμιάζον τὰ ἀγάλματα
καὶ διὰ τῆς χειρὸς (Αἰλ. Π. 7. ΙΒ, 51),
αὐτὸ τοῦτο δ' παρέμενε καὶ εἰς τὴν ἡμετέ-
ραν ἐκκλησίαν. — 2) Θυμιατήριον ἢ

θυτήριον ὁ καὶ ἄλλως βωμὸς καλούμενος

ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου ὑπὸ τὸν
σκορπίον, ἐκ 4 ἢ 7 ἀστέρων.

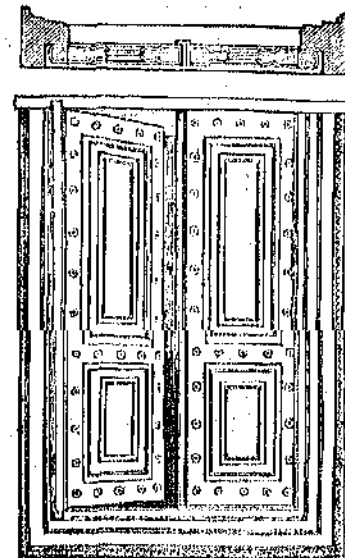
Θυμιάτης, 1) Γέρων Τρώες (Ὀμ.
Ἰλ. Γ, 146). Κατὰ μεταγενεστέρους, ἡ σύ-
ζυγος αὐτοῦ Κύλλα, ἔσχε, καθ' ἣν ἡμέραν
ἐγεννήθη ὁ Πάρις, υἱὸν καὶ αὐτῆ τὸν Μού-
νιππον, ὃν ἐθανάτωσεν ὁ Πάριος, διότι ὁ
χρησμὸς εἶπεν ὅτι παιδίον κατὰ τὴν ἡμέραν
ἐκείνην γεννηθὲν, θά ἐπέφερε τὸν ὄλεθρον τῆς
Τρωάδος. Διὰ τοῦτο, μνηστικῶν ὁ Θυμιά-
της, εἰσήγαγε τὸν Δούριον ἵππον εἰς τὸ Ἰ-
λιον (Σερν. ad. Virg. Αἰ, 2, 30). — 2) Υἱὸς
Ἰφῶντος, δισέγγονος τοῦ Θησεύς, τελευταῖος
Θρακῆς βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων (ἴδ. Μέ-
λανθος). Κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη ὁ δῆμος
τῶν Θυμιατῶν.

Θυμιάς, 1) πόλις καὶ ἀκρωτήριον ἐν
Θράκη εἰς τὸν Ἰϋξείνον Ἰόντον, ἸΔ τῆς
Σαλμυθρῶσος (ν. Ὑγιάδα). — 2) Νῆσος πρὸς
τῇ Βιθυνίᾳ ἐν Ἰόντῳ εἶχε ναὸν Ἀπόλλωνος,
καθ' ὃν καὶ ἀρχαιότερον Ἀπολλωνία ἐλέγετο.

Θυσοκύποι, ἴδ. Ἱερεῖς.

Θύρα, ἡ εἰς θυμῆτιον ἢ εἰς οἰκίαν εἰσο-
δος. Ἡ τελευταία ἐλέγετο Ἀύλι(ει)ος ἢ
αὐλι(ει)α θύρα ἢ δ' εἰς πόλιν ἢ φρού-
ριον εἰσάγουσα ἐλέγετο πύλη. Ἡ δ' ὀπι-
σθέα θύρα τῆς οἰκίας ἐλέγετο παράθυρον
ἢ παραθύριον ἂν δ' ἔφερον εἰς τὸν κή-
πον, κηπαία θύρα (Ἀθῆν. ΙΠ, 6). Τὰ δύο
πλάγια τῶν θυρῶν ἐλέγοντο σταθμοὶ καὶ
φλιαί (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 221), κυρίως ὁμοῖς
φλιά τὸ ἀνώφλιον, δ, μεθ' ὅλων τῶν ἀρ-
χιτεκτονικῶν αὐτοῦ κωμημάτων ἐλέγετο καὶ
ὁ πῆρυρον: τὸ δὲ κατώφλιον ἐλέγετο

βηλδός, καὶ ποιητικῶς οὐδὰς. Τούτου εἰς
τοὺς ναοὺς, προσέτι καὶ εἰς τὰς οἰκίας, ἐθεω-
ρεῖτο βέβηλον καὶ δυσσιώνον: γὰρ ἐπιβαίη τις
διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, δι' ὃ καὶ αἱ εἰς
τοὺς ναοὺς ἄγουσαι βαθμίδες ἦσαν πάντοτε
ἀριθμοῦ περιττοῦ, ὥστε καὶ δι' αὐτοῦ ποδός ἤρ-
χετό τις τῆς ἀναβάσεως, διὰ τοῦ αὐτοῦ γὰρ
βαίνη καὶ εἰς τὸν βωμόν. Εἰς τῶν Ἰωνικῶν
ναῶν τὰς θύρας, κατὰ τὸ ἄνω τῶν σταθμῶν,
ἐκατέρωθεν τοῦ ὑπερθύρου προεῖχον δύο κο-
σμήματα καλούμενα ὡτὰ ἢ κατὰ Βιτροβῆιον,
(III, 4) καὶ ἀγκῶνες. Ἔχον δ' αἱ μεγάλαι
θύραι δύο φύλλα, οὐρατῶρα λεγόμενα, καὶ λι-

σιούδας ἢ σανίδες (Ὀμ. Ὀδ. Ψ, 42) ὅτε
ἦσαν ξύλινα, διότι πολλάκις, εἰς τὰ πολυτε-
λεῖα εἰκοδομήματα, ἦσαν χαλκᾶ, ἐπίχαλκα
(Ἡρόδ. Α, 171) ἢ καὶ χρυσελεφάντινα. Ἐ-
σπερῶντο δ' εἰς τοὺς σταθμοὺς διὰ στρο-
φῶν ἢ στροφέγγων, γιγγλόμενων,
Θαιρῶν, καὶ ἠνοίγοντο ἀπὸ τῆς εἰσόδου κατὰ
διάταξιν πάντοτε πρὸς τὰ ἐντὸς, δι' ὃ καὶ
ἐνδοσυναί ἔλεγον ἐπὶ τοῦ ἀνοίγοντος τὴν
θύραν ὅταν εἰσῆρχετο, ἐπισπάσασθαι δὲ
ἢ ἐφελευσασθαι ἐπὶ τοῦ κλειόντος αὐτὴν
ὅταν ἐξῆρχετο. Ἰσπερσοῦντο δὲ τὰ θυρώ-
ματα κάτω διὰ κατοχέων (Σοφ. Οἰδ. Γ.

136) εισερχομένων εἰς τὴν βιβλὸν, καὶ πρὸς ἄλληλα διὰ μαντάλων, κλειθρῶν (αὐτ. 1262. 1287. 1294), καὶ τὰ μείζονα προσέτι διὰ μοχλῶν εισερχομένων εἰς τοὺς πυθμένας τῆς θύρας, καὶ ὁ ἀνοίγων αὐτὴν ἀφείλεν ἀναμοχλεύειν ἢ τὸν μοχλὸν παραφέρειν (Ἐβριπ. Μήδ. 1305). Καθ' Ὁμήρον δὲ (Ὀδ. Α, 442. Φ, 46) συνείχοντο τὰ κλειθρα τότε καὶ δι' ἰμάντος. Ἐπὶ τῆς ἐκτὸς δὲ ἐπιφανείας τὰ θύρωθρα εἶχον κρίκους, ἕνα ἐλκόμενα κλείωνται, λεγομένους ἐπιπαστήρας (Ἡρόδ. ΣΤ, 91), οἵτινες ἐχρησίμευον καὶ ὡς ῥόπτρα (Ἔεν. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 36.—Ἀρκοκρ. ἐν λ.), δι' ὧν, ὁ θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς οἰκίαν, ἔκοπτε τὴν θύραν ἐν Ἀθήναις, ἕνα τῶ ἀνοίγῃ, ἢ ἕνα εἰδοποιήσῃ τὸν ἐνοικοῦντα, ἢ, τούτων ἐλλειπόντων, διὰ ῥάβδου ἢ τῶν δακτύλων (Πλάτ. Πρωταγ. 151. 159), ἐν ᾧ ἐν Σπάρτῃ ἐσύριττε. Πρὸ τῆς θύρας ἐγράφετο πολλακίς, μάλιστα διὰ ψήφων κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους, ἢ προσφώνησις «Χαίρει», ἢ καὶ «Εὐλαβοῦ» (πρόσεξον, φοβήθητι) τὴν κύνα (Canis canem), διότι οὐ σπανίως προσεδεῖτο κύων (Θεόφρ. 10, 42.—Ἀθήν. Α, 4.—Ἀρσφ. Θεσμ. 423 Λυσιστρ. 1217), καὶ ἐνίοτε καὶ δούλος παρεφύλαττε παρὰ τῇ αὐλῇ. Πρόθυρον δ' ἦν ἢ πρὸ τῆς θύρας σταδ' θυρῶν δὲ τὸ μέρος τῆς οἰκίας εἰς ὃ ἡ θύρα ἠνοίγετο (Σφικλ. Οἰδ. Γ, 1242. Ἡλικτρ. 328) ἐνθα ἦν καὶ τὸ θυρωρεῖον, δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ (Πολυδ. Α, 77).

Θυργωνίδαι, δῆμος Ἀττικῆς, πιθωνῆς παρὰ τὴν Ἄφιδναν.

Θυρεάτις, ἢ Κυνουρία, τὸ τῇ Λακωνικῇ συνεραῖον μέρος τῆς Ἀργολίδος (Θουκ. Β, 27. Δ, 56), οὗ πρωτεύουσα ἢ Θυρέα (Ἡρόδ. Α, 82) παρὰ τὸν ὀμώνυμον κόλπον (ν. Ἄστρος) Κατὰ τοὺς μεταξὺ Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων συνεχεῖς πολέμους, ὁ Κλεομένης, μετὰ τὴν ἐν Περυνθί νίκην (524 π. Χ.), κατέλαβε τὴν Θυρέαν (Ἡρόδ. Α, 82. ΣΤ, 76). Τῷ 431 παρεχώρησαν οἱ Λακε-

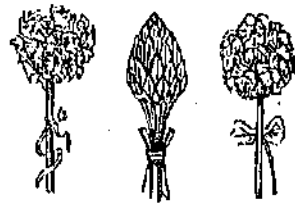
δαιμόνιοι τὴν χώραν εἰς τοὺς Ἀιγινήτας, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἐκβάλει τῆς νήσου τῶν ἄλλὰ μετὰ 7 ἔτη, κυριεύσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν, τὴν ἐπυρπόλησαν, καὶ ἀπήγαγον τοὺς κατοίκους (Θουκ. Β, 27. Δ, 57. Ε, 41). Ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος ἀνεκτήσαντο, βοήθεια αὐτοῦ, οἱ Ἀργεῖοι τὴν πόλιν (Παιουσ. Β, 20. Γ, 11, 2). Ἦσαν δ' οἱ Κυνουριεῖς, Πελασγοὶ Ἀρκάδες ἐκδωρισθέντες ὑπὸ τῶν Ἀργείων (Ἡρόδ. Η, 73).

Θυρεός, ἴδ. Ὀπλισμός.

Θυρίδες, ἴδ. Λακωνική.

Θύριον καὶ Θούριον, πόλις τῆς Ἀκαρναντίας μετ' ἀκροπόλεως, ΝΑ τοῦ Ἀνακτορίου, περὶ μίαν ὥραν ἀπέχουσα τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Ἐνταῦθα συνήρχετο τὸ κοινὸν τῶν Ἀκαρνανίων.

Θύρτος, ῥάβδος ἦν εἰς τὰς Διονυσιακὰς πεμπὰς ἐφερον ὁ Βάκχος, ὁ ὄπαδος αὐτοῦ καὶ οἱ πανηγυρισταί. Ἄνω εἶχε κώνον πίτυος, διὰ τὴν χρησιμότητα τῆς ῥητίνης εἰς τὴν οἶνοποιίαν, ἢ δέσμην φύλλων κισσοῦ ἢ

φύλλων ἀμπέλου. Ἐλέγετο δ' ὅτι ὁ Βάκχος μετέβαλλε ποτε τοὺς θύρτους εἰς ὄπλα θανατηφόρα, ἐντὸς τῶν φύλλων ἐγκρύψας αἰγμὴν (Ἀθήν. ΙΔ, 631.—Διόδ. Γ, 61. Δ, 4).

Θυσία, πᾶσα τοῖς θεοῖς γινομένη προσφορά ἱεστηρίως ἢ εἰς ἐνδειξίαν εὐλαθείας ἢ εὐγνωμοσύνης, κατὰ τοῦτο τῶν ἀναθημάτων διακρινομένη, ὅτι ἐκεῖνα ἦσαν μόνιμα, ἢ δὲ θυσία προσωρινή καὶ ἐπαναλαμβανομένη. Ἐπομένως καὶ τὰ πρῶτα τῆς γῆς προϊόντα, τὰ ἀκροθίνια, διαρκῆ καὶ αὐτὰ μὴ ὄντα, καταλογίζοντο ἐν ταῖς θυσίαις. Ἦν δ' ἡ θυσία τὸ κυριώτατον μέρος, τὸ κέντρον τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν, καὶ προσεφέρετο ἐν

ἑορταῖς ἢ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἡμέραν, ὑπὸ ἰδιωτῶν, οἰκογενειῶν, φυλῶν ἢ πόλεων δι' οἰονδήποτε συμβάν ἰδιωτικὸν ἢ δημοσίον. Ὑπῆρχον δὲ θυσίαι αἱματηραὶ καὶ ἀναίμακτοι. Αἱ αἱματηραὶ ἦσαν αἱ κυριώτεραι, καὶ ἐκ τῶν ζώων τὰ ἀρνία, αἱ αἰγας, οἱ χοῖροι καὶ οἱ βόες τὰ σινηθέστερα, καὶ ἐξ αὐτῶν τὰ ἀρσενικά ἐθύοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς θεοὺς, τὰ θηλυκὰ εἰς τὰς θεάς, καὶ λευκὰ μὲν εἰς τὰς ἐπουρανίους, μέλχνα δὲ ἢ μελανὰ εἰς τὰς χθονίας ἢ θαλασσίας θεότητας. Καὶ ἄλλα δὲ ζῆα προσήγοντο εἰς τὰς

θυσίας, τινὰ ἰδίως κατὰ προτίμησιν εἰς τινὰς θεοὺς, εἶτε διότι ἠρέσκοντο εἰς αὐτὰ, εἶτε διὰ τὰ ἀπαχθάνοντο, ὡς ἡ Δήμητρα τὸν χοῖρον, φείροντα τὰ σπάρτα, ὁ Διόνυσος τὴν αἶγα, βλάπτουσαν τὰ κλήματα. Ἄλλων δὲ πάλιν θυσία ἀπηγορεύετο διὰ τινὰς θεότητας, ὡς τῆς αἰγῆς διὰ τὴν Ἀθηνᾶν. Ὁ Ποσειδεὼν ἠγάπα ἰδίως μέλανες ταῦροι νὰ τῇ προσφέρονται εἰς θυσίαν (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 6), ἢ ἵπποι, καὶ ἵπποι ἐθύοντο καὶ εἰς τῶν ποταμῶν τοὺς θεοὺς. Ζῆα τῶν δασῶν σπανίως προσήγοντο εἰς θυσίαν, πλην ἐλάφων εἰς τὴν Ἀρτεμίνην ἐνίοτε ὁμοῦς πτηνὰ, ὡς ὁ ἀλέκτωρ εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν (Πλάτ. Ψαῖδ. σ. 119 Α), ἢ περὶτερὰ εἰς τὴν Ἀφροδίτην, ὁ κορυδαλὸς εἰς τὸν Ἡρακλῆα. Ἐνίοτε ἔθουον τρία διάφορα (ἀρσενὰ) ζῆα ἐνταυτῇ, καὶ ἡ τοιαύτη θυσία ἐλέγετο τριττύα ἢ τριτύς (Ὀμ. Ὀδ. Α, 131). Πολλακίς δὲ ἦν μέγας ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων (ἱερείων), μέχρις ἑκατὸν βοῶν, ὅτε ἡ θυσία ἐλέγετο ἐκατόμη ἢ ἄλλ' οὕτως ἐπιλέγετο, καταχρηστικῶς, καὶ δι' ὀλιγώτερα, ἂν ἐν γένει ἦσαν πολυά-

ριθμα, καὶ οἱ πλούσιοι ἐφιλοτιμοῦντο τὰς δαπάνας τοιούτων μεγάλων θυσιῶν ν' ἀναλαμβάνωσι. Τὰ ἱερεῖα ἀπητέτο νὰ ὦσιν ὑγιῆ καὶ ἀνευ κηλίδος, πληρὴ μόνον ἐν Σπάρτῃ (Πλάτ. Ἀλκ. Β, σ. 146 Α), ἡλικίας δ' ὄριμου καὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, νὰ μὴ εἶχον χρησιμεύσει εἰς οἰκιακὰς ἀνάγκας· πρὸ πάντων δὲ δὲν ἐπατρέπετο ἡ θυσία τοῦ ἀροτήρος βοῆς. Αἱ δ' ἀναίμακτοι θυσίαι, ἴσως αἱ ἀρχαῖσταται καὶ ἀπλοῦσταται (Πλάτ. Νόμ. ΣΤ, σ. 783), ἦσαν ἢ αἱ ἀπαρχαὶ τῶν ἐτησίων καρπῶν, ἢ πέλανοι, ἢτοι πλακοῦντες, μάλιστα μελίπηκτοι, εἰς οὓς πολλακίς ἐδίδοτο τὸ σχῆμα δῆθεν θυσιῶν, ὡς αὐτὰ πολλακίς ἐμιμοῦντο καὶ ἐκ κηροῦ ἢ ξύλου (Ἡρόδ. Β, 47.—Πλούτ. Λουκ. Ι.). Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται καὶ αἱ σπονδαί, ἰδίως τελοῦμεναι δι' οἴνου ἀκράτου, ἀφ' οὗ ἐπλυεν ὁ θύων τὰς χεῖράς του· συνώδευον δ' αὐταὶ τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ἐπιτυχίας τινος (Ὀμ. Ἴλ. Ι, 17). Κ, 225. Π, 302), ἢ ἐπισήμους συνθηκολογίας (Ἴλ. Γ, 295), ἢ ἐπικηδείους τελετὰς (Ὀδ. Κ, 518. Α, 26), πολλακίς δὲ καὶ τὰς αἱματηρὰς θυσίας, καὶ προσέτι εἰς τὰς ἐστιάσεις οἱ πίνοντες, πρὶν ἢ φέρωσιν εἰς τὰ χεῖλη τῶν τὴν φιάλην, ἔσπενδον ἐξ αὐτῆς εἰς ἐπικλησίαν τῶν θεῶν, τὰς πρῶτας σταγόνας (Ἴλ. Η, 480). Προσέτι δ' ἐσπένδοντο καὶ μέλι, γάλα, ἔλαιον· μέλι δὲ σχεδὸν ἀναγκαστικῶς εἰς τὰς ἐπικηδείους σπονδάς. Ἐξ τινὰς θεότητας ὁμοῦς ἢ σπονδῆ ἦν ἀνευ οἴνου, νηφέλιος θυσία, ὡς ἐλέγετο, οἶον εἰς τὰς Μούσας, τὰς Νύμφας, τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, τὸν Ἥλιον, τὰς ἐν Ἀθήναις λατρευομένας Ἑὐμενίδας (Σοφ. Ο. Κ). Εἰς τὰ συμπόσια ἔσπενδον εἰς τὸν Ἀγαθὸν δαίμονα καὶ Δία τὸν Σωτήρα.—Ἀνθρωποθυσίαι, ὡς εἰς πάσας τὰς ἀρχαίας θρησκείας, δὲν ἦσαν ξέναί καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικῇ, ἐνταυτῇ μὲν ἴσως, ἐνθα ἐπεκράτουσαν τὰ τραχύτερα ἤθη, καὶ ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ ὅτι ἡ θεότης, οἶον ὁ Λυκάϊος Ζεὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ, εὐηρεστεῖτο εἰς ἀνθρωποφαγίαν· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΚΑΘΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. ΠΑΡΕΚΚΕ
ΚΟΝΙΝΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΙΜΑΓΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α. ΣΑΤΣΙΝΑΚΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

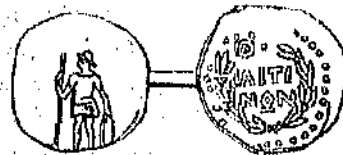
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

II

Ίαιταί ἢ **Ήεταί**, πόλις Σικελικὴ πρὸς Β παρὰ τῆ Πανόρμου (v. **Ίάβο**).

Ίακχος, ἰδ. Διόνυσος.

Ίάλεμος, ἰδ. Ὑμῆν.

Ίαλυσός (καὶ **Ίάλυσος**), 1) πόλις τῆς **Ῥόδου**, εἰς τὴν Β ἀκρὰν τῆς νήσου, μετ' ἀκροπόλεως **Ὀρυζομῆς**, ἤδη ὑφ' Ὀμήρου

(Ἰλ. Β, 656) μνημονευομένη, ἀνήκεν εἰς τὴν Ῥοδῖαν τρίπολιν καὶ εἰς τὴν Δωρικὴν ἐξάπολιν (Ἠρδ. Α, 144.—Στράβ. ΙΔ, 654—5). Μετὰ ταῦτα παρήμιασεν, ὥστε ὁ Πλίνιος τὴν συγχέει μετὰ τῆς Ῥόδου (v. ἐρείπια εἰς Φιλέρημον). — 2) Ὁ ἰδρυτὴς αὐτῆς υἱὸς **Κερκάφου**, διανεμηθεὶς τὴν νῆσον Ῥόδον μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ **Λίνδου** καὶ **Καμείρου** (Πινδ. Ὀλ, Ζ, 74).

Ίάμιν βλεχος, Σύριος ἢ Βαβυλώνιος, τῷ β' αἰῶνι μ. Χ. ἔγραψεν ἑλληνιστὶ μυθιστορημα, φέρον τίτλον **υδραματικόν**, τοὺς

ἔρωτας περιγράφον τοῦ Ῥοδάνου καὶ τῆς Σινωνίδος, πλήρες παραδόξων συμβάντων, ἐν ἄλλοις μαγικῶν καὶ θεωρητικῶν. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται παρὰ Φωτῆ. — 2) Ἐκ Χαλκίδος τῆς Κοίτης Συρίας, ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Νεοπλατωνικὸς, μαθητῆς τοῦ Πορφύριου καὶ τοῦ Ἀνατολίου. Αὐτοῦ σώζονται 5 ἐκ τῶν 10 βιβλίων «περὶ Πυθαγόρου αἰρέσεως». «Βλαστον δὲ τῶν βιβλίων ἀπετέλει ἐν σύλλογον. Τὸ πρῶτον πραγματεύεται «περὶ βίου Πυθαγορικοῦ,» ἐκ τοῦ δευτέρου μένει μόνον εἰς προτρεπτικὸς λόγος εἰς φιλοσοφίαν,» ἐκ τοῦ τρίτου σώζονται ἀποσπάσματα «περὶ μαθηματικῆς ἐπιστήμης.» Τοῦ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενου «περὶ μυστηρίων» λόγου ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης. Ἐγραψε καὶ σχόλια ἀπολεσθέντα περὶ Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους καὶ τῆς Χαλδαϊκῆς φιλοσοφίας. Μιγνύων τὰς θεωρίας τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν Ἀσιατικῶν θεογνωσμάτων, ἐπρέσβευε τὴν βαθμιδαίαν καταγωγὴν τῶν νοητῶν θεῶν, τῶν δαιμόνων, τῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης, ὡς καὶ τῆς ὕλης, ἐξ ὑπερτάτου φωτεινοῦ καὶ νοήμονος ἀρχικοῦ τινος ὄντος, ἐδίδασκε τὴν ἀνάγκην τῆς μαντικῆς καὶ τῆς θεωρίας πρὸς προσέγγισιν μετὰ τῆς θεότητος ἕνεκα τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἀμαρτωλῆς φύσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀνύψου τὸν ἀρχαῖον ἑλληνισμὸν πολὺ ὑπὲρ τὸν χριστιανισμὸν, καὶ, κατὰ τὸν βιογράφον αὐτοῦ Ἐρνάπιον, ἀπέκτησε τὴν φήμην ἀνδρὸς ἀγίου καὶ θαυματουργοῦ.

Ἰαμβογράφοι. Ἰαμβοί, ὄψιν κατ' Ἰάμβην, μίαν τῶν ὀπαδῶν τῆς Δήμητρος, ἐλέγοντο τὰ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς θεᾶς ταύτης αὐτοσχεδιαζόμενα εὐτράπελα ῥομματα. Τὸ μέτρον αὐτῶν εἶβαινε προφανῶς οὐχὶ κατὰ τὸν ἐπίσημον καὶ πανηγυρικὸν δάκτυλον, ἀλλὰ κατ' ἄλλον ἐλαφρότερον πόδα, οὗ ἡ θέσις (ἢ δευτέρα συλλαβὴ) ἦν, οὐχὶ ὡς ἐν ἐκείνῳ ἴση τῇ ἄρσει, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ ἐκείνης, κατὰ τὸ λεγόμενον γένος διπλασίον, πρέσφορον εἰς

ποίησιν ἦττον ἐπιδεικτικὴν καὶ ἐπίσημον, μᾶλλον δὲ τὰ τοῦ συνήθους βίου ἐκφράζουσαν. Ὁ τὸ μέτρον τοῦτο τελειοποιήσας, καὶ κατ' αὐτὸ τὸν τρίμετρον ῥυθμίσας, ἦν ὁ Πάριος Ἀρχιλόχος, ὅστις καὶ ἦν ἐν γένει εἰς τῶν πρωτίστων νομοθετῶν τῆς Ἑλληνικῆς στιχοποιίας, πολλὰ καὶ διάφορα ἐφευρῶν μέτρα. Ἐξ ἱερατικοῦ οἴκου καταγόμενος, ἦν υἱὸς τοῦ Τελεσικλέους, ὅστις τῆ 15 ἢ 18 Ὀλ. (720 ἢ 708 π. Χ.) ἔφερε Παριακὴν ἀποικίαν εἰς τὴν χρυσοφόρον Θάσον. Κατ' ἀρχὰς συνώδευεν ἐκεῖ τὸν πατέρα του· εἶτα δ' ἐπανελθὼν εἰς Πάρον, ἔπεσεν ἐν πολέμῳ κατὰ τῆς Νάξου. Ὁ χαρακτὴρ αὐτοῦ ἦν δύσκολος καὶ φιλόψυχος. Τὸν Λυκάμην, μνηστεύσαντα αὐτῇ τὴν νεώτερον τοῦ θυγατέρα Νεοβούλην, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν παραδόντα, κατεδίωξεν ὁμοῦ μετὰ τῶν θυγατέρων του, διὰ τόσον πικρῶν ἱαμβικῶν σατυρῶν, ὥστε ἐλέγετο ὅτι πᾶσα ἡ οἰκογένεια ἐξ ἀπελπίστας κῆρυκτόνησεν ἀπαγγονισθεῖσα· τοσαύτη ἔθεωρεῖτο ἡ δριμύτης τῶν σατυρικῶν ἱάμβων αὐτοῦ. Ἐγραψε δὲ προσέτι καὶ ἐλεγεία καὶ ἐπιγράμματα, ὕμνους, ἐπιδάς, πολλὰ εἰς τροχαϊκοὺς τετραμέτρους. Ἦ διὰλεκτος αὐτοῦ ἦν ἀρχαία Ἰωνικὴ· μικρὰ δὲ μόνον σώζονται αὐτοῦ ἀποσπάσματα. Καὶ ἐν τῇ μουσικῇ ἐπίσης διεκρίθη. Οἱ ἀρχαῖοι τὸν ἐξετίμων ἐξ Ἰσού μετὰ τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Πινδάρου καὶ τοῦ Σοφοκλέους (Λογγ. π. Ὑψ. ΑΓ' 5.—Οἰο. Οἰ. Ι, 2). — Σύγχρονος, κατὰ τι νεώτερος αὐτοῦ, ἦν Σιμωνίδης ὁ ἐξ Ἀμοργοῦ, υἱὸς Κρήνου, ποιήσας 2 βιβλία ἐλεγείων, καὶ 2 ἱάμβων. Τὸ μόνον γνωστὸν ἐκ τῆς βιογραφίας αὐτοῦ ἐστὶν ὅτι ἐγεννήθη εἰς Σάμον καὶ ἔφερον ἀποικίαν εἰς Ἀμοργόν. Δύο τεμάρια τῶν ἱάμβων αὐτοῦ σώζονται, ἐν ἐξ 24, ἄλλα ἐξ 178 στίχων, περιέχον γενικὸν χαρακτῆρισμὸν τῶν γυναικῶν, ὧν τὰ ἐλαττώματα ἀνάγει εἰς διάφορα ζῆα, ἐξ ὧν λέγει καταγομένης αὐτάς. Τοῦ Σιμωνίδου οἱ ἱαμβοὶ ἦσαν ἦττον προσωπικοὶ τῶν τοῦ Ἀρχιλόχου, καὶ καθήπτουτο γενικώτερον ὀλοκλήρων κα-

τηγορῶν καὶ τάξεων ἀνθρώπων. Ἐλείπετο δὲ πολὺ ἐκείνου κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ποιήσεως καὶ κατὰ τὴν εὐφυΐαν. — Τρίτος ἱαμβογράφος μινείας ἄξιος ἦν Ἰππώναξ ὁ Ἐρέσιος, ζῆσας περὶ τὴν 60ην Ὀλ. (540 π. Χ.). Φυγὼν δ' ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔνεκα τοῦ τυράννου αὐτῆς Ἀθηναγόρου, ἤλθεν εἰς Κλαζομενάς. Ἐνταῦθα δ' οἱ Χρὶ γλύπται Βούπαλος καὶ Ἀθηνῆς, ἐξέθησαν εἰς κοινὴν χλεύην γελοιογραφικὸν ἀνδριάντα αὐτοῦ, διότι ἦν δυσειδὴς καὶ μικρὸσωμος· δι' ὃ ἀντεκδικούμενος αὐτὸς, τοὺς προσέβαλε διὰ τόσον ὀξέων σατυρικῶν βελῶν, ὥστε ἐξ ἀπελπίστας ἀπηγγονίσθησαν. Πικρὸς, ἐμπαθὴς καὶ εὐφυὴς ὡς ὁ Ἀρχιλόχος, κρίνεται ὅμως ἐκείνου κατώτερος κατὰ τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν ἐμπνευσιν. Οὗτος τὸν ἱαμβικὸν τρίμετρον μετερρῶθιμωσεν εἰς χωλίαμβρον ἢ καὶ σκάζοντα λεγόμενον, συνιστάμενον δ' εἰς τοῦτο, ὅτι τὸ μετὰ τὴν τομὴν κῆλον σύγκειται οὐχὶ ἐκ τροχαίων, ἀλλ' αὐθὺς ἐξ ἱάμβων, ἐξ οὗ ὁ τελευταῖος ποῦς γίνεται τροχαῖος καὶ οὐχὶ ἱαμβός, ὡς εἰς τοὺς συνήθεις τρίμετρος. Ἐγραψε δὲ παραφάσας, ἃς αὐτὸς λέγεται ἐπινοήσας. Καὶ αὐτοῦ ἀποσπάσματα μόνον σώζονται. — Κατὰ τινας τὸν σκάζοντα ἐπένοησεν ὁ Ἀνάγιος, πιθανῶς σύγχρονος τοῦ Ἰππώνακτος, οὗ ἐπίσης διατηροῦνται τινα ἀποσπάσματα· κατ' ἄλλους δ' ἦν μὲν εὐρέτης τοῦ σκάζοντος ὁ Ἰππώναξ, ὁ δὲ Ἀνάγιος τοῦ κληθέντος ἰσχιορρωγικοῦ, κατὰ τοῦτο διαφέροντος, ὅτι ὁ πέμπτος ποῦς (ὁ προτελευταῖος) ἦν ὑποχρεωτικῶς σπονδαῖος. — Μεταξὺ τῶν ἀρχαιοτάτων ἱαμβογράφων πρέπει νὰ μνημονευθῇ καὶ ὁ Σόλων, χρησὶν ποιησάμενος τοῦ ἱάμβου οὐχὶ πρὸς προσβολὴν ἄλλων, ἀλλὰ πρὸς ἄμικταν ἑαυτοῦ κατὰ τῶν κατηγορῶν τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ πολιτείας. Ἐν ἐκ τῶν σωζομένων αὐτοῦ τεμαχίων περιέχει στίχους 21. — Ἐκ τῶν μεταγενεστέρων σατυρικῶν ἱαμβογράφων γνωστοί εἰσιν ὁ Διοσχρίτων, Σάμιος ἢ Μιτυληναῖος, περὶ τὰ 330 π. Χ. Ὁ Φοῖνιξ ἐκ

Κολοφῶνος, περὶ τὸ 310 π. Χ. Ὁ Παρμένων ἐκ Βυζαντίου. Ὁ Ἑρμείας ἐκ Κουρίου, ὁ Ἡρώδης ἢ Ἡρώνδας, χρῶντων Ἀλεξανδρινῶν, ἐπινοήσας τοὺς Μιμιάμβους, μικρὰς δημοτικὰς χαρακτήρων εἰκόνας. Καὶ ἐτι μὲν ὁ ἱαμβὸς καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις καθ' οὓς ἐπινοήθη, μόνον εἰς σατυρικὴν ποιήσιν ἐχρησίμωσεν, οὐδὲν ἀποδεικνύει. Γνωστὸν δ' ὅτι ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος ἦν ὁ ἔνδοξος στίχος τῆς δραματικῆς ποιήσεως.

Ἰαμβός, υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Εὐάδνης, θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πιτάνης, περιφημὸς μάντις, γενάρχης τῶν Ἰαμβιδῶν, γένους ἱερέων καὶ μάντεων ἐν Ὀλυμπίῳ. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ, γεννηθέντα ἐν Ἀρκαδίῳ, τὸν κατέθηκε παρὰ τῷ Ἀλφειῷ ἐν τῷ σκοτεινοῦ δάσους ἐπὶ ἱῶν, ὅθεν καὶ ὠνομάσθη. Ἀναλαδὼν δ' αὐτὸν, τὸν ἀνέθρεψεν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀρκαδῶν Ἀπίτωσ· εἶτα δὲ, κατ' ἐντολήν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπήλθεν εἰς Ὀλυμπίαν, καὶ ἐκεῖ ἐχρησιμοῦται, ἐρμηνεύων τὰς φωνὰς τῶν πτηνῶν καὶ τὸν καπνὸν τῶν ἱερείων (Πινδ. Ὀλ. ΣΓ', 29).

Ἰανὸς, θεὸς παρὰ Ῥωμαίοις, ἐπώνυμος τῆς ὕρας (Ianus), σύμβολον πάσης ἐνάρξεως καὶ ἐπομένως καὶ τῆς τοῦ ἔτους, ὅθεν ὁ Ἰανουάριος· καὶ διὰ τοῦτο κοινῶς ἐπιτεταμένῃν ἔχων λατρείαν. Εἰς μίαν τῶν ἀγορῶν τῆς Ῥώμης, τετραθύρον, παρίστατο καὶ ὁ θεὸς τετραπρόσωπος, συνήθως δὲ διπρόσωπος διὰ τὰς δημοσίους οἰκοδομὰς, τὰς ἐχούσας εἰσοδὸν καὶ ἐξοδὸν. Τοιαύτη ἦν μίαν στοὰ, ἧς ἡ ἀνέγερσις ἀπεδίδοτο εἰς τὸν Νομῶν, καὶ συνήθως ἐλέγετο ναὸς τοῦ Ἰανοῦ, κεκλεισμένη μένουσα ἐπ' εἰρήνης, ἀνοιγομένη δ' ὅτε ἤρχιζε πόλεμος.

Ἰαξάρτης, ποταμὸς ἐν Ἀσίᾳ ἐκ τοῦ Ἰνδικοῦ Καυκάσου πηγάζων (Στράβ. ΙΑ', 510. — Ἀρρ. Γ', 30, 7), ῥέων πρὸς ΒΔ, διαίρων τὴν Σογδιανὴν ἀπὸ τῶν Νομάδων Σκυθῶν, καὶ εἰς τὴν Κασπίαν ἐκβάλλων. Οἱ ἀρχαῖοι συγγέουσι αὐτὸν καὶ μετὰ τοῦ Ταννάδος,

διότι καὶ τὴν Κασπίαν ἐξελάμβανον συνεχο-
μένην μετὰ τῆς Μαιώτιδος, καὶ ὡς ὄριον με-
ταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ἔλεγον ὅτε μὲν
τὸν Ἰάνειν ὅτε δὲ τὸν Ἰαξάρτην. Καὶ ἀρ-
αὐδ' ἀνεγνωρίσθη ἡ διαφορά μεταξὺ αὐτῶν,
πολλοὶ ὠνόμαζον ἔτι Ἰάνειν τὸν Ἰαξάρτην
ἕνα εὐαρεστῶσι τῷ Ἀλεξάνδρῳ (Ἀρρ. Γ, 30, 2). Τινὲς τῶν νεωτέρων (Humbold) ὑπέ-
λαβον ὅτι ἡ σύγχυσις προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι
Ἄλανοὶ ἔβησαν περὶ ἀμφοτέρους τοὺς ποταμούς,
καὶ εἰς αὐτῶν τὴν γλῶσσαν Ἰάν (Δὸν) ση-
μαίνει ἐν γένει τὸ ὕδωρ.

Ἰαπετός. Τῆταν, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ
τῆς Γῆς· ἐκ τῆς Ὠκεανίδος Κλυμένης ἢ
Ἀσίας ἔσχεν υἱοὺς τὸν Προμηθεά, τὸν Ἐπι-
μηθεά, τὸν Ἄτλαντα καὶ τὸν Μενόιτιον (Ἡσδ
Θεογ. 507). Οἱ Ἰαπετίδαι οὗτοι εἰσὶ σύμ-
βολα, οὐχὶ ὡς οἱ Τιτᾶνες, τῶν ἀγρίων καὶ
ἀκανόνιστων δυνάμεων τῆς φύσεως, ἀλλὰ
μᾶλλον τῶν εἰς ἃς ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀκου-
σίως καὶ τυφλῶς ὑποτάσσεται· καὶ ὁ μὲν Ἄτ-
λας καὶ ὁ Μενόιτιος ἐμφαίνουσι ἰδιότητα
τῆς ἀνθρωπίνης διαθέσεως, ὁ δὲ Προ-
μηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς τοῦ ἀνθρωπίνου νοός.
Ὁ Ἄτλας, ὁ φέρων, ἐμφαίνει τὴν ἐπιμο-
νήν, τὴν καρτερίαν, τὴν ὑπομονήν· ὁ Μενόι-
τιος, ὃν ὁ Ζεὺς διὰ τὴν φαυλότητα καὶ
ἀλαζονίαν του ἐκεραύνωσεν εἰς τὸν Ἴαρτα-
ρον, αἰνίττεται τὴν κακὸβουλον ὑπεροψίαν καὶ
τὴν ἐμπαιθὴ ὀργήν· ὁ Προμηθεὺς, τὴν ἀν-
θρωπίνην φρόνησιν, ἀξιοῦσαν νὰ ἀρθῇ ὑπὲρ
τὴν θείαν σοφίαν· ὁ δ' Ἐπιμηθεὺς, τὴν ἀν-
θρωπίνην ἀπρονοήσιαν καὶ ἀφροσύνην. Κατε-
δικάσθη δὲ καὶ ὁ Ἰαπετός εἰς τὸν Ἴαρταρον,
διότι μετέσχε τῆς στάσεως κατὰ τοῦ Διὸς
(Ὀμ. Ἰλ. Θ, 479). Ἐνίοτε συγκαταριθμεῖ-
ται μετὰ τῶν Τιγάντων, καὶ λέγεται τότε
υἱὸς τοῦ Ἰαρτάρου καὶ τῆς Γῆς.

Ἰάπουδες ἢ Ἰάπυδες. λαὸς ἐν τῇ
Ῥωμαϊκῇ Ἰλλυρία Β, εἰς τὰ ἐνδότερα, πρὸς
τὴν νῦν Κροατία. Ἐφερον ὄπλα Κελτικὰ, καὶ
εἶχον τὸ σῶμα κατάστικτον. Ῥωμαϊκῇ ἐπαρ-
χία ἔγιναν ἡ χώρα των ἐκὶ Αὐγούστου (Στράβ.

Δ, 207, Ζ, 313) (ν. Λιάπιδες, Ἄλδανοί).
Ἰαπυγία ἄκρα, ἢ ΝΑ τῆς Ἰταλίας,
Α. τοῦ κόλπου τοῦ Ἰάραντος (ν. Λεῦκα)
(Στράβ. Β, 109, 123 κλπ.).

Ἰάπυξ, Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, καὶ ἄλ-
λους τοῦ Δαιδάλου, ἔφερον εἰς Ἰταλίαν ἀ-
ποικίαν Κρητῶν, οἵτινες κατ' αὐτὸν Ἰάπυ-
γος ἐκαλοῦντο (Ἡρόδ. Ζ, 90.—Στράβ. ΣΤ,
279, 282).

Ἰασίων ἢ Ἰάσιος (Ἡσίοδ. Θεογ.
269), υἱὸς τοῦ Διὸς, ἢ τοῦ Κορόθου καὶ τῆς
Ἠλέκτρας, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, ἀδελ-
φὸς τοῦ Δαρδάνου, προσφίλης τῇ Δήμητρι
(Ὀμ. Ὀδ. Ε, 125). Ἰδ. Πλούτος. Μετὰ
τοῦ Δαρδάνου ἀπῆλθεν ἐκ τῆς Κρήτης, ἢ τῆς
Ἀρκαδίας ἢ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Σαρμοθέ-
κην, ἐνθα ὁ Ζεὺς τὸν ἐμύησεν εἰς τῆς Δήμη-
τρος τὰ μυστήρια. Καὶ τὴν Σικελίαν δ' ἐπι-
σταύετο περιελλῶν, καὶ διαδόους ἐκεί τὰ μυ-
στήρια. Ἐθωροῦντο δ' ὡς δαίμων τῆς παραγω-
γῆς γῆς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ παράγουσι τινες
ἐκ τοῦ Γημι.

Ἰασος, 1) Υἱὸς τοῦ Φερωνέως ἐν Ἀρ-
γεί, ἀδελφὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ τοῦ Ἀγήνο-
ρος.—2) Κατ' ἄλλας παραδόσεις, υἱὸς τοῦ
Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, πατὴρ τοῦ Ἀγή-
νορος καὶ πάππος Ἄργου τοῦ Πανόπτου.—
3) Υἱὸς Ἄργου τοῦ Πανόπτου, πατὴρ τῆς
Ἰούς. Ἀλλὰ λέγεται καὶ υἱὸς τοῦ Ἐριόπου
καὶ ἔγγονος τοῦ Φέρβαντος.—4) Υἱὸς τῆς
Ἰούς.—5) Υἱὸς τοῦ Λυκούργου, σύζυγος τῆς
Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Μινύου, καὶ πατὴρ
τῆς Ἀταλάντης.—6) Πατὴρ τοῦ Ἀμφίωνα.
βασιλέως τῶν Μινυῶν (Ὀμ. Ὀδ. Α, 283).—
7) Ἀρχηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Ἰωάδα
(Ἰλ. Ο, 332).—8) Βασιλεὺς τῆς Κύπρου
(Ὀδ. Ρ, 463).

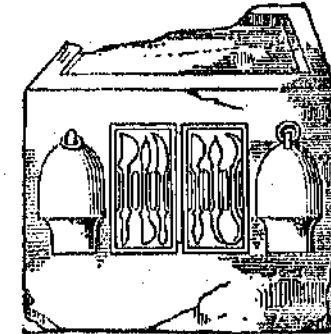
Ἰασίς ἢ Ἰασσις, πόλις τῆς Κα-
ρίας, ἐπὶ μικρῆς νήσου ἐντὸς ὁμωνύμου αὐτῇ
λιμένος, ἰσθμῶν ὑπὸ Ἀργείων, καὶ Μι-
λήσιον κῆσσαν αὐτὴν, ἐπίσημον διὰ τὴν ἀλιείαν
της. Παρ' αὐτῇ ἴστατο εἰς τὸ ὑπαιθρον ἄγαλ-
μα τῆς Ἰστίας, περὶ οὗ ἔλέγτο ὅτι οὐδέ-

ποτε ὑγραίνεται ὑπὸ τῆς βροχῆς (Θουκ. Η,
28, 29.—Πολύβ. ΙΓ' 12, ΙΖ, 2, 3.—Στράβ.
ΙΔ, 658.—Ἀρρ. Α, 19, 10).

Ἰάσων, ἴδ. Ἀργοναυτικαὶ Φεραί.

Ἰατρικὴ. Ἡ ἱατρικὴ ἐν τοῖς ἀπώτα-
τοις χρόνοις ἐτιμᾶτο μεγάλως ἐν Ἑλλάδι,
καὶ ὁμοίως τῇ συγγενεῖ αὐτῆς μαντικῇ θεω-
ρεῖτο ὡς ἱερά. Ὁ Ὀμηρὸς γνωρίζει μόνον
ἱατροὺς τῶν τραυμάτων. Τῶν θεῶν ἱατροὺς ἦν
ὁ Παιήων, ὅστις εἶπε τότε δὲν ἦν ὡς μετέ-
πειτα αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων. Θεὸς δὲ τῆς παρ'
ἀνθρώπους ἱατρικῆς ἦν ὁ Ἀσκληπιός (ἴδ.)
καὶ, ὡς ἔκρινον οἱ Ἀσκληπιόφ, Ἀσκληπι-
τιάδαι ἐλέγοντο καὶ ἐθωροῦντο πάντες
οἱ ἔπειτα ἱατροὶ (Πλάτ. Συμπ. σ. 686.
Δημ. Γ, 406) ὡς υἱοὶ δ' αὐτοῦ μνημο-
νοῦνται οἱ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ στρατῇ πρὸ
τῆς Τροίας ἱατροὶ Ἡσδαλείριος καὶ Μαγάων.
Ἡ ἱατρικὴ ἐπομένως ἦν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι
τέχνη ἐλευθερία καὶ εὐγενής, τείνουσα ν' ἀρθῇ
εἰς ἐπιστήμην ἢ ἐξάσκησις δ' αὐτῆς ἀπηγο-
ρεῖτο ἐν Ἀθήναις εἰς γυναῖκας καὶ δούλους,
ἐν ᾧ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις δούλοι ἦσκον κυ-
ρίως αὐτήν. Καθ' Ἡρόδοτον (Β, 84, Γ,
129) ἢ Αἴγυπτος εἶχεν ἱατρῶν ἀφροσίων, ὧν
ὅμως ἡ ἐπιστήμη φαίνεται ὅτι περιερίετο
εἰς τὴν διαιτητικὴν, ἥτις ἐκεῖ ἐνομιζέτο ἐπι-
δητέα. Ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις, τιμῶμε-
νοι οἱ ἱατροὶ ἐν Ἑλλάδι, ἦσαν πολλαχοῦ εἰς
ἑκκλησίαν τοῦ δημοσίου (δημοσιεῦστες).
Πολλοὶ ὅμως εἶχον ἴδιον ἱατρῆον μετὰ

οἷς ἦσαν καὶ οἱ λεγόμενοι ἱατρῶν λαίπται,
δούλοι συνήθως· τοὺς δὲ δούλους δούλοι ἐθε-
ράπευον, καὶ οὐχὶ πάντοτε μετ' εὐσυνειδήτου
ἐπιμελείας (Πλάτ. Νομ. Δ, 930). Καὶ συμ-
παθητικαὶ θεραπείαι ἐνίοτε μνημονεύονται.
Ἡ αὐτοθεραπεία ὅμως κατὰ τινες γενικὰς
διατάξεις (ἱατρεῦεσθαι κατὰ γράμ-
ματα) ἦν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, οὐχὶ δὲ
παρὰ τοῖς Ἑλλήσι, ἐν χρήσει, παρ' οἷς φαί-
νεται μάλιστα ὅτι καὶ δικαστικῶς ἠδύνατο νὰ
καταδιωχθῇ ἱατρός διὰ παραμέλησιν σπου-
δαίας ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του.
Πρὸς ἐξάσκησιν τῆς ἱατρικῆς ἀπητείτο ἄδεια
τοῦ δημοσίου, στήριζομένη οὐχὶ μὲν ἐπ' ἐξε-
τάσεως, ἀλλ' ἐπὶ ἀποδείξεως ὅτι ὁ υποψήφιος
ἐδιδάχθη παρὰ καλῶν διδασκάλων (Ξεν. Ἀπ. ν.
Δ, 2, 5)· παρὰ δὲ τῶν ἱατρῶν ἀπητείτο ἐμ-
βριθεῖν, εὐσχημοσύνη καὶ καθαρὴ δέησις. Ἦν
δ' ὁ ἱατρός συγχρόνως καὶ χειρουργός, κατὰ
τὰς τότε στενὰς διαστάσεις τῆς τέχνης, καὶ

χειρουργικὰ ἔργαλατὰ εὐρέθησαν καὶ πρωτότυ-
πα, καὶ ἐν εἰκονικαῖς παραστάσεσιν. Αἱ τομαὶ
διὰ ὀρηκευτικῶν λόγων ἀπεφεύγοντο τότε.
Ἡ δὲ κατ' εἰδικότητα διαίρεσις εἰς ὀφθαλ-
ματροὺς, ὀδοντοῖατροὺς, κτλ., ἐστὶ χρόνων
μεταγενεστέρων. Ἐκ τῶν ἐπισημοτάτων ἱα-
τρῶν ἦσαν ὁ Ἴπποκράτης ἐν Ἀθήναις ἐπὶ
τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ ὁ Δημοκρί-
δης ἐν Κρότωνι, μεγάλως μισθοὺς λαμβάνον-
τες. Εἰς τὴν σπουδαίαν δ' ἐξάσκησιν τῆς ἐπι-
στήμης κερνεύοντο πολλαχοῦ αἱ δεῖσιδαι-
μονίαι, καὶ τῶν γοήτων καὶ φαρμακευτικῶν αἱ
ἀγυρταὶ (ἴδ. Γοητεία). Ὁ ἐν Ἐπιδαύρῳ ναός

τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐθεωρεῖτο ὡς μέγα θεραπευτήριον, εἰς ὃ πολλοὶ ἀσθενεῖς κατέφευγον. Ἐν Ῥώμῃ, ἐνθα ὁ Κάτων (Fragm.) παρήγει τὸν υἱὸν του νὰ προφυλάττηται ἀπὸ τῶν Ἑλληνικῶν ἰατρῶν, «διότι οἱ Ἕλληνες ὤμοσαν νὰ φονεύσωσι πάντας τοὺς βαρβάρους,» ἐπὶ Κικέρωνος ἤδη ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμά του ἐν τιμῶς ὁ ἐκ Προύσης Ἀσκληπιάδης, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων μέγιστοι ἦσαν πολλὰκις τῶν ἰατρῶν οἱ μισθοί. Ἐκτοτε ἀπαντῶνται καὶ εἰδικοί ἰατροί, καὶ φάρμακά τινα ἔτοιμα ἐν τοῖς φαρμακείοις πωλούμενα, καὶ ἀνευρέθησαν ὀφθαλμιατρῶν συνταγαὶ ἐπὶ μολύβδου κεχαραγμέναι. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἰατροσοφισταὶ ἐλέγοντο οἱ οὐ μόνον ἐξασκοῦντες, ἀλλὰ καὶ διδάσκοντες τὴν ἰατρικὴν, καὶ περὶ αὐτῆς συγγράφοντες.

Ἰθρηρία, 1) Ἰθ. Ἰσπανία. — 2) Γεωργία ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν, χώρα πεδινή ἐπὶ τοῦ Καυκάσου Ἰσθμοῦ, μεταξὺ Καυκάσου πρὸς Β. Ἀρμενίας πρὸς Ν, Κολχίδος πρὸς Δ, καὶ Ἀλβανίας πρὸς Α, διαρρομένη ἀπὸ τοῦ Κύρου. Οἱ Ἰθρηρῆες ἦσαν κυρίως γεωργοί, Ἰρρανικῆς καταγωγῆς, εἰς 4 τάξεις διαιρούμενοι, τὴν τῶν εὐγενῶν, τὴν τῶν ἱερέων καὶ δικαστῶν, τὴν τῶν γεωργῶν καὶ στρατιωτῶν καὶ τὸ τῶν λαῶν γένος, οἵτινες καὶ βασιλικοὶ δοῦλοι λέγονται. Πόλις αὐτῶν πρωτεύουσα ἦν ἡ Ἀρμόγκη (τοῦ Ὀρμυζῆδ) ἐπὶ τοῦ Κύρου. Ἡ δὲ Τιφλίς μνημονύεται ἀπὸ τοῦ 5 αἰῶνος μ. Χ. Ἀπὸ Ῥαϊανῶν ὑπέκειτο ἡ Ἰθρηρία, κατ' ὄνομα κἄν, τοῖς Ῥωμαίοις ἐπ' Ἰουλιανῶν δ' ὑπέκυψε πάλιν τοῖς Πέρσαις.

Ἰθυκος, ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, λυρικός ποιητὴς περὶ τὴν 6ῆ Ὀλ. (528 π. Χ.). Διαφόρους χώρας περιελθὼν, παρέμεινε καὶ παρὰ Πολυκράτει, τῷ τυράννῳ τῆς Σάμου. Διηγοῦντο περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου ἐφρονεῖτο ὑπὸ ληστῶν, καὶ ἀποθηήσκων ἐπεκαλέσθη ὡς ἐκδικητὰς γερανοῦς εὖς εἶδεν ἰπταμένους ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του· εἰς δὲ τὴν πανήγυριν τῶν

Ἰσθμίων, ὅτι εἰς τῶν ληστῶν ἰδῶν ἐκεῖ τοὺς γερανοῦς διερχομένους, ἔκραξε πρὸς τοὺς λοιποὺς· « Ἰδοὺ οἱ Ἰθύκου γέρανοι. Ἦν καὶ οὕτως ἀνεγνωρίσθησαν καὶ συνελήφθησαν οἱ κακοῦργοι. Τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ὑπῆρχον 7 βιβλία· σώζονται δ' αὐτῶν τεμάχια τινα (Bergh, Ροσι. Iyr. græc. p. 997). Ἦσαν δὲ λυρικά, μύθους πραγματευόμενα, κατὰ τε τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ὕλην συγγενῆ πρὸς τὰ τοῦ Στρησιγόρου τοῦ ἐξ Ἰμέρας. Περιφημότερα δ' ἦσαν τὰ ἐρωτικά αὐτοῦ, πρωτότυπα, καὶ ὑπ' αἰσθημάτων θερμῶ ἐμπνεόμενα.

Ἰγῶνη, ἴδ. Ὀλυμπος.

Ἰθαλία, ἴδ. Ῥέα. Κυβέλη.

Ἰθαῖος, 1) Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Χρυσῆς, ἀπελθὼν μετὰ τοῦ πατρὸς του ἐκ Πελοποννήσου εἰς Σαμοθράκην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Φρυγίαν, ἐνθα κατέλαβε τὰ κατ' αὐτὸν κληθέντα ὄρη παρὰ τῇ Ἑλλησπόντῳ, εἰσαγαγὼν ἐκεῖσε καὶ τὰ μυστήρια τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν (Διον. Ἀλ. Α, 61). — 2) Υἱὸς τοῦ Τρωῆς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 248. Η, 276. Ω, 325). — 3) Υἱὸς Δάρητος, τοῦ ἱερέως τοῦ Ἡφαίστου ἐν Τρωάδι (Ἰλ. Ε, 11). — 4) Ἰθαῖοι Δάκτυλοι, ἴδ. Δάκτυλοι.

Ἰθαῖον ὄρος, εἰς Α. τῆς Κύπρου, περὶ 1000^ρ ὕψηλόν, φέρων ἐπὶ κεφαλῆς ναὸν Ἀφροδίτης, Ἰθαλίας ἐξ αὐτοῦ κληθείσης. Φαίνεται δ' ὅτι ἦν ἐκεῖ καὶ πόλις Ἰθαλίον (Στρεβ. ἸΑ, 682. — Virg. Αἶ, 1, 681. X, 86). Ἐκεῖ εὐρέθησαν ἐπιγραφαὶ δι' ἰδίων κυπριακῶν χαρακτήρων γεγραμμέναι, (ἴδ. Α. Ρ. Γραμμαθῆ. Ἐπιγραφικὴν, σ. 138).

Ἰθάκι, 1) Ἰθαῖος Δάκτυλος παρὰ τοῖς Ἠλείοις. — 2) Υἱὸς Ἀφαιεύς ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρήνης, ἐξ Ἀρήνης τῆς Μεσσηνίας, ἀδελφὸς Λυγκεύς καὶ Παιῖτου (Ἀπολλδ. Δ, 10, 3), ἀρπάσας ἐπὶ πτερωτοῦ δίφρου ἐν τῷ ἔδωκεν ὁ Ποσειδῶν, τὴν Μάρπησσαν, θυγατέρα τοῦ Ἰθύου, ἐν ᾗ καὶ ὁ Ἀπόλλων τὴν ἐζήτει εἰς γάμον. Ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος δὲ καὶ τοῦ Ἰθύου διωχθεὶς, ἀρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν τὸν φέροντα αὐτοῦ τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ

Ἀπόλλων τὸν ἐφθασεν ἐν Μεσσηνίᾳ, καὶ ὁ ἀτρόμητος Ἰθάκι ἐτόλμησε νὰ παλαίῃ πρὸς τὸν Θεόν. Ὁ Ζεὺς δὲ τοὺς ἐχώρισε, καὶ ἀφῆκε τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν κόρην, καὶ ἐκείνη ἐκ φόβου ὅτι ὁ Ἀπόλλων ποτὲ θὰ τὴν ἐγκατέλειπεν, ἐπροτίμησε τὸν Ἰθάν, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ θυγατέρα τὴν Κλεοπάτραν ἢ Ἀλυδὸν, σύζυγον τοῦ Μελιάρου (Ἀπολλδ. Α, 7, 81. — Ὀμ. Ἰλ. I, 556). Ἠγωνίσθη δ' ὁ Ἰθάκι κατὰ τοῦ Καλυδονίου κάπρου καὶ συνεξέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐκαλεῦντο δ' οἱ δύο ἀδελφοί, Ἰθάκι καὶ Λυγκεύς, Ἀφαιεῖδες, κατὰ τὸν πατέρα των, καὶ ἦσαν διὰ τὴν Μεσσηνίαν ὅτι οἱ Διδόκουροι διὰ τὴν Λακωνίαν. Καίτοι δ' ἐξ ἀδελφῶν αὐτῶν, διότι ὁ Ἀφαιεύς ἦν ἀδελφὸς τοῦ Ἰυνδάρου, ἦσαν πρὸς αὐτοὺς διὰ τὴν διανομὴν ποιμνίου ὃ εἶχον συλήσει ἐν Ἀρκιδίᾳ, καὶ ὁ μὲν Ἰθάκι ἐφόνευσε τὸν Κάστορα, ὃ δὲ Πολυδεύκης τὸν Λυγκέα, καὶ ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε τὸν Ἰθάν (Πίνδ. Νεμ. I. — Ἀπολλδ. Γ, 11, 2). Κατ' ἄλλον δὲ μῦθον προήλθεν ἡ ἔρις ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Διδόκουροι ἤρπασαν τὰς μετὰ τῶν Ἀφαιεῶν μνηστευμένας ἐξαδέλφους των, τὴν Ἰλαίραν καὶ τὴν Φειθήν, θυγατέρας Λευκίππου, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀφαιεύς καὶ τοῦ Ἰυνδάρου (Θέοκρ. ΚΒ, 136). Συνέβη δ' ἡ μάχη ἢ ἐν Μεσσηνίᾳ, παρὰ τῷ κάπρῳ τοῦ Ἀφαιεύς, ἢ ἐν Λακωνίᾳ (Βάρπ. Ἰλ. 1416), ἐνθα ἐπίσης, παρὰ τῇ Σπάρτῃ, ἐδείκνυτο ὁ αὐτὸς τάφος (Πaus. Γ, 13, 1).

Ἰθῆνη, 1) ὄρος ἐκτεινόμενον ἐκ Μυσίας μέχρι Φρυγίας, β. τοῦ Ἀδραμυττίου κόλπου. Δι' κορυφαὶ αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Ἰάργαρον καὶ Κώτυλος. Ἦτο δὲ, καθ' Ὀμηρον, δασῶδες, καὶ ἀφόνους εἶχε πηγὰς (πολυπίδαξ) (Στρεβ. Π, 604). — 2) τὸ μέγιστον ὄρος τῆς Κρήτης. ἔχον κορυφὴν, τὸ πλεῖστον χιονοσικιπῆ, 2,460^ρ ὕψους (ν. Φιλιαρτίης), καὶ ἀποτόμως κατιὸν πρὸς Ν καὶ ΝΔ.

Ἰθμίων, 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀστερίας, θυγατρὸς τοῦ Κορωνοῦ, μάντις συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, εἰ καὶ

ἤξευρεν ὅτι τοῦτο θὰ ἐπέφερε τὸν θάνατόν του. Καὶ ἀπέθανε τῷ ὄντι ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μαρυανδινῶν, εἴτε ἐξ ἀσθενείας, εἴτε φονευθεὶς ὑπὸ κάπρου ἢ ὄφρατος (Ἀπολλδ. Ῥόδ. Α, 139, 436. Β, 815). Περὶ τὸν τάφον αὐτοῦ ἐκτίσαν, κατὰ χρησμῶν, τὴν Ἠράκλειαν οἱ ἱδρυταὶ αὐτῆς Μεγαρεῖς καὶ Βοιωτοί, καὶ τὸν ἐτίμων ὡς πολιτοῦχον — 2) Πατὴρ τῆς Ἀράχνης.

Ἰδοθεῖα, ἴδ. Πρωτεύς.

Ἰδοί, ἴδ. Ἰετός.

Ἰδομενεὺς, υἱὸς τοῦ ἐν Κρήτῃ Δευκαλιωνός, ἔγγονος τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, ἡγεμῶν τῶν Κρητῶν (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 449. Ὀδ. Τ, 172). Ἦν εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης· ἀλλ' ἐπειτα, μετὰ Μηρύβου, τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του Μώλου, καὶ μετὰ 80 πλείων ἀπήλθεν εἰς Ἰλιον, εἰς τῶν ἀνδρειότερων δειχθεὶς, καὶ τιμώμενος ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ἰλ. Δ, 257) μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἐπανάηθε (Ὀδ. Γ, 191). Κατὰ μεταγενέστερους μύθους, ἐμπεσὼν ἐπὶ τῆς ἐπανάδου του εἰς τριφυμίαν, ἠύχθη τῇ Ποσειδῶνι, ἂν ἐσώζετο, νὰ τῷ θυσιάσῃ ὅτι πρῶτον ἀπήντα ἐπὶ τοῦ ἀποβασμοῦ του. Ἀπήντησε δὲ πρῶτον τὸν υἱὸν του, καὶ ὅτε ἐθυσίασεν αὐτὸν, ἐνέσκηψε λοιμὸς εἰς τὴν χώραν, δι' ὃ οἱ ἐγγύριοι τὸν ἀπέβαλον, καὶ ἀπήλθε τότε εἰς Καλαβρίαν, ἐνθα ἤγειρε ναὸν τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Κολοφῶνα, ἐνθα κατόκησε παρὰ τῷ ναῷ τοῦ Κλαφίου Ἀπόλλωνος. Ἐκεῖ δὲ καὶ λέγεται ὅτι ἐτάφη εἰς τὸ ὄρος Κέρκασον· ἀλλ' οἱ Κρήτες τὸν τάφον του ἐδείκνυν ἐν Κνωσσῇ, ἐνθα καὶ ὡς ἤρωος ἐτιμᾶτο μετὰ τοῦ Μηρύβου.

Ἰθουμάτοι, λαὸς οἰκῶν Ν τῆς Παλαιστίνης, χώραν ὄρεινὴν, μῆκος ἔχουσαν 11 μιλίων καὶ πλάτος 3—4.

Ἰθύλλιον, ἴδ. Θεόκριτος.

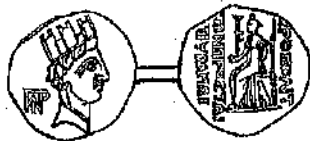
Ἰερῶ, 1) ἡ ὁδὸς, ἢ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα, δι' ἧς διήρχετο ἡ πομπὴ τῶν Ἠλευσινίων. — 2) Μία τῶν Ἀιολίδων νήσων. Ἰδ. Ἀιολία.

Ἰερῶπολις, 1) πόλις ἐν Φρυγίᾳ παρὰ

τῷ Μαιάνδρῳ, μία τῶν πρώτων ἐδρῶν τοῦ

χριστιανισμοῦ.— 2), πρὶν Βαρδύκῃ, π. ἐν Συρίᾳ ΒΑ, ἐπίσημος διὰ τὴν λατρείαν τῆς Ἀστάρτης.— 3), ἡ Ἱερὸπολις, ἐν Κιλι-

κία ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Πυράμου, γνωστὴ μόνον ἐκ νομισμάτων.

•Ιεράπυτνα, πόλις τῆς Κρήτης, κατὰ

τὸ στενωπὸν τῆς νήσου, ἀπέναντι τῆς Μινώας. Ἡ Ἱδρυσις αὐτῆς ἦν ἀρχαιοτάτη καὶ ἀπεδίδετο εἰς τοὺς Κορύθαντας. Ἐκαλεῖτο δὲ πρὶν Κάρθα, Πύτνα, Κάμειρος.

•Ιερεῖον, ἰδ. Θυσία.

•Ιερεῖς ἦσαν οἱ κυρίως τελεσταὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐθίμων, οἱ τῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελούμενοι, καὶ ἐν ἱεραῖς χώραις, ὡς ἐν ναοῖς καὶ παρὰ βωμοῖς θύοντες καὶ εὐχόμενοι, δι' ἃ πλὴν ἱερεῖς, προσέτι καὶ ἱεροῦται, ἱερονομοὶ καὶ ἀριτῆρες ἐλέγοντο· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ λειτουργία αὐτῶν ἀνήκειν εἰς ὠρισμέναν ἱερά, διότι τὰ ἐν γένει θρησκευτικὰ καθήκοντα, προσευχῆς καὶ θυσίας, ἐδόσαντο νὰ τελέσῃ, καὶ ἄνευ ἱερέως, ἕκαστος πολίτης δι' ἑαυτὸν, ὁ οἰκογενειάρχης διὰ τὴν οἰκογενεϊάν, ὁ βασιλεὺς ἢ ἄλλος ἄρχων διὰ τὴν πόλιν. Ὁ δὲ τῶν πρὸς τοῦτο ἀναγκαίων στερούμενος γνώσεων δὲν ἐπεκαλεῖτο ἀναγκασίως

ἱερέα, ἀλλὰ προσελάμβανεν, ἂν ἤθελεν, ἰδιαιτέρῳ τινι θύτῃ (Θυσοκόπον) ἢ καὶ μάντιν· διότι οἱ μάντις, εἰ καὶ κατ' ἀρχαίως ἀμέτοχοι εἰς τὴν τέλει τῶν ἱερῶν, καθ' ὅμοιον τὰς βουλὰς τῶν θεῶν ἐξηγοῦντες, καὶ ἐπομένως μεσάζοντες καὶ αὐτοὶ μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, εἰς τοὺς μεθωμνηκοὺς χρόνους συμπαρήσαν εἰς τὰς θυσίας ἵνα ἐξετάζωσι τῶν ἱερέων τὰ σπλάγγνα. Ἀλλὰ βελῶν ἀναπτυσσομένης τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἱερέων, ἀπεδόθη καὶ εἰς αὐτοὺς, ὡς ὑπὸ τῶν θεῶν εὐνοουμένους, μαντικὴ δύναμις, καὶ μάλιστα δτε κατ' ὀλίγον αὐτὴ προσηρτήθη εἰς ἰδιαιτέρα ἱερά. Ἐν Ἑλλάδι ὑπῆρχον μὲν ἐνιαχοῦ ἱερατικαὶ οἰκογένεαι κατὰ κληρονομίαν, οὐχὶ ὅμοιος καὶ τάξις ἢ φυλὴ ἱερέων· οὐδ' εἶχον αὐτοὶ ἐξαιρετικὴν τινα πολιτικὴν σημασίαν, καθ' ὃ μὴ ὄντες ὁ μόνος καὶ ἀναγκαῖος σύνδεσμος μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Ἀφ' οὗ δ' ἐξέλιπον τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων οἱ βασιλεῖς, ἡλαττώθη ἐτι μᾶλλον ἡ σπουδαιότης τῶν κατὰ κληρονομίαν ἱερέων, καὶ ἡ πόλις, ἢ ἀπονέμουσα τὰς δημοσίας ἀρχάς, αὐτὴ καὶ εἰς αὐτοὺς ἐχορήγει κατὰ βούλησιν δημοσίας θέσεις ἱερατικὰς. Ὡς ἱερεῖς ἐξελέγοντο ἰθαγενεῖς, ἄρτι κεκτημένοι τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἀνωτάτων τάξεων· προσέτι ἄμειπτοι τὰ ἦθη καὶ ἀλώβητοι, ἀξιοπρεπεῖς καὶ ἄξιοι ἵνα ὦσιν ἀρεστοὶ τῷ θεῷ ὃν ὑπηρετοῦν. Εἰς τινὰς λατρείας ἀπῆρτετο παιδικὴ ἢ ἔφηβος ἡλικία, ἢ παρθενία· εἰς ἄλλας τούναντιον νανομμενέται ἱερατα. Συνήθως τοὺς θεοὺς ὑπηρετοῦν ἱερεῖς, τὰς θεῶν ἱερατα· ἀλλ' εἰς τὸν κανόνα τοῦτον ὑπῆρχον ἐνιαχοῦ καὶ ἐξαιρέσεις καθ' ὠρισμένας διατάξεις, καθ' ἃς ἐπίσης ὤρκετο καὶ ἡ ἡλικία τῶν ἱερέων καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἱερωσύνης. Συνήθως ὅμοιος φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἦν ἰσόβιος. Οἱ ἱερεῖς δὲ ἢ ἐξελέγοντο ἢ ἐκληρονοῦντο, ὡς ὅτε πολλοὶ παρουσιάζοντο ὑποψήφιοι. Ἐν ἱερατικαῖς οἰκογενεαῖς ἐλαμβάνοντο κατὰ πρωτοτοκίαν, ἢ, ἂν τι τοῦτο ἐκώλυε, κατὰ κληρὸν. Ἐνίοτε δ' ἀπεφαίνετο

καὶ τὸ δικαστήριον.— Πλὴν δὲ τῶν ἐν γένει προσευχῶν καὶ θυσιῶν, ὤφειλον οἱ ἱερεῖς νὰ φροντίζωσι καὶ περὶ τῆς ἀξιοπρεπεῖς διατηρήσεως τῶν ναῶν ἐν οἷς ὑπῆρέτου, καὶ εἰδικὰ εἶχον ἐνιαχοῦ καθήκοντα ἐπιβυλλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπιτοπίου λατρείας, ὡς ἐν Σικυῶνι ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης τὰ τοῦ λουτροφόρου. Ἀπελάμβανον δὲ καὶ ἰδιαιτέρων τιῶν προνομίων· ὡς κτήμα καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν θεῶν θεωρούμενοι, ἦσαν ἀπρόσβλητοι, μετέτρεχον τῶν εἰσπραξέων αἰτίνας ἦσαν ὠρισμένοι διὰ τὴν λατρείαν, καὶ ἐνίοτε καὶ αὐτῆς τῆς τοῦ θεοῦ κατοικίας. Πλὴν τῶν εἰσοδημάτων ἐκ τῶν ἱερῶν τειμενῶν, ἐλάμβανον καὶ μέρος τῶν ἱερέων καὶ τὰ δέματα αὐτῶν, καὶ προσέτι προκίβντα ἐράνων, κτλ. Ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ εἰς ἄλλας συνελύσεις εἶχον ἐδρας προεχούσας. Ἡ ἀναβολὴ αὐτῶν ἦν ἐπίσημος καὶ ἀξιοπρεπῆς, συνήθως λευκὴ, ἐνίοτε ὅμοιος καὶ πορφυρὰ ἢ κροκιοτῆ, ἂν ἢ λέξις ἐνέφανε τὸ γρῶμα. Ἐφερον δὲ κόμην μακράν, τὴν περιέθεον διὰ στεφάνων καὶ ταινιῶν. Τινὲς δ' εἰς δημοσίας τελετὰς ἐνεφανίζοντο ἐνίοτε ὑπὸ τὸ ἐνδυμα τοῦ θεοῦ ὃν ὑπηρετοῦν καὶ ἀντεπροσώπευον, ἔστιν ὅτε καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δαμιζόμενοι. — Ποιθοὶ τῶν ἱερέων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἱερῶν καθήκοντων τῶν ὑπῆρχον δύο κατηγοριῶν· τινὲς, μὴ ἔχοντες ἱερατικὸν χαρακτήρα, ἐρχομένης εἰς προστυγαυούσας ὑπηρεσίας, οἷον τὴν μεταφορὰν ἱερῶν ἀντικειμένων ἐν πομπαῖς, ὡς ἦσαν καὶ οἱ διὰ τὰς περιστάσεις ταύτας ἐκλεγόμενοι παῖδες καὶ κοράσια· καὶ παρ' αὐτῶν ἀπῆρτετο εὐγενῆς καταγωγὴ, ἀμειμπτος ἡθικὴ, κάλλος, εὐπρεπῆς παράστασις, κτλ. Ἡ δ' ἑτέρα τάξις, ἢ τῶν μονίμων ἱερῶν ὑπηρετῶν, ἐλαμβάνετο πιθανῶς κατ' ἀρχαίως ἐκ τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν βαθμίδων ἐπὶ μισθῷ· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, ἰδίως ἐπὶ Ρωμαίων, κατέστησαν καὶ αἱ θέσεις αὐταί, ἐνεκα τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν χαρακτήρος, περιβλεπτοὶ καὶ περιζήτητα. Τοιοῦτο ἦσαν οἱ τῆς καθαρότητος καὶ τάξεως ἐν τοῖς ναοῖς ἐπιμελούμενοι νεωκόροι, οἱ κήρυκες, οἱ

κατὰ τὰς θυσίας καὶ ἐν τοῖς χοροῖς ὕμνοδοί. Πάντες αὐτοὶ συνεστίνοντο, ἂν οὐχὶ πάντοτε, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐορτῶν, ἐν τῷ ναῷ μετὰ τῶν ἱερέων.

•Ιεριχώ, πόλις ὄχυρά τῆς Παλαιστίνης, 150 στάδια Β τῆς Ἱερουσαλήμ, Δ τοῦ Ἰορδάνου, πλουσία εἰς παραγωγὴν βαλσάμου. Ἐδρα προφητῶν.

•Ιέρνη εἶτα Ἰουερνία, ἢ νῦν Ἰρλανδία. Πρῶτος ὁ Πτολεμαῖος διέγραψε τὰς ἀκτὰς αὐτῆς ἀκριβῶς, ἔθηκεν ὅμοιος αὐτὴν πολὺ βορειότερον. Εἶχε δὲ ἤδη ἐρευνηθεῖ κατὰ μέρος τὰ κατ' αὐτὴν ὁ Ἀγρικέλας, διότι οἱ Ῥωμαῖοι ἐξήρουν ἐμπόριον μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴν ὑπετάξωσιν ἢ νὰ τὴν περιέλωσιν. Οἱ κάτοικοι ἦσαν φίλης Κελτικῆς, συγγενεῖς τῆ τῶν κατοικίων τῆς βορείου Ἰρετανίας, καὶ ἐνταῦθα εἶχον μίαν τῶν κυριωτέρων τῶν ἐδρῶν οἱ Δραυίδαι, δι' ὃ καὶ ἱερά προσέτι ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος. Μεταξὺ τῶν τοῖς ἀρχαίως ἐλίγων γνωστῶν αὐτῆς πόλεων ἦν καὶ ἡ Ἐδλάνα, τὸ σημερινὸν Δουβλίνον.

•Ιεροδουλοὶ, ἢ ἱεροὶ ἄνδρες (γυναῖκες, παρθέναι), κατ' ἀρχαίως πάντες οἱ ἐν τοῖς ναοῖς ὑπηρετοῦντες, καὶ αὐτοὶ οἱ ἱερεῖς, ἐν Δελφοῖς ἰδίως αἱ ἐν τῷ ναῷ διακονοῦσαι παρθέναι. Συνήθως ὅμοιος τὸ κατώτερον ὑπηρετικόν, καὶ μάλιστα τὸ ἐκ δούλων συνιστάμενον, ἢ καὶ ἐξ ἐθελοντῶν εἰς τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν ἀφιερουμένων. Ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἰερῆος τῆς Σικελίας ὑπῆρχον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἱεροδουλοὶ ἐταῖροι. Ἐν Ἀσίᾳ ἐπεκράτει κυρίως τὸ ἔθιμον τῶν ἱεροδούλων, καὶ ὑπῆρχον ναοὶ ἔχοντες 3,000—6,000 τοιοῦτους (Στρωβ. ΙΓ', 535. 537), ὃν τὰ διάφορα ἔργα ἦσαν ἡ μουσικὴ καὶ οἱ ψαλμοὶ κατὰ τὰς θυσίας, ἢ γεωργία εἰς τοῦ ναοῦ τὰ τεμένη, ἢ κτηνοτροφία εἰς αὐτὰ, ἢ ὑλοτομία, ἢ ὑδροφορία, κτλ. Καὶ ἐλεύθεροι δ' ἐξ εὐσεβείας ἀφιερῶντο. Πολλὰκις τοῖς ναοῖς ἐκούσιως. Ἀπελεύθεροι δὲ ἐπρωτίμων πολλακίς νὰ ἐγγράφωσιν ὡς τῷ

ναὸ πωληθέντες, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθερίας των (Rang. Ant. Hell. II, σ. 642).

•Τεροκλήρουξ, ἴδ. Ἐλευσίνια.

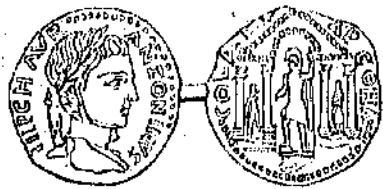
•Τερομαντεία ἢ •Τεροσκοπία, ἴδ. Μαντική.

•Τερομηνία, ἡ ἐποχὴ μεγάλης τινὸς ἐορτῆς, διαρκούσης μίαν ἢ καὶ πολλὰς ἡμέρας, ἢ καὶ ὅλον μῆνα. Ἐπ' αὐτῆς ἔπαυε πᾶσα ἐργασία καὶ πᾶν τὸ συνταράττον τὴν κοινὴν εἰρήνην, ἦν ἀπήτει ἢ πανήγυρις. Διὰ τὰς μείζονας τῶν ἐορτῶν ἐκηρύττετο καὶ ἡ ἐκεχειρία (ἴδ).

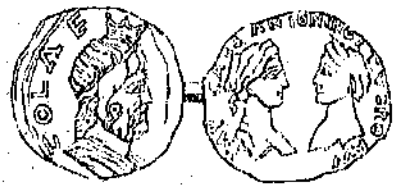
•Τερομνήμονες, ἴδ. Ἀμφικτύονες.

•Τεροποιοί, ἐν Ἀθήναις ἐπιμεληταὶ τοῦ ὕλικου καὶ τελετῶν τοῦ τοπικοῦ μέρους τῶν μυστηρίων καὶ τελετῶν (πλὴν τῶν Παναθηναίων), δέκα ἄρχοντες κληρωτοὶ (Hsch. ἀνέκδ. 265). Πιθανῶς δ' ἦσαν ἄλλοι δι' ἄλλας λατρείας, διότι τινὲς λέγονται χειροτονητοὶ (Δημοθ. κ. Μειδ. 519). Οἱ τῶν Σεμιῶν θεῶν, ἦτοι οἱ τῶν Ἑθνεῶν, ἦσαν 3, ὑπὸ τοῦ Ἀρσίου Πάγου ἐγκαθιστάμενοι.

•Τεροσόλυμα, •Τερουσαλήμ καὶ Σόλυμα, ἡ πρωτεύουσα τῆς Παλαιστίνης, ἐν τῇ μέσῃ τῆς Ἰουδαίας, ἐν τῇ φυλῇ Βενιαμίν, ἐπὶ λόφων κειμένη, ὧν κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὅτι κατοικεῖτο ὁ νότιος, Σιων. Ὁ Δαβὶδ, κυριεύσας τῇ 1050 π. Χ. τὸ Β μέρος,

ἔδρυσεν ἐκεῖ τὴν ἔδραν του, εἰς ἣν ὁ Σολομὸν προσθεῖς τὸ ΒΑ μέρος, ἤγειρεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν ναὸν, ὃν τῇ 588 κατηράρισαν οἱ Βαβυλώνιοι,

ἀνήγειραν δὲ πάλιν οἱ Ἰουδαῖοι ἐπανελθόντες ἐκ τῆς ἐξορίας, τὴν πόλιν ἀνέξήσαντες καὶ περιτειχίσαντες. Τὸν ναὸν δὲ κατεκόσμησεν πολυτελῶς ὁ Ἡρώδης. Καὶ μετὰ ταῦτα δ' ἐπὶ Ἀντιγόνου τοῦ Ἐπιφανοῦς, καὶ ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου ἐπὶ Ἀγρίππα, μεγάλως ἀνέξηθη, κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ἰτου τῇ 70 μ. Χ., καὶ ἐπὶ Ἀδριανοῦ, τῇ 136 ἀνικοδομήθη εἰς ἐλάσσονας διαστάσεις ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Αἰλίας Καπιτωλίνης, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐπανέλαβε τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα, ὀνόματον ἐν τῇ χριστιανισμῷ.

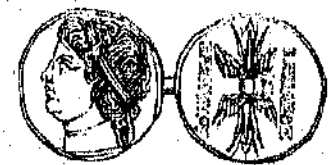
•Τεροφάνται, ἴδ. Ἐλευσίνια.

•Τέρων, 1) Διαδεχθεὶς τὸν νεώτερον ἀδελφόν του Γέλιον εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Συρακουσῶν τῇ 484 ἢ 485 π. Χ. Διαφόρους ἐμφυλίους στάσεις ἐν τῇ νήσῳ καταβαλὼν ἢ πρκύνας, τοὺς Κυμαίους βοηθήσας κατὰ τῶν Ἰουρρηῶν τῇ 474, τοὺς Ἀκραγντίνους ἐλευθερώσας ἀπὸ τοῦ τυράννου Θρασυδαίου, ἐξασφάλισε τέλος τὴν εἰρήνην εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἀνεδαίχθη προστάτης τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, εἰς τὴν αὐλήν του φιλοξενήσας τὸν ποιητὴν Σιμωνίδην μετὰ τοῦ ἀνεψιου αὐτοῦ Βακχυλίδου. Ὁ Πίνδαρος τὸν ἔθαλε πολλὰκις εἰς τὰς ᾠδὰς του, καὶ ὁ Δισχόλος, δις ἐλλῶν ἐπ' αὐτοῦ εἰς Σικελίαν, ἔγραψε τὰς Αἰτιολίας κατὰ μύθους Σικελικοῦς, ἴσως ὅτι ὁ Τέρων, τὴν Νάξον καὶ τὴν Κατάνην κυριεύσας, καὶ τοὺς κατοικοὺς αὐτῶν διὰ Συρακουσίων καὶ Πελοποννησίων ἀντικατήσας, μετωνόμασε τὴν δευτέραν Αἴτην (Διόδ. ΙΑ, 48). Ἐκεῖ δὲ καὶ ἀπέθανε τῇ 467 π. Χ. (Διόδ. ΙΑ, 66. — Ξεν. Ἱερ. ΣΤ. 2). — 2) Τοῦ πρώτου ἀπτόγονος, ὑπὸ τὸν Πύρρον ἐμορφώθη, καὶ ἠσκήθη εἰς τὴν στρατηγικὴν. Τῇ 270 π. Χ. δημοκρατικῆς στάσεως ἐκράγιστος εἰς Συρακούσας, ἐξελέγη στρατῆγός κατ' αὐτῆς, καὶ καταβαλὼν τοὺς ἐπαναστάτας, ἀνηγχορεύθη βασιλεὺς τῇ 268 ἢ 265. Καὶ δι' ἐπιδεξιότητος καὶ φρονήσεως ἐπροσπάθησε μὲν νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἐγγχώριον Ἑλληνικὴν δύναμιν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων

προσβληθεὶς, καὶ μετὰ τῶν Καρχηδονίων συμμάχησας, ἐνικήθη, ἔγινε φόρου ὑποτελής, καὶ περιεστάλη ἢ ἐπικράτεια αὐτοῦ. Ἀλλὰ διὰ διαγωγῆς εὐθείας καὶ ἐμφρονος ἐξασφάλισεν ἑαυτῷ καὶ τῶν Καρχηδονίων καὶ τῶν Ῥωμαίων τὴν εὐνοίαν, ὁ φόρος τῷ ἀφέθη, ἀνέπτυξε τὴν χώραν, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐημερίαν, καὶ μετὰ θαυμασμοῦ μνημονεύεται ἡ πολυτελεστάτη θαλαμηγὸς αὐτοῦ (Ἀθήν. Β, 32), καὶ ὅτι γενναίως συνεσέφερον εἰς τὴν ἐκ νέου ἀνέγερσιν τοῦ ἐν εἰσαμῷ καταπεσόντος κλοσσού τῆς Ῥόδου τῇ 218 (Πλούτ. Μαρκ. ΙΑ. — Θεοκ. ΙΣ'. — Λίν. ΧΧΙΥ, 21). Ἀπέθανε δὲ τῇ 215 ὑπερευνημονούτης, μετὰ βασιλείαν ἐνδοξὴν 54 ἐτῶν, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ κατέρρευσε καὶ τὸ ἔργον του, διότι ὁ υἱὸς του καὶ ἐπίδοχος διάδοχος Γέλιον ἀπέβησε πρὸ αὐτοῦ.

•Τερόνυμος, 1) ἐκ Καρδίας. Μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, πολεμῶν κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου, ἐτραυματίσθη καὶ ἠγγμαλωτίσθη, ἀλλ' ὁ Ἀντιγόνος τὸν ἐπαμψεν ἐπὶ ὑπηρεσίᾳ εἰς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν (Διόδ. ΙΘ, 100). Μετὰ ταῦτα ὁ Δημήτριος τὸν ἐπεμψε πολέμαρχον εἰς Θεσπιάς. Ἀπέθανε δὲ πολὺ μετὰ ταῦτα ἐπὶ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατῆ (Διόδ. ΙΙΙ, 42). — 2) Ῥόδιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. Μνημονεύεται αὐτοῦ πραγματεῖα «περὶ μέθης» καὶ διάφορα ἀπολοσθέντα «Ἰπομνήματα». — 3) ἐκ Συρακουσῶν, υἱὸς τοῦ Γέλιου,

ἔγγονος Τέρωνος Β', βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 215 π. Χ. Ἡ ἐκδιαιτήσις καὶ ἡ ὠμότης του τὸν κατέστησαν μισητὸν, καὶ ἐν συνωμοσίᾳ

τὸν ἐφόνευσαν οἱ στρατιῶταί του τὸ β'. ἔτος τῆς βασιλείας του. Ἐν τῷ β'. καρχηδονικῇ πολέμῳ ἐμάχετο ὑπὲρ τῶν Καρχηδονίων (Πολδ. Ζ, 1).

•Τοάκη, ἡ περίφημος νῆσος τοῦ Ὀδυσσεύς, Ἀ. τῆς Σάμης ἢ Κεφαλληνίας, εἰ καὶ ὁ Ὀμήρος (Ὀδ. Ι, 25) τὴν λέγει «πανυπερτάτην πρὸς ζόφον», δηλ. δυτικωτάτην. Ἐκτασιν ἔχει μόνον 3 τετραγ. μιλίων, διεύθυνσιν δὲ πρὸς ΒΔ, ἀποτελοῦσα πᾶσα ἐν ὄρῳ («ἐν δ' Ἰοάκῃ οὐτ' ἄρ δρύμοι εὐρέες οὔτε τις λειμῶν». Ὀδ. Δ, 605), οὐ ἢ Β. ἄκρα, 800^μ ὕψηλῃ, ἐλέγετο Νήριτον (Ὀδ. Ι, 22. Ν, 371. — ν. Ἀνώγι), ἢ δὲ Ν. Νήιον (Ὀδ. Α, 180. Ι', 81. — ν. Στέφανο), καὶ βράχους ἔχει ἀποτόμους, δι' ὃ αἰγίλιψ, κραναὴ παρ' Ὀμήρῳ. Ἀλλὰ τὰ ὕψη αὐτῆς ἦσαν ἄλλοτε σὺδενδρα («Νήιον εἰνοσίφυλλον», Ἰλ. 3, 632. Ὀδ. Δ, 186, Ι, 22 κτλ.), καὶ δὲν ἦν ξηρὰ (Ὀδ. Ν, 245), ἀλλὰ καὶ σίτον παρήγε καὶ ὄνον, καὶ ἐλαίαις καὶ σῦκα (Ὀδ. Ν, 244. Ω, 245), καὶ κτηνοτροφίαν εἶχε («αἰγίβοτος, βούβοτος» Ὀδ. Ν, 246. 404. Ξ, 107). Πρὸς Β. δ' ἦν βράχος Κόραξ καλούμενος, καὶ ὁ λιμὴν τοῦ Φόρκυος μετὰ τῆς πηγῆς Ἀρεθούσης (Ὀδ. Ν, 102. 351). Πρὸς Ν. εἰσχωρεῖ βιθέως εἰς τὴν νῆσον ὁ λιμὴν Πέτρος (Ὀδ. Ι, 186), ἴσως ὁ αὐτὸς τῇ Πολυθενοεῖ (Ἰλ, 324. 352), ν. Μέλος. Εἰς αὐτὸν δὲ καὶ ὑπὸ τὸ Νήιον ἔκειτο ἡ πόλις Ἰοάκη (Γ, 81. Β, 397. ΙΙ, 331) ἐφ' ὕψηλοῦ («ἐπιτραχέων βράχων ὡς φωλεά», Cio. de Or. Ι, 14). Τινὲς τῶν νῦν κριτικῶν διαχωρίζονται διὰ αἰ τοπικαὶ περιγραφῆς τοῦ Ὀμήρου ἀντιφάσκουσι πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὰς θέσεις ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συμπεραίνουν διὰ τὸ Ὀμήρος δὲν εἶδεν αὐτήν. Ἄλλοι περιηγῆται ἀντιλέγουσιν εἰς ταῦτα.

•Τοώμη, 1) Ὄρος κατὰ μέσην τὴν Μεσσηνίαν, 800^μ ὕψηλόν, ὁ Δημήτριος ὁ Πολικερκῆτης ἔλεγε τὸ δεύτερον κέρασ τῆς

Πελοποννήσου μετὰ τὴν Κόρινθον (Πολβ. Ζ, 11. — Στρώβ. Η, 361). Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἦν τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς Ἰθαμάτα, προστάτου τῆς Μεσσηνίας, ἄνευ ναοῦ ἢ ἀγάλματος λατρευομένου ἐκεῖ διὰ θυσιῶν καὶ μουσικῶν ἀγώνων. Ἦν δὲ καὶ ὄχυρως τετειχισμένη ἢ ἄκρα, ἦν ἐπὶ τοῦ α'. Μεσσηνιακοῦ πολέμου ἐπὶ 10 ἔτη ἠρωϊκῶς ὑπερήσπισεν ὁ Ἀριστόδημος κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Μετὰ τούτα δὲ ἐκ νέου καὶ ἐντελέστερον ὄχυρωθεῖσα, ἐχρησίμευσεν ὡς ἀκρόπολις τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου εἰς τοὺς Ν. πρόποδες τοῦ ὄρους κτισθείσης Μεσσηνίας, ἧς πολλὰ σώζονται ερείπια (Θουκ. Γ, 26. Δ, 15). — 2) Πόλις ἐπὶ βράχων Δ. ἐν Θεσσαλίᾳ. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετακλήθησαν ἔπειτα εἰς Μητρόπολιν (Στρώβ. Θ, 437).

Ἰκαρία, ἴδ. Ἰκαρος.

Ἰκάριος, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Πανδίωνος, ξενίας τὸν Διόνυσον, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν οἴνοποιαν διδάχθεις. Ἐκ τοῦ οἴνου, ὃν περιέφερον εἰς ἀσκούς, ἐμεθύθησαν ποιμένες τινές, καὶ οἱ σύντροφοι αὐτῶν, ἐκλαθόντες ὅτι τοὺς ἐδηλητηρίασαν, τὸν ἐθανάτωσαν, μεθ' ὃ τὸν ἔρριψαν εἰς φρέαρ ἢ τὸν ἐθαψαν εἰς τὴν ῥίζαν δένδρου. Ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἐριγόνη, ὑπὸ τῆς κυνὸς Μαιράς συνοδευμένη, τὸν ἐζήτησε πανταχοῦ, καὶ εὑροῦσα τὸν τάφον του, ἐκρεμάσθη ὑπὲρ αὐτὸν εἰς δένδρον. Καὶ ὁ μὲν Ἰκάριος μετὰ τοῦ ποτηρίου οἴνου ἐγένετο εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἀστερισμὸς Βούτης ἢ Ἀρκτουρός, ἢ δ' Ἐριγόνη, ἐγένετο ἡ Παρθένος, καὶ ἡ Μαιρά ὁ ἀστήρ Κύων. Εἰς τὰς Ἀθήνας δὲ κατέπεμψεν ὁ Διόνυσος λοιμὸν καὶ παραφροσύνην τῶν γυναικῶν, ὥστε ἐκρεμῶντο ὡς ἡ Ἐριγόνη, μέχρι οὗ ἐβύστησαν ἐορτὴν διὰ τὴν Ἐριγόνην, τὴν Ἀλώραν (ἴδ.), καὶ ἦν προσέφερον καρπὸς καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸν Ἰκάριον. Κατ' αὐτὸν δ' ὀνομάσθη καὶ εἰς δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἰκαρία, ἐπὶ τοῦ Πεντακλινοῦ Β., ὡς ἐξάγεται ἐξ ἀρτίων ἀνασκαφῶν, εἰς τὴν θέσιν τὴν διατηρούσαν ἔτι τὸ

ὄνομα Διόνυσος, καὶ ερείπια ἱεροῦ τοῦ θεοῦ. — 2) ἴδ. Ἰπποκίδων.

Ἰκαρος, 1) ἴδ. Δαίδαλος. — 2) ἢ Ἰκαρία, νῆσος 80 στάδια Δ. τῆς Σάμου, μίξ τῶν Σποράδων, 300 σταδ. περιφέρειαν ἔχουσα. Τὸ ΒΔ ἀκρωτήριον αὐτῆς Δράκωνον ἢ Δρέπανον, ἔφερ καὶ μικρὰν ὀμώνυμον πόλιν. Δ. ἦσαν αἱ πόλιναι Οἰνόη καὶ Ἴστοι, αὕτη ἔχουσα καὶ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, τὸ Ταυροπόλιον. Τὸ περὶ τὴν νῆσον πέλαγος ἐκαλεῖτο Ἰκάριον καὶ κατὰ τὸν μῦθον, τὸ ὄνομα ἐδέθη κατ' Ἰκαρον, τὸν υἱὸν τοῦ Δαιδάλου, πνιγέντα ἐντὸς αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 145. — Ἡρόδ. Σ' 95. — Θουκ. Γ, 92. Η, 99. Ἀρρ. Ζ, 20, 5. — Στρώβ. Ι, 488. ΙΔ, 639). — 3) Νῆσος τοῦ Περιοικῶ κὸλπου, 120 στάδ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐφράτου, ἔχουσα ἄγρην πολλήν, ὀρισμένην πᾶσαν διὰ θυσίας τῇ Ἀρτέμιδι. Ἐλαβε δὲ τὸ ὄνομα παρ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου (Ἀρρ. Ζ, 20, 4). — 4) Ὅρος τῆς Ἀττικῆς, πιθανῶς ΝΔ τοῦ Μαραθῶνος, πρὸς τῆ δῆμῳ Ἰκαρίας.

Ἰκετηρία, κλάδος ἐλαίας ἐρίφ περιδεδεμένος, (Σχλ. Ἀρσ. Πλούτ. 383), ὃν ἰκέτης ἔφερε διὰ χειρῶν, καὶ κατέθετεν εἰς τὸν βωμὸν ἢ εἰς τὴν θύραν τοῦ πρὸς ὃν κατέφευγεν, εἰς ἐνδειξὴν τῆς ἰκεσίας του. ὧστε καὶ ἔλεγον αἰκετηρ(α ν τιθ ἐναι) (Ἡρόδ. Ε, 51. — Δημοθ.).

Ἰκέτης, 1) Ὀυραννὸς τῶν Λεοντινῶν, ὃν οἱ Συρακοῦσιοι ἐπεκαλέσθησαν κατὰ Διονυσίου τοῦ ν. Ἀλλ' ἐνόησαντες ὅτι διενόηθη αὐτὸς νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν των, προσέφυγον εἰς τοὺς Κορινθίους. Τότε δ' ἐνίκησεν αὐτὸν ὁ Τιμολέων εἰς Ἀδρανν, καὶ ἐπὶ δευτέρᾳ ἀποπέτρᾳ τὸν συνέλαβε καὶ ἐθανάτωσε (Πλούτ. Τιμ. ΙΒ). — 2) Ἡγεμὸν τῶν Συρακοῦσων μετὰ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Μέλινο, ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ἀκρῶντινῶν, καὶ ἀνετράπη ὑπ' αὐτῶν μετὰ 9 ἔτη, τῷ 280 π. Χ. (Διόδ. ΚΒ, 2). — 3) Πυθαγόριος ἐκ Συρακοῦσων, καὶ Νικήτας καλούμενος. Ὁ Κικέρων (Acad. Β.

39) ἀποδίδωσιν εἰς αὐτὸν τὴν θεωρίαν τῆς στρωφῆς τῆς γῆς περὶ τὸν ἄξονά της.

Ἰκόνιον, πρωτεύουσα τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ (Ἐν. Ἀν. Α, 2, 19), Δ. τῆς Φρυγίας, πολυάνθρωπος ἐν εὐφόρῳ χώρῳ ἐπὶ λίμνης κειμένη (Στρώβ. ΙΒ, 568).

Ἰκτινός, μέγας ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους, οἰκοδομήσας τὸν Παρθενῶνα ἐν Ἀθήναις, τὸ Ἐλευσίνιον ἐν Ἐλευσίῃ, τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλείᾳ, καὶ τοὺς τρεῖς κατὰ διάφορον σχέδιον (Πλουτ. Η, 41, 5. — Στρώβ. Θ, 395. — Vitae. VII, Praef. 16).

Ἰλαροτραγωδία, ἴδ. Τροίαν.

Ἰλη, ἴδ. Στρατός.

Ἰλιός, ἴδ. Ὀμηρος.

Ἰλιον, ἴδ. Τρωάς.

Ἰλιόνη, ἴδ. Πολύδωρος.

Ἰλισσός, ἴδ. Ἀττικὴ.

Ἰλλυρία ἢ Ἰλλυριεῖς, (παρὰ Ρωμαίους Ἰλλυρικὸν), περιελάμβανε πᾶσαν τὴν Α. ἀκτὴν τῆς Ἀδριατικῆς, μετὰ τῶν ὀπίσω αὐτῆς κειμένων θρηνῶν χωρῶν, ἦτοι τὴν ν. Δαλματικὴν, Βοσνιαν καὶ Ἄνω Ἀλβανίαν. 1) Τὸ Βόρειον αὐτῆς ἀπέτελει ἀπὸ τοῦ 380 π. Χ. ἰδιαιτέραν ἐπικράτειαν μεγάλως ἐκταθείσαν ὑπὸ τὸν βασιλεῖα Ἀγριππῶνα, καταστραφεῖσα δὲ τῷ 180 ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, ὅστινες ἴδρυσαν τὴν κυρίως Ρωμαϊκὴν ἐπαρχίαν Ἰλλυρίαν (τὴν καὶ Βάρβαρον Ἰλλυρίαν κληθεῖσαν), μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σάβου καὶ Δρίλωνος (ν. Δρίνου) μετὰ τῶν ὑπερκειμένων ὄρεων. Οἱ κάτοικοι, τοῖς Θραξί συγγενεῖς, τραχεῖς, φιλοπόλεμοι, ἀλλ' ὡς δόλοιοι θεωρούμενοι, περιελάμβανον τοὺς Ἰάποδας ἢ Ἰάπυδας (ν. Λαπίδες) εἰς τὰ Β τῆς ἐντὸς χώρας τοὺς Λιθούρους, φυλὴν Ἰσχυρὰν καὶ ναυτικὴν, ἐν τῇ σφόδρ τοῦ Λύγουστου ἐν Ἀκτίῳ νηυμαχῆσασαν, καὶ εἰς τὴν Ρώμην τῷ 170 π. Χ. ὑποταγείσαν τοὺς Δαλμάτας, Ν. μέχρι τοῦ Δρίλωνος, μετὰ μακροῦς πολέμου, μέλις τῷ 23 π. Χ. ὑποταγέντας, ὅτε καὶ ἡ ἐπινομία Δαλματία ἐξετάθη περικιτέρῳ. Λι γινωστότε-

ραι πόλεις τῆς Β. Ἰλλυρίας ἦσαν, ἐκ Β εἰς Ν. Μέτουλλον, πρωτεύουσα τῶν Ἰαπύδων, Ἀρούσιον, Σενία, Ἰάδηρ (ν. Ζάρα), Σάλιωνα (τά), Σκέρδρα (ν. Σκοῦταρι). Πρὸ τῆς ἀκτῆς δὲ κείνται αἱ Λιθούρνικαι νῆσοι, Κουρίτζα, Ἀψυρτίδες (δύο), Ἄρβα, (ν. Λίσσα), Φάρος (ν. Λεσσίνια), Κέρκυρα μέλαινα (πίτρα) (ν. Κυρκια), Μελιτά, ἀποικισθεῖσα κατ' ἀρχὰς ὑπ' Ἑλλήνων. ἐκ τοῦ Αἰγαίου, εἴτα ὑπὸ Διονυσίου ἐν Συρακοῦσων ἀπὸ δὲ τοῦ 250 ὑπέκειντο τῇ Ἰλλυρίᾳ, καὶ ἀπὸ τοῦ 150 π. Χ. τῇ Ρώμῃ. — 2) Ἡ Ν. Ἰλλυρία, ἀπὸ τοῦ Δρίλωνος μέχρι τῆς Ἠπείρου, ἔχουσα τὴν Ἠπειρὸν πρὸς Α. περιελάμβανε τὸ πλεῖστον τῆς νῦν Ἀλβανίας λίαν ὄρεινῆ, ἔχουσα πρὸς Β. τὸν Σκάρδον, πρὸς Α. τὰ Κανδαύα καὶ ποταμοὺς τὸν Γένουσον, τὸν Ἀφον, τὸν Ἀῶν, ῥέοντες πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν. Οἱ ἐπισημότεροι τῶν κατοίκων αὐτῆς ἦσαν οἱ Ταυλάντιοι παρὰ τὴν θάλασσαν, οἱ Δασσαρῖται μεσογείως, ὡς καὶ οἱ Παρθινοί. Ἀπὸ Φιλίππου Β' ἡ χώρα εἶχε προστεθῆ τῇ Μακεδονίᾳ τῷ δὲ 205 π. Χ. ὑπέκυψε τοῖς Ρωμαίοις· αἱ Ἑλληνικαὶ ὁμοῦ πόλεις Ἀπολλωνία καὶ Ἐπίδαμνος (εἴτα Δυρράχιον) ἐκυριεύθησαν ὑπ' αὐτῶν ἤδη τῷ 229. Γινώσται ἔτι πόλεις ἦσαν ἡ Ἀβύλων, Α. τοῦ Ἀκροκεραυνίου ἀκρωτηρίου, λιμὴν τῆς Ἀπολλωνίας, ἡ Λυχνίς (ν. Ὠχρίδα) ἐπὶ τῆς Λυχνιτιδος Λίμνης, τὸ μᾶλλον τῇ Ἠπείρῳ ἀνήκον Ὠρικὸν (ἢ ὁ Ὠρικὸς), ἀποικία τῶν Ἰλλυριῶν (Ἡρόδ. Θ, 93. — Πολβ. Ζ, 19. — Στ. Βυζ. — Στρώβ.).

Ἰλος, 1) Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, θυγατρὸς τοῦ Τεύκρου, ἡγεμὸν τῆς Δαρδανίας, ἀτεκνος ἀποθανὼν, καὶ ἀφείς τὸν υἱὸν εἰς τὸν ἀδελφὸν του Ἐριχθόνιον. — 2) Υἱὸς τοῦ Τρώος καὶ τῆς Καλλιρρόης, θυγατρὸς τοῦ Σκαμάνδρου, ἔγγονος τοῦ Ἐριχθονίου καὶ διατέγονος τοῦ Δαρδάνου, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Γανυμήδου, τοῦ Ἀσσαράκου καὶ τῆς Κλοπάτρας, καὶ πατὴρ τοῦ Λαο-

μέδοντος (Όμ. Ἰλ. Γ. 231). Ὅτε ποτὲ ἐν Φρυγίᾳ ἐνίκησεν εἰς πάλην, ὁ ἐκεῖ βασιλεὺς τῷ ἔδωκεν ὡς ἑπαθλον 50 νεανίας καὶ 50 παρθένους, καὶ προσέτι δάμαλιν κατὰστικτον, παραγγείλας αὐτῷ κατὰ χρησιμὸν νὰ ἐγείρῃ πόλιν ἔπου ἢ δάμαλις ἤθελε καθεσθῆ' καὶ οὕτως ἴδρυσεν τὸ Ἴλιον ἐπὶ τοῦ λόφου ὅστις ἐλέγετο τῆς Ἄτης. Εὐχρηθεὶς δὲ τῷ Διὶ νὰ τῷ πέμψῃ σημεῖον τι τῆς εὐαρεσκείας του, εὗρε τὴν ἐπαύριον πρὸ τῆς σκηνῆς του τὸ Παλλάδιον (Ἀπολλῶν. Γ. 12, 9). Ἐξέβαλε δ' ἐκ Παφλαγονίας τὸν Τάνταλον καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πέλοπα. Ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο εἰς τὸ Τρωϊκὸν πεδίον, μεταξὺ τῶν Σκαιῶν πολῶν καὶ τῶν σκηνῶν τῶν Ἑλλήνων (Όμ. Ἰλ. Α, 166. 371). — 3) Ὑῶς Μερμέρου ἐν Ἐφύρᾳ τῆς Θεσπρωτίας. Εἰς τὸν Ὀδυσσεά, ζήτησαντα αὐτῷ φάρμακον ἀνδροφόνον ὅπως χρίσῃ τὰ βέλη του, ἠρνήθη αὐτὸ, φοβούμενος τοὺς θεοὺς (Όμ. Ὀδ. Α, 359. Β, 328).

Ἡμίοντες, ἴδ. Ἠύκτιης.

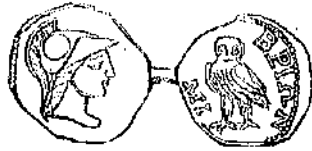
Ἡμίον ὄρος, τὰ τὴν Ἰνδικὴν βορείως ἐκ Δ. εἰς Α. περατεῖνον (Ἰμαλάια) κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους (Πτολεμ.), καὶ τὰ ἔτι βορειότερα μέχρι τῶν Οὐραλίων, ὥστε καὶ ὠμίλου περὶ τῆς «Σικυθίας ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἰμάου.» Πρὸς Α. αὐτοῦ ἐξετείνετο τὸ ὄρος Ἡμιωδός.

Ἡματιμὸς, ἴδ. Ἐσθῆς.

Ἡμθρασος, πρὶν Παρθένιος, ποτάμιον πηγάζον ἐκ τοῦ ὄρους Ἀμπέλου εἰς Σάμον, ἧτις καὶ αὕτη κατ' ἀρχὰς τὸ αὐτὸ ἔφερον ὄνομα. Ἐρρεε δὲ διὰ τῆς πόλεως πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας, ἧτις ἐλέγετο εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ γεννηθεῖσα, δι' ὃ καὶ τὸ ἐπωνύμιον Ἡμθρασία ἔφερε. Τὸ αὐτὸ ὅμως εἶχε καὶ ἡ Ἄρτεμις.

Ἡμθρος, νῆσος ΝΑ τῆς Σαμοθράκης καὶ Δ. τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ἔχουσα ὑψηλὰ ὄρη, δάση καὶ εὐφύρους πεδιάδας. Καὶ ἐν αὐτῇ ὡς καὶ ἐν Σαμοθράκῃ ὑπήρχεν ἡ λατρεία τῶν Καβαίρων καὶ τοῦ Ἑρμοῦ. Ἐκυ-

ρίευσεν δ' αὐτὴν ὁ Μιλτιάδης, ἐκ τῆς Θρακικῆς χερσονήσου ὄρηθηθεὶς, καὶ ἔκτοτε ἔρειπεν

ὑπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἐρείπια πόλεως σώζοντα εἰς τὰ Β. τῆς νήσου.

Ἡμέρα, 1) πόλις Σικελικὴ εἰς τὰ Β. ἰδρύθη τῷ 648 π. Χ. ὑπὸ Χαλκιδέων ἐκ Ζάγκλης, Α. τῆς Πανόρμου (Θουκ. ΣΤ, 5). Φαίνεται δ' ὅτι τῷ 540 ἐκυριεύθη ὑπὸ Φα-

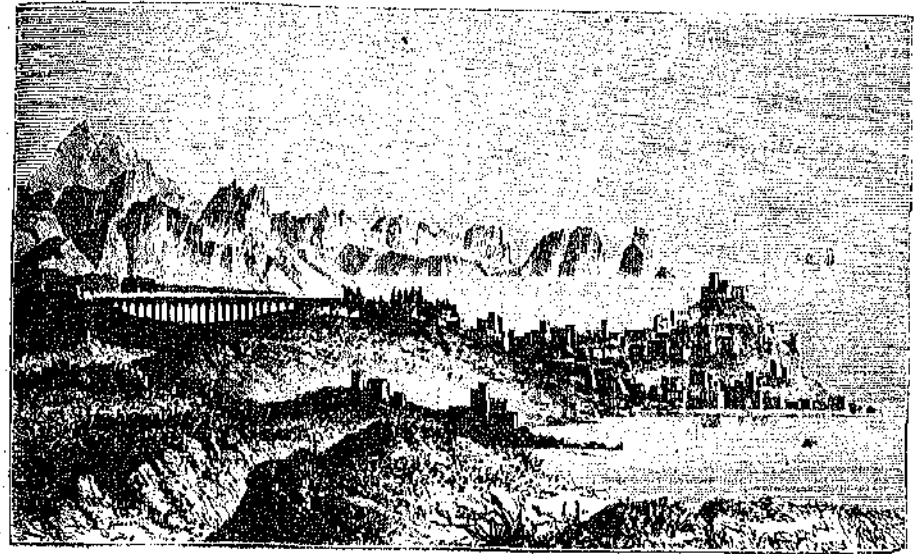

λάριδος, τυράννου τοῦ Ἀκράγαντος. Μετὰ ταῦτα ἐκβλήθη ὑπὸ τοῦ Ἀκράγαντινοῦ Θήρωνος ὁ τυράννος αὐτῆς Ἰήριλλος, ἐστράφη πρὸς τοὺς Καρχηδονίους (Ἡρόδ. Ζ, 165), αἰτινες μεγάλην ἐπιχειρήσαντες ἐκστρατεῖαν ὑπὸ τὸν Ἀμίλκον, ἐνίκηθησαν τῷ 480 ὑπὸ Θήρωνος καὶ τοῦ συμμάχου αὐτοῦ Γέλωνος ἐκ Συρακουσῶν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξήτησαν μάρτην οἱ Ἱμεραῖοι νὰ διαφύγῃ τὸν Θρασυδάον, υἱὸν τοῦ Θήρωνος· τὸ κατόρθωσαν ὅμως μετὰ ταῦτα βοήθεια Ἰέρωνος, τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν, μεθ' ὧν συνεθεῖσα ἀνέθλαεν ἐν εὐήμερῳ ἡ πόλις των (Θουκ. Ζ, 1). Μετέπειτα, γενναίως καὶ ἐπιμακρὸν ἀντιστάσα εἰς τὸν Ἀννίβαν, κατασκάφη ἐπὶ τέλους ὑπ' αὐτοῦ, καὶ 3000 αἰχμάλωτοι ἐθανατώθησαν εἰς τὴν θέσιν καθ' ἣν τῷ 480 εἶχε πέσει ὁ Ἀμίλκας, καὶ μετὰ τοῦτο δυτικώτερον ἐκτίσθη καρχηδονικὴ ἀποικία τὰ Θέρμα (Διοδ. ΙΙ', 59-62), οὕτω κληθεῖσα διὰ τὰς θερμὰς αὐτῆς πηγὰς, αἵτινες Θερμαλαίαι Ἡμεραταίαι καὶ τῶν Ἡμεραίων ἐλέγοντο, πολὺ ἐκτιμώμεναι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Διετήρησε δ' ἡ πόλις τὴν αὐτονομίαν της, καὶ ὁ Σικιτιῶν τῇ ἀπέδωκε πολλὰ τῶν

ἀγαλμάτων ἃ τῇ εἶχον ἀρπαγῇ. Ἡ Ἡμέρα ἦν πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Σησιγόρου, αἱ δὲ Θέρμαι τοῦ τυράννου Ἀγαθοκλέους. Ἡμέρας δὲ, μικρὸς ποταμὸς, ἐξέβαλλε παρὰ τὴν πόλιν εἰς τὴν θάλασσαν (Στράβ. ΣΤ, 266). Καὶ πρὸς Ν. δ' ἔρρεεν ἕτερος ποταμὸς Ἡμέρας ὁ νότιος, διαιρῶν τὴν χώραν τῶν Συρακουσίων τῆς τῶν Καρχηδονίων· ἀλλ' ἐσφαλμένως ἐνομιζέτο ὅτι ἀμφότεροι εἶχον τὴν αὐτὴν πηγὴν (Πολύβ. Ζ, 4. — Στράβ. ΣΤ, 272).

τοίων πραγματειῶν, καὶ 36 ἐξ αὐτῶν διετήρησεν ἀποσπάσματα. Διαισώθησαν δὲ 24 δόκλοι οἱ λόγοι, καὶ ἐξ ἄλλων τεμάρχια. Οἱ πλεῖστοι δ' εἰσὶ πανηγυρικοὶ, ἢ εἰς τότε περιστάσεις ἀναφερόμενοι, κατὰ τὸ ὕφος τῆς παραμαζούσης ῥητορικῆς, τότε μὲν θαυμαζομένης, ἀλλ' ἐν γένει ἐπιτετηθευμένης, ὀγκώδους καὶ ἐπιδεικτικῆς, καὶ εἰς σκοτεινὰς ἀλληγορίας ἐνασμανίζομένης.

Ἡμερος, ἴδ. Ἀφροδίτη. Ἡρωσ.

Ἡμέρα.

Ἡμέριος, υἱὸς τοῦ ῥήτορος Ἀμεινίου, σοφιστῆς ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας, ζήσας 315—380 μ. Χ. Νέος περιοδεύσας πρὸς σπουδὴν, μετέβη δις εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐπηγγέλλομαι τὸν ῥήτορα. Οἱ ἐπισημότεροι τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἦσαν ὁ Βασίλειος, καὶ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς, μετακαλεσάμενος αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν, τὸν προσέλαβεν ὡς γραμματεῖα του· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ αὐτοκράτορος ἐπανελθὼν, ἐγκατεβίωσεν εἰς Ἀθήνας. Ἦν δὲ καὶ ἔμεινεν ἐιδωλολάτρης, ἀλλὰ τὰ συγγράμματά του, ὧν τινὰ μόνον διετηρήθησαν, πνέουσιν ἀνοχὴν καὶ μετρισιπείθειαν πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς. Ὁ Φώτιος μνημονεῖ 71 λόγων, μελετῶν καὶ παν-

Ἡμέλιων, ὄνομα Καρχηδονίων. 1) Θαλασσοπόρος, περιελθὼν τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς (Pl. II, 67). — 2) Στρατηγὸς ἡττηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, καὶ αὐτοκτονήσας δι' ἀσιτίας τῷ 406 π. Χ. (Just. XIX, 3). — 3) Στρατηγὸς ἐν Σικελίᾳ, ἠπειλήθη διὰ θανάτου ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του διότι διήλλαξε τὸν Ἀγαθοκλήν μετὰ τῶν Ἑλληνίδων πόλειων (Just. XXII, 3). — 4) Νικήσας στρατὸν τοῦ Ἀγαθοκλέους ἐν Ἀφρικῇ (Διοδ. Κ, 60). — 5) Ἀντικαταχθεὶς ἐν τῷ Λιλυθαίῳ κατὰ τῶν Ῥωμαίων (Πολύβ. Α, 42). — 6) Ναύαρχος, τὰς Ἰσπανικὰς ἀκτὰς καλύψας καὶ κατὰ ξηρὰν ἐκείσπρατηγῆσας (Liv. XXII, 49, XXIII, 28), ἐπιτυχῶς ἐν Σικελίᾳ πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥω-

μαίων, καὶ ἐκεῖ ἀποθανόντων ἐν λοιμοῦ, τῷ 212 π. Χ. (Λίν. ΧΧΙΥ, 25. ΧΧΥ, 26). — 7) Ἰ. Φαμέας, στρατηγὸς Ἰκανός, πολλὰκις δι' ἐπιδρομῶν τοὺς Ῥωμαίους βλάβας ἐν τῷ τελευταίῳ Καρχηδονικῷ πολέμῳ, εἴτα δὲ τῷ 148 π. Χ. παρ' αὐτοῖς μεταβάς μετὰ 2200 ἰππέων, μέχρι τέλους τοῦ πολέμου ὑπὸ τὰς σημαίας αὐτῶν ἀγωνισθεὶς καὶ πολλῶν τυχῶν δώρων καὶ τιμῶν παρὰ τῆς Βουλῆς ('Απ. 180).

Ἰνδαρος, ἴδ. Ἀρταξέρξης.

Ἰνδαρος, 1) ὁ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἄργου, κυρίως ὁ θεὸς τοῦ διαρρέοντος αὐτὸ ποταμοῦ, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θετιδος, ἔφερε μετὰ τὸν κατακλισμὸν τοῦ Δευκαλίωνος τοὺς Ἄργεῖους ἀπὸ τῶν ὄρεων εἰς τὴν πεδιάδα, καταστήσας ταύτην οἰκήσιμον, διότι συνέλεξε τὰ ἐπ' αὐτῆς ὕδατα εἰς μίαν κοίτην. Ἐρισάντων τοῦ Πρωσείδωνος καὶ τῆς Ἥρας περὶ τῆς κτήσεως τοῦ Ἄργου, ἀπεφῆνατο ὑπὲρ ταύτης, καὶ ἔθυσεν αὐτῇ. Ἐθωραεῖτο ὡς αὐτόχθων· ἀλλ' οἱ μετέπειτα μῦθοι τὸν ἔλεγον ἐξ Αἰγύπτου ἐλθόντα. Ἐκ Μηλιας νύμφης, ἣ ἐκ τῆς Ἀργείας, ἔσχε τέκνα τὸν Φορωνέα, τὸν Δίγναλέα, τὴν Ἰώ, καὶ Ἄργον τὸν Πανόκτην ('Απολλ. Β, 1, 3. 4). — 2) Ὁ δὲ ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος πηγάζει ἐκ τοῦ Λυρκείου ὄρους πρὸς τῇ Ἀρκαδίᾳ, δέχεται Ἄ. τὸν Κηφισὸν, Ἀ. τὸν πρὸ τοῦ Ἄργου ῥέοντα Χάραδρον (ν. Ξεριᾶν), καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Θάλασσαν κατὰ τὴν Β. ἀκτὴν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, πολλὰκις δι' ἐλῶν διερχόμενος. — 3) Παραποτάμιον τοῦ Ἀχελίου, Β. ἐκ τοῦ Πίνδου εἰς αὐτὸν μετ' ἀφθόνου ὕδατος προρρέον. — 4) Παραποτάμιον ἐκ δεξιῶν τοῦ κάτω Σπερχεῖος.

Ἰνδία ἢ Ἰνδική, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συνώρεε Β. πέραν τῶν ὄρεων Παρπαμίου, Ἰμάου, Ἰμωιδῶν, μετὰ τῆς (ἐκτὸς τοῦ Ἰμάου) Σχυθίας, τῆς Σηρικῆς καὶ τῆς χώρας τῶν Σινῶν Ἀ. μετὰ ταύτης καὶ τοῦ ἀνατολικοῦ Ὠκεανοῦ, Ν. μετὰ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, Ἀ. πέραν τοῦ Ἰνδοῦ, μετὰ τῆς

Γεδρωσίας, Ἀραχωσίας καὶ τῆς χώρας τῶν Παρπαμισσάδων. Ἐξετείνετο δ' εἰς μῆκος περίπου 400 γεωγρ. μιλίων, ἀλλὰ κινεῖ τὴν ἐνόμιζον ἴσῃν τῷ 1/3 τῆς ὅλης γῆς. Ὁ Πτολεμαῖος διαιρεῖ αὐτὴν εἰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Γάγγου, καὶ ἐκλαμβάνει τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλίαν πρὸς μεσημβρίαν ἐστραμμένην, καὶ συνεχομένην μετὰ τῆς Ἀ. τῆς Ἀφρικῆς. Οἱ ποταμοὶ αὐτῆς πηγάζουσιν ἐκ τῶν βορείων ὄρεων, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Γάγγης ἐθωραεῖτο ὡς ὁ μέγιστος τῆς γῆς, ἔχων πλεῖστα καὶ σπουδαία παραποτάμια. Ὁμοίως πολλὰ δέχεται παραποτάμια καὶ ὁ Ἰνδός, ὡς τὸν Ὑδάσπην, Ἀκσεινήν, Ὑδραώτην, Ὑφασιν, κλπ. — Οἱ Ἰνδοὶ (Σινδοὶ, ἦτοι κάτοικοι τοῦ Σινδῶ), ἦσαν πανάρχαιον γένος, εἰς διάφορα διαιρούμενοι μοναρχούμενα κράτη, ἔξω σχεδὸν ἀγνοούμενοι μέχρις οὗ ὁ Ἀλέξανδρος διὰ τῆς κατ' αὐτῶν ἐκστρατείας τοῦ τοῦς κατέστησε προσετούς εἰς τὰς ἐρεῖνας, ἃς ᾗζήσαν καὶ αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις ἐπὶ Ῥωμαίων, εἰ καὶ ὁ Ὀνησίκριτος, ὁ Μεγασθένης καὶ ἄλλοι πολλὰ εἰς τὰς ἐκθέσεις των μιγνύουσι τὰ ψευδῆ μετὰ τῶν ἀληθῶν. Ἐν ἄλλοις μνημονεύουσι Χρυσῆς Χερσονήσου, ἣς Περύμυλος ἦν ἡ πρωτεύουσα (ἢ ν. Μαλάκκα). Ἢ πρὸς τὸν Γάγγην χώρα πρωτεύουσαν εἶχε τὴν Σαγίδα. Ἀ. αὐτῆς ἦν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου οἱ Πράσινοι ἢ Πράξινοι, ὧν Παλιθσοθρα ἦν ἡ πρωτεύουσα. Εἰς τὸ δέλτα τοῦ Γάγγου ἦν ἐπὶ Γάγγαριδαί. Πρὸς Ἀ. ἐξετείνετο ἡ Χερσονήσος Συραστρηνή. Ἦν περὶ τὸν Ἰνδὸν χώραν κατέστησε γνωστὴν ἡ Μακεδονικὴ ἐκστρατεία. Οἱ περὶ αὐτὸν Δάρδαί εἰσὶν οἱ ὑπὸ τοῦ Προδῶτου (Γ, 102) μνημονευόμενοι, ὡς λαὸς συλλέγων χρυσόν. Πρὸς Ἀ. ἦσαν οἱ Γανδάριοι (κατὰ τὸ Καβούλ). Ἀ. δὲ ἦν ἡ πόλις Κασπάπυρος ('Ἠρδ. Γ, 102. Δ, 44), πρωτεύουσα τῶν Κασπαίων (κατὰ τὸ Κασμίρ). ΝΑ. αὐτῶν ἔξω οἱ Ἀθισάροι, ὑπὸ ἡγεμόνα Ἀθισάρην (Athisarina). Ἢ ἄρα Ἰνδικῆς ἐκστρατείας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἦν τὸ Πενταπότα-

μον (Pentischab), ἡ χώρα τῶν 5 δεξιῶν παραποταμίων τοῦ Ἰνδοῦ. Τοῦ Πέρου ἡ ἐπικράτεια ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Ὑδραώτου, μέχρις αὐτοῦ Ὑδάσπου πρὸς Β. Ἐκεῖ δὲ, εἰς δύο μέρη κινήσας αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐκίεσε τὰς δύο πόλεις Νίκαιαν καὶ Βουκεφάλαν. Βορειότερον, μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ, ἡ ἐπικράτεια τοῦ Ταξιλου εἶχε πρωτεύουσαν τὴν Ὑξιλάαν. Ἢ πρωτεύουσα δὲ τῶν Μαλλῶν, τῶν ἀνδριστείων ἀντιπάλων τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀνομάζετο Μουλασοθάνα. Πέραν δὲ τοῦ Ὑδραώτου ἦσαν λαοὶ ἐλευθεροὶ ὡς καὶ οἱ Μαλλοὶ, οἱ Ἀδραῖστοι (Araschitru ἦτοι ἀδασλευται). Τὸ δὲ κράτος τοῦ Μουσικανοῦ ἔκειτο Ν. τῶν ἐκβολῶν τῶν ὑδάτων τοῦ Πενταποτάμου. Εἰς τοῦ Ἰνδοῦ τὸ Δέλτα ἔκειτο ἡ Παταληνῆ, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὰ Πάταλα. Ἀ. ἡ ποιμαστικὴ φυλὴ τῶν Ἀδύρων (ἴσως τὸ Ὀφίρ τῆς Π. Γραφῆς). Γαπροβάνην δὲ καλοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι, ὁ δὲ Πτολεμαῖος Σαλικὴν τὴν Ν. τῆς Ἰνδικῆς κειμένην νῆσον Κευλάνην, ἣν ἐκλαμβάνουσι πολλοὶ μεγαλειότεραν τῆς ἀληθείας (Στρβ. ΙΕ, 685. — Ἀρρ. Ἰνδ. — Μαλα, ΙΙ, 7, 2. — Ρήν. VI, 17, 21. — Ἠτολ. Ζ, 1, 2).

Ἰνδός, ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, πηγάζων Ν. ἐκ τοῦ Ἰνδικοῦ Καυκάσου ('Αρρ. Β, 41), δέχεται 15 (Στρβ.) ἢ 19 (Ρήν.) μεγάλα παραποτάμια, καὶ 50 σταδίων πλάτος ἔχων (Στρβ.), διαιρεῖται εἰς δύο βραχίονας πρὶν ἐκβάλλῃ εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν, Δέλτα ἀποτελοῦντα ('Αρρ. ΣΤ, 18, 2. 20, 1). Ὁ Ἀ. εἶχε 3 στόμια, τὸ Σάγαπα, τὸ Σίνδιον καὶ τὸ Χρυσοῦν· ὁ Ἀ. 4, τὸ Χάριφον, τὸ Σάπαρα, τὸ Λωγιθάρα, καὶ ἄλλο ἓν. Ὁ Ἀκσεινῆς ἐστὶν ὁ ἐπισημότερος τῶν ἐξ Ἀ. εἰς αὐτὸν ἐκβάλλοντων, διότι δέχεται πρὶν τοὺς λοιποὺς ποταμοὺς τοὺς Πενταποτάμους, τὸν Ὑδάσπην, Ὑδραώτην, Ὑφασιν, Χάραδρον. Ἰνδ. ὁ μέγιστος ἦν ὁ Κοφῆν (Καβούλ). "Οτι ὁ Ἀλέξανδρος ὑπερέβη τὸν Ἰνδόν (κατ' Αὔγουστον -Σεπτέμβριον), εἶχεν ὕδωρ πολὺ, καὶ ὁ Ἀρ-

ριανός (Ε, 20. ΣΤ, 4) εἰς διάφορα μέρη τῷ ἀποδίδει πλάτος 15, 40 καὶ 100 σταδίων. Τὸ ὕδωρ δ' αὐτοῦ λέγει ὁ Κούρτιος (VIII, 9, 4) ψυχρότερον ἢ τὸ τῶν ἄλλων ποταμῶν τῆς Ἰνδικῆς, καὶ ἔχον τῆς θαλάσσης τὸ χροῦμα. Παραδόξως δ' ὑπέλαθον οἱ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον γεωγράφοι ἐν ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀκσεινοῦ ὅτι ἀνεκάλυψαν τὰς τοῦ Νείλου, καὶ ὅτι συνέχονται οἱ δύο ποταμοὶ ('Αρρ. ΣΤ, 1).

Ἰνὸς Λευκοῦδα, ἴδ. Ἀθάμας.

Ἰνῶα, ἑορτὴ τῆς Ἰουῆς, τελευμένη ἐν Μεγάροις (Παυσ. Α, 42, 8), ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ (Γσέτο. εἰς Λυκάφρ.), καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἔνθα ὑπήρχε μικρὰ λίμνη τῇ Ἰνοὶ ἀφιερωμένη (Παυσ. Γ, 23, 5).

Ἰξίων, υἱὸς τοῦ Φλεγύου ἢ τοῦ Ἀρεως, βασιλεὺς τῶν Φλεγυῶν ἢ τῶν Λαπιθῶν, πατὴρ τοῦ Πειριθου. Τὸν πενθερὸν του Διονέα, ὅστις νυμφεύσας αὐτῇ τὴν θυγατέρα του Δίαν, τῷ ἐζήτηι τὰ ἐπιτολάμια δῶρα, καλέσας εἰς τὸν οἶκόν του, τὸν ἔρριψεν εἰς βόθρον πετυρακτωμένον.

Ὁ Ζεὺς δ' ἀντὶ τὸν τιμωρήσῃ, τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν τράπεζαν τῶν θεῶν· ἐκεῖ δ' ὁ ἀνοιδῆς ἐπιφοβησάμενος εἰς τὴν Ἥραν, δι' ὃ ὁ Ζεὺς τὸν καταδίκασε νὰ μένῃ ἐν τῷ Ἄδῃ προσδεδεμένος εἰς τροχὸν στρεφόμενον ἐσαεὶ ὑπὲρ φλόγας (Πίνδ. Πύθ. Β, 21). Ἐκ τῆς Νεφέλης δὲ, εἰς ἣν ὁ Ζεὺς ἔδωκε τὸν τύπον τῆς Ἥρας, ἔτεκε, καθ' ἑνὰ τῶν παντοίων μύθων, τοὺς Κενταύρους.

Ἰοδάτης, ἴδ. Βελλεροφόντης.

Ἰοκάστη, ἴδ. Ὀιδίπους.

Ἰόλαος, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἰόλη, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Ἰόνιος πόντος, ὁ ὑπὸ τὴν Ἀδριατικὴν, μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας, ἔνθα εἰσὶν αἱ Ἴονιοι νῆσοι. Ἰόνιον μυθὸν λέγει ὁ Δίωχλος (Προμ. 840) καὶ αὐτὴν τὴν Ἀδριατικὴν. Πιπέωνυμία προήρχετο ἐκ τῆς Ἰουῆς

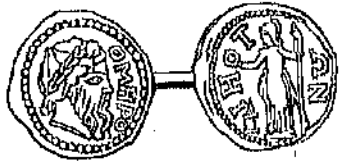

(Αἰσχλ. Πρμ. 850). Ἴσως ὁμοίως καὶ ἐκ τῶν Ἰωνῶν, οἵτινες κατήκνησαν εἰς Κεφαλληνίαν.

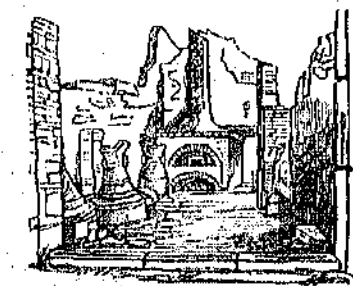
Ἰόππη, πόλις μετὰ λιμένος τῆς Παλαιστίνης, εἰς τὴν εὐαυθὴ πεδιάδα Σαρῶν. Καταληφθεῖσαν ὑπὸ πειρατῶν ὁ Βεσπεσιανὸς τὴν κατηδάφισε καὶ ἤγειρεν ἐκεῖ φρούριον. Ἐνταῦθα κατὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς μύθους ἐξετέθη ἡ Ἀνδρομέδα, καὶ ἐνταῦθα ἦν ὁ προφήτης Ἰωνᾶς.

Ἰορδάνης, ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης, πηγάζει ἐκ τοῦ Ἑρμῶνος ἢ Ἀντιλιβάνου, καὶ ἐπὶ διάστημα 35 ὥρων διαρρέει τὴν χώραν ἐκ Β. εἰς Ν. τρέφει τὰς λίμνας Μερὸν ἢ Σαμαχωνίτιδα καὶ Γενιζαρέθ ἢ Τιβεριάδα, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀσφαλίτιν.

Ἴος, μία τῶν Κυκλάδων, ἦν τινὲς ὁμοίως καταριθμοῦσιν εἰς τὰς Σποράδας, μεταξὺ Θήρας καὶ Πάρου, ἔχει 2 γεωγρ. μιλλίων μῆκος καὶ πλάτος περίπου ἑνός. Ἀπετέλει μέρος τῆς Ἀμφικτυονίας τῆς Δήλου. Ἐνταῦθα ἐλέγετο ὅτι ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ὁ Ὀμηρος, καὶ 2 ἑκα-

τονταετηρίδας μ. Χ. εἰς τὴν εἰς τοὺς ξένους ὁ τάφος του, δὲ ἐν νεοῖς χρόνοις περιηγηταὶ ἐνόμισαν ὅτι ἀνεῦρον. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος ἦτο καὶ ἡ Ἴος μία τῶν ναυτικῶν συμμάχιδων τῶν Ἀθηναίων. Οἱ νησιῶται ἐκαλοῦντο Ἰηταί (Παυσ. I, 24, 2. — Στρεβ. I, 484).

του, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἐξ ἐρείκειου τῆς Ποι-

πήϊας, ἐνθα ἡ κάτω ἀψὶς ἐστὶ διὰ τὰ ξύλα, ἡ ἄνω διὰ τὴν ὀπτῆσιν, μετὰ καπνοδόχου. Ἐμπρὸς δ' εἶσι καὶ δύο χειρῶν μολαι.

Ἰούλιος, ὁ ἐπικληθεὶς ἀποστάτης, υἱὸς Ἰουλίου Κωνσταντίνου, ἀδελφοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, γεννηθεὶς τῷ 331 μ. Χ., ἐξεκαιδεύθη ἐπιμελέστατα ὑπὸ διδασκάλων Ἑλλήνων, καὶ ἀνετράφη εἰς τὸν χριστιανισμόν. Ἐὰ φυσικὰ αὐτοῦ προτερήματα ὑποβλέπων ὁ φιλόποτος ἐξάδελφός του Κωνσταντίνος, τὸν ἐξέπειμψεν ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη (345—351) εἰς Καππαδοκίαν, ἐνθα ὁ φιλόσοφος Μάξιμος ἐν Νικομηδείᾳ οὕτως ἐξέθρεψε τὰς πρὸς τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνισμόν συμπαιδείας του, ὥστε ἕκτοτε ἔμεινε κατ' ἐπιφάνειαν μόνον χριστιανός. Ἐπὶ 355 εἰς Καίσαρα προχειρισθεὶς, ἐπέμφθη εἰς Γαλίαν ἕνα κωλύσῃ τὰς εἰσβολὰς τῶν Γερμανῶν. Ἄλλ' ἐκεῖ τὰ προτερήματα καὶ ἡ ἀνδρεία του τῷ περιποίησαν τὴν ἀγάπην τοῦ στρατοῦ, μετ' οὗ συναπεστάτησεν. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Κωνσταντίνου καθ' ὄδον, ἐν ᾗ ἐξεστράτευε κατ' αὐτοῦ, ἀνεκηρύχθη αὐτοκράτωρ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκεῖ ἠθέλησε νὰ ἐνισχύσῃ καὶ ἐπαναφέρῃ τὸ ἐφ' ἑαυτῷ τὴν ἀρχαίαν εἰδωλοκρατίαν, ἀπηγόρευσε τοῖς χριστιανοῖς νὰ διδάσκωσι τὴν γραμματικὴν καὶ τὴν ῥητορικὴν, ἠθέλε τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς νὰ περιβάλλῃ ὑπὸ τύπους πολυθείας, ἔθυε καὶ ἐνῆργει ὡς μέγας ἀρχιερεὺς τῶν ἀρχαίων θεῶν ἰδιωτικῶς δ' ἔζη βίον λίαν ἀφελῆ καὶ μέχρις ὑπερβολῆς ἐγκρατῆ Ἰὸν καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ ἠθέλησε ν' ἀνοικοδομήσῃ, ἀλλ' ἐκωλύθη ὑπὸ σεισμοῦ καὶ πυρκαϊᾶς. Ἐπιστρατεύσας κατὰ τῶν Περσῶν, ἀφ' οὗ ἀπέρριψε τὰς περὶ εἰρήνης προτάσεις αὐτῶν, εἰς τὴν πρώτην μάχην ὤρμησεν ἄνευ θύρακος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐφρονεῖτο κατακοντισθεὶς μετὰ μόλις εἰκοσάμηνον βασιλείαν (361—363), εἰς ἡλικίαν 32 ἐτῶν, καὶ ἐξέπνευσε τὸ μάταιον τῶν προσπαθειῶν του συνειδώς, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἐπιθανάτιός του αὐτῇ ἐκφώνησις «ὄμιμος νενίκηκας, ὃ Γαλιλαῖε!» Αἱ περὶ αὐ-

τοῦ χριστοῦ τῶν συγγρόνων του εἰσι διάφοροι καθ' ὅσον πηγάζουσιν ἐκ δύο ὄλων ἀντιθέτων διαθέσεων, τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν εἰδωλοκρατῶν. Ὅλως δ' ἐνούουσιδν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος καὶ φιλολογίας, συνέγραψεν Ἑλληνιστί, καὶ σώζονται αὐτοῦ ἐπιδεικτικὸς λόγος, καὶ 63 ἐπιστολαί, ὡς τὰς καλεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον σοριστικαὶ συνθέσεις, οὐχὶ πᾶσαι γνήσιαι, προσέτι δὲ «οἱ Καίσαρες», ἀξιόλογος χαρακτηρισμὸς πάντων τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων, ἀπὸ Καίσαρος καὶ τέλος σάτυρα δημοτικὴ κατὰ τῶν Ἀντιοχέων, οἵτινες τὸν εἶχον χλευάσει.

Ἰούλιος, ἴδ. Κέως.

Ἰούλος, ἴδ. Λίνας.

Ἰουστινιανός, γεννηθεὶς τῷ 482 μ. Χ., αὐτοκράτωρ τῷ 527, ἀπέβησε τῷ 565. Ἐὸ μέγα ἔργον αὐτοῦ ἐστὶν ὅτι δι' ἐπιτροπῆς νομομαθῶν συνέταξε πολυτίμον συλλογὴν πάντων τῶν νόμων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, τὴν μέχρι τοῦδε ἐν χρῆσει καὶ ὡς ἀφετηρίαν πασῶν τῶν νέων νομοθεσιῶν χρησιμεύουσαν. Περιλαμβάνει δὲ τὰς Πανδέκτας, τὸν Κώδικα τοῦ Ἰουστινιανοῦ, εἰς ᾗ ἔπειτα προσετέθησαν αἱ Ἰστινινοῦται καὶ αἱ Νεαραι. Ἀρχιτεκτονικὸν δὲ μεγαλόεργον αὐτοκράτορος τούτου ἐστὶν ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Σοφίας. Κατ' αὐτοῦ δὲ, καὶ πρὸ πάντων τῆς αὐτοκρατορίας Θεοδώρας, γυναικὸς ἐκ τῶν κατωτάτων τάξεων εἰς τὸν ὀρόνον ἀνάβησις, πικρὸς ἐγράψεν ἐλέγχους ὁ Προκόπιος.

Ἰππάρης, ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων πρὸς Ν διὰ τοῦ ἔλους τῆς Καμαρίνης καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκβάλλων κατωτέρω τῆς πόλεως ταύτης (Πινδ. Ὀλ. B, 1, 27).

Ἰππαρχος, 1) ἴδ. Ἰππίας. — 2) Ποιητὴς τῆς νέας ἀττικῆς κωμῆδίας, οὗ σώζονται ἀποσπάσματα τεσσάρων θραυμάτων (Σολλ. Moineke, Rom. Gitta.). — 3) Περσφίμος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος ἐκ Νικαίας, ἀμύσας περὶ τὰ 160—125 π. Χ., ἐν Ῥόδῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐπιμελέστατος, εἰς τὴν ἐξαρβῶσιν τῆς ἀληθείας πρὸ πάντων ἐπι-

μένων, ἐφεῦρεν ἐργαλεῖα, δι' ὧν ἐπεδόθη εἰς βαθεῖς ὑπολογισμοὺς, καὶ ἀνεδείχθη δι' αὐτῶν ὁ κυρίως ἱδρυτὴς τῆς ἐπιστημονικῆς ἀστρονομίας. Κατ' ἀρχὰς εἶχον αἱ παρατηρήσεις αὐτοῦ πρῶτιστον ἀντικείμενον τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν τῶν ἀστέρων εἶτα δ' ἐξέτεινε τὰς ἐρεῦνας του ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀστρονομίαν, καὶ προσδιώρισε τὸ μῆκος τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους εἰς 5 λεπτά βραχύτερον τοῦ μέχρις ἐκείνου παραδεδομένου τῶν 365 ἡμερῶν καὶ 6 ὥρων. Ἰπέλόγησε δὲ καὶ τὸ μέγεθος, τὴν ἀπόστασιν καὶ τὴν κίνησιν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καὶ τῆς γῆς ἀπεπειράθη πρῶτος τὴν καταμέτρησιν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῆς θέσεως τῶν χωρῶν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος. Διεσώθησαν δ' ἐκ τῶν πολυαριθμῶν συγγραμμάτων του μόνον «τῶν Ἀράτου καὶ Εὐδόξου φαινομένων ἐξηγήσεις» εἰς βιβλία τρία, καὶ «ἐκθεσις ἀστερισμῶν», ἀπόσπασμα μόνον διατηρηθὲν ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου. (Συλλογὴ τῶν ἀποσπασμάτων του ὑπὸ Berger, 1869).

Ἰππαρχος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ ἐν Ἀθήναις, ἐνθα ὑπῆρχον δύο κατ' ἔτος αἰρετοί. Ἦσαν δ' ἀναγκαῖοι οἱ δύο, διότι, κατὰ τὴν τότε τακτικὴν, εἰς τὰς μάχας τὸ ἱππικὸν, διχα διαιρούμενον, παρετάττετο ἐκατέρωθεν τοῦ μετώπου τοῦ στρατοῦ. Ἰπέκειντο δ' αὐτοῖς 10 φύλαρχοι, ὁμοίως αἰρετοὶ καὶ αὐτοί, ἀντιστοιχοῦντες παρὰ τοῖς ἱππεῦσιν, εἰς ἣν θέσιν κατεῖχον οἱ Ταξίαρχοι παρὰ τοῖς πεζοῖς (Ξεν. Ἰππ. Α, 8). Ἰῖχον δ' οἱ ἱππαρχοὶ δικαστήριον τῆς δικαιοδοσίας των οὗ προϊστάντο. — Καὶ ἐν Βοιωτίᾳ ἀπαντῶνται παρὰ τοῖς πολεμάρχοις ἱππαρχοὶ ὡς ἐπίσημος στρατιωτικὴ ἀρχή.

Ἰππεῖς (καὶ ἱππῆς), ἐν Ἀθήναις, ἡ δευτέρα τάξις τῶν πολιτῶν κατὰ τὴν Σολῶνιον διαίρεσιν τῶν φυλῶν (ἴδ. Φυλαί). — Δι' ἄλλα μέρη ἴδ. Στρατός.

Ἰππημολγοὶ, Σκύθαι νομάδες, τρεφόμενοι πιθανῶς ἐκ γάλακτος ἱππιῶν, ὡς ἦσαν καὶ οἱ Γαλακτοφάγοι (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 5).

Κατὰ Στράβωνα (Ζ, 302, 311), συγκαταριθμούμενοι μετὰ τῶν Κιμμερίων, διητῶντο εἰς τὰ βορειότατα.

Ἱππίας, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τυράννου Πεισιστράτου, ἔχων δύο ἀδελφοὺς, τὸν Ἱππαρχον καὶ τὸν Θεσσαλόν. Δις τοῦ πατρὸς των ἀποβλήθentes τῆς ἀρχῆς, τὸ δεύτερον, τῷ 550 π. Χ., συνηγωνίσθη μετ' αὐτοῦ (Ἠρδ. Α, 61). Ὅτε δ' ἀπέθανεν ὁ Πεισιστράτος, τὸν διεδέχθη ὡς τυράννος ὁ Ἱππίας, μέρος τῆς ἀρχῆς παραχωρήσας καὶ εἰς τὸν Ἱππαρχον (Ἠρδ. Β, 55. — Θουκ. Α, 20). Ἐδείχθη δ' ἡγεμῶν συνετὸς, ἱκανὸς καὶ ἥπιος, κατεβίβασε τοὺς φόρους ἀπὸ 1/10 εἰς 1/20, καὶ διατήρησεν ἐγκόρους τοὺς πλείστους τῶν νόμων (Θουκ. ΣΤ, 54). Τῷ ἀποδίδονται ὁμῶς οὐχ ἥττον καὶ ἀυθαίρετοι τινες ἐνέργειαι καὶ ἐπεμβάσεις εἰς τὰ δικαίωματα τῆς ἰδιοκτησίας καὶ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς σχέσεις, προσέτι δὲ καὶ τάσις τις εἰς πολυτέλειαν καὶ ἐπιδειξιν. Ὁ Ἱππαρχος δὲ λέγεται ἰδίως προστάτης τῶν γραμμάτων (Ἠρδ. Ζ, 1. — Πλάτ. (1) Ἱππαρχ. 288, 6 C). Ὁ Ἀνακρέων, ὁ Σιμωνίδης καὶ ἄλλοι ποιηταὶ συνηθόν ἐπ' αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας, καὶ μέριμνα κατὰ πρῶτον ἐλήφθη περὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν. Ἀλλ' ἀφ' οὗτου ὁ Ἱππαρχος ἔπεσε θῆμα ἰδιωτικῆς ἐκδικήσεως τῷ 514, (Ἠδ. Ἀρμόδιος), ἔντοτε ὁ Ἱππίας κατέστη αὐστηρότερος καὶ βιαιότερος. Στάσις δὲ φοβούμενος, ἤρξατο συνεννοούμενος μετὰ τῶν ξένων, ὡς μετὰ τοῦ ἐν Λαμψάκῳ Αἰαντίδου, τοῦ πολλῆν ἐξασκοῦντος ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ Δαρείου (Θουκ. ΣΤ, 54). Φυγάδες ἐξ Ἀθηνῶν, εἰ ἄλλοτε τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος προϊστάμενοι Ἀλκιμαχιονίδαι, ἀφ' οὗ ἰδίᾳ διαπάη ἀνήγειραν τὸν πυρποληθέντα ναὸν τῶν Δελφῶν, προὐκάλεσαν χρησμάτων προσκαλοῦντα τὴν Σπάρτην νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ν' ἀνατρέψῃ τὴν τυραννίδα (Ἠρδ. Β, 62). Τούτῳ πειθόμενοι, ἐξεστράτευσαν εἰς Σπαρτιᾶντι ὑπὸ τὸν Ἀγχιμέλιον, ἀλλ' ἀπέτυχον· διότι εἰς βορβίειν τοῦ Ἱππίου ἤλθε Θεσσαλικὸν ἰπ-

πικόν. Ἐξεστράτευσεν ὁμῶς ἐκ δευτέρου ὁ βασιλεὺς Κλεομένης, καὶ ἠναγκάσθη ὁ Ἱππίας, διότι ἠχμαλωτεύθησαν τὰ παῖδιά του, ἃ εἶχεν ἐκπέμψει πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτῶν, νὰ ἐγκαταλείψῃ, τῷ 510, τὴν Ἀττικὴν. Καὶ πρῶτον μὲν μετέβη εἰς Σίγαιον παρὰ τῷ θετῷ ἀδελφῷ του Ἠγησιστράτῳ, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Λάμψακον, ἐλπίζων πάντοτε νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ πρὸς τοῦτο ἤλθεν εἰς συνεννοήσεις καὶ μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων (Ἠρδ. Β, 91). Μετὰ ταῦτα δὲ διὰ τοῦ Ἀρταφέρνης ἀπετάθη εἰς τὸν Δαρείον (αὐτ. 96), ὃν καὶ παρώξυνε κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὠδήγησε τὸν στρατὸν αὐτοῦ εἰς Μαραθῶνα (αὐτ. 107), ἐνθα καὶ κατὰ τινὰς (Juhl. II, 9) ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην· κατὰ τὰς πιθανοτέρας μαρτυρίας ὁμῶς ἀπέθανεν ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἐξ ἀσθενείας εἰς Λήμνον. — 2) Σοφιστὴς ἐξ Ἡλίδος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ἐδίδασκε καὶ ἐρρητόρουν εἰς τὰς ἐλληνικὰς πόλεις καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ πλήρης ἰθαρεσκείας καὶ ματαιοφροσύνης, ἤξιου ὅτι τὰ πάντα ἤξευρε καὶ τὰ πάντα ἐδύνατο, ἐκηρύττετο πρόθυμος ν' αὐτοσχεδιάσῃ μακρὸν καὶ συνεχῆ λόγον περὶ οἴου δήποτε ἀντικειμένου ὃ ἤθελε τῷ προταθῆ, καὶ ἐθεώρει ὡς καύχημα ὅτι ἐδύνατο νὰ κατασκευάσῃ ὁ ἴδιος πᾶν τὸ χρησιμεῖον εἰς κόσμον ἀνδρὸς ἐκ τῶν κερμυότερων (Ξεν. Ἀπομν. Δ, 4. — Cic. d. Or. III, 32). Ἡ τάσις αὐτοῦ πρὸς τὴν καύχην χαρακτηρίζεται εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος τοὺς φέροντας τ' ὄνομά του. Ἐν αὐτοῖς γίνεται λόγος καὶ περὶ τῆς ἐξαιρέτου του μνήμης.

Ἱππίατρος, ἰατρός ἵππων. Ἡ εἰκὼν

ἀνάγλ. Γ'οιμ. ἐκ τῆς μεσημέρινης Γαλλίας Ἱππίατρον φιλοδοκίμου.

Ἱπποδοῖται, οἱ ἀριστοκράται ἐν Χαλκίδι, (οἱ παχέες τῶν Χαλκιδέων.) (Ἠρδ. Β, 77).

- Ἱπποδομία, 1) Ἠδ. Ἀχιλλεύς. — 2) Ἠδ. Πέλοψ. — 3) Ἠδ. Πειρίθους. — 4) Ἠδ. Λίνεας.

Ἱπποδαμία, ἐκ Μιλήτου, ἀρχιτέκτων ἐπίσημος ἰδίως διὰ σχέδια πόλεων, περὶ τὰ 440 π. Χ. Ἰδῶκε τὸ τοῦ Πειραιῶς (ἐνθα ἡ Ἱπποδαμία ἀγορὰ), τῆς Ἰόδου, τῶν Θουρίων καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἱππόδρομος, ἵπποδρόμιον, τὸ μέρος ἐνθα ἐταλοῦντο οἱ ἵππικοὶ καὶ οἱ

ποδρόμιον εἶχε περίπου τῶν σταδίων τὸ σχῆμα, περίξ ἔδρας ἔχον διὰ τοὺς θεατὰς (Α, Β) τὴν δὲ μίαν τῶν στενῶν πλευρῶν ἐκλείετο ἀμαγλοπερπῆς (Δ), καὶ ἐμπρὸς αὐτῆς εἰς τὰ ἔνδον τοῦ ἵπποδρομίου, ἦν διατεθειμένη ἐν σχήματι ἐμβόλου ἡ ἱππάφεις (Γ), ἔχουσα, ὡς διερρύθμισεν αὐτὴν ὁ ἀρχιτέκτων Κλεοίας, ἐκατέρωθεν τὰ ἵπποστάσια (α, β, γ, δ), πιθανώτερον ὁμῶς, νομίζω, κατὰ τὰς στικτὰς γραμμὰς (ΓΘΛ) παρὰ, ὡς συνήθως ἐκλαμβάνεται, κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν· διότι ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἦν, οἱ κατὰ τὰ πλευρά ἰστάμενοι ἵπποι ἢ δίφροι νὰ μὴ ἔχω-

Ἠγίου. Πύρρασις εἰς ἑρμιονιστίον.

τῶν ἀρμάτων ἀγῶνες, οἵτινες καὶ ἀρχαιότατα ἦσαν ἐν χρήσει (Ὀμ. Ἰλ. Α, 699. Ψ, 262. — Παιδ. Ὀλ. I). Εἰς τοὺς Ὀλυμπια-

σιν, ὡς θὰ ἦν ἐπὶ τῆς εὐθείας γραμμῆς, μακρότερον δρόμον νὰ διατρέξωσιν ἢ οἱ κατὰ τὸ μέσον. Εἰς τὸ μέσον δὲ τῆς ἱπποπέσεως (Κ) ἦν πῆλινος βωμὸς, ἀφ' οὗ ἐδίδετο τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τοῦ δρόμου διὰ χαλκοῦ ἀετοῦ, ὅστις διὰ μηχανῆς ἀρίπτατο, ἐν ᾧ συγχρό-

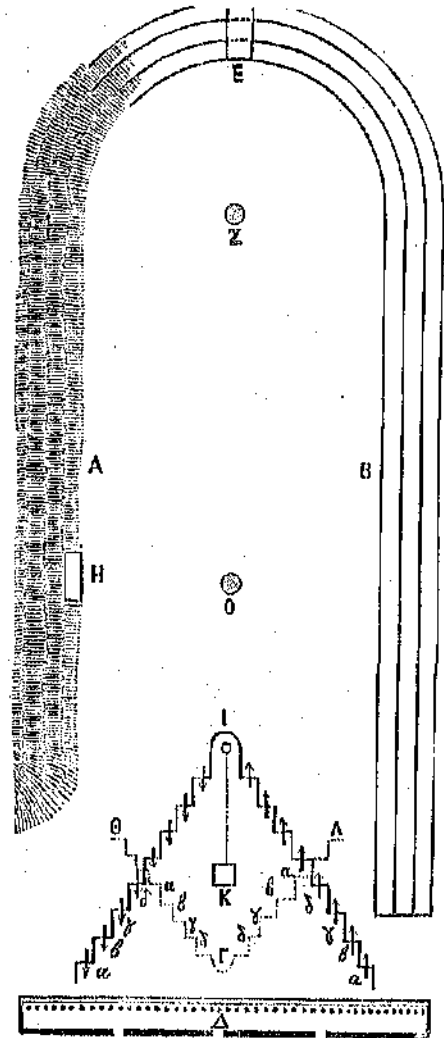

Ἠδ. Ἠγίου.

καὺς δ' ἀγῶνας προσετέθησαν αἱ μὲν ἀρματοπλοῖαι τῇ 25ῃ, αἱ δ' ἵπποδρομιαὶ τῇ 33 Ὀλυμπιάδι. Ἐκεῖνα ἐγίνοντο διὰ τεθρίπων ἢ διὰ συνωρίδων (ἐκ 2 ἵππων) ἐν δίφροις (Ἠδ.), καὶ οἱ ἵπποι ἠφειλον νὰ ἴσῃ τέλειοι (τὴν ἡλικίαν)· ἀπὸ δὲ Ὀλ. 99 ἐγένοντο δεκτοὶ καὶ πῶλοι. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ ἵπποδρομίας, καθ' ἣν κέλης ἐλέγετο ὁ ἄξευκτος καὶ εἰς τὸν δρόμον ὀδηγούμενος ἵππος. Κατὰ Παισαυανίαν τὸ Ὀλυμπιακὸν ἵπ-

νος κατέπιπτε χαλκοῦς δελφίς κατὰ τὴν ἄκρην τῆς ἀφέσεως (I ἢ I'). Κατὰ δὲ τὸ ἄλλο πέρασ ἦν τὸ ἵπποδρόμιον ἡμικυκλικόν, ἔχον ἐκεῖ τὴν εἴσοδον διὰ τοὺς θεατὰς (Β), καὶ εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἡμικυκλίου ἵστατο τὸ σῆμα, ἡ νύσσα ἢ καμπτήρ, βωμὸς στρογγύλος, τὰ ράξιπος καλούμενος (Ζ), περὶ ὃν στρεφόμενοι οἱ ἀγωνιζόμενοι, ὀπισθοδόν πρὸς τὸ τέρμα (Ο), τὸν βωμὸν τῆς ἱπποδομίας. Κατὰ τὰς ὑποθέσεις, εἶχε τὸ ἵπ-

ποδρόμιον τοῦτο 2 σταδίων μῆκος, καὶ ἦν ὁ δρόμος ἀπλοῦς, ἀκαμπτος λεγόμενος, ἀπὸ τῆς ἀφέσεως μέχρι τοῦ τέρματος, ἢ διπλοῦς

Σχῆμα Ἴπποδρομίου Ὀμοπίου.

ὡς τῶν πεζῶν ὁ δίαυλος, ἢ διωδεκαπλοῦς, ὡς ἐκείνων ὁ δόλιχος. Οἱ δ' ἑλληνοδοκίαι, οἱ δικασταὶ τοῦ ἀγῶνος, ἐκάθηντο εἰς ἐξέδραν (H) ἀπέναντι τοῦ τέρματος.

Ἴππόθοος, 1) ἴδ. Αἰκυτός. — 2) Υἱὸς Πριάμου (Ὁμ. Ἴλ. Ω. 250). — 3) Υἱὸς Αἰθίου, ἕγγονος Τευτάμου, ὅστις ἔφεραν εἰς τοὺς Τρώας ἐπικούρους Πελασγούς

ἐκ Λαρίσσης, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ Αἰάντος τοῦ Τελαμῶνος (Ἴλ. Β, 840. Ρ, 288).

Ἴπποθῶων, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλόπης, θυγατρὸς τοῦ Κερκύονος (ἴδ. Θησεύς), οὗ ἐπώνυμος ἦν ἡ Ἴπποθουαίντις φυλὴ (ἴδ. Φυλὴ). Καὶ ἡ μὲν Ἀλόπη εἶχεν ἐκθέσει τὸ βρέφος, ἀλλὰ φορβὰς τὸ ἔθραψε καὶ ποιμένες τὸ ἀνέλαβον. Ὅτε δ' ἔπειτα ὁ Θησεύς ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσε τὸν Κερκύονα, βασιλέα τῆς Ἐλευσίνας, παρέδωκεν εἰς τὸν Ἴπποθῶοντα, ἐπὶ τῇ παρακλήσει του, τὴν κληρονομίαν τοῦ πάππου του. Τὴν δὲ Ἀλόπην ἐθανάτωσεν ὁ Κερκύων διεξέμαθε τὴν γέννησιν τοῦ Ἴπποθῶοντος· ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν μετέβαλεν αὐτὴν εἰς πηγὴν, ρέουσαν ἐν Ἐλευσίῃ.

Ἴπποκόμπη, μυθικὸν θαλάσσιον τέρας, ἐμπρὸς ἵππος, ὅπισθω ἰχθύς, συνοδεῖον

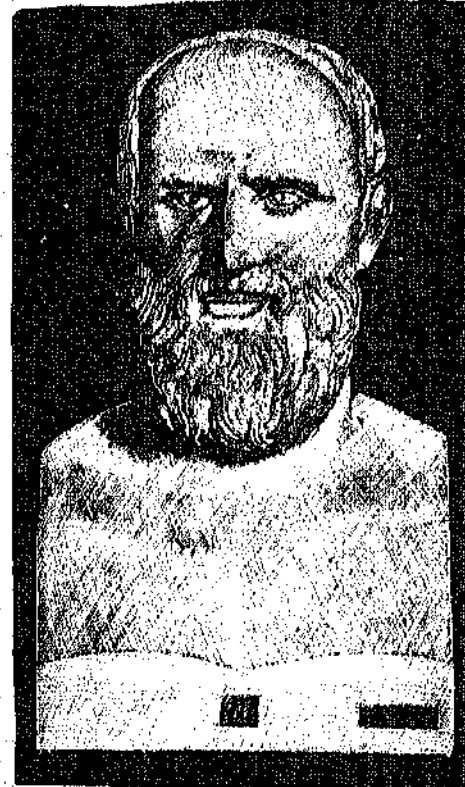

τάς κομπὰς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης.

Ἴπποκένταυρος, ἴδ. Κένταυρος.

Ἴπποκόων, 1) Υἱὸς τοῦ Οἰδάλου καὶ τῆς Νύμφης Βατείας ἐν Σπάρτῃ, ἐξέβαλε τοὺς ἀδελφούς του Τυνδάρεων καὶ Ἰκάριον τῆς ἀρχῆς· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε τὸν Τυνδάρεων ὅπισθω, φονεύσας τὸν Ἴπποκόοντα καὶ τοὺς πολλοὺς υἱούς του· ὁ δ' Ἰκάριος ἔμεινε ἐν Ἀκαρνανίᾳ, ἐνθα εἶχον καταφύγει τὸ πρῶτον, καὶ ἔσχεν ἐκεῖ ἐκ Πολυκάστου, ἢ ἐκ τῆς Νύμφης Περιβοίας, τέκνα τὴν Πηνελόπην, σύζυγον τοῦ Ὀδυσσεύος, τὸν Θῶντα κλπ. (Παισ. Γ, 1. 4. — Ἀπολλ. Γ, 10. 5). — 2) Υἱὸς Ἀμύστου πολεμῆσας τὸν Καλυδόνιον κάπρον. — 3) Ἡγεμὼν Θυράξ, συνοδεύσας τὸν συγγενῆ του Ῥοῖσον κατὰ τῆς Τρωάδος (Ὁμ. Ἴλ. Γ, 518). — 4) Υἱὸς Ὑρτάκου, τοξότης, ὁπαδὸς τοῦ Αἰνείου (Virg. Aen. V, 492).

Ἴπποκράτης, 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Πεισιστράτου. — 2) Ὁμ. υἱὸς τοῦ Ἀλκμαιονίδου Μεγακλέους, πρὸς μητρὸς κάππος τοῦ Περικλέους. — 3) Ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Κλεάνδρου, τυράννου τῆς Γέλης ἐν Σικελίᾳ, φονευθέντος τῷ 498 π. Χ. Τὴν ἰσχὺν του ἠΐθεσε δι' ἀπιστίας πρὸς τοὺς Ζαγυλαίους, νικήσας δὲ τοὺς Συρακούσιους, ἐκυρίευσεν διὰ συνθήκης τὴν Καμαρίναν, καὶ ἀπέθανε τῷ 491. Διάδοχος αὐτοῦ ἦν ὁ Γέλων (Ἡρόδ. ΣΤ, 23. — Θουκ. ΣΤ, 5). — 4) Ἀθηναῖος στρατηγός, υἱὸς Ἀρίφρονος, φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Δηλίῳ μάχῃ, τῷ 484 π. Χ. — 5) Ὁ περιφημότερος τῶν ἀρχαίων ἱατρῶν, Κῆος, γεννηθεὶς τῷ

Ἴπποκράτης.

460 π. Χ. Ἦν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀσκληπιδῶν. Ὁ πατὴρ του ἐκαλεῖτο Ἡρακλείδης, ἢ μήτηρ του Φαιναρέτη, ὁ δὲ πάππος του Ἴπποκράτης καὶ αὐτὸς, ἔζη ἐπὶ τῶν Περσικῶν. Ὡς διδάσκαλοι αὐτοῦ μνημονεύονται ὁ

Ἡρόδικος ἐκ Σηλυμβρίας τῆς Προποντιδος, οἱ σοφισταὶ Πρόδικος ἐκ Κέου καὶ Γοργίας ἐκ Λεοντίνων, ὡς καὶ ὁ Ἀβδηρῆτης Δημόκριτος, ὅπερ ὁμῶς ἀμφιβάλλεται. Φαίνεται ὅτι διάφορα περιῆλθε μέρη πρὸς ἐκπαίδευσιν, καὶ ὅτι εἰς Ἀθήνας ἐπαδήμει ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀποδεικνύεται, καὶ πολλὰ περὶ αὐτοῦ ἀμφίβολα διεδίδοντο, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατέστη μᾶλλον προσσηγορικόν. Πραγματεῖαι εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμεναι διατηροῦνται 72· ἀλλὰ τινὲς αὐτῶν ὑπολαμβάνονται νόθαι, ἀλλὰ δὲ θεωροῦνται ὡς αὐθιγῶσαι διὰ ξένων προσθηκῶν, ἰδίως τῶν υἱῶν τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ Δράκοντος, καὶ τοῦ γαμβροῦ του Πολύβου. Ὁ Γαληνὸς ἤδη ἠθέλησε νὰ διακρίνη τὰ νόθα τῶν γνησίων, καὶ νὰ εὔρη κανὼνα πρὸς τοῦτο, καὶ ὡς ἀναμφισβήτητως γνήσια ἀνεγνώρισε μόνον 11. Ἡ σύνταξις αὐτῶν, ὡς παρ' ἡμῖν διεσώθη, ἐστὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων· καὶ ἐκ τῶν σημερινῶν κριτικῶν οἱ μὲν οὐδὲν, οἱ δὲ 6, ἄλλοι δὲ 2 μόνον κηρύττουσιν γνήσια. Τὸ γνωστότερον τούτων ἐστὶ τὸ ἐπιγραφόμενον Ἀφορισμοί, ὁ πυρὴν τοῦ ὄλου συστήματος τοῦ Ἴπποκράτους, ὅστις πρῶτος τὴν ἱατρικὴν ἀνιήγειρεν εἰς ἀληθῆ ἐπιστήμην, ἀπέχων ἐπίσης ἀπὸ τοῦ ἀκριτοῦ ἐμπειρισμοῦ καὶ ἀπὸ τῶν ἀβασίμων καὶ ἀπατηλῶν ὑποθέσεων. Ἡ θεωρία καὶ πράξις αὐτοῦ ἐστηρίχθη εἰς μακρὰς καὶ ἀκριβεῖς παρατηρήσεις καὶ ἐρευνας τῶν ἀσθενειῶν, καὶ ταύτας ἔλαβεν ὡς βάσεις τῆς παθολογίας καὶ τῆς θεραπευτικῆς του. Καὶ εἰς τὴν χειρουργίαν ἐπίσης ἐνέκυψε. Τὰ γνήσια τῶν συγγραμμάτων του εἰσὶν ἰουιστὶ γεγραμμένα· πολλοὶ δὲ καὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι καὶ Ἀραβες ἠσχολήθησαν περὶ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν. Ἀπέθανε δ' ὁ Ἴπποκράτης τῷ 356 π. Χ., λίαν προεβητικῶς, ἐν Λαρίσσει τῆς Θεσσαλίας, ἐνθα καὶ μνημεῖον ἀνηγέρθη αὐτῷ. — 6) Υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἕγγονος τοῦ μεγάλου ἱατροῦ, γράφας καὶ αὐτὸς, ὡς λέγεται, πολλὰ περὶ ἱατρικῆς. — 7) Υἱὸς Δράκοντος, ἕγγονος καὶ αὐτοῦ τοῦ

μεγάλου Ἱπποκράτους, ἰατρός ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ συγγραφέας ἐπίσης ἰατρικά.—8) Μνημονεύονται ἐπιπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἕτεροι δύο Κῶοι ἱατρικοί συγγραφεῖς, υἱοὶ Θυμβραίου ἀμφότεροι.—9) Χῖος πυθαγόρειος, περὶ τὴν γεωμετρικὴν ἰδίως ὀσχοληθείς.

Ἱπποκρήνη καὶ **Ἱππου κρήνη**, πηγή ἐν Ἐλικῶνι τῆς Βοιωτίας, ἐξ ὕψους 1570' προρρέουσα (ν. Κρύο πηγᾶδι), ἀναδύσασα δ' ὅτε ὁ Πήγασος ἐπάταξε τὸν βράχον διὰ τοῦ ποδὸς του, καὶ ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι ἠρῶντο τὰς ὑψίστας ἐμπνεύσεις των. Παρ' αὐτῇ ἦν τὸ τέμενος τῶν Μουσῶν, ὃ ἐκείσμιον ὠρατὰ ἀγάλματα (Ἡσιόδ. Θεογ. 6.—Παυσ. Β, 31, 8. Θ, 34, 3).

Ἱππόλοχος, ἴδ. Γλαῦκος.

Ἱππολύτη, ἴδ. Ἀμαζόνες. Ἱρακλήης.

Ἱππόλυτος, 1) Υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἀντιόπης ἢ Ἱππολύτης. Ἡ μητροία αὐτοῦ Φαίδρα, εἰς ἧς τὸν ἔρωτα δὲν ἀνταπεκρίθη, τὸν διέβαλε πρὸς τὸν Θησέα (Ἐὐριπ. Ἱπτόλ.), ὅστις παρεκάλεσε τὸν πατέρα του Ποσειδῶνα νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ δι' ὃ, ὅτε διήρχετο ὀχούμενος παρὰ τὴν ἀκτὴν ὁ Ἱππόλυτος, ἔπειθεν ὁ θεὸς ταῦρον προσελθόντα ἐκ τῶν κυμάτων, καὶ οἱ ἵπποι τρομάξαντες, ἀνέτρεψαν τὸν Ἱππόλυτον καὶ τὸν ἐφόνευσαν. Ὅτε δ' ἐγνώσθη ἡ ἀθωότης του, ἡ Φαίδρα ἠττοκτόνησεν. Οἱ Λατῖνοι ποιηταὶ (Ον.-Πορ.) μυθεύουσι καὶ ἄλλα, ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς ἀνέστησε τὸν Ἱππόλυτον, καὶ ἡ Ἀρτεμις ὅτι τὸν ἔφερεν εἰς τὸ Λάτιον, ἐνθα ἐν τῷ ἄλσει τῆς Ἀρικίας ἄρχει ὑπὸ τὸ ὄνομα Βίρβιος.—2) Βεῖς γίγας (Ἀπολλδ. Α, 6, 2).

Ἱππομέδων, υἱὸς τοῦ Ἰαλαοῦ ἢ τοῦ Ἀριστομάχου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀδράστου, ἐξεστράτευσε μετ' αὐτοῦ ἐξ Ἀργεῶν κατὰ τῶν Θησέων, ἐνθα καὶ ἐφρονεύθη.

Ἱππομένης, ἴδ. Ἀταλάντη.

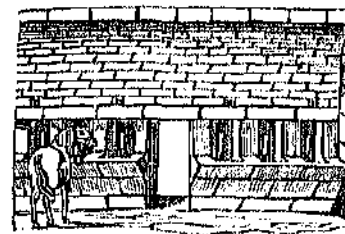
Ἱππόνοκος, ἴδ. Καλλίας.

Ἱππόνοος, ἴδ. Βεληεροφάντης.

Ἱππος, ἐξετιμᾶτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ζῷον χρήσιμον συγχρόνως, εὐγενὲς καὶ γενναῖον (κῆρ ἢ γέρων, θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν Σοφκλ. Ἰλλ. 25). Ὡς ταχύπουν, τὸν κατὰγοῦσιν οἱ ποιηταὶ ἐκ τῶν ἀνέμων, καὶ διὰ τὰς παντοίας αὐτοῦ ἀρετὰς πολλὰκις ἐκ θεῶν ἵππων, ἢ τὸν λέγουσι τραφέντα ὑπὸ θεῶν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ἰδίαν θεὸν ἣτις Εἰρονα ἐλέγετο, καὶ ἦν προστάτης τῶν ἵππων, τὸ δ' ἄγαλμα ἢ ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἐτίθετο εἰς τὰ ἵπποστάσια. Παρὰβάλλεται δὲ, ὡς ὄργανον ταχείας κοινωνίας, καὶ μετὰ πλοίου, καὶ τὸ πλοῖον λέγεται συνεχῶς θαλάσσιος ἵππος. Ἐντεῦθεν ἴσως καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐπεκαλεῖτο ἵππιος, καὶ ἐλέγετο πλάσας τὸν ἵππον. Ποιηταὶ συνεχῶς ὕμνησαν καὶ καλλιτέχναι περιφρήτους κατέστησαν ἵππους. Οὕτως ὁ Ὀμηρος τοὺς τοῦ Ἀχιλλέως (Ἐάνθον καὶ Βαλίον), τοὺς τοῦ Ἀγαμέμνονος (Αἰγῆας), τὸν τοῦ Μενελάου (Πόδαργον) ὁ Πίνδαρος τὸν νικήσαντα μετὰ τοῦ Ἰέρωνος Φερένικον. Γνωστότατοι δ' εἰσὶν ὁ Βουκέφαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὐ πόλιν ἐπώνυμον αὐτὸς ἀνήγειρε, καὶ ὁ Βαρυθένης τοῦ Ἀδριανοῦ, εἰς ὃν ὁ αὐτοκράτωρ ἐστῆσε μνημεῖον ἐπιτάφιον (Spart. Hist. XX), ὡς ἰδρῶντο καὶ εἰς τοὺς τρεῖς ἐν Ὀλυμπίαις νικήσαντας ἵππους (Ἀτλ. π. Ζ. IB, 40). Περιφρήμοι χῶραι διὰ τοὺς ἵππους οὖς παρήγον ἦσαν ἡ Θεσσαλία καὶ τὸ Ἄργος, τὸ ἵπποτόν, καὶ προσέτι ἡ Κυρήνη ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἡ Σικελία. Ἐπὶ Γερμανικοῦ δ' ἐλάμβανον τοὺς ἵππους τιν οἱ Ῥωμαῖοι ἐκ τῆς Γαλλίας (Γαυ. Διη. II 5). Ὡς πρὸς τὸ χρέμα, ἐκροτιμῶντο οἱ λευκοί, οὓς καὶ οἱ αὐτοκράτορες ἐξεύγνουσιν εἰς τὰ θριαμβευτικὰ ἄρματα των (Linn. V, 23), καὶ οἱ Γερμανοὶ εἰς τὰς τελετὰς των (Γαυ. Germ. X). Διὰ τὴν χρῆσιν εἰς τοὺς πολέμους ἔπρεπε νὰ γυμνάζωνται καὶ διδάσκωνται (Virg. G. III, 180). Ἡ ἀσκησις εἰς τὴν ἵππασίαν ἦν ἐκ τῶν ἀπωτάτων χρόνων προσφιλέως μέλημα (αὐτ. 115), καὶ ὁ Ξενοφῶν ἐγραψε περὶ Ἱππικῆς. Βεῖς ἀγρίους ἵππους οἱ Ῥωμαῖοι μετεχειρί-

ζουτο στόμια πριονωτὰ (Πολδ. I. 56), ἦτοι ἔχοντα ἐχίνους ἢ καρφία. Ἐφίππια, ἀναβολαὶς καὶ πέταλα δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα, εἰ καὶ τινες ἐνόμισαν τὸ ἐναντίον ἀποδεικνύει καὶ τὰ ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων Ῥωμαίων δ' ἐν χρήσει δὲν προσηλοῦντο διὰ καρφίων. Βεῖχον δὲ καλύμματα διὰ τοὺς ἵππους ἃ οἱ Γερμανοὶ περιεφρόνουν. Ἐν Ῥώμῃ, εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρεως, ἡ νεολαία ἤσκειτο νὰ πηδᾷ εἰς ξυλίνοὺς ἵππους. Ἐβόηθει δ' εἰς τὴν ἀνάδασιν ἢ εἰς δοῦλος, ἢ ἵπποκόμος, ἢ ἡ λόγχη, ἢ οἱ παρὰ τὴν ὁδὸν λιθοὶ ἢ ἱκρίωματα.

Ἱππόστασις, ἵπποστάσιον ἢ ἵπποστασία, ὁ σταῦλος, οἶος εὐρέθη ἐν Σικελίᾳ (Centor. 61), λιθόκτιστος, θαλωτή καὶ αἱ μὲν θέσεις τῶν ἵππων δὲν διαιροῦνται, ἀλλὰ τὰ φατνώματα διὰ τὴν τροφήν εἰς κεχωρι-

σμένα δι' ἕκαστον ζῷον εἰς τὸν ἀπέναντι δὲ τοῖνον ὑπάρχει ὁπή εἰς ἣν ἐφηρμόζετο ῥάβδος διὰ τοῦ ζῷου τὴν πρόσδεσιν.

Ἱπποτάδης καὶ **Ἱππότης**, ἴδ. Ἀΐολος.

Ἱπποτοξότης, ἵππεὺς ἔχων τόξον ὡς ὄπλον. Ὁ ὄπλισμός οὗτος ἦν συνηθὴς μᾶλλον εἰς ἄλλα ἔθνη οἷον εἰς Πέρσας (Ἡρόδ. Θ, 49), Σύρους (Ctes. B. V. III, 4). Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀπαντῶνται (Ἀριστ. Ὀρν. 1179), ἴσως ἐκ ξένων δούλων τοῦ δημοσίου. Ἐκ 1200, ἐξ ὧν συνέκειτο τὰ Ἀττικὸν ἵππων κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Β. 3), οἱ 200 ἦσαν ἵπποτοξῆται (Θουκ. Β, 84, ΣΤ, 94). Καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτοκράτορων ἀσιατικοὶ λαοὶ ἐδίδον εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ῥώμης ἵπποτοξότας, καλουμέ-

Ἀνάγνωσον ἐκ στήλης Μ. Λυρῆλου.

νοὺς οὗτοι, καὶ καταφράκτους, διότι, ἔχον αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι τῶν τὸ σῆμα ὄλον κεκαλυμμένον ὑπὸ λεπιδωτοῦ θώρακος.

Ἀνάγνωσον ἐκ στήλης Τραϊανοῦ.

Ἱπποφάγοι, οἱ Σαρματικοὶ, καὶ οἱ Σκυθικοὶ, Α. τοῦ Ἰμάου (Πτολ. Β, 9, ΣΤ, 15). Καὶ ἦδη οἱ νομάδες τῶν χωρῶν ἐνελευν τρέφονται ἐκ κρέατος ἵππων.

Ἱππυς, ἐκ Ἰηγίου, ἔζη, κατὰ Σουίδαν, ἐπὶ τῶν Περσικῶν, καὶ ἐγραψεν ἱστορικὰς πραγματείας, οἷον «Σικελικὰν, ἢ Χρονικὰν», εἰς 9 βιβλία, αὐτίσιν Ἱταλίας» «Ἀργολικὰ.» Σώζονται δ' ἐλάχιστα τεμάχια αὐτοῦ.

Ἱρά καὶ **Κῦρα**, φρούριον τῆς Μεσσηνίας παρὰ τῷ ποταμῷ Νέδῳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κεραυσοῦ, διάστημα ἐπὶ τοῦ Β' Μεσσηνιακοῦ πολέμου, ὅτε ὁ Ἀριστομένης ἀντέσχεν ἐν αὐτῷ 11 ὅλα ἔτη. Ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. I, 150) ἀναφέρει Μεσσηνιακὴν πόλιν Ἱρήν. Ἀλλὰ πιστεύεται ὅτι ἐκείνη ἦν ἢ μετὰ ταῦτα Ἀθία

καλουμένη παρὰ τὰ Λακωνικά μεθόρια, καὶ οὗτις ἡ ὁρθὴ αὐτῆς γραφὴ ἐστίν Ἰρή (Πουσ. Δ, 17, 10. Κ. I, 5. 30, 1).

Ἱερεῖς, ἴδ. Ἐίρενες.

Ἱερεῖς, θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἡ προσωποποιήσις τοῦ οὐρανοῦ τῆς γῆς δι' ἧς καὶ ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν θεωρεῖται, καὶ, ὡς τοιαύτη, λέγεται, ταχεῖα, ποδὴνεμος, ἀελλόπους (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 170), χρυσοπτερος παρθένος, φέρουσα τὰς διαταγὰς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας εἰς τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ τὸν Ἄδην (Ἰλ. Ω, 78.—Ἡσδ. Θεογ. 78). Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα οὐδεμία γίνεται μνεία αὐτῆς, διότι ὁ Ἑρμῆς μνημονεύεται ὡς τῶν ἀθανάτων ὁ ἄγγελος

διαφέρει ὁμοίως κατὰ τοῦτο ἐκείνου, ὅτι αὐτὴ μὲν ἀπλῶς μόνον διακομίζει τὰς ἐντολὰς τῶν θεῶν, ἐκεῖνος δὲ καὶ νοημόνως καὶ ἐπιδειξίως συντελεῖ καὶ εἰς αὐτῶν τὴν ἐκτέλεσιν. Ἐνίοτε ὁμοίως καὶ αὐτὴ δίδει συμβουλὴν ἢ καὶ συνεργεῖ πρὸς ἐπιτυχίαν (Ἰλ. Ψ, 198. Ο, 201). Ἀγάλματα αὐτῆς ὡς μὴ αὐτοτελοῦς καὶ αὐτεξουσίου θεότητος, δὲν ὑπάρχουσιν ἐπὶ ἀναγλύφων ὁμοίως ἀπαντᾶται ἐν συμπλέγμασι, νεᾶνις ἐλαφρὰ καὶ ὑπόπτερος, ἔχουσα ὑδροχόην εἰς τὴν χεῖρα, δι' ἧς ἔφερεν ὕδωρ εἰς τὰ νέφη, ἢ ἐνίοτε τὸ κηρύκειον. Οἱ μεταγενέστεροι τὴν εἰκονοσύζυγον τοῦ Ζεφύρου.

Ἱσαγόρας, ἀριστοκράτης ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ ε' ἑκατονταετηρίδι π. Χ., ἐξωσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ Κλεισθένης, ἐπέστρεψε βοηθεία τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Κλεομένους, ἐξήλασε τὸν Κλεισθένην καὶ 700 οἰκογενείας, καὶ ἐγκατέστησε βουλήν τῶν Ἰ ἐκ τῆς μερίδος του. Ἀλλ' ἐν τῇ Ἀκρόπολει πολιτοκρηθέντες οἱ Σπαρτιάται, ἠναγκάσθησαν ν' ἀπέλθωσι μετ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ὅπαδοί του

ἐθανατώθησαν τῷ 508 π. Χ. Πᾶσα δὲ μετὰ ταῦτα ἀπόπειρα αὐτοῦ πρὸς ἐπιστροφήν ἀπέτυχεν (Ἡρδ. Ζ, 66—72.—Θουκ. Α, 126).

Ἱσσοῦρος, 1) εἰς τῶν 10 ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ἐκ Χαλκίδος, ἀλλὰ πολίτης Ἀθηναῖος, κατὰ τὸ ε' ἡμῖσι τοῦ δ' αἰῶνος π. Χ., ἐσπούδασεν ὑπὸ τὸν Λυσίαν καὶ Ἰσοκράτην καὶ εἰς τὰ πολιτικά μὲν δὲν φαίνεται ἀναμιγνύσθαι, ἀλλ' ἔγραψε πρὸ πάντων πρὸς χρῆσιν ἄλλων λόγους δικανικούς, ὧν ὁ πρῶτος ἐκ τῶν διασωθέντων ἦν τοῦ ἔτους 391, ὁ τελευταῖος τοῦ 353. Ἰδρυσε δὲ καὶ σχολὴν ῥητορικὴν, καὶ εἶχεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη μαθητὴν καὶ τὸν Δημοσθένην. Ἐπὶ Πλουτάρχου διηγουμέντο (ὁ) λόγου αὐτοῦ, ὧν οἱ 14 ἐθεωροῦντο ὡς μὴ γνήσιοι. Σώζονται δὲ τὴν σήμερον 12, ὅλοι εἰς κληρονομικὰς δίκας περιστρεφόμενοι. Κατὰ τὴν καθαρότητα, τὴν σαφήνειαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ὕφους ὁμοιάζει πῶς τὸν Λυσίαν, ὑπερτερεῖ ὁμοίως ἐκείνου κατὰ τὸ ἐντεχνίον τῆς φράσεως· εἰ δὲ καὶ ὑποδεέστερος κατὰ τὴν φυσικὴν ἀφέλειαν, ἀφ' ἑτέρου ὑπερέχει κατὰ τὴν ὀξύτητα, τὸ ἐντονον καὶ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου. — 2) Σφοιστῆς ἐξ Ἀσσυρίας, ἐλθὼν πρεσβύτης εἰς Ῥώμην ἐπὶ Τραϊανού. Ὁ Φιλόστρατος (Β. σοφ. Α, 20) διηγεῖται τὰ κατ' αὐτὸν, ὁ Πλάγιος δὲ (Ἠμ. II, 3) καὶ ὁ Ἰουδενάλις (III, 74) ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀξίαν του.

Ἱσσοῦρία, μικρὰ χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, πρὸς Δ τῆς Λυκαονίας, Ν αὐτῆς, καὶ τῆς Παρορρείου Φρυγίας, Δ τῆς Πισιδίας καὶ Β τῆς Κιλικίας. Τὰ νότια αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ταύρου κατεχόμενα, ἦσαν ὀλίγον γνωστὰ. Ἦσαν δ' οἱ Ἱσσοῦροι λαὸς τραχύς καὶ ληστρικός, τοὺς γείτονας αὐτῶν ἐνοχλοῦντες, καὶ τῶν πειρατειῶν τῶν Κιλικίων μετέχοντες. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐνίκησαν μὲν αὐτοὺς τῷ 76 π. Χ., ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι νὰ τοὺς χαλινώσιν, ἤγειραν φρούρια εἰς τὴν χώραν των· ἀλλ' οὗτοι μετὰ τῶν Κιλικίων κατόπισιν πολλὰ παράτολμα ἐπεχείρησαν. Πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν ἡ ἐπίσημος πόλις Ἱσσοῦρα, ὑπὸ τοῦ Περδίκκου κατα-

στραφεῖσα, ὑπὸ τοῦ Ἀμύντου ἀνακαινισθεῖσα, καὶ αὖθις καταδαρυσθεῖσα ὑπὸ Σερδίου (Στρ. IB, 568).

Ἱσθμια, ἦσαν, μετὰ τὰ Ὀλύμπια, ἡ ἐπισημότερα πανήγυρις ἐν Ἑλλάδι, τελομένη εἰς τὸν Ἴσθμόν τῆς Κορίνθου ἐντὸς τοῦ τεμένους τοῦ Ποσειδῶνος, ἀνὰ πᾶν τρίτον ἔτος, μετὰ τοῦ δ' καὶ γ' καὶ τοῦ δ' καὶ α' ἐκάστης Ὀλυμπιάδος, μεσσηντος τοῦ θέρους, ὥστε συνέπιπτεν ὅτε μὲν μετὰ τοῦ τελευταίου, ὅτε δὲ μετὰ τοῦ πρώτου μηνὸς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἔτους, διότι ἡ χρονολογία παρὰ ταῖς διαφορὰς πόλεσι τῆς Ἑλλάδος δὲν ἦν ἡ αὐτή. Ὁ μετὰ τοῦ δύο πανηγύρεων χρόνος ἀνομάζετο Ἴσθμιας, καὶ δύο Ἴσθμιαδες ἀντιστοιχοῦν πρὸς μίαν Ὀλυμπιάδα. Κατὰ τὰς ἀρχαίας παραδόσεις ἦσαν τὰ Ἴσθμια ἐπικλήσει ἀγῶνες διὰ τὸν Μελικέρτην, υἱὸν τῆς Ἰνοῦς, μετατραπέντα εἶτα ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς ἑορτὴν τοῦ Ἰωνίου Ποσειδῶνος (Πλούτ. Θεο. ΚΙΒ). Οἱ Ἠλεῖοι ἀπεκλείοντο τῆς πανηγύρεως, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐκ τοῦ ἐναντίου εἶχον τὴν προεδρείαν αὐτῆς, καὶ εἰς τοὺς ἐξ Ἀθηῶν νικητὰς ἐν τοῖς ἀγῶσι ἐδίδον ὡς γέρας ἀνὰ 100 δραχμάς. Ἡ λαμπρότης τῶν ἀγῶνων, ἢ ὑπεβοήθει τὸ κατάλληλον τῆς θέσεως ἐν ἣ ἐτελοῦντο καὶ τῆς Κορίνθου ὁ πλοῦτος, ἤξησε μάλιστα μετὰ τὰ Περσικά. Ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος τοὺς ἔθλαψεν ὁπωσοῦν, ἀλλ' εἶτα ἀνέβαλον πάλιν, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀγαμέμνου δεσμοῦ. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κορίνθου περιήλθεν ἡ διεύθυνσις αὐτῶν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὴν Σικυωνίαν, καὶ ἐπίστρεψε πάλιν εἰς τὴν Κόρινθον ὅτε ἀμφιδομήθη. Ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων ἐξόχως ἐπροστατεύοντο. — Καὶ ἐνταῦθα οἱ ἀγῶνες περιελάμβανον, κατὰ τὸ συνήθως, τοὺς γυμνικούς, τοὺς ἰππικούς καὶ τοὺς μουσικούς, ἐν τοῖς πρώτοις τὸ στάδιον καὶ τὸν δόλιχον (ἐπταπλασίαν σταδιοδρομίαν), τὴν κάλην, τὴν πυγμὴν, τὸ παγκράτιον καὶ τὸ πένταθλον (ἴδ. Γυμνάσιον)· ἐν τοῖς δευτέροις τὴν ἀμαξήλασιν ἐν τεθρίπποις καὶ

τὴν ἵπποδρομίαν, καὶ ἐν ταῖς μουσικοῖς ἀπαγγελίαν ποιημάτων, καὶ τὴν ἴσως μετὰ ταῦτα προστεθεῖσαν ὀργανικὴν μουσικὴν. Οἱ νικηταὶ δὲν ἐλάμβανον ὑλικὸν τι βραβεῖον, ὡς ἐπὶ Ὀμήρου, ἀλλὰ μόνον τιμητικόν, ὅπερ ἦν στέφανος, καὶ δὴ εἰς τὰ Ἴσθμια ἐπὶ πολλὸ ἐκ σεληνίων (Πίνδ. Νέμ. Δ, 88. Ὀλ. ΙΓ, 31), καὶ μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Τιμολέοντος (Πλούτ. Τιμ. ΚΣΤ'). Πολὺ δὲ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κορίνθου ἀντικατέστησεν αὐτὸ ἡ πίτυς (πεῦκος). Οὐδεὶς ἐδικαιοῦτο νὰ φέρῃ στέφανον διαρκούντων τῶν ἀγῶνων, καὶ ἂν τις ἐπραττε τοῦτο, ὡς ποτε Διογένης ὁ Κυνικός, παρηγγέλλετο ὑπὸ τῶν κριτῶν νὰ μὴ πράττει παρὰ τὸν νόμον. Ὡς δ' εἰς τοὺς ἄλλους ἀγῶνας, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐδίδοτο εἰς τὸν νικητὴν, πλὴν τοῦ στεφάνου καὶ κλάδος φοινίκης, καὶ προσέτι καὶ ἐνταῦθα πολλὰς δημοσίας ἐστεφανοῦντο καὶ ἐπανηγυρίζοντο ἄνδρες ἐπίσημοι ἢ καὶ πόλεις, καὶ συνθηκαὶ ἀνεγράφοντο ἐπὶ στηλῶν, ἵνα γνωστότεροι γίνωνται (Θουκ. Β, 18). Ἐπὶ τῶν ἀγῶνων ἀνεκήρυξεν ὁ Φλαμίνιος διὰ κήρυκος τῆς Ἑλλάδος τὴν αὐτονομίαν (Πλούτ. Φλαμ. ΙΒ), καὶ εἶτα πάλιν ὁ Νέρων (Suet. Ner. XXII. XXIV). Ἴσθμιαὶ σπονδαὶ ἐκηρύττοντο ἐπὶ τῶν ἀγῶνων τούτων, ὡς γενικὴ ἀνακωχὴ· ἀλλὰ, πιθανῶς ἕνεκα τῆς θέσεως τοῦ Ἴσθμου, δὲν ἐτηροῦντο μετ' ὅσης ἀκριβείας ἡ Ὀλυμπιακὴ ἐπεχειρεῖται.

Ἱσθμῖος, ἴδ. Κορινθία.

Ἱσίδωρος ἐκ Χάρακος, κατὰ τὸν γ' αἰῶνα π. Χ., ἔγραψε περιγραφὴν τῆς Παρθικῆς.

Ἱσις, θεὰ Αἴγυπτια, μία τῶν πρωτίστων, γυνὴ τοῦ Ὄσιριδος καὶ μήτηρ τοῦ Ἐνταῦθα οἱ ἀγῶνες περιελάμβανον, κατὰ τὸ συνήθως, τοὺς γυμνικούς, τοὺς ἰππικούς καὶ τοὺς μουσικούς, ἐν τοῖς πρώτοις τὸ στάδιον καὶ τὸν δόλιχον (ἐπταπλασίαν σταδιοδρομίαν), τὴν κάλην, τὴν πυγμὴν, τὸ παγκράτιον καὶ τὸ πένταθλον (ἴδ. Γυμνάσιον)· ἐν τοῖς δευτέροις τὴν ἀμαξήλασιν ἐν τεθρίπποις καὶ

καταχρονίων θεῶν, ὥστε καὶ πολλάκις παριστάται ἔχουσα τὰς κλεῖς τοῦ Ἄδου εἰς χεῖρας τῆς, καὶ πέμπει ὄνειρα, θεραπεύει ἀσθενείας, βοηθεῖ εἰς τοκετούς, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιβάλλει τύπλων καὶ ἄλλας σωματικὰς ποινάς. Ἀπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν δὲ χρόνων καὶ ὡς Θαλασσά θεῆτος ἐθεωρήθη, εὐρέτις τοῦ ἰστίου, τῶν ἀνάμων ἄρχουσα, καὶ σώζουσα ἀπὸ τρικυμιῶν· προσέτι δὲ, καὶ ἐν τῇ ἡθικῇ τάξει, ὡς Θεσμοφόρος, προστάτις τοῦ γάμου καὶ τῆς πολιτικῆς τάξεως, καὶ ἰδρυτὴς τῶν μυστηρίων, δι' ὧν καὶ αὐτὴ ἐλατρεύετο. Ἐνεκα τῆς ἐκτάσεως ταύτης τῆς δικαιοδοσίας τῆς ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων φιλοσόφων, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, ὡς τὸ σύμβολον τῆς ἀρχικῆς καὶ Θεμελιώδους δυνάμεως τοῦ παντός (Ammel. Met. X, 5). Παρίστα δ' ἡ τέχνη αὐτὴν ἐν Ἑλλάδι ὁμοίαν μᾶλλον τῇ Ἑρμ, καὶ σύμβολα αὐτῆς ἦσαν ὁ ὄφις, τὸ κέραν τῆς Ἀμαλθεΐας, οἱ ἀσιόχαις, ὁ λωτός, ἡ σελήνη καὶ τὰ κέρατα αὐτῆς, καὶ τὸ σείτρον.

Ἰσμαρός, πόλις τῆς Θράκης εἰς ὁμώνυμον ὄρος, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. I, 41. 198) λεγομένη πόλις τῶν Κικόνων, καὶ κалὸν παράγουσα οἶνον.

Ἰσμήνη, ἴδ. Οἰδίπους.

Ἰσμηνίαις, 1) Θηβαῖς, πλούσιος, ἐπὶ πολὺ ἀρχηγὸς τῆς δημοκρατικῆς μερίδος εἰς Θήβας, συνέπραξεν εἰς τὴν δημοκρατικὴν παλινόρθωσιν ἐν Ἀθήναις τῷ 403 π. Χ. "Ὅτε ὁ Ἀγησίλαος ἐστενοχώρει τοὺς Πέρσας, ὁ Ἰσμηνίας μετ' ἄλλων δημαγωγῶν ὑπεκίνησε τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον, διωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τιθραύστου, κατὰ Ξενοφῶντα (Ἑλλ. I, 5, 1. II, 2, 35), εἰς ὃ ἔμως ἀντιφάσκει ἡ ὑπόληψις ἥς οὐδέποτε ἐπαύσατο ἀπολαμβάνων. Ἦν τῷ πολέμῳ ἐδειξέ στρατηγικὴν ἱκανότητα, ἐκυρίευσεν τὴν Ἡράκλειαν, καὶ ἐνίκησε τοὺς Φωκαεῖς ἐν Λοκρίδι (3, 5). Τῷ 388 συναπολεμῶρχε μετὰ Λεοντιάδου, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιθέτου μερίδος, τῆς ἀριστοκρατικῆς· ἀλλ' ὅτε ὁ Σπαρτιάτης Φοι-

βίδας κατέλαβε τὴν Καδμείαν, ἐφυλακίσθη ὁ Ἰσμηνίας, καὶ ἄλλος ἐξελέγη πολέμαρχος. Κατηγορηθεὶς δ' ἐπὶ συνεννοήσει μετὰ τῶν Περσῶν, ὅτι ὑπεκίνησε τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον καὶ ὅτι ἦν φιλοτάραχος, εἰ καὶ ἀπελογήθη, κατεδικάσθη ὁμῶς καὶ ἐθανατώθη (Αὐτ. II, 2, 25.—Πλούτ. Πελοπ. II).—2) Πιθανῶς υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω, εἰς τῶν ἐν ἔτει 383—397 π. Χ. εἰς Ἀθήνας προσφυγόντων Θηβαίων. Τῷ 368 συνώδεσε τὸν Πελοπίδαν, πρεσβεύσαντα εἰς Φεράς, καὶ τῷ 367 αὐθις, ὅτε ἐπέμφθη πρέσβυς πρὸς τὸν Περσῶν βασιλέα (Πλούτ. Ἀρτ. ΚΒ. — Διόδ. ΙΒ, 71).

Ἰσμηνίος, 1) ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Θηβαίοις, ἔχοντος ναὸν, τὸ Ἰσμηνίον, παρὰ τὸν Ἰσμηνὸν πρὸ τῶν πόλεων τῆς πόλεως (Ἠρδ. II, 59). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μελίας, οὗ ἐπώνυμος ἦν ὁ ποταμὸς.

Ἰσμηνὸς καὶ Ἰσμηνίος, ποταμοὶ τῆς Βοιωτίας, πηγάζων Ν. τῶν Θηβῶν ἐκ τῆς πηγῆς Μελίας ἐπὶ τοῦ Ἰσμηνοῦ λόφου, ἐνθα ὁ Ἀπόλλων εἶχε ναὸν καὶ χρηστήριον (Ἠρδ. Α, 52), ῥέει διὰ τῶν Θηβῶν, καὶ δεχθεὶς τὴν πηγὴν Δίρκην, ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἰλίκην λίμνην.

Ἰσοκράτης, ῥήτωρ περίφημος, υἱὸς Θεοδώρου, εὐπόρου Ἀθηναίου, κεκτημένου ἐργαστασίων μουσικῶν ὀργάνων, καὶ ἐλευθέρου ἀγωγῆν δόντος εἰς τὸν υἱὸν του, γεννηθέντα τῷ 436 π. Χ. Διδάσκαλοι αὐτοῦ ὑπῆρξαν οἱ σοφισταὶ Γισίας, Πρόδικος, Πρωταγόρας, κυρίως δ' ὁ Ἰσογίας, καὶ ἠκραάσθη καὶ τοῦ Σωκράτους, μεγάλως προσδοκίας διειργίων διὰ τῶν προτερημάτων του. Καὶ τὴν πολιτικὴν μὲν ῥητορικὴν δὲν ἐξήσκησεν ἐνεκα σωματικῆς ἀσθενείας καὶ ἐξ ἐμφύτου δειλίας· ἀλλ' ἐγένετο χρήσιμος διὰ διδασκαλίας δι' ἧς καὶ ἤρξε πολὺ τὴν περιουσίαν του, καθ' ὅτι κατὰ τινὰς εἶχεν 100 μαθητάς, καὶ παρ' ἐκάστου ἐλάμβανε 1000 δραχμάς· καὶ προσέτι εἶχε σχέσεις μετὰ ξένων ἡγεμόνων, οἶον τοῦ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας, καὶ τοῦ

Νικοκλέους καὶ Εὐαγόρου τῆς Κύπρου, αἵτινες τὸν ἐσυμβουλεύοντο, δι' οὓς συνέταττε λόγους, καὶ παρ' ὧν βασιλικῶς ἀντημεύετο. Ἀλλὰ τῆς κοινῆς συμφορᾶς τῆς πόλεως μετέσχε καὶ αὐτὸς, διότι εἰς τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὁ πατήρ του ἀπώλεσε τὴν περιουσίαν του. Μετὰ τοὺς Ἀ', ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἔγραφεν ἐν Ἀθήναις λόγους δικανικοὺς, μετέβη εἰς Χίον, καὶ ἐκεῖ ἤρξατο συντάττειν λόγους ἐπιδεικτικικοὺς καὶ συμβουλευτικοὺς, καὶ διέπρεψε καὶ ἐκεῖ ὡς διδάσκαλος. Τῷ 388 δὲ

εἰς Ἀθήνας ἐπανελθὼν, ἀπέσχε μὲν αὐθις τῆς ἀμέσου πολιτικῆς ἐνεργείας, ἀλλὰ διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν σχέσεών του οὐ μικρὰν ἐξήσκει ἐπιρροήν, καὶ πλείστοι οὐ μόνον Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ καὶ ξένοι ἐτάττοντο μαθηταὶ του, ἐπὶ 3—4 ἔτη τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ἀκολουθοῦντες. Ἦν αὐτοῖς ἦσαν οἱ ῥήτορες Ἰσαῖος, Λυκοῦργος, Ὑπερίδης, οἱ ἱστορικοὶ Θεόπομπτος, Εὐφῶρος, ὁ υἱὸς τοῦ Κόνωνος, ὁ μετὰ ταῦτα ὡς ῥήτωρ δοξασθεὶς Τιμόθεος, ὅστις συμμάχους ὑπὲρ τῆς πόλεως κατώρθωσε ἡ ἀποκτήσῃ διὰ τῆς εὐθύτητος καὶ πράγματος ἦν ἠρεῖλε τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Ἰσοκράτους. Ὁ ἡγεμὼν τῆς Κύπρου Νικοκλῆς λέγεται δοῦς αὐτῷ 20 τάλαντα δι' ἀμοιβὴν ἑνὸς λόγου του. Ἀλλὰ τῷ 338, ἐν ἀπελπισίᾳ διὰ τὴν ἐν Χαιρωναίᾳ ἦτταν, ὁ εὐγενὴς πατριώτης ἠτύοκτόνησε, καὶ ἐτάφη ὁπίω τοῦ Κυνοσάργου, ὑπὸ τὸν Ἀγγεσμῶν.

(ΑΡΧ. ΑΒΒ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α΄.)

Τοὺς λόγους του ὁ Ἰσοκράτης δὲν ἔγραφε πρὸς ἀπαγγελίαν εἰς δημοτικὰς ἀσπυρίαις, ἀλλὰ πρὸς ἀνάγνωσιν. Περιεστρέφοντο δὲ μάλιστα εἰς ἀντικείμενα μεγάλα καὶ ἄξια ὑψηλῶν ἰδεῶν. Λέγεται γράφας 60, ἐξ ὧν 21 μόνον σώζονται, τὸ πλεῖστον ἐπιδεικτικοὶ, καὶ ὁ πάντων ἐπισημώτατος ἐστὶν ὁ Πανηγυρικός, τῷ 380 γραφείς, δημηγορία ἐορτάσιμος, ἐξαιρούσα ἐν εὐγλωττῶν ὑψηγορῶν καὶ μετ' ἐνθουσιώδους πατριωτισμοῦ τὰς μεγάλας τῶν Ἀθηνῶν ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ θέλουσα ἡ ἀποδείξῃ ὅτι εἰς αὐτὰς ἀνήκει ἡ ἡγεμονία. Ἐπίσης ἐπαινετικὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀττικῆς ἐστὶ καὶ ὁ Παναθηναϊκὸς αὐτοῦ, γραφείς τῷ 336 ἐν δὲ τῷ Ἀρειοπαγητικῷ συνιστᾷ, ἕνα ἀναθάλασιν αἱ Ἀθηναῖοι, τὴν παλινόρθωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Κλεισθέους μεταρρυθμισθέντος πολιτεύματος. Ἐὖς ὅρος τοῦ ῥήτορος ἐστὶν ἀφέλεις καὶ καθαρῶς ἀττικόν· ἡ δὲ φράσις αὐτοῦ ἐστὶν ἐπιμελεστάτη, δι' ὃ θεωρεῖται ὁ Ἰσοκράτης ὡς ὁ ὑπέρτατος τῆς ῥητορείας ἀριστοτέχνης. Ἰδίως ἐπιτηδεύεται τὰς ἀντιθέσεις σχετικῶν περιόδων, καὶ πράττει ταῦτα μετὰ μεγίστης ποικιλίας. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους (Cic. Or. 52) εἰσήγαγεν αὐτὸς τὸν Κύκλον, ἦται τὴν στρογγυλότητα τῶν περιόδων. Ὡς ἀρχὰς δὲ τῆς διδασκαλίας του ἀνέπτυξεν εἰς πραγματεῖαν ἣν ἐκάλεε τέχνην, πολλάκις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μνημονευμένην. Ἐκ τῶν ἀξιολόγων αὐτοῦ ἐκδόσεων ἐστὶν ἡ τοῦ Κοραῖ (1807).

Ἰσονομία, ἰσοπολιτεία, ἴδ. Πολιτεύματα.

Ἰσοπελής, ἴδ. Ξένος.

Ἰσπανία, ἀρχαιότερον Ἰβηρία, ἀπὸ τοῦ διαρρέοντος αὐτὴν Ἰβηρος ποταμοῦ (Ibηro), περιλαμβάνων τὸ πάλαι πᾶσαν τὴν Χερσονήσον μετὰ καὶ τῆς ν. Πορτογαλλίας, ὀριζομένη ἐκ 3 μερῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης (τοῦ Ἰλκεανῶ καὶ τῆς Μεσογείου), ΒΑ δὲ ὑπὸ τῶν Ἰβηρῶν, ὧν ἡ Νάικρα, τὸ Α. ἀκρωτήριον τῆς χώρας ἀποτελοῦσα, ἐκαλεῖτο Πυ-

ρήν η. Ἐὶ δὲ ΝΔ ἀκρωτήριον Κάλπη, μετὰ τοῦ ἀπέναντι ἐκ τῆς Ἀφρικῆς προέχοντος, τοῦ καλουμένου Ἀβυλα, ἀπετέλει τὸν πορθμὸν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν (Γιβραλτάρ). Οἱ κάτοικοι, Ἰθῆρες, θεωροῦντο ὡς αὐτόχθονες. Εἰσήλασαν δ' ἔπειτα ὑπὲρ τὰ Ἱερηναῖα καὶ Κελτοὶ, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν ἴσως καὶ οἱ Κυνηταὶ ἢ Κυνησῖοι ὧν μνημονεύει ὁ Ἡρόδοτος (Β, 33. Δ, 49) πρὸς Δ., καὶ ἐκ τῆς μίξεως τῶν δύο λαῶν παρήχθησαν οἱ Κελτίθῆρες. Κατὰ τὴν παραλίαν ὑπήρχον ἀποικίαι καὶ Φοινικίαι, πρὸ πάντων ἀφ' ὧν οἱ Καρχηδόνοι, ἀπολέσαντες τὴν Σικελίαν τῷ 338 π. Χ. ἔρριψαν τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ Ἑλληνικαί. Ἀλλὰ μετὰ τοὺς καρχηδόνικους πολέμους καὶ ἀπὸ τοῦ 200 π. Χ. ὑπερίσχυσαν ἐκεῖ οἱ Ῥωμαῖοι.

Ἱσσοα, (ν. Λίσσα), νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς, ἔχουσα ναυτικὸν πλῆθος.

Ἱσσηδόνες, λαὸς Σικυθικός, καθ' Ἡρόδοτον (Α, 201. Δ, 13. 25) Α. τῶν Μασσαγετῶν, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Οὐγάρδου. Δύο πόλεις, Ἱσσηδόνες καλούμεναι καὶ αὐτοῖς καταλογιζόμεναι, ἐλέγοντο ἀνήκουναι ἢ μὲν εἰς τὴν Σικυθίαν, ἢ δὲ εἰς τὴν Σηριζήν.

Ἱσσοῦς ἢ Ἱσσοῦ, (Σεν. Ἀν. Α, 21. 4. 1) πόλις ἐν Κιλικίᾳ ἐντὸς τοῦ Ἰσσοῦ κόλπου, ἤμαζεν ἔτι ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἔβλαψεν αὐτὴν ἡ γαιτανία τῆς Ἀλεξανδρείας. Παρ' αὐτῇ ἐτίκθη τῷ 331 π. Χ. ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Δαρεῖον (Στράβ. ΙΔ, 676. — Ἀρρ. Γ, 7-11. — Διόδ. ΙΖ, 33).

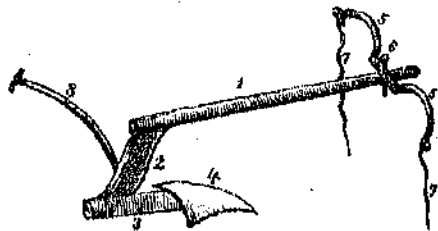
Ἱστιάνα, ἴδ. Ἰστιατιδαίτις.

Ἱστιάνας, τύραννος τῆς Μιλήτου περὶ τὰ 500 π. Χ. Ὅτε ὁ Δαρεῖος ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ὁ Μιλτιάδης ἐπρέτεινε πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων νὰ κόψωσιν ὀπίσω του τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ γέφυραν, ὁ Ἰστιαῖος ἀντειπὼν ἐματαιώσεν τὴν πρότασιν (Ἡρόδ. Δ, 137. 138), δι' ἣ καὶ ἔλαβεν εἰς ἀμοιβὴν χάριαν τινα ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος. Ἀλλ' ὑποκτεύσας αὐτὸν εἶτα ὁ Δαρεῖος, τὸν μετεκάλισεν ἐπὶ τινὶ πρόφα-

σει εἰς Σούσα. Ὅτε δὲ ὁ γαμβρὸς του Ἀναξαγόρας ἐμελέτησεν ἐπανάστασιν, ἐξεπέμφθη κατ' αὐτοῦ ὁ Ἰστιαῖος. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ὁ σατράπης Ἀρταφέρνης ὑπόπτεισε τὴν εὐκρινεῖάν του, ἔφυγε διὰ θαλάσσης, καὶ συνελήφθη ὑπὸ τῶν Χίων. Ἀφθεῖς δ' ἔπειτα, καὶ μὴ γενόμενος δεκτὸς εἰς Μίλητον, κατέφυγεν ἐπὶ Λαοβίου πλοίου εἰς Βυζάντιον, καὶ ἐκεῖθεν ἐπεδίδετο εἰς πειρατεῖαν ἀλλὰ συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἀρτάγου, καὶ διαταγῇ τοῦ Ἀρταφέρνηος ἐθανατώθη τῷ 498 εἰς Σάρδεῖς (Ἡρόδ. Β, 57).

Ἱστίον, ἱστυδόκη, ἱστός, ἱστία.

Ἱστοβουός, εἰς τὸ ἄροτρον (ἴδ.) τὸ ζύλον τὸ φέρον ἀφ' ἐνὸς τὸν ζυγὸν τῶν βοῶν,

ἀφ' ἑτέρου δὲ κυρτούμενον πρὸς τὰ ὀπίω καὶ φέρον τὸ ὄνιον.

Ἱστορία, ἐν τῇ Ἑλληνικῇ φιλοσοφίᾳ ἢ πρώτη ἀρχὴ τῆς πελογραφίας, παρήχθη κατ' ἀρχὰς ἐλίγρον πρὸ τῶν Περσικῶν. Καὶ πρῶτοι μὲν μνημονεύονται οἱ λογογράφοι (Θουκ. Α, 21), οἱ ἰδίως εἰς τοὺς ἀρχαίους μύθους ἐγκύψαντες, καὶ εἰς τὰς ποιητικὰς διηγήσεις πεζὸν περιβαλόντες ἔνδυμα. Ὡς ὁ ἀρχαιότατος αὐτῶν θεωρεῖται Κάδμος ὁ Μιλήσιος, ὁ ἀνώτερος ἦν ὁ Ἐκαταῖος. Ἄλλοι δὲ τῆς αὐτῆς κατηγορίας ἦσαν Χάρμιν ὁ Λαμψακηνός, Ἑλλάνικος ὁ Μιτυληναῖος, Ἀκουσίλαος ὁ Ἀργαῖος κ. ἄ. Ἀλλὰ τούτους πάντας ὑπερέβαλλεν ὁ «πατήρ τῆς ἱστορίας», ὁ κυρίως ἱστοριογράφος Ἡρόδοτος, τοὺς περσικοὺς μὲν τῆς Ἑλλάδος πολέμους κύριον θέμα λαβὼν, καὶ τὰ περὶ αὐτῶν διὰ πλείστον συμπληρώσας πληροφοριῶν, ἃς συνέλεξε διὰ μακρῶν

ἰδοιοριῶν καὶ ἐκ προφορικῶν διακοινώσεων. Ὁ δὲ Θουκυδίδης ἔγραψε τὰ σύγγραμμα αὐτῶν συμβάντων τῶν ἐμφυλίων Ἑλληνικῶν πολέμων, ἐν ἐξορίᾳ ἀρξάμενος τῆς συγγραφῆς καὶ μὴ φθὰς μέχρι τοῦ τέλους. Πρῶτος δ' οὗτος ἐδείχθη καὶ ἀξιολογώτατος ὡς πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀφήγησιν τῶν συμβάντων καὶ ὡς πρὸς τῶν χαρακτήρων τὴν διαγραφὴν. Ἐξακολούθησις δὲ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἦσαν τοῦ Ξενοφῶντος τὰ Ἑλληνικά, οὗ καὶ ἡ «Κύρου Ἀνάβασις» ἐστὶ πιστὴ εἰκὼν ἐκστρατείας ἦν αὐτὸς κατὰ τὸ πλεῖστον διηθῆκεν, ἢ δὲ «Κύρου παιδεία» ἀριστος ἀτομικὸς ἡγεμόνος χαρακτηρισμός. Τὰ ἱστορικὰ ἔργα τοῦ Κτησίου, μακρὸν χρόνον ἐν Σούσοις ζήσαντος, διεφύτιζον τὰ ἀρχαιότερα τῆς Ἀσίας συμβάντα γενικῆν δ' ἱστορίαν ἐπεχείρησε νὰ γράψῃ πρῶτος ὁ Ἐφορος, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς οὐδ' ὁ Φίλιστος οὐδ' ὁ Θεόπομπος ἐδείχθησαν ἐφόμιλλοι τῶν μεγάλων αὐτῶν προκατόχων. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου εἰς τὸν Νέαρχον καὶ τὸν Ὀνησίκριτον ἐλλείπει ἡ δέουσα ἀνεξαρτησία τῆς κρίσεως ὁ ἐκ Σικελίας Τίμαιος, στερούμενός πως τῆς ἀναγκαίας εἰς ἱστορικὸν ἡρεμίας, ὑπῆρταν ἀφ' ἑτέρου σπουδαίως τὴν χρονολογίαν. Βήρωσσός, ὁ ἱερεὺς τοῦ Βαβυλῶν, ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Βαβυλωνίας εἰς τιμὴν τῶν Σελευκιδῶν, ὁ δὲ Μανέθων τὴν Αἴγυπτιακὴν. Καὶ διαφόρων δ' ἄλλων διεσώθησαν ἀποσπασματα καὶ τεμάχια. — Ἐπὶ Ῥωμαίων δ' Ἑλληνιστὶ ἔγραψαν ὁ Φάβιος Πίκτωρ καὶ ὁ Κίγκιος Ἀλιμέντος ἐπὶ τῶν Καρχηδόνικων πολέμων. Τὰ δ' ἀπὸ τοῦ δ' καρχηδόνικοῦ πολέμου μέχρι τῆς ὑποδουλείσεως τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ῥώμην ἔγραψεν ὁ Πολύβιος κατὰ τὸν 5 π. Χ. αἰῶνα μετ' ἐπιμελοῦς ἀκριθείας περὶ τὴν ἐκθεσιν τῶν συμβάντων. Ὁ Σύλλας συνέγραψε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ βιογραφίαν Ἑλληνιστῶν. Ἐπὶ καὶ οὐχὶ διὰ τὴν τέχνην τῆς συγγραφῆς, ἀλλὰ διὰ τὰς πληροφορίας ἃς περιέχουσι πολὺ τιμα εἰσὶ τὰ ἔργα Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου,

Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασέως, Δίωνος τοῦ Κασσίου, Ἀππιανοῦ, καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ τοῦ Πλουτάρχου. Μεταγενέστερος τούτων ἦν ὁ Ἀρριανός — Λατῖνοι δὲ, πρῶτοι ἱστορικῆς συγγραφῆς ἀποπειραθέντες ἦσαν ὁ Κάτων (Origines), ὁ L. C. Piso καὶ ὁ C. Herminia, ὧν τὰ ἔργα μικρὰν ἔχουσι συγγραφικὴν ἀξίαν, ὁ D. C. Antipater, ὁ V. Antius καὶ ὁ L. C. Sisenna, ξηροὶ ἔτι καὶ οὐχὶ ἀμερόληπτοι. Ὁ Καῖσαρ ἔγραψε τὰ ἴδια ἑαυτοῦ ἀπομνημονεύματα, εἰ καὶ οὐχὶ ὅλως ἀμερόληπτος, ἀλλ' ἀρίστα κατὰ τὸν τύπον. Εἰς τῶν ἐντελεστάτων καὶ φιλαλληλεστάτων ὑπῆρξεν ὁ Σαλλούστιος (Cicero), οὗ σώζονται οἱ πόλεμοι τοῦ Ἰουγαύρθα καὶ τοῦ Κατιλίνα, καὶ αἱ Ἱστορίαι, ἀλλ' αὐταὶ οὐχὶ ἐντελῶς. Ὁ Κορν. Νέπιωσ ἔγραψε καθ' Ἑλληνικὰ πρῶτόν τε. Ὁ V. Paternus, ἀπεπειράθη συγγραφῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας, στερούμενος ὁμοῦς βαθείας κρίσεως. Ὁ Val. Maximus συνέλεξεν ἠθικὰ διηγήματα, ὁ Curt. Rufus συνέγραψεν ἐπὶ τὸ ρητορικώτερον τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ δὲ πάντων ἐσοχώτατος καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν διακεκριμένος ἱστορικός ἦν ὁ Τάκιτος. Ἡττονα δ' ἀξίαν ἔχουσι οἱ μεταγενέστεροι αὐτοῦ Σουετόνιος, Φλωρός, Ἰουστίνος, Αἰθρήλιος Βίκτωρ, Εὐτρόπιος, ὁ Ἀμμιανός Μαρκελλίνος καὶ ὁ ἱστοριογράφος τῶν αὐτοκρατόρων.

Ἱστοίς, 1) ἴδ. Νᾶς. — 2) Τὸ κυριώτερον ἐργαλεῖον τῆς ὑφαντικῆς, ἥτις ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων ἦν ἡ πρῶτιστη οἰκιακὴ ἐργασία τῶν γυναικῶν (Ὀμ. Ἰλ. Α, 31). Περιφῆμος ἐστὶν ἐν τοῖς Ὀμηρικῶς ἔπεσιν ὁ ἱστός τῆς Πηνελόπης. Προήλθε δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἐργαλεῖον ἴστατο ὄρθιον ἐξ οὗ καὶ ὄρθιος ἱστός προσέτι ἐλέγετο ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις, ὅτε ἐφευρέθη καὶ ὀριζόντιος. Ἐντεῦθεν, δὲ καὶ ἡ λέξις στημῶν διὰ τοὺς ὀρθίους μίτους, δι' ὧν διυφαίνετο τὸ ὑφάδιον. Οἱ δ' ἱστόποδες (Φῶτ.) ἢ μᾶλλον τὰ ἐκατέρωθεν δύο ἐρῶτά ξύλα τοῦ

ιστοῦ, ἐλέγοντο Κελέοντες (Θεόκρ. ΠΗ, 31), ὡς τίνον δὲ τὸ ἄνω ἐγγράσιον ζύλον, καὶ

καῖρος (τὸ) ἢ καίρωμα ὁ εἰς τοῦτο δεσμός τῶν στημόνων (Φώτ. Ἐδοστ. — Ἡούχ. Γ, 2. Σ. 110). Τὴν εἰκοδόσποιαν ἐβοήθουν

εἰς τὸ νήθειν αἱ ἔριθες (Θεραπαινίδες. Ὀμ. Ὀδ. Α, 356. Η, 235. Φ, 318. — Θεόκρ. ΠΕ, 20). Εἶχον δ' αἱ γυναῖκες καὶ μικρὰς εἰς τὰς χεῖρας φερομένους ἰστούς, δι' ὧν ἔφαινον παικίλματα ἢ πολυχρόους ταινίας, ὡς δεικνύει τὸ ἀπέναντι ἀνάγλυφον, περιστῶν τὸ ἐσωτερικὸν γυναικωνίτου.

Ἰστρία, γῶρα παράλιος, κατὰ τὰ ΒΑ τοῦ Ἀδρίου, χερσονήσος μεταξὺ τοῦ Τεργεστικῆς καὶ Φλανατικῆς κόλπου, ἔχουσα ποταμούς τὸν Τήμαον, Ἰορμιάνα καὶ Ἀρσίαν, πόλεις δὲ τὴν Τεργέστην, Πόλιαν καὶ Παρέντιον, καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ἰστρίων, λαοῦ Ἰλλυρικῆς, ἡμιβαρβάρου καὶ πειρατικῆς (Στράβ. Β, 209. 215).

Ἰστριος, ἴδ. Δαναοῦθιος.

Ἰταλία, ἐπώνυμος, κατὰ τοὺς ἀρχαίους, τοῦ ποτὲ βασιλέως Ἰταλοῦ· ἀλλὰ καὶ Βιταλία ἀρχαιότατα λεγομένη, ἦν ἡ γῶρα τῶν Βιτέλλων ἢ Βιθούλων, τῶν ἄλλως καὶ Σικελῶν λεγομένων. Οἱ Ἕλληνας ἀπεκάλουν οὕτω πᾶν τὸ κάτω μέρος τῆς νῦν Ἰταλίας, ἀπὸ Ἰοσσιδωνίας Δ. μέχρι Τάραντος Α. Ἀφ' οὗτου δ' ἡ Γρόμη ὑπέταξε τὴν κάτω Ἰταλίαν, τῇ 266 π. Χ., ἐξετάθη τὸ ὄνομα πρὸς τὰ ἄνω, μέχρι τῶν ποταμῶν Μάκρας καὶ Ρουβίκωνος, καὶ ἐπ' Αὐγούστου μέχρι τοῦ Πάδου. Εἶχε δὲ παρά ποιητῆς καὶ τὰ ὄνυματα Ἰσπερία (ἡ δυτικὴ), Αὔσωνια (Ὀπικὴ), Οἰνωτρία, ἐκ διαφόρων λαῶν τῆς. Ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῆς κατοίκων ἦσαν οἱ Οἰνωτροί, Πελασγοί, ὡς φαίνεται, συγγενεῖς πρὸς τοὺς ἀρχαιοτάτους Ἕλληνας, αὐτοὶ οἱ λεγόμενοι Σικελοὶ καὶ Αὐτόχθονες. Ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας, ὑπὸ διαφόρων λαῶν κατοικημένη ἢ μεγάλη Χερσονήσος, διηρείτο εἰς 1) Ἄνω Ἰταλίαν, ἀπὸ τῶν Ἄλπεων μέχρι τοῦ Ρουβίκωνος, περιέχουσαν τὴν Λιγυρίαν, τὴν Γαλατίαν ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων, τὴν Ἰννατίαν μετὰ τῆς Καρνίας καὶ τὴν Ἰστρίαν. 2) Τὴν κεντρικὴν Ἰταλίαν, ἧς μέρη ἢ Τυρρηνία

κατὰ τοὺς Ἕλληνας (γῆ τῶν Τούσκων ἢ Ἐτρούσκων), πολλὰ διατηροῦσα μνημεῖα καὶ δυσαναγνώστους ἐπιγραφάς· ἢ Ὀμβρία τὸ Πικέντιον· οἱ Σαμνῆται μετὰ τῆς χῶρας τῶν Σαβίνων τὸ Ἀάτιον, γῆ τῶν Λατίνων ἢ καὶ Ἀθοριγίνων λεγομένη, ἔνθα ἢ Ῥώμη ἢ Καμπανία, ἔνθα ἢ Ἑλληνικὴ Παρθενόπη, παρ' ἣ φυγάδες Κυμαῖοι ἐπειτα ἔκτισαν τὴν Νεάπολιν, οὐ μακρὰν τοῦ ἡφαιστείου ὄρους Βεσοῦβίου. 3) Κάτω Ἰταλίαν, ἢ Μεγάλην Ἑλλάδα, τὸ ἐπίλοιπον τῆς Χερσονήσου, οὐ τὴν παραλίαν πολυάριθμοι κατέχον Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι. Ταύτης μέρη ἦσαν, ἢ Ἀπουλία μετὰ τῆς Καλαυρίας ἢ Λουκανία τὸ Βρούττιον (Στράβ. Γ.—Plin. III, 4. IX, 22. XXXIV, 14).

Ἰταλὸς, ἴδ. Ἡλέκτρα.

Ἰτανος, πόλις εἰς τὰ Α τῆς Κρήτης,

ἠσχολεῖτο κατ' Ἡρόδοτον (Δ, 15)· εἰς παραγωγὴν πορφύρας.

Ἰφιάνασσα, 1) θυγάτηρ τοῦ Προῖτου, ἴδ. — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ὀμ. Ἰλ. I, 145, 287). Τὴν Ἰφιγένειαν μεταγενέστεροι ποιητῆς μόνον τῷ ἀποδίδουσι ὡς ἄλλην θυγατέρα.

Ἰφιγένεια, κατὰ τοὺς μετ' Ὀμηρον ποιητῆς θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Ἀστυνόμης, θυγατρὸς τοῦ Χρύσου, ἢ προσέτι θυγάτηρ τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἑλένης, υἱοθετηθεῖσα ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας. Ὅτε εἰς τὸν λιμένα τῆς Αὔλιδος ἢ Ἀρτεμῖς, ἐξ ὀργῆς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα ἢ τὸν Μενέλαον, κατέπαμψε διαρκῆ νηνεμίαν κωλύουσαν τὸν ἐκπλουν τοῦ ἐλληνικοῦ στόλου, ἐκῆρυξεν ὁ μάντις Κάλχας ὅτι ἢ Ἰφιγένεια ἔπρεπε νὰ θυσιασθῇ εἰς τὴν Ἀρ-

τεμν. Ἐπὶ ταῖς δεήσεσι δὲ τοῦ Μενέλαου, ἐπεισθῆ ὁ Ἀγαμέμνων νὰ μετακαλέσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς τὸ στρατόπεδον ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι θὰ νυμφευθῇ τὸν Ἀχιλλεῖα. Ἀλλὰ τῆς θυσίας ἐπικειμένης, ἢ Ἀρτεμῖς ἐπεμψεν ἔλαφον εἰς τὸν βωμὸν ἀντὶ τῆς Ἰφιγένειας, καὶ ταύτην ἀνάρπαστον μετακομίσασα εἰς τὴν Ταυρίδα, τὴν κατέστησεν ἱέρειαν εἰς τὸν ναὸν τῆς. Τῆς περιφήμου εἰκόνας, ἦν περὶ τοῦτου ἔγραψεν ὁ Κόθνιος Γυράνθης, εἰρέθη τὸ κατωτέρω ἐν Νεαπόλει ὄραϊον ἀντίγραφον ἐν τοιχογραφίᾳ, δι' ὃ ἴδ. Ἀγαμέμνων. Ἡναγκάσθη δ' ἢ Ἰφιγένεια νὰ ὑπηρετῇ ἐν Ταυρίδι τὴν ἀπάνθρωπον λατρείαν τῶν ἀνθρωποθυσιῶν, μέχρις οὐ ἐδραπέτευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ὀρέστου (ἴδ.), ἐλθόντος ν' ἀρπάσῃ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς (Ἐύρπ. Ἰφ. Αὐλ. καὶ Ἰφ. Ταυρ.—Σοφ. Πηλ. 565. Πινδ. Πυθ.

Ἰλ, 23).—Ἰφιγένεια ἐπωνομάζετο ἢ Ἀρτεμῖς πολλαχού τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐν Ἐρμιόνη, καὶ οἱ ἐν Ταυρικῇ διετείνοντο ὅτι τοῦτο ἦν τὸ ὄνομα τῆς παρ' αὐτοῖς θεᾶς. Κατ' Ἡσίοδον δὲ τὴν Ἰφιγένειαν ἀπεθώπεν εἰς Ἐ-

κάτην ἢ Ἄρτεμις (Ἡρδ. Δ, 103) ὥστε πιθανῶς ἦν ἡ Ἰφιγένεια μία τῶν μορφῶν τῆς Ἄρτέμιδος, αὐτὴ ἡ Ταυρικὴ. Οὕτως ἐν ἄλλοις ἐλέγεται ὅτι καὶ εἰς τὴν Βραυρωῖνα, ἔνθα ὑπῆρχε τῆς Ταυρικῆς Ἄρτέμιδος ἱερὸν, ἐδείκνυτο καὶ τάφος καὶ ἠρώων τῆς Ἰφιγενείας. Κατ' ἄλλον δὲ μῦθον, παρὰ τῆς Ἄρτέμιδος τὸ δῶρον τῆς ἀθανάσιας λαβοῦσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὀρατολῆα, ἔζη ἐπὶ τῆς νήσου Λεύκης ὡς σύζυγος τοῦ Ἀχιλλεύου.

Ἰφικλῆς, Ἰφικλος, Ἰφικλεὺς,

1) υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρώωνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἡρακλέους, καὶ πατὴρ τοῦ Ἰολάου. Συμμετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συνηγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, κατὰ Λαομέδοντος, καὶ κατὰ τοῦ Λύγαίου, καὶ τοῦ Ἰπποκόοντος, οὗ οἱ υἱοί, ἀντιπαθόντες κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐφόνευσαν, ἢ τραυματίσθη ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Μολισιδῶν, ἀπέθανεν ἐν Φενεῖ τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα καὶ ὡς ἥρωος ἐτιμᾶτο. — 2) Υἱὸς Θεστίου, καὶ Καλυδωνίου θηρευτῆς. — 3) Υἱὸς Φυλάκου, ἐγγονὸς Δηϊονέως, ἢ υἱὸς Κεφάλου, ἐκ Φυλακῆς τῆς Θεσσαλίας, ἀνὴρ ταχύπους (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 636), πατὴρ τοῦ Ποδάρκου καὶ τοῦ Πρωτεσίλαου εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐκέκτητο ββάς «εὐρυμετώπους», οὗς ὁ μάντις Μελάμπους ἀπαγαγὼν ἀπ' αὐτοῦ, παρέδωκε τῷ βασιλεῖ Νηλεΐ εἰς Πύλον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 705. Ν, 698. Ψ, 636. Ὀδ. Α, 288).

Ἰφικράτης, στρατηγὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς βυρσοδέψου, εἰκοσαετῆς ἐστρατήγησε τῶν μισοθωπῶν κατὰ τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον, καὶ τῷ 393 π. Χ. ἠττήθη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Λεχαίῳ λιμένι τῆς Κορινθίας. Ἐκτοτε δ' ἐνέκυψεν ἐπιμελῶς εἰς τὸν ὀργανισμόν τῶν μισοθωπῶν, οἵτινες εἶχον ἀρχίσει ἐπικρατοῦντες εἰς τὸν στρατὸν τῶν Ἀθηναίων, ὥπλισεν αὐτοὺς εἰς πελταστὰς (ἴδ. πέλτη), τοῖς ἔδωκε λόγχην κατὰ τὸ ἥμισυ μακροτέραν τῆς τέως ἐν χρήσει, καὶ οὐράκα λιγὴν ἀντὶ τοῦ μεταλλίου, καὶ τὴν ὑπόδεσιν ἐβελλίωσεν ἐπὶ τὸ ἀνετώτερον (Διοδ. ΙΒ, 44. — Νερ. Ἰρμ. Ι. —

Just. VI, 5). Τοὺς ἐγύμνασε δὲ καὶ εἰς ταχυπορίας καὶ εἰς ἀκρίθειαν τῶν κινήσεων, εἰς «ἐξελιγμούς καὶ τακτικὰς διεξόδους,» καὶ κατέστησεν αὐτοὺς ἀξιωμαχοὺς κατὰ τῆς σπαρτιατικῆς φάλαγγος, μεριμνήσας συγγρῶνας καὶ περὶ τῆς τακτικῆς τῶν μισοθωπῶν. Ἔβητα δ' ἐπεχείρησεν ἐπιδρομὰς κατὰ τῶν Φλιασίων, τῶν Σικυωνίων καὶ τῶν Ἀρκάδων, καὶ ἐδοξάσθη ἐξολοθρεύσας τὴν Σπαρτιατικὴν μόραν τῶν ὀπλιτῶν τῶν φρουρούτων τὸ Λέχαιον καὶ τῷ 392 προπεμφάντων τοὺς Ἀμυκλαίους μέχρι Σικυῶνος (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 5, 11. — Πλούτ. Ἀγρ. ΚΒ). Μετ' ὄλιγον ὁμοῦ ἐπαύθη τῆς ἀρχηγίας, διότι ἀντίστη εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν Ἀργείων ἐν Κορινθῷ. Τῷ 390 μετέβη εἰς Θράκην ἵνα ἐπανορθώσῃ ἐκεῖ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐπιτροπὴν, καὶ ἐνίκησεν ἐν Ἀδύδι Ἀναξίβιον, τὸν ἀρμοστήν τῆς Σπάρτης (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 31). Ἀλλὰ τὰ ἐνταῦθα του κατορθώματα ἐματαιώσαν αἱ ἐπιτυχίαι καὶ τέλος ἡ εἰρήνη τοῦ Ἀνταλκίδου. Κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη ἐξεστράτευσεν, φαίνεται, ἐπανειλημμένως κατὰ τῶν Θρακῶν, ἐγκατέστησε πάλιν τὸν Σεύθην εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐπολέμησε τὸν Κόττυν, ἐν τοῖς ἔτεσι 387—384, εἶτα ὁμοῦ συνεμάχησε μετ' αὐτοῦ καὶ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα του (τῷ 382). Ὅτε δ' οἱ Πέρσαι ἐπεχείρησαν, τῷ 380, τὴν ἐκ νέου κατάκτησιν τῆς Αἰγύπτου, ἔπεμφαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸν Ἀρταξέρξην, οὗ τότε ἐπεζήτησαν τὴν φιλίαν, κατὰ παράκλησίν του, τὸν Ἰφικράτην ὡς στρατηγὸν τῶν Ἑλλήνων μισοθωπῶν ἄλλα, διαφωνήσας πρὸς τὸν Φαρνάβαζον ὡς πρὸς τὴν πολιορκίαν τῆς Μέμφιδος, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας τῷ 374, ἀφ' οὗ τὸν Περσικὸν στρατὸν κατέστρεψε πλημύρα τοῦ Νεΐλου (Διοδ. ΙΒ, 29). — Πλούτ. Γ, 96. — Νερ. Ἰρμ. ΙΙ). Ἐπιτιώξας δὲ τότε τὴν ἀνάκλησιν τοῦ Τιμοθέου, ἀπέβλησεν αὐτὸς εἰς Κέρκυραν, πολιορκουμένην ὑπὸ τοῦ Σπαρτιατικοῦ Μνασίππου. Καὶ εἶχον μὲν ἤδη νικήσει αὐτὸν οἱ Κερκυραῖοι, ἀλλ' ὁ Ἰφικράτης ἐκυρίευσεν καὶ τὰ πλοῖα ἃ τῷ εἶχε πέμψει εἰς

βοήθειαν ὁ τύραννος τῆς Σικελίας Διονύσιος, καὶ πολλοῦ καταπλέων ἐβλαπτε τὸν Σπαρτιατικὸν στρατὸν (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 27). Ἔβητα δ' ἐδήλωσε τὰς ἀκτὰς τῆς Λακωνίας. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἢ κατὰ τοῦ Τιμοθέου καταφορά του δυσπρόστομος τὴν ἀριστοκρατικὴν μερίδα, μετὰ τὴν εἰρήνην (371) ὁ Ἀρμόδιος τὸν κατήγγειλεν, ἴσως διότι οἱ Ἀθηναῖοι ἐψήφισαν νὰ τῷ ἀνεγερθῆ ἀνδριάς, ὁ δ' Ἰφικράτης ἀπελογήθη δι' ἰσχυροῦ λόγου, ἀποδομιμένου μὲν ὑπὸ τινῶν εἰς τὸν Λυσίαν, ἀλλὰ βεβαίως περιποίησαντος εἰς αὐτὸν τὴν φήμην ὡς ἱκανοῦ ῥήτορος. Τῷ 369, συμμαχοῦντες οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τῆς Σπάρτης, τὸν ἐξέπεμψαν αὐτὸς εἰς ἐπικουρίαν αὐτῆς κατὰ τῶν Θηβῶν. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐκστρατείαν αὐτὴν δὲν διεκρίθη διὰ μεγάλης δραστηριότητος, καὶ δὲν παρεκώλυσε τὴν ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ἀποχώρησιν τοῦ Ἑπαμεινώνδου (Λύτ. ΣΤ, 5, 51). Μετὰ τὸ 368 διεμεινεν ἐπὶ ἔτη ἐν Θράκῃ πολιορκῶν τὴν Ἀμφίπολιν, ἀλλ' ἄνευ ἐπιτυχίας. Ἐβόηθησε δὲ καὶ Ἐθρουδίκην, τὴν χήραν τοῦ Ἀμόντου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ τούτου ἐπιτροπὴ ἦν περιεποίησεν εἰς τὰς Ἀθήνας πολὺ δὲν διήρκεσε. Τῷ δὲ 358, ὅτε ἐξεργάγη ὁ συμμαχικὸς πόλεμος, στρατηγὸς ἐξελέξαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Χάρην, τὸν Τιμόθεον καὶ τὸν Ἰφικράτην (Διοδ. ΙΣΤ, 21. — Νερ. Ἰρμ. ΙΙΙ). Ἀλλ' ἐπειδὴ πρὸ τῆς Σιάμου ἐπὶ σφοδρᾶς τρικυμίας ὁ Χάρης ἤθελε παρατόλμως νὰ ναυμαχήσῃσιν, αἱ δὲ συνετώτεροι συνάδελφοί του ἀντέστησαν, κατηγορήθησαν ἐπὶ προδοσίᾳ. Καὶ ἔσωσε μὲν αὐτοὺς τοῦ θανάτου ἡ εὐτολμία τοῦ Ἰφικράτους, ἀλλ' ἐτιμωρήθησαν διὰ γραμματικοῦ προσητίμου. Ἐκτοτε μετέβη ὁ Ἰφικράτης, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν Θράκην, καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ μέχρι τοῦ θανάτου, ἐπελθόντος πιθανῶς τῷ 353.

Ἰφικράτης, θυγάτηρ τοῦ Ἰρίσκου, μήτηρ τῶν Ἀλευαδῶν.

Ἰφες, 1) Βασιλεὺς τοῦ Ἀργους, υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἐγγονὸς τοῦ Ἀναξαγόρου, πατὴρ τοῦ Ἰβταόλου, (ἔστις ἐλέγεται συνεκ-

στρατεύσας μετὰ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας), καὶ τῆς Εὐάδνης, γυναικὸς τοῦ Καπανέως. Διεδέχθη δ' αὐτὸν ὁ τούτου υἱὸς Σθενέλος. — 2) Υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυσθέως, Ἀργοναυτῆς, φονευθεὶς ἐν πολέμῳ κατὰ τοῦ Λιήτου. — 3) Νεανίας ἐκ Σαλαμίνας τῆς Κύπρου, κατ' Ὀσίβιον (Ματ. ΧΙΥ, 698), κρημασθεὶς εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκ Τευκροδῶν Ἀναξαρέτης, ἥτις δὲν ἀνταπεκρίντο εἰς τὸν ἔριτά του αὐτῆν δ' ἀπελίθωσεν ἡ Ἀφροδίτη ἰδοῦσαν τὴν ἐκφοράν του.

Ἰφιστιάδα (καὶ Ἰφιστιάδα μεταγενεστέρως), δήμιος Ἀττικῆς παρὰ τῆ Κηφισία μετὰ ναοῦ τοῦ Ἡρακλέους (Διογ. Λαέρ. ΜΑ), ν. Ἡράκλειον.

Ἰφικτος, 1) ἴδ. Ἡρακλῆς. — 2) Υἱὸς Ναυβόλου, πατὴρ τοῦ Σχεδίου καὶ Ἐπιστρέφου ἐν Φωκίᾳ (ἴδ. Ἀργοναυταί. Ὀμ. Ἰλ. Β, 518. Π, 306). — 3) Υἱὸς Αἰμόνος τοῦ Πραξωνίδου τοῦ Ἰρίτου, ἀπόγονος τοῦ Ὀξόλου ἐν Ἡλίδι, ἀνετίεσε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (Παυσ. Β, 4, 5).

Ἰχθυοφάγοι ἐλέγοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διάφοροι ἐκ τῶν μαμακρυσμένας παραλλοῦς χώρας οἰκοῦντων ὀλίγων γνωστῶν λαῶν, περὶ ὧν βεβαιώσκειτο ἢ εἰκάζετο ὅτι ἔζων ἐξ ἰχθυοφαγίας. Τοιοῦτοι ἦσαν 1) Οἱ παρὰ τῷ ἀπωτάτῳ Ὀκεανῷ, μεταξὺ τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ τοῦ Μεγάλου Κόλπου (κόλπου τῆς Σιάμης) (Πτολεμ.). 2) Οἱ τ' ὄνομα φέραντες εἰς τὴν Γεδρωσίαν ἀκτὴν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἔνθα καὶ σήμερον ζῶσιν αὐτοὶ τρεφόμενοι πληθυσμὸς (Ἄρρ. ΣΤ, 26, 5). 3) Εἰς τὰ ΒΑ τοῦ Εὐδαίμονος Ἀραβικοῦ καὶ Περσικοῦ κόλπου. 4) Παρὰ τοῖς Ἰνδοῦσι ἐν Ἀφρικῇ, πρὸς τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ, ὑπὲρ τὴν Αἴγυπτον καὶ Αἰθιοπίαν, λαὸς ὅλως ἀκαλλιέργητος (Ἡρδ. Β, 19, 20, 23). 5) Εἰς τὴν Δ παραλλῶν τῆς Ἀφρικῆς, Ν τοῦ Μασιδέλου ποταμοῦ (ν. Γομβία).

Ἰχθύς, 1) ἴδ. Ἡλίας. 2) Ἐν ταῖς ἀρχαῖαις τῶν πρώτων χριστιανῶν δι' ἡν ἡ

λέξις περιέχει ἀκροστιχίδα (Ἰησοῦς) Χ-
(ριστὸς) Θ(εοῦ) Υ(ίδος) Σ(ωτήρ).

Ἰψός, χωρίον ἐν Φρυγίᾳ, ἅ τῆς πό-
λεως Σύνναδα, φημισθὲν διὰ τῆς μάχης τοῦ
ἔτους 301 π. Χ., καθ' ἣν ὁ Ἀντίγονος ἀ-
πώλεσε θρόνον καὶ ζωὴν (Πλούτ. Πύρρ. Δ.
Δημήτρ. ΚΗ).

Ἰώ, Ουγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, βασιλέως τοῦ
Ἄργου, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἰάσου, τοῦ
Ἄργου, τοῦ Πειρήνος, τοῦ Προμηθέως ἢ τοῦ
Ἀρέστορος, ἱέρεια τῆς Ἥρας, ἥτις ζηλοτυ-
πήσασα διότι τὸ κάλλος τῆς εἴλωσε τὸν ἑ-
ρωτὰ τοῦ Διὸς, τὴν μετεμόρφωσεν εἰς δάμα-
λιν, ἐπιτηρουμένην ὑπὸ Ἄργου τοῦ Πανό-
πτου. Καὶ τὸν μὲν Ἄργον, ἐντολῇ τοῦ Διὸς,
ἐθανάτωσεν ὁ Ἑρμῆς· ἀλλ' ἡ Ἥρα ἐνέβαλε
λύσσαν εἰς τὴν δάμαλιν, καὶ ὑπὸ αἰστροῦ
διωκαμένη, ἐπλανήθη καθ' ἅπασαν τὴν γῆν,
μέχρις οὗ ἐν Αἰγύπτῳ ἀνέλαβεν αὐτὴς τὴν
ἀνθρωπίνην μορφήν τῆς, καὶ ἔσχεν ἐκ τοῦ
Διὸς τὸν Ἐπαφόν, ὅστις, βασιλεύσας τῆς
Αἰγύπτου, ἔκτισε τὴν Μέμφιν (Ἀπολλ. Δ. Β,
1, 3.—Ου. Μετ. I, 583). Διότι δὲ, τῆς
Ουγατὸς τοῦ Ἐπαφῶ, υἱὸς ἦν ὁ Βῆλος, καὶ
τοῦτου ὁ Δαναὸς καὶ ὁ Αἴγυπτος. Ἡ Ἰώ
ἐταυτίζετο μετὰ τῆς Αἰγύπτιας Ἰσιδος, διότι
ἀμφότεραι παρίσταντο ἔχουσαι βοδὸς κέρατα
(Αἰσχλ. Προμ. 562). Κατὰ τινὰς Ἰώ, παρά-
γωγος τοῦ Ἰέναι, δηλοῖ τὴν περιδεύουσαν
εἰς τὸν οὐρανὸν θεὰν τῆς σελήνης, τῶν κε-
ράτων ἐμφαινόντων τὴν ἡμισέληνον, τοῦ δὲ
1000 ὀρθακμοῦς ἔχοντος Ἄργου τοὺς ἀστέ-
ρας. Κατ' ἄλλους Ἰώ ἐστὶ Διὸς (Ἰδ. Διώνη).
καὶ αἰνιττεται τὴν θεὰν τῆς γῆς.

Ἰωλκός, πόλις τῆς Θετταλικῆς Μα-
γνησίας, ἐπὶ ὑψώματος ἅ ἐν τῇ Παγα-
σαίῳ κόλπῳ. Αὐτὴν ἱδρυσεν ὁ Κρηθεύς,
καὶ ἐπίσημον ἀνέδειξεν ὁ Ἰάσων, ὅστις ἐλέ-
γετο ἐνταῦθα γεννηθεὶς, καὶ οἱ Ἀργοναῦται,
ἐνταῦθεν, κατὰ μίαν τῶν παραδόσεων, ἀπο-
πλεύσαντες. Ὅτε δ' εἰς ἀπόστασιν 7 στα-
δίων ἀπ' αὐτῆς ἐκτίσθη ἡ Δημητριάς, τότε
μετακίσθησαν ἐκεῖ οἱ κάτοικοι τῆς Ἰωλκοῦ,

καὶ τὸ ὄνομα ἐνέμεινε μόνον εἰς τὸν λιμένα
(ν. Βόλος) (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 712. Ὀδ. Μ, 256.
—Ἰν. ΧΙΙΙ, 12, 13).

Ἰών, 1) Ἰδ. Ἐοῦθος. — 2) ὁ Χῖος,
σύγχρονος τοῦ Περικλέους, ἀποθανὼν τῇ
422 π. Χ. ἐν Ἀθήναις, ἔγραψε παντοῖα καὶ
πεζὰ, οἷα εἰσὶν αἱ «Ἐπιδημίαι», «Χίου
κτίσεις», καὶ ποιήματα, ὅσων ἐλεγεία, διθυράμ-
βους· προσέτι δὲ τραγωδίας 30 ἢ 40, αἵτινες
φαίνεται ὅτι διὰ γλαφυρότητος μᾶλλον διέ-
κρεπον ἢ πρωτοτυπίας· καὶ κωμῳδίας προσέτι.
Ἐν τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐπεγράφετο Ἐω-
φόρος. Σώζονται δ' αὐτοῦ ὀλίγα μόνον ἀ-
ποσπάσματα (Συλλ. Nuck, trag. gr. Fragm.
Ἄριστ. Βίρ. 809.— Διλ. II. I. B, 41).—
3) Ἰασηνὸς Ἑβραῖος, οὗ ἐπώνυμός ἐστιν εἰς
τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Ἰωνία, 1) ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἡ
Ἀττικὴ, κατοικουμένη ὑπὸ Ἰώνων. Ὁ δὲ
Θησεύς, καταλαβὼν καὶ τὴν Μεγαρίδα, ἔστη-
σε στήλην εἰς τὸν Ἰσθμὸν, ὡς ὄρον μετὰ
Πελοποννήσου καὶ Ἰωνίας (Πλούτ. Θησ. ΚΒ).
—2) Ἡ Ἀχαια, ὅτε κατήκκησαν αὐτὴν Ἰω-
νες ἐκ τῆς Ἀττικῆς. —3) Χώρα παραθαλασ-
σία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μετὰ Αἰολίδος καὶ
Καρίας, ἀπὸ Φωκαίας καὶ Ἰέρμου μέχρι Ν
τῆς Μιλήτου. Ὅτε, ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν
Δαρίων, οἱ ὑπ' αὐτῶν ἐξωσθέντες Ἀχαιοὶ
ἐξέβαλον ἐκ τῶν βορείων αὐτῆς ἐπαρχιῶν τοὺς
Ἰωνας, ἀπήκκησαν οὗτοι εἰς Ἀττικὴν, Βοιω-
τίαν καὶ διαφόρους νήσους, καὶ τότε, περὶ τὸ
1044, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Κόδρου, Νηλεὺς καὶ
Ἀνδροκλος, ἔφερον πολυαριθμους Ἰωνας ἀποι-
κούς εἰς τὰς χαριστάτας παραλίαις τῆς Λυ-
δίας (Πρδ. Λ, 142), ἐνθα δι' αὐτῶν συνέστη
καὶ κατ' αὐτοὺς ὀνομάσθη ἡ Ἰωνικὴ δωδεκά-
πολις, περιέχουσα τὴν Φώκαιαν (ἐν Μυ-
σίᾳ), τὰς Ἐρυθράς, τὰς Κλαζομενάς,
τὴν Τέων, τὴν Λέβεδον, τὴν Κολοφῶ-
να, τὴν Ἐφεσον (ἐν Αὐδίᾳ), τὴν Μιλή-
τον, τὴν Μυοῦντα, τὴν Πριήνην (ἐν
Καρίᾳ), καὶ προσέτι τὰς δύο νήσους Σάμον
καὶ Χίον. Προσετέθη δὲ μετ' οὗ πολὺ εἰς

τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ ἡ κατ' ἀρχὰς Αἰολικὴ
Σμύρνη. Ταχέως δὲ τὸ κοινὸν, ὃ συνήρχε-
το πρὸς συζήτησιν τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ ὑπο-
θέσεων εἰς τὸ Πανιώνιον, ἱερὸν κείμενον
ἐπὶ τῆς Β κλιτύος τοῦ ἀκρωτηρίου Μυκάλης
παρὰ τῇ Πριήνῃ, ἀνεπτύχθη διὰ τῆς αὐτο-
νομίας καὶ τῆς ἐμπορικῆς αὐτοῦ δραστηριό-
τητος, καὶ ἐγένετο ἐν τῶν πρωτίτων κέν-
τρων τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἐν ᾧ ἀνέ-
θαλε τέχνη καὶ ἐπιστήμη. Ἰπὸ τὸν Κροίσον
αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις ὑπέκειντο εἰς τὴν Λυδίαν·
μετ' αὐτοῦ δὲ τὴν πτώσιν (τῇ 547 π. Χ.),
ἀπέκυψαν εἰς τὴν Περσίαν. Καὶ ὁ μὲν πολι-
τικὸς αὐτῶν ὀργανισμὸς ὀλίγον ἠλλοιώθη·
ἀλλὰ τῇ 500 π. Χ., τὴν ἐλευθερίαν ποθοῦ-
σαι, ἐπανετίστησαν πᾶσαι (Ἰδ. Ἄριστ. ταγ-
ραξ)· ἀλλ' οἱ Πέρσαι ἀπέπνηξαν τὴν ἐπανά-
στασιν, κυριεύσαντες τὴν Μίλητον, ὅστε καὶ
ἐπὶ τῶν Μηδικῶν οἱ Ἴωνες τῆς Ἀσίας ἡ-
ναγκάζοντο νὰ συνακπέμπωσι τοὺς ἀνδρας καὶ
τὰ πλοῖά των μετὰ τῶν Περσῶν κατὰ τῆς
Ἑλλάδος. Εἰς τὴν μάχην ὅμως τῆς Μυκά-
λης (479) μετέστησαν πρὸς τοὺς Ἑλληνας,
καὶ μετὰ ταῦτα (469) ἢ κατὰ τὸν Ἰδρυμέ-
δοντα νίκη τοῦ Κίμωνος τοῖς ἐξησφάλισε τὴν
ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ, διότι ἡ εἰρήνη
τοῦ Ἀνταλκίδου (387) τοὺς ὑπέβαλεν αὐτὴς
εἰς τὸν Περσικὸν ζυγόν, ἀφ' οὗ μετέβησαν ὑπὸ
τὴν Μακεδονικὴν, καὶ εἴτα ὑπὸ τὴν Ῥωμαῖ-
κὴν ἐξουσίαν, ὑφ' ἣν, καίτοι ἀπολέσασαι αἱ
Ἰωνικαὶ πόλεις τὴν ἐπιστημότητα καὶ ἀναξαρ-
τησίαν αὐτῶν, ἐξηκολούθησαν ὅμως ἀσκούσαι
τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην. Ἐυερέτιστοι
καὶ φιλόδοξοι, ἦσαν οἱ Ἴωνες συγχρόνως καὶ
δεκτικώτατοι πνευματικῆς ἀναπτύξεως. Ἀπ'
αὐτῶν τὸ πρῶτον ἐπήγασαν ἡ ποίησις, ἡ φιλο-
σοφία, ἡ ιστοριογραφία, καὶ Ἰωνες ἦσαν ὁ (Ο-
μηρος, ὁ Μίμνερμος, ὁ Ἀνακρέων, ὁ Θαλῆς,
ὁ Ἀναξίμανδρος, ὁ Ἀναξίμενης, ὁ Ξενοφάνης,
ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Διονύσιος, ὁ Ἐκκαταῖος καὶ
ἄλλοι. Διὰ δραστηρίας δ' ἀποικίσεως ἐξέτει-

ναν τὴν διανοητικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν κατὰ
πάσας τὰς διευθύνσεις (Στράβ. ΙΑ, 632).

Ἰωνέζαι, δῆμος Ἀττικῆς (Παυσ. ΣΥ,
22, 7). Πιθανῶς παρὰ τὸν Γαργητόν.

Ἰωξός, Μελανίππου, ἔγγονος τοῦ Θη-
σεῦς, μετοικήσας εἰς τὴν Καρίαν μετὰ τοῦ
Ὀρνύτου (Πλούτ. Θησ.—Παυσ. Β, 28).

Ἰώσηπος, Ἰουδαῖος, ἐκ γενεᾶς Φαρι-
σαίων, γεννηθεὶς ἐν Ἰερουσαλὴμ τῇ 37 μ. Χ.
Εἰς Ῥώμην μεταβάς τῇ 63, κληρώθη ὑπὸ
Ποππαίας, γυναικὸς τοῦ Νέρωνος. Ἐπανελ-
θὼν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ μάτην προσπα-
θῆσας νὰ παρακωλύσῃ ἐπανάστασιν ἐτοιμῆν
νὰ ἐκραγῇ, ἠσπάζθη τέλος αὐτὴν, καὶ ἀνεδεί-
χθη ἀρχηγὸς τῆς Γαλιλαίας· ἀλλ' ἠχημαλω-
τίσθη, καὶ ἠλευθερώθη μόνον διότι εἰς τὸν
Βεσπασιανὸν προέβη τὴν μέλλουσαν δόξαν
του (Suet. Vesp. V), ὅτε καὶ τῷ ἐπετρέπη
νὰ προσλάβῃ τὸ ὄνομα τῆς αυτοκρατορικῆς
οἰκογενείας Φλάβιος. Παρευρέθη δὲ μετὰ
τοῦ Ἰτίου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἰερουσα-
λῆμ, καὶ ἐπέμφθη εἰς αὐτὴν ἵνα διαπραγμα-
τευθῇ τοὺς ὅρους τῆς παραδόσεως. Ἐἶτα δ'
ἐν Ῥώμῃ ἔγραψεν Ἑλληνιστί, α) 7 βιβλία
«περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου» ἢ
«Ἰουδαϊκὴν ἱστορίαν περὶ ἀλώ-
σεως.» Ταῦτα ὅμως κατ' ἀρχὰς συνέγραψε τῇ
75 συροχαλδαϊστὶ, καὶ μετὰ ταῦτα τὰ μετέ-
φρασεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν. β) «Ἰουδαϊκὴν
ἀρχαιολογίαν», περὶ τὸ 93, εἰς 20 βιβλία,
ἥτοι ἱστορίαν τῶν Ἰουδαίων ἀπὸ κτίσεως κό-
σμου μέχρι Νέρωνος. γ) «βίβλιν», ἥτοι τὴν αὐ-
τοβιογραφίαν του, συμπληροῦσαν τὴν ἱστορίαν
τῶν Ἰουδαίων, δ) «Περὶ ἀρχαιότητος
Ἰουδαίων, κατὰ Ἀπίωνος,» ἐν ἐπιχει-
ρεῖ ν' ἀναιρέσῃ. ε) «εἰς Μακκαβαίους λό-
γος, ἢ περὶ αὐτοκράτορος λογι-
σμοῦ,» ἔργον οὐ ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης.
Λατινικὴ μετάφρασις τοῦ πρώτου ἐκ τῶν συγ-
γραμμάτων τούτων ὑπελαμβάνετο ἐπὶ πολὺ
ὡς πρωτότυπον ἔργον Ἠγησίππου τινός.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΚΑΘΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. ΠΑΡΕΚΚΥΠΡΕ
ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΠΟΛΟΓΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α. ΣΑΤΣΙΝΑΚΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

Κ

Κάδμος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καταξυλοῦσθε ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνοῦ διότι εἶχε καύσει τὸ ἱερόν αὐτοῦ ἄλλως περὶ τὸν Ἰσμηγόν τῆς Βοιωτίας (Πaus. Θ, 10).

Καβαλῆς, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας.

Κάβειροι, ἀρχαιότατοι καὶ μυστηριώδεις δευτερεύουσαι θεότητες τῆς Σαμοθράκης, Ἰμβρου καὶ Ἀθήνου. Κατὰ τινὰς τὸ πρῶτον εἰσῆχθη ἐκεῖ ἡ λατρεία αὐτῶν ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, οἵτινες ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων κατέφυγον εἰς τὰς νήσους ἐκεῖνας, διωχθέντες ἐκ Βοιωτίας. Τινὲς ἔλεγον τοὺς Κάβειρους τέκνα τοῦ Ἡραίου καὶ τῆς Κάβειρας, θυγατρὸς τοῦ Πρωτεύως, τρεῖς ἀδελφοὺς καὶ τρεῖς ἀδελφάς, ἄλλοι δὲ τοὺς ἐξελάμβανον μόνον δύο ἀδελφοὺς, γεννηθέντας ἐκ τοῦ Διός. Εἰς τιμὴν αὐτῶν ἐτελοῦντο μυστήρια, καὶ οἱ εἰς αὐτὰ μυούμενοι ἐπίστευον ὅτι ἐπετύγγανον εἰς ἐπικινδύνους ἐπιχειρήσεις καὶ ἐσώζοντο ἐκ τρικυμιῶν, δι' ὃ καὶ ἐνίοτε ἐταυτίζοντο οἱ Κάβειροι μετὰ τῶν Διοσκουρίων. Παρίσταντο δὲ ὅμοιοι πρὸς τὸν Ἡραϊστον (Ἡρδ. Γ, 37), ἢ ὡς βραχυσώμοι καὶ δύσμορφοί τινες δαίμονες. Εἰς τὰ μυστήρια αὐτῶν ἐμυσῶντο διὰ νυκτὸς ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παῖδες, καθαιρόμενοι πρῶν, ὡς καὶ οἱ φονεῖς ὑπὸ ἱερέως ὅστις ἐλέγετο κοίτης. Ἀπεσβεῖτο δ' ἐπὶ τῆς εορτῆς, ἣτις ἦν κατ' ἔτος ἐννεαήμερος, πᾶν τὸ πῦρ ἐν τῇ νήσῳ Σαμοθράκῃ καὶ ἐλαμβάνετο νέον ἐκ Δήλου. Ἔβλεπε δὲ τὸ ὄρησκυμα τοῦτο καὶ φιλοσοφικὴν τινὰ βᾶσιν ἂν πιστευτέον τὸ τοῦ Ἰαμβλίχου (Β. Πυθαγ. 151), ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ὁ Πυθαγόρας ἤρυσσαστο μέρος τῶν βωριῶν του. Ἐν Θήβαις ἡ λατρεία τῶν ἐξέλιπεν ἐπὶ πολὺ, ἢ καὶ ἐτελείτο ἀφανῶς ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Ἑπιγόνων εἰς μεταγενεστέρους ἡμῶν χρόνους ἀνεπτύχθη αὖθις καὶ ὑπῆρχεν ἐπιγα-

νῶς ἱερόν αὐτῶν παρὰ τὴν πόλιν, ἀνακαλυφθὲν εὐχαίτως ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς μετὰ πλεῖστων καὶ περιέργων ἀναθημάτων καὶ γλυπτικῶν λειψάνων. Καὶ ἐν Ρώμῃ δ' ἐτιμῶντο, ὡς ἐρέσταιοι θεοὶ μάλιστα, καὶ ἐπιστεῦετο ὁ Αἰναῖος ὡς εἰσαγαγὼν τὴν λατρείαν αὐτῶν ἐκ Φρυγίας, ἐνθα καὶ ὄρος ὑπῆρχε Κάβειρος, καὶ ἱερόν ἐν Περγᾶμῳ (Στράβ. Γ, 1, 479. Πaus. Α, 4, 6. Δ, 1, 5. Θ, 25, 5, 22, 5. Θεόφρ. Β, 12.—Διον. Ἀλ.—Νονν. Διον. Ἀπολλ. Γ, Α, 917). Ἰδ. Κάδμος.

Καθησὸς, πόλις ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων, κατὰ τοὺς μὲν τῆς Θράκης, κατ' ἄλλους τῆς Λυκίας ἢ τῆς Καππαδοκίας (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 363.—Στέφ. Βυζ.)

Κάθρος ἢ Καλαθρός, (Σουῖδ.) θεότης τιμωμένη ἐν Φασηλίδι τῆς Παμφυλίας, ἢ προσεφέρετο θυσία τεταριγευμένων ἰχθῶν.

Καθύλη, πόλις τῆς Θράκης μεσσηγείας (Δημοσθ. Φιλ. Δ', σ. 135), ἴσως ἢ αὐτὴ τῇ Καλύβῃ (Στράβ. Εἰσιτ. Ζ).

Κάγκανα, ξύλα, παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Σ, 308), τὰ ξηρά, ἵνα καιώσι καλῶς εἰς τὴν ἐστίαν. Ἐὰ παρσεκεύαζον δὲ, ἀφαιροῦντες τὸν φλοῖον, καὶ εἶτα ξηραίνοντες αὐτὰ (Θεόφρ. Φ, Ἰστ. Η, 10).

Καθμεῖα, ἴδ. Θῆβαι.

Κάδμος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγήνωρος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ τῆς Γηλεράσσης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φοίνικος, τοῦ Κίλικος καὶ τῆς Εὐρώπης. Ὅτε αὐτὴ ἤρπάζη ὑπὸ τοῦ Διός, ἐξέπειψεν ὁ Ἀγήνωρ τοὺς υἱοὺς του εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς, καὶ ὁ Κάδμος ἀπῆλθε τὸ πρῶτον εἰς Θράκην μετὰ τῆς μητρὸς του, ἣτις καὶ ἐκεῖ ἀπεβίωσεν. Ἐῖτα δὲ τῷ παρήγγειλεν ὁ χρησμὸς ἐν Δελφοῖς, ἀποστάς τῆς διώξεως, νὰ παρακολουθῆσθαι δάμαλιν τινὰ ἢν ἴθελεν ἀπαντῆσαι, καὶ ὅπου ἂν αὐτὴ καθῆσθαι κατὰ γῆς, νὰ ἰδρῶσθαι πόλιν. Ἀπήντησε δὲ

τὴν δάμαλιν εἰς τὴν ἀγέλην τοῦ Πελάγοντος ἐν Φωκίδι, καὶ εἰς ὃ μέρος αὐτὴ ἐκαθέσθη ἔκτισε τὴν πόλιν Θήβας, ἣς ἢ Ἀκρόπολις κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη. Θελήσας δὲ νὰ θύσῃ τὴν δάμαλιν εἰς τοὺς θεοὺς, ἐπεμφένιας τῶν ἐταίρων του νὰ τῷ φέρωσιν ὕδωρ ἐκ πλησίον κρήνης, ἀλλὰ τοὺς ἐφόνευσεν ὁ ἐπ' αὐτῆς ἐπαγρυπνῶν δράκων τοῦ Ἄρεως, υἱὸς τοῦ θεοῦ τούτου καὶ τῆς Τιλοφύσης, νύμφης ἢ Ἐρινύος. Ἐπελθὼν δὲ ὁ Κάδμος, ἐφόνευσε τὸν δράκοντα, καὶ συμβουλή τῆς Ἀθηνᾶς, ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ἀνεφύησαν ἄνδρες ἔνοπλοι, οἵτινες ἤρξαντο εὐθὺς ἀλληλομαχοῦντες, καὶ ἐφονεύθησαν πάντες, πλὴν μόνων πέντε, οὓς ὁ Ὀβίδιος (Met. III, 1) καλεῖ Ἰγλίων, Οὐδαῖον, Χόβιον, Πέλωρον καὶ Ὑπερήνορα. Οὗτοι ἦσαν οἱ Σπαρτοὶ λεγόμενοι, ἀφ' ὧν ἠξίουσιν ἐτι ὡς αὐτόχθονες κατήγοντο οἱ Θηβαῖοι, καὶ μάλιστα τ' ἀριστοκρατικὰ αὐτῶν γένη. Πρὸς ἐξίλασθαι δὲ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος ἠγαθήσθη ὁ Κάδμος νὰ δουλεύσῃ παρὰ τῷ Ἄρει ἐπὶ ὄβη (ἕνα μέγαν ἐνιαυτὸν), μεθ' ἧς ἢ Ἀθηνᾶ τῷ ἔδωκε τὴν ἡγεμονίαν ἐπὶ τῶν Θηβῶν, ὁ δὲ Ζεὺς ὡς γυναῖκα τὴν Ἀρμονίαν, κόρην τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Εἰς τὸν γάμον αὐτῶν ἐπὶ τῆς Καρμαίας προσῆλθον πάντες οἱ θεοὶ, καὶ ὁ Κάδμος προσέφερε τῇ Ἀρμονίᾳ πέπλον καὶ περιδέριον, ὃ εἶχε λάβει παρὰ τῆς Ἀφροδίτης ἢ παρὰ τῆς Εὐρώπης. Ἐν Σαμοθράκῃ δὲ, ἐνθα Βοιωτοὶ εἶχον μεταστῆ ἐπὶ τῆς Δωρικῆς εἰσβολῆς, ὑπῆρχε λατρεία Ἑρμοῦ Καδμίλου, καὶ ἡ παράδοσις ὅτι ἐκατ' ἐνυμφεύθη ὁ Κάδμος τὴν Ἀρμονίαν, ἀφ' οὗ ἐμυθήθη εἰς τὰ μυστήρια τῶν Κάβειρων, καὶ ὅτι αὐτὴ ἦν θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Ἡλέκτρας, ἀδελφῆ τοῦ Δαρδάνου καὶ τοῦ Ἰασιόνοιο. Ἐὰ τέκνα δ' αὐτῆς ἐκ τοῦ Κάδμου ἦσαν ἡ Λύττονη (μήτηρ τοῦ Ἀκταίονος), ἡ Ἰνώ (μήτηρ τοῦ Μελικέρτου), ἡ Σεμέλη (μήτηρ τοῦ Διονύσου), ἡ Ἀγαθή, (μήτηρ τοῦ Πενθέως), καὶ ὁ Πολύδωρος. Μετέπειτα δ' ἀπῆλθεν ὁ Κάδμος μετὰ τῆς

Ἀρμονίας εἰς Ἰλλυρίαν, πρὸς τοὺς Ἑγγελεῖα, ἐνθα ἐβασίλευσε, καὶ τὴν βασιλείαν ἀφῆκεν εἰς τὸν ἐκεῖ γεννηθέντα υἱὸν τοῦ Ἰλλύριον, ὅτε μετὰ τῆς γυναικὸς του εἰς δράκοντα μεταμορφωθείς, συναπῆλθεν εἰς τὰ Ἑλύσια. Τινὲς δὲ λέγουσι τὸν Κάδμον Αἰγύπτιον. Ἐξ οὗ καὶ ἡ ταύτωνομία τῶν Βοιωτικῶν καὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν Θηβῶν. Ἄλλ' οἱ πλείστοι, ἀπὸ Ἡροδότου (Α, 2, Β, 49), τὸν λέγουσι Ἰούριον τὴν καταγωγὴν, καὶ πρῶτον ἐκ Φοινίκης εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν χρῆσιν τῶν γραμμάτων εἰσαγαγόντα.—2) Ἰῶς Σκύθου, βασιλέως τῆς Κῶ, παραιτηθεὶς τῆς βασιλείας, καὶ ἐλθὼν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν Γέλωνα, ἐν μεγάλῳ ἐξυπηρέτησεν (Ἡρδ. Ζ, 184).—3) Κ. Μιλήσιος, εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων λογογράφων, ἴσως σύγχρονος τοῦ Ἐκαταίου, λέγεται γράψας 4 βιβλία ἐπιγραφόμενα «Κτίσις Μιλήτου καὶ τῆς Ὀλῆς Ἰωνίας» ἀλλ' ὁ Διονύσιος Θεωρεῖ τὸ ἔργον ὡς μὴ γνήσιον.

Κάδος, πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη εἰς τὰ σύνορα τῆς Λυκίας (Στράβ.—Στάφ. Βυζ.).

Κάδος ἢ Κάδδος, 1) λάγνηος πρὸς διατήρησιν οἴνου, ἐλαίου, κτλ.—2) Κάδδος, ἐν Ἀθήναις μάλιστα καὶ δίσκος, εἰς τὰς ψηφοφορίας τῶν ἀρχαίων τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐρρίπτοντο οἱ ψηφοὶ (κάλπη ψηφοφορίας). Μέχρις Ἐνκλείδου ἐτίθεντο δύο, εἰς τὸ δικαστήριον ὁ ἀπολύων (ἀθωοτικός) καὶ ὁ ἀπολύς (καταδικαστικός) ἔκτοτε δὲ εἰς μόνον, εἰς ὃν ἐρρίπτετο ψῆφος λευκὴ ἢ μέλαινα, ἢ καὶ ἄτρητος ἢ διατετραπλημένη. Ἰδ. Δίκη.

Καδουσίαι, ἔθνος εἰκοῦν ἐν τῇ Ἀτροπατηνῇ κατὰ τὰ βόρεια τῆς Μηδίας, μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀράξου καὶ τοῦ Ἀμάρδου. Ἐφημίζοντο ὡς ἀριστοὶ τοξόται, καὶ οἱ ἀνδρειότατοι τῶν Μηδῶν (Ξενφ. Κ. παιδ. Β, 2.—Διόδ. Β.—Στράβ. ΙΑ).

Κάδυτος, μεγάλη ἀρχαία πόλις τῆς Ἰταλικῆς, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλασ-

σης (Ήρδ. Β, 159. Γ, 5). Έκλαμβάνεται δ' υπό τῶν μὲν ὡς ἡ αὐτὴ τῆ Γάζα, ὑπὸ τῶν δὲ ὡς ἡ Ἱερουσαλήμ, ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Κεδοσιάζ, δηλοῦντος τὴν ἱερὰν πόλιν, ὡς καὶ ἔτι καὶ νῦν καλοῦσιν οἱ Ἄραβες Ἑλ-Κάδες τὴν Ἱερουσαλήμ.

Κάδωλος ἢ **Κάδουλος**, παῖς ὑπηρετῶν εἰς τὰς ἐορτὰς τῶν Καθερίων.

Καθαλοὶ, ἔθνος Ἰνδικὸν (Ἄρριαν).

Καθαρισμός, ἀγνισμός, ἐλασμός. Τῆς μετὰ τῶν θεῶν κοινωνίας ἀξιοὶ ἦσαν μόνον οἱ καθαροὶ τῶν ἀνθρώπων, δι' ὃ καὶ οἱ τελοῦντες θυσίαν, οἱ προσευχόμενοι ἢ εἰς καθὼν εἰσερχόμενοι, ὤφειλον νὰ καθαίρωσι τὸ σῶμά των, ὅπερ ἦν σύμβολον τῆς ἐξαγνίσεως τῆς ψυχῆς (Ὀμ. Ὀδ. Β, 261. Δ, 759. Μ, 336.—Ἰλ. Α, 449.—Σοφ. Οἰ. Κ. 460.—Ἑὲρ. Ἰων. 94). Ὅπου ὑπῆρχε μετεχειρίζοντο πρὸς τοῦτο ῥέον ἢ θαλάσσιον ὕδωρ, ἢ ἀνεπλήρου τοῦτο ῥίπτοντες εἰς τὸ ὕδωρ ἄλλας καὶ θερμαίνοντες αὐτὸ (Ἑὲρ. Ἡλ. 790. Ἰφ. Τ. 1161.—Δεοκρ. ΚΔ, 94.—Virg. Αἆ, II, 717. IV, 635). Ἀλλὰ καὶ πρὸς τῆ εἰσόδῳ τῶν καθῶν εἶχον περιρραντήρια, ἧτοι ἀγγεῖα περιέχοντα ὕδωρ ἵνα ῥαντίζωνται. Πρὸς ῥαντισμὸν δὲ μετεχειρίζοντο κλάδους ἐλαίας ἢ δάφνης, καὶ καθαρτικὴν δύναμιν ἀπέδιδον ἐπίσης καὶ εἰς τὴν μύρτον, τὴν ἄρκευθον, τὸ δεινδρολίθωνον, δι' ὧν καὶ ἐκάπνιζον διότι καὶ τὸ πῦρ ἦν καθαρτήριον, καὶ διὰ τοῦ πυρὸς ἐνίοτε καὶ τὸ θεῖον. Καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαφῆς δὲ μετὰ νεκρῶν, καὶ διὰ τὰς γυναῖκας ἀπὸ τῶν ἐπιλογίων ἀπῆρτετο καθαρισμός (Ὀμ. Ὀδ. Κ. 481), δι' ὃ καὶ πρὸ τῆς θύρας τοῦ κηδευμένου ἴστατο ἀγγεῖον ὕδατος, εἰς ὃ πᾶς ὁ ἐξερχόμενος ἀπεπλύετο, καὶ μετὰ τὴν κηδεῖαν ἐκαθαρίζοντο πάντες οἱ εἰς αὐτὴν παρευρεθέντες. Καὶ δι' ἐγκλήματα δὲ, μάλιστα φόνου, ἔστω καὶ ἀκουσίου, ἀπῆρτετο καθαρισμός, καὶ πολλάκις πόλεις ὄλαι, στρατοὶ καὶ λαοὶ ὑπεβάλλοντο εἰς αὐτὴν, πρὸς ἀπατροπὴν θεομηνίας ἧτις ἐπέσκηψε διὰ παρανομίαν τινὰ αὐτῶν, ἢ ἀτόμου τινὸς μετὰ αὐτῶν. Οὕτως

ἀπελυμήναντο οἱ Ἄγαιοι δετε Ἄγαμέμνων παρώργισεν τὸν Ἀπόλλωνα (Ἰλ. Α, 313), καὶ εἰς Ἀθήνας ἐκλήθη ὁ Ἐπιμενίδης ἵνα ἐξαγνίσῃ αὐτὰς μετὰ τὸ Κυκλώνιον ἄγος. Κατὰ τὴν ἐναρξιν ἐκάστης συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς ἐν Ἀθήναις περιεφέρετο τὸ καθάρσιον ὕδωρ, καὶ αἱ ἔδραι ἐρραντίζοντο δι' αἵματος θυσιασθέντων χοιριδίων καὶ διὰ θυμιάσεων. Ἐτελοῦντο δὲ πολλάκις μετὰ τῶν καθαρτηρίων καὶ ἰλαστήριοι εὐχαὶ ἢ τελεταί, πρὸς ἐξιλέωσιν τῆς ψυχῆς τοῦ θανατωθέντος, ἧτις ἦν ἡδὴ καὶ αὐτὴ ὑποχθόνιος δαίμων, καὶ τῶν καθαρσίων, τροπαίω ν, λυσίω θεῶν, ἰθίως τοῦ καθαρσίου, μελιχίου, φυξίου Διός. Ἀντί, ὡς ὤφειλε, νὰ κατευνασθῇ ὁ φονεὺς τὴν ὀργὴν τοῦ θύματος του καὶ τῶν θεῶν διὰ τῆς ἰδίας ζωῆς του, οὕτι συνήθως κριόν. Ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις παρεδίδοτο εἰς δουλείαν, ὡς ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Κάδμος, ἀφ' ἧς διὰ χρημάτων ἐξηγοράζετο. Παρ' Ὀμήρῳ μάλιστα ἔστιν ἡ τοιαύτη χρηματικὴ πωρὴ ἐπὶ φόνῳ ἕως μόνον γνωστὸν καὶ καθιερωμένον (Ἰλ. I, 632, Σ. 498). Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις ἐτελεῖτο ἢ κάθαρσις τοῦ φονεῦς, ἢ ἐπαναφέρουσα αὐτὸν εἰς σχέσιν μετὰ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, διὰ θυσίας χοιριδίου, εὐ τὸ αἷμα ἔρρεεν εἰς τὰς χεῖρας του. Καὶ ἐν τοῖς μυστηρίοις δ' ἐτελοῦντο καθαρμοὶ, ἀφρῶντες τὴν ἐν γένει καθαρσὶν τῆς ψυχῆς τοῦ μουμένου, καὶ ἀποδιδόμενοι εἰς τὸν Ὀρφέα, κυρίως δ' εἰσαχθέντες ἐκ ξένων ὀρθοκευμάτων ὑπὸ τῆς τῶν Ὀρφικῶν αἰρέσεως. Μετεχειρίζοντο δ' αὐτοὺς καὶ πρὸς Θεραπείαν καὶ πρὸς μαντείαν, καὶ πᾶν εἶδος ἀγυρτείας καὶ δεισιδαιμονίας.

Καθέστρα, ἴδ. Ἑδρα.
Καθετήρ. 1) Ἰδ. Καταπειρατήρ.
—2) Χειρουργικὸν ἐργαλεῖον διὰ δυσουρίας,

πληγῶν, κτλ. (Ἰπποκρ. Γαλγν.).

Καιάδας, χάσμα βαθύ παρὰ τῆ Σπάρτη, εἰς ὃ οἱ Σπαρτιάται ἐρριπτον τοὺς κακούργους, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸ βάραθρον (Θουκ. Α, 134.—Στρβ. Η, 376.—Παισ. Δ, 18.—Σουῖδ. λ. βάραθρον, Καιάδας), καὶ ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις, ὡς ἐνομίζετο, καὶ τὰ δύσμορφα βρέφη καὶ τοὺς ἐγκατογήρους.

Καιήτη, πόλις Ἰταλικὴ τοῦ ὁμωνύμου ἀρωτηρίου, μετὰ τῶν Ἀατίου καὶ Καμπανίας. Ἐθνομα ἐλέγετο ὅτι ἔδωκεν αὐτῆ ὁ Δινείας, κατὰ τὸ τῆς τροφῆς αὐτοῦ Καιήτης (Διον. Ἀλικ. Α. 31) ὁ δὲ παρ' αὐτῆ Καιάτας καλούμενος κόλπος, πάντως, κατ' αὐτὴν, ἐνομίζετο ὑπὸ τῶν (Στρβ.) κληθεὶς κατὰ τὸ Λακωνικὸν Καιάτας ἢ Καιάδας, σημαίνον τὸ χάσμα.

Καίκοις, ποταμὸς τῆς Μυσίας, ἐκρέων ὑπὸ τὸν Ἰημμον, διαρρέει τὸ εὐφορον Καίκου πεδῖον, τὸ περὶ τὴν Πέργαμον, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἑλαίας (Ήρδ. ΣΤ, 28.—Ξεν. Ἄν. Ζ, 8, 8.—Ἄρρ. Ιε, 6, 4, 7.—Στρβ. ΙΙ, 610).

Καινεύς, υἱὸς Ἑλλάτου καὶ Ἰππείας, πατήρ τοῦ Κορωνοῦ, Λαπίθης ἐκ Ἰόρτωνος ἐν Μαγνησίᾳ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 746.—Ἀπολλδ. Δ, 57). Κατ' Ὀβίδιον (Μοι. XII) ἦν κόρη, Καινίς, καὶ ἐπὶ τῆ ἱεσῆς τῆς μετεμορφώθη εἰς ἄνδρα, καὶ ἄρρωτον, ὑπὸ τοῦ Προσευδῶνος, καὶ μετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυθευαίου κάπρου καὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐπὶ τῆς μάχης τῶν Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν κατὰ τὸν γάμον τοῦ Πειρίθου, ἐπειδὴ ἦν ἄρρωτος, οἱ Κένταυροι τὸν ἐθανάτωσαν σιωρεύσαντες αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ἢ μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν (Ὀν. Μοι. XII, 459).

Καίσαρ, μετὰ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα οἱ πρώτοι αὐτοκράτορες καὶ κληρονόμοι τῆς βασιλείας παρέλαβον τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, ἧς μέχρι τέλους κατέστη τίτλος χορηγούμενος εἰς τοὺς ἐπιδόξους διαδόχους τοῦ θρόνου.

Καισάρεια, εἰς διαφόρους πόλεις ἐν Ἀσίᾳ ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τῶν Ἰω-

μαίων αὐτοκρατόρων, οἷον εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Καππαδοκίας, πρὶν Μάξακα εἰς τὸν ἐν Παλαιστίνῃ Στράτωνος Πύργον, πατρίδα τοῦ ἱστορικοῦ Προκοπίου, καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πατρὸς Ἑδσαβίου εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Μαυριτανίας.

Καισαρέων, υἱὸς τῆς Κλεοπάτρας, κατ' ἀρχὰς Πτολεμαῖος καλούμενος, καὶ συναινέσει τοῦ Καίσαρος οὕτω μετονομασθεὶς τῷ 47 π. Χ. (Πλούτ. Καισ. ΜΘ). Ὁ Ἀντώνιος, ἐνεκα τῆς πρὸς τὴν Κλεοπάτραν συμπαιθείας του, τὸν κατέστησε μέτοχον τῆς ἀρχῆς τῆς Αἰγύπτου καὶ τὸν ἀνεκήρυξεν εἰς τὴν Πουλίην υἱὸν τοῦ Καίσαρος ὁ δὲ Ὀκτάβιος τὸν ἐφόνευσεν μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην (Πλούτ. Ἄντ. ΝΑ. ΠΑ —ΠΒ).

Καικαίθη, χύτρα τριπλοῦς κεραμινὴ ἢ χαλκῆ, πρὸς βράσιν ὕδατος.

Καικοτεχνία, ἴδ. Δίκη.

Κάκωσις, ἡ ἐκ κακῆς συμπεριφορᾶς προσηλοῦς ἢ βλάβη. Ὡς νομικὸς ἔρος περιλαμβάνει ἐκ μέρους τέκνων πρὸς γονεῖς οὐ μόνον βιαιοπραγίας, ἀλλὰ καὶ ὕβρεις, ἀρνήσιν τῶν πρὸς διατροφήν, εἰς ἧς τὴν ὑποχρέωσιν νόθα τέκνα δὲν ὑπέκειντο, παράλειψιν τῶν ἐπιτηδεύων τιμῶν ἐκ μέρους συζύγου, κακίην πρὸς τὴν γυναῖκα διαγωγὴν, ἴσως καὶ συζυγικὴν ἀπιστίαν πρὸς γυναῖκα ἢ κόρη ἐπικληρον, καταπάτησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρὸς τῆς, ἢ τῶν ἐπιτρόπων τῶν ὀφειλόντων νὰ συμπεύσωσιν αὐτὴν κατὰ τοὺς νόμους πρὸς ὀφθαλμοὺς ἐπίσης ἐκ μέρους τῶν ἐπιτρόπων, τὴν βλάβην αὐτῶν διὰ κακῆς καὶ μὴ ἐντίμου διαχειρίσεως τῆς περιουσίας των. Ἐδύναντο δ' οἱ ἐπὶ κακίᾳ κατηγορούμενοι νὰ εἰσαγγελοῦσιν ἀμέσως εἰς τὸν δῆμον ἵνα ὑπ' αὐτοῦ ἢ κατ' ἐντολήν αὐτοῦ δικασθῶσι (ἴδ. Εἰσαγγελία), καὶ ἡ κάκωσις γονέων, ἀποδειχθεῖσα, ἐπέφερεν ἀτιμίαν. Διαξήγοντο δὲ αἱ δίκαι αὐταὶ πρὸ τοῦ ἀρχόντος.

Καλαθρία, ἴδ. Μεσσαπία.

Κάλαθος, καλαθίς, καλαθίσκος, κατὰ σχῆμα καὶ μέγεθος καλάθιον πλεκτὸν ἐκ καλάμων ἢ λύγου, εἰς ὃ αἱ γυναῖκες ἐναπέθετον τὰ ἐργόχειρά των (Πολδ. Β, 29. I, 125) καὶ, ὅταν ἐνήθον, τὰς τολύπας των (ἴδ. Ἡλ ακάτη) ἢ ἐνθα εἰθόντο καρποί καὶ ἄλλα προϊόντα τῆς γῆς, ἐτι δ' ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἑλευσινίων ἐν πομπῇ ἐπὶ ἰε-

ρᾶς ἀνάξης πρὸς τὴν θεὰν κομιζόμενος, τοῦ λαοῦ ἀλαλάζοντος «Χαῖρε Δῆμητερ», τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ἔφερε καὶ τὸ περίγλυφον μέρος τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου (ἴδ. Κίων). **Κάλαξ**, υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ἑλρεθιῖδας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου, ὑπόπτερος ὡς καὶ οὗτος. Ἀπελθόντες ἀμφότεροι μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅτε ἔφθασαν εἰς Σαλλυμθησὸν τῆς Θράκης, ἀπηλευθέρωσαν τὴν ἀδελφὴν των Κλεοπάτραν, ἣν, νυμφευθεὶς ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας Φινεὺς, εἶχε φυλακίσαι μετὰ τῶν παιθῶν τῆς, ἐνεργεῖα τῆς δευτέρας του γυναικὸς (Σοφ. Ἄντ. 966). Ἀποπέμψαντες δὲ

ταύτην ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα τῆς, τὴν Σκυθίαν, ἔδωκαν τὴν βασιλείαν εἰς τὰ τέκνα τῆς Κλεοπάτρας. Κατ' ἄλλην δὲ διήγησιν, τὸν Φινεὺς ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τῶν Ἀρπυιδῶν. Ἄλλοι δὲ πάλιν ἔλεγον ὅτι ἐφρονεύθησαν οἱ δύο ἀδελφοὶ μαχόμενοι κατὰ τῶν Ἀρπυιδῶν κατ' ἄλλους κατετοξέωθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ, ἐνθα καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν εἰδῆκνυντο μετ' ἐπιταφίων στηλῶν, ὧν ἡ μία ἔλεγον ὅτι ἐκινεῖτο ὅτε ἔπνεεν ὁ βορρᾶς.

Κάλαμις, γλύπτης, πιθανῶς Ἀθηναῖος, τοῦλάχιστον ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος ἀμέσως πρὸ τοῦ Φειδίου, περὶ τὴν 80ην Ὀλ. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ἀρχαιώτερον ἐτι ὑπόσκληρα, ἐπηρεοῦντο ὅμως ἤδη διὰ τὴν λεπτότητα, τὴν χάριν καὶ εὐρυθμίαν των (Διον. Ἄλικ. Ἰσοκρ. σ. 95. — Δουκ. Βίβλ. ΣΤ. Διάλ. ἐταιρ. Γ'). Εἰργάζετο δὲ καὶ εἰς λίθον καὶ εἰς χαλκόν, κατασκευάσας Ἀπόλλωνα τριακοντάπηχυν, καὶ χρυσελεφάντινα ἀγάλματα, ὡς τὸν Ἀσκληπιὸν ἐν Κορίνθῳ, καὶ διέπρεπεν εἰς τῶν ἱππῶν τὴν παράστασιν (Στράβ. Ζ, 319. — Παισ. Β, 20. — Ρι. XXXIV, 10, 11).

Κάλαμος, φυτὸν, ἐξ οὗ τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ ἔγραφον οἱ ἀρχαῖοι διὰ μέλανος ἐπὶ παπύρου ἢ περιγαμινῶ. Ὁ ἀριστος ἦν ἐξ Αἰγύπτου, Κυθίου ἢ τῆς Ἀνατικῆς λίμνης. Ἐλέγετο καὶ δόναξ καὶ σχοῖνος, καὶ ὠξύνετο διὰ τοῦ καλαμογλύφου (μαχαριδίου). Ἐπὶ δὲ τοῦ κηροχρίστου πίνακος ἔγραφον δι' ὀξείας γλυφίδος (ἴδ. Μέλαν) πτεροῦ δὲ χρήσις πρὸς γραφὴν ἀπαντάται τὸ πρῶτον κατὰ τὸν 6 αἰῶνα μ. Χ. εἰς παράστασιν ἐπὶ τῶν στηλῶν τοῦ Τραϊανοῦ καὶ τοῦ Ἀντωνίνου.

Κάλανος, Βραχμάν ἢ γυμνοσοφιστὴς ὃν ὁ Ἀλέξανδρος ἐγκώρῃσεν ἐν τῇ Ἰνδικῇ. Παρηκολούθησε δὲ τὸν κατακτητὴν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἐκεῖ ἀσθενήσας, ἀνέβη ἐκουσίως εἰς πυρὰν καὶ ἀπέθανε (Στράβ. ΙΔ, 715).

Κάλαρις, πόλις εἰς τὰ Α. τῆς Κορινθίας πῦρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥοταναῦ, κτι-

σθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωνακῶν τῷ 564 π. Χ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλαλίη. Μετὰ 20 ἔτη ἐκβληθέντες ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐκ τῆς πατρίδος των, μετέκρησαν εἰς αὐτὴν ἄλλα μετὰ 5 ἔτη μεταδάντες εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν, ἱδρυσαν ἐκεῖ τὴν Ἑλέαν ἢ Ἰέλην. Ἐπὶ τοῦ α'. Φοινικικοῦ πολέμου κατέστρεψεν αὐτὴν ὁ Σικελίων εἰτα δ' ὁ Σύλλας τὴν κατέστησεν ἀποικίαν Ῥωμαϊκὴν (Ἡρόδ. Α, 163. — Διδό. Β, 13. — Ρι. III, 6, 12).

Καλαύρεια, νῆσος ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ τοῦ Αἰγαίου κατὰ τὴν Α. παραλίαν τῆς Ἀργολίδος, ἀπέναντι τῆς Τροιζήνης, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως (ν. Πόρος). Μετ' αὐτῆς δὲ συνεδέετο καὶ ἄλλη μικρὰ νῆσος Σφαιρία. Ἐπὶ κορυφῆς ὄρους βλάτου λιμένος σώζονται τὰ εἰσέπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐνθα ἐπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων συνήρχοντο οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ κοινοῦ 7 ἐμπορικῶν πόλεων, αἵτινες ἦσαν αἱ Πρασιαί, ἡ Ναυπλία, ἡ Ἐρμιόνη, ἡ Ἐπίδαυρος, ἡ Αἴγινα, ὁ Ὀρχομενός, αἱ Ἀθήναι· εἶτα δὲ ἀντικατέστησαν τὰς Πρασιάς καὶ τὴν Ναυπλίαν ἡ Σπάρτη καὶ τὸ Ἄργος, καὶ ἔκτοτε τὸ κεινὸν ἀπίλωσε τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ σπουδαιότητα αὐτοῦ. Εἰς τὸν ναὸν δὲ τοῦτον ἀπέθανε, πύων δηλητηρίου καὶ ἐνεταφιάσθη ὁ Δημιοσθένης τῷ 322 π. Χ. (Δημοσθ. ΚΘ. — Παισ. Α, 2, 2. — Στράβ. II, 374).

Κάλετοι, Κέλται οἰκοῦντες ἐν τῇ νῦν Νορμανδίᾳ τῆς Γαλλίας πῦρὰ τῷ ποταμῷ Σκουάνα (Στράβ.).

Καλή Ἀκτὴ, 1) παραθαλάσσιον τῆς Σικελίας ἐπὶ τῆς Ἰορρηγικῆς θαλάσσης (Ἡρόδ. ΣΤ, 22). — 2) εἰς τὰ δυτικὰ τῆς νήσου μεταγενέστερον πόλις (Διδό.), ἐνθα ἡ νῦν Καιροῦν. — 3) Πόλις ἐν Κρήτῃ (Στ. Βουλ.).

Καληθίνουσι, ἔθνος Ἑρτανικῶν ἐν Σακίᾳ, ἐνθα ἦσαν καὶ Καληθίνια ὄρη (Πτολ. Β, 3).

Καληνοί, οἱ κάτοικοι τῆς Καληθίνουσις (Πολύβ. — Στράβ.).

Κάληξ, ἡ (ἑρβώτερον) Κάληξ, πο-

ταμὸς τῆς Βιθυνίας (Θουκ. Δ, 75. — Ἀρριαν. Περὶ πλ. — Εὐστάθ. 793).

Κάλης, πόλις ἐμπορικὴ ἐν Βιθυνίᾳ, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κάλητος ποταμοῦ (Ἀρρ.).

Καλής, (ἡ) ἢ **Καλασία**, πόλις τῶν Αὑσόνων ἐν Καμπανίᾳ, εἶτα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Στράβ. — Στέφ. Βουλ.). Νῦν Κάλβι.

Καλήσεος, υἱὸς Ἀξύλου, Ἰρῶς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 18.)

Καλήτωρ, υἱὸς Κλυτίου, ἀδελφοῦ τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ Ἀϊάντος τοῦ Τελαμωνίου (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 419).

Καλιάνθη, νόμφη, γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, μήτηρ δώδεκα υἱῶν (Ἀπολλ. Β, 15.).

Καλίνδορα, πόλις Ἰνδικὴ εἰς τὴν χώραν τῶν Βάτων (Πτολ.).

Κάλιπος, ποταμὸς τῆς Λουσιτανίας (Πορτογαλλίας) (Πτολ. Β). Νῦν Σάδο.

Καλισία, πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, ἐν τῇ ν. Πολωνίᾳ, βορείως τοῦ ποταμοῦ Οὐίστοῦλα, ἡ νῦν Καλισχ. (Στράβ. Πτολεμ.).

Καλλασκοί, ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Ταρρακωνικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ, ὁμοιος τοῖς Λουσιτανοῖς ἐν τῇ νῦν Γαλικίᾳ (Στράβ.).

Κάλλατοχος, 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κριτίου, τοῦ ἐπισχημοτέρου τῶν Ἰριάκοντα (Πλάτ.). — 2) Υἱὸς Διοτίμου, ἐκ τοῦ Ἀττικῶ δῆμου τῶν Κοθωκιδῶν (Δημοσθ.). — 3) Ἦλις τῶν ἐπὶ Πεισιστράτου (Ὀλ. 45) ἀρχιτεκτόνων τοῦ Ὀλυμπίου.

Κάλλας, ποτάμιον τῆς Βυβόλας, παρὰ τὸν τὴν πόλιν Ἰστίασαν (Στράβ.).

Καλλάτηθος, πόλις Λυδική, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας (Ἡρόδ. Ζ, 31).

Κάλλαντις καὶ Κάλατις, πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Ἰσθμοῦ Πόντου, ἀποικία τῶν Ἡρακλειωτῶν (Στράβ. — Στ. Βουλ.). Νῦν Καλάτι.

Καλλία, κόμη τῆς Ἀρκαδίας, πλησίον τῆς Νωνάχριος (Παισ. Η, 27).

Καλλιθέης, 1) εἰς τῶν Ἀθηναίων

ἀρχόντων ἐν Ὀλ. 74, 8 (Ἡρόδ. Η, 51). — 2) Ζωγράφος τις (Λουκ. 120).

Καλλίας, ἴδ. Καλλιόν.

Καλλιόνα, πόλις ἐμπορικὴ κατὰ τὰ δυτικὰ τῆς Ἰνδικῆς (Ἄρρ. Περπλ. Κ). Νῦν Καρανία.

Καλλιόναξ, Ῥόδιος, πατὴρ τῶν δύο περιφήμων Ὀλυμπιονικῶν Ἐυκλέους καὶ Φιλοδώρου, οἵτινες καὶ ἀνδριάντας εἶχον ἐν Ὀλυμπίᾳ (Πίνδ. Ὀλ. Ζ, 171).

Καλλιόνασσα, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 46).

Καλλιόναστρα, μία καὶ αὐτὴ τῶν Νηρηίδων (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 44).

Καλλιόρος ἢ Καλλιέρα, (Στ. Βυζ.), πόλις Λοκρικὴ, ἐπώνυμος Καλλιόρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδαιδίου καὶ Λαονόμης (Ὀμ. Ἰλ. Β, 531. — Στφ. Βυζ.). Ἐπὶ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο.

Καλλίας, 1) υἱὸς τοῦ Τημένου, ἀκαγόνου τοῦ Ἡρακλέους καὶ βασιλέως τοῦ Ἀργούς, ἐφόνευσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν πατέρα του (Ἀπολλ. Δ, 8, 5). — 2) Υἱὸς Φαινίππου, πατὴρ τοῦ Ἰπποκίτου, ἐχθρὸς τοῦ Πεισιστράτου, καὶ τὰ τοῦ δήμου φρονῶν (Ἡρόδ. ΣΤ, 121). — 3) Υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω Ἰπποκίτου, εἰς Περσίαν πεμφθεὶς μετὰ τὴν ἦτταν τῶν Περσῶν, ἵνα διαπραγματευθῆ τὴν εἰρήνην (Ἡρόδ. Ζ, 151). Οὗτος ἦν ὑπέρπλοτος, καὶ λακκόπλουτος· κοινῶς ἐπελέγετο, ἐξ οὗ παρήχθη ὁ μῦθος ὅτι τὸν πλοῦτόν του εὗρε μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐντὸς τοῦ λάκκου εἰς ὃν Πέρσης τις τὸν εἶχεν ἐγκρύψει, τὸν δὲ Πέρσην ὅστις τῆν τὸν εἶδειεν εἰς τὸν λάκκον κρημνίσας (Πλούτ. Ἀριστ. Ε. — Ραγκ. Ἰστ. Καλλιτ. Γ, Α, σ. 196). — 4) Ὁ ἔγγονος τούτου, ὑπέρπλοτος καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ τὸν πλοῦτόν του εἰς βοήθειαν τῶν Λογίων καὶ εἰς σπατάλας καταδαπανήσας ἐνυμφεῖτο εἰς δευτέρου γάμον τὴν μητέρα τοῦ Περικλέους· τὴν δὲ κόρην του Ἰπποκράτην ἐνυμφεῖτο ὁ Ἀλκιβιάδης. Πολλὰκις δὲ καὶ ἐστρατήγησεν (Ἀριστ. Βιάτρ. 428). — 5) Συγγενῆς τοῦ Ἀριστείδου, δαδούχος ἐν Ἐλευσίνι.

Καλλίθιος, Σπαρτιάτης ἐν οἱ Α' ἐν Ἀθήναις εἰσήγαγον ὡς φρούραρχον μετὰ Σπαρτιατικῆς φρουρᾶς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν (Πλούτ. Λυσ. ΠΕ. — Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 14).

Καλλικρατίτης, 1) Ἀρχιτέκτων, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Ἰκτίνου εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Παρθενῶνος. — 2) Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἀθηναίων, τῇ 415 π. Χ., ἔπεσε μαχόμενος κατὰ τοῦ Λαμάχου. — 3) Ἀχαῖος προδότης καὶ παραδότης τοῖς Ῥωμαίοις 1000 ἐκ τῶν ἐπίσημων συμπολιτῶν του. — 4) Ἕλληνας ἐκ Τύρου, συγγραφέας περὶ τὰ 200 μ. Χ. τὴν ἱστορίαν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδρηλιανοῦ (Plan, Ver. Augst, IV).

Καλλικρατίδας, Σπαρτιάτης, διεδέχθη τῇ 406 π. Χ. τὸν Λύσανδρον ὡς ναύαρχος τοῦ κατὰ τὰ παράλια τῆς Μικρασίας τῆ ἀττικῆς στόλου ἀντιτακτομένου Σπαρτιατικοῦ. Καίτοι δ' ἀντιπραττόντων αὐτῶ τῶν περὶ τῶν Λύσανδρον, γενικῶς ὅμως ἐξετιμᾶτο διὰ τὴν εὐθύτητα, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἰκανότητά του. Ἡ πρόθεσις του ἦν νὰ συνασπίσῃ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Ἕλληνας κατὰ τῆς τῶν Περσῶν τυραννίδος (Πλούτ. Λύσ. ΣΤ) ἀλλὰ τὸν ἀπήσχόλει ὁ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πόλεμος. Τὸν Κόνωνα, ἀφ' οὗ τῆ ἀφῆραι 30 τριήρεις, κατέκλεισαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Μιτυλήνης, καὶ ἀπέκρουσε τὸν Διομέδοντα, ἐλθόντα εἰς βοήθειάν του. Ὅτε δ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπειμῶν τριήρεις ὑπὲρ τὰς 150 εἰς βοήθειαν τοῦ Κόνωνα, ἠθέλησεν ὁ Καλλικρατίδας νὰ προσβάλῃ αὐτάς, σταθμευσάσας εἰς τὰς Ἀργινούσας, μεταξὺ Λέσβου καὶ τῆς στεραῆς, καὶ ἀφείξ 50 τριήρεις νὰ ἐπιτηρῶσι τὸν Κόνωνα, ἐκινήθη ἵνα ἐπιπέσῃ κατ' αὐτὸν μετὰ τῶν ἐπιλοιπῶν 120· ἀλλὰ σφοδρὰ τρικυμιά τὸν ἐκώλυσε, καὶ τῇ ἐπιούσῃ ἀντιξέπλευσε παρατεταγμένη ἡ ἰσχυροτέρα τῶν Ἀθηναίων ναυτικὴ δύναμις, ὁ Καλλικρατίδας μὴ θεωρήσας ἐντιμὸν νὰ ὑποχωρήσῃ, ἐπεχείρησε τὴν προσβολήν· ἀλλὰ, πρὸ πάσης ἐπιξέως ἤττης, ὀλισθήσας καὶ πεσὼν εἰς τὴν

θάλασσαν ἐπνίγη, καὶ τότε ἐκινήθη ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ μετ' ὄλιγον πᾶς αὐτῶν ὁ στόλος ἐτρέπη εἰς φυγὴν (Ξεν. Ἑλλ. Α, 6, 1. 13. — Πλούτ. Λύσ. Ζ).

Καλλιμάχος, 1) γλύπτης, πιθανῶς Ἀθηναῖος, καὶ περὶ τὴν 90 Ὀλ. ἀκμάσας, ὁ ἐπινοήσας τὸ κορινθιακὸν κιονόκρανον (ἴδ. κίων), κρίνεται ὡς καλλιτέχνης ἀγγείων καὶ ἐρευρητικὸς περὶ τὴν τεχνουργίαν, θυσιάων ὅμως πολλάκις τὴν χάριν εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ἀκρίβειαν περὶ τὰ καθέκαστα τῶν παραστάσεων, δι' ὃ καὶ κατατηξίτεχνος (ἐσφαλμένως κακιζότεχνος) (Παισ. Α, 26. — Π. XXXIV, 19, 35), ὡς εἰς τὰς λεπτομερείας κατατήκων τὴν τέχνην, ἐπελέγετο (Παισ. — Διον. Ἀλικ. π. δειν. Δισθ.). Ἔργον αὐτοῦ ἦν καὶ ὁ ἐν τῇ Ἐρεχθίδι ἀσθετος λόγος, οὗ ἡ καπνοδόχη ἦν χαλκοῦς φόνιξ μέχρι τῆς ὄραθῆς ἀνίων (Παισ. Η, 45). Λέγει δ' ὁ Παισανίας ὅτι καὶ πρῶτος αἰετρόπησε λίθους,» δηλαδὴ, πιθανῶς, εἰς τ' ἀνάγλυφα εὗρε τὸν τρόπον τοῦ ἐργάζεσθαι ἐπίστε καὶ τὸ ὅπισθεν τινῶν μερῶν. — 2) Κορηναῖος, τοῦ γένους τῶν Βαττιαδῶν, ἐκλήθη ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τῇ 261 π. Χ. εἰς τὴν ἐν τῇ Μουσείῳ βιβλιοθήκῃ, καὶ διέμεινε διευθυντὴς αὐτῆς μέχρι τοῦ θανάτου του (περὶ τὰ 240 -- 230). Ἴππο λίαν πεποιθμένος, διδάξας διὰ λόγου καὶ συγγραμμάτων τοὺς συγχρόνους καὶ μεταγενεστέρους του, καὶ εἰς τῶν πρώτων Ἀλεξανδρινῶν ποιητῶν. Οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Καλλιμαχίται, καὶ ἐν αὐτοῖς ἀριθμοῦνται ἄνδρες λίαν διακρίβεντες, ὡς ὁ Ἐρατοσθένης, ὁ Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ἰόδιος, καὶ ἄλλοι. Ἔργα αὐτοῦ, ἑμμετρικὰ ἢ πεζὰ, ἀριθμοῦνται περὶ τὰ 800, ἐξ ὧν ποιήματα σώζονται 5 ὕμνοι· ἐπικοί, καὶ εἰς ἐν ῥυθμῷ ἐλεγειακῆ καὶ δωρικῆ διαλέκτῃ, ἄνευ μὲν πολλῆς ποιητικῆς ἀξίας, ἀλλὰ μεγάλην ἀποδεικνύοντες γλωσσικὴν καὶ πραγματικὴν πολυμάθειαν. Ἐγγράφη δὲ καὶ ἴδιως ἐλεγεία, λίαν ἐπιμώμενα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες καὶ

ὡς πρῶτα αὐτὰ ἐμμεῶντο (Quintil. X, 4, 58. — Ου. ex. Ρουί. IV, 16, 329). Ὅλγα δ' αὐτῶν ἀποσπάσματα σώζονται· προσεῖ δ' ἀξιόλογα ἐπιγράμματα, ἐξ ὧν διατηροῦνται 60. Ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων ποιημάτων του, τὰ «Λίτια», εἰς 4 βιβλία κατ' ἐλεγειακὰ δίστιχα, περιεῖχον πλήθος μύθων καὶ ἀρχαῶν παραδόσεων· ἡ δ' «Ἐκάλη» ἦν ἔπος λίαν διαδεδομένον καὶ σπουδαζόμενον. Μεταξὺ δὲ τῶν πεζῶν, ἱστορικῶν καὶ γραμματικῶν συγγραμμάτων του, τ' ἀξιολογώτατα ἦσαν οἱ «Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων καὶ ὧν συνέγραψαν» εἰς βιβλίῳ 120, κατὰλογος κριτικὸς τῆς Ἀλεξανδρινῆς βιβλιοθήκης κατ' ἕλλην καταταγμένος. Ἐὸ ἔργον τοῦτο ἐστὶν ἡ ἀρχὴ καὶ βάση τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἱστορίας τῆς φιλολογίας, ὑπ' ἄλλων μετὰ ταῦτα συμπληρωθείσης καὶ σχολιασθείσης.

Καλλιμαέδων, ἐπιλεγόμενος ὁ Κάραβος, Ἀθηναῖος· ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων, χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν κωμικῶν ὡς κραυγαλῶν καὶ ὡς παραβλάψ. Εἰς τὴν Μακεδονικὴν μερίδα ἀνήκων, ὅτε, τῇ 322 π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπανέστησαν κατὰ τῶν Μακεδόνων, ἐβραπέτευσε καὶ ὑπεκλήθη διὰ τῶν προτροπῶν του τὸν Λαμιακὸν πόλεμον. Ἐπανήλθε δὲ μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου· ἀλλ' ἔφυγεν ἐκ νέου, τῇ 318, ἐπὶ τῆς καταδίτης τοῦ Φωκίανος, εὐ τὴν τόχην ἐφεβήθη μὴ συμμερισθῆ (Πλούτ. Φωκ. ΚΖ. ΔΓ. Δισθ. ΚΖ).

Καλλίνεως, ἴδ. Ἐλεγεία.

Καλλιξένος, Ἀθηναῖος, ὁ παραπέσας τὸν δῆμον νὰ θανατώσῃ τοὺς ἐν Ἀργινούσαις νικήσαντας στρατηγούς· εἶτα δ' ὅτε ὁ δῆμος μετεμελήθη, διὰ φυγῆς τὸν θάνατον ἀποφυγόν. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του δὲ (403 π. Χ.) τὴν κοινὴν περιρρόνησιν μὴ ἀνεχόμενος, ἀπέθανεν ἐξ ἀτροφίας (Ξεν. Ἑλλ. Α, 7, 8).

Καλλιόπη, ἴδ. Μοῦσαι.

Καλλιερῶν, 1) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανῶ

νοῦ, γυνὴ τοῦ Χρυσάορος, μήτηρ τοῦ Γηρυό-
νου (Ἡσδ. Θεογ. 918). — 2) Θυγάτηρ τοῦ
Ἀγγελῶου (Ἰδ. Ἀλκμαίων). — 3) Θυγάτηρ
τοῦ Σκαμάνδρου, σύζυγος τοῦ Τρωῶς, μήτηρ
τοῦ Ἴλου καὶ τοῦ Πανυμήδου. — 4) Κόρη ἐν
Καλυδῶνι, ἠγαπήθη ὑπὸ Κορέσου, ἱερέως
τοῦ Διονύσου. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἀπέκρουσεν αὐ-
τὸν, ὁ Διόνυσος, παρακλήσει τοῦ ἱερέως του,
κατέπεμψεν εἰς τὸν λαὸν συντάραξιν τῶν
φρενῶν. Ὅτε δ' ὁ χρησμὸς ἀπεφάνθη ὅτι
πρὸς ἀποσώθῃσιν τῆς Θεομηρίας ὁ Κόρεσσος
ὄφειλε νὰ θυσιάσῃ τὴν Καλλιρρόην, ἔπεσαν
αὐτὸς θυμῶν εἰς τὸν βωμὸν, μεθ' ὃ καὶ ἡ Καλ-
λιρρόη ἠτύχησεν πλησίον πηγῆς κατ' αὐ-
τὴν ὀνομασθεῖσας (Παυσ. Ζ, 21, 1). — 5)
Πηγὴ παρ' Ἀθήνας ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰλισ-
σοῦ, τοῖς ἀρχαιοτάτοις Πελασγοῖς κατοικοῖς
τῆς πόλεως χρησιμεύουσα, ὑπὸ Πεισιστράτου
εἰς ἐννεάκρουνον διακοσμηθεῖσα καὶ οὖ-
τως ὀνομασθεῖσα, ἐν τοῖς ἔπειτα δὲ χρόνοις,
ἀφ' οὗ ἀπώλεσε τὸν κόσμον ἐκείνου, τὸ ἀρ-
χαιὸν αὐτῆς ὄνομα ἀναλαβεῖσα, ὃ εἰσέτι δια-
τηρεῖ. Ἐξ αὐτῆς ἦν καθιερωμένον ἡ ἀρύων-
ται τὸ ὕδωρ οἱ λουτροφόροι διὰ τὰ νυμφικὰ
λουτρά.

Καλλισθένης, 1) ἐν Ὀλύμπῳ τῆς
Μακεδονίας γεννηθεὶς τῷ 360 π. Χ. συγγε-
νὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, παρ' ἧς συνεσπούδασε
μετὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Βίτα δὲ
μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ ἠσχολεῖτο εἰς τὴν
ἱστορίαν. Τὸν Ἀλέξανδρον συνώδυσεν εἰς
τὴν ἐκστρατείαν του. Ἀνὴρ δ' ἠθῶν αὐστη-
ρῶν καὶ χαρακτῆρος ἀνεξαρτήτου, ἠλιαντιοῦτο
εἰς τὰς δουλοπρεπεῖς καὶ τοῖς βαρβάρους, οὐχὶ
τοῖς Ἕλλησι, πρεπούσας προσομιθήσεις, εἰς
ἃς οἱ κόλακες ἐπειθον τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ
ἐπὶ τοσοῦτον ἐξήγειρε τὴν δυσμύνησιν αὐτοῦ
καὶ τὸ μῖσος τῶν αὐλικῶν, ὥστε ἐσυκοφαν-
τήθη ὡς συνένοχος συνωμοσίας τινός, καὶ ἀ-
πέθανεν ἐν τῇ φυλακῇ, κατὰ τινὰς ἐξ ἀσθε-
νείας, κατ' ἄλλους θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀ-
λεξάνδρου (Πλούτ. Ἀλεξ. ΝΒ—ΝΕ. —
Ἀρρ. Δ, 14, 3). — Ἐκ τῶν συγγραμμάτων

τοῦ ἀποσπάσματα μόνον σώζονται. Μνημι-
νεύονται δὲ τὰ «Ἑλληνικά» εἰς βιβλία
10, πραγματευόμενα τὸ χρονικὸν διάστημα
387—357 «περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου»
«Μακεδονικά» «Θρακικά» «Περ-
πλους», ὅστις ὁμῶς ὑπὸ τινῶν ἀποδίδεται
εἰς ἄλλον ὁμώνυμον αὐτοῦ, ἐκ Σουβάρως.
Προσέτι δὲ «Περσικά», ἐν οἷς περιελαμ-
βάνοντο καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον, χρη-
σιμεύσαντα ὡς κυριώτερα πηγὴ εἰς τοὺς μετα-
γενεστέρους ἱστοριογράφους τοῦ Ἀλεξάνδρου.
Συνέγραψε δὲ καὶ φυσικοῖστορικά, εἰς τὴν
ἐπιστήμην μνηθεὶς διὰ τῆς σχέσεως εἰς ἡν ἐν
Ἀθήναις διετελεῖ μετὰ τοῦ Θεοφράστου. Ἡ
δ' ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζομένη συγγραφή
περὶ Ἀλεξάνδρου, ἐξ ἧς ἠρόσθησαν πολλοὶ
τῶν ἐν τῇ μεσαιωνῇ καὶ μετέπειτα λατινιστῶν
ἢ εἰς ἄλλας γλώσσας διηγήσεις περὶ Ἀλε-
ξάνδρου συγγραψάντων, ἐστὶν ἔργον μεταγε-
νέστερον, ἴσως τῆς δ' ἑκατοστηρίδος μ. Χ.
ἐν Αἰγύπτῳ γραφέν. — 2) Ῥήτωρ Ἀθηναῖος,
τὰς Ἀθήνας ὀχυρώσας ὅτε ὁ Φίλιππος μετὰ
τὸν Φωκικὸν πόλεμον ἠπειλεῖ αὐτάς, εἴτε δὲ
κατηγορηθεὶς ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρ-
πάλου. Ἀμφότερον ἂν κατ' αὐτοῦ ἢ κατ' ἄλ-
λου ὁμώνυμου του ἐγράφη τοῦ Δεινάρχου ἢ
«εἰσαγγελία κατὰ Καλλισθέλους.»

Καλλίστρατος, 1) Ἀθηναῖος ἐξ Ἀ-
φιδνῶν, οὗ ἡ εὐγλωττία ἐνέπνευσε τῷ Δημο-
σθένει ἐνθουσιασμὸν πρὸς τὴν ῥητορείαν. Καὶ
ἐστρατήγησε δὲ, τῷ μὲν 377 π. Χ. μετὰ
Τιμοθέου καὶ Χαβρίου, τῷ δὲ 373 μετὰ τοῦ
Χαβρίου καὶ Ἰφικράτους· ἀλλὰ, τὴν εἰρή-
νην ἐπιδιώκων, ἀπῆλθε μετὰ Καλλίου εἰς
Σπάρτην πρὸς συνθήκης συνομολόγησιν. Ὁ
λόγος του περὶ Ἑλρωποῦ, ὅστις ἦν τὸ μῆλον
τῆς εἰρήδος μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Θηβῶν, ἐθαυ-
μάσθη ὑπὸ πάντων καὶ παρώτρυνε τὸν Δη-
μοσθένην εἰς μίμησιν. Διαφωνήσας δ' ἔπειτα
πρὸς τοὺς συμπολίτας του, ἔφυγεν εἰς Με-
θώνην, Δάκτον καὶ Βυζάντιον, καὶ εἶτα ἐπι-
στρέψας ἄνευ ἀδείας, κατεδικάσθη εἰς θάνα-
τον (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 39, Γ, 3, 10. —

Λυκούργ. Ἰσοκρ. ΛΘ). — 2) Ἄτερος Καλ-
λίστρατος Ἀθηναῖος ἔπεσον ἐν Σικελίᾳ εἰς
τὴν ἐν Ἀσινάροι μάχην (Θουκ. Ζ, 84). — 3)
Μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου, περὶ
τὰ 150 π. Χ., ἐπιμελέστατος ἐξηγητὴς ἀρ-
χαιῶν συγγραμμάτων. Περὶ τοῦ κειμένου τοῦ
Ὀμήρου ἔγραψε «διορθωτικά», καὶ τὸ
ἔργον αὐτοῦ τὸ ἐπιγραφόμενον «πρὸς τὰς
ἀθετήσεις», ἐστὶ τοῦ Ἀριστάρχου ἀναίρε-
σις. Ἐνέκυψε δὲ καὶ εἰς τὸν Πίνδαρον, τὸν
Ἑριπίδην, τὸν Ἀριστοφάνην καὶ ἄλλους. —
4) Σοφιστὴς Ἰήσας ἐν τῇ γ' ἑκατονητατηρίδι
μ. Χ., ἔγραψε, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Πι-
λουστράτου Ξηρᾶν καὶ ἐπιτετηθευμένην, πραγ-
ματικῆς δ' ἀξίας στερουμένην, περιγραφὴν 14
ἀγαλμάτων ἐπισήμων καλλιτεχνῶν, ὡς τοῦ
Σκόπα, τοῦ Πραξιτέλους καὶ ἄλλων, ὑπὸ
τὴν ἐπιγραφὴν «Βίχόνες.»

Καλλιστώ, ἑπαῖδος τῆς Ἀρτέμιδος ἐν
Ἀρκαδίᾳ, θυγάτηρ Λυκάονος, Κητιέως ἢ Νυ-
κτιέως, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ἀρκάδος.
Κατ' Ὀβίδιον (Ματ. II, 476) ὑπὸ τῆς Ἡρας,
ἢ ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἵνα διαφύγῃ τὴν Ἥραν, εἰς
ἄρκτον μεταμορφωθείσα, ἐφρονεῖτο ὑπὸ τῆς
Ἀρτέμιδος, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς κατετάχθη ἐν
τοῖς ἀστερισμοῖς (Ἰδ.). Κατ' ἄλλον μῦθον, ὡς
ἄρκτον ἀπαντήσας αὐτὴν ὁ Ἀρκάς, ἤθελε νὰ
τὴν φονεῖσῃ, ὅτε ὁ Ζεὺς ἐκείνην εἰς τὴν ἐν τοῖς
ἄστροις Ἄρκτον, αὐτὸν δὲ μετέβαλεν εἰς Ἀρ-
κτοῦρον. Ὁ τάφος τῆς Καλλιστοῦς ἐδείκνυτο
ἐν Ἀρκαδίᾳ εἰς 30 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς
πηγῆς ἧτις ἐκαλεῖτο Κρουνὸς, ἐπὶ λόφῳ ἐφ' οὗ
ἵστατο ὁ ναὸς Ἀρτέμιδος τῆς Καλλιστοῦς.

Κάλλυντρον, πᾶν ἐργαλεῖον χρῆσι-

Τοιοῦτο τῶν ἀθηναίων.

μον εἰς εὐτρεπισμὸν ἢ καθαρισμόν, καὶ αὐτὸ
τὸ σάρωθρον.

Κάλλων, γλύπτῃς ἐξ Αἰγίνης, τοῦ
ἀρχαίου ἐργαστηρίου, ἀμύσας περὶ Ὀλ.
65—75, καὶ ἐργασθεὶς εἰς Ἀμύκλας ἀγαλ-
μα Περσεφόνης, καὶ ἐν Τροίζῃν Ἀθηναῖς
(Παυσ. Β, 32, Γ, 18, Δ, 14, Η, 18).

Καλοὶ κάγαθοι, κυρίως οἱ ἐπ' ἀρε-
τῇ διαπρέποντες· ἀλλ' οἱ ἐκασταχοῦ δημο-
κράται οὗτοι, ὡς καὶ γνωρίμοι, κτλ. ἀπε-
κάλουν ἑαυτοὺς, ἐν ᾧ τοὺς τοῦ ὄγλου ἔλεγον
κακοὺς, πονηροὺς, κτλ.

Καλὸν Ἀκρωτήριον, ἐν Ἀφρικῇ
μέρος τῆς Ἀκρας τοῦ Ἑρμοῦ παρὰ τῇ
Καρχηδῶνι (Πολ. Γ, 23, 5). Ν. Κῆρ-Βάσ.

Καλὸν στόμα, τὸ νοτιώτερον τῶν
στομάτων τοῦ Δουνάθως (Ἀπολλ. Ῥόδ.
Δ, 306).

Καλονίκη, ὄνομα γυναικὸς παρ' Ἀ-
ριστοφάνει (Λυσιστρ. 6).

Καλόπους καὶ καλά-
πους, τὸ ξύλινον καλαπόδιον

Τοιοῦτο ἱερικόν.

Καλοῦς, ἔρημόν τι χωρίον ἐν Ἀρκα-
δίᾳ (Παυσ.).

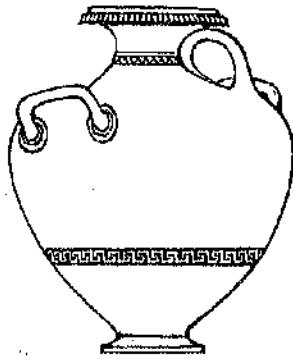
Καλοῦσιον, κατὰ Διόδωρον τὸ Κλού-
σιον (Ἰδ.).

Κάλαθ, ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ῥέων
μεταξὺ Χαλκηδόνος καὶ Πρακλείας (Ἀρρ.
περίπλ. — Στρβ.).

Κάλπη, 1) πόλις ἐν Βιθυνίᾳ παρὰ τῷ
Κάλπα ποταμῷ, καὶ λιμένα ἔχουσα Κάλ-
πην (Ξενφ. Κ. Ἀνθ. Β, 4, 3). — 2) Μία
τῶν δύο στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, ἐπὶ ὄξείας
λόφου, συνδεομένου μετὰ τῆς Ἰσπανίας διὰ
στενωτάτου ἰσθμοῦ, ἔχοντος δὲ πέραν τοῦ
120 στάδια εὐρέος πορθμοῦ (ν. Γιβραλτάρ),
ἀντιστοιχοῦν αὐτῇ τὸ Ἀφρικανὸν ἀκρωτήριον
μετὰ τῆς ἐτέρας στήλης, τῆς Ἀθύλης
(Στρβ. Γ). — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ὁμώνυμου ἀ-
κρωτηρίου, πρὶν Ἡράκλεια καλουμένη
(Στρβ. Αὐτ.), νῦν Γιβραλτάρ.

Κάλπη ἢ Κάλπις, 1) ἀγγεῖον, στά-

μνος ύδατος, μετ' εύρυχώρου έρβαδοϋ. Αύτη έχρησίμευε και εις τας ψηφοφορίας, και εις

εναπόθεσιν τής τέφρας τών νεκρών.—2) Άγών ίππικός, καθ' έν ό ίππεύς, εις τό τέρμα πλησιάζων, άπεπήδα του ίππου και τον παρεκολούθει κρατών τον χαλινόν. Και ό προς τοϋτο ένσημαμένος ίππος ούτως έλέγετο.

Καλύβη, 1) κόμη, μήτηρ του Βουκολόγοντος έκ του Λαομέδοντος (Άπολλδ. Γ, 12, 3).—2) Πόλις τής Θράκης, ίσως ή αύτή τή Κ α βύ λ η (Στρώβ.).

Καλύβωνε, 1) νήσοι μικραι του Αίγαίου Πελάγους παρά τή Γενέδω. Η μειζων αυτών ίδίως Κ α λ ύ β ω ν η (Στρώβ.).—2) Παρ' Ομήρω (Ίλ. Β, 677), νήσοι παρά τή Κρή, ών ή μεγάλη, Κ α λ ύ β ω ν η, μετωνομάσθη έπειτα Κ α λ ύ μ ν α.

Καλύβωνος ή Καλύκωνδος, ποταμός τής Μικρής Ασίας, πηγάζων έν τών όρέων τής Ισαυρίας, διαρρέων ΝΑ τήν Κιλικίαν, και εκβάλλων υπό τήν Σελεύκειαν (Στρώβ. ΙΔ, 607) ό εις έν επήγη Φρειδεργίκος ό Βαρβαρσάσας.

Καλυβών, πόλις τής Αίτωλίας, παρά τή Εύνήη ποταμώ, επί λόφου του Άρακύνθου όρους, έν τοις όμηρικοις χρόνοις έπίσημος (Ίλ. Β, 640. Ι, 589). Παρ' αύτή έθήρευσεν ό Μελέαγρος τον Καλυβώνιον κάπρον. Έπι Καίσαρος ήν έτι όχυρά, άλλ' από του Αύγουστου κρήμασεν ένεκα τής πλησίον αυτής ιδρύσεως τής Νικοπόλεως. Έρείλια αυτής σώζονται.

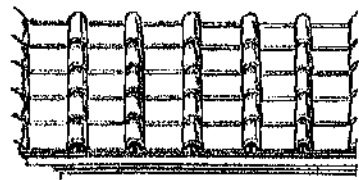
Καλύκη, θυγάτηρ του Αιόλου και τής Έναρέτης, μήτηρ του Ένδυμίωνος (Άπολλδ. Α, 7, 2).

Καλυκώπες, θυγάτηρ του Ότρέως, βασιλέως τής Φρυγίας. Υπό τό θυμα αυτής ή Άφροδίτη έτεκε τον Λίνειον έκ του Άγχίσου (Όμ. Ύμν. Άφρ. 111. 234).

Καλύμνα, νήσος παρά τήν Κορινθήν παραλλήλν, πλησίον τής Ρόδου, κατ' αρχάς Κ α λ ύ β ω ν η λεγομένη (Ίπρδ.—Στρώβ.—Στέφ. Βυζ.). Νυν Κάλυμνος.

Κάλυνδα, πόλις τής Ν Καρίας, ής οι κάτοικοι μετά του βασιλέως αυτών Δαμασιθύμου, έμάχοντο έν Σαλαμίνι μετά τών Περσών (Ίπρδ. Α, 172. Η, 87.—Στρώβ. ΙΔ, 681).

Καλυπτήρες, οι κυρτοί κέραμοι εις τας στέγας, οι καλόπτοντες τήν γραμμήν ήν

άποτελει ή ένωσις τών ύπ' αυτούς έπιπέδων στρωτήρων.

Καλυπτρα, τό κάλυμμα του προπόπου ό έφερον αί νέαί έμπρός τών άνδρών, και μόνον τήν τρίτην ήμέραν μετά τον γάμον άπέθετον (Όμ. Όδ. Β, 232.— Αισχλ. Πέρσ. 520). — Ίδ. Ά ν α κ α λ υ π τ ή ρ ι α.

Καλυψώ, ίδ. Όδυσσεύς.

Κάλυγας, υίός του Θίστορος, Μυκηναίου ή Μεγχερώς, μάντις του κατά Τροίας Έλληνικού στρατού. Έν Αύλιδι προείπε τήν διάρκειαν τής έστρατείας, πρό του Ίλιου άνήγγειλε τήν όργήν του Απολλωνος (Όμ. Ίλ. Α, 68. Β, 300.— Ον. Μετ. XII, 19). Κατά χρησμόν ό άπέθνησκεν διε θ' άκήντα

μάντιν ανώτερόν του. Συνητηθήθ' έν τήν τεμένην του Κλαρίου Απολλωνος έν Καλοφώνι, ή του έν Γρυνείω τής Μυσίας, μετά του Μόψου, και αναγνωρίσας τήν ύπεροχήν αυτου, εκ λύπης άπέθανεν, ή ητόκοπήσεν. Έν Δαυρία είχεν ιερών ή μαντείον, ένθα ό μαντευόμενος έκοιμάτο επί μέλανος δέρματος κριού, και εκεί έλάμβανε τον χρησμόν.

Κάλυγη, ίδ. Κίων.

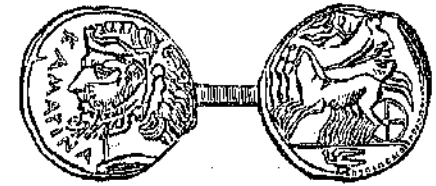
Καλυγηθών, και ήττον άκριθώς **Χαλυκηθών**, πόλις τής Βιθυνίας, άπέγαντι του Βυζαντίου, κατά τό νότιον πέρας του Βοσπόρου, άποικία τών Μεγαρέων τή 675 π. Χ. Ό Βιθυνός Νικομήδης μετόικισε (τῷ 140 π. Χ.) μέρος τών κατοίκων αυτής εις Νικομήδειαν. Είχε ναόν και μαντείον του Απολλωνος, και ήν πατρις του φιλοσόφου Ξενοκρίτου. Από του Ίουστινιανού ώνομάσθη Ίουστινιάνεια, και ήν πρωτεύουσα τής Βιθυνίας ή Πρώτης Ποντικής. Νυν Χαλυκηθών (Τουρκ. Καδίκοι).

Κάλυγος, βασιλεύς τών Δαυνίων, περί ου έμυθεύθη ότι, έρών τής Κίρκης, ήλθεν εις τήν νήσον αυτής διε ήν εκεί και ό Όδυσσεύς, και μετεμορφώθη και αυτός εις χοίρου (Ίαρωθεν. Έρωτ. ΙΒ).

Καμάρα, κυρταί οίκοδομοί ή θόλοι, και τούτοις αναλόγως θολωτάς καλυπτόμενά τινα όχύματα (Ίπρδ. Α, 199), και πλοιαρία τινα τών κατοίκων του Πόντου, έχοντα κυρτήν τήν τροπίδα (Στρώβ. Α, 395.— Εύστθ. εις Διον. Περιηγ. 700).

Καμαρένα ή Καμαρένη, πόλις εις τή Ν τής Σικελίας, επί τών εκβολών του Ίππάριδος, άποικισθείσα υπό Συρακουσίων τῷ 698 π. Χ. Κατεστράφη δ' αύθις ύπ' αυτών ως άρνηθείσα ύποταγήν, και άνωκοδομήθη υπό Ίπποκράτους του Γελώου τῷ 492. Έκ δευτέρου δέ τῷ 484 ό Γελών μετόικισε τοις κατοίκους εις Συρακούσας' αλλά τῷ 461 επέρφθησαν πάλιν όπισω μετά κατοίκων τής Γέλας, και τῷ 452 εδόξασεν αυτήν ό Όλυμπιονίκης Μάρις. Έπί του Πελοπον-

νησιακού πολέμου οι κάτοικοι κατέφυγον εις τοις Λεοντίους' εκ τετάρτου δε κατόικισε τήν πόλιν ό Τιμολέων τῷ 399. Κατεστράφη δε και πάλιν υπό τών Ρωμαίων τῷ 258, και έκτοτε πλέον δεν άνωκοδομήθη. Ότε οι κάτοικοι ήθέλησαν ν' άποξηράνωσι παρακείμε-

νον έλος, ό χρηματός τοις είπε: «Μή κίνει Καμαρίναν' άκίνητος γάρ άμείνων.» Άλλά μή ύπακούσαντες, κατέστησαν τήν πόλιν των τοις έχθροίς εύπροσιτωτέραν, και έκτοτε επεκράτησεν ή παροιμία: «Μή κίνει Καμαρίναν,» ήτοι μή βλέπτε σεαυτών (Ίπρδ. Ζ, 154.— Διόδ. ΙΑ, 76. ΙΓ, 14.— Στρώβ. ΣΤ, 266, 272).

Καμαρανον, πόλις αρχαία τής Ομβρικής έν Ίταλία (Στρώβ.).

Καμαρατζαι, έθνος τής έν Ασία Άλθανίας, κατά τή σύνορα τής Έθρίας (Διον. Περιηγ. 700).

Καμβαθηνή, έπαρχία τής Μηθίας, κειμένη νοτίως τών Έκβατάνων (Ίσιδρ.).

Κάμβαλα, πόλις τής μεγάλης Αρμενίας (Στρώβ.).

Κάμβης, Λυδός τις διαβόητος ως άδωδηγός (Αίλ. Β. Γ. Α.).

Καμβόδουον, πόλις τής Ραιτίας έν τή Έσθωνία (Στρώβ. Δ.—Ίστολ. Β, 18). Τῷ νυν Κοιμητιο τής Γερμανίας.

Καμβουσηνή, έπαρχία τής Αρμενίας, μεταξύ τών ποταμών Αράξου και Κόρου (Στρώβ.—Στέφ. Βυζ.).

Καμβύσης, ποταμός τής Μηθίας κατά Στράβωνα και Πτολεμαίον (ΣΤΓ, 2).

Καμβύσης, 1) ήγεμών τής Περσίας, ύποταλής τῷ βασιλεϊ τής Μηθίας Αστύαγαι, νυμφευθείς τούτου τήν θυγατέρα Μανδάνην,

και εξ αυτης πατηρ Κυρου του μεγαλου (Ηρδ. Α, 46.—Ξενφ. Κύρ. Παιδ.). — 2) Υιός Κυρου του Μεγαλου, διαδεχθείς αυτον εις τον θρόνον της Περσίας τῆ 529 π. Χ. (Ηρδ. Β, 1. Γ, 2). Έστρατεύσας κατά της Αιγύπτου τῆ 527, εκυρίευσε την Μέμφιν, εἶτα δὲ κατά των Αιθιοπικων κινηθείς, απέτυχεν, ἐλλείψει τροφῶν (Ηρδ. Γ, 17—26), και ἐν ταῖς Λιθυκαῖς ἐρήμοις, πορευόμενος ἵνα κυριεύσῃ τὸ Ἀρμυνιον, ἀπόλασε τον στρατόν του, καταχωσθέντα ὑπὸ τὴν ἄρμον. Ἐπίσης απέτυχε και ἡ κατά της Καρχηδόνας μελετωμένη ἐκστρατεία του, διότι οἱ Ὑψοιοι τῆ ἠρήθησαν πλοῖα. Ἐν Αιγύπτῳ δ' αἰχμαλωτεύσας τον βασιλέα Ψαμμήτιχον, κατέστρεψε της πρωτεύουσας αὐτης, των Θηβαῶν, τους ναοὺς και τὰς μεγαλοκρεπυστάτας αἰσοδομίας, και αυτον τον ἱερὸν βεῖον, τον Ἄπιν, ἐπλήρωσεν. Ὡμοῦς, και τῆ σιναπσοσία ἐκδοτος, ἐφόνευσε και τον ἴδιον αὐτου ἀδελφὸν Σμέρδιν και ἄλλους του συγγενεῖς μόνους δ' ὁ Κροῖσος εὖρε παρ' αὐτῶ χάριν (Ηρδ. Γ, 30). Μαθὼν δ' ὅτι στάσις ἐξεργάγη ἐν Περσίᾳ, ἐπέστρεψε, τῆ 522 π. Χ. Ἄλλ' ἐν Ἐκβατάνοις, πολιχνίῳ της Συρίας, ὅτε ἐπέβαινεν εις τον ἵππον του, τραυθεῖς ὑπὸ του ἰδίου του ξίφους, ἀπέθανεν (Ηρδ. Γ, 61).

Κάμειρος, πόλις ἐπίσημος της Ρόδου, ὑπὸ Δωριέων εις τὰ Δ της νήσου κτισθεῖσα, πατρις του ποιητου Ηεισάνδρου (Όμ. Ἰλ. Β. 656.—Ηρδ. Α, 144.—Στρε. ΙΔ, 656).

Κάμειρία, πόλις των Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ἀρχαῖστατα κατακτηθεῖσα ὑπὸ των Σαβίνων (Στρε.—Βυζ.).

Κάμεικος και Κάμεικος, 1) πόλις της Σικελίας παρὰ τῶ Ἀκράγαντι, ἐν ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι καθέδρα του βασιλέως Κοκλήου (Ηρδ. Ζ, 170—Στρε. Δ.—Στρε. Βυζ.). — 2) Τὴν πόλιν Κάμικον παραρρέειν ποταμὸς (Στρε. Βυζ.).

Κάμειλλος, ἴδ. Κάθειροι.

Κάμικπανεύς, ἐπαρχία της Ἰταλίας.

μεταξὺ Λευκανίας, Σαμνίου, Λατίου και Τυρρηνικής, « πεδίον εὐδαιμονέστατον των ἀπάντων» κατά Στράβωνα (Β), ἡ τὴν σήμερον τὴν Νεάπολιν περιέχουσα (Διδδ.—Πολύβ. Β).

Κάμικπη, τέρας φοβερόν, φυλάττον τους Κύνκωπας και τους Γίγαντας εις τον Ἄδην, και ὑπὸ του Διὸς φονευθὲν (Ἀπολλόδ. Α, 2, 1.—Σχολ. Λισχλ. Προμ. 291).

Κάμικπύδουον ἢ Καμβόδουον ἴδ.

Κάμικψα, πόλις της Κροσσαιος ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ του Θερμαϊκου κόλπου (Ηρδ. Ζ, 128). Καὶ Κάψα (Στρε. Βυζ.).

Καννά, πόλις της Γαλιλαίας, ἐθα ὁ Ἰησοῦς ἐποίησε τὸ πρῶτον αὐτου θαῦμα.

Κάνναθος, τὸ ξύλινον κέντρον του προπλάσματος παρὰ τοῖς γλύπταις και τὸ ἀνατομικὸν πρόπλασμα τὸ χρήσιμον τοῖς ζωγράφοις.

Κάνναε, πόλις της Αἰολίδος ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ, παραθαλασσία, μετὰ λιμένος (Στρε.).

Καννάκη, θυγάτηρ του Αἰόλου και της Ἐναρέτης, μήτηρ πέντε παιδίων, ἐκ του Ποσειδῶνος (Καλλιμ. Ὑμν. εις Δημ. 100.—Ἀπολλόδ. Α, 7, 3).

Κανναρία, νῆσος του Ἀτλαντικοῦ Ὀκεανου, πρὸ της βορειοδυτικῆς παραλίας της Ἀφρικῆς (Πτολ. Δ, 6), κληθεῖσα κατά γειτονία τινὰ φυλὴν της Ἀφρικῆς (Ρίν).

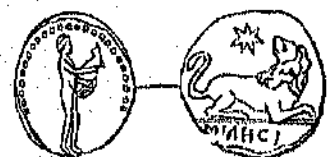
Κανναστραζιον, ἀκρωτήριον της Χερσονήσου Παλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, εις τὴν ἐσθὸν του Ἐρμιοναίου κόλπου, και Παλήνη ἡ ἄκρα λεγόμενον (Ηρδ. Ζ, 128.—Θουκ. Δ, 100).

Κάνναχος, Σικυώνιος γλύπτης των πρὸ του Φειδίου χρόνων, ἀμάρσας περὶ Ὀλ. 70—80. Ἐὰ ἔργα αὐτου ἦσαν περίφημα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, και τοι μὴ ἀπηλλαγμένα ἐντελῶς της τραχύτητος της ἀρχαϊκῆς τέχνης (Cic. Brut. XVIII). Τὸ ἐπισημότερον αὐτων ἦν ὁ Φειλῆσιος Ἀπόλλων ἐν Μιλήτῳ, ἔχων κατά του Πλινίου περιγραφὴν (XXXIV,

19, 14) εις τὴν μίαν χεῖρα νεβρόν ἐλάφου και εις τὴν ἄλλην τόξον. "Ὅτι τούτου ὁμοιω-

Καλὸν ἀγάλματιν ἐν Πρετ. Μουσείῳ, ματὰ εἰσι τὰ εὐρισκόμενα εις τινὰ των Μουσείων. ἀποδεικνύει και νόμι-

σμα της Μιλήτου ἐφ' οὗ παρίσταται τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔργον. Εἰργάσθη δ' ἐν ἄλλοις και χρυσελεφάντινον Ἀφροδίτην ἐν Κορίνθῳ. — 2) Γλύπτης της 95 Ὀλ., πιθανῶς ἔγγενος του ἀνωτέρω, εἰργάσθη ἐν Δελφοῖς.

Κανθαύλης, και Μυρσίλος λεγόμενος, βασιλεὺς της Λυδίας, ὁ ἐσχάτος των ἀπογόνων του Ἡρακλέους ἐκ της Ὀμφάλης. Θαυμάζων της γυναικὸς του τὴν κάλλο- νην, ἐπέμεινε νὰ ἐπιδαῖξῃ αὐτὴν γυμνὴν εις τον φίλον του Γύγγη, δι' ὃ κατ' ἀπαίτησιν αὐ- της ὁ Γύγγης τον ἐφόνευσεν (Ηρδ. Α, 8).

Κανθασοῦα, τόπος βραχῶδης της Ἰλ- λυρίας (Στρε.).

Κανθαῶν, ὁ Ὄριων παρὰ τοῖς Βοιω- τοῖς (Γζέτζ. Λυκάφρ. 328).

Κάνδυθα (ἡ), μικρὰ πόλις της Λυ- κίας, κατά Κάνδυθον, υἱὸν του Δευκα- λίωνος (Στρε. Βυζ.).

Κάνδυς, Ἔσθῆς (ἴδ.) των Περσῶν, ἔχουσα εὐρείας χειρίδας (Ξεν. Κύρ. Π. Α, 3. 2. Ἄν. Α, 5, 2. Διδδ. ΙΖ, 77).

Κάννη, ἀκρωτήριον της Αἰολίδος ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ, ἀπέναντι της Λέσβου (Ηρδ. Ζ, 42.—Στρε. Π, 1, 68).

Καννηφόροι, κῆραι ἐκ των ἐπισημῶν οἰκογενειῶν, εις τὰς πομπὰς, ἰδίως εις τὰ Παναθηναῖα, τὰ Διονύσια, τὰ Ἐλευσῖνια, φέρουσαι και ἐπὶ κεφαλῆς ἦν ἐλευκίαινον δι' ἀλεύρου (Ἀριστ. Ἐκκλ. 712), διάφορα τῆ τελε-

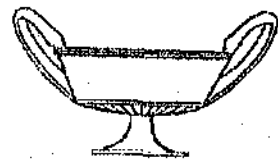
τῆ ἀνήκοντα ἀντικείμενα ἐντός κανῶν, ἦτοι κανίστρων πλεκτῶν, εἰ και κανᾶ ἐλέγοντο και μικροὶ μεταλλινοὶ δίσκοι, χρήσιμοι ἐπίσης εις τὰς θυσίας. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν και ἡ ἐπισθεν,

ἐκ τῆς ζωφόρου τοῦ Παρθενῆος ληφθεῖσαι, ἥτις ἐστὶ παράστασις τῆς Παναθηναϊκῆς κομπῆς, ἔχουσιν ἢ μὲν πρώτη δεξιῶς δύο νέας εἰς τὴν δεξιὴν ἀνὰ ἓνα τοιοῦτον δίσκον κρατούσας, καὶ πρὸ αὐτῶν δύο ἄλλας ἐχούσας προ-

χοῖδας εἰς τὴν χεῖρα διὰ τὰς σπονδὰς, καὶ ἐμπρὸς αὐτῶν μίαν δαδοῦγον. Ἡ δὲ δευτέρα παριόρτην ἀριστερῶς δύο κληρῶρους πρὸς τὰ δεξιὰ δ' ὁ ἱερεὺς δέχεται τὸν νεότευκτον πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς πρὸς τῆς ἀρρηφόρου (Ἰδ. ἀρρηφόροι).

Κάνθαρος, 1) μέγα ξικωμα, ἔχον δύο ὠτά, ἰδίως τὸ τοῦ Διονύσου. Ἰδ. Κέ-

ραμοσ.—2) Λιμενίσκος ἐντὸς τοῦ Πειραιῶς ἀμέσως δεξιῶς τῆ εἰσπλέουτι.

Κάνθητος, 1) υἱὸς Λυκάου καὶ Ἀρκαδίας, συγκεραυνωθείς, μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διὸς (Ἀπολδ. 1', 81). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀθκντος ἐξ Ἰθυβίας, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Κάνθου (Ἀπλδ. Δ, 77. — 3) Ὁ καθ' ὃν ὀνομάσθη ὄρος τι πλησίον τῆς Χαλκίδος (Στρεβ.).

Κανθαρόλεθρος, τόπος ὄρειος παρὶ τῆ Ὀλύμπου ἐν Θράκη (Στρεβ.).

Κανθηκὸς κόλπος, εἰς τὴν Ἰνδικήν, ὁ μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τῶν ποταμῶν Γάγγου καὶ Μώριδος (Πτολμ.).

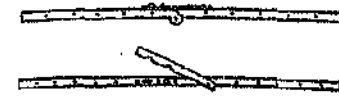
Κάνθηος, υἱὸς Κανίθου, Εὐβοεὺς Ἀργοναύτης (Ἀπλδ. Δ, 77. Δ, 1, 85).

Κάννηα, (ή), πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλία, ἔνθα ὁ Ἀντίστας ἐνίκησε τοὺς Ῥωμαίους. Ἐπὶ Στράβωνος ἐρείπιον (Πολδ.—Στρεβ.). Νῦν Canines.

Κάνωπιος ἢ Κάνωπος, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ΒΑ τῆς Ἀλεξανδρείας, 120 στάδια αὐτῆς ἀρσασίωσα, ἐφ' ἑνὸς τῶν βραχίονων τοῦ Νεῖλου, ἔχοντα τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὃ ἐλέγετο προσθὸν ἐκ τοῦ ἐνταῦθα καρέντος ναυκλήρου τοῦ Μιναλάου. Ἦν ἡ ἐμπορικὴ τάτη τῶν πόλεων τῶν μερῶν τούτων τῆς Αἰγύπτου, μέχρι τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀλεξανδρείας, μεθ' ἧς ὡς καὶ μετὰ τῆς Μαρκεῦτιδος λίμνης συναδέετο διὰ διώρυγος. (Στρεβ. 17, 801). Ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν δ' ἡ πόλις ἐξέλιπε.

Κανών, τὸ μέτρον τῶν τεκτόνων. Ἦν τῆ εἰκόνη, γαλικῶν, διηρημένον εἰς ἴσα μέρη, φύρκεται ἐκ δύο τμημάτων, διπλασμένων, καὶ ἐξ ἑνὸς τρίτου χρησιμεύοντος εἰς τὸ νῆ τετρασὶ αὐτὰ ὅταν ἀνελθῶνται, εὐρέθη εἰς τὴν

Πομπηίαν. Ὑπῆρχον δὲ καὶ γωνιαῖοι κανόνες. Καὶ Λεσβίος κανὼν ἐλέγετο ὁ κατὰ θέ-

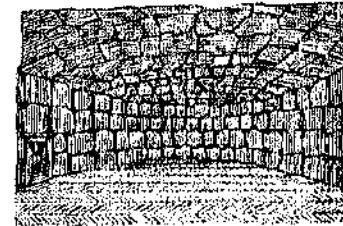
λην καμπτόμενος πρὸς χάραξιν τῶν κοσμημάτων.

Κάνωνος, Ἀθηναῖος, ἐκδοὺς αὐστηρότατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν δῆμον. (Ξενφ. Ἑλλ. Α, 7, 21. — Ἀριστ. Ἑκκλ. 1089).

Καπνεὺς, ἰδ. Ἀθρατος καὶ Εὐάδνη.

Καπηλεῖον, ἐργαστήριον καπηλῶν, μικροπόρων, ἰδίως οἴνοπωλῶν, ἔνθα καὶ εἰ-

τείντο καὶ ἐπινον οἱ τοῦ ὄχλου. Διὰ δὲ τοὺς τῶν ἀνωτέρων τάξεις ἐθεωρεῖτο τοῦτο τοσοῦτον ἀπρεπές, ὥστε, κατ' Ἀθήναιον, Ἀ-

ρειοπαγίτης ρωραθεῖς ποτε ὅτι εἰσῆλθε καὶ ἔφαγεν εἰς καπηλεῖον, ἀπεβλήθη τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Καπετώλειον, λόφος ἱερὸς ἐντὸς τῆς Ἰώμης, ἐφ' οὗ ἦν ἰδρυμένος μέγας καὶ περιφη-

μος ναὸς τοῦ Διὸς, ἐγκλείων εὐθρόνον χρυσοῦν ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ ἐπίσημα τῆς πόλεως ἐγγράφα.

Καππαδοκία, τὸ ΒΑ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον. Ἀπὸ Ἀλεξάνδρου δὲ τὸ παραθαλάσσιον αὐτῆς ἐλέγετο Καππαδοκία ἢ πρὸς τῷ Πόντῳ, τὸ δὲ Ν, τὸ μεσόγειον, πρὸς τὸ ὄρος Γαύρω, ἀπετέλεσεν ἰδιαιτέραν ἐπιπράτειαν τὴν κυρίως Καππαδοκίαν. Ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς χώρας ἦν ὁ Ἄλυς, ὀρίζων αὐτὴν πρὸς Δ, τὸ δὲ μέγιστον ὄρος ὁ Ἄργαῖος (ὕψ. 3840^μ) ἠφαίστειον ἀποσβεσθέν. Οἱ κάτοικοι, πιθανῶς Ἀραιοὶ τὴν καταγωγὴν, ἐλέγοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Λευκόσσυροι, καὶ ἦσαν ἀνδρεῖοι, ἀλλὰ κατηγοροῦντο ἐπὶ μὴ εὐθύτητι καὶ ἐπὶ δωροδοκίᾳ, ὡς οἱ Κάρες καὶ ὡς οἱ Κρήτες, δι' ὃ ἐλέγετο τότε παροιμιωδῶς περὶ τῶν τριῶν «Τρία κάππα κάκιστα» (Στρεβ. 1Β, 533).

Καππώτας, ἐπίθετον τοῦ Διὸς παρὰ τῷ Γυθείῳ τῆς Λακωνίας. Ἐπὶ ἱεροῦ λίθου κεκρένου ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ ἐλέγετο καθεστῆς καὶ τῆς μανίας του ἐλευθερωθεῖς ὁ Ορέστης (Παισ. 8, 22, 2).

Καπρέαι (αι), νῆσος ἀπέναντι τῆς Νεαπόλεως ἐν Ἰταλίᾳ, ἔνθα ὁ αὐτοκράτωρ Ἰθέριος ἐμόνασε τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του. Νῦν Caprea. (Ἰτρ. Βουζ.)

Καπρία, λίμνη τῆς Πιερικίας (Στρεβ.)

Κάπρος (ὀ), 1) Νῆσος καὶ λίμνη τῆς Χαλκιδικῆς, πλησίον τῶν Σταγείρων ἐν Μακεδονίᾳ (Στρεβ.). — 2) Ποταμὸς τῆς Φρυγίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαιάνδρον (Στρεβ.). — 3) Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ῥέων εἰς τὸν Ἰγγριν (Πολυβ.) Νῦν Ζάβ.

Καπύη καὶ Κάπυα, πόλις ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, διαδόχτος ἐπὶ τρυφηλότητι καὶ ἐνδιατήσει τῶν κατοίκων της.

Κάπυς, υἱὸς τοῦ Ἀσσαράκου, σύζυγος τῆς Θέμιδος, πατὴρ τοῦ Ἀγχίσου (Ὀμ. Ἰλ. γ', 230).

Κάρ, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Φορονέως, καθ' ὃν

ωνομάσθη ἢ ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ Καρία (ἰδ.), καὶ τὸ ἔθνος τῶν Καρῶν, προσέτι δὲ καὶ ἡ Ἀκρόπολις ἦν ἔκτισεν εἰς τὰ Μέγαρα. Ὁ τόπος αὐτοῦ ἐδείκνυτο μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου (Ἡρδ. Α, 171. Πaus. Α, 39).

Κάραθες (ἡ), πόλις τῆς Ἰαπωνίας ἐν Ἰσπανίᾳ (Ἀππιαν. Ζ, 1, 42. 43).

Κάραλις, πόλις καὶ λιμὴν εἰς τὰ Ν. τῆς Σαρδηνίας, κτίσμα τῶν Καρχηδονίων.

Καράμυθις (ἡ), ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγονίας εἰς τὸν Βύξεινον Πόντον, ἀντικρὺ τῆς χερσονήσου Μετώπου (ἰδ.) (Ἀπλδ. Ῥ6δ. Β, 361.—Στρεβ.)

Κάριαντες (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας, ὅθεν πηγάζει ὁ Εὐφράτης (Πτολμ.—Στρεβ.).

Κάρανος, 1) Ἡρακλειδῆος, ἀπόγονος τοῦ Ἰημένου, ἐκυρίευσεν μετ' Ἀργείων μέρος τῆς Μακεδονίας, ἐνθα ἤρξεν ἐπὶ πολὺ, καὶ ἀπέθανε. Κατ' Ἰουστίνον (VII 1), ὁ χρησμὸς τῆ παρῆγγελα νὰ ἰδρῦσθαι κράτος ὅπου αἰγες τὸν ἀδηγήσωσι· στρατεύσας δὲ κατὰ τῆς Ἰδύσεως, ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν ἐκβαλὼν διὰ τῆς πύλης δι' ἧς εἰσέρχεται ποίμνιον αἰγῶν, ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις μετωνομάσθη Αἰγαί. Ἀπ' αὐτοῦ κατῆγον τὸ γένος τῶν οἰ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας (Voll. Pat. I, 6). — 2) Υἱὸς Φιλίππου καὶ Κλεοπάτρας, θανατωθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του Ὀλυμπιάδος. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Καρθατίνη, ὑπόδειξις τοῦ λαοῦ ἐξ ἀπλοῦ δέρματος, δι' ὃ καὶ μονόδερμος ἢ μονόπελμος ἐπιλέγεται. Ἐν τσαρούχιον (Ξεν. Ἀν. Δ, 5, 14. — Πoλδ. Ζ, 22.—Ἰούχ.).

Καρθαμύλη, 1) πόλις τῆς Μεσσηνίας (Λακωνίας καθ' Ἡρδ. II, 73) πλησίον τῶν Λεούκτρων (Ὀρ. Ἰλ. Α, 150.—Θουκ.) — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, ἢ μᾶλλον νησιῶν ἀπέναντι αὐτῆς (Θουκ. II, 24.—Στρεβ. Βυζ.).

Καρθία, πόλις μετὰ λιμῆνος, εἰς τὰ Ἰθάκη τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ὑπὸ τῶν Μιλιθίων

συνοικισθεῖσα, εἴτα ὑπὸ τοῦ Μιλιτιάδου νέου ἀποίκους λαθεύσα, καταστραφεῖσα δ' ὑπὸ Λυσισμάχου, καὶ εἴτα πάλιν ἀνοικοδομηθεῖσα. Παιτρὶς τοῦ βασιλέως Εὐμένους καὶ τοῦ ἱστοριογράφου Ἰερωνύμου (Ἡρδ. Ζ, 68.—Στρεβ. Ζ, 331).

Καρδιοφύλαξ, τὸ μέρος τοῦ θώρακος, ἢ πλάξ ὑπὸ τὸν θώρακα, πρὸς ὑπεράσπασιν τῆς καρδίας (Πoλδ. ΣΤ, 28).

Καρδοῦχοι, λαὸς πολεμικὸς ἐν Ἀρμενίᾳ, κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Τίγριδος (Ξεν. Κ. Ἀν. Γ, 5, 15. Δ, 1, 2. 5.—Πλoύτ. Λουκ. ΚΘ). Κατὰ Στράβωνα (II, 522) Ἰνδουάτιοι κατ' ἄλλους (Ἰωσηφ.) Καρδιαῖοι πιθανῶς οἱ νῦν Κοῦρδοι.

Κάρησος, ποταμὸς τῆς Μυσίας, εἴτα Πίτος καλούμενος, εἰσβάλλων εἰς τὸν Αἰσθρον.

Καρθέα, πόλις τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου Κέω (Στρεβ.).

Κάρια, τὸ ΝΔ μέρος τῆς Μικρᾷ Ἀσίας, συνόρευε, πρὸς Β μετὰ τῆς Λυδίας, πρὸς ΒΑ μετὰ τῆς Φρυγίας, πρὸς ΝΑ μετὰ τῆς Λυκίας, πρὸς Δ καὶ Ν μετὰ τοῦ πελάγους. Παρὰ τὰ παράλια αὐτῆς παρατείνονται παρεκτάσεις τοῦ ὄρους Ταύρου, ὡς ὁ Λάτμος, τὸ Γρίσιον, ἢ Λίθια καὶ ὁ Πήδασος παρὰ τῆ Ἀλικαρνασσῶ. Ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς χώρας, ὁ Μαίανδρος, ἐκρέει εἰς τὸν ἑμῶνυμον κόλπον, κατὰ τὸν μυχὸν αὐτοῦ, καλούμενον Λάτμιον δέχεται δ' ἐμῶρρους, ἀριστερῶς τὸν Ἀρπασσον καὶ τὸν Μαρσούαν, δεξιῶς τὸν Ἀρβαῖον καὶ τὸν Ἰάισονα. Ἄλλοι κόλποι αὐτῆς ἐπίσημοι εἰσὶν ὁ τῆς Ἰάσου ἢ Βαργύλιος καὶ ὁ Κερμεῖν ὁ μεταξὺ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Ἀλικαρνασσῶ. Ποταμοὶ δὲ, ὁ Κάλβις, βέων πρὸς Ν ἐκ τοῦ ὄρους Κάδικου, καὶ ὁ Ἄξιον παρὰ τοῖς μεθορίσις τῆς Λυκίας. — Τὴν παραλίαν καὶ τὰς περὶ αὐτὴν νήσους ὄκουν οἱ Κάρεις, ὑποταθέντες Σημιτικῆς καταγωγῆς, μετὰ τῶν σχεδὸν προϊστορικῶν Δελέγων, λαὸς νεοτικῆς, πρωτεύουσαν ἔχων τὰ

Μύλασα. Τὰ δὲ μεσόγεια κατῶκουσιν πρὸς Β, κατ' ἀρχὰς Φρύγες, πρὸς Ν Πισιδεῖς, εἰς εἴτα προσετέθησαν καὶ Λυδοί. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ Γ' αἰῶνος π. Χ. ἐπῆλθον Ἕλληγες ἔποικαι, πρὸς Β Ἴωνες καὶ πρὸς Ν Δωριεῖς, ὧν ἡ παραλία προσέλαβε καὶ τὸ ὄνομα Δωρίς. Ἀπετέλεσαν δ' οἱ κάτοικοι τοῦ μέρους τούτου κοινὸν ὁ Δωρικῶν πόλεων, αἵτινες ἦσαν ἡ Κνίδος καὶ ἡ Ἀλικαρνασσὸς ἐπὶ τῆς στεραῆς, ἡ Ἰαλυσοῦ, ἡ Αἰνδος καὶ ἡ Κάμειρος ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, καὶ ἡ Κῶς ἐπὶ τῆς ὀμωνύμου νήσου (Ἡρδ. Α, 144). Μετ' οὐ πολὺ δ' ἰδρυσαν οἱ Ῥόδιοι πάλιν ἄλλας πόλεις, αἵτινες πᾶσαι ἤρθσαν διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς γονιμότητος τῆς γῆς. Οἱ δὲ Ἰθαγενεῖς τῆς μεσογείου χώρας ἔμειναν ἡμιθάρβαροι πάντοτε, φιλοπόλομοι καὶ ὑπουλοὶ, δι' ὃ καὶ περιεφρονούντο, (ἰδ. Καππαδοκία), καὶ ὡς μισοῦτοί ὑπῆρξον, ἢ ἐπωλοῦντο ὡς δοῦλοι. Αἰκυριώτεραι πόλεις ἦσαν ἡ Μουσῶς, Πριήνη, Μίλητος, Καρύανδα, Μίνδος, Μαγνησίς, Τράλλεις, Ἀλάβανδα, Στρατονίκαια, Μύλασα. Ἀντιόχεια (Στρεβ. II, 651).

Καρίνη καὶ **Καρήνη**, 1) πόλις τῆς Μυσίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, μεταξὺ Ἀταρνέως καὶ Κισθῆνης, μὴ σωζομένη ἐπὶ Πιλιπίου (Ἡρδ. I, 42. — Στρεβ. Βυζ.—2) Πόλις Μυθίας (Πτλμ.).

Καρίων, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῆς Μαντινείας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν (Καλλιμ. Ὑμν. Δι.).

Καρνεα, πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, παρ' ἧ καὶ ὁ Καρνεῖτης κόλπος (Ἡρδ. Δ, 55.—Πτολμ. I, 5.—Στρεβ.). Νῦν Μαρσούπολις.

Καρνεύς, ἐξ Ἀκράγαντος εἰς Ἀθήνας μετακίνας τραγικὸς ποιητὴς, ἐλεεινὸς κατ' Ἀριστοφάνην. ἔβη 4 υἱοῦς, πάντας ποιητὰς, ὧν ὁ γνωστότερος Ξενόκλης, εἶχεν υἱὸν Καρνεῖνον καὶ αὐτὸν γράφοντα περὶ τὴν 100 Ὀλυμπιάδα καὶ ἐπὶ μακρὸν διαμείναντα εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Διονυσίου. Ἦκ τῶν 160

δραμάτων ἃ ἐλέγετο συντάξας, ἀπαξ ἐν μόνον ἐστεφνώθη. Κατὰ τὸ ὕψος ἐπροσπάθει νὰ μιμηθῆται τὸν Εὐριπίδην, καὶ ἐπλήρου αὐτὸ γνωμικῶν κοινῶν καὶ στερεομένων ὀξύτητος· καὶ ἡ στιχοποιία του ἦν παρημελημένη καὶ οὐχὶ ἀκριβῆς. Σώζονται δ' αὐτοῦ ἐλάχιστα ἀποσπάσματα (Συλλ. Nauck. Trag. grec. fragm.)

Καρμανία, χώρα παρὰ τὸν Περσικὸν κόλπον Α., ἧς οἱ κάτοικοι (Περμαῖνοι παρ' Ἡροδότῳ Α, 125) ἦσαν πολεμικοὶ, καὶ κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἦθη συγγενεῖς τοῖς Πέρσαις (Ἀρρ. ΣΤ, 23, 1.—Στρεβ. IE, 726).

Καρμανώρ, Κρής καθάρισας τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τοῦ φόνου τοῦ δράκοντος Πύθωνος (Πaus. Β, 11, 1, 7, 30).

Καρμαντες, νύμφη καὶ μάντισσα, ἐκ τοῦ Ἐρμού μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου, ἢ ἐν Ἰταλίᾳ ἐπανηγύριζον τὰ Καρμεντάλια τῆ 10 Ἰανουαρίου (Διον. Ἀλικ. 3.—Στρεβ.—Varrō).

Κάρμη, θυγάτηρ τοῦ Εὐδοῦλου, ἢ τοῦ Φοίνικος, μήτηρ τῆς Βριτομάριδος ἐκ τοῦ Διὸς (Πaus. 13, 30.—Ἀντ. Λιβ. 40).

Κάρμηλος, ἄρος εὐφωρότατον τῆς Παλαιστίνης, νοτικῶς τοῦ Λιβάνου (Πτλμ. Β, 15.—Ἰωσηφ.).

Καρνεάθης, ἐκ Κυρήνης τῆς Ἀφρικῆς, ἔζησε 213—129 π. Χ. Ἐπρέσβευε κατ' ἀρχὰς τὴν φιλοσοφίαν τῶν Στωϊκῶν ἀλλὰ μὴ κρῖνων ἐπαρκεῖς τὰς ὀρησκυτικὰς καὶ ἠθικὰς αὐτῶν ἀρχὰς, παρεδόχθη τὴν Πλατωνικὴν, καὶ ἰδρυσεν τὴν νέαν τρίτην Ἀκαδημίαν, ἐν ἧ ἐζήτει τὴν ἀλήθειαν εἰς ἀποδείξεις ἐκτὸς τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ κύκλου τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἦν δὲ τὰ ἦθη καθαρὸς καὶ ἀμειψτος· καὶ νοβς ἐξῆτητα δὲ καὶ εὐγλωττίαν ἀπέδειξεν, ὅτε τῷ 155 π. Χ. ἐπέμπεθ μετὰ τοῦ Κριτολάου καὶ τοῦ Διογένηος πρέσβυς ἕνα ἀκαλλάξῃ τὰς Ἀθήνας τοῦ ἐπιβληθέντος αὐταῖς προστίμου 100 ταλάντων διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ὀρωποῦ (Διογ. Α, Δ. 62.—Voll. VI, 12).

Καρνεάθης, ἄρος τῆς Ἀργολίδος (Στρεβ.).

Κάρνεια (τά), ἑορτὴ τῶν Δωριέων, ἐν Πελοποννήσῳ ἰδίως τῶν Σπαρτιατῶν, εἰς λατρείαν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος. Ἐπανηγυρίζοντο ἐν τῇ Καρνείῳ μηνί (Μεταγαιτινῶν τῶν Ἀθηναίων, Δύγουστο), διήρκει ἑννέα ἡμέρας, καὶ εἶχε χαρακτῆρα πολεμικόν, εἰς ἀνάμνησιν τῆς καθόδου τῶν Ἑρακλειδῶν, εἰ καὶ πρὸ αὐτῆς ἤδη εἶχεν εἰσαχθῆ ἕκ Θηβῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἢ λατρεία τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος. Διήρκει δὲ ἀπὸ τῆς Ἑ' τοῦ μηνὸς μέχρι τῆς ιστ'. Κατεσκευάζοντο δὲ ὁ σκιάδεσ ἐκτὸς τῆς πόλεως, καὶ εἰς αὐτὰς διηροῦντο οἱ ἐξ ἐκάστης τῶν 30 ὠδῶν ἢ φρατριῶν ἀνὰ 5 ἐπὶ τετραετία κληρούμενοι ἄγαμοι, καὶ ἐκεῖ ἐσκήνον ἐν στρατοπέδῳ. Λέγεται δ' εἰσαχθεῖσα ἡ ἑορτὴ τὸ πρῶτον τῇ 24ῃ Ὀλυμπιάδι (Ἀθην. λ. ΙΔ, 635), καὶ ἔγυστα καὶ μουσικῶς ἀγῶνας, εἰς οὓς πρῶτος ἐνίκησεν ὁ Ἐρπανδρος. Ἐτελεῖτο δὲ καὶ ἐν Σικυῶνι, ἐν Μεσσηνίᾳ, Θήρᾳ, Κυρήνῃ καὶ ἀλλαχοῦ.

Κάρνειος, 1) ἴδ. Κάρνος. — 2) Περὶ Λάκωσιν ὁ μὴν ἀντιστοιχοῦν τῷ Μεταγαιτινῶν τῶν Ἀθηναίων (κατὰ μέρος τῆ νῦν Δύγουστο), ὅτε ἐτελοῦντο τὰ Κάρνεια.

Καρνεῶν, παραποτάμιον τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ (Καλλιμ. Δι. 24).

Κάρνος, μάντις διάσημος υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰσθμίας, τὴν μαντικὴν διδάχθεις ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀκαρναν τὴν καταγωγὴν. Ἐβουλεύετο φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ ἵππου του ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅτι δ' ἐπὶ τῷ φόνῳ τούτῳ ὀργισθεὶς ὁ Ἀπόλλων, ἔπεμψε λοιμὴν εἰς τὴν χώραν, καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν αὐτοῦ ἐσύστησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἑορτὴν τὰ Κάρνεια. (Σχλ. Θεοκρ. Ε, 83.—Παυσ. Γ, 18, 3.—Ἀπλδ. Β, 8, 3).

Κάρνακος, νῆσος μεταξύ Κρήτης καὶ Ῥόδου, εἶχε πόλεις Ποσειδιώνιον καὶ Νίσυρον. Παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 676) Κράπακος. Παρ' αὐτῇ δ' ἦσαν ἢ Κάσος καὶ Σάρος (Στράβ. Γ, 487).

Καρπασία, πόλις μετὰ λιμένας εἰς τ' ἀνατολικὰ τῆς Κύπρου, (Διόδ. Β.—Στράβ.). Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Καρπάτης, (ὁ), τὰ Καρπάθια ὄρη βουρείως τῆς Δακίας.

Κάρπις, ποταμὸς τῆς Παννονίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον (Ἠφ. Δ, 49). Νῦν Δραβός.

Καρποῦ Δίκη, ἐν Ἀθήναις, πρὸ τῶν Ουσιμθεατῶν, ἢ ἀφορῶσα ἀμφισβητήσεις περὶ προσόδου καὶ μισθώσεως ἐνοικιασμένου ἀγροῦ.

Καρπῶ, μία τῶν Ὠρῶν (Παυσ. Θ, 35).

Κάρραι (αἱ), πόλις τῆς Μεσοποταμίας, πρὸς τῇ Ἐβέσση, ἀποικία Ἑλληνικὴ ἐν τῇ Γραφῇ Ἀρράν (Δι. Κάσσ. ΑΖ, 3.—Ζωσμ. Γ, 12.—Ἀρριαν.—Στράβ.). Τούτῃ περραρεῖ ὁ ποταμὸς Κάρρας (Στράβ. Βυθ.).

Κάρρωτος, υἱὸς Ἀλεξιδίου, γυναικῶδες ἀδελφὸς Ἀρκεσίλαου Γ', βασιλέως τῆς Κυρήνης, Πυθιονίκης (Πινδ. Πυθ. Ε, 34).

Καρτέρων, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος (Ἰδ.), συγχεραυνθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του.

Κάρουα, τὰ καρῶδια, καὶ πᾶς καρπὸς ἔχων σκληρὸν φλοιόν, ὡς τὰ λεπτοκάρυα, ἀμύγδαλα· προσέτι ὁ πυρὴν τῶν καρπῶν ὁ ἔχων σκληρὸν περίβλημα.

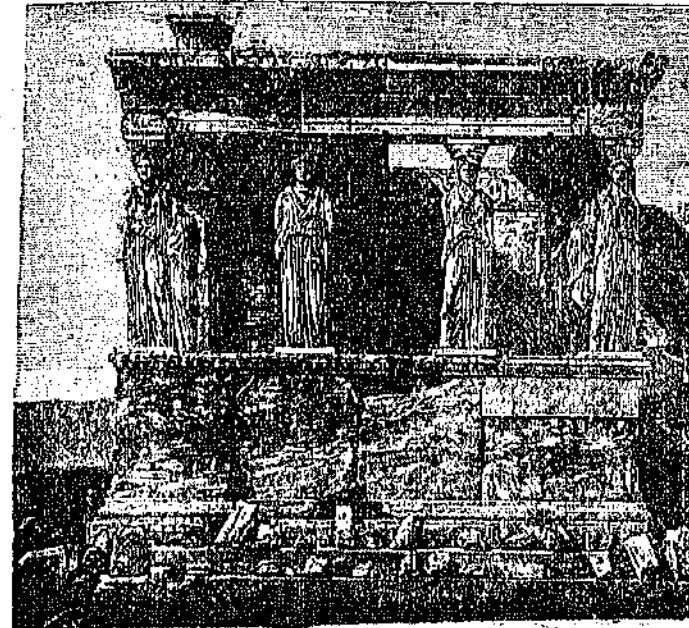
Καρύα, 1) Πόλις μεθόριος τῆς Λακωνίας καὶ Ἀρκαδίας, κατ' ἀρχὰς εἰς ταύτην, εἶτα δ' εἰς τὴν Λακωνίαν ἀνήκει, εἶχε γὰρ περίφημον τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν Νυμφῶν, παρ' ᾧ καὶ Λάκωνικὴ κέρα κατ' ἔτος ἰδιαιτέρως τινὰς χειροῦς ἐχώρευον (Παυσ. Γ, ΙΔ.—Λουκ. π. Ὀρχ. ΙΘ.—36, 4, 5). Τῷ 369 π. Χ. ἀποστάσα ἀπὸ τῆς Σπάρτης, ἐκυριεύθη μετὰ δύο ἔτη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδάμου, καὶ ἀτεμωρήθη αὐστηρῶς (Θουκ. Ε, 55.—Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 25. Ζ, 1, 28.—Παυσ. Δ, 16, 9). — 2) π. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῷ Φινεῶν (Παυσ. Η, 13, 6, 14, 1).

Καρύανθα, πόλις Καρικὴ ἐπὶ νήσῳ συνδεομένη μετὰ τῆς στερεῆς, πατρίς τοῦ γεωγράφου Σκύλακος (Ἠρδ. Δ, 44.—Στράβ. ΙΔ, 658).

Καρυάτιδες, αὗται ὀνομάζοντο αἱ παραστάσεις καρθέων αἵτινες εἰς τὴν ΝΔ πρόστασι τοῦ Ἑραχθεῖου ἐν Ἀθήναις, ἐπέγυσται τόπον κίβνων, φέρουσι ἐπὶ τῶν καρθέων αὐτῶν τὴν ὄροφὴν τῆς προστασεως. Πιθανὸν φαίνεται ὅτι τὸ εἰς τὸν γὰρ τοῦτον λατρευόμενον ἔβανον τῆς Ἀθηναίας, ὃ ἐλέγετο διπτεῖς, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόν, ἐκομίσθη ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐξ Αἰγύπτου, ὃν αὐτὸ τὸ τῆς Αἰγυπτίας Νηθ, δι' ὃ καὶ ὁ γὰρ εἶχε τι παρεμφερὲς πρὸς τὸν αἰγυπτιακὸν ῥυθμόν.

λοπρεπῆ, τὰ ἐν χώρᾳ κατὰ τὸ πλεῖστον εἰσέτι σωζόμενα, καὶ εἰς αὐτὰ ἐδόθη ἢ ἐπίκλησις τῶν Καρυατίδων, τῶν διὰ τὴν χάριν καὶ κομψότητα αὐτῶν Ουμαξαμένων νέων χειρουργῶν τῶν ἐν Λακωνίᾳ Καρυῶν (Ἰδ.).

Κάρυστος, πόλις εἰς τὴν Ν παραλίαν τῆς νήσου Εὐβοίας, ὑπὸ τὸ ὄρος Ὀχιν. Ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει ἤδη αὐτῆς (Ἰλ. Β, 539). Τῷ δὲ 490 π. Χ. κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἠναγκάσθη γὰρ τοὺς παρακαλοῦσθαι καὶ εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνος.

Ἡ πρόστασις αὕτη μάλιστα, ἣτις φαίνεται ὅτι ὑποδομήθη ἀμέσως ὀπίσω τῆς ὕστευ; ἐνθα τὸ ἀγαλμα ἴστατο, ἐστὶν ὁμοιοτάτη πρὸς τὴν τοῦ γὰρ τοῦ ἐν Φιλαίς ἐπὶ τοῦ Νεῖλου. Ὡς δ' ἐν Αἰγύπτῳ οἱ κίονες πολλακίς ὡς κιοῦνα ἔχουσι ἀνθρωπίνα πρόσωπα, οὕτω, κατὰ τελειοποίησιν τοῦ ῥυθμοῦ, ἐντεθῆ ὅλος ὁ γίτων ἐγένετο ἀγαλμα, καὶ τὰ πρῶτα, τὰ κατὰ μέρος συντριβέντα ὅτε οἱ Πέρσαι ἐκυριεύσαν τὴν Ἀκρόπολιν, ἀνευρεθέντα δ' ἐν ταῖς προσταταῖς ἀνασκαφαῖς ἀντικατέστησαν, ἐπὶ Περικλέους περίου, τὰ κομψὰ καὶ μεγα-

Τῷ 467 προσέβαλον αὐτὴν οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐξηκολούθησε δ' ἔπειτα διαπρέπουσα ὡς πόλις ἐμπορικὴ. Παρ' αὐτῇ ἐλατομαίτο τὸ Κάρυστιον μάρμαρον, λευκόν, ἔχον φλέβας ὑποπρασίνους (Ἠρδ. ΣΤ, 92. Η, 66. 112.—Θουκ. Α, 98).

Καρφαμάτιον, ἐργαλεῖον χρήσιμον εἰς τὸν θερσίον, πρὸς σὺναξιν πιθανῶς τῶν θερσιθέντων σταχυῶν.

Καρχηδών, πόλις τῆς Β. παραλίης τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου κειμένη, ἐπὶ Περικλέους περίου, τὰ κομψὰ καὶ μεγα-

τέραν τῶν παραδόσεων, κατὰ τὴν ὀ' ἑκατονταετηρίδα π. Χ. ὑπὸ Διδόου, θυγατρὸς τοῦ Ἀγλήγορος, βασιλέως τῆς Ὑρου, ἦτις καθ' Ἑλληνικὴν παράδοσιν, λαβοῦσα παρὰ τοῦ ἐγγχωρίου ἡγεμόνος τὴν ἄδειαν νὰ καταλάβῃ ὅσιν χώραν δύναται νὰ περιβάλλῃ μιὰ βύρσα βοδῆ, ἔταμε ταύτην εἰς λεπτοτάτας λισιδάς, καὶ οὕτως ἔλαβεν ἕκαστην ἰκανὴν δι' ἴδρυσιν πόλεως, ἣς ἡ ἀκρόπολις ὠνομάσθη Βύρσα. Πιθανώτερον δὲ ἐκ τοῦ ὀνόματος τούτου, ἴσως μετασκευασμένου ἐκ τινος ὀνόμου Φοινικικοῦ, ἐπήγαγεν ἢ παράδοσις. Κατὰ ποιητικὴν ἐλευθερίαν ὁ Βιργίλιος μεταποιήσας καὶ παρὰ

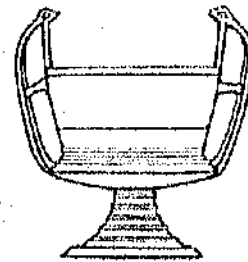
δοσιν καὶ χρόνους, κατέστησε τὴν Διδῶ σύγχρονον τοῦ Λίνειου, καὶ ἀγαπηθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πλέοντος ἐκ Τρωάδος εἰς Ἰταλίαν. Διὰ τῆς ὑπεροχῆς δὲ τοῦ πολιτισμοῦ των ὑπερίσχυσαν ταχέως οἱ Φοινικεὶς τοῦ ἐγγχωρίου Λιδικοῦ πολιτισμοῦ, ἠῤῥησαν τὸν πλοῦτόν των διὰ τοῦ ἐμπορίου, τὴν ἰσχύν των δι' ἀποικιῶν καὶ μεγάλους ἐπαείρησαν περίπλους, ὡς ἀποδεικνύει ὁ εἰς Ἑλληνικὴν μετάφρασιν περιωθεῖς περίπλους τοῦ Ἀνώνου κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Κάρνης, πιθανῶς τοῦ Πρασίνου καλουμένου ΝΔ. Ἰὶτα δ' ἔστρεψαν τὴν πρῶσιν των εἰς τὰς ἀπέναντι αὐτῶν εὐπόρους καὶ πεπολιτισμένας χώρας, ὡς τὴν Σαρδηνίαν, καὶ πρὸ πάντων τὴν Σικε-

λίαν, ἐνθα ἀποκατέστησαν ἀποικίας, πόλεις ἴδρυσαν καὶ ἐπὶ μακρὸν ἡμισηθήτησαν τὴν ὄλην νῆσον εἰς τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἐγγχωρίους καὶ Ἑλληνας. Εἰς τὰ τῆς Σικελίας ἔπεμβάντες οἱ Ῥωμαῖοι, ἐκίνησαν κατὰ τῆς Καρχηδόνος τὸν πρῶτον φοινικικὸν κληθέντα πόλεμον, ἀπὸ τοῦ 264 μέχρι τοῦ 242 π. Χ. μεθ' ὃν ἐκυρίευσαν τὴν ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων κατεχομένην Σαρδηνίαν· εἶτα δὲ, ἐν δευτέρῳ πολέμῳ ἀρξαιμένοι κατὰ τὸ ἔτος 218, μεταδάντες οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ νικήσαντες ἐπίσημον νίκην ἐν Ζάμα, ἐβίβασαν τῇ 201 εἰς εἰρήνην τοὺς Καρχηδονίους, ὑπόδληθέντας εἰς παράδοσιν τῶν ἐν Ἑβήρῃ (Ἰσπανίᾳ) κατακτήσειάν των, ἀπόσιον 10,000 ταλάντων (60 ἑκατομμυρίων δραχμῶν), καὶ τὴν παράδοσιν τῶν ἐλεφάντων καὶ πλοίων των. Καὶ ἤρξαντο μὲν πάλιν ἀναλαμβάνοντες ὑπὸ τὴν ἐμφρονα διοίκησιν τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ αὐτῶν Ἀννίβα· ἀλλ' ἀφρόνως ἐκ ἀρδιοιργίας ἐνδόντες καὶ ἀποβαλόντες αὐτὸν, προσεβλήθησαν κατ' ἀρχάς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Νουμιδίας Μασσινίσα καὶ ἠττήθησαν ἐπανειλημμένως, εἶτα δὲ, παρεμβάντων καὶ τῶν Ῥωμαίων, ἐξεπολιορκήθησαν ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος τῇ 146, ἡ πόλις κατεσκάφη, καὶ οἱ πολῖται ἐξηνδραποδίσθησαν (Πολβ. ΑΣ. Λθ'. — Ἀππ. Η). Θρησκείαν εἶχον κοινὴν οἱ Καρχηδόνιοι ἐκ Ὑρου μεθ' ἑαυτῶν τὴν τοῦ Βαάλ, τῆς Ἀστάρτης (Ἀφροδίτης) καὶ τοῦ Μαλκάρθ (Ἡρακλέους), εἰς ἣν ἀνέμειον βαθμηδὸν καὶ τὴν λατρείαν τινῶν ἐκ τῶν θεοτήτων τῶν λαῶν μεθ' ὧν ἤλθον εἰς σχέσεις (τὴν τῆς Δήμητρος, τῆς Περσεφόνης). Διετήρησαν δὲ καὶ τὰς ἀνθρωποκυβιστάς, ὡς τὴν ἀποχὴν τῆς ἐπέβαλλον οἱ νικητῆς αὐτοῦς, διὰ συνθηκῶν. Ἐὶς τὸ πολιτεῖμα αὐτῶν ἦν ἀριστοκρατικόν. Οἱ ἀνώτατοι αὐτῶν ἄρχοντες ἦσαν δύο ἐτήσιοι, καὶ εἶχον καὶ δύο βουλάς ἐκ τῶν ἀρίστων, αἰτίνας ἐξέλεγον τοὺς στρατηγούς, καὶ προσέτι καὶ 100 ἄνδρας διὰ τὰ καθέκαστα τῆς διοικήσεως. Ὁ στρατὸς αὐτῶν, πλὴν βαρείας ἐλάσσης ἐγγχωρίων

(Πλούτ. Τιμολ. ΚΖ. — Πολβ. ΙΕ, 13), περιεῖχε καὶ πλείστους Αἰθίους καὶ Νουμιδοὺς, καὶ πρὸ πάντων μισοφόρους. Ἐποιεῖτο δὲ πολλὴν χρῆσιν καὶ ἐλεφάντων. Εἰς τὴν ἐμπορικὴν ναυτιλίαν ἐξηρησμένοι, ἦσαν ἀριστοὶ ναυτικοί, καὶ εἶχον ὑπὲρ τὰς 300 τριήρεις, ὧν 200 ἔεστάθμευον εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως Κώθωνα. Εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας Καρχηδόνος (ἡντήγειρον) ὁ Ἀδριανὸς ὀνόμαζεν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ταχέως καὶ αὐτὴν ἀναπτύχθεισαν διὰ τοῦ ἐμπορίου, καὶ ἀνοῦσαν ἐν τῇ Μεσαιῶνι μέχρι τοῦ 547 π. Χ., ὅτε κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Ἀραβες.

Καρχηδίων νέα, (Κ. ἢ ἐν Ἰβηρίᾳ), πόλις παράλιος τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου (ν. Καρθαγένη), ἀποικία τῶν Καρχηδονίων, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ἀδρούδα, τῇ 227 π. Χ. Ἐκπολιορκήσαντες αὐτὴν οἱ Ῥωμαῖοι τῇ 210 π. Χ. διὰ τοῦ Σκιπίωνος, ἐπέμψαν ἐκεῖ Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ἣτις ἐπλούθει, πλὴν διὰ τοῦ ἐμπορίου, προσέτι καὶ διὰ τῶν ἀργυρείων τῆς (Στρβ. Γ, 158. — Λίν. XXVI, 42. XXVIII, 17).

Καρχηδίων, 1) Ἐκποικία εὐρὴ, δι' ὄνων καὶ διὰ σπονδάς, στενεύον ἐν τῇ μέσῳ καὶ ἔχον δύο ὄνα κατιόντα ἐκ τοῦ χεῖλους

μέχρι τοῦ πυθμένου (Ἀθην. ΙΑ, 474. — Μασσιλ. Σηλ. V, 21). — 2) Ἐὶς τὸ ἄνω τοῦ ἰστού τῶν πλοίων. Ἰδ. ν. α. β. γ.

Κάσσιμος, Ἀριστοκράτου, Αἰγυπτῆς ἐπίσημος (Ἡρδ. ΣΤ, 73).

Κάσιον, 1) πόλις καὶ ὄρος τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τῇ Σερβωνίδι λίμνῃ, μετὰ τοῦ τοῦ Διός, ἐνθα ἐφρονεῖτο καὶ ἐτάφη ἡ

Πομπήιος (Ἡρδ. Β, 6). — 2) Ὄρος τῆς Σαλευνίας ἐκ Συρίας, ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ (Στρβ. — Διον. Περιηγ. 880) — 3) Ποταμὸς ἐν Ἀλβανίᾳ τῆς Ἀσίας, εἰσβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν (Πλιν. V, 15).

Κάσσιωτας, ἄκρα τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου πρὸς τῇ Πηλουσίᾳ.

Κάσιμηναι καὶ Κάσιμηνη, πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας, πρὸς τῇ Μοτύῃ (Ἡρδ. Ζ, 155. — Θουκ. ΣΤ, 5).

Κάσιος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τῇ Κῆ, διατηροῦσα τὸ ἀρχαῖον ὄνομα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 676).

Κάσσιωτις, πόλις κατεμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἰνδοῦ, ὅθεν, διαταγῇ Δαρείου τοῦ Ὑστάσιου, ὁ Σκύλης ἐπλευσεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἰνδικῆς. Νῦν Καμπούλ (Ἡρδ. Γ, 93, Δ. 44. — Στρ. Βυζ.).

Κάσσιος Ὀκάλασσα, ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀνατολικῶς τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐκτεινομένη ἀπέραντος λίμνη ἢ μᾶλλον θάλασσα, ἐλλὰ μετ' οὐδεμιᾶς ὀκάλασσης συνεχισμένη. Τὸ δυτικὸν αὐτῆς ἐλέγετο Κάσιον πέλαγος, τὸ δ' ἀνατολικὸν, πέλαγος Ὑρκανικόν. Περὶ αὐτὴν ὑψοῦντο τὰ Κάσσια ὄρη, δι' ὧν διήρχοντο αἱ Κάσσιαι πύλαι, στενωπὸς μήκους 8 σταδίων (Ἡρδ. Α, 202. — Στρβ. — Πτολμ. — Ἀρριαν. Γ, 29. — Διον. Περιελ. 21, 53).

Κάσσιανδρα, καὶ Ἀλεξάνδρα λεγομένη, ἡ καλλίστη τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 365), ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος καταφυγούσα εἰς τὸν γαῖν τῆς Ἀθηνᾶς, ἠρπάγη ἐκεῖθεν ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Ὀδύσεως. Σωθεῖσα δ' ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐκοιμήθη εἰς Μυκῆνας, καὶ ἐφρονεῖτο ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ὅτε ὁ Αἰγισθος ἐθανάτωσε τὸν Ἀγαμέμνονα (Ὀδ. Α, 421). Οἱ μεθ' Ὀμήρου ἐμύθεον ὅτι ὁ Ἀπόλλων τῇ ἔδωκε τὴν μαντικὴν χάριν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀντίστη εἰς αὐτὸν, τὴν κατεδίκασε νὰ μὴ πιστεύωνται αἱ μαντεῖαι τῆς, δι' ἧς καὶ, ὅτε ἐπὶ τῆς ἐλεύσεως τῆς Ἑλένης,

καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς πολιαρίας, προέλεγε τὰς ἀπειλούσας συμφορὰς, κατεγγέλατο ὡς παραφρονοῦσα. Ἐπὶ τοῦ πολέμου δύο τὴν ἐξήτησαν εἰς γάμον, ὁ Ὀθρυονεύς ἐκ Καθησοῦ (Ἰλ. Ν. 363), καὶ κατὰ Βιργίλιον (Αἰ. II, 341), Κόροιβος ὁ υἱὸς τοῦ Μύθδενος, ἐπίκουροι τοῦ πατρὸς τῆς ἐλθόντες· ἀλλ' ἀμύφωτοι ἐφρονέθησαν εἰς τὰς μάχας. Ἐν Ἀμύκλαις ὑπῆρχεν ἄγαλμα τῆς Κασσάνδρας, καὶ ἐπίσης, ὡς καὶ νῦν αὐτῆς, ἐν Λεύκτροις τῆς Λακωνίας· ὁ δὲ τάφος αὐτῆς ἦν ἐν Μυκήναις ἢ ἐν Ἀμύκλαις.

Κασσάνδρεια, πόλις τῆς Μακεδονίας, ἢ πρὶν Ποιθία (Ἰδ.), ἦτις ὑπὸ Φιλίππου καταστραφεῖσα, ἀνφοκοδομήθη καὶ μετωνομάσθη ὑπὸ Κασσάνδρου (Διόδ. — Στράβ. — Πλυσ.—Στράβ. Βυζ.). Νῦν Κασσάνδρα.

Κάσσανδρος, υἱὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, ἀνὴρ χαρακτήρος βιαίου καὶ φιλοδόξου. Γεννηθεὶς τῷ 355 π. Χ., ἐμεινεν ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τοῦ πατρὸς του ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ἐξεστράτευσεν εἰς Περσίαν. Ἐπέμφθη δὲ τῷ 323 εἰς Βαβυλῶνα, ἵνα ὑπερασπισθῇ παρὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὸν πατέρα του διαβληθέντα. Ἄλλ' ἡ παρρησία καὶ προπέτεια αὐτοῦ δυσηρέστησε (Πλούτ. Ἀλέξ. ΟΔ). Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ κατακτητοῦ, ἐγίνε χιλιάρχος τοῦ Ἀντιγόνου· ἀλλὰ διενεχθεὶς πρὸς αὐτὸν, ἐπέστρεψε τῷ 319 εἰς Μακεδονίαν, ἵνα διεκδικήσῃ τὴν διαδοχὴν τῆς ἐπιτροπείας τοῦ κράτους, ἣν ὁ Θνήσκων πατήρ του εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν γηραιὸν Πολυπέργοντα. Ἐν ἐξοίθησε δ' εἰς τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ Ἀντιγόνος, καὶ ταχέως ὁ Κάσσανδρος, στερωθεὶς ἐν Ἑλλάδι (Πλούτ. Φωκ. ΑΔ), ἔλαβε τῷ 318 παρὰ τῆς βασιλείας Εὐρυδίνης καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Παιτρόπου. Ἄλλ' ὁ Πολυπέργων, συνδεθεὶς μετὰ τῆς Ὀλυμπιάδος τῷ 317, ὑπερίσχυσε τῆς Εὐρυδίνης καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Φιλίππου Ἀρριδαίου, ἀμφοτέρων δολοφονηθέντων. Ἦτις δ' αἴφνης ἐπανελθὼν ἐξ Ἑλλάδος ὁ Κάσσανδρος, ἐδελέασε τοὺς στρατιώτας τοῦ Πολυπέργοντος, καὶ συλλεβίων

τὴν Ὀλυμπιάδα, τὴν Ῥωξάνην σύζυγον τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ τοῦ μικροῦ αὐτῆς υἱοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ Θεσσαλονίκην, τὴν ἀδελφὴν τοῦ κατακτητοῦ, ἐθανάτωσε τῷ 316 τὴν Ὀλυμπιάδα, καθέρψε τὴν μητέρα μετὰ τοῦ τέκνου, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Θεσσαλονίκην (Διόδ. ΙΘ, 41). Ἐπανελθὼν δ' ἔπειτα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀνήγειρε τὰς Θήβας ἐκ τῶν ἐρείπειων, καὶ εἰς τὴν ἐπάνοδόν του εἰς Μακεδονίαν συνεδέθη μετὰ πολλῶν στρατηγῶν κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου. Τῷ δὲ 311, μετ' ἀπακτάσασιν τῆς εἰρήνης, ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ τῶν διαδοχῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐθανάτωσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ μετὰ τῆς μητρὸς του (Διόδ. ΙΘ, 105. Κ. 26), καὶ τὸν Πολυπέργοντα, ὅστις ἐπροσάταυε τὸν μόνον ἐναπολειπόμενον ἐκείνου υἱὸν, τὸν Πρακλῆν, ἔπεισε (τῷ 309) νὰ φρονέσῃ καὶ τὸν. Ἦσχετο, εἰ καὶ ἀντετάχθησεν, ἀλλὰ ματαίως, κατ' αὐτοῦ (τῷ 308 καὶ 307) ὁ Πτολεμαῖος ἐξ Αἰγύπτου καὶ Δημήτριος ὁ πολιαρχητὴς (Διόδ. Κ, 37), ἐμεινεν ὁ Κάσσανδρος κύριος τῆς Μακεδονίας, καὶ δὲν ἀνηγορεύθη μὲν βασιλεὺς, ἀλλὰ δὲν ἀπέκρουε τὸν τίτλον ὅτε τῷ ἐδίθετο (Πλούτ. Δημ. ΙΗ). Κατὰ τὰ ἔτη 305 καὶ 304 ἀπεπειράθη αὐτοῖς νὰ κυριεύσῃ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' εὐρὴν ἰσχυρὸν ἀντίπαλον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀντιγόνου Δημήτριον (τὸν Πολιαρχητὴν) δι' ὁ συνμάχησε μετὰ τοῦ Αὐσιμάχου, Πτολεμαίου καὶ Σελεύκου, καὶ ἐν Ἰψῇ ἐνίκησε καὶ ἐφρόνεσε τὸν Ἀντιγόνον τῷ 301, καὶ διανείμας τὸ κράτος αὐτοῦ, εἰς τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Πλείσταρχον ἔδωκε τὴν Κιλικίαν, αὐτὸς δὲ ἤρξεν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας· μέχρι τοῦ θανάτου του, συμβάντος τῷ 296 (Διόδ. Κ, 112. — Πλούτ. Δημ. ΛΑ).

Κασσαδόωρος, ὁ εἰς τὴν Λατινικὴν τὸν Ἰάσηπον μεταφράσας, τῆ σ' μ. Χ. ἐκτοντατηριδί.

Κασσιόπεια καὶ Κασσιόπη καὶ Κασσιόπεια, σύζυγος τοῦ Κηφῆος ἐν Αἰθιοπία, μήτηρ τῆς Ἀνδρομέδας. Ἐκώλυσε αὐτῆς ἦν εἰς ἀστερισμὸς (Ἰδ.).

Κασσιτερίδες νῆσοι, αἱ Βρετανικαί, ἐξ ὧν οἱ Φοίνικες ἐλάμβανον κασσίτερον καὶ μόλυβδον. Μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα περιεστάλη εἰς μικρὸν τι σύστημα τῶν νήσων ἐκείνων (Ἡρόδ. Γ, 115. — Στράβ. Β, 120. Γ, 125. — Μελ. Γ, 6, 2).

Κασσιφόνη, θυγάτηρ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἦτις κατ' ἓνα μῦθον ἐνυμφεύθη καὶ ἐφρόνεσε τὸν Τηλέμαχον (Ἰζέτ. εἰς Λύκφρ. 798, 808).

Κασσιώτις, ἐπαρχία τῆς Συρίας, ἄλλη τῆς Αἰγυπτιακῆς Κασσιώτιδος (Στράβ.).

Κάσσυμα, τὸ πέλμα, τὸ δέρμα τῶν ὑποδημάτων, ἐφ' οὗ βραίνει ὁ ποὺς, ἐνίοτε καὶ διπλοῦν καὶ τριπλοῦν.

Κασσωπαῖος, λαὸς Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπείρῳ. ἔχε κυριωτέρως πόλεις τὴν Ἑλλάτρειαν, Πανδοσίαν, Βιτίαν, καὶ Βούχγετον. Φίλιππος ὁ Μακεδὼν τρεῖς ἐξ αὐτῶν ὑπέταξεν εἰς τὸν βασιλεῖα τῶν Μολοσσῶν Ἀλέξανδρον, καὶ τότε φαίνεται ὅτι ἰδρύθη καὶ ἄλλη πόλις Κασσωπία ἢ Κασσώπη (Διόδ. ΙΘ, 88. — Στράβ. Ζ, 326), εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Χαονίας, ἀρκτικῶς τοῦ Βουθρωτοῦ, μετὰ λιμένος, ἀνήκοντος τοῖς ἀντιπέραν Κερκυραίοις, ὅθεν ἦν ὁ συνήθης διάπλους ἐξ Ἑλλάδος εἰς Ἰταλίαν (Στράβ.). Νῦν Ἄγιος.

Κασσώπη, πόλις τῆς Κερκύρας μετὰ λιμένος (Πετλμ.). Νῦν Κασσωπον.

Κασσωτὶς, νύμφη ἐν τῷ Παρνασσῷ, κατ' ἓν ὄνομάσθη καὶ κρήνη ἐν τῷ ναῦ τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος (Πλουτ. Ι, 22).

Κασσάβαλα (τά), πόλις παρὰ τὰ ὄρη τῆς Καππαδοκίας (Στράβ.).

Κασσάλια, πηγὴ ἐν Δελφοῖς ἰσὰ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ ταῖς Μούσαις, ὑπὸ τὸν βράχον τῆς Ὑμπίας πηγάζουσα, καὶ εἰς ἣν ἐλούοντο ἢ ἐξ ἣς ἐπινον πρὸς ἀγνισμόν οἱ

τὸ μαντεῖον ἐπισκεπτόμενοι πρὶν ἢ εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναόν.

Κασσιάνειρα, γυνὴ τοῦ Πριάμου, ἐξόχου ὠραιότητος, μήτηρ τοῦ Γεργυθίωνος (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 305).

Κάστυλον καὶ Κασταλῶν, πόλις τῆς Ταρρακωνίας ἐν Ἰσπανίᾳ, ἀποικία τῶν ἐξ Ἑλλάδος Φωκῶν (Στράβ. Γ).

Καστυλὸν πεδίον, ἐν τῇ Λυδίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐνθα συνήρχοντο συνήθως τὰ Περσικὰ στρατεύματα τῆς κάτω Ἀσίας (Ἐνφ. Ἀνθ. Α, 1). Ἐπ' αὐτοῦ ἦν καὶ ἡ πόλις Κάστυλος (Ἐνφ. Ἑλλ. Α, 4, 3).

Κάστωρ, Ἰδ. Διδασκουροί.

Καταβαθμὸς, κοίλας καὶ χωρὶον μετὰ τῷ Αἰγύπτου καὶ Κυρηναϊκῆς. Πρὸς Α. δ' αὐτοῦ, καὶ ἕτερον καλούμενον μικρὸς Καταβαθμὸς (Στράβ. Ζ, 791).

Καταβαυκαλήσεις, βαυκαλήματα, τὰ ἄσματα δι' ὧν ἀπεκρίμνον τὰ βρέφη, (τὰ ναουρίσματα).

Κατάβητα (ἡ), ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Ῥάγγου Ἰνδίας, κατὰ τὴν Βεγγάλην (Πετλμ.).

Κατάβλημα, 1) εἰς τὰ θέατρα παραπέτασμα ἀνωθεν κρεμάμενον, ἵνα ὀρίξῃ τὴν σκηνὴν πρὸς τὰ ὄνω καὶ ἀποκρύπτῃ τὰ μηχανήματα τοῦ ὀρόφου. — 2) εἰς τὰ πλοῖα σκέπη ταταμένη ὑπὲρ τὸ κατάστρωμα ἵνα προφυλάτῃ ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

Κάταγμα, ἡ τολύπη ἐξεσμένου ἐρίου.

Καταγραφὴ, ἡ ἐκ πλαγίου, ἐπιγραφὴ, ζωγραφία.

Καταγώγιον, ὡς καὶ πανδοχεῖον ἢ πανδοχεῖον καὶ κατάλυσις, τὸ ξενοδοχεῖον, σπάνιον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, διότι ὁ ξένος κατέλυε συνήθως παρὰ τῷ φίλῳ ἢ ξένῳ αὐτοῦ. Τοιοῦτο ἤγειραν οἱ Σπαρτιάται εἰς τὴν θέσιν τῆς κατεδαφισθείσης πόλεως τῶν Πλαταιῶν (Θουκ. Γ, 68).

Κατάδουπα (τά), ὁ παρὰ τῇ Σινήνῃ νοτίως τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας ῥέων

καταρράκτης του Νείλου, ο και μικρός καταρράκτης λεγόμενος (Ήρδ. Β, 17.—Στρωβ.). Υπήρχε δε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ δόξα οὗτι ὁ δούτος αὐτοῦ ἀπεκώφαινε διόλου τοὺς περιόικους.

Κατακλιθήτης, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Ζεὺς εἶχεν ἐν Ὀλυμπίᾳ βωμὸν (Παυσ. Β, 14).

Κατακλιθίων, ἀκρωτήριον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Μαρμαρικής (Πτλμ.).

Κατακλυξ, ἀπλή περικεφαλαία ἀφ᾽ αἰφᾶλος και ἄλοφος» ἐκ δέρματος (Όμ. Ήλ. Κ, 258).

Ἡ ἀγέλ. χαλκός.

Κατακλιθία ἢ κατάκλιθος ἐκκλησία, ἴδ. Ἐκκλησία.

Κατάλογος, Ἐκ καταλόγου στρατεύειν ἦν τὸ καθῆκον τῶν στρατηγῶν, εἰς οὗς ἀντιτίθετο ἐκστρατεία. Περιεῖχε δ' ὁ κατάλογος πάντας τοὺς ἐν στρατεύσειμῳ ἡλικία πολίτας, πλὴν τῆς τελευταίας τάξεως, τῆς τῶν θητῶν, ἀπολειομένων τῆς τιμῆς ταύτης, και μόνοι ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ προμαχόντων τῆς πατρίδος, και πλὴν τῶν προεστρατευσάντων ὅσον ἐνεδέχτο (Λυσ. ὕσ. στρατιώτ. β'). Ἄλλ' ἡ διάταξις αὕτη ἦν, κατὰ τοὺς κωμικοὺς κᾶν (Ἀριστοφ. Ήλρ. 1178. Ἱππ. 1382), πολλαίσι καταχρήσειν ἀφορμή.

Κατάλυσις τοῦ δήμου, ἐν Ἀθήναις και ἀπόπειρα ἢ ἀποδειγματικὴ πρόθεσις ἀνατροπῆς τοῦ πολιτεύματος ἢ ἐπιβολῆς εἰς τυραννίδα κατεδιώκετο ὡς ἐγκλημα διαγραφῆς ἢ εἰσαγγελίας. Καὶ τὴν μὲν ἡγεμονίαν τοῦ δικαστηρίου εἶχον οἱ Θεσμοθέται, ἡ δὲ ποινὴ ἦν βεβαίως θάνατος, ἀφ' οὗ εἰς ἕκαστον ἐπετρέπετο νᾶ φονεῖσθαι τὸν φωραθέντα.

Κατάνη, ἀρχαία πόλις εἰς τὴν Ἀ. παραλίαν τῆς Σικελίας, εἰς τῆς Ἀτίνης τοὺς πρόποδας ἰδρῶθη τῷ 729 ἢ 730 π. Χ. ὑπὸ Χαλκιδέων ἐκ Νάξου. Τῷ 476 ὁ Ἰέρων ἐκ Συρακουσῶν, μεταβίβει τοὺς πολίτας αὐτῆς εἰς Λεοντίουσι, κατετίθει εἰς αὐτὴν 10,000 Συρακουσίους και Πελοποννησίους, Ἀτίναν με-

τονομάσας αὐτὴν. Μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ ἐπανῆλθον αὐτοὶ και ἐπανεφέρον τὸ πρῶτον ὄνομα· ἀλλ' ὑπὸ Διονυσίου, και εἶτα ὑφ' Ἀγαθοκλέους ἠττήθησαν πάλιν, και ἐπὶ τοῦ α'. φοινικικοῦ πολέμου ὑπέκυψαν εἰς τὴν Ῥώμην (Ιλιν. XXVII, 8). Ἰεὶ δὲ και ὑπὸ τῶν ἡφαιστειῶν ἐκρήξων πολλαίσι ἐνοχλουμένη, ἐξηκολούθει ἀνοδοῦσα, και μάλιστα ἐπὶ Λύγούστου, ὅτε ἐδέχθη ἀποικίαν ἀπομάχων, και ὁ Στράβων λέγει αὐτὴν (ΣΤ, 268. 272) μετὰ τῆς Μιαισσηνῆς, τὴν πολυανθρωποτέραν πόλιν τῆς Σικελίας.

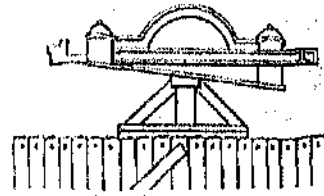
Καταονία, ἴδ. Καππαδοκία.

Καταπειρατήρ ἢ βολίς ἢ καθετήρ (κ. σκηνδάλι), τὸ βᾶρος τὸ ἐκ τῶν πλοίων ριπτόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς

ἐξιχνίασιν τοῦ πυθμένου. Ἰεὶ τὸ ἀνωτέρω σχῆμα, ληφθὲν ἐξ ἀναγλύφου ἐν τῷ Βρ. Μουσειῷ, φαίνεται κρεμώμενον ἐκ τῆς πρῆφας.

Καταπέλτης, πολιορκητικὴ μηχανὴ δι' ἧς ἐσφενδονίζοντο μεγάλα ἀκόντια ὅτε και ἐλέγοντο καταπέλται ὀξυβελεῖς, ἢ μεγάλοι ὄγκοι λίθων, ταλαντιαῖς ἢ και τριτάλαντοι

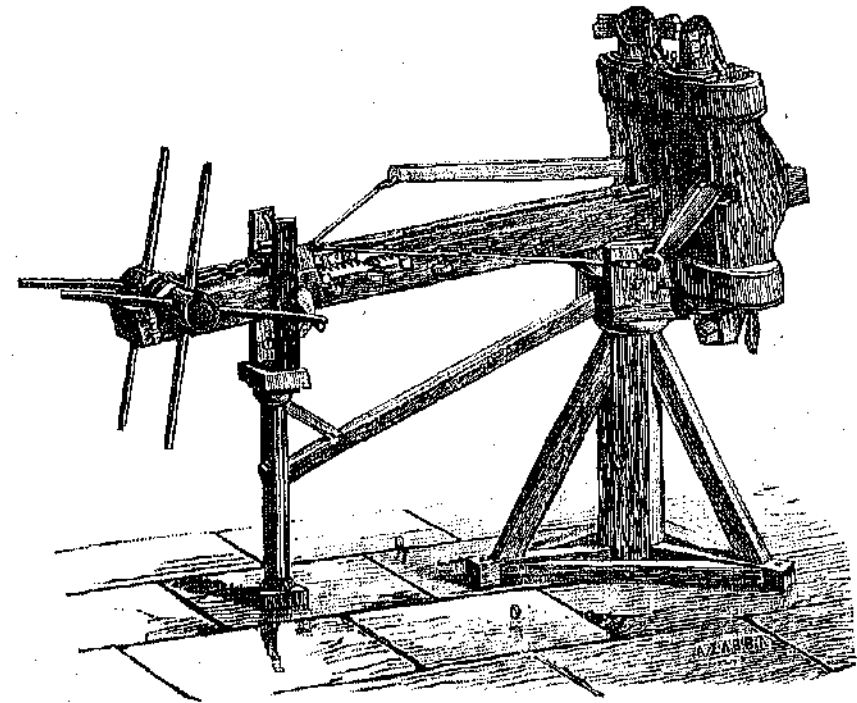
Ἀναγλύφον ἀπὸ τῆς Ἐπιγραφῆς ἐν τῷ Μουσ. Βρ.

ἐπιλεγόμενοι τότε καταπέλται, πετροβόλοι ἢ λιθοβόλοι (Διόδ. ΙΓ, 21. Κ, 48. 83. 86. ΚΑ, 4.—Προκλέπ. Γεωθ. Α, 21. 23). Ὁ μηχαν-

σμός αὐτῶν ὑπ' οὐδενὸς περιγράφεται. Οἱ δὲ ὑπηρετοῦντες αὐτοῖς ἐλέγοντο Ἀφέται.

Καταρράκτης, 1) ποταμὸς τῆς Φρυ-

ταῦ ὄπλισμοῦ ἦν ἴδιος βαρβάρους ἔθνεσι, Πέρσαις, Πάρθοις, Σαρμάταις (Τασ. 1, 79.—Ιλιν. XXXVII, 40.—Πτορ. ΙΙΙ, 42, 42).—2) Νεῦς

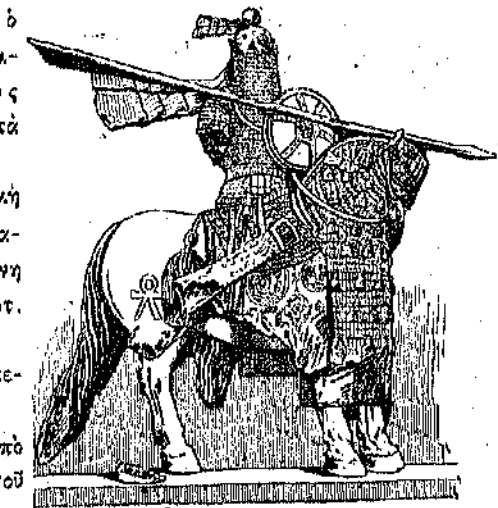
Καταπέλτης

γιας, πηγάζων παρὰ τῷ Μαρσῷ και τῇ πόλει τῶν Κελαινῶν (Ήρδ. Ζ, 26). Ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ Μαρσῷ.—2) Ποταμὸς τῆς Παμφυλίας (Στρωβ.).—3) Μέγας και μικρὸς Κ. οἱ δύο καταρράκται τοῦ Νείλου κατὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰγύπτου και Αἰθιοπίας.

Κατάστασις, ἐν Ἀθήναις χρηματικὴ ποσότης δεδομένη ὑπὸ τοῦ δημοσίου εἰς ἕκαστον ἵππεα πρὸς ὄπλισμόν του, ἀποδομένη δ' ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ τέλος τῆς υπηρεσίας (Φωτ. 142.—Ἄρποκρ. 164).

Κατάστρωμα, ὡς και νῦν, τὸ ἐπίκεδον σκεῦος τῶν μειζόνων πλοίων.

Κατάφρακτος, 1) στρατιώτης ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, και ἂν ἵππεύς, και αὐτοῦ τοῦ ἵππου συμπεριλαμβανομένου, τεθωρακισμένος διὰ λεπιδωτοῦ ἀμυντικοῦ ὄπλισμοῦ. (Ἡλιδ. Αἰθιοπ. Θ, 15). Ὁ τρόπος οὗτος

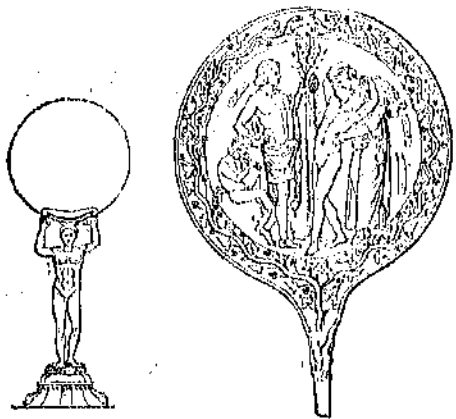

κατάφρακτος, ἢ κατάστρωμα ἔχουσα, ἄφρακτος δ' ἢ ἄνευ αὐτοῦ.

Κατύροι, ἔθνος Σκυθικὸν ἀγνώστου διαμονῆς (Ἡρδ. Δ, 6).

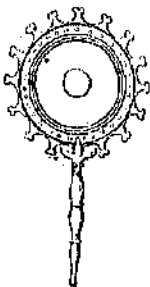
Κάτοπτρον, καὶ ἔνοπτρον, κατασκευάζεται ἐκ μέγματος λαμπρῶν μετάλλων, χαλκοῦ καὶ κασιτέρου εἶτα δὲ καὶ ἀργύρου,

ὡς στερεωτέρου. Συνήθως ἦσαν τὰ κάτοπτρα μικρὰ καὶ στρογγύλα ἢ ὠσειθῆ, μετὰ λαβί-

δος ἐξ ἧς ἐκρατοῦντο. Πολλὰ δ' ἐξ αὐτῶν ἀπαντῶνται κατὰ κράτος διὰ τῆς τέχνης, καὶ ἢ μὲν λαβὴς ἐστὶ πολλάνκις ἀγαλματίου, ἐνίοτε μάλιστα τῆς Ἀφροδίτης,

ἢ δὲ ὀπίσω στρογγύλη ἐπιφάνεια ἔχει συνεχῆς ἐγχεγραμμένα ὡς ἀνάγλυφα ὠραῖα συμπλέγματα. Κατασκευάζοντο δὲ καὶ μετρίως τετραγωνικὰ κάτοπτρα, ἃ ἢ δούλη ἐκράτει πρὸ τῆς δεσποίνης τῆς.

Κατρυεύς, υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Ἀλθαϊμέλους (Ἀπλδ. Γ, 2, 1).

Καυὴ, πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ (Ἐνφ. Ἑλλ. Δ, 1, 20).

Καυκάσια, ὄρος τις τῆς νήσου Χίου (Ἡρδ. Ε, 33), ἢ νησιδίων τι παρὰ τῇ Χίῳ.

Καυκάσιος, σειρά ὄρων ἐν τῇ Ἀσίᾳ, μεταξὺ Ἰβηρικοῦ Πόντου καὶ Κασπίας θαλάσσης, συνεχομένη μετὰ τοῦ Ταύρου. Σκυθιστὶ ἢ λέξις ἐδήλου τὴν χιονοσκεπὴ κορυ-

φήν (Plin. VI, 49). Εἰς αὐτὸν ἐμυθεῖτο προσθεθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ὁ Προμηθεὺς (ἴδ.), καὶ εἶτα ἐλευθερωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Οἱ δὲ Μακεδόνες οὕτως ὠνόμαζον τὸν Παρπάμισον (Ἀρρ. Ἀνθ. Ἀλ. Ε, 5, 3).

Καυκή, πόλις τῆς γεννήσεως τοῦ αυτοκράτορος Θεοδοσίου ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ τῆς Ἰσπανίας (Ἀππιαν.).

Καυκων, 1) Γῆς Λυκάονος, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς (Ἀπλδ. Β, 8, 1). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Τευθεῖαν (Στράβ.).

Καυκωνες, λέγονται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Κ, 429), μετὰ τῶν Λαλέγων καὶ Πελασγῶν, ἐπίκουροι τῶν Τρώων. Ἐν δὲ τῇ Καταλόγῳ (Ἰλ. Β) ἐλλείπουσι, δι' ἃ ἐξελήφθη ὅτι περιλαμβάνονται μετὰ τῶν Παφλαγόνων. Καὶ ἐν Ἑλλάδι μνημονεῦνται Καυκωνες, Ἀρκαδὲς τὴν καταγωγὴν, κατὰ Στράβωνος (II, 345), διαίρουμένοι εἰς δύο φυλὰς, καὶ ἐγκαταστάντες εἰς τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὴν Κοίλην Ἡλίδα παρὰ τὸν Ἀλφειὸν, ὅθεν ἐξετάθησαν καὶ μέχρις Ἀχαιῶν. Ἐκ τῆς Τριφυλίας δὲ τοὺς ἐξέβαλον οἱ Μινυεῖς (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 366. Ἡρδ. Δ, 148).

Καυλαρις, ποταμὸς τῆς Καρίας, ρέων παρὰ τὴν πόλιν Σίνδας.

Καυλικεύς, σκόπελος τις κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουναβέως (Ἀπλδ. Ῥόδ. Α, 324).

Καυλωνία, καὶ Ἀυλωνία, Ἑλληνικὴ Ἀγαικὴ ἀποικία εἰς τὴν Βρεττανίαν τῆς Κάτω Ἰταλίας. Ἐπὶ Στράβωνος ἦν ἦδη ἐρειπίσι· εἶτα δ' ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Κάστρον Βέτριον (Θουκ. Ζ, 25. — Πολύβ. Στράβ.).

Καυθός, πόλις Ν. τῆς Καρίας, μετὰ λιμένας καὶ ἀκροπόλεις. Τὰ ξηρὰ οὐκ ἔστιν ἦσαν γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Καυναία. Πατρὶς τοῦ ζωγράφου Πρωτογένους (Ἡρδ. Δ, 136. — Θουκ. Α, 116. — Στράβ. ΙΑ, 651).

Καυσία, μακεδονικὸν κάλυμμα τῆς

κεφαλῆς, ἔχον πλατὺν τὸν γύρον, κατὰ τοῦ ἡλίου. Τὸ ἔφερον καὶ οἱ βασιλεῖς, μετὰ τῶν ἡγεμονικῶν συμβόλων ἐπ' αὐτοῦ, ὅτε καὶ ἐκαλεῖτο καυσία διασηματοφόρος καὶ καυσία διμητρος (ἴδ. Ἰσοθῆς).

Καύστριος, ἀρχαῖος ἦρως, κατὰ τινας υἱὸς τοῦ Ἀχιλλεύου καὶ τῆς Πενθεσιλέας, βωμῶν ἔχων παρὰ τῷ ποταμῷ Καύστρῳ ἐν Ἰωνίᾳ (Στράβ. ΙΑ).

Καύστριος, καὶ Καύστριος, ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τρωῶλου, καὶ διαρρέων τὴν Λυδίαν καὶ τὴν Ἰωνίαν, ἰδίως τὸ εὐφορον Καύστρου πεδίον (Ἀρρ. Ε, 6, 4), ἐκβάλλει παρὰ τῇ Ἐφέσῳ. Τὸ βόρειον μέρος τοῦ πεδίου ὑποτίθεται ὅν ὁ Ἄσιος λειμῶν τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 461), καὶ σήμερον φοιτῶμενον ὑπὸ πολλῶν ἐθνῶν γεράνων καὶ κύκνων.

Καύστρου πεδίον, πόλις ἐπίσημος τῆς Φρυγίας (Ἐνφ. Ἀνθ. Α, 2, 11) ἐν τῇ γῶρᾳ τῆς Σαλαγασσοῦ, ἴσως ἢ εἶτα Κέστρος λεγομένη.

Καυτήρ, τὸ πεπυρακτωμένον σίδηρον δι' οὗ ἔστρεφον τὴν κόμην εἰς ἰούλους, ὡς καὶ τὸ εἰς χρῆσιν τῶν ζωγράφων διὰ τὴν ἐγ-

καυστικὴν, προσέτι δι' οὗ ἐκαυτηρίαζον τὰς πληγὰς, ἢ γράμματα ἢ γνωρίσματα εἰς τὰ σώματα τῶν ζώων. Τοιαῦτο εὗρέθη εἰς οἶκον χειρουργοῦ ἐν Πομπηίᾳ.

Καφουρός, υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Τριτωνίδος, φονεύσας τὸν Ἀργοναυτὴν Κάνθον, ὅστις ἠθέλησε νὰ τῷ ἀρκάσῃ τὸ ποίμνιον τοῦ (Ἀπλδ. Ῥόδ. Δ, 1490).

Καφηρεύς, (ἄμφ. Καφαρεύς), τὸ νότον ἀκρατήριον τῆς Ἰβηρίας, ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς ναυτιλομένους (Ἡρδ. Α, 7. — Εὐρυπ. Τρωάδ. 90). Οἱ Ἰβητεῖ διέστρεψαν τὸ ὄνομα εἰς Κάβο δ' Ἔρο.

Καφίρα, θυγάτηρ τοῦ Ἄλεξανδρου, τρυφῆς λεγομένη τοῦ Ποσειδῶνος (Διόδ. Ε 55).

Καφύραι καὶ **Καφύραι**, ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀρκαδίας, μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Φενεοῦ. Εἰς κοιλάδι πλησίον αὐτῆς ἐδείκνυτο ἀρχαία πλάτανος, ἣν ἐπιστεῦστο φυτεύσας ὁ Μενέλαος ὅτε ἀπήρχετο εἰς Τροίαν (Παυσ. Η, 22. — Πολύβ.).

Καψυδρώτιον, κατὰ μὲν Ἡούριον, αἰθροχρωμίσκου, ἀλλὰ κατὰ Πολυδεύκην (Ζ, 71), ὀρθότερον, ὡς φαίνεται, ὕψωμα πρὸς ἀπόμαξιν τοῦ ἰδρωτός ὡς τὸ ἡμέτερον μανδύλιον. Ἄγαλμά τι ἐν Ῥώμῃ, αὐτοκρατορίσσης, ὡς φαίνεται, ἔχει τοιαῦτο εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα.

Κεάδας ἢ **Καιάδας** (καὶ **Καιάτας**, **Καιέτας**), ἐκ τοῦ κεάζω = διασχίζω (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 132. Η, 250. Π, 412), ἢ ἐκ τοῦ «Καίατα, ὀρύγματα» (Ἡσῆχ.), γάσμα ἐν τῷ Ταυγέτῳ παρὰ τῇ Σπάρτῃ Δ, 600 βαθῷ, εἰς δ' ἔρριπτον τὰ πτώματα τῶν καιούργων, καὶ ζῶντας αὐτοὺς, ἔρριψαν δὲ καὶ τὸν Ἀριστομένην (Θουκ. Α, 134. — Παυσ. Δ, 18, 5).

Κεέθης, Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, εἰς τὸν θάνατόν του παρευρεθεὶς (Σωκ. Ἀπομν. Α, 2, 48. Γ, 111, 17. — Πλάτ. Πρδ.) ἔγραψε καὶ φιλοσοφικοὺς διαλόγους, ὑπὸ τοὺς τίτλους Πίναξ, Ἐβδόμη, Φρύνιχος, ἐξ ὧν μόνος ὁ πρῶτος διατηρεῖται, ὑπὸ πρεσβύτου εἰς νέους ἐξηγουμένη εἰκὼν ἀλληγορικὴ τοῦ βίου καὶ τῆς καταστάσεως τῆς ψυχῆς πρὶν ἢ μετὰ τοῦ σώματος ἐνωθῆ. Τίθει δὲ εἰς τὸ ν' ἀποδείξῃ ὅτι μόνον ἢ τοῦ πνεύματος καλλιέργεια καὶ ἢ ἀρετὴ φέρουσιν εἰς τὴν εὐτυχίαν. Τὸ ἔργον ἐστὶ κατὰ σωκρατικὰς ἀρχὰς, ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἢ γνησιότης αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ πινῶν ἀποδίδεται εἰς ἑμῶν μὲν τινα Κυζικηνὸν στωϊκὸν τῆς 6' ἑκατονταετηρίδος.

Κεβρὴν, 1) πατὴρ τῆς Ἀστερόπης

καὶ Οἰνόης ἐκ Φρυγίας, ὡς ἐνυμφεύθησαν οἱ υἱοὶ τοῦ Πριάμου Ἀἴσακος καὶ Πάρις ('Απλδ. Γ, 12, 5). — 2) Πέλις Αἰολικὴ ἐν τῇ Τρωάδι (Ξεφ. — Δμοθ.). — 3) Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ('Απλδ.).

Κέδριόνης, ἴδ. Πριάμος.

Κέγλουσα, νύμφη τῆς, μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος (Παυσ. Β, 12).

Κέγγραια, ἢ Κερχρεία, κρήνη πρὸς τῇ Λέρνῃ ἐν Ἀργολίδι (Δισγλ. Προμ. 681).

Κεγγραεὶ καὶ Κεγγραεῖαι, 1) χωρίον καὶ λιμὴν τῆς Κορινθίας ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, 2) ἄρας ΒΑ τῆς τῆς Κορίνθου (Θουκ. Η, 20). — 2) Ὄρος ἐν Ἀργολίδι παρὰ τῇ ἔλαι τῆς Λέρνης (Θουκ. Ε, 83. — Στράβ. Η, 376). Ἐν Δισγλ. (Προμ. 676) Κερχρεία.

Κεγγραεὶς, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Πειρήνης, τῆς Ουγατρῆς τοῦ Ἀχελίου, εἰς τὴν θῆραν ἐξ ἀπροσεξίας τοξευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη ὁ λιμὴν τῶν Κεγγραεῶν (Παυσ. Β, 2. 3).

Κέγγρις, μία τῶν 9 Ουγατρῶν τοῦ Πιέρου, αἵτινες ἐρίσασαι πρὸς τὰς Μούσας μεταμορφώθησαν ὑπ' αὐτῶν εἰς πτηνὰ ('Αντ. Κοδ. 9).

Κέδραεὶ, ἢ Κεδραεῖαι, πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμικοῦ κόλπου (Ξεφ. Ἑλλ. Β, 1, 15. — Στράβ. Βυζ.).

Κέδριον ἔλαιον, τὸ τῆς κέδρου, καὶ κεδρέλαιον, δι' οὗ οἱ Ῥωμαῖοι ἐπροφύλαττον τὰ βιβλία ἀπὸ τὰς βότρυδας.

Κεειριάται, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Ἴπποβοωντίδος φυλῆς ('Ἠσχ. — Στράβ. Βυζ.).

Κέκροπία, ἀρχαία ἐπωνυμία τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων, ὡς ὑπὸ τοῦ Κέκροπος τὸ πρῶτον καταλήλως ὀχυρωθείσης (Στράβ.).

Κέκροψ, 1) ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τῆς Γῆς, ὡς δρακοντόπους παριστάμενος εἰς ἐμβλημα τῆς αὐτοχρονίας του, καὶ ἰδρύσας τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἧτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Κεκροπία. Παρὰ μεταγενετέροις δὲ (Βύσθ. — Τάτσο. — Σουΐδ.) ἦν Αἰγύπτιος, προσελθὼν ἐκ Σαΐ-

δος, ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας ἡ Σαΐς μᾶλλον φαίνεται ἐξ Ἀθηναίων ἀποικίαν δεχθεῖσα. Διήρσα δὲ τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς 4 φυλάς, καὶ εἰσήγαγε τὰ πρῶτα σπέρματα τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἤρσαν ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ περὶ τῆς κυριαρχίας ἐπὶ τῆς χώρας· καὶ ὁ μὲν Ποσειδῶν ἔτυψε διὰ τῆς τριαίνης του τὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἀνέβλυσε πηγὴν, ἡ δ' Ἀθηνᾶ τὴν ἔλαιαν φυτεύσασα, ἐνίκησε. Γυνὴ τοῦ Κέκροπος ἦν ἡ Ἀγραυλος, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἐρυσίχθονα, Ουγατρῆς δὲ τὴν Ἀγραυλον, Ἐρσην καὶ Πάνδροσον, ἐμβλήματα τῆς γεωπονίας, τῆ λατρείας τῆς Ἀθηνᾶς καθεωριμένους, καὶ αὐτὰς ἐπίσης ὡς θεῖαι φύσει θεωρουμένας. Οὕτως ἡ Πάνδροσος συναλατρεύετο μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς δὲ τὴν Ἐρσην (τὴν δρόσον, καὶ Ἐρρην λεγομένην), ἤγοντο τὰ Ἐρρηφόρια ἢ Ἀρρηφόρια, καὶ ἡ Ἀγραυλος ἦν καὶ ἐπίθετον αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῶν ἀγρῶν, καὶ εἶχεν ἐν Ἀθήναις ἱερόν, ἐν ᾧ αἱ παρθένοι τῶν Ἀθηναίων, ἐν στρατιωτικῇ ἀναβολῇ, ὠμνον τὸν ὄρκον τῶν πολιτῶν, ἐπικαλοῦμεναι τὴν Ἀγραυλον, τὴν Αὐξὸν καὶ τὴν Ἰγυεμόνην. Ἰστῆκε δ' ἡ μὲν Ἀγραυλος ἐκ τοῦ Ἄρεως τὴν Ἀλκίπην, ἡ δὲ Ἐρση ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Κήρυκα, γενάρχην τῶν Ἑλευσινίων Κηρύκων. Εἰς τὰς τρεῖς ἀδελφὰς ἐνεπιστεύθη ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Ἐρυχθόνιον, βρέφος, ἐντὸς κίστης· ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀγραυλος καὶ ἡ Ἐρση ἠνέωξαν τὴν κίστην παρὰ τὴν διαταγὴν τῆς, παραφρονήσασαι ἐρρίσθησαν κατὰ τῶν βράχων τῆς Ἀκροπόλεως. Περὶ δὲ τῆς Πανδρόσου ἐπιστεύετο ὅτι ἐπὶ πολέμου τινὸς εἶχε προσφέρει ἑαυτὴν ἔκουσίως Ουσίαν, δι' ἧ καὶ αἱ Ἀθηναῖαι κόρας ὠμνον εἰς αὐτὴν ν' ἀφιερῶσιν ἑαυτὰς εἰς τὴν πατρίδα μέχρι θανάτου. — 2) Ἐξελαμβάνετο δὲ ὑπάρξας καὶ δεύτερος Κέκροψ, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθίδος, ἔδδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, καὶ εἰς αὐτὸν

ἀπεδίθετο ἡ πρώτη διαίρεσις τῆς Ἀττικῆς εἰς δωδεκάπολιν (Παυσ. Α, 5. Ἀπολλοδ. Γ, 15, 5)· ἐκβλήθει δ' ἐξ Ἀθηναίων, κατήκτισε τὴν Βύβριον, ἰδρύσας ἐκεῖ τὰς Διάδας Ἀθήνας.

Κεκρόφαλος, 1) Δικτυωτὸν κάλομμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν ('Ομ. Ἰλ. Χ, 469). — 2) Τὸ περὶ τὸ μέτωπον καὶ ὑπὸ τὰ ὠτα μέρος τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων (Ξενοφ. Ἴππ. ΣΤ, 8). — 3) Ὁ ἐκ δικτύου σάκκος τῶν ἀλιέων (Ξεφ. Κουηγ. ΣΤ, 7). — 4) μέρος τοῦ στομάχου τῶν ἀναμηρυκωμένων ζῴων.

τοιοῦτοῦτο ἱστορικῶς

Κεκρόφαλος καὶ **Κεκρυφάλεος**, νῆσος παρὰ τὴν Ἀργολικὴν ἀκτὴν, μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἐπιδαύρου, εἴθα ὁ ἀττικὸς στόλος ἐνίκησε τῇ 458 π. Χ. τὸν τῶν Αἰγινητῶν, Ἐπιδαυρίων καὶ Κορινθίων (ν. Ἀγκίστρι) (Θουκ. Α, 105. — Διόδ. ΙΑ, 78).

Κελάδων, 1) εἰς τῶν Λαπίθων, εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριόδου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ κενταύρου Ἀμόκου (Ου. Μοι. ΧΙΙ, 250). — 2) Ἰ. Κλάδαος.

Κελακναὶ, μεγάλη ἐμπορικὴ πόλις τῆς Φρυγίας παρὰ τῇ Μαϊάνδρῳ, μεθ' ὕψηλης ἀκροπόλεως, εἶχε καὶ παράδεισον τοῦ νεωτέρου Κόρου. Τὰ τοῦ Μαρσίου τιθεσθαι ἐνταῦθα ὁ μῦθος ('Ἠρδ. Ζ, 26. — Ἄρρ. Α, 29, 1. — Ξεφ. Ἄν. Α, 27).

Κελακνώ, ἴδ. Ἀρπυιαὶ καὶ Πλειάδες.

Κελεαὶ, κήμη τῆς Φλιασίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ναὸν τῆς Δήμητρος (Παυσ.).

Κελέθη, ἀγγεῖον διὰ ρευστὰ, ἐκ κεράμου

ἢ καὶ ἀργυροῦν, χρήσιμον καὶ εἰς τὰς θυσίας.

Κελένης, Σπαρτιάτης ἐκ τῶν εἰς Σικελίαν συνεκπλευσάντων μετὰ τῶν Δωριέων, φονευθεὶς ἐκεῖ ἐν τῇ μάχῃ κατ' Ἐγεσταίων καὶ Φουνίκων ('Ἠρδ. Ε, 46).

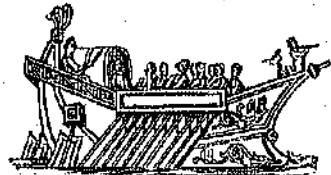
Κελένδερος, 1) πόλις μετὰ λιμένος τῆς Τραχείας Κιλικίας ('Απλδ. Γ, 14, 3. — Στράβ.) Νῦν Κάλανδρον. — 2) Κόμη τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῷ λιμένι Πιόγωνι.

Κελέοντες, ἴδ. ἱστός.

Κελεός, ἔγγονος τοῦ Κραναοῦ, υἱὸς τοῦ Φάρου, βασιλεὺς τῆς Ἑλευσίνος, ὁ φιλοξενήσας τὴν Δήμητραν ἐπὶ τῶν πλανήσεων αὐτῆς πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Περσεφόνης. Ἐξ εὐγνωμοσύνης ἡ θεὰ ἠθέλησε νὰ δωρήσῃ τὴν ἀθάνασίαν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Δηϊφῶντα, καὶ πρὸς τοῦτο διὰ νυκτὸς κρυφίως ἔκαιε τὴν ὀνητὴν αὐτοῦ σάρκα, ὁ ἰδούσα ἡ μήτηρ τοῦ βρέφους Μετάνειρα καὶ τρομάξασα, ἔρρηξε μεγάλην φωνήν, καὶ ἐγένετο αἰτία νὰ ριφθῇ τὸ παιδίον εἰς τὰς φλόγας καὶ νὰ καῖ. Πρὸς παραμυθίαν δὲ καὶ ἀποζημίωσιν ἔδωκεν ἡ Δήμητρα εἰς τὸν Κελεὸν ἄλλον υἱὸν, τὸν Τριπτόλεμον· εἶτα δ' ὁ Κελεὸς ἐγένινε ἱερεὺς τῆς Δήμητρος (Παυσ. Α, 28. Β, 14. — Ἀπλδ. Α, 5, 1).

Κελευστάνωρ, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἰριδος, Ουγατρῆς τοῦ Θεσπίου ('Απλδ. Β, 7, 8).

Κελευστής, ὁ εἰς τὰ μεγάλα πλοῖα διευσθῶνων τὰς κινήσεις τῶν κωπηλατῶν. Εἰς τὴν πρύμνην καθήμενος

τοὺς ἀδῆγει διὰ τῆς ράβδου ἢ ἔχειν εἰς τὴν χεῖρα καὶ διὰ τοῦ ἄσματος ὁ ἐλέγετο κέλευσμα.

Κέλης, ὁ δι' ἱππασίαν προσδιορισμέ-

νος ἵππος, πρὸ πάντων ἢ διὰ τὸ ἵπποδρόμιον. (18).

Κέλλος, ἐπικούρειος ζῶν ἐν τῇ ε'. ἐκατοντατηρῖδι μ. Χ., φίλος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅστις τῷ ἀνέθηκε τὸν «Ἀλέξανδρον» του ἔγραψε πραγματεῖαν ὑπὸ τὸν τίτλον «ἄλλοθῆς λόγος», γελοιογραφίαν τῶν χριστιανῶν, καθ' ὧν ἐπεκλείτο καὶ τῆς κυβερνήσεως αὐστηρὰν ἐπέμβασι, ἔργον σαρκαστικῶς εὐφύες, ἀλλ' ἄκριτον, καὶ γνωστὸν μόνον διὰ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ Ὀριγένους, ad Celsum, εἰς βιβλία η'.

Κελτίβηρος, ἐν Ἰθρία (Ἰσπανία), λαὸς μικτὸς ἐξ ἐγχωρίων Ἰθίων καὶ ἐπιδραμόντων Κελτῶν, μαχημώτατος (Διόδ. Β, 33), μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἠρωϊκῶς ἀντιστάσεις κατὰ τῶν Καρχηδονίων (Στράβ. Γ, 161).

Κελτένη, θυγάτηρ τοῦ Βρετανοῦ, μήτηρ τοῦ Κελτοῦ ἐκ τοῦ Ἡρακλέους, κομισαντος εἰς τὴν χώραν τοῦ πατρὸς της τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου.

Κελτοί, κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἱστορικοὺς καὶ γεωγράφους (Ἡρόδοτος, Σκύμνος, Ἐφρον), οἱ τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης κα-

Κελυδνός, ποταμὸς τῆς Ἠπειροῦ, βέων μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἰλλυρίας.

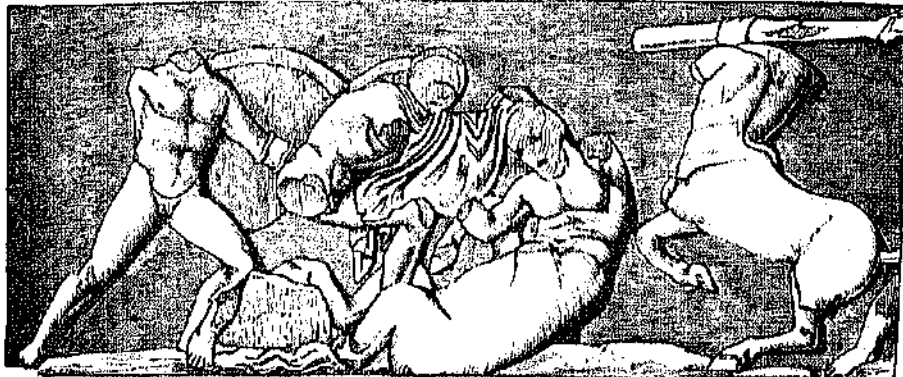
Κενομανοί, λαὸς Κελτικὸς παρὰ τὸν Πάδον (Στράβ.), ἢ Γονομανοί (Πολύβ.).

Κενοτάφιον, ἴδ. Κηδεία.

Κένταυροι ἦταν ἡ ἀρχαιοτάτη μυθικὴ ἀντίληψις καὶ παράστασις τῶν ὄρεισθίων καταίκων τῆς ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην Ἑλληνικὴν

χώραν πλουσίας εἰς ἵππους Θεσσαλίας. Τὸ ὄνομα αὐτῶν ἦν πιθανῶς μετάπλασις τοῦ κέντρος, δηλοῦν τοὺς ἰσπεῖς τοὺς κεντῶντας τοὺς ἵππους ἐλέγοντο δὲ καὶ ἵπποκένταυροι. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν παριστάντο ἐν τῇ τέχνῃ ὡς ἄνθρωποι, ἔχοντες εἰς τὰ ὀπίσθια προσέτι καὶ τὸ ὀπίσθιον μέρος ἵππου, μετὰ ταῦτα δὲ ὡς ἵππος μετὰ προτομῆς ἀ-

τέχοντες λαοί, τὸ πρῶτον, ἐν ἀγνώστοις χρόνοις, λεγόμενοι ὅτι ἐκ Θράκης ὠρμήθησαν. Ὄμιρον δὲ τὸ πλεῖστον τῆς Γαλλίας, καὶ ὑπερβάντες τὰς Ἀλπεῖς κατέλαβον καὶ πολὺ τῆς βορείας Ἰταλίας (Πολύβ. Β, 34. — Λίν. V, 31. — Στράβ. Δ. — Δ. Κάσσι. ΟΣΤ, 6). Κελτοὶ δ' ἐλέγοντο καὶ οἱ τὴν Ἰσπανίαν καὶ οἱ τὴν Βρετανίαν κατέχοντες.

Ὀρωπίτης. Ἀρχικὴ κατοικία αὐτῶν ἐλέγετο τὸ ἔρος Οἶτη, ὅθεν ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν Λαπίθων, οἵτινες εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειρίθου, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Θησέως τοὺς ἐπολέμησαν, ἔφυγον εἰς τὴν Πίνδον, πολημηθέντες προσέτι καὶ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἰβριτ. Ἡρ. Μαιν. 181. — Σοφ. Τραχ. 1095). Τὸ ἦθος αὐτῶν ἐλέγετο τραχὺ καὶ ἄγριον, ὥστε καὶ

Φῆρες ἢ Θῆρες λέγονται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Α. 262. Β, 743. Ὀδ. Φ. 295). Ἐκδοτοὶ δὲ καὶ εἰς τὴν οἰνοποισίαν, παριστάνται πολλάκις καὶ ὡς συνοδεύοντες τὸν Διόνυσον εἰς τὰς πομπάς του, ὅτε καὶ ὑπ' Ἐρωτων τιθασσεύμενοι φαίνονται. Μεταξὺ αὐτῶν εἰς, ὁ Κένταυρος, ἀδελφὸς τοῦ Λαπίθου, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Στίλβης, ἐλέγετο ὄλων πρόγονος ἄλλος, ὁ Χερων, ἐξελαιμάνετο ὡς νουνεχῆς, ἡμερος, φιλοδίκαιος καὶ πολλὰς ἔχων γνώσεις, δι' ὃ καὶ εἰς πολλοὺς τῶν ἡρώων, ὡς εἰς τὸν Ἀχιλλέα, τοὺς Διοσκούρους, τὸν Ἀμφιάραον κ. ἄ. ἐδίδαξε τὴν μουσικὴν, τὴν ἰατρικὴν, τὴν μαντικὴν, τὴν γυμναστικὴν. Ἐίχε δὲ κόρη τὴν Ἐνδηίδα, μητέρα τοῦ Πηλεΐδου καὶ τοῦ Πηλίου καὶ προμήτορα τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐπὶ βέλους τοῦ παρ' αὐτῷ φιλοξενουμένου Ἡρακλέους ἐμβεβαμμένου εἰς τὸ δηλητηριώδες αἶμα τῆς Ὑδρας τρωθείς εἶτε ὀϊδῖος ἐξ ἀπροσεξίας εἶτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ λάθος, ἀπέθανεν, ἀφείκει τὸν Προμηθεά κληρονόμον τῆς ἀθανασίας του, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς κατετάχθη ὡς ὁ Γοξύτης ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς.

Κεντόριπα, (τὰ) ἀρχαία μεσόγειος πόλις τῆς Σικελίας πρὸς τῇ Λίττην (Θουκ. ΣΤ, 94. Β, 32). Νῦν Κεντόρβα.

Κεντρέτης, ποταμὸς ἐν Αἰαί, διαίρων τὴν χώραν τῶν Καρδούχων ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἀρμενίας, καὶ βέων εἰς τὸν Τίγγριν (Ἐνφ. Ἀγθ. Δ, 3, 1).

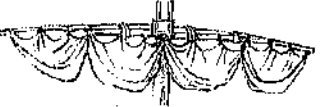
Κέντρον, τὸ δι' οὐ ἐκέντων τοὺς βόας, τὸ καὶ βούκεντρον.

Κέντρον, χιτῶν πενήτων καὶ δούλων εἰς ἐν πολλὰ ῥάχη συρράπτονται, ὅθεν, μεταφορικῶς, καὶ ποίημα ἐκ πολλῶν ξένων στίχων συρραφέν. Τοιοῦτο ὕφασμα ἦν, καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔφερε καὶ τὸ ὑπὸ τὸ ἐπίπτιον τιθέμενον.

Κέντρονες, λαὸς τις τῆς Βελγικῆς (Στράβ.)

Κεραία, τὸ εἰς τὸν ἰστὸν προσδεόμενον ὀριζόντιον ξύλον, τὸ φέρων τὸ ἰστίον. Ἰδ. Ναῦς.

Κεραμεικός, 1) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Ἀκμαντίδος φυλῆς, κατὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν (ἴδ. Δ.), διαιρούμενος εἰς ἐν τὸς, τὸν περιέχοντα τὴν Ἀγορὰν μετὰ στοῶν, καὶ ἐκ τὸς, ἐνθα ἦν τὸ κυριώτερον νεκροταφεῖον. — 2) Κόλπος κατὰ τὰ παράλια τῆς Καρίας πρὸς τῇ πόλει Κεράμφ (Ἡρόδ. Α, 174. — Ἐνφ. Ἑλλ. Α, 4, 8. Β, 1, 15).

Κεραμεικὴ. Ἡ τέχνη τοῦ πλάττειν τὸ χῶμα εἰς κεράμους καὶ σκεύη ἦν γνωστὴ καὶ ἠσκέτο ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἐν Ἑλλάδι.

Ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει αὐτῆς, καὶ περιγράφει τὸν κεραμικὸν τροχὸν στρεφόμενον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κεραμείου (Ἰλιάδ. Σ, 600). Ἀπεδίδετο μάλιστα αὐτῷ καὶ ποίημα ἐπιγραφόμενον «Κάμινος ἢ Κεραμῖς». Καὶ ἐπὶ Ἡσιόδου ἦν ἡ τέχνη προωδευμένη εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ φονῆ τὸν κεραμέα ὁ κεραμεύς.

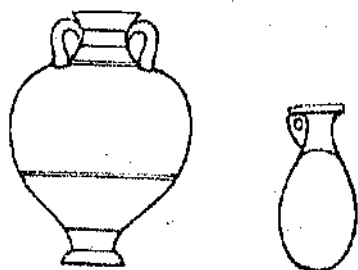
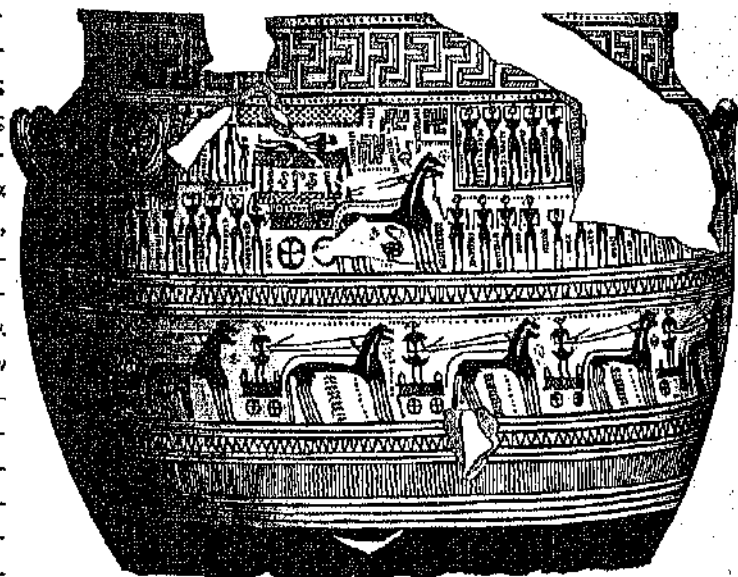
Ἡ τέχνη ταύτης τὰ κυριώτερα ἀντικείμενα ἦσαν ἀγαλμάτια διὰ τὴν οἰκιακὴν λατρείαν ἢ κοσμησιν τῶν οἰκιῶν (ἴδ. Ἰάναγρα), καὶ ἀγγεῖα πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν, ἀπὸ τῶν εὐτελεστάτων μέχρι τῶν πολυτελεστάτων. Τοιαῦτα κοσμοῦσιν ἀπειροπληθῆ πάντα σήμερον τὰ Μουσεῖα, τὰ πλεῖστα διατηρηθέντα ἐν τάφοις, ἐνθα ἐτίθεντο ὅτε μὲν ἐκαίοντο οἱ νεκροί, ὡς τεφροδόχοι, καὶ ὅτε δ' ἐθάπτοντο ὡς κτερίσματα (ἀναθήματα) καὶ ἐνθυμήματα (Ἄρστωφ. Ἑκκλ. 531),

πολλάκις ἐκ τῶν ἐν συνήθει χρήσει τοῦ νε-

κροῦ διατελεσάντων. Πολλά ἐχρησίμουν εἰς ἱερὰς τελετάς, εἰς ὅλα τῶν ἀγῶνων, εἰς ἀμοιβαῖα δῶρα. Πολλά, ἢ διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν, ἢ πρὸς κοινοτάτας χρήσεις βαναουσουργικῶς κατασκευασμένα (Ἀροστφ. Αὐτ. 252.), εἰσὶν ὅλως χονδροειδῆ καὶ σχεδὸν ἀγνώστα, ἄλλα δὲ ἐκ τῶν καλῶν χρόνων ἐξ ἐκλεκτῆς κεραμίτιδος γῆς, πυρρὰ ἢ ἐρυθρὰ, βραδύτερου δὲ μέλανα ἐπιβαφόμενα, εἰσὶν ὑπερτάτης λεπτότητος καὶ βιομηχανικῆς ἐντελείας, ὥστε καὶ τινὰ ἀληθῆ ἦσαν καλλιτεχνήματα. Ἐὰς σχήματα αὐτῶν εἰσὶ ποικιλώτατα, ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν καὶ τῆς χρήσεως, ὁμοίως δ' εἰσὶ παντοῖα καὶ τὰ ὄνυμα αὐτῶν, οὐδ' ἐστὶ πάντοτε εὐκόλον ἢ δυνατόν νὰ ὀρισθῇ ἢ εἰς ἕκαστον σχῆμα ἀντιστοιχῶσαι ἐπωνυμία. Ἐνταῦθα παραθέτομεν ἐκ τῶν σχημάτων ἐν τοῦ Ἀμφορέως, οὕτω καλουμένου διότι ἀμφοτέρωθεν ἔχει λαβίδας καὶ φέρεται, καὶ ἓνα βόμβυλον, ἐπώνυμον τοῦ ἡγου τοῦ ἐκχυνομένου ρευτοῦ. Ἡσὶ πάντων ἴδ. ἐκάστην λέξιν ἰδίως. Τὰ ἀγαλμάτια ἀπὸ τινῶν ἐτῶν πρὸ πάντων πολυπληθῆ εὑρίσκονται εἰς πολλὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις, καὶ μάλιστα ἐν Ἰαννάγρα τῆς Βοιωτίας, ἐντὸς τῶν πρὸ πάντων

των. Εἰς πολλὰ ἐξ αὐτῶν μετὰ μαγίστης λεπτότητος καὶ αἰσθησεως τοῦ καλοῦ ἐξεργασμένα, καὶ πολλάκις κλειστά χρωματι-

ἀμφοτέρωθεν ἔχει λαβίδας καὶ φέρεται, καὶ ἓνα βόμβυλον, ἐπώνυμον τοῦ ἡγου τοῦ ἐκχυνομένου ρευτοῦ. Ἡσὶ πάντων ἴδ. ἐκάστην λέξιν ἰδίως. Τὰ ἀγαλμάτια ἀπὸ τινῶν ἐτῶν πρὸ πάντων πολυπληθῆ εὑρίσκονται εἰς πολλὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις, καὶ μάλιστα ἐν Ἰαννάγρα τῆς Βοιωτίας, ἐντὸς τῶν πρὸ πάντων

ἀμμένα, καὶ πολλάκις κλειστά χρωματι-

σμένα ἢ κεχρωσμένα, οἱ κοροπλάσται, ὡς ἐλέγοντο οἱ ἐργάται αὐτῶν, ἀναδείκνυνται ἀληθεῖς καλλιτέχναι. Καὶ αὐτῶν δ' αἱ παραστάσεις εἰσὶ ποικιλώταται, ἄλλαι μὲν θεστίων ἢ ἱερῶν προσώπων ἐν εὐγενεστάτῃ

σμήσει ὀρισμένα, διὰ τύπων κατασκευαζόμενοι.

Κεραμῆς ἢ Κέραμος (Ἑν. Ἑλλ. ΣΤ', 5, 9), αἱ πλίνθοι (κεραμίδια) ἐξ ὀπτῆς γῆς, τὰς ὀροφὰς καλύπτουσαι τῶν οἰκοδομῶν. Πρῶτος ἐφευρὼν τὰ καλύμματα ταῦτα, ἀλλὰ λίθινα, λέγεται Βύζας ὁ Νάξιος περὶ τὸ 620 π. Χ. (Παυσ. Β, 10, 2). Συνέκριντο δ' ἐκ πλίνθων ἐπιπέδων τεθειμένων ἐπὶ τῶν δοκῶν τῆς προκλινοῦς στέγης ἐπὶ δὲ τῆς γραμμῆς τῆς ἐνώσεως αὐτῶν ἐτίθεντο κυρτοὶ καλυπτήρες, προφυλάττοντες αὐτὴν ἀπὸ τῆς εἰσορῆς τῆς βροχῆς, ὧν ὁ πρὸς τὸ γείσων τελευταῖος, ἡγεμῶν καλυπτήρ λεγόμενος, εἶχε γλυπτικὸν κόσμημα περικαλύπτον τὴν ἡμικυκλικὴν ὀπὴν ἣν κατέλιπε, καὶ ἀκρωτήριον (ἴδ.) καλύπτον τὴν μεγαλητέραν, κατὰ τῆς στέγης τὴν κορυφήν.

Κεραμογραφία. Ἀπὸ τῶν πρώτων βαθμίδων τῆς κεραμεικῆς εἶχον τὴν τάσιν οἱ

εἰς τὴν τέχνην ταύτην ἐπιδιδόμενοι νὰ κοσμήσῃ τὰ ἔργα τῶν ἐπὶ τὸ καλλιτεχνικώτερον, καὶ

τὰ ἐν Ἰωνίᾳ, Μυκῆναις καὶ ἀλλαχοῦ εὑρέθησαν κεράμια ἀγγεῖα τῶν διηρικῶν χρόνων

Πάρις ἐν Ἰαννάγρα

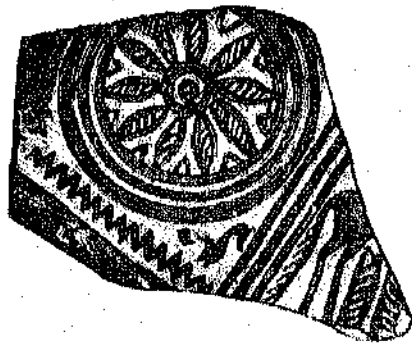
μορφῇ, ἄλλαι δὲ ἀνθρώπων εἰς παντοίας θέσεις καὶ ἐνεργείας, διδακτικώταται διὰ τὰ καθέκαστα τοῦ ἀρχαίου ἰδιωτικοῦ βίου· τινὲς δ' εἰσὶ καὶ γελοιογραφικῶς μᾶλλον ἐξεργασμένα. Καὶ ἀνάγλυφοι τέλος κέραμοι εὑρίσκονται, τινὲς αὐτῶν εἰς ἀρχιτεκτονικὰς κο-

δεικνύουσι πολλάκις αποπείρας πολλὰς, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον βαναύσους, ἐνίοτε μέχρι μολῆς τῶν χρωμάτων. Ἄλλ' εἰς τινὰς φαίνεται ἤδη ἰκανὴ πρόοδος καὶ ὡς πρὸς τὴν

βιομηχανικὴν χειρουργίαν καὶ ὡς πρὸς τὸ διάγραμμα εἶτα δὲ προβαίνει βαθμῆδόν, διὰ

τοῦ γυαλοῦ, πλαστικῶν μιμήσεων προσώπων, ἢ ἄλλων παραστάσεων. Συγχρόνως δ' ἐκτοτε ἤδη ἄρχεται καὶ ἡ προσπάθεια τῆς

ἐπικαλύψεως τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας διὰ κεχρωματισμένων κοσμημάτων, ὅπως ἀτελών τὸ πρῶτον, καὶ διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν τεχνητῶν, καὶ διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς ἐφαρ-

τελειοποιήσεως τῆς μεθόδου τῆς ἐργασίας καὶ διὰ τῆς προόδου τοῦ καλλιτεχνικοῦ ρυθμοῦ, πολλάκις καὶ τῆς σμίλης συνεργασίας μετὰ τῆς γραφίδος πρὸς ἐγχαράξιν τοῦ διαγράμματος. Αἱ ἐπ' αὐτῶν γραφαὶ περιστῶν ἄλλοτε μὲν θεοτήτων, ὡς τῶν Ἀθηναίων ὁ Παναθηναϊκὸς ἀμφορέυς, ὁ φέρων καὶ ἐπιγραφὴν αὐτῶν Ἄθηναν ἄλωνα εἰμί, ἄλλοτε δὲ σκηνᾶς ἱστορικῆς πολλάκις ἐκ περιγραφῶν γνωστῶν ποιητῶν, ἢ ἀγωνιστικῆς, ἢ γάμων, ἢ

ἐπικηδεύουσιν καὶ πρὶν μὲν ἦσαν αἱ εἰκονικαὶ παραστάσεις μέλαιναί ἐπὶ ἐρυθροῦ ἐμβαδοῦ, εἶτα δ' ἐξ ἐναντίας ἐπὶ μέλανος ἐμβαδοῦ ἦσαν ἐρυθραὶ, ἢ ἐνίοτε καὶ πολύχρους. Αἱ δ' ἀττικαὶ λήκθοι, αἱ ἐντιθέμεναι εἰς τοὺς τά-

της Μυσίας. Πιθανῶς ἡ αὐτὴ καὶ Κέρανα ἐν Φρυγίᾳ (Ξυφ. Ἀνθ. Α, 2, 10).

Κέρανος, (τὸ χρυσοῦν), ἀκρωτήριον ἐν Βυζαντίῳ (Στράβ.).

Κέρας, 1) Ἰδ. Ρυτόν. — 2) Τὸ ἐμ-

φους, ἦσαν λευκαὶ, λεπτιῶς ἐπιτεχνησμένα, καὶ ἐπ' αὐτῶν αἱ γραφαὶ ἦσαν ὑπέρυφροι ἢ ἐκ πολλῶν χρωμάτων, δι' ἐλευθέρας τῆς χειρὸς ἐξαιρεσιμῆσαι, καὶ διατηρήσασαι οὕτω τὴν πρωτότυπον ἐργασίαν τῶν καλλιτεχνῶν κεραμέων, ὧν πολλάκις, ἐπ' ἄλλων ἀγγείων, ἐπιγράφονται καὶ τὰ ὀνόματα. Ἡ δὲ λέξις «κερα» ἢ συνδεύουσα ἐπὶ τινων κεράμων ὀνόματα, ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἀγγεῖον ἦν προσωρισμένον εἰς δῶρον.

Κέραμος, πόλις παράλιος τῆς Καρίας (Στράβ.).

Κεραμῶν ἀγορὰ, ἐπίσημος πόλις κειμένη κατὰ τὰ μετέωρα τῆς Φρυγίας καὶ

πνευστικὸν ὄργανον, καὶ ὃ κατασκευάσθη εἰτα ἡ σάλπιγξ.

πιγξ, πολλάκις εἰς τὰς χεῖρας τῶν θαλασσίων

θεοτήτων. Κατ' αὐτὸ καὶ εἶδος σάλπιγγος εἰς τοὺς βαρβαρικοὺς οὐχὶ τοὺς Ἑλληνικοὺς στρατοὺς ἐν χρήσει· ὁ δ' αὐτῶν δι' αὐτοῦ κερατάυλης ἢ κεραύλης Ἰδ. Μουσικῆ.

Κερασοῦς (ἢ), πόλις τοῦ Πόντου ἐν

Ἄσια, ἀποικία τῆς Σινώπης, ἐκλήθη εἴτα Φαρνακία. Ἐκείθεν ἔφερε τὸ πρῶτον δένδρον κερασίαν ὁ Λούκουλλος εἰς τὴν Ρώμην (Ξυφ. Ἄνθ. Β, 3, 2. Ζ, 3, 32). Διατήρησε τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Κέρατα, διπλῆ κορυφὴ τοῦ Κιθαιρώ- νος πρὸς τὰ ΝΑ, διαιροῦσα τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τῆς Μεγαρίδος. Ἀπ' αὐτῆς ἐλέγετο ὅτι ὁ Ξέρξης ἐπέβλεπε τὴν περίφημον ναυμαχίαν, ὅπερ ἐστὶν ἐντελῶς ἀπίθανον, καὶ ὡς φαίνε- ται ἐπενοήθη διὰ τὸ κακῶλλον τοῦ ὀνόματος. Ἡ ἔδρα τοῦ τῶν Περσῶν βασιλείως ἦν μᾶλ- λον εἰς τὸν τῆ θέσει τῆς ναυμαχίας ὑπερκεί- μενον Ν λόφον τοῦ Αἰγάλεω, καλούμενον καὶ αὐτὸν, ὡς καὶ τὸ προέχον ἀκρωτήριο, ἢ κληθέντα ἕκτοτε Ἰσως, Κέρατα (Στράβ.), διότι μέχρι τοῦδε φέρει τὸ ὄνομα Κερασίνοι.

Κεραόυνια ὄρη, 1) Ἰδ. Ἀκροκεραύ- νια. — 2) ΒΑ κλάδος τοῦ Καυκάσου, παρὰ τὴν Κασπίαν (Στράβ. ΙΑ, 501, 504).

Κεραύσιον, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, μέ- ρος τοῦ Λυκαίου. Ἰξ αὐτοῦ ἐπήγαγεν ὁ πο- ταμὸς Νέδας (Παυσ.).

Κέρδερος, ἴδ. Ἄδης.

Κερδύλιον, χωρίον τῆς Θράκης παρὰ τῆ Ἀμφιπόλει (Θουκ. Β, 6).

Κερδῶ, γυνὴ τοῦ Φερωνέως, ἣς ὁ τά- φος ἐδείκνυτο ἐν Ἄργει (Παυσ Β, 21).

Κερεάντης, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Ἀπόλλων εἶχε ναὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς Μαντινείας (Παυσ. Η, 34).

Κερησσός (ἦ), 1) φρούριον ὄχυρόν πρὸς ταῖς Θεσπιάς ἐν Βοιωτίᾳ (Παυσ.) — 2) Πό- λεις τῶν Ἰακεταίων ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ τῆς Ἰσπανίας.

Κέρουη, θυγάτηρ τοῦ Θεστίου, μήτηρ τοῦ Ἰόβου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπολλδ. Β, 7, 8).

Κερκόσωρος, πόλις τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Μέσης καὶ Κάτω Αἰγύπτου (Ἠρδ. Β, 15).

Κέρκυφος, 1) υἱὸς τοῦ Ἥλιου, βασι- λεὺς τῆς Ρόδου, πατήρ τοῦ Λίνδου, Ἰαλιου-

σοῦ καὶ Καμείρου (Διόδ. Ε, 56—57). — 2) Ἰῶς τοῦ Λίδου, πατήρ τοῦ Ὀρχομενοῦ (Στράβ Θ.).

Κερικέστης, υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ἐκ τῶν φονευθέντων ὑπὸ τῶν Δαναίδων (Ἀπλλδ. Α, 1, 5).

Κερικετεύς, 1) ὄρος τῆς νήσου Σάμου (Στράβ.). — 2) Συνέχεια τοῦ ὄρους Πίνδου ἐν Ἠπείρῳ.

Κερικηΐς, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ποδ. Θεογ. 355).

Κερικιῶδες, ἐκ Μεγαλοπόλεως, νομο- θέτης τῆς πατρίδος του, ἐν Ὀλ. 109—115 καὶ τὰ ὁμηρικὰ ἐπη εἰσαγαγὼν εἰς τὰ σχο- λεία αὐτῆς. Ὡς ποιητῆς καὶ αὐτὸς, ἔγραψε τοὺς μελιάρετους, σατυρικά ἔπη, ὧν ὀλίγιστα σώζονται ἀποσπάσματα (Συλλ. Bergk, Poet. lyr. Graec.).

Κέρκυνα ἢ **Κέρκυννα**, νήσος παρὰ τὴν μικρὰν Σάρτιν. Ὁ Πλούταρχος (Μαρ. Μ) τὴν θέσει ἐσφαλμένως παρὰ τὴν μεγάλην. Εἶχεν ὁμώνυμον πόλιν, καὶ διατρεῖται τὸ ἀρ- χαῖον ὄνομα.

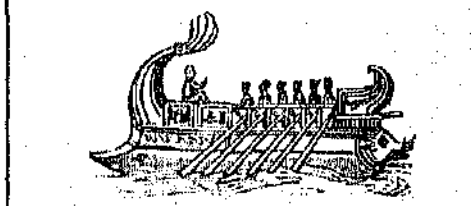
Κερκύνιον, πόλις τῆς Πελοποννή- τιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῇ Βοιθηϊδὶ λίμνῃ.

Κερκίς, 1) ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον πρὸς συμπίκνωσιν τοῦ στήμονος (τὸ κτένι). Τοιοῦτο εὗρέθη ἐντὸς τά- φου εἰς Θήβας τὰς αἰγυπτιακὰς καὶ διατηρεῖται ἐν τῷ Πρ. Μουσείῳ. — 2) Ἰδ. Θέατρον.

Κέρκυρας, πλοῖον Κύπριον ἐλαφρὸν

καὶ ταχὺ, ὡς ὑποτίθεται κατὰ τὸ ἄνω σχῆ- μα ἐκ νομίσματος.

Κέρκυρα, ἴδ. Κόρκυρα.

Κερκύων, ἴδ. Θησεύς. Ἄγα- μήδης.

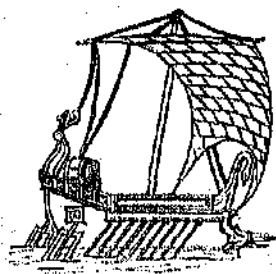
Κέρκυπες, 1) Λαὸς τῆς Μικρᾶς Ἀ- σίας περὶ τὴν Ἐφεσον, χαρακτηρὸς δολίου καὶ κακοποιῶν πρὸς τοὺς ξένους, ἐξολοθρευ- θείς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. Β, 6, 3), — Δουκ. Ἄλ. 4). — 2) Κερκύπων ἔδος θέσις τις παρὰ τὰς Θερμοπύλας (Ἠρδ. Ζ, 216).

Κέρκυψ, Μιλήσιος ποιητῆς καὶ φιλό- σοφος Πυθαγόρειος (Ἀπλλδ. Β, 1) εἰς ὃν ἀποδίδοται ποίημα, Αἰγίμιος, ὃ κατ' ἄλ- λους ἦν τοῦ Ἡσιόδου.

Κέρννη, νήσος πρὸ τῶν δυτικῶν ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ Καρχηδονίων (Πολβ. — Διον. Περ.).

Κέρνος, πινάκιον ἔχον πολλὰς κοτύ- λας ἐγκεκολλημένας δι' ἔκθεσιν διαφόρων ὀπι- ρῶν ἢ ἄλλων εἰδῶν χρησίμων εἰς τὰς θυσίας. Ὁ φέρων αὐτὸ κερνοφόρος (Μεναῶρ. Ἄλεξ. 217).

Κεροσχος, τὸ σχοινίον δι' οὗ ἐδέετο καὶ ἐκινεῖτο ἡ καραία τοῦ πλοίου (ἴδ. ναῦς).

Κερασόβλεπτης, υἱὸς Κότους, τοῦ ἡγεμόνος τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, ἐβασί- λευσε τῷ 358 π. Χ. καὶ ἠγαγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τοῖς Ἀθηναίοις σχεδὸν πᾶσαν τὴν Θρακικὴν Κερασόνησον. Τῷ 352 καὶ 347, προσβληθεὶς ὑπὸ Φιλίππου, καίτοι βοή- θηθείς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἠγαγκάσθη νὰ τῷ παραχωρήσῃ μέρος τῆς ἐπικρατείας του (Δημ. Φιλ. Γ, 114), δοὺς τὸν υἱὸν του ὡς ἄνθρωπον, ἐνεκα τῆς διὰ τοῦ Δημοσθένους συν- θηκολογίας τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Φιλίπ-

που. Τῷ δὲ 343 ὑπετάγη εἰς τὸν Φίλιππον ἐντελῶς καὶ ἐξεθρονίσθη (Διοδ. ΙΣΤ, 70).

Κέρσος, ποταμὸς τῆς Κιλικίας, ῥέων διὰ τῶν Συριῶν πυλῶν (Ξυφ. Ἄνθ. Α, 4, 4).

Κερσύνιον, πόλις τῆς Μυσίας, μετα- ξὺ Ἀδραμυττίου καὶ Ἀτταρνεῶς (Ξυφ. Ἄνθ. Ζ, 8, 8).

Κερύνεια, ἢ Κερυνία, 1) πόλις Ἀ- χαϊκῆ, μία τῶν τῆς Δωδεκαπόλεως, μεθ' ὁ- μωνύμου ὄρους παρὰ τῇ Ἐλίτῃ (Πολβ. — Στράβ. — Δίλ. Π. Γ. ΙΣΤ, 6). Κατ' αὐτὴν ἐκαλεῖτο Κερύνεια ἢ Κερυνίτις ἢ χρυσόβερως καὶ χαλκόπους ἔλαφος, καθ' ἣς τὸ πρῶτον ἀπεπειράθη τῆς θήρας ἢ Ἄρτεμις, καὶ ἦν εἴτα συλλαβῶν ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε πρὸς τὸν Εὐρυθέα (Ἀπλλδ. Β, 4, 3. — Διόδ. Δ, 13. — Παυσ. Ζ, 25). — 2) Πόλις τῆς νήσου Κύπρου (Σκυλλξ.), ἢ αὐτὴ καὶ Κερωνία (Πτλμ.).

Κερωσός, νήσος τῆς Μεσογείου, παρὰ τῇ Μελίτῃ (Ἀπλλδ. Ρόδ. Δ, 573).

Κεστός (κεντητός) ἱμάς, συνήθως εἰς ζώνας φερόμενος. Ὁ τῆς Ἀφροδίτης εἶχεν ἐμπροσι- κλημένα πάντα τοῦ ἔρωτος τὰ θελήθηρια, καὶ εἴ τις ἔφεραν αὐτὸν ἦν πάσης ἐρω- τικῆς νίκης βεβαία (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 214—211).

Κέστρα, γλυφίς αἰδι- κῶς διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς γλυφῆς τοῦ ἐλέφαντος.

Κεστρινή, μικρὰ ἐπαρχία τῆς Θεσπρω- τίας ἐν Ἠπείρῳ, κληθεῖσα κατὰ Κεστρί- νον, υἱὸν τοῦ Ἐλένου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, βασιλέα τῆς Ἠπείρου (Παυσ. Α, 11).

Κέστρος, ποταμὸς τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ, πλευστὸς διαρρέων τὴν πόλιν Πέργην (Στράβ. ΙΒ. — Πτολ. Ε). Ὁ αὐτὸς καὶ Κάστρος, ὅθεν τὸ Κάστρου πεδῖον (Ξυφ.).

Κεστροσφενδύνη, βραχὺ ἀκόντιον ῥιπτόμενον διὰ σφενδῆς, οὗ τὸ πρῶτον ἐποη-

σαντο χρήσιν οί στρατιώται του Περσέως εν τῇ Μακεδονικῇ πολέμῳ (Πολδ. ΚΖ, 9).

Κευθώνυμος, πατήρ Μενoitίου, φυλάττων τὰς ἀγέλας του Πλούτωνος (Ἀπλδ. Β, 5, 12).

Κεφαλάτων, ταῦτο τῷ ἐπιστύλιον. 18. Κίων.

Κεφαλάς. 18. Ἀνθολογία.

Κεφαλή, ἀττικὸς δῆμος τῆς Ἀκκιμαντίδος φυλῆς.

Κεφαλήν, ἐπίθετον του Βάνχου, δι' ἣν εἶχε χαλκὴν κεφαλήν ἐν Δελφοῖς (Παυσ. Ι, 19).

Κεφαλληνία καὶ Κεφαληνία, παρ' Ὀμήρω Σάμη καὶ Σάμος, ἡ μείζων τῶν νήσων του Ἴονιου πελάγους, Ἀ τῆς Ἑλλάδος, ὑπὲρ τὰ 16 $\square^{\mu}$ τὸ ἐμβαδόν, διὰ πορθμῶ χωριζομένη ἀπὸ τῆς Ἰθάκης, ὄρεινῆ, δι' ἧ καὶ παλαιά λεσσα ὑπὸ του Ὀμήρου λέγεται τὸ δ' ὑψηλότερον αὐτῆς ὄρος (1620 μ ὕψ.), ὁ Αἴνος (ν. Ἐλατοβαῦνι), εἶχε ναὸν του Διὸς ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Ὁ Ὀμηρος λέγει τοὺς Κεφαλληνίους ὑπηρέτας του Ὀδυσσεῶς· ἐν δὲ τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις ἦν ἡ Κεφαλληνία τετραπόλις, ἣτοι εἶχε τέσσαρας πόλεις ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτους, δι' ἧ καὶ πολιτικῶς ἀσημάντους. Ἦσαν δ' αὐταί, Ἀ ἡ Σάμος ἢ Σάμη, ἔχουσα δύο ἀκροπόλεις, Ἀ ἡ Πάλη, πιθανῶς Κορινθιακὴ ἀποικία, ν. Ληξούρι μετ' ἐρείπιων· Ἀ ταύτης, ἐντὸς του αὐτοῦ κόλπου, ἢ Κράνη ἢ Κράνιοι, ν. Ἀργοστόλι μετ' ἐρείπιων· εἰς τὴν Ἀ παραλίαν οἱ Πρόνοι. Ἀπέναντι δὲ τῆς Ἰθάκης ὁ λιμὴν Πάνορμος, πιθανῶς τῆ Σάμη ἀνήκων. Κατὰ τὰ 50—55 π. Χ. ἐξόριστος ἐν τῇ νήσῳ διατελῶν ὁ συνόπατος του Κικέρωνος Γ'. Ἀντώνιος, ἤρξατο τὴν ἴδρυσιν νέων πόλεων ὑπὸ τὸ ὄνομα Κεφαλληνίας, ἣτις ὅμως δὲν συνεπληρώθη.

Κεφαλοῦβιον καὶ Κεφαλίς, πόλις ὄχυρά κατὰ τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Σικελίας (Στράβ.).

Κέφαλος, 1) Υἱὸς του Διόνειου καὶ τῆς

Διομήδους ἐκ Θορικῶ τῆς Ἀττικῆς, ἢ Ἐρμού καὶ Ἐρσης, νέος Θηρευτῆς, ἠγάπα περιπαθῶς τὴν γυναῖκά του Πρόκριδα, θυγατέρα του Ἐρεχθέως, ἀλλ' ἤρπάζη, ἐνεκα τῆς καλλονῆς του ὑπὸ τῆς Πούς εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν του Τιθωνῶν (Ἀπολλδ. Γ', 15, 1). Ὁ Ὀείδιος (Μετ. VII, 493) ποικίλλει οὕτω τὸν μῦθον, ὅτι πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς Πούς ὑπὸ ἄλλην μορφήν, παρέπεισεν εἰς ἀπιστίαν τὴν Πρόκριν, ἣτις ὅτε τὸν ἀνεγνώρισεν, ἔφυγα κατησχυμένη εἰς Κρήτην, καὶ ἐκεῖ ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἢ του Μίνωος ὡς δῶρον λόγχην οὐδέποτε καμπτομένην καὶ κῆνα ὠκυποδωτάτον. Εἶτα δὲ διὰ τὸ ἴσον παράδειγμα συγχωρήσαντες ἀλλήλους οἱ τύχοι, συνέζων καὶ συνεθήρουν, ὅτε ὁ Κέφαλος ἐξ ἀπροσεξίας τὴν ἐθανάτωσε διὰ τῆς ἰδίας ἐκείνης λόγχης, καὶ ὑπὸ του Ἀρείου Πάγου ἐξεβλήθη τῆς Ἀττικῆς ὡς φονεὺς (ἴδ. καὶ Ἀμφικτύων.—2) Πατήρ του Λυσίου του ῥήτορος (Πλάτ. Πολ.).

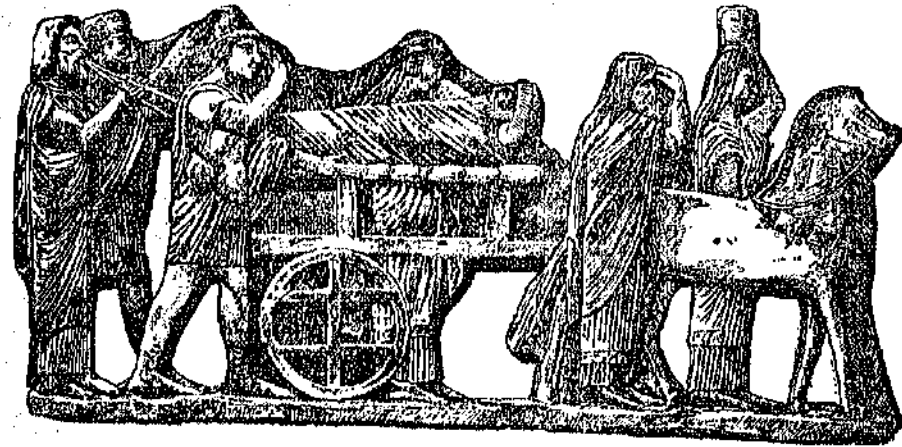
Κέως καὶ **Κέα**, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ποιηταῖς Ὑδρούσα, ὡς πολλὰς ἔχουσα πηγὰς καὶ βρύκας, μία τῶν Κυκλάδων Ν τῆς Ἰούβοιας, 3 $\square^{\mu}$ ἐμβαδὸν ἔχουσα, ἐνέκλειε τέσσαρας πόλεις ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ὧν τὰ ὄνόματα, Ἴουλις (ν. Κέως) εἰς 25 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Θαλάσσης, Κορρυσία, ἀμφοτέραι ΒΔ. Ποιήεσσα ΝΔ καὶ Καρθαία ΝΑ. Ἦσαν δ' αὐταί ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' οἱ κάτοικοι πασῶν ἔφερον τὸ κοινὸν ὄνομα Κεῖοι. Ἐνταῦθα ἐγεννήθησαν οἱ ποιηταὶ Σιμωνίδης καὶ Βακχυλίδης, ὁ ἰατρός Ἐρασίστρατος καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀρίστων (Στράβ. Ι, 486). Σκίζονται ἐν τῇ νήσῳ ἀρχαῖα εἰσπία, ἐν οἷς εἰς περίεργος πύργος ὄχυρωματικός.

Κήβαλιών, ὑπηρέτης του Ἡραίου εἰς τὸ ἐν Λήμνῳ χαλκίον αὐτοῦ (Λουκ. Ἐρατοστ. 32.—Ἀπλδ. σ. 50).

Κήδευσες, ὁ ἀνταρμιστὴς, ἦν ἱερὸν καθήκον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, πιστεύουσιν ὅτι

ἡ σκιά του ἀτάφου ἐπλανᾶτο ἀνήσυχος. Ὁ Ὀνήσκων Ἐκτωρ παρακαλεῖ νὰ μὴ τῷ ἀρνηθῆ τὴν κήδευσιν ὁ νικητῆς, καὶ ὁ Πρίαμος ῥίπτεται εἰς τοὺς πόδας του Ἀχιλλέως ἢ δ' Ἀντιγόνη πάσας τὰς διαταγὰς του Κρέοντος περιφρονεῖ ἵνα ἐνταφιάσῃ τὸν ἀδελφόν της. Ὁ νεκρὸν ἀπαντῶν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν κηδεύσῃ, ἔρριπτε γῆν ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἐπετρέπετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ κηδεύωσι τοὺς ἐν τῇ μάχῃ πεσόντας στρατιώτας των, οἱ δ' Ἀθηναῖοι διὰ θανάτου ἐτιμώρυσαν τοὺς ἐν Ἀργινοῦσαις νικησάντας στρατηγούς των διότι δὲν συνέλεξαν καὶ ἐνταφίασαν τοὺς ναυαγούς αὐτῶν, τρικυμῖαν προφασισθέντες (Ἐν. Ἑλλ. Α, 7, 1). Τὰ

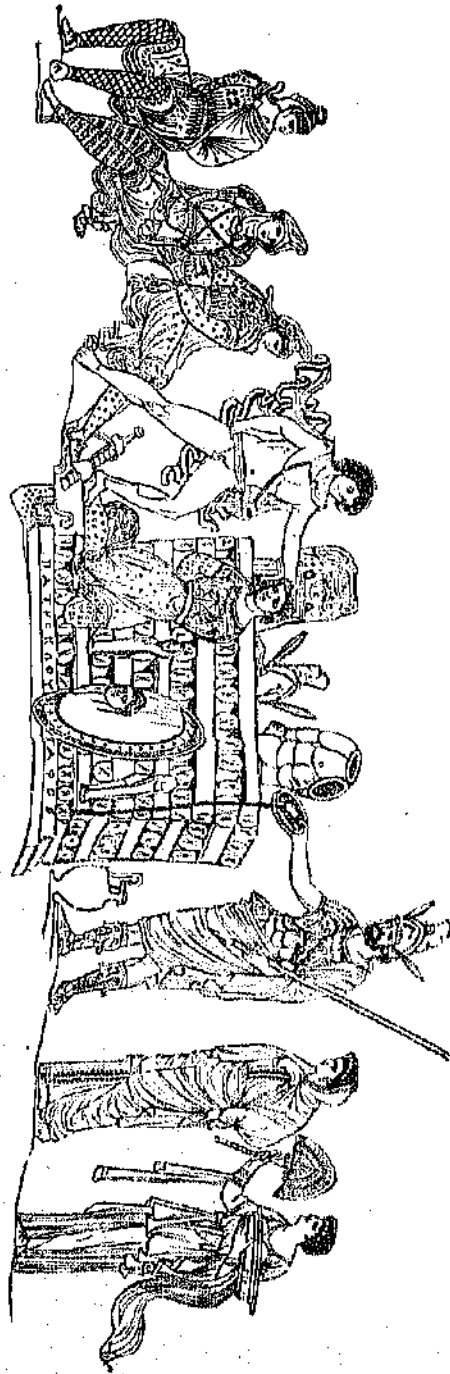
Ἐντὸς τῆς οἰκίας συνήρχοντο οἱ συγγενεὶς καὶ φίλοι, περὶ δὲ τὴν νεκρικὴν κλίνην ἐκάθηντο ὀρθοῦσαι αἱ συγγενεὶς καὶ φίλοι, ἀλλ' αὐταὶ οὐχὶ νεώτεροι τῶν 60 ἐτῶν κατὰ τὸν Σολώνιον νόμον, ὅστις ἀπηγόρευε καὶ ἀνοικεῖους ἐνδεεῖς ὀλιψέως ὡς τὸ σπαράττειν τὰς παρειὰς (ἴδ. Διτχλ. Χορη. 20). Παρὰ τὴν κλίνην ἐτίθετο λήκυθος, γραπτὰ κέραμινα ἀγγεῖα καὶ εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας τὸ ἀρδάνιον, στάμνος περιέχουσα ὕδωρ μὴ ἀντλούμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἣτις ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως ἐθεωρεῖτο ὡς μὴ καθαρὰ, καὶ ἐξ οὗ ἐρρανεζοντο ἀγνιζόμενοι οἱ ἐξερχόμενοι (Πολυδ. Η, 66.—Παυσ.). Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις περὶ τῆς κηδείας ἐφρόντιζον ἐκτὸς

δὲ ἔθιμα (τὰ νόμιμα, δίκαια, νομιζόμενα, προσήκοντα), κανονισθέντα διὰ τοὺς Ἀθηναίους ὑπὸ Σόλωνος (Δημοθ. Μακαρτ. σ. 107), ἦσαν ὅτι ἐλοῦετο ὁ νεκρὸς ὑπὸ τῶν ἐγγυτάτων συγγενῶν, ἰδίως τῶν γυναικῶν, ἐχρίετο, ἐσταφανοῦτο διὰ ταινιῶν καὶ ἀνθέων, ἰδίως διὰ σελιῶν, λευκὰ ἐνδύετο, καὶ εἰς τὸ στόμα τῷ ἐτίθετο ὄβολος, ὅστις καὶ δανάκη ἐλέγετο, πρὸς ἀπότισιν ναύλου τῷ Χάρωνι. Καὶ μελιττοῦντα δὲ (εἶδος πλακοῦντος) συνήθως ἔθετον παρ' αὐτῇ διὰ τὸν Κέρβερον. Ἐἶτα δὲ, συνήθως τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἐγένετο ἡ πρόθεσις ἢ ἐκθεσις του νεκροῦ ἐπὶ κλίνης πρὸ τῆς οἰκίας, τοὺς πόδας ἔχοντος ἐστραμμένους πρὸς τὴν θύραν.

μόνων τῶν συγγενῶν καὶ ἄλλοι ἐπὶ μισθῷ. Τῇ δ' ἐπιούσῃ, πρὸ τῆς δύσεως του ἡλίου, ἐγένετο ἡ ἐκφορά ἐπὶ τῆς κλίνης, συνοδουμένη ὑπὸ ὀρθοῦσων ἢ ἀύλωδων καὶ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, καὶ ἐθάπτετο ὁ νεκρὸς, κατὰ μὲν τοὺς ἡρώτικους χρόνους συνήθως κειόμενος, ὅτε καὶ ἡ τέφρα αὐτοῦ συνελέγετο εἰς τεφροδόχους κάλπας, μεταγενεστέρας δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατορυττόμενος, καὶ τὸ λείψανον ἐτίθετο εἰς σορὸν, πύελον, ληνὸν, δροίτην ἢ δρύτην (ὀθήκην ξυλίνην), λάρνακα, ἐκ κέραμων ἢ λίθων. Τὰ νεκροταφεῖα (τάφοι, μνήματα, μνημεῖα, σήματα) ἔκειντο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκτὸς τῶν πόλεων, ἐν δὲ τῇ Σπάρτῃ ἐντὸς, καὶ παρὰ λεω-

φόρω. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν μάλιστα εἰς τὸν

ἔξω Κεραμειῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων
φυλῶν ἢ τῶν τειχιῶν ἐν γένει, προσέτι καὶ

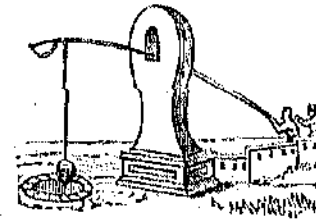
τὰ νενοτάφια τὰ ἐγειρόμενα εἰς ἀπλήρ
μνήμην τῶν εἰς τὸν πόλεμον πεσόντων καὶ
εἰς αὐτὰ μὴ κειμένων νεκρῶν. Πολλοὶ ἐνε-
ταφιάζοντο καὶ εἰς τὰ ἰδιόκτητα αὐτῶν χω-
ρία. Τὰ δ' ἐπιθήσεια μνημεῖα ἦσαν ἢ, κατὰ
τὸν ἀρχαιότατον καὶ προσέτι ἐν τῇ Μικρῇ
Ἀσίᾳ ἀπαντώμενον τρόπον, χῶματα καὶ
κολῶναι, τύμβοι λεγόμενα) ὡς ἐν Μυ-
κῆναις, ἢ στήλαι τὸ πλείστον [κατάκασμαι
καὶ ἐνεπίγραφοι (ἴδ. ἐπιτύμβιος), ἢ χλο-
νες, ἢ ὀρίζοντως ἐπικείμενοι λίθοι (τράπε-
ζαι), ἢ καὶ ὄλα οἰκοδομήματα (ναΐδια ἢ
ἡρῆα), ἀνήκοντα εἰς ἀναφαίρετον ἰδιοκτησίαν,
ὥστε καὶ πρὸ δικαστηρίου ἢ ἀποδείξεις αὐτῆς
ἐθεωρεῖτο ὡς μαρτυρία συγγενείας ἐν ταῖς
οἰκογενείαις. Εἰς τὸν τάφον δ' ἀνετίθεντο παν-
τοῖα μικρὰ ἀντικείμενα (κτερίσματα), ὅν
ἐν ἄλλοις Λήμυθοι, ὧν μέγα καθ' ἐκάστην
ἀνευρίσκειται πλῆθος, ὄπλα, κτλ. Ἐν δὲ τῷ ἐν
Μυκῆναις ἀνασκαφέντι μεγάλῳ τάφῳ, ὅστις
καὶ ὑπὸ τοῦ Πausανίου ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ τοῦ
Ἀγαμέμνονος, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν κρανίων
εὐρέθησαν προσωπίδες ἐκ χρυσοῦ ἐλάσματος.
Μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν εἶπειο τὸ περιδει-
πνον, εἰς ὃ παρεκάθητο οἱ συγγενεῖς ἐν
τῇ νεκρικῇ οἰκίᾳ. Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ἐτε-
λεῖτο θυσία (τὰ τρίτα), ἢ δὲ κυριωτάτην
ἐνάτην ἡμέραν (τὰ ἕνατα). Πένθους δ'
ἐνδείξεις ἦσαν τὸ κείρειν τὴν κόμην, τὸ ἀπο-
θέτειν πᾶν κόσμημα, τὸ φέρειν μέλαν (ἐνα-
χοῦ λευκὸν) ἱμάτιον, καὶ διήρκουν αἱ ἐνδεί-
ξεις αὗται, τοῦλάχιστον ἐν Ἀθήναις, μέχρι
τῆς τριακοστῆς ἡμέρας, ὅτε ἐτελεῖτο νέα
θυσία αἱ τριακάδες. Καὶ μετέπειτα δ' ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν ἐστέφοντο οἱ τάφοι διὰ ται-
χιῶν, καὶ ἐτελοῦντο περὶ αὐτοὺς χοαὶ καὶ
θυσίαι, αἵτινες ἐναγίσματα ἐλέγοντο, καὶ
ἐνίοτε ἦσαν αἱματήραι (αἱμακουρία) ἀλλ'
ἐν Ἀθήναις αἱ τοιαῦται ἀπηγορεύοντο. Ἐγέ-
νοντο δὲ ταῦτα καὶ ἄλλοτε μὲν, ἀλλὰ κυρίως
κατὰ τὴν ἐπέτατον τῆς θανάτου, καὶ ἐλέγοντο
νεκῶσια, ἢ τῆς γανάτης καλούμενα γε-
νέσια, ἐν Ἀθήναις δὲ ὑπ' αὐτὴν ταυτην

τὴν ἐπανυμίαν κατὰ τὴν ε' Βοηδρομιῶνος.
Οἱ δὲ ἐμβρόντητοι ἢ κεραυνόβλητοι ἢ ἱεροὶ
νεκροὶ λεγόμενοι, ἐνεταφιάζοντο ἐνθα ἐκε-
ραυνώθησαν, ἀνευ ἐπισήμου κηδείας, ἢ καὶ
ποσῶς δὲν ἐθάπτοντο. Ἐπίτασις τῆς θανατι-
κῆς παινῆς, ὡς ἐπ' ἐσχάτης προδοσίας, ἦν ἢ
ἀρνήσις τοῦ ἐνταφιασμοῦ. Ἐπὶ κηδείας δολο-
φουηθέντος ὑπῆρχον ἰδιαιτεραὶ τινὲς ἐθιμοτα-
ξίαι τῆς πομπῆς προηγεῖτο τις φέρων λόγ-
χην ἢν ἐπήγγυεν ἐπὶ τοῦ τάφου, ὡς σύμβολον
προσκαιῶν τοὺς συγγενεῖς εἰς καταδίωξιν τοῦ
φονεῶς. Ὅτε δὲ νεκροῦ τινος σῶμα δὲν
ἀνευρίσκειτο, ὡς ἐν ναυαγίῳ ἢ μάχῃ, ἐτελεῖτο
πλαστή κηδεῖα καὶ τῷ ἀνηγεῖτο νενοτάφιον.

Κληθεύσεις, ἀρχαῖος ποιητὴς ἐξ Ἐρ-
μιόνης (Ἀρατφ. Νεφ. 960).

Κηλακνεύς, υἱὸς τοῦ Ἰλεκτρυόνας,
βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς,
φουεθεὶς ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου.

Κήλων, **Κηλώνιον**(ε)ον, κατα-

σκεύασμα, πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος ἐκ φρέατος
(Ἡρόδ. ΣΤ, 119) τὸ παρ' ἡμῖν γεράνιον.

Κημιός, ἀλιευτικὸς πλεκτὸς κόβινος
ἐπιμήκης, εἰς ὃν εἰσέρχονται καὶ δὲν δύνα-

ται νὰ ἐξέλθωσιν οἱ ἰχθύες διὰ τοῦτο οὕτως
ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ψηφοφορικὴ κάλλη ἢ ἰσως μὲν
ἢ περὶ τὸ στόμιον αὐτῆς διάθεσις, δι' ἧς αἱ
ψῆφοι εἰσερχόμεναι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξέλ-
θωσι (Ἡσυχ.). Διὰ τὴν σχέσιν δὲ τοῦ σχή-
ματος ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ τὸ εἰς τὸ στόμα
τῶν ἵππων τιθέμενον πλέγμα, ὅπως μὴ δαγ-
κάνωσι (Ξεν. Ἴκπ. Β, 3. — Δίλ. Π. Γ. 15, 9).

Κήνατον, τὸ ΒΔ ἀκρατήριον τῆς Βύ-
βοιαις (ν. Λιθάδα), ὅθεν ὁ Ἡρακλῆς ἐσφεν-
δόνισε τὸν Λίχαν εἰς τὴν θάλασσαν. *18. Ἡ-
ρακλῆς (Σοφ. Τραγ. 753, 993. — Στρεβ.
I, 60. Θ, 426, 429. — Θουκ. Γ, 93).

Κήποι (οἱ), 1) καὶ **Κήπος**, (ἡ), πό-
λις τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, πρὸς τ' ἀνατο-
λικὰ αὐτοῦ, κτίσμα τῶν Μιλησίων (Στρεβ.).
— 2) Θέσις εἰς τὰ βορειανατολικά τῶν Ἀθη-
νῶν, μετ' ἀξιολόγου ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης
(Λουκ. — Πaus.). Νῦν Ἀγγελοῦκηποι.

Κήπος. Κήποι μνημονεῖονται ἐν Ἑλ-
λάδι ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων, πλὴν τοῦ
μυθικοῦ τῶν Ἐσπερίδων (Ἡσίοδ. Θεογ. 25),
προσέτι ὁ τοῦ Λαέρτου ἐν Ἰθάκῃ, ὁ τοῦ Ἀλ-
κινόου ἐπὶ τῆς Σχερίας, πλήρης ἀνθέων,
δένδρων καὶ καρπῶν (Ὀμ. Ὀδ. Η, 112—
130). Καὶ μεταγενεστέρως ἐν Ἀθήναις κή-
ποι ὑπῆρχον εἰς τὸν τῆ πόλει παρακείμενον
δῆμον Ἀλωπεκῆς (ν. Ἀγγελοῦκηποι), καὶ
περὶ τὸν βωμὸν τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τῆς ὄχθης
τοῦ Ἰλισσοῦ μέχρι τοῦ Δ. τείχους τῆς πό-
λεως (πλατείας τοῦ Συναγῆματος), ἐξεκείματα
ὁ κήπος τῶν Μουσῶν, κατ' εὐρείθειαν ἐπι-
γραφῆν. Ἀλλ' ἐν τῇ δημοκρατουμένῃ Ἑλ-
λάδι, ἐξ ἧς ἔλειπεν ἡ ἰδιωτικὴ πολυτέλεια,
δὲν ὑπῆρχον καὶ μεγαλοπρεπεῖς καὶ πολυδά-
πανοι κήποι, οἱ οἱ παράδεισοι τῶν Περ-
σῶν μεγιστάνων, ἢ οἱ κρεμαστοὶ κήποι
(πιθανῶς κατ' ἀνδρα διηρημένοι) τῆς Σεμι-
ράμιδος, οὗδ' ἐπίσης ὡς οἱ μετὰ ταῦτα ἐπι-
κρατήσαντες τῶν πλουσίων Ῥωμαίων, ἔχον-
τες δειροστοιχίας, δεξαμενάς, ἀναβρυτήρια,
ὡς καὶ ἵπποδρόμια. Τούτων τινὰ λείψανα σώ-
ζονται καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὡς ἐν Ἀθήναις, ἐν
τῷ Ἀνακτορικῷ κήπῳ, ἀνευρέθη ἕδαφος ψη-
φόμετον δεξαμενῆς, ἢ προστεθὲν ἐπὶ Ῥω-
μαίων εἰς τὸν κήπον τῶν Μουσῶν, ἢ ἀνήκον
ἰσως εἰς τὸν ἐκεῖ που ἐγκεκτημένον Ἀττικόν.

Κλήρ, ἢ αἱ Κήρες, αἱ μοῖραι τοῦ θανά-
του, πολλάκις ποιητικῶς προσωποποιούμεναι
ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, εἰς τὰς μάχας μιγνύμεναι,
αἱματηρὰ φέρουσαι ἐνδύματα, τοὺς θνήσκον-

τας τραυματίας ἐκ τῶν ποδῶν σύρουσαι, περὶ τὰ πτώματα ἀγωνιζόμεναι (Ἰλ. Σ, 535. — Ἡσίοδ. Ἄσπ. Ἡρ. 249). Καὶ ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 211) λέγει τὴν Κῆρα θυγατέρα τοῦ Μόρου, τοῦ θανάτου, τοῦ ὕπνου καὶ τῶν ὀνείρων, καὶ πρὸς τούτους ἐπιλέγονται ὑπ' αὐτοῦ (217) νηλεόποινοι Κῆρες, καὶ τάττονται μετὰ τῶν Μοιρῶν καὶ τῶν Ἐρινύων, δι' ὃ καὶ τινες ἐλαμβάνουσι τὸ χωρίον νεώτερον, λέγοντες ὅτι κατὰ πρῶτον ἐν Δισχύλιῳ (Ἐπτ. 1055) ἀπαντᾷται ἀποδομένη αὐταῖς ἡ ἔννοια τῆς ποινῆς καὶ τῆς ἐκδικήσεως· ἐξ οὗ καὶ αἱ Ἐρινύες, καὶ πᾶσαι αἱ συμφοραὶ καὶ ὀλβίαις λέγονται Κῆρες. Τὴν λέξιν κῆρ μετεχειρίζετο ὁ Ὀμηρὸς συνήθως ἐπὶ βιαίου, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἐπὶ πρᾶου θανάτου (Ὀδ. Α. 170). Ἀποφεύγει δὲ τὴν κῆρα ὁ ἀνθρώπος ἢ κατὰ βούλησιν τῶν θεῶν, ἢ καὶ διὰ φυγῆς (Ἰλ. Γ. 32, Δ. 11. Μ. 402).

Κηρύς, ποταμὸς τῆς Βυβόιας, ἐξ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι πίνοντα τὰ πρόβατα εἶχον λευκώτατον ἔριον (Στρεβ.). Παρ' Ἀριστοτέλει, (Θεόσμ. ἐν. 148) ἐσφαλμένως Κέρβης.

Κήρηνθος, πόλις τῆς Βυβόιας, βορείως τῆς Χαλκίδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 558. — Στρεβ.).

Κηρύς, ἐχρησίμεινε τοῖς ἀρχαίοις εἰς ἐπάλειψιν ἐπὶ ξυλίνων πινάκων, ἐφ' ὧν ἔγραφον διὰ γλυφίδος μεταλλίνης, ὡς καὶ, παρὰ Ῥωμαίοις κᾶν, δι' ἐπίθεσιν σφραγίδων εἰς ἐπιστολάς καὶ δημόσια ἔγγραφα· προσέτι διὰ τὴν ἐγκαυστικὴν ζωγραφικὴν, ἧς ἀγνοεῖται ἡ μέθοδος· εἰς τὴν κηροπλαστικὴν, πρὸς παραγωγὴν κοίλων τύπων, καὶ προτομῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἰδίως εἰκότων τῶν προγόνων εἰς τοὺς βωμικοὺς οἴκους, καὶ εἰς κατασκευὴν καρπῶν ὁμοιοτάτων τῇ φύσει, ἰδίως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Βίς λαμπάδας δὲ καὶ εἰς φωτισμὸν ὀλίγη ἐγένετο χρήσις αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ εἰς ἀλοιφῶν παρασκευασίαν.

Κήρυξ, ὁ ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος ἢ ἀπὸ στρατοῦ εἰς στρατὸν πεμπόμενος, ἦν κυρίως πρέσβυς, καὶ ὑπὸ τοῦ διεθνοῦς δικαίου ἀγνωρίζετο ὡς ἀπρόσβλητος (Ἠρδ. Ζ, 133).

Οἱ Σπαρτιῶται ρίψαντες εἰς φρέαρ τὸν πρέσβυν τοῦ Δαρείου, προσκαλέσαντα αὐτοὺς εἰς ὑποταγὴν, μετενόησαν, καὶ δύο τῶν πολιτῶν προσηνέχθησαν νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν πρὸς ἐξαγνισμόν τῆς πόλεως (Ἰδ. Βούλις)· ἀλλ' ὁ Δαρεῖος τοὺς ἀπέπεμψεν. Ἀσπονδον ἔχθραν δ' ἐξήγησε μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Μεγάρων ὁ φόνος ἐνὸς κήρυκος (Πλευτ. Περ. Α). Ἐν τοῖς ὀμηρικοῖς χρόνοις, καὶ ἰδιαίτερος ὑπηρετικὸς ἐχρησίμευσεν κήρυκος παρ' ἡγεμόσι τὴν τράπεζαν εὐτρεπίζοντες, τὸν οἶνον ἐκχέοντες, τοὺς αἰδοὺς καλοῦντες, τὴν ἄμαξαν παρασκευάζοντες, κτλ. Δημοσίως δ' ὑπηρέτων εἰς συνελεύσεις, εἰς τὰ δικαστικά, τὰς ἱεροταλαστίας, εἰς τὰς ἐστιατεῖς τῶν θυσιῶν. Ὅταν ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων τὰ καθήκοντα αὐτῶν δὲν εἶχον πλέον τὴν ἀρχαίαν πολιτικὴν ἢ διπλωματικὴν σπουδαιότητα, ἐλαμβάνοντο ἐκ κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων, ἐν Ἀθήναις εἰστοῦντο δημοσίᾳ, καὶ ὑπεβάλλοντο εἰς δοκιμασίαν τινὰ ἔως, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, διότι αὐτῆ ἦν τότε ἡ κυριώτερα παρ' αὐτῶν ἀκατήγησις. Ὅτε ὁ Νέρων κατήρχετο αὐτὸς εἰς τοὺς γυμνακοὺς ἀγῶνας, μετὰ τὴν νίκην ὁ κήρυξ μεγαλοφώνως ἐκράζεν ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ: «Νέρων Κατσαρνεκῶ τόν δεατόν ἀγῶνα καὶ στεφανοῖ τόν τε τῶν Ῥωμαίων δῆμον καὶ τὴν ἰδίαν οἰκουμένην (Δ. Κάσσ. ΞΑ, 20. ΞΙ, 14). Εἶχε δ' ὁ Κήρυξ διὰ χειρὸς τὸ κηρύκειον (ἢ κηρυκαῖον), βάρβρον ἐλαίας διὰ ταινιῶν περιδεδεμένην, αἵτινες διὰ τὸν Ἑρμῆν, ὡς κήρυκα τῶν θεῶν, μετεβλήθησαν εἰς δύο ὄψεις, προσθήκη ἐνίοτε καὶ δύο πτερῶν.

Κήρυξ, ἐμυθεύετο ἐν Ἀθήναις υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πανδρόσου, θυγατρὸς τοῦ Κέρκρου, καὶ πρόγονος γένους τινὸς λεγομένου τῶν Κηρύκων.

Κήτειος, ποταμὸς τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ, ῥέων παρὰ τῇ πόλει Περγάμῳ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κάϊκον. Οἱ περὶ οὗτοι ἐλέγοντο Κήτειοι ἐπ' αὐτὰς (Ὀμ. Ὀδ. Α, 52. — Εὐστθ. αὐτ.).

Κήτος, 1) τὸ τοῦ Περσέως (Ἰδ.) ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους φονευθέν. — 2) Ἰδ., Ζήθια.

Κητώ, 1) θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Φόρκου, καὶ μήτηρ τῶν Γοργόνων καὶ τῶν Γραιῶν (Ἡσδ. Θεογ. 270, 313. — Ἀπλλδ. Α, 2, 3). — 2) θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδος (Ἀπλλδ. Α, 2, 7).

Κήρυξ, βασιλεὺς τῆς Τραχίνος ἀνεψίος καὶ φίλος τοῦ Ἡρακλέους, οὗ τοὺς παῖδας ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, καταδικωμένους ὑπὸ τοῦ Εὐρυσεύου (Παυσ. Α, 33. — Ἀπολλδ. Β, 7, 6). Ἡ Ἡρα ἐκ ζηλοτυπίας μεταμόρφωσεν αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκα του Ἀλυκύνην εἰς θαλάσσια πτηνὰ (Ἀπολλδ. Α, 7, 4), καὶ κατὰ τὸ πτηνὸν τοῦτο, ἐκώαζον τὸν χειμῶνα ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας, ἐφ' ὧν ὁ Διὸς δῆθεν δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἀνέμους νὰ πνέωσιν, ἐπωνομάσθησαν οἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι.

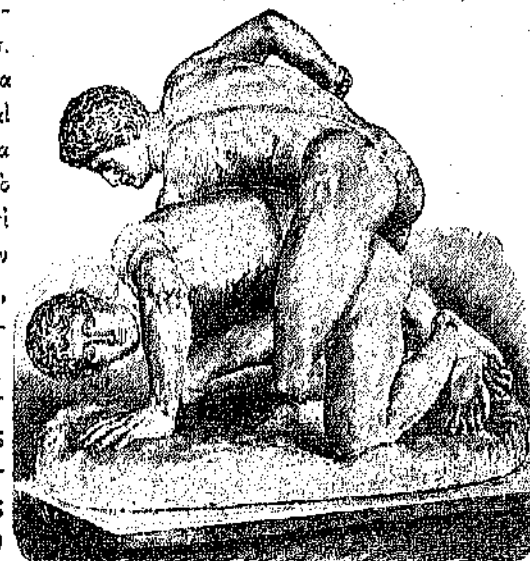
Κηφεύς, 1) υἱὸς Βήλου καὶ Ἀγγινοῆς, ἀδελφὸς τοῦ Φινέως, σύζυγος τῆς Κασσιόπαις καὶ πατὴρ τῆς Ἀνδρομέδας, βασιλεὺς δὲ τῆς Λιβυαίας, εἰς τοὺς ἀστέρας μετατεθείς (Ἠρδ. Ζ, 61). — 2) Ἀρκάς, υἱὸς Λυκούργου, Καλυδόνιος θηρευτής. — 3) Υἱὸς Ἀλέου, Ἀργιοαῦτης, πατὴρ 20 υἱῶν.

Κηφεσία, μία τῶν δώδεκα πόλεων τῆς Ἀττικῆς ὡς ἔκτισεν ὁ Κέκροψ, εἶτα δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθίδαν φυλὴν, πατρίς τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων κατοικία Ἑράδου τοῦ Ἀττικοῦ.

Κηφισόδημος, συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις (Ἀριστ. Ἀχαρν. 705).

Κηφισόδοτος, 1) Ἀθηναῖος στρατηγός, πρὸ 359 εἰς Θράκην ἐκπεμφθείς, ἀλλ' ἀνίκανος, ὡς μαρτυρεῖ ὁ τότε ὑπ' αὐτὸν

τριηραρχῶν Δημοσθένης, δι' ὃ καὶ ἀνακληθεὶς ἐτέθη ὑπὸ δίκην. Κατὰ τινὰς ὁ αὐτὸς, κατ' ἄλλους ἄλλος ὀμώνυμος αὐτοῦ ἐπολιτεύετο ἐν ταῖς μετέπειτα χρόνοις καὶ ὡς ῥήτωρ. — 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τῆς πρώτης γυναίκος τοῦ Φωκίωνος, ἐξοχὸς γλύπτης, ἀκμάσας περὶ Ὀλ. 95—110, εἰργάσθη θαυμαστοῖσιν Ἀθηναῖν ἐν Πειραιεῖ, καὶ Ἑρμῆν φέροντα βρέφος τὸν Βάκχον, Πλούτον μετ' Εἰρήνης, τρεῖς Μούσας εἰς τὸν Ἑλικῶνα μετ' ἄλλων συνεργατῶν, καὶ λίθινα ἀγάλματα ἐν Μεγάλῃ πόλει. — 3) Υἱὸς τοῦ Πραξιτέλους, κατ' ἄλλην, ἦττον ἀκριβῆ γραφήν, Κηφισόδωρος (Pl. XXXVI, 4, 60), περὶ Ὀλ.

Ἐκ Μουσείου Φηγεναίας.

128, εἰργάζετο ἐν Περγάμῳ ἐπὶ Ἀττάλου καὶ πιθανῶς ἦν εἰς τῶν ἐξεργασθέντων τὰ ἀρτίως ἀνασκαφέντα καὶ τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου κοσμοῦντα ἐξαισια συμπλέγματα τοῦ μεγαλοπρεποῦς βωμοῦ τοῦ Διός. Περιφνημον αὐτοῦ ἔργον, ὑπὸ Πλινίου μνημονευόμενον, ἦν πλὴν χαλκῶν φιλοσόφων (XXXIV, 19, 27), ἐν σύμπλεγμα παλατιῶν (XXXIV 4, 6), πιθανῶς τὸ θαυμασίον ἐν Φλωρεντίᾳ σωζόμενον, οὗ ἀντίγραφον μικρότερον τὰς διαστάσεις εὐρέθη καὶ ἐν Ἀθήναις.

Κηφισόδωρος, 1) Ἐξ Ἀναγύρου

δήμου τῆς Ἀττικῆς, πατήρ τῶν δύο ῥητόρων Θρασυλόχου καὶ Μειδίου, οἵτινες συνηγόρησαν ὑπὲρ τῶν ἀδικησάντων τὸν Δημοσθένην ἐπιτρόπων αὐτοῦ. — 2) μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, καίτις, ἴσως ὁ αὐτὸς, γράφας ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ πολέμου. — 3) Ποιητὴς Ἀθηναῖος. — 4) Ἰδ. Κηφισόδοτος, 3.

Κληρισός, 1) Ποταμὸς ῥέων Δ τῶν Ἀθηνῶν. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰναχον. — 3) Ποταμὸς τῆς Φωκίδος καὶ Βοιωτίας, πηγάζων εἰς τὴν Β κλιτῶν τοῦ Παρνασσοῦ πρὸς τὴ Λιλαία, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Κωπαΐδα.

Κληρισσοφών, 1) Ἀθηναῖος τις ἐκ τῶν ἀριστοκρατικῶν (Ξηφ. Ἑλλ. Β, 4). — 2) Υἱὸς Κηρισσοφάντος. Ῥαμνοῦσιος, ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, καὶ κατήγορος τοῦ Δημοσθένους (Δμοθ. Π. Στφ.). — 3) Υἱὸς τοῦ Κλέωνος. Ἀναρλύστιος τὸν δῆμον, ῥήτωρ Ἀθηναῖος (Δμοθ. π. Στφ.). — 4) Δούλος τοῦ Εὐριπίδου, περὶ οὗ διασχυρίζετο ὁ Ἀριστοφάνης ὅτι ἐβόηθει τὸν κύριόν του εἰς τὰς δραματικὰς παραστάσεις του (Βατρχ. 944).

Κλέθρας, ποταμὸς διαρρῶν τὴν ἄνω ἀπὸ τῆς Κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ (Πτολμ. Γ, 9). Νῦν Ζιβρίτς.

Κλειανὸς κώλιος τῆς Προποντιδὸς εἰς τὴν Βιθυνίαν, πρὸ τῆς πόλεως Κίου.

Κλειβαλὸς, πόλις τῆς Παννονίας, παρὰ τὴν λίμνην Ἰούλικαν, πατρίς τοῦ αυτοκράτορος Οὐαλεντινιανοῦ (Πτολμ. Β, 16. — Ζωσιμ.).

Κλειβῆσις (ἡ), σκωρία τῶν νομισμάτων ὄθεν τὸ κίβδηλος.

Κλειβύρα, 1) πόλις τῆς Πισιδίας, ἀνήκουσα εἰς τετράπολιν, καὶ ἔχουσα σιδήρου μεταλλεῖα (Στρβ. Π. 630). — 2) (τά), πόλις τῆς Παμφυλίας παρὰ τῇ Λυκίᾳ (Στρβ. 12, 167).

Κλειθώρειον, ἀγγεῖον ἔχον τὸ σχῆμα καρποῦ αἰγυπτιακοῦ (καλοκύνθη) οὕτω καλουμένου (Ἀθην. ΙΑ, 54).

Κλειθωτός, ἐπώνυμον τῆς ἐν Φρυγίᾳ πόλεως Ἀπαμείας (Στρβ.).

Κλειθαρία, ἐν Φεναῖ τῆς Ἀρκαδίας ἐπί-

στον τῆς Δήμητρος, ἣς τὸ ἄγαλμα ἀπᾶς κατέ-

τος ἐμαστιγοῦτο ὑπὸ τοῦ ἱερέως (Παυσ. Η, 15) **Κλειθῆρας**, καὶ κίτταρις, εἶδος πάρας ὀρθῆς, ἣτις εἶχε τὸ διάδημα περιδεμένον, ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῆς Περσίας, Παρθίας καὶ Ἀρμενίας (Πλούτ. Θερμ. ΚΘ. — Πτολμ. Ζ, 53. — Στρβ. ΙΑ, 797).

Κλειθαιρών, ὄρος μεταξὺ Ἀττικῆς, Βοιωτίας καὶ Μεγαρίδος (Ἰδ.), ἱερὸν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν Μουσῶν. Ἐπ' αὐτῷ ἐπιτατεύετο ὅτι αἱ Βάκχαι κατεσπάραξαν τὴν Πευθέα, τὸν δὲ Ἀκταίωνα αἰκόνες αὐτοῦ (Πινδ. — Καλλμ. Ἰγν. εἰς Δήμ. 07). Ἐπ' αὐτοῦ δ' ἐφόνευσε καὶ ὁ Ἡρακλῆς τὸν Κιθαιρώπιον λέοντα (Ἀπλλδ. Β, 4, 9). Ἐλατρεύετο δ' ὁ Ζεὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου (Παυσ. Θ, 2).

Κλειθάρια, παρ' Ομηρίῳ Κίθαρις, τῆς λύρας πιθανῶς κατὰ τούτο διαφέρουσα, ὅτι ἀπ-

σω τῶν χορδῶν εἶχε μέχρι τινὸς ἡχητικὴν σανίδα (Ἰδ. Μουσική).

Κικέρων (Μάρκος Τίλλιος), ὁ μέγας ῥήτωρ τῆς Ῥώμης, ἐν Ἀθήναις διδασθεὶς ὑπὸ τὸν φιλόσοφον Ἀντίστοχον, καὶ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων τ' ἀριστουργήματα εἰς τὰ ἔργα του λαμβάνων ὡς ὑπογραμμόν. Ὑπατος αἰρεθείς, καὶ διὰ τῆς συνέσεως καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ του τὴν Ῥώμην σώσας ἐκ τῶν ἀπειλούντων αὐτὴν δεινῶν ἐπὶ τῆς συνωμοσίας τοῦ Κατιλίνα, καὶ πατήρ τῆς πατρίδος ὑπὸ τῶν εὐγνωμόνων συμπολιτῶν του ἐπικληθείς, ἐπὶ Καίσαρος ἀπεσώθη τῆς πολιτικῆς, καὶ ἀπεξέβη ὄλιγος εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν ἀμμι-

των ῥητορικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἔργων του, εἰς ἃ ἐμφαίνεται βαθεῖα ἑλληνομάθεια. Μετὰ δὲ τοῦ Καίσαρος τὸν φόνον, καταδικασόμενος ἀπηνῶς ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου, ἠθέλησε νὰ φύγῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἄλλ' ὁ Ἀντώνιος προλαβὼν, τὸν ἐθανάτωσε διὰ τινος ταγματάρχου Ποπιλίου, τῆ 44 π. Χ., κατὰ τὸ 64ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Καὶ οὐίς του δὲ, τὸ ὄνομα Κικέρων καὶ ἐκεῖνος φέρων, ἐσπούδασεν ἐν Ἀθήναις, καὶ συνυπάτασε μετὰ τοῦ Αὐγούστου.

Κίκικονα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀγνώστου θέσεως.

Κίκικονες, Θράκες παρὰ τῇ Ἑβρῷ καὶ τῇ παραλίᾳ μέχρι τοῦ Λίσσα ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης. (Ὀμ. Ἰλ. Β. 846. Ὀδ. Ι, 39. — Ἡρδ. Ε, 59. 108. 110).

Κικιδνηθος, μικρὰ νῆσος τοῦ Παγασαίου κόλπου εἰς Θεσσαλίαν (Στρβ.).

Κίκικοννα, δῆμος ἄττικὸς τῆς Ἀκαμαντιδος φυλῆς (Ἠσυχ.).

Κικιλίαια, ἡ ΝΑ χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Ν τῆς Καππαδοκίας καὶ Λυκαονίας. Πρὸς Δ ἐχώριζεν αὐτὴν ὁ Ταῦρος ἀπὸ τῆς Παμφυλίας, πρὸς Α. αἱ Ἀμανθίδες πόλεις ἀπὸ τῆς Συρίας, πρὸς Δ. δ' ἐξτείνεται μέχρι τοῦ Κιλικικοῦ πελάγους καὶ τοῦ κόλπου τῆς Ἰασσοῦ. Ἡ χώρα διηρθεῖτο εἰς τὴν 30 μιλία εὐρεῖαν Κιλικίαν πεδιάδα Α. καὶ τὴν 20^μ τὸ πλάτος τραχεῖαν Κιλικίαν, ἀπ' ἧς ἡ ὁδὸς ἄγει πρὸς Β. καὶ ὑπὲρ τὸν Ταῦρον εἰς τὴν Καππαδοκίαν διὰ τῶν Κιλικίων πυλῶν. Τὰ κυριώτερα ἀκρωτήρια αὐτῆς, ἀπὸ Δ. ἦσαν τὸ Ἀνεμόριον, τὸ Ποσειδώνιον, ἡ Ἀφροδισιάς, τὸ Ζεφύριον καὶ ὁ Μέγαρσος· ποταμοὶ δὲ μναίας ἄξει ὁ Καλόκαδνος, ὁ Λάμος, ὁ Κόδνος πρὸς τὴν Ἐρασίαν, ἀποτελῶν πρὸς τὴν Θαλάσση τὴν λίμνην Ῥήγμα· ὁ Πόραμος, ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἰασσοῦ ἢ τῆς Μαρουάνδου. Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς χώρας ἦσαν Σύριοι τὴν καταγωγὴν ὅτε δ' Ἕλληνας κατέκτησαν τὴν Κιλικίαν, ἀπεσώθησαν εἰς τὰ ἔρη, ἔθνα, ἐλευθεροκίλικες λεγόμενοι, διήγον βίαν

ληστρικὴν, ὥστε περὶ αὐτῶν ἐλέγετο ὅτι μετὰ τῶν Καρῶν καὶ τῶν Κρητῶν ἀπετέλουν τὰ 3 κατὰ Κάππα. Τὴν τραχεῖαν Κιλικίαν δὲ ὄκουν Πισιδικῆς καὶ Ἰσαυρικῆς καταγωγῆς Θρασεῖς πειραταί, οὓς πρῶτον κατέβαλεν ὁ Πομπήιος. Πόλεις αὐτῶν αἱ κυριώτεραι ἦσαν τὸ Κορακίσιον μετ' ὀχυρώματος, ἡ πρωτίστη ἔδρα τῶν πειρατῶν, πρὸς τῆς Παμφυλίας τὰ ἔθια ἡ Ἀμαρία παράγουσα κέδρους πρὸς ναυπηγίαν ἡ Σελινοῦς ἡ Ἀντιόχεια τὸ Ἀνεμόριον ἡ Κελενδαρίς ἡ Σελεύκεια ἡ Λάμος ἡ Κάρυκος, ἀπ' ἧς 20 στάδια πρὸς Β. ἦν τὸ Κωρύκιον ἄντρον, βαθεῖα πετρώδης κοιλὰς, παράγουσα κρέκον. Προσέτι αἱ πόλεις Σόλος, Ταρσὸς, Μαλλὸς, Ἀνάξαρχος, Μόψου Ἐστία, κτλ. (Στρβ. ΙΑ, 668).

Κέλεξ, υἱὸς Ἀγήνορος καὶ Ἰηλεφάσσης, ἀδελφὸς Κάδμου καὶ Φοίνικος, μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκπεμφθεὶς εἰς ἀναζητήσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀρπαγείσης ἀδελφῆς των Εὐρώπης, ἀποκατέστη εἰς Κιλικίαν κατ' αὐτὸν ὀνομασθεῖσαν (Ἀπολλδ. Γ, 1, 2). Τέκνα αὐτοῦ λέγονται ὁ Θάσος καὶ ἡ Θήβη.

Κέλλα, 1) πόλις ἐν Τρωάδι, παρὰ τῇ ποταμῷ Κιλλέα καὶ τῇ Ἀδραμυτιῷ κόλπῳ, εἶχε ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ δὲ Στράβωνος (Π, 612) ἦν ἐν ἐρείτοις (Ὀμ. Ἰλ. Α. 38. — Ἡρδ. Δ, 149). — 2) θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμνοῦς, ἀδελφῆ τοῦ Πριάμου (Ἀπλλδ. Γ. 12, 3). — 3) ἀδελφὴ τῆς Ἐκάβης, γυνὴ τοῦ Θυμοῖτου, ἐξ ἧς, ἐν παρονόμῳ σχέσει, ὁ Πριάμος ἔσχεν υἱὸν τὸν Μύνιππον (Ἰδέεζ.).

Κικιλίθιας, βάσις εἰς ἣν ἐπετίθεντο

ἀσπίδες, σιελή, μηχαναὶ οἶαι δῆποτε, καὶ ὁ ὀκρίθιας (Ἰδ.) τῶν ζωγράφων. (Ἀριστ. Ἀχρον. 1122. — Πτολμ. Ζ, 129. — Ἠσυχ.).

Ἑλληνικῶν, Μιλήσιος τις, Ἀχαιὸς ἐπιλεγόμενος, καὶ εἰς τοὺς Πέρσας προδοὺς τὴν πατρίδα τοῦ Μίλητον (Ἀριστ. Εἰρ. 362. — Ἰσχ.).

Ἑλλουτοῖ, (ή), νῆσος τῆς Ἰνδικῆς (Ἀρρ. Ἀνθ. ΣΤ, 19).

Κίμαρος, ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης, κατὰ τὰ βορειοδυτικὰ αὐτῆς (Στράβ.). Νῦν Καρβοῦσα.

Κίμαροι, Γερμανικὸς λαὸς, ἐκ βορρᾶ. καὶ κατὰ τινὰς ἐκ τῶν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥήνου ὀρηκτοί, τοῦ ὀνόματος ἐν τῇ ἐγγωρίῳ αὐτῶν γλῶσση τοὺς ληστας δηλοῦντος (Πλούτ. Μαρ. ΙΑ). Χώραν πρὸς ἀποκατάστασιν ἐν τοῖς νοτίοις τῆς Εὐρώπης ζητοῦντες, ἐπολέμησαν ἀπὸ τοῦ 113 π. Χ. τοὺς Ῥωμαίους, καὶ ἐνίκησαν πολλάκις αὐτοὺς, εἰσέβαλον εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ Ἰσπανίαν, καὶ μετ' ἄλλων λαῶν τῆς Ἀνατ. Εὐρώπης ἐλεηλάτησαν καὶ τοὺς Δελφούς (Στράβ. Ζ, 291).

Κίμενία, λίμνη, ἐν Ὑρρηγίᾳ τῆς Ἰταλίας, ἧς ἡ ἐμφάνισις ἀπεδίδοτο εἰς τὸν Ἰσραήλ, θέλοντα ν' ἀποδείξῃ εἰς τοὺς ἕκαστους τὴν δύναμιν του (Στράβ.). Νῦν Βίκον.

Κίμιμείριοι, λαὸς, καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Α, 12) κατοικῶν εἰς τὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπὸ ζοφερὸν οὐρανὸν, οὐδέποτε τὸν ἥλιον βλέποντα. Οἱ δ' ἐκ τῆς ἱστορίας γνωστοὶ τοῦ ὀνόματος τούτου κατήκουν παρὰ τῇ Μαϊωτίδι λίμνῃ ἐν Σαρματίᾳ, ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, καὶ ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ἐκβαλλόμενοι, πολλάκις εἰσέβαλλον εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ τῷ 650 π. Χ. ἐλεηλάτησαν τὰς Σάρδεις, Κατετροπώθησαν δ' ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου (Ἡρόδ. Α, 15. Δ, 11). Εἶχον καὶ ὄρος καὶ πόλιν καὶ λιμένα τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος.

Κίμιωλος, μία τῶν Κυκλάδων, μικρὰ, Β. τῆς Μήλου, ἧς τὸ κυριώτερον προῖον ἦν ἡ παχέια καὶ εἰς τοὺς λουτρῶνας καὶ τὴν καθαράν τῶν ἐνδυμάτων χρῆσιμος κίμιωλος γῆ, καὶ προσέτι τὰ ξηρὰ σῦκα (Στράβ. Ι, 484).

Κίμων, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Σιτησαγόρου, πατὴρ τοῦ Μιλτιάδου, ἐξωστῆς τῶν Ἀθηναίων

ὑπὸ Πεισιστράτου. "Ὅτε δὲ, δις νικήσας εἰς τὰ Ὀλύμπια, τὸ δεύτερον ἐπέστρεψε νικητῆς ν' ἀναγορευθῆ ὁ Πεισιστράτος, τὸν ἐπανήγαγεν οὗτος· ἀλλὰ καὶ τρίτον νικήσαντα, τὸν ἐδολοφόνησαν οἱ Πεισιστρατίδαι (Ἡρόδ. ΣΤ, 103). — 2) Υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῆς Ἡγησιπύλης, θυγατρὸς Ὀλόρου, τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης. Ἐγεννήθη τῷ 504 π. Χ. τοῦ Μιλτιάδου θανόντος ἐν ἀτιμίᾳ, διότι δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ πληρώσῃ εἰς τὸ δημόσιον τὸ πρόστιμον 50 ταλάντων (300,000 Δρ. = 1,400,000 σημερινῶν δραχμῶν) εἰς ὃ εἶχε καταδικασθῆ, περιήλωε, κατὰ τὸν ἀττικὸν νόμον, καὶ εἰς τοῦτον ἡ ἀτιμία, μέχρις οὗ ὁ πλούσιος Καλλίας ἔδωκε τὴν ποσότητα εἰς τὸν Κίμωνα, μεσιτῆς τῆς ἑτερομητρίου ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἑλληνικῆς, ἣν καὶ ἐρρέθη ὑπὸ τινῶν ὅτι ἐνυμφεῖτο ὁ Κίμων, τοῦ ἀττικοῦ νόμου μὴ ἀπαγορευόντος τούτο ἀπολύτως (Πλούτ. Θεμ. ΑΒ). "Ἐξοχὸν ἀντροπὴν δὲν ἔλαβεν, οὔτε κατὰ τὰ ἦθη διακρίνεται ἐν τῇ νεότητι τοῦ ὁ Κίμων. Ἀλλ' ὅτε οἱ Πέρσαι ἐπέδραμον τὴν Ἑλλάδα, τότε ἀπεδείχθη διὰ μίαν πᾶσά του ἡ ἀξία. Εἰς τὴν Ἰολιάδα ἕνα χαλινὸν ἀναθεῖς, καὶ μίαν τῶν ἱερῶν αὐτῆς ἀσπίδων λαθεῖν, κατήλθεν εἰς τὸν λιμένα ἵνα συμπράξῃ εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Θεμιστοκλέους περὶ ναυπηγήσεως στόλου. Μετὰ τοῦ Ἀριστείδου ὁμοφρονῶν, συνεδθῆ διὰ φιλίας (Πλούτ. Κίμ. Δ, Ε), καὶ συνενκυάρχησε τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, ἐξασφαλίσας τῶν Ἀθηναίων τὴν ἡγεμονίαν, καὶ διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Πήδνος τὴν ἐπὶ τῆς Θράκης ἐπιτροπὴν αὐτῶν (Ἡρόδ. Ζ, 107. — Θουκ. Α, 98. — Πλούτ. Κίμ. Ζ). Ἐκυρίευσεν δὲ καὶ τὴν νῆσον Σκύρον, ἧς οἱ κάτοικοι ἠσίουσαν πειρατείας, καὶ ἐκαίθη τὰ ὄντια τοῦ Θεσείως εἰς Ἀθήνας μεταγαγῶν, ἐνεταφίασεν αὐτά, καὶ ἀνήγειρεν ἐπ' αὐτῶν τὸ Θησαῖον. Ἐκτετε καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ διατρέφεσσι, ἀνεδείχθη ἀντίπαλος τοῦ Θεμιστοκλέους. Τῷ 469 δὲ μετὰ στόλου εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἐκπλεύσας, ἐκυρίευσεν διαφόρους πόλεις τῆς

Καρίας καὶ Λυκίας καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὐρυμέδοντος ἐν Παμφυλίᾳ ἐνίκησεν (ἴσως τῷ 466) τὸν μεζονα στόλον, καὶ αὐθημερὸν καὶ τὸν κατὰ ξηρὰν στρατὸν τῶν Περσῶν, καὶ ἔπειτα καὶ τὸν εἰς βοήθειαν αὐτῶν ἐρχόμενον φοινικὸν στόλον (Πλούτ. Κίμ. ΙΒ. — Θουκ. Α, 100). Ἀπεδίωξε δὲ καὶ ἐκ τῆς Χερσονήσου τοὺς Πέρσας τῷ 468, τὴν χώραν πᾶσαν καὶς Ἀθήνας ὑποτάξας (Πλούτ. Κίμ. ΙΔ). Ἀπήτησε δὲ καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἀντιπλοίων νὰ καταβάλλωσι φόρον, ὅπερ ἤθελε τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν Ἀθηναίων καὶ αὐστηρῶς ἐτιμωρήθησαν οἱ ἀντιστάτες, οἷον οἱ Νάζιοι καὶ οἱ Θάσιοι (Πλούτ. αὐτ. Θουκ. Α, 100, 101). Ἐν γένει δὲ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀριστείδου καὶ τὴν ἐξώσιν τοῦ Θεμιστοκλέους, εἰς τὴν συνετέλεσε καὶ ὁ Κίμων (Πλούτ. Θεμ. ΚΔ), ἔμεινεν οὗτος πανίσχυρος ἐν Ἀθήναις. Ἀλλ' ἐπὶ πολὺ δὲν διέφυγε καὶ αὐτὸς τὸν φόβον, καὶ κατηγορήθη ἐν ἄλλοις καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Περικλέους ἐπιδαροδοκίᾳ, καὶ ὡς λακωνικῶν (Πλούτ. αὐτ. Περ. Ι), ἀλλ' ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Κατόπιν ἦμως ὁ Περικλῆς, ὅτε, ἀπόντος τοῦ Κίμωνος, ἠλάττωσε τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὠφελήθει ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Σπαρτιῆται ἀπέπεμφαν τὴν ἐπικουρίαν ἣν ὁ Κίμων εἶχε πέσει τοὺς Ἀθηναίους νὰ τοῖς πέμψωσι κατὰ τῶν Μεσσηνίων, κατώρθωσε, τῷ 460, τὴν κατάδικον του εἰς δεκαετὴ ἐξορίαν. Ἀλλ' ὅτε τῷ 457 οἱ Ἀθηναῖοι ἠττήθησαν ἐν Τανάγρα, αὐτὸς ὁ Περικλῆς συνεβούλευσε τὸ ἐπιπρὸς τὴν ἀνάκλησίν του (Πλούτ. Κίμ. ΙΖ. Περ. Ι), ἵνα διαπραγματευθῆ τὴν εἰρήνην. Ἐλθὼν ἦμως ὁ Κίμων, κατώρθωσε (Θουκυδ. Α, 112) μόνον πενταετη ἀνακωχὴν, καὶ ἐστρεψεν αὐτὸς τὰ ὄπλα τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Περσῶν, καταλαθόντων τὴν Κύπρον καὶ ἀπειλούντων ἐκ νέου τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνας. Ἐκπλεύσας δὲ μετὰ 200 πλοίων (Θουκ. Α, 112), 60 μὲν ἐξ αὐτῶν ἔπεμψεν εἰς Ἀργυπτον, εἰς βοήθειαν τοῦ Ἀμυρταίου, μετὰ τῶν λοιπῶν δ' ἐπολιόρκησε τὸ Κίτιον ἐν Κύπρῃ

ἀλλ' ἐπὶ τῆς πολιορκίας ἀπέθανε, τῷ 449. Κατ' ἐντολὴν δ' αὐτοῦ ὁ θάνατός του ἔμεινεν ἐπὶ 30 ἡμέρας ἄγνωστος εἰς τὸν στρατὸν, ὅστις ἐν τούτοις ἐνίκησε τὸν τοῖς Πέρσας ἀνήκοντα στόλον τῶν Φοινικῶν καὶ τῶν Κιλικίων, καὶ τὸν πεζὸν στρατὸν εἰς τὴν παραλίαν, ὅτε καὶ ἔπεσεν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Ἀναξικράτης. Ἐἶτα δ' ἐκομίσθησαν τὰ ὄντια αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας, καὶ αὐτοὶ οἱ Κιτιεῖς τὸν ἐτίμησαν ὡς ἥρωα κατὰ χρησμὸν (Πλούτ. Κίμ. ΙΙΙ. ΙΘ. Περ. Ι. — Θουκ. ὡς ἀν.). Κατὰ Διδωρον δὲ (ΙΒ, 3—4), ὑπ' αὐτοῦ ἠττήθησαν οἱ Πέρσαι, ἐπεμψαν εἰς Ἀθήνας πρέσβεις ἵνα προτείνωσιν εἰρήνην ἐπὶ τοῖς ὅροις ἀνεξαρτησίας πασῶν τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλληνικῶν πόλεων· οὐδεὶς Πέρσης σατραπῆς νὰ πλησιάζῃ μέχρις ἀποστάσεως τριῶν ἡμερῶν τῆς παραλίας· οὐδὲν περσικὸν πολεμικὸν πλοῖον νὰ πλέῃ ἐκτός τῆς Φασηλίδος (ἐν Λυκίᾳ) καὶ τῶν Κυανέων νήσων κατὰ τὸν Θρακικὸν Βόσπορον· οὐδ' Ἀθηναῖοι νὰ μὴ πέμψωσι στρατὸν εἰς Περσικὰς ἐπαρχίας. Φρονοῦσιν ἕμως τινὲς ὅτι δὲν συνωμολογήθη ἡ συνθήκη αὕτη (Ἡρόδ. ΣΤ, 42), ἴσως ἐνεκα τοῦ θανάτου τοῦ Κίμωνος.

Κενάδιον, Σπαρτιάτης, διὰ συνωμοσίας μετὰ Περσικῶν καὶ Εἰλωτῶν θελήσας ν' ἀνατρέψῃ τὸ πολίτευμα, ἐφωρόθη καὶ καταδικάσθη εἰς θάνατον (Ἠεν. Ἑλλ. Γ, 3, 4).

Κενοίθων, Λακεδαιμόνιος ποιητῆς.

Κένδυς (ή), πόλις τῆς Καρίας, παρὰ τῇ Ἰασσίᾳ. Κινδύην ἀναφέρει ὁ Στράβων, κώμην εἰς ταῦτα τὰ μέρη, μὴ σωζομένην πλέον ἐπ' αὐτοῦ (Ἡρόδ. Ε, 118). Ἐἶχε δ' ἐν τῇ πόλει ταύτη καὶ ἡ Ἄρτεμις, κατ' αὐτὴν Κινδύα ἐκονομαζομένη.

Κένεας, Θεσσαλὸς, ἐπεδόθη ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν ρητορικὴν· εἶτα δὲ παρὰ Πύρρῳ διατρέβων, τῷ βασιλεῖ τῆς Ἠπείρου, ἐπροσπάθησε μάτην δι' ἐμφρόνων συμβουλῶν ν' ἀποτρέψῃ αὐτὸν τῆς εἰς Ἰταλίαν ἐστρατείας, καὶ μετὰ τὴν πρώτην νίκην προσέτρεψεν αὐτὸν νὰ προτείνῃ τοῖς Ῥωμαίοις εἰρήνην (Πλούτ. Πύρρ. ΙΑ, 15). Ἀλλ' ἐλθὼν ὁ ἴδιος εἰς Ῥώ-

μην, δὲν κατέρωθασεν οὐδὲ διὰ δώρων οὐδὲ διὰ λόγων νὰ πείσῃ τὴν Βουλὴν, ἣν περιέγραφεν εἰς τὸν Πύρρον ὡς συνέλευσιν βασιλέων καὶ τὸν δῆμον τῶν Ῥωμαίων εἰς οὓς ἐπρότειναν ὄρους τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἰταλικῶν πόλεων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν. Κατὰ τινος (Βυτρύπ. Β, 12), καὶ ἄνευ παντὸς ὄρου οἱ Ῥωμαῖοι ἠρνήθησαν καὶ νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι ν' ἀπέλθῃ τῆς Ἰταλίας. Ὁ Πύρρος ἀναγνωρίζων τὴν μεγάλην του ἰκανότητα, τῷ ἔλεγεν ὅτι κατακτᾷ περισσοτέρας πόλεις διὰ λόγων ἢ δι' ὅτι ὁ ἴδιος δι' ὀπλων, καὶ τὸν ἐπεμψε καὶ ἐκ δευτέρου εἰς Ῥώμην ἵνα ἀποδώσῃ αἰχμαλιώτους καὶ ἐξακολουθήσῃ διαπραγματεύσεις (Πλάτ. Πύρρ. ΚΑ). Φαίνεται δ' ὅτι ἀπέθανεν ὅτε ὁ Πύρρος ἐξεστράτευεν εἰς Σικελίαν, καὶ ὅτι ἦν καὶ συγγραφεὺς (Hic. καὶ sim. IX, 25).

Κεννηπέας, ἴδ. Διθύραμος.

Κενύρας, βασιλεὺς τῆς Κύπρου, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν Πάφῳ, ὡς ἦσαν καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Κινυράδαι. Ὑπὸ τινων λέγεται υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Πάφου, ὑπ' ἄλλων τῆς Σμύρνης ἢ τῆς Φαρνάκης ἢ τοῦ Σανδάκου, κτλ., καὶ προελθὼν ἐξ Ἀσσυρίας ἢ Κιλικίας, καὶ ἰδρύσας τὴν Πάφον. Κατὰ τινος ἦν πατὴρ τοῦ Ἀδώνιδος ἐν τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Σμύρνης (ἢ Μύρρας), καὶ ἠτύχησεν ὅταν ἐγκύρισε τὸ ἀκούσιον ἐγκλημά του (Πίνδ. Π69. Β, 15. — Tac. II, 3. — Ου. Μοι. X). Εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα προσέφερε θώρακα ('Ομ. Ἰλ. Β, 20).

Κένυψ ἢ Κένυφος (Πετλμ.), ποταμὸς τῆς Λιβύας, ῥέων μεταξὺ τῶν δύο Σύρτων ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῆς Τριπλίσεως ('Ἠρδ. Δ, 175). Νῦν Χαδὶ-Κουάμα. Ὀμώνυμος ἦν καὶ ἡ περὶ αὐτὸν χώρα, ἣν κατέκων οἱ Μάκαι ('Ἠρδ. Αὐτ. 198).

Κιονόκρανον, ἴδ. Κίων.

Κίος, πόλις τῆς Εἰθωνίας ἐν ὁμωνύμῳ κόλπῳ καὶ παρ' ὁμωνύμῳ ποταμῷ, ἀποικία Μιλησίων κατεστράφη ὑπὸ Φιλίππου Γ' τῆς

Μακεδονίας, καὶ ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπὸ Πρωσίου, μετωνομάσθη Πρωσσα ἢ ἐπιθαλάσσιος (Στρβ. ΙΒ, 562).

Κερκαζόν, 1) Ἀκρωτήριον τῆς χώρας Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνθα ἐπλάττετο οἰκοῦσα ἢ Κίρκη (Στρβ.). Νῦν Κιρκέλλον. — 2) Πόλις ἀρχαία τῶν Οὐόλσκων ἐν Ἰταλίᾳ, λεγομένη κατοικία τῆς Κίρκης, Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ἐπὶ Ταρκυνίου (Πολβ. — Στρβ.). Νῦν Ἀγ. Φελίτης. — 3) Κερκαζόν πεδῖον, χώρα ἐν Κολχίδι, περὶ τὸν ποταμὸν Φάσιν ('Απολλν. Ῥ68. Β, 400).

Κέρκη, ἴδ. Ὀδυσσεύς.

Κέρκιος, ἐν γένει κύκλος, δι' ὃ καὶ εἶδος ἰέρακος κυκλοτερεῶς πετιόντος, ἐν διὰ τοῦτο Ὀμηρος ('Οδ. Ο. 526) ἀγγελον τοῦ Ἀπόλλωνος λέγει. Οὗτω δ' ὠνόμαζον, διὰ τῆς παρὰ Λατίνοις ἐπικρατησάσης ἐπωνυμίας οἱ Ἕλληνες καὶ τῶν Ῥωμαίων τὰ γυμνάσια καὶ ἵπποδρόμια, τὰ ἐπὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Ῥώμης μετὰ πολλῆς πολυτελείας οἰκοδομούμενα.

Κέρρα, ἴδ. Κρίσα.

Κέρτα, πρωτεύουσα τῆς Νουμιδίας εἰς τὴν βόρειον παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, αὐτὴ δὲ μεσόγειος καὶ ὄχυρὰ (νῦν Κωνσταντίνα) (Στρβ. ΙΖ). Ἰεῖρα τοῦ Μασσινίσσα καὶ τῶν διαδόχων του, ἐλέγετο ἐπὶ Ῥωμαίων Κέρτα Ἰουλία (Πτολ. Δ, 3). Σώζονται εἰσέπια αὐτῆς, ἐν οἷς ὠραῖος καὶ περιεργὸς τάφος ὡς τοῦ βασιλέως Μικίψα θεωρούμενος, ὅστις ἔφρεν ἐνταῦθα Ἑλληνικὴν ἀποικίαν.

Κέρφεις, ὄρος (ν. Σεροβούνι) 1270' ὕψος ἔχον, καὶ εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἀπολήγον, Ν. τοῦ Παρνασσῶ, ἀφ' οὗ χωρίζεται διὰ φάραγγος Ἰμ. μήκος ἐχούσης καὶ διαρρομένης ὑπὸ τοῦ Πηλείτου, ἧς δ' αἱ πλευραὶ εἰσὶν ἀπέτομοι, καὶ πολλὰς ἀλλήλας ἀντιστοιχοῦσαι.

Κέσαμος, πόλις καὶ λιμὴν τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως Ἀπτεράς (Στρβ.).

Κεσοθήνη, 1) Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Στρβ.). — 2) Μικρὰ νῆσος πρὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Λυκίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ

(Στρβ.). — 3) Πεδία Κεσοθήνης (Αἰσχ. Προμ. 799), ἡ κατοικία τῶν Γοργόνων καὶ τῶν Γραιῶν περὶ τὸν Ἀτλαντα τῆς Λιβύης, εἰς τὰς δυτικὰς ἐσχατίας τῆς γῆς, κατὰ τὰς τότε ἰδέας. Κατὰ τινος κριτικὸς ἴσως Κουήτης, διότι Κυνήται ἐλέγοντο κατοικοῦντες εἰς τὰ ἄκρα τῆς Ἰσπανίας ('Ἠρδ. Δ, 49. — Στρ. Βυζ.).

Κεσσαία, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἐπιδαύρῳ (Πaus. Β, 29).

Κεσσεύς, βασιλεὺς ἐν Θράκῃ, υἱὸς Θεωνοῦ τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀντήνορος, ἱεραίας τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τρωάδι ('Ομ. Ἰλ. Β, 223. Ζ, 297), πατὴρ δὲ καὶ τῆς Ἑκάθης (Ἐδρπ. Ἐκ. 3).

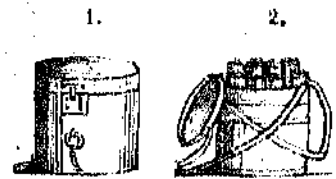
Κεσσία, ἐπαρχία καὶ πόλις ἐν τῇ Σουσιανῇ τῆς Περσίας ἐπὶ τοῦ Βύλαιου ποταμοῦ, ἀνδρείους ἔχουσα κατοίκους ('Ἠρδ. Γ, 91. ΣΤ, 119).

Κεσσαίαι πόλεις, μία τῶν πυλῶν τῆς Βαβυλωνος ('Ἠρδ. Γ, 155).

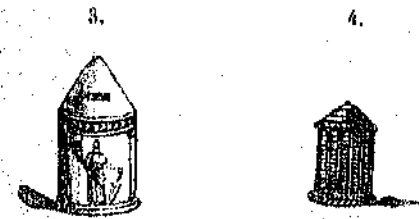
Κεσσός, πόλις τῆς Μακεδονίας, ἧς οἱ κάτοικοι μετόκησαν ἔπειτα εἰς τὴν βορείως αὐτῆς κειμένην Θεσσαλονίκην. Ἦν ἡ ἀρχαιοτάτη καθέδρα τοῦ Κεσσέως (Στρβ.).

Κεσσόθειον, ξύλινον ἀγγεῖον, συνήθως μίαν ἔχον λαβὴν, ποτήριον διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ χρήσιμον διὰ τοὺς ποιμένας ἵνα ἀρμεγῶσιν εἰς αὐτὸ ('Ομ. Ὀδ. Ι, 346. Ξ, 78. ΙΙ, 52. — Θεόκρ. Δ, 27. — Θεόφ. Ἐπιστ.).

Κεστη, κιβώτιον ἢ πλεκτὸν ('Πούχ.) (4),

1. 2. Ἐκ χειρὸς τοῦ Περσίου. ἢ ξύλινον, ἢ μετὰ ταῦτα καὶ ἐξ ἄλλων ὕλων.

3. 4. Κεστία. Ἄσπλ. Ἦμρ. πρὸς διατήρησιν, κατὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, τρο-

φίμων (2), ἐνδυμάτων, (1), βιβλίων ἢ καὶ χρημάτων (3), ἢ γυναικείων κοσμημάτων (5), προσέτι δὲ εἰς πολιτικὰς συνελούσεις, τὰ εἰς ἃ ἐρίπτοντο αἱ ψῆφοι, προτάσεις κτλ. τῶν μελῶν, ἐν δὲ τοῖς ναοῖς αἱ περιέχουσαι ἱερὰ σκεύη, ἢ μυθικὰ τινὰ ἱερὰ ἀντικείμενα, ἰδίως εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου.

Κυλῶν ἐν Ῥώμῃ.

Κεστοφόροι, αἱ γυναῖκες αἱ εἰς τὰς κομπὰς φέρουσαι τὰς ἱερὰς κίστας τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου, μικρὰς καὶ τετραγώνους, οἷαι ἦσαν καὶ αἱ περιέχουσαι τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα τῆς γυναικείας κοσμήσεως. — Κεστοφόρος δ' ἐλέγετο καὶ ἐν νόμισμα τῆς Περγᾶμου, παριστῶν κίστην τοῦ Διονύσου ἐξ ἧς ἐξέρχεται ὄφις, καὶ ἀξίαν ἔχον περίπου διδράχμου.

Κεστοφορ. Ἦμρ.

Κέτιον, ἴδ. Κύπρος.

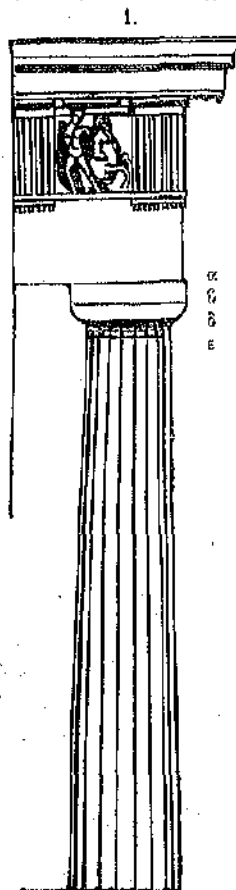
Κέτρον, μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Πόδνης ἐν Μακεδονίᾳ.

Κέττος, Ἀθηναῖος τις τραπεζίτης (Δμο.)

Κέχυρος, πόλις παραλία τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας, πρὶν Ἐβούρα (Στρβ.).

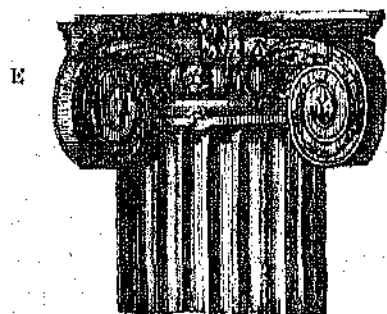
Κέτων, στόλος στηρίξων ὄροφον, ἐν τῇ ἀνωτάτῃ ἀρχαϊότητι, καὶ πρὶν ἢ ἡ τέχνη ἀντιληφθῆ αὐτῶν, ξύλινοι βεβαίως δένδρων κορμοί. Ὅτε δ' ἔπειτα διὰ τοὺς ναοὺς καὶ τὰς μεγάλας οἰκοδομὰς ἐγένοντο λίθινοι, ἐξηκολούθησαν κατὰ τὸ ἀρχικὸν αὐτῶν σχῆμα, στρογγύλοι κατασκευαζόμενοι, οἱ μὲν ἐλάσσονες μονόλιθοι, οἱ μεγάλοι δὲ ἐκ συνηρμοσμένων κυλινδρικών τεμαχίων συγκείμενοι, ἅτινα ἐλέγοντο σπόνδυλοι, καὶ συνεδέοντο ἐνίστα διὰ ξυλίνων κύβων, ἐνταθεμένων εἰς ἀντιστοιχοῦντα κολώματα κατὰ τὸ κέντρον αὐτῶν. Ἐμειοῦντο δὲ πρὸς τὰ ἄνω ὡς καὶ οἱ φυσικοὶ κορμοί, κατὰ τὸ 1/3 τοῦ ἐμβάτου, ἦτοι τῆς ἡμικυκλικῆς τῆς βάσεως αὐτῶν, εἰς τὸ

1/2 δὲ τοῦ ὕψους ἦσαν ὀλίγων ὀγκωδέστεροι, ἢ εἶχον τὴν λεγομένην ἔντασιν. Ἦν δὲ τὸ συν- γθέστατον ὕψος τὸ ἐκ 12 ἑμβατῶν. Οἱ κίονες ἦσαν ραβδωτοί, ἔχοντες 20 διαξέσμα-

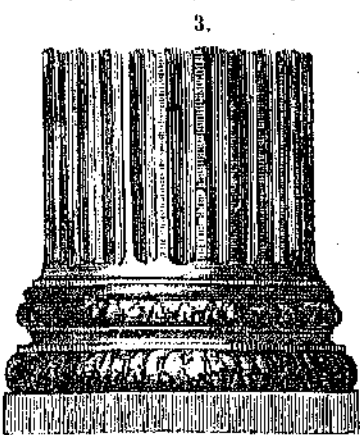
τα ἢ στρίγγας (γ) στρογγύλως εἰσεχού- σασ, ἢ, οἱ ἀρχαιότε- ροι, ἐνίοτε μόνον 16. Ἐκόσμη δ' ἀνω τὸν κίονα τὸ κιονόκρα- νον ἢ ἐπικρανον ἢ καὶ κεφαλή λεγό- μενον (αβ), ἀρχόμενον ἀπὸ ὀριζοντίου ἐντο- μῆς (ι) εἰς ἑτάς ρα- βδώσεις, μεθ' ἧν ἔπεται ὁ ἔχτυνος (δ), στρογγύλον οἶδημα πρὸχον τοῦ κίονος, καὶ κοσμούμενον αὐτή- θως διὰ β—δ ἐμά- των (δ) ἵσως παραστά- σεων χαλκῶν κοσμη- μάτων τοῦ κίονος ὅτε ἦτο ξύλινος· καὶ μετ' αὐτὸν ἔπεται ἡ πλίν- θος (α), πλάξ παραλ- ληλεπίπεδος ἢ ἀβαξ (ἴσθην καὶ ahaeus λα- τινιστί), ἐφ' ἧς ἐπεκά-

θητο ἡ ὄραφή. Ὁ κίων οὗτος ἐλέγετο δωρίου

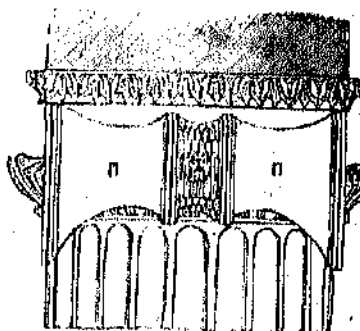

ῥυθμοῦ. Ὑπὸ τῶν Ἰωνίων δὲ μεταποιήθη ὁ ῥυθμὸς

αὗτος εἰς ἄλλον μᾶλλον εὐχαριν καὶ ἐπιδεικτι- κόν, τὸν Ἰώνιον, καθ' ὃν οἱ κίονες ἦσαν ἀναλό- γως ὑψηλότεροι, ἔχοντες ὕψος ὑπὲρ τοῦς 16 ἑμ- βάτας, καὶ ραβδώσεις μάλιστα 24, ἀπαντωμένους

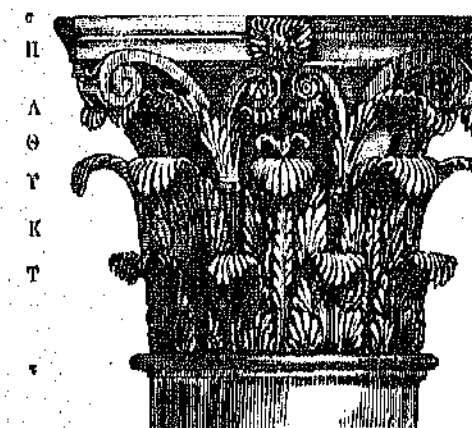

οὐχὶ εἰς ὀξείας γραμμὰς ὡς εἰς τοὺς δωρίου, ἀλλ' εἰς ἐπιρρανεῖας (2 γ), καὶ βαίνοντας ἐπὶ βά- σεων, αἵτινες ἀρχονται κάτωθεν ἀπὸ τετραγώ- νου πλίνθου (β, λ) ἔπεται δὲ στρογγύλη, ἡμικυ- κλικῶς ἐξέχουσα, πολλὰ κίς κατάγλυφος σπεί-

ρα (β), εἶτα κοίλιος εἰσεχούσα σ. κ. ο. τ. (α) ἡ τετρα- γίλος (Γ), καὶ αὐτὸς δευτέρα σκεῖρα, καὶ μεταξὺ τῶν μερῶν τούτων φέροντες ἡμάντες (ο). Ἦν δ' Ἰωνία συνήθως ἀντὶ πρώτης σκεῖρας, εἶχον πρῶτον τροχίλιον, τὸ δὲ κιονόκρανον, ὑπὲρ ται- νίαν, πολλὰ κίς τὸ οὐχ ἦττον κατάγλυφον ὁ πο- τραχὴ λ. ι. ο. ν. (ἴδ. Θριγκῶς, 2, P), μεθ' ὃ ἔπεται ὁ ἔχτυνος, ἐνίοτε κοσμούμενος δι' ὠτῶν (σ), καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἰς μὲν τὰς δύο ἀντιθέτους πλευρὰς ἐ- πικαινται οἱ αὐλάκας (Δ), ἐκατέρωθεν κυρτού- μενοι εἰς δύο χαιρεστάτους ἑλικίας, ὧν τὸ κέν-

τρον ἐλέγετο ὁ φ. θ. α. λ. μ. ο. ς. ἢ ἄ. ξ. ω. (υ) εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἔχουσι ἀντ' αὐτῶν τὰ λεγόμενα προ- σ- κεφάλια (4 π) διεξωσμένα δι' ἐνὸς ἢ διὰ πλείονος ζωστήρων (1/2). Ἦν τῇ ἀνωτάτῃ ἀρχαίτητι ὑπῆρχον ξύλινοι στύλοι ὡς θεό- τητες λατρευόμενοι, καὶ βεβαίως κεκαλυμ- μένοι ἀπὸ τῆς πλίνθου αὐτῶν δι' ὑφάσματος, δ' ἀνείλισσето καὶ ἀνεπορποῦτο κατὰ τὰς ἐορ- τὰς, ὅτε ὁ κίων ἔπρεπε ν' ἀποκαλυφθῆ. Τὸ πιθανώτατον φαίνεται ὅτι τούτου καλλιτεχνι- κῆ ἀπομίμησις ἐστὶ τὸ Ἰωνικὸν κιονόκρανον. Τοῦ Ἰωνικοῦ δὲ μεταγενεστέρα καὶ ἐτι μᾶλ- λον κατάκοσμος μεταρρόθμισις ἦν ὁ Κορίν- θιος ῥυθμὸς, διαφέρων ἐκείνου, κατὰ τὸ μεῖ- ζον ὕψος τῶν κίωνων καὶ κατὰ τὸ κιονόκρα- νον, ἐπινοηθὲν κατὰ Βιτρούβιον (IV, 1, 8) ὑπὸ τοῦ πιθανῶς Ἀθηναίου γλύπτου, τοῦ Καλ- λιμάχου, ὅστις περὶ τὴν 30ῆν Ὀλυμπιάδα, ἰδὼν περὶ κόλαθον ἀδυρμάτων ὅστις εἶχε τε- θῆ ἐπὶ τάφου νέας κόρης, φυόμενα φύλλα ἀ- κάνθου, συνέλαβε τοῦ νέου τούτου ἀρχιτεκτο- νικοῦ τρόπου τὴν ἰδέαν. Ἀρχεται δὲ καὶ αὐ- τὸ ἐκταινίας (δ, τ) συνεχῶς κοσμουμένης δι' ἀστραγάλων, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐπικαθῆται ὁ κ. α.

λαθος (Κ) ἦτοι τὸ σῆμα τοῦ κιονοκράνου, στρογγύλον, περίξ ἔχον πρὸς τὰ ἔξω καμ- πτόμενα ἐκτὼ κατώτερα φύλλα ἀκάνθου, λεγόμενα τραχέα (Γ) καὶ ἐκτὼ ὑψηλότερα (Υ) ἐπίσθεν δ' αὐτῶν αἰρονται β. και. λ. ο. ι. ὧν ἕκαστος διαιρεῖται εἰς 2 κλάδους, ἕνα λε-

πτὸν (θ) καὶ ἕνα ἰσχυρόν (Θ) καὶ οἱ μὲν λεπτοὶ ἀνὰ δύο συστρεφόμενοι, ἀναδιδουσι ἀνὰ ἕνα κάλυκα (λ) οἱ δ' ἰσχυροὶ, ἐπίσης ἀνὰ δύο, ἀποτελοῦσι τέσσαρες μικρὰς προσχούσας ἑλι- κίας (Δ) ἐφ' ὧν ἐπικαθῆται ἡ πλίνθος (Π) τε- τράγωνος, τὰς πλευρὰς δ' ἔχουσα οὐχὶ εὐθείας, ἀλλὰ κυρτῶς εἰσεχούσας, καὶ ἄνωθεν διὰ κυμα- τίου (α) πολλὰ κίς καταγλύφου, κεκοσμημένη.

Κλάριος ἢ Καλάριος, θυγά- τηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τῆς Ἀστυβίας ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Β, 7, 3).

Κλάριος, καὶ Κλάριος, δεξιὸς ὁ- μόρρους τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἠλίδι, ὅριον πρὸς δυσμὰς τοῦ Ὀλυμπικοῦ τεμένους (ἴδ. Ὀ- λυμπία).

Κλάριος ἰκετήριοι, θ. α. λ. ο. ι. ἢ φυλ- λάδες ἰκετήρια, ἢ καὶ στέμματα, ἦσαν οἱ οὓς ἔφερον διὰ χειρῶν ἢ ἐπὶ τῶν κε- φαλῶν, πολλὰ κίς καὶ μετὰ λευκῶν ταινιῶν οἱ πρὸς ἰκεσίαν προσερχόμενοι.

Κλάριος, πόλις τῇ Ἰωνικῇ δω- δεκαπόλει ἀνήκουσα Δ. τῆς Σμύρνης εἰς τὴν Ν. ἀκτὴν τοῦ κόλπου αὐτῆς ἐν μέρει ἐπὶ νήσου, ἐνωθείσης διὰ χώματος ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου μετὰ τῆς ξηρᾶς. Εἶχε μέγαν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἦν πατρίς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρου (Ἡρδ. Α, 142. Β, 178.—Θουκ. II, 14.—Στράβ. ΙΔ, 645).

Κλάριος, νόμῃ ἔχουσα βωμὸν ἐπὶ τοῦ Καλαθίανος, ὄρους τῆς Λακεδαιμο- νίας (Πλουτ. Γ).

Κλάριος, 1) εἰς τῶν Κενταύρων, φο- νευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως κατὰ τοὺς γά- μους τοῦ Ηειρίθου (Ον. Μοι. XII, 370). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ὄρξων τὴν Καμπανίαν πρὸς τὸ Λάτιον· εἶτα μετονο- μαθεὶς Λεῖρις (Στράβ. Β, 3, 6). Νῦν Κα- ριάνος. — 3) Ποταμὸς τῆς Τυρρηνίας, ἐκ- βάλλων εἰς τὸν Τίβεριν. Νῦν Χιάνος.

Κλάριος, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας (Πλουτ. Η, 58), καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐν Κλάρι (Καλλμ. Ἀπόλ. 70.—Πλουτ. Ζ, 3, 5).

Κκλάρος, ἴδ. Κολοφῶν.

Κκλαρώται, καὶ ἀφαμιώται, ἐν Κρήτῃ οἱ ἰδιωτικοὶ δοῦλοι εἰς τοὺς ἀγρούς, οὓς οἱ Κρήτες ὠνόμαζον ἀφημίαν (Ήσυχ.). ἴδ. Ἐλλωτες, Κρήτη.

Κκλαυδιόπολις, 1) ἡ πρὶν Βιθύνιον, πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ. — 2) Πόλις τῆς Ἰσαυρίας (Στράβ.), ἡ τῆς Καππαδοκίας (Πτλμ.) ἐν Ἀσίᾳ.

Κκλαυγόρας, ζωγράφος ἐκ Φλιουίντου τῆς Πελοποννήσου (Ἔνφ.).

Κκλαίνετος, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κλέωνος, ὁ περιορίσας τὸ δίκαιωμα τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ αἰτίαςως τῶν στρατηγῶν (Θουκ. Γ', 36. — Ἀριστ. Ἰπκ. 574).

Κκλεανδρίδης, ἄρορος τῆς Σπάρτης, συνοδεύσας τῷ 445 π. Χ. τὸν νέον βασιλέα Πλειστοάνακτα εἰς Ἀθήνας. Δωροδοκηθεὶς δὲ ὑπὸ Περικλέους καὶ διενεργήσας τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Πελοποννησιακοῦ στρατοῦ, ἐν Σπάρτῃ, καταδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ ἐσώθη μόνον διὰ φυγῆς (Πλουτ. Παρ. ΚΒ. — Θουκ. ΣΤ', 93).

Κκλεάνδρος, ἀρχηγὸς τῆς δημοτικῆς μερίδος ἐν Γέλα τῆς Σικελίας, ἀνεδείχθη τύραννος. Ἀρχὴς δ' ἔτη 7, τέλος ἐθανατώθη τῷ 498 π. Χ. (Ἡρόδ. Ζ', 154).

Κκλεάνθης, 1) Φιλόσοφος ἐξ Ἄσσου τῆς Μυσίας, ἐξῆς περὶ τὸ 260 π. Χ. Πτωχὸς καὶ ἀποχειροβίωτος, ἐκαλεῖτο χλευαστικῶς φρεάντης. Ἐπὶ 20 ἔτη ἐμαθήτευσεν παρὰ τῷ Ζήνωνι, καὶ εἶτα διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὴν Στοάν. Τὸν ἥλιον ἐξελάμβανεν ὡς τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ κόσμου. Περιήλθε δ' εἰς ἔριν πρὸς τὸν μαθητὴν τοῦ Χρύσιππον, καὶ 80ούτης ἀπέθανεν ἐκουσίως ἐξ αἰτίας, ὡς πιστεύεται. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται αὖμος εἰς Δία, διατηρηθεὶς παρὰ Στοβαίου, καὶ διακρινόμενος ἐπὶ ὑψηγορίᾳ, οὐχὶ ὀμῶς καὶ ἐπὶ ἀπαιστω ἀκριβεῖα τοῦ ἕρους. — 2) Κερνίδης, εἰς δὲ ὁ Πλίνιος (XXXV, 5) ἀποδίδωσι τὴν πρώτην ἐπίνοιαν τῆς ζωγραφικῆς.

Κκλεάνωρ, στρατηγὸς ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Ἀργολίδας (Ἔνφ. Ἀνθ. Γ', 47).

Κκλεαρίδης, μετὰ τοῦ Βρασίδου ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τῶν Ἀθηναίων πολεμῶν, καὶ ἀντιστὰς εἰς τὴν εἰρήνην ἣν ὁ Νικίας διαπραγματεύθη (Θουκ. Δ', 132. Ε', 10 21).

Κκλεάριστος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος (Θγν. 502).

Κκλέαρχος, 1) ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου πολλάκις ναυαρχήσας τοῦ σπαρτιατικοῦ στόλου (Θουκ. Η', 8. 20. Ἔνφ. Ἑλλ. Δ', 1). "Ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα, τῷ 403 π. Χ. ἐπέμφθη εἰς τὸ Βυζάντιον ὡς στρατηγὸς κατὰ τῶν Θρακῶν, ἀντεποιήθη τῆς τυραννίδος, πολλῶν πλουσίων καταλαβάν τὴν περιουσίαν. Διὰ τῶν ὀπλων δὲ τὸν ἐβίασεν ἡ Σπάρτη ἵ ἀποστῆ. Ἔραπεις εἰς φυγὴν, προσήλθε μετὰ μισθωτῶν Ἑλλήνων εἰς Κύρον τὸν νεώτερον ἐκστρατεύοντα κατὰ τοῦ Ἀραξέρηου (Ἔνφ. Ἀνθ. Δ', 1, 9. — Β', 6, 2), ἐπολέμησεν εἰς τὴν ἐν Κουνάξοις μάχην, καὶ ἐφονεύθη μετὰ ταῦτα δολίως ὑπὸ τοῦ σατραπῆ Τισσαφέρους. — 2) Τύραννος τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, ἀρχὴς ἐπὶ 11 ἔτη, καὶ δολοφονηθεὶς τῷ 364 π. Χ. Ἐν Ἡρακλείᾳ εἶχεν ἰδρύσει βιβλιοθήκην. Ἦσκει δὲ τὴν ἀρχὴν ὠμῶς, εἰ καὶ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους διδαχθεὶς. — 3) Σκρὸς καὶ ἰκανὸς μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκ Σόλων τῆς Κύπρου, γράψας πολλὰ φιλοσοφικὰ συγγράμματα, καὶ, ὡς φαίνεται, καὶ ἱστορικά, διότι ἐν ἐξ αὐτῶν ἐπεγράφεται Β (οἱ. Σώζονται δ' αὐτοῦ ὀλίγα ἀποσπάσματα μόνον (Σούλλ. Müller, Fragm. hist. græc.).

Κκλεαγέννης, μέτοικος ἐν Ἀθήναις, πολιτικὴν κτησάμενος ἐπιτροπὴν (Ἀριστ. Βάτρ. 709).

Κκλεῖδες, δύο (κατὰ Πλίνιον τέσσαρες) μικραὶ νῆσοι εἰς τὰ βορειοανατολικά τῆς Κύπρου (Στράβ.). Ὁ Ἡρόδοτος (Ε', 108) οὕτω καλεῖ τὰ αὐταῖς ἀντικείμενον ἀκρωτήριον τῆς Κύπρου, ὃ ὁ Στράβων λέγει Βοῦς οὐράν. Νῦν τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου.

Κκλειδαμίδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Σερφαλέους (Ἀριστ. Βάτρ. 791).

Κκλειθῆμος, συγγραφεὺς Ἀθηναῖος τῆς δ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἔγραψεν Ἀπορίδα, ἀρχομένην ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ μνημονεύσασαν καὶ τῶν συμμοριῶν, αἵτινες εἰσῆχθησαν μόνον τῇ 100 Ὀλυμπιάδι (377 π. Χ.). Μνημονεῦνται δ' αὐτοῦ καὶ ἄλλα ἔργα, ὡς τὸ ἐξηγητικὸν, οἱ νόστοι, τὰ πρωτογόνια, ὧν τεμάχια σώζονται (Σούλλ. Müller, Fragm. hist. græc.).

Κκλειθικός, ἀρχων ἐν Ἀθήναις (Παυσ.).

Κκλειναγόρας, ἱερεὺς τῶν Ἄμφικτυῶν (Δημοσ.).

Κκλεινίας, πατὴρ τοῦ Ἀλκιβιάδου, πλοῦσιος, ὀπλίσας ἰδίᾳ δαπάνῃ τριήρη εἰς τὸν περσικὸν πόλεμον. Ἔπεσεν εἰς τὴν ἐν Κορυναίᾳ μάχην.

Κκλεινόμαχος, ἄρορος ἐν Σπάρτῃ (Ἔνφ. Ἑλλ. Β', 2).

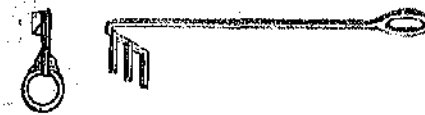
Κκλειωνίδης, υἱὸς Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Γ', 3).

Κκλεις, μία τῶν Νομφῶν αἵτινες ἐν Νάξῳ ἔθρεφαν τὸν Βάκχον ὡς βρέφος (Διόδ. Α', 52).

Κκλεις, ἡ δι' ἧς ἡ θύρα κλείεται καὶ ἀνοίγεται, ἦτο ἐπὶ Ὀμήρου ἐν χρήσει (Ὀδ.

Φ, 47), ἐσημαίνει δὲ καὶ τὸ κλειθρον ἐν γέ-

νει (Πλ. Ω, 455), καὶ ἦν διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος κατὰ τὸ τῶν θυρῶν ἢ τῶν πυλῶν εἰς ἃς ἐχρησίμευεν. Αἱ τρεῖς ἐδόντας ἔχουσαι ἐλέγοντο Λακωνικαὶ καὶ (Δημ. Ματ. Γ, 11).

Κκλεισθένης, 1) Ὀρθογορίδης ἐκ τῆς προδωρικῆς φυλῆς τῶν Διγισαλέων ἐπὶ Σόλωνος, τύραννος τῆς Σικυῶνος, καταβαλὼν

τῶν Δωριέων τὴν ὑπεροχὴν, ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτῶν τὰ ἐξαιρετικὰ προνόμια ὧν ἀπελάμβανον πανταχοῦ τῆς Πελοποννήσου, καὶ εἰς τὰς τρεῖς αὐτῶν φυλάς, τοὺς Ὑλλεῖς, Παιμφύλους καὶ Δυμῆνας δούς τὰς περιφρονητικὰς ἐπωνυμίας Ὑατῶν, Ὀνεατῶν καὶ Χοιρεατῶν (Ἐκ τοῦ ὕς, ὄνος καὶ χοῖρος), ἐν ᾧ τοὺς ἰθαγενεῖς μετωνόμασεν Ἀρχελάους (ἀρχοντος τοῦ λαοῦ) (Ἡρόδ. Ε', 68). Ἐκ τούτου περιήλθεν εἰς πόλεμον πρὸς τὸ ἐκδωρισθὲν Ἄργος, καὶ ἀπηγόρευσε νὰ ψάλλωνται ἐν Σικυῶνι ὑπὸ ραψωδῶν τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου, ὡς ὑμνοῦντος τὸ Ἄργος καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν. Εἰς τὸν Κρισσαϊκὸν πόλεμον στρατηγῶν καὶ νικήσας συμβουλαῖς τοῦ Σόλωνος, τῷ 590 π. Χ., ἤγειρεν ἐκ τῶν λαφύρων ἐν Σικυῶνι λαμπρὰν στοάν. Συνεκάλεσε δὲ περὶ αὐτὸν καὶ ἐξένισε μεγαλοπρεπῶς πολλοὺς τῶν ἀρίστων γένων ὡς μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀγαρίστης, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς γάμον εἰς τὸν Ἀθηναῖον Ἀλκιμακωνίδην Μεγακλήν (Ἡρόδ. ΣΤ', 125—130). Φαίνεται δ' ὅτι ἐξεβλήθη μικρὸν μετὰ τὴν 50ῶν Ὀλυμπιάδα (Θουκ. Α', 18). — 2) Ὁ ἔγγονος τοῦ ἀνωτέρου ἐκ τῆς Ἀγαρίστης. Ὅτε, βοήθεια τῶν Σπαρτιατῶν, οἱ Πεισιστρατίδαι ἐξεβλήθησαν ἐξ Ἀθηναίων, ἐτέθη ὁ Κκλεισθένης ἐκεῖ, ὡς πρὶν ὁ πάππος τοῦ ἐν Σικυῶνι, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δημοτικῆς μερίδος, ὑπερίσχυσε τοῦ ἀντικαθθέντος αὐτῷ βιαίου ὀλιγάρχου Ἰσαγόρου (Ἡρ. Ε', 66), καὶ κύριος τῆς ἐξουσίας γενόμενος, κατήργησε καὶ αὐτὸς ὡς ὁ πάππος τοῦ τὰς τέσσαρας Ἴωνικὰς ἀριστοκρατικὰς φυλάς, καὶ ἀντικατέστησεν αὐτὰς διὰ δέκα γεωγραφικῶν, τῆς Ἐρεχθίδος, Διγίδος, Πανδιονίδος, Λεοντίδος, Ἀκαμαντίδος, Οἰνήιδος, Κεχροπίδος, Ἰπποβοαντίδος, Λιαντίδος, καὶ Ἀντιοχίδος, διαίρεισας ἐκάστην εἰς δέκα δήμους (Ἡρόδ. Ε', 62. ΣΤ', 123), οἵτινες ὁμῶς μετέπειτα ἠεξήθησαν εἰς 174. Τὰς ναυκραρίας δὲ, τὰς φορολογικὰς ταύτας μονάδας τῆς Ἀττικῆς, ἐκανόνισεν εἰς 50, ἀνὰ 5 ἐξ ἐκάστης φυλῆς, καὶ τοὺς βουλευτὰς ἀπὸ 400

ἤξισεν εἰς 500, ἀνά 50 ἐκ φυλῆς ἐκάστης, "Ὅπως δ' αὐξήσῃ τῆς χώρας τὸν πληθυσμὸν, ἐνέγραψεν εἰς τὰς φυλάς καὶ ξένους καὶ μετοίκους καὶ δούλους (Ἄρστ. Πολ. Γ', 1, 10), καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν μεταρρυθμισῶν του, εἰσήγαγε καὶ τὸν νόμον περὶ ὀστρακισμοῦ (Διόδ. ΙΑ, 155). Συνέπεια δὲ τῶν ἀρχαῶν αὐτοῦ ἦν καὶ ἡ εἰς τὰς ἐκλογὰς παραδοχὴ τῆς κληρώσεως ἀντὶ τῆς χειροτονίας, ἐκάστου εἰς αὐτὰς ἀνερχομένου οὐχὶ κατ' ἄξιαν, ἀλλὰ κατὰ τύχην. "Ἴνα ἀποκρούσῃ ἡμῶς τοὺς ἀριστοκράτας, οἵτινες ἐξηκολούθουν ἀντιπράττοντες εἰς τὸ ἔργον του, ἀπειτάθη εἰς τὸν ἐν Σάρδεσι σατράπην, καὶ ἐξήτησε τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, ἐξ οὗ ὠφελήσθησαν οἱ ἀντίπαλοι του, τὸν κατηγορήσαν, καὶ ὑποτίθεται ὅτι κατώρθωσαν τὴν ἐκ τῆς πόλεως ἐξουσίαν του περὶ τὸ 505 π. Χ.

Κλειτάρχος, 1) υἱὸς Δεινῶνος τοῦ ἱστορικοῦ, Μεγαρέως, μαθητῆς τοῦ Στίλπιωνος, εἰς Ἀσίαν συνοδεύσας Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν, ὃν ἡμῶς δυσηρέσται διὰ τῆς παρησίας του. "Ἐγράψε καὶ αὐτὸς « Περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορίας », ἔργον οὐχὶ πάντοτε ἀκριβές, ὡς νομίζεται, καὶ οὐ πολλὰ σώζονται ἀποσπάσματα μέχρι τοῦ Π' βιβλίου. "Ἐπ' αὐτοῦ ἡμῶς στηρίζονται τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τοῦ Διοδώρου ἱστοροῦμενα, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν Λατίνων Κορτίου καὶ "Ιουστίνου" καὶ ὁ Πλούταρχος (Θεμ. ΚΖ) πολλὰ ἐξ αὐτοῦ ἠρύσατο. — 2) Τύραννος τῆς Ἰβητρίας, ἐγκαταστάς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνης, ἐκδιώχθεις ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐδηγοῦμένων ὑπὸ τοῦ Φωκίωνος, καὶ συμπληρωσάντων οὕτως τῆς Εὐθείας τὴν ἀπελευθέρωσιν (Δημοθ. Φιλ. Γ, 125).

Κλεισεπίκη, θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ, βασιλέως τῆς Ἐλευσίνας ("Ὀμ. Ὑμ. Δημτ. 109).

Κλειταγόρα, ποιήτρια Θεσσαλῆ ἐπὶ τῶν Πισιστραϊδῶν (Ἄρστ. Ασστ. 1244).

Κλειτή, μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Κλείτον (Ἀπλλδ. Β, 1, 5).

Κλειτόμαχος, 1) ἐπίσημος Ἰσθμιακῆς καὶ Πυθιονικῆς. — 2) Καρχηδόνιος, μαθητῆς τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Καρνεάδου, εἰς τῶν ἐπιστημοτέρων φιλοσόφων τῆς νέας Ἀκαδημίας περὶ τὰ 130 π. Χ., εἰς ὃν ἀποδίδονται 400 συγγράμματα. "Ὁ Κικέρων (Tusc. III, 22, 54) μνημονεύει πραγματείας αὐτοῦ δι' ἧς παρηγορεῖ τοὺς συμπατριώτας του μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Καρχηδόνης.

Κλεῦτος, 1) "Ἰδ. Ἡὼς καὶ Μελάμπος. — 2) Ὁ ἐπικαλούμενος Μέλας, στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, οὗ ἔλασε τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἐν Γρανικῇ μάχην, δι' ἧς καὶ ἰδίως ἠγαπήθη ὑπ' αὐτοῦ (Ἄρρ. Α, 15, 8). "Ἦν ἱεραρχὸς τῆς πρώτης Πλῆς, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φιλώτα, ἀρχηγὸς μετὰ τοῦ Ἡφιστίωνος τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, καὶ μετὰ ταῦτα διοικητῆς τῆς Βακτριανῆς σατραπείας. Ἄλλ' ἐπειδὴ ποτὲ παρὰ τὴν Περσικὴν ἐθιμοταξίαν ἠλευθεροστάτησε πρὸς τὸν βασιλέα, ὁ Ἀλέξανδρος ἐν μέθῃ τὸν ἐφόνευσεν (Ἄρρ. Δ, 14) ἀλλ' εἶτα, συνελθὼν, περιήλθεν εἰς ἀπελπισίαν. "Ἦ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἑλληνικὴ εἶχε χρηματίζει τοῦ Ἀλεξάνδρου τροφός. — 3) Ὁ ἐπιλεγόμενος Λευκός, ἔφερε μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον ὀπίσω τοὺς ἀπομάχους, ἐνίκησε τῇ 322 τοὺς Ἀθηναίους εἰς ναυμαχίαν παρὰ τῇ Ἀμοργῷ, ἔλαβε τῇ 321 τὴν διοίκησιν τῆς Λυδίας, ἐξ ἧς μετὰ δύο ἔτη ἐξώσθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, κατεναυμάχησε δ' αὐτὸν τῇ 318 ἐν Βυζαντίῳ, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἀπέθανε (Διόδ. ΙΗ, 15).

Κλεῦτων, γλύπτης Ἀθηναῖος, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ξενοφάντος (Ἀπρμ. Γ, 10, 6) ὡς συζητῶν μετὰ τοῦ Σωκράτους περὶ τῆς τέχνης.

Κλεῦτων (ἢ καὶ Κλήτων καὶ Κλιτόριον), πόλις Β. τῆς Ἀκαρνανίας, ὄχυρά της τοὺς πολίτας ὁ Πολύβιος λέγει ἀνδρείους καὶ φιλαλευθέρους (Β, 55).

Κλεῖω, ἴδ. Μούσαι.

Κλέοβις, καὶ **Βέτων**, υἱοὶ τῆς ἐν Ἄργει ἱερείας τοῦ Ἡραίου Κωδῆπης. "Ἐν

ἡμέρᾳ τελετῆς, μὴ παρόντων τῶν βοῶν οἵτινες ἐξεύγνοντο εἰς τῆς ἱερείας τὴν ἄμαξαν, ἔσπραν αὐτὴν οἱ υἱοὶ τῆς εἰς τὸν 15 στάδια ἀπέχοντα ναόν. Πύχθη δὲ τότε ἡ μήτηρ εἰς τὴν Ἥραν νὰ θαφτεῖται εἰς τοὺς εὐσεβεῖς υἱοὺς τὴν μεγαλητέραν εὐτυχίαν, καὶ δὴ, μετὰ τὴν θυσίαν ἀπεκοιμήθησαν οἱ υἱοὶ ὑπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, καὶ δὲν ἐξύπνησαν πλέον (Ἡρόδ. Α, 34).

Κλεόβοια, μήτηρ τῆς Εὐρυθέμιδος, γυναικὸς τοῦ Θεστίου (Ἀπλλδ. Α, 7, 10).

Κλεοβούλη, 1) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου, μήτηρ τοῦ Μυρτίλλου ἐκ τοῦ Ἐρμοῦ. — 2) Πυθὴ τοῦ Ἀλεῦ ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Κηρέως καὶ Ἀμφιδάμαντος (Ἠγ. Ρυθ. XIV).

Κλεόβουλος, 1) Υἱὸς Εὐαγόρου, τύραννος τῆς Λίνδου ἐν Ρόδῳ, εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν. Ἐλέγετο ἀποδημήσας εἰς Αἴγυπτον, καὶ παρὰ τοῖς ἱερεῦσιν ἐκεῖ διδασχθεῖς. Αὐτοῦ σώζεται ἐν ἐπιγράμματι καὶ μία ἐπιστολή, ἀπολέσθησαν δὲ τινὰ μικρὰ ποιήματα καὶ αἰνίγματα (Πλτ. Πρτγ. 343). Κατὰ Διογ. Λαέρτιον ἦν ἐκ Καρίας. — 2) Ἐπίσημος Ἰρῶς, ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἰάντος φονευθεῖς ("Ὀμ. Ἰλ. Β, 320).

Κλεόδοκος, 1) Υἱὸς τοῦ Ὑλλου, ἐκγονος τοῦ Ἡρακλέους, πατήρ τοῦ Ἀριστομάχου, ἐπέχειρσε νὰ καταγάγῃ τοὺς Ἡρακλειδᾶς εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀλλ' ἀπέτυχεν (Ἡρόδ. ΣΤ, 52. — Ἀπλλδ. Β, 82. — Πaus. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀργήλης (Ἀπλλδ. Β, 7, 8).

Κλεόδομιος, φιλόσοφος περιπατητικῆς (Λουκ. Συμπ. Λαπ. 6).

Κλεοδίκη, μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἐκ τοῦ ἡμέρου.

Κλεοδότη, μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης (Ἀπλλδ. Γ, 5, 6).

Κλεοδώρα, 1) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Λίξον (Ἀπλλδ. Β, 1, 5). — 2) Νύμφη, μήτηρ τοῦ Παριασοῦ ἐκ τοῦ Προσειδῶνος (Πaus. Ι, 6).

(ἀρχ. λεξ. λ. ρ. ΡΑΙΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

Κλεοῦτας, Σικυώνιος, υἱὸς Ἀριστοκλέους, Κυθωνιάτου τὴν καταγωγὴν, περὶ τὰ 460 π. Χ. μνημονεύμενος διὰ τὴν περὶ τὰ καθέκαστα τῆς γλυπτικῆς ἐπιμέλειαν αὐτοῦ, ὡς ὅτε κατεσκεύασεν ἐν Ἀθήναις χαλκοῦν ἀνδριάντα, δοῦς αὐτῷ ἀργυροῦς τοὺς ὄνυχας. Καὶ ὡς ἀρχιτέκτων δὲ διαρρύθμισε καὶ τὴν ἔντεχνον ἱππάφειν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱπποδρομίου. "Ἰδ. (Πaus. ΣΤ, 20).

Κλεοῦκτος, Ἀθηναῖος, κηρὸς ἐπὶ τῶν μυστηρίων, ἐν χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης ὡς πολύσαρκον (Βατρ. 1437. Ὀρν. 877. — Ξεν. Ἑλλ. Β, 4, 20).

Κλεόλα, θυγάτηρ τοῦ Διάντος, ἐξ ἧς, κατὰ τινὰς, ὁ Ἄτρεὺς ἔσχεν υἱὸν τὸν Κλεισθένην (Σχλ. Εὐρπ. Ὀρατ.).

Κλεόλαος, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς δούλης τῆς Ὀμφάλῃς (Διόδ. Δ, 31).

Κλεόμβροτος, 1) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀναξανδρίδου, νεώτερος ἀδελφὸς Λεωνίδου τοῦ ἡμίως τῶν Θερμοπυλῶν, ἐπιτροπεύσας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Πλειστάρχου. Διαταχθεὶς νὰ κατὰσχῃ τὸν ἱσθμὸν πρὸ τῆς μάχης τῆς Σαλαμῖνος, ἐπέστρεψεν ἔπειτα εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε (Ἡρόδ. ΙΕ, 41. Ζ, 105. Η, 71. Θ, 10). Υἱοὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ ἐν Πλαταιαῖς νικῆσας Πausanίας καὶ ὁ ἐν Τανάγρα (457) στρατηγὸς Νικομήδης (Θουκ. Α, 107). — 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πausanίου, ἔφυγεν ὅτε ὁ πατήρ του κατεδικάσθη ἐπὶ προδοσίᾳ (394 π. Χ.). Διεδέχθη δὲ τὸν ἀδελφόν του Ἀγησίπολιν, καὶ ἀνέλαβε τὴν κατὰ Θεβῶν ἀποτυχούσαν ἐκστρατείαν (378) ὅτε οἱ Θεβαῖοι εἶχον ἀποβάλλει τὸν Φαιβίδαν ἐκ τῆς Καδμείας (Ξεν. Ἑλλ. ΙΕ, 4, 14. — Πλούτ. Πελοπ. Π'), ὡς καὶ αὐθις ἐπίσης ἀπέτυχε μετὰ δύο ἔτη. Τῷ δὲ 371 ἐν Λεύκτροις ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, καίτοι ἐλάσσονας ἔχοντας δυνάμεις, καὶ ἔπεσαν εἰς τὴν μάχην (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 1, 1. Γ, 4, 2. — Πλούτ. Πελοπ. Κ. — ΚΓ. — Πaus. Θ, 13, 4). — 3) Κλ. Β, διεδέχθη, τῷ 242 π. Χ., ἐπὶ τινὰ χρόνον τὸν πενθερόν

του Λεωνίδα, τὸν ἐκβληθέντα διότι ἀντέστη εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις Ἁγίδος τοῦ Γ'. Ὑπερισχύσας δὲ μετὰ 2 ἔτη ὁ Λεωνίδας, κατεδίωξεν ἀμειλίχτως τὸν γαμβρὸν του μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τῷ ἐχάρισε τὴν ζωὴν μόνον ἐπὶ τῇ παρρακλήσει τῆς θυγατρὸς του Χειλωνίδος, ἣτις παρηκολούθησε τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὴν ἐξορίαν του (Πλούτ. Ἁγίς ΙΑ. ΙΣΤ. ΙΖ).

Κλεομένης, 1) υἱὸς Ἀναξανδρίδου (ἴδ. Κλεομβρότος), βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἰκανὸς, νοήμων καὶ υπερήφανος. Τῷ 510 κατὰ τοῦ Ἀργῶνος ἐστρατεύσας, ἐνίκησε διὰ στρατηγήματος, καὶ πρόληψις μόνον τὸν ἐμπόδισε νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν (Ἡρόδ. ΣΤ', 76—82). Μετὰ τενα ἔτη (τῷ 510) ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Ἡρόδ. Ε, 64, 65), ὅτε, ἐντολῇ καὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρησμοῦ ὄν εἶχον κερδῆσαι οἱ Ἀλκμαιωνεῖς, οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέβαλον τοὺς Πεισιστρατίδας, καὶ ἐδέχθησαν τὸν Ἀλκμαιωνίδην Κλεισθένην. Καὶ ὑπερίσχυσε μὲν κατ' αὐτοῦ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος Ἰσαγόρας, ἀλλ' ἐκαστάντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἐκλείσαν τεῦτον καὶ τὸν Κλεομένην εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ μετὰ 2 ἡμέρας τοῖς ἐπέτρεψαν ν' ἀποσυρθῶσι, τῷ 508 (Ἡρόδ. Ε, 70). Εἶτα δ' ἐπανήλθεν ὁ Κλεομένης (506) μετὰ μεζονος στρατοῦ καὶ ἐλεηλάτησε τὴν Ἐλευσίνα ἀλλ' ἡ διαφωνία τῶν Κορινθίων καὶ τοῦ συμβασιλέως του Δημάρτου δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ προβῇ (Ἡρόδ. Ε, 49—51). Ὁ αὐτὸς δὲ Δημάρτος τὸν ἐκόλυσε καὶ τοῦ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Αἰγινήτας διότι ἔδωκαν γῆν καὶ ὕδωρ εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ὁ Κλεομένης ἐκδικούμενος, κατηγόρησε τὸν Δημάρτον ὡς μὴ γνήσιον υἱὸν τοῦ πατρὸς του, καὶ δωροδοκήσας τὸ μαντεῖον, ἐπέτυχεν χρησμὸν τῶν Δελφῶν, καὶ ἐν ἐξορίσθῃ μὲν ὁ Δημάρτος, ἀντικατέστη δὲ ὑπὸ τοῦ Λεωτιχίδου, φίλου τοῦ Κλεομένου· ἀλλ' εἶτα τῆς συνοφαντικῆς ἀνακαλυφθείσης, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ὁ ἴδιος εἰς Θεσσαλίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀργαδίαν, ἣς

ἐζήτησε νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς κατοίκους. Τέλος δ' ἀνεκλήθη ἀλλὰ παραφρονήσας ἠτύχησεν, καὶ διεδέχθη αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς του Λεωνίδας (Ἡρόδ. ΣΤ', 63, 73—75, 84).—2) Κλ. Β, υἱὸς Κλεομβρότου Β, ἐδασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 370 π. Χ., ἐπὶ 60 ἔτη καὶ 10 μῆνας (Διόδ. Κ, 29).—3) Κλ. Γ, υἱὸς Λεωνίδου Β, βασιλεύσας τῷ 235 π. Χ., ἤθελεν, ὡς ὁ Ἁγίς Ι' (ἴδ.), νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀρχαίαν σπαρτιατικὴν διαίταν καὶ νομοθεσίαν, ὁ δὲ Πολύβιος, ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ἐποχῆς ἐν ἣ ἔζη, λέγει (Θ, 23) «κατάλυσιν τῆς πατρίου πολιτείας,» καὶ αὐτὸν θεωρεῖ ὡς «πικρότατον τύραννον,» ἐνεκα τῆς ἀνευθέρτου σταθερότητος αὐτοῦ ἣς ἡ ἔλλειψις κατέστρεψε τὸν Ἁγίον, ὡς ἡ ἴδια αὐτοῦ μήτηρ τὸ ἀνωμολογεῖ. Οὐχ ἦττον ὁμοῦ αὐτὸς ὁ Πολύβιος ἀναγνωρίζει αὐτοῦ τὰς ἀρετάς, τὴν ἰκανότητα καὶ φιλοτιμίαν (Δ, 30, Ε, 39, ΙΙ, 39). Ἡ μεγαλόφρων αὐτοῦ μήτηρ, Κρατησίλεια, τῷ ἐνέκνυσε παιδίθην σπαρτιατικὴν εὐστάθειαν καὶ ἀντέστη μὲν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ τοῦ νὰ νυμφευθῇ Ἁγιάτιν, τὴν νέαν χήραν τοῦ Ἁγίδος· ἀλλ' ὅτε ἤκουσε παρ' αὐτῆς περὶ τῶν εὐγενῶν σχεδίων τοῦ πρώτου συζύγου τῆς, συνεδέθη μετ' αὐτῆς διὰ στενωτάτης φιλίας. Μελετήσας ν' ἀνατρέψῃ τοὺς ἐφόρους, ὧν ἡ ἐξουσία εἶχε μεγάλως ἐξογκωθῆ, καὶ φρονῶν ὅτι τοῦτο δύναται μᾶλλον ἐν πολέμῳ (Πλούτ. Κλεομ. Γ), προσέβαλε καὶ ἐνίκησε τοὺς Ἀγαιούς ὑπὸ τὸν Ἄρατον παρὰ τὸ Λύκειον ὄρος, καὶ εἶτα πάλιν κατὰ τὸ Λεῦκτρον (Πλούτ. Κλεομ. Δ—ΣΤ. Ἄρατ. ΛΕ—ΛΣ.—Πολύβ. Β, 46, 51). Τῷ δὲ 226 ἐνεπιστεύθη τὰ σχέδια του εἰς τινος τῶν φίλων του, καὶ εἰς ἐκστρατείαν ἐκπέμφας πολλοὺς τῶν ἀντιπάλων του, εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν μετὰ μισθιωτῶν, ἐφόρυσεν ἡ τῶν ἐφόρων, ἐξεδίωξεν 80 τῶν ὀλιγαρχῶν, καὶ πρὸς τὸν λαὸν ἐξέθηκε καὶ ἐδικαιολόγησε τὰ σχέδια του. Συμβασιλέα ἐγκατέστησε τὸν ἀδελφὸν του Εὐκλείδην, κατήργησε τὴν ἐφορείαν

ἐνομοθέτησε τὴν ἀποκοπὴν τῶν φόρων καὶ ὤρισε τὴν ἴσῃν διανομὴν τῶν γαιῶν, μὴ ἐξαίρεθέντων οὐδὲ τῶν 80 προσωρινῶς ἐξελαθέντων, ἠξήσθη τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν δι' ἐπισήμων ἐκ τῶν περιόχων, καὶ εἰσήγαγε τὴν σπαρτιατικὴν ἀγωγήν, τὰ συσσίτια κ.λ., πρῶτος αὐτὸς τὸ παράδειγμα χρηργῶν (Πλούτ. Κλεομ. Η—ΙΖ). Τὸν στρατὸν κατὰ μακεδονικὴν τάξιν ὀργανώσας, μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Τεγέας καὶ Μαντινείας, ἐνίκησε τοὺς Ἀγαιούς εἰς τὴν Δύμην (Αὐτ. ΙΒ—ΙΑ). Διαπραγματεύσας εἰρήνης ἀπέτυχον, διότι ὁ Ἄρατος ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπικουρίαν τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ ἀνεκλήσαστο τὸ Ἄργος (124) ὁ εἶχε κυριεύσει ὁ Κλεομένης (Αὐτ. ΙΕ—ΚΑ). Βαθέως δὲ τὸν κατέβαλεν ὁ τότε συμβῆς θάνατος τῆς συζύγου του. Ὑπερισχύοντος δ' ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τοῦ Ἀντιγόνου, ἐπέσθη ὑπὸ τῆς μητρὸς του Κρατησίλειας, νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἀντέστη. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀπέτυχεν, εἰ καὶ ὡς ὀνήρους ἐπαμύφην εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν μητέρα του καὶ τὰ τέκνα του. Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 223—222, κατώρθωσε νὰ στρατολογήσῃ, καὶ τὴν Μαντινείαν, ἀνθισταμένην, ἐλεηλάτησε καὶ κατέστρεψε (Αὐτ. ΚΙ—ΚΙΕ. Φίλοπ. Β), καὶ ἐπολέμει ἐπιτυχῶς τοὺς Ἀργεῖους. Ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου ἐνίκηθη τῷ 221 κατὰ κράτος εἰς τὰ στενά τῆς Μελασίας Π. τῆς Σπάρτης, καὶ μετ' ὀλίγων ἰσπέων διεσώθη εἰς Σπάρτην (Αὐτ. ΚΖ. ΚΗ. Φίλοπ. ΣΤ.—Πολύβ. Β, 65—70). Κυριεύσας δ' ὁ Ἀντιγόνος τὴν Σπάρτην, ἐγκατέστησεν αὐτῆς τὴν ἐφορείαν ὁ δὲ Κλεομένης διὰ τοῦ Γυθείου ἐνεπιστεύθη τὰ σχέδια του εἰς τινος τῶν φίλων του, καὶ εἰς ἐκστρατείαν ἐκπέμφας πολλοὺς τῶν ἀντιπάλων του, εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν μετὰ μισθιωτῶν, ἐφόρυσεν ἡ τῶν ἐφόρων, ἐξεδίωξεν 80 τῶν ὀλιγαρχῶν, καὶ πρὸς τὸν λαὸν ἐξέθηκε καὶ ἐδικαιολόγησε τὰ σχέδια του. Συμβασιλέα ἐγκατέστησε τὸν ἀδελφὸν του Εὐκλείδην, κατήργησε τὴν ἐφορείαν

μετὰ τῶν συντρόφων του, τῷ 220 ἡ ἀρχὰς τοῦ 219, μόλις ἄγων 35 ἐτῶν ἠλικίαν ἢ δὲ μήτηρ καὶ τὰ τέκνα του ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου, ὅστις μετ' ἀγενοῦς ἀμύτης καὶ αὐτοῦ τὸ σῶμα ἐνέγραψεν εἰς δέρμα καὶ ἐκρέμασεν εἰς ἀγγλῶν. Μετὰ τοῦ μεγαλοπράγμονος δὲ τούτου ἀνδρὸς ἐξέλιπε καὶ πᾶσα ἐλπίς ἀναβιώσεως τῆς Σπάρτης (Πλούτ. Κλ. ΛΕ.—Φίλοπ. Β, 35—39).—4) Ἐκ Ναυκράτιδος τῆς Αἰγύπτου. Εἰς αὐτὸν ἐνεπιστεύθη ὁ Ἀλέξανδρος τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἀλεξανδρείας αἱ τῶν φόρων τὴν εἰσπραξίν. Πλεονέκτης, καὶ διὰ καταπίσεων τῶν κατ' οἰκίων μέγαν πλοῦτον συναγαγόν, ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲν δὲν ἐτιμωρήθη ἀλλ' ὅτε ὁ Πτολεμαῖος παρέλαβε τὴν Αἴγυπτον, τὸν ὑπέβαλεν εἰς θίκην καὶ τὸν ἐθανάτωσεν, ἀλλὰ τοῖς θησαυροῦς του ὑψαισποήθη (Ἄρρ. Γ, 5.—Διόδ. ΙΙ, 14).—5) Κλ. Ἀπολλοδώρου, Ἀθηναῖος, γλύπτης τῶν ἐσχάτων Μακεδονικῶν χρόνων (Ὀλ. 140—150), οὗ αἱ Θεσπιάδες, σύμπλεγμα ἀγαλμάτων, ἦσαν τόσον ὠραῖαι, ὥστε, ὅτε ὁ Μόμμιος τὰς μετέφερον εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς Ῥωμαῖος ἐρώτευσθη μίαν ἐξ αὐτῶν (ΡΙ. ΧΧΧVI, 4—11). Εἰςέσθη δ' αὐτοῦ ἐν ἀριστοῦργημα, ἔχον τὸ ὄνομα του ἐπιγεγραμμένον, ἢ λεγομένη Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων, κατ' ἐμπνεύσιν καὶ μετάπλασιν τῆς Ἀναδυομένης τοῦ Πραξιτέ-

λους, οὐχὶ μὲν θεῖαν, ἀλλὰ τὴν ὑπερτάτην ἀνθρωπίνην καλλονὴν παριστώσα.

Κλεομήδης, 1) ἀθλητὴς ἐκ τῆς νῆσου Ἀστιπυλαίας, περὶ οὗ διηγούντο ὅτι, Ὀλυμπιονίκης καὶ μὴ στεφανωθείς διότι εἰς τὴν πυγμὴν ἐφόρευσε τὸν ἀντίπαλόν του Ἴκκον ἐξ Ἐπιδαύρου, παρεφρόνησε, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, κατέρριψε διὰ τῶν βραχιόνων του τὴν στέγην διδασκαλείου ἐν ᾗ ἐξήκοντα παῖδες ἐφονεύθησαν. Διωκόμενος δὲ, κατέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅθεν ἐγένετο ἀφανής, καὶ τὸ μαντικὸν ἐρωτηθεὶς, ἀπήντησεν ὅτι ἦν οὗτος ὁ ἐσχατος τῶν ἡρώων καὶ ἀθάνατος, δι' ὃ οἱ Ἀστιπυλαεῖς ἐτέλουν αὐτῷ θυσίας (Παισ. ΣΤ, 9, 3). — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον (Θουκ. Β, 84). — 3) Εἰς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις (Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 3). — 4) Μαθηματικὸς ἐποχῆς ἀγνώστου. Σώζεται αὐτοῦ εἰσαγωγή εἰς τὴν σφαιρικὴν ἀστρονομίαν.

Κλεοπάτρα, 1) θυγάτηρ τοῦ Βορέου, ὁδ. Κλάριος. — 2) θυγ. τοῦ Ἰδαίου. Μελέαγρος. — 3) θυγ. τοῦ Τρωῆος καὶ τῆς Καλλιρρόης. — 4) Δαναΐς, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Ἀγήμερον. — 5) ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, γυνὴ τοῦ Ἑρμοῦ (Αὐτ.). — 6) Σύζυγος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ θανατωθεῖσα ἐνεργείᾳ τῆς Ὀλυμπιάδος, (Πλούτ. Ἀλέξ. Ι). — 7) θυγάτηρ τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, σύζυγος τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, ἀποθνήσκουσα τῷ 322 π. Χ., ἐνυμφεῦθη ἔπειτα Περδίκκῳ, τὸν ἐπίτροπον τοῦ βασιλείου. Ἀφ' οὗ δὲ καὶ αὐτὸς ἐδολοφονήθη, πολλοὶ Μακεδόνες στρατηγοὶ τὴν ἐξήτησαν εἰς γάμον· ἀλλ' ὁ Ἀντίγονος εἰς τὰς Σάρδεϊς τὴν ἐπέτρεψε, καὶ πιθανῶς ἐνήργησε νὰ δολοφονηθῇ τῷ 308, ἵνα μὴ νυμφευθῇ τὸν ὑπ' αὐτῆς προτιμηθέντα Πτολεμαῖον τῆς Αἰγύπτου· ἐκήδευσεν δ' αὐτὴν μετὰ μεγάλῃς πομπῆς ἵνα ἀποφύγῃ τὰς ὑπονοίας (Διόδ. Κ, 37). — 8) θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ

Φιλομήτορος, σύζυγος Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, ἀπολιπούσα αὐτὸν, ἐνυμφεῦθη τὸν ἐμβαλόντα αὐτὸν Δημήτριον, καὶ τούτου αἰχμαλωταυθέντος ὑπὸ τῶν Παρθίων, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀντίοχον τὸν Σιδετήν. Ὁ Δημήτριος ὁμοῦς ἀπηλευθερώθη, καὶ ἐπειδὴ ἐπέστρεψε συνοδούμενος ὑπὸ ἄλλῃς συζύγου Παρθίας, ἐξ ἐκδικήσεως, καὶ ἵνα μὴ τῇ ἀμφισβητήσῃ τὸν θρόνον, ἡ Κλεοπάτρα διενήργησε τὴν δολοφονίαν του, καὶ προσέτι ἐφόνευσεν ἡ ἀνόσιος καὶ αὐτὸν τὸν ἐκ τοῦ Δημήτριου υἱὸν τῆς Μελέωνος, θελήσαντα νὰ τῇ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀρχὴν. Βραχὺ μετὰ τοῦτο ὁμοῦς ὁ ἕτερος υἱὸς τῆς τῆν ἐδίωξε νὰ πῆγῃ τὸ κόνειον (Just. XXXIV, 1). — 9) θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλήτου, ἀδελφὴ δὲ Πτολεμαίου τοῦ Β, μετ' οὗ ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν ἐμνηστεύσεν ἵνα συμβασιλεύσῃ. Καὶ αὐτὴ μὲν, ὅτε ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τῆς, τῷ 52 π. Χ., ἦν 17 ἐτίας· ἐπειδὴ δ' ὁ ἀδελφὸς τῆς ἦν πολὺ αὐτῆς νεώτερος, ἐκυβέρνησεν ἐν ὄνματι αὐτοῦ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, οἵτινες ἀπέβαλον τὴν Κλεοπάτραν,

τῷ 48, φιλόδοξα σχέδια αὐτῇ ἀποδίδοντας (Cass. B. C. III, 408). Εἰς αὐτῶν ἦν καὶ ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ παρευρεθείς εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Πομπηίου. Ὁ Καίσαρ τότε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀφίχθεις, καὶ ἐκ τοῦ κάλλους τῆς Κλεοπάτρας καταβελχθεὶς, ἐθέλησε νὰ διαλλάξῃ αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τῆς ἀρχῆς ὑπ' ἀμφοτέρων ὁμοῦ ἀσκουμένης· ἀλλὰ τοῦ Πτολεμαίου οἱ ὑπουργοὶ ἄλλως βουλευ-

μενοι, ἐξήγγισαν αὐτὸν εἰς πόλεμον, καὶ ἐπολιόρησαν τὸν Καίσαρα (Πλούτ. Καίσ. ΜΘ. — Cass. B. Alex. I—XXXII). Ἐπεσεν ὁμοῦς ὁ Πτολεμαῖος πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τότε ὁ Καίσαρ ἐσυμβούλευσε τὴν Κλεοπάτραν νὰ νυμφευθῇ τὸν ἐτι νεώτερον ἀδελφὸν τῆς. Ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν δὲ τῶν θεληγῶν τῆς ὁ Καίσαρ διατελών, διέμεινεν ἔτι μακρότερον χρόνον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ εἶτα τὴν συμπαρέλαθεν εἰς Ρώμην (πιθανῶς τῷ 45), τῇ ἐπεκήρως τῆς Αἰγύπτου τὴν κτήσιν, καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς ἴδιον ἑαυτοῦ τὸν υἱὸν τῆς Καισαρίωνα. Ἀλλὰ ταῦτα δυσηρέστησαν τοὺς Ρωμαίους, δι' ὃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἠναγκάσθη ἡ Κλεοπάτρα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ρώμην. Εἰς τὴν μερίδα δ' αὐτοῦ ἐξηκολούθησε πιστῆ μένουσα (Δ. Κάσ. ΜΒ, 30.—Cass. ad Au. XIV, 20, 2). Ὅτε δ' ἦλθεν ὁ Ἀντώνιος εἰς τὴν Αἰγύπτου, διαμείνας ἐκεῖ τὸν χειμῶνα τοῦ 41, παρεδόθη ὅλως εἰς τὸν ἑρωτᾶ τῆς, καὶ ἀφ' οὗ ἐφόνευσεν τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἔμεινεν αὐτὴ μόνη κυρία τῆς Αἰγύπτου (Πλούτ. Ἀντ. ΚΣΤ). Εἶτα δὲ παρηκολούθησεν εἰς τὴν Συρίαν τὸν Ἀντώνιον, ἐξ αἰτίας αὐτῆς εἰς ἐσχάτην περιελλόντα ἀδράνειαν. Εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν παρέστη μετὰ 60 πλοίων, ἀλλ' ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸ τῆς ἐκτάσεως τῆς μάχης. Ἀπεπειράθη δ' ἔπειτα, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ ἐλπίσῃ καὶ τοῦ Ὀκταβίου τὴν εὐνοίαν, καὶ ἵνα ἐκφύγῃ τὴν αἰσχύνην τοῦ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν θρίαμβον τοῦ νικητοῦ, ἤτοκτόνησε τῷ 30 π. Χ., δηγθεῖσα, ὡς διεδόθη, ὑπ' ἐχίδνης ἢν ἐξήτησε καὶ τῇ ἔφερον εἰς κάλαθον καρπῶν κεκρυμμένην (Πλούτ. Ἀντ. ΚΕ.—Δ. Κάσ. ΝΑ.—Στράβ. ΙΖ, 795.—Βόττ. Ζ, 7.—Πορ. Od. I, 37).

Κλεόπομπος, 1) κατὰ τινὰ πατὴρ τοῦ Παργασοῦ (ἐνθ' κατ' ἄλλους ἦν ὁ Πασειδῶν) καὶ τῆς Κλεοδώρας (Παισ. Ι, 6). 2) Στρατηγὸς Ἀθηναίης κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον (Θουκ. Β, 26).

Κλεοσθένης, ἔφορος ἐν Σπάρτῃ (Ξεν.). **Κλεόστρατος**, 1) νέος Βοιωτὸς, ὅστις ἐφείλων, κατὰ χρησμόν, νὰ καταδροχθῆσθῆ, ἵνα σώσῃ τὴν Βοιωτίαν, ὑπὸ φοβεροῦ δράκοντος ἐρημοῦντος τὰ περὶ τῶν Θεσπιῶν, ἐνεδόθη ὑπὸ τοῦ φίλου του Μηνοστράτου διὰ θώρακος ἔχοντος ὀξεῖς ἤλους, αἵτινες ἐφόνευσαν τὸν δράκοντα ὅτε τὸν κατέπει· δι' ὃ καὶ ὁ Ζεὺς ἐπεκλήθη Σαώ τῆς ἐν Θεσπιαίς.—2) Πρέσβυς τῶν Ἀργείων (Ξεν. Ἑλλ. Α, 3). — 3) Ἀστρόνομος Τενέδιος, λέγεται ἐφυσῶν περὶ τὸ 530 π. Χ. τὰ σημεῖα τοῦ ζφωδιακοῦ.

Κλεότυμος, ἐπιστήθιος φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος (Δμοθ.). **Κλεόφαντος**, 1) ἴδ. Εὐγραμμος. — 2) υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ Ἀρχιππης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Λυσάνδρου (Πλάτ. Μνήμη. σλ. 93).

Κλεοφίλη, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος Λυκούργου, μήτηρ τοῦ Ἀγκαίου, Ἀρχιδάμαντος, Ἐπέχου καὶ Ἰάσου (Ἀπλλδ. Γ, 9, 2).

Κλεοφών, τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ὀλιγαρχίας, κοινὸς χαρακτήρας εἰς ταπεινὴν γλῶσσαν ποιήσας, ἵσως ὁ αὐτὸς τῷ δημαγωγῷ ὃν οἱ ὀλιγάρχοι ἐξέβαλον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (τῷ 404 π. Χ.) ὡς εἰς τὴν εἰρήνην πάντοτε ἀντιπράττοντα (Ξεν. Ἑλλ. Α, 7, 40), καὶ ὃν συνεχῶς ἐχλεύαζον οἱ κομικοί.

Κλεοσχάμεια, μία τῶν Ναϊάδων, μήτηρ τοῦ Βύρωτα ἐκ τοῦ Λέλεγος (Ἀπλλδ. Γ, 10, 3).

Κλέοχος, πατὴρ τῆς Ἀρέας, μητὸς τοῦ Μιλῆτου ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἀπλλδ. Γ, 1, 2).

Κλεψύδρα, 1) Ἄμφορεύς, δι' οὗ, ἔχοντος αὐλὸν (τράχηλον) μετὰ πώματα, καὶ προσέτι τρυπήματα καὶ ἠθμόν, τὸ ὕδωρ ἐξέρρει βραδέως καὶ εἰς χρόνον μεμετρημένον. Ἐγίνετο δ' αὐτοῦ χρῆσις ἰδίως εἰς τὰ δικαστήρια, πρὸς μέτρησιν τοῦ εἰς ἕκαστον τῶν διαδίκων ἐπιτροπομένου πρὸς ἀγδρευσιν χρόνου, ὅθεν καὶ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ἐδήλου

ἐπὶ οὐρανῷ νὰ παύσῃ ὁ ἀγορεύων. "Ὅτε δ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορεύσεως ἐξητάζοντο μάρτυρες ἢ ἄλλο τι συνέπιπτε, ἐλέγετο εἰς τὸν ὑπηρέτην τοῦ δικαστηρίου κέπιασες τὸ ὕδωρ, καὶ διεκόπτετο ἡ ροὴ τῆς Κλεψύδρας. — 2) Πηγὴ τις ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τοὺς ΒΔ πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, οὕτω κληθεῖσα εἶτε διότι ὑπελαμβάνετο ὅτι ὑπὸ γῆν ῥέουσα ἐξέβαλλεν εἰς τὸ Φάληρον, ἢ μᾶλλον διότι Ἀνδρόνικος ὁ Κυρρηστίνος κατασκευάσεν ἐν τῇ ἀγορᾷ ὕδραυλικὸν ὠρολόγιον κινούμενον δι' αὐτῆς.

Κλέων, υἱὸς Κλεαινέτου (Θουκ. Γ, 37, Δ, 21), Ἀθηναῖος βυρσοκόλης, ἢ ἰδιοκτῆτης βυρσοδεψείου, ὡς δημαγωγὸς διακρίθεις ἐπὶ 7 ἔτη (429—422 π. Χ.). Τὸ πρῶτον ἀπαντᾶται μεταξὺ τῶν κατηγορῶν τοῦ Περικλέους, τῶν ἐπιβαλόντων πρόστιμον εἰς αὐτὸν (Πλούτ. Περ. ΑΓ, ΑΒ), εἶτα δὲ συνέπραττε μετ' Ἑυκράτους τοῦ τυτυποπίλου καὶ Λυσικλέους τοῦ προβατοπίλου, πιθανῶς κτηματίου. Περιγράφεται δὲ, ἰδίως ὑπὸ τῶν κωμικῶν, ὡς κακῶς ἀνατεθραμμένος, βίαιος, θρασύς, ἰδιοτελής, ἀλλ' ἐνταῦθα φυσικῶς εὐγλωττος, πολλὰκις ὁμιᾶς καὶ διὰ κραυγῶν μᾶλλον ἢ διὰ πειθούς ἐπιβαλλόμενος, ἐν γένει δ' ἀφορῶν εἰς τὸ νὰ ταράττῃ τὴν πόλιν καὶ νὰ προξένη τὸ κατὰ τῆς Σπάρτης μῖσος, ἵνα μᾶλλον ἔχη ἀφορισμὸς ἐπεμβάσεως (Θουκ. Γ, 36, Β, 7, 16. — Πλούτ. Νικ. Η).

"Ὅτε τῷ 427 ὁ Πλάγχθς ὑπέταξε τὴν ἀποστᾶσαν Μιτυλήνην, ὁ Κλέων βίαιως ἀπήγαγε τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως καὶ τὴν θανάτωσιν πάντων τῶν μαχίμων πολιτῶν. Καὶ ἀπεκρούσθη μὲν ἐν συγκαταστήσει βουλῆσαι ἡ ἀγρία πρόστισις, ἀλλ' ἐπέτυχεν τὸν φόνον χιλίων ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἀριστοκρατικῶν, καὶ 3,000 κληροῦχοι Ἀθηναῖοι ἐπέμφθησαν εἰς τὴν νῆσον. Ἐπὶ τοῦ ὄχλου στηριζόμενος καὶ αὐτὸν κολακίωσαν, ἐπρότεινε καὶ κατώρθωσεν, ὁ δικαστικὸς ἐβόλος, ὃν ἕκαστος πολίτης ἐλάμβανεν ὁσάκις παρεκλήθητο εἰς δικαστήριον, ἢ αὐξήσῃ εἰς τριώβολον, καὶ τῶν

οἰκονομικῶν τὴν διαχειρίσιν ἐμπιστευθεὶς, κατηγορεῖτο ὅτι οὐ μόνον τὰ χρέη τοῦ ἀπέτιπεν, ἀλλὰ καὶ περιουσίαν προσεκτίησεν, δίκαις προκαλῶν καὶ τοὺς συμμάχους διὰ φόρων πιέζων. Παρὰ τὰς προσπαθείας τῶν μᾶλλον εἰρημικῶς διακειμένων ὀλιγαρχῶν, ὧν πρόστατο ὁ Νικίας, ὅτε ὁ ἀττικὸς στρατὸς εἶχεν ἐγκλείσει 130 Σπαρτιάτας εἰς τὴν νῆσον Σφακτηρίαν, ἀπέκρουσεν ὁ δῆμος τὰς συμβιβαστικὰς προτάσεις τῆς Σπάρτης, καὶ καυχώμενος τὴν Κλέωνα ὅτι, ἂν ἦν στρατηγός, θά ἐκυρίευσεν τὴν νῆσον ἐντὸς 20 ἡμερῶν, τὸν ἀνηγγέλευσε στρατηγὸν παρὰ τὴν Θέλησιν του, ἀλλὰ τῷ ἔδωκε καὶ συστράτηγον τὸν ἱκανὸν Δημοσθένην, δι' οὗ καὶ ἐξετελέσθη τοῦ Κλέωνος ἡ ὑπόσχεσις (Θουκ. Δ, 17—39. — Διόδ. ΙΒ, 61). Ἦντο, ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ταύτης ἀποθρασυνθεὶς, ἐξοστράτευσεν εἰς Θράκην κατὰ τοῦ Πρασίδου, ὅστις ἐκεῖ εἶχε νικήσει τὸν Νικίαν καὶ τὸν Νικόστρατον ἀλλ' εἰς τὴν Ἀμφίπολιν ἠττήθη καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην (Θουκ. Ε, 1, 6). — Διόδ. ΙΔ, 73). Οἱ κωμικοὶ περιγράφουσι τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ ὡς οὐχὶ λιαν ἀγαπητοῦ αὐτεὶς δημαγωγῶ μετὰ τινῶν ὑπερβολῶν, ἰδίως ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τοὺς Ἰππεῖς. Ἀκριθέστερον δὲ κατὰ Θουκυδίδην (Γ, 37—40) ἦν μὲν εὐγλωττος, ἀλλ' ἐμπαθής, ἰδιοτελής, οὐδενὸς τρόπου πρὸς ἐπιτυχίαν φιλοβόλος, καὶ δι' ὀλεθρίων παραδειγμάτων τὸν λαὸν διαφθείρας.

Κλεωνοαί, 1) ἴδ. Ἀργος. — 2) Πόλις ἐπὶ τοῦ Ἄθω ἐν τῇ Χαλκιδικῇ εἰς τὸν Σιγγιτικὸν κόλπον (Πρόδ. Ζ, 22. — Θουκ. Α, 109. — Στρέβ. Ζ, 331).

Κλεώνη, θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, καθ' ἣν ἐλέγετο κληθεῖσα ἢ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις τῶν Κλεωνῶν (Παυσ. Β, 15. — Διόδ. Δ, 74).

Κλεώνης, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, δούς κατὰ τινας τὸ ὄνομα του εἰς τὰς Κλεωνῶν (Παυσ. Β, 15).

Κλεώνυμος, υἱὸς Κλεομένης Β', βασιλέως τῆς Σπάρτης. Τῷ 310 π. Χ. τοῦ

πατρός του ἀποθανόντος, ἐπροσπάθησε παντὶ τρόπῳ νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον, καὶ οἱ Σπαρτιάται, ἵνα ἀπαλλαγῶσι τοῦ φιλάρχου καὶ φιλοκερδοῦς ἀνδρός, τὸν ἐξέπεμψαν μετὰ μισθοφόρων εἰς βοήθειαν τοῦ Ἰάραντος ἐν Σικελίᾳ. Ὁ Κλεώνυμος ἐλπίσας διὰ τῆς ἀστρατείας ταύτης νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς φιλοδόξους σκοποὺς του, ἐκυρίευσεν τῷ 303 τὴν Κέρκυραν συμβιβασθέντων δὲ τῶν Ἰαραντίνων μετὰ τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν, ἐπέπεσεν ἐπὶ τὰς πόλεις τῆς κάτω Ἰταλίας, καὶ προσέβαλεν ἰδίως τοὺς Θουρίους (Διόδ. Κ, 104) ἀλλ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀποκρούσθεις, καὶ κατὰ τῶν παραλλίων πόλεων τῆς Ἀδριατικῆς στραφείς, ἀπώλεσε τῷ 302 βορείως τοῦ Πάδου καὶ τὸν στρατὸν καὶ τὸν στόλον του. Τῷ δὲ 293 ἀπέτυχεν αὐτὸς πολεμῶν κατὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα διέπρεψε μὲν μέχρι τινὸς ἐν Σπάρτῃ, ἀλλ' εἶτα συνεδέθη μετὰ τοῦ Πύρρου κατ' αὐτῆς, ἵνα ἐκδικηθῇ, διότι ἀπ' ἀρχῆς δὲν τῷ ἔδωκε ἡ θείσις ἦν ἐν αὐτῇ ἡξίον καὶ αὐτοῖς ὁμοῦς ἀπέτυχε, καὶ περὶ αὐτοῦ περαιτέρω μυθεῖα δὲν γίνεται (Πλούτ. Πύρρ. ΚΣΤ, Δημήτρ. ΑΘ. — Λίν. Χ, 2).

Ἐκλήμηης, 1) ὁ Ῥωμαῖος, ἐπίσκοπος Ῥώμης, εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων, πιθανῶς ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Φιλ. Δ, 3) αἰσυνεργὸς ἐν Κυρίῳ αὐτοῦ λεγόμενος, γράφας «Ἐπὶ Κορινθίους ἐπιστολήν», κοινῆς τυγχάνουσαν ἄλλοτε ἐπιδοκιμασίας, καὶ ἀποθανὼν τῷ 101 μ. Χ. — 2) ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Ἰντος Φλάβιος Κλ.) κατ' ἀρχὰς εἰσβολοκράτης, μετὰ μακρὰς σπουδᾶς καὶ περιουσίας πᾶσαν ἐξωτερικὴν σφίαν ἀτελή κρίνων, ἠσπάσθη τὸν χριστιανισμόν, καὶ ἤρξατο τῷ 180 μ. Χ. διδάσκων ἐν τῇ σχολῇ τῶν κατηχητῶν τῆς Ἀλεξανδρείας. Μετὰ 12 ἔτη δὲ, φεύγων τὴν καταδίωξιν τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου, ἀπῆλθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔδρασε ἐκεῖ σχολὴν χριστιανικὴν ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ ἀπέθανε μετὰ τῷ 217 καὶ 220. Ἐγράψεν δὲ Πρῶτον βιβλίον, εἰς μέρη τρία, εἰς γλῶσσαν ὀπωσῶν τραχεῖαν

καὶ πεφουσημένην, ἐκθέτων ἐν αὐτῷ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπὲρ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Ἐτερον σύγγραμμα αὐτοῦ ἐστὶν ὁ Παιδαγωγός, διδάσκων τὴν ἐκ Θεοῦ τῶν ἀνθρώπων ἐκπαιδαγωγίαν, καὶ ἐξαιρέτους περιέχων ἀρχὰς ἠθικῆς καὶ τὸ γνωστότερον ἐστὶ τὸ καλούμενον Στρωματεῖς ἢ Στρώματα, ἧτοι αἱ εἰς τοὺς τάπητας ἐνυφασμένα εἰκόνες, ἐν ᾗ συζητοῦνται καὶ ἀναλύονται τὰ κυριώτερα ἀντικείμενα τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως, καταπολεμοῦνται δὲ καὶ ἀναιροῦνται τὰ ψεῦδη. Ἐγράψεν δὲ καὶ ὕμνους χριστιανικοὺς, ἐξ ὧν μόνον εἰς διεσώθη.

Ἐκκληρονομικὸν Δίκαιον. Ἐν Ἀθήναις πρὸ τοῦ Σόλωνος ἡ κληρονομία τοῦ ἀποθνήσκοντος ὤφειλεν ἀναγκαστικῶς νὰ μὲνη ἐντὸς τοῦ γένους. Ἡ δὲ Σολωνίος νομοθεσία ἐπέτρεπε τὴν διὰ διαθήκης ἐλευθερίαν αὐτῆς διάθεσιν, οὐ μόνον ἂν δὲν ὑπῆρχε νόμιμος κληρονόμος, ἀλλὰ καὶ ἂν οἱ κληρονόμοι ἦσαν κόραι, πλὴν τότε ἐπὶ τῷ ἔργῳ ὅτι ὁ διὰ διαθήκης κληρονομίαν ὤφειλε νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην. Ἡ δὲ κληρονομία κατὰ τύπους υἰοθεσίας, ἢ ἂν εἶχε παραμελήσει ὁ ἄτεκνος, ὤφειλεν νὰ ἐπιμελῶνται αὐτῆς οἱ ἐγγύτεροι συγγενεῖς, ἀνάμνη ἀνόνητος γέννηται ὁ οἶκος. Τούτου ἕνεκα δὲν ἐπετρέπετο εἰς τὸν θετὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατρός του πρὶν ἢ ἀφήσῃ τέκνα εἰς τὴν τοῦ θετοῦ. Ἄν δὲ οὐδ' ὁ θετὸς ἀπέκτα τέκνα, νῆα υἰοθεσία δὲν ἐπετρέπετο, καὶ ἡ περιουσία περιήρχετο εἰς τοὺς πλαγίους συγγενεῖς. Μὴ ὑπαρχούσης δὲ διαθήκης, ἐπεκράτουν οἱ ἐκόμνοι ὄρισμοί (Δημοσθ. Μακαρτ. § 50). Οἱ ἄνδρες καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἐπροτιμῶντο τῶν γυναικῶν καὶ ἀπογόνων αὐτῶν, καὶ εἰς ἄνωτερον βαθμὸν ἂν ἦσαν συγγενεῖς (Ἰσαῖ. π. Ἀγγ. κλ. 270). Οἱ τὴν πρώτην θέσιν ἐπέχοντες ἦσαν οἱ ἄμεσοι ἄρρενες ἀπόγονοι, ἧτοι υἱοὶ, ἐγγονοὶ, κτλ. Τούτων μὴ ὄντων, ἄμεσως εἶπυτο αἱ θυγατέρες, αἵτινες τότε ἐπὶ κληρονομίας μεταγενεστέρους χρόνους

κληρονόμοι) ἐλέγοντο ἄλλ' ἢ ἐπικληρος ὤφειλε τότε, καὶ διὰ τοῦ δικαστηρίου ἠναγκάζετο, νὰ νυμφευθῆ τὸν προσεχέστατον τῶν πατρικῶν συγγενῶν, καταλείπουσα καὶ τὸν ἴδιον σύζυγον ἂν συνέπιπτε νὰ ἦ νενυμφευμένος πρὶν ἢ γίνῃ ἐπικληρος. Ὁ συγγενὴς δὲ πτωχῆς ἐπικληρος, ἂν ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸν μετ' αὐτῆς γάμον, ὤφειλε νὰ τὴν προικίσῃ. Ἐπροστάτευσεν δ' ὁ νόμος τὰς ἐπικληρούσας ἐν τῷ γάμῳ, καὶ παρὰ τῷ ἄρχοντι ὑπῆρχον δίκαια «Ἐπικλήρου κακώσεως». Ὅταν ὑπῆρχον ἄρρενα τέκνα, αἱ θυγατέρες ἦσαν μόνον ἐπίπροικοι ἂν δ' ἐν τῷ γάμῳ ἔμενον ἄτεκνοι, ἢ ἂν διεζεύγνυντο, ἢ προῖξ ἐπανήρχετο εἰς τὸν κύριον αὐτὸν (τὸν πατέρα ἢ, ἐλλείψει αὐτοῦ, τὸν πρεσβύτερον συγγενῆ), εἰς οὗ τὴν οἰκίαν ἐδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ ἢ χήρα, ἂν δὲν ἐπροτίμα νὰ μείνῃ μετὰ τῶν παιδιῶν τῆς. Ἀρὰ δὲ ταῦτα ἠλιθιοῦντο, ὁ κληρὸς ἢ ἢ προῖξ περιήρχετο εἰς αὐτά. Μὴ ὄντων κατ' εὐθείαν ἀπογόνων, ἐπροτιμῶντο οἱ τοῦ θανόντος ὁμοπάτορες ἀδελφοί, οἱ ἐξ ἄρρένων ἀδελφίδαι (ἀνεψιοί), ὁ ἀνεψιὸς (ἐξ ἀδελφός), καὶ εἴτα αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν. Οἱ δὲ παῖδες τῶν ἀνεψιαδῶν (υἱῶν ἐξαδελφῶν) ἦσαν ἐξω τῆς ἀγχιστείας, δηλαδὴ οὐχὶ πλέον τῆς οἰκογενείας. Νόθοι δὲ δὲν εἶχον κληρονομίας δικαίωμα. Ἀρρένων κατ' εὐθείαν ἀπογόνων ὑπαρχόντων, ἢ κληρονομία ἦν ἀνεπίδικος, ἐδίδοτο ἄνευ δίκης· ἄλλως ὁ δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς, ἔσται καὶ κατὰ διαθήκην, ἀντιποιούμενος, ὤφειλε ν' ἀπαιτήσῃ νὰ τῷ ἐπιδικασθῆ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος, ὅπερ ὁμοίως ἐν σκιροφοριῶν μὴνι, τῷ τελευταίῳ τοῦ ἔτους, δὲν ἐπετρέπετο ἐγίνετο δ' ἢ πρότασις ἐν τῇ ἐπομένῃ ἐκκλησίᾳ, καὶ ὁ νομίζων ὅτι εἶχε δικαίωμα ἀμφισβήτησεως, ἐπρότεινε τοῦτο ἐπὶ παρακταθολῆς, ἦτοι καταθέτων ποσότητά τινα, ἣτις θὰ περιήρχετο εἰς τὸν ἀντιδικόν, ἂν ὁ καταβάλλων ἤτῃτα ἂν δὲ πολλοὶ ἦσαν οἱ ἀμφισβητοῦντες, ἐγίνετο διαδικασία, ἦτοι ἐσφίγγεται τὰ δικαστηρίων καὶ ἀπεφάσιζε περὶ τῶν δικαιωμάτων

ἐκάστου. Ἐδύνατο δὲ ν' ἀμφισβήτησῃ ἐπὶ δικαστηρίου τὴν κληρονομίαν ἢ τὸν ἐπικληρονόμον τὸν ἀντιποιούμενος δικαίωμα εἰς αὐτὴν διὰ παντὸς τοῦ βίου τοῦ κατέχοντος αὐτὴν καὶ ἔτι ἐπὶ τῷ ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Κληρουχία, ἢ εἰς τοὺς ἀποίκους διανομὴ τῆς γῆς ἦν κατελάμβανον. Αἱ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι προὐκαλοῦντο πολλάκις ἐξ εἰσβολῆς κατακτητῶν εἰς χώρας τινὰς, ὡς ἐξέβαλλον τοὺς κατοίκους, ἢ ὡς οἱ κάτοικοι, ἀντὶ νὰ περιέλθωσιν εἰς δουλείαν, ὡς οἱ Ἑλλιωταὶ ἐν Σπάρτῃ, οἱ Πενέσται ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπροτιμῶν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πατρίδα τῶν, καὶ, εἰς ἄλλην χώραν μεταβάντες, νὰ σώσωσι τὴν ἐλευθερίαν τῶν. Τοῦτο συνέβη εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων· οὕτω καὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων κατελήφθησαν ὑπὸ Ἰώνων, Λιόλιων καὶ Δωριέων, καὶ ἐν ἱστορικῷ χρόνῳ ἢ Μιτισσῆν καὶ ἢ Μασσαλία. Ἐνίοτε δὲ καὶ μίαι τῶν φατριῶν, ἐν τῇ οἰκίᾳ πατρίδι ἠττηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀντιπάλου ἀπεχίρει, ὡς ἀπικλήθησαν αἱ Συρακοῦσαι καὶ ὁ Ἰάρας· ἢ τὸ αὐτὸ ἀποτελέσασα ἐπέφερε καὶ ἢ αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ ἐν εὐήμεροῖς χώραις, ὡς συνέβη διὰ τὸν ἀποικισμὸν τοῦ Ἰηγίου. Συνεχέστατα ὁμοίως ἀπεστέλλοντο ἀποικίαι καὶ πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἐμπορικῆς ἐνεργείας, πρὸς ἂν σκοπὸν καταλαμβάνοντο θέσεις παράλιαι καὶ λιμένες καλοὶ, ὡς συνέβη εἰς πολλὰς τῶν ἀσιατικῶν ἀκτῶν, εἰς Πόντον, Θράκην καὶ νήσους, καὶ δυτικῶς εἰς Σικελίαν, Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν. Καὶ τῶν ἀποικίων πόλεων ἢ ἐμπορικῆ δραστηριότητος ὑπερέβαινε σχεδὸν πάντοτε τὴν τῶν χωρῶν ἀσινες ἰδρυσον οὕτως. Ἐν μεταγενεστέραις δὲ χρόνοις ἀφρορμὴ ἀποικίων ἐγένετο καὶ ἢ κατάληψις καταλλήλων στρατηγικῶν σημείων, δι' ὧν ἐξησφαλίζετο ἢ ἐμπορικὴ ἐπισυγκοινωνία. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲ καὶ ἀπομάχων ἀποικίαι ἰδρύοντο. Συνήθως ἠρωματοῦ καὶ ἐρημοδοτεῖται τὸ μαντεῖον, μάλιστα

τὸ τῶν Δελφῶν, περὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς χώρας τοῦ οἰκισμοῦ, καὶ ὡς οἱ κιστῆς ἢ κτιστῆς ἐξεπέμπετο εἰς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν διὰ κηρύκων δὲ προσεκαλοῦντο οἱ θέλοντες νὰ συναπέλωσαι, πολλάκις ἐξ ὀρισμένων τάξεων, ἄλλοτε ἄνευ τούτου τοῦ περιορισμοῦ, καὶ ἐνίοτε καὶ ξένοι προσέτι. Ἦν δ' ἔργον τοῦ οἰκιστοῦ, ὅστις καὶ μετὰ θάνατον ἐτιμᾶτο ὡς ἥρωας, ἢ μέριμνα περὶ καταμετρήσεως καὶ διανομῆς τῆς καταληφθεῖσας χώρας. Ἄν δ' αὐτὴ ἦν πόλις ἤδη ὑφισταμένη, τότε οἱ ἐπερχόμενοι ἐλέγοντο ἐποίκοι, ἢ δὲ πόλις ἢ ἐκπέμπουσα τὸν οἰκιστὴν ἢ τὴν γενεάν τῶν μετόικων, ἦν ἢ τῆς ἀποικίας μητρόπολις. Συνέβη δὲ πρὸς αὐτὴν τοὺς ἀποίκους οὐχὶ ἄλλα καθήκοντα πλὴν τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῆς συγγενικῆς εὐλαθείας· καὶ ἂν ἐξηκολούθουν ἔχοντες τὸ ἐκαίνης πολιτεύμα, ἀλλ' ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ μεταβάλλωσιν αὐτὸ κατὰ βούλησιν, καὶ σπάνια ἐξαιρέσεις ἦσαν αἱ τῶν φόρου ὑποτελῶν, ἢ τῶν τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν δεχομένων ἐκ τῶν μητροπόλεων. Συμπαρελάμβανον δὲ μόνον τὴν λατρείαν τῶν κυριωτέρων ἐκαίνης θεοτήτων, καὶ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ πρυτανείου αὐτῆς. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ καὶ εἰς τὰς ἐπισήμους αὐτῆς ὀρθοκευτικὰς τελετὰς ἐξέπεμπον ὁσῶριαι καὶ δῶρα, καὶ εἰς τὰ νομισματῶν ἀπετύπων ἐκαίνης τὰ σύμβολα. Παρ' ἑαυταῖς δὲ εἰς τὰ δημόσια θεάματα παρεχώρουν εἰς τοὺς ἐπιδημοῦντας κατοίκους τῆς μητροπόλεως τὴν προεδρείαν, καὶ ἂν καὶ αὐτοὶ ἐξέπεμπον νέαν ἀποικίαν, τὸν οἰκιστὴν ἐξ ἐκαίνης μάλιστα ἐλάμβανον. Ἰσχυρὸς δὲ τούτων πολλαχού, ὡς ἐν Λιγύπτῳ (Ἡρδ. Β, 178), ἐγκαταστῶντο καὶ ἀδεία τῶν ἐγχωρίων ἀρχῶν ξένα ἐμπορικὰ καταστήματα. Ὅτε δὲ ἢ ἐποικισμένη χώρα κατελαμβάνετο διὰ κατακτήσεως, τότε κατεκληρουχεῖτο, ἦτοι διανεμέτο διὰ κληρῶν εἰς τοὺς νέους ἐποίκους, ὡς συνέβη γέρ' εἰπεῖν ἐπὶ τῆς καθόδου τῶν Ἑρακλειδῶν διὰ τὴν Πελοπόννησον· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκχιονίσθη τοῦτο

ἀπὸ τοῦ 506 π. Χ. ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ διήρκασε μέχρι τοῦ 338, μίαι ὑπάρξαν τῶν πρωτίστων βάσεων τῆς δυνάμεως αὐτῶν, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀφοπλισμοῦ τῶν συμμάχων, ὅτε ἐπετρέπη καὶ ἐπεβλήθη αὐτοῖς ἀντὶ ἐπικούρων νὰ διδώσι χρήματα. Τὸ πρῶτον τοιαύτης κληρουχίας παράδειγμα ἐστὶ τὸ τῆς Χαλικίδος (Ἡρδ. Β 77), ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι ἀποβαλόντες τοὺς ἐγχωρίους Ἰαποδότας, διένειμαν ἑαυτοῖς τὴν χώραν, εἰς 4000 κλήρους διαιρεθεῖσαν. Οὕτως ἐπὶ Κίμωνος κατεκληρουχίσθη ἢ Σκύρος, ἐπὶ Περικλέους ἢ Λέσβος, ἢ Χερσονήσος, ἢ Ἀνδρος, κτλ. Μετὰ τὴν ἐν Λίγδος ποταμοῖς ἦταν ἀπαλωθεῖσαν πᾶσαι αἱ κληρουχίαι, ἔπειτα ὁμοίως συνέστησαν πάλιν ἄλλαι νέαι· ἀλλὰ τῷ 380 καταργήθησαν ὡς μέτρον καταθλιπτικόν καὶ ἄδικον· ἀπαντῶνται ὁμοίως αὐτῆς τῷ 356, διδοὶ δι' αὐτῶν οἱ δημαγωγοὶ περιποιῶσιν ἑαυτοῖς τοῦ ὄχλου τὴν εὐνοίαν. Καὶ παρουσιάζοντο μὲν ὅσοι ἤθελον, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἐκληροῦτο ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς, καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐδίδοτο ὅπλα καὶ αἱ πρὸς ὁδοπορίαν δαπάναι. Οἱ τοιοῦτοι κληροῦχοι ἔμενον Ἀθηναῖοι, καὶ ἕκαστος αὐτῶν ἐδύνατο, ἐάν ποτε ἤθελεν, ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας, νὰ διεκδικήσῃ τὰ πολιτικά αὐτοῦ δικαιώματα, ἢ, ἂν ἐπροτίμα καὶ νὰ ἐνοικῆ ἐν Ἀθήναις, ἐνοικιάζων τὸν κληρὸν τοῦ εἰς τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ ἰδιοκτητῆν ἢ εἰς ἄλλον τινά. Ἀπετέλουν ὁμοίως οἱ κληροῦχοι κοινότητα στενῶς συνδεδεμένην μετὰ τῆς πατρίδος αὐτῶν, ἣτις πολλάκις καὶ αὐτὴ δημοσίους κλήρους ἐπεφυλάττετο παρ' αὐτοῖς. Ὑπέκειντο δ' οἱ κληροῦχοι εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὰς λοιπὰς λειτουργίας ἐν Ἀθήναις, ὡς οἱ ἐν Χαλικίδι ἐπέβαινον 20 ἀττικῶν τριήρων εἰς τὰς ναυμαχίας τοῦ Ἀρτεμισίου καὶ τῆς Σαλαμίνας. Καὶ τὰς ἐπιτοπίους μὲν αὐτῶν ἀρχὰς ἐξέλεγον οἱ ἴδιοι, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν πάντοτε τῆς μητροπόλεως· ὥστε κυρίως ἠδύνατο νὰ θεωρῶνται ὡς παρέκτασις τῆς Ἀττικῆς. Φόρου ὑποτελεῖς ἦσαν ὀλίγοι· ὑπέκειντο δὲ πάν-

τες εἰς τὴν ὑπερτάτην δικαστικὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀθηναίων. Ὁμοίως καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξέπεμπον πολυαριθμούς ἀποικίας, κυρίως στρατιωτικὰς, ἢ πόλεις καταλαμβάνοντες διὰ φρουρῶν ἐποίκων, ἵνα ἐκείθεν τὴν δύναμιν τῶν περαιτέρω ἐκτείνωσιν, ἢ στρατιωτικὰς στέλλοντες ἀποικίας, δι' ὧν ἐξελατίνιζον, κατὰ τὴν ὀργανισμόν, κατὰ τὴν γλώσσαν καὶ κατὰ τὰ ἔθνη, μισμακρυσμένας κατακτωμένας χώρας.

Κλησεις, κλητεύειν, κλήτορες, ἴδ. Δίκη.

Κλίθενος, ἢ Κρίθνος, κυρίως κινήτην ἀγγεῖον κεράμινον ἢ μετάλλινον, εὐρύ πρὸς τὰ κάτω καὶ κατάρτητον, εἰς δὲ, πυρακτούμενον, ἐφήνετο ὁ ἄρτος, ὅστις καὶ κλίθεανίτης ἐλέγετο (Ἡρόδ. ΙΒ, 92 — Στράβ. ΙΣΤΨ. — Διοσκ. Α, 81. 96). Μετέπειτα δ' εὐτύως ἐλέγετο καὶ ὁ στερεὸς ἵππος (φούβρος).

Κλίση, κατὰ τὴν πρώτην ἀρχὴν τῶν παρατηρήσεων τῆς μαθηματικῆς γεωγραφίας παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ὑπετίθετο ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἔκλινεν ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς βορρᾶν, καὶ τοῦτο ὠνομάσθη κλίση. Ἀλλὰ καὶ ἐφ' οὗ ἐγνώσθη τῆς γῆς τὸ σφαιροειδές, τὸ ὄνομα παρέμεινε, δηλοῦν διαφόρους ζώνας διακρινομένας κατὰ τὸ μήκος τῶν ἡμερῶν εἰς τὸ βόρειον ἡμισφαίριον, διότι τὸ νότιον ἦν ὀλίγον γνωστόν καὶ δὲν εἶχε μελετηθῆ. Λέγεται δὲ πρῶτος ὁ Ἰππαρχος, περὶ τὸ 140 π. Χ., εἰς τὴν διαίρεσιν ταύτην ἐπιδοθεὶς (Στράβ. Β, 132). Τὸν μέγαν κύκλον τῆς γῆς ὡς 252,000 στάδια μήκος ἔχοντα, διήρσατο πρῶτος αὐτὸς εἰς 360 μοίρας, ἐξ 700 σταδίων ἐκάστην, καὶ παρατήρησεν ὅτι ἡ μέγιστη ἡμέρα ἦν 13 ὥρων ἐν Μερόῃ. (C) δὲ Πτολεμαῖος (Γεωγρ. Α, 23) προσδιόρισεν τὸ μήκος τῆς ἡμέρας 19 διαφόρων παραλλήλων ἢ κλιμάτων, ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ μέχρι τοῦ βορείου πόλου, κατὰ 1/2 ὥραν ἀξονόντων μέχρι τοῦ 17ου, ἐκείθεν δὲ κατὰ μῆνας. Ἐἴτα δὲ τὸ κλίμα ἐπεκράτησεν δηλοῦν, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε, τὴν διαφορὰν τῆς θερμοκρασίας (Διον. Ἀλ. Α, 9. — Πλούτ. Μαρ. ΙΑ. Αἴγ.

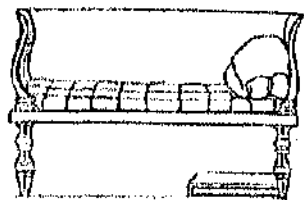
Παῦλ. Ε, Ἀθην. σ. 891. — Πολύβ. Ζ, 6, 1. Ι, 1, 3. — Ἀθην. ΙΒ, 523).

Κλίση, πᾶσα ἀναβάθρα, ἐκ τοῦ κλίσιω, ὡς προσανακλινομένη, ὡς ἐν ταῖς οἰκίαις (Ὀμ. Ὀδ. Α, 330. Κ, 558), ἢ κινήτη καὶ εἰς τὰς πολιτορίας καὶ εἰς τὰ πλοῖα χρήσιμος, ὡς τὰς ἡμετέρας ἢ ἐλικτικῆς (Ἀθην. ΙC, σελ. 206), ἢ κοχλιοειδῆς ἢ ἐκ σχοινίων, στυππίων κατεσκευασμένη.

Ἡ χειρὶς τοῦ Βιργιλίου.

Κλίση, (καὶ κοίτη, εὐνή, λέχος, λέκτρον), ὁ κράββατος πρὸς ὑπνον, σχεδὸν ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν ἐφ' οὗ ἐκάθητο εἰς τὰς τραπέζας, κτλ. Συνήθως ξυλίνη, ὡς ἦν αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ χειρῶν του κατεσκεύαζε, ἐνίοτε πιθκοῦς καὶ μεταλλίνῃ. Τὰ τέσσαρα εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς (κλινοπόδια) καθήμενα ξύλα ἐλέγοντο ἐνήλατα (Πολύβ. Ι, 34), διότι τῶν μὲν τὰ ἄκρα εἰσέρχοντο εἰς τὰ δὲ, καὶ πολλὰκις ἦσαν αὐτὰ καὶ οἱ πόδες πολυτελεῶς τορευτὰ διὰ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντος. Τὸ μεταξὺ δ' αὐτῶν κατέχον τόνοι, ἦτοι σχινία ἢ ζώναι ἐφ' ὧν ἐτίθετο τὸ κνή-

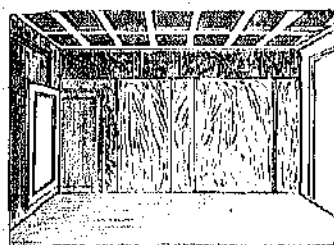

Ἀνάκλιον τοῦ Περικλεῶτος Μουσείου.

φαλον ἢ τυλίον, δηλαδὴ τὸ τραχύτερον ὑπόστρωμα, ἐφ' οὗ ἐξέτείνοντο μαλακὰ ἐπιβόλαια, ἐπιβλήματα, χλαίνας. Κατὰ τὴν κεφαλὴν ὑψοῦτο ἡ μὴ τῶν μικρῶν τῆς κλίνης πλευρῶν ὡς ἐπιβλήματα, ἐνθα ἐτίθετο τὸ προσκεφάλαιον. Ἐνίοτε δὲ ὑψοῦτο καὶ κατὰ τοὺς πόδας, καὶ οὐ σπανίως καὶ ἡ μὴ τῶν μακρῶν εἶχεν ἀνάκλιτρον.

ὅστε ἐδύνατο καὶ εἰς κάθισμα νὰ χρησιμεύῃ ἢ κλίση. Χάμεθνη δὲ ἦν ἡ κλίση τῶν πτωχῶν καὶ τῶν δούλων, καὶ ἦν συνήθως ὑπόστρωμα, ἢ φιάθος, ἢ δέριμα κατὰ γῆς, ἢ εἰς ἐντελῶς ταπεινὴν κλίσην ἐστρωμένον.

Κλεισία ἢ Κλεισιὰς, τὸ θύρωμα,

Ἡ χειρὶς τοῦ Βιργιλίου.

τὸ φύλλον τῆς θύρας (Πλούτ. Πλάδ. 1).

Κλοιός, σιδηροῦς κρίκος περὶ τὸν τραχύρον τῶν ἐπικινδύνων σκύλων τιθέμενος, (Ξεν. Ἑλλ. Ι, 3, 11), ἢ καὶ τῶν κακούργων, διὰ καὶ κώφον λέγεται.

Κλονία, νύμφη, μήτηρ τοῦ Νυκτέως, Λύκου καὶ Ὀρέωνος, ἐκ τοῦ Ὑριέως (Ἀπλ. Γ, 10, 1).

Κλονίος, 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῶν Τρώων (Ἀπλ. Ι, 12, 5). — 2) υἱὸς τοῦ Ἀλέκτρος, ἡγεμῶν τῶν Βοιωτῶν, μετὰ 12 πλοίων κατὰ τῆς Τροίας συνεκοιτατεύσας, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀργήρορος (Ὀμ. Ἰλ. ΙΙ, 495).

Κλουβιον, πόλις τῆς νήσου Κύρῳ (Κορινθίης), κατὰ τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλλίαν (Πτολ. Ι, 2). Νῦν Ἀγ. Αἰκατερίνα.

Κλουσιον, ἀρχαία πόλις καὶ καθέδρα τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ Πλούτιον τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἀπέχουσα. Τὸ ἀρχαιότερον αὐτῆς ὄνομα ἦν Κάρμη, ἐξ οὗ οἱ κάτοικοι αὐτῆς καὶ Καμάρτιοι ἐλέγοντο (Διόδ. — Στράβ.). Νῦν Κιούσι.

Κλουσιος, ποταμὸς τῆς ἀρκτικής Ἰταλίας, κατὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ Πιάδου Γαλλίαν (Πολύβ.). Νῦν Κιέσι.

Κλυδαί, πόλις τῆς Καρίας, κατὰ τὴν νοτιαν αὐτῆς παραλλίαν, ὑπὸ Ῥοδίων κατοικουμένη.

Κλυμένη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσδ. Θεογ. 351), γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ, μήτηρ τοῦ Ἀτλαντος. Προμηθέως καὶ Ἐπιμηθέως (Αὐτ. 507. — Virg. Αἰ, 43, 45). Κατ' ἄλλους γυνὴ τοῦ Προμηθέως, μήτηρ τοῦ Ἑλλήνος καὶ τοῦ Δευκαλλίω-νος. Μεταγενέστεροι λέγουσιν αὐτὴν γυναικα Μέρπος, τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν, καὶ ἐκ τοῦ Ἡλίου μητέρα τοῦ Φαέθοντος (Εὐρόπ. Λουκ. Διαλ. Θε. ΙΒ, — 2) θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 47). — 3) Θεραπεινὴς τῆς Ἑλένης, παρακολουθήσασα αὐτὴν εἰς τὴν Τροίαν, μετὰ τῆς Αἴθρας, μητρὸς τοῦ Θησέως μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲ τῆς Τρωάδος λεία τοῦ Ἀκάμαντος γενομένη (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 144. — Σχλ. αὐτ.), — 4) Ἐχγονος τοῦ Μίνως, θυγάτηρ τοῦ Κατρέως, γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδου (Ἀπολ. Γ, 1; 2). — 5) θυγάτηρ τοῦ Μινύα, γυνὴ τοῦ Ἰάσου καὶ μήτηρ τῆς Ἀταλάντης (Ἀπλ. Γ, 9, 2). — 6) Ἐπίσης θυγάτηρ τοῦ Μινύα, γυνὴ τοῦ Φυλάκου, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίκλου (Παυσ. Ι, 29) καὶ τοῦ Ποδάμου (Ὀμ. Ὀδ. Β, 825). — 7) θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, εἰς αἰχμαλωσίαν τῶν Ἑλλήνων περικεοῦσα ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος (Παυσ. Ι, 26). — 8) μήτηρ τοῦ Ὀμήρου.

Κλύμενος, 1) ἐπώνυμον τοῦ Ἄδου (Παυσ. Β, 35, Ε, 7). — 2) υἱὸς τοῦ Κάρδου καὶ τῆς Κρήτης, περὶ οὗ ἐπιστεῦστο ὅτι τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶνας ἀνεύεωσεν 50 ἔτη μετὰ τὸν κατακλυσμόν τοῦ Δευκαλλίω-νος, καὶ ἱδρυσεν βωμὸν εἰς τὸν Ἰδαῖον Ἡρακλῆν, τὸν προπάτορά του (Παυσ. Ε, 8, 1) — 3) υἱὸς τοῦ Ἡλίου, πατὴρ τοῦ Φαέθοντος (Πυγ. F. 154). — 4) Ἐγγονος τοῦ Φρίξου, υἱὸς Πρέσβωνος, βασιλέως τῶν Μινυῶν ἐν Ὀρχομενῷ, πατὴρ Εὐρυδίκης, τῆς γυναικὸς τοῦ Νέστορος. Φονευθέντα ὑπὸ τῶν Θηβαίων, εἰς πανήγυριν τινα τοῦ Ποσειδῶνος, τὸν ἐξεδίχασεν ὁ υἱὸς του Ἐργίνος (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 452. — Πλούτ. Ὀλ. Δ, 31. — Παυσ. Θ, 27, 1).

— 5) Υἱὸς Οἰνέως καὶ Ἀλοίας, φονεὺς εἰς τὸν θῆραν τοῦ Καλυδονίου κάπρου (Ἀπλδ. Δ. 8).

— 5) Υἱὸς τοῦ Φορωνέως, εἰς ἱερὸν ἐν Ἐριμόνῃ, ἀπολαμβάνων θεῶν τιμῶν (Παυσ. Β. 35).

Κλυσία, κολπίσκος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης πρὸς τῇ πόλει Ἀρσινόῃ, εἶχε καὶ ὁμώνυμον φρούριον μετὰ λιμένας (Στρβ. — Πτλμ.).

Κλυσώνυμος, υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, Ὀπούντιος, ἐν ἀγῶνι φονεὺς ἐξ ἀκροσεβίας τοῦ Πατρόκλου, ὅστις διὰ τοῦτο ἔφυγε πρὸς τὸν Πηλέα, τὸν πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 88. — Ἀπολλδ. Γ, 12. 8).

Κλυταμνήστρα, ἡ, κατ' ἐσχάτας ἐρένας, **Κλυταμνήστρα**. Ἰδ. Ἀγαμέμνων. Ὀρέστης.

Κλυτή, μία τῶν Δαναίδων (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Κλυτία, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσδ. Θεογ. 352). — 2) Ἐρωμένη τοῦ Ἀμόντορος, ὅστις, πιστεύσας εἰς αὐτῆς τὰς διαβολὰς, ἐτύφλωσεν ἀδίκως τὸν υἱὸν τοῦ Φοίνικα (Ἀπλδ. Γ, 12. — Σχλ. Λημ. 421). — 3) Μήτηρ τοῦ Χάλκωνος βασιλέως τῆς νήσου Κῶ (Θεογρ. Εἰδ. Ζ, 5).

Κλυτιάδης, υἱὸς τοῦ Κλυτίου, ἀπόγονος τοῦ Ἀμφιάρεω ἐν Ἰλιάδι, μάντις ἐπίσημος (Ἡρδ. Θ, 33. Παυσ.).

Κλυτίος, 1) εἰς τῶν Γιγάντων. — 2) Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, εἰς τῶν Περώντων τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Π, 327). — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος ἐξ Ἡλιδος καὶ τῆς Ἀρσινόης, θυγατρὸς τοῦ Φηγέως, πατὴρ τοῦ Πειρείου (Ὀμ. Ὀδ. Π, 327. — 4) Υἱὸς Εὐρύτου τοῦ βασιλέως τῆς Οἰχαλίας, καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφίτου, Ἀργοναυτὴς φονεὺς ἐν Κολχίδι ὑπὸ τοῦ Αἰήτου, ἡ, κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τὴν ἀλωσιν τῆς Οἰχαλίας (Διόδ. Δ, 40. — Ἀπλδ. Εἰδ. Α, 86).

Κλυτέππη, μία τῶν πεντήκοντα θυ-

γατέρων τοῦ Θεσπίου, ἔσχεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους υἱὸν τὸν Εὐρύκακιν (Ἀπλδ. Β, 7).

Κλυτομήδης, Αἰτωλὸς, υἱὸς τοῦ Ἐνοπος, ἠττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν πυγμαχίαν κατὰ τοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἀμαρυγκέως τελεσθέντας ἀγῶνας (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 834).

Κλυτόνης, υἱὸς τοῦ Ἀλκίου, βασιλέως τῶν Φαιάκων, νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ Λαομέδοντα καὶ Ἀλκίον (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 119).

Κλυτὸς, 1) υἱὸς τοῦ ἐν Ἄργει βασιλεύσαντος Ἡρακλείδου Ἰημέου (Ἡγμν). — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονεὺς ὑπὸ τῆς μνηστῆς του, τῆς Δαναΐδος Λυτοδίχης (Ἡγμν).

Κλωθώ, ἰδ. Μοῖραι.

Κναφεύς, νέος πολεμιστὴς, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν μετὰ τῶν Διοσκόρων, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ πωληθεὶς εἰς Κρήτην. Ἰκεῖθεν δ' ἔφυγε μετὰ τινος ἱερέως τῆς Ἀρτέμιδος, συμπαραλαβὼν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, ἣτις κατ' αὐτὸν ἐπωνομάσθη Κναγία (Παυσ. Γ, 18).

Κναόκαλον, ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔχον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἣτις κατ' αὐτὸ ἐπελέγετο Κνακλήσια (Παυσ. Η, 33).

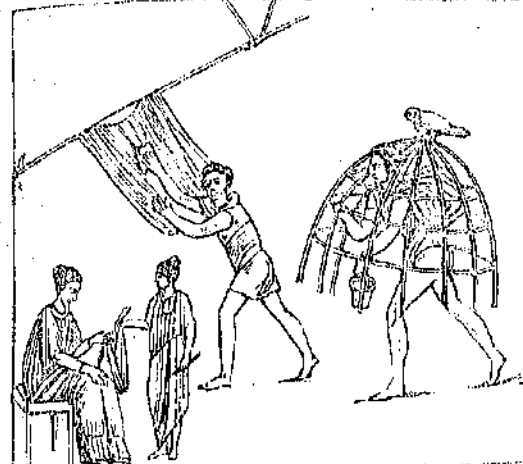
Κνακίων, εὐαξ Ν. τῆς Σπάρτης (ν. Μαγδόλα ἢ Παντελεήμων). (Πλούτ. Λυκ. 27).

Κναφεύς, καὶ γναφεύς ὁ ὄψαμα, κυρίως τὰ ἐπιδύχ εἰς ὕδωρ πατῶν καὶ καθαρῶν (Ἰπποκρ. Στρω. ὑγ. Α, 8). Εἰς Πομπηίαν ἀνεσκάφη ἐν μέγα κναφεῖον, περιέχον ἐξ παστοῦς ἢ κοιλώματα εἰς τὸν τοῖχον μετὰ

προεχουσῶν τῶν πλευρῶν, ἵνα στηρίξη εἰς αὐτὰς τοὺς βραχίονας ὁ κναφεύς, καὶ εἰς τὸ

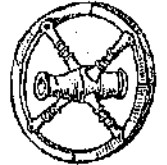
Κνήμη, πλὴν τοῦ μέρους τοῦ ποδός, ἐσθήμενε καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ τροχοῦ.

Κνήμιδες, πόλις ὀχυρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Κνημιδος (Στρβ. — Σκύλ.).

Κνήμις, ὄρος ἐν Λοκρίδι, παρέκτασις τοῦ Παρνασσοῦ, καθ' ὃ οἱ ἔνεγκ Λοκροὶ ἐκαλοῦντο Ἐπικνημιδιοί. Ἰπ' αὐτὸ εἰς τὴν ἀκτῖν ἦν ἡ πόλις Κνημιδες ἢ Κνημῖς καὶ αὐτὴ (Παυσ. — Στρβ.).

Κνήμις, τὸ μέρος τῆς πανοπλίας, τὸ πρὸς προφύλαξιν τῆς κνήμης, ὅπερ ἀπ' ἄκρων ταρασῶν εἰς γόνυ διήκει (Ἡλδ. Αἰθ.

Ἐδαφος Λεσάνην, ἐν ἣ ἐπάται τὰ κναφεύμενα.

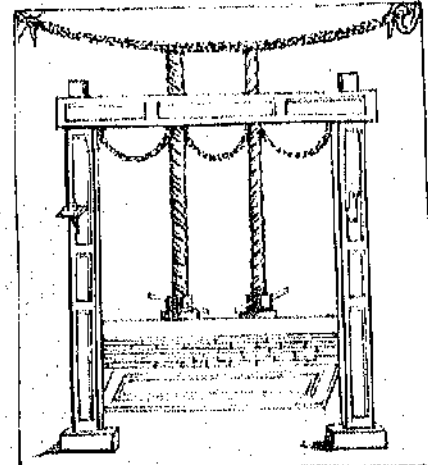
Προσέτι δὲ καὶ τοιχογραφίαι παριστάσαι τὴν

Θ, σ. 432). Ἦσαν μετάλλιναι, καὶ πολλὰς κατάγλυφοι. Αἱ ὑπὸ Ἰφικράτους εἰσαχθεῖσαι δερμάτιναι ἐπεκλήθησαν Ἰφικρατίδες.

Κνήμιος, ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν (Θουκ. Β, 66).

Κνήμιος, πρωτεύουσα τοῦ δωρικῆς δεσμοῦ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐν Καρία, εἰς τὸ Ἰνδοπον Ἀκρωτήριον καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ δι' ἰσθμοῦ συδεδομένην νῆσον. Ἦν ἔδρα τῆς λατρείας τῆς Ἀφροδίτης, ἔχουσα ἐν τῶν περιφημοτάτων ἀγαλμάτων τοῦ Ἡρακλείδου. Ἐνταῦθα ἐτελοῦντο καὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος. Ἦν προσέτι ἡ πατρίς τοῦ ἱατροῦ Κνησίου καὶ ἐνταῦθα ὁ Κόνων ἐνί-

ἔργασίον ταύτην, ἐξ ὧν εἰσὶ καὶ αἱ παρούσαι.

κησε τον Πισανδρον, τῷ 394. π. Χ. Σώζονται δ' οὐκ ὀλίγα αὐτῆς ἐρείπια (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 3, 10.—Στράβ. ΙΔ, 656).

Κνώθαξ, τὸ ἐκατέρωθεν ἐμβολον στρεφόμενου κυλίνδρου.

Ἰσθ. πρωτό.

Κνώθων, εἰς τὰς κνηγετικὰς λόγχας ἑκάτερος τῶν ὑπὸ τὴν αἰχμὴν προσχέντων σιδηρῶν ὀδόντων (Ξεν. Κυρηγ. Ι, 3, 14).

Κνωσσός, ἴδ. Κρήτη.

Κοάρα, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Συρίᾳ (Πτλμ. Ε, 18).

Κόθων, ἐκ Δελφῶν, ὁ κείσας τὴν Πυθίαν νὰ κηρυχθῆ ὑπὲρ τοῦ Κλεομένου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὅτε ὁ Δημάρατος τὸν κατηγορεῖ ὡς νόθον τοῦ Ἀρίστου (Ἡρόδ. ΣΤ, 66).

Κόγχη, μέτρον βευστῶν, ἡ μικρὰ = 1/2 κυάθου, καὶ ἡ μεγάλη, τριπλασιαστικὴ καὶ ὀξύβελον λεγομένη.

Κόδρος, υἱὸς Μελάμβου, Νηλεΐδου ἐκ Πύλου, νικῆσαντος τὸν βασιλεῖα τῶν Βοιωτῶν Ξάνθου καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὴν Ἀττικὴν κατακτῆσαντος, ἧς τὸν ὄρον ἐκληρονόμησεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ υἱὸς τοῦ Κόδρου. Πισθαλόντων δὲ τῶν Δωριέων τῷ 1068 π. Χ., ἐπιστεύετο ὅτι ὁ χρησμὸς προσέειπε τὴν νίκην εἰς ἐκείνους ὧν ὁ βασιλεὺς οὐκ ἐπιτεν εἰς τὴν μάχην, καὶ τότε ὁ Κόδρος εἰς χωρικὸν μεταμφιεσθεὶς, ἐρρίφθη εἰς τὸν ἐχθρικὸν στρατὸν καὶ φονεύθη, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐξεδίωξαν τοὺς Δωριεῖς καὶ κατήγγησαν τὴν βασιλείαν, κηρύξαντες ὅτι οὐδεὶς ἦν ἄξιος νὰ βασιλεύσῃ μετὰ τὸν Κόδρον. Ἦρξε δὲ μετ' αὐτὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μέδων, ὡς ἰσθμῖος ἄρχων, οἱ δ' ἄλλοι δύο υἱοὶ τοῦ Νηλεΐδου καὶ Ἀνδρονίκου, ἔφερον ἀποικίας εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν (Ἡρόδ. Ε, 76).

Κόδορνος, ὑπόδημα κυρίως κνηγετικόν, ἀνερχόμενον μέχρι μέσης τῆς κνήμης, φερόμενον δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τῶν τραγικῶν ὑποκριτῶν, ὅτε ὑπὸ τὸ πέδιλον εἶχεν ὑ-

ψηλὸν φελόν, ἵνα ἀεζάνη τὸ ἀνάστημά τοῦ ὑποκριτοῦ πρὸς ὃ καὶ ὅπου ἐνεδέχετο, ἐνεδόντο οἱ ὑποκριταὶ μακρὸν ἱμάτιον, πρὸς ἀποκρυψίν τοῦ κοδορνοῦ.

Προσέτι δ' ἦν οὗτω

κατεσκευασμένος ὁ κόδορνος, ὥστε ἑκάτερον τῶν ὑποδημάτων νὰ ἐφαρμόζεται ἀδιαφόρως καὶ εἰς τοὺς δύο πόδας. Διὰ τοῦτο τὸν ἠνομήθη ἐν Ἀθήναις οἱ σύγχρονοὶ τοῦ ἀπελάου ἐρωτικῶς κόδορνον, ὡς δῆθεν συμφωνοῦντα μετὰ πασῶν τῶν πολιτικῶν μεριδίων.

Κοθωκίδια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποβοωντιδῶν φυλὴν. Τὸ δημοτικὸν ἐκ Κοθωκιδῶν.

Κοίτα, ἀνδρεία Ἀμαζῶν, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Στράβ. Βυζ. λ. Θηβαίς).

Κοίτης, ἴδ. Κἀδειροι.

Κοῦλα (τά), 1) τῆς Βύθου τὰ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Καφαρέως καὶ Χερσονήσου παράλια τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐπικινδύνη τοῖς θαλασσοπόροις διὰ τὰς πολλὰς αὐτῶν καμπὰς καὶ τοὺς σκοπέλους. Εἰς αὐτὰ κατεστράφη, ῥιφθεὶς ὑπὸ τρικυμίας, ὁ Ἡερακλῆς ἀτόλος (Ἡρόδ. Η, 13.—Στράβ. Ι). — 2) Τὰ Κοῦλα τῆς Χίης χώρας (Ἡρόδ. ΣΤ, 26), μέρος κοῖλον τῆς νήσου Χίου, περὶ τὴν πρωτεύουσιν αὐτῆς.

Κοῦλη, χωρίον παρὰ τὰς Ἀθήνας, πιθανῶς ἢ μετὰ τοῦ Μουσειῦ καὶ τῆς Πυλῆς κοίλη ὁδός, ἐκτὸς τοῦ περιόλου τῆς πόλεως. Παρ' αὐτῇ ἦσαν τὰ Κιμώνια μνήματα, καὶ προσέτι οἱ τάφοι τοῦ Ἡροδότου καὶ Θεοκυθίδου. Ἀπετέλει δὲ δῆμον, τῆς Ἰπποβοωντιδῶν φυλῆς (Ἡρόδ. ΣΤ, 103.—Βιογρ. Θεωκ.).

Κοῦλη, ἴδ. Ναῦς.

Κοῦλη Συρία, ἴδ. Συρία.

Κοῦλον, ἴδ. Θέατρον.

Κούλωσσα, ἔρος τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Ἐπ' αὐτοῦ ἔκαιτο ἡ πόλις

Ἰβλίου. Μέρος δ' αὐτοῦ ἦν ὁ Καρνεάτης, (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 7, 7.—Στράβ.)

Κοῦνος, γαμβρὸς τοῦ Παρμενίωνος, διάσημος στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, συνδεσφῆς αὐτὸν εἰς Ἰνδίας, παρὰ τῇ Ὑφάσει συμβουλευσας τὴν ἐπιστράφη. καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀποθανὼν, πρὸς βαθεῖαν λύπην τοῦ κατακτητοῦ (Ἄρρ. Δ, 16).

Κοῦντος (καὶ Κόιντος), Σμυρναῖος ποιητῆς, γράφας ἔπος «Ὀμήρου παραλειπόμενα» τίτλον ἔχον, καὶ διατηρηθὲν (ἴδ. Ἔπος).

Κοῦνυρα, τόπος τῆς νήσου Θάσου ὀρεινός, ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης (Ἡρόδ. ΣΤ, 47).

Κοῦος, ἴδ. Τίτᾶνες.

Κοῖρανος, 1) ἐκ Λυκίας, πολεμιστῆς ἐπίσημος, φονευθεὶς ἐν Τρωάδι ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 677.—2) Κορινθίος, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος, πατὴρ τοῦ μάντιος Πολυΐδου (Παυσ. Α, 48.—Ἀπλλδ. Γ, 3, 1). — 3) Κρῆς πρὸ τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 605).

Κοιρανάδας, Θηβαῖος, διδάσκαλος τῆς τακτικῆς, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βυζαντίου ἐστρατείαν (Ξεν. Ἑλλ. Α, 3, 15.—Ἀνθ. Ζ, 1, 33).

Κοισύρα, γυνὴ εὐπερος καὶ εὐγενῆς ἐξ Εὐβοίας, σύζυγος τοῦ Πεισιστράτου (Σουΐδ.), κατ' ἄλλους τοῦ Ἀλκμαίωνος (Ἀρατφ. Νφλ. 201), προμήτωρ τοῦ Περικλέους (Ἀρατφ. Ἀχρον.).

Κοῦτα, λαὸς ἀνεξάρτητος παρὰ τῇ Πόντῳ (Ξεν. Ἄν. Ζ, 8, 25).

Κόκινθος, ἀκρωτήριο τῆς κάτω Ἰταλίας, εἰς τὴν χώραν τῶν Ἡρεττιῶν (Πολδ.). Νῦν Σαίλον.

Κόκκαλος, ἴδ. Δαίδαλος.

Κοκκώκα, ἐπιθετὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἠλίδι (Παυσ. Β, 18).

Κοκκωνῆς, Βυζαντίας, ὁπαδὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀδωνοειχίου (Λουκ.).

Κοκῦλον, πόλις τῆς Λιολίδος πρὸς τῇ Μυσίᾳ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 16).

Κόλαενος, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς πρὸ τοῦ Κέκροπος, ἰδρύσας ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἧτις κατ' αὐτὸν Κολαενίς ἐπεκλήθη (Παυσ. Α, 31).

Κολάξαξ, υἱὸς Ταργιταίου, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Παραλάται, φυλὴ σκυθικὴ (Ἡρόδ. Δ, 5).

Κόλαπις, ποταμὸς τῆς Παγγονίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Σάβην (Στράβ.). Νῦν Κούλα.

Κολαπτῆρ, ἴδ. Σμίλη.

Κολεός, θήκη τοῦ ξίφους, συνήθως ξυλίνη, ἐνίοτε μετὰ λεπτοῦ μεταλλίνου περι-

Ἰσθμ. ἑν. Περικλῆ.

καλύμματος, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι. Ἔστιν ὅτε καὶ δερμάτινος.

Κόλλυθος, τὸ μικρὸν νόμισμα, ὅθεν κολλυβιστῆς ὁ ἀργυραμισθεὶς.

Κολόθρον, χιτωνίσκος ἔχων βραχείας τὰς χειρῖδας ὑπὲρ τὸν ἀγκῶνα.

Κολοκασία, ἐπιθετὸν ὑπ' ὃ ἡ Ἀθηναῖα ἐλατρεῖτο ἀρχαϊκῶτα ἐν Σικυῶνι (Ἀθην. Γ, 1).

Κολοσσαί, πόλις ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μίκου, μία τῶν ἐπισημοτάτων τῆς Φρυγίας (Ἡρόδ. Ζ, 30.—Ξενοφ. Ἄν. Α' 2, 6). Κολοσσαί ἐπὶ Χριστοῦ (Ἀπόστ. Παῦλ. ἐπιστ. πρὸς Κολοσσαεῖς), ἐξέλιπε παντελῶς μετὰ ταῦτα. Ἐρείπια εἰς Κονάς.

Κολοσσός, ἄγαλμα διαστάσεων ὑπερφυσικῶν, ὅποιον ἦν τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Τρόδῳ. Μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου 100 κολοσσοὶ τοῦ Ἥλιου εἶχον ἰδρυθῆ ἐν Τρόδῳ, καὶ ὁ εἰς αὐτῶν, βεβαίως ὁ μέγιστος, ὑπελαμβάνετο ὡς ἔργον τοῦ Λυσίππου (Λουκ. Ἰκαρομένειπ. 12)· ἀλλ' ἦν πιθανῶς ὁ χαλκοῦς τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Χάρητος, ὅστις πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ ἐπωφελήθη καὶ τοῦ χαλκοῦ

της Έλεπόλεως, ἦν Δημήτριος ὁ Πολιορκη-
της εἶχε κατασκευάσει διὰ τὴν ἀποτυχούσαν
αὐτοῦ πολιορκίαν. Ἦν δ' ὁ κολοσσοὺς ἐξδο-
μηκοντάπηγος τὸ ὕψος, καὶ τοὺς δακτύλους
αὐτοῦ λέγει ὁ Πλίνιος μεζονας ἀγαλμάτων,
καὶ ἡ καταργασία αὐτοῦ διήρκεσε 12 ἔτη
(292 — 280 π. Χ.) τσοῦτο δ' ὑπερέβη ἡ
δαπάνη τὴν προὑπολογισθεῖσαν, ὥστε λέγεται
ὁ Χάρης ἐξ ἀπελπισίας αὐτοκτονήσας. Ἰδρῦθη
δὲ παρὰ τῆς λιμῆνι, οὐχὶ ὡς κοινῶς νομίζεται
τὴν εἴσοδον αὐτοῦ διασκελλίζων. Ἀλλὰ ὑπὸ
μεγάλου καταρριφθεῖς σεισμοῦ τῆ 224 π.Χ.
(= Ὀλ. 130 2.) ἐχρησίμευεν ἐπὶ πολὺ ὡς
πρόφασιν τοῖς Ῥοδίοις πρὸς ἀργυρολογίαν, παρ'
ἄλλων πόλεων ἐπὶ προθέσει ἀναστηλώσεως
αὐτοῦ, ἦν οὐδέποτε ἐπεχείρησαν. Τῆ δὲ 653
μ. Χ. οἱ Σαρακηνοὶ ἀπεκόμισαν τὰ συντερίμ-
ματα αὐτοῦ ἐπὶ 900 κομήλων (Κεδρην).

Κόλουθος, ἴδ. Ἔπος.

Κολοφῶν, 1) ἡ ὑπερτάτη κορυφή, συγ-
γενὲς τῶν κολωνός, ἔθεν τὸ κολοφῶ-
να ἐπάγειν ἢ ἐπίτιθεναί, τὸ ἐπιφέ-
ρειν τὴν ὑπερτάτην τελειότητα, καὶ οὐχὶ
ὡς τιγὲς, ἐκ τοῦ ὅτι ἡ οὕτω καλουμένη πό-
λις τῆς Ἰωνίας, ΒΔ τῆς Ἐφέσου, εἶχε δῆθεν
ἄριστον ναυτικὸν καὶ ἐξαιρετικὸν ἱππικὴν δύνα-
μιν. — 2) Ἡ πόλις αὕτη ἔπειτα παρὰ
τὸν ῥύακα Ἄκην, εἰς ἀπόστασιν 2 μιλλίαν
ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἔνθα εἶχε λιμένα τὸν Νό-
τιον, εἰς τὸν Καύστριον κόλπον (Ξεν. Ἰλλ.
Α, 2, 4). Ἦν δὲ καὶ αὕτη μία τῶν ἀντι-
ποιουμένων τὴν γέννησιν τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἦν
πατρίς τοῦ ποιητοῦ Μιμνέρμου, τοῦ Ἐρμη-
σιάνακτος καὶ τοῦ Νικάνδρου. Ἐκυριεύθη δ'
ὑπὸ Ἰύγου, τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας (Ἡρόδ.
Α, 14), τῶν Περσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννη-
σιακοῦ πολέμου (Θουκ. Γ, 24), τοῦ Λυσιμά-
χου, μετὰθέντος τοὺς κατοίκους εἰς Ἐφεσον
καὶ τῶν πειρατῶν (Cic. II Imp. Rom. XII).
ἄλλ' οὐχ ἦττον ἐμείνεν ἀνθρώπων ἡ πόλις,
καὶ ἔλαβεν ἀτέλειαν παρὰ τῶν Ῥωμαίων
(Liv. XXXVIII, 39). Ἐν τῶν προϊόντων
τῆς πόλεως ἦν ἡ πίσσα κολοφώνια.

Οὐ μακρὰν δὲ, πρὸς Δ., εἰς τὴν Κλάρον, ἦν
περίφημος ναὸς καὶ μαντεῖον τοῦ Κλαρίου
Ἀπόλλωνος (τὸ Κλάριον) (Στράβ. ΙΔ,
642).

Κολοφώνια, θυγάτηρ Ἐρεχθέως, τοῦ
βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, θυσιασθεῖσα ὑπ' αὐ-
τοῦ εἰς ἐξίλεισιν τῶν θεῶν (Hygin). Κατ'
ἄλλους ΧΟονία.

Κολοφώνιον λιμῆν, ἐπὶ τῆς Χαλ-
κιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, πλησίον
τῆς πόλεως Ἰορῶνης (Θουκ. Β, 2), πιθανῶς
ἀποικία Κολοφώνιον.

Κόλοπος, ἐν γένει πᾶν κοίλωμα πρὸ
πάντων τῆς ἑρῆς εἰς ἔν εἰσχωρεῖ ἢ θάλασ-
σα μεταφορικῶς ἢ ἀγκάλη ὡς πρὸς τὸ ἐν-

Ἄγ. ἐν Μουσ. — Ἄγ. ἐν Βουλ.

δυνα δὲ ἡ βελτίαι πτυχὴ ἦν σχηματίζει τὸ
ἱμάτιον ῥιπτόμενον ὑπὲρ τὸν ὤμον, καὶ δι' ἧς
διέρχεται ἡ χεῖρ, ἢ ἡ ἄλλη, ἢ πίπτουσα ὑπὲρ
τὴν ζώνην.

Κολομβιάς, μία τῶν θυγατέρων τοῦ
Πειραιῶ, ἧτις φιλονικήσασα πρὸς τὰς Μού-
σας, μεταμετρώθη εἰς πτηνόν, ὡς καὶ αἱ ἀ-
δελφαὶ τῆς (Λύτ. Λιβ.).

Κολουττός, δήμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς
Αἰγιίδος φυλῆς, μέρος τῆς πόλεως τῶν Ἀ-
θηναίων.

Κολχίς, γῆρα πρὸς Δ. τοῦ Βυζαίου
Ἰθύου, μεταξύ Καυκάσου, Ἀρμενίας καὶ Ἰ-
θρίας, ἐν τῇ ἀρχαιστάτῃ ἱστορίᾳ ὁ σκοπὸς τοῦ
πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἱεταμοὶ αὐτῆς ἐπί-
σημοὶ ἦσαν ὁ Φύσις καὶ ὁ Ἀκαμφίς, πόλεις
δ' ἡ παρὰ τὸν Φύσιν ὀμώνυμος, μετὰ ναῦ

τῆς Φασιανίδος Κυβέλης, ὄχυρά καὶ βορειό-
τερον ἢ Διοσκουριάς, ἀμφότεραι Μιλησίων ἀ-
ποικίαι. Οἱ Κόλχοι ἦσαν κατὰ τινὰς λει-
ψανα τοῦ στρατοῦ τοῦ Σισώστριδος, ἄρα αἰ-
γυπτιακῆς καταγωγῆς, γνωστότατοι ὡς ἐπι-
δέξιοι ὕφανται. Διηροῦντο δ' εἰς διάφορα γέ-
νη, καλούμενα Κοραξοὶ, Μόσχοι, Ἰνίοχοι,
κτλ. καὶ ἐξετείνοντο ἐν τοῖς ἔπειτα μέχρι
Τραπεζούντος, ἔνθα οἱ Μύριοι διήλθον διὰ τῆς
γῆρας αὐτῶν (Ξεν. Ἄν. Δ, 3, 12, 2). Μετὰ
τοῦ περσικοῦ κράτους εἶχον σχέσεις, οὐχὶ
ὅμως λίαν στενάς (Ἡρόδ. Γ, 97). Ὑπετάγη-
σαν δ' εἰς τὸν Μιθριδάτην, καὶ μετὰ ταῦτα
εἰς τοὺς Ῥωμαίους (Στράβ. ΙΑ, 497).

Κολωνάτ αἱ Κ., 1) πόλις τρωϊκῆ,
Α. τῆς Ἀλεξανδρείας Τρωάδος (Θουκ. Α,
131. — Ξεν. Ἄν. Γ, Ι, 13). — 2) Πόλις ἐν
Μυσίᾳ, ἀνωθεν τῆς Λαμφάκου (Ἄρρ. Α. 12,
6, Στράβ. ΙΓ, 589).

Κολωνάπας, ἐπίθετον τοῦ Βάχου,
καὶν ἔχοντος εἰς μέρος τι τῆς Λακωνίας Κο-
λώνην καλούμενον (Πλουτ. Γ, 13).

Κολώνη, καὶ Κολωνίδες, 1) κολίχνη
τῆς Ἰεσοσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, Ἀθηναίων
ἀποικία, μεταξύ Μεθώνης καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου
Ἄκροτι, ἔχουσα λιμένα ὅστις ἐκαλεῖτο Φοί-
νικος (Πλουτ. Β. — Πτλμ.). — 2) Ἀκρωτήριον
τῆς Βιθυνίας εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον (Ἀπλν.
Τόδ. Β, 650).

Κολωνίς, νησίδιον ἀπέναντι τῆς ἐν
Ἀργολίδι Ἐρμιόνης. Νῦν Σπετσόπουλον.

Κολωνὸς ἀγοραεὸς, ἡ ἕπαιος,
ἴδ. Ἀττικῆ.

Κομαιθῶ, θυγάτηρ τοῦ Πετραλάου,
βασιλέως τῶν Τηλεβοῶν. Ὅτε ὁ Ἀμφιτρώων
ἐπῆλθεν ἐχθρικῶς, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἔκοψε
πρὸς χάριν τοῦ τὴν χρυσὴν τρίχα ἐκ τῆς κε-
φαλῆς τοῦ πατρὸς τῆς, ἐξ ἧς ἐξηρτάτο ἡ δύ-
ναμις καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ, καὶ οὕτως ὁ Ἀμφιτρώων
ἐκυρίευσεν τὴν χώραν. Ἀλλ' εἶτα ἐφόνησε καὶ
τὴν προδότην Κομαιθῶ (Ἀπλλδ. Β, 4, 5).

Κόμμινας, ἴδ. Καππαδοκία καὶ
Πόντος.

(ΑΡΧ. ΛΕΒ. Α Ρ. ΡΑΓΚΑΝΗ ΤΟΜ. Α')

Κομμανέα, φρούριον ἐν Μυσίᾳ τῆς Μι-
κρῆς Ἀσίας πρὸς τῇ Περγάμῳ (Ξεν. Ἄνθ.
Ζ, 6, 15).

Κόμαροι, λαὸς Σκυθικὸς ἐν τῇ χώρᾳ
τῶν Σάκων, παρὰ τῆ ποταμῷ Ἰαξάρτη
(Πτλμ.).

Κόμαρος, λιμὴν τῆς Μολοσσίδος ἐν
Ἠπείρῳ, πρὸς τῷ Ἀντιφάκρωτρίῳ (Στράβ.).

Κομήτης, Λαπίθης ἐκ τῶν φονευθέν-
των ὑπὸ τῶν Κενταύρων εἰς τὸν γάμον τοῦ
Πειριθόου (Ον. Μαι.).

Κομμιαγηνή, τὸ Β. τῆς Συρίας (ἴδ.).

Κομμιενάσις, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς,
εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην. Νῦν Γάγρα.

Κόμμιωσις. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιστάτων
χρόνων ἐνηθύνοντο οἱ Ἕλληνας ἐπὶ τῷ κάλ-
λει τῆς κόμης, καὶ καρηκομόντες εὐ-
φημοῦνται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ οἱ Ἀκαρ-
νάες ἔφερον τὴν ἐπιωνυμίαν ταύτην ἴσως
πρὸς ἀντίθεσιν τῶν γειτόνων αὐτῶν τραχυτέ-
ρων λαῶν. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις οἱ
Σπαρτιάται ἔτρεφον κόμην ὑποχρεωτικῶς, ἐν
ἧ οἱ παῖδες παρ' αὐτοῖς ὀφείλον νὰ κείρωσιν
αὐτὴν καὶ πανταχοῦ ὑπέρχον κουρεῖα, ἐν
οἷς οἱ κουρεῖς ἐπεμελοῦντο τῆς κομμώσεως,
ἔκοπτον τοὺς ὄνυχας, κτλ. διότι τὸ εὐσχη-
μον εἶν ἐπεβάλλετο εἰς τὸν καλῶς ἀνατε-
θραμμένον Ἕλληνα. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀρχαῖο-
τάτα συνήγον τὴν κόμην ὑπὲρ τὸ μέτωπον
εἰς κρόβυλον, οἷος πολλάκις φαίνεται εἰς ἀ-
γάλματα τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ δὲ ἀποτμητὴ κό-
μης ἦν πολλάκις σημεῖον πένθους. Ἐν Ἑλ-
λάδι ἦν ἡ ξανθὴ κόμη (ὡς τοῦ Ἀπόλλωνος,
τοῦ Μενελάου) σπανία, καὶ διὰ τοῦτο λίαν
ἀγαπητὴ, ὥστε καὶ τεχνητῶς πολλάκις πα-
ρήγετο ὁ βαθεὺς ἢ δασύς πάγων ἀνήκεν εἰς
τῆς ὠρίμου ἀνδρικής ηλικίας τὸ κάλλος καὶ
τὴν ἀξιοπρέπειαν, καὶ ἐτρέφετο οὕτω κατὰ
τε τὰς γνάθους, ὁ πάγων, περὶ τὰ χεῖλη, ἢ
ὑπὲρ τὴν (μύσταξ), καὶ κατατέρω τὸ γένειον.

Ἐν τῇ ἀρχαιστάτῃ ἱστορίᾳ ὁ σκοπὸς τοῦ
πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἱεταμοὶ αὐτῆς ἐπί-
σημοὶ ἦσαν ὁ Φύσις καὶ ὁ Ἀκαμφίς, πόλεις
δ' ἡ παρὰ τὸν Φύσιν ὀμώνυμος, μετὰ ναῦ

καίρεσθαι. Αἱ δὲ γυναῖκες οὐδ' ἐπλεον τὴν μακρὰν κόμην των, οὐδὲ τὴν συνέστρεφον εἰς τεχνητούς λούλους, ἀλλὰ τὴν συνήγον, τὴν συνεσπαίρουσαν ἢ τὴν συνέδουσαν διαφόρως ὀπίσω τῆς κεφαλῆς ἢ ὑπὲρ τὸ μέτωπον, καὶ συνήθως ἰκανῶς βαθέως ὑπὲρ αὐτὸ, διότι τὸ μακρὸν μέτωπον, ἐθεωρεῖτο ὡς καλλονή (templis

Ἑκονδοχάτης, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Γάγγην (Ἄρρ. Α, 4.—Πτολ. ΣΤ, 18). Νῦν Γουνδοῦκ.

Ἑκονδυλέα, κόμη τῆς Ἀρκαδίας, μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (Παυσ. Δ).

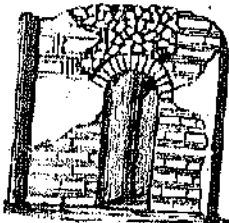
Ἑκονούλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν (Ἄρστρ. Σφ. 233).

Γρον. Πορ. Οἰκ. Ι, 33, 5), καὶ πολλάκις συνέστρεφον διὰ ταινίας αὐτὴν ὡς διαδήματος (μίτρας), ἢ ὀπίσω διὰ σάκκου ἐξ ὑφάσματος, ἢ διὰ πλέγματος (κίρκυ φάλου). Εἰς Ῥώμην δ' ἡ κομὴ εἰσῆχθη ἐκ Σικελίας ἀπὸ τοῦ 300 π.Χ. Αἱ κυρίως ἐστρεφον τοὺς λούλους των διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου, ἔφερον πολύτιμα κοσμήματα εἰς τὴν κόμην, καὶ ἐπὶ τῶν Ἀυτοκρατόρων ἐγένετο συνεχέστατα γυναικῶν ὑψηλῶν κομμώσεων, ψευδοῦς κόμης καὶ φενάκης.

Ἑκόμψατος, ποταμὸς τῆς Θράκης, ῥέων μετὰ τὸ Νέστον καὶ Τρέβον πρὸς τὴν Βιστωνίδα λίμνην. Νῦν Σέπαρις.

Ἑκονέσμια, πηλὸς δι' οὗ ἐπαχρύνοντο οἱ τοῖχοι· φησὶται δ' ὅτι τὴν ἐν χρήσει ἦδη ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, διότι τοιαύτου, περὶ τοὺς 3' παχὺς εὐρέθη οὐ μόνον εἰς τὸ ἀργολικὸν Ἴφραϊον, κίτρινος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ Ὑσακουροῦ τοῦ Ἀτρείου, ἐρυθρὸς, καὶ ἐν Ἰνδῶν λευκὸς εἰς στρωσίν τοῦ ἑδάφους ἐντὸς τῶν οἰκοδομῶν.

Ἐν Ἰφραϊῶν.

Ἑκόνηον, πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν Μικρῇ

Ἀσίᾳ, καὶ Κοινιούπολις καὶ Κόννα (Ἡρόδ. Ε, 53.—Πτολμ.).

Ἑκόνηος, ἐπιθετὸν τοῦ ἐν Μεγάρῳ, ἐν ὑπαίθρῳ ἱερῶ λατρευομένου Διὸς (Πασα. Α. 90).

Ἑκονίστρα (ἢ κονιστήριον), ἐν τοῖς γυμνασίοις τὸ μέρος ἐνθα ἐγίνοντο οἱ ἀγῶνες τῆς πάλης, διότι ἀλείφοντες δι' ἐλαίου τὰ μέλη των οἱ παλαισταί, ἐπέπασσον κόνην. Ἐν δὲ τοῖς θεάτροις (ἴδ.) ταυτόσημον τῆ ὀρχήστρῃ, ἐνθα ἴστατο καὶ ἐκινεῖτο ὁ χορός.

Ἑκονῆας, αὐλητῆς Ἀθηναῖος, ἀριστεύσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. οὐχ ἤττον μείνας, ἢ λέγων ὅτι ἔμεινε πένης, ἐξ οὗ καὶ παροιμιαιῶς ἔλεγον «Κόννου ψῆφον ἡγάσθαι.» δηλαδὴ ψῆφον εἰς οὐδὲν ὠφελοῦσαν (Ἄρστρ. Ἰππ. 534. Σφ. 695).

Ἑκοννέσας, παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, εἰς οὗ οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς εἰς ἥρωα, ἔθυσαν κρῖον, μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Θησέως (Πλούτ. Θησ. Β).

Ἑκόνηος, Μητροβίου, κιθαριστὸς Ἀθηναῖος, διδάξας τὸν Σωκράτην τὴν μουσικὴν (Πλάτ. Εὐθύδ. Σ. 272).

Ἑκοντίθεστος, ποταμὸς τῆς Θράκης, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀγριάνην (Ἡρόδ. Δ, 90).

Ἑκόνηος, μακρὸν ἔθλον ἔχον σιδήρον εἰς τὸ πέραν, πρὸς παντοίας χρήσεις οἷον πρὸς ὄσιν τῶν ἀκατίων, κλπ. ἰδίως δὲ μακρὸν

Ἐν Ἰωνίᾳ. Ἐν τῇ τῆς Περσῆς.

ἀκόντιον τῶν ἰπέων, ὡς τὸ δὲ περιστάται φέρων ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν ἐν Ἰσσί μάχην.

Ἑκόνηον, 1) Ἀθηναῖος στρατηγός, διακρίθεις εἰς τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, καὶ ναυαρχῆσας τῷ 413 π. Χ. (Θουκ. Ζ, 31). Τῷ δὲ 400 ἐξελέγη αὐτὸς στρατηγὸς ἀντὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου (Ἰουκ. V, 5, 4), ἀλλ' ἤττηθη ὑπὸ τοῦ Καλλικρατίδου πρὸ τῆς Μιτυλήνης, ἐνεκλείσθη ἐκεῖ, καὶ ἠλευθερώθη μόνον

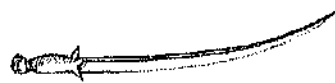
διὰ τῆς ἐν Ἀργινοῦσαις νίκης τῶν Ἀθηναίων. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐν Αἰγὸς Πεταμοῖς καταστροφῆς, μόνος κατάρθωσε, μετὰ 8 πλοίων διαφυγῶν, νὰ σωθῆ εἰς Κύπρον (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, 10. Β, 1, 28.—Πλούτ. Λυσ. ΙΑ), ἐνθα καὶ ἐπὶ 8 ὅλα ἔτη διαμείνας μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηνῶν, συνέδεσε σχέσεις μετὰ τῆς Περσικῆς αὐλῆς, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτῆς στόλον ὅτε ὁ Ἀγχιλαῖος εἰσῆλασεν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, τῷ 396. Ἀλλὰ μὴ δεόντως ὑποστηρικθὲς ὑπὸ τῶν σατραπῶν, ἀπήλθε τῷ 395 ὁ ἴδιος πρὸς τὸν βασιλέα, οὗ ἐκέρδησε τὴν ὑπόληψιν, καὶ ἐπικουρίαν λαβὼν, πρᾶσθε βαλε καὶ ἐνίκησε τὸν Σπαρτιατικὸν στόλον τὸν ὑπὸ τὸν Λύσανδρον παρὰ τῇ Κνίδῳ ἐπὶ τῆς Καρικῆς παραλίας (Ξεν. Ἑλλ. Α, 3, 7.—Πλούτ. Ἀγης. ΙΖ), καὶ ἀνέτρεψε τὴν ἀπὸ τῆς ἤττης τῶν Ἀθηνῶν ἰδρυθεῖσαν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης. Ἀπαλλάξας δὲ τοῦ Σπαρτιατικοῦ ζυγοῦ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μικρῆς Ἀσίας (393), ἐλεηλάτησε τὰς παραλίας τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐπιστρέψαντα εἰς Ἀθήνας τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ συμπατριῶται του θριαμβευτικῶς. Διὰ χρημάτων δ' ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ἀνοκοδόμησε τὰ Μακρὰ τεῖχη (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 6. — Hanc. Ant. Poll. II σ. 388). Διεπραγματεύθησαν δὲ τότε οἱ Σπαρτιῶται μετὰ τοῦ Πέρσου σατραπόου Ἰριθάξου, ὅστις, σταλέντα πρὸς αὐτὸν εἰς πρεσβείαν τὸν Ἑκόνηον, συνέλαβε καὶ ἡγγμαλιώτευσεν εἰς τὰς Σάρδεεις (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 16). Φαίνεται ὅμως ὅτι διέφυγεν ἔπειτα ὁ Κ. καὶ ἀπέθανεν ἐν Κύπρῳ παρὰ τῇ Ἰσθαγόρῃ (Ἰσοκρ. Πανηγ. ΜΑ. — Νερ. Κοπ. ΙV). — 2) Σάμιος, ἀστρονόμος καὶ μαθηματικὸς περὶ τὸ 280 π.Χ., φίλος τοῦ Ἀρχιμήδου. Οὗτος κατέταξε τὴν κόμην τῆς Βερνίκης μετὰ τῶν ἀστεισμοῶν (Catull. LXVI, 1). — 3) Γραμματικὸς ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Καίσαρος καὶ Ὀκταβίου, ἐγράψεν εἰς καθαρὰν ἀττικὴν διάλεκτον «διηγήσεις» πραγματευομένης ἀρχαίας ὑποθέσεις, ἰδίως περὶ ἀποικισμῶν. Σώζονται δ' αὐτοῦ ἀποσπάσματα παρὰ Φωτίου.

Κόρυς, «Τρεῖς σπείρας τοῦτο δὲ καλεῖται τὸ σύνταγμα τῶν πεζῶν παρὰ Ῥωμαίοις Κόρυς» (Πολβ. ΙΑ, 23).

δύο χειρῶν.

Κόπης, λαπίς κυρτή, ἢ τῶν Ἀσιανῶν

ὄπλων (Ξεν. Κόρ. παιδ. Β, 1, 9, Στ. 2, 10).

Κοπρέυς, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, πατήρ τοῦ Περιφύτου, φυγὼν ἐξ Ἡλίδος ὡς φονεὺς τοῦ Ἰφίτου ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως δ' ἐν Μυκήναις ἐξαγνισθεὶς, ἐπέμφθη ὑπ' αὐτοῦ ὡς κήρυξ παρὰ τῷ Ἡρακλεῖ ἵνα τῷ ἀναγγεῖλῃ τοὺς πόλους οὓς ὤφειλε ν' ἀναλάβῃ (Ὀρ. Ἰλ. Ο, 639).

Κοπρία, παραλία παρὰ τὴν πόλιν Ταυρομένιον τῆς Σικελίας, μνημονευμένη διότι εἰς αὐτὴν ἐξεδράζοντο τὰ παρὰ τὴν Χάρυβδι νηάγια (Στρβ.).

Κοπτός ἢ **Κοπτίς**, ἐπίσημος ἐμπορικὴ πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐπὶ τοῦ Νεῖλου, συνδέουσα ἐμπορικῶς τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Ἀραβίαν μετὰ τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, Ἰουστινιανούπολις. Νῦν Κούφτ. (Στρβ. ΙΖ, 815).

Κόρυς, ἀρχαιοτάτη πόλις τῶν Οὐδολσκῶν, ἦν, ὡς ἐλέγετο, ἔκτισεν ὁ Ἀργεῖος Κόρυς. Ὑπέστη καταστροφὰς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων σώζονται δ' αὐτῆς κικλώπεια εἰσέπια (Λίν. ΙΙ, 16, VII, 10).

Κορακήσιον, ἴδ. Κιλικία.

Κόραξ, 1) Σικελός, μετὰ τὸν θάνατον

τοῦ Ἰέρωνος, πιθανῶς τῷ 467 π. Χ. ἄρξας ἐν Συρακούσαις, εἶτα δ' εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ εἰς καλλιέργειαν τῶν ἐπιστημῶν ἀποσυρθεὶς. Λέγεται πρῶτος διδάξας τὴν ῥητορικὴν κατ' ὀρισμένους κανόνας, κατ' οὓς ἔγραψε καὶ τέχνην (τὴν θεωρίαν) αὐτῆς. Μαθητὴς αὐτοῦ ἦν ὁ Πλάτων (Cic. de Or. I, 20. — 2) ἴδ. Αἰτωλία.

Κόραξ, μηχανὴ πολιορκητικὴ καὶ ναυτικῶν προσβολῶν (Πολβ. Α, 22. — Vitr. Χ, 13, 8).

Κοραξοί, ἔθνος τῆς Κολχίδος, κατοικοῦν παρὰ τὸν ἐκεῖ Κόρακα ποταμὸν (Στρβ. Βυζ.).

Κορασιαί, ἐρημόνησος τοῦ Αἰγαίου, κατὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Κορίας (Στρβ.).

Κορῳάσαι, πόλις τῆς Πισίας ἐν Ἀσίᾳ (Πολύβ. ΑΒ. — Πτολ. ΙΒ). Νῦν Ἰσως ἢ Κουρνάρ.

Κορῳίλων, πόλις τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ἀκουϊτανίας, πιθανῶς ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λιγύρου, ἐμπόριον ἀσκούσα (Στρβ.).

Κορῳάκκα, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ἐν Ἡλίδι ὄρχαιον αὐτῆς ναῦν, ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν ἑταίρων τοῦ Πέλοπος ἐκεῖ πρῶτον ἐφευρεθέντος καὶ χρυσεθέντος κάρδακας (Πaus. ΣΤ, 29).

Κόρῳαξ, παρ' Ἀττικοῖς ἢ ὄρχησις τοῦ κωμικοῦ χοροῦ, ἢ παριστάσα τὴν μέθην, ἐξ οὗ εἶτα πᾶσα ὄρχησις μετ' ἀσέμνων κινήματων. Ἐλέγετο δὲ πρῶτον ἐφευρεθεῖσα ἐν Ἡλίδι.

Κόρῳβυβία, ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος, κειμένη βορείως τοῦ Βαλτιος ποταμοῦ. Ἐπὶ Καίσαρος Ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Στρβ.), καὶ νῦν Κορῳβυβία.

Κορῳύλη, λιμὴν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Πόντου εἰς τὴν Ἀσίαν (Ἀρρ. Περιπλ.).

Κορῳέων, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, ἐν Ἀρκαδίᾳ (Ἀπολλοδ.).

Κόρη, 1) ἴδ. Περσεφόνη. — 2) Πήλινον, ἢ καὶ ἐκ πολυτελεστέρας ὕλης μικρὸν

ὁμοίωμα ἀνθρώπου, παίγιον μάλιστα τῶν παιδίων (κορνίλα), ὃν πλείστα καὶ ἐνίοτε ὠραῖαι εὐρίσκονται ἐν τάφοις (ἴδ. Ἰανόγρα). — 3) Ἡ μακρὰ χεὶρὶς τοῦ Περσικοῦ ἱματίου (Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 8).

Κορησία, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς (Στρ. Βυζ. λ. Κόριον).

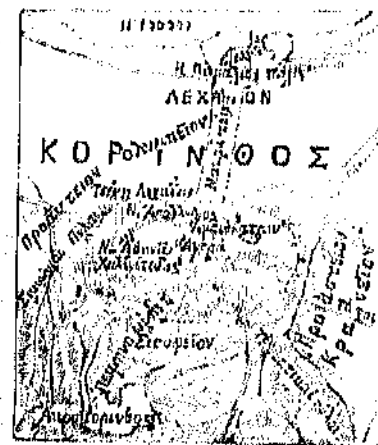
Κορησσία, πόλις εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς νήσου Κῶ, ἧς οἱ κάτοικοι μετρηκίθησαν ἔπειτα εἰς τὴν Ἰουλίδα.

Κορησσοῦς, ὄρος ἐν Ἰωνίᾳ, εἰς 40 σταδίων ἀπόστασιν τῆς Ἐφέσου. Ἐπ' αὐτοῦ ἦν κόμη θεωρουμένη ὡς τῆς πόλεως ἐκείνης πρῶτατειον (Ἡρδ. Β, 100. — Ξεν. Ἑλλ. — Στρ. Βυζ.).

Κορία, 1) ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, διότι ἔσωσε τὰς κόρας τοῦ Πρωίτου (Καλλιμάχ. Ἀρτιμ. 234). Ὁμοίως καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὸν ναῦν αὐτῆς τὸν ἐπὶ τῆς καρπῆς τοῦ Κλειτορίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ (Πaus. Η, 21). — 2) Πόλις τῆς Βρετανίας, ἐν τῇ νῦν Σκωτίᾳ, παρὰ τῇ ν. ποταμῷ Ἀμιλτῶνι (Πτολεμ. Β, 3).

Κορῳαργός, πόλις τῆς χώρας Κολδαύων ἐν Γερμανίᾳ, ν. Βροῦν ἐν Μοραβίᾳ (Πτολεμ.).

Κορινθία, ἡ ΒΑ χώρα τῆς Πελοποννήσου, 12 □ μιλίων, ἑκτασιν ἔχουσα,

περιλαμβάνουσα δὲ καὶ τὸν Ἴσθμὸν, καὶ συνορεύουσα ΒΑ πρὸς τὴν Μεγαρίδα, ἀφ' ἧς τὴν

διήρουν τὰ 1370^μ ὑψ. Γεράνεια ὄρη, ἔχοντα εἰς τὴν κρημνώδη Ν αὐτῶν πλευρὰν τὴν περιφνημον καὶ ἐπικίνδυνον Σκιρωνίαν ὁδὸν (ν. Κακὴν Σκάλαν) Β πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, Δ, πρὸς τὴν Σικυωνίαν, Ν, πρὸς τὴν Ἀργολίδα, καὶ Α, πρὸς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον. Τοῦ Γερανείου τὴν πρὸς Δ παρέκτασιν ἀποτελεῖ ὁ Αἰγίπλαγκτος, ἀπολήγων εἰς τ' ἀκρωτήρια Ὀλμιάς καὶ Ἰπράτων (ἀγ. Νικόλαος). Τὸν δ' Ἴσθμὸν,

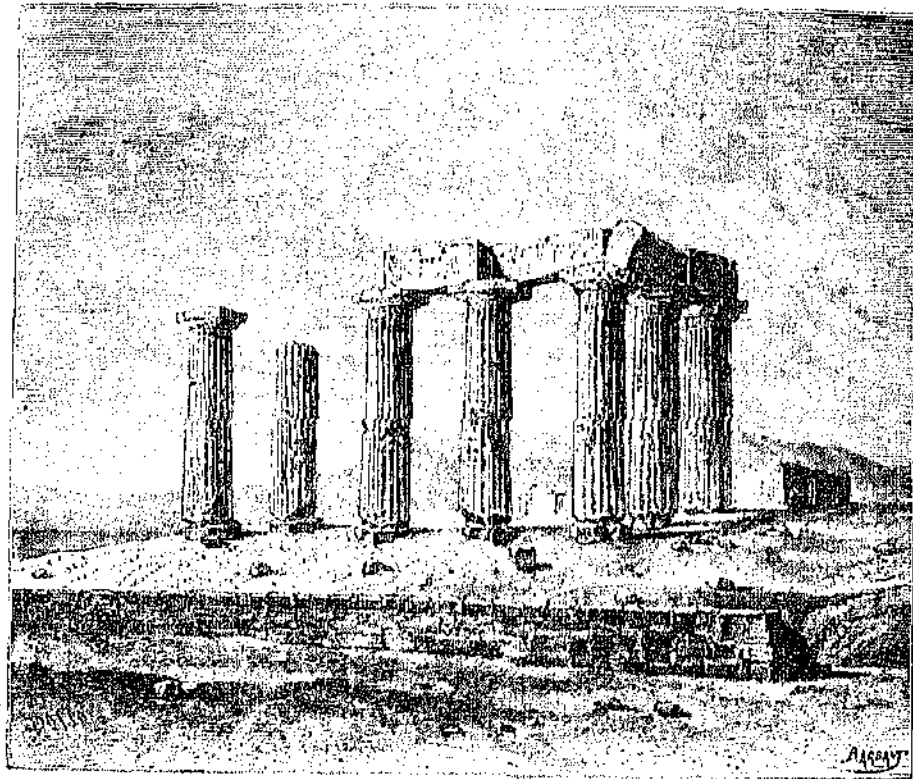

18200' τὸ ἐλάχιστον πλάτος ἔχοντα, ὕψος δὲ τὸ μέγιστον 90^μ, οἱ ἐπιχειρήσαντες νὰ τάμωσιν, ὡς ὁ Νέρων ἐν ἄλλοις, ἀπεθαρρύνθησαν πάντοτε ἐκ τῆς δυσκολίας τοῦ ἔργου, καὶ κατὰ δημόδεις παραδόσεις, αἶμα ἐκ τῆς γῆς ἀναθρύσαν καὶ ἄλλα θαυμάσια φαινόμενα παρεκώλυσαν τὴν ἐκτέλεσιν, ἐπιφυλαχθεῖσαν εἰς τὰς παρούσας ἡμέρας. Ἀπὸ τῆς μιᾶς ὁμοῦ εἰς τὴν ἄλλην θάλασσαν ἔφερον ὁ Διολκοκός, ὁδὸς δὲ ἦς μεταφέροντο κατὰ ξηρὰν τὰ πλοῖα ἄρια. Νοτίως δ' αὐτοῦ σώζονται λειψανα τειχῶν τὸν Ἴσθμὸν τεμνόντων, καὶ ἐν ἡ ἀνέγερσις ἤρξατο ἀπὸ τῶν Περσικῶν, καὶ ἐκανελήθη πολλὰκις ἔκτοτε, καὶ ὑπὸ τῶν Βενετῶν ἐτι τῷ 1663 καὶ 1699. Ν τῆς πόλεως Κορινθοῦ ὕψεται κινουσιδὴς λόφος εἰς 575^μ ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, 500^μ δὲ ὑπὲρ τὴν πόλιν, φέρων τὴν ὄχυρὰν ἀκρόπολιν, τὸν Ἀκροκόρινθον Δ δ' αὐτοῦ τὰ 685^μ ὑψηλὰ ὄνεια ὄρη, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Βουκεφάλου καὶ Σπειραίου, ἀποκλείοντα τὴν ἐκ Ν πρόσδοον. Δύο δὲ μόναι ἑδοὶ ἔφερον ὑπὲρ αὐτὰ, Δ ἐκ Κλειωνῶν, καὶ Δ τοῦ Ἀργους ὑπὲρ τὴν Τενέαν. Τὸ πλείστον τῆς ἐπαρχίας σύγκειται ἐξ ὕψωμάτων καὶ κοιλάδων (ἀφ' ἧς τε καὶ κοιλιεταί) Ἡρδ. Β, 92. — Στρβ. Η, 382), εὐφορον δὲ μέρος ἦν καὶ

τὸ πάλαι ὡς καὶ νῦν ἡ βοτρυφόρος ΒΔ πα-
ραλία. Ποταμὸς πρὸς Δ τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ
τῆς Σικυωνίας ἢ Νεμέα. Ἦν δὲ τὸ ἀρ-
χαῖον τῆς Κορίνθου ὄνομα τὸ Πελασγικὸν
Ἔφυρα (Γέφυρα;) μετὰ τῶν παναρχαίων
δὲ κατοίκων συνανεμίγησαν ἔπειτα Αἰολεῖς,
καὶ κατόπιν Δωριεῖς, ἐπὶ τῆς καθόδου τῶν
καὶ ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς χώρας συνεποσύντο
οἱ κάταικοι εἰς 600,000 περίπου, τὸ ἐμπό-
ριον ἰδίως μετερχόμενοι, καὶ ἀφελούμενοι

θος, ὅστε διὰ τοῦτο, καὶ διὰ τὴν ἐπιτακρον
θέσιν του, αὐτὸς καὶ ἡ Χαλκίς καὶ ἡ Μαγνη-
σία ἐλέγοντο αἱ τρεῖς πέδαι τῆς Ἑλλάδος.
Τῇ 146 π. Χ., κυριεύσας κατέστρεψε τὴν ὠ-
ραϊαν πόλιν ὁ Μούμιος, μείνας ἐπὶ ἓνα
αἰῶνα εἰς σωρὸν ἔρσιπιων. Ἀνοικοδομηθεῖσα δ'
ὑπὸ Καίσαρος ὡς Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ἀνέθα-
λεν αὐθις, εἰ καὶ οὐχὶ πλέον εἰς τὴν ἀρχαίαν
περιωπήν, πρωτεύουσα γενομένη τῆς ἐπαρ-
χίας Ἀχαΐας. Ἡ πόλις ἦν κατάκοσμος διὰ

Ἡ ναὸς τοῦ Ἡρακλῆος ἐν Κορίνθῳ.

ἐκ τῆς διαμτακομίσσεως. Ἡ δὲ πόλις, ἡ πο-
λυανθρωπότερα πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν, εἶχε
300,000 κατοίκους, καὶ πολυαριθμούς ἐξέ-
πεμφεν ἀποικίας. Ἐποτίκετο δ' ὑπὸ τῆς ὠ-
ραϊαίας πηγῆς Πειρήνης, ἣτις προέρρεεν ἐξ ὕ-
φους 575μ ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, καὶ παρ' ἣ
ὁ Βαλλεροφόντης ἐλέγετο θαμῆσας τὸν Πή-
γασον. Καὶ ὁ Ἀδριανὸς δὲ μεταχέτευσεν εἰς
τὴν Κορίνθον τὸ ὕδωρ τῆς Στυμφαλίδος λι-
μνης. Ἦν δὲ τοσοῦτον ὄχυρὸς ὁ Ἀκροκόριν-

λαμπρῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν οἰκοδομῶν
καὶ ὁ ἐκ τῆς ἐμπορίας πλοῦτος ἐπέφερε τὴν
πολυτέλειαν καὶ ἤθικὸν ἐκτραχηλισμὸν. Ὁ
ναὸς τῆς Ἀρροδίτης εἶχε χιλιάς νέας ἱερο-
δούλους, καὶ διὰ τὰς δαπάνας καὶ ἄλλους κιν-
δύνους ἐπεκράτει τὸ λέγειν ὅτι «οὐ παν-
τὲς ἦν πλεῖν εἰς Κορίνθον.» Τοῦ δὲ
ναοῦ τοῦ Ἡρακλῆος σώζονται ἔτι ἐπίσημα
λείψανα, τὸ μόνον σχεδὸν λείψανον τῆς ἀρ-
χαιῆς Κορίνθου. Ἐν Κορίνθῳ ἦσκειτο ἐξέ-

χος ἢ τε γλυπτικὴ καὶ ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ
χαλκοουργία, καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα πλου-
σιώτερα ἦσαν τὰ διὰ φύλλων ἀκάνθου κο-
σμούμενα ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου δ' ἐφευρε-
θέντα κορινθιακὰ κιονόκρανα· καὶ ἡ κεραμο-
γραφία ὠραία παρήγεν ἐκεῖ προϊόντα. Ἐν μετα-
γενεστέροις δὲ χρόνοις ὁ κορινθιακὸς χαλκὸς
ἐξελαμβάνετο ὡς μέταλλον προσλθὼν ἐκ τῆς
μῆξεως παντοίων μετάλλων ἐπὶ τοῦ ἐμπρη-
σμοῦ τῆς Κορίνθου ὑπὸ Μούμιου. Βορείως δὲ
τῆς πόλεως, εἰς 12 σταδίων ἀπτόσταιν ἔκειτο,
διὰ δύο μακρῶν τειχῶν μετὰ τῆς πόλεως συν-
δεόμενος, ὁ λιμὴν τὸ Λέγαιον, ἐπὶ τοῦ κο-
ρινθιακοῦ κόλπου, ἐνθα ἀπὸ τοῦ σεισμοῦ τοῦ
1868 ἐκτίσθη ἡ νέα Κορίνθος. Ἐπὶ τῆς
πρὸς αὐτὴν δ' ἀγοῦσης ἔκειτο τὸ μνημεῖον
τοῦ Διογέους. Εἰς τὸν Σαρωνικὸν δὲ κόλ-
πον ἔκειτο ὁ Α. λιμὴν τῶν Κεγχρεῶν,
καὶ ὄλιγον Β. αὐτοῦ αἱ Θερμαὶ (ν. Λου-
τράκι), μετὰ Θερμῆς πηγῆς, αἰτίνες καὶ
Ῥεῖτοι καὶ λουτρὸν τῆς Ἑλένης
ἐλέγοντο· καὶ πλησιέστατα τὸ χωρίον Σο-
λύγεια. Ν τῆς Κορίνθου ἡ Γενεά, πα-
τρὶς τοῦ Κυφέλου. Πλησίον τοῦ λιμένος
Σχοινοῦντος (ν. Καλαμάκι), ἐτελοῦντο
ἐπὶ τοῦ Ἴσθμοῦ τὰ Ἴσθμια παρὰ τῷ Πο-
σειδωνίῳ, οὗ λείψανα σώζονται, ὡς καὶ τοῦ
θεάτρου καὶ τοῦ σταδίου τῶν ἀγώνων. Πέραν
δὲ τοῦ Ἴσθμοῦ ἔκειντο ἡ Σιδεοῦς καὶ ἡ
Κρομμυῶν, ἐνθα ὁ Θησεύς λέγεται φονεύ-
σας τὴν Κρομμυωνίαν σὺν, μητέρα τοῦ Κα-
λυδωνίου κάπρου. Εἰς δὲ τὴν δυτικὴν παρα-
λίαν ἦν ἡ Οἰνόη (Ἡέρα χώρα) (Στράβ. II,
378.—Παυσ. Β). Πρὸ τῆς Δωρικῆς εἰσοδο-
λῆς ἦρχον ἐν Κορίνθῳ οἱ Σισυφίδαι. Ὁ Ὀ-
μηρὸς λέγει τὴν (ἢ τὸν) Κορίνθον ἀφνειὸν
καὶ ἐξαρτωμένον ἐκ τῶν Μυκηναίων (Ἰλ. Β.
570). Ἐπὶ τῆς δωρικῆς δὲ διανομῆς ἐλα-
θεν οὕτην ὁ Ἀλήτης, τοῦ Ἡρακλέους διαγό-
νος, καὶ ἀπὸ τοῦ 955 π. Χ. προϊστάνο
τῆς ἐπιταρχίας οἱ Βακχιάδαι, μέχρις οὗ,
τῷ 659 (Ὀλ. 30, δ') ὁ μητρὸθεν Βακχιά-
δος Κύφελος, ὁ τῶν τεχνῶν ἐραστὴς καὶ

προστάτης, ἀνεδείχθη τύραννος. Ἀλλὰ μετὰ
τὸν υἱὸν καὶ διάδοχον αὐτοῦ Περίανδρον
(627—585), ἐξεβλήθη ὁ τούτου υἱὸς Ἰφί-
μῆτιχος, καὶ ἐγκατέστη ἡ δημοκρατία. Ἐπὶ
τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐξέπεσε καὶ ἡ
ναυτικὴ δύναμις τῆς Κορίνθου. Συνησπίσθη δ'
ἔπειτα ἡ πόλις μετὰ τῶν Μακεδόνων, καὶ
τέλος, ὡς σύμμαχος τοῦ Ἀχαικοῦ δεσμοῦ,
ἐκυριεύθη καὶ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Κορινθιακὸς πόλεμος. Ὅτε οἱ
Λακεδαιμόνιοι στρατηγοὶ Θίμβρων καὶ Δερ-
κυλλίδας ἤρξαντο ἀπὸ τοῦ 400 π. Χ. τὰς
ἐπιχειρήσεις αὐτῶν κατὰ τῶν σατραπῶν τῶν
παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ αὐτὰς ἐπέ-
ταινεν ἔτι μάλλον ὁ Ἀγησίλαος, πεμφθεὶς ὑπὸ
τῶν Περσῶν ὁ Ῥόδιος Τιμοκράτης, ἐκέρθη-
σεν ὑπὲρ αὐτῶν διὰ δωροδοκίας τὰς Θήβας,
τὴν Κορίνθον καὶ τὸ Ἄργος, αἷς προσέτε-
θησαν καὶ αἱ Ἀθήναι καὶ ἄλλαι μικραὶ πό-
λεις. Τότε ἤρξατο ὁ Κορινθιακὸς ἢ Κοριν-
θοβοιωτικὸς πόλεμος, (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 5.—
Πλούτ. Λυσ. ΚΘ), καὶ οἱ Σπαρτιάται προ-
σέβαλον ἐν Βοιωτίᾳ τὴν πόλιν Ἀλιάρτον, τῇ
395. Φονευθέντος δ' ἐκεῖ τοῦ βασιλέως αὐ-
τῶν Λυσάνδρου, μετεκαλέσαντο ἐξ Ἀσίας
τὸν ἐκεῖ θριαμβεύοντα Ἀγησίλαον. Οἱ σύμ-
μαχοὶ διενεμήθησαν κατ' ἀρχὰς νὰ προσβά-
λωσι τὴν Σπάρτην, διότι ὁ Κορινθιακὸς Τιμό-
λαος ἔλεγεν ὅτι πρέπει νὰ καταστρέψωσι τὴν
κυψέλην πρὶν ἢ αἱ σφῆκες ἐξέλθωσιν ἐκείθεν
καὶ κειτήσωσιν· ἀλλ' ἠναγκάσθησαν ν' ἀπο-
συρῶσιν εἰς τὸ κέντρον τοῦ δεσμοῦ, τὴν Κο-
ρίνθον, ἐνθα εἶχεν ἀνατραπὴ ἡ ἀριστοκρατικὴ
μερίς, καὶ ἠττήθησαν ἐν Νεμέᾳ (394). Ἐν Κο-
ρωνεῖα τῆς Βοιωτίας ὁμοῦς προσέβαλον προ-
σερχόμενον τὸν Ἀγησίλαον, μικρὸν μετὰ τὴν
ἐν Κνίδῳ νίκην τοῦ Κόνωνος, καὶ μετὰ τὴν
αἰματηρὰν μάχην, ἣς τὴν ἔχασεν ὁ Διόδωρος
(ΙΔ, 84.—Ξεν. Ἑλλ. Δ, 2.—Πλούτ. Ἀγσ.
ΙΗ) λέγει ἀμφίβολον, ἀπεσφῆθη εἰς Σπάρ-
την ὁ Ἀγησίλαος. Ἐκτοτε δὲ προστέθησαν
καὶ πολλαὶ ἄλλαι πόλεις εἰς τὸν δεσμὸν, καὶ
ὁ τὴν Σπάρτην μισῶν σατράπης Φαρνάβα-

ζος, ἔφερε στόλον κατ' αὐτῆς, ἀπολεσάσης τὴν θαλασσοκρατίαν ὅτε αὐταὶ ἐκείναι αἱ πόλεις, αἱ καταβαλοῦσαι τῷ 404 τὴν κατὰ θάλασσαν ἰσχύϊν τῶν Ἀθηναίων, συνετέλεσαν ἤδη εἰς τὴν παλινόρθωσιν αὐτῆς. Μικρὸν μετὰ τοῦτο (τῷ 392) ὁ Ἀθηναῖος Ἰφικράτης, σῶμα μισθωτῶν εἰς πελταστὰς ὀργανώσας, κατέστρεψεν ἐπὶ τοῦ Ἰσθοῦ, κατὰ τὸ Λέχαιον, μύραν Σπαρτιατῶν (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 4, 8. — Νερ. Ἰρμ. 1), καὶ ἐξηκολούθει ὁ κορινθιακὸς πόλεμος διὰ δηρώσεων καὶ ἐμφυλίων καταστροφῶν, καὶ διὰ λεηλασίας τῶν ἀκτῶν ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ στόλου, μέχρι τοῦ 387, ὅτε ὁ Ἀνταλκίδας, πρὸς δυσἀρέσειαν τῶν ἐχθρῶν τῆς Σπάρτης, συνωμολόγησε μετὰ τοῦ μεγάλου Βασιλέως συνθήκην τοῖς Πέρσαις ὠφέλιμον (Διόδ. ΙΔ, 110. — Ξεν. Ἑλλ. Β, 1).

Κόρινθος, υἱὸς τοῦ Διὸς κατὰ τοὺς Κορινθίους, ἀνάγοντας εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τῶν (Πινδ. Νέμ. Γ, 155. — Παισ. Β, 1).

Κόριννα, ποιήτρια ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας, καὶ Θεβαία λεγομένη, ἐπελέγετο καὶ Μοῦσα. Ἀκρίστωσεν δὲ παρ' τῷ 509 π. Χ., ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου εἰς τὴν Λυρικὴν, μετὰ ταῦτα παντάκως αὐτὸν νικῆσασα ἐν διαγωνισμοῖς. Ὑγραψεν εἰς βοιωτικὴν διάλεκτον ποιήματα περὶ ἐγγυρῶν ἡρώων καὶ ἄλλα μυθολογικά, ἀποτελέσαντα πέντε βιβλία· ἐξ αὐτῶν δ' ὀλίγιστα ἀποσπάσματα σώζονται (Bergh. Poet. Iyr. grec.).

Κορέωλα (ἡ), καὶ Κόριλα, μητροπολις τῶν Οὐδέσκων, ἐν Ἰταλίᾳ, ἀνατολικῶς τοῦ Ἀντίου (Διονυσ. Ἀλιξ. ΣΤ. — Πλούτ. — Στέφ. Βυζ.). Ὡς ταύτην κυριεύσας, ὠνομάσθη κατ' αὐτὴν ὁ περίφημος Ῥωμαῖος στρατηγὸς Μάρκιος ὁ Κοριολάνος.

Κόρινθα, 1) καὶ **Κέρκυρα**, ὡς νομίζεται, ἡ Ὀμηρικὴ Σχερῖα, ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, ἀπέναντι Δ. τῆς Ἡπειρωτικῆς στερεᾶς, εἰς 50 μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ἀκροκαρυνίου ἠκρωτηρίου. Ἐπιφάνειαν ἔχουσα 10 □ μ., διατέμνεται ὑπὸ δύο ὄρεων, τοῦ Β, Μελίτης, χωροῦντος ἐκ

Δ. πρὸς Α, ἐνθα ὑψοῦται εἰς 948 μ., καὶ τοῦ Ν πρὸς τὰ ΝΔ βαθμυδὸν ταπεινουμένου. Ἀκρωτήρια ἔχει ΒΑ. τὸν Λευκίμην, ΝΔ. τὸ Ἀμφίπαγον (ν. Ἀσπρόκαρο), ΒΔ. τὸ Φάλακρον (ν. Καραλή), καὶ ΝΑ. τὴν Κασσιόπην. Ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη περιγράφονται οἱ κάτοικοι ὡς ναυτιχοὶ καὶ παντοῖως μεμψυμινοί, ἀλλὰ δόλοιοι καὶ ἀπότμοι. Κατὰ τὸ 734 π. Χ. ἐξέπεμψεν ἐνταῦθα ἀποικίαν ἡ Κόρινθος, ταχέως εἰς ἀκμὴν ἀναπτυχθεῖσαν καὶ ἐπὶ τῶν Περσικῶν πολέμων τὰ πλεῖστα πλοῖα μετὰ τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στόλον παρασχούσαν. Ἀλλ' ἡ δύναμις αὕτη ἐπέφερε συγκρούσεις καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν μητροπόλιν Κόρινθον, ἧτις καὶ ἠττήθη ἐν ναυμαχίᾳ (Θουκ. Α, Β). Ἰῆτα δ' ἐγένετο ἡ Κέρκυρα μία τῶν ἀφορμῶν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, εἰς ὃν καὶ αὕτη περιπλάκη ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις, καὶ μάλιστα μετ' Ἀλέξανδρον, ἐξασθενήσασα καὶ αὐτὴ, ἐτέθη (229) ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ῥώμης. Ἡ πρωτεύουσα, κειμένη εἰς τὸ μέσον τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς, ἐνθα καὶ νῦν, εἶχε δύο ἀκροπόλεις (κορυφὰς ἐπὶ τοῦ μεσαιωνοῦ καλουμένας, ὅθεν τῆς νήσου τὸ νέον ὄνομα), καὶ δύο λιμένας, τὸν ἐμπορικὸν καὶ τὸν πολεμικόν, Ὑλαϊκὸν καλούμενον (Θουκ. Γ, 72, 81), (ν. Πέραμα κατὰ τὸ κανόνι). Ἐδ' ἐν τῇ μέσῃ αὐτοῦ νησιῶν, Ποντικονήσι, ἐστὶ πιθκνῶτατα τὸ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰδ. Ν, 152) μνημονευόμενον ὡς ἡ ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ ἀπολιθωθεῖσα ναῦς τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων δὲ μνημονεύεται καὶ πόλις Κασσιόπη ἐπὶ τοῦ ἡμιονόμου ἠκρωτηρίου. Ὀνομάζετο δὲ καὶ Δρεπάνη ἡ νῆσος διὰ τὸ σχῆμά της, κατὰ δὲ τὸν μῦθον, διότι ἐνταῦθα δέχθη ἐρριψεν ὁ Κρόνος εἰς τὴν θάλασσαν τὴν δρεπάνην δι' ἧς ἠκρωτηρίου τὸν πατέρα του. — 2) Ἰδ. Ἰλλυρικόν.

Κόρινθλος, πόλις τῶν Σοβίων ἐν ἐν Ἰταλίᾳ (Στ. Βυζ.) Ν. Μοντικάλι.

Κόρινθος, 1) ὁ πρῶτος Ὀλυμπιονίκης, ἀφ' οὗ μετὰ 86 ἐτῶν διακοπὴν ἐπανελή-

φθσαν τὰ Ὀλύμπια τῷ 777 π. Χ. — 2) Ἰδ. Κασάνδρα.

Κοροκονδᾶμη, κόμη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, εἰς τὸ νότιον τῆς εἰσόδου τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, νῦν Ταρᾶν. Παρ' αὐτῇ ἦν ἡ μεγάλη Κοροκονδαμητικὴ λίμνη, ὑπὸ πόλεων περιουκούμενη, καὶ ἐκβάλλουσα εἰς τὴν θάλασσαν (Στρώ.).

Κορόντα, πόλις τῆς Αἰτωλίας, παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου (Θουκ. Β, 102). Ἰσως τὸ νῦν Ἀσπρον.

Κόρος, ποταμὸς τῆς Περσίδος (Διονυσ. Περιηγητ. 1073). Ἰσως αὐτὸς ὁ Κύρος.

Κόρραγον, φρούριον τῆς Μακεδονίας, (Διοχ. κ. Κτησ. σ. 454).

Κορσεῖα, νησιδίων τοῦ Αἰγαίου παρὰ τῇ Σάμῳ (Στφ. Βυζ.). Τουριστι Σουσαν Ἀδαί.

Κορσεῖα καὶ Κορσεαί, μικρὰ πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ἔρους Ἰπτιάου, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Λοκίδος (Διόδ. π. Περσ. σ. 385. — Παισ.).

Κορσεϊκή, ἰδ. Κύρνος.

Κορσωτή, πόλις μεγάλη τῆς Μεσοποταμίας, ἐπὶ νήσου τοῦ ποταμοῦ Μασκῶ, ἔρημος ἐπὶ Ξενοφάντος (Ἀνθ. Δ, 5, 4).

Κόρτωνα, ἰδ. Κρότων.

Κορύθωντες, ἰδ. Ἰέα.

Κορυθαλλός, ἰδ. Ἀττική.

Κορυθαλλός, φρικτὸς ἐξ Ἀντικύρας, προδοὺς τῷ Ξέρξῃ τὴν ὑπὲρ τὰς Θερμοπύλας τῆς Ὀίτης διάβασιν. (Ἡρόδ. Ζ, 124).

Κορύθων, βουκόλος τις παρὰ Θεοκρίτῳ (Ἠδ. Δ, 1).

Κόρυθος, 1) υἱὸς τοῦ Διὸς, ἔσχεν ἐξ Ἠλέκτρας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, τὸν Ἴάσιον καὶ τὸν Δάρδανον ἰδρυτὰς τῆς Κορύθου (Κρότωνος) ἐν τῇ Ἰσθμῷ τῆς Ἰταλίας (Virg. Αἰ, III, 107. VII, 200. X, 719).

— 2) Λαπίθης ἐπὶ τὸν γάμον τοῦ Πειρίθου (Or. Met. XII, 200).

Κορύλας, Πέρσης, σατράπης τῆς Παφλαγονίας (Ξενφ. Ἀνθ.).

Κόρυμβος, ἐν γένει ἡ κορυφή, ἰδίως ἡ κροσσωτὴ ἄκρη τῶν ἀνθέων, καὶ ἐκεῖθεν ἡ ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς συστρεφόμενη κόμη, ἧτις κόμμωσις ἦν ἰδίως χαρακτηριστικὴ τῶν Ἀθηναίων, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐπὶ Θεουκιδίδου τὸ πρῶτον ἐγκαταλειφθεῖσα (Α, 6. καὶ Σγλ. — Ἀθην. ΙΒ, 5). Ὁ αὐτὸς καὶ Κρώδουλος.

Κορύνη, ἡ ποιμαντικὴ κυρτὴ ράβδος ἦν παρίσταται ἔχων ὁ Πάν, οἱ Σάτυροι, κτλ.

Κορυνήτης, ἰδ. Ἀρηϊθός. Θησεύς.

Κορυνηφόροι, οἱ ἐν Σικυῶνι ἀρχαῖοι ὑποδουλωθέντες κάτοικοι, οἳ οἱ Ἑλλῶτες ἐν Σπάρτῃ. Οὕτω δ' ἐλέγοντο, ἐνεκα τοῦ ἐπλισμοῦ τῶν καὶ οἱ δορυφόροι τοῦ Πεισιστράτου (Ἡρόδ. Α, 59. — Πλούτ. Σὺλ. Α).

Κόρος, ποταμὸς τῆς Ἀραβίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν (Ἡρόδ. Γ, 9).

Κόρος, ἰδ. Κράνος.

Κορυφαῖος, ἰδ. Χορός.

Κορυφάσιον, ἠκρωτήριο τῆς Μεσοσητίας, τὸ Β. τοῦ Πυλίου κόλπου, μετ' ὀμίμου πτόλεως, ἦν κατέλαθεν ὁ Ἀθηναῖος Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῷ 425 π. Χ. (Θουκ. Δ, 3. — Στρώ. Η, 359). Ν. Παλαιὸν Ναβαρίνον.

Κορυφή, κατὰ Κικέρωνα (Nat. 204. XXIII), θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τῆς Ἀθηναῖς, καλούμενης Κορίας ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων.

Κορφίνιον, πόλις Ἰταλικὴ τῶν Σαμνίων (Στρώ.). Ν. Σάν Περτίνο.

Κορώθειος, Κρῆς, ὁδηγῆσας ἐν Λιεύα εἰς τὴν νῆσον Πλάταιαν τοὺς κατασκόπους τῶν Θηραίων (Ἡρόδ. Δ, 151).

Κορώνεια, 1) πόλις Βοιωτικὴ, ΝΔ. τῆς Κοπαιίδος, ἐπὶ τῆς Δ. πλευρᾶς τοῦ Τιλ-

φωσίου ὄρους (Όμ. Ίλ. Β, 503). Παρ' αὐτῆ ἦν ὁ κὰδὸς τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς, ἐνθα ἐτελοῦντο τὰ Παρθοιώτια. Ἐνταῦθα δὲ πολεμήσαντες οἱ Βοιωτοὶ τῷ 447 π. Χ. ἀπέσεισαν τὴν ζυγὸν τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Α, 113.—Παυσ. Α, 27, 6) ἐνταῦθα ἐπίσης τῷ 394 ἐνίκησεν ὁ Ἀγησίλαος τοὺς Βοιωτοὺς (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 3, 15.—Πλάτ. Ἀγισ. ΙΗ). —2) Πόλις μεσθγαίος τῆς Φθιώτιδος (Στρ. Β).

Κορώνη, πόλις τῆς Μεσσηνίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βοιωτοῦ Ἐπιμελίδου, μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Μεσσηνίων, τῷ 371 π. Χ. ἔκειτο καὶ κείται ἐπὶ τοῦ ὄρους Τεμαθίας, ἐνθα πρὶν ἦν ἡ ἐπὶ Ὀμήρου Ἀνθεία ἢ Ἀλπεια (Στρβ. Παυσ.).

Κορωνέες, 1) Θυγ. τοῦ Φλεγοῦ. Ἰδ. Ἀσκληπίος. —2) Κατ' Ὀβίδιον (Μοι. Π 551), θυγάτηρ Κορωνέως, βασιλέως τῆς Φωκίδος, ὑπὸ τῆς Ἀθηναίης εἰς τὴν ὄρνιν κορώνην μεταμρφωθείσα ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. —3) Ἰδ. Στέφανος.

Κορωνός, καὶ **Κοριονός**, 1) Υἱὸς Θερασάνδρου, ἑγγενος τοῦ Σισύφου, ἰδρυτῆς τῆς Κορωνείας (Παυσ. Θ, 34, 7). —2) Υἱὸς Καινέως, ἢ Φορωνέως, βασιλέως τῶν Λακιδων (Όμ. Ίλ. Β, 745), ἐπολέμησεν Αἰγίμυον, τὸν βασιλέα τῶν Δωριέων, καὶ ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπολλδ. Α, 9, 16, 557.—Διόδ. Δ, 27). —3) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσόρροης, πατὴρ τοῦ ἐν Σικυῶνι βασιλεύσαντος Κόρακος (Παυσ. Β, 5).

Κόσας ἢ Κόσας, ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τῆς Καμπανίας τὰ ὄρια (Στρβ.—Δίαν.).

Κοσμητής, 1) ἐπιθετὸν ὑφ' ὃ ὁ Ζεὺς εἶχε βωμὸν ἐν Λακωνίᾳ (Παυσ. Γ, 17). —2) Ἐπιμελητῆς δευτερείων ἐν τοῖς γυμνασίοις.

Κόσμος, ἰδ. Κρήτη.

Κόσσαι καὶ **Κόσσαί**, πόλις μετὰ λιμένος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ Ἀλδινία εἰς τὴν Τυρρηγίαν τῆς Ἰταλίας. Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μετεκλήθη ἑπειτα Τουλία (Στρβ.).

Κοσσαῖοι, ἔθνος τῆς Σουσιανῆς, συνερεῦον τῇ Περσίᾳ, ληστρικὸν καὶ ἄγριον, μὴ ὑποταγὸν τοῖς Πέρσαις, κυριευθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ἀποσεῖσαν τὸν ζυγὸν τῶν διαδόχων (Ἄρρ. Ἀνθ. Γ, 19).

Κόσσουρα καὶ **Κόσσυρος**, νησιῶν χέρσον, πρὸς νότον τῆς Σικελίας (Στρβ.—Πολύβ.).

Κόσταινα, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας (Πτολμ. Β, 7).

Κοτάμωθ, πόλις τῆς Περσικῆς (Πτολμ. ΣΤ, 4).

Κοτύλειον, ἰδ. Φιγάλια.

Κοτυνασος, νῆσος παρὰ τῇ Ἰσπανίᾳ, ἐφ' ἧς ἐκείντο τὰ Γάδιρα (Διον. Περιηγ. 456).

Κότταβος, παίγιον σὺνθεσις μετὰ τὸ γεῦμα, ἰδ. Ἰσοτίσις.

Κοττάρις, ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σινῶν, ἐν ᾧ Πτολεμαῖος θεωρεῖ ὡς τὸ ὄριον τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Νῦν Σιχιάγγ.

Κόττος, ἰδ. Ἐκατόγχειρες.

Κόττυρος, στρατηγὸς ἐξ Ἀρκαδίας, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου (Δμῶθ.).

Κοτυλαεῖον, πόλις τῆς ἐπικτήτου Ἰβηρίας ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ (Στρβ.). Νῦν Κισουαία.

Κοτύλαιον, ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, πλησίον τῆς πόλεως Ταμυῶν (Ἀισχλ.).

Κοτυλεὺς, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Ἀσκληπιὸς ἐλατρεῦτο ἐν Λακεδαιμονίᾳ εἰς κᾶδον, ἐν ᾧ Ἡρακλῆς ἐλέγετο ἰδρύσας ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα (Παυσ. Γ, 19).

Κοτύλη, 1) μικρὸν ὄργειον, ἐλίγην ποσότητα ὑγροῦ περικλειθὲν, χρησιμεῖον δὲ καὶ ὡς μέτρον διὰ τὰ βραστά, τὸ καὶ

ἡμίνα ἢ ἡμίμνα λεγόμενον, χωρητικότητος 1/2 ἑσέτου, ἢ ὁκυάθων. Ἰδίως χρησίμων τοῖς ἱατροῖς, εἶχε παρ' αὐτοῖς ἐντὸς κωχαραγμένην διαίρεσιν εἰς 12 ἰσα μέρη χωρητικότητος 5 1/2 οὔγγων. —2) Ἰδ. κούλον μέρος τοῦ ὄσπου, εἰς ὃ ἐναρμύζεται τὸ πρᾶχον τοῦ ἄλλου.

Κοτύλειον, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κατὰ τὴν Φιγάλιαν καὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νέδα. Ἐπ' αὐτοῦ ἦν ὁ περιφημὸς κὰδὸς τοῦ Ἐπιπορείου Ἀπόλλωνος (Παυσ. Η, 41). Ἰδ. Φιγάλια.

Κότυρτα, χωρίον τῆς Λακωνίας, οὐ μακρὰν τοῦ ἀκρωτηρίου Ταϊνάρου (Θουκ. Δ, 56.—Στρ. Βυζ.).

Κότυς, 1) βασιλεὺς τῆς Θράκης κατὰ τὸ 380 π. Χ.. πενθερὸς τοῦ Ἀθηναίου στρατηγῶ Ἰφικράτους, πολίτης Ἀθηναῖος, πολεμῆσας ὁμῶς τῷ 361 κατὰ τῶν Ἀθηναίων διότι ὑπεστήριζον τοὺς ἀντιπάλους του ἐν Θράκῃ. Ὁμῶτατος δὲ τὴν φύσιν, ἐδολοφονήθη τῷ 358. —2) Ἡγεμὼν Θράξ, υἱὸς τοῦ Σεύθου, ὑπεστήριξε τοὺς Ῥωμαίους κατὰ Περσείας, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐδογθήθη ὑπὸ τούτου ὅτε ὁ ἐκ Περγᾶμου Βῦμένης ἐκινήθη κατὰ τῆς Σπάρτης. (Διν. ΧΙΠ, 29, 51). —3) Όμ. Θράξ, πείσας τῷ 57 π. Χ. τὸν ἀνθύπατον Πάισωνα νὰ δολοφονήσῃ τοὺς πρέσβεις πολλῶν Θρακικῶν φυλῶν, καὶ εἶτα μετὰ τοῦ Πομπηίου ταχθεὶς κατὰ τοῦ Καίσαρος (Cic. Pis. XXXIV.—Cass. Β. C. ΠΙ, 4). —4) Όμ. τῷ 19 π. Χ. ὁ ἐξάδελφός του Ἐσκούπορης, θέλων νὰ καταλάβῃ μόνος τὸ κράτος ὁ Ἀὐγούστος εἶχε διανεμίσει μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ, ἀναλάβων αὐτὸν δολίως, καὶ ἀψηφήσας τοῦ Τιβέριου τὸς ἀπειλάς, τὸν ἐθανάτωσε (Δ. Κάσ. ΝΔ, 34.—Tan. Ann. Π, 64.—Ov. ex Pont. Π, 9). —5) Υἱὸς αὐτοῦ, λαβὼν παρὰ τοῦ Καλιγούλα τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν, διότι ἢ Θράκη, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διεκουμένη ἐπὶ τῆς ἀνηλικιωότητος αὐτοῦ, ἐγένετο τέλος Ῥωμαϊκῆ ἐπαρχία (Suet. Vesp. VIII).

Κότυς, **Κοτυττώ**, θεότης Θρακικῆ, ὁμοία τῇ Κουβέλη, καὶ ὡς ἐκείνη ἐν ἀγαλινώπῳ ἐκδιαιτῆσαι λατρευμένη. Ἐπισεχώρησε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλησι καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἢ λατρεία αὐτῆ, καλουμένη Κοτύττις ἢ Κοτύττια (τὰ) οἱ δ' αὐτὴν τελοῦντες ἐλέγοντο Πάπται, ἐνεκα τῶν κα-

θαριῶν οὓς μετήρχοντο (Hor. Epod. XVII 56'—Just. II, 92).

Κοτυτταρις, μάγισσά τις παρὰ Θεοκρίτῳ (Ἐδ. ΣΤ, 40).

Κοτύωρα, Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἐντὸς μεγάλου κόλπου, ἀποικία Σινωπέων (Ξενοφ. Ἀνθ. Ε, 5.—Διόδ. ΙΔ, 32.—Στρβ. ΙΒ). Νῦν Τουρκ. Βουγιούκ-Καλέ.

Κουάδοι καὶ **Κολδαδοι**, ἔθνος Γερμανικὸν ἐν Βοημίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ, τὸ πρῶτον φίλοι τῶν Ῥωμαίων, εἶτα, ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου (174 μ. Χ.) ἀνδρείως κατ' αὐτῶν ὑπερμαχῆσαντες τῆς ἐλευθερίας των (Ἄρριαν. Δ. Κάσ. ΟΑ, 8).

Κουορένος, εἰς τῶν 7 λόφων ἐφ' ὧν ἦν ἐπιποδομημένη ἡ Ῥώμη. Τούτο δὲ τὸ ὄνομα ἀπέδότη τῷ Ῥωμύλῳ μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του.

Κουκούδα, πόλις τῆς Κολχικῆς, ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τοῦ Βύξείνου κόλπου (Πτολ.).

Κουκουσος (ἡ), πόλις τῆς Κατανίας ἐν Καππαδοκίᾳ (Ἐδῶθ. ἐν Διον. Περιηγ. 694).

Κουνώξα (ἡ), χωρίον παρὰ τῇ Εὐφράτῃ, 500 στάδια Β. τῆς Βαβυλωνίας. Ἐπεὶ τῷ 401 π. Χ. ἔπεσεν ὁ νεώτερος Κύρος ἐν μάχῃ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, καὶ τότε ἤρχισεν ἡ ἐπάνοδος τῶν μυρῶν μισθωτῶν αὐτοῦ Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Ξενοφῶντα, ὅστις ὁμῶς ἀποσκευᾶ τοῦ χωρίου τὸ ὄνομα (Ἄν. Α, 10, 11.—Πλούτ. Ἀρταξ. Η).

Κούνεος, ἐπαρχία τῆς Λουσιτανίας ἐν Ἰσπανίᾳ, μετὰ τοῦ Ἄνα ποταμοῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ ἀκρωτηρίου (Στρβ.).

Κουράλιος (αιολ. Κωράλιος), 1) ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας παραρρέων τὴν πόλιν Ἰτυνα, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηνειὸν (Στρβ.). —2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὁ καὶ Φάλαρος, ῥέων παρὰ τῇ Κορωνείᾳ, καὶ τὸ θεσσαλικὸν ὄνομα λαβὼν παρὰ τῶν Βοιωτῶν ὅσοι ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς Θεσσαλίας, (Καλλιμ. Παλλ. 64.—Στρβ.).

Κούρειον, 1) Ἰδ. Ἀπατοῦρια. — 2) Κουρεῖον, τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουρέως (Ἰδ. Κόμμωσις). Εἰς αὐτὸ μεγάλη ὑπήρχε συνήθως συρροή, καὶ συνήρχοντο οἱ ἄεργοι καὶ μωρολογοῦντες περὶ πολιτικῆς καὶ τῶν εἰδήσεων τῆς ἡμέρας (Δημοδ. Ἀριστγ. α. 786. — Λουκ. Ἄδων. α. 754). Πρὸς τὸ κείρειν εἶχεν ὁ κουρέυς διάφορα μαχαιρίδια (ὧν ἓν ἐλέγετο καὶ κουρίς) καὶ ψαλλίδια (Λουκ. πρ. ἀπαίδ. 29. Ἀλ. ἢ Ἀνέβ. 46. — Ἀριστφ. Ἀχαρν. 848. — Πολδ. Β, 32). Ἐπὶ τῶν ὤμων δὲ

Κέραιος ἐκ Τανάντας

τοῦ κειρομένου ἐτίθετο πρῶτον, ὡς καὶ νῦν, ὠμέλινον. Ἐίχον δὲ καὶ ξυρούς (ξυράφια) ἐν ξυροθήκαις, καὶ τριχολάβην (τσιμπίδα) πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν μόνων τριχῶν καὶ ὀνυχιστήρια, μαχαιρίδια πρὸς τὸ ὀνυχιζεῖν ἢ ἀκονοχιζεῖν, ἀποκοπὴν τῶν ὀνυχιῶν (Ἀριστφ. Θεοφ. 220. Ἰππ. 706. — Σγλ. Θεοφρ. Χαρ. 26. — Πολδ. Β, 32. 146).

Κουρήτες, Ἰδ. Ἦσα. Ζεὺς.

Κούρειον, 1) πόλις τῆς Αἰτωλίας παρὰ τῇ Πλευρώνι. — 2) Πόλις τῆς νοτίας παρα-

λίως τῆς Κύπρου, ἐπὶ τοῦ Κουρία ἀκρωτηρίου (Plin.).

Κόφινος, κοφίνιον πλεκτὸν ἐκ λύγου

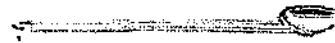
Τοιχογραφία ἐν Ῥώμῃ

ἀστυλοῦθρα

διαφόρων σχημάτων διὰ καρπούς, ἀνθή, κτλ. (Ἀρριαν. Ἄν. Ε, 7, 8. κτλ.). Ἐν Βοιωτίᾳ δὲ καὶ μέτρον ξηρῶν καὶ ὑγρῶν = 3 γράς ἢ 16 κοτύλας.

Κοχλιάριον, τὸ κοχλιάριον, ἰδίως

Ἐν Παιονίᾳ

πρὸς ἐξαγωγήν τῶν κοχλιῶν καὶ ὀστράκων.

Κοχλιάς, τὸ ὄστρακον ἐξ αὐτοῦ καὶ πᾶν τὸ συνεστραμμένον, ἰδίως ἀναθάθρα κυκλοτερής, καὶ ἐν ταῖς μηχαναῖς ἢ ἐλιξ.

Κόων, Τρώϊς, υἱὸς Ἀντήνορος, πολεμιστῆς ἀνδρείοτατος, πολεμήσας πλὴν ἄλλων καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 53).

Κριόστρατος, τὸ ξυλοράββατον. Ἰδ. Κλίση.

Κριαγαλεὺς, υἱὸς τοῦ Δρύοπος, τιμωρῆστος διὰ θυσιῶν ὑπὸ τῶν Ἀμβρακιω-

τῶν, διότι ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἡρακλέους ἵνα δικάσῃ τινὶ τῶν τριῶν ἀνήκεν ἢ προστασία τῆς πόλεως, ἀπεφάνητο ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, ὁ δ' Ἀπόλλων, ὀργισθεὶς, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς βράχον (Ἀντ. Λιβ.).

Κράγιος, Ἰδ. Κιλικία. Λυκία.

Κράσις, 1) ποταμὸς τῆς Κάτω Ἰταλίας πρὸς τῇ Συβήριδι, ὄριον μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Βρουτίων. Εἰς τὸ ὕδωρ αὐτοῦ ἀκοιδίδοντο ἱαματικαὶ ιδιότητες (Στρώ. Ι, 449).

— 2) Ποταμὸς παρ' Ἀγλαῖς τῆς Ἀχαΐας, εἰς

ὅν εἰσρέει ἡ Στύξ (Ἡρόδ. Α, 145. Στρώ. Η, 386), ν. Ἀκράτα. — 3) Ὄρος ΒΑ τῆς Ἀρκαδίας (Παυσ. Ζ, 25, 11. Η, 15, 8).

Κράμβις, υἱὸς Φινέως καὶ Κλεοπάτρας, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἐπαίσθη εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητρῴας του Ἰθάιας. Ἰδ. Φινεύς.

Κράμβουσα, νῆσος πρὸ τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας (Στρώ.).

Κρανία καὶ **Κρανναοὶ**, ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Ἀθηναίων, ἀπὸ τοῦ Κρανναοῦ (Ἀριστφ. Λυσιστφ. 471. Ὀρν. 123), πιθανῶς δὲ μᾶλλον, ἀπὸ τοῦ Κρανναοῦ (πετρώδης). Κρανναοὶ δὲ καὶ Κρανναοὶ ἐλέγοντο οἱ Πελασγοὶ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς (Ἡρόδ. Η, 44. — Βακχυλ. 19).

Κρανία, θυγάτηρ Κρανναοῦ, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ Πεδιάδος, θυγατρὸς τοῦ Μίνως (Ἀπλδ. Γ, 14, 5).

Κρανία, νῆσος πρὸ τοῦ Ἰουδαίου ἐν Λακωνίᾳ (ν. Μαραθωνήσι), ἐνθα ὁ Πάρης ἔφερον ἀρπάσας τὴν Ἑλένην (Ὀμ. Ἰλ. 5, 445) κατ' ἄλλας παραδόσεις τὴν ἔφερον εἰς τὴν Μακρὰν νῆσον, παρὰ τῇ Βύβωλι.

Κρανναὸς, βασιλεὺς αὐτόχθων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ Δευκαλίωνος, πατὴρ τῆς Κρανιάς, Κρανιάχης καὶ Ἀτθίδος, ἐξέωσθη ὑπὸ τοῦ Ἄμφικτύονος.

Κρανόπη, υἱὸς τοῦ Μιτροδάτου, ἡγεμῶν τοῦ Δασκυλίου ἐν Ἀσίᾳ (Ἡρόδ. Γ, 126).

Κράνεον, χωρίον ἐπίσημον πρὸ τῆς Δ. πόλεως τῆς Κορίνθου, ἐνθα ἦν γυμνάσιον, κωπαριστῶν, πολλὰ ἀγροικία, τὸ ἐντευκτήριον τῆς νεολαίας καὶ ἡ κατοικία τοῦ Διογένη, ὡς καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ. Ἰδ. καὶ ναὸς τῆς Μελανίδος Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Βελλεροφόντου (Παυσ. Β, 2, 4).

Κράνειαι, μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῆς Κεφαλληνίας (Θουκ. Β, 21. — Στρώ. — Σουῖδ. — Στφ. Βυζ.).

Κραννῶν, ἐπίσημος πόλις ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τῆς Θεσσαλίας, εἰς τὴν ὄρειν ἀπό-

στασιν ἀπὸ τῆς Λαρίσης, ἔδρα τῆς κραταιᾶς φυλῆς τῶν Σκοπαδῶν (Στρώ. ΣΤ, 441). Ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου, τῷ 392 π. Χ. ὁ Κρατερὸς ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους μετὰ τῶν Αἰτωλῶν (Διόδ. ΙΙΙ, 16. — Πλούτ. Φωκ. ΚΣΤ. — Παυσ. Ι, 3, 3).

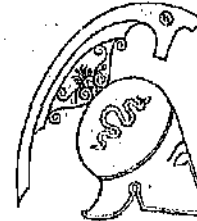
Κράνος, κόρυς, πῆληξ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν μάχητῶν, περικεφαλαια, δερματίνη (κυνέη, ταυρεῖη Ὀμ. Ἰλ. Ε, 845) ἢ κοινότερον, μεταλλίνη, κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἡρωϊκοὺς χρόνους καὶ κατὰ τὴν ἑσθίαν ἦν ἀπλή καὶ ἀκόσμητος (Ὀμ.

Ἰλ. Κ, 258) (α). Ἀλλὰ τὸ ἐντελὲς κράνος εἶχε τὸ γέισον (β), προέχον πρὸ τοῦ με-

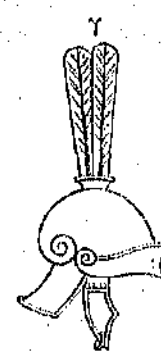
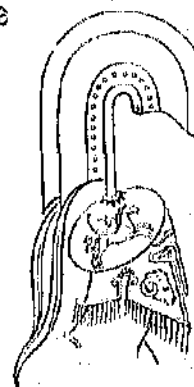
6

ε

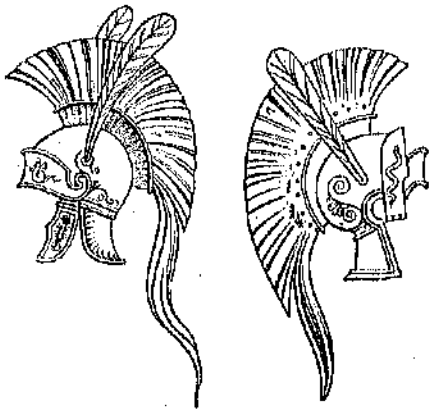
τύπου τὰς δύο κινήτας παραγναθίδας (φάλαρα) (γ) ἐκατέρωθεν, συνδεομένης

δ

ὑπὸ τὸν πώγωνα τὸν φάλον ἰσως καὶ κύμβαχον (Ἰλ. Ο, 536) ἐπὶ τῆς κορυφῆς, φέροντα τὸν λόφον (ε), συνήθως ἐξ ἰππεῶν τρίχων, (ἵππουριν) εἶτα καὶ ἐκ πτερῶν. Διπλου-

σιώτραι περικεφαλαῖαι εἶχον ἐνίοτε καὶ δύο ἢ καὶ πλείονες φάλους μετὰ γλυπτικῶν κο-

σημάτων ἀμφίφαλοι, τετράφαλοι ('Ομ. Ίλ. Ν, 132. ΟΙΔ. Η, 216), ὡς ἦν τὸ κράνος τῆς Ἀθηναίας τοῦ Παρθενῶνος, εἰς ὃ ὁ Φειδίας ἐπειργάσθη σφίγγα μετὰ δύο γρυπῶν ἐκατέρωθεν. Περικεφαλαία δὲ, τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων πᾶν τὸ πρόσωπον καλύπτουσα, ἐκαλεῖτο ἀντιόπις (δ).

Κράντων, γεννηθεὶς ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τῶν ἀκαδημαϊκῶν Ξενοκράτους καὶ Πολέμωνος, ἔγραψε περὶ τὰ 320 π. Χ. ὑπομνήματα, ἰδίως ἠθικά, καὶ τὰ πρῶτα σχόλια εἰς Πλάτωνα· ἀλλ' οὐδὲν ἐξ αὐτῶν διασώθη. Παραμυθητικὴν αὐτοῦ πραγματεῖαν «περὶ πένθεους» ἐπισημάνθη ὁ Κικέρων ('Tusc. 48, 115) γράψας τὸ βιβλίον τοῦ «de consolatione».

Κραταίσις, νύμφη, μήτηρ τῆς Σκύλλης ('Ομ. 'Οδ. Μ, 124), ἢ, κατ' ἄλλους, ἐπίθετον τῆς Ἐκάτης, ἣτις ἦν τῆς Σκύλλης ἢ μήτηρ ('Απολλώνιος 'Ρέδ. Δ, 828).

Κραταιμένης, Χαλκιδεὺς ἐξ Εὐβοίας, ὠδηγῆσας ἀποικίαν εἰς τὴν Ζάγκλην τῆς Σικελίας ('Θουκ. ΣΤ, 4).

Κράτεια, μεσογεία πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ· εἶτα Φλαβιόπολις ('Πτολ.).

Κρατέρεια (τά), νῆσος μικρὰ μετὰ

λιμένος, πλησίον τῆς Σιμόνης ('Θουκ. Η, 101).

Κρατερῶς, 1) ἀδελφὸς Ἀμφοτέρου, πατρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, διώκει τὸ πρῶτον πεζὸν τάγμα τῆς σωματοφυλακῆς, εἶτα δ' ἐν Ἰνδοῖσι ἔλθῃ ἰππέων, καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὡς ἰκανὸς στρατηγός. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐξ Ἰνδιῶν ἐπιστροφῆς ἐστρατήγει τοὺς διὰ ξηρᾶς ἐπιστρέφοντος μέρους τῆς στρατίας ('Αρρ. Α, 14. ΣΤ, 27. Ζ, 4). Ἀσθενήσας δ' ἐκ τῶν κακουχιῶν, ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ἐντολήν (324 π. Χ.), νὰ ἐπαναγάγῃ τοὺς ἀπομάχους εἰς Μακεδονίαν καὶ ἀντικαταστήσῃ ἐκεῖ τὸν Ἀντίπατρον εἰς τὸ κράτους τὴν ἐπιτροπείαν. Ἀλλ' ἀποθανόντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἰμεινεν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀσίας, καὶ μετέπειτα ἐξεστράτευσεν εἰς τὴν Ἰβηρίαν καὶ εἰς δεύτερον γάμον τὴν Φίλαν νυμφευθεὶς, θυγατέρα τοῦ Ἀντιπάτρου, ἀφοῦ ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ τοὺς Ἀθηναίους, οὓς καὶ ἐνίκησεν ἐν Λαμίᾳ, καὶ τὸν Περδικκαν (τῆ 321) καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Ἀσίᾳ καὶ τὸν Ἰβημένην. Ἀλλ' ἐκεῖ ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ, καὶ ἐτιμῆθη διὰ λαμπρᾶς κηδείας ὑπὸ τοῦ ἐγχοῦ του, ἐνθυμηθέντος ὅτι ἦν ἀρχαῖος τοῦ φίλου (Διόδ. 10, 5). — Νερ. Βιου.). — 2) Φιλίστωρ συλλέξας «ψηφισμάτων» συναγωγὴν ἐκ τῶν ἐν τῇ μητροπόλει τῶν Ἀθηναίων διατηρουμένων. Σώζονται δ' αὐτοῦ ἀποσπάσματα ('Συλλ. 'Cohol, Μουσείον, ιονα series). — 3) Πατὴρ ἐν Ῥώμῃ εὐπόλητος ('Πορ. Σατ. II 3, 161).

Κρατεῦας, Μακεδὼν, ὁ φονεύσας τὴν βασιλέαν τῆς Μακεδονίας Ἀρχέλαον (Διόδ. II. 'I. 19 Πλοῦτ.). Παρὰ Διοδ. Σικ. Κρατερῶς.

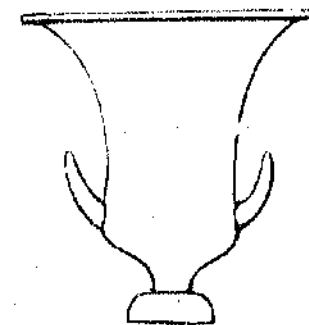
Κρατήρ, κόλπος τῆς Ἰταλίας, μετὰ ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Ἀθηναίου ἀκρωτηρίων ἐν Καμπανίᾳ ('Στρβ.).

Κρατήρ, ἀγγεῖον ἢ κεράμιον ἢ ἐκ πολυτίμου μετάλλου, εὐρὺ ἔχον τὸ στόμιον, ἐν ᾧ ἐπὶ τῶν ἐστιάσεων ὁ οἶνος ἔχεται μεθ' ὕδατος τὸν σπανίως ἀκρατὸν πινόμενον

οἶνον, πρὶν ἢ ἐγχύσῃ αὐτὸν εἰς τὴν φιάλας ('Ομ. Ίλ. Γ, 269. 'Οδ. Η, 182. Φ, 271).

ἔνιοτε ἦσαν μέγιστοι (300 ἀμφορέων. 'Ηρδ. Α, 70), καὶ πολλάκις κατάγλυφοι ὡς ὁ χρυ-

σοῦς καὶ διάγυροῦς οἱ ὑπὸ Κραίσου τοῖς Δελφοῖς πεμφθέντες, ἔργα τοῦ τοραυτοῦ Θεοδώρου τοῦ Σαμίου ('Ηρδ. Α, 51). Ἐπεκαθηντο

δ' οἱ κρατήρες εἰς τρίποδας ('Ομ. Ίλ. Ψ, 219. — 'Ηρδ. Δ, 152). Τινὲς τῶν κρατήρων εἶχον λαβὰς (ὡς τὰ) κάτω, ἄλλοι δὲ ἄνω πρὸς

τὸ χεῖλος, ἐλικοειδεῖς, καὶ οἱ πολυτελέστεροι ἦσαν καὶ καλλιτεχνικῶς κατάγλυφοι.

Κραότης, 1) Ἀθηναῖος, ὁ πρὸ τῆς 80 'Ολυμπ. πρῶτος τὴν κωμῶδιαν ἐπισημάσας. Μνημονεύονται αὐτοῦ 14 κωμῶδιαι, καὶ σώζονται ἀποσπάσματα 9 ἐξ αὐτῶν ('Συλλ. Μεινοκε, Com. græc. Fragm.), ἐν οἷς διαφαίνεται ζωηρότης τῆς ἀντιλήψεως καὶ ὕψους χάρις καὶ δεξιότης. — 2) Ὁ ἐκ Μαλλοῦ σύγχρονος, ἀλλὰ νεώτερος τοῦ Ἀριστάρχου, ἀρχηγὸς δὲ τῆς περγαμηνῆς σχολῆς τῶν γραμματικῶν, δι' ὃ καὶ Περγαμηνὸς ἐνίοτε λέγεται. Μετέβη δὲ παρὰ τῷ Ἀττάλῳ, ἀφοῦ ἐν Ῥαροῦ ἐδιδάχθη, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τῷ 167 εἰς Ῥώμην πεμφθεὶς, ἐκεῖ δὲ ἐνεκα ἀσθενείας ἐπὶ χρόνον τινὰ διαμείνας, ἐξήγησε καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις τὸν ζῆλον τῶν γραμματικῶν σκουδῶν ('Suet. gram. I), καὶ φαίνεται ὅτι ἀπέθανε περὶ τὸ 145 π. Χ. Τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ διατηροῦνται τινὲς τῶν τίτλων, ὡς ἡ «διόρθωσις Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύς», εἰς 9 βιβλία, ἀντιταττομένη ταῖς θεωρίαις τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἀριστάρχου ἐν Ἀλεξανδρίᾳ. Μνημονεύονται δὲ καὶ «Πίνακες» αὐτοῦ, καὶ σχόλια εἰς Ἡσίοδον, Ἐὐριπίδην, Ἀριστοφάνην. — 3) Κυνικός φιλόσοφος ἐκ Θηβῶν, ζήσας περὶ τὰ 330 π. Χ. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σώζονται 36 ἐπιστολαὶ, μεταγενεστέρων ῥητορικῶν γυμνάσματα πιθανῶς.

Κρατησευκλής, πατήρ Θρασυμηλίδα τοῦ Σπαρτιάτου ('Θουκ. Δ, 11).

Κρατησευπέδης, ναύαρχος Σπαρτιάτης ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ ('Ξενοφ. Ἑλλ. Α, 1, 32).

Κρατειδῆς, πατήρ τῆς Ἀναξιδίας, πενθερὸς τοῦ Νέστορος ('Απλλδ. Α, 9, 9).

Κρατῆνος, 1) παιστὴς τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμῶδιαι, υἱὸς Καλλιμήδου, ζήσας 522 — 423 π. Χ. Μνημονεύεται δὲ εἰς τίτλος τῆς πρώτης αὐτοῦ κωμῶδιαι «Ἀρχιλοχος», τῆς τελευταίας δὲ «Πυτίνη» (οἶνον φιάλη). γραφεῖσα ὄλιγον πρὸ τοῦ θανά-

του του, ἐν ἣ ἐγχεύαζεν αὐτὸς ἑαυτὸν, ὡς φίλον τοῦ οἴνου, ἥτις δὲ γενικῶς ἐπεκροτήθη, καὶ ἐνίκησε τὰς Νεφέλας τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τὸν Κόννον τοῦ Ἀμειψίου. Λέγεται γράψας 21 δράματα, καὶ δι' αὐτῶν ἐνεάκις νικῆσας. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἢ ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον καλλιέργεια τῆς μέχρις αὐτοῦ ἀγορεύου ἐπι κωμῶδίας. Ἐπαινεῖται δ' αὐτοῦ ἡ εὐφυΐα τῶν ἐρμηνείων, ἡ δξότης τῆς ἀστεϊότητος καὶ τῆς γλώσσης ἢ εἰκονικῆ δύναμις καὶ διεσώθησαν σπάνιά τινα τῶν ἔργων του ἀποσπάσματα. (Σουλ. Meinscke, Com. grec. fragm.). — 2) Μεταγενέστερος κωμικὸς ποιητῆς καὶ αὐτὸς, μνημονεύμενος ὡς ζῶν ἐπιπερὶ τὸ 324 π. Χ. Ἀποδίδονται δ' αὐτῷ 8 κωμῶδαι, ὧν σώζονται καὶ οἱ τίτλοι· ἀλλὰ τὰ πάντα περὶ αὐτοῦ εἰσὶν ἀμφίβολα.

Κράτιπος, Λέσβιος, φιλόσοφος περιπατητικὸς, ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ 50 π. Χ. πολὺ ἐπαινούμενος ὑπὸ Κικέρωνος (Off. I, 1. Div. I, 3), οὐ ἐδίδαξε τὸν υἱόν. Ἐγραψεν Ὀνειροκριτικά, ἀπολεσθέντα.

Κράτιος, (τὸ), τέκνον τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, ἀδελφὸς τῆς Νίκης, Βίας καὶ τοῦ Φόβου, μεθ' ὧν συνεπολέμησεν ὑπὲρ τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων (Ἡσδ. Θεογ. 774. — Δίολγ. Προμ. — Ἀπλδρ. Α, 2, 4.)

Κρατύλος, μαθητῆς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ τοῦ Πρωταγόρου, καὶ διδασκαλὸς τοῦ Πλάτωνος ὅστις κατ' αὐτὸν ἐνόμασεν ἕνα τῶν διαλόγων του, ἐν ᾧ συζητᾶται ἡ ἀρχὴ καὶ φύσις τῆς γλώσσης, καὶ ὁ Κρατύλος ὑποστηρίζει τὸ σύστημα τοῦ Ἡρακλείτου κατὰ τῆς Ἑλεατικῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἴερμογένους.

Κρεάγρια, ἡ ἀρπάγη (ἴδ.), δι' ἣς εἰς τὰ μαγεύματα ἐλαμβάνετο τὸ κρέας ἐκ τῶν λεθῆτων.

Κρεῖον, ὄρος πλησίον τῆς πόλεως Ἀργους (Καλλιπ. Παλλ. 41). Παρὰ Στράβωνι Κρεώπολον.

Κρεμαστή, 1) ἐπιθετὸν τῆς Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) Χωρίον παρὰ τῇ Ἑλλησπόντῃ, πλησίον τῆς Ἀθύδου (Ξενφ. Ἑλλ. Δ, 8, 37).

Κρεμῶνῃ, ἢ Κρεμῶν, πόλις ἐπισημὸς τῆς ἀνω Ἰταλίας, νοτίας τοῦ Πάδου. Καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ Οὐσπασιανοῦ, ἀνεκαινίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος (Πολύδ.—Στράβ.).

Κρεοντιάδης, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας, θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος (Ἀπολλδ. Β, 3, 11).

Κρέουσα, 1) Θυγάτηρ τοῦ Ὀκείνου καὶ τῆς Ἰῆς, ἐκ τοῦ Πηνειοῦ τεκοῦσα τὸν Ὑφέα βασιλέα τῶν Λαπίθων. — 2) Ἰδ. Θεοθ. — 3) Ἰδ. Αἰνεΐας. — 4) Ἰδ. Ἀργοναῦται.

Κρεσφόντης, ἴδ. Ἡρακλῆς. Διπυτος.

Κρευσις, ἴδ. Βοιωτία.

Κρέων, 1) Υἱὸς Λυκαίου, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου. Ἰδ. Ἀργοναῦται. — 2) Υἱὸς Μενονικῆς, ἡγεμὼν τῶν Θηβῶν. Ἰδ. Οἰδίπους. — 3) Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Ἰδ. Ἡρακλῆς.

Κρεώφυλος, ἀρχαιότατος ποιητῆς, ὅστις ἐλέγετο γαμβρὸς ἢ φίλος τοῦ Ὀμήρου κληροδοτήσαντος αὐτῷ τὰ ἔπη του. Ἐκ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ ἔλαθε, κατὰ τὴν παράδοσιν, αὐτὰ ὁ Λυκούργος. Μετατίθεται δ' ὑπ' ἄλλων ἀλλοτρῶν ἢ πατρὸς του, εἰς Σάμον, Χίον, Ἴον, ἔθνα αἱ Ὀμηρικὰ ποιήσεις ἦσαν μᾶλλον διαδεδομένα, καὶ τῇ ἀποδίδεται ἐπιποιία, ἐπιγραφομένη «Οἴγαλιε ἀλωσις.» (Πλάτ. Πολ. I, 600. — Πλούτ. Λυκ. 8).

Κρηθιμενον, (ἤτοι κεφαλὸδεσμός), κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι (Ὀμ. Ἑλλ. Ε, 184), παρ' Αἰγυπτίους δ' ἀμφοτέρων τῶν φύλων, κατὶν ἡ δυνάμενον κατὰ βουλήσιν νά σφύρται κάτω, ἐπισθεν καὶ εἰς τὰ δύο πλάγια (Ἰδυστάδ. εἰς Ὀμ. αὐτ.).

Κρηθεύς, ἴδ. Αἰγολος.

Κρήθων, υἱὸς Διοκλέους, τοῦ ἡγεμόνος

τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ὀρσιλόχου, ἐφορευθῆναι πρὸς τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Αἰνείου (Ὀμ. Ἑλλ. Ε, 542).

Κρημνοὶ, πόλις ἐμπορικὴ τῆς Σκυθίας, παρὰ τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ, ἀνατολικῶς τῆς Ὀλβιοπόλεως κειμένη, καὶ κληθεῖσα ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους τῆς (Ἡρόδ. Δ, 20). Νῦν Ταϊγάνι.

Κροῖοναι, χωρίον γειτονεῖον εἰς τὸ Ἄργος τῆς Ἀκαρναντίας (Θουκ. Ζ, 105. 108).

Κροῖνη, ἡ βρύσις, κατεσκευασμένη πρὸς ἀντήσιν τοῦ ὕδατος· διεκοσμεῖτο πολλὰκις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυτελεῶς διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ τῆς γλυπτικῆς. Οὕτως ἡ ὄπισθεν, Β. τῶν Μεγάρων ὡς τὸ κάλαϊ ἐπι καὶ νῦν ρέουσα πλουσία πηγὴ εἶχε διακοσμηθῆ λαμπρῶς διὰ περιστυλίων ὑπὸ τοῦ Θεαγένους (Παυσ. Α, 40, 1). — Ἡ ἐν Κορίνθῳ, ἐπίσης ὑπάρχουσα Πειρήνη πηγὴ, διεσκευάσθη ὅστε νά ἐκρέη ἐκ μαρμαρίνων κτιστῶν σπηλαίων εἰς τὸ ὑπαίθριον (Παυσ. Β, 3, 3). — Αὐτόθι ἦν ἄλλη ἐπικοσμημένη δι' ἀγάλματος Βαλλεροφόντου μετὰ τοῦ Πηγᾶσου, καὶ ἐκ τῆς ὀπλῆς αὐτοῦ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ὑπὲρ ἑτέραν ἦν τὸ ἰσθεῖον ἠεροδομημένον (Αὐτ. Β, 6). Ἄλλη ἐξέρρει ἐκ στόματος δελφίνος, ἐφ' οὗ ἴστατο Ποσειδῶν (Αὐτ. Ζ, 8) καὶ αὐτόθι ἦν ἐπίσης ἠκαλουμένη τῆς Λέρνης, περιστύλος μετὰ καθεδρῶν, ἔθνα οἱ τὸ ὄρος καθήμενοι, ἐδραίζοντο (Αὐτ. 4, 5, 5, 1). — Εἰς τὴν ἐν τῇ ναῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινείᾳ, ἔρρει θαλάσσιον ὕδωρ (Παυσ. Η, 10, 4). Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Ἐρεχθίδῃ (Αὐτ. Α, 26, 5), ἥτις ὅμως δὲν ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνήμης ἀξία ἦν ἡ Σαλίμαλις κρήνη (Vitr II. 8. 12).

Κροῖνη, ἡ βρύσις, κατεσκευασμένη πρὸς ἀντήσιν τοῦ ὕδατος· διεκοσμεῖτο πολλὰκις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυτελεῶς διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ τῆς γλυπτικῆς. Οὕτως ἡ ὄπισθεν, Β. τῶν Μεγάρων ὡς τὸ κάλαϊ ἐπι καὶ νῦν ρέουσα πλουσία πηγὴ εἶχε διακοσμηθῆ λαμπρῶς διὰ περιστυλίων ὑπὸ τοῦ Θεαγένους (Παυσ. Α, 40, 1). — Ἡ ἐν Κορίνθῳ, ἐπίσης ὑπάρχουσα Πειρήνη πηγὴ, διεσκευάσθη ὅστε νά ἐκρέη ἐκ μαρμαρίνων κτιστῶν σπηλαίων εἰς τὸ ὑπαίθριον (Παυσ. Β, 3, 3). — Αὐτόθι ἦν ἄλλη ἐπικοσμημένη δι' ἀγάλματος Βαλλεροφόντου μετὰ τοῦ Πηγᾶσου, καὶ ἐκ τῆς ὀπλῆς αὐτοῦ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ὑπὲρ ἑτέραν ἦν τὸ ἰσθεῖον ἠεροδομημένον (Αὐτ. Β, 6). Ἄλλη ἐξέρρει ἐκ στόματος δελφίνος, ἐφ' οὗ ἴστατο Ποσειδῶν (Αὐτ. Ζ, 8) καὶ αὐτόθι ἦν ἐπίσης ἠκαλουμένη τῆς Λέρνης, περιστύλος μετὰ καθεδρῶν, ἔθνα οἱ τὸ ὄρος καθήμενοι, ἐδραίζοντο (Αὐτ. 4, 5, 5, 1). — Εἰς τὴν ἐν τῇ ναῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινείᾳ, ἔρρει θαλάσσιον ὕδωρ (Παυσ. Η, 10, 4). Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Ἐρεχθίδῃ (Αὐτ. Α, 26, 5), ἥτις ὅμως δὲν ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνήμης ἀξία ἦν ἡ Σαλίμαλις κρήνη (Vitr II. 8. 12).

Κροῖνη, ἡ βρύσις, κατεσκευασμένη πρὸς ἀντήσιν τοῦ ὕδατος· διεκοσμεῖτο πολλὰκις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυτελεῶς διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ τῆς γλυπτικῆς. Οὕτως ἡ ὄπισθεν, Β. τῶν Μεγάρων ὡς τὸ κάλαϊ ἐπι καὶ νῦν ρέουσα πλουσία πηγὴ εἶχε διακοσμηθῆ λαμπρῶς διὰ περιστυλίων ὑπὸ τοῦ Θεαγένους (Παυσ. Α, 40, 1). — Ἡ ἐν Κορίνθῳ, ἐπίσης ὑπάρχουσα Πειρήνη πηγὴ, διεσκευάσθη ὅστε νά ἐκρέη ἐκ μαρμαρίνων κτιστῶν σπηλαίων εἰς τὸ ὑπαίθριον (Παυσ. Β, 3, 3). — Αὐτόθι ἦν ἄλλη ἐπικοσμημένη δι' ἀγάλματος Βαλλεροφόντου μετὰ τοῦ Πηγᾶσου, καὶ ἐκ τῆς ὀπλῆς αὐτοῦ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ὑπὲρ ἑτέραν ἦν τὸ ἰσθεῖον ἠεροδομημένον (Αὐτ. Β, 6). Ἄλλη ἐξέρρει ἐκ στόματος δελφίνος, ἐφ' οὗ ἴστατο Ποσειδῶν (Αὐτ. Ζ, 8) καὶ αὐτόθι ἦν ἐπίσης ἠκαλουμένη τῆς Λέρνης, περιστύλος μετὰ καθεδρῶν, ἔθνα οἱ τὸ ὄρος καθήμενοι, ἐδραίζοντο (Αὐτ. 4, 5, 5, 1). — Εἰς τὴν ἐν τῇ ναῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινείᾳ, ἔρρει θαλάσσιον ὕδωρ (Παυσ. Η, 10, 4). Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Ἐρεχθίδῃ (Αὐτ. Α, 26, 5), ἥτις ὅμως δὲν ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνήμης ἀξία ἦν ἡ Σαλίμαλις κρήνη (Vitr II. 8. 12).

Κροῖνη, ἡ βρύσις, κατεσκευασμένη πρὸς ἀντήσιν τοῦ ὕδατος· διεκοσμεῖτο πολλὰκις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυτελεῶς διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ τῆς γλυπτικῆς. Οὕτως ἡ ὄπισθεν, Β. τῶν Μεγάρων ὡς τὸ κάλαϊ ἐπι καὶ νῦν ρέουσα πλουσία πηγὴ εἶχε διακοσμηθῆ λαμπρῶς διὰ περιστυλίων ὑπὸ τοῦ Θεαγένους (Παυσ. Α, 40, 1). — Ἡ ἐν Κορίνθῳ, ἐπίσης ὑπάρχουσα Πειρήνη πηγὴ, διεσκευάσθη ὅστε νά ἐκρέη ἐκ μαρμαρίνων κτιστῶν σπηλαίων εἰς τὸ ὑπαίθριον (Παυσ. Β, 3, 3). — Αὐτόθι ἦν ἄλλη ἐπικοσμημένη δι' ἀγάλματος Βαλλεροφόντου μετὰ τοῦ Πηγᾶσου, καὶ ἐκ τῆς ὀπλῆς αὐτοῦ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ὑπὲρ ἑτέραν ἦν τὸ ἰσθεῖον ἠεροδομημένον (Αὐτ. Β, 6). Ἄλλη ἐξέρρει ἐκ στόματος δελφίνος, ἐφ' οὗ ἴστατο Ποσειδῶν (Αὐτ. Ζ, 8) καὶ αὐτόθι ἦν ἐπίσης ἠκαλουμένη τῆς Λέρνης, περιστύλος μετὰ καθεδρῶν, ἔθνα οἱ τὸ ὄρος καθήμενοι, ἐδραίζοντο (Αὐτ. 4, 5, 5, 1). — Εἰς τὴν ἐν τῇ ναῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινείᾳ, ἔρρει θαλάσσιον ὕδωρ (Παυσ. Η, 10, 4). Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Ἐρεχθίδῃ (Αὐτ. Α, 26, 5), ἥτις ὅμως δὲν ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνήμης ἀξία ἦν ἡ Σαλίμαλις κρήνη (Vitr II. 8. 12).

Κροῖνη, ἡ βρύσις, κατεσκευασμένη πρὸς ἀντήσιν τοῦ ὕδατος· διεκοσμεῖτο πολλὰκις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυτελεῶς διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ τῆς γλυπτικῆς. Οὕτως ἡ ὄπισθεν, Β. τῶν Μεγάρων ὡς τὸ κάλαϊ ἐπι καὶ νῦν ρέουσα πλουσία πηγὴ εἶχε διακοσμηθῆ λαμπρῶς διὰ περιστυλίων ὑπὸ τοῦ Θεαγένους (Παυσ. Α, 40, 1). — Ἡ ἐν Κορίνθῳ, ἐπίσης ὑπάρχουσα Πειρήνη πηγὴ, διεσκευάσθη ὅστε νά ἐκρέη ἐκ μαρμαρίνων κτιστῶν σπηλαίων εἰς τὸ ὑπαίθριον (Παυσ. Β, 3, 3). — Αὐτόθι ἦν ἄλλη ἐπικοσμημένη δι' ἀγάλματος Βαλλεροφόντου μετὰ τοῦ Πηγᾶσου, καὶ ἐκ τῆς ὀπλῆς αὐτοῦ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ὑπὲρ ἑτέραν ἦν τὸ ἰσθεῖον ἠεροδομημένον (Αὐτ. Β, 6). Ἄλλη ἐξέρρει ἐκ στόματος δελφίνος, ἐφ' οὗ ἴστατο Ποσειδῶν (Αὐτ. Ζ, 8) καὶ αὐτόθι ἦν ἐπίσης ἠκαλουμένη τῆς Λέρνης, περιστύλος μετὰ καθεδρῶν, ἔθνα οἱ τὸ ὄρος καθήμενοι, ἐδραίζοντο (Αὐτ. 4, 5, 5, 1). — Εἰς τὴν ἐν τῇ ναῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινείᾳ, ἔρρει θαλάσσιον ὕδωρ (Παυσ. Η, 10, 4). Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Ἐρεχθίδῃ (Αὐτ. Α, 26, 5), ἥτις ὅμως δὲν ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνήμης ἀξία ἦν ἡ Σαλίμαλις κρήνη (Vitr II. 8. 12).

Κροῖνη, ἡ βρύσις, κατεσκευασμένη πρὸς ἀντήσιν τοῦ ὕδατος· διεκοσμεῖτο πολλὰκις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυτελεῶς διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ τῆς γλυπτικῆς. Οὕτως ἡ ὄπισθεν, Β. τῶν Μεγάρων ὡς τὸ κάλαϊ ἐπι καὶ νῦν ρέουσα πλουσία πηγὴ εἶχε διακοσμηθῆ λαμπρῶς διὰ περιστυλίων ὑπὸ τοῦ Θεαγένους (Παυσ. Α, 40, 1). — Ἡ ἐν Κορίνθῳ, ἐπίσης ὑπάρχουσα Πειρήνη πηγὴ, διεσκευάσθη ὅστε νά ἐκρέη ἐκ μαρμαρίνων κτιστῶν σπηλαίων εἰς τὸ ὑπαίθριον (Παυσ. Β, 3, 3). — Αὐτόθι ἦν ἄλλη ἐπικοσμημένη δι' ἀγάλματος Βαλλεροφόντου μετὰ τοῦ Πηγᾶσου, καὶ ἐκ τῆς ὀπλῆς αὐτοῦ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ὑπὲρ ἑτέραν ἦν τὸ ἰσθεῖον ἠεροδομημένον (Αὐτ. Β, 6). Ἄλλη ἐξέρρει ἐκ στόματος δελφίνος, ἐφ' οὗ ἴστατο Ποσειδῶν (Αὐτ. Ζ, 8) καὶ αὐτόθι ἦν ἐπίσης ἠκαλουμένη τῆς Λέρνης, περιστύλος μετὰ καθεδρῶν, ἔθνα οἱ τὸ ὄρος καθήμενοι, ἐδραίζοντο (Αὐτ. 4, 5, 5, 1). — Εἰς τὴν ἐν τῇ ναῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινείᾳ, ἔρρει θαλάσσιον ὕδωρ (Παυσ. Η, 10, 4). Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Ἐρεχθίδῃ (Αὐτ. Α, 26, 5), ἥτις ὅμως δὲν ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνήμης ἀξία ἦν ἡ Σαλίμαλις κρήνη (Vitr II. 8. 12).

Κροῖνη, ἡ βρύσις, κατεσκευασμένη πρὸς ἀντήσιν τοῦ ὕδατος· διεκοσμεῖτο πολλὰκις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυτελεῶς διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ τῆς γλυπτικῆς. Οὕτως ἡ ὄπισθεν, Β. τῶν Μεγάρων ὡς τὸ κάλαϊ ἐπι καὶ νῦν ρέουσα πλουσία πηγὴ εἶχε διακοσμηθῆ λαμπρῶς διὰ περιστυλίων ὑπὸ τοῦ Θεαγένους (Παυσ. Α, 40, 1). — Ἡ ἐν Κορίνθῳ, ἐπίσης ὑπάρχουσα Πειρήνη πηγὴ, διεσκευάσθη ὅστε νά ἐκρέη ἐκ μαρμαρίνων κτιστῶν σπηλαίων εἰς τὸ ὑπαίθριον (Παυσ. Β, 3, 3). — Αὐτόθι ἦν ἄλλη ἐπικοσμημένη δι' ἀγάλματος Βαλλεροφόντου μετὰ τοῦ Πηγᾶσου, καὶ ἐκ τῆς ὀπλῆς αὐτοῦ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ὑπὲρ ἑτέραν ἦν τὸ ἰσθεῖον ἠεροδομημένον (Αὐτ. Β, 6). Ἄλλη ἐξέρρει ἐκ στόματος δελφίνος, ἐφ' οὗ ἴστατο Ποσειδῶν (Αὐτ. Ζ, 8) καὶ αὐτόθι ἦν ἐπίσης ἠκαλουμένη τῆς Λέρνης, περιστύλος μετὰ καθεδρῶν, ἔθνα οἱ τὸ ὄρος καθήμενοι, ἐδραίζοντο (Αὐτ. 4, 5, 5, 1). — Εἰς τὴν ἐν τῇ ναῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινείᾳ, ἔρρει θαλάσσιον ὕδωρ (Παυσ. Η, 10, 4). Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Ἐρεχθίδῃ (Αὐτ. Α, 26, 5), ἥτις ὅμως δὲν ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνήμης ἀξία ἦν ἡ Σαλίμαλις κρήνη (Vitr II. 8. 12).

Κροῖνη, ἡ βρύσις, κατεσκευασμένη πρὸς ἀντήσιν τοῦ ὕδατος· διεκοσμεῖτο πολλὰκις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυτελεῶς διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ τῆς γλυπτικῆς. Οὕτως ἡ ὄπισθεν, Β. τῶν Μεγάρων ὡς τὸ κάλαϊ ἐπι καὶ νῦν ρέουσα πλουσία πηγὴ εἶχε διακοσμηθῆ λαμπρῶς διὰ περιστυλίων ὑπὸ τοῦ Θεαγένους (Παυσ. Α, 40, 1). — Ἡ ἐν Κορίνθῳ, ἐπίσης ὑπάρχουσα Πειρήνη πηγὴ, διεσκευάσθη ὅστε νά ἐκρέη ἐκ μαρμαρίνων κτιστῶν σπηλαίων εἰς τὸ ὑπαίθριον (Παυσ. Β, 3, 3). — Αὐτόθι ἦν ἄλλη ἐπικοσμημένη δι' ἀγάλματος Βαλλεροφόντου μετὰ τοῦ Πηγᾶσου, καὶ ἐκ τῆς ὀπλῆς αὐτοῦ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ὑπὲρ ἑτέραν ἦν τὸ ἰσθεῖον ἠεροδομημένον (Αὐτ. Β, 6). Ἄλλη ἐξέρρει ἐκ στόματος δελφίνος, ἐφ' οὗ ἴστατο Ποσειδῶν (Αὐτ. Ζ, 8) καὶ αὐτόθι ἦν ἐπίσης ἠκαλουμένη τῆς Λέρνης, περιστύλος μετὰ καθεδρῶν, ἔθνα οἱ τὸ ὄρος καθήμενοι, ἐδραίζοντο (Αὐτ. 4, 5, 5, 1). — Εἰς τὴν ἐν τῇ ναῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μαντινείᾳ, ἔρρει θαλάσσιον ὕδωρ (Παυσ. Η, 10, 4). Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Ἐρεχθίδῃ (Αὐτ. Α, 26, 5), ἥτις ὅμως δὲν ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς. Ἐν Ἀλικαρνασσὶ μνήμης ἀξία ἦν ἡ Σαλίμαλις κρήνη (Vitr II. 8. 12).

πίδωμα. — 2) τὸ ὑπόδημα, δι' ἀμφοτέρω τὰ πύλα, τὸ εἰς τὸν πόδα περιδεθμένον δι' ἱμάντων διειρομένων δι' ὀπῶν τοῦ πέλματος ἢ τῶν

Ἰδ. Ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων

ἐκατέρωθεν αὐτοῦ προσεραμμένων δερμάτων (τὸ ν. τσαρούχιον). Οἱ κωμφοδοὶ ἔφερον κρηπίδας, καθ' ἀντίθεσιν τῶν κοθόρων τῶν τραχηλῶν.

Κροῖνη, 1) προσωποποιήσις τοῦ λαοῦ τῆς Κρήτης· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ἰδαίας (Στφ. Βυζ.), πρῶτος βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ἀναφεῖς, κατ' ἄλλους, ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ τῶν αὐτοχθόνων Ἑπειοκρητῶν, τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα δοῦς εἰς τὴν νῆσον, καὶ πολλὰ ἐπινοήσας τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων (Διόδ. Ε, 64. — Παυσ. Η, 53). — 2) Εἰς τῶν Γηγάντων, καθ' ὃν ἡ νῆσος ἐπωνομάσθη (Στ. Βυζ.).

Κροῖνη, ἐπιθετὸν τοῦ Διονύσου εἰς τὸν ἐν Ἀργεὶ ναόν, ἔθνα ἐλέγετο ἐνταφιάσας τὴν ἐκ Κρήτης Ἀριάδην (Παυσ. Β, 23).

Κροῖνη, Ἰων τις ὅστις ἐπιστεύετο πρῶτος μετὰ τοῦ Ἑρέσου ἰδρύσας τὸν ναόν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος (Παυσ. Ζ, 2).

Κροῖνη, πόλις τῆς Θράκης, ἰδρυθεῖσα, ὡς ἐπιστεύετο, ὑπὸ Πελασγῶν ἢ Τυρρηγῶν (Ἡρόδ. Α, 57. — Θουκ. Δ, 109). Ἡ αὐτὴ καὶ Κρηστῶν (Ἡρόδ. — Στέφ. Βυζ.).

Κροῖνη, ἡ Ὀρμηκὴ ἐπαρχία, ἡς πρωτεύουσα ἦν ἡ Κρηστῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Ἀξίου (Θουκ. Β, 99). Νῦν Χριστιανία.

Κροῖνη, ἡ μεγίστη τῶν Ἑλληνικῶν νήσων, Ν. τῶν Κυκλάδων ἐξ Α. πρὸς δυσμὰς εἰς 35 μίλια ἐκτεινομένη, πλάτος δὲ ἐνιαχοῦ μὲν 7, ἀλλοχοῦ δὲ μόλις 2 μιλίων, καὶ ἐπιφάνειαν 190 τετραγ. μιλίων ἔχουσα.

Διὰ πάσης τῆς νήσου παρατείνεται ὄρος ὑψηλόν, τεμνόμενον εἰς τέσσαρα μέρη διὰ κοιλάδων δι' ὧν κοινωνοῦσι τὰ βόρεια μέρη μετὰ τῶν νοτίων, καὶ διαιρεῖται αὐτως ἡ νῆσος εἰς ἀνατολικήν, δυτικὴν καὶ μέσην. Ἐν τῇ δυτικῇ ὑψοῦνται τὰ Λευκά ὄρη εἰς 2460 μ. πρὸς Β. παρέκτασιν ἔχοντα τὸν Βερέκουον, μετὰ ταπεινοτέρων ὑψωμάτων καὶ ἀκρωτηρίου τοῦ Κορύκου (Γραβόλης), Τιτύρου ἢ Δικτυναίου, μετ' ἀκρωτηρίου Ψακῶνος (ν. Ψάθας), μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος Δικτύνης ἢ Βριτομάρτιδος, ῥιφθείσης ἐντεῦθεν εἰς τὴν θάλασσαν ἕνα ἀποφύγη τὴν ἐρωτικὴν καταδίωξιν τοῦ Μίνως. Ἄλλα δ' ἀκρωτήρια ἦσαν τὸ Κύαμον καὶ τὸ Δρέπανον. Ἐν τῇ μέσῃ Κρήτῃ ἐγείρεται τὸ ὑψηλότερον τῶν ὄρειων τῆς νήσου, τὸ Ἰδαῖον

καίεται ἐξ Α. πρὸς Δ. τ' ἀκρωτήρια Ἄμπελος, Γρυθραῖον (ν. Γουθερόν), Δισπήν, Ματάλα, Ψύχιον, Ἐρμαία (ν. Πλάκα), Κριοῦ μέτωπον (ν. Κριός), τὸ ΝΔ.—Ἰρύακας ἔχει πολλοὺς ἡ νῆσος, ἀλλὰ μικροὺς, πρὸς Β. ἀπὸ Δ. τὸν Ἰαρδάνον (ν. Πλατανίδον), Δ. τῆς Κυθωνίας τὸν Ὀαξόν (ν. Μυλοπόταμον) ἐκ τῆς Ἰδης πηγάζοντα τὸν Ἄμνισον καὶ Κάτρατον ἐν τῇ Κνωσσίᾳ. Πρὸς Ν. δὲ, ἐξ Α. τὸν Καταράκτιον (ν. Ἀναποδιάρην) τὸν Ληθαῖον (ν. Μητρόπολιν), καὶ τὸν Ἰλέκτραν ἐν τῇ Γορτυνίᾳ.—Τὸ ἐνῆκα τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἑρμηνεύει καὶ τοῦ θαλασσίου ἀέρος ἀριστον κλίμα τῆς νήσου συνιστάτο ἤδη ὑπὸ τοῦ Ἰπποκράτους εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Ἡ εὐφοροτάτη δὲ τῶν χωρίων τῆς νήσου ἦν ἡ περὶ τὴν Γόρτυ-

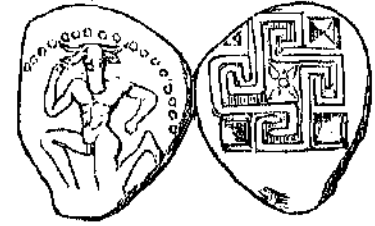
Τὸ ὄρος Ἰδῆ ἐν Κρήτῃ

ἢ Ἰδῆ (ν. Ψηλορίτης) εἰς 2460μ, συνήθως χιονοσκεπές, ἐκτείνει πρὸς Β. τὸ ἀκρωτήριον Δῖον, πρὸς ΝΔ. τὸ ὄρος Κινδρῖον ἢ Κέδριον. Πρὸς Δ. τὸ ὄρος Δίκτη καλούμενον (ν. Λαπίθι), ὑψοῦται εἰς 2160μ. καὶ ἦν ἡ κυρίως ἔδρα τῆς λατρίας τοῦ Διὸς. Πρὸς Β. ἀπολήγει εἰς τὸ ἀκρωτήριον Σαμόνιον (ν. Σίδερον). Εἰς δὲ τὴν Ν. ἀκτὴν

να, πεδίον λεγομένη. Οἱ ἀρχαιότατοι Πελασγοὶ κάτοικοι ἐλέγοντο Ἑτεόκρητες· τὸ δὲ Δ. τῆς νήσου κατεῖχον οἱ Κύδωνες (Ὀμ. Ὀδ. Γ', 192. Τ', 176), ἴσως καροφουλικῆς καταγωγῆς. Ἐπειτα δὲ προσεπλήθον καὶ Δωριεῖς, Ἄγαιοι καὶ Αἰολεῖς, πάντες ὁμῶς Κρήτες καλούμενοι. Ἡ ἀρίστη θεία τῆς Κρήτης μετὰ τῶν τριῶν τοῦ ἀρχαίου

κόσμου μερῶν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν καλῶν λιμένων αὐτῆς, ἀνέπτυξαν ἐν αὐτῇ τὸ ἐμπορίον καὶ τὴν εὐημερίαν, ὥστε καὶ νῆσος μακάρων ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ ἡ Ἑλλάς μεγάλην ἀπέδιδε σημασίαν εἰς τὰς θρησκευτικὰς αὐτῆς παραδόσεις, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην αὐτῆς νομοθεσίαν, ἀποδομένην εἰς τὸν Μίνωα, τὸν Ῥαδάμανθυ, τὸν Ἰδομενέα καὶ τὸν Μηριόνην. Καὶ ὁ πληθυσμὸς δ' αὐτῆς ἐλέγετο μέγας ἀρχαιοτάτη ἤδη, ὥστε καὶ ὁ Ὀμηρὸς τὴν καλεῖ ἑκατόμπολιν (Ἰλ. Β, 649), τὸ πλῆθος τῶν πόλεων αἰνιττόμενος, διότι ἀλλαγῶν (Ὀδ. Γ', 174) μνημονεῖ μόνον 90. Συνέκειτο δ' ἐκ πολλῶν ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτων πολιτειῶν ἀλλ' ἐπειδὴ τινες τῶν πόλεων μετέσχον τῆς πειρατείας, οἱ Ῥωμαῖοι, ὑπὸ Μέτελλον τὸν Κρητικόν, ὑπέταξαν τὴν νῆσον, καὶ ἤνωσαν αὐτὴν μετὰ τῆς Κυρηναϊκῆς εἰς μίαν ἐπαρχίαν, τοὺς κατοίκους ὡς ψεύστας ἐνειδίξοντες (Κρήτες ἀεὶ ψεύσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί), καὶ ἐλεγον δι' αὐτοὺς καὶ τοὺς Καπαδόκιος (Ἰδ.) καὶ τοὺς Κιλικίας ἀτρία κάππα κακά». Ἐπισημότεραι τῶν πόλεων τῆς Κρήτης πρὸς Β., ἀπὸ Δ. πρὸς Α. ἦσαν ἡ (καὶ τὰ) Ψακῶνα, μετὰ ναοῦ τῆς Δικτύνης Ἀρτέμιδος ἢ Κίσιμος, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Καρύας καὶ Ψάκωνος, λιμὴν τῆς μεσογειότερας Πολυρρηνίας, κατοικουμένης ὑπὸ Δωριέων καὶ Αἰολέων, καὶ προσχούσης πασῶν τῶν τοῦ βορειοδυτικοῦ μέρους τῆς νήσου· τὸ Πέργαμον, ἐνθα εἰδείκνυτο τοῦ Λυκούργου ὁ τάφος, καὶ Δ. ἡ ἰσχυρὰ Κυθωνία (ν. Χανιά), εἰς ἀπόστασιν 40 σταδίων ἀπὸ τοῦ Ἰαρδάνου κειμένη, ἴδρυμα τοῦ Μίνως, κατὰ τὴν παράδοσιν, φερώνυμος υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, δι' ὃ καὶ Ἀπολλωνία ἐλέγετο. Ἔρχε δ' ἀριστον λιμένα μετὰ ναοῦ τῆς Βριτομάρτιδος, καὶ περιφημοὶ ἦσαν οἱ τοξεῖται αὐτῆς. Αὐτῆς ἐπώνυμος ἐστὶν ὁ καρπὸς τὸ κυδώνιον (Ἰερδ. Δ, 44. 49). Μετὰ δὲ τῆς Κυθωνίας καὶ τοῦ Δρεπάνου ἔκειτο ἡ Ἀπτέρα, καὶ μεσογειότερον ἡ

Λάπα, ἣν ὁ Μέτελλος ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου ἡ Ἀμφιμάλλα, ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου ἡ Ρίτυμνα καὶ Ν. ἡ Ἐλευθέρινα, ἣν διὰ προδοσίας ὁ Μέτελλος ἐκυρίευσεν, καὶ τὸ ἐπίγειον αὐτῆς Παντομάτριον ἢ Ὀαξός ἢ Κνωσός (ἢ Κνωσσός), μετὰ

τῶν ἐπιπέδων Ματίου ἢ Ἡρακλείου καὶ Ἄμνισοῦ, ἔδρα τοῦ Μίνως, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ὡς σπουδαία πόλις μνημονευομένη (Ἰλ. Β, 646. Ὀδ. Γ', 175). Ἐν αὐτῇ εἰδείκνυτο μνημεῖον τοῦ Διὸς, καὶ οἱ τάφοι τοῦ Ἰδομενέως καὶ τοῦ Μηριόνου, καὶ παρ' αὐτῇ ἐξελαμβάνετο κείμενος ὁ Λαβύρινθος (Διόδ. Α, 61) ἢ Μίλητος, ἣς καὶ ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει (Β, 84) ἢ Λύττος ἢ Λύκτος, πρὸς τὰ μεσόγεια, ἡ ἐπισημότερη τῶν πόλεων πρὸς Α., ἀριστοὺς πολίτας τρέφουσα, τῇ 220 δὲ π. Χ. ὑπὸ τῶν Κνωσίων καταστραφεῖσα ἢ Ἀρκαδία ἢ Μινώα, εἰς τὸ στενωπάτον τῆς νήσου ἢ Ὀλερος, γνωστῇ δι' ὃ εἶχε ἔθρονον τῆς Βριτομάρτιδος, ἔργον λεγόμενον τοῦ Δαιδάλου ἢ Πραῖσος ὁ Ἄανος εἰς τὴν Α. ἀκτὴν εἰς δὲ τὴν Ν. ἐξανατολῶν πρὸς Δ. ἡ Ἰεράπιτυνα (ν. Ἰερά Πέτρα) ἢ Λεβὴν, μετὰ περιφήμου ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐπίγειον τῆς Γόρτυνος, ὡς καὶ ἡ Ματάλα ἢ Ψακῶνος, πατρίς τοῦ Ἐπιμενίδου ἢ Γόρτυς ἢ Γόρτυνα (ν. Ἄγιοι Δέκα μετ' ἐρείπων), παρὰ τῇ Λιδοκῇ ποταμῇ, πόλις διάσημος, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου τειχίθεσσα λεγομένη (Ἰλ. Β, 646. Ὀδ. Γ', 208), εἶτα δ' ἀταίχιστος μείνασα, ἔχουσα 50 σταδίων ἐπιπέδου ἐν εὐφώρῳ πεδίῳ, καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων πρωτεύουσα τῆς νήσου Βήνη, πατρίς τοῦ ποιητοῦ Ῥιανοῦ. Πρὸ τῆς βορείας παραλίας τῆς Κρήτης, ἀ-

πέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Δίου, ἔκειτο ἡ μικρὰ νῆσος Δία (ν. Δία), ὡς φαίνεται ἡ ἀρχαία ἔδρα νοῦ μύθου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀριάδνης (Στρεβ. I, 474).— Ἡ νομοθεσία τῶν Κρητῶν ἦν συγγενὴς πρὸς τὴν τῶν Σπαρτιατῶν, καθ' ὅσον ἀμφότεραι ἦσαν δωρικαὶ κατὰ τὴν παράδοσιν μάλιστα ἐκ Κρήτης ἐδανείσθη τοὺς νόμους τοῦ ὁ Λυκούργος. Ὡς ἐν Σπάρτῃ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἀρχουσαν φυλὴν τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν, οἵτινες ἦσαν οἱ κατακτησαντες Δωριεῖς, ὑπῆρχον οἱ τοῖς περιόικοις τῆς Λακωνίας ἀντιστοιχοῦντες Μνωταὶ ἢ Μνωίται, οἱ ἀρχαῖοι ὑποταγέντες ἐγγῶριοι κάταικοι καὶ κατωτέρω αὐτῶν, ὡς ἐκατ' οἱ Βέλωτες, ὁβτώως ἐνταῦθα οἱ κλαρῶται καὶ ἀφαμιῶται, πιθανῶς οἱ κατ' ἀρχὰς ἀντιστάντες καὶ αἰχμαλωτισθέντες, τῶν ἐλευθέρων δὲ ἢ τοῦ δημοσίου τὰς γαίας ἐπὶ βαρυτάτοις φόροις καλλιεργοῦντες. Καὶ ἐν Κρήτῃ ὡς καὶ ἐν Σπάρτῃ δημοσία ἦν τῶν παιδῶν ἡ ἀγωγή καὶ ἡ γυμνασιεὶς εἰς μουσικὴν καὶ εἰς ὄπλιαν, καὶ ἐκυβερνῶντο ὑπὸ Γερουσίας, ἴσως ἐκ 30 μελῶν, καὶ ὑπὸ 10 κόσμων, ἐτησίως ἐκλεγομένων, ὧν ὁ πρόεδρος, πρῶτόκοσμος, ἦν τοῦ ἔτους ὁ ἐπώνυμος. Προσέτι, ὡς οἱ Σπαρτιάται, εἰσιπῶντο καὶ οἱ Κρητῆτες εἰς κοινὰ συσσίτια, ἀνδρεῖα καλούμενα, καὶ οἱ νέοι ἦσαν εἰς ἀγέλας κατατεταγμένοι, καὶ ἕκαστος νεανίας διατέλει ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἑνὸς ἀνδρός, κλεινὸς ἐκείνου λεγόμενος, ὡς καὶ ἐκεῖνος τούτου φιλήτωρ, καὶ ἄτιμον ἐθεωρεῖτο τὸ νὰ στερηθῆται τις φιλήτορος. Ὁ γάμος ἦν ἱερός, καὶ ἡ συζυγικὴ ἀπιστία ἐτιμωρεῖτο αὐστηρότατα (Στρεβ. I, 480).

Κρήτη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίωνος, βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ γυνὴ τοῦ Ἡλίου ἐξ οὗ ἔσχε θυγατέρα τὴν Πασιφάνην, σύζυγον τοῦ Μίνωος (Διόδ. Δ, 63) ἢ γυνὴ τοῦ Μίνωος καὶ μήτηρ τοῦ Κιτρέως, Δευκαλίωνος, Γλαύκου, Ἀνδρόγεω, Ἀκάλλης, Ξενοδίκης, Ἀριάδνης καὶ Φαίδρας.— 2) θυγάτηρ ἑνὸς τῶν Κορηθίων. Ὁ Ἄμμων ἐλθὼν ἐν

Λιβύης εἰς τὴν νῆσον Ἰδαίαν, ἐνυμφεῖθαι αὐτὴν, καὶ ἔδωκε τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς τὴν νῆσον (Διόδ. Γ, 71).— 3) θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος (Ἀππλδ. Γ, 3, 1).

Κρήτηνία, χώρα τῆς νήσου Ῥόδου, κληθεῖσα, ὡς ἐλέγετο, κατὰ Ἀνθημένην τὸν υἱὸν Κατρέως, τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης, ἐγκαταστάντα αὐτόθι, ἵνα ἀποφύγῃ τὸν εἰς τὸν βασιλεῖα δοθέντα χρησμὸν, ὅτι θὰ ἐφηνεῦετο ὑφ' ἑνὸς τῶν υἱῶν του. Ἀλλ' ὅτε μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Κατρέως εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, ἵνα τὴν παραδώσῃ τὴν βασιλείαν, παραγνωρίας αὐτὸν ὁ υἱὸς του εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, καὶ ἐκλαβὼν αὐτὸν ὡς κορυβροντινὰ, τὸν ἐφένευσε (Ἀππλδ. Γ, 2.— Στρεβ. Βυζ.).

Κρητένης, πατὴρ τοῦ τυράννου Ἀναξιλῆου ἐν Ῥηγίῳ τῆς Ἰταλίας (Ἡροδ.).

Κρέασος, υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Ἰσάδνης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργου (Ἀπολλδ. Β, 1, 2).

Κριθωπτή, 1) ἀκρωτήριο τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τὴν πόλιν Ἀλυζίαν.— 2) Πόλις παρὰ τῇ Μαδύτῃ ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου (Διμοθ. Ἄρστρ.— Στρεβ.— Στρεβ. Βυζ.).

Κρέμεισσα, ἀκρωτήριο τῆς Βρετανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, μετ' ὁμώνυμου πόλεως (Στρεβ.).

Κρεμεισός, ἢ Κρίμισος (Ἠλύτ. Ἱερογλ. Κ13), ποταμὸς εἰς τὰ Δ. τῆς Σικελίας, παρ' ἧς ὁ Τιμολέων ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους τῇ 339 π. Χ. Αὐτοῦ ἡμέτερος θεωρεῖται συνήθως ὁ Σελινουάντιος Ὑψας.

Κριναγόρας, ἐπιγραμματογράφος ἐν Μιτυλήνῃς (Ἀπολλ.).

Κρίνακος, υἱὸς τοῦ Διὸς, πατὴρ τοῦ Μακαρέως, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι πρῶτος κυριεύσας συνέβηκε τὴν νῆσον Λέσβον (Διόδ. Ε, 62).

Κρινώ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, μήτηρ τεσσάρων Δαναίδων (Ἀπολλδ. Β, 1).

Κρήτος ἢ Κρεῖς, 1) εἰς τῶν Τι-

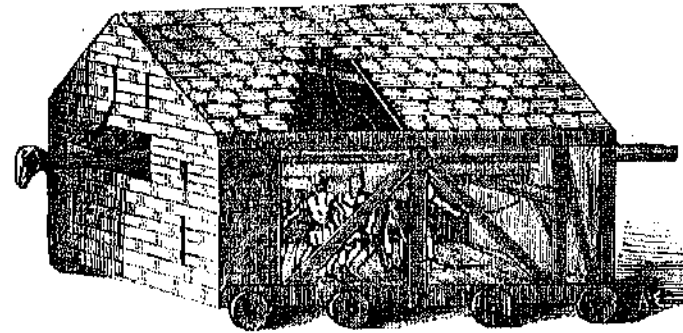
τάων (Ἀπολλδ.).— 2) εἰς Λιγυνητῆς (Ἡροδ.).

Κρήτος, πολιορκητικὴ μηχανὴ ἥς ἡ χρῆσις ἦν ξένη εἰς τοὺς παναρχαίους χρό-

Δακτύλιος τῆς στήλης τοῦ Ἡρόδοτου

νοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἦν μόνον ἰσχυρὰ δοκὸς ἐκ χυσοῦ μεταλλίου τὸ ἐμπροσθιον μέρος, ἐν σχήματι κεφαλῆς κριοῦ, καὶ δι' ἧς πολλοὶ

στρατιῶται φέροντες διὰ τῶν χειρῶν, ἐπληρῶντο τὸ πολιορκούμενον τεῖχος. Μετὰ ταῦτα δ' ἐτελειοποιήθη, κρημασθεῖσα ἐξ ἱμάντων ἢ ἀλάσσεων ἐντὸς ἢ τοῦ κατωτέρου δώματος τῶν πολιορκητικῶν πύργων (ἴδ. πολιορκία), ἢ ὑποστέγου τροχηλάτου δωματίου σφενδοκισμένη οὕτω κατὰ τοῦ τεύχους ὑπὸ πλήθους στρατιωτῶν, ἐνίοτε μέχρι 1500. Οἱ πολιορκούμενοι ἐπροσπάθουν νὰ ἐνδύωσι διὰ ταπήτων ἢ σάκκων τὰ προσβαλλόμενα ἢ ἀπειλούμενα τεύχη, καὶ νὰ βίπτωσι δοκοὺς βαρείας ἐπὶ τοῦ κριοῦ, ἢ νὰ συλλαμβάνωσιν αὐτὸν διὰ σχοινίων, καὶ ἐξουδετερώσιν τὴν προσβολὴν του. Πόλις δὲν ἐδόξατο νὰ ἐλπίσῃ εἰς τὴν ἐπιείκειαν τῶν κατακτητῶν ἂν δὲν παρεδίδοτο πρὶν ἢ κριοβολῆθῃ.

Κριοῦ μέτωπον, 1) ἀκρωτήριο εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Κρήτης (Διον. Περ. 90.— Στρεβ.). Ν. Κρή. — 2) Ἀκρωτήριο μεσημβρινὸν τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀσίᾳ ἀκρωτηρίου Κεραμίδος (Διον. Περ. 311.— Στρεβ.).

Κριοφόρος, ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις πολλάκις ἐν τῷ ἀρχαίῳ τέχνῃ παριστάται φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων κριόν. Ἐν Τανάγρα τῆς Βοιωτίας ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ἐπίθετον τοῦτο, καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν του περιέφερε τὸν κριόν εἰς νέος ἐπὶ τῶν ὤμων του (Παυσ. Θ, 13).

Κρισσαῖος κόλπος, ὁ εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἀνοιγόμενος, νοτιοδυτικῶς τῶν Δελφῶν, ὑπὸ τὴν Κρίσσαν. Νῦν Γαλαξίδα.— Ἐν δὲ Κρισσαῖον πεδῖον, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κρίσσης, ἐγένετο ἱερὸν τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος.

Κριστή, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσιόδ. Θεογ. 339).

Κρήσος ἢ Κρήσος, υἱὸς τοῦ Φωκίου, πατὴρ τοῦ Στροφίου καὶ πάππος τοῦ Πυλάδου (Παυσ. Β, 29.— Σχόλ. εἰς Ἡρόδ. Ὀρατ. 33).

Κρήσσα ἢ Κρήσσα, πόλις τῆς Φωκίδος, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἦδη ὡς Λαθῆ μνημονευομένη, ἔκειτο 11)2 ἄβαν ἀπὸ τοῦ Κρισσαῖου κόλπου ἐν τῇ μεσογείῳ, Δ. τῶν Δελφῶν, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἠλείστου. Κατεστράφη δ' ἐπὶ τοῦ α' ἱεροῦ πολέμου ἀποφάσει τῶν Ἀμφικτυόνων, διότι ἀσεβῶς ἐφορολόγει τοὺς προσερχομένους εἰς τῶν Δελφῶν τὸ μαντεῖον (Στρεβ. Θ, 418). Καὶ ὁ μὲν ὄρος τῶν ἀγρῶν αὐτῆς ἀνετέθη τῷ ναφ, οἱ δὲ κάτοικοι μετακίσθησαν εἰς Ἀμφισσαν ἢ εἰς Κίρραν τὸν λιμένα τῶν Δελφῶν (Δίον. Κτησ. 119). Ν. Χρυσόν.

Κριταί, οι τῶν δραμάτων, ἐτησίως κληρούμενοι, πέντε διὰ τὴν κωμωδίαν (Σουίδ. λ. «Πέντε κριτῶν γένεσι») καὶ πιθανῶς πέντε διὰ τὴν τραγῳδίαν, ἴσως εἰς ἓκ φυλῆς ἐκάστης.

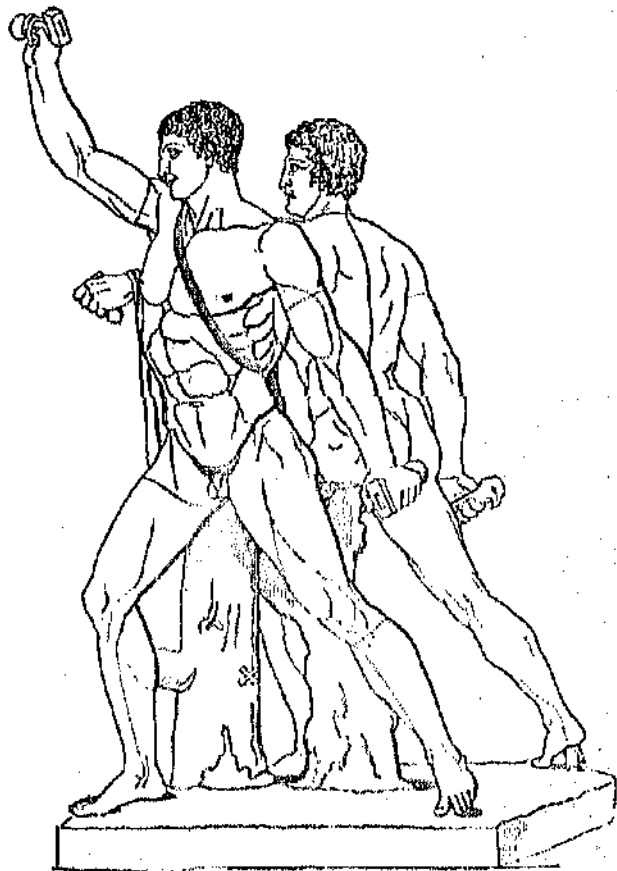
Κριτάλλα (τά), ἢ **Κριτάλλος**, πόλις τῆς Καππαδοκίας, ἐπὶ τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ (Ἡρόδ. Ζ, 26).

Κριτήριον, χώρα τῆς Ἀργολίδος, ἐνθα ἐλέγετο ὅτι ὁ Δαναὸς ἔκρινε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ὑπερμήστραν, ὡς παρακούσαν τὴν ἐντολὴν του, καὶ μὴ φονεύσασαν τὸν μνηστῆρά της Λυγκέα.

Κριτίας, 1) Υἱὸς Ἀρωπίδα, συγγενὴς τοῦ Σόλωνος, ἐκ τοῦ υἱοῦ τοῦ Καλλιαισχρου πάππος τοῦ νεωτέρου Κριτίου, ἐκ δὲ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἄλλου υἱοῦ τοῦ Γλαύκου, πρόπαππος τοῦ Πλάτωνος. — 2) Ὁ νεώτερος, μαθητὴς Γοργίου τοῦ Μοντίνου καὶ Σωκράτους, κατ' ἀρχὰς τῆ δημοκρατικῆ μερίδι ἀνήκων. Ὅτε, τῆ 411 π. Χ. ἐσυζητεῖτο ἡ θανάτωσις τοῦ Φρυγίου, ἀπήτησε τὴν ἐν πρώτοις δίκην καὶ ἀπέδειξεν τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ἐξωρίσθη εἰς Θράκην καὶ εἶτα εἰς Θασσαλίαν μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, καὶ τὴν πτώσιν τῆς δημοκρατίας, τῆ 404, ἐξελέγη εἰς τῶν τριάκοντα μετὰ τοῦ Θηραμένους (Ἰδ.), πρὸς ὃν ἔμμεν μετ' οὐ πολὺ διεφύνησε, καὶ διενήργησεν αὐτοῦ τὴν καταδίκασιν εἰς θάνατον. Πανίσχυρος δὲ γενόμενος, ἐμισήθη διὰ τὴν ἀμώτητα καὶ τὴν αὐθαιρεσίαν του, καὶ ἐφρονεῖτο τῆ 403 ἀντιστᾶς εἰς τοῦ Θρασυβούλου τὴν εἰσβολὴν (Ἐν. Ἀπ. Α, 2, 12. Ἑλλ. Β, 4, 8, 19). Ἦν δ' οὐ μόνον περικλυμένος ὁ Κρι-

τίας, ἀλλὰ καὶ ποιητὴς, γράψας ἐλεγεία, ἃν ὀλίγα μόνον διεσώθησαν ἀποσπάσματα ἐκ δὲ τῶν ῥητορικῶν αὐτοῦ λόγων οὐδέν. Ἐξέτιμα δὲ τὴν διανοητικὴν αὐτοῦ ἰκανότητα ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Πλάτων, δι' ὃ καὶ συνεχῶς ποιεῖται μνείαν αὐτοῦ, ὡς ἐν τῷ ὁμωνύμῳ διαλόγῳ καὶ ἐν τῷ Τιμαίῳ (Σουλ. Βησι καὶ Βεργεροῖ. Iyr. gree. fragm).

Κριτίος, γλύπτης Ἀθηναῖος, περὶ Ὀλ. 75, δ', (407 π. Χ.), μετὰ Νησιώτου, τοὺς τυραννοκτόνους ἐξεργασθεῖς. Τοῦ

ἔργου αὐτῶν τὸ ἀντίγραφον σώζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἐπὶ Ἀττικῷ θρόνῳ, καὶ ὅμοιον καὶ ἐπὶ ἄττικῶν τετραδράχμων.

Κριτόβουλος, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους (Πλάτ. Φαιδ.—Ἐνφ. Ἀπμν. — 2) Ἰατρὸς καὶ χειρουργὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, οὗ

θεράπευσε τὸν ὀφθαλμὸν, πληρωθέντα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀμφιπόλεως.

Κριτόδημος, ἰατρὸς ἐκ τῆς νήσου Κῶ (Ἀρριαν.).

Κριτόλοσος, 1) ἐκ Φασηλίδος τῆς Λυκίας, περιπατητικὸς, διάδοχος τοῦ Κεῖου Ἀρίστου, ἐπέμφθη τῆ 155 π. Χ. μετὰ τοῦ Καρνεάδου καὶ τοῦ Διογένους ὡς πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος εἰς Ῥώμην. Ἐκεῖ δ' ἐνέκυψεν εἰς τὴν καλλιέργειαν ἰδίως τῆς ῥητορικῆς τέχνης, καὶ ἀπέθανεν εἰς γῆρας βαθύ. Ὁ Κικέρων ἐν τῷ ζητήματι περὶ τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ ἠρώσθη πολλὰ ἐκ τῶν θεωριῶν του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων ὁμοῦ αὐτοῦ οὐδὲν ὑπολείπεται (Cic. d. Or. II, 37, 155. 38, 160. fin. 3, 5, 14). — 2) Στρατηγὸς Ἀχαιῶς, προκάλεσας τὴν ἐσχάτην προσβολὴν τῶν Ῥωμαίων κατὰ τοῦ Ἀγαθικοῦ δεσμοῦ, καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Κορίνθου. Ἀφ' οὗτου δ' ἠττήθη ἐν Σάρφῃ, δὲν ἐφάνη πλέον (Πολύ. ΔΗ, 2. — Cic. N. D. III, 38, 91).

Κριτομήδη, μία τῶν Δαναίδων (Ἰφι.).

Κριτόλλα, γυνὴ Ἀθηναία, κατ' Ἀριστοράνην (Λυσ. 323).

Κριτών, 1) μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐγκαρδίως αὐτῇ ἀφωσιωμένος, θελήσας νὰ τὸν σώσῃ ἐκ τῆς φυλακῆς διὰ θυσίας πάσης τῆς περιουσίας του. Ὁ Πλάτων ἔγραψε διάλογον φέροντα αὐτοῦ τὸ ὄνομα καὶ παριστῶντα αὐτὸν συνδιαλεγόμενον μετὰ τοῦ Σωκράτους ἐν τῇ εἰρατῇ. Καὶ ὁ υἱὸς δ' αὐτοῦ Κριτόβουλος μνημονεύεται μετὰ τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐξ Αἰγῶν. Ὁ Σιτοβαῖος διετήρησεν αὐτοῦ ἀπόσπασμα «περὶ προνοίας καὶ ἀγαθῆς τύχης». — 3) Ποιητὴς τῆς νέας ἄττικῆς κωμωδίας. Σώζονται δὲ τρεῖς ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν κωμωδιῶν αὐτοῦ. — 4) Ὁ Σουίδας μνημονεύει δύο ἱστορικῶν φερόντων τοῦτο τὸ ὄνομα, τοῦ μὲν Ναξίου, τοῦ δὲ ἐκ Πιερίας. — 5) Ἑλλην ἰατρὸς ἐπὶ Ῥαϊανῶν, ἔγραψε 4 βιβλία ὑπὸ τὸν τίτλον «κ.ο.σ.μ.η.τ.κ.α.», καὶ ἴσως ἐστὶν

ὁ αὐτὸς ὁ ὑπὸ τὸν τίτλον «Γ.ε.τ.κ.α.» τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ῥαϊανῶν κατὰ τῶν Δακῶν διηγηθεῖς.

Κριῶα (ῆ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν (Στφ. Βυζ.). Ὁ δημότης Κριωεύς.

Κρόβυζοι ἔθνος Θρακικόν, οἰκοῦν μεσημερινῶς τοῦ Ἰστροῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν κάτω Μοισίαν (Ἡρόδ. Δ, 49. — Στφ.).

Κρόεσσα, θυγάτηρ τῆς Ἰνούς, μήτηρ τοῦ Βύζαντος ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος (Στφ. Βυζ.).

Κροῖσμος, ἐπίσημος Τρῶς, ὃν ἐν τῇ μάχῃ ἐφόνευσεν ὁ Μέγας (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 52).

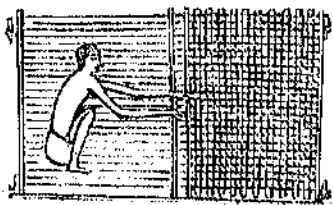
Κροῖσος, υἱὸς Ἀλυάττου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐκ τοῦ γένους τῶν Μερμναδῶν, κατέλαβε τὸν θρόνον τῆ 686 π. Χ., κατ' ἄλλους δὲ τῆ 571 ἢ τῆ 557, εἶχε δὲ καὶ πρὶν συμβασιλεύσει μετὰ τοῦ πατρὸς του, ἢ καὶ ἦν σατράπης αὐτοῦ ἐν Ἀδραμυττίῳ. Πρὸς αὐτὸν, ἤδη βασιλεύοντα, ἦλθε καθ' Ἡρόδοτον (Α, 29) ὁ Σόλων (Ἰδ.), καὶ εἶπεν αὐτῷ τὸ ἀμνηδένεια πρὸ τοῦ τέλους μακροζωίας. Τὸς ἐν Ἀσίᾳ Ἑλληνας φέρου ὑποτελεῖς καταστήσας ὁ Κροῖσος, ἀφῆκεν ἄλλως ἐλευθέρους, μετὰ δὲ τῶν ἐν τοῖς νήσοις συναμάχησε. Τὸ κράτος αὐτοῦ ἐξετείνετο πρὸς Α. μέχρι τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ (Ἡρόδ. Α, 26). Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄατος ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου (Ἰδ.) (Ἡρόδ. Α, 35—45), ὁ δ' ἐναπολειφθεὶς αὐτῷ ἦν κωφάλοσ, ἀλλ' ὅτε εἶδε τὸν πατέρα του ἀπειλούμενον ὑπ' ἐσχάτου κινδύνου, ἀνέλαβε τὴν φωνὴν (Ἡρόδ. Α, 85). Προτιθέμενος νὰ πολεμήσῃ κατὰ τοῦ Κύρου, ὅστις εἶχεν ἐκθρονίσει τὸν κηδεστὴν αὐτοῦ Ἀστυάγην, ἠρώτησε τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, πέμψας αὐτῷ πλουσιώτατα δῶρα ἀπεκρίθη δ' ὁ χρησμός «Κροῖσος Ἄλυν διαβάς, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει». Καὶ τῷ ὄντι ἐκστρατεύσας, μετὰ μάχην ἀμφιπόλεον ἐβάσσεως παρὰ τῇ Σινώπῃ, κατεκλείσθη ὑπὸ τοῦ Κύρου, ἐπελόντος ἐκ τῶν Σάρδεων, εἰς τὴν πόλιν, καὶ μετὰ δύο ἐβδομάδων πολιορκίαν

ήγμαλωτεύθη, τῷ 546 π. Χ. Καθ' Ἡρόδοτον δὲ (Α, 88), ἐπειδὴ ὅτε ἀπήγετο δέσμιος, ἀναμνηθεὶς τοῦ λόγου τοῦ Σβλῶνος, ἀνέκραξε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀκούσας παρ' αὐτοῦ ὁ Κύρος τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐκφωνήσεως, ἐκάμφθη καὶ προσηνέχθη προσηνέστατα πρὸς αὐτὸν, καὶ τῷ προσέφερε τὴν φιλίαν του. Κατὰ δὲ Κτησίαν, ἀφήκεν αὐτὸν ἐλεύθερον, διότι τοῦ Κροίσου καταφυγόντος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔπεσαν δὴθεν τετράκις ἐκ θαύματος αἱ ἀλύσεις ἀπὸ τῶν χειρῶν του. Ἐπέβαλε δ' ὁ Κύρος καὶ εἰς τὸν Καμβύσην εὐμενῆ τὴν πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰν, ἀλλ' οὐχ ἤττον διέτρεξε δι' αὐτοῦ ἅπασι ὁ Κροίσος κίνδυνον θανάτου (Ἡρόδ. Α, 53. 73. 75. 84. 88. 155. 207. 208. Γ, 36).

Κροκάλη, 1) νόμῳ, ὁπαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος (Οvid.).—2) Ἐταῖρα παρὰ Λουκιανῆ.

Κροκέαι, πόλις τῆς Λακωνίας. (Στφ. Βυζ.).

Κρόκη, ἡ εἰς τὸν στήμονα ἐνυφανομένη κλωστή, ὡς αἱ κάθετοι γραμμαὶ τοῦ ὑφάσματος τῆς εἰκόνης, ληθελίτης ἐξ αἰγυ-

πτίας γραφῆς, καὶ παριστάσης μὲν ἴσως φιασοπλόκον, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὰς κρόκας πρὶν ἢ συνενωθῆσι διὰ τῆς σπάθης.

Κρόκειον πεδίον, εὐφορος πεδιάς τῆς Φωκίας ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς ἣν ἐπιστεύετο ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐποίησε τὰς ἀγέλας τοῦ βασιλέως Ἀδμήτου (Στφ.).

Κροκοδείλων πόλις, 1) πόλις τῆς μέσης Αἰγύπτου παρὰ τῇ λίμνῃ τοῦ Μοίριδος καὶ τῷ Λαβυρίνθῳ. Εἰς αὐτὴν ἐπεκράτει ἡ λατρεία τῶν κροκοδείλων. Εἶτα μετεκλήθη Ἀρσινόη (Ἡρόδ. Β, 148.—Στφ.). Ἐρεπίτια αὐτῆς σώζονται ἐν Ἐλ-Φεϊούμ.—2) Πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου, ἐν τῷ νομῷ τῆς

Ἀφροδιταπόλεως, κατὰ τὴν δυτικὴν ὄχθη τοῦ Νεῖλου (Πτολ.).

Κροκοῦλας, (τά), χώρα τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης (Ὀμ. Ἰλ. Β, 638)· ἀλλὰ κατὰ Στράβωνα ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

Κροκοῦλιον, πόλις τῆς Αἰτωλίας, μεταξὺ Τειγίου καὶ Ποτιδανείας (Θουκ. Γ, 96).

Κροκοῦλος, ποιμὴν τις παρὰ Θεοκρίτῳ (Εἰδ. Ε, 11).

Κρόκων, πατὴρ τῆς Μεγανείρας, γυναικὸς τοῦ Ἀρκάδος, (Ἀπολλδ. Γ, 9, 1.—Πaus. Α, 37).

Κροκοῦτὸς, πολυταλὴς γυναικείος χιτῶν, ἐν παριστάτῳ φέρων καὶ ὁ Διόνυσος, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχων ἢ ἐκ τοῦ χρώματος, ἢ ἐκ τῆς λεπτότητος τῆς κρόκης αὐτοῦ.

Κρομμύδων ἢ Κρωμμύων, χωρίον ὄχυρον ἐν Μεγαρίδι, πρὸς τῇ Κορινθίᾳ, καθ' οὗ τινε δὴθεν τοῦ Ποσειδῶνος, Κρόμμον καλούμενον. Εἰς τὸ παρ' αὐτὸ πεδίον διητῶτο ἡ φοβερὰ Κρομμυονία, ἢ καὶ Φαία λεγομένη Ἦρ, ἣν ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς (Στφ. Η, 380. 392.—Πaus. Β, 1, 3).

Κρόνιον, 1) ὁ βορείως τῆς Ὀλυμπίας αἰρόμενος λόφος, καὶ Κρόνου Πάγος λεγόμενος, διότι ἐπ' αὐτοῦ ἔδρευε ναὸς τοῦ Κρόνου (Ἡρόδ. Ὀλ. Γ, 179.—Σενφ. Ἑλλ.).—2) Κρόνιος Ὠκεανὸς, μέρος τῆς βορείας πεπηγμένης θαλάσσης (Διον. Περικτ. 32).—3) Κροονίη ἄλις, ἢ Ἀδριατικὴ θάλασσα (Ἀπλδ. Ῥόδ. Ε, 509).

Κρόνιππος, πεπλασμένον ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει (Νεφ. 1067) δηλοῦν τὸν ἀνόητον, τὸν Κρονόληρον.

Κρόνιων, υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεὺς παρὰ ποιηταῖς.

Κρόνος, υἱὸς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ὁ νεώτατος τῶν Τιτάνων (Ἡσίοδ. Θεογ. 137), ἀκρωτηριάσας καὶ ἐκάλων τὸν πατέρα του, ἤρξε μετὰ τῶν Τιτάνων ἐπὶ τοῦ παντός· νυμφευθεὶς δὲ τὴν ἀδελφὴν του Ῥέα, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἑστίαν, τὴν Δήμητραν, τὴν Ἡ-

ραν, τὸν Πλούτωνα (Ἄδην), τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Δία (Αὐτ. 452). Ἐπειδὴ δὲ τῷ προσέπειν ἡ Γῆ ὅτι θὰ ἐξεθρονίζετο ὑφ' ἐνὸς τῶν υἱῶν του, κατέπεινε αὐτοὺς ἅμα γεννωμένους, πλὴν τοῦ Διὸς, ἀνθ' οὗ, ἀπατήσασα αὐτὸν ἡ Ῥέα, τῷ ἔδωκε λίθον ἐσπαργανωμένον. Τὸν ἐξέβαλεν ἐπομένως ὁ Ζεὺς, καὶ βοήθῳ ἔχων τὴν Γῆν ἢ τὴν Μῆτιν, τὸν ἐβίασε νὰ ἐξεμέσῃ τοὺς καταβροχθισθέντας· ὁ δὲ λίθος ἐδείκνυτο παρὰ τοῖς Δελφοῖς, ὡς ἐκεῖ τότε καταπεσών. Ὁ Κρόνος δὲ, κατὰ τοὺς μὲν ἐρρήθη εἰς τὸν Ἄρταρον μετὰ τῶν Τιτάνων, κατὰ τοὺς δὲ, τοῦ Διὸς ἐξιλεωθέντος, ἤρξε μετὰ τοῦ Ῥαδάμανθου εἰς τῶν Μαιάρων τὰς νήσους (Ἡσίοδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 160. Πινδ. Ὀλ. Β, 76). Ὁ Κρόνος, τοῦ ἀνάρχου χρόνου ἢ προσωποποιήσεως, ἐκαλεῖτο Saturnus παρὰ τοῖς Λατίνοις, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐλέγετο ὑπάρχας ὁ χρυσοῦς αἰὼν. Κατ' αὐτὸν δ' ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς καὶ Σατουρνία ἢ Ἰταλία, καὶ Σατουρνία φυλὴ ἢ Ἰταλικὴ (Ὀν. Περικτ. V, 625, I, 237), καὶ ἐπὶ 5 ἡμερῶν, τῶν βραχυτάτων τοῦ ἔτους, ἐέρταζον τὰ Saturnalia, καθ' ἃ οἱ ἐλεύθεροι ὑπηρετοῦν τοὺς δούλους εἰς τὴν τράπεζαν· ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι ἐπανηγυρίζοντο, εἰ καὶ ἤττον ἐπισήμως, τὰ Κρόνια τῇ ἰδ' ἑκατομβαιῆνος. Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Κρόνου ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ Β τῆς Ἄλτεις ὑψοῦτο ὁ λόφος ὁ καλούμενος Κρόνιον, ἐφ' οὗ ἐτελοῦντο θυσίαι εἰς τὸν θεόν. Ἐν Κρήτῃ προσέφεροντο αὐτῷ θυσίαι παιδίων, διότι συνεχέετο μετὰ τοῦ Φοινικικοῦ Μολόχ. Παριστάτο δὲ ὡς γέροντες ἔχων ἄρπην ἢ δρέπανον εἰς τὰς χεῖρας, τὸ δι' οὗ ἠρωτηρίασε τὸν πατέρα του, καὶ ἐν γένει δι' οὗ ὁ χρόνος καταστρέφει πάντα τὰ προγεγεννημένα.

Κροσσαία χώρα, τὸ κατὰ τὰ ἀνατολικά κοράλια τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ ἐκτεινόμενον μέρος τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου (Ἡρόδ. Ζ, 123), Κροσσαίς γ' ἢ παρὰ Θουκυδίδην (Η, 79.—Στφ. Βυζ.).

Κροσσαὶ, οἱ εἰς τὸ πέρασ ὑφάσματος πρὸς κόμησιν προσαπτόμενοι, ἢ ἀνύφρατοι ἀφιέμενοι μῖτοι, ὡς ὁ Κάισαρ λέγεται ὅτι εἶχεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν μακρῶν του χειρῶν (Suet. Ces. 125), ἐνίοτε εἰς πολλοὺς θυσσάνους συνδεόμενοι (Ὀμ. Ἰλ. Β, 448. Ε, 738. Ε, 131. Ρ, 593).

Ἐκ τοιχογρ. Περικτ.

Κροτάλιον, ἐνώτιον ἔχον κρεμαμένους μαργαρίτας ἢ ἄλλα κοσμήματα πλεονα τοῦ ἐνός, ὥστε ἐκρότων κινουμένης τῆς κεφαλῆς.

Κρόταλον, ὄργανον κροτῶν καὶ τὰ μουσικὰ συνοδεῖον εἰς τὰς ὀρχήσεις καὶ εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυβέλης. Ἀπεδίδετο δ' εἰς τοὺς Σικελούς ἢ εὐρεῖσις αὐτοῦ, συγκειμένου ἐκ δύο κοίλων τεμαχίων ξύ-

Ἄρχαιον ἀνάγλ. ἐν Ῥώμῃ Ἐπιθετικὸν τύπου ἐν Η. Κοροθῆλου ἢ μετάλλου, ἀτινα κινούμενα διὰ τῶν δακτύλων, ἀπετέλουν κρότον ὀξύ. Συνήθως δ' ὑπῆρχεν ἀνά ἐν κρόταλον δι' ἐκάστην χεῖρα.

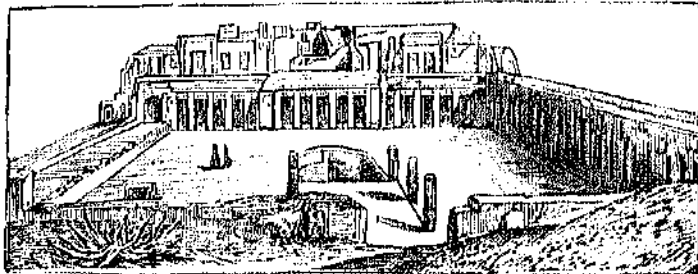
Κρόταλος, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου φονευθέντων μνηστήρων τῆς θυγατρὸς του Ἰπποδαμείας (Πaus. Ε, 12).

Κρότων, ἢ Κρότωνα, πόλις εἰς Α τῆς Τυρρηνίας, Β τῆς Τρααρηνίας λίμνης, ἐπὶ τοῦ Κλάνιδος ποταμοῦ, μία τῶν πρωτίστων πόλεων τῆς ἀρχαίας δωδεκαπόλεως, ἴσως ἢ πρωτεύουσα τῆς βορείας Τυρρηνίας, ὡς ἡ Ταρκυνία ἦν τῆς νοτίας (Διόδ. Κ, 25). Ἦν ἡ πατρίς τοῦ ἀθλητοῦ Μίλωνος. Διατηροῦνται ἐκεῖ πελασγικὰ ερεπίτια.

Ἐπάνυμος ἥρωδς τινος Κρότωνος, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Διόδ. Α, 25).

Κρότυπος, υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἔγγονος τοῦ Ἰνάχου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ὁ μετὰ ταῦτα ἐγκαταλείψας ἕνεκα ἐνοικηφάσης ἐπιδημίας, μετέβη εἰς Μέγαρον. Ἦν δὲ πατήρ τῆς Ψαμάθης, μητρὸς τοῦ Αἴνου (Πάυσ. Α, 34, Β, 16).

Ὅμοια Διομήδους ἐν Πομπηῖς

Κρούματα ἢ **Κρούσματα**, ὄργανα, ὡς τὰ κρόταλα συγκρουόμενα καὶ συνοδεύοντα τὴν μουσικὴν ἢ τὴν ὄρχησιν (castagnettes), κυρίως ἴδια τοῖς Ἰσπανοῖς, ἀλλὰ

Ἐξ ἄργατου κεράμου

καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν γνωστὰ καὶ ἐν χρήσει.

Κρούπελα, ὑπόδησις τῶν δούλων, ἔχουσα ξύλινον τὸ πέλιμα. Μεταχειρίσθησαν δ' ἔπειτα τὰ ὑποδήματα ταῦτα καὶ εἰς ὄργανα μουσικά, εἰς τὸ ξύλινον πέλιμα παρεμβάλλοντες. Ἐκ χαλκοῦ μικρὸν τι μετάλλινον μέρος, ἠγγεῖον ὅταν ἐπιέζετο ὑπὸ τοῦ ποδός, ὥστε δι' αὐτοσυνόδου τὸ ἄσμα, ἢ κατὰ τὸν ῥυθμὸν, ἢ ἔδιδον τὸ σημεῖον κατὰ τὰς συναυλίας (Πολυδ. 1, 153. — August. de Musica, III, 1).

Κρούα, πόλις κειμένη εἰς τὰ μεσημέριονὰ παράλια τῆς Καρίας (Πτολ. Ε).

Κρουπτεία, μία τῶν ἀσκήσεων τῶν νέων Σπαρτιατῶν, καθ' ἣν, ἵνα προγυμνάζωνται εἰς τὰ τοῦ πολέμου, ἐξεπέμποντο διὰ τῆς χώρας, εἰς μυστικὴν ἐπιτήρησιν τῶν ειλῶτων, τρεφόμενοι ἐκ προϊόντων ὅτινα δέθεν ἔκλεπτον ἐξ ἀποθηκῶν πρὸς τοῦτο ἀφυλάκτων καταλειπομένων. Φαίνεται ὁμως ὅτι ὑπῆρξαν καὶ περιστάσεις καθ' ἃς ἐκακοποιήσαν τοὺς Ἑλλῶτας διὰ τῆς κρουπτείας (Θουκ. Δ, 80. — Πλάτ. Λυκ. ΚΗ. — Πλάτ. Νομ. Α, 633. Β. ΣΤ, 713 Β).

Κρούπη, πρόσγαιος ἄποθήκη ἢ ἀθουσα, παράθυρα ἔχουσα πρὸς τὴν αὐλήν, εἰς τὰς διωρόφους οἰκίας ὑπὸ τὸν ἀνω ὄροφον κειμένη πρὸς δροσερὰν διαίταν ἢ διατήρησιν τῶν καρπῶν, ὡς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Διομήδους.

Κρουπταῖ, κατὰσκοποι οὗς ἔπεμπον ἐνίοτε οἱ Ἀθηναῖοι ἀγνώστους εἰς τὰς πόλεις τῶν συμμάχων ἵνα ἐξιχνιάσωσι τὰ κατ' αὐτοὺς.

Κρουπτός λιμὴν, πόλις τῆς Βυβαίμονος Ἀραβίας λιμένα ἔχουσα ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Περσικοῦ κόλπου (Πτολ. Ε, 17).

Κρουτίδια, ἀρχηγὸς τῶν Σικελῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους διαβαίνοντος μετὰ τῶν βοῶν τοῦ Γηρύονου, καὶ εἶτα ὡς ἥρωδς τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων (Διόδ. ΣΤ, 23).

Κρωβίβλος (ἢ), πόλις τῆς Μικρῆς Ἀσίας, κειμένη ἐν Παφλαγονίᾳ παρά τῇ Κρωμίνῃ (Ἀπλλ. Ἐδ. Β, 64. — Στφ. Βυζ.).

Κρωβύλη, χωρίον τῆς Θράκης (Δημοσθ. Φιλίπ.), ἴσως τὸ αὐτὸ τῇ Καβύλᾳ.

Κρώβυλος, 1) ἴδ. Κόρυμβος. — 2) Ἀθηναῖος ὄψοποιός (Λίσχ. Κτησφ. — Αἰλ. Β. Γ. Δ, 16).

Κρωμίνα (ἢ), φρούριον τῆς Παφλαγονίας παρά τὸν Ἀμαστριν (Ὀρ. Ἰλ. Β, 853. — Στφ. —).

Κρωμίνοι, ἐχυρὸν χωρίον τῆς Ἀρ-

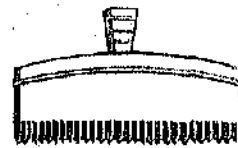
καδίας (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ, 4, 21) καὶ Κρωμίνοι (Πάυσ. Η, 34).

Κρωπιὰ καὶ Κρωπία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων τῇ Λεοντίδι φυλῇ.

Κρωφι (τὸ), ὄρος τῆς Θεβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, μετὰ Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης. Ἀπέναντι τούτου ἦν τὸ ὄρος Μῶμι, καὶ μετὰ τῶν δύο ὑπέθετον οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου.

Κτέετος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ τοῦ Ἄκτορος, καὶ τῆς Μολιόνης. Μετὰ τοῦ διδύμου ἀδελφοῦ τοῦ Εὐρύτου ἐβοήθησε τὸν Νηλέα κατὰ τοῦ Νέστορος· εἶτα δὲ μετὰ τούτου συμμαχήσας, καὶ μετὰ τοῦ Λυγείου, ἀντάβη κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις τέλος ἐφόνευσεν ἀμφοτέρους τοὺς ἀδελφοὺς εἰς τὰ Ἴσθμα. Ὁ δ' υἱὸς τοῦ Ἀμφίμαχος μετέσχε τῶν Τρωϊκῶν (Ὀρ. Ἰλ. Η, 855. Α, 708. Ν. 181. — Ἀπολλ. Η, 7).

Κτεῖς, 1) κτένιον διὰ τὴν κόμην ἢ ἀκτένιστον ἄφινον μόνον εἰς ἐνδειξιν πένθους ἢ ὀλίφειας. Πολλὰ εὐρέθησαν ἢ ἐλεφάντινα, ἢ τὸ συνηθέστερον ξύλινα καὶ πολλάνκις μετὰ κο-

σμημάτων χρυσελεφαντίνων, ὡς τὸ τῆς εἰκόνης, ἣς τὸ μέσον ἐστὶν ἐξ ἐλεφάντος. Ἔχει δὲ τὸ πρωτότυπον καὶ κόσμημα χρυσοῦν. — 2) Ἐὐρανικὸν κτένιον διὰ τὴν κόμην, ὁμοῖον καὶ πρὸς τὰ σήμερον ἐτι συνήθως ἐν χρήσει. — 3) Δύομέρη τῆς λύρας, ἴσως δύο πάσσαλοι αὐτῆς διὰ τὰς χορδὰς (Ἰβρατισθ. Καταστρ. 24).

Κτενοῦς (ἢ), πόλις τῆς Γαυρικῆς Χερσονήσου.

Κτερίσματα, τὰ τοῖς νεκροῖς ἡς δῶρα προσστέμενα, ὧν τινὰ, οἶον ἀγαλμάτια, ἀγγεῖα, ταινίαι, εἰς τοὺς τά-

φοὺς ἤρτωντο καὶ εἰς αὐτοὺς ἐναπατίθεντο

Ἰπῆρχε δὲ καὶ ἴδιος ὁ ταῦτα πωλῶν ἔμπορος.

Κρηαίβιος, ἰατρός ἐκ Κνίδου τῆς Καρίας, μετέβη πικανῶς περὶ τὰ 416 π. Χ. εἰς τὴν Περσικὴν αὐλήν, συνώδευσε Ἀρταξέρξην τὸν Μνήμονα εἰς τὴν κατὰ τοῦ Κύρου τοῦ νεωτέρου ἐκστρατείαν του, τὸν ἐθεράπευσε πληρωθέντα ἐν Κουνάξοις, καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα του τῷ 399. Ἐμβουθῶνας δ' εἰς τὰς περιστάσεις καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς τε Περσίας καὶ τῆς Ἀσσυρίας, καὶ τῶν τοῖς ἄλλοις ἀπροσίτων ἀρχείων αὐτῶν χρῆσιν ποιησάμενος, συνέταξεν ἀξιόλογον σύγγραμμα ἐκ 22 βιβλίων, ὧν ἀποσπάσματα μόνον σώζονται. Καὶ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἤρουντο πολλάνκις ἐξ αὐτοῦ, τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡς χάριεν καὶ ἀφελες ἐπαινοῦντες· ἀλλ' οὐ σπανίως τῷ προσάπτουσι ἔλλειψιν ἀκριβείας, ἴσως ἐκ τούτου προερχομένην, ὅτι αἱ πηγαὶ αὐτοῦ ἦσαν αἱ Περσικαὶ, τὰ πράγματα καὶ μάλιστα τὰ περὶ τοὺς ἑλληνοπερσικοὺς πολέμους ἄλλως παριστάσσει ἢ οἱ Ἕλληνας συγγραφεῖς. Σώζονται δὲ τεμάχια καὶ ἄλλου συγγράμματος αὐτοῦ, ἐπιγραφόμενου «Ἰνδικά», καὶ ἴδιως εἰς φυσικοῖστορικὰς πληροφωρίας περιστρεφομένου. Οὐδὲν δὲ ἕτερον αὐτοῦ διατηρήθη (Συλλ. Διόφι, ἐκδ. Ἡρότ.).

Κρηαίβιος, ζῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὰ 150 π. Χ. ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐσεργέτου, ἤσκει τὴν μηχανικὴν, καὶ ἴδιως ἐπέδωκε εἰς τὴν μελέτην τῆς πίεσεως τοῦ ἀέρος καὶ τῶν δι' αὐτοῦ ἐνεργουσῶν μηχανῶν. Μετὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἱβρανοῦς

φεύρε τὴν ἀντλίαν, τὸν ἔλικα καὶ τὴν διὰ πίεσεως ἀναδύουσαν πηγὴν, ἥτις διατήρησε τὸ ὄνομα τοῦ Ἡρώου.

Ἑκτήσιος, 1) Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐν Φλιουντι (Παυσ. Α, 43). — 2) Υἱὸς Ὀρμένου, πατὴρ Εὐμαίου, τοῦ χοιροβοσκῆ τοῦ Ὀδυσσεύος (Ὀμ. Ὀδ. Ο, 414).

Ἑκτῆσιππος, 1) υἱὸς Πολυθέρου ἐκ Σάμης, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ Φιλοίνου (Ὀμ. Ὀδ. Υ, 285 κτλ.). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυδαμείας (Ἀπλδ. Β, 7, 5). — 3) Παιανεύς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, πολλάκις κατηγορούμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τοὺς διαλόγους (Φαίδ. σ. 59 κλ.) — 4) Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Χαβρίου, πολυδάπανος, κατήγορος τοῦ Λεπτίνου (Πλούτ. — Ἀθῆν. 113, σ. 552).

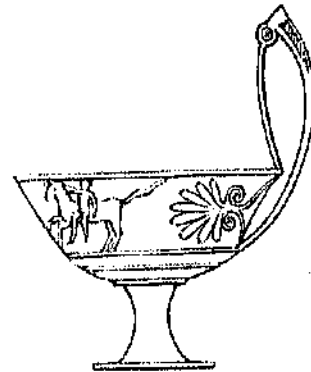
Ἑκτῆσιφῶν, 1) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀναφλύστιος, υἱὸς Λεωσθένους, προτείνας μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνεῖα μάχην νὰ στεφανώσῃ ὁ δῆμος τὸν Δημοσθένην, διὰ τὰς πατριωτικὰς θυσίας καὶ ὑπηρεσίας του, εἰς ὃ ἀντεῖπεν ὁ μακεδονικῶν Δίσιππος. Σώζεται δὲ καὶ τοῦτου ἡ δημηγορία καὶ τοῦ Δημοσθένους ἡ νικήσασα ἀπάντησις (Πλούτ. Δημοσθ. ΚΔ). — 2) Κτ. (ἡ), πόλις ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ Τίγρητος, ἀπέναντι τῆς Σελευκείας, ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις ἡ ἐπισημοτέρα πόλις τῆς Ἀσσυρίας, καὶ χειμερινὴ ἔδρα τῶν Πάρθων βασιλέων. Τὰ ὄργανα αὐτῆς ἐκυριεύθησαν ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τοῦ Γραϊανοῦ, τοῦ Σεπτ. Σεβήρου, τοῦ Πέρσου. Διατηρήθησαν δ' ἐπίσημα εἰς τὰς τῶν ἀνακτόρων τῶν Σασσανιδῶν βασιλείων (Στράβ. ΙΣΤ, 143).

Ἑκτῆσυλλα, ἐπίθετον ὑπ' ὃ ἐλατρεύετο ἡ Ἀφροδίτη ἐν Ἰουλίδι τῆς νήσου Κέω, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν μῦθον διὰ ἀποθανοῦσα ἐν Ἀθήναις Κτῆσυλλά τις, νεῆσις ἐξ Ἰουλίδος ἢ ὁ Ἀθηναῖος Ἐρμοχάρης εἶχε νυμφευθῆ ἀπρὸ τὴν βέλῃσιν τοῦ πατρὸς τῆς, ἀπέπη ἐπίσω εἰς τὴν πατρίδα τῆς ὡς περισσότερὰ, καὶ ὁ Ἐρμοχάρης, κατὰ χρησμόν, ἱδρυσεν ἐκεῖ

τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης (Νικανδρ. παρ' Αὐτ. Ὀδ. Μεταμ. Α).

Ἑκτεμένη, 1) ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσεύος, νυμφευθεῖσα ἐν Σάμῃ (Ὀμ. Ὀδ. Ο, 363). — 2) Πόλις ἐν τῇ Δωλοπείᾳ τῆς Θεσσαλίας (Ἀπλδ. Ῥῶδ. Α, 68).

Ἑκταθός, ποτήριον ἔχον λαβὴν, δι' οὗ

ἤρουντο ἐκ τοῦ ἀμφορέως, περιεκτικὸν δὲ ἐνὸς ἔκτου τῆς κοτύλης.

Ἑκταμίαι, κουνικία δύο διαφόρων χρωμάτων ὡς ψῆφοι ριπτόμενα ἐν Ἀθήναις εἰς τὰς ἐκλογικὰς κάλπας, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἐκφράσεις *κυαμεύειν*, ἀντὶ διὰ κλήρου ἐκλέγειν, *ἀπὸ κυάμου λαχεῖν*, ἢ *ἀπὸ κυάμου* (διὰ κλήρου ἐκλεγομένη) *βουλή*, *κυαμευτὸς ὁ κληρωτὸς*, καὶ ὑπ' Ἀριστοφάνους *χλευάζεται ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ὡς κυαμοτρῶξ*.

Ἑκυαμύσωρος, ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ, ῥέων πρὸ τῆς πόλεως Κεντορίας (Πολύβ.).

Ἑκυόνευαι νῆσοι, αἱ καὶ Συμπληγάδες, δύο σκόπελοι εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου πρὸς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, καὶ καθ' ὃ ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς ναυτιλλομένους, ἐλέγετο διὰ μέχρι τῶν Ἀργοναυτῶν ἦσαν κινηταὶ καὶ συνεκρούοντο (Ἡρόδ. Α, 85. — Κύριπ. Μῆδ. 2. — Στράβ. Α, 21, Γ, 149).

Ἑκουανή, 1) κρήνη τις ἐν Συρακούσαις εἰς ἣν ἐμυθεύετο ὅτι ὀμώμυθος τις Νύμφη μεταμορφώθη ἐκ τῆς Ὀλφειῶς τῆς, ὅτε ἡ Περσεφόνη, ἦν συνώδευεν, ἤρπαγῃ ὑπὸ τοῦ Πλού-

τῆνος (Αἰλ. Π. Ι. Β, 33). Τῇ προσεφέροντο δὲ θυσίαι ταύρων (Διόδ. Ε). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λιπάρου, γυνὴ τοῦ Αἰόλου (Πλάτ. Θεαγ. σ. 155).

Ἑκουάνειπος, ἔγγονος τοῦ Ἀδράστου, υἱὸς τοῦ Αἰγιαλέως, ὑπὸ τοῦ Διομήδους τὴν κηδεμονίαν διατελέσας (Παυσ. Β, 18, 30. — Ἀπολλδ. Α, 3, 13).

Ἑκουαξάρης, υἱὸς Φραόρτου, τοῦ βασιλέως τῆς Μηθίδας, πενθερὸς δὲ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ἐβασίλευσε τῷ 634 π. Χ. Ἐν συμμαχίᾳ μετὰ Ναβοπολασσάρ, τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων, ἐπολέμησε τοὺς Ἀσσυρίους, ὅτε οἱ Σκύθαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν (Ἡρόδ. Α, 103). Ἐπολέμησε δὲ καὶ πρὸς Ἀλυάτην, τὸν βασιλέα τῆς Λυδίας, ἀλλ' ἀμφότεροι ἀπέστησαν τοῦ πολέμου, τρομάξαντες ἐξ ἐπαλοῦστος ἐκλείψεως (Ἡρόδ. Α, 73), αὐτῆς ἐκείνης ἦν εἶχε προεῖπὶ ὁ Θαλῆς, ἥτις ἔμως, κατὰ τοὺς νεωτέρους ὑπολογισμοὺς, συνέβη τῷ 610 π. Χ. τῇ 30 Σεπτεμβρίου, ἢ τῷ 585, 28 Μαΐου, ὅτε ὁ διάδοχος τοῦ Κυαξάρου, ὁ Ἀστυάγης ἐπολέμησε μετ' Ἀλυάττου, τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐξέβαλε διὰ δόλου ὁ Κυαξάρης τοὺς Σκύθας, δειψάσαντας ἐπὶ 28 ἔτη τὴν Ἀσίαν, καὶ τῷ 604 ἐπόρθησε τὴν Νινεύη, καὶ κατέστρεψε τὸ Ἀσσυριακὸν κράτος (Ἡρόδ. Α, 106).

Ἑκυβέλα, (τά), ὄρος τῆς Φρυγίας παρὰ τῇ πόλει Κελαινῶν. Κατ' αὐτὸ ἐλέγετο ὀνομασθεῖσα ἡ Κυβέλη (Ἀπολλδ. Γ, 51. — Ὀρφ. Ἀργ. 23. — Στράβ. — Στφ. Βυζ.).

Ἑκυβέλεια, κόμη τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος (Στράβ.).

Ἑκυβέλη, ἴδ. Ῥέα.

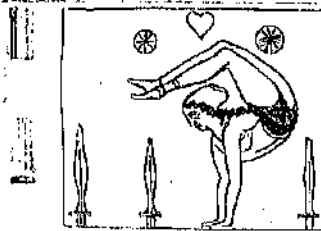
Ἑκυδέρνικος, Λύδιος στρατηγὸς τοῦ Ξέρξου (Ἡρόδ. Ζ, 98).

Ἑκυδισσάκτης, ἰχθυοσκόπος, ταριχέμπορος, ἐπίθετον χλευαστικῶς διδόμενον εἰς Πτολεμαῖον ΙΓ' (Στράβ. ΙΖ, 1, 11) καὶ εἰς τὸν αὐτοκράτορα Οὐασκασιανόν (Sust. Vesp. XIX).

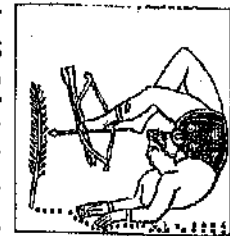
Ἑκυδιστᾶν, τὸ περιστρέφουσι καὶ πηδᾶν καταπέφραλα, μία τῶν μετὰ τὰ συμπό-

για σινηθων διασκεδάσεων, εἰς ἃς διέπρεπον

κυρίως μισθιαὶ γυναῖκες, πηδᾶσαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μεγίστης ἐπιδειξιότητος ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ ὀρθᾶ ἐγχειρίδια, ὅπερ κείσμεθα χαίρας κυβιστῶν ἐλέγετο (Πλάτ. Συμπ. σ. 100 Α. — Ξεν. Συμπ. Β, 11), τοξεύουσαι διὰ τῶν ποδῶν, κτλ.

Ἑκυβείστρα, (τά), πόλις τῆς Καππαδοκίας (Στράβ.).

Ἑκυβόαι, διὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια, ὡς οἱ εἶν ἐν χρήσει. Ἐλέγετο δὲ κύβος καὶ ἡ πλευρὰ ἢ ἔχουσα ἐν μόνον σημείον, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἡ ἄνω. Συνήθως ἔπαιζον διὰ τριῶν τοιοῦτων κύβων, καὶ ἡ ἐπιτυχεστάτη βολὴ ἦν ὅτε ἡ ἄνω ἐπιφάνεια ἐκάστου εἶχεν ἄλλον ἀριθμὸν, ἢ ἀτυχεστάτη δὲ ὅταν εἶχε τὸν ἴδιον «ἢ τρεῖς ἐξ ἢ τρεῖς κύβους». Ἐγένετο δὲ χρῆσις τῶν κύβων καὶ εἰς τὴν πεττεῖαν. (ἴδ.).

Ἑκυδαθήναιον, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων τῇ Πανδιονίδι φυλῇ, καὶ κείμενος

έναντι τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, νοτιανατολικῶς τῆς Ἀκροπόλεως.

Κυθίας, ζωγράφος ἐκ Κόθου, σύγχρονος τοῦ Εὐφράνορος.

Κυθιέπη, 1) ἴδ. Ἀνότιος. — 2) Ἰέρεια τῆς Ἦρας ἐν Ἀργεῖ, ἦν, ζευχθέντες εἰς τὴν ἄμαξαν, ἔφερον εἰς τὸ Ἑρῶν οἱ υἱοὶ τῆς Κλέοβης καὶ Βίτων (ἴδ.).

Κύθνος, ἴδ. Κιλίκια.

Κυθραγύρα ἢ Κυθραγόρα, ἀδελφή τοῦ Ἀγαμέμνονος, γυνὴ τοῦ Στροφίου, μήτηρ τοῦ Πυλάδου (Σχολ. Εὐριπ.).

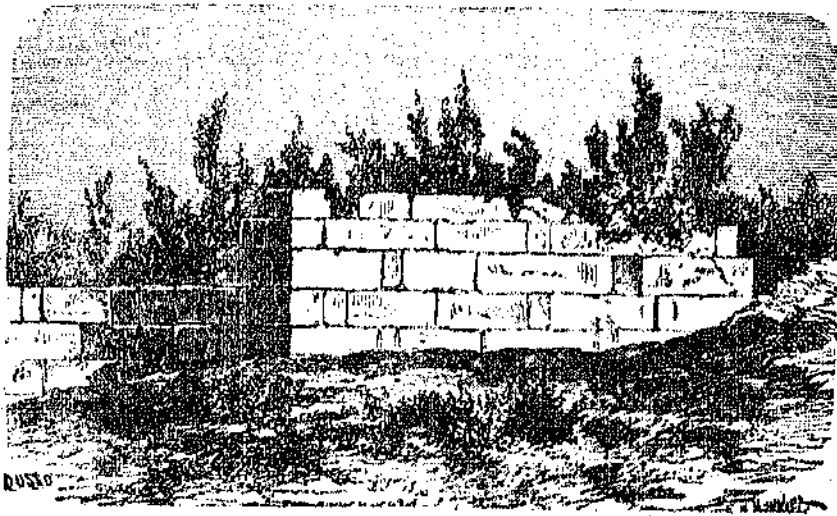
Κύθραι, πόλις τῆς Χαονίας ἐν Ἠπειρῷ, πρὸς τοῖς μεθορίοις τῆς Μακεδονίας (Στράβ.).

Κύθραρα, πόλις τῆς Φρυγίας, πρὸς τῇ Λυδία καὶ τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ, ἴσως ἢ ἔπειτα Λαοδικεῖα ἐπὶ Λύκιῳ (Ἡρόδ. Ζ', 30).

Κύθων, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ

καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ αὐτῶν κατὰ λάθος, πρὸς κοινὴν ὀλίγην. Ἐπὶ ἀπεδύθησαν δὲ μεγάλαι τιμαὶ, καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ ἐδόθη τὸ ὄνομα του.

Κόζικος, 1) πόλις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Μηλησίων εἰς Φρυγίαν, ἐπὶ Ἴσθμῳ χερσονήσου τῆς Προποντιδος, μετὰ δύο ὄχυρῶν λιμένων, τοῦ Πανόρμου πρὸς Α. καὶ τοῦ Χυτοῦ πρὸς Δ, κατὰ τοὺς πρόποδας τῶν ὄρεων Δινδύμου καὶ Ἀρκτου. Τῆς πόλεως ταύτης ἡ σπουδαιότης ἠξίωσεν ἀφ' ἑαυτῆς μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐξέπεσον ἢ Μιλητος μετὰ τῶν Ἀθηναίων. Ἐπὶ δὲ 365 π. Χ. ἐξελήθη ἢ περσικῆ φρουρά, καὶ ἰσχυρῶς ὄχυρωθεῖσα ἢ Κόζικος, κατέλαβε καὶ τὴν παρακείμενὴν Προκόννησον, καὶ ἠδύνατο εἰς πᾶσαν προσβολὴν ἢ ἀντιστῆ, ὑποστηρικτή καὶ ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Περγᾶμου, καὶ, τούτου ἕνεκα, καὶ ὑπὸ τῆς Ρώμης. Ἐπὶ

Ἐρμού καὶ τῆς νύμφης Ἀγκυκαλίδος, καθ' ὃν ὀνομάσθη ἢ ἐν Κρήτῃ πόλις.

Κυθωνία, ἴδ. Κρήτη.

Κόζικος, υἱὸς Λίνου καὶ Αἰνίτης, βασιλεὺς τῶν Δολιχίων ἐπὶ τῆς Προποντιδος, φιλικῶς ὑποδεχθεὶς τοὺς Ἀργοναύτας. Ἐἴτα δὲ, ἐπανελθόντας αὐτοῖς ἕνεκα τρικυμίας διὰ νυκτός, τοὺς προσέβαλε παραγνωρίσας αὐτούς,

τοῦ γ' Μιθριδατικοῦ πολέμου, βοηθήσασα τῷ 74 π. Χ. τὸν Λούκουλλον πολιορκούμενον, ἀντημετέθη δι' αὐξήσεως τοπικῆς, καὶ προσκήσεως πολιτικῆς ἐλευθερίας, ἣν ἔμεις ἀπέλασε προσωρινῶς τῷ 70, καὶ εἴτα ὀριστικῶς ἐπὶ Ἰθέρτου, πρὸς τιμωρίαν διότι εἶχε καταποιήσει Ἰωμαίους πολίτας. Διέμεινεν ὁμοῦ δὲ ἕως τῆς πόλεως ἐπίσημος μέχρι τοῦ 675,

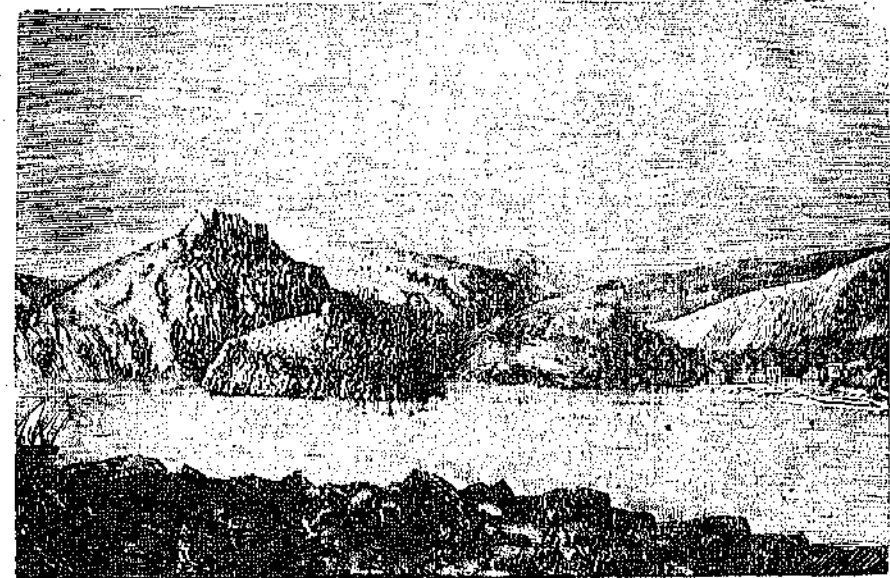
δτε ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων, καὶ σώζονται ἔτι εἰς τὰς τοῦ τειχῶν, ὡς καὶ τοῦ μεγάλου θεάτρου καὶ ἀμφιθεάτρου αὐτῆς, προσέτι δὲ καὶ τοῦ τῷ Ἀδριανῷ καθιερωμένου ναοῦ, περὶ οὗ πραγματεύεται εἰς λόγος τοῦ Ἀριστείδου. Ἐνεκα δὲ τῆς ἐμπορικῆς αὐτῆς κινήσεως, κοινῶς διαδεδομένα ἦσαν τὰ χρυσαὶ αὐτῆς νομίσματα, οἱ κυκλινοὶ (στατήρες) = 28 δραχμαί. Προσέτι δὲ μνημονεύεται καὶ τὸ Κυζικινόν μύρον, ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ τῆς Ἰριδος (Στράβ. ΙΒ, 575. — Πλούτ. Λουκ. Θ. — ΙΒ. — Cic. de imp. Gn. Pomp. VIII, 20. Athen. IX, 21. — Suet. Tib. XXXVII. — Tac. Ann. IV, 36. — 2) ἴδ. Ἀργοναῦται.

Κύθηρα, (τὰ), νῆσος παρὰ τῷ ἄκρω-

συνθηκολογίας (Ἡρόδ. Ζ, 235. — Θουκ. Δ, 53. 118. Ε, 18). Οἱ Φοίνικες εἰσήγαγον, ὡς φαίνεται, ἐνταῦθα τὴν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης. Ἀρχαιοτάτα ὅμως κατέκρησαν αὐτὴν Ἀργεῖοι (Ἡρόδ. Α, 82). Καὶ ἡ μὲν πόλις ἔκειτο ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς νήσου εἶχε δὲ λιμένα ἄριστον καὶ ὄχυρὸν τὴν Σκαυδεῖαν (Θουκ. Δ, 54), καὶ ἡ πόλις αὐτῆς ἦν ἱερὰ τῇ Οὐρανίᾳ Ἀφροδίτῃ, ἣτις διὰ τοῦτο Κυθήρεια καὶ Κυθήρη ἐπελέγετο.

Κυθήριος, ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, παρὰ τῇ Ἡρακλείᾳ (Στράβ.).

Κόθνος, μία τῶν ἀρχαιοτάτων 12 πόλεων τῆς Ἀττικῆς ἃς ἰδρυσεν ὁ Κέκρωψ, μετὰ ταῦτα δὲ δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς

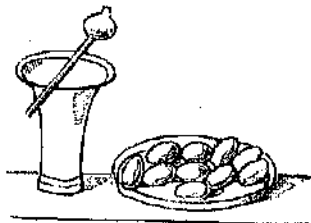
τῆρι Μαλέᾳ, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, 4 μίλια μακρὰ, κατὰ τὸ εὐρύτερον δ' αὐτῆς μέρος 10 μίλ. εὐρεῖα, λίαν πετρώδης, καὶ ἄλλοτε ἀφθόνους κογγύλας πορφύρας παράγουσα. Ἰπέκειτο δ' εἰς τὴν Σπάρτην, ἣτις ἐπέμπευ ἐκπέτρησον ἄρχοντα, Κίθηροδίκην λεγόμενον. Οἱ Ἀθηναῖοι τὴν θέσιν αὐτῆς ὡς λίαν ἐπίκαιρον κατὰ τῆς Σπάρτης θεωροῦντες, τὴν κατέλαβον τὸ πρῶτον τῷ 458 π. Χ. καὶ αὐτοῖς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τῷ 424, καὶ ἢ ἀπόδοσις αὐτῆς ἦν πρῶτος ἄρος εἰρηνικῆς

(Στράβ. — Στφ. Βυζ.).

Κόθνος, μία τῶν Κυκλάδων, Ν τῆς Κῶ, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς, ἐξ οὗ νῦν Θερμιά. Διασχίζεται ὑπὸ ὄρους ἔχοντος 2 1/2 μιλίων μῆκος, ἀφ' οὗ πολλαὶ στεναὶ φάραγγες χωροῦσι πρὸς τὴν Α. καὶ Δ. ἀκτὴν. Ἰβίχε δὲ καὶ ὁμώνυμον πόλιν μετὰ καλοῦ λιμένος. Εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος συνεπολέμησαν οἱ Κόθνιοι μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ εἴτα συνετάχθησαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων (Ἡρόδ. Η, 46. — Στράβ. Ι, 385).

Κυκεών, κράμα ἐξ οἴνου, κρομμύων, τυροῦ καὶ κριθῆς, ἐνίοτε καὶ μετὰ μέλιτος, ἀλάτος, ἀνθέων καὶ χόρτων (Ὀμ. Ἰλ. Α, 624, 641. Ὀδ. Κ. 234) ἐθεωρεῖτο ὡς θρησκευτικὸν καὶ ὀρεστυτικὸν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς ἰαματικὸν ποτόν. Ἐχρησίμευε δὲ καὶ εἰς τὰ μυστήρια. Ἰδ. Ἐλευσίνια.

Κύκηθρον, ξύλον ἢ κουτάλιον μαγειρικὸν δι' ἀνακάτωμα τῶν εἰς τὸν λῆθητα

Τετοιγερία Πομπηίας

βραζόντων ἀντικειμένων ἐξ οὗ καὶ μεταφορικῶς, ἄνθρωπος σκανδαλοποιός.

Κυκήσιον, πόλις τῆς Πισατίας ἐν Ἠλίδι, ἐν ἡμνημονεῦται ἡ Κρήνη Βίσαα (Στράβ.).

Κυκλάδες, αἱ περὶ τὴν Δῆλον νῆσοι τοῦ Αἰγαίου (Στράβ. I, 485), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς Σποράδας, τὰς παρὰ τῇ Ἀσιασῇ παραλίᾳ, εἰσὶν ἡφαιστειαὶ καταγωγῆς, 12 κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ἔθεν καὶ 12 νῆσοι ἰονομάζοντο μετὰ ταῦτα, καὶ ἦσαν ἡ Ἄνδρος, ἡ Τήνος, ἡ Μύκονος, ἡ Δῆλος, ἡ Κέως, ἡ Κύβος, ἡ Πάρος, ἡ Νάξος, ἡ Μήλος, ἡ Ἴος, ἡ Θήρα, ἡ Σίφνος.

Κυκλάς, ἐπίκλημα γυναικεῖον λεπτὸν, περὶ τὸ σῶμα ῥιπτόμενον, ἔχον δὲ καὶ κύκλω στικτὴν ἢ χρυσὴν παρυφήν.

Κυκλεὺς, πατὴρ τοῦ Ἀρόνος, ἐκ Μεθύμνης (Ἀνθολ.).

Κυκλικός, ἴδ. Ἔπος.

Κύκλιος, χορδὴ, κατ' ἂν ἐκ τῶν χειρῶν κρατούμενοι ὠρχοῦντο κύκλω μάλιστα περὶ τὸν βῶμον, ὃ παρ' ἡμῖν ὡς συρτὸς παραμένει.

Κύκλος, 1) τὸ στρογγύλον σχῆμα, τὸ ἴσας ἔχον πάσας τὰς ἡμιδιαμέτρους. — 2) Ἰδ. Ἄγορά.

Κυκλοδάρης, ὀρηκτικὸς χεῖμαρρος, ἐξελεῖφθη ἐσφαλμένως ὡς τὸ ὄνομα ποταμοῦ τινὸς περὶ τὰς Ἀθήνας (Ἄρσφ. Ἰππ. 137).

Κύκλωψ, (ὄστρογγυλόφθαλμος). Κατ' Ἡσίοδον (Θεογ. 130) ἦσαν οἱ Κύκλωπες τρεῖς υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βρόντης, ὁ Στερόπης καὶ ὁ Ἄργης, ἰσχυροὶ γίγαντες, μονόφθαλμοι, τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὸ μέτωπον ἔχοντες, τέκτονες τοῦ κερανοῦ τῆ Διὸς. Τοὺς εἶχε δὲ δεσμεύσει ὁ Οὐρανός, ὡς πάντα τὰ τέκνα του ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ ἐπίσης καὶ ὁ Κρόνος, καίτοι βοηθήσαντας αὐτὸν νὰ ἐξώσῃ τὸν πατέρα του. Ὁ Ζεὺς ὁμῶς τοὺς ἀπηλευθέρωσε καὶ τοὺς εἶχε προθύμως θεράποντας (Θεογ. 503), ἔπειτα δ' ἐφόρευεν αὐτοὺς ὁ Ἀπόλλων, ὅτε ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ κερανοῦ δυν αὐτοὶ κατεσκεύασαν, ἐθανάτωσε τὸν Ἄσκληπιόν. Παρ' Ὀμήρῳ εἰσὶν ὅλος λαὸς γιγάντων, ἀγροῖκος, ποιμενικὸς, οὐδ' ἔθνη ἔχοντες οὐδὲ νόμους, χωρὶς ἐν σπηλαίοις ἐκοῦντες, καὶ περὶ τῶν θεῶν ἐν ὑπεροφῇ ἀμεριμνοῦντες. Οἱ Φαίαικες, παρ' αὐτοῖς οἰκοῦντες, κατώρθωσαν νὰ τοὺς ἀποδιώξωσι τῆς γειτονίας των. Ἔξ αὐτῶν, ὁ Πολύφημος, ἐτυφλώθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῦς (Ἰδ. — Ὀμ. Ὀδ. I, 106. 231). Ὅτε δ' ἔπειτα ἐγνώρισαν οἱ Ἕλληες τὴν Σικελίαν μετὰ τῆς Αἴτης, μετέθεσαν, οἱ Ῥωμαῖοι μάλιστα, ἐκεῖ τοὺς Κύκλωπας, ὡς ὑπ' αὐτῆν, ἢ ἐν τῇ παρακειμένῃ ἡφαιστειαῖ νήσῳ Λιπάρα, μετὰ τοῦ Ἡφαίστου σφυρηλατοῦντας τὸν κερανοῦν καὶ τὰ ὄπλα τῶν θεῶν καὶ ἡρώων (Virg. A. VIII, 410. G. IV, 170). Ὅνυματα δὲ τοῖς ἀπεδίδοντο τότε Βρόντης, Στερόπης, Πυράκιων καὶ Ἀκάμας. Ἔξ τούτων Κύκλωπας δ' ἀπεδίδοντο, καὶ κυκλώπεια ἐπελέγοντο, τὰ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς πανάρχαια θεωρούμενα ἐγκλιθῆ τείχη ἐξ ἀργῶν λίθων. Ἀλλὰ τοὺς Κύκλωπας ἐκείνους ἐλεγδν τινες ἐκ Λυκίας μετὰ Πρωίτου, ἐλ-

θόντας καὶ τειχίσαντας τὴν Ἰβρυθον καὶ τὰς Μυκήνας, δι' ὃ καὶ Ἐβυρίπιδης (Ὀρεστ. 965) Κυκλωπεῖαν γῆν λέγει τὴν Ἀργολίδα. Καὶ ἀλλαγῶ δὲ, ὡς ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐν Ἡπειρῷ καὶ ἐν Λατίῳ τῆς Ἰταλίας σώζονται τοιαῦτα τείχη (ἴδ. τειχοδομία).

Κύκνος, 1) τὸ πτηνὸν τὸ φέλον τῷ Ἀπόλλωνι, τὸ, κατὰ τινες τῶν ἀρχαίων, μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του, θρηνώδη ἄσματα ἐκπέμπον, ὅπερ ὁμῶς ἄλλοι διαφιλονεικοῦσι (Ἡσίοδ. — Cic. Tusco. I, 30, 73. — Pygma fab. 154). Ὑπ' αὐτοῦ τὸ σχῆμα προσήλθεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Αἴθραν. — 2) Ὑἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πυρήνης ἢ τῆς Πελοπίας, ἐν μονομαχίᾳ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ εἰς κύκνον μεταμορφωθείς. Ὅτε δ' ὁ Ἄρης ἠθέλησε νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατόν του, ἐκόλωσεν ὁ Ζεὺς τὸν υἱὸν τοῦ ἀλληλομαχίαν (Ἡσίοδ. Ἄσπ. Ἡρακλ. — Ἀπολλοδ. Β, 5, 11). — 3) Διάφοροι οὗς ὁ Ὀβίδιος εἰς τὰ μυθεύματά του (Met. II, 307. VII. XII), πλάττει μεταμορφωθέντας εἰς Κύκνους.

Κυλάβαρος, υἱὸς Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, οὗ ἐπώνυμον ἦν ἐν τῆς πόλεως γυμνάσιον (Παυσ. Β, 21).

Κυλικεῖον, θέσις ποτηρίου, καὶ ἢ τράπεζα ἐφ' ἧς τὰ ποτήρια ἴσταντο.

Κύλινθρος, κυλινδροειδὲς ἐργαλεῖον δι' οὗ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ὡς καὶ σήμερον, ἰσοπέδουν τὴν γῆν.

Κύλιξ (ἢ), πλατὺ ἐκπομα κεραμοῦν, πολλὰκις κατὰγραφον. Τούτου τὸ ὑποκορι-

στικὸν κυλίχνη (ἢ κυλίκνη) καὶ κυλίχνης.

Κυλλήνη, 1) τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας εἰς ὃ οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον 15 σταδίων ὕψος, καίμενον βορείως αὐτῆς κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἀχαΐας καὶ πρὸς δυσμὰς προεκ-

βολὰς ἔχον τὴν Λάμπην, τὴν Ἐρύμανθον καὶ τὴν Φολόην. Ἦν ἱερὸν τῷ Ἐρμῇ, ὅστις ἐλέγετο ἐκεῖ γεννηθεὶς, καὶ εἶχεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀρχαῖον ναὸν αὐτοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 603. Ὑμν. εἰς Ἐρμ. 2. — Θεοκ.). — 2) Πόλις παραθαλασσία τῆς Ἠλίδος, μετ' ἐπισήμου λιμένος (Θεοκ. Α, 30. — Ξενοφ.) Ν. Κλαρέντζα. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ παρὰ τῇ Κύμῃ (Ξενοφ. Κυρ. Π. Ζ, 1, 44).

Κυλλήνη, νύμφη, σύζυγος τοῦ Πελασγοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, μήτηρ τοῦ Λυκάονος (Ἀπλδ. Γ, 18).

Κύλων, Ἀθηναῖος εὐπατρίδης, γαμβρὸς Θεαγένους, τοῦ τυράννου τῶν Μεγαρέων, Ὀλυμπιονίκης τῆ 35, α', Ὀλ. (640). Συνομάσας δὲ μετὰ τῶν λοιπῶν εὐπατριδῶν τῇ 612, ἢ κατ' ἄλλους τῇ 520, καὶ ἐπὶ χρησιμοῦ στηριζόμενος, κατέλαβε τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ παρὰ τὰς παραδόσεις τῆς πόλεως ἐπανηγύρισεν ἐκεῖ τὰ Ὀλύμπια. Ἀλλὰ πολιορκηθεὶς ὑπὸ Μεγακλέους, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλκιμαίονος, καὶ ὑπὸ σιτοδείας πιεσθεὶς, ἔφυγε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του· οἱ δ' ἐναπολειφθέντες κατέφυγον εἰς τοὺς βωμοὺς, καὶ εἰς αὐτοὺς ταινίας προσδέσαντες, καὶ ταύτας διὰ χειρὸς ἔχοντες, κατήλθον τῆς Ἀκροπόλεως· ἀλλ' οἱ περὶ τὸν Μεγακλέα ἀπέκοψαν τὰς ταινίας καὶ ἐθανάτωσαν τοὺς ἑκάστας πρὸ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τῶν Ἐρινύων, ὅπερ, ὡς εὐχάτη ἀσέβεια, ἐπέφερεν ἄραν κατὰ τῆς πόλεως, τὸ κληθὲν Κυλώνειον ἄγος· καὶ προσεκληθῆθαι μὲν ἵνα ἀγνίσῃ αὐτὴν ἐκ Κρήτης ὁ Ἐπιμενίδης· ἀλλ' οὐχ ἤτιον ἐξηκολούθησαν ὡς ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς Θεοῦ θεωρούμενοι οἱ παραβάται τῶν θεῶν νόμων (Θεοκ. Α, 126. — Ἡρόδ. Β, 71. — Πλούτ. Σόλ. ΒΒ. — Παυσ. 15, 1).

Κυμαέτιος, ὄνομα ποιμένος παρὰ Θεοκρίτῳ (Δ, 46).

Κυμαέτιον, κόσμημα ἀρχιτεκτονικόν, ἔχον ἄνω προέχουσαν ἐπίπεδον ταινίαν, ὑπ' αὐτὴν δὲ κοίτως εἰσέχον (Ῥαγκ. Ἰστ. Καλλιτ. σ. 171. Anl. Poll. I, 57).

Κουματολήγη, θυγάτηρ τῆς Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ήσδ. Θεογ. 253).

Κόμβανον, μουσικὸν ἔργον, συνστάμενον εἰς δύο κοίλα ἤχηρά μεταλλίνα ἡμισφαίρια, μετὰ δακτύλου εἰς τὴν κορυφὴν διὰ τοὺς ἱμάντας

Τεχνητὸ Κόμβανον

δι' ὧν προσεδέοντο εἰς τὰς χεῖρας, ἐν χρῆσει πρὸ πάντων εἰς τὰς ἐορτὰς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Κυβέλης, καὶ ὑπὸ γυναικῶν πολλαῖς κρουόμενα (Όμ. Ὑμν. Ἀπλ. 161—164).

Τεχνητὸν Κόμβανον

Κόμβανον ἐκ Πηλοποννήσου

κὸν κυμβέον ἦν πρὸ πάντων ἔκπομα κατὰ τι ὅμοιον πρὸς τοῦ ἀκατίου τὸ σχῆμα.

Κόμη, 1) πόλις ἐπίσημος ἐν τῇ Αἰολίῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπὶ τοῦ Κυμαίου ἢ Βλατιτικοῦ κόλπου, ἰονομάθη κατ' ἀρχὰς Φρικωνίς ὑπὸ τῶν αἰκιστῶν αὐτῆς Λοκρῶν ἐκ τοῦ Φρικίου ὄρους. Ἐβλ. λιμένα ἀσφαλῆ εἰς ἐν κατέρχον ὁ στόλος τοῦ Ξέρξου ἀπ' οὗ ἠττήθη ἐν Σαλαμῖνι (Ήρδ. II, 130). Τινὲς εἶπον αὐτῇ καταρῖδα τοῦ Κουμίου ἐγεννήθη δ' ἐν αὐτῇ Ἐφορος ὁ ἱστορικός. Ἄλλοις ὀλίγα εἰσι τὰ περὶ αὐτῆς γνωστά. Ἐπὶ Τιβερίου (17 μ. Χ.) ὑπέφερον ἐν σεισμῷ (Στράβ. II, 622) ἀποικίαι δ' αὐτῆς ἦσαν ἡ Σίδων ἐν Παμφυλίᾳ καὶ Κόμη ἐν τῇ ἰταλικῇ Καμπανίᾳ. — 2) Ἀδελφ. Β. τοῦ Μισσηνοῦ

Τεχνητὸν Κόμβανον

ἀκρωτηρίου, ἐπὶ κλιτύς ἀποτόμου τοῦ ὄρους Γαύρου, ἰδρύθη περὶ τὰ 1050 π. Χ., καὶ ἦν, μετὰ τῆς Ναλκίδος καὶ Ἐρετρίας, ἡ ἀρχαιστάτη, προσέτι δὲ κατ' ἀρχὰς ἡ μᾶλλον ἀνοθεύσα τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλληνικῶν ἀποικίων. Διὰ τοῦ ἐμπορίου δὲ ταχέως ἀναπτύχθη ὄδρυσεν δὲ μακρὰν τὴν Δικταρχίαν (εἶτα Πουτεύλην), καὶ τὴν Παλαιόπολιν καὶ Νεάπολιν, καὶ τὴν Ζάγκλην (εἶτα Μεσσήνην) ἐν Σικελίᾳ. Περὶ τὸ 525 ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τυρρηνῶν καὶ τῶν Ἰμβρῶν, καὶ τότε ὁ Ταρκύνιος κατέρχοντο πρὸς τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς Ἀριστοδήμου. Τῷ δὲ 475, βοηθεῖται τοῦ ἐν Συρακοῦσαις Ἰέρωνος, ἀντίστησαν πάλιν οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἰς τοὺς Τυρρηνοὺς τῷ δὲ 420 προσελήθη ἡ πόλις εἰς τὴν Καμπανίαν (Σίν. II, 21, IV, 44). Ἐπὶ δὲ Ἀγούστου (215) ἐγένετο Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Περιήρμος ἦν ἐκεῖ ἡ Κυμαία Σιδυλλίη. Κατεστράφη δὲ τέλος ἡ Κόμη ὑπὸ τῶν Γότθων.

Κουμοδόκη καὶ **Κουμοδόχη**, θυγατέρας τῆς Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Όμ. Ἰλ. Σ, 39, 407.—Ήσδ. Θεογ. 252, 245).

Κουμοπόλεως, θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, γυνὴ τοῦ Ἐκατέγγειρος Βριάρεω (Ήσδ. Θεογ. 813).

Κουμῶ, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ήσδ. Θεογ. 253.—Ἀπολλ.).

Κόνα, θυγάτηρ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμόντου (Ἀρρ.).

Κοναί(ε)γαιρος, υἱὸς Εὐφορίωνος, ἀδελφὸς, κατὰ τοὺς πλείστους, Δισκόλου τοῦ ποιητοῦ, ἔπασεν ἐν Μακεδῶνι, συλλαβῶν διὰ τῆς χειρὸς ἐν τῶν ἀποπλεόντων Περσικῶν πλοίων (Ήρδ. ΣΤ, 114) ὅτε τῷ ἐπέπη αὐτῇ, συνέλαβε τὴν ναῦν διὰ τῆς ἐτέρας, καὶ ταύτης κοπέλις, διὰ τῶν ἑθνητικῶν (Justin II, 9).

Κόνανθεα, ἰδ. Ἀρχαδία.

Κόνανθεος, 1) εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραινωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.—2) εἰς τῶν ἀρχαιστάτων Ὀμηρικῶν ἐκ Χίου, ἐθωρεῖτο καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἀρχαίων ὡς ὁ ποιη-

ῆσας τὸν ὕμνον εἰς τὸν Δέλιον Ἀπόλλωνα. φαίνεται δ' ὅτι ἔζη περὶ τὰ 750 π. Χ.

Κυνέα (**Κυνή**), ἀρχικῶς κάλυμμα κεφαλῆς ἐκ δέρματος κυνὸς, εἶτα δὲ καὶ παντὸς ἄλλου τριχωτοῦ, ὥστε καὶ «Γικτιθέην κυνέην» (Όμ. Ἰλ, Β), «αἰγίην κτλ.», (Όδ. Ω). Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐν γένει ἡ περικεφαλαία, ὥστε καὶ «Καλιεὶ κυνέην» (Ήρδ.). Ἡ τοῦ Ἄδου καθίστα τὸν φέροντα αὐτὴν ἀόρατον (Ἰλ. Ε).

Κυνέας, διάσημος στρατηγὸς καὶ σύμβουλος Πύρρου τοῦ βασιλέως τῆς Ἡπείρου, διδραχμὴ τὴν ῥητορικὴν παρὰ τῷ Δημοσθένει, τὴν δὲ πολεμικὴν τέχνην παρὰ τοῖς στρατηγοῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀποτυχῶν ἂν ἀποτρέψη τὸν Πύρρον τῆς εἰς Ἰταλίαν ἐκστρατείας του, τὸν συνώδυσεν ἐκεῖ καὶ εἶτα, πρέσβυς πεμφθεὶς εἰς Ῥώμην ἵνα διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην, ἔπεισε τοὺς πλείστους καὶ ἐπισημοτάτους Ῥωμαίους ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐλευθερίας εἰς τὰς ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, ἀλλὰ τέλος ἀπέτυχεν ἕνεκα τῆς ἀντιστάσεως τοῦ Ἀππίου Κλαυδίου.

Κυνηγέτης, ἰδ. Θήρα.

Κύνης, υἱὸς Θεολύτου ἐξ Ἀκαρνανίας (Θουκ. Β, 102).

Κύνητες ἢ **Κενήσιαι**, ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄννην ποταμὸν ἐν τῇ Κουνίᾳ χώρᾳ τῆς Ἰσπανίας (Ήρδ. Δ, 49).

Κύνθος, ὄρος ἐν Δήλῳ, ἐφ' οὗ ἐπιστεύετο διὲ ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπίθετον Κύνθιος (Όμ. Ὑμν. εἰς Ἀπλ. 141.—Στράβ.—Στράβ. Βυζ.).

Κυνέα, ἡ μεγαλύτερα λιμνὴ τῆς Αἰτωλίας κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελαιοῦ καὶ πλησίον τῶν Οἰνιάδων (Στράβ.).

Κυνικαί, φιλόσοφοι ἐν Ἀθήναις, αἰρέσεις ἢ ἰδρυτῆς ἦν ὁ μαθητῆς τοῦ Σωκράτους Ἀντισθένης. Καὶ ἐν γένει μὲν ἦσαν ὀπαδοὶ τῶν Σωκρατικῶν θεωρητικῶν ἀλλὰ τὴν αὐστηρότητα καὶ λιτότητα τῆς διαίτης καὶ τὴν πε-

ριφρόνησιν τῶν υλικῶν ἀπολαύσεων ἤσκειν εἰς μεγάλην ὑπερβολήν, καὶ ὡς ἐκ τούτου, προσέτι δὲ καὶ διότι τόπον τῆς συνελεύσεως αὐτῶν εἶχον τὸ παρά τῇ πόλει Κυνόσαργες, ἐδόθη αὐτοῖς τὸ περιφρονητικὸν ἐπίθετον τῶν κυνικῶν. Οἱ ἐπισημότεροι αὐτῶν ἦσαν Διογένης ὁ Σινωπεύς, ὁ Μόνημος, ὁ Κράτης, ὁ Μένιππος (Λουκιαν.—Διογ. Λαέρτ.).

Κυνόσωα, 1) θυγάτηρ Ἀρχιδάμου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, πρώτη γυνὴ νικητῆσα εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (Παυσ. Γ, 8). — 2) Σικελίς τις παρὰ Θεοκρίτῳ (ἸΔ, 8).

Κυνίσκος, ἐπώνυμον Ζευσιδάμου, τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτιχίδου (Ήρδ. ΣΤ, 7, 1).

Κύννα, διαβόητος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις (Ἀριστ. Ἰππ. 761).

Κύννιος, ἐν τῶν ἐπιθέτων τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, προσλθὼν ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ ἐλαμβάνοντο ἐκ γένους τινὸς καλουμένου τῶν Κυννιδῶν (Ἡσύχ.).

Κυνόρτης, υἱὸς τοῦ Ἀμόκλα καὶ τῆς Διομήδης, βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμόνος.

Κυνόρτιον, ὄρος τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῇ Ἐπιδαύρῳ, ἐφ' οὗ ἦν ἰδρυμένος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος (Παυσ.).

Κύνος (ἡ), πόλις καὶ λιμνὴ τῶν Ὀπουνητικῶν Λοκρῶν, ἐπὶ ὁμογνώμου ἀκρωτηρίου (Όμ. Ἰλ. Β, 521.—Στράβ.).

Κυνόσαργες, γυμνάσιον τῶν νέων ἐν Ἀθήναις (Ἰδ.), παρὰ τῷ ναῷ τοῦ Ἡρακλέους (ν. Ἀσωμάτων).

Κυνίς κεφαλαί, λόφοι ἕνεκα τοῦ σχήματός των οὕτω κληθέντες ἐν Θεσσαλίᾳ, παρὰ τῇ πόλει Σκοταύσῃ. Ἐκεῖ ἐφρονέθη τῷ 365 π. Χ. ὁ Πελοπίδας ὑπὸ μισθητικῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραιῶ (Πλούτ. Πελ. ΑΒ), καὶ ὁ Φλαμίνιος ἐνίκησε τῷ 197 Φιλίππον τὸν Μακεδόνα (Πολύβ. III, 9.—Στράβ. Θ, 441.—Παυσ. Ζ, 8, 7.—Σίν. XXXIII, 7).

Κυνόσουρα, 1) ἰδ. Ἀττικὴ. Ἀκωνία.—2) Νύμφη ἀναθρέψασα ἐπὶ τῆς Ἰδίας.

τόν Δία, ὅστις ἐπειτα τὴν κατέταξε μεταξύ τῶν ἀστέρων, εἰς τὴν Ἄρκτον.

Κυνός σήμα. 1) ἀκρωτήριον τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κατὰ τὴν Μάδυτον, ἐνεκα τῆς ἐνταῦθα εἰς κύνα μεταμορφώσεως τῆς Ἐκάβης (Ἰβρ. Ἐκ. 1275. — Θουκ. Η, 104.—Στρβ. ΙΓ, 595). — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Καρίας, ἀπέναντι τῆς νήσου Κύμης, ν. Ἄλυτον. — 3) Τὸ ἐν Καλυδῶνι ἢ παρ' αὐτῇ δεικνύμενον μνημεῖον τοῦ κυνός θῆθεν τῆς Ἀταλάντης, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.

Κυνοουρία, ἰδ. Ἄργος.

Κυνῶν πόλις, 1) πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τοῦ Δέλτα (Στρβ.). — 2) Μητροπολις νομοῦ ἐν τῇ Ἑπτανήσῳ τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νεῖλου. Ἐκεῖ ἐλατρεύετο ἡ κυνοκέφαλος θεότης Ἄνουις (Στρβ.).

Κυπαρισσία, 1) πόλις Μεσσηνιακῆ, Β τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐπὶ τῆς Ἴονικῆς θαλάσσης (ν. Ἀρκαδία) εἶχε ναοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, μνημονευομένη καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 293). — 2) Ἐτέρη ἐν Λακωνίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἄσωποῦ.

Κυπάρισσος, 1) ἡ πόλις ἐν Φωκίᾳ παρά τοῖς Δελφοῖς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 593). — 2) Υἱὸς Μινύοντος, ἀδελφὸς Ὀρχομενεῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 519). — 3) εἰς ἐκ τῶν μυθουμένων ἡρώων τοῦ Ὀδιδίου (Μει. Χ. 120), ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς κυπάρισσον μεταμορφωθείς.

Κυπρόθεις, τοπάρχης τοῦ σατραπείου Τιγράνου ἐν Ῥόδῳ (Δμοθ.).

Κύπρος, μεγάλη νῆσος τῆς Μεσογείου, ἐν τῇ γωνίᾳ τῇ μεταξύ Κιλικίας καὶ Συρίας, ἀφ' ἧς διακρίνεται διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ καλουμένου Ἀύλων. Οἱ ἀρχαῖοι παρέβαλλον τὸ σχῆμα τῆς νήσου πρὸς τεταμένον δέρμα βοῦς, δι' ὃ καὶ τὸ ΒΑ αὐτῆς ἀκρωτήριον, τὸ Δ εἰνάρη τον (ν. Ἀνδρέαν), ἐκάλεον καὶ βοῦς οὐράν. Πρὸς Β. πρὸκύπτει τὸ ἀκρωτήριον Κρόμμυον (ν. Κορμαχῦτη), πρὸς Δ. ὁ Ἄ-

κάμας (ν. Ἄγ. Ἐπιφάνιος), πρὸς Ν. ὁ Κουριάς (ν. Ἀκρωτήριον), πρὸς ΝΑ τὸ Πηδάλιον (ν. Γραῖκιον). Ἡ νῆσος πᾶσα ἐστὶν ὄρεινῆ, ἔχουσα ὄρη τὸν Ὀλυμπον (ν. Σταυρόν). Ὁ δ' Ἄϊσις καὶ τὸ Ἰθάλιον δάσος, προσφιλές τῇ Ἀφροδίτῃ, διασχίζουσι τὴν νῆσον ἐκ Δ. πρὸς Α. ἐνθα μόνη πεδιάς ἐστὶν ἡ Σαλαμινία, διαρρομένη ὑπὸ τοῦ Πεδανίου ποταμοῦ. Οἱ ἀρχαιότατοι κατοικοὶ λέγονται ὄντες Φοίνικες, οἷς προσετέθησαν Ἕλληνες μετὰ τὰ τρωϊκὰ (Ἡρόδ. Ζ, 90) καὶ περὶ τὰ 560, ὁ Ἄρασις, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, κυριεύσας τὴν νῆσον, ἐνήκισε καὶ Αἰγυπτίους ἐκεῖ· εἶτα δ' ὑπέκυψε τοῖς Πέρσαις, ἀφ' ὧν μάτην ἠγωνίσθησαν νὰ τὴν ἐλευθερώσωσιν ὁ Σπαρτιάτης Πausanias καὶ ὁ Ἀθηναῖος Κίμων. Ἀπὸ δὲ τοῦ 410 π. Χ. ὁ βασιλεὺς τῆς Σαλαμίνος Ἰδομάχος ἤνωσεν ὑπὸ τὸ σκήπτρον τοῦ πᾶσαν τὴν νῆσον (Ἡρόδ. Ε, 104 — 110). — Θουκ. Α, 94. 412). Μετὰ τὴν ἐν Ἰσση μάχην ὑπέκυψεν ἡ Κύπρος εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἔμεινεν ὑπὸ τοὺς Πτολεμαίους, μέχρις οὗ τῇ 57 π. Χ. ὁ Κάτων κατέστησεν αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, εἰς τέσσαρα διηρημένην τμήματα, τὴν Παφίαν πρὸς Δ, τὴν Λατινήαν πρὸς Β, τὴν Σαλαμινίαν πρὸς Α, καὶ τὴν Ἀμαθουσίαν πρὸς Ν. Ἐἶχε δὲ 9 μεγάλας πόλεις, ὧν ἐκάστη ἔσχε κατ' ἀρχὰς τὸν ἴδιον βασιλεῖα, καὶ ἦσαν αὗται, κατὰ μὲν τὴν Ν. ἀκτὴν ἡ Ἀρσινόη ἢ Μάριον (ν. Πολυκρούσολο), οἱ Σόλοι μετὰ λιμένος παρὰ μικρῆ ποταμῶ (ν. Ἀλιγόρα) ἢ Ἀπίθιος, ἢ Κερύνεια, οἱ Χύτροι, ἢ Καρπασία παρὰ τῇ ΒΑ ἄκρᾳ πρὸς Δ. 4, ἢ Σαλαμίς, ἢ μεγάλη καὶ ἐπισηματάτη τῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ Πεδαιῶ μετὰ καλοῦ λιμένος, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Τεύκρου, κατὰ τὴν παράδωσαν, ἀπὸ δὲ τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου Κωνσταντινίας ἐπονομασθεῖσα Γολγοί. εἰς τὴν Ν. δὲ παραλίαν τὸ Κίττιον (ν. Λάρνακα), ἔχον ἀλιεῖας, πατρίς Ζήνωνος τοῦ στωϊκοῦ καὶ τοῦ ἱατροῦ Ἀπολλωνίου, Ἀπέθανε δ' ἐνταῦθα ὁ Κίμων ἢ Ἀμαθοῦς, τὸ Κού-

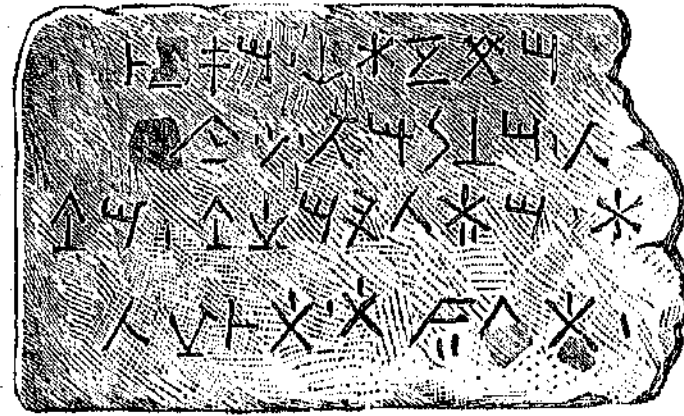
ριον. εἰς δὲ τὴν Δ. ἢ Πάφος, μετὰ περιφῆμου ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ πᾶσα ἡ νῆσος ἦν ἱερά. Πλὴν δ' ἄλλων παντοίων προϊόντων παρήγε καὶ χαλκὸν ἢ Κύπρος (τὸν κύπριον χαλκόν), καὶ οὐδὲν τῇ ἔλειπε πρὸς ναυπηγίαν καὶ στόλου καταρτισμόν. Περιεργος

Μεταξὺ δ' ἄλλων καὶ τάφοι ἀρχαῖοι περιεργότατοι ἀπαντῶνται ἐν Κύπρῳ, ὡς ὁ ὑπὸ τοῦ Λ. Ῥόος εὐρεθεὶς καὶ περιγραφεὶς κατὰ τὴν δευτέραν εἰκόνα.

Κυρθεῖα, ἢ πρὶν Κυδίπη καλουμένη (ἰδ.).

Κυρέσχατα ἢ **Κύρου πόλις,** ἢ Κύρα, φρούριον, τὸ ἐσχατον μεθόριον τοῦ Κύρου ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου, καταστραφὲν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἄρρ. Δ, 2, 2, 3, 1. — Μηνε. XXVIII, 6. — Curt. VII, 6, 16).

Κύρηνη, ἱερά κρήνη τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐνθα εἶτα ἐκτίσθη ἢ Κυρήνη (Καλλίμχ.

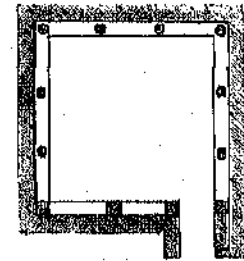
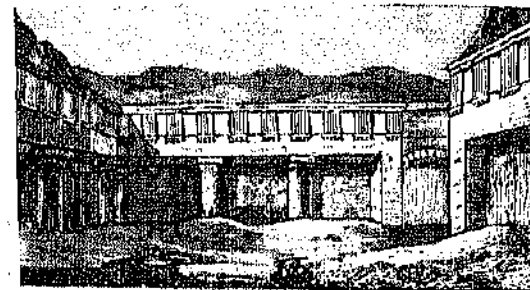

δ' ἀνάκαλιψις τῶν τελευταίων ἐτῶν εἰδείξαν ὅτι εἶχε, καὶ ἐπὶ χρόνων οὐχὶ τῶν ἀρχαιοτάτων, ἀλφάβητον καὶ τρόπον γραφῆς ὅπως διάφορον τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἐκ τοῦ Φοινικικοῦ κατ' εὐθείαν πηγάζον, καὶ ἐγγχώριον διάλεκτον ἐλέγχον ἰδιότροπον, ἀλλὰ συγγενῆ τῇ Δωρικῇ. Διὰ τὴν ἐξήγησιν τῶν γραμμάτων τού-

Ἄπλλ.—Ἡρόδ. Δ, 158).

Κυρηθεῖων, ὄνομα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Αἰσχίνου, ὅστις Ἐπικράτης ὠνομάζετο (Δμοθ. Πρπρσθ. σ. 433).

Κυρήνη. Ἡ Κυρήνητικὴ, ὄροπέδιον 500—700' ὕψηλόν εἰς τὴν Β. παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς (ν. Βάρκα), ἐκαλεῖτο ἐπὶ

των, ἐξ ὧν τὸ ἀνωτέρω δεῖγμα, ἰδ. Ῥαγλ. Ἐπιγραφικὴν Ἄπαντα, Τ, ΙΖ, μέρος Β, Κεφ. ΙΖ, σ. 138. Καὶ λόγου ἕξια ἀρχαιολογικὰ λείψανα, ἐν μέρει σχεῖον πρὸς τὴν Ἀσιανὴν τέχνην ἐλέγχοντα, ἀνασκάφησαν ἐν τῇ νήσῳ ὑπὸ Ciespoli, τοῦ ἀμερικανοῦ προξένου, καὶ ἐπέμφθησαν εἰς Ἀμερικὴν τῇ 1870.

τῶν Πτολεμαίων καὶ Πεντάπολις, καὶ ἐξετείνετο ἀπὸ τῶν Φιλοίων βωμῶν, τοῦ Καρχηδονίου ὀρίου κατὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν, μέχρι τοῦ Πολιούρου ποταμοῦ (πρὸς τῇ Μαριτικῇ), πρὸς Ν. δὲ μέχρι τῆς Φουζανίας ἐρήμου. Πάντη δὲ διάφορος τῶν παρακειμένων ἐρήμων, ἦν εὐφορωτάτη, ἀφθόνως διαρ-

ρεομένη, και παντοίων προϊόντων παραγωγός, ἃ ἕμως πολλάκις ἀναφέρονται καταστρέφοντα πυκνά σμήνη ἀκρίδων. Τῆς ἑκατονταετηρίδος π. Χ. (631) ἔφησαν τὴν χώραν Θηραῖοι (Ἰδ. Βάττος καὶ Βάρκας), ἰδρύσαντες κράτος διαπρέψαν διὰ τοῦ ἐμπορίου, τῆς ναυτιλίας, τῆς τέχνης καὶ τῆς βιομηχανίας. Ὁ Καμβύσης κατακτήσας ἤνωσεν αὐτὸ μετὰ τῆς Περσίας τῷ δὲ 321 π. Χ. ἀπελευθερώθη διὰ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ ἔκτοτε διετέλει ἐν ἐξαρτήσει μέχρι τιγὸς ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου (Just. XIII 16.—Liv. XXIII, 40), βασιλεύοντος ἐπ' αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ 117, πλάγιου κλάδου τῶν Πτολεμαίων. Ὁ ἔσχατος δὲ τῆς οἰκογενείας ταύτης, Ἀπίων, ἐγκατέστησε (τῷ 96 π. Χ.) κληρονόμους του τοὺς Ῥωμαίους, κηρύξαντας ἐλευθέραν κατ' ἀρχὰς τὴν Πεν-

κατὰ Πτολεμαίων, ἢ τῶν Ἑσπερίδων, κατὰ Στράβωνα. Κάτοικοι μνημονεῦνται ἐν τῇ μεσογειῷ οἱ Βαρυῖται, οἱ Ἀραραυκελεῖς, οἱ Ἀεθύται, οἱ Μακατοῦται, οἱ Ψυλλεῖς, οἱ Ἀνοχίδαι καὶ οἱ Νεσσαμόνες. Ἦσαν δ' οἱ τὴν

Κυρήνης νόμισμα.

Πεντάπολιν ἀποτελοῦσαι πόλεις ἐξ Α. πρὸς Δ. ἢ Ἀπολλωνία, (ν. Μαρσαρούσα), ἐπίνατον τῆς Κυρήνης, ἢ Πτολεμαῖος (κατ' ἀρχὰς τῆς Βάρκης λιμῆν), ἢ Ταυχεῖρα,

τάπολιν, εἶτα δὲ (τῷ 76 π. Χ.) μετὰ τῆς Χρήτης συνδέσαντας αὐτὴν εἰς μίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Ἐπὶ Γραϊανῷ δ' ἐπαναστάντες οἱ πολυαριθμότατοι ἐκεῖ ἐποικίοντες Ἰ-

εἶτα Ἀρσινόη, ἢ Ἑσπερίς, εἶτα Βερενίκη, καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἢ Κυρήνη, ἧς εἰσὶν εἰσὶν αἱ μακρὰ καὶ χερσικαὶ σειραὶ τῶν εἰς τὴν πλευ-

Ῥωμαῖοι Κυρήνης.

ουδαῖοι, ἔφαζαν 220,000 Κυρηναίους καὶ Ῥωμαίους, μόλις μέχρι τέλους κατατροπωθέντες. Ἐκτοτε δ' ἔμεινεν ἡ χώρα σχεδὸν ἔρημος. Παρὰ τὴν Σύρτιν παρετίθηοντο οἱ ὄζεις (ἀμμώδης παραλία) τοῦ Ἡρακλέους, ὧν δυτικῶς πηγάζει ὁ ποταμὸς Λάθων, συνδεόμενος μετὰ λίμνης τῆς Τριτωνίδος

ρὰν τοῦ ὄρους ἐσαχμμένων καὶ περιστόλων τάφων, πρωτεύουσα τῆς ὅλης χώρας, ὑπὸ Θήρα ἰδρυθεῖσα τῷ 631, εἰς ἀπόστασιν 80 σταδίων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἐπὶ ὠραίου ἰσοπέδιου, παρὰ τὴν πηγὴν Κύρην. Ἔῤχε δὲ λαμπροὺς ναοὺς, πρὸ πάντων τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸς ὃν ὁ Βάττος ἔφερον ὄδον λιθόστρωτον. Ἔῤχε

δὲ καὶ ἀκρόπολιν ὀχυρὰν (Ἡρδ. Α, 158. 164. — Στρβ. ΙΖ, 847). Ἐπιηνοῦντο δὲ καὶ οἱ ἱατροὶ τῆς Κυρήνης (Ἡρδ. Γ, 131), καὶ ἐκεῖ ἐγεννήθησαν οἱ φιλόσοφοι Ἀρίστιππος, Ἀννίκερις καὶ Καρνεάδης, ὁ ποιητὴς Καλλιμάχος καὶ ὁ Ἐρατοσθένης.—Μνεσίας δὲ ἀξία ἐστὶ καὶ ἡ πόλις Βάρκας, Ν. τῆς Πτολεμαῖδος, εἰς 100 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης κειμένη. Ἀνατολικῶς δὲ πρὸς τὴν παραλία ἦν ἡ νῆσος Πλατεῖα (ν. Βήμβα), ἐνθα ἀποκατέστησαν οἱ Θηραῖοι πρὶν ἢ κτίσασαι τὴν Κυρήνην.

Κυρήνη, θυγάτηρ Ὑψίως, ἔγγονος τοῦ Πηγεῖο, κατ' ἄλλους τοῦτου θυγάτηρ, ἧς ἐρασεῖς ὁ Ἀπόλλων μετέφερον αὐτὴν ἀπὸ Θεσσαλίας εἰς Λιθύην, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀρισταῖον. Ταύτης ἐπόνημος ἐλέγετο ἡ πόλις Κυρήνη (Πινδ. Πυθ. Β, 5. — Ἀπλ. Ριδ. Β, 500).

Κύριος, ἐν τῷ ἀττικῷ δικαίῳ ὁ ἐξ οὗ τις ἐξηρτᾶτο εἰς τὰς κληρονομικὰς αὐτοῦ σχέσεις, ὅλον ὁ πατήρ, καὶ ἐπὶ ὄρφανῶν ὁ ἐπίτροπος, ἦτοι ὁ προσεχέστατος πατριδὸς συγγενῆς, ἢ τοῦτου μὴ ὑπάρχοντος, ὁ ὡς ἐπίτροπος ἐγκαθησάμενος· διὰ δὲ τὴν ἐγγαμιον γυναῖκα ὁ σύζυγος, καὶ μετὰ τούτου τὸν θάνατον, ἂν ἔμειναν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ὁ κληρονόμος ἢ ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ, ἀνηλικίου ἂν δ' ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρικὴν, ἢν εἰς οἴαν σχέσιν καὶ πρὸ τοῦ γάμου. Ἔῤχε δὲ τὸ δικαίωμα γραφῆς κακώσεως ἂν ἤδικεῖτο ὑπὸ τοῦ κυρίου.

Κύρος, 1) μεγάλη νῆσος, δυτικῶς τῆς βορείας Ἰταλίας κειμένη ἐν τῇ Ὑρρητικῇ θαλάσῃ, ἢ Κορινθῇ. Ἀνεκαθεν ἠκείτο ὑπὸ Ὑρρητῶν καὶ Καρχηδονίων. Ἑλληνας Φωκικεῖς ἐξ Ἀσίας, τὸν Περσικὸν ζυγὸν φεύγοντες, μετώκησαν εἰς αὐτήν, καὶ ἔκτισαν τὴν παραθαλάσσιον πόλιν Ἀλαλίαν ἢ Ἀλερίαν, μείνανσαν πρωτεύουσαν καὶ ἀφ' οὗ κατὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὴν νῆσον, καὶ ἐπεμφαν εἰς αὐτὴν ἀπεικίας. Ἐῤχε τὰ ἔρη δ' ἔζων καὶ ἰθαγενεῖς ἡμίμαργοι, οἵτινες ἀλισκόμενοι, ἐπιπολεῦντες ὡς

δουλοὶ (Ἡρδ. Α, 165.—2) Χωρίον τῆς νήσου Εὐβοίας, παρὰ τὴν Κάρυστον (Ἡρδ. Θ, 105).

Κύρονος, 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείους, καθ' ὃν ὠνομάσθη ἡ νῆσος (Ἡρδ. Α, 167). — 2) φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος (Θεογ. ΙΘ).

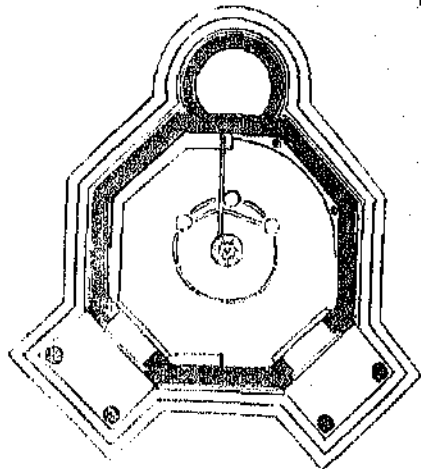
Κύρος, (τὸ ὄνομα Περσιστὶ ἐσήμαινε τὸν Πλούσιον. Πλούτ. Ἀλέξ. Α). 1) Ὑγεμονίσκος Πέρσης, ἐπαναστᾶς κατ' Ἀστυάγους, τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων, ἐν ὃ Ἡρόδοτος (Α, 95. 107. 130) καὶ πάμπαν τοῦ Κύρου λέγει, καὶ ὅστις εἰς τὴν τῶν Μήδων κυριαρχίαν τὴν τῶν Περσῶν ἀντικατέστησε (559 π.Χ.) μισθ' ὃ ἐκυρίευσεν τὴν Λυδίαν ἐπὶ τοῦ Κροίσου καὶ τὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, προσέτι δὲ καὶ τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἐφρονεῖτο ἐν ἐκστρατεία κατὰ τῶν Σκυθῶν κατὰ τὸ 530 ἐτος τῆς βασιλείας του. — 2) Κύρος ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ νότου, τοπάρχης τῆς Λυδίας, Φρυγίας, Καππαδοκίας, καὶ ὡς στρατάρχης ἐν τῇ κάτω χώρῃ τὸν Πισσαφέρνην ἀντικατέστησε (Ξεν. Ἑλλ. Α, 4, 1. Ἀν. Α, 1, 2. 9, 7). Ἡ ἱκανότης αὐτοῦ ἀνεπέλοι τὴν τοῦ ἀρχαίου Κύρου (Ξεν. Ἀν. Γ, 9, 1), καὶ εἰς αὐτὸν, ὡς γεννηθέντα μετὰ τὸν ἐνθρονισμὸν τοῦ Δαρείου (πορφυρογέννητον), ἠθέλησεν ἡ μήτηρ του Παρύσατις νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν τοῦ Ὁρόνου διαδοχὴν, ἀλλ' ἀπέτυχε, καὶ ὁ προσφύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Ἀρταξέρξης, ἅμα βασιλεύσας τὸν ἐφυλάκισεν σμηλευτῇ τοῦ Πισσαφέρνου, καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον· ἀπέστη δ' ἔπειτα τῆς αὐστηρᾶς ἀποφάσεως μεστειὰ τῆς Παρυσάτιδος (Ξεν. Ἀν. Α, 1—3.—Πλούτ. Ἀρταξ. Γ). Ἐπανελθὼν δ' εἰς τὴν διοίκησιν του ὁ Κύρος, ὠπλίσθη ὡς κατὰ τοῦ Πισσαφέρνου, συνεδέθη μετὰ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐμίσθησεν Ἑλλήνας, ἰδίως ἐκ Πελοποννήσου (Ξεν. Ἀν. Α, 4, 6) κατὰ τὸ ἔαρ δὲ τοῦ ἔτους 401 μετέβη ἐκ Σάρδεων εἰς Ἐκρόν, ἐπὶ προφάσει τοῦ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Πισιδεῖς· ἐκεῖθεν δὲ ὑπὲρ τὰ στενὰ τῆς Κιλικίας καὶ τὸν Ἰσφράτην προέβη εἰς Κούναξα τῆς Μεσοποταμίας, 500 στάδια ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνος,

καί εὔρεν ἐκεῖ τὴν Ἀρταξέρηνην, ὅστις τὸν περιέμενε μετὰ 400,000 ἀνδρῶν (Ξεν. Ἄν. Α, 7, 19), ὁδηγῶν ὁ ἴδιος μόνον 100,000 Ἀσιανούς καὶ 13,000 Ἕλληνας (Ξεν. Ἄν. Α, 2, 9, 7, 10. — Πλούτ. Ἄρ. Ι). Καὶ ἐνέκησαν μὲν οἱ Ἕλληνες κατὰ τὸ δεξιόν, καὶ ὁ Κύρος κατὰ τὸ κέντρον ἄλλ' ὅτε ὤρμησε κατὰ τοῦ Ἀρταξέρητος καὶ τὸν ἐπλήρωσεν, ἐφανεύθη ὑφ' ἑνὸς ὀπαδοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῦ πτώματος αὐτοῦ ἀπεκόπη ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ (Ξεν. Ἄν. Α, 10, 1. — Πλούτ. Ἄρταξ. Ι, ΙΑ). Τότε δ' ἀνεχώρησαν οἱ Ἕλληνες, οἵτινες τὸ κύριον στρατεύμα, οἱ κύριοι ἐλέγοντο, εἰς τὴν πλήρη περιπετειῶν ἐπάνοδον ἦν ὁ Ξενοφῶν περιέγραψε.

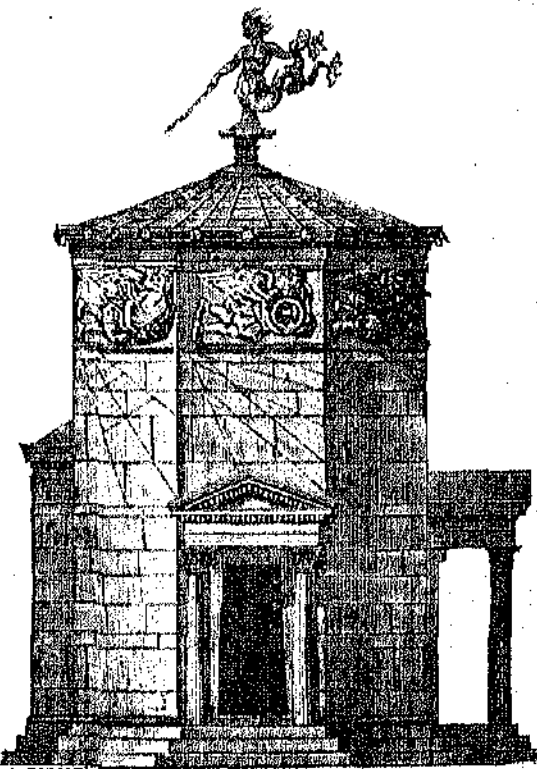
Κύρος, 1) ποταμὸς τῆς Ἰθέριας (ν. Κύρ) ἐκ τοῦ ὄρους Κόρακος πηγάζων, Ν. τοῦ Καυκάσου, καὶ βέων πρὸς Α. εἰς τὴν Κασπίαν. Αἱ ἐκβολαὶ αὐτοῦ ἀποτελοῦσι τῆς Ἀλθανίας τὸ ὄριον. Ἔχει δ' ὀμόρους ἀριστερῶς τὸν Καμβύσην (ν. Γύρι) μετὰ τοῦ Ἀλαζονίου (ν. Ἀλασάν), δεξιῶς τὸν οὐχὶ ἐλάσσονα αὐτοῦ Ἀράξην (ν. Ἀράς) (Στράβ. ΙΑ, 500). — 2) Ποταμὸς τῆς Περσίδος, καὶ Κόριος λεγόμενος. — 3) Ποταμὸς τῆς Μηθίδας.

Κυρρηστής, Ἀνδρόνικος, ἐκ τῆς Κυρρηστικῆς τῆς παλαιᾶς Συρίας, γνωστὸς γενόμενος διὰ τοῦ ἀξιολόγου καὶ πολυτελοῦς πύργου ὃν ἀτήγειρε παρὰ τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἀναμνηστικὴν, ὀκτάγωνον, ἔχοντα ἐπὶ τῆς ζωοφόρου ἐκάστης τῶν πλευρῶν ἀνά ἓνα τῶν ὀκτώ ἐπισήμων ἀνέμων ἐπιγεγλυμμένον, μετὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ προσγεγραμμένου, ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς χαλκοῦν Τρίτωνά κατα τοὺς ἀνέμους στρεφόμενον καὶ τὸν πνέοντα διὰ ῥάβδου δεικνύοντα. Συγχρόνως δ' ἦν ὀκύργος καὶ ὠρολόγιον, ἔχον εἰς τὰς πλευρὰς γραμμὰς κεχαραγμένους, καὶ εἰς τὰς

γωνίας χαλκᾶς προεχούσας ῥάβδους, ὡς ἠκούσθαι ἐπὶ τῶν γραμμῶν ἐκεῖνων ἐνέφαινε τὰς ὥρας

κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ἔτους συγχρόνως δ' ἦν ὀκύργος καὶ κλειψύδρα, ἐγκλείων μικρὰν δεξαμενὴν, εἰς ἣν προέρρει ἐκ τῆς Ἀ-

Α. ΣΑΒΒΑΣ

χροπόλεως δι' ὄδραγωγείου κατὰ μέρος σωζομένου τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς τῆς καὶ αὐτῆς Κλε-

φύδρας καλουμένης, καὶ ἔστρεφεν ἐν τῇ δεξαμενῇ ἐργαζομένον τι, πιθανῶς ἄλλον Τρίτωνά χαλκοῦν, δεικνύοντα διὰ τῆς ῥάβδου τοῦ τὰς εἰς τὸ χεῖλος κεχαραγμένους ὥρας, ὅπερ ἦν χρησιμώτατον τὴν νύκτα καὶ κατὰ τὰς συννεφώδεις ἡμέρας.

Κυρρηστικὴ, ἴδ. Συρία.

Κυραῖος, 1) Ἀθηναῖος ἀντικρούσας τοῦ Θεμιστοκλέους τὰς προτάσεις περὶ ἀντιστάσεως κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἀντιπροτεινῶς ὑποταγῆν εἰς τὸν Ξέρηνην, δι' ἃ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν (Δμσθ. π. στεφ. σ. 296. — Ἀρποκρ.). — 2) Εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου (Στράβ.).

Κύρτος, ἴδ. Κημός.

Κύρτωνες (αἱ), πολίγην τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τῆς Κωπαίδος λίμνης.

Κυστις, φούσκα τοῦ σώματος, ἐκ τούτου

καὶ μικρὸς σάκκος χρησιμεύων ἢ ὡς βαλάντιον ἢ καὶ ὡς περικάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, εἰς προ-

φύλαξιν τῆς κόρης.

Κυταία, πόλις τῆς Κολχίδος, ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Ἐλέγετο πατρίς τῆς Μηδείας (Σουίδ. — Στέφ. Βυζ.). Πιθανῶς ἡ νῦν Κουταία.

Κύταιον, πόλις παραθαλασσίᾳ τῆς Κρήτης, μεσημβρινῶς τοῦ Δίου ἀκρωτηρίου (Στ. Βυζ.).

Κυτένιον, ἴδ. Δωρίς.

Κυτίσσωρος, ἴδ. Ἀθάμας.

Κύτωρος (ἡ), πόλις παραθαλασσίᾳ τῆς Παρλαγονίας, μετὰ λιμένος, ἐπώνυμος τοῦ Κύτωρος, υἱοῦ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιδόπης (Όμ. Ἰλ. Ε, 833. — Ἀπολλν. Ῥόδ. Β, 342. — Στράβ. — Στέφ. Βυζ.). Νῦν Κύτρο.

Κύφοντα, πόλις τῆς Λακωνίας παραθαλασσίᾳ καὶ λιμένα ἔχουσα, πλησίον τῶν Πρασιῶν, ἡρειωμένη ἐπὶ Παισανίου (Πολύδ. Δ, 36).

Κύφωρα καὶ **Κυπαίρα**, πόλις ἐν Θεσσαλιῶτιδι τῆς Θεσσαλίας.

Κύφος, πόλις καὶ ὄρος τῆς Περραιβίας ἐν Θεσσαλίᾳ (Όμ. Ἰλ. Β, 748. — Στράβ.).

Κυχραία, ἐπωνυμία τῆς νήσου Σαλαμίνας, κατὰ τὸν ἀρχαῖον αὐτῆς βασιλεῖα Κυχραία (Στράβ. — Στέφ. Βυζ.).

Κυχραεύς, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σαλαμίνας, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ. Ἐξελέγη δὲ βασιλεὺς τῆς Σαλαμίνας, διότι ἐφόνευσε φοβερὸν δράκοντα ὅστις τὴν ἐξερῆμου. Ἄτεκνος δ' ἀποθανὼν, ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς Τελαμῶνα, τὸν υἱὸν τοῦ Δίακου (Ἀπολλδ. Γ, 12, 7. — Στέφ. Βυζ.).

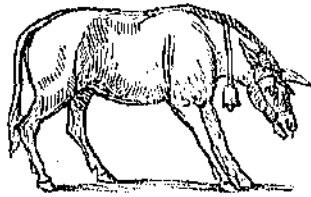
Κύψελα (τὰ), 1) πόλις ὄχυρά τῆς Ἀρκαδίας, πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λακωνικῆς. — 2) Πόλις ὄχυρά τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ (Στράβ. — Στέφ. Βυζ.).

Κύψελος, 1) υἱὸς τοῦ Αἰπίτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας. Ἰδ. Μερόπη. — 2) Κορίνθιος, πρὸς μητρὸς συγγενῆς τῶν Βακχιάδων, ἦν υἱὸς τοῦ Ἡετίωνος. Ἐπειδὴ, κατὰ χρησμόν, ἐμελλε ν' ἀποθῆ ἐπιδραχμῆς εἰς τοὺς συγγενεῖς του, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπεβουλεύοντο οἱ Βακχιάδαι, τὸν ἐνέκλεισεν ἡ μήτηρ του ἐντὸς κίστης (κυψέλης), ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα. Ἐνηλικιωθεὶς ὁμως, ἐξέβαλε τοὺς Βακχιάδας, κατέλαβε τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐκυβέρνησε πρῶτος καὶ συνετῶς, κατεκόσμησε τὴν Κόρινθον διὰ λαμπρῶν οἰκοδομῶν, καὶ μετὰ 39 ἔτη, τῷ 658 π. Χ. ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Περίανδρον (Ἡρόδ. Ε, 92). Ἡ δὲ κυψέλη δι' ἣς εἶχεν ὡς βρέφος σωθῆ, ἐκ κέδρου κατεσκευασμένη, καὶ πλουσιώτατα περικεκοσμημένη, ἀφιερῶθη εἰς τὴν Ἴεραν ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ διετηρεῖτο ἐτι ἐν τῇ ναῷ τῆς μέχρι τῆς 6' μ. Χ. ἐκατονταετηρίδας (Παισ. Ε, 17—19).

Κώδιξ, ἐπὶ Ῥωμαίων βιβλίον συγκείμενον ἐκ κηροχρίστων πινακιδίων, εἶτα δὲ πᾶν βιβλίον, καὶ ἐκ χάρτου ἢ περγαμηνῶς συνιστάμενον, καὶ τέλος σημαίνον μάλιστα τὰ περιέχοντα συλλογὰς νόμων πολιτικῶν διατάξεων, κτλ. Κωδὶξ ἐλλογος ἦν τὸ ὑπο-

χοριστικόν, δηλοῦν προσαρτήματα ἢ προσθή-
κας εἰς διαθέκας, συμβόλαια, κλπ.

Κώθων, 1) ὡς καὶ σήμερον, τὸ αὐτὸ
σχήμα ἔχων, καὶ τὰς αὐτὰς χρείας ὑπηρετῶν,
εἰς τὰς οἰκίας, εἰς τοὺς τραχήλους τῶν ζώων.

Χαλκῶν ἀγαθήτων

Καὶ βασιλεῖς καὶ μεγιστάνες εἰς ἐπιστήμους ἐ-
ξέδους εἶχον κωδοναφόρους προπαρευομένους.

Ἀρχαῖα κωθῶνα

Ἐγρησάμενον δ' οἱ κώθωνες καὶ εἰς τὸν στρα-
τῆν, καὶ μάλιστα εἰς τὰς πολικεῖας, εἴθα ὁ
περίπολος ἐκάστου μεταπυρ-
γίου ἔχρουε τὴν νύκτα τὸν κώ-
θωνα μέχρις οὗ, φθὰς εἰς τὸν
πύργον, τὸν ἐδίδεν εἰς τὸν φρου-
ρὸν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς εἰς τὸν
ἐπόμενον περίπολον, καὶ καθε-
ξῆς. — 2) Τὸ εὐρὸ τῆς σάλ-
πιγγος στόμιον.

Ἰσχυρὸν φρ. Κουστ.

Κώθης, υἱὸς Ἐρξάνδρου,
τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ Δαρείου τοῦ
Υπατάσπου (Ἡρόδ. Δ, 97).

Κώθων, ἀγγεῖον πήλινον, μόνωντον
(μίαν ἔχον λαβὴν) ἐν γρήσει παρὰ τοῖς ναύ-
ταις καὶ στρατιώταις, οἵτινες ἔφερον αὐτὸ εἰς
τὰ νῶτά των, δι' ὕδαρ καὶ οἴνου, ἄλλως καὶ
κύβητος καὶ ἐρυσχὸς πλυγάριος κω-
λούμενον (Ἀθην. Β, 12. — Πλούτ. Λοκ. Θ.
— Ξεν. Κρ. π. Α, 2, 8. — Ἀραφ. Ἰππ. 601,
— Σχολ. Ἀριστ. Ἠέρ. 1004. — Πολυβ. ΣΤ',
96).

Κώθων, 1) Ἐρμηονήσιον τοῦ Λακων-
κοῦ κόλπου, παρὰ τοῖς Κυθήροις (Στφ. Βυζ.
— Πίν.). — 2) Νησίον παρὰ τῆς Καρχηδό-
νος, ἀποτελοῦν αὐτῆς τὸν λιμένα.

Κώκαλος, βασιλεὺς τῆς Καμίκου ἐν
Σικελίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Δαί-
δαλον, φεύγοντα τὸν Μίνωα, καὶ ἐφόνευσε τοῦ-
τον, ἐπελθόντα μετὰ στόλου (Παυσ. Η, κ.
— Διόδ. Δ, 81). Ἦξ εὐγνωμοσύνης δὲ τῷ
ἐκτίσεν ὁ Δαίδαλος ἀκρόπολιν ὀχυρωτάτην.

Κώκυτος, 1) ὑποχθόνιος ποταμὸς, τέ-
κνον τῆς Στυγῆς, καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Κ,
514) ρέων ἐκ τοῦ Πυριφλεγέθοντος καὶ μετ'
αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀχέροντα, καθ' Ἡσίοδον δὲ
(Θεογ. 740, 807), ἀπέναντι τοῦ Πυριφλεγέ-
θοντος, εἰς τὸν Ἰάρταρον. Εἶτα ὁ αὐτὸς τῷ
Ἀχέροντι (Ἠέρπ. Ἀλκιστ. 445. Ἠρ. Μαιν.
770, 838. Φαιν. 1322. Θεβ. 127, 41). —
2) Ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας, ἐν Ἡπειρῷ,
βορείως τοῦ Ἀχέροντος, εἰς ὃν εἰσβάλλει
(Παυσ. Α, 17). Νῦν Γλυκὸ.

Κώκυτις, ἰατρὸς, μαθητὴς τοῦ Κου-
ταίρου Χελώνου, ἀπικραφίης τῶν τραυμάτων
Ἀθηνῶν (Πτολ. — Περαιν. Α).

Κωλιᾶς, ἀκρωτήριον τῆς Ἀστικῆς
πρὸς ἀνατολὰς, ἀπέναντι τοῦ Πειραιῶς.
Ἦξ αὐτὸ παρεσύρθησαν τὰ ναυάγια τοῦ Περ-
σικοῦ στόλου μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην.
Ἦξ καὶ τῆς Ἀφροδίτης (Ἀριστ. Νεφ.
52 — Σχλ. Λυσ. 2. — Πρὸτ. Η, 96. —
Παυσ. Α, 1).

Κωλακρέται, ἀρχὴ οἰκονομικὴ ἐν
Ἀθήναις, ἀντικταστήσασα ἀπὸ Κλεισθένου
τοῦ ἀποδέκτα. Δεχόμενοι τὰς ἰδιωτικὰς
καὶ δικαστικὰς καταβολὰς, τὰ πρυτανεῖα,
ἐξ αὐτῶν κατέθετον τὸν μισθὸν τῶν δικα-
στῶν καὶ ἐδαπάνιον ὑπὲρ τῆς ἐν τῷ πρωτα-
νεῖῳ ἐστίασεως. Φαίνεται δ' ὅτι ἀρχικῶς
ὠνομάζοντο κωλαγρέται, καὶ ἦσαν οἱ ἐπι-
τῶν θυσιῶν τὰ κωλα τῶν ἱσραῖων ἀγεῖροντες
καὶ δι' αὐτῶν ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῶν ἀρχαιοτά-
των χρόνων εἰς τινὰς τῶν δημοσίων ἀναγκῶν
ἐπαρκοῦντες.

Κώμωθρα (ἡ), πόλις τῆς Κροσσιαίας
ἐν Μακεδονίᾳ, πρὶν τῇ Θράκῃ ἀνήκουσα (Ἡρόδ.
Ζ, 123).

Κωμισσηνὴ, ἐπαρχία τῆς Παρθικῆς
πρὸς τῇ Ἰνδιᾷ.

Κώμων (τὸ), πόλις τῆς βορείας Ἰτα-
λίας, πέραν τοῦ Πάδου, ἐπὶ λίμνης, Ῥωμαϊκῆ
ἀποικία ἐπὶ Καίσαρος. Διατηρεῖ δὲ τὸ ἀρ-
χαῖον ὄνομα.

Κώμος, ὀροβώδης βακχικὴ διασκεδά-
σις μετὰ συμποσίου καὶ χορῶν καὶ ἄσματων.
Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις καὶ ὁ θεὸς
τῶν τοιούτων διασκεδάσεων, παριστώμενος ὡς
περιωτὴς νεανίας ἐν μέσῳ ἐρίτων, παροι-
νούτων δαιτυμόνων καὶ μετὰ τοῦ Σιληνοῦ.

Κωμωδία. Εἰς τὰς μεγάλας τοῦ Διο-
νύσου τελετὰς συνήρχετο ὁ λαὸς ἐκ τε τῆς
πόλεως καὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν, καὶ ἐφαλλεν εἰς
τιμὴν τοῦ θεοῦ ἄσματα ὅτε μὲν σεμνὰ βε-
βαίως καὶ ὀρθοσκευτικῶν ἔχοντα τὸν χαρακτήρα,
ὅτε δὲ φαιδρὰ, κωμικὰ, φαλλικὰ καὶ ἀνά-
λογα τῆς πανηγυριζομένης θεότητος. Βαθ-
μῶν δ' ἐκατανάθησαν ταῦτα εἴδη, ὡς αὐτὰ
ἦσαν ὀρισμένα τὰ ψάλλοντα πρόσωπα, καὶ δὴ
κατὰ διαγωνισμὸν, τοῦ ἄβλου ὄντος ἀσκού
τραγῆδιου πλήρους οἴνου, ἐξ οὗ ἡ λέξις τρα-
γωδία, καὶ παρὰ τῇ λαῶν ἴσως τὰ μέχρις
ἡμῶν μείναντα τραγωδία (τραγοῦδια). Τὸ
ἐξ λοιπῶν πλήθος ἦκουε μόνον. Ἀλλ' ἐν τῇ
φαιδρᾷ καὶ ποῖς παροινούσῃ ὀμνηγεῖ πολλοὶ
πολλάκις εὐθύμως διέκοπτον παρεμβαίνοντες,
καὶ μάλιστα οἱ ἐκ τῆς χώρας ἀγροῖκοι, σκώμ-
ματα τοῖς χοροῖς καὶ ἀλλήλοις ἐκτοξεύοντες
ἀπὸ τῶν ἀμαξῶν ἐφ' ἣν περιείταντο, τὰ ἐξ
ἀμάξης, ὡς παροιμικῶς ἐπεκλήθησαν. Ταύ-
τας δὲ τὰς τοιαύτας διακοπὰς ἐπαφελθέντες
κατὰ τὴν ἰην π. Χ. ἑκατομταετηρίδα εὐφρεῖς
ποιεῖται, παρενέβαλον ἐν πρόσωπον ἐμμέ-
τρως ὀμιλοῦν μεταξὺ τῶν χορῶν, ὁ μὲν Θέ-
σπις τῶν σοβαρῶν, ὁ δὲ Σουσαρίων (580
π. Χ.) ἐκ Τριποδίσκου τῶν Μεγάρων,
τῶν εὐθύμων, καὶ αὐτοὶ παρήχθη διὰ τοῦ
μὲν ἢ τραγωδία, διὰ τοῦ δὲ ἢ κωμω-

δία (ὡδὴ τῶν κώμων), ἧτις καὶ τραγωδία
ἐρρέθη, εἰς ἀντίθεσιν τῇ τραγωδίᾳ. Νο-
μίζεται ὁμῶς ὅτι καὶ πρὸ αὐτοῦ εἶχεν ἀρχίσει
καλλιεργουμένη αὐτὴ παρὰ Μεγαρεῦσιν, οἵτι-
νες γνωστοὶ ἦσαν ὡς φιλοσκώμμοι. Καὶ ἐν
Σικελίᾳ δ' ἐξεργάσθησαν αὐτὴν ὁ Ἐπίχαρ-
μος μετὰ ταῦτα, μυθολογικὰ ἀντικείμενα κυ-
ρίως πραγματευθεῖς, καὶ ὁ Φόρμις καὶ ὁ
Δεινδλόχος. Ἐν Ἀθήναις δ' ὡς πρῶτος
τῆς ρυθμίσεως τῆς κωμωδίας πειραθεὶς λέγε-
ται ὁ Χίων (δης). Μετ' αὐτὸν δὲ, ἀπὸ τῶν
Περσικῶν μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦς Τριάκοντα ὑ-
ποδουλώσεως, μνημονεύονται περὶ τοῦς τες-
σαράκοντα κωμικοῦς ποιητὰς, ὧν ἐπισημότα-
τοι ἦσαν ὁ Κρατῆνος, ὁ Κράτης, ὁ Ἐϋ-
πολις, ὁ Φερεκράτης, ὁ Φρόνιχος,
καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἀριστοφάνης, οὗ καὶ
μόνου σώζονται 11

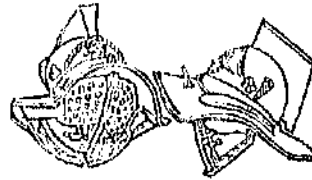
Ἀριστοφάνης

πλήρεις κωμωδίαι, δη-
κτικώτατα γλευάζου-
σαι πᾶν ἥθικόν ἐλάτ-
τωμα, πᾶν πολιτικὸν
παράπτωμα, καὶ αὐτὰ
τῶν μεγίστων καὶ ἐπι-
σημοτάτων ἀνδρῶν φει-
δόμεναι, οὐδὲ κἄν αὐ-
τῶν τῶν θεῶν δι' εἴ τι
εἶχον ἐν τῇ μύθῳ ἐπί-
μορφον. Στρατηγῶν ἀνικανότης, δημαγω-
γῶν ἀγυρτεία, σοφιστῶν κέρπος καὶ δοκη-
σισοφία, ἐν γένει πᾶν τὸ ἐπιλήψιμον ἢ ἔτι,
ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ἀνεξαρτησίᾳ ἢ ἐν τῇ προλή-
ψει του ὡς τοιοῦτον ἐξετίμα, κατεμαστίζετο
διὰ τοῦ γελοίου, καὶ οὐχ ἦττον ποιηταὶ καὶ
ῥήτορες ἐξετίθεντο εἰς τὴν κοινὴν γλεῦσιν,
καὶ προσωπίδες ἐπίτηδες κατεσκευασμένοι,
παρίσταν ἐν φυσικῇ ὁμοίότητι ἐπὶ τῆς σκηνῆς
τὰ διακωμωδούμενα πρόσωπα. Ἡ ποιησις τοῦ
Ἀριστοφάνους ἐστὶ πλήρης ὕψους καὶ χάριτος·
οὐσπανίως ὁμῶς καταβιβάζεται καὶ εἰς χυδαίαν
καὶ ἀκόλαστον βωμολοχίαν, ἐνίοτε τῷ ὄχλῳ
χαριζομένη εἰς ὃν ἀποτείνεται, καὶ εἰς τὴν
εἰς τὸ θέατρον σπανίαν παρουσίαν τῶν γυ-

ναϊκῶν ἀποβλέπουσα. Ὁ χορὸς τῶν κωμωδιῶν συνίστατο ἐκ δύο ἡμιχόρων 24 ἐν ὄλοις προσώπων, ἐνίοτε ὀρχουμένων καὶ τὸν οὐχὶ λίαν σεμνὸν κέρδακα. Δις δ' ἢ τρις τὴν κυρίως παράστασιν ὁ χορὸς διακόπτων, ὡς εἰς τῶν σημερινῶν δραμάτων τὰς πράξεις, παρενέβαινε εἰς τὸ ἀκρωτήριον ἐν ὀνόματι τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ χορηγοῦ ἡμιχῶν, καὶ ἐν ὑψηλῇ γλώσσει τὰ τῷ δράματι σχετιζόμενα καλὰ καὶ συμφέροντα τῇ πόλει διδάσκων. Ἐὰ μέρη ταῦτα, οὐχὶ ἀδόμενα ὡς τὰ λοιπὰ χορικά, ἀλλ' ἀπαγγελλόμενα, ἐλέγοντο παραβάσεις. Ἐδιδάσκοντο δὲ (δηλαδὴ παριστῶντο) αἱ κωμῆδαι ἐν Ἀθήναις συνήθως κατὰ τὰ Ἀθήναια, καὶ διηγωνίζοντο ἀνὰ τρεῖς ποιηταί, εἶτα δὲ ἀνά 5. Περὶ τῆς ἐνδύσεως δὲ τῶν κωμῶδων ἴδ. Θεάτρον. Ἡ τοιαύτη κωμῆδαι ἐκλήθη ἢ ἀρχαία ἀφ' οὗτου, κατὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, διὰ τοῦ Λαμάρχου τῆς ἐπεβλήθησαν περιορισμοί τινας, ὡς τὸ μὴ ὀνομαστὶ κωμῶδεῖν τοὺς πράττοντας τὰ τῆς πολιτείας. Ἐκτοτε τὰ βέλγη τῶν κωμῶδοποιῶν ἐστράφησαν κατὰ ποιητῶν (ιδίως τραγικῶν), φιλοσόφων, ἐταιρῶν, ἀσώτων, ἰδιωτῶν πάσης τάξεως ἐπιβόητου διαγωγῆς καὶ τῆς κοινωνίας ἐπιθλασῶν ὑποτιθεμένων καὶ, πιθανῶς διὰ λόγους οικονομίας, ἀφῆρθη ἀπὸ τῆς κωμῆδαι καὶ ὁ πολυδάπανος χορὸς, καὶ ὡς κωμῶδαι χαρακτηρίζεται ἢ αὐτῶ συντεταγμένη. Κατ' αὐτὴν ἔγραψεν ἔτι καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοφάνης τὸν Πλοῦτον τοῦ οἰδ' ἄλλοι ἐπισημότεροι τῶν αὐτῆ καταλογιζομένων ποιητῶν ἦσαν ὁ Εὐθύβουλος, ὁ Ἀναξάνδριδος, ὁ Ἀντιφάνης, ὁ Ἀλεξίς. Ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ μετ' αὐτὴν παρήχθη ἢ νέα κληθεῖσα κωμῶδαι, καθ' ἣν ὁ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς παρανομῆς ἦν ἐνδιαφέρων δημόσιος βίος ἐντελῶς παρηγωνισθῆ, καὶ τὸ κυρίως ἐπιδικασμένον ἦν τούτουθεν ἐντεχνος πλοκή μετὰ δέσεως καὶ λύσεως μύθου ἐπιβεβηώς ἐπινοουμένου. Ἐξ Ἑλλάδος δὲ μετέβη μετὰ ταῦτα ἢ τακτικὴ κωμῆδαι καὶ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐξηκολού-

θησεν ἀποτελοῦσα ἐκεί τὸ τῆς δραματογραφίας τὴν βάσιν. Ὡς μᾶλλον διακεκριμένος ποιητῆς τῆς νέας κωμῆδαις φημιζέται ὁ Μένανδρος, καὶ κατόπιν αὐτοῦ ὁ Φιλίππιδης, ὁ Πουσείδιππος, ὁ Φιλήμων, ὁ Δίφιλος, ὁ Ἀπολλόδωρος.

Κῶνος, διὰ τὸ κατ' ἀρχαίως κωνοειδὲς σχῆμα ὑπὲρ τὸ κράνος ἐπικαθήμενον μετὰ

λίαν μέρος, ἐφ' οὗ προσηλοῦτο ὁ τριχῶδες λόφος.

Κωνσταντίνος, 1) ὁ μέγας, υἱὸς τοῦ καίσαρος Κωνσταντίνου, γεννηθεὶς ἐν Μοισίᾳ ἢ ἐν Νικομηδείᾳ τῇ 274 μ. Χ. διήκνησε τὸν στρατὸν ὑπὸ τὸν Διοκλητιανὸν καὶ μετ' αὐτὸν, καὶ ἐπολέμησε νικηφόρως ἐν Βρετανίᾳ καὶ Γερμανίᾳ. Τῇ 25 Ἰουλίου 306 ὁ στρατὸς τὸν ἀνηγόρευσε αὐτοκράτορα. Πολεμῶν δ' ἐν Ταυρεντίῳ τῆς ἄνω Ἰταλίας τὸν ἐν Ῥώμῃ τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀξίαν ἀντικαθίστα Μιξέντιον, κατανίκησεν αὐτὸν, ἔχων στρατὸν τὸ πλεῖστον συγκεῖμενον ἐκ Χριστιανῶν, εἰς οὓς ἐδήλωσεν ὅτι εἶδεν ἐν αὐρῶν χρυσοῦν σταυρὸν, καὶ περὶ αὐτὸν τὰς λέξεις «ἐν τούτῳ νίκα», καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπεκόσμησεν ἑκτοτε τὸ αὐτοκρατορικὸν λάβαρον, τὴν στρατιωτικὴν σημαίαν. Τῇ 311 ἐνύμφευσεν τὴν ἀδελφὴν του μετὰ τοῦ ποτῆ ἀντιπάλου του Λικινίου ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ ἐν Χρυσόπολει τοῦ Βυζαντίου, καὶ τὸν ἐθανάτωσε παρασπόνδως, ὡς ἐκατηγόρηθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του καὶ ἰδίως ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ χριστιανισμοῦ, διότι ὁ Κωνσταντίνος ἐκηρύχθη ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ παρευρέθη αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον. Ὅτι δὲ πρὸ πάντων τῶν προσήθων, ἦν ὅτι ἐθανάτωσε τὸν ἐνάρετον υἱὸν του

Κρίσπον, συκοφαντηθέντα ὑπὸ τῆς μητρικῆς αὐτοῦ Φαύστης· ἀλλὰ φωραθεῖσαν ἐν τέλει ἐφῆνευσεν ἔπειτα καὶ αὐτήν. Ἦν δὲ μεγαλήκολος ἡγεμῶν, μεγάλην μεταβολὴν ἐπενεγκῶν εἰς τοῦ ἐξηγουμένου κόσμου τὴν τύχην, ὅτε μετέθεσε τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὸ Βυζάντιον, κληθὲν κατ' αὐτὸν Κωνσταντινούπολιν. Ἐκάνοντες δὲ τὴν νομοθεσίαν, ἔσωσε τοὺς πολίτας ἀπ' αὐθαϊρέτων πιέσεων, ἐπροστάτευσεν τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην, ἴδρυσεν νομικὰς σχολὰς, ἐν ἄλλοις καὶ ἐν Βηρυττῷ τῆς Φοινίκης, καὶ νέαν ἐπέφερε τάξιν εἰς τὰ στρατιωτικὰ, κατήργησε τοὺς πραιτοριανοὺς, οἵτινες εἶχον ἀπὸ τῆς ἐπικίνδυνον δύναμιν ἐν τῷ κράτει, καὶ ἔθα τὸν στρατὸν διήρξεν, ἵνα τὸ ἡμισυ ἐξέρχεται εἰς τὰς ἐπαρχίας, τὸ δ' ἕτερον μένη πρὸς φρούρησιν τῆς χώρας. Μεταρρυθμίσε δὲ καὶ τὴν αὐλήν, καὶ ἐκάνοντες καὶ τὴν φορολογίαν, καὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν τῆς χώρας, ἣς διετήρησε τὴν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ εἰσθηθεῖσαν τετραχῆ διαίρησιν, εἰς α'. τὴν Ἀνατολὴν μετὰ τῆς Αἰγύπτου· β'. τὴν Ἰλλυριανὴν μέχρι τοῦ Αἰγαίου· γ'. τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῶν χωρῶν μέχρι τοῦ Δουνάβου καὶ τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς, καὶ δ'. τὴν Ἰσπανίαν, Βρετανίαν καὶ Ἰσπανίαν. Τῇ 312 ἦδη ἐξέδωκε ψήφισμα γενικῆς ἀνεξιθρησκείας, τῇ δὲ 313 ἄλλα ἐπιτρέπον τῇ βουλομένῳ νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τῇ 22 Μαΐου 317 ἀπέθανεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, βαπτισθεὶς πρὶν ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Εὐσεβίου, καὶ ταφῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ἀνεγνωρίσθη δὲ παρὰ τοῖς Χριστιανῶς ὡς ἅγιος μετὰ τῆς μητρὸς του Ἑλένης.—2) Ὁ Παλαιολόγος, τελευταῖος αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τελευταῖον θῆμα τοῦ δουλωθέντος Ἑλληνισμοῦ (1453: μ. Χ.), μὴ ἀνήκων πλέον εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, ἀλλ' ὁ πρωτομάρτυρος καὶ πρῶτος ἥρωας ἐν τῆς νέας Ἑλλάδος.

Κωνῶπια (ἢ), κόμη τῆς Λιτωλίας, εἰς ἧν αὐξήθησεν, καὶ Ἀραινῆ μετονομα-

σθεῖσα κατὰ τὴν σύζυγον Πτολεμαίου Β' (Στράβ.—Στφ. Βυζ.).

Κωνωπεῖον καὶ Κωνωπιῶν, τὸ περὶ τὴν κλίνην κάλυμμα κατὰ τῶν κωνῶπων.

Κωπαῦς, ἴδ. Βοιωτία.

Κῶπη, 1) ἴδ. Ναῦς. — 2) Ἡ λαβὴ

τοῦ ξίφους, πολλάκις τορρευτὴ καὶ κατάγλυφος.

Κωρυκία, νόμῃ, θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Πλειστοῦ καὶ ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος μήτηρ τοῦ Λυκαρῆως (Ἀπολδ. Ῥόδ. Β, 713.—Παυσ. I, 6).

Κωρυκίον, 1) ἄντρον κατὰ τοὺς νοτίους πρόποδας τοῦ Παρνασσῶ, ἐπάνωμιον τῆς Κωρυκίας νόμῃς, ἱερὸν τῷ Πανὶ καὶ ταῖς νόμῃς, εἰς ὃ κατέφυγον οἱ Δελφοὶ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Σέρξου (Ἡρόδ. II, 36.—Στράβ.—Παυσ. I, 32).—2) Ἐν Κιλικίᾳ, μέγα ἄντρον εἰς ὃ εἰσρέει καὶ βοῦλίζεται χεῖμαρρος, ἐντὸς ἡμιγῶμου βαθείας κοιλάδος, ἣν τὸ παρῆγεν ἐξαιρετὸν κρέκον (Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ, 355.—Ἀπλδ. Α, 6, 3.—Στράβ.).

Κωρυκός, 1) Ἀκρωτήριον μετὰ πόλεως καὶ λιμένος ἐν Κιλικίᾳ, παρὰ τῷ Κωρυκίῳ ἄντρον (Στράβ. Στφ. Βυζ.).—2) Πόλις τῆς Παμφυλίας (Στράβ.—Διον. Περηνγ.).—3) Ἀκρωτήριον τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Κρήτης (Στράβ.).

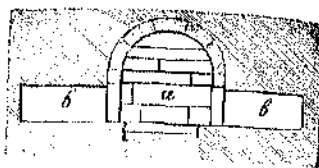
Κωρυκός, ἀκρωτήριον ὄρειον παρὰ ταῖς Ἐρυθραῖς ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Μικρῆς Ἀσίας (Ὀμ. Ὑμν. Ἀπλ. 30.—Θουκ. II, 14).

Κῶς (ἢ), νῆσος τοῦ Μυρτώου πελάγους, εἰς τὸν δώριον δεσμὸν ἀνήκουσα, μετὰ Κνίδου καὶ Ἀλικαρνασσῶ ἀπὸ ΒΑ πρὸς ΝΔ ἐκτεινομένη, ἀκρωτήρια ἔχουσα τὸν Λακεταῖον καὶ τὸ Σικανδάλιον ἢ Σικουγδαῖον, διασχισμένη δὲ ὑπὸ τοῦ ἕρους Πρίωνος. Ἡ πρωτεύουσα Κῶς, ἣς καὶ ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει (Ἰλ. Β, 677), ἔκατο εἰς τὴν ΒΑ ἄκρην, 40 μόνον στάδια ἀπέχου-

σα τῆς ἀπέναντι στεραῆς. Περιεῖχε δὲ περιφημον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οὐ πᾶσα ἡ νῆσος ἦν ἱερά, καὶ μετὰ τῶν ἀναθημάτων αὐτοῦ μνημονεύονται ἡ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη τοῦ Πραξιτέλους καὶ τοῦ Ἀντιγόνου τὸ ἄγαλμα. Εἰς τῶν ἐν αὐτῇ Ἀσκληπιαδῶν ἦν καὶ ὁ Ἴπποκράτης. Κῆροι δ' ἦσαν καὶ ὁ Ἀπελλῆς καὶ ὁ ποιητὴς Φιλώτας. Ἐλάσσονα δὲ πόλεις ἐν τῇ νήσῳ ἦσαν ἡ Στομαλίμνη καὶ ἡ Ἀλιφέρνα. Περίφημα δ' ἦσαν καὶ τὰ λεπτὰ κώια ὑφάσματα ἐκ μετάξης τῆς νήσου, καὶ αἱ κέραμοι αὐτῆς καὶ τὰ μῦρα (Στρεβ. 10, 657). Σώζονται δὲ περιεργαί τάφοι ἐν αὐτῇ, ὡς ὁ τῆς εἰκόνας, ἐν σχεδιάσει καὶ κατατομῇ, ἐν βράχῳ λελαξευ-

μένος, κατάγλυφον ἔχων τὴν εἴσοδον, θολω-

τὴν ὑπόγειον πάροδον (Δ), καὶ ἐκατέρωθεν παραλλήλους τὰς θήκας.

Κωφὴν καὶ Κώφης. Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰνδόν (Ἄρρ. Ἀνθ. Δ, 22. — Διον. Περιηγ. 1140).

Κωφὸς λιμὴν. 1) λιμνίσκος ἐντὸς τοῦ Πειραιῶς (ἴδ.). — 2) Λιμὴν ἐν τῇ Ταρναίῳ κόλπῳ τῆς Μακεδονίας (Στρεβ.).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΚΑΘΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. ΠΑΡΕΚΚΥΠΕ
ΚΟΝΙΝΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΙΜΑΓΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α. ΣΑΤΣΙΝΑΚΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

δὲ (19, 3) μετατίθηναι αὐτὸν κατὰ παραδρομήν εἰς Ἀθήνας. Λαθύρινθον δ' ὀνομάζει ὁ αὐτὸς (Λύτ. 13) τὸν ἐν Κλευσίῳ τάφον τοῦ βασιλέως Πορσέου, διότι ὑπὸ τὴν βόαν του εἶχε πολυπλοκὸν σύστημα δωματίων· ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Λάγανον, τὸ φύλλον τοῦ ζυμαρικοῦ. κλ. ἐλκύνιν» (Ἀθήν.), καὶ εἶδος ζυμαρικοῦ, ὁ λαλαγγίτης.

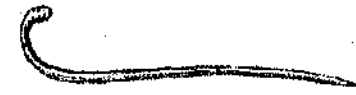

Λάγηνος, ὀγκώδης ὕδρια, τὸ λαγῆνιον.

Λάγος, Μακεδὸν πατὴρ Πτολεμαίου Α', βασιλέως τῆς Αἰγύπτου (Ἀρριαν.).

Λάγοςσα, νησίδιον τῶν Σποράδων, ἀπέγαντι τῆς Λυκίας (Στράβ.). Ν. Κανδιάννα.

Λαγωθύλον, τὸ ραβδίον τῶν ποιμέ-

Κροκρία Ποιμαῖος

νων, ὁ ἔρριπτον καὶ κατὰ τῶν λαγῶν (ν. λαγγούσα).

Λάδη, νησίδιον παρὰ τῇ Καρίῳ, πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Μιλήτου (Ἡρόδ. ΣΤ', 7.—Ἀρρ. Α, 18, 4. 10), Β, 9. Στράβ. ΙΔ, 636), νῦν διὰ προσχώσεως τῇ ξηρᾷ προσηρημένος ἄβρος. Ἐκεῖ ἐνίκηθη τῷ 492 π. Χ. ὁ στόλος τῶν Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ, μὲθ' ὃ καὶ κατεστράφη ἡ Μίλητος.

Λάδων, 1) δεξιὸς ὁμόρρους τοῦ Ἀλφειοῦ, πηγάζων ὑπὸ τὰ Ἀρράνια ὄρη ἐν Ἀρκαδίᾳ Ν. τοῦ Πειραιῶ, διὰ καταβολῶν, ὡς φαίνεται, μετὰ τῆς λίμνης αὐτοῦ συνδεδεμένος· ἐκβάλλει δὲ Α τῆς Ἰσθμίας παρὰ τῇ ὀρίῳ τῆς Πηλιδος.—2) Ἀριστάρδος ὁμόρρους τοῦ Πηνειοῦ ἐν Πηλιδί, τὰς πηγὰς ἔχων ἐν Ἐρμιάνῳ.—3) Ἰδ. Ἡρακλῆος.

Λαέρκης, 1) ἡγαμὸν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλεῖα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 197).—2) Τεχνίτης τῆς Ἰθακῆσιος (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 425).

Λαέρτη, προύριον τῆς Κιλικίας, πατρὶς Διογένης τοῦ Λαερτίου.

Λαέρτης, Ἰδ. Ὀδυσσεύς.

Λαῖζοι ἢ **Λαῖζοι**, λαὸς ἐπίσημος τῆς Κολχίδος, οὗ ἡ μητρόπολις, Ἀρχαίόπολις, ἔκειτο μετὰ τῶν ποταμῶν Βάλουος καὶ Φάσιος, πλησίον τούτου εἰς θέσιν ἀπόρημον.

Λαιαῦσι, λαὸς τῆς Μακεδονίας, παρὰ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν (Θουκ. Β, 96.—Στράβ. Βυζ.).

Λαῖος, Ἰδ. Οἰδίπους.

Λαῖς, 1) Κορινθία ἐταῖρα, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, περιήγημος ἐπὶ κάλλει καὶ ἀπληστίᾳ· ἠγαπάτο δ' ὑπὸ τῶν φιλοσφῶν Διογένης καὶ Ἀριστίππου, καὶ τὸ τέλος αὐτῆς ἄλλοι ἄλλως περιγράφουσι (Παυσ. Β, 2, 4).—2) Ἡνεωτέρα, θυγάτηρ Τιμάνδρου, τῆς φίλης τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐν Ἰγκάρῳ γεννηθεῖσα τῇ Σικελικῇ, διετέλεσεν ἐν σχέσει μετὰ τοῦ Ὑπερίδου καὶ τοῦ Ἀπελλοῦ. Μετὰ ταῦτα ἠκολούθησεν εἰς Θεσσαλίαν Ἰππέλογόν τινα ἢ Ἰππόστρατον, καὶ ἐρρέθη ὅτι ἐκεῖτα ἄλλοι ἱερόδουλοι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης τὴν ἐδοξαφύνησαν, φθονήσασαι τὴν καλλονὴν τῆς.

Λαισθήζον, εἶδος ἐλαφροτάτης ἀσπίδος δερματίνης, πιθανῶς τεμάχιον δέρματος ἀντ' ἀσπίδος χρησιμεύον, ὡς παρὰ τοῖς Κελτίαις (Ἡρόδ. Ζ, 91.—Ὀμ. Ἰλ. Β, 453. Δ, 420.—Ἰδ. αὐτ.).

Λαισπονθίας, στρατηγὸς Ἀθηναῖος (Θουκ. ΣΤ', 105.—Ἀρσεν. Ὀρν. 1568).

Λαιστρυγόνες, λαὸς γιγάντων, ἀγρίων, ἀνθρωποφάγων, καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Κ, 81) ἐπὶ τὴν ἀπωτάτην δύναι εἰκόσωνται, ἐνθα τοσοῦτον βραχεῖα ἦν ἡ νῆξ, ὥστε ὁ ἐκ τῆς βοσκῆς ἐπανερχόμενος ποιμὴν ἀπῆντα τὸν εἰς αὐτὴν ἐξερχόμενον, ὅπερ φαίνεται ἀποδεικνύον ὅτι ὁ Ὀμηρὸς εἶχε γνώσιν τῆς μακρότητος τῶν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν τῶν βορείων κλιμάτων. Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἔθετον οἱ Ἕλληνας τοὺς Λαιστρυγόνες ἐν Σικελίᾳ παρὰ τοῖς Λεοντείσις, οἱ δὲ Ρωμαῖοι εἰς τὰ νότια τοῦ Λατίου, παρὰ τῇ πό-

Λάβδα, θυγάτηρ Ἀμφίονος, γυνὴ Ἡετίωνος, μήτηρ Κυψέλου, τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου (Ἡρόδ. Β, 50).

Λάβδακος, Ἰδ. Οἰδίπους.

Λάβδαλον, προύριον ὄχυρον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν, ἀκροπόλεως τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ', 97).

Λαβή (καὶ λαβίς), ἔθελ τι λαμβάνεται, κρατεῖται, ὡς τοῦ ξίφους ἢ κώπης, τοῦ ἀγγείου τὰ ὦτα (χεροῦλι).

Λάβης, ἀντὶ Λάχης παρ' Ἀριστοφάνει, ἀποδίδοντι τῇ στρατηγῇ κούτην δωροληψίαν ἐν Σικελίᾳ (Σφκ. 832).

Λάβρανθα, χωρίον ὄρεινόν ἐν Καρίᾳ, ἀπ' οὗ ἡ πόλις Μύλασα ἀπέχεν 68 στάδια, ἔχον δὲ εὐκόνημον ναὸν τοῦ Διὸς (Ἡρόδ. Α, 171. Β, 119.—Στράβ. ΙΔ, 654). Ἐν δεξιάμενῃ παρ' αὐτῇ ἐτρέφοντο ἡμερῶν ἰχθύος, φέρωντες χρυσοῦς δακτυλίους περὶ τὸν λαιμὸν (Δίλ. Π. Ι, Β, 30).

Λαθύρινθος, κατὰ τινὰς παραγόμενον ἐκ τοῦ Λαύρα, κατ' ἄλλους, ἴσως ὁμοίωτότερον, ἐκ λίθου Αἰγυπτιακῆς οἰκοδόμημα

πολυπλοκοῦ σχεδίου, μετὰ μακρῶν σφίγγων, αἵτινες κατὰ πανταίους διευθύνσεις ἐχώρουν. Τοιοῦτος ἦν ὁ ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ, πλησίον τῆς Ἀρσινόης ἢ Κροκοδειλοπόλεως, λιθόκτιστος ἄπας, ὑπὸ μίαν στήγην 12 περιήγων αὐλάς, μετὰ 3000 δωματίων, εἰς 20 ἄλους, ὧν ὁ εἰς ἦν ὑπόγειος τοῖς ξένοις δὲ μόνον ὁ ἕτερος ἦν προσετός (Ἡρόδ. Β, 148.—Στράβ. ΙΖ, 811.—Ρι. XXXVI. 1b. 10). Ἀνεῦρε δὲ καὶ ἀνέσκαψεν αὐτὸν ὁ Λέβιος, ἀλλὰ δὲν διευκρινίσθη ἂν ἦν κοινοταφεῖον ἢ ἄλλον εἶχε προορισμόν. Περιήγημος ἦν ἐν τῇ ἀρχαίῳ τῆτι καὶ ὁ παρὰ τῇ Κνωσσῇ τῆς Κρήτης, οὗ ἄμμος πρῶτος ὁ Διόδωρος μνημονεύει (Δ, 61. 97. Δ, 60, 77), ὡς κατοικίας τοῦ Μινωτάουρου, οὗδ' ἀνευρέθη ποτὲ, ὥστε δύναται ἴσως νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἦν μῦθος μᾶλλον αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς, συνδυαζομένης ἴσως καὶ μετὰ τῆς ἐνιαχοῦ τῆς Κρήτης, ὡς παρὰ τῇ Γ' ὄρντι, ὑπάρξεως λαθυρινθοειδῶν λατομείων. Μνημονεύεται δὲ καὶ ἐν Σάμμῳ Λαθύρινθος, ἐν τῶν ἐπὶ Πολυκράτους ἔργων, οὗ ὁ Πλάτωνος (XXXV, 10, 82) εἶδε λείψανα, ἀλλαχοῦ

νάρου, μετὰ τοῦ Βοιωτικῶν (ν. Βάτινα) πρὸς Α. Ὁ Ταύγετος παρήγε σίθρον, ὅστις εἰς σιεύη κατεργάζετο, καὶ πρῶτον ὠραῖον λίθον, τὸν κροκαάτην. Παρὰ τῆς Ὄνου Γνάθῳ ἐλατομεύοντο αἰκαδομικοὶ τιτανόλιθοι, καὶ αἱ παραλλοὶ εἶχον ἀφθότους κογχύλας πορφύρας. Ἦσαν δὲ γνωστοὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ οἱ λακωνικοὶ (λαγωνικοὶ) κῆνες. Πολυλάκις ὑπέφερον ἡ χώρα ὑπὸ σεισμῶν· οὕτως ὅτε τῇ 464 π. Χ. ἐφουδύθησαν 20,000 ἄνθρωποι ἐν Σπάρτῃ, καὶ κατέπεσε μία τῶν κορυφῶν τοῦ Ταύγετου. Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι ἦσαν Δελεγεῖς καὶ Κυναύριοι, οἷς προσετέθησαν ἔπειτα Ἀχαιοί. Ὅτε δ' εἰσέβαλον οἱ Δωριεῖς, ἐγένοντο αὐτοὶ ἢ προύχουσα φυλὴ, οἱ δ' ἀρχαῖοι κάτοικοι ἔμειναν ἐν σχέσει περιόικων ἢ Βίλωτων πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐν γένει ἐλέγοντο πάντες ὄνομα Λάκωνες, Λακεδαίμονιοι, Σπαρτιᾶται (ἴδ. Σπάρτη). Ἦσαν δ' αἱ πόλεις, 1) εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ἢ Γερήνεια (ν. Ζαρνάτα), ἴσως ἢ αὐτὴ τῇ Ἐνόπη τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 150), εἰς τῆς πελοποννησίου καὶ ὁ Νέστορ, ὡς αὐτοὶ γέννηθῆναι ἢ τραφεῖς. Γερήνιος ἐπελέγετο ἢ Καρδαμύλη· τὰ Λεσκτρα, μετ' ἀκροπόλεως, ἰδρυθέντα ὑπὸ Μινυῶν ἐκ Λεόντων τῶν Βοιωτικῶν ἢ Πέφνος· αἱ Θαλάμα· ὁ Οἶτυλος ἢ Μέσση· τὸ Γαίναρον, εἴτα Καινὴ πόλις (ν. μοναστήριον Κυπάρισσος). Εἰς δὲ τὸν Λακωνικὸν κόλπον, ἢ Ψαμαθοῦς (ν. Πορτοκάλιο), μετ' ἀρίστου λιμένος· Ἀχιλλεῖος λιμῆν, ἔχων νῆσον τοῦ Προσειδῶνος, περιέχοντα τὰ χαλὰ ἀγάλματα τοῦ Ἀρίωνος καὶ τοῦ σώσαντος αὐτὸν εἰς τὴν γῆν δελφίνος (Ἡρδ. Α, 24). Τεσθρώνη (ν. Κολοκύνθια)· Ἀπίνη ἢ Ἀάς· Γύθειον, τῆς Σπάρτης ἐπίγειον καὶ ναυσταθμὸς· ἢ Γρίνασος· τὸ Ἑλος, ἐν ἐλώδει πεδίῳ, ἀρχαιότατα καταστραφέν· αἱ Ἀκρίαι (-αι), μετὰ λιμένος ἢ Ἀσωπὸς (ν. Ῥάκων) ἢ Κυπαρισσία· αἱ Βοιαί ἐν ὀμιονύμῳ κόλπῳ. Ἐν δὲ τῇ Μυρτιάθ θαλάσσῃ, ἢ Μινώα (ἀλο-

νεμβασία)· Ἐπίδαυρος ἢ Λιμνηρά, μετὰ καλοῦ λιμένος καὶ ἀκροπόλεως, ἧς σώζονται κυκλώπεια λείψανα· ὁ Ζάραξ, μετὰ καλοῦ λιμένος (ν. Γέρακα), καταστραφείς ὑπὸ Κλεονόμου τῇ 272 π. Χ· αἱ Πρασιαί. Μεσογείως δ' ἔκειντο, πρὸς ΒΔ τῆς Σπάρτης ἢ Βέλιμνα, κυριωτέρη πόλις τῆς τραχείας Σκιριτιδος χώρας πρὸς τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐπὶ τῆς κυριωτέρας ὁδοῦ, ἣν ὠχύρουν διάφορα φρούρια, ὡς τὸ Οἶον· Ἀ αὐτῆς αἱ Καρύαι (ν. Ἀράχοβα) ἐπὶ τοῦ Οἰνούτου, μετὰ περιφρήμονα τῆς Ἀρτέμιδος, ἐνθα αἱ κόραι τῆς Λακωνίας ἐτησίως ἐορτασίμους ἐτέλουον ὀρχήσεις (ἴδ. Καρυατιδες). Οὐ μακρὰν τὸ θαλασσοδωρίον Σκοτίτης, οὐ αἱ μέλαιναί δρυς ἐφύοντο ἐπὶ λευκοῦ τιτανόιδους ἐδάφους· ἢ Σελλασία ἐπὶ τοῦ Οἰνούτου, ἕως 60 στάδια ἀπὸ τῆς Σπάρτης, ὑπὸ τὰ ὄρη Ἐβάντα καὶ Ὀλυμπον, ἐνθα τῇ 222 π. Χ. Ἀντίγονος ὁ Δάωσιον ἐνίκησε τὸν Κλεομένην ἢ Πελλανήν ἐπὶ τοῦ Ἰδρύτου· αἱ Θεράπναι (ἢ Θεράπνη), ἐδρα τῶν Διοσκουρίων, ἐπὶ τοῦ Μεγελαίου ὄρους, ἐνθα ἦν μνημεῖον τοῦ Μενελάου. Πρωτεύουσα τῆς Λακωνικῆς, ἢ Σπάρτη, ἔκειτο ἐπὶ πολλῶν ταπεινῶν λόφων μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἰδρύτου, εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ὄχθην, καὶ Κνακίωνος, καὶ εἶχε περιφραγεῖαν 48 σταδίων, κατοίκους δὲ περὶ τὰς 60,000. Ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου λόφου ΒΔ, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἀκρόπολις, ἰδρυτο ὁ περιφρήμονα κῆρος τῆς Χαλκιοῦκου Ἀθηνῶνος, οὕτω κληθείσης διότι ἐνδοῦ αἱ τοῖχοι ἦσαν κατα τὸν ἀρχαῖον τρόπον διὰ χαλκῶν ἐπισκευασμένοι πλάκων. Ἐν δὲ τὸ ἀγάλμα ἔργον τοῦ Λακεδαιμονίου Γεταίου. Ἐνδοῦ τοῦ κῆρος τούτου ἐντειχισθείς ἀπέθανεν ὁ τὴν πατρίδα προδούς Πausανίας. Ἐκεῖ δ' ἦν καὶ κῆρος τῆς Ἀθηνῶνος Ἠργάνης, καὶ ἕτερος τῶν Μουσῶν, ὡς οἱ Σπαρτιάται ἐλάτρευον, διότι εἰς τὰς στρατείας αὐτῶν μετεχειρίζοντο οὐχὶ σάλπιγγας, ἀλλ' αὐλοὺς, κιθάρας καὶ λύρας (Cic. Tus. II, 14). Νοτίως δ' ὑπὸ τὸν λόφον ἦν τὸ θέατρον, οὐ λείψανα εἰ σώζονται.

Ἡ πόλις ἦν ἀτείχιστος, τῶν Σπαρτιατῶν πρεσβευόντων διὰ τὴν στήθην τῶν πολιτῶν εἶσιν ὁ ἀριστος τειχισμὸς· ὠχύρωσε δ' αὐτήν, ἀλλ' ἀτελεῖς, πρῶτος ὁ τύραννος Νάβις (190 π. Χ.). Περιελαμβάνοντο δ' ἐν τῇ πόλει τέσσαρες κῶμαι· αἱ Λίμναι Α, ἢ Μεσώα Ν, ἢ Κυνουσοῦρις ΝΔ, καὶ ἡ Πιτάννα Β, τὸ ἐπισημότερον μέρος, εἰς οὐ καὶ ὄλος λόγος ἐστρατολογεῖτο (Ἡρδ. Θ, 53). Ν ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ἦν ἡ ἀγορὰ, περιέχουσα τὴν Περσικὴν στοάν, τὴν οἰκοδομηθεῖσαν ἐκ τῶν Περσικῶν λαφύρων, τὸ Ἐφορεῖον, γενικὸν ἀρχεῖον τῆς πόλεως, καὶ πολλὰ ἱερά, προσέτι δὲ καὶ ὁ χορὸς, θείας ὠρισμένη διὰ τῶν νέων τὰς γυμνοπαιδίας. Ἐκεῖ πλησίον ἦσαν καὶ οἱ τάφοι τῶν Αἰγιδῶν· αἱ δὲ τῶν Ἰδρυκοντιδῶν ἦσαν πρὸς Ν τῆς πόλεως. Ἐκ τῆς ἀγορᾶς δ' ἢ Ἀφεταῖς ὄδου, εἰς ἣν ἐσταδιοδρόμου οἱ μνηστήρες τῆς Πηλεοδῆς (ἴδ. Ὀδυσσεύς), ἔφερε πρὸς Ν. μετὰ τῆς Γακυνθίας, ἧτις ἦγαν εἰς Ἀμύκλας. Μεταξὺ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Ἰδρύτου ἦν τὸ Ἰσώριον, λόφος ὄχυρός, ἔχων νῆσον τῆς Λιμνίας Ἀρτέμιδος· Ν δ' αὐτοῦ ἐξείκειτο ὁ Δρόμος διὰ τὰς ἵπποδρομίας, καὶ ἀμέσως πρὸς τῆς πόλεως ΝΑ, ὁ Πιλατανίστας, γυμνάσιον πλατανόφυτον μετὰ μνημείων ἡρώων· Β δ' ὑπὲρ τὸν Ἰδρύταν ἔφραζεν ἡ γέφυρα Βαθύκη, καὶ ἀπέναντι τῆς πόλεως, Α τοῦ Ἰδρύτου, ἦν ὁ Μενελάου λόφος. Τῆς ἀρχαίας Σπάρτης, ἧτις ἐπὶ μικρὸν εἶχε μείνει καὶ ἔρημος, ὀλίγα σώζονται λείψανα ὑπὸ τὴν νέαν (Πaus. Γ, 13—18)· εἰς μίαν ὄδον δ' ἀπόστασιν Δ αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ μεσαιωνικοῦ φρουροῦ ἢ πόλις Μιστρᾶς.—20 στάδ. Ν τῆς Σπάρτης ἔκειντο αἱ Ἀμύκλαι. Α δὲ τῆς Σπάρτης μνημονεύονται καὶ ἡ Ὀλυμπία ἢ Ὀλυμπηίς, χωρίον ὄχυρόν ἐπὶ τοῦ Πάρωνος, καὶ αἱ Γερώνθοραι (ν. Γέρακι) μετ' ἀκροπόλεως, πόλις ἀρχαία Ἀχαικῆ ἐκδιωρισθεῖσα (ἴδ. Στράβ. II, 363.—Πaus. Α, 3.—Plin. IV, 6, 8).

Λακωνιστοὶ, ἔσοι εἰς διάφορα μέρη

τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, τὴν ἐπικρατήσαν ἠδυσπᾶθειαν καὶ τρυφηλότητα ἀποδοκιμάζοντες, ἐπέδωκον τὴν σπαρτιατικὴν ἀρετὴν καὶ αὐστηρὰν εἰαίταν, φιλοτιμούμενοι λακωνίζειν, ὡς ἐλέγετο. Ἐνεδύοντο δὲ οὗτοι ἀπλᾶς, ἔφερον ἀκαρτον καὶ μακρὸν τὸν πάγων, διὰ χειρὸς εἶχον τὴν λακεδαίμονίαν ῥάβδον, ἐπέδιδοντο εἰς τὴν γυμναστικὴν, καὶ εἶχον ἢ παλλάκις ἰδιαίτερον καὶ ἐπιτετηδευμένον ἐπεδείκνυν τραγῆκὰ τὰ ἔθνη, δι' ὃ καὶ συνεχῶς ἐνεπαλλόντο διὰ τοῦτο καὶ διεκωμωδοῦντο (Πλάτ. Πρωτὰγ. πρ. 342, Β, 1.—Δμ.σθ. σ. 1267.—Ἀρατφ. Σφ. 1317. Πλούτ. Φων. 1). Ἀλλὰ καὶ πολιτικῆ ἐδίδετο εἰς τὴν λέξιν σημασία. Ἐν. Ἑλλ. ΣΤ, 3, 14. Ἐν ἐκάστη πόλει οἱ μὲν λακωνίζουσι οἱ δὲ ἀττικίζουσι.

Λάλασις, μία τῶν ἐπὶ Ῥωμαίων τοπαρχῶν τῆς Κιλικίας (Πτολμ.).

Λάμαχος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ξενοφάνους, στρατηγός, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπ' ἀνιδιοτελεῖα καὶ ὡς ἐν κινδύνοις ἀτρόμητος ἐπαινούμενος. Χλευάζει ὁμοῦ τὸ φιλοπόλεμον αὐτοῦ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ἰππεῦσι καὶ ἐν τῇ Ἰβήρῃ (ἴδ. καὶ Ἀχαρν. 536, 1071). Ἐντολῇ τοῦ Περικλέους ἀπηλευθέρωσε τῇ 453 τὴν Σινόπην ἀπὸ τοῦ τυράννου αὐτῆς Τιμασίλου (Πλούτ. Περ. Κ)· τῇ δὲ 424 ἐναυάγησε μετὰ τοῦ στόλου τοῦ παρὰ τῇ Ἠρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ (Θουκ. Δ, 75). Τῇ 421 συνυπέγραψε μετὰ τοῦ Νικίου τὴν εἰρήνην (Θουκ. Ε, 19, 24), τῇ δὲ 415 μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου συναπεστάλη στρατηγός εἰς Σικελίαν (Θουκ. ΣΤ, 8.—Πλούτ. Νικ. ΙΒ. Ἀλκ. ΙΒ)· ἀλλὰ τὸ ἔμφορον αὐτοῦ σχέδιον τοῦ νὰ πλεούσων ἀμέσως κατὰ Συρακουσῶν δὲν εἰσγηκούθη, καὶ ὑπερίσχυε τὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου (Θουκ. ΣΤ, 49.—Πλούτ. Νικ. ΙΔ). ἔππεσε δὲ πολεμῶν πρὸ τῶν Συρακουσῶν τῇ 414 (Θουκ. ΣΤ, 101.—Πλούτ. Νικ. ΙΒ).

Λαμίας, 1) ἴδ. Ἐμπούσα.—2) Ἀθηναῖα ἀθλήτρια, θυγάτηρ Κλεάνορος, ἐφομέ-

νη Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (Πλούτ. Δημ. ΙΣΤ.—'Αλκίφρ. 'Επ. Β. 1).

Λαμία, Ἐν νῆ Θεσσαλικῇ Φθιώτιδι παρά τοῖς Μαλιεσιν, εἰς 50 σταδίων ἀπὸ στασιν ἀπὸ τοῦ Λαμιακοῦ κόλπου. Πόλις ὀχυρά, ἐγένετο θέατρον διαφόρων πολέμων, πρὸ πάντων τοῦ αὐτῆς ἐπωνύμου τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Μακεδόνων τῆ 323 π. Χ. (Διόδ. ΙΖ, 114, ΙΗ, 9.—Στρώ. Θ, 433.—Ιίν. XXVII, 30. XXXII, 4). 'Επὶ Τούρκων Ζητούνι.

Λαμιακὸς πόλεμος. Ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Λεωσθένης, τοῦ Ἀλεξάνδρου ὀπαδός, ἔπεισε μετὰ τούτου τὸν θάνατον (323 π. Χ.) τοῦ Ἀθηναίου, παρά τὰς προσπάθειαι τοῦ Φωκίανος, ὅπως ἀποσεισῶσι τὸν Μακεδονικὸν ζυγόν, πρὸς δὲ συνηρησθήσαν μετὰ τῶν Αἰτωλῶν, Ἀκαρνανῶν, Δωριέων, Λοκρῶν, Φωκίων, Θεσσαλῶν, Αἰνιάνων καὶ Δολόπων, ἔτι δ' ἐν Πελοποννήσῳ τῶν Ἀργείων, Σικυωνίων, Ἰλίων, Φλιουντίων, Μεσσηνίων, Ἀρκάδων, προσλαβόντες καὶ 8000 μισθιωτῶν, ὡς 7000 προσέλαβον οἱ Αἰτωλοὶ, καὶ διὰ τῆς δυνάμεως ταύτης κατέλαβεν ὁ Λεωσθένης τὰς Θερμοπύλας. Ὁ Μακεδὼν Ἀντίπατρος κατώρθωσε μάλιστα ἐν βίᾳ νὰ στρατολογήσῃ 13,000 πεζῶν καὶ 600 ἵππεῖς, τοῦ Κρατεροῦ μένοντος ἔτι ἐν Κιλικίᾳ μετὰ 10,000 ἀρχαίων στρατιωτῶν. Διατάξας δὲ τὸν Κλεῖτον νὰ περιπλῆξῃ μετὰ 110 τριήρων, εἰσήλασε κατὰ τὸ θέρος τοῦ 323 εἰς Θεσσαλίαν, ἀλλ' ἠττήθη ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν Τράχινι, δι' ἃ καὶ οἱ αὐτὸν τὸ πρῶτον περικολουθήσαντες Θεσσαλοὶ ἰδίως 2,000 ἵππεῖς, ἠτύχησαν πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Ἦν δ' ἐπολιορκήθη στενωπὸς ἐν τῇ φρουρίᾳ τῆς Λαμίας ὑπὸ τοῦ Λεωσθένους. Τούτου φονευθέντα κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 323, διεδέχθη ὁ Ἀντίφιλος, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν, ἵνα βαδίσῃ κατὰ τοῦ Λεωνάτου, ἐπελθόντος ἐκ Φρυγίας μετὰ 20,000 πεζῶν καὶ 2,500 ἵππεων ἐρονεούῃ δὲ τότε καὶ ὁ Λεωνάτος ἐν ἰππομαχίᾳ συγκροτηθεῖσθαι εἰς ἀπόστασιν τινα Β τῆς Λαμίας. Ὁ

Ἀντίπατρος ὁμοῦ, τὰς πεδιάδας ἀποφεύγων φόβῳ τοῦ ἵππικοῦ, κατώρθωσε διὰ τῶν ὁρέων ν' ἀποσυρθῇ μέχρι τῶν ὁρεινῶν τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐκεῖ ὀχυρωθεὶς νὰ περιμενῇ τὸν Κρατερόν μετὰ τῶν ἀρχαίων στρατιωτῶν του. Ἐν τούτῳ τῇ μεταξὺ δὲ (ἀρχ. 322) εἶχε νικήσει καὶ ὁ Κλεῖτος κατὰ Θάλασσαν, περὶ τὰς Ἐχινάδας νήσους (Διόδ. ΙΗ, 16). Ἡβξηος δὲ, μετὰ τὴν ἄφιξιν καὶ τοῦ Κρατεροῦ, ὁ Μακεδονικὸς στρατὸς εἰς 48,000, ἐνθ' ὃ Ἕλληρικὸς εἶχεν ἐλαττωθῆ εἰς 28,000, καὶ ἐμπειρῶν ἀρχηγῶν ἔσπερεῖτο. Μακρὸν χρόνον ἔμειναν οἱ δύο στρατοὶ παρά τὸν Πηνειὸν ἀντιπαρατεταγμένοι. Τέλος ἐπετέθησαν πρῶτοι οἱ Ἕλληνες, τῇ 7 Μεταγειννιάδος (24 Ἰουλ.) 322, καὶ ἐνίκησε κατ' ἀρχὰς τὸ Θεσσαλικὸν ἵππικόν, ἀλλ' ἀλλαγῶ οἱ Ἕλληνες ἠττήθησαν, καὶ ἀποκαρρυθέντες ἤρξαντο διαπραγματεύεσθαι. Ὁ Ἀντίπατρος ὁμοῦ ἀπέκρουσεν αὐτάς, κηρύξας ὅτι θέλει διαπραγματευθῆ μετ' ἐνάστης τῶν πόλεων ἰδίως, καὶ οὕτω διελύθη ὁ συμμαχικὸς στρατὸς καὶ ἐκυριεύθησαν αἱ Θεσσαλικαὶ πόλεις, ὑπετάγησαν δὲ ταχέως καὶ αἱ ἄλλαι Ἕλληρικαί, αἱ δ' Ἀθηναίαι ἔπαυσαν τότε τὸν Φωκίωνα καὶ τὸν Δημάδην πρὸς τὸν Ἀντίπατρον, ἵνα τὸν ἀποτρέψωσι τοῦ νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμεινε νὰ τῷ παραδοθῶσιν ὁ Δημοσθένης, ὁ Ὑπερίδης (οἵτινες ὁμοῦς φυγόντες εἰσώθησαν) καὶ ἄλλοι, καὶ κατέλαβε τὸ φρούριον τῆς Μουσυχίας, ἐπέβαλε φόρον εἰς ποιεὴν καὶ ἀπέτισεν τῶν δαπανῶν τοῦ πολέμου, περιώρισεν τὴν δημοκρατίαν ἐλαττώσας εἰς 6000 τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν δι' ἀποκλεισμοῦ τῶν κεκτημένων περιουσίαν ἐλάσσονα τῶν 20 μνῶν, καὶ εἰς θάνατον κατέδικασεν τοὺς ἀντιπολιτευομένους τῶν ρητόρων ἕτους συνέλαβεν. Οἱ Αἰτωλοὶ ὁμοῦς ἐτύχον εὐνουστέρων ὄρων εἰρήνης, τοῦ Ἀντιπάρχου καὶ τοῦ Κρατεροῦ ἀναγκασθέντων κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 321 νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Ἀσίαν (Διόδ. ΙΗ.—Just. XIII).

Λάμιος, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, κτίστης τῆς πόλεως Λαμίας (Στφ. Βυζ.).

Λάμιος, Μεγαρεὺς, ἀρχηγὸς ἀποικίας εἰς Σικελίαν (Θουκ. ΣΤ, 4).

Λαμιακός, Σάμιος Πυθαγόρειος φιλόσοφος (Στφ. Βυζ.).

Λάμιος, 1) Ἰδ. Λαιστρυγόνας.— 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος, καὶ χυόμενος εἰς τὸν Φάλαρον (Πaus.). — 3) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐπὶ ποταμοῦ ὁμωνύμου, χωρίζοντος τὴν κυρίως Κιλικίαν ἀπὸ τῆς τραχίας.

Λαμπάδος, λαμπάδου ἢ λαμπάδοϋχος ἁγίων, ἑορτὴ διὰ νυκτὸς τελομένη πολλοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀθῆναις δὲ, ἐν τῇ ἔξω Κεραμεικῇ, ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, εἰς πέντε ἑορτάς, τὰ Προμήθεια, (τὰ μεγάλα) Παναθήναια, τὰ Ἱφαιστια, τὰ Πάνια, καὶ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, τὰ Βενδύθια, ἐφ' ὧν καὶ κατὰ πρῶτον εἰσηχθῆ νὰ τελεῖσιν αὐτὴν ἀντὶ πεζῶν ἐφιπποῖ (Ἡρδ. ΣΤ, 105. II, 9. — Πλάτ. Πολιτ. 328.—'Αρπρ. λ. λαμπάς.—Σχλ. Ἀρσφ. Βάτρ. 135). Ἦν δὲ μία τῶν λειτουργιῶν, καὶ ὡς φαίνεται, οὐκ ἐλίγον δαπανηρὰ (Ἰσ. Φιλοκτμ. κλ. σ. 62, 20. — Ἀρσφ. Σφ. 1203. Βάτρ. 1085). Ἰξτελεῖτο δὲ πιθανῶς οὕτως οἱ λαμπάδοχοι ταττόμενοι κατ' ἀποστάσεις εἰς 3 σειράς, ἔστρεχον ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν προτεταγμένων, καὶ ἐκεῖνος αὐτῶν ἢ λαμπάς ἐσθεῖτο, παρέδιδεν αὐτὴν εἰς τὸν ἐπερχόμενον ἐξ ἀποστάσεώς τινος ὀπίσω αὐτοῦ (Ἡρδ. II, 98.—Πλάτ. Νομ. 170). Ἦν δὲ πάντες οἱ φθάντες εἰς τὸ τέρμα μετὰ καιομένης λαμπάδος ἠμιλλῶντο ἔπαττα δρόμῳ ('Ανδοκ. Ἀλκίβ.—Σχλ. Ἀρσφ. Βάτρ. 1033), καὶ ἐνίκα ἐξ αὐτῶν ὁ πρῶτος εἰς τὸ τέρμα ἀφικόμενος χωρὶς ἢ λαμπάς νὰ σβεσθῇ. Οὗτος δ' ἀνέθετε συνήθως αὐτὴν τοῖς θεοῖς. Ἔχον δ' αἱ λαμπάδες αὐταὶ σχῆμα ἰδίων, ὡς φαίνεται ἐπὶ νομισμάτων τῆς Ἀμφιπόλεως.

Λάμπρα (ἢ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, μέ-

ρος τοῦ Ἐρυμάνθου, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἀχαιίας ('Απλδ. Ῥόδ. Α, 127).

Λαμπετία, ἴδ. Ἥλιος.

Λαμπεύς, ἐπίθετον τοῦ Πανὸς ἔχοντος ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Λαμπετίας (Πaus. ΣΤ, 24).

Λαμπεύω, γυνὴ Ἀρχιδάμου, τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης, μήτηρ τοῦ Ἁγιδος (Πλούτ. Ἀλκ. Α', σ. 124).

Λαμπεύω, ὄνομα Σπαρτιάτιδος ('Αρσ.).

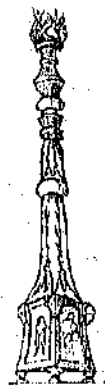
Λάμπρος, 1) υἱὸς Λαομέδοντος τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας ('Ομ. Ἰλ. Ο, 527). Παρ' Ἀπολλοδώρῳ Λάμπρος (I, 12, 3). — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνας ('Απολλδ. Β, 1, 5). — 3) Ὄνομα ἐνὸς τῶν ἱππῶν τοῦ Ἥλιου ('Ομ. Ὀδ. Ψ, 246), καὶ ἐνὸς τῶν τοῦ Ἐκτορος ('Ἰλ. Θ, 185).

Λαμπροκλήης, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Σωκράτους (Ξενφ. Ἀπομν.).

Λάμπρος, διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους (Πλάτ.).

Λαμπτήρ, 1) κατὰ τοὺς ὀμηρικοὺς χρόνους ('Οδ. Ε, 306) ἐσχάρα ἐφ' ἧς ἐκαίοντο ξηρὰ ξύλα, ἄβας, πίσσα, ῥητήνη, πρὸς φωτισμόν. Μεταγενεστέρως ἐτίθετο ἐπὶ στήλης λιθίνης ἢ μεταλλίνης, ἧτις ἐκαλεῖτο χυτρόπους ἢ λυχνόϋχος καὶ ἰδρύετο εἰς ὑπαίθρια χωρία, ἢ εἰς στοάς, ναοὺς καὶ πολυτελεῖς οἰκοδομίας, ἧς ἢ στέγη ἦν διὰ τοῦτο διάτρητος. Ἐἰς ῥάβδον δὲ (καυλόν) πηγνύμενος ὁ λαμπτήρ, ἐφέρετο διὰ τῶν χειρῶν ἢ εἰς τὸν ὄμον καὶ ἐλέγετο χυτρόπους.— 2) Ὑπὸ τὸ ἐπίθετον Λαμπτήρ ἐλατρεύετο ὁ Βάκχος ἐν Πελλάγη τῆς Ἀχαιίας (Πaus. Ζ, 27).

Λάμπρα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς, κατὰ τὴν Δάκτῃν μετὰ τῶν ἀρωτηρίων Ζωστήρος καὶ Ἀστυπαλαίας, διηρέετο εἰς Κάτω, παρά τὴν ἀκτὴν, καὶ Ἀνω μίαν ὄραν ἀπέχοντα (Πaus. Α, 31, 3), πρὸς τὸ νῦν Βάρι.

Λόμπιον, 1) Ἰδ. Λάμπιος, — 2) Βίς τῶν ἐπισήμων Λίγυνητῶν, πατήρ τοῦ Πυθέα (Πινδ. Νέμ. Ε. Ἡρδ. Θ, 77). — 3) Ἰερεὺς τῆς Ἀθηᾶς καὶ μάντις (Θουκ. Ε, 19. — Ἀριστοφ. Σφ. 83). — 4) Σάμιος τις (Ἡρδ.).

Λαμπώνιον ἢ Λαμπωνία, πόλις Τρωϊκὴ παρὰ τῇ Αὐτόανδρῳ (Ἡρδ. Ε, 26).

Λάμψακος, ἐπίσημος πόλις τῆς Μυσίας, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωκαέων εἰς τὰ ΒΑ τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἐκεῖ ἐλέγματο γεννηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐλατρεύετο ὁ Πριάπος. Ὁ Σέρξης ἔδωκε τὴν πόλιν δῶρον εἰς τὸν Θεμιστοκλῆν εἰς προμήθειαν οἴνου (Θουκ. Α, 138. — Πλούτ. Θερ. Κ). Ἦν δὲ πατήρ τοῦ λογογράφου Χάρωνος, τοῦ Περιπατητικοῦ Ἀδαιμάντου, τοῦ ἐπικούριου Μητροδώρου καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἀναξιμένηους (Στράβ. ΙΙ, 589).

Λαμῶτις, γῶρα ἐν Κιλικίᾳ, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Κύδνου καὶ Καλυκύδνου (Πτλμ.).

Λαόγονος, 1) Τρώς ἐκ τῶν ἐπισήμων, υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος (Ὀμ. Ἰλ. ΙΙ, 64). — 2) Τρώς, υἱὸς τοῦ Βιάντος (Ἰλ. Τ. 459).

Λαογόρας, βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, Βοηθῶν τοῦ Λαπίθας κατὰ τοῦ Αἰγυμίου, ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. Β, 7, 7).

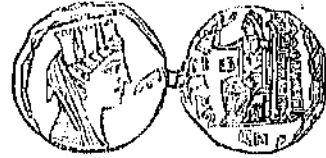
Λαογόρα, θυγάτηρ τοῦ Κινόρα.

Λαοδόμας, 1) Υἱὸς Ἐτροκλείους, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Ἰδ. Ἄδραστος. — 2) Υἱὸς Ἀλκείου, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων (Ὀμ. Ὀδ. Η, 170. Θ, 116). — 3) Υἱὸς Ἀντήνορος, ἐφρονεῖτο ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 516).

Λαοδόμεια, 1) Θυγάτηρ Βελλεροφόντου, ἐκ τοῦ Διὸς, μήτηρ τοῦ Σαρπηδόνα (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 117), φρονεῖτο ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) Θυγάτηρ Ἀνάστου. Ἰδ. Πρωτεσίλαος. — 3) Θυγάτηρ Ἀμόκλα, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος, μήτηρ τοῦ Ἰριφύλου (Παυσ. Ι, 9).

Λαοδίκεα, ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐν Συρίᾳ, ἃς ὁ Σέλευκος Α' οὕτως ὠνόμασεν εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς του. Ἦσαν δὲ 1) ἢ ἐπὶ

τῇ θαλάσῳ (ν. Λατακία), ἐπίσημος πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Λευκῆς Ἀκτῆς ΝΔ τῆς Ἀντιοχείας. Ἐδηργετήθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ἀνεγνωρίσθη ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Στράβ. ΙΣΤ, 749, 761). — 2) ἢ πρὸς Λιθάνῳ, παρὰ τῇ Β ὑπερρεία, πρὸς τῇ Ὀρόντῃ ἐν τῷ εὐρεῖ πεδίῳ Μαρ-

σῶα (Στράβ. ΙΣΤ, 755). — 3) Πρὸς τῇ Λύκῳ, εὐθα εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον ἐκβάλλουσι ὁ Ἄσωπὸς καὶ ὁ Κάπρος, τῆς Φρυγίας πόλις ἐμπορικὴ (Στράβ. ΙΒ, 578). — 4) ἢ Κατακασαυμένη ἐν Λυκαονίᾳ, ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν Ἰσφράτην ἀγούσης ὁδοῦ (Στράβ. ΙΔ, 663).

Λαοδίκη, 1) κῆρυξ ὑπερβορεία, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος μετ' ἀναθημάτων πεμφθεῖσα (Ἡρδ. Δ, 33). — 2) Θυγ. Πριάμου καὶ Ἐκλῆς, γυνὴ Ἑλικάωνος τοῦ υἱοῦ Ἀντήνορος (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 122. — Παυσ. Ι, 26, 2), ἢ ἐρωμένη Ἀκάμαντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰησέως, ὅστις πεμφθεὶς μετὰ Διομήδους εἰς Τρωάδα ἵν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλένης, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν τὸν Μόουντον ἢ Μόουνχον (Πλούτ. Θησ. ΑΔ). Ἀπέθανε δ' αὕτη ἐκ ὀλίφου διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ της, δηχθέντος ὑπὸ ἔρωτος, ἢ κατεβύθη εἰς χάσμα γῆς. — 3) Ἰδ. Ἀγαμέμνων. — 4) Θυγ. Ἀγαπήνορος (Παυσ. ἱ, 2, 53, 3). — 5) Μήτηρ Σελεύκου Α', κατ' αὐτὴν ὀνομάσαντος ἢ πόλις. Ἦκετο δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἢ συνεχῆς παρὰ τοῖς Σελευκίαις καὶ μάλιστα — 6) ἢ θυγάτηρ τοῦ Ἀγχιῶ, γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Β', ὅστις τὴν ἀπέβαλε, νυμφευθεὶς τὴν Αἰγυπτίαν Βερενίκην, εἶτα δὲ πάλιν τὴν ἀνέλαβε, καὶ τότε αὕτη σκληρότατα ἐξεδιχθήη κατὰ Βερενίκης καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς, τῷ 318 π. Χ.

Λαοδόκιον, πεδίον τῆς Ἀρκადίας

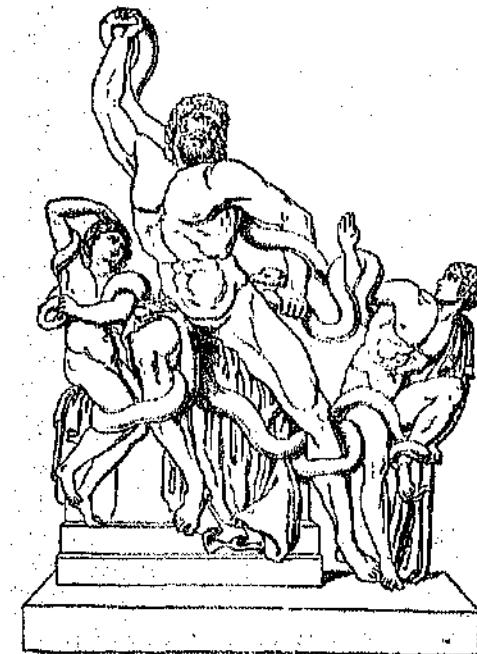
μεταξὺ Μεγαλοπόλεως καὶ Τεγέας (Θουκ. Δ, 134. — Πτολδ. Β, 51. 55. — Παυσ. Η, 44).

Λαοδόκος, 1) Τρώς, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 87). — 2) Ἑλληγνὸς πρὸ τῆς Τροίας, εταῖρος τοῦ Ἀντιόχου (Ἰλ. Γ, 699). — 3) Υἱὸς τοῦ Πριάμου (Ἀπλλδ. Δ, 11, 5). — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φοίβας, φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ (Ἀπολλδ. Α, 7, 6). — 5) Ἡγεμὸν ἐκ τῶν συνεκστρατευσάντων κατὰ τῶν Θηβῶν, πρῶτος Νεμεσοδίνης (Ἀπλλδ. Γ, 6, 4). — 6) Κιθαροδὸς (Διλ. ΙΙ, Ι, Δ, 2).

Λαοδόη, 1) μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπολλδ.). — 2) Θυγάτηρ Ἀλτου, τοῦ βασιλέως τῶν Λελέγων, μήτηρ τοῦ Λυκάωνος ἐκ τοῦ Πριάμου (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 85). — 3) Μήτηρ Ἐχίονος καὶ Ἐρύτου (Ὀρφ. Ἄργον. 13).

Λαοδόης, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιδος (Ἀπλλδ. Β, 7, 8).

Λαοκόων, υἱὸς Ἀντήνορος ἢ Ἀκυήτου, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἰλίῳ, ὑπὸ

τῶν μετὰ τὸν Ὀμηρὸν μνημονευόμενος. Κατὰ τὴν Ἰλίου πέρσιν τοῦ Ἀρχιτένα, ἢ περι-

ληφιν περιέχει τοῦ Πρόκλου ἢ χρηστομάθεια, ὅτε οἱ Ἑλληγνὸς ἀπῆλθον ἀφέντες τὸν Δούρειον ἵππον, καὶ εἰ Τρῶες ἐπανηγύριζον δι' εὐαχίῶν τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ἀπὸ τῶν δαιμόνων τοῦ πολέμου, δύο ὄφεις, ἐπελθόντες, περιέβαλον καὶ ἐπνίξαν τὸν Λαοκόοντα μετ' ἐνὸς τῶν υἱῶν του ἐν ᾧ ὡς ἱερεὺς ἔθουε τότε εἰς τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τοῦτο εἰς τιμωρίαν διότι πρόηγουμένως εἶχεν ἀσεβῆσαι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Τοῦτο δὲ ἰδὼν ὁ Αἰνείας, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Τροίαν, καὶ ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὴν Ἰθην. Λαοκόοντα ἐποίησε καὶ ὁ Σοφοκλῆς, ὄντα παρ' αὐτῇ ἀδελφῶν τοῦ Ἀγχιῶ, καὶ φρονεθέντα ὑπὸ δύο ὄφεων ὅτε ἔθουε παρὰ τὴν ἀκτὴν, διότι, ἱερεὺς ὢν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶχε νυμφευθῆ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ. Αὐτὸ τοῦτο διηγεῖται καὶ ὁ Βιργίλιος (ΑἸ, ΙΙ, 40), μικρὸν τῆς Ἑλληνικῆς διηγήσεως μακρυνόμενος. Οὐδὲ τῆς πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα εὐδὲ τῆς πρὸς τὸν Αἰνείαν σχέσεως αὐτοῦ μνημονεύων, τὸν παριστᾷ ὡς ὑπὲρ πάντας ἐξαναστάντα κατὰ τοῦ ἵππου τοῦ καθιερωθέντος τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ τὸ ἀκόντιόν του εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἐμπήξαντα. Ἐν ᾧ δ' εὐδὺς μετὰ ταῦτα θύει ταῦρον εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, δύο τερατώδεις ὄφεις προσπλέουσι ἐκ Τενέδου, τὸν περιλίσσοι καὶ τὸν πνίγουσι ὁμοῦ μετὰ τῶν υἱῶν του, καὶ ἀνέρπουσι ἔπειτα εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ κρύπονται ὑπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς. Τοῦτο πεῖθει τοὺς Τρῶας περὶ τῆς ἀληθείας τῆς διηγήσεως τοῦ Σίνωνος, τῆς ἀφορώσεως τὸν προορισμὸν τοῦ δουρείου ἵππου, καὶ διὰ τοῦτο ἀποφασίζουσι νὰ εἰσαγάγωσιν αὐτὸν εἰς τὸν πόλιν των, πρὸς ὄλεθρον αὐτῆς. Ἀριστοῦργημα γλυπτικῆς τὸν θάνατον τοῦ Λαοκόοντος παριστᾷ, ἔργον δὲ τῶν Ροδίων γλυπτῶν Ἀγησάνδρου, Πολυδώρου καὶ Ἀθηναδώρου (Pl. XXXVI, 4, 11) ἀνευρεθῆ ἐν Ρώμῃ τῷ 1506 καὶ διχτηρεῖται ἐν τῷ Βατικανῷ μουσεῖῳ, πάθους πλήρες καὶ δραματικῆς ἐκφράσεως, καὶ σχεδὸν βεβαίως τῆς πρώτης ἐποχῆς τῶν διαδόχων, εἰς ἣν ἀνή-

κουσι και τα συγγενέστατα αὐτῷ ἔργα τῆς Περγαμηνῆς σχολῆς. Μικρὰ μόνον μέρη, ὁ δεξιὸς βραχίον τοῦ Λαοκόοντος, καὶ ὁ τοῦ νέου υἱοῦ, ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ ἐτέρου, καὶ τινα μικρὰ μέρη τῶν ὄψεων, εἰσι νέα, οὐχὶ ὡς φαίνεται, λίαν ἐπιδεξίως συμπληρωθέντα.

Λαοκώσσα, γυνὴ τοῦ Ἀφάρειος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἴδα καὶ Λυγαίως (Θεόκρ. ΚΒ, 206. — "Ἄλλως παρ' Ἀπολλ. Γ, 10, 3).

Λαομέδεια, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ἡσδ. Θεογ. 257).

Λαομέδων, 1) υἱὸς Ἴλου καὶ Ἰθέρυδινης, πατὴρ τοῦ Πριάμου, Ἴθωνοῦ, Ἰσιόνης καὶ ἄλλων, βασιλεὺς τοῦ Ἴλιου (Ὀμ. Ἴλ. Υ, 236). Ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Πηλεΐδης τῷ ὑπηρέτησαν ἐπὶ μισθῷ, ὁ μὲν βδοκωντούς βόας του ἐπὶ τῆς Ἰδης, ὁ δὲ μόνος ἡ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος κτίσας τοῦ Ἴλου τὰ τείχη (Ἴλ. Η, 452. Φ, 441). Κατὰ μεταγενεστέρους μύθους εἰς τὴν τειχοδομίαν τοὺς ἐβοήθησε καὶ ὁ Αἰακός· καὶ ὅπου ἔκτισεν ὁ Θηγετὰς, ἦσαν τὰ τείχη προσβλητὰ, δι' ἃ καὶ δις ἐκεῖ τὰ προσέβαλον μετὰ ταῦτα οἱ ἀπύχονοι αὐτοῦ Ἐλαμίων καὶ Νεοπτόλεμος (Ἰβνδ. Ὀλ. Η, 30). Ἐπειδὴ δ' ὁ Λαομέδων ἠρνήθη τοῖς θεοῖς τὸν ἀφειλόμενον μισθόν, ἐπαμφεν ὁ Πηλεΐδης τέρρας θαλάσσιον, εἰς ὃ ἐξέτεθη πρὸς βορρᾶν Ἰσιόνη ἢ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς (ἰδ.) ἐφόνευσεν αὐτό. — 2) Ἰὼν Μυτιλήνης ἐπὶ Φιλίππου ἐξορισθεὶς, ἐπανέκαμφεν ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ἐνεβρουίσθη, καὶ ὑπηρέτησεν εἰς τὰς ἐκστρατείας ὡς διερχομένης, καὶ ὡς ἐπιστάτης τῶν αἰγμαλιώτων. Ἐπὶ τῆς διανομῆς τῶν σατραπειῶν τῷ ἐδόθη ἡ Συρία, καὶ τῷ ἐπεκυρώθη τῷ 321 π.Χ. ἐπὶ τῆς διανομῆς τοῦ Ἰρριπαραδείσου. Ἀλλὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος τὸν ἐξέβαλεν ὁ Νικάνωρ, καὶ τότε κατέφυγεν εἰς Καρίαν παρὰ τῇ Ἀλικίᾳ (Ἀρρ. Γ, 6. — Διόδ. ΙΘ, 3, 43. — Just. XIII, 4).

Λαομέδων, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν Θεσιπιάδων (Ἀπλλ. Β, 7, 7).

Λαομήδης, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης (Παλαίρ.).

Λαονόμη, θυγάτηρ Γούνης, γυνὴ Ἀλκαίου, μήτηρ Ἀμφιτρυόνης (Παυσ. Η, 14).

Λαός (ὁ), 1) ποταμὸς τῆς κατὰ Ἰταλίας μεταξὺ Λευκανίας καὶ Βρεττίας (Στράβ.). — 2) Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίαν ἀποικίᾳ τῶν Σουδαριτῶν. — 3) Πόλις ἐπίσημος τῆς ἀνω Ἰταλίας, Ῥωμαϊκῆ ἀποικία (Ἰβν.) νῦν Luni.

Λαοσύνια, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λατίνου, ἣν νυμφευθεὶς ὁ Αἰνείας ἐν Ἰταλίᾳ ἔσχεν υἱὸν τὸν Αἰνείαν Σίλβιον. Κατ' αὐτὴν ὠνόμασε καὶ Λαοσύνιον τὴν πόλιν ἣν ἔκτισε, καταθεὶς εἰς τὸν ἐκεῖ νῆον τῆς Ἀρροδίτης· τὰ ἱερὰ ἔσχε ἔσισεν ἐκ Ἰρωάδος (Διου. Ἰλ. Α, 6, 67. — Στράβ. — Στφ. Βυζ.).

Λαοφόντη, θυγάτηρ τοῦ Πλευρώδου, γυνὴ τοῦ Θέσπιος, μήτηρ τῆς Λήδης καὶ Ἀλθαίας (Ἀπλλ. Α, 8, 7. — Στράβ. Ἀπολλων. Ῥοδ. Α, 146).

Λάπαθος, ἀρχαία παραθαλασσία πόλις τῆς Κρήτης μετ' εὐρυχώρου λιμένος (Διόδ. ΙΘ, 59. — Στράβ.).

Λαπαθὺς καὶ **Κάραξ** ἐπιλεγόμενος ὄχθριμα εἰς τὰ Τέμπη, Β τοῦ Ἰόνου (Ἰβν. ΧΙΔ, 2, 6).

Λαπέρσαι, ἴδ. Λάας.

Λάπαθος, ἐπίσημος πόλις τῆς Β παραλίας τῆς Κύπρου, Δ τοῦ ἀκρωτηρίου Κρομμυῶνος, πρὶν πρωτεύουσα μικροῦ βασιλείου, ἐπὶ Ῥωμαίων πρωτεύουσα τῆς βορείου ἐπαρχίας.

Λαπίθαε, ἴδ. Κένταυροι. Πειρίθους.

Λαπίθαλον, κόμη τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ταυγάτου (Παυσ. Γ, 20).

Λάπιθος, ὄρος ἐν Τριφυλίᾳ, 1200^μ ὕψους, πρὸς Β, παράκταιος ΒΔ τοῦ ὄρους Μέθυθ. Ἀπ' αὐτοῦ πηγάζει ὁ ἄνεμος (Παυσ. Ε, 5, 8. — Στράβ. Η, 346).

Λάρμανθια, ἴδ. Λυκαονία.

Λάρτιος (ῆ), λίμνη γαλασιανή ἐν Ἰταλίᾳ τῇ Τρανταπάνῃ (ν. Como) (Στράβ. Δ, 192. 204).

Λάρτιος, ποτάμιον διαιροῦν τὴν Ἡλιδὰ τῆς Ἀχαΐας, καὶ τὰς ἐκβολὰς ἔχον εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ἀραξόν (Παυσ. Ζ, 17, 5).

Λάρτισσα, θυγάτηρ τοῦ Πελασγοῦ, ἥς ἐπώνυμοι ἢ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις καὶ τοῦ Ἄργους ἢ Ἀκρόπολις (Παυσ. Ζ, 17).

Λάρτισσα, (καὶ Ἀρίσσα), ὄνομα διαφόρων ἀρχαίων πελασγικῶν πόλεων, ἴσως ἐκ τοῦ λάσα, λάας. Αὐτῶν αἱ γνωστότε-

ραι 1) ἐν τῇ Θεσσαλικῇ Πελασγιώτιδι, παρὰ τῷ Πηνειῷ, πρωτεύουσα ποτε τῶν Πελασγῶν καὶ ἔδρα τοῦ γένους τῶν Ἀλευαδῶν (Στράβ. Θ, 440). — 2) ἡ Κρεμαστή, ὡς ἐπὶ τῆς κλιτύος ὄρους καμμένη ἐν τῇ Φθιώτιδι, εἰς 20 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου (ν. Γαρδίαι, μετ' ἐρείπιαν) ὄχυρον φρούριον ἐπὶ τῶν Μακεδονορωμαϊκῶν πολέμων (Στράβ. Θ, 435. 440. — Ἰβν. ΧΧΙ, 46, ΧΧΙΙ, 33). — 3) Ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους (ἴδ.). — 4) Πόλις Τροϊκῆ, ἐρημωθεῖσα ἀπὸ τῶν Περσικῶν (Θουκ. Η, 101. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 1, 13). — 5) Ἀ. Φρικωνίς ἢ Αἰγυπία, παρὰ τῇ Κύμῃ τῆς Διολίδος (Ὀμ. Ἴλ. Β, 841. — Ἡρόδ. Α, 149. — Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 7. — Στράβ. Θ, 440. Π, 620. — 6) Ἰν τῷ Καύστρω πεδίῳ τῆς Λυδίας. — 7) Ἐν Ἀσσυρίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἰγγρητος, ἀνωτέρω τῶν εἰς αὐτὸν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ἢ Ζαβάτου.

Ἰβν. ΧΙΙΙ, 17. — 8) Ἰν τῷ Καύστρω πεδίῳ τῆς Λυδίας. — 9) Ἐν Ἀσσυρίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἰγγρητος, ἀνωτέρω τῶν εἰς αὐτὸν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ἢ Ζαβάτου. ἔβλε τῆχος 100' ὑψηλὸν καὶ 25' παχύ. Ἐπὶ Ξενοφάντος (Ἄν. Γ, 4, 7) ἤδη ἐγκαταλειμμένη. Ἰσως ἢ Ρεσὲν τῆς Γραχῆς, καὶ τὰ νῦν λεγόμενα « ἐρείπια τῆς Νυμρόδου».

Λάρτισος, ποταμὸς τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, ὄρξων αὐτὴν ἀπὸ τῆν Ἀχαϊῶν, καὶ ἐκβάλλων παρὰ τῷ ἀκρωτηρίῳ Ἀράξῳ (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 23).

Λάρναξ, ἴδ. τάφος.

Λάρουνα, ἡ ἄνω καὶ κάτω, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βοιωτικοῦ Κηφισοῦ εἰς τὴν Ἐβοϊκὴν θάλασσαν. Ἡ κάτω, καλὸς λιμὴν, ἀνήκε τοῖς Ὀπουντίαις Λαοροῖς, ἡ δὲ ἄνω προσετέθη τῷ Βοιωτικῷ δεσμῷ (Στράβ. Θ, 406. — Παυσ. Θ, 23, 7).

Λᾶς (Λᾶ, Λᾶα), πόλις παραλία τῆς Λακωνίας Ν. τοῦ Γυθείου, τῷ Ὀμήρῳ γνωστὴ (Ἴλ. Β, 585), πρὸ τῆς ἀκμῆς τοῦ Γυθείου ὁ ἐπισημότερος λιμὴν τῆς Λακωνίας. Οἱ Διόσκουροι, ὡς καταστρέψαντες δὴθεν αὐτὴν, ἐλέγοντο καὶ Λαπέρσαι. Ἰσοῦζετο δὲ καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀτειχιστος (Θουκ. Η, 91. — Στράβ. Η, 364. — Παυσ. Γ, 21, 7. — Ἰβν. ΧΧΧVIII, 30, 31).

Λάσανον, ἀγγεῖον εἰς νυκτερινὴν χρῆσιν.

Λασθένης, Ὀλύμπιος, ἐπρόδωκε μετὰ τοῦ Εὐδοκράτους τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον τῷ 347 π. Χ. (Δροσ. Φιλ. Γ, 125. 128). Ἐβριναὶ δ' ἔκτοτε ἀμφοτέρω παρὰ τῷ Φιλίππῳ μέγα κῆν τῆς μάχης τῆς Χαιρωνείας (Διόδ. ΙΣΤ, 53).

Λασίων (ὁ), ὄχυρα πολίχνη ἐν Ἠλιδι ἐπὶ ὁμωνύμου ὄρους κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδίας (ν. Λάλα) συνεχῶς ἀμφισβητούμενη ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων καὶ τῶν Ἠλείων (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 4, 12. — Πολύβ. Δ, 72, Ε, 102).

Λασόνιοι, ἔθνος κατοικοῦν παρὰ τὸν Ἄλυν ποταμὸν, μεταξὺ Μαρυανδινῶν καὶ Ἀμαζόνων (Ἡρόδ. Γ, 90). Οἱ αὐτοὶ φαίνεται, καὶ Καθηλέες Μητόνιοι (Ἡρόδ. Ζ, 77).

Λάσος, ἐξ Ἐρμιόνης τῆς Ἀργολικῆς, λυρικός ποιητὴς περὶ τὰ 508 π. Χ., παρέμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐν Ἀθήναις, πιθανῶς κληθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Ἰπάρχου ὅτε καὶ ὁ ἀντίζηλος αὐτοῦ Σιμωνίδης, καὶ ὁ Ἀνακρέων. Ἐνταῦθα εἰσήγαγε τοὺς διθυραμβικοὺς ἀγῶνας, ἐν οἷς διεκρίνετο. Ἐδίδαξε δὲ καὶ τὸν Πίνδαρον εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ποιήσεως καὶ

της μουσικής, περί ἧς καὶ πρῶτος λέγεται γράφας. Ὀλίγοι μόνον στίχοι αὐτοῦ διεσώθησαν. (Συλλ. Bergk, Poet. lyr. graec.).

Λατινή (λατ. Λάτιον), τῆς Δ μέσης Ἰταλίας ἡ μέση ἐπίπεδος (πλατεία) χώρα περί τὸν Τίβεριν, ἐνθα ἰδρύθη ἡ Ρώμη.

Λατίνος, υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύος καὶ τῆς Κίρκης (Ἡσιόδ. Θεογ. 1013), ἡ, κατ' ἄλλους καὶ ἄλλους μύθους, Τηλεμάχου καὶ Κίρκης, Ἡρακλέους καὶ τινος Ὑπερβορείας, κτλ., κατὰ δὲ τοὺς Λατίνους, τοῦ Φκύνου καὶ τῆς νύμφης Μαρίας, πρῶτος καὶ ἐπώνυμος βασιλεὺς τῆς Λατινῆς.

Λάτιμος, ὄρος ἐν Καρίᾳ, ἂ τῆς Μιλήτου. Ἐκεῖ, κατὰ τὸν μῦθον, ἐκοιμήθη ὁ Ἐνδυμίων (ἴδ.). Κατ' αὐτὸν ὠνομάζετο Λάτιμος κήλιος ὁ κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μαιάνδρου, ἥδη συγκαλωσμένος (Στράβ. ΓΑ, 635).

Λάτραις, υἱὸς τοῦ Βάχχου καὶ τῆς Ἀριάδνης (Σχλ. Ἀπλδ. Ροδ. Γ, 996).

Λάτυμνος, ὄρος τῆς Βρετανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, παρὰ τῇ Κρότων (Θεογρ. Δ, 19).

Λατομῆαι ἡ λιθοτομῆαι, ἐν γένει τὰ μέρη ἐνθα ἐτέμνοντο λίθοι. Ἴν Σικελίᾳ δὲ τὸ ἀχανές δεσμοτήριον ὁ Διονύσιος ὁ τύραννος ἐσκαψε πρὸς ταῖς Ἐπιπολάς, σταδιατὸν τὸ μήκος, δύο πλέθρον τὸ πλάτος, ὑπαιθρον μὲν ἄνω, ὥστε ἦν ἐκτεθειμένον τῇ ἡλίῳ καὶ τῇ βροχῇ, ἀλλ' ἀσφαλίστατον διὰ τὸ βάθος, ὥστε οἱ καθιεργμένοι δὲν ἠδύναντο νὰ διαφύγῃσι (Θουκ. Ζ, 87. — Διδ. ΙΑ, 25. — Αἰλ. π. Ι, 113, 44. — Cic. c. Ver. V, 55).

Λάτρεις, ὁ μισθωτὸς δούλος καὶ ὁ μισοφόρος στρατιώτης.

Λαύρειον ἡ Λαύριον, χώρα λαυρεωτική, ἐν τῇ Ἀττικῇ, ΝΑ, μεταξὺ Ὀροικῶ καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου. Περιεῖχε πλούσια ἀργυρορυχία ἢ (λαύρα) ἦτο ἐπώνυμος, ἐκμεταλλεύμενα ἀρχαῖοτατα ἤδη (Ξεν. ΙΙ, Προσδ. Α, 5) καὶ κατὰ Πλάτων, ἀπὸ τοῦ Ἰβρεχθέως (VII, 57). Ἴν τοῦ ἀργύρου δ' αὐ-

τῶν ἤρξατο πρῶτος νόμισμα κόπτων ὁ Θησεύς κατὰ Πλούταρχον (Β, Θεσ. ΚΕ. — Πλούτ. Θ, 60. — Σχλ. Ἀρατ. Ὀρν. 1106). Βέβαιον δ' ὅτι ἡ δραχμὴ ὑπῆρχεν ἐπὶ Σάλωνος, ὅστις ἠλάττωσεν αὐτῆς τὸν σταθμὸν (Πλούτ. Σδλ. ΙΕ), καὶ διὰ τὸν Πεισιστρατον ἦν τὸ Λαύριον μία τῶν πηγῶν τῶν δημοσίων εἰσοδημάτων (Ἡρόδ. Γ, 64, Ζ, 144), καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τῶν Μηδικῶν (Αἰσχλ. Πέρσ. 237), ὅτε ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπεισε τὴν πόλιν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν νὰ ναυπηγήσῃ 200 τριήρεις, ἀντὶ τῶν 10 δρ. ἅς ἕκαστος πολίτης Ἀθηναῖος ἐλάμβανε πρὶν ἐτησίως ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ Λαυρείου ἄρα 60,000 × 10 = 600,000 δρ. = 100 τάλ. (Ἡρόδ. Ζ, 144). Ἴπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀπεπειράθησαν οἱ Σπαρτιάται, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν, νὰ στερήσωσι τοὺς Ἀθηναίους τῆς πηγῆς ταύτης τοῦ πλοῦτου των, εἰσβαλόντες εἰς τὴν Λαυρεωτικὴν, ἀλλὰ καὶ ἀποκρουσθέντες, πρὸς ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὠχύρωσαν τὸ Σούνιον καὶ τὸ Ὀροικὸν (Ξεν. Ἰστ. Α, 2). Ἰσχυρὰ δὲ τότε δραστηριοποιήθη ἡ ἐκμετάλλευσις (Ἀρατ. Σφ. 659. — Ἰπ. 362. — Ὀρν. 1106. — Ξεν. ΙΙ, προσ. ΣΤ, 252. — Πλούτ. Σύγκρ. Νικ. καὶ Κράσσ. Β, Γ ῥητ. ΣΤ, 252). Τὰ ἀργυρορυχία, κτῆμα τῆς πλοῦτος, παρεχωροῦντο εἰς ἰδιώτας ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ παραχωρῶσιν εἰς τὸ δημόσιον τὸ 1/2 τοῦ ἐξορυττομένου μετάλλου (Σουίδ. καὶ Ξοαναῖς Ἀγορῆς μετάλλου δικῆς. — Αὐτ. καὶ Ἀπκρ. λ. Ἀπονομή), καὶ ὁ φόρος αὐτός ἐξεμισθοῦτο εἰς ἰδιώτας, εἰσπράττοντας αὐτὸν, καὶ ὠρισμένον πρὸς ἀποτίμησιν εἰς τὸ δημόσιον (Ἀρκρ. λ. πωληταί). Μετὰ τοὺς Α', διὰ τὴν ἐπελοθεῖσαν πτωχείαν τῶν ἰδιωτῶν, ἠλαττώθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς ἐκμεταλλεύσεως, εἰ καὶ ὁ Ξενοφὼν νομίζει αὐτὴν ἀνεξάντηλητον (Ξεν. Ἀπομν. Γ, 6, 12, Δ, 28, 29. π. Πρσδ. Δ, 4, 10, 25 — 27). Ἴπὶ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐξηκολούθουν μετὰ ζήλου αἱ ἐργασίαι, ἀλλ' ἦσαν ἥτιον προσοδοφόροι (Στράβ. Γ, 101). Ἴπὶ

τῆς α'. ἐκατονταετηρίδος μ. Χ. ὁ Στράβων λέγει (Θ, 275) τὴν ἐκμετάλλευσιν ἐντελῶς παρακμάσασαν καὶ περιοριζομένην κυρίως εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἐκβολάδιον καὶ σκυριῶν, μετὰ δ' ἔτι 50 ἔτη ὁ Παισανίας ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Λαυρίου, ἀέθηα ποτὲ ἦν ἀργύρου μεταλλεῖον: Ἡ ἐξόρυξις ἐγένετο διὰ δούλων ἢ καταδικῶν (Πλούτ. Σύγκρ. Νικ. καὶ Κράσσ.) Οὐπὸς ὁ Νικίας εἶχε χιλίους δούλους εἰς αὐτὴν ἀσχολουμένους (Ξεν. π. Πρσδ. Δ, 14. — Πλούτ. Αὐτ. 1), καὶ πολλὰκις οἱ δούλους κεκτημένοι ἐνοικίαζον αὐτοὺς εἰς τοὺς ἔχοντας ἀργυρεῖα. Ὁ Πολύβιος (ΛΔ, Ἀποστ. 9) περιγράφει τὴν ἐργασίαν τῶν μεταλλείων τῆς Ἰσπανίας, ἧτις φαίνεται ὅτι ἦν ἡ αὐτὴ τῇ τῶν Λαυριακῶν, διότι καὶ τούτων εὐρέθησαν ἀρχαῖα πλυντήρια διατεθειμένα κατὰ τὸ αὐτὸ σύστημα, ἐντελῶς ὅμοιον καὶ πρὸς τὸ νῦν ἐπικρατοῦν. (ἴδ. Α. R. Rangabé, Laurium).

Λαύρειον, ἀρχαῖα πόλις τοῦ Λαυρίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνθα ἤρχεν ὁ Λατίνος ὅτε ἦλθεν ὁ Διόνειος ἐκ Τροίας (Στράβ. — Πλούτ.).

Λαφάνης, 1), υἱὸς Εὐφορίωνος ἐκ Παιῶν τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τῶν μνηστήρων Ἀγαρστής, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθέως (Ἡρόδ. ΣΤ, 127). — 2) Υἱὸς τοῦ Λασθέως (Ἀνθλ.).

Λάφρια, ἐορτὴ ἐν Πάτραις ἐτησίως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Λυγούστου τῇ Λαφρία Ἀρτέμιδι τελευτούμενη, καὶ ἦν ἡ ἔρεια προσήρχετο ὑπ' ἐλάφων συρομένη, ὁ βωμὸς δὲ περιβάλλετο ὑπὸ ξυλίνης εὐπρήστου φραγῆς, καὶ εἰς αὐτὴν ῥιπτόμενα ἐπυροποιοῦντο ζῶντὰ πάντα ζῆμα ἡμέρᾳ τε καὶ ἄγρια (Παισα. Δ, 31, 6. — Σχολ. Ἰβύριπ. Ὀρέστ. 1087). Ἦν δ' ἡ λατρεία τῆς Λαφρίας Ἀρτέμιδος κυρίως Αἰτωλική, καὶ ἐξ Αἰτωλίας μετέβη εἰς Πάτρας, καὶ ἐν ἀρχαιότεροις χρόνοις καὶ εἰς Μεσσηνίαν.

Λαφύστιον, ὄρος τῆς Βοιωτίας 8000' ὕψος ἔχον, ἂ τῆς Καπαίδος, μεταξὺ Λεβαθείας καὶ Κορωνείας (ν. Γρανίτσα). Ἐπ' αὐτοῦ ἦν ὁ ναὸς τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς, καὶ

παρ' αὐτῷ ὁ τοῦ Λαφυστίου Διὸς (ἴδ. Ἀθάμας), ἢ ἀρχαῖοτατα προσήγοντο ἀνθρωποθυσίαι (Παισα. Θ, 34, 5).

Λαχάρης, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, μετὰ τὴν ἐν Ἰψῇ μάχην ἀνεδείχθη, βοηθεῖα τοῦ Κασσάνδρου, τύραννος τῶν Ἀθηναίων, ἀσεθῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ὠμὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ὅτε δὲ μετὰ μακρὰν πολιορκίαν, ἐκυρίευσεν τὰς Ἀθήνας τῇ 299 π. Χ. ὁ Δημήτριος ὁ πολιορκητής, ἔφυγεν ὁ Λαχάρης εἰς Βοιωτίαν, καὶ νομιζέται ὅτι ἐφανεύθη ἐν Κορωνείᾳ, διότι ἐπίστευετο ὅτι ἔφαρε μεθ' αὐτοῦ πολλοὺς θησαυροὺς (Πλούτ. Δημ. ΔΣ. — Παισα. Δ, 25, 7, 29, 15).

Λάχαις, ἴδ. Μοῖραι.

Λάχης, υἱὸς Μελανίππου, Ἀθηναῖος, ἐπέμφθη τῇ 427 π. Χ. μετὰ τοῦ Χαροιάδου καὶ μετὰ στόλου εἰς βοήθειαν τῶν Λεοντίων εἰς Σικελίαν (Θουκ. Γ, 86). Ἀνεκλήθη δὲ τῇ 426 μετ' ἀμφοτέρους μάχας (Αὐτ. 115), καὶ κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Κλέωνος ἐπὶ καταγρήσει. Ἐν Βοιωτίᾳ ὑπῆρέτησεν ἔπειτα ὡς ἐκλήτης (Πλάτ. Συμπ. 221 Α). Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Κλέωνος συνέπραξε μετὰ τοῦ Νικίου, τῇ 426, εἰς τῆς εἰρήνης τὰς διαπραγματεύσεις (Θουκ. Ε, 19, 24). Τῇ 418 δ' ὠδήγησε μετὰ τοῦ Νικουστράτου στρατὸν εἰς βοήθειαν τῶν Ἀργείων, ἀλλ' ἀμφοτέρω ἔπειτα εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην (Αὐτ. Ε, 74). Εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος φέρει αὐτοῦ τὸ ὄνομα.

Λεάγρος, Γλαύκιος, Ἀθηναῖος, ὠδήγησε τῇ 465 π. Χ. μετὰ τοῦ Δεκαλείως Σωφάνους μυρίους Ἀθηναίους ἀποίκους εἰς Θράκην, ἵνα οἰκίσωσι τὰς Ἐννεα Ὀδοὺς, τὴν εἶτα Ἀμφίπολιν ἀλλ' ἀπέτυχον, προσδληθέντες ὑπὸ τῶν Θρακῶν ὅτε προσέβησαν εἰς τὰ ἐνδότερα, καὶ φονευθέντες (Θουκ. Α, 100. — Ἡρόδ. Θ, 75).

Λεαῖθης ἢ **Λεαῖθης**, Θηβαῖος, γενναίως πολεμήσας κατὰ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας (Ἀπολλδ. Γ, 6, 8).

Λέαινα, νέα Ἀθηναῖα, φίλη τῶν τυ-

ραννοκτόνων, ἧτις βρασιζομένη, ἵνα μὴ βιασθῆ νὰ καταθέσῃ κατ' αὐτῶν, ἔκοψε τὴν γλῶσσαν διὰ τῶν ὀδόντων τῆς καὶ τὴν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τυράννου. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἤγειραν εἰς τιμὴν τῆς ἀγαθὰ χαλκῶν λεανῆς ἐχούσης κεκοιμημένην τὴν γλῶσσαν (Παυσ. Α, 23, 1).

Λεάνδρος, νεανίας ἐξ Ἀδύδου, τῆς ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς παραλίας τοῦ Ἑλλησπόντου, ἠγάπα Ἡρώ, τὴν ἐν Σηστῇ, ἐπὶ τῆς ἀντιπέρας παραλίας, ἱέρειαν τῆς Ἀρροδίτης ὀδηγούμενος δ' ὑπὸ λύχνου ἐν αὐτῇ ἀνήγαγε πᾶσαν νύκτα, διέπλεε νηχόμενος τὸν πορθμόν. Ἀλλ' ἐν τρικυμιῶδει νυκτί, σθεσθέντος τοῦ λύχνου ποτὲ, παρεσύρθη αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ρεύματος καὶ ἐπνίγη. Ἰδοῦσα δὲ τὸ πρῶτὸ τὸ πτώμα τοῦ Ἡρώ, ἐρρίφθη καὶ αὐτὴ εἰς τὰ κύματα. Γραυτὴ ἦν ἡ ὑπόθεσις μικροῦ ἔπους τοῦ Μουσαίου (Ἰδ.), δ' ἐμμύθη καὶ ὁ Ὀβιδιος (Πορ. XVIII, 19).

Λεόνειρα, θυγάτηρ τοῦ Ἀμόκλα, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος, μήτηρ τοῦ Ἰθάτου καὶ Ἀρεθαιῶνος (Ἀπλ. δ. Γ, 9, 1).

Λεάργος, ἴδ. Ἀθάμας.

Λεβάθεια, πόλις τῆς Βοιωτίας, Ἰσθμίου Κωπαίδος, ὑπὸ μέγαν βράχον ἐξ οὗ πηγάζει ἡ Ἐρκύνη. Κατὰ Παυσανίαν ἦν ἡ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 507) καλουμένη Μιδεία, κειμένη κατ' ἀρχὰς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βράχου. Ἀνέδειξε δ' αὐτὴν μετὰ ταῦτα πρὸ πάντων τὸ περίφημον μνητεῖον τοῦ Ἰερομανίου (Ἡρδ. Α, 46, II, 184), δ' ἤδη ὁ Κροῖστος ἐσυμβουλευθῆ ἐν τῇ στ' ἐκτονωταετηρίδι. Ἔκειτο δὲ παρὰ τῇ πόλει καὶ ὑπὸ τὸν ναὸν τοῦ Ἰερομανίου, ἐν ἐκόςμῳ καὶ ἀγαλμα τοῦ Πραξιτέλους, ὑπῆρχε θέλος ἐν σχήματι θησαυροῦ (Ἰδ.), καὶ τοῦ Ἰερομανίου τὸ στήλαιον (Παυσ. Θ, III, 5).

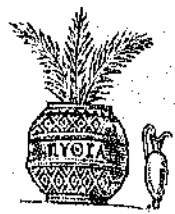
Λεβαίτη, ἐν τῇ ἀνω Μακεδονίᾳ, ἴδρα βασιλείας, μόνον διὰ τοῦ Ἡρόδοτου (II, 137) γνωστὴ.

Λεβέδιος, ἰωνικὴ πόλις τῆς Λυδίας, εἰς 4 μίλια ΒΔ τῆς Κολοφώνος, ἦνθει τὸ

πάλαι ὅτε δ' ὁ Λυσίμαχος μετέβησε μέρος τῶν κατοικῶν αὐτῆς εἰς Ἐρεσον, ἐξέπεσε, καὶ ἐπὶ Ὀρατίου (Ἡρ. I, 11, 7) ἦν ἄσπις. Ὑπεβοήθησαν ὁμοίως πρὸς αὐτὴν οἱ ἐνταῦθα ἐκ Μυσηύου μετατεθέντες Διονυσιακοὶ θεατρικοὶ ἀγῶνες (Ἡρδ. Α, 142. — Θούκ. II, 10. Στρβ. ΙΔ, 643).

Λεβὴν, **Λεβήνα**, τὸ ἐπίνειον τῆς Ἰόρτυνος ἐν Κρήτῳ, φοινικικὸν κτίσμα, ὡς εἰκάζεται, εἶχε περίφημον ναὸν Ἀσκληπιοῦ (Στρβ. Δ, 478).

Λεβύθης, εὐρὺ χιλκοῦν ἀγγεῖον, μαγικῶν (ν. λεβέτι, τρκ. καζάνι) (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 1).

καὶ λεκάνη ποδονίπις (Ὀμ. Ὀδ. Α, 13, I, 386) μετὰ τοῦ ἀναγκαιῶ προχέου. Ἐχρησίμευε καὶ ὡς κάλπη εἰς ἐναπέθεσιν τῶν λειψάνων τῶν νεκρῶν (Στρβ. κλ. παρ' Ἀθην.). Ἰδίδετο δὲ καὶ ὡς ἄθλον εἰς ἀγῶνας, ὅτε καὶ ἐνεφύτεον τὸν ἐπινύθειον κλάδον (Virg. Aen. V, 206).

Λεβυθός, μικρὰ νῆσος τῶν Σποράδων, μεταξὺ Ἀμοργοῦ, Ἀστυπάλαιας καὶ Καλύμνου (Στρβ. I, 487).

Λεβίων, χωρίον ἐν τῇ Β. Φωκίᾳ, παρὰ ῥύακι εἰσβάλλοντι εἰς τὸν Κηφισόν, πατρὶς Φιλιππέου τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Φωκίων εἰς τὸν ἰσρὸν πόλεμον, [ἐφ' οὗ τὸ πολύχημον κατεστράφη, οἱ δὲ πολῖται μετακίσθησαν 8 στάδι Β παρὰ τῇ Κηφισῷ] (Παυσ. I, 38, 1).

Λεισαγύρια, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ἡσδ. Θεογ. 257).

Λήθηθρα (τά), ἡ **Λεῖθηθρον**, I) ἀρεινὸς τόπος τῆς Περτίας, μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, πλησίον τοῦ Δίου. Ἦκει ἔλεγετο διατιθέμενος ὁ Ὀρφεύς (Στρβ. — Παυσ. — Ὀρφ. Ἀργον. 50). — 2) Ὀρός

ἧς Βοιωτίας, παρέκτασις τοῦ Ἑλικωνος παρὰ τῇ Κορωνείᾳ, μετὰ στηλαίου καὶ ἀγαλμάτων τῶν Μουσῶν.

Λεισπερίλη, θυγάτηρ τοῦ Ἰαλάου, γυνὴ τοῦ Φύλαντος, μήτηρ τῆς Θηροῦς (Παυσ. Θ, 40).

Λεῖρας, ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων, καὶ ῥέων εἰς τὰ σύνορα τῆς Καμπανίας (Στρβ.).

Λειτουργία, ὀρησκαυτικαὶ ἢ πολιτικαὶ ὑπηρεσίαι, εἰς ἃς ὑπέκειντο οἱ εὐποροὶ τῶν πολιτῶν ἐν Ἀθήναις· τινὲς δὲ καὶ ἀνελάμβανον, ἢ ἐξεπλήρουσαν αὐτὰς πολυδαπανώτερον ἐκ φιλοτιμίας, ἢ ἵνα περιποιήσωσιν ἐαυτοῖς τοῦ δήμου τὴν εὐνοίαν. Ἀπετέλουσαν ἐκ κομῆνως αἱ λειτουργίαι μέρος τῆς δημοσίας προσόδου. Ἦσαν δὲ δύο κατηγοριῶν, τακτικαὶ (ἐγκύκλιοι), ἢ ἔκτακτοι, ὡς αἱ εἰσφοραὶ καὶ προσφοραὶ, καὶ ἕκαστος πολίτης εἰς μίαν μόνον ὑπέκειτο, ὡς αἱ ἤρχετο ἢ σειρά του. Μία τῶν τακτικῶν λειτουργιῶν, εἰς ἣν ὑπέκειτο ἐν ἐκάστη φυλῇ πᾶς ὁ ὑπὲρ τὰ 3 τάλαντα κακτημένος, ἦν ἡ ἀρχιεωρία, ἢτοι ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἀποστολῆς θεωρῶν εἰς τὰς 4 μεγάλας ἔθνικας ἑορτάς, ὡς τὴν τῆς Δήλου. Εἰς ταύτην ὁμοῦσιν εἰσέφερε καὶ τὸ δημόσιον. Ἡ χορηγία ἦν ἡ ἀφορῶσα τὸν καταρτισμὸν τῶν χορῶν εἰς τοὺς δημοσίους θεατρικοὺς καὶ μουσικοὺς ἀγῶνας. Ὁ ἄρχων διένεμε τοὺς ὑπὸ τῶν φυλῶν ὀριζομένους χορηγούς εἰς τοὺς διαφόρους ποιητὰς, ὅπερ ἐλέγετο χορὸν διδόναι, καὶ οἱ χορηγοὶ ἐφρόντιζον περὶ τροφῆς, μισθοῦ, τῆς δαπανηρᾶς ἐνδύσεως καὶ ἐνίοτε καὶ στεφάνων, καὶ τῆς διδασκαλίας (διὰ χοροδιδασκάλου) τῶν χορευτῶν. Ὁ δαπανηρότερος τῶν χορῶν ἦν ὁ τῶν αὐλητῶν, ὁ εὐθιωώτερος ὁ τῶν κωμικῶν, διότι ἡ ἐνδυσις αὐτῶν δὲν ἦτο πολυτελής ὡς ἡ τῶν τραγικῶν. Τινὲς ἐνίοτε προέβαινον ἐκ φιλοδοξίας εἰς μεγάλας δαπάνας. Οὕτως ὁ εἰπὼν τὸν λόγον τοῦ Λυσίου τὸν ἐπιγραφόμενον ἀπόλογον δωροδοκίας, λέγει ὅτι ἔδωκε δι' ἑνα τραγικῶν

χορὸν 3000 δρ. καὶ εἶτα ἐν τῇ αὐτῇ ἔτει 2000 δρ. διὰ χορὸν ἀνδρῶν, τὸ δ' ἐπὶ ἐτος 800 δρ. διὰ χορὸν πυρριχιστῶν, καὶ 5000 δρ. διὰ χορὸν ἀνδρῶν. Τακτικὴ λειτουργία ἦν καὶ ἡ γυμνασιαρχία, δι' ἧς ἐτρέφοντο, ἐγυμνάζοντο καὶ παρασκευάζοντο οἱ εἰς ἐπισήμους γυμνακοὺς ἀγῶνας ὀφειλοντες νὰ ἐμφανισθῶσιν. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων δ' αὐτοκρατόρων ἄλλο ἦσαν οἱ γυμνασιάρχαι, οἱ προϊστάμενοι τῶν σχολείων τῆς γυμνασιακῆς. Ἡ ἐπισημοτάτη τοῦ εἴδους τούτου τῶν λειτουργιῶν ἦν ἡ λαμπασαρχία πρὸς διαρρυθμίσει τῆς λαμπασαρχίας, λαμπασαρχορίας ἢ λαμπάδος, τελομένης ἐν Ἀθῆναις ὑπὸ νεανιῶν εἰς πέντε ἑορτάς, ἰδίως τῶν θεοτήτων τοῦ πυρός καὶ τοῦ φωτός, ἢτοι κατὰ τὰ Ἡφαίστεια (Ἡρδ. II, 48), τὰ Προμηθεα, τὰ Παναθηναία, τὰ Βενδίδια (τῆς Ἀρτέμιδος) καὶ τὰ Πάνια, καὶ τοῦ Πανός θεωρουμένου ὡς θεοῦ τοῦ πυρός (Ἡρδ. ΣΤ, 105). Ὁ δρόμος οὗτος ἐτελεῖτο ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους ἀφ' ἴππου (Πλάτ. Δημ. ἀρχ.), πρὶν ὁμοῦ πεζῶς, καὶ ἐχώρει ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Προμηθεῖος ἐν τῇ Ἀναθημῆ μέχρη τῆς πόλεως. Ἐνῆκα δ' ὁ πρῶτος ἀφικνούμενος εἰς τὸ τέμμα χωρὶς νὰ σῦσῃ ἡ λαμπάς αὐτοῦ (Ἰδ.). Μετὰ ταῦτα δ' ἐγένετο μᾶλλον πολυπλοκὸς ὁ ἀγὼν, διότι οἱ λαμπασαρχοῦντες ὄφειλον νὰ μεταβιβάζωσι τὰς λαμπάδας ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον. Ἦν δαπάνη δ' ἠῦξανε καὶ ἡ νυκτερινὴ ἔρα τοῦ γυμνασιαίου, διότι ἔπρεπε τὸ στάδιον νὰ φωτισθῆται. Κατὰ τὸν Λυσίου, διὰ τὴν γυμνασιαρχίαν τῶν Προμηθεῖων ἀπηταιῶντο 1200 δρ. Ὁ νικῶν δὲ γυμνασιάρχης, ὡς καὶ ὁ χορηγὸς ἀνέθετε τοῖς θεοῖς μνηστῆρον τῆς νίκης του. Λειτουργία ἦν ἐπίσης καὶ ἡ ἐστίασις, καθ' ἣν εἰς ὀρισμένον χρόνον εἰς τῶν φυλετῶν ὄφειλαν, ὡς ἐστίατωρ, ἐστίαν τὴν φυλῆν. Τὰ φυλετικὰ δὲ ταῦτα δεῖπνα ἦσαν ἄλλα ἢ τὰ ἐνίοτε εἰς πάντα τὸν δῆμον διδόμενα ἐκ τῶν περισσευμάτων τοῦ ταμείου τῶν θεωρικῶν. Μία δὲ τῶν δαπανη-

ροτέρων λειτουργιών ἦν ἡ τριηραρχία. Ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις ἐκάστη τῶν 14 φυλῶν διηρεῖτο εἰς 4 ναυκραρίας, ὧν ἐκάστη ἐχορήγει ἀνά 1 τριήρη, ἄρα ἐν ὅλοις 48. Καὶ ὁ Κλεισθένης δὲ, τὴν εἰς δῆμους διαίρεσιν εἰσαγαγὼν, διετήρησε, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ ἄλλους φορολογικούς, καὶ τὰς ναυκραρίας, αὐξήσας τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν εἰς 50, ἀνά 5 εἰς φυλὴν ἐκάστην. Δέκα δὲ (ἀνά εἰς ἕκ φυλῆς ἐκάστης) ἐπιμεληταὶ τῶν νεωρίων ἐπέβλεπον τὴν ἐν τοῖς νεωρίαις διατήρησιν καὶ τὸν καταρτισμὸν τῶν πλοίων τούτων, καὶ εἶχον κατ' ἀρχάς δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῶν τριηράρχων, μεταδῶσαν εἶτα εἰς τοὺς ἀποστολεῖς. Ὅτε δὲ, ἰδίως ἐπὶ Θεμιστοκλέους, ηὔξησεν ἡ ναυτικὴ δύναμις τῶν Ἀθηναίων, ἔπαυσεν ἡ σημασία τῶν ναυκραριῶν, καὶ ταύτας ἀντικατέστησε τὸ σύστημα τῶν τριηραρχιῶν. Οἱ στρατηγοὶ προσδιώριζον ἐκάστοτε μεταξὺ τῶν κεκτημένων τὸ ὠρισμένον φορολογητὸν περιουσίας κεφάλαιον τὸν ἀριθμὸν τῶν τριηραρχῶν, ὧν ἐκάστος, κατὰ τὴν σειρὰν αὐτοῦ, ἔπρεπε νὰ καταρτίξῃ καὶ ὀπλιζῇ ἀνά μίαν τριήρη. Κατ' ἀρχάς ἐλάμβανον οἱ τριηραρχοὶ πρὸς τοῦτο ἀνά ἕν τάλαντον ἐκάστος, μετὰ ταῦτα ὅμως μόνον τὸ κενὸν σκάφος καὶ τὸν μισθὸν τοῦ πληρώματος καὶ τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ. Ἔρχετο δ' ὁ τριηραρχὸς αὐτὸς καὶ νὰ διοικῇ τὴν τριήρη, καὶ ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἦν νὰ ἐπιμελήται αὐτῆς καὶ διατηρῇ αὐτὴν ἐν καλῇ καταστάσει δι' ὅλου τοῦ ἔτους, νὰ ἐπισκευάζῃ αὐτὴν ὡς ἀκρίβειά ἐπιτεῖτο καὶ τ' ἀναγκασθεὶς εἰς καλὴν κατάστασιν νὰ διατηρῇ, τ' ἀπρηχαιωμένα διὰ νέων ἀντικαθιστῶν προσέτι δὲ νὰ προμηθεύῃ ἐρέτας καὶ ναύτας, ἀποτινῶν αὐτοῖς τὸν μισθὸν καὶ τὰ ἐφόδια προμηθεύων, πρὸς ἃ πολλὰκις ἠναγκάζετο καὶ ἐκ τῶν ἰδίων νὰ προκαταβάλλῃ. Πολλὰκις δὲ, ὅτε ἤμαζεν ἐν Ἀθήναις τὸ αἰσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ, τριηραρχοὶ παρεῖχον τὰ ἐφόδια, καὶ αὐτὸν τὸν μισθὸν, ἐξ ἰδίων ἢ συνήθως δὲ δαπάνῃ τῆς τριηραρχίας ἦν 40 μνῶν μέχρις ἐνὸς τάλαν-

του (4000—6000 δραχμῶν). Ἀπὸ τοῦ 411 π. Χ. ἐπετρέπησαν αἱ συντριηραρχίαι, δηλαδὴ δύο πολῖται νὰ καταβάλλωσιν ὁμοῦ ἐξ ἡμισείας τὴν δαπάνην μιᾶς τριηραρχίας· τῆ δὲ 358 μετερρυθμίσθη πᾶς ὁ ὄργανισμὸς. Ὅτε ὠρίσθησαν 1200, οἱ πλουσιώτατοι πάντων τῶν πολιτῶν, καὶ διηρέθησαν εἰς 20 συμμορίας, ὧν ἐκάστη διηρεῖτο εἰς συντελείας ἀορίστου ἀριθμοῦ· ἀλλ' οὐδεμία συντελεῖα περιεῖχε πλείονα τῶν 10 μελῶν, καὶ ἐκάστη ἔπρεπε νὰ μεριμνᾷ περὶ μιᾶς τριήρους, ἥς τὸν ὀπλισμὸν τὸ δημόσιον ἐπομήθευεν. Οἱ πλουσιώτατοι ἦσαν οἱ ἡγεμόνες (ἀρχηγοὶ) τῶν συμμοριῶν, προκαταβάλλοντες διὰ τὴν συμμορίαν, καὶ τὸν ὀπλισμὸν διὰ πλειστηριασμοῦ τοῖς ἥττον αἰτούσιν ἐπαφιέντες, καὶ εἶτα εἰσέπραττον τὰ δαπανηθέντα παρὰ τῶν λοιπῶν μελῶν, πολλὰκις ὅμως αὐτοῖς, ὥστε δι' ἐκείνων πᾶσαν τὴν δαπάνην ἐκάλυπτον, ἐξ αὐτοῦ προέκυπτεν ἡ ἀσυχία ἀνωμαλία ὅτι ἀκριβοῦς οἱ πλουσιώτεροι ἔμενον ἀφορολόγητοι, καὶ συγχρόνως ἔμενον ἀπρηχαιωμένοι τῆς μετοχῆς εἰς ἄλλας λειτουργίας. Πρὸς θεραπείαν τούτου ἐκανονίσθη τῆ 340 π. Χ. ἐπὶ προτάσει τοῦ Δημοσθένους, ἕκαστος κεκτημένος φορολογητὸν κεφάλαιον 10 τάλαντων καὶ ἐπείκεινα, νὰ καταρτίξῃ μίαν ἢ ἀναλόγως πλείονας τριήρεις, οἱ δ' ἥττον εὐποροὶ νὰ συνεισφέρωσι κατὰ συντελείας, καὶ τοῦτο ἐπὶ ἕν ἔτος, μετ' ὃ ἐδίδοτο ἀπολογισμὸς παρὰ τοῖς λογισταῖς. Ἰσπίτηρησιν δ' ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων τούτων εἶχον οἱ ἀποστολεῖς (ἴδ.), δέκα τὸν ἀριθμὸν, δικαιούμενοι καὶ νὰ δένωσι τὴν καθυστεροῦντα καὶ βιάζωσιν αὐτὸν αὐτοῖς εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ. Ὁ δεισχυριζόμενος ὅτι ἡδικήθη δι' ἐπιβολῆς λειτουργίας εἰς τὴν πλουσιώτερος αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῇ, ἐδικαιοῦτο νὰ ζητήσῃ παρ' ἐκείνου ἀντίδοσιν, ἥτοι τὴν ἀνταλλαγῆ τῶν περιουσιῶν τῶν, μετ' ἦν ν' ἀποδεχθῇ αὐτὸς τὴν λειτουργίαν. (C) ἀρνούμενος ἀντί-

δικος ὑπέκυπτεν αὐτὸς εἰς τὴν λειτουργίαν. Ἐξήρουντο δὲ τῆς ἀντιδόσεως αἱ κτήσεις μεταλλείων, καὶ αἱ τῶν κληρουχιῶν εἰς ἀποιχίας, διότι αὐταὶ δὲν συμπεριλαμβάνοντο εἰς τὰς ἐπὶ λειτουργίας φορολογητάς· ἀπρηχαιωμένοι δὲ τῶν λειτουργιῶν ἦσαν καὶ οἱ ἐνεργεῖα ἄρχοντες, αἱ ἐπὶ κληροὶ κόραι μέχρι τῆς νεοφύσεως, οἱ ἀνήλικοι μέχρι τῆς ἐκπνεύσεως τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐνηλικιότητος αὐτῶν. Ὑπέκειντο δ' εἰς τὰς λειτουργίας καὶ οἱ μέτοικοι. Περὶ δὲ τῶν εἰσφορῶν ἴδ. Οἰκονομικά.

Λειψύδριον, τόπος ἀνδρὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, πλησίον τοῦ Πάρνηθος (Πρόβ. Β, 62).

Λειώδης, υἱὸς τοῦ Οἴνακος, μάντις, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ὀδ. Φ, 144).

Λειώκριτος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀρίσθα, συνοδευσας τὸν Διομήδην εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διανίτου (Ὀμ. Ἰλ. Ρ, 344).—2) Υἱὸς τοῦ Ἰδύνορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης (Ὀδ. Β, 242).

Λεκανομαντεία, εἶδος μαντείας (ἴδ.), κατ' ἣν οἱ ἀγῦρται ἐσυμβουλεύοντο τὸ ἔθωρον ἢ ἄλλο ὕγρον ὃ ἐνέχεον εἰς λεκάνην (Ἰσέτα. εἰς Λυκίον. Β, 813).

Λέκτον, ἀκρωτήριο ἐν Μυσίᾳ, ἢ Διοκλεῖα τῆς Ἰθάκης, ἀπέναντι τῆς Β ἀκτῆς τῆς Λέσθου. Φαίνεται δὲ προῦψαν τὸ ὄνομα ἐκ τῆς παρ' Ὀμήρῳ παραδόσεως (Ἰλ. Ε, 284). Καὶ ἐπὶ Στράβωνος ἐπιδείκνυτο ἐκεῖ βωμὸς ἰδρυθεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος εἰς τοὺς 12 θεοῦς (Πρόβ. Θ, 114. — Θουκ. II, 181. — Στράβ. II, 583, 605).

Λέκτρον, ἴδ. κ λ ι ν η.

Λέλεγες, πανάρχαιος φυλὴ ἐν Ἐλλάδι ἐπὶ Πελασγῶν. Ὁ Παισαρνίος συγγέει αὐτοὺς μετὰ τοῖν Καρῶν, ἀλλ' ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Κ, 428) τοὺς διακρίνει, καθὼς καὶ ἄλλοι. Κατὰ Στράβωνα (Ζ, 321) ἦν ἀρχαιοτάτος βασιλεὺς αὐτῶν ὁ Λέλεξ ἐκ Λευκαδίας, ἢ Μαγάρων ἢ Λακαδαίμονος· ἐτομολο-

γεῖ δ' αὐτὸς τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ λ ε γ ε ι ν, σολλέγειν, ἐμφαίνον φυλὴν λογάδων. Ἦσαν δὲ λαὸς πλανώμενος, ἐπιχειρηματίας, ἰδίως διὰ θαλάσσης, συγγενεῖς τῶν Ταφίων καὶ Τηλεβοῶν, καὶ ἀπαντῶνται ἐν Ἀκαρνανίᾳ, Λευκάδι, Λίτωλῳ, Λοκρίδι, Φωκίᾳ, τῇ Β Βοιωτίᾳ, Εὐβοίᾳ, Λακωνικῇ, Ἠλιδί, Μεσσηνίᾳ, διαφόροις νήσοις τοῦ Αἰγαίου, Κρήτῃ, καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὅτε δ' ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων, ἔπαυσαν ἐκείνων διακρινόμενοι.

Λέμωνος Λέμνη, ἢ ὑπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ μεταξὺ Γαλλίας Νορβωνικῆς, Γαλλίας Βελγικῆς καὶ Ἑλβετίας ἀποτελούμενη (Στράβ. Δ, 186).

Λέμβος, (ἢ, ἐνίοτε καὶ ὁ, εἶτα τὸ), πλοιάριον ἔχον ὀξείαν πρόψαν, ἴδ. Ναῦς.

Λεόννατος, ἐκ Πέλλης τῆς Μακεδονίας, βασιλικὸς συγγενής, ἐκ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Φιλίππου, μετὰ τὸν φόνον αὐτοῦ τὸν δολοφόνου τοῦ Παισαρνίου καταδιώξας. Ἔβη δὲ μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου διακρίθη ἰδίως ἐν Ἰνδαίᾳ κατὰ τῶν φιλοπολέμων Μακεδόνων (Ἀρρ. Β, 12, Ζ, 5. — Πλούτ. Ἀλέξ. ΚΑ. — Διόδ. III, 16)), ἔβη καὶ βαρβαρὸς ἐπληρώθη (Ἀρρ. ΣΤ, 10). Μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπεν ὁ στρατός· διόκει δὲ τοὺς ἰπταῖς, καὶ ἐπὶ τῆς διανομῆς τῆ ἐδδοῦ ἢ μικρὰ Φρυγία. Ὅτε δ' οἱ Ἑλληνας ἐπαναστάντες, ἐκίνησαν κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου τὸν Λαμιακὸν πόλεμον (ἴδ.), ἦλθεν εἰς ἐπικουρίαν τούτου μετ' Ἰσχυρᾶς δυνάμεως ἐξ Ἀσίας ὁ Λεόννατος, καὶ γενναίως ἀγωνισθεὶς, ἐφονεύθη ἐν τῇ πρὸς τῇ Λαμία μάχῃ (Διόδ. III, 13—15).

Λεονταῖος, υἱὸς Κορωνοῦ, ἡγεμὸν τῆς Ἰουρτόνης ἐν Θεσσαλίᾳ, συνεξέπλευσε μετὰ τοῦ Πολυπότου, υἱοῦ τοῦ Πειριθίου καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, ἐπὶ 40 νηῶν εἰς Τροίαν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 738. 745, Ζ, 29, Μ, 130. Ψ, 837). Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἦνυσαν ἀμφότεροι ὁμοῦ τὴν Ἄσπενδον.

Λεοντιάδης, 1) Εὐρύμαχου, στρατη-

γός τῶν Θηβαίων ἐν Θερμοπύλαις (Ἡρόδ. Ζ, 205. 233). — 2) Ἴσως ἐκείνου ἀπόγονος, ἀρχηγός τῶν ἐλιγαρχῶν ἐν Θήβαις, πολέμαρχος τῆ 383 π. Χ., παρέδωκε τὴν Καδμείαν τῇ Φοιβῆδι πρὸς συμφέρον τῆς μαρίδος του. Ἐπὶ τῆς ἐλευθερώσεως δὲ τῶν Θηβῶν ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Πελοπίδου (ἴδ.).

Λεοντένοι, πόλις τῆς Σικελίας, ΒΔ τῶν Συρακουσῶν παρὰ τὸν μικρὸν ποταμὸν Λίσσον κειμένη, πατρίς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου. Χαλκιδεῖς ἐκ Νάξου ἱδρυσαν αὐτὴν θ' ἐτη μετὰ τὰς Συρακούσας, ὧν ἡ ἀνάπτυξις παρεκώλυσε αὐτῆς τὴν πρόδοον. Τῆ 88ῃ Ὀλυμπιάδι ἐκδιώξαντες οἱ ἀριστοκράται τοὺς δημοκρατικούς, παρέδωκαν τὴν πόλιν τοῖς Συρακουσίαις. Οἱ ἀντίπαλοι ὅμως, μετὰ πρῶτην ἀποτυχούσαν ἀπέπειραν (Θουκ. Β, 4),

ἐπέτυχον τέλος· ἀλλ' ὁ Διονύσιος ἐκ νέου τοὺς κατέβαλε, καὶ ἐγκατέστησε παρ' αὐτοῖς μισθίους Ἕλληνας μισθωτοὺς (Διόδ. ΙΑ, 14, 38). Ἐπὶ τῶν Καρχηδονικῶν πολέμων οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν, συμμαχοῦσαν μετὰ τῶν Φοινίκων καὶ τὴν ἐλεηλάτησαν (Λίν. XXIV. XXIX. L). Φρούρια περὶ τὴν πόλιν ἦσαν αἱ Φωκία καὶ οἱ Βριζιννῆαι (Θουκ. αὐτ.). Ἦν δὲ σιτοφόρον τὸ πρὸς Β τῆς πόλεως πεδῖον (Διόδ. Β, 2. — Στράβ. ΣΤ, 272).

Λεόντιον, ἴδ. Ἐρμησιάναξ.

Λεοντίς, ἴδ. Φυλή.

Λεοντύπολις, 1) μητρόπολις νομοῦ τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐνθα ἰδίως ἐλατρεύετο ὁ λέων (Στράβ.). Ν. Τελ.—Ἐσαθέ.— 2) Πόλις τῆς Φοινίκης, μεταξύ Σιδῶνος καὶ Βερρυττοῦ, ἢ εἴτα μετονομασθεῖσα Προφύριον (Στράβ.—Σκόλ.—Πίν V, 20).

Λεπταδων, ἡ λαίρις δι' ἧς ὁ ῥυμός τῆς ἀμάξης δένεται ἐπὶ τῶν ἵππων τὸν τράχηλον.

Λεπαστή, ἀγγεῖον πλατὺ, ἔχον τὸ σχῆμα μεγάλου μονοθύρου ὑστράκου (ληπάδος).

Λεπιδιωτῶν πόλις, ἐν Αἰγύπτῳ, εἰς τὴν Ἀ ὄχθην τοῦ Νείλου, ἐνθα ἠλείωντο καὶ ἐλατρεύοντο οἱ λεπιδιωτοὶ λεγόμενοι ἰχθυεῖς (Ἡρόδ. Β, 72. — Πτολ. Δ, 5, 72) (ν. Βέρδης).

Λεπιδιωτὸς ὠώραξ, ἴδ. ὀπλ.

Λέπρεον καὶ Λέπρεος (β) πόλις ἐν Τριφυλίᾳ τῆς Ἰλίδος, ἱδρυθεῖσα, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὑπὸ Μινυῶν ἐκ Αἰθήνου, καὶ κειμένη 40 στάδια ἀπὸ τῆς θαλάσσης, νοτίως τῆς Πύλου (ν. Στρεβίται), ἐπὶ ἀκρωτηρίου τοῦ ὄρους Μίνθης, μετὰ φρουρίου. Οἱ Λεπρεῖται μετέσχον καθ' ἑαυτοὺς τῆς ἐν Ἠλαταιαῖς μάχης (Ἡρόδ. Θ, 28), καὶ ἠγωνίζοντο πολλὰκις ἐπιτυχῶς ν' ἀποσπασθῶσι τῆς Ἰλίδος· ἐκυριώθη δ' ἡ ἀνεξαρτησία των ἐπὶ τῆς συνομολογήσεως τῆς εἰρήνης, τῆ 399 π. Χ., δι' ἧς καὶ τινεὶ λέγουσι τὴν Λεπρεῖταιδα χώραν αὐτοτελή, ἄλλοι τῆ Ἀρκαδία ἀνήκουσαν (Θουκ. Β, 31. — Στράβ. Β, 342. 344. — Πaus. Β, 4, 4).

Λέπρεος ἢ Λεπριάς, υἱὸς Πυργέως ἢ Καύκωνος, φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Πρακλέους εἰς μονομαχίαν. Κατ' αὐτὸν ἐλέγετο ὀνομασθῆναι τὸ Λέπρεον (Διόδ. Π. Γ. Α, 24. — Πaus. Β, 5. — Σχλ. Κόλλμ. εἰς Δία, 39).

Λεπρίνα, (ή), (ἴσως Λεπρίνη), πόλις τῆς Ἰλίδος (Σανφ. Ἑλλ. Γ, 2, 30).

Λεπτὴ ἄκρα, ἀκρωτήριο τῆς Παφλαγονίας.

Λεπτινής, 1) ἀδελφὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ναυαρχὸν κατὰ τῶν Καρχηδονίων· δυσσεστῆσας δὲ τὸν ἀδελφόν του, ἐπαύθη καὶ ἐξορίσθη τῆ 340 π. Χ· ἀλλ' εἴτα αὐθις ἀνακληθεὶς, ἔπεσε ἐντῆμος ἐν τῇ ἐν Κρανίῳ μάχῃ, τῆ 333 (Πλούτ. Δίων, Θ. — Διόδ. ΙΒ, 7, 17). — 2) ὁ φονεύσας Κάλιππον, τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν, τὸν φονεῖα τοῦ Δίωνος (Πλούτ. Δίων, ΝΗ). — 3) Τύραννος Ἀπελλωνίας καὶ Ἐγγυῖου ἐν Σι-

κελίᾳ, ἐξεβλήθη ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος καὶ ἀπεστάλη εἰς Κόρινθον (Πλούτ. Τιμ. ΚΔ). — 4) Ἀθηναῖος ῥήτωρ λαοφιλής, οὗ τὴν δημογραφίαν περὶ περιορισμοῦ τῆς ἀπὸ τῶν δημοσίων φόρων ἀπαλλαγῆς ἐπολέμησεν ὁ Δημοσθένης τῆ 356 π. Χ.

Λέπτις, 1) ἡ μεγάλη, πόλις παραλία ἐν Ἀφρικῇ μεταξὺ τῶν δύο Σύρτεων, Δ τοῦ Κίνοπος ποταμοῦ, Α τοῦ Ἀβροτόνα, ὑπὸ φογάδων Φοινίκων ἱδρυθεῖσα (Sall. Jug. LXXVIII). Διὰ τοῦ ἐμπορίου ἀναπτυχθεῖσα, ἔγεινε ἐπειτα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Λίν. XXXVI 62) τῆ 366 δὲ ὑπὸ τῶν Λιβύων καταστραφείσα, δὴν ἔφθασε πλέον εἰς ἀκμὴν. Ἦν δὲ πατρίς τοῦ Σεπτ. Σεβήρου (ν. Λέβδα μετ' ἐρεπίων). — 2) ἡ μικρὰ (ν. Λάμπα μετ' ἐρεπίων), ἐν Βυζαλίῳ τῆς Αἰγύπτου, τῆ ἐπὶ Ῥωμαίων ἐπαρχία Ἀφρικῆ, ΝΑ τοῦ Ἀδρομέτου, ἐπίσης φοινικικὸν κτίσμα (Sall. Jug. XIX). Ἦν τόσον πλουσία, ὥστε ἀπέφερε τοῖς Καρχηδονίοις φόρον ἰ τάλαντον καθ' ἑκάστην (Cass. B. G. II, 28. — Tac. Hist. IV, 50. Ann. III, 74).

Λέρνη, ἔλος εἰς τὴν Ἀργολικὴν ἀκτὴν, παρ' ἧς καὶ ὀμώνυμος πόλις μνημονεύεται, ΝΑ τοῦ Ἄργους. Ἐνταῦθα ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν πολυκεφάλον Λερναίαν Ὑδραν, ὅπου τινεὶ ἐξήγησαν ὅτι, κανονίσας τοῦ ἔλους τὴν ἐκροήν, ἔπαυσε τὴν θανατηφόρον αὐτοῦ ἐπήρσιαν. Κατὰ δὲ Πausανίαν (Β, 36, 67), ὑπῆρχεν ἐκεῖ, 40 στάδ. Ν τοῦ Ἄργους, τέμενος πλατάνων μετὰ ναῶν καὶ ἱερῶν, καὶ τῆς πηγῆς Ἀμφιαράου, καὶ ἐκεῖ ἐτέλουν οἱ Ἄργεῖοι ἐτησίως τὰ Λερναῖα, φέροντες πῦρ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κράτιδος ἱεροῦ τῆς Πυρρινίας Ἀρτέμιδος (Πaus. Β, 37, 3. Β, 15, 4).

Λέρος, μικρὰ νῆσος παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Καρίας, ἀπέναντι τοῦ Ἰαίου ἢ Βαργυλλίου κόλπου, μεταξὺ Καλύμνου καὶ Πάτμου. Ὑπὸ Μιλησίων οἰκισθεῖσα, ἦν πατρίς τοῦ ἱστορικοῦ Φερεκύδου. Ἔλεγε ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς δὲν ἐφημίζοντο

ἐπ' ἀγαθότητι (Ἡρόδ. Ε, 125. — Θουκ. Η, 27. — Στράβ. Ι, 184).

Λέσθος, ἀστράγαλος (ἴδ.).

Λέσθος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς Μυσίας, καὶ Μυτιλήνη εἴτα ὀνομασθεῖσα κατὰ τὴν ὀμώνυμον αὐτῆς πρωτεύουσαν, ἔφερε κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους καὶ τὰ ὀνόματα Ἴσπα, Πελασγία, Ἡετωνίς, Μακαρία· τὸ δ' ὄνομα Λέσθος ἐλέγετο λαθεύσα ἀπὸ τοῦ ἐποικίσσαντος αὐτὴν Λέσθου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Λακίθου, ὅστις ἐνυμφεύθη Μεθόμνην τὴν θυγατέρα τοῦ Μακαρέως (Διόδ. Ε, 82). Εἰς 80 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς παραλίας τῆς Ἄσσου, κεῖται ἀπέναντι τοῦ Ἰδαίου ἢ Ἀδραμυττίου κόλπου, ἐν σχήματι ἡμικυκλίου, ἀνοικτοῦ πρὸς τὰ ΝΔ, καὶ καλουμένου Εὐρύπικος Πυρραγός (ν. κόλπος Καλόν). Ἡ ΒΑ ἄκρα ἦν τὸ ἀκρατήριον Ἀργιννον, ΝΑ ὁ Μαλέας (ν. Ζεϊτοῦν), καὶ Δ τὸ Σίγριον καὶ ἡ Βρίσα πρὸς τῶν Ἐβρίπων. Ὅρεινόν ἦν κυρίως τὸ ΒΔ μέρος τῆς νήσου, μάρμαρον παράγον· εἰς δὲ τὰ ΝΑ ἦσαν τὰ κυριώτερα ὄρη ὁ Ὀρδυμνος, ὁ Λεπέθυμνος, ὁ Κρίων, ὁ Ὀλυμπος. Ῥόακες διέτρεπον τὴν νῆσον, οὐσαν λίαν οἰνοφόρον. Οἱ ἀρχαιοτάτοι κάτοικοι ἦσαν Πελασγοί, Προστέθησαν δ' αὐτοῖς Ἴωνες πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. Ἠρξάτο δ' ἀναθῆναι ἡ νῆσος ὅτε, 130 ἔτη μετὰ τὰ Τρωϊκὰ, ὑπὸ τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολέων ἐποικισθεῖσα, κατέστη τὸ κυριώτερον αὐτῶν κέντρον, καὶ ἐπὶ τῶν παρακειμένων πόλεων τῆς στερεᾶς τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς ἐξασκούσα (Ἡρόδ. ΣΤ, 21). Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κατέχον αὐτὴν οἱ Ἀθηναῖοι (Θουκ. Γ, 8. — Διόδ. ΙΒ, 35). Εἶτα δὲ τὴν ἐκυρίευσεν ὁ Μιθριδάτης, καὶ μετ' αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι. Ἐξοχος ἦν παρὰ τοῖς Λεσθίοις ἡ τοῦ πνεύματος καλλιέργεια, καὶ πολλοὶ μνημονεύονται σοφοὶ καὶ συγγραφεῖς ἐν αὐτοῖς, ὡς οἱ φιλόσοφοι Πιττακός, Θεόφραστος, Φανίας, ὁ ἱστορικός Θεοφάνης, ὁ λογογράφος Ἑλλάδικος, οἱ ποιηταὶ Ἀρίων, Τέρπανδρος, Ἀλ-

καίος, αἱ ποιήτριαι Σαπφώ καὶ Ἑριννα προσήπιετο ὁμιῶς αὐτοῖς καὶ τρυφηλότης καὶ ἐκδιαιτήσις. Αἱ κυριώτεραι πέντε αὐτῆς πόλεις ἀπετέλουν πεντάπολιν, καὶ ἦσαν, πρὸς Δ ἢ Μυτιλήνη, μετὰ λιμένος, πριτεύουσα τῆς νήσου, καὶ περίφημος διὰ τοὺς ποιητικούς αὐτῆς διαγωνισμούς, καὶ ὡς πατρίς τοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφούς καὶ τοῦ Πιπτακοῦ. Β αὐτῆς ἔκειτο τὸ χωρίον Αἴγειρος. Εἰς τὴν Β παραλίαν ἦν ἡ Μήθυμνα (ἢ Μέθυμνα), εὐρὴν ἔχουσα λιμένα, λεηλατηθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῷ 406 π. Χ. (Ξεν. Ἑλλ. Α, 2, 11.—Διόδ. Π, 76), πατρίς τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Ἀρίωνος, καὶ περίφημος προσέτι διὰ τὸν οἶνον τῆς. Ἦττον ἐπίσημοι ἦσαν αἱ 3 ἄλλαι πρὸς Δ, ἢ Ἀντισπικα καὶ ἡ Ἐρεσσός, πατρίς τοῦ Θεοφράστου καὶ τοῦ Φανίου, ἐπὶ παραλίῳ λόφῳ κειμένη, εἰς 28 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Σιγρίου ἀκρωτηρίου ἢ Πύργου, κατὰ τὸ στενωτάτον τῆς νήσου ἐπὶ τοῦ Βύριπου, πρὸ τοῦ Στράβωνος ἤδη καταποντισθεῖσα ἐπὶ σεισμοῦ. Ἡ Ἀρίσθη (Ἠρδ. Α, 151), κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καταστραφεῖσα (Στράβ. ΙΕ 616.—Μελ. ΙΙ, 7, 4).

Λεσβώναξ, 1) Ἑλλην ρήτωρ ἐπὶ Τιβερίου. Αὐτοῦ σώζονται δύο ἐλάχιστοι λόγου ἄξια ῥητορικά γυμνάσματα, δημηγορίαι, πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, προτρέπουσαι αὐτοὺς ἀνδρείως νὰ πολεμήσῃσι κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν Θηβαίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (ἐν Dobson καὶ Bekker Orat. Att.).—2), Μεταγενέστερος γραμματικὸς ἐν Ῥώμῃ, γράψας «περὶ σχημάτων» (γραμματικῆς) (Valokonaer ἐν ἐκδ. Ἀρμυνίου).

Λέσχη, (ἐκ τοῦ λέγειν ἢ λαδν ἔχειν) τόπος συναλεύσεως πρὸς συνδιαλέξεις, καὶ πρὸς θερμασμὸν ἐν χειμῶνι. Συνεχῶς τοιαῦται ὑπῆρχον εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, εἰς Ἀθήνας, κατ' Ἐβυστάθιον (εἰς Ὀμηρ. Ὀδ. Σ, 327, 360. Ἰδ. καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 491. 499.—Ἠσύχ. λ. Λέσχη.—Ἦτ.

Μ). Ἐν Σπάρτῃ δὲ, ἢ συνεδρίασις τῶν μελῶν ἐκάστης φυλῆς πρὸς συζητήσεις πολιτικὰς καὶ ἄλλας. Ἐκεῖ προσήγοντο καὶ τὰ νεογνά, ἐν ἀποφασίζηται τὸ περιέκθεσθαι ἢ περὶ ἀνατροφῆς αὐτῶν (Πλουτ. Λοκ. ΙΣΤ. ΚΙΒ). Ἦν δ' ἡ διάταξις αὕτη ἀναγκαία, ἵνα συναποφασίζῃσι καὶ οἱ νέοι Σπαρτιάται μὴ συνερχόμενοι, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι, εἰς τὴν ἀγορὰν, ἀλλ' ἀποκλειόμενοι αὐτῆς μέχρι τοῦ 30 ἔτους. Ἦσυχολοῦντο δ' ἐν τοιαύταις συναναστροφαῖς ἢ εἰς σπουδαῖα, ὡς εἰς πανηγυρισμὸν καλοῖν πράξεις ἢ ἔλεγχον τῶν ἐπιληψίμων, ἢ καὶ εἰς φαίδρα. Ἐν Βοιωτίᾳ Λέσχαι ἐλέγοντο οἱ οἶκοι τῶν κοινῶν ἐστιάσεων. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ μνημονεύεται (Ὀδ. Σ, 329.—Ἰδ. καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 391. 409) λέσχη, ἐν ἣ ἐπαῖται διευκτέρευον. Ἐπῆρχον δὲ λέσχαι συνήθως παρὰ τοῖς μεγάλοις ναοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἡ ὠραιότατη παῶν, ἢ τῶν Κνιδίων ἐν Δελφοῖς, περιέχουσα τὰς μεγαλογραφίας τοῦ Πολυγνώτου (Παισ. Α, 25), ἐξ αὐ καὶ ὁ θεὸς Λεσχηνόριος ἐπωνομάζετο (Ἀρποκρ. λ.—Πλουτ. π. τ. εἰ κτλ.).

Λέσχη, Ἰδ. Ἔπος.

Λετρώνοι, πόλις ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη εἰς τὰ ἀρκτικά τῆς Ἠλίδος, εἰς 140 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας, ἐπώνυμος Λετρώως, υἱοῦ τοῦ Πέλοπος (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 251.—Παισ. Β, 22). Ὁ νῦν Πύργος.

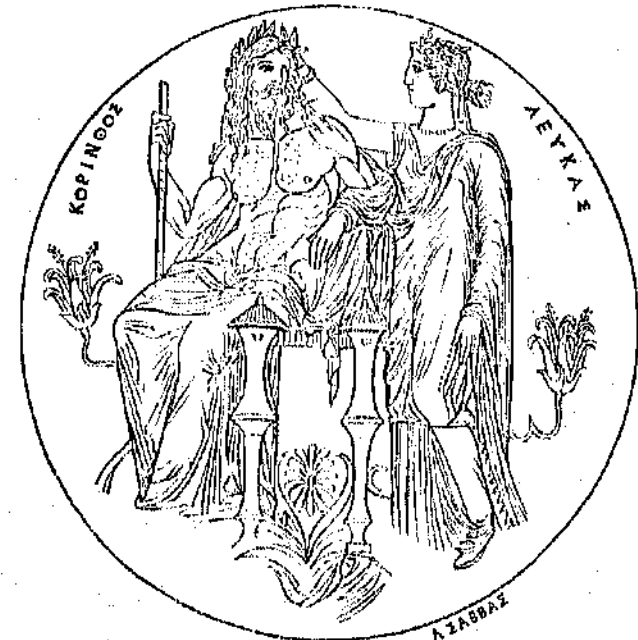
Λεσβικαι, 1) πόλις τῆς Ἰωνικῆς παραλίας, ἐπὶ λόφῳ ἀποτόμου παρὰ τῇ Φωκαίᾳ, ἰδρυθεῖσα τῷ 352 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Πέρσου στρατηγοῦ Ἰάχου, καὶ πολλάκις διαμεισθηθεῖσα μεταξὺ τῶν Συμυρναίων καὶ Κλαζομενίων. Τῷ 131 μάχη συνεκροτήθη ἐνταῦθα μεταξὺ τοῦ Ἀριστονίκου, καὶ τοῦ ὑπάτου Λικ. Κράσσου (Στράβ. ΙΔ, 646.—(Just. XXXVI, 4).—2) Πόλις Λακωνικῆ καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν (Πολύδ. Δ, 36. Ε, 19.—Στράβ. ΙΙ, 363).—3) Τρία νησιδία πρὸς τῇ Κρήτῃ.

Λευκανία, χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας παρὰ τῇ Ταραντίνῳ κόλπῳ, ἐκ τῶν λευκῶν λίθων τῶν εἰς αὐτὴν ἐκτεινομένων Ἀπεννίνων κληθεῖσα. Μέγα ἀκρωτήριο εἶχε τὸ Παλίγουροῖν, ποταμοὺς τὸν Σίλαρον, Ἄλην, Δάσιν, πρὸς Δ. Ἀν. Κράθιν,

Σύβαριν, Σέμμον, Βράδανον. Οἱ πρῶτοι κάτοικοι, Οἰνωτροί, ἐνίκηθησαν ὑπὸ Σαμνιτῶν. Ἐξενίκησαν δὲ τέλος αἱ παράλιοι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι (Ἰδ. Μεγ. Ἑλλάς.).

Λευκάς, ἢ Λευκαδία (ἀγ. Μαῦρα) κατ' ἀρχὰς χερσονήσος τῆς Ἠπείρου (Ἀντιγ. Ἠπειροῖο (Ὀμ. Ὀδ. Ω, 378), 4^α

μήκους καὶ 1/3^α πλάτος ἔχουσα, μετὰ πόλεως Νηρέου (ἢ Νηρίτου). Ἐλέγετο δ' ἐπώνυμος Λευκαδίου, τοῦ υἱοῦ Κάρου (Στράβ.). Οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι ἦσαν Τηλεβοαὶ καὶ Δέλεγες, οἳ προσετέθησαν τῷ 640 π.Χ.

1000 Κορίνθιοι ὑπὸ τὸν Γόργον, ὁμοῦ μετ' ἐκείνων ἄλλην πόλιν κτίσαντες, τὴν Λευκάδα, παρὰ τὸν ἰσθμὸν, τὸν διόρυκτον, ὃν ἔσκαψαν καὶ ἐγεφύρωσαν. Ἔμεινε δὲ τὸ ὄρυγμα τοσοῦτον ἀβαθές, ὥστε καὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι συγγραφεῖς λέγουσι τὴν Λευκάδα ἄλλοτε νῆσον ἄλλοτε χερσονήσον (Θουκ. Γ, 81, 4.—Liv. ΧΧΧΙΙΙ, 17). Τόρυγμα σπανίας ὠραιότητος ἐπὶ κατόπρου παρίστησι τὴν Λευκάδα, ὡς νέαν γυναῖκα, στεφανούσαν τὴν Κόρινθον ὡς ἐνθρονον ἄνδρα. Εὐρέθη δ' ἐν Κορίνθῳ ὑπὸ τοῦ κ. Ῥέντη. Πρὸς Ν προσέχει τὸ ἀκρωτήριο Λευκάτας μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐλέγετο κρημισθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν ἢ Σαπφῶ, ἣν καὶ ἄλλοι δυσέρωτες ἐμμοῦντο (Στράβ. Ι, 452). Ἦν δ' ἐπὶ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ ἢ ἐπὶ τοῦ Διορύκτου Λευκάς ἢ πρωτίστη πόλις τῆς Ἀκαρνανίας.

Λευκάτας, τὸ νοτιοδυτικὸν ἀκρωτήριο τῆς Λευκάδος, ἔχον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπὸ τῶν βράχων τούτου ἐλέγετο κρημισθεῖσα ἢ Σαπφῶ εἰς τὴν θάλασσαν (Στράβ. σ. 461).

Λευκή, 1) Νησιδίων Ν τῆς Κρήτης (ν. Κουφονήσι).—2) Νῆσος ἐν τῇ Εὐξεινῳ Πόντῳ, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰστρου, ἱερὰ τῇ Ἀχιλλεῖ (δὲ ὁ καὶ Ἀχιλλεῖα προσέτι ἐλέγετο, διότι ἐνταῦθα ἐπιστεύετο συζῶν ὁ Ἀχιλλεὺς ἀθάνατος μετ' ἄλλων ἡρώων (Στράβ. Β, 125).—3) Λευκὴ ἀκτὴ, χωρίον ἐν Προποντίδι τῆς Θράκης (Ἠρδ. Ζ, 25). Ὁμοίως ἢ Ν ἄκρα τῆς Εὐβοίας (ν. Παξιμάδι).—4) Λευκὴ κόμη, ἐμπορεῖον τῶν Ναβαταίων εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, ἔχον φρουρὰν Ῥωμαϊκὴν (Στράβ. ΙΣΤ, 781). **Λευκέριμη** καὶ **Λευκέριμη**, τὸ νο-

τιανατολικόν ἀκρωτήριο τῆς Κερκύρας (Θουκ. Α, 30). Ἴταλ. Capo bianco.

Λευκίππη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ὀμ. Ὑμν. Δημητρ. 418. Πaus.). — 2) Ἰυνὴ τοῦ Ὑλλου καὶ μητὴρ τοῦ Λαομέδοντος, ἢ γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μητὴρ τοῦ Πριάμου (Ὑγίν.-Σχλ. Λυκφρ. 18). — 3) θυγάτηρ τοῦ Μινύα ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθεῖσα εἰς πτηνόν, ὡς καὶ δύο ἀδελφαί τῆς (Δίλ. Π., σ. ΓΓ, 42). — 4) Ἰυνὴ τοῦ Εὐθύνορος εἰς τὴν νῆσον Ἀτλαντίδα (Πλάτ. Κριτ. σ. 113).

Λευκιπίδες, ἴδ. Ἴδας. Διδόσκουροι.

Λεύκιππος 1) Οἰνομάου, ὡς κόρη μεταμορφωθείσα, παρεμόνευσε τὴν νόμφην Δάφνην, δι' ἧς καὶ ἐφρονεῖτο ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς (Πaus. Η, 20, 2). — 2) Υἱὸς Περιήρους, ἀδελφὸς τοῦ Ἀραρέως καὶ τοῦ Τυνδάρεω, πατὴρ τῆς Ἀραϊνῆς, Ἰλαίρας καὶ Φοίβης, αἵτινες ἐξ αὐτοῦ Λευκιπίδες ἐλέγοντο, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας (ἴδ. Ἴδας, Διδόσκουροι). — 3) Ἐἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων φιλοσόφων, πρῶτος ἐπισητῆς τῆς ἀτομιστικῆς θεωρίας, πιθανῶς περὶ 500 π. Χ. Πατρὶς αὐτοῦ λέγονται ὑπ' ἄλλων τὰ Ἀθήναι, ἢ Ἐλέα, ἢ Μήλος, ἢ Μίλητος· διδάσκαλοι δ' αὐτοῦ μνημονεύονται ὁ Παρμενίδης καὶ ὁ Ζήνων, μαθητῆς δ' ὁ Δημόκριτος, τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ εἶτι μᾶλλον ἀναπτύξας εἰς ἃν καί τινες ἀποδίδουσι τὰ συνήθως ὡς τοῦ Λευκίππου θεωρούμενα συγγράμματα. Λέγεται δ' ὅτι καὶ πρακτικὰ ζητήματα τῆς φιλοσοφίας ἐπραγματεύθη ὁ Λεύκιππος.

Λευκοθέα, ἴδ. Ἀθάμας.

Λεύκολλα, λιμὴν εἰς τ' ἀνατολικὰ τῆς Κύπρου (Στράβ.).

Λευκολυφίδης, πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγῶ Ἀδεμάντου (Πλάτ. Πρωταγ. 315).

Λευκὸν τεῖχος, φρούριον τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ (Ἡρόδ. Γ, 91. — Θουκ. Α, 104).

Λευκονύη, 1) ἀττικὸς δῆμος τῆς

Λεοντίδος φυλῆς (Σουίδ.). — 2) θυγάτηρ τοῦ Μινύα (Οvid.).

Λευκόπετρα, ἀκρωτήριο ἐν Βρουτίοις, εἰς τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, 12 μιλ. Ν. τοῦ Ὑγίου (Στράβ. Ε, 211. ΣΤ, 259).

Λεύκος, ἐταῖρος τοῦ Ὀδυσσεύς πρὸ τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 491).

Λεύκοφρυς, πόλις Καρικὴ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, μετ' ἐπισημοτάτου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ μετὰ λίμνης, ἣς τὸ θερμὸν ἀλλὰ πόσιμον ὕδωρ διετέλει ἐν ἀδιαλείπτῳ κινήσει (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 19. Δ, 8, 17). Ἐκαίθεν ἐπωνομάζετο ἢ θεὰ Λευκοφρύνη (Στράβ. Α, 14).

Λευκόσυροι, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Καρπαδοκίας, συριακῆς φυλῆς, ἀλλὰ τῶν Συρίων λευκότεροι (Ἡρόδ. Α, 72. — Ε, 45. Ζ, 72). Παρέμεινε δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς κατοικοῖς τοῦ παραλίας, μεταξὺ τοῦ Ἄλως καὶ τοῦ Ἰριδος, καὶ ἀπ' οὗ τὸ τῶν Καρπαδόκων ἐπεκράτησεν ἀνά πᾶσαν τὴν χώραν (Ξεν. Ἀνάβ. Β, 6, 11, 9. — Στράβ. ΙΒ, 542).

Λεύκτρα, 1) πεδῖον δασυδὲς τῆς Βοιωτίας, μετὰ τὴν Πλαταιῶν καὶ Θεσπιῶν, περιφραγμένον διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἑπαμεινώνου τῆ 371 π. Χ. (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 4, 9. — Πλούτ. Πελοπ. ΚΑ). — 2) πόλις πρὸς Δ. τῆς Λακωνικῆς, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Παμίσου, ἔχουσα ἀκρόπολιν καὶ ναοὺς τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Ἑρωτος (Πaus. Γ, 21, 7, 26, 4. — Πλούτ. Πελοπ. Κ). — 3) φρούριον ἐν Ἀρκαδίᾳ κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Λακωνικῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Μεγαλοπόλεως (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 24. — Θουκ. Ε, 54. — Πλούτ. Κλεομ. ΣΤ, Πελοπ. Κ).

Λεύκωμα, σάνις ἢ μέρος τοῦ χου λευκῶς χειρισμένου ἵνα δέχηται ἐπιγραφάς.

Λεύκων, 1) ἡγεμὼν τῆς Παντικαπείας ἐν τῇ Ταυρικῇ, ζῶν περὶ τὴν 100ην Ὀλυμπιάδα, ἐκτιμούμενος δὲ ἐπὶ φρονήσει καὶ εὐγενείᾳ αἰσθημάτων (Δμοθ. π. Λεπτ. — Πολύαιν.). — 2) Υἱὸς Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς

(Ἀπλλδ. Α, 9, 2). — 3) χωρίον τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Ἀφρικῇ (Ἡρόδ. Δ, 160).

Λευκῶνης, υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Αἰσχροῦ, κόρης τοῦ Θεσπίου (Ἀπλλδ. Β, 2).

Λευκῶνιον καὶ Λευκωνία, πόλις τῆς Χίου (Θουκ. Η, 24. Πολύαιν.).

Λευκωπεύς, υἱὸς Πορθάωνος καὶ Εὐρυδίκης, ἀδελφὸς Οἰνέως (Ἀπλλδ. Α, 7, 10).

Λευκωσία, νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, ἐπωνυμῶς μιᾶς τῶν Σειρήνων (Στράβ. Β. — Λυκφρ.). Ν. Λικόσα.

Λεχεάτης, ἐπιθετοὶ τοῦ Αἰῶς ἐν Ἀλικαρῆσσι τῆς Ἀρκαδίας, ἐνθα ἐλέγετο γεννήσας τὴν Ἀθηνᾶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς.

Λέχαιον, χωρίον εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, 12 στάδ. Β τῆς Κορίνθου, μεθ' ἧς ἡνοῦτο διὰ μακρῶν τειχῶν, ὄχυρὸς λιμὴν διὰ τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν τῶν Κορινθίων καὶ τὰ ἐκ δυσμῶν προσπλέοντα πλοῖα (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 4, 17. Ἀγροσ. Ε, 17). Ὀνομάσθη κατὰ Λέχην, υἱὸν Ποσειδῶνος καὶ Πειρήνης.

Λεωβιάτης, ἀναψίχας τοῦ Λευκίργου, ὁ κατ' ἄλλους Χαρίλαος (ἴδ.). (Ἡρόδ. Α, 62).

Λεωγύρας, ὁ πρόπαππος ὡς καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Ἀνδοκίδου· ἐκεῖνος μὲν συνέπραξεν εἰς τὴν ἔξωσιν τῶν Παισιστρατιδῶν, οὗτος δ' εὐρέθη περιπεπλεγμένον εἰς τὴν δίκην τῶν Ἑρμοκοπιδῶν (Πλούτ. Β, Ι, Πητ. σ. 134).

Λεωθάμας, ῥήτωρ διάσημος τῆς σχολῆς τοῦ Ἰσοκράτους 400 — 355 π. Χ. (Αισχ. κ. Κτησ. 531. — Δμοθ. Λεπτ. 501). Κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλου, ἐνεκάλεσε δὲ τὸν Χαβρίαν καὶ τὸν Καλλίστρατον.

Λεώδοκος, υἱὸς Βιάντος καὶ Πηροῦς, Ἀργοναυτῆς (Ἀπλλδ. Ροδ. Α, 119).

Λεωκίδης, υἱὸς τοῦ τυράννου τοῦ Ἀργεὺς Φεῖδωνος (Ἡρόδ. ΣΤ, 127).

Λεωκόριον, ἱερὸν τῶν 3 κορῶν τοῦ Λέω, ἥρωος ἐπωνύμου τῶν Ἀθηναίων, θυσιάσαντος αὐτὰς εἰς ἐξιλέωσιν τῶν θεῶν ἐπὶ μεγάλῳ λοιμῷ (Θουκ. Α, 20. ΣΤ, 57).

Λεωκράτης, 1) εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην (τῆ 479 π. Χ.) τῆ δὲ 456 πολιορκήσας ὑπέταξε τὴν Αἰγίναν εἰς τὰς Ἀθήνας (Πλούτ. Ἀριστ. Κ. — Θουκ. Α, 105, 108). — 2) Ἐπίσημος Ἀθηναῖος, φυχὼν ἐξ Ἀθηνῶν μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, καὶ μετὰ 8 ἔτη διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Λυκούργου κατηγορηθεὶς, ἀλλὰ δι' ἰσοψηφίας ἀθωωθείς.

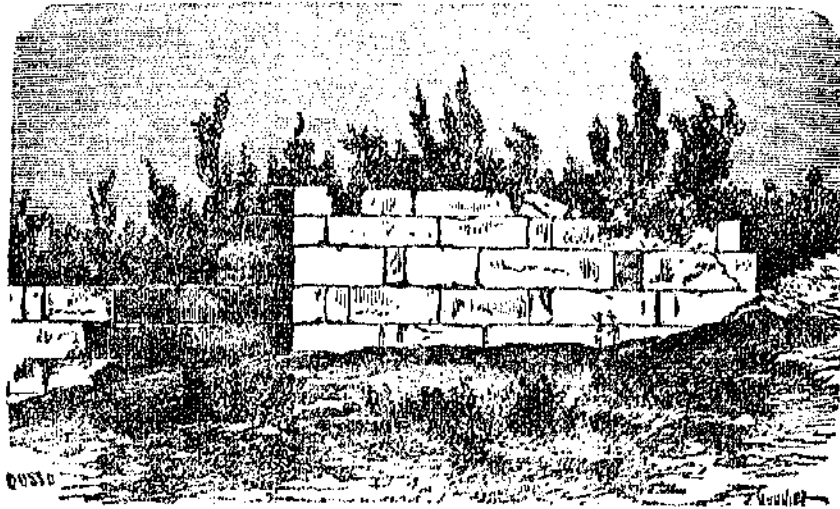
Λέων, 1) υἱὸς Εὐκράτιδα, ἐγγονὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, περὶ τὸ 600 π. Χ. (Ἡρόδ. Α, 65. Ζ, 240).

— 2) Ναύαρχος Ἀθηναῖος, μετὰ τοῦ Νικίου συνηγορήσας τὴν μετὰ τῆς Σπάρτης εἰρήνην (Θουκ. Ε, 19, 24), εἰς τῶν τεθέντων ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐν Σάμῳ στόλου κατὰ τῶν Ὑ' (Θουκ. Η, 24, 73). Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Ἀλκιβιάδου συναναύαρχησε μετὰ 9 ἄλλων ἐν Ἀργινοῦσαις (406 π. Χ.) ἐπὶ δὲ τῶν Ἀ' ἀπεσύρθη εἰς Σαλαμίνα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐφρονεῖτο ὑπ' αὐτῶν (Ξεν. Ἑλλ. Α, 5, 18. Β, 3, 31). — 3) Βυζάντιος, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος, διωκτῆς τῆς τυραννίδος, ὅτε ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνου (340). Φίλος τοῦ δὲ ἦν ὁ Φωκίων, ὃν ὑπεδέχθη τότε ἐκεῖ, τὸν Χάρητα δ' ὡς ὑποπτον ἀπέκλεισεν. Ἀπέθανε δι' ἐκουσίου θανάτου ὅτε ὁ Φίλιππος ἐξήγειρε κατ' αὐτοῦ ὑπονοίας παρὰ τοῖς Βυζαντιοῖς (Πλούτ. Φωκ. ΙΔ. Νικ. ΚΑ).

Λέων, 1) ἀκρωτήριο τῆς Εὐβοίας Ν τῆς Ἐρετρίας (ν. Στραγγυλόν). — 2) Ἀκρ. εἰς τὰ Ν τῆς Κρήτης (ν. Λεῖον). — 3) Χωρίον εἰς τ' Α τῆς Σικελίας, 5 μιλ. ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν (Θουκ. ΣΤ, 15. — Λιν. XXIV, 39), ἢ θέσις ἐξ ἧς οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ εἶτα οἱ Ῥωμαῖοι, ἐπολιορκήσαν τὴν πόλιν. — 4) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης παρὰ τῇ Σιδῶνι πρὸς τῇ Βηρυττῇ.

Λεωνίδας, 1) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀναξανδρίδου, διεδέχθη τῆ 491 τὸν ἀτεκνὸν ἀδελφόν του Κλεομένην Δ'. Ὅτε δ' οἱ Πέρσαι εἰσέβαλον διὰ τῆς Θεσ-

σαλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, τῷ 480 π. X. ἐν μέσῳ θέρει, ἐπεχείρησε τὴν υπεράσπισιν τοῦ στενοῦ τῶν Θερμοπυλῶν μετὰ 300 Σπαρτιατῶν (Ἡρόδ. Ζ, 205, 225. — Ἰσοκρ. Παναγ. 25), συνοδουομένων ὑπὸ 2400 εἰλωτῶν, οἱ προστεθῆσαν καὶ 4000 σύμμαχοι. Μετὰ τετραήμερον διαταγμὸν προσβαλῶν ἀπεκρούσθη ἐπὶ δύο ἡμέρας ὁ Ξέρξης, μέχρις οὗ, ὑπὸ τοῦ Ἐφιάλτου προδοθέντες οἱ Ἕλληνας περιεκυκλώθησαν. Τότε ἀπέπεμψεν ὁ Λεωνίδαο τοὺς συμμάχους (Πελοποννησίους, Φωκεῖς, Λοκροὺς), ὧν ματαία θά ἦν ἡ θυσία,

καὶ διετήρησε παρ' ἑαυτῆς μόνον 400 ἠθαιούς, οἵτινες ὁμῶς μετὰ ταῦτα διέφυγον, καὶ 1000 Θεσπιεῖς, πεσόντας πάντας μετὰ τῶν 300 Σπαρτιατῶν, πλὴν ἐνός ἐκ τούτων (Ἡρόδ. Ζ, 249). Ὅργισθεῖς διὰ τὴν γενναίαν ταύτην ἀντίστασιν, ἀπέκοψεν ὁ Ξέρξης τοῦ Λεωνίδαο τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσταύρωσεν αὐτήν (Ἡρόδ. Ζ, 238. Π, 114. Θ, 78). Ἄλλ' οἱ Ἕλληνας ἐτίμησαν διὰ μνημείων καὶ δι' ἁσμάτων τοὺς ἥρωας (Λοκ. κ. Λεωκρ. ΚΗ). Ἐν Σπάρτῃ δεικνύται ἔτι μνημεῖον ὃ ὑποτίθεται καὶ λέγεται, ἀλλ' ἀναποδεκτικῶς, «Λεωνίδαο τάφος». Ἦν δ' ἀνήλικα, ἐκ τῆς Γοργούης, θυγατρὸς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κλεομέδους, ἀφῆκεν ὁ Λεωνίδαο τὸν Πλειστάρχον.

— 2) Λεωνίδαο Β, υἱὸς Κλεωνόμου, πατὴρ τοῦ περιφήμου Κλεομέδους Γ'. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Ἀντιγόμου, διὰ δόλου τῷ 320 π. X. εἰς ὑποταγὴν ἐπαναγαγὼν 3000 μισθωτοὺς, οὓς ὁ Ἀντίγονος εἶχε πέμψει εἰς Λυκαονίαν, καὶ οἵτινες εἶχον ἐπαναστῆ (Πολύαιν. Δ, 66). — 4) Περίπυστος Ῥόδιος Ὀλυμπιονίκης τῆς 154—157 Ὀλ. — 5) Ἐτερος Ῥόδιος, φιλόσοφος Στωϊκὸς (Στρώ. ΙΔ). — 6) Ἕλληνα ἐπιγραμματογράφος ἐξ Αἰγύπτου, ἐπὶ Νέρωνος ζῶν ἐν Ῥώμῃ. — 7) Ἄλλος ἐπιγραμματογράφος ἐκ Τάραντος. Ἄμ-

φοτέρων σὺζονται τινα ἐπιγράμματα. — 8) Στρατηγὸς Βυζάντιος (Αἰλιαν.).
Λεωνίδεσσα, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ ἐν Θερμοπύλαις μετὰ τῶν 300 ἠρωϊκῶς πεσόντος, τελευτήσαντος ἐτησίως ἐν Σπάρτῃ, πρὸ τοῦ κενοταφίου τοῦ Λεωνίδαο, ἀπέναντι τοῦ θεάτρου, μετὰ πανηγυρικῶν ἀγορευσέων καὶ ἀγώνων, ὧν Σπαρτιάται μόνον ἐπατρέπετο νὰ μετέχωσι (Πλουτ. Γ, 143, 1).
Λεωνίδης, 1) ζωγράφος ἐξ Ἀθηδόνος τῆς Βοιωτίας, μαθητῆς τοῦ Ἰδωφράνου. — 2) Ἀρχιτέκτων γράψας περὶ συμμετρίας. — 3) Ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, πιθανῶς μετὰ τὸν Γαληνόν. — 4) Γραμματικὸς ἐξ Ἡλιδος. — 5) Διδάσκαλος τοῦ νέου Κικέρωνος

ἐν Ἀθήναις τῷ 44 π. X. (Cic. atom. XVI, 21, 5).

Λεωνόκη, κόμη τῆς Ταρρακονικῆς Ἰσπανίας (Πτολ. Β, 6).

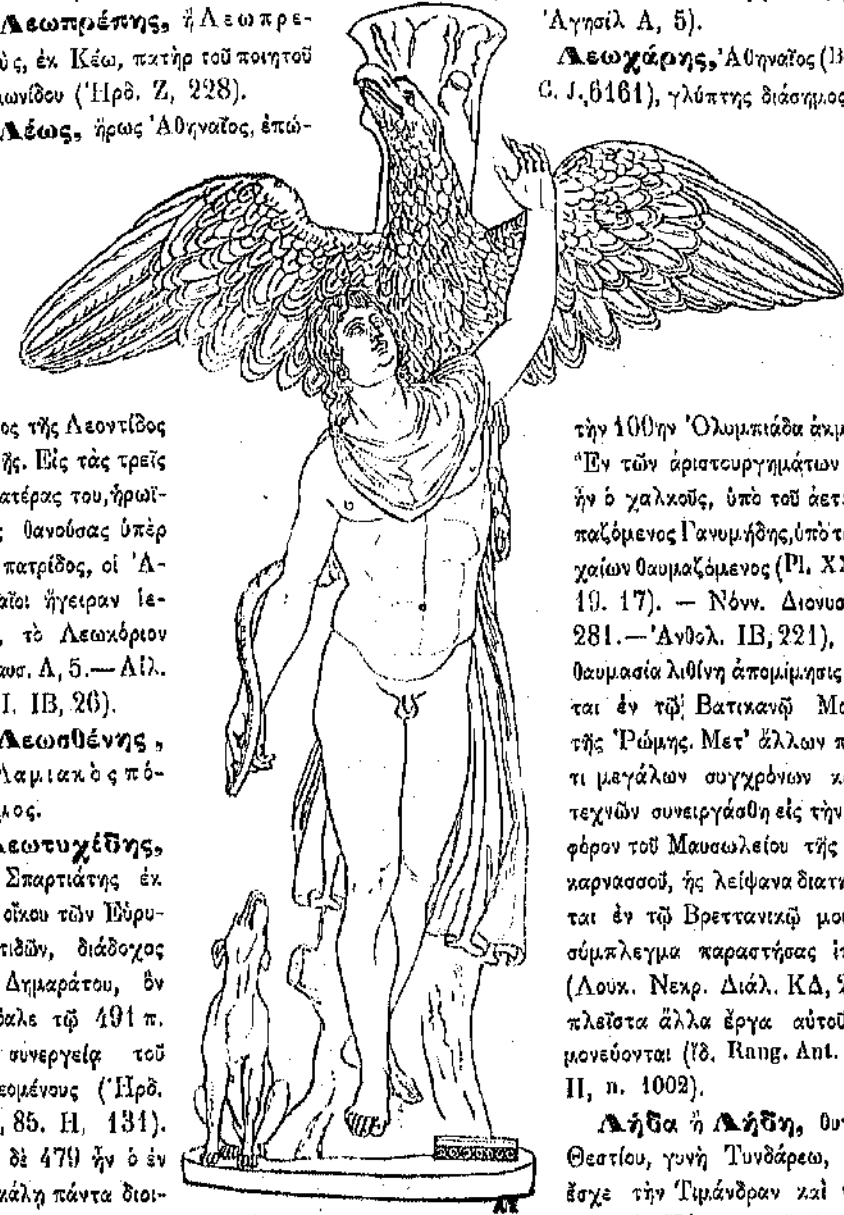
Λεωπρόπτης, ἢ Λεωπρεπύς, ἐκ Κέω, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου (Ἡρόδ. Ζ, 228).

Λέως, ἥρωας Ἀθηναῖος, ἐπώ-

πέθανεν (Ἡρόδ. ΣΤ, 72, — Διόδ. ΙΑ, 34, 48).

— 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγιδος. Ἄλλ' ἀντ' αὐτοῦ, κατηγορηθέντος ὡς μὴ γνησίου, ἐβασίλευσαν ὁ Ἀγχιλαῖος (Ξενοφ. Ἀγχιλαῖ Α, 5).

Λεωχάρης, Ἀθηναῖος (Βασκῆ, C. J. 6161), γλύπτης διάσημος, περὶ

νομος τῆς Λεοντιδος φυλῆς. Εἰς τὰς τρεῖς θυγατέρας του, ἠρωϊκῶς θανούσας ὑπὲρ τῆς πατρίδος, οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν ἱερὸν, τὸ Λεωχόριον (Πλουτ. Α, 5. — Αἰλ. Π. Ι. ΙΒ, 26).

Λεωσθένης, ἴδ. Λαμιακὸς πόλεμος.

Λεωτυχίδης, 1) Σπαρτιάτης ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Ἰδρυποντιδῶν, διάδοχος τοῦ Δημαράτου, ὃν ἐξέβαλε τῷ 491 π. X. συνεργεῖα τοῦ Κλεομέδους (Ἡρόδ. ΣΤ, 85. Η, 131). Τῷ δὲ 479 ἦν ὁ ἐν Μυκᾷ πᾶντα διοικῶν τὸν Ἑλληνικόν

στόλον (Ἡρόδ. Θ, 90). Περσέας δ' εἰς Θεσσαλίαν κατὰ τῶν Ἀλευαδῶν (τῷ 470), ἐδοροδοχῆθη, καὶ ἵνα ἀποφυγῇ τὴν δικαστικὴν καταδίωξιν, ἀπῆλθεν εἰς Τεγέαν, ἐνθα καὶ ἀ-

τὴν 100ῃν Ὀλυμπιάδα ἀκμαζῶν. Ἐν τῶν ἀριστουργημάτων αὐτοῦ ἦν ὁ χαλκοῦς, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀρπαζόμενος Γανυμήδης, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θαυμαζόμενος (Pl. XXXIV, 19, 17). — Νόνν. Διονυσ. ΙΒ, 281. — Ἀνθολ. ΙΒ, 221), καὶ οὐ θαυμασία λιθίνη ἀπομίμησις ἀσέεται ἐν τῷ Βατικανῷ Μουσεῖῳ τῆς Ῥώμης. Μετ' ἄλλων προσέτι μεγάλων συγχρόνων καλλιτεχνῶν συνειργάσθη εἰς τὴν ζωοφρόν τοῦ Μουσουλίου τῆς Ἀλικαρνασσῶς, ἧς λείψανα διατηροῦνται ἐν τῷ Βρετανικῷ μουσεῖῳ, σύμπλεγμα παραστήσας ἰππέων (Λοκ. Νεκρ. Διάλ. ΚΔ, 2) καὶ πλεῖστα ἄλλα ἔργα αὐτοῦ μνημονεύονται (Ἰδ. Rang. Ant. Hell. II, n. 1002).

Λήδα ἢ **Λήδη**, θυγάτηρ Θεατίου, γυνὴ Τυνδάρεω, ἐξ οὗ ἔσχε τὴν Τιμάνδραν καὶ Φιλονόην, τὸν Κάστορα καὶ τὴν Κλυταιμῆστραν, καὶ συγχρόνως ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Πολυδεύκην καὶ τὴν Ἑλένην. Κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρον, τοῦ Τυνδάρεω υἱοῖ ἦσαν ὁ Κάστορ καὶ ὁ Πολυδεύκης, τοῦ Διὸς δὲ θυγάτηρ ἡ

Ἑλένη (Ἰλ. Γ. 426. Ὀδ. Α, 298), κατ' ἄλλους δὲ μύθους τ' ἀνάπαλιν (Εὐριπ. Ἰλ. 254. 1680). Κατὰ μεταγενεστέρην δὲ παράδοσιν (Ον. Η, 24, XVII, 55. — Hor. Α, p. 347. Sat. II, 1, 26), ἡ Λήδα ἔτεκεν ἐκ τοῦ Διὸς, μεταμορφωθέντος εἰς κύκνον, δύο ὠὰ, ἐξ ὧν τὸ ἐν ἐνέκλειε τὸν Κάστορα καὶ τὸν Πολυδεύκην τὸ δὲ ἄλλο τὴν Ἑλένην.

Ληθαίος, 1) ποταμὸς ἐν Κρήτῃ παρά τῃ Γόρτυνι, ἐκβάλλων νοτίως εἰς τὴν θάλασσαν (Στράβ.). — 2) Ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς Μαγνησίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαιάνδρον (Ἀνακρ. 54. — Στράβ.).

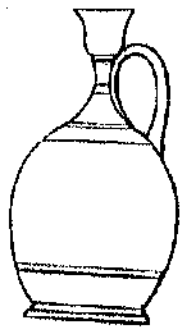
Λήθη, ἴδ. Ἄδης.

Λήθος, υἱὸς Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἐν Λαρίσση (Ὀμ. Ἰλ. 843).

Λήυτος, υἱὸς Ἀλέκτορος (ἢ Ἀλεκτρούβου), Ἀργοναυτὴς, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν πρὸ τῆς Τροίας, τρωθεὶς ὑπὸ Ἐκτορος, ταφείσθ' ἐν Πλαταιαῖς (Ἠμ. Ἰλ. Β, 444. Ρ. 601. — Εὐριπ. Ἰφιγ. Α, 256).

Λήκυθος, μικρὸν φρούριον ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου Σιθωνίας Δ ἐπὶ ἀκρωτηρίου. Ὁ Βρασιδᾶς, κατακτῆσας αὐτὸ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, κατέσκαψε τὰ τείχη του (Θουκ. Α. 113).

Λήκυθος, φιάλη στενὸν ἔχουσα τὸν

Λήκυθος ἀρβυλάη.

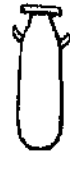
Λήκυθος.

λαιμόν, ἰδίως δι' ἔλαιον ἢ μέρα, κεραμικὴν, κολλάκις δὲ καὶ ἀλαβαστρίνη ὃ δὲ Ὀμηρος (Ὀδ. Ζ, 39) μνημονεύει καὶ χρυσῆς. Αἱ τῶν Ἀθηναίων ἀπαντῶνται λευκαί, ἐπιγεγραμμένα δι' ἐλευθέρας χεῖρας. Λήκυθος δὲ

ἀρβυλαῖν ἔλεγετο ἢ ἔχουσα ὀγκωδεστέρην τὴν κοιλίαν, κατὰ τὸν ἀρβυλον, ὅστις ἦν ἀγ-

Ἀρβυλάς.

Λήκυθος.

γεῖον στρογγύλην τὴν κοιλίαν ἔχον καὶ στενὸν τὸν λαιμόν.

Ληλάντιον πεδίον, ἴδ. Εὐβοία.

Λημιάνισκος, ταινία ἐξ ἐρίου, ἐν τοῖς νικητήρισις στεφάνοις προσδεομένη καὶ ἐπισθεν αὐτῶν κρεμασμένη ἰδίως παρά Συρακουσίοις. Ἐπὶ Ῥωμαίων δ' ἐδίδοτο καὶ αὐτῇ μ-

Ἀνάγνωστον πορφυρεῖο Κισσῶν.

νη ἐπὶ τιμῇ, καὶ ἦν τότε συνήθως κατασκευασμένη, ἢ ἀργυροῖς ἢ χρυσοῖς ἐλάσμασι κεκοσμημένη. Προσέτι δ' ἐφέρετο καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ὡς κόσμημα τῆς κεφαλῆς (Ἀθήν. — Πλούχ. λ. — Virg. — ΡΗη.).

Λήμνος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀρχαῖοτάτα καὶ Λίθια καὶ Ὑψιπέλια καλουμένη, Ν τῆς Θάσσης, 87 μίλ. Α τοῦ Ἄθου, ῥίπτοντος, ὡς ἐλέγετο, τὴν σιάν του μέχρις αὐτῆς, ἡφαιστεια, πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ σεισμῶν, καὶ θερμὰς πηγὰς κεκτημένη, δι' ὃ καὶ ἦν ἱερὰ τῷ Ἡφαίστῳ (Ὀμ. Ἰλ. Α, 590. — Ἀνακρ. ΑΣΤ, 2). Ἡ ἔκτασις αὐτῆς 6 [ ] μίλ. Ὑψηλὸν αὐτῆς ὄρος πρὸς Α ἔσκαλειτο Μόσυχλος. Παρήγε δ' ἐν ἄλλαις μίλτον, χρησιμεύουσαν εἰς χρωματισμὸν καὶ εἰς ἀντιφάρμακον, ἱατρικὸν κατὰ δηγμάτων ὄψων, κτλ. Ἐνταῦθα εἶχε μείνει ὁ Φι-

λοκίτης ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Οἱ ἀρχαῖοτάτοι αὐτῆς κάτοικοι καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Α, 594. Ὀδ. Θ, 294) Σιτίες ἄνδρες, ἦσαν πειραταί, καὶ εἶχον δεχθῆ τὸν ἐν τοῦ οὐρανοῦ σφενδομισθέντα Ἡφαιστον. Κατ' αὐτοὺς δὲ Λήμνιος, λημνία χεῖρ, ἐδήλου ὀλέθριος. Οἱ μετὰ ταῦτα δὲ κάτοικοι, Μινύαι, ἦσαν υἱοὶ τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν γυναικῶν τῆς νήσου, ὅς οἱ ἄνδρες τῶν εἶχον ἐγκαταλείψει. Καὶ τοὺς δ' ἐδίωξαν οἱ Πελασγοὶ μετὰ ταῦτα. Ὁ Δαρεῖος ὑπεδούλωσε τὴν νῆσον, ἠλευθέρωσε δ' αὐτὴν πάλιν ὁ Μιλτιάδης· εἶτα δ' ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων μετέθε αὐτὴ εἰς τοὺς Μακεδόνας, καὶ τέλος εἰς τοὺς Ῥωμαίους (Ἠρόδ. ΣΤ, 136. — Θουκ. Α, 109. Ζ, 57. — Πολύδ. Α. 18). Ἐλέγετο δὲ καὶ δίσπολις ἡ νῆσος, καὶ ὃ ἔχουσα δύο πόλεις, τὴν Ἡφαιστίαν πρὸς Α, τὴν Μυρίναν (ν. Κάστρον) εἰς τὴν παραλίαν.

Ληθαία Ἀθηναῖος, ἴδ. Διόνυσος.

Ληθαῖον, ἴδ. Ἀττικὴ.

Λητός, τὸ μέρος ἐνθα κατοῦνται αἱ σταφυλαὶ πρὸς οἰνοποιίαν. Οἱ εἰς τὸν ληνὸν ἐργαζόμενοι ἐλέγοντο ληνοβάται, οἱοὶ δύο παρίστανται εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἐξ ὧν καταφαίνεται καὶ ἡ πρώτη ἀφορμὴ τῆς εἰς τοὺς σατύρους ἀποδοθείσης μορφῆς. Εἰς ἄλλα ἔργα τέχνης πολλὰς εἰς πολλὰ παριστῶνται οἱ κατοῦντες, καὶ ἔχου-

σιν ἢ τὰς ράβδους ἀνά χεῖρας, ὡς οὗτοι, ἢ σχοινίον ὑπὲρ αὐτοὺς ἐξ οὗ κρατοῦνται. Ληνεῶν δ' ἦν ὁ τόπος ἢ οἶκος ὃ περιέγων τὸν ληνόν· καὶ ἐκ τοῦ ληνοῦ ἦν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Βάκχου Ληναῖος. Ἐν γένει δὲ ληνὸς ἐλέγετο πᾶν κοῖλον δοχεῖον, καὶ αὐτὴ ἡ λάρναξ τῶν τάφων, ἢ σαρκοφάγος· προσέτι δι' αὐτὴν καὶ τὸ καταστρώματος τοῦ πλοίου, εἰς

ἣν ἐμπήγνυται ὁ ἱστός. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ἀμάξας ἢ ἔδρα ἐφ' ἧς ἐκάθητο ὁ ἥνιοχος.

Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, ἴδ. Δῆμος.

Ληξίαρχοι, ἐν Ἀθήναις 6 ἄρχοντες, μετὰ 30 βοηθῶν, ἐπιτηροῦντες ὅπως οὐδεὶς μὴ δικαιούμενος εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, πᾶς πολίτης δὲ προσέρχεται ἐγκαίρως, καὶ οὐδεὶς πρὸ ὄρας ἀναχωρῇ.

Ληξόδοτος, λαὸς ἐν τῇ Λουδοῦνιᾳ Γαλλίᾳ, πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σηκουάνα, κατὰ τὴν νῦν Νορμανδίαν.

Λητώ, θυγάτηρ τοῦ Κοῖου καὶ τῆς Φοῖβης, Τιτανίς, σύζυγος τοῦ Διὸς πρὸ τῆς Ἥρας, σχοῦσα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν (Ἡσιόδ. Θωγ. 406. 921), δι' ὃ καὶ παρήκει τοῖς θεοῖς ἐν Ὀλύμπῳ. Ἦν μελανεῖμων (Ἡσιόδ.), προσηγῆς θεά. Ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ κατ' Ὀμηρον (Ἰλ. Υ, 40. 72. Α, 497) παρίσταται μετὰ τῶν τέκνων τῆς εἰς τὴν μάχην ὑπὲρ τῶν Τρώων. Ὁ Ὀμηρος μνημονεύει (Ἰλ. Ω, 602) καὶ τοῦ μύθου τῆς Νιόβης (ἴδ.), ἐν χωρίῳ δὲ ὃ κρίνεται μὴ γνήσιον (Ὀδ. Α, 51. 513) μνημονεύεται ὁ μῦθος καθ' ὃν ὁ Τιτυὸς, προσβαλὼν τὴν Λητώ ὅτε διὰ τοῦ Πανοπέως μετέβαιεν εἰς τὴν Πυθῶ, ἐτιμωρήθη διὰ τοῦτο ἐν τῷ Ἄδῳ. Ἐν τῷ Ὀμηρικῷ ἔπη τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος, ἀγαπᾶται ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἤδη μετὰ τῆς Ἥρας νευμφευμένου, καὶ ὑπὸ ταύτης ζηλοτυπούσης καταδιώκεται διὰ πάσης τῆς γῆς, ὅθεν καὶ τινες τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐκ τοῦ ἀλάσθαι (πλανᾶσθαι) παράγουσιν. Ἐν Δῆλῳ δὲ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Κύνθου, ἐγέννησε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν· ἀλλὰ ταύτην ἰδίως κατὰ στ. 16 ἐν Ὀργυείᾳ, δηλ. τῇ Ῥηνεῖᾳ, ἢ ἐν τεμένει τῆς Ἐφέσου. Ἐλατρεύετο δὲ κυρίως μετὰ τῶν δύο τέκνων τῆς.

Λεβάνιος, Ἕλληνας σοφιστής, ἐξ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, γενν. τῷ 315 μ. Χ., ἐσπούδασεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐδίδασκεν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἄλλ' ὑπὸ φθονερῶν ἀντιλήλων συκοφαντηθεὶς, ἐξεβλήθη ὑπὸ τῆς κυ-

θερνήσειος τῆ 316, ἐδίδαξεν ἐπὶ 5 ἔτη ἐν Νικομηδείᾳ, καὶ μετακλήθη μὲν αὖθις εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀλλὰ κατὰ τῶν ἐκεῖ ραδιουργιῶν δυσανασχετῶν, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀντιόχειαν, ἐν προεβηλικῇ ἡλικίᾳ, ἴσως τῆ 391. Ἰδιωλολάτρης, καὶ τούτου ἕνεκα ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Ἰουλιανοῦ προστατευόμενος, ἦν ὁμῶς πρὸς τοὺς χριστιανούς ἀνεκτικός, καὶ μεταξύ τῶν μαθητῶν του ἦσαν ὁ Βασίλειος, ὁ Χρυσόστομος, καὶ πικανῆς καὶ ὁ ἱστορικός Ἀμμιανός. Ἐπὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ δὲ κατεῖχε καὶ δημοσίαν θέσιν ὡς ταμίης. Πολλὰ ἔγραψε, τὰ πλεῖστα διατηρηθέντα. Ἐὰ κυριώτερα εἰσὶ ῥητορικά, ὡς τὰ «προγομινασμάτων παραδείγματα», ὑπὲρ τὰ 60, ἀλλὰ, μολέται, ἦτοι ἀγορεύσεις ἐπὶ πλαστῶν ὑποθέσεων, περὶ τὰς 50, ὧν τινες, ὡς ἡ πρὸς τὸν Ἰουλιανόν, αἰ πανηγυρικοὶ Κωνσταντίνου καὶ Κωνσταντος, ἔχουσι σπουδαιότητα διὰ τὴν σύγχρονον αὐτοῦ ἱστορίαν. Προσοχῆς ἀξίαι εἰσὶν αὐτοῦ καὶ ἡ βιογραφία τοῦ Δημοσθένους καὶ αἱ ὑποθέσεις τῶν λόγων τοῦ ῥήτορος. Σώζονται δὲ καὶ ὑπὲρ τὰς 4000 ἐπιστολαὶ αὐτοῦ εἰς ἐπισήμους συγχρόνους, πιστῆ εἰκὼν τῶν τότε περιστάσεων ἀλλὰ τὸ ἐν τέταρτον αὐτῶν διατηροῦνται μόνον ἐν λατινικῇ μεταφράσει. Βαθῆως τὸν Ὀμηρον, τὸν Πλάτωνα καὶ μάλιστα τοὺς ῥήτορας σπουδάζας, ἔχει τὴν γλώσσαν καθαρὰν, ἀλλ' οὐχὶ ὅλως ἀπηλλαγμένη τῆς ἐπιτηδεύσεως ἥτις ἐχαρακτήριζε πάντα τὰ ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ γραφόμενα.

Λίβανος (ὁ), ἢ Λίβανον ὄρος, τῆς Φοινίκης καὶ Κοίλης Συρίας, δυσβατον καὶ χιονοσκεπές, παραταίνει τὴν ἀκτὴν βορείως τῆς Σιδῶνος, (Πολδ. Ζ, 45.—Διόδ. ΙΔ, 22.—Στράβ. ΙΣΤ, 754).

Λιβανωτῆρες, κινδύτιον τετράγωνον περιέχον τὸ λίβανον (θυμίαμα) τῶν θυσιῶν. Εἰς ἡ

Ἀνάγκ. Μουσ. Βασιλικῆς

του ἔφερε συνήθως τὴν λιβανωτῆριν, ὡς καὶ τὴν προχοῖδα τῶν σπονδῶν, πρὸς χρῆσιν τοῦ ἱερέως.

Λίβηθρα, Λεῖβηθρα ἢ Λεβηθρον, ἀρχαία πόλις τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας πρὸς τῆ Ὀλύμπῳ, ΝΔ τοῦ Δίου. Ὁ ποταμὸς Σὺς πλημμυρῆσας κατέστρεψεν αὐτὴν (Στράβ. Θ, 410.—Παυσ. Θ, 35).

Λε(ει)βηθριον ὄρος, τὸ Δ μέρος τοῦ Ἐλικίδος, πρὸς τῆ Κορωνεῖα, μετὰ σπηλαίου καὶ ἀγαλμάτων τῶν Λιβηθριδῶν Μουσαῖν καὶ Νυμφῶν, καὶ δύο πηγῶν, αἰτνες ὁμοιάζον στῆθι γυναικῶν, τὸ δὲ ὕδωρ αὐτῶν ἦν γαλακτώδες (Παυσ. Θ, 34, 4.—Στράβ. Η, 410).

Λίβρις (ἴ), ὁ ἐπίσημος Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, γεννηθεὶς τῆ 58 μ. Χ., γράψας εἰς 140 ἢ 144 βιβλία τὴν ἱστορίαν τῆς Ῥώμης ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ 744 ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς. Ἐκ τούτων 35 μόνον (1-10. 21-45) σώζονται.

Λιβυουρνεία ἢ Λιβουρνεία, χώρα Ἠλυρικῆ παραλία. Ὁ ποταμὸς Ἀρπίς ὠρῖεν αὐτὴν Β πρὸς τὴν Ἰστρίαν, ὁ Τίτιος Ν πρὸς τὴν Δαλματίαν. Ἦν δὲ τὸ Δ μέρος τῆς νῦν Κροατίας καὶ τὸ Β τῆς Δαλματίας, ὁραινὸν καὶ τραγῶ, οὗ οἱ κάτοικοι, Λιβουρναί, ἦσαν ἑμπειροὶ ναυτικοί.

Λιβύα καὶ Ἀφρικῆ, τὸ τρίτον μέρος τῆς Γῆς. Μέχρις Ἡροδότου οἱ ἀρχαῖοι παρεδῆχοντο τῆς γῆς δύο μόνον μέρη, τὴν Ἑβρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν, αἷς προσελογίζον καὶ εἴ τι τῆς Ἀφρικῆς ἐγνωρίζον. Ἀφρικῆ δ' ἐλέγετο μόνον χώρα δυτικῶς τῆς Αἰγύπτου κειμένη, καὶ βυθιζομένη ἐξετάθη ἐκείθεν τὸ ὄνομα. Παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἐπεκράτησε τὸ τῆς Λιβύης, τὸ δὲ τῆς Ἀφρικῆς μᾶλλον παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Ἐβριζε δ' αὐτὴν πρὸς Δ ὁ Ἰνδικὸς Ὠκεανὸς καὶ ὁ ἀρκτικός κόλπος (ἀρχαιότερον δ' ἐβρωρεῖτο ὁ Νεῖλος ὡς ὄριον) καὶ ὁ ἰσθμὸς τῆς Ἀραβίης (Σουέξ) πρὸς Β ἢ Ἰνδόν, ἢ μεσόγειος θάλασσα, παρὰ τὴν ἀκτὴν Λιβυκῶν λεγομένη πέλαγος πρὸς Δ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, καὶ πρὸς Ν τὸ Αἰθιοπικόν. Κυρίως δ' ἐγνωρίζον αἱ ἀρχαῖοι τ' ἀνατολικὰ καὶ βόρεια αὐτῆς μέρη, ἐνθα ὑπῆρχον Φοινικικὰ καὶ Ἑλληνικὰ ἀποικία, ἢ

Καρχηδῶν, ἢ Κυρήνη κτλ. Τῶν δὲ δυτικῶν αὐτῆς καὶ τῆς ἐνδον ἐρήμου ὀλίγιστα μόνον ἦσαν γνωστά. Ὁ Ἡρόδοτος διηγεῖται περὶ περιπλου ἐν διενήγησεν ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Νεχῶ, ἀπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου καὶ διὰ τῶν Ἡρακλείων στηγῶν ὀπίσω· καὶ τὸ ἀξιοπίστον αὐτοῦ οὐδόλως ἠμφισβητήθη. Τοῦ δ' ἐν περὶ τὰ 510, κατ' ἄλλους περὶ τὰ 470 ἐπεχείρησεν ὁ Καρχηδόνιος Ἄνων, σώζεται γνησία ἐκθεσις ἐν Ἑλληνικῇ μεταφράσει, καθ' ἣν, ἀποπλεύσας μετὰ 60 πλείων καὶ τρισμυρίων ἀνδρῶν πρὸς Ἰδρυσιν ἀπακτιῶν, ἐβησεν εἰς τὸ ἐσπέρου κέρας (ν. πράσινον ἀκρωτήριο), καὶ ἐκείθεν εἰς τὸ νότιον κέρας (ν. ἐρυθρὸν ἀκρωτήριο) μέχρι Σενεγάλλας καὶ Γαμβίας. Μεταγενεστέρως, καὶ ταῦτα ἐλησιμονήθησαν, καὶ ὁ Πτολεμαῖος πιστεύει εἰς συνάφειαν τῶν νοτίων τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον (Β, 32. Δ, 181) περιβάλλει τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος πρὸς Δ καὶ Ν τὴν Λιβύην, διαιρουμένην εἰς Αἴγυπτον, Αἰθιοπίαν καὶ τὴν κυρίως Λιβύαν, τὴν οἰκουμένην πρὸς τῆ Μεσόγειον, τὴν Θηριώδη, Ν τοῦ Ἀτλαντος, τῶν Ῥωμαίων τὴν Γαιουλίαν, καὶ τὴν Ψάμμιον (τὴν ἐρημον Σαχάραν), ἐγκλειουσάν τινες ὁάσεις· τὰ δ' ἐπέκεινα τῆς ἐρήμου εἰσὶ σκοτεινὰ καὶ ἀμφίβολα, καὶ περὶ τῶν ἐγκατοίκων μνημονεύει ἐν Δ, 168—199. Χῶραι αὐτῆς πρὸς Β μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἢ Μαρμαρική, ἢ Κυρηναϊκή, ἢ κυρίως Ἀφρικῆ, ἢ Ναυμιθία, ἢ Μαυριτανία. Ὀρη δὲ, ὁ χιονοσκεπὴς Ἄτλας, ὁ μετῶν Δ, καὶ ὁ ἐλάττων, ἐκείνου Β. Εἰς δὲ τὰ Ν τῆς Δ ἀκτῆς τὸ θεῶν ὄχημα (ἴσως τὰ ὄρη τοῦ Κόγγου ἢ ὁ Σάγγρις) εἰς δὲ τὸ Ν. ὄριον τῆς Αἰθιοπίας τὸ ὄρος τῆς Σελήνης. Ὁ κυριώτατος δὲ ποταμὸς ἦν ὁ Νεῖλος, μετὰ τῶν πηγῶν αὐτοῦ. Εἰς τὴν Δ ἐρημον ἦν ὁ Νίαις, πικανῆς εἰς καὶ αὐτὸς, μετὰ τοῦ ἐν ὁ Πλίνας ὀνομάζει Βαμβῆταν (ὁ ν. Σενεγάλιος), καὶ ὁ Μασίθολος (ἴσως ὁ ν. Γαμβίας). Ὁ Νίγειρ καὶ ὁ Γεῖρ ἔρρεον εἰς τὸ Β χεῖλος τῆς μεγάλης

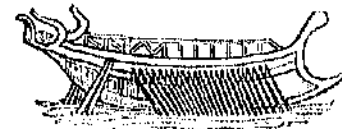
ἐρήμου. Μετὰ τὴν πτώσιν δὲ τῆς Καρχηδόνος κυρίως Ἀφρικῆ ἐλέγετο ἢ Ῥωμαϊκῆ ἐπαρχία ἢ ἔχουσα πρὸς Δ ὄριον τὴν Νουμιδίαν, πρὸς Α τὴν Κυρηναϊκῆν, πρὸς Β τὴν θάλασσαν, διαιρουμένην εἰς Ζευγιτάναν πρὸς Β καὶ Βυζάκιον πρὸς Ν.

Λιβυκόν, ὄρος, τὸ Δ ὄριον τῆς Αἰγύπτου (Ἡρόδ. Β, 8), (ν. Δζεβέλ).

Λιβυκὸν πέλαγος, τοῦ Αἰγαίου τὸ μεταξύ τῶν δύο Σύρτεων τῆς Ἀφρικῆς καὶ μεταξύ τῆς Κρήτης (Πολδ. Α, 42.—Διόδ. Ε, 39. Στράβ. Β, 192, Ι, 488).

Λιβυφοίνικες ἢ Λιβυφοίνικες, κάτοικοι τῆς Β παραλίας τῆς Ἀφρικῆς, μικτὸς πληθυσμὸς ἐκ Φοινικῶν καὶ Ἀφρικανῶν, (Πολδ. Γ, 33.—Διόδ. Κ, 55).

Λιβυρνής, πλοῖον πειρατικόν ὁ παρὰ τῶν Ἰλλυριῶν ἐδέχθησαν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὸν στόλον τῶν ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης. Εἶχε

Ναυσίον Ἀφρικανῶν

τὴν πρῆραν καὶ τὴν πρύμνην ἐπίσης δεξίαν, ἵνα πλέη κατὰ τὰς δύο διευθύνσεις.

Λιβύσσα, παράλιος πόλις τῆς Βιθυνίας, μεταξύ Νικομηδείας καὶ Χαλκηδόνος, ἐνθα λέγεται δηλητηριασθεὶς ὁ Ἀννίβας (Πλούτ. Φλαμ. Κ.—Ἰούστ. Δ, 14).

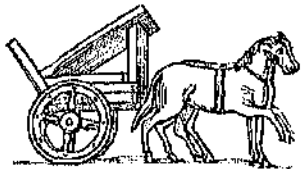
Λίγασα, μία τῶν Σειρήνων (Ἔδουθ. εἰς Ὀμ.).

Λίγηρ, Λείγηρ ἢ Λίγρος, ποταμὸς τῆς Γαλλίας (ν. Loire) (Στράβ. Δ, 189).

Λίγυες εἶτα καὶ **Λιγυστινοὶ,** λαὸς ἀρχαῖος καὶ πολυάνθρωπος· κατὰ τὴν Ν παραλίαν τῆς Γαλλίας μέχρι Ἰταλίας, ἐν Μασσαλίας μέχρι Πίσης. Ὁ Ἐρατοσθένης Λιγυστινὴν ἔλεγε πᾶσαν τὴν Δ χερσονήσον τῆς Ἑβρώπης, ὁ δὲ Τάκιτος (Germ. XLIII), τοῦ λαοῦ τούτου ἔγνη ἔλεγον ὑπάρχοντα καὶ ἐν Γερμανίᾳ, ἃ ὁ Ἡρόδοτος (Ζ, 72) τάττει ἐν Ἀσίᾳ. Ἐπ' Ἀύγουστου δ' ἦν ἡ Λιγυστικῆ

ή μεταξύ των παραθαλασσιών Ἀλπεων ἐν Γαλλίᾳ καὶ τοῦ Πάδου ἐν Ἰταλίᾳ.

Λεθοβόλος, πολεμικὴ μηχανὴ δι' ἧς ἐξετέβευον λίθους. Ὁ μηχανισμὸς αὐτῆς ἀγνω-

Ἀνάγνωσεν στήλη: Μ. Λύρηλιου

στος. Αἱ ἐλάσσονες μετεφέροντο ἐφ' ἁμαξῶν.

Λεθοτομῆλαι, παρά ταις Συρακούσαις, χρησιμεύουσαι εἰς φυλακὰς (Θουκ. Ζ', 86).

Λεθοξόος, **λεθοτόμος**, λιθοῦργ-

Ἐκ χειρογράφου τοῦ Περικλίου

γός. Οἱ τὸν λίθον τέμνοντες καὶ ἐργαζόμενοι εἶχον τὰς αὐτὰς μεθόδους καὶ τὰ αὐτὰ ἐργαλεῖα ὡς σήμερον.

Λέκνον, κόσκινον τοῦ σίτου, ἴσως ταῦτ' ἐστὶν τῆς λικμῆς, πλατὺς κάλαθος δι' οὗ ἐλίκνιζον ἢ καθαίροντες διήρουν τὸν σίτον ἀπὸ τῶν ἀγύρων. Εἰς τοιαῦτα δὲ πλεκτὰ πανέ-

Ἐξ ἁρτίου ἀναγλύφου

Ἐκ κερπίου ἀναγλύφου

ρια ἔφερον καὶ τὰ τὰς θυσιῶν ἡρώσιμα σκευὴ καὶ τὰς δι' αὐτὴν ὁπίρας οἱ λικνοφόροι (Πλούτ.—Ἰσίδ.). δι' ἧς δὲ Διόνυσος καὶ λικνίτης ἐλέγετο. Τοιοῦτοι δὲ κάλαθοι ἐχρη-

σίμουν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. κτλ.) καὶ εἰς κοιτίδα τῶν βρε-

Κερπίου ἀναγλύφου

φῶν, ὥστε καὶ εἰς αὐτὴν καθιερώθη τὸ ὄνομα. Πιθανῶς δ' ἐκρεμῶντο εἰς σχοινίον, καὶ οὕτως εὐκολώτερον ἐκινούντο, ὥστε καὶ ὁ Θεόκριτος (ΚΑ, 10), λέγει καὶ τὴν ἀσπίδα εἰς τοῦτο ἐνίοτε χρησιμεύουσαν. Αἱ τροφοὶ ὅμως ἐπρωτίμων νὰ κοιμῶνται τὰ βρέφη διὰ βαυκαλημάτων (νανουρισμάτων) κινουσαὶ αὐτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας των.

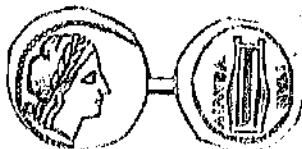
Λεκύμνιον, φρούριον ὑπὲρ τὴν Τίρυνθα, κτιθὲν ὑπὸ Δικυμνίου (Στράβ.).

Λεκύμνος, 1) υἱὸς Ἡλεκτρώου καὶ Μηδείας, θεῖος τοῦ Πρακλέους, μόνος τῶν ἀδελφῶν του σωθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν παιδῶν τοῦ Πτερελάου μάχην, φονευθεὶς δὲ κατὰ λάθος ὑπὸ Ἐληπτολέμου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Πρακλέους (Ὀμ. Ἰλ. Β, 663. — Ἀπλδ. Β, 4, 5). — 2) Πήτωρ Σικελός, λιαν ἐντριβῆς εἰς τὴν τέχνην του (Παλτ. Φαῖδρ. 276).

Λεκύμνος, ἴδ. Ἡρακλῆς.

Λέλαια, 1) πόλις τῆς Φωκίδος προμηρικῆ, πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ Κηφισοῦ, λελητηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 522. — 2) θυγάτηρ τοῦ Κηφισοῦ, μία τῶν Ναϊάδων καθ' ἣν ἐκλήθη ἢ κόλις (Παυσ. Ι, 33).

Λελύθαιον, ἄκρωτήριον τῆς Σικελίας, 1000 στάδ. ἀπέχον τῆς Ἀφρικής. Ἐπ' αὐτοῦ ἱδρυσαν οἱ Καρχηδόνιοι τῇ 397 π.Χ. τὴν ἄχυρὰν πόλιν Μοτύην, ὁμώνυμον τῇ ὑπὸ

τοῦ Διενυσίου καταστραφείσῃ, καὶ περιβαλόντες αὐτὴν διὰ τάρρου 66' εὐρείας καὶ 40' βαθείας, ἐνέθηκαν φρουρὰν 20,000 ἀνδρῶν (γ.

Μαρσάλα). Οἱ Ῥωμαῖοι τὴν προσέβαλον τῇ 250 ἀνεπιτυχῶς (Πολδ. Α, 42. 47. — Στράβ. ΣΤ, 265).

Λεμενήζιον, τόπος παρὰ τῇ Μιλήτῳ (Ἡρόδ. Α, 18).

Λεμῆν, κόλπος θαλάσσιος ἢ καὶ μεγάλων ποταμῶν, κατάλληλος εἰς ἀγκυροβόλησιν καὶ καταφυγὴν, φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν πλοίων, συνεπληροῦτο πολλάκις διὰ τῆς τέχνης, σκαπτομένου εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ἐτέρου ἐλάσσονος, μυχοῦ ἢ ὄρμου, διὰ τὰ ἐκεῖ ἐναπομένοντα πλοῖα. Προκυμαῖαι δὲ ἐξεταῖον καὶ ἐξησφάλιζον κατὰ τρικυμιῶν τοὺς μέλλοντας τῶν λιμένων, καὶ εἰς τὴν ἄκραν αὐτῶν ὀψοδομοῦντο πύργοι πρὸς ἄμυναν ἢ φάροι πρὸς φωτισμὸν, καὶ ἀλύσεις ἐνταῦθα ἐκλείον τὸν λιμένα (Κλειστός λιμῆν). Κατὰ πᾶσαν δὲ τὴν ἀκτὴν ἐτίθεντο κίονες ἢ σιδηροὶ κρίκοι πρὸς πρόσδεσιν τῶν πλοίων. Ἐπὶ τῶν λιμένων ἴστατο συνήθως ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, εἰς μνήμην τῆς ἐκ τῶν κυμάτων γεννήσεως αὐτῆς.

Λεμναίαι, 1) πόλις μεθόριος τῆς Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας, ἔχουσα ναὸν τῆς Λιμναΐδος Ἀρτέμιδος. Ἐνταῦθα νέοι Μεσσηνιοὶ, προσβαλόντες τὰς πανηγυρίζουσας Σπαρτιατῖδας κερδέουσι, προῦκάλεσαν τὴν ἐκρηξὴν τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου (Παυσ. Γ, 2, 6, 16, 6, 31, 3. — Στράβ. Ζ, 362). (ν. εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς τὸ παρεκκλήσιον «Παναγία τῆς Βολιμουῦ»). — 2) μέρος τῆς πόλεως Σπάρτης. ἴδ. Λακωνική. — 3) μέρος περὶ τὰς Ἀθήνας ΝΔ, ἐνθα ἐκεῖτο τὸ Ληναῖον, λεγόμενον καὶ ἱερὸν τοῦ ἐν Λιμναίᾳ Διονύσου. — 4) Πόλις εἰς τὴν Δάκτῃν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, Δ τῆς Σητοῦ (Στράβ. ΙΔ, 635).

Λεμναία, κώμη τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου (Θουκ. Β, 80).

Λεμνώρεα, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δαριδῆος (Ἀπλδ. Α, 2, 7).

Λεμός, ἢ παῖνα, ἐξ ἐλλείψεως τροφῆς ἐν προσωποποιήσει παρ' Ἡσίοδου (Θεογ.

207), καὶ κατὰ μίμησιν αὐτοῦ παρὰ τοῖς Λατίνοις (Βιργ. Αἶ, VI, 278. — Ὀν. Μετ. VIII, 798), τέρας ἄγριον, δασεῖαν ἔχον τὴν κόμην καὶ κολοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς, τέκνον τῆς Ἐριδῆος κατοικοῦν εἰς τοῦ Ἄδου τὴν εἴσοδον. Γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὁ χρησμός ἐπαιξεν ἐπὶ τῆς ταυτότητος ἢ καὶ τῆς ἐγγυτάτης ὁμοιότητος τῆς προφορᾶς τοῦ λιμοῦ καὶ λοιμοῦ.

Λέμυρα, πόλις τῆς Λυκίας ἐπὶ λιμνης (Στράβ.).

Λέμυρος, ποταμὸς πρὸς τ' ἀνατολικά τῆς Λυκίας (Στράβ. ΙΔ).

Λένδος, χωρίον τῆς Σικελίας, ἐνθα ἐκτίσθη ἡ Γέλα (Θουκ. Ε, 4).

Λένδος, 1) ἴδ. Ῥόδος. — 2) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Κερκίφου καὶ τῆς Κυδίστης, κτίστης τῆς Λίνδου (Πινδ. — Διδδ. Ε, 57).

Λίνος, ἀρχαιοτάτα (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 570), καὶ μετὰ ταῦτα, μάλιστα ἐν Ἀργεῖ, προσωποποιήσας τοῦ, ὡς φυτὸν πρῶτῳ μαραινόμενον τὸν θάνατον ἐν νεαρῇ ἡλικίᾳ ὑποστάνας, καθὼς ὁ Νάρκισσος ἐν Βοιωτίᾳ, ὁ Ὑάκινθος ἐν Λακωνίᾳ δι' ἧς καὶ πένθιμον ἄσμα ἐψάλλετο εἰς τὸν Λίνον, Ἀλίνος λεγόμενον, ἐκ τοῦ αἵ Λινε, ὡς παρὰ τοῖς τραγικοῖς (Δίσχ. Ἀγαμ. 115, 131. 148. — Σοφ. Αἶ. 627. — Εὐριπ. Φοιν. 1535). Κατὰ τοὺς Ἀργεῖους υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ψαμάθης, τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως, ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ἀνετράφη ὑπὸ ποιμένος καὶ ἐσπαράχθη ὑπὸ κυνῶν. Τὸ ἀμάρτημα δὲ τῆς θυγατρὸς του γνωρίσας ὁ βασιλεὺς, ἐθανάτωσεν αὐτὴν ἄλλ' ὁ Ἀπόλλων ἐπεμψε τὴν Ποιήν κατὰ τῶν Ἀργείων, ἀρπάξουσαν τὰ παιδιά ἀπὸ τῶν μητέρων των, μέχρις οὗ ὁ χρησμός τοῖς διέταξε νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Λίνον καὶ τὴν Ψαμάθην. Διὰ τοῦτο κατ' ἔτος, ἐπὶ τῶν κυνικῶν καυμάτων, ἐν τῇ παρ' αὐτοῖς καλουμένῃ ἀρβίφω μῆνι, ἐώρταζον τὴν ἀρνητῖδα ἢ κυνοφοντῖδα ἐορτὴν, καθ' ἣν ἔθνον ἀρνία καὶ ἐφόνευον κύνας, αἱ δὲ γυναῖκες καὶ κόραι ἐψάλλον τὸν αἵλινον ἐν πομπῇ. Ἦνιττοντο

δὲ ταῦτα τὰς ἀσθενείας ἅς τὰ κυνικά καύματα ἐπέφερον εἰς τὰ φυτὰ, τοὺς κύνας καὶ τοὺς ἀνθρώπους, μάλιστα εἰς τὰ παιδιά. Ἐν Βοιωτίᾳ δ' ἐλατρεύετο ὁ Λίνος ὡς ποιητῆς αὐτός, υἱὸς τοῦ Ἀμφιμάρου ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Μούσης Οὐρανίας, ἔχων εἰκόνα ἐντὸς σπηλαίου τοῦ Ἐλικαῖνος, ἢ προσεφέρετο κατ' ἔτος θυσία, ὅτε καὶ εἰς τὰς Μούσας. Παλαίως ποτὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐφρονεῖτο ὑπ' αὐτοῦ. Συγχρόνως δ' ἐθεωρεῖτο οὐ μόνον ὡς ποιητῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς σοφὸς καὶ πεπειθευμένος ὡς διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Ὀρέως, καὶ πρῶτος τῶν γράμμασι χρησάμενος (Διόδ. Γ, 62). Διδάσκων τὸν Ἡρακλέα τὸ κωκυρίζειν καὶ θελήσας ποτὲ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ὡς δυσμαθῆ, ἐφρονεῖτο ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῆς κωκυρίας (Ἀπολλδ. Β, 4, 9. — Πaus. Α, 43, 7. Θ, 49, 6). Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ τῆ ἀπέδωκαν καὶ συγγράμματα, ὡς τῆ Ὀρφεὶ καὶ τῆ Μουσαίῳ, μεθ' ὧν τὸν σχετίζουσιν. Ἐλέγεται δὲ ταφεῖς ἐν Θήβαις, ἢ ἐν Ἀργεῖ, ἢ ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας.

Λέξος, υἱὸς Αἰγύπτου καὶ Καλιάνδης (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

Λίπαξος, πόλις τῆς Κροσσίας ἐν Μακεδονίᾳ, Ἀ τῆς Ὀλύμπου (Ἡρδ. Ζ, 123)

Λιπάρα, ἡ μαιζων τῶν αἰολικῶν νήσων πρὸ τῆς Β ἀκτῆς τῆς Σικελίας, ἡραιστείας

φύσεως. Πόλιν ὀμώνυμον ἔκτισαν ἐπ' αὐτῆς Ἀύωνες, οἳς προσετέθησαν Κνίδιοι μετὰ ταῦτα. Τῷ δὲ 251 π. Χ. ἐκυρίευσαν αἱ Ῥωμαῖοι τὴν νῆσον (Στρβ. ΣΤ, 275. Πολδ. Α, 25, 4. — Διόδ. — Ε, 7, 10).

Λέσα, πόλις τῆς Κροσσίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ Χερσονήσῳ.

Λέσσος, 1) ποταμὸς ἐν Θράκῃ, μετὰ τῷ Νέστῳ καὶ Ἑβρῷ, ἐκβάλλει Δ τῆς

Στρώμης (Ἡρδ. Ζ, 108, 109). — 2) Ὁ μάρτυρ τοῦ Ἱηρίου πρὸς τῇ Λεοντίῳ ἐν Σικελίᾳ (Πολδ. Ζ, 6). — 3) Πόλις τῆς κάτω Δαλματίας παρὰ τῇ ἐκβολῇ τοῦ Δρίλωνος, μετ' ἀκροπόλεως λίαν δυσβάτου, ὑπὸ Διονυσίου, τοῦ τυράννου Συρακουσῶν, τῷ 385 π. Χ. ἰδρυθεῖσα (Πολδ. Γ, 16. Η, 10, 15. — Διόδ. Π, 13).

Λεταί, ἴδ. Ἀ τῆ.

Λέτρω, σταθμὸς ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἐν Σικελίᾳ Ἑλλησιν, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων λίθη μετονομασθεῖς, περιέχει 12 οὐγγίαις, ὧν αἱ 6 ἐλέγοντο ἡμίλιτρα, αἱ 5, 4, 3, πεντόλιτρον, τετράς, τριάς, αἱ δὲ 2 ἐξάς. Ἦς νόμισμα ἦν ἴσον τῷ Αἰγινητικῷ ὀβολῷ, δι' ὃ καὶ δεκάλιτρον ἐλέγεται ἐν Συρακούσοις ὁ 10 αἰγίν. ὀβολοῖς ἴσος κορινθιακὸς στατήρ. Καὶ ἡ κοτύλη ἐλαίου λέγεται παρὰ Ἑλληνῶν λίτρα.

Λεχάδες, τρία νησιδία εἰς τὰ βόρεια τῆς Εὐβοίας, ἢ Σικάρρεια, Κάρρεια καὶ Φωκάρια (Στρβ.).

Λέχας, 1) Ὑπηρέτης τοῦ Ἡρακλέους ὁ ἀναθρέψας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὑλλον. Δι' αὐτοῦ ἡ Δηλιάνειρα ἐπερψεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν χιτῶνα βεβηκμένον εἰς τὸ δηλητηριώδες αἶμα τοῦ Κενταύρου Νέσου ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἰδιοτήτων αὐτοῦ ὁ δ' Ἡρακλῆς, ὡς τὸν ἐφύρασε, κατεκῆ, καὶ ἐξ ἀλγηδόνων ἐκμανεῖς, ἐσφενδύνησεν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τὸν Λίχαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνθα αἱ Λιχάδες. (Σφκλ. — Ἀπολλδ. Β, 3, 7). — 2) Σπαρτιάτης ὅστις ἐλέγεται εὐρὼν τὰ ὄσα τοῦ Ὀρέστου (Α, 67). — 3) Σπαρτιάτης ἐπαινούμενος ἐπὶ φιλοξενίᾳ (Ξνφ. Ἑλλ. Γ, 2, 21. Ἀπομν. Α, 2, 61).

Λέψ, ὁ ἐξ Ἀφρικῆς πνέων ΝΔ ἢ ΔΝ ἄνεμος, λίαν θυελλώδης καὶ ἐπισηθῆτος εἰς τὴν Μεσόγειον.

Λογγανός, ποταμὸς εἰς τὰ Β τῆς

Σικελίας ἐκβάλλων μεταξύ Μυλῶν καὶ Τυνδαρίου, ἐνθα ὁ Ἱέρων ἐνίκησε τοὺς Μαιμερίτους (Διόδ. ΚΒ, 15. — Πολδ. Α, 9, 7).

Λογγένος (Διονύσιος Κάσσιος), Ἀθηναῖος, γεν. περὶ 213 μ. Χ. Ἐν μακραῖς περιηγήσεσιν ἐσχέτισθη μετὰ τῶν ἐπισημοτάτων τῶν τότε φιλοσόφων, ἀλλ' ἰδίως ἐφλυσεν αὐτὸν ἡ Πλατωνικὴ φιλοσοφία, καὶ ἡ παιδεία, ἰδίως ἡ γραμματικὴ τοῦ παιδεία, μεγάλως ἐξετιμήθη ἐν Ἀθήναις. Ἐπὶ μῖσος δὲ τῶν ὀδοιποριῶν τοῦ γνωρίσασα αὐτὸν ἡ βασιλισσα τῆς Παλμόρας, ἡ εὐφυῆς Ζηνοβία, τὸν προσέλαβεν ὡς σύμβουλον αὐτῆς. Ἐπαιθῆ δὲ παρεκίνησεν αὐτὴν εἰς ἀντίστασιν κατὰ τῶν Ῥωμαίων, συλλαβὼν αὐτὸν βτε ἐνίκησεν ὁ Ἀύρηλιανός, τῷ 273, τὸν ἐθανάτωσεν. — Ἐγραψε δὲ πολλὰ ἱστορικὰ, φιλοσοφικὰ, γραμματικὰ καὶ κριτικὰ, ὧν αἱ τίτλοι μόνον καὶ μικρὰ ἀποσπάσματα διεσώθησαν. Ὁ δὲ περὶ ὕψους λόγος, πραγματευόμενος περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ ὀρθοῦ καὶ ἀκριβοῦς ὕψους, καὶ ἐπιγραφόμενος « Διονυσίου ἢ Λογγίνου », ἀπεδύθη ὑπὸ τινῶν εἰς Διονύσιον τὸν Ἀλικαρνασσεῖα, ἢ εἰς ἄλλον τινὰ Διονύσιον, ὡς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Πλούταρχον, καὶ σχεδὸν γενικῶς κρίνεται ὡς ἔργον συγγραφέως οὐχὶ νεωτέρου τοῦ Ἱβηρίου.

Λογγόβαρδοι, **Λογγίβαρδοι**, **Λαγγόβαρδοι**, γερμανικὴ φυλὴ περὶ τὸ Μεκλεμβούργον, κατὰ τινὰς ἐπώνυμοι τῆς μακρᾶς αὐτῶν γενειάδος, ἢ τῶν μακρῶν πελέκων (muira), ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς χώρας ἦν ἦκου, τῆς μακρᾶς Βάρδης παρὰ τὴν Ἑλθαν ἐμφανίζονται τὸ πρῶτον ἐπὶ Ἱβηρίου, καὶ συνεδέθησαν μετὰ τῶν Μαρκωμάνων καὶ τῶν Χαρούσκων. Ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὑποστηρικθέντες, ἐκλήθησαν εἰτα, τῷ 568, ὑπὸ τοῦ Ναρσῆ εἰς Ἱταλίαν, καὶ ἐκεῖ ἀποκατέστησαν εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν κληθεῖσαν Λοιβαρδίαν.

Λόγγος, ἔγραψε, πιθανῶς ἐν τῇ Β' ἐκατονηταετηρίδι μ. Χ. μυθιστόρημα ὑπὸ τὸν τίτλον ἀποιμενικά, τὰ κατὰ Δάφνιν καὶ Χλό-

ην», εἰς 4 βιβλία, ἐν γλώσσῃ ἱκανῶς καθαρᾷ, ἐνδιαφερούσας περιέχον παραστάσεις, τὸ ἀριστον τῶν ἀρχαίων μυθιστορημάτων.

Λογγεῖον, τὸ ἔδαφος τῆς τῶν θεάτρων σκηπῆς, ὅ, διὰ λόγους ἀκουστικούς, ἦν ἔξιλον. Ἰδ. Θέατρον.

Λογισταί, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, δεχομένη καὶ ἐλέγχουσα τὴν λογοδοσίαν πάντων τῶν χρηματικῶν ὑπολόγων (Ἀρστ. Πολ. ΣΤ, 5, 10). Ἦσαν δὲ 10 τὸν ἀριθμὸν. Κληρούμενοι ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ ἐκλέγοντες εἶτα αὐτοὶ 10 εὐθύνοους καὶ 10 παρέδρους, ἐντὸς 30 ἡμερῶν δικαιομένου ἐκάστου πολίτου νὰ ἐγείρῃ ἔνστασιν κατὰ τῆς ἐκλογῆς, ἀπετέλουσαν οὕτω τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα ἢ Ἀλογιστῶν (Beck. Anod. 138. — Πολδ. Η, 100). Ὅταν ἔκρινον ὀρθοῦς τοὺς ἀπολογισμοὺς, ἐπεσημαίνοντο αὐτοὺς, δηλαδὴ τοὺς ἐκύρουν. Ὅσας δ' εἶχον, ἐλάμβανον κατ' αὐτῶν ἐνστάσεις ἐδίκαζον πρὸ ἡλιαστικοῦ δικαστηρίου οὐ προήδρευον.

Λογογράφοι. Οὕτως ἀποκαλεῖ ὁ Θουκυδίδης (Α, 21) τοὺς ἀρχαίους πεζοὺς συγγραφεῖς ὅσοι συνέγραψαν ἀφελεῖς συλλέξαντες τὰς ἐκ στόματος παραδόσεις περὶ ἐγχορῶν μύθων, κτίσαν καὶ διατάξωσαν τῶν πόλεων, χρονολογίαν ἱερῶν καὶ βασιλικῶν γενῶν. Ἐξ αὐτῶν ἠρύσαντο οἱ ιστοριογράφοι, ὧν πρῶτος ἦν ὁ Ἡρόδοτος. Πλὴν τοῦ Ἀργεῖου Ἀκουσιλάου ἦσαν Ἴωνες οἱ λοιποὶ, οἳ ἐκ Μυτιλήνης ὁ Ἑλλάνικος, ἐκ Μιλήτου ὁ Κάδμος, ὁ Διονύσιος, καὶ ὁ Ἐκατατος, πρῶτος τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν ἀνερευνήσας, ὁ Χάρων ἐκ Λαμψάκου. Τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν πολλὰ διεσώθησαν ἀποσπάσματα. Ἄλλ' ἡ λέξις ἐνέφαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τοὺς γράφοντας λόγους ῥητορικούς, καὶ ἐν γένει τοὺς πεζογράφους.

Λόγγη, κυρίως ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος ἢ ἀκοντίου (Ἡρδ. Α, 52. Ζ, 69. 78. — Διοσκ. Κορ. Γ'), ἀλλὰ καὶ τὸ ἀκόντιον αὐτὸ (Πινδ. Νεμ. Η, 51. Γ, 113), μάλιστα δὲ τὸ μακρό-

τερων (μέχρι μέτρ. 2,20) χρησιμεύον προς διά-
τρησιν μάλλον ἢ πρὸς ῥίψιν ("Ἰδ. Ἀκόντιον).

Λόκρα, ποταμὸς τῆς νήσου Κύργου
(Κορινθίης), ἐκβάλλων εἰς τὰ δυτικά αὐτῆς
(Πτολ. Γ, 2). Ν. Ταλάρο.

Λοκρίς, χώρα ἐπώνυμος, ὡς καὶ οἱ
κάτοικοι αὐτῆς Λοκροί, τοῦ δισηγγόνου τοῦ
Ἀμφικτύονος Λοκροῦ, ἀρχηγῶ ἀποίκων Λε-
λέγων. Ἡ φυλὴ αὕτη δὲν διετήρησεν ἐνότη-
τα ἀδιάσπαστον, καὶ οἱ μὲν ἐν Ἑλλάδι (Ἐ-
σπέριοι) ἐπελέγοντο Λοκροὶ Ὀζόλαι,
ἔχοντες τὴν Αἰτωλίαν πρὸς τὰ ΒΔ τὴν Δωριδα
πρὸς Β, τὴν Φωκίδα πρὸς Δ, καὶ τὸν Κο-
ρινθιακὸν κόλπον πρὸς Ν. Ὁ Παρνασσός, ἡ
Φωκίς καὶ ἡ Δωρις ἐχώριζον ἀπ' αὐτῶν τοὺς

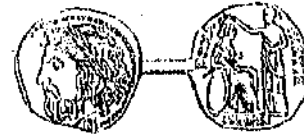

Ὀπουντίους Λοκροῦς, οἱ δ' Ἐπι-
κνημιδιοὶ Λοκροὶ ἦσαν κατὰ τὴν ἀκτὴν
ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας, πρὸς τὸν Μαλιακὸν
κόλπον καὶ τὰς Θερμοπύλας, ἀνηκούσας εἰς
τὴν Θεσσαλικὴν Μαλακίδα, καὶ συνωρευούσας
πρὸς τὰ ἐσωτερικά μετὰ τῆς Βοιωτίας καὶ
τῆς Φωκίδος. Πλὴν τούτων δὲ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ,
πρὸς τῇ ΝΑ ἄκρᾳ ἴκουν οἱ Ἐπιζεφύριοι Λο-
κροί. Τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἡ χώρα, 15¹/₄
ἑκτασίον ἔχουσα, ἦν τραχεῖα, μετὰξὺ Παρ-
νασοῦ ἐκ Φωκίδος καὶ Κόρακος ἐξ Αἰ-
τωλίας. Διέρρει δ' αὐτὴν ὁ χειμάρρος Ὑ-
λαιθος. Αὐτοὶ κέρηγον τὴν ἑπωνυμίαν αὐτῶν
ἐκ τῶν ὄζων (βλαστῶν) τῆς ἀμπέλου, οἱ
δ' ἄλλοι ἐκ τοῦ ὄζειν, διὰ τὴν ἐκ δερμά-
των ποιμενικῆν των ἐνδυμασίαν. Ἡ ἐπιση-
μοτέρα πόλις αὐτῶν ἦν ἡ Ναῦπακτος,

ἣτις ἐλέγετο οὕτω κληθεῖσα διότι ἐκεῖ δῆθεν
ἐναυπήγησαν οἱ Ἑρακλεῖται τὸν στόλον ἐρ-
οῦ ἐπεραιώθησαν εἰς τὴν Πελο-
πόννησον (Στράβ. Θ, 426. —
Παυσ. I, 38, 10). Μέρους τῶν ὑπὸ
τῶν Λακεδαιμονίων κατατροπω-
θέντων Μεσσηνίων ἀποκατέστη-
σαν ἐνταῦθα οἱ Ἀθηναῖοι τῷ 455

π.Χ. καὶ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου
ἐκατέστησαν πολλὰς τὰς πόλεις τῶν Ἀθη-
νῶν (Θουκ. Β, 69, 91). Ἐἴτα δ' ὑπὸ τῶν
Αἰτωλῶν καταληφθεῖσα, ἀπεδόθη αὐθις τοῖς
Λοκροῖς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Ἀξιωμαθύνου-
ται εἰσὶ καὶ ἡ πόλις Μολύκρηια, παρὰ
τὸ Ἀντίρριον ἀκρωτήριον κατ' αὐτὴν καὶ
Ῥίον Μολυκρηιανὸν ἐπικαλούμενον, καὶ
ἔχον καὶ τὸν Ποσειδάϊνος ἡ Ἀντικυρα,
ἡ Οἰάνθεια, (ν. Γαλαξίδει), καὶ μεσο-
γελῶς τὸ Αἰγύτιον, ἡ Μυωνία, καὶ πρὸ
πάντων ἡ Ἀμφισσα (ν. Σάλωνα), τῆς
χώρας πρᾶτευουσα. Οἱ δὲ πρὸς Ἀνατολὰς
Λοκροί, οἱ Ἡοῖοι, ἀπετέλουν κατ' ἀρχὰς
ἓνα λαὸν συναφῆ, διαικούμενον ὑπὸ 100 ἀρι-
στοκρατικῶν οἰκῶν ἐν Ὀπούντι, μητρόθεν ἐλ-
κόντων τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν αὐτῶν. Ἀμ-
φότερα δὲ τὰ ὀνόματα, τὸ τε τῶν Ὀπουντίων
καὶ τὸ τῶν Ἐπικνημιδίων (ἡ Ὑποκνημι-
δίων) ἀνήκον κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν αὐτὸν λαὸν,
μεταγενεστέρως μόνον, ἴσως ἐπὶ Ῥωμαίων,
διαιβθέντα, καὶ ἐχρησίμευσον ἐπίσης εἰς ἀν-
τίθεσιν τῷ τῶν Ὀζολῶν, οἵτινες ὁμῶς καὶ
αὐτοὶ ἀπ' αὐτῶν κατήγοντο. Τῶν Ἐπικνημι-
δίων ἡ ἑκτασίς ἐπὶ τῆς ΒΔ κλιτύος τοῦ
Καλλιδρόμου καὶ τῆς Κνημνίδος δὲν ἦν
πολὺ πλείων τῶν 4 τετραγ. μιλίων, μὴ ἐμ-
περιλαμβανομένης τῆς πόλεως Δαφνοῦν-
τος, ἣτις πολλάκις προσηγάτο εἰς τὴν Φω-
κίδα. Ὁ ποταμὸς Βοάγριος ἡ Μάνης
ὄτε μὲν ἦν ξηρὸς, ὄτε δὲ πλημμυρῶν εἰς πλά-
τος 200'. Ἐκ τῶν πόλεων τῶν Λοκρῶν τού-
των μνημονεύονται πολλάκις ἡ Σκάρφεια,
μικρὰ μὲν, ἀλλὰ γνωστὴ ὡς προσεχῆς ταῖς
Θερμοπύλαις, καὶ τὰ παρ' αὐτῇ χωρία Ἀλ-

πῆνος καὶ Βήσσα, αὕτη ἴσως μόνον δάσος.
Ἡ δὲ σπουδαιότης τῶν πόλεων ἦν τὸ Θρό-
νιον παρὰ τῷ Βοαγρίῳ. Ἡ δ' Ὀπουντία
Λοκρίς ἔκειτο Ν τῆς Ἐπικνημιδίας, ἐκτεινο-
μένη ἐπὶ 5 τετραγ. μιλ. καὶ περιλαμβάνουσα
τὰς κλιτύας τῆς Κνημίδος καὶ τῶν Φωκιῶν ὀ-
ρέων, καὶ προσεῖτε τὸ καλούμενον πεδίον ἐδ-
δαίμων. Τὸ σπουδαιότερον ποτάμιον αὐτῆς ἦν
ὁ Πλατάνιος, καὶ ἡ εὐφορος αὐτῆς χώρα
ἐπεμφε κατὰ τῶν Περσῶν 7 πλοῖα καὶ 6,000
ἄνδρας (Ἡρόδ. Ζ, 203. Η, 1). Πρωτεύουσα
αὐτῆς ἦν ὁ Ὀποῦς, πατρίς τοῦ Πατρόκλου
(Ὀμ. Ἰλ. Β, 531. Σ, 326). Ἀργυρὰ νομ-
ίσματα ὑπάρχουσιν αὐτῆς, πολλάκις ἐν πολέ-
μοις καταστραφείσης. Ὁ κυριώτερος αὐτῆς
λιμὴν ἦν ἡ Κύνος, ἐνθα ἐλέγοντο μετὰ τὸν
μέγαν κατακλυσμὸν κατοικήσαντες ὁ Δευκα-
λίων καὶ ἡ Πύρρα, καὶ ἦν αὐτοῖς ἰδρυμένον
μνημεῖον. — Οἱ δ' Ἐπιζεφύριοι Λοκροί
ἦσαν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἀρχαῖοτατοι Ἑλ-
ληγες ἀποικοὶ τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν (Στράβ.),

καὶ οὐχὶ τῶν Ὀπουντίων, ὡς ὁ Βιργίλιος δια-
τείνεται (Αἰ, III, 399). Ἡ πόλις αὐτῶν, ὀργανω-
θεῖσα ὑπὸ τοῦ νομοθέτου Ζαλεῦκου, ἐκτίσθη τῷ
883 π.Χ., καὶ ἔκειτο παρὰ τῷ Ζεφυρίῳ ἀκρω-
τηρίῳ, εἰς τὰ Ν τῆς Ἰβρουτίας χερσονήσου.
Ἦν δὲ πόλις ἐμπορικὴ, ἦν ὑπεστήριξε Διο-
νύσιος ὁ πρεσβύτερος, μεγάλως δ' ἔβλαψαν
Διονύσιος ὁ νεώτερος, καὶ ὁ Πύρρος καὶ οἱ
Ῥωμαῖοι (Λίν. XXIX, 8), εἰ καὶ οὗτοι οὐδὲ τῆς
ἐλευθερίας οὐδὲ τῶν νόμων τοῦ Ζαλεῦκου τὴν
ἐστέρησαν (Πολ.β. ΙΘ, 46. — Στράβ. ΣΤ, 259).
ἔρχε δὲ καὶ ὠραῖον καὶ τῆς Περσεφόνης.
Ἐραϊπία τινα αὐτῆς αἰζονται εἰς ἱεραία.

Λοξίαις, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος
(Ἡρόδ. Α, 91), ὡς λοξὰ τοξόωντος βέλη,
τὰς ἀκτίνας, ἡ λοξὰ χρησιμοδοτούντος, ἢ κατὰ
τινα ἑτυμολογίαν, ὡς λέγοντες χρησιμούς

Λουκερία, ἴδ. Νουκερία.
Λοξῶ, θυγάτηρ τοῦ Βορέως (Καλλιμ.
εἰς Ἀπλ. 292).

Λουκιανός, ἐκ Σαμοσάτων τῆς Κοι-
μαγνήτης Συρίας, γεννηθεὶς τῷ 120 μ.Χ. ἐκ
πενομένης οἰκογενείας, ἣτις προώριζεν αὐτὸν
ὡς λιθουργόν. Ἄλλ' ἐπιδοθεὶς αὐτὸς εἰς τὴν
ῥητορικὴν, ἐπηγγέλοθ' ἀρχὰς τὸν δικη-
γόρον, μετ' οὐ πολὺ ὁμῶς ἐπεδίωξε τὴν δό-
ξαν τοῦ σοφιστοῦ, τὸ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ, εἶ-
τα ἐπ' ὀλίγον ἐν Ῥώμῃ, καὶ τέλος, μεταβὰς
εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν
τῆς φιλοσοφίας. Ἐν Ἀθήναις, ἐνθα, ὡς φαί-
νεται, κυρίως ἀποκατέστη, συνεδέθη μάλιστα
μετὰ τοῦ κυνικοῦ Δημόνικτος. Ἐν μεταγενε-
στεροῖς χρόνοις ἐδέχθη καὶ πολιτικὴν ὑπη-
ρσίαν ἐν Αἰγύπτῳ, ζήσας πιθανῶς μέχρι τοῦ
Κορμύδου. Ὑπὲρ τὰ 80 συγγράμματα σώ-
ζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν κρι-
νονται πάντα ὡς γνήσια. Τὸ ὕψος αὐτοῦ, τὰ
παραδείγματα τῶν ἀρίστων συγγραφέων ἀ-
ποιμώμενον, ἐστὶν ὡς πρὸς τὴν φιλοκαλίαν,
τὴν σαφήνειαν, τὴν λεπτότητα καὶ τὴν εὐ-
φυίαν, θαυμαστὸν διὰ τοὺς χρόνους κατ' οὐς
ἔγραψε, παριστῶν μετ' ἐξαιρέτου τέχνης τοὺς
χρόνους τῶν Ἀντωνίνων, κατ' οὐς ἐκαλλιεργ-
εῖτο μὲν αἰθίς τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαιότητος,
ἀλλ' ἤδη ἐν νοθεύσει ἦν καὶ ἐν διαλύσει, δι' ὃ
καὶ χλεύη καὶ σάτυρα ἐστὶ τοῦ συγγραφέως ὁ γε-
νικὸς χαρακτήρ. Οὐδ' αὐτῶν τῶν θεῶν, καὶ τῆς
ἡδὴ λίαν κλονουμένης δημοτικῆς θρησκείας
φείδεται (Θεῶν διάλ.), καὶ μετ' αὐστηρότη-
τος καὶ πικρίας καταφέρεται κατὰ τῶν δαισιδοι-
μονῶν, αἵτινες ἐκ τῆς ξένης παρερρήσασαι,
συνετέλεσαν εἰς τὴν παρακμὴν τῆς Ἑλλάδος
(Ἀλέξανδρος, Ὑεὺδόμεναις, Περ-
σεργῖνος, Πρωτεύς, Φιλοψευδής). Καὶ τὸν Χριστιανισμὸν κρινεῖ ὡς μίαν τῶν δαι-
σιδαμονιῶν, ὀλίγην ἔχων γνώσιν αὐτοῦ· ἀλλὰ
καὶ ὀλίγην δίδωσιν εἰς αὐτὸν προσοχὴν (Πρωτ.
Φιλοψ. ΙΣΤ'). Τὴν ἀρχαίαν φιλοσοφίαν τι-
μῶν, καὶ ἰδίως τῆς ἐπικουρείας σχολῆς Ὀπα-
δάς, καταφέρετο ὁμῶς κατὰ παντὸς ἀνευδθ-

του δογματισμοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τῆς χυδαιότητος τοῦ βίου τῶν Στωϊκῶν καὶ τῶν κυνικῶν (Ἐρμότιμος, Συμπόσιον, Φυγάδες, Χάρων, Ζεὺς τραγυδῶς, Ἀλκιεύς κτλ.). Καὶ τοὶ δὲ τῆ ῥητορικῆ τὰ πρῶτά του κέρδη καὶ τὰ πρῶτά του βήματα πρὸς τὴν φήμην ὄφελων, οὐδ' αὐτῆς ἕως ἐφέισθη ὡς εἶχεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, εἰς λέξεων πάταγον καὶ εἰς ὁραυστομίαν μᾶλλον συνιστάμενη (Ρητ. διδ.), καὶ τὰς παρεκτροπὰς ἤλεγχε τῆς φιλολογίας (Ψευδοσοφιστής, Πῶς δεῖ ἱστορίαν γράφειν), καὶ τῆς ἀγωγῆς τὴν διαστροφὴν (Ἀνάχαρις), ὡς καὶ τῆς ὅλης διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς διαμορφώσεως (Νιγρῆνος ἢ περὶ φιλοσόφου ἡθους).

Λουσία, 1) ἐν Ἀττικῇ δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς. Ἴσως τὰ ν. Λίβια. — 2) Ἰεπιθετον τῆς Δήμητρος (Πλουτ. II, 25).

Λουσό, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ τῆ Κλείτορι μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (Πλουτ.).

Λόχος, ἀρχικῶς μὲν ἡ ἐνέδρα, εἶτα δὲ σῶμα πεζῶν στρατιωτῶν, συνήθως 100. Ἐν Σπάρτῃ τὸ 1/4 ἢ 1/8 τῆς μόρας. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λόχου λοχαγὸς, λοχαρχὸς ἢ λοχηγέτης.

Λύγισσις, 1) ἀρχηγὸς Θρακῶν, θελήσας νὰ λεηλατήσῃ τὴν Ἐφέσον ἐνίκηθη, καὶ ἐφρονέθη ἐν Κιλικίᾳ (Πλουτ. Μαρ.). — 2) Τύραννος τῆς Νάξου, ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ τῆς δημοτικῆς μερίδος προστάς. Συνδραμῶν τὸν Παισίστρατον, τῆ 511 π. Χ., ὑπεστηρίχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν κατάληψιν τῆς τυραννίδος. Ἀνέτρεψαν δ' αὐτὸν εἶτα πάλιν οἱ Σπαρτιάται τῆ 525 (Ἡρόδ. Α, 61. 64. — Ἀρατ. πολ. Β, 5. — Πολύαιν. Α, 23. 2).

Λυγκεύς, ἴδ. Δαναός. Ἴδας.

Λυγκησταί, λαὸς αὐτόνομος, τὴν Λυγκηστιδα οἰκῶν, χώραν ΝΔ τῆς Μακεδονίας κειμένην. Κατ' ἀρχὰς μὲν εἶχον ἰδίους βασιλεῖς ἐν τοῦ γένους τῶν Παυλαίων· εἶτα δ' ἠνώθησαν μετὰ τῆς Μακεδονίας.

Πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν ὁ Λύγκος (Θουκ. Β, 93. Δ, 8), ἢ Λύκος (Πλουτ. Φλαμ. 4).

Λύδω (τά) ἢ **Λύδω** (ή), πόλις τῆς Παλαιστίνης, ΒΔ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καταστραφεῖσα ἐν τῇ Ἰουδαϊκῇ πολέμῳ, εἶτα δὲ πάλιν ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Διδυπολις (Ἰώσκ. Ἰουδ. πολ. Β, 19. Γ, 3. Δ, 8).

Λυδία, ἡ μέση χώρα τῆς Δ παραλλῆλας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καλουμένη πρὶν Μαιονία (Ἰων. Μήωνιη), ὄνομα περιωρίσθη μετὰ ταῦτα εἰς τ' Ἀ. αὐτῆς, Ν. τοῦ Ἰμῶλου, καὶ κατὰ τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ Ἐρμου ποταμοῦ. Ἐπὶ τῶν Μερμυραδῶν (715 π. Χ.), καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ἀλυάττου (560), ἐφθάναν ἡ Λυδία πρὸς Ἀ μέχρι τῆς Μηδείας, ἀφ' ἧς ὁ Ἄλυς ποταμὸς τὴν ἐχώριζεν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα περιωρίσθη μέχρι τῆς Φρυγίας πρὸς Ν, μέχρι τοῦ Μαιάνδρου, μετὰ ταῦτα μόνον μέχρι τοῦ ἄνω ῥοῦ τοῦ Ἐρμου καὶ μέχρι Καρίας πρὸς Δ, μέχρι τοῦ Αἰγαίου, ἔχουσα ἐνταῦθα ἀνορθώσας Ἑλληνικὰς πόλεις ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Ἴωνία, μὴ ἐμφαίνον ἕως ἰδίαν ἐπαρχίαν. Πρὸς Ν ἔχει τὸ ἀκρωτήριον Μυκάλην ἢ Τρωγίλιον, ἀπέναντι τῆς Σάμου· ΒΔ δ' ὑψοῦται εἰς 2000' ὁ χρυσούχος Ἰμῶλος, πρὸς Δ ἐκτεινόμενος ὑπὸ τὰ ὄνυματα Ὀλυμπος, Σίπυλος, Πάγος, Κόραξ, μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Μυονήσου. Τῆς Χίου δ' ἀπέναντι ὑψοῦται ὁ Μίμας, οὗ τὸ ἀκρωτήριον Μέλαινα, καὶ ὁ Κόρυκος, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Ἀργένου καὶ Κορυκίου. Εὐφοροὶ κοιλάδες ἦσαν ἐκατέρωθεν τοῦ Καύστρου τὸ Καύστρου πεδῖον καὶ τὸ Κιλβιανόν, ὡς καὶ ὁ Ἄσιος λεῖμων τῶ Ὀμήρου (Κλ. Α, 461) τὸ Ἰρκαρικόν πεδῖον καὶ τὸ τοῦ Ἐρμου παρὰ τοῦτον τὸν ποταμὸν, καὶ ἡ Κατακκαυμένη πεδιάς, ΒΑ, κατὰ τὴν γωνίαν μετὰ τὴν Μυσίαν καὶ Φρυγίαν, δεικνύουσα ἔχνη ἡρασιτεία. Οἱ κυριώτατοι ποταμοὶ δ' εἰσὶν ὁ Ἐρμος, πηγάζων ἐκ τοῦ Διδυ-

μαίου ὄρους ἐν Φρυγίᾳ, προσλαμβάνων δὲ δεξιῶς τὸν Ἰλῶνα καὶ Ἀύκον, ἀριστερῶς τὸν Κόραμον καὶ τὸν Πικτωλόν, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἐρμαῖον κόλπον. Ὁ Μέλης ἦν μικρὸν ποτάμιον παρὰ τὴν Σιμόρνην, ἐξ οὗ ὁ Ὀμηρος ἐλέγεται μελεσιγενής. Ὁ Ἄλης ἢ Ἄλησος ἐξέβαλλε παρὰ τῆ Κολοφῶνι· ὁ Κάυστρος ἐπήγαγεν ἐκ τοῦ Ἰμῶλου, καὶ μετὰ πολλὰς καμπὰς ἐξέρρει παρὰ τῆ Ἐφέσῃ εἰς τὸν Καύστριον κόλπον. Β τῶν Σάρδεων ἦν ἡ λίμνη Ἰγία ἢ Κολόη, ἡ δὲ Σάλη ἢ Σαλόη πρὸς τῆ Σιπύλῳ θρεῖ, ἐνθα ἐλέγεται καιμένη πρὶν ἢ ἐκ σεισμοῦ τινος καταστραφεῖσα ἀρχαία τῆς χώρας πρωτεύουσα Ἰάνταλος ἢ Σίπυλος ἢ Πηγασαία λίμνη παρὰ τῆ Ἐφέσῃ, καὶ παρὰ τῆ ἐκείσε ναὸ τῆς Ἀρτέμιδος αἱ δύο Σεληνόσιαι λίμναι. Οἱ ἐγγύριοι Μήονες, εἶτα Λυδοί, ἦσαν συγγενεῖς τῶν Καρῶν καὶ Φρυγῶν, Σιμιτικῆς καταγωγῆς κατὰ τινὰς καὶ εἶχον ἰδίους βασιλεῖς τοῦ γένους τῶν Μερμυραδῶν, γνωστοὶ ἐπ' ἀνδραῖα, καὶ μάλιστα ὡς ἱππεῖς ἐξοχοί· ἀλλ' ἐπὶ Κροίσου παρηκολούθησαν τῆς Περσίας τὴν τύχην, καὶ ἐξηθλήθησαν ἐνεργείαις τοῦ Κύρου· συμπράξει δὲ τῶν παροικούντων Ἑλλήνων ἐπεδόθησαν δραστηρίως εἰς τὸ ἐμπόριον (Ἡρόδ. Α, 14, 25, 51). — Πλὴν δὲ τῶν Ἑλληνικῶν Ἴωνικῶν πόλεων, κυρίως Λυδικαὶ ἦσαν, αἱ ἐπισημότεραι, ἀπὸ Β, τὰ Θυάτειρα, πρὶν Πελοπία ἢ Ἀπολλωνία, Μάγνησις ἢ ἐπὶ Σιπύλῳ· αἱ Σάρδεῖς ἐπὶ τοῦ Πικτωλοῦ, βασιλικὴ πρωτεύουσα· τὰ Ἰπικα, ἐπὶ τοῦ Καύστρου, ἀπέναντι τῶν Σάρδεων, ἐνθα ἠσκέτο καὶ ἡ Περσικὴ λατρεία τοῦ πυρός· ἡ Φιλαδέλφεια ἐπὶ τῆς ΒΑ κλιτύος τοῦ Ἰμῶλου, ὑπὸ Ἀτάλλου Ἀΐδρουθεῖσα (Στράβ. ΙΒ, 625).

Λυδισίας, τύραννος Μεγαλοπόλεως τῆ 244 π. Χ. ἦν δραστήριος καὶ ἀνδρεῖος, φιλάργος ὅμως ἐνταῦτ' καὶ φιλόδοξος. Ὅτε ὁμοῦ εἶδεν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δε-

σμοῦ Ἄρατος ἤθελε ν' ἀνατρέψῃ πάντας τοὺς τυράννους ἐν Πελοποννήσῳ, παρητήθη οἰκιοθελῶς τῆ 233 δὲ στρατηγὸς αἰρεθείς, ἀντικατέστη, τῆ 226, καὶ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ Ἄρατου ὅτε δ' ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Κλεομένης εἰσέβαλεν εἰς Μεγαλόπολιν, πρὶν ἢ ὁ Ἄρατος δυναθῆν' ἀντιστῆ, ὤρμησεν ὁ Λυδιάδας μετὰ τοῦ ἱππικοῦ καὶ ἀπέκρουσεν αὐτὸν· ἀλλ' εἶτα περικυκλωθεὶς, ἐνίκηθη καὶ ἐθανατώθη, ὅτε ὁ εὐγενὴς νικητὴς ἐτίμησε τὴν ταφήν του, στεφανώσας καὶ διὰ χλαμύδας καλύψας αὐτὸν (Πλουτ. Ἄρατ. ΑΕ. Κλεομ. ΣΤ. Πολύβ. Β, 41).

Λυδίας ἢ **Λυδίας**, ποταμὸς τῆς Μακεδονίας· Δ τοῦ Ἀξιοῦ, ἐν τῇ ἀρχαίτητι ἦνοῦτο παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς του μετὰ τοῦ Ἀλιάκμονος (Ἡρόδ. Ζ, 127). Ἠδῆ δ' ἔχουσι διηρημέναις τὰς ἐκβολὰς (Στράβ. Ζ, 350).

Λυδίων, (Διονύσιος ἀρχ. Β, 75) ἢ Λυδοί (Ἀππιαν. Λιβ. 66), ὑποκριτῆς καὶ σχοινοβάτης τῶν ἀγυῶν, τὸ Λατ. Ludii.

Λυδῶς (Ἰωάννης Λαυρέντιος), γεννηθεὶς ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Λυδίας τῆ 490 μ. Χ. Ἐλθὼν κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰς Κωνσταντινούπολιν, κατέλαβεν ὑψηλὰς θέσεις ὑπὸ διαφόρους αὐτοκράτορας, καὶ ὑπὸ τὸν Ἰουστινιανόν, ὑπ' οὗ ὅμως τέλος ἀπεβλήθη, καὶ ἔκτοτε ἰδίως ἐπεδόθη εἰς συγγραφὴν, γράψας ἐν ἄλλοις τὸ διατηρηθὲν ἔργον «περὶ ἀρχῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας», κατ' ἀξιολόγους ἀπολεσθεύσας πηγὰς· ὁμοίως δὲ κατὰ τοιαύτας καὶ τὸ περὶ Διοσημεϊῶν (τῶν Ῥωμαίων μάντεων), καὶ τὸ περὶ μνησῶν, οὗ σώζονται ἀποσπάσματα.

Λυκαθητῆς, ἴδ. Ἀττικῆ.

Λυκαίαι (τά), ἐορτὴ μετ' ἀγῶνων ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων τῆ Λυκαίᾳ Διὶ προσαγομένη, μετ' ἀνθρωποθυσιῶν, ὡς ἐπίστευετο, ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις, τοῦ βωμοῦ ραντισμένου δι' αἵματος καιδίου (Πορφύρ. π. ἀπομ. ἐπιμ. Β, 27).

Λύκαιον, ἴδ. Ἀρκαδία.

Λυκαίος, ἴδ. Ζεὺς.

Λυκάμθης, ἴδ. Ἰαμβογράφοι.

Λυκαονία, χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (ν. Καρμανία), μεταξύ Γαλατίας, Καππαδοκίας, Κιλικίας, Πισιδίας καὶ Φρυγίας, εἶχεν ἄλλοτε ἄλλα ὄρια. Πρὸς Ν εἶχε τὸ ὄρος Ταῦρον, πρὸς ΒΔ τὸν Πορφύριον. Ἐπὶ πρὸς ΒΔ μέρος, μέχρι τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ ἦν ἔρημος ἄδενδρος, ἄξιλος χώρα, περικλείουσα τὴν ἄλμυρὰν λίμνην Γάτταν. Οἱ Λυκαῖοι, ἀγαθοὶ τοξόται, ἐπιστεύοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καταγόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἑλληνος Λυκαῖος. Πρωτεύουσα τῆς χώρας, ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς καιμένη, ἦν τὸ Ἰκόνιον ἄλλαι δ' ἐπίσημοι πόλεις ἢ Λαοδικεῖα, Ἰδρυθεῖσα ἐπὶ Σαλεύκου, τὸ Τυριάειον, ἢ Λύστρα, ἢ Δέρβη, τὰ Λάραυδα, δι' ὧν πασῶν διέβησαν τοῦ Ξενοφάντος οἱ μύριοι (Ἀνθ. Α, 2, 19. Γ, 2, 23.—Στρεβ. ΙΒ, 568).

Λυκάριος, Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου (Ἡρόδ. Α, 143).

Λυκάριος, ἔφορος ἐν Σπάρτῃ (Ξενφ.).

Λυκάστis, ἢ Λύκαστος, υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Ἰγάνης, σύζυγος Ἰδης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κορόβαντος, πατὴρ Μίνως τοῦ δευτέρου (Διόδ. Δ, 62.—Ἐύστ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Β, 647).

Λυκασιία, πόλις τοῦ Πόντου ἐν Ἀσία, πλησίον τῆς Θεμισκύρας (Ἀπολν. Γῶδ. 999).

Λυκασιος, πόλις κατὰ τὰ μεσημβρινὰ τῆς Κρήτης, κτίσμα τοῦ Λυκάστου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 647.—Ἐύστ. Αὐτ.).

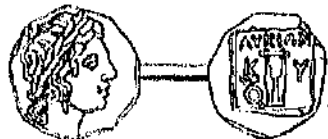
Λυκάων, 1) υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ τῆς Ὠκεανίδος Μελενοίας, ἢ τῆς Κυλλήνης, βασιλεὺς τῶν Ἀρκαδίων, ἔσχεν ἐκ διαφόρων γυναικῶν 50 υἱούς (τὰς προσωποποιήσεις ἀρκαδικῶν πόλεων), αὐθάδεις πάντας καὶ ἀνοσίους, οἵτινες σφάζαντες παιδίον, ἀνέμειξαν τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ μετὰ τῶν τοῦ ἱεραίου, καὶ προσέφεραν αὐτὰ εἰς βράσιον τῷ ἐπισκεφθέντι

αὐτοὺς Διὶ, δι' ὃ καὶ ὁ Ζεὺς τοὺς ἐθανάτωσε πάντας, καὶ τὸν Λυκάονα, μεταμορφώσας αὐτὸν, κατ' Ὀβίδιον (Met. I, 198) εἰς λύκον μόνον δὲ τὸν νεώτατον, Νύκτιμον, ἔσασεν ἢ Γῆ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπῆλθεν ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος. Ὑποτίθεται δ' αἰνιτικῶς ὁ μῦθος τὰς ἀρχαιότατα ἐν Ἀρκαδίᾳ εἰς Δία τὸν Λυκαίον προσφερομένης ἀνθρωποθυσίας. — 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοδόης, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδώρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 35. Χ, 46). — 3) υἱὸς Πανδάρου, ἡγεμὼν τῆς Λυκίας (Ἰλ. Β, 826).

Λύκειον, ἴδ. Ἀριστοτέλης, Ἀττικὴ.

Λύκειος, ἴδ. Ἀπόλλων.

Λυκία, χώρα καὶ χερσονήσος τοῦ Ν μέρους τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Αὐτὴν ὠρίζε πρὸς Β ὁ Ἰαυρὸς πρὸς τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν Πισιδίαν πρὸς ΒΑ τὸ ὄρος Σόλυμα, ὃ διέσχιζεν ἢ στενωπὸς Κλίμαξ, πρὸς τὴν Παμφυλίαν πρὸς Δ τὸ ὄρος Δαίδαλα καὶ ὁ ποταμὸς Ἰλαύκος πρὸς τὴν Καρίαν τὰ δὲ νότια, καὶ τὰ νοτιότερα τῶν Α καὶ Δ μερῶν, ἔδραχε τὸ Λυκικὸν πέλαγος. Ἐν ἑνὶ μέρει ἤφαισταις φύσεως, εἰσί, πρὸς Δ ὁ

Κράγος, 3000^μ ὕψηλός, καὶ ὁ Ἀντικράγος, 1800^μ, μεταξύ τῶν ποταμῶν Ταλμισίδα καὶ Ἰέρωνα, μετὰ 8 τοῦ Κράγου προσεχῶν. Μεταξὺ τοῦ Ἐάνθου καὶ τοῦ Λιμύρου παρατείνεται τὸ ὄρος Μασυκίτης, ἔχον πρὸς Α τὴν 3000^μ ὕψηλὴν κορυφὴν Σόλυμα, καὶ τὸν Ὀλύμπον ἢ Φοινικεῦντα, καὶ ἀπολήγον εἰς τ' ἀκρωτήρια Ἰερὸν καὶ Χελιδώνιον. Ἡ θάλασσα πρὸς Δ ἀποτελεῖ τὸν κόλπον Ἰλαύ-

κον καὶ τὸν Τελμισιον, μεταξύ τῶν ἀκρωτηρίων Τελμισοίδος καὶ Ἰεροῦ, καὶ Α τοῦ Παμφυλιακοῦ κόλπου. Εἰς δὲ τὰ ἐνδότερα, καὶ τὴν πεδιάδα ἧτις καὶ μετὰ ταῦτα Μηλιάς ἐκαλεῖτο, κατήκον οἱ ἀρχαιότατα Μηλιεῖς καλούμενοι εἰς δὲ τ' Α τοῦ Γάβρου οἱ Σόλυμοι (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 180. Ὀδ. Ε, 282), ὡς Φοίνικες τὴν καταγωγὴν. Ἡ παραλία δὲ κατεμάχεται ὑπ' Ἑλλήνων, καὶ ἄλλων Ἰνδογερμανικῶν φυλῶν, τῶν Τηρμιλων ἢ Τρεμιλων (εἰς τὴν ἐγγυρίον γλῶσσαν), Λυκίων δὲ κατὰ τοὺς Ἑλληνας, ἤδη καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Ζ, 184. 430. Μ, 330), λεγομένων ἐτι κατήγοντο ἀπὸ Λύκου τοῦ Ἀθηναίου, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Αιγέως. Οἱ Λύκοι, ἀντιστάντες τῷ Κροίσῳ, ὑπέκυψαν εἰς τοὺς Πέρσας (Ἡρόδ. Α, 28. 176) μετὰ ταῦτα δ' ἐπὶ μικρὸν ὑπήκουσαν τοῖς Ροδίοις, καὶ ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν πολέμων ἀνεκτίσαντο τὴν ἐλευθερίαν των (Πολδ. Α, 5, 12), καὶ κατέστησαν συμπολιτεῖαν ἐξ 23 πόλεων, ἐξ ὧν 6 ἦσαν λίαν ἐπιφανεῖς, ἔχουσαν Λυκίαν ἀρχὸν ἐπὶ κεφαλῆς. Ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ, ἐπὶ Κλαυδίου ἢ Βεσπασιανοῦ, ἐγένετο καὶ ἡ Λυκία Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Αἱ μᾶλλον μνησθεῖς ἀξιοί τῶν πόλεων, ἀπὸ Δ, ἦσαν ἢ Τελμισοὺς, τὰ Πάταρα, μετὰ περιφήμου ναοῦ καὶ μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ Ἀντίφιλος, γνωστὴ διὰ τοὺς σπόγγους τῆς ἢ Ὀλύμπος ἢ Φοινικεῦς, ἦν ὁ Σερβίλιος κατέστρεφεν ὡς ἔδραν κειρατῶν, ὡς καὶ ἡ Κόρυκος καὶ ἡ Φασηλῆς, ἧς τὰ ἐλαφρὰ πλοῖα ἐλέγοντο φάσηλοι, ἦσαν διαβήτοι διὰ τοὺς κειρατὰς των. Εἰς τὰ ἐνδότερα δ' ἦσαν τὰ Πίσαρα εἰς τοῦ Κράγου τοὺς πρόποδας, ἢ Τλώες, εἰς τοῦ Μασυκίτου τοὺς πρόποδας, ἢ Ἐάνθος (Ἄρνα παρὰ τοῖς Λυκίοις), ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἢ μεγίστη καὶ ἐπισημοτάτη πόλις πάσης τῆς χώρας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν, καὶ εἰτα πάλιν ἐπὶ Ῥωμαίων ὑπὸ τοῦ Βρούτου εἶχε ναὸν τοῦ Σαρπηδόου καὶ τοῦ Λυκίου Ἀπόλλωνος, καὶ αὐξοῦνται αὐτῆς λείψανα ἀξιόλογα, &

πρῶτος εὗρεν ὁ Ἄγγλος Ch. Fellows, καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν μετεκρίμωσεν εἰς Λονδῖνον ἢ Μύρα, εἰς 20 σταδ. ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἐπὶ ἀποτόμου βράχου (Στρεβ. ΙΔ, 664).

Λυκίθης, 1) εἰς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριόδου (Ὀν. Μετ. ΧΙΙ, 310). — 2) Βουκολικὸς ποιητὴς (Μόσχ. Γ, 96). — 3) Ἀθηναῖος λιθοβοληθεὶς διότι ὠμίλησεν εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τοῦ Μαρδονίου καὶ τῶν Περσῶν (Ἡρόδ.).

Λύκειον, ἴδ. Λύκειον (Πλούτ. Θησ. 27).

Λύκειος, 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος (Ἀπλδ. Γ, 8, 1). — 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπλδ. Β, 7, 8). — 3) Ἀθηναῖος ἀρχηγὸς τοῦ ἰππικοῦ κατὰ τὴν μετὰ τοῦ Κύρου ἀνάστασιν (Ξενφ. Ἀνθ. Δ, 3).

Λυκόα, 1) πόλις ἐν Μαιναλίᾳ τῆς Ἀρκαδίας ΒΔ τῆς Τεγέας, μετὰ ναοῦ τῆς Λυκοῦτιδος Ἀρτέμιδος (Παυσ. Η, 3, 4, 36, 7). — 2) Λυκία ἢ Λυκαία, ἀρκαδικὴ χώρα εἰς τὴν Β κλιτὸν τοῦ Λυκαίου ὄρους παρὰ τῇ Μεγαλοπόλει (Πολδ. ΙΣΤ, 17.—Παυσ. Η, 27, 4. ΔΗ, 3, 9).

Λυκολέων, ῥήτωρ Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, περὶ τὸ 376 π. Χ. Γνωστὸς ἐστὶν εἰς μόνος λόγος αὐτοῦ «περὶ Χαθρίου.»

Λυκομήθης, 1) βασιλεὺς τῶν Δολόπων ἐν Σκύρῳ, πατὴρ τῆς Δηδάμειας, πάππος τοῦ Νεοπτολέμου (ἴδ. Ἀχιλλεύς, Νεοπτόλεμος, Θεσεύς). — 2) Ἐκ Μαντινείας, ἀνὴρ εὖπορος καὶ ἐπιχειρηματίας (Ξενφ. Ἑλλ. Ζ, 1, 23, 65), διενήργησε μετὰ τὴν ἐν Λεονκτροῖς μάχην τὴν συνένωσιν τῶν Ἀρκαδίων καὶ Ἰδρυσίων τῆς Μεγαλοπόλεως, ἀγωνισθεὶς νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἀρκαδίας ἀπὸ τῆς Σπάρτης καὶ εἰτα καὶ ἀπὸ τῶν Θηβῶν, καὶ ἐπιδιώξας τὴν ἡγεμονίαν τῆς Πελοποννήσου. Πρὸς ταῦτα ἐπορεύθη τῷ 366 εἰς Ἀθήνας καὶ συνωμοδολόγησε συνθήκην, ἀλλ'

ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του, συλληφθεὶς ὑπὸ φυγάδων Ἀρκάδων, ἐθανατώθη (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 5, Ζ, 1, 4.—Διόδ. ΙΕ, 59).

Λυκόρμας, ἀρχαιότερον ὄνομα τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ (Ἀπλδ. Α, 7, 8).

Λυκόρμας, Ἄρκος ἐκ Μεγαλοπόλεως, στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν αἰρεθεὶς τῇ 183 π. Χ. μετὰ τὸν Φιλοποίμενα, τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐκδικήσας, καὶ τὴν Σπάρτην καὶ τὴν Μεσσηνίαν βιάσας νὰ προσέλθωσιν ἐκ νέου εἰς τὸν δεσμὸν. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ 170 ὁ Καλλικράτης καὶ ἄλλοι μηχανορροῖοι διὰ τῶν ραδιουργιῶν τῶν διήρσαν τὸν δεσμὸν εἰς φαρτρία, ἠλάττωσαν τὴν ἐπιρροὴν τῶν γνησίων πατριωτῶν, καὶ ἐπέφεραν τὴν παρέμβασιν τῶν Ῥωμαίων. Ὁ Λυκόρμας ἦν πατὴρ τοῦ ιστοριογράφου Πολυβίου.

Λύκος, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κελαινοῦς, εἰς τὰς νῆσους τῶν Μακάρων ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετατεθείς.—2) Υἱὸς Ὑριεύς, Ἰδ. Ἀμφιων.—3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Λύκου, τύραννος τῶν Θηβῶν (Ξυρκ. Ἑρκλ. μαιν. 31), φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι ἐπὶ τῆς ἀκουσίας αὐτοῦ ἐθανάτωσε τὸν πενθερὸν του Κρέοντα, καὶ ἐπεβουλεύθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μεγάραν καὶ τὰ παῖδά της.—4) Υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λιγέως, Νίσου καὶ Πάλλαντος, ἥρωϊς Ἀθηναῖος, γενάρχης τῶν Λυκομηδῶν ἢ Λυκομιδῶν, γένους ἱερατικοῦ τῶν ἐπὶ τῶν ἀττικῶν μυστηρίων. Ἐλέγετο τὰ μυστήρια ἐξ Ἀθηναίων εἰς Ἀνθάνιαν τῆς Μεσσηνίας κομίσας, ἢ, ὅτι ὑπὸ τοῦ Λιγέως διωχθεὶς, ἔφυγε πρὸς Σαρπηδόνα, κατὰ τὴν χώραν τῶν Τερμιλλῶν, Λυκίαν κατ' αὐτὸν κληθεῖσαν (Ἡρόδ. Α, 173). Καὶ τὸ ἐν Ἀθήναις Λύκειον ταύτου ἐπώνυμον ἐναμιζέτο (Παυσ. Α, 19, 5).

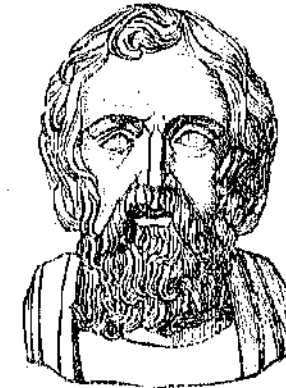
Λύκος, πολλοὶ ποταμοὶ ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα ὄιον, 1) ὁ ἐν Ἀσσυρίᾳ, ὃν ἐγεφύρωσεν ὁ Δαρείος, ὁ ἄλλως Ζάβατος καλούμενος (Ξεν. Ἄν. Β, 5, 1.—Curt. IV, 9, 9, 16, 8), εἰς

τὸν Ἰγριν ἐκρέων.—2) Ἐν Φοινίκῃ, ἐκβάλλων μεταξὺ Βόβλου καὶ Βηρυτοῦ (Στράβ. ΙΣΤ, 755).—3) Ἐν Πόντῳ, ἄ παραποτάμιον τοῦ Ἰριδίου (Στράβ. ΙΑ, 529. ΙΒ, 547, —Πλούτ. Λούκουλλ. ΙΗ).—4) Ποταμὸς ἐν Φρυγίᾳ, πηγάζων ἐκ τοῦ Κάδμου, παρὰ δὲ ταῖς Κολοσσαῖς εἰς καταβόθραν βυθιζόμενος, εἶτα δ' ἀναφαινόμενος πάλιν, παρὰ τῇ Λαοδικείᾳ βέων, καὶ εἰς τὸν Μαίανδρον ἐκβάλλων (Ἡρόδ. Ζ, 30.—Στράβ. ΙΒ, 578).

Λυκοσύρα, πόλις κατὰ τὰ Ν τῆς Ἀρκαδίας, ἐν τῇ Παρρασίᾳ, ἡ ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἑλλάδος κατὰ Πausανίαν (II, 39), ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Λυκάονος τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηγάσου. Ἔκειτο δ' ἐπὶ τῆς Ν κλιτύος τοῦ Λυκαίου ὄρους, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Πλατανιστοῦ. Μετὰ ταῦτα δ' ἐξηρημάθη, τῶν κατοίκων αὐτῆς μετατεθέντων εἰς Μεγαλόπολιν (Πaus. II, 2, 1).

Λυκούργος, 1) Ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης, οὗ ἡ βιογραφία ἔχει πολλάκις χαρακτῆρα συμβολικῶν παραδόσεων. Οὕτως ὁ πατὴρ του λέγεται Εὐνόμος, Εὐκόσμος δὲ ὁ υἱὸς του. Κατὰ Θουκυδίδην (Α, 18) ἔζη ὁ Λυκούργος περὶ τὰ 400 ἔτη πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἄρα κατὰ τὰ 817 π. Χ., κατὰ Πλούταρχον (Λυκ. Ζ. ΚΘ. Σύγκρ. Λυκ. καὶ Νουμ. Δ. Ἀγγο. ΛΑ), μεταξὺ 900 καὶ 870 κατ' ἄλλους δὲ περὶ τὰ 884 ἢ 854. Κατήγετο ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν Πρακλειδῶν (Πλούτ. Λυκ. Β.—Πaus. Γ, 7.—Ἡρόδ. II, 131), καὶ ἦν ὁ θεῖος καὶ ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως Χαρίλαου ἢ Χαρίλλου, ὅτε καὶ συντέλεσεν εἰς τὴν ἰδρυσιν τῶν Ὀλυμπίων καὶ τῆς Ἡλιακῆς ἐκχειρίας μετὰ τοῦ Ἰρίτου. Ὑπὸ πολλῶν ὀμῶν κατατρεχόμενος, καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς μητρὸς τοῦ ἐπιτροπευομένου του, ἀπαθήμησεν ἐπὶ προθέσει νὰ ἐπιστρέψῃ μόνον μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ Χαρίλαου, ἀποκτήσαντος κληρονόμον. Ἦλθε δ' εἰς Κρήτην, καὶ ἐκεῖ συνέλαβε τὴν ἀπέχασιν τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Σπαρτιατικοῦ πολιτεύματος, δι' ἧ καὶ ἐπε-

φεν εἰς Σπάρτην τὸν αἰδὸν Θαλήταν, ἵνα διὰ τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ ἄσματος διαλλάξῃ τὰς διχονομίας (Πλούτ. Λυκ. Δ). Ἐν Ἰωνίᾳ λέγεται πρῶτος λαβὼν πλῆρες ἀντίγραφον τῶν ἐν Ἑλλάδι ὀλίγων γνωστῶν Ὀμηρικῶν ἐπιπέων. Ἐπιμόνῳ δὲ προσκλήσει ἐπέστρεψεν εἰς

Σπάρτην, καὶ ἐπεινύσει καὶ τοῦ χρησιμοῦ ἤρξατο τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ πολιτεύματος καὶ ἐπέτυχεν ἄνευ σπαραγμῶν καὶ πολλῆς ἀντιστάσεως, ἰδίως ἀποβλέψας εἰς τὸ ἄωρισμὸν τὴν ἐν ἰσχυρίαι καὶ ἀναδιοργάνωσιν. Ἴνα δ' ἐξασφαλίσῃ τὴν διάρκειαν τῆς νομοθεσίας του, ἀπῆρξε καὶ ἔλαβε παρὰ τῶν Σπαρτιατῶν τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θέλουσι τηρήσει αὐτὴν μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του ἐκ τῶν Δελφῶν, ἐνθα εἶπεν ὅτι ἀπῆρξετο ἵνα συμβουλευθῇ τὸ μαντεῖον. Λαβὼν δὲ χρησμὸν ὅτι ἡ Σπάρτη θὰ ἔμμενεν ἰσχυρὰ καὶ εὐδαίμων ἐν ὅσῳ ἐτήρει τὸ πολιτεῦμα ὃ αὐτὸς τῇ ἔδωκε, καὶ ἀποφυγῶν νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀπέθανεν ἐκουσίως ἐν Κίρρῳ, ἢ ἐν Ἰλιδί, ἢ ἐν Κρήτῃ (Πλούτ. Λυκ. ΔΔ), διατάξας νὰ ριφθῇ ἡ κόνις του εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα μὴ κοιμίσαντες αὐτὴν εἰς Σπάρτην θεωρήσωσιν ἑαυτοὺς οἱ Σπαρτιάται ἀπηλλαγμένους τοῦ ὄρκου τῶν (Πλούτ. Λυκ. ΔΔ). Περὶ τῶν νόμων ἴδ. Σπάρτη.—2) Ἐν Ἀθήναις ἀντίπαλος τοῦ Πεισιστράτου, ἀρχηγὸς τῶν Πεδιέων (Ἡρόδ. Α, 59).—3) Εἰς τῶν ἰρητόρων ἐν Ἀθήναις, υἱὸς Λυκόφρονος, πιθανῶς περὶ τὸ 390 γεννηθεὶς, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἰσοκράτους. Ὅτε Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἐπέφερε τὴν διχονομίαν μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀντεπολιτεῖσθαι αὐτῷ ἐν πατριωτικῷ ζήλῳ ὡς ὁ Δημοσθένης, καὶ ὁ Ὑπερίδης, καὶ ἰδίως ἐπε-

μελήθη τοῦ ἐσωτερικοῦ ὀργανισμοῦ, ἵνα ἀναδείξῃ τὴν πατρίδα του ἱκανῶς εἰς ἀντίστασιν. Ἐπὶ ἡ ἔτη (πιθανῶς 341—338) ταμίαις ἐπὶ τῇ διοικήσει ἡ τῆς κρινῆς προσόδου ἐκλεγείας, καὶ ἐπὶ ἑτερα 8 ἔτη (ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ ἦν τετραετῆς μόνον), ὑπὸ ἄλλων ὄνομα αὐτὴν διευθύνας, ἐπανάφερε τάξιν εἰς αὐτὴν, κατήρτισεν αὐτοὺς τὸν στόλον προσθεὶς τριήρεις καὶ πενήρεις, ἀνῶρῳσε τοὺς νεωσοίκους κατὰ τοὺς λιμένας, ἐπεσεύασε τὸ νεώριον καὶ τὰ μακρὰ τεῖχη (ἴδ. Rang. Ant. hell. II, ἀρ. 771), κατεκόσμησε τὸ Διονυσιακὸν θέατρον, ἔκτισε πρῶτος τὸ Παναθηναϊκὸν στάδιον, καὶ καθωρῳάσε τὸ ἐν τῷ Λυκαίῳ γυμνάσιον, πλὴν ἄλλων οἰκοδομῶν δι' ὧν ἠυκρέτισε τὴν πόλιν καὶ προτάσει τοῦ Στρατοκλέους (307) ἐξέδωκεν ὁ δήμος ὑπὲρ αὐτοῦ τιμητικὸν ψήφισμα (Πλούτ. Β. Γ' Ῥητ. σ. 851), ἀνευρεθὲν ἐν ἐπιγραφῇ, τὸν ἐστεφάνωσε καὶ τῷ ἀνήγαγεν ἀνδριάντα. Φαίνεται δ' ὅτι ἀπέθανε τῷ 325—324, καὶ ἐτάφη δημοσίᾳ δαπάνῃ. Αὐτοῦ 15 λόγοι ἦσαν γνωστοὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις παρ' ἡμῖν δὲ, πλὴν ἀποσπασμάτων, διεσώθη εἰς ἀκέραιος, ὁ κατὰ Λεωκράτους (εἰσαγγελία προδοσίας), ἐξ οὗ συμπεραίνεται ὅτι ἦν ἀξιώτερος πολιτικῆς ἀνὴρ ἢ ῥήτωρ, καὶ τὴν εὐγλωττίαν του χαρακτηρίζει ἰσχυρὸς ἰδεῶν μάλλον ἢ κάλλος τῆς αὐτῶν διατυπώσεως, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἔχει τι τὸ τραχὺ καὶ ἀπότομον.—Καὶ πολλοὶ δ' ἄλλοι ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν ἐσχάτων χρόνων, ὡς ἡ) ὁ υἱὸς τοῦ Δρύαντος (ἴδ. Διδύμοσος).—β) ὁ υἱὸς Ἀλέου καὶ Νεαίρας, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, φονεύσας τὸν Ἀρηῖσον (Ὀμ. Ἰλ. II, 142).—6) Βασιλεὺς τῆς Θράκης, τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου ἀπαγορεύσας, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Μαινάδων καταδιωχθεὶς, καὶ ὑπὸ τῶν ὑ-

Ἄρχοντος ἀνάγνωσιν

πληρών του, επαναστάντων, σταυρωθείς, ή σπαρταχθείς υπ' άγρίων ήππων.—7) Τύραννος της Σπάρτης, τῷ 219 π. Χ. τὸν θρόνον καταλάτων δια δωροδοκίας τῶν έφβρων, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἀποβλήθεις.

Λυκοφόντης, ἴδ. Πολυφόντης.

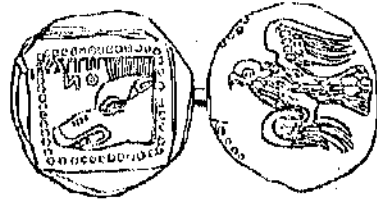
Λυκόφρων, 1) Υἱὸς τοῦ τυράννου Περιάνδρου (ἴδ.) (Ἡρόδ. Γ, 50).—2) Τύραννος τῶν Φερῶν περὶ τὰ 404 π. Χ., ἤθελε νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ πάσης τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἐνίκησε τὸν δυνάστην τῆς Λαρίσης, ὑποβοηθούμενος καὶ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν (Ξεν. Ἑλ. Β, 3, 4.—Διόδ. ΙΒ, 82).

—3) Εἷς τῶν συγγενῶν καὶ φονέων Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου, ἀναλαβὼν τὴν τυραννίδα τῷ 359 π. Χ., μέχρις οὗ ἐξεβλήθη ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα.—4) Ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας, υἱὸς Λύκου, ποιητὴς καὶ γραμματικὸς, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐργαζόμενος, καὶ ἐνταλοῖς νὰ κατατάξῃ καὶ ρυθμίσῃ τὰ ἐν τῇ βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ συγγράμματα τῶν κωμικῶν ποιητῶν. Ἐγραψε δ' ἐν βιβλίῳ «Περὶ κωμικῶν δίκης», πολλὰς τραγηθίας, καὶ ἐν ποίηματι «Ἀλεξάνδρα» ἢ «Κασσάνδρα» ἐπιγραφόμενον, ἐκ 1474 ἐξαμέτρων ἰαμβικῶν, διατηρηθέν. Ἦν δὲ γνωστὸς ὑπὸ τῷ ὀνόματι σκωπεινός, καὶ τῷ ὄντι τοιοῦτο ἔχει τὸ ὄφος· πολλὴ δὲ ποικίλλει τὴν ἐκθεσίαν του ἀφθονία μυθολογικῶν, ἱστορικῶν καὶ γεωγραφικῶν εἰδησεων, ποιητικὴν ὅμως ἀξίαν δὲν ἔχει μεγάλην, καὶ συνίσταται εἰς ἀλλεπαλλήλους μαντείας τῆς Κασσάνδρας περὶ τῆς τύχης τῆς Τρωάδος καὶ τῶν τρωικῶν ἡρώων, καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν μέχρι τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ τινῶν καὶ ξένων παρεμβολῶν. Σχόλια εἰς τὸ ποίημα τοῦτο ἔγραψεν ὁ Τζέτζης.

Λύκτιος, Κρής, οὗ ἡ θυγάτηρ Ἰτιάνη ἔσχεν ἐκ τοῦ Μίνως υἱὸν τὸν Λύκαστον (Διόδ. Δ, 62).

Λύκτος ἢ Λύττος, ἀρχαία πόλις τῆς Κρήτης (Όμ. Ἰλ. Β, 647. Ρ, 611).

ἡ ἐπισηματέρα τοῦ Ἀ τμήματος τῆς νήσου κειμένη ΝΑ τῆς Κνωσοῦ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀργαίου εἰς 40 σταδ. ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Β καὶ εἰς 30 ἀπὸ τῆς Ν παραλίας. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἀποικία τῆς Σπάρτης, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐπηρεάζοντο (Πολύβ. Δ, 54.—Στράβ. Σ, 476). Ἐξ ὀνόματι αὐτῆς ἀπεδίδετο εἰς Ἀύκτον, υἱὸν Λυκάονος (Εὐσθ. εἰς Ἰλ. Β, 647).

καὶ αὐτῆς ἐπηρεάζοντο (Πολύβ. Δ, 54.—Στράβ. Σ, 476). Ἐξ ὀνόματι αὐτῆς ἀπεδίδετο εἰς Ἀύκτον, υἱὸν Λυκάονος (Εὐσθ. εἰς Ἰλ. Β, 647).

Λύκων, 1) Υἱὸς τοῦ Ἰπποκρόντος, βασιλέως τῆς Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Γ, 10, 5).—2) Τρὶς φονεύσας τὸν Πηνέλεων (Όμ. Ἰλ. Π, 335).—3) Εἷς τῶν κατηγορῶν τοῦ Σωκράτους ἐν Ἀθήναις.—4) Ἀχαιοὺς ἐξεγείρων τὸν στρατὸν εἰς βιαιοπραγίας καὶ λεηλασίας, καὶ ἐκ τούτου αἰτίος διχαστασίας γενόμενος.—5) Υἱὸς Ἀστυάνακτος ἐκ Τρωάδος, σύγχρονος καὶ εὐνοούμενος τοῦ Ἀντιγόνη, Εὐμένους καὶ Ἀττάλου, διετέλεσεν ἐπὶ 40 ἔτη ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς τῶν Περιπατητικῶν, καὶ διεκρίνετο ἐπὶ εὐφυΐᾳ καὶ χαριστολογίᾳ, δι' ὃ καὶ Ἰγλύκων ἐπαινομάζετο. Λέγεται γράψας χαρὰ κτήρας, καὶ ἐν βιβλίῳ περὶ τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ. Ἀπεβίωσε δὲ εἰς ἡλικίαν 74 ἐτῶν (Cic. Fin. V, 5, 13).

Λύκων πόλις, καὶ Λυκόπολις, 1) ἐν Θηβαίῃσι τῆς Αἰγύπτου, νομοῦ πρωτεύουσα, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς δυτικῆς ἑσχῆς τοῦ Νείλου. Ἐν αὐτῇ ἐλατρεύοντο ἰδίως οἱ λύκοι ὡς ἱεροὶ (Στράβ.). Νῦν Σουὺτ.—2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τῇ Μένδῃ (Στράβ.).

Λυκωπεύς, υἱὸς Ἀγρίου, θεῖος τοῦ Τυδέως, ἐξελὼν τὸν Οἰνέα ἐκ τοῦ θρόνου, καὶ ὑπὸ τοῦ Τυδέως φονευθεὶς (Ἀπλδ. Δ, 8, 6).

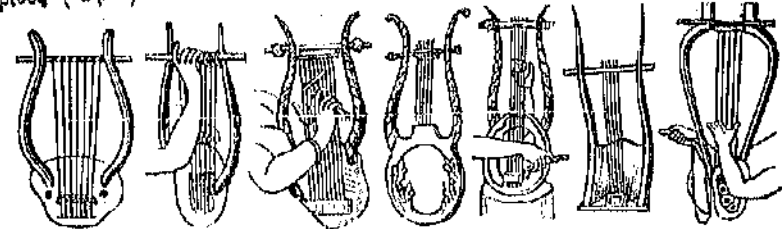
Λυκώπη, πόλις τῆς Αἰτωλίας (Θεόφρ. ΣΤ, 72).

Λυκώπη, Σάμιος συμπολεμήσας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν συμπατριωτῶν του (Ἡρόδ. Γ, 55).

Λυκώρεια, ἡ μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ Παρνασσοῦ (νῦν Λιάσπρα), ἔχουσα ἀρχαῖοτάτα πόλιν εἰς ἣν ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων (Στράβ.—Παυσ.).

Λυκωρεὺς, 1) ταῦτ' ἐπὶ Λυκώρεια (Λουκ. Τιμ. 3).—2) Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τῆς Λυκωρείας.—3) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Κεαρυκείας. Καὶ Λύκωρος (Παυσ. Γ, 2).

Λυκωρεὺς, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Όμ.).

Λύρα, μουσικὸν ὄργανον ἐντατόν (ἔχον χορδὰς), οὗ ἡ ἐπινόησις ἀπεδίδετο κυρίως τῷ Ἐρμῇ, χορδὰς ἀρμύσαντι εἰς χελώνιον. Ἦν δ' ἔπειτα ἀνοικτόν ἐκατέρωθεν, χορδὰς ἔχον

3—9. Σχήματα εἶχε διάφορα, καὶ ἐπάλλετο διὰ τῶν δύο χειρῶν, ὧν ἡ δεξιὰ ἐκράτει πολυλάκις καὶ πληκτρον. Ὁ λυριστὴς ἐξήρτα τὴν λύραν συνήθως δι' ἱμάντος ἐκ τοῦ δεξιοῦ ὠ-

Ἄγαλμα Ἀπόλλωνος

μου, ἢ, ἀν ἐκάθητο, τὴν ἐστήριζεν εἰς τὰ γόνατά του. Ἦν δ' ἡ λύρα ἐν τῶν κυριωτέρων

συμβόλων τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐλέγετο καὶ κίθαρα.

Λύρα, ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Παρθενίου, ἐνθα ἐλέγετο ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἐκρέμασε τὴν λύραν του (Ἀπλδ. Ρδδ. Β, 929).

Λύρθη, πόλις τῆς Πισιδίας παρὰ τῇ Τερμησσῇ (Διον. Περιηγ. 859).

Λυρικὴ ποίησις, ἡ γραφομένη ἢ ψάλλη τις πρὸς τὴν λύρα ἢ ἄλλοις μουσικῶν ὄργανοις, ἢ ἢνα συνοδεύηται ὑπ' ὄρχηστως, ἢ μὲν, ἢ μελική, ὑπὸ τῶν Αἰολέων, ἢ δὲ, ἢ χορική, ὑπὸ τῶν Δωριέων κυρίως ἀκουμένη, ἐν ᾧ οἱ Ἴωνες κατ' ἀρχὰς ἤσκησαν τὴν

διηγηματικὴν ποίησιν ἢ τὴν ἐπαποϊάν. Ἡ λυρικὴ ἐν γένει ἦν ταύτης μᾶλλον ὑποκειμενική, καθ' ὃ οὐχὶ περὶ συμβάντα ἀσχολουμένη, ἀλλὰ τοῦ ποιητοῦ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ τὰ αἰσθήματα κύριον ἀντικείμενον ἔχουσα. Ἐὰ ἄσματα, ἐπειδὴ καὶ ὁ ᾄδων, καὶ ὁ ὑπ' αὐτοῦ συνοδευόμενος χορευτὴς δεόνται διαλείψων πρὸς ἀνάπαυσιν, διηροῦντο εἰς στροφάς, αἵτινες, ὡσάκις ἦσαν δύο οἱ ἀλληλαδιαδόχως ᾄδοντες, ἢ δύο ἡμίχοροι, ὡς εἰς τὰ δράματα, εἶχον καὶ τὰς μετρικῶς ἀντιστοιχοῦσας στροφὰς διὰ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ αὐτοῦ μέλους ὑπὸ τοῦ ἄλλου ψάλτου ἢ ἡμιχοροῦ, καὶ τὴν ἐπιρδὸν, ἣν ἔψαλλον ὁμοῦ ἀμφοτέρω. Ἡ χώρα ἐνθα τὸ πρῶτον ἡ ἀπλουτέρα μελικὴ ποίησις ἀνεπτύχθη ἦν ἡ νῆσος Λέσβος, ἣς οἱ Αἰολεῖς ἦσαν μεγάλοι φίλοι τῆς μουσικῆς, καὶ ὁ πρῶτος ἐν τῇ εἶδει τούτῃ διαπρέψας ποιητὴς ἦν ὁ καὶ ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἀνωμαλίαις τῆς πατρίδος του λίαν περιπεπλεγμένος διατελέσας Ἀλκαίος, περὶ τὰ 612 ἐν Μιτυλήνῃ γεννηθεὶς. Σύγχρονος δὲ ἀλλὰ νεωτέρα αὐτοῦ ἦν ἡ συμπατριωτὴς του Σαπ-

φῶ, ἣς μαθήτρια ἦν ἡ Ἡριννα, καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς ποιήσεως ἤσκησε καὶ ὁ Ἴων Ἀνακρέων. Ἐὰ δ' ἐμβριθέστερα χορικά ᾄσματα ἦσαν κυρίως ὀργανοκεντρικά, πρὸς δοξασιμὸν ἢ ἐπικλήσιν τῶν θεῶν, οἱ παϊάνες, οἱ εἰς Ἀπόλλωνα, εἰς Ἄρτεμιν καὶ ἄλλους προστάτας θεοὺς ψαλλόμενοι, ἐν τοῖς ναοῖς, εἰς τὰς θυσίας, πρὸ τῶν μαγῶν, εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰ συμπόσια, ὅτε καὶ συνώδευον αὐτοὺς παντόμιμοι καὶ παιδρὰ κινήματα, λεγόμενα ὑπορχήματα. Ἐὰ καθαρῶς ὀργανοκεντρικά ᾄσματα ἐλέγοντο καὶ ὕμνοι, καὶ ἀρχαιότατοι ποιηταὶ ταιούτων λέγονται ὁ Ὡλλήν, ὁ Φιλάμμων καὶ ἄλλοι. Ἐπικὸν δὲ μᾶλλον εἶχον τὸν χαρακτήρα, τὰ κατὰ τοὺς θεοὺς ἀφηγούμενοι, οἱ ἐπίσης ὕμνοι· καλούμενοι τοῦ Ὀμήρου (ἴδ.) τῶν μεταγενεστέρων μιμητῶν αὐτοῦ Καλλιμάχου, Μεσομήδους καὶ τῶν Ὀργικῶν. Εἰς τὴν λυρικὴν ποίησιν ὑπέγγοντο καὶ οἱ διθυραμβοὶ (ἴδ.). Ἐὰ προσώδια δὲ ἦσαν ἠδαὶ ψαλλόμεναι πρὸς αὐτῶν ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν ἢ πανηγυρικῶς πρὸς τὸν νῆον ἐπορεύετο· ἐλέγοντο δὲ Παρθένια, ὅτε ὑπὸ παρθένων ἐψάλλοντο. Ἐὲ γὰρ κώμιον ἦν ὕμνος πρὸς δοξασιμὸν ἡγεμόνων, ἐπιστῆμων ἀνδρῶν ἢ συμβάντων, τὸ δ' ἐπὶ νίκιον ἀπέδλεπε τοὺς νικητὰς κατὰ τοὺς γυμνικούς ἀγῶνας (ἴδ. Πίνδαρος). Εἰς τὰ συμπόσια ἀνήκον ἰδίως τὰ παρόνια, διὰ τὴν οἰνοποσίαν, καὶ εἶδος αὐτῶν ἦσαν τὰ εὐθυμια καὶ ἀτάκτως ἀδόμενα σκολιά (ἴδ.). Χοροὶ νέων ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐψάλλον ὕμναλους, πολλάκις μετ' ἐρχήσεων, εἰς τὴν πομπὴν τοῦ γάμου, καὶ ἐπιθαλαμίους πρὸ τοῦ νυμφικοῦ θυλάμου· εἰς τὸ νυμφικὸν δὲ δεῖπνον ἐψάλλοντο καὶ ἀστεία ᾄσματα. Ἐτελοῦντο δὲ ταῦτα ἤδη καὶ ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 492. — Ἡσιόδ. Ἀσπ. 274). Τὰς κηδείας δ' ἀφ' ἑτέρου καὶ τὰ ἐπικηδεῖα δεῖπνα συνώδευον ὀργηνοὶ πρὸς αὐλεῖς. Ἐὲν ὀργανοκεντρικὴν δὲ ποίησιν καὶ μουσικὴν, ἣτις τὸ πρῶτον μάλιστα ὑπὸ τῶν Δωριέων ἐκαλλιιεργεῖτο, ἤσκησαν μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀνωτέρας τελειοποιή-

σεως τῆς μουσικῆς περὶ τὴν 30ην Ὀλυμπ. (660 π. X.) ποιηταὶ ὡς ὁ Ἄλκμαν ἐν Λυδίας (Ὀλ. 27—42), ὁ Στρηχορος, ἐξ Ἰμέρας (Ὀλ. 33—55—635—560 π. X.), ὁ Ἀρίων ἐκ Μηθύμνης (Ὀλ. 38—48—628—585). Διὰ τούτων ὁ ὕμνος ἐξεργάσθη ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον καὶ ἐλευθεριώτερον, εἰς ποιητικὸν δὲ καλλιτέχνημα ἀνεπτύχθη μάλιστα ὀλίγον πρὸ τῶν Περσικῶν, κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῶν τῆς ε' π. X. ἑκατονταετηρίδος, διὰ τοῦ Ἰβύκου ἐκ Ἰγγίου (530), Σιμωνίδου ἐκ Κέου (556—469), Βακχυλίδου, τοῦ ἀνεψιῦ αὐτοῦ (473), καὶ μάλιστα Πινδάρου τοῦ Θηβαίου (521—441), μετ' ὧν μνηστῆρες ἀξίαι εἰσὶ καὶ αἱ τρεῖς ποιήτριαι Ἰγλήσειλλα ἐξ Ἀργους (500), Πραξιλλὰ ἐκ Σικυωνίας (450), Κόρινθα ἐκ Τανάγρας προσέτι δ' ὁ Τιμοκρέων ἐκ Ῥόδου, ἐπὶ τῶν Περσικῶν, ἰδίως γνωστὸς διὰ τὴν σατυρικὴν του δέξτητά· Διὰ γὰρ ὁ Μήλιος (470) Κερκίδα ἐκ Μεγαλοπόλεως (350), καὶ οἱ διθυραμβοποιοὶ Φιλόξενος ἐκ Κοθύρων (400), Τιμόθεος ἐκ Μιλήτου (γεν. 357), Πολύιδος καὶ Ἐλίστης ἐκ Σελινόωντος (350). Ἀλλὰ τῶν ἐξαισίων τούτων μελῶν σχεδὸν οὐδὲν διεσώθη πλήρες, πλὴν τῶν ἐγκωμίων τοῦ Πινδάρου. (Ἀποσκαμμάτων συλλογὴ Herzk. Poet. Lyg. Graec.),

Λυρικία (ἡ), χωρίον τῆς Ἀργολίδος, εἰς ὃ ἐλέγετο καταφυγῶν ὁ Λυγκεύς, ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Δαναοῦ (Παυσ. Β, 25). Κατὰ Στράβωνα, Λυκούργιον. Ἦκει, πρὸς τῇ Ἀρκαδίᾳ, καὶ τὸ Λύρικειον ὄρος, ὅθεν πηγάζει ὁ Ἰναχος.

Λυρνησιός, πόλις μεσόγειος τῆς Μυσίας οὐ μακρὰν τοῦ Ἀδραμυττίου, ἐπὶ Ὀμήρου γνωστὴ, εἶτα δ' ἐκλιπούσα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 690. Τ, 60. Υ, 92). Βασιλεὺς ἐν αὐτῇ ἦν Μύνης, ὁ ἀνὴρ τῆς Βρυσηίδος (Στράβ. ΙΓ, 583).

Λύριος, υἱὸς Ἀγγίσου καὶ Ἀφροδίτης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰνείου, ἀποθανὼν ἐπὶ πάσι (Ἀκκλδ. Γ, 12. 2).

Λυσάνδρου, θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου (Παυσ.).

Λύσανδρος, στρατηγὸς Λακεδαιμόνιος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐξ Ἡρακλειδῶν, ἀλλὰ κατὰ τινὰς μῦθους, ἦτοι ἐξ οἰκοτρόφων αἰλώτων (Αἰλ. π. ι. ΙΒ, 43. — Διόδ. ΙΑ, 13). Ἦν ἀληθῆς Σπαρτιάτης τὴν ἀγωγὴν, καὶ πᾶσαι τοῦ βίου του αἰ προσπάθειαι ἀπέβλεπον εἰς τὸ νὰ περιποιήσῃ εἰς τὴν Σπάρτην τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, εἰς αὐτὸν δὲ τότε τὴν ἐπὶ τῆς Σπάρτης ἀρχὴν. Καὶ στρατιωτικὴν καὶ πολιτικὴν ἱκανότητα κεκτημένος, ἐξετίμα τῶν Ἀθηναίων τὴν δύναμιν, καὶ ἐνόησε ὅτι μόνον δι' αὐτῶν ἐδύνατο νὰ καταβληθῶσι. Ναύαρχος τῆς Σπάρτης τῇ 407 π. X. ἐκλεχθεὶς, ὅτε αἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἐξαρθῆ ἐκ τῶν νικῶν τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐπροσπάθησε πρὸ πάντων, ἐν Ἐρέσφ σταθμῶν, ν' αὐξήσῃ τὴν ναυτικὴν δύναμιν τῆς πατρίδος του, ἐπωφελοῦμενος περιποιήσῃ εἰς αὐτὸν (Πλούτ. Λύσ. Γ). ἈΚύβοι, ἔλεγε, ἀπατῶσι τὰ παῖδα καὶ ἄρχοι τοὺς ἀνδρας, καὶ ἐνθα δὲν ἐπαρκεῖ ἡ λεοντῆ, ἀνάγκη νὰ προστιθῆται ἡ ἄλωπεκῆ. Παρὰ τὸ νότιον ἐνίκησε, τῇ 407, τὸν στόλον τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ (Διόδ. ΙΓ, 70), δι' ὀργισθέντες οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέβαλον τὸν Ἀλκιβιάδην τῆς στρατηγίας· ἀλλ' ἔκτοτε ἠθέλησε φρονίμως ν' ἀποφύγῃ ἄλλην σύγκρουσιν· καὶ ἐπροσπάθησε νὰ ἐπιφέρῃ συγκρούσεις καὶ ὀλιγαρχικὰς ἀνατροπὰς εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ νὰ παρεμβάλῃ δυσχερείας εἰς τὸν διάδοχόν του Καλλιμαχίδαν (Πλούτ. Η. — Διόδ. ΙΓ, 104). Ὅτε δ' οὗτος ἔπεσεν εἰς τὴν ἐν Ἀργινοῦσιν ναυμαχίαν, ἐπανῆλθεν ὁ Λύσανδρος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στόλου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐπιστολεύς (βοηθῶν), οὐχὶ ναυάρχου, διότι ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεπε νὰ ναυαρχήσῃ δις ὁ αὐ-

τός. Ναύαρχος δὲ διαρίσθη κατ' ὄνομα μόνον ὁ Ἀρακος (Πλούτ. Ζ. — Ξεν. Ἑλλ. Β, 1, 7). Ἐπιδεξίως δὲ παραμονεύων, κατώρθωσε κατὰ τὸ θέρος τοῦ 405 νὰ ἐπιπέσῃ ἐν Αἰγῶς Ποταμοῖς κατὰ τῶν 180 Ἀττικῶν τριήρων, καὶ νὰ τὰς κυριεύσῃ σχεδὸν πάσας ἀπροφυλάκτους· ἐθανάτωσε δὲ 3000 αἰχμαλώτους, καὶ οὐδὲ νὰ ἐνταφιασθῶσιν ἐπέτρεψε (Πλούτ. ΙΑ. — Ξεν. Β, 1, 29). Εἶτα δὲ ἐπελθὼν εἰς τὰς τοῖς Ἀθηναίοις ὑποκειμένας πόλεις καὶ νήσους τῆς Θράκης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπέστρεψεν εἰς πάσας, συνεπῶς πρὸς τὰς ἀρχαίας του ἐνεργείας, ὀλιγαρχικὴν μεταπολίτευσιν, ἐγκαταστήσας δεκανδρίας ὑπὸ σπαρτιάτας ἀρμοστάς, ἀπέπλευσεν εἰς Ἀθήνας, ἐπολιόρκησεν αὐτάς, καὶ τῇ 16 Μουυχιῶνος (ἐν Ἀπριλ.) τοῦ 404, τὰς ἠνάγκασε διὰ λιμοῦ νὰ παραδοῦσιν, καὶ κατηδάφισε τὰ τείχη αὐτῶν (Ξεν. Β, 2, 3. — Πλούτ. ΙΒ. — Διόδ. ΙΑ, 3). Εἶτα δὲ μεταθῶς εἰς Σάμιον, ἐγκατέστησε καὶ ἐκεῖ δεκαρχίαν, καὶ περισυλλέξας διὰ τοῦ Γυλίκπου εἴτι ἐναπελείπετο ἐκ τῶν ὑπὸ Κύρου δοθέντων αὐτῷ χρημάτων, καὶ ἄλλας δωρεὰς, ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην καὶ παρέδωκεν εἰς τὴν πόλιν 470, κατὰ τινὰς 1000, τάλαντα, εἰς Δελφούς δ' ἤγειρεν αὐτῷ καὶ ἐκάστῳ τῶν ἄλλων ἀρχηγῶν τοῦ στόλου, χαλκοὺς ἀνδράνας (Παυσ. Θ, 32, 10). Πανταχοῦ ἐτιμᾶτο, οἱ ποιηταὶ τὸν ἐψάλλον, καὶ τότε ἦν ὁ μόνος μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων εἰς ὃν αἱ πόλεις ὡς εἰς θεὸν ἴδρουν βωμούς (Πλούτ. ΙΙΙ). Μετὰ δὲ τὸν πόλεμον ἀπέφυγε νὰ διατρίβῃ ἐν Σπάρτῃ, ἐνθα τὸν ἐστενοχώρει ἡ αὐστηρότης τοῦ πολιτεύματος. Ἐπεισε δὲ τοὺς Σπαρτιάτας νὰ πέμψωσιν εἰς Ἀθήνας τὴν φρουρὰν ἣν ἐζήτησαν οἱ Ἀ' (Ξεν. Β, 3, 13), καὶ ἐν Ἀσίᾳ συνετέλεσεν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὃν οἱ Ἀ' ἐφοβοῦντο. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ σκληρότης του ἐν Ἀσίᾳ ἤγειρε παράπονα, καὶ ἐν ἄλλοις καὶ τοῦ Φαρναδάξου, οὐ ἐλεγχάσθη τὴν σατραπείαν, ἀνεκλήθη ὑπὸ τῶν βουλομένων νὰ καταβάλῃ τὴν ὄφρην

του (Πλούτ. Κ). Ἄλλὰ προφασισθεὶς ὅτι ὤφειλε, κατ' εὐχὴν, νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄμμωνος ἐν Λιβύῃ, ἀπέφυγε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως. Ὅτε δὲ ὁ Θρασύβουλος ἐθριάμβευσεν ἐν Ἀθήναις, ἠθέλησεν ἐκ νέου νὰ ἐπιτεθῆ κατ' αὐτῶν, ἐκωλύθη ὁμῶς ὑπὸ τοῦ Πausανίου παρεμβάντος. Ἐπί τινα ἔτη ἔκτοτε διετέλεσεν ἐν ἀργίᾳ. Ἐπὶ δὲ 397, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Ἀγιδος, ἐπὶ τῆς περὶ τοῦ θρόνου ἀμφισβήτησεως ἐβοήθησεν τὸν Ἀγησίλαον, καὶ παρηκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἄλλὰ τοῦ Ἀγησίλαου ἀποδοκιμάζοντος τὰς ἐπὶ τῶν Ἀσιατικῶν πόλεων ἐνεργείας του, ἀπεσύρθη εἰς τὸν Ἑλλησποντον εἰς δευτερεύουσαν θέσιν, καὶ ἐκεῖθεν ἐπανήλθεν εἰς Σπάρτην πλήρης ὀργῆς κατὰ τοῦ Ἀγησίλαου, καὶ ἀπόφασιν ἔχων ν' ἀνατρέψῃ τὴν κληρονομικὴν βασιλείαν καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν αἰρετὴν μεταξὺ πάντων τῶν Ἡρακλειδῶν (Πλούτ. Λυκ. ΚΔ. Ἀγρο. Η). Ἄλλ' αἱ προθέσεις του δὲν ἐπέτυχον. Ἐξαργέντος τοῦ πολέμου μεταξὺ Θηβῶν καὶ Φωκίδος κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 395, οἱ ἔφοροι ἐκηρύχθησαν κατὰ τῶν Θηβῶν, καὶ ὁ μὲν Λύσανδρος διετάχθη νὰ εἰσβάλῃ εἰς Βοιωτίαν ἐκ δυσμῶν, ὁ δὲ Πausanίας ἐκ νότου, καὶ ἀμφοτέροι νὰ συναντηθῶσι πρὸ τῆς Ἀλιάρτου ἄλλὰ πρὸ τῆς πόλεως ταύτης ἔπεσεν ὁ Λύσανδρος ἐπὶ προῦρου προσβολῆς, καὶ ἐτάφη ἐν Φωκίᾳ, εἰς τὴν πόλιν Πανοπέα. Ἀπέθανε δὲ πτωχὸς καθὼς ἔζησε (Πλούτ. Λυσ. Α.—Ἐν. Ἑλλ. Γ, 5, 15.—Πaus. Θ, 32, 5).

Λυσανίας, πατὴρ τοῦ Λίσχινου, φίλος τοῦ Σωκράτους (Πλάτ.).

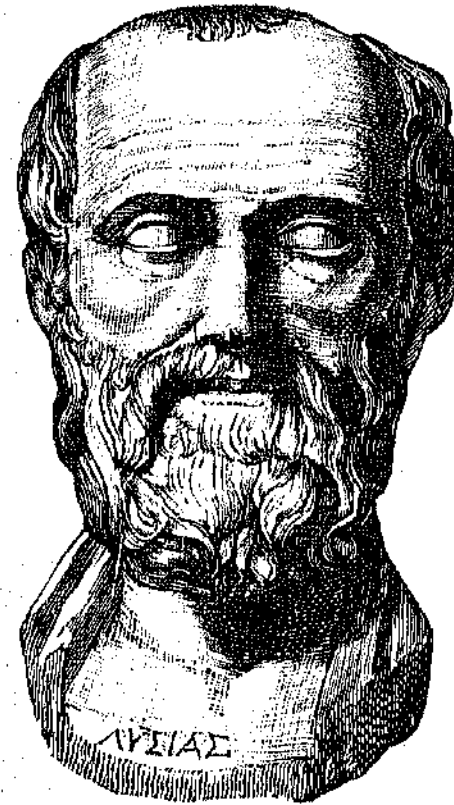
Λυσανορέδης, εἰς τῶν τριῶν ἀρμοστῶν τῆς Σπάρτης, οἵτινες τῇ 379 π. Χ. παρέδωκαν τὴν Καδυαίαν. Ἐπαίδη ὁμῶς κατὰ τὴν νόκτα τῆς εἰσβολῆς ἔτυχεν ἀπῶν, κατεδικάσθη ἐν Σπάρτῃ εἰς βαρὺ πρόστιμον, ὃ ἀπέφυγε δι' ἐκουσίας φυγῆς (Ἐν. Ἑλλ. Β, 4, 13.—Πλούτ. Πελοπ. Η.—Διόδ. Η3, 29).

Λύση, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Λυσιάνασσα, 1) θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ἡσδ. Θεογ. 58.—Ἀπλδ.). — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου, μήτηρ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ τυράννου Βουσίριδος (Ἀπλδ. Β, 5, 11).

Λυσίας, υἱὸς Κεφάλου, πλουσίου Συρακουσίου, ξένου τοῦ Περικλέους, ὅστις τὸν ἐπεισεν ἕνεκα τῶν δυσκόλων περιστάσεων τῆς πατρίδος του ν' ἀποκαταστῆ ὡς μέτοικος εἰς Ἀθήνας, περὶ τὰ 447 π. Χ. Ὁ Πλάτων ἐν τοῖς περὶ πολιτείας βιβλίοις του ποιεῖται ἐξαίρετον μναίαν αὐτοῦ. Ἔδωκε δὲ ἀριστὴν ἀγωγὴν τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ Πολέμαρχῳ, Ἐθουδήμῳ καὶ Λυσίᾳ, ὅστις κοινῶς ἐκλαμβάνεται γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις κατ' Ὀλ. 80, 6' (459 π. Χ.). Μόλις ἰδέτης, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του εἰς Θουρίους τῆς κάτω Ἰταλίας, ἔνθα λέγεται διαμείνας 18 ἔτη, πολιτικὰς θέσεις λαβὼν, καὶ ἐν ὑπολήψει διατελῶν ἐν ἄλλοις καὶ διὰ τὸν πλοῦτόν του. Ἐνταῦθα ὑπὸ τὸν Συρακοῦσιον Ἰσσίαν, μαθητὴν τοῦ Κόρακος, ἐνησχέθη εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν ῥητορικὴν, κατὰ σχολὴν ἧς ὁ χαρακτήρ ἦν ἡ περὶ τὰς ἀντιθέσεις ἀγχινοια, τῶν περιπέτων ὁ παραλληλισμὸς, ἡ ὁμοηχία τῶν λέξεων καὶ ἰδίως τῶν καταλήξεων ὅτε δὲ μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ ἤτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπερίσχυσε καὶ ἐν Θουρίοις τῶν Λακεδαιμονίων ἡ ἐπιρροή, στάσεως ἐπελθούσης, ἔφυγε καὶ ὁ Λυσίας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ 300 πολιτῶν, καὶ τῇ 412 ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας. Ἐκεῖ εἶχε πέσει ἡ ἀρχαία δημοκρατία, καὶ ἡ ὀλιγαρχικὴ δὲ κυβέρνησις τῶν 400 πολὺ δὲν διήρκεσε, ἡ δὲ μετ' αὐτοῦ ἐλθοῦσα μετρία δημοκρατία, ἣτις ἐπαναίται ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου (Η, 97), ἐξετρέπη καὶ αὐτὴ μετ' οὐ πολὺ, εἰς ἀποδεικνύει ἡ καταδίκη τῶν ἐν Ἀργινοῦσαις στρατηγῶν. Ἐπὶ τῶν χρόνων ταύτων ἔζων ὁ Λυσίας καὶ ὁ ἀδελφὸς του Πολέμαρχος ὡς ἰσοτελεῖς ἐν Ἀθήναις, κτηματῖαι, ἀσπιδοποιεῖον διουθύνοντες μετὰ 120 δούλων. Οἱ Ἀ' ὁμῶς τοῖς ἀφῆρσαν τὴν περιουσίαν των, καὶ ἐθανάτω-

σαν διὰ κωρείου ἀκριτον τὸν Πολέμαρχον. Ὁ δὲ Λυσίας, εἰς Μέγαρον φυγὼν, συνήργησεν ἐκεῖθεν διὰ τῶν λειψάνων τῆς περιουσίας του εἰς τὴν παλιγόρωσιν τῆς δημοκρατίας. Ὁ Θρασύβουλος ἐκρόταινε τὴν πολιτογράφειν τοῦ Λυσίου εἰς ἀμοιβὴν τῶν πρὸς τὴν πόλιν ὑπηρεσιῶν του, ἀλλ' ἡ πρότασις ἀπέτυχεν ἕνεκα παρατυπίας τινός. Μετὰ ταῦτα κατηγορήσεν ὁ Λυσίας τὸν Ἐρατοσθένην ὡς αἰτίον τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἡ δημογραφία αὐτῆ, πιστὴ εἰκὼν πάσης τῆς τότε πολιτικῆς καταστάσεως, ὕψωσεν μεγάλως τὴν φήμην του. Ἦν

δ' οὗτος ὁ μόνος λόγος ἐν αὐτοῖς αὐτοπροσώπως ἀπήγγειλε, πλήρης διατηρηθεὶς, ὡς καὶ 30 ἔταροι, δικανικοὶ, οὐδ' ὡς λογογράφος δι' ἄλλους συνέταττεν, εἰς ἕφος ἀφελὲς καὶ ἀνεπιτήδευτον, ὡς ἀπῆται καὶ τὸ ἀντικείμενον. Ἦν δ' ἀνεξάντλητος, καὶ 425 λόγοι ἦσαν ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνο-

μα αὐτοῦ, ἐξ ὧν 230 ἐθεωροῦντο ὡς γνησιότατος ἀναμφοσθητῆτος. Οἱ ἀρχαῖοι, καὶ μάλιστα Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασεὺς ἐπανοῦσαι αὐτοῦ τὴν ἐν ἐργείαν τοῦ βροῦς, τὴν διατύπωσιν τῶν παραστάσεων καὶ τὴν ἠθοποιίαν τῶν χαρακτήρων. Λέγεται δ' ἀποθανῶν ὁ Λυσίας τῷ 378. Καίτοι δὲ μὴ πολιτῆς Ἀθηναῖος, καταριθμεῖται μεταξὺ τῶν 10 ἀττικῶν ῥητόρων, ὡς εἰς τῶν πρωτίστων.

Λυσιάς, 1) πόλις ἐχυρὰ τῆς Ἀπαμηνῆς ἐν Συρίᾳ (Στρβ). — 2) πόλις τῆς Μεγάλης Φρυγίας.

Λυσιδέκη, 1) θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος, γυνὴ Μήστορος, μήτηρ Ἴπποθῆς (Ἀπλδ. Β, 4, 5). Κατ' ἄλλους, γυνὴ Ἡλεκτρίωνος, μήτηρ Ἀλκμήνης (Διόδ. Δ, 9). — 2) Μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Τέλου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Λυσίθεος, ἐκώνυμος ἄρχων ἐν Ἀθήναις, κατ' Ὀλυμπ. 78, γ'.

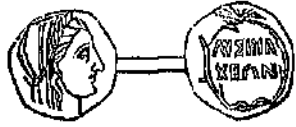
Λυσίθεος, νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου (Ἀπλδ. Γ, 12, 5).

Λυσικλῆς, 1) Ἀθηναῖος, νυμφευθεὶς τὴν Ἀσκασίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους, ῥήτωρ καὶ στρατηγός, κατ' ἀρχὰς δὲ, κατὰ τὸν Λίσχινον, προβατοκόπηλος (Πλούτ. Περ. ΚΔ.—Θουκ. Γ, 19). — 2) Ἀθηναῖος στρατηγός ἐν Χαιρωνείᾳ, δι' ὃ ὑπὸ τοῦ Λυκούργου κατηγορηθεὶς, κατεδικάσθη εἰς θάνατον (Διόδ. ΙΣΤ, 85).

Λυσικρότης, Ἀθηναῖος, οὐ σώζεται ἐν Ἀθήναις μνημεῖον χορηγικὸν (Ἰδ.) ἐξ Ὀλ. 111, γ'. (Ἰδ. Λειτουργία. Τρίπους), καλούμενον ὑπὸ τοῦ ὄχλου «Φανάρι τοῦ Δημοσθένους», ἕως ἐνταῦθα που ὄντων τῶν σιδηρουργῶν τοῦ ῥήτορος, διότι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἐβρέθησαν ὑπὸ γῆν ἄφθονα ἔχνη μεταλλουργείων (Ἰδ. Δημοσθένης).

Λυσιμάχεια ἢ Λυσιμαχία, 1) ὀχυρὰ πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ΒΑ τοῦ Μέλανος κόλπου, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Λυσιμάχου, μετοικίσαντος ἐνταῦθα τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων Καρδίας καὶ Παικτύης ὡς κατέ-

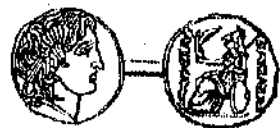
στρεφεν. Ἰπὸ τῶν Θρακῶν δὲ κατεδαφισθεῖσα, ἀνηγέρθη αὖθις ὑπὸ Ἀντιόχου, τῷ 196

ἀλλ' ἔμεινεν ἄσημος (Πολύβ. Β, 54. — Στράβ. π.Χ. Β, 134). — 2) Πόλις εἰς τὰ Ν τῆς Αἰτωλίας, ἐπὶ ὁμωνύμου μεγάλης λίμνης, ἣτις καὶ Ἰγρία ἐλέγετο. Ἰπὸ Λυσιμάχου ἰδρυθεῖσα περὶ 287—281 π. Χ., ἐπὶ Στράβωνος δὲν ὑπῆρχε πλέον (Πολύβ. Β, 7. — Στράβ. Ι, 460).

Λυσιμάχη, 1) θυγάτηρ τοῦ Πριάμου (Ἀπλδ. Γ, 12, 5). — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἄθαντος, γυνὴ τοῦ Παλαοῦ (Ἀπλδ. ΙΙ, 13).

Λυσιμαχος, 1) Ἀγαθοκλέους, Θεσσαλός, γενν. ἐν Πέλλα τῆς Μακεδονίας (Ἀρρ. ΣΓ, 28) τῷ 361 π. Χ., παρηκολούθησε τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐν τῇ Ἰνδικῇ ἐγένετο εἰς τῶν 11 σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως. Ἐπληρώθη δ' ἐν Σαγαλά (Ἀρρ. Β, 13, 24), καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐνεκὰ τῆς γενναϊότητος καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του. Ὡς ἄριστος δὲ στρα-

τηγός θεωρούμενος, ἔλαβε, μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον (323), παρὰ τοῦ Περδίκου τὴν δικαίαν τῆς Θράκης καὶ τῶν περὶ ἡμερῶν (Διόδ. ΙΙΙ, 1), ἐνίκησε μετὰ μακροχρόνιον πόλεμον Σεύθην, τὸν βασιλέα τῶν Ὀδρυσῶν (Λύτ.), καὶ μέχρις ἐκείνου ἀμέτοχος μένας τῶν διχονοιῶν τῶν διαδοχῶν, ἠνώθη τότε μετὰ τοῦ Πτολεμαίου καὶ τοῦ Σελεύκου κατὰ τοῦ φιλοδόξου Ἀντιγόνου, ὅστις ὁμῶς ἐξήγειρε κατ' αὐτοῦ Θρακίας καὶ Σικύδας. Ὁ Λυσιμαχος δὲ καθύψατο τούτους περὶ τὸ 311, καὶ μετὰ τινα ἔτη ἰδρυσε

ἐν Θράκῃ τὴν πόλιν Λυσιμάχειαν. Ἀνέλαβε δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ ἄλλοι στρατηγοὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸν τίτλον βασιλέως. Τῷ δὲ 302 ἐξεστράτευσεν εἰς Ἀσίαν κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου, προσέβη εἰς τὴν Φρυγίαν, ἀλλ' ὀπισθοδρομήσας πρὸ τῆς ὑπερεχούσης δυνάμεως τοῦ ἀντιπάλου του, ἀπήλθεν εἰς Πόντον, ἐνθα ἐκυρίευσεν τὴν Ἡράκλειαν καὶ ἐνυμφεύθη τὴν κυριάρχιν αὐτῆς Ἀμαστριν. Ἐν Λαμφάκῳ δ' ἐνίκηθη ὑπὸ Δημητρίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀντιγόνου, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ἀντιγόνον ἐνίκησε τῷ 301 ἐν Ἰψῷ, σύμμαχον ἔχων τὸν Σέλευκον, καὶ οὕτω προσεκτήσατο μέρος τῆς ἐμπρὸς Ἀσίας (Πολύβ. Β, 67. — Πλούτ. Δημ. ΚΑ). Διακευχθεὶς δὲ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀμαστριν, ἐνυμφεύθη Ἀρσινόην, τὴν θυγατέρα τοῦ Πτολεμαίου. Ὅτε δ' ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἐπανάλαβε τὰς ἐχθροπραξίας, τῷ ἀφῆρσαν ὁ Λυσιμαχος τὰς αἰσινὰς κτήσεις του, ἀλλὰ κατὰ τὴν εἰρήνην τοῦ 294 τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς βασιλέα τῆς Μακεδονίας. Τῷ 292 ἐπροσπάθησε ν' ἀποζημιωθῇ προσβάλων τοὺς παρὰ τὸν Δούναϊν Ἰέντας, ἀλλ' ἐνίκηθη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἤχμαλωτεύθη (Πλούτ. Δημ. ΝΒ). Ἰὸν ἀπέλυσε δὲ μεγαλοφρόνως ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰετῶν καὶ εἰς τὰ συνεδέθη αὖθις μετὰ τοῦ Σελεύκου καὶ Πτολεμαίου κατὰ τοῦ αἰεὶ φιλοταράχου Δημητρίου, ἀπέδωξεν αὐτὸν, μετὰ πεισματώδη πόλεμον, τῆς Μακεδονίας, καὶ μέρος αὐτῆς παρεχώρησεν εἰς Πύρρον τὸν βασιλέα τῆς Ἡπείρου, ἀλλ' ἔλαβεν αὐτὸ αὖθις ὅτε ἔπαυσε φοβούμενος τὸν Δημήτριον (Πλούτ. Πυρρ. ΙΒ), ἀίχμαλωτευθέντα ὑπὸ Σελεύκου, καὶ ἀποθανόντα τῷ 283. Ἀπεξενώθη ὁμῶς τὸν Πτολεμαίον, δεχθεὶς παρ' αὐτοῦ τὸν φυγάδα υἱὸν αὐτοῦ Πτολεμαίου τὸν Κεραυνόν (Παυσ. Α, 16, 2). Ὅτε δ' ἐνεργεῖταις τῆς γυναικὸς του Ἀρσινόης ἐξερεθίσθης κατὰ τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐκ τῆς πρώτης γυναικὸς, Ἀγαθοκλέους, ἐθανάτωσεν αὐτὸν, τότε ἐγκατελείφθη ὑπὸ πολλῶν τῶν συγγενῶν καὶ ὁπαδῶν του, φυγόντων εἰς Ἀσίαν πρὸς τὸν Σέλευκον, καὶ τῷ 281 κινήθεισά κατὰ τοῦ

Σελεύκου, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ἑλλησποντον, ἤττηθη εἰς Κορουπέδιον, καὶ ἐφονεύθη. Ἐπαπέφερε δὲ πιστὸς δούλος τὸ πτώμα ἤδη σηπόμενον εἰς Λυσιμάχειαν καὶ ἐκήδευσεν αὐτὸ (Just. XVII, 1. — Ἀππ. Συρ. ΒΒ). — Ἔχε δὲ καὶ ὁμωνύμων υἱὸν, φονευθέντα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ.

Λυσίκομος, υἱὸς Ἡλεκτρώονος καὶ Ἀναξῆος (Ἀπλδ. Β, 4, 5).

Λύσιος, ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, ὡς λύοντος τὰς μερίμνας, ἰδίως παρὰ Θηβαίοις, οὗς ἔλυσε ποτε τοῦ Κυροῦ τῶν Θρακῶν. Τούτους μεθυσθέντας, ἀπέσφάξαν οἱ Θηβαῖοι (Παυσ. Θ, 36).

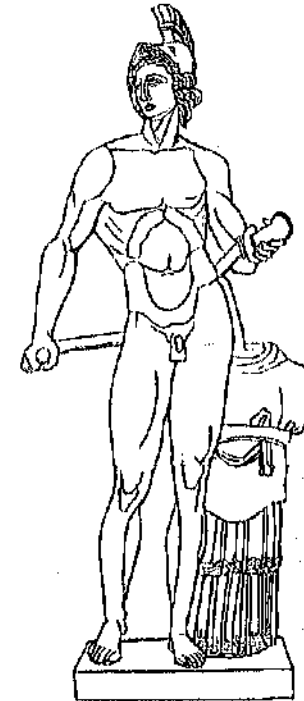
Λυσίππη, 1) θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἔσχε τὸν Ἑράσιππον (Ἀπολδ. Β, 7, 8). — 2) θυγάτηρ τοῦ Πιροῖτου (Ἀπλδ.).

Λύσιππος, ἔνδοξος γλύπτης Σικυώνιος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους, ἀκμάσας κατ' Ὀλ. 102—114 (361—321 π. Χ.) (Παυσ. ΣΠ, 1. — Π. XX—XIV, 19), αὐτο-

διδάκτος μὲν, ἀλλ' ἐπὶ τὰ ἔγνη βαδίσας τοῦ Πολυκλείτου, τῆς σπουδῆς τῆς φύσεως πρόπαντων ἐπιμεληθεὶς, ἀλλὰ τὸν δουλικὸν πραγματισμὸν διὰ μεγαλοφυΐας ἀποφυγῶν, καὶ ἐγκύψας εἰς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος τὰς ἀναλογίας. Εἰργάζετο δὲ πρὸ πάντων τὸν χαλκόν, καὶ ἔξιν ἔχων δι' ἕκαστον ἔργον δέπεράτου ν' ἀποθέτῃ ἀνά ἕνα στατήρα εἰς ἰδιαίτερον κιβώτιον, εὐρέθη, ὅτε ἀπέθανεν, ἔχων ἀποτεταμιευμένους ἐκεῖ 1500 στατήρας. Ἰὸ χαρκτηριστικώτατον τῶν ἔργων αὐτοῦ ἦν ὁ Ἡρακλῆς, ἐστὼς ἐν τῇ Λεοντῇ (Λιβαν.),

οὗ ἀπεικόνισμα σώζεται ὁ λίθινος λεγόμενος Φαρνέσιος Ἡρακλῆς ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Ῥωμαϊκῶν χρόνων ποιηθὲν ὑπὸ Γλύκωνος. Ἔτι δὲ περιφημότερος ἦν ὁ ἐπὶ κορῆνου καθήμενος κολοσσαῖος Ἡρακλῆς αὐτοῦ, ἐν ὁ Φαβ. Μάξιμος ἀπεκόμισεν εἰς Καπιτώλιον, ὁ Κωνσταντῖνος εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ κατέστρεψαν οἱ σταυροφόροι τῷ 1202 μ. Χ. Καὶ εἰς ἀνθρώπων δὲ παράστασιν ἔξοχος ἀνεδείχθη,

ὡς ἦν ἐπόμενος, ὁ μεγαλοφυής αὐτός τῆς φύσεως μαθητής, καὶ εἰς αὐτὸν κρίνεται ἀποδοτέον τὸ πρωτότυπον ἀποσκευομένων ἀολητῶν. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲ δὲν ἐδέχετο ὑπὸ ἄλλου γλύπτου νὰ πλάττηται ἢ ὑπὸ μόνου τοῦ Λυσίππου, καὶ τὸ περιφημώτατον αὐτοῦ ἄγαλμα Ἀλεξάνδρου παρῖστα αὐτὸν ὄρθιον, λογχοφόρον, καὶ τὸ βλέμμα ὑπερήφανον σηρίζοντα εἰς τὸν οὐρανόν. Τούτου ἀντίγραφον εἰς μικρὰς διαστάσεις κρίνεται τὸ ἐν Ῥαβιάς εὐρεθὲν λίθινον.

Λύσις, 1) Ἀθηναῖος, μαθητής τοῦ Σωκράτους. Κατὰ τοῦτον ὠνόμασεν ὁ Πλάτων

ένα τῶν διαλόγων του.—2) Ἐκ Τάραντος, μαθητῆς τοῦ Πυθαγόρου, μεταβάς, μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ Πυθαγορείου δεσμοῦ, εἰς Θῆβας παρὰ τῷ Ἐπαμεινώνιδᾳ. Ἀπεδίδοντο δ' αὐτῷ τινὲς συγγραφαὶ περὶ τοῦ διδασκαλίου του (C. Nap. Span. II.—Cic. d. Or. III, 34, 39. Off. I, 44, 455).

Λυσίατρατος, 1) γλύπτης Σικυωνίος ἀδελφὸς τοῦ Λυσίππου, ἰδίως ἀσχοληθεὶς καὶ ἐπιτυγῶν περὶ τὴν ὁμοιογραφίαν.—2) Ἀθηναῖος, οὗ τὴν πενίαν γλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης (Ἰππ. 855. Αυστρ. 1105), εἰς θάνατον καταδικασθεὶς ὡς συνένοχος τῶν Ἑρμοκοπιδῶν, ἀλλ' ἀποφυγὼν τὴν ποινήν (Ἀνδοκ. Μυστ. 26. 28).

Λυσιστανία, ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Ἰσπανίας, τὸ πλεῖστον τῆς Πορτογαλλίας.

Λύσιων, Ἑλλην γλύπτης (Παυσ.).

Λυσίαλα, θυγάτηρ Ἰακίνθου, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν τάφον τοῦ Κύκλωπος Γερκίστου (Ἀπλδ. Γ, 15, 18).

Λυσιέρας, υἱὸς τοῦ Μίδα ἐν Φρυγίᾳ, πολυφάγος καὶ γεωπόνος, φονευθεὶς ὑπὸ Ἡρακλέους. Εἰς τιμὴν του ἐψάλλοντο ὕμνοι φέροντες τὸ ὄνομά του (Θεοκρ. Γ, 41).

Λυσιτικοί, ἐν ἀρχαίοις ἤδη χρόνοις, ἔτι δὲ μᾶλλον ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ἐπεκράτει τὸ ἔθος μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων καὶ τῶν λογίων νὰ προτείνωνται πρὸς βλῆματα ἢ ζήτηματα φιλολογικὰ, ἐπιστημονικὰ, γλωσσικὰ, ἰδίως περὶ τῶν ἀρχαίων ποιητικῶν κειμένων, εἰς ὧν τὴν ἐρμηνείαν ἐξήσησαν μεγάλην ἐπιρροήν, εἰ καὶ βαθμηδὸν ἐξέπεσαν εἰς κοῦφα λογοπαίγνια. Οἱ εἰς τὴν ἐπιλύσιν τοιούτων ζητημάτων ἔργον ποιούμενοι νὰ ἐπιδίδωνται, ἐλέγοντο λυσιτικοί, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ὁ Ἱερατοσθένης, ὁ Σωσθέσιος, ὁ Καλλιστρατος.

Λύστρια, ἡ δι' ἐξαγορὰν αἰχμαλώτων ἐν πολέμῳ καταβαλλομένη κασότης κατὰ θέλησιν ὑπὸ τοῦ νικητοῦ ἐπιβαλλομένη, διὰ κοινούς πολεμιστὰς συνήθως 2—3 μυαὶ (200—300

δρ.), ἐν μετέπειτα χρόνοις 3—5 μυαὶ δι' ἄτομον, πολὺ δ' ἀνωτέρω δι' ἐπισημοτέρους· διὰ τὸν Πλάτωνα φερ' εἶπεῖν 20 ἢ 30 μυαὶ. Ἐπρομηθεύοντο δὲ πολλάκις ἐκ συνεισφορῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Ἱερὸν δὲ καθήκον ἔθεωρεῖτο, ἐν Ἀθήναις κἄν, ἢ ἀπόδοσις τῆς προκαταβολῆς, ἢ ὁ ἀπαλευθερωθεὶς δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ δούλος τοῦ καταβαλόντος.

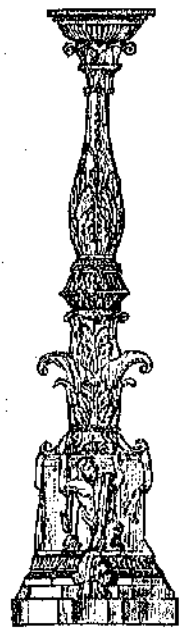
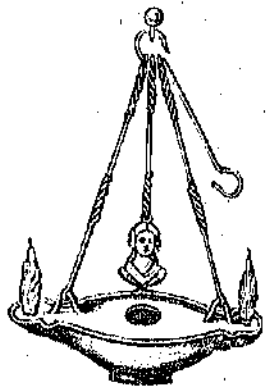
Λυχνιθίς (ἡ), ἀρχαία ὄχυρὰ πόλις τῶν Δεσσαρατιῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ, ἐπὶ ὑψώματος κειμένη κατὰ τὴν Ἑγγατιαν στρατιωτικὴν ὁδὸν (ν. Ὁχρίδα), πλησίον ἔχουσα λιμένας ἰχθυοφόρους (Στράβ. Ζ, 313.—Ιλιν. ΧΙΠ. θ. ΧΙΥ, 21).

Λύχνος, τὸ σκεῦος τὸ χρησιμεῖον πρὸς φωτισμὸν παρὰ τοὺς ἀρχαίους. Ἐν τοῖς ὁμηρικῶς χρόνοις μετ' αἰετίζοντο καὶ

λαμπτήρες (ἰδ.)· εἶτα ὅμως ἐπεκράτησαν οἱ δι' ἐλαίου φωτίζοντες πῆλιννοι καὶ μεταλλίνοι λύχνοι, κυκλικαί, ἢ ἐνίστα καὶ ὠσειδεῖς, ἔχοντες ἀνωθεν ὀπήν πρὸς ἔγχυσιν τοῦ ἐλαίου,

καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν ὀπὰς προεχούσας (μυκτῆρας ἢ μύξας) διὰ τὰς θρυαλλίδας, ἐλλύχνια ἢ φλόμους (φτίλια), μίαν, δύο ἢ πολλὰς, (μονόμυξοι, δίμυξοι, πολέμυξοι), καὶ προσέτι εἴτε λαθῆν, ἵνα κρατῶνται εἰς τὴν χεῖρα, ἢ ἄλλην τινὰ διασκευὴν διὰ τοῦς πρὸς ἐξάρτησιν ὠρισμένους. Πολλοὶ δ' ἦσαν κατάγλυφοι ἰδίως ἐπὶ τῆς ἀνω ἐπιφανείας, καὶ εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν οὐ σπανίως εἶχον ἐγκυκαραγμένον τὸ ὄνομα τοῦ λυχνιοποιῦ. Ἄλλοι δ' εἶχον ποικιλώτατα καλλιτεχνικὰ σχήματα, ὡς τὸ τῆς εἰκόνης παιδίον ἐπὶ κλίνης, πῆλινον κεχρωματισμένον.

Λυχνοδχος, τὸ βάρρον ἐφ' οὗ ἐτίθετο

ὁ λαμπτήρ ἢ ὁ λύχνος, ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις πολλάκις στήλη πολυτελής καὶ διὰ ποικίλων γλυφῶν κοσμουμένη.

Λώπη, ἀρχαία λέξις. Δερμάτινον ἔνδυμα παρὰ ποιηταῖς (Φρν. Ἐκκλ. σ. 461.—Ὀμ. Ὀδ. Ν, 224.—Ἀπολλ. Ῥόδ. Β, 32 καὶ Σχλ.—Θεοκρ. ΙΔ, 66). Ὅθεν εἰς τὴν γλῶσσαν παρέμεινε τὸ λωποδύτης, ὁ κλέπτων ἐνδύματα, καὶ γενικῶς ὁ κλέπτης.

Λώρυμα, πόλις παραλία τῆς Καρίας, εἰς 20 μιλ. ἀπὸ τῆς Ῥόδου, ἐπὶ βραχώδους ἐδάφους κειμένη, καλὸν δὲ λιμένα ἔχουσα (Θουκ. Η, 43.—Στράβ. ΙΔ, 652).

Λωτός, 1) φυτὸν ἐπὶ Ὀμήρου ἄγριον φυόμενον εἰς ὑγρὰ ἐδάφη, μετὰ τοῦ κρόκου καὶ τοῦ ὠσικίνθου, ἐν Ἰταλίᾳ καὶ παρὰ τῇ Σπάρτῃ, ὡραῖον δὲ ἄνθος παράγον (Ἰλ. Β, 776. Ε,

342, Ὀδ. Δ, 603).—2) Ἐν Κυρήνῃ δένδρον, τῶν ζιζυφῶν, μάλιστα δὲ παρα τὰς Σόρτιες φυόμενον, καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσης, ἀλλ' ἠλωλωμένον. Ὁ καρπὸς ὠμοίαιεν ἐλαίαν ἢ κύμιον, κίτρινος ἢ ἐρυθρὸς ὅτε ἦτο ὠριμὸς, γλυκὺς ὡς σῦκον, εὐσμος, καὶ μικρὸν ἔχων πυρήνα. Ἦν δ' ἡ τῶν λωτοφάγων τροφή (Ἡρδ. Β, 96. Δ, 177), ἴσως ὁ Δαδαῖμ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς.—3) Ὁ αἰγύπτιος, φυτὸν ἐνυδρον, ὅμοιον τῷ κρίνῳ τῶν ὕδατων (Ἡρδ. Β, 92), ἔχων λευκὰ ἢ ἐρυθρὰ ἄνθη. Ἡ ῥίζα αὐτοῦ ἦν τὸ κολοκάσιον, τὸ ἄνθος ἐλέγετο κυρίως λωτός, καὶ ὁ καρπὸς ἦν κύμιος, ἐγκυκαλισμένος εἰς τὸ κιβώριον. Ἐτρῶγον δὲ τὸν καρπὸν οἱ ἱερεῖς, καὶ ἐκ τοῦ κελύφους αὐτοῦ κατασκευάζετο ἄρτος· ἐτρώγετο δὲ καὶ ἡ ῥίζα. Συμβολικῶς ἐδήλου τὸ φυτὸν τοῦτο τὴν πλάσιν προελθοῦσαν ἐκ τοῦ ὕδατος· δι' ὃ καὶ ἡ γλυπτικὴ καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ πολλάκις ἐμιμοῦντο αὐτό.

Λωτοφάγοι, λαὸς τὴν Β παραλίαν τῆς Λιβύης οἰκῶν (Ὀμ. Ὀδ. Ι, 80. Ψ, 311), παρὰ τὴν μικρὰν νῆσον Σόρτιν καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγκος. Ἐκαίθεν δ' ἔφερε φυσικὴ ὀδός, ἥς ἔτι καὶ νῦν χρῆσις γίνεται, εἰς τὴν Αἴγυπτον (Ἡρδ. Δ, 174). Ἰδ. Ὀδυσσεύς.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΚΑΘΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. ΠΑΡΕΚΚΥΠΕ
ΚΟΝΙΝΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΙΜΑΓΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α. ΣΑΤΣΙΝΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

ΜΕ

Μῆα, ἐπίθετον τῆς Ἑρέας παρὰ τοῖς Λυδοῖς· ἐν Καρία δὲ θεράπεινα τῆς Ἑρέας. εἰς ἣν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὸν Βάκχον ὅτε ἐγεννήθη, αὐτὴ δὲ, ἵνα ἀπατήσῃ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἑρέας, τὸν παρέστησεν ὡς υἱὸν τοῦ Ἄρεως, δι' ὃ καὶ οἱ Κᾶρες **Μάσαριν** τὸν ἔλεγον (Στρβ. Βυζ.).

Μάγασσα, κώμη μετὰ λιμένος ἐν Κιλικίᾳ μετ' ἐπισήμου ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς (Ἀρριαν.).

Μάγας, ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης (Πλουτ.).

Μέγγανον, 1) κολιορκητικὴ μηχανή.

σφενδονῶσα λίθους. — 2) Δίκτυον δι' ἄγραν Οηρίων.

Μεαγεία, ἴδ. γοητεία.

Μεαγία, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου.

Μεάγνης, 1) υἱὸς Αἰόλου καὶ Ἐναρέτης, σύζυγος τῆς Ναϊάδος (Ἀπολλδ.). — 2) Υἱὸς Ἄργου καὶ Περικλήδης, ἐγγονος τοῦ Φοῖβου. Ἄπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη μέρος τῆς Θεσσαλίας **Μαγνησία** (Αὐτ. Διδ. 23). — 3) Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῆδίας ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, συγγραφέας 9 κωμῆδίας, καὶ δις νικῆσας (Ἀρστφ. Ἰππ. 520).

Μαγνησία, 1) ή Α Χερσονήσος τής Θεσσαλίας, ήν οι αρχαιότεροι Έλληνες γεωγράφοι δέν κατηρίθουν εις αυτήν.— 2) Μ. πρὸς Σιπέλλω, πόλις τής Λυδίας, εις τήν ΒΔ κλιτὸν τοῦ Σιπίλου ὄρους, παρὰ τῷ Ἰερμῷ ποταμῷ. Πρὸς Α αὐτῆς καίται ὁ βρά-

χος τής Νιόβης. Ὁ Σμιπίων νικήσας ἐνταῦθα τὸν Ἀντίοχον (τῷ 190 π. Χ.) ὑπέταξε τήν πόλιν εἰς τήν Ρώμην. Ἐδλάθη δὲ πολὺ ἐπὶ Τιβερίου ὑπὸ σεισμοῦ (Στράβ. Π', 621).— 3) Μ. ή ἐπὶ (ἢ πρὸς) Μαιάνθρῳ, ἐν Καρίᾳ ὡς ὑπετίθετο, ὑπὸ Μαγνησίων Θεσσαλῶν καὶ ὑπὸ Κρητῶν ἰδρυθεῖσα πόλις, κατεστράφη ὑπὸ τῶν Κιμμερίων (126 π. Χ.) καὶ ἀνοικοδομήθη αὖθις ὑπὸ τῶν Μιλησίων, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Θωρακος, κατὰ τήν συμβολήν τοῦ Μαιάνθρου καὶ τοῦ Ληθαίου. Ὁ Ἀρταξέρξης ἐδωρήσατο αὐτήν μετὰ τῆς Μουσῶντος καὶ τῆς Λαμψάκου εἰς τὸν Θεμιστοκλήν, ὅστις ἐνταῦθα κατὰ προτίμησιν διητήσατο. Ἔγχε δὲ ἐπίσημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, οὗ ἐρείπια σώζονται (Ἱερδ. Α, 161.— Στράβ. ΙΔ, 636. 647).

Μαγνητιες, λιθος (ή), ἀπὸ ποιμένος τινὸς τῆς Ἰόης, Μάγνητος καλουμένου, ὅστις διὰ τοῦ σιδήρου ἐν εἶχεν εἰς τήν ἀκρὴν τῆς βάρβου του, ἀνεκάλυψε τήν εἰς τινὰς λιθους ἐγκειμένην μαγνητικὴν δύναμιν (Πλάτ.). Κατ' ἄλλους ἐκ τῆς ἐπαρχίας Μαγνησίας.

Μάγοι, παρὰ Μήδοις καὶ Πέρσαις, εἰς ἱερεῖς, ἀποτελοῦντες πιθανῶς ἰδίαν φυλὴν, ἢ κλάσιν, ὡς ἦν ἔθος πολλαχῶς ἐν τῇ ἀρχαιότητι (Ἱερδ. Α, 131). Τὰ τῆς Θρησκείας ἰδίως ἐπιτετραμμένοι, ἦσαν καὶ οἱ ταμίαι τῆς ἐπιστήμης, ὥστε καὶ ὁ Κικέρων ἀγένοσ σοφῶν τοὺς καλεῖ (Πίν. Ι, 23). Παρακράσαντας ἐπαίτα, τοὺς ὠργάνωσεν ἐκ νέου ὁ Ζερόκστρης,

διαίρεσας αὐτοὺς εἰς τρεῖς τάξεις κατὰ τὸν βαθμὸν τῶν γνώσεών των. Ἐξήσκουν δὲ καὶ οὐ μικρὰν πολιτικὴν ἐπιρροήν (Ἱερδ. Γ, 30), ἔξων ἀφελοῦς, καὶ ἐθωροῦντο καὶ ὡς προφήται. Ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πλάτων, ὁ Ἐμπεδοκλῆς, λέγονται ἐνόστε καὶ μαθηταὶ αὐτῶν. Καὶ παρὰ Χαλδαίους καὶ Βαβυλωνίους μνημονεῖται Μάγων ὁ προφήτης Ἰερεμίας, οἵτινες ἐμάγτευον, τοὺς ἀστέρας σπουδάζοντες, τοὺς οἰωνοὺς καὶ τὰ ἱερεῖα (Ἐν. Κ. Π. Η, 8, 6.— Curt. III, 7, 9. V, 3, 22). *18. Χαλδαῖοι.

Μάγων, 1) Καρχηδόνιος στρατηγός, πολεμῆσας κατὰ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσῶν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ νικηθεὶς καὶ φονευθεὶς ἐν Ὀλ. 99.— 2) Ἴτερος στρατηγός Καρχηδόνιος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀνίβα, τοὺς Ρωμαίους πολεμῆσας ἐν τῷ δευτέρῳ Καρχηδονικῷ πολέμῳ (Πολύβ.— Liv XXI).

Μαδία, μεσόγειος πόλις τῆς Κολχίδος (Στράβ).

Μαδύτος (ή), πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, εἰς ἣν ἐδείκνυτο ὁ τάφος τῆς Ἐκάβης (Ἱερδ. Ζ, 39.— Ξενοφ.— Πλου. 985, Στράβ. Βυλ.). Ν. Μαδυτός.

Μαζαλα, θυγάτηρ Λευκόναρος, τοῦ βασιλέως τοῦ Βοσπόρου.

Μαζαζος, Πέρσης, διοικητῆς τῆς Κιλικίας ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὀγχοῦ, διαταχθεὶς δὲν ἠδυνήθη νὰ κωλύσῃ τῷ 331 π. Χ. τοὺς Μακεδόνας νὰ ὑπερβῶσι τὸν Βύφρατην, ἐπολέμησεν ἀνδρείως ἐν Ἀρδῆλοις, ἀποσυρθεὶς ὅμως εἰς Βαβυλῶνα, παρέδωκε τήν πόλιν ἄνευ ἀντιστάσεως, δι' ἣ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τὸν διώρισε διοικητὴν τῆς Βαβυλωνίας. Ἀπέθανε δὲ τῷ 328 (Ἄρρ. III, 7, 16.— Διόδ. ΙΣΤ, 42.— Πλούτ. Ἀλέξ. ΑΒ. ΑΘ).

Μαζακικα, πρωτεύουσα τῆς Καππαδοκίας, ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους, καὶ Εὐσέβεια καλουμένη.

Μαζακίων, πόλις εἰς τὰ Δ τῆς Σικελίας ἐπὶ ποταμοῦ ἑμονύμου, εἰς 12 μιλ. ἀπέστασιν ἀπὸ τοῦ Λιλοβαίου, ἐμπόριον τῶν Σι-

λιουντίων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐπὶ τοῦ Ἀ' φοινικικοῦ πολέμου, εἶτα δὲ πάλιν ἀνοικοδομηθεῖσα (Διόδ. ΙΑ, 86. Π', 9. 54).

Μαζονόμος, **Μαζονόμεον** ἢ **μαζοδόλιον**, εὐρὺ πινάκιον, ξύλινον ἢ καὶ μετάλλινον, ἐφ' οὗ περιέφερον εἰς τὰς τραπέζας τὴν μάζαν καὶ τὸν ἄρτον (Πλουτ. ΣΤ, 26).

Ἐνόστε χρῆσιμον καὶ εἰς τὰς θυσίας (Ἀθῆν. Ε, 27).

Ἀναλόγου ἐκ τῶν μαθηματικῶν

Μαθηματικά, (ἢ καὶ μαθηήματα), διότι ἦσαν ἡ πρώτη ἐπιστημονικὴν χαρακτηρὰ λοβοῦσα ἀνθρωπίνῃ μάθης. Ἐκαλλιεργήθησαν δὲ κατ' ἀρχάς ὑπὸ τῶν Ἰώνων φιλοσόφων, καὶ μάλιστα τῶν Πυθαγορείων, ἂν καὶ θεωρήματά τινα καὶ ἐξ Αἰγύπτου ἤλθον καὶ ἐκ Βαβυλῶνος. Εἰς τὴν ἀριθμητικὴν ἐνεκυσεν ἰδίως ὁ Πυθαγόρας, καὶ μετ' ἐκείνου ὁ Ἀρχύτας καὶ ὁ Φιλόλαος. Ὁ αὐτὸς Πυθαγόρας ἐπλούτισε τὴν γεωμετρίαν διὰ τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ θεωρήματος περὶ τῆς ὑποτείνουσας. Καὶ ὁ Ἀναξαγόρας δὲ καὶ ὁ Χίος Ἴπποκράτης (450 π. Χ.) ἐνέκυσαν εἰς αὐτήν, καὶ οἱ τοῖ, πλὴν ἄλλων, καὶ εἰς τὸ πολλοὺς τῶν ἀρχαίων ἀσχολήσαν Ἀθηλίον κληθὲν πρόβλημα τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ κύβου. Ἦδη δὲ ὁ Ἀρχύτας ἠσχολήθη περὶ τὴν στερεομετρίαν, καὶ ἐζήτησε νὰ προσδιορίσῃ τὴν πρώτην διπλόστροφον καμπύλην ὁ δὲ Πλάτων εἰσήγαγε τὴν ἀναλυτικὴν μέθοδον εἰς τὴν γεωμετρίαν, ὡς καὶ τὴν θεωρίαν τῶν κωνικῶν τομῶν καὶ γεωμετρικῶν τόπων, ὥστε εἰ μαθηταὶ του τὴν γεωμετρίαν του ἀνόμαζον ἤδη ὑψηλήν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συνήθως διδασκομένην. Σύγχρονοι σχε-

δὸν τοῦ Ἀρχύτου καὶ Πλάτωνος ἦσαν καὶ ὁ Κνίδιος Εὐδοξος, ὁ Ἀρισταῖος, ὁ Μέναιχμος καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δεινόστρατος, ἀναπτύξαντες περαιτέρω τὰς κωνικὰς τομὰς. Τούτου ὁ τετραγωνισμὸς, εὐραθεὶς συγχρόνως καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰππίου, ἐζήτηι τοῦ κύκλου τὸν τετραγωνισμὸν καὶ τῆς γωνίας τὴν τριχοτομίαν. Ἦν δ' οὕτω παρεσκευασμένην ὕλην ἀνέπτυξεν ἔτι μᾶλλον εἰς ἔκτασιν καὶ βάθος, καὶ πρὸς ἐφαρμογὴν εἰς τὴν μηχανικὴν, ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ συνεπλήρωσαν τέλος αὐτήν, ὅσον ἐνῆν τῇ ἀρχαιότητι, οἱ Ἀλεξανδρινοί. Ἰδίως ὁ Εὐκλείδης ἐξεργάσθη μεθοδικῶς καὶ συστηματικῶς τὴν ἀριθμητικὴν, πλουτισθεῖσαν διὰ τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ Ἐρατοσθένους, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπεκλήθη «πατὴρ τῆς Γεωμετρίας», δι' ἣ ἔγραψε στοιχεῖα αὐτῆς, καὶ ἀνεδείχθη μετὰ τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ Ἀπολλωνίου τοῦ ἐκ Πάργας, οἱς προσθετέος καὶ ὁ μεταγενέστερος Διόφαντος, ἰδρυτῆς τῆς ἀρχαίας μαθηματικῆς. Ὁ Ἀρχιμήδης ἔλυσε τὸν τετραγωνισμὸν τῆς παραβολῆς, εὗρε τὴν ἀναλογίαν τῆς διαμέτρου πρὸς τὴν περιφέρειαν τοῦ κύκλου, τῆς σφαιρας πρὸς τὸν ἐγκλείοντα αὐτήν κύλινδρον, προσδιώρισε τοὺς ὄγκους τῶν σφαιροειδῶν, καὶ ἐξέτεινε σπουδαίως τὴν γεωμετρικὴν ἀνάλυσιν. Ὁ Ἀπολλώνιος ἠσχολήθη περὶ τὰς κωνικὰς τομὰς, τὴν θεωρίαν αὐτῶν τελειοποιήσας καὶ ἦν τῶν δύο τούτων σοφῶν ἡ ἐπιτομή ἢ τῆς ἀμῆς τῆς μαθηματικῆς. Τοῦ Ἀηλείου προβλήματος λύσιν ἐπέτυχον ὁ Μέναιχμος καὶ ὁ Ἀπολλώνιος διὰ τῶν κωνικῶν τομῶν, εἶτα δὲ (ἴσως περὶ τὰ 150 π. Χ.) ὁ Νικομήδης διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθείσης «Κογχοειδοῦς, καὶ ὁ Διοκλήης, πιθανῶς τῇ στ' ἑκατονταετηρίδι μ.Χ. διὰ τῆς ἐφευρέσεως ἣν ὠνόμασε «Κισσοειδῆ». Ὁ Ἴππαρχος, ὁ μέγιστος ἀστρονόμος τῆς ἀρχαιότητος, ἐξεργάσθη τὴν διὰ τὰς ἀπτρονομικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις ἀναγκαίαν ἐπίπεδον καὶ σφαιρικὴν τριγωνομετρίαν, ἣν ἔτι μᾶλ-

λον ανέπτυξεν ὁ Γέμιος, ὁ Θεόδωρος (ἴσως 50 π. Χ.), καὶ ὁ ἀστρονόμος Μενέλαος (ἴσως 100 μ. Χ.) ἡ μὲν δ' ἐκ τῆς ἀρχαιότητος σωζομένη τριγωνομετρικὴ πραγματεία ἐστὶν ἡ τοῦ μεγάλου ἀστρονόμου Κλαυδίου Πτολεμαίου (190 μ. Χ.) ἐν τῇ μαθηματικῇ αὐτοῦ συντάξει. Ἐκ μεταγενεστέρων δὲ μαθηματικῶν τῆς ἀρχαιότητος ἄξιοι μνείας εἰσὶν ὁ Διόφαντος μεταξὺ 160 καὶ 360 μ. Χ.), ἀσχοληθεὶς ἰδίως περὶ τὴν κληθεῖσαν ἀρίστον ἀνάλυσιν, καὶ ὁ Πάππος περὶ τὰ τέλη τῆς δ' ἑκαταταετηρίδος, οὗ αἱ «μαθηματικὴ συναγωγὰ», περιέχουσι τὰς σπουδαιότατας ἀνακαλύψεις τῶν προγενεστέρων. Ἡ μηχανικὴ ἐπὶ μὲν κρὸν ἠσκηθεὶ πρακτικῶς μόνον· μετὰ πολλὰς δ' ἀτελεσφορήτους ἄλλων προσπαθείας, ὁ Ἀρχιμήδης ἔθηκε τέλος τὰς θεωρητικὰς αὐτῆς βάσεις, καὶ διὰ τῶν μηχανικῶν δυνάμεων (τοῦ μοχλοῦ, τοῦ ἔλικος κτλ.) καὶ τοῦ σημείου τῆς βαρύτητος, καθήρτισε τὴν μηχανικὴν τῶν στερεῶν, διὰ δὲ τῆς ὑδροστατικῆς ἀρχῆς τὴν τῶν υγρῶν. Προσέτι δὲ μνείας ἄξιος ἐστὶ καὶ Ἡρώων ὁ Ἀλεξανδρεὺς (περὶ τὰ 250 π. Χ.), ὁ ἐφευρὼν τὰ ἐπώνυμα αὐτοῦ ὄργανα, τὴν Ἡρώνος πηγὴν, Ἡρώνος σφαῖραν, Αἰδίου στήλην. Καὶ ἐν Ῥόδῳ δὲ καὶ ἐν Περγᾶμι, καὶ μάλιστα ἐν Συρακούσαις ἦνθι ἡ ἐφηρμοσμένη μηχανικὴ. Περὶ ὁπερὶ κτλ. ὀλίγα γνωρίζομεν, διότι τὰ περὶ αὐτῆς γραφέντα ἀπωλέσθησαν, τῶν δὲ σωζομένων ἀμφιβάλλεται ἡ γνησιότης. Περὶ τὴν ἀκουστικὴν εἰργάσθη πρῶτος ὁ Πυθαγόρας, καὶ ἔπειτα ὁ Ἀριστοτέλης. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὀλίγον ἐκαλλιέργησαν τὴν μαθηματικὴν ὡς ἐπιστήμην.

Μαθηματικὴ γεωγραφία. Διὰ περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῶν σχέσεων τῆς γῆς πρὸς τὰ οὐράνια σώματα ἰδέαι τῶν ἀρχαίων ἦσαν σκοτεινὰ καὶ τὸ πλεῖστον ἐσφαλμένα. Καθ' Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους ἡ γῆ προήλθεν ἐξ ἀρχικῆς ὕλης ἢ δὴ προὑπαρχούσης, εἴτε τῆ ἐνεργείᾳ θεότητος τινος, εἴτε τυχαίως. Ὡς τοιαύτην ἀρχικὴν ὕλην ἢ στοιχεῖον ἐξελάμβανον

ὁ Θαλῆς τὸ ὕδωρ, ὁ Ἀναξίμανης τὸν ἀέρα, ὁ Ἡράκλειτος τὸ πῦρ, ὁ δ' Ἐμπεδοκλῆς, καθ' ὃν καὶ Ἡλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, μίξιν τῶν τριῶν τούτων στοιχείων· ὁ Ἀναξίμανδρος ἔλεγεν ἀρχὴν τὸ ἀπειρον, ἄλλοι ἔλεγον ἄτομα, κτλ., καὶ ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐφαντάζοντο καὶ τὸ ἐπιφλοαττόμενον τέλος τῷ κόσμῳ. Αἰωνίαν δ' ὑπαρξὴν παντὶ τῷ ὄντι ἀπέδωκαν οἱ Ἑλεῖται φιλόσοφοι, Ξενοφάνης, Παρμενίδης κλπ. καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Στωϊκοὶ Χρυσίππος, Ποσειδώνιος κτλ. τὸν κόσμον ὡς ζῶν καὶ λογικόν τι ὄν ἐκλαμβάνοντες. Παρεδόντο δὲ καὶ ἄλλοι μὲν ἓνα κόσμον, ἄλλοι δὲ πολλούς. Ἐπὶ σχῆμα δὲ τοῦ κόσμου ἐκείνου εἰς ὃν ἡ γῆ ἀνήκειν ἦν κατὰ τοὺς πλείστους σφαιρικόν, κατ' ἄλλους ἰσοειδῆς (Ἐμπεδοκλῆς) ἢ κωνοειδῆς, καὶ πάντες ἐξελάμβανον αὐτὸν ὀρισμένον καὶ περιεκλεισμένον, οἱ μὲν ὑπὸ τεύχος ἢ χώματος (Παρμενίδης, Ἀναξίμανης), οἱ δὲ ὑπὸ δέρματος (Λεύκιππος, Δημόκριτος). Ἐνικῶς ἐθεωρεῖτο ἡ γῆ τὸ ἀκίνητον κέντρον τοῦ κόσμου, περὶ ὃ ἐστρέφετο ὁ ἥλιος μετὰ τῆς σελήνης καὶ πάντων τῶν πλανητῶν. Κατὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς δὲ μύθους, παραδοθέντας καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ποιητῶν, ἦν ἡ γῆ δισκος κυκλοτερῆς, περιβαλλόμενος κατὰ τὸν Ὁαλῆν, ὑπὸ τοῦ ἀρχικοῦ ὕδατος, κατὰ τὴν κοινὴν δὲ πίστιν ὑπὸ τοῦ Ἰδλεανῶ, μεγάλου ποταμοῦ, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἡρόδοτου ὡς μεγάλου πελάγους ἐκλαμβάνομενον. Κατ' Ἀναξίμανδρον, ὁ δίσκος τῆς γῆς, ἴσων πλάτος τριπλάσιον τοῦ βάρους αὐτοῦ, ἔπλεον ἐντὸς τῆς κοίτης σφαίρας τοῦ κόσμου κατ' Ἀναξίμανην δὲ φέρεται ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ ἐνὶ κοσμικῇ ἡμισφαιρίῳ συμπεπηγμένου ἀέρος· κατὰ Ξενοφάνην ἔχει ῥίζας ἐκτεινομένης ἐπ' ἀπειρον· κατὰ δὲ Παρμενίδην, ἐπικαθῆνται, βεβαίως δισκοειδῆς, ἐπὶ συστήματος σφαιρῶν παρ' ἀλλήλαις διατεταγμένων. Καὶ οἱ λοιποὶ φιλόσοφοι παραδέχονται συνήθως τὸ δισκοειδῆ σχῆμα· ὁ δὲ Λεύκιππος ἔλεγεν αὐτὸ «τυμπανοειδῆς», ἢτοι κυλινδρικόν. Τὴν «αἰκουμένην» (τὸ κατοικούμενον μέρ-

ος τῆς γῆς) λέγει ὁ Ἡρόδοτος ἔχουσαν 37—40,000 σταδίων μῆκος. Καὶ ὁ Πυθαγόρας ἐξελάμβανε τὴν γῆν ὡς δισκοειδῆ, ἐν τῷ κέντρῳ καιμένην. Ἄλλ' οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ βαθμῶδον παρεδέχθησαν τὸ σφαιροειδῆ σχῆμα, τὴν θέσιν αὐτῆς ἐκτὸς τοῦ κέντρου, καὶ τὴν κυκλικὴν αὐτῆς κίνησιν περὶ κεντρικὸν πῦρ, καὶ συγχρόνως τὴν περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα στρόφην αὐτῆς. Γενικῶς δὲ διέδωκε τὴν θεωρίαν ταύτην ὁ Φιλόλαος, καθ' ὃν καὶ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ οἱ πλανῆται στρέφονται κυκλικῶς περὶ τὸ κεντρικόν πῦρ, τὴν ἑστίαν τοῦ κόσμου. Βραδύτερον ὁ Ἰκέτας, ὁ Ἐκφαντος, Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς παρεδέχθησαν τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ οὐρανὸς, ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες, ἀκίνητοι εἰναι, ἡ δὲ γῆ ὅτι μετὰ μεγίστης ταχύτητος στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της. Καὶ ὁ Σωκράτης ὡς δίσκον ἐκλαμβάνει τὴν γῆν, οὐδ' ὁ Πλάτων τὴν λέγει σφαιροειδῆ, καὶ θεωρεῖ αὐτὴν ὡς ἀκίνητον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου, κινουμένων περὶ αὐτὴν τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀπώτερον ὁ πλανητῶν, τῆς Ἀφροδίτης πλησιέστερον, εἰς μείζονα δὲ βαθμῶδον ἀπόστασιν τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Ἄρεως, τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου. Πρῶτοι δ' οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος, παραιτούμενοι ἀβασίμων ὑποθέσεων, ἐπέδωξαν εἰς ἀστρονομικὰ παρατηρήσεις, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ μαθηματικοὶ Ἡρόδοτος ὁ Κνίδιος, Ἡλίκων καὶ Κάλιππος οἱ Κυζικηνοί, Φίλιππος ὁ Ὀπούντιος, Ἡράκλειτος ἔκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, κτλ., ἀποδείξαντες τὸ σφαιροειδῆ σχῆμα τῆς γῆς, τὴν περιφέρειαν αὐτῆς εἰς 400,000 στάδια ἐκτιμώντες, κατ' Ἀριστοτέλην, ὅστις περι-συλλέξας τῶν μαθηματικῶν τὰς ἐρεῦνας καὶ μελέτας, συνηρηολόγησε καὶ συνεπλήρωσεν αὐτὰς εἰς γενικὸν σύστημα μαθηματικῆς γεωγραφίας. Οὗτος, τὴν σφαιρικὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων τῶν τὰ κοιλώματα πληρούντων ἀποδείξας, ἔθηκε τὴν γῆν ἐν τῷ κέντρῳ, μὴ παραδέχθαι τὴν περὶ τὸν ἄξονα κίνησιν αὐτῆς,

56 δὲ σφαῖρας εἶπε κινουμένης περὶ αὐτὴν, τὰς μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ, τὰς δὲ πρὸς τ' ἀριστερὰ, πρὸς ἐξήγησιν τῶν διαφόρων οὐρανίων φαινομένων. Πρῶτος ἐχάραξεν ὁ Ἀναξίμανδρος γεωγραφικὸν πῖνακα τῆς γῆς, βελτιωθέντα ὑπὸ Ἐκαταίου τοῦ Μιλησίου, διέγραψεν ὁ μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους Δικαίταρχος πῖνακα κοσμικόν, ἐν ᾧ παραδέχεται τὸ μῆκος τῆς γῆς 1 1/2 μείζον τοῦ πλάτους αὐτῆς, καὶ διήρσεσεν αὐτὴν δίχα διὰ γραμμῆς ἣν ἔφερε διὰ τῆς Ῥόδου, πρῶτος οὕτω τῶν παραλλήλων ἐφευρέτης γενόμενος. Ὁ Ἡρόδοτος εὗρε καὶ ὠρίσθη τὴν κλίσιν τῆς ἐκλειπτικῆς εἰς 24⁰. ὁ Πυθαγόρας διὰ τοῦ γνώμονος πρῶτος κατεμέτρησε τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου· Ἀρίσταρχος ὁ Σάμιος ὠρίσθη τὴν φαινομένην διάμετρον τοῦ ἡλίου, ἐπροσπάθησε ν' ἀνεύρη τὴν ἀναλογίαν τῆς ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσεως τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, καὶ ἀπεφήνατο ὀριστικῶς ὅτι ἡ γῆ στρέφεται περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα καὶ λοξῶς περὶ τὸν ἥλιον. Τὴν περὶ τὸν ἄξονα δὲ στρόφην λέγεται προσέβας καὶ Σέλευκος δ' ἐκ Σελευκείας ἐπὶ τῷ Ἰγρητι, περὶ τὰ 150 π.Χ. Ἐλλείπει ὅμως ἀποδείξεων, ἔμμενε κοινῶς ἰσχύουσα ἡ θεωρία τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ὁ Ἀρχιμήδης κατεσκεύασεν ἐντὸς μεγάλης ὑαλίνης σφαίρας μικρὰν σφαῖραν γῆς, μετὰ τῶν πλανητῶν εἰς διαφόρους ἀποστάσεις καὶ διάφορον ἐχόντων τὴν ταχύτητα. Ὁ δ' Ἡρατοσθένης ἐπενόησε τὴν κατασκευὴν σφαιρῶν κρικωτῶν. Κατὰ τὸν Ἀρχιμήδην, οἱ ὑπολογισμοὶ ὠρίσαν τὴν περιφέρειαν τῆς γῆς εἰς 300,000 στάδια· πρῶτος δὲ ὁ Ἡρατοσθένης (276 — 196 π. Χ.) ἐπέδωξε εἰς ἐμβριθῆ καταμέτρησιν τοῦ ὄγκου τῆς γῆς, τὴν μόνην ἀληθῆ καὶ σπουδαίαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι, καὶ διὰ τῆς τῶν μοιρῶν καταμετρήσεως συνεπέρανεν ὅτι ἡ περίμετρος αὐτῆς ἦν 250,000 σταδίων. Μεταγενέστεροι δ' ἠΐξησαν αὐθαίρετως τὸν ἀριθμὸν τούτων εἰς 252 χιλιάδας στάδια, μόνον ἵνα καταριθμῶσιν ἀνά 700 στάδια εἰς ἐκάστην τῶν 360 μοιρῶν

Διὰ τῆς καταμετρήσεως ταύτης, διὰ τοῦ ἐν-
 τελεστέρου πίνακος τῆς γῆς ἦν διέγραψεν,
 ἐγγράψας πολλοὺς μεσημβρινοὺς καὶ πω-
 ραλλήλους κύκλους, καὶ διὰ τοῦ συγγράμμα-
 τος αὐτοῦ τοῦ ἐπιγραφομένου «Γεωγραφικά»,
 ἐν ᾧ κατὰ πρῶτον ἐκτίθενται συστηματικῶς
 καὶ ἐπιστημονικῶς αἱ περὶ γῆς θεωρίαι, ἀνε-
 δείχθη ὁ Ἐρατοσθένης ὁ Ἰβρυτῆς τῆς γεω-
 γραφίας ὡς ἐπιστήμης. Ὁ διάσημος ἀστρο-
 νόμος Ἴππαρχος, πρὸς ἀκριθέστερον προσ-
 διορισμὸν τῶν γραμμῶν τοῦ γεωγραφικοῦ μή-
 κους, συνέταξε πίνακα ἐκλείψεων, καὶ ἕτερον
 γεωγραφικοῦ πλάτους, ὅστις ἐκ μοίρας εἰς
 μοῖραν χωρῶν, δι' ἕκαστον τῶν παραλλήλων
 κύκλων τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου περιεῖχε πάν-
 τα τὰ οὐράνια φαινόμενα καὶ τὸ μῆκος τῶν
 ἡμερῶν. Ἐνταῦθεν ὠδηγήθη καὶ διαιρέσει τὸ
 βόρειον ἡμισφαίριον εἰς Κλίματα (21 ἐν
 τῇ γεωγραφίᾳ τοῦ Πτολεμαίου, 38 ἐν τῇ
 «μαθηματικῇ συντάξει» αὐτοῦ), διακρινόμενα
 καθ' ὄρισμένον μῆκος τῶν ἡμερῶν. Ἡ κλίσις
 τῆς ἐκλειπτικῆς καταμετρήθη ἀκριθέστερον,
 συμφώνως πρὸς τὸν Ἐρατοσθένην ἀκρι-
 βεῖς δὲ παρατηρήσεις τῷ ἀπεκάλυψαν καὶ
 τὴν μετακίνησιν τῆς ἰσημερίας, καὶ τὴν ἀνι-
 σότητα τῆς ταχύτητος τῆς ἡλιακῆς πορείας,
 ἐξ ἧς ἐσυμπέρανε τὴν ἕκκεντρον θέσιν τῆς
 γῆς ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀνεκάλυψε
 τὴν ἀλήθειαν ὅτι ὁ ἥλιος κατὰ τὸ θέρος ἀφι-
 σταται μᾶλλον τῆς γῆς ἢ κατὰ τὸν χειμῶνα.
 Μετὰ δὲ τοῦ Ἀρχιμήδους τὴν σφαῖραν τῶν
 πλανητῶν, ἣτις ἐνέκλειε καὶ τὴν γῆν ἐν μι-
 κροῦ, πρῶτος κατεσκεύασε μεγάλην ὑδρό-
 γαιον σφαῖραν Κράτης ὁ Μελλωῶς, ὁ
 δὲ Ποσειδώνιος ὁ ἐξ Ἀπαμείας, φί-
 λος τοῦ Κικέρωνος, συνετέλεσε διὰ διδασκα-
 λίας καὶ συγγραμμάτων εἰς διάδοσιν τῶν σπου-
 δαίων τούτων ἀνακαλύψων. Διὰ τὴν περιμέ-
 ρειαν τῆς γῆς παρεδέχετο μόνον 180,000
 στάδ. (Στρβ. Β, 95), καὶ τὸν ἀριθμὸν τούτου,
 τὸν τῆς ἀληθείας ἐλαττούμενον, ἐπέσβευσεν
 καὶ οἱ μετέπειτα γεωγράφοι, ὁ Μαρτίνος, ὁ
 Πτολεμαῖος, ὡς καὶ αὐτὸς ἐτι ὁ Κολόμ-

βος. Ὁ Κλαύδιος Πτολεμαῖος ἐν τῇ
 «μαθηματικῇ συντάξει» αὐτοῦ (Ἀλμαγέστ)
 περιέλαβεν ὅσα οἱ προγενέστεροι αὐτοῦ, καὶ
 αὐτὸς Μαρτίνος ὁ Τύριος συνεισέφερον εἰς
 τὴν πρόθετον τῆς μαθηματικῆς γεωγραφίας
 καὶ ἔγραψε καὶ «γεωγραφικὴν ὑφήγησιν»,
 χαράξας καὶ κοσμικὸν πίνακα, ὅστις ἔμεινε
 μόνος ἐν χρήσει ἐπὶ πλείονα τῶν χιλιῶν ἐτῶν.
 Ἡ ἐπιστημονικὴ λοιπὸν γεωγραφία παρὰ τοῖς
 ἀρχαίοις παρεδέχετο τὴν γῆν ὡς σφαῖραν ἐν
 τῷ κεντρῷ τῆς σφαίρας τοῦ παντός, ἐχάραξεν
 ἀπὸ τοῦ Κρόδου τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ φαντα-
 στοὺς κύκλους, τὸν ἰσημερινὸν, τὸν θερι-
 νὸν καὶ χειμερινὸν τροπικὸν, τὸν ἄρ-
 κτικὸν, κατὰ τοῦτο διαφέροντα τοῦ ἡμετέρου
 πολιτικοῦ, ὅτι ἦν διάφορος δι' ἕκαστον σημεῖον,
 περιέχων τοὺς δι' αὐτὸ μὴ ὄντας ἀστέρας,
 διὰ δὲ τὴν Ἰνδία περὶ τοῦ 360° ἀπὸ τοῦ
 πόλου ἀπέχων παράλληλος. Τούτω δ' ἀντε-
 στοιχεῖ ὁ «ἀνταρктиκός» καὶ ἄλλοι ἦσαν οἱ
 «μεσημβρινοί», οἱ «κρόδου» τῶν ἰσημερινῶν
 καὶ τροπικῶν, ὁ «ζωδιακός». Ἀπὸ τοῦ Ἴππαρ-
 χου διηρέθησαν οἱ κύκλοι εἰς 360°, καὶ εἰς
 ἕκαστην μοῖραν ἠριθμοῦντο ἀνὰ 700 στάδια,
 εἰτα δὲ ἀπὸ Ποσειδωνίου, ἀνὰ 500. Ἐγί-
 νισκε δ' ἡ ἐπιστήμη καὶ τὴν λήξευσιν τοῦ
 ζωδιακοῦ καὶ τὴν μετάστασιν τῶν σημείων
 τοῦ ἰσημερινοῦ, κτλ. καὶ ὀρθῶς ἐξήγει τὰς
 ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, καὶ
 ὀρθότατα εἰρίξε τὸ μῆκος τοῦ ἔτους.

Μαθηματικὴ, ἐν Ἀριστοτέλει (σλ.
 291^α, 9, 297^α, 298^α 15) καὶ παρ' ἄλλοις
 (Πλούτ. Ἀρ. φιλ. Β, 15, 19, 31) οἱ σοφοί,
 μάλιστα οἱ τῆς Πλατωνικῆς σχολῆς, οἱ ἐπι-
 διδόμενοι εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας μαθημα-
 τικὰς καὶ ἀστρονομικὰς. Ἐν μεταγενεστέροις
 δὲ χρόνοις (Σηξτ. ἐμπ. κ. Ματ. Ε, ἀρχ.),
 ἔτε ἡ «ἀστρολογία» διακριθεῖσα τῆς «ἀστρο-
 νομίας», ἐνέβαινε τὴν διὰ τῶν ἀστέρων μαν-
 τικὴν, ἔκτοτε καὶ ἡ λέξις μαθηματικοὶ
 ἤρξατο τοὺς ἀστρολόγους ἐμφαίνουσα (Ἰδ.
 Χαλδαῖοι).

Μαίαια (καὶ Μαιαία), θυγάτηρ τοῦ Ἀ-

τλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, ἡ πρεσβυτέρα τῶν
 Πλειάδων, μήτηρ τοῦ Ἐρμοῦ ἐκ τοῦ Διός.
 Ἐν γένει δὲ καὶ ἡ εἰς τὰς τροφούς καὶ ἐν
 γένει εἰς τὰς γράϊας (Ὀμ. Ὀδ. Τ. 5. 120.
 482) διδομένη προσωνομῖα. Παρὰ Λατίνοις
 θεὰ τῆς γῆς, ἐπώνυμος τοῦ μαίλου, ὅτε καὶ ἔ-
 θυον εἰς αὐτὴν σύζυγος τοῦ Ἡφαίστου (Vul-
 canus).

Μαιάνδριος, 1) Ἰδιαιτέρος γραμμα-
 τεὺς τοῦ Σαμίου Πολυκράτους, μετὰ ταύτου
 τὸν φόνον ἐγκραταστὰς τύραννος τῆς Σάμου
 παρὰ τὴν θέλησιν τῶν πολιτῶν ἀλλὰ μετὰ
 τινα ἔτη, ἤττηθείς ὑπὸ Συλοσῶντος, τοῦ ἀ-
 δελφοῦ τοῦ Πολυκράτους, ἐπανελθόντος μετὰ
 Περσικῆς ἐπικουρίας, ἐφυγεν εἰς Σπάρτην μετὰ
 τῶν Θησαυρῶν, καὶ ἐκεῖθεν ὄμως ἐξεβλήθη
 ὑπὸ Κλεομένηος Α' (Ἠρδ. Γ, 142). — 2)
 Ἱστορικός, πιθανῶς Μιλήσιος.

Μαίανδρος, περιφημος ποταμὸς τῆς
 μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων παρὰ Κελαιναῖς τῆς
 Φρυγίας ἐκ λίμνης, ἐξ ἧς καὶ ὁ Μαρσύας ἐκ-
 ρεῖ. Ἀμφότεροι ὄμως ἀναφαίνονται κατω-
 τέρω, ἐκ δύο ἀντιθέτων μερῶν τοῦ ὄρους Ἀύ-
 λουκρήνης (Ξεν. Ἀν. Α, 2, 7. — Στρβ. ΙΒ,
 577). Πρὸς δ' ὁ Μαίανδρος πρὸς Δ διὰ καμ-
 πῶν ἐλικοειδῶν, αἵτινες προομιώδεις κατέ-
 στησαν, ὥστε καὶ ἐν ἐλικοειδῆς ὀρχιτευτονι-

κὴν κόσμημα κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη (Στρβ.
 ΙΒ, 577) ὑπὸ τὴν Λαοδίκειαν δὲ τὸν Ἀύ-
 κον δεχθεὶς, διέρχεται διὰ τῆς Καρίας Ν
 τοῦ ὄρους Μεσογίδος, καὶ δεχθεὶς ἀριστερῶς
 τὸν Ἄρπασον, καὶ τὸν Καρικὸν Μαρσύαν,
 ἐκβάλλει εἰς τὸ Καρικὸν πέλαγος μετὰ τὸ
 Μυσῶντος καὶ Πιρήνης. Ὡν δὲ στενὸς μὲν,
 ἀλλὰ βαθύς, καὶ πολλὴν παρασύρων ἰλύν,
 ἐπέφερε πολλὰς πλημμύρας, καὶ μετέβαλε
 πολλὰ τῶν ἐκβολῶν του τὴν κοίτην (Ὀμ. Ἰλ.
 Β, 869. — Ἠρδ. Ζ, 20, 30. — Θουκ. Η, 51).

Μαιανδρούπολις, πόλις τῆς Ἰω-
 νίας (Στρεφ. Βυζ.).

Μαιῶτις, λαὸς Θρᾷξ εἰς τὴν Ἀδελφον

τοῦ Στρυμόνος, ἐπὶ τῆς Ν πλευρᾶς τοῦ Σκω-
 μίου ὄρους, πολλάκις ἐνοχλῶν τὴν γείτονα
 Μακεδονίαν, εἰτα δ' ὑπ' αὐτῆς νικηθεὶς καὶ
 ὑποταγείς (Θουκ. Β, 98. — Πλούτ. Ἀλέξ. Θ).

Μαικήνας, εὐγενὴς Ρωμαῖος, φίλος
 τοῦ Καίσαρος, προστάτης τῶν γραμμάτων
 καὶ ἰδίως τοῦ Βιργιλίου καὶ Ὀρατίου.

Μαιμακτης, ἐν Ἀθήναις ἐπίθετον τοῦ
 Διός, συνώνυμον τῷ Μειλίχιος (Ἀρποκρ).
 Κατ' αὐτὸν καὶ ὁ μὴν Μαιμακτηριῶν (ἐν
 μέρει Ὀκτώβριος), ἐφ' οὗ ἐτελοῦντο τῷ Διὶ
 τὰ Μαιμακτηρία (Πλούτρχ. — Ἠσύχ.).

Μαιναίβης, Ἰδ. Διδύμωτος.

Μαιναλίον (ὄρος), 1) ἐν Ἀρχαδίᾳ, με-
 ταξὺ Τεγέας καὶ Μεγαλοπόλεως, προσφιλὴς
 κατοικία τοῦ Πανός. Καὶ πόλις ὁμωνύμου
 μνημονεύονται ἔχγη ἐν μεταγενεστέροις χρό-
 νοις (Στρβ.). Μαιναλίον δὲ πεδίον ἐλέ-
 γετο τὸ διαρραβέμενον ὑπὸ τοῦ Ἐλισσῶνος
 (Στρβ. Η, 388). — Θεόκρ. Α, 124. —
 Βιργ. Ε, VIII, 8, 22. X, 55) — 2) Μαινα-
 λος, Ἰδ. Λυκάων.

Μαιονία, Ἰδ. Λυδία.

Μαιώρα, 1) Ἰδ. Ἰκάριος. — 2) Θυγά-
 τηρ τοῦ Προίτου, ὁπαδὸς τῆς Ἀρτιέμδος, ὑπὸ
 τῆς θεᾶς φονευθεῖσα, διότι ἐκ τοῦ Διός ἔτελε
 τὸν Λοκρὸν, τὸν μετὰ τοῦ Ζήθου καὶ Ἀμφί-
 ωνος τὰς Θήβας ἰδρύσαντα (Ὀμ. Ὀδ. Α,
 326). — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος, γυνὴ τοῦ
 Τεγεάτου, υἱοῦ τοῦ Λυκάωνος. Ὁ τάφος αὐ-
 τῆς εἰδείκνυτο ἐν Τεγέᾳ καὶ ἐν Μαντινείᾳ. Ὁ
 δὲ Πausανίος θεωρεῖ αὐτὴν ὡς τὴν αὐτὴν
 μετὰ τῆς ἀνωτέρω. — 4) Νηρηΐς (Ὀμ. Ἰλ.
 Σ, 48).

Μαίων, Ἰδ. Τυδεύς.

Μαιώτις (ἢ Μαιήτις) λίμνη, οὕτω
 κληθεῖσα κατὰ τοὺς περικουῶντας αὐτὴν
 Μαιώτας, ταπεινὸν μέρος τοῦ Εὐξείνου
 Πόντου, μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ Κιμμερίου Βοσ-
 πόρου συνδεδεμένη. Εἰς τὴν Β αὐτῆς γαι-
 νίαν ἐκβάλλει ὁ Τάναϊς (ν. Ἀζοφικὴ θάλασ-
 σα). Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον ἐσφαλμέναν ἰδέαν περὶ
 τῆς χώρας ταύτης, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς μὲ-

ρος του Βορείου Ωκεανού, μέχρις οὐ ἐπὶ τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐγνώσθη ἡ ἀλήθεια. Καὶ περὶ τοῦ μεγέθους αὐτῆς ὑπάρχον ποικίλαι καὶ ἀντιθετοὶ πληροφορίες (Αἰσχλ. Πρωμ. 417. — Στράβ. Ζ, 310. — Πολύβ. Δ, 39).

Μάκαι, 1) λαὸς Ἀραβικὸς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, μέχρι τοῦ περατοῦντος αὐτὸν ἀκρωτηρίου Μακέτα (Στράβ. ΙΣΤ, 765). — 2) Λιθυκὸς λαὸς μεταξύ τῶν δύο Σύρτων (Ἡρόδ. Δ, 175. — Διόδ. Γ, 49).

Μάκαρ ἢ **Μακαρεὺς**, 1) υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ῥόδου, ὅστις, φονεύσας τὸν Ῥόδιον Γενάγη, ἔφυγεν εἰς Λέσβον (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 544). — 2) Υἱὸς Αἰόλου, ἀδελφὸς τῆς Κανάκης, πρὸς ἣν τρέφων ἔνοχον ἔρωτα, συνεφονεύθη μετ' αὐτῆς ἡ ἐκεῖνη ἐφρονεύθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς (Πλάτ. Νομ. Η, σ. 838).

Μακαρία, ἀρχαῖον ὄνομα διαφόρων εὐφρόων νήσων, ὡς τῆς Λέσβου, Ῥόδου, Κύπρου, ἐφ' ἧς καὶ ὁμώνυμος πόλις ὑπῆρχε. Μακάριον ἐκαλεῖτο ἐν Μεσσηνίᾳ πεδῖον παρὰ τῇ Παμίῳ (Στράβ. Η, 364) καὶ ἐν Μαραθῶνι ὑπῆρχε πηγὴ Μακαρία, εἰς τιμὴν τῆς ὁμώνυμου θυγατρὸς τοῦ Ἡρακλέους (Ἰδ. — Ἰδ. καὶ Μαραθῶν, Πλουσ. Α, 34. Β. — Στράβ. Η, 377).

Μακάρων νῆσοι (ν. Κανάρια), ἀπέναντι τῶν ΒΔ τῆς Ἀφρικῆς, χαριέσταται καὶ ὀπωροφόροι. Ἐκ Β πρὸς Ν μναίας ἄξια εἶσι' α') ἢ Ἀπρόσιτος β') ἢ Ἡρας νῆσος γ') ἢ Πλουϊτάλα δ') ἢ Κασοπειρία ε') ἢ Καναρία στ') ἢ Νιγγαρία (ν. Τενερίφα). — Εἰς ἀπόστασιν 625 σταδ. πρὸς Β ἦσαν καὶ ἄλλαι, αἱ Πορφύρας νῆσοι, ὧν μία φαίνεται ὅτι ἦν ἡ Αὐτολάλα ἢ Ἡρας νῆσος (ν. Madeira) (Πλ. VI, 36).

Μάκεδνον, γένος δώριον, ἐν Φθιώτιδι ὑπὸ τὸν Δευκαλίωνα οἰκοῦν, ἐκδιωχθέν δ' ὑπὸ τῶν Καδμείων εἰς τὸν Πίνδον (Ἡρόδ. Α, 56 Β, 43).

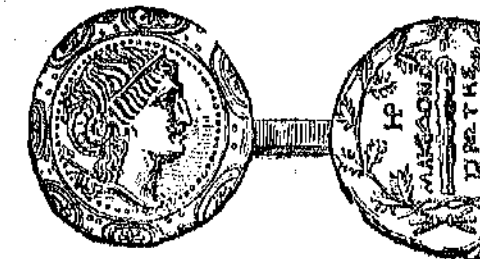
Μάκεθνος, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐν Ἀρκαδίᾳ (Ἀπλδ. Γ, 8, 1).

Μακεδονία, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἡροδότου

κατὰ πρῶτον οὕτω καλουμένη χώρα Β τῆς Θεσσαλίας, κατὰ καιροὺς διαφόρους λαβοῦσα ἐκτάσεις. Ἐπὶ Φιλίππου Ν μέχρι τοῦ Ὀλύμπου, Α μέχρι τοῦ ἀπὸ τῆς Θράκης χωρίζοντος αὐτὴν Στρυμόνος ποταμοῦ (Θουκ. Β, 99) τὰ δὲ πρὸς Δ καὶ τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ τὰ πρὸς Β καὶ τὴν Παιονίαν ὅρια ἦσαν ἀόριστα, τῆς Παιονίας πάσης περιληφθείσης ἐν αὐτῇ ἐπὶ Φιλίππου (τὴν δ' ἐκατονηταετηρίδα π. Χ.), ἔτε πρὸς Β τὰ ὄρη Σκάρδος καὶ Ὀρέηλον τὴν ἐχώριζον ἀπὸ τῆς Μοισίας, ἦσαν ὅμως οἱ παρὰ τὰ μεθόρια οἰκοῦντες Ἀργιᾶνες καὶ Δάρδανοι σχεδὸν ἀνεξάρτητοι. Πρὸς Α δ' ἐξεταίετο τότε μέχρι τοῦ Νέστου ποταμοῦ, πρὸς Ν συμπεριέλαβε καὶ τὴν Χαλκιδικὴν Χερσονήσον καὶ πρὸς Δ μέρος τῆς Ἰλλυρίας, ἔχουσα τότε ἐπιφάνειαν 1200 τετραγ. μιλίων. Ἦν δ' ἡ χώρα εὐφορος πεδία, ὑπὸ λόφων διασχισμένη, καὶ κατὰ τὰς 3 πλευρὰς αὐτῆς περίεθ' ἔχουσα ὑψηλὰς ὀρέων σειρὰς, πλουσίας εἰς ὄρυκτά, ἐν οἷς καὶ ἄργυρον καὶ χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους, ἰδίως τὸ Παγγαῖον (Ἡρόδ. Ζ, 112). Περιεῖχον δὲ καὶ ἄγρια θηρία, καὶ λέοντας (Αὐτ. 125). Ἦσαν δὲ τὰ ὄρη αὐτῆς ὁ Σκάρδος (ἢ Σκόρδος εἰς τὰ ΒΔ πρὸς τὴν Μοισίαν καὶ Ἰλλυρίαν) τὸ Σκόμιον (ἢ Σκόμβρον) πρὸς τὰ ΒΑ καὶ τὴν Θράκην. Ἐξ αὐτῶν δὲ προὐχώρουσαν πρὸς τὰ ἐντὸς τῆς χώρας ὁ Βαρνοῦς, πρὸς τοῖς Β ὄρεισι, μεταξύ τῆς Λυχνίτιδος λίμνης καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐριγῶνος πρὸς Ν ὁ Βέρμιος, μεταξύ τῶν ποταμῶν Λυδίου καὶ Ἀλιάκμονος πρὸς τῇ Ὀλύμπῳ. Ἡ Κέρκινα ὑψοῦτο μεταξύ τῶν ποταμῶν Ἀξιῶ καὶ Στρυμόνος, καὶ ἡ ΝΑ παρεκτάσει αὐτῆς, τὸ χρυσοφόρον Δύσωρον ἔτι δὲ νοτιώτερον, εἰς τὸ ἀκρωτήριο Ἀκτὴν ἦν ὁ Ἀθως (τὸ Ἄγιον ὄρος). Μεταξὺ δὲ τοῦ Στρυμόνος καὶ τοῦ Νέστου παρετεινοντο ὁ Ὀρέθλος καὶ τὸ Παγγαῖον, μετὰ πλουσίαν ἀργυρωρυχέων καὶ χρυσορυχέων, Α τῆς λίμνης Πρεσιάδος, μεταξύ τῶν Φιλίππων καὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. Πρὸς

Ν τέλος ἠγείρετο εἰς τὰ ὅρια τῆς χώρας ὁ Ὀλύμπος. Ἀκρωτήρια δ' εἶχεν ἡ Μακεδονία, ἐκ Δ πρὸς Α, τὸ Αἴνιον, τὸ δυτικώτερον τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου τὴν Γιγωνίδα ἄκραν, αὐτόθι τὸ Πουσειδῶνιον (ν. Κασσάνδρον), εἰς τὸ Δ τῆς Παλληνικῆς Χερσονήσου, ἧς ἡ Ἀ ἄκρα Καναστρατον ἐκαλεῖτο τῆς δὲ χερσονήσου Σιθωνίας ἢ ΝΑ ἄκρα ἐλέγετο Δέρρις (ν. Δρέπανον), καὶ ἄλλη αὐτόθι, Ἀμπελος τῆς Ἀκτῆς δὲ καὶ τοῦ Ἀθωνος τὸ τελευταῖον ἀκρωτήριο ἐλέγετο Νυμφατον. Ἀπετελοῦντο δὲ δι' αὐτῶν κόλποι ὁ Θερμαϊκὸς ἢ Μακεδονικὸς, ὁ βαθείος εἰσχωρῶν Δ τῆς Παλληνῆς καὶ τῆς Χαλκιδικῆς, μέχρι τῆς Θεσσαλονίκης ὁ Ἰσθμιαῖος, μεταξύ Παλλῆνης καὶ Σιθωνίας (ν. κόλπος τῆς Κασσάνδρας) ὁ Σιγγιτικὸς, μεταξύ Σιθωνίας καὶ

Ἰξιῶ ὁ Στρυμών, ἐκ τοῦ ἐν Θράκῃ Σκομίου πηγάζων, διαρρέων τὴν Πρασιάδα λίμνην καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Στρυμονικὸν κόλπον ὁ Νέστος, τὸ ἀνατολικώτατον ὄριον τῆς Μακεδονίας ὅτε εἶχε τὴν μεγίστην αὐτῆς ἔκτασιν, πηγάζει ἐκ τῆς Ῥοδόπης, καὶ ἐκρέει εἰς τὸ Ὀρμηκὸν πέλαγος ἀπέναντι τῆς Θάσου. Λίμναι ἐπίσημοι ἦσαν ἡ Πρασιάς ἢ Κερκινίτις (ν. Τακίνο) ταύτης Δ ἢ Βόλβη, ἢ Βέγορριτις (ν. Ὀστρόβον), ἐν τῇ Γορδαίᾳ. — Οἱ Μακεδόνες Ἕλληνες εἰς τὰ νότια καὶ τὴν παραλίαν (Θουκ. Γ, 94. Πολύβ. ΙΖ, 15), ἦσαν εἰς τὰ ἐνδότερα μικτοὶ ἐκ φυλῶν Ὀρμηκῶν, αἵτινες ἔφερον ὀνόματα Παίονες, Βρύγαι, Πιέριοι, Βοττιαῖοι, Ἡδῶνες (ἢ Ἡδωνοί), Μαίδοι, καὶ ἔξ Ἰλλυρῶν. Ὅτε μετὰ τὴν ἐν Πύδνᾳ μάχην (168 π. Χ.) οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὴν χώραν, διήρσαν αὐ-

τὴν εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας, ὧν πρωτεύουσαι ἦσαν ἡ Ἀμφίπολις, Θεσσαλονίκη, Πέλλα καὶ Πελαγονία ὅτε δὲ περιέλαβον αὐτὴν εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, τὴν ἤνωσαν εἰς μίαν ἐπαρχίαν μετὰ τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἰλλυρίας. Ἰδιαιτέραι δὲ μακεδονικαὶ χῶραι ἦσαν, ἡ Παιονία, ΒΔ, ἀπὸ

Ἀκτῆς (ν. κόλπ. τοῦ Ἀγ. Ὄρους) ὁ Στρυμώνιος εἰς ὃν ὁ Στρυμών ἔχει τὰς ἐκβολὰς του, μεταξύ τῆς νήσου Θάσου καὶ τῆς Ἀκτῆς τῆς Χαλκιδικῆς (ν. κόλπος Κοντέσσα). Ποταμοὶ δ' ἐκ Δ πρὸς Α εἰσὶ πρὸς τῇ ἀκτῇ ὁ Ἀπίλας (ν. Πλαταμίνα) πρὸς τῇ Ἡρακλείᾳ, καὶ ὁ Ἰνιπέυς (ν. Λιτόμορος) πρὸς τῇ Δίῳ, ὁ Ἀλιάκμων (ν. Βιστρίτσα) πηγάζων ἐκ Τύμφης, τοῦ μεθορτοῦ ὄρους τῆς Ἰλλυρίας, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον ὁμοίως ὁ Λυδίας ἢ Ῥοιδίας ὁ Ἀξιὸς (ν. Βαρδάρη), δεχόμενος τὸν Ἐριγῶνα, ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς χώρας, καίτοι ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἤδη τῇ Μακεδονίᾳ ὑποκαίμεναι, διετήρουν ὁμοίως, καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἔτι, ἰδίως ἠγεμόνας. Α τῆς Λυχνιστιδος ἦν ἡ Ἡμαθία, διαρρομένη ὑπὸ τοῦ Λυδίου, ἢ ἀρχαιο-

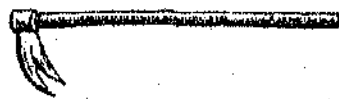
τῶν Ἰλλυρικῶν ὄριων μέχρι τοῦ Στρυμόνος, κατὰ τὸν ἄνω ροῦν τοῦ Ἀξιῶ. Τὸ Α αὐτῆς μέρος ἐλέγετο Ἀστραία, τὸ δὲ Δ Πελαγονία, καὶ πρωτεύουσαν εἶχε τοὺς Στόβους (ν. Ἰσελίθ) ἐπὶ τοῦ Ἐριγῶνος ἢ Λυχνιστίς, Ν τῆς Πελαγονίας, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Λύγκον ΝΔ τῆς Γορδαίας καὶ εἶτα τὴν Ἡράκλειαν (ν. Βιτώλια) ΝΔ, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Ἀλιάκμονος μέχρι τῆς Ἡπείρου, ἢ Ὀρεστίς, ἧς ἡ πρώτη πόλις ἐλέγετο Κέλετρον (ν. Καστορία) Ν δ' αὐτῆς ἦν ἡ Ἐλιμαία. Αἱ τρεῖς τελευταῖαι αὗται χῶραι, καίτοι ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἤδη τῇ Μακεδονίᾳ ὑποκαίμεναι, διετήρουν ὁμοίως, καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἔτι, ἰδίως ἠγεμόνας. Α τῆς Λυχνιστιδος ἦν ἡ Ἡμαθία, διαρρομένη ὑπὸ τοῦ Λυδίου, ἢ ἀρχαιο-

τάτη ἔδρα τῶν βασιλείων τῆς Μακεδονίας, πόλεις ἔχουσα τὴν Βέρρασαν, τὰς Λεγάς (ἢ Λίγαιας)· Ν αὐτῆς ἦν ἡ Βοττιαία, εἰς ἧς τὴν πόλιν Πέλλα ν ἤδρευον μεταγενεστέρως οἱ βασιλεῖς, καὶ ἐγεννήθησαν ὁ Φίλιππος Β' καὶ ὁ Ἀλέξανδρος (ἔρειπ. εἰς Ἰάνιτσαν) ἡ Πιερία, πρὸς τῇ Ὀλύμπῳ, κατὰ τὴν Δ ἀκτὴν τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἔδρα τῶν Θρακικῶν Μουσῶν καὶ τῆς λατρείας τοῦ Βάκχου, μετὰ πόλιν τῆς Μεθώνης (ν. Ἰελευθερχῶρι), Πύδνας (ν. Κίτρος) καὶ Δίου. Ἡ Χαλκιδικὴ χερσονήσος πέραν τοῦ Ἀξιού, μετὰ τῶν τριῶν ἀκρωτηρίων Παλλήνης, Σιθωνίας καὶ Ἀκτιῆς, ἔχουσα πόλεις ἐν ἄλλαις καὶ τὴν Ὀλυμπον καὶ Ποτίδαιαν· ΒΔ αὐτῆς ἦν ἡ Μυγδία, ἧς ἡ πόλις Θέρμη μετωνομάσθη Θεσσαλονίκη· Α δὲ ἡ Βισαλτία, ἧς πόλεις ἦσαν ἡ Ἀργιλλος καὶ ἡ Βρωμισκος, μετὰ τὰ 470 προσαρτηθεῖσαι. Ἡ Κρηστονία, μόνην πόλιν ἔχουσα τὴν Κρηστῶνα ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰεγεδώρου. Α αὐτῆς, Β δὲ τῆς Βισαλτίας ἐξετείνετο ἡ Σιντική, μέχρι τοῦ Στρυμόνος· ταύτης Δ ἡ Ἡδωνίς, πόλις ἔχουσα τὴν Ἀμφίπολιν, καὶ τοὺς Φιλίππους (ν. Φιλισόχ), πρὶν Κρηνηίδες καλουμένην· Β ἦν ἡ Ὀδομαντική. Π δὲ ΒΑ αὐτῆς κειμένη Δευθελητική, καὶ ἡ ἐν αὐτῇ Μαδική, μετὰ τῆς πρωτεύουσας Ἰαμφορίνης, ἀπεδόθησαν ἔπειτα εἰς τὴν Θράκην (Στρβ. Ζ, 329.—Μαι. Π 3, 1).

Μακεδῶν, 1) υἱὸς καὶ στρατηγὸς τοῦ Ὀσφιδος, ἀφ' οὗ δῆθεν, ἐγκαταστάνας ἐν Ἠβρωπῇ, ἐκλήθη ἡ Μακεδονία (Διόδ. Α, 18). — 2) Στρατηγὸς τῶν Ὀσροηνῶν (Ἡρδ. Ζ, 2).

Μακέλλοι, πόλις ὄχυρά τῆς Σικελίας, Ν τῆς Ἰερίσσης (Πολβ. Α, 24).

Μακέλλα, ἐργαλεῖον πρὸς τὸ σκάπτειν

καὶ καθαρίζειν (κέλλειν), σκαπάνη (Ὀμ. Ψ.

Ψ, 250). — Ἀπολλδ, Ροδ. Δ, 1038), ἔθεν καὶ «Διὸς μακέλλα» ὁ κεραυνός. Ὅταν εἴχῃ δύο ἑδόντας ἐλέγετο διέελλα.

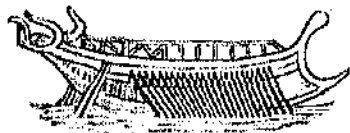
Μακέλον, πρόχειρον περιτείχιμα ἐκ ξηρολίθων ἢ χώματος (Varr. d. ling. Ιαε. IV σ.), ἔθεν καὶ ἐνιαχοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τὸ λαχανοπωλεῖον (Δ. Κάσσ. ΞΑ, 18) καὶ μακέλειον (Πλούτ. Θ, σ. 14) τὸ σφαγεῖον.

Μακέστος, ποταμὸς τῆς Μυσίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ἰήμου ἐν Συνάφῃ, ΒΑ ῥέων, καὶ παρὰ τῇ Μιλητοπόλει ἐκρῶν ἐκ Δ εἰς τὸν Ἰνδακον (Στρβ. ΙΒ, 576).

Μακίστος, υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἀδελφὸς τοῦ Φρίξου, καθ' ὃν ὑπετίθετο ὄνομασθεῖσα ἡ ἐν Ἰλίδι πόλις (Στρε. Βυζ.).

Μακίστιος (ἡ—ον), 1) πόλις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Καυκόνων ἐν τῇ Τριφυλίᾳ τῆς Ἡλίδος, ΝΔ τοῦ ὄρους Κοτύλου, ἐπὶ Στράβωνος ἤδη ἔρημος (Ἡρδ. Δ, 148. — Ξεν. Ἑλλ. Γ, 2, 30.—Στρβ. Η, 349). Πιθανῶς δ' ἦν κατ' ἀρχὰς ὄνομα τοῦ τῆ πόλεως Σάμφῳ ὑπερκειμένου ὄρους, εἰς αὐτὴν εἶτα μεταδοθέν. — 2) Μακίστου σκοπαί (Αἰσχλ. Ἄγαμ. 289), κορυφὴ τις εἰς τὰ βόρεια τῆς Ἠββοῖας· κατὰ δὲ Πλίνιον (V, 31, 39) ἐκαλεῖτο αὐτῷ καὶ ὄρος τῆς Λέσβου.

Μακρὰ ναῦς, ἡ ἔχουσα μίαν σειρὰν πολλῶν κωπῶν, περίπου 50 (Ἡρδ. ΣΤ, 138),

καὶ διὰ τοῦτο συνήθως ἢ πολεμική, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν στρογγύλην, τὴν φερταγωγόν.

Μακρὰ πέτραι, αἱ ὑπὲρ τὴν βόρειον κλιτὸν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Μακρὰ τείχη, πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ συνδίσμου τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τῆς θαλάσσης, ἂ Κίμων, ἐν Ὀλ. 80, 3' (456 π. Χ.), φκοδόμησε δύο τείχη ἀρχόμενα ἀπὸ τῶν ὄμφωμάτων τῆς πόλεως, καὶ λήγοντα, τὸ μὲν εἰς τὸν Πειραιᾶ, τὸ δὲ εἰς τὸ Φάληρον. Ταῦ-

τα ὠνομάσθησαν, ὡς καὶ ἦσαν, μακρά. Εἶτα δ' ὁ Περικλῆς, κρίνας πολὺ μεγάλην καὶ δυσοχειρίωτον τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν αὐτῶν, ἀνήγειρε μετὰ αὐτῶν ἄλλο τρίτον, τὸ διὰ μέσου τείχος κληθὲν, ἀποκλιθὲν εἰς τ' ἀνατολικά τοῦ Πειραιῶς, καὶ ἐκτοτε παρημελήθη καὶ ἐγκατελείφθη τὸ Φαληρικὸν (Θουκ. Δ, 107. Β, 13. — Πλούτ. Κίμ. Π. Περ. ΓΓ. — Αἰσχλ. π. Πρ. πρὸβ.— Ἄνδοκ. π. Βίο.). — Καὶ εἰς ἄλλας δὲ πόλεις, κατὰ μίμησιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐκδομήθησαν μακρά τεῖχη, ὡς εἰς τὰ Μέγαρα.

Μάκρις, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀρισταίου. Τὸν Διόνυσον βρέφος διὰ μέλιτος θρέψασα ἐν Βύβοιᾳ, ἐδιώχθη ἐκεῖθεν ὑπὸ τῆς ζηλοτύπου Ἑρας, καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων (Ἀπλν. Ροδ. Δ, 1131). — 2) Τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἠββοῖας (Καλλιμ. εἰς Δηλ. 20). — 3) Τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κερκυρας (Ἀπλν. Ροδ. Δ, 520).

Μακρόβιοι, 1) οἱ ὑπερθόρειοι, ἢ καθ' Ὀμηρον Ἄβιοι, οἱ τὰς βορείας ἐσχάρτας τῆς γῆς κατοικοῦντες, καὶ ζῶντες βίον ἀπλοῦν καὶ μῆκιστον, κατὰ Στράβωνα μέχρι 1000 ἐτῶν. — 2) Ἔθνος Αἰθιοπικὸν, ἀφελῶς διάγον, καὶ ἐπὶ πολὺ, ὡς ἐνομιζετο, ζῶν, καθ' οὗ ἐξεστράτευσεν ὁ Καμβύσης (Ἡρδ. Β, 17, 25— Διον. Περ. 560).

Μακρόβιος, συγγραφεὺς ἀγνώστου κατρίδος, τοῦ τέλους τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. Τοῦτου σώζονται 7 βιβλία Κρονικά ἐπιγραφόμενα, καὶ ἐν ὑπόμνημα εἰς τὸ ἐνώπιον τοῦ Κικέρωνος.

Μακροὶ Κεάμποι, χωρίον τῆς βορείου Ἰταλίας, ἐντεύθεν τοῦ Πιάδου, κατὰ τὴν Πάρμαν (Στρβ.).

Μακροκέφαλοι καὶ Μάκρωνες, λαὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν Ν ἀκτὴν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ΒΑ τοῦ Πόντου, γείτονες τῶν Κολχῶν καὶ τῶν Μουσουλῶν. Ὁ Στράβων (ΙΒ, 548) προσθεύει εἶναι οἱ εἶτα κληθέντες Ξαννοί, οἵτινες ἕμως μετ' αὐτῶν μνημονεύονται. Ἦσαν ἀγροῖκοι, ἀλλὰ μάχιμοι, ἔ-

χοντες ἑλίνα κράνα, πλεκτὰς ἀσπίδας καὶ βραχεὰ ἀκόντια μετὰ μακρῶς τῆς αἰχμῆς (Ἡρδ. Ζ, 78.— Ξεν. Ἄν. Δ, 3, Ε, 5, 18. Ζ, 8, 25).

Μάκρωνες, λαὸς ἐν τῷ Πόντῳ τῆς Ἀσίας οἰκῶν, μετὰ Κολχίδος καὶ τοῦ ὄρους Θήχους (Ἡρδ. Β, 104 Στρβ.).

Μακτώριον, πόλις εἰς τὰ Ν τῆς Σικελίας, ἀνω τῆς Γέλας, ἧς κάτοικοι κατέφυγον ἐκεῖ ἐπὶ στάσεως (Ἡρδ. Ζ, 153).

Μακυνία, πόλις τῆς Αἰτωλίας, μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ταφιάσου ὄρους, πρὸς Ν κτισθεῖσα καὶ πολλάκις τῇ Λοκρίδι ἀποδομημένη (Στρβ. Ι, 450. 460). Ὁ Πλίνιος (IV, 2, 6) μνημονεύει καὶ ὄρος Μακυνίου, ἴσως ὄνομα τοῦ αὐτοῦ τῷ Ταφιάσῳ.

Μαλάκα, ἐμπορικὴ πόλις τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ (ν. Μαλάγα). (Στρβ. Γ, 156).

Μαλέα (ἄκρα), 1) ἡ Μαλέας, τὸ ΝΑ ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, πρὸς Α τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου. Ἐπειδὴ ὁ πλοῦς ὑπὲρ αὐτὸ ἔφερεν εἰς τὴν ξένην, διὰ τὰς πνεύσας ἐνταῦθα θυέλλας, προσέτι καὶ διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας πειρατὰς, ἐπεκράτει ἡ παροιμία «Μαλέαν δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἰκᾶδων» (Θουκ. Δ, 54.— Ἡρδ. Δ, 82. — Στρβ. Β, 108. Η, 335. 378). — 2) Τὸ Ν ἀκρωτήριον τῆς Λέσβου (ν. Ζητεῖον) (Θουκ. Γ, 4, 6.— Ξεν. Ἑλλ. Δ, 6, 27). — 3) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τῇ Μεγαλοπόλει, ἐξ ἧς καὶ ἡ χώρα Μαλαίτις (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 24).

Μαλήνος, πόλις τῆς χώρας Ἀταρνέως ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ (Ἡρδ. ΣΤ, 29).

Μαλία, 1) Ἀκρωτήριον τῆς Λέσβου. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου (Σχλ. Σοφ. Τραχ. 179).

Μαλιακὸς (ἢ Μηλιακὸς) κόλπος, εἰς τὴν Ν παραλίαν τῆς Θεσσαλίας, τὴν ΒΔ γωνίαν τῶν Θερμοπυλῶν, ἐνθα ἐκβάλλει ὁ Σπερχεῖος. Ἐνίστο ὠνομάζετο καὶ Λαμιακός, κατὰ τὴν μικρὴν ἀπέχουσαν πόλιν Λαμίαν (Θουκ. Η, 3.— Στρβ. Ζ, 330).

Μαλαεῖς ἢ Μηλιεῖς, λαὸς τῆς Ν Θεσσαλίας, παρὰ τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ κόλπῳ, ἀνδρείος καὶ πολεμικός, ἔχων ἐμπείρους ἀκοντιστάς καὶ σφενδονήτας. Διηροῦντο δὲ ὡς καὶ ἀέν Δωριδι γείτονες αὐτῶν, εἰς Π α ρ α λ ί ο υ ς, Γ ε ρ ῆ ς καὶ Τ ρ α χ ι ν ί ο υ ς (Ἡρόδ. Ζ, 198.—Θουκ. Γ, 92).

Μαλλοῖ, ἀνδρείος Ἰνδικὸς λαὸς, περὶ τὰς ἔχθρας τοῦ Ὑδραῶτου, ἡμέρρου τοῦ Ἰνδοῦ. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῶν πιθανῶς ἡ νῦν Μουλτάν. (Ἄρρ. Ε, 22, 2. ΣΤ, 4, 3. 5.—Στράβ. ΙΕ, 701).

Μαλλῶς, πόλις τῆς Κιλικίας, ἀνατολικῶς τῆς Ταρσοῦ, ἐπὶ τοῦ Πυρράμιου ποταμοῦ, κτίσμα τῶν υἱῶν τῆς Μαντεύς Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου, ἐπίσημος καὶ μαντεῖον ἔχουσα (Στράβ.).

Μάλογος, δηλοῖ ἐβραϊστὶ τὸν βασιλεῖα καὶ κύριον (Μ α λ ε κ). 1) Καρχηδόνιος στρατηγὸς περὶ τὰ 500—550 π. Χ., ἐπολέμησεν ἐπιτυχῶς κατὰ τὸν Λιβύων ἀλλ' ἔπειτα ἠττήθη ἐν Σαρδηνίᾳ, καὶ τούτου ἕνεκα ἐξωρίσθη. Αἰτησάμενος δὲ, ἀλλὰ μὴ ἐπιτυχῶν τὴν μετακλήσιν του, ἐπολιόρκησε καὶ ἐκυρίευσεν τὴν πατρίδα του, ὅτε καὶ ἐθανάτωσε δέκα ἐκ τῶν ἐχθρικοῦς αὐτῇ διακριμένων. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ, ὡς ἐπιδιώκων τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν, κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ αὐτὸς (Just. XVIII, 7).—2) Βασιλεὺς τῶν Νοεαταίων ἐν Ἀραβίᾳ, σύμμαχος τοῦ Καίσαρος ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ πολέμῳ (Πλούτ. Ἀλέξ. 32).—3) ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Συρίας, ἔγραψε «Βυζαντιακά», εἰς βιβλία Ζ, ιστορίαν τῶν συμβάντων κατὰ τὰ ἔτη 470—480 μ. Χ., ἧς ἀπόσπασμα ὁ Φώτιος διετήρησε (Συλλ. Müller, fragm. histor. græc.).

Μάμερικος, τύραννος τῆς Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, μετὰ τῶν Καρχηδονίων κατὰ Τιμολέοντος πολέμησας, ἠττηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

Μαμαέρτιον, πόλις ἐν Βρετανίᾳ τῆς κάτω Ἰταλίας (Στράβ.).

Μαμιαμαία, μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξ. Σεβήρου.

Μανδάνη, θυγάτηρ τοῦ Ἀστυάγου, γυνὴ τοῦ Καμβύσου, μήτηρ Κύρου τοῦ μεγάλου (Ἡρόδ. Α, 107).

Μανδροκλής, ἀρχιτέκτων Σάμιος, ἐγεφύρωσε τὸν Ἰβόσπορον τῆς Θράκης διὰ τὸν Δαρεῖον ἐλατρεῦντα κατὰ τῶν Σκυθῶν, καὶ εἰς τὸ ἐν Σάμῳ Ἡραῖον ἀνέθηκεν εἰκόνα παριστῶσαν τὴν διόδον τοῦ στρατοῦ ἐπὶ τῆς γαφύρας (Ἡρόδ. Δ, 88).

Μανδύας, ἴδ. Ἐσθῆς.

Μανδύριον ἢ Μανδύριον, πόλις τῆς Καλαβρίας, μεταξύ Ἰάραντος καὶ Ὑδροῦντος παρὰ μικρᾷ λίμνῃ (ν. Ἀνδορία), ἐνθα Ἀρχίδαμος, ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐνίκηθη ὑπὸ τῶν Μεσσαπίων (Πλούτ. Ἀγ. Γ).

Μανέτιον ἢ Μανέτιον, Αἰγύπτιας, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (283—246 π. Χ.) ἱερογραμματεὺς ἐν Ἠλιουπόλει, ἔγραψεν ἑλληνιστὶ πολλὰ ἱστορικά, ἀστρονομικά, περίφυσικῆς συγγράμματα («τῶν φυσικῶν ἐπιτομῆ»), πάντα ἀπολεσθέντα· περιέσωσε δὲ ὁ Γεώργιος Σύγκελος ἐκ τῶν Αἰγυπτιακῶν αὐτοῦ, χειροῦντων ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρις Ἀλεξάνδρου, χρονολογικὴν μόνον ἀκριβοῦσιν τῶν δυναστεϊῶν καὶ βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, ἧς ἡ ἀκρίβεια, ἐπὶ πολλὴ ἀμφισβητήσασα ὑπὸ τῶν πεκαϊσθέντων, ἀπεδείχθη ὅμως ὡς ἀλάνθαστος ἀφ' οὗ ἤρχισαν ἀναγνωσκόμενα τὰ ἱερογλυφικά. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ ποίημα εἰς 6 βιβλία, ἐπιγραφόμενον «Ἀποτελέσματα», καὶ περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἀστέρων ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων πραγματευόμενον, ἀλλ' ἀναγνωρισθὲν ὡς πολὺ μεταγενέστερον, πιθανῶς τῆς ε' ἑκατοσταετηρίδος μ. Χ. Καὶ κρίνεται μάλιστα ὡς πολλοὺς ἔχον τοὺς συντάκτας.

Μανέρως, υἱὸς τοῦ πρώτου Αἰγυπτίου βασιλέως, νεώτατος ἀποθανὼν, δι' ὃ καὶ θρήνοι ἐπ' αὐτῇ ἐψάλλοντο (Ἡρόδ. Β, 79)· προσωποποιήσις, ὡς ὁ Αἴνος, ὁ Ἄδωνις, ὁ Ὑάκινθος, τοῦ πρώτου θανάτου.

Μάνης, 1) ποταμὸς τῆς Λοκρῆδος (Στράβ.).—2) Ὄνομα δούλων, μάλιστα Πα-

φλαγῶν (Ἄρσπ. Λυσιστρ. 907.—Στράβ.).

Μανέαι, 1) αἱ Ἐρινύες (Παυσ. Η, 24).—2) Παρὰ Λατίνους ἦν ἡ Μανία ὑποχθόνιος θεότης εἰς τὴν προσεφέροντο θυσιάαι παιδῶν, κατὰ χρησμῶν εἰπόντα «ὅτι ὤφειλε νὰ προσφέρηται κεφαλὴ ἀντὶ κεφαλῆς», δηλ. πρὸς σωτηρίαν τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ θυσία ἐγένετο. Ἀλλ' ὁ Ἰούν. Βροῦτος ἀντικατέστησεν ἀντὶ κεφαλῶν παιδῶν κεφαλὰς μηκόνων καὶ σκορῶδων.—3) Μανία, ἡ χήρα τοῦ Ζήνιος, σατράπου τῆς Αἰολίδος, ἦν ὁ Φαρνάβας ἐγκατέστησε διάδοχον τοῦ πατρὸς τῆς, ἦν δ' ἐφένευσεν ὁ υἱὸς αὐτῆς Μειδίας (Σεν. Ἑλλ. Γ, 1, 10).—Συνεχὲς ὄνομα δούλων γυναικῶν ἐκ Φρυγίας (Ἄρσπ. Βάτρ. 1345).

Μάνεις, ἴδ. Περὶ δέραςιν.

Μαντεύον. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους, τὰς θέλας βουλὰς διεμήνουν τοῖς ἀνθρώποις μάλιστα ὁ Ἀπόλλων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς, καὶ ἐνίοτε καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν θεῶν, καὶ μαντεύον ἢ χρηστήριον ἦν ὁ ναὸς ἢ ὁ τόπος ἐνθα αἱ τοιαῦται ἀποκαλύψεις ἐγένοντο ἢ ἐδίδοντο οἱ χρησμοί. Ὑπῆρχον δ' ἐν Ἑλλάδι μαντεῖα ἐπίσημα Ἀ', τοῦ Ἀπόλλωνος, 1) τὸ ἐν Δελφοῖς, κατ' ἀρχὰς Πύθων καλούμενον, ἐκ τοῦ πύθεσθαι (τὸ μέρος ἐνθα ἠρύττων), μυθολογικῶς δ' ἐκ τοῦ ὅτι ὁ θεὸς κατετόξευσεν ἀπ' αὐτῶν Πύθωνα, κληθέντα οὕτω διότι ἐκ τῆς ἐσάπης ἐκεῖ (πύθεσθαι=σῆπασθαι) (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπ. 185) ἐντὸς χάσματός τινος, καὶ ἐκ τῆς σήψους ἀνέθρωςκον ἄτμοι, ἐξ ὧν παρετήρηθη ὅτι τὰ περὶ βόσκοντα πόλινια κατελαμβάνοντο ὑπὸ σπασμῶν, ὡς καὶ οἱ πλησιάζοντες ἀνθρώποι, μαντικῶν κτώμενοι ἔναμιν (Διόδ. ΙΖ, 26.—Πλούτ. Ἑκλελ. Χρηστήρ. 42). Καὶ πρῶτον μὲν ἐχρησιμοῦντο ἐκεῖ ἀλληλοδιαδόχως ἡ Γῆ, ἡ Θέμις, ἡ Φοῖβη, ὁ Ποσειδῶν, ἡ Νῦξ, ὁ Χρόνος· εἶτα δ' ἐδωρήθη ὁ γῶρος τῇ Ἀπόλλωνι (Αἰσχλ. Βῆμ. 3.—Ἰδ. Παυσ. Α, 5.—Ὑπόθ. Πινδ. Πυθ.—Ἰζέτι. εἰς Λυκῶν. 292). Παρὰ τῇ ἐκ τῶν βράχων τοῦ Παρνασσοῦ καταρροῦσῃ

Κασταλίᾳ ἀνηγέρθη ὁ ναὸς τοῦ θεοῦ, ὅπως δάφνη κατὰστειτος, καὶ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ ἀγάλματος ἐκαίοντο μόνον ξύλα ἐλάτης, καὶ ἀντὶ θυμιάματος δάφνη (Αἰσχ. Χορη. 1036. Βῆμ. 39.—Πλούτ. π. τ. ἐν Δελφ. ΕΙ). Ἐδίδοντο δ' οἱ χρησμοὶ ὑπὸ ἱερείας, ἧτις ἐκαλεῖτο Πύθια, καὶ ἦν παρθένος ἐξ ἐγγωρίων πτωχῶν ἀγροτῶν, ὑποχρεουμένη, ἀφ' οὗ ἀπαξ ἐξελέγετο, νὰ μένη μέχρι θανάτου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς καὶ ἄγαμος, ὡς νέα κόρη πάντοτε ἐνδυομένη (Διόδ.), εἰ καὶ ἀφ' οὗτου Θεσσαλὸς τις, Ἐχεκράτης καλούμενος, ἐδελέασε μίαν ἐξ αὐτῶν, εὐεσπίσθη νὰ ἐκλέγηται πάντοτε ὑπερπεντηχοντοῦτις. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξελέγετο μία ἀπαξ τοῦ ἔτους, μαντεύουσα κατὰ τὸν Δελφικὸν μῆνα Βύσιον (ἴσως Πύθιον) (Πλούτ. Ἑλλ. κερ. κατ. Θ), εἶτα δὲ, ὅτε ἤρχισε τοῦ χρηστηρίου ἡ φήμη, ἐξελέγοντο δύο ἐναλλάξ χρησιμοδοτοῦσαι, καὶ τρίτη πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς τυχὸν κωλυομένης, καὶ ἐμάντευον καθ' ὠρισμένας ἡμέρας ἐκάστου μηνὸς (Πλούτ. Ἀλέξ. 14). Πάλιν δ' ὅτε ἐξέπεσε τὸ μαντεῖον, ὡς ἐπὶ Πλουτάρχου, περιωρίσθη ἐκ νέου ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς μίαν. Πρὶν ἢ χρησιμοδοτήσῃ ἡ Πύθια, παρεσκευάζετο ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Οἱ χρησμῶν ζητοῦντες, προσήρχοντο κατὰ τάξιν κληρώσεως (Αἰσχλ. Βῆμ. 32.—Βῆρικ. Ἰων. 422) ἀλλ' οἱ Δελφοὶ ἐνίοτε ἐχορήγουν προμάντεϊα εἰς ἐπίσημους ξένους ἢ εὐεργέτας· εἰδὼν δ' ἐνίοτε καὶ ἀτέλειαν, ἐξ οὗ συμπεραίνεται ὅτι καὶ τέλος τι ἀπηγεῖτο παρὰ τῶν τῶν χρησμῶν συμβουλευομένων (Ἡρόδ. Α, 54). Ὁ προσερχόμενος, προσάγων ὄμμα δ ἐλέγετο ὁ σιωτήρ (Πλούτ. Ἑκλελ. χρ. 49), οὕτως ἠρώτα τὸν χρησμῶν. Ἡ δὲ Πύθια, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας παρασκευασθεῖσα διὰ νηστείας καὶ λουτρῶν ἐν τῇ Κασταλίᾳ, ὠδηγεῖτο ὑπὸ ἱερέως τινὸς, ὅστις προφήτης ἐλέγετο, καὶ ἀνεθιβάζετο εἰς τρίπον ἰσάμενον ἐπὶ χάσματος γῆς (ἴσως τὴν σχισμὰδα δι' ἧς ἡ Κασταλία κατέρχεται), ἐξ οὗ ἐνομίζετο ὅτι αἱμοὶ ἐκπεμπόμενοι τὴν ἐνέπνεον (Παυσ. Α,

24, 5), εἰς λίσσαν ὡς ἐπιστεύετο καὶ ἐνίστε μέχρι θανάτου (Διόδ. ΙΣΤ, 26. — Στρβ. Θ, 419. — Πλούτ. π. ἐκλ. χρηστ.) αὐτὴν ἐρεθίζοντες, καὶ ἐξέπεμπεν ἀνάρθρους φωνάς, ἐξ ὧν ὁ προφήτης ἐξήγει τὸν χρησμὸν, συνήθως αἰνιγματώδους καὶ διαφορουμενῆς ἐννοίας, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς δὲ τοῦ χρηστηρίου, καὶ ὅτε περὶ δημοσίων καὶ μεγάλων συμφερόντων ἐπρόκειτο, συντεταγμένον εἰς στίχους, καὶ μάλιστα ἐξαμέτρους, τοὺς ἐπινοήσας κατὰ τὴν ἐκεῖ πίστιν ὑπὸ μιᾶς τῶν ἀρχαιοτάτων Πυθιδῶν, Φηρονόης (Πλούτ. Χρ. ἔμμ. Πυθ. 19). Ἐίχε δὲ τὸ μαντεῖον καὶ πέντε ἱερεῖς ἰσοβίου, ὡς καὶ τὸν προφήτην ὁσίους λεγομένους (Ἐύριπ. Ἴων, 411. — Πλούτ. Κεφ. κατ. 9), ἐκ πάντε οἴκων, τῶν Κλεομαντιδῶν, τῶν Θρακιδῶν, τῶν Λαφριδῶν, καὶ δύο ἄλλων, πάντων ἀμέσων ἀπογόνων τοῦ Δευκαλιωνος (Λυκ. κ. Λεωκρ. σ. 150. — Διόδ. ΙΣΤ, 24. — Ἡσυχ., λ. Λαφρ.). Ἀπὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἦδη ἤρξατο παραμελούμενον τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, τοῦλάχιστον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, θεωρούντων αὐτὸ ὡς τοὺς Δωριεῖς προστάτην (Πλούτ. Δημοσθ. Κ) ἐπὶ Πλουτάρχου ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπολέσαν τὴν θείαν ἐμπνευσιν· καὶ διετηρήθη μὲν μέχρις Ἰουστινιανου, ἀλλ' οὐδεμιᾶς ἀπολαῶν ὑπολήψεως. — 2) Τὸ ἐν Ἀθαις τῆς Φωκίδος, καὶ ὑπὸ τοῦ Κροίσου ἐρωτηθὲν (Ἡρόδ. Α, 46), ὑπὸ τοῦ Ξέρξου καταδαφισθὲν, οὐχ ἦτον διετήρηται τὴν μαντικὴν αὐτοῦ δύναμιν καὶ ἀφοῦ οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου ἐντελεῖς τὸ κατέστρεψαν (Παυσ. Α, 35), ὁ δ' Ἀδριανὸς ἀνυποχώρητος ἐκεῖ ναόν. — 3) Ἐπὶ τοῦ ὄρους Πιτώου παρὰ ταῖς Θήβαις, οὐ πρῶτος πρόμακτος ὑπῆρξε Ἰήγερος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μαλίας νύμφης. Ἐχρησιμοῦντο δ' Ἀιολιστι, ἀπαξ δ' ὑπὸ Καρῶν ἐρωτηθὲν, ἀπήντησε Κριστι. Κατεστράφη δ' ὅτε καὶ αἱ Θῆβαι, ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἡρόδ. Η, 135. — Στρβ. Θ, 413, 7. — Παυσ. Θ, 33. — Πλούτ. π. ἐκλ. χρηστ. 8). — 4) Ἐν Ἰσμηνίῳ τῆς Βοιωτίας, χρησιμοῦντο

διὰ σημείων καὶ τῆς ἐξέτασσεως τῶν θυμάτων (Ἡρόδ. Η, 134. — Διόδ. ΙΖ, 10. — Παυσ. Θ, 10, 2). — 5) Ἐν Ὑστιαίῳ πρὸς τῇ Ἀττικῇ. Οἱ πίνοντες ἐξ ἱεροῦ φρέατος ἐμαντεύοντο (Παυσ. Θ, 2, 1). — 6) Παρὰ τοῖς Λαυκτροῖς, ἐν Ἐύτρῳ, ἐκλιπὲν ἐπὶ τῶν Μαικεδόνων (Πλούτ. π. ἐκλ. χρηστ. 5. — Στρβ. Βυζ. λ. Ἐύτρῳ). — 7) Ἐν Τεγέῳ, ἢ ἢ Πυθία ἐκῆρξε τὸν γενέθλιον τοῦ Ἀπόλλωνος τόπον. Ἐχρησιμοῦντο δὲ καὶ ἐκεῖ προφήται (Πλούτ. Πελοπ. 16, Ἐκλ. Χρστ. 8. — Στ. Β. λ. Τεγν. — 8) Ἐν Ὀροβίαις τῆς Βυβίας, ἐνθα ὁ Ἀπόλλων ἐλέγετο Σαλινούσιος (Στρβ. Ι, 445). — 9) Ἐν Ἀργεῖ, εἰς τὸ Λύκαιον, ἐχρησιμοῦντο γυνὴ προφήτις (Πλούτ. Πύρρος, ΛΑ). — 10) Ἐν Ἀρσίῳ, τῇ Ἀκροπόλει τοῦ Ἀργεῖ, εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Δειραδιώτου Ἀπόλλωνος, ἐχρησιμοῦντο παρθένας, ἐμπνευμένης διὰ τῆς γέσεως αἵματος ἀρνίου, θυσιζόμεναι διὰ νυκτός. Ἐσώζετο μέχρι Παυσανίου (Η, 24, 1). — 11) Τὸ ἐπίσημον ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ ἐν Διδυμοῖς πρὸς τῇ Μιλήτῳ, εἰς ναὸν ὑφιστάμενον πρὸ τῆς ἐποικίσεως τῶν Ἰώνων (Παυσ. Ζ, 2, 4), καὶ οἰκοδομηθέντα, ὡς ἐνομίζετο, ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Βράγχου, ὅστις, ἐκ Δελφῶν ἐλθὼν ὡς καθαρὸς τῆς, συνεκτίμησε καὶ τὸ μαντεῖον τὸν δὲ ναὸν ἤγειραν ὁ Ἡρακλῆς (Παυσ. Β, 13, 6. — Στρβ. ΙΣΤ, 634). Ἐκ τοῦ Βράγχου ὀνομάζοντο οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ Βραγγῆ (δαί) ἐξ αὐτῶν δ' ἐν γένος, οἱ Βραγγεῖδες (δαί), εἶχον κυρίως τὸ δῖον τοῦ μαντεῖου (Κόνων ΜΑ)· πᾶσα δ' ἡ λοιπὴ διάταξις ἦν ὡς ἐν Δελφοῖς. Ἰδὲ τὸ μαντεῖον ταῦτο ὡς καὶ εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς ἐδωκε λαμπρὰ δῶρα ὁ Κροῖσος· ἐσύλησαν δ' αὐτὰ οἱ Πέρσαι (Ἡρόδ. ΣΤ, 19), καὶ τὸ χαλκῶν ἀγάλμα τῶ Ἀπόλλωνος ἀπεκόμισεν ὁ Ξέρξης εἰς Ἐκβάταν μετὰ τῶν ἠθασαυρῶν τοῦ ναοῦ, παραθεθέντων ὑπὸ τινων ἐκ τῶν Ἡρακλιδῶν, οἵτινες ἀπακίθησαν εἰς Βακτριανήν, καὶ ὦν τοὺς ἀπογόνους ἐτιμώρησαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀπέδωκε δὲ τὸ

ἀγάλμα εἰς τοὺς Μιλησίους ὁ Σέλευκος, διότι, ὁ Διδυμάτος χρησμὸς τὸν προσηγόρευσε βασιλέα (Παυσ. Α, 16, 3. — Διόδ. Θ, 90). — 12) Ἐν Κλάρῳ τῆς Κολοφῶνος, ἰδρυθὲν ἐπὶ Κρητῶν πρὸ τῆς εἰς Ἀσίαν μεταβάσεως τῶν Ἰώνων, καὶ τοῦτο ἀφίδρυμα τοῦ Δελφικοῦ. Ἡ ἐκ Δελφῶν θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου Μαντῶ ἔσχεν υἱὸν τὸν Μόσπον, οὗ οἱ ἀπόγονοι ἦσαν ἡμαντικὴ φυλὴ (Παυσ. Ζ, 3, 1). Ὁ μάντις, ἀπαίδευτος, ἐλάμβανε μόνον τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐρωτῶντων τὸν χρησμὸν, κατέβαινε εἰς εὐρὸ φρέαρ, ἔπιπεν ἐξ αὐτοῦ, καὶ ἐχρησιμοῦντο ἐμμέτρως (Ἰακ. Ἀπ. Η 54). — 13) Ἐν Γρουεῖᾳ παρὰ τῇ Μυρίνῃ (Ἐκατ. Ἀποσπ. 201). — 14) Ἐν Ἀέσθῳ τοῦ Ἀπέλλ. Νικαίου ἢ Γοννακίου (Ἀρστω. Νεφ. 145). — 15) Ἐν Ἀβδηροῖς (Γζέτ. εἰς Λυκόβρ. 445). — 16) Ἐν Δήλῳ, μόνον ἐν ἄρξ θέρους (Καλλιμ. Ὑμν. εἰς Δῆλον Α. — Σαιν. Virg. Α. IV, 143). — 17) Ἐν Πατάροις τῆς Λυκίας, μόνον ἐν χειρῶν, ὅτε ἡ πρόμαντις παρέμενε ὄλην νύκτα εἰς τὸν ναόν, περιμένουσα τὴν ἐμπνευσιν (Ἡρόδ. Α, 132). — 18) Ἐν Τελμησσῷ τῆς Λυκίας, ἐνθα οἱ μάντις ἦσαν ἰδίως ἐξηγηταὶ ὄνείρων καὶ τεράτων (Ἡρόδ. Α, 78. — Ἀρριαν. Β, 3). — 19) Ἐν Κυανέαις πρὸς τῇ Τελμησσῷ, ἐνθα εἰς τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος ἀντανεκλῶντο τὰ ἀπόντα ἢ μέλλοντα (Παυσ. Ζ, 21, 6). — 20) Ἐν Μαλλῷ τῆς Κιλικίας (Στρβ. ΙΑ, 675. — Ἀρρ. Β, 5). — 21) Ἐν Κιλικίᾳ (ὡς ἐν αὐτῇ) Σαρπηθονίῳ Ἀπόλλωνος (Διόδ. ΛΒ, 11) — 22) Ἐν Ὑβλή τῆς Καρίας (Ἀθῆν. ΠΕ, 672). — 23) Ἐν Ἰερέῳ κώμῃ παρὰ τῇ Μαιάνδρῳ, ἐμμέτρως χρησιμοῦντο (Στ. Βυζ. λ. Μαντεῖον. — Λιν. XXXVIII, 13). — Β, 233). Οἱ χρησμοὶ ἐξητῶντο ἐκ τῶν ἤχων ὡς παρῆγον τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα

φύλλα τῶν δρυῶν καὶ φηγῶν τοῦ ἱεροῦ ἄλλους καὶ αἱ ἐκ τῶν κλάδων αὐτῶν ἐξαρτῶμενοι λέβητες. Προσέτι δὲ καὶ δύο κίονες πλησίον ἀλλήλαις ἰδρυμένοι ἔφερον ὁ μὲν μέγαν χαλκοῦν λέβητα (τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον Σουῖδ. ἐν λ. — Στρβ. Θ, ἀποσπ.), ὁ δὲ χαλκοῦν παῖδα, ἔχοντα διὰ χειρῶν μάστιγα, ἐξ ἧς ἐκρέματο τριπλῆ ἄλυσις μετ' ἀστραγάλων, οἵτινες, κινούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐκτόπων τὸ χαλκεῖον καὶ παρῆγον παντοίους ἤχους. Τῶν ἤχων τούτων τὴν ἐρμηνείαν ἐδίδον κατ' ἀρχαῖς ἱερεῖς, εἴτα δὲ ἱερεῖται λεγόμεναι πέλειαι ἢ πελειάδες, διότι ἐπεκράτει ἡ πίστις ὅτι περιστεραὶ (πέλειαι) προσπιτᾶσαι ἐκ Θηβῶν τῆς Αἰγύπτου, ἐκόμισαν τὴν ἐντολὴν τῆς ἰδρύσεως τοῦ μαντεῖου (Ἡρόδ. Β, 55. — Σοφκλ. Τραγ. 169. — Παυσ. Α, 12, 10), ἐξ οὗ καὶ ἦν ὁ Ζεὺς ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ἱεροῖς κροπόδωπος (Ἡρόδ. Δ, 181). Ἐλέγετο δ' ὅτι καὶ περιστερὰ, καθημένη ἐπὶ ἱερᾶς δρυός, ἐπίσης ἐχρησιμοῦντο (Δ. Ἀλικ. Α, 14). Ἐλαμβάνοντο δ' αἱ πέλειαι ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων οἴκων τῆς Δαυδῶνης, καὶ τριῶν ἐξ αὐτῶν τὰ ὀνόματα ἐπὶ Προδότου ἦσαν Προμείνια, Τιμαρέτη, Νικάνδρα. Καὶ ἄνδρες ὅμως ὑποφῆται ἡρμηνεύον ἐπίσης τοὺς χρησμοὺς καὶ ἐλέγοντο Τόμουροι (Στρβ.). Οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο πολλάκις δι' ἐξαμέτρων. Ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν δὲ χρόνων ἦν ἡ σπουδαιότης τοῦ μαντεῖου μικροτέρα ἢ ἐν τοῖς πρὶν χρόνοις. Καὶ κατεστράφη μὲν ὁ ναὸς ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν τῷ 219 π. Χ., καὶ ἀπεκόπησαν αἱ ἱεραὶ δρυὲς (Πολθ. Δ, 67), ἀλλὰ τὸ μαντεῖον ὑπῆρχεν ἐτι μέχρι τοῦ γ' αἰῶνος μ. Χ., καὶ ὁ Στράβων (Ζ, 3, 2, 9) μνημονεύει ἐτι τῶν ἱερῶν αὐτοῦ. — 3) Τὸ τοῦ Διὸς Ἀμμωνος ἐν Ὀάσει τῆς Λιβύης, οὐ ἀφίδρυμα ἐλέγετο τὸ ἐν Δαυδῶνῃ, τὸ πρῶτον διὰ τῶν Κυρηναίων γνωστὸν τοῖς Λακεδαιμονίοις. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῆς 94 Ὀλυμπιάδος, ἔπαυον ἐκεῖ, καὶ πρὶν ἐτι, θεωρίαν διὰ τριήρεως ἤτις Ἀμμωνιεύς ὀνομάσθη (Ἡσυχ. — Σουῖδ. λ. Ἀμμων. — Ἀρπκρ. λ. Ἀμμωνίς).

Τὸ ἱερεῖον ὑπερετεῖτο ὑπὸ ἱερῶν παλυαρίθμων (Διόδ. Γ, 50. ΙΖ, 59). Ἐπὶ Στράβωνος (ΙΖ, 813) ἦν ἡδὴ ἐν παραμυθῇ, πολλαχοῦ ὁμοίως τῆς Ἑλλάδος εἶχον ἰδρυθῆ καὶ αὐτοῦ ἐπώνυμοι. Τοῦ Διὸς δὲ χρηστήρια μνημονεύονται πολλαχοῦ τῆς Ἀσίας (Ἡρόδ. Β, 29. — Διόδ. Γ, 6) διότι οἱ Ἕλληνες τὸν Δία ὠνόμαζον τὸν ὑπέρτατον θεὸν παντὸς ξένου λαοῦ. — Γ', ἀλλων θεῶν μαντεῖα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ εἰδικῶν περιστάσεων χρησιμοδοτοῦντα. Τοιαῦτα ἦσαν 1) ἐν Πέτραις τῆς Ἀχαΐας τὸ τῆς Δήμητρος, ἐνθα εἰς ἱερὰν πηγὴν βυθιζόμενον κάτοπτρον, ἐπιστεύετο ὅτι προέλεγε τὴν ἐκδοσὶν βασιλείας ἀσθενείας, τὸν ἀσθενῆ δεκνύον ὡς ζῶντα ἢ ὡς νεκρὸν (Παυσ. Ζ, 21, 5). — 2) Τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ πολλαχοῦ. Οἱ ἀσθενεῖς μίαν νύκτα εἰς τὸν ναὸν ἐγκοιμώμενοι, ἐβλεπον κατ' ὄναρ τὴν θεραπείαν των, ὡς ἐκ σωζομένων ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν μαρτυρεῖται. — 3) Πλούτωνος καὶ Κόρης (Ἀμφιτρίτης) παρὰ τῇ πόλει Νύση τῆς Καρίας, ἐνθα οἱ ἀσθενεῖς ἢ οἱ ἰερεῖς εἰς τὸ Χαρώνιον ἄντρον τὸ παρὰ τῇ ἱερῇ ἐγκοιμώμενοι, ἀπαξ μάλιστα κατ' ἔτος, ἐπὶ τῆς πανηγύρεως, ἐβλεπον κατ' ὄναρ τὰ πρὸς θεραπείαν. Παντὶ δ' ἐτέρῳ ἦν τὸ σπήλαιον ἄδυτον καὶ ὀλέθριον (Στράβ. ΙΔ, 649. Ἰδ. καὶ ΙΒ, 579). — 4) Ἐρμιοῦ ἐν Φραγίς τῆς Ἀχαιῶν. Εἰς τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ κείμενον ἀγάλμα τοῦ θεοῦ κατέθετον ὁ προσερχόμενος, περὶ τὴν ἐσπέραν, ἕνα χαλκῶν (1/2 ὄβολοῦ), ἀνῆπτεν ἕνα τῶν περικρεμαζόμενων λύχνων, ἠρώτα δ' ἐβούλετο χρυσίως, εἰς τὸ εὖς τοῦ θεοῦ, ἔλλειε διὰ τῶν χειρῶν τὰ ὠτά του μέχρις οὗ ἐξήρχετο τῆς ἀγορᾶς, καὶ τὴν πρώτην φωνὴν ἣς ἤκουεν ἐξελοῦν αὐτῆς ἐξελάμβανεν ὡς μάντευμα (Παυσ. Ζ, 22, 2). — 5) Ἴνους ἐν Ἐπιδαύρῳ Διμηρᾷ καὶ ἐν Οἰτύλῳ, ὄνειρομαντεῖον (Παυσ. ΙΙ, 26, 1). — 6) Ἀκραιῶν Ἴραος, τὸ πάλαι ματαξὺ Λεχαιοῦ καὶ Παγῶν (Στράβ. ΙΙ, 380). — Δ', Ἡρώων, 1) Ἀμφιαράου, παρὰ ταῖς Θηβαίας πρὸς ταῖς Πισυαῖς, ἐνθα σχισθεῖσα ἡ γῆ

κατέπιε τὸν Ἀμφιάραιον. Ἐκεῖ οὐδὲν ζῆλον ἔβασκε τὴν γλῶσσην, οὐδὲν πτηρὸν ἐκάθητο εἰς τοὺς κίονας τοῦ ἱεροῦ. Οἱ μετὰ νηστειῶν καὶ ἀποχῆν οἴνου ἐγκοιμώμενοι ἐλάμβανον τὰ μαντεύματα κατ' ὄναρ. Οἱ Θηβαῖοι ὁμοίως ἀπεκλείοντο τοῦ μαντείου, διότι τὸν Ἀμφιάραιον εἶχον δεχθῆ ὡς σύμμαχον καὶ οὐχὶ ὡς μάντιν (Ἡρόδ. Η, 134. — Παυσ. Θ, 8, 2. — Φιλόστρ. Β, Ἀπλ. Η, 37). — 2) Τοῦ αὐτοῦ ἐν Ὠρωπῇ, ἰδρυθὲν ὑπὸ τῶν Θηβαίων (Στράβ. Θ, 395), ἐπίσης τοῖς ἐγκακωμένοις χρησιμοδοτοῦν. Οἱ μαντευόμενοι ἔρριπτον νομίσματα εἰς τὴν παραρρέουσιν πηγὴν (Παυσ. Α, 34, 2). — 3) Ἀμφιλόχου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφιαράου, ἐν Μάλλῃ τῆς Κιλικίας, τὸ, κατὰ Πausανίαν (Αὐτ.), πάντων ἀψευδέστατον ἐπ' αὐτοῦ (Ἰδ. Δ, Κάσσ. ΟΒ, 7). — 4) Τροφωνίου ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βακωτίας. Τὸ χρηστήριον ἦν ἐντὸς στενωπάτης ὁπῆς εἰς σπηλαίου μυθόν. Ὁ δὲ θέλιον νὰ συμβουλευθῆ αὐτὸ, ἀφ' οὗ πλεῖστα εἴθουεν εἰς τοὺς θεοὺς, εἰς τὸν Τροφώνιον καὶ τοὺς παῖδάς του, ἐνήστευεν ἐφ' ἡμέρας τινας ἐν τῇ ἱερῇ τοῦ Ἀγαθοῦ Δαίμονος καὶ τῆς Τύχης, ἐλούετο εἰς τὸν ποταμὸν τὴν Ἐρκυναν, ἔπινεν ἐκ τῶν πηγῶν τῆς Λήθης καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἠγγίζετο ὑπὸ δύο παιδίον καλουμένον Ἐρμών καὶ ὑπὸ τῶν ἱερῶν, καὶ προσήχετο εἰς ἀγάλμα παντὸς ἀρχαίου, ἔργον τοῦ Δαιδάλου, παντὶ ἄλλῳ ἀπρόσιτον, ἐνδοθεῖς τέλος ἰδὼν ἐνδομασίαν, ὡθεῖτο κάτω διὰ τῆς ὁπῆς εἰς ἀγνωστον πυλόμενα, ἀνεδιβάζετο δὲ εἰτα ὀπίσω τοὺς πύδας ἐμπρὸς αἴσπε καὶ ὡς θαῦμα ἐθεωρεῖτο ὅτι εἰς ταύτην τὴν φεβερὰν δοκιμασίαν εἰς μόνος ἐμνημονεύετο ἀποθανόντων, εἰς δουροφόρος τοῦ Δημητρίου, καταβάς οὐχὶ ἐκ πίστεως, ἀλλ' ἐκ κλέψης. Ὁ ἀναβάς ἦν κατ' ἀρχάς περὶ τρομος καὶ ἐπὶ πολὺ γέλως αὐτῷ δὲν ἐπῆρχετο, ὡραίε δὲ νὰ ἀναθέσῃ εἰς τὸ ἱερὸν πύνακα, ἐφ' οὗ νὰ ἐγγράψῃ ὅτι κάτω εἶδεν ἢ ἤκουσεν (Παυσ. Θ, 39, 4—14). Ὁ στρατὸς τοῦ Σύλλα ἐλεγάτῃσε τὸν ναὸν, ἀλλὰ τὸ μαντεῖον ἐσώζετο ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ ἐπὶ

τοῦ Πλουτάρχου (π. Ἐκκελ. Χρηστ. 5. — Ἰδ. Φιλόστρ. 8. Ἀπολλ. Η, 19). — 5) Ἡρακλέους ἐν Βούροις τῆς Ἀχαΐας. Οἱ χρώμενοι τῷ μαντεῖῳ ἐλάμβανον καὶ ἔρριπτον 4 ἐκ πολλῶν ἐκεῖ κειμένων ἀστραγάλων, καὶ πίνακες περιεῖχον τὰς ἐξηγήσεις πάντων τῶν ῥιπτομένων σχημάτων (Παυσ. Ζ, 25, 6). Τοῦτο ἀνευρέθη ἐκεῖ, σπήλαιον ἐν ἐντὸς βράχου ἐν μέρει λελαξευμένον. — 6) Πασιφάης ἐν Θαλάμοις τῆς Λακωνικῆς, ἐνθα ἤσκειτο ὄνειρομαντεία (Πλούτ. Κλεομ. Ζ, Ἄγις, Θ). — 7) Κάλχαντος ἐν Δαυνίᾳ τῆς Νῆας Ἰταλίας ὁμοίως ὄνειρομαντεῖον. Ὁ ἐρωτῶν τὸν χρησμὸν ἐκοιμᾶτο ἐντελιγμένος εἰς τὴν δορὰν μέλανος κριοῦ ἐν εἴθου (Στράβ. ΣΤ, 284). — 8) Φριξίου ἐν Ἰθέρῃ, πρὸς τῇ Καυκάσῳ (Στράβ. Θ, 492). — Ε', Νεκρομαντεῖα: ἡ ψυχρομπεῖα, ἐνθα οἱ μαντευόμενοι, ὄσαντες τοῖς ὑποχθονίοις θεοῖς, ἐπεκαλοῦντο τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, καὶ 1) τὸ ἀρχαιότατον καὶ περιφημώτατον, ἐν Θεσπρωτίᾳ, παρὰ τῇ Δόρῳ λιμνῇ (Ἡρόδ. Β, 92, 7. — Διόδ. Δ, 22. — Παυσ. Θ, 30, 3). — 2) Ἐν Ἡρακλείᾳ τῆς Προποντίδος (Πλούτ. Κίμ. ΣΤ).

Μαντική. Γενική ἦν ἡ πίστις τῶν ἀρχαίων, ἰδίως τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, εἰς τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν διοριζομένην εἰς τινὰς δυνάμιν τοῦ διορῆν τὰς θεῖας βουλὰς καὶ μαντεύειν τὰ μέλλοντα. Διήρουν δὲ τὴν μαντικὴν εἰς ἀτεχνον καὶ εἰς ἐντεχνον. Ἡ πρώτη συνίστατο εἰς ἐνδόμυχον ἔμπνευσιν ἢ «θεῖον πνεῦστον ὀρμήν», δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος ἐγίνετο ὄργανον πνεύματος, ὡς παρὰ τοῖς προφήταις τῶν Ἑβραίων. Οὕτω καὶ ὁ Ἕλληνας Κάλχας παρ' Ὀμήρῳ γνωρίζει κατὰ τ' ὄντα τὰ ἐσόμενα πρὸ τ' ὄντα. Ἀλλὰ συνήθως ἐχορηγεῖτο ἢ ἐξάσκησης τῆς μαντικῆς δυνάμεως εἰς ὠρισμένους καιροὺς καὶ περιστάσεις, καὶ τοιαῦτα ἦσαν α', αἱ ἐκστάσεις, καὶ ἡ ψυχῆ, μάλιστα ἐπὶ ἀσθενειῶν, ἢ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου (Πλάτ. Ἀπλ. 39, α. — Ὀμ. Ὀδ. Σ, 153. Ἰλ. Ζ, 447, 843. X, 358), ἀπολυομένη τῶν δεσμῶν

(ΑΡΧ. ΛΒΒ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Α')

τοῦ σώματος, ἀνακτᾶ πρὸς στιγμήν τὰς ὑψηλοτέρας αὐτῆς δυνάμεις καὶ τοιαύτων ἐκστάσεων δεκτικώτεροι ἐθεωροῦντο αἱ γυναῖκες, ὡς ἡ Κασσάνδρα, ἡ Πυθία, αἱ Σιβύλλαι παρὰ Ῥωμαίοις. — β'. Τὰ ὄνειρα, διότι καὶ ὁ ὕπνος ἐθεωρεῖτο ὡς χαλαρῶν τὰ σωματικὰ δεσμὰ τῆς ψυχῆς, καὶ αἴρων αὐτὴν πλησίετον εἰς τὴν θεῖαν αὐτῆς καταγωγὴν. Τοῦτου ἕνεκα ὡς θεῖα ἔμπνευσις ἐθεωρεῖτο τὸ ὄνειρον. «Καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστὶ» (Ὀμ. Ἰλ. Α, 63), καὶ ὑπῆρχε καὶ θεὸς τῶν ὄνειρων (Ἰλ. Β, 6. — Παυσ. Β, 10, 2). Πολλάκις δὲ παρίστανται ἐν ὄνειρῳ καὶ ἄλλαι θεότητες (Ὀδ. Ζ, 13,) ἢ θανόντων σικαί (Ἰλ. Ψ, 65). Ἐξηρῶντο δὲ τὰ φαντάσματα τοῦ ὄνειρου ἐκ τοῦ πέμποντος αὐτὰ θεοῦ, καὶ ἴσχυον μόνον ἐφ' ὅσον τὸ ὄναρ, εἴτε ἐναργῶς δεκνύοντα, εἴτε συμβολικῶς ὑπερβαίνοντα (Ὀδ. Τ, 535) τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, ὅτε ἀπρητοῦντο ἐξηγήσεις τοῦ ὄνειροκρίτου ἢ ὄνειροπόλου. Ἀλλ' ὑπῆρχον καὶ ἀπατηλὰ ὄνειρα (Ὀδ. Τ, 580), καὶ πολλάκις καὶ οἱ θεοὶ δι' αὐτῶν ἠπάτων (Ἰλ. Β, 1), ὥστε ἀπόλυτον ἀμπιστοσύνην δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη εἰς αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος. Οὐδ' εἶχε δὲ πᾶν ὄνειρον σημασίαν καὶ σπουδαιότητα. Ἀλλὰ πλὴν τῶν ἀπροκλήτως ἐπιφοιτῶντων ὄνειρων, ἐξήτουν οἱ Ἕλληνες τοιαῦτα παρὰ τῶν θεῶν καὶ δι' ἐγκοιμήσεως. — γ'. Οἱ χρησμοὶ ἢ μαντεύματα, προσέτι καὶ θεοπρόπια, φημί, θέσφατα, λόγια λεγόμενοι. Ἦν δὲ τὸ μέρος ἕνα ὁ χρησμός ἠρωτάτο (χρησθαί), τὸ μαντεῖον ἢ χρηστήριον, καὶ ὁ μάντις ὁ μεταδίδων τοὺς χρησμούς ἐλέγετο χρησμοφθῆς ἢ χρησμολόγος, ὅπερ ὁμοίως ἐνέφαινε καὶ τὸν ἐρμηνεύοντα τοὺς χρησμούς, ὡς καὶ τὸν συλλογὴν αὐτῶν ποιούμενον. Ἦσαν δὲ τὰ χρηστήρια προσηρητημένα εἰς ὠρισμένους τόπους καὶ εἰς ναοὺς θεῶν, καὶ εἶχον ἰδίους ἱερεῖς, ἀπολαμβάνοντα γενικῆς πίστεως, τινὰ καὶ γενικῆς φήμης παρὰ τοῖς Ἕλλησι, προσέτι καὶ παρὰ βαρβάροις. Εἶδος δ' ἰδιαίτερον τῶν χρη-

στηρίων ἦσαν τὰ σκευομαντεῖα, νεκρομαντεῖα ἢ ψυχομαπεῖα, συνδεόμενα μετὰ λατρείας ἡρώων ἢ χθονίων θεοτήτων, ὡς τὸ τοῦ Ἀμφιράου ἐν Ἐρωπῶ, τοῦ Ἀμφιλόχου καὶ Μόφου ἐν Κιλικίᾳ, τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ, τοῦ Κάλχαντος καὶ Ποδχαλερίου ἐν Γαργάνῳ τῆς Ἀπουλίας. Εἰς τούτων τοὺς ναοὺς, οἱ χρησμὸν ἐπικαλούμενοι καὶ μάλιστα πρὸς ἀσθενειῶν θεραπείαν, κατακλίνοντο ἐπὶ τῆς θορᾶς τοῦ θυσιασθέντος ἱερέου· ἐπιστεύετο δὲ ὑπὸ τῆς κοινῆς προλήψεως καὶ ὅτι εἰς τοὺς τοῖς νεκροῖς θύοντας, ἐπικαλούμενους αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ τῶν τάφων κατακλινομένους ἢ ἀγρυπνοῦντας, ἐπεφαίνοντο πολλάκις τὰ εἰδωλα τῶν τεθαμμένων καὶ ἔδιδον τὰς ζητούμενας μαντείας. Ὡς πολὺ σπουδαιότερα δ' ἐθεωροῦντο τὰ κυρίως καὶ διὰ λόγου μαντεύματα, ἃ ἐχρησιμοῦντο εἰς ἕκαστα περιεργόμενοι, ἢ ὑποτιθέμενοι ὅτι περιήρχοντο, μάντιες ἢ μάντιδες, ὧν τὰς ἀσυναρτήτους φημάς οἱ λεγόμενοι προφηταὶ συνηρηολόγουν εἰς ἀπαντήσεις, τὸ πλεῖστον δυσνοήτους, διαφορομένας, καὶ πολλῶν ἐρμηνειῶν δεκτικὰς. Ὁ πρῶτιστος χρησιμοδότης θεός ἦν ὁ Ἀπόλλων, καὶ τὸ περιφημώτατον μαντεῖον (ἴδ.) τὸ τῶν Δελφῶν, οὐ καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολιτικὴν ἐπιρροὴν ψάλλει ἡδὴ ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. I, 404. Ὀδ. Θ, 80), καὶ οὐ ἡ σπουδαιότερος πολὺ ἠῦξσε μετὰ τῶν Δωριέων τὴν εἰσοβολήν. — Ἐτέρα μαντειῶν κατηγορία ἦν ἡ διὰ σημείων, ὡς ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ ἐκατὶ ἱερεῖς Ἰαμίδαι ἐμάντευον κρατηροῦντες τὰ ἱερεῖα καὶ τὰ φαινόμενα ἐπὶ τῶν θυσιῶν (Ἰερδ. II, 134. — Στρώ. II, 542. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 7, 2). Ὀμοίως ἐν τῇ Ἰσμηλίᾳ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Θήβαις· καὶ ἐν τῇ παναρχαίᾳ τοῦ Διὸς ἐν Δωιδώνῃ (Ὀμ. Ἰλ. II, 235. Ὀδ. Ε, 327). Οἱ χρησμοί, ἰδίως οἱ ἐπισημότεροι, μεγάλην ἐξήχουν ἐπιρροὴν καὶ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς πορείας καὶ ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἑλλάδος, ἐν ὅσῳ ὑπηρετοῦντο ὑφ' ἱερέων τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σοφίαν θεραπευόντων· ἀλλ' ἐξέπεσαν εἰς τὴν κοινὴν ὑπόληψιν καὶ πίστιν

ἄφ' ὅτου, ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς παρακμῆς, ἤρξαντο καὶ αὐτοὶ δεισιδαιμονίας ἀκαί πρὸς κερδοσκοπίαν· ἰδιωτικὰ ὑπηρετοῦντες συμφέροντα. Ἡ δ' ἐντεχνος μαντεία ἦν ἡ ἐξαρτωμένη ἐκ σημείων τινῶν, ὧν ἀπητεῖτο ἡ σπουδὴ καὶ γνώσις, ἢ δ' ἐρμηνεία ἐστηρίχθη ὡς ἦν ἐπιμένον ἐπὶ δεισιδαιμονιῶν. Παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. P, 383. I, 135) οἱ ἀσκούντες αὐτὴν ἀπετέλουν ἰδίαν τάξιν, ὡς ἦν ἡ τῶν ἱατρῶν, τῶν κηρύκων, κτλ. Ἐν γένει δὲ καὶ πᾶν ἀπροσδόκητον φαινόμενον ἐξελαιμάνετο ὡς τέρας καὶ θεῖον μήνυμα. Τοιαῦτα τέρατα ἢ σημεῖα παρ' Ὀμήρῳ εἰσὶν οὐράνια, ἐκ τοῦ Διὸς προσερχόμενα φαινόμενα (Διοσημεία) ὡς ἀστραφαί, βρονταί, κεραυνοί, ἴρις, αἰῶνοι, ἤτοι μεγάλα ὄρνεα, ὡς τὰ ἐξ Ὀλύμπου ὑπὸ τῶν θεῶν ἐκπεμπόμενα, προσέτι δὲ καὶ ὁ πταρμὸς, καὶ φωνὴ ἀνθρωπίνῃ ἀντηχοῦσα (κλῆθ' ὦν, φήμη), ἐνίοτε δὲ, ἀλλὰ σπανίως, καὶ ἔκτακτα φαινόμενα, ὡς βροχὴ αἵματος (Ὀμ. Ἰλ. A, 53. II, 459. Ὀδ. Y, 345. M, 394). Καὶ συνήθως μὲν ταῦτα ἐδήλουν ἀπλῶς εὐτυχίαν ἢ ἀπώγειαν. Ἀλλ' ἐνίοτε ἦν ἀναγκαία καὶ ἐρμηνεία αὐτῶν, καὶ αὐτὴ ἦν τὸ ἔργον τοῦ μάντεως, προφήτου, θεοπρόπου, οἰωνοσκόπου ἢ οἰωνιστοῦ, θυσιασκόπου (Ὀδ. A, 202. Ἰλ. Ω, 221). Ἦσαν δ' οἱ μάντιες ἄλλοι ἢ οἱ ἱερεῖς, καὶ ἐνίοτε μὲν καὶ ἡγεμόνες, ὡς ὁ Ἀμφιράος, ὁ Ἐλένος, ἢ Κασσάνδρα, ἄλλοτε δὲ ημιουργοί (Ὀμ. Ὀδ. A, 416. O, 255. II, 383). Ἐνίοτε ἐπιρροὴν εἶχον ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας τοῦ τέρατος αἱ περιστάσεις ὑφ' ἃς αὐτὸ ἐπεφάνη (Ἰλ. Θ, 245. B, 301)· ἄλλοτε δὲ τὸ μέλλον περιστατὸ συμβολικῶς ὑπ' αὐτοῦ (Ὀδ. O, 525. B, 146. Ἰλ. M, 200). Βαθυμῆδον διὰ τὰς πολιτικὰς καὶ ἄλλας ἐπισήμους περιστάσεις ὑπερίσχυσαν οἱ χρησμοί· ἀλλ' ἰδίως διὰ τὰς πολιτικὰς περιπετείας ἔμνε πάντοτε ἐγκυρος ἢ τριαυτὴ μαντεία, εἰς ἣν καὶ παντοῖα ἄλλα προστέθησαν στοιχεῖα, ὡς αἱ ἐκλείψεις, αἱ διάττοντες ἀστέρες, τρικυμῖαι, πλημμύραι, ἢ κακνομαντεία (ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ ἀνα-

ἠρώσκοντος καπνοῦ, καὶ διάφορα εἶδη ἐντόμων καὶ ζῴων, ὡς λαγωαί, ὄφεις, ἀράχνη, πρὸ πάντων δὲ ὄρνεα (οἰωνοί), καὶ τὸ οἰωνοῦς ἢ ὄρνιθας γινώσκειν ἦν τὸ ἔργον τῶν οἰωνιστῶν ἢ οἰωνοπόλων. Ἄλλος δὲ τρόπος μαντείας ἦν ὁ διὰ τῶν οὐχὶ ἀφ' αὐτῶν παρουσιαζομένων, ἀλλὰ ζητούμενων σημείων, ὅλον ἐν τοῖς ἐντοσθίοις τῶν ἱερείων, ἢ ἱεροσκοπία ἢ ἱερομαντεία διὰ τῶν ἱεροσκόπων (ἡ βωμοσκόπων, θυσοσκόπων, σπλαγχνοσκόπων, ἢ πατισκόπων),

Ἡ ἐμ. πυρομαντεία, ἣν ἐπέβλεπον οἱ πυρῆκοι, ἦν ἡ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῆς φλογὸς τῆς θυσίας, ἀποδιδόμενη τὸ πρῶτον εἰς τὸν Ἀμφιράον. Ἡ πηγομαντεία ἠρύετο τὰς ἐξηγήσεις τῆς ἐκ τοῦ ἄν ἢ ἐπὶ πόσον ἀντικείμενον τι ῥιπτόμενον εἰς πηγὴν, ἐπέπλεον ἢ ἐβουλλετο, ἢ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν κύκλων οὗς παρήγε λιθὸς βυθίζομενος. Ἡ κροσκινομαντεία συνίστατο εἰς τοῦτο, ὅτι ζητούμενου τινός, ἐνόχου φέρ' εἰπεῖν, κλέπτου κτλ., ἐκρεμάτο κόσκινον ἐκ κλωστῆς καὶ ἐστρέφετο, προφερομένων διαφόρων ὀνομάτων. Ἐκεῖνος δὲ, εἰς οὐ τὸ ὄνομα ἔπαυε στρεφόμενον, ἦν ὁ ζητούμενος. Ἡ χειρομαντεία, ἢ τέχνη τοῦ μαντεύειν ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν γραμμῶν τῆς ἀνοικτῆς χειρὸς, μνημονεύεται καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος, τῇ ἑκατονταετηρίδι μ. Χ., ἐγραψε θεωρίαν περὶ αὐτῆς. Εἰς ταύτην τὴν κατηγορίαν ὑπάγεται καὶ ἡ ἀξινομαντεία (ἴδ.). Ἐπὶ Ῥωμαίων δ' ἡ ἐπίτασις τῆς δεισιδαιμονίας, ἥτις προδοποιεῖ

τὴν πᾶσιν τῶν ὀρησκευμάτων, ἐξέταθη καὶ εἰς τὴν μαντικὴν, ἐξουείλασαν τέλος εἰς ἀγυρτικὴν γοητείαν.

Μαντινεῖα, χώρα ἐπὶ Ὀμήρου ἦδη γνωστὴ (Ἰλ. B, 207), ἐπὶ τοῦ Ἀ τῆς Ἀρκადίας, ἐν πεδιάδι ἦν διαρρέει τὸ ποτάμιον Ὀφεις, Ν τοῦ ὄρους Ἀγχουσίας καὶ τοῦ Ὀρχομένου, Β τῆς Ἰεγάας. Μέχρι τῶν Περσικῶν συνίστατο ἐκ 5 κωμῶν εἰς διάφορα μέρη τῆς πεδιάδος κειμένων, καὶ πολιτικῶς συνδεδεμένων. Τότε ὅμοις, προτροπῇ τῶν Ἀργείων, οἱ κάτοικοι αὐτῶν συνήκησαν καὶ ὠχύρωσαν μίαν πόλιν εἰς τῆς κοιλάδος τὸ βάθος. Τῷ 420 π. Χ. οἱ Σπαρτιάται ἐνίκησαν τοὺς Ἀργεῖους καὶ τοὺς αὐτοῖς συμμαχοῦντας Μαντινεῖς (Θουκ. B, 72). Τῷ 385 ἡ πόλις κατεστράφη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγχιλαίου, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ἀνακοδομήθη ἐκ νέου. Ἐκεῖ δ' ἐνίκησε καὶ ἀπέθανεν ὁ Ἑσπαιμινώνδας τῷ 362, καὶ μνημεῖον ἠγέρθη αὐτῷ οὐ μακρὰν τῆς πόλεως. Τὴν κυρίαρχίαν δ' ἐπ' ἄλλων πελοποννησιακῶν πόλεων ἀφῆρσαν τῇ Μαντινεῖα οἱ Σπαρτιάται (Θουκ. B, 29. — Ξεν. Ἑλλ. B, 2). Ἐπὶ τοῦ Ἀχαικοῦ δεσμοῦ ὁ Ἄρατος ἐτιμώρησεν ἀπηνῶς τοὺς Μαντινεῖς ὡς τὰ τῆς Σπάρτης φρονοῦντας, καὶ πολλοὺς τῶν ἐπισημότερων ἐξ αὐτῶν ἐθανάτωσεν ἢ ἐπώλησε (Πολ. B, 57. 62. — Πλουτ. Ἀρ. ΜΕ). Ἐπὶ Μακεδόνων ἡ πόλις μετωνομάσθη Ἀντιγόνηα, ἀλλὰ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα τῇ ἀπέδωκεν ὁ Ἀδριανός, ἀναγεῖρας ἐν αὐτῇ καὶ λαμπρὸν ναὸν τῷ Ἀντινῳ. Ἰχνη αὐτῆς σώζονται ὁρατά.

Μιάντιος, ἴδ. Μελάμπους.

Μιάντουα, τρουσκικὴ πόλις ἐπὶ νήσου, ἐνδοξὸς ὡς πατὴρ τοῦ Βιργιλίου, γεννηθέντος παρ' αὐτῇ εἰς χωρίον κελούμενον Ἄνδης (Virg. G. III, 12).

Μιαντώ, ἴδ. Τειρεσίης καὶ Πολύιδος.

Μιαξέλεια, (ἢ) ποταμὸς τῆς Ἰρκατίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν (Πτλμ.).

Μιάξιμος, 1) Ἰόρμεος, νεοπλατω-

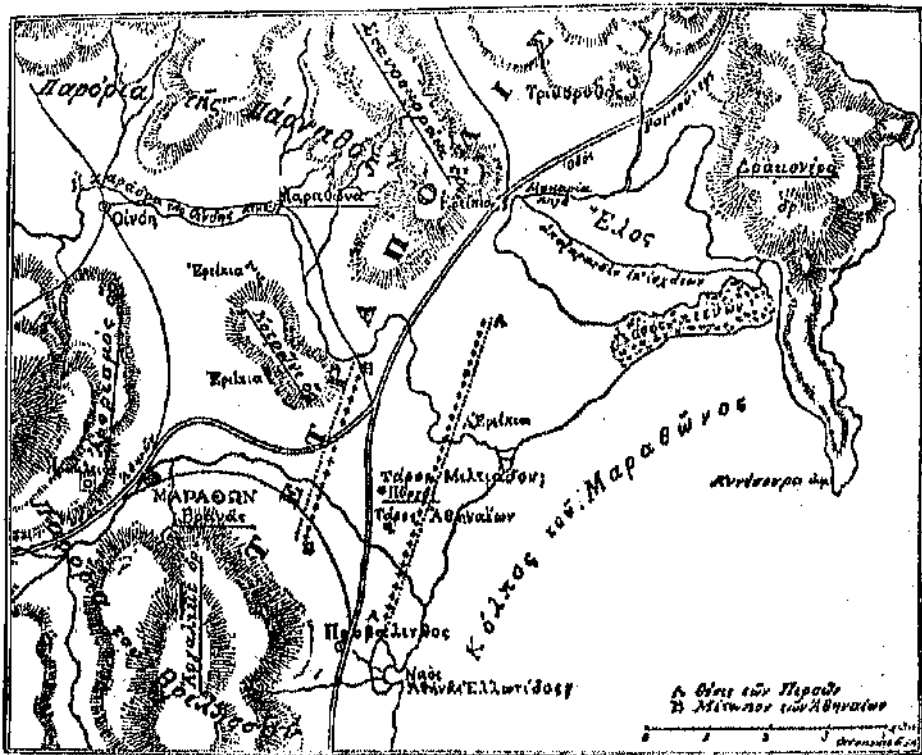
νικός της δ' εκατονταετηρίδος μ. Χ., έδίδα-
 ξεν επί των δύο Άντωνίνων και επί Κομ-
 μέδου, έν Ελλάδα και Ρώμη φιλοσοφίαν κα-
 ήρητορείαν, δι' ε και σοφιστής έλέγετο. Σώζον-
 ται αὐτοῦ 41 διαλέξεις ή λόγοι περί
 διαφόρων αντικειμένων, έξ ών καταφαίνεται
 ότι, εί και όπαδός του Πλάτωνος, είχεν όμως
 ανεξάρτητον κρίσιν ό Μιάξιμος. Παρεδέχετο
 κλίμακα ής ανωτάτη βαθμής ήν ή θεότης,
 κατωτάτη ό φυτικός κόσμος, και μεταγενέ-
 στεροι φιλόσοφοι παραδέχθησαν και επανέλα-
 βον ταύτην αὐτοῦ την ιδέαν. Τό ύφος του δε,

οὐδέν αὐτοῦ διεσώθη. Οὐδέ τὰ φιλοσοφικά αὐ-
 τοῦ έργα φαίνεται ότι ήσαν σπουδαία.

Μιάξιμος, λαός της Λιθύης παρά τῷ
 Τρίτωνι ποταμῷ, ἀξιών ότι κατήγετο ἀπό
 τῶν Τρώων (Ηρδ. Δ, 191). Τό σῶμά των
 έβραρον διά μιλτου, τῆς δὲ κόμης έτρεφον μό-
 νον τὸ δεξιὸν ἤμισυ.

Μιάραθος, πόλις τῆς Φοινίκης. ἤπι-
 ποτέ έκειτο ἀπέναντι τῆς Ἀράδου (Άρρ. Β,
 13, 8, 14, 1, 15, 6. — Στρβ. ΙΣΤ, 753).

Μιραθούσα, μικρά νῆσος τοῦ Αἰ-
 γαίου παρά ταῖς Κλαζομεναῖς (Θουκ. Η, 81).

οὐχι ἀμεμπτον, έχει τι τὸ επιτετηθευμένον.
 — 2) Μ. Ψέσιος, νεοπλατωνικός, τῆς δ'
 εκατονταετηρίδος, έδίδαξεν έν Ψέσιρ, και έν
 Κωνσταντινουπόλει, κληθείς υπό του αὐτο-
 κράτορος Ίουλιανοῦ. Έλέγετο αὐτός προαι-
 λέσας τήν ἀποστασίαν του αὐτοκράτορος ἀπό
 του Χριστιανισμοῦ, και διά τουτο είς θάνατον
 καταδικασθείς υπό του ἀνθυπάτου Φέστου. Έ-
 γραψε περί αστρολογίας και μαγείας, ἀλλ'

Μιραθών, πεδιάς παραλία τῆς Ἀτ-
 τικῆς, ΒΑ τῶν Ἀθηῶν, ὀπίσω του Βρηλι-
 σοῦ (Πεντατελικῶ), 2 ὠρίων μήκος και 1-1 1/2
 ὠρας πλάτος έχουσα, ἀπετέλει τετράπολιν,
 συγκεκμημένη εκ τῶν δήμων Μαραθῶνος, Τρι-
 κορύθου, Οἰνῆς και Προβαλίνθου, και ὑπερ-
 ξε τὸ περιφερόμεν πεδίον τῆς ένδοξου μάχης
 (τῷ 490 π. Χ.), καθ' ήν αἱ Ἀθηναῖοι υπό
 τὸν Μιλτιάδην ενίκησαν τοὺς Πέρσας (Ηρδ.

ΣΤ, 107. 108. 10. 117). Πρὸς τὰ Ν τῆς
 πεδιάδος τεχνητὸς σωρὸς, 200 βημάτων περι-
 φέρειαν και 30' ύψος έχων, ἐφ' οὗ δὲ πολ-
 λῆς αἰχμαὶ βελῶν εύρίσκονται, ἐστὶ βεβαίως
 τὸ κενωτάφιον τῶν είς τήν μάχην πεσόντων
 Ἀθηναίων, λείψανα δὲ τινα μαρμαροκτίστου
 περιοχῆς είς μικράν ἀπόστασιν ΒΔ, ή θέσις
 του τροπαίου και του τῷ Μιλτιάδην ἀνεγερ-

σκοντο δὲ μετέπειτα και παρά ταῖς Βρεττα-
 νικαῖς νήσοις, ἀλλ' οὐχι καθαροί, και μᾶλ-
 λον μολυβδόχορες.

Μαργιανή, περσικὴ έπαρχία, μεταξὺ
 του Ὠξου πρὸς Β, Σογδιανῆς και Βακτρια-
 νῆς πρὸς Α, Ἀρείας πρὸς Ν, και Ὑρκανίας
 πρὸς Δ. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς, υπό του Ἀ-
 λεξάνδρου και του τῷ Μιλτιάδην ἀνεγερ-
 Ἄντιοχος δ' ό πρώτος τήν μετα-
 νόμασεν Ἀντιόχειαν Μαργιανήν
 (Στρβ. ΙΑ, 516).

Μαργίτης, ή Μαργεί-
 τῆς, εσήμαινε τὸν μωρὸν και δο-
 κησίσοφον. Ἡ λέξις λέγεται προ-
 ελθοῦσα εκ κυρίου ὀνόματος του
 ἥρωος κωμικοῦ τινος ποιηματοῦ,
 δ' εσφαλμένως ἀπεδίδετο είς τὸν

θέντος μνημείου (Παυσ. Α, 32, 3). Ὑπήρχε
 δὲ και έτερος μικρότερος σωρὸς, ἡθιανὸς ό
 τῶν Πλαταιέων, μή σοῖζόμενος κλέων. Ὁ
 Μαραθῶν διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ ὄνομα, δ'
 ἐμωθεῖτο λαβῶν ἀπό υἱοῦ τινος του Σικυω-
 νίου Ήποτέως, μετεκίησαντος είς τήν Ἀττι-
 κήν (Παυσ. Α, 32).

Μιραθούσα (τά), πρωτεύουσα τῆς
 Σογδιανῆς (ν. Σαμαρκάνδα) (Άρρ. Γ, 30, 6.
 Δ, 3, 6).

Μαρακιῶν, λιτὸς Αἰτωλικὸς, πλησίον
 τῶν Δολοπέων (Ξεν. Έλλ. ΣΤ, 1, 7).

Μαργιανὰ (τά), ή Μαργάλα (ή), πό-
 λις τῆς Πισατίας έν Ἡλίδι, ἀγνώστου θέ-
 σεως. Οἱ κάτοικοι Μαργαγεῖς (Ξεν. Έλλ.
 Γ, 2, 25. Δ, 2, 16. — Στρβ. ΙΙ, 349. — Διόδ.
 ΙΕ, 77).

Μαργαρίται, παρά ταῖς ἀρχαῖαις λίαν
 ἐπισημασμένοι, είς πολύτιμα ένώτια και ἄλλα
 κοσμηματα χρησιμεύοντες, και πολλάκις και
 ταῖς νικηταῖς έν ἀγῶσιν ὡς βραβεῖον διδόμε-
 νοι. Περιφημος μνημονεύεται ό μέγιστος, δν
 έλέγετο είς εἶδος ἀναλύσασα ή Κλειοπάτρα
 και πιόσα είς ὕγεια του Ἀντωνίου. Οἱ πλεῖ-
 στοι και ὠραῖοι τῶν μαργαριτῶν ἠλιεύοντο
 περί τὰς νῆσους του Περσικοῦ κόλπου. Έβρι-

Ὄμηρον, ή τ' ἀνάπαλιν τὸ ὄνομα προήλθεν
 εκ του επιθέτου, Ὁ Ἀριστοτέλης (Ποιητ.
 Δ.), λέγει τήν κωμῶδιαν προκίψασαν εκ του
 ποιήματος εἰκίνου, ὡς τήν τραγωδίαν εκ τῶν
 Ὀμηρικῶν ραψωδιῶν. Εἰς τοὺς εξαμέτρους
 δὲ του έπους τούτου λέγεται παρεισαγωγῶν
 ἰάμβους Πίγρης, ό υἱὸς ή ἀδελφὸς τῆς επί
 Ξέρξου βασίλισσας τῆς Καρίας Ἀρτεμισίας,
 είς δν ἀποδίδεται και ή παρεισαγωγή πεντα-
 μέτρων είς τήν Ἰλιάδα, και υπό τινων και ή
 συγγραφή τῆς Βατραχομουμαχίας.

Μάργος, 1) ποταμὸς τῆς έν Ἀσία
 Μαργιανῆς εκβάλλων είς τὸν Ὠξον (Στρβ.).
 — 2) Ποταμὸς τῆς ἄνω Μοισίας έν Εὐρώ-
 πῃ, εκβάλλων είς τὸν Δούναβιν (Στρβ.). Ὁ
 ν. Μοράβας.

Μάρδοι, ἔθνος νομαδικὸν και ληστρι-
 κὸν τῆς Μηδίας περί τήν Κασπίαν (Ηρδ.
 Α, 125. — Στρβ. Πτολμ. — Plin.).

Μαρδόνιος, υἱὸς Γιοδρίου, νυμφευθείς
 Ἀρταξιάστραν, τήν θυγατέρα Δαρείου του Ὑ-
 στάσου. Έν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ φιλοδόξως τῷ
 Ἀρταφέρνηι ἀντιπολιτευόμενος, εἰργατέστησε
 πανταχοῦ τὸ δημοκρατικὸν πολιτεύμα. Τῷ δὲ
 493, διαταγῇ του Δαρείου, εἰσεστράτευσεν
 ἄμα ἔαρι είς τήν Ελλάδα, ής ἤλπισε να

καταστή Πέρσης ἡγεμόν. Ἄλλ' ὅτε ὁ μὲν στόλος του καταστράφη εἰς τὸν Ἄθω, ὁ δὲ στρατὸς ἀπεκρούθη ὑπὸ τῶν Βρυγῶν τῆς Μακεδονίας, τότε ἐκαύθη τῆς ἀρχηγίας (Ἡρδ. ΣΤ, 45). Ἄλλ' ὁ Ξέρξης τὸν παρεδέχθη αὐθις (τῷ 480) ὡς ἓνα τῶν ἀρχιστρατῆγων του (Ἡρδ. Η, 82), καὶ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμίῃ ἦταν εἰμειν ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ παρακλήσει καὶ διεχειράσεν ἐν Θασσαλίᾳ μετὰ 30,000 ἀνδρῶν (Ἡρδ. Η, 113. — Διόδ. ΙΑ, 19), Πέμψας δ' ἐπὶ ματαίῳ τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον πρὸς διαπραγματέυσιν εἰς Ἀθήνας, προύχρησεν αὐθις τὸ ἐπόμενον ἔαρ, καὶ κατέστρεψεν ἐκ νέου τὰς Ἀθήνας, 10 μῆνας μετὰ τὴν πρώτην εἰσβολὴν (Ἡρδ. Θ, 3). Εἰς Βοιωτίαν δ' ἀποσυρθεὶς, ἐστρατοπέδευσε παρὰ τὸν Ἄσωπον, καὶ συνεκρότησε τῷ 479 τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀνδρείως δὲ μαχόμενος, ἔπεσε φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Δειμνήστου (Ἡρδ. Θ, 63), καὶ ἐτάφη κρυφῶς (Ἡρδ. Θ, 85). — Πλούτ. Ἀριστ. ΙΘ).

Μακεδόνες, λίμνη, ἐν τῇ κάτω Λιγύπτῳ, Δ τοῦ Νείλου, προελθοῦσα ἐκ τοῦ Κανωπικοῦ στομίου καὶ ἄλλων διορύγων. Ἰσχε 300 σταδίων μῆκος καὶ 150 πλάτος, καὶ ἐχρησίμους καὶ ὡς λιμὴν τῆς Ἀλεξανδρείας διὰ τοῦ Νείλου τὸν πλοῦν (Ἀρ. Γ, 1, 5). Ὦνομάζετο δὲ κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ νοτίου αὐτῆς χεῖλους κειμένη πόλιν Μαρέαν (ἢ Μάριαν) (Ἡρδ. Β, 18, 30. — Θουκ. Α, 104), πρωτεύουσαν τοῦ Μακεδόνου νομοῦ (Στράβ. ΙΖ, 799).

Μακεδαμία, πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, ἣν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπένευσε τῇ Ἀράδιῳ (Ἀρρ. Β, 13, 8).

Μαριανή, πόλις εἰς τὰ Β τῆς Κορσικῆς, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Μαρίου. Μαριανὸν δὲ ἦν ἑτέρα πόλις, εἰς τὰ Ν τῆς αὐτῆς νήσου.

Μαριανθυνοί, λαὸς οἰκῶν εἰς τὰ ΒΔ τῆς Βιθυνίας (Ἡρδ. Γ, 90), ἐν τῇ περσικῇ στρατῷ μαχόμενοι παρὰ τοῖς Περσικοῖς (Ἡρδ. Ζ, 72, 75. — Ξεν. Ἀν. ΣΤ).

2, 1. — Στράβ. Ζ, 295). Ἐλέγοντο κληθέντες κατὰ Μαριανθύνον, τὸν υἱὸν τοῦ Φινέως ἢ τοῦ Φριξοῦ (Ἀπλ. Ῥοδ. Β, 725, 785).

Μαριονῆς, ἴδ. Εὐπόλις.

Μαριόνης, 1) γεωγράφος τοῦ 6 αἰῶνος μ. Χ., μικρὸν τοῦ Πτολεμαίου ἀρχαιότερος, ἐκ Τύρου. Πρῶτος ὄρισε τὴν κατὰ πλάτος καὶ μῆκος θέσιν τῶν χωρῶν, καὶ σαφέστερον πάντων τῶν προκατόχων του περιέγραψε τὴν Β ἀκτὴν τῆς Εὐρώπης. Ἐξ αὐτοῦ κυρίως ἠρύσθη ὁ Πτολεμαῖος. — 2) Περιφημος ἀνατόμος, περὶ τὰ 90 π. Χ., ὑπὸ τοῦ Γαλινοῦ ὁ «ἐπανορθωτῆς τῆς ἀνατομίας» λεγόμενος. Ἄλλ' οὐδὲν ἐσώθη ἐκ τῶν συγγραμμάτων του.

Μάριον, ἢ εἶτα Ἀρσινόη κληθεῖσα πόλις ἐν Κύπρῳ (Στράβ. Βυζ.).

Μάρισος, ποταμὸς τῆς Δακίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν (Στράβ.) ν. Μαρίσσα.

Μαρικανός, εἶξ Ἰρακλείας τῆς Βιθυνίας, γεωγράφος ζῶν περὶ τὰ 410 μ. Χ. συντάξας εἰς 2 βιβλία «περίπλου τῆς ἔξω Θαλάσσης», ἐκ πηγῶν τοῦ Ἀντωνίου καὶ Σκύλακος μέχρι τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ὀρίων ἐν αὐτῇ κατὰ στάδια τὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις τῶν τόπων. Ἔτερον δ' ἔργον αὐτοῦ, ἢ περιγραφή τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου, ἐφανισθὲν ἐκ τοῦ Ἀρτεμειδίου, ἀπωλέσθη πλήν μικρῶν ἀποσπασμάτων, πολυτίμων διὰ τὸν ὀρισμὸν τῶν ἀποστάσεων, καὶ μαρτυροῦντων περὶ τῆς ἐμβριθοῦς ἐπιμελείας τοῦ συγγραφέως.

Μαρικόμανοι, ἰσχυρὸν Γερμανικὸν ἔθνος μετὰ τοῦ Δουναβίου, Ῥήνου καὶ Μοίνου, ἐχθροὶ τῶν Ῥωμαίων, πολεμήσαντες καὶ κατὰ τοῦ Καίσαρος (Cass. I, 81. — Tac. XXVIII).

Μάριμαξ, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνίου φονευθέντων μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας (Πaus. ΣΤ, 21).

Μαριμαρική, ἢ Α τῆς Αἰγύπτου Β περαθαλασσίᾳ χώρα, συνήθως ταπεινὴ μετὰ τῆς Κυρηναϊκῆς, ἐξετείνετο πρὸς Ν μέχρι τῆς Ὀάσιος τοῦ Ἀμμωνος, καὶ περιελάμ-

βανε, πλὴν τῆς κυρίας Μαριμαρικῆς, Α αὐτῆς καὶ τὸν Λιθυκὸν νομόν. Ἦδη ἔρημος ἡ χώρα αὕτη, φαίνεται ὅτι ἦν εὐφορὸς ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Οἱ κάτοικοι Μαριμαρική, ἦσαν νομάδες, καὶ αἱ κυριώτεροι αὐτῶν φυλαὶ ἦσαν οἱ Ἀδυμαχίδαι καὶ Γλιγγάμμαι παρὰ τὴν ἀκτὴν, οἱ Νασαμόναι καὶ Λύγλαι ἐν τῷ ἐσωτερικῷ (Στράβ. ΙΖ, 789).

Μαριμαρική, χώρα τῶν βορείων περαλιῶν τῆς Ἀφρικῆς, μετὰ τὴν Κυρήνης καὶ Λιθύης (Πτλμ.), νῦν Βάρκα.

Μαριμάριον, πόλις τῆς Εὐβοίας, πλησίον τῆς Καρύστου, μετ' ἀξιολόγων λατομείων (Στράβ.).

Μάριμαρος (ὁ), σκληρὸς καὶ λάμπων λίθος πᾶρ' Ομήρῳ (Ἰλ. Μ, 380, Π, 735. Ὀδ. Ι, 499). Εἶτα (καὶ ἡ μ., καὶ τὸ μάριμαρον), ὁ κατάλευκος τιτανόλιθος, οὗ ἰδίως χρῆσιν ἐποιοῦντο ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῶν ἡ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ. Καὶ ἐν Ῥώμῃ δὲ, ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τῶν Ἑλλήνων διδασκῶν πρῶτος Μέτελλος ὁ Μακεδονικὸς ἀνήγειρε ναὸν μαρμαρίνον. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις τοῖχοι λιθοκτιστοὶ ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πλκτικῶν μαρμαρίνων, ὅπερ ἐκαλεῖτο ὁρθομαρμαρίσις. Τὰ περιφημότερα μάρμαρα ἦσαν τὰ τῆς Πάρου, κατάλευκα καὶ στιλβόντα ἔχοντα μόρια προσέτι τὸ τοῦ Πεντελικῦ ὄρους τῆς Ἀττικῆς, μᾶλλον γαλακτώδες τὸ τοῦ Ταυγέτου, λευκότερον καὶ αὐτὸ καὶ στερεόν. Ἐδὲ τοῦ Ῥηνοῦ τῆς ἡμῶν ὑπέροισ τιτανόλιθος τὸ κορινθιακόν, ποικίλον, μάλιστα κίτρινον τὸ φρύγιον (συνναδινόν), λευκὸν ἐρυθρόστικτον τὸ θασσαλικόν, φλέβας ἔχον ἀναμιξ λευκάς, μελαίνιας καὶ πράσινας τὸ Καρύστιον τῆς Εὐβοίας, πράσινον ἢ μικτόν τὸ Θάσιον, λευκόν τὸ Λέσβιον, κίτρινόλευκον τὸ ἐκ Προκοννήσου παρὰ τῷ Σιγείῳ ἀκρωτηρίῳ, κατάλευκον μετὰ μελαίνων φλεβῶν ὁμοίως δὲ μετὰ ποικίλων φλεβῶν τὸ ἐκ τῆς Νίσης τῆς Μικρῆς Ἀσίας. Καὶ ἡ Ἀσία δὲ καὶ ἡ Ἀφρικὴ παραίχον ὄρατ' μάρμαρα, ὡς ἡ Νουμιδία κίτρινα πορ-

φυρόστικτα ἢ Ἀραβία, ὁμοία τοῖς Ἴωνικοῖς καὶ οὐχὶ ἐκείνων κατώτερα. Βραδύτερον εὐρέθησαν καὶ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ, ἰδίως ἐν τῷ δρεῖ Λούνα τῆς Τυρρηνίας (ν. Καράρα).

Μαρουκῆνος, ἀρχαῖον ἔθνος τῆς μέσης Ἰταλίας, συμμιχθὲν μετὰ τῶν Σαβίνων (Πολύβ.).

Μάρπησσα, ἴδ. Ἰδασ.

Μάρσι, 1) λαὸς μάχιμος τῆς μέσης Ἰταλίας, ἀποικὸς τῶν Σαβίνων, εἰς ἀσκησιν τῆς μαγείας ἐπιδιδόμενος, καὶ τὸ ὄνομα ὑποτιθέμενος ὅτι εἶλεν ἀπὸ Μάρσου τοῦ υἱοῦ τῆς Κίρκης (Στράβ.). — 2) Λαὸς Γερμανικὸς παρὰ τῷ Ῥήνῳ (Στράβ.).

Μαρσύας, 1) Υἱὸς Ὀλύμπου, Ὑάγνιδος, ἢ Οἰάγου, ὁ Φρύγιος αὐλητῆς τῆς Κυβέλης. Ἐμυθεύετο ὅτι εὐρῶν αὐλὸν ὃν εἶχε ῥίψει ἡ Ἀθηνᾶ, προῦκάλασε τὸν Ἀπόλλωνα μετὰ τῆς λύρας αὐτοῦ εἰς διαγωνισμὸν, εἰς ὃν ἠττηθεὶς, ἐξεδάρη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, κρεμάσαντος τὸ δέρμα του εἰς τὸ σπήλαιον ἐξ οὗ πηγάζει ὁ ποταμὸς Μαρσύας· ἐκεῖ δὲ τὸ δέρμα χαρμωσύνως ἐκινεῖτο ὁσάκις ἤκουεν ἀντηχοῦσαν αὐλοῦ μουσικὴν (Ἡρδ. Ζ, 26. — Ξεν. Ἀν. Α, 2, 8). Συνεχῶς ἀπαντῶνται ἀρχαῖαι καλλιτεχνικαὶ παραστάσεις τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου. — 2) Ἱστορικὸς ἐκ Πέλλης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιγόνου, μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τραφεῖς, εἶτα στρατηγὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. Ἐγραψεν εἰς 10 βιβλία «Μακεδονικά», ἀπὸ τοῦ πρώτου τῆς Μακεδονίας βασιλείας, μέχρι τῆς ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου εἰς Συρίαν ἐκστρατείας τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἄλλο, ὡς ἐλέγετο, σύγγραμμα περὶ τῆς ἀγωγῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τῷ ἀπεδίδοντο δὲ καὶ α' Ἀττικά» ἐν 12 βιβλίοις· ἀλλὰ ταῦτα φαίνεται ὅτι ἦσαν μεταγενεστέρου τινός, καὶ ἄλλα γράφοντος, Μαρσύου, υἱοῦ Ἀριστοφάνους, γεννηθέντος ἐν Φιλίπποις, οὗ ἀποσπάσματα σώζονται.

Μαριύας, 1) Μικρὸς ποταμὸς ἐν Φρυ-

ρία πηγάζων κατά τους μὲν (Ἡρόδ. Β, 26. — Ξενφ. Ἄν. Α, 2, 8) ἐκ βράχου καιμένου ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Κελαινῶν, κατά τους δὲ (Στράβ. Πίν.), ἐκ τῆς Αὐλοκρήνης, καιμένης ἐν κοιλάδι, εἰς ἀπόστασιν 10 μιλίων ἀπὸ τῆς Ἀπαμείας ὥστε πιθανῶς εἶχε πηγὰς εἰς αὐτὸν ἐνομένηας. Ἐν Ἀπαμείᾳ δὲ ἦνοῦτο καὶ μετὰ τοῦ Μαιάνδρου. — 2) Ὀμβρῶν τοῦ Μαιάνδρου ἐν Καρίᾳ, παραρρέων τὰ Ἀλάβανδα, καὶ κατὰ τὰς Τράλλεις εἰσβάλλων εἰς τὸν ποταμὸν (Ἡρόδ. Β, 118).

Ἡρ. τριτογ. Περικ.

Μαροῦπιον, εἶδος βαλαντίου, αὐτὸ ὁσυνήθως παρίσταται εἰς τὰς χεῖρας ἔχων ὁ Ἑρμῆς.

Μάρτυρες, εἰς τὰ δικαστήρια ἐν Ἀθήναις ὡς μάρτυς ἦν δεκτὸς πᾶς ἀνὴρ ἐνήλιξ, ἐλεύθερος καὶ ἐπίτιμος, πολίτης ἢ ξένος· ὁ δὲ δοῦλος μόνον διὰ βασάνου, καὶ πολλὰκις ἀπητάτο ἢ μαρτυρία καὶ βάσανος αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ κυρίου του διὰ προκλήσεως. Εἰς καταμαρτυρίαν καθ' ἑαυτοῦ οὐδεὶς ὑπεχρεοῦτο. Ὁφειλὸν δ' οἱ μάρτυρες νὰ καταθέτωσι μόνον ἐκείνα ὅσα ἦσαν αὐτόπται, καὶ οὐχὶ ἀκούην μαρτυρεῖν, πλὴν ἂν ὁ παρ' οὗ ἤκουσαν εἶχεν ἀποθάνει. Ἄν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ἐπροσκαλοῦντο εἰς μαρτυρίαν, ἔγραφον αὐτὴν ἐπὶ πίνακος μάλῃ κεχρισμένου (Ἀρποκρ.), ἵνα ἐπιφέρωνται αἱ ἀναγκαῖαι μεταρρυθμίσεις· ἄλλως ἐγράφοντο ἐπὶ λευκοῦ γραμματείου, ριπτομένου καὶ ἐγκλεισμένου εἰς ἐχθίνον. Καὶ ἐν τῇ δικασίμῳ ἡμέρᾳ καλούμενοι ἀνέβαινον εἰς τὸ βῆμα τῆς μερίδος ὑπὲρ ἧς ἐμαρτύρουν, καὶ ἐκύρουν ἢ ἐγγράφως κατέθεσαν. Ὁ δ' ἀρνούμενος ὑπεβάλλετο εἰς πρόστιμον 1000 δρ., ἢ ὤφειλε δι' ἐξωμοσίας νὰ ὀρκισθῇ ὅτι δὲν ἐμαρτύρησε τὰ αὐτῇ ἀποδιδόμενα. Παρὰ τοῦ κωλυομένου νὰ προσέλθῃ ἵνα μαρτυρήσῃ, ἐζητεῖτο ἐκ μαρτυρία, ἢτοι ἐγγράφος μαρτυρία, ἧς ἢ γνησιότης ἐκυροῦτο ὑπὸ μαρτύρων, καὶ δίκη ψευδομαρτυρία εἰς ἐδύνατο νὰ κινήθῃ κατ' αὐτοῦ, ἢ τού-

του ἀρνούμενου, κατὰ τῶν μαρτύρων τῆς ἐκ μαρτυρίας.

Μαρτυροῦπολις, πόλις τῆς μεγ. Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ (Πρην).

Μαρψίας, φιλοτάραχος δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις (Ἀριστφ. Ἀχαρν. 702).

Μάρων, 1) ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Βάκχου ἐν Ἰσμάρῳ τῆς Θράκης, οὗ ἐφέσταθ' ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ λύτραις, ὅτε ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν. Κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη ἡ Μαρώνεια (Ὀμ. Ὀδ. Α, 191. — Νόνν. Διον. 10, 179).

— 2) εἰς τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων Σπαρτιατῶν, ᾧ ἡγήρθη ἡρῶν ἐν Σπάρτῃ (Ἡρόδ. Ζ, 227. — Ησαί. 12).

Μαρώνεια, πόλις τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ, ἐπὶ τῆς Ἰσμαρίδος λίμνης (*Ιδ. Μάρων) (Στράβ.).

Μαρωνειὰς, πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Χαλκιδικῆς (Πλ. μ. Β, 13).

Μάσης (ὁ), ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀργολίδος, ἐνθα ἦν Ἰπείτα ἢ Ἰερμιόνη (Ὀμ. Ἰλ. Β, 562. — Στράβ.).

Μασαίστης, υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, εἰς τῶν ἀρχιστρατηγῶν τοῦ Ξέρξου (Ἡρόδ. Ζ, 82.)

Μασαίστιος, ἑπαρχὸς ἐν τῇ Περσικῇ στρατῇ, φονευθεὶς ἐν ἀψιμαχίᾳ ὄλιγον πρὸ τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης τῇ 479 π. Χ. (Ἡρόδ. Θ, 20. — Πλούτ. Ἀριστ. ΙΔ).

Μασσαγέται, λαὸς νομάδων ἰσχυρὸς καὶ μάχιμος, κατὰ τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Κασπίας πέραν τοῦ Ἀράξου (Ἡρόδ. Α, 201), ἢ Ἰαξάρτου, πιθανῶς δὲ πρὶν ἐγγύτερον τῶν Οὐραλίων οἰκῶν. Ἦσαν τὰ ἦθη τραχεῖς καὶ ἄγριοι, καὶ ἐπιστεῦτο περὶ αὐτῶν ὅτι δὲν εἶχον τὸν γάμον, ἐτι ἐφόρευον τοὺς γέροντας. Ἐλάτρευον δὲ τὸν ἥλιον καὶ ἔθουον αὐτῆ ἱκούς (Ἡρόδ. Α, 216). Ἡ γῶρα αὐτῶν παρήγε χαλκὸν καὶ χρυσὸν, ἐστερεῖτο δὲ σιδήρου καὶ ἀργύρου (Στράβ. ΙΑ, 512). Παρ' αὐτοῖς ἐπιστεῦτο φονευθεὶς ὁ Κύρος (Ἡρόδ. Α, 208).

Μασσαλία, πόλις τῇ 600 π. Χ. ὑπὸ

φυγάδων Φωκαέων ἐν τῇ Γαλλικῇ κόλπῳ εἰς τὴν Λιγυρίαν ἐν Γαλλίᾳ ἰδρυθεῖσα, ἀνατολικῶς τῶν 3 ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδανοῦ, ὧν ἡ μάλῃον πρὸς Ἀ Μασσαλιωτικὴ ἐπεκλήθη. Ἐκτίσθη δ' ἐπὶ χερσονήσου, ἦν ἰσθμὸς 1500 βημάτων μήκος ἔχων συνέδεε μετὰ τῆς στερεᾶς, καὶ εἶχεν ὄχυρὰν ἀκρόπολιν, καὶ ὁ ἀριστος λιμὴν αὐτῆς ἱκαλεῖτο Λακυδιῶν. Ἐμπορικῶς ἀναπτυχθεῖσα, ἔγεινε πόλις σπουδαιοτάτη, ἐκπέψασα καὶ αὐτὴ ἀποικίας τὸ Ἐμπόριον, τὴν Ῥόδην, τὴν Ὀλβίαν, τὴν Ἀντίπολιν, καὶ πολλὴν ἐξ αὐτῆς ὡς κέντρο ἐξήσκει ἐπιρροὴν ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη καὶ ἐπιστήμη, δι' ἃ καὶ οἱ ἐπίσημοι ἐξόριστοι Ῥωμαῖοι αὐτὴν πρὸ πάντων ἐξέλεγον ὡς τόπον διαμονῆς. Ἐπὶ Καίσαρος, ἐπίσης εὐεργετηθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Καίσαρος καὶ ὑπὸ τοῦ Πομπηίου, ἔμεινε κατ' ἀρχὰς οὐδετέρα μετὰ ξυ αὐτῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀριστοκρατικὴ μερίς ἐδέχθη ἐν τῇ λιμένι στέβλον τοῦ Πομπηίου, ὁ Τριβῶνιος καὶ ὁ Βρούτος ἐκυρίευσαν αὐτὴν, πεισματωδῶς ἀντιστάσαν, μετὰ δύο ναυμαχίας, τῇ 49 π. Χ., καὶ πολλὰ τῇ ἐπεδλήθησαν βάρη. εἰ καὶ δὲν τῇ ἀφρέθη ἡ ἐλευθερία, ἔκτοτε ἔπαυσεν ἡ πολιτικὴ αὐτῆς σημασία, ἐξηκολούθησεν ὅμως ἔδρα εὔσα τῆς ἐπιστήμης. Ναοὶ αὐτῆς μνημονεύονται ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὁ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος (Στράβ. Δ, 179).

Μασαίικυτος, ἕρος τῆς Λυκίας (Κούιντ. Ἐμπρ. Γ, 234).

Μασσυλία, ἴδ. Νουμιδία.

Μάσσυρα, πόλις τῆς Καρίας, πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ (Στράβ. ΙΑ).

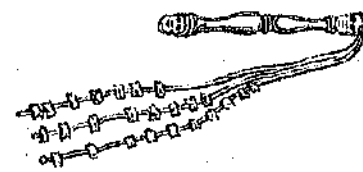
Μάσσειρα, 1) γυνὴ Λευκάνορος, βασιλέως ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βασίλειῳ (Λουκ. Ἰοξ. 53). — 2) χωρίον τῆς Θράκης.

Μάσσιξ, ῥάβδος ἐχούσα σχοινίου ἢ σχοινία εἰς τὸ ἐν ἄκρῳ, πρὸς μαστι-

Ἐπὶ γὰρ ἐπὶ ἀγίου ἐν Περσικῇ.

γῶσιν καὶ ὀδηγίαν τῶν ἱππῶν, ἢ πρὸς τιμωρίαν παιδῶν, δούλων κλπ., ἐξ οὗ καὶ μαστιγοφόρος ὁ μάστιγα φέρων καὶ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως ἐπιτετραμμένος. Ἀστραγαλωτὴ δὲ μάστιξ ἐλέγετο ἡ ἢς τὰ σχοινία ἦσαν

Ἐπὶ ἀναγλύφῳ Κουσίνας

δεδεμμένα εἰς κόμβους ὡς ἀστραγάλους διὰ νὰ καθιστῶσι τὸ κτύπημα ἐπαισθητότερον. Διὰ τούτων ἐμαστιγῶν ἐκυτοῦσιν οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, ὡς ἐξ εὐσεβείας, καὶ ἵνα διεγείρωσι τὸν οἶκτον. Μαστιγίας δ' ἦν ὁ μαστιγώσεως ἄξιος.

Μαστούσια (ἄκρα), 1) ἡ ΝΔ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἀπέναντι τοῦ Σιγείου (Πίν. ΙV, 44, 50. — Μολα, ΙΙ, 2). — 2) Τε ὑπὲρ τὴν Σμύρνην ὄρος (Πλ. V, 29, 31).

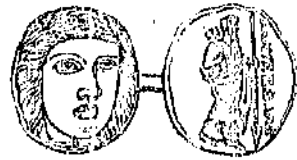
Ματιανή, ἡ ΒΔ ἐπαρχία τῆς Μηδίας, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Γάζαν. Ἐκλήθη δὲ Ἀτροπατηνὴ, ἀφ' οὗτο ὁ Ἀλέξανδρος ἐγκατέστησεν εἰς αὐτὴν σατραπὴν τὸν Ἀτροπάτην. Ἡ ἀλμυρὰ λίμνη Ματιανὴ ἔκειτο πρὸς τῷ Ματιανῷ ὄρει, τῷ πρὸς τὴν Ἀρμενίαν ὄρει (Ἡρόδ. Α, 189. 302. Γ, 99. Ε, 5. 49. — Στράβ. Β, 70. ΙΑ. 569. 531).

Μαυτῶα, μακεδονικὸν ἔδραμα ἐκ χρέατος ἀγρίων πτηνῶν μετ' ἀρωματικῶν λαχάνων, εἰσαχθὲν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας (Ἀθην. ΣΤ, 245. — Μένανδρ. Μαινικο σ. 361). Ἐντεῦθεν καὶ πᾶν πολυτελὲς ἔδραμα (Ἀθην. ΙΔ, 663).

Μαυριτανία καὶ Μαυρουσία, ἀφρικανικὴ χώρα, μετὰ τὸ Ἀτλαντικὸν πρὸς Δ καὶ τῆς Μεσογείου πρὸς Β, τῆς Νουμιδίας πρὸς Α, καὶ τῆς Γετουλίας πρὸς Ν. Ἡ Νουμιδία ἐχωρίζετο τῆς Μαυριτανίας διὰ τοῦ ποταμοῦ Μάλβας, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς, Νομάδες κατὰ τοὺς Ἕλληνας ὠνομάσθησαν, παραφορᾷ τῆς λέξεως Νουμιδοί,

ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ μέρος αὐτῶν περιλήφθη μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Μαυριτανίαν. Ἐπὶ Ἰουλιούρθε τὸ πρῶτον (160 π.Χ.) ἐκοινώνησαν οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τῶν χωρῶν τούτων, καὶ κατέστησαν αὐτὰς Ῥωμαϊκὰς ἐπαρχίας ἐπὶ Κλαυδίου, τὴν Δ τῆς Μάλτας κειμένην χώραν καλέσαντες Τηγγτανήν, διότι Τίγγις (ν. Ταγγάριον) ἦν αὐτῆς ἡ πρωτεύουσα, τὴν δὲ Α Καισαρικὴν, ἐκ τῆς πρωτεύουσας Ἰουλίας Καισαρίας.

Μαυσώλος, 1) Τύραννος, βασιλεὺς τῆς

Καρίας, κατὰ τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρσίου τοῦ Ἰστιάσπου ἐκλυαστᾶς (Ἠρδ. Β, 118). — 2) Τοῦ πρώτου διαδόχου (υἱὸς Ἐκκλέμενου,

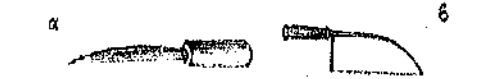
οἴου Πιζοδάρου, υἱοῦ Μαυσώλου). Ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐπολέμησε, τῇ διαταγῇ τῶν Περσῶν, τῷ 390 π.Χ. κατὰ τοῦ Εὐαγόρου καὶ τῶν Κυπρίων, τὴν ἀδελφὴν τοῦ δ' Ἀρτεμισίου ὁ Μαυσώλος νυμφευθεὶς, διατέλεσε τύραννος ἀπὸ 377 — 353, ὅτε διεδόθη αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ

καὶ εἶτα ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰθρυεύς, νυμφευθεὶς τὴν ἑτέραν ἀδελφὴν Ἄδαν, καὶ τοῦτον ὁ τρίτος ἀδελφὸς Πιζοδάρος. Ἐμφρων κυβερνήτης ὁ Μαυσώλος, ἀπέστεισε, συνδρομῇ καὶ τῶν Αἰγυπτίων, τὸν ζυγὸν τῶν Περσῶν (369 π.Χ.), ὅπως κήριξεν, ὡς καὶ μετ' αὐτὸν ἡ Ἀρτεμισία, τὴν ὀλιγαρχικὴν μερίδα ἐν Ῥόδῳ, τοὺς ἀντιπάλους τῶν Ἀθηναίων ἐν Χίῳ καὶ ἀλλαχεῖ, καὶ συνέδραμεν αὐτοὺς ἐν τῷ συμμαχικῇ πολέμῳ (Λιδδ. ΙΣΤ, 36). Τὴν ἔδραμ δὲ τῆς τυραννίδος μετέθεσεν ἐκ Μυλᾶσιον εἰς Ἀλικαρνασσόν. Εἰς τοῦτον, θανάτῳ, ἡθερμῶς ἀγαπήσασα αὐτὸν ἀδελφὴ καὶ σύζυγός τοῦ Ἀρτεμισία, ἥτις τὸν διεδόθη ἄλλ' ἐπὶ δύο μόνον ἔτη τῷ ἀπέζησεν, ἔδραμε τάφον τὸ ὡς ἐν τῶν ἐπτά θαυμάτων τοῦ κόσμου φημισθὲν Μαυσώλειον ἔργον τῶν ἀρχιτεκτόνων Πυθίου καὶ Σατύρου (Vit. VII, Praef. 12), περιστύλον ὑψῶν, ἔχον περίμετρον 411', καὶ ἐπὶ τοῦ πτερεῦ πυραμίδα 140' ὑψηλὴν, ἣν ἐ-

πέστερε μαρμαρίνον τέθριππον τὴν ὑπὲρ τὸ περιστύλιον δὲ ζωφόρον, μῆκος ἔχουσαν τὰ 2)3 τῆς τοῦ Παρθενῶνος, ἐξειργάσθησαν οἱ πρῶτοι τῶν τότε καλλιτεχνῶν, ὁ Βραχίτις, ὁ Σκόπκις, ὁ Τιμόθεος, καὶ κατὰ τινας καὶ ὁ Πραξιτέλης (Pl. XXXVI, 4, 9). Τὸ περίη-

μον τοῦτο μνημεῖον μνημονεύεται ἐτι ὡς ὑφιστάμενον περὶ τὰ τέλη τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ.Χ. (Γρ. Ναζιανζ. Ἐπιγρ. 110), καὶ κατεστράφη μόνον ἐξ ἑκατονταετηρίδας μετὰ ταῦτα μετὰ τῆς Ἀλικαρνασσοῦ. Οἱ ἰππῶται δὲ τῆς Ῥόδου, ὅτε ἐτείχιζαν τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, τῷ 16' αἰῶνι, ἡ ἴσως μᾶλλον τῷ 1522, ὅτε καὶ ἠσχολήθησαν περὶ τὴν ἀχέρουσι τῆς πόλεως ἐνετείχισαν εἰς τὸ φρούριον καὶ πολλοὺς τῶν λίθων τῆς ζωφόρου. Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας Λ. Ῥεδκλιφ ἐπεμφε τῷ 1846 εἰς τὸ βρετανικὸν μουσεῖον 13 τοιοῦτους λίθους, ὧν αἱ γλυφαί, 2' 51)2" ὕψος ἔχουσαι, παριστῶσιν Ἀμαζονομαχίαν. Ἐπ' ἐσχάτων δ' ὁ Ἄγγλος πρόξενος Νεύτων (Newton) ἀνεῦρε δι' ἀνασκαφῆς ἀξιώλογα τοῦ Μαυσώλειου ἐρείπια, καὶ αὐτὸν τοῦ Μαυσώλου τὸν ἀνδριάντα.

Μάχαιρα, διαφόρων σχημάτων, ἀφ' ἑνὸς μόνον κοπτερὰ, ἢ πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν, οὐχὶ δὲ στρατιωτικὴν, ὅσον ἡ μαγειρικὴ (α)

α) Πρῶτος ἐν Ποικίλῃ. β) Ἐξ ἀναγλύφου ἐν Ῥώμῃ.

ἡ κρεουργικὴ καὶ τῶν θυσιῶν (β) ἢ τῶν θηρευτῶν καὶ θηριομάχων (γ) ἢ ἄρπη (διπλῆ) ἢ μάχαιρα διπλῆ ἢ ἡ ψαλῖς (δ) κατὰ τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς σχῆμα, ἢ κουρική μάχαιρα ἤτοι τὸ ξυράφιον.

δ) Οἱ Ἕλληνες ἐπὶ Ὀμήρου ἔφερον μάχαιραν πρὸς τῷ ξίφει πρὸς κατατομήν τῶν κρεῶν (Ἰλ. Γ, 271. Γ, 252. Σ, 547). Ὡς ὄπλον δ' εἶχον αὐτὴν οἱ Ἀσιανοὶ (Λισγλ. Πέρσ. 56), καὶ οἱ βάρβαροι δι' ὃ καὶ ἀπέδιδετο αὐτοῖς τὸ ἐπιθε-

τον μαχαιροφόροι (Ἠρδ. Θ, 32. — Θουκ. Β, 96). Καὶ ἡ ἄρπη δὲ (ε) ἢ τὸ δρέπανον, ἐχρησίμευεν ἐπίσης ὡς μάχαιρα, ὅσον πρὸς ἀκρωτηριασμὸν τοῦ κρόνου.

Μαχαιροῦς, φρούριον τῆς Παλαιστίνης παρὰ τῷ Ἀρνιαίῳ, Α τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης. Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἦν ἐκεῖ οὐχὶ μάλιστος· παρεδόθη δ' αὐτῇ ἐξόφρασι τοῖς Ῥωμαίοις.

Μαχαιροῦς, Δελφός τις, φονεύσας κατὰ τινας Νεοπτόλεμον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως (Στράβ.).

Μάχαρος, πόλις τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τῇ Νεκρᾷ Θαλάσσῃ, ἐνθα ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας ἀπεκεφάλισεν Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν (Ἰώσηφ.).

Μαχανίδας, Σπαρτιάτης, τύραννος ἀναδειχθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλεομένηους Γ, ὡμῶς κυβερνήσας, καὶ τῷ 206 π.Χ. ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἠττηθεὶς καὶ φονευθεὶς (Πλουσ. Δ, 29, 10. — Πολύβ. ΙΑ, 11. — Πλούτ. Φιλοσ. 1).

Μαχάριος, υἱὸς τοῦ Μιθριδάτου (Ἰδ.).

Μαχάων, υἱὸς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἐπιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ποδαλείριου. Ἀμφότεροί ἦσαν ἰατροὶ τῶν Ἑλλήνων πρὸ τῆς Τροίας, καὶ ἔφερον ἐκεῖ ἐπὶ 30 πλοίων Θεσσαλοὺς ἐκ Τρίκκης, Ἰωάνης καὶ Οἰχαλίας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 729. — Δ, 193. Α, 512. 833). Πληρωθεὶς ὑπὸ βέλους τοῦ Πάριδος ὁ Μ. ἀπεκομίσθη τῆς μάχης ὑπὸ τοῦ Νέστορος (Ἰλ. Α, 505. 558). Ὁ Βιργίλιος (Αἶ, ΙΙ, 283), τὸν ἐγκλείει καὶ εἰς τὸν δούριον ἵππον. Κατὰ τὰς μετ' Ὀμηρον παραδόσεις ἐφρονεῦθη ὑπὸ Ἰβύρυπύλου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Τηλέφου, καὶ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἐκαμίσθη ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς Μεσσηνίαν, ἐνθα ἐδείκνυτο ὁ τάφος, καὶ ὑπῆρχε καὶ ἱερὸν τοῦ Μαχάωνος, θεραπευτικὴν ἔχον δύναμιν. Ἔθυσσε δὲ τὸ πρῶτον αὐτῷ ὡς ἤρωϊ Γλαυκὸς ὁ υἱὸς τοῦ Αἰπίτου. Ὁ δ' ἀδελφὸς αὐτοῦ Ποδαλείριος ἐλέγετο ἐπὶ τῆς ἐκ Τροίας ἐπιστροφῆς ἐγκαταστὰς εἰς Σύρον τῆς Καρίας.

Μάχων, Κορίνθιος ἢ Σικυώνιος, κωμικὸς ποιητὴς ἐν Ἀλεξανδρίᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα ἀποσπάσματα μόνον (Ἀθήν. Β. — Σουδ.).

Μεγάβαζος, 1) Πέρσης, ὅστις ὑπὸ

του Δαρείου, επιστρέφοντας ἐκ Σκυθίας, ὅπισσω καταλειφθείς, ὑπέταξε τὴν Θράκην (Ἡρόδ. Δ, 143. Ε, 1). — 2) Υἱὸς τοῦ Μεγαθύτου, ναύαρχος ἐπὶ Ξέρξου (Ἡρόδ. Ζ, 97). — 3) Εἰς Σπάρτην ὡς πρόεδρος πεμφθεὶς ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι ὑπεστήριξαν τὸν Ἰναρον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ διὰ χρημάτων ζητήσας τοὺς Σπαρτιάτας νὰ πείσῃ νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Α, 109. — Διόδ. ΙΑ, 74). — Ἐν Περσικῶν τοῦτο ὄνομα σημαίνει κυρίως «Μέγας ἱερεὺς» εἰς τὰς ἀσιατικὰς γλώσσας, ὅθεν ὑπετέθη διὲν καὶ ὁ ἐξ ὧν ὀνομάσθη κατ' ἀρχὰς τὸ Βυζάντιον, ὁ Βύζας, ἢ οὐχὶ Μεγαρεὺς, ὡς κοινῶς ἐκλαμβάνεται, ἀλλ' ἀσιατικῆς προελεύσεως.

Μεγαθύτης, συγγενὴς καὶ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάτου, διαταχθεὶς νὰ ἐκατρατεύσῃ κατὰ τῆς Νάξου ὑπὸ τὸν Ἀρισταγόραν, δι' ὃ δυσσεβηθεὶς, ἐπέδωκε τὴν ἐπιβουλὴν εἰς τοὺς Ναξίους, καὶ ἐκόλυσε τὴν κατάκτησιν (Ἡρόδ. Ε, 32).

Μεγάθυζος, 1) Πέρσης συμμάχου εἰς τὸν φόνον τοῦ Ψευδοσμέρτιος. — 2) Υἱὸς Ζωκύρου, ἕγγονος τοῦ πρώτου Μεγαθύζου, εἰς τῶν τοῦ Ξέρξου στρατηγῶν (Ἡρόδ. Ζ, 82). Ἔπειτα, σατραπὴς ὢν τῆς Συρίας, ἐξαστράτευσεν εἰς Αἴγυπτον κατὰ τοῦ Ἰνάρου (Θουκ. Α, 109), καὶ νικήσας αὐτὸν καὶ τοὺς συμμάχους αὐτοῦ Ἀθηναίους, αὐτὸν δὲ ἐπὶ μακρὸν ἐγκλείσας εἰς τὴν νῆσον τοῦ Νείλου Πρωσιπίτιδα, ὑπέταξε τὴν Αἴγυπτον τῇ 458 π. Χ. Δυσσεβηθεὶς δὲ διότι ὁ Ἀριαξέρξης παρέδωκε αὐτὸς συνικμολόγησεν ὄρους ὑποταγῆς, ἐπανάστη τῇ 447, καὶ ὑπέταξε μόνον διὰ συνθηκολογίας. Ὑποπίτος ἔμεινεν ὅμως πάντοτε τῷ βασιλεῖ, καὶ μόνον αἱ παρακλήσεις τῆς βασιλείας, ἀδελφῆς τοῦ Μεγαθύζου, τὸν ἔσωσαν τοῦ θανάτου. Ἐφυγε δ' ἐξόριστος εἰς Κρήτην. Κρυφίως δ' εἰς Σούσα ἐπανελθὼν, ἐπέτυχε τῆς συγχωρήσεως, καὶ ἀπέθανε λίαν προσηκνῶς. Συγγένονται δὲ συναχθεὶς τὰ ὀνόματα Μεγάθυζος καὶ Μεγάθυξος. — 3) Περ-

σικὴ ἐπωνυμία τοῦ ἀρχιερέως τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ὅστις ἄλλως ἐλέγετο Ἐσσην (βραχίλευς τῶν μελισσῶν, διότι πολλὰ τῶν ἱερῶν τῆς θεᾶς ἐλέγοντο μέλισσαι).

Μέγακρια, ἰδ. Ἐρινυδες.

Μεγακλήης, Ἀθηναῖος 1) ὁ γενάρχης τῶν Ἀλκιμαωνιδῶν, οἷος Ἀλκιμαῖνος, ἀρχὸν ἐπὶ τῆς στάσεως τοῦ Κόλυρος (ἰδ.) ἣν κατέβαλε τῇ 612 π. Χ. — 2) Ἐγγονος ἐκείνου, νυμφευθεὶς Ἀγαρίστην, τὴν θυγατέρα Κλεισθένου, τοῦ τυράννου τῶν Μεγάρων, ἀρχηγὸς τῆς μητρίας φατρίας ἐπὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ Σόλωνος (Ἡρόδ. Α, 59). — Πλούτ. Σόλ. Π', ΚΘ), ἔφυγε τῇ 560, διωχθεὶς ὑπὸ Πεισιστράτου, ἀλλὰ μετὰ τῆς μερίδος τοῦ Λοκούργου συνδεδεὶς, ἠνάγκασε δις καὶ ἐκείνον εἰς φυγὴν· ἐγκατέλιπε δ' ἐντελῶς τὰς Ἀθήνας ὅτε ὁ Πεισιστράτος κατέλαβεν ὀριστικῶς τὴν ἀρχήν. — 3) Ἐγγονος τούτου, οἷος τοῦ Κλεισθένου, πάππος πρὸς μητρὸς τοῦ Ἀλκιτιάδου. Πυθιονίκης, δις ἐξοστρακισθεὶς (Ἡρόδ. ΣΤ, 131). — 4) Ἔταρος ἕγγονος τοῦ 2), πρὸς μητρὸς θεῆς τοῦ Περικλέους, πάππος τῆς γυναικὸς τοῦ Κίμωνος (Πλούτ. Κίμ. Δ). — 5) Φίλος τοῦ βασιλέως Πύρρου, ὑπὸ τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Ἐρακλείᾳ (280 π. Χ.) μάχην πολεμήσας καὶ φονευθεὶς (Πλούτ. Πύρ. ΙΣΤ').

Μεγακρέων, Ἀδδερῆτης, συμβουλεύσας τοὺς συμπολίτας τοῦ νὰ παρουσιασθῶσι ὡς ἰκέται πρὸς τὸν Ξέρξην, ἵνα μὴ τοῖς ἐπιβάλλῃ ἐν προύτιθετο δικλοῦν φόρον τροφῶν διὰ τὸν στρατὸν (Ἡρόδ. Ζ, 120).

Μεγάλη Ἑλλάς, ὁστῶς ἐκλήθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ Πτολεμίου ἢ κατὰ Ἰταλίας, ἦτοι ἡ Ἀπουλία, Καλαυρία, Λευκανία, Βρεττία, διὰ τὰς πολλὰς αὐτῆς Ἑλληνικὰς ἀποικίας, ἰδίως περὶ τὸν κόλπον τοῦ Ἰάραντος. Ὁ Στράβων καλεῖ κατοικοὺς τῆς μεγ. Ἑλλ. τοὺς Ἑλληνας τῆς κάτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας.

Μεγάλαρις, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος (ἐκ τοῦ Μέγας ἄριος) ἐν Σιάλῳ τῆς Βοιωτίας (Ἐύστθ. εἰς Ἰλ. Β, 497).

Μεγαλησία, ἰδ. Πέλα. Κυβέλη. **Μεγαλόπολις** ἢ Μεγάλη πολις, πρωτεύουσα τῆς Ἀρχαδίας, τῇ 317 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου ἰδρυθεῖσα καὶ ὑπὸ τῶν κατοίκων 39 (ἢ 44) περικειμένων

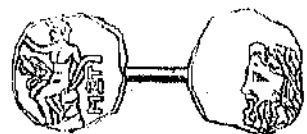
70,000, ἐξ ὧν 15,000 μάχιμοι. Τὸ θέατρον αὐτῆς, οὐ σώζονται λείψανα, ἦν τὸ μέγιστον ἐν Ἑλλάδι. Εἰς τιμὴν δὲ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα ἀνηγγέρθη λαμπρὰ στοά ἐν αὐτῇ, οἰκειοθελῶς συμμαχούσῃ μετὰ τῶν Μακεδόνων.

κομμῶν συνοικισθεῖσα ἐν Μαιναλίᾳ, ἐπὶ τοῦ χειμάρρου Ἑλισσαῖνος, διαρρέοντος αὐτὴν ἐκ Δ. πρὸς Α. Ἐνεκεν δ' ἐν πεδιάδι κρησὶ τῇ ἐκ μέρους τῆς Λακωνίας, δι' ἣ καὶ μικρὸν μετὰ τὴν ἰδρυθῆναι εἰς συμφορὰς ἐξετέθη ἐπὶ Κλεομένου. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς συναποσούντο εἰς

Μετὰ δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον, ἀνεδαίχθησαν ἐν αὐτῇ διάφοροι τύραννοι, καὶ ὁ ἔσχατος αὐτῶν, ὁ Λυδιάδης, προσήρτησεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμὸν, καὶ τότε ἐπέλωσαν ἐκ Σπάρτης ὁ Κλεομένης, τὴν κατέστρεψε σχεδὸν ἐντελῶς (Πολύβ. Β, 55. — Παιου-

Η, 27, 15. — Πλούτ. Κλεισμ. ΚΕ. Φιλοπ. Β). Ο Φιλοποίμη, ἐν τῇ πόλει ταύτῃ γεννηθείς, ὡς καὶ ὁ Πολύβιος, ἐπανεφέρῃ μὲν εἰς

αὐτὴν τοὺς κατοίκους μετὰ τὴν ἐν Σαλασσῇ μάχην, ἀλλ' ἡ καταπίεσις αὐτῆς ἐξηκολούθησεν, ὥστε ἐπὶ Στράβωνος καὶ Παιουσανίου ἦν σχεδὸν ἐντελῶς ἔρημος (Στρβ. Η, 388. — Παιουσ. Η, 27, 30).

Μεγαμήθη, θυγάτηρ Ἀρνέου, γυνὴ Θεοτίου, μήτηρ 50 θυγατέρων. (Ἀπλδ. Η, 4, 10).

Μεγαάνειρα (ἢ καὶ Μετάνειρα) θυγάτηρ Κρόκωνος, γυνὴ Ἀρκάδος (Ἀπλδ. Ι, 9, 1).

Μεγάπαινος, ἡγεμὸν τῶν Ὑρκανῶν ἐπὶ τῆς κατ' Ἑλλήνων ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου (Ἡρόδ. Ζ, 62).

Μεγαπένουης, ἴδ. 1) Περσεύς. — 2) Μεγέλαος.

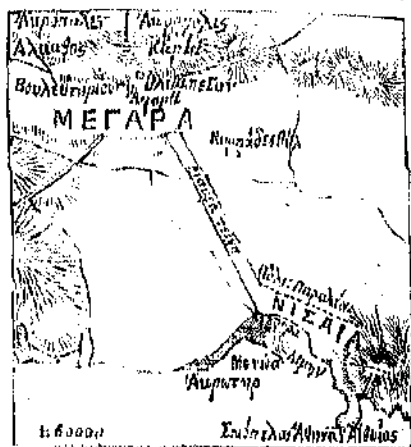
Μέγαμα, ἴδ. 1) Μεγαρίς. — 2) Ἰελάα. — 3) Ἰπρακλής.

Μεγαρεὺς, ἴδ. Μενοικεύς.

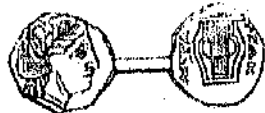
Μεγαρικὴ, σχολὴ φιλοσοφικῆ, κληθεῖσα κατὰ τὴν πατρίδα τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς Εὐκλείδου (Cic. d. Or. III, 17, 62. Λο. Η, 42, 129).

Μεγαρίς, χώρα ἐκτὸς καὶ ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ ἰσθμοῦ, 8, ἢ κατ' ἄλλους ἰσθμὸν ἔκτατον ἔχουσα, ὁριζομένη δὲ πρὸς Β ὑπὸ τῆς Βοιωτίας καὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, πρὸς τὰ ΒΑ ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς, πρὸς Ν ὑπὸ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, πρὸς τὰ ΝΔ ὑπὸ τῆς Κορινθίας καὶ πρὸς τὰ Δ ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Ἐκ τοῦ Β εἰσέρχονται εἰς τὴν χώραν αἱ προβαταὶ τοῦ Κιθαϊρῶνος, διασχιζομένου διὰ δυσβάτου στενωποῦ. Κατέχεται δὲ τὸ πλεῖστον αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ ὑψηλοῦ Γεραγείου ἔρους, ἢ Γεραγείας, κατὰ τὰ ἄττικὰ ὄρια, δύο πλησίον ἀλλή-

λων καίμενοι κορυφαὶ καλοῦνται Κέρατα, καὶ ἴσως ἔνεκχ τοῦ ὀνόματος, ὡς περιφρονητικοῦ, ἐρρέθη τὸ ἀπίθκρον, ὅτι ἐκεῖθεν ἐπεσκόπει ὁ Ξέρξης τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνος,

ἐν ᾧ γνωστὸν ἐστὶν ὅτι ἐνάθητο εἰς τὰ ΒΑ τοῦ πορθμοῦ τῆς Σαλαμίνος, ἐπὶ τοῦ παραθαλασσοῦ λόφου ὅστις ἐπίσης ἐλέγεται ἢ ἔκτοτε ἐπεκλήθη Κέρατα, διότι μέχρι τοῦδε ὀνομάζεται Κεραταῖνι. Εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον τὸ ὄρος τοῦτο καταπίπτει διὰ κρημνῶν καθέτων, καὶ ἐκεῖ, εἰς τὸν βράχον (τὸς Σκιρωνίδας πέτρας) τετημημένη διήρχετο ἡ δύσβατος καὶ κακὴν φήμην ἔχουσα Σκιρωνίς ὁδὸς (ν. Κακὴ Σκάλα) (Ἡρόδ. Η, 71), ἐπώνυμος τοῦ ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Θη-

σέως φονευθέντος ληστῆς Σκίρωνος. Μία ἰδίως τῶν πετρῶν τούτων ἐλέγεται Μαλουρίς, καὶ ἐξ αὐτῆς ἢ Ἰνὸς διωκομένη ὑπὸ τοῦ ἀνδρός τῆς Ἀθάμαντος, ἐκρημνίσθη μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς τοῦ Μελικέρτου (Παιουσ. Α, 44, 7). Μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην συνέχισαν τὴν ὁδὸν ταύτην οἱ Λακεδαιμόνιοι (Ἡρόδ. Η, 71). Τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Γεραγείας ἐκαλεῖτο Αἰγίπλαγκτος, καὶ ἀπέληγεν εἰς τὸ Ἰπραῖον ἀκρωτήριον (ν. Πέρα Χόραν), ἐπώνυμον τοῦ ναοῦ ὃν ἔφερον. Ἄλλο

ἀκρωτήριον, ἢ Μινῶνα, ἀπετέλει μεθ' ὀμιονύμου πεδίου, τὸν λιμένα τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων. Εἰς τὰ ΒΔ δὲ ἀπετελεῖτο κόλπος, ἢ Ἀλκυωνίς θάλασσα (ν. Λιθαδόστριν), ὃς ὁ μυχὸς ἐλέγεται λίμνη Γοργώπις. Οἱ κοιμητοὶ ὡς προῖον τῆς Μεγαρίδος ἐφήμιζον τὰ σφόδρα. Παρήγε δὲ καὶ λευκὸν ὄστράκων μάρμαρον. Ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων κατοικῶν τῶν Μεγάρων λέγονται καὶ οἱ Κῆρες, καταπλευσαντες ἐξ Ἀργολίδος ἐκεῖ, καὶ καταλάβοντες πρῶτον πιθανῶς τὴν νῆσον Μινῶνα, καὶ ἐκ τῶν δύο λόφων τῶν ὑπερκειμένων τῆς πόλεως, τὸν ἀνατολικὸν. Ἔπειτα δ' ἐπλήθον Ἴωνες. Ἡ χώρα τότε συνεδέετο μετὰ τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἐξετείνετο μέχρι πλησίον τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, διότι ἐν Κρομμυῶν ἴστατο στήλη φέρουσα πρὸς νότον μὲν «Τὰδ' ἐστὶ Πελοπόννησος, οὐκ Ἴωνία», πρὸς Β δὲ «Τὰδ' οὐκ ἢ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἴωνία», (Στρβ. Θ, 392. — Πλούτ. Θερ. ΚΒ). Ἡ Μεγαρίς περιελάμβανε τότε πέντε κώμας, τοὺς Ἡραιεῖς, τοὺς Πειραιεῖς, τοὺς Μεγαρεῖς, τοὺς Τριποδικαίους καὶ τοὺς Κυνουσερεῖς. Ἐπὶ Κόδρου (1068 π.Χ.) ἦν ἡ χώρα δωρικὴ, καὶ ἐξηρτάτο ἐκ τῆς Κορίνθου. Ἔπειτα δὲ, τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς μέρος ἀποσπασθὲν, ἀπετέλεσεν ἀνεξάρτητον μικρὰν πολιτείαν, τὴν μόνην καθαρῶς δωρικὴν ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου, κεκτημένη ἐπὶ τινα χρόνον καὶ τὴν Σαλαμίνα, καὶ πέμψασαν εἰς τὸν Βόσπορον τῆς Θράκης, τὸν Εὐξείνιον Πόντον, κτλ. ἀποικίας, ὡς τὸ Βυζάντιον, τὴν Ἠράκλειαν, τὰ ἐν Σικελίᾳ Μέγαρα. Μετὰ ταῦτα διέξέπεσαν τὰ Μέγαρα, καὶ τὸ ἐκείνητο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐλλάδος πάντων τῶν στρατῶν, ἴσως συνετέλεσεν εἰς τὴν διαφθορὰν τοῦ χεραντηγροῦ τῶν Μεγαρέων, ὥστε ἐν παροιμίᾳ ἐλεγχοῦν οἱ ἀρχαῖοι δι' οὓς περιεφρόνουν «Μεγαρέων ἄξιοι μερίδος». Ἡ πόλις δὲ τῶν Μεγάρων ἔκειτο ἐνδοκίμῳ καὶ ὑν, εἰς ἀπόστασιν 8 σταδίων ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἐντὸς πεδιάδος πρὸς Ν δύο λόφων, οἵτινες ἔφερον δύο ἀκρωτήρια, τὴν Καρίαν καὶ τὴν Ἀλάθου

(Παιουσ. Α, 40), καὶ ἦν αὐτὸ διὰ δύο μακρῶν τειχῶν μετὰ τοῦ λιμένος Νιστίας. Ἐκτισαν δ' αὐτὰ οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ μίμησιν τῶν ἰδίων αὐτῶν, καὶ ἔθιξαν φρουρὰν εἰς αὐτὰ διὰ μετὰ τὰ Περσικά (461 π. Χ.), οἱ Μεγαρεῖς, ἀποσπασθέντες τῆς Σπάρτης, ἠνέθησαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων. Διὰ γαφύρας δ' ἦνισαν μετὰ τῆς στερεᾶς καὶ τὴν νῆσον Μινῶνα, φέρουσαν μικρὸν πύργον. Κατὰ δὲ τὸ ἡ ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀπέβαλον οἱ Μεγαρεῖς τὴν φρουρὰν, καὶ κατηδάφισαν τὰ ἀκλῆ τῶν τειχῶν. Ἀλλὰ μετὰ 8 ἔτη, ὅτε ἐπεκλήθησαν αὐθις τὴν τῶν Ἀθηναίων συμμαχίαν, ἀνήγειρεν αὐτὰ ἐκ νέου ὁ Φωκίων, ὑφιστάμενος καὶ ἐπὶ Στράβωνος· ἀλλ' ὁ Παιουσανίας οὐδεμίαν ποιεῖται μνησὶν αὐτῶν (Ἡρόδ. Α, 59. — Θουκ. Α, 103. — Στρβ. Θ, 390). Ἄλλαι πόλεις τῆς Μεγαρίδος ἦσαν ὁ Τριποδικικός, ὁ λιμὴν Παγαί, τὰ Αἰγέσθονα, τὸ Πειραῖον, ἢ Αἰγείρος.

Μέγαρος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μῆς τῶν Σιδονίων, ἐπὶ τοῦ κατακλισμοῦ τοῦ Δουκαλιάνου τοὺς γερανοὺς ἀκολουθήσας, καὶ σωθεὶς εἰς τὸ ἐξ αὐτῶν ὀνομασθὲν Γεράνιον ὄρος (Παιουσ. Α, 40).

Μεγακθένης, 1) φίλος καὶ σύμβουλος Σελεύκου, τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, ὅπ' αὐτοῦ ὡς πρέσβυς εἰς Σανδρόκροτον, τὸν Ἰνδὸν βασιλέα, πεμφθεὶς (Ἀρρ. Β, 6, 3). Συλλέξας δὲ τότε ὕλην, ἔγραψε μετὰ ταῦτα ἱστορίαν τῶν Ἰνδιῶν, ἧς σώζονται ἀποσπάσματα. — 2) Ἐκ Χαλκίδος, ἔφερον ἀποίκους καὶ ἱδρυσε τὴν πόλιν Κύμην ἐν Καμπανίᾳ (Στρβ. Β, 243).

Μέγης, υἱὸς Φυλέως, βασιλεὺς τῶν Ἰεπειῶν ἐν Ἠλίδι, εἰς τῶν στρατευσάντων κατὰ τῆς Τριτάδος (Όμ. Ἰλ. Ν, 692. Ο, 519). Ἄλλ' ἐν τῷ ἀνηγῶν καταλόγῳ (Ἰλ. Β, 1125) λέγεται ἀργηγῆς τῶν ἐκ Δουλιχίου καὶ τῶν Ἰχινάδων, συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν, καθ' ἣν ὁ πατήρ τοῦ Μεγακθέως, Φυλέως, ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Αὐγέου, ὡς μαρτυρήσας κατ' αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἠρακλέους, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Δουλίχιον.

Μεγίστεος, νέος αγαπητός του Άνακρέοντος (Σιμων. Έπ. 55).

Μεγίστη, νήσος προς τη άκτη της Λυκίας μεταξύ Ρόδου και των Χελιδονικών νήσων, έχουσα πόλιν ομώνυμον (Κισθέων δε κατά Στράβωνα, ΙΔ, 686) και μέγαν λιμένα (ν. Καστέλ Τόσσο).

Μεγιστίας, αἰωνοσκόπος εκ της γενεάς του Μελάμποδος, συνοδαίμων τόν Λαονίδαν εν Θερμοπύλαις (Έρδ. Ζ, 111. — Σιμων. Έπιγρ.).

Μεδεών, ή Μεδίων 1) Όχυρά πόλις της Άκαρναντίας, Ν του Άμβρακικού κόλπου, επί της όδου προς την Στράτον κατά τα όρια της Αίτωλίας (παρα τη νυν Κατάνη), (Θουκ. Γ, 106. — Πολύβ. Β, 3). — 2) Άρχαία πόλις της Βοιωτίας, κατά τους πρόποδες του όρους Φοινικούντος (Όμ. Ίλ. Β, 501). — 3) Πόλις παρα τη Άντικύρα, εις την άκτην της Φωκίδος, επί του Ιερού πολέμου καταδικασθείσα (Στράβ. τ), 410, 423. — Πaus. Ι, 3, 2. 36, 6).

Μεδύμινος, ίδ. Μέτρα.

Μετιόλανιν, 1) Πόλις εν τη Ν. των Άλπεων Γαλλίης, παρα τη ποταμίω Όλόνη, πέραν του Πάδου, κτισθείσα υπό των Γαλατών μετά του Βελλουέσου, εκπολιορκηθείσα υπό των Ρωμαίων τη 222 π. Χ., ειτα δ' ως όχυρά Ρωμαϊκή άποικία Αίλια Αύγουστα μετονομασθείσα, τη πάλαι ως άνθούσα έδρα της έπιστήμης και τέχνης ανεάι Άθηναι έπονομασθείσα (ν. Milano). Έίτα έδρα του Όδοάκρου και των Όστρογότθων βασιλέων (Πολύβ. Β, 17, 34. — Στράβ. Ε, 213). — 2) Πόλις εν Άκουϊτανία ΒΑ των έκβολών της Γαρούμνης (ν. Sainte), (Στράβ. Α, 190). — Καί άλλαι του όνόματος τούτου πόλεις, 4 εν Γαλλία, 1 εν Γερμανία, 1 εν Βρετανία.

Μεθύκιος, ποταμός της Έννατίας, δεχόμενος τόν Μ. μεζονα και Μ. έλάσσαονα, και εκβάλλων εις την Άδριατικήν κατά τόν κόλπον του Πατατίου (Στράβ. Ε, 213).

Μέδουσα, ίδ. Γοργώ και Περσεύς.

Μέτων, 1) Κήρυξ εν τη οικω του Όδυσσεύς (Όμ. Όδ. Δ, 677). — 2) Υίος του Όιλέως, άδελφός του Αϊάντος, άρχηγός προς της Τροίας των Φθιωτών τών εκ Φυλάκης, εις ην είχε καταφύγει φονεύσας συγγενή τινα της μητριάς του Έριόπιδος. Έθανατώθη υπό του Αίνειου (Όμ. Ίλ. Ν, 693. Ο, 392). Έν δε τη καταλόγω (Ίλ. ΙΒ, 727) φέρε τούς άπαδούς του Φιλοκτήτου. — 3) Υίος του Κόδρου, πρώτος άρχων των Άθηνών. — 4) Γλύπτης Λακεδαιμόνιος, ποιήσας (περι 550 π. Χ.) ένοπλιον χρυσελεφαντίνην Άθηνάν εν Όλυμπία (Πaus. Ε, 17, 2). — 5) Υίος του Πυλάδου.

Μέθωνα (και Μεθώνη), πόλις της Άργολίδος, επί μικράς Χερσονήσου του Σαρωνικού κόλπου Β της Τροϊζήνος, άπέναντι της Αίγλης, μετ' άκροπόλεως επί υπερκειμένου όρους (Θουκ. Δ, 45. — Στράβ. Η, 374). Έχει θερμά ιαματικά ύδατα.

Μεθοάριη, θυγάτηρ Πυγμαλίονος, γυνή Κυύρα, μήτηρ Αζώνιδος και Όσπύρου (Άπλδ. Γ, 14, 3).

Μεθοουρικέες ή Μεθοουρίδες, 4 μικραί νήσοι έρημοί προς του Μεγαρικού κόλπου (Άνθλ.).

Μεθούβριεν, πόλις Άρκαδική επί άποτόμου όρους κατά την όδον μεταξύ Όρχομενού και Όλυμπίας, και μεταξύ των ποταμών Μαλοίτα και Μυλάωνος (Θουκ. Ε, 58. — Στράβ. Η, 388).

Μέθυμνα, ίδ. Μήθυμνα.

Μεθώνη, 1) Κατά την ΝΑ άκραν της Μεσσηνίας. Μετά τόν 6' μεσσηνιακόν πόλεμον οι Σπαρτιάται μετέβρισαν εκεί Ναυκλιείς (Στράβ. Η, 350. — Πaus. Δ, 3, 10, 24, 4, 35, 1). — 2) Είς τόν Θερωϊκόν κόλπον εν Μακεδονία άπέικια των Έβρετριών (ν. Έλευθεροχώρι). Ταύτην πολιορκών, άκόλλασεν ο Φίλιππος τόν ένα οφθαλμόν (Θουκ. ΣΤ, 7. — Στράβ. Ζ, 330).

Μεθύσιος, 1) πλούσιος Άθηναίος, καθ

ού σώζεται λόγος του Δημοσθένους. — 2) Άθηναίος, έρτυγοτρόφος επίλεγκμένος, διότι ήρέσεται εις παύγια έρτύγιον (Πλάτ. Άλκ. ά, σ. 120. — Άριστφ. Όρν. 1297).

Μεσσειάδης, ναύαρχος εκ Κερκύρας (Θουκ. Α, 47).

Μεελανίων, υίος Άμφιδάμαντος, σύζυγος της Άταλάντης, μεταμορφωθείς υπό της Άφροδίτης εις λέοντα (Άπλδ. Γ, 9).

Μεελέχρος, (ο γλυκύς, προσηγής), 1) έπόνυμον του Διός. Έν Άθήναις τη προσήγοντο εις θυσίαν χοίροι, δόλοκληροι καιόμενοι, ως και τη Άδρη, ή υποχθονίη Διό, μετ' ου έταυτίζετο. Είς δε τα Διάσια τη προσεφέρετο πλακούς (Θουκ. Α, 126). — 2) Έπίθετον του Διονύσου. — 3) Όμ. της Τύχης. — 4) Θεοί μειλίχοι, εν γενει οι υποχθόνιοι. Αι θυσίαι αυτών έτελούντο διά νυκτός.

Μεελάγγεα, πόλις της Άρκαδίας, Δ της Τεγέας, ένθα έλατρεύετο ή Μελαίνις Άφροδίτη (Π. Η. 6).

Μεελάγγλαδνος, λαός σκυθικός της άσιανής Σαρματίας, τραχέων ήδών και άνθρωπομάτος, είκων προς ταίς πηγάζς του Τανάιδος, Β των βασιλικών Σκυθών, μεγάλα δ' έλη έχων προς Β (Έρδ. Δ, 20, 21, 107). Καί μεταγενέστεροι συγγραφείς ποιούσθαι μνείαν του λαού τούτου, ίδίως κατά την Κολχίδα και την ευρωπαϊκήν Σαρματίαν.

Μεελαγχρός, τύραννος της Μυτιλήνης, έρονεύθη υπό του Πιττακού, εις ο συνέπραξαν και του ποιητού Άλκαίου οι άδελφοί Κίρις και Άντιμανής.

Μεελανα, άκρωτήριον εις τα ΒΑ της Λυδικής Χερσονήσου της Ίωνίας, ένθα κατέρχεται το όρος Μίμιας εν τη Έβρωϊκω κόλπω. Έκρίοντο εκείθεν μυλόπετραι (Στράβ. ΙΔ, 645).

Μεελαναί, δήμος της Άντιόχιδος φυλής εν Άττικη.

Μεελάμπουδες, ίδ. Ησιόδος.

Μεελάμπουος, υίος του Άμυθάωνος, ά-

δελφός του Βίαντος, ο άρχαιότατος των μάντεων όσοι δια μυστικών θυσιών εξήσκουν την ίατρικήν. Έθεωρείτο δε και ως ο ιδρυτής εν Έλλάδι της λατρείας του Διονύσου (Έρδ. Β, 49). Έν Πόλω, ένθα κατώκει, εν τοίς άγροίς, ήλθον όφεις προς αυτόν κοιμώμενον, και τη έκαθάρισαν τα ύδα ούτως, ώστε ένόσι, τας φωνάς των πτηνών, και ήδύνατο να προλέγη τα μέλλοντα. Ο άδελφός αυτού Βίας ήγάπα Πηρώ, την θυγατέρα του Νηλέως (Όμ. Όδ. Α, 287), όστις ύπεσχέθη να δώση αυτήν εις γάμον εις εκείνον όστις θα τη έφερε τας βούς του Ίφικλου εκ Φυλάκης της Θεσσαλίας, αύστηρώς φυλαττομένης υπ' άγρόπνου κυνός. Κατώρθωσε δε τούτο ο Μεελάμπους υπέρ του Βίαντος' συλληφθείς όμως, έκρατήθη δέσμιος εις οίκλαν. Άλλά προείδων μετά τινα χρόνον ότι ή οίκλα, σκυληκώδρατος, θα κατέπιπτε, παρεκάλεσε τόν Ίφικλον να τόν μεταβιβάσθεις άλλην, και άμα έξήλθεν, αυτη κατέρρευσεν. Ούτω γνωρίσας ο Ίφικλος την μαντικήν αυτου δύναμιν, δε και τη ειπε πως, άπαις ών, ήδύνατο ν' άποκτήσθ παιδας, τόν απέλυσε, δδς αυτω και τας βούς. Άφ' ου δ' ένόμφευσε τόν άδελφόν του, έλθών μετ' αυτου εις Άργος, έλαβεν, ως και εκείνος, μερίδα του κράτους παρα του βασιλέως Άναξαγόρου διότι έθεράπευσε τας Άργείας γυναίκας εξ έπελθούσης αυταίς μανίας' ή κατ' άλλους έλαβε το τρίτον της εν Τύρινθι Έπικρατείας του Προΐτου και την θυγατέρα αυτου Ίφιάνασσαν εις γυναίκα, διότι αυτην και τας άδελφάς αυτης έθεράπευσεν εκ μανίας ην έπεμψε κατ' αυτών ο Διόνυσος, διότι ειχον αντίστη εις αυτόν. Υιούς δε έσχε τόν Μάντιον και τόν Άντιφάτην (Όμ. Όδ. Ο, 225. — Έρδ. Θ, 34. — Άπολλόδ. Α, 9, 11). Του Άντιφάτου δ' υίος ην ο Όικλής και ο Άμφιάρως του Μαντίου δ' εις τιν ο υπό της Ηούς άρπαγείς Κλειτος και ο Πολυρρείδης, εν ο Άπόλλων, μετά του Άμφιάρου τόν θάνατον, ανέδειξεν άριστον των μάντεων.

Μεελάμπυγος λείθος, άπότομος βρά-

χος του δρους Άνοπίας εις τα σύνορα της Λοκρίδος (Ηρδ. Ζ, 216).

Μέλαν, γραφικόν χρώμα ρευστόν, εκ σκωρίας και κόμμειως κατασκευαζόμενον, δι-

Χωρητήρια Ποικητίας

ξίδα και έγγραφον διά καλάμου ή γραφείως (κονδυλίου), επί δε των επικεχρισμένων πινάκων διά γραφίου, οξέος έργαλείου.

Μελάμφυλλος, άρχαίον όνομα της νήσου Σάμου (Στρβ.).

Μελαναιγίς (ή), επίθετον του Βάκχου εις την κατά τα Άπατούρια εν Αθήναις έορτήν αυτού, εκ του ότι ως μέλαινα αξίζ παρυσιάσθη εις τον Μέλανθον και τον προέτρεψε να φονεύση τον Ξάνθον (Παυσ. Β, 35).

Μελανθία, μέρος της Σιθωνίας εν Θράκη. Οι κάτοικοι Μελανδίται ή Μελανδέπται (Στρ. Ανθ. Ζ, 2, 32.— Στρ. Βυζ.)

Μελανεύς, 1) υίος του Απώλλωνος, βασιλεύς των Δρυόπων, κατά την σύζυγόν του Οίχαλιαν καλέσας πόλιν της Μεσσηνίας (Παυσ. Β, 2).— 2) Πατήρ του Αμφιμέδοντος εν Ιθάκη (Όμ. Όδ. Ω, 103).— 3) Εις των Κενταύρων.

Μελάνθεος ή Μελανθεύς, 1) υίος Δουλίου, άρχαίου δούλου της Πηλοπόννησος (Όμ. Όδ. Δ, 735), αιδόλος του Όδυσσέως, όστις τον έφόνευσε διότι είχε συνταχθή μετά των μνηστήρων (Όδ. Ι, 212. Φ, 176. Χ, 474).— 2) Τραγικός ποιητής Αθηνών, φίλος του Κίμωνος, πολλάκις καμψοδόμενος υπό του συγχρόνου του Αριστοφάνους ως λίχνος και φιλήδονος. Μνημονεύεται δ' αυτού μία τραγωδία, ή «Μήδεια», ής εις μόνος στίχος διεσώθη.— 3) Αθηναίος στρατηγός, πεμφθείς εις βοήθειαν Αρισταγόρου του Μιλήσιου (Ηρδ. Ε, 97).— 4) Ιστορικός άγωνίστων χρόνων, ή άποδίδεται ή σύνταξις «Αττιδος»,

και συγγράμματος «περί των εν Έλευσίν μυστηρίων.»— 5) Ρόδιος ακαδημαϊκός φιλόσοφος, μαθητής του Καρνεάδου, μετά πολλής χάριτος άπαγγέλλων.— 6) ή Μέλασθος, Σικυώνιος ζωγράφος, μαθητής του Παμφύλου, διδάσκαλος του Απελλού, διεκρίνεται περί την συμμετρίαν, την διάταξιν και την τέλην της γραφίδος. Έξωγράφησεν εν άλλοις θαυμαζομένην εικόνα Αριστράτου, του τυράννου της Σικυώνας, παρά το άρμα της νίκης, και συνέγραψε περί τέχνης (Πλούτ. Αριστ. ΙΒ, 15.— Διογ. Λ. Δ, 14.— ΡΙ. ΧΧV, 36, 10).

Μελανθος, εκ του γένους των Νηλειδών, υίος Ανδροπόμπου, πατήρ του Κέδρου, βασιλεύς της Μεσσηνίας. Έξωσθείς δ' έκαίθη εν υπό των Ηρακλειδών, ήλθεν εις Έλευσίν της Αττικής. Εν Αθήναις δ' άρνηθέντος τότε του βασιλέως Θωμόλτου, του Θεσειδου, να μονομαχήση μετά Ξάνθου, του βασιλέως της Βοιωτίας, περί κτήσεως της Οίνης, ανέλαβε τον άγώνα ο Μέλανθος. Έπ' αυτού δ' άνεφάνη ο Διδύμοσ, μελανηφόρος, όπισθεν του Ξάνθου και ότε ο Μέλανθος επέπληξε τουτον ότι δεν ήλθε μόνος εις την πάλην, στραπέντα να ιδή, τον έφόνευσε, και άνεδείχθη βασιλεύς της Αττικής. Είς μνημόσυνον δε της έμφανίσεως ταύτης του Θεού, άνηγέρθη αυτόψ ιερών υπό την έπωνυμίαν Μελαναιγίδος ή Μελανθίδου, και τή άπατούριαν Διι καθιερώθη ή έορτή τα Άπατούρια.

Μελανθύς, άδελφή του Μελάνθου, ένωθεΐσα μετά των μνηστήρων, και φονευθεΐσα υπό του Όδυσσέως (Όμ. Όδ. Σ, 321).

Μελανίππη, 1) θυγάτηρ του Χείρωνος, ήν, άτιμασθεΐσαν υπό του Διόλου, οι θεοί παρακλήσαι του πατρός, μετεμόρφωσαν εις ίππον (Αριστ. Οισμ. 549.— Έρπσθ.— Υγίν).— ή 2) θυγάτηρ του Αίβλου ή του Δημόντου, ήν, ως εκ του Ηουσιδώνος τεκοΐσαν τον Βοιωτήν, έτύρωσαν ο πατήρ της, και κατέκλεισαν εις φυλακήν, έως ότου την ήλευθε-

ρσαν οι υιοί της (Πλάτ.— Πανσ.— Υγίν).— 3) Βασιλεύς των Αμαζόνων, ής τον ζωστήρα άρκάσας, έφερεν ο Ηρακλής εις τον Εΐρυσθέα (Διδ. Δ, 6.— Απλ. Ρόδ.).— 4) Νύμφη τις, μήτηρ του Βουιωτού εκ του Ιτώνου (Πανσ. Θ, 1).

Μελαντιππίδης, ιδ. Διούραμβος.

Μελάντιππος, 1) Θηβαίος, υίος Αστακού, άνδρείως των Θηβών υπερωμαχήσας κατά των Έπτά, των συμμάχων του Πολυνεΐκου, έτρωσε τον Ίυδία θανατηφόρος και έφρονεύθη υπό του Αμφιαράου (Δισχλ. Έπτ. 409).— 2) Άραίος νέος εν Πάτριας της Αχαιίας, άγαπών την Κομαιτιά, ίέρειαν της Τρικλαρίας Αρτέμιδος. Αλλ' ή θεά προς τιμωρίαν θανάτωσεν αυτόν, έπεμφε δ' επί την χώραν άφορίαν και λοιμόν, και διέταξεν ο χρησμός να θύσσι κατ' έτος, προς ίλασμόν, καλόν νέον και καλήν νέαν (Πανσ. Ζ, 11, 2).— 3) Υίος του Θεσεΐως, νικήσας εις τα Νέμεα πάλην (Πλούτ. Θεσ. Η).— 4) Δύο Έρδης, φονευθέντες, ο μόν υπό Αντιλόχου, ο δε υπό Τεύκρου (Όμ. Ίλ. Ο, 549. 576. Θ, 270.— 5) Ίδ. Χαρίτων.

Μελάντιπποι πέτραι, ή δειραί, σκόκελοι του Αίγαίου, μικρόν της Θήρας απέχοντες (Απλ. Ρόδ.— Απλδ. Α, 9, 26).

Μελάνωπος, 1) πατήρ του Αθηναιου Λάχητος, έχθρός του ρήτορος Καλλιστράτου (Θουκ.).— 2) Υίος του Λάχητος, δημαγωγός, ού ψέγεται ο χαρακτήρ (Δημοθ.).

Μέλας, 1) Ποταμός της Βοιωτίας, μεταξύ Όρχομενού και Ασπληθόνος. Πηγάζει ΒΔ του Ακοντίου όρους, ρέει παραλλήλως μετά του Κηρισού, και εκβάλλει εις τα έλη της Κωπαΐδος (ν. Μαυροπόταμον).— 2) Ποταμός εν Μαλιδι της Θεσσαλίας κατά την Ηράκλειαν, έρρει εν τη άρχαϊότητι παραλλήλως μετά του Σπερχειού και εξέβαλλεν εις τον Μαλικόν κόλπον νυν δε (Μαυροπόταμος), ένούμενος μετά του Δύραντος (Γοργοποτάμου) χύνεται εις τον Σπερχειόν (Ηρδ. Ζ, 108).— 3) Ποταμός της Θράκης, εκβάλλων

εις τον Μέλανα κόλπον Β της Καρδίας (Ηρδ. ΣΤ, 41. Ζ, 198) (ν. Σάρος).— 4) Ποταμός της Σικελίας, μεταξύ Μυλων και Μεσσάνας. Παρά τας όχθας αυτού έκειντο αι υποτιθέμεναι βεσκαί των βοών του Ηλίου.— 5) Πλωτός ποταμός, όρίζων την Παμφυλίαν και Κιλικίαν. Ο δε Μέλας κόλπος εν τή Αίγαίω ήν κατά τα ΒΔ της Θρακικής Χερσονήσου (ν. Σάρος) (Ηρδ. Ζ, 58.— Στρβ. Α, 28, Β, 92 κτλ.).

Μελέαγρος, 1) Υίος του Οίνέως και της Αλθαιας, θυγατρός του Θεστίου, σύζυγος Κλεοπάτρας (ή Αλκυονης), θυγατρός του Ίδα και της Μαρπίσης, διάσημος ήρωσ εκ Καλυδόνος εν Αιτωλία, συνεκοστρατεύσας μετά των Αργοναυτών, και εις την θήραν κατά του Καλυδονίου κάπρου, όν ή Αρτεμις είχε πέμψει να κατερμηώση την χώραν, διότι ο Οίνεύς είχε λησμονήσει την εις αυτήν όφειλομένην θυσίαν' ο δε Μελέαγρος έφόνευσε το θηρίον μετά των έπισημοτέρων ήρώων της έποχής του, εν οίς

μάλιστα μνημονεύονται ο Αδμητος, ο Αμφιάραος, ο Ασκληπίος, ο Θεσεύς, ο Ίάσων, ο Ίδας, ο Εδρυτος, ο Λυγκεύς, ο Κτέατος, ο Καινεύς, ο Νέστωρ, ο Φοίνιξ, ο Πηλεΐς, ο Πειρίθους, ο Κάστωρ, ο Πολυδεΐκης κτλ. Τότε δε διήγειρεν ή Αρτεμις μεταξύ Αιτωλών και Κουρητών έριν αιματηράν περί της δορας του κάπρου, ως άθλου της νίκης, και μετά του Μελέαγρου ένίκων οι Αιτωλοί ότε διμωσ αυτός έφόνευσε της μητρός του τον άδελφόν, τότε τον κατηράσθη εκείνη, και εν όργη άπεσούθη ο Μελέαγρος της μάχης, και οι Αιτωλοί κατεστρέφοντο, μέχρις ου, καμφοίς υπό της γυναικός του, έπανήλθε, και έφερε νίκην εις τους Αιτωλους, αλλά συγχρόνως έπεσε και αυτός, θύμα της Έριννός ήτις είχεν άκούσει

τήν ἀρὰν τῆς μητρὸς (Όμ. Ίλ. I, 529. Β, 641. Ε, 115). Ἄλλος μῦθος μεταγενέστερος ἦν ὅτι 7 ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Μελεάγρου ἦλθον αἱ Μοῖραι πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀπεφάνησαν ὅτι ὁ ἀπέθνησκε τὸ παιδίον ὅτε ὁ ἀπετεροῦτο τὸ στέλεχος τὸ καλὸν ἐν τῇ ἐστία. Ὅτε ἡ μήτηρ του, ἀποσπάσασα αὐτὸ ἐκ τῆς ἐστίας, τὸ ἐνέκλεισεν εἰς κιβώτιον. Ὅτε δ' ἐπὶ τῆς θήρας πρῶτη ἔτρωσε τὸ θνήσκον ἢ Ἀταλάντη, καὶ ὁ Μελέαγρος φονεύσας αὐτὸ τῇ ἔδωκεν ὡς βραβεῖον τὴν δорάν, τότε ἤρα-

Ἐκάλυτον ἐν τῇ ἐστίᾳ τοῦ Μελεάγρου.

σαν τὴν δорάν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς οἰοῦσιν τοῦ Θεοῦ, δι' ὃ ὁ Μελέαγρος τοὺς ἐφόνευσεν ἢ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἀλθαία, ἐξ ὀργῆς διὰ τοῦτο, ἀνήψε τὸ στέλεχος, καὶ ὁ Μελέαγρος ἀμέσως ἀπέθανε, μεθ' ὃ ἀπήγγελλον ἡ μήτηρ του Ἀλθαία καὶ ἡ θυγάτηρ του Κλειοπάτρα, καὶ τοσοῦτον ἔκλαυσαν αἱ ἀδελφαὶ του, ὥστε ἡ Ἄρτεμις, εὐσπλαγχνισθεῖσα, μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς τὰς πτηνὰ τὰς Μελεαγρίδας, ἀποπτάσας εἰς Λέρνον (Όν. Μετ. VIII 267). Ἐν Ἄδου δ' ὅτε κατέβη ὁ Ἡρακλῆς, ἔφυγον ἐκ φόβου πρὸ αὐτοῦ πᾶσαι αἱ σκιαὶ πλὴν τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Μεθούσης. — 2) Εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῆς φάλαγγος τοῦ Ἀλεξάνδρου. κατώρρωσεν, ἐπὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἡ ἀνακρηρυχθῆ βασιλεὺς, πλὴν τοῦ νεογεννήτου υἱοῦ του, προσέτι ὁ ἀσθενής

τὸ πνεῦμα ἀδελφὸς του Φίλιππος Ἀρριδαῖος, ἐπίτροπος δὲ ὁ Περδίκκας καὶ αὐτὸς. Ἄλλ' ὁ Περδίκκας, λαβὼν τὸν Ἀρριδαῖον εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ἔπεισεν αὐτὸν νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Μελεάγρου, ὅστις παραδοθεὶς ὑπὸ τῆς φάλαγγος, ἐφονεύθη (Διόδ. ΙΖ, 57). — 3) Υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, ἤρξεν ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου τοῦ Κερανοῦ (πρὸ 274 π. Χ.), ἀλλὰ μετὰ δύο μῆνας, ἐνεκα ἀνικανότητος, ἐξεβλήθη. — 4) Ἐκ Γαδάρων ἐν

Ἰταλιᾷ, ποιητὴς εὐρύτης ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων, ζήσας περὶ τὰ 60 π.Χ. Κατ'ἀρχὰς συνέλεξε «στέφανον ἐπιγραμμάτων» τῆς Ἀλεξανδρινῆς καὶ τῆς ἀρχαιότερας ἐποχῆς. Ἰδία αὐτοῦ ἐπιγράμματα σώζονται 128, εἰς τὸν αὐτὸν σχεδὸν πάντοτε κύκλον περιστραφόμενα, ἀλλὰ φαντασίαν καὶ εὐφύϊαν ἐλέγγοντα. Ἐὶ δὲ ὕψος του ἐστὶν ἐνίστη σχοτεινόν.

Μελήτη, ἴδ. Μοῦσαι.

Μελῆς, ρῶαξ ἐν Σμύρῃ, εἰς οὗ τὰς πηγὰς, ἐντὸς σηπταίου, ἐλέγετο ὁ Ὅμηρος ποιήσας τὰ ἔπη του, ὅθεν καὶ ἔφερε τὸ ἐπίθετον «Μελησιγενῆς». Ἐκαλεῖτο δὲ Μελήτου κ. ὁ λ. π. ο. εἰς ἐν ὀρύαξ οὗτος ἐξέβαλλε.

Μελήσανδρος, στρατηγὸς Ἀθηναῖος ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ (Όν. Β, 29).

Μελησίαις, 1) διδάσκαλος τῆς γυμνα-

στικῆς, καὶ νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐν Αἰγίνῃ (Πίνδ. Ὀλ. Η, 71. Νέρμ. Δ, 15). — 2) Πατὴρ Θεουκιδίδου τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους. — 3) Υἱὸς τοῦ Θεουκιδίδου τούτου.

Μέλιτος, 1) Ἀθηναῖος ἐκ τῶν ὀλιγαρχικῶν, συγκατηγορηθεὶς μετὰ τῶν Ἐρμοκοπίδων. Τῷ 403 π. Χ. ἐπέμφθη εἰς Σπάρτην εἰς τῶν πρέσβων πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εἰρήνης (Όν. Ἐλ. Β, 4, 36). — 2) Εἰς τῶν κατηγορῶν τοῦ Σωκράτους, ὡς κακὸς ποιητὴς χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἐλέγετο γράψας τραγῳδίας, σχολιά καὶ ἐρωτικά ποιήματα. Ὀλίγον δὲ μετὰ τοῦ Σωκράτους τὸν θάνατον κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ αὐτὸς (Διογ. Λαέρτ. Β, 39, 43).

Μελία, νύμφη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὀκείανου, ἐκ τοῦ Ἰνάχου οἰὸν σχοῦσα τὸν Φορυνέα καὶ τὸν Διγιάλεα (ἢ Φηγέα). — 2) Ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος μήτηρ τοῦ Ἀμύκτου. — 3) Ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀρπαγείσα καὶ μήτηρ τοῦ Ἰσμηνίου καὶ τοῦ μάντεως Τενάρου. Ἐπιτάμω δ' ἐν τῇ Ἰσμηνίᾳ ἐν Θήβαις. — 4) Μελίαι ἢ Μελιάδες, νύμφαι γεννηθεῖσαι ἐκ τοῦ ἀήματος τοῦ ἀκρωτηριασθέντος Οὐρανοῦ, ὃ ἐδέξατο ἡ γῆ (Όν. Θεογ. 187). Ἐλέγοντο τροφοὶ τοῦ Διὸς.

Μελίβοια, μικρὰ παραλία τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας, εἰς τῆς Ὀσσης τοὺς κρῆπιδας (Όμ. Ίλ. Β, 717. — Ἡρόδ. Ζ, 188. — Στράβ. Θ, 443). Παρήγεν ἰδίως τὴν μελιθόϊαν πορφύραν. Οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἐλεηλάτησαν ὑπὸ τὸν Ὀκτάβιον.

Μελιγουνὲς, 1) θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης (Όν. Ἡσ.). — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Λιπάρου (Καλμ. εἰς Ἄντ. 48).

Μελίη, θυγάτηρ Νηρηῶος καὶ Δωρίδου (Ἀπλδ. Δ, 2, 7).

Μελικέρτης, ἴδ. Ἀθάμας.

Μελίγη, θυγάτηρ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Μελωνῶ, ἴδ. Ἐριννα.

Μελίσσανδρος, ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ

Μιλήτου, ποιήσας Κενταυρομαχίαν (Αἰλ. π. Ι, ΙΑ, 2).

Μελίσσα, νύμφη ἐφευρούσα ὄφθην τὴν χρῆσιν τοῦ μέλιτος. Αὐτῆς ἐπώνυμοι ἐλέγοντο αἱ μελισσαι. Μελίσσαι ἐλέγοντο καὶ αἱ τροφοὶ τοῦ Διὸς Μελίαι (ἴδ.) ὁμοίως δὲ καὶ ἰέραι τῆς Δήμητρος, ὡς τροφοδοτοῦ θεᾶς καὶ ὡς προστάτης τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, ἧς φυσικὸν σύμβολον ἐστὶν ἡ κυψέλη. Ὅμοίως δ' ἐκαλοῦντο καὶ αἱ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ὧν ὁ ἀρχιερεὺς ἐλέγετο ἐσοῦν (ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν), δι' ὃ καὶ μέλισσα ἐστὶν ἀποτετυπωμένη ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῆς Ἐφεσου. Ἦσαν δὲ καὶ τοῦ ἀποικισμοῦ φυσικὰ σύμβολα τὰ σμήνη τῶν μελισσῶν, καὶ προσέτι αὐταί, ὡς ἐξ ἄνθους εἰς ἄνθος πετῶσαι, καὶ διὰ τὴν ἠδεῖαν γεῦσιν καὶ τὴν μεθυστικὴν δύναμιν τοῦ μέλιτος, σύμβολα τῆς ἐμπνεύσεως, δι' ὃ καὶ τὴν Πυθίαν «δαδφίαν μελίσσαν» λέγει ὁ Πίνδαρος (Πυθ. Δ, 106).

Μελίσσα, χωρίον εἰς τὰ Α τῆς Μεγάλης Φρυγίας, μεταξύ Συννάδων καὶ Μητροπόλεως, ἔχον μνημεῖον τοῦ Ἀλκιβιάδου, καὶ ἀνδριάντα αὐτοῦ ἐκ περσικοῦ μαρμαρίου (Ἄον. ΙΓ, 574).

Μελισσήνη, ἴδ. Ἀδράστεια.

Μελίσσος, 1) Θεστιάδου ἐκ Θηβῶν, Νεμεονίκης. — 2) Σάμιος πολιτικὸς ἀνὴρ, πολεμικὸς καὶ φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου, ὁπαδὸς τῆς ἐλεατικῆς σχολῆς, ἐξῆ περὶ τὰ μέσα τοῦ ε' αἰῶνος π. Χ. Ναυαρχῶν τῷ 441 τῶν Σαμίων, κατεναυμάχησε τὸν ἀτιτὸν στόλον ὑπὸ τὸν Περικλέα (Πλούτ. Περ. ΚΣΤ). Ἐγραψε «περὶ τοῦ ὄντος» καὶ «περὶ φύσεως», συγγράμματα ἀπολοσθέντα, πλὴν τῶν ἐν Ἀριστοτέλει καὶ ἄλλοις μνημονευομένων, ἐν οἷς ἐξηγεῖ τὴν παραγωγὴν καὶ καταστροφὴν τῶν ὄντων, ὡς καὶ τὴν ποιικίαν αὐτῶν ἀπέναντι τῶν αἰσθήσεων, παραδεχόμενος ἐν ὄν ἑνιαῖον, ἀκίνητον, ἀμετάβολον, αἰώνιον καὶ ἀβρίστον, ὅπερ ἐστὶν ἐνταῦθα ἡ ἀνάγκη. Φαίνεται ὁμοίως ἐγκύβητος καὶ εἰς τὴν

έρευναν τῶν στοιχείων ἰδίως, κυρίως τὸ σύστημα τοῦ διδασκάλου του ἀκολουθῶν.

Μελίταια, ἢ **Μελίτεια**, εὐρύχωρος καὶ ὀχυρά πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὴν Β πλευρὰν τῆς Ὀθρυος, ὄλην ἡμέραν Ν τῆς Λαρίσης. Ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς αὐτῆς ἵστατο τὸ μνημεῖον τοῦ Ἑλληνος. Ὁ Φίλιππος ὁ Μακεδῶν προσβαλὼν αὐτήν, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν κυριεύσῃ (Θουκ. Δ, 78. — Πολβ. Β, 97).

Μελετεὺς, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ὀρρηθίδος, ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἀνατραφεῖς, καὶ τὴν πόλιν Μελίταιαν κτίσας ἐν Φθιώτιδι, ἥς μέγα μέρος κατέκτησε (Αντ. Λιβ. 13).

Μελίτη, 1) νῆσος τῆς Μεσογείου, περὶ τὸ μέσον μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἀφρικής. Στενὸς πορθμὸς τὴν χωρίζει ἀπὸ τῆς νήσου Γαύλου ἢ Γαύδου. Πρῶτος δὲ μνημονεύει αὐτὴν ὁ Σκύλαξ. Κατ' ἀρχὰς ἠικέτο ὑπὸ Φοινίκων, οἱς ἔπειτα προσετέθησαν Ἑλληνες

ὑπέκυψε δὲ τέλος εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Καρχηδόνας, ἀναγκασθεῖσας ἐπὶ τῶν φοινικικῶν πολέμων νὰ τὴν παραχωρήσῃ εἰς τὴν Ῥώμην. Τὴν βραχὺδὴ νῆσον ἐπιμελῶς καλλιεργήσαντες καὶ οἰκοδομήσαντες οἱ Φοίνικες, τὴν εἶχον ὡς σταθμὸν τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ των. Ἡ ὀμώνυμος πρωτεύουσα ἰδρύθη ἐπὶ τῶν Καρχηδονίων, καὶ ἐρείπια αὐτῆς σώζονται. Τὰ κυριώτερα αὐτῆς προϊόντα ἦσαν μέλι καὶ βαμβάκερα ὑφάσματα. Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀμεληθεῖσα, κατέστη πειρατῶν ὀρμητήριον. — 2) Μικρὰ νῆσος κατὰ τὴν Ἰλλυρικὴν παραλίαν (ν. Μελέδα), ἀνέτρεψε κυνάρια, τὰ ἀγαπητὰ εἰς τὰς Ῥωμαίας γυναῖκας. Ὁ Στράβων θμωὶς (ΣΤ, 277) ἀποδίδει τοῦτο εἰς τὴν ἄλλην Μελίτην. — 3) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀποταλῶν μέρος τῆς πόλεως, Δ τῆς ἀγορᾶς, ἔχων

ἐπίσημον ναὸν τοῦ Ἡρακλέους. Ἐκεῖ ἔκειτο καὶ ἡ οἰκία τοῦ Θεμιστοκλέους. — 4) Οὐγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδός (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 42).

Μελιτηνή, χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας, μεταξὺ τοῦ Ἀντιταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου. Ἡ παρὰ τῷ Εὐφράτῃ ἐπὶ Στράβωνος (ΙΑ, 521. ΙΒ, 535) ἀνεγερθεῖσα ὀμώνυμος πόλις κατέστη ἐπίσημος ἀπὸ Τραϊανοῦ.

Μέλκτος, Ἀθηναῖος Πυθαεὺς τὸν δῆμον, τραγικὸς ποιητής, μετὰ τοῦ Ἀνύτου κατηγορήσας τὸν Σωκράτην (Ἀριστ.).

Μελλεῖρηνες, οἱ νεανίαι (μέλλοντες εἰρηνες) ἐν Σπάρτῃ, ἀπὸ τοῦ 18 μέχρι τοῦ 20 ἔτους τῆς ἡλικίας των, μὴ κατατεταγμένοι εἰσέτι εἰς τὸν στρατὸν, ἀλλ' ἤδη ἐκτὸς τῶν βουδῶν τῶν παιδίων.

Μέλλων, ἢ Μέλων (Πλούτ), πλοῦσιος Θηβαῖος, φυγαδευθεὶς ὅτε (τῇ 382 π. Χ.) οἱ Λακεδαιμόνιοι κατέλαβον τὴν Καδμείαν, εἶτα δὲ μετὰ Πελοπίδου καὶ Χάρωνος συντελέσας εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του, καὶ ἐκλεχθεὶς Πρωτάρχης (Ξεν. Ἑλλ. Β, 4, 2. — Πλούτ. Πελπ. Η. ΙΑ. ΙΒ).

Μέλος, ἴδ. Λυρικὴ ποίησις.

Μελλομένη, ἴδ. Μοῦσαι.

Μεμ. Γλίαρος, Φοινῆ, ἐταῖρος τοῦ Κάδμου, παρὰ τῇ Καλλιστῇ (Θήρᾳ) εἰς μικρὰν νῆσον Φοινίκας ἐγκαταστήσας, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δοῦς αὐτῇ (Ἡρδ. Δ. 147).

Μεμ. Βιράνος, ἴδ. Περγαμινόν.

Μέμωνων, 1) Ἦρωε μὴ μνημονευόμενος ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἀλλ' ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα (Μ, 522. Δ, 187), ἐνθα λέγεται υἱὸς τῆς Ἥοῦς, ὁ ὠρκότερος τῶν μαχητῶν, φονεύσας τὸν Ἀντίλοχον. Καθ' Ἰσίοδον δὲ (Θεογ. 404) ἦν υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ (ἀδελφοῦ τοῦ Πριάμου) καὶ τῆς Ἥοῦς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἡμαθίωτος, βασιλέως τῶν Λιβύων. Ἐν τῇ Αἰθιοπιδί τοῦ Μίλησιου Ἀρκτίνου, ὁ Μέμων, πανοπλίαν ἐνδουθεὶς ἦν κατεσκευάσεν αὐτῷ ὁ Ἰφαιστος, ἀπῆλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, ἐφόνευσε, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Ἑ-

κτορος, τὸν Ἀντίλοχον, φίλατον τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ, κατὰ παράκλησιν τῆς Ἥοῦς ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς τὴν ἀθανασίαν. Τὸν μῦθον τοῦτον πολυλαῖς διαπραγματεύθη ἡ ποιησις καὶ ἡ τέχνη. Ὑπὸ τῆς Ἥοῦς τὸν εἶπον οἱ Ἑλληνες, τὴν Αἰθιοπίαν καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Α, 24) φανταζόμενοι εἰς τὸ ἄκρον ἀνατολικὸν πέρασ τῆς γῆς. Κατὰ Διόδωρον δ' ἔκτισεν ὁ Μέμων τὴν ἀκρόπολιν εἰς τὰ Σοῦσα, ἥτις κατ' αὐτὸν ἐκλήθη Μεμνονεῖα (Ἡρδ. Β, 53. Ζ, 151) ἐκέμφορ δ' ὑπὸ τοῦ Ἀσσυρίου Τευτάμου εἰς βοήθειαν τοῦ ὑποταλοῦς αὐτῷ Πριάμου, καὶ κατὰ Πausanίαν, ὑπέταξε πάντας τοὺς μεταξὺ Σοῦσων καὶ Ἰλίου λαοὺς. Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐκόμισαν τὸν μῦθον τοῦ Μέμμωνος οἱ Ἑλληνες τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ πρῶτον, καὶ ἐφήμισαν αὐτὸν εἰς τοῦ βασιλέως Ἀμενὸφ τὸ κατὰ τὰς Θήβας (εἰς Μεδίνα — Ἀβού) εἰσέτι σωζόμενον κολοσσαῖον καθήμενον σύμπου ἄγαλμα ἐκ λίθου φαιοῦ. Σεισμὸς ἐσχίσεν αὐτὸ, ἴσως τῇ 27 π. Χ., καὶ ἔπεσε τὸ ἄνω αὐτοῦ ἡμίση, ἀφ' οὗτο περιεργον παρετηρήθη φαινόμενον, ὅτι, προσβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, ἐξέπεμπεν ἦχον ὡς θραυομένης χορδῆς, καὶ ἐρρέθη ὅτι ὁ Μέμων ἀπῆντα εἰς τὸν χαίρεισμον τῆς μητρὸς του Ἥοῦς. Ὁ Στράβων, ὅστις πρῶτος μνημονεύει τοῦ φαινομένου τούτου (ΙΖ, 813, 816), δὲν λέγει τὸν κολοσσὸν εἰσέτι ἄγαλμα τοῦ Μέμμωνος καὶ ἀμέσως μεταγενεστέρα αὐτοῦ ἐστὶ τοῦ μῦθου ἡ ἐφαρμογή, ὅτε καὶ ὡς Αἰθιοπία ἐξελήφθη ἡ Αἰγυπτιακὴ ἀκτὴ, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐρρέθη ὅτι μετέβη αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον, ἐκ δ' Αἰγύπτου εἰς Σοῦσα. Προήρχετο δὲ, ὡς ὑποτίθεσθαι, ὁ ἦχος ἐκεῖνος, ὃν καὶ πολλοὶ μεταγενέστεροι ἐπιγραφαὶ ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος μαρτυροῦσιν, ἐκ διαβάσεως τοῦ ἀέρος διὰ τῶν πόρων καὶ χαραγῶν τοῦ σχισθέντος λίθου ὅτε ἐπήρχετο μεταβολὴ τῆς θερμοκρασίας καὶ τοῦτο φαίνεται τόσο πιθανώτερον, καθ' ὅσον, ἀφ' οὗ τὸ ἄγαλμα συνεπληρώθη ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, κτισθέντος τοῦ ἄνω μέρους, πᾶς ἦχος

ἔπαυσε ἀκουόμενος. Τάφοι τοῦ Μέμμωνος πολλαχοῦ ἐδείκνυντο, εἰς τὴν Ἀβυδὸν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, εἰς Πτολεμαῖδα ἐν τῇ Φοινίᾳ, εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Οἱ ὄπαδοί τοῦ Μέμμωνος, οἱ κηδεύσαντες αὐτὸν εἰς τὴν Τρωάδα, μετεμορφώθησαν, ἕνεκα τοῦ βαθέος αὐτῶν πένης, εἰς πτηνὰ καλούμενα Μέμμωνες ἢ Μεμμονίδας, αἵτινα συνερχόμενα ἐπὶ τοῦ τάφου του κατ' ἔτος ὀδύρονται, μέχρις οὗ τινὰ ἀποθνήσκουσιν ἢ μάχονται εἰς τιμὴν αὐτοῦ. — 2) Ῥόδιος ἀδελφὸς τοῦ Μέντορος, μετασχὼν τῆς στάσεως τοῦ Ἀριατάξου. Ὅτε δ' αὐτὴ κατεστάλη ἐφυγεν εἰς Μακεδονίαν, ἀλλ' εἶτα ἐπέστρεψε, καὶ ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἦν στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ. Ἀνὴρ βουναγῆς, συνεδούλευσε τοὺς Πέρσας ν' ἀποσυρθῶσι, νὰ διακλύσῃσι διὰ στόλου τὴν μετὰ τῆς Εὐρώπης κοινωνίαν τοῦ κατακτητοῦ, καὶ νὰ ἐξεγείρωσι κατ' αὐτοῦ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλ' ἡ συμβουλή του δὲν εἰσηκούσθη. Μετὰ τὴν ἐν Γρανικῷ ἦτταν, ἐνθα ἐστρατήγηε μωρίων Ἑλλήνων μισθωτῶν, ὑπερμάχησεν ὑπὲρ τῆς Μιλήτου καὶ τῆς Ἀλικαρνασσῶς, ἐκυρίευσε μετὰ τοῦ Περσικοῦ στόλου τὴν Λέσβον, τὴν Χίον, καὶ τινὰς τῶν Κυκλάδων, καὶ συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Ἀγιδας ἐν Σπάρτῃ, πρῶτύτερο νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀλλὰ πολιορκῶν τὴν Μιτυλήνην, ἀπέθανε τῇ 333 π. Χ., καὶ τὸ ἐπιὸν ἔτος ὑπετάγησαν οἱ διάδοχοί του. Γυνὴ του ἦν ἡ Βαρσίνη, ἣν παρέλαβεν ὁ Ἀλεξάνδρος καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἡρακλῆν (Διόδ. ΙΖ, 7, 22. — Ἄρρ. Α, 12, 17).

Μέμφορ, ἡ μεγίστη ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου, ἔδρα τῶν βασιλέων ἀπὸ Φαρμοῆτιχου, ἐπὶ τοῦ Νείλου πρὸς Ν τοῦ Καίρου καὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Δέλτα. Ἐν αὐτῇ ἦν ὁ μέγας ναὸς τοῦ Φθῶ (Ἡφαίστου), οὗ τὸ κάλλιστον πρόπυλον ἐλέγετο κτίσας ὁ Δαίδαλος (Διόδ. — Σκύλαξ), ἐσφαλμένως ἐν τῇ λέξει Δαίδαλος (Σελ. 204) γραφέντος ἐν Σάμμυ ἀντὶ ἐν Μέμφιδι. Ἐκεῖ ἦν καὶ τὸ κυριώτερον τῶν Νειλομέτρων, καὶ σώζονται πλησίον αἱ 3 με-

γάλοι πυραμίδες του Γιζέ και άλλαι μικρότεραι (Ἡρδ. Β, 99. 114. 136. Ε. — Διόδ. Α, 50. — Στρώ. ΙΖ, 807).

Μέννας, ἢ Μέναιον, πόλις ὀρεινὴ ἐν Σικελίᾳ Ν τῆς Ὑβλῆς, πλησίον πηγῆς Μενναΐδος, εἰς ἣν οἱ κάτοικοι ὠμονον (Διόδ. ΙΑ, 8, 78).

Μένναρχμος, 1) γλύπτης Ναυπάκτιος, περὶ τὸ 490 π. Χ., κατασκευάσας χρυσαλεφαντίνην Ἀθηναίαν εἰς Πάτρας. — 2) Γλύπτης Σικυώνιος, ποιήσας χαλκοῦν βοῦν (Pl. XXXIV 80), ἔγραψε καὶ ἱστορίαν τῆς Σικυῶνος καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 3) Μαθηματικός, οὐ μέρος τῆς περὶ κωνικῶν τομῶν συγγραφῆς σώζεται.

Μενόλεππος, ἐκ Μιτυλήνης, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου (Ἡρδ. Ε, 95).

Μενόλαχος, εἰς τῶν ὑπὸ τῶν Δαναΐδων φονευθέντων υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

Μένανδρος, 1) Ἀθηναῖος στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, συνεκπεύσας εἰς Σικελίαν. Ἰσως διαφυγὼν ἐκεῖ τὴν καταστροφὴν, ἣν ὁ αὐτὸς ὄστις ἐναυάρχει μετὰ ταῦτα ἐπὶ Ἀλικιιάδου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ πάλιν κατὰ τὴν ἐν Αἰγῆς Ποταμοῖς ναυμαχίαν (Πλούτ. Ἀλκ. ΑΣΥΓ. — Θουκ. Ζ, 16. 48. 69. — Ξεν. Ἑλλ. Α, 2, 16. Β, 1, 26). — 2) Υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Διοκείθους, γεννηθεὶς τῆ 347, π. Χ., ὁ ἐπισημότερος ποιητῆς τῆς νέας κωμῳδίας, ἤρμαζεν εὐθὺς μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον.

Ἡ πρώτη αὐτοῦ κωμῳδία, οἱ Ἐφῆβοι, ἔγραψεν τῆ 322. Εἰς ἄπορον οἰκογένειαν ἀνήμων, ἀνετράφη καλῶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀλέξιδος, καὶ διήγεν ἐν φιλικῆς σχέσεσι μετὰ τοῦ Ἐπικούρου καὶ τοῦ Θεοφράστου καὶ μετὰ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Πτολεμαῖος δ' ὁ

Λάγου, ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, τὸν προσέκαλεσεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἄλλ' ἔπειθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἠλικίαν 59 ἐτῶν, πνιγὴς εἰς λουτρόν. Λέγεται γράψαι ὑπερτὰς 100 κωμῳδίας, νικήσας δὲ ὀκτάκις. Τὰ ἔργα του μεγάλως ἐξετιμῶντο ἀναγιγνωσκόμενα, διὰ τὴν εὐφυΐαν αὐτοῦ καὶ τῆς γλωσσῆς του τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν χάριν, ὥστε

καὶ θεωρεῖτο ὡς ὁ ἀριστος τῶν ποιητῶν τῆς νέας κωμῳδίας. Ἐν τῶν δραμάτων του οὐδὲν δυστυχῶς διατηρήθη ἀκέραιον, ἀλλ' ἀποσπάσματα μόνον, καὶ τινες τῶν τίτλων. Οἱ Ἀδαλφοί, Ἀνδρία, Ἐαυτὸν τιμωρόμενος, Εὐνοῦχος, εἰς τῶν ἔργων του

τὰ μᾶλλον γνωστὰ, διότι ὑπάρχει ἡ ὑπὸ Τερεντίου μετάφρασις αὐτῶν εἰς τὸ Λατινικόν, στερουμένη βεβαίως τῆς φυσικῆς χάριτος καὶ λεπτότητος, ὡς καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ πρωτοτύπου, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἀποδεικνύουσα τὴν ἐξαιρετικὴν τάσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς νέας κωμῳδίας ἐν Ἑλλάδι. Γενικῆ δ' ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ ἐκτίμησις τοῦ Μένανδρου διὰ τὴν ὀξύτητα τῶν παρατηρήσεων, τὴν ἐρευρητικότητά αὐτοῦ, τὴν ἀκρίβειαν περὶ τὴν τῶν χαρακτήρων διάπλασιν, τὴν εὐγένειαν τῆς ἐκφράσεως, καὶ τῶν γλωσσικῶν του οὐχὶ μὲν πάντοτε τὴν κομψότητα, ἀλλὰ τὴν πρακτικὴν ἀλήθειαν, ὥστε καὶ πλεῖστοι ἀνθολογισταὶ διέτηρασαν πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀλφαριθμητικῶς μετ' ἄλλων διατεταγμένα, ὡς αἱ γινώμαι μόνος στιχοὶ (Συλλ. Meineke Com. Graec. — 3) Ῥήτωρ ἐκ Λαοδικείας ἐν τῇ γ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδι. — 4) Ἱεράσιος ἱστορικός, γράψας περὶ βασιλέων Ἑλλήνων τε καὶ μὴ, οὐ τεμάχια διέτηρασεν ὁ Ἰώσηπος (Müller, Fragment. Hist. Graec.). — 5) Κυνικός φιλόσοφος, μαθητῆς τοῦ Διογένηος, θαυμαστῆς τοῦ Ὀμήρου. — 6) Σοφιστῆς ἐκ τῆς Μεγάλης Φρυγίας, γράψας σχολία εἰς τὸν Δημοσθένην.

Μενναπεία, πόλις τῆς Βακτριανῆς ἐν Ἀσία (Πλμ. ΣΤ', 11).

Μενάπιον, ἔθνος ἡλιγικόν, μεταξὺ Ῥήνου καὶ Μόσου, πόλις μὴ ἔχον (Διον. Κασσ. Γ, 28. Στρώ. Κατ.).

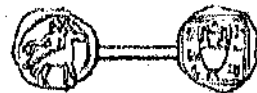
Μένναχος, εἰς τῶν Ἀ' υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

Μένδη, 1) Ἀποικία Ἐρετριῶν εἰς τὴν μακεδονικὴν χερσονήσον Παλλήνην κατὰ τὸν Θερματικὸν κόλπον, ἐπίσημον ἐμπορεῖον, πολλὰκις μνημονεύεται ὑπὸ Θουκυδίδου σχε-

νικὴ ἀποικία εἰς Θράκην, πρὸς τῷ Ἐθριπ-πατρὶς τοῦ γλύπτου Παιωνίου.

Μένδης, 1) Θεὸς Αἰγύπτιος ἐν σχήματι τράγου, δι' ὃ καὶ ἐταυτίζετο μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανός (Ἡρδ. Β, 46). Κατ' ἀρχὰς ἦν ἡ λατρεία αὐτοῦ τοπικὴ παρὰ τοῖς Μενδησίοις ἄλλ' ἔπειτα ἐξετάθη ἐπὶ πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Χέμιν (Πανόπολιν) τῆς Θηβαίδος. Ἐμβλημα τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως, προσέλαβε βαθμυδὸν πολλὰ σύμβολα καὶ ἐκ Φοινίκης. — 2) Ἀρχαιότατα μεγάλη καὶ ἐπίσημος πόλις εἰς τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου, κατὰ τὸ Ν χαίλος τῆς Τάνδος λίμνης, εἰς τὸ Μενδησίον στῆμα τοῦ Νείλου (Ἡρδ. Β, 42. 46. — Θουκ. Α, 110. — Στρώ. ΙΖ, 802).

Μενέδημος, 1) ἐξ Ἐρετρίας τῆς Ἠβδόιας, υἱὸς Κλεισθένης, φιλόσοφος καὶ ἰδρυτῆς τῆς σχολῆς τῶν Ἐρετριῶν. Ἀπελθὼν τὸ πρῶτον ὡς στρατιώτης εἰς Μέγαρα, ἐπεδόθη εἰτα εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ εἰς Ἀθήνας ἀπελθὼν, ἠκροάσθη τοῦ Πλάτωνος, πρὸ πάντων δὲ τοῦ Στελλωνος. Ἐπανελθὼν δ' εἰς Ἐρετριαν, ἐδίδαξε, καὶ συγχρόνως κατέλαβε διαφόρους πολιτικὰς θέσεις. Ἀλλ' ὑπονοίας γεννηθείσης ὅτι ἠθέλησε νὰ πρῶδῃ τὴν πατρίδα του εἰς Ἀντίγονον τὸν Γονατᾶν, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀπέθανεν 74 ἐτῆς. Συγγράμματα δὲν κατέλειπε, δι' ὃ καὶ αἱ φιλοσοφικαὶ θεωρίαι του ὄλιγον εἰσὶ γνωσταί. Ἐξ ἡ ἀφελῶς, καὶ ἐδείκνυε σταθερότητα καὶ ἠπιότητα χαρακτήρος, καὶ πρὸς τοὺς φίλους πίστιν καὶ εὐκρίνειαν. Ἐσοχολεῖτο δὲ πολὺ περὶ τὸν Ὀμηρον, τὸν Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλῆν, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν Ἀρατον καὶ τὸν Λυκόφρονα, τὸν ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου Ἀλεξανδρινὸν ποιητὴν καὶ γραμματικόν. Φιλικάι δὲ σχέσεις τὸν συνέθεον καὶ μετ' Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ. — 2) Ἐκ Λαμφάκου, κυνικός φιλόσοφος, ὑπερακοντίσας τὰς ἀρχὰς τοῦ Διογένηος καὶ Ἀντισθένης, καὶ λυσσωδῶς ἐλέγχων τῶν ἄλλων τὰ σφάλματα. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Ἀ-

κῆς πρὸς τοῦ Βρασιδα τὰς ἐπιχειρήσεις (Δ, 121, 123, 124. — Ἡρδ. Ζ, 123). — 2) Ἰω-

λεξάνδρου (Ἀρρ. Δ, 3, 7). — 4) Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, περὶ τὰ 94 π. Χ. (Cic. d. Or. I, 19). — 5) Μακεδὼν, ξένος τοῦ Καίσαρος, δὲ ἐπολιτογράφησεν αὐτὸν Ῥωμαίων.

Μένεκλα, θυγάτηρ τοῦ Ὑλλου, γυνὴ τοῦ Ἰππότου, μήτηρ τοῦ Αἰόλου (Εὐθύδ.).

Μενεκλειδῆς, Θηβαῖος, ῥήτωρ φιλόδοξος καὶ ῥαδιούργος, τὸν Ἐπαμινώνδαν κατηγορήσας ὡς μὴ καταθέντα τὴν στρατηγίαν ἐντὸς τοῦ νομίμου χρόνου, ἀλλ' ἀποτυχῶν (Νορ. Ερ. V). Καὶ τὸν Πελοπίδαν κατεδίωξεν, ἀλλ' ἀποδοκιμασθεὶς, κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον. Φαίνεται δ' ὅτι ἐφρονέθη ἐν στάσει ἣν ὑπεκίνησε (Πλούτ. Πελοπ. ΚΒ).

Μενεκλῆς, 1) Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις (Ξεν. Α, 8, 38). — 2) Ἐν Ἀλαβάνδοις τῆς Καρίας, ῥήτωρ ἐπίσημος, ὡς καὶ ὁ ἀδελφὸς του Ἰεροκλῆς. Ὁ Κικέρων (Or. LXIX, D, Or. II, 28. Brut. XCV).

Μενεκράτης, 1) Ἄρχων Ἀθηναῖος. — 2) Ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, οὐ οὐδὲν αἰξεται. — 3) Ἀθηναῖός τις, καθ' οὗ ἐγράφη μὴ σωζόμενος λόγος τοῦ Ἰσάου. — 4) Γεωγράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Ἑλεατικῆς σχολῆς, ἀκρατῆς ὑπάρχεις τοῦ Ξενοκράτους. — 5) Ἐφέσιος, γράψας ποίημα περὶ γεωργίας. — 6) Συρακούσιος ἰατρός, ζήσας ἐπὶ Φιλίππου ἐν Ἑλλάδι καὶ Μακεδονίᾳ, καὶ πολλὰ ὡς γελοῖος γενόμενος διὰ τῆς κενοδοξίας καὶ φιλαρσεσκίας του, διότι ἐνεδύετο πορφύραν, ἔφερε χρυσοῦν στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ σκῆπτρον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ οὕτως ἐφάνταζτο ὅτι ὠμοίαζε τὸν Δία. Καὶ ἄλλα περὶ αὐτοῦ ἀνάλογα ἀνένδοτα διηγεῖται ὁ Πλούταρχος (Ἀγῆσ. ΚΑ). Ὁ Γαληνὸς ὅμως τῷ ἀποδίδει σπουδαίας ἱατρικὰς γνώσεις. — 7) Ἄλλος ἰατρός ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, διαφόρων ἱατρικῶν ἐφευρέτης. — 8) Ἀπελευθερὸς τοῦ Πομπηίου, ἐν ὁ τούτου υἱὸς Σήξτος Πομπηῖος ἐπεμφε μετὰ στόλου νὰ περιπλέη τὰ μεσημβρινὰ τῆς Ἰταλίας. Ἄλλος τοῦ Πομπηίου ἀπελευθερὸς, ὁ δὲ Πηνόδορος ἐπίσης ἀνυπόμονος, ὑποσκελισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ,

προσέφυγεν εἰς τὸν Ὀκταβιανὸν, παρ' οὗ ἔλαβε καὶ αὐτὸς ναυτικὴν διοίκησιν, καὶ οἱ δύο στόλοι συνεκρούσθησαν ἐν Κύμῃ. Τότε δὲ, ἀλούσης τῆς νῆος τοῦ Μενεκράτους, οὗτος ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. — 9) Κιθαροῦδης ὑπὸ τοῦ Νέριωνος διὰ λαμπρῶν δῶρων ἀνταμιφθεὶς. — 10) Γλύπτης, διδάσκαλος τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ Ταυρίσκου, τῶν ποιησαντίων τὸν Φαρνέσιον Ταῦρον. — 11) Μνημονεῦονται καὶ ἱστοριογράφοι τινὲς φέροντες τὸ ὄνομα τοῦτο.

Μένεκλος, Συρακούσιος, κτίστης τῆς πόλεως Καμαρίνης (Θουκ. ΣΤΓ, 5).

Μενελάϊον, ὄρος ἐν Λακωνίᾳ, ΝΑ τῆς Σπάρτης, κατὰ τὰς Θεράπνας, ἔχον ἥρπον τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, οὗ σώζονται τὰ εἰρηλίκια (Πολύβ. Ε, 18. — Παισ. Γ, 19, 9). Ἐκεῖ ἐτελοῦντο εἰς τιμὴν αὐτῶν τὰ Μεγελάια ἢ Ἑλενεῖα (Ἰσοκρ. Ἑλέν. Ἑγκώμ. 218).

Μενελάϊος λιμὴν, ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥιφθέντος Μενελάου, δεξιὰ ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας (Ἡρόδ. Δ, 169).

Μενέλαος, 1) υἱὸς Ἀτρέως (Ἀτρείδης), νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ πατρὸς του ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου φυγὴν μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς Σπάρτην, ἐνθα ἐνυμφεῖτο Ἑλένην, τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Τυνδαρεῶ, καὶ δι' αὐτῆς ἐκληρονόμησε τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης. Τῷ ἤρπασε δὲ τὴν σύζυγον Πάρις, οὐ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Τρώων, καὶ τότε μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος προσεκάλεσεν ὁ Μ. πάντας τοὺς Ἑλληνας ἡγεμόνας κατὰ τῆς Τρωάδος, καὶ συνεστράτευσεν ἐπὶ 60 πλοίων, ὁδηγῶν τοὺς ἐκ Σπάρτης, Λακεδαιμόνος, Ἀμυκλών, Ἑλους κτλ. (Ὀμ. Ἰλ. II, 581). Ἄφ' οὗ δ' ἐστρατοπέδευσαν πρὸ τῆς Τροίας, μετέβη μετὰ τοῦ Ὀδυσσεῦς εἰς τὴν πόλιν τῆς Τρωάδος ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλένης, ἀλλὰ μάτην ὁ Ἀντίμαχος μάλιστα ἐπρότεινε τὴν θανάτωσιν των (Ἰλ. Α, 139. Γ, 205). Ἦν δ' εἰς τῶν ἀνδρειοτάτων πρὸ τῆς Τροίας, καὶ διετέλει ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηνᾶς (Ἰλ. Δ, 129. Ε, 715). Ὅτε ὁ

Πάρις προκάλεσε τοὺς Ἀργεῖους (Ἰλ. Γ, 19), ἐδέχθη περιχαρῶς τὴν πρόκλησιν, καὶ θὰ τὸν ἐφόνευεν, ἂν ἡ Ἀφροδίτη δὲν τὸν ἀφῆρει ἀπὸ τῶν χειρῶν του. Θὰ ἔπρεπε δὲ, ὡς νικήσαντι, νὰ τῷ ἀποδοῦσιν κατὰ τὰ προσυμφωνηθέντα ἡ Ἑλένη καὶ οἱ μετ' αὐτῆς ἀρπαγέντες θησαυροὶ ἄλλ' ὁ Πάριος, διὰ βέλους ἐλαφρῶς τὸν Μενέλαον τραυματίσας, ἔλυσε τὴν συνθήκην (Ἰλ. Δ, 105), καὶ ἤρχισαν νέοι ἀγῶνες, ἐν οἷς πολλαχῶς διέπρεψεν ὁ Μενέλαος, πολλοὺς θανατώσας ἐχθροὺς (Ἰλ. Ε, 50, 576. Ν, 614. Ο, 541. Π, 311. Ρ, 45, 575), προμαχῆσας τοῦ νεκροῦ τοῦ Πατρόκλου, καὶ ἀποκομισας αὐτὸν μετὰ τοῦ Μηρῶνου ἀπὸ τῆς μάχης (Ἰλ. Ρ, 1). Ἦν δὲ καὶ εἰς τῶν εἰσελθόντων εἰς τὸν Δούρειον ἴππον (Ὀδ. Δ, 280). Μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲ τῆς Τρωάδος καὶ τὴν ἀνάληψιν τῆς Ἑλένης, συνεβούλευσε τὸν ἄμεσον ἀπόπλουν, καὶ διαφωνήσας κατὰ τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ὀδ. Γ, 141), ἀπήλθε τὴν ἐπιούσαν μετὰ τοῦ Νέστορος. Ὅτε δ' ἐμελλε νὰ κάμψῃ τὸν Μαιλέαν, τρικυμία διεσκόρπισε μέρος τῶν νηῶν του πρὸς τὴν Κρήτην, αὐτὸς δὲ μετὰ πέντε πλοίων ἐρρίφθη πρὸς τὴν Αἴγυπτον (Ὀδ. Γ, 276. Δ, 81). Ἐπὶ οὗτω δὲ ἔλα ἔτη πλανηθεὶς εἰς τὰς ἀνατολικὰς χώρας, ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὰς δυτικὰς, καὶ δῶρα παντοῖα λαβὼν πανταχοῦ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ τῆς Ἑλένης κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ὀρέστης ἐκῆδευσεν τὴν Κλυταίμνηστραν καὶ τὸν Αἰγίσθον (Ὀδ. Γ, 311), καὶ ἐξηκολούθησεν ἄρχων ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ. Εἰς τὴν Σπάρτην τὸν ἐπεσκόφη ὁ Γηλέμαχος, καὶ τὸν εὖρε πανηγυρίζοντα τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς του Ἐρμιόνης μετὰ τοῦ Νεοπτολέμου, καὶ τοὺς τοῦ νόθου υἱοῦ του Μεγαπέδου μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀκτορος (Ὀδ. Δ, 60. 1). Ὅτε ἦν ἐν Αἰγύπτῳ, ἐβίασε τὸν Πρωτέα ἐπὶ τῆς νῆσου Φάρου νὰ τῷ μαντεύσῃ τὸ μέλλον, καὶ αὐτὸς τῷ εἶπεν ὅτι θεν' ἀπέλθῃ ζῶν εἰς τὰ Ἰλλύσια, διότι ἦν γαμβρὸς τοῦ Διὸς (Ὀδ. Δ, 561). Ὁ Ὀμη-

ρος παριστᾷ τὸν Μενέλαον χαρακτηρὸς ἡπιωτέρου τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀγαμέμνονος, εἰς δὲ προθύμως ὑπακούει (Ἰλ. Ζ, 51. Κ, 123. Ρ, 30). Τὸν λέγει δὲ μέγαν τὸ ἀνάστημα, κατὰ τοὺς εὐρεῖς ὤμους ὑπερέχοντα τοῦ Ὀδυσσεῦς, ὁμιλοῦντα δὲ ὀλίγον, ἀλλὰ καλῶς καὶ βροντώδει φωνῇ (Ἰλ. Γ, 210). Ἐν Θερραπναῖς ὁ πῆρχε νῆος, ἐνθα ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν του ἀγῶνες. Ἐκεῖ δὲ ἐδεικνύετο καὶ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλένης ὁ τάφος, τὸ Μεγελάϊον (Παισ. Γ, 19, 9). — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ Ἀμύντα Β' ἐκ τῆς Γυγαίας, ἀδελφὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνο (Just. VII, 4). — 3) Ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, διοικητῆς τῆς Κύπρου ὅτε Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς προσέβαλεν αὐτὴν ἤττηθεις δὲ, ἐνεκλείσθη εἰς τὴν Σαλαμίνα. Ἐπὶ μακρὸν δὲ πολιορκηθεὶς, καὶ πολλὰς προσβολὰς ἀποκρούσας ἀνδρείως, δε καὶ ὁ εἰς βοήθειάν του ἔλθων Πτολεμαῖος ἠγκλωπίσθη μεθ' ὅλου του τοῦ στρατοῦ, παρεδόθη καὶ αὐτὸς καὶ παρέδωκε τὴν νῆσον, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀπελύθη πάλιν ἐλεύθερος. — 4) Ἐκ Μαρᾶθου τῆς Φοινίκης, διδάξας τὴν ῥητορικὴν εἰς τοὺς δύο Γράκχους (Cic. Brut. XXVI).

Μενεξένος, 1) μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Ἐὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔδωκεν ὁ Πλάτων εἰς ἓνα τῶν διαλόγων του. — 2) Υἱὸς τοῦ Δημοφάντος, μαθητῆς τοῦ σοφιστοῦ Κτησίππου, προσήλθε τὴν τελευταίαν ἡμέραν εἰς τὸν Σωκράτους τὴν φυλακὴν. — 3) Υἱὸς τοῦ Σωκράτους. — 4) Υἱὸς τοῦ Δικαιογένοιο, ἐφρονέθη ἐν Σπαρτῶνι τῷ 429 π. Χ. ὡς φελαρχος (Θουκ. Β, 79).

Μενεπτόλειμος, υἱὸς Ἰφίκλου, βασιλέως τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τὴν Τροίαν συνεκστρατεύσας (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 693).

Μενεσαίχιμος, ῥήτωρ Ἀθηναῖος, σφοδρὸς ἀντίπαλος τοῦ ῥήτορος Λυκούργου, καταδιώξας καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημοσθένους τὰ παιδιά μετὰ τὸν θάνατον τῶν πατέρων των.

Μενεσθεὺς, 1) υἱὸς τοῦ Πετεοῦ ἐν Ἀθήναις, ἀπέβαλε τῆς ἀρχῆς τὸν Θησέα συμπράξει τῶν Τυνδαριδῶν, καὶ ἔφερε τοὺς Ἀθηναίους εἰς Τροίαν, ἐνθα φαίνεται ὅτι ἐφο-

νεύθη ('Ομ. 'Ιλ. Β, 546. Ε, 327). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἰφικράτους, γαμβρὸς τοῦ Τιμοθέου, στρατηγὸς Ἀθηναῖος (Δημοσθ. ΙΖ 20). — 3) Κατὰ Βιργίλιον (Αἶ, V, 129), υἱὸς Κλυτίου, ὁπαδὸς τοῦ Δινείου.

Μενεσθέως λιμνή, εἰς τὴν Ἰταλικὴν τῆς Ἰσπανίας, πλησίον τῶν Γαδείρων (Στρεβ.).

Μενέσθιος, 1) Ἰδ. Ἀρηίθιος. — 2) Υἱὸς τοῦ Σπερχεῖου καὶ τῆς Πολυδώρας, ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως ('Ομ. 'Ιλ. Π, 173).

Μενεσθῶ, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ('Ώδ. Θεογ. 357).

Μενέσταε, οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπὸ τῶν Δωριέων εἰς δουλείαν, ὡς οἱ Ἔλιωτες ἐν Σπάρτῃ, ὑποβλήθεντες Ἰθαγενεῖς, οἱ καὶ Πενέσται λεγόμενοι (Θουκ. ΣΤ, 22. — Διον. Ἀλικ. Β, 8. Σελ. 255).

Μενέστρατος, 1) Ἀθηναῖος κατηγορηθεὶς ἐπὶ συνομοσίᾳ κατὰ τῶν ὀλιγαρχῶν, τῇ 404 π. Χ. κατήγγειλε τοὺς συστασιαστάς του καὶ ἀπελύθη τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Κριτίου καὶ Ἀγνοδώρου. Ὅτε ὅμως ἀπεβλήθησαν οἱ ὀλιγαρχαί, κατεδικάσθη εἰς θάνατον (Λυσ. Ἀγορ. 129). — 2) Τύραννος τῆς Ἐρετρίας (Δημοσθ. ΚΙ, 124). — 3) Συγγραφεὺς περὶ ἀγρονομίας. — 4) Γλόπτης, πιθανῶς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ποιήσας λαμπρὰ ἀγάλματα Ἱερακλέους καὶ Ἐκάβης διὰ τὸν ἐν Ἐφέσῳ καθὼν τῆς Ἀρτέμιδος (Pl. XXXVI, 5, 4).

Μέννης, εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου (Αρρ.).

Μενέππη, 1) Νηρηΐς ('Ώιδ. Θεογ. 260). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρίωνος, ἀδελφῆ τῆς Μητιόχης. Ἐπρωικίσθησαν ἀμφότεραι διὰ καλλονῆς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν ὑφαντικὴν. Ὅτε θανατηφόρος λοιμὸς ἐπῆλθεν ἐπὶ τὴν πατρίδα τῶν Ἰωνίων, τὸ τῇ Φωκίδι ὅμορον μέρος τῆς Βοιωτίας, προσέεραν ἑαυτὰς εἰς Ἴλιον θύματα εἰς τὰς καταχθονίους θεότητας, καὶ κηλοκτόνησαν διὰ τῶν ἰδίων κερκίδων, δι' ὃ ὁ Πλούτων καὶ ἡ Περσεφὼν μετεμόρφωσαν αὐτὰς εἰς κομήτας, καὶ οἱ Ἄονες ἤγειραν αὐ-

ταὶς ἱερὸν ἐν Ὀρχομενῷ, ἐνθα ἐτησίως τὰς προσέεραν θυσίας. Ὁ δ' Ὀδύσειος λέγει τὸν τοῦ μύθου τὰς Θήβας (Μελ. XIII, 685), καὶ ἄλλοι τὴν Ἰανόγραν.

Μενεππέτης, υἱὸς Ἱερακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ('Απλδ. Β, 7, 8).

Μένιππος, 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ Ἱπποκλέους (Θουκ. Π, 13). — 2) Τύραννος Ὀρεοῦ τῆς Εὐβοίας, συνέπραξε μετὰ τοῦ Φιλίππου κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Δημοσθ. Φιλ. Γ, 125). — 3) Ἦλ. Γαδάρων, δούλος περὶ τὸ 270 π. Χ., ἐπεδόθη εἶτα εἰς τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, ἀλλὰ μόνον κυρίως ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν διαίτην, διότι ἦν φιλοχρήματος καὶ κερδοσκόπος, καὶ κητοκτόνησεν ὅτε ἔχασε μεγάλην ποσότητα. Κυρίως εἴλκυσε τὴν προσοχὴν διὰ τῶν σατυρικῶν, πεζῶν συγγραμμάτων του, ἐν οἷς καὶ στίχοι ἦσαν ἐνεσπαρμένοι, φαιδρῶς καὶ εἰρωνικῶς γράφας περὶ ἀντικειμένων τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας, δι' ἃ καὶ σπουδογελοῦτος ἐπαλέγετο. Ἐμιμήθη δ' αὐτὸν ἰσχυρῶς Λατίνους ὁ Τερέντιος, γράφας Σατύρας Μενίππειας. — 4) Στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου Γ', πολέμησας κατὰ τῶν Ῥωμαίων (Ιν. XXVIII, 5). — 5) Πρέσβυς τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου εἰς Ῥώμην, εἶτα τοὺς Αἰτωλοὺς κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐξεγέρσας. — 6) Ῥήτωρ ἐκ Στρατονικείας, τοῦ Κικέρωνος διδάσκαλος καὶ συνοδοιπόρος ἐν Ἀσίᾳ (Cic. Hort. XXI, 315). — 7) Γεωγράφος ἐκ Περγᾶμου ἐπὶ Λύγούστου, ἔγραψε «περὶ πλοῦν τῆς ἐν τῷ θαλάσσει» εἰς βιβλία 3, ἀπολοσθεῖσαν, πλὴν ἐνὸς ἀποσπάσματος ἐν Μαρκιανῷ.

Μενικεύς, 1) πατὴρ τοῦ Κρέοντος ἐν Θήβαις καὶ τῆς Ἰοκάστης (Σηκλ. — Εὐρπ. Φοιν. 10). — 2) Υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ἐκουσίως θυσιασθεὶς, ἐκ ἐξασφαλίσθη τὴν πατρίδα του κατὰ τῶν Ἐπτά ἐπιΘήβας (Εὐρπ. Φοιν. 778. — Ἀπλδ. Γ, 6, 7).

Μενοίτιος, 1) Ἰδ. Ἰαπετός. — 2) Ἰδ. Ὀπεύτιος υἱὸς Ἀκτιοῦ καὶ Αἰγίτης, ἐ-

τεροβαλὴς ἀδελφὸς τοῦ Αἰακοῦ, πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, ἀργοναύτης, Ἰδ. Ἀχιλλεύς. — 3) Ἰδ. Ἡρακλῆς.

Μέντης, 1) Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Θράκης Κικόνων ('Ομ. 'Ιλ. Ρ, 73). — 2) Υἱὸς Ἀγχιάλου, βασιλεὺς τῶν Ταφίων, φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὑπ' αὐτοῦ τὴν μορφήν ἀνεφανίσθη ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸν Τηλέμαχον ('Ομ. Ὀδ. Α, 105. 181).

Μέντωρ, 1) Ἰθακήσιος, υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, εἰς ὃν ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπερχόμενος τῆς Ἰθάκης, ἐνεπιστευθη τὴν μέριμναν περὶ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ ἀντετάττετο οὗτος εἰς τῶν μνηστήρων τὰς ἐνεργείας ('Ομ. Ὀδ. Β, 225). Ἡ Ἀθηνᾶ ἔλαβε πολλὰς τὴν μορφήν αὐτοῦ, καὶ ὅτε συνώδευσε τὸν Τηλέμαχον εἰς Πύλον, ὅτε ἐπροστάτευσεν τὸν Ὀδυσσεῖα μαχόμενον κατὰ τῶν μνηστήρων, ὅτε ἐπέφερε συμβασμὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπηκόων του ('Οδ. Β, 267. Χ, 205. Ω, 546). — 2) Πατὴρ τοῦ Ἰμβρίου ἐν Πηδαλῷ τῆς Τρωάδος (Ιλ. Ν, 171). — 3) Πόδιος, ἀδελφὸς τοῦ Μέμνονος, ἐπέμφθη τῇ 361 π. Χ. ὑπὸ Νεκτανέβου, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἑλλήνων, συμμάχων, εἰς βοήθειαν τῶν κατὰ τῶν Περσῶν ἐπαναστάντων Σιδωνίων. Ἀλλ' ἔνεκα προσδοτίας αὐτοῦ καὶ τοῦ βασιλέως Τέννου, ἠναγκάσθη τῇ 351, ἡ πόλις νὰ παραδοθῇ. Μετῆπειτα διετέλεσεν ἐπίσημος σατράπης τῶν Περσῶν ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐκ νέου ὑποταγὴν τῆς Αἰγύπτου ἀπέθανε δὲ ἀμέσως πρὸ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ἀλεξάνδρου (Διόδ. ΙΣΤ, 43).

Μένυλλιος, μετὰ τὸν λαμιακὸν πόλεμον φρούραρχος ἐγκαταστάς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων εἰς Μουνοχίαν, ἀνὴρ ἡμέρος καὶ φίλος τοῦ Φωκίωνος (Πλούτ. Φωκ. ΚΗ, 30. — Διόδ. ΙΙΙ, 18).

Μένων, 1) Δυναστὴς τῆς Φαρσάλου, καὶ πολλοὺς μετοίκους ἔχων ὑπὸ τὸ κράτες του. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐκλήθη ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὑπεσπείρισεν αὐτοὺς ἐν Θράκῃ (Θουκ. Β, 22. — Δημοσθ.

Συμμορ. 173). — 2) Θεσσαλὸς ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισοφόρων Κόρου τοῦ Β' κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου. Μετὰ τὴν ἐν Κουναξοῖς μάχην ἐβουλεύθη νὰ προδώσῃ τοὺς συστρατήγους του, ἀλλὰ πρὸ τούτου συνελήθη καὶ ἐφρονέθη μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Πισσαφένου (Ξεν. Ἀν. Α, 2. Β, 6, 28). Εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος κατ' αὐτὸν ἐπεγράφη. — 3) Ἐκ Φαρσάλων, οὗ ἡ θυγάτηρ Φθία ἦν μήτηρ τοῦ Πόρρου, ἱππαρχος τῶν Θετταλῶν ἐν τῷ Λαμιακῷ πολέμῳ (Διόδ. 111, 5, 15. — Πλούτ. Φωκ. ΚΕ).

Μερῆς, Ἰδ. Συσσίτιον.

Μέρμερος, 1) ἡ Μακαρεὺς, υἱὸς τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Μηδείας, φονευθεὶς ὑπὸ ταύτης ἐν Κορίνθῳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φέρητος. Ἰδ. Ἀργοναυταί. — 2) Υἱὸς τοῦ Φέρητος, ἔγγονος τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Μηδείας, πατὴρ τοῦ Ἰλου, ἐν Ἐφόρᾳ τῆς Θεσσαρίας οἰκῶν, ἐπιδέξιος εἰς παρασκευὴν φαριμάκων ('Ομ. Ὀδ. Α, 259).

Μερμηρισός (ἡ), κόμη τῆς Φρυγίας, ἐπὶ τοῦ ἔρους Ἰδης, ὑποτιθεμένη ἔδρα τῆς Ἐρυθραίας Σιδόλης (Στρεβ. Βυζ.).

Μερμνάβαι, Ἰδ. Γόγης καὶ Κροῖτος.

Μερόνη, νῆσος εὐφορωτάτη, μετὰ τῶν ποταμῶν Νεῖλου, Ἀστάπου καὶ Ἀσταβόρα, χώρα ἐμπορικὴ μετ' ἡμιονίμου κραιτευούσης, ἔδρας τοῦ ἀρχοντος αὐτῆς Μεγάλου ἱερέως. Ἐπὶ Νέρωνος ἦν ἡ πόλις ἤδη καταστραμμένη. Ἦν δ' ὁ πολιτισμὸς αὐτῆς ὅμοιος τῷ Αἰγυπτιακῷ, ὅστις ἐκεῖθεν φαίνεται πηγάζας ('Ἠρδ. Β, 30).

Μέροπες, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Κῶ ('Ομ. Ὑμν. Ἀπλ. 42. — Πίνδ. — Στρεβ. Βυζ.).

Μερόπη, 1) Ὀκεανίς, κατὰ τινὰς μήτηρ τοῦ Φαέθοντος ἐκ τοῦ Κλυμένου. Ἰδ. Ἥλιος. — 2) Μία τῶν Ἠλιαδῶν, ἀδελφῶν τοῦ Φαέθοντος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος, σύζυγος τοῦ Σισύφου ἐν Κορίνθῳ, καὶ μήτηρ τοῦ Γλαύκου. Ἐγένετο δ' αὐτῇ ἡ 7η σκοτεινὴ

Πλειάς, συγκαλυπτομένη ὑπ' αίσχονης διότι ἐνυμφεύθη θνήττον. — 4) Θυγάτηρ Κυφέλου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, γυνὴ τοῦ Κρεσφόντου, εἴτα τοῦ Πολυφόντου, καὶ μήτηρ τοῦ Αἰπύτου. — 5) Σόζυγος Πολύδου, τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἀναθρέψασα τὸν Οἰδίπουν (Σοφλ. Οἰδ. Γ. 775).

Μέρος, «Ἐν τοῖς μέρεσι στρατείας» ἐλέγετο παρ' Ἀθηναίους ἢ εἰς ἣν ὑπεχρεοῦντο οἱ νέοι ἀπὸ τοῦ 18ου μέχρι τοῦ 20ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, μένοντες ἐντὸς τῆς Ἀττικῆς καὶ περιπαλοῦντες καὶ φρουροῦντες «ἐν τοῖς φυλακτηρίοις» (Πλούτ. Νομ. ΣΤ', 780. — Ξυφ. Γ, 5, 7), ἅτινα ἦσαν τὰ ὄχυρά καὶ δι' αὐτοὺς ὠρισμένα μέρη (Λίσχν. Πρῆροδ. 330).

Μέροψ, 1) βασιλεὺς τῆς Κῶ, πατὴρ τοῦ Εὐμήλου. Ὅτε ἡ Ἄρτεμις ἐφόνευσε τὴν σύζυγόν του, τὴν Νύμφην Ἐχέμειαν, ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ φονεῦθῃ ἄλλ' ἡ Ἥρα τὸν κατέταξεν ὡς ἀετὸν ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς. — 2) Βασιλεὺς τῶν Διόσκων, σύζυγος τῆς Κλυμένης, εἶς ἢ ὁ Ἥλιος ἔσχε τὸν Φαέθοντα (Ον. Μετ. I, 963). — 3) Βασιλεὺς ἐν Τυνδάκῃ, ἐκ Περκότης τῆς Μυσίας, μάντις, πατὴρ τῆς Κλείτης, τῆς Ἀρισθῆς, τοῦ Ἀμφίου καὶ τοῦ Ἀδράστου (Όμ. Ἰλ. Β, 830, Β, 339). — 4) Κατὰ Βιργίλιον (Αἰν. IX, 702), εἰς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ Τούρου.

Μέσαβον, ὁ μέσος δεσμός ὁ προσδέων τὸν ῥυμὸν εἰς τὸν ζυγὸν (Πολύβ.). Ἐνίοτε ἄλλοις ἦσαν τὰ μέσα βόλινα εἰς τὰ δύο πέρικα τοῦ ζυγοῦ, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἐκ χειρογράφου τοῦ Ἡαῖδου ὥστε καὶ «μέσα βουὸς ὑποδύς» (Καλλιμάχ. ἐν Ἠρόκλ. 1).

Μεσομβρία, 1) πόλις τῶν Κιζόνων ἐν Θράκῃ κατὰ τὴν Μεσόγειον, οὐ μακρὰν τοῦ ποταμοῦ Αἰσσοῦ (Ἠρόδ. Ζ, 108). — 2) Ἐπισημὸς πόλις τῆς Θράκης κατὰ τὸν Εὐξείνιον πόντον, πρὸς τοῖς ὄροις τῆς Μοισίας, ἀποικία θωρηκῆ φυγῶν Βυζαντιῶν καὶ Χαλκι-

δέων, ἰδρυθεῖσα τῷ 493 π. Χ. καὶ μάλιστα

Μεσημβρία προφερομένη (Ἠρόδ. Δ. 93. — Στράβ. Ζ, 319).

Μέσαυλος (ἡ), ἢ Μέσαυλον (τὸ), ἡ διόδος ἢ ἄγουσα ἀπὸ τῆς αὐλῆς τοῦ ἀνδρῶνος εἰς τὴν τοῦ γυναικωνίτου, καὶ ἡ θύρα ἢ τὰ δύο μέρη χωρίζουσα (Ἰδ. οἶκος).

Μεσσηνη, χώρα παρὰ τῷ Ἰγρίδι (Στράβ.), νῆσον ἀποτελεσῶσα μεταξὺ τῶν δύο βραχίωνων τοῦ Ἰγρίδος καὶ τῆς θαλάσσης.

Μεσίβιος ἄρχων, ἐν Θεσσαλίᾳ, ὁ μεταξὺ δύο ἀντιπάλων φατριῶν πρὸς ἑσθμιῶν ἐκλεγόμενος (Ἀριστ. Πολιτ. Β, 63).

Μεσόα, ἐν τῶν πέντε τμημάτων τῆς Σπάρτης (Θουκ. Α, 10. — Ἠρόδ. Γ, 55. — Στράβ. II, 5, 3. — Παιουσ. Γ, 16).

Μεσογαία, τὸ πεδίου τῆς Ἀττικῆς Ἀ τοῦ Ὑμηττοῦ (Καὶ ν. Μεσόγαϊα).

Μεσοδάμια, ἐν Σπάρτῃ ἡ οἰκοδόμησις (Παύσ.).

Μεσομήτης, Κρής, λυρικὸς ποιητής, ἀπελεύθερος εὐνοοῦμενος τοῦ Ἀδριανοῦ. Σώζονται αὐτοῦ τινὰ ἐπιγράμματα καὶ ὕμνος εἰς Νέμεσιν, μετὰ μουσικῶν σημειῶν (περὶ ὧν Ἰδ. Hellermann, 1840).

Μεσοποταμία, χώρα ἐν Ἀσίᾳ, μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Ἰγρίδος, χωροῦσα πρὸς Β μέχρι τοῦ Ταύρου καὶ τῆς Ἀρμενίας, πρὸς Ν μέχρι Μηδείας. Πρὸ τῶν Σελευκιδῶν δι κατετάττετο ὅτε μὲν μετὰ τῆς Συρίας (Ξεν. Ἀνάβ. Α, 4, 6. 10), ὅτε δὲ μετὰ τῆς Ἀσσυρίας (Ἄρρ. Ζ, 7). Τὰ βορειότερα αὐτῆς μέρη ἦσαν πολλὴ εὐφορύτερα τῶν νοτιῶν (Ξεν. Ἀν. Δ, 5, 1). Τὰ ὄρη αὐτῆς ἦσαν ὁ Μάσιος, παράκτασις τοῦ Ταύρου, καὶ ὁ Σόγγαρις, ἐξακολούθησις τοῦ Μασίου παρὰ τὸν Ἰγριν. Ποταμοὶ δ' εἰς τὸν Εὐφράτην εἰσρέοντες ἦσαν ὁ Χαθόρας, ὁ Σκίρτος καὶ ὁ

Βελίχας. Διηρέτο δ' ἡ χώρα εἰς τὴν Οὐρσηνήν πρὸς Δ, μετὰ τῶν πόλεων Ἐδέσσης καὶ Καρρών, καὶ ἡ Μυυθονία, πρὸς Ν, τῆς πόλεως ἐν ἄλλαις ἢ Νισίαις, αἱ Καιναί, τὸ Κιρκάσιον.

Μεσοστύλιον, ἡ ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσις τῶν κίωνων εἰς τὰς στοὰς καὶ τὰ περι-

στάλια. Διέκρινον δ' οἱ ἀρχαῖοι πέντε τοιαῦτα, καθ' ἃς τὸ δι' αὐτῶν κοσμοῦμενον οἰκοδόμημα ἐλέγετο α) ἀρεβόστυλον, ὅτε οἱ κίονες αὐτοῦ ἀπέιχον ἀπ' ἀλ-

λήλων κατὰ 4 τῶν κατωτέρων αὐτῶν διαμέτρων β) διὰ στυλον ὅταν κατὰ 3 γ) εὐστυλον ὅταν κατὰ 2 δ) δίστυλον, ὅταν κατὰ 2 ε) πυκνόστυλον, ὅταν κατὰ 1 1/2. Ὁ Εὐστυλος ἦν ὁ συνηθέστερος καὶ κομψότερος τρόπος. Ἰδ. Ν α ὤ ς.

Μεσόχορος, ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ὁ πρὶν ὁ κορυφαῖος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ ἰστάμενος, καὶ τὸν ρυθμὸν τῆς μελωδίας ὑποδεικνύων. Ἐντεῦθεν, παρὰ Ῥωμαίοις, οἱ ἐπιμισθῶν προσεξάρχοντες τῶν χειροκροτήσεων ἐν τοῖς θεάτροις καὶ εἰς τὰς ἀγορεύσεις.

Μέσπελα, κατὰ Ξενοφῶντα (Ἄν. Γ, 4, 10) ἀρχαία, παρὰ τῷ Ἰγρίτι κειμένη, πόλις τῆς Ἀσσυρίας, τότε μὴ ὑφισταμένη πλέον, ἥτις δ' ἐπεριτειγίετο ὑπὸ τείχους 50' ὕψους καὶ ἐπίσης πλατέος ἐκ λευκοῦ λίθου λελαξευμένου πικανῶς οὐδεμία ἄλλη ἢ τὰ ἐρείπια (Ἀσσυριαστὴ Μαπέλα) τῆς Νινεβί τὰ καὶ νῦν Μοσοῦλ καλούμενα.

Μέσσα, πόλις τῆς Λακωνίας, εἰς τὰ δυτικὰ τοῦ Ταϊνάρου (Παιουσ. Γ, 25).

Μεσσάνα, Ἰδ. Μεσσηνή.

Μεσσαπία, ἢ Καλαυρία, Ἰαπωνία, Σαλεντινῆ, τὸ ἀπὸ Τάραντος ΝΔ τῆς Ἰταλίας. Καταρκεῖτο κατὰ μέγα μέρος ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ Ἰλλυριῶν. Ἐπι Βυζαντινῶν τὸ ἄκρωτήριον Ἀκρίταν, καὶ περιεχούσης τὰ καλλιτεργούμενα ὄρη, τὸν 950^μ ὕψηλον Μαθίαν, καὶ δυτικώτερον τὸν τρικύρφον Αἰγάλεων. Τῆς δυτικῆς ἐπιπέδου παραλίας μέρος ἦν ἀμμόδες, δι' ὃ καὶ ὁ Ὀμηρος

Μεσσαπίον, Ἰδ. Βοιωτία.

Μεσσαπος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῆς Τυρρητίας (Virg. Αἶ, VII, 894).

Μέσσατις, πόλις τῆς Ἀχαΐας, βορείως τῶν Πατρῶν (Παιουσ. ΣΤ).

Μεσσηῖς, κρήνη πλησίον τῆς πόλεως Ἑλλάδος ἐν Θεσσαλίᾳ (Όμ. Ἰλ. Β, 458).

Μεσσηνή, 1) ἢ καὶ Μεσσηνία (ἀφ' οὗ ἐκτίσθη πόλις ὑπὸ τὸ ἄνομα Μεσσηνή) ἢ ΝΔ τῆς Πελοποννήσου ἄκρα, ἔχουσα πρὸς Β τὴν Ἀρκαδίαν καὶ Ἡλιδα, πρὸς Α τὴν Λακωνίαν, πρὸς Ν τὴν Μεσόγειον θάλασ-

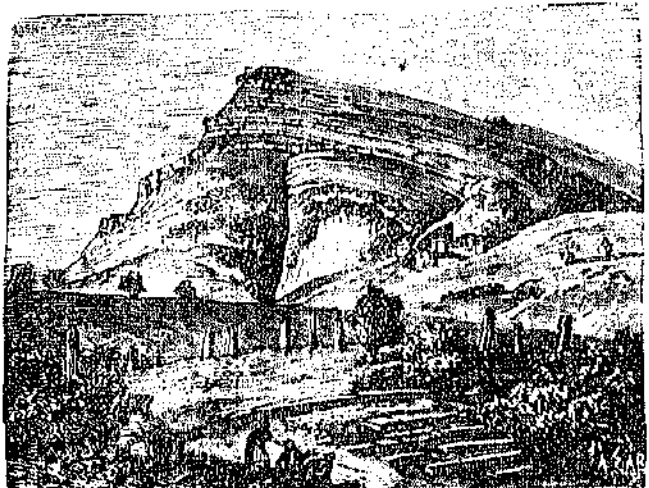

σαν, καὶ πρὸς Δ τὴν Ἰονικήν. (Ὅρα χάρτην Μεσσηνίας ἐν σελίδι 637). Ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις ὠρίον αὐτὴν πρὸς Α ὁ ποταμὸς Πάμισος ὁ ἐλάσων, αἱ κορυφαὶ τοῦ Ταυγέτου καὶ ἡ βαθεῖα κοιλάς Χοίριος νάπη, ἐπιφάνειαν δ' εἶχε 49 τετραγ. μίλια. Ὅρη δ' αὐτῆς ἦσαν ὁ ἐκ τῆς Λακωνίας εἰσχωρῶν Ταυγέτος· αἱ εἰς Β παρακτάσεις τοῦ Ἀρκαδικοῦ Λυκαίου· τὰ Νόμια, μετὰ τοῦ κεντρικοῦ αὐτῶν σημείου, τῆς Εἰρας (ν. Ἀγ. Ἡλία)· εἰς τὴν ΒΔ γωνίαν τὸ νῦν Κούτρα καλούμενον ὄρος· ΝΔ δὲ τὰ ν. Κοντοπούλια, ἔχοντα δύο κορυφάς, τὴν Ἰοώμην

καὶ τὴν Εὐάν (Ἀγ. Βασιλείον). Ἐνταῦθα ἐκτείνεται τὸ βόρειον Στενικλάρειον πεδίου, καὶ διὰ στενωποῦ συνδέεται μετ' ἄλλης νοτίας πεδιάδος, τῆς Μακαρίας διαρρομένης ὑπὸ τοῦ Πάμισου. Δ χωρὲς ἡ Μακαρία μέχρι τῆς Χερσονήσου τῆς ληγοῦσης εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ἀκρίταν, καὶ περιεχούσης τὰ καλλιτεργούμενα ὄρη, τὸν 950^μ ὕψηλον Μαθίαν, καὶ δυτικώτερον τὸν τρικύρφον Αἰγάλεων. Τῆς δυτικῆς ἐπιπέδου παραλίας μέρος ἦν ἀμμόδες, δι' ὃ καὶ ὁ Ὀμηρος

λέγει (Γλ. Β, 71) «Πύλος ἡμαθόεις». Τὰ κυριώτερα ἀκροτήρια ἦσαν ὁ Πλαταμώδης καὶ τὸ Κορυφάσιον παρὰ τῇ Πύλῳ, εἰς τὴν Ἴονικὴν θάλασσαν, ὁ Ἀκρίτας πρὸς Ν. Ἐκ δὲ τῶν πολλῶν ποταμῶν δύο μόνοι ἔρρουσι δὲ ὄλου τοῦ ἔτους, ἡ Νέδα, ὄριον τῆς Τριφυλίας ἐν Ἠλίδι, καὶ ὁ μέγας Πάμισος, ἐξέλους πηγάζων, μόνον 2 1/2 μῆκος ἔχων, ἀλλ' οὐχ ἦττον ὁ εὐρύτερος ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, διότι δέχε-

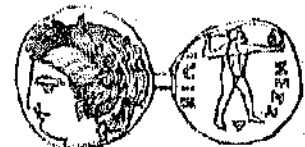

ται καὶ τὴν Βαλύραν μετὰ τῶν εἰς αὐτὴν εἰσρέοντων Κόου, Ἠλέκτρας, Χαράδρου. Ἀμφίτου, Λευκασίας, καὶ τοῦ Ἄριδος παρὰ τὰς ἐκβολὰς του. Πρὸς Ν ἡ θάλασσα ἀποτελεῖ τὸν Μεσσηνι(α)κὸν, Κορωνικὸν ἢ Ἀσιναϊκὸν καλούμενον κόλπον, πρὸς Δ δὲ τὸν τῆς Πύλοιο (Ναυαρίου), εἰς οὗ τὰ Β ἐκτείνεται: πρὸ τῆς στερεᾶς ἡ νῆσος Σφακτηρία. Μικρὸς δὲ κόλπος μᾶλλον πρὸς Β ἐκαλεῖτο Βουφρᾶς (Θουκ. Δ, 118). Οἱ πρῶτοι κάτοικοι ἦσαν ἐκ τοῦ γένους τῶν Αελέγων, μίχτοι μετ' Ἀργείων. Ἐπὶ Ὀμήρου τὸ Α αὐτῆς ἀνῆκε τῇ Λακωνίᾳ, τὸ δὲ Δ ἀπετέλει τὸ κράτος τοῦ Νέστορος. Μετὰ ταῦτα δ' οἱ κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμοι, καὶ ἰδίως β δ' (685—663 π. Χ. ἐξηθέθησαν τὴν χώραν καὶ ὑπέταξαν αὐτὴν τοῖς Λακεδαιμο-

νοῖς, ἀφ' ὧν τὸ πρῶτον ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη ἐπὶ Ἐπαμεινώνδου (371) τὴν ἡλευθέρωσε, χωρὶς ὁμοῦ καὶ νὰ τῆ ἀποδόσῃ μεγάλην πολιτικὴν σπουδαιότητα. Πόλεις δὲ τῆς ὅλης χώρας ἦσαν, α) εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον, ἡ Ἀθία, ἡ τοῦ Ὀμήρου (Γλ. Ι, 150) ὑποτιθεμένη Ἰρή, ἡ Ἰρή αἰ Φαραί εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νέδου, αἱ Καλάμαι ἢ Κορώνη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Μαθίου, κτισθεῖσα συγχρόνως μετὰ τῆς Μεσσήνης ἢ Ἀ-

σίνης, αἱ Κολοῦδες β) εἰς τὴν Ἴονικὴν θάλασσαν, ἡ Φοινικουῦς μετὰ λιμένος ἢ Με(ο)θώνη ἢ Πύλος (ν. Ναυαρίον) ἐπὶ ὑψηλῆς χερσονήσου, πόλις τοῦ Νέστορος, ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (τῷ 425), μετ' ἀρίστου λιμένος, καλυπτομένη ὑπὸ τῆς πρὸ αὐτοῦ παρατεινομένης νήσου Σφακτηρίας ἢ Σφαγίας ἢ Κυπαρισσία, κατὰ τὸν ὀμιλούμενον κόλπον,

ἔχουσα τὴν ὀραϊκὴν περὶ τὴν Διονυσίδα ἢ Ἀυλίων μεθ' ἡμωνύμου φάραγγος κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ἠλίδος γ) Ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ἠὲ Ἀνδάνια (ν. ἐρείπια εἰς Τριφῶν), ἔδρα τῶν Δωριέων βασιλέων, πατρὶς τοῦ Ἀριστομένους ἢ Στενύκλαρος ἐν τῇ ἡμωνύμῳ κοιλάδι, ἔδρα τῶν Δωριέων βασιλέων, καταστρα-

φείσασθαι ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου ἡ Μεσσήνη, πρωτεύουσα ἰδρυθεῖσα τῷ 365, προτροπῇ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, ἐπὶ τῆς Ν κλιτύος τοῦ ἔρους Ἰθάκης, ἐνθα πολλὰ σώζονται καὶ ἀξιόλογα αὐτῆς ἐρείπια εἰς περιφέρειαν 47 σταδίων καὶ εἰς ἰκανὸν ὕψος τῶν τει-

χῶν καὶ τῶν πύργων. Ἰπὲρ αὐτὴν δ' ἦν τὸ φρούριον Ἰθώμη, ὡς ὁ Ἀκροκρήνθος ἀκύριος τῆς Πελοποννήσου καὶ αὐτὴ λεγομένη, τῷ δὲ 743 — 724 πολιορκηθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀμφεῖα ἐπὶ τοῦ Ἀμφίτου, ἐνθα ἡ ἀρπαγὴ νέων Σπαρτιατῶν ὑπὸ νέων Μεσσηνίων ἐπέφερε τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον. Αἱ Ἀμυναί, εἰς τὰ ἔλη τῶν πηγῶν τοῦ Παμίσου, καὶ Δευθέλιες καλούμεναι, μετ' ἐπισήμου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος Ἀβύρα, ἄλλη τῆς ὀμηρικῆς Ἰρας, ἐν τῇ ΒΑ γωνίᾳ, εἰς τὸν δ' Μεσσηνιακὸν πόλεμον, ἐπὶ 10 ἔτη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πολιορκηθεῖσα ἢ Οἰχαλία, θέσεως ἀβεβαίου (Στράβ. Η, 358.—Παυσ. Δ). — 2) Ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τὸ διοικητικὸν Μεσσηνια λεγομένη, ἐπισημοτάτη πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ διαιρουμένου αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Ἐνταῦθα ἔκειτο κατ' ἀρχὰς ἡ σικελικὴ πόλις Ζάγκλη, ἐπώνυμος τοῦ ζάγκλου, σικελιστὴ τὸ ἄροτρον σημαίνοντος. Εἰς αὐτὴν μετέκρησαν τῷ 720 π. Χ. Εὐβοεῖς ἐκ Χαλκίδος καὶ Κύμης, καὶ τῷ 648 ἐξέπεμψαν ἤδη ἐκεῖθεν καὶ ἀποικίαν εἰς Ἰμέραν. Ὅτε δὲ, τῷ 494, καταστράφη ἡ Μίλητος, τότε, προσκλήσει τῶν κατοίκων τῆς Ζάγκλης (Ἠρόδ. ΣΤ, 23) ἦλθον εἰς αὐτὴν οἱ φυγάδες Μιλήσιοι μετὰ Σαμίων ὁλλὰ τῇ προτροπῇ Ἀναξίλα, τοῦ τυράννου τοῦ Ῥηγίου, ἐκυρίευσαν οὗτοι παρασπύδως τὴν πόλιν, καὶ τὴν παρέδωκαν εἰς αὐτὸν, ὅστις, Μεσσηνίος ὢν τὴν καταγωγὴν, τὴν μετωνόμασε Μεσσήνην (Θουκ. ΣΤ, 5). Τῷ 461 ἡ πόλις ἐξέβαλε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ ἦν εἰς ἀκμὴν τότε ἄλλὰ τῷ 396 καταστράφη ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων τὴν ἀνυποχώρησε δὲ Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος, κατοίκους αὐτῆς εἰς αὐτὴν συναγαγών. Τῷ δὲ 312 περιήλθεν ὑπὸ τὸν Ἀγαθοκλῆν καὶ τῷ 282 κατελήφθη ὑπὸ Σικελῶν μισθωτῶν, τῶν Μαμερτινῶν, οἵτινες ἐρόνευσαν τοὺς ἄνδρας, καὶ συνδρομῇ τῶν Ῥωμαίων ἔμειναν κύριοι αὐτῆς ταύτης δοθείσης τῆς πρώτης ἀφορμῆς εἰς τὸν πρῶτον καρχη-

δονικὸν πόλεμον. Ἐμειναν δ' ἔκτοτε οἱ Μαμερτινοὶ πιστοὶ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἡ Μεσσήνη ἐχρησίμευεν ὡς ὀρμητήριον τῶν ληστειῶν τοῦ Οὐέρρου (Cic. Veri. 4). Ἐπὶ Στράβωνος (ΣΤ, 263) ἦν ἔτι πόλις διάσημος. Ὁ δρεπανοειδῆς λιμὴν αὐτῆς ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ ἑξακόσια πλοῖα.

Μεσσηνιακοὶ πόλεμοι. Ἰὰς περὶ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐξ αὐτῶν εἰδήσεις διατήρησεν ἡμῖν ὁ Πausanias (Δ), ἀρυσθεὶς ἰδίως, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Ῥιανού, ὅστις κατὰ τὴν γ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα περισυνοῦξας ἐξέθηκεν εἰς ἔπη τὰς περὶ αὐτῶν σωζομένας ἐπ' αὐτοῦ παραδόσεις. Πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος (743 — 726 π. Χ.). Κατὰ τὴν παράδεισιν, νέαι Σπαρτιάτιδες, ἐν ναφί τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σπάρτης καὶ τῆς Μεσσήνης πανηγυρίζουσαι, ἠρπάγησαν ὑπὸ νέων Μεσσηνίων, οἵτινες καὶ τὸν ἀπαιτήσαντα τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἠλέκλων, βασιλέα τῆς Σπάρτης, ἐφόνευσαν. Ἦν δ' ὁ βασιλεὺς οὗτος ὁ τὰς Ἀμβύκλας τοῖς Ἀχαιοῖς ἀφαιρέσας καὶ ἔριδας περὶ ὀρίων διεγείρας. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἠρπάγησαν τὰ κοῖμνια τοῦ Μεσσηνίου Πολυχάρους, καὶ τὸν φυλάττοντα αὐτὰ υἱὸν του ἐφόνευσεν ὁ Λακεδαιμόνιος Ἰθάκηνος, ἡ δὲ γερολογία τῆς Σπάρτης ἠρνήθη νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς παθόντας. Τότε ὁ Πολυχάρης ἐξεδιέκηθη φονεῦσιν ὅσους Σπαρτιάτας ἀπήντα, καὶ οἱ Μεσσηνιοὶ ἐπίσης ἠρνήθησαν νὰ τὸν παραδώσωσιν, ὡς οἱ Σπαρτιάται ἀπήτην, δι' ὅ οὗτοι ἤρξαντο τοῦ πολέμου, εἰσβαλόντες διὰ νυκτὸς εἰς τὴν πόλιν Ἀμφεῖαν, καὶ φονεῦσαντες τοὺς πλείστους τῶν κατοίκων αὐτῆς. Τότε δὲ καὶ οἱ Μεσσηνιοὶ, εἰς τὰ ὄπλα ἐνασκηθέντες, ἐλεηλάτουσιν τὴν Λακωνικὴν, καὶ παρετάχθησαν τέλος εἰς μάχην, ἧς ἀμφίροπον ἔμεινε τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀλλ' οἱ Μεσσηνιοὶ, ἐν γένει ἀσθενέστεροι, κατέλιπον τὰς ἀτειχίστους πόλεις τῶν καὶ ἐκλείσθησαν εἰς τὴν Ἰθώμην τὸ δὲ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ἐρωτηθὲν περὶ τῆς ἐκβάσεως τοῦ πολέμου, ὑπεσχέθη τὴν

νίκην ἂν ἐθυσιάζετο παρθένος ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας. Ἦν δὲ ὁ Ἀριστοδῆμος προσέφερεν αὐθορμήτως τὴν ἰδίαν θυγατέρα, καὶ ὅτε ὁ μνηστὴρ αὐτῆς ἠθέλησε ν' ἀντιστῆ, τὴν ἐθανάτωσεν ἰδίᾳ χειρὶ. Βασιλεὺς δ' εἶτα γενόμενος, ἐνίκησε βοηθεῖα καὶ τῶν Ἀργείων, Ἀρκάδων καὶ Σικυωνίων. Οἱ Σπαρτιᾶται ἀπεθαρρύνθησαν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ κατόκιν ἐλαβον διὰ δόλου ἕτερον εὖνον αὐτοῖς χρησμένον, καὶ τότε ὁ Ἀριστοδῆμος ἠτύκοντόνησε, καὶ ἐκυρφευσαν αὐτοὶ τὴν Ἰθώμην, τινῶν μὲν τῶν Μεσσηνίων φυγόντων εἰς Ἄργος καὶ Ἀρκάδιαν, τῶν δὲ ἐναπομεινάντων ὑπηκόων γενομένων ἐν μέρει περιοίκων, ὑποχρεουμένων νὰ παρέχουσιν εἰς τὴν Σπάρτην τὸ ἥμιον τῶν ἐτησίων αὐτῶν προσόδων. Ὑπάρχει δὲ καὶ διήγησις, κρινομένη ὅμως ὡς μυθικὴ, καὶ ἦν ἐπὶ τῆς πολιτείας τῆς Ἰθώμης νεκροῖς ἐσάλλησαν εἰς Σπάρτην ἵνα νυμφευθοῦν τὰς ἐκτὶ ἐναπομεινάσας παρθένους καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν, παρθενίαι λεγόμενοι, ὡς περιφρονούμενοι ὑπὸ τῶν πολιτῶν, συνέμισαν μετὰ τῶν εἰλιώτων, ἀλλὰ, προδοθέντες, ἀπήλθον εἰς Ῥήγιον καὶ εἰς Ἰάραντα. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ πολέμου τούτου ἐπεκράτησεν εἰρήνη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, πλὴν ὅτε οἱ Σπαρτιᾶται ἐξηκολούθησαν πολεμοῦντες κατὰ τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Κυνουρίας. — Ὁ δεῦτερος ὅμως Μεσσηνιακὸς πόλεμος ἐξεβράγη μετὰ 39 ἔτη, τῷ 685 π. Χ. (κατ' ἄλλους 660, διαρκέσας μέχρι 648), τῆς νέας γενεᾶς μὴ ἀνεχομένης τοὺς ὄρους ὑφ' οὓς εἶχον ὑποκύψει οἱ γονεῖς αὐτῆς. Πλὴν δὲ τῶν ἀρχαίων συμμάχων, συνέπραττεν ἤδη αὐτοῖς καὶ ὁ ἐκ Πίσης Πανταλέων, οἱ δὲ Σπαρτιᾶται εἶχον μεθ' ἑαυτῶν τοὺς Ἠλείους, Λαπρεάτας καὶ Κορινθίους. Εἰς τὰ ΒΔ τῆς χώρας πρὸς τῇ Ἀρκάδιᾳ, στρατὸς Μεσσηνιακὸς κατεῖχε τὴν Ἀνδάνιαν καὶ τὴν Οἰχαλίαν τὴν ἀρχηγίαν δὲ τῶν Μεσσηνίων εἶχε ὁ νέος Ἡρακλείδης καὶ Αἰγυπτίδης Ἀριστομένης, ὅστις διὰ νυκτὸς ἐλθὼν εἰς ναὺν τῆς Ἀθηνῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ, καὶ τὴν ἀσπίδα του ἐκεῖ ὡς ἀφιέρω-

μα ἀναρτήσας, ὠχυρώθη εἰς τὴν Ἰθίαν, καὶ ἐκαῖθεν εἰσέβαλλε συνεχῶς εἰς τὴν Λακωνικὴν. Οἱ δὲ Σπαρτιᾶται, καὶ διὰ τοῦ πολέμου καὶ δι' ἐσωτερικῶν ῥήξεων ἐξησθενημένοι, ἀπετάθησαν ἀμέσως πρὸς τὴν πόλιν ἧτις τότε ἦν ἰσχυρὰ καὶ ἀκλόνητος, τὰς Ἀθῆνας. Ὁ πεμφθεὶς δ' αὐτοῖς ποιητὴς Ἰσχυρὸς ἐνεθουσίασεν αὐτοὺς διὰ τῶν ἡμαρτῶν του περὶ πολεμικῆς τιμῆς καὶ πίστεως εἰς τοὺς ἡγεμόνας, τοῖς ἐπέβαλε τάξιν καὶ πειθαρχίαν, καὶ παρὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἀριστοκρατῶν, τὴν παραδοχὴν νέων πολιτῶν, δι' ὧν ἠΐξασεν ὁ ἀριθμὸς τῶν πολεμιστῶν. Τῶν Μεσσηνίων οἱ σύμμαχοι, διεσπαρμένοι ὄντες, ὀλίγην εἶχον ἐνότητά, οὐδὲ λίαν τελεσφόρον παρεῖχον βοήθειαν ὁ δὲ τῶν Ἀρκάδων βασιλεὺς Ἀριστοκράτης καὶ, ἐπρόδωκεν αὐτοὺς δωροδοκῆσαι, καὶ, προκείμενης μάχης, ἀπέσχεεν αὐτῆς μετὰ τοῦ στρατοῦ του ἀποτελοῦντος τὰ δύο τρίτα τῶν δυνάμεων τῆς Μεσσηνίας, καὶ οὕτω κατετροπώθησαν οἱ Μεσσηνιοὶ, καὶ πᾶσα ἡ δυτικὴ ἐπίπεδος χώρα, πλὴν τῶν φρουρίων τῆς Πύλου καὶ τῆς Μεθώνης, ἐκυριεύθη ὑπὸ τῆς Σπάρτης. Καὶ εἰς τὰ ὄρεα δὲ φρούρια δὲν ἠδυνήθησαν πλέον ἐπὶ μακρὸν ν' ἀντιστῶσι, καὶ μετέβησαν εἰς τὴν Ἀρκάδιαν. Κατὰ τὰς παραδόσεις δὲ, εἰς μίαν τῶν ἐκδρομῶν αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἰθίρας συνελήθη ὁ Ἀριστομένης μετὰ τῶν ὀπαδῶν καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν Κεάδαν. Ἀλλ' εἰς τὸν πυθμένα αὐτοῦ τὰ ἔγχνη ἀλιώπεκος ἀκολουθήσας, κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ σωθῇ. Ὅτε δ' ἐκ τραύματος μετὰ ταῦτα ἐκωλύετο νὰ ἐπαγρυπνῇ πανταχοῦ, εἰς δραπέτης αἰχμάλωτος κατέδειξε τὴν εἴσοδον εἰς τὸ φρούριον τῆς Ἰθίρας, ὅπερ οὕτως ἐκυριεύθη, ἐν ᾧ εἰς τὴν κάτω πόλιν ἡ μάχη ἐξηκολούθησεν ἐτι ἐπὶ τρία ἡμερονύκτια. Ὁ Ἀριστομένης φρυγὴν εἰς Ῥόδον, οἱ δ' ἐξ Ἰθώμης καὶ Πύλου Μεσσηνιοὶ ἀπέπλευσαν εἰς Σικελίαν, καὶ ἐκεῖ κατέλαβον τὴν ἀρχὴν εἰς Ῥήγιον καὶ ἔπειτα καὶ εἰς Ζάγγλην. Οἱ Σπαρτιᾶται δ' ἐξηκολούθησαν τὸν πόλεμον κατὰ τῶν συμμάχων τῶν Μεσσηνίων, καὶ ὑπὸ τῶν

φιλαρχον αὐτῶν βασιλέα Κλεομένην Ἀπροσέβαλον τοὺς Ἀρκάδας, ὧν αἱ πόλεις ἀντέστησαν, ἐπέπεσαν αἰφνιδίως καὶ ἐκυρφευσαν τὸ Ἄργος, ἐξεδίωξαν ἐκ Σικυῶνος τὸν ἐμπειροπόλεμον Κλεισθένην (Ἡρόδ. Β, 67. ΑΤ, 126), καὶ ἐπέπεσαν κατὰ τῆς Αἰγίνης, ἧτις ἠρνεῖτο νὰ τοῖς πέμψῃ στρατόν. — Ἦν δὲ ὁ Μεσσηνιακὸς πόλεμος (464—455 π. Χ.). Ἐὶ φιλέκδικον μίσος τῶν Μεσσηνίων, μὴ ἀποσθεσθῆν, εὐραν ἀφορμὴν νὰ ἐκτραγῆ αὐτοῖς, ὅτε τῷ 464, ἐκ κτισαστρεπτικοῦ ὠφελήθεντες σεισμοῦ, οἱ Ἑλλῶτες ἐπανάστησαν. Τότε κατέλαβον καὶ οἱ Μεσσηνιοὶ τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν πόλιν Ἰθώμην, ἣν καὶ ἐπολιόρκησαν οἱ Σπαρτιᾶται. Οὗτοι δὲ καίτοι ἐχθρῶς μᾶλλον διακείμενοι κατὰ τῶν Ἀθηναίων, κατέφυγον ὅμως οὐχ ἦττον εἰς αὐτάς, καὶ ἐζήτησαν τὴν βοήθειάν των. Τοῖς ἐπέμψθη δ' αὐτῇ μετὰ τοῦ Κίμωνος ἐπὶ κεφαλῆς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πολιορκία δὲν ἐπερατοῦτο, ὑπονοήσας συλλαβόντες οἱ Σπαρτιᾶται, ἀπέπεμψαν τοὺς Ἀθηναίους, εἰπόντες ὅτι δὲν εἶχον πλέον ἀνάγκην αὐτῶν, εἰ καὶ διετήρησαν παρ' ἑαυτοῖς πάντας τοὺς ἄλλους συμμάχους. Μετὰ μακρὰν δ' ἀντίστασιν ὑπετάγησαν τέλος οἱ ἀνδρείοι φρουροὶ τῆς Ἰθώμης, κατ' ἐντίμους συνθήκας, καὶ μετέβησαν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των εἰς τὴν πόλιν Ναύπακτον, ἣν τοῖς ἔδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι, πρὸ μικροῦ αὐτὴν ἀποκτήσαντες (Θουκ. Α, 101. — Πλούτ. Κίμ. 137. — Διόδ. ΙΑ, 63).

Μεσσηνίαις ἢ **Μεσσηνίαις** (ἡ), τὸ κυριώτερον ὄρος τῆς Λυδίας, Β τοῦ Μαιάνδρου. Κλάδοι αὐτοῦ ὁ Πακτύης καὶ ὁ Θωράξ (Στράβ. ΙΑ, 636).

Ἐξ ἀρχαίου λόγου

Μεταβλητικὴ, τὸ μεταβάλλειν τὰς

ἀξίας εἰς ἀλλήλας, περιλαμβάνει τὴν ἐμπορίαν, τὸν τοκισμὸν, τὸ ἐπάγγελμα τῶν ἀργυραμοιβῶν, τὴν μισθορίαν.

Μεταγεγενηῶν, ἴδ. ἔτος.

Μεταγέννης, 1) Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐν Ἀθήναις, ταπεινῆς καταγωγῆς, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. Σῶζονται μόνον τίτλοι τινὲς κωμῳδιῶν του. — 2) Ἀρχιτέκτων ἐκ Κνωσοῦ τῆς Κρήτης, οὗς Χερσίπρονος, συνειργάσθη μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος (Στράβ. ΙΑ, 640. — ΡΙ. XXXVI, 14, 21. — Vit. VII, Praef. 16). — 3) Ἀρχιτέκτων Ἀθηναῖος, εἰς τῶν οἰκοδομησάντων τὸν ἐν Ἐλευσίνι ναὸν τῆς Δήμητρος, περατωθέντα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους (Πλούτ. Περ. Γ).

Μεταλκῆς, οὗτος τοῦ Αἰγύπτου. (Ἀπλδ.).

Μεταλλὰ, ὀρύγματα πρὸς ἐξαγωγήν λίθων ἢ εἰς δῆποτε ὕλης, ὅθεν κυρίως τὰ μεταλλεῖα, καὶ ἐκ ταύτης τῆς σημασίας τὰ ὄρυκτὰ τὰ κυρίως μετὰλλα καλούμενα. Καθ' Ὅμηρον (Ὀδυσ. Α, 184) τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σιδηρὸν ἐπορίζοντο οἱ Ἕλληες διὰ τοῦ ἐμπορίου. Ἦν δὲ τότε ὁ χαλκὸς πολὺ κοινότερος τοῦ σιδήρου, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς δυσκατέργαστος, «πολύκμητος» (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 48), καὶ ὁ Ἡσίοδος (Ἔργ. κ. Ἡμ. 150) μνημονοῦει ἐποχῆς καθ' ἣν οὗτος ἦν ἀγνωστος. Ὁ κασιτέρος, ὅστις ἐσακλήρυνε τὸν χαλκὸν καὶ καθίστα αὐτὸν χρήσιμον τῇ ὀπλοποιᾷ, ἦν ἐπίσης γνωστὸς τῷ Ὀμήρῳ (Ἰλ. Σ, 474), Μνημονοῦει δ' ὁ αὐτὸς ποιητὴς καὶ τοῦ κυάνου (Ἰλ. Α, 24. Ὀδ. Η, 87. — Ἡσίοδ. Ἄσπ. Ἠράκλ. 143), ὅστις ἐξελήθη ὡς σημαίνων τὸν γάλυδα. Πιθανότερον ὅμως ἐνομίσθη ὅτι οὗτος ἐστὶν ὁ παρ' Ἡσίοδῳ ἀδάμας (Ἄσπ. 231. Θεογν. 161), προερχόμενος, ὡς ὑπὸ τινῶν ὑπετέθη, μετὰ τοῦ σιδήρου, ἐκ τῶν ὑπερβορείων Χαλύβων (Διοσχλ. Πρωμ. 720. — Ἀπλδ. Ῥόδ. Β, 1000. — Ξενοφ. Ἀνθ. Ε, 5). Τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, εἰ καὶ μετὰ ποιητικῶν ὑπερβολῶν,

ἀλλ' ἀναμφισβήτητος ἀποδείκνυται ἡ ὑπαρξίς ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ τῶν ὀμηρικῶν χρόνων. Ἡ χιόνεισ τῶν μετάλλων ἦν τοῖς Ἑλλησιν ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων γνωστὴ. Αὐτὴν ὁ Ἡρόδοτος ἀντεπροσώπευεν ἐν τῇ μυθολογίᾳ, καὶ ἔκμων καὶ σφύρα, ῥαστήρ, πυράγρα καὶ φύσαι, ἡ ἐν γένει κάμινοι, ἀπαντῶνται παρὰ τοῖς πρώτοις ποιηταῖς (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 369 κτλ. Ὀδ. Γ, 433. — Ἡσίοδ. Θεογ. 863), καὶ τὰ χαλκίαια ἦσαν κοινὰ ἐντευκτήρια, ὡς τὰ κουρέα παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις (Ὀδ. Ξ, 328. — Ἡσ. Ἔργ. 191), καὶ πλεῖστα μετάλλινα καὶ τορευτὰ μνημονεύονται σκευῆ, ἐν οἷς καὶ αἱ βεβαίως τὸ ἀληθές ὄριον τῆς τότε τέχνης ὑπερακοντίζουσαι ἀσπίδες τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Ἡρακλέους (Ἰλ. Σ. — Ἡσίοδ.). — Τὰ μεγαλειότερα χαλκουργήματα, καὶ αὐτὰ τὰ μεγάλα ἀγάλματα ἐν τοῖς ἀπωτάτοις χρόνοις, σωζόμενά τινα καὶ ἐπὶ Πανσαγίου (1, 17, 6), ἐκ πλακῶν συγκείμενα, συνεδέοντο δι' ἤλων, περονῶν ἢ κέντρων (Ἰλ. Δ. 424. — Σ. 379) καὶ ἦσαν σφυρήλατα (ἴδ. καὶ Διόδ. Β, 9). Καὶ ἡ ἐμπειρία τῆς τέχνης τοῦ προσκολλᾶν εἰς μέταλλα ἕτερα τεμάχια μετάλλου, ἦν ἐπ' Ὀμήρου γνωστὴ (Ἰλ. Α, 24, 35) καὶ τῆς χρυσώσεως μνησθῆναι ἐν Ὀμήρῳ (Ἰλ. Γ, 425), παρ' ᾧ καὶ χαλκὸς λέγεται ὁ χρυσοχόος (432). Ἐν μετέπειτα χρόνοις κατασκευάζον καὶ ὀλόχαλκα ἀγάλματα (Πανσ. Θ, 12, 3) ἀλλ' ἀσυνήθεστον ἔγλυπον ἑλλήνων κέντρον (κάθεδον), καὶ τοῦτο ἐκάλυπτον διὰ χαλκοῦ. Καὶ ἡ χιόνεισι δὲ τῶν μετάλλων ἦν ἀρχαιοτάτα γνωστὴ (Βιβλ. Ἰώδ. ΚΗ, 1, 2) ἀλλ' ἡ εἰς τὴν ἀγαλματοποιίαν χρῆσις αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι, τοῦ μετάλλου χεομένου μεταξὺ τύπου καὶ κανάδου, ἀποδίδεται εἰς πρώτους τοὺς Σαμίους Ῥοῖκον καὶ Θεόδωρον τῆς σ' π. Χ. ἐκχτονταετηρίδος (Πανσ. Γ, 12, 8. Η, 14, 5. — Ρι. ΧΧΧV, 12). Γλαυκὸς δ' ὁ Χίτος εἶρε τὴν κόλλησιν τῶν μετάλλων (Πανσ. Ι, 16, 4. — Ἡρόδ. Α, 25. — Πλούτ. κ. ἐκλεισιπ. χρῆστ. 47). Ὁ σίδηρος εἰς τὴν Ἑλλάδα

εἰσῆγετο πρὸ πάντων ἐκ Σινώπης, ἀλλὰ παρήγετο καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ ὁ δ' ἄργυρος ἀφρονος εὐρίσκετο εἰς τὸ Λαυρίον (ἴδ.), καὶ χρυσουχεῖα ἐπίσης ὑπῆρχον εἰς τινὰς ἐλληνικὰς νήσους οἷον τὴν Θάσον κτλ. Ἦν δὲ γνωστὸς καὶ ὁ ψευδάργυρος ἡ ὀρείχαλκος (Στράβ. Π', 610). Φαίνεται ὅμως μᾶλλον ὅτι ὑπῆρχε διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο, καὶ ὁ μὲν ἦν ὁ ζίγκος, ὁ δὲ ὁ λεγόμενος βρόνζος. Ἐν Ἀθήναις εἰς τῶν κυριωτέρων δημοσίων πόρων ἦσαν τὰ μέταλλα, ὡς ἐλέγγυτο τὰ ἐν Λαυρίῳ ἀργυρουχεῖα. Οἱ ἰδιοκτῆται αὐτῶν, ἡ ὑπὸ τοῦ δημοσίου τὴν ἀδειαν τῆς ἐκμεταλλεύσεως αὐτῶν λαμβάνοντες, ἀνάμεινον αὐτὰ διὰ δούλων, καὶ ἀπέφερον εἰς τὴν πόλιν τὸ 1/2 τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐξορυττομένου ἀργύρου, καὶ τὸν φόρον τοῦτον ἐξεμισθοῦ ἢ πόλις εἰς ἰδιώτας εἰσπράκτορας ἢ δὲ πρόσδος αὐτῇ διενέμετο μεταξὺ πάντων τῶν πολιτῶν. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Δίγινητικοῦ πολέμου (457 π. Χ.) ὤρθη, κατὰ πρότασιν τοῦ Θεμιστοκλέους, εἰς στόλου ναυπήγησιν (Πλούτ. Θεμιστ. Δ. — Ἰδ. Βασκ. Ιαννίνι. Ροσ. d. Sav. Εἰτ. Paris, 1872)

Μεταλλικαὶ Βίκαι. αἱ ἀμφισβητήσεις περὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐν Λαυρίῳ ἀργυρείων ἦσαν ἐμμηνοί, ἤτοι κατεπειγουσαί, δικαζόμεναι ἐντὸς τοῦ μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐκ μὴ παρακωλύονται αἱ μεταλλικαὶ ἐργασίαι πρὸς ζήμιαν τῶν τε διαδίκων καὶ τοῦ δημοσίου. Διεξήγοντο δ' ἐνώπιον ἰδίου δικαστηρίου, μετὰ λεικῶν λεγομένων, ἐξ εἰδικῶν ἀνδρῶν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα συγκειμένου (Δραμ. πρ. Πανταίν. 277).

Μεταλλάτον, λιμὴν τῆς πόλεως Ἰορτῆς ἐν Κρήτῃ (Στράβ.). Νῦν Μέταλλα.

Μετανεύρια, ἴδ. Δήμητρα.

Μεταπα, πόλις Λιτωλικῆ, εἰς τὴν Β. ἀκτὴν τῆς Τριγωνίδος λίμνης, Ν. τῶν Θέρμων, καταστράφηκε ὑπὸ Φιλίππου Γ τῆς Μακεδονίας (Πολύβ. Β, 7).

Μεταπόντιον, καὶ **Μεταποδς,** ἐλληνικὴ πόλις εἰς τὴν Δ. παραλίαν τῆς Λου-

κανίας εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἰάραντος. Κατὰ τοὺς μὲν ἐκτίσθη ὑπὸ Νέστορος, κατὰ τοὺς δὲ ὑπὸ Ἰπείου, τοῦ κατασκευάσαντος τὸν Δουβριον ἵππον. Μετὰ ταῦτα καταστράφη ἡ πό-

λις ὑπὸ τῶν Λουκανῶν, καὶ ἀνηκοδομήθη προτροπῇ τῶν Συβαριτῶν. Ἐπὶ Πύρρου ὑπετάγη τοῖς Ῥωμαίοις εἰς τὸν ὁ καρχηδονικὸν πόλεμον συνεμάχησε μετὰ τῶν Καρχηδονίων, καὶ ἔκτοτε δὲν ἀναφέρεται πλέον ἐν τῇ ἱστορίᾳ (Στράβ. ΣΤ', 264).

Μεταυρος, 1) ποταμὸς τῆς Οὐμβρικῆς ἐκάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν, παρ' ᾧ ἐφευθῆ ὁ Ἀσδρούδας (Στράβ. Δ, 227). — 2) Ποταμὸς εἰς τὴν Δ. παραλίαν τῶν Βρουττιῶν (Στράβ. ΣΤ', 256).

Μετοίκιον, 1) ὁ φόρος ὃν κατέβαλλον οἱ ἐν Ἀθήναις ἐγκατεστημένοι ξένοι (μέτοικοι), ὧν 12 δραχμῶν ἐτήσιως διὰ τὸν ἄνδρα, 6 διὰ τὴν γῆραν γυναῖκα. Γυνὴ ἔχουσα υἱὸν κατέβαλλεν ἢ αὐτῇ, ἢ ὁ υἱὸς, οὐχὶ δ' ἀμφότεροι. Εἰς τὸ μετοίκιον ὑπεβάλλοντο καὶ οἱ ἀπελεύθεροι, καταβάλλοντες καὶ 3 ὀβολοὺς ὑπὲρ τοὺς ἐλευθέρους. Οἱ κατηγοροῦμενοι ὡς μὴ ἀποτίσαντες τὸ μετοίκιον εἰσῆγοντο εἰς δίκην, καὶ ἂν ἐφωρόντο, ἐπωλοῦντο ὡς δούλοι (Ἰσαῖ. κ. Ἐλπωρ. κ. Δαμωρ. — Δημοσθ. κ. Ἐδδουλ. 1309). — 2) Μετοίκια, ἐορτὴ τελευμένη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν βοηδρομιῶνα ἐκάστου ἔτους, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐκ τῶν διαφόρων χωρίων εἰς τὰς Ἀθήνας συνοικισμοῦ τῶν κατοίκων (Πλούτ. Θησ. ΚΓ'). Κατὰ Θουκυδίδη (Β, 15) Συνοικία κατὰ δὲ Σχολιαστὴν Ἀριστοφάνους (Ἰβρ. 1010) Συνοικέσια.

Μετοίκος, ἴδ. Ἐένος.

Μετόπη, Ὁ θρησκὸς ὑπὲρ τὸ περιστύλιον τῶν θειρῶν ναῶν ἐκσμεῖτο διὰ Τριγλύφων (ἴδ.), αἰτίνας παρίστων τὰ ἄκρα τῶν

διασταυρούμενων δοκῶν τῆς ξυλοδομήτου ὀροφῆς. Τὰ μεταξὺ αὐτῶν διαστήματα, ἔμμενον κενὰ εἰς τὴν ἀρχικὴν νεώδομιαν, ὥστε καὶ ὁ Ὀρέστης (Ἑβριπ. Ἰριγ. Ταυρ. 113) εἰσέδου δι' αὐτῶν εἰς τὸν ἐν Ταυριδίον τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἄλλ' ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ ξυλοδομίᾳ ἐκαλύφθησαν διὰ πλακῶν τετραγώνων, αἵτινες ἐκαλοῦντο μετόπαι, καὶ εἰς τοὺς πολῦτιμοτέ-

ραυς ναοὺς πολλάκις ἐκοσμοῦντο δι' ὤραιων γλυφῶν, ὡς αἱ τοῦ Παρθενῶνος, καὶ τοῦ

Θηοσίου ἢ Ἀβραχία πλευρᾶ, καὶ ἀνά 4 ἐξ ἐκάστης τῶν δύο μακρῶν (ἴδ. Νάβς, Ἰσομῶς). Αἱ ἀρχαιότεραι δὲ καὶ ἀνεχρόντεραι

των σωζομένων επιγλύφων μετοπῶν εἰσὶν αἱ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Σεληνούτου, πιθανῶς τῆς ἀρχῆς τῆς σ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ.

Μετροητής, ἴδ. Μέτρον.

Μέτρον. Ὑπῆρχον μέτρα μήκους, ἐπιφανείας καὶ ὄγκου, καὶ τούτου στερεῶν ἢ ῥευστῶν οὐδὲ διεκρίνοντο ταῦτα ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις ἀκριβῶς, εἴτε ἐν τῇ πράξει εἴτε ἐν τῇ θεωρίᾳ, ἀπὸ τῶν σταθμῶν, ὧν τὸ σύστημα, ὡς καὶ τὸ τῆς χρονολογίας, προήλθε φαίνεται, κατ' ἀρχὰς ἐκ Βαβυλωνίου. Οἱ Βαβυλώνιοι πρὸς καταμέτρησιν, ἰδίως τῶν 12 νυκτίων ὥρων, μετχειρίζοντο τὸ ὕδωρ, τοῦ γενικοῦ μέτρου διαιρουμένου εἰς 12 μέρη, καὶ ἀγγείων κατασκευασομένων ἅτινα περιελάμβανον ἕκαστον τὸ 1/12 μέρος. Μετέβη δὲ τὸ δωδεκαδικὸν σύστημα καὶ εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ πιθανῶς διὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς τοὺς Ῥωμαίους. Κατὰ πρῶτον βεβαίως ἤρξαντο καταμετροῦμεναι αἱ ἐκτάσεις, καὶ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ὑπῆρξεν ἡ πρώτη βῆσις τῆς καταμετρήσεως. Ἡ σπιθαμὴ τῆς χειρὸς, ὁ πήχυς, εἰ τεταμέναι βραχιόνες (ἔργυιά), ὁ κοῦς, τὸ βῆμα, εἰσὶ τὰ πρῶτα φυσικὰ μέτρα μήκους, ἐπαρκῆ διὰ τὴν πρῶτην κατάστασιν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπὶ ἑκατὸν πόδας ἤλαυνεν ὁ γεωργὸς τοὺς ἀρτήρας του βόσκ, καὶ ἐπανελάμβανε τοὺς αὐλακὰς του παρ' ἀλλήλους μέχρι οὐ ἄργιστη πλάτος ἴσον πρὸς τὸ μήκος· καὶ τὸ τετράγωνον τοῦτο τοῦ ἑκατόμποδος αὐλακος ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς ἐπιπέδου καταμετρήσεως καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν. Ἀρχιτεκτονικῆ ἀνευ ὀρισμένων μέτρων ἐστὶν ἀνέφικτος, δι' ὃ καὶ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ ἀρχαιότατοι τῆς γῆς ἀρχιτέκτονες, ἀπαντιῶνται τὰ πρῶτα ἀκριβῆ μέτρα μήκους, ὁ Αἰγυπτιακὸς βασιλικὸς πήχυς περιέχων τὸ μήκος 28 δακτύλων, ἀντιστοιχούντων πρὸς 525 — 527 ὑποχιλιόμετρα. Τοῦτον αἰνίττεται καὶ ὁ Ἡρόδοτος (Β, 168). Ἐὰν ἀρχικὰ Βαβυλωνία μέτρα διὰ τῆς ἐπισυκοινωνίας, ἦν ἐν ἀρχῇ διενήρξουν οἱ Φοίνικες,

καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κοινοῦ ἐμπορίου, ἐξετάθησαν ἐπὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἀνεξαρτήτως τῶν πολιτικῶν αὐτῆς φυλετικῶν διαίρεσεων· α'. Μέτρα μήκους. Ἐὸ Ὀλυμπιακὸν στάδιον (πληθ. τὰ στάδια καὶ οἱ στάδιοι), τὸ αὐτὸ κατ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, περιεῖχεν 600 πόδας (=625' ῥώμ. ὡς 24:25) = 1/40 τοῦ γεωγρ. μιλλίου ἢ 1/8 τοῦ ἀρχαίου Ῥωμαϊκοῦ, ἢ =569' παρισινούς, =184, 97 μέτρ. Διηρεῖτο δὲ τὸ στάδιον εἰς 6 πλέθρα ἐξ 100' ἑκαστον, ἢ εἰς 100 ὄργυιός ἐξ 6' ἑκάστην. Ὁ δὲ κοῦς διηρεῖτο εἰς 5 παλαιστάς (πλάτος χειρὸς), ἢ δοχμάς, ἢ εἰς 16 δακτύλους· ὁ δὲ πήχυς διηρεῖτο εἰς 6 παλαιστάς ἢ δύο σπιθαμάς, πρὸς 12 δακτύλους ἑκάστην. Ἦν δ' ὁ δάκτυλος = 19, ἢ ὑποχιλιόμετρα, ὁ δὲ κοῦς = 308, ἢ ὑπχ. ἢ 11.70 γερμ. δακτύλους. Ἄλλ' ἢ καταμετρήσας, προκειμένου περὶ ἀποστάσεως, σπανίως ἐγίνετο μετὰ μεθρηματικῆς ἀκριβείας, καὶ τὸ πλεῖστον διὰ βημάτων, ἢ κατ' ἡμέρας ὁδοπορικῆς, εἰς στάδια ἐν στρογγύλῳ ἀριθμῷ μεταφραζομένη. Ἐκ τούτου προκύπτουσιν ἀνωμαλίας, καὶ τὸ στάδιον τοῦ Ἡρόδοτου ἐστὶν ἔλασσον τῶν 400 μ.ε. τριῶν αὐτοῦ πήχεων· ὡς καὶ τὸ τοῦ Ξενοφῶντος ἔλασσον τῶν 600 ἀττικῶν πεδῶν. Ἐὸ ὁδοπορικὸν στάδιον ἦν πιθανῶς = 200 βήματα = 500 γερμ. πόδας. Ἐὰν ἐπίπεδα ἐμετροῦντο κατὰ τετραγωνικὸν πλῆθος, ὡν ἕκαστον ἦν = 950 τετραγ. μέτρ. Ἐὸν κυβικῶν δὲ μέτρων ὡς μόνος δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ κοτύλη, ἐν χρήσει οὐσα εἰς τε ῥευστὰ καὶ εἰς στερεά. Ἦσαν δὲ διὰ τὰ ὑγρά 12 μὲν κοτύλαι = 1 χοῦς, 144 δὲ = 1 μετροητής (39, 39 τῆς λίτρας)· διὰ τὰ ξηρά δὲ, 4 κοτύλαι ἦσαν = 1 χοῦνιξ, 32 δὲ = 1 ἐκτεῖς, 192 = 1 μέδιμνος (= 52, 53 λίτρ.). Ὁ δ' ἀμφορεύς μετροητής ἐπὶ ὑγρῶν περιελάμβανεν 864 κούβους· ὁ δὲ μέδιμνος, ἐπὶ στερεῶν, 1152 κούβους. — Παρὰ Ῥωμαίοις εἰσῆγγαγε τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ πρῶτος ὁ Σέρβιος Τούλιος. Digitus ἦν τὸ πλάτος δακτύ-

λου pollex, ὁ ἀντίχειρ, ἀντεστοίχει πρὸς τὸν ἑλλ. δάκτυλον (= 1/3 τοῦ digitus). Ἡ σπιθαμὴ (palmus) ἦν = 3 δακτύλ. Πούς (pes) = 12 δακτ. (pollex ἢ 16 digitus, ἢ 4 παλάμας, palmi)· πῆχυς (cubitus) = 1 1/2 πόδ.· βῆμα (passus) = 5 πόδ. (τὸ διπλοῦν τοῦ συνήθους βήματος, (gradus ἢ gressus). Ῥάβδος δεκάπους ἐλέγετο pertica. 625 πόδες ἢ 125 βήματα (passus) ἀπετέλουσαν ἐν στάδιον, καὶ 8 στάδια ἐν μίλλιον (Mille ἢ Milliarium). — Ἡ περσικὴ παρασάγγη εἶχε 30 στάδια, ὁ δὲ σχοῖνος δις τόσα. Μέτρον ἐπιφανείας ὁ πούς quadratus, ἦν τετράγωνον ἔχον 120' ἑκάστην πλευρὰν, τὸ δὲ jugorum, τετράπλευρον, ἐκείνου διπλάσιον. — Μέτρα δὲ ῥευστῶν ἦσαν ὁ οὐλοῦς = 527, 27 λίτρας, περιλαμβάνων 20 ἀμφορεῖς (ἢ quadrantal ἢ cadus), ὡν αἱ ὑποδιαίρεσεις 2 κάλπαι (urnae), 8 coingii, 58 xartarti καὶ 96 hominae ἢ κοτύλαι (cotylae), 576 κύβοι (oyathii). Διὰ τὰ ξηρά δ' ἦν τὸ μέγιστον μέτρον ὁ μόδιος (modius = 8, 75 λίτρ.). 8 μόδιοι ἀπετέλουσαν ἕνα μέδιμνον (modiunum). — Μέτρα προσέτι ἐλέγοντο καὶ ἐκ τῶν συλλαβῶν συνδυασμοί, πρὸς καταρτιστῶν τῆς στιχουργικῆς ἀριμονίας (ἴδ. Στιχοργία).

Μετρονόμοι, ἀρχὴ κληρωτῆ ἐν Ἀθήναις, ἐκ 10 ἢ 15 ἀνδρῶν, (5 ἐν τῇ πόλει καὶ 5 ἢ 10 ἐν Πειραιεῖ), τὴν ἐπιτήρησιν ἐχόντων τῆς ἀκριβείας τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν.

Μέτων, 1) υἱὸς Πλασανίου, Ἀθηναῖος γεωμέτρης, ἀρχιτέκτων καὶ πρὸ πάντων ἀστρονόμος. Εἰς τὴν Πύνακα ἐστῆσεν ἡλιοτρόπιον τῆς ἐφευρέσεώς του, πρὸς ὀρισμὸν τῆς ἐτησίας ἡλιακῆς περιελάς, καὶ συντάξας κύκλον 19 ἐτῶν = 235 μηνῶν = 8940 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς 13 σιροφοριῶνος 432 π. Χ., ἠθέλησε νὰ συμμιθῶσθαι τὸ ἡλιακὸν μετὰ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους. Καὶ ἐθεωρήθη μὲν ἡ ἐνεακαίδεκαετηρὶς αὐτῆ ὡς πρόβδος διὰ τὴν ἐπιστήμην, ἀλλ' εἰς κοινὴν χρῆσιν ἐμεινεν ἡ ἀρχαία ὀκταετηρὶς (Διόδ. ΙΒ, 36),

καὶ παροιμία εἶχεν ἀποβῆ τὸ ἀναβάλλεσθαι τι εἰς τὸν Μέτωνος ἐνιαυτὸν», ἀνάλογον πρὸς τὸ λατινικὸν ad calendas grueas», διὰ τι ἐπὶ μῆμιστον ἀναβαλλόμενον (ἴδ. Cic. ad. Adlts. XII, 3, 2). — 2) Πάριος Πυθαγόρειος φιλόσοφος. — 3) Πατήρ τοῦ φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους. — 4) ἴδ. Ἀρχιτέκτονες.

Μετώπη, 1) ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, πρὸς τῇ Στυμφαλίᾳ λίμνῃ (Καλλ. Ὑμν. εἰς Δία, 26. — Αἰλ. π. ἰ. Β, 33). — 2) θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος, γυνὴ τοῦ Ἀσωποῦ, μήτηρ τοῦ Ἰσμηνοῦ, τῆς Θήβης κτλ. (Πινδ. — Ἀπλδ. Γ. 12, 6).

Μηθεῖα, ἴδ. Ἀργοναῦται.

Μηθεῖος, υἱὸς Ἰάσονος καὶ Μηδείας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, παρακολουθήσας τὴν μητέρα του ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐκαίθηεν τὸ ὄνομά του δούς εἰς τοὺς Μήδους (Ἡσδ. Θεογ. 1001. — Πaus. Β, 3. — Διόδ. Δ, 56).

Μηθεσικῆσθη, νόθος θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, γυνὴ Ἰμβρίου (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 173).

Μηθεῖα, (περσικῆ ἢ μέση χώρα), μέρος τῆς μεσογείου Ἀσίας, οὐθρια πρὸς Ἀ ἢ Παρθία καὶ Ὑρκανία, πρὸς Ν ἢ Περσίς καὶ Σουσιανή, πρὸς Δ ἢ Ἀσσυρία καὶ Ἀρμενία, πρὸς Β ἢ Κασπία θάλασσα. Ἐν γένει καρποφόρος, παρῆγεν ἰδίως καὶ τὰ ἐπωνυμα αὐτῆς μηδικὰ μήλα (τὰ κίτρα), καὶ ὡς ἐξοχοὶ ἐφημίζοντο αἱ μηδικαὶ Νισατοὶ Ἴπκοι (Ἡρδ. Γ, 106). Πᾶσα ἡ χώρα ἦν ὄρεινῆ, κατεχομένη ὑπὸ τῶν διαφόρων κλάδων τοῦ Ταύρου. Πρὸς Δ εἶχε τὸ Κάσπιον ὄρος, πρὸς Ν τὸν Χοάτραν, οὐ πρὸς Ἀ τὸν Ζάγγρον· πρὸς τὴν Παρθίαν δὲ τὸν Παραχοάθραν. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς χώρας πρὸς τὸ ΒΔ παρατείνεται τὸ Ἰασωνικὸν ὄρος μετὰ τῶν Κασπίων στενωπῶν. Ποταμοὶ δ' ἦσαν ὁ Καμβύσης, ὁ Κύρος, ὁ Ἀμαρδος· πρὸς Δ δὲ εἰς τὴν Ματιανὴν λεγομένην ἐπαρχίαν ἐξετείνετο ἡ ἀλμυρὰ λίμνη Ματιανή. — Οἱ κάτοικοι,

Ἄριοι τὸ γένος, ὠνομάσθησαν Μῆδοι ἐκ τῆς χώρας. Ἦσαν ἄλλοτε φιλοπόλεμοι, εἶτα δ' ἐξεθληλύθησαν. Οἱ ἱερεῖς αὐτῶν ἐλέγοντο Μάγοι, καὶ εἶχον τὴν λατρείαν τῶν ἀστέρων. Ἐν τῇ μεγάλῃ Μηδίᾳ, ΝΑ, ἔκειτο, εἰς 12 στάδια Ν τοῦ Ὀρόντου, ἡ πόλις Ἐκβάτανα, πρωτεύουσα τῆς ὅλης Μηδίας, καὶ εἶτα ἔβρα θερινὴ ἀλληλοδιαδόχως τῶν Περσῶν καὶ Πάρθων βασιλείων. Αἱ Πάγαϊ, εἶτα πρωτεύουσα τῶν Πάρθων, καὶ Εὐρωίπος καὶ Ἀρσακία ὠνομασθεῖσα, ἡ μεγίστη τῶν μηδικῶν πόλει. Ἡ Ἄτροπατηνὴ ἦτις ἐδήλου περὶσσι χώρα πυρὸς, καὶ οὕτως ἐκαλεῖτο διότι εἶχε φλεγούσης νάφθης πηγᾶς, εἶχε πόλιν τὴν Πάζαν, θερινὴν ἔβραν τῶν Μηδῶν βασιλείων εἰς τ' Α τῆς λίμνης Σπασούτας. Τὸ δὲ πρὸς τὴν Κασπίαν Β μέρος κατέκουν φυλαὶ ἄγραι (Στράβ. ΙΑ, 522. ΠΕ, 732).

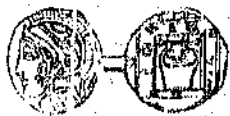
Μηδίας τείχος, κατὰ Στράβωνα ἐπὶ Σερμύδαδος κτισθὲν ἐκ πλίνθων ὀπτῶν, εἰς 6 μιλίων ἀπόστασιν πρὸς Β τοῦ νῦν Βαγδατίου, 20' πρὸς, 100' ὕψηλόν, εἰς 20 παρασαγγῶν (=600 σταδίων) μήκος, ἐχώρει ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τοῦ Τίγριδος, ἔνθα οἱ δύο ποταμοὶ μᾶλλον πλησιάζουσιν ἀλλήλοις, χωρίζον τὴν Μεσοποταμίαν τῆς Βαβυλωνίας, καὶ ἐξασφαλίζον τούτην κατὰ τῶν μηδικῶν προσβολῶν (Σεν. Ἀν. Α, 2, 15. Β, 4, 12). Ἴχνη αὐτοῦ δὲν οὐκ εἶδονται.

Μηδοκός (ἢ καὶ Ἀράδοκος), βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ (Σεν. Ἀνθ. Ζ, 2, 32.—Ἑλλ. Δ, 8, 26).

Μηδός (δ), ποτάμιον τῆς Περσίας, μέν εἰς τὸν Ἀράξην (Στράβ.).

Μηδῶν, οἶς; Κεῖσαι, ἔγγονος Τημένου, βασιλεὺς τοῦ Ἀργούς.

Μηθύρινα καὶ **Μέθυρινα** (Σκύλαξ),

πόλις τῆς νήσου Λέβου, ἡ βρειοτάτη καὶ ἡ μετὰ τὴν Μιτυλήνην ἐπισημετάτη, εὐρὺν ἔ-

χουσα λιμένα, ἐλεηλατήθη τῇ 407 π. Χ. ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ἔκτοτε πολὺ ἐξέπεσεν. Ἀὕτη παρήγε τὸν ἄριστον λέσθιον οἴνου (Ποι. Σατ. II, 8, 40). Ἦν δὲ πατρις τοῦ ἀοιδοῦ Ἀρίωνος καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἑλλανίκου (Θουκ. Γ, 2, 18. 6, 85. 7, 57.—Σεν. Ἑλλ. Α, 2, 12).

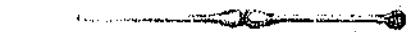
Μηθούνη, πόλις Θεσσαλική (Ὀμ. Ἰλ. II, 76), ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων μὴ μνημονευμένη. Ἰσως ἡ Μαγνησία (Στράβ. Θ, 436).

Μηκιστεύς, 1) ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, συνεκρατεύσας μετὰ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας καὶ φονεὺς ὑπὸ Μελανίππου (Ὀμ. Ἰλ. II, 566.—Ἀπλδ. Γ, 6, 3).—2) Υἱὸς Ἐρχίνου, ἐταῖρος τοῦ Τεύκρου (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 333).—3) Υἱὸς Λυκάονος (Ἀπλδ. Ζ, 8, 1).

Μηκύθιερνα, πόλις εἰς τὰ Α τῆς Σιθωνίας, κατὰ τὸν Ἰορμανεὶν κόλπον, οὗ μέρος καὶ Μηνυθεριναῖος ἐλέγτο κατ' αὐτὴν, καίτοι ἐν ἀρχαίοις χρόνοις καταστραφεῖσαν (Ἡρόδ. Ζ, 122.—Θουκ. Ε, 39.—Στράβ. Ζ, 330).

Μηκῶνη, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικωδίνος (Ἡσδ. Θεογ. 536. Ἰδ. Στράβ. Η, 6, 25).

Μήλη, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέτασιν πληγῶν, οἰδημάτων ἢ ὀργάνων τινῶν.

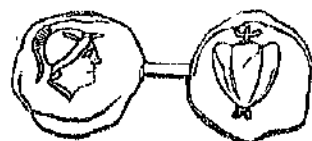
Ἡ Πομπηία εὐρεθεῖσα σιδηρὰ ἐντὸς οἴκου χειρουργοῦ τινος, ἔχει μήκος 0, 152μ.

Μηλόθιος, εἰς τῶν Α' ἐν Ἀθήναις (Σεν.).

Μηλόθιος, νόμῃ, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, σύντροφος τῆς Περσεφόνης (Ὀμ. Ἰγν. Δμτρ. 420.—Ἡσδ. Θεογ. 354).

Μήλος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 3^η ἐπιφανέστερον ἔχουσα, καὶ πόλιν ἐμόνιμον πρὸς τὰ ΝΑ. Ἦσσι δὲ βράγες πορώδεις, ὅν διαδρέχει τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, εἰς οὗ δὲ τὰ κοιλώματα καλεῖται ἡφαίστειον κύρ, δι' ὃ καὶ τὸ ἔδαφος ἐστὶν εὐφοριώτατον, καὶ διάφορα παράγει

ὀρυκτολογικὰ προϊόντα, ὡς στίφιν, ἄλας, θεῖον, πηλόν, γύψον, κίσηριν κτλ. Καίτοι βαθεῖαν ἔχουσα ἐντομὴν πρὸς Α, ἐστὶν ἡ νῆσος πρὸς

Δ στρογγύλη, καὶ τοιαύτη ἐξελαμβάνετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (rotundissima, Pl. IV, 12, 23) ἐκείθεν δὲ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς. Τῆς ἀρχαίας πῦλης σώζονται ἐρείπια τῶν δὲ παρ' αὐτῇ θερμῶν ὑδάτων ὡς ἱαματικῶν μνημονεύει καὶ ὁ Ἰπποκράτης. Οἱ κάτοικοι, ἐκ Κρήτης προελθόντες, ἦσαν Δωριεῖς, καὶ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, σύμμαχοι τῆς Σπάρτης, δι' ὃ καὶ τῇ 416 π. Χ. οἱ Ἀθηναῖοι ἐλεηλάτησαν καὶ κατεκληρούχησαν τὴν νῆσον, σφάζαντες τοὺς ἄνδρας καὶ πωλίσαντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία (Ἡρόδ. Η, 46, 48.—Θουκ. Γ, 91. Ε, 84—115.—Σεν. Ἑλλ. Β, 2, 9.—Πλούτ. Λυσ. ΙΔ).

Μῆν ἢ **Μήνιος**, πρῶτος ὑποτιθέμενος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ 2100 π. Χ. κτίστης τῆς Μέμφιδος, καὶ τὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν χώραν εἰσαγαγὼν (Ἡρόδ. Β, 4.—Διδ. Β, 45).

Μήνη, ἰδ. Σελήνη.

Μήνηγξ, μικρὰ νῆσος τῆς Ἀφρικής, πρὸ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Συρτικῆς, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Λαιτοφάγων. Ἔστα Γίρθα (Πολύβ. Α, 39.—Στράβ.). Νῦν Ζέρβι.

Μήνιος, ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ (Θουκ. ΚΙ, 15.—Πλουτ. ΣΤ, 26).

Μηνόδωρος, 1) ἀπελευθερὸς τοῦ Πομπηίου ἢ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σήξτου, ὑπὸ τοῦτον ναυαρχήσας, μετὰ δὲ τὴν συνομολόγησιν τῆς συνθήκης μεταξὺ Ὀκταβίου καὶ Ἀντωνίου, τῇ 40 π. Χ., λεηλατήσας τὸς ἀκτὰς τῆς ἄνω Ἰταλίας, καὶ τὴν Σαρδηλίαν καταλαβὼν. Ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του δὲ τῇ Πομπηίῳ κατηγορηθεὶς, καὶ ὑποκτος καταστάς, παρέδωκεν εἰς τὸν Ὀκτάβιον τὸν στρατὸν, τὸν στό-

λον καὶ τὰς χώρας ἃς κατέχε (τῇ 38), καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπίσης ἀξίωμα ναυάρχου λαβὼν, ἠττήθη ἐν Κύμῃ. Ὁ Πομπηῖος ἐξήτησε τὴν παράδοσιν του· ἀλλὰ ταύτης ἀποτυχῶν, ἐγκατέστησε ναύαρχον τὸν ἐχθιστον αὐτῷ Μενεκράτην. Οἱ δύο στόλοι συνεκρούσθησαν αὐθις ἐν Κύμῃ, καὶ ὁ μὲν Μενεκράτης, βαρέως πληγωθεὶς, ἵνα μὴ περιπέσῃ εἰς αἰχμαλωσίαν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν· ὁ δ' ἄσφατος καὶ κενόδοξος Μηνόδωρος ἦλθε πρὸς τὸν Πομπηῖον, ἐλπίσας νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀντιπάλου του· ἀλλ' ἀποτυχὼν, ἐπέστρεψε πάλιν πρὸς τὸν Ὀκτάβιον, ὅστις τὸν ἐσυγχώρησε μὲν, ἀλλ' ἔκτοτε τὸν περιεφρόνει. Ἐπὶ νίκη δὲ κατόπιν, τῇ 35, ἐν τῇ ποταμῷ Σαύρ ἐπὶ τῆς πολιτορίας τῆς Σισκίας ἐν Πανονίᾳ (Δ. Κάσσ. ΜΑ, 45.—Ἀππιαν. Ε, 70. 96.—Sunt. Oct. LXXIV).—2) Γλύπτης Ἀθηναῖος τῆς α'. μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, τὸν Ἔρωτα τοῦ Πραξιτέλους ἀντιγράφας (Πλουτ. Θ, 27, 3).

Μηνηϊφάνης, 1) στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου, ἐν τῇ πρώτῃ Μιθριδατικῇ πολέμῳ (88—84 π. Χ.) τὴν Δῆλον λεηλατήσας, τὴν πόλιν καὶ τοὺς ναοὺς αὐτῆς ἀνασκάψας, τοὺς ἄνδρας φονεύσας, τὰς οἰκογενεῖας αἰχμαλωτεύσας (Ἀππ. Μιθρ. 110).—2) Ἰατρός τις (Ἀνθολγ.).

Μήνουτρα (τὰ), ἡ χορηγούμενη ἀμοιβὴ δι' ἀνέυρεσιν δούλου δραπέτου, ἢ καταγγελίαν σκουδαίου ἐγκλήματος, ὡς φέρ' εἰπεῖν τοῦ τῶν Ἑρμοκοπιδῶν.

Μηροτόνης, υἱὸς Μόλου (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 249. Κ, 270), ἐταῖρος τοῦ Ἰδομενέως, μεθ' οὗ ὠδήγησεν εἰς Τροίαν τὸ σῶμα τῶν Κρητῶν, ἀναδειχθεὶς εἰς τῶν ἀνδριοτέρων πολεμιστῶν (Ἰλ. Β, 645. Δ, 254. Θ, 263), διακρινόμενος ὡς τοξότης καὶ ἀκοντιστής (Ἰλ. Ψ, 860. 888). Κατὰ μεταγενεστέρως παραδόσεις, ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του ἐπλανήθη εἰς Σικελίαν, εἰς τὸ Ἐγγυον, κτίσμα Κρητῶν, ἢ ἐπανήλθεν εἰς Κρήτην, ἔνθα ὑπῆρχε μνημεῖον αὐτοῦ, καὶ μετὰ τοῦ Ἰδομενέως ἐτιμᾶτο ὡς ἥρωος.

Μηρός, ἱερὸν ὄρος τῶν Ἰνδιῶν, ὑψίστη χιονοσκεπὴ κορυφή κατὰ τὴν διασταύρωσιν τοῦ Ἰμάου μετὰ τοῦ Παροπαμίσου. Ἐπ' αὐτοῦ ἐδοξάζετο γεννηθεὶς ὁ Διόνυσος (Στράβ. ΙΕ, 687. — Ἀρρ. Ε, 1, 6, 2, 2).

Μήστρα ἢ Μήτρα, θυγάτηρ τοῦ Ἐρυσίχθονος, ὅστις ὑπὸ τῆς Δήμητρος εἰς βουλιμίαν καταδικασθεὶς, ἐπόλησε καὶ αὐτήν, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὴν πεινᾶν του· ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν τῇ ἐχάρισε τότε τὴν δύναμιν, ὡς ἂν ἐπωλεῖτο νὰ μεταμορφοῦται εἰς δάμαλιν, ἵππον, πτηνόν, καὶ οὕτω νὰ διαφεύγῃ τὴν δουλείαν (Λιδ. ΙΣΤ. — Λυκόφρ.).

Μήστωρ, 1) υἱὸς Περσέως καὶ Ἀνδρομέδης, σὺζυγος Λυσιδίχης, θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος, πατὴρ τῆς Ἰπποθῆς (Ἀπλδ. Β, 4, 5). — 2) Νόθος τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 257. — Ἀπλδ. Γ, 12, 5). — 3) Υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κλειτοῦς (Πλάτ. Κρατύλ.).

Μήτα, θυγάτηρ τοῦ Ὀπλητος, γυνὴ τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων (Ἀπλδ. Γ, 15, 6).

Μητιάζουσα, θυγάτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, γυνὴ Κέλροπος Β', βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, μήτηρ Πανδίωνος (Ἀπλδ. Γ, 15, 6).

Μητιόχος, υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Μιλτιάδου (Ἡρόδ. ΣΤ, 41).

Μήτις, ἡ φρόνησις ἐν προσωποποιήσῃ, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Ἰηθῆς (Πο. Θεογ. 358), ἡ διὰ ποιοῦ τὸν Κρόνον βιάσασα νὰ ἐξεμέσῃ τὰ παιδιά του ἃ εἶχε καταπίει. Ὑπῆρξεν ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Διός. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτῇ, ἢ ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ, προσέειπον τῷ Διὶ ὅτι ἐξ αὐτῆς θὰ ἔγῃ τὸ πρῶτον θυγατέρα καὶ εἶτα υἱόν, ὅστις θὰ τὸν ἐκθρονίσῃ, τὴν κατέπιε, καὶ οὕτως ἐγέννησεν ἐκ τῆν κεφαλῆς τὴν Ἀθηναίαν. Ἐν αὐτῇ δ' ἔκτοτε οὖσα, τῷ ἀγγέλλει εἰ τι χρηστὸν ἢ κακόν (Ἡσιόδ. Θεογ. 888).

Μητιέων, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθῆος καὶ τῆς Πραξιθέας, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ τοῦ Δαιδάλου, ἢ τοῦ Εὐπαλάμου, πατὴρ τοῦ Δαιδάλου.

Οἱ Σικυωνιοὶ ἔλεγον τὸν Σικυωναῖον αὐτοῦ. Οἱ υἱοὶ τοῦ Μητιέων (δαί) ἐξέβαλιν τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηναίων τὸν Πανδῖονα, ἐξεβλήθησαν δ' ἔπειτα καὶ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῶν υἱῶν αὐτῶν.

Μητρίς, οὕτως ἔλεγον τὴν πατρίδα οἱ Κρήτες (Πλάτ. Πολιτ. Θ).

Μητροδωρος, 1) ἐπίσημος ραφιδός, οὐ μνημονεύει ὁ Πλάτων. — 2) Φιλόσοφος Χίος, περὶ τὰ 330 π. Χ., ὁπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ Δημοκρίτου, διδάσκαλος τῶν Ἀδελφιδῶν Ἀναξάρχου καὶ Ἰπποκράτους (Δ. ογ. Λαέρτ. Θ, 58). — 3) Ἀθηναῖος φιλόσοφος Ἐπικουρικὸς, ὄλιγον πρὸ τοῦ διδασκάλου τοῦ ἀποθανόντος. Ὁ Κικέρων μνημονεύει πολλὰκις αὐτοῦ, τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀποδοκιμαζόμενου. — 4) Ἀκαδημαϊκὸς ἐκ Σικυωνίας τῆς Μυσίας, ῥήτωρ καὶ πολιτευόμενος, ὑπὸ Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα, ἔζη περὶ τὰ 100 π. Χ. καὶ ἐθαυμάζετο διὰ τὴν μνήμην του. Εἰς τὸν Τιγράνην ὑπὸ τοῦ Μιθριδάτου πεμφθεὶς, ἠπίστησε πρὸς τοῦτον, ἀπεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Τιγράνου, καὶ ἀπέθανε καθ' ὁδόν. Ἐλέγετο δὲ, ἕνεκα τῶν πολιτικῶν του ἀρχῶν, «μεισορρωμαίος». Ἐδὲ ὕψος τῶν συγγραμμάτων του ἦν ῥητορικὸν καὶ πρωτότυπον (Στράβ. ΙΓ, 600. — Cic. d. Or. II, 88. 90. III 20. Τικκ. I, 24, 59. — Πλάτ. XXVIII, 7. XXXIV, 7).

Μητροκλής, φιλόσοφος κυνικὸς ἐπὶ Σιλιπώνος (Πλάτ. Τητ.).

Μητροπίπλις, 1) ἡ πόλις ἐξ ἧς ἀπέρχονται ἀποικίαι, ὡς πρὸς αὐτάς. — 2) Ἡ ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα τῆς Φρυγίας, εἰς τὰ Β αὐτῆς. — 3) Ἐτέρα πόλις τῆς Φρυγίας μετὰ τὴν Ἀπαμείας, Κιτωτοῦ καὶ Σιννάδων (Λιδ. XXXVIII, 15). — 4) Πόλις Λυδίας, εἰς τὸ Καύστριον πεδίον, μετὰ τὸν Ἐφέσου καὶ Σμόρνης (Στράβ. ΙΑ, 632). — 5) Πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἀριστερῶς τοῦ Πηνειοῦ, μετὰ τὸν Φαρσάλου καὶ Γέμφων (Στράβ. Θ, 437). — 6) Πόλις τῆς Ἠπείρου, παρὰ τῇ Ἀκτῇ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, μετ' Ἀκροπόλεως (ν. Ἀντικίτσα) (Θουκ. Γ, 107).

Μητροφών, ὁ ναὸς τῆς μητρὸς θεῶν

(Ῥέας—Κυβέλης) ἐν Ἀθήναις, κείμενος ἐν τῇ ἀγορᾷ, παρὰ τῷ Βουλευτηρίῳ, καὶ οὐ μακρὰν τοῦ πατρίου Ἀπόλλωνος. Ἦσαν δ' ἐκεῖ κατατεθειμένα τὰ ἀρχεῖα τῆς πόλεως (3 η μ ὀ σ ι α γ ρ ᾶ μ α τ α), ὧν τὴν κλεῖδα εἶχεν ὁ ἐκάστοτε ἐπιστάτης (Λυκ. κ. Λεωκρ. ΕΣΤ. — Δημοθ. κ. Ἀριστ. 1. 98. — Πaus. Α, 3).

Μηχανικὴ, ἴδ. Μαθηματικά.

Μίγδων, Σπαρτιάτης στρατηγός (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 4).

Μίγκος, ὁ Ἀριστερὸς ὁμέρουσ τοῦ Πάδου, εἰς ὃν ἐκβάλλει ὑπὸ τὴν Μαντύην (Στράβ. Δ, 209).

Μίγώνιον, μέρος ἐν Λακωνίᾳ, ἀπέκριντο τῆς νήσου Κρανῆς, μετὰ ναοῦ Ἀφροδίτης Μίγωνίτιδος, ἰδρυθέντος, ὡς ἐπιστεῦστο, ὑπὸ τοῦ Πάριδος ὅτε ἤρπασε τὴν Ἑλένην (Πaus. Γ, 29).

Μίδομος, εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς μηστῆς τοῦ Ἀμμωνίου (Υγί. 170).

Μίδοσ, υἱὸς Ἰορδίου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Βρι(υ)γῶν ἐν Μακεδονίᾳ, ὅστις ἐλέγετο μετακίνας τὸν λαόν του εἰς τὴν χώραν τῆς Ἀσίας, τὴν ὑπ' αὐτῶν Φρυγίαν κληθεῖσαν (Ἡρόδ. Ζ 72. II, 138). Ὅτε ἦν βρέφος, μύρμηκες ἔφερον εἰς τὸ στόμα του σπόρους σίτου, ὅπερ ἐξηγήθη ὡς ἐνδειχθεὶς μέλλοντος πλοῦτου αὐτοῦ (Cic. Div. I, 30). Ἐν τῇ πόλει Ἀγκόρα ἦν ἱδρυσεν (Πaus. Α, 4, 5), ἢ ἐν Θυμβρίῳ καὶ Ὑριαίῳ (Ξεν. Ἄν. Α, 2, 13), ἢ κατ' ἄλλους, ἐν Παννονίᾳ (Βίων, ἐν Ἀθην. Β, σ. 45), ἐντυχίων πλανηθέντι τῷ Σειληνῷ ἢ τῷ Σατύρῳ, καὶ κειμωμένῳ παρὰ κρήνην (τῇ τοῦ Μίδοσ λεγομένη παρ' Ἀγκόρα), τὸν ἐμέθυσεν, οἶνον μίξας εἰς τῆς κρήνης τὸ ὕδωρ, καὶ τὸν συνέλαβεν, ἢ κατὰ Κικέρωνα (Div. I, 30), σολληφθέντα ὑπὸ τῶν χωρικῶν ἐν τοῖς κήποις του (πρὸς τῷ Βερμίου ὄρει τῆς Μακεδονίας), καὶ διὰ ῥόδων δεθέντα, τὸν ἀπέδωκε μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς τὸν Διόνυσον, καὶ ἔλαβεν ὡς ἀμοιβήν, κατ' αἰτησίν

του, ὅτι ἐλάμβανεν εἰς χεῖράς του, νὰ μεταβάλληται εἰς χρυσόν. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ἡ τροφή του εἰς αὐτὸν μετεβάλλετο, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ τῷ ἀφαιρῆσθαι τὴν ὀλεθρίαν ταύτην χάριν, καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐλευσῆ πρὸς ταῦτο εἰς τὸν Πακτωλόν, ὅστις ἔκτοτε ἐγένετο χρυσέροος. Διηγούντο προσέτι περὶ αὐτοῦ ὅτι ἄλλοτε, κληθεὶς ποτε ὡς ἀγωνοδίκης μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, κινῶραν παίζοντας καὶ τοῦ Πανὸς αὐλοῦντος, ἢ παρευρεθεὶς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, οὐ δικαστὴς ἦν ὁ Τρωῖς, ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ Πανός, τοῦ παιζόντος τὸ φρυγικὸν ὄργανον, καὶ ὁ Ἀπόλλων εἰς τιμωρίαν τῷ ἔδωκεν ὄτα ὄνου. Ὁ Μίδος, ἀπελπίς, ἔκρυπτεν αὐτὰ ἐπιμελῶς ὑπὸ τὸν πλόν του. Ὁ κουρεὺς ὅμως τὰ εἶδε, καὶ ὑποσχέσθαι εἰς οὐδένα νὰ εἰπῇ τὸ μυστήριον ὃ τὸν ἐπέειπεν, ἔσκαψε λάκκον, καὶ εἰς αὐτὸν τὸ ἐφώνησεν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κάλαμοι ἀνέφυσαν ἐκ τοῦ λάκκου, καὶ αὐτοὶ, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πνεόμενοι, ἐπιθύριζον ὁ βασιλεὺς Μίδος ἔχει ὄτα ὄνου. Ὁ μῦθος οὗτος ἴσως ἐμφαίνει συνάντησιν καὶ συγγένειαν ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ τῆς ἐλληνικῆς μετὰ τῆς ἐγχωρίου μουσικῆς.

Μίδοσα, 1) πόλις Βοιωτικῆ, καταποντισθεῖσα ὑπὸ τῆς Κωπαίδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 507. — Στράβ.). — 2) Πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Ἀργολίδος, παρὰ τῇ Ναυπλίᾳ (Ἀπλδ. Β, 4, 4. — Στράβ. Η, 6, 11).

Μιδόσα, 1) Νύμφη, μήτηρ τοῦ Ἀσπληδόνοσ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ἧς ἐπώνυμος ἦν ἡ Βοιωτικὴ πόλις (Πaus. Θ, 38. 39). — 2) Κόρη ἐκ Φρυγίας, μήτηρ τοῦ Λικουμνίου ἐκ τοῦ Ἠλεκτρώονος (Ἀπλδ. Β, 4, 5).

Μιδόσα, θυγάτηρ τοῦ Ἰβόλαντος, μήτηρ τοῦ Ἀντιόχου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Πaus. Ι, 10).

Μιδόσου κρήνη, ἐν Φρυγίᾳ κρήνη παρὰ τὴν πόλιν Θυμβρίον, ἧς τὸ ὕδωρ κεράσας ὁ Μίδος δι' οἶνον, συνέλαβεν οὕτω τὸν Σάτυρον ἢ Σειληνόν (Ξεν. Ἄνθ. Α, 2, 13).

Μιδυλίδα, ἐπίσημος οἰκογένεια τῆς Αἰγίνης (Πινδ. Πυθ. Η, 53).

Μιθραϊκός, γράψας περί τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγικῆς (Πλάτ.—'Αθήν.).

Μιθράς, θεὸς Περσικῆς, κατ' ἀρχὰς προσωποποιήσις τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ αἵθέρος, εἶτα ὁ ἥλιος, ὃν ἐπεκαλοῦντο κατὰ τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν αὐτοῦ, ὡς καὶ κατὰ τὴν μεσημέριαν. Ἦν δὲ συγχρόνως καὶ θεὸς παντὸς τοῦ ἀγαθοῦ, ὁ τῆς παγκοσμίου τάξεως συντηρητῆς, καὶ μετὰ τῶν νυκτερινῶν καὶ πονηρῶν πνευμάτων ἀνταγωνιζόμενος. Ὡς πρώτιστος ὁμοῦ θεὸς τῶν Περσῶν ἤρξατο τὸ πρῶτον θεωρούμενος ἀπὸ Ξέρξου Α, ἐν τοῖς μετέπειτα δὲ χρόνοις, καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐξετάθη, μεταπαντοίων στοιχείων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας συνδουσαθεῖσα, καὶ ἐπὶ πᾶν τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, διὰ τῶν πειρατῶν τὸ πρῶτον γνωστῆ γενομένη, οὗς συνέλαβεν ὁ Πομπήιος, εἰς τὴν Ῥώμην δ' ἐπισήμως διὰ Γραϊανοῦ καὶ τοῦ Δομιτιανοῦ εἰσαχθεῖσα, συνδεδεμένη καὶ μετὰ μυστηρίων. Ἡ τέχνη παρίστα αὐτὸν ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων ὡς νεανίαν, φρυγικὸν πῖλον φέροντα, τὸ γόνυ εἰς ταῦρον στηρίζοντα, καὶ σφάττοντα αὐτὸν εἰς οὐσίαν. Πολλὰ τοιαῦτα μνημεῖα ἀνευρέθησαν ἐν χώραις Ῥωμαϊκαῖς.

Μιθριδάτης (καὶ Μιτράδατης), ὄνομα Περσικόν, 1) ὁ ποιμὴν ὁ ἀνθρῆφας τὸν Κύρον ('Ἠρδ.: Α. 110).—2) Ὁ Πέρσης ὁ εἰς τὴν ἐν Κουναξοῖς μάχην τὸν νεώτερον Κύρον φονεύσας (Πλούτ. Ἀρταξ. ΙΑ).—3) Εἰς τῶν μᾶλλον ἐπιστηθίων φίλων τοῦ νεωτέρου Κύρου (Ξεν. Ἄν. ΙΙ, 5, 35), σατραπῆς τῆς Λυκαονίας καὶ τῆς Καππαδοκίας, φιλικῶς εἶτα μετὰ τοῦ Ἀρταξέρξου, καὶ εἰς τὴν σατραπείαν τοῦ αὐτοῦ ἐγκαταστηθεὶς.—4) Εἰς τῶν πρώτων βασιλέων τοῦ Πόντου, υἱὸς Ἀριοβαρζάνου, ὅστις ἔβρυσεν τὸ κράτος ταῦτο (368—337 π. Χ), τὸ γένος τοῦ ἀναγών εἰς ἓνα τῶν 7 Περσῶν τῶν φονευσάντων τὸν Ψευδομέδριν. Ὁ Μιθριδάτης Α' καὶ κ τ η ς ἐπιλεγόμενος, ἐβασιλεύσεν κατὰ τὰ ἔτη 337—302, ἡγεμὸν ἀνδρείος, εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τέλος ὑποταγείς, καὶ μετὰ τῶν

τα φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου.—5) Μιθρ. Β'. ἐβασιλεύσεν ἀνθιστάμενος κατὰ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλέξανδρου (302—266), καὶ ἤρξατο τὸ κράτος του διὰ κατακτήσεων ἐπὶ τῆς Καππαδοκίας. Τοῦτου ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος φαίνεται ὅτι ἐκαλεῖτο Ἀριοβαρζάνης.—6 καὶ 7) Τοῦ Ἀριοβαρζάνου οἱ τρεῖς ἀλλεπάλληλοι διάδοχοι ἦσαν ὁ Μιθρ. Γ', Μιθρ. Δ', πολεμήσαντες πρὸς τοὺς Γαλάτας καὶ τὰς παρακειμένας χώρας. Τοῦ τελευταίου δ' ὁ υἱὸς Φαρνάκης ἐκυρίευσεν τῷ 183 τὴν Σινώπην, καὶ μετέφερον ἐκεῖ τὴν πρωτεύουσάν.—8) Μιθρ. Ε', υἱὸς τοῦ Φαρνάκου, Εὐεργετῆς ἐπικληθεὶς (156—121), ἐβόηθησε τοὺς Ῥωμαίους κατὰ τὸν γ' καρρχηδονικὸν πόλεμον, ὡς καὶ κατὰ τοῦ ἐν Περγᾶμυ Ἀρσινόου, καὶ ἔλαβε, τοῦτου ἕνεκα, παρ' αὐτῶν τὴν μεγάλην Πιρυγίαν (Just. XXXVII, I, XXXVIII, 5), Ἴβησα δ' ἐν Σινώπῃ.—9) Μιθρ. ΣΤ, υἱὸς ἐκείνου, ὁ μ. ε γ α ς, ἐπικληθεὶς Ροδάτωρ, ἡ καὶ Διόνυσος (121—64 π. Χ), ἀσπονδὸς ἕχθρὸς τῶν Ῥωμαίων. Κατ' ἐπιβουλῶν τῆς μη-

πρὸς καὶ θαλίαν συγγενῶν του αὐτάντες αὐτὸν πιστοὶ ὑπηρετοῦν, ὅτε ἦτο δεκαεταετής, τὸν ἔφρασαν καὶ ἀνέθρεψαν εἰς τὰ ὄρη, ἐπιρρώσαντες καὶ ἀναπτύξαντες τὰς τε σωματικὰς καὶ τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις. Ἐξοχος ἦν ἡ μνήμη αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ κριτικὴ αὐτοῦ δύναμις ὡμίλει 22 γλώσσας τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ λαῶν, ἦν εὐγλωττότατος, καὶ συγγραφεὺς προσέτι γράψας περί φύσεως καὶ ἱατρικῆς. Προσέτι δ' εἶχε δραστηριότητα οἷα ἐστὶ σπανιωτάτη παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς ἀλλ' ὡς ἀσπαικνὸς δεσπότης ἦν φιλήθους, προληπτικῆς δόλιος καὶ ὠμὸς, καὶ φιλόποκτος δ' ἕνεκα τῶν πρώτων συμβάντων τοῦ βίου του, πανταχοῦ διορῶν προδοσίαν καὶ δολοφονίαν. Τοῦτο ὁμοῦς προὔκλει αὐτῶν τῶν ἐγγυτέρων του φίλων

τὴν ἀπιστίαν (Just. XXXVII, 2). "Ὅτε μετὰ ἐπιταστῆ δαιμονίῃ εἰς τὰ ὄρη ἐπέστρεψεν, ἐτιμώρησε δι' ἐσχάτης ὠμότητος καὶ δι' αἵματος τοὺς ἐπιτρόπους, τοὺς συγγενεῖς καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα του, καὶ ὅλος ἐπεδόθη εἰς φιλοδόξους ἐπιχειρήσεις, ὥς τῇ ἐνέπνεε τὸ κατὰ τῆς Ῥώμης μῖσος, οὐδένα λόγον ποιούμενος οὔτε τῆς ἠθικῆς τῶν μέσων, ἃ μετεχειρίζετο, οὔτε τῆς τῶν ἄλλων ζωῆς. Στρατὸν καὶ στόλον δημιουργήσας, κατέβαλε (112—110) τοὺς τέως ἀνυποτάκτους Σκύθας, συναμάχησε μετὰ Τιγράνου τοῦ βασιλέως τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, δεὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του, καὶ ἐν δεσμῷ μετὰ Νικομήδους Β, τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας, ἐκυρίευσεν τὴν Παφλαγονίαν καὶ εἶτα καὶ τὴν Καππαδοκίαν, καὶ τέλος, μετὰ τοῦ Νικομήδους τὸν θάνατον (τῷ 92), καὶ αὐτὴν τὴν Βιθυνίαν. Οἱ Ῥωμαῖοι, ἤθελον μὲν ν' ἀποφύγῃσι τὸν πόλεμον, καὶ ἐπεμψαν μόνον εἰς Ἀσίαν τὸν ὑπατικὸν Μ. Ἀκύλιον ἵνα παρεμβῆ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐκδιηθέντων ἡγεμόνων, οἵτινες ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων. Ἀλλὰ τῷ 89, ὅτε ὁ Ἀκύλιος καὶ ὁ Ὀπίπιος ἠθέλησαν νὰ ἐγκαταστήσωσιν αὐτοῖς τοὺς ἐκδιηθέντας βασιλεῖς τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς Βιθυνίας, τότε ἀπέκρουσεν αὐτοὺς, ἐκυρίευσεν εὐκόλως πᾶσαν τὴν Ῥωμαϊκὴν μικρὰν Ἀσίαν, τοὺς αἰχμαλώτους πάντας θανατώσας, καὶ διὰ δόλου καὶ μετ' ἀπαρδειγματίστου ὠμότητος ἐν μῆ ἡμέρᾳ πάντας φονεύσας τοὺς ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ Ῥωμαίους, τὸν ἀριθμὸν 80,000 ἢ 150,000. Μεγάλους δὲ συγκομισάμενος θησαυροὺς, ἐκυρίευσεν καὶ πᾶσας τὰς περὶ τὴν νῆσους, πλὴν τῆς Ῥόδου, καὶ διὰ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Ἀρχελάου προὔκλεισε πάντας τοὺς Ἕλληνας εἰς πόλεμον ὑπὲρ ἐλευθερίας. Ἀμέσως δὲ συνστάθησαν μετ' αὐτοῦ αἱ Ἀθηναῖοι, ἡ Σπάρτη, ἡ Ἀχαΐα, ἡ Βοιωτία· οἱ δὲ λοιποὶ Ἕλληνας ἔμειναν ἀμφιρρόπωντες. Ὅτε δ' οἱ Ῥωμαῖοι, μετὰ τὸ τέλος τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου, ἀπέδύθησαν εἰς τοῦτον σκουδαίως, τὴν διαθύνην αὐτοῦ ἀναθέντες εἰς τὸν Σύλλαν, ὅστις

ἀμέσως ἐπολιόρησε τὰς Ἀθήνας, καὶ κυριεύσας τέλος αὐτὰς τῇ 1 Μαρτίου, 88, κατατροπώσας δὲ καὶ τοὺς στρατηγοὺς τοῦ Μιθριδάτου Ἀρχελάου καὶ Δορύλαον ἐν Χαίρωνείᾳ καὶ Ὀρχομενῷ, ἐστράφη κατὰ τῆς Ἀσίας (Πλούτ. Σύλλ. ΚΓ). Καὶ ἐν Ἀσίᾳ δ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἠτιώμενος, ὑπέβαλε προτάσεις εἰρήνης διὰ τοῦ Ἀρχελάου, καὶ τέλος, τῷ 84, συνωμολόγησεν αὐτὴν, συναντηθεὶς ἐν Δαρδάνῳ μετὰ τοῦ Σύλλα, ἐπὶ τοῖς ὄροις τοῦ νὰ περιορισθῇ εἰς τὸν Πόντον, νὰ παραδώσῃ τὸν στόλον καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ ν' ἀποτίσῃ 3000 τάλαντα πρῶσιμον (Πλούτ. Σύλλ. ΚΓ). Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Μιθριδάτης ἤρχισεν παρασπονδῶν πάλιν, ἐπανέλαβε τὸν πόλεμον ὁ Μυρβένος ὃν ὁ Σύλλας εἶχεν ἀφῆσει μετὰ δύο λεγεῶνων ἐν Ἀσίᾳ (6' Μιθριδατικὸς πόλεμος, 82—80). Ὑπὸ Σύλλα δ' ἐκπεμφθεὶς ὁ Ἄλλος Γαβίνιος, ἀποκατέστησεν αὐτοῖς τὴν εἰρήνην ἐπὶ τοῖς ὄροις τῆς πρώτης συνθήκης. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν τῆς Ῥώμης περισπασμῶν ἤρξατο καὶ πάλιν ὁ Μιθριδάτης εἰς πόλεμον παρασκευαζόμενος, καὶ οχυρώσας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τοῦ Βοσπόρου, αἵτινες ὡς σχεδὸν Ἕλληνα αὐτὸν θεωροῦσαι, προθύμως τὸν ἐδέχοντο, ἀνέθετο τὴν διοίκησιν αὐτῶν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Μάχαρη, καὶ συμμαχήσας μετὰ τοῦ γαμβροῦ τοῦ Τιγράνου καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ μετὰ τοῦ Σερτορίου, ἐξήγειρεν ἐν Ἀσίᾳ τοὺς Χάλυβας, Σκύθας, Γαυρίους, ἐν Εὐρώπῃ τοὺς Σαρμάτας, Ἰάζυγας, τοὺς ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ Θράκας, καὶ τοὺς Γερμανοὺς Βαστάρνας. Οὕτως ἀπεδόθη εἰς τὸν τρίτον Μιθριδατικὸν πόλεμον (74—64), καταλαβὼν ἀμέσως τὴν Παφλαγονίαν καὶ τὴν Βιθυνίαν, ἦν ὁ βασιλεὺς αὐτῆς, Νικομήδης Γ', ἀπονήσκων, εἶχε κληροδοτήσει τοῖς Ῥωμαίοις. Ἡ Μικρὰ Ἀσία ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὡς ἐλευθερωτὴν τῆς, καὶ ἐν Χαλκηδόνι ἐνίκησεν αὐτὸς τὸν Αὐρήλιον Κότταν· ἀλλ' ἐν Κυζικίῳ (73) περιεκλείσθη ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου, καὶ βαρεῖαν ἤτταν ὑποστάς, ἀπεκρούσθη. Μετὰ πολλὰς δὲ μάχας, ἰδίως τὴν ἐν Καβείροις, ἐξέβλη-

θη και εκ του Πόντου, και κατέφυγε (72) προς τον Τιγράνην, δούς εντολήν να θανατωθῶσι πάσαι αι γυναῖκες του και αι ἀδελφαί του εν Φαρνακίᾳ. Παρήλθον δε δύο ἔτη μέχρι τῆς ἀλώσεως τῶν ὄχυρῶν χωρίων, ἰδίως τῆς Ἀμισοῦ και τῆς Ἡρακλείας. Ὁ δὲ Τιγράνης, κατ' ἀρχάς μὴ λίαν πρόθυμος νὰ τὸν υποστηρίξῃ, κατέστη ἔπειτα ἐνθερμότερος ἐνεκα τῶν προσβολῶν ὅς ὑπέστη ὑπὸ τοῦ Ἀππίου Κλαυδίου. Εἰσεχώρησε δ' ὁ Λούκουλλος και εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ἐνίκησεν εἰς Τιγρανόκερτα και Ἀρτάξατα, και ἐκυρίευσεν (τῷ 69—68) τὴν Νισίδιν. Ἐν Ζέλα ὁμοῦς ἐνίκησεν αὐτὸς ὁ Μιθριδάτης, ὅτε ὁ Ρωμαϊκὸς στρατὸς, δυσαρεστοῦμενος κατὰ τῶν μεταρρυθμίσεων ὅς εἰσῆγαγεν ὁ Λούκουλλος, ἐξανάστη μετὰ τὴν νίκην δ' ἐπανάλαβε (67) τὸν Πόντον και τὴν Καππαδοκίαν. Τὸν Λούκουλλον ἀντικατέστησε τότε ὁ Ἀκίλιος Γλαβρίων, πολὺ τοῦ Μιθριδάτου κατώτερος. Τῷ δὲ 66 ἐπέμφθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ Πομπήϊος, και ἐνίκησε τὸν Μιθριδάτην ἐνθὺ ἔπειτα, εἰς μνήμην τῆς μάχης τούτης, ἰδρυσεν τὴν Νικόπολιν παρὰ τῷ Λύκιῳ. Ἦντε δ' ἔφυγεν ὁ Μιθριδάτης, μετὰ τῆς πύσης του συζύγου, τῆς Ύψικρατείας, εἰς τὴν Κολχίδα, και τοῦ Πομπήϊου, νικήσαντος και τὸν Τιγράνην, και εἰσελάσαντος εἰς τὰς Καυκασίας χώρας, μετέβη εἰς τὴν Ταυρικὴν Χερσόνησον. Καὶ ἐκαὶ δὲ μεγάλα ἐβουλεύετο, μετὰ τὴν μετὰ τοῦ Τιγράνου εἰρήνην, νὰ συνελάσῃ μετὰ τῶν Γαλατῶν εἰς Ἰταλίαν ἄλλ' ἢ ἀπανθρωπία του τῷ ἀπεξένισεν τοὺς ἐγγυτάτους του, ὡς και τὸν υἱὸν του Φαρνάκην και ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του ἐγκαταλειφθεὶς, ἤτοκτόνησεν ἐν Παντικαπαίῳ τῷ 64 και τὸ μὲν πρῶτον ἀπεπειράθη δηλητηρίῳ, ἀλλὰ ματαίως, διότι δι' ἐπανειλημμένης χρήσεως μικρῶν αὐτοῦ δόσεων, εἶχε κατορθῶσαι νὰ μὴ βλάβηται ὑπ' αὐτοῦ εἶτα δὲ, βοηθεὶς ἐνὸς τῶν ὀπαδῶν του, ἐρίφθη εἰς τὸ ἴδιον ξίφος του. Εἰς τὸν Φαρνάκην δ' ἀφέθη τὸ βασίλειον τοῦ Βοσπόρου. Ἀλλὰ τῷ 47 ἔλαβε και αὐτὸ ὁ Καίσαρ και τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν πιστὸν τῷ Γόμη

μειναντα Μιθριδάτην τὸν ἐκ Περγάμου (Ἀππιαν. Μισρ. πέλ. — Πλούτ. Σουλλ.).

Μεθριδάτου χώρα, ἢ ἐντεῦθεν τοῦ Ῥᾶ (Βόλγα) ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, ἐνθὺ ἐπὶ τοῦ αυτοκράτορος Κλαυδίου κατέφυγε Μιθριδάτης, ὁ ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου (Δ. Κάσπ. Β, 8. — Tac. Ann. XII, 15).

Μεθρόνης ἢ Μιθρόνης, Πέρσης, διοικητῆς τῶν Σάρδεων, ὁ μετὰ τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην (334 π. Χ.) παραδούς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τὴν πόλιν και τὸν βασιλικὸν θησαυρὸν, δι' ὃ τῷ ἐδόθη ἡ διοίκησις τῆς Ἀρμενίας (Ἀρρ. Α, 17, 3. Γ, 16, 5).

Μεκκιάδης, υἱὸς Μέλανος, Χίος, εἰς ἐκ τῶν ἀρχαιότερων λιθογλύφων, τῆς 35ης Ὀλυμπιάδος περίπου (Phip. XXXVI, 5).

Μεκκίων, Ἀθηναῖος ζωγράφος, μαθητῆς τοῦ Ζεύξιδος (Λουκ. Ζευξ. 8).

Μέκκος, σοφιστῆς Ἀθηναῖος ἐπὶ Σωκράτους (Πλάτ. Λυσ. 204).

Μέλυθος, 1) ἴδ. Ἀναξίλαος. — 2) Νέος Ἑθναῖος, εἰς ὃν ὁ πρέσβυς τῆς Πελοίας Διομέδων προσέφερε πάντα τὰ λαντα ἵνα κερδίσῃ τὸν Ἑπαμεινώνωδον ὑπὲρ τῶν σχεδίων του (Νερ. Βρ. 1).

Μέλυλος, ἀρχαῖος ποιητῆς (Καλλ. Ἑπ. ΚΗ, 3).

Μέλων, 1) Φαναμάχου, Ἀθηναῖος ζωγράφος, σύγχρονος και συνεργάτης τοῦ Πολυγνώτου, ζωγραφίσας εἰς ἓνα τοῖχον τῆς Ποικίλης Στοᾶς Ἀμαζονομαχίαν. Ἐπειδὴ δ' εἰς αὐτὴν παρέστησε τοὺς βαρβάρους μελίκωνας τῶν Ἑλλήνων, καταδικάσθη εἰς τριάκοντα μναῖν (3000 δρ.) πρόστιμον. — 2) Γλύπτης ἐν Συρακούσαις, κατασκεύασεν ἐντολῇ τῶν υἱῶν τοῦ Ἱέρωνος, τῷ 215 π. Χ., δύο ἀνδριάντας αὐτοῦ, τὸν μὲν κεζῶν, τὸν δ' ἐρικρον (Πλουσ. ΣΤ, 12, 4).

Μελητόπολις, ἴδ. Μυσία.

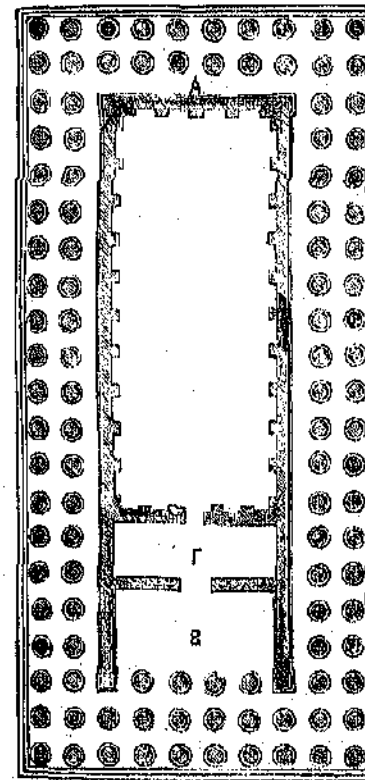
Μιλήτος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος και τῆς Ἀρτίας (ἢ Δημόνης) ἐν Κρήτῃ. Ἀγαπητὸς τοῦ Μίνωος, τοῦ Σαρπηδόου και τοῦ Γαδμάνουος, ἔφυγε μετὰ τοῦ δευτέρου εἰς

Καρίαν, τῷ Μίνωος ὑποπτεύσαντος ὅτι ἐποφθαλμία εἰς τὸν θρόνον του, και ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν. Ἔσχε δ' ἐκ Κυανέας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μενάνδρου, τέκνα τὸν Καῦνον και τὴν Βύβλιν.

Μιλήτος, 1) πόλις, ἢ ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος Ἰδρυθεῖσα και ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου μὲν (Ἰλ. Β, 868) Καρικὴ, ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων

δὲ ὡς κυρίως Ἰωνικὴ ἀποικία μνημονευομένη. Ἔκειτο ἀπέναντι τῶν ἐκροῶν τοῦ Μαϊάνδρου,

ἐπὶ ἀκρωτηρίου τοῦ Λαυρίου κόλπου. Ἐκίσε δ' ἐπισήμως και πολυαριθμους (ὀγδοήκοντα) ἀποικίας, τὰς εἰς Πόντον, και προσέτι τὴν Κύ-

ζικον, τὴν Σινώπην, τὴν Ἄβυδον, τοὺς Τόμους, τὴν Ὀλβίαν κτλ. ὡς και τὴν Ναύκρατιν ἐν Αἰγύπτῳ. Ἦν δὲ πατρίς τοῦ Θάλητος, ἐνὸς τῶν ἐπὶ σοφῶν, τῶν φιλοσόφων Ἀναξιμάνδρου και Ἀναξιμένους, τῶν λογογράφων Κάδμου, Ἐκατοίου και Διονυσίου. Τῷ 494 π. Χ., κυριευθεῖσα, ἐλεηλατήθη ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ τοῦ Ἰωνικοῦ πολέμου (Ἡρόδ. Β, 30. 35. ΣΤ, 18), και ὁμοίως ἔπειτα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, και ἔκτοτε ἤρξατο παρακμάζουσα (Ἀρρ. Α, 19). Συνίστατο δ' ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς ἐκ τῆς ἐξῶ και ἔσω πόλεως, περιτειχιμένην ἀμφοτέρων ἢ δ' ἔσω εἶχε και φρούριον. Εἶχε δὲ τέσσαρας λιμένας, οὓς ἐκάλυπτον αἱ Τραγασαῖκαἱ λεγόμεναι ἤσοι (Ἀάδη, Δρομίσκος, Πέρνη).

Ἦδη δὲ, συγχωσθεῖσα ἢ παραλία, ἔχει ὄλιως ἀλλοίον σχῆμα. Περιφῆμον ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ Μιλήσιον ἔριον (Virg. Georg. III, 306. IV, 334), προσέτι και τὸ σήπιον και τὰ ῥόδα. Εἰς ἀπόστασιν δὲ 180 σταδίων Ν τῆς Μιλήτου, εἰς τὴν θέσιν Δίδυμα, ἴδρυτο, ἐπιπρὸ τῆς κτίσεως τῆς πόλεως, ὁ πανάρχαιος ναὸς τοῦ Διδυμαίου Ἀπόλλωνος, μετὰ χρηστηρίου, οὗ τὴν ἐπιμελείαν εἶχε κληρονομικῶς ἡ ἱερατικὴ οἰκογένεια τῶν Βραγγιδῶν. Καταστραφεῖς δ' ὑπὸ Ξέρξου, ἀνφοδομήθη εἶτα πάλιν λαμπρῶς (Στράβ. ΙΔ, 634) ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Παννονίου και Δάφνιδος, ἰώνιος, δεκάστυλος, δίπτερος, κατὰ 2)3 τοῦ Παρθενῶνος μακρότερος. Σώζονται δ' αὐτοῦ λείψανα τὰ μελανώτερον ἐν τῷ σχεδίῳ κεχρωματισμένα, ἐπαρκῆ ἵνα ἀποδείξωσι τὸ σχῆμα και τὰς διαστάσεις αὐτοῦ. — 2) Ἀρχαία πόλις ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου μνημονευομένη (Ἰλ. Β, 647) κατὰ τὴν Β παραλίαν τῆς Κρήτης. Ἐπὶ Στράβωνος ἦν ἤδη καταστραμμένη. Φαίνεται δ' ὅτι ταύτης τὸ ὄνομα μετεδόθη εἰς τὴν Ἰωνικὴν.

Μελτιάδης, 1) ὁ πρεσβύτερος, Ἀθηναῖος, Φιλαίδης τὸν δῆμον, υἱὸς Κυφέλου, σύγχρονος και ἀντίπαλος τοῦ ἡμοδήμου του Πεισιστράτου, προσκλήθεις ὑπὸ τῶν Δολόγ-

κων, λαού της Θρακικής Χερσονήσου, πιεζομένων υπό γειτόνων των, ίνα αναλάβη την άρχην αυτών μετέβη εκεί τῷ 559 π. Χ. και ήρξε παρ' αὐτοῖς (Ήρδ. ΣΤ, 34). Μετέβησαν δὲ μετὰ ταῦτα ἐκεῖσε και οἱ υἱοὶ τοῦ ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν θανατωθέντος ἑτεροθαλοῦς ἀδελφοῦ του Κίμωνος τοῦ Στρησαγόρου, πρῶτον ὁ Στρησαγόρας, ἐξοκλουθῆσας τὸν ἐν Λαμψάκῳ πόλεμον, και εἶτα ὁ 2) Μιλτιάδης, ὅστις τῷ 524 διατέλεσεν ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τῷ δὲ 518, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Στρησαγόρου, ἐπέμφθη εἰς Θράκην ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν, και, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Θρακῆ βασιλέως Ὀλόρου, ἐκυρίευσεν τὴν Ἀθηνον, ἐκδιώξας ἐκεῖθεν τοὺς Πελασγοὺς (Ήρδ. ΣΤ, 140), ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ παρακολουθήσῃ τὸν Δαρειὸν κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ἐπρότεινε δὲ τότε νὰ καταδαφίσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ γέφυραν, και διὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ Δαρειοῦ ν' ἀπελευθερώσωσι τοὺς ἐν Ἰωνίᾳ Ἑλληνας· ἀλλ' ὁ Ἰστιάος, καταγγείλας ἐματάσας τὸ σχέδιόν του. Ὅτε δὲ, καταπιεσθεὶς τῆς Ἰωνικῆς στάσεως, οἱ φρικτικοὶ στόλοι καθυπέταξαν τὰς νήσους,

στάσεις και ἀνακαλέσας τὰς πρόστην πατρίδα ὑπηρεσίας του, ἃς ἀναγνωρίσας ὁ δῆμος, ἐξελέξατο αὐτὸν τῷ 490 ἕνα τῶν δέκα στρατη-

γῶν κατὰ τοῦ εἰσβάλλοντος Δαρειοῦ. Πείσας δ' ὑπὲρ τοῦ σχεδίου τῆς μάχης ἐκ παρατάξεως τὸν ἀρχιστράτηγον Καλλιμαχον, και ἐν Μαραθῶν τῶν συστρατῆγων του αὐτοῦ, ὡς τῷ ἐμπειροτάτῳ τὴν διαρκῆ ἄρχην ἀναθέντων, ἐκέρδησε, τῷ Σεπτεμβρίῳ 490, τὸν ἐπώνυμον τοῦ πεδίου ἐκείνου περίφημον θρίαμβον (Ήρδ. ΣΤ, 43. — Πλάτ. Ἀριστ. Ε) δι' ἃ και ἐν τῇ μεγάλῃ εἰκόνι, τῇ ἀνατεθειῇ ἐν τῇ Ποικίλῃ Στοᾷ πρὸς ἀπομνημόνευσιν τοῦ κατορθώματος ἐκείνου, αὐτὸς προεῖχε μεταξὺ πάντων τῶν πολεμιστῶν. Εἶτα δὲ και ἄλλα μνημεῖα ἀνηγέρθησαν εἰς τιμὴν του. Καί μετ' ἄλλας δὲ στρατιωτικὰς ἐπιτυχίας, ἀπήτησεν, ἰσως και ἰδίους ἐκδικήσεις λόγους ὑπηρετῶν, νὰ τῷ ἀνατεθῇ νὰ τιμωρήσῃ τὰς νήσους αἰτίνας εἶχον κηρυχθῆ ὑπὲρ τῶν Περσῶν, ἰδίως τὴν Πάρον· ἀλλ' ἡ ἐκστρατεία ἀπέτυχεν. Ἐν πτώσεως δὲ τυχαίας θειῆς τραυματισθεὶς, ἠναγκάσθη μετὰ 26 ἡμέρας νὰ ἐπιστρέψῃ, εἰς Ἀθήνας. Ἐότε ἐξηγέρθησαν κατ' αὐτοῦ οἱ ἀρχαῖοι ἀντίπαλοι του, ἰδίως οἱ Ἀλκιμακωνίδαι, και ὁ Σάνθιππος τὸν κατηγορησαν ὅτι ἐξηπάτα τὸν δῆμον, τῇ ἐμπιστοσύνῃ αὐτοῦ καταχρώμενος, και ἐπέτυχε τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς πρόστιμον 50 ταλάντων (300,000 τῶν τότε δραχμῶν). Ἀθονατῶν δ' ὁ Μιλτιάδης ν' ἀποτίσῃ τὴν ποσότητα ταύτην, ἐφυλακίσθη και ἀπέθανεν ἐν τῇ εἰρκτῇ, ἢ κατ' ἄλλους, ἀπέθανεν ἐκ τῶν πληγῶν του πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς (Πλάτ. Πτοργ. 513. — Ήρδ. ΣΤ, 40, 104, 132. — Πλούτ. Κόμ.).

Μελτώ, (και Ἀσπασία) ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου (Αἰλ. Π. ἰ. ΠΒ. 1).

Μελυός, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λυκίας (Ήρδ. Α, 173), εἶτα δὲ περιορισθὲν εἰς ἐπωνυμίαν τῆς ὄρεινῆς χώρας μεταξὺ Λυκίας, Παμφυλίας και Φρυγίας, και ἐπὶ τῶν Σελουκιδῶν εἰς τὴν τῆς ἐκτάσεως μεταξὺ τῶν πόλεων Τερμησοῦ και Σαγαλασσοῦ, ἥς τὸ ΒΔ μέρος ἐλέγετο Καβαλία, πρωτεύουσαν ἔχον τὴν Κίβυραν. Ἡ χώρα ἦν μὲν ἀγρία, ἀλλ' οὐχὶ ἄφορος, και οἱ Ῥωμαῖοι, ἀφ' οὗ ἐ-

νίκησαν τὸν Ἀντίοχον, ἐδωρήσαντο αὐτὴν τῷ Εὐμένει. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐλέγοντο Μελῶνι (Ήρδ. Ζ, 77).

Μέλων, ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος, ῥωμαλεώτατος και περίφημος διὰ τὴν πολυφαγίαν του. Εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐσταδιοδρόμησέ ποτε φέρων τετραετῆ ταῦρον ἐπὶ τῶν ὄμων του, και ἔφαγεν αὐτὸν ἔπειτα ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας. Διηγούντο ὅτι εἰς τὴν κατὰ τῶν Σουβαριτῶν μάχην, τῷ 510 π. Χ., προηγήτο τοῦ στρατοῦ τῶν συμπατριωτῶν του, ῥόπαλον φέρων και λεοντήν. Ἠθελῆσε δὲ ποτε νὰ σχίσῃ διὰ τῶν χειρῶν του κορμὸν δένδρον, ἀλλ' αἱ χεῖρες του συνελήφθησαν χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ τὰς ἀποσπάσῃ, και ἀπέθανε, κατασπαραχθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ θηρίων (Στρβ. 263).

Μεμάλλωνες, Διονυσιακὸς θίασος γυναικῶν ὡς αἱ Βάκχαι (Στρβ. Ι, 8, 10). Ἰδ. Διόνυσος.

Μῆμος, 1) Ἦγας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἄρεως, και ταρεὶς ὑπὸ τὴν νήσου Προχύτην παρὰ τῇ Σικελίᾳ. — 2) Εἰς τῶν Κενταύρων. — 3) Ἦγας τοῦ Διόλου, βασιλέως τῆς Διολίδος. — 4) Ἦγας τοῦ Ἀμύκου και τῆς Θεανούς, κατὰ Βιργίλιον (Αἶ, Χ, 720) τὴν αὐτὴν νύκτα μετὰ τοῦ Πάριδος γεννηθεὶς, τὸν Αἰγείαν παρακολουθήσας, και ὑπὸ τοῦ Μεζεντίου φονευθεὶς. — 5) Ἐκ Βεβρόνων τῆς Βιθυνίας, φονευθεὶς ὑπὸ Καστορος ἐπὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν.

Μῆμος, προέκτασις τοῦ Τιμῶλου, εἶτι και νῦν τοῦτο τὸ ὄνομα φέρουσα, παρατεινομένη δὲ Δ μεταξὺ Σμύρνης και Κολοφῶνος, και ἀποτελοῦσα τὴν ἀπέναντι τῆς νήσου Χίου Ἰωνικὴν Χερσονήσον, ἀφ' ἧς προεκτείνονται τὰ 3 ἀκρωτήρια, τὸ Κορυφαίον (ν. Κόρικα), τὸ Ἀργεννον (ν. Ἀσπρον) και ἡ Μέλαινα ἄκρα. Ὁ Ἀλέξανδρος διέταξε τὴν διατομὴν τοῦ ἰσμοῦ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου, ὅστις εἶχε πλάτος 7 μιλίων (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 172. — Θουκ. Π, 34. — Στρβ. ΙΑ, 645).

Μεμλαμβας, ἰδ. Ἰαμβλικὴ ποίησις.

Μεμνεραμπος, Κολοφώνιος, ἐλεγεια-

κὸς ποιητὴς, ἀκμάσας μεταξὺ 630 και 600 π. Χ., σύγχρονος ἀλλὰ πρεσβύτερος τοῦ Σβίλωνος. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἡ πατρίς του ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Λυδίας ὑποδουλωθεῖσα, εἶχεν ἑκτραπῆ εἰς βίον ἡδουπαθῆ και ἐκδεδηγημένον, ὅστις ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἐλεγείων του. Ἐντελῆς ἀφιστάμενος τῶν πολιτικῶν σχέσεων, περὶ ἃς περιστρέφοντο συνήθως τῶν προκατόχων του τὰ ποιήματα, περιοριζέτο αὐτος ψάλλων τὰ ἀτομικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα και τὰς φιληδόνους και θηλυπρεπεῖς ἐντυπώσεις. Πρὸ πάντων και πρῶτος ἐξεργάσθη τὴν ἐρωτικὴν ἐλεγείαν. Ἀγαπᾷν (ἢ ἰσως πλάττων ἐτι ἡγάπα) νέαν τινα ἀσλήτριαν Ναννῶν, και ἦδη πρεβεθηκώς αὐτὸς, ἐψάλλεν εἰς στίχους συμπαθεῖς και θρηνώδεις τὸ βραχὺ τῆς νεότητος, και τὴν δυστυχίαν τοῦ δυσειδοῦς και περιφρονομένου γήρατος. Ἀπεκάλεσε δὲ διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς ἐρωμένης ἦν ἦδε, συλλογὴν ἐρωτικῶν ποιημάτων εἰς 2 βιβλία. Δὲν παρέδλεπεν ὅμως και τὴν ἀνδρείαν, και ἔγραψεν ἐλεγείον περὶ τῆς μάχης τῶν Σμυρναίων κατὰ Γύγου τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν. Ὁ Στράβων λέγει (ΙΔ, 643) ὅτι ἦν αὐλητὴς ἄμα και ποιητὴς ἐλεγεῖας, δι' οὗ φαίνεται αἰνιτικῶς, ὅτι τῶν ἐλεγείων του αὐτὸς και τὴν μουσικὴν συνέταττε και ἤλυει. Σωζόνται δ' αὐτοῦ ὀλίγα λείψανα μόνον, πολλὴν και ἀνεπιτήδευτον ὕφους χάριν ἐλέγχοντα (Συλλ. Βίργκ. ποιητ. Ἰγ. Γίμο).

Μῆμος, ὁ ὑποκριτὴς ὁ κύριον ἔργον ἔχων τὴν ἐπὶ τὸ καμικιώτερον μίμησιν τρόπων ἢ φωνῶν ἀνθρώπων, ἢ και ζῴων (Phaen. V, 5. — Ἀριστοτ. Πρίσιμ. LXXVI), εἰς πλατείας ἢ ὁδοὺς πρὸς διασκεδασίαν τοῦ ὄχλου, ἢ και εἰς τραπέζας πλουσιῶν (Πλούτ. Σύλλ. Β. ΑΣΤ). Μετηνέχθη δὲ κατόπιν τὸ εἶδος τοῦτο και εἰς τὴν σκηνὴν, και ἐκεῖ ἐξ ἀπλοῦ διαλόγου ἀνεπύχθη και ὅλον δράμα, τὸ πρῶτον ἐν Σικελίᾳ, ἐνθα εἰς τὰς κατ' ἔτος τελουμένης πανηγύρεις τῆς Δήμητρος και ἄλλων θεοτήτων, μετὰ τῆς τοῦ Ἑλλήνας, και μάλιστα τοῦ τῆς Σικελίας, χαρακτηρίζουσας εὐθυμίας, ἀνά-

και ευτραπείας και άστειότητος, ως και ευφύας περι την παρατήρησιν, ού μόνον διεκωμωδοῦντο αὶ πολιτικά σχέσεις και περιστάσεις, ἀλλὰ και ἐν άστειαίς μιμήσει περιστῶντο οἱ τρῶποι και τὰ ἦθη πασῶν τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων. Διεκρίνοντο δ' οἱ μῖμοι εἰς δύο κατηγορίας, τοὺς σπουδαίους, τοὺς εἰς ἠθικὸν σκοπὸν ἀφορῶντας, και τοὺς γελοίους, τεινοντας εἰς τὸ νὰ παραστήσωσιν ἐπὶ τὸ γελοιωδέστερον ἐκάστης κοινωνικῆς τάξεως τὰ ἰδιόζοντα ἔθιμα. Μνημονεύεται δὲ και ἡ διάκρισις μεταξὺ ἀνδρείων και γυναικείων, ἥτοι τῶν χαρακτήρας και τρόπους ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν κυρίως ἀποιμιμωμένων. Ὡς εἰς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων μιμογράφων μνημονεύεται ὁ Σώφρων, πεζῶς μὲν γράφων, και τὸν τρόπον τῶν δημῶδων μίμων ἀκολουθῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν πρωτοτυπίαν και τὴν ἐντεχον διασκευὴν τῶν παραστάσεων του ἐν τοῖς ποιηταῖς καταλογιζόμενος (Ἀριστ. ποιητ. Α, Β). Γράφειν διὰ τὰς ὁδοὺς και τὸν ὄχλον, οὐχὶ διὰ τὸ θέατρον, μετεχειρίετο, ως ἦν ἐπόμενον, γλῶσσαν μᾶλλον δημῶδη, ἀστειότητος εὐφειῆς μὲν, ἀλλ' ὀπωσοῦν τραγείας, και πολλὰς κοινὰς παραιμίας. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ πινὰ διεσώθησαν (Βοικου 1867). Τοὺς μίμους τούτους μετέφερον ὁ Πλάτων ἐκ Σικελίας εἰς Ἀθήνας, και ἐποίησάτο αὐτῶν χρεῖτην και εἰς τοὺς διαλόγους του· ὁ δὲ Θεόκριτος, τὸ ὕψος και τῶν χαρακτήρων τὴν διαγραφὴν αὐτῶν ἀκολουθῶν, τοῖς ἔδωκεν ὠραίαν ποιητικὴν περιβολὴν, ἐξ ἧς ἐπήγαγε τὸ εἰδύλλιον· και τοῦ Σώφρονος ἡ ἐπιρροή διαρκίνεται και εἰς τὰς σατύρας τοῦ Ῥωμαίου Περσίου. Ἰκ Σικελίας δὲ μετέβησαν οἱ μῖμοι και εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν, και ἐκατέβη και εἰς τῆς Ἰώμης τὰς τριόδους και, ἔνεκα τῆς ἤττον ποιητικῆς τάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ πνεύματος, εἰς αὐτὰ τὰ θέατρα, καταλαβόντες τὴν θέσιν τῶν σατυρικῶν δραμάτων εἰς τὰς Ἑλληνικὰς τραγηδίας, μετ' ἐπιτάσεως χυδαίων και πολλὰκις αὐτοσχεδίων βωμολογιῶν εἰς τὴν τραγείαν και ἀτημέλη-

των γλῶσσαν τοῦ ὄχλου, και ἄνευ μεγάλων ἀξιώσεων δραματικῆς πλοκῆς. Μετὰ τῶν ἀνδρῶν δ' ἀνήρχοντο εἰς τὴν σκηνὴν και γυναῖκες, ὀρχήστριαί, τῆς ἐσχάτης κατηγορίας ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῶν ἠθῶν. Ἡ προσωπίς εἶχεν ἐγκυκλοφθῆ, και ἄνδρες και γυναῖκες ἔφερον λεπτήν, βραχεῖαν, μᾶλλον ἄσημον ἀναβολὴν, και ἦσαν γυμνόποδες. Ἐνθα δ' ἐκράτουν οἱ Ῥωμαῖοι, ἄρα και ἐν Ἑλλάδι, ἐπὶ τῶν χρόνων μάλιστα τῶν αὐτοκρατόρων, δὲν ἔμειναν τὰ τοιαῦτα θέαματὰ ὅπως ἔξένα, και οἱ ὀποκρίται, οἱ τὸ ἦθος ἀτόμων ἢ τάξεων ἀποιμιμωμένοι, ἐλέγοντο ἡθοποιοὶ ἢ ἡθολόγοι· ὁ πρῶτος δ' ἐν αὐτοῖς ἐκαλεῖτο πρωτόμιμος.

Μινάγρα, πρωτεύουσα τῶν Ἰνδοκυθῶν, ἐντεῦθεν τοῦ Ἰάγγου κατὰ τὴν Ἀνδικὴν παραλίαν, ἐν τῇ ἰσχυρᾷ και ἐμπορικῇ ἐπικρατείᾳ τῆς Λαρκίης, παράγουσα ἰδίως βαμβακερὰ ὑφάσματα. Κατ' Ἀρριανὸν, ἐν τῷ κόλπῳ τῆς νῦν Καμβάης, κατὰ νεωτέρους παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἰνδοῦ, ἢ ν. Τάττα.

Μιναίσις, ἰσχυρὸς λαὸς τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, κατὰ τὴν Ἀκτὴν, λίβανον και μύρα ἐμπορευόμενος. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῶν Καρήνα ἢ Κάρινα (Στράβ. ΙΣΤ, 768).

Μίνδαρος, Σπαρτιάτης ἀναλαβὸν τῷ 411 π. Χ., μετὰ τὸν Ἀστύοχον, τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ στόλου ἐν Μιλήτῳ. Ἐκείθεν μετὰ 75 πλοίων ἐπλευσεν εἰς Ἑλλάδα, ἐπὶ σκοπῇ τοῦ νὰ συνενωθῇ μετὰ τοῦ Φαρναβάξου, ἀλλὰ παρακολουθήσαντες αὐτὸν ὁ Θρασύβουλος και ὁ Θράσυλλος μετὰ μέρος τοῦ ἐν Σάμῳ σταθμύοντος ἀττικοῦ στόλου, τὸν ἐνίκησαν ἐν Ἀβύδῳ (Θουκ. Η, 85. 104). Ὅτε δὲ, μικρὸν μετὰ ταῦτα, ἀνέλαθεν ὁ Ἀλκιβιάδης τὴν στρατηγίαν τῶν Ἀθηναίων, κατετροπώθη κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους τοῦ 410, κατὰ γῆν και θάλασσαν ὁ Μίνδαρος ἐν Κυζίκῳ, και ἔπεσε και αὐτὸς εἰς τὴν μάχην. Ἐῖτα οἱ ἐναπομείναντες ἀρχηγοὶ ἐπεμψαν εἰς τὴν Ἑφορείαν τῆς Σπάρτης τὴν περίφημον ἐκείνην λακωνικὴν ἐκθεσιν· «Μίνδαρος ἀπεσέθη (ἀπέθανε). Ἡ εἰνῶντι τ'

ὄνδρες· Ἀπορέομεσ τί χρῆθρᾶν» (Ξεν. Ἑλλ. Α, 1, 16.—Πλούτ. Ἀλ. ΚΖ.—Διόδ. ΙΓ, 38).

Μίνθη ἢ Μένθη, νύμφη τοῦ Κωκυτοῦ, ἐρωμένη τοῦ Πλάτωνος, ὑπὸ τῆς Δήμητρος ἢ τῆς Περσεφόνης μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ ὀμώνυμον φυτὸν. Αὐτῆς ἐπώνυμον ἦν τὸ ἄθος Μίνθη (ν. Ἀλβένα), ἄθος Πύλου, ἔχον εἰς τοὺς πρόποδας ναὸν τοῦ Ἄδου και ἄλλος τῆς Δήμητρος (Στράβ. Η, 344.—Ου. Μαι. Χ, 728).

Μιννοταί, ἔθνος οἰκοῦν παρὰ τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ (Διον. περιηγ. 459).

Μινύαι, ἴδ. Ὀρχομενός.

Μινύας, ὁ ὑποτιθέμενος γενάρχης τῶν Μινυῶν ἐν Ὀρχομενῷ, πλούσιος βασιλεὺς, κατ' ἄλλους ἄλλης καταγωγῆς, υἱὸς Χρύσου, Ὀρχομενοῦ, Ἐτεοκλέους, Ποσειδῶνος, Ἀρεως, ἢ ἄλλων. Νυμφευθεὶς δὲ τὴν Τριτογένειαν (θυγατέρα τοῦ Αἰόλου) ἢ τὴν Κλυτοδώραν, ἔσχεν υἱοὺς τὸν Ὀρχομενὸν, Πρέσβωνα, Ἀθάμκντα, Διοχθόνδαν, και πολλὰς θυγατέρας. Κατὰ τὰς Μεταμορφώσεις τοῦ Ὀβιδίου (IV, 1, 390), ἔορταζομένων τῶν Διονυσίων, ὅτε αἱ ἄλλαι γυναῖκες μετέβησαν εἰς τὰ ὄρη πανηγυρίζουσαι, αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, Ἀλκαθὴ (ἢ Ἀλκιθὴ), Λευκίπη και Ἀρσίπη (αἱ Μινυάδες λεγόμεναι) ἔμειναν κατ' οἶκον, τὸν ἰσθὸν αὐτῶν ἐργαζόμεναι. Ἐῖτα παρέστη αὐταῖς ὁ Διόνυσος ὑπὸ μορφῇν νεανίου, και τὰς παρήνεσέ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν πανηγυριν και μετάσχωσι τῶν μυστηρίων. Ἐπειδὴ δ' ἠρνήθησαν, μετεμορφώθη αὐτὸς ἀληλοδιαδόχως εἰς ταῦρον, λέοντα, κύνθηρα, και ἐνήργησε γάλα και νέκταρ νὰ ἐκρεύσῃ ἐκ τοῦ ἰσθοῦ. Ἐῖτα, ἐντρομοί, ἔθεντο κλήρον τὶς ν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἐορτήν, και ὁ κληρὸς ἔπεσεν ἐπὶ τὴν Λευκίπην, ἥτις και ἐν Βακχικῇ μανίᾳ ἐσπάραξε τὸν υἱὸν τῆς Ἰππασον. Καὶ αἱ ἄλλαι δ' ἐξεμάνησαν· ὁ δ' Ἑρμῆς μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς νυκτερίδα και εἰς γλαυκά. Εἰς τὸν Μινύαν ἀπέδεδετο ἡ εἰκοδομή τοῦ πρώτου ὑπογαίου Ὀησαυροῦ, τοῦ εἰσέτι

σώζομένου ἐν Ὀρχομενῷ· ἐν τῇ αὐτῇ δὲ πόλει ἐδείκνυτο και ὁ τάφος του.

Μινυεὸς ἢ Μινυήτιος, 1) ποταμὸς τῆς Ἠλίδος, εἶτα Ἀνυγρὸς κληθεὶς (Ὀμ. Ἰλ. Α, 722).—2) Ποταμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, ὁ εἶτα Ὀρχομενός (Διόδ.).

Μίνυτις, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος κατατοξευθέντων Νιοβιδῶν (Ἀπλδ. Γ, 5. 6).

Μινώα, 1) Μικρὰ νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου πρὸ τῆς Μεγαρικῆς ἀκτῆς, μεθ' ἧς διὰ γεφύρας συνδεομένη, ἀπετέλει τὸν λιμένα τῆς Νισαίας (Θουκ. Γ, 50. Δ, 67), ἴδ. Μεγαρίς.—2) Πόλις ὄχυρὰ τῆς Λακωνίας ἐν τῷ Ἀργολικῷ κόλπῳ, ΒΑ τῆς Ἐπιδάουρου Λιμηρᾶς, ἐπὶ ὀρωνύμου ἀκρωτηρίου (ν. Μονεμβασία) (Στράβ. Η, 368).—3) Πόλις τῆς Κρήτης κατὰ τὴν ΒΔ παραλίαν, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Δρεπάνου και Φακοῦ (ν. Κανέα).—4) Ἑτέρα πόλις αὐτόθι ἀνατολικώτερον, κατὰ τὸ στενωτέρον μέρος τῆς νήσου.—5) Πόλις τῆς Σικελίας. ἴδ. Ἡράκλεια, 10.

Μινωῖδες νῆσοι, τινὲς τῶν Κυκλάδων, ὑπὸ τοῦ Μίνως κυριευθεῖσαι (Ἀπλν. Ἰδ. Β, 519).

Μίνως, ὁ φημιζόμενος ὡς πανάρχαιος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, προγενέστερος τῶν Τρωϊκῶν, ἰδρυτὴς τῆς τῶν Κρητῶν θαλασσοκρατίας, και τῆς πολιτείας αὐτῶν ὀργανωτῆς. Καθ' Ὀμηρον (Ἰλ. Ν, 450. Ξ, 322. Ὀδ. Α, 321. 568. Ρ, 523. Τ, 178) ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς και τῆς Εὐρώπης, θυγατρὸς τοῦ Φοίνικος, ἀδελφὸς τοῦ Ραδαμάνθυος, πατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος και τῆς Ἀριάδνης, και πάππος Ἰδομενέως, τοῦ βασιλέως τῆς Κνωσοῦ, ὑπὸ τοῦ πατρὸς του Διὸς ἰδίως εὐνοούμενος και προστατευόμενος. Ἦν ἐκφρασὶν (ἐν Ὀδῳ. Τ, 179) «ἐννέα ἔτη βασιλευεν» (ἐπὶ ἐννέα ἔτη ἐβασίλευεν) ἐξήγησαν οἱ μετὰ ταῦτα οὕτως, ὅτι ἐπὶ ἐννέα ἔτη, ἢ ἀνά πᾶσαν ἐνεαετίαν, μεταβαίνων εἰς τὸ ἱερὸν σπήλαιον τοῦ Διὸς, συγβουλευέετο τὸν θεὸν περὶ τῆς

νομοθεσίας ἣν συνέταπτεν, ὥστε πᾶσαι αὐτῆς αἱ διατάξεις ἦσαν θεῖαι ἐπιταγαί. Οἱ λογογράφοι τῆ ἀπέδιδον ἀδελφὸν καὶ τὸν Σαρπηδόνα, καὶ ἐκ τῆς Παισιφῆς τέκνα τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον, Ἀνδρόγεον, τὴν Ἀκάλλην, Ξενοδίκην, Ἀριάδην καὶ Φαίδραν, καὶ πολλὰ ἄλλα ἐξ ἄλλων γυναικῶν. Μεταγενέστεροι δὲ, τὸν μῦθον χρονολογικῶς θέλοντες νὰ διαρρυθμίσωσι, παρεδέχοντο ἕνα Μίνωα Α καὶ ἕνα Μίνωα Β, τὸν μὲν υἱὸν τοῦ Διὸς, υἱοθετηθέντα ὑπὸ Ἀστεριῶνος, υἱοῦ τοῦ ἐκ Θεσσαλίας εἰς Κρήτην μετακλήσαντος Τευτάμου, υἱοῦ τοῦ Διῶρου, τὸν δὲ ἔγγονον τοῦ πρώτου, σύζυγον δὲ Παισιφῆς, θυγατρὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Περσηίδος, πατρός τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῶν λοιπῶν. Ἀποθνήσκοντος δ' ἄπαιδος τοῦ Ἀστεριῶνος (ἢ Ἀστερίου), ὁ Μίνως, θέλων νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας, διςχυρίσθη ὅτι οἱ θεοὶ εἶχον ταῦτο ἀποφασίσει, καὶ εἰς ἀπόδειξιν τούτου ὅτι εἰσήκουον πάσας του τὰς εὐχάς. Ἐδεήθη ἐπομένως τοῦ Ποσειδῶνος νὰ τῆ πέμψῃ ταῦρον ἐκ τῶν κυμάτων, ὃν αὐτὸς θὰ εἶθε τῆ θεῶν ἐπιμψε δ' ὁ Ποσειδῶν τῆ ὄντι λαμπρὸν ταῦρον, ὃν ἰδόντες οἱ Κρήτες, τῆ ἔδωκαν τὴν ἀρχὴν ἄλλ' ὁ Μίνως εἰς τὸν θεὸν εἴθυσεν ἄλλον ταῦρον κατώτερον, τοῦτον πέμψας εἰς τὴν ἀγέλην του. Ἐπὶ τούτῳ ὀργισθεὶς ὁ Ποσειδῶν, ἐνέδραλε λύσαν εἰς τὸ ἕρπον, καὶ εἰς τὴν Παισιφῆν ἔρωτα πρὸς αὐτὸ. Καρπὸς δὲ τοῦ ἔρωτος τούτου ὑπῆρξεν ὁ Ἀστεριῶν, ὁ κληθεὶς Μινώταυρος. "Οἷε δ' ὁ Ἀνδρόγεως (ἰδ.) υἱὸς τοῦ Μίνωος, ἐθνακτιώθη ἐν Ἀθήναις, ἐξεστράτευσεν ὁ Μίνως κατὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἔθλασεν αὐτούς, πρὸς ἐκδέχῃν, ἀνά πᾶσαν ἔννεαετίαν νὰ πέμπωσιν ὡς φόρον εἰς Κρήτην 7 παῖδας καὶ 7 κοράσια ὡς τροφήν τῷ Μινωταύρῳ (ἰδ. Θησεύς). Ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας δὲ ταύτης ἐκυρίευσεν καὶ τὰ Μέγαρα (ἰδ. Νίσοος), θαλασσοκρατῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ (Ἠρδ. Γ, 122. — Θουκ. Α, 4, 8). Οἱ ἀρχαῖοι μῦθοι παριστῶσιν αὐτὸν ὡς ἔμφρονα καὶ δικαῖον ἡγεμόνα· ἄλλαι διάφοροι ἔμεις ἐ-

κείνων μεταγενέστεραι παραδόσεις τὸν λέγονσι τύραννον ἀδικὸν καὶ σκληρὸν, πιθανῶς ἐξ Ἀθηναίων πηγάζουσαι καὶ μετὰ τῶν περὶ Θησεύς διηγήσεων συνδεόμεναι. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ χωρίον τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. Α, 322), ἐν ᾧ λέγεται ὅ λ σέ φρων, ἀποδίδουσί τινες εἰς τὴν αὐτὴν πηγὴν, καὶ θεωροῦσιν ἐπομένως ὡς ἐν ἔπειτα χρόνοις ἐπιτήδες παρρησιασθέν. Ἀπέθανε δ' ὁ Μίνως ἐν Σικελίᾳ (Ἠρδ. Ζ, 170) διώκων τὸν Δαίδαλον (ἰδ.), ὑπὸ τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Κοκκάλου, ἢ ὑπ' αὐτοῦ κατακλιθεὶς εἰς λουτρὸν πνιγθῆν. Μετὰ ταῦτα ἐλέγεται ὅτι κατεστράφη ὁ τάφος αὐτοῦ, καὶ τὰ ἄσπ' ἐκομισθῆσαν εἰς Κρήτην, καὶ ἀνηγέρθη ἐκεῖ μνημεῖον αὐτῷ· ἐν δὲ τῷ Ἰσθμῷ ἐγκατέστη μετὰ τοῦ Αἰάκου καὶ τοῦ Ἰσθαμάνου δικαστῆς τῶν νεκρῶν, ὡς περιγράφεται καὶ ἐν Ὀδυσσεύς Α, 567. Ἀλλὰ τινὲς τῶν κριτικῶν θέλουσι τὸ χωρίον ἐκεῖνο μεταγενεστέρως παρεῖσαντον, καὶ παριστῶν αὐτὸν οὐχὶ ὡς τῶν ψυχῶν δικαστῆν, ἀλλ' ὡς διατηρεῦντα καὶ ἐν τῇ κάτω κόσμῳ τὸ ἀξιωματὸν τοῦ δικαστοῦ βασιλέως.

Μινώταυρος, θηρίον συνήθως παριστῶμενον ὡς ἔχον σῶμα ἀνδρὸς καὶ κεφαλὴν ταύρου, ἐνίοτε ὄμοιος καὶ τὸ ἐναντίον, σῶμα ταύρου μετὰ κεφαλῆς ἀνθρωπίνης. Ἐν οἷς τῆς Παισιφῆς καὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος τῷ Μίνωϊ (ἰδ.) πεμπεθέντος ταύρου. Ὁ Μίνως κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς τὸν ἐν Κνωσσῷ λαβύρινθον, καὶ τῆ ἐδίε νὰ κατατρώγῃ καταδικασμένους κινώργους, καὶ τὰ ἐξ Ἀθηναίων εἰς φόρον πεμπόμενα παῖδια καὶ κοράσια, μέχρις εὐ ὁ Θησεύς (ἰδ.) τὸν ἐφόρυσεν. Καὶ οἱ φεοικίκες ἐπίστευσεν εἰς ἀνθρωποκράτην ταῦρον, τὸν Μολόχ, ἀνθρωποθυσίας δεχόμενον, ὥστε πιθανῶς ἢ περὶ Μινωταύρου εἰς ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Κρήτην, καὶ ἴσως τὴν ἐξάλειψιν τοῦ ξενικοῦ τούτου θρησκευτικοῦ αἰνιγματοῦ διὰ τοῦ Ἀθηναίου ἥρωος φόνος τοῦ Μινωταύρου.

Μισσαγένης, ἰ) νόθος υἱὸς τοῦ Μασσυνίασ, ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ Περσέως πεμφθεὶς

εἰς βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες τὸν ἐπεριποιήθησαν ἀσθενήσαντα κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του (Liv. XLII, 29. 62. XLIV, 4. XLV, 14. — Val. Max. V, 3, 4). — 2) Υἱὸς τοῦ Χερσίφρονος (ἰδ.).

Μισσηνὸν, ἀκρωτήριον τῆς Καμπανίας Ν τῆς Κύμης, κληθὲν, ὡς ἐλέγεται, ἐκ τοῦ ἐνταῦθα ἐνταρμασθέντος ὄπαδος τοῦ Αἰνείου (ἰδ. Μισσηνὸς καὶ Στρεβ. Ε, 245. — Virg. Ε, IV, 234). Ὀμίριμος πόλις ἀνηγέρθη ἐκεῖ ἀφ' οὗ τοῦ Αὐγούστου ὠρίσθη τὸ μέρος τοῦτο ὡς σταθμὸν τῆς ναυτικῆς μοίρας διὰ τὴν Τυρρητικὴν θάλασσαν. Καὶ ἡ μὲν πόλις ἐξηφανίσθη, τὸ δ' ὄνομα παρέμεινεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον.

Μισσηνός, ὄπαδος τοῦ Ὀδυσσεύς (Στρεβ. Α, 26), ἢ τοῦ Ἐκτορος, καὶ εἶτα ὄπαδος, σαλπικτικῆς ἢ ναυκλικῆς τοῦ Αἰνείου, καὶ ὃν ἐπωνομάσθη καὶ τὸ Μισσηνὸν ἀκρωτήριον (Δ. Ἀλικ. Α, 53. — Virg. Α, V, 162. 284).

Μισθός ἢ τιμὴ, ἢ χορηγούμενη ἀμοιβὴ δι' εἴαν δῆποτε ὑλικὴν ἢ πνευματικὴν ὑπηρεσίαν. Κατὰ τῶν ἀνομιμῶν ταύτην, ἐγγράφως ἢ προφορικῶς συνομολογηθεῖσαν, ἢ τὴν ὀφειλομένην ἐργασίαν διὰ χορηγηθέντα μισθόν, ἐδύνατο νὰ κινηθῇ ἐν Ἀθήναις μισθόσθεσι κη. Τοῦ Πρωταγόρου μνημονεύεται βιβλίον ἐπιγραφόμενον «δικὴ ὑπὲρ μισθοῦ», ἴσως τοῦ ὃν ἀπῆται παρ' ἐνὸς τῶν μαθητῶν του (Διογ. Λαέρτ. Θ, 8, 8). Μισθὸς ἐδίδοτο καὶ εἰς τοὺς διδασκάλους τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Ἐπίσης εἰς τοὺς ἱατροὺς (ἰδ.), οὐ μόνον τοὺς ἰδιωτῶνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεμιστοὺς ἐύονας λεγομένους, ἦτοι τοὺς ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐγκατεστημένους, καὶ ἐλέγεται σαστρον. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων αἱ ἐπάρχαι τῆς Ῥώμης ἀπέτινον τοὺς ὑπὸ τῆς Ῥώμης ἐγκατασταμένους λειτουργοὺς μισθὸν τινα, ὅστις ἦν μᾶλλον φόρος εἰς κοινὸν ταμεῖον κατατιθέμενος, ἐξ οὗ ἐλάμβανον τὴν μερίδα αὐτῶν ἐκεῖνοι οἱ λειτουργοί. — Εἰς τὸν στρατὸν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους ἤρξαντο δίδοντες μισθὸν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀνά 4 ὀβολοὺς εἰς

τὸν πεζόν, ἀνά 2 δὲ δραχμάς εἰς τὸν ἵππεα καὶ ἑκάστην, καὶ ὅσον εἶχε νὰ προβλέπῃ καὶ περὶ τῆς τροφῆς τοῦ ἵππου του. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὀπλίτας, ὅταν ἐπέμποντο εἰς μεμακρυσμένας ἐκστρατείας ἐκτὸς τῆς χώρας, οἷον εἰς Μικηδοσίαν κλπ. καὶ ὄλον τὸ διάστημα παρατεταμένον πολιορκιῶν, ἐλάμβανον ἐπίσης ἀνά 2 δραχμάς ἕκαστος καὶ ἡμέραν (ἰδ. Μισθωτοί). Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ἐπειδὴ πολλοὶ ἔμμενον ἄστεγοι καὶ ἀπάτριδες, ἐσχηματίσθησαν πολλὰ καὶ μεγάλα στρατιωτικὰ σώματα, ἐπὶ μισθῷ μόνον ὑπηρετοῦντα.

Μισθωσις, ἡ ἐνοικίασις (κτῆματος). Ἐν Ἀθήναις ὁ ἐπιτροπος ὄφρα τῶν ὀφειλῶν νὰ ἐνοικιάζῃ ἢ τοκίζῃ τὴν περιουσίαν τοῦ ἐπιτροπευομένου, ἀναλογως τῆς φύσεως αὐτῆς· ὁ δὲ ταῦτο μὴ δυνάμενος ἢ μὴ θέλων, ἐδικαίουτο, πλην ἂν ἀνηγέρουε ταῦτο ἢ διαθήκη δυνάμει ἢ ἐπιτροπείᾳ, νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀρχοντος μισθὸν τὸν οἰκον, ἦτοι αὐτὸς νὰ ἐνοικιάζῃ ἢ διαθήκῃ τὰ ὄφρα τῶν. Κατὰ δὲ τοῦ παρὰ νόμου, παρατύπως ἢ δολίως διαθέντος τὴν περιουσίαν ταύτην ἡδύνατο νὰ κινηθῇ δικὴ μισθώσεως ὑπὸ τοῦ ἐπιτροπευομένου, γενομένου ἐνήλικος, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος, ἐπὶ τῆς ἀνηλικιότητος αὐτοῦ. Ὁ δ' ἐνοικιαστὴς παρεῖχεν ἀσφάλειαν (ἀποτίμημα) διὰ κτημάτων ἢ ἐξουσιῶν οἱ ἀποτιμηταί.

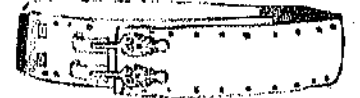
Μισθωτοὶ ἢ μισθοφόροι, πάντες οἱ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενοι, ὅτε καὶ ἔνθα δὲν ὑπῆρχον δοῦλοι. "Οἷε δ' ἠϋξῆσε τούτων ὁ ἀριθμὸς, οἱ ἄλλοτε ἐλεύθεροι μισθοφόροι ἔμμενον ἄνευ ἐργασίας· δι' ὃ καὶ ἐπὶ Καίσαρος νόμοι ἐξεδόθησαν, ἀλλ' οὐχὶ ἀκριβῶς ἐκτελούμενοι, περὶ προσλήψεως καὶ τούτων εἰς τὰ ἀγροτικά ἔργα, ὡς φερ' εἶπεῖν εἰς τὸ τρίτον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ποιμένων (Suet. Cas. XLII). Μισθωτοὶ δ' ἀπέδρασαν, ἐν μεταγενεστέραις χρόνοις, καὶ οἱ στρατιῶται, οἵτινες κατ' ἀσχάς ἦσαν ἀμισθοί, διότι ἕκαστος πολίτης ὀφείλεν ἐπὶ ὀρισμένον χρόνον τῆς ἡλικίας του, νὰ ὑπηρετῇ, πρὶν ὑπεράσπασιν, καὶ εἰς τοὺς πολέ-

μους τῆς πατρίδος του, ὁ εὐπορος ὡς ἱππεὺς ἠοπλίτης, ὁ ἄπορος πρὸ πάντων ὡς ψιλός. Κατ' ἐξαιρέσει δὲ προσελαμβάνοντο ἐνίοτε Κρήτες, Ἀρκάδες, Κᾶρες, ὡς μισθοφόροι (Ἡρόδ. Α, 171. — Παισ. Δ, 8, 8, 10, 1, 19, 4. — Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 23). Ἀρκάδες μάλιστα τινὲς ἐπὶ τῶν Περσικῶν ἐζήτησαν νὰ ὑπηρετήσωσιν ὡς μισθωτοὶ καὶ ὑπὸ τὸν Ξέρξην (Ἡρόδ. Η, 26). Στρατιώτας ἐμισθον προῦτοι οἱ τύραννοι, ἵνα ἔχωσιν αὐτοὺς ὄργανα ἀνεξάρτητα τῆς κοινῆς γνώμης (Θουκ. ΣΤ, 55. — Διόδ. ΙΑ, 67, 72. — Ξενφ. Ἑρ. Η, 3, 3). Πρῶτον δ' ἐπὶ Περικλέους ἤρξαντο οἱ Ἀθηναῖοι ξένων μισθοφόρων, οἵτινες καὶ ἀπλῶς ξένοι ἐκτοτε ἐλέγοντο, τακτικὴν χρῆσιν εἰς τὸν στρατόν των ποιοῦμενοι, καὶ τοὺς στρατιωτικὰς ὑπηρετοῦντας πολίτας μισθοδοτοῦντες, καὶ εἰς τοῦτο ἐδαπάνων τοὺς φόρους εἰς οὓς ὑπεχρέουν τοὺς συμμάχους αὐτῶν. Ἰδίδον δὲ μισθὸν 4 ὄβολων κατ' ἄνδρα καὶ κατ' ἡμέραν, εἰς δὲ τὸν ἱππέα τὸ τριπλάσιον (2 δρ.). Διὰ τριήρη δὲ κατέβαλλον μηνιαίως 4 — 6000 δραχμᾶς. Γάστρα ἀντιπένητος λέγει πηρὶ Θουκυλίδη (Α, 121) ὁ Κορίνθιος πρεσβευτὴς ἐν Σπάρτῃ «ὠνήτη ἢ Ἀθηναίων δύναμις». Ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Ποτιδαίας ἐλάμβανεν ἕκαστος ὀπλίτης 2 δρ. κατ' ἐκάστην, ἦτοι μίαν δι' αὐτὸν καὶ μίαν διὰ τὸν ὑπρέτην του. Ἐπειδὴ δ' ἦν ἡ δύναμις τῶν πολιορκητῶν 6000, καὶ διήρκεσεν ἡ πολιορκία 20 μῆνας, ἡ ὅλη μισθοδοσία συνεποσώθη εἰς 810 τάλαντα (= 4,860,000 τῶν τότε). Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον συνέστησαν πολυάριθμα σώματα ἀνθρώπων οἵτινες ἀεργοί, ἐξόριστοι καὶ ἀπάτριδες, κατετάττοντο καὶ ἐπολέμουν ἐπὶ μισθῷ. Τοιοῦτοι ἦσαν τοῦ Ξενοφάντους οἱ Μύριοι, μισθωθέντες πρῶτον τοῖς Πέρσαις καὶ ἔπειτα τοῖς Σπαρτιάταις τοιοῦτο τοῦ Χαβρίου οἱ πελτασταί (Ἀρατ. Πλούτ. 173), οἱ ἐκ τῶν χρημάτων τῶν Δελφῶν μισθοδοτούμενοι εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον (Διόδ. ΙΣΤ, 30), καὶ Ἕλληνας μισθοφόροι ὑπέρτερον ὑπὸ τὸν Δαρεῖον κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Πολλάκις

ὡς ἐκ τῆς σχέσεως ταύτης ἠναγκάσθησαν οἱ στρατηγοὶ εἰς ἐπιχειρήσεις ξένας τῇ ἐντολῇ των, ὡς καὶ εἰς πέσεις καὶ λεηλασίας συμμάχων ἐν πόλεω, ἵνα ἐπαρκῶσιν εἰς τῶν ξένων αὐτῶν στρατιωτῶν τὴν μισθοδοσίαν (Ἀρατ. Φιλιπ. Α, 46. Ἀριστοκρ. 666. 671. π. στελ. τῆς τριερ. 1202. — Ἀθῆν. ΙΒ, 43. 532). Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἐφηρίσθη στρατιωτικὸς μισθὸς τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ κατὰ Βεῖον πολέμου τῷ 406 π. Χ., ὠρισμένη ποσότης διὰ πᾶσαν τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Ἐἴτα ὠρίσθη κατ' ἡμέραν καὶ ἄνδρα.

Μίτρος (ὁ), ἐν γένει κλωστή, ἰδίως δὲ ὁ στήμιον, τὸ ὑφάδιον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 762. — Ηολλδ. Γ, 32).

Μίτρα, 1) ἡ ζώνη τῆς γυναικὸς περὶ τὴν ὀσφύ, δι' ἧ καὶ ἡ νέα κόρη ἢ τοιαύτης μὴ χρεῖσιν ποιοῦμένη ἄμιτρος λέγεται ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου (Ἦμ. εἰς Ἀρτ. 14. Ἀπλλ. Ῥόδ. Α, 388 Δ, 1024). — 2) Ζώνη τοῦ στρατιώτου ὑπὸ τῶν θώρακα, πολλάκις ἐπίχαλκος, λεπίδιωτή

ἢ ἀλυσσιδιωτὴ πρὸς προφύλαξιν τῆς γαστρὸς (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 157. 187. 216. Η, 867). — 3) Δεσμός ἢ ταινία πλοσυία, ὡς ἡ περιδεομένη ἐν πανηγύρεσιν εἰς τὸν θύρακον τοῦ Διονύσου (Ἀθῆν. Η, 28). — 4) Παράδεσμος ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, πᾶσαν τὴν κόμην καλύπτουσα, καὶ ὑπὸ τὴν αἰγὸν ἄνθεομένη, ἣν ἔφερον κυρίως οἱ Πέρσαι καὶ ἄλλοι βάρβαροι ἄνδρες ἢ γυναῖκες (Ἡρόδ. Α, 195. Ζ, 62. — Ἑβριπ. Ἑκ. 914. — Θεόκρ. ΙΖ, 19), ἐκεῖθεν δ' ἐγένετο δεκτὸς καὶ παρ'

Ἕλλησι. Μιτρίον δ' ἦν μικροτέρα μίτρα,

Μισθωτῶν Περσικῶν

Γοιχογραφεῖα ἐν Ποιτηρίῳ

μὴ δεδεμένη ὑπὸ τὴν κεφαλὴν. — 5) Ἐπιθε-

Προτομή ἐν Δράκῳ

Προτομή Πηρ. Μουσίου

τον τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης παρὰ τοῖς Πέρσαις (Ἡρόδ. Α, 131).

Μιτραδάτης, Μήδης, ὁ ποιμὴν εἰς δὴν ὁ Ἄρπαγος, διαταγῇ τοῦ Ἀστυάγου, ἔδωκε τὸν Κῆρον βρέφος ἵνα τὸν ἐκθῆσθαι εἰς τὰ θηρία (Ἡρόδ. Α, 110).

Μιτροδάτης, σατράπης τῆς ἐν Βιθυνία Δασκυλιτίδος (Ἡρόδ. Α, 120).

Μινασάλκις, ἴδ. Ἀνθολογία.

Μινασέας, ἐκ Πατρῶν, μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους, ἔγραψε περὶ τὰ 150 π. Χ. γεωγραφικὴν «περὶ ἡγεσιον» ἢ «περὶ πλοῦν» εἰς 8 βιβλία τοῦλάχιστον, πραγματευόμενα περὶ ἰδιαιτέρων τινῶν μερῶν τῆς γῆς. Ἐκ τῶν περιωθέντων ἀποσπασμάτων αὐτοῦ δὲν φαίνεται ὅτι ἦτο βαθὺς ἐπιστήμιον (Συλλ. Millot, Fragm. histor. græc.).

Μινασίππος, Σπαρτιάτης, πεμφθεὶς τῷ 373 π. Χ. μετὰ στάλου εἰς Κέρκυραν, ἵνα τοὺς ὀλιγάρχους ὑποστηρίξω, ἀποσπάσῃ τὴν νῆσον ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. Διγνώσας δὲ τὴν χάωσαν, ἐπολιόρκησε τὴν πόλιν, ἣτις καὶ ὑπὸ λιμοῦ πιεζομένη, ἐπεκαλέσαντο τὴν βοήθειαν τῶν Ἀθηναίων. Ἐπεμφθη δ' αἱ Ἀθῆναι αὐτῇ εἰς ἐπικουρίαν πελταστάς, καὶ ὤπλισαν στόλον.

Πρὶν δ' ἢ αὐτὸς ἐκπλεύσῃ, οἱ στρατιῶται τοῦ Μινασίππου, νομίζοντες ὅτι ἐμελλε τάχιστα νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν, ἐπαναστάντες διότι δὲν τοῖς ἔδιδε τὸν ὀρεϊλόμενον αὐτοῖς μισθόν, τὸν ἐφόνευσαν (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 4. — Δημοθ. Τιμκρ. 1188).

Μινᾶ, 1) σταθμὸς 100 δραχμῶν (= 436, 6 γραμμ.). — 2) Νόμισμα 100 δρ. Ἐν τάλαντον ἦν = 60 μναίς.

Μινάσιων, ἡγεμὸν τῆς Ἐλατείας ἐν Φωκίῃ, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους (Αἰλ. Π. Γ, 19).

Μιναῖος, ἱερεὺς ταύρος τῶν Αἰγυπτίων, λατρευόμενος εἰς Ὀνούπερ τὴν Ἡλιούπολιν, ὡς ὁ Ἄπις ἐν Μέμφιδι. Διέμενον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἡλίου, ᾧ ἦν καθιερωμένος. Ἐξέλιπε δ' ἡ λατρεία αὐτοῦ καὶ ὑπερῆσχεν ἡ τοῦ Ἄπιος ὅτε ὁ Καμβύσης κατηδάρασε τὸν ναὸν τῆς Ἡλιουπόλεως (Διόδ. Α, 34. — Στραβ. ΙΖ, 552).

Μνήμα, μνημεῖον, ἴδ. τάφος.

Μνήμη, ἴδ. Μοῦσαι.

Μνημονεκή, ἴδ. Σιμωνίδης.

Μνημοσύνη, ἴδ. Μοῦσαι.

Μνήμων, ἐν Κρήτῃ πιθανῶς γραμματεὺς δικαστηρίου (Ἀρατ. Πολιτ. Ζ, 8. — ἴδ. Ραγκ. Ἀπαντ. Γ, ΙΣΤ, σ. 135).

Μνησαγόρας ἢ Μιλησαγόρας, Ἕλληνας συγγραφεὺς (Ἀπλλδ. Γ, 10, 3).

Μνησαρέτη, τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς ἑταίρας Φρόνης (Πλούτ.).

Μνήσαρχος, 1) Σάμιος, πατὴρ τοῦ Πυθαγόρου (Ἡρόδ. Δ, 95). — 2) Υἱὸς τοῦ Πυθαγόρου, διάδοχος τοῦ Ἀρισταίου εἰς τὴν Πυθαγόρειον σχολὴν. — 3) ἢ Μνησαρχίδης, πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου. — 4) Τύραννος ἐν Χαλκίδι τῆς Βιθολίας. — 5) Μαθητὴς τοῦ Παναητίου, ἀρχηγὸς τῶν Στωϊκῶν περὶ τὰ 119 π. Χ., ἀντίπαλος τῶν ρητόρων (Cic. de Or. I, 11, 45, 48, 88. Acad. II, 32, 60. Fin. I, 2, 6).

Μνησθεΐδης, εἰς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις (Ξενφ. Ἑλλ.).

Μνησίθεος, Ἀθηναῖος ἰατρός καὶ ποιητὴς (Ἀθήν. Β, Γ).

Μνησιθεύς, Ἰρῶς, ἀπόγονος τοῦ Ἀσασαράκου, μετὰ τοῦ Αἰνείου ἀπέλυθ' εἰς Ἰταλίαν (Υἱν. μὺθ. 273).

Μνησικακεῖν, ἴδ. ἀμνηστειν.

Μνησικλής, 1) Συκοφάντης ἐν Ἀθήναις (Δημοθ. Βιωτ. 1010. — 2) Ἀθηναῖος, ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους, ἀικοδομήσας τὰ Προπύλαια, τ' ἀντικαταστήσαντα τὸ ἀρχαῖον ἐνεαπύλον, ἐν 5 ἔτεσιν, ἀπὸ τοῦ 437 μέχρι τοῦ 432 π. Χ., ἐπὶ δαπάνῃ 2012 ταλάντων (=12,072,000 τῶν τότε δραχμῶν).

Μνησίλεως, υἱὸς τοῦ Πολυδεύκου καὶ τῆς Φοίτης, ἔχων ἀγαλμα εἰς τὸν ναὸν τῶν Διοσκούρων ἐν Κορίνθῳ (Ἀπλδ. Γ, 11, 1. — Παισι. Β, 22).

Μνησίλοχος, 1) εἰς τῶν Ἀ' τυράννων ἐν Ἀθήναις (Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 2). — 2) Υἱὸς Εὐριπίδου τοῦ τραγικοῦ, ὑποκριτῆς, βοηθῶν τὸν πατέρα του εἰς τὴν ποίησιν τῶν δραμάτων του.

Μνησιμάχη, θυγάτηρ τοῦ Δεξιμένου ἐν Ὠλένῃ τῆς Ἀχαΐας, ἣν ὁ Ἡρακλῆς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τῆς βίας τοῦ μνηστήρος αὐτῆς Εὐρυτίανος (Ἀπλδ. Η, 5, 5).

Μνησιμάχος, ποιητὴς τῆς μέσης κοιμωδίας ἐν Ἀθήναις, οὗ ἑπτὰ δράματα μνημονεύονται. Σώζονται δὲ τινὰ λείψανα αὐτοῦ, μαρτυροῦντα τὴν εὐφυίαν του.

Μνηστῆρα, μία τῶν Δαναῶν, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Αἴγιον (Ἀπλδ. Β, 1, 5).

Μνωῶτες ἢ μνωταί, οἱ ἐπίσημοι δεῦλοι ἐν Κρήτῃ, ἀναλεγόμενοι πρὸς τοὺς Βίβλους τῆς Σπάρτης (Στράβ. Η, 817. — Ἀθήν. ΣΤ, 99). Ἡ τάξις αὐτῶν ἐλέγετο μνωταί, καὶ ἦσαν ἴσως ἐπώνυμοι τοῦ Μίνωος, ὡς τοῦ ἥρωος τοῦ ἐγγωρίου στοιχείου, τοῦ εἰς τοὺς Δωριεῖς ὑπόδουλοθέντος. Συνήρχοντο δὲ καὶ εἰς σύνοδον (Ἀριστ. Πολιτ. Β, 7), λείψανον τῆς ἀρχαίας αὐτῶν ἀνεξαρτησίας καὶ ἐκαλλιεργεῖν οὐχὶ εἶδα, ἀλλὰ τὰ δημόσια κτήματα.

Μιοδάκαι, μέγας λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας (Πτολμ.).

Μιόδιος, ἴδ. Μέτρα.

Μιόθακες, **Μιόθωνες**. Οἱ Ἑβραῖοι οἱ ἐν τοῖς οἴκοις τῶν Σαρματιῶν μετὰ τῶν παιδίων ἀνατρεφόμενοι, καὶ εἶτα συνήθως ἀπελευθερούμενοι, εἰ ἀφ' ἑταί (Αἴλ. Π. Γ. Η, 43. — Ἀθήν. ΣΤ, 271. — Ἡσυχ. — Ἀριστ.)

Μισοδῶνη, ἴδ. Μισοδῶνη.

Μιοῦρα, δηλοῖ ἀρχικῶς μέροσ (Ὀμ. Ὀδ. Υ, 171), ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐκάστη ἀπονεμηθεῖσα μερὶς ἢ διάρχεια τοῦ βίου, «μιοῦρα βιότοιο» (Ἰλ. Δ, 170), ὡς καὶ τὸ μέρος εὐνοχίας τὸ ἐκάστη δεδομένον, καὶ ὁ θάνατος αὐτῆς (Ἰλ. Γ, 101. Ὀδ. Β, 100). Ἐντεῦθεν ἐπροσωποποιήσεν ἡ ποίησις τὴν ἰδέαν ταύτην εἰς θεότητά τινα, ἥς τὰς ἀποφάσεις ἐδύναντο, καθ' Ὀμηρον (Ἰλ. Η, 434. Υ, 115), νὰ μετατρέψωσιν ὁ Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ, καὶ ἐφ' ἧς καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἐλευθερία ἐξήσκει ἐπιρροήν (Ὀδ. Α, 34). Ἐντελῶς ὁρισμένη ὅμως δὲν φαίνεται παρ' Ὀμήρῳ ἡ σχέσις τοῦ Διὸς πρὸς τὴν μοῖραν, ὅτι ἐν ἧ παρ' αὐτῷ καίτοι τὸ ἀγαθὸν καὶ κακὸν (Ὀδ. Δ, 234. Ἰλ. Ω, 527), ἀφ' ἑτέρου εἶχε στάθμην εἰς τὰς χεῖρας (Ἰλ. Θ, 19. Χ, 209), εἰς ἧς τὴν ῥῆσιν ὑπέκει ἡ θέλησις αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ἐνίοτε δυσφοροῦσα καὶ κατεβημισταμένη ὡστε, καθ' Ὀμηρον, ὅτε μὲν ἦσαν οἱ θεοὶ ἴσοι τῇ μοῖρᾳ, ὅτε δ' ὑπέκυπτον εἰς αὐτήν. Ἡ πολλῶν θεῶν ὑπαρξίς περιώριζε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν δύναμιν ἐκάστου ἐξ αὐτῶν διὰ τῆς τῶν ἄλλων δυνάμεως, δι' ἧ καὶ λογικῶς ἠναγκάζοντο εἰ τότε νὰ παραδέχωνται ἀνωτέρῳ τινὰ ἰσχύϊν, ἣν ὅμως δὲν ἐτόλμων ἐκελεῖν νὰ προσωποποιήσωσι, χορηγοῦντες αὐτῇ ὁρισμένως ἐπιρροήν ἀνωτέραν τῆς τῶν θεῶν, ἀλλ' ἀπέδιδον αὐτῇ χαρακτήρα σκοτεινόν τινα καὶ ἀθέβητον, καθ' ὅν, ὅτε μὲν ἀπεριόριστως ἤρχοντο ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὡς τῆς ἀνάγκης καὶ αἰωνίας τάξεως μέρος ἀναγκαῖον καὶ ἀναπόσπαστον, ὅτε δὲ ἦν εἰμαρμένη σιδηρᾷ, ἀμετάβητος, φθονερά καὶ ὀμῆ, καὶ ἄλ-

λοτε ἐξελαμβάνετο ὡς τῇ θελήσει τῶν θεῶν ὑποτασσομένη. Ἐν Ὀμήρῳ μνημονεύεται ἡ Μοῖρα ἐνίοτε ἐνικῶς, ἐνίοτε δ' αἰ Μοῖραι, πληθυντικῶς (Ἰλ. Ω, 49), ὡς μυθικῆ προσωποποιήσις, ὡς κλώθουσαι τῶν ἀνθρώπων τὰς τύχας, δι' ἧ καὶ τὸ ἐπίθετον κατακλώθεις λαμβάνουσι (Ὀδ. Η, 147). Ὁ δ' Ἡσίοδος λέγει αὐτὰς τρεῖς (Θεογ. 217. 904), καὶ τὰς ὀνομάζει Κλωθῶ, τὴν κλώθουσαν (τὰς ἀνθρωπίνους τύχας), Λάχαισιν, τὴν τὸν λαχὸν διανέμουσαν, καὶ Ἄτροπον, ἣτις οὐδέλως ἀποτρέπεται, θυγατέρας τῆς Νυκτὸς, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος. Καὶ ἐνίοτε μὲν ἐν τοῖς μετέπειτα παρίστανται ὡς αἱ ἀνώταται καὶ αὐστηραὶ θεαὶ τῆς τύχης, αἱ τὴν ἀνάγκην ἐπιβάλλουσαι, καὶ σκήπτρα εἰς τὰς χεῖρας ἔχουσαι, τῶν Ἑρινύων τὸ ἔργον παρασκευάζουσαι, νῦν δὲ ὡς τοῖς ἀνθρώποις τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐπιμετροῦσαι, τὴν γέννησιν αὐτῶν ἀποραρίζουσαι, δι' ἧ καὶ ταύτιζονται μετὰ τῶν Βίβλουσιν, καὶ τῆς ζωῆς τὰς τύχας ἐπικλώθουσαι, ὡστα καὶ ἐγνώριζον καὶ προέλεγον αὐτὰς, καὶ τὸ τέλος ἐπέφερον, δι' ἧ καὶ Κήρες ἐλέγοντο (Πλάτ. Δημ. Ι, 616. — Ὀν. Μετ. VIII, 452. Τριστ. V, 3, 25. — Ηοσ. C. S. 25). Ἐνίοτε ἔλεγον αὐτὰς οἱ ποιηταί, μάλιστα οἱ Ῥωμαῖοι (Ὀν. Μετ. XV, 781. Καίλλι, LXIV, 300), γραιὸς ἀσχήμους ἄλλ' ἢ τὴν γῆν παρίστα αὐτὰς ὡς νέας γυναῖκας ἐμβριθεῖς, ὧν ἡ μὲν Κλωθῶ εἶχε τὸλύκην, ἡ Ἄτροκτον εἰς τὰς χεῖρας, ἡ δὲ Λάχαισις τὸν μίτον τοῦ βίου, ἡ σφαῖραν αἰνιτομένην τὰς ἀγχιτροφούς περιπετεῖας αὐτοῦ, καὶ ἡ Ἄτροπος τὴν τέμνουσαν αὐτὸν ψαλλίδα, ἢ καὶ στάθμην ἐκτιμῶσαν τῶν ἀνθρώπων τὰς πράξεις, ἢ ὀρολόγιον δεικνύον τοῦ θανάτου τὴν ὥραν. Ἱερὰ τῶν Μοιρῶν ὑπῆρχον ἐν Κορίνθῳ, ἐν Σπάρτῃ, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Ταύτησι σχεδὸν τῇ Μοῖρᾳ ἦν ἡ Αἴσα, ὁμοίως τὸ μέροσ ἀρχικῶς δηλοῦσα, εἶτα δὲ καὶ αὐτῇ ταύτιζομένη ἐν τῇ τοῦ ἀνθρώπου εἰμαρμένῃ ἢ τῷ πεπωμένῳ (Ὀμ. Ἰλ. Υ,

127. Ὀδ. Η, 197), μὴ οὖσα ὅμως ὁρισμένον τι πρόσωπον ὡς θεότης.

Μοῖρες, 1) Ἑλλῆν γραμματικῶς, ἀτικιστῆς ἐπιλεγόμενος ἐπὶ Ἀδριανοῦ, τῷ 130 π. Χ. Αἱ Ἀττικαὶ αὐτοῦ λέξεις εἰσι λεξικὸν μετρίας ἐκτάσεως τῶν ἰδίως παρὰ συγγραφεῶσιν ἐν χρήσει ἀττικῶν ἐκφράσεων, ἐλαττούμενον τῶν ἔργων τοῦ Ἀρποκρατίωνος, Φρυγίχου καὶ Πολυδεύκου. — 2) Διήγη μεγίστη τῆς μέσης Αἰγύπτου Δ τοῦ Νείλου, παρὰ τῇ πόλει Ἀραινῶν ἐλέγετο σκαφεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μοῖριδος (Ἡρόδ. Β, 13, 148), ἀλλὰ ἀκριβέστερον ὑπὸ τοῦ Ἀμενεφῶς Γ, τῆς 12 δυναστείας (2905 — 2863 π. Χ.), τὸ αἰγυπτιακὸν ὄνομα Μέρει, τὸ σημαῖον λίμνην ἔχουσα, καὶ δεχομένη τοῦ Νείλου τὰ ὕδατα ἐν περιφερείᾳ 1600 σταδίων καὶ εἰς βάθος 50 ὀργυμῶν. Ἐν τῷ μέσῳ δ' εἶχε δύο 400' ὕψηλάς πυραμίδας μετὰ λιθίνων κολοσσῶν ἐκατέρωθεν (Διόδ. Α, 52. Στράβ. ΙΖ, 810).

Μοισροκλής, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, εἰς ἐκτῶν ζητηθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ τῷ παραδοθῶσι (Δημοθ. Ἀρριαν.).

Μοισρῶ ἢ Μοισρῶ, ποιήτρια ἐκ Βυζαντίου, μήτηρ ἢ κατὰ τινὰς θυγάτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου τραγικοῦ ποιητοῦ Ὀμήρου, καὶ σύζυγος τοῦ φιλολόγου Ἀνδρομάχου, περὶ τὸ 312 π. Χ. Ἐνὸς τῶν ποιημάτων αὐτῆς, ἐπιγραφομένου Μνημοσύνη, διετήρησε στίχους καὶ ὁ Ἀθήναιος (ΙΑ). Καὶ δύο δ' αὐτῆς ἐπιγράμματα περιλαμβάνονται ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Μοισσα, ἴδ. Θράκη.

Μοιχεῖα, ἐν Ἀθήναις καὶ τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ὁ τὴν νόμιμον σύζυγον του εἰς παρανόμους σχέσεις ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαβῶν, ἐδικαιοῦτο νὰ φονεῖται αὐτοχειρὶ τὸν μοιχόν, ἢ νὰ καταδιώξη αὐτὸν διὰ γραφῆς μοιχεύειας πρὸ τῶν θεομοσθεῶν, καταδικαζόμενον εἰς πρόστιμον, ἂν τὸ ἐγκλημα ἀπεδεικνύετο. Ἡ δὲ γυνὴ περιέπιπτε τότε εἰς ἀτιμίαν, ὀφείλα νὰ καταλείψη τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου, ἐφ' ὅν

άλλως ή άτιμία εξετάινοτο, και τή άπηγορεύετο ή είσοδος εις τούς ναούς (Δρμθ. κ. Νεαίρ. 1367. 1373.—Δίσχ. κ. Τιμάρχ. 36).

Μολώνες ή **Μολιονίδαι**, ο Εύρυτος και ο Κτέατος, δίδυμοι υιοί του Άκτορος (δ' ο και Άκτοριδαι και Άκτορ(ωνες προσέτι έλέγοντο) ή του Ησσιδώνος και της Μολιόνης, αδελφής Αύγείου, του βασιλέως των Έπειών, συνεξεστράτευσαν παίδες έπι μετά των Έπειών κατά της Πύλου εν "Ηλιδι (Όμ. Ίλ. Α, 709. 756) έφρονεύθησαν δ' υπό του Έρακλέους (ιδ.), και ο τάφος αυτών έδεικνυτο εν Κλειωναίς της Άργολίδος. Έπι των έπικηδείων αγώνων του Άμαρυγκέως ένίκησαν τον Νέστορα εις την άμαξοδρομίαν (Όμ. Ίλ. Ψ, 638). Ήσαν έε ο μέν Κτέατος πατήρ του Άμτιμάχου, ο δ' Εύρυτος του Θαλπίου, των δύο άρχηγών των Έπειών πρό της Τρωάδος (Όμ. Ίλ. Β, 620). Ο Ήσώχιος και οι μετ' αυτών έπιν τους διδύμους αδελφούς διφυσεις, ήτοι εις έν σάμα συνηνωμένους.

Μολώεις, ποταμός της Βοιωτίας προς τας Πλαταιάς (Ηρόδ. Θ, 57).

Μολορχος ή **Μόλορκος**, κένης τις εν Κλειωναίς, ξενίσας τον Έρακλέα ήτε έφένευσε τον Λέοντα της Νεμέας (Άπλδ. Β, 5, 1).

Μόλος και **Μώλος**, υίός του Δευκαλίωνος, πατήρ του Μηριόνου (Όμ. Ίλ. Ν, 249.—Άπλδ. Γ, 3, 1).

Μολοσσαί, Έλληνική φυλή, κατά την παράδοσιν υπό Πύρρου του Άχιλλέως εκ Θεσσαλίας εις Ήπειρον όδηγηθείσα, και κυριεύσασα εκεί την Δωδωναίαν χώραν Β του Άμδρακικού κόλπου (Πλούτ. Πύρ. Α.—Juv. XVII, 3.—Liv. VIII, 34, XV, 26). Καταλαβόντες δε μετ' ού πολύ τή Δωδωναίαν μαντείαν, άνεδείχθησαν ο ίσχυρτατος της χώρας λαός (Ηρόδ. ΣΤ, 127). Μέρος αυτών είχε παρακολουθήσει εις Άσίαν τούς Ίωνας (Ηρόδ. Α, 146). Παντοίως δε μετά βαρβάρων συναναμιγνέντες, έθιωρούντο ως ήμιβάρ-

βαροι (Θουκ. Β, 80). Οι βασιλείς αυτών, Αιακίδαι τή γένος, άνηγορεύθησαν βασιλείς πάσης της Ήπειρου, ήσαν ίσχυροί και πρωτεύουσαν ειχον τή Πάσσαρον (Πλούτ. Πύρρ. Ε.—Liv. XLV, 20). Μετά δε τον πελοποννησιακόν πόλεμον έκυρεύσαν την Άμδρακίαν, και εκεί μετήγαγον την πρωτεύουσάν. Μετά τον θάνατον δε Πύρρου του Γ', διεσπάσθη τή κράτος των, και περιήλθε μετ' ού πολύ εις την εξουσίαν των Μακεδόνων, και ειτα την των Ρωμαίων. Γνωστοί ήσαν εν τή αρχαιότητι οι μολοσσαί, ήτοι οι μολοσσαί Οηρηυτικοί κύνες (Virg. G. III, 405.—Hor. Sat. II, 6, 114).

Μολοσσίς, υίός του Πύρρου και της Άνδρομάχης, τον Έλενον διαδεχθείς εις τον θρόνον της Ήπειρου, ήτις άπ' αυτού εκλήθη Μολοσσία (Παισ. Α, 11.—Στφ. Βυζ.).

Μολουρίς πέτρα, κρημνός εν Μεγαρίδι, άφ' ου ή Ίνώ έρρίθη εις την θάλασσαν μετα του Μελικέρτου (Παισ.).

Μολπαδία, μία των τριών θυγατέρων του Σταφύλου και της Χρυσοθέμεδας, αίτινες έρρίθησαν εις την θάλασσαν διότι, εν ψ έκοιμώντο, χοίροι άνέτρεψαν τούς πίθους οίνου ούς ο πατήρ των τας ειχεν έμπιστευθή να φυλάξωσι (Διόδ. ΙΣ, 63).

Μολυβδία, τή διά της σφενδόνης ριπτόμενον τεμάχιον μολυβδου, τή σχήμα μάλιστα άμυγδαλωτόν έχον, και συνήθως μετ' έπιγραφής. ΔΙΕΒΑΙ, ή άλλης τινός όμοίας. "Ιδ. Σφενδόνη.

Μολύκραια ή **Μολύκρειον**, πόλις Αιτωλική κατά την είσοδον του Κορινθιακού κόλπου, ΝΑ της Ναυπάκτου, έχουσα λιμένα και ναυν του Ησσιδώνος. Ίδρύθη υπό των Κορινθίων μετα την είσβολήν των Έρακλειδών (Θουκ. Γ, 102) πρό του Πελοποννησιακού δε πολέμου έκυριεύθη υπό των Άθηναιών, και μετέπειτα υπό των Αιτωλών. Τόπρακείμενον άκρωτήριον Άντιρριον έπωνυμάσθη κατ' αυτήν και Ριον Μολυκρικόν ή Μολύκρειον.

Μόλων, ιδ. Άπολλώνιος.

Μοναρχία, ιδ. Πολιτεύματα.

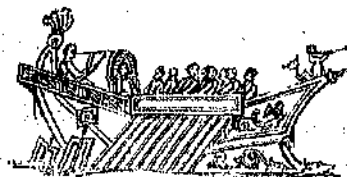
Μόνουλος, ο μόνος, ούχι διπλός, και ούχι ποικίλος αώλός, και ο τοιοϋτον ή μόνος ή άνευ συνόδου άλλων όργάνων αώλός.

Μονάχη, πόλις Ίνδική έντός του Γάγγου, πρξ τή νήσφ Έπυρόβανη (Πτολ. Ζ, 4).

Μονήτυον, πόλις των Ιαπιδών έπι της Λιβουρνίας (Στρβ.).

Μονοίκου λιμάν, πόλις της Αιγυπτιακής εν τή άνω Ίτάλία, μετα ναού του Έρακλέους, ως προστάτιου των ναυτιλομένων (Στρβ.—Στφ. Βυζ.). Νυν Μονασα.

Μονόκροτος ή **μονήρης**, ναός (ιδ.) έχουσα μίαν μόνην σειράν κωπών.

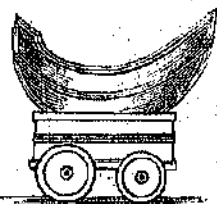
Μονόλιθος, κίων, άνδριάς κτλ. έε ένός μόνου λίθου κατασκευασμένος.

Μονομάχοι, εκκαλούντο υπό των Έλλήνων οι παρά τοις Ρωμαίοις Gladiatores, οι εις δημόσια θέατρα μαχόμενοι και άλληλοκτονούμενοι δοϋλοι, ένίοτε και έλεύθεροι πρός τέρψιν του παρακαθημένου λαού. Έόάποτροπαιον τοϋτο έθος άπέκρουσαν πανταχοϋ και πάντοτε τή ήμερα ήθη των Έλλήνων, ει και έδέχθησαν τας θρησμομαχίας παρά των κατακτητών εις τας γυμνασιαίων. Και ύπήρχον εν Ρώμη και μονομα-

χοτρόφοι, οι τοιοϋτους δυστυχείς μονομάχους εις την τέχνην της άλληλοκτονίας διδάσκοντες, ή άλλως τοιοϋτους τρέφοντες και εις τας δημόσια θέαματα ένδιόκλοντες. Ο εις τας μονομαχίας ταύτας εις νίκης και τον αντίπαλον αυτου φονεύσας άπηλλάττετο της παραιτέρω εξασκήσεως της βδελυράς ταύτης τέχνης, ο δε βαρέως τραυθείς έδύνατο δι' άνάταξιν της χειρός να ζητήση έλεος παρά του κοινού των θεατών, άφ' ου έξηρτάτο, άν ήθελε, να επιτρέψη τή τέλος του αγώνος και χαρίση αυτῷ την ζωήν, ή να επιμείνη μέχρι της έντελευς αυτου σφαγής, όπρ έγίνετο πάντοτε δε δμονομάχες ήν έγκληματίας καταδεδικασμένος εις θάνατον.

Μονόξυλον, ως και νυν, κλισίριον έε ένός μόνου ξύλου κατασκευασμένον. Είς Ρωμαίους χρόνους τοιαυτα έφέροντο έφ' άμαξών κατόπιν των στρατευμάτων προς διάβαση των ποταμών ένθα έλειπον γέφυραι. Έε τοϋ κίτους του Άντωνίου εν Βόρην.

Μονόπτερος, νάξικος σύγκαιμενος έε ένός μόνου στρογγύλου περιστυλίου, άνευ σηκού, ολον ήν, κατά Βιτρούβιον (VII. Ρηολ. 12), τή εν Τέφιερον του Βάκχου, και πιθανώς έπι της Άκροπόλεως των Άθηνών όναός του Αύγουστου και της Ρώμης. Ίσως και ο έπι εν Ηεουζόλη ύφιστάμενος ναός του Σεράπιδος.

Ναός Σεράπιδος

Μονοχέτων, και οί ο χίτων κατ' Όμήρω (Όδ. Ε. 488), ο τον χιτώνα μόνον φέρων, και έπ' αυτου ούδέν περιβόλαιον. Ούτως έλέγοντο και οι Σπαρτιάτιδες. "Ιδ. Χιτών.

Μονοχρώματα, ζωγραφίαι εἰς ἃς γίνεται χρῆσις ἑνὸς μόνου χρώματος, ὡς ἐπὶ τῶν ἀγγείων, ὅτε αἱ γραφαὶ εἰσὶν ἐρυθραὶ ἐπὶ μελαινης ἐπιφανεῖας, ἢ τὸ ἐναντίον.

Μόνυχος, εἰς τῶν Κενταύρων, ὃν ὁ Νέστωρ ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου (Ον. Μετ. XII, 499).

Μόρα, τὸ πέμπτον μέρος τῆς ὅλης παζικῆς δυνάμεως τῶν Σπαρτιατῶν. Ἰδ. Στρατὸς.

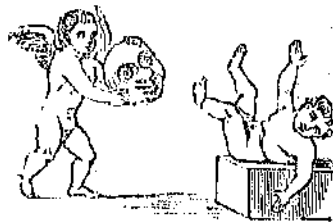
Μοργαντένη ἢ **Μοργάντιον**, πόλις ἐν τοῖς ἐνδοτέροις τῆς Σικελίας, παρὰ τῷ ποταμῷ Συρμαίῳ, πιθανῶς ΝΑ τοῦ Ἀγυρίου, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐξ Ἰταλίας ἐκδήθεντων Μοργγητῶν (Θουκ. Δ, 65. — Λίν. XXVI, 21. — Σίε. Υαν. III, 48). Κατὰ Λίβιον (XXVI 27), Ἰσως λεκανοασμένως, παραλία μετὰ λιμνὴν δεχομένου στέλλον Ῥωμαϊκόν. Κατὰ Στράβωνα (ΣΤ, 257), παρήγεν οἶνον καλόν.

Μοργγητες, λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας παρὰ τῷ Ῥγγίῳ. Ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν Οἰνωτρῶν εἰς Ἰταλίαν, ἐκτίσεν ἐκεῖ τὸ Μοργγησιον. Κατ' ἄλλους οἰνωτρικῆς φυλῆς καὶ αὐτὸς (Στράβ. ΣΤ, 257).

Μορταί, ἐλαίαι ἐν Ἀθήναις, κίτινες, ὑποτιθέμεναι ὅτι κατήγοντο ἐκ τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἱερᾶς ἐλαίας τῆς Ἀθηναίης, ἣσαν καὶ αὐταὶ ἱερὰ τῇ θεᾷ, καὶ ἂν ἐν ἰδιωτικῷ ἔθελον κτήματι, ὁ καρπὸς αὐτῶν ἐξέμισθοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπὲρ τοῦ ναοῦ, ὃ δ' ἐρικρῶν μίαν ἐξ αὐτῶν ἐτιμωρεῖτο δι' ἐξορίας καὶ δημεύσεως. Ἐν γένει δ' οὐδαίς Ἀθηναῖος ἐπετρέπετο νὰ ἐρικρῶσι πλείονας τῶν δύο ἰδιοκτῆτων αὐτοῦ ἐλαίων ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ἢ κατεδικάζετο εἰς πρόστιμον 200 δραχμῶν δι' ἕκαστην. Κλάδον ἐλαίας εἶχον διὰ χειρῶν οἰκίται.

Μορσιανή, ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Γαλατίας (Στράβ.).

Μορμολύκετον, προσωπεῖον κατεσκευασμένον εἰς ἐκφύβριν τῶν παιδίων (Στράβ. Α. — Πορφύρ.) ὡς τὸ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐκ τινος τοιχογραφίας ἐν Ῥεσίῳ τῆς Ἰταλίας.

Μορμῶ ἢ **Μορμῶ**, μυθικὸν τι δαιμόνιον, ἐπινοηθὲν ὡς φρόνητρον τῶν παιδίων (Ἀρσεν. Ἀχαρν. 582. Εὐρ. 474. Ἰπκ. 693. — Ξεν. Ἰβλ. Δ, 4, 17). Τὸ αὐτὸ περιστῶν προσωπεῖον ἦν τὸ μορμολύκειον.

Μόρσιμος, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τραγωδοποιῦ Φιλοκλέους, ἀδελφὸς τοῦ Μελαθίου (Ἰδ.), ἰατρὸς καὶ ποιητὴς τραγηδῶν καὶ αὐτὸς, κωμωδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν παζὴν πρὸς τὸν καὶ τὸν ἐκδεδιγημένον του βίον (Ἰπκ. 707. Βάτρ. 151. Ἰπκ 408). Οὐδὲν αὐτοῦ διασωθῆ.

Μόρουχος, Ἀθηναῖος, ἀδόκιμος τραγωδοποιὸς ἐπὶ Ἀριστοφάνους (Ἀχαρν. 885. Σφ. 502), χλευάζοντος αὐτοῦ τὴν ποίησιν καὶ τὰ ἦθη.

Μορφεύς, υἱὸς τοῦ Ἰππου, θεὸς τῶν ἐνείρων μετὰ τοῦ Ἡϊκέλου, Φοβήτορος καὶ Φαντάνου, παριστώμενος ἐπὶ γλυφῶν ὑπόπτερος (Ον. Μετ. XI, 733).

Μορφεῶ, ἐπίθετον ὄψ' ὁ ἐλατρεῖτο ἢ Ἀφροδίτῃ ἐν ναῶ ἐν εἶχεν ἐν Σπάρτῃ, καὶ εἰς ἐν τὸ ἀγάλμα αὐτῆς παρίστατο φέρων τοὺς πόδας δεξιὰ (Πλουτ. Γ, 15).

Μοσύνοικοι, οἱ κατοικοῦντες ἐν μοσύνῳ, ἑλληνικαὶς κωμικαῖς καλύβαις, λαὸς τοῦ Πόντου παράλιος, πολεμικὸς καὶ τραγῆων ἠθῶν. Ἰῶν ἐχθρῶν ἀποκόπτοντες τὰς κεφαλὰς, περιέφερον αὐτὰς μετὰ μουσικῆς καὶ χορῶν τοῦ γάμου δὲν εἶχον τὰς διατάξεις τὸ τρώγειν ἦτο ἡ μεγαλύτερα τῶν ἀπολαύσεως, δι' ἃ καὶ διὰ πολλῆς τροφῆς ἐπάχον τῶν πλουσίων τὰ παιδία. Ὁ βασιλεὺς ἐτρέφετο δημοσίᾳ δαπάνῃ· ἀλλ' ἂν ποτε δυσηρατοῦντο κατ' αὐτοῦ, τὸν ἄφρονον ἢ ἀποθάνῃ τῆς κείνης (Ἡρόδ. Γ, 94. 7, 78. — Ξεν. Ἀν. Β, Γ, 4).

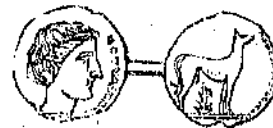
Μόσυχλος, Ἰδ. Α ἡ μ ν ο ς.

Μοσχίων, 1) Ἀθηναῖος τραγικὸς ποιητὴς, ὀλίγον νεώτερος τοῦ Εὐριπίδου, ὡς φιλήδονος καὶ τρυφηλὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν χλευαζόμενος. Ὀλίγοι στίχοι αὐτοῦ σωζόμενοι εἰσὶν εὐφραδεῖς καὶ ἁρμονικοὶ, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Εὐριπίδου, ὃν φαίνεται μιμηθεῖς. — 2) Ἰατρὸς ἀθεβαίου ἐποχῆς, οὐ ὁ Ἰαληνὸς συνεχῶς μνημονεύει. Ἐγγραψε «περὶ τῶν γυναικῶν παθῶν». — 3) Κατὰ σωζομένην ἐπιγραφὴν γλύπτης Ἀθηναῖος, συνεργασθεὶς, πιθανῶς ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κορίνθου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, μετὰ δύο ἄλλων, τοῦ Διονυσσοδώρου καὶ τοῦ Ἀδάμαντος, ἀγάλμα Ἰσίδος.

Μόσχοι, κάτοικοι τῆς Ν. Καρχιδος περὶ τὸν Φάσιον (Ἡρόδ. Γ, 94. Δ, 72. — Στράβ. ΙΑ, 497). Κατ' αὐτοὺς δ' ἐκαλεῖτο μέρος τοῦ Καυκάσου «τὰ Μοσχικὰ ὄρη» (Πλουτ. Πομπ. ΑΔ. — Στράβ. Α, Β ΙΑ, 192).

Μόσχος, Ἰδ. Θ ε ὁ κ ρ ι τ ο ς.

Μοσῶν, ἀρχαία πόλις Σικελικῆ, ἐπὶ νησιδίου, 6 στάδια ἀπέχοντος τῆς ΒΔ ἀκτῆς, καὶ μετ' αὐτῆς διὰ γεφύρας συνδεομένου.

Κατὰ Θουκυδίδην (ΣΤ, 2) ἴδρυσαν αὐτὴν Φοίνικες παρὰ τοῖς Ἐλύμοις, κατὰ δὲ τὸν μῦθον (Στράβ. Βυζ.), ὁ Ἡρακλῆς, δοὺς αὐτῇ τὸ νομα τῆς γυναικὸς ἦτις τῷ κατήγγειλε τὸν ἐν Ἰταλίᾳ κλέπτην τῶν βοῶν του. Κατ' ἀρχὰς ἦν ἐπίσημος πόλις ἀφῆρασε δ' αὐτὴν ἀπὸ τῶν Καρχηδονίων ὁ Διονύσιος, τῷ 397 π. Χ. Εἶτα δὲ, κατακτῆσας πάλιν αὐτὴν ὁ Ἰμλίκων, μετέθετο τοὺς κατοίκους εἰς Λιλύβαιοι (Διόδ. ΙΙ, 54. ΙΑ, 48, 52, ΚΒ, 14).

Μούλιος, 1) Σόζυγος Ἀγαμήδης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Λύγειου, φαναθεὶς ὑπὸ Νέστο-

ρος (Ὀμ. Ἰλ. Α, 739. — 2) Δύο Τρῶες, φαναθέντες ὁ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεῖος, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου (Ὀμ. Ἰλ. ΙΙ, 696. Υ, 472). — 3) Κήρυξ τοῦ μνηστήρος Ἀμφινόμου ἐκ Δουλιχίου (Ὀμ. Ὀδ. Σ, 423).

Μοῦμιος (Α), ὡς ὑπατος τῷ 146 π. Χ. πεμφθεὶς εἰς Ἀχαίαν, ἣν εἶχεν ἤδη σχεδὸν ἐντελῶς καθυποτάξει ὁ προκάτοχος αὐτοῦ Μέτελλος· καίτοι μὴ διαπρέπων διὰ πολεμικῆς ἱκανότητος ἐνίκησεν ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς, ἐνεκα τῆς ἐπιμείζονος ἀνικανότητος τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Δαιαίου, ἐπῆλθε κατὰ τῆς Κορίνθου, ἣν εὖρε κατὰ μέγα μέρος ἐγκαταλειμμένην ὑπὸ τῶν κατοίκων καὶ τὰς πόλεις ἠνεωγμένας. Οὐχ ἦττον δ' ἐδίστασε κατ' ἀρχὰς νὰ εἰσέλῃ· ἀλλὰ τέλος εἰσελθὼν, κατέσφαξε βαρβάρως καὶ ἔσυραν εἰς αἰχμαλωσίαν ὄσους εὗρεν ἐκ τῶν κατοίκων, καὶ ἐλεηλάτησε καὶ κατέστρεψεν ὅ,τι εὗρεν ἐν αὐτῇ. Τόσον δ' ἦν ἀμαθῆς καὶ βέλους, ὥστε τοὺς στρατιώτας, αἰς παρέδωκε τὰς εἰκόνας καὶ ἄλλα ἔργα μεγάλων καλλιτεχνῶν ἵνα τὰ φέρωσιν εἰς Ῥώμην, ἠπειλήσεν ὅτι, ἂν τ' ἀπολέσωσι, θά τοὺς κατεδίχαζε νὰ κατασκευάσωσιν ἄλλα ὡς αὐτὰ (Vell. Ρατοια. Ι, 13, 14). Εἰς τὴν Ῥώμην δ' ἐτέλεσε Θράσιμβον, καὶ τῷ ἐδόθη τὸ ἐπωνύμιον ὁ «Ἀχαϊκὸς».

Μουνοχία ἢ **Μουνοχία**, 1) Ἰδ. Πειραιεῖς. — 2) Τὰ Μοῦνοχία,

ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος Μουνοχίας, καθιερωθεῖσα εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, καὶ τελομένη ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃ Μουνοχιῶνος. Προσεφέροντο δ' ἐπ' αὐτῆς τῇ θεᾷ τυρόπλαστοι πλακοῦντες, λεγόμενοι Ἀμφιφιδεῖς, διότι περιεκυκλοῦντο ὑπὸ ἀνημμένων κηρίων (Πλάτ. Πολιτ. Ἀθ. — Ἀθην. ΙΔ, 645. — Σειβ. λ. Ἀνάστ. — Ἠσὺχ. Ἰστορικ. Μ. λ. Ἀμφ. — Ἠσὺχ. εἰς Ἰλ. Σ).

Μοῦνοχος, 1) υἱὸς Παντακλέους, Ἀθηναῖος, οὐ ἐπώνυμος ἦν ὁ λόφος τῆς Μουνοχίας (Ἰδ. Ἀττικῆ), ἀρχηγὸς τῶν Μουνοχῶν, οἵτινες ὑπὸ τῶν Θρακῶν ἐξ Ὀρχομε-

νοῦ ἐβλήθησθε, μετέφησαν εἰς τὸν Παιραιῶ. Κατ' ἄλλους ἐγχώριος βασιλεὺς, ἐκχωρήσας τὸν λιμένα ἐκέλευε εἰς τοὺς Μινυεῖς. — 2) Υἱὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θησέως Ἀκάμαντος καὶ Λαοδίκης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, ἐν Τρωάδι ὑπὸ Αἴθρας τῆς μητρὸς τοῦ Θησέως ἀνατραφεῖς (Ἰδ. Λαοδίκη). — 3) Υἱὸς Δρύαντος, τοῦ βασιλέως τῶν Μολισσῶν, σύζυγος τῆς Ἀηλάντης, εὐσεβὴς μάντις, ὅστις πολιορκηθεὶς ποτε εἰς πόργον μετὰ τῶν παιδίων του, μετεμορφώθη μετ' αὐτῶν εἰς πτηνὰ (Αὐτ. Lib. XIV).

Μουρυχίδης. Ἑλλησπόντιός τις, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου ἵνα παρακινήσῃ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἕλληνας νὰ παραδοῦσιν εἰς τὸν Ξέρξην (Ἡρότ. Θ, 4).

Μουσαγέτης. ἴδ. Μοῦσαι. Ἄπολλων.

Μοῦσαι, αἱ θεαὶ κατ' ἀρχάς τοῦ ἄσματος, εἶτα δὲ καὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ποιήσεως, καὶ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Ὁ Ὅμηρος μνημονεύει ἐνίοτε μὲν ἐνικῶς τῆς Μούσης, ἐνίοτε δὲ καὶ πληθυντικῶς, τῶν Μουσῶν. Ὁ δ' ἀριθμὸς αὐτῶν ἐννέα ἀπαντάται εἰς ἓν μόνον χωρίον (Ὀδ. Ω, 60), ὃ τινες τῶν κριτικῶν λέγουσι μεταγενεστέρως παρεμβλήθην. Πρῶτος ὁ Ἡσίοδος ἀριθμεῖ τὰς ἐννέα Μούσας ὀνομαστί (Θεογ. 70), καὶ ἐκαλοῦντο κατ' αὐτὸν Κλειώ, ἡ τὸ κλέος διαφημιζούσα· Ἐὐτέρπη, ἡ τῆς τέρψεως χορηγός· Θάλεια ἢ Θάλια, ἡ θάλλουσα· Μελπομένη, ἡ ψάλτρια· Τερψιχόρη, ἡ ἐπὶ χοροῖς, ὀρχήσει, τέρπομένη· Ἐρατώ, ἡ ἐρασμία· Πολύμνια, ἡ ὕμνουσα· Οὐρανία· Καλλιόπη, ἡ καλλιφώνος. Τὰς λέγει δὲ θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἐν Πιερίᾳ τοῦ Ὀλύμπου γεννηθείσας. Ὑπ' ἄλλων δὲ λέγονται καὶ θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ἢ καὶ τοῦ Πιέρου καὶ Πηλεπίδου τινος νόμφης. Ὑπὲρ-χον καὶ αἱ λέγοντες αὐτὰς ἀρχαίσιβτα τρεῖς (Πaus. II, 37), καλουμένας Μελέτην, Μνήμην καὶ Ἀσκήτην· ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς

τῶν ἐννέα, τὰ περὶ καταγωγῆς αὐτῶν παρ' Ἡσίοδου, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῷ ὄνόματα γενικῶς ἐπεκράτουν. Παρ' Ὁμήρῳ εἰσὶν αἱ θεότητες τοῦ ἄσματος, αἱ τὸν ποιητὴν ἐμπνεύουσαι, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὴν ποιητικὴν καλλιεργοῦσαι, κατοικοῦσαι δὲ τὸν Ὀλύμπου, καὶ τὰς ἐπιτάσεις τῶν θεῶν δι' ἁμά- των τέρπουσαι (Ἰλ. Β, 484. Α, 604). Καὶ ἀγαπῶσι μὲν καὶ προστατεύουσι τὸν ἄσθεν τὸν ἀναγνωρίζοντα τὴν δύναμιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐμπνεύσεώς του, τιμωροῦσι δὲ τὸν αὐθάδη τὸν τολμῶντα νὰ διαγυρισθῇ ἐτι θὰ τὰς ὑπερή-

Καλλιόπη

Ἐρατώ

Οὕτως ἐτύφλωσαν τὸν Θράκα ψάλτην Θάμυριν, υἱὸν τοῦ Φιλάμονος καὶ τῆς νόμφης Ἀργιόπης, καὶ τῷ ἀφῆρσαν τὸ ἄσμα, διότι ἐτόλμησε νὰ θελήσῃ νὰ διαγωνισθῇ πρὸς αὐτὰς (Ἰλ. Β, 594). Ἐν Ἡσίοδῳ προΐστανται καὶ τοῦ χοροῦ, ὡς ἀποδεικνύει καὶ τὸ ὄνομα μιᾶς ἐξ αὐτῶν. Μεταγενεστέρᾳ δ' ἐστὶν ἡ ἐπιφάσεις τῆς δικαιοδοσίας τῶν καὶ ἐπὶ πάντων τῶν κλάδων τῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης, ὧν αἱ διάφοροι κλάδοι διενεμήθησαν αὐταῖς. Τότε ἡ Καλλιόπη ἐγένετο ἡ Μοῦσα τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, καὶ παρίστατο ἔχουσα εἰς τὰς χεῖρας πῖνακα ἢ βιβλίον καὶ γραφίδα· ἡ Ἐὐτέρπη προΐστατο τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ ἐμβλήμα αὐτῆς ἦν ὁ αὐλὸς· ἡ Μελπομένη ἦν ἡ Μοῦσα τῆς τραγῳδίας, καὶ εἶχε τραγικὸν προσωπεῖον εἰς τὰς χεῖρας, κισσοῦ περὶ τὴν κόμην, κτλ. Ἡ Ἐρατώ προΐστατο τῆς ἑρωτικῆς ποιήσεως καὶ τῆς μιμητικῆς, πολλὰκις κιθάραν κρατοῦσα· ἡ Πολύμνια ἢ Πολυῦμνια, τῶν ὕμνων· ἡ Θάλεια, τῆς

κωμῳδίας· καὶ τῆς παιδρᾶς εἰδυλλιακῆς ποιήσεως, ἔφερεν εἰς τὴν χεῖρα προσωπεῖον κω-

Ἐρατώ

Μελπομένη

μικόν, κάτοπρον, ἢ ποιμαντικὴν ράβδον, καὶ στέμμα κισσοῦ εἰς τὴν κεφαλὴν· ἡ Τερψι-

Πολύμνια

Θάλια

χόρη, τοῦ χοροῦ, λύραν φέρουσα· ἡ Κλειώ, τῆς ἱστορίας, ἔχουσα ἀνὰ χεῖρας χάρτην εἰλιγμένην· ἡ Οὐρανία τῆς ἀστρονομίας, σφαί-

Κλειώ

Οὐρανία

ραν οὐρανίαν κρατοῦσα· πᾶσαι νύαι κλειδεῖς ὑπὸ τῆς τέχνης παριστάμεναι. Ἡ λατρεία

τῶν Μουσῶν ἐλέγγοτο προερχομένη ἐκ τῶν ἀλ-λων τῆς μουσικῆς Θρακῶν, τῶν κατοικούντων ἐν Πιερίᾳ πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν Ἑλικῶνα ἐν Βοιωτίᾳ μεταβάντων ὥστε τὸ ὄρος τοῦτο, ὡς καὶ ὁ παρακείμενος Παρνασσὸς καὶ τὸ Λεῖθῆθρον, θεωροῦντο οἱ κυριώτεροι καὶ ἀγαπητότεροι τόποι διαμονῆς τῶν Μουσῶν, ἰδίως τὰ σπήλαια, τὰ ἄλση καὶ αἱ κρήναι αὐτῶν. Πρὸ πάντων δ' ἠγάπων τὰς πηγὰς Ἀγανίπην καὶ Ἴπποκρήνην ὑπὸ τὸν Ἑλικῶνα, καὶ τὴν Κασταλίαν εἰς τὸν Παρνασσὸν παρὰ τοῖς Δελφοῖς· ἐπὶ δὲ τοῦ Λεῖθῆθρου εἶχον ἱερὸν σπήλαιον. Εἶχον δὲ ναὸν παρὰ τῇ Κασταλίᾳ, καὶ ἄλλον μετ' ἀγαλμάτων εἰς τὸν Ἑλικῶνα, ἐνθα οἱ Θεσπεῖες ἐτελοῦν μεγάλην ἐορτήν, τὰ Μουσεία. Τοῦτου ἐρείπια ἀνεσκόφησαν περὶ 1/4 τῆς ὥρας νοτιῶς τῆς ἀρχαίας Ἀσκρῆς, τῆς πατρίδος τοῦ Ἡσίοδου· εἰς ἀποστασὶν δὲ πέντε λεπτῶν ἀπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ Ἑλικῶνος, ἀνευρέθη ἐσχάτως τὸ θέατρον τῶν Μουσῶν. Ἴερα δὲ καὶ βωμοὺς εἶχον καὶ ἀλλαχῶς τῆς Ἑλλάδος, εἰς Ἀθήνας, εἰς Ὀλύμπιον, εἰς Τροιζήνα, εἰς Κόρινθον, κτλ. Κατὰ δὲ τὰ μέρη ἐνθα ἐπιστεῦογτο διαμένουσαι, ἢ τὰ τῆς ἐπισημοτέρας αὐτῶν λατρείας, ταῖς ἀπέδιδον οἱ ποιηταὶ διάφορα ἐπιθετα, ὡς Πιρίδες, Πηλεπίδες, Ἑλικωνιάδες, Θεσπιάδες, Παρνασσίδες, Κασταλίδες, Ἀκωνίδες, Λεῖθῆθριάδες, Ἴπποκρηνίδες, κτλ. Καθ' ὅ φίλος τῆς μουσικῆς ὁ Ἀπολλων εὐθεωρεῖτο ὡς ὀδηγὸς τῶν Μουσῶν, παριστάτο πολλὰκις μετ' αὐτῶν, καὶ ἐπαινομάζετο Μουσαγέτης. Ἐνεκα δὲ τῆς σχέσεως αὐτῶν ταύτης μετὰ τοῦ μαντικῶ θεοῦ, καὶ ἐνεκα τῆς δυνάμεως ἣν εἶχον τοῦ ἐμπνεῖν, θεωροῦντο κατηγμέναι καὶ αὐταὶ τὸ δῶρον τῆς μαντικῆς. Καὶ μετὰ τοῦ Διονύσου δὲ, τοῦ τὴν μουσικὴν καὶ τὸν χορὸν ἀγαπῶντος, καὶ τῆς δραματικῆς ποιήσεως προστατοῦντος, διετέλουν ἐν συνδέσμῳ, καὶ θεωροῦντο καὶ αὐτοῦ ὡς συνοδοὶ καὶ προσέτι καὶ ὡς τροφοί.

Μουσαῖος, 1) μυθικὸς ἐποποιὸς, μάν-

τις και ἱερεὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸ τοῦ Ὀμήρου εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν θερηκαυτικὴν ποίησιν εἰσαγαγὼν καὶ καλλιεργήσας. Ἐλέγετο μαθητὴς ἢ υἱὸς τοῦ Ὀρφέως, ἢ τοῦ Λίνου υἱὸς ἢ τοῦ Ἀντιφῆμου (κατ' ἄλλους τοῦ Εὐμόλπου) καὶ τῆς Σελήνης. Ἀπεδίδοντο δ' αὐτῷ ἄσματα καθιερώσεως καὶ ἄγνισμοῦ, ὕμνοι, χρησμοί, καὶ προσέτι πραγματεῖαι περὶ καθιερώσεως καὶ περὶ ἄγνισμοῦ (Ἡρόδ. Ζ, 6, Η, 96, Θ, 13.—Πλάτ. Πολτ. Β, 7. Ἀπολ. σ. 41. Ἰων. σ. 536, Β). Διέταξε δὲ καὶ ἠλοιοῦσεν ἐν ἐπομένοις χρόνοις τοὺς χρησμοὺς τούτους ὁ Ὀνομάκριτος, οὗ, ὡς καὶ ἄλλων ἔργα ἦσαν τὰ μετὰ ταῦτα τοῦ Μουσαίου ἀποδιδόμενα. Μνημονεύονται δ' ὡς τοιαῦτα τοῦ Μουσαίου ποιήματα ἡ Εὐμολπία, αἱ ἐξακέσεις νόσων, Θεογονία, τιτανογραφία, κτλ. (Συλλ. Kinkel, Fragm. nr. 616ca).—2) Υἱὸς Θαμύριδος, ἔγγονος Φιλάρμονος, ἀρχαιότατος Θεβαῖος (ἢ Ἀθηναῖος) μελοποιός.—3) Ἐποποιός Ἐφέσιος ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων, γράψας Περσῆϊδα εἰς 10 βιβλία καὶ ποιήματα περὶ Εὐμένους καὶ Ἀττάλου τοῦ ἐν Περγᾶμυ.—4) Ὁ ἐπικαλούμενος Γραμματικὸς, οὐχὶ μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς σ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., γράψας τὸ μικρὸν ἔπος κτὰ καὶ Ἡρώ καὶ Λέανδρον εἰς 340 στίχους, τὸ ἐκ τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατόρων ἐντελέστερον καὶ θελκτικώτερον ποίημα διὰ τε τῆς γλώσσης τὴν εὐφράδειαν, διὰ τὸ βάθος τοῦ αἰσθηματος καὶ διὰ τῆς μόρφῆς τὴν χάριν, εἰ καὶ κατ' ἴχνος μιμεῖται τὸν Νόννον.

Μούσαια, ἑορτὴ τῶν Μουσῶν ἐν Βοιωτίᾳ πενταστηρικῶς τελεωμένη (Παυσ. Θ, 31, 3.—Πλούτ. Ἑβρωτ.). Ἐπανηγυρίζοντο δὲ καὶ εἰς τὰ σχολεῖα (Αἰσχ. κ. Τιμάρχ.).

Μουσαῖον, 1) ἴδ. Ἀλεξανδρεῖα.—2) Λόφος Ν τῶν Ἀθηνῶν, αὐτῷ κληθεῖς, διότι ἐκεῖ ἐνομιζέτο ζῆσας καὶ ταφεῖς ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς Μουσαῖος (ἴδ. 1) (Παυσ. Α, 25, Β).

Μουσικὴ (τέχνη) ἢ τὰ μουσικὰ, ἦν κυρίως πᾶσα τέχνη ταῖς Μούσαις ὑποκειμένη,

ἄρα πᾶσα τῆς διανοίας διάπλασις, εἴτε τὴν ἐπιστήμην ἀφορῶσα, εἴτε τὴν τέχνην, οἷον ἡ φιλοσοφία, ἡ ποίησις, ἡ μιμητικὴ, ἡ ὀρχηστικὴ, καὶ αὐτὴ ἡ μαντικὴ. Ἐνεκα δὲ ταύτης τῆς ταυτότητος τῆς σοφίας καὶ τῆς μουσικῆς, ἐθεωροῦντο καὶ ὁ θεὸς καὶ ὁ ἦρωας τῆς μουσικῆς, ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ὀρφεύς, ὡς σοφώτατοι, καὶ ἡ μουσικὴ ὡς ἐπίσης ἀναγκαϊότατον μέρος τῆς παιδείας καὶ ἀγωγῆς, καθ' ὃ μὲρ φασίς τοῦ πνεύματος, ὅσον ἦτο ἡ γυμναστικὴ, ἡ μορφουσα τὸ σῶμα. Ἡ ποίησις ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ Πλάτωνος μόνον, ὅστις ἀποδοκιμάζει τὴν διάκρισιν ταύτην ἀλλ' ἐξηκολούθησε θεωρουμένη ὡς τὴν ἦθη διαμορφουσα. Ὁ Πυθαγόρας ἐξέτιμα αὐτὴν ὡς ἀγνίζουσαν καὶ πρῶτον αὐτὴν τὴν ψυχὴν, καὶ ὡς τῶν σωματικῶν νοσημάτων θεραπευτικὴν. Ὡς εὐγενῆς δ' ἀγωγῆς κλάδος ἐθεωρεῖτο καὶ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους κατακρίνεται ἤδη καὶ ὡς ἐκλύουσα καὶ ὡς ἐπιβλαβὴ ἐξαποῦσα ἐπὶ τὰ ἦθη ἐπίρροη. Καὶ ἂν μὲν τῆς ἀπωτάτης ἀνατολῆς τὰ πρῶτα μουσικὰ φηλοσολογία ἐπενήργησαν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἀλλὰ βεβαίως ἢ ἐκ τῆς ἐνδομύχου αἰσθητικῆς δυνάμεως ἀπορρέουσα αὐτὴ τέχνη, τὸ πρῶτον παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἐρρυθμισθῆ εἰς ἐπιστήμην. Ὡς εὐρέτας αὐτῆς ἐθεώρουν οἱ μῦθοι τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἑρμῆν, τοῦτον ἐφευρόντα παρὰ τοῦ Νεῖλω τὴν τρίχορδον ἢ ἐπτάχορδον λύραν, ἢ τὴν Ἀθηνᾶν, εὐρέτριαν τοῦ μοναύλου, ἢ τὸν Πᾶνα, ὅστις εὗρε τὴν ἐξ ἑπτὰ καλάμων συνισταμένην ποιμαντικὴν σύριγγα. Κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον δὲ μουσικαὶ θεότητες ἐξελαμβάνοντο καὶ ὁ Διόνυσος, αἱ Μοῦσαι, οἱ Σάτυροι, ὁ Σίληνός, καὶ θεῖα καταγωγῆ ἀπεδίδετο ἐν γένει εἰς τὴν μουσικὴν τέχνην ἐνεκα τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὰ ἐνδομύχου τοῦ ἀνθρώπου αἰσθημάτων. Ἡ περὶ τούτου πίστις ἀπαντᾷται καὶ εἰς τοὺς μύθους τῶν ἀδελφῶν Ἀμφίωνος καὶ Ζήνου, τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Λίνου, τοῦ κενταύρου Χείρωνος, κτλ. Διὰ τὴν

πίστιν δὲ ταύτην εἰς τὴν θεῖαν αὐτῆς φύσιν καὶ εἰς τὴν ἐπίρροην ἦν ἐξήκει ἐπὶ τῆς ἐνδομύχου διαθέσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐγένετο ἐν ἀρχαιοτάτοις ἤδη χρόνοις γενικὴ χρῆσις αὐτῆς εἰς πάσας τὰς σπουδαίας ἀνθρωπίνους πράξεις εἴτε τοῦ ἰδιαιτικοῦ βίου εἴτε τοῦ δημοσίου, καὶ ἔκτοτε πολλὰ διειρηθήσαν ὀνόματα αἰσθῶν, ὅτινες πονηήματα συνέτατον, καὶ συγχρόνως τὴν μουσικὴν καθ' ἣν ταῦτα ἐφαλλον, ἢ δι' ἧς ὑπεστήριζον τὴν ῥυθμικὴν αὐτῶν ἀπαγγελίαν, ἐνόησε καὶ δι' ὀρχήσεως αὐτὰ συνοδεύοντες. Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Θαμύρις, ὁ Δημόδοκος, ὁ Φῆμιος, ὁ Ἰάγυρις, ὁ Ὠλῆν, ὁ Φιλάρμων, ὁ Πίερος, ὁ Χρυσόθεμις κ. ἄ. Ἡ πρώτη πατρίς τῆς διαμορφώσεως τῆς τέχνης φαίνεται εἶναι ἡ Ἀρκადία καὶ ἡ Λυδία. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ὁ ποιμενικὸς βίος εὖρα καὶ ἀνέπτυξε τὴν αὐλητικὴν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἐδίδασκε τὴν τέχνην τῆς λύρας ὁ Ἀμφίων. Ἐκ τῶν διαφόρων διακριομένων νόμων ἡ ἀρμονικὴ τῶν τόνων τινὲς ἀνήκον εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ ὁ μὲν λυδῖος ἦν ὁ ὕψιστος ἢ ἐξῆυτατος, ὁ δὲ δωρῖος, εἰς τὸν Ἑρῶκα Θαμυριν ἀποδιδόμενος, ὁ βαθύτατος ἢ βαρύτερος· μεταξὺ δὲ τῶν δύο ἦν ὁ Φρύγιος, ὅστις ἐλέγετο εὐρεθεῖς ὑπὸ Μαρσίου, τοῦ εἰσαγαγόν-

Ἐπιγραφή ἐκ Ἡράκλειου

τος τὸν διαυλον. Μετὰ ταῦτα δὲ προστέθηθησαν εἰς τούτους καὶ ὁ αἰολικὸς καὶ ὁ ἰωνικὸς νόμος. Προϊούσης δὲ τῆς τέχνης, διηρθώθησαν αἱ ἀποστάσεις καὶ δι' ἡμιτόνων, ὅθεν προέκυψαν καὶ δύο νέαι ἀρμονίαι ἐκ συν-

δυασμοῦ τῶν ὀνομάτων ἐκείνων τὴν ἐπωνυμίαν λαβοῦσαι. Πρὸ πάντων δ' ἀνεπτύχθη ἡ μουσικὴ ὅτε ἐρρυθμίσθη καὶ ἡ λυρικὴ ποίησις ἢ ἀπαιτούσα ἄσμα συνοδευόμενον ὑπ' ὀργανικῆς μουσικῆς ὀργάνων ἐμπνευστῶν (αὐλῶν) καὶ ἐνταῦθα (κιθάρας καὶ λύρας) καὶ ἦσαν ἐν Ἑλλάδι οἱ λυρικοὶ ποιηταὶ συγχρόνως καὶ μουσικοὶ, ὁμοῦ τὸν ποιητικὸν καὶ τὸν μουσικὸν ῥυθμὸν ἐπινοοῦντες. Πολὺ δὲ συνέτεινον εἰς ἀνάπτυξιν τῆς μουσικῆς οἱ μουσικοὶ ἀγῶνες κατὰ τὰς δημοσίας πανηγύρεις, ἰδίως τὰ Πύθια ἐν Δελφοῖς καὶ τὰ Παναθηναῖα ἐν Ἀθήναις. Ὡς κυρίως δὲ διαπλάσαντες τὴν ἐλληνικὴν μουσικὴν ἐθεωροῦντο ὁ Λέσβιος Τέρπανδρος (650 π. Χ.), καὶ οἱ μετ' αὐτὸν Ὀλυμπος ἐκ Φρυγίας, Θαλήτας ὁ Κρής (620), Κλώνας ἐκ Θηβῶν ἢ Τεγίας, Ἰέραξ ὁ Ἀργεῖος, Ξενόκριτος ἐκ τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν, ὁ αὐλητὴς Σανόδας ὁ Ἀργεῖος (590), πάντες ὄντες καὶ ποιηταί. Ὡς μουσικοὶ δὲ μόνον μνημονεύονται ὁ Ἀγάθων, ὁ Ἀριστόνικος, ὁ Ἀριστώνυμος, ὁ Τελεφάνης κλπ. Τὸ πρῶτον θεωρητικὸν σύγγραμμα περὶ μουσικῆς λέγεται συντάξας ὁ Ἑρμιόσιος Λάσος, διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου (546). Ὁ Πυθαγόρας, ὁ Φιλόλαος καὶ ἄλλοι ἐνεβάθουν εἰς τὰς μαθηματικὰς τῶν τόνων ἀναλογίας, πρὸς δ' ἐφευρέθη τὸ μονόχορδον, τὸ μετὰ ταῦτα Πυθαγόρειος κανὼν κληθέν. Ἦν δὲ σάνις ἠχούσα, ἐφ' ἧς χορδὴ ἦν τεταμένη, διὰ κινητοῦ ζυγαῖ, διάφορα μήκη λαμβάνουσα, καὶ ἐπομένως τόνους μᾶλλον ἢ ἥττον ὀξεῖς ἐκπέμπουσα. Ἐπὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους ηὐξήθη πολὺ ἡ διατονικὴ κλίμαξ. Πρῶτος δ' ὁ Εὐκλείδης (τῷ 277 π. Χ.) διεπραγματεύθη ἐπιστημονικῶς τῶν τόνων τὴν θεωρίαν μετ' αὐτὸν δὲ ὁ Ἀριστόξενος, ὁ Πλούταρχος, ὁ Νικόμαχος, ὁ Κλαύδιος Πτολεμαῖος καὶ ἄλλοι, καὶ εἰς θριαμβοὺς κηδείας, τελετὰς καὶ δεῖπνα. Φωνὴ παρὰ τοῖς μουσικοῖς ἦν ὁ ψόφος, θεωρουμένου ἀορίστως τοῦ ὕ-

ψευς και του βάθους αυτού φθόγγος δ' ἐλέγετο ἢ ὠρισμένη φωνή. Τὸ σὺστῆμα, ἦτοι ἡ ἀλληλουχία τῶν καθ' ὕψος διαφερόντων τόνων, ἢ κλίμαξ, ἦν τὸ πρῶτον μικρὸν, καὶ ἐξετάθη μόνον μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐρπιάδρου εὑρεσιν τῆς ἐπταχόρδου λύρας, εἰς ἣν ὁ Πυθαγόρας ἐνομίζετο καὶ ὀγδόην χορδὴν προσθεῖς. Κατὰ μικρὸν δ' ἔτι ἐκταθὲν, συνέστη τέλος τὸ πλήρες σὺστῆμα ἐκ 18 τόνων, διαιρεθέντων εἰς ὅ τετράχορδα. Ἡ μουσικὴ διηρθεῖτο ἐν γένει εἰς (ἢ δὲ κήν) φωνητι-

τῆς βραχέιας. Εἰς τὸ θέατρον ἵστατο εἰς τὸ μέσον τῆς ὀρχήστρας ὁ ποδοφῶρος ἢ ποδοκτύπος, ὅστις κρούελα ἢ κρούπεξα εἰς τοὺς πόδας φέρων, διὰ τῶν σιδηρῶν πελμάτων αὐτῶν ἐκτύπα τὸν ρυθμὸν, καὶ ὠδήγει τοὺς μουσικοὺς καὶ τοὺς ψάλτας, ὡς σήμερον ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὀρχήστρας διὰ τῶν σχημάτων καὶ τῶν κτύπων τῆς ράβδου του. Οὐ μόνον δ' ὁ χορὸς τῶν δραμάτων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τοῦ διαλόγου ἢ ἀπαγγελία εἶχε σχέσιν τινὰ μετὰ τῆς μουσικῆς, ὑποστηρίζο-

κὴν καὶ ὀργανικὴν, ἢ προσετέθη μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ὑποκριτικὴ (παντόμιμος καὶ ὀρχηστικὴ). Περιελάμβανε δὲ τὴν μελοποιεῖαν, ἦτοι τὴν ἠδῆκὴν διάθεσιν τῶν τόνων καθ' ὕψος καὶ βάθος, καὶ τὴν ῥυθμοποιεῖαν, τὴν κατὰ μείζον ἢ ἔλαττον μῆκος διάταξιν αὐτῶν, συμπίπτουσαν ταύτην μετὰ τῆς στιχογραφικῆς μετρικῆς, καθ' ἣν ἡ μακρὰ συλλαβὴ παρατείνεται εἰς διάρκειαν διπλασίαν

μὲν ὑπ' αὐλοῦ ἢ κιθάρας ἐνίοτε. Καὶ σήμερὰ δ' εἶχον ἀπὸ Ἐρπιάδρου ἢ ἀπὸ Πυθαγόρου γρακτὰ οἱ ἀρχαῖοι, διακρίνοντα τῶν τόνων τὴν διαφορὰν. Ἦσαν δὲ ταῦτα τ' ἀλφαθητικὰ γράμματα· ἀλλ' ἡ μέθοδος αὕτη εἶχε πλείστας δυσχερείας, καὶ τοσοῦτον ἀπῆρτει ἀριθμὸν σημείων, ὥστε ὁ Πλάτων ἐγράφεν, ὅτι πρὸς ἐνμάθησιν τῶν ἀπλῶν ἀρχῶν τῆς μουσικῆς ἀπηγοῦντο τρεῖς τοῦλάχιστον

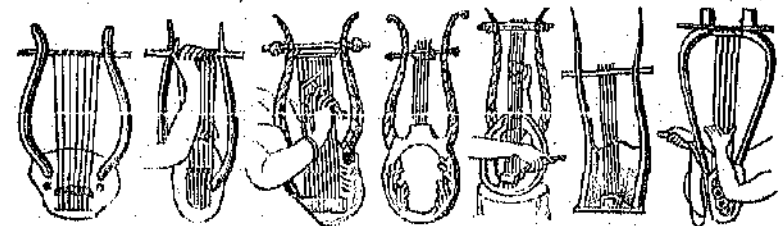
ἔτη. Παρίσταν δὲ καὶ μόνην τὴν δεξυτέρα καὶ βαρύτερα τῶν τόνων· τὸ δὲ μῆκος αὐτῶν ἐξελαμβάνετο ἄλλως γνωστὸν, ἢ ἀπῆρτει ἄλλα σημεῖα πρὸς διάκρισιν. Ἀπηγοῦντο δὲ προσέτι καὶ τρόποι πρὸς ἐνδειξιν τῆς ἐκβολῆς, ἦτοι τῆς ἐπιτάσεως τῆς φωνῆς, καὶ τοῦ σπουδαίου, ἦτοι τῆς ἐλαττώσεως

σθεῖσα λύρα (ἴδ.), ἐπτάχορδος ἐξ ἀρχῆς, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀμφίωνος ἢ τοῦ Δίνου εφευρεθείσης κιθάριος ἢ κιθάρας βαθμῆδόν τελειοποιηθεῖσα διὰ προσθήκης τριῶν χορδῶν εἰς ἐκείνης τὰς τέσσαρας. Μεταγενεστέρας δὲ προσέθημεν ὁ Σιμωνίδης καὶ θην, ὁ δὲ Τιμόθεος καὶ θην, ἐκτός ἄν, ὅπερ πιθα-

αὐτῆς. Τὰ μουσικὰ δὲ ὄργανα ἦσαν, α') τὰ ἐμπνευστὰ, ὡς ὁ αὐλὸς (ἴδ.) καὶ ὁ πλαγίαιος, ὁ πρῶτος ἔχων τὸ στόμιον ἄνω (ν. ζουρνᾶς, κλαρινέττα), ὁ δευτερος, ἦτον ἀγαπητὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἔχων αὐτὸ πλαγίως (ν. φλάουτον)· ἢ σάλ-

νύτερον, ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα δὲν περιελαμβάνοντο διάφορα ὄργανα, τῆς λύρας στερουμένης, τῆς δὲ κιθάρας ἐχούσης ἠχητικὴν σάνδα. Αἱ δύο πλευραὶ τῆς λύρας ὀνομάζοντο πῆγες, διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἀρχαίου αὐτῶν σχήματος, καὶ τὰ κάτω ἑπόμενα αὐτῶν μέρη ἦσαν

πιγῆ, καὶ τὸ παρὰ τοῖς βαρβάροις μᾶλλον ὀνόματι κέρας ἢ σόριγξ τοῦ Πανός, ἰδίως ὄργανον τῶν ποιμένων. Ὁ μηχανικὸς Κτησίβιος ἐφευρε τὴν ὑδραυλὸν ἢ ὑδραυλὶδα σύριγγα, διὰ τοῦ ὕδατος ἠχοῦσαν, καὶ εἶτα τελειοποιήθεισα, ὅ) Ἐντατά ἢ χέλις, ἡ πρώτη ἐκ χελωνίου κατασκευα-

οὶ ἀγκῶνες, ἀπολήγοντες εἰς τὸ ὑπολύριον· τὰ δ' ἄνω ἦσαν τὰ κέρατα, καὶ μεταξὺ τῶν πῆγων παρεταίετο πρὸς τὰ ἄνω τὸ ζυγόν, εἰς ὃ προσηλοῦντο αἱ νευραὶ ἢ χορδαὶ διὰ τῶν στροφιγγῶν τῶν καλουμένων κολάβων, αἵτινες ἐνετείνοντο διὰ κλειδῶν λεγομένης χορδοτόνου. Ἐπὶ δὲ τὰς χορ-

δὰς ἐξεστίνετο ἢ λεπτή ἀντηχοῦσα σανίς, ἥτις ἤχετον ἢ μαγὰς ὠνομάζετο. Δι' χορδαί, ἐξ ἐντέρων ζώων τὸ πλεῖστον κατασκευαζόμεναι, ἐπλήττοντο τὸ πλεῖστον διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, καὶ μικροῦ πλῆκτροῦ ξυλίνου, χρυσοῦ ἢ ἐλεφαντίνου. Πρῶτος ἐλέγετο τὴν κιθάραν ἄνευ ἄσματος μεταχειρισθεὶς ὁ Θραξ Θάμυρις· πρῶτος δὲ μετ' ἄσματος ὁ Ἀμφίων ἢ ὁ Λίνος. Ἐκκαλεῖτο δὲ κιθαριστὴς ὁ παίζων αὐτήν, καὶ κιθαρωδὸς ὁ πρὸς αὐτὴν ᾄδων. Εἶδος μεγάλης ἐπταχόρδου λύρας ἦν καὶ ἡ (ὁ) βάρβιτος ἢ τὸ βάρβιτον. Ἐκκαλεῖτο δ' ἀρχαιότατα φόρμιγξ εἶδος κιθάρας ἄνευ ἡχείου, ἀναλόγου ἐπομένως πρὸς τὴν νῦν ἄρπαν, τῇ Ἀπόλλωνι ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἄλλων ποιητῶν ἀποδιδραμένη, πολλάκις ὡς περικαλλῆς, κατόκοσμος (Ξαίδαλέη) διὰ χρυσοῦ καὶ ἐλεφάντος περιγραφομένη, καὶ διὰ δεσμοῦ ἐκ τοῦ ὄμου ἐξαρτωμένη. Ὡς πρὸς τὴν φωνὴν δ' ἐλέγετο λιγεία, πιθανῶς διὰ τῆς μαγὰδος τὴν ἔλλειψιν. Ἡ δὲ Σαμβύκη (ἢ ἄρπα) ὅτε μὲν μικρὰ ὅτε δὲ μεγάλη, εἶχε σχῆμα κυρίως τριγωνικόν, περιέχουσα χορδὰς διαφόρου μήκους, ἐπομένως καὶ διαφόρων τόνων, γνωστὴ καὶ τοῖς Αἰγυπτίοις. Πλὴν δὲ τούτων τὸ τύμπανον ἦν κύκλος ξύλινος ἢ μετάλλινος, ἔχων ἐκτεταμένην μεμβράναν, ἣν ὁ τυμπανιστὴς ἔκρουε διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, κρατῶν τὸ ὄργανον διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Πολλὴ δ'

ἦν αὐτοῦ ἡ χρῆσις ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς ἐορταῖς, καὶ πολλάκις εἶχε καὶ ἡχηρὰ μετάλλια εἰς τὴν περιφέρειαν, ἅτινα κινούμενα παρήγον κρότους ὀξεῖς. Ὀμοίως ἐχρησίμευον καὶ τὰ κρόταλα (ἰδ.) καὶ τὰ κρούματα. Ἐὰ αὐτὰ ὄργανα ἦσαν ἐν χρῆσει καὶ κατὰ τοὺς Ῥωμαίους χρόνους, ὅτε τινὰ ἐξ αὐτῶν, ὡς ὁ αὐλὸς καὶ ἡ σάλπιγξ, ἀνεπτύχθησαν εἰς μεῖζονα ποικιλίαν καὶ τελειοποιήσιν, ἰδίως αἱ τελευταῖαι παρά τῶν στρατῶν διότι ὑπὸ καλλιτεχνικῆν καὶ τὴν τῆς ἀγωγῆς ἐποψίν ἢ μουσικῆς ἐλιγώτερον ἐξετιμᾶτο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἢ παρὰ

τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἠσκαίτο παρ' αὐτοῖς τὸ πλεῖστον ὑπὸ ξένων ἢ δούλων, πλὴν τῆς στρατιω-

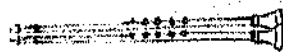
τικῆς, εἰς θυσίας, θριάμβους, δεῖπνα καὶ τελετάς, καὶ εἰς τὸ θέατρον· ἀλλ' ἐκεῖ πολὺ ἐλιγώτερον ἢ ἐν Ἑλλάδι, διότι τὰ Ῥωμαϊκὰ δράματα δὲν εἶχον χοροὺς, καὶ μόνῃ ἢ τῶν στί-

χων ἀπαγγελία ὑπεστηρίζετο καὶ ἐνταῦθα ὑπ' αὐλοῦ. Ἐὰ ἐνταῦτα ὄργανα λέγονται μύ-

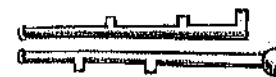

νον τῷ 186 π. Χ. εἰσαχθέντα παρὰ Ῥωμαίοις· αἱ δ' αὐλοὶ ἦσαν συνήθως διπλοὶ, ὁ δεξιὸς καὶ ὁ ἀριστερός. Αἱ δ' εἰς τὰ

δεῖπνα προσερχόμενοι ψάλτριαι καὶ σαμβυκίστριαι ἤσαν τὸ πλεῖστον Ἕλληνίδες.

οὐχὶ ἐκ τῶν αὐστηροτέρων τὰ ἦθη. Ὁ Τιτέριος ἀπέβαλε τῆς Ῥώμης πάντας τοὺς μου-

σικούς καὶ τοὺς ὑποκριτάς· ἀλλ' οἱ λοιποὶ αὐτοκράτορες ἐπροστάτευον αὐτοὺς, μάλιστα δ' ὁ Νέρων, μεθ' οὗ τὸν θάνατον 500 μουσικοὶ ἀπεπέμφθησαν.

Μουσώνιος Ῥοῦφος, ἐκ Τυρρηνίας τῆς Ἰταλίας, στωϊκὸς φιλόσοφος ἐπὶ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ, ὅφ' οὗ καὶ πολὺ ἠγνοεῖτο, διδάσκαλος τοῦ Ἐπικτήτου. Ἐγραψεν ἐν ἄλλοις περὶ ἀσκήσεως τῆς ἀρετῆς, σύγγραμμα ἀξιόλογον, οὗ ὄρατον ἀπόσπασμα, ὡς καὶ πολλὰ ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν γνωμικῶν του, διεσώθησαν παρὰ Στοβαίου.

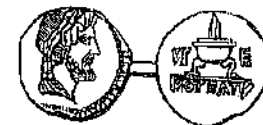
Μόψιον, πόλις τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ λόφου βορείως τῆς Λαρίσης (Στρβ.).

Μοψοπία, κατὰ Στράβωνα (Θ, 397). ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς, κατὰ βασιλείαν τῆς Μόψοπον.

Μόψος, 1) Εἰς τῶν Λαπιθῶν, ἐξ Οἰχάλιας ἢ Τιτάρου, υἱὸς τοῦ Ἀμπικος ἢ Ἀμπύκου καὶ τῆς νύμφης Χλωρίδος, ἢ, ὡς μάντις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, μετασχὼν τῆς θήρας ἐν Καλυδόνι, παρευρεθεὶς εἰς τοῦ Πειρίθου τοὺς γάμους, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ μάντις αὐτῶν (Πίνδ. Πύθ. Δ. 190). Ὡς Ἀργοναυτῆς ἀπέθανε δηχθεὶς ὑπὸ ὄφειος ἐν Λιθύῃ, καὶ τῇ ἀπεδόθησαν ἐκεῖ ἥρωος τιμαὶ καὶ μαντεῖον.—2) Υἱὸς τῆς Μαντοῦς καὶ τοῦ Κρητὸς Παλίου, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἥρωος τιμώμενος, καὶ χρηστήρια ἔχων ἐν Μάλῳ τῆς Κιλικίας καὶ ἐν Κολοφῶνι, ἐνθα καὶ ἤρως πρὸς τὸν Κάλχαντα (ἰδ.). Τὴν Μάλῳ δ' ἴδρυσεν μετ' Ἀμφιλόχου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφιαράου μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Ἰλίου. Ἀλλ' ἐρίσαντες περὶ τῆς κατοχῆς τῆς πό-

λεως καὶ μονομαχήσαντες, ἐφρονέθησαν ἀμοιβαίως.

Μόψου ἐστία, ἐπίσημος πόλις τῆς Κιλικίας, διαρροσμένη ὑπὸ τοῦ Πυράμου πο-

ταμοῦ, ἐπὶ τοῦ ὄραίου Ἀλοῖου πεδίου, μεταξὺ Ταρσοῦ καὶ Ἰασοῦ (Στρβ. ΙΔ, 667). Μόψου κρήνη δὲ, ἄλλη πόλις αὐτόθι ἐπὶ τοῦ Κύδνου, βορείως τῆς Ταρσοῦ, ἐνθα ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος Α'. (Amm. Marc. XXI 15).

Μύγδονες, 1) κάτοικοι τῆς Μυγδονίας ἐν Μακεδονίᾳ (Ἡρόδ. Ζ, 128.—Θουκ. Β, 99. 100), ἐκ Θράκης καταγόμενοι (ἰδ. Μακεδονία).—2) Λαὸς ἐκ Θράκης εἰς Βιθυνίαν εἰσβαλὼν καὶ οἰκήσας περὶ τὸ ὄρος Ὀλυμπον καὶ τὴν λίμνην Δασκυλίτην (Στρβ. Ζ, 295. ΙΒ, 564. 575).

Μύγδων, 1) Βασιλεὺς τῶν Βερβύκων, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύκου, θανατωθέντος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους πορευομένου πρὸς τὰς Ἀμαζόνας.—2) Υἱὸς τοῦ Ἀκμωνος, πατὴρ τοῦ Κοροΐβου, βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, οἵτινες κατ' αὐτὸν Μύγδονες ὠνομάσθησαν. Μετὰ τοῦ Ὀτρέως καὶ τοῦ Πιράμου ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ἀμαζόνων (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 186).

Μύδων, υἱὸς Ἀντιμνίου, Τρῶς, ἠνίοχος τοῦ Πυλαιμένου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 580).

Μυέφορος, πόλις τῆς Αἰγύπτου ἀπέναντι τῆς Βουβάστις, εἰς τὸν Μυσηφορίτην νομὸν (Ἡρόδ.—Ἐνφ.—Στρ. Βυζ.).

Μυθολογία, ἡ θεωρία καὶ ἐξιστόρησις τῶν μύθων τῶν ἀρχαίων πολυθεϊκῶν θρησκευμάτων, καὶ ἰδίως τῶν Ἑλληνικῶν, παρ' ὧ ἐντελέστερον καὶ συνεπέστερον ἢ παρὰ παντὶ ἄλλῳ ἀνεπτύχθη ὁ μῦθος. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις, οἷον παρ' Ὀμήρῳ, μῦθος ἐδήλου κυρίως τὸν λόγον, τὴν διήγησιν.

ἢ τα δὴ μῦθους ἔλεγον τὰς προϊστορικές καὶ ἐκ παραδόσεως πιστευόμενας διηγήσεις περὶ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῆς τύχης ἀτόμων ἄτινα ὑπετίθεντο ὅτι τότε ἔζων, καὶ οὐ σπανίως εἰσὶν ἀπλῶς ἢ προσωποποιήσεις τῶν ἰδεῶν καὶ γνώσεων τῶν χρόνων ἐκείνων. Δύναται δὲ νὰ διακριθῶσιν εἰς τοὺς περὶ θεότητά τινα περιστροφόμενους, καὶ εἰς τοὺς πραγματευόμενους περὶ ἀνθρώπου ἢ ἥρωος ζήσαντος, ἢ ὑποτιθεμένου ὅτι ἔζησεν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς προηγηθείσης τῆς ἱστορίας· καὶ τὴν μὲν πρώτην κατηγορίαν ὀνομάζομεν σήμερον μῦθον, τὴν δὲ δευτέραν μᾶλλον παράδοσιν, ἀμφοτέρως ἀφορώσας συμβάντα καὶ πράξεις ἔστι μὲν ὅτε ἀληθεῖς, ἔστι δ' ὅτε ὑποτιθεμένης ἢ συμβολικῆς. Ἐν τοῖς θεοῖς μύθοις, καὶ μάλιστα τοῖς τῆς κοσμογονίας καὶ θεογονίας, ἐπικρατοῦσι τὸ πλεῖστον ἰδανικαὶ καὶ εἰς ὑποτιθέμενα ἱστορικὰ γεγονότα μεταποιημένα ἀντιλήψεις καὶ ἔννοιαι ἀφηρημέναι περὶ τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ κόσμου, περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς δυνάμεως τῶν διαφόρων θεῶν, τῆς πιστευόμενης προσαλλήλου σχέσεως τῶν θεῶν καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεοὺς κτλ., ὡς ἡ πίστις ἐστὶ ἢ ἰῆ ἐγέννησε τὸν Οὐρανόν· ὅτι ὁ Ζεὺς μετὰ τῆς Θέμιδος ἐγέννησε τὰς ἑτέρας· ὅτι ὁ Ζεὺς κατέπιε τὴν Μητιν, ἐντὸς αὐτοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακὸν ὑποδεικνύουσαν, κτλ. Αἱ παραδόσεις ἐκ τοῦ ἐναντίου στήριζονται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰς ἱστορικὰ μᾶλλον διδόμενα, πολλαχῶς δὴ μὲν μεταποιούμενα, καὶ πολλαχῶς συνδεόμενα καὶ μετὰ μόνων θεωριῶν. Οὕτως ἀφηγούμενα περὶ μεταναστεύσεων, ἰδρύσεων πόλεων κλπ., ἐγκαταμινύουσι διηγήσεις περὶ διαφόρων συνεργειῶν τῶν θεῶν, αἵτινες ἀντιπροσωπεύουσιν ἰδέας περὶ δικαίου, περὶ συγχρόνων καὶ ἐγχωρίων ἠθῶν, κτλ. Τῆς μυθολογίας ἐπομένως ἐστὶ τὸ κυριώτερον στοιχεῖον ὀρηκευτικόν, δι' ὃ καὶ ἡ λέξις μυθολογία ἐμφαίνει κυρίως τὴν ἀρχαίαν ὀρηκεύειαν, εἰ καὶ αἱ δύο ἔννοιαι δὲν ἀντιστοιχοῦσι καθ' ἅπαντα. — Οἱ πρῶτοι μῦθοι πηγάζουσιν ἐκ τῆς

ἀπωτάτης ἀρχαιότητος τῆς ἐθνικῆς ὑπάρξεως, ἀλλ' ἀναγκαίως προϋποθέτουσι προϋπάρχουσαν ἤδη μέχρι τινὸς τὴν γλῶσσαν, καὶ ἀρχὴν τινα ὀρηκευτικῶν ἀντιλήψεων. Ἰδίως μὴ τὴν τῆς μυθολογίας ἐστὶν ἡ φυσιολατρεία, ἢ τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως ὡς θείας τινὰς προσωποποιούσα, καὶ ἵνα αὐτὰς καταληπτοτέρας καταστήσῃ τῇ κοινῇ ἀντιλήψει, ὑποβάλλουσα αὐταῖς ἀνθρωπίνους πράξεις καὶ διαθέσεις. Ἡ ἀνθηρὰ καὶ ποιητικὴ φαντασία οὐ μόνον ἐξόχως πεπροικισμένων ἀτόμων, ἀλλ' ἐν γένει τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος, συνετέλει ἰσχυρῶς εἰς τὰς τοιαύτας ἐνοικητικὰς τῶν ἀφηρημένων ἰδεῶν, τὰς ὅλως αὐτομάτους καὶ ἀνευ ἐπιγνώσεως γινόμενας, ἃς τέλος ὀρηκευτικῆς πίστεως ἐπέβαλλε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἐν ἀγνοίᾳ ἐπινοήσαντα αὐτὰς λαόν, παραδίδουσα αὐτὰς ἐκ γενεᾶς εἰς γενεάν, διὰ τῶν αἰώνων δὴ μὲν μεταρρυθμιζόμενας κατὰ τόπους καὶ χρόνους. Ἐὐφάνταστον καὶ φυσικῶς φιλόκαλον τὸν Ἑλλήνων, θάλλον ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ, ἀνέπτυξε παρ' αὐτοῖς μυθολογίαν πολὺ εὐγενεστέρην καὶ ἐντελεσετέραν ἢ ὅτι δυνατόν ἦν παρὰ τοῖς βραβάροις λαοῖς, οἷς ἐπέβαλλε δουλικῶς τὰ εἰσθητικὰ δόγματα ἢ ἱεροκρατία, καὶ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς, πρακτικὸν ἔχουσι μᾶλλον τὸ πνεῦμα, καὶ παραδεχομένοις ξένας λατρείας λαῶν μᾶλλον αὐτῶν προεχρηκτότων εἰς τὸν πολιτισμόν. Δὲν ἀπετέλει δ' ἀνέκαθεν ἡ μυθολογία κύκλον ὀρισμένον καὶ ἀνυπερβλήτον, ἀλλ' ἐξετείνεται καὶ μετεποιεῖτο βαθμῶν κατὰ χρόνους καὶ περιστάσεις, καὶ ἡ ποίησις οὐ σπανίως μετέτρεπεν αὐτὴν κατὰ τὰς ἰδέας τῆς ἐποχῆς, ὡς, παραδείγματος χάριν, ἐν ταῖς μεταμορφώσεσι τοῦ Ὀιδίπου πολλα φαίνονται εἰς τὴν ἀτομικὴν ἐφεύρεσιν τοῦ ποιητοῦ καὶ εἰς τὸν οὐχὶ λίαν φιλόκαλον χαρακτήρα τῆς ἐποχῆς ἀπειλούμενα. Τὸν Ὀμηρον καὶ τὸν Ἡσίοδον λέγει ὁ Ἡρόδοτος (B, 53), δόντας εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν μυθολογίαν καὶ τὴν θεογονίαν. Καὶ φέρουσι μὲν καὶ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ἔπεσιν οἱ θεοὶ τὸν τύπον τὸν καιρῶν αὐτῶν, ἐνεργούντες συνεχέστατα κατὰ τοῦ

ποιητοῦ τὴν ἐπίνοιαν· ἀλλ' ἐν τῷ Ὀμήρῳ περιέχονται ἐν συνδυασμῷ καὶ συστηματικῶς πᾶσαι αἱ τῶν πρὶν ῥαψωδιῶν περὶ τῶν θεῶν προσώπων διηγήσεις, καὶ αἱ τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν φύλων περὶ αὐτῶν πεποιθήσεις, συναπαρτίζουσαι τὴν ἐνότητα μιᾶς καὶ γενικῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, ἰδίως ἀντιπροσωπεύουσης τὰς σχέσεις, ἰδέας καὶ διαθέσεις τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς. Ἡ δὲ τοῦ Ἡσίοδου μυθολογία ἐστὶν ἡ θεογονικὴ καὶ κοσμογονικὴ, ἀφηγουμένη τὴν γέννησιν, ἢ διὰ διαφόρων μετατροπῶν καταγωγὴν τοῦ τότε ἐπικρατοῦντος συστήματος τῶν θεῶν ἀπὸ ἀρχαιοτέρου, τοῦ τῶν Τιτάνων, καὶ αὐτοῦ τοῦτο ἀπὸ ἐπιπρογενεστέρου, τοῦ τῶν ἀρχαίων δυνάμεων τῆς φύσεως. Μετ' ἐκείνους δ' ἔμεινε ἡ μυθολογία διαρκῶς ἐν τῶν πρωτίστων ἀντικειμένων τῆς ποιήσεως, τῆς τέχνης καὶ τῶν φιλοσοφικῶν τῆς ἐπιστήμης θεωριῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. Οὕτως οἱ μετ' Ὀμηρον ἠθοποιοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συνέλεγον μυθολογικὰ ἀντικείμενα, καὶ ἐπραγματεύοντο αὐτὰ εἰς ἰδιαιτέρους κύκλους, πολλαχῶς ταῦτα ὑπὸ ἰδίαν ἐποψίν καὶ κατ' ἰδίαν ἐπίνοιαν διαπλάττοντες. Ἐπι δ' ἐλευθερώτερον ἐξεμεταλλεύοντο τὴν μυθολογικὴν ὕλην οἱ λυρικοὶ, μεταποιούντες τοὺς μῦθους δι' ἀλλοιωσέων, προσθηκῶν ἢ ἀφαιρέσεων ὅσαι συνεφώνουν πρὸς τὰς μυθικὰς ἀντιλήψεις ἢ τὰς ἠθικὰς τάσεις τῆς ἐποχῆς τῶν ἢ πρὸς τὸ σύστημα καὶ τὸν σκοπὸν τῶν ποιημάτων αὐτῶν. Οὕτω φερ' εἰπεῖν ὁ Πίνδαρος, καίτοι πεπεισμένος περὶ τῆς ἀληθείας τῶν μῦθων, ὅταν ὁμιλῇ τι προσκροῦσεν πρὸς τὴν ἠθικὴν ἢ τὴν ἀξιοπρέπειαν θεοῦ τινος ἢ ἥρωος, οὐδόπως διατάζει νὰ μεταρρυθμίσῃ τὸν μῦθον (Ὀλ. Α, 47), μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι τὸν εἶχε διαφθείρει ἀγνοία ἢ κακία. Καὶ οἱ τραγικοὶ πολλαχῶς ἀδιστακτικῶς μεταρρυθμίζουσι τοὺς μῦθους ἀναλόγως τῶν χρόνων καὶ τῆς πίστεως τῶν ἀκροατῶν καὶ κατὰ τὰς ἀξιώσεις τῆς τέχνης τῶν, ἐν Ἀττικῇ κολακεύοντες τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐπὶ τὸ δραματικώτερον

τὴν ἀνάμειξιν τῶν θεῶν εἰς τὴν δράσιν τῶν τραγικῶν αὐτῶν προσώπων παρασκευάζοντες. Ὁ Αἰσχύλος, ὁ εἰς θεωρητικὰς καὶ θεολογικὰς μᾶλλον ἐπόψεις ἀρεσκόμενος, καὶ ὁ Σοφοκλῆς, οὐ ἡ τάσις ἐστὶ μᾶλλον ἱστορικὴ καὶ πρὸς τὸν πραγματικὸν βίον τετραμιμένη, ἐμμένουσιν εἰς τὰς παραδόσεις πιστότερον τοῦ Εὐριπίδου, οὐ ἡ ἐποχῆ, ἤττον ὀρηκευτικῆ, ἐκλινεν ἤδη μᾶλλον πρὸς φιλοσοφίαν ἀμφιβολίας καὶ δισταγμοῦ, ἐτι δὲ μᾶλλον ἐκείνων τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ οὐχὶ πάντοτε μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς θεοὺς τῶν προγόνων του προσφερομένου. Οἱ δ' Ἀλεξανδρινοὶ ποιηταί, καὶ οἱ μετ' αὐτῶν συνεχόμενοι Ῥωμαῖοι, ἤθελον νὰ ἐπιβάλλωνται καὶ ἐλκύουσι τὴν προσοχὴν ἀνασκαλεύοντες μῦθους ὀλίγον γνωστοὺς καὶ ἐπιχωρίους. Ἡ δὲ καλλιτεχνία διέπλετε καὶ δρατὰς καθίστα τὰς μορφὰς τῶν θεῶν καὶ ἡρώων, ὡς περιέγραψεν αὐτὰς ἡ ποίησις, τὸ πρῶτον δὲ ἡ τοῦ Ὀμήρου, καὶ δι' αὐτῶν πλουσίως διεποικίλλε τὰ ἱερὰ καὶ πλεῖστα τῆς κοινῆς χρήσεως σκεύη. Μεταξὺ δὲ τῶν λογογράφων οἱ ἱστορικοὶ ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον τῶν ἐποποιῶν, πολλὰ συγγράφοντες καὶ συστηματικῶς ἐκτιθέντες, ὅσα ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐπῶν ἢ ἐκ τῶν ἐγχωρίων ὀρηκευμάτων συνέλεγον. Τοῦτο δὲ μεθοδικῶς ἐξηκολούθησαν μετὰ ταῦτα οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος μυθολογῶντες (ὡς ὁ Ἀπολλόδομος), οἱ τῶν ποιητῶν σχολιασταί, καὶ οἱ περιηγηταί (ὡς ὁ Πλουταρχος). Μυθικὰς διηγήσεις περιέχουσιν ἐνίοτε καὶ ὁ Ἡρόδοτος καὶ ὁ Θουκυδίδης, ἱστορικὰ ποριζόμενοι ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα, ἀλλ' ἀνευ μεθόδου ὀρισμένης καὶ ἐπιστημονικῆς. Παρὰ μεταγενεστέρους ἱστορικοῖς, οἷον τῷ Ἐφόρῳ, μάλιστα τῷ Εὐήμερῳ καὶ προσέτι καὶ τῷ Διοδώρῳ, ἐπεκράτησεν ὡς πρὸς τοὺς μῦθους ὁ πραγματισμὸς, ἤτοι ἡ καὶ παρ' ἀρχαιοτέροις λογογράφοις ἤδη ἀρξάμενη τάσις τοῦ νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς μῦθους σημασίαν ἱστορικὴν. Ἡ φιλοσοφία δ' ἀνέκαθεν ἐθεώρησε τὸν μῦθον ὑπὸ δύο διαφόρους ἐπόψεις, εἴτε ὡς ἀληγορίαν αὐτὸν ἐξηγοῦσα, εἴτε τὴν ἀληθείαν

αὐτοῦ ἀντικρὺς ἀντιμενῆ. Καὶ ἐξηκολούθουν μὲν ἀμφότεροι αὐταὶ αἱ ἐπόψεις διὰ πάτης τῆς ἀρχαιότητος, ἐκορυφώθησαν ὅμως ἐπὶ τῆς παρακμῆς τοῦ πολυθεϊσμοῦ. Ἰδίως, οἱ μὲν Νεοπλατωνικοὶ καὶ οἱ Γνωστικοὶ ἐπελάθοντο ἐπὶ τὸ αὐθαίρετότερον τῆς ἀλληγορικῆς θεωρίας πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰδίων αὐτῶν θεολογικῶν δογμάτων· τοῖς φανταστοῖς δὲ καὶ δυσπιστοῦσι τοῖσι δόγμασιν ἀντετάτετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑπερνικῶσα ἡ σκέψις. Προσέτι δ' ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς παρακμῆς προσελαμβάνοντο καὶ ἐξώθεν ξενικὰ μυθεύματα, ἀλλοιοῦντα τὸ ἐπιχώριον, ἐπιτείνοντα τὴν δεισιδαιμονίαν, καὶ συγχέοντα τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, ὅπερ καὶ οὐ μικρὸν διηκόλυε τὸν θρίαμβον τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς δὲ χρόνοις οἱ κριτικοὶ καὶ ἱστορικοὶ τῆς 17 καὶ 18 ἑκατονταετηρίδος ἐθεώρουν καὶ διηρεύων τὴν μυθολογίαν ὑπὸ πραγματικῆν ἔποψιν ὡς ἱστορίαν συγχρόνως δὲ τὸ ὀρθόσχευμα τῶν ἀρχαίων ἐδλαπον ὑπὸ μονομερῆ καὶ αὐτοῖ, μᾶλλον δεισιδαιμονία, ἔποψιν, ὡς προδοποιήσιν καὶ ὡς διαστροφῆν τινὰ τοῦ μέλλοντος ἢ ἀποκαλυφθῆν χριστιανισμοῦ. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς δὲ τῆς παρουσίας ἑκατονταετηρίδος, συμφώνως πρὸς τὴν τότε ἐπικρατεστέραν τάσιν τῆς φιλοσοφίας, ἐξενίκα ἡ θεωρία περὶ ὑπάρξεως ἐν τῇ Ἀνατολῇ παναρχαίου τινὸς λαοῦ (Ἰνδῶν, Ἀσιανῶν, Αἰγυπτίων, κλπ.), κεκτημένου καθαρὰν ἐπίγνωσιν τῆς θεότητος, αὐτοῦ δὲ οἱ ἱερεῖς ὅτι μετέφερον βαθμηδὸν τὴν θεμελιώδη ταύτην σοφίαν δι' ἀλληγορικῶν μύθων, ἥτοι διὰ γλώσσης εἰκονικῆς ἐπίτηδες ἐπινοήσεως, εἰς τοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀδιαμορφώτους λαοὺς τῆς γῆς, καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἑλληνας, ἐν τῇ σκότει ἐτι τότε διατελοῦντας· ἡ δὲ καθαρὰ ὀρθόσχευμα ὅτι ἐν ἀφηρημένῃ διδασκαλίᾳ καὶ μυστικῶς τύποις διετηρήθη ἐν τοῖς μυστηρίοις. Μεταγενέστεροι ὅμως κριτικοὶ, τὸ ἐπισημῶς τοιοῦτων κρίσεων ἐκ τῶν προτέρων ἐνορῶντες, ἀναγνωρίζουσι μὲν ἐπιρροὴν τῶν πρώτων ἐντυπώσεων τοῦ ἀνθρώπου,

καὶ ἐφαρμογὴν μέχρι τινὸς τῆς ἀλληγορίας εἰς τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν, ἀλλὰ σκόπιμον θεωροῦσι νὰ ἐξετάσωσιν αὐτὴν καὶ ὑπὸ τὴν ἱστορικὴν ἔποψιν, ὡς καὶ ταύτης πολλάκις καὶ σπουδαίως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ μεταρρυθμίσιν τῶν μύθων συντελεσάσης.

Μύθεα. 1) Ὑγάτηρ τοῦ Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανούς, σύζυγος τοῦ ἀθλητοῦ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου. Εἰς αὐτὴν ἀποδίδεται σωζομένη ἐπιστολὴ πρὸς τινὰ Φύλλιδα, ἥτις βεβαίως ἐστὶ χρόνιον μεταγενεστέρων. — 2) Ποιήτρια μνημονευομένη μετὰ τῆς Κορίννης καὶ τῆς Σαπφῆς, ἴσως ὅμως ἐπωνύμιον μόνον τῆς Κορίννης, ὡς ἡ Σαπφῶ ἐπωνομάζετο μέλισσα ἢ Μουσῶν τέτις, μεταποιηθὲν ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων εἰς ὄνομα ποιήτριας. — 3) Ἐτέρα ποιήτρια Σπαρτιάτις, ἥτις, ὡς μνημονεύεται, ἔγραψεν ὕμνος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν.

Μυτιάγριος, ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐν Ἡλίδι καὶ Ἀρκαδίᾳ, ἐνθα ἐλέγετο ἀπαλλάξας τοὺς κατοίκους ἐκ νόσου ἢν ἐπέφερε τὸ πλῆθος τῶν μυτιῶν (Παυσ. Η, 26.—Πίν. Χ, 28).

Μυκάλη, ἡ δυτικὴ προβολὴ τοῦ ἐν Ἰωνίᾳ ὄρους Μεσσογίδος, προέχουσα ἀπέναντι τῆς νήσου Σάμου μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Τρωγίλιου (Ὁμ. Ἰλ. Β, 869), ν. Καναπίτσα. Ὁ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς νήσου παρθμός ἐχει πλάτος 7 σταδίων, καὶ ἐκεῖ τῷ 479 π. Χ. λαμπρῶς κατεναυμάχησαν τοὺς Πέρσας ὁ Λεωνυχίδης καὶ ὁ Ξάνθιππος (Ἡρόδ. Θ, 96.—Ἰδ. καὶ Α, 148. Ζ 80.—Θουκ. Α, 14. 89. Η, 79.—Σπρδ. Π, 636).

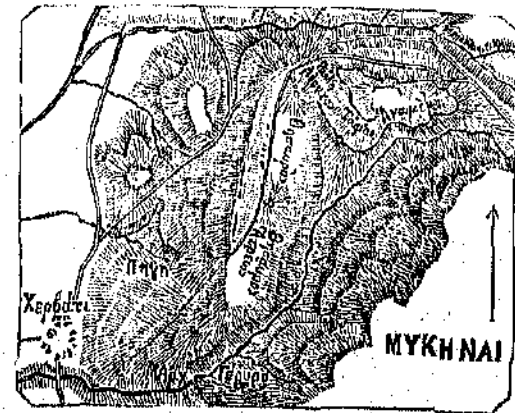
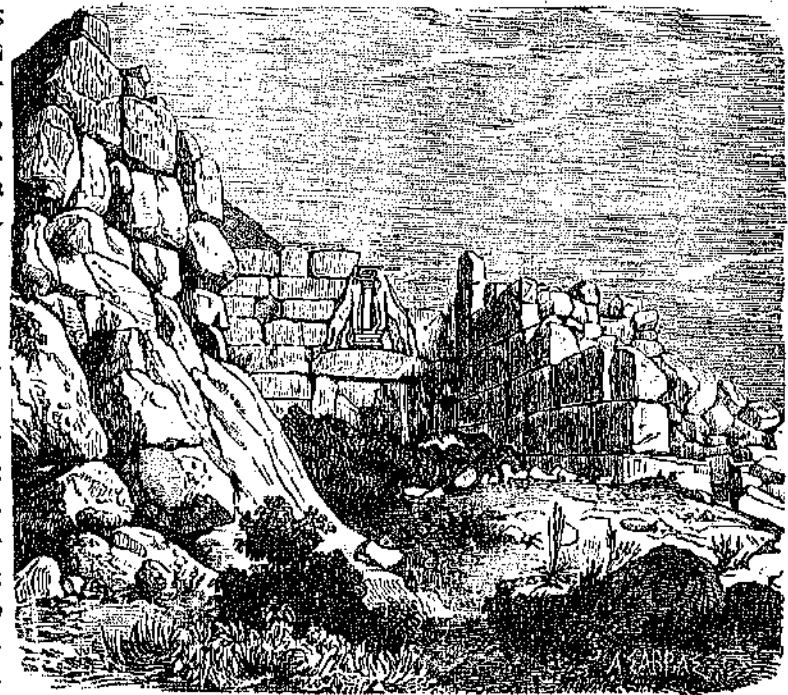
Μυκαλησός, ἀρχαία πόλις Βοιωτικῆ (Ὁμ. Ἰλ. Β, 498), πρὸς τῇ Ἰανάργῳ, μεταξὺ Θηβῶν καὶ Χαλκίδος, δυτικῶς τῆς Αὐλίδος. Ἰσχυρὴ δὲ κατὰ τὴν παράδοσιν, τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τῆς θαμάλεως ἥτις καθώδηγχε τὸν Κάδμον, καὶ ἐνταῦθα ἐστη μυκωμένη. Τῷ 414 π. Χ. Θρᾶκες μισθωτοὶ τῶν Ἀθηναίων ἐπέπεσαν ἐπὶ τὴν τότε ἀνοδοῦσαν πόλιν, καὶ ἀπέσφαξαν σχεδὸν πάντας αὐτῆς

τοὺς κατοίκους· ἐκτοτε ἤρξατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπίπτουσα, καὶ ἐπὶ Πausανίου ἦν ἤδη ἐντελῶς καταστραμμένη (Θουκ. Ζ, 29.—Παυσ. Α, 23, 3.—Θ, 19, 4). Μένουσι δ' ἐτι ἀφανῆ αὐτῆς ἐρείπια.

Μυκερῆνος (κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς Μεγκερά), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὁ διάδοχος τῶν Χέσπος καὶ Χερρήν, τῶν ἐγειράντων τὰς δύο μεγίστας τῶν σωζομένων πυραμίδων, ὁ ἰδρύσας τὴν τρίτην ἐν Γίζε, πρὸς τῇ Καίρῳ, παρὰ ταῖς δύο ἄλλαις σωζομένην, μικροτέραν μὲν (218' ὑψηλὴν), ἀλλ' ἐντελέστερον διατηρουμένην, διότι σώζει καὶ μέρος τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῆς ἐπιφανείας. Οὗτος ἠνώεζεν αὐτὸς τοὺς ὑπὸ τῶν προκατόχων του κλεισθέντας ναοὺς (Ἡρόδ. Β, 129—134). Οἱ ἱερεῖς παρ' ὧν ὁ Ἡρόδοτος ἠρύσατο τὰς πληροφορίες, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς, καὶ κατὰ Μανέθωνα, ὅστις ὀνόμαζεν τὸν δονομάζει Σοῦφιν Β Μεγχερῆς, ἀνῆκε τῇ Δ' δυναστείᾳ, ζῶν περὶ τὸ 4100 π. Χ.

Μυκῆναι (καὶ Μυκῆνη, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 52), εὐρυάγεια, ἐκτίμενον πτολίεθρον, πολὺ χρυσοῦς πόλις τῆς Ἀργολίδος, ἔδρα τῶν διαδόχων τοῦ Δαναοῦ, εἶτα δὲ τῶν Πελοπιδῶν ἐφ' ὧν καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἐ-

πίσημος ἀνεδαίχθη. Ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις ὅμως ἐξέπεσε· καὶ ἐπὶ τῶν Μηδικῶν,

ἐπειδὴ συνεξέπεμψε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων πολεμιστὰς εἰς Πλαταιάς (Ἡρόδ. Ζ, 202. Θ, 27), παροργισθέντες οἱ εἰς αἰσχρὰν

οὐδτερότητα ἐμμείναντες Ἀργεῖοι, προσέβαλον αὐτὴν μετέπειτα, τῷ 463 π. Χ., συνεργούντων καὶ τῶν Τεγεατῶν καὶ Κλεωναίων, καὶ στερήσαντες τροφῶν ἐδιόκησαν οἱ κάτοικοι, ἐγκαταλιπόντες τὴν βυρᾶν αὐτῶν πόλιν, νὰ

μετοικήσασιν οἱ μὲν εἰς Κηρώνειαν τῆς Ἀχαΐας, οἱ δὲ παρ' Ἀλεξάνδρῳ Ἀ' τῆς Μακεδονίας. Ὁ Πausanias εἶδεν αὐτὴν ἔρημον, καὶ περιγράφει (B, 16, 5) μεγάλη αὐτῆς ἐρείπια, ὡς τὰ κυκλώπεια αὐτῆς τείχη μετὰ τῆς πόλης τῶν λεόντων (ἴδ. πλαστική), τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἀτρείως, τοὺς τάφους τοῦ Ἀτρείως καὶ Ἀγαμέμνονος, ἅτινα πάντα εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν κατάστασιν σώζονται μέχρι τοῦδε. Ὁ Ἑρρ. Σγλειμαν μεγάλην ἀνέδειξεν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν γνώσιν τῆς ἀρχαιότητος, ἀνασκάψας ἐνταῦθα τῷ 1876, καὶ ἀνευρών μετὰ βεβαιότητος μὴ ἐπιδεχομένης ἀμφισβήτησιν τὸν τάφον τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐντὸς τῆς πόλης τῶν λεόντων, εἰς τὴν πρὸς Δ αὐτῆς γωνίαν, μετὰ τῶν σκελετῶν τοῦ βασιλέως καὶ τῶν ὀστέων αὐτοῦ καὶ παντοίων ὀπλων, χρυσῶν διασημάτων καὶ παντοίων τορευτῶν κασμημάτων τῆς ὁμηρικῆς ἐποχῆς. Προσέτι δ' ἐκαθάρισεν ἐντελῶς τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἀτρείως καὶ ἄλλους τινὰς ἐκεῖ περικειμένους, οἵτινες γνωστοὶ μὲν ἦσαν, ἀλλὰ μέχρις ἐκείνου δὲν εἶχον ἀνασκαφῆ.

Μυκηναεὺς, υἱὸς τοῦ Σπάρτανος, ἔγχονος τοῦ Φωρωνέως, κατὰ τινὰς κτίστης τῶν Μυκηνῶν (Ἑρπ. Ὀρ. 1247).

Μυκήνη, θυγάτηρ Ἰνάχου, γυνὴ τοῦ Ἀστέροπος, καθ' ἣν ὀνομάσθησαν αἱ Μυκήναι (Ὀμήρ. Ὀδ. B, 120. — Πaus. B, 16).

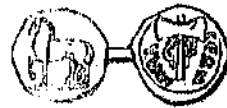
Μυκοὶ, ἀσιατικὸς λαὸς, καθ' Ἡρόδοτον (I, 93. Z, 68), τῆ ἰδ' σατραπείᾳ ἀνήμων, ἀλλ' ἀγνώστου κατοικίας.

Μύκονος, μία τῶν Κυκλάδων, νῆσος μικρὰ καὶ βραχυήδης, ΝΑ τῆς Γήνου καὶ Π τῆς Δήλου κειμένη, ἔκτισται δ' ἔχουσα περίπου 2 1/10 τετραγωνικῶν μιλίων. Εἰς αὐτὴν ἔθετον ὁ μῦθος τὴν γιγαντομαχίαν τῶν ἀπωτάτων μυθικῶν χρόνων, καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐλέγοντο κείμενοι πάντες οἱ ὑπὸ τοῦ Ἑρακλέους φονευθέντες Γίγαντες, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία προήλθε «Πάντες ὑπὸ μίαν Μύκονον», δηλοῦσα πολλὰ ἀνόμοια καὶ ἀσυνάρτητα πράγματα ὁμοῦ καὶ ὑπὲρ μίαν κατηγορίαν ἰ-

θέμενα. Οἱ ὄλγοι ἀγροὶ τῶν κοιλάδων τῆς νῆσου εἰσὶ καρποφόροι, ἀλλ' οἱ κάτοικοι ἐπεδιδόντο μᾶλλον εἰς τὴν ναυτιλίαν. Πολλῆς ὁμῶς ὑπολήψεως δὲν ἀπελάμβανον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις θεωρούμενοι ὡς ἀπληστοὶ καὶ φιλοκερδεῖς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἴδιον «Μυκόνιος γελίων». Εἶχε δὲ δύο πόλεις ἡ νῆσος (Ἡρόδ. ΣΤ, 118. — Θουκ. Γ, 29. — Στράβ. I, 497).

Μύλαι, 1) Πόλις εἰς τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Σικελίας ἐπὶ ἀκρωτηρίου ἀποικισθεῖσα τῷ 716 π. Χ. ὑπὸ τῶν Σικελῶν Ζαγκλαίων, καὶ ἔχουσα καὶ ἀκρόπολιν (Θουκ. Γ, 90), ἐν χώρᾳ εὐφώρῳ. Παρ' αὐτῇ κατεναυμάχησαν οἱ Ῥωμαῖοι ὑπὸ τὸν Δουλίλιον τοὺς Καρχηδονίους τῷ 260 π. Χ. ἐν τῇ πρώτῃ Καρχηδονικῇ πολέμῳ, καὶ τῷ 36 ἐνίκησεν ὁ Ἀγρίππας τὸν στόλον τοῦ Πομπηίου (Πολδ. Α, 10. — Δ. Κάσσ. ΜΘ, 3. — Ἀρρ. Β, C, V, 105). — 2) Ὀχυρὰ πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἐπιταυρίτιδος, πιθανῶς παρὰ ταῖς Κυρρεταῖς, ἐπὶ ἀποτόμου ἁδρου πρὸς τῷ ποταμῷ Ἐδρωπῶ (Ἰν. ΧΙΠ, 54).

Μύλαισα (τά), καὶ **Μύλαισσα** (ἐν Ἡροδότῳ καὶ Πολυβίῳ), ἡ μεγίστη καὶ εὐπρεπεστάτη μεσόγειος τῆς Καρίας πόλις, 80 στάδια ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, ἔδρα δὲ τῶν ἀρχαίων βασιλέων, ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας

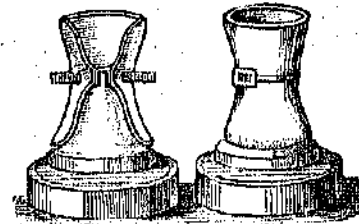
ἀποτόμου βράχου, ἐξ οὗ ἐλατόμει τὸ ὄρατον λευκὸν μάρμαρον τῶν οἰκοδομῶν τῆς, καὶ ἰδίως τοῦ πολυτελοῦς καὶ περιδλέπτου ναοῦ τοῦ Διὸς Ὁσογῶνος. Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται διατηρουμένα τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. Ὁ λιμὴν αὐτῆς ἐκαλεῖτο Φύσκος (Ἡρόδ. Α, 171. — Πολδ. ΙΣΤ, 24. — Στράβ. ΙΔ, 658. — Πaus. Α, 171).

Μύλη, ὁ μύλος πρὸς ἄλλοισι σίτου ἀρχαιότατα ἡ χειρομύλη, ὑπὸ θεραπεινιδῶν στρεφομένη (Ὀμ. Ὀδ. Υ, 106, 101), πιθανῶς, ὡς καὶ νῦν, συγκείμενος ἐκ δύο λίθων

τοῦ κατωτέρου στερεοῦ, τοῦ ἀνωτέρου ἐπ' αὐτοῦ στρεφομένου (Ὀδ. Η, 104). Ὁ κατώτερος λίθος ἐκαλεῖτο κυρίως μύλη, ὁ δ' ἐπ' αὐτοῦ στρεφόμενος, ὁ νόος. Ἐν ἀρτοποιεῖσι τῆς Πομπηίας εὐρέθησαν χειρόμυλοι, πάντες καθ' ἕτερον σχῆμα· ὁ κάτω λίθος ἐστὶ κῶνος στερεὸς ἐπὶ κυλινδρικής βάσεως 5 ποδῶν διαμέτρου καὶ 1 ποδὸς ὕψους ἐπ' αὐτοῦ δ' ἐπιτίθετο ἕτερος λίθος, οὗ τὸ μὲν κάτω μέρος ἐφημεύετο εἰς τὸν κῶνον, τὸ δὲ ἄνω, σχῆμα ἔχον κενοῦ ἀγγείου, εἰδέχετο τὸν σίτον, διαρρέοντα δι' ὀπῶν. Στρεφόμενος δ' ὁ περιδληγὸς οὗτος λίθος διὰ δοκαῦ εἰς τὰ πλευρὰ αὐτοῦ ἐμπεπαρμένης καὶ διὰ χειρῶν στρεφομένης, ἤλαθε τὸν σίτον εἰς ἄλευρον.

κάτωθεν εἰς ἀλῆακα καταρρέοντα. Ὑπήρχε δὲ καὶ ἡ ποδήλατος μύλη, ὡς τὰς νῦν ὑπαρχούσας, χρησιμεύουσα ὡς ἀκόνη, κατὰ τὴν

σωζομένην γλυφὴν δακτυλιοῖδου. Προσέτι δὲ ἡ οὐχὶ διὰ χειρῶν ἀνθρώπων στρεφομένη, ἀλλὰ διὰ τὰς μείζονας διαστάσεις τῆς δι' ὄνων ἢ ἵππων, ὧν ἐκάλυπτον τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς προσόλαξιν αὐτῶν ἐκ σκοτοδίνης, ὡς ἐν τῇ παρακειμένη εἰκόνι τῇ ἐξ ἀναγλύφου τοῦ Βατικανοῦ Μουσείου. Αἱ δὲ ὁδρὸ μύλαι ἢ ὁδραλέτα εἶχον, ὡς καὶ νῦν, κάθετον τροχόν, διὰ ῥέοντος ὕδατος στρεφόμενον, καὶ στρέφοντα ἄλλον ὀριζόντιον, οὗ κέντρον ἦν ἡ μετ' αὐτοῦ στρεφομένη μύλη. Μύλων δ' ἦν

τὸ οἰκοδόμημα τὸ ἐγκαλεῖον τοὺς μύλους, καὶ

μύλωνος ὁ αὐτὸ διευθύνων. Ἀναμύμυλοι δὲ δὲν ὑπῆρχον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Μύλης, υἱὸς τοῦ Λέλεγος, πρώτου βασιλέως τῆς Σπάρτης, εἰς δὲ ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῆς κατασκευῆς τῶν μύλων (Πaus. Γ, 1, 20).

Μύλωνος, ἀρχαῖος τύραννος τῆς Κρήτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς (Διόδ. Ε, 71).

Μύλεσσα, θέτης Σημιτικῆ, ἰδίως λατρευομένη ἐν Βαβυλῶνι, ὅθεν μετέβη καὶ παρ' Ἀσσυρίοις καὶ Πέρσαις, καὶ ἐθεωρεῖτο ὅτι ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Ἑλλήνων τὴν οὐρανίαν Ἀφροδίτην. Ἦν δ' ἡ πρώτη μήτηρ τοῦ κόσμου, ἡ γενικὴ θήλεια ἀρχὴ τῆς παραγωγῆς, ὡς ὁ Βήλος ἢ Βααλ ἦν ἡ αὐτὴ ἀρχὴ ὑπὸ ἀρρενοῦ μορφῆν ἢ ἀντίληψιν (Ἡρόδ. Α, 131, 199).

Μυλλίας, Κροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Περί αὐτοῦ ἐπρασβεύετο ὅτι διὰ μετεμψυχώσεως εἶχε τὴν ψυχὴν Μίδου τοῦ Φρυγῶς (Αἰλ. Π. Γ. Δ.).

Μύνδος, πόλις ἐν Καρίᾳ, ὑπὸ Τροίχην ἄποικισθεῖσα, εἰς τὸν Ἰάσιον κόλπον, βορειοδυτικῶς τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, ἔχουσα κα-

λὸν λιμένα καὶ ὄχυρὰ τείχη (Στράβ. ΙΔ, 658. — Ἀρρ. Α, 20, 5).

Μύνης, υἱὸς Εὐθύμου, ἡγεμόνας τῆς Λυρ-

νησοῦ, ἀνὴρ τῆς Βρυσηίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως (Όμ. Ίλ. Β, 692).

ΜΙΟΥΞΑ, ἡ ὀπή ἢ τὸ πρότερον μέρος τοῦ

λύχνου δι' οὗ διέρχεται τὸ φωτύλιον· ἔθεν διμυξος ὁ λύχνος ὁ ἔχων δύο φωτύλια.

ΜΙΟΥΝΙΑ, πόλις τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, ΝΔ τῆς Ἀμφισσης (Θουκ. Γ, 101. — Στρ. Βυζ.).

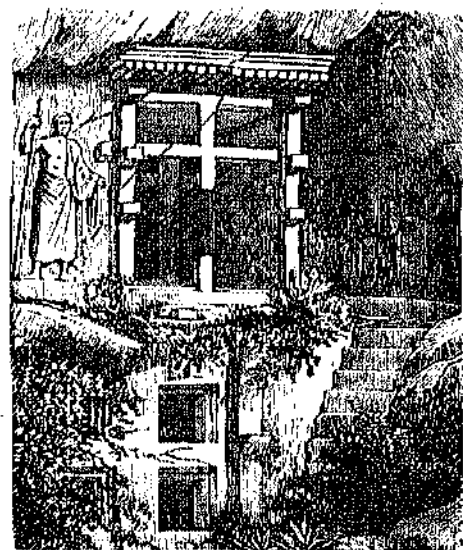
ΜΙΟΥΝΝΗΣΟΣ, ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Ἰωνίας, δυτικῶς τῆς Λεβέδου, εἰς τὸν Ἐφέσιον κόλπον. Αὐτῆς ἀπέναντι ἦν τὸ νησιδιον Ἀσπίς (Θουκ. Γ, 42 — Στρ. 10, 643). Ἐκαὶ ὁ Ἀντίοχος κατεναυμαχήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 190 π. Χ. (Liv. XXXVI, 27). Ν. Ὑψηλὸν βουνόν.

ΜΙΟΥΣ ὄρμος, ἐπίσημος πόλις μετὰ λιμένος κατὰ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (Στρ. ΙΣΤ, 769). Ἐρείπια αὐτῆς αἰχίζονται.

ΜΙΟΥΣ, πόλις τῆς Καρίας, ἐπὶ τοῦ νοτιοῦ χείλους τοῦ Μαιάνδρου κειμένη. Ἀπετέλει κατ' ἀρχαίαν μέτρον τοῦ Ἰωνικοῦ δεσμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ Στράβωνος εἶχαν ἤδη τοσούτον ἐκπέσει, ὥστε οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐθεωροῦντο ὡς τῆ Μιλήτιω ἀνήκοντες, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκεῖ καὶ μετέκτισαν, πιθανῶς ἕνεκα τῶν συνεχῶν πλημμυρῶν καὶ τῶν ἄνεκα τούτων ἐνοχλοῦντων αὐτοῦς κωνιάπων (Πλου.). Αὕτη ἦν μία τῶν πόλεων ἃς ὁ Ἀρταξέρξης ἐδωκε τῷ Θεμιστοκλεῖ (Διόδ. ΙΑ, 57. — Νερ. Thom. X. — Ίδ. Ἡρόδ. ΣΤ, 8. — Θουκ. Γ, 19). Εἶχε δὲ οὕτω μεταβληθῆ ἢ περὶ αὐτὴν ἀκτὴ ἤδη ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ὥστε ἡ πρὶν παραλία αὕτη πόλις, ἐπὶ Στράβωνος (ΙΔ, 636) ἀπέχετο 30 στάδια τῆς Θαλάσσης, ἐκτὸς ἂν, ὅπερ πιθανώτερον, εἶχαν ἐν ἀγνώστοις χρόνοις ἐκεῖ μετοικισθῆ. Ἐρείπια αὐτῆς καλοῦνται σήμερον Π α λ ἄ τ ι α.

ΜΙΟΥΡΑ, ἐπίσημος πόλις τῆς Λυκίας,

μετέπειτα δὲ καὶ πρωτεύουσα τῆς πάσης χώρας· ἔκειτο εἰς ἀπόστασιν 20 σταδίων ἀπὸ τῆς Θαλάσσης καὶ τοῦ λιμένος Ἀνδρουάκης, εἰς δὲ προσωρμίσθη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Πρ. Ἀποστ. ΚΙΕ, 5). Διατηρεῖται δὲ τὸ ὄνομα αὐ-

τῆς, καὶ ἐρείπια ἐν τῷ βράχῳ λελαξυμένα, ἐν αἷς ὑπάρχουσι περιμεγέτατοι, τὴν ἐξυλοδομίαν μάλιστα μιμούμεναι, καὶ δι' ὠραίων ζωγραφικῶν κεκοσμημένοι· τάροι (Στρ. ΙΣΤ, 686).

ΜΥΡΙΑΝΘΟΣ, πόλις ἐν Συρίᾳ, ἄποιος τῶν Φοινίκων κατὰ τὸν κόλπον τῆς Ἰσοῦ, ὅστις ὑπὸ τοῦ Προδδοῦ (Δ, 38) καὶ ὁ Μυριανθικός κὸς ἐκ τῶν καλεῖται. Τῶν δόδων τῆς Κιλικίας ἀπέχετο μῆος ἡμέρας ὄδου, καὶ ἦν πόλις ἐμπορικωτάτη (Ἀρρ. Β, 6, 1. — Ξεν. Ἄν. Α, 4, 6).

ΜΥΡΙΝΑ, πόλις μετὰ λιμένος κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Μυσίας (Liv. XXXIII 30), μετεῖχε τοῦ Αἰολικοῦ δεσμοῦ (Ἡρόδ. Α,

149. Στρ. ΙΒ, 550). Ὑπὸ σειμοῦ κατεστράφη ἐπὶ Ἰθάριου καὶ Τροϊανοῦ (Fac. An. II, 47),

ἀλλὰ πάλιν ἀνακοδομήθη. Ἦν δὲ πατρίς τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ Ἀγαθίου. Ἴσως τὸ σήμερον Σανδαρλί.

ΜΥΡΙΝΗ, 1) θυγάτηρ τοῦ Γεόκρου, γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, καὶ Βάτεια καλουμένη (Όμ. Ίλ. Β, 814). — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων, ἧς ὁ τάφος ἦν εἰς τὴν ἐν Αἰολίδι πόλιν Μυρίναν (Στρ.). — 3) Θυγάτηρ Κρηθέως, γυνὴ Θόαντος, ἐξ ἧς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Μυρίνης ἐν Ἀθήνῃ (Σχλ. Ἀπλλ. Ῥοδ. Α, 602).

ΜΥΡΚΙΝΟΣ, πόλις τῆς Θράκης ὄχυρά, ὑπὸ Ἰστιαίου ἰδρυθεῖσα παρὰ τῷ Στυρμόνι ποταμῷ, βορείως τῆς Ἀμφιπόλεως. Κυριεύσαντες αὐτὴν οἱ Ἑθωνοὶ, τὴν ἀνέδειξαν πρωτεύουσάν των (Ἡρόδ. Ε, 23. 124. — Θουκ. Δ, 107. Ε, 9) θελήσας δὲ νὰ τοῖς ἀποσπασθῇ αὐτὴν ὁ Ἀρισταγόρας, ἐφονεύθη ὑπὸ τὰ τείχη τῆς (Ἡρόδ. Ε, 97. — Θουκ. Δ, 102). Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον οὐδεμία πλέον γίνεται μνηστία αὐτῆς.

ΜΥΡΛΕΙΑ, πόλις τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξεινοῦ Πόντου, ἀρχαία ἀποικία τῶν Κολοφωνίων, ἢ μετακλιθεῖσα Ἀπάμεια, κατὰ τὴν σύζυγον τοῦ Προυσίου (Στρ.).

ΜΥΡΜΗΧΙΔΗΣ, Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, γλύπτης, ἐκ τῶν μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν παρακμὴν τῆς φιλοκαλίας ἀποδείκνυουσας μικροτεχνίαν, ἢ, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐχαρκτηρίσθη (Αἰλ. Π. Ι. Α, 17) ψευδοτεχνίαν ἐπιτιδομένων, ὡς δε κατασκευάζον χρυσὰ τέθριππα ὑπὸ μίας ἐλκόμενα, χρυσελέφαντινα ζωῖα, ὧν τὰ μέρη διεκρίνοντο μόνον ὅταν παρνευθῆτο θρίξ, κτλ. (Αἰλ. Αὐτ. — Θεοδόσ. Γραμμ. 150. — Pl. VII, 21. ΧΝΧVI, 4, 15).

ΜΥΡΜΗΧΙΟΝ, πόλις σκυθικὴ ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, εἰς μῆος ὥρας ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Παντικαπείας (Στρ.).

ΜΥΡΜΗΞ, μῆος δὲ αἰπύκται ἐτύλισαν περὶ τὰς χεῖρας των, ἔχων, ἰδίως ἐπὶ Ῥω-

μαίων, καὶ μεταλλίνοισ ὄγκοις καὶ ἤλοις, καθιστῶντας τὴν προσβολὴν κινδυνώδη καὶ βάρβαρον (ἰδ. Πυγμή).

ΜΥΡΜΗΞ, σκόπελος κατὰ τὴν παραλίαν τῆς Θεσσαλίας μετὰ Σικιάθου καὶ Μαγνησίας (Ἡρόδ. Ζ, 183) καὶ ἐν γένει πᾶς ὑποβρύχιος σκόπελος (Λυκόφρ. 878, 890).

ΜΥΡΜΙΔΩΝΕΣ, κατὰ τὴν κοινὴν παράδοσιν οἱ μετὰ τοῦ Πηλέως ἐξ Αἰγίνης εἰς τὴν Θεσσαλικὴν Φθιώτιδα, παρὰ τῇ Φθίᾳ καὶ Λαρίσσει τῇ Κρημαστῇ μεταναστεύσαντες, ὄθεν κατ' Ὀμηρον (Ίλ. Α, 180. Β, 681. Π, 65. Τ, 278) παρηκολούθησαν τὸν Ἀχιλλέα εἰς Τροίαν. Μετὰ ταῦτα δὲ δὲν γίνεται πλέον αὐτῶν μνηστία ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Πιθανῶς ἐδήλου τὸ ὄνομα Ἐρωγλοδύτας (Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 176), ὄθεν καὶ ὁ μῦθος ἐτι μετεμορφώθησαν εἰς ἀνθρώπους ἐκ μυρμηκῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς, κατὰ παράκλησιν τοῦ Αἰακοῦ, ὅτε λοιμὸς εἶχεν ἐρημώσει τὴν νῆσον (Πίνδ. — Ἀπολλ. Γ, 12, 6. — Λουκ. — Στρ. Η), ὡς καὶ ὁ τούτου ἀλλοῖος, ὅτι ὁ Μυρμιδῶν ἦν υἱὸς τῆς Εὐρυμεδοῦσης καὶ τοῦ Διὸς, μεταμορφωθείς εἰς μύρμηκα (Ἀπολλ. Α, 7, 3. — Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 56).

ΜΥΡΜΙΔΩΝΗ, μία τῶν Δαναίδων.
ΜΥΡΜΙΔΩΝ, υἱὸς Διὸς καὶ Εὐρυμεδοῦσης, ἀνὴρ Πεισιδίκης ἐκ Θεσσαλίας, πατήρ Ἄκτορος καὶ Ἀντίφου (Ἀπλλ. Ῥοδ. Α, 7, 3).

ΜΙΟΥΡΑ, ἰδ. Ἀδωνις. Κινύρας.
ΜΙΟΥΡΑ (Ἄττ. Σμύρνα), εὐώδης ὄπὸς ἐκσταλάζων ἐκ δένδρου κυρίως φουμένου ἐν Ἀραβίᾳ. Ἦν δὲ τὸ δένδρον συνήθως πεντάπηχυ, ἔχον σκληρὸν τὸν κορμὸν καὶ λεῖον τὸν φλοιὸν, καὶ ὑπὴργον, κατὰ Πλίνιον, 7 διάφορα εἶδη αὐτοῦ. Ἐξέρρει δ' ὁ ὄπὸς ἢ αὐτομάτως ἢ διὰ κεντήσεως, καὶ ἐξηραίνεται εἰς κόκκους, χρησιμεύων εἰς ἀλοιφήν, εἰς ἱατρικὰ, καὶ κυρίως εἰς τὴν οἴνοποιαν, διότι ἀφίρει ἀπὸ τοῦ οἴνου τὴν μεθυστικὴν αὐτοῦ δύναμιν, καὶ ὁ μυρρῖνης οἶνος ἀπέκτα ἦττον δριμύτην γεῦσιν.

Μυρρίνη, Ἀθηναία, θυγάτηρ τοῦ Καλλιίου, γυνὴ τοῦ τυράννου Ἰππίου (Θουκ. ΣΤ', 55).

Μυρρινούς, ἀττικὸς δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Στράβ.).

Μυρσίλος, καὶ ἀττικὸς Μυρτίλος, 1) τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα τοῦ Λυδοῦ βασιλέως Κανδαύλου (Ἡρόδ. Α' 7). — 2) Ἱστοριογράφος ἐκ Μιθθύμνης τῆς Λέσβου, ζῶν πιθανῶς ἐπὶ τῶν πρώτων Πτολεμαίων, ἔγραψε Λεσθιακὰ καὶ Ἱστορικὰ παράδοξα, ὧν σώζονται ἀποσπάσματα. — 3) Εἰς τῶν Ἀθηναίων οἵτινες ὤμωσαν τοῦ Νικίου τὰς σπονδὰς (Θουκ., Ε, 19. 24). — 4) Τύραννος τῆς Μυτιλήνης, πολλάκις προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου.

Μύρσινος (ἦ), κόμη τῆς Ἠλίδος παρὰ τῇ Δύμη, εἶτα κληθεῖσα Μυρτούσιον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 6, 8. — Στράβ.).

Μύρσος, 1) Λυδοὺς βασιλεὺς, κατήρ τοῦ Κανδαύλου (Ἡρόδ. Α, 7). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἰύγου (Ἡρόδ. Γ, 122).

Μυρτίλος, ἴδ. Πέλοψ.

Μύρτες, λυρικὴ ποιήτρια ἐξ Ἀνορθόωνος τῆς Βοιωτίας. Ἐλέγετο διδάσκαλος τῆς Κορίνθου καὶ τοῦ Πινδάρου, καὶ πρὸς τοῦτον ἀνταγωνισθεῖσα εἰς μουσικὸν ἀγῶνα. Περιλαμβάνεται εἰς τῶν Ἀλεξανδρινῶν τὸν λυρικὸν κανόνα. Ὑποτίθεται δ' ὅτι ἐποίησε εἰς διάλεκτον αἰολικὴν μετ'ἰδιωτισμῶν βαιωτικῶν.

Μυρτιάσσα, μία τῶν νυμφῶν αἰτίνας, κατὰ τοὺς Ἀρκάδας, ἀνέβησαν παρ' αὐταῖς τὸν Δία (Παυσ. Η, 31).

Μύρτος (ὁ ἦ) καὶ μυρρίνη ἢ μυρσίνη, ὁ εὐώδης, ἀνά πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα φυόμενος ἀειθαλὴς θάμνος, ἐχρησίμευσεν εἰς πλοκὴν στεφάνων διὰ τοὺς νικητὰς ἐν ἀγῶσι καὶ διὰ τοὺς παρακαθημένους εἰς ἐστίασεις, ἢ εἰς γάμους παρενρισκομένους. Ἦν δὲ κυρίως ἰσθμὸς τῇ Ἀφροδίτῃ. Ἐκ τῶν φύλλων αὐτοῦ παρεσκευάζετο καὶ ἀλοιφὴ τις, καὶ ἐκ τῶν καρπῶν ἐστύπτετο ἔλαιον μελανόν, καὶ προσέτι κατεσκευάζετο ποτὸν τι μὴ μεθυστικόν,

μυρτίτης οἶνος καλούμενον. Προσέτι ὡς καθαρτήριος ἐθεωρεῖτο ἢ μυρσίνη, δι' ἧς καὶ χρῆσις ἐγένετο αὐτῆς ἐπὶ τῶν καθαρτηρίων ἐπισήμων τελετῶν, καὶ ἐπισης ὡς σύμβολον τοῦ γάμου, καὶ ὡς κόσμος τοῖς μουσίοις καὶ τοῖς νεκροῖς. Ἦν Ἀθηναῖοι ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀγορᾷ ἴδιοι κύκλοι καλούμενοι αἱ μυρρίναι, διὰ τῶν μυρρινῶν τὴν πώλησιν (Ἀριστ. Θεσμολ. 448).

Μύρτος, νησιδίων ἀπέναντι τῆς νοτίας ἀκτῆς τῆς Εὐβοίας (Πλιν. ΙV, 11, 18).

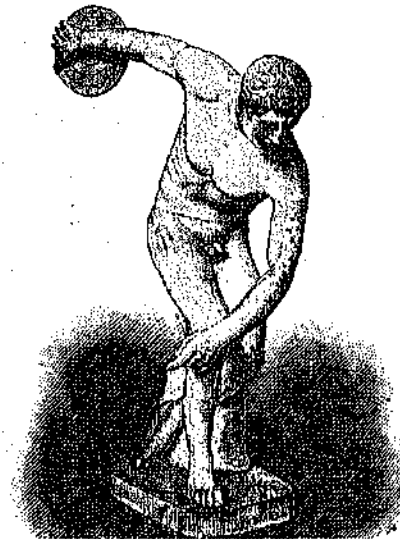
Μύρτουσα, ἢ Μυρτώνιον αἶπος, ὄρος τῆς Λιθύης, παρὰ τῇ Κυρήνῃ (Ἀπλιν. Ρόδ. Β, 505. — Στράβ. Βυζ.).

Μυρτώων πέλαγος, τὸ μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, τὸ περὶ τὸ νησιδίων Μύρτον, νοτίως τῆς Εὐβοίας· κατ' ἄλλους ἐπώνυμον Μυρτίλου, τοῦ ἱπποκῆμου τοῦ Οἰνομάου, ὃν κατεπόντισεν ἀναψύχων ὁ Πέλοψ (Στράβ.). Ἐξεταίνεται μετὰ τὴν Εὐβοίαν καὶ Κρήτης, κατὰ τινὰς μέχρι τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Λακωνικῆς.

Μυρῶ, 1) ἴδ. Μοιρῶ. — 2) Ὄνομα ποιητοῦ τίνος Βυζαντίου, ἴσως, κατὰ λάθος, τῆς αὐτῆς ποιητρίας (Παυσ. Β).

Μύρων, περιζήμιος γλύπτης Ἀθηναῖος, ἐκ τοῦ δήμου Ἐλευθεριῶν, σύγχρονος τοῦ Φειδίου, ὡς ἐκεῖνος μαθητὴς τοῦ Ἀγλαδά, καὶ τὸ ὑπέριστατον καλὸν ἐν τῇ τέχνῃ ἐπιδικῶν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς ζωηρὰν ἐκφρασιν καὶ εἰς δραστηρίαν τῶν σωματικῶν κινήσεις, εἰ καὶ εἰς τὰ καθέκαστα ἀρχαῖζων εἰσέτι. Ὡς τὸ μέγιστον τῆς γλυφίδος αὐτοῦ προτέρημα ἐθεωρεῖτο ἢ συμμετρία (Ρι. XXXIV, 10, 3), καὶ προσέτι ἦν εἰς τῶν γονιμωτάτων καλλιτεχνῶν τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἐποχῆς. Μεταξὺ τῶν θεῶν καὶ ἡρώων αὐτῶ μνημονεύονται συμπλέγματα Διὸς, Ἀθηνᾶς καὶ Ἡρακλέους ἐν Σάμῳ (Στράβ. ΙΔ, 607), Ἀθηνᾶς καὶ Μαρσίου (Παυσ. Α, 24. — Ρι. XXXIV, 12, 3), καὶ ἀγάλματα Ἀπόλλωνος, Διονύσου, Νίκης ἐπὶ ταύρου, Περσέως φονεύοντος τὴν Γοργόνα, πρὸ πάντων δὲ Ἐρεχθίδος ἐν Ἀθήναις (Παυσ. Θ, 30), καὶ Ἡρα-

κλέους, εἰς οὗ τὴν παράστασιν ἰδίως διέπρεπεν, ὡς ἐνοῦντος τὸ ὑπέριστατον κάλλος μετὰ τῆς ὑπερτάτης δραστηριότητος. Ὁμοίως δὲ καὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπεδίδοτο κατὰ προτίμησιν εἰς παράστασιν ἀθλητῶν, ὡς δολιχοδρόμων, καὶ πρὸ πάντων τοῦ περιπέτου διασκόλου, ὃν λέγει ὁ Λουκιανὸς «εἰκότα ξυναναστηρόμενον τῇ βολῇ» (Φιλοφ. 18. — Ἰδ. Luinei. II, 13), καὶ οὐ βεβαίως ἀντίγραφα εἰσι τὰ ἐν διαφόροις μουσείοις σωζόμενα, μάλιστα τὸ τελειότατον πάντων, τὸ ἐν

τῇ Μαξιμιανῇ ἐπαύλει τῆς Ρώμης. Καὶ παραστάσεις δὲ ζῶων αὐτοῦ φημιζονται, μετὰ τὸ ἄλλον καὶ πρὸ πάντων ἢ μυκωμὲν ἢ βοῦς ἐν τῇ Πυκί (Cic. Varr. IV, 60), μετακομισθεῖσα εἶτα εἰς Ρώμην, περὶ ἧς πλείστα ποιήματα (Θεοκρ. ΕΙΒ, ΣΥΓ. — Ὀν. Μαί. I, κτλ.), καὶ 57 σώζονται ἐπιγράμματα, φημιζοντα αὐτὴν ὡς τόσον φυσικῶς κατεργασμένην, ὥστε οἱ λέοντες ὄρων νὰ τὴν καταφάγωσιν, οἱ μῦσοι προσήρχοντο νὰ θηλάσωσιν ἐξ αὐτῆς, ὁ βουκόλος τὴν λιθοβολεῖ, καὶ πολλὰ ἄλλα ὅμοια. Καὶ πρὶς τὰς δὲ ἠθαλασσίου δράκοντος αὐτοῦ ἐν τῷ κατὰ τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδωνίῳ ἐκθειάζει ὁ Πλίνιος. Προσέτι δ' ἦν καὶ τορευτὴς διακεκριμένος ὁ Μύρων.

Μυρωνίδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Καλι-

λίου, ἐν Πλαταιαῖς συστράτηγος τοῦ Ἀριστείδου, ἐπὶ ἀνδρείᾳ φημιζόμενος ὑπὸ τε τῶν συγχρόνων καὶ τῶν μεταγενεστέρων, ἦν, περὶ τὰ 460 π. Χ. μετὰ τοῦ Γολμίδου, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μέσης πολιτικῆς μερίδος, ἦτις ἐν Ἀθήναις τὴν μετρίαν δημοκρατίαν ἐπεδίωκε, καὶ τὴν κατὰ ξηρὰν μᾶλλον ἢ τὴν κατὰ θάλασσαν δύναμιν τῆς πόλεως ἤθελε νὰ ἀναπτύξῃ. Κατ' ἀρχὰς εἶχε πεμφθῆ πρέσβυς εἰς Σπάρτην μετὰ 19 δὲ ἔτη δραστηρίως ἐπολιτεύθη ἐπὶ τῆς ἐριδος πρὸς τὰς δωρικὰς πόλεις, κατ' ἦν, τῷ 458-7 κατελήφθησαν τὰ Μέγαρα καὶ ἡ Αἴγινα. 62 ἡμέρας μετὰ τὴν ἐν Τανάγρα ἦταν, ἐνίκησε τοὺς Κορινθίους ἐν Μεγάραις, ἐν Οἰνοφύτοις αὖτις ἐθριάμβευσε τῷ 456, ἀποκατέστησεν ἐν Βοιωτίᾳ, πλὴν τῶ Θηβῶν καὶ τοῦ Ὀρχομενοῦ, τὴν δημοκρατίαν, καὶ ἐξησφάλισε τὴν ὑπεροχὴν τῶν Ἀθηναίων ὑπὲρ τὴν Βοιωτίαν, τὴν Λακωνίδα καὶ τὴν Φωκίδα (Θουκ. Α, 105. 108). Ἐξεστράτευσε δὲ καὶ κατὰ τῆς Θεσσαλίας, ἀλλ' ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Φαρσάλου (Διόδ. ΙΑ, 79. — Θουκ. Α, 111). Φαίνεται δ' ὅτι ἀπέθανε μικρὸν μετὰ ταῦτα (Ἀριστ. Ἐκκλ. 320).

Μύς, τορευτὴς Ἀθηναῖος, κατεργασθεὶς ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς τὴν Κενταυρομαχίαν, κατὰ σχέδιον τοῦ ζωγράφου Παρρασίου (Παυσ. Α, 28).

Μυσία, ἢ βορειοδυτικὴ ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὴν ἐπωνυμίαν, κατὰ Στράβωνα, λαβοῦσα ἐκ τῶν φυσικῶν ἐν αὐτῇ πολλῶν φηγῶν, διότι ὁ φηγὸς (εἶδος δρυὸς) ἐν τῇ Λυδικῇ διαλέκτῳ μυσὸς ἐλέγετο. Ἔρχε δ' ὄρια πρὸς Β τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Ἑλλήσποντον, πρὸς Δ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, πρὸς Ν τὴν Λυδίαν, καὶ πρὸς Α τὴν Φρυγίαν καὶ Βιθυνίαν, κατὰ τὸν Ῥόνδακον ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Ὀλυμπον. Διηγεῖτο δ' ἡ Μυσία εἰς πέντε μέρη, 1) Μυσίαν τὴν μικρὰν, ἦτις ἦν ἡ βορειότερα παρὰ τῇ Προποντίδι, μέχρι τοῦ Ὀλύμπου. 2) Μυσίαν τὴν μεγάλην, τὸ νότιον μέρος τῆς ἑνδον χω-

ρας 3) την Τρωάδα, τὸ βορειότερον τῆς δυτικῆς ἀκτῆς ἀπὸ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Λέκτου κατὰ τὸν Ἀδραμύτιον κόλπον 4) τὴν Αἰολίδα, τὸ νοτιώτερον τῆς δυτικῆς ἀκτῆς, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Καΐκου καὶ Ἐρμου 5) τὴν Τευθρανίαν, τὸ τὰ νότια μεθόρια παρατεῖνον μέρος (Στράβ. II, 615). Ἐπὶ τῆς περσικῆς κυριαρχίας ἡ Μυσία ἀποτελεῖ μέρος τῆς δευτέρας σατραπείας (Ἡρόδ. Γ, 90), ἀλλὰ περιελάμβανε τότε μόνον τὰ βόρεια τῆς ὅλης χώρας. Ἐκ τῶν ὁρίων αὐτῆς ἐπίσημα ἦσαν ἡ Ἰδὴ, κορυφᾶς ἔχουσα τὸ Ἰάργαρον καὶ τὸ Κότυλον ὁ Τῆμνος (ν. Δεμερζι), ἔχων πρὸς νότον προεκβολὰς τὸν Πίνδασον καὶ Σαρδηνίαν. Ἐκ δὲ τῶν ἀκρωτηρίων τὰ γνωστότερα εἰσὶ τὸ Ροίνειον (ν. Ἰντεπε) τὸ Σίγειον (ν. Γενίσερ) τὸ Ἀήκτον (ν. Βαβὰ ἢ ἄγ. Μαρία) ἡ Κάνη (ν. Καραδάγ). Εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν ἠνοίγετο ὁ Ἀδραμύτιος κόλπος (ν. ὁμοίως). Ποταμούς δ' εἶχε πολλούς, ἀλλ' οὐχὶ μεγάλους. Εἰς τὴν Προποντιδα ἐκβάλλουσιν ὁ Τύνδακος (ν. Ἀδύρνας) μετὰ τοῦ Μακέστου (ν. Σουσουλή) ὁ Αἴσηπος ὁ Γρανικὸς (ν. Κοδζά). Εἰς τὸν Ἑλλησπόντον ῥέουσιν ὁ Παισὸς (ν. Βαϊραμδερέ) ὁ Περκώτης ὁ Σιμιμβεῖς (ν. πιθανῶς Δουμβρέκ) ὁ Σκᾶμανδρος (ν. Μενδαρέ). Εἰς δὲ τὴν νοτιανὴν παραλίαν χύνονται εἰς τὴν θάλασσαν ὁ Σατνιόεις (ν. Τούζλα) Ἐϋηνος (ν. Μαδάρα) Κάϊκος (ν. Βακίρτσι) μετὰ τοῦ Μυσίου (ν. Πέργαμος). Λίμναι δ' εἰσὶν ἡ Ἀπολωνιάτις (ν. Οὐλουβάδ) εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου ἡ Ἀρτυνα ἢ λίμνη τῆς Μιλησιόπολεως (ν. Ἀπολλωνία) ὁ Πτελεὸς παρὰ τῆ Ὀφρυνίᾳ, κατὰ τὴν παραλίαν τοῦ Ἑλλησπόντου. Οἱ κάτοικοι διηροῦντο πάντοτε διγα, ἀρχαιότερον εἰς τοὺς Φρύγας καὶ Τρώας, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς Μυσούς καὶ Αἰολεῖς. Οἱ Μυσοὶ ἦσαν, κατὰ Στράβωνα, Θράκες τὴν καταγωγὴν, οὐχὶ δὲ καὶ καθ' Ἡρόδοτον (Ζ, 74) περὶ δὲ τῶν Τρώων

ἴδ. Τρωάς. Πόλεις δὲ μυσιᾶς ἀξίαι ἦσαν 1) ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ ἡ Τρωάς (Ἰλιον), ἡ Πλακία, ἡ Κόζικος, ἡ Τρίστος, τὸ Πάριον, ἡ Λάμψακος, ἡ Ἄδυδος εἰς τὴν παραλίαν ἡ δ' Ἀπολλωνία, ἡ Μιλησιόπολις (ν. Μουαλίτις), ἡ Ζέλεια, ἡ Γέργις, ἡ Σκῆψις, ἡ Περκώτη, εἰς τὰ ἐνδότερα. — 2) Ἐν τῇ Τρωαίᾳ, ἡ Δάρδαρος, τὸ Ροίνειον, τὸ Σίγειον, ἡ Ἀλεξάνδρεια Τρωάς, ἡ Λάρισσα, ἡ Ἀμαξίτις, ἡ Ἀρίσθη, ἡ Θύμβρα. — 3) Ἐν τῇ Αἰολίᾳ ἰδίως αἱ τὸν δεσμὸν ἀποτελοῦσαι (ἴδ. Αἰολίς) — 4) καὶ 5) Ἐν δὲ τῇ Μεγάλῃ Μυσίᾳ καὶ Τευθρανίᾳ ἡ Πέργαμος, τὸ Παρθένιον, ἡ Ἀλισάρνη κτλ. (Στράβ. IB, 503. 571. — Μετ. I, 18). Πλείονα ἐν τοῖς ἰδιαιτέροις ἄρθροις.

Μύσιος, Ἀργεῖός τις, κατὰ τὴν ἐν Ἀργεῖ παράδοσιν, ὅστις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τῆν Δήμητραν φιλοξενήσας, ἱδρυσεν ἐν Πηλῶν τῆς Ἀχαΐας ἱερὸν αὐτῇ Μυσάϊον ἐπικληθὲν, εἰς ὃ κατ' ἔτος ἐτελεῖτο ἑπταήμερος ἑορτή, τὰ Μύσια καλουμένη, ἀφ' ἧς ἐπὶ μίαν ἡμέραν καὶ νύκτα ἀπεκλείετο πᾶς ἀνὴρ (Παυσ. II, 18, 3).

Μύσικος, Ἀργεῖος, υἱὸς Ἀλκιμονος. Κατ' ἐντολήν τοῦ Ἡρακλέους, ἐμφανισθέντος κατ' ὄναρ, ἀπελλοῖν εἰς Ἰταλίαν, ἔκτισε τὴν πόλιν Κρότινα, παρὰ τὸν τάφον τοῦ Κρότωνος (Στράβ. — Οὐιδ.).

Μύσικων, στρατηγὸς Συρακοῦσις ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. II, 85).

Μυσός, ἴδ. Μυσία.

Μυσταγωγός καὶ Μύστης. ἴδ. Μυστήρια. Ἑλευσίνια.

Μύσταξ, ὁ κατ' ἀρχὰς φόμενος μύσταξ ἐλέγετο ὑπήνη, ὡς ἰδίως καὶ τὸ ἄνω χεῖλος, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ τοῦ προσώπου τρίχωση, ὥστε καὶ παρὰ τὸν ὑπὲρ τῆς ὀμίστακα ἔχων κατ' ἀρχὰς φόμενος (Ὀμ. Ἰλ. II, 348. Ὀδ. K, 279. — Δ, 66. E, 28. — Φιλόστρ. Βίβλ. A, 30. B, 7, 9). Πάντες οἱ Ἑλληνας ἔτρεφον τὸν μύστακα καὶ τὸν πάγωνα (Θεόκρ. 1Δ, 4. — Ἀθῆν. Δ, 21. — Πόλλ. B, 80, 1), πλὴν ἐν Σπάρτῃ, ἐν ἧ ὁ Ἐρο-

ροι ἐγκαθιστάμενοι ἐπροκήρυττον πᾶσι ἀκείρειν τὸν μύστακα, καὶ προσέχειν τοῖς νόμοις, θεωρουμένου τούτου ὡς παιδαρχίας σημείου (Πλούτ. π. τ. ὑπ. θ. βραδ. τιμ. Δ. — Πρόκλ. εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ ἡμ. 722).

Μυστήρια, ἴδιον εἶδος λατρείας, ἔχοντι τὸ μυστηριώδες καὶ μόνον τοῖς μουμιμένοις γνωστὸν, συνήθως δὲ καὶ τὸ ἐνθουσιαστικόν, ὅτε καὶ ὄργια ἐλέγοντο εἰς ἐπίκλησιν τῆς ἀρωγῆς τῶν θεῶν ὑπὲρ αὐτῶν τῶν τελούντων. Προέκυπτον δὲ, μέρος μὲν ἐκ τῆς ἐνδομύχου πίστεως εἰς τὴν μυστηριώδη τῆς θεότητος φύσιν, μέρος δὲ ἐκ ξένων ἐπιστάκτων θρησκευμάτων. Καὶ ἐξετελοῦντο μὲν ἐν τοῖς πλείστοις καὶ ταῦτα ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ θρησκευτικαὶ τελεταί, διὰ καθαρῶν, ἐξίλασμων, μετανοίας, θυσιῶν, πομπῶν καὶ ἀσμάτων, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ μυστικῆς τινος καὶ ὀργιαστικῆς ἀρχαίας, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον διὰ νυκτὸς ἐν δαδουχίαις καὶ μουσικῇ ἐξερεθίζουσῃ. Προσέτι δὲ, κατὰ διάκρισιν τῶν συνήθων μύθων, οἱ ἱεροὶ λόγοι ἐφ' ὧν τὰ μυστήρια ἐστηρίζοντο ἦσαν συμβολικοῦ μᾶλλον ἢ ἀλληγορικοῦ χαρακτήρος, οὐχὶ δὲ καθαρῶς ἱστορικοῦ, προσέτι καὶ ἂν περὶ τὴν ἱστορίαν ἢ τὴν γενεαλογίαν τῆς λατρουμένης θεότητος περιστρέφοντο, ἢ καλιέρον ξένα μυθεύματα καὶ ἐπαίσια. Πολλάκις αἱ τῆ θεότητι ἀποδιδόμεναι πράξεις παριστάντο μιμικῶς μετὰ μεγίστης πομπῆς, μετ' ἐπικλήσεων, κραυγῶν, μουσικῆς καὶ ὀρχήσεως, θαυμασίων ἐμφανίσεων, ἐπιδειξέων ἱερῶν συμβόλων, ὑλικῶν ἀποδειξέων τῆς θείας παρουσίας, ἄτινα ἀπόρρητα ἐλέγοντο, καὶ αὐτὰ ἰδίως μυστήρια καὶ ὄργια, καὶ αἱ οἱ μετέχοντες τῶν μυστηρίων προσεκύουν, προσέψαυον, ἠσπάζοντο, ἢ ἔτρωγον ἐξ αὐτῶν. Ταῦτα σύμβολα ἦσαν ἡ μυστικὴ λάραξ, ἡ δᾶς, ὁ κυκλῶν ἐξ οὗ ἔπιον εἰς τῆς Δήμητρος τὰ μυστήρια, οἱ ἄφεις, τῆς ἐλάφου τὸ δέσμα, ὁ ταῦρος εἰς τὰ Διονύσια. Ταῦτα πάντα τὴν ἐξέγεραϊν σκοποῦντα τοῦ ἐνδομύχου αἰσθήματος, ἦσαν τὰ εἰς τῶν

μυστηρίων τὰς παραστάσεις δεικνύμενα λεγόμενα ἢ θεώμενα, οἷα εἰς τὰ Ἑλευσίνια ἦσαν ἡ ἀρπαγὴ τῆς Περσεφόνης εἰς τὸν Ἄδην, ἡ πλάνησις τῆς Δήμητρος εἰς ἀνακλήτησιν τῆς θυγατρὸς τῆς, ὁ γάμος τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Κόρης, ἡ ἐπιστροφή τῆς Δήμητρος εἰς τὸν Ὀλυμπον. Ὁ βουλόμενος εἰς τὰ μυστήρια νὰ προσέλθῃ ἀφείλε πρῶτον νὰ μνηστῆ. Ἦν δ' ἡ μύησις βαθμιαία, ἀπὸ κατωτέρου εἰς ἀνώτερον βαθμὸν προϊούσα, ἀπὸ τοῦ κατωτάτου, τοῦ τῆς καθ' ἀγαθὴν φύσιν, μέχρι τοῦ ἀνωτάτου, εἰς δὲ ὁ ἀφίχθεις μύστης ἐλέγετο ἐπόπτης καὶ ἄφορος (ἴδ. Ἑλευσίνια). Ἦ δ' ἐποπτεία, ἧσις ἦν τὸ ἐνορᾶν εἰς τὰ ἀγνώτατα, ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ὑπερτάτη μακαριότης. Ἡ μύησις δὲν περιεῖχε θεωρίας ἀφηρημένας καὶ δογματικὰς, ἀλλὰ τὰ σύμβολα μόνον ἐδιδάσκοντο ἅ ἕκαστος ἐνόει καὶ ἠρμήνευε κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἰδίας αὐτοῦ διανοητικότητος. Ἐπὶ πολλῶν ἐπιστεύθη ἀλλ' οὐχὶ, ὡς φαίνεται, μεθ' ἱκανῆς ὑποστάσεως, ὅτι οἱ ἱερεῖς τῶν μυστηρίων ἐκείνην τὰς ἀρχαῖς θρησκείας ἀληθεστέρας καὶ εὐγενεστέρας τῆς τοῦ λαοῦ, ἃς ὑποκεκρυμμένως εἰς ὀλίγους μετέδιδον. Ἐπὶ μουμιένῳ ἐπεβάλλετο ἐπὶ τε τῆς τελεσεως τῶν μυστηρίων, καὶ οὐχ ἦν μετ' αὐτῆν, αὐστηρὰ σιωπή, ἵνα μὴ ὁ μυστηριώδης καὶ ἱερὸς τῆς τελετῆς χαρακτήρ βεβηλωθῆ εἰς τὸν συνήθη βίον περιγαγόμενος. Εἰς τινα τῶν μυστηρίων ἦσαν πάντες δεκτοί, ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς θέσεως, φύλου καὶ ἡλικίας· ἄλλα δ' ἐτελοῦντο ὑπὸ μόνον γυναικῶν, καὶ ἄλλα κάλιν ὑπὸ μόνον εἰδικῶν συλλόγων. Ἀρχαιότατα ἀπαντῶνται μυστήρια ἤδη ἐν προσημειοῦ χρόνοις παρὰ τοῖς Πελασγοῖς, ἰδίως τ' ἀφορῶντα χθονίαν θεότητα. Πηγὴν δ' ἔχον τὸ ἀρχέγονον ἔμφυτον αἰσθημα τοῦ ἀνθρώπου περὶ τῆς μυστηριώδους καὶ τῆ ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ ἀκαταλήπτου φύσεως τῆς θεότητος, εἰς ἣν οὐδεμία ὠρισμένη μορφή ἠδύνατο ν' ἀποδοθῆ, ἐν ἧ ὁ Ἑλληνας, ἐν τοῖς χρόνοις τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως, ἐφαντάζετο τοὺς θεοὺς αὐτοῦ

κατὰ καθάρως καὶ συνήθεις αὐτῶ μορφάς. Ἦντε δὲ καὶ τὰ ἐπιναπομένοντα λείψανα τῆς ἀρχικῆς ἐκείνης φυσιολατρίας διατηρήθησαν παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ὡς δυσκατάληπτα καὶ μυστηριώδη ὀρησκέυματα· καὶ ὅτε ἡ ἀνεκπυσομένη φιλοσοφία δὲν ἰκανοποιεῖτο πλέον ἐκ τῶν ἄλλως ἀνθρωπομόρφων καὶ ἀνθρωποπαθῶν θεοτήτων τῆς κλασικῆς ἐποχῆς, ἐστράφη αὐτὴ πρὸς τὰς ἀρχαίας ἐκείνας μυστηριώδεις ἀντιλήψεις, αἵτινες τῇ παρίστων, οὐχὶ μὲν τὴν πρώτην ἀρχὴν ἦν ἐπεζητεῖ καὶ ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκεν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγα καὶ ἐνδιαφέρον φαινόμενον τῆς πλάσεως, τὸ τῆς παραγωγῆς καὶ ἐξαφανίσεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ἐν τε τῷ φυσικῷ κόσμῳ καὶ ἐν τῷ ζωικῷ. Συμπεριελήφθησαν δὲ βαθμηδὸν ὑπ' ἐκείνων τὰ σύμβολα καὶ αἱ μετέπειτα ἀναφεύσαι καὶ διαδοθεῖσαι δόξαι περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μετὰ θάνατον ἀναποδόσεως. Ἰδίως δ' ἀνέπτυξε τὴν φάσιν αὐτὴν τὸ Ὀρφικὸν δόγμα περὶ τὰ 600 π. Χ., τὰς νέας μετὰ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τῶν ἐξ Ἀσίας προαρχομένων θεωριῶν ἀναμίξαν. Κυρίως ἐγχώρια τῇ Ἑλλάδι μυστήρια, ἀρχαιοτάτης Πελασγικῆς ἐποχῆς, ἦσαν τὰ τῆς Δημητρος, ὡν τὰ ἐπισημώτατα ἐτελοῦντο ἐν Ἐλευσίῃ τῆς Ἀττικῆς, παραμυθίαν καὶ ὑποσχέσεις εὐτυχίας διὰ τὸν μετὰ ταῦτα βίον ὑποσχόμενα (ἰδ. Ἠλέυσινία) προσέτι τὰ ἐν Σαμοθράκῃ μυστήρια τῶν Καβείρων, ὡν τὴν καταγωγὴν ὁ Ἡρόδοτος λέγει πελασγικὴν. Ταῦτα ἦσαν τὰ ἐπισημώτερα ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὰ Ἐλευσίνια, καὶ φαίνονται μετ' αὐτῶν πολλὴν ἔχοντα ὁμοιότητα· ἀλλὰ περὶ τῶν λεπτομερειῶν αὐτῶν ὀλίγα εἰσι γνωστά, εἰ καὶ ἐν ταῖς ἐσχάτως γενομέναις πρὸς ταῖς Θήβαις ἀνασκαφαῖς τοῦ ἱεροῦ τῶν Καβείρων πλείστα εὐρέθησαν ὄργανα λείψανον, ἐν οἷς πολλαὶ ἀνθρωποπαθῶν παραστάσεις, αἰνιττόμεναι πιθανῶς ὄντα συγγενῆ ὑποχθονίων δαιμόνων. Ἦτελοῦντο δὲ προσέτι παρὰ τοῖς κατοίκους τῶν παραλίων τῆς Θράκης καὶ τῆς Μικρῆς Ἀσίας. Βίς τὰ ἐν Κρήτῃ μυστήρια

τοῦ Διὸς ἀνεμίγησαν ἴσως καὶ ἐξ Ἀσίας προελθόντα στοιχεῖα τινά. Τὰ περὶ αὐτῶν εἰσὶν ὀλίγον γνωστά. Πιθανῶς δ' ἐπανηγουρέτο κατὰ τὸ ἔαρ ἡ γέννησις τοῦ θεοῦ ἐν τῷ Ἰδαίῳ ἄντρον καὶ περὶ αὐτὸ, κατὰ δὲ τὸ φθινόπωρον ὁ ἐκεῖ πιστευόμενος θάνατος αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ τάφου του. Παρίστων δὲ τὰ κατὰ τὴν παράδοσιν περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Διὸς ἔνοπλοι νεανίαι, οἱ Κουρήτες δῆθεν, ἐν θορυβίῳ μωσικῇ καὶ ὀρχήσεσι. Ὡς ἴδιον δὲ τοῖς μυστηρίοις τούτοις μνημονεύεται, ὅτι ἐτελοῦντο φανερώς, ἦτοι ἐν ὑπαίθρῳ, οὐχὶ μυστικῶς, ὡς τὰ λοιπὰ κατὰ τὴν συνήθειαν. Θρακικῆς δὲ καὶ Φρυγικῆς μᾶλλον καταγωγῆς ἦσαν τὰ μυστήρια τοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου, τοῦ ἐπιλεγομένου Ζαγρίου καὶ Σαβαζίου, τελούμενα ἐν ἀγρία παραφορᾷ ἥτις ἤλεγχε τὴν ξένην αὐτῶν καταγωγὴν, καὶ ἐξετραχηλιζέτο μέχρις ἰδίων ἀκρωτηριασμῶν καὶ πράξεων ἀντικειμένων τῇ ἠθικῇ εὐπρεπεῖ· ἀλλὰ τὰς τοιαύτας παρεκτροπὰς τῆς θεοβλαβείας ἀπεδοκίμαζον καὶ ἀπέφευγον οἱ κοσμιώτεροι τῶν Ἑλλήνων. Μετ' ὁμοίων δὲ παρεκτροπῶν ἐπανηγουρίζοντο καὶ τὰ ἐξ Ἀσίας προελθόντα μυστήρια τῆς Κυβέλης, ἐπικρατήσαντα ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων ἑλληνικῶν καὶ τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὁ Ἡρόδοτος (Δ, 76) μνημονεύει αὐτῶν ὡς ἀρχαιότατα τελούμενων ἐν Ἀσίᾳ· εἶτα δὲ βαθμηδὸν εἰσέχθησαν ἐκείθεν εἰς Θήβας, εἰς Ἀθήνας καὶ τέλος εἰς Τρώην. Ἐπὶ τὸν δὲ καὶ τῆς Ἐκάτης, τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Ἴσιδος, τοῦ Μίθρα μυστήρια· τὰ δ' Ὀρφικὰ παρήχθησαν ἐκ τῶν τοῦ Θρακικοῦ Διονύσου, συναναμιγνύων μετὰ παντοίων δεισιδαιμονιῶν, καὶ ἐπὶ Πεισιστράτου ἤδη ἦσαν εἰσγμένα ἐν Ἀθήναις, μετὰ τῶν Ἐλευσινίων πολλά, ὡς φαίνεται, ἔχοντα τὰ κοινά. Οἱ μύσται ἐσπούδαζον τὰ Ὀρφικὰ ποιήματα, ὑπεβάλλοντο εἰς αὐστηρὰν ἀσκητικὴν διαίταν καὶ τήρησιν μυστικῶν διατάξεων, οἷαι ἦσαν αἱ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων καὶ αἱ τῶν Πυθαγορείων, καὶ ἀπετέλουσαν ἴδιον ἀποκλειστικὴν ἐταιρίαν, ἥτις κα

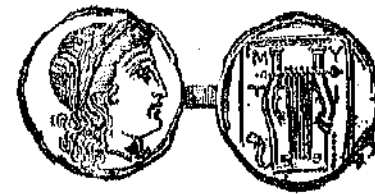
διὰ τοῦτο ἐπὶ μακρὸν διατήρησε τὴν ἐπιρροὴν τῆς. Εἰσέφρησαν δὲ τὰ ξενικὰ μυστήρια εἰς τὴν Ἑλλάδα ἰδίως ἐπὶ τῶν τετραραγμένων αὐτῆς ἐποχῶν, ὡς ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ ἐν Τρώῃ ἐπὶ τῶν μέσων χρόνων τῶν αυτοκρατόρων, κατ' ἀρχὰς ὑπὸ ἰδιωτικῶν συλλόγων ἀσκούμενα, καὶ μὴ ἔχοντα δημοσίον χαρακτῆρα, καταδιωκόμενα μάλιστα ἐνίοτε ὑπὸ τοῦ δημοσίου· ἀλλὰ κατ' ὀλίγον οὕτως ἐρριζοῦντο καὶ ἐξεστεινόντο, ὥστε ἠπέλουσαν ὑπερισχύουσι τοῦ ἐγχωρίου ὀρησκέυματος.

Μύσταις, ἰδ. Μυστήρια.

Μύστρον, ἑλληνικὸν μέτρον ὑγρῶν, τὸ τέταρτον τοῦ καύου, $2\frac{1}{2}$ κοχλιάρια περιλαμβάνον. Ἀλλ' ὁ Γαληνὸς παραδέχεται μικρὸν καὶ μέγα μύστρον, καὶ τὰ περὶ χωρητικότητος αὐτῶν λέγει ἀντιφατικὰ καὶ συγκεχυμένα (Ἀποστ. Δ. Π'. ΙΕ).

Μύσιον, ἐκ τῆς πόλεως Χηνὸς τῆς Λακωνίας, οὗ ὁ Πλάτων μνημονεύει ὡς ἐνὸς τῶν ἐπτὰ σφῶν, ἀντὶ τοῦ Περτιάνδρου (Πλτ. Πρωτ. Τμ. Β, 153. Ἐκδ. Δ. Γερ.).

Μυτιλήνη, κατ' ἄλλους, οὐχὶ ὀρθῶς, Μιτυλήνη, ἡ μεγίστη καὶ ἐπισημοτάτη πόλις τῆς νήσου Λέσβου, κατὰ τὴν νοτιοανατολικὴν αὐτῆς παραλίαν, ἐλέγετο ἐπάνυμος

Μυτιλήνης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μακαρέως (Διόδ. Ε, 12), ἢ Μύτωνος, υἱοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος (Στ. Βυζ.). Ἐίχεν ἰσχυρὰς ὀχυρώσεις ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Γ, 2). Πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ, τοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφῆς, τοῦ Ἑλλανίου κ. ἄ., διέπρεψεν ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ τέχνῃ. Οἱ Μυτιληναῖοι ἐβοήθησαν τὸν Καμβύσην κατὰ τῶν Αἰγυπτίων (Ἡρόδ. Γ, 13), κατὰ δὲ τῶν Σκυθῶν (Ἡρόδ. Δ, 97) Δαρεῖον τὸν

Ἰστιάπου, ὅστις τοὺς ἀντήμειψε δοὺς αὐτοῖς τὸν Κῶν ὡς τύραννον· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ ὑπῆρξε βραχύτα ἐνεκα τῆς ἐπελοούσεως Ἰωνικῆς ἐπαναστάσεως. Τῷ 493 ὑποκύψασα ἡ Λέσβος εἰς τοὺς Πέρσας, ἠναγκάσθη νὰ παρακολουθήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τῶν ἄλλὰ μετὰ τὴν ἦτταν αὐτῶν προσηρτήθησαν εἰς τὸν Βαλαάσιον τῶν Ἀθηναίων δεσμὸν. Μετὰ ταῦτα ὁμοῦς ἀπήλλαξεν ἡ Μυτιλήνη τὴν νῆσον ἀπὸ τοῦ καταθλιπτικοῦ τῶν Ἀθηναίων ζυγοῦ. Μετὰ μακρὰν δὲ πολιορκίαν ἐπόρθησεν αὐτὴν ὁ Πάριος, κατέσκαψε τὰ τείχη τῆς, τῇ ἀφῆρεσεν τὰς τριήρεις τῆς, καὶ ἡ γῆ τῆς κατεκληρονομήθη εἰς Ἀθηναίους ἀποίκους (Θουκ. Γ, 1—19, 26—39. — Διόδ. ΙΒ, 55). Μετὰ τὴν ἦτταν δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ, ἀπεσπάσθησαν αὐτὴς ἡ Μυτιλήνη καὶ αἱ ἄλλαι Λεσβικαὶ πόλεις ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Η', 5), καὶ ἡ νῆσος ἐγένετο θέατρον ἀμφιρρόπου πάλης μεταξὺ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων. Ἡ ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίᾳ ἔσσωσε τὸν ὑπὸ τὸν Κόνωνα ἐν τῷ λιμένῳ τῆς Μυτιλήνης ὑπὸ τοῦ Καλλικρατίδου πολιορκούμενον στόλον τῶν Ἀθηναίων· ἡ δὲ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς κατέστρεψε τῶν Ἀθηναίων τὴν θαλασσοκρατίαν· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Κνίδῳ νίκην ἀνεκτήσαντο οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Μυτιλήνην, ἥτις καὶ μετὰ τὴν Ἀνταλκίδειον εἰρήνην ἔμεινε ταῖς Ἀθηναῖς προσηρτημένη. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἐβλάβη ἡ πόλις ὑποκύψασα τοῖς Πέρσας, καὶ μετὰ ταῦτα κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων (Ἀρρ. Β, 1, 1. Γ, 2, 6). Ἀλλ' ἐκ τῶν συμφορῶν πασῶν τούτων, ἐνεκα τῆς προσφύρου αὐτῆς θέσεως, ταχέως ἀνεκυπτεν εὖρε δὲ προστασίαν καὶ ὑπὸ τοὺς Ρωμαίους αυτοκράτορας, ἰδίως τὸν Τιβέριον καὶ τὸν Νέρωνα.

Μύτων, ἰδ. Μυτιλήνην.

Μυχός, λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος (Στράβ.). Νῦν Ἰανισό.

Μιώμειφες, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς διώρυχος τῆς ἐνοούσης τὴν Μαρεῶτιν

λίμνην μετὰ τοῦ Κανωθικοῦ βραχίονος τοῦ Νεῖλου ('Ηρδ. Β, 162. — Στρεβ.). Νῦν Μανούφ.

Μῶμος, εἶδος τῆς Νυκτὸς, ὁ θεὸς, ἡ ἢ προσωποποιήσις, τῆς μομφῆς καὶ κατηγορίας ('Ἡσίοδ. Θεογ. 214. — Λουκ 'Ερμώτ. Κ). Διεργάγη ἐκ πείσματος διότι δὲν εὗρε τί νὰ ψέξη εἰς τὴν Ἀρροδίτην.

Μῶριος ἢ Μόλιος, μικρὸς ὁμόροσος τοῦ Βοιωτικοῦ Κηφισοῦ ἐκ τοῦ Θουρίου ὄρους

παρὰ τῆ Χαίρωναια πηγάζων (Πλούτ. Σόλλ. ΙΖ. 10).

Μῶσσαξ ἢ Μόσσαξ, ποταμὸς ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ (ν. Μαᾶς), πηγάζων ἐκ τῆς χώρας τῶν Λιγγόνων (Claus. Β. G. IV, 40, 15. Tac. Ann. II, 6).

Μῶφε, ὄρος τῆς ἄνω Αἰγύπτου, ὑπὲρ τὴν πόλιν Ἐλεφαντίνην ('Ηρδ. Β, 28). ἴδ. Κρῶφι.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΚΑΘΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. ΠΑΡΕΚΚΥΡΕ
ΚΟΝΙΝΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΙΜΑΓΟΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α. ΣΑΤΣΙΝΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

Π Ι Ν Α Κ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΡΩΤΩ ΤΟΜΩ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΩΝ

A			
1	'Αβδηρων νόμισμα.....	Σελ.	2
2	'Αθόδου νόμισμα.....	"	3
3	'Αγαθοδαίμων.....	"	3
4	'Αγαμέμνων(Τειχ.Πομπ.).....	"	6
5	'Αγγελία.....	"	8
6	'Αγκοίνη.....	"	11
7	'Αγκύλη.....	"	11
8	'Αγνυρα.....	"	12
9	'Αδμητος.....	"	17
10	'Αδριανού Πύλη.....	"	19
11	'Αέτωμα.....	"	20
12	'Αθηνᾶ.....	"	22
13	'Αθηνᾶ ἔνοπλος.....	"	23
14	'Αθηνᾶς προτομή.....	"	24
15	'Αθηνῶν νόμισμα.....	"	24
16	'Αθηνῶν χάρτ. ἐλαστέλ. λιθογρ.....	"	24
17	'Αθήναι (Πινάξ).....	"	25
18	'Αἶας.....	"	28
19	Αἰγίνης νόμισμα.....	"	30
20	Αἰγίνης ναός 'Αθηνᾶς.....	"	31
21	Αἰγίολχος 'Αθηνᾶ.....	"	32
22	Αἰγισθος.....	"	32
23	Αἰγός ποταμοῦ νόμισμα.....	"	33
24	Αἰγύπτου Νεῖλος (ποταμ.).....	"	33
25	Αἰγυπτιακαὶ πυραμίδες.....	Σελ.	34
26	Αἴνου νόμισμα.....	"	38
27	Αἰσχόνης.....	"	41
28	Αἰτωλίας νόμισμα.....	"	44
29	Αἰώρα.....	"	45
30	'Ακάνθου νόμισμα.....	"	46
31	'Ακαρνανίας νόμισμα.....	"	46
32	'Ακινάκης.....	"	47
33	'Ακμων.....	"	47
34	'Ακόνη.....	"	47
35	'Ακόντιον.....	"	48
36	'Ακραγαντίων νόμισμα.....	"	48
37	'Ακρόπολις τῶν 'Αθηνῶν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα (λιθογρ.).....	"	48
38	'Ακρόπολις 'Αθηνῶν.....	"	50
39	'Ακρωτήριον.....	"	51
40	'Ακταίων.....	"	52
41	'Αλείπτης.....	"	54
42	'Αλέξανδρος.....	"	57
43	'Αλέξανδρος ἔπιπας.....	"	58
44	'Αλεξάνδρου προτομή.....	"	59
45	'Αλεξάνδρου νόμισμα.....	"	60
46	'Αλικαρνασσοῦ Μαυσωλείον.....	"	63
47	'Αλκιβιάδης.....	"	65
48	'Αλκίηρες.....	"	68
49	'Αμαζόνες.....	"	70
50	'Αμβίξ.....	"	71

51	Ἄρμιον	Σελ.	72	94	Ἀρχιτεκτονικὴ κίονες Δωρίου	Σελ.	
52	Ἄρμυξ	"	73		ῥυθμοῦ	"	137
53	Ἄρμυξ Ἐπειος	"	73	95	Ἀρχιτεκτον. κίονες Ἴωνικοῦ	"	137
54	Ἀμφίβληστρον	"	74	96	Ἀρχιτεκτον. κίονες Κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ	"	138
55	Ἀμφιάρα	"	75	97	Ἄσπελα	"	139
56	Ἀμφικτιονικὸν νόμισμα	"	76	98	Ἄσκαύλης	"	140
57	Ἀμφίων	"	78	99	Ἀσκληπίδης	"	140
58	Ἀμοφορέας	"	78	100	Ἀσπασία	"	141
59	Ἀνακρέων	"	80	101	Ἀσπίς	"	142
60	Ἀνακλινητήριον	"	80	102	Ἀσπίς πέλινη	"	142
61	Ἀνάλημμα	"	80	103	Ἀστράγαλοι	"	145
62	Ἀναξυρίδες	"	82	104	Ἀστράγαλοι κόσμημα	"	146
63	Ἀναραμέδα	"	87	105	Ἄτλας	"	149
64	Αἰθίου ναός	"	89	106	Ἄτλας ὁ τιτάν	"	150
65	Ἀντίνοος	"	94	107	Ἀττική χάριτης	"	152
66	Ἀντίον	"	95	108	Αὐθιψής	"	154
67	Ἀντιόχεια	"	95	109	Αὐλαία	"	154
68	Ἄξονες	"	101	110	Αὐλός	"	154
69	Ἀπόδεσμος	"	103	111	Αὐλητήρις	"	155
70	Ἀποδυτήριον	"	103	112	Αὐλώπις	"	155
71	Ἀπόλλων	"	104	113	Ἄφλαστον	"	156
72	Ἀρβύλη	"	108	114	Ἀφροδίτη	"	167
73	Ἀργοναῦται	"	109	115	Ἀχιλλεύς	"	161
74	Ἄρης	"	114				
75	Ἀριστείδης	"	116				
76	Ἀριστεῖον	"	118				
77	Ἀριστοτέλης	"	120				
78	Ἀριστοφάνης	"	122				
79	Ἀρκαδία	"	125	116	Βαλανεῖον	"	164
80	Ἄρμα	"	126	117	Βαλάντιον	"	164
81	Ἄρματος δέφρος	"	126	118	Βασιλική	"	166
82	Ἀρήνη	"	126	119	Βαλλυρεφόνης	"	167
83	Ἀρμίδης καὶ Ἀριστογείτων	"	127	120	Βερανίκης νόμισμα	"	167
84	Ἄροτρον αὐτόγυον	"	128	121	Βερούας νόμισμα	"	167
85	Ἄροτρον πηκτόν	"	128	122	Βηρωταῦ νόμισμα	"	168
86	Ἄρότρον μέσασθον	"	128	123	Βιβλος	"	169
87	Ἀρόπη	"	128	124	Βιβλίον	"	169
88	Ἄρπυιαι	"	129	125	Βιζύτης νόμισμα	"	169
89	Ἄρτεμις	"	131	126	Βοηδρέμια	"	170
90	Ἄρτεμις ἡ σάτυρα	"	132	127	Βοηθός	"	170
91	Ἀρχιτεκτονικὴ Τύρνος	"	135	128	Βοιωτίας νόμισμα	"	171
92	Ἀρχιτεκτονικὴ Μηκυνῶν	"	136	129	Βοιωτῶν	"	171
93	Ἀρχιτεκτονικὴ Ἄμφιας	"	136	130	Βολίς	"	171

B

Γ

131	Βυκάνη	Σελ.	176	187	Δημητρίου	Σελ.	218
132	Βυκάνη ναυτική	"	176	188	Δημητ. Α' Σατύρος νόμισμα	"	220
133	Βυκάνη κυρτή	"	177	169	Β' Νικάτωρ	"	225
134	Βωλακόπος	"	177	170	Δημοσθένης	"	228
135	Βωμὸς	"	177	171	Διασθῆται	"	228
				172	Διάδημα	"	228
				173	Διάζωμα	"	229
				174	Διάραχμον	"	230
				175	Διδῶ	"	231
136	Γαβάλων νόμισμα	"	178	176	Δίκελλα	"	233
137	Γαβείρων	"	178	177	Δίκρανον	"	237
138	Γαλατίας	"	179	178	Δίκτυον	"	237
139	Γανυμήδης	"	182	179	Δῖνος	"	237
140	Γέλιος νόμισμα	"	183	180	Διογένης	"	238
141	Γέλιον	"	183	181	Διονυσίου νόμισμα	"	243
142	Γίγαντες	"	187	182	Διονυσοποιετῶν νόμισμα	"	243
143	Γίγλυμος Πομπηίας	"	188	183	Διδυσοίς	"	246
144	" Βρεττ. μουσείου	"	188	184	Διόσκουρων νόμισμα	"	247
145	Γλαυξ	"	189	185	Διόσκουροι ἐπὶ δακτυλίου	"	247
146	Γόμοροι	"	192	186	Διπλοῖς	"	247
147	Γόμων νόμισμα	"	192	187	Δίπτυχα	"	248
148	Γοργόν	"	194	188	Δισκοδόλος	"	248
149	Γόρτυνος νόμισμα	"	194	189	Δίφρος	"	249
150	Γραφική	"	199	190	Διώτη	"	250
151	Γρόψ	"	199	191	Δούρειος Ἴππος	"	252
152	Γυάλον	"	200	192	Δρέπανα	"	252
153	Γυμναστής	"	201				
154	Γυμνάσιον	"	202				
155	Γωρυτὸς	"	202				

Δ

156	Δάς	"	203	193	Ἐγκαρπια	"	254
157	Δαίδαλος	"	204	194	Ἐγκόμβωμα	"	254
158	Δαμασσοῦ νόμισμα	"	206	195	Ἐδραι	"	255
159	Δαναΐδες	"	200	196	Ἐκάτη	"	258
160	Δαρεικός	"	207	197	Ἐκτυπον	"	262
161	Δαρειτός	"	208	198	Ἐλευσίσιον νόμισμα	"	265
162	Δελφῶν νόμισμα	"	211	199	Ἐλευσίνα	"	265
163	Δελφοί	"	213	200	Ἐλλύχιον	"	271
164	Δήλου νόμισμα	"	215	201	Ἐμβολον	"	272
165	Δημήτηρ	"	217	202	Ἐνδοίου Ἀθηνᾶ	"	276
166	Δημητριάδος νόμισμα	"	218	203	Ἐνδρμίς	"	276
				204	Ἐνώτια	"	278
				205	Ἐπίκριον	"	282

E

193	Ἐγκαρπια	"	254
194	Ἐγκόμβωμα	"	254
195	Ἐδραι	"	255
196	Ἐκάτη	"	258
197	Ἐκτυπον	"	262
198	Ἐλευσίσιον νόμισμα	"	265
199	Ἐλευσίνα	"	265
200	Ἐλλύχιον	"	271
201	Ἐμβολον	"	272
202	Ἐνδοίου Ἀθηνᾶ	"	276
203	Ἐνδρμίς	"	276
204	Ἐνώτια	"	278
205	Ἐπίκριον	"	282

359	Κακκάθη	Σελ.	445	402	Κεραμεική εικ. 2.	Σελ.	473
360	Κάλαθος εικόν 1.	"	446	403	" " 3.	"	474
361	" " 2.	"	440	404	" " 4.	"	474
362	Κάλλυτρον	"	451	405	" " 5.	"	474
363	Καλόπους	"	451	406	" " 6.	"	478
364	Κάλπη	"	452	407	Κεραμίσ.	"	475
365	Καλυπτῆρες εικ.	"	452	408	Κεραμογραφία εικ. 1.	"	475
366	Καλύπτρα	"	452	409	" " 2.	"	475
367	Καμαρίνης νόμισμ.	"	453	410	" " 3.	"	476
368	Κανάχου Ἀπόλλων εικ 1.	"	455	411	" " 4.	"	476
369	Κανάχου Ἀπόλλων " 2.	"	455	412	" " 5.	"	478
370	Κανηφόροι " 1.	"	455	413	" " 6.	"	476
371	Κανηφόροι " 2.	"	456	414	" " 7.	"	477
372	Κάνθαρος	"	456	415	Κέρας εικ.	"	477
373	Κανών εικ. 1.	"	457	416	Κερκίς "	"	478
374	" " 2.	"	457	417	Κέρκουρας	"	478
375	Καπηλεῖον εικ. 1.	"	457	418	Κερῶχος	"	470
376	" " 2.	"	457	419	Καστός	"	479
377	Καρυάτιδες	"	461	420	Κήδευσες εικ. 1.	"	481
378	Καρχηδών χάρτης	"	462	421	" " 2.	"	482
379	Καρχήσιον	"	463	422	Κήλων	"	483
380	Κάσσυμα	"	465	423	Κημάς	"	483
381	Καταΐτις	"	466	424	Κήρυξ	"	484
382	Καταπειρατήσ	"	466	425	Κηφισοδότου παλαισκαί.	"	485
383	Καταπέλτης εικ. 1.	"	466	426	Κίθηρις	"	486
384	" " 2.	"	467	427	Κιθάρα	"	486
385	Κατάφρακτος	"	467	428	Κιλλίβας	"	487
386	Κάτοπρον εικ. 1.	"	468	429	Κίσση εικόν 1.	"	491
387	Κάτοπρον εικ. 2.	"	468	430	" " 2.	"	491
388	" " 3.	"	468	431	" " 3.	"	491
389	Καυσία	"	469	432	Κιστοφόροι	"	491
390	Καυτήρ	"	469	433	Κίον εικόν 1.	"	492
391	Καψιδρώσιον	"	469	434	" " 2.	"	492
392	Κεκρύφαλος	"	471	435	" " 3.	"	492
393	Κελέβη	"	471	436	" " 4.	"	492
394	Κελευστής	"	471	437	" " 5.	"	493
395	Κίλης	"	471	438	Κλίς " 1.	"	495
396	Κένταυροι εικ. 1.	"	472	439	Κλίς εικ. 2.	"	495
397	" " 2.	"	472	440	" " 3.	"	496
398	Κέντρον	"	473	441	Κλομένης	"	499
399	Κέντρον	"	473	442	Κλοπάτρα	"	500
400	Κεραία	"	473	443	Κλύμαξ	"	506
401	Κεραμεική εικ. 1.	"	473	444	Κλίμη	"	506

445	Κησία	Σελ.	507	488	Κρούπελα εικόν 1.	Σελ.	538
446	Κναφεύς εικόν 1.	"	508	489	" " 2.	"	538
447	" " 2.	"	509	490	Κρόπη	"	538
448	" " 3.	"	509	491	Κρείς εικόν 1.	"	539
449	" " 4.	"	509	492	" " 2.	"	539
450	Κνήμη	"	509	493	Κτερίσματα εικόν 1.	"	539
451	Κνημιάς	"	509	494	" " 2.	"	539
452	Κνώθειον	"	510	495	Κύσθος	"	540
453	Κόδαρος	"	510	496	Κυβιστάν εικόν 1.	"	541
454	Κολαός	"	511	497	" " 2.	"	541
455	Κολοθιον	"	511	498	" " 3.	"	541
456	Κόλπος	"	512	499	Κύβει	"	541
457	Κόμμωσις	"	514	500	Κύζικος	"	542
458	Κοιλίωμα	"	514	501	Κύθηρα	"	543
459	Κόντος	"	515	502	Κύκηθρον	"	544
460	Κόπανον	"	516	503	Κυκλάς	"	544
461	Κοπίς	"	516	504	Κύλιξ	"	545
462	Κορινθία	"	517	505	Κύρβαλον εικ 1.	"	546
463	Κορινθιακόν νόμισμα	"	517	506	" " 2.	"	546
464	Κορινθία (ναός Ηοσειδ.)	"	518	507	Κύρμη	"	546
465	Κόρυμβος	"	519	508	" " 2.	"	546
466	Κοτύλη	"	522	509	Κυνέα	"	547
467	Κούρεια	"	524	510	Κύπρου επιγραφαί.	"	549
468	Κόρινος	"	524	511	Κυρήνη εικ. 1.	"	549
469	Κράνος εικόν 1.	"	525	512	" " 2.	"	550
470	" " 2.	"	525	513	" " 3.	"	550
471	" " 3.	"	525	514	Κυρήνης νόμισμα	"	550
472	" " 1.	"	526	515	Κυρρήτης εικ. 1.	"	552
473	Κρατήρ " 1.	"	527	516	" " 2.	"	552
474	" " 2.	"	527	517	Κυστίς	"	553
475	" " 3.	"	527	518	Κώδιον εικ. 1.	"	554
476	Κρήθεινον	"	528	519	" " 2.	"	554
477	Κρηπίς	"	529	520	" " 3.	"	554
478	Κρήτη	"	530	521	Κωμωδία (Ἀριστοφάνης)	"	555
479	Κρήτης νόμισμα	"	531	522	Κώνος	"	556
480	Κρισῶ εικόν 1.	"	533	523	Κώπη	"	557
481	" " 2.	"	533				
482	Κρίτιος	"	534				
483	Κρόκη	"	536				
484	Κροσσαί.	"	537				
485	Κροτάλιον	"	537	524	Λαδύρεθος	"	558
486	Κρόταλον	"	537	525	Λάβανον	"	559
487	Κρούματα	"	538	526	Λαγωδόν.	"	559

Δ

527	Λακωνική χάρτης	Σελ.	561
528	Λαμπάς	"	565
529	Λαμπτήρ	"	565
530	Λαοδικεῖας νόμισμα	"	566
531	Λαοκίων	"	567
532	Λαρίσσης νόμ. εἰκ. 1.	"	569
533	" " " 2.	"	569
534	Λίβητες	"	572
535	Λεοντῖνοι νόμ.	"	570
536	Λευκανίας νόμισμα	"	579
537	Λευκάς	"	570
538	Λεωνίδας	"	582
539	Λεωχάρης	"	588
540	Λήκυθος εἰκ. 1.	"	584
541	" " 2.	"	584
542	Λημνιάκος	"	584
543	Ληγός	"	588
544	Λιθωνωτρίς	"	586
545	Λιθυρίς	"	587
546	Λιθοβόλος	"	588
547	Λιθοζόος	"	588
548	Λίκνον εἰκ. 1.	"	588
549	" " 2.	"	588
550	Λιλύθαιον νόμισμα	"	588
551	Λιπάρας	"	590
552	Λίψ	"	591
553	Λόγγη	"	592
554	Λοκρίδος νόμ. εἰκ. 1.	"	592
555	" " " 2.	"	593
556	Λυκία	"	596
557	Λυκοῦργος εἰκ. 1.	"	599
558	" " 2.	"	599
559	Λύκτος νόμισμα	"	600
560	Λύραι εἰκ. 1.	"	601
561	" " 2.	"	601
562	" " 3.	"	601
563	Λυσίας	"	605
564	Λυσιμάχεια νόμ. εἰκ. 1.	"	608
565	" " " 2.	"	606
566	Λύσιππος εἰκ. 1.	"	607
567	" " 2.	"	607
568	Λύχνος	"	608
569	Λυχνούχος	"	609

M

570	Μαγνησίας νόμισμα	Σελ.	610
571	Μαζονόμος εἰκ. 1.	"	611
572	Μαζονόμος " 2.	"	611
573	Μαίανδρος	"	615
574	Μακεδονίας νόμισμα	"	617
575	Μακρὰ ναῦς	"	618
576	Μαντική	"	627
577	Μαραθῶν χάρτ. εἰκ. 1.	"	638
579	" " " 2.	"	629
579	Μαρούας	"	631
580	Μαρούπιον	"	632
581	Μάστιξ εἰκ. 1.	"	633
582	" " 2.	"	633
583	Μαύσωλος νόμ. εἰκ. 1.	"	634
584	" " " 2.	"	634
585	Μάχαιρα εἰκ. 1.	"	635
586	" " 2.	"	635
587	" " 3.	"	635
588	Μάχαιρα εἰκ. 4.	"	635
589	Μεγαλόπολις χάρτ.	"	637
590	Μεγαλοπόλεως νόμισμα	"	638
591	Μεγαρίς χάρτ.	"	638
592	" νόμισμ.	"	638
593	Μέλαν	"	642
594	Μελίαγρος εἰκ. 1.	"	643
595	" " 2.	"	644
596	Μελίτη νόμ.	"	646
597	Μένανδρος	"	648
598	Μένδη νόμ.	"	649
599	Μέσαβον	"	654
600	Μεσαμβρία νόμ.	"	654
601	Μεσσοτύλιον	"	655
602	Μεσσήνης νόμ. εἰκ. 1.	"	655
603	" " " 2.	"	655
604	Μεσσήνη " 1.	"	656
605	" " " 2.	"	656
606	Μεταβάτης	"	659
607	Μεταπόντιον νόμ.	"	661
608	Μετόπη εἰκ. 1.	"	661

609	Μετόπη εἰκ. 2.	Σελ.	661	696	Μούσαι	Θάλεια	Σελ.	687
610	" " 3.	"	661	637	"	Κλειώ	"	687
611	Μήθουμα νόμ.	"	664	638	"	Οὐρανία	"	687
612	Μήλη	"	664	639	Μουσική εἰκ. 1.		"	689
613	Μήλος νόμ.	"	665	640	" " 2.		"	690
614	Μιθριδάτης νόμ.	"	668	641	" " 3.		"	691
615	Μίλητος νόμ.	"	671	642	" " 4.		"	691
616	Μίλητος	"	671	643	" " 5.		"	692
617	Μιλτιάδης	"	672	644	" " 6.		"	692
618	Μίτρα εἰκ. 1.	"	678	645	" " 7.		"	692
619	" " 2.	"	678	646	" " 8.		"	692
620	" " 3.	"	678	647	" " 9.		"	692
621	" " 4.	"	679	648	" " 10.		"	693
622	" " 5.	"	679	649	Μόφου ἑστία νόμ.		"	693
623	Μόναυλος	"	683	650	Μυκῆναι εἰκ.		"	697
624	Μονόκροτος	"	683	651	" χάρτ.		"	697
625	Μονομάχος	"	683	652	Μύλασα νόμ.		"	698
626	Μονόξυλον	"	683	653	Μύλοι εἰκ. 1.		"	699
627	Μονόπαρος	"	683	654	" " 2.		"	699
628	Μονοχίτων	"	683	655	" " 3.		"	699
629	Μορμολύκειον	"	684	656	Μύνδος νόμ.		"	699
630	Μοτύη νόμ.	"	685	657	Μύξα		"	700
631	Μούσαι Καλλιόπη	"	686	658	Μύρα		"	700
632	" Εὐτέρπη	"	686	659	Μυρίνα νόμ.		"	700
633	" Ἐρατώ	"	687	660	Μύρμηξ		"	701
634	" Μελπομένη	"	687	661	Μύρων		"	703
635	" Πολύμνια	"	687	662	Μυτιλήνη νόμ.		"	707

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ ΤΟΥ 1889

Ἄριθ 1278

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΞΕΙΚΟΝ

THE

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

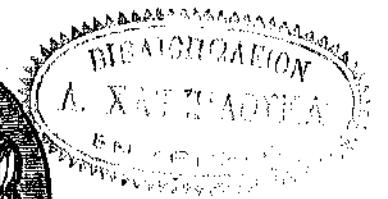
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΚΔΟΣΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1891

Ν

Νααριμάλχας, ὁ μέγας ποταμός ἢ ἡ βασιλικὴ διώρυξ, ἡ συνδέουσα τὸν Ἰσφράτην καὶ Τίγριν, διατηροῦσα ἔτι τὸ ἐγγώριον ὄνομά της, καὶ γνωστὴ ἦδη τῷ Ἡροδότῳ (Α, 198. — Στρβ. ΙΣΤ, 74. — Πολβ. Ε, 51, 6).

Ναβαροζάνης, Πέρσης στρατηγὸς εἰς τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, ἐνωθεὶς εἶτα μετὰ τοῦ ἐπαναστάτου Ιβήσου κατὰ τοῦ Δαρείου (Ἀρριαν.).

Ναβαταῖτι, ὁ ἐκσημύτατος λαὸς τῆς Πετραίας Ἀραβίας, κατέλαβε τὰς ἀρχαιοτέρας ἐδρας τῶν Μασδιανιτῶν, Ἀμαληκιδῶν, Ἰβουμιτῶν, καὶ ἐξετάθη μετὰ ταῦτα καὶ ἐπὶ τῆς Ἰβδαίμονος Ἀραβίας. Πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν ἡ τῆς Πετραίας Ἀραβίας Πέτρα (ν. Σέλα), πόλις σχεδὸν πᾶσα ἐν τῷ βράχῳ λελαξευμένη, 2 μιλίων περιφέρειαν ἔχουσα, πλουσία ποτὲ καὶ ἰσχυρά, ἧς ἀξίολογα ἐρείπια διετηρήθησαν εἰς 11 γεωγρ. μιλίων ἀπόστασιν ΝΑ τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης. Ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου μνημονεύονται οἱ Ναβαταῖται ὡς λαὸς φιλοπόλεμος καὶ ἰσχυρὸς, καθ' οὗ ἐν ἄλλοις ἐκστρατεύσας τῷ 309 Δημήτριος ὁ Πολιορκητῆς, ἀπέτυχε (Πλούτ. Δημ. Ζ). Πηγὴ τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐημερίας αὐτῶν ἦν ἡ μεγάλη εὐφορία μέρους τῆς γῆς των, ἡ εὐρεῖα κτηνοτροφίαι των, τὰ πολύτιμα ἀρωματικὰ προϊόντα τῆς ἐβδαίμονος Ἀραβίας καὶ τὸ ἐκτεταμένον ἐμπόριόν των. Ἐπεδίωκον δὲ κατακτήσεις πρὸς τὰ μεσημβρινώτερα, καὶ ληστρικῶς πολλάκις ἐνέπιπτον εἰς τὰς περιχρισμένας χώρας (Just. XI, 426. — Ουν. Μαι. I, 61), μέχρις αὐτοῦ πρὸς

Β τοῦ Ἐσφράτου. Πολλοὶ λαοὶ ἦσαν αὐτοῖς ὑποτεταγμένοι δούλους ὁμοῦς εἶχον ὀλίγους. Θρησκεία αὐτῶν ἦν ἡ μέχρι τοῦ μυαμεθανισμοῦ ἐν Ἀραβίᾳ ἐπικρατοῦσα ἀστρολατρεία. Ἐκυβερνῶντο δ' ὑπὸ βασιλέων, ὧν ὁμῶς μικρὰ ἦν ἡ ἰσχύς. Ὁ πρῶτος αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἦν Ἀρέτας Α', ὁ ἐπὶ Ἀντιόχου Δ' μετὰ τῶν Μακκαβαίων εἰς φιλικὰς σχέσεις διατελλῶν. Πῆς ὁμοῦς τούτων, ὁ Ἰωναθάν, ἐπεχείρησεν ἐκστρατεῖαν κατὰ τῶν Ναβαταίων. Καὶ ἄλλοι δ' ἡγεμόνες μετὰ ταῦτα, τῷ πρώτῳ ὁμώνυμοι, ἐξηκολούθησαν, πολλάκις ἐπιτυχῶς, τὸν κατὰ τῶν Μακκαβαίων πόλεμον. Αἱ συγκρούσεις δ' αὐταὶ προῦκάλεσαν μέχρι τέλους τὴν ἐπέμβασιν τῶν Ῥωμαίων, καὶ τῷ 65 π. Χ. ὁ Πομπήιος (Πλούτ. Πομπ. ΜΑ) προσῆλθε κατ' αὐτῶν μέχρι τῆς Πέτρας. Διὰ τοῦτο Μάλχας ὁ Β' ἡγεμονεύων τῷ 47 ὑπεστήριξε τὸν Καίσαρα (Cic. B. Afr. I). Ἄλλ' ἔπειτα, μετὰ τῶν Πάρθων ἐνωθεὶς, ἐτιμωρήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ συνεμάχησε μετὰ τοῦ Ἀντωνίου (Πλούτ. Ἀντ. ΕΑ). Κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ δὲ Ὀκταβίου, κατακτητικῶς ἔχοντος διαθέσεις, ἐξηγέρθη ἄλλ' ὁ διάδοχος αὐτοῦ Ὀδδδας, ἡγεμὼν ἀσθενοῦς χαρακτῆρος, ἐδιάσθη νὰ βοηθήσῃ αὐτῷ τοὺς Ῥωμαίους εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Αἰλίων Γάλλον ἐκστρατεῖαν των εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἀραβίαν. Πῆς τῶν διαδόχων αὐτοῦ, τὴν θυγατέρα του δοῦς εἰς γάμον εἰς τὸν Ἡρώδη, ὅστις περιῦρισεν αὐτὴν, ἐξεδικήθη νικῆσας αὐτὸν καὶ τοὺς συμμάχους αὐτοῦ Ῥωμαίους τῷ 37 μ. Χ. καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Σιρίαν. Ἀλλὰ βαθμῶδ' ἠλαττώθη ἡ δύναμις τῶν Ναβαταίων,

και εξέλιπεν ένταλώς οτε Πάλας, ο στρατηγός του Τραιανού, ένυρίευσε την πρωτεύουσαν αυτών Πέτραν, τῷ 100 μ. Χ. (Στρώ. ΙΣΤ, 700, 767, 777, 779. — Δ. Κάσο. ΕΘ, 14. — Eutr. VIII, 2).

Νάβις, Σπαρτιάτης, κατέλαβε την έξουσίαν άμα ο Μαχονίδας έφρονέθη υπό του Φιλοποίμενος. Ως φιλορωμαίος δέ, συμπεριλήφθη εις την μεταξὺ τῶν Ρωμαίων και Φιλίππου του Μακεδόνος ειρήνην (Lιν. XXIX, 12). Ωμός και φιλοκερδής, έστρεψε μισθωτοὺς, και δι' αυτών εισέβαλλε δια ξηράς και θαλάσσης εις παρακειμένας χώρας και τὰς έλεηλάτει την δ' άρχαίαν λακωνικήν διαίταν έπρσπάθει ν' άποσκυραλίση. "Οτε δ' ο Φίλιππος ήργισε τὸν πόλεμον αύθις, εκέρδησεν ύπερ έαυτοῦ τὸν Νάβιν, παραχωρήσας αύτῷ τὸ Ἄργος (Lιν. XXXVIII). Ο Φιλαιμινίνος, άφ' οὗ ένίκησε τὸν Φίλιππον, άνεκήρυξε τῆς Ἑλλάδος την άνεξαρτησίαν, ένινήθη κατ' αύτοῦ, τῷ 195 π. Χ., και τὸν έτίεσε νά παραχωρήση πύσας τὰς χώρας άς κατείχεν έκτός τῆς Λακωνικῆς και ταύτης τὰς έπιθαλασσίους πόλεις, άφείς αύτῆ ἡμεις την έπί τῆς Σπάρτης έπικυριαρχίαν (Ηλουτ. Φλαμ. 15. — Lιν. XXXIV, 22). Ολίγον μετέπειτα προσέβαλεν ο Νάβις τοὺς Ἄχαιοὺς, συμμαχοῦντας τότε μετὰ τῶν Ρωμαίων, και ένίκησε μὲν κατ' άρχάς δια θαλάσσης, άλλ' ένικήθη υπό του Φιλοποίμενος έν Γυθείῳ, και τῷ 192 έδολοφονήθη υπό του Ἄλεξαμένου, άρχηγοῦ τῶν έπικυρίων οὖς τῆς εἶχον πέμψει οί Δίτωλοί (Πολύ. Ζ, 8. 17. — Lιν. XXXVI, 35).

Ναβουχοδονόσορ (Νεβουκαδνεζάρ). Ἄπὸ τῆς μέτης του 17' αἰῶνος π. Χ. ήρχον Ἀσσύριοι ήγεμόνες έπί τῶν έν Βαβυλωνί Χαλδαίων, Ναβονάσσαρ τις μνημονεύεται ώς διατελέσας ήγεμόνι, ο έπιχειρήσας ν' άποσειση τὸν ξένον ζυγὸν περι τὸ έτος 747 π. Χ., οτε άρχεται νέα χρονολογική άριθμησης έν Βαβυλωνί, ή λεγομένη έποχή του Ναβονάσσαρ, άρχομένη από τῆς 14 (20) Φεβρ.

747 π. Χ. και ύπολογιζομένη οὐχι πλέον κατά τὸ σταθερὸν σεληνιακὸν έτος, άλλά κατά τὸ κινητὸν ήλιακὸν. Ἄφ' οὗ ή Μηδία άπεσπάσθη τῆς Ἀσσυρίας, έπρσπάθησας και ο Μερδοάχ Βαλαδὸν νά έλευθερώσῃ την Βαβυλωνίαν, άλλά μετὰ πέντε έτη, 704 - 699, κατεστάλῃ ή επανάστασις. Ναβουπολαάσρ ἡμεις, ο διοικητής τῆς Βαβυλωνος, έν 625 - 604 συμπράττοντα έχων και τὸν υἱὸν του Νεβουκαδνεζάρ (τὸν Ναβουχοδονόσορα), συναντιθεῖς και μετὰ Κυαξάρους και τῶν Μηδων τῷ 606, κατέστρεψε την Νινευί, και ένυρίευσε τὸ Ἀσσυριακὸν κράτος εις τὰ δεξιά του Ἰγγριδος, και έστρεψε πρὸς δυσμὰς τὰς κατακτητικὰς του έπιχειρήσεις. Ο Ναβουχοδονόσορ ένίκησε τὸν Νεζῶ, έστις, νικήσας την Συρίαν, ειχε προτῆ μέχρι του Ιδύφράτου, τῷ 604, και άνελαβὸν τὰς ήνιὰς τῆς κυβερνήσεως, συνεπλήρωσε, 604 - 561, τὴν δόλην κατάκτησιν τῆς Συρίας. Μετὰ δύο δ' έστρατείας, τῷ 600 και τῷ 517, ένυρίευσε την Ἰερουσαλήμ, και κατέστρεψε, τῷ 586, τὸ κράτος τῶν Ἰουδαίων. Συμπίπτει δέ πιθανῶς ο τελευταῖος κατά τῶν Ἰουδαίων πόλεμος μετὰ τῆς πολιορκίας τῆς Ἰερου, ήν παρέτεινε 13 έτη, χωρὶς νά κατορθώσῃ νά καταβάλῃ τὸν βασιλέα Ἰοθαὴλ και τοὺς μαχητικοὺς κατὰ τῆς άχυρῆς πόλεως, και μόνον δια συνθήκης άνεγνώρισαν οί Ἰουδαῖοι την κυριαρχίαν του. Μνημονεύονται δέ και άλλαι κατακτήσεις αυτου, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἰθρίας και έτέρων χωρίων, άλλ' εἶπιν άμφίβολοι και μάλλον μυθώδεις τὸν χαρακτήρα. Καταθείς δέ τὰ τρόπαιά του εις τὸν ναὸν του Βαβλ. άχώρωσε την Βαβυλωνίαν, έντεινας αύτην, την έκαλλώπισε δια μεγαλοπρεπῶν οικοδομῶν, ώς έν άλλοις μνημονεύονται οί κρημαστοί κήποι, και την χώραν ήγωνίσθη νά ύψώσῃ και αναπτύξῃ, δια πολιτισμοῦ και έμπορίου, και δια κατασκευῆς διοικήρων και άλλων έργων υδραυλικῶν. Ἦν σύζυγον αυτου καλεῖ ο Ἡρόδοτος Νίτοκριν (Α, 184 - 188), άλλά φαίνεται οτι ήν αύτῆ ή ύπ' άλλων Ἄνωις κληρομένη, θυγάτηρ του Κυαξάρους, βασι-

λέως τῆς Μηδίας, ήτις και πιθανῶς άντικατέστησεν έπί τινα έτη εις την άρχήν τὸν Ναβουχοδονόσορα, παραφρονήσαντα. Οί διάδοχοι του Ναβουχοδονόσορος δὲν ήσαν έφάμιλλοι αυτου κατά την δραστηριότητα. Ο υἱὸς αυτου Ἰνιλ Μερδοάχ 561 - 559, έφρονέθη υπό του κηδεστοῦ του Νεριγλισάρ (559 - 555) τούτου δέ τὸν υἱὸν Λαβοσορχάδ, έθανάτωσαν συνωμόται, και τούτον διεδέχθη εις τὸν θρόνον ο Λαβονέτος καθ' Ἡρόδοτον, ορθῶς δέ Ναβονέδος κατ' έπιγραφάς, ύποταγεῖς τῷ 538 εις τὸν Κύρον, έξ οὗ τὸ κράτος αυτου έγένετο περσικῆ έπαρχία.

Νάβλα και Ναύλα, μουσικὸν ὄργανον έντατόν, φοινικικῆς καταγωγῆς κατ' Ἀθήναιον (Δ, 77), βεβαίως τὸ έν τοῖς ψαλμοῖς συνεχῶς μνημονουόμενον Νεβέλ. Ἦν δέ δεκά-

χορδων, ή, κατά τὸν Ἰώσηπον (Ἀρχ. Ζ, 10) δωδεκάχορδον και τετραγώνον, παιζόμενον δια τῶν δύο χειρῶν άνευ πληκτροῦ, ώς ή νῦν άρ-

πη. Ἦν έν χρήσει εις τὰ συμπόσια, και έπαίξετο υπό γυναικῶν (Ον. Α. Απ. III, 327). Ἄλλὰ φαίνεται οτι υπήρχε τοιοῦτο ὄργανον και υδραυλικὸν (Ἀθην. Αὐτ.).

Νάγαμα και Διονυσόπολις, πόλις Ἰνδικῆς δυτικῆς του Γάγγου, πιθανῶς ή πρὶν Νόσσα.

Νάγεδος, πόλις παράλιος τῆς Κιλικίας, άποικία τῶν Σωμίων.

Ναζομετ ή Νάζαρα, πόλις τῆς Γαλιλαίας, μεσημεριῶς τῆς Κανάς.

Ναξεανζίς, πρὶν Διοκαισάρεια, πόλις τῆς Καππαδοκίας, ΝΑ τῆς Ἀρχελαίδος.

Ναθῶ, ἴσως ο αυτὸς τῷ Νεοῦτ (Πιτλμ.), νομὸς αἰγυπτιακὸς μεταξὺ τῶν στομίων του Νείλου, του Βουσιριτικοῦ και Βουβαστικοῦ (Ἡρό. Β, 165).

Ναῦδς ή Ναῦς, ἴδ. Νόμφοι.

Ναῦδες, ή ήρφα, τάφοι έν σχήματι μικρῶν ναῶν, έν παραστάσι, πρόστυλοι ή άμφιπρόστυλοι. Ἦ διαπάνη αυτῶν ήν τοσαύτη, ώστε έν Ἀθήναις δια νόμου έκανονίζετο ο άνώτερος ὅρος αυτῆς. Ἰδ. Τάφος.

Ναῦσός, πόλις τῆς Μοισίας, παρ' ένι τῶν ανατολικῶν ομόρων του Μάργου (ν. Νίσσα, έπί τῆς Νισάδας). Εις αύτην έγεννήθη Κωνσταντῖνος ο Μέγας, διετίθειε πολλάκις έν αύτῆ και την έκαλλώπισε. Κατέστρεψε δ' αύτην ο Ἀττίλας, άλλά μετὰ ταῦτα πάλιν άνηφοδομήθη.

Ναυμάντις, κελτικὸς λαὸς τῆς Γαλλίας, έπί του Β χειλοῦς του Αἰγείρου. Ἦ πρωτεύουσα αυτῶν Κονδιβίνου ήν ή ν. Νάντη. Ἦσαν δέ σύμμαχοι τῶν Ἑσπετῶν (Στρώ. Δ, 190. 198. — Cies. Β. G. III, 9).

Ναννώ, ἴδ. Μίμνερμος.

Νάνος ή Νάννος, ο παρὰ φύσιν βραχὺς τὸ σῶμα. Ἐπί Ρωμαίων ἰδίως έπεκρηταῦντο οί τοιοῦτοι υπό τῶν πλουσιῶν ώς γελωτοποιοί και ώς μῖμοι, και υπήρχε μάλιστα ή βάρβαρος έφεύρεσις ταπεινῶν κιδωτιῶν εις άνεκλείοντο και έτρέφοντο παθία πρὸς παρακώλυσιν τῆς αὐξήσεως και πρὸς παραμόρφωσιν αυτῶν εις νάννους. Ἦ τῆς Ἰουλίας ο νάννος, Κανώπας

Ἄγαλματιον Παρμῆσις

καλούμενος, ειχε μόνον 2 1/2 ποδῶν ύψος και υπήρχον νάννοι άμφοτέρων τῶν φύλων (Suet. Τ. G. LXI. — Lamprid. ΑΙγ. Σον. XXXIV). Διεσκέδαζον δέ τὰς κυρίους των δια τῆς αὐθάδους και πολλὰκις δηκτικῆς έλευθεροστομίας των, και πρόσέτι δια μου-

αικῶν ἢ ὀρχηστικῶν ἀσκήσεων. Ὁ Δομιτιανὸς τοῖς ἐπέβαλλε νὰ μονομαχοῦσιν εἰς τὰ θέατρα κατὰ γυναικῶν. Οἱ πρὸ πάντων δ' ἐκτιμώμενοι ἦσαν οἱ μᾶλλον δύσμορφοι, κυφαί, δολιχοκέφαλοι, μακρὰ τὰ ὦτα, ὀγκώδη τὴν ρίνα ἔχοντες, συγχρόνως δὲ καὶ βλακώδεις, εἰς οὓς καὶ ἰδιαίτερον ὄνομα ποικίλου ἐβιδετο (Mars. VI, 39, VIII, 18. XII, 74. — Plin. Ep. IX, 1, 17). Καὶ μικρὰ δὲ νανώδη παιδία ἐτέρποντο οἱ Ῥωμαῖοι ἀφίνοντες γυμνὰ νὰ περιφέρωνται ἐν ταῖς οἰκίαις. Κατὰ Ἰζέτην (Λυκφρ. 1224), νάνος ἐλέγετο καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, τὸ ὄνομα κατὰ τινος λαβῶν παρὰ τῶν Τυρρητῶν, παρ' οἷς δὴθεν διέτριψε περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του.

Ναννώ, αὐλήτρια εἰς ἣν ὁ ποιητὴς Μίμνερος ἔγραψε πολλὰ τῶν ποιημάτων του (Ἀνθολ.).

Ναντουῦται, λαὸς Κελτικὸς παρὰ τὰς Ἀλπεις. Κατὰ Καίσαρα (B. G. 3, 1), ἔρρει διὰ τῆς χώρας αὐτῶν ὁ Ῥῆνος (πιθικώτερον ὁ Ροδανός). (Στρεβ. Δ, 204).

Νάξος, 1) ἡ ἐπισημοτάτη καὶ μεγίστη τῶν Κυκλάδων, ἡ ἐπιφάνειαν ἔχουσα, καλουμένη δὲ (παρὰ ποιηταῖς) καὶ Δία καὶ Στρογγύλη, Ἄ δὲ τῆς Πάρου κειμένη, καὶ ὡς αὐτὴ ἐξ ὠραίου λευκοῦ μαρμάρου συνισταμένη. Ἦν ἔλεγον δ' ἐνίοτε οἱ ἀρχαῖοι Μικρὰν Σικελίαν διὰ τὴν εὐφορίαν τῆς δι' ἣν δὲ παρήγεν ἐξαιρετικὸν οἶνον εἶχε πολλὰς Διονυσιακὰς παραδόσεις. Ἐνταῦθα εὗρεν ὁ Βακχος τὴν ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐγκαταλειφθεῖσαν Ἀριάδην, κόρην τοῦ Μίνως ἐκ Κρήτης, καὶ ἀπήγαγεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὰς περιοδείας του. Κρήτες δ' ἐλέγοντο οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι, καὶ Θρᾶκες καὶ Κάρες· μετὰ δὲ τούτους Ἴωνες ἐξ Ἀττικῆς (Ἡρδ. Α. 64. II, 46). Κατὰ τὸ ἔτος 536 ἢ 535, νικήσας ὁ Πεισιστράτος τοὺς Σαμίους, τοῖς ἐπέβαλλε

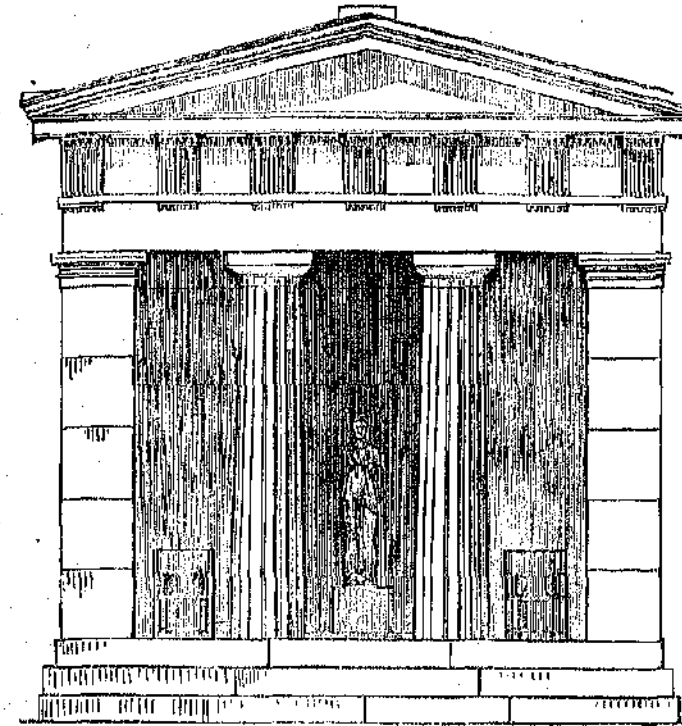
τυραννον τὸν Λύγδαμιν, ὑφ' ὃν ἡ νῆσος ἐφθάσεν εἰς ἀκμὴν καὶ εἰς δύναμιν (Ἡρδ. Α, 64). «Ἡ Νάξος εὐδαιμονίῃ τῶν νήσων διέφερε» καθ' Ἡρόδοτον (B, 28), καὶ ἐκείνητο ὀκτακισχιλίους ὀπλίτας καὶ πολλὰς τριήρεις. Ἀλλ' οἱ Πέρσαι, ὡν τὴν βοήθειαν ἐπεκαλέσθησαν εἰς ἀριστοκρατία, ἀποκρουθέντες (Ἡρδ. E, 30 - 34), παρωργίσθησαν, καὶ τῇ 490 κατηρήμωσαν τὴν νῆσον (Ἡρδ. ΣΤ, 96), καὶ εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῆνος, τέσσαρα Σαρμακὰ πλοῖα, ὑπὸ τῶν Περσῶν στρατολογηθέντα, ἐπολέμησαν ὁμοῦς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων (Ἡρδ. Η, 46). Εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων μετὰ ταῦτα προσαρτηθεῖσα ἡ Νάξος, ἀντέστη οὐχ ἔτιον εἰς αὐτὴν τὰς ἀδικαίους βιαιοπραγίας, καὶ ὑπέστη μακρὰν πολιορκίαν, μεθ' ἣν, τῇ 466 ἀπέλευσε τὴν ἐλευθερίαν τῆς, τῇ δὲ 453 κατεκληρουχῆθη ὑπ' αὐτῶν (Θουκ. Α, 98. 137. — Πλάτ. Περ 1Α. — Διόδ. ΙΑ, 88) καὶ ἔμεινεν ἔκτοτε ἄσημος. Τῇ 376 καταναυμάχησεν ἐν Νάξῃ ὁ Χαβρίας τὸν σκιρτιατικὸν στέλλον, καὶ ἐδίασε τοὺς Νάξιους νὰ προσέλθουσιν εἰς τὴν Ἀθηναίων τὴν συμμαχίαν, ἀφ' ἧς ἀπέσχον τῇ 378. Ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου ὑπετάγη ἡ νῆσος εἰς τοὺς Μακεδόνας, ἐπὶ τῶν διαδόχων δὲ εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν βασιλείαν. Ὁ Ἀντώνιος παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὴν Ῥόδον, ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι αὐτὴς τὴν ἀπήλλαξαν τοῦ βαρέος ἐκαίνου ζυγοῦ (Ἀππιαν. ΙΒ, 7). Ἐκτοτε δὲ παύει μνημονευμένη ὑπὸ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας. Ἡ πόλις Νάξος κεῖται εἰς τὴν ΒΔ παραλίαν τῆς Νήσου. — 2) Τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν ἱδρυμα, ὑπὸ Χαλκιδεῶν κατοικηθὲν τῇ 735 π. Χ. εἰς Σικελίαν, κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν, Ν τοῦ ὄρους Ταύρου (Θουκ. ΣΤ, 3). Ἐκείθεν δ' ἐξεπέμφθησαν μικρὸν μετὰ ταῦτα ἀποικίαι εἰς Λεοντίνας, Κατόνην, καὶ Ἰσως συγχρόνως καὶ εἰς Ζάγκλην. Ἐπὶ τινὰ χρόνον ὑπέκειτο εἰς Ἱερώνυμον τὸν Γελαῖον, (Ἡρδ. Ζ, 156) ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ τῶν Σαρακουσιῶν ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων, συνεμά-

χησε μετ' αὐτῶν (Θουκ. Δ, 25), ἀλλὰ τῇ 403 ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Διονυσίου καὶ κατεστράφη· τῇ δὲ 358 συνέλεξεν ὁ Ἀνδρόμαχος τὰ λείψανα τῶν κατοίκων αὐτῆς, καὶ συνέκτισεν αὐτοὺς πλησίον τῆς ἀρχαίας τῆς θέσεως, ἐπὶ τοῦ Ταύρου, καλέσας τὴν νέαν πόλιν Ταυρομένιον (Ῥ3.) (Διόδ. ΙΔ, 15, 87)

Ναὸς, οἰκοδόμημα ἱδρυμένον πρὸς κατοικίαν τῶν θεῶν ἢ μᾶλλον, μετὰ ταῦτα, τῶν ἀγγλμάτων αὐτῶν (ἐκ τοῦ ναῖω). Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις καὶ κοῖλα δένδρα ἀπλῶς ἐχρησίμουν εἰς τοῦτο, ὡς ἡ φηγὸς ἐν ἧ' ὁ Ζεὺς ἐπιστεύετο οἰκίαν εἰς τὴν Διωδώνην (Ἡσιόδ.), ἐν Ἐφέσῳ πρέμνος πετέλας (Διον. περιηγ. Α, 5), ἐν

τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἱστορίας, ἐν ᾧ ὁ Ὀμηρὸς μνείαν ποιεῖται τοῦ Ἐρεχθίδου (Ἰλ. Β, 549. Ὀδ. Η, 81), καὶ ὁ Πausanias τοῦ ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνηκοδόμησε λίθινον πρῶτος ὁ Τροφώνιος. Τὸ ἀρχαιότατον λίθινον οἰκοδόμημα, ὃ δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ναὸς, ἐστὶ τὸ ἐν Ὀρχῇ (Ῥ8.) τῆς Εὐβοίας, καὶ ἕτερον ἐν Στύροις. Καὶ χαλκοῦς δ' ἐλέγετο ὁ ἀρχαιότατος ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ, καὶ αὐτὸς ὁ τῶν Δελφῶν, εἰς τὴν δευτέραν τῶν περιόδων, πιθανῶς ἀμρότεροι ἐπιχαλκοὶ ἐντός, ὡς ἦσαν οἱ θησαυροὶ. Ὁ δὲ τῶν Δελφῶν ἐλέγετο καὶ πτερίνος (ἴσως ἀντιπερίπτερος) ἐγεργεῖται μετὰ ταῦτα. Ἡ θέσις εἰς ἣν ὁ ναὸς ἱδρύετο, ἱεροῦτο

το διὰ τελευτῶν περὶ δολοῦ ἐμόνου αὐτὴν ἀπὸ ἀνθρωπίνων καὶ βεβήλων οἰκίων, καὶ πολλάκις ἔκτασις τις καθιερωμένη καὶ κατάφυτος (τέμενος) τὴν περιστοιχίζεν. Ὅτε δ' ἡ τέχνη ἐπελήφθη τῆς νεωδομίας, οὐδεμίαν, ὡς ἐν ἄλλαις οἰκοδομαῖς ἔχουσα νὰ θεραπεύσῃ βιαιτικὴν ἀνάγκην, ἀπέβλεψε πρὸς τὸ καθαρῶς καλὸν, διατηρήσασα ὁμοῦς καὶ ἐν τῇ λιθοδομῇ τὰ πρωτότυπα σχήματα τῆς ξυλοδομίας εἰς τοὺς κίονας (Ῥ8.) καὶ εἰς τὸν θριγλὸν (Ῥ8.), ἰδίως εἰς τὸν ἀρχαιότατον ρυθμὸν, τὸν

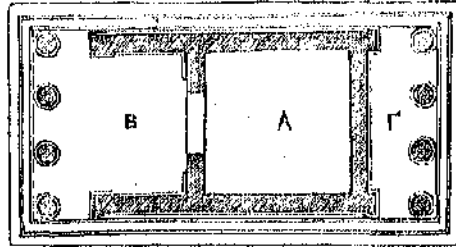

Ἱερὸν ναῦ.

Ὀρχομενῇ κέδρος, ἐξ οὗ ἡ Ἄρτεμις ἐλέγετο Κεδρεάτις (Πaus. Η, 10). Ὄκκοδομοντο δὲ ξύλινοι κατ' ἀρχαίαν οἱ ναοί, ὡς ὁ τοῦ Ἰππεῖου Ἰσοκρίδου ἐν Μαντινέῃ (Πaus. Β, 58), καὶ ἄλλα μνημονεύμενα ἱερά (Ἡρδ. Δ, 108. — Πaus. Αὐτ. 55. 56), καὶ ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἑλληνικὴ παντοῦ ἐρείπιου ναοῦ ἐκ

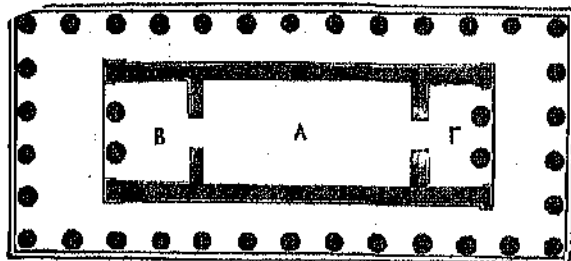
δύριον, καὶ βελήμων αὐτὰ ἐπὶ τὸ κομψότερον καὶ πολυτελέστερον μεταποιήσασα εἰς τοὺς δύο ἄλλους ρυθμούς, τὸν Ἰωνικὸν καὶ τὸν Κορινθικόν. Τοῦ ναοῦ τὸ μέρος τὸ περιέχον τὸ ἄγαλμα ἦν ὁ σηκός (Α), μὴ ἔχων παράθυρα, καθὼς καὶ οἱ οἰκίαι, καὶ εἰς τοὺς μικροὺς ναοὺς μόνον λαμβάνων ἐκ τῆς οὐρας, ὅταν ἡνοίγετο. Ἡ νοί-

γετο δ' αὐτῆ πάντοτε πρὸς ἀνατολάς, πρὸς ἃς ἦν καὶ τὸ ἄγαλμα ἐστραμμένον. Πρὸ τῆς θύρας δὲ καὶ ὁ ἐλάχιστος τῶν ναῶν εἶχε δύο κίονας, καὶ ἐπ' αὐτῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν δύο παραστάδων, οἵτινες ἦσαν αἱ παρεκτάσεις τῶν πλευρῶν τῆς οἰκοδομῆς μέχρι τῆς γραμμῆς τῶν κίωνων, ἐπεκράθητο ὁ ὕψιστος, καὶ ὁ τοιοῦτος ναὸς ἐλέγετο «ἐν παραστάσιν». Ἄν δ' ἄντι τῶν παραστάδων, ἢ μάλ-

Ἄμφικύβητος.

λον πρὸ αὐτῶν, εἶχε καὶ δύο ἄλλους κίονας, τέσσαρας ἢ κατὰ πρόσωπον, ὠνομάζετο (τετράστυλος) πρόστυλος ἂν δ' εἶχεν ἄλλους τόσους καὶ πρὸ τῆς ὀπισθίας (τῆς δυτικῆς) πλευρᾶς, οἷος ὁ τῆς Ἀκτέρου Νίκης εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηναίων, ἐλέγετο «ἀμφιπρόστυλος». Ἄν δὲ κίονας εἶχε καὶ περὶ τὰς τέσσαρας πλευρᾶς, ἐλέγετο «περίπερος» διότι «περὶ δὲ» ἢ «πέριμα» ὠνομάζετο ἢ περὶ ἐκάστην τῶν (μακρῶν) πλευρῶν σειρά κίωνων. Οἱ δὲ περίπεροι εἶχον εἰς τὰς

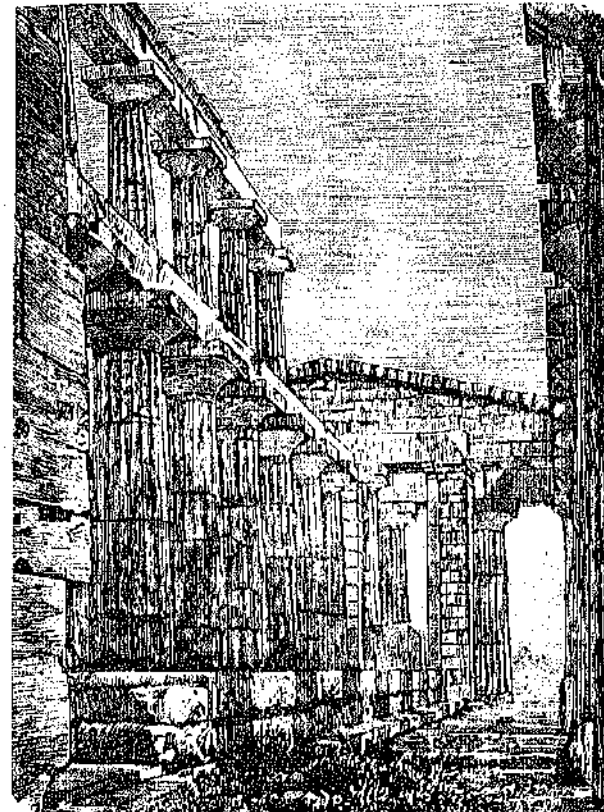
Τὸ ἕκαστον καὶ ἄγαλμα.

βραχείας πλευρᾶς οὐχὶ ὀλιγωτέρους τῶν ἐξ κίωνων, καὶ τότε ἐλέγοντο «ἐξάστυλοι», ἀλλὰ καὶ ὀκτώ, καλούμενοι «ὀκτάστυλοι», καὶ δέκα, οἱ «δεκάστυλοι» ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν κίωνων τῶν μακρῶν πλευρῶν ἦν

κατὰ κινδῶνα, οὐ ὁμοίως ἐξαιρέσεις ὑπάρχουσι, διπλοῦς τοῦ τῆς βραχείας πλευρᾶς, πλεονόνος (περιλαμβανομένων καὶ τῶν γωνιαίων) ὥστε ὁ ἐξάστυλος εἶχε 12 κίονας εἰς τὴν μακρὰν πλευρᾶν, ὁ ὀκτάστυλος 17, ὁ δεκάστυλος 21. Προσέτι δ' οἱ περίπεροι εἶχον καὶ εἰς τὰς δύο μικρὰς πλευρᾶς καὶ ἀνά δύο κίονας ἐν παραστάσιν. «Ψ' εὐδοπερίπεροι» δ' ἦσαν οἱ εἰς τὰς μακρὰς πλευρᾶς ἄντι κίωνων ἡμικίονας ἔχοντες ἐπὶ τῶν τοίχων. Κατὰ τὰς ἀποστάσεις δὲ τῶν κίωνων ἀπ' ἀλλήλων οἱ ναοὶ ἐλέγοντο σύστυλοι, ὅταν οἱ κίονες διίσταντο κατὰ 2 διαμέτρους τῆς βάσεως, διάστυλοι ὅταν κατὰ τρεῖς, καὶ ἀραιόστυλοι ὅταν κατὰ 4, ἕκαστον εἰς τοὺς Ἰουρρηκούς ναοὺς ἦν σύνηθες, καὶ τότε τὰ ἐπιστύλια ἦσαν ξύλινα, διότι τοιοῦτων διαστάσεων λίθινα δυσκόλως ἐπρομηθεύοντο. Ὑπῆρχον δὲ καὶ μέγιστοι ναοί, οἵτινες διπλοῦν ἔχον πτερῶν ἢ σειρᾶν κίωνων εἰς τὰς μικρὰς πλευρᾶς, καὶ εἰς τὰς βραχείας κολλᾶς καὶ τριπλῆν ἢ καὶ τετραπλῆν, καὶ οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο «δίπεροι»: ἂν δ' ἢ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἀπόστασις τῶν ἔξω κίωνων ἦν ὅση ἀπῆρθετο ἵνα ὑπάρχη καὶ δευτέρα σειρά, αὐτὴ δ' ἔλειπεν, ἐλέγοντο «ψευδοδίπεροι». Τὸ μεταξύ τῆς θύρας καὶ τῶν πρὸ αὐτῆς κίωνων μέρος ἐλέγετο «πρόναος» (B) εἰς τοὺς μεγάλους δὲ ναοὺς ὑπῆρχεν, ὀπίσω τοῦ σηκοῦ (A) ἰδιαιτέρα διαίρεσις, ὀπισθοδόμος (Γ) καλουμένη, καὶ εἰς ἐναπόθεσιν τῶν ἱερῶν σκευῶν χρησιμεύουσα, συνεχομένη δὲ μετὰ τοῦ σηκοῦ συνήθως διὰ δύο πυλῶν παρά τοὺς πλαγίους τοίχους αὐτοῦ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἔξωθεν, ἐκ θυμῶν, πόλιν ἔχουσα, ἣτις καὶ αὐτὴ τότε κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ ναοῦ, ἦν ἢ ἐν παραστάσιν ἢ ἔχουσα διπλῆν κίωνων σειράν. Οἱ μεγάλοι ναοί, ὡς ὁ Παρθενῶν, ὁ τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, εἶχον τὸν σηκὸν ὑπαίθριον. Κατὰ τὰ σώζόμενα δὲ λείψανα καὶ ἔχρη ἐντὸς αὐτοῦ, κατὰ μὲν τὴν ὀπισθίαν, δυτικὴν πλευρᾶν, ἔδρου

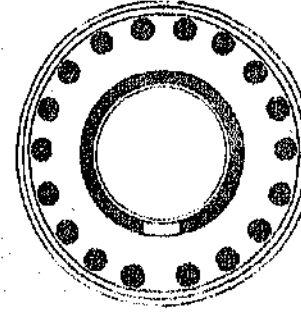
το τὸ ἄγαλμα, κατὰ δὲ τὰς τρεῖς ἄλλας πλευρᾶς ἐπεκράτει περιστύλιον διπλῆς ἐπαλ-

ἑκατέρωθεν αὐτοῦ ἀνά μίαν προσέτι κίωνων σειράν, ἢ ἄντ' αὐτῶν ἀνά ἓνα τοίχον, ὥστε διηρείτο ὁ σηκὸς εἰς τρία διαμέτια, ἐν εὐρύχωρον ἐν τῷ μέσῳ διὰ τὴν πρωτίστην θεότητα ἧς ἦν ὁ ναός, καὶ δύο ἄλλα ἐλάσσονα ἑκατέρωθεν διὰ δευτερευούσας θεότητας, ὧν ἡ λατρεία συνείχετο μετὰ τῆς ἢ ἦν ὁ ναός ἀναθεωρημένος. Ἐπι Ῥωμαίων δ' ὠκοδομῶντο καὶ στρογγύλοι ναοί, μετὰ στρογγύλου περιστύλιου. Συνηθῶς δ' ἴσταντο πάντες οἱ ναοὶ ἐπὶ ἐδάφους ὑψομένου ἐπὶ τριῶν βαθμίδων, αἵτινες, ἐν τοῖς μεγάλοις ναοῖς, πρὸ τῶν εἰσόδων διετέμνοντο διὰ δύο ἄλλων, διατηρουμένου πάντοτε τοῦ περιττοῦ ἀριθμοῦ, ἵνα ὁ προσερχόμενος, διὰ τοῦ δεξιῦ ποδὸς ἐπιβαίνων τῆς κατωτέρας βαθμίδος, φθάνη κάλιν διὰ τοῦ δεξιῦ εἰς τὸ ἱερὸν ἐδαφος. Ἐπειδὴ δ' ὁ ναός ἦν κατοικία τοῦ θεοῦ, εἰς αὐτὸν δὲν εἰσεχώρει τὸ πλῆθος, καὶ τὸ μέρος ἐνθα τὸ ἄγαλμα ἴδρυτο ἦν κυρίως αὐτοῦ οἱ δὲ προσκυνη-

λήλου σειράς κίωνων, ἣτις, ὡς καὶ ὁ ὀπισθοδόμος, εἶχεν ὄροφην, πικανῶς ξυλινῆν, ἐκτεινομένην καὶ ὑπὲρ τὸ ἄγαλμα, καὶ διὰ λίθινων κερπίμων κεκαλυμμένην. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο

ταὶ ἐπλήρου τὰ περιστόλια καὶ τὸν ἐκτὸς ἱερὸν περίβολον, ἐνθ' καὶ ἐτελοῦντο αἱ δι' αὐτοὺς θυαίαι, εἰς βωμὸν πρὸ τῆς εἰσόδου ἱσταμένον.

ἐπαλλήλων σειρῶν εἶχε καὶ πόρον ὑψηλὴν. Τὸ δ' ἀπὸ τῆς στοᾶς ταύτης μέχρι τῆς ἀνατολικῆς πόλης μέρος περιλαμβάνετο καὶ

Ναπαῖαι, ἴδ. Νύμφαι. **Νάπηνα**, πόλις ἐπὶ τοῦ Νείλου, βορείως τῆς Μερῆς, ἢ ἀνοῦσα μητρόπολις τοῦ βασιλείου τῆς Αἰθιοπίας. Οἱ Ῥωμαῖοι μέχρι αὐτῆς προσελθόντες ἐπὶ Πετραίου, τὴν ἐλεηλάτησαν (Στρεβ. ΙΖ, 820). Ἡ θέσις αὐτῆς σήμερον εἰσέτι ἀμφιβάλλεται.

Νάπησ (ἴ), τόπος θαλάσσης τῆς Λέσβου. **Νάρι**, νότιον παραποτάμιον τοῦ Τιβέριος ἐν Ἰταλίᾳ (ν. Νέρα), θεοῦχον ἔχον τὸ ὕδωρ, πηγᾶξον δ' ἐκ τοῦ ὄρους Φισκέλλου κατὰ τὰ ὄρια τῆς Οὐβρίας καὶ Πικηνίας, δεχόμενον τοὺς ῥυακὰς Βελίνου καὶ Ἰολένου, διερχόμενον πρὸ τῆς Ἰντερράμνης, καὶ μεταξύ (C) ρηγ

αὐτὸ εἰς τὸν πρόναον. Οἱ Ἰουρρηκοὶ δὲ ναοὶ ἦσαν κατὰ Βιτρούβιον (IV, 7) τετράγωνοι, δίγχο διηρημένοι καὶ τὸ μὲν ἐμπρόσθιον αὐτῶν ἡμισυ ἦν στοᾶ ἀνοικτὴ, ἐκ σειρῶν κίωνων, τὸ δ' ἕτερον ἡμισυ ἦν ὁ σηκός, ἔχων τὸ ἄγαλμα ἐν τῷ μέσῳ, καὶ

και 'Οκρικούλου εις τον 'Υπεριν ενβάλλον (Στράβ. Ε, 227).

Ναυρόγαρα, επίσημος πόλις τῆς ἑσσι Νουμιδίας, μικρὸν τῆς Ζάμας ἀπέχουσα. Εἰς αὐτὴν εἶχον συνέντευξιν, ὀλίγον πρὸ τῆς ἐν Ζάμα μάχης, ὁ Ἀννίβας καὶ ὁ Σκιπίων (Λίν. ΧΧΧ, 29) (ν. Κασρ. 'Γζαβέρ).

Ναυροβίων, επίσημος μητρόπολις τῶν Ταυτοσάγων εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν Γαλλίαν τὴν Ναρβωνικὴν, παρ' ἣ ἔρρει ὁ ποταμὸς Ἄταξ. Ἀπὸ τοῦ 118 π. Χ. ἦν Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, Μάρτιος ἐπωνομαζομένη· εἶτα δὲ κατέστη τῆς χώρας πρωτεύουσα (Cic. Font. I: Bent. XLVI.—Cass. B. G. III, 20. VIII, 7).

Νάρκωτος (ἦ), φυτὸν πολλαχῶς, κυρίως ὁμοῦς ἐν Ἀρχίᾳ φυόμενον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Κέλτικῇ, ἢ νῦν βαλερίανα. Ἐκ τῶν ἀνθέων αὐτοῦ (τοῦ ναρδοστάχου) ἐξήγατο εὐώδες ἔλαιον, τὸ νάρδιον, λίαν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ μάλιστα τοῖς Ῥωμαίοις. Ἐξ τῆς νάρδου ἐγένετο χρῆσις καὶ εἰς κατασκευὴν τοῦ οἴνου, ὅστις τότε ἐκαλεῖτο νάρδιτης (Διοσκ. Α, 6. 7. 8.—Plin. XII, 12.—Linn).

Ναρθάκιον, ἄρος ἐν Θεσσαλίᾳ (νῦν Κασσιδιάρης), καὶ ὁμώνυμος πόλις εἰς αὐτοῦ τοὺς πρόποδας, νοτιῶς τῆς Φαρσάλου καὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ. Μνησία αὐτοῦ γίνεται ἐν τοῖς πολέμοις μεταξὺ τοῦ βασιλέως Ἀγριαλάου, ἐξ Ἀσίας ἐπανελθόντος τῇ 394 π.Χ. καὶ τῶν Θεσσαλῶν, οὓς ἐξήγειραν κατ' αὐτοῦ οἱ Θηβαῖοι (Ξαν. Ἑλλ. Δ, 3, 9.—'Ιδ. καὶ Ἀγροσίλ. Β, 5.—Πλούτ. Ἀγροσίλ. ΙΣΤ.—Θ, 431).

Νάρθηξ, 1) φυτὸν καλαμοειδές, ὑψηλὸν, γονατώδες καὶ ἀκανθωτὸν, ἐν Ἑλλάδι ἀφθόνως φυόμενον, ἐν Κύπρῳ, ἐν Σικελίᾳ, ἐν Ἀπουλίᾳ, ἐγκαλεῖται δ' ἐν τῷ κορμῷ αὐτοῦ ἐντεριώνην (μυελὸν) ὅστις διατηρεῖ τὸ πῦρ ὡς ἡ ὕσκα. Εἰς τοιοῦτον κάλαμον λέγεται ἐγκρύψας ὁ Προμηθεὺς τὸ πῦρ ὃ ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ (Ποσειδ. Θεογ. 567). Τοιοῦτους κάλαμους εἶχον καὶ αἱ Βάκχαι διὰ χειρῶν εἰς

τάς διονυσιακὰς ἐορτάς, καὶ δι' αὐτῶν ἐτυπτον καὶ αὐταί, καὶ εἰς τὰ σχολεῖα οἱ διδάσκαλοι τὰ παιδιὰ· οἱ δὲ χειρουργοὶ μετεχειρίζοντο αὐτοὺς εἰς ἐπιδέσμους τετραουσμένων μελῶν.

—2) Κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ στελέχους τοῦ φυτοῦ τούτου κατασκευάζετο μικρὸν κυλινδρικὸν κιβώτιον, νάρθηξ ἢ νάρθηκιον καλούμενον, πρὸς ἐναπόθεσιν κυρίως πολυτίμων κοσμημάτων, οἷον ἐν εὐρέθῃ ἐλεφάντινον ἐν Παμπηγῇ.

Τοιοῦτο βραχύτιμον εὐρών ὁ Ἀλέξανδρος μεταξὺ τῶν περσικῶν λαφύρων ἐν Ἰσσίῳ, ἐνέκλεισεν εἰς αὐτὸ τοῦ Ὀμήρου τὸ χειρόγραφον τῶ φέρον τοῦ Ἀριστοτέλους τὰς διορθώσεις, ἐξ οὗ καὶ ἢ κατ' αὐτὴν ἔκδοσιν τοῦ ποιητοῦ «ἢ ἐκ τοῦ νάρθηκος» ὀνομάσθη (Πλούτ. Ἀλέξ. Η.—Στράβ. Η, 594).

Ναρκαῖος, υἱὸς τοῦ Βάκχου, πλούσιος, κτίσας ἐν Ἰλιδί ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ναρκαίας (Παυσ. Β, 6).

Νάρκισσος, 1) ἴδ. Ἠχώ. — 2) Ἀπελευθέρως τοῦ Κλαυδίου περὶ 41—54 μ.Χ. ὅστις μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἀγαπώμενος, ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ ἀπεριόριστον ἐπιτροπὴν, καὶ ἐπιτελέσθη αὐτὴν ἕνα πλουτήση, καταπέζων τὴν Ῥώμην. Κατώρθωσε δὲ τῆς Μασσαλίνης τὴν ἀπομάκρυνσιν, ἀλλ' ἐπεσπάσατο τὸ μίσος τῆς Ἀγριππίνης, διότι ἠθέλησε νὰ μακρύνῃ αὐτῆς τὸν Κλαύδιον (Τισο. Λιν. XII, 57), καὶ ὑπ' αὐτῆς, συλλαβοῦσης τὴν πρόθεσιν νὰ δολοφονήσῃ τὸν Κλαύδιον, ἀπεμακρύνθη τῆς Ῥώμης, καὶ κατόπιν ἐθανατώθη (Αὐλ. XIII, 1). Πρὸ τοῦ θανάτου του δὲ ἐξήρᾳνισεν αὐτὸς τὴν μετὰ τοῦ Κλαυδίου ἀλληλογραφίαν του, ἵνα μὴ ἐπιφέρῃ βλάβην εἰς ἄλλους (Δ. Κάσα. Σ, 31). — 3) Ἐβνοσόμενος τοῦ Κομμόδου, μετέσχε τῆς δολοφονίας αὐτοῦ, καὶ ἐθανατώθη ἐπὶ Σιεπτιμίου Σεβήρου (Ἡρωιδιαν. Α, 17.—Spart. Sept. Sen. XIV).

Ναρκίσσου πηγή, παρὰ Δανάην τῶν Θεσπιῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, οὕτω κληθεῖσα κατὰ

Ἡ Παμπηγῇ.

τοὺς παραφουμένους πολλοὺς ναρκίσσους (Παυσ. Θ, 31, 7.—Ον. Μετ. III, 407)

Ναυρόγα, μεγάλη διῶρυξ ἀπὸ τοῦ Τηγεῖδος μέχρι τῆς Μεθιδίας (Ξανφ.—Plin.).

Ναυρόκη, Νάρυξ ἢ Ναρύκιον, πόλις τῶν Ὀπουνητίων Λοκρῶν, ἐνθα ἐλέγετο γεννηθεῖς ὁ Αἴας ὁ Λοκρός. Μετέπειτα δὲ μετωνομάσθη Φαρύγαι (Διόδ. ΙΔ, 82. ΙΣΤ, 38.—Στράβ. Θ, 425). Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μνημονεύεται «πίσσα Ναυκία», ἀλλ' ἀφορᾷ προῖον τῶν Βρουτηῶν Λοκρῶν, οἵτινες καὶ αὐτοὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἀποικοὶ τῆς Λοκρικῆς Ναυρόκης.

Ναρώνα, πόλις ἐμπορικὴ τῆς Δαλματίας, ἐπὶ τοῦ Νάριονος ποταμοῦ, εἰς 20^η ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ κειμένη τῆς μεταξὺ Σαλόνων καὶ Δυρραχίου (Cic. ad Fam. V, 9, 10).

Νασαμῶνες, ἰσχυρὸς καὶ τραχὺς λαὸς εἰς τῆς Ἀγρικῆς τὰ ἐνδότερα, ΝΔ τῆς Κυρηναϊκῆς, ἐκτεινόμενος μέχρι τῆς μεγάλης σῦρτιος, καὶ οὗ γενάρχης ἐλέγετο Νασάμων τις, υἱὸς Ἀμφιθέμιδος (Ἀπλ. Ῥόδ. Δ, 1496). Οἱ Ῥωμαῖοι ἐν μετέπειτα χρόνοις ἀπεδίωξαν καὶ περιόρισαν αὐτοὺς εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Μαριμαρικῆς. Περιγράφονται δὲ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα αὐτῶν διὰ μακρῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρόδοτου (Β, 32. Δ, 172)

Νάσος ἢ Νῆσος, μικρὰ νῆσος μετ' ἐχυρώματος παρὰ τὰς Οἰτιάδας τῆς Ἀκαρνανίας ἐν τῷ Ἀχελώϊῳ (Ποσειδ. Θ, 34.—Λίν. ΧΧVI 24).

Νάστης, Ναμίνας, ἡγεμὸν τῶν Καρῶν, σύμμαχος τοῦ Τριφῶν (Ὀμ. Ἰλ. Η, 867).

Ναυκίτις, Ἀργεῖος, γλύπτης, ἀδαλφὸς τοῦ Πολυκλείτου, συνεργασθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ Ἱεραῖον, καὶ διδάσκαλος Πολυκλείτου τοῦ νεωτέρου (Παυσ. Α, 9. ΣΤ, 6.—Pl. XXXIV, 19, 19).

Ναύαρχος. Ἐν Σπάρτῃ οἱ ναύαρχοι εἰς τὰς κατὰ θάλασσαν ἐκστρατείας ἀντικαθίσταντο τοὺς βασιλεῖς. Προσεδίδοντο δ' αὐτοῖς καὶ σύμβουλοι καὶ οἱ λεγόμενοι ἐπίστολεῖς (ἴδ.), εἶδος ἐπιτηρητῶν καὶ ἐλεγε-

κτῶν αὐτῶν (Θουκ. Γ, 79. Η, 39). Ναύαρχος ἐν Σπάρτῃ ἐξελέγετό τις ἐράπαξ μόνον καὶ δι' ἐνὸς ἔτους διάρκειαν. Ἄλλ' ἢ διάταξις αὐτῆ πολλὰκις διαφόρως ὑπεξεφεύγετο. Ἐν Ἀθήναις εἶχον οἱ στρατηγοὶ τῶν ναυάρχων τὴν δικαιοδοσίαν, πιθανῶς ὁμοῦς οὐχὶ καὶ τὸν τίτλον, εἰ καὶ ὁ Πλούταρχος (Θερ. ΙΗ) καὶ ἄλλοι οὕτω πολλὰκις τοὺς ὀνομάζουσι.

Ναύδολος, υἱὸς Ὀρνύτου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος, πατὴρ τοῦ Ἀργοναυτοῦ Ἰφίτου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 518.—Ἀπλιν. Ῥόδ.).

Ναυκλείδας, ἔφορος τῆς Σπάρτης, συνοδεύσας τῷ 403 π. Χ. τὸν Παισιανίαν εἰς Ἀθήνας, καὶ συνδιαξαγαγὼν μετ' αὐτοῦ τὰς διαπραγματεύσεις περὶ τῆς ἐκ νέου ἀποκαταστάσεως τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἀθηναίων (Ξαν. Ἑλλ. Β, 4, 36). Ὀμώνυμον αὐτῷ, ἴσως τὸν αὐτὸν, κατήγγειλεν ὁ Ὀύσανδρος ἐπὶ ἀκολασίᾳ.

Ναύκληρος, 1) ὁ οἰκιστὴν ἐγκεκτημένους (ἐκ τοῦ ναίω) (Ποσειδ. Ι, 20). — 2) Ἰδιοκτῆτης πλοίου ἐνοικιάζων αὐτὸ δι' ἐμπορεύματα ἢ εἰς ὁδοιπόρους.

Ναυκλῆς, Λακεδαιμόνιος στρατηγὸς (Ξανφ. Ἑλλ. Ζ, 10).

Ναυκραρία. Ἐπὶ Θησεῖος ὁ αἰτικὸς λαὸς διηρέθη εἰς φυλάς 4, ὧν ἐκάστη διηρέτο εἰς 3 τριτῆας, καὶ ἐνάστη τριτῆς ὑποδιηρέτο εἰς 4 ναυκραρίας (Ποσειδ. Η, 102.—Φώτ.), τὰς μετὰ ταῦτα δῆμους κληθεῖσας (Φώτ. λ. Ναύκρ.), τὴν διοικητικὴν καὶ φορολογικὴν μονάδα τῶν ἐγκεκτημένων (ἐκ τοῦ ναίω). Ὁ Πολυδεύκης τὰς λέγει οὕτω κληθεῖσας ἐκ τοῦ ὅτι ἐκάστη παρεῖχεν εἰς τὴν πόλιν ἀνά ναῦν μίαν· ἀλλ' ἐσφαλμένως καὶ ἀναχρονιστικῶς φαίνεται τοῦτο λέγων, διότι ὅτε ἤδη ὑπῆρχον ναυκραρίας, στόλον, τοῦλάχιστον σκουδαῖον, αἱ Ἀθηναῖοι δὲν εἶχον. Ἄλλοι δ' ὀρθότερον παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ναίω. Καὶ λέγει μὲν ὁ Ἡρόδοτος (Β, 71) ὅτι ἐπὶ Κόλωνος (Ὀλ. 48) οἱ πρυτάνεις τῶν ναυκράρων ἔνεμον (ἦτοι ἐκυβέρνην) τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ κατὰ Θουκυδίην (Α, 126) ὑπῆρχον ἤδη πρὸ πολλοῦ,

ἀπὸ Ὀλ. 20, 8' (Πλου. Δ. 15), ἐγκα-
 τεστημένοι, ὥστε φαίνεται ὁ Ἡρόδοτος μόνον
 τὴν εἰσέτι τότε ὑφισταμένην πολιτικὴν αὐτῶν
 ἐπιτροπὴν αἰνιττόμενος. Ἀπὸ δὲ Σόλωνος, τοῦ
 δεκαδικοῦ συστήματος ἐπικρατήσαντος ἐν τῇ
 διοικήσει, ἐκάστη τῶν 10 φυλῶν διηρέθη εἰς
 ἢ ναυκραρίας, ὥστε ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν πρῶτον
 κηρύθη ἀπὸ 48 εἰς 50. Ἀπώλεσαν δ' ἕκαστος,
 ὡς φαίνεται, τὸν πολιτικὸν αὐτῶν χαρακτήρα,
 καὶ διετήρησαν μόνον τὸν οικονομικόν, μέχρις
 οὐ καὶ αὐτοῦ ἐστερήθησαν μετὰ τὸν ὀργανι-
 σμὸν τῶν λειτουργιῶν (ἴδ. Λειτουργία).

Ναυκρατίας, 1) Σικυώνιος, πατὴρ τοῦ
 Δημοσίου (ἴδ.) (Θουκ. Δ, 119). — 2) Μα-
 θητικῆς τοῦ ρήτορος Ἰσοκράτους, διαγωνισμὸν
 ὑπὸ τὸν ῥητορικὸν μετὰ τοῦ Θεοπόμπου καὶ
 τοῦ Θεοδέκτου, εἰς τιμὴν τοῦ θανόντος Μου-
 σῆλου, τοῦ βασιλέως τῆς Καρίας (Cic. n. Or.
 II, 23. Or. 51.—Gell. X, 18).

Ναυκρατίες, ἐπίσημος ἐμπορικὴ πόλις
 τῆς κάτω Αἰγύπτου, εἰς τὸν Ἠελθίτιον βρα-
 χίονα τοῦ Νείλου, ὅστις κατ' αὐτὴν καὶ Ναυ-
 κρατίας ἐκλεῖτο, ἰδρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλι-
 αίων περὶ τὸ 550 π. Χ., διότι μόνον ἐνταῦθα
 ἐπιτρέπη τοῖς Ἕλλησι νὰ ἐξασκῶσι τὸ ἐμ-
 πόριον (Ἡρδ. Β, 179). Ἐνταῦθα ἐγεννή-
 θησαν ὁ Ἀθήναιος, ὁ Φύλαρχος καὶ ὁ Που-
 λυδαΐκης (Στράβ. ΙΖ, 801.—Ἀθήν. ΙΙ, 596.
 ΙΒ, 676.—Pl. V; 10, 11).

Ναυκίδης, γλύπτης, πιθανῶς Ἀρ-
 γεῖος, καὶ ἴσως ἀδελφὸς τοῦ Πολυκλείτου,
 ἀκμάσας περὶ τὴν 9ην Ὀλ. (ἴδ. Ἱαγν.
 Ἰστ. Καλλ. Δ, σ. 362), ἐργασθεὶς δὲ διὰ τὸ
 Ἑραῖον τοῦ Ἀργεῖος Ἡδὴν χρυσῆν, Ἐλάτην
 χαλκῆν, Ἑρμῆν κριστόρον, διακοδόλον, καὶ
 τὴν ποήτην Ἡρινναν (Πλου. Ι, 9.—Β, 22,
 ΣΤ, 6, II, 9.—Pl. XXXIV, 79, 19.—Tac.
 Gr. LI).

Ναύλοχος, λιμὴν καὶ χωρίον εἰς τὴν
 ΑΒ παραλίαν τῆς Σικελίας, μεταξὺ Πελο-
 ρίδος καὶ Μολῶν (Ἀππ. Β, 116.—Suet.
 Oct. XVI).

Ναυμαχία. Πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ναυ-

μαχίας ὤφειλεν ὁ ναύαρχος νὰ ἐξετάζη ὑπὸ
 πᾶσαν ἐποψίαν τὴν φύσιν τῆς θάλασσης ἐφ' ἣς
 εἶχε ν' ἀγωνισθῆ, καὶ προσέτι νὰ δύναται ἐκ
 τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἐνδείξεων νὰ προβλέπῃ
 τὴν προσεχῆ κατάστασιν τοῦ καιροῦ. Ἴδ. εὐ-
 κταϊότερον ἦν ἡ νηνεμία, διότι τὰ ἰστία οὐδέ-
 λως συνετέλουν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ τὸ
 πᾶν ἐξηρτάτο ἀπὸ τῆς ἐπιθεξιότητος τῶν ἐ-
 ρετῶν καὶ τῆς ἀνδρείας τῶν ναυμάχων. Ἀλλ'
 ἐπειδὴ ἡ ἐντελής ἔλλειψις ἀνέμου ἦν σπανία,
 ἀπέβλεπον ἕκαστος τῶν ἀντιπάλων εἰς τὸ νὰ
 ἔχῃ τὸν ἀνεμὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Ἡ εὐνουστέρα
 θεοὺς ἦν ἡ τῆς ἀντικτῆς θάλασσης, δι' ἧς καὶ
 ἀγωνίζετο νὰ ὦσῃ τὸν ἐχθρὸν πρὸς τὴν παρα-
 λίαν, διότι ὁ μὲν ἐκ τοῦ πελάγους μετὰ τῶν
 κυμάτων ἐρρομῶν προσέθετεν εἰς τὴν δύναμιν
 τῆς προσβολῆς τοῦ ἐμβόλου, ὁ δὲ παρὰ τῇ
 ἀκτῇ δὲν εἶχε πᾶσαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς κι-
 νήσεως τοῦ πλοίου, πλὴν τοῦ ὅτι ἐλαττοῦται καὶ
 ἡ ἀνδρεία τοῦ στρατιώτου ὅταν ἔχῃ ἀμέσως
 ἐπίσω τοῦ τὸ πᾶτριον ἕδαφος καὶ δύναται εὐ-
 κολῶς νὰ καταφύγῃ εἰς αὐτὸ ἐκ τῶν πλοίων.
 Ἀλλ' εἰς τινὰς περιπτώσεις, ὡς ἐπὶ κινδύνου
 περικυκλώσεως ὑπ' ἐχθρικοῦ στόλου τὸν ἀ-
 ριθμὸν ὑπερέχοντος, ἐπέληθοντο τὰ κατά-
 στενα μάχην, ὡς ἐν Σαλαμῖνι καὶ ἐν Ἀρ-
 ταμισίῳ. Προκαίμενης δ' ἀμέσως τῆς ναυμα-
 χίας, πρῶτον ἠλαφραίνοντο τὰ πλοῖα παντὸς
 εἰς τὴν μάχην μὴ ἀναποφειντο βάρους, ὡς
 τῶν φερτίων σίτου, κτλ. Ἐὰ ἰστία συνετέλ-
 λοντο, διότι μόνον αἱ κῆραι κατάρθουν ἀκρι-
 βῆ καὶ ἀσφαλῆ τὰ κινήματα καὶ ὁ ἰστίος συγ-
 χρόνως κατεβιάζετο. Τοῦτο ἐφαίνετο εἰς τὸν
 ἐχθρὸν βεβαία ἀπόδειξις ὅτι ἐμῆλε ν' ἀρχί-
 σῃ ἡ μάχη· ἀλλ' ἐνίστατο καὶ στρατήγημα,
 ὅπως καὶ ὁ ἐχθρὸς ὁμοίως αὐστειλῆ ἰστία καὶ
 καταβιάζετο ἰστούς, ὅτε ὁ στόλος εὐθὺς ἀνα-
 διβάζων τοὺς ἰστικούς του, ἐφευγεν ἀκαταδίω-
 κτος. Συγχρόνως δ' ἐκλονίζοντο καὶ αἱ τά-
 ξεις τῶν πλοίων. Συνήθως τὰ ἄριστα πλοῖα
 κατε ἄμβανον τὴν πρῶτην τάξιν. Ἀλλ' ὁ
 Ἡρόδοτος ἐπεμψε κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων
 πρῶτον τὰ ἀσθενέστερα, ἵνα εὖρη δὲ αὐτῶν

ἀκηρυδικάτους τοὺς ἐχθροὺς ὅτε ἐπέπεσε μετὰ τὰ ἰσχυρότερα εἰς τὰς δύο πτέρυγας, τὰ δ
 τοῦ ἐκλεκτοῦ μέρους τοῦ στόλου του καὶ ἐνί- | λαθευέστερα ἐντῷ μέσῳ. Ἐν Σαλαμῖνι κατεῖ-

Ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία.

κησεν. Ὁ παρατάξιον πάντα τὰ πλοῖά του εἰς | χον τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα οἱ Ἀθηναῖοι, εἰς
 μίαν γραμμὴν, διότι ἦσαν ὀλίγα, ἢ διότι ἡ- | τοὺς ἀνδρείους Φοίνικας ἀντιπατόμενοι, τὴν
 θελε νὰ ὑπερκερατώσῃ τὸν ἐχθρὸν, ἔταττε | δεξιὰν δὲ οἱ ἰσχυρότεροι τοῦ πελοποννησια-

κοῦ δεσμοῦ οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἱ Αἰγινήται, οἱ Κορίνθιοι, οἱ Μεγαρεῖς, οἱ μετὰ τοὺς Ἀθηναίους ἐμπειρότεροι εἰς τὰ ναυτικά, κατὰ τὸν Διόδωρον, εἰς δὲ τὸ κέντρον ἦσαν παραταγμένοι οἱ ἐπίλοιποι Ἕλληνας. Ὁ ροθιατάγματα ἐλέγοντο αἱ ἐν εὐθείᾳ γραμμῇ παρατάξεις, καὶ ἦσαν ἀπλαῖ, ὅταν ἡ γραμμὴ ἦν μία, καίτοι ἐκ δύο ἢ τριῶν συγκειμένη, ὡς ὁ Φορμίων, προσβάλλων τὸν ἐχθρὸν ἔχοντα ἡθ πλοῖα κατὰ πρόσωπον, αὐτὸς δ' ἔχων μόνον 30, τὰ καρέταξεν εἰς μίαν τάξιν, ἔχουσαν ἢ πλοῖα κατὰ πρόσωπον καὶ ἀνά ἢ κατὰ βάθος. Παρὰ Ῥωμαίοις ἡ τοιαύτη παρατάξις ἐλέγετο ποῖος simplex. Διπλαῖ δὲ ἦσαν ἡ τριπλαῖ (duplex, triplex παρὰ Ῥωμαίοις), ὅταν ὁ στόλος διηρηθεῖτο εἰς δύο ἢ τρεῖς γραμμὰς, αἵτινες εἶχον νὰ προσβάλλωσιν ἐκ διαφόρων μερῶν ὑπὸ διαφόρους ἀρχηγούς, ὡς ὁ Πολυξενίδης (LIV. XXXVI, 44) δ' ἤρπασε τὸν στόλον τοῦ εἰς δύο πτέρυγας, ὃν ἐκάστη εἶχεν ἴδιον διοικητήν, καὶ ἐμελλεν ἀλλαγῆθαι, ἀλλὰ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν νὰ προσβάλλῃ. Οὕτω καὶ ὁ Ἀννίβας διηρῶνεν ἐν τμήμα, ἄλλο δ' ὁ Ἀπολλώνιος (LIV. XXXVII, 28), καὶ ἐκάτερος εἰς ἄλλο σημεῖον ἐπέπεσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον. Ἐκ τούτου ὁμοῦς ἠδύνατο νὰ συμβῆ νὰ χωρισθῶσι τὰ τμήματα καὶ νὰ γίνωσι δύο ναυμαχίαι εἰς δύο διαφόρα μέρη. Ὅταν δ' ἦτο τριπλαῖ ἢ τάξις, τότε ἡ τρίτη ἦν ἡ τοῦ κέντρου, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἴδιον διοικητήν. Ἡ τοιαύτη παρατάξις ἦν ἡ συνηθεστέρα, καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἐλέγετο φάλαγξ. Ἡ ἡμικυκλικὴ κοίλη παρατάξις (lunata παρὰ Ῥωμαίοις), διηκρόλουε τὴν περικύκλωσιν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐπροφύλαττε τὸ κέντρον ἀπὸ ἀμέσου προσβολῆς. Σπανιώτεροι ἦσαν αἱ κατ' εἰσέχουσαν γωνίαν (Uncoena), ἢ αἱ τριγωνικαὶ (Cuneus), ὡς ἡ ἦν μετεχειρίσθησαν ἐν Ἰκνόνμυ οἱ ὕπατοι Ῥηγοῦλος καὶ Μάνλιος, ὅτε αἱ δύο ναυαρχίδες ἦσαν τεταγμέναι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ τριγώνου. Ἡ στοργυλὴ παρατάξις (ovalis) ἦν ἐν χρήσει μόνον ὅταν εἰς τὸ πέλαγος στόλος περιεκυκλούτο ὑπὸ μεγαλή-

τέρου. Τότε δὲ τὰ φορηγὰ πλοῖα ἐτίθεντο ἐν τῇ μέσῳ, τὰ δὲ πολεμικὰ κύκλω περίεξ, πάντα ἔχοντα τὴν πρῶραν πρὸς τὰ ἔξω ἐστραμμένην. Ἀλλὰ τοῦτο ἦν ἐφικτὸν μόνον ἐπὶ νηνεμίας' τρικυμιάδης δὲ ἢ κυματούσα θάλασσα διέσπα τὸν κύκλον, ἐπέτρεπε τῷ ἐχθρῷ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ κέντρον καὶ καθίστα αὐτὸν κύριον τοῦ στόλου ὃν περιέκλειε. Σπανία παρατάξις ἦν ἡ τῆς κυρτῆς γραμμῆς, τῆς ἀντιθέτου τῇ κοίλῃ (impenia), ἣτις ἐχρησίμευεν εἰς τὴν ἔκτακτον ὑποχώρησιν. Αἱ πλεῖστοι λεπτομέρειαι εἰσι γνωσταὶ ἐκ περιγραφῶν ναυμαχιῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς. Κατ' αὐτάς, ἐν ᾧ ὁ στόλος παρετάττετο, ὁ ναύαρχος ἐτέλει τὰς θυσίας, καὶ ἂν οἱ οἰωνοὶ ἦσαν αἰσιοί, ἐδίδοε τὸ σημεῖον τῆς μάχης ὑψὸν ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος ἐρυθρὰν σημαίαν, ἣτις καὶ καθ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς ναυμαχίας ἔμενε κυματούσα, καὶ δι' ἀλλαγῆς θέσεων πρὸς τὰ ἄνω ἢ κάτω, τὰ δεξιὰ ἢ τ' ἀριστερὰ διαφόρους διαταγὰς μετέδιδεν εἰς πάντα τὸν στόλον. Συγχρόνως δὲ μετὰ τῆς σημαίας ἤχουν αἱ σάλπιγγες καὶ ἤρετο ἢ κραυγὴ τῶν στρατιωτῶν. Τότε οἱ ἐρέται ἐφιλοτιμούοντο νὰ δεῖξωσι πᾶσαν αὐτῶν τὴν ἐπιδεξιότητα, νὰ περιέλθωσι τὸ ἐχθρῶν πλοῖον καὶ νὰ προσβάλλωσιν αὐτὸ κατὰ πλευράν. Διπλοῦν εἶχον συγχρόνως σκοπὸν, νὰ ἐπιδείξωσι πᾶσαν τὴν τέχνην τῶν περὶ τὴν εἰρσσίαν, καὶ νὰ περιπλέξωσι τὸν ἐχθρὸν. Ὡς ὁ ἴππος ὑπακούει τῇ ἵππῃ καὶ φαίνεται μίαν ἔχων θέλησιν μετ' αὐτοῦ, οὕτω καὶ τὸ πλοῖον νῦν μὲν ἴστατο, νῦν δ' ἐκινεῖτο ἢ βραδύτερον ἢ ταχύτερον, ἀπειλοῦν τὸν ἐχθρὸν, βιάζον αὐτὸν εἰς παντοίας κινήσεις καὶ ἔξαντλοῦν τὰς δυνάμεις τοῦ πρὶν ἢ εἴτι ἀρχίσῃ ἢ κυρίως προσβολῇ. Μετὰ ταῦτα δὲ τὰ προκαταρκτικὰ κινήματα, ἐπεχειρεῖ ὁ ναύαρχος ἢ περιπλοῦν ἢ διαπλοῦν τοῦ ἐχθροῦ, ἢ τοῖς ἢ νὰ περικυκλώσῃ αὐτὸν, ἢ νὰ διασχίσῃ τὰς τάξεις του, καὶ ἕκαστον πλοῖον ἐπροσπάθει νὰ θραύσῃ τὰς κώπας τοῦ ἐχθρικοῦ (κώπας ἀνακόπτειν), καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὸ ἀκατάλληλον εἰς περαιτέρω θαλασσοπλοῖαν

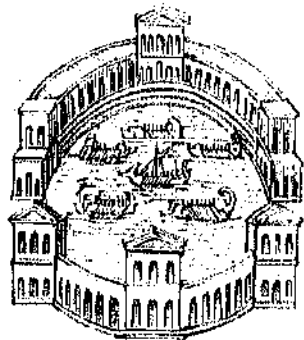
(ἀνάπλοον ποιεῖν (LIV. XXXVI, 44. XXXVII, 24). Ἡ κυρίως προσβολὴ ἐγένετο κατὰ πρῶραν, κατὰ πρῶμυνην ἢ κατὰ πλευράν, καὶ ἡ τελευταία αὕτη, ὅταν ἐπετύγγανε, ἦν ἡ ὀλεθριωτάτη, διότι πολλάκις ἐθραυε καὶ διέλυε τὸ προσβαλλόμενον πλοῖον, καὶ τὸ ἐμβολὸν τότε μάλιστα ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ. Διὰ τοῦτο τὸ προσβαλλόμενον πλοῖον ἐπροσπάθει καὶ αὐτὸ τὴν πρῶραν τοῦ ν' ἀντιτάττει. Ἐὰν πλευρὰ, ὡς τὸ ἀσθενέστερον μέρος, πολλάκις ἦσαν διὰ μεταλλίνων ἐλασμάτων ἐνδεδυμένα, ἢ εἶχον διπλὰς τὰς ξυλῖνας δοκοῦς, ὡστε ἂν τὸ ἐμβολὸν ἐσχίζε τὴν ἐμπροσθίαν, ν' ἀντέχῃ ἢ ὀπισθία εἰς τὴν εἰσροήν τοῦ ὕδατος, ὡς ἦσαν κατασκευασμένα τὰ πλοῖα τοῦ Ἀντωνίου εἰς τὸ Ἀκτιον. Ἡ κατὰ πρῶραν προσβολὴ οὐδέποτε ἐπεκρίθειτο· ἀλλ' ἂν ὁ ἀντίπαλος ἦν ἐπίσης ἐπιδέξιος καὶ γεγυμνασμένος, δὲν ἀπεφεύγετο πάντοτε. Τότε δὲ ὄρωμιν τὰ πλοῖα μετὰ τόσης δυνάμεως κατ' ἀλλήλων, ὡστε τὸ ἀσθενέστερον συντριβέτο ἢ ἐκλονίζοντο ὅλα τὰ μέλη του, καὶ πολλοὶ στρατιῶται ἐκ τῶν κατὰ τὰς πλευράς παραταγμένων ἐσφενδονίζοντο εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ Καρχηδόνιοι μάλιστα ἀπέφευγον τὸν τρόπον τοῦτον τῆς προσβολῆς κατὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ δι' ἄλλον λόγον, διότι τὰ Ῥωμαϊκὰ πλοῖα εἶχον εἰς τὰς πρῶρας καὶ τὰς σιδηρὰς χεῖρας, μηχανὰς δι' ὧν ἠδύνατο ν' ἀνατρέπωσι τὸ ἐπερχόμενον πλοῖον. Ἀσφαλεστέρα ἦν ἡ προσβολὴ κατὰ τῆς πρῶμυνης καὶ τοῦ πηδαλιῶ· τοῦτου δὲ τὰ σχοινία προσεπάθουν προσεῖτι ἐμπειροὶ καὶ γενναῖοι ναῦται ἢ στρατιῶται, ἐπιπίπτοντες διὰ πλοιαρίων ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῆς συμπλοκῆς, νὰ κόπτωσι διὰ πελέκειον. Ἄν δὲ καταστρέφετο τὸ πηδαλίον, τότε τὸ πλοῖον ἦν ἀναξίδιαρχον πλέον καὶ λεία τοῦ πολεμίου. Καὶ τῶν στρατιωτῶν δ' ἡ μάχη ἤρχιζε μακρόθεν ἢ ἐπὶ τῶν πλοίων. Τοξόται καὶ σφενδονῆται προσέβαλλον δραστηρικῶς τὸ ἀντίπαλον πλήρωμα, καὶ δοκοῦς καὶ ἀκόνητα καὶ ὀγκώδεις λίθους κατασφενδονίζον κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ πλοίου αἱ μηχαναί.

Ἄν δ' ἐπλησίαζον, ἐκ τοῦ ἰσοῦ κατέπιπτεν ἰσχυρὰ ἐπισιδηρὸς δοκὸς, τὰ πάντα καταστρέφουσα καὶ συντριβουσα. Καὶ ἐκ τῶν πύργων ἐπίσης, οἵτινες ὑψοῦντο ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων πολλῶν πλοίων, καταρρίπτοντο δόρατα καὶ λίθοι ὀλεθροῦ φέροντα εἰς τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου τοῦς ναύτας καὶ στρατιώτας. Προσεῖτι δὲ πρὸ πάντων ἦν ἡ συμπλοκή ὅτε οἱ ἐπιβάται ἤρχοντο εἰς χεῖρας, εἰς δὲ συνετέλουσαν αἱ σιδηρᾶί χεῖρες ἢ κόρακες, ἐπίνοια τοῦ Δουλλίου, δι' ὧν ἡ ἐχθρική ναῦς συνελαιμάνετο καὶ ἐδάσειετο, καὶ αἱ παρ' Ἕλλησιν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἐν χρήσει φλέγουσαι καὶ τὴν πυρκαϊάν μεταδίδουσαι ἀρπάγα ἢ ἀρπαγὸν εἰς. Ἄμα δὲ τὸ πλοῖον συλληφθὲν συνεδέετο, τότε οὐχὶ πλέον τῶν ναυτῶν ἢ ἐπιδεξιότης, ἀλλὰ τῶν στρατιωτῶν ἢ ἀνδρεία ἀπεφασίετο περὶ τῆς νίκης· καὶ ὅσον οἱ Καρχηδόνιοι ὑπερεῖχον τῶν Ῥωμαίων κατὰ τὴν πρῶτην, τόσον ἠλαττοῦντο κατὰ τὴν δευτέραν. Εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην ὁ Ὀκτάβιος ἤθελε νὰ φεισθῇ τῆς λείας ἢ ἠλιπίζεν ἐκ τῶν ἐχθρῶν πλοίων· ἀλλὰ βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ κυριεύσῃ, διέταξε νὰ πυρποληθῶσι, καὶ τότε διὰ τῶν λιθοβόλων ἐσφενδονίσθησαν κατ' αὐτῶν διάφλεκτα βέλη, ἀγγεῖα πλήρη ἀνθρώπων, καὶ καίτουσαι δάδες ἐρρίπτοντο διὰ τῶν χειρῶν. Ὁ στόλος ἀνεφλέθη, καὶ ἐλύσσα τόσον μᾶλλον ἢ πυρκαϊά, καθ' ὅσον οἱ στρατιῶται τοῦ Ἀντωνίου, ἀφ' οὗ ἐξήντησαν ὅσον εἶχον πόσιμον ὕδωρ, ἐπέχεον εἰς αὐτὴν θαλάσσιον, τρέπον μᾶλλον ἢ ἀποσβέον τὰς φλόγας (Δ. Κάσσ. Ν, 35). Ὁ Ἀννίβας, ἵνα βιάσῃ τὸν στόλον τοῦ Ἰδύμενου εἰς ὑποχώρησιν, ἐσφενδόνισε κατ' αὐτοῦ ἀγγεῖα πλήρη φαρμακερῶν ὀφρων (Ναρ. Παν. XI). Ἀλλὰ τοῦτο ἦν ἐξαιρετικὸν μόνον στρατηγικόν. Καὶ ἐν γένει νέαι περιστάσεις καὶ ἀσυνήθεις πολλάκις ὑπηγόρευον νέας μεθόδους, ὡς ὁ Καίσαρ ἐνίκησε τὰ ἀσυνήθως ὑψηλὰ πλοῖα τῶν Βενέτων, ἐπινοήσας μακρὰ δρέπανα, δι' ὧν ἀπέκοπτε τὰ σχοινία τῶν ἰστιῶν ἐπὶ τῆς ἐπελοῦσης νηνεμίας, καὶ οὕτω κατέστησεν ἀκίνητον καὶ ἐκυρίευσεν τὸν ἐχθρῶν στόλον (Cass. II, 17).

ΠΙ, 14, 15). Τῶν βαρβαρικῶν δὲ πλοίων οὕτε τὰ ἐμβολὰ οὕτε οἱ κύρσοι ποτὲ ὑπερῆσαν.

Ναυμαχία, εἰς τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους ἀγῶνες πρὸς τέρψιν τοῦ λαοῦ, εἰς τὴν ξηρὰν ναυμαχίας παράστασις. Πρῶτος ὁ Ἰούλιος Καίσαρ διέταξε ἡ ἀνασκαφὴ εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρειος λίμνη ἦν ἐπλήρωσεν ὕδατος ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ, καὶ ἀφ' οὗ ἐτελέσθη, ἐκαὶ παράστασις ναυμαχίας, τὴν ἐκένωσεν αὖθις, καὶ συγχώσας τὸ χωρίον, ἤγειρεν ἐπ' αὐτοῦ ναὸν τοῦ Ἄρειος (Δ. Κάσσ. ΜΙ', 32. — Suet. Gens XXIV). Καὶ ὁ Αὐγουστος ἔδωκε τῷ λαῷ θέαμα ναυμαχίας (Tac. Ann. XII, 56. — Suet. Oct. XXII), ἀνασκάψας λίμνην 1800' μακρὰν καὶ 1200' εὐρεῖαν. Ὁ Κλαύδιος ἔδωκε παράστασιν ναυμαχίας εἰς τὴν Φουκίην λίμνην, περιβαλὼν αὐτὴν δι' ἑδωλίων διὰ τὴν θεατῆν (Tac. αὐτ.) ὁ δὲ Νέρων ἐπλήρωσε

πρὸς τοῦτο ὕδατος τὸ ἑδάφος τοῦ ἀμφιθεάτρου, καὶ μετὰ τὴν ναυμαχίαν, κενώσας αὐτὸ, ἔδωκεν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος θέαμα πελοποννησιακῆς (Δ. Κάσσ.

ΞΑ, 9). Ὁ δὲ Δομντιανὸς ἀνήγειρε πρὸς τοῦτο ἐπίτηδες οἰκηδῆμημα, ὡς τὸ εἰκονιζόμενον ἐκ νομισματός αὐτοῦ, περιστοιχίζομενον ἀμφιθεατροειδῶς ὑφ' ἑδωλίων ὑπαίθρων καὶ ὑποστέγων (Suet. Dom. IV). Ἦσαν δ' οἱ ναυμάχοι (ναυμαχιάρηται κατὰ τοὺς Ῥωμαίους) συνήθως δοῦλοι, ἢ καταδικασμένοι εἰς θάνατον, καὶ κατοπινὸν μόνον ἤρχισαν καὶ ἐλεύθεροι ἐγκαταταττόμενοι μεταξὺ αὐτῶν ὡς εἰθιλονταί. Καὶ ὁ γῶρος δὲ τῶν ταυτοῦτων ναυμαχιῶν ἐλέγετο ναυμαχία.

Ναυμάχος, 1) Ἑλληὴ ποιητὴς χρόνων μεταγενεστέρων, οὗ τινα ἀποσπασματα, ἐν 73 στίχοις, περὶ τῶν καθηκόντων τῆς γυ-

ναϊκῆς, ὑπὸ τὸν τίτλον. α' Ἰνωμικὰ παραγέματα, σώζονται παρὰ Στοβαίου. — 2) Ἰατρός ἐξ Ἠλείου, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ.

Ναυπάκτιος, τίτλος ἐπικού ποιήματος ἀγνώστου ἐποχῆς, πραγματευομένου, ὡς αἱ Ἡοίαι τοῦ Ἡσιόδου, μύθους, καὶ ἰδίως ἐρωτας περιφρήμων γυναικῶν, ὡς φέρ' εἰπεῖν τῆς Μηδείας. Ὡς ποιητὴς αὐτοῦ θεωρεῖται ὁ Μιλήσιος Κέρκυψ, ἢ ὁ Ναυπάκτιος Καρκίνος (Παυσ. Ι, 38, 6). Σώζονται δ' αὐτοῦ μικρὰ λείψανα.

Ναυπακτός, λιμὴν καὶ πόλις ὄχρᾶ τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, κατὰ τὴν βορείαν ἀκτὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἀντολιτικῶς τοῦ Ἄντιροῦ, ἐπὶ ἀποτόμου βράχου (Θουκ. Α, 103, 1, 102). Ἐπισταυετο δ' οἱ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβαν ἐκ τοῦ στόλου ἐν ἐνταῦθα δῆθεν ἐναυπηγήσαν οἱ Ἑρακλεῖδαι ἵνα διαπλεύσωσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἀνέκυψε δ' ἡ πόλις αὐτὴ πρὸ πάντων ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες ἐνταῦθα ἔδρυσαν ναῖον διὰ τὸν στόλον των, καὶ ἔπλιν ἀποθήκην, μετόπισιν ἐνταῦθα τοὺς μετὰ τὸν τρίτον μεσσηνιακὸν πόλεμον ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐκ τῆς πατρίδος των ἐξωσθέντας Μεσσηνίους (Θουκ. Β, 31, 91). Μετὰ τὴν ἐν Αἰγίῳ ποταμῶς δὲ ναυμαχίαν περιήλθεν ἡ πόλις ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Λοκρῶν, καὶ μετὰ ταῦτα τῶν Ἀργυρῶν, ἀφ' ὧν ὁμοῦς ἀφῆρσεν αὐτὴν ὁ Ἰπταμεινώνδας. Φίλιππος ὁ Μακεδὼν τὴν ἔδωκε τοῖς Αἰτωλοῖς, καὶ εἶτα, τοῖς Ῥωμαίοις ὑποταγείσα, ἠκώθη μετὰ τῆς Λοκρῆδος (Στράβ. Θ, 424, 1, 450).

Ναυποτάμη, θυγάτηρ Ἀμφιδάμαντος, μήτηρ τοῦ Λύγελου ἐκ τοῦ Ἡλίου (Υγιν. Μυθ. ΙΔ).

Ναυπλία, ν. Ναύπλιον, πόλις παραθαλασσία τῆς Ἀργολίδος, νοτίως τῆς Ἦρωνος, βελὸν κεντημένη λιμένα, ἀρχαιότατα ἀναξάρτητος. εἶτα δ' ἐπίνετον τοῦ Ἄργους. Οἱ Σπαρτιαταὶ μετόπισιν τοὺς πλείστους τῶν κατοίκων αὐτῆς εἰς Μεσσίαν, ἐξ οὗ ἡ πόλις ἐξέπεσε, καὶ ἐπὶ Πausανίου (Δ, 24, 4, Β, 38, 2) ἦν ἐντελῶς ἔρημος (Ἠρόδ. ΣΤ', 76.

— Στράβ. Η, 368). Τὸ ὑπερκείμενον αὐτῇ φρούριον ἐπὶ ὕψηλῳ λόφῳ ὀνομάζεται σήμερον Παλαμῆδιον, ἐκωνυμον Παλαμῆδου τοῦ υἱοῦ Ναυπλίου (Ἠδ.), ὥστε πιθανῶς οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ τὸ πάλαι, εἰ καὶ τὸ ὄνομα δὲν μαρτυρεῖται ὑπὸ τῶν συγγραφέων.

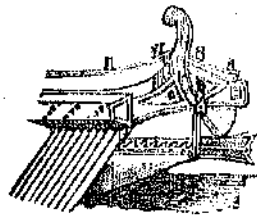
Ναύπλιος, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρμιμόνης, ἰδρυτὴς τῆς Ναυπλίας, ἐπίσημος Ἄργεῖος θαλασσοπόρος, πατήρ τοῦ Προΐτου καὶ τοῦ Δαμάστορος (Ἀπλλ. Ῥόδ. Α, 136. — 2) Πέμπτος ἐκεῖνου ἀπὸγονος Ἀργοναυτῆς, καὶ τῆς θαλασσοπορίας καὶ ἀστρονομίας ἐμπειρότατος ἤσως (Ἀπλλ. Ῥόδ. Α, 134). — 3) Βασιλεὺς τῆς Εὐβοίας, σύζυγος τῆς Κλυμένης (Ἠδ. Κ α τ ρ ε ῦ ς). ἢ τῆς Φιλύρας, ἢ τῆς Ἡσιόνης, πατήρ τοῦ Παλαμῆδου, τοῦ Οἰάκος καὶ τοῦ Ναυσιμέδοντος (Ἀπολλῶδ. Β, 1, 5, ὅστις ὁμοῦς τοῦτον καλεῖ υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρμιμόνης). Ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Παλαμῆδης ἀδίκως κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πρὸ τῆς Τροιάδος, ἐπειμψε πρὸς ἐκδίκησιν τοὺς ἄλλους υἱούς του πρὸς τὰς γυναῖκας τῶν κατὰ τῶν Τρώων πολεμούντων, ἵνα τὰς ταραξῆ διὰ ψευδῶν εἰδήσεων, καὶ ὅτε νικηταὶ οἱ Ἕλληνας ἐπέστρεφον ἐξ Ἰλίου, ἐν Θελλυδίαι νυκτὶ, καὶ ἦν διήρχοντο πρὸ τῆς Εὐβοίας, ἀνήψεν ἐπὶ βράχῳ τοῦ Εὐβοϊκοῦ ἀκρωτηρίου Καφηρέως θάλασσης (τὰ Ναυπλίου Εὐβοϊκὰ περὶ ὁμήματα. Εἰριν. Ἠλ. 769), καὶ τὰ πλοῖα, κακῶς ὀδηγηθέντα, ἐξώκειλαν πολλὰ εἰς βράχους καὶ καταβράσθησαν, πολλοὺς δὲ παλαίνοντας πρὸς τὰ κύματα, ἐθανάτωσεν ὁ Ναύπλιος.

Ναύπυρος, ποταμὸς ὁμόρρους τοῦ Σάβου ἐν τῇ ἄνω Πανονίᾳ. Βαί τοῦ χείλους αὐτοῦ ἦν καὶ πόλις ὁμώνυμος (ν. Λεύθαξ). Ἀπεδίβητο δ' ἡ ἐπωνυμία εἰς τὴν παράστασιν ὅτι οἱ Ἀργοναῦται ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς των μέχρι τοῦ σημείου τούτου φθάντες, διεκρίμασαν εἶτα τὴν ναῦν των ἐπὶ τῶν ὤμων των εἰς τὸν Ἀδριατικὸν (Στράβ. Δ, 207).

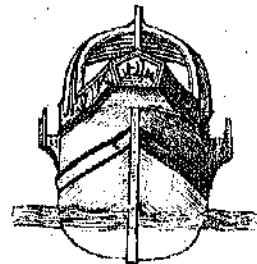
Ναῦς. Αἱ ἀρχαιόταται, καὶ αὐταὶ αἱ τῶν μυθολογικῶν χεῖρων παραδόσεις τῶν Ἑλλήνων,

γνωρίζουσι τὴν κατασκευὴν πλοίων ἐντέχνως ναυπηγοῦμένων. ὡς τὴν τῆς Ἄργους, ἧτις, κατ' Ἀπολλόδορον καὶ ἄλλους, καὶ κατὰ μνημεῖα τῆς τέχνης, κατασκευάσθη ἐπιστοαία τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ δ' Ὀμηρὸς καὶ διὰ μακρῶν δίδει λεπτομερείας περὶ τῆς ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ ναυπηγίας (Ὀδ. Ε, 246 κτλ.), ἐξ ὧν τὰ ἐπόμενα κυρίως συμπεραίνονται. Ὑπὸ τὸ πλοῖον κατὰ πᾶν τὸ μήκος, καὶ ὡς βᾶσις αὐτοῦ, ἐξετείνετο ἡ τρύπις, ἐξ ἧς δευτέρα δοκὸς ἐπεκάρθητο, ἐμπρὸς πρὸς τὰ ἄνω κυρτομένη, ἡ στεῖρα. Εἰς ταύτην δ' ἐστηρίζοντο, καὶ ἐξ αὐτῆς ἠγείροντο αἱ δρυόχοι, ἀποτελοῦσαι τὸν σκελετὸν τῶν πλευρῶν, καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦιτον κυρτοῦμεναι, ἀναλόγως τοῦ ὄγκου ὅστις ἐτέθετο εἰς τὸ πλοῖον. Χωροῦσαι δὲ μέχρι τοῦ ἀνωτάτου χείλους τῆς νῆδος, ἦσαν μακρότεραι εἰς τὰ ἐμπρὸς καὶ εἰς τὰ ὀπίσω αὐτῆς παρὰ κατὰ τὸ μέσον ἐπ' αὐτῶν δ' ἄνωθεν ἐπεκάρθητο αἱ δοκοὶ αἱ λεγόμεναι ἐπηγεγνίδες, καὶ τὸ χεῖλος συνίστατο ἐκ περιφράγματος ἐλαφροῦ πλέγματος ἰτέας. Τὰ δύο πλευρὰ ἐλέγοντο τοίχοι, καὶ ἀπηγεῖτο ἀκρίβεια περὶ τὴν ὁμοιότητα τῆς κατασκευῆς καὶ τὴν ἴσην δύναμιν ἀφοτέρων, ἐξ οὗ καὶ εἰς τὴν καλῶς νεναυπηγημένην νῆα πολλάκις τὸ ἐπίθετον ἀμφιέλισσα ἀποδίδεται. Παρετέτετο δ' ἐγκαρσίως ἀπὸ τοίχου εἰς τοίχον εὐρεῖα δοκὸς, ἡ ἱστοπέδη λεγομένη, δι' ἧς διήρχετο ὁ ἱστός, κατερχόμενος μέχρι τῆς τρύπιδος, ἐνθα ἄλλη ἐγκάρσιος διάτρητος δοκὸς, ἡ μεσοδμή, ἐδέχετο τὸν πῶδα αὐτοῦ. Ὑπὸ τὸ καταστρωμα δὲ συνεῖχε τὰς δρυόχους ἐκατέρωθεν μίαν δοκὸς, τὰ ζυγὰ, ἐνθα ἦσαν καὶ αἱ ἑδραι τῶν ἐρετῶν. Καὶ αἱ πλάγαι δὲ δοκοὶ ἐκρυπτοῦντο πρὸς τὰ ἄνω κατὰ τὰ δύο ἄκρα τοῦ πλοίου, καὶ ἔφερον τὰς σανίδας τοῦ καταστρώματος, ἢ τὰ ἰκρία. Τὸ ἐμβαδὸν τῆς νῆδος ἐλέγετο ἀντλος, τὸ δ' ἐμπρὸς μέρος πρῶρα, ἐξεία προέχουσα, ἵνα τὸ πλοῖον τέμνη τὰ κύματα, καὶ συνήθως ἐβάφετο ἐρυθρὰ, δι' ὃ καὶ αἱ νῆες πολλάκις μελτοπαρῆροι ἐπικαλοῦνται. Ἐδ' ὀπίσω

μέρος, ή πρύμνη, ήν στρογγύλον μάλλον και ύψηλότερον, καμπύλην και συνήθως κατά-

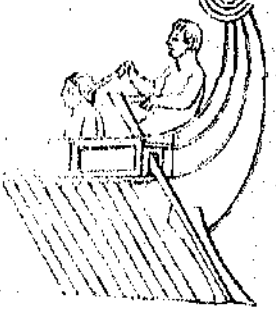

δ και κυρται και κορωνίδες (καμπύλαι) αι νηες λέγονται. Το μέσον του πλοίου ήν

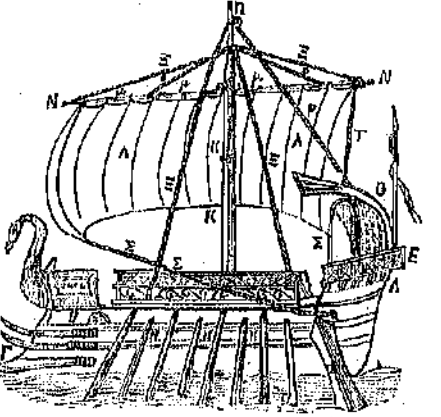
χρισμένη δια πίσης, δθεν και τά ἐπίθετα αὐτῆς μελαίνα και κυανόπυρος. Τοῦ ἰστού, ὅστις ὡς μέγας και ἰσχυρὸς χαρακτηρίζεται, ἴστατο ή βάσις, ή ἴστοπέδη, ἐμπετηγμένη εἰς ὀπὴν τῆς ἐπὶ τῆς τρώπιδος τεθειμένης δοκοῦ, τῆς μεσόδμης, και ὑψετο πρὸς τὴν πρύμνην ὑπὲρ τὸ πλοῖον ὅταν ἐθαλασσοκρῆι· ἀλλ' ὅτε προσωριμῆτο, αἰρόμενος ἀπὸ τῆς μεσόδμης, κατεβιβάζετο ὁ ἴστος ἐπὶ τὴν ἴστοδόκην, ξύλον εἰς σχῆμα δικράνου, κατὰ τὴν πρύμνην ἰστάμενον. Εἰς τὸ ἄνω δὲ τοῦ ἰστού ήν προσδεδεμένη τὸ ἐπίκριον (ή κεραία), ἐξ οὗ ἐκρέματο τὸ ἴστρον ή σπεῖρον, ἐκ λευκῆς ἐθόνης. Εἶχε δὲ προφανῶς ή ναῦς ἐν μόνον ἰστίον, ἀναπετανύμενον πρὸς τὸν οὐριον ἀνεμον, καταβιβαζόμενον δὲ ὅτε ἐπνεεν ἐναντίος. Τὰ διάφορα δὲ σχοινία, τὰ χραισμεύοντα εἰς δέσιν τοῦ πλοίου και τοῦ ἰστού, ἐλέγοντο γενικῶς ὀπλα· ἰδίως δὲ τὰ στερεοῦντα τὸ πλοῖον πεῖσματ'· τὰ δὲ τῆς ἀγνύρας, δι' ὧν ή ναῦς ἀπὸ τῆς πρύμνης προσεδέετο εἰς τὴν ξηρὰν ήσαν τὰ πρυμνήσια, ἀντικα ἐλύοντο ἐπὶ τοῦ ἀπόπλου. Πρώτονοι δ' ἐ-

καλοῦντο τὰ δύο μεγάλα σχοινία τὰ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἰστού κατερχόμενα, και αὐτὸν ἀναβιβάζοντα, καταβιβάζοντα και στερεοῦντα· ἐπίτονος δὲ τὸ σχοινίον τὸ τὴν κεραίαν εἰς τὸν ἴστρον προσδέον. Κάλος δὲ ή βομὸς ήν τὸ ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς κεραίας κρεμάμενον, διὰ τροχίσκου εἰς τὸν ἴστρον προσηλωμένου διερχόμενον και εἰς τὸ κατὰστρωμα καταβαίνον σχοινίον, δι' οὗ διηυθύνετο τὸ ἴστρον. Κατήρχετο δ' ἐκ τῶν δύο ἄκρων τῆς κεραίας και ἕτερον σχοινίον κατ' εὐθείαν εἰς τὸ κατὰστρωμα, ή ὑπέρη, δι' ἧς ή κεραία ἐστρέφετο κατὰ διαφόρους διευθύνσεις· Πόδες ήσαν τὰ ἐκ τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἰστροῦ κρεμάμενα σχοινία, δι' ὧν αὐτὸ ἐστρέφετο κατὰ τὸν ἀνεμον. Το πηδάλιον, και οἷαξ λεγόμενον και οἰήτιον, ἐνίοτε και ἐφάλαγιον, ήν κατὰ τὴν πρύμνην, τὸ πρῶτον πλαγίως, εἰς τὸ ἐν πλευρῶν, εἰς δὲ μείλιονα πλοῖα δύο, ἀνά ἐν ἑκατέρωθεν· μεταγενεστέρως δὲ ἐν ὀπίσω. Ἦν δ' οἷαξ, κυρίως τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ, προσέχον ὀλίγον ὑπὲρ τὸ χεῖλος τοῦ πλοίου, και προσέτι τράφη ή τράπηξ λεγόμενον, ὡς φαίνεται ὅτι ἐκαλεῖτο και αὐτὸ τὸ χεῖλος· κὼπη δ' ήν τὸ κάτω πλατὺ μέρος, τὸ διασχίζον τὸ ὕδωρ ὡς τὸ πάσης κώπης ἐν γένει. Ἦ ὅστις ἐνθα ὁ κυβερνήτης ἴστατο εἰς τὴν πρύμνην, ήν σαπίδιμα. Πρωράτης δ' ἐκαλεῖτο ἐνίοτε εἰς τὴν πρύμνην ἰστάμενος βοηθὸς αὐτοῦ. (1) κυβερνήτης ήν ὁ ἐδηγῶν διὰ τοῦ πηδαλίου, τῶν κωπῶν και ἰστίων, δι' ὅ και ὀφείλε νά γνωρίζη τὰς θαλάσσιας, τὰς ἀκτῆς, τοὺς ἀνέμους τοὺς ἀστέρους, κτλ. Εἰς αὐτὸν δ' ὑπέκειτο ὁ κελευστής, ὅστις διὰ τῆς φωνῆς διηύθουε τὸ ταυτόχρονον τῆς κωπηλασίας, ἐν μετέπειτα δὲ χρόνοις πολλάκις διὰ κρούματος σφύρας· ἄλλοτε δὲ δι' αὐλήσεως, ή και

διὰ ναυτικῶν ἄσμάτων. Ἦ κώπη ἐλέγετο ὁ ἐρετμὸς ή τὸ ἐρετμὸν, τὸ δὲ ἄνω μέρος ἐξ οὗ ἐκρατεῖτο, ὀπηδὸς ή τὸ πηδόν. Ἐκ ξύλου δ' ἐλάτης, και σχῆμα σκαπάνης ἐχουσα, ήν προσδεδεμένη διὰ δερματίου δεσμοῦ ή κύκλου, τρόπου καλουμένου, εἰς πάσσαλον, ὅστις σκαλμὸς ή κλητὸς ἐλέγετο. Ἀπαντᾶται δὲ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. I, 322) ἀπαξ και ναῦς εἰκασορος, εἰκοσιζεύγη κωπῶν ἐχουσα. Ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἀπεσπᾶτο ή ἀποπλεύουσα ναῦς ὠθουμένη διὰ κούτου. Ἀγκυραι δὲν ὑπῆρχον ἐτι τότε, ἀλλ' ἐρρίπτοντο ἀντ' αὐτῶν εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης εἰς σχοινίον δεδεμένοι ὀγκῶδεις λίθοι, οἵτινες ἐκαλεῦντο ἐύναί. Ἦ ξυλουργική ὄλη τῆς ναυπηγίας ήν πίτυες (πεύκαι) ή ἐνίοτε και αἴγειροι (λευκαί) και κληθροί. Ἐργαλεῖα δ' εἰς αὐτὴν χρησιμεύοντα ήσαν ὁ πέλεκυς, τὸ σκέπαρνον, τὸ τέρετρον (τρώπανον), ή στάθμη πρὸς συναρμολογίαν τῶν δοκῶν και οἱ γόμφοι πρὸς σύνδεσμον αὐτῶν (Ὀμ. Ὀδ. II, 234). Τοῦ πολεμικοῦ πλοίου ἐν τοῖς κλασικοῖς χρόνοις τὰ μέρη ήσαν ή πρύρα ἐμπρὸς, ἀφ' ἧς ήσαν εἶτα ἠρτημέναι αι ἀγκυραι. Εἰς αὐτὴν ἐπερατοῦτο ή τρώπις, ἀνοῦσα και ἐχουσα προσέξχον και κατάγλυφον κόσμημα, ὁ ἐκαλεῖτο ἀκροστόλιον ή χηνίσκος, διότι συνεχῶς εἶχε τὸ σχῆμα τραχήλου και κεφαλῆς χηνός, και ἐν ξύλῳ γεγλυμμένον τὸ σύμβολον τῆς νηός. Ἐνίοτε ὅμως ἐκόσμαι χηνίσκος και τὴν πρύμνην, τὸ ὀπίσω τοῦ πλοίου, ήτις, ὑψηλότερα τῆς πρύρας, ἐπερατοῦτο εἰς τὸ ἀφλαστον, κατάγλυφον κόσμημα, εἰς ἔλικα στρεφόμενον ή εἰς σχῆμα πτεροῦ ἀνοιγόμενον. Ὑπ' αὐτὸ ἐκάθητο ὁ κυβερνήτης και ἐστεγάζετο ξέδανον τοῦ θεοῦ ή τοῦ ἥρωος, οὗ ἐνίοτε ἐπώνυμος ήν ή ναῦς, μετὰ τοῦ ὀνόματος και τῆς πόλεως τῆς προσελεύσεως τοῦ πλοίου. Δι' ὅ ήν τὸ ἀφλαστον τὸ κυριώτερον ἐμβλημα τῆς νηός. Συνήθως εἶχον αἱ νηες ἑθελικά ὀνόματα (Ναυσικάα, Ἐσπλοια, Πρόνοια). Ἀπὸ τῆς πρύρας εἰς τὴν πρύμνην και ἐπὶ τοῦ κούτου τῆς

νηός ἐξεταίνετο τὸ κατὰστρωμα. Προέχον τοῦ κύτους πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὑπὸ τὸ ἀκροστόλιον, εἶχεν ή ναῦς τὸν (ή τὸ) ἔμβολον ἐκ μετάλλου, και ὑπὲρ αὐτὸ δὲ ξυλίνην προεκβολίδα ή προεκόλιον, πρὸς διάτρησιν τῶν πλευρῶν τῶν ἐχθρικῶν πλοίων. Καί κατ' ἀρχὰς μὲν ἐτίθετο τὸ ἐμβολον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὕδατων, μεταγενεστέρως δ' ὑποβρύχιον, καταστὰν οὕτω κινδυνώδεστον. Τὰ ἑκατέρωθεν τῆς πρύρας πλάγια ἐλέγοντο παρειαί, και εἶχον ἐπιγεγραμμένον και ἀνά ἐνα ὀφθαλμὸν, ή και διηνοιγόμενον πρὸς φωτισμὸν τοῦ κύτους ὑπὸ τὸ κατὰστρωμα. Ὀφθαλμοὶ δ' ἐκαλοῦντο ἐνίοτε και τὰ τρήματα ἢ

Διήρης

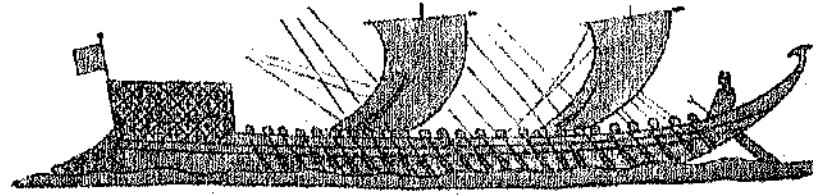
Α	Ἠφήρα	Λ	Ἰστίον
Β	Ὀφθαλμὸς	Μ	Κεραία
Γ	Ἐμβολος	Ν	Ἀκρακέραιαι
Δ	Χηνίσκος	Ξ	Πρόσρονος
Ε	Πρύμνη	Ο	Κεραῦχος
Ζ	Ἀφλαστον	Π	Κάλτοι, καλώδια
Η	Κώπαι	Ρ	Καρχῆσιον
Θ	Τράπηξ	Σ	Πδάτη
Ι	Πηδάλιον	Τ	Υπέραι

Κ Ἰστέδς

τροπώματα, δι' ὧν διήρχονται αι κώπαι. Το χεῖλος τοῦ πλοίου ἐλέγετο τράφηξ. Ἐδραι κωπῶν δὲ τὰ καθίσματα τῶν κωπηλατῶν, και ἰκρίαι δοκοὶ τοῦ καταστρώματος. Τὰ ἐντελή (μόνιμα) ξύλινα σκεῦη τῆς νηός ήσαν ὀταρσὸς ή ταρρὸς, ήτοι ή πᾶσα σειρά τῶν κωπῶν ἐκ τοῦ ταρσοῦ, ὅστις ήν κυρίως τὸ πλατὺ μέρος ἐκά-

στης κώπης. Ἐλέγτο δὲ καὶ πτερόνῃ ὀλησειρά. ἔχον δ' αἱ μακρότεροι ἐν τῇ ἐγχεριδίῃ, ἢ τῇ μέρει ὅθεν ἐκρατοῦντο μάλυθρον πρὸς ἰσορροπίαν, καὶ ἕκαστον πλοῖον εἶχε καὶ ἐν πηδάλιον, ἢ πλατεῖαν κώπην, πλαγίως τῆς πρύμνης, ἢ δύο ἀνά ἐν ἐκατέρωθεν, συνδεόμενα διὰ τῆς ζεύξης ἢ ζευκτηρίας, καὶ προσέτι δύο κλιμακίδας ἢ ἀποδόρας, πολλοὺς κοντοῦς πρὸς ἀπίωσιν τοῦ πλοίου ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἢ πρὸς ἐξέτασιν τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης. Ὁ ἰστός μετὰ τῶν ἐκατέρωθεν στηριζόντων αὐτὸν παρὰ στήλην ἦν εἷς, ἢ εἰς τὰ μεγάλα πλοῖα δύο ἢ καὶ τρεῖς, ὧν ὁ ἐμπρόσθιος ἀκάρτερος, ὁ ὀπίσθιος μέγας ἐλέγτο. Ἐν ἄνω δ' αὐτοῦ ἦν τὸ καρχῆσιον, πιθανῶς εἶδος κοφφίνου διὰ τοὺς ναύτας. Ἦ δὲ ὑπὲρ αὐτὸ ἄκρα τοῦ ἰστοῦ ἦν ἡ ἠλακία τῆ. Αἱ ἐγκάρσιοι καὶ τὸ ἰστίον φέρουσαι ῥάβδοι, ἐλέ-

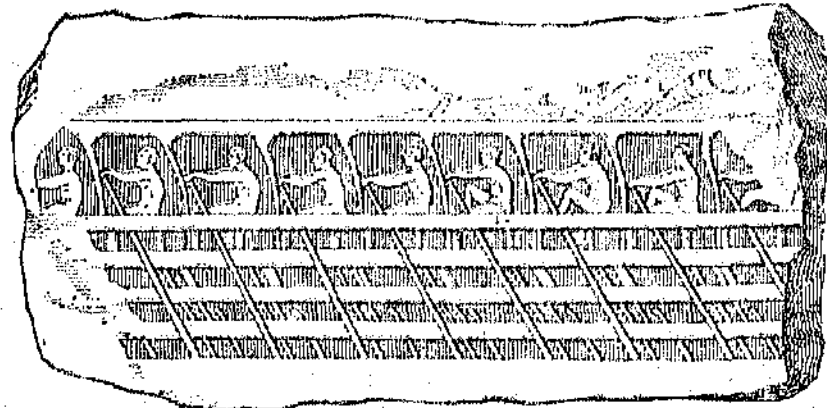
κοῖνα, αἱ κεροῦχοι, ἀφ' ὧν ἐξηρτῶντο αἱ κεραταί, τὰ παρὰ ῥύματα, ἢ δερμάτινα ἐξαρτήματα περὶ τὸ κατάστρωμα πρὸς ἀμυναν κατὰ βολῶν, ἐξώθεν, καὶ ἡ ἀγκυρα. Ἐφρακτοὶ δ' ἦσαν αἱ νῆες αἱ ἀνευ καταστρώματος ἢ μὴ ἔχουσαι πλήρως αὐτὸ. Αἱ πολεμικαὶ νῆες εἶχον ἄλλαι 10 καὶ ἄλλαι 15 κώπας εἰς ἐκάστην τῶν ἐκατέρωθεν σειρῶν. Κατ' ἀρχαίαι αἱ συνηθέστεραι ἦσαν αἱ πεντηκόντοροι, ἢ τριακόντοροι, πεντήκοντα ἢ τριάκοντα κώπας ἔχουσαι, πιθανῶς ἀνὰ 25 ἢ 15 ἐκατέρωθεν, ἢ καὶ ὀλιγωτέρας καὶ ἦσαν ἐξ αὐτῶν αἱ πολεμικαὶ αἱ μακρὰ λεγόμεναι νῆες (Ἠρόδ. Α, 163), κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἐμπορικῶν, αἵτινες στρογγύλαι ἐλέγοντο καὶ ἦσαν διὰ τοῦ κύτους αὐτῶν τὴν χωρητικότητα. Κατὰ Πλίνιον (VII, 57), οἱ Ἑβραῖοι πρῶτοι ἐναυπήγησαν πλοῖα ἔχοντα δύο ἐπαλλήλους σειρὰς κωπῶν, τὰ δὲ

Πεντηκόντοροι.

γοντο κεραταί. Κρεμάμενα σκεύη ἦσαν τὰ ὑποζώματα, σχοινία περὶ τὸ κύτος δεδεμένα ἀπὸ τῆς πρύμνης μέχρι τῆς πρύ-

κροτα λεγόμενα (Cic. nat. Ath. XVI, 4), ἢ δειήρεις, εἰ καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερον καὶ μικρὰ πλοῖα ῥαδίωπα (Ioseph. VIII, 562.

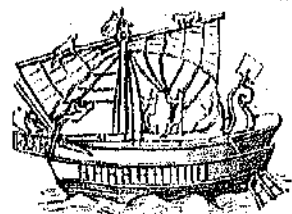
Ἀνάγκυρον ἐν Ἀργεῖσι καὶ Ἀθήναις.

μνης τὰ ἰστία, τὰ τοπεῖα ἢ σχοινία τοῦ πλοίου, τὰ τῶν ἰστίων (τοπεῖα) ἄγ-

ρίνθιοι, ὑπὲρ τὰ 700 ἔτη π. Χ. καὶ ἰδίως ὁ

παρ' αὐτοῖς ναυπηγὸς Ἀμεινοκλής, λέγονται ἐφευρόντες καὶ τοῖς Σαμίσις διδάξαντες τὴν κατασκευὴν τριήρων (Θουκ. Α, 13.—Pl. Αὐτ.), καθ' ἃς τρεῖς ὑπῆρχον ἐκατέρωθεν ἐπάλληλοι στίχοι κωπῶν, ὧν αἱ ἀνώτεραι ἦσαν φυσικῶ τῶν λόγων μακρότεροι τῶν κατωτέρων. Οἱ Ἀθηναῖοι σπουδαίαν ναυτικὴν δύναμιν (200 τριήρεις) ἀπέκτησαν μόνον πρὸ τῆς ἐν Σαλαμῖνι μάχης (Θουκ. Α, 24.—Ἠρόδ. Ζ, 144.—Πλούτ. Θεμιστ. Δ). Αἱ τριήρεις διηροῦντο εἰς ταχεῖας, τὰς κυρίως πολεμικὰς, καὶ εἰς ὀπιλιταγωγούς, στρατιωτικὰς, ἰππαγωγούς ἢ ἰππαγούς, τὰς χρησιμεύσασα κυρίως οὐχὶ εἰς ναυμαχίας, ἀλλ' εἰς μεταφορὰν τοῦ στρατοῦ. Οἱ Καρχηδόνιοι ἐναυπήγουν καὶ τετρήρεις καὶ πενήρεις, ἐχούσας 4 ἢ 5 σειρὰς ἐπαλλήλων ἐδωλίων. Ἀπὸ τοῦ 330 δὲ εἰσῆχθησαν τοιαῦτα καὶ εἰς Ἀθήνας. Αἱ τριήρεις εἶχον συνήθως, φαίνεται, ἀνὰ 170 ἐρέτας. Κατὰ Πολύβιον δὲ καὶ Σικελικαὶ πενήρεις ἐπὶ τοῦ πρώτου φοινικικοῦ πολέμου ἀνὰ 300 ἐρέτας καὶ 120 ἐπιβάτας, ἢτοι στρατιώτας ἐπὶ τοῦ Καλλιγούλα ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐρετῶν ἦν 400. Ὁ Λυσίμαχος εἶχεν ὀκτῆρη μετὰ 1600 ἐρετῶν, ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας δωδεκῆρη, ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς δεκαπεντήρη, καὶ Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος τριακόντηρη, ὁ δὲ Φιλοπάτωρ τεσσαρακόντηρη μετὰ 4000 ἐρετῶν, μῆκος ἔχουσαν 280 πηγῶν (Ἀθην. Ε, 204), ὕψος δ' ὑπὲρ τὴν θάλασσαν 48-53 πῆγμων. Προφανῶς δ' ἦσαν τὰ τοιαῦτα πλοῖα οὐχὶ πολεμικὰ, ἀλλὰ πολυτελεῖς θαλαμηγοί. Ἐν πλήρωμα τῶν πολεμικῶν πλοίων περιελάμβανε τοὺς ναύτας, ὑπηρέτας καὶ τοὺς στρατιώτας ἢ ἐπιβάτας. Ἰσκάστου στίχου ἐρετῶν πρόστατο εἰς πεντηκόνταρχος τὸ κέλευσμα διὰ τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸ σύγχρονόν τῆς κωπηλασίας ἔδιδεν ὁ κέλευσθης διὰ τῆς φωνῆς, ὁ δὲ τριηραύλης διὰ τοῦ αὐλοῦ. Οἱ ἐρέται, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐκάθηντο

πυκνοὶ ὑπὲρ ἀλλήλους, καὶ ἴσως, κατὰ μῆκος οὐχὶ εἰς μίαν, ἀλλ' εἰς δύο ἢ τρεῖς σειρὰς ἐμπρὸς οἱ μὲν τῶν δε. Βεβαίως δύσκολον φαίνεται τοῦτο διὰ πλοῖον ὡς τὴν τεσσαρακόντηρη, ἀλλὰ συμβιβάζεται πρὸς τὸ πεντηκοντάπηχον ὕψος αὐτῆς ὑπὲρ τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης. Ἀκατανόητον ὁμῶς ἐστὶ τὸ μῆκος τῶν ἀνωτάτων κωπῶν, ὃ ἔπρεπε νὰ ἦ οὐχὶ ἔλασσον τῶν 70 πῆγμων. Ἐκ τῶν ἐρετῶν οἱ εἰς τὴν κατωτάτην σειρὰν καθήμενοι, εἰς τὸν θάλαμον, ὡς ἐλέγτο τὸ κατώτερον μέρος τοῦ πλοίου, ἐκαλοῦντο θαλαμίται ἢ θάλαμιοι, οἱ εἰς τὰ ζυγὰ ἢ τὸ μέσον, ζυγίται ἢ ζύγιοι, καὶ οἱ εἰς τὴν ἄνω, τὸν θόρον, θραυίται. Εἰς τὴν πρύμνην ἦν ἡ ἔδρα τοῦ κυβερνήτου, ὅστις διεύκει τὸ πλοῖον, διευθύνων τὰ δύο ἐκατέρωθεν αὐτοῦ μεγάλα πηδάλια ὃ δ' ἀμέσως αὐτῷ ὑποκείμενος πρῶτος, εἰς τὴν πρύμνην καθήμενος ἐπεσκόπει τὸν οὐρανόν, τὰ κύματα καὶ τὰς ἀκτὰς, ἄλλοι δ' ἐπετήρουν τοὺς ναύτας, καὶ ὠδήγουν διὰ σημείων τὰς ἐργασίας των. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στόλου, ναύαρχος ἢ στόλαρχος, ἐλέγτο ἐνίοτε καὶ ἀπλῶς στρατηγός. Οἱ Ῥωμαῖοι τὴν σπουδαιότητα τοῦ ναυτικοῦ ἀνεγνώρισαν τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ δευτέρου Σαμνιτικοῦ πολέμου, ὅτε καὶ κατὰ τὸ 311 π. Χ. ἐγκατέστησαν τὸ πρῶτον ἀρχὴν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ναυτικῆς θύρανδρος. Ἐὰ πλοῖα των ἦσαν περίπου ὡς τὰ ἑλληνικὰ. Αἱ μακρὰ ἢ εἰς τῶν ἦσαν ὀξεῖαι πρὸς ταχυπλοῖαν, καὶ μετεχειρίζοντο κυρίως μὲν ἐρέτας, ἀλλὰ καὶ ἰστία. Τὰ Λιβουρνικὰ πλοῖα ἦσαν τὰ ταχύτερα, καὶ ἰδίως τὰ κατὰ σκοπὰ εἰς κατασκόπησιν χρησιμώτερα. Αἱ πραιτώρια νῆες ἦσαν αἱ ναυαρχίδες, φέρουσαι συνήθως πρὸς διάκρι-

Ἰστία.

σιν, έρωθράν σημαίαν, και την νύκτα φανόν. Φορτηγοί δ' όλκάδες ή φορτικα πλοία ήσαν τὰ έμπορικα, τὰ στρογγύλα, όλίγον πρόσφορα εις πελαγοδρομίαν, έχοντα ιστίον μικρόν, από του ίστού κατερχόμενον. Τα δ' άκτοπλοϊκά ήσαν οι κέλητες, τὰ άκάτια, τὰ σκάφη, είτε άφρακτα ή κατάρρακτα. Αμφορικα δ' ήσαν τὰ μονοκάπια, έχοντα δύο κώπας ύφ' ένός έρέτου έλαυνομένας. Επί των άρχαιοτάτων δε χρόνων ραπτά πλοία έλέγοντο τὰ κατεσκευασμένα έξ έλαφρών βάζων, έπικεκαλυμμένων δια δερμάτιν' βάρεις δ' έκαλούντο παρά τοίς Αίγυπτίοις ίδίως σκάραι τοιούτου είδους. Ναυήγια ήσαν τὰ μέρη ένθα έναυπηγούντο τὰ πλοία, νεώρια δε, και ναύσταθμοι, διηρημένοι εις νεωσοικους, ένθα έφυλάττοντο.

Ναυσιόδη, θυγάτηρ του Νηρέως και της Δαριδος (Απλδ. 2, 6).

Ναυσίθυος, 1) υίος του Ποσειδώνος και της Περιβοίας, θυγατρός του Ψυριμέδοντος, βασιλέως των Γηγάντων. Υιοί αυτού ήσαν ο Αλκίνοος και ο Γηξήνωρ, βασιλεύς των Φαιάκων, ος έφερον εις την Σχερίαν από της Υπερείας, διότι εκεί επέταξεν αυτούς των Κυκλώπων ή γειτονία (Όμ. Όδ. Ζ, 4, Η, 56). — 2) Υίος του Όδυσσεώς και της Καλυφούς, άδελφός του Ναυσίνου (Ήσίοδ. Θεογ. 1017). — 3) Ναύκληρος του Θεσείως (Πλούτ. Θεσ. ΙΖ).

Ναυσικάα, καθ' Όμηρον (Όδυσσ. Ζ, 15, Θ, 457), ώραία θυγάτηρ Αλκινόου του βασιλέως των Φαιάκων. Κατά τὰ προεόρτια του γάμου της καταβήσα μετά των θεραπεινίδων της εις τὰς έκβολάς του ρύακος παρά την θάλασσαν ένς πλήρη τὰ ένδύματά της, ειδεν αίφνης έμπρός της τον εις τὸ μέρος εκεινο ναυαγήσαντα Όδυσσεα, και ένδύσασα αυτόν τον ώδήγησεν εις του πατρός της τὸ μέγαρον. Τούστω δ' έβέληθη υπό της καλονής του ξένου ήρωος, ώστε αυτόν επεθύμησεν ως σύζυγον, και άπερχόμενον τον παρε-

κάλεσεν αϊδημόνως να μη την λησμονή άφ ου τῆ έσωσε την ζωήν. Η συνέντευξις αυτής μετά του Όδυσσεώς έστιν έν των χαριστέρων έπεισοδίων της Όδυσσεϊας, και οι δραματικοί ποιηται έπραγματεύθησαν αυτό, ως ο Σοφοκλής, γράφας Ναυσικάαν, και οι καλλιτέχναι ούχ ήττον.

Ναυσεκλής, ισχύων δημαγωγός έν Αθήναις επί Φιλίππου του Μακεδόνος, στρατηγών τῆ 352 π. Χ. των επικούριον ος οι Αθηναίοι επεμφαν τοίς Φωκεύσι. Τὸ πρώτον ήν όπαδός του Δίσχινου, αλλά μετά ταυτα προσήλθεν εις την πατριωτικην μερίδα, και έστεφανώθη υπό της πόλεως (Δημοθ. π. Στεφ. σ. 265. — Πλούτ. Δημοθ. 21).

Ναυσεμέδων, υίος του Ναυκλίου και της Ήσιόνης, άδελφός του Παλαμήδου (Απλδ. Β, 1, 4).

Ναυσίνικος, επώνυμος άρχων έν Αθήναις τῆ 100η Όλυμπιάδι, ότε εισήχθη ή εις συμμορίας του δήμου διαίρεσις (Δημοθ.).

Ναυσιφάνης, εκ Τέω, φιλόσοφος της σχολής του Δημακρίτου. Διογένης δ' ο Λαέρτιος λέγει αυτόν μαθητήν του Πύρρωνος και των Σκεπτικων. Ηίς δε των μαθητων αυτού λέγεται ο Ήπικουρος. Αλλά περι των αρχων και των συγγραμμάτων αυτού ούδέν γινώσκεται άλλο (Διογ. Λαερτ. 9, 69, 102, Ι, 7, 8, 14).

Ναύσταθμοι, κόμη και λιμήν της Κυρηναϊκής έν Λιβύα (Στρεβ.). Ίδ. και Ναύς.

Ναύταε, Ίδ. Ναύς.

Ναυτελία. Η Έλλάς πανταχόθεν υπό της θαλάσσης περικυκλουμένη, και άπεράντους έχουσα εύλημένους άκτάς, έστιν εκ φύσεως προωρισμένη εις εξάσκησιν της ναυτικής δι' ο και εκ των άπειράτων χρόνων της Ιστορίας αυτής γίνεται μνεία ναυτικών εκστρατειων, ως φέρ' ειπειν της των Αργοναυτων από Θεσσαλίας εις τον Εύξεινον πόντον, και της πολυ Ιστορικώτερων χαρακτηρα έχούσης και υπό του Όμήρου μετά πλείστων λεπτομερειων μαρτυρουμένης εις την Γρωάδα.

Κατ' αυτόν οι Βοιωτικοί νηες (Ίλ. Β, 510), και βεβαίως και οι άλλαι κατά τὸ μάλλον ή ήττον, είχαν τώσας διαστάσεις, ώστε εκάστη έφερον άνα 120 πολεμιστάς. Οι νηες όμως προσορμισθεσαι, άνειλκύντο εις την ξηράν, και εξησφαλλόντο εκεί δια περιτειγίσματος, όπερ άποδεικνύει ότι δεν ήσαν υπερόγκως μεγάλα. Τὸ αυτό προφανώς προκύπτει και εκ του ότι οι στενοὺς ισθμούςς πολλάκις υπερβαίνοντες μετεβίβαζον δια μηχανων, όλων καλουμένων, τὰ πλοία επί της ξηρας, από Οαλάσσης εις θάλασσαν (Ήρόδ. Ζ, 24. — Θουκ. Β, 1, Γ, 15. — Πολύβ. Δ, 19 Ε, 101). Και βεβαίως μὲν, δια τε την όπως δήποτε άσθενή των πλοίων κατασκευην, και δια τὸ ούκείτι επαρκές των άστρονομικων και άλλων αναγκαίων γνώσεων, έπρωτίμων οι τότε, και αυτοί οι μεταγενέστεροι, να παραπλέωσι τὰς άκτάς, και άπέφευγον τὸς χειμερινούς πλοῦς' αλλά τούτο δεν τὸς εκώλυε ν' ανάγεται ενίστε και εις τὸ άνοικτόν πέλαγος (Όμ. Όδ. Μ, 40, Ε, 302). Ός τὸς μελίκνας στόλους έχοντες κατά τὸς χρόνους εκείνους έφημιζοντο οι Φαίακες (Όμ. Όδ. Θ, 110 κτλ. — Θουκ. Α, 4), και ο Μίνως, βασιλεύς της Κρήτης. Αλλά μετεχειρίζοντο τὰ πλοία τότε μόνον προς μεταβίβασιν των στρατων, ούχι και προς ναυμαχίας. Έν τοίς μετέπειτα χρόνοις μετά των άποικων και του έμπορίου άναπτύχθη επί μάλλον και μάλλον και ή ναυτιλία, και έγκληματική κατάχρησις αυτής ήν ή πειρατεία, ίδίως υπό των Καρων άσχοιμένη. Οι πρώτοι την ναυτικην αυτων δύναμιν άναπτύξαντες έν Έλλάδι υπήρξαν οι Κορινθιοι, και μετά τούτους οι Σάμιοι και οι Φωκαεις, ειτα δε και οι Κερκυραίοι και οι Σικελοί, επί Κύρου μάλιστα. Έν Αθήναις ο Σόλων κυρίως άνεγνώρισε πρώτος την άνάγκην άναπτύξεως ναυτικής δύναμεις, άλλ' ο Θεμιστοκλής διεπράξατο αυτόν, ότε κατά προτροπήν αυτού οι Αθηναίοι εις τον κατ' Αίγινης πόλεμον έναυπήγησαν 200 τριήρεις, ψηφίσαντες να οικοδομωσι και

20 νέας κατ' έτος εκ των προσόδων του Λαυρίου (Πλούτ. Θεμιστ. Δ. — Πολύβιαν. Α, 30), και συνίστατο επί των άμέσως μετά ταυτα χρόνων ή ναυτική των Αθηνων δύναμις εις 300—400 τριήρεις. Είχε δε την έπιμέλειαν ή Βουλή του να προσέτη έτησίως έν νέον πλοϊον εις τον στόλον, και δεν έστεφανούτο άν παρέδλεπε τὸ καθήκον τούτο. Η δαπάνη του δια πληρωμάτων καταρτισμού των τριήρων ήν λειτουργία των εύπόρων πολιτων, ή λεγομένη τριηραρχία της κατασκευής δ' έπιστάτων οι τριηροποιοί, έχοντες και ταμίαν. Είς των ταμιων τούτων έδραπέτευσεν επί Δημοσθένους, άπαγαγών 2 1/2 τάλαντα. Τῶ 307 π. Χ. Δημήτριος ο Πολιορκητής έχορήγησεν αυτός τοίς Αθηναίοις ευλειαν προς ναυπηγίαν εκατόν τριήρων (Πλούτ. Δημ. 1. — Διδδ. Κ, 16). Οι Σπαρτιάται επί ναυτικῆς δυνάμει ποτε δεν διέπρεψαν, των Αθηναίων δε την θαλασσοκρατίαν διεδέχθη ή των Ροδίων. Οι δε Σπαρτιάται, την άτομικην άνδρείαν εκτιμώντες, και φοβούμενοι μη οι εκπλέοντες διαφθείρωται (Θουκ. Α, 95. — Διδδ. ΙΑ, 50) όλίγην είχαν κλισιν προς τὰ ναυτικά και έμειναν πάντοτε ύποδεέστεροι έν αυτοίς.

Ναυτοδίκαι, έν Αθήναις ειδικοί δικασται ή άρχοντες (Λυσ. π. δημ. άδικ. 595) έτη ίως αίρετοί κατά γαμηλιώνα, προεδρεύοντες των δικαστηριων εις ά παρεπέμποντο αι έμπορικαι δίκαι, και ίδίως αι μετά της ναυτιλιας συνεχόμεναι δίκαι έμπορων. προσέτι δε εις την δικαιοδοσίαν αυτων υπήγοντο και αι δίκαι ξενας, αι κατά ξένων αντιποιοιμένων δικαιώματα πολιτων Αθηναίων, ως συνέβαινε πιθανώς τούτο πολλάκις υπό των ξένων εις Αθήνας καταπλέοντων έμπόρων. Φαίνεται δ' ότι μετά ταυτα κατηγογήθη αίτη ή άρχή, αντικαταστηθεϊσα υπό των Θεσμοδετων, διότι ο Δημοσθένης μνημονεύει έμπορικων δικων εις τούτους υπαγομένων.

Νάφθα (τὸ) ή Νάφθα (δ), είδος ρευστής ρηίνης, κατά Πλάτων έν Βαβυλω-

νή μάλιστα και εν Παρθία παραγομένη, πρό πάντων κατά την επαρχίαν Μέννιν, τέσσαρας ήμέρας νοτίως των Αρθήλων. Υπήρχον δύο είδη αυτής, ή μέλαινα, και ή λευκή, ήτις ήν ή λεπτοτέρα. Επειδή άπαξ αναφθόν το νάφθα δυσκόλως εσθένυτο, το μετεχειρίζοντο είς τον πόλεμον είς πυρόλησιν των έχθρικων πολιορκητικων μηχανων.

Νεάοις, ποταμός των Βρουττιων εν Ιταλία, βορειως της Κρότωνος είς την θάλασσαν εκβάλλων. Τεκεί λέγονται αι Τρωάδες αιχμάλωτοι πυροπολήσασαι τα Έλληνικά πλοία ένα διαφύγωσι τα δεσμά (Στρβ. ΣΤ, 262. — Ον.Ματ. XV, 51. — Ρηη. III, 14, 15).

Νεάορα, ίδ. Η λ ι ο ς.
Νεάλης, Σικυώνιος ζωγράφος, περι Όλ. 133 εφευρετικός και εδύνοιος (Π. XXXV, 40, 36), πολλά και λόγου άξια εργασθείς παρά τοις Πτολεμαίοις· πατήρ της ζωγράφου Αλεξάνδρας (Πλούτ. Άρατ. 15).
Νεάνοθρεα, πόλις μικρά της Αιολίδος επί του Έλλησπόντου (Ένφ. Έλλ. Γ, 1. — Σκυλ. — Στρ. Βυζ.).
Νεάνοθης, 1) εκ Κυζίκου, ιστορικός των χρόνων Αττάλου Α, μαθητής Φιλίστου του Μιλησίου, έγραψε πολλάς υπό των αρχικών εκτιμωμένας και συνεχώς μνημονευόμενας συγγραφάς, ως τα Έ λ λ η ν ι κ ά, είς θ βιβλία τουλάχιστον, άλλην περι εν δ β ξ ω ν ά ν θ ρ ω ν, άλλην περι τ ε λ ε τ ω ν. Σώζονται δ' αυτής άποσπάσματα (Suidae Fragm. hist. Græc. — 2) Κατά Λουκιανόν (πρός άμαθ. 12), υίος του εν Αέσθω τυράννου Πιττακού, λαβών διά δημοδοκίας παρά των Ιερών του εν τή νήσω ναού του Απολλωνος την εκειφυλαττομένην λύραν του Όρφέως, έκρουσεν αυτήν ελπίζων να συγκινήση

ώς εκείνος τα άψυχα όντα και τα θηρία, αλλά τα θηρία, εξαγριωθέντα, τον εσπάραξαν.

Νεάπολις, ή επίσημοτάτη πόλις της Καμπανίας εν Ιταλία, κειμένη υπό την ΒΔ κλιτύν του Βεσουβίου, επί του ποταμού Σεβέθου, εκτίσθη υπό Χαλκιδίων εκ Κύμης ένθα πριν εκειτο χωρίον καλούμενον Παρθονόπη. Κατά Ηλίγιον (VIII, 22), περιλαμβάναν ή πόλις δύο, διά τούτου διαιρούμενα

μέρη, την Η α λ α ι ό π ο λ ι ν και την Νεάπολι ν, είς διοικητικήν συνδεομένης ένότητα. Τή 327 π. Χ. κατέλαβον την πόλιν Σαμνίται· εξακισχίλιοι (Ιίν. VIII, 23)· τή δέ 290 εκυρίευσαν αυτήν οι Ρωμαίοι, χωρίς όμως να στερήσωσιν αυτήν του Έλληνικού έθνησμού και της Έλληνικής της νομοθεσίας. Μετά ταύτα έγαρκτηρίσθη ως δήμος (municipium) ρωμαϊκός, και υπήρξε μετά του Τάραντος ή σπουδαιοτάτη παραλλάσσιος πόλις της νοτίας Ιταλίας (Cic. ad Fam. XIII, 30. — Bath. XIV). Επί των Ρωμαϊκών χρόνων εξέλιπεν έντελώς το όνομα Παλαιόπολις, και τα δύο τμήματα της πόλεως ήνώθησαν είς έν ό δ Έλληνικός αυτής χαρακτήρ διατηρήθη και μέχρι της ζ' εκατονταετηρίδος μ. Χ., ως σωζόμεναι έπιγραφαι άποδεικνύουσιν. Επί Τίτου σειςμός άνέτρεψε σχεδόν εξ ολοκλήρου την πόλιν, άνεικοδομηθείσαν αύτις επί το Ρωμαϊκώτερον. Είς αυτήν άπέθαναν ό αυτοκράτωρ Αύγουστύλος· παρ' αυτή δ' ήσαν θερμά λουτρά, ή περίφημος έπαυλις του Λουκούλλου, εν ή άπέθαναν ό Τιθέριος (Suet. Tit. LXXIII), και ή έπαυλις Παισίλυπος, ή το άρ-

γαίον όνομαετι διατηρούσα, και ένθα δεικνυται μνημεϊόν ύποτιθέμενον ότι ήν ό τάφος του Βιργιλίου. Έκειτο δέ, φαίνεται, ή αρχαία Νεάπολις περι τον σημερινόν λιμένα, από των ανακτόρων μέχρι του Βεγκίου φρουρίου. — Πολλαι δέ και άλλαι πόλεις έφερον το όνομα ταυτο, 9 εν Ασία, 3 εν Αφρικη, και μέρος των Συρακουσών.

Νεάρχος, 1) Αθηναϊός, υίος Σωσινόμου, τή 340 π. Χ. πεμφθείς πρέσβυς παρά τω βασιλει Φιλίππω (Δημοθ. π. στεφ. 283). — 2) Κρης, υίος Ανδροτίμου, κατοικών δ' είς Αμφίπολιν, και εκ παιδων φίλος του Αλεξάνδρου. Και ό μέν Φίλιππος εξώρισεν αυτόν είς Μακεδονίαν, άλλ' ό Αλεξάνδρος, άμα την βασιλείαν αναλαβών, τον επανέφερα και τον έλαβε μεθ' έαυτού είς Ασίαν (Πλούτ. Αλέξ. I), ένθα τον εγκατέστησε διοικητήν της Λυκίας και των περίε χωρών. Συμπαράλαβών δ' αυτόν και είς την έκστρατεϊαν είς Ινδίας, τή 327 π. Χ., τή ένσπιστεθή την διοίκησιν του στόλου όν ένκυπήγησε διά τον διάπλουον του Ινδου, και τον διεταξε να πλεύση επ' αυτού από των έκβολών του Ινδου είς εύρεσιν των του Ευφράτου (Άρρ. ΣΤ, 21), διερευνών τας χώρας της παραλλίας (Άρρ. Ζ, 20). Συνέγραψε δ' υπό τον τίτλον Π ά ρ ά π λ ο υ ς περιγραφήν αυτών ό Νεάρχος, ής περίληψιν περιέλαβεν ό Άρριανός είς την ιστορίαν του, ως εξεμεταλλεύθη αυτήν και ό Στράβων των δε νεωτέρων αι έρευнай εκύρωσαν το αξιόπιστον αυτής. Ο Αλεξάνδρος πλουσιώτατα και βασιλικώτατα τον άντήμειψε διά τας υπηρεσίας του ότε ό ίδιος έτέλεσεν έπισημότατα τους γάμους του είς Σούσα, και μικρόν πρό του θανάτου του τή άνέθηκε περίπλουον άνακαλύψεων κατά τας Άραβικάς και Αφρικανικας άκτάς, όν όμως έματαιώσε του βασιλέως ό θάνατος (Άρρ. Ζ, 19, 25. — Πλούτ. Αλέξ. ΟΙΒ). Φαίνεται δ' ότι διατήρησε και μετά ταύτα ό Νεάρχος την ανωτάτην στολαρχίαν, παραχωρήσας είς τον Αντίγονον εκουσίως την διοίκησιν της

Λυκίας. Υπό νεωτέρων έμυθεύθη ότι, περιπλέον δηθον την Αφρικην, παρερίφη είς άγνώστους άκτάς, τας της Αμερικης, και ότι εκει άπέθανε και έτάφη. Αλλά τας έπινοήσεις ταύτας ελέγχει άγυπάρκτους ή μαρτυρία του Πλουτάρχου (Β. Εύμ. ΙΑ), ύφ' όδ μνημονεύεται ως συμβουλάς δίδων είς τον νέον Δημήτριον. — 3) Φιλόσοφος Πυθαγόρειος της γ' π. Χ. εκατονταετηρίδος, φίλος του Κάτωνος μετά την άλωσιν του Τάραντος, διδάξας αυτήν την φιλοσοφίαν (Πλούτ. Κάτων πρ. Β. — Cic. Cat. m. XII, 41).

Νεβρίς, δορά νέου έλαφου, αρχαία περιβολή των άγριωτέρων λαών και χρόνων, άπεδίθετο υπό των ποιητών και καλλιτεχνών της κλασικής εποχής τή Διονυσφ Ιδία (Εύριπ. Βάαχ. 99, 125, 157, 790. — Άριστφ. Βάτρ. 1203. — Διενύσ. περιηγ. 702, 946), και παριστάνται πολλάκις αυτήν φέροντες οι όπαδοί αυτού, οι σάτυροι, οι σιληγοί, οι τά Διονύσια τελούντες, και αι Μαινάδες και άλλαι γυναίκες μετέχουσαι των Διονυσιακών έορτών.

Νεβροφώνη, νύμφη όπαδος της Άρτέμιδος (Κλαυδ.).
Νεβρόφονος, υίος Ιάσωνος και Υψιπόλης (Άπλδ. Α, 9, 17).
Νέδω, ποταμός χωρικών την Αρακθίαν και Πιλιδα από της Μεσσηνίας, πηγάζων δε εκ του Κεραυσίου όρους, προεκβολής του Λυκαίου, προς δυσμάς δε ρέων κατά παντοίους ελιγμούς. Ν. Βουτσι (Στρβ. Ζ, 348). Έλέγεται επώνυμος νύμφης Νέδας, θεσφίας τον Δία (Παισ. Η, 47. — Σχλ. Κλιμ. Φ.
Νέδων, μικρός ποταμός μεθ' όμωνόμου πολιγνης είς Μεσσηνίαν, εκβάλλων είς τον Μεσσηνιακόν κόλπον. Βιωμός επ' αυτού υπήρχε της Ν ε δ ο υ σ ι α ς Άρτέμιδος ου ή ίδρυσις άπεδίθετο είς τον Νέστορα (Στρβ. Ι).

Νειλόμετρον, στήλη λιθίνη εἰς σημεῖα τῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ἰδρυμένη, μετ' ἐπιγεγραμμένων διαστάσεων, καθ' ἃς ἐμετρεῖτο τὸ ἐκαστοτε ὕψος τῆς ἐτησίας πλημμύρας. Ἐν τοιοῦτο σώζεται ἐν Ἐλεφαντίνῃ ἐκ τῶν χρόνων τῶν Φαραῶν. Ἔτερον δὲ ἐν Ῥόδα, τῷ ἀρχαίῳ Καίρῳ, ἰδρύθη τῇ 8ῃ ἐκατονταετηρίδι, ὑπὸ τοῦ Καλίφου Οὐαλιδ.

Νειλόπολις, πόλις τῆς Μέσης Αἰγύπτου εἰς τὴν Δ' ὄχθην τοῦ Νείλου. Εἰς αὐτὴν ἐτρέφετο ἐπὶ 50 ἡμέρας ὁ μόσχος ὁ διαδεχόμενος ἐν Μέμφιδι τὸν ἀποθανόντα Ἄπιν (Στφ. Βυζ.).

Νεῖλος, ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου, εἰς τῶν μεγαλητέρων τῆς γῆς, παρ' Ὀμήρῳ Αἴγυπτος καὶ αὐτὸς καλούμενος (Ὀδ. Γ', 300. Δ, 477. 581). Ὑποτίθεται ὅτι τὸ ὄνομα Νεῖλος παρήχθη ἐκ τοῦ Ἰνδικοῦ Νίλας, δηλοῦντος τὸ μέλαν, ἔνεκα τοῦ ὄλως θολοῦ αὐτοῦ ὕδατος. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον κατ' ἀρχὰς ὅτι πηγάζει μακρόθεν ἐκ δυσμῶν, διότι συνέχον αὐτὸν μετὰ τοῦ Νίγρου· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀνεγνώρισαν ὅτι προέρχεται ἐκ δύο πηγῶν τῆς νοτίας Αἰθιοπίας, ἐνθα ἀπετέλει δύο μεγάλας λίμνας (Πτολεμ. Δ, 9, 3), ἃς καὶ ἀληθῶς ἀνεύρουσι ὑπὸ τοῦ Νέρωνος ἐκεῖ πρὸς τοῦτο πεμφθέντες. Ἄλλ' ἀμφίβολον πάντοτε μένει ἂν αἱ δύο αὗται λίμναι ἀνταποκρίνωνται ὅπως δῆποτε εἰς τὴν Νυάνζαν ἢ Οὐκάραν λίμνην, ἐξ ἧς πηγάζει ὁ Βάρελ ἀβιὰ ἢ Λευκὸς ποταμὸς, καὶ εἰς τὴν λίμνην Λοῦτα Νζίγν, ἣν διαρρέει. Πρὸ δευτέρου τοῖς ἀρχαίοις γνωστὴ κηγή ἦν πιθανῶς ὁ ἐξ Ἀνατολῶν προρρέων βραχίον Σοβάτ. Καὶ ὁ Ὀράτιος λέγει (Οἰ. IV, 44, 65) fontium qui calat originem Nilus. Ἀφ' οὗ δ' ἐνωθῶσιν αἱ δύο πηγαί, ῥέει διὰ διαφόρων ἐλιγγμῶν ὁ Νεῖλος πρὸς βορρᾶν, δέχεται ἐν Αἰθιοπία τοὺς ὀμόρους, Ἄσταπουν (ν. Βάρ ἐλ' Ἀζρεν, ἦτοι κυανῶς Νεῖλος), καὶ τὸν Ἄσταβόραν (ν. Τακάζε ἢ Ἀτβάρα), τοὺς περιρρέοντας τὴν Μερόην, ἀποτελεῖται «καταρράκτην, τὸν μέγαν», ὅστις καὶ

«τὰ Κατάδοικα» ἐκαλεῖτο (Cic. Pr. VI, 48) (ν. Βαδί Ἄλφα), καὶ εἶτα, ἅμα τῇ εἰσόδῳ του εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀμέσως μετὰ τὴν Σιὴν νοτίως, «καταρράκτην τὸν ἐλάσσονα», ὅστις πολλαχῶς ἔχει 10 σταδίων (ἡμισείας ὄρας) πλάτος· εἰς δὲ τὸ Κερκάσoron, 15 μίλια ὑπὲρ τὰς ἐκβολὰς του, διαιρεῖται εἰς δύο κυρίους βραχίονας, τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ καλούμενον Δέλτα. Ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ἀνω Αἰγύπτῳ Διοπόλειος ῥέει, παραλλήλως μετ' αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, εἰς δευτερεύων βραχίον, ὁ ν. «Βαχάρ ἐλ' Ἰουσήρ», ἦτοι διώρυξ τοῦ Ἰουσήρ, μέχρι τῆς ἐν Κερκασόρῳ ἐνώσεως. Αἱ δὲ δύο κύρια ἐκβολαὶ διαιροῦνται πάλιν εἰς πολλοὺς βραχίονας δευτερεύοντας, ὥστε ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς ὑπάρχουσι τὰ ἐπόμενα 7 στόμια· τὸ Πηλοῦσιακὸν (Πολύβ. Ε, 62. — Liv. XLIV, 40), τὸ Ταντικὸν, τὸ Μενδησιον, τὸ Φατιντικὸν (ἢ Βουκολικὸν, κατ' Ἡρόδ. Β, 19), τὸ Σεβεννυτικὸν, τὸ Βολβιτικὸν, τὸ Κανωθικὸν ἢ Ἡρακλειωτικὸν, ὅπερ καὶ ναυκρατικὸν ἢ ὀγαθηθῆσαι ἐκαλεῖτο. Πλὴν δὲ τούτων τῶν στομίων συντελοῦσιν εἰς τὴν καταπλημμύρην καὶ ἄρδουσιν τῆς χώρας, καὶ προσέτι ὡς ἐμπορικαὶ ἑδοί, καὶ πολλαὶ διώρυγες ἀπὸ τοῦ Νείλου ἐκβάλλουσαι, καὶ μία τῶν ἐπισημοτέρων ἐστὶν ἡ προμνημονευθεῖσα τοῦ Ἰουσήρ. Ἀπὸ τοῦ νῦν Καίρου δὲ διώρυξ, λεγόμενη τοῦ Πτολεμαίου, συνέδεε τὸν Νεῖλον μετὰ τῆς Ἱερουβρᾶς, ἐκβάλλουσα εἰς Ἀρσινόην, κατὰ τὸν Ἱεροπολιτικὸν κόλπον. Εἶχαν ἀρχαῖοι δ' αὐτὴν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπης (Ἡρόδ. Β, 158), καὶ τὴν ἀπαπαράτως Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος. Μεταγενεστέρως δ' ὀνομάζετο καὶ διώρυξ τοῦ Ἰραϊνοῦ. Τὸ δὲ Κανωθικὸν στόμιον συνέδεε τὴν πόλιν Κάνωδον μετὰ τῆς Μαρεῖτιδος λίμνης καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁ Νεῖλος ἦν ἰχθυοτρόφος, εἶχε πολλοὺς κροκοδείλους, καὶ εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ ἐβύοντο κάλαμοι καὶ κάπυροι· τὸ δὲ ὕδωρ

αὐτοῦ ἐξετιμᾶτο ὡς ἔχον εὐάριστον γεῦσιν. Τὸ ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων περιεργότατον σύμπτωμα τοῦ Νείλου ἦν ἡ ἐτησία καὶ περιοδικὴ ἐξόγκωσις καὶ πλήμμυρα αὐτοῦ, ἰδίως ἀπὸ Αὐγούστου μέχρις Ὀκτωβρίου, ἧτις τοσοῦτον καρπόφορον καθίστα τὴν ἄλλως σπανιώτατα ὑπὸ βροχῶν ἄρδουμένην γῆν τῆς κάτω Αἰγύπτου (Ἡρόδ. Γ, 10). Τοῦτου ἔνεκα καὶ ἐλέγετο «δῶρον τοῦ Νείλου» ἡ Αἴγυπτος (Ἡρόδ. Β, 5). Ἀνεγνώριζον δ' ὀρθῶς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἤδη, ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο προήρχετο ἐκ τῶν πολλῶν βραχίων βροχῶν κατὰ τὴν Αἰθιοπίαν (Στφ. ΙΖ, 786. 788).

Νέητον, πόλις Σικελικῆ, τῆς Συρακούσας ἀνήκουσα, καὶ νοτιοδυτικῶς αὐτῶν κειμένη. Παρὰ Ῥωμαίοις Neium (Cic. Varr. IV, 26. V, 34).

Νεκρομαντεία, ἴδ. Μαντικὴ.

Νεκρὸς, ἴδ. Κηδεῖα.

Νεκτόναθις, ἢ Νεκτανεβῶς Α', βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διαδεχθεὶς, βοηθεῖα τοῦ Χαβρίου, τὸν ὑπὸ τοῦ Ξυαγόρου υποστηριζόμενον Ἀκορινίδου νέας δυναστείας, καὶ ἀποκρούσας τὰς προσβολὰς τοῦ Φαρναβάζου καὶ τοῦ Ἰφικράτους κατὰ τὰ ἔτη 378—360 π. Χ. (Διόδ. ΙΕ, 8). Κατὰ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Νεχῶ ἐξανέστη συγγενὴς τοῦ τις, Νεκτανεβῶς Β', καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀγχιλάου υποστηριχθεὶς, ἐξεθρόνισεν αὐτὸν, καὶ κατατρόπιας καὶ τρίτον τινὰ τὴν ἀρχὴν ἀντιποιούμενον, ἐδασίλευσε τῷ 358, καὶ ἐνίκησεν εἰς δύο πολέμους Ἀρταξέρην τὸν Γ', ἀλλ' ἀρνήθει τὴν ὑπηρεσίαν Ἑλλήνων μισοφόρων, ἐνίκηθη εἰς τρίτον πόλεμον, καὶ ἔφυγεν εἰς Αἰθιοπίαν, πιθανῶς τῷ 341 π. Χ. (Πλούτ. Ἀγης. ΑΖ. — Διόδ. ΙΣΤ, 40).

Νέκτορ, ἴδ. Ἀμβροσία.

Νεκουῖα, ἡ νεκρικὴ τελετὴ, μετὰ θυσιῶν καὶ μαντικῶν ἐπερωτήσεων τοῦ νεκροῦ, ὡς ἐν τῇ ῥαψοδίᾳ Α τῆς Ὀδυσσεΐας, ἧτις διὰ τοῦτο Νεκυία ἐπιγράφεται.

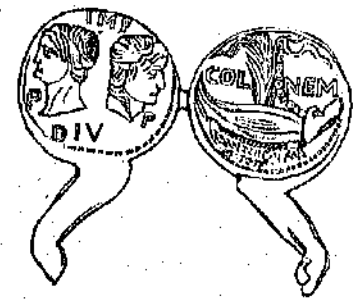
Νεκυομαντεία, ἴδ. Μαντικὴ.

Νεκυῖα καὶ Νεμεία, προσέτι

καὶ Γενεσία λεγόμενα, ἐσρτὴ μνημόσυνου τῶν ἀποθανόντων, ἐν Ἀθήναις τῇ 5ῃ βοηδρομιῶνος τελουμένη.

Νεκῶς, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὰ 616—600 π. Χ., ἡγεμὼν μεγαλοφυΐας. Διανοηθεὶς νὰ συνδέσῃ, πρὸς ὄφελος τοῦ μεγάλου ἐμπορίου, τὴν Μεσόγειον θάλασσαν μετὰ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου, ἐχάραξε διώρυγα ἀπὸ ταύτης μέχρι τοῦ Νείλου, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ περατώσῃ τὸ ἔργον. Ἐπεμφε δὲ καὶ Φοινίκας νὰ περιπλεύσωσι πᾶσαν τὴν Ἀφρικὴν (Ἡρόδ. Β, 158. Δ, 42). Ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Συρίας, ἐξηκολούθησε τοῦ πατρὸς του τὰς κατακτήσεις, ἐνίκησε τῷ 608 τὸν Ἰωσίαν, βασιλέα τῶν Ἑβραίων εἰς Μάγδαλα, καὶ κυριεύσας τὴν Κάδυτον (Ἡρόδ. Β, 159), ἦν τινες ἐκλαμβάνουσιν ὡς τὴν Ἱερουσαλήμ, κατέκτησε τὴν Ἰουδαίαν, πολλὰς πόλεις τῆς Φοινίκης, καὶ μετὰ μακρὸν πόλεμον, πᾶσαν τὴν Συρίαν. Προέβη δὲ καὶ πρὸς τὴν Μεσοποταμίαν, ἀλλ' ἐκεῖ τῷ 604 ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, καὶ τότε ἀπώλεσε πᾶσας τὰς κατακτήσεις του, πλὴν τῆς χώρας τῶν Φιλιστίνων.

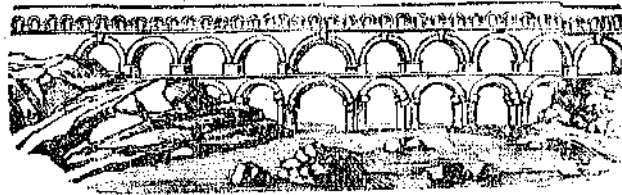
Νέμαυσος, ἐπίσημος πόλις ἐν τῇ Ναρβωνικῇ Γαλλίᾳ, κατὰ τὴν νοτίαν κλιτὸν

Νέμαυσος.

τοῦ ὄρους Κεβέννης, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐξ Ἰταλίας εἰς Ἰσπανίαν ἀγούσης, ἀποικία Ῥωμαϊκῆ, δι' ἧς μετὰ 24 αὐτῆ ἀνηκόντων χωρίων ἦν ἀνεξάρτητος, καὶ δὲν ὑπέκειτο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ῥωμαίου διοικητοῦ. Νῦν Νιμεν. διατηρεῖ ἀξιολόγη ἀρχαῖα λείψανα, ἐν οἷς ἐν ἀμφιθέατρον σχεδὸν ἄρτιον, ἕνα ναὸν

ιδρυθέντα υπό Λυγούττου τοῖς ἐγγόνιοις αὐτοῦ Λουκίῳ, καὶ Γαίῳ, ἐν ἀδελφείᾳ σωζόμενον ὑδραγωγείον, κτλ

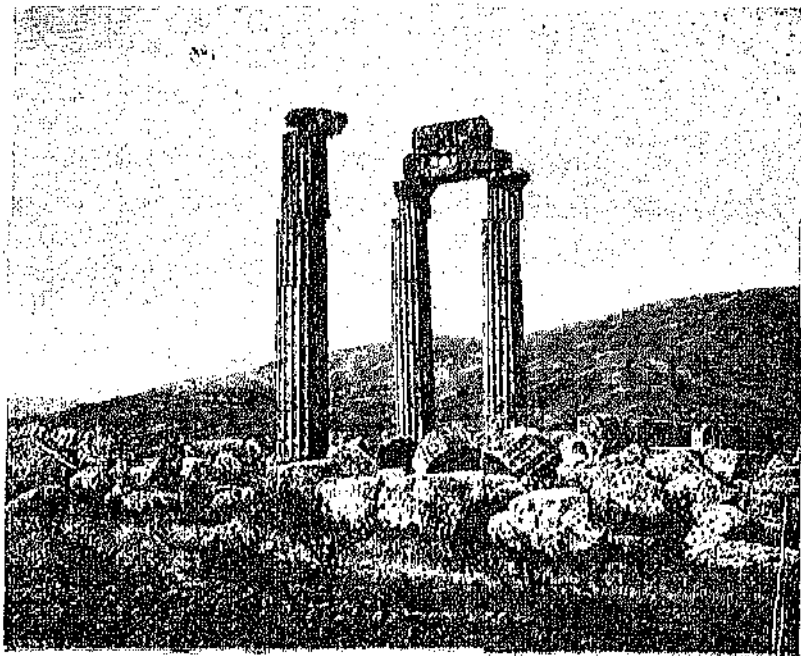

Νεμέα, ἴδρυμα Νεμείου.

Νεμέα, 1) καιὸς μῆκος ὥρας μῆκος, ἡμισείας δὲ πλάτος ἔχουσα, μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Φλιοῦντος ἐν Ἀργολίδι. Διουθύνεται δὲ πρὸς βορρᾶν, πρὸς δυσμὰς ἔχουσα τὸ Τρικάρανον ὄρος, πρὸς ἀνατολὰς δὲ τὸν Ἀπέσαντα. Ἐνταῦθα ἐφρούρει τὴν Ἴω ὁ Ἄργος, καὶ ἐν-

θέσει μεμονομένη. Ἐν τῷ περιβάλλει αὐτοῦ ἐπανηγυρίζετο ἡ ἑορτὴ ἢ λεγομένη Νέμεα, Νεμεῖα ἢ Νεμεῖα, καὶ ἦν ὑμνοῦσι τοῦ Πινδάρου τὰ Νέμεα πολλαχῶ καὶ τῆς θέσεως μνημονεύοντα (Πινδ. Νέμ. Β. 4. Γ' 18, ΣΤ. 54. Ὀλύμπ. Θ, 87). Τινὲς τὴν ἴδρυσιν αὐτῶν ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Ἑραυλέα, κατὰ δὲ τὰ κοινότερον παραδεδομένα

(Πινδ. — Παισ. Β, 15, 2. — Ἀπολλ. Γ, 6, 4) ἐπανηγυρίσθησαν αὐτόθι οἱ ἀγῶνες τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ἐπὶ περιστάσει τοιαύτῃ. Διερχόμενοι διὰ τῆς θέσεως ἐκείνης καὶ διεψήσαντες, ἐξήτησαν παρὰ γυναικὸς τινος ἦν ἀπήνησαν, φέρουσαν βρέφος εἰς τὴν

ταῦθα ὁ Ἑρακλῆς (ἰδ.) ἐφάνευσε τὸν Νεμαῖον λέοντα, οὗ τὸ σπήλαιον, δύο ἔχον εἰσόδους διακνυται ἔτι εἰς 15' σταδίων ἀπόστασιν ὑπὸ τὸ Τρητὸν ὄρος, τὸ μεταξὺ Νεμέας καὶ Μυκηναῶν (Ἡσιόδ. Θεογ. 531. — Παισ. Β. 15). Ὑπήρχε δ' ἐνταῦθα καὶ ἐπίσημος ναὸς τοῦ Διὸς, οὗ γραφικώτατα λείψανα σώζονται ἐν

ἀγκάλῃ τῆς, νὰ τοῖς δείξῃ ποῦ ὑπῆρχε κρήνη ἢ δὲ ἀφῆκα τὸ παιδίον κατὰ γῆς καὶ τοὺς ὠδήγησεν ὅταν δ' ἐπέστρεψαν, εὗρον ὅτι δράκων εἶχε καταφάγει τὸ βρέφος, καλούμενον Ὀφέλτην, ἢ Ἀρχίμορον, τέκνον Λυκούργου, τοῦ ἱερέως τοῦ Διὸς· καὶ τὸν μὲν δράκοντα ἐφάνευσαν, εἰς μνήμην δὲ τοῦ παιδίου ἔθηκαν

τὴν εἰς τὸν Δία (Πινδ. Νέμ. Γ, 114) πανήγυριν ταύτην. Ἐθνικῆς δ' ἑορτῆς χαρακτηριστικὰ φαίνεται ὅτι πολὺ μεταγενεστέρως ἔλαβον τὰ Νέμεα, καὶ ἡ κατ' αὐτὰ χρονολογικὴ ἀριθμοῖς ἤρξατο μόνον κατὰ τὴν 51ην Ὀλυμπιάδα· ἐπισημότητα δὲ πανελληνίον δὲν ἔλαβον πρὸ τῆς 70 Ὀλυμπιάδος. Οἱ ἀγῶνες ἐτελοῦντο κατ' ἀρχὰς ὑπὸ στρατιωτῶν μόνον ἢ τῶν ἐξ αὐτῶν ἀλλὰ μετέπειτα ἐγένοντο τοῖς πᾶσι προσιτοί, καὶ ἦσαν ἱππικοί, γυμνικοί καὶ μουσικοί, τελούμενοι κατὰ τριετηρίδα, ἦτοι ἀνὰ πᾶν τρίτον ἔτος, τὸ α' ἢ β' καὶ τὸ γ' ἢ δ' ἔτος ἐκάστης Ὀλυμπιάδος, ἀπαξ μὲν ἐν χειμῶνι, ἀπαξ δ' ἐν ἀρχῇ τοῦ θέρους, τῇ 17ῃ τοῦ Βοιωτικοῦ μηνὸς Πανέμου (Παισ. Β, 15, 2. — Σχολ. Πινδ. Νεμ. Ὑπόθ.). Τὰ δὲ βραβεῖα ἦσαν στέφανοι τὸ πρῶτον μὲν ἐλαίας, εἶτα δὲ σελίνου. Οἱ δικασταὶ δ' ἔφερον φαίης στολὰς, εἰς ἐνδειξιν τοῦ πένθους ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ τῆς συστάσεως τοῦ ἀγῶνος. Ἡ Νεμεακὴ ἐνεχειρία ἐπεβάλλετο αὐστηρῶς ὡς καὶ ἡ Ὀλυμπιακὴ ἀλλ' ἐνίοτε καὶ παρεβιάζετο, ἰδίως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. Προσίσταντο δὲ τοῦ ἀγῶνος κυρίως οἱ Κλεωναῖοι, δι' ὃ καὶ Κ λ ε ω ν α ῖ ο ν λέγει αὐτὸν ὁ Πίνδαρος (Νέμ. Δ. 27)· ἐνίοτε δὲ καὶ οἱ Κορινθιοὶ, καὶ ἄλλοι, κατὰ τὰς πολιτικὰς περιπετείας, καὶ οἱ Ἄργεοι, οἵτινες καὶ ἐπὶ τιμῇ παρεχώρησαν τῷ 208 π. Χ. τὴν προεδρείαν Φιλίππῳ τῷ Δημητρίῳ, βασιλεῖ τῆς Μακεδονίας (Πολύβ. Ι, 26. — Γ. Λίν. XXII, 41). Ἐν τοῖς Νεμέοις Κόντος ὁ Φλαμινῖος ἀνακέρυξε τῶν Ἀργείων τὴν ἐλευθερίαν (Πολύβ. Αὐτ.—Λίν. XXII, 41). Μεταξὺ τῶν ἀγῶνων ἦν καὶ ὁ τῶν παιδῶν ἱππικός, ὃν, πεσόντα εἰς ἀχρησίαν, ἀποκατέστησε κάλιν ὁ Ἀδριανὸς, μεθ' ὃν ὁμοῦς οὐδεμία πλέον μναία τῶν Νεμείων γίνεται. — 2) Ποταμὸς μεθόριος μεταξὺ Κορινθίας καὶ Σικυωνίας, πηγάζων ἐκ τῶν μεσημεριναῶν τῆς ὀμωνόμου κοιλάδος, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Αἰγαίου (ν. Κουτσουμλί). (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ, 2, 15. — Στρέβ. Ι, 382. — Λίν. XXXIII, 15).

Νεμέσιος, ἐπίσκοπος τῆς Ἑμέας, γράφας πραγματείας περὶ φύσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Νέμεσις, εἰς τὰ ὀμηρικὰ ἔπη ἡ λέξις, παράγωγος τοῦ ῥήματος νέμειν, δηλαδὴ ἀποδίδειν ἐκάστῳ τὸ αὐτῷ ὀφειλόμενον, ἐδήλου, συνήθως ἐν τῇ συνθέσει κοῦ νέμεσις», ἀπλῶς τὸ οὐχὶ πρὸς κατάκρισιν, οὐχὶ ἐπιλήψιμον. Παρ' Ἡσιόδῳ ὁμοῦς (Θεογ. 223) προσωποποιεῖται εἰς θεῶν, θυγατέρα τῆς Νυκτὸς, ἀπονέμουσαν ἐκάστῳ τὴν εἰς τὴν ἀξίαν αὐτοῦ ἀντιστοιχοῦσαν μερίδα εὐτυχίας ἢ δυστυχίας. Ὡς τοιαύτη ἐπομένως συγγενεῖται μετὰ τῶν Μοιρῶν, κατὰ τοῦτο ὁμοῦς αὐτῶν διαφέρουσα, ὅτι ἐκείνη μὲν ἐπικλώουσι τοῖς ἀνθρώποις τὸ εἰμαρμένον, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀξίας αὐτῶν καὶ πρὶν ἢ εἶτι γεννηθῶσιν, ἐν ἣ ἡ Νέμεσις, συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ἐπικρεμᾷ αὐτοῖς ἀμοιβὴν ἢ παινήν. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, τῷ Πινδάρῳ, τῷ Ἡροδότῳ, τοῖς τραγικοῖς, παρίσταται κυρίως ὡς θεᾶ, τὸν ὑπερόπτην ταπεινοῦσα, εἰς τὸν ἐν μεγάλῃ εὐτυχίᾳ τρυφῶντα Ἰημίας πέμπουσα ἢ συμφορὰς, τὴν ἰσορροπίαν τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων ἐπιδιώκουσα (Σοφ. Φιλοκλ. 518. Ἡλ. 792. — Εὐριπ. Φοιν. 183. Ὀρ. 1362). Ἡ Νέμεσις ἐλατρεύετο ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἰδίως ἐν Ῥαμνουσίᾳ τῆς Ἀττικῆς, δι' ὃ καὶ Ῥαμνουσία ἐπελέγετο (Catull. LXVIII, 77).

Κατὰ Παισάνιον (Α, 33, 2) ἐπιστεύετο ὅτι τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἐποίησεν ὁ Φειδίας ἐκ τοῦ τμήματος Παρίου λίθου ὃ οἱ Πέρσαι εἶχον κομίσει· εἰς Μαραθῶνα ἔνα κατασκευάσωσιν ἐξ αὐτοῦ τὸ τρόπαιον ὃ ἦσαν βέβαιοι ν' ἀνεγείρωσιν. Ἐταυτίζετο δ' ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἡ Ῥαμνουσία αὐτῇ Νέμεσις μετὰ τῆς ἀπ' αὐτῆς ἄλλως διαφόρου Ἀδραστέας (ἰδ.) (τῆς ἀναποδράστου). Παρίστατο δ' ὡς θεότης παρθενική, ἐν τοῖς ἀρ-

Νέμεσις καὶ Ἑλένη ἐκ ἔργου ἀγγελοῦ.

χαιστέροις μὲν τεχνουργήμασιν, ὡς φαίνεται, ὁμοία τῇ Ἀφροδίτῃ (Plin. XXXVI, 4, 4), ἐν τοῖς μετέπειτα δὲ ἰδίως ἐπὶ Ῥωμαίων, αὐστηρὰ τὴν ἔκφρασιν, τὴν χεῖρα μετὰ τοῦ ἐνδύματος εἰς τὸ στήθος ἔχουσα, ὡς εἰς ἔρευραν αὐτῆς, καὶ ἕφος, χαλινὸν καὶ μάλιστα διὰ χειρῶν φέρουσα.

Νέμητες, φυλὴ ἐν τῇ Βελγικῇ ἐκ Γερμανίας, ὡς φαίνεται, προσελθούσα μετ' Ἀριστίστου, καὶ πρωτεύουσαν ἔχουσα τὸ Νοβόμαγον (Cms. B. G. I, VI, 25. — Tac. Germ. XXVIII, Ann. XII, 27).

Νεμωσσοῦς, πόλις τῶν Ἀρβέρνων ἐν Ἀκουϊτανίᾳ (Strab. Δ, 191).

Νεοβούλη, ἴδ. Ἰαμβογράφου (Ἀρχιλόχος).

Νεοδαμάειδες, ἐν Λακεδαίμονι, δοῦλοι ἀπελευθερούμενοι ὑπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ', ὡς μαρτυρεῖται (Αἰθ. ΣΤ', 102), οὐχὶ ἐκ τῶν Βιλώτων, καὶ μετὰ τινα χρόνον τῆς ἀπελευθερώσεως αὐτῶν, τὸ δικαίωμα λαμβάνοντες νὰ οἰκῶσιν «ὄπου ἂν βούλωνται» (Θουκ. II, 34).

Νεοκαισάρεια, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, μεγάλη καὶ ὠραία πρωτεύουσα Πόντου τοῦ Πολεμονιακοῦ, ἐν μεταγενετέροις χρόνοις ἰδρυθεῖσα, δι' ἃ καὶ πρῶτος ὁ Πλίνιος μνημονεύει αὐτῆς (VI, 8, 8). Ἐκεῖ συνήλθεν ἡ ἐκκλησιαστικὴ σύνοδος, τῇ 314 μ. Χ.

Νεοκλειδῆς, ρήτωρ Ἀθηναῖος, κατηγορούμενος ὡς καταχραστής (Ἀριστ. Πλούτ. 665. Ἐκκλ. 255).

Νεοκλῆς, 1) ὁ πατὴρ τοῦ Θεμιστοκλέους. — 2) Υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Ἰπικίου, εἰς Σάμον ἀπελθὼν ὡς ἀποικός, καὶ σχολὴν ἰδρύσας ἐκεῖ (Cic. N. D. I, 20, 72).

Νεόμητις, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ἀπλδ. Α, 237).

Νέον τεύχος, 1) πόλις Αἰολικῇ, εἰς τὴν παραλίαν τῆς Μυσίας κειμένη, κατὰ τὸ βόρειον χεῖλος τοῦ ποταμοῦ Ἰβρου (Ἡρδ. Α, 149). — 2) Θρακικὸν παράλιον φρούριον παρὰ τὴν Χερσονήσον (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ, 5, 8).

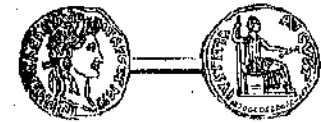
Νεοπτόλεμος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Διηδομείας θυγατρὸς τοῦ Λυκομήδους, βασιλεὺς τῶν Δολόπων ἐν Σκύρῳ (Ὀμ. Ὀδ. Β, 492), καὶ Πύρρος λεγόμενος, «ὁ ξανθὸς», ἀνετράφη ἐν Σκύρῳ ὑπὸ τοῦ Λυκομήδους (Ὀμ. Ἰλ. Τ, 326), καὶ μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν θάνατον, ἐκομίσθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς εἰς τὴν Τρωάδα, διότι ὁ χρησμὸς ἀπεφάνηκε ὅτι ἀνευ αὐτοῦ ἡ πόλις δὲν θὰ ἐκυριεύετο. Διηγεῖται δ' ὁ Ὀδυσσεὺς ἐν τῇ Ἀδῃ εἰς τὸν Ἀχιλλέα (Ὀδ. Α, 508), ὅτι ὁ υἱὸς του διεπρεπε πάντοτε μετὰ τῶν πρώτων καὶ ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἐν ταῖς βουλαῖς, ὅτι πολλοὺς ἐχθροὺς ἐφόνευσεν, ἐν ἄλλοις καὶ τὸν Ἐηλεφθῆν Εὐρύπυλον, καὶ ὅτι ἐν τῇ Δουρείῳ ἴππῳ διεκρίθη ὑπὲρ πάντας ἐπ' ἀνδρείᾳ. Κατὰ Σοφοκλέα (Φιλοκτ.) ἐπέμφοθ' ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ εἰς τὴν Ἀθήνην ἵνα φέρῃ τὸν Φιλοκτῆτην ἢ τὰ βέλη αὐτοῦ εἰς τὸ Ἴλιον. Ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος ἐφόνευσε κατὰ τὸν Βιργίλιον (Αἰ, II, 547) τὸν Πρίαμον εἰς τὴν ἐστίασιν τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου, σφάξας πρῶτον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πολίτην. Ἀστύνακτα, τὸν παῖδα τοῦ Ἑκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, κατεκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ πύργου, καὶ ἐν γένει παρὰ ταῖς μεταγενετέροις ποιηταῖς παρίσταται ὡς ἀγροῖκος, σκληροκάρδιος μαχητῆς. Καὶ τὴν Πολυξένην δ' ἐβυσίασεν εἰς τοῦ πατρὸς του τὸν τάφον (Εὐριπ. Ἰκ. 523). Ἐπὶ τῆς διανομῆς τῶν λαφύρων ἔλαχεν αὐτῷ ἡ Ἀνδρομάχη, ἐξ ἧς ἔσχε τὸν Μολοσσὸν, τὸν Πηλεον, τὸν Πέργαμον καὶ τὸν Ἀμφιάλον. Διάφοροι δ' εἰσὶν αἱ διηγήσεις περὶ τῆς ἐπανόδου του. Καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Γ', 189) ἐπέστρεφεν εὐτυχῶς μετὰ τῶν Μυρμιδόνων εἰς Φθίαν, ἐνθα ὁ Μενέλαος τῷ ἀπεμψεν ὡς σύζυγον τὴν θυγατέρα του Ἑρμιόνην, ἣν τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ ἐν Τρωάδι (Ὀδ. Δ, 5). Κατ' ἄλλους δ' ἦλθεν αὐτὸς ἐκ Σκύρου καὶ ἐνυμφεύθη ἐν Σπάρτῃ. Μεταγενέστεροι, κατ' ἄλλας παραδόσεις ἢ τὰς Ὀμηρικὰς, διατείνονται ὅτι ἐπλανήθη καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του, ἢ ὅτι, μὴ θε-

λήσας νὰ ἐπανελθῇ εἰς Θεσσαλίαν, ἀπῆλθε καὶ ἀποκατέστη εἰς Ἡπειρον, ἐνθα ἔσχεν ἐξ Ἀνδρομάχης τὸν Μολοσσὸν, καὶ κατ' αὐτὸν ἐκλήθη ἡ Μολοσσία ἢ δὲ Λάνασσα, ἔγγονος τοῦ Ἑρακλέους, ἰέρεια ἦν ἤρπασεν ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Δωδώνης, ἔτεκεν αὐτῷ ὀκτώ τέκνα, ἐν οἷς καὶ θυγατέρας, νυμφευθεῖσας γείτονας βασιλεῖς. Ἐἶτα δὲ παρέδωκε τὴν Ἀνδρομάχην καὶ τὴν χώραν τῆς Ἡπείρου εἰς τὸν Ἐλενον, υἱὸν τοῦ Πριάμου, καὶ ἀπῆλθε διὰ ξηρᾶς εἰς Φθίαν, ἐνθα ἀνεκτήσατο τὸν Ὀρόνον ἐν ὁ Ἀκαστος εἶχεν ἀρπάσει ἀπὸ τοῦ πάππου αὐτοῦ, Πηλέως. Μικρὸν δ' ἄρ' οὐ ἐνυμφεύθη τὴν Ἑρμιόνην, λέγεται ἀπελθὼν εἰς Δελφούς, κατὰ τοὺς μὲν δῶρα τῷ θεῷ προσάγων, κατὰ τοὺς δὲ, ἵνα λεηλατήσῃ τὸν ναόν, ἐκδικούμενος κατὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς αἰτίου γενομένου τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του, καὶ ἐσφάγη εἰς τὸν βωμὸν, κατὰ τινὰς διαταγῆς τῆς Πυθίας, κατ' ἄλλους ἐνεργεῖα τοῦ Ὀρέστου, ᾧ εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν Ἑρμιόνην, ἢ ἐρίζων περὶ τοῦ κρέατος τῶν ἱερῶν, ὑπὸ τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ, ἢ ὑπὸ τοῦ Μαχαιρέως. Καὶ ὁ φόνος αὐτὸς ἐθεωρήθη ὡς ἡ ἀνταπόδοσις τῆς ἀσεβοῦς αὐτοῦ πράξεως, φονεύσαντος τὸν Πρίαμον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἑρκείου θεοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἐτάφη ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ ναοῦ ἔπειτα δ' ἐκνήδευσε ὁ Μενέλαος τὰ ὄστα του ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ. Οἱ Δεῖφοι ἀπέδιδον αὐτῷ ἤρωας τιμὰς καὶ ἐτησίας Ουσίας, διότι, προστατεύον αὐτοὺς τὸ πνεῦμά του ἀντετάχθη ταῖς ἐπιδραμοῦσι Γαλάταις. — 2) Βασιλεὺς ἐν Ἡπείρῳ, τὴν θέσιν τοῦ Πύρρου καταλαβὼν ὅτε οὗτος ἐξεβλήθη ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου τῇ 301 π. Χ. Πιθανὸς ἦν υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξ Ἡπείρου, τοῦ τῇ 326 ἐν Ἰταλίᾳ φονευθέντος, διότι καὶ τούτου ὁ πατὴρ ἐλέγετο Νεοπτόλεμος. Ὅτε δ' ὁ Πύρρος ἐπανῆλθε, βοηθεῖα Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ὁ Νεοπτόλεμος συνεμάχησε μετ' αὐτοῦ (τῇ 296), διότι ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του ἐμισεῖτο καὶ εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ διὰ τὴν σκληρότητά του ἄλλ' οὐχ ἤττον ἐπεβουλεύθη τὴν ζωὴν τοῦ

Πύρρου, καὶ οὗτος, προλαβὼν αὐτὸν, τὸν ἐφόνευσε (Πλούτ. Πύρρ. Δ, 1). — 3) Ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύντου, ἔφυγε, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου, εἰς δὴ καὶ αὐτὸς συνέπραξεν, εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἐφονεύθη ἀντιταχθεὶς ἐν Ἀλικαρνασσῶ κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἀρρ. Δ, 20).

Νεόφρων, Σικυώνιος, τραγικὸς ποιητῆς, γράφας 120 δράματα, ὧν ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα διεσώθησαν. Ὑπάρχει δὲ παράδοσις, οὐχὶ λίαν πιθανή, ὅτι τοῦ Εὐριπίδου ἡ Μήδεια ἐστὶν ἀπομίμησις ἡμιονύμου δράματος αὐτοῦ.

Νερούσιος, Μ. Κ., ἐκ τῆς Οὐμβρικῆς, γεννηθεὶς τῇ 32 μ. Χ., μετέβη λίαν νέος εἰς Ῥώμην, καὶ ὑπὸ τοῦ Νέρωνος εὐνοηθεὶς, ἀνήλθε πολλὰ εἰς τὴν ὑπατικὴν ἐξουσίαν. Κατὰ τοῦ Δομιτιανοῦ ἐρριψοκινδύνευσε, διότι μάντις προείπεν ὅτι ἐμελλε νὰ καταλάβῃ τὸν αὐτοκρατορικὸν Ὀρόνον, ὅπερ καὶ ἐπληθύευσεν μετὰ τοῦ Δομιτιανοῦ τὴν δολοφονίαν, τῇ 96 μ. Χ. Ἠγαπήθη δὲ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ πολλὰς αὐτῷ ὀφειλομένας νομοθετικὰς διατά-

Νόμισμα Νερούσιου.

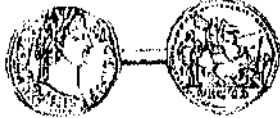
ξεις, καὶ ἰδίως διὰ τὴν ἐλάφρυνσιν πολλῶν φόρων οἵτινες τοὺς ἐπίσκοπον. Ἀλλὰ φιλάσθενος ὦν, καὶ ἐξ ἠπιότητος τοῦ χαρακτῆρός του εἰς πολλὰς δυσχερεῖας προσκρούων, υἰοθέτησε τὸν Γράϊανόν, καὶ τὸν κατέστησε συνάρχοντα. Μικρὸν δὲ μετὰ ταῦτα ἀπέθανε, τῇ 27 Ἰανουαρίου τοῦ 98 μ. Χ., οὐδὲ δύο ἄλλα ἔτη βασιλεύσας (Δ. Κάσο. ΣΗ, 1).

Νερούσιος, μάχιμος φυλὴ τῶν Βέλγων ἐν Γαλλίᾳ, δυτικῶς τῶν Μεναπίων οἰκοῦσα, ἀπὸ τῆς παραλίας, μέχρι τοῦ Ἀρδουένου δάσους πρὸς νότον, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὸ Βάγακον (Πλούτ. Καίσο. Κ. — Cms. B. G. II, 4, 15, V, 39, 42, 51, VI, 2). Ἦσαν περὶπου 50,000 μαχηταί μετὰ μακρὸν δὲ

και πεισματώδη πόλεμον, κατεστράφησαν έντε-
λώς υπό του Καίσαρος (Στρώ. Δ, 191. —
Πλούτ. Καίσ. Κ).

Νέρων (Τιβ. Κλαύδ.), υίος του Γ'ν.
Δομιτίου Αινοδάρτου και της 'Αγριππίνης,
ξυγόνος του Γερμανικού, γεννηθείς τῆ 15
Δεκ., 37 μ. Χ. έν 'Αντίο. Μείνας όρφανός
πατήρ, βρέφος έτι περιήλθεν εἰς χείρας άνα-
ξίων παιδαγωγών, μέχρις ού ή μήτηρ του έ-
νυμφεύθη, τῆ 49 μ. Χ. τον αυτοκράτορα
Κλαύδιον, όστις υιοθετήσας αυτόν, τον ανεβί-
θασε βαθμηδόν εἰς τās ύψίστας άξίας (Suet.
Ner. V, 6.—Tac. Ann. XI, 12. XII, 58) και
τον ένυμφευσε μετά της ίδιας θυγατήρς 'Ο-
κταβίας. 'Ο λαός, άναγνωρίζων έν αὐτῷ τον
μέλλοντα ήγεμόνα του, τῆ επιδοψίλευσε δείγ-
ματα της αγάπης του, εἰς δ οὐκ έλίγον αυνε-
τέλουν και αι άγορεύσεις του Νέρωνος έν τῆ
Γερουσίᾳ, και αι προσπάθειαι της μητρός του.
'Ότε δέ, τῆ 54, έθανατώθη ό Κλαύδιος,
κατέλαβε τον θρόνον ό Νέρων, βοηθεία των
Πραιτωριανών, και άνεγνωρίσθη υπό της γε-
ρουσίας. Κατά τον πρώτον χρόνον της έξου-
σίας του, συμβούλους έχων παρ' έαυτῆ τον
σοφόν διδάσκαλόν του Σενέκαν και τον Βούρ-
ρον, οἵτινες παρεκάλουν την άμεσον έπι' αυ-
του έπιρροήν της φιλάρχου μητρός του, πολ-
λὰς άξιολόγους έφήρμωσε διατάξεις (Tac.
Ann. XIII, 12.—Suet. Ner. X), δούς δείγμα-
τα πρώου χαρακτήρος και άριστων διαθέσεων.
'Αλλά παραπεισθείς υπό των άπειλών της
μητρός του, ήτις έδυσανασχέται διότι παρεω-
ράτο, έθανάτωσε, τῆ 55, τον νετόν άδελφόν
του Βρετανικόν (Tac. αὐτ. 15). 'Έκτοτε
υπερίσχυσε και ανεφάνη και αὐτοῦ ή άγρία
φύσις, και ή τάσις αὐτοῦ πρὸς πᾶσαν έκδιαιτη-
σιν, ώστε τās νύκτας διέτρεχε τās όδοῦς εἰς
αἰσχράς άσωτίας, ένετρόφα εἰς θέατρα, και υπό
της έταίρης Ποππίας Σαβίνης πεισθείς, έθανά-
νωσε και την μητέρα του, τῆ 59 (Tac. Ann.
XIV, 8.—Suet. Ner. XXXIV, 39). 'Ότε δ' εκ-
Νεαπόλεως έπανήλθε τότε εἰς Ρώμην φο-
βούμενος την έντύπωσιν ήν τὸ κακούργημα ή-

θελε προξενήσει εἰς τον λαόν, τὸ δουλοπρέ-
πες πλήθος τον έδέχθη μετ' άλλαλαγμῶν.
'Έκτοτε δ' άρόπως και άμερίμνως παρεδῶθη
εἰς πάσας τās αἰσχράς κλίσεις του, και έπε-
ζήτει του λαοῦ τās έπευφημίας, νῦν μὲν εἰς
άρματοδρομίας, νῦν δ' ως υποκριτής εἰς τὰ
θέατρα, και άλλοτε ανεγίνωσκεν ή έψαλλεν
εἰς κοινόν έπήκοον τās ίδίαις αὐτοῦ ποιήσεις,
ών και πολλαί κατ' όνομα μνημονεύονται
(Tac. Ann. XIII, 3. XV, 34.—Suet. Ner. XXI,
—Senec. Quest. nat. I, 15). Παρεκίνει δέ
και έπισήμους άνδρας και γυναίκας 'αναβαι-
νωσι και αὐτοί εἰς την σκηνήν (Tac. An. XV,
33.—Suet. Ner. XI, 25), και ως άοιδός έπε-
ζήτησε και έλαβε τὸ βραβεῖον παρὰ του λαοῦ
(Tac. Ann. XVI, 4, 16) την Ρώμην όμως

Νόμισμα Νέρωνος.

έκάμησε διά λαμπρῶν οικοδομῶν. Μετά
του Βούρρου τον θάνατον ήλαττώθη έπι
μᾶλλον και μᾶλλον του Μενέκα ή έπιρροή,
και ό Νέρων, άποβαλὼν την σύζυγόν του 'Ο-
κταβίαν, ένυμφεύθη την έπι κακοηθείᾳ διαβόη-
ταν Σαβίναν. 'Επεχείρησε δέ πόλεμον κατά
της 'Αρμενίας, όστις άδόξως δι' αὐτόν απέ-
ληξε, και εἶτα έπεδῶθη δλως εἰς τās τρωράς
και τὰ τοῖν μονομάχων θεάματα. 'Εν τῆ παρα-
φορᾷ δέ των ευωχιών του, ένέβαλέ ποτε πῦρ
εἰς την Ρώμην, και ίνα άποστρέψῃ άφ' έαυ-
του την όργήν του λαοῦ, προσήψε τὸ έγγλη-
μα εἰς τοὺς χριστιανούς (Tac. Ann. XIV, 60.
XV, 18. 38. 44.—Suet. Ner. XX, 38), καὶ
ών φοβερὰ τότε ήρξαστο καταδρομή. 'Επί τῆ
ανάκαλύψει της συνωμοσίας του Ηίωνος,
κατεδίκασεν εἰς θάνατον τοὺς εὐγενεστέρους
άνδρας της Ρώμης, έν άλλοις τον ποιητήν
Λευκάνον, και τον ίδιον διδάσκαλόν του Σε-
νέκαν (Tac. Ann. XV, 48-74. — Suet. Ner.
XXXVI), και έξηκολούθησε τās άρότητας
αὐτοῦ και κατά τὰ έπόμεια έτη (Tac. XVI,

21). Αἱ συνωμοσίαι ήρξαστο πολλαπλασιαζό-
μαι, άλλ' ό Νέρων διέμενεν άφροντις πάν-
τοτε και εἰς τās ήδονάς παραδεδομένος. Μετά
τον θάνατον της Σαβίνης ένυμφεύθη την Μεσ-
σαλλίαν, και έδαπάνη μεγίστας ποσότητας εἰς
έορτάς και εἰς τέρψεις. Μετέθη δέ και εἰς
την 'Ελλάδα, και πορέστη και εκεί δημοσίᾳ
ως υποκριτής (Suet. Ner. XXII), 'Αφ' οὗ δ'
έπέβαλεν εἰς τοὺς 'Ελληνας βαρυτάτους φό-
ρους, συνεκάλεσεν εἶτα αὐτοὺς εἰς την έορτήν
των 'Ισθμίων, και τῆ πρὸ τες σάρων Κα-
λῆ νδων Δεκεμβρίων, προσεφώνησεν
αὐτοὺς ως έπεται: α' Απροσδόκητον υμῶν, άν-
δρες 'Ελληνες, δωρεάν, εἰ και μηδέν παρὰ
της έμης μεγαλοφροσύνης ανέλπιστον, χαρί-
ζομαι, τσαύτην όσην οὐκ έχωρήσατε αἰτεί-
σθαι. Πάντες οἱ την 'Αχαίαν και την έως νῦν
Πελοπόννησον κατοικοῦντες 'Ελληνες λά-
βετε' έλευθερίαν, άνεισφορίαν, ήν οὐδ' έν τοῖς
εὐτυχεστάτοις υμῶν πάντως χρόνοις έσχετε, ή
γάρ άλλοτριούς ή άλλήλους έδουλεύσατε. 'Εθε
μὲν οὖν άμαζούσης της 'Ελλάδος παρευχό-
μην ταύτην την δωρεάν, ίνα μου πλειόνας άπο-
λαύσι της χάριτος, δι' δ και μέφομαι τον
αἰῶνα, προδαπανήσαντά μου τὸ μέγεθος της
χάριτος. Και νῦν δέ οὗ δι' έλεον υμᾶς, άλλὰ
δι' εὐνοίαν ευεργετώ. 'Αμείβομαι δέ τοὺς θεοὺς
υμῶν ών και διά γῆς και διά θαλάττης αεί-
μου προνοουμένων πεπειράμαι, ότι μοι τηλι-
καῦτα ευεργετῶν παρέσχον. Ηθελαι μὲν γάρ
και άλλας ήλευθέρωσαν ήγεμόνες, (Νέρων δέ
πρώτος;) έπαρχίαν». (έπιγρ. νεωστὶ ευρε-
θεῖσα έν εκκλ. άγ. Γεωργίου, έπι του όρους
Πιπῆου της Βοιωτίας). Οἱ δ' 'Ελληνες τῆ
άνηγειραν άνδριάντας, και έν ταπεινῆ κολα-
κείᾳ έν έπιγραφαῖς (αὐτ.) τον ώνόμαζον »'Η-
λιον επιλάμψαντα τοῖς 'Ελλησι», «Δία έλευ-
θερίων», κτλ. 'Επί της έπιστροφῆς του δέ εἰς
'Ιταλίαν, γενική ήν καθ' όπαν τὸ κράτος ή
δυσσρέσκεια, αι έπαρχίαι έπανέστησαν, και ό
Γάλλος, αυτοκράτωρ άναγορευθείς, προσέθη
κατά της Ρώμης. 'Ο δέ Νέρων, οὐδεμίαν
βλέπων σωτηρίας έλπίδα, ήτοικτόνησε τῆ 68.

'Ανεφάνησαν δέ πολλοί ψευδονέρωνες, έπι
μακρόν διατηρήσαντες την πίστιν ότι δέν ά-
πέθανε (Πλούτ. Γαλλ. Β. — Suet. Ner. XL),
'Αλλ' ή άρά των λαών παρηκολούθησε τὸ ό-
νομα και την μνήμην του.

Νέσσος, ιδ. Ηρακλής.

Νέσσων, υίος του Θεταλου (Στρώ.).

Νεσσωνίς, ιδ. Θεσσαλία.

Νέστος ή Νέσσος, ποταμός τās πη-
γὰς έχων έπι του όρους Ροδόπης έν Θράκη
(Θουκ. Β, 96), ήν, από των χρόνων του Φι-
λιππου, τὸ νότιον όριον της Μακεδονίας, εἰς
την θαλάσσαν εκβάλλων άπέναντι της νήσου
Θάσου (ν. Μίστα) ('Ηρδ. Ζ, 409. — Στρώ.
Ζ, 323. 331).

Νέστωρ, υίος του Νηλέως και της
Χλωρίδος ('Ομ. 'Οδ. Α, 281), ήγεμῶν της
Μεσσηνιακής ή της Τριφυλικής Πύλου.
Συνώρρευ δέ τὸ κράτος αὐτοῦ άφ' ενός μετά της
Λακωνίας, άφ' έτέρου μετά της 'Ηλιδος κατά
τον 'Αλφειόν, όπου οἱ 'Επειοί έγειννιάζον.
'Εκ της γυναίκος του Βυρούδικης ή 'Αναξι-
θίας έσχε θυγατέρας την Πεισιδάκην και την
Πολυκάστην, και υίους τον Περσέα, τον Στρά-
τιον, τον 'Αγητον, τον 'Εχεφρονα, τον Πει-
σίστρατον, τον Αντίλοχον και τον Θρασυμέ-
δην ('Ομ. 'Οδ. Γ, 413. 451. 464). 'Ότε ό
'Ηρακλής έφόνευσέ τοὺς υίους του Νηλέως,
ό Νέστωρ άπην παρὰ τοῖς Γερηνίοις, δι' δ
και δέν έφονεύθη ('Ομ. 'Ιλ. Α, 692). 'Ότε
ήν έτι νέος, έπολέμησε νικηφόρος κατά των
'Επειών (ιδ. Νηλεὺς), και κατά των 'Αρ-
κάδων ('Ιλ. Δ, 319. Η, 133). Συνεπολέ-
μησε δέ και μετά των Δακίθων κατά των
Κενταύρων ('Ιλ. Α, 260), και μετέσχε της
θήρας του Καλυδωνίου κάπρου και του πλοῦ
των 'Αργοναυτῶν. Γέρων δέ, ότε ήδη ήρχεν
έπι της τρίτης γενεᾶς ('Ιλ. Α, 25. 'Οδ. Γ,
245), εξέπλευσε μετά 50 πλοίων εἰς την
Τρωάδα ('Ιλ. Β, 591), άφ' οὗ μετά του 'Ο-
δυσσεύς, παρεκίνησε τον 'Αχιλλέα και τον
Ηιάτροκλον νά μετάσχουσι της έκστρατείας
('Ιλ. Α, 767). Πρὸ της Τροίας διακρίνεται ό

γέρων μεταξύ τῶν ἡρώων ἐπὶ συνέσει καὶ δικαιοσύνῃ ('Ὀδ. Γ, 244), «τοῦ καὶ ἀπὸ γλώττης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδῆ» ('Ἰλ. Α, 238)· συγχρόνως ὁμοίως διακρίνεται καὶ ὡς ἐμπειροπόλεμος καὶ ἀνδρείος ('Ἰλ. Α, 553). Τοῖς νεωτέροις διηγεῖται τὰ τῶν ἀρχαιοτέρων ἡρωϊκῶν χρόνων, καὶ μεταδίδει ἐκ τοῦ πλοῦτου τῶν γνώσεων καὶ τῆς πείρας τοῦ πάντας δ' ἀκροῶνται προθύμως αὐτοῦ καὶ ὠφελοῦνται ἐκ τῶν φρονιμῶν του συμβουλῶν καὶ τιμῶσιν αὐτόν. Ἔτσον ἐνθουσιωδῶς περιγράφει ὁ Ὅμηρος τὸν γέροντα τῆς Πύλου καὶ ὡς εἰρωστον ἀρκατηλάτην, καὶ ὡς ἐμπειρον ῥήτορα, καὶ ὡς μὴ ἀμβλὺν πρὸς τὰς ἀπολαύσεις τῆς οἰνοποσίας ('Ἰλ. Α, 632. Ξ, 1), ὥστε ὑπέθεσάν τινες ὅτι Πύλιος ἦν καὶ ὁ Ὅμηρος. Μετὰ τῆς Τρωάδος τὴν ἄλωσιν ἐπέστρεψεν εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα του ('Ὀδ. Γ, 165), ἐνθα ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐξηκολούθησε ζῶν ἐν βασιλῆ γῆρα, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν ἐμπειρῶν υἱῶν του ('Ὀδ. Δ, 209), ὡς εἶβεν αὐτόν ὁ Τηλέμαχος ὅτε τὸν ἐπεσκέφθη ('Ὀδ. Γ, 68). Ἐν Πύλῳ τῇ Μεσσηνιακῇ ἐδείχθη εἰς τὸν Παισάνην ὁ οἶκος του (Παισ. Δ, 3, 4, 36, 2.). Ἐπίκοινας αὐτοῦ ὑπῆρχον ἐν Μεσσηνίῃ καὶ ἐν Δελφοῖς, ἔργα τοῦ Πολυγνώτου.

Νευροβάται, σχοινοβάται, συνήθως δούλοι, τῶν σχοινοβατῶν κατὰ τοῦτο διαφέροντες, ὅτι ἔβαινον ἐπὶ λεπτοτάτου σχοινοῦ ἐν εἶδει χορδῆς (Sual. Nar. XI. Gallb. VI).

Νευροί, λαὸς τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, καταγωγῆς οὐχὶ σκυθικῆς ('Ἡρδ. Δ, 17, 105), ἐγκαταστάς μίαν πρὸς τοῦ Δαρείου γενεάν εἰς τὴν χώραν τῶν Βουδίνων (τὴν νῦν Γαλικίαν καὶ Λοδομηρίαν). Ἐφημιζοντο ὡς μάγοι, καὶ ἐπιστεύετο ὅτι ἠδύναντο νὰ μεταμορφῶνται εἰς λύκους ('Ἡρδ. Δ, 105).

Νευροσπάστειν, πλαγγῶν, ἧς τὰ μέλη ἐκινῶντο διὰ κλιστῶν. Ἐὶ εἶδος τοῦτο ἦν γνωστὸν ἤδη ταῖς Αἰγυπτίαις ('Ἡρδ. Β, 7, 82), καὶ ἐν Ἑλλάδι ὑπῆρχον οἱ περιάγοντες καὶ ἐπὶ πληρωμῇ δεικνύοντες τὰ παίγνια

ταῦτα (Ξενφ. Συμπ. Δ, 55. — Horat. Sat. II, 7, 82).

Νευρώδη ὄρη, ἡ ἐξ Α πρὸς Δ ἐξαικολούθησις τῶν Ἀπεννίνων διὰ πάσης τῆς νήσου Σικελίας. Ἡ Αἶτνα δὲ συνεχεται μετ' αὐτῶν· μία δὲ κορυφὴ των εἰς Ἀνατολάς, κατὰ τὴν Μεσσηνίαν, ἐστὶ τὸ Ποσειδώνιον ὄρος (Narpius mons), καὶ μία πρὸς δυσμὰς, ὁ Κράτας (Στρβ. ΣΤ, 237).

Νεφαλλίων, υἱὸς Μίνως καὶ Παρίας, κυριεύσας τὴν Πάρον, καὶ φονεύσας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ('Ἀπλδ. Γ, 1, 2).

Νεφέλη, ἴδ. Ἀθάμας.

Νεφελοκοκκυγία, ἡ πόλις ἦν αἱ Ὀρνίθες τοῦ Ἀριστοφάνους ἐπιχειροῦσι νὰ κτίσωσιν εἰς τὸν ἄερα.

Νεωδομία, ἴδ. Νάος.

Νεωκόρος, κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν, κότεν ναὸν κασμῶν καὶ σαυῶν ('Ἔτυμ. Μ. — Πούγ. Σουίδ. ἐν λ.), ἐκατέρου φύλου. Καίτοι δὲ κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν τῶν ναῶν ἀνήκοντες οἱ νεωκόροι, λέγονται ὁμοίως ἐνίοτε ἱερεῖς καὶ ἱέρειαι, καὶ ἀπαντῶνται καὶ θυσίας τελοῦντες, καὶ ὑπεραυτοῦντες ὡς τῶν ναῶν ξαναγοί. Ἐν μεταγενετέροις δὲ χρόνοις ἀπεδόθη τὸ ὄνομα καὶ εἰς τοὺς ἀνωτέρους ἐπιτρόπους καὶ ἐπιστάτας τῶν ναῶν καὶ τῶν ἱερῶν θεσφαυῶν (Πλούτ. Νόμ. ΣΤ, 759. — Ξενφ. Ἀνάβ. Β, 2, 6) ἐπὶ τῆς παρακμῆς δὲ, κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ρωμαίων αυτοκρατορῶν, ἰδίως ἀπὸ Ἀδριανοῦ καὶ τῶν Ἀντωνίνων, ἔλατο πόλις, Ἀσιαναὶ μάλιστα, ἐλάμβανον ὡς ἰδιαιτέραν τιμῆν, ἐγκαυχόμενοι, τὴν τίτλον νεωκόρου, ὡς ἐκ τῶν ναῶν εὖς ἀνήγειρον εἰς τοὺς αυτοκράτορας, καὶ παλλάκις ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἐπὶ νομισμάτων ἀπαντῶνται οὗτοι τιτοφορούμενοι. Ἡ εἰκὼν ἐξ ἀναγλύφου ἑλληνικοῦ ληφθεῖσα, παρίστη νεωκόρον τῶν Δελφῶν,

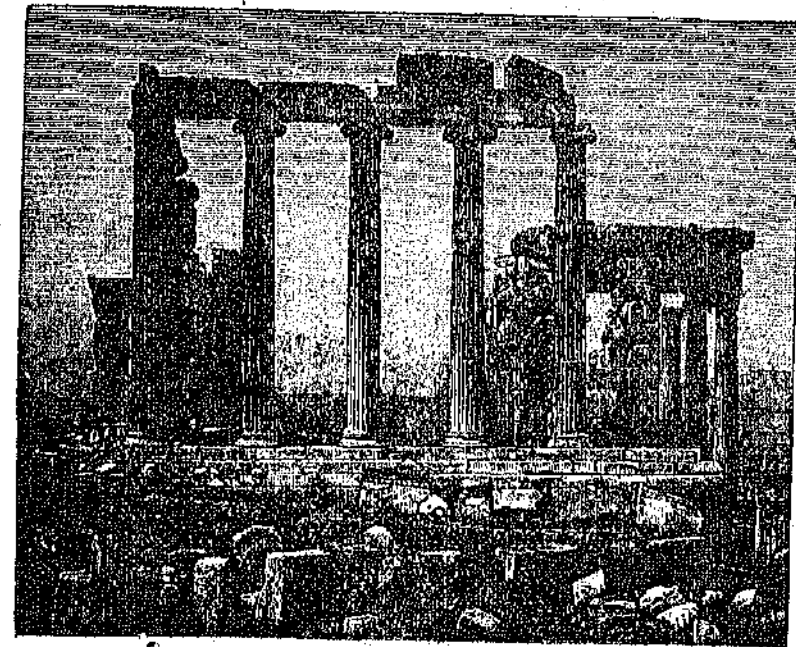
διότι ἔχει εἰς τὴν χεῖρα ράβδον λήγουσαν εἰς τὰ ῥαῦθρον δάφνης, κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Εὐριπίδου ('Ἰων, 80—150).

Νέων, ἀρχαία πόλις τῆς Φωκίδος, κατὰ τοὺς ἀνατολικούς πρόποδας τοῦ μετὰ τοῦ Παρνασσῶ συνεχομένου ἔρους Ἰθωρέας, κατεστράφη ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου ('Ἡρδ. Η, 32), καὶ ἀνηκοδομήθη ἔπειτα, οὐχὶ ἐντελῶς εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰθωρέας, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου ἐκ δευτέρου καταστραφεῖσα. Ὁ Πλούταρχος ὁμοίως τὴν λέγει ἔτι «φρούριον» (Β. Σύλλ. ΙΕ). Οὐκ ὀλίγα ἐρείπια αὐτῆς σώζονται εἰς τὴν θέσιν Βελίτσαν.

Νεώριον, τὸ μέρος ἐνθα ἐνυπηγοῦντο τὰ πολεμικὰ πλοῖα, καὶ ἐφυλάττοντο τὰ σκευῆ αὐτῶν. Ἐν Ἀθήναις ἦτο ἐντὸς τοῦ Πειραιῶς ὑπὲρ τὸν λιμένα Κάνθαρον, ὅπου νῦν ἐστὶ τὸ κατάστημα τοῦ τελωνείου, κατ' ἐπιγραφὰς ἐκεῖ εὐρεθείσας.

λάττηται ἀνὰ μία τρίτηρος. Ἐν Ἀθήναις ὁ λιμὴν Κάνθαρος εἶχεν 94 νεωσκότους, ἡ Ζέα 196 καὶ ἡ Μουνυχία 82 ('Ἐπιγραφὴ ἐν Βασιλῆ, Seewesen d. Athener).

Νηῶ, Νηῶ, Νηῶ, αἰγυπτιακῆ, θεότης, κυρίως ἐν Σαῖδι λατρευομένη. Τὰ σύμβολα αὐτῆς ἦσαν γύψ καὶ κάρναρος, δηλοῦντα ὅτι ἡ θεὰ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀνδρογυνή. Τὸ ἀγάλμα αὐτῆς ἔφερον ὡς ἐπιγραφὴν: «Ἐγὼ εἰμὶ πᾶν ὅ,τι ἦν, ἐστὶ καὶ ἔσται. Οὐδεὶς θνητὸς ἠνώγε ποτε τὸ ἔνδυμά μου» (Πλούτ. Ἰσ. 9). Ὁ Ἡρόδοτος περιγράφει (Β, 175) τὸν ἐν Σαῖδι ναὸν αὐτῆς, ἐν ᾧ ὑπῆρχον οἱ τάφοι τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῶν ἐν τοῦ Φθῶ καταγομένων βασιλέων (Β, 169, 170). Τὰ ἀγάλματα αὐτῆς εἶχον κεραλὴν ἀνθρώπου ἢ γυπὸς ἢ λέοντος. Ἐν πάσῃ τῇ Αἰγύπτῳ ἐτελεῖτο αὐτῇ λυχνοαῖα, καθ' ἣν διὰ πάσης τῆς νυκτὸς ἐκαίοντο περὶ τοὺς οἶκους λύχνοι πλήρεις ἐλαίου καὶ ἄλατος ('Ἡρδ. Β, 62) ὥστε φαίνεται ὅτι

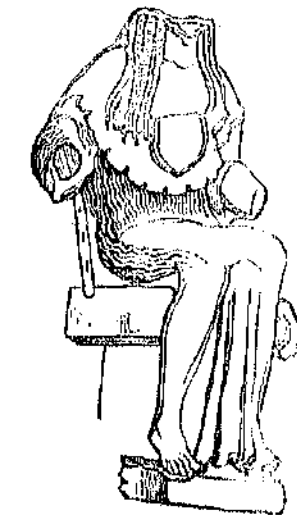

Νεώσοικοι, θέσεις εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν στρατιωτικῶν λιμένων, κατασκευασμέναι οὕτως ὥστε εἰς ἐλάχιστην νὰ ἀνέλκηται καὶ φω-

τὴ λατρεία αὐτῆς εἶχε τι τὸ κοινὸν μετὰ τοῦ φωτός καὶ τοῦ πυρός· ἀλλ' ἄλλοι ἄλλως αὐτῇ δίδουσι ἐξηγήσεις, καὶ τινες, κατὰ τὴν

προμηνημονευθεῖσαν ἐπιγραφὴν, θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς τὴν πλάττουσαν δύναμιν τῆς φύσεως, ὡς τὴν βίαν καὶ πηγὴν τοῦ παντός. Ἡ θεότης αὐτῆ ὑποτίθεται ἢ αὐτὴ οὖσα τῇ Ἀθηνᾷ, ἐξελληνισθέντος οὕτω τοῦ ὀνόματος ἔτε ἢ λατρεῖα αὐτῆς μετεδόθη καὶ εἰς τὴν Ἰηλιάδα, καὶ ἰδίως εἰς Ἀθήνας. Τῶν ὄντων τὸ πρῶτον ἐν Ἀθήναις λατρευόμενον ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἦν ξόανον (ξόλιον), ἐλέγγοτο διοπετέες (οὐρανόθεν καταπεσον), βεβαίως ἐκ ξένης καταγωγῆς καὶ ξενικοῦ γλυπτικοῦ χαρακτήρος, ὡς ἀποδεικνύουσι καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ γλύπτου Ἐνδοίου ἔπειτα γενόμενον αὐτοῦ λιθίνον ἀντίγραφον καὶ αἱ σωζόμενα τούτου ἀντιγραφαί. Καὶ ὁ ναὸς δ' εἰς ἐν τὸ ἄγαλμα τοῦτο κατετίθη, ὁ ἀρχαῖος τῆς Ἰσολιάδος, εἶχε καὶ αὐτὸς σχῆμα καὶ διάταξιν ἀρχιτεκτονικῆν, παρεμφερῆ τοῖς αἰγυπτιακοῖς, ὡς δακνύει καὶ τὸ διαδεχόμενον αὐτὸν Ἐρξουσιον ἐν τῆσδε τῶν Καρυατίδων καὶ τῇ πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν μέγαλοπρεπεῖ αὐτοῦ προπόλιν.

Νηεῖον, ὄρος τῆς Ἰθάκης, παρέκτατος πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ὄρους Νηεῖτου (Ὀμ. Ὀδ. Α, 186.—Στρβ.).

Νηεῖτος, μία τῶν ἐπτὰ πυλῶν τῶν Θηβῶν πρὸς δυσμᾶς (Εὐρπ. Φοίν. 1103).

Νηλεὺς, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς, θυγατρός τοῦ Σαλμωνέως, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Πελοῦ (Ὀμ. Ὀδ. Α, 235). Ἡ Τυρίς ἐκθείσα τὰ δύο τέκνα τῆς, ἐνυμφεῖτο τὸν Κρηθεῖα, βασιλεῖα τῆς Ἰωλκοῦ. Ἐκείνη δ' ἐυρόντιες ἀνέλαβον καὶ ἀνέθρεψαν ἰκποφοροὶ. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Κρηθεῖως ἤρισαν αἱ δύο ἀ-

δελφοὶ περὶ τῆς διαδοχῆς, καὶ ὁ Νηλεὺς τότε, μετὰ τοῦ Μελάμπους, τοῦ Βόαντος, καὶ τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν, Φθιωτῶν καὶ Αἰολέων, μετέβη εἰς Μεσσηνίαν, ἐνθα ὁ θεὸς τοῦ Ἀμφεῦς τῷ ἔδωκε τὴν Πύλον. Ἐκεῖ δ' ἐνυμφεῖτο Χλωρίδα, τὴν θυγατέρα Ἀμφίωνος, τοῦ ἐκ τοῦ Μινυεῖου Ὀρχομενοῦ. ἢ ἐκ Θηβῶν, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς δώδεκα υἱούς, ἐξ ὧν ἦσαν καὶ ὁ Νέστωρ, ὁ Χρῶμιος καὶ ὁ Περιφύλακτος, καὶ θυγατὴρ ἡ Πηρώ (Ὀμ. Ὀδ. Α, 282. Ἰλ. Α, 692), ἢ νυμφευθεῖσα τὸν Βίαντα (Ἰδ. Μελάμπους). Εἰς τὸν Ἡρακλέα, ἐλλόντα ποτὲ καὶ ζητήσαντα παρὰ τοῦ Νηλεῖως γὰρ τὸν καθάρη διὰ τὸν φόνον τοῦ Ἰφίτου, ἠρνήθη οὗτος, διότι ἦν φίλος Εὐρύτου, τοῦ πατρὸς τοῦ Ἰφίτου. Διὰ τούτο ἐπέηλθε μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τῆς Πύλου, καὶ ἐθανάτωσε τοὺς υἱούς τοῦ Νηλεῖως, ἐξαιρέσει τοῦ Νέστωρος, ἀπόντος. Ἐκ τῆς ἡττῆς δὲ ταύτης ἐξασθενήσας, πολλὰ κέστη ὁ Νηλεὺς ὑπὸ τῶν Ἐπειῶν καὶ τοῦ βοιωτῆος αὐτῶν. Ἐν ἄλλοις τῷ ἀφῆρεσεν ὁ Αἰγυπῆος τέθριππον, ὃ εἶχε πέμψει οὗτος εἰς Ἠλιδα πρὸς ἀρματοδρομίαν, ἐξ οὗ ὀρμηθεῖς, ἤρπασεν ὁ Νέστωρ ποῖμνα τῶν Ἐπειῶν. Εἰσηλάσαν τούτου ἐνεκά αὐτοὶ εἰς τὴν Πύλον, καὶ ἐπολιόρησαν τὴν Θρυέσσαν ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, ἀλλ' ἐνίκηθησαν ὑπὸ τοῦ Νέστωρος (Ὀμ. Ἰλ. Α, 670). Κατὰ Πausανίαν (18, 8, 1. Η, 2, 2), ἀνεπέσθη ὁ Νηλεὺς τοῦς Ὀλυμπιακοῦς ἀγῶνας, καὶ ἀπέθανεν ἐν Κορίνθῳ, ταφῆς εἰς τὸν Ἰσθμόν. Καὶ ἄλλους ἐθανάτωθη μετὰ τῶν υἱῶν του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. — 2) Νηλεὺς, ἢ Νηλεὺς, υἱὸς τοῦ Κέδρου, τοῦ τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ἀπέγονος τοῦ πρώτου Νηλεῖως, διότι οἱ Νηλεῖδες, ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐκ Μεσσηνίας ἐκλήθησαν, μετῴκησαν εἰς πλείστοι εἰς Ἀθήνας. Ἐκδιωχθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μέδοντος, μετέβη εἰς Ἰωνίαν, καὶ ἐκεῖ ἔδρυσεν τὴν Μίλητον καὶ ἄλλας πόλεις (Πaus. Ζ, 2.—Στρβ.). — 3) Φιλέσσορος περιπατητικὸς υἱὸς Κορίσκου, ἐκ

Σκήμηδος, μαθητῆς Ἀριστοτέλους, εἰς δὲ ὁ Θεόφραστος ἐκληροδότησε πάντα του τὰ βιβλία. Πρῶτος δούς τοῖς Πτολεμαίοις συμβουλάς περὶ συστάσεως βιβλιοθήκης (Διογ. Λαέρτ. Β, 20.—Στρβ.—4) Ποταμὸς τῆς Εὐβοίας, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι καλλίστα μέλαν τὸ ἐμριον τῶν εἰς αὐτὸν λουομένων προβάτων (Στρβ.).

Νηλεῖα, πόλις Θεσσαλικῆ ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου (Στρβ.).

Νηλεῖα, μία τῶν Δαναίδων (Ἀπλδ.).

Νημερτεῖς, θυγατὴρ Νηρέως καὶ Δωριδῆος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 46.—Ἡσδ. Θεογ. 262).

Νημερτεῖς, ἀγέρον ἄλιος (θαλάσσιος θεός) (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 141), καὶ Ἡσιόδου (Θεογ. 233), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γαίας, ἐκ τῆς Δωριδῆος πατρὸς τῶν Νηρηίδων, μεθ' ὧν ἦν ἢ προσωποποιήσις τῆς εὐαρέστου ἀπόψεως τῆς θαλάσσης. Ἦν δὲ κυρίως θεὸς ἐν τῇ Μεσογείῳ, ἐνθα εἶχε καὶ τὴν κατοικίαν του. Ὡς δὲ πολλοὶ ἄλλοι θαλάσσιοι θεοὶ, εἶχε καὶ αὐτὸς τὸ μαντικὸν δῶρον, (Μοι. Οἰ. Ι, 15), καὶ ἀνελάμβανε κατὰ Ὀελησιν διαφόρους μορφάς. Οὕτως ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους μύθοις ἐμφανίζεται ὡς Πρωτεύς ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα, ὡς Γλαῦκος ἐν ταῖς περὶ Ἀργοναυτῶν διηγήσεσιν. "Ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἀπέηλθε ν' ἀρκάσῃ τὰ χρυσὰ μῆλα τῶν Ἐσπερίδων, ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Νηρέως, τὸν ἐδέσμευσε, καὶ τὸν ἐθάσε, καίτοι καντοῖως μεταμορφωθέντα, γὰρ τῷ εἶπῃ πῶς ἐδύνατο γὰρ φθάσῃ εἰς τὰς Ἐσπερίδας, (Ἀπολλδ. Β, 5, 11). Ἰδ. Πρωτεύς. Ὡς καὶ εἰς ἄλλους θαλασσίους θεοὺς, οὕτω καὶ εἰς αὐτὸν οἱ καλλιτέχναι ἀντικαθίστων πολλὰς φύκας ἀντὶ τῶν τριῶν εἰς τὸν πῶμονα, τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ στῆθος.

Νημερτεῖς, θυγατέρας τοῦ Νηρέως (Ἰδ.), ἦσαν ὡραῖαι θαλάσσιοι νύμφαι. Ὁ Ἡσιόδους μνημονοῦει πενήτηντα, ὃ δὲ Ὀμηρὸς (Ἰλ. Σ, 37) τριάκοντα καὶ τεσσαρῶν, ἀλλὰ προσθέτει ὅτι ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι πολλαί. Ὡς δὲ ἐν τῷ πρῶτῳ τῆς θαλάσσης, παρὰ τῷ γέροντι πατρὶ των, ἐν σπηλαίῳ στίλβοντι ἐξ ἀργύρου, χρυσοστόλιστοι καὶ χρυσαῖς φέ-

ρουσαι εἰς τὰς χεῖρας ἀτρέκτους (Πίνδ. Νέμ. Β, 36.—Ἰδ. καὶ Ον. Μοι. ΧVI, 264). Βοηθοῦσαι συνάδουσιν τὰ πλοῖα διὰ τῶν κυμάτων, ὡς τὴν Ἀργὴν διὰ τῆς Σκύλλης καὶ Χαρυβδίας, τὸν Ἑλληνικὸν στόλον εἰς Τροίαν (Εὐριπ. Ἠλέκτρ. 434), δι' ὃ καὶ ἰδίας ἐτύγχανον λατρείας εἰς πόλεις παραθαλασσίους. Οἱ καλλιτέχναι παρίστων αὐτὰς ὡς ὡραίας, εὐσώμους νεάνιδας, ὅτε μὲν γυμνάς, ὅτε δ' ἐνδεδυμένας, ὑπὸ θαλασσίων τεράτων συνοδευόμενας, καὶ μάλιστα ὑπὸ δελφίνων, ἐφ' ὧν ἐπέδαινον εἰς χαρίεντα συμπλέγματα, ἄλλαι δ' εἰς ἄρματ' ὑπὸ Τριτωνῶν σφύρομενα, ὡς ἐν χοροῖς βακχικοῖς. Αἱ ἐπισημότεραι τῶν Νηρηίδων ἦσαν ἡ Ἀμφιτρίτη καὶ ἡ Θέτις (Ἰδ.).

Νηρηϊκὸν (Ὀμ. Ὀδ. Ω, 377), ἢ Νηρηϊκὸς (Θουκ. Γ, 7, Στρβ. Ι, 452. 454), πόλις τῆς νήσου Λευκάδος, ἥτις ἀρχαιότατα συνέχετο μετὰ τῆς στερεᾶς τῆς Ἀκαρνανίας. Ἐμείνει δ' ἐρημὸς ὅτε οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετόπισαν εἰς τὴν ἀνατολικώτερον ἰδρυθεῖσαν πόλιν Λευκάδα.

Νηριεῖς, πόλις μεσόγειος τῆς Ἀργολίδος (Πaus.).

Νηριεῖος, Ἰδ. Ἰθάκη.

Νησιῖα, θυγατὴρ Νηρέως καὶ Δωριδῆος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 40.—Ἡσδ. Θεογ. 249).

Νησιμαχος, σκύλας τῆς Μυθιδίης, θυγατὴρ τοῦ Τελαοῦ, πατὴρ τοῦ Ἰκπομέδοντος (Υγιν. Μυθ. 90).

Νησιος, νησιδίων ἀπέναντι τοῦ Πουτεολανίου κόλπου ἐν Ἰταλίᾳ, χαριστάτων καὶ εὐφορώτατων (Cic. ad. Att. Ι, 2, 16).

Νησιώτης, γλύπτης Ἀθηναῖος, ἀρχαιότερος τοῦ Φειδίου, συνεργάτης, ἐν Ὀλ-70—80, ἄλλου γλύπτου, ὅστις Κρίτιος ἐκαλεῖτο. Ὁ Λουκιανὸς λέγει τὰ ἔργα αὐτοῦ «σκληρὰ καὶ νευρώδη». Ἦν δ' ἐν τῶν ἐπισημοτέρων τὸ σύμπλαγμα τῶν τυραννοτόνων, δι' οὗ οἱ Ἀθηναῖοι ἀντικατέστησαν τὸ ὑπὸ τοῦ Ξέρξου ἀπαχθέν. Τοῦτο, ἐπὶ τῶν Ἀττικῶν νομισμάτων κεχαρμημένον, καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἀπομυμήσει ἀνευρεθῆν (Ἰδ. Ἀρμό-

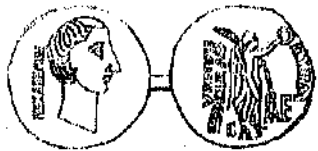
διος), ἀποδεικνύει ὅτι ἡ τέχνη τοῦ Κριτίου καὶ Νησιώτου ἦν ἤδη ἀπηλλαγμένη τῶν ἀρχαίων δεσμῶν, καὶ προωδοποιεῖ τὴν τοῦ Φειδίου. Αὐτοῦ ἔργον ἦν καὶ ὁ χαλκοῦς ἀνδρῶς τοῦ ὀπλιτοδρόμου Ἐπιχαρίνου, οὗ σώζεται ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἡ βῆσις (Παυσ. Α, 8. 23. ΣΤ, 3. — Λουκ. Φιλοφ. ΙΙΙ. Ῥητ. διδ. Β, 4. — ΡΙ. XXXIV, Β. — Ραγκ. Ἰστ. Καλλιτ. Α [Ἄπ. ΙΙ], σ. 198)

Νησά, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος.

Νεγρέται ἢ Νίγρητες, οἱ βορειότεροι τῶν Αἰθιοπῶν ἐν τῇ Μεσογείῳ Ἀφρικῇ, πρωτεύουσαν ἔχοντες τὴν Νίγρην ἐπὶ τοῦ Νίγερως ἢ Νίγρος ποταμοῦ, ὃν ἐγνώριζον ἤδη καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ περὶ τοῦ ῥοῦ αὐτοῦ εἶχον συγκεχυμένους ἰδέας (Στρώβ. Β, 131. ΙΖ, 826. — Μελα. Ι, 43. ΙΧ, 104. — Πλιν. V, 8, 8).

Νεκαγόρας, 1) Μεσσήμιος, προδότης τὸν Κλεομένην Γ', βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (Πολύβ. Ε, 37). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Μουσαίου, σοφιστῆς καὶ φίλος τοῦ Φιλοστράτου καὶ τοῦ Λουκιανῶ, ἐξῆς ἐν τῇ τρίτῃ ἑκατοτακτηρίδι μ. Χ.

Νεκαία. Πολλὰί πόλεις ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο. 1) Ἐν Βιθυνίᾳ κατὰ τὴν ἀνατολικὴν γωνίαν τῆς λίμνης Ἀσκανίας, εἶχεν ἰδρυθῆναι ὑπὸ Ἀντιγόνοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀντιγονείας εἰς τὴν θέσιν τοῦ πολυχίου Ἀγκοίρας. Ὁ Λυσίμαχος δὲ μετ-

νομάσας αὐτὴν Νικαίαν, κατὰ τὴν σύζυγόν του, τὴν ἠΐθεσεν καὶ ἀνέκλυθεν, ὥστε ἐγένετο πόλις ἐμπορικὴ, καὶ ἐπὶ τινα χρόνον καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων. Τῇ δὲ 325 καὶ 787 δύο οἰκουμηνικαὶ σύνοδοι συνήλθον ἐνταῦθα (Στρώβ. ΙΒ, 565). — 2) Πόλις Ἰνδικὴ παρὰ τῇ γῶρᾳ ταῖς Παροπαιμασίαις, δυτικῆς τοῦ ποταμοῦ Κωφῆνος (Ἄρρ. Γ, 22, 6). — 3) Πόλις ἦν ὁ Ἀλέξανδρος ἱδρυσεν ἐπὶ τοῦ Ἰθά-

σπου εἰς μνήμην τῆς κατὰ τοῦ Πόρου νίκης του (Ἄρρ. Β, 19, 4. — Curt. ΙΧ, 1, 3, 24. — Just. XIII, 8. — 4) Φρούριον τῶν Ἐπισημιδίων Λοκρῶν κατὰ τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης, πρὸς τῇ στενῇ τῶν Θερμοπυλῶν. Εἰς τῆς σπουδαίας ταύτης θέσεως τὴν ἐγύρωσιν συντελοῦν, μνημονεύεται συνεχῶς καὶ ὁ Φίλιππος, καταλαβὼν αὐτὸ, ἐνίκησεν εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον (Δημοθ. Φιλ. Β, 7). Μνεῖα δ' αὐτοῦ γίνεται ἐτι καὶ ἐν τοῖς Ῥωμαϊκαῖς πόλεμοις (Στρώβ. Θ, 426, 428. — Liv. XXVIII, 5. XXXII, 32). — 5) Ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν εἰς Λιγυρίαν (v. Νίτσα).

Νεκάνορος, ἴδ. Ἐπος.

Νεκάνορος, 1) υἱὸς τοῦ Μακεδόνα Παρμενίωνος, στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὰς κατὰ τὸν Γρανικὸν καὶ τὰ Ραυγάμηλα μάχας, ὃ τὸν Πήσσον καταδιώξας ἀπέθανε τῷ 330 π.Χ. (Ἄρρ. Γ, 25, 4. — Curt. ΙV, 19). — 2) Ἴπτερος στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐγκατέστη, μετὰ τὴν Ἰνδικὴν ἐκστρατεῖαν, διακητῆς τῶν ἐν τῇ Ἰνδικῇ κατακτήσεων ἐτάχθη δὲ καὶ ἐπολέμησεν ὑπὸ τὸν Ἀντίγονον μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον (Πλούτ. Εὐμ. ΙΖ), καὶ τῷ 312 ἐξεδιώχθη ἐκ Βαβυλωνίως ὑπὸ τοῦ Σελεύκου (Διόδ. ΙΘ, 92). — 3) Ἴδ. Σταγείρων, ναύαρχος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀναμειγῆς εἰς τοὺς πολέμους τῶν διαδόχων, κατεδικάσθη τῷ 318 προδοτικῶς, διαταγῇ τοῦ Κασσάνδρου, εἰς θάνατον (Διόδ. ΙΘ, 63, 75). — 4) Γραμματικὸς ἐν Κυρήνης, ἐπὶ Ἀδριανοῦ, ἠσχολήθη ἰδίως εἰς τὰ περὶ τῶν σημείων τῆς στίξεως, γράφας περὶ κατιγμῆς τῆς καθόλου, «περὶ σιγμῆς τῆς παρ' Ὀμηροῦ», δι' ὃ καὶ εὐτραπέλως «ὁ σιγματικὸς» ἐπελέγετο. Ἐκ τοῦ τελευταίου δὲ τούτου συγγράμματος πολλὰ διατηρήθησαν ἀποσπάσματα ἐν τοῖς ἐνεστικῶς καὶ ἄλλοις σχολείοις εἰς Ὀμηρον.

Νεκαρχος, 1) Ἐπιγραμματογράφος τῆς α' μ. Χ. ἑκατοτακτηρίδος. Ὁξὺ πνεῦμα εἰρωνείας ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν, καὶ 38 σωζόμενα ἐπιγράμματα θεωροῦνται ὡς πρόβια τῆς μούσης του. — 2) Ἐῖς τῶν στρατηγῶν Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου (Πολύβ. Ε, 68).

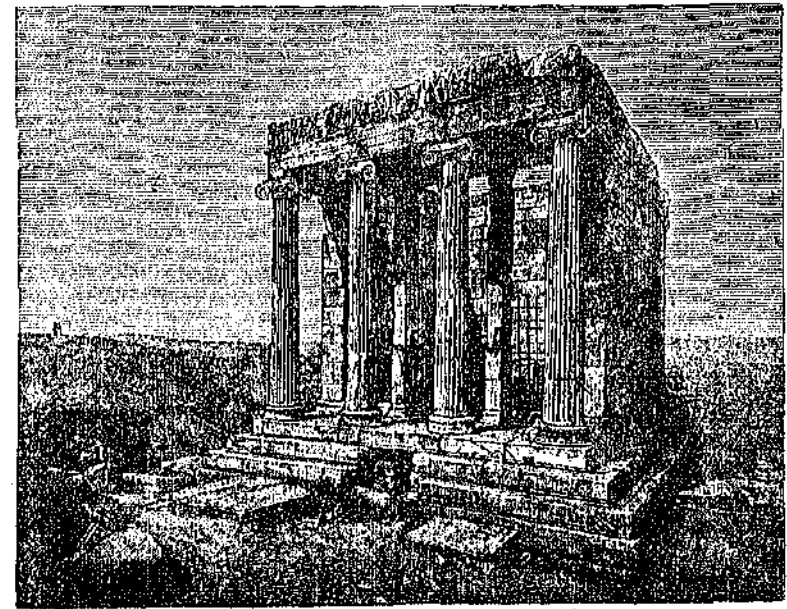
Νεκαρχος, 1) Ἐπιγραμματογράφος τῆς α' μ. Χ. ἑκατοτακτηρίδος. Ὁξὺ πνεῦμα εἰρωνείας ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν, καὶ 38 σωζόμενα ἐπιγράμματα θεωροῦνται ὡς πρόβια

τῆς μούσης του. — 2) Ἐῖς τῶν στρατηγῶν Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου (Πολύβ. Ε, 68).

Νίκη, καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 383) θυγάτηρ τῆς Στυγῆς καὶ τοῦ Πάλλαντος, ἀδελ-

φῆ τοῦ Ζήλου, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, εἰς τὴν τιτανομαχίαν ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Ὀλυμπον κληθέντων καὶ ἐκεῖ ἔκτοτε διαμεινάντων. Ἡ τέχνη παρίστα αὐτὴν ὡς νεάνιδα πτερωτῆν, στέφανον ἢ κλάδον ἐπιτίκειον εἰς τὰς χεῖρας ἔχουσαν καὶ ἵσταται πολλάκις, ὡς τῆς νικῶσης δυνάμεως ἔμβλημα, ἐπὶ τῆς

Ναὸς τῆς Νίκης ἐν Ἀκροπόλει.

δεξιᾶς χειρὸς τοῦ Διὸς ἢ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὰ μεγάλα αὐτῶν ἀγάλματα. Ἄλλ' ἐνόητε καὶ ὡς αὐτὴ ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς ἐπίθετον τῆς θεᾶς (Ἀθηνᾶ Νίκη) ἐθεωρεῖτο, καὶ εἶχεν ὡς τοιαύτη ναοὺς εἰς Μέγαρα καὶ εἰς τὴν Ἀκρό-

πολιν τῶν Ἀθηναίων, ἔνθα καὶ Ἀπτερος ἐπελέγετο, ὡς καταθεῖσα τὰ πτερά τῆς μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχῃ καὶ ἐν ἀναγλύφῳ παριστᾶται ὑπολυομένη διότι μετὰ τὸν θρίαμβον ἐκείνον δὲν εἶχε δεῖσθαι τοῦ νὰ πορευθῆ ἀλλαχοῦ. Ὁ ναὸς αὐτῆς πρὸ τῶν προπυλαίων ἐν ἐρείπιοις, ἀνασκαφεῖς μετὰ τὴν ἐλευθέρωσιν τῶν Ἀθηναίων, ἀνεκδομήθη, ἰωνικοῦ ὄν ῥυθμοῦ, τετράστυλος, ἀμφίπροστυλος. Καὶ ἐν Ῥώμῃ εἶχε ναὸν ὑπὸ τὴν ἐπίκλησιν Victoria, ἔνθα ἤγετο αὐτῇ πανήγυρις τῇ 12ῃ Ἀπριλίου, ἡμέρᾳ τῶν νέων ἐκστρατειῶν.

Νικηράτος, ἴδ. Νικίας.

Νικηφόριον, πόλις ὄχυρά ἐν Μεσοποταμίᾳ, ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικατορος. Ὁ δ' αὐτοκράτωρ Λέων (446 μ. Χ.), αὐξήσας καὶ κατακοσμή-

σας αὐτὴν, τὴν μετᾶνῆμας Λεοντόπολιν (v. Ράκκα) (Στρώβ. ΙΣΤΓ, 747).

Νικίας, 1) Υἱὸς Νικηράτου, Ἀθηναῖος, ἐπὶ Περικλέους ἤδη ἐπίσημος, καὶ ἐπὶ πολεμικῇ ἐμπειρίᾳ ἐκτιμώμενος, ἀντετάχθη, μετὰ

τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν πλουσίων καὶ ὀρθῶς φρονούντων πολιτῶν, εἰς τὴν πολιτικὴν μερίδα τοῦ Κλέωνος (Πλούτ. Νικ. Β). Ἄλλ' ὡς θυμαγωγὸς δὲν ἠδύνατο ν' ἀντικρούσῃ αὐτὸν, εἰ καὶ ὁ δῆμος τῷ ἔδωκε δειγμάτια ἐμπιστοσύνης δις ἐκλέξας αὐτὸν στρατηγόν. Πλούσιος ὢν, ἐποιεῖτο εὐγενῆ καὶ ἐλευθερίαν χρῆσιν τῆς περιουσίας του, τὴν ἀπληροῖαν τῶν φιλοχρημάτων ἱκανοποιῶν χωρὶς νὰ ἐπιβάρυνῃ τὸ δημόσιον ταμεῖον. Γίης τὰς ἀποφάσεις του ἦν διστακτικὸς καὶ οὐχὶ ὀξύς, οὐδ' ἠξέφει νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν κατάλληλον τῆς ἐνεργείας στιγμήν τοῦ λαοῦ δὲ δὲν ἐδέσποζεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐφοβεῖτο αὐτόν. Πεισίσθησιν δὲ μὴ ἔχων εἰς ἑαυτὸν, κατέφειγε πολλὰκις εἰς τοὺς μάντις, καὶ αὐτοὺς ἐσυμβουλεύετο (Ἀριστοφ. Ἰππ. I.—Θουκ. Ζ, 30.—Πλούτ. Νικ. Ε). Ἐπεθύμει τὴν εἰρήνην μετὰ τῆς Σπάρτης· ἀλλὰ τοῦτο δὲν προήγαγε ἐξ ἀνανδρίας, οὐδ' ἐξήσκει τινα ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν στρατηγικῶν καθήκόντων του. Ὅτε μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Μιτυλήνης ὑπερίσχυον ἢ μετρία μερίς, σταλείς ὑπ' αὐτῆς, ἠνδουκίμησεν εἰς τὴν νῆσον Μινώαν (τῷ 427 π. Χ), καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐξεστράτευσεν εἰς Μήλον. Μὴ κατορθώσας ὁμῶς νὰ βιάσῃ τὴν νῆσον ταύτην νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, ἀπήλθεν εἰς Ὠρωπὸν, καὶ ἐνίκησε τοὺς Ἰαναγραίους (Θουκ. Γ, 51. 91). Ἐβλάψεν ὁμῶς οὐκ ὀλίγον τὴν στρατιωτικὴν αὐτοῦ ἀπόληψιν ὅτε συγκατατέθη νὰ πεμφθῇ ὁ Κλέων στρατηγὸς εἰς Σφακτηρίαν, τῷ 425, ὅπου καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἐπέτυχε (Πλούτ. Νικ. Ζ. Η). Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Κλέωνος ἐκλείσει, κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 423, τὴν εἰρήνην, ἥτις καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ φέρει· ἀλλ' ἢ ἀντιπολίτευσις τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ ἢ ἀντιπραξίς τῶν πόλεων ἔσσι ζηλοτύπως πρὸς τὰς Ἀθήνας διεκείντο, παρεκάλυσαν τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν πολλῶν ὄρων αὐτῆς. Εἰς τὴν Σικελικὴν ἐκστρατείαν ἀνέστη πάση δυνάμει (Θουκ. ΣΤ, 9)· οὐχ ἥττον ὁμῶς συναπέστειλε στρατηγὸς αὐτῆς μετὰ τοῦ

Ἀλκιβιάδου καὶ τοῦ Λαμάχου, τῷ 415· ἀλλ' ἢ διχογνωμία τῶν ἀρχηγῶν ἐβλάψε τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεως (Πλούτ. Ἀλκ. ΙΗ), Ἀνακληθέντος τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐνίκησε μὲν ὁ Νικίας τοὺς Συρακουσίους, ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ ἀναπορασίου τοῦ χαρακτηρῶς του ὀλίγον ὠφελήθη ἐκ ταύτης τῆς νίκης. Κατὰ τὸν χειμῶνα διεπραγματεύθη μετὰ διαφόρων πόλεων τῆς Σικελίας καὶ Ἰταλίας ὅπως ἐλύσῃ αὐτὰς ἐπὶ τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων· τὸ δ' ἐπόμενον ἔαρ, τοῦ Λαμάχου πεσόντος, ἐπειθήθη κατὰ τῶν Συρακουσίων, ὠχύρωσε τὸν ὑπερκαίμενον λόφον τῶν Ἰπτικασπίων, καὶ ἢ πόλις, στενοχωρηθεῖσα, ἤρξατο διαπραγματεύσεων (Θουκ. Ζ, 2), ὅτε ἐφθασαν οἱ Σπαρτιάται ὑπὸ τὸν Ἰύλιππον, καὶ τότε μετεβλήθη τῶν πραγμάτων ἡ θέσις. Ὑπὸ τῶν συμμαχῶν ἐγκαταλείφεις, νοσῶν τὸ σῶμα ἐκ τῶν ἀγώνων καὶ μεριμνῶν, ἀπεθαρρύνθη ὁ Νικίας, καὶ ἀναγγέλλας εἰς Ἀθήνας τὴν δεσινὴν τῶν πραγμάτων ὄσειν, ἐζήτησε τὴν ἀνάληψίν του καὶ τὴν ἀποστολὴν νέου στρατοῦ (Πλούτ. Νικ. ΙΘ). Ἦντο ἐπέμφθησαν μετ' ἐπικουρίας ὁ Ἰβυρμέδων, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Δημοσθένης, τῷ 413, καὶ ὅν κειρὸν οἱ Συρακούσιοι προὔτιθεντο νὰ ἐξολοθρεύσωσι πᾶσαν τὴν Ἀθηναίων τὴν δύναμιν (Θουκ. Ζ, 42). Οἱ νεωστὶ ἐλθόντες ἐπρότειναν τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν πόλεων ὅσαι μέχρις ἐκεῖνου εἶχον κατακτηθῆ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Γίης τὴν πρότασιν ταύτην ἀνέστη ὁ Νικίας, καὶ ὅτε ἐν ναυμαχίᾳ ἐφρονεῖτο ὁ Ἰβυρμέδων, ἠττήθη ὁ Ἀττικὸς στόλος, καὶ ἐν δευτέρᾳ ἄλλῃ, σχεδὸν κατεστράφη (Θουκ. Ζ, 52), μέγας δευχθεῖς ἐν τῇ συμφορᾷ καὶ ἀτρόμητος ὁ Νικίας, ἐναθάρρυνε καὶ ἐπεισε τὸν ἐκ 40,000 ὀπλιτῶν ἔτι συγκεκλιμένον στρατὸν νὰ ὑποχωρήσῃ διὰ ξηρῶς πρὸς τὰς γύρας τῶν Σικελίων. Ἀλλ' ἐκ δεισιδαιμονίας διαλαθὼν τῆς καταλλήλου στιγμῆς διὰ τὴν ἀναχώρησιν, ἐγένετο περὶ τῆς ἐσχάτης καταστροφῆς. Τεῦ στρατοῦ ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει διατελοῦντος, μέρος συναπλήθε μετὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅστις ὁμῶς ἠναγκάσθη νὰ παρα-

δοθῆ, μέρος δὲ μετὰ τοῦ Νικίου, ὅστις καὶ αὐτὸς συνελήφθη αἰχμάλωτος περὶ τὸν Ἀσινάρον ποταμὸν, κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 413 (Θουκ. Ζ, 85). Καὶ οἱ μὲν δύο στρατηγοὶ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου ἐν Συρακούσαις, οἱ δ' αἰχμαλωτισθέντες στρατιῶται κατεκλείσθησαν εἰς τὰς ὑπογείους φυλακὰς τῶν Λατομῶν (Θουκ. Ζ, 86.—Πλούτ. Νικ. ΚΗ). Ἦντο δὲ κατέλιπον ὁ Νικίας τὸν Νικίηρατον, πλούσιον καὶ ἐνδοξον ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς του, γενικῶς δ' ἀγαπώμενον διὰ τοῦ ἠθους του τὴν προσήθειαν καὶ τὰς φιλανθρωπίας του διαθέσεις. Τοῦτον ἐθανάτωσαν οἱ τριάκοντα (Ξεν. Ἑλλ. Β, 3. 39).—2) Υἱὸς Νικομάχου, Ἀθηναῖος ζωγράφος, κατὰ τοὺς χρόνους μετὰ Περικλέους καὶ Ἀλεξάνδρου. Ἦν ἐπιμελέστατος εἰς τὴν τέχνην του (Αἰλ. Π. I. Γ, 31), καὶ ἄριστος καλλιτέχνης (Παιουσ. Α, 29), ἰδίως ἐγκύβας εἰς τὴν διὰ τῆς οἰκίας παράστασιν τοῦ ἐξέχοντος (Πλιν. XXXV, 40, 28). Συνειργάζετο δὲ καὶ μετὰ τοῦ Πραξιτέλους, πιθανῶς διὰ προσθήκης σκιῶν εἰς πτυχᾶς καὶ εἰς ἄλλα τοῦ ἀγάλματος, τὰ ἐξέχοντα αὐτοῦ μέρη ἐξαιρῶν (Pl. Αὐτ.—Vit. VIII, 8, 26). Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἦσαν μεγαλογραφία ἱστορικαὶ καὶ μυθολογικαὶ καὶ συνεχέστατα γυναικῶν παραστάσεις (Παιουσ. Γ, 19). Ἐν τῶν ἔργων του, τὴν «Νεκυσίαν», ἠρνήθη νὰ πωλήσῃ ἀντὶ 60 ταλάντων (360,000 δρ.) τῷ Πτολεμαίῳ (Πλούτ.). Ὁ τάφος αὐτοῦ ἦν κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Ἀκαδημίας.—3) Ἰατρὸς τοῦ Πύρρου, ζητήσας παρὰ τοῦ Φαβρικίου χρηματικὴν τινα ποσότητα ἵνα δηλητηριάσῃ τὸν βασιλέα του.—4) Πῆτωρ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι, διδάσκαλος τοῦ Λυσίου.—5) Νικίας Κούρτιος, ἐκ τῆς νήσου Κῶ, γραμματικὸς ἐν Ῥώμῃ, φίλος τοῦ Πομπηίου καὶ τοῦ Κικέρωνος, ὃν καὶ συνάδουσεν εἰς Κιλικίαν (Cic. ad Att. VII, 9, 10. XIV, 9, 3).—6) Ἰατρὸς πεκαυδευμένος ἐκ Νικοπόλεως, σύγχρονος τοῦ Πλουτάρχου.

Νικίππη, 1) θυγάτηρ Θεσπίου, μήτηρ

τοῦ Ἀντιμάχου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Β, 7, 8).—2) θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Σθενέλου, μήτηρ τοῦ Εὐρυσθέως (Ἀπλδ. Β, 4, 5). Κατ' ἄλλους Ἀρχίππη, Λευκίππη ἢ Ἀστυδάμεια.

Νικίππος, τύραννος τῆς νήσου Κῶ (Αἰλ. Π. I. Α, 29).

Νικόδρομος, 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ Νίκης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου (Ἀπλδ. Β, 7, 8).—2) Αἰγινήτης θελήσας νὰ παραδώσῃ τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλ' ἀποτυχὼν καὶ φυγὼν εἰς τὸ Σούνιον (Ἡρδ. ΣΤ, 86).

Νικόδιωρος, Μαντινεὺς, παρὶ τὰ 400 π. Χ., τὸ πρῶτον πύκτης εὐδίκμος, εἰς δὲ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του νομοθέτης, παρὰ Διαγῶρου τοῦ Μηλίου διδαχθεὶς (Αἰλ. Π. I. Β, 23).

Νικόθετις, μία τῶν Ἀρπυιῶν, διωχθεῖσα μέχρι τῶν Ἰνδιῶν ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Βορέου (Ἀπλδ. Α, 9, 28).

Νικοκλής, 1) Υἱὸς καὶ διάδοχος Εὐαγόρου Α', ἐβασίλευσε τῆς Κύπρου τῷ 374 π. Χ. Πρὸς τοῦτον ἀπήνθουσε δύο λόγους ὁ Ἰσοκράτης, τὸν «πρὸς Νικοκλέα» περὶ τῆς τέχνης τοῦ διοικεῖν, καὶ τὸν ἐπιγραφόμενον «Νικοκλῆς ἢ Κύπριος», περὶ τῶν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας καθήκόντων.—2) Ἡγεμὼν τῆς Πάφου ἐν Κύπρῳ, ὁπαδὸς τοῦ Ἀντιγόνου γενόμενος, ἐξηπάτησε τὸν Πτολεμαῖον Λάγον, δατὶς πέμψας στρατὸν κατ' αὐτοῦ τὸν ἐθανάτωσε μετὰ πάσης τῆς οἰκογενείας του (Διδδ. Κ, 21)· πιθανῶς ἄλλος τοῦ Νικοκλέους, ὅστις καὶ Νικοκλέων ἐκαλεῖτο, καὶ μετὰ λαμπρῶν ἔορτῶν ὑπεδέξατο τὸν Ἀλέξανδρον ἐν Σαλαμῖνι (Πλούτ. Ἀλεξ. ΚΘ).

Νικοκρέων, τύραννος τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, ὁμῶς βασανίσας τὸν φιλόσοφον Ἀνάξαρχον (Πλούτ.—Διογ. Λαέρτ. Θ. 10).

Νικολάδας, Κορινθῖος Πυθιονίκης (Συμ. 75, 2).

Νικόλαος, 1) Σπαρτιάτης, οὐ υἱὸς ἦν ὁ Βούτις.—2) Υἱὸς τοῦ Βούτιδος, ὡς πρέ-

σους πεμφθείς εις Δαρείον Α' πρὸ τοῦ πρώτου Περσικοῦ πολέμου (Ἡρόδ. Α, 157). — 3) Ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας. — 4) Φιλόσοφος τῆς περιπατητικῆς σχολῆς. — 5) Ἱστοριογράφος ἐκ Δαμασκοῦ ἐπὶ Λυγέστου, γνώριμος Ἡρώδου, τοῦ βασιλέως τῶν Ἰουδαίων. Τὸ κυριώτερον τῶν ἔργων του ἦν παγκόσμιος ἱστορία, εἰς 14 βιβλία, ὡς φαίνεται, ὧν πολυάριθμα σόζονται ἀποσπάσματα (Σουλ. Miltler. Fragm. Hist. gr. Bindsorf).

Νικολόχος, ναύαρχος τῆς Σπάρτης (Ἐνρ. Ἑλλ Β, 1).

Νικομάχος, 1) Υἱὸς Μαχάωνος καὶ Διοκλείας, τῆς θυγατρὸς Διοκλέους, τοῦ βασιλέως τῶν ἐν Θασσαλίᾳ Φερσῶν ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις. Διεδέχθη δὲ τὸν Διοκλέα ἀμεῖο μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Γοργάσου. Ἦσαν δ' ἀμφότεροι ἰατροί, καὶ διετήρησαν καὶ μετὰ θάνατον ἔτι τὴν θεραπευτικὴν δυνάμιν των, δι' ἃ καὶ ἐλατρεύθησαν ὡς θεοί, καὶ ναὸς ἀνηγέρθη αὐτοῖς. — 2) Ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστοτέλους. — 3) Ἐἷς τῶν τοῦ Ἀριστοτέλους υἱῶν. — 4) Τραγικὸς ποιητὴς σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, ἐν καὶ λέγεται ὅτι νικήσας εἰς τραγικὸν διαγωνισμόν. — 5) Ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας. — 6) Γλύπτης ἐπὶ Πραξιτέλους ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος (Rang. Ant. Hall. II, Ἄρ. 1178). — 7) Ζωγράφος Θεβαῖος, καὶ ἐν Σικυῶνι ἐργασθεὶς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, φημιζόμενος διὰ τὴν ταχυγραφίαν του, τὴν χάριν καὶ τὴν δυνάμιν τῆς γραφίδος του. Πολλὰ δ' ἔργα αὐτοῦ μνημονεύονται μετ' ἐπαίνων (Πλούτ. π. γυν. πρωτ. Προσίμ. — Cic. Brut. XVIII. — Plin. XXXV, 21, 32, 36, 22, 40, 41. — Vit. III, Pict. II, 2. — Πλούτ. Τιμολ. ΑΣΤ'). — 8) Μαθηματικὸς, ὁπαδὸς τῆς νεοπυθαγορικῆς φιλοσοφίας, ἐκ Γεραίων τῆς Ἀραβίας, ἀκμάσας παρὶ τὰ 147 μ. Χ. Αὐτοῦ σόζεται «Ἀριθμητικὴ εἰσαγωγή» εἰς βιβλία δύο, καὶ «Ἐγχειρίδιον ἀρμονικῆς», ἐπίσης εἰς δύο βιβλία (Μεΐβου, Antiq. math. syriac.).

Νικομήθεα, πόλις ἐν Βιθυνίᾳ, ἦν ἴδρυσεν Νικομήδης Α', ὀλίγον βορειότερον τῆς

ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου καταδαρισθείσης Ἀστακοῦ, κατὰ τὴν βορειανατολικὴν γωνίαν τοῦ κόλπου Ὀλβίας ἢ Ἀστακοῦ, καὶ κατέστησεν αὐτὴ πρωτεύουσα τοῦ κράτους, ὡς καὶ

μετὰ ταῦτα ἦν πρωτεύουσα τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας. Καὶ αὐτοκράτορες δὲ Ῥωμαῖοι, ὡς ὁ Διοκλητιανὸς καὶ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας ἐξελέξαντο τὴν εὐρύχωρον καὶ ὠραίαν ταύτην πόλιν πρὸς διαμονὴν των. Πολλὰκις ὑπὸ σεισμῶν καταστραφεῖσα, ἀνηκοδομήθη πάντοτε. Ἐἷς αὐτὴν ἐγεννήθη ὁ ἱστοριογράφος Ἀρριανὸς, καὶ ἐν αὐτῇ δηλητηριασθεὶς ἀπέθανεν ὁ Ἀννίβας.

Νικομηθῆς. Τοῦτο τὸ ὄνομα ἔφερον πολλοὶ βασιλεῖς τῆς Βιθυνίας: 1) ὁ Α', υἱὸς ὀπλαρχηγοῦ τινος ὅστις ἐκαλεῖτο Ζησίτης, ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν Παλατιῶν, οἱ παρε-

χώρησα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Παλατίας, καὶ δι' αὐτῶν ἐκυρίευσεν πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ ἔκτισεν τὴν Νικομηθῆα, ἀπὸ 281 μέχρι 246 π. Χ. Αὐτὸν δὲ διεδέχθησαν ὁ Ζήλας τῷ 240, ὁ Προυσίας Α' καὶ Προυσίας Β' τῷ 228-149 (Liv. XXXVIII, 16). — 2) Νικομηθ-

δης Β', ὁ Ἐπιφανῆς, τύραννος ὤμιος, ὑποκύψας, ὡς καὶ ὁ πατὴρ του Προυσίας, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Ῥώμης, συναμάχησεν ἐπ' ὀλίγον μετὰ τοῦ Μιθριδάτου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα

διεφώνησε πρὸς αὐτὸν ἕνεκα τῆς κτήσεως τῆς Παφλαγονίας. Ἀπέβίωσε δὲ τῷ 91 π. Χ. (Ἄπκ. Μιθρ. 70). — 3) Νικομήδης Γ', Φιλοπάτωρ, ἀπεδιώχθη ὑπὸ τοῦ Μιθριδάτου καθ' ὃ ὑποκείμενος τοῖς Ῥωμαίοις, οἱς καὶ, ἀπονησίων, ἐκληροδόγησα τὴν χώραν του τῷ 74 π. Χ. (Ἄπκ. Μιθρ. Ζ. — Just. XXXVII, 4. XXXVIII 1-5).

Νικόπολις, ἐπινομασία πόλεων συνεχῶς ἀπαντωμένη. 1) Πόλις κατὰ τὸ στόμιον τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, καὶ Ἀκτία Νικόπολις καλουμένη, εἰς τὴν νοτιοδυτικὴν ἄκρην τῆς Ἡπείρου. Ἰκέειτο δ' ἀπέναντι τοῦ Ἀκτίου, καὶ ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Λυγούστου εἰς μνή-

μην τῆς νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου, κατακοσμηθεῖσα διὰ λαμπρῶν οἰκοδομῶν, ὧν μία τῶν ἐπισημοτάτων ἦν ναὸς Ἀπόλλωνος, εἰς ἣν ἐπανηγυρίζοντο τετραετηρικαὶ ἑορταί. Ἐν μετέπειτα χρόνοις ἡ Νικομηθῆα ἐγένετο ἡ πρωτεύουσα τῆς νοτίας Ἡπείρου καὶ τῆς Ἀκαρνανίας καὶ πόλις ἐλευθερα. Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται κατὰ τὴν καλαίαν Πρέβεζαν (Στρεβ. Ζ, 32). — 2) Πόλις τῆς Θράκης πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Νέστου. — 3) Πόλις τῆς κάτω Μοισίας, ὑπ' Ἀδριανοῦ ἰδρυθεῖσα νοτίως τοῦ Δανουβίου. — 4) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας κατὰ τὰ μεθῆρια τοῦ Πόντου, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, ὅστις ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἰριν. Ἐκτίσθη δ' ὑπὸ Ἰομπήου, εἰς μνήμην τῆς νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Μιθριδάτου (Στρεβ. IB, 555. — Ἄπκ. Μιθρ. 101, 105). — 5) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, δυτικῶς τοῦ Δέλτα, ἐπὶ τῆς διώρυγος ἧτης ἀπὸ τοῦ Κανώδου χωρεῖ πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἐκτίσθη δ' ὑπὸ Λυγούστου, εἰς μνήμην τῆς τελευταίας νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου (Στρεβ. IZ, 795).

Νικαστρατή, μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου (Στρεβ.).

Νικόστρατος, 1) Ἀθηναῖος στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἦλθεν ἐκ Ναυπάκτου εἰς Κέρκυραν, εἰς βοήθειαν τῆς δημοτικῆς μεριδος, καὶ προλαβὼν ἐματαιώσασεν τὴν μελετωμένην συγχώνευσιν τῶν φατριῶν (Θουκ. Γ, 75). Μετὰ δὲ τὴν εἰρήνην τοῦ Νικίου, προσβληθέντων τῶν Ἀργείων ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ἔσπευσαν, αὐτὸς καὶ ὁ Λάχης, μετ' ἐπικουρικοῦ στρατοῦ εἰς βοήθειαν των (Θουκ. Δ, 19. E. 61). — 2) Ἀρχηγὸς σώματος Ἀργείων μισθωτῶν Ἀρταξέρξου τοῦ Ὠλγού (Διδ. ΙΣΤ, 44, 47).

Νικόφημος, Ἀθηναῖος, φίλος καὶ συστρατιώτης τοῦ Κόνωνος, ὅστις ἀπελθὼν πρὸς τὸν μέγαν βασιλέα τῆς Περσίας, ἀφῆκεν αὐτὸν, μετὰ τοῦ Ἰερωνόμου, ναύαρχον τοῦ ὄλου στόλου. Μετὰ δ' ἔτη δὲ τὸν ἐγκατέστησεν ἀρμοστήν εἰς τὴν νῆσον τῶν Κυθῆρων. Τῷ δὲ 380 π. Χ. ὁ Νικόφημος μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἀριστοφάνους καταδικάσθησαν εἰς θάνατον, χωρὶς κἄν νὰ τοῖς ἐπιτραπῇ ἀπολογία, πιθανῶς κατηγορηθέντες ἐπὶ προδοσίᾳ, (Ἰδ. Λυσία ν ὑπὲρ Ἀριστοφ.).

Νικοχάρης, Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Κυδαθηναεὺς, υἱὸς τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Φιλωνίδου, ποιητὴς καὶ αὐτὸς τῆς μέσης ἀττικῆς κωμωδίας, ἀνηγωνίσθη κατὰ τοῦ «Πλούτου» τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ κωμωδίας ἐπιγραφόμενης «Λάκωνας». Εἰσὶ δὲ γνωστοὶ οἱ τίτλοι ὀκτὼ κωμωδιῶν αὐτοῦ.

Νίκων, 1) ποιητὴς τῆς μέσης καὶ νέας κωμωδίας. — 2) Γεωμέτρης καὶ ἀρχιτέκτων, πατὴρ τοῦ Γαληνοῦ, κατὰ τὴν δευτέραν μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα. — 3) Συγγραφεὺς βιβλίου «περὶ πολυφαγίας», διδάσκαλος τοῦ Σήξτου Φαβίου. — 4) Νεανίας ἐν Τάραντος, μετ' ἄλλων δημηλίκων παραδούς τὴν πόλιν εἰς τὸν Ἀννίβαν, εἶτα δ' ὅτε πάλιν ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, γενναίως ἐν τῇ μάχῃ πεσὼν (Liv. XXV, 8. β. XXVI, 39. XXVII, 16).

Νικωνία καὶ Νικωνίον, πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ἐπὶ τοῦ Τύρου ποταμοῦ, παρὰ τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ (Ἀρριαν. Περ.).

Νιλεὺς, κατ' Ὀβίδιον (Μολ. V, 187) ἀντραστῆς τοῦ Περσέως εἰς τοὺς γάμους τῆς Ἀνδρομέδας, ἀπολιθωθείς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης.

Νινευὲ, ἴδ. Νίνος.

Νίνος, 1) θεωρεῖται ὡς ὁ μετὰ τῆς Σεμιράμιδος ἰδρύσας τὴν Ἀσσυριακὴν μοναρχίαν κατὰ μὲν Κτησίαν περὶ τὰ 2000 π. Χ., ὀρθότερον ὅμως κατὰ τὰ 1278 (Πρόδ. Α, 95), ὕψισταμένου ὅμως καὶ ἐκ πολὺ ἀρχαιότερων χρόνων κράτους Ἀσσυριακοῦ, ἐκ τῆς παναρχαίου Βαβυλωνίως ἐξαρτωμένου. Ὁ Νίνος προῆλθε μετὰ τοῦ λαοῦ του ἐκ τῶν στενωμάτων τῆς Ἀσσυρίας, κατέκτησε τὴν Βαβυλωνίαν, τὴν Μηδίαν, τὴν Μιζράν Ἀσίαν καὶ τὰς χώρας μέχρι τοῦ Ἰανάδος, ἰδρύσε τὴν πόλιν Νινευὲ εἰς τὴν Ἰγγριν, καὶ στραφεῖς εἶτα κατὰ τῶν Βακτρίων, κατέβαλε καὶ αὐτοὺς διὰ τῶν ἐμπρόνων συμβουλῶν τῆς Σεμιράμιδος, γυναικὸς τοῦ Μένωνος, ἦν εἶτα αὐτὸς ἐνυμφεύθη, καὶ μικρὸν μετὰ τοῦτο ἀπέθανε. μετὰ 52 ἐτῶν βασιλείαν. Ἐδοκίλευσε δὲ μετ' αὐτὸν ἡ Σεμιράμις, εἶτε ἐπιτροπέυσα τὸν υἱὸν τῆς Νινύαν, εἶτε ἀποβαλοῦσα αὐτὸν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπέταξε τὴν Λιβύαν καὶ τὴν Λιθοπίαν, ἔκτισε τὴν Βαβυλωνίαν καὶ ἄλλας πόλεις, εἶτα δ' ἐπεχείρησε μεγάλην ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Ἰνδιῶν, ἀλλ' ἀπέτυχε. Ἀπέθανε δὲ, ἢ κατὰ τοὺς Ἀσιανοὺς μύθους, ἀνελήθη ἀπὸ τῆς γῆς, ἀφ' οὗ 42 ἔβασίλευσεν ἔτη, καὶ τὴν διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτῆς Νινύας. Κατὰ τὴν παράδοσιν ἡ Σεμιράμις ἐστὶν εὐκλεσετέρα τοῦ Νίνου· ἀλλὰ δυσκόλως δύναται νὰ ἐξευρεθῇ μέχρι τίνος βαθμοῦ ἡ ἔποψις αὐτῆ, ἥτις ἐν γένει φαίνεται ἱστορικῶς παραδεδομένη, ἐστὶν ὅμως καὶ ἀκριβής. Φαίνεται δὲ καὶ αὐτὴ ἡ εἰς Ἰνδίας ἐκστρατεία μὴ οὐσα ἀνυπόστατος. Ὁ Νίνος ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Βήλου (τοῦ Διὸς τῶν Ἀσσυρίων), ἢ δὲ Σεμιράμις θυγάτηρ τῆς Δερκετοῦς, συνδέουσα ἐν ἑαυτῇ πάσας τὰς εἰς τὴν Δερκετὸν καὶ τὴν Ἀσάρτην ἀποδιδόμενας ιδιότητας, πᾶν τὸ ἀγάπην καὶ ἔρωτα ἐξεγείρον, ὡς καὶ θάνατον ἐπιφέρει καὶ καταστρε-

φῆν. Πάσας τὰς ἠρωϊκὰς πράξεις δι' ὧν ἰδρύθη ἢ ἐξετάθη τὸ Ἀσσυριακὸν κράτος ἀποδίδωσιν ἢ παράδοσις εἰς τοὺς δύο θεωρουμένους θεμελιωτὰς αὐτοῦ, ὡστε εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν, τοὺς Δερκετίδας, οὐδὲν λόγου ἄξιον ἔργον ἀπεδίδοτο πλέον (Just. I, 2). Τῆς Σεμιράμιδος ἐν ἄλλοις ἔργα ἐθεωροῦντο καὶ πᾶσαι αἱ μεγάλαι οἰκοδομαὶ τῆς δυτικῆς Ἀσίας, αἶ τε τῶν Χαλδαίων καὶ αἶ τῶν ἀρχαιοτάτων Περσῶν βασιλείων. Τὸ πλῆθος καὶ μέγεθος τῶν ἠρωϊκῶν πράξεων ἃς ἡ παράδοσις διηγείτο περὶ αὐτῆς, ἀνωτέρων ἢ πᾶσαι δεῖα ἐδόξασαν ἄνδρας ποτὲ, κατέστησεν αὐτὴν ὡς εἰκόνα ἀντίθετον τοῦ Σαρδαναπάλου, τελευταίου βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, ὅστις ἐξελαμβάνετο ὡς θηλυπρεπέστερος πάσης γυναικὸς. — 2) Νίνος (ἡ), ἢ Νινευί, κατὰ τὴν Ἑβραϊκὴν, ἐν δὲ τῇ Ἀσσυριακῇ γλώσσῃ Νίννα, μία τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ περιφημοτάτων πόλεων τῆς παλαιᾶς Ἀσσυρίας, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ἰγγρητος, ἀπέναντι τῆς νῦν πόλεως Μοσούλ, οἰκοδομηθεῖσας ἐξ ἐρείπιων τῆς Νινευί. Κατὰ τὴν παράδοσιν ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Νίνου καὶ τῆς Σεμιράμιδος, καὶ ἦν ἡ καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας ἀπὸ τοῦ 900 π. Χ. Ὁ τελευταῖος αὐτῆς βασιλεὺς Σαρδανάπαλος ὑπέκυψεν ὑπὸ τὸν ἄνδρῶν Ἀρβάνην, τὸν Μήδον, καὶ ὑπὸ τὸν διοικητὴν τῆς Βαβυλωνίως Βέλεσυν. Ἐπὶ τῆς πολιτορίας ὑπέστη πιθανῶς ζημίας ἢ πόλις, ἀλλὰ δὲν κατεστράφη ἐντελῶς. Μόνον δὲ κατὰ τὸ 805 π. Χ. ὁ Κουζάρης καταδάρισε τὴν μεγάλην καὶ ἰσχυράν, εἰ καὶ τῆς Βαβυλωνίως ἐλαττωμένην ταύτην πόλιν, ἀνατρέψας τὴν Ἀσσυριακὴν μοναρχίαν (Πρόδ. Α, 106). Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις λόγος πλέον δὲν γίνεται περὶ τῆς Νινευί, καὶ ὁ Στράβων μνημονεῖ αὐτῆς ὡς πόλεως ἐξαφανισθείσης (II, 372, 377. IΣΤ, 737). Ὡς ἀρχαίαν πόλιν ἀναφέρουσιν αὐτὴν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι συγγραφεῖς (Pl. VI, 13, 16. — Tac. Ann. XII, 13. — Amm. Marc. XVIII, 7, 1. XXII, 6), καὶ οἱ Ἀραβεῖς γεωγράφοι τοῦ μεσαιῶνος ὁμιλοῦσι περὶ τῶν

ἐρείπιων αὐτῆς. Ἀνευρέθησαν δὲ ἀνηρευνηθησαν καὶ ἐγνώσθησαν ταῦτα δι' ἐπιμελείας νέων περιηγητῶν, ἰδίως τὸ πρῶτον τοῦ ἐν Μοσούλ Γάλλου προξένου Βόττα, ἀπὸ τοῦ 1843, τοῦ Ἀγγλοῦ Λαυάρδου κατὰ τὰ ἔτη 1845 - 1850, τοῦ Γάλλου ἀρχιτέκτονος Πλάς, τῷ 1852, καὶ τοῦ ἐτέρου Ἀγγλοῦ Σμιθ, ἐν ἔτεσι 1866-1876, οἵτινες μεγάλας ἐνήργησαν ἀνασκαφὰς περὶ τὴν Νινευί. Ὁ Βόττας ἀνεκάλυψε παρὰ τῷ χωρίῳ Κερσαβάδ, βορειαντολικῶς τοῦ Μοσούλ, τὸ μεγαλύτερον μέγαρον τοῦ βασιλέως Σάργανος ἐκ τοῦ ἔτους 722 π. Χ., εὐρυχωρότατον τετράγωνον, οὗ τὸ ἔδαφος σύγκειται ἐκ μεγάλων πλίνθων ὀπτῶν, ἐφ' ὧν ἀναριθμητοὶ εἰσὶν ἐπιτετυπωμένοι σφηνοειδεῖς ἐπιγραφαί. Ἐπ' αὐτὰς δ' ἐστὶν ἐστιχγμένη λεπτὴ ἄμμος, ἡ δακτύλων βάθος ἔχουσα, καὶ ὑπὸ ταύτην ἄλλα πάλιν πλίνθοι εἰσὶν ἐστρωμέναι. Οἱ δὲ τοῖχοι εἰσὶν ἐπικεκαλυμμένοι ὑπὸ μεγάλων λεπτῶν μαρμαρίνων πλακῶν, ἃς καλύπτουσι γλυφαὶ καὶ ἐπίσης σφηνοειδεῖς ἐπιγραφαί· αὐτοὶ δὲ σύγκεινται ἐξ εἶδους πηλοῦ, προφανομένου ὑπεράνω ἐκάστης σειρᾶς τῶν πλακῶν. Εἰς ἐκάστην πλευρὰν τοῦ τετραγώνου ὑπῆρχεν ἀνά μίαν ἐπίσημος εἴσοδος, φρουρουμένη ὑπὸ κολοσσιαίου ταύρου ἀνθρωποκεφάλου· αἱ δ' ἐπὶ τῶν τοίχων γλυφαὶ εἰσὶν αἱ μὲν θρησκευτικαὶ, αἱ δὲ ἱστορικαὶ, παριστάσαι πομπὰς, στρατιωτικὰς παρελάσεις, μάχας, πολιτορίας, κτλ. Διακρίνονται δ' οἱ νικηταὶ τῶν ἠττημένων καὶ διὰ τῶν χαρακτῆρων τῶν προσώπων καὶ διὰ τῆς ἐνδυμασίας. Ἐν δὲ Νιμρόδ, εἰς ὀκτώ ὠρῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Μοσούλ, ἀνεκάλυψεν ὁ Λαυάρδος τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως Σενναχερίδ καὶ τὰ τοῦ Ἰσσαραδῶνος. ἄλλα ὅμοια πρὸς τὸ ἐν Κορσαβάδ. Τὸ δεύτερον ὅμως ἀποδείκνυται ἀρχαιότερον τοῦ πρώτου, καὶ πολλοὶ ληθαῖε αὐτοῦ ἀφαιρέσαντες ἐχρησίμευσαν εἰς ἐκείνου τὴν οἰκοδομήν, τῆς ἔξω ἐνεπιγράφου αὐτῶν ἐπιφανείας στραφείσης πρὸς τὰ ἐντὸς καὶ τὸν πηλόν, τῆς δ' ἐτέρας διὰ νέων γλυφῶν καὶ ἐπιγραφῶν καλυφθείσης. Οὐδὲ

φαίνεται δὲ τὸ ἀρχαιότερον μέγαρον καταστραφὲν συνεπείρᾳ κατακτῆσεως, διότι οὐδὲν φέρει ἔχνος πυρκαϊᾶς. Εὐρέθησαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ πολυπληθέστατα ὄπλα, ἀγγεῖα καὶ παντοῦ σκευὴ χυμλῶ καὶ ἐλεφάντινα· προσέτι δ' ἐν τῷ μεγάρῳ τούτῳ καὶ περιεργότατος ὀβελίσκος ἐκ βασάλτου, ἐπὶ τὰ ποδῶν ὕψος ἔχων καὶ ἐπιγεγλυμμένος διὰ 20 ἀναγλύφων, παριστῶντων μάχας, πολιτορίας, ζῆλα, ἰδίως ἐλεφαντας, ῥινοκέρους, καμήλους, πθήκας, καὶ ἀναμνησκοντας τὴν εἰς Ἰνδίας ἐκστρατείαν τῆς Σεμιράμιδος. Αἱ γλυφαὶ αὐταί, ὡς καὶ ἄλλαι εὐρεθεῖσαι εἰς τὰ ὄρη τοῦ Κουρδιστάν, παραβαλλόμεναι μετὰ τῶν περιγραφῶν τοῦ Βηρωσοῦ (σ. 49), ἀποδεικνύουσι τὴν ταυτότητα τῆς Ἀσσυριακῆς καὶ Βαβυλωνικῆς τέχνης, μὴ καταγομένης ἐξ Ἰνδιῶν ἢ ἐξ Αἰγύπτου, καὶ δυναμένης νὰ θεωρηθῇ ὡς μητρὸς τῆς Περσικῆς καλλιτεχνίας, ἥς μέχρις ἐσχάτων ἠγγονεῖτο ἡ καταγωγὴ. Ἰσως δ' ἐπενήργησε κατὰ τι καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτῆς τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης. Πολλοὶ δὲ, ἰδίως ὁ Ῥόλινσων, ὁ Ἰγξ, ὁ Ὀπέρτ, ὁ Γροτενφένδ, ὁ Ταλβὸτ καὶ ἄλλοι κατέγιναν περὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν σφηνοειδῶν ἐπιγραφῶν, καὶ εὗρον τὰς μὲν ἀρχαιοτάτας ἰδιογραφικὰς καὶ δυσαναγνώστους, παμπόλλους ὅμως καὶ φωνητικὰς, ἃς ἀναγινώσκουσιν ἤδη, καὶ αἵτινες ἀποδείκνυνται μὴ οὐσαι ἀρχαιότερων χρόνων τοῦ ἡμισέως τῆς β' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἐξ οὗ πρέπει νὰ ἐξαχθῇ τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων καταστραφεισῶν Ἀσσυριακῶν πόλεων τινὲς ἀνηκοδομήθησαν ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις μετὰ τὰς κατακτῆσεις τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Νινύας, ἴδ. Νίνος.

Νιόβη, 1) θυγάτηρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Νύμφης Λαοδίκης, ἢ σύζυγος τοῦ Ἰνάχου καὶ μήτηρ τοῦ Φορωνέως.—2) θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Πληγίδος Ταυγέτης, ἢ τῆς Ἰάδος Διώνης, ἀδελφῆ τοῦ Πέλοπος καὶ σύζυγος τοῦ Ἀμφίονος, βασιλέως τῶν Θηβῶν. Μήτηρ τέκνων πολυαριθμῶν, 6 υἱῶν καὶ 6

θυγατέρων κατά τινος, ἐν ᾗ ἄλλαι ἄλλους λέγουσιν ἀριθμῶς, καὶ κομπάζουσα ἐπ' αὐτοῖς,

Νιόβη μετὰ τῆς θυγατρὸς της.

διότι εἶχε τοῦ πατρὸς της τὸν ὑπεροπτικὸν χαρακτῆρα, ἐτόλμησε νὰ καυχῆθῃ ὅτι ἦν ἀνωτέρα τῆς Λητοῦς, ἐχούσης δύο μόνον τέκνα. Ἐπὶ τούτῳ δ' ὠργίσθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, καὶ κατετόξευσαν πάντα αὐτῆς τὰ παιδιά. Ἐπὶ ἑννέα ἡμέρας ἔμειναν ἄταφα, διότι ὁ Ζεὺς εἶχε ἀπολιθώσει τοὺς λαοὺς τὴν δεκάτην δ' ἡμέραν τοὺς ἔθαψαν οἱ θεοί. Ἡ δὲ Νιόβη, περὶ τὸ Σίπυλον, εἰ καὶ εἰς βράχον μεταβληθεῖσα καὶ αὐτὴ, ἐξηκολούθει ὁμοῦς τὴν ἠλιθίαν ἐντὸς τῆς αἰσθανομένη (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 602). Καθ' Ὅμηρον ἐφρονεῦθησαν οἱ Νιοβίδαι εἰς τὸν μητρικὸν οἶκον, κατ' Ἀπολλοδώρον, οἱ μὲν υἱοὶ εἰς τὴν Θῆραν ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνας, αἱ δὲ θυγατέρες ἐν τῷ βασιλικῷ τῶν Θηβῶν μεγάρῳ κατ' Ὀδύσειον δὲ (Μαι. VI, 152), οἱ υἱοὶ εἰς τὸ στάδιον τῶν Θηβῶν, αἱ θυγατέρες ἐπὶ τῆς κηδείας τῶν ἀδελφῶν των, καὶ κατ' ἄλλους ἐν Λυδίᾳ. Ἡ δὲ Νιόβη, κατ'

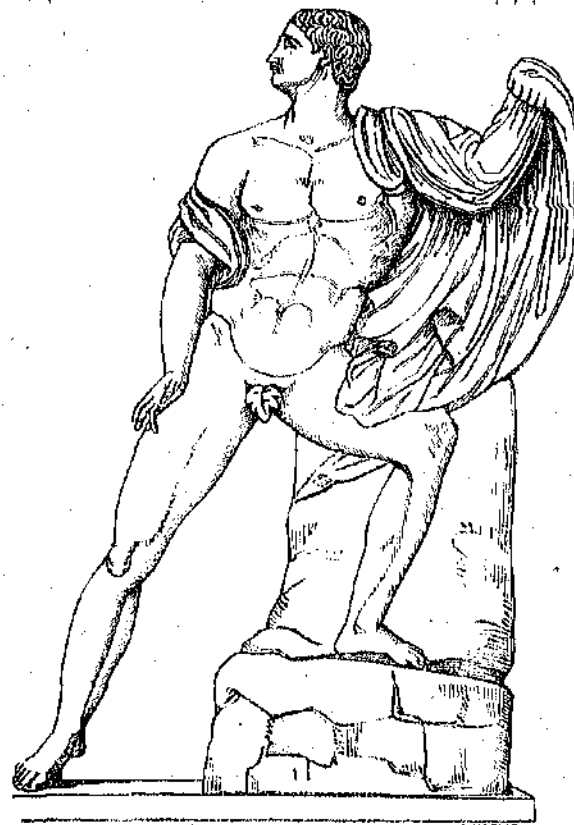
ἑτέρους μύθους, μετὰ τὸν θάνατον τῶν τέκνων της, ἔφυγεν ἐκ Θηβῶν πρὸς τὸν πατέρα της Ἰάνταλον εἰς Σίπυλον, καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς παρακλήσει, ἀπελιθώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ λίθου ἐξέφρρεον πάντοτε δάκρυα (Σοφ. Ἄντ. 823). Καὶ βράχος τῆς οὗτοι δεικνύται παρὰ τῇ Σιπύλῳ, ἀνατολικῶς τῆς Μαγνησίας (Ἰὰς Σοφ. εἰς τοῦριστικὴν λεγομένης), ὅστις ἐξελαμβάνετο ὡς ἡ ἀπολιθωμένη Νιόβη. Ὁ τάφος δ' αὐτῆς ἐδείκνυτο ἐν Θήβαις. Τῆς τραγικῆς ταύτης παραδόσεως ἐπέληφθη πολλάκις ἡ ποίησις, καὶ ὁ Δισχύλος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψαν αὐτῆς ἐπίπνυμα δράματα. Καὶ ἡ καλλιτεχνία δὲ συνεχῶς ἔλαβεν αὐτὴν ὡς ὑπόθεσιν. Ὁ Φειδίας ἐπειργάσθη αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ὄρνου τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Διὸς, ὁ Πραξιτέλης δὲ ἡ ὁ Σκόπας κατασκευάσασε περίφημον σύμπλεγμα, τὴν αὐτὴν

Θυγατὴρ τῆς Νιόβης

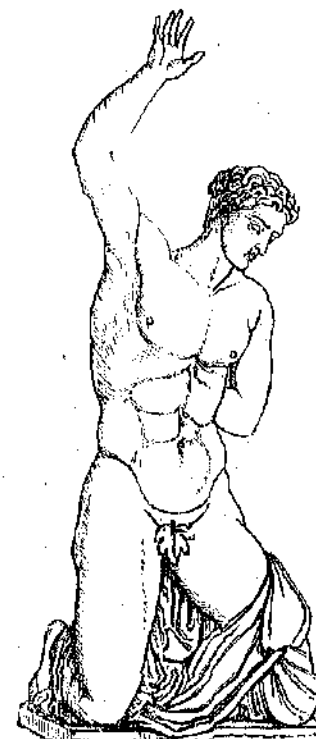
καταστροφήν παριστῶν, μετενεχθὲν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς Ῥώμην, καὶ ἐπὶ Πλινίου (XXXVI, 4, 8) κατατεθειμένον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σωσιανοῦ

παραλαμβάνοντο καὶ ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἵσως ἐκείνος μὲν ἦν ὁ Βαλθεδέριος λεγόμενος, αὐτὴ δὲ ἡ τῶν Γαβίων (Ἰδ. Ἀπόλ-

Νιοβίδης

Ἀπόλλωνος. Τοῦτο, ἂν οὐχὶ αὐτοῦ ἀντίγραφον, ἀνευρέθη ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ Ἑσκουλίου τῷ 1588, καὶ κοσμεῖ σήμερον τὸ μουσεῖον τῆς Φλωρεντίας. Πάντα ὁμοῦ τὰ ἀγάλματα ἦσαν, φαίνεται, δεκατέσσαρα. Ἐκ τῶν ἐνταῦθα παριστωμένων τὰ δύο πρῶτα εἰσὶν ἡ Νιόβη, ζητούσα νὰ σώσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας της μικρὰν κόρην, τὴν νεωτέραν τῶν θυγατέρων της. Ἐν δευτέρῳ, μίαν τῶν θυγατέρων, τραπέισαν εἰς φυγὴν τὸ τρίτον φεύγων Νιοβίδης, καὶ στραφεὶς καὶ βλέπων πρὸς τὸν καταδιώκοντα αὐτὸν θεόν τὸ τέταρτον δὲ Νιοβίδης εἰς τὴν βῆξιν τρωθεὶς, καὶ πεσὼν εἰς τὰ γόνατα. Τὰ διάφορα ὄψη τῶν ἀγαλμάτων φαίνονται ὑποδεικνύοντα αὐτοῦ διακρίσμασιν. Ἄν εἰς τὴν σύνθεσιν

Νιοβίδης

λων. Ἄρτεμις). Σύμπλεγμα Νιοβιδῶν εἶδεν ἐν μεταγενεστέροις

χρόνοις ὁ Πausanias (A, 21) κατατεθειμένον ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τοῦ ὑπερκειμένου τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου ἐν Ἀθήναις, ἵσως ἀντίγραφον ἡ ἐπιτομὴν τοῦ περιφήμου ἐκείνου, οὗ πολλὰ μιμήσεις ἐγένοντο, ὡς ἀποδεικνύουσιν ἀνευρεθέντα ἀγάλματα.

Νιρεῖς, υἱὸς Χαρόπου καὶ Ἀγλαίας, ὁ μετὰ τὸν Ἀχιλλεῖα ὠραιότατος τῶν Ἑλλήνων πρὸ τοῦ Ἰλίου, κατήγατο ἐκ τῆς νῆσου Σάμης, τῆς μεταξὺ Κυθῶν καὶ Ῥόδου, καὶ εἶχε τρεῖς μόνον πλοῖα ὑπὸ τῆς διαταγῆς του. Κατὰ Διόδωρον (E, 53) ἦν βασιλεὺς καὶ τῆς Κυθῶν. Ἐφρονεῖτο δὲ ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου ἢ ὑπὸ τοῦ Δινεΐου.

Νίσαια, Ἰδ. Μεγαρίς.

Νίσαιον πεδῖον, ἢ Νήσαιον. Ἐν

Περαία, κατά την ἐπαρχίαν Ῥαγιάναν, ἀξιόλογον ἱπποφορβεῖον τοῦ μεγάλου βασιλέως (Ἡρόδ. Γ, 106. Ζ, 40. Θ, 10), ἐν ᾧ ἐλεύθεροι περιεφέροντο ὑπὲρ τοὺς 150,000 ἵππους. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐτι εὖρε μέγαν ἀριθμὸν ἐκεῖ τρεφόμενον (Διόδ. ΙΖ, 40. — Στράβ. ΙΑ, 525).

Νέσους, πρωτεύουσα τῆς Μυγδονίας ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἐπὶ τοῦ Μυγδονίου ποταμοῦ, 37 μίλια τῆς Τυγραιοκέρτης ἀπέχουσα νοτιανατολικῶς (Γρα. Δην. XV, 5), πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος, καὶ ἐπίσημος ἀποθήκη τῶν τῆς Ἀσίας ἐμπορευμάτων. Ἐπὶ τῶν Μακεδόνων ἦν γνωστὴ καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀντιόχεια ἢ Μυγδοτική (Πλούτ. Λουκ. ΔΒ). Ὁ Λούκουλλος κατακτήσας αὐτήν, τὴν παρεχώρησε τῷ Τυγράνῃ. Ἐκυριεύθη δ' ἐπειτα ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ, καὶ ἐκ τρίτου ὑπὸ τοῦ Α. Βήρου. Ὁ Σεβήρος ὠχύρωσεν αὐτὴν εἰς προτείχιμα τοῦ κράτους πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ δὲ τὸν Ἰοδιανὸν ἐπανήλθεν εἰς τοὺς Πέρσας. Διατηρεῖ δὲ μέχρι τοῦδε ἡ θέσις τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα.

Νίσος, 1) υἱὸς τοῦ Πανδίωνος (ἢ τοῦ Δηϊῶνος, ἢ τοῦ Ἄρεως), ἀδελφὸς δὲ τοῦ Αἰγέως, τοῦ Πάλλαντος καὶ τοῦ Λύκου, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων. Εἰς αὐτὸν ἀπεδίδεται ἡ οἰκοδομὴ τῆς εἰς τὸν λιμένα τῶν Μεγάρων πόλεως, ἣτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζετο Νίσαια. Ὁ Μίνως κατὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐκστρατεύσας, εἶχε καταλάβει τὰ Μέγαρα, καὶ ὁ Νίσος κατέφυγεν εἰς τὴν Νίσαιαν. Ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του Σκύλλα, διηγείτο ὁ μῦθος, ὑπ' ἐρωτος πρὸς τὸν Μίνωα καταληφθεῖσα, ἀπέσπασεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρὸς τῆς μίαν χρυσὴν ἢ πορφυρᾶν τρίχα, ἐξ ἧς ἐξηρτάτο ἡ ζωὴ του, καὶ οὕτως ὁ Νίσος ἀπέθανε, καὶ ἐκυριεύθη ἡ πόλις. Ὁ τάφος ἐδείκνυτο ἐν Ἀθήναις ὀπίσω τοῦ Λυκαίου (Παιουσ. Α, 19, 4). Ἀλλ' ὁ Μίνως, τιμωρήσας τὴν Σκύλλαν, τὴν ἔδωκεν εἰς τὴν πρῆραν τοῦ πλοίου του, καὶ τὴν ἐπνίξεν εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, ἢ, κατ' ἄλλας διηγήσεις, ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἐγκαταλεί-

φθεῖσα, ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐν ᾧ ὁ εἰς αὐτὸν μεταμορφωθείς πατὴρ τῆς ὄρμα κατ' αὐτῆς, μεταμορφώθη καὶ αὐτὴ εἰς πτηνὸν ἢ ἰχθύν, ὅστις **Κιρρις** ἐλέγετο (Ου. Μετ. VIII, 8. — Virg. Georg. I, 405. E, VI, 74. Ciris). — 2) Υἱὸς, κατὰ Βιργίλιον (A, IX, 176), Ὑρτάκιου, ὀπαδοῦ τοῦ Αἰνείου, φίλος τοῦ Εὐρύαλου, μεθ' οὗ συνεφονεύθη ἐπὶ νυκτερινῆς εἰσβολῆς εἰς τὸ στρατοπέδον τῶν Ῥουτούλων. — 3) Νέος ἐκ Δολιχίου, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης (Ὀμ. Ὀδ. II, 397. Σ, 126. 412).

Νέσυρος, ἐν τῇ Καρπαθίᾳ πελάγει νῆσος ὕψηλῃ, πρυγγίλῃ καὶ βραχυώδεσ, μεταξὺ Τήλου καὶ Κῶ. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς, τὸ αὐτὸ ὄνομα φέρουσα, ἔκειτο εἰς τὰ βορειοδυτικὰ, καὶ τῆς ἀκροπόλεως αὐτῆς ἐρέπια σώζονται. Οἱ κάτοικοι ἦσαν Δωριεῖς τὴν καταγωγὴν, ἀλλὰ σύμμαχοι τῶν Ἀθηνῶν, εἰσφέροντες ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου 100 δραχμῶν μηνιαῖον φόρον (Στράβ. I, 488).

Νέττητες, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀπριου (Ἡρόδ. Γ, 1).

Νετούβρι(ο)γας, λαὸς ἐν Ἀκουϊτανίᾳ, παρὰ τὸν Ὀλτιν, εἰς τὰς δύο ὄχθας αὐτοῦ. Πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν τὸ Ἄγιον, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰαρούμικας. Ἐδύνατο νὰ παρατάξωσι μέχρι πεντακισχιλίων ὀπλιτῶν (Cass. II. G. VII, 7. 34. 46. — Liv. Ep. LXV).

Νετρία καὶ **Νετρίας**, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, μισηδρινῶς τῆς Μαρεώτιδος λίμνης. Εἰς αὐτὴν πρὸ πάντων ἐλατρεύετο ὁ Σέραπις (Στράβ. ΙΖ).

Νέτωκρεις, ἴδ. **Ναθοχοδονόσωρ**.

Νεφάτης, ὕψηλὸν ὄρος τῆς Ἀρμενίας, συνέχεται τῷ Ταύρου, ἐκτεινομένη μέχρι τῆς Μηθίας (Στράβ.).

Νεψαδοί, λαὸς Θρακικὸς, οἰκῶν ὑπὲρ τὴν Ἀπολλωνίαν καὶ τὴν Μεσημβρίαν, πρωτεύουσαν ἔχων τὴν Νίψαν (Ἡρόδ. Δ, 90. — Στράβ. Βυζ.).

Νοήμιων, υἱὸς Φρονίου, Ἰθακήσιος, ὁ δούς τῷ Ἐγλεμάχῳ τὸ πλεῖστον ἐφ' οὗ ἐπλευ-

σεν εἰς Πύλον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς του (Ὀμ. Ὀδ. Β, 386. Δ, 630).

Νόθος, ἐν Ἀθήναις ὡς καὶ ἐν Σπάρτῃ νόθοι ἐλέγοντο οὐ μόνον οἱ μὴ ἐκ νομίμου γάμου γεννηθέντες, ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ ἐκ πολίτου βιοῦ καὶ πολιτίδος. Εἰς τοὺς νόθους, ἀλλὰ πιθανῶς τοὺς ἐκ παρανόμου γάμου, δὲν ἐδίδοτο κληρονομία, ἀλλ' ἐπετρέπετο μόνον δῶρον τι, τὰ νοθεῖα, μὴ ὑπερβαῖνον τὰς 1000 δρ. Οἱ ἐξ Ἀθηναίας καὶ ξένου γεννηθέντες ἦσαν ξένοι οἱ δ' ἐξ Ἀθηναίου καὶ ξένης, οἷος ὁ Θεμιστοκλῆς, ἦσαν τελειοπολιταί, ἔχοντες κατ' ἀρχὰς καὶ ἴδιον γυμνάσιον, τὸ Κυνόσαργες, εἶτα δ' εἰς πάντα τὰ γυμνάσια εἰσαχθέντες. Ὁ Περικλῆς ἠθέλησε ν' ἀποκλείσῃ αὐτοὺς ἀλλ' ὁ νόμος αὐτοῦ περιέπεσεν εἰς ἀχρηστίαν καὶ ὁ Ἀριστοφάν τὸν ἀνενέωσε μόνον διὰ τοὺς μετ' Εὐκλείδην (Διαμθ. κ. Νεατρ. 1350).

Νομάδες, πάντες μὲν ἐν γένει οἱ λαοὶ οἱ μονίμους κατοικίας μὴ ἔχοντες (Πινδ. Πύθ. Θ, 216), ἐν τοῖς μετέπειτα δὲ χρόνοις καὶ ἰδίως οἱ κάτοικοι τῆς Νομιθίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ (Πολύβ.).

Νόμισα ὄρη, τὰ μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Λακωνίας, ἐλέγοντο ὀνομασθέντα κατ' Ἀρκαδικὴν τινὰ νόμφην Νομίαν (Παιουσ. Η, 38).

Νόμιος, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς ἐκτελέσαντος ἔργα ποιμένος (νομῆς) παρ' Ἀδμήτῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Φεργῶν (Καλλιμ. εἰς Ἀπλ. 47). Προσέτι καὶ τοῦ Ἑρμοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ (Ἀροστ. Θεσμ. 983).

Νομισματικὴ. Τὰ νομίσματα ἦσαν ἐν Ἑλλάδι ἀργυρᾷ, ἢ χρυσᾷ τὰ πολυτιμότερα, ἢ χαλκᾷ τὰ κατωτάτης ἀξίας, δι' ὅ καὶ ἀργύριον καὶ χρυσιον συνήθως ἐλέγετο ἢ ποσότης νομισμάτων, ὡς ἐπίσης καὶ χρῆματα. Νομίσματα δ' ὀνομάσθησαν διότι ἡ ἀξία αὐτῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρίετο. Ἐν Σπάρτῃ καὶ εἰς ἄλλα τινὰ μέρη, ἀντὶ τοῦ χαλκοῦ μεταχειρίζοντο καὶ σίδηρον (Ἀροστ. Οἰκον. Β, 2. — Πολυδ. Ζ, 106). Ἐφερον δὲ τὰ νομίσμα-

τα τύπον διακρίνοντα αὐτὰ, καὶ πολλάκις σημεῖον ἐμφαίνον τὴν ἀξίαν των. Πλὴν τῶν παντοίων μύθων περὶ τῆς τῶν νομισμάτων ἐφευρέσεως (Πολυδ. Θ, 83), ἀπέδιδεν αὐτὴν ἡ παράδοσις (Ἡρόδ. Δ, 94. — Ξενοφ. π. Πολυδ.) τοῖς Λυδοῖς, ἀλλ' ἔτι κοινοτέρα Φεῖδωνι, τῷ βασιλεῖ τοῦ Ἀργους, ὅστις ἐλέγετο πρῶτος ἐν Αἰγίνῃ ἀργυρᾷ καὶ χαλκᾷ νομίσματα κόψας, ἐξ οὗ, ἢ ἀληθῶς διότι ἡ Αἰγίνα ἦν ἀρχαιότατα κέντρον ἐμπορικῶν, καὶ αἰγίνα τὸν ἐλέγετο τὸ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενον σύστημα. Ὁ αὐτὸς δ' ὑπελαμβάνετο καὶ πρῶτος εἰσαγαγὼν τὰ μέτρα καὶ σταθμά. Ἡ ἐποχὴ δὲ καθ' ἣν ἐξῆσε θεωρεῖται τὸ μέσον τῆς 8ης ἐκατονταετηρίδος π. Χ. (Ἡρόδ. ΣΤ, 127. — Ξενοφ. παρὰ Στράβ. Η, 376. — Αἰλ. Π. I, 16, 10. — Πολυδ. Ἀνθ. — Παρ. μάρμ. 45. 46). Τὸ δ' ἐν Ἀθήναις κατ' ἀρχὰς ἐπικρατήσαν σύστημα ἐλέγετο Εὐβοικόν, ἴσως διότι ἐν ἄλλῃ ἐποχῇ ἄλλο ἐμπορικὸν κέντρον ἦτο ἡ Εὐβοία. Ἡ ἀναλογία τοῦ Αἰγινάου πρὸς τὸ Εὐβοικόν (ἢ ἀρχαῖον ἀττικόν) νόμισμα ἦν ὡς 6 : 5. Κατέστησε δὲ μετέπειτα ὁ Σόλων τὸ νόμισμα ἔτι μικρότερον, ὥστε ἡ ἀναλογία τοῦ ἀρχαίου (Εὐβοικοῦ) πρὸς τὸ νέον ἦν περὶπου καὶ 4 : 3, καὶ 73 δρ. ἐκείνου ἀπέτελλον τὴν νέαν μνᾶν. Ἡ συνήθης νομισματικὴ μονὰς ἦν ἡ ἀργυρᾷ δραχμῇ 2 δὲ δραχμαὶ ὀνομάζοντο διδραχμον ἢ στατήρ (ἀργυροῦς), καὶ τοιαῦτα ἀπαντῶνται πολλὰ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων διπλοῦν δὲ τοῦ διδραχμοῦ ἦν τὸ τετραδραχμον, οἳ μᾶλλον ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ἐκόπτοντο. Ἐκατὸν δὲ δραχμαὶ ὀνομάζοντο μνᾶ, καὶ ἀξήκοντα μναί, ἢ 6000 δραχμαί, τάλαντον. Ὡστε, κατὰ τὴν προσημειωθεῖσαν ἀναλογίαν (4 : 3), αὐτὸ αἰγινάον τάλαντον ἐδύνατο δραχμᾶς ἀττικᾶς μυριάς (Πολυδ. Θ, 86). Ὑποδιηρεῖτο δ' ἡ δραχμῇ εἰς 3 ὀβολοὺς (ἴδ.), οὔτινες, ὡς καὶ τὰ πολλαπλάσια καὶ αἰ υποδιαιρέσεις αὐτῶν, ἦσαν, ἐν Ἀθήναις κἂν, κέρματα ἀργυρᾷ, πλὴν τοῦ ἐλάσσονος πάντων, τοῦ 1)8 τοῦ ὀβολοῦ, ὅπερ χαλκοῦς ὀνο-

μάζετο, και ἦν ἐκ χαλκοῦ. Χρυσᾶ δὲ νομίσματα ἦσαν οἱ στατήρες (ἴδ.), ἔχοντες σταθμὸν ἢ ὀλίγην δύο δραχμῶν περίπου, καὶ ἀξίαν εἰκοσι ἀργυρῶν. Τὰ ἀρχαιότατα αἰγυπτιὰ νομίσματα, ὀγκώδη καὶ οὐχὶ τεχνικῶς ἐξεργασμένα, ἔχουσιν ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας χαλῶνην, ἐπὶ δὲ τῆς ὀπισθίας τὰ ἴχνη τῆς λαβίδος ἐφ' ἧς ἴσταντο ὅτε ἐτυποῦντο· τὰ δ' ἀρχαιότατα ἀττικὰ εἶχον ἐμβλημα βουῦν (Σχολ. Ὀμ. Γλ. Ζ, 236. — Ἑτ. Μ. λ. Ἐκατόμβη. — Πολυδ. 60), ἴσως κατὰ μίμησιν τῶν πρώτων Εὐβοϊκῶν ἐξ οὗ προέκυψε καὶ ἡ παροιμία «βουῖς ἐπὶ γλώττῃ» (Ἡσυχ. Σουῖδ.). Ὑπετίθετο δὲ (Πολυδ. Θησ. 25), διὲ ἐκοψεν αὐτὰ ὁ Θησεύς, ἐπιγραφάξας τὸν Μαραθῶνιον ταΐρον ἢ τὸν Μινώταυρον· τὰ δὲ μετέπειτα εἶχον κεφαλὴν Ἀθηναῖας, καὶ εἰς τὸ ἔμπαιον, κατ' ἀρχὰς μὲν τῆς λαβίδος τὰ ἴχνη, εἶτα δὲ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀρχαϊκὴν κεφαλὴν Ἀθηναῖας (τῆς Πολιούχου). Τὰ ἀττικὰ ἐθεωροῦντο ὡς καθαρῶτατα καὶ ἀκριβέστατα (Ἀριστ. Βάτρ. 722. — Ξενοφ. π. Περσ. Γ, 2), καὶ ἐν τῇ ἀττικῇ νομοθεσίᾳ ὑπῆρχε «γρατὴ διαφόρως νομισματός», εἴτε ὡς πρὸς τὴν ὀλίγην, εἴτε ὡς πρὸς τὴν ποιότητα τοῦ μετάλλου. Ὁ δ' ἀλόγως καταδικάζετο εἰς θάνατον (Δημοθ. κ. Τιμόκρ. 765). Μέχρι τοῦδε ἐν τοῖς ἀνευρισκομένοις νομίσμασι τὰ ἀττικὰ σταθμιζόμενα εὐρίσκονται ἔχοντα τὴν ὀλίγην πολὺ ἀκριβεστέρην ἢ τὰ τῶν ἄλλων πόλεων, καὶ μόνον τόσην ὥστε ἢ ἐκ τῆς ἀρχαιότητος φθορὰ ἀρκεῖ ὅπως ἐξηγήσῃ τὴν διαφορὰν. Εἰς τὰς διαφόρους ἐλληνικὰς πόλεις ἐπεκράτει τὸ ἐν ἢ τὸ ἕτερον ἐκ τῶν προμνημονευθέντων νομισματικῶν συστημάτων. Τὸ Αἰγυπτιακὸν ἦν παραδεδομένον ἐν πάσῃ τῇ Πελοποννήσῳ, πλην ἴσως τῆς Ἀχαΐας, ἐν τῇ βορείᾳ Ἑλλάδι μέχρι Θεσσαλίας, ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν Κρήτῃ, καὶ πάσαις ταῖς κατὰ τὸ Αἰγαῖον καὶ ταῖς ἀκταῖς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας δωρικαῖς ἀποικίαις ὁμοίως δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ, ἐνθα συνεδουάθη μετὰ τοῦ ἐγγυρῶν, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων. Ἐν Κορίνθῳ δὲ, καθ' ὃ ἐμπορεῖτο

πανελληνίῳ, φαίνεται ὅτι ἦσαν παραδεκτὰ καὶ εἰσηγμένα καὶ τὰ τρία συστήματα, διότι εὐρίσκονται διδραχμα κορινθιακὰ ἔχοντα τὴν αἰγυπτιαν ὀλίγην, ἄλλα τὴν εὐβοϊκὴν, καὶ τὴν μετὰ τὸν Σόλωνα ἀττικὴν. Τὸ εὐβοϊκὸν δὲ, ἢ ἀρχαῖον ἀττικὸν σύστημα ἐπεκράτει ἐν Εὐβοίᾳ καὶ ταῖς ἀποικίαις αὐτῆς.

Νομίων, πατήρ τοῦ Ἀμφιάχου, ἡγεμόνος τῶν Κεραιῶν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν (Ὀμ. Γλ. Β, 871).

Νομογράφου, δύο ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν ἐκλεχθέντες ἐπὶ Ἰωμαίων, τῇ 205 π. Χ. ὡς νομοθέται, ἀλλ' ἐντελῶς ἀποτυχόντες (Πολυδ. Π, 1).

Νομοθεσία, ὁ κατ' ἀρχὰς τὰς ἐλληνικὰς πολιτείας διέπων νόμος ἦν ὁ φυσικὸς, κατ' Εὐριπίδην (Βάτχ. 803) «νόμιμον αἰετοῦ φύσει πεφυκὸς», καὶ οἱ ἐκ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν ἐθίμων πηγάζοντες «ἀγραφοὶ νόμοι». Καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς θεοὺς ὑπῆρχεν ὑπέρτατος νόμος, ἢ «ἀνάγκη». Ὁ τὴν δικαστικὴν δ' ἐξουσίαν ἐξασκῶν, καὶ ἐπομένως τοὺς νόμους ἐκείνους ἐρμηνεύων καὶ ἐφαρμόζων, ἦν ὁ βασιλεὺς, φυσικῶ τῇ λόγῳ αὐθαίρετως, καὶ τοὺς «ἡγήτορας ἢ δὲ μέδοντας» περὶ ἑαυτὸν συγκαλὼν μόνον ἵνα ἀκούσῃ τὰς συμβουλὰς των, τὸν δὲ λαὸν ἵνα τῇ γνωστοποιῇ τὰς ἀποφάσεις του. Κατ' ὄλιγον δ' ὑπὸ τῆς σύγκρουσιν τῶν ἀλληλομάχων παλῶν καὶ συμφερόντων ἀνετράπη τὸ πρῶτον τοῦτο πατριαρχικὸν σύστημα, καὶ ἀπητήθησαν ὠρισμένοι νόμοι, οἵτινες νὰ συνεχῶς καὶ συναρμολογῶσι τ' ἀντίθετα στοιχεία, νὰ διαγράψωσι τὰ πρὸς ἀλλήλους καθήκοντα, καὶ ν' ἀπονέμωσι τοῖς πᾶσι τὰ ἴσα, πλην τῶν τάξεων ὅσαι (ὡς οἱ δαῦλοι καὶ οἱ περὶ οἱ) δὲν ἐδικαιοῦντο εἰς ἰσονομίαν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐξελέγετο συνήθως ἐν ἄτρομον, ἀκολαῖον τῆς κοινῆς ἐμπιστοσύνης, εἰς ἐκ τῶν λεγομένων «ασφῶν», (κευνοτοὶ τινες καὶ νομοθετικοί), Διογ. Λαέρτ. Α, 41), καὶ εἰς αὐτὸν ἀνετίθετο τῶν νόμων ἢ σύνταξις. Τοιοῦτοι ἦσαν Πιπτακὸς ὁ Λαβιδίος, Φεῖδων ὁ Ἀργεῖος, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, Βίας ὁ Πριηνεὺς, Λυκούργος

ἐν Σπάρτῃ, καὶ ὁ τοὺς νόμους αὐτοῦ μεταρρυθμίας Κεῖλων, ὁ Μίνως ἐν Κρήτῃ, Δράκων καὶ Σόλων ἐν Ἀθήναις, παρὰ τοῖς Ἐπιξεφυροῖς δὲ Λοκροῖς ὁ Ζάλευκος, ἐν Κατάνη ὁ Χαρώνδας, εἰς οὓς πάντες οἱ συμπολιταὶ αὐτῶν ἐνεπιστεῖθησαν τὴν σύνταξιν πολιτεύματος καὶ νομοθεσίας, ἢ τὴν μεταρρυθμισιν τῆς ὑφισταμένης (ἴδ. καὶ Αἰσυμνήτης). Τινὲς αὐτῶν συνέταττον τοὺς νόμους των διὰ στίχων, ὡς ὁ Χαρώνδας τὰ «Σκόλια», ἵνα εὐχερῶς ἀπομνημονεύονται. Ὀριστικὴ δὲ νομοθεσία ἀπαξ εἰσαχθεῖσα δυσκόλως μεταβάλλετο δι' εἰσαγωγῆς νόμων νέων, θεωρουμένη πολλὰκις ὡς θεόδοτος, ὡς ἢ τοῦ Μίνως (Παισ. Γ, 4, 4), ἢ τοῦ Λυκούργου, κυρωθεῖσα ὑπὸ χρησμοῦ μόνον δ' ἐπὶ τῆς ἡθικῆς παρακμῆς ἐν Ἀθήναις ἤρξατο τῆς ἐκκλησίας ἢ αὐθαίρεσία ἀνατρέπουσα δι' ἰδίῳν ψηφισμάτων τοὺς ὑφισταμένους νόμους, ἐν ᾧ, κατὰ τὴν Σολωνιον νομοθεσίαν τὰ ψηφίσματα τῆς ἐκκλησίας ἴσχυον ἐπὶ ἐν μόνον ἔτος, κατὰ τὴν πρώτην δ' ἐτήσιαν συνεδρίαν αὐτῆς ἐπετρέπετο μόνον νὰ καταδεικνύηται εἴ τις ὑπῆρχεν ἑλλειψίς καὶ ἀναγκαῖα διόρθωσις εἰς τοὺς νόμους, καὶ ἡ πρότασις παρεπέμπετο τότε εἰς τοὺς νομοθέτας, οἵτινες διὰ κλήρου ἐξελέγοντο ἐκ τῶν Ἑλικαστῶν εἰς ἀριθμὸν ἄλλοτε ἄλλον κατὰ τὴν ἀνάγκην, προεδρευόμενοι ὑπὸ πάντεσιν δικῶν, οὓς ἐξέλεγεν ἢ ἐκκλησία εἰς ὑπεράσπιαν τοῦ νόμου, καὶ διεξήγον τὴν ὑπόθεσιν κατὰ τοὺς τύπους τῆς συνήθους διαδικασίας (ἴδ. Ἐκκλησία). Ὅσακις περὶ ἀντικειμένου τινὸς ἔλειπε νόμος, οἱ ἡλιασταὶ ὤμνουσαν νὰ δικάζωσι «γνώμη τῇ δικαιοστάτῃ» (Πολυδ. Π, 122). Σολωνιοὶ δ' ἐξηκολούθου λεγόμενοι οἱ νόμοι ἐν Ἀθήναις καὶ ὅσοι ἐτι κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον μεταγενεστέρως μεταρρυθμίσθησαν, διότι ὁ Σόλων δὲν ἤξισσε νὰ καταστήσῃ τοὺς νόμους αὐτοῦ ὀριστικούς καὶ ἀμεταρρυθμίτους, ἀλλ' ἐξήγησε τὴν ἐπὶ δεκαετίαν μόνον ἀμετάβολον τήρησιν αὐτῶν, ἐν ᾧ Λυκούργος λέγεται ἐπιβαλὼν αὐτὴν μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, καὶ ἀναχωρήσας ἵνα μὴ

ἐπιστρέψῃ, εἰς δὲ τοὺς νέους ἐπ' αὐστηρᾷ ποινῇ ἀπαγορεύσας αὐτῶν τὴν κατάργησιν. Περί δὲ τοῦ Χαρώνδα καὶ τοῦ Ζαλεύκου μνημονεύεται ὅτι καὶ θάνατον ὤρισαν κατὰ τοῦ πειρασμένου νὰ εἰσαγάγῃ καὶ νόμους καινοὺς. Ἐν Ἀθήναις δὲ, κατὰ τῶν ὑπαβαλλόντων εἰς τὸν δῆμον πρότασιν ἀντιβαίνουσαν εἰς τοὺς κειμένους νόμους ὑπῆρχεν ἡ «Γραφή παρανόμων». Ἐν γένει δὲ, αἱ νομοθετικαὶ προτάσεις πρὶν ἢ κριθῶσι καὶ κυρωθῶσιν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἔπρεπε πρῶτον ν' ἀπορρασιθῶσιν ὑπὸ τῆς Βουλῆς διὰ προβουλεύματος. Ὁ Λυκούργος ἤθελε τοὺς νόμους του ἀγράφους, καὶ μόνον ἐγγεγραμμένους εἰς τὰς καρδίας τῶν πολιτῶν. Συνήθως ὁμοίως οἱ νόμοι ἐπεγράφοντο, εἰς γνώσιν πάντων, ἐπὶ μαρμαρίνων στηλῶν, ἐν Ἀθήναις δ' ἦσαν γεγραμμένοι ἐπὶ τριγωνικῶν καὶ στροφομένων ἀξόνων, ἐν τῇ Ἀκρόπολει, ὅθεν μετηνέχθησαν ἔπειτα εἰς τὸ πρυτανεῖον· τὰ δὲ πρωτότυπα ἐτήρουντο μετὰ τῶν λοιπῶν ἀρχείων ἐν τῇ Μητροφῶ τῇ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Μετὰ δὲ τοὺς Τριάκοντα, ἐπ' Εὐκλείδου ἀρχόντος, μεταρρυθμίσθη ἢ ἐπὶ τῶν δεινῶν περιπετειῶν πολλαχῶς ἀνατραπέισα ἀττικὴ νομοθεσία, καὶ οἱ νέοι νόμοι ἀνεγράφησαν εἰς τὴν Παικίλῃν Στοάν. Εἰς τὰς δίκας οἱ διάδοχοι ἔφερον καὶ παρουσιαζον εἰς τοὺς δικαστὰς τοὺς νόμους ἢ τὰ μέρη αὐτῶν ὅσα ἐνόμιζον αὐτοῖς συμφέροντα· ὁ παρουσιαζων δὲ «νόμον οὐκ ὄντα» ἐτιμωρεῖτο διὰ θανάτου (Δημοθ. Κ. Ἀριστογ. 807). — Ἐν Ρώμῃ μνημονεύονται νόμοι ἤδη καὶ τοῦ Ρωμύλου· ἀλλ' ὡς πρῶτος νομοθέτης κυρίως θεωρεῖται ὁ Σέρβιος Τούλλιος. Μετὰ τὴν ἔξωσιν τῶν βασιλέων συνέταξε, τῇ 450 π. Χ. ἢ Δεκανδρία τοὺς δώδεκα πίνακας τῶν νέων νόμων. Οἱ Λικίνιοι νόμοι (366 π. Χ.) ἐξησφάλισαν εἰς τὸν λαὸν τὴν ἰσοπολιτείαν. Οἱ Γράκχοι (134-121 π. Χ.) ἀπεπαύθησαν περαιτέρω φιλελευθέρων μεταρρυθμίσεων. Μετὰ τινὰς δὲ διατάξεις ὑπὸ τοῦ Σόλωνα εἰσαχθεῖσας ὑπὲρ τῆς ἀριστοκρατίας, ἀνετίθη, τῇ 52 π. Χ., εἰς τὸν Πιομπήσιον ἢ σύνταξις νέων νόμων,

καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τέλος εἰσῆχθησαν οἱ νέοι τῶ μοναρχικῷ συστήματι ἀνταποκρινόμενοι, ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς αὐθιχεσίας τοῦ αὐτοκράτορος ἐξαρτώμενοι νόμοι, μέχρις οὗ ὁ Ἰουστινιανὸς συνηρολόγησε καὶ συνέταξε τέλος νομοθεσίαν κανονικὴν, ἥτις κατέστη ἡ βάσις τῶν μεταγενεστέρων νομοθεσιῶν.

Νόμος, 1) Ἰδ. Νομοθεσία. — 2) Ἰδ. Μουσική. — 3) Ἀρχαιότατος μουσικὸς τρόπος ἢ μελωδία παρὰ Δωριεῦσιν, ἠδὲ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, μάλιστα ὑπὸ κιθάρης ἢ αὐλοῦ συνοδουμένη, ἀνευ δ' ἀντιστροφῶν ἀλλὰ πᾶσα συνεχῶς ἀδομένη. Αὕτη ἀπετέλει τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ Ἡυθίου μουσικοῦ ἀγῶνος.

Νομὸς, ἡ χειρογραφικὴ διάκρισις ἐν Αἰγύπτῳ, ἐλέγχετο εἰσαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σασούστριος, ὅστις τὰς 3 ἐπαρχίας διήρθεσεν εἰς 38 νομοὺς, ἐξ ὧν 10 ἀπετέλουσαν τὴν Ἄνω Αἴγυπτον, ἄλλοι τῶσσι τὴν Κάτω, καὶ 16 τὴν Μέσην. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἠλλοιωθὴ ὁ ἀριθμὸς. Ἐκαλοῦντο δὲ Νομάρχαι οἱ διοικηταὶ αὐτῶν καὶ οἱ τῶν φόρων εἰσπράκτορες.

Νομοφύλακες, ἀρχὴ τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἀλλὰ διάφορον δικαιοδοσίαν ἔχουσα εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος. 1) Ἐν Σπάρτῃ καὶ ἄλλαις Δωρικαῖς χώραις, πολλαχοῦ παρὰ Λοκροῖς, ἐν Βυζαντίῳ, κτλ. οἱ ἐν ταῖς συνελεύσεσιν ἐπαγρυπνοῦντες εἰς τὴν τήρησιν τῶν νόμων, οἵτινες ἦσαν ἄγραφοι, καὶ εἰς τὴν κατ' αὐτοὺς συμπεριφορὰν τῶν μελῶν αὐτῶν. — 2) Ἐν Ἀθήναις ἀρχὴ ἐπταμελής, τὸ πρῶτον δ' ὡς φαίνεται ἐγκαταστάσα ἐπὶ Ἐφιάλτου, ὅστις ἀγαιρέσας ἀπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἦν ἕως τότε ἐξήσκει ὑπεριτάτην ἐπιτήρησιν τῆς κυβερνήσεως, ἀνέθετο εἰς τοὺς Νομοφύλακας τὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ τὸν ἐλεγχον τῆς Βουλῆς, τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου καὶ τῶν δημοσίων λειτουργῶν, πρὸς ἀκριβῆ τῶν νόμων τήρησιν. Ἰστοῦται δ' ὅτι, ἐπὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, Νομοφύλακες ὀνομάσθησαν οἱ Ἐνδακα, ἢ ἐτι ὁ Δημήτριος συνέστησεν ἐκ νέου τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἥτις πρὸ

αὐτοῦ ἐπ' ὀλίγον μόνον χρόνον εἶχε διατηρηθῆ. — 3) Ἐν Κερκύρᾳ ἐδίδοτο αὐτοῖς λόγος τῶν δημοσίων δαπανῶν, ὡς ἀλλαχοῦ τοῖς εὐθύναις καὶ λογισταῖς.

Νόννος, Ἰδ. Ἔπος.

Νόστις, ποιήτρια ἐκ Λοκρῶν, περὶ τὰ 320-300 π. Χ. εἰς τὸν κανόνα τῶν ἐννέα λυρικῶν ποιητριῶν (τῶν ἐννέα Μουσῶν) περιληφθεῖσα. Δώδεκα ἐπιγράμματα αὐτῆς σώζονται.

Νόστος, Ἰδ. Ἔπος.

Νόστιον, παράλιος πόλις τῆς ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ Αἰολίδος, ἐπὶ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου· εἶτα ἐπίνετον τῆς Κολοφῶνος (Θουκ. Γ, 34. — Ἐν. Ἑλλ. Α, 3, 4).

Νότος, υἱὸς Ἀστράτου καὶ Ἡοῦς, εἰς τῶν τεσσαρῶν πρώτων ἀνέμων (Ἰσίδ. Θεογ. 378).

Νότου κέρας, ἀκρωτήριον τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς (Ἀνώνυμ.).

Νουβία, ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς ἐν τῇ Αἰθιοπία, πρὸς τὴν νήσον Μερὸν, πολλὰ περιλαμβάνον βασιλεία. Νουβία δὲ ἦν ἔθνος ἐκείνου συγγενές, ἢ παρεκτάσις ἀνατολικῶς τοῦ Νείλου, μέχρι τοῦ Ἀραβίου κόλπου (Πτολεμ.).

Νουβίτιν, πόλις τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, γνησιτὴ μόνον ἐκ τοῦ Ἡρόδοτου (Δ, 148).

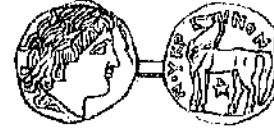
Νουκερία, 1) πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐν ταῖς νοτίσις τῆς Καμπανίας, καὶ Ἀλφατέρνα καλουμένη, ἐπὶ τῆς Ἀππίας ὁδοῦ

Ἐκ τῆς Καμπανίας.

καὶ τοῦ Σάρνου ποταμοῦ. Καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, εἶτα πάλιν ἀνωκοδομήθη καὶ ἀνέθαλε (v. Nocera). Λιμὴν αὐτῆς ἦν ἡ

Πομπηία (Liv. VII, 3. IX, 41. — Tac. Ann. XIII, 31). — 2) Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς, Κουμμελλάρια ἐπικαλουμένη, ἐπὶ τῆς Φλαμινίας

Ἐκ τῆς Ὀμβρικῆς.

ὁδοῦ (v. ἐπίσης Nocera) (Στράβ.). — 3) Ἡ Ἰσως μᾶλλον Λουκερία, πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, κτισθεῖσα 400 ἔτη πρὸ τῆς Ρώμης (Στράβ.), καταδαφισθεῖσα δ' ὑπὸ σεισμοῦ ἐπὶ Νέρωνος (v. Lucera). — 4) Πόλις βορείως τῆς Ἰταλίας, ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, τῇ Ἑλβετία (v. Lucerna).

Νουμαντία, ἡ περιφημοτάτη τῶν πόλεων τῆς Καλιτιθρίας ἐν Ἰσπανίᾳ, πρὸς ταῖς πηγὰς τοῦ Δουρίου ἐπὶ ὑψηλῶν καὶ τοσοῦτον δυσπροσπελάστων κρημνῶν ἐκτισμένη, ὅσα εἰ καὶ εἶχε περιφέρειαν 24 σταδίων, εἰδύνατο νὰ μὴν ἀτειχίστος. Ἐκυρίευσεν δ' αὐτὴν ὁ Σικελῖος μετὰ πολιορκίαν 15 μηνῶν (Στράβ. Γ, 162. Στ. 287. — Ἀππιαν. Ἰπκ. π. ΣΤ, 48-98. — Cic. Off. I, 11). Λείψανα αὐτῆς ὑποτίθενται σωζόμενα παρὰ τῇ πόλει Σορία.

Νουμᾶς Πομπηλιός, Σαβίνος, δευτέρος βασιλεὺς τῆς Ρώμης, τὸν Ρωμύλον διαδεχθεὶς, εὐσεβὴς, σοφὸς καὶ δίκαιος, νόμους θεῖς εἰς τὴν Ρώμην (ἔθεν Ἰσως καὶ τὸ ὄνομα), ναοὺς ἐγείρας τοῖς θεοῖς καὶ τὰ τῆς λατρείας κανονίσας, συντέλεσε πρῶτος εἰς τὸν ἐξευγενισμὸν τῶν Ρωμαίων. Περὶ αὐτοῦ ἐμυθεῖτο ὅτι ἐν σπηλαίῳ τῷ εἶδεν τὰς συμβουλὰς τῆς καὶ τὸν ἐνέπνεεν ἡ νόμφη Ἐγερία, καὶ ὅτι ἦν ἔμπειρος τῆς Πυθαγορείου φιλοσοφίας. Προσέτι ἐπιστεύθη ὅτι τῷ 181 π. Χ. ἀνεσκήφη ὁ τάφος του, καὶ εὐρέθησαν ἐν αὐτῷ συγγράμματα τοῦ Νουμᾶ, ἀφορῶντα τὰ τῆς θρησκείας (Πλουτ. Νουμ. — Διον. Ἀλικ. Β, 57. — Liv. I, 17. XL, 29).

Νουμήνιος, 1) Φιλόσοφος τῆς νεοπλατωνικῆς σχολῆς ἐξ Ἀπαμείας τῆς Συρίας, ἀμάρσας περὶ τὰ 150 μ. Χ. Ὁ Πλω-

τίνος ἐξετίμα καὶ ἐπαυελήθη τὰ ἔργα αὐτοῦ, ὁ δ' Εὐσέβιος διετήρησε πολλὰ αὐτοῦ ἀποσπάσματα περὶ Πλάτωνος καὶ τῶν αὐτοῦ δογμάτων. — 2) Ἀλεξάνδρος Ν., σύγχρονος τοῦ προμνησθέντος. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται σύγγραμμα «περὶ τῆς διανοίας σχημάτων». — 3) Μαθητὴς τοῦ ἱατροῦ Διευχοῦς, ἐξ Ἡρακλείας, ἐγράψεν «Ἀλιευτικόν», περὶ ἰχθύων, καὶ Ἰσως καὶ «Θηριακόν». — 4) Στρατηγὸς Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, ἐνίκησε τῷ 220 π. Χ. τοὺς Πέρσας κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν. — 5) Πρέσβυς τῶν Πτολεμαίων Φιλομήτορος καὶ Φύσκωνος εἰς Ρώμην, τῷ 187 π. Χ. (Πολύβ. Α, Η). — 6) Δύο Σικελοὶ κατὰ τοῦ Οὐήρου μαρτυρήσαντες (Cic. Verr. III, 23, 57. IN, 51, 113).

Νουμήτωρ, υἱὸς Πρῶκα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀλβῆς, ἐξωσθεὶς τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ νεωτέρου τοῦ ἀδελφοῦ Ἀμουλίου, ἀλλ' ἐγκαταστάς αὐτὸς εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῶν ἐγγόνων του Ρωμύλου καὶ Ρέμου (Πλουτ. Ρωμ. Γ, Ζ-Θ. — Διον. Ἀλικ. Α, 71. 78. — Liv. I, 3. 5. 6). Νομήτωρ καὶ Νεμήτωρ παρὰ Στράβωνι καὶ Ἀππιανῷ.

Νομιδία, παρ' Ἑλλήσι πολλὰκις Νομαδία ἢ Νομαδικὴ καλουμένη (ἢ v. Ἀλγερία), ὠρίζετο πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τῆς Καρχηδονίας, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Τούσκο· πρὸς νότον ὑπὸ τῆς Γαιτουλίας καὶ τῆς μεσογείου Λιβύας· πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Μαυριτανίας, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ἀμφάγα, ἢ ἀρχαιότερον, τοῦ Μουλούχα· πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Διέσχίζον δὲ τὴν χώραν αἱ παρεκτάσεις τοῦ Ἀτλαντός, ἐγκλείουσαι κοιλάδας εὐφορωτάτας. Μνημονεύονται δ' αὐτῆς ἀκρωτήρια ἢ Ἰππου ἄκρα (v. Γάρδα), τὸ Τρέτον (v. Σεβά)· ποταμοὶ δὲ ὁ Ἀρμονιακὸς, ὁ Ρουβρικᾶτος, ὁ Ἀμφάγας. Ὁ λαὸς, διαιρούμενος εἰς τοὺς Μασσυλίους, ἀνατολικῶς τοῦ Ἀμφάγα, καὶ τοὺς Μασσαυσίλους, δυτικῶς αὐτοῦ, Ἰσως ἀσιατικῆς καταγωγῆς, συνέκειτο κυρίως ἐκ νομάδων

ποιμαντικής τάξεως, ἀρίστων ἵππέων. Εἰς πόλεις δ' ἐξώρας συναρίσθη, καὶ ἐξ αὐτῶν διάφοροι μνημονεύονται ἐπὶ Ῥωμαίων, τῆς γῶρας καταστάσεως ἐπαρχίας Ῥωμαϊκῆς ἐπὶ Ἰουλίῳ Καίσαρος.

Νουραγοί. Οὕτω λέγονται (Nurages) ἐν Σαρδηνίᾳ οἰκοδομήματά τινα πανάρχαια ἐκεῖ ἀνευρεθέντα, στρογγύλα ἐκ λίθων ἀκατεργάτων, μὴ διὰ πηλοῦ συγκεκολλημένων, προεχόντων δ' ἐπαλλήλως ὡς οἱ τῶν θησαυρῶν ἐν Μιθρῶναις καὶ ἀλλαχοῦ. Ἔχουσι δὲ καὶ ὕψος 30-50', ἀλλὰ κατὰ τοῦτο διαφέρουσι τῶν θησαυρῶν, ὅτι σύγκειται ἐκ δύο ἢ τριῶν ἐπαλλήλων ὠσειδῶν δωματίων, κοινωνούντων δι' ἐσωτερικῆς μικρᾶς ἀναβάθρας πρὸς τῆ τοίχῳ. Καὶ ἐνίοτε μὲν εἰσι μεμονωμένοι, ἐνίοτε δὲ ἐγκλείονται πολλοὶ ὁμοῦ ἐντὸς ἐνὸς περιτειχίσματος. Ἀγνοεῖται ἂν ἦσαν πανάρχαιοι κατοικίαι, ἢ ἂν, ὡς τινες ὑπέθεσαν, τάφοι. Πιθανώτατα δ' ἦσαν οὗτοι οἱ κατὰ τὴν παράδοσιν (Ῥ. Ἀριστ. π. Θασμ. Ἀκ. 104) ὑπὸ τοῦ Δαιδάλου ἐνταῦθα ἀνεγερθέντες θόλοισι κατὰ τὸν ἀρχαῖον ἐλληνικὸν τρόπον.

Νουραία, πόλις τῆς Ἰταλίας, ἐπὶ τῶν Σαμνιτικῶν ὄρεων, πρὸς ταῖς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ Νάρ. Ἐν αὐτῇ ἐγεννήθη ὁ Σερτώριος (Πλούτ. Σερτ. Β), καὶ ἡ μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Βεσπασιανοῦ (Suet. Vesp. 1) (v. Νουαία).

Νουκτεῦς, 1) υἱὸς τοῦ Χθονίου καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης (Ἀπολλοδ. Γ, 5), ἀρξίας ἐν Θήβαις ὡς ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως Λαβδάκου (Παυσ.) ἢ ἄλλως, κατ' αὐτὸν πάλιν τὸν Ἀπολλοδώρον (Γ, 10), υἱὸς Ἰριέως, ἐγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, ἀδελφὸς τοῦ Λύκου καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης (Ἰδ. Ἀμφίων). — 2) Πατὴρ τῆς Καλλιπτοῦς (Ἀπολλοδ. Γ, 8, 2).

Νουκτηῦς, θυγάτηρ τοῦ Νουκτεῦς (Ἰδ.), ὡς ἡ τοῦ Πολυδώρου γυνὴ καὶ μήτηρ τοῦ Λαβδάκου (Ἀπολλοδ. Γ, 5, 5).

Νουκτιμος, ὁ νεώτατος τῶν υἱῶν Λυκάονος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ἐν μόνον τῶν ἄλλων, μεστειρία τῆς Γῆς, δὲν ἐκε-

ραύνωσαν ὁ Ζεὺς. Διεδέχθη δὲ τὸν πατέρα του εἰς τὸν θρόνον ἐπὶ τοῦ κατακλιμῶς τοῦ Δευκαλίωνος (Ἀπολλοδ. Γ, 8, 1). Ἰδ. Λυκάων.

Νουμφαγωγός, Ἰδ. γάμος.

Νύμφαι, παρθενικαὶ θεότητες κατωτέρως τάξεως, προσωποποιήσεις τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, αἵτινες τὰ πάντα ρυθμίζουσι καὶ συνέχουσιν. Ὑπετίθεντο δ' οἰκοῦσαι οὐχὶ ἐν οὐρανῷ, ἀλλ' ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς τὰ αὐταῖς κατανεμημένα ὄρη καὶ δάση, πεδία, κοιλάδας καὶ σπήλαια, κρήνας καὶ ποταμούς. Ἐνίοτε ὅμως ἀνέβαινον καὶ εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἵνα παρευροῦσιν εἰς τῶν θεῶν τὰς συνελεύσεις (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 8). Καθ' Ὀμηρον (Ἰλ. Ζ, 120. Γ, 8. Ὀδ. Ζ, 123. Π, 24(β)) αἱ Νύμφαι, θυγατέρες τοῦ Διὸς, τὰ ἄλση, τὰ πεδία, τὰς πηγὰς οἰκοῦσαι, ἐνήργουν ὡς πνεύματα ἀγαθοεργά, εἰ καὶ οὐχὶ ἀμέσως μετὰ τῶν μερῶν ἐκείνων συνεχόμενα. Ἰδίων δ' ἀνεξάρτητοι καὶ ἐλευθεροί, ἐθήρευον, εὐθύμως ἐχόρευον, ὕψαινον ἐντὸς τῶν σπηλαίων των, ἐφύτουν δένδρα καὶ ἐβοήθουν τοὺς ἀνθρώπους παντοίως. Πολλάκις συνοδεύουσι τινὰ τῶν μεγάλων θεοτήτων, ὡς συνεχῶς τὴν θηρευτὴν Ἄρτεμιν (Ὀμ. Ὀδ. Ζ, 105. Ι, 154. Μ, 318. Ν, 107). Εἰς χωρίον τι τοῦ Ὀμήρου (Ὀδ. Κ, 350) δὲ ὅμως ὑπὸ τινῶν ὡς νεώτερον θεωρεῖται, λέγεται ὅτι αἱ Νύμφαι γεννῶνται ἐν πηγῶν, ποταμῶν καὶ δασῶν, ἐν ᾧ συνήθως λέγονται τοῦ Διὸς θυγατέρες. Ὡστε κατὰ τοῦτο ἡ ὑπαρξίς αὐτῶν θὰ συνεδέετο μετὰ τῶν φαρτῶν τούτων ἀντικειμένων, καὶ μετ' αὐτῶν θὰ παρήρχετο. Καὶ τῷ ἔντι αὕτη ἦν μεταγενεστέρως ἡ ἀντίληψις περὶ τῶν Δρυάδων, αἵτινες οὔτε μετὰ τῶν θνητῶν οὔτε μετὰ τῶν ἀθανάτων κατηγοροῦντο. Ἐξῶν ἐπὶ μακρὸν, ἔτρωγον ἀμβροσίαν ἐκ τῆς σχέσεως αὐτῶν μετὰ τῶν θεῶν, τοῦ Ἑρμοῦ, τῶν Σιλητῶν, παρήγοντο ὑφικάρηνα δένδρα, ἐπὶ πολὺ θάλλοντα ἀλλὰ τέλος ἐπέρχεται αὐταῖς ὁ θάνατος, καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ταῖς συνδεδεμέναις αὐταῖς θεαῖς (Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἄφρ. 250). —

Κατὰ τὰ φυσικὰ ὅρια τῆς ἐνεργείας αὐτῶν διηροῦντο αἱ Νύμφαι εἰς διαφόρους κλάσεις, καὶ ἦσαν 1) τῶν θαλασσίων ὑδάτων αἱ Ὠκεανίδες καὶ αἱ Νηρηίδες (παραμεινάσαι τοιαῦται καὶ εἰς τὰς σημερινὰς τοῦ λαοῦ προλήψεις) αἱ δὲ τῶν ὑδάτων τῆς στερεᾶς ἦσαν αἱ Ναϊάδες (Νηϊάδες ἢ Ναϊάδες), περιλαμβάνουσαι τὰς Ποταμηίδας, ἢ Νύμφας τῶν ποταμῶν, αἵτινες καὶ τῶν ποταμῶν εἰς οὐδ' ἀνήκον τὰ ὀνόματα ἔφερον, ὡς Ἀχελυφίδες, Ἰσημηνίδες, κτλ. Αἱ τῶν κρητῶν ἦσαν αἱ Κρηναίαι, Πηγαῖαι αἱ τῶν λιμνῶν καὶ ἐλῶν Λιμναίδες, Λιμνακίδες, Ἐλειονόμοι. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὕδωρ τρέφει καὶ ζωογονεῖ φυτὰ, καρπούς, ποίμνια καὶ ἀνθρώπους, ἐπιλέγονται ἀκαρποφόροι, νύμμαι, αἰπολικά, μηλλίδες, κουροτρόφοι. Τούτου ἕνεκεν ἐξελαμβάνοντο καὶ ὡς τροφοὶ καὶ παιδαγωγοὶ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Διονύσου, καὶ τοῦτον παρακαλοῦντο συνεχῶς μετὰ τοῦ Πανός, τοῦ Σιληνοῦ καὶ μετὰ τῶν Σατύρων. Ἐπειδὴ δὲ προσέτι τὸ ὕδωρ ἐθεωρεῖτο ὡς κεκτημένον δύνκμιν θεραπευτικὴν καὶ ἐμπνέουσαν, διὰ τοῦτο προσηρτήθησαν ἰδίως αἱ μεγάλαι πηγαῖαι Νύμφαι εἰς τὰς θεραπευούσας θεότητας, καὶ ταῖς ἀπεδόθη ἡ μαντικὴ, καὶ ἐθεωρήθησαν καὶ ὡς θεότητες τῆς μουσικῆς καὶ ποιήσεως. Ὡς τοιαῦται δ' ἦσαν παιδαγωγοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ μητέρες τῶν ἀοιδῶν καὶ τῶν μάντεων ἐξ οὗ καὶ μάντις παραρροῦντες ἐν τῇ ἐνθουσιασμῶ των ἐλέγοντο νυμφόληπτοι. — 2) Αἱ δὲ τῶν ὄρεων Νύμφαι ἦσαν αἱ Ὀρειάδες, Ὀρεστιάδες, Ὀροδεμνιάδες, ἐπώνυμοι καὶ τῶν ὄρων εἰς ἃ ἀνήκον, ὡς Πηλάδες, Κιθαίρωνίδες, Δικταίδες, κτλ. Μία αὐτῶν ἦν καὶ ἡ Ἠχώ. Ταῦταις συγγενεῖς ἦσαν — 3) αἱ τῶν κοιλάδων καὶ δασῶν, αἱ Ναπαταίαι, αἱ Ἀλοηίδες. — 4) Αἱ τῶν δένδρων ἦσαν αἱ Δρυάδες, πολλάκις καὶ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ δένδρου καλούμεναι. Ὁ Ὀμηρὸς τῆς κατηγορίας αὐτῶν ταύτης δὲν μνημονεῖται ἀλλ' ὁ Ἡσίοδος λόγον ποιεῖται

(Θεογ. 167) τῶν Μελιδῶν, αἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ αἵματος τοῦ Οὐρανοῦ (διότι ἐκ μελίας κατασκευάζεται τὸ αἵματηρὸν δόρυ. Ἡ ζωὴ Δρυάδος εἰς δένδρον προσηρτημένης ἐστὶν ἐστὶ τῆ ζωῆ αὐτοῦ (Ὀμ. Ὑμ. εἰς Ἄφρ.). Αἱ τοιαῦται δὲ Δρυάδες καλοῦνται κυρίως Ἀμαδρυάδες. — 5) Ὑπὸ τῆς καὶ Νύμφαι ἰδίων χωρῶν, ἐν αἷς ἀνεκαθεν ἀπελάμβανον ἰδίας λατρίας, ὡς αἱ τῆς Δαδῶνης, τῆς Νύσης, τῆς Λήμνου. — 6) Ἀλλὰ καὶ τινες Νύμφαι ἦσαν ἰδίαν ἔχουσαι προσωποποιήματα, καὶ ὑπ' ἰδίου χαρακτηρισμοῦ καὶ ὀνόματα μνημονεῦσθαι. Τοιαῦτη ἦ ἡ Νύμφη Καλυψῶ, θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος, προσέτι ἡ Κίρκη, ἡ Φαέθουσα, ἡ Λαμπατία, θυγατέρες τοῦ Ἠλίου.

Νουμφαίη, ἡ νῆσος τῆς Καλυψοῦς (Ἀπλ. Ῥοδ. Δ, 514).

Νουμφαῶν, ὄνομα συνεχῶς ἀπαντῶμενον ἐν τῇ γεωγραφίᾳ, καὶ προσερχόμενον ἐκ τοῦ ὅτι ἡ θέσις ἦν ἱερὰ ταῖς Νύμφαις, ἢ εἶχον αὐτῶν ἱερὸν. Οὕτω φερ' εἰπεῖν ἐκαλεῖτο 1) Ἀκρωτήριον εἰς τὴν Χαλκιδικὴν (Στράβ. Ζ, 330). — 2) Ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ, εἰς 3 μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Λίσσου (Cms. Β. Ο. III, 26). — 3) Ὄρος καὶ χωρίον ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ παρὰ τῇ Ἀπολλωνίᾳ (Πλούτ. Σόλλ. ΚΖ. — Λίν. XLII, 36).

Νουμφαῖος, μουσικὸς τις ἐκ Κυδωνίας τῆς Κρήτης (Ἀιλ. Π. Ι, 13, 50).

Νουμφεῖον, ἐν τοῖς μεταγενεστέρους χρόνοις ἐπὶ Ῥωμαίων, ἀναβρυτήριον κατάνοσμον, ἐκ πολλῶν σωλήνων τὸ ὕδωρ ἐκφυσῶν, περιστυλον καὶ περιέδρον, τῶν Νυμφῶν ἐπώνυμον καὶ αὐταῖς ἱερὸν, ἀλλὰ καὶ ὡς θέσις συναθροίσεως καὶ ἀναπαύσεως χρησιμεῖον. Ἐν Ῥώμῃ ὑπῆρχον δεκατρία τοιαῦτα.

Νουμφεῦτρα, ἡ γυνὴ ἐν Σπάρτῃ, εἰς ἣν ὁ νυμφίος παρέδιδε τὴν δὴθεν ἀρπαγεῖσαν Νύμφην, καὶ ἤτις, κείρασα καὶ ἐνδύσασα ὡς ἄνδρα αὐτήν, ὡς ἵνα μὴ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῶν γονέων τῆς, τὴν παρέδιδεν εἰς τὸν ἄνδρα.

Νύμφης, ἐξ Ἡρακλείας τῆς Ποντι-

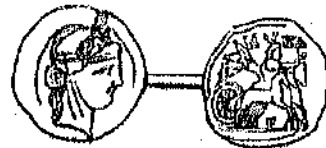
κῆς. Ιστορικός ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, γράφας «περὶ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Διαδόχων καὶ Ἐπιγόνων» εἰς 24 βιβλία, καὶ «περὶ Ἡρακλείας» εἰς 13 βιβλία, καὶ προσέτι «Περὶ πλοῦν Ἀσίας». Ὅλιγα μόνον ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται.

Νυμφόδωρος, 1) Ἐξ Ἀμφιπόλεως, ἐποχῆς ἀγνώστου, λέγεται γράφας «νόμιμα βερβαρικά». — 2) Συρακούσιος, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἔγραψε «Περὶ πλοῦν», καὶ «περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυμαζομένων». Ἀποσπάσματά τινα αὐτοῦ σώζονται (Sul. Muller Fragm. hist. Græc.).

Νύξ, παρ' Ὀμήρῳ παριστάται ὡς θεὰ ἰσχυρὰ, ἣν τιμᾶ καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς (Ἰλ. Ξ, 259), καὶ λέγεται, ἔνεκα τοῦ ὕπνου, «δημήτειρα θεῶν καὶ ἀνδρῶν». Ὁ θεὸς Ὀνειρος, ὅτε ὁ Ζεὺς ὀργίζεται κατ' αὐτοῦ, φεύγει πρὸς τὴν Νύκτα, ἀλλὰ φοβεῖται νὰ ταραξῆ τὴν σεβάσμιαν θεάν. Παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ (Θεογ. 123) μνημονεύεται ὡς ἐν τῶν πρώτων τῆς κοσμογονίας προσώπων, θυγάτηρ τοῦ Χάους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐρέβου, ἐξ οὗ ἔτεκε τὸν καθαρὸν αἰθέρα καὶ τὴν ἡμέραν, διότι ἐπρέσθουσαν οἱ ἀρχαῖοι ὅτι τὸ φῶς παρήχθη ἐκ τοῦ σκότους, ἢ νύξ ἐκ τῆς ἡμέρας. Ὡς δὲ «νύξ ὀλοή» (φθοροποιός), ἔτεκε πλὴν τούτων (Ἡσιόδ. αὐτ. 216), ἀφ' ἑαυτῆς τὰ ἄβυσθρα ὄντα, τὸν αὐτογενῆ μύρον (τὸν βλαῖον καὶ ἀπροσδόκητον θάνατον), προσέτι αὐτὸν τὸν Θάνατον, τὴν «μέλαιναν» Κῆρα (μαύρην μοῖραν), τὴν «ἀλγινόεσσαν» Ὀϊζὺν (ὀλίμην), τὴν Νέμεσιν, «πῆμα» (δλιθρον, τιμωρίαν) ἀθητοῖσι βροτοῖσι, τὸν Μῶμον (μομφήν, μεμφιμοίριαν), τὴν Ἀπάτην, τὴν Ἐριν, τὴν Φιλότητα (ἐρωτικὰς ἐπιθυμίας), τὸ Γῆρας ὡς εἰνους δὲ θεότης ἐγένετο μήτηρ καὶ τοῦ Ὑπνου καὶ τῆς φυλῆς τῶν Ὀνειρων. Καὶ τὰς καθ' ἑσπερον δὲ, εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς οἰκούσας Ἑσπερίδας, τὰς φυλασσούσας τὰ χρυσὰ μῆλα, λέγει ὁ ποιητὴς θυγατέρας αὐτῆς. Κατὰ τὰς ἀνωτάτας δυσμὰς ὑπῆρχεν ἡ «γαλακοῦν οὐδὲν ἔχουσα πύλη», δι' ἧς μετὰ τὴν

ἡμέραν εἰσῆρχετο, ἐκ τοῦ Ἄδου ἀνιούσα, ἢ «ἐρείμνη» (σκοτεινὴ) Νύξ, «ανεφελὴ κεκαλυμμένη», καὶ τὸν Ὑπνον καὶ τὸν Θάνατον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φέρουσα (Ἡσιόδ. αὐτ. 748 κλ.). Οἱ Ὀρρικοί ἐθεώρουσαν αὐτὴν ὡς πρώτην πηγὴν καὶ αἰτίαν τῶν πάντων. Οἱ δὲ τραγικοί καὶ οἱ μεταγενέστεροι, ὡς προσωποποίησιν τῶν νυκτερινῶν ὥρων παριστάσιν αὐτὴν ὅτε μὲν ὑπόπτερον, ὅτε δ' ἐν ἄρματι συρομένη ἀπὸ 2 ἢ τεσσάρων μελανῶν ἵππων, μέλανα καὶ αὐτὴν ἐνδύματα φέρουσαν, ἐφ' ὧν εἶσι χρυσοὶ ἐγκατεσπαρμένοι ἀστέρες (Εὐριπ. Ἴων, 1150. Ὀρέστ. 176. — Θεόδωρ. Β. — Virg. Αἶ, V, 721. VIII, 959). Ἐν τῷ τεμένει τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, ἵστατο ἄγαλμα τῆς Νυκτός, ἔργον τοῦ Ροίκου. Καὶ ἐπὶ τῆς λάρνακος τοῦ Κυψέλου ἦν ἐπίσις ἀπεικονισμένη, τὸν Ὑπνον καὶ τὸν Θάνατον εἰς τὸν κόλπον φέρουσα.

Νύσα ἢ Νύσσα, κατὰ τὸν μῦθον τὸ μέρος ἐνθα ὁ Διόνυσος ἀνετράφη, ἐξ οὗ διήθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὡς καὶ τὰ ἐπιθετα Νύσσατος, Νύσιος, κλπ. Τούτου ἔνεκα ἐπεκράτησεν ἡ ἐπωνυμία πολλαχού εἰς τὰς χῆρας τὰς διακρινομένας διὰ τὸν πλοῦτον τῶν ἀμπέλων των. Οὕτω Νύσσα ἐλέγετο, 1) ὄρος καὶ πόλις τῆς Ἰνδικῆς, εἰς τὰ βορειανατολικά τοῦ Πενταποτάμου (Ἄρρ. Β, I, I, 2, κλ. ΣΤ, 2, 3). — 2) Πόλις ἐν Αἰθιοπία ὑπὲρ τὴν Αἴγυπτον (Ἡρδ. Β, 146. Γ, 97). — 3) Πόλις ἐν Καρία, ἐπὶ τῆς νοτίας κλιτύος τοῦ ὄρους Μεσογίδος, παρὰ τὰς Τράλλεις (v. ἐρείπια εἰς Σουλτανχισάρ) (Στράβ. ΙΔ, 649). — Καὶ ἐν Βοιωτίᾳ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 508), ἐν Ἰσθμῷ, ἐν Νάξῳ, ἐν Θράκῃ, Καπ-

παδοκία, Πισιδία, Αἴγυπτον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Καυκάσου μνημονεύονται πόλεις τὸ ὄνομα τοῦτο φέρουσαι.

Νύσος, ὁ πρῶτος ἀναθρέψας τὸν Διόνυσον, ὅστις καὶ τῷ ἐνεπιστεύθη τὴν βασιλείαν τῶν Θηβῶν ὅτε ἐξεστράτευσεν εἰς Ἰνδία.

Νύσσα, εἰς τὰ στάδια καὶ ἵπποδρομία ἢ κατὰ τὸ τέρμα κωνική ἢ πυραμιδοειδῆς στήλη, περὶ ἣν οἱ Ἴπποι ἐστρέφοντο πρὸς τ' ἀριστερά, καὶ ἐπροσπάθουν οἱ ἵπποις ἢ ἄρματοδρομοὶ νὰ διέρχωνται ὅσον ἐνὶ πλυσίεστερον αὐτῆς, «ἐν νύσῃ ἐγγριμφοῦνται» (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 338), διότι οὕτως εἶχον βραχύτερον δρόμον. Ὀμοίως δ' ἐλέγετο καὶ ἄρσεις ἢ βαλῆς ἀφ' ἧς ὠρμῶντο οἱ σταδιοδρομοῦντες (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 578. Ὀδ. Θ, 121).

Νυχαία, νύμφη τις παρὰ Θεοκρίτῳ (15, 451).

Νύλα, ἀρχαία καὶ ἐπίσημος πόλις τῆς Καρμανίας ὑπὸ τῶν Δυσόνων κτισθεῖσα. Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κυριευθεῖσα, παρέμεινε πιστὴ αὐτοῖς ἐπὶ Ἀννίβα, καὶ διετήρησε διὰ τοῦτο τὴν ἐλευθερίαν τῆς. Ὁ Αὐγουστος ἀπέθανεν ἐν αὐτῇ ἀπὸ δὲ τοῦ Οὐδεσπασιανοῦ ἐγένετο Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία (Liv. VIII, 29. IX, 28, XXIII, 44, 46).

Νώμεντον, πόλις Λατινική, εἰτα Σαβινική, βορειανατολικῶς τῆς Ῥώμης, εἰς 14 μίλιον ἀπόστασιν κειμένη, ἧς ἐπώνυμος ἦν καὶ μία τῶν πυλῶν τῆς Ῥώμης καὶ ἡ εἰς αὐτὴν φέρουσα ὁδὸς (Στράβ. Β, 228. 238. — Virg. Αἶ, VI, 773. — Liv. I, 38. IV, 22. 32. 32. VIII, 14) (N. La Montana).

Νώνακρες, ἀρχαιοτάτη πόλις κατὰ τὰ βόρεια τῆς Ἀρκαδίας. Βορειοδυτικῶς κειμένη τοῦ Φενεοῦ, ἀπετέλει τρίπολιν μετὰ τῆς Καλλίας καὶ τῆς Διπολίνης. Ἐπὶ Πausανίου δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἐξαφανισθῆ (Ἡρδ. ΣΤ, 74. — Paus. Η, 17, 6). Παρ' αὐτῆς κατελείβετο ἐκ τοῦ Ἀροαίου ὄρους ἡ Στύξ ὁ δ' Ὀβίδιος (Mol. VIII, 426) καλεῖ κατ' αὐτὴν τὴν ἐξ Ἀρκαδίας Ἀταλάντην «Νώνακρίαν», καὶ τὸν Εὐάνδρον «Νωνάκιον ἥρωα» (Fart V, 97).

Νώνακρες, γυνὴ τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, καθ' ἣν ἐλέγετο κληθεῖσα ἢ πόλις (Paus. Η, 17).

Νώρα, 1) ἡ ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Σαρδηνίας, κατὰ τὸ νότιον αὐτῆς ὑπὸ Ἰθῆρων ἐποίκων κτισθεῖσα, δυτικῶς τοῦ Καρκαλιτίου λιμένος (Paus. I, 17, 5). — 2) Φρούριον ὀχυρὸν κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταύρου ἐν Λυκαονίᾳ, ἐνθα ὁ Ἀντίγονος ἐπὶ ὄλον χειμῶνα ἐπολιόρκησεν τὸν Εὐμένην ἄνευ ἀποτελέσματος (Πλούτ. Εὐμ. I. — Nep. Eum. V).

Νώραξ, υἱὸς τοῦ Ἐρμοῦ καὶ τῆς Ἐρυθείας, θυγατρὸς τοῦ Γηρυόνου, ἐξ Ἰσπανίας ἐλθὼν εἰς Σαρδηνίαν καὶ κτίσας τὴν πόλιν Νώραν (Paus. I, 17).

Νώραδα, πόλις τοῦ Λατίου ἐπὶ τῶν ὄρεων, μεταξύ Σούλιμου καὶ Κόρας, ἐνθα ἐφυλάττοντο οἱ Καρχηρόνιοι ὄμηροι (Liv. II, 34. XXXII, 34). Ἐπὶ τῶν ἐμφυλίων πολέμων, τῶν ἐπὶ Σύλλα, κατεστράφη, ἐρείπια δὲ καὶ τῶν τειχῶν καὶ τῶν ναῶν αὐτῆς σώζονται ἐν τῷ χωρίῳ Νόρμα.

Νωρεία, πρωτεύουσα τῶν Ταυρίσκων ἐν τῇ Νωρικῇ, κατὰ τὴν Γερμανίαν, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πρὸ τοῦ Πλινίου.

Νωρικόν, χώρα νοτίως τοῦ Δουναβίου ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων γνωστὴ, καὶ πιθανῶς ἐπώνυμος τῆς πόλεως Νωρηίας, συνώρευε πρὸς δυσμὰς μετὰ τῆς Γαιτίας καὶ τῆς Βινδελικίας, κατὰ τὸν Αἶνον ποταμὸν πρὸς βορρᾶν μετὰ τῆς Γερμανίας, κατὰ τὸν Δανούδιον πρὸς ἀνατολὰς μετὰ τῆς Παννονίας, κατὰ τὸ Κήτιον ὄρος, καὶ πρὸς νότον ἐπίσης μετὰ τῆς Παννονίας καὶ τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὸν Σαῦον ποταμὸν καὶ τὰς Καρνίας Ἀλπεις. Ἦν ἐπομένως ἡ νῦν ἄνω καὶ κάτω Αὐστρία, τὸ πλεῖστον τῆς Σταυρομαρκίας, Καρνιθίας, Κραϊνίας, τὸ κατὰ τὸν Ἴννον μέρος τῆς Βαυαρίας μέχρι Σαλασβούργης. Πᾶσα σχεδὸν ἡ χώρα ἐστὶν ὄρεινὴ, διασχισθεῖσα ὑπὸ τῶν Νωρικῶν Ἀλπεων, καὶ κατὰ τὰ βορειανατολικά κείται τὸ ὄρος ὁ Κήτιος ὀνομάζετο, τὸ νῦν Καλεμβέργ καὶ Βεϊνερβαλδ κατὰ δὲ τὰ νότια αἱ Καρνικαὶ καὶ Βενετικαὶ Ἀλπεις. Ἦν δὲ γῆ μεταλλοῦχος, πλούσια εἰς σίδηρον καὶ χαλκόν. Τὸ Νωρικόν ἐβασίλευετο μετὰ τῆς

Ῥώμης δ' εἶχε σχέσεις ἐμπορικός. Κατὰ δὲ Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία ἐγένετο ἐπὶ Μάρκου Λού-
τιο 150 π. Χ. ὑπετάγη εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ρηλίου (161—180 μ. Χ.).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΞΕΙΚΟΝ

THE

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

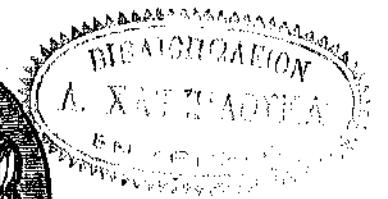
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΚΔΟΣΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1891

Ξάθροι, φυλή ανεξάρτητος, ἧς ἀγνοεῖται ἡ θέσις τῆς διαμονῆς ('Αρριαν. ΣΤ, 15, 1).

Ξάνθη, θυγάτηρ τοῦ Ὀκσεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ('Ησιόδ. Θεογ. 356).

Ξάνθης, στρατηγὸς τῶν Μίρδων, παρ' Αἰσχλ. Πέρσ. 990.

Ξανθείας, 1) διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς (Πλάτ. Μεν.)—2) ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστοφάνει (Νεφ. 1477. Βάτ. 541).

Ξανθέζεσσαι, ἐν Σπάρτῃ τὸ στεφανοῦσθαι τῶν στρατιωτῶν ὅτε, πρὸ τῆς μάχης, ἔδουον τῷ Ἔρωτι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι (Hekk Anecd. I, I. Σ. 234).

Ξανθεκλής, ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν ἐν τοῖς Μυρίαις (Ξενφ. Ἀνάβ.).

Ξάνθεος, φυλὴ τῶν Νομάδιων Δάων ἐν Ἰρακίᾳ τῆς μεγάλης Ἀσίας (Στράβ.).

Ξανθέπαιη, ἴδ. Σωκράτης.

Ξάνθεππος, 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Περικλέους, συγγενῆς τῶν Ἀλκιμακωνιδῶν, ὑπεστήριξε τοῦ Κλεισθέους τὰς μεταρρυθμίσεις, καὶ ἀνέλαβε μετὰ τοῦ Ἀριστείδου τὴν διεύθυνσιν τῶν δημοσίων. Μνημονεύεται δὲ κατὰ πρῶτον μεταξὺ τῶν κατηγορησάντων τὸν Μιλτιάδην διὰ τὴν κατὰ τῆς Πάρου ἐκστρατείαν, καὶ μετὰ τὸν Θεμιστοκλέα τὴν διοίκησιν τοῦ στόλου ἀναλαβόν, ἐνίκησε μετὰ τοῦ Λεωτυχίδου ἐν Μυκάλη, καὶ ἐξέπλευσεν ἔπειτα εἰς τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον, ὅθεν ἐν βραχεῖ ἐπανάηλθεν εἰς Ἀθήνας ('Ηρδ. ΣΤ, 136, Η, 131 Θ, 120).—2) Λακεδαιμόνιος ἐπὶ τῶν μακεδονικῶν πολέμων ἐν Ἀσίᾳ ἐκγυμνασθεὶς, μετέβη ὡς ἀρχηγὸς μισθωτῶν πρὸς τοὺς Καρχηδονίους, καταδείξας ὅτι ἡ ἀνικανότης τῶν στρατηγῶν αὐτῶν ἦν ἡ αἰτία τῆς τοῦ Πηργαίου

ὑπεροχῆς, ἐτέθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, ἐδίδαξε τὴν χρῆσιν τῶν ἐλεφάντων, καὶ ἐνέπλησε νέου θάρρους τὸ πλῆθος. Λαμπρὰν δὲ νίκην νικήσας, ἀπῆλθε μικρὸν μετὰ ταῦτα τῆς Καρχηδόνος, φεύγων τὸν φόβον τῶν ὑποδραπέτων αὐτῶν, καὶ πιστεύεται ὅτι ἐκί τῆς ἐπανόδου του εἰς Σπάρτην ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ναυτῶν κατ' εἰσήγησιν τῶν Καρχηδονίων (Πολύβ. Α, 32).

Ξανθός, θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Ὀμολίκου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους ('Απολλύδ. Η, 7, 8).

Ξάνθος, 1) Υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, εἰς τῶν Τρώων (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 152).—2) Υἱὸς τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τῶν Τροϊκησίων, ἐξηγήσας εἰς Δέσπον (Διόδ. Ε, 81).—3) Υἱὸς τοῦ Ἰβρυμάνθου, πατὴρ τῆς Ψωφίδος (Παυσ. Η, 24, 1).—4) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, φονευθεὶς ἐν μονομαχίᾳ ὑπὸ τοῦ Νεστορίδου Μελάνθου (Στράβ. Θ, 393.—Παυσ. Θ, 5, 16).—5) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἴππος τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Η, 149), καὶ ὁ ξανθὸς ὁμοίως καὶ ὁ τοῦ Ἰκτωρος (Ἰλ. Θ. 185. Ἄλλ' ὁ στίχος νομίζεται οὐχὶ γνήσιος).—6) Ἕλληνας «μελοποιὸς», ἀρχαιότερος τοῦ Σιγησώρου, συντάξας καὶ αὐτὸς μελωδίας ἐπὶ ἐπικῶν ἀντικειμένων, τῶν πλείστων τῶν αὐτῶν μετ' ἐκείνου.—7) Λυδὸς, λογογράφος, γεννηθεὶς περὶ τὸ 500 π. Χ., καὶ γράψας ἐπὶ Ἀρταξέρξου Α (465) τὰ «Λυδικὰ» εἰς 4 βιβλία, ἀλλ' ὧν ἡ γνησιότης ἡμφισθητεῖτο, τοῦ Ἀρτέμονος ('Αθῆν. Σ. 515) διαχρηζομένου ὅτι ταῦτα συνέγραψεν ὁ Σκυτοβραχίων ἐν ἔτος π. Χ. Οὐχ ἤττον ὅμως καὶ ὁ Λυδὸς εἶχε γράψει βιβλίον, ἐξ οὗ ἐλήθησαν τὰ

παρὰ Στράβωνι (ἐκ τοῦ Ἐρατοσθένους) καὶ τὰ παρ' Ἀθηναίῳ (ἐκ τοῦ Μνασέου) ἀποσπάσματα (Συλλ. Müller, fragm. hist. græc.) καὶ ὁ ἦν γνωστὸν καὶ τῷ Ἡροδότῳ.

Ξάνθος, 1) ἐπώνυμον τοῦ Σκαμάνδρου, ἴδ.—2) Μικρὸς ποταμὸς ἐν Ἡκαίῳ, ὑπὸ Ἐλένου λοβῶν τὸ ὄνομα (Virg. Æ. III, 350).

—3) Ἡ ἐπισημοτάτη τῶν πόλεων τῆς Λυκίας, 60 στάδια ἀπέχουσα τῶν ἐκβολῶν τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, καταστράφη τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Περσῶν ('Ηρδ. Α, 176), εἶτα δ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τὸν Βρούτον (Πλούτ. Βρούτ. Α), ὅτε οἱ κάτοικοι, μεθ' ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν οἱ πλείστοι ἠτοκτόνησαν. Ἐν τῇ πόλει ταῦτα ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Λυκινίου Ἀπόλλωνος, ἱερὸν τῆς Λητοῦς, καὶ ἕτερος ναὸς περίφημος τοῦ Σαρπηδότος (Στράβ. ΙΔ, 606). Ἀξιολογώτατα λείψανα ἀρχιτεκτονικὰ τε καὶ γλυπτικὰ τῆς πόλεως ταύτης, ἑλληνικὸν τέχνης ἔχοντα χαρακτῆρα, ἀνεῦρε πρὸ τιμῶν ἐτῶν ὁ Ἄγγλος Sir Charles Fellows, καὶ τὰ ἀριστα αὐτῶν μετεκομίσθησαν εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον.—4) Πόσις τῆς Μικρασίας, μνημονευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 877. Ε, 479), ἐκ τοῦ Ταύρου πηγάζων κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Λυκίας καὶ τῆς Παιδίας, καὶ διαρρέων ἐν Λυκίᾳ διὰ τοῦ εὐρέος «Ξανθίου πεδίου», ἐνθα ὁ Ἄρπαγος ἐνίκησε τοὺς Λυκίους ('Ηρδ. Α, 176.—Πορ. Οἰ. IV, 6, 20).

Ξανθῶ, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδος (Hysin).

Ξάνιον, 1) τὸ κτένιον τὸ χρησιμεῖον εἰς τὰς γυναῖκας κατὰ τὴν κόμμωσιν, καὶ, ἐξ αὐτοῦ, χρυσοῦν κτένιον, ὃ ἔφερον ὡς κόσμημα εἰς τὴν κεφαλὴν.—2) Ξ. καὶ Πίξιγον, τὸ ξύλον ἐφ' οὗ ἐκόπτετο τὸ κρέας ἐν τοῖς μάγειροις, καὶ αἱ κεφαλαὶ τῶν κτηνῶν (Αἰσχλ. Ἀγαμ. 1288).

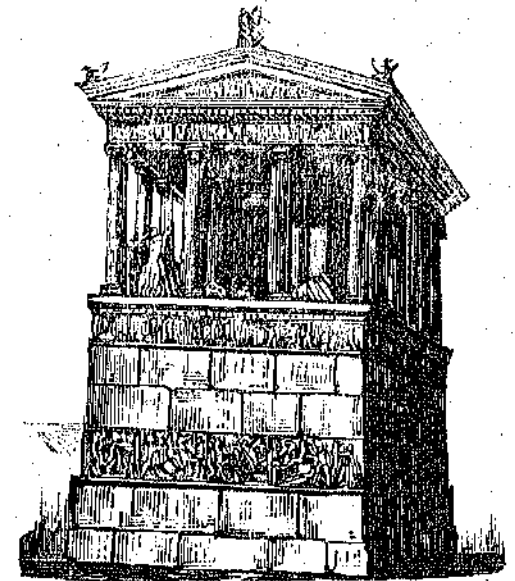
Ξεναγόρας, ἔγραψε σύγγραμμα ἱστορικῶν, ἐπιγραφῆν φέρου «Χρόνος», καὶ ἕτερον ἀπερὶ νήσων, ἐξ ὧν πολλὰ ἠρύσατο ὁ Πλίνιος καὶ μεταγενέστεροι γραμματικοὶ (Πλιν.

V, 34.—Διον. Ἄλικ. Α. 72). Ἡ ἐποχὴ αὐτοῦ ἀγνοεῖται ἀόζονται δ' αὐτοῦ ἀποσπάσματα (Συλλ. Müller hist. gr.).

Ξεναγός, 1) ὁ τοὺς ξένους ὀδηγῶν εἰς τὰς πόλεις, εἰς τὰ μνημεῖα αὐτῶν, κτλ.—

2) Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ξένων, ἐπικουρικῶν ἢ μισθωτῶν στρατευμάτων (Εὐριπ. Ὀρέστ. 26).

Ξεναλός, ἀρχιτέκτων δοὺς τὸ σχέδιον

Μνημεῖον Ξάνου.

τῆς οἰκοδομῆς τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ Σελεύκου, (300 π. Χ.).

Ξεναρῆς, στρατηγὸς τῶν Ἡρακλεωτῶν ἐν Τραχινίᾳ, φονευθεὶς, τῷ 420 π. Χ. ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Αἰνιάνων. Κατὰ Θουκυδίδην (Ε, 51) ἦν «Κνίδιος Λακεδαιμόνιος», ὃ πιθανῶς δηλοῖ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Κνίδης, ἢ καταγωγὴ του δ' ἦν ἐκ Λακεδαιμόνος. Τινὲς τῶν ἐρμηνευτῶν ἐνόμισαν ἀναγκαῖον ν' ἀφαιρέσωσι τὸ Κνίδιος, ὡς κατὰ λάθος παρεσφῆσαν εἰς τὸ κείμενον. Ἦν δ' ὁ Ξεναρῆς καὶ ἔφορος ἐν Σπάρτῃ τῷ 421 (Αἰτ. 36, 37).

Ξεναρχῆς, πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους ἐξ Αἰγίνης (Πίνδ. Πύθ. Η, 26).

Ξεναρχος, 1) ποιητὴς τῆς μέσης ἀττικῆς κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Τὰ σωζόμενα αὐτοῦ ἀποσπάσματα (Συλλ.

Μήνεκο Com. (Γραμ. Γραμ.) ἐλέγχουσι φιλοκαλίαν καὶ εὐγένειαν ὕφους.—2) Υἱὸς τοῦ Σωφρόνου, ἀριμετρῶν γράφας, ὡς καὶ ὁ πατήρ του. "Ἐξ δ' ἐπὶ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου.—3) Ἐκ Σαλαυκίας, φιλόσοφος περιπατητικὸς, διδάσκαλος τοῦ Στράβωνος. — 4) Στρατηγὸς τοῦ Ἀχαικοῦ δεσμοῦ καὶ πρέσβυς αὐτοῦ εἰς Ῥώμην (Πολύδ. ΚΔ, 4, 11.—Ιὶν. ΧΛΙ, 28).

Ξενηλασία, ἡ ἐκ τῶν πόλεων ἔξωσις τῶν ξένων, ὡς οἱ Λυκούργιοι νόμοι ἐπέβαλλον αὐτὴν τοῖς Ἐφόροις διὰ πάντα ξένον μὴ συμφώνως τοῖς κειμένοις διάγοντα καὶ τὰ ἐγχεύρια ἦθη διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ διαστρέφοντα (Ἡρόδ. Α. 65). Δι' αὐτῆς δ' ἤθελον οἱ Σπαρτιάται νὰ μὴ μυῶνται οἱ ξένοι εἰς τὰ μυστήρια καὶ τὰς πηγὰς τῆς δυνάμεως τῶν (Θουκ. Β, 39), καὶ νὰ μὴ ἐπενεργῶσιν ἐπὶ τῶν πολιτῶν διὰ τῶν βραδουργιῶν τῶν (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ΙΔ, 1). Ἐπίσης δ' ἀπηγορεύετο καὶ τοῖς Σπαρτιάταις ν' ἀποδημῶσιν ἄνευ ἀδείας. Ἀλλ' οὐχ ἦττον ἐλάτρευον καὶ αἰτία ξένων καὶ αἰθρητῶν ξένων (Πλουτ. Γ, 1, 11), καὶ πρὸς ξένους πρέσβεις καὶ εἰς μεγάλας τελετὰς δὲν παρεβίβαν τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας. Μνημονεύονται δὲ οὐκ ὀλίγοι ἐπίσημοι ἄνδρες διατρέψαντες ἐν Σπάρτῃ, ὡς ὁ Θεόγνις, ὁ Τέρπανδρος, καὶ φιλικὰς σχέσεις διετήρουν οἱ Σπαρτιάται πρὸς τοὺς Παισιστρατίδας, καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην εὐμενῶς ἐδέξαντο (Ἡρόδ. Ε, 91.—Θουκυδ. Β, 43. ΣΤ, 8), καὶ «προξένους» ἑαυτῶν ἀναγνώριζον ἐν ξέναις πόλεσιν, ὡς τὸν Ξενοφῶντα.

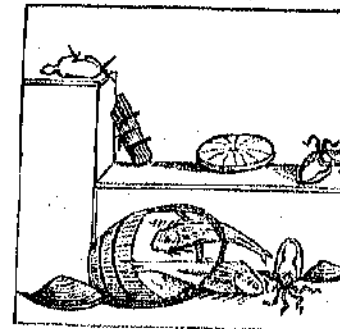
Ξενία, ἐν Θεοκρίτῳ (Ζ, 78) ποιμενίς, ἐρωμένη τοῦ Δάφνιδος.

Ξενία, ἡ φιλοξενία, ἀναγκαιοτάτη πρὸ πάντων ἐν τόποις καὶ χρόνοις ἐνθα καὶ ὅτε ἐλειπον τὰ τοῖς ξένοις τὴν διαμονὴν ἐν τῇ χώρᾳ διευκολύνοντα, ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὡς καθήκον ὑπὸ τῆς θρησκείας ἐπιβαλλόμενον. Ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχαϊότητι ὁ ξένος τῇ πόλει, καὶ μάλιστα ὁ μὴ Ἕλλην, ἐθεωρεῖτο ὡς ἐχθρὸς, καὶ παρὰ Λατίνους ἡ λέξις

hostis εἶχε τὴν διπλὴν σημασίαν. Ἐπομένως ὁ πρὸς ξένους ἀναγκαζόμενος νὰ προσέλθῃ ἤρχετο μᾶλλον ὡς ἰκέτης, καὶ ἐτίθετο ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διὸς «Ἰασητοῦ» καὶ «ξενίου», καὶ βασιμῶδὸν ἐπεκράτησε τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, καθ' ὃ οἱ θεοὶ ἐπιστεύοντο ὄντας ἐν γένει ἐχθροὶ τῆς ὕβρεως καὶ φίλοι τῆς εὐνομίας (Ὀμ. Ὀδ. Ρ. 484). Ἡ συναίσθησις δὲ τοῦ καθήκοντος τούτου προέβη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε, ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἡδὴ χρόνων ὁ φιλοξενῶν οὐδὲ κἄν ἠρώτα τὸν ξένον τίς ἦν καὶ πόθεν ἔρχεται, καὶ εἰς ἐχθρικήν ἔτι ἂν ἀνήκε φυλὴν τῇ ἐδίδεν ἄσυλον καὶ εἴ τι αὐτῷ ἦν ἀναγκαῖον (Ὀμ. Ὀδ. Δ, 37). Κατὰ τὸν σχολιαστὴν δὲ τοῦ Ἑρριπιδου (Μήδ. 613) τῷ ἀπαρχομένῳ ξένῳ ἐδίδεν ὁ δεξάμενος αὐτὸν τμήμα ἀστραγάλου, οὐ αὐτὸς ἐτήρει τὸ ἕτερον ἡμισυ, καὶ δι' αὐτῶν ἀνεγνωρίζοντο ὅτε ποτὲ πάλιν συνηρτῶντο αὐτοὶ ἢ οἱ ἀπόγονοί των. Ἡ παραβίασις τῆς ξενίας ἐθεωρεῖτο ὡς ἐγκλημα ἀσεβές, καὶ ὑπήρχον καὶ «δίκαι κακοξενίας» (Αἰλιαν. Π. Ι, Δ, 1.—Πλουτ. Ζ, 25). Τινὲς δὲ πόλεις, ὡς αἱ Ἀθῆναι, ἡ Κόρινθος, τὸ Βυζάντιον, διακρίνοντο ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις διὰ τὴν φιλοξενίαν αὐτῶν. Ἐν μεταγενεστέραις δ' ἐποχῆς πολλαχοῦ, εἰς τὰς ἐμπορικωτέρας μάλιστα τῶν πόλεων, ἰδρύθησαν καὶ πανδοχεῖα, καὶ τὰ γὰρ ὡς ἡ κατὰ λῦσις εἰς πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων, καὶ πρόσκαιρα τοιαῦτα, τὰ σκηνώματα, ἀνηγείροντο περὶ τὸν ναὸν, ὡς αἰεὶ ἐπὶ πανηγύρεων πολλοὶ συνέρρου ξένοι (Αἰλ. Αὐτ. 9.—Σχολ. Πινδ. Ὀλ. ΙΑ, 51, 55.—Ἰδ. Πλάτ. Νομ. ΙΒ, 952.—Θουκ. Γ, 18.—Λουκ. Ἑρμ. 12). Αἱ πλούται οἰκίαι εἶχον τὸν λεγόμενον ξενῶνα ὁ δὲ ξένος, ἀφ' οὗ τὴν πρώτην ἐσπέραν παρεκάθητο εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ οἰκοδεσπότη, κατὰ τὰς λοιπὰς ἢ ἐδέχετο τὰ σιτία εἰς αὐτὸν πεμπόμενα, ἢ ὁ ἴδιος τὰ ἐπρομηθεύετο (Αρμ. Μυθ. ΙΙ, 19.—Vitr. VI, 7, 4). Πολλὰκις δ' αἱ πόλεις ἀνηγόρευον πρὸ ξένων κάτωκῆν τινα ἄλλης πόλεως, ὅπερ ἦν τιμὴ

ἐξαιρετική, καὶ ἐπέβαλλεν αὐτῷ τὸ καθήκον νὰ προστατεύῃ ἐν τῇ πατρίδι του τοὺς ξένους, τοὺς προερχομένους ἐκ τῆς πόλεως ἧτις τῷ ἀπένευε τοῦτον τὸν τίτλον. Ἦσαν δὲ καὶ οἱ ἐκουσίως καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἀναδεχόμενοι τὴν εἰς τὰς ἰδίας πατρίδας προστασίαν τῶν ἐκ ξένης τινὸς πόλεως προερχομένων, καὶ οἱ τοιοῦτοὶ ἐκαλοῦντο ἐθελόπροξενοὶ (Πολυδ. Γ, 59.—Ἰδ. Θουκ. Β, 29). Μετέβαινε δ' ἐνίοτε ἡ προξενία διαδοχικῶς, ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν. Οἱ Σπαρτιάται τὸ πρῶτον ἐπεμπον ἐξ ἑαυτῶν προξένους εἰς ἄλλας πόλεις, οἵτινες νὰ ὑπερασπίσωσι τοὺς ἐξ αὐτῶν ἐκεῖ ἀποδημούντας (Ἡρόδ. ΣΤ, 7)· ἀλλ' ἔπειτα παρεδέχθησαν καὶ αὐτοὶ τὴν γενικὴν τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων διάταξιν (Θουκ. Ε, 59.—Ξεν. Ἑλλ. 22. ΣΤ, 3, 4).

Ξένια, τὰ δῶρα ἃ ὁ φιλοξενῶν προσέφερον ἢ ἐπέμπε τῷ ξένῳ αὐτοῦ, συνιστάμενα τὸ πλεῖστον εἰς διάφορα εἶδη ὄψων καὶ ἐδεσμάτων, ὥστε καὶ κοπιὰ ἐπιγράφει ὁ Μαρτιάλης ἐν τῶν βιβλίων τῶν ποιημάτων του (Μαρτ. ΧΙΙ), οὐ ἕκαστον σχεδὸν ποίημα ἐστὶ περιγραφὴ ἐνὸς τοιοῦτου μαγειρικοῦ ἀντικειμένου. Ἐπὶ τῆς παρακμῆς δὲ τῆς τέχνης Ξένια

ὀνομάζοντο ἐπίσης καὶ αἱ ἄλλως κληθεῖσαι ῥώπογραφαί, εἰκονικαὶ παραστάσεις, κατὰ Φιλόστρατον (Εἰκ. Α, 13. Β, 26.—Ἰδ. καὶ Vitr. VII, 7, 4), ὄψων, ἀγρευμάτων, ὀπωρῶν, τρωγαλίων, ἐδεσμάτων. Πολλοὶ τοιαῦτα τοιχογραφαί εὐρέθησαν ἐν Πομπηεῖς.

Ξενιάδης, 1) φιλόσοφος ἐκ Κορίνθου, σύγχρονος τοῦ Δημοκρίτου, δισχυριζόμενος

ὅτι ἀπατηλαὶ πᾶσαι αἱ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλήψεις, καὶ ὅτι ἀνέφικτος ἡ γνώσις τῆς ἀληθείας (Φαῖδρ. Ἑλλ. Βιβλ. ΙΙ, 674). — 2) Πλούσιος Κορίνθιος, ἀγοράσας τὸν ἐκ Σινώπης Διογένην, τὸν κωνικὸν φιλόσοφον, εἶτα δ' ἀπελευθερώσας αὐτὸν, καὶ ἐμπιστευθεὶς αὐτῷ τὴν διεύθυνσιν τοῦ οἴκου του καὶ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ υἱοῦ του (Διογ. Λαερτ. ΣΤ, 30).

Ξενίας, 1) στρατηγὸς τῶν Ἀρκάδων ἐν τοῖς μυρίοις συνεστρατευσάντων μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου (Ξενοφ. Ἀνάβ. Α, 1). — 2) Πλούσιός τις ἐξ Ἡλίδος τῆς Πελοποννήσου (Ξενοφ.).

Ξενίας δίκη, κατὰ ξένου παρανόμως ἀντιποιουμένου δικαιώματα πολιτοῦ ἐν Ἀθῆναις, ἢ ὡς πολιτοῦ ἐγγραφέντος εἰς τοὺς ληξιαρχικοὺς καταλόγους τινὸς τῶν δήμων (Δημοσθ. πρ. Βύβολ(δην). Ταύτας εἰσήγον, φαίνεται, ἀρχαιότερον οἱ Ναυτοδίκαι (Λυσ. Π. δημ. ἀδικ. 595.—Πολυδ. 40. 126.—Ἑσυχ. καὶ Σουῖδ. λ. ξενίας δίκη. Ναυτοδίκαι.—Ἀρποκρ. λ. ναυτοδίκης)· ἐπὶ Δημοσθένους ὁμοῦς εἰσαγωγεῖς αὐτῶν ἦσαν οἱ Θεοδοῖται. Ὁ εἰς τὴν δίκην ἀλούς ἢ ἠτηθείς ἐναγόμενος ξένος ὑπέκειτο εἰς τὴν ποινὴν τοῦ νὰ πωληθῇ ὡς δούλος. Τῆς αὐτῆς κατηγορίας ἦν καὶ ἡ δίκη δωροξενίας, κατὰ τῶν διὰ δωροδοκίας ἐγγραφέντων πολιτῶν, βεβαίως δὲ καὶ κατὰ τῶν δεξαμένων τὰ δῶρα.

Ξενικῶ, Ἰδ. Ξένος.

Ξενικαὶ τράπεζαι, ἐν Κρήτῃ δύο παρατιθέμεναι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν τραπεζῶν τοῦ σισαιτοῦ διὰ τοὺς ξένους, πρὸς τῇ τράπεζῃ τοῦ ξενίου Διὸς, ἵσως κυρίως διὰ τὰς θυσίας (Ἡρκλ. Ποντ. Ζ).

Ξενικὸν τέλος, τὸ καταβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ξένων καὶ τῶν μετοίκων ἵνα ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκθέτωσιν ὄνια εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀθηνῶν (Ἀριστ. Ἀχαρν. 861.—Σχολ. Ἀριστ. αὐτ. καὶ 889. 917.—Διάν. Μελ. ΜΣΤ.—Φώτ. λ. Κατὰ τὴν ἀγορὰν).

Ξένιος, ἐπίθετον τοῦ Διὸς, ὡς προστατοῦ τῶν ξένων. Ἐν Σπάρτῃ δ' ὑπήρχε

και ἀγαθμα αὐτοῦ ἐνθα ἦσαν τὰ συστάτικα (Θουκ. Γ, 11).

Ξενόππου, χωρίον εἰς τὰ βορειοδυτικά τῆς Σογδιανῆς (Curt. VII, 2, 14).

Ξενόππου, 1) υἱὸς τοῦ Μεγαλάου καὶ τῆς νύμφης Κνωσσίας (Ἀπολλ. 1, 2, 1). — 2) Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Κυθέρων, γράψας Ὑπορχήματα, ἢ, κατ' ἄλλους, Παιῖνας (Fabr. Ἑλλ. Βιβλ.).

Ξενοδίκη, 1) θυγάτηρ τοῦ Συλέως, βιάζουσα τοὺς ξένους νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς ἀμπέλους αὐτῆς δι' ὃν Ἡρακλῆς τὴν ἐφόνευσεν ὀμοῦ μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς (Ἀπολλ. Β, 3, 3). — 2) θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιράνης (Ἀπολλ. 1, 1, 2). — 3) Γυνὴ ἐκ Τροίας, μετ' ἄλλων αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων (Παυσ. Φωκ. 26).

Ξενοδοκεῖον ἢ **Ξενοδοχεῖον**, κατάλυμα τῶν ξένων, ἰδίως τῶν ὀδοπόρων, ἐπίμισθον, ἦν ἀγνωστον ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς χρόνοις, διότι οἱ σχετικῶς τότε ὀλίγοι ὄδοι-ποροῦντες κατέλυον εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας φιλοξενούμενοι (Ἰδ. Ἡρόδ. ΣΤ, 35). Ἀλλὰ μετὰ τὴν αὔξησιν τῆς τε ἐπιχωρίου καὶ τῆς ξένης συγκοινωνίας, ὅτε πόλεις ὡς αἱ Ἀθήναι καὶ ἡ Κόρινθος ἦσαν συνήθως πλήρεις ξένων, ἐπισημητὴ κατέστη ἡ ἀνάγκη καταστημάτων πρὸς κατάλυσιν αὐτῶν, κατὰ γὰρ τὴν ἡλικίαν ἢ πανδοκείων καὶ διὰ τοὺς τῆς ἀνωτέρας τάξεως ξένους. Ὡς τοιαῦτα καταγώγια ἰδρύοντο δημοσίᾳ δαπάνῃ, προσωρινὰ σκηνὰ εἰς τόπους δημοσίων πανηγύρεων ἢ πλησίον ἐπισημῶν ἐμπορῶντων ναῶν, ὡς εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, εἰς Κνίδον παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, παρὰ τῷ Ἱεραίῳ τῶν Πλαταιῶν (Θουκ. II, 38). Τροφή δὲ δὲν προσεφέρετο ἐν αὐτοῖς εἰς τοὺς ξένους, καὶ ὤφειλον αὐτοὶ περὶ ἑαυτῶν νὰ φροντίζωσιν. Ὑπῆρχον δὲ, πλὴν τῶν δημοσίων τούτων, καὶ ἰδιωτικὰ ξενοδοχεῖα. Ὅτι δὲ πᾶσα τάξις ἀνθρώπων, καὶ οἱ ἐπισημότεροι εἰς τοιαῦτα κατέλυον, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οἱ πρὸς τὸν Φίλιππον τῆς Μακεδονίας κερμθέντες

πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων « ἐν πανδοκείῳ » κατέκνησαν (Αἰσχ. Περσέ. σ. 272. — Ἰδ. εἰς Ἀριστ. Βάτρ. 112). Ἐὶς ἐπάγγελμα τοῦ Ξενοδόχου δὲν ἐτιμᾶτο ἐν Ἑλλάδι. Μόνον δ' ἐπὶ πολέμου εἶχον οἱ ξένοι ἀνάγκην, νὰ γίνωσι δεκτοὶ εἰς τὴν χώραν καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διαβατηρίου, ἕπερ ἐλέγετο σύγγραφοι ἢ σύγγραφοι, ἢ καὶ σφραγίδες, διότι ἔφερον τὴν δημόσιον σφραγίδα τῆς πόλεως ἄλλ' ἐδύνατο ν' ἀρκέσωσι καὶ τὰ σὺ μ. β. ο. λ. α. ἢ αἱ ἰδιαιτέραι σφραγίδες τῶν οἰκογενειῶν.

Ξενοδόχος, ἐξ Ἀγαίας, στρατηγὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, βασιλέως τῆς Συρίας, ἐξεπέμφθη τῷ 221 π. Χ. κατὰ Μόλωνος, τοῦ ἐπαναστατήσαντος σατραπικοῦ τῆς Μηδίας, ὅστις ἐπιπεσὼν κατ' αὐτοῦ παρὰ τῇ Τίγριδι, ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ κατέστρεψε τὸ πλεῖστον τοῦ στρατοῦ του (Πολ. Β, 45).

Ξενοκλέα, ἰεραὶ καὶ μάντις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς, ἦν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἐφόνευσεν τὸν Ἴφιτον, ἠνάγκασε διὰ βίας ν' ἀποκριθῆ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του (Παυσ. Φωκ. 13).

Ξενοκλείδης, 1) ναύαρχος τῶν Κορινθίων (Θουκ. Α, 46). — 2) Ἑλλήν ποιητῆς (Δρ. 10).

Ξενοκλήης, 1) υἱὸς τοῦ Σοφοκλέους. — 2) Ἀθηναῖος, ποιητὴς τραγικῆς, πατὴρ τοῦ Κρατίου, νικήσας τὸν Εὐριπίδην εἰς δραματικὸν ἀγῶνα ἐν Ὀλ. III (Αἰ. II, 1, Β, 8. — 3) Ὁ νεώτατος τῶν υἱῶν τοῦ Κρατίου, τραγικὸς ποιητὴς καὶ αὐτὸς, πολλάκις χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν κωμικῶν (Ἀριστ. Βάτρ. 86. Θεμ. 175) ὡς ἀηθρῆς, καὶ ὡς μικροῦ λόγου ἀξίος ποιητῆς. — 4) Στρατηγὸς Λακεδαιμόνιος, ἐν μεγάλῳ ἐξετίμα ὁ Ἀγησίλαος (Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 20. — Πλούτ. Ἀγ. 121). — 5) Ἀθηναῖος, Χολαργεὺς τὸν δῆμον, ἀρχιτέκτων, συμπληρώσας τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἐν Ἐλευσίῳ Ἀνακτόρου ἢ ναοῦ τῆς Δήμητρος, ἐπὶ Περικλέους (Πλούτ. Περκλ. 18). — 6) Γαμβίας Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, παρ' αὐτὸν ἐλάβεν ὁ Πατροκλῆς (Ἰδ.) τὴν περιγρᾶ-

φὴν τῶν χωρῶν δι' ὧν διήλθεν ὁ Ἀλέξανδρος (Στράβ. Β, 69). — 7) Ἀξιόλογος γραμματικὸς, μετ' οὗ ὁ Κικέρων εἰς συνεχεῖς διατέλει σχέσεις ὅτε διέμενον ἐν Ἀσίᾳ, τῷ 78 π. Χ. (Πλούτ. Κικ. Δ. — Cic. Brut. XC1, 316).

Ξενοκράτης, 1) γεννηθεὶς ἐν Χάλκηδονι τῷ 396 π. Χ., περίφημος φιλόσοφος τῆς ἀρχαίας Ἀκαδημίας, ἦς ἐπὶ 25 ἔτη (339-314) ἐξηκολούθησε προϊστάμενος, τὴν θέσιν ταύτην ἀντὶ τοῦ ἀσθενούντος Στευσίππου, καὶ κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ ἀναδεχθεὶς. Ἀνεκαθεν προσηλώθη τῷ Πλάτῳ, καὶ παρηκολούθησε μετὰ ταῦτα αὐτὸν καὶ εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ ἐγκατέλειπεν ἐπὶ τινι χρόνῳ τὰς Ἀθήνας. Κατὰ τὴν μεγαλοφυίαν ἐλαττούμενος τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀνεπλήρου δ' ἐπιμελείας εἶ τι τῷ ἔλειπεν ὡς πρὸς τῆς ἀντιλήψεως τὴν ὀξύτητα. Εἰς τὴν ἐκφρασιν καὶ τοὺς τρόπους του εἶχε τι τὸ ἀπότομον καὶ μαμφίμαρον, δι' ὃ ὁ Πλάτων λέγεται συμβουλεύσας πατὴρ αὐτοῦ: «Θύε ταῖς Χάρισιν». Ἀλλ' ἡ εὐθύτης, τὸ ἀνιδιοτελεές καὶ ἀδωροδόκητον τοῦ χαρακτήρος του τῷ περιεκοίτησαν τὴν γενικὴν τῶν Ἀθηναίων ὑπόληψιν (Διογ. Λαέρτ. Δ, 7. — Πλούτ. Ἀλέξ. Η. — Cic. ad. Att. I, 13, 1. Tusc. V, 32. — Vul. Max. II, 10, 2. IV, 3. oxl. 3). Καίτοι μὴ πολίτης Ἀθηναῖος, ἐπέμφθη ὅμως πολλάκις ὡς πρέσβυς, ἐπὶ λίαν δυσχερῶν περιστάσεων, εἰς Φίλιππον τὸν Μακεδόνα, καὶ εἰς τὸν Ἀντιόχον ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου, καὶ ἐπέτυχεν εἰς τὰς διαπραγματεύσεις του. Ἀλλ' ἀγνωμοσύνη ἀντήμειψε τὰς ἐκδουλεύσεις του ταύτας (Διογ. Λαέρτ. Δ, 14. — Πλούτ. Φλαμ. II, Φωκ. ΚΘ). Ἀπέθανε δ' εἰς ἑλληνικὸν 82 ἐτῶν τῷ 314 π. Χ. Ἐκ τῶν πολυπληθῶν δὲ καὶ ποιητικῶν καὶ πεζῶν συγγραμμάτων του διεσώθησαν ἐλάχιστα ἀποσπάσματα μόνον. Ὁ Κικέρων τάττει αὐτὸν μετὰ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐνεκα τῶν ἀστηρῶν ἠθικῶν του ἀρχῶν, αἵτινες ἐν γένει ταυτίζονται μετὰ τοῦ τύπου ὃν μεταγενεστέρως ἔλαβεν ἡ Πλατω-

νική φιλοσοφία, προσλαβοῦσαι ὁμοῦ καὶ ξένα τινὰ στοιχεῖα, καὶ κατὰ τὴν μέθοδον αὐτῶ διαφέρουσαι, ὥστε τινὲς τὰς ἐξέλαβον ὡς παραφθορὰν τῆς Πλατωνικῆς θεωρίας. Ὁ Ξενοκράτης παρεσήγαγε τὴν ἰδίαν ἐαυτοῦ εἰς τὸν Πυθαγόρειον μυστικισμὸν, τὸν συμπλέκοντα τὴν ἰδεολογίαν μετὰ τῆς μαθηματικῆς, καὶ συμφύρων ἰδέας καὶ ἀριθμούς, παρεδέχθη ὡς μέσῃ βαθμίδᾳ μετὰ τῆς καθαρῆς θεότητος καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς δαίμονας, οὓς λέγει ἀριθμοὺς συμπλεγμένους μετ' ἰδεῶν, καὶ εἰς ἀποδίδωσι καὶ ἐνεργείαν τινα πλαστικὴν. Πλὴν τούτων δὲ εἰσήγαγε καὶ τὴν αὐστηρὰν διαίρασιν τῆς φιλοσοφίας εἰς λογικὴν, φυσικὴν καὶ ἠθικὴν, ὡς καὶ αὐστηρὰν διάκρισιν μετὰ τῶν ἀντιλήψεων τῶν αἰσθήσεων, τῆς γνώμης καὶ τῆς σκέψεως. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰνησιδώρου, ἀδελφὸς Θέρωνος, τοῦ τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων, υἱὸν ἔχων Θρασύβουλον, πολλάκις εἰς τὰ Ἰσθμια νικήσας καὶ ὑπὸ τοῦ φίλου του Πινδάρου ἐν τῇ ΣΤ' ᾠδῇ τῶν Πυθίων καὶ τῇ Β' τῶν Ἰσθμίων ὕμνηθεῖς. — 3) Πατὴρ ἐξ Ἀφροδισίας, τῆς τελευταίας π. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ διεσώθη ἐν μόνον ἀπόσπασμα «παρὶ τῆς ἀπὸ ἐνῶντων τροφῆς» (Fabr. Ἑλλ. Βιβλ. III).

Ξενοκρίτιος, λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Ἀσκραῶν ἐν Ἰταλίᾳ, σύγγραφοις τοῦ Στρηγχοῦ, ἐπενόησε τὴν «Ἀόχηριον ἄρμονίαν» (Διογ. Λαέρτ. — Πλούταρχ.).

Ξένος, διάφορος ἦν κατὰ πόλεις ἢ πρὸς τοὺς πολλὰς σχέσεις τῶν ξένων, ἦτοι τῶν ἐλευθέρων μὴ πολιτῶν. Οὕτως ἐν Σπάρτῃ δὲν ἐπατρέπετο ἢ ἐπὶ μακρὸν διαμονή, ἢ καὶ ἡ ἐγκατάστασις τῶν ξένων (Ἰδ. Ξενηλασία), ἐν δὲ ἀλλαγῷ, οἷον ἐν Ἀθήναις, παρεχωροῦντο αὐτοῖς οὐ μικρὰ δικαιώματα τῆς ἐλευθερίας. Πᾶς ξένος παρεπίδημος, οὐχὶ ἀπρὸς ὀλίγον, ἀλλ' ἐφ' ὀρισμένον χρόνον (Ἀρχ. λ. μέτοικος) ἐν Ἀθήναις διαμένων, θεωρεῖτο ὡς μέτοικος, καὶ ἡ ἰδιότης αὐτῆ ἦν τοσοῦτον ἐπιζήτητος διὰ τοὺς ξένους ἐν Ἀθήναις, τῷ κέντρῳ

ἐκείνῳ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὥστε τῷ 309 π. Χ. εἰς 10,000 ἠριθμοῦντο ἐκεῖ οἱ μέτοικοι, ἐν δὲ πάσῃ τῇ Ἀττικῇ εἰς 45,000. Ὡφείλε δ' ἕκαστος αὐτῶν νὰ ἐκλέγῃ ἓνα τῶν πολιτῶν ὡς προστάτην, ὅφ' οὐ ν' ἀντιπροσωπεύηται εἰς πᾶσας τὰς δημοσίας ἢ ἰδιωτικὰς αὐτοῦ ὑποθέσεις, οἷον ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων κατὰ δὲ τοῦ παραμελήσαντος τὸ καθήκον τοῦτο ἐκινεῖτο γραφῇ ἀποστασίῳ. Διὰ τὴν προστασίαν δὲ ταύτην ἦν ἐχορήγει αὐτοῖς ἢ πόλις ὥφειλεν ἕκαστος μέτοικος, πλὴν τῶν λειτουργιῶν, νὰ πληρώνῃ διὰ τοῦ προστάτου καὶ μικρὸν τινα φόρον, τὸ μετοίκιον, συνιστάμενον εἰς 12 δραχμὰς κατ' ἔτος, διὰ δὲ τὰς χήρας εἰς μόνας β. Ὁ δὲ τοῦτο παραμελήσας ὑπέχεται εἰς μετοικίου ἀπαγωγὴν (φυλάκισιν ἕνεκα μετοικίου). Πολίτης δ' Ἀθηναῖος δὲν ἠδύνατο νὰ καταστῇ εἰμὴ ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι εἰς ἀσφυγίαν καταδικασμένος, ἢ ὁ πανεστίως εἰς Ἀθήνας μετακίσεως (Πλούτ. Σβλ. ΚΔ). Ὁ δικαίωμα πολίτου παρανόμως ἀντικειμήσει, κατεδίωκετο διὰ γραφῆς ξενίας καὶ ἠδύνατο ὡς δούλος νὰ πωληθῇ. Ἰδίας δημοσίας πομπὰς ὥφειλεν νὰ ὑπηρετῶσιν οἱ μέτοικοι ὡς ὑδροφόροι, σκαφηφόροι καὶ σκιαδαφόροι. Ἐγκλησις, ἦτοι ἀπόκτησις κτήματος ἀκινήτου, δὲν τοῖς ἐπετρέπετο. Ὑπεχρεοῦντο ὅμως εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ εἰς τὰς ἐκτάκτους συνεισφορὰς, τὰς λειτουργίας, κτλ. Πᾶσα βιομηχανία τοῖς ἦτο ἐπιτετραμμένη, καθ' ὅτι ἢ πόλις ἐκέρδιζε δι' αὐτῶν κεφάλαια καὶ παραγωγικὰς δυνάμεις. Ἀπέτινον ὅμως πρὸς τοῦτο φόρον τινὰ, οὐ ὁ πολίτης ἦν ἀπηλλαγμένος. Τινὰς, δι' ὑπηρεσίας ἄς προσέφερον εἰς τὴν πόλιν, ἀναδείκνυντο ἰσοταλεῖς, ἦτοι ἀπηλλαγμένοι τοῦ μετοικίου πολιτικῶν ὅμως δικαιωμάτων, ἦτοι τῶν τῆς μετοχῆς εἰς τὰς ἀρχάς, τὰς ἐκλογάς, τὰ δικαστήρια, ἔμμενον καὶ οὗτοι ἐστερημένοι· ἀλλ' ἢ ἐγκλησις τοῖς ἐπετρέπετο, καὶ δι' αὐτοὺς δὲν ἀπητέτο προστατίης. Ὁ ξένος ἀπεκλείετο καὶ τῆς ἐπιγαμίας, δηλαδὴ τοῦ δικαιώματος, ἂν

ἐνυμφετο ἀστὴν, νὰ μεταβιβάξῃ τὸ ἀστικὸν δικαίωμα εἰς τὰ τέκνα του, ἐκτὸς ἂν, δι' ἐκδουλεύσεις ὁμοίως, ἐλάμβανε τοῦτο ὡς δωρεὰν παρὰ τῆς πόλεως. Ἡ ἴσο πολιτεία ἦν διπλωματικὴ σύμβασις μεταξὺ δύο πόλεων, καθ' ἣν οἱ πολῖται ἑκατέρας ἐθεωροῦντο συγχρόνως ὡς καὶ τῆς ἐτέρας πόλεως. Οἱ ἐπὶ τῶν πόλεων ἐγκαθιστάμενοι Πρόξενοι ἦσαν πολῖται ἐτέρας πόλεως, οἷς ἀνατίθετο ἢ προστασία τῶν ἐκεῖ ἐπιδημοῦντων πολιτῶν τῆς πόλεως ἣτις ἐχορήγει αὐτοῖς τὸν τίτλον τοῦτον, θεωρούμενον ὡς τιμὴν ἕκτακτον. (Ὅτω φερ' εἰπεῖν αἱ Ἀθηναὶ ἐφήφιζον Κορίνθιον τινα ὡς ἴδιον πρόξενον ἐν Κορίνθῳ, οἱ Κορίνθιοι ἐναλλάξ ἔδιδον εἰς Ἀθηναῖον τινα ἐν Ἀθήναις τὴν προξενίαν. Τῷ πρόξενῳ δὲ πρᾶσσοι ἐχορῆγουντο καὶ ἕτερα δικαιώματα, ὀριζόμενα ὁμοῦς εἰδικῶς ἐκάστοτε διὰ ψηφίσματος· συνήθως ὅμως τὸ τῆς ἐγκλησεως, τῆς (ἄνευ προστάτου) προσόδου (παρουσιάσεως δι' ὑποθέσεις) εἰς τὴν Βουλὴν καὶ εἰς τὸν δῆμον, καὶ σπανίως καὶ κατ' ἐξαιρέσειν τὸ πλῆρες τῆς πολιτείας δικαίωμα. Ἦν δ' ἢ ἰερότης τοῦ τῆς ξενίας δικαιώματος αὐτῷ βαθείως ἐγκεχαραγμένη εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἦθη, ὥστε αὐτὸς ὁ αἰχμάλωτος, ἔταν ἐξηγόραζε τὴν ἐλευθερίαν του, ἦν δορυξένος.

Ξενοφάνης, 1) ἐκ Κολοφῶνος, υἱὸς Δεξίου, ζήσας περὶ τὰ 90 ἔτη μετὰ τῶν 580 καὶ 480 π. Χ. Ἦν τῇ πρώτῃ νεότητι ἐκβληθεὶς τῆς πατρίδος του, περιεφέρετο ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν Σικελίαν καὶ μάλιστα τὴν κάτω Ἰταλίαν, ἐνθα συνέπραξεν εἰς τὴν ἴδρυσιν τῆς ἀποικίας Ἑλλάας, καὶ φαίνεται ὅτι καὶ κατήχησε καὶ ἐδίδαξε μικρὸν χρόνον. Δι' ὅλου τοῦ μακροῦ βίου του ἠσχολήθη ὁ Ξενοφάνης εἰς τὸ νὰ πολέμησῃ τὰς δημώδεις δοξασίας καὶ νὰ εἰσαγάγῃ πίστιν καθαρωτέραν. Πρὸς τοῦτο δ' ἔγραψε ποιήματα κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐπικῶν, καὶ ὁμοίως ὡς οἱ ἀρχαῖοι ραψωδοὶ ἀπήγγελλεν αὐτὰ ὁ ἴδιος. Ἐπροσπάθει δὲ δι' αὐτῶν ν' ἀνατρέψῃ

τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου τὴν θεολογίαν, καὶ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ἰδίαν αἰατοῦ. Ἦσαν δ' αἰετὶ αἰατοῦ θεωρίαι, κυρίως πανθεϊστικαί. Καὶ τι δὲ τῆς πρακτικῆς τάσεως εἶχε κληρονομήσει παρὰ τῶν προηγηθέντων αὐτοῦ ἐπὶ τὰ σοφῶν. Ἡ εὐφροσύνη του, αἱ ποικίλαι γνώσεις, ἢ ποικίλη του μόρφωσις ὕψουν αὐτὸν ὑπεράνω τῶν ξηρῶν σχολαστικῶν διδαγμάτων. Τὰ σωζόμενα λείψανα τῶν ποιημάτων του εἰσὶ καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν αὐτῶν τύπον περιεργότατα· διότι, καίτοι τὴν ἐπικὴν γλῶσσαν διατηροῦντα, ἀλλὰ προφανῶς πλησιάζουσιν εἰς τὸν πεζὸν λόγον. Ἡ διάλεκτος αὐτῶν ἐστὶν ὡς κεκαλλιεργημένη Ἰωνικὴ, δωρισμοὺς ἔχουσα ἐγκατεσπαρμένους. Ἰδρυσεν δ' ἰδιαίτην σχολὴν, τὴν Ἑλεατικὴν. Τὸ σύστημα δ' αὐτοῦ, ἐπιδιδόνον τὴν ἐν τοῖς ἀλλοιοιμένοις φαινομένοις εὐρείαν τοῦ σταθεροῦ καὶ μονίμου, τὸν περιέστησεν εἰς τὸ ἀπαράδεκτον τοῦ γίνεσθαι ὡς ἀποδείξεως τοῦ εἶναι, διότι ἐξ οὐδενὸς οὐδὲν προέρχεται. Τὴν ἀναρχὸν λοιπὸν καὶ ἀτελεύτητον ὑπερξεν ὡς ἴσην παραδεχόμενος τῇ θεῷ φύσει, ἀπέδιδε ταύτην, ὡς ἐντελεστάτην καὶ ὅλως ἐκτελεσμένην καὶ ἐνιαίαν ὄντι, νοῦν καὶ θεῶσιν τὰ πάντα ὑπερνικῶσαν, ἀποκλείων αὐτοῦ τὰς ἀντιθέτους ἐναντιῶν ἰδιότητας τοῦ πεπερασμένου καὶ τοῦ ἀπεράντου, τοῦ κινήτου καὶ τοῦ ἀκινήτου. Περὶ τοῦ πῶς ὅμως συνέχεται ἢ ποικίλλει τῶν μεταβλητῶν ὄντων πρὸς τὴν ἐνότητα ταύτην τοῦ θεοῦ ὄντος, περὶ τούτου οὐχὶ βέβαιαι ἀναπτύξεις, ἀλλὰ σκεπτικαὶ τινες ἐκφράσεις ἀπαντῶνται ἐν τοῖς σωζόμενοις ἀποσπάσμασι τοῦ «περὶ φύσεως» συγγράμματός του (Συλλ. Mullach, Fragm. phil. Graec. I). Περὶ τῆς θεῆς ἐνότητος λέγει ὅτι ἢ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ὄρασις, ἀσκή καὶ σκέψις, ἐνεῖσι τῷ Θεῷ, ὡς ἐν ὄνολον, καὶ ἀπόνως δικαίε τὸ πᾶν ὁ Θεός. Ἡ ἰδεολογικὴ αὐτῆς τάσις πρὸς μίαν καὶ ὑπερτάτην ἐνότητα καθίστησι τὸν Ξενοφάνην πολέμιον τῇ Ἑλληνικῇ θεολογίᾳ καὶ τῇ μυθολογίᾳ τῆς ὀμηρικῆς ποιήσεως, ἀποστρεφόμενον τὴν ἐν αὐτῇ ἐξαν-

θρώπων τῆς θεότητος καὶ τὰς συμφωνίας πρὸς τὰ ἀνθρώπινα πάθη τοῖς θεοῖς ἀποδιδόμενας ὑπ' αὐτῆς ποικίλας ἐνεργείας. Ὁ Κικέρων (Acad. IV, 23) κρίνει αὐτὸν ὡς μέτριον ποιητὴν, τὰ ἔπη αὐτοῦ πιθανῶς αἰνιττόμενος. Σώζονται δ' αὐτοῦ δύο ἐλεγεία, εἰς ἃ ἢ κρίσις ἐκείνη οὐδαμῶς ἐφαρμόζεται, διότι δύνανται νὰ συγκαταριθμηθῶσι μετὰ τῶν ἀρίστων ἔργων τῶν ἐλαγειακῶν ποιητῶν. — 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Λαμάχου (Θουκ.). — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Κλειτομάχου, ὡς πρέσβυς Φιλίππου Γ', συνωμολόγησε συμμαχίαν μετὰ τοῦ Ἀννίβα (Liv. XXIII, 33, 38).

Ξενοφαντίδας, Λακεδαιμόνιος, παρὰ Θουκυδίδη (II, 55).

Ξενοφάντος, 1) Ἀθηναῖος, ποιητῆς διθυραμβοποιῆς, πατὴρ τοῦ τραγικοῦ Ἰερωνύμου (Ἀριστ. Νεφ. 344). — 2) Διάσημος αὐλητῆς, τὸν Ἀλέξανδρον ἔτι μᾶλλον ἐνθουσιάζας εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν (Πλούτ. Δημήτηρ Sen. de ira, II, 7). — 3) Υἱὸς Χάρητος ἐκ Θάσου, καλλιτέχνης, κατασκευάσας χαλκοῦν ἄγαλμα τοῦ Ἀδριανοῦ διὰ τοὺς Ἀθηναίους.

Ξενοφίλος, 1) φιλόσοφος Πυθαγορικῆς, διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοτέλους, πιθανῶς ὁ κατὰ Λουκιανὸν (Μακροβ. III) ἐκ Χαλκίδος τῆς Θράκης καταγόμενος, σύγχρονος Διονυσίου τοῦ τυράννου. τὴν μουσικὴν συγχρόνως ἀσκῶν, καὶ ἔτη ζήσας 105. — 2) Συγγραφεὺς βιβλίου ἐπιγραφομένου «Λυδικαὶ ἱστορίαι». — 3) Φρούραρχος τοῦ φρουρίου τῶν Σούσων, μετὰ μακρὰν καὶ ἀνδρείαν ἀντίστασιν παραδούς τῷ Σελεύκῳ, διοικητῇ τῆς Σουσιανῆς, τοὺς ἐκεῖ ἐγκατατεθειμένους θησαυροὺς, τῷ 316 π. Χ., καὶ μετ' αὐτοῦ ἐνωθεῖς (Διοδ. ΙΘ, 17, 48).

Ξενοφῶν, υἱὸς Φαίδμου, Ἀθηναῖος (Δημοσθ.).

Ξενοφῶν, 1) Κορίνθιος, υἱὸς Θεσσαλοῦ, ὀλυμπιονίκης τῷ 464 π. Χ., ὃν ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ (Ὀλ. II). — 2) Υἱὸς τοῦ ποιητοῦ

Εὐριπίδου, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῇ 429 π. Χ., εἰς τῶν ἐν Ποιδαίᾳ Ἀθηναίων στρατηγῶν (Θουκ. Β, 70. 71). — 3) Υἱὸς Γρύλλου, ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ δήμου τῶν Βερχίαν τῆς Αἰγίδος φυλῆς, γεννηθεὶς, ὡς κοινῶς ἐκλαμβάνεται, τῇ 445 π. Χ., ἴσως ὅμως ὀρθότερον οὐχὶ πρὸ τοῦ 431, διότι ἐν τῇ Ἀναβάσει τάττει ἑαυτὸν μετὰ τῶν νεωτέρων. Συγκατηριθμῆτο δὲ μετὰ τῶν πιστοτάτων μαθητῶν καὶ φίλων τοῦ Σωκράτους, σύγχρονος ὢν τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου. Ἡ δὲ μετὰ τοῦ Σωκράτους γνωριμία του συνέθη ὅλως τυχαίως ἀπήντησε δηλαδὴ αὐτὸν ποτε ὁ Σωκράτης εἰς στενὴν ὁδὸν, καὶ διὰ τῆς βλάβου του φράξας αὐτὴν, τὸν ἠρώτησε ποῦ πωλοῦνται ζωοτροφίαι τινές, Ἀποκριθέντος δὲ τοῦ Ξενοφῶντος, τὸν ἠρώτησε πάλιν ποῦ μορφοῦνται δίκαιοι ἄνθρωποι. Εἰς τοῦτο ὅμως δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ ἐκεῖνος. «Ἀκούθησόν με λοιπόν, τῇ εἶπεν ὁ Σωκράτης, ἵνα τὸ μάθῃς. «Ἄπ' ἐκεῖνης δὲ τῆς ἡμέρας ἔμειναν ὁ Ξενοφῶν πιστῶς πρὸς τὸν Σωκράτην προσητημένως. Καὶ ἐρρήθη μὲν ὅτι παρευρέθη εἰς τὴν ἐν Δηλίᾳ μάχην, ἀλλὰ φαίνεται μᾶλλον ὅτι τοῦτο πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς μεταγενεστέρην ἐπίνοιαν, καὶ ἐν γένει οὐδεμίαν μναίαν γίνεται περὶ συμμετοχῆς του, εἰς τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Κατὰ πάντα τοῦτον τὸν χρόνον ἐπεδόθη πιθανότερον ὁ Ξενοφῶν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσίν του. Καὶ τὴν ρητορικὴν δ' ἐσπούδασε παρὰ τῷ σοφιστῇ Πρωδίᾳ, καὶ εἰς τὴν ιστοριογραφίαν ἐνεψύχασεν αὐτὸν ὁ Σωκράτης. Μετὰ δὲ τὸν πελοπον. πόλεμον προσεκάλεσαν αὐτὸν ὁ φίλος του Πρῶξενος εἰς Σάρδεις, ἵνα τὸν εἰσαγάγῃ παρὰ Κύρου τῷ νεωτέρῳ καὶ ἐπειδὴ ἢ ἐν Ἀθήναις τότε κατάστασις τῶν πραγμάτων τῇ ἀπήρσεκε, δραστήριον βίον ἐπιδιώκων, ἐδέχθη τὴν πρότασιν (Ἄνθ. Γ, 1, 4), καὶ ταχέως ἐσχέτισθη μετὰ τοῦ Κύρου, παρακολουθήσας αὐτὸν εἰς τὴν κατ' Ἀριαξέρξου τοῦ Μνήμονος ἐκστρατείαν, ἄνευ βαθμοῦ στρατιωτικοῦ. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Κουανάζοις μά-

χην ἐξελέγη μετ' ἄλλων τεσσάρων ἀρχηγῶς διὰ τὴν ἐπάνοδον, καὶ τοιαύτης φρονήσεως, ἀνδρείας καὶ καρτερίας ἐδωκε τότε δειγματά, τοσοῦτον ἐφάνη συγκαταβατικὸς πρὸς τοὺς συστρατήγους του καὶ μεγαλοφρόνας ἀνιδιοτελής ὅτε τῇ ἐπρόταθ' ν' ἀνλάβῃ τὴν ὑπερτάτην ἀρχηγίαν, ὥστε, εἰ καὶ θριάμβων δὲν τῇ ἐδόθησαν περιστάσεις, τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὅμως κατέστη ἐνδοξον μετὰ τῶν ἐν πολέμοις διαπραψάντων. «Ὅτε δ' ὁ στρατὸς ἀφίκετο ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του εἰς Βυζάντιον, εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ ὁ Ξενοφῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Σειθου, ὅστις ἤθελε ν' ἀνακτήσῃ τοῦ πατρὸς του τὸν ὄρθον. Καὶ τούτου δ' ἐπιτυχόντος, τὸν προσεκάλεσαν οἱ Σπαρτιάται μετὰ τοῦ στρατοῦ του νὰ συνασπισθῇ μετ' αὐτῶν, τοῦ στρατηγοῦ των Θίβρωνος προτιθεμένου νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Περσῶν σατραπιῶν, τοῦ Τισσαφέρνηος καὶ τοῦ Φαρναβάζου. Τότε ὠδηγήσας τὸ σῶμα οὗ ἐστρατήγει εἰς Πέργαμον, παρέδωκε τὴν ἀρχηγίαν αὐτῷ τῷ Θίβρωνι. Ἀλλὰ τοῦτο, ὡς καὶ τὸ ὅτι συνέπραξε μετὰ τοῦ Κύρου, δυσηρέστησαν τοὺς Ἀθηναίους, οἵτινες καὶ τὸν ἐξώρισαν. Ἐξηκολούθησε δ' ὑπηρετῶν εἰς τὸν στρατὸν, οὗ τὴν ἀρχηγίαν εἶχεν ὁ Σπαρτιάτης Δερκυλλίδας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Ἀσίᾳ, ὑπὸ τὸν Ἀγησίλαον, μεθ' οὗ καὶ διὰ φιλικωτάτων συνεδῆσεν ἀσχέσεων. Καὶ ὅτε οὗτος ἐκλήθη εἰς βοήθειαν τῆς ἀπειλουμένης πατρίδος του, τὸν συνώδυσεν ὁ Ξενοφῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ συνεπολέμησε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Κορινεῖα μάχην (394 π. Χ.) κατὰ τῶν Θηβαίων καὶ Ἀθηναίων. Ἔπειτα δ' εἰς Σπάρτην ἀπελθὼν, ἔλαβε παρὰ τῶν Σπαρτιατῶν ὡς δῶρον ἑκατὸν ἀνδρῶν ἐν Σκυλλοῦντι, παρὰ τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἐν τῇ χώρᾳ ἦν εἶχον κατακτήσει ἐπὶ τῶν Ἑλλείων, καὶ ἐκεῖ ἐπεδόθη εἰς τὰς ἀσχολίας αὐτοῦ ἡγάπη, τὴν γεωργίαν, τὴν θήραν, τὴν ἵπποτροφίαν. Ἐκεῖ συνετάξαι καὶ τὰ πλεῖστα τῶν συγγραμμάτων του. «Ὅτε δ' οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεσπασθήσαν τῆς μετὰ τῶν Θηβαίων συμμ-

χίας, καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ συνεμάχησαν μετὰ τῆς Σπάρτης, ἐπεμφεν ὁ Ξενοφῶν τοὺς δύο υἱούς του, Διδώρον καὶ Γρύλλον εἰς Ἀθήνας, ἵνα καταταχθῶσιν εἰς τὸν ἄττικὸν στρατὸν, τὸν τῇ Σπάρτῃ ἐπικουρικόν. Καὶ ὁ μὲν Διδώρος ἐπέστραψε μετὰ τὴν ἐκστρατείαν, ὁ δὲ Γρύλλος ἔπεσεν ἐν Μαντινείᾳ. Τὴν Ὀλιβεράνα γαλιαν ἔλαβεν ὁ Ξενοφῶν καὶ ἦν στιγμὴν ἔτυχε θύων, καὶ εὐθὺς ἀφῆρσεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του ὁ ἔφερε στέμμα' ἀλλ' ὅτε τῷ εἶπον ὅτι ὁ υἱὸς του ἀνδρείως ἐπολέμησεν, ἐπέθηκε πάλιν τὸ στέμμα, εἰπὼν τοὺς ἐν πάσῃ τῇ ἀρχαιοτάτῃ περιφήμους μείναντας λόγους: «Ἡξευρον ὅτι ἔχον οὐδὲν ὀνητόν». Φαίνεται δ' ὅτι τότε (τῇ 360 π. Χ.), ἐνεργεῖα τοῦ Εὐβούλου, ἀνεκλήθη καὶ τὸ ψήφισμα τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ ἀγνοεῖται ὅμως ἂν, ὅτε ἐξεβλήθη ἐκ Σκυλλοῦντος ὑπὸ τῶν Ἑλλείων, ἐπανήλθεν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς Ἀθήνας. Ἀπαβίωσε δ' ἐν Κορίνθῳ τῇ 354 ἢ 353 π. Χ. — Ὁ Ξενοφῶν, εἰ καὶ μὴ καταριθμούμενος μετὰ τῶν ἐπὶ δημοσίᾳ ἐνεργεῖα καὶ εὐφυΐα μᾶλλον διακεκριμένων ἀνδρῶν, διεκρίνετο ὅμως ὡς εἰς τῶν ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ διασημοτάτων διὰ τὴν τοῦ χαρακτῆρος εὐθύτητα, καὶ ἐντελεστοτάτην ἔχων τὴν τε τῆς ψυχῆς καὶ τὴν τοῦ σώματος μόρφωσιν, ὅπερ ἦν παρ' Ἑλλήσι τὸ πρότυπον τῆς ἀνθρωπίνης ἐντελείας. Τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ, τοῦ Σωκράτους, εἶχεν ἐντελῶς οἰκειοποιήσῃ τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τοῦ πράττειν, καὶ ἐκείνου πολλὰ καὶ τὰς λέξεις καὶ φράσεις ἐπανελάμβανεν. Ἐκ τῆς διδασκαλίας δ' ἐκείνου ἐπήγαγε καὶ ἡ ἔμφρων καὶ πρακτικὴ τάσις ἣτις ἐπικρατεῖ εἰς πάντα του τὰ συγγράμματα, ὁμοίως δὲ καὶ ἡ εὐσέβεια, ἡ διηνεκὴς προσπάθειά του πρὸς ἐξήγησιν τῶν θεῶν βουλῶν, καὶ ἡ εὐσυνειδητὸς του προσήλωσις εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἱερῶν καθήκοντων. Διέφερον ἐπομένως σπουδαίως ἡ πρακτικὴ αὐτοῦ τάσις τῆς ἰδεολογικῆς τοῦ Πλάτωνος ἀλλ' ὅτι, ὡς μεταγενεστέρως ἐρρήθη, διέκριντο ἐχθρικῶς πρὸς ἀλλήλους, ἐστὶν ἐντελῶς ἀνυπόστατον. Φιλοσοφικὰ ἔργα αὐ-

τοῦ ἦσαν α) «τὰ ἀπορρημονεύματα Σωκράτους» εἰς 4 βιβλία, ἀφορῶντα κυρίως εἰς τὸ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν διδασκάλον του κατὰ τῆς μορφῆς ἐπ' ἀσεβεία καὶ ἐπὶ διαφορᾷ τῆς νεολαίας. Δίδωσι δ' ἐν αὐταῖς εἰκόνα πιστοτέραν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Σωκράτους ἢ οἱ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, καθ' ὅσον οὗτος μὲν αἴρεται ὑπὲρ τὴν ἀφελῆ θεωρίαν τοῦ διδασκάλου του εἰς τὰ ὕψη τῶν ἰδεῶν, ὁ δὲ Ξενοφῶν ἐνδιατρίβει εἰς τὴν πραγματικὴν ἐντόνωσιν, μετ' εὐθύτητος καὶ εὐθυκρισίας. Διαφόρου δ' οὐσίας τῆς διευθύσεως ἐνατέρου, ἐπόμενον ἐστὶν ὅτι καὶ διαφόρως εἰκονίζουσι τὸν διδασκάλον αὐτῶν, ὅπερ ὅμως οὐδόπως χαρακτηρίζει ἐχθρότητα μετὰ αὐτῶν (Ἐκδ. Κρατῆ, 182 μ). — β) «Ἀπολογία Σωκράτους», ἤττον σπουδαία κατ' ἐκείνην, καὶ κατὰ τινὰς, οὐχὶ γνησία. Ἀναπτύσσει δὲ τοὺς λόγους δι' οὓς ὁ Σωκράτης προτιμᾷ ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον ἢ νὰ παρακαλέσῃ ὑπὲρ τῆς ζωῆς του — γ) τὸ «συμπόσιον φιλοσόφων», καθ' ὃ ὁ Σωκράτης, ἐν τῇ εὐωχίᾳ, χαριστάτους ἐκφέρει λόγους περὶ κάλλους καὶ ἔρωτος — δ) ὁ «οἰκονομικὸς λόγος», ἡ «περὶ οἰκονομίας», διάλογος περὶ τῆς τοῦ οἴκου διαχειρίσεως καὶ τῆς γεωργίας. Καὶ ἐνταῦθα δ' ὁ Σωκράτης ἐστὶ τὸ πρῶτιστον διαλεγόμενον πρόσωπον. Καὶ ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ δὲ χαρακτῆρος τοῦ Ξενοφῶντος ἐπενήργησε καὶ διέμορφωσεν αὐτὸν ἢ μετὰ τοῦ Σωκράτους σχέσις ὡς δ' ὁ Σωκράτης φρονήματος κοσμοπολιτικοῦ, δὲν συνεθιβάζετο μετὰ τῆς πολιτείας τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων παρὰ τοῦ διδασκάλου του δ' ἐκλήρονόμησε καὶ ὁ Ξενοφῶν τὴν μὴ μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ὄχλου. Ἐπὶ τῆς ἐν Ἀσίᾳ διατριβῆς του εἶδε παρὰ τῷ Κύρῳ καὶ τῷ Ἀγησίλαῳ, μεθ' ὧν συνεδέθη διὰ φιλίας στενῆς, τί δύναται ἀνὴρ ὀρθῶς φρονῶν καὶ τὰ ὀφελίμα ἐπιδιώκων, ἂν ἔχῃ ἀπεριόριστον ἐξουσίαν. Διὰ τοῦτο τὴν μοναρχίαν ἐθεώρει ὡς τῶν πολιτευμάτων τὸ ἀριστον, διακρίναν ὅμως αὐτὴν ἀπὸ τῆς τυραννίας: ε) ὁ «Πέρων» αὐτοῦ ἐστὶ

διάλογος μεταξύ τοῦ Ἰέρωνος καὶ τοῦ Σιμωνίδου, ἐν ᾧ ἐκτίθενται αἱ στερήσεις καὶ τὰ βάσανα οἷς ἐστὶν ἐκτεθειμένη ἡ τυραννίς, καὶ οἱ τρόποι δι' ὧν εἰς ἡγεμονίαν δύναται νὰ προαγάγῃ τὴν εὐημερίαν τῶν διοικουμένων. Πῶς δ' ὀφείλει νὰ ἀρχῇ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ προορισμοῦ του, καὶ τῶν ἠττωμένων λαῶν ν' ἀναδείκνυται πατήρ καὶ οὐχὶ κατακτητὴς, διδάσκει τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ μυθιστόρημα, στ' «ἡ Κύρου παιδεία», εἰς βιβλία 8. Παρίστησι δ' αὐτὴ τὴν ἀγωγήν καὶ τὸν χαρακτήρα ἐνταλοῦς ἡγεμόνος κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ Σωκράτους, τὴν ὑπόθεσιν ἀρουμένη ἐκ τῆς ἱστορίας Κύρου τοῦ πρεσβυτέρου, ἐπὶ τὸ ἰδανικώτερον διαπεπλασμένην. Ἡ δ' ἱστοριογραφία τοῦ Ξενοφῶντος ἔχει κυρίως χρονολογικὸν τὸν χαρακτήρα, καὶ ἀφορᾷ εἰς τὰ πρακτικῶς περιεργαζομένης νὰ ἐπικρατῇ αὐτῆς ἀνωτέρα τις ἰδανικὴ ἰδέα. Καὶ παραδέχεται μὲν τὴν ἀνωτάτην ἐπιτροπὴν τῆς τῶν θεῶν βουλῆς εἰς τὰ ἀνθρώπινα, ἀλλὰ δὲν στηρίζει τὰς παραστάσεις του ἐπ' αὐτῆς ὡς πηγῆς καὶ αἰτίας, ἢ καὶ ὅπου εἰς αὐτὴν ἀναφέρεται, συνταράττει μᾶλλον ἢ ὅτι δικαιολογεῖ δι' αὐτῆς τὰς ἐκθέσεις του. Ἡ ἑλληνικὴ αὐτοῦ ἱστορία, ὡς καὶ ἑλληνικὰ, διασπῶνται εἰς δύο μέρη τὸ πρῶτον, συγκαίμενον ἐκ δύο βιβλίων, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξακολούθησις τῆς ἱστορίας τοῦ Θουκυδίδου, μέχρι τοῦ τέλους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· τὰ δ' ἕτερα πέντε βιβλία πραγματεύονται περὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ χρόνων μέχρι τῆς μάχης τῆς Μαντινείας. Ἐὰ δύο ταῦτα μέρη ἐξέλαβόν τινες (ὡς ὁ Niebuhr), ὡς ἀποτελοῦντα δύο διάφορα συγγράμματα, ἀλλ' ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου. Ἴσως μόνον δύναται νὰ ὑποιοιθῇ ὅτι ἐγράφησαν κατὰ διαφόρους χρόνους. Κατὰ προτίμησιν δ' ἐξιστορεῖ ὁ Ξενοφῶν ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ τὰ περὶ Σπάρτης καὶ Δωριέων, οὕτως ὥστε περὶ Ἀλκιβιάδου, Κόνωνος, Τιμοθέου, Ἰφικράτους, Πελοπίδα, Ἰππαμεινώνδα, ἢ οὐδεμίαν ἢ ψυχρὰν μόνον μναίαν ποιῆται. — ἡ') Ἡ «Κύρου Ἀνάβασις», εἰς βιβλία 7, πληροῖ

μέχρι τινός τὸ μεταίχμιον μεταξύ τῶν δύο μερῶν τῶν ἑλληνικῶν, περιγράφουσα τὴν ἐκ τῆς ἔνδον Ἀσίας ἐπάνοδοσιν τῶν μυρίων ἑλλήνων λεπτομερέστατα, καὶ συντάχθη μὲν 18 ἢ 20 ἔτη μετὰ ταῦτα, ἀλλὰ βεβαίως κατὰ σημειώσεις συγχρόνους τῶν συμβάντων. Ὁ Ξενοφῶν μνημονεύει ἑαυτοῦ ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ πάντοτε εἰς τρίτον πρόσωπον, δι' ἧς καὶ τινες ἐνόμισαν ὅτι, κατὰ ἑλλην. Γ', 1, 2, ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποδώσωσιν εἰς τὸν Θεμιστογόνην. Ἀλλὰ λόγος ἀποχρῶν πρὸς τοῦτο δὲν ὑπάρχει, οὐδ' ὑπόκειται εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν ἢ γνησιότητος τῆς Ἀναβάσεως. Ὡς παράρτημα τῶν ἑλληνικῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ θ') «πανηγυρικὸς τοῦ Ἀγησιλάου», ὅστις χαρακτηριστικώτερος ἐστὶν ὑφῆς, ἀλλ' οὐ ἡ γνησιότης ἐπίσης ἠμφισβητήθη. — ἰ') Ἐπίσης ἀμφιβάλλεται ὑπὸ τινῶν ἢ γνησιότητος δύο ἄλλων συγγραμμάτων, ὧν τὸ μὲν, ι') ἡ «Λακεδαιμονίων πολιτεία», τὸ δὲ ια') ἡ «Ἀθηναίων πολιτεία». Τοῦτο ὑπὸ τινῶν, ἴσως ὑπὲρ τὸ δέον ἀκριβολόγων, νέων χριστιανῶν, ἐξελητήθη ὡς τὸ ἀρχαιότατον ἴσως εἰς ἀττικὸν πεζὸν λόγον, καὶ οὐχὶ μετὰ τὸ 424, γραφέν. — ιβ') Ἐπὶ ἐπιγραφόμενον κίβουρον ἢ «περὶ προσόδων», πραγματεύεται περὶ αὐξήσεως τῶν δημοσίων πόρων. — ιγ') ὁ «ἱπποαρχικὸς», ιδ') ὁ «περὶ ἱππικῆς», καὶ ιε') ὁ «κύνηγετικὸς», εἰσὶν ἔργα ἀνδρὸς ἐμπείρου περὶ τὰς τέχνας περὶ ὧν πραγματεύεται. Καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἤδη ἐξέτιμάτο ἢ φιλολογικὴ δραστηριότης τοῦ Ξενοφῶντος. Τῆς γλώσσης αὐτοῦ τὸ εὐήχον, τὸ καθαρὸν καὶ τὸ εὐχαρι, τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος ἔχου ἢ ἀφέλεια καὶ τὸ εὐληκτον, ἀπηλλαγμένον στόμφου ῥητορικοῦ, ἀνεγνωρίζετο ἐπὶ τοσαύτων, ὥστε τῇ ἀπεδίδοτο καινῶς τὸ ἐπωνύμιον ἀττικῆς μελίσεως καὶ μουσῆς. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἦν τὸ ὕψος αὐτοῦ ἰσχυρὸν πως παραβαλλόμενον πρὸς ἄλλων, τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων συγγραφέων, καὶ μὴ ἱκανῶς ἐντεχνον καὶ περιγραφικόν, ἱκανὸν ὅμως ὅπως θῆποτε ἴνα ἰσχυρῆ καὶ κείθῃ. (Quintil. X, 1, 82). Ἐὰ ἐπι-

μελέστερον ἐξεργασμένα ἔργα αὐτοῦ εἰσὶν ἢ Κύρου Παιδεία, τὸ Συμπόσιον καὶ ὁ Οἰκονομικός. Ἐνίοτε δὲ βλάπτουσι τῆς γλώσσης τὴν καθαρότητα παρενεύμενοι ἐκφράσεις ποιητικαὶ ἢ ἀρχαϊκαί, ἢ καὶ τινες διαλεκτικαί. — 4) Γλύπτης, μετὰ Κηφισοδότου, τοῦ γυναικαδέλφου τοῦ Φωκίανος διὰ τοὺς Μεγαλοπολίτας τρία χαλκᾶ ἀγαλμάτια ἐργασθεὶς, Δίδος εὐβρόνου, Ἀρτέμιδος Σωτείρας καὶ Μεγάλης Πόλεως (προσωποποιήσεως τῆς πόλεως) (Παισ. Α, 30, 5). — 5) Κῶος, ἰατρός τοῦ αυτοκράτορος Κλαυδίου, δηλητηριάσας αὐτὸν τῇ προτροπῇ τῆς Ἀγριππίνης (Ταο. Αἰν. XII, 61, 67). — 6) Ψεφίσιος, γράφας, πιθανῶς τῇ ε' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ., μυθιστόρημα ἐρωτικόν, ἐπιγραφόμενον α' Ψεφισιακά τὰ κατ' Ἀνθίαν καὶ Ἀδρακίμην. Τοῦ ὕψος αὐτοῦ ἐστὶν ἀφέλεια καὶ σαφές.

Ξένων, 1) Θηβαῖος στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῷ 413 π. Χ. μετὰ τοῦ Νικωνος ἐπὶ κεφαλῆς 300 ὀπλιτῶν εἰς Σικελίαν πεμφθεὶς (Θουκ. Ζ, 19). — 2) Ποιητὴς τῆς νάσας κωμῆδίας. — 3) Τύραννος τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἐρμιόνης, ὅστις, προτροπῇ τοῦ Ἀράτου, τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ καταθεὶς, προσῆλθεν εἰς τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμὸν. — 4) Ἐπίσημος Ἀχαιὸς, εἰς ἐκ τῶν τῷ 167 π. Χ. εἰς Ρώμην ὡς ἐμῆρων σταλέντων (Πλούτ. Ἀρατ. ΛΔ). — 5) Ἄλλος Ἀχαιὸς μεσιτεύσας ἐν Τρώμῃ ὑπὲρ τῆς ἀπολύσεως τῶν ἐμῆρων τούτων. — 6) Ἐπικούριος φιλόσοφος Ἀθηναῖος, οὐ εὐφῆμιος μνημονεύει ὁ Κικέρων (Ad. Alt. V, 10, 5. 30, 6. VII, 1, 1. XIII, 37. XIV, 16, 4).

Ξενών, τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ τὸ δωμάτιον τοῦ οἴκου τὸ προσδιορισμένον εἰς ὑποδοχὴν τῶν ξένων.

Ξένυλλα, ὄνομα γυναικὸς παρ' Ἀριστοφάνει (Θεομοφ. 681).

Ξέρξης, ἑλληνιστὶ τὸ περσικὸν ὄνομα Κσκαίσα (Kshkshajarscha). 1) Βασιλεὺς τῆς Περσίας, υἱὸς τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Ἀτόσσης, θυγατρὸς Κύρου τοῦ πρεσβυτέρου,

ἤρισεν, ἐπὶ ζωῆς ἐτι τοῦ πατρὸς του, πρὸς τὸν ἐκ προγενεστέρως γυναικὸς ἀδελφόν του Ἀρταβαζάνην, περὶ τοῦ θρόνου, καὶ, διὰ τῆς ἐπιτροπῆς, ὡς λέγεται, καὶ τοῦ Δημαράτου, καὶ δ' ὁ πορφυρογέννητος ὑπερισχύσας, διεδέχθη ἀκωλύτως τὸν Δαρείον, τῷ 485 π. Χ. (Ἡρότ. Ζ, 2). Ὑποτάξας τὰς ἀποστάσας ἐπαρχίας, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Βαβυλωνίαν, ἤρξατο ὀπλιζόμενος κατὰ τῆς Ἑλλάδος, τῇ προτροπῇ τοῦ κηδεστοῦ αὐτοῦ Μαρδονίου, ἐπικλήσει καὶ διαφόρων οἰκογενειῶν ἐξωσθέντων τυράννων, καὶ προσέτι καὶ ὑπὸ χρησμῶν καὶ ὀνειρῶν παρακινούμενος, ἐναντίον δὲ τῶν συμβουλῶν τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀρταβάνου. Αἱ προπαρασκευαί αὐταὶ διήρκεσαν πολλὰ ἔτη (Ἡρότ. Ζ, 11, κλ.). Πανταχόθεν τοῦ κράτους συνελέγοντο στρατεύματα, καὶ κατὰ τὸν Κτησίαν, συνίστατο ὁ ἐν Ἀσίᾳ συνελθὼν κατὰ ξηρὰν στρατὸς ἐξ 800,000 ἀνδρῶν, ὁ δὲ στόλος συνέκειτο ἐκ 1200 πλοίων πολεμικῶν ὁ δ' Ἡρόδοτος, καθ' ὑπολογισμοὺς οὐχὶ ἀκριβεῖς, λέγει τοῦ στρατοῦ ὅμοῦ καὶ τοῦ στόλου τὴν δύναμιν περὶ τὰ τρία ἑκατομμύρια, ἐκτὸς τῶν σκευοφόρων. Καὶ τόπος μὲν συναγωγῆς ὄρισθη ἢ πόλις Κρίταλλα τῆς Καππαδοκίας· ἐκεῖθεν δὲ μετέβη ὁ στρατὸς εἰς Σάρδεϊς, ὅθεν, κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ ἔτους 480, ἢ κατὰ ξηρὰν δύναμιν μετέβη εἰς Εὐρώπην ἐπὶ τῶν γαφυρῶν αἰτίνας πρὸς τοῦτο εἶχον παρασκευασθῆ (Ἡρότ. Ζ, 34). Συνώδευσεν δὲ τὸ στρατεύμα καὶ ὁ Ξέρξης, καὶ παρέστη εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι καταστροφῇ τοῦ στόλου του, ἐπὶ θρόνου καθήμενος εἰς παράλιον τι ὕψωμα, τὸ καλούμενον ἢ τότε κληθὲν Κέρατα. Φυγῶν δ' ἐνείθεν, ἐφθάσε μετὰ 45 ἡμέρας εἰς Ἀδύδον, καὶ ἐκεῖθεν ἐπανάκαμψεν εἰς Σάρδεϊς. Ὅτε δὲ, μετὰ τὴν διπλῆν ἦταν ἐν Πλαταιαῖς καὶ ἐν Μυκάλη συνείδεν ὅτι ὄφειλε νὰ ἐγκαταλείψῃ πᾶσαν ἐλπίδα κατακτήσεως τῆς Ἑλλάδος, φαίνεται ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς Σούσα (Αἰσχλ. Πέρσ.), καὶ ἐκεῖ πιθανόν ἐστιν ὅτι εἰς τὰ μέγαρα αὐτοῦ ἀποσυρθεὶς, παρεδόθη εἰς πλήρη ἀδράνειαν, καὶ μόνον πλῆθος τῆς τρυ-

φυλής και εκδεδιγημένης αὐτοῦ διαίτης και τῶν ὁμοτήτων ἄς ἴσκει γίνεται μνεία. Ἰσοδο-λοφονήθη δὲ τῇ 465 ὑπὸ τοῦ Ὑρκανίου Ἀρταβάνου, συμπράξαντος τῇ εὐνούχη Μιθριδάτη πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ βασιλικοῦ οἴκου. Ἰφόνευσε δ' ὁ Ἀρτάβανος και ἐκ τῶν τριῶν υἱῶν του, τοῦ Δαρείου, τοῦ Ἀρταξέρξου και τοῦ Ὑστάσου, τὸν πρεσβύτερον. Ἀλλ' ὁ Ἀρταξέρξης, καταβαλὼν αὐτὸν, διεδέχθη τὸν θρόνον (Διόδ. ΙΑ, 69). — 2) Ξέρξης Β', ὁ μόνος γνήσιος υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Α', ἐβασίλευσε τῇ 424, ἀλλὰ μετὰ 45 ἡμέρας ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Σογδιανοῦ (Διόδ. ΙΒ, 64).

Ξέστης, μέτρον χωρητικότητος διὰ τε στερεὰ και ὑγρά, 2 κοτύλας ἢ 12 κυάθους περιλαμβάνον, τὸ 1/3 τοῦ χοίνικος και 1/99 τοῦ μεθίμνου διὰ τὰ στερεὰ, διὰ δὲ τὰ ὑγρά 1 1/3 τοῦ χοῦς και 1 1/79 τοῦ ἀττικοῦ ἀμφορέως ἐν δὲ Ῥώμῃ ἴσον 20 οὔγγιαις.

Ξήριον, ἦν τὸ ξηρὸν φάρμακον, ἢ κόβινος πρὸς ἐπίπασιν (Παῦλ. Αἰγιν. Ζ, 13).

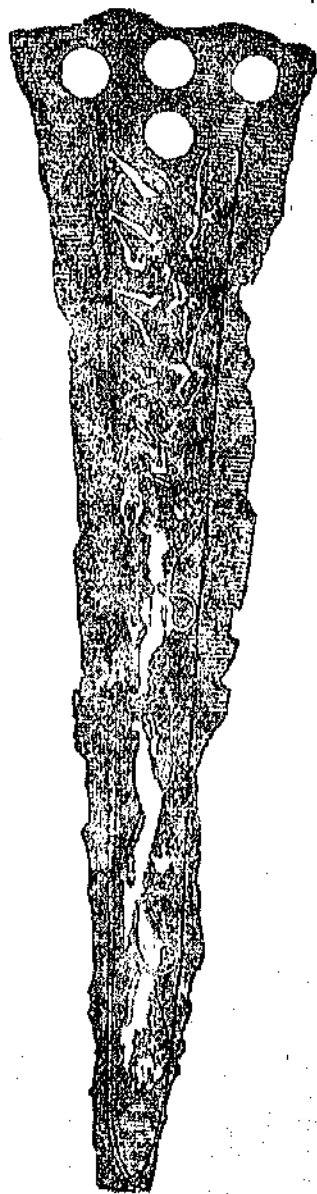
Ἀνάγνωστον πρὸς Ἄντιον. Ξίφος ἐπίκαιμπερς (Φιλὸξ. γλωσσ.), ἐν χρήσει ἰδίως παρὰ τοῖς

Θραξί και τοῖς βαρβάροις (Αἰσχ. Πέρσ. 51)

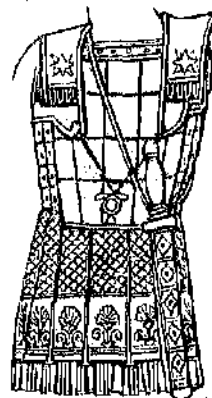
ἐν Ῥώμῃ δὲ μᾶλλον ὡς τοῖς λησταῖς ἰδίως θεωρούμενον.

Ξίφος, παρὰ τοῖς ποιηταῖς και φράσων καλούμενον ὄπλον, χαλκοῦν ἐφ' Ὀμήρου, εἶτα σιδηροῦν, εὐθιτενές, ἀμφοτέρωθεν ἐκατέρωθεν τέμνον, εἰς ὄξειαν δὲ λήγον αἰχ-

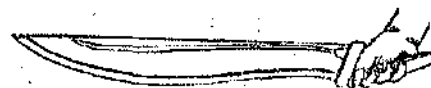

μήν, ἐνίοτε τεραιτὸν, ὅτε ἦτο πολυτελες, ὡς τὰ εὐρεθέντα ἐν τοῖς τάφοις τῶν Μυκηναίων, ἢ λαβὴ αὐτοῦ, ἢ κώπη, ἔχουσα βραχέϊαν

ἐγκάρσιον μεταλλίνην ράβδον ὑπὲρ τὴν λεπιδὴν ἢ σπάθην, ἐκοσμεῖτο πολλακίς δι' ἐλέφαντος, ἢ ἦν ἀργυρόρηλος (Ὀμ. Ἰλ. Α, 219) και ἡ λεπὶς δὲ, ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις, ὡς αἱ τῶν ἐν Μυκῆναις εὐρεθέντων, μάλιστα αἱ τῶν ἐγχειριδίων, τῶν βραχέων ξιφῶν, εἶχε πολλακίς ἐνεργασμένα κοσμήματα ἀργυρᾶ. Τὸ ἐλληνικὸν ξίφος κατ' ἀρχὰς δὲν ἦν μακρότερον τοῦ ἡ-

ξίφος κατ' ἀρχὰς δὲν ἦν μακρότερον τοῦ ἡ-

μίσεως μέτρον τῇ δὲ 400 π. Χ. ὁ Ἰσικράτης τὸ ἐδιπλασίασε (Διόδ. ΙΒ, 41), και ἐν ἀττικῷ τάφῳ εὐρέθη ξίφος ἔχον, μετὰ τῆς κόπης, μήκος 12' 5». Οἱ Ῥωμαῖοι δ' ἐπ' Ἀννίβα ἐδέχθησαν τὸ κελτιβηρικὸν ξίφος, μακρότερον και βαρύτερον τοῦ Ἑλληνικοῦ, και κοπτερὸν μόνον κατὰ τὴν μίαν πλευράν. Τὸ ξίφος ἐνετίθετο εἰς κολέον, θήκην, ἢ μεταλλίνην, ἢ δερματίνην μετὰ μεταλλίνων πετάλων, εἰς ἣν πολλακίς προσετίθετο και μικρὰ μάχαιρα, οὐχὶ ὡς ὄπλον, ἀλλὰ δι' ἄλλας ἀνάγκας τοῦ στρατιώτου, πλὴν παρὰ Λακεδαιμονίοις, παρ' οἷς ὄπλον ἦν και ἡ μάχαιρα (ἴδ. Ξυλήη). Ὁ κολεὸς δ' ἐκρέματο ἐκ τελαμῶνος ἢ ἀορτήρος, φερομένου ἐκ τοῦ δεξιοῦ ὤμου πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὀσφύν, ἐνίοτε και τ' ἀναπαλιν, και πολλακίς μόνον ἐκ τῆς ζώνης.

Ξιφώνεα, πόλις κατὰ τὴν ἀνατολικὴν

παραλίαν τῆς Σικελίας, ἐπὶ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, λιμένα ἔχουσα (Στράβ. ΣΤ', — Σικύλ.). Νῦν Cano Ste Croce.

Ξόανον, ξύλινον ἄγαλμα, οἷα κατασκευάζοντο εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους και τὴν ἀρχὴν τῆς τέχνης, μετ' εὐλαβείας διατηρούμενα και ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις, ὡς φέρει εἰπεῖν ξύλινον ἀεὶ ἀγράδασον ἦν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀργείας Ἑρας (Παυσ. Β, 17). Τοιοῦτα ἀνευρέθησαν καλῶς διατηρούμενα ἐν Αἰγύπτῳ. Κατ' ὀλίγον ἤρξαντο τὰ ἄκρα αὐτῶν μετὰ ταῦτα ἐκ λίθων κατασκευαζόμενα, και τὰ ἀκρόλιθα ταῦτα ξόανα προαιδοποίησαν τὴν τέχνην τῶν λιθίνων ἀγαλμάτων, ἢ δ' ἐπ' αὐτῶν ἐπικόλλησις ἐλέφαντος και μεταλλίνων ἐλασμάτων, τὴν τῶν χρυσελεφαντίνων.

Ξοῦς, ἐργαλεῖον πρὸς γλυφὴν τοῦ λίθου, ἢ ἄλλως σμίλη.

Ξοῦς, πόλις ἐν τῷ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τοῦ Σαβηνυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου (Στράβ.). Νῦν Μεγαλλετέλ Κοβοῦρ.

Ξοῦθος, υἱὸς τοῦ Ἑλληνος και τῆς νύμφης Ὀρηθίδος ἀδελφὸς τοῦ Αἰόλου και τοῦ Διῶρου, ὑφ' ὧν ἐξωσιθεὶς ἐκ Θεσσαλίας, ἦλθεν εἰς Ἀττικὴν, και ἐνυμφεῦθη Κρέουσαν, τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἑρεχθέως ἔσχε δ' ἐξ αὐτῆς υἱοὺς τὸν Ἀχαιὸν και τὸν Ἴωνά, τοὺς γενάρχας τῶν Ἀχαιῶν και Ἰώνων (Ἀπολλῶδ. Α, 1, 3). Τοῦτου ἕνεκα κατέκει, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐν Αἰγιάλῳ, τῇ ἔδρᾳ τῶν Ἰώνων, και εἶτα τῶν Ἀχαιῶν. Ἐλέγετο δ' ὅτι ἐφυγεν ἐκεῖ, διωχθεὶς ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Ἑρεχθέως, διότι τὸν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἑρεχθέως κενωθέντα θρόνον τῶν Ἀθηναίων ἀπένευμεν εἰς τὸν Κέκροπα (ἴδ. Ἡρόδ. Ζ, 94). Καὶ ὁ μὲν Ἀχαιὸς ἐξ Αἰγιάλου ἐπέστρεψεν εἰς Θεσσαλίαν, και ἤρξεν ἐκεῖ μετὰ τοῦ Αἰόλου τὸν θάνατον, ὥστε ἐξ αὐτοῦ ἐλέγετο ἐπωνομασθεῖσα φυλὴ τις τῆς ἀνατολικῆς Φθιώτιδος. Τὰ δὲ κατὰ τὸν Ἴωνα ἐδιώκαν ἀφορμὴν εἰς τραγωδίαν ὄλην. Κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου γραφεῖσαν, ἦν ὁ Ἴων υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνίου και τῆς νύμφης Κρεούσης.

ἐκτεθέντα δ' ὑπὸ τῆς μητρὸς του, τὸν ἔφεραν ὁ Ἑρμῆς εἰς Δελφοὺς, ἐνθα αἱ ἱέρειαι ὄρισαν αὐτὸν εἰς νεωκόρον. Ὅτε δ' ἠϋξήθη εἰς νεανίαν, ἦλθον ὁ Ξουθος καὶ ἡ Κρέουσα εἰς Δελφοὺς νὰ συμβουλευθῶσι τὸν χρησμὸν περὶ τῆς ἀτακτίας των, καὶ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ τῷ Ξούθῳ ἡ ἐντολὴ νὰ υἰοθετήσῃ ἐκεῖνον ὃν ἤθελε πρῶτον ἀπαντήσῃ ἐξερχόμενος τοῦ ναοῦ. Οὕτως υἰοθέτησεν ὁ Ξουθος τὸν Ἴωνα· ἀλλ' ἡ Κρέουσα δὲν τὸν ἐδέχετο, καὶ ἤθελε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ. Φωραθεῖσα ὁμοίως, καταφεύγει εἰς τὸν βωμὸν τοῦ θεοῦ, ὅθεν ὁ Ἴων θέλει νὰ τὴν ἀποσπάσῃ καὶ νὰ τὴν φονεύσῃ. Τότε δὲ τῇ φέρει ἡ ἱέρεια τὴν κίστην εἰς ἣν εἶχεν εὐρεθῆ ὁ Ἴων ἐκτεθειμένος, καὶ ἰδοῦσα αὐτήν, ἀναγνωρίζει ἡ Κρέουσα τὸν υἱὸν τῆς. Κατ' ἄλλην δὲ παράδοσιν ἐνυμφεύθη ὁ Ἴων τὴν Ἑλλίκην, θυγατέρα τοῦ Σελινοῦ, βασιλέως τῆς Αἰγιαλείας, καὶ μετὰ τούτου τὸν θάνατον ἐβασίλευσεν ἐκεῖ, καὶ εἰς τοὺς Αἰγιαλεῖς ἔδωκε τὴν ἐπωνυμίαν Ἴωνων. Ἐἶτα δὲ, τῶν Ἀθηναίων ἐπικαλεσαμένων τὴν ἐπικουρίαν του κατὰ τῶν Ἐλευσινίων, ἐνίκησε τὸν Ἑῦμολπον, καὶ βασιλεύσας ἐν Ἀθήναις, ἔσχεν υἱοὺς τὸν Ὀπλῆν, Ἰελεῖδνα, Αἰγικόρην, καὶ Ἀργάδην, τοὺς γενάρχας τῶν τεσσάρων Ἴωνικῶν φυλῶν. Ἦν δ' ὁ τάφος του ἐν τῷ δήμῳ Ποταμοῖς τοῖς Ἀττικῆς (Ἡρόδ. II, 166).

Ξυήλη, ξυλουργικὴ γλυφίς, ἐργαλεῖον πρὸς κατεργασίαν τοῦ ξύλου καὶ κνήστις λεγομένη (Ξενφ. Κυρουπ. ΣΤ, 2, 32). Οὕτω δ' ὀνομάζετο καὶ ἡ κυρτὴ καὶ θρεπανοειδὴς μάχαιρα ἣν ἀντὶ ξίφους εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι (Ξενφ. Ἀνάβ. Δ, 6, 16, 8, 25).

Ξυλένη, χωρίον ἐν Πισιδίᾳ, μεταξὺ Ἐρμιου καὶ Κορθαῶν (Λίν. XXXVIII, 15).

Ξυλοκοπία, παρὰ Ῥωμαίοις ποινὴ τῶν δραπετῶν, ἢ ὑπὸ τῶν ἄλλων στρατιωτῶν μέχρι θανάτου διὰ ξύλων καταμαστιγώσις αὐτῶν.

Ξύλον, 1) ὄργανον ποινῆς τῶν δούλων, ἢ ποδοκάνη, εἰς ἣν ἔδενον τοὺς πόδας ἢ τὸν τράχηλον αὐτῶν (Ἀριστ. Δυσ. 680. Ἰακ.

367). Πῶς τοιοῦτο δ' ἔδενον καὶ τοὺς φρενητιῶντας (Ἡρόδ. ΣΤ, 75).—2) Ἡ σειρά τῶν ἔδρων εἰς τὸ θέατρον. Πρῶτον ξύλον ἐλέγετο ἡ πρώτη παρὰ τὴν σκηνὴν ἔδρα τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν πρυτάνεων, εἰ καὶ μόνον κατ' ἀρχάς (ἐπὶ Θέσπιδος), ἦν ξυλίγη, εἶτα δὲ πᾶσαι αἱ ἔδραι ἦσαν λίθιναι (Ἀριστ. Πολ. 90).

—3) Μέτρον μήκους ἴσον πρὸς τρεῖς πήχεις, **Ξυλοπέδι**, ταῦτό τῷ ξύλον.

Ξυνία, πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἀνατολικῶς τῆς Ξυνιάδος λίμνης (ν. Νεζερό), παρὰ τῇ Ὑπάτῃ (Πολύβ. Θ, 3. — Λίν. XXXII, 14, XXXIII, 3. XXXIX, 26).

Ξυνοίκια, πανήγυρις ἐν Ἀθήναις, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ συνοικισμοῦ τοῦ πρὶν εἰς χωρὰ καὶ κώμας διεσκαρμένου λαοῦ (Θουκ. I, 15).

Ξυπέτη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήμων τῇ Κεκροπίδι φυλῇ.

Ξυρόν, τὸ ξυράριον ὃ μεταχειρίζοντο οἱ κουραῖς.

Ξυστῆς (ἀττ. Ξύστις), ἐπιβλημα γυναικείον ποδῆρες, ἀνωθεν μέχρι τῆς μέσης πρὸς τὰ ἔξω διπλούμενον, ὑπὲρ τοὺς ὤμους κορπούμενον, πᾶν τὸ σῆμα περιβάλλον καὶ

πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν, τὴν δεξιάν, ἀνοικτὸν, σύνηδες δ' εἰς τὰ δράματα (Πλάτ. Πολ. Ζ, 2).

Ξυστῖν, 1) τὸ ξύλον τοῦ δένδρου (Ἰλ. Δ, 469.—Λ, 260.—Ἡρόδ. Α, 52).—2) Καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα αὐτῶς ἐκαλοῦντο, ἰδίως τὸ τῶν τοιχοδέρμων, δι' οὗ ἀπέβρον ἢ ἐπήλειφον τὸν πηλόν (Ἡρόδ.—Σουῖδ.—Πολύβ. Ζ, 125).

Ξυστός, ἐν ταῖς γυμνασίαις σταθὸν ἔσπε-

γασμένη, ἐνθα ἤσκούντο οἱ ἀθληταὶ ἢ οἱ νέοι τὸν χειμῶνα, ἄλλως δ' ἐχρησίμευε καὶ εἰς περίπατον (Ξενφ. Οἶκον. ΙΑ, 15.—Πλου. ΣΤ, 23).—Παρὰ Ῥωμαίοις ἄστεγος καὶ ἀ-

θροστόλιτος διάδρομος ἐν ταῖς οἰκίαις (Cic. Acad. II, 8.—Plin. Ep.).

Ξύστρα, Ξυστρίς καὶ Ξυστρον, τὸ αὐτὸ τῇ Ξυστίδι, ὡς τεκτονικὸν ἐργαλεῖον.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

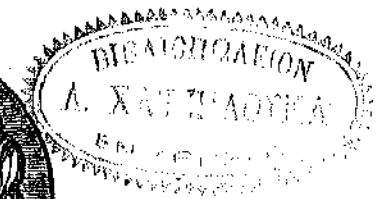
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΚΔΟΣΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1891

Πάθιοι, λαός Ἀσιανός, οἰκῶν ἐν τῇ χώρῃ τῶν Παροπαμισάδων.

Παγαί καὶ Πηγαί, πόλις ἐμπορικὴ καὶ σπουδαία τῆς Μεγαρίδος, ἐπὶ τοῦ Ἀλκυονίου κόλπου κειμένη, ἀνατολικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Ὀλυμπίων, εἰς 120 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν Μεγάρων (Θουκ. Α, 103. 107. 111. 115. Δ, 21. 26. — Πλούτ. Ἀρατ. ΜΔ, — Στρώ. Η, 380).

Παγασαί, παράλιος πόλις τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας, ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου (νῦν κόλπου τοῦ Βέλου). Ἰκεῖθεν ἐλέγοντο ἐκπλεύσαντες οἱ Ἀργοναῖται, δι' ὃ καὶ, κατὰ Στράβωνα (Θ, 436), τὸ ὄνομα ἐλέγετο δοθὲν αὐτῇ ἐκ τῆς ναυπηγίας τῆς Ἀργούσ. Οἱ κάτοικοι δ' αὐτῆς μετὰ ταῦτα μετήκησαν οὐ μακρὰν, καὶ ἔκτισαν ἄλλην πόλιν, τὴν Δημητριάδα (Ἡρόδ. Ζ, 193. — Πλούτ. Θεμιστ. Κ).

Παγγαῖος ἢ Παγγαῶν ὄρος, ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὰ σύνορα τῆς Θράκης, ὑπὲρ τὸν Νέστον ποταμῶν, ἔχον μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐν τῇ ἀρχαιότητι (Πίνδ. — Ἡρόδ. Ε, 16).

Πάγη καὶ παγίς, μηχανὴ ἣτις ἐστήνετο πρὸς σύλληψιν ζώων ἢ πτηνῶν (Ἡρόδ. Β, 121, 5. Ξενοφ. Κυρκ. Α, 6. 39).

Παγκάστη ἢ Παικάστη, Θεσσαλὶς ἐταῖρα, φίλη τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἦν ἐλέγετο ὅτι ὁ Ἀπελλῆς ἐξωγράφησε μίαν Ἀ-

φροδίτην τοῦ (Λουκ. Εἰζ. Ζ. — Αἰολ. π. 1. ΠΕ, 34).

Παγκράτης, 1) ἐπιγραμματογράφος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 2) Παιητὴς τις Ἀλιευτικῶν καὶ ἐλαγειακοῦ τινοσ ποιήματος, ἐπιγραφημένου «Θαλάσσια ἔργα». — 3) Παιητὴς Ἀλεξανδρινὸς ἐπὶ Ἀδριανοῦ, δεκτὸς γενόμενος εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας, διότι συνέγραψε ποίημα εἰς τὸν αὐτοκράτορα καὶ τὸν Ἀντίνοον. — 4) Κυνηκὸς τις φιλόσοφος. — 5) Αἰγύπτιος μάγος (Λουκ. Φιλοφ. 36).

Παγκράτειον, ἦν ἀγὼν σύνθετος ἐκ πάλης καὶ πυγμῆς, ἀνευ ἱμάντων (ἰδ.). Ὁ Ὀμηρος οὐδαμῶ ἀναφέρει αὐτὸν, εἰ καὶ μυθογράφοι λέγουσι τὸν Ἡρακλῆν νικήσαντα παγκράτιον (Παυσ. Η, 8, 1. — Hygin, Fab.

273), καὶ τὸν Θησέα διὰ παγκρατίου καταβαλόντα τὸν Μινώταυρον (Πίνδ. Νερμ. Ε, 89). Ἄλλ' εἰς τὰ Ὀλύμπια εἰσῆχθη μόνον τῇ 33ῃ Ὀλυμπιάδι (Παυσ. Ε, 8, 3), καὶ ἔκτοτε βαθμηδὸν εἰς πάντας τοὺς ἀγῶνας.

Γῆ δὲ 145ῆ Ὀλυμπιάδι καθιερώθη τὸ πρῶτον καὶ παγκράτιον παίδων. Οἱ Σπαρτιάται ὁμῶς ἀπέκλειον αὐτὸ τῶν γυμνασμάτων ταιν, διότι τὸ ἐθεώρουν ὑπερβαῖνον τὸν σκοπὸν τῆς ἀναπτύξεως τῶν δυνάμεων τῆς νεολαίας, καθ' ὅσον τὸ ἀποτέλεσμα ἦν ἐνίοτε καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος τοῦ ἐνὸς τῶν ἀντιπάλων (Παυσ. II, 10, 1). Καὶ ἂν ἐρρίπτετο ὁ εἰς κατὰ γῆς, ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ τὴν πάλην, ἥτις τότε ἐλέγετο ἀνακλινοπάλη, μέχρις οὗ ὁ ἀναγνωρίζων ἑαυτὸν ἠττημένον ἀνέτεινε τὸν δάκτυλον.

■ Ηλόγροι, πόλις τῆς ἐν Συρία Περσίας, πρὸς τοὺς ὁρίους τῆς Κιλικίας, βορείως δὲ ταύτης (Πτολ. II, 15).

■ Ηλόγροισα, πόλις Ἰνδικῆ, πέραν τοῦ Γάγγου, ἐπὶ τῆς χώρας τῆς λεγομένης τῶν ληστών (Πτολ. VI, 2).

■ Ηλογγαία, νῆσος περιγραφομένη ὡς κειμένη ἐν τῇ νοτίῳ Ἰλλεανῆ, ἀπέναντι τῆς Ἰθθαίμονος Ἀραβίας, καὶ ἔχουσα λαμπρὸν κλῆμα καὶ ἔξοχον εὐφορίαν. Ὁ Διδύμερος (II, 41 - 46) ἐκθέτει αὐτὴν λεπτομερῶς κατὰ τὸν Ἰθήμερον. Ἄλλ' ἀπ' ἐναντίας αὐτοῦ καὶ τῶν ποιητῶν, τινὲς τῶν ἀρχαίων, ὡς καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων ἐκλαμβάνουσιν ὡς μυθώδη τὴν περιγραφὴν, ἐν ᾗ ἐξ ἐναντίας ἄλλοι τὴν παραδέχονται ὡς γνήσιαν (Virk. II, III, 139, IV, 379. — Ον. Μει. X, 309).

■ Ηλοβαίτοι, φυλὴ Ἰνδικῆ, νομάδες οἰκοῦντες εἰς τὰ ἄρη κατὰ τὰ βορειοδυτικὰ τοῦ Ἰνδοῦ, τραγεῖς καὶ ὠμαράγοι, τρώγοντες καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς γέροντας τῶν (Ἡρδ. I, 98, 102).

■ Ηλοβάριμος, ποταμὸς τῆς Περσίας (Νεαρχ. A, 33).

■ Ηλοβίης, βραχίον τοῦ Ἠάδου ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ, ῥέων πρὸς βορρᾶν (Πολβ. B, 16).

■ Ηλόβιος, ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς Ἰταλίας, τὸ ἔνομα πιθανῶς ὀφείλων εἰς τὰς περὶ τὰς ὄχθας αὐτοῦ πολλὰς φουρμύνας πίπτου, αἵτινες πᾶσοι ἐλέγοντο κελτισί. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐγνώρισαν αὐτὸν ἀπὸ τῶν Παλατι-

κίων πολέμων· πρὶν δὲ, ἐκαλεῖτο Ἐριδανός (Ἰδ.) καὶ ἐξελαμβάνετο ὡς ὁ τὸ ἤλεκτρον παράγων ποταμὸς, ὃν ὄμιος ὁ Ἡρόδοτος (Γ, 115) ὀνομαζέει ὡς ἐπίνοιαν ποιητῶν. Προήλθε δὲ τούτο πιθανῶς ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τοὺς κατὰ τὸ στόμιον αὐτοῦ λιμένας τὰ Φαινικικὰ πλοῖα ἐπρομηθεύοντο τὸ ἐκ τῶν ὑπερβορείων μερῶν ἐκεῖ διὰ τοῦ ἐμπορίου κομίζομενον ἤλεκτρον. Πηγάζει δ' αὐτὸς ἐκ τῶν Ἄλπειων, καὶ ῥεῖ πρὸς νότον, εἶτα δὲ πρὸς ἀνατολὰς, δεχόμενος πολλὰ παραποτάμια. Πλευστός ἦτο μέχρι τῶν εἰς αὐτὸν ἐκβολῶν τοῦ Τεκίου, καὶ ἐπὶ τῆς ἀναλύσεως τῶν χιόνων τῶν Ἄλπειων πολλάκις ἐπλημμύρει. Κατὰ Πολύβιον διηγεῖται κατὰ τὸ χιλιὸν Τριγόβλι (τὴν νῦν Φερράραν) εἰς δύο βραχίονας, τὸν τῆς Ἰαδοῦς πρὸς βορρᾶν, καὶ τὸν τῆς Ὀλάνης ἢ Βολάνου νοτίως. Ἔφα δ' ἠυξήθησαν αὐτοὶ εἰς ἐπτά, ὧν τινες τεχνητῶς ἀνεσκάφησαν (Πολβ. B, 17, 34, AB, 2, 3, M, 5. — Στρω. IV, 212. — Cies. B G, V, 24. — Που. Ἐπίστ. XVI, 28).

■ Ηλοδύανθος, πόλις τῆς Καταονίας ἐν Καππαδοκίᾳ (Πηλμ.) καὶ νῦν Παδάνδον.

■ Ηλοθεῖν ἢ ἀποτέσαι, Ἰδ. Δικη.

■ Ηκαίων, ■ Ηκαίων, ■ Ηκαίων, 1) τὸ πρῶτον παρ' Ὀμήρῳ μάλιστα κατὰ τοὺς δύο τελευταίους τύπους (Ἰλ. B, 401, 445, 899. — Ὀδ. Δ, 232). ὁ ἰατρὸς τῶν Θεῶν, ἴσως ἐκ τοῦ πᾶσι (πᾶσι τὰς νύσους. Ἐπμ. M, ἢ τρέφω, βεηθῶ). Ἔφα δ' ἐδόθη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ὡς ἀλεξίτηριον, καὶ τότε ἐρέθη ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ παῖω, διότι ὁ Θεὸς ἔπαισε τὸν Πύθωνα, τὸ σύμβολον τοῦ κακοῦ καὶ μετεβίβασθη καὶ εἰς ἄλλας ἰαματικὰς ἢ ἀγαθοποιεῖς θεότητας ὡς ἐπίθετον, ὡς εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν, εἰς αὐτὴν τὴν Ἀθηναίαν, ἐπιλεγομένην ἐνίοτε Παιωνίαν, καὶ ἐν γένει εἰς τοὺς ἰατροὺς (Ὀμ. Ἰλ. B, 401, 899. Ὀδ. 232. Ἰγμ. Ἀπλλ. 272. — Αἰσχλ. Ἀγμ. 152. — Θουρ. Z, 1. — Καλλ. Ἰγμ. εἰς Ἀπλλ. 100). — 2) Ὁ εἰς τοὺς σωτήρας

Θεοῦ ψαλλόμενος ὕμνος ἐκλήθη Παιῶν καὶ αὐτὸς, καὶ ἐπεκράτησε δηλοῦσα ἢ λέξις πάντα ὑπὸ πολλῶν ψαλλόμενον ὕμνον λαμπρὸν, ἐξεγερτικὸν, εὐχαριστήριον, εὐφημητικὸν ἢ πολεμιστήριον (Ὀμ. Ἰλ. A, 173, X, 391. — Σοφ. Ο. Γ, 187. — Ἐμφ. Ἰλλ. B, 4, 10.). Ἰδ. Λυρικὴ ποίησις.

■ Ηκαονία, δῆμος ἐν Ἀττικῇ, τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, διαιρούμενος εἰς καθ' ὅπερ ὄθεν καὶ ὕπενερθεν, εἰς τὰ Μεσόγαια, ὑπὸ τὸν Ἰμμητόν, πατρίς τοῦ Δημοσθένους.

■ Ηκαόνειον, πόλις τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελῷου ποταμοῦ (Πολβ.).

■ Ηκαόνειος, Ἕλληγ σοφιστῆς, μεταφράσας περὶ τὰ 380 μ. X. τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰούτροπιου.

■ Ηκαίγνεα, ἀθύρματα τῶν ἀρχαίων ἢ διασκεδάσεις. Κατ' αἶκον μάλιστα ἢ εἰς τὰς ἐστιάσεις, ἦσαν παντοίων εἰδῶν ὁ Πολυδεύκης ἀριθμεῖ ὑπὲρ τὰ πενήτηκοντα, τὸ πλεῖστον παιδίων ἀθύρματα. Αἱ νύμφαι ἢ κούραι (κούλαι), ἐκ πηλοῦ, ὧν οἱ κατασκευαῖται κοροπλάσται καὶ κοροπλάθοι ἐλέγοντο, καὶ αἵτινες παντοῖα, καὶ πολλάκις καὶ μυθολογικὰ σχήματα εἶχον, ἦσαν κοινώταται, καὶ ἐπιωλύντο καὶ εἰς τὴν ἀγοράν. Κοινὸς δ' ἦτο καὶ ὁ τροχὸς, καὶ ὁ ῥόμβος ἢ στρέβιλος (τὸ σφιντιρόν). Ἔπαιζον δὲ καὶ τὴν χαλκὴν μύραν (τὴν παρ' ἡμῶν τυφλομύραν), καὶ καλάμους ὡς ἵππους διεσκέλιζον (Πλούτ. Ἀγρσ. KB), κτλ. — Ἦσαν δ' ἀνδρῶν τὰ συνήθη παίγνια ἦσαν 1) Ἡκυβία, παίγνιον τυχηρὸν. Οἱ κύβιοι εἶχον ὡς οἱ σημερινοὶ, μικροὶ, ἐξ ἐλέφαντος, ὄσπου ἢ ξύλου, ἐπὶ τῶν ἐπιφανείων αὐτῶν διὰ

στυγμῶν ἐγχευομενῶν τοὺς ἀριθμοὺς 1-6. Ἦσαν οὖτοι κύβιοι ἐπιθέντο εἰς τὴν κηθίδα, τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾗ εἴτε κύργος παρὰ Ῥωμαίους, καὶ κινούμενοι ἐρρίπτοντο εἰς τὴν τηλίαν (σκηθίδα). Ὡς ἀτυχστερὰ πασῶν τῶν βολῶν ἐθεωρεῖτο ὅτε καὶ οἱ τρεῖς παρίστων τῶν αὐτῶν ἀριθμῶν, μάλιστα τὸν ἀριθμὸν 1

ἐπὶ τῆς ἀνι ἐπιφανείας, ὡς ἢ ἐπιτυχστερὰ δὲ ὅτε καὶ οἱ τρεῖς παρίστων ἀριθμῶν διάφορον. Ἔπαιζοντο δ' οἱ κύβιοι συνήθως ἐπὶ κέρδει εἰς καταστήματα καλούμενα κυβεία ἢ σκιραφεῖα. — 2) Ὁ ἀστραγαλισμὸς, οἱ ἀστράγαλοι, ἦσαν ἄλλο εἶδος κυβείας, καθ' ὃ ἀντὶ κύβων μετεχειρίζοντο ἀστραγάλους, εἴτε φυσικοὺς, εἴτε χαλκοὺς. Οὗτοι εἶχον ἐπιγεγραμμένους μόνον τοὺς ἀριθμοὺς 1, 3, 4, 6 εἰς τὰς τέσσαρας πλευράς αὐτῶν ἔλειπον δ' οἱ ἀριθμοὶ 2 καὶ 5 ἀπὸ τῶν πλαγίων στρογγύλων πλευρῶν, εἰς δὲ ὁ ἀστράγαλος δὴν ἠδύνατο νὰ σταθῇ. Οὗτοι δ' ἐνε-

τίθεντο εἰς τὴν κηθίδα ἀνὰ 4. Ὁ ἀστράγαλος δ' ἐχρησίμευε καὶ εἰς ἄλλο ἀπλούστερον παίγνιον, καθ' ὃ ῥιπτόμενος εἰς τὸν ἀέρα, ἐπιπτειν ἔπαιτα ἐπὶ τῆς ὑπτίας χειρὸς. — 3) Παίγνιον ἐντεχνον, τούτοις συγγενές, ἀλλὰ σκέψην καὶ ἐπιδεξιότητα ἀπαιτοῦν, ἦσαν οἱ πεσσοὶ (Ἰδ.). — 4) Ἐὶ ἀρπιάζειν ἦν παίγνιον τυχηρὸν, καθ' ὃ ἐπρόκειτο νὰ μαντεύσῃ τις ἂν ὁ ἀντίπαλος ἐνέκλειεν εἰς τὴν χειρὰ τοῦ ἀριθμῶν ἄρτιον ἢ περιττὸν νομισμάτων ἢ ἄλλων ἀντικειμένων (κυβὰ ἢ μονά). — 5) Ἡσφαιριστικὴ ἦν ἀρχαιότατα ἐν χρήσει, καὶ ἀπαντᾷται ἤδη ἐν Ὀμήρῳ ἢ Ναισικᾷ εἰς αὐτὴν ἐπιδηομένη. Συνίστων δ' αὐτὴν ὡς ὑγιενὸν γυμνασμοὶ οἱ ἰατροί, καὶ εἰς τὰ γυμνάσια ὑπῆρχεν ἰδιαίτερον σφαιριστήριον, εἰς δ' ἐνησκούντο παῖδες καὶ νεανῖαι, καὶ ἐδίδασκεν ὁ λεγόμενος σφαιριστικὸς. Ἡσφαῖρα (ἢ σφαίριον) ἦν δερματίνη πεπληρωμένη δι' ἐρίου ἢ ἄλλης πινὸς ἐλαφρᾶς ὕλης. Ἀπόρραξις ἐλέγετο τὸ παίγνιον, ὅτε δύο ἦσαν οἱ παίζοντες, καὶ

τίθεντο εἰς τὴν κηθίδα ἀνὰ 4. Ὁ ἀστράγαλος δ' ἐχρησίμευε καὶ εἰς ἄλλο ἀπλούστερον παίγνιον, καθ' ὃ ῥιπτόμενος εἰς τὸν ἀέρα, ἐπιπτειν ἔπαιτα ἐπὶ τῆς ὑπτίας χειρὸς. — 3) Παίγνιον ἐντεχνον, τούτοις συγγενές, ἀλλὰ σκέψην καὶ ἐπιδεξιότητα ἀπαιτοῦν, ἦσαν οἱ πεσσοὶ (Ἰδ.). — 4) Ἐὶ ἀρπιάζειν ἦν παίγνιον τυχηρὸν, καθ' ὃ ἐπρόκειτο νὰ μαντεύσῃ τις ἂν ὁ ἀντίπαλος ἐνέκλειεν εἰς τὴν χειρὰ τοῦ ἀριθμῶν ἄρτιον ἢ περιττὸν νομισμάτων ἢ ἄλλων ἀντικειμένων (κυβὰ ἢ μονά). — 5) Ἡσφαιριστικὴ ἦν ἀρχαιότατα ἐν χρήσει, καὶ ἀπαντᾷται ἤδη ἐν Ὀμήρῳ ἢ Ναισικᾷ εἰς αὐτὴν ἐπιδηομένη. Συνίστων δ' αὐτὴν ὡς ὑγιενὸν γυμνασμοὶ οἱ ἰατροί, καὶ εἰς τὰ γυμνάσια ὑπῆρχεν ἰδιαίτερον σφαιριστήριον, εἰς δ' ἐνησκούντο παῖδες καὶ νεανῖαι, καὶ ἐδίδασκεν ὁ λεγόμενος σφαιριστικὸς. Ἡσφαῖρα (ἢ σφαίριον) ἦν δερματίνη πεπληρωμένη δι' ἐρίου ἢ ἄλλης πινὸς ἐλαφρᾶς ὕλης. Ἀπόρραξις ἐλέγετο τὸ παίγνιον, ὅτε δύο ἦσαν οἱ παίζοντες, καὶ

έσφενδόνιζε τὴν μικρὰν σφαῖραν ὃ εἰς εἰς τὴν γῆν, ὥστε ἀνεπήδα πάλιν, καὶ ὅσω πλείονα ἦσαν τ' ἀναπηδήματα, τόσω ἐπιτυχεστέρα ἐθεωρεῖτο ἡ βολή· ὃ δ' ἄλλος ὄφειλε νὰ τὴν συλλάβῃ διὰ τεταμένης τῆς χειρὸς, χωρὶς νὰ μετατοπισθῇ, καὶ νὰ τὴν ῥίψῃ πάλιν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὀπίσω. — Οὐρανία δ' ἐλέγετο ἡ ὄσον τὸ δυνατὸν ὑψηλότερα βολὴ τῆς σφαίρας, ἣν εἶχε νὰ συλλάβῃ ὁ συμπαίκτης. — Ἐπίσχυρος ἢ ἐφηβική ἦν εἶδος σφαιριστικῆς ἐν Σπάρτῃ παιζόμενον, καθ' ὃ ὄμιλος τῶν παιζόντων διηρεῖτο δίχα, καὶ ἤγετο γραμμῆ, λεγομένη σκυρον

καὶ χωρίζουσα τὰς δύο μερίδας, ὡς καὶ ἀνὰ μία ὀπίσω ἐκάστης μερίδος, ἐμφαίνουσα μέχρι ποῦ ἐπετρέπετο εἰς τοὺς παίζοντας νὰ ὀπισθοδρομῶσιν ἕνα συλλάβωσιν ὀπίσω τὴν σφενδονισθεῖ-

σαν σφαῖραν. Ἐπερατοῦτο δὲ τὸ παίγιον ἅμα ἢ μία μερὶς ἠναγκάζετο νὰ ὑπερβῇ τὸ διαγεγραμμένον ὄριον. — Φαινίδια δ' ἐπαίξετο, φαίνεται, διὰ κολίων σφαιρῶν,

καὶ ὁ παίζων, ἐν ᾧ ἐφαίνετο ὅτι ῥίπτει τὴν σφαῖραν πρὸς ἕνα τῶν ἀντιπάλων, τὴν ἐσφενδόνιζε πρὸς ἄλλον. — Εἰς δὲ τὴν Κόρυμβοβόλῃν ἐκρέματο, ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ θυματίου, μέχρι τῆς ὀσφύος τῶν παιζόντων, σφαῖρα πλήρης ἐλαφρῶν ὑλών, καὶ ἐπρόκειτο διὰ τοῦστήθους ἢ καὶ διὰ τῶν χειρῶν νὰ τῆ-

δοθῇ ὅσον αἶὼν τε μετῶν κίνησις. — Παρὰ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις ὑπῆρχον καὶ σφαιρισταὶ οἵτινες εἶχον τὴν δεξιότητα πολλὰς σφαίρας νὰ ῥίπτωσιν ἐνταυτῇ διὰ πολλῶν τοῦ σώματος μελῶν (Pillars Quinoh, V, 7, 11). ἄλλο δὲ παρ' αὐτοῖς ἐν χρῆσει ἦν μεγάλη τις σφαῖρα (pallis, Mani, XV, 47) ἢ κύστις (φούσκα), πλήρης ἀέρος, ἣν ἐκτόπων διὰ τοῦ βραχίονος, φέροντες εἶδος χειρίδος, καὶ οὕτω τὴν ἐσφενδόνιζον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον. — Ὁ κόρταβος ἐπαίξετο συνήθως μετὰ τὰς ἐστιάσεις (ἴδ.).

Παιδαγωγία. Ἐς πρὸς πᾶσαν τὴν ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν, οὕτω καὶ ὡς πρὸς τὴν μόρφωσιν τῆς νεολαίας ὑφίστατο σπουδαία διαφορά μετὰ τῶν δύο κυριωτέρων φυλῶν τῆς Ἑλλάδος, τῶν Δωριέων, οὓς ὑπερτάτως ἀντεπροσώπεν ἡ Σπάρτη, καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, ὧν, ὡς πρὸς τὸν πολιτισμὸν, προΐσταντο αἱ Ἀθῆναι. Καὶ ἀπέβλεπον μὲν πᾶσαι αἱ Ἑλληνικαὶ πολιτεῖαι εἰς τὴν διάπλασιν ἀγαθῶν πολιτῶν ἄλλ' ὑπὸ μὲν τῶν αὐστηρῶν τῆς Σπάρτης ὀργανισμῶν ἀνελάμβανε τοῦτο αὐτῇ ἡ πόλις, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνευτέρων τῶν Ἀθηναίων παρεχωρεῖτο πλείων ἐλευθερία εἰς τὴν παιδαγωγίαν, τοῖς πολιταῖς ἐπαφιεμένων νὰ διαμορφῶσι τὰ τέκνα των ἀξίως ἀνδρῶν ἐλευθέρων καὶ ἀπειλούντων νὰ καταστῶσι ποτε εἰς τὴν πατρίδα των χρήσιμοι (ἴδ. Λόγου Περικλέους παρὰ Θουκ. Β, 35). — Α. Περὶ τῆς παιδαγωγίας κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους, τοὺς ἠρωϊκούς χρόνους, μόναι μαρτυρίαι ὑπάρχουσιν αἱ τοῦ Ὀμήρου, καὶ αὐταὶ περὶ μόνων τῶν ἐπισήμων τάξεων, τῶν ἀνάκτων καὶ ἀμέσων συγγενῶν αὐτῶν, διότι ὁ λοιπὸς λαὸς τότε, εἰ καὶ μὴ στερούμενος πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἐστρεφεῖτο ὁμῶς μορφώσεως καὶ πολιτισμοῦ. Τὴν πρώτην ἀγωγὴν ἐλάμβανε τὸ παιδίον παρὰ τῆς τροφῆς καὶ παρὰ τῆς μητρὸς. Ἄν εἰς μόνος ὑπῆρχεν υἴος, ἢ μία μόνη θυγάτηρ, τοῖς ἐδίδοτο συνήθως καὶ σύντροφος, ὡς ὁ Φοῖνιξ καὶ ὁ Πάτροκλος εἰς

τὸν Ἀχιλλέα, ὁ Εὐμειὸς εἰς τὴν Κτημένην. Ἀνάγνωσις καὶ γραφή, καὶ ἂν ὑπῆρχε τότε, δὲν ἐδιδάσκετο γενικῶς ἄλλ' αἱ νεώτεροι ἐμάθονον νὰ ὑφαίνωσι καὶ νὰ νήθωσιν, οἱ δὲ νέοι βεβαίως ἐμορφούντο εἰς ἀγῶνων γυμνασια (ἴδ. Ὀμ. Ἰλ. Ψ', 216). Ὁ τοῦ παιδαγωγοῦ ἐπὶ τῶν ἠρωϊκῶν χρόνων κυριώτερος παραστάτης ἐστὶν ὁ Χείρων, ὁ τὸν Ἴάσωνα ἀναθρέψας καὶ τὸν Ἀχιλλέα καὶ ἄλλους νέους ἤρωας. Τοῖς ἐδίδασκε δὲ τὴν θῆραν, τὴν ὀπλαστικὴν, τὴν ἰατρικὴν, τὴν φαρμακευτικὴν, τὴν μουσικὴν, ὀργανικὴν καὶ φωνητικὴν, τὴν μαντικὴν, τὴν δικαιοσύνην, καὶ τοὺς ἀνέτρεφεν εἰς σέβας πρὸς τοῦ ἔρκου τὴν ἰερότητα, εἰς εὐλάβειαν πρὸς τοὺς θεοὺς, καὶ εἰς φόβον τῆς ὀργῆς αὐτῶν. — Ἐπὶ δὲ τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἡ παιδαγωγία, εἰ καὶ πανταχοῦ ἐκ τούτων τῶν ἀρχῶν ὀρμηθεῖσα, ἀνεπτύχθη ὁμῶς διαφόρως κατὰ φυλὰς, οὕτως ὥστε, ἐν ᾧ ἐν Σπάρτῃ συναντρεφόμετο ὑπὸ τῆς πόλεως καὶ καράσια, ἐν Ἀθῆναις ταῦτα ἔμενον κατ' ὄκρον ὑπὸ τὴν ἀποκλειστικὴν τῆς μητρὸς ἐπαγρύπνησιν, καὶ ἐδιδάσκοντο σχεδὸν ἀνεξαιρέτως μόνον τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας καὶ τῶν παιδῶν δ' ἡ ἀγωγή ἦν ὅλως ἰδιωτικὴ, ἢ δὲ πόλις οὐδὲ σχολεῖα τοῖς ἴδριεν, οὐδὲ διδασκάλους τοῖς ἐδίδεν, οὐδ' ἦσαν αἱ παλαίστραι καὶ τὰ γυμνάσια καταστήματα προσδωρισμένα διὰ τὰ παιδιά καὶ μόνον. Ἰδιωτικὴ δ' αὖσα ἡ διδασκαλία, περιελάμβανε τὴν γυμναστικὴν, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν γραμματικὴν. Οἱ ἄποροι ἐπεμπον προῦτως τὰ τέκνα των εἰς βιοποριστικὰς ἐργασίας, οἱ δὲ λοιποὶ ἐξηκολούθουν διδασκόμενοι μέχρι τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα ἀνεπτύχθησαν καὶ ἐπιστημονικαὶ γνώσεις, πολλοὶ ἠκολούθουν τῶν σοφιστῶν καὶ τῶν ῥητόρων τὰς διδασκὰς καὶ εἰς πολὺ μᾶλλον προεβηκυῖαν ἡλιεῖαν, διότι ἐπρέσβευον ἐπὶ παρὰ τοῦ ἀξιοῦντος νὰ πράξῃ καὶ διευθύνῃ τὰ τῆς πολιτείας, ἀπῆρτετο ἐπιμέλῃς προπαρασκευῆ καὶ πνεύματος ὀριμότης, ἀπεδοκιμάζετο δ' ἢ εἰς τὰ δημόσια πρό-

ωρος ἀνάμιξις τῶν πείρας ἐστρημένων, καὶ καλῶς ἀνατετραμμένοι νεανῖαι δὲν ἐνεφανίζοντο εἰς τὰς ἀγορὰς καὶ εἰς τὰ δικαστήρια. — Β) Ἐν Ἀθῆναις τὸ νεογνὸν βρέφος ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ἐλούετο, ἐνελλίσσετο ἔπειτα εἰς σπάργανα, τῇ δὲ πέμπτῃ, ἑβδόμῃ ἢ δεκάτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του εἰσῆγετο ἐπισήμως εἰς τὴν οἰκογένειαν διὰ τῆς πανηγύρεως τῶν Ἀμφιδραμίων (ἴδ.). Αἱ εὐποροὶ μητέρες σπανίως ἐγαλακτοῦχον αἱ ἴδιαι τὰ παιδιά των. Αἱ τιτθαὶ ἢ τιθηναὶ (παραμάναι) ἦσαν τὸ πλείστον δοῦλαι, ἐνίοτε ὁμῶς καὶ πτωχαὶ Ἀθηναῖαι, ἢ καὶ Λακεδαιμόναι, αἵτινες μάλιστα ἐπροτιμῶντο. Μετὰ ταῦτα δὲ παρεδίδοτο τὸ παιδίον εἰς τὴν τροφὸν, ἣτις τὸ ἔφερεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τὸ ἀπεκοίμιζε, διότι τὰ εὐκίνητα κλινίδια, τὰ λίκνα (αἱ κούναι) ἐξώρας μόνον ἐφευρέθησαν. Αὐταὶ δὲ εἶχον καὶ κόρας καὶ ἄλλα παιγνίδια πρὸς διασκέδασίν του, καὶ πολλάκις ἐδίδοτο συμβουλὰς, ἄλλοτε δὲ καὶ ἔδειρον ἢ ἐφόβιζον τὰ βρέφη διὰ παντοίων μορμολυκείων καὶ βρεξιῶν (βουρκολάκιων), (ἴδ. Ἐμπούσα), ἢ καὶ διὰ διηγήσεων μύθων ἤρχιζον τὴν πρώτην πνευματικὴν αὐτῶν μόρφωσιν. — Ἀπὸ δὲ τοῦ ἔκτου ἔτους μέχρι τῆς ἡβῆς ἐνεπιστεύοντο τὰ παιδιά εἰς τὸν παιδαγωγὸν, ὅστις ἦν τὸ πλείστον δοῦλος, καὶ συνεχῆστα οὐχὶ ἐκ τῶν λίαν μεμορφωμένων. Ἦν δὲ κυρίως τὸ ἔργον του νὰ συνοδεύῃ πανταχοῦ τὸ παιδίον, καὶ μάλιστα εἰς τὸ σχολεῖον καὶ τὴν παλαίστραν, ὧν αὐτὸς οὐχὶ διδασκαλός, ἀλλὰ μόνον τὴν ἠθικὴν ἀνατροφὴν ἐπιτηρῶν καὶ καθοδηγῶν. Ἰδὲ γράμματα διδάσκειν ἦν ἔργον τοῦ γραμματιστοῦ, διδάσκοντες τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν γραφὴν, καὶ τὴν τῆς προφορᾶς καθαρότητα. Τὰ σχολεῖα ἦσαν καταστήματα ἰδιωτικὰ, καὶ ὑπὸ τῆς πόλεως ἢ ἐκπαίδευσις οὐδόλλως ἢ κατ' ἐλάχιστον ἐπετηρεῖτο, ἐξ οὗ καὶ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐλευθέρους πεπαιδευμένους, αἱ πενέστεροι ἐπεδίδοτο ἐνωρὶς εἰς βιομηχανί-

κὰς ἐργασίας, καὶ ἐνίοτε, εἰ καὶ τοῦτο σπανίως, ἀπηγορεύοντο καὶ παιδία οὐδεμιᾶς μετασχόντα ἐκπαιδεύσεως· μόνον δὲ τὴν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν ἐπὶ τῶν παιδαγωγείων ἐπιφυλάττετο ἢ πολιτεία. Μικρᾶς δ' ὑπολήψεως ἀπελάμβανον συνήθως οἱ γραμματοδιδάσκαλοι, διότι, ἐκτὸς σπανίων ἐξαιρέσεων, οἱ πλεῖστοι, ἄνευ πολλῶν γνώσεων ἐπεδίδοντο εἰς τὸ ἔργον τῶν μόνου χάριν τοῦ μισθοῦ, ὅστις ἐλάχιστος ἦν καὶ αὐτός, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνάλογος πρὸς τὴν πεποθησιν ἢ ἱκανότητος ἐνέπνεε περὶ τῆς ἱκανότητός του. Ἡ διδασκαλία διήρκει ἀπὸ τῆς αὐγῆς μέχρι τῆς δεξίλης νόμος δὲ (Λίσχ, κ. Ἰμρ, σ. 115) ὄριζεν ὅτι οὐδὲν γραματοδιδασκαλεῖον ἢ γυμνάσιον ἔπρεπε ν' ἀνοίγηται πρὸ τῆς ἀνατολῆς, ἢ νὰ μὲν ἀνοικτὸν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Μετὰ τῆς ἀναγνώσεως δὲ καὶ τῆς γραφῆς συνεδιδάσκετο ἐν τοῖς διδασκαλείοις καὶ ἡ ἀριθμητικὴ. — Μετὰ δὲ τὴν στοιχειώδη ταύτην διδασκαλίαν προσέβαινε ὁ γραμματικὸς εἰς ἄλλην ἀνωτέραν, τὴν τῆς ἀναγνώσεως, ἀπαγγελίας καὶ ἀποστήσεως ποιητῶν, εἴτε ἠθικολόγων, εἴτε μυθολόγων, ἀλλὰ πρὸ πάντων τοῦ Ὀμήρου, ὃν ματαίως ἠθέλησαν ν' ἀποβάλλωσι τῶν σχολείων, οἱ προσάπτοντες αὐτῷ θεωρίας ἀνευλαβεῖς πρὸς τοὺς θεούς. Ἐμείνει δ' ὁ Ὀμηρὸς διαρκῶς ἢ πηγὴ καὶ τὸ κέντρον τῆς διανοητικῆς μορφώσεως τῶν Ἑλλήνων. Ὅσα τῶν παιδίων δὲν ἠδύνατο νὰ προμηθευθῶσι βιβλία, τούτου ἐμάθων ἐκ στήθους ἐκτεταμένα χωρία, καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μετέπειτα μετέβαινον εἰς τοὺς ἄλλους ποιητάς. — Περὶ δὲ τὸ 11ου ἔτος τῆς ἡλικίας, εἰς τὴν γραμματικὴν προσετίθετο ἢ μουσικὴ ἐκπαίδευσις, οὐ μόνον πρὸς τέρψιν, ἀλλ' ὡς ἔλεγεν ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ «πρὸς τὸ καλῶς σχολάζειν», ἥτοι ὅπως κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀργίας καὶ ἰδίως τὰς τῶν ἑορτῶν, ἔχωσι καὶ τότε εὐγενῆ τινα καὶ ὠφέλιμον ἐνασχόλησιν· καὶ ἡ ἠθικὴ τῆς μουσικῆς σπουδαίως ἐξετιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἕλλησι πολὺ μᾶλλον ἢ παρὰ τοῖς νεωτέ-

ροις. Ἐὰ κυριότερα τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἦσαν ἐν Ἀθήναις ἡ κιθάρα καὶ ἡ λύρα· ὁ δ' αὐτὸς ὀλιγώτερον ἐξετιμᾶτο, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ συνοδεύηται ὑπὸ ἄσματος, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς συνταράττειν πῶς τὴν ψυχικὴν ἡρεμίαν. Ἦ δὲ ζωγραφικὴ μόνον ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ δ' αἰῶνος π. Χ. εἰσῆχθη εἰς τὰ σχολεῖα ὡς ἀντικείμενον γενικῆς διδασκαλίας. Ἦ μ α θ η μ α τ ι κ ᾶ δ' ἐδιδάσκοντο εἰς τοὺς νεανίας καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας ὑπὸ τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν σοφιστῶν, καὶ ὡς γενικὸν παιδαγωγίας ἀντικείμενον ἤρξαντο θεωροῦμενα ἤδη ἀπὸ τοῦ ε' αἰῶνος π. Χ. — Σπουδαῖον μέρος τῆς ἐκπαιδεύσεως ἦν καὶ ἡ γυμναστικὴ, ἢ ἐδιδάσκοντο ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ ταῖς παλαίστραις οἱ παῖδες βεβαίως οὐχὶ πρὸ τοῦ ἐβδόμου ἔτους τῆς ἡλικίας, καὶ κατ' ἄρχας μὲν τὰς ἑλαφροτέρας, τὰς ταῖς παιδικαῖς γυμνάσεσι μᾶλλον ἀναλογούσας ἀσκήσεις τοῦ σφαιρίζειν, τοῦ δρόμου, τοῦ ἄλματος, καὶ εἴτα βαθυτέρων καὶ τὰς δυσχεροτέρων, τὰς τῆς πάλης, τῆς πυγμῆς καὶ τοῦ παγκρατίου. Μετὰ τούτων δὲ συνέχοντο καὶ ἡ κολυμβητικὴ καὶ ἡ ὄρησις. Οἱ ἔφηβοι, εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν παρασκευαζόμενοι, ἐδιδάσκοντο τὴν ὀπλοκλιτικὴν καὶ τὴν ἰαπωνικὴν. Ἦς γυμναστικῆς τὴν διδασκαλίαν διηύθυνον οἱ παιδοτρίβαι· οἱ ἀλατῆται ἦσαν οἱ δι' ἐλαίου ἀλείφοντες τοὺς παλαιστὰς καὶ τὴν ὑγίεινὴν διαίταν ἐπιτηροῦντες, καὶ οἱ σιφορονισταὶ οἱ ἐπιμελούμενοι τῆς εὐταξίας, τῆς κοσμιότητος καὶ αἰδοῦς, εἰς ἣν μεγάλη ἐδίδοτο προσοχή. — Συνεπλήρουν δὲ τὴν πνευματικὴν παιδαγωγίαν οἱ σοφισταί, οἳ ἦσαν ὁ Γοργίας, ὁ Πρωταγόρας καὶ ἄλλοι, καὶ οἱ ῥήτορες, ὡς ὁ Ἰσοκράτης, διδάσκοντες ἰδίως τὴν φιλοσοφίαν, τὴν πολιτικὴν τέχνην καὶ τὴν ῥητορικὴν. Ἀλλ' ἡ ἀνωτάτη αὐτῆ διδασκαλία εἰς πλουσίους μόνον ἦν προσίτη, διότι τὰ δι' αὐτὴν δίδαστρα ὑπερέβαινον τὰς δυνάμεις τῶν ἄλλων. Οὕτως ὁ Ἰσοκράτης καὶ ὁ Ἀριστοππος ἐλάμβανον ἀνὰ 1000 δραχμὰς παρ' ἐκά-

στου μαθητοῦ, ὁ δὲ Πρωταγόρας ὡς καὶ 100 μνᾶς (10,000 δραχμὰς), καὶ ἀπηγορεύοντο αὐστηρῶς τὰ δίδαστρα ταῦτα, καὶ ἐλαμβάνοντο ἄνευ συγκαταβάσεως. Ἀλλὰ τῶν σοφιστῶν τὰ σχολεῖα ἤνθον κυρίως μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὅτε, χαλαρωθέντων τῶν ἀρχαίων ἠθῶν, ἠλαττώθη καὶ ἡ αὐστηρότης περὶ τὴν παιδαγωγίαν, καὶ ἐκδιαιτήσεις, καὶ προπέτεια ἀντικατέστησαν τὴν ἀρχαίαν μετριόφροσύνην καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἡλικίαν. Τὴν ἠθικὴν ταύτην κατάπτωσιν πικρῶς κατακρίνει ὁ Ἀριστοφάνης. Ἀλλὰ τῆς ὑψηλοτέρας ταύτης παιδεύσεως ἢ ἀνάγκη παρέστη ἀφ' οὗτου παραλυθεῖσα ἐξέλιπεν ἢ ἀρέλεια τῶν παλαιῶν σχέσεων, ἢ πνευματικὴ ἀνάπτυξις εἰς πολλὰ διεκλαδιώθη, καὶ ἡ ἱκανότης καὶ ἐμπειρία ἦν ὁ πολίτης ἠρύετο ἐκ τῶν ἰδιωτικῶν περιπετειῶν τοῦ πρακτικοῦ βίου καὶ ἐκ τῆς μεταχῆς εἰς τὴν τῶν δημοσίων διευθέτησιν δὲν ἐξήρκει πλέον, ἄνευ καὶ θεωρητικῆς ἀνακτύξεως, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν εὐρυνοθέντων καὶ περιπλεγθέντων συμφερόντων τῆς ἀνωτέρας πολιτικῆς. — Τῶν δὲ γυναικῶν ἡ ἐκπαίδευσις ἦν οἰκιακὴ, καὶ ταύτης κυρίως ἐπιμελοῦντο αἱ μητέρες καὶ αἱ τροφαί, ἐξ οὗ τὸ σπουδαῖον ἐλάττωμα τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, ὅτι ἡ διανοητικὴ τῶν γυναικῶν ἀνάπτυξις σχεδὸν πάντοτε συνέχεται μετ' ἠθικῆς ἐκδιαιτήσεως, καὶ ἀπαντᾶται μάλιστα παρὰ μόναις ἐταίραις. Ἡ οἰογένεια ἦν ἡ ἔδρα τῆς κοσμιότητος καὶ σωφροσύνης, οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς διανοητικῆς καλλιέργειας, ἥτις, τούτου ἕνεκεν, οὐχὶ πάντοτε ὅσον εἶδει καλοὺς ἔφερε τοὺς καρπούς. — Ἐν Σπάρτῃ δὲ, τῇ κυριώτερῃ κέντρῳ τῆς δωρικῆς διαίτης, ἡ παιδαγωγία, ἔτιμει πρὸ πάντων εἰς τὸ νὰ διαπλάττη τὸν ἰδιωτικὸν μέλος καὶ ὑπέρηται τοῦ δημοσίου οἰογενειακοῦ δὲ βίος δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν παντάπασιν. Ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ βρέφους ἀπεφάσιζον οἱ προσεστώτες τῆς φυλῆς περὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ, καὶ ἂν μὲν ἦν ἀσθενικὸν ἢ δύσμορφον, ἐρρίπτετο εἰς τοὺς ἀπο-

θέτας, τοῦ Ταυγέτου τὸ βάραθρον· ἂν δ' ἐκρίνετο ζωῆς ἄξιον, ἔμεινε μέχρι τοῦ ἐβδόμου ἔτους τῆς ἡλικίας εἰς τὴν οἰογένειαν. Ἐκτοτε δ' ἀνήκεν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἀνετρέφετο δημοσίως. Ἀντικείμενα δὲ τῆς ἐκπαιδεύσεως αὐτοῦ ἦσαν ἡ γυμναστικὴ, πρὸς σκληραγωγίαν καὶ αὐξήσιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον μόνον τ' ἀφορῶντα τὴν πνευματικὴν καλλιέργειαν, ὡς ἡ ἀνάγνωσις, ἢ γραφὴ (διὰ πολλοὺς, οὐχὶ δι' ὅλους), ἢ γνώσις τοῦ Ὀμήρου, ἥτις καὶ ἐν Σπάρτῃ ἐπεδιώκετο, καὶ ἢ μουσικὴ· ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἀφελῶς, καὶ μετ' ἀποφυγῆς παντὸς νεωτερισμοῦ. Ἡ πλήρης αὐτῆ ἀγωγή ἐδίδοτο εἰς τοὺς πολίτας, εἰς τοὺς Μίωθιακὰς (ἴδ. Ἐλλωτες), καὶ ἴσως μετὰ τινῶν περιορισμῶν καὶ εἰς τοὺς νόθους (πολίτας). — Ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου δ' ἔτους ἐλέγοντο τὰ παιδία μέγυλλα, καὶ ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου ἤρχιζεν αὐστηροτέρα καὶ σκληροτέρα διαίτα. Ἦ τὰ παιδία ἔφερον ἐκτοτε ἐν ἐπίβλημα μόνον, ἄνευ χιτῶνος καὶ ἄνευ πεδύλων, καὶ ἐστεροῦντο πασῶν τῶν τοῦ βίου ἀνάσεων. Κατετάττοντο δ' ἕκαστον εἰς μίαν βούαν παιδίων, ἥτις ὑποδιχεῖτο εἰς ἦλας. Περὶ τὸ 16ον ἔτος ἐκαλοῦντο σιδεῦναι, καὶ οἱ προσβύτεροι τούτων μελετῆρινας. Οἱ δὲ πρὸ δύο ἐτῶν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὑπερβάντες, ἐλέγοντο εἴρινας, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐξελέγοντο οἱ ἐπιστάται τῶν ἰδίων τῶν παιδίων. Τὴν ὑπερτάτην διεύθυνσιν τῆς παιδαγωγίας εἶχον ὁ παιδονόμος, ἔχων καὶ μαστιγοφόρους πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιβαλλομένων ποιῶν, καὶ Ἡβίδουσι, ἐπιβλέποντες καὶ διευθύνοντες τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις καὶ τὰς σταδιοδρομίας. Μέρος δ' ἐπίσημον τῶν γυμνοπαιδῶν ἦν καὶ ἡ ὄρησις. Πρὸς ἐνάσκησιν δὲ τῆς ἐπιδειξιότητος καὶ πρὸς ἐπίτασιν τῆς σκληραγωγίας ἦν καθιερωμένη καὶ ἡ κρυπτεία (ἴδ.), ὡς καὶ ἡ ἄδεια τοῦ κλέπτειν τὰς ζωοτροφίας ἐκ μερῶν ἐνθα πρὸς τοῦτο ἐναπατιόετο ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν πορείων. Ὡς δ' οἱ παῖ-

δες, ούτως, εὐως ἀντιθέτως ἢ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐνησκούντο καὶ τὰ κοράσια εἰς τὴν γυμναστικὴν, ἀλλ' εἰς μέρη ἰδιαίτερα ὄσον προήρχετο καὶ ὁ σχεδὸν ἀνδρικός χαρακτήρ καὶ τις τραχύτης περὶ τοὺς τρόπους τῶν Σπαρτιατῶν. Πρὸς τῇ γυμναστικῇ δ' ἐδιδάσκετο ταῖς παρθένους καὶ ἡ μουσικὴ, ἀλλὰ πάντοτε κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον τῆς ἀφειλείας καὶ τῆς ἀποφυγῆς τῶν καινοτομιῶν. Ἡ τετραχόρδος φέρμι γξ ἦν καὶ ἔμνευε τὸ κύριον αὐτῶν ὄργανον, τὸ συνοδεῦον τοὺς χορούς καὶ τοὺς παιδνάς των. Ἐἶ δὲ καὶ ἡ παιδείουσις εἰς τὰ γράμματα κυρίως περιωρρίζετο, ἀλλ' ὅμως ἀμόρφωτοι δὲν ἦσαν οἱ Σπαρτιαῖται· διότι ἡ συνδιαίτησις πρὸς σκοπὸν μεγαλεπήβολον συμπράξεως πολιτικῆς ἀνέπτυσε παρ' αὐτοῖς πνεύματος ὀξύτητα καὶ ἐπιτηδειότητα, ἥτις ἐπεφαίνετο ἐν τῇ περιφήμῳ αὐτῶν βραχυλογίῳ, τῇ ἐν ὀλίγαις λέξεσι πολλὴν ἐγκλειούση ἔννοιαν. "Ὅτι δ' ἐπίσημοὶ ἄνδρες ἤξευρον μετ' ὀξυδερκείας καὶ ἀγχινοίας νὰ διαβλέπωσι τὰς πολιτικὰς περιπετείας, ἀποδεικνύουσι καὶ αὐτὴ ἡ ἱστορία καὶ αἱ δημηγορίαι ὅς ὁ Θουκυδίδης ἀποδίδωσιν εἰς τῆς Σπάρτης τοὺς πολιτικούς ἄνδρας καὶ τοὺς στρατηγούς. — Ἡ πολιτικὴ παρακμὴ τῶν Ἑλλήνων δὲν ἐπέφερε πανταχοῦ τὰ αὐτὰ ὡς πρὸς τὴν παιδαγωγίαν ἀποτελέσματα. Καὶ ἐν γένει μὲν ἡ λαττωθὴ αὐτῆς ἡ πρωτοτυπία καὶ ζωηρότης, ἀλλ' ἐκταθεῖσα αὐτῇ, ἐγένετο συστηματικωτέρα. Δι' ἐπιστήμαι διεκρίθησαν, συμφώνως πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν καὶ εἰς τὰ κέντρα τῆς παιδείας, τὰς Ἀθήνας, τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Ῥόδον, τὴν Ἰασόν, ἀνεπτύχθη ἡ ἐγκύκλιος παιδεία, περιλαμβάνουσα τὴν γραμματικὴν, τὴν ῥητορικὴν, τὴν φιλοσοφίαν ἢ διαλεκτικὴν, τὴν ἀριθμητικὴν, τὴν μουσικὴν, τὴν γεωμετρίαν μετὰ τῆς γεωγραφίας, καὶ τὴν ἀστρονομίαν. Οὕτως ἡ Ἑλληνικὴ παιδείουσις ἐξηκολούθησεν ἐπικρατούσα καὶ ἐπιβαλλομένη καὶ πολὺ ἄφ' οὐ ἀπεσβέσθη ὁ Ἑλληνικός πολιτικός βίος, καὶ αὐ-

τοὶ οἱ νικηταὶ Ῥωμαῖοι ἐδιάζοντο, καίτοι δυσανασχετούντες πρὸς τοῦτο, νὰ δανειζόνται παρὰ τοῦ ἡττηθέντος καὶ παντοίως συντριθέντος λαοῦ πᾶσαν τὴν τε ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν αὐτοῦ μόρφωσιν. — Ἦν Ῥωμαίων τὸ πνεῦμα ἔτανε πρὸς τὸ πρακτικώτερον. Γεωπόνου μάλιστα ὄντες, ἀπέβλεπον πρὸς τὴν κτῆσιν, ἄρα καὶ πρὸς τὴν κατάκτησιν, καὶ πρὸς τὸ δίκαιον τὸ ἐξασφαλίζον αὐτῇ. Προσέτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ ἐπαίχε παρ' αὐτοῖς σπουδαιοτέραν θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἐν ἣ ὑπερτάτου σεβασμοῦ ἀπέλαμβάνεν ἡ mater familiae, καὶ ἦν ἐκείνη ἡ πρώτη παιδαγωγόσσα καὶ υἱός καὶ θυγατέρας. Ἦν νεογνὸν ἐφέρετο ἀμέσως πρὸ τοῦ πατρὸς, ὅστις εἰς σύμβολον ἀναγνωρίσεως τὸ ἐκράτει οὕτως, ὥστε νὰ ἐγγίῃ τὴν γῆν διὰ τῶν ποδῶν καὶ διὰ μὲν τὸν υἱὸν τῇ Ἰη. διὰ δὲ τὴν θυγατέρα τῇ 8η ἡμέρᾳ μετὰ τὴν γέννησιν, ἐτελείτο καθάρισον οὐσία κατ' οἶκον, καὶ τοῖς ἐδίδετο τὸ ὄνομα. Ἐἶτα δ' ἐναγράφετο τὸ παιδίον εἰς τὸ ληξιαρχικὸν βιβλίον ἐν τῷ κατ' τῆς Λουκίας, κατατιθεμένου καὶ ἐνὸς νομίσματος. Μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος τῶν υἱῶν ὁ πατήρ εἶχε πᾶσαν ἐξουσίαν ἐπ' αὐτῶν, καὶ τὴν τῆς ζωῆς καὶ θανάτου, καὶ μετὰ ταῦτα ἔτι, καὶ δημοσίαν λειτουργίαν ἂν ὁ υἱὸς ἐξήσκει, ἡ πατρικὴ ἐξουσία ὑπερίσχυεν ἐπ' αὐτοῦ τῆς τοῦ δημοσίου. Ἡρέφῃ ἐξετίθεντο ἐν Ῥώμῃ πολλὰκις, τὰ δύομυρα, εἰς τὴν ἀγορὰν, παρὰ τῇ λεγομένην στήλῃ τοῦ γάλατος (lactaria), διότι εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν παρερχομένων ἐναπέκειτο νὰ δίδωσιν αὐτοῖς γάλα. Ἐπὶ τῆς δημοκρατίας ἡ πρώτη ἀγωγή ἐναπέκειτο τῇ ἐπαγρυπνήσει τῆς μητρός ἥτις ἐμερῖμα κακαὶ καὶ ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις τῶν δούλων ἢ μὴ διαφθερίσει τὰ παιδία, καὶ ὅπως ταῦτα ἀνατρέφονται εἰς ἡθῶν αὐστηρότητα. Κατὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ 15, ἢ ἴσως πρὶν τοῦ 16 ἔτους, ἐνεδύοντο (τῇ 17ῃ Μαρτίου) τὸν ἀνδρικὸν χιτῶνα (lana virilis), κείροντες καὶ τὴν κόμη των, καὶ ἐναγράφοντο εἰς τὰ βιβλία τῶν

νεανίων (libros juniorum). Ἐἶτα δ' εἶπετο ἐν ἔτος δοκιμασίας, μεθ' ἧ, κατὰ τὸ 17ον ἔτος, ὁ νέος Ῥωμαῖός κατατάττετο εἰς τὸν στρατόν. Τότε δ' ἔπαυε καὶ ἡ ὑπηρεσία τῶν παιδαγωγῶν, οἵτινες ἦσαν δούλοι, καὶ μόνον αἱ πλούσιοι οἰκογένειαι εἶχον τοιοῦτους κατὰ ζῆλον τῶν Ἑλλήνων, μικρὰν τρέφουσαι πρὸς αὐτοὺς ἐμπιστοσύνην. Ἄλλ' ἐπὶ τῶν αυτοκρατόρων τὸ ἔθος ἐξετάθη, καὶ οἱ παιδαγωγοὶ οὐ μόνον συνίδεον τὰ παιδία εἰς τὰ σχολεῖα, εἰς δημόσια μέρη, εἰς τὰ θέατρα, ἐνθα ὁ Αὐγούστος καὶ θέσεις δι' αὐτοὺς προσδίδουσε πλησίον τῶν τραφίμων των, ἀλλὰ καὶ μέρος τῆς διδασκαλίας ἀνελάμβανον. Ἦν πρῶτον σχολεῖον ἰδρύθη ὑπὸ τινος Σπ. Καρβίλου μετὰ τὸ πρῶτον καὶ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου. Ἦν διδάκτρα κατεβάλλοντο μνημαίως, πλὴν ἀπὸ Ἰουλίου μέχρις Ὀκτωβρίου, ὅτε διεκόπτετο, ὡς καὶ ἡ διδασκαλία ἢ δὲ στοιχειώδης διδασκαλία περιελάμβανε τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν γραφὴν καὶ ἀριθμητικὴν, δι' ἣν κατόπιν προσετέθη εἰς ἴδιος ἀριθμητικός (calcular) διὰ τοὺς μέζονας παῖδας. Ἀπὸ δὲ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου προσετέθη εἰς γράμματιζὸς (grammaticus), ἐξηγῶν τοὺς Ἑλληνας καὶ Λατίνους ποιητὰς καὶ λογογράφους. Κατὰ τὸν τελευταῖον δ' αἰῶνα τῆς δημοκρατίας συνέστησαν τὰ ῥητορικὰ σχολεῖα, δι' ἣν βαθμηδὸν ἡ παιδαγωγία ὑπεχώρησεν εἰς τὴν καθαρὰν διδασκαλίαν. Κράτης ὁ ἐκ Μαλλοῦ τῆς Κιλικίας ἦν ὁ πρῶτος Ἑλληνιστὶ ἡμιλῶν γραμματοδιδάσκαλος ἐν Ῥώμῃ τὴν ῥητορικὴν δ' ἐδίδαξε μετ' αὐτὸν λατινιστὶ ὁ Πλάττος, Γάλλος, καὶ εἶχε πολλοὺς ἀκροατὰς, εἰ καὶ πλείονες ἐπροτίμων τὴν ἑλληνικὴν διδασκαλίαν. Μετὰ τῆς ῥητορικῆς δὲ συνέχετο καὶ ἡ φιλοσοφία. Ἦν σχολεῖα ὅμως ταῦτα ἐξώκειλαν εἰς καταγωγήν κακοηθείας, καὶ τῇ 101 π. Χ. ἀπαγορεύθη εἰς τοὺς φιλοσόφους καὶ ῥητορας ἡ ἐν τῇ χώρα διαμονή. Ἄλλ' ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἀπαντῶνται ὁ Καρνεάδης, ὁ Κριτέλαος, ὁ

Διογένης, διδάσκοντες ἐν Ῥώμῃ ἐπιτυχῶς κατὰ διάφορα συστήματα φιλοσοφικά, ὥστε φαίνεται ὅτι οὐχὶ τὴν χρῆσιν ἀλλὰ τὴν κατάχρησιν κατεδίωξεν ἐκείνη ἡ ἀπαγόρευσις, καὶ οὐχὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ τὴν ἐκδιαίτησιν εἰς ἣν αὐτὴ ὡς πρόσφατος μόνον ἐχρησίμευεν. Ἑλληνες ῥήτορες ἐπρέσβευον καὶ διέδιδον προπετιῶς παντοίας ἀρχὰς ἀνατρεπτικὰς, καθ' ὧν αὐστηρῶς ἐξανάστατο ὁ Κάτων, ὡς κινδυνοδοστέτων, καὶ ἐπέμεινε ν' ἀπαγορευθῇ ἢ εἰς αὐτοὺς προσέλευσις τῶν νέων Ῥωμαίων, οἵτινες μόνον εἰς τὸν νόμον ὤφειλον νὰ ὑπακούωσι καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς. Ἦν 92 π. Χ. ἐξεδόθη ψήφισμα αὐστηρῶς αὐτὸν ἀποδοκιμασίας ὑπὸ τῶν Κλησῶρων Αἰνοβάροβου καὶ Κράσσου. Ἄλλ' ὁ Καῖσαρ ἐδειξεν ἀνοχὴν πρὸς αὐτοὺς, καὶ παρέσχεν αὐτοῖς, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἱατροὺς, οἵτινες ἦσαν τείως δούλοι, καὶ εἰς τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν τοὺς διδασκάλους, τὴν πολιτογράφειαν, καὶ οὕτως ἔπαυσε πᾶσα κατ' αὐτῶν καταδίωξις, ἐν ᾗ κατὰ τῶν φιλοσόφων ἐξηκολούθησεν αὐτὴ πολλὰκις, καὶ ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ (τῇ 74 μ. Χ.), καὶ ἐπὶ Δομιτιανοῦ (τῇ 94) κτλ. Ὁ Αὐγούστος ἔδωκεν εἰς τοὺς ἐγγόνους του διδασκαλὸν τὸν Πραγματικὸν Οὐέρριον Φλάκκον, ὅστις ἐπροκάλει διαγωνισμοὺς μετὰ τῶν μαθητῶν του, καὶ τοὺς μᾶλλον ἐπιτυγχάνοντας ἐβράβευε διὰ δώρων σπανίων βιβλίων. Ὁ Αὐγούστος τῇ ἔδωκεν ὡς κατὰστημα σχολεῖου τὴν οἰκίαν τοῦ Κατιλίνου ἐπὶ τοῦ Παλατινοῦ λόφου, καὶ ἐτήσιον μισθὸν 100,000 σεστερτίων (περίπου 22,000 δραχμῶν). Μεγάλῃ δὲ πρόδοος ὑπῆρξε διὰ τοὺς Ῥωμαίους, ὅτε ὁ Κικέρων πρῶτος ἐπεχείρησε λατινιστὶ νὰ διαπραγματευθῇ ζητήματα φιλοσοφικά· διότι αἱ ἐντεχνοὶ καὶ ἀξιόλογοι ἐκθέσεις του περὶ τῶν ὑψηλοτάτων τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν ἀφορούντων ἀντικειμένων, εἰ καὶ μὴ ἐντελῶς λύουσαι τὰς περὶ αὐτῶν ἀπορίας, ἀλλ' εἴλκυσαν ἰσχυρῶς τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πάντων τῶν διὰ παιδαγωγίας μεμροφωμένον καὶ τὸν νοῦν ἡσκη-

μένον έχόντων Ρωμαίων (ιδ. και Σχο-
λεῖα).

Παιδαγωγός, ιδ. Παιδαγωγία.

Παιδάρετος, υἱός Λέοντος, στρατη-
γού Λακεδαιμονίου (Θουκ. II, 33). Και
Παιδάρετος (Πλούτ. Λυκ.).

Παιδερρασία, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς
παιδας, ἐπικρατούσα εἰς τὰ δωρικά ἦθη, και
ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τῶν νόμων τῆς Κρήτης
και τῶν τοῦ Λυκούργου, πρὸς τὸν σκοπὸν
τῆς διὰ τῶν ἀνδρῶν παιδεύσεως και μορφώ-
σεως τῶν παιδίων. Πᾶν παιδίον ἀμέμπτου
διαγωγῆς ὄφειλε νὰ τρέφῃ ἀγάπην πρὸς ἕνα
ἄνδρα ἐντιμον, ἵνα ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν αὐτοῦ
ἀνατρέφῃται εἰς ἀρετὴν και εἰς τῶν καθη-
κόντων του τὴν ἐκτέλεσιν ὡς και ἕκαστος
ἀνὴρ εἶχε καθήκον νὰ ἐκλέγῃ ἐν παιδίον πρὸς
τὸν σκοπὸν τοῦτον. Καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ ὁ θεωρούμε-
νος ὡς ἐραστής ἐλέγετο εἰσπνήλας (δηλα-
δὴ ὁ ἐμπνέων εἰς τὸ παιδίον τὰ ὀρθὰ φρονήμα-
τα), ὁ δὲ παῖς, ὁ ἐρώμενος ἐλέγετο ἀίτας, πι-
θανῶς ὁ ἔννοσιν, παραδεχόμενος τὰ διδόμενα
αὐτῷ διδάγματα. Κατὰ κανόνα ἐξέλεγεν ὁ
εἰσπνήλας τὸν αἴταν ἐνὸς ἡμῶς συνέβαινε
και τὸ ἐναντίον, ὁ παῖς νὰ ἐκλέγῃ τὸν ἄνδρα
εἰς ἕν ἀφωσιούτο. Ἦν δ' ἡ σχέση εἰς αὐτὴ συμ-
παθῆς δεσμὸς ἐγκάρδιος, ὑπὸ τῆς κοινωνίας
ἐντελῶς ἀναγνωριζόμενος. Ἦν πᾶσιν ἦν ὁ
ἀνὴρ τὸ πρότυπον και ὁ ὑπογραμμὸς διὰ τὸν
νεανίαν, εἰς τὴν μάχην τὸν εἶχε παρὰ τὸ
πλευρὸν αὐτοῦ, εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ λαοῦ τὸν
ἀντεπροσώπευε, και ἡ ἀμοιβαία πίστις και ἀ-
γάπη ἐδείκνυτο πολλὰς μέχρι θανάτου. Ἦν
Κρήτη, ἣτις ἐνὸς λέγεται ἡ μήτηρ τῆς
παιδερρασίας, ἦν ὕβρις διὰ τὸν παῖδα τὸ νὰ
στερηθῆται φιλήτορος, ὡς ἐκεῖ ἐλέγετο
ὁ ἐραστής ὁ δ' ἐρώμενος παῖς ἐλέγετο κλει-
νὸς (ὁ ἐπαινετός). Ὡς δ' αἱ νύμφαι ἐν
Σπάρτῃ, οὕτως ἐν Κρήτῃ οἱ παῖδες ἠρπά-
ζοντο. Τοῦτο προηγγέλλετο εἰς τοὺς οἰκείους
τοῦ παιδὸς πρὸ τριῶν ἡμερῶν αὐτοὶ δὲ τότε
μόνον σπουδαίως ἀνθίσταντο, ὅτε ὁ φιλήτωρ
ἐκρίνετο ἀνὴρ ἀνάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης των.

Μετὰ δύο δὲ μῆνας, οὗς συνήθως κατέτριβον
εἰς τὴν θήραν, ὁ παῖς, πλούσια λαθῶν θύρα,
ἀπεδίδοτο εἰς τὴν ἐλευθερίαν. Ἄν δὲ τότε
ἠσθάνετο κλίσιν πρὸς τὸν ἀρπάσαντα αὐτὸν,
εἴνετο συμπολεμιστῆς αὐτοῦ, και ἐν ταῖς
μάχαις παρετάττετο παραπλευρῶς αὐτῷ. Ἦν-
τεῦθεν δὲ προέκυπτε σχέση εὐγενῆς και συμ-
παθεστάτη, ἣς πολλὰ και συγκινητικώταται
ἐδίδοντο ἀποδείξεις. Ἀλλὰ, πλὴν τῶν διανοη-
τικῶν πλεονεκτημάτων, ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἐστη-
ρίζετο και εἰς φυσικὰ προτερήματα, τὴν νεό-
τητα, τὸ κάλλος, τὴν ἀρτίαν τοῦ σώματος
μόρφωσιν. Πᾶσαν δ' ὅταν δὴποτε κατάγγρησιν
τῆς φιλικῆς ταύτης σχέσεως ἠδύνατο ὁ ἐρώμε-
νος νὰ καταδιώξῃ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων,
και ὁ ἐνοχος ἐτιμωρεῖτο δι' ἀτιμίας, ἐξορίας
ἢ και θανάτου. Ἦν τῶν λαμπρῶν ἡμερῶν
τῆς τῶν (ἡθῶν) ιστορίας ὑπῆρχε φαίνεται και
ἐκεῖ ἀνάλογος τις δεσμὸς, ὅστις ἦν ἡ βῆσις
τῶν πολιτικῶν ἐταιρειῶν, και οὗ ἐνδοξον ἀπό-
δειξιν δίδωσιν ὁ ἡρωϊκὸς ὑπὲρ ἀλλήλων θάνα-
τος τῶν 300 τοῦ ἱεροῦ λόχου ἐν Χαιρωνείᾳ.
Παρ' Ὀμήρῳ δ' ἔγνη μόνον και ἀσπηνῆ
προανακρούσματα τοιούτων φιλικῶν δεσμῶν
και τοιαύτης ἀδελφώσεως ἐν τοῖς ὅπλοις δια-
φαίνονται μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν. Πρωϊμώτα-
τα ἡμῶς αἱ λυρικὸί ποιηταὶ ἐνετέροντο ψάλ-
λοντες ἐν παιδικῶς ἤμνοις τὸν τοιοῦτον
ἀγνὸν ἔρωτα πρὸς τοὺς νέους. — Οἱ Λυδοὶ δὲ,
φαίνεται, πρῶτοι ἐξηγγρέισαν τὴν τοιαύτην
ἀγνήν σχέσιν εἰς ἔγκλημα, δ' κατ' ἀρχάς αὐ-
στηρῶς ἀπέκρουον και ἀπηνῆς ἐτιμώρουν οἱ
Ἕλληνας. Παρ' αὐτοῖς ὁ τοιοῦτον αἶσχος
ἐξυπηρετῶν ἀπεκλείετο δημοσίων τιμῶν και
ἀρχῶν και τῆς προσόδου εἰς τοὺς ναοὺς και
τὰς τελετάς. Καὶ ἐν τῇ πρώτῃ μὲν ἀρχαί-
τητι τοιοῦτον ἔγκλημα ἦν σπανιωτάτη ἐξαι-
ρεσις ἀλλὰ μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πό-
λεμον, και μάλιστα ἐπὶ τῶν μακεδονικῶν
χρόνιων, εἰσέφηρσεν ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον ἡ
μυσσὰ ἐξαχρεῖσις (τὰ παιδικά). Ἦν αἰσ-
χρῆτης δ' αὐτὴ ἐπεκράτει και ἐπὶ Ρωμαίων,
μάλιστα ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων. Ὁ δ' ἄγνος

και εὐγενῆς ἐκεῖνος ἔρως τῶν Δωριέων ἦν
αὐτοῖς ἐντελῶς ξένος.

Παιδονόμοι, οἱ ἠγοούμενοι τῶν βουδῶν
(ιδ.) ἐν Σπάρτῃ, ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ἀνδρῶν
οἱ προϊστάμενοι δὲ τῶν συσσιτίων ἐν Κρήτῃ,
πρὸς ἐπιτήρησιν τῶν παρακαθημένων παιδίων
(Ἠσὺχ. — Στρω. I, 403. — Ἠρκλ. Ποντιθ.
— Νικ. Δμλκ. 158. — Cic. Tusc. II 14).

Παιδοτροφίης, ιδ. Πυμνάσιον.
Παιδαγωγία.

Παιήων, ιδ. Παιάν.

Παιονία, **Παίνες**, ιδ. Μακε-
δονία. Θράκη.

Παιονική, εὐρὺ πεδῖον ἐν Ἀνωμερῶντι
πλησίον τῶν Σταγείρων. (Ἠρδ. Ζ, 125).

Παιόνιος, 1) ἀρχιτέκτων Μιλήσιος,
κατὰ Ὀλ. 80, συνηκοδόμησε μετὰ τοῦ Δάφνι-
δος τὸ ἐν Μιλήτῃ Διδυμαῖον, ἀρχαῖστατον
ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, κατασκευάσεν ἐν Ὀλ.
71 (496 π. Χ.). — 2) Ἰλύπτης ἐκ Μένδης
τῆς Θράκης, τῆς ἐπὶ τοῦ Ἑβρου ἰωνικῆς
ἀποικίας, συνεργάτης τοῦ Ἀλκαμένους, κατ-
σκευάσεν, ἐν Ὀλ. 86 (435 π. Χ.), τὸ
σύμπλεγμα τοῦ ἐμπροσθίου (ἀνατολικῶ) ἀε-
τοῦ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ τοῦ Διὸς, παρι-
στῆν τὰ πρόσωπα τῆς πόλης τοῦ Πέλοπος
πρὸς τὸν Οἰνέμαον (Παυσ. II, 21, 6), ἣτις
ἐν ταῖς προσφάτοις ἀνασκαφαῖς ἀνευρέθη σχε-
δὸν ὀλόκληρος. Καὶ Νίκης ἀγαλμα εἰργά-
σθη ὁ αὐτός, ὁ οἱ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς
Ναύπακτον μετακισθέντες Μισσηνικοὶ εἰς Ὀ-
λυμπίαν ἀνέστηκαν (Παυσ. Αὐτ. 1), ἐπίσης
και αὐτὸ ἐκεῖ ἀνευρέθη, και ἐξέχου ἐν ὀ-
ραϊότητος.

Παιόπλα, λαὸς τῆς Παιόνων, κατοι-
κῶν ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους, τοῦ μεταξὺ Μα-
κεδονίας και Θράκης (Ἠρδ. Ζ, 113).

Παῖος (ἡ), πόλις τῆς Ἀρκαδίας παρὰ
τὸν ποταμὸν Λάδινα, πλησίον τῆς Κονδυ-
λίας (Ἠρδ. 6, 127). Κατὰ Παυσανίαν (II,
23), Πάος.

Παισάκιαι, λαὸς Περσικὸς, μεταξὺ
ᾠξου και Ἰαξάρτου (Ἠρδ. Γ, 92).

Παισῶς, και Ἀπαισὸς παρ' Ὀ-
μήρῳ, πόλις τῆς Μυσίας ἐν Μικρῇ Ἀ-
σίᾳ, μεταξὺ Λαμψάκου και Παρίου, ἔρημος
ἐπὶ Στράβωνος (Ὀμ. Ἰλ. E, 612. —
Ἠρδ.).

Παῖτοι, λαὸς οἰκῶν ἐν τῇ Πατικῇ
τῆς Θράκης παρὰ τῷ Ἑβρῶ (Ἠρδ. Ζ,
110. — Ἀρστω. Ἑκκλ. 979. — Ἀρρ. Α,
11, 1).

Παίων, 1) υἱὸς τοῦ Ἐνδυμῆωνος, ἐξ
Ἠλιδος ἐλθὼν εἰς Μακεδονίαν. Ἐπώνυμος
αὐτοῦ ἦν ἡ Παιονία (Παυσ. E, 1). — 2)
Υἱὸς τοῦ Ἀντιλόχου, καθ' ὃν ἐκλήθησαν οἱ
ἐν Ἀθήναις Παιονίδαι (Παυσ. B, 18).

Πακάτη, ιδ. Παγκάστη.

Πάκορος, 1) βασιλεὺς τῶν Πάρθων
ἐκ τῶν Ἀρσακιδῶν, υἱὸς τοῦ Ὀρόδου, πρε-
σβύτερος ἀδελφὸς τοῦ Φραάτου, γεννηθεὶς
τῷ 98 π. Χ., ἀρίστης τυχῶν ἀγωγῆς, ἐμ-
πειρος τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, και διὰ
παντοίων προτερημάτων πεπροικισμένος. Ἦν
ἐπικινδυνὸς ἐχθρὸς τῶν Ρωμαίων. Ζώντος
ἔτι τοῦ πατρὸς του, εἶχεν ἀνακηρυχθῆ τοῦ
Ὀρόδου διάδοχος. Ὅτε δ' ὁ πατήρ του συνε-
μάχησε μετὰ τοῦ Ὀυταβίου κατὰ τοῦ Ἀν-
τωνίου, προσέθη αὐτὸς διὰ τῆς Συρίας μέχρι
τῆς Ἰωνίας ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὁ Π. Οὐεν-
τίδιος βῆσσε τῷ ἀφῆρσε πάλιν πᾶσας τὰς
κατακτήσεις του. Ἦν νῆα ἐλατραπεῖα προέ-
θη, τῷ 39 π. Χ. μέχρι τῆς Μεσογείου τὸ
ἐπόμενον ἔτος ἡμῶς διὰ δόλου ἐκλήθη ὑπὸ
τοῦ Βῆσσου, και μετ' ὀλίγον ἀπέθανε (Πλούτ.
Ἀντ. Α). Καθ' Ὀρότιον (III, 6, 9), οἱ
Ῥωμαῖοι ἦσαν ἀτυχεῖς εἰς τοὺς κατ' αὐτοῦ
πολέμους, διότι τοὺς ἐπεχείρησαν μὴ συμ-
βουλεύθεντες τοὺς θεοὺς. — 2) Υἱὸς τοῦ Πάρ-
θου βασιλεῖος Βονάκου, ἀποθανόντος τῷ 50
μ. Χ. ὁ μισσὸς ἐκ τριῶν ἀδελφῶν. Βίε αὐτὸν
ἐδόθη ἡ Μηδία. Καίτοι δὲ διαφρονήσας πρὸς
τὸν νεώτερον ἀδελφὸν του Τριδάτην, βασι-
λεῖα τῆς Ἀρμενίας, ὑπεσθῆρξεν ὁμοῦ αὐτὸν
ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι προσέβαλον και ἐξέβαλον αὐ-
τὸν τοῦ κράτους του (Tac. Ann. XIV, 26).

Μετά ταῦτα δέ, προσβληθεὶς ὑπὸ τῶν Σκυθῶν Ἀλάκων, ἔφυγεν εἰς τὰ ὄρη.

Πάκτυες, λαὸς Ἰνδικῆς οἰκῶν τὴν Πάκτυκην εἰς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Ἰνδικῆς, ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ, πρὸς τ' ἀνατολικὰ τοῦ Ἀφγανιστάν (Ἡρδ. Γ, 93. 102. Δ, 44. Ζ, 75) καὶ νῦν ἐπὶ Πουκτοῦν καλούμενος. Μνημονεύεται ὡς ἐνδεαυμένος αἰγῶν δέρματα, καὶ ἔχων ἰδιόσχημα τόξα καὶ ἐγγχειρίδια.

Πάκτυη, πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κατὰ τὴν Πρωποντίδα. ἔνθα ἀπῆλθεν ὁ Ἀλκιβιάδης τῷ 408 π. Χ., ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ἀφῆρσαν ἐκ νέου τὴν ἀρχηγίαν (Ἡρδ. ΣΤ, 36. — Διδ. Π, 74. — C. Nep. Alc. VI). Νῦν Ἀγίος Γεώργιος.

Πάκτυης, 1) Λυδὸς εἰς ὃν ὁ Κύρος, ὅτε ἐνίκησε τὸν Κροῖσον, ἐναπιστάθη τὴν φύλαξιν τοῦ Θησαυροῦ αὐτοῦ ἀλλ' ὅτε ὁ Κύρος ἀπῆλθε, διήγειρεν ὁ Πάκτυης στάσιν κατὰ τοῦ διοικητοῦ Ταβάλου, καὶ ὅτε Περσικὸς στρατὸς ἐστάλη κατ' αὐτοῦ, ἔφυγεν εἰς Κύμην, καὶ ἐκείθεν εἰς Λέσβον, καὶ ἐπειτα εἰς Χίον, εἰς τὸ ἱερὸν τῆς πολιούχου Ἀθηνᾶς. Ἀλλ' οἱ Χιοὶ, δωροδοκηθέντες, τὸν ἀπέσπασαν ἐκεῖθεν ἱερουσίως καὶ τὸν παρέδωσαν εἰς τοὺς Πέρσας (Ἡρδ. Α, 153). — 2) Ὅρος τῆς Ἰωνίας ὑπὲρ τὴν Μαγνησίαν (Στράβ.).

Πάκτωλος, μικρὸς ποταμὸς πηγάζων ἐκ τοῦ Τμήλου τῆς Λυδίας, βέων πρὸ τῶν Σάρδεων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰώρμον. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους περιεῖχε πολὺν χρυσὸν εἰς τὴν ἄμμον του, δι' ὃ καὶ χρυσοφόρος ἐλέγετο, καὶ ὑπετίθετο ὅτι ἐκεῖθεν ἦσαν καὶ τὰ μεγάλα πλοῦτη τοῦ Κροίσου (Ἡρδ. Β, 103. — Στράβ. Κυρπ. ΣΤ, 2, 11. — Στράβ. ΠΒ, 554. — Virg. A. X, 142. — Hor. Epil. IX 20. — On. Met. VI, XI, 85). Μεταγενεστέρως ὁμοίως ὀλίγα ἔσωζεν ἔγχη χρυσοῦ καὶ νῦν Σαραβάτ καλούμενος, μόλις ἔχει 10 ποδῶν πλάτος καὶ ἐνὸς βάρους.

Πάκτων, πλοῖον οὐ τὰ μέρη ἐχωρίζοντο πρὸς τὴν διὰ ξηρᾶς διαμετακίβριον (Στράβ. ΙΣΤ, Σελ. 1173).

Πάκτιάπολις, ἴδ. Νεάπολις.

Πάλακεγέμβριον, πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Στράβ. Ἑλλ. Γ, 1, 6).

Πάλακεμῆνους, υἱὸς τοῦ Ἡραίου, ἢ Λέρνου, ἐξ Ὀλένου τῆς Αἰτωλίας, Ἀργοναύτης. χωλὸς τοὺς δύο πόδας (Ἀπολλ. Ἰδ. Α, 202).

Πάλακέμων, ἦτοι ὁ παλαιστῆς, 1) ὁ πρὶν Μελικέρτης, υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος (ἴδ.) καὶ τῆς Ἰνούς, εἰς τὴν Θάλασσαν κρημνισθεὶς μετὰ τῆς μητρὸς του. Ἴδ. σῶμα αὐτοῦ ἐκδρασθὲν εἰς τὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ἐτάφη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Σισύφου, καὶ εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἰδρύθησαν τὰ Ἴσθμια, ὅτε καὶ ἐπωνομάσθη Παλαίμων, λατρευόμενος ὡς θαλάσσιος θεοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τὸν ἐταύτιζον μετὰ τοῦ παρ' αὐτοῖς Πορτοῦμου (Ἑβρ. Ἰφ. Ταυρ. 261. — Παυσ. Α, Β, 2). — 2) Ἀργοναύτης, υἱὸς τοῦ Ἡραίου, τοῦ Αἰτωλοῦ ἢ τοῦ Λέρνου. — 3) Ὦδς τοῦ Ἡρακλείους καὶ τῆς Αὐτονόης. — 4) Ὦδς τοῦ Πριάμου. — 5) Ἰππωνόμενος τοῦ Ἡρακλείους.

Πάλακεπαιφας, πόλις τῆς Πάφου (ἴδ.).

Πάλακερις, ἐπὶ νομισμάτων δὲ Πάλακερις, πόλις παραθαλασσία τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τῇ Λευκάδι. Ὁ Θεουκυδίδης (Β, 30) μνημονεύει τῶν κατοικῶν αὐτῆς, ἧς καὶ ἰκανὰ εἰρήπια σώζονται (Στράβ. Γ, 450, 459).

Πάλακεστῆ, ἢ βορειοτάτη παραθαλασσίος πόλις τῆς Λαονίας ἐν Ἡπειρῷ (Cic. B. G. II, 6. App. B. G. II, 34).

Πάλακεστίνη, ἦν κατ' ἀρχὰς ὁ τόπος τῶν Φιλιστίνων, τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Χαναάν, ἦτις ἐν τῇ Παλαιᾷ γραφῇ ἦν ἢ μεταξὺ τοῦ Ἰορδάνου καὶ τῆς Μεσογαίου χώρας ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὀνομάσθη οὕτω πᾶσα ἡ ἑκτασις ἢ ἀπὸ τοῦ Λιβάνου μέχρι τῆς Χερσονήσου τοῦ Σιναι. Ἰουδαία δ' ἐκλήθη μόνον

μετὰ τὴν ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσίαν, διὰ τῶν φυλῶν προήρχεν ἢ τοῦ Ἰούδα. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος τὴν ὀνομάζει Παλαεστίνην Ἰουδαίαν. Τὰ ὄρια αὐτῆς ἦσαν πρὸς δυσμὰς ἢ Μεσόγειος, καὶ μᾶλλον πρὸς βορρᾶν ἢ Φοινίκη, βορείως δ' ἐπίσης ἢ Φοινίκη μετὰ τῆς Συρίας (ὁ Λιβανὸς καὶ ὁ Ἀντιλίβανος) πρὸς ἀνατολὰς ἢ Συρικὴ ἔρημος, ἰδίως ἢ χώρα τῶν Ἀμμωνιτῶν καὶ πρὸς νότον ἢ Ἀραβία, ἰδίως ἢ χώρα τῶν Ἀμαληκιτῶν, τῶν Ἰθδομιτῶν καὶ τῶν Μωαβιτῶν. Ὁ Δαυὶδ ὑπέταξε καὶ τὴν Συρίαν τοῦ Σολομῶντος τὸ κράτος ἐξετείνετο ἐκ Θαψάκου ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τῆς Γάζης καὶ τῆς Βρυθρᾶς θαλάσσης. Τὸ μείζον μήκος ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον ἦν 35-40 μιλίων, τὸ δὲ μείζον πλάτος περὶ τὰ 20, ἢ δ' ἐπιπέδιον περίπου 500 τετραγ. μιλίων. Ἐκ τῶν δύο σειρῶν τοῦ Λιβάνου εἰς τὰ βόρεια τῆς χώρας ἐξετείνοντο διὰ τῆς χώρας διακλαδίσαις ὑπὸ παντοῖα ὀνόματα, Ναφθαλί, Κάριμλος, Γιλβὰ, Θαβὼρ, Εὐφραῖμ, Ἰβὼλ, Γαριζὶμ, Ἰούδα, μετὰ τῶν ἁδῶν τῆς Ἱερουσαλήμ, Σιών, κτλ. Πέραν δὲ τοῦ Ἰορδάνου ὑψούντο ὁ Ἰώρμον καὶ τὸ Ἀβαρὶμ. Ὁ πρώτιστος ποταμὸς τῆς χώρας ἦν ὁ Ἰορδάνης (νῦν παρ' Ὀθωμανοῖς Σχεριὰ τὲ λ Κεβέρ), προρρέων διὰ διαφόρων πηγῶν ἐκ τοῦ Ἀντιλίβανου καὶ ἐκ τοῦ Ἰώρμονος. Διαρρέει δὲ διὰ πολλῶν λιμνῶν, τῆς Μερῶμ ἢ Σαμαχωνιτίδος (Τουρκ. ἔλ Χουλά), τῆς Γενζαρέθ ἢ Τιβεριὰθος, ἦτις καὶ Γαλιλαία θάλασσα ἐλέγετο (Τουρκ. Βάρελ Ἰαβαριέ) ἐκρῆει δ' εἰς τὴν νεκρὰν θάλασσαν ἢ Ἀσφαλίτιτιδα λίμνην, ἦτις, 11 μίλια μακρὰ, 3 μίλια εὐρεῖα, καίται εἰς ὕψος 394 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιπέδιον τῆς Μεσογαίου, καὶ ἀντικατέστησε τὴν ποτὴ κοιλάδα Σιτιμ. Οἱ ἐκ δυσμῶν ἡμέρροες τοῦ Ἰορδάνου εἰσὶν ὁ Κερίθ ὁ Κεδρών (Τουρκ. Βαδὶ ἔλ Παῖθ), βέων εἰς τὴν νεκρὰν θάλασσαν ἐξ ἀνατολῶν δ' ὁ Ἰερομιάξ (τουρκ. Σχεριὰθ ἔλ Μαενδούρ) ὁ Ἰαβὼκ (τουρκ.

Ζέρκα) ὁ Ἄρμων (τουρκ. Βαδὶ Μοδσχεβ), ἐκβάλλων εἰς τὴν Νεκρὰν θάλασσαν ἔν τῇ περιωρισμένῃ αὐτῆς ἐκτάσει ἐγγλεῖσι ἢ Παλαεστίνῃ ἐν μικροῖς σχεδὸν πάσας τὰς μορφώσεις τῆς γῆς, καὶ ὁμοίως καὶ πάντα τὰ κλίματα, ἀπὸ τῆς τροπικῆς θερμότητος εἰς τὴν κοιλιάδα τοῦ Ἰορδάνου καὶ τὴν λίμνην Γενζαρέθ, μέχρι τοῦ δριμύος φύχους εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ Λιβάνου. Καὶ τὰ προέδντα ἐπίσης εἰσὶν ἀνάλογα, ἀπὸ τῶν φυσμῶν εἰς τὰ υπερβόρεια, μέχρι τῶν φοινίκων καὶ ἄλλων καρπῶν οὓς αἱ νύττιαι ζῶναι παράγουσιν. Εὐφόροι πεδιάδες, ἄμπελοι, ἐλαιῶνες, μεταξουργεῖα, εἰσι πηγαὶ πλοῦτου διὰ τὸν τόπον τὰ δάση παράγουσι κέδρους, κυπαρίσσους, θρύες καὶ φοίνικας, καὶ ἡ Νεκρὰ θάλασσα ἄλας. Αἱ ἀκρίδες ὁμοίως ἦσαν μία τῶν ἐπιτοπιῶν πληγῶν. Κατ' ἀρχὰς ἔκουν τὴν χώραν οἱ Χαναανῖται, οἵτινες, κατὰ τὴν Γραφήν, ἐξωλοθρεύθησαν ἢ κατὰ μέρος ὑπέταγησαν ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐπελθόντων Ἰσραηλιτῶν. Ἐκ τῶν δωδεκα φυλῶν, τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἰορδάνου κατεῖχον ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον ἢ Ναφθαλί, Ἀσχερ, Ζαβουλὼν, Ἰσααχάρ, ἢ ἡμίσεια Μανασσῆ, Ἐφραῖμ, Βενιαμίν, Δάν, Ἰούδα, Σιμεὼν. Ἡ δὲ Γὰδ, καὶ ἡ ἡμίσεια Μανασσῆ, ἦσαν εἰς τοῦ ποταμοῦ τ' ἀνατολικὰ. Μετὰ τὸν Σολομῶντα ἢ χώρα διηρέθη εἰς τὰ δύο κράτη, τὸ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸ τοῦ Ἰούδα. Ἐπὶ Χριστοῦ ἦσαν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου ἢ Ἰουδαία, ἢ Σαμάρεια, ἢ Γαλιλαία ἐκεῖθεν δὲ, ἢ Περραία. Αἱ ἐπισημῆταται πόλεις τῆς Ἰουδαίας ἦσαν, ἢ πρωτεύουσα τὰ Ἱεροσόλυμα, ἢ Ἱεριχὼ, ἢ Ἰβρων, ὁ Ἐμμαος, ἢ Λύδδα, ἢ Καισάρεια, ἔδρα τοῦ Ῥωμαίου διοικητοῦ, ἢ Βερσέδα, ἢ Βηθλεεμ, ἢ Ἀριμάθεια εἰς τὴν παραλίαν δὲ, ἢ Ἰόππη, ἢ Ἀζωτος, ἢ Ἀσκαλὼν, ἢ Γάζα. Ἐν Σαμαρειᾷ ἦσαν ἢ Σαμάρεια (Σχομορὸν), ἢ Ἰσραήλ, ἢ Σιχέμ, ἢ Σιλὼν. Ἐν Γαλιλαίᾳ δὲ, ἢ Δάν, ἢ Καπερναούμ, ἢ Τιβεριὰς, ἢ Ναζαρέθ, ἢ Μεγιδδων, ἢ Κανά. Ἰὶς τὴν Πε-

Ραίαν τέλος, ή Κοισάρεια Πανδός, τὰ Πάδαμα, ή Βάρα, τὰ Πέρασα, ή Γαββάθ Ἀμμάων, ή Ίσθων κλ. — Τὰ σπουδαιότερα δ' ὑπὸ τῆς ἱστορίας ἐκτὸ μνημονεύμενα συμβάντα εἰσὶν, ή ἔλευσις τοῦ Ἀβραάμ εἰς τὴν Χαναάν περὶ τὰ 2000 π. Χ. ή ἐκδρομὴ τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς Αἴγυπτον, 1800 ή ἐπάνοδος ὑπὸ τὸν Μωϋσέα καὶ ή νομοθεσία αὐτοῦ, 1500 ή κατακυρίευσις τῆς Χαναάν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ (τοῦ Ναυῆ), 1460 Θεοκρατικὸς ὀργανισμὸς Βασιλεία ἐπὶ Σαούλ, 1100 ἀκμὴ αὐτῆς ἐπὶ Δαβὶδ καὶ Σολομῶντος· χωρισμὸς εἰς δύο βασιλεία, τὸ τοῦ Ἰούδα καὶ τὸ τοῦ Ἰσραήλ, 975. Ἐξ αὐτῶν τὸ δευτέρως κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων τῆ 722, τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων τῆ 586· ἀποκατάστασις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ κράτους ὑπὸ περσικὴν κυριαρχίαν, 536· ἐπιρράτῃσι τῶν ἐξ Αἰγύπτου Πτολεμαίων, 488-176 ἀπελευθέρωσις διὰ τῶν Μακκαβαίων, 167· κατὰκτησις τῶν Ῥωμαίων, 63, ὑφ' οὗς ἐξηκολούθουν κυβερνοῦντες βασιλεῖς τῆς δυναστείας τῶν Ἰδουμαίων μέχρις 70 μ. Χ. καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ ὑπὸ Πίτου, 70, ὅτε ή Ἰουδαία μετὰ τῆς Συρίας γίνεται Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία (Στρώ. 127, 760. — Πη. V, 13).

■ ■ Αλασπενός, υἱὸς τοῦ Πισσιδῶνος, βασιλεὺς τῶν Θρακῶν, ὅστις ἤττηθῆς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του, ἐρρίφθη εἰς τὸν Στρυμόνα ποταμὸν καὶ ἐπνίγη, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔφερε πρὶν αὐτὸς ὁ ποταμὸς (Πλούτρχ.).

■ ■ Αλασπενός, ἴδ. Πάλη, Ἰουμνάσιον.

■ ■ Αλασπενός, ἴδ. Τύρος.

■ ■ Αλασπενός, 1) ἐξ Ἀθύδου, φίλος τοῦ Ἀριστοτέλους, ἱστοριογράφος, ἔγραψε Κυπριακὰ, Δηλιακὰ, Ἀττικὰ, Ἀραβικὰ, Ἰσως καὶ Τριωνικὰ, εἰς 3 βιβλία τοῦλάχιστον (Συλλογὴ ἀποσπασμ. Müller, Fragm. Isr. Grev. II, παλ. 338). — 2) Αἰγύπτιος ή Ἀθηναῖος γραμματικὸς. Ὁ τίτλος τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ ἦν «Αἰγυπτιακὴ Θεολογία, μυθικὰ βιβλία»

α'. λύσεις τῶν μυθικῶς εἰρημένων ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην». Καὶ ἐτέρου δὲ, «ἱστορία ἰδία». Τούτου, ή τοῦ προμνημονευθέντος ὁμωνύμου αὐτοῦ σύγγραμμα ἦν καὶ τὸ ἐπιγραφόμενον «περὶ ἀπίστων», περιουθὲν μὲν, ἀλλ' οὐχὶ δόλοκληρον, οὐδὲ κατὰ τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ σύνταξιν, ἀλλὰ μετὰ πλείστων παρεμβολῶν. Περιέχει δ' αὐτὸ ἀφελῶς, καὶ οὐχὶ δι' ὕψους ἐπιτετηθευμένου, τὰς ἀλληγορικὰς ή ἱστορικὰς ἐξηγήσεις πλείστων μύθων, καὶ ἦν ἄλλοτε σύνθησις διδασκτικῶν βιβλίων εἰς τὰ σχολεῖα.

■ ■ Αλαμῆθης, υἱὸς τοῦ Ναυκλίου καὶ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Ἀτρέως ή τοῦ Κατρέως ή τῆς Πισίνης, ἀδελφὸς τοῦ Πάκος, ἥρωας ἐπὶ τῶν Τροϊκῶν, φημιζόμενος ἐπὶ συνέσει καὶ νοημοσύνη. Ἦν Ὀδυσσεῖα, μὴ θέλοντα νὰ συνεστρατεύσῃ εἰς Τροίαν, καὶ ἐν Ἰθάκῃ προσποιηθέντα τὸν παράφρονα, ἀπεκάλυψε διὰ πανουργίας, καὶ τὸν ἐβίασε νὰ μετάρχη τοῦ κοιντοῦ ἐπιχειρήματος. Τούτου ἕνεκα, κατὰ τὰς μεταγενεστέρως παραδόσεις (Πυκν. Fab. 105. — Ον. Μει. XIII, 56. — Σχλ. Εὐρπ. Ὀρατ 482), μισῶν αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ κατ' αὐτοῦ μετὰ τῶν φθονούτων αὐτὸν Διομήδους καὶ Ἀγαμέμνονος συμπράξας, ἐκρυψεν εἰς τὴν σπηλὴν τοῦ Παλαμῆδου χρυσὸν καὶ πλαστὴν ἐπιστολὴν τοῦ Πριάμου, καὶ τὸν ἐσυκοφάντησεν ὡς διπροδοκῆθέντα, δι' ὃ καὶ τὸ πλῆθος ἐξαναστάν τὸν ἐλιθοβόλησεν. Ἀποθνήσκων δ' ὁ Παλαμῆθης ἀνεφώνησεν: «ὦ ἀλήθεια, σὲ ἐλευνολογῶ, δίδει καὶ πρὸ ἐμοῦ σὸ ἀπέθανες». Κατ' ἄλλους μύθους τὸν ἔπνιξαν ὁ Ὀδυσσεύς καὶ ὁ Διομήδης ἐπὶ ἀλείας, ή τὸν κατεβίβασαν εἰς φρεὰρ ἐν ᾗ ἔλεγον ὅτι ἐκρύπτετο θησαυρὸς, καὶ ἐκαὶ τὸν κατελιθοβόλησαν. Εἰς αὐτὸν οἱ τραγικοὶ καὶ ἀσοφισταὶ ἀπέδιδον τὴν εὐρεσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμῶτων ζ, π, ρ, χ. (Εὐρπ. Ἰγγ. Αἰδ. 195. — Ἀπλλδ. Γ', 243), καὶ προσέτι τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν, τῶν πεταῶν καὶ τῶν κύβων, τῶν στρατιωτικῶν παρατάξεων, τῶν

φάρων, κτλ. Καὶ ποιητῆς δὲ, καὶ ἀστρονόμος καὶ ἰατρὸς ἐλέγτο περιφανῆς, τῶν συγγραμμάτων του δῆθεν καταστραφέντων ἐθελόκακως ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀγαμέμνονος (Σουῖδ.). Ἐίχε δ' ἐν Αἰολίᾳ, τῆς Λέσβου ἀπέναντι, ἱερὸν καὶ ἀνδριάντα. Ὡς δ' ή Ἀργολικὴ πόλις τοῦ Ναυκλίου ἦν ἐπώνυμος τοῦ πατρὸς του, εἶχε βεβαίως ἐν τῇ ἀρχαϊότητι καὶ ή ἄκρα αὐτῆς τὸ ὄνομα αὐτοῦ Παλαμῆδιον, ὃ διετήρησε μέχρι τοῦδε διατῶν αἰώνων. Κατ' αὐτὸν ὁ φιλόσοφος Ζήνων ὁ Ἐλεάτης (ἴδ.) ἐπωνομάζετο Παλαμῆθης ὁ Ἐλεάτης (Πλάτ. Φαῖδρ. 261).

■ ■ Αλασπενός, ἰνδικὸς ποταμὸς πέραν τοῦ Γάγγου (Πτολ.). Νῦν Φάλαο.

■ ■ Αλασπενός, πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Κύρνον (Κορσικῆς) (Πτολ. Ε, 2). Νῦν Βαλάγγη.

■ ■ Αλασπενός, εἰς τῶν ἑπτὰ λόφων ἐφ' ὧν ἦν ἰδρυμένη ή Ρώμη, ὃ φέρων τὸ ὑπ' Αὐγούστου οἰκοδομηθὲν αὐτοκρατορικὸν ἀνάκτορον, παλάτιον ἐξ αὐτοῦ κληθῆν. Κατὰ Στράβωνα Παλλάντιος λόφος. Ἐλέγτο δ' ἐπώνυμος τῆς πόλεως Παλλαντίου, ἦν ὁ Ἰθὺανδρος ἰδρυσεν, ἀποικήσας ἐν τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Παλλαντίου.

■ ■ Αλασπενός, τὸ πτηνὸν ὃ καθιεργμένον εἰς τὸν κλωθὸν, εἶχε διὰ τοῦ κελαδήματος του ἄλλα πτηνὰ εἰς τοὺς ἰεοὺς. Ὁ νῦν κράκτις.

■ ■ Πάλη, πάλαισμα, παλαισμιονύνη (Ὀμ. Ἰλ. Ψ', 701. — Ὀδ. Θ, 103. 126), εἰς ἐκ τῶν ἀρχαίων γυμνικῶν ἀγώνων. Τούτων, ἐπομένως καὶ τῆς πάλης, προΐστατο ὁ Ἐριμῆς, καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ ὀνομάζεται Παλασπενός (Ἀπλλδ. Β, 4, 9). Ἄλλοι δὲ λέγουσιν εἰσαγαγόντας τὴν πάλην εἰς τοὺς ἀγῶνας τὸν Ἀνταῖον καὶ τὸν Κερκύαινα (Πλάτ. Νομ. Ζ, 796), τὸν Ἀθηναῖον Φόρβαντα ή τὸν Θησέα (Παυσ. Α, 14, 1. — Σχλ. Πινδ. Νομ. 49). Ἐξοχος παλαιστής ἐλέγτο ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ή ἀσκησις αὐτῆ ἐπεκράτει ἐπὶ Ὀμηρικῶν χρόνων

(Ὀμ. Ἀνωτ. — Ἡσδ. Ἀσπ. 302). Ἐπαλασπενός δὲ τότε περιζώμα μόνον φέροντες περὶ τὴν ὀσφύν (Ὀμ. Ἰλ. Ψ', 700) ἀπὸ δὲ

Ἀνδρῶν ἐν Πάλη.

τῆς 15ης Ὀλυμπιάδος ἐντελεῖς γυμνοὶ (Θουκ. Α, 6, καὶ Σχλ. — Διονύς. Ζ, 72. — Παυσ.), ἀφ' οὗτο καὶ ἐπεκράτησε, κατ' ἀρχὰς παρὰ τοῖς Κρησὶ καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις (Πλάτ. Πολιτ. Ε, 452. — Θουκ. Ἀνωτ.), καὶ εἶτα γενικῶς, νὰ χρίωνται καὶ ἐπιπάσσωνται κέναι τὸ σῶμα. Τὰ τῆς πάλης ἐκανονίζοντο διὰ νόμου (Πλούτ. Νομ. Η, 834. — Λουκ. Ἀναγ. Α, 21. — Αἰλ. π. ἰ. ΙΑ, 1. — Σίο. Ορ. Γ, V, XIII). Οὕτως ἀπηγορεύετο μὲν τὸ νὰ κτυπῶσιν, ἀλλ' ἐπετρέπετο τὸ νὰ ὠθῶσιν ἀλλήλους οἱ παλαιστῆαι (Πλούτ. Συμπ. Β, 5. — Λουκ. Ἀρχ. Α, 24), καὶ ὁ Πλούταρχος (Συμπ. Β, 4) ἀποκαλεῖ τὴν πάλην ατεχνικώτατον καὶ περιεργώτατον τῶν ἀθλημῶ-

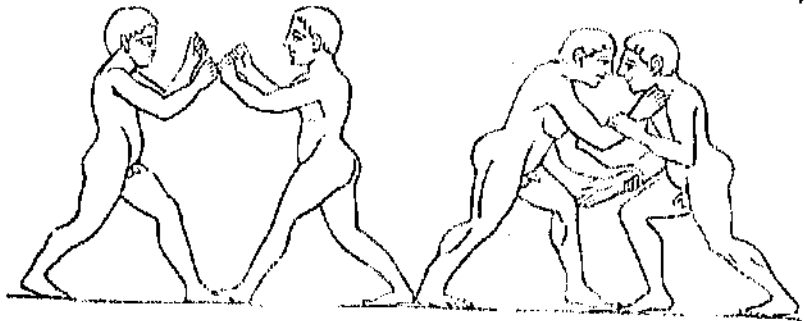

Κιερύρ, Περρῆτου.

των». Οὐ μόνον δ' εἰς τὴν μετὰ δυνάμειος, τέχνης καὶ δόλου ὑπερσχυσιν κατὰ τοῦ ἀντιπάλου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ὄσης οὐκ τε πλείστης σωματικῆς εὐκαμψίας καὶ χάριτος ἀπέδλεπε συγχρόνως ὁ ἀθλητῆς. Ἐπὶ Ὀμήρου ή πάλη φαίνεται ὅτι ἦτο μόνον ὀρθή (ὀρθία, ὀρθοστάθην παλασπενός) ἀλλ' εἶτα ἐπεκράτησε καὶ ή ἀλινδῆσις ή κύλισις, καδ' ἦν ὁ ἀγὼν ἐξηκολούθει καὶ κατὰ γῆς, μέχρις οὗ ὁ καταρ-

ριφοίς, και μη δυνάμενος πλέον να έγερθῆ, ἀμολόγει ἐαυτὸν ἠττημένον, ἢ έγερθεὶς ἐξηκολούθει τὸν ἀγῶνα, και τοῦτο μόνον τρίς (Πλτ. Νρ. Ζ, 296. — Λουκ. Λεξιφ. ε'. — C. Nep. Epam. II). Ἡ κονίστρα ἐνθα ἐπάλατον ἐστρώννυτο δι' ἄμμου· τρυφηλοὶ δὲ τινες ἐπέθετον και τάπητας (Ξυφ. Ἀνθ. Δ, 8, 26. — Λουκ. Ἀνγ. δ' — Ἀθῆν. II, 539). Τῆ 37ῃ Ὀλυμπιάδι εἰσῆχθη εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, και μετὰ ταῦτα και εἰς τὰ ἐν Ἀθῆναις Ἐλευσίαια και Θῆβαια, και πάλη παιδῶν (Παυσ. Γ, II, 6. E, 8, 3. — Πινδ. Ὀλυμπ. II, 68. — Πλούτ. Συμπ. Β, 5. — Cteff. XV, 20). Ἐπίσημότετος παλαιστῆς ἦν Μίλων ὁ Κροτωνιάτης (Ἡρόδ. Γ,

137. — Στρώβ. ΣΤ', 262. — Διόδ. III, 9). Πλῆν δὲ τῶν γυμνασίων, ἐνθα ἐτελοῦντο και οἱ ἀγῶνες τῆς πάλης, ὑπῆρχον και ἰδιαίτεροι Παλαίστραι, ὡς ἐν Ἀθῆναις ἢ τοῦ Ταυρέου (Πλτ. Χαρμ. ἀρχῆ), ἐν αἷς φαίνεται εἰς ἰδιδάσκοντο και ἠσκοῦντο οἱ παλαισταί.

Πάλη, μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῆς νήσου Κεφαλληνίας, ἐπώνυμος Παλῆως (Πηλείως), υἱοῦ τοῦ Κεφάλου, ἐπὶ ὑψώματος και μὲν ἀπέναντι τῆς Νακύνθου, εἰς τὸ στενωτάτον μέρος τῆς νήσου. Οἱ κάτοικοι Παλιῆς (Ἡρόδ. Θ, 28. — Θουκ. Α, 27, 30). — Στρώβ. I, 455). Τὸ νῦν Ληξοῦρι καλεῖται πλησίον αὐτῆς.

Πάλης, ἴδ. Παλιλία.

Παλιβοθρα, ἴδ. Παλιμβοθρα.

Παλιγνάπηλος, Παλιμπωλος ὁ μεταπράτης, ὁ ἐκ καπήλου (μεταπράτου) ἀγοράζων πρὸς μεταπώλησιν.

Παλιίκη, πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τῆς θειούχου ἱερᾶς λίμνης τῶν Παλικῶν (Διόδ. — Στρώβ. Βυζ.).

Παλιουῶ, ἐγγύρισι δαίμονες τῶν Σικελῶν, παῖδες τοῦ Διὸς και τῆς ὑμέφης Θαλίαις. θυγατὲς τοῦ Ἡραίου και τῆς Λίττης, εἶχον ναὸν και μαντεῖον πλησίον τῆς πόλεως Παλικῆς.

Παλιέλια, ποιμενική ἐορτὴ παρὰ Ῥωμαίοις, πανηγυριζομένη τῆ 21 Ἀπριλίου, καθ' ἣν ἐπεκαλεῖτο ὁ θεὸς τῆς Πάλης εἰς βοθήβαια και κάθαρσιν. ἐπήδων δὲ τὰ ποιμνία, και τρίς και αὐτοὶ οἱ ποιμένες ὑπὲρ πυρᾶν ἀγύρων. Πάλης δὲ λέγεται ὑπὸ τινων τῶν Ῥωμαίων συγγραφεῶν θεᾶ, ἀναλογοῦσα πρὸς

τὴν Ἥστίαν, ἢ τὴν θεῶν μητέρα, ὑπ' ἄλλων δὲ λέγεται θεᾶ, συνεχρομένη μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Παλατίου λόφου, οἰκουμένου ἐν ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι ὑπὸ ποιμένων (Ovid. Fast. IV 721. — Tibull. II, 5, 87 — Propert. IV, 4, 73).

Παλιμψηστον, χειρόγραφον ἢ ἐπιμελῶς ἀπίπλυνον, ἵνα γράψωσιν ἐπ' αὐτοῦ νέον κείμενον (Λατινιστὶ codex manicipus). Τοῦτο ἐγίνετο και ἐπὶ τῆς ἀρχαιότητος. Κατὰ δὲ τὸν μεσαιῶνα ἐπέγραφον πολλάκις κείμενα ἐκκλησιαστικά, ἰδίως τὰ χρήσιμα διὰ τὰ σχολεῖα. ἐπὶ μεμβρανῶν ἐφ' ὧν ἀρχαῖα εἶχον σχεδὸν ἐξελειφθῆ οἱ γραφαὶ ἀρχαίων κλασσικῶν συγγραμμάτων. Ἐγχεῖται δ' ἐνταῦθα ἐφευρέθησαν διασκευαί, δι' ὧν τὰ ἀρχαῖα γράμματα ἀναφαίνονται ζωηρότερα, και αὐτως ἀνευρέθησαν τινὰ ἀπολεσθέντα

κείμενα, ὡς τοῦ Κικέρωνος de re publica τοῦ Φρόντωνος orationes et aristoteles, τοῦ Ραίου institutiones κλ.

Παλιουδικία, ἴδ. Δίκη.

Παλιουρον, ἀκρωτήριο τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ὅπου ἐλέγετο πηγεῖς Παλιουρος, ὁ κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Αἰνείου (Στρώβ.). Νῦν Ἀκρ. Παλιέμιδον.

Παλιουρέα, κατ' ἀρχαῖα φῆδη τις ἀναίρουσα τὰ ἐν ἄλλῃ προγενεστέρᾳ. Ἐλέγετο εἶπε ὁ Στρωχίχρος (ἴδ.), ποιήσας φῆδῃν κατὰ τῆς Ἰβλένης, ἐτιμωρήθη διὰ τυφλότητος δι' ὃ γράψας ἐτέραν ὡς ἐκαίνης ἀναίρουσιν, παλινοφῆδαν, ἀνέδραψεν αὐτοῖς. Μετὰ ταῦτα ἐπεκράτησεν ἡ λέξις ἐπὶ πάσης ἀναίρουσας τῶν πρὶν γεγραμμένων.

Παλλαῶς, γραμματικὸς και ἐπιγραμματογράφος ἐκ Χαλκίδος ἢ ἐξ Ἀλεξανδρείας, οὐ αἰζονται διάφορα ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Παλλάδιον, 1) πανάρχαιον ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς ὃ ἀπεδίδετο ἡ ἰδιότης τοῦ ναυπροφύλατῆ παντὸς κακοῦ τῆν πόλιν ἐν ἡ ἰδρυτο. Ἰδρυτο δ' ἐν τῇ ἀκροπόλει τῆς Τροίας, τρίπηχον τὸ ὕψος, ἀρχαίως κεκλεισμένους ἔχον τοὺς πόδας, και εἶχεν ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ προταταμένον δένδρον, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν, ἀσπίδα, ἢ ἡλακάτην και ἀτρακτον, τὰ σύμβολα ἢ τῆς πολεμικῆς ἐπιτυχίας ἢ τῆς ἐν εἰρήνῃ προόδου και εὐημερίας. Ὁ Ζεὺς ἐξ οὐρανοῦ τὸ ἐρριψε πρὸς τὸν Ἴλιον, ὅτε ἴδρυσεν τὸ Ἴλιον, ὡς ἐγγέγραυον τῆς εὐτυχίας τῆς νέας πόλεως· ἐπρέσβευον δὲ τινες εἶπε κατεσκευάσαν αὐτὸ ἢ Ἀθηνᾶ, εἰς ἐνόμωσιν τῆς ἀγαπητῆς αὐτῆ Παλλάδος, ἣν λέγουσι θυγατέρα τοῦ Τρίτωνος, και ἦν ἐξ ἀπροσεξίας ἐφύευσεν. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐλαβεν αὐτὸ ὁ Δάρδανος παρὰ τοῦ Διὸς, ἢ ἦτο ἀφιέρωμα τῆς Πηλέτρας. Τὸ ἤρπυσαν δ' ἐκ Τρωάδος ὁ Ὀδυσσεὺς και ὁ Διομήδης, διότι ἢ πόλις δὲν ἦν δυνατὸν να ἐκπολιτορχηθῆ ἐν ἄσπρ ἐνέκλειεν αὐτὸ, και ὁ Διομήδης τὸ ἐφερῆν εἰς τὸ Ἄργος. Κατὰ τὰς ἀττικὰς διη-

γήσεις, Δημοφῶν, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἐκέρθησε τὸ ἀγαλμα παρὰ τοῦ Διομήδους· κατ' ἄλλας δὲ παραδόσεις ὑπῆρχον ἐν Τρωάδι δύο Παλλάδια, ἢ ἡ Χρῦση εἶχε φέρει ὡς προῖκα εἰς τὸν Δάρδανον, και τὸ μὲν ἐν ἤρπασεν ὁ Ὀδυσσεὺς, τὸ δ' ἄλλο ἐφερῆν ὁ Αἰνείας εἰς Ἰταλίαν, κατατεθῆν εἰς Ῥώμην, ἢ Λαβίνιον, ἢ Λουκρίαν κτλ. (Ov. Fast VI, 421). Και εἰς ἄλλας δὲ πόλεις ὑπῆρχον Παλλάδια, και τοιαῦτα, ἀρχαῖα ἢ ὄρθια, ἐνοσπλα ἀπαντῶνται πολλάκις ἐν ἀναγλώφεις.

Παλλάδιος, ἱατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, μεταγενέστερος τοῦ Γαληνοῦ, γράψας ἐρμηνείας εἰς τινὰ τῶν τοῦ Ἱπποκράτους (Fabric. III, 68).

Παλλακὴ και παλλακίς, γυνὴ μετ' ἀνδρὸς συνουκῶσα, οὐχὶ ἐν κοινῶνι ναμίμου γάμου, ἀλλὰ μᾶλλον ἐν εἶδει θεραπεινίδος· ἵστε και πάσα βία ἐπ' αὐτῆς αὐτηρότατα ἐτιμωρεῖτο· ἔξενον δ' ἐπ' αὐτοφῶρῳ μετ' αὐτῆς τυχὸν συλλαμβανόμενον ἐδικαιοῦτο· ὁ ἀνὴρ και να θανατώσῃ (Δημοθ. κ. Νεαίρ. 188i. — Λυσ. π. Ἐρατοθ. φ, Σφ. 95).

Παλλακόπαις, διδῶρξ τοῦ Ἰδύρατου, ἀργυρένη 800 στάδια μεσημερινῶς τῆς Βαθυλῶνος και λήγουσα εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ σχηματιζόμενα ἔλη πρὸς τοῖς ὄρεις τῆς Ἀραβίας (Ἄρρ. E, 21, 1).

Παλλαντία, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἰδύρατου ταφεῖσα εἰς τὸν κατ' αὐτὴν δῆθεν κληθέντα Παλλάντιον ἢ Παλάτιον λόφον ἐν Ῥώμῃ. — 2) Ἐπίσημος πόλις τῶν Βακκίων ἐν Ἰσπανίᾳ ἐπὶ ὁμόρρου τινὸς τοῦ Δουβρίου (Στρώβ. Γ, 162. — Ἄρρ. Hist. LV, 80).

Παλλάντιον, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀρκαδίας, πρὸς ἑυσμάς τῆς Τεγίας, εἶθεν ἐπιστεύετο εἶπε Ἰβανδρος ἐκήρυσε τὴν Ἰταλίαν (Liv. I, 6. — In i. XLII, 1). Ἐν μετέπειτα χρόνοις, ὅτε οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐκτίσαν τὴν Μεγαλόπολιν, τότε ἐξέπεσε και ἠρημώθη. Εἰς τὴν θέσιν δ' αὐτῆς ἰδρυται ἢ νῦν Τρίπολις (Ξυφ. Ἑλλ. 7, 5, 5. — Παυσ. II, 3, 1. MG. I. — Liv. XLV, 28).

Ἡλλάδας. 1) υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Ἑδρυίδος, εἰς τῶν Τιτάνων, ἀδελφὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τοῦ Πέρου, ἔσχεν ἐκ τῆς Στυγῆος τέκνα τὸν Ζῆλον, τὴν Νίκην, τὸ Κράτος καὶ τὴν Βίαν (Ἡσίοδ. Θεογ. 375, 383). — 2) Υἱὸς τοῦ Μεγαμήδου, πατὴρ τῆς Σελήνης (Ὀμ., Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 100. — 3) υἱὸς τῶν Γιγάντων. — 4) Ἴδ. Ἡῦανδρος. — 5) Υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, γενάρχης τῆς ἐπισήμου γενεᾶς τῶν Ἡαλλαντιδῶν ἐν Ἀθήναις, φονευσθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως (Ἀπολλοδ. Γ', 15, 9). — 6) Δούλος καὶ εἶτα ἀπελεύθερος Ἀντωνίας, τῆς μητρὸς τοῦ Κλαυδίου, ὅστις τῇ ἐνεπιστεύθη τὴν διοίκησιν τῶν οἰκονομικῶν τῆς Ἰώμης, καὶ ἐπέσθη ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Μεσσαλίνης καὶ νυμφευθῆ τὴν Ἀγριππίναν, καὶ παραγκωνίσας τὸν υἱὸν τοῦ Ἰβριτανικόν, ναυιοθετήσῃ τὸν Νέρωνα. Καὶ ἡ δουλικὴ δὲ γερουσία τῇ ἐπεδαψέλευσε τιμὰς καὶ πλοῦτη. Ἐπὶ Νέρωνος ἀπεδλήθη τῆς ἐπισήμου τοῦ θέσεως καὶ ἔζη ἰδιωτικῶν τῇ δὲ 50 μ. Χ. ἐφονεύθη, εἰσηγήσει, ὡς φαίνεται, τοῦ Νέρωνος, ἐπιφθαλμιώτης εἰς τοὺς θησαυροὺς του (Γαλ. Αἰμ. XII, 53, XIII, 14, XIV, 65. — Suet. Vit. II. — Jun. 1, 108).

Ἡαλλὰς Ἀθῆνη (Ἀθηνᾶ), ἡ ἄνευ μητρὸς θυγάτηρ τοῦ Διὸς, ἐξ οὗ καὶ ὄβριμοπάτερη (κόρη πατρὸς ἰσχυροῦ) ἐπιλέγεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν (Ὀμ., Ὀδ. Α, 101) καὶ Ἡσίοδου δὲ (Θεογ. 886. Ἴδ. καὶ Ὀμ., Ὑμν. εἰς Ἀθην. 58) γεννηθεῖσα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, ὅστις κατὰ συμβουλήν τῆς Γαίας, εἶχε καταπέσει τὴν πρώτην του σύζυγον Μητιν (τὴν φρόνησιν). Μεταγενεστέρως ἐλέγεται ὅτι ὁ Ἑφραιστος, κατὰ τινὰς ὁ Προμηθεὺς, ἔσχισε διὰ τοῦ πελέκειος τὴν κεφαλὴν τοῦ Διὸς καὶ ἐξεπέδησεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐνοπλος καὶ ἐν νεαρῇ βῶμῃ (Πίνδ. Ὀλ. Ζ, 35). Διὰ τοῦτο ἡ Ἀθηνᾶ ἦν ἡ παράστασις τῆς φρονήσεως τοῦ Διὸς, ἐν γένει θεὰ τῆς φρονήσεως καὶ τῆς δυνάμεως. Καθ' ὃ δὲ ἀμήτωρ καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς προσελθούσα, εἶχε

τὸν χαρακτήρα σχεδὸν ἀνδρικός ἐμβριθῆ, καὶ ἦν μετὰ τῶν Θεαινῶν ἡ αὐστηρότης καὶ κυρίως παρθένος. Ἦν δὲ καὶ τῶν πόλειων καὶ πολιτειῶν, ἐν τε πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ, ἡ συνετὴ καὶ ἰσχυρὰ ἰθύντρια καὶ ἐπιστατίας, καὶ ἐπιθέσιος πρὸς πᾶσαν εἴτε ἀνδρικήν, εἴτε γυναικείαν ἐργασίαν. Οὕτως ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα αὐτὴ πρὸ πάντων ἐστὶν ἡ φίλη καὶ βοηθὸς τοῦ Ὀδυσσεύος καὶ τοῦ οἴκου του, τῆς φιλεργοῦ Πηνελόπης, καὶ τοῦ ἔμφορος Τηλέμαχου. Δι' αὐτῆς ἐπαλινύστησε τέλος ὁ Ὀδυσσεύς· αὐτὴ ἐνεφύσησεν εἰς τὸν Τηλέμαχον θάρρος καὶ ἀνδρείαν, καὶ ἐβοήθησε πατέρα καὶ υἱὸν εἰς τὴν δυσχαρῆ πάλην κατὰ τῶν μνηστήρων. Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ὁμοφανεῖ πάντοτε μετὰ τοῦ Διὸς, ὅστις ἀγαπᾷ αὐτὴν ὡς ἰδιότροπον θυγατέρα, οὕσαν τὴν προσωποποιήσιν τοῦ ἰδίου του πνεύματος. Ἀλλ' ἄλλαχού, ὡς ἔχουσα ἰδίαν ἀτομικότητα, ἀντιτίθεται ἐνίοτε καὶ πολέμιος αὐτῷ. Οὕτως ἐν τῇ ἀντιθέσει ταύτῃ κατὰ τοῦ Διὸς ἐμφανίζεται οὐ σπανίως ἐν τῇ Ἰλιάδι, καὶ ὁ Ζεὺς ἐν τῇ πρὸς αὐτὴν ἀγάπῃ του, τῇ ἐπιτρέπει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν νίκην (Ὀμ., Ἰλ. Θ, 29, Χ, 183). — Ὡς πολιοῦχος ἡ Ἀθηνᾶ προστατεύει πᾶν τὸ συντελοῦν εἰς τὴν τοῦ λαοῦ εὐτυχίαν, τὴν γεωργίαν, τὴν βιομηχανίαν. Ὡς γόνιμον ἔχουσα τὴν φρένα, ὠφέλιμα ἐρεῖρε πολλὰ, τὸ ἄροτρον, τῶν ἵππων τοὺς χαλινοὺς, τὴν διφρηλασίαν, τὴν ναυτιλίαν, τὸ ἔναυσμα τοῦ πυρὸς κτλ., καὶ ἀσκεῖ καὶ διδάσκει πᾶσαν γυναικείαν ἐργασίαν, ὡς Ἑργάνη, καὶ ἦν ἐν γένει θεὰ πάσης σοφίας καὶ ἐπιστήμης. Προΐσταται δὲ καὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ νόμιμου, τῶν δικαστηρίων, πολιτικῶν ἀγορῶν καὶ βουλευτηρίων, ὡς βουλαία καὶ ἀγοραία. Ὡς τὰ πάντα δὲ διορθῶσα καὶ ἐπινοοῦσα, λέγεται ὁξυδερκής καὶ παριστάται γλαυκῶπις. Ἔστι δὲ τῶν πόλειων προστατίας καὶ κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἡ θεότης οὕσα τῆς ἔμφορος καὶ τακτικῆς πολεμικῆς τέχνης, ἐν ᾗ ὁ Ἄρης ἦν ὁ τῶν αἰματηρῶν καὶ ἀγρίων πολέμων. Ἦν ταίχη, αἱ ἀκροπόλεις, αἱ

λιμένες ἦσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς. Ἐνεσθῆν τὰ ἐπίθετα αὐτῆς Ἀλαλκομενής (ἡ βοηθὸς κατὰ τοῦ κινδύνου), Πολιοῦχος, Πολιάς, Ἀκραία, Ἀκρία, Πυλαίτις, Κλειδοῦχος, Πρόμαχος, Λαοσόος, Ἀτρυτώνη (ἡ ἀδάμαστος), Νίκη, Ἀγελαία (ἡ τῶν στρατιωτικῶν σωμάτων), Ἀλήτης καὶ Λαφρία (ἡ τῶν λαφύριον), Προμαχόρμα (ἡ προμαχοῦσα τῶν ὄρμων καὶ λιμένων). Ὡς θεὰ πολεμικῆς ἐφεύρε καὶ τὴν σάλπιγγα καὶ τὸν αὐλόν, δι' ὃ καὶ Σάλπιγξ ἐμαχοῦ προσελέγετο. Ἦν τὰς πόλεις σῶζον ἀγαλμα αὐτῆς ἦν τὸ Παλλάδιον (Ἴδ.), ὃ εἰς πολλὰς πόλεις ὑπῆρχεν. Ἐπελέγετο δὲ καὶ Ὑγία καὶ Παιωνία, ὡς θεὰ ἀπὸ νόσων σώζουσα, καὶ ἐν γένει Σιώτεια. Οὕτως ἐλατρεύετο ἐπὶ Ὀμήρου καὶ μετ' αὐτὸν ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Ἦν δὲ τοῖς προσημειωτοῖς χρόνοις, ἦν, ὡς αἱ πλεῖστα θεότητες, Θεοποίησις φυσικῆς δυνάμεως, καὶ αἱ ἀρχαιότατοι ἔθροι τῆς λατρείας αὐτῆς ἦσαν ἡ Θεσσαλία, αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Βοιωτία, ἐνταῦθα δὲ μάλιστα ἡ λίμνη Κωπαῖς, ἐνθα ὁ ποταμὸς Τρίτων εἰσβάλλει εἰς αὐτὴν, καὶ ἐνθα ἐλέγετο ὅτι τὸ πάλαι ἔκειτο πόλις τις καταποντισθεῖσα, ἣτις Ἀθῆναι ἐκαλεῖτο. Ἐμεῖθεν δ' εἶχε τὰ ἐπίθετα τριτῶ, τριτωνίς, τριτογένεια, τριτογενής. Καὶ πανταχοῦ ὅπου ὑπῆρχε τὸ ὄνομα Τρίτων, ἦν καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἡ λατρεία, ὡς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Λιβύῃ κατὰ τὴν Τριτωνίδα λίμνην (Ἡρόδ. Δ, 180), ἐνθα Μινύαι ἐκόμισαν αὐτὴν ἐξ Ἑλλάδος, καὶ οὐχὶ τὸ ἐναντίον, ὡς ἐπιστεῦθη ὑπὸ τινῶν. Εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην συνελέγετο ἡ Ἀθηνᾶ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐκεῖ καὶ πατὴρ αὐτῆς ἐλέγετο, καὶ ἐν γένει εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη ἀπαντᾶται συνηνωμένη ἡ λατρεία τῶν δύο θεῶν, καὶ ἡ σχέσις τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ τῶν Τριτωνίων. Ἡ ἀττικὴ χώρα κυρίως ἐθεωρεῖτο ὡς κτήμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ πᾶς ὁ ἰδιωτικὸς καὶ δημόσιος βίος, ἡ τῆς γῆς καλλιέργεια, αἱ πολιτικαὶ διατάξεις, ἡ μυ-

θολογία τῆς χώρας πᾶσα, στενὴν εἶχον μετ' αὐτῆς τὴν συνάφειαν. Ἡ πόλις (ἀκρόπολις) ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ κατοικία αὐτῆς ἦν ἡ προστατίας τῆς γεωργίας καὶ τῆς ἐλαιοτροφίας· πρώτη ἐχαλίνωσεν ἵππους (δι' ὃ καὶ Ἰππία προσέτι ἐπεκαλεῖτο), καὶ ἐδίδαξε τὸ βόας ζευγνύειν· εἰσήγαγε νόμους καὶ τάξιν ἵδρυσεν τὸν Ἄρειον Πάγον, καὶ προΐστατο (ὡς Φρατρία) ταῖς φρατρίαις καὶ ταῖς φυλαῖς, αἵτινες ἦσαν ὁ πρῶτος καὶ θεμελιῶς ὀργανισμὸς τοῦ ἀττικοῦ λαοῦ. Πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἐτελοῦντο αἱ ἐπισημότεραι τῶν ἐορτῶν, ὡς τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ Παναθήναια, τὰ

Ἦν Ἰώμης, εἰς Ἀθήνας ἐκάλει.

Ἰερρηφόρια. Ἐξ Ἀθηνῶν δ' ἐξετάθη τῆς Ἀθηνᾶς ἡ λατρεία εἰς τὴν Ἰωνίαν, εἰς δὲ τὴν Αἰολίδα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἤλθε πιθάνως ἐκ Βοιωτίας. Ἐπεκράτει δὲ καὶ πολλὰ-

χοῦ τῆς Πελοποννήσου, ἐν Ἀργολίδι, Ἀχαΐα, Λακεδαιμόνιοι, κτλ. Ἀλλὰ παρὰ τοῖς Πελοποννησίοις Δωριεῦσιν ἐπεκράτει πρὸ πάντων ὁ πολεμικὸς τῶν θεῶν χαρακτήρ, καὶ οἱ Σπαρτιάται, ὅτε ἐκστρατεύοντες ὑπερέβαινον τῆς χώρας τὰ ὅρια, ἔθουσαν τὰ διαβατήρια καὶ εἰς αὐτήν, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Διὸς τοῦ Ἀγῆτορος καὶ συνεδέετο προσέτι μετὰ τῶν νέων καὶ ἥρωϊκῶν Διοσκούριων. Ἔς πολιοῦχος, εἶχαν ἐν Σπάρτῃ ναὸν οὐ ἐπιστρω-

Ἡ Μουσικὴ τῆς Ἑλληνικῆς

μένοι διὰ χαλκῶν ἐλασμάτων ἦσαν οἱ τελεῖται, κατὰ τὸν ἀρχαιότατον τρόπον τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἐξ οὗ καὶ Χαλκουργία ἐκεῖ ὀνομάζετο, καὶ χαλκῶν ἦν αὐτῆς τὸ ἀγαλμα. Ἐν Κορίνθῳ ἐπελέγετο Ἑλλωτίς ἢ Ἑλλωτία, καὶ ἐτελεῖτο αὐτῇ ἐκεῖ ἐορτὴ τὰ Ἑλλωτία μετ' ἀγῶνός λαμπραδουχίας. Ἰῆγε δὲ καὶ διάφορα ἄλλα ἐπωνύμια πελαγοῦ, ὡς Ἀγραύλη ἢ Ἀγραυλος (ἢ ἐν τῆς ἀγροῦς) Ἀλία (Ὁ γὰρ ἐν Ἑλλάδι Περναία καὶ Πρόνοια ἐν Δελφοῖς, Τελεχινία, ἐν Βοιωτίᾳ Ἀσία, ἐν Λακεδαιμόνῳ, κατὰ τὴν ὀμώνυμον πόλιν Ἰλιάς ἐν Ἰλίῳ Ἰτωνίς ἢ Ἰτωνία, ἐκ τῆς πόλεως Ἰτωνίς τῆς Θεσσαλίας) Ἀλία καὶ Παναγαίτις ἐν Ἀχαΐᾳ. — Τὸ περιφημότερον τῆς Ἀθηνῶν ἀγαλμα ἦν τὸ ἐν τῇ Παρ-

θεῶν ἐν Ἀθῆναις τῆς Παλλάδος ἢ τῆς Παρθένου, ἀριστοῦργημα τοῦ Φειδίου (ἴδ. Ἀττικὴ. Φειδίας). Ὁ κυριώτερος χαρακτηρισμὸς εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς τῆς θεᾶς παραστάσεις ἐστὶν ἥρεμος ἐμβρόθια, πνεύματος διαύγεια καὶ δύναμις. Ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ βλέμμα ἐλαφρῶς κλίνουν πρὸς τὴν γῆν, ὡς ἐν σκέψει, τὸ μέτωπον ἐστὶν αἰθρῶν καὶ καθαρῶν, τὰ χεῖλη σοβαρῶς κεκλεισμένα, τὸ πρόσωπον δ' ἀναλόγως μικρὸν, καὶ ἡ κόμη ἀνεπιτηθεύτως χωριζομένη ἐπὶ τοῦ μετώπου, πίπτει ἐλευθέρᾳ ὀπίσω εἰς τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ὤμους. Τὸ ὄλον σῶμα ἐν γένει ἔχει τὸ ἀνδρῶν μᾶλλον ἢ τὸ γυναικείως τρυφερόν. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε τὸ κράνος, ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν αἰγίδα (ἴδ.), ἔχουσαν ὄφεις περίξ, καὶ κεφαλὴν Γοργόνος ἐν τῇ μέσῳ. Πλήν δὲ τούτων ἄλλα σύμβολα αὐτῆς εἰσὶν ἡ στρογγύλη ἀσπίς, μετὰ κεφαλῆς Μεδούσης, ἢ παραστάσεων γιγαντομαχίας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, τὸ δόρυ, ἢ γλαυξ, ἢ ἐλαία, ὁ ὄφις, ὁ ἀλέκτωρ. — Παρὰ Ῥωμαίους δὲ ἡ Παλλάς Ἀθηνᾶ ἐκαλεῖτο Minerva, παράγωγος τοῦ minerva ἐκ τοῦ mavis (ὁ νοῦς). Συναλατρεύετο δ' ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου μετὰ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὑπὸ τὰς εἰρηνικὰς μᾶλλον αὐτῆς ιδιότητας, ὡς τῆς Ἡργάνης, προστάτις τῶν τεχνικῶν, τῶν ἰατρῶν (mavis), διδασκάλων, καλλιτεχνῶν, ποιητῶν, μάλιστα τῶν μουσικῶν, καὶ πασῶν τῶν γυναικείων ἐργασιῶν. Ἡ κυριώτερά αὐτῆς ἐορτὴ, ἀπὸ τῆς 19ης Μαρτίου ἀρχομένη, ἦν πενταήμερος (Quinquagesima καλουμένη), καὶ ἐτελεῖτο μάλιστα ὑπὸ τῶν βιομηχάνων καὶ τεχνικῶν, καὶ τῆς νεολαίας τῶν σχολείων, ὅτε καὶ οἱ μαθηταὶ ἀπέτινον τῆς διδασκαλίας τὰ δίδακτρα. Κατ' αὐτήν, καὶ εἰς ἄλλην μικρὰν ὀμώνυμον τριήμερον ἐορτὴν τῆς 13 Ἰουνίου, καθιεροῦντο αἱ σάλπιγγες, αἴτινες, ὡς καὶ ἡ συντεχνία τῶν σαλπικτῶν, ἦσαν ἐν Ῥώμῃ ἰδίως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς. Ἀλλὰ καὶ ὡς πολεμικῆ θεᾷ προσέτι ἐλατρεύετο, πιθανῶς καὶ

Ἑλληνικὴν ἐπιρρήν, δι' ἧ καὶ οἱ ὀπλομάχοι ἀγωνισαὶ διετέλουσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς.

Ἑλλάδος, ἡ τῆ Παλλάδι ἀνήκουσα. Παλλατίδες πέτραι μέρος τοῦ ὄρους Κρείου πλησίον τοῦ Ἄργους (Καλλμ. εἰς Παλλδ. 42).

Ἑλλάδη, 1) Χερσονήσος τῆς Μακεδονίας, μετὰ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ τοῦ Τορναίου κόλπου, ἢ καὶ Φλέγρα λεγομένη. Ἐπ' αὐτῆς ἔθετον οἱ ποιηταὶ τὴν μάχην τῶν Γιγάντων κατὰ τῶν θεῶν (Ἡρδ. Ζ, 123. — Θουκ. Δ, 120). Ὀμῶνυμος δ' αὐτῇ ἦν καὶ ὁ ἰσθμὸς δι' οὗ συνείχετο μετὰ τῆς στερεᾶς (Θουκ.). — Ἰῆγε δὲ καὶ πόλιν τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος (Στρ. Βυξ.), νῦν Κασσάνδραν. — 2) Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, μετὰ τοῦ Ἰμμητοῦ καὶ Πεντελικοῦ, ἐπὶ τῆς εἰς Μαραθῶνα ἀγοῦσης ὁδοῦ (Ἡρδ. Α, 62. — Πλουτ. Θουκ. Π.). ἔθθα καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ Ἰμμητοῦ καταρρέον ῥυάκιον Παλλάνα καλεῖται.

Ἑλλάμυρα, ἡ ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ Ταδμύρα (Α. Βασιλ. 9, 18), ἡ φοινικίπολις, ἐκτίσθη ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ὑπὸ Σολομῶντος, τοῦ βασιλέως τῶν Ἰουδαίων, ὡς ἐμπορικὸς σταθμὸς ἐν τῇ συρικῇ ἐρήμῳ, ἐπὶ Ὀάσιος, μετὰ τοῦ Ἀντιλιθάνου καὶ τοῦ Εὐφράτου. Ὡς ἐκ τῆς θέσεως δ' αὐτῆς πολλὰ ὑπέστη ἐπὶ Ῥωμαίων, ὑπὸ τε τούτων καὶ τῶν Πάρθων κατὰ τοὺς μετὰ τοῦ δύο πολέμους: μέχρι τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατορῶν ἔθαλλε διὰ τοῦ ἐμπορίου, καθ' ὃ χρησιμεύουσα εἰς τὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ δύσεως καὶ ἀνατολῆς ἄλλ' εἰς ἀνωτέραν περιουσίαν ἤχθη μόνον κατὰ τὴν γ' ἐκατονταετηρίδα μ.Χ. ὅτε, ἐπὶ τῶν τότε περιπλοκῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους, ὁ Ὀδανάτος (261 μ. Χ.) κατεκόσμησε τὴν πόλιν ταύτην, καὶ ἤγειρεν αὐτὴν εἰς πρωτεύουσαν τοῦ νέου κράτους, ὃ ἔδρασε καὶ ὁ, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, ἡ χήρα του Ζηνοβία ἐξέτεινε καὶ ἐπὶ τῆς δυτικῆς Ἀσίας καὶ ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου. Ἀλλ' ἐπὶ μακρὸν δὲν διήρκεσε τὸ νεοσύστατον τοῦτο κρά-

τος, καὶ τῷ 273 ἀνέτρεψεν αὐτὸ ὁ αὐτοκράτωρ Λύρηλιανός. Ἡ πόλις, λεηλατηθεῖσα, σχεδὸν ἐντελῶς κατεστράφη καὶ ἀνωρθώθη μὲν αὖθις ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀλλ' εἰ καὶ ἐμείνε σπουδαῖον φρούριον τῶν μεθορίων, δὲν ἀνέλαθεν ἔμως πλέον. Τὴν σήμερον, ὑπ' Ἀράβων κατοικουμένη ἢ θέας ἐκείνη, διετήρησε τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς ὄνομα Γεδμῶρ, καὶ τῷ 1691 ἀνεκαλύφθησαν ἐκεῖ θαυμάσια εἰρηναῖα ἀρχαίων στοῶν καὶ ναῶν, ἐν ἄλλοις μεγάλου ναοῦ τοῦ Ἥλιου, τοῦ μάλιστα ἐν Παλιμύρα λατρευομένου, μαρτυροῦντα περὶ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς εὐπορίας καὶ λαμπρότητος.

Ἑλλάμυς, Τρῶς ἐκ τῶν ἐπισήμων, υἱὸς Ἰπποκλῆος (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 792).

Ἑλλάτις, πόλις τῆς Κασσιώτιδος ἐν Συρίᾳ (Στρβ. ΠΒ). Σκώζονται αὐτῆς τὸ ὄνομα καὶ εἰρηναῖα.

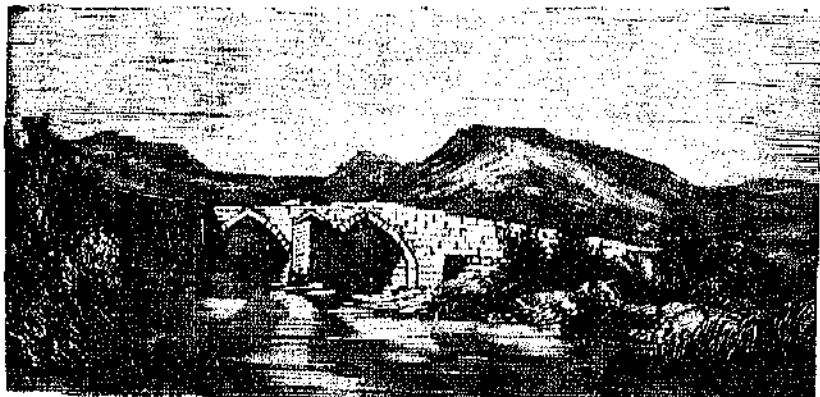
Ἑλαμθιεύματα, πανήγυρις ἐν Βοιωτίᾳ, εἰς τιμὴν τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς, παρὰ τῇ Κορωνεῖᾳ, συνθεθεμένη, ὡς οἱ μεγάλοι ἀγῶνες ἐν Ἑλλάδι, μετ' ἐκχειρίας (Στρβ. Θ, 411. — Πλουτ. Θ, 34, 1. — Πολύβ. Δ, 3, Θ, 34).

Ἑλαμθώτις ἐλίμνη, ἐν Ἰπείρῳ. Εἰς τὰς ἔχθρας αὐτῆς, παρὰ τῇ Δωδώνῃ, ἐλέγετο οἰκήσας ὁ Νεοπτόλεμος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλεύου μετὰ τῶν Θεσσαλῶν ὀπαδῶν του. Νῦν ἐλίμνη τῶν Ἰωαννίνων.

Ἑλάμπος, 1) νέτιος ἡμέρους τοῦ Πηνειοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ (Ἡρδ. Ζ, 120). Ν. Λακάρδα. — 2) Ποταμὸς ἐν Μεσσηνίᾳ, πηγάζων ἐκ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον (Στρβ.). — 3) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Λακωνίας, ὀρίζων αὐτὴν πρὸς τὴν Μεσσημίαν, καὶ ἐκβάλλων παρὰ τοῖς Λεύκτροις (Στρβ. Π, 361). — 4) Ποτάμιον τῆς Ἠλίδος πρὸς τὴν Πύλον.

Ἑλαμολύχων, ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις ἄλλη λέξις διὰ τὸ παγκράτιον. ἴδ. (Πημ. Γαβ. 273).

Η Χαρμμένης, νέος εὐγενής Θηβαῖος ἐπὶ Ἑπαμεινώνδου, φαίνεται μετασχὼν εἰς τὴν οὐστάειν τοῦ Ἱεροῦ Λόγου (Πλούτ. Πελ. III), ἐπέμφθη δὲ μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην εἰς Ἀρκαδίαν μετὰ 1000 ἀνδρῶν, ἵνα βοηθήσῃ εἰς τὴν ἰδρυσιν τῆς Μεγαλοπόλεως. Εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διέμεναν, ὅτε ἦν νέος, ὁ Φίλιππος ὁ Μακεδὼν (Πλούτ. Πελ. ΚΣΤ'). "Ὅτε δ' ἐκ δευτέρου εἰσέβαλον εἰς Θηβαίῳ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐκυρίευσεν ὁ Χαρμμένης τὸν λιμένα τῆς Σικυθῖνος, καὶ μνημονεύεται ὡς εἰσβαλὼν καὶ εἰς τὴν Φωκίδα. Καθ' ὅσον δὲ γνωστὸν, ἦν ὁ μόνος ἐπίσημος Θηβαῖος, ὁ ἐπιζήσας εἰς τὴν μάχην τῆς Μαντινείας. Ἐπέμφθη δὲ καὶ ἐκ δευτέρου εἰς Μεγαλόπολιν, καὶ τῷ 353 π.Χ. ἔφερον ἐπικουρίαν 5000 ἀνδρῶν εἰς τὴν ἐξωσθέντα σατραπὴν Ἀρτάβαζον, ἐνίκησε δὲ τοὺς στρατοὺς τοῦ μεγάλου Βασιλέως καὶ ἐκτίσαστο μεγάλην φήμην πολεμικὴν (Διόδ. ΙΔ, 34).

Ἡ Πόλις

Η Αμφικλίας, Μεγαρεὺς, κτίστης τῆς Σελινούντος ἐν Σικελίᾳ (Θουκ. ΣΤ', 4).
Η Αμφικλίας, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἰλιάδης (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 250). — 2) Ἰσθμίου τις τῆς νήσου Σκύρου (Ἡρόδ.).
Η Αμφικλίας, μικρὰ πόλις τῆς ἄνω Λιγυρίας, δυτικῶς τῆς Τεντύρας κειμένη.
Η Αμφικλίας, 1) Ἀργεῖος, περὶ οὗ ἐλέγχετο ὅτι ὑπεδέξατο εἰς τὴν οἰκίαν του τοὺς Διοσκόρους (Ἡρόδ.). — 2) Κάτοικος τῆς

Πριήνης ἐν Ἰωνίᾳ, πέμψας δῶρον εἰς τὸν Δαρεῖον ἄμαξαν μιστὴν ἀργύρου (Αἰλ. Π. Γ. Δ. 27).

Η Αμφικλίας, πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη κατὰ τὸ ἀνατολικὸν χεῖλος τῆς Τριχωνίδος λίμνης (Πολύβ. Β, 7).

Η Αμφικλίας, 1) Εἰς τῶν ὑπὸ τῶν Δαναίδων φοιτουμένων υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου (Ἦμν. Fab. CLXX). — 2) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος, σταλείς τῷ 389 κατὰ τῆς ἀποστάσεως καὶ ὑπὸ τῆς Σπάρτης ὑποσηριζομένης Αἰγίνης, ἐπολιόρκησε τὴν νῆσον, ἀλλ' ἐστόλιος ἀπεδιώχθη, καὶ μόνον μετὰ 5 μῆνας ἐλήφθη ὀπίσω ὁ ἐκεῖ ἀποβάς στρατὸς (Ξηφ. Ἑλλ. Β, 1, 1). Ἴσως δ' ἐστὶν αὐτὸς ὁ περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους διὰ κατάχρησιν δημοσίων χρημάτων καταδικασθεὶς Πάμφιλος (Ἀρσφ. Πλούτ. ΙΙΔ, καὶ Σχλ.). καθ' ὅσον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἠδύνατο νὰ προκύψῃ κατ' αὐτοῦ δωροδοκία ὑπόνοια. — 3) Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ δι-

δάσκαλος τοῦ Ἐπιχοῦρου. — 4) Ζωγράφος εἰς Ἀμφικλίας, μαθητὴς τοῦ Εὐδόμου, διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ, περὶ τὸ 360 π.Χ. σφαλὴν ζωγραφικῆς ἰδρύσας ἐν Σικυθῖνι. Κατὰ τὸν χαρακτηριστὴ τῆς Πελοποννησιακῆς σχολῆς, ἦς ἀνώτατος ἀντιπρόσωπος ἦν ὁ Πολύκλειτος, ἀπέβλεπε κυρίως εἰς τὴν ἀκριβείαν τῶν ἀναλογιῶν, καὶ ἀπῆται τοῦτου ἐνεκα παρὰ τὴν μαθητῶν του τὴν σπουδὴν τῆς γεωμετρίας. Ἰνῆργησε δὲ καὶ ἐπέτυχε τὴν

εἰσαγωγὴν τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὰ σχολεῖα, καὶ ἵνα, ἐξευγενισμένη, παύσῃ οὕσα βιασμένη χαιρωνακτικῆ, τὴν ἀπαγέρουσιν τῆς ἀσκήσεως αὐτῆς εἰς τοὺς δούλους. Ἐδίδασκε δ' αὐτὴν ἐπὶ μισθῷ, ἐν τάλαντον λαμβάνων διὰ διδασκαλίαν δώδεκα ἐτῶν. Μνημονεύεται δ' αὐτοῦ δύο εἰκόνες, ἡ ἐν Φλιούντι νίκη τῶν Ἀθηναίων, ἐν Ὀλ. 103, γ', καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ σχεδίας (Ρήμ. XXXV, 36, 8). Καὶ συνέγραψε δ' οὗτος περὶ ζωγραφικῆς καὶ περὶ ζωγράφων.

Η Χαρμυλίας, ἀρχαιότατα Μόψου ἐστία, ἦν κατ' ἀρχαίαν ἡ στενὴ καὶ μάλλον ἄκαρπος παράλιος ταινία γῆς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἡ μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυκίας, χωριζομένη ἀπὸ ταύτης μὲν διὰ τοῦ ὄρους Κλίμακος, ἀπ' ἐκαίνης δὲ διὰ τοῦ ποταμοῦ Μέλανος. Ἐν βόρειον αὐτῆς ὄριον ἦν ἡ Πισιδία μετὰ τοῦ ὄρους Γαύρου, πρὸς νότον δ' ἐξετείνετο τὸ Παμφύλιον πέλαγος. Ἐν κυριώτερον αὐτῆς ἀκρωτήριον ἐκαλεῖτο Λευκοθεῖον ἢ Λεύκολλα (ἐκτὸς ἂν τοῦτο ἦν τὸ ἀπέναντι ἀκρωτήριον τῆς Κύπρου), πρὸς τὴν πόλιν Σίδη. Πρὸς ἀνατολὰς ποταμοὶ αὐτῆς ἦσαν ὁ Καταρράκτης, ὅστις δις ὑπὸ τὴν γῆν βυθιζόμενος, ἐκβάλλει τέλος ἀνατολικῶς τῆς Ἀτταλείας (Νῦν Δουδενσοῦ). Ὁ Κέστρος (ν. Ἀκσοῦ) ὁ Εὐρυμέδων (ἴδ.) (ν. Κέπρου σοῦ) ὁ Μέλας (ν. Μιναυγάτ σοῦ). Οἱ κάτοικοι Πάμφυλοι ἦσαν μέρος μὲν αὐτόχθονες, μέρος δὲ Κιλικίαι καὶ Ἑλληνες, καὶ μέχρις Ἀντιόχου εἶχον τὰς αὐτὰς περιπετείας μετὰ τῶν γειτόνων των. Ἐἵτα δ' ἐξηρηθῆναι ἡ Παμφυλία ἐκ τοῦ Περγαμηνοῦ κράτους, καὶ βραδύτερον μετ' αὐτοῦ ὑπετάγη εἰς τὴν Ρώμην. Οἱ κάτοικοι ἦσαν ἐπιδοδομένοι εἰς τὴν ναυτιλίαν, καὶ προσέτι καὶ εἰς τὴν πειρατεῖαν. Ἰδίαις δ' ἦσαν αἱ κυριώτεραι, ἢ λιμένα ἐχούσα Κόρυκος, πιθανῶς ταύτῃ ἢ εἴτα κληθεῖσα Ἀττάλεια ἢ Πέργη ἐπὶ τοῦ Κέστρου μετὰ περιφήμου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. Εἰς αὐτὴν ἀπέβη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἢ Ἀσπανδός ἐπὶ

τοῦ Εὐρυμέδωντος, εἰς ἀπότομον ὄρος, πλουσίους ἐχούσα ἐλαιῶνας· τὸ Σιδεῖον ἐπὶ ὄρους εἰς 40 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ ὄχυρόν· ἢ Σιδη, ἀπὸ κλιμαλική, μετὰ καλοῦ λιμένος. Εἰς αὐτὴν ἐλατρεύετο ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἐτελοῦντο ἀγῶνες Ὀλυμπιακοί· τὰ Κίβυρα, κ. ἄ. (Στρώβ. ΙΔ, 667.—Μοι. Ι, 14).

Η Χαρμυλικὸν, μέρος τῆς πόλεως τοῦ Ἀργους, κατὰ τὴν Παμφυλίδαν φυλὴν κληθεῖν (Πλούτ. π. γυν. ἀρ. τμ. Ζ, 11). ἴδ. Πάμφυλοι.

Η Χαρμυλικὸν πέλαγος, ὁ μέγας κόλπος νοτιῶς τῆς Παμφυλίας, Κιλικίας καὶ Λυκίας (Στρώβ. Β, 124, 125.—Λιν. XXVII, 23.)

Η Αμφικλίας, 1) οἱ κάτοικοι τῆς Παμφυλίας. — 2) Φυλὴ τις δωρικὴ ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπώνυμος τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰγίμιου (Ἡρόδ. Β, 68). ἴδ. Φυλὴ.

Η Αμφικλίας, υἱὸς τοῦ Αἰγίμιου, βασιλέως τῶν Δωριέων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου, συνεκατρατεύσας μετὰ τῶν Ἑρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον, καὶ τὸ ὄνομά του δοῦς εἰς μίαν τῶν δωρικῶν φυλῶν (Ἡρόδ. Πυθ. Α, 12.—Ἀπλδ. Γ, 8, 3).

Η Αμφικλίας, πανάρχαιος λεγόμενος ποιητὴς Ἀθηναῖος, ταπτόμενος μετὰ τοῦ Ὀρφείως, τοῦ Αἴνου καὶ τοῦ Μουσαίου ὡς γράφας ὕμνους διὰ τὰ Ἑλευσίνια καὶ τὰ Διονυσία. Ὁ Παισαύνης λέγει αὐτὸν νεώτερον τοῦ Ὀμήρου καὶ ἀρχαιότερον τοῦ Ὀμήρου, καὶ ὅτι τοὺς πλείστους τῶν ὕμνων αὐτοῦ ἔγραψε διὰ τοὺς Ἀθηναίους, εἰς τὴν Δήμητραν, τὴν Ἄρτεμιν, τὸν Ποσειδῶνα, τὰς Χάριτας, καὶ τὸν ἀρχαιότατον Οἰτόλιον (ἴδ.) διὰ τὸν τάφον τοῦ Αἴνου. Κατὰ Φιλδοστρατον δ' ἔγραψε καὶ ὕμνον εἰς Δία, ὃν ἀπεμνήθη ὁ Ὀμηρος.

Η Αμφικλίας, υἱὸς τοῦ Ἐρμού καὶ μιᾶς ἐκ τῶν ὕψιμα τῶν Δρυόπων (Ὀμ. Ἰγν. ΙΘ, 34), ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀρκαδικῆς νύμφης Καλλιστοῦς, ἢ τοῦ Διὸς (ἢ Ἐρμού) καὶ

της Πηνελόπεια (Ἡρόδ. Γ. 145), ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἀνετράφη ὑπὸ τῶν Ἀρκαδικῶν νυμφῶν (Παυσ. Η. 30). Θεὸς τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ δρυμῶν καὶ τῶν ποταμῶν, οὗ καὶ τὸ ὄνομα τῶς ἐστὶ παράγωγον τοῦ πᾶσι (βόσκω), ὃν ἐκ γενετῆς κεραεὶς, τραγόπους, γενειῶν, σιμῶν, δασύς καὶ ἔχειν οὐρανόν, ὥστε καὶ ἡ μήτηρ του ἐντρομος τὸν ἐγκατέλειπεν· ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς λαβὼν αὐτὸν, τὸν ἔφερεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἐνθα πάντες οἱ θεοὶ, ἐξ οὗ δῆθεν καὶ Πᾶν ὀνομάσθη, ἐχάρησαν ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ παραδόξου βρέφους (Ὀμ., Ὑμν. ΙΘ, 47). Εἰς ὄρη καὶ εἰς δάση διαιτούμενος ἔκτοτε, περιάγει εἰς τὰς βουκάς, περιποιεῖται καὶ εὐλογεῖ τὰ ποιμνία, ὡς νόμιος, ἐπιμελεῖται τῶν τῆς θήρας ἰατρῶν, προστατεύει τὴν μελισσοργίαν καὶ τὴν ἀλιεῖαν, περιφέρεται μετὰ τῶν νυμφῶν, ἐπιδίδεται μετ' αὐτῶν εἰς εὐθύμους ὀρχήσεις, καὶ παίζει αὐταῖς τὴν σύριγγα, μουσικὸν ὄργανον τῆς ἐφευρέσεώς του. Ὡς θεὸς ἄνω τὴν ἐρημίαν φιλῶν, ἐμβάλλει καὶ φόνον μέγαν (τὸν πανικόν), δι' ὃ καὶ ἡ φοβερὰ του φωνὴ θεωρεῖτο ὡς στρατοῦς τρέπουσα εἰς φυγὴν, καὶ αὐτὸ Πάνες ἐν ἐξοφονεῖτο ἐπὶ θεσπιάσιν τινος φοβεροῦ ἢ ἀπροσδοκῆτου (Ἀριστ., Ἐκκλ. 1001). Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίστευον ὅτι τοὺς ἐβοήθησεν εἰς τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος, δι' ὃ καὶ ἔκτοτε ἦν αὐτῇ ἐν Ἀθήναις ἑστὸν ἐν τῶν ὑπὸ τὴν βουλευτικῆν γωνίαν τῆς Ἀκροπόλεως σπηλαίων, ὡς καὶ ἕτερον εἰς τὸν Πάρνηθ, ὑπὸ τὴν Φυλῆν, ἐνθα καὶ ἀνάγκυρα εὐρέθησαν ἀναθήματα· καὶ ἐν Μαραθῶνι εἰς σπήλαιον, καὶ ἐν Σαλαμῖνι ἰδρύθησαν αὐτοῦ ἀγάλματα. Ἐλάτρευον δ' αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι δι' ἐτησίας λαμπαδοφορίας (Ἡρόδ. ΣΤ, 105). Ὡς δὲ καὶ ἕτεροι θεοὶ τῶν δασῶν, οὕτως ἦν καὶ ὁ Πᾶν ἔμπειρος εἰς τὴν μαντικὴν, καὶ εἰς αὐτὸν ἀπεδίδοτο μάλιστα ὅτι εἶδαξεν τὸν Ἀπόλλωνα. Ὡς πρὸς τὴν σύριγγα δὲ, ἐπλάσθη ὁ μῦθος, ὅτι ἦν νύμφη αὐτῆ. ἦν ὁ Πᾶν ἐπεδίωξε μέχρι τοῦ Λαδωνος ποταμοῦ ἐν

Μεσσηνίᾳ· ἐκεῖ δ' αὐτῇ ὅτι βοηθεῖα τῶν θεῶν μετεμορφώθη εἰς καλάμους, ἐξ ὧν ὁ Πᾶν κατεσκεύασε τοὺς σωλήνας τῆς σύριγγος (Ὀν. Μει. Ι, 391). Ἐνίοτε ὅμως παριστᾶται καὶ ἄλλο τι παίζων μουσικὸν ὄργανον. Καὶ τὴν Ἥχῳ δ' ἠγάπησεν, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἰουγα. Ὡς φίλος δὲ τῆς κωμῆδίας καὶ τοῦ γέροντος, ἠγάπα καὶ τὴν Χάριν Πειθῶ.—

Χαλεόν Ανάγκυρα Παναθήναια

ἦν μεταγενεστέροις χρόνοις, παρεξηγήσει τοῦ ὀνόματος, ἐθεωρήσαν τινες τὸν θεὸν τῶν ἀρκαδικῶν δασῶν ὡς σύμβολον τοῦ παντός, καὶ ἡ σύριγγ αὐτοῦ ἠντιετέτο δῆθεν τὴν τῶν πάντων ἀρμονίαν. Καθ' ὃ θεὸς τῶν νομῶν, ἐθεωρεῖτο ὡς ὀπάδος καὶ τοῦ Διονύσου, εὐθυμῶς, εἰς ὀρχήσεις ἐπιδιδόμενος, τὰς νόμφας ἐρωτεύμενος. Καὶ πρὸς αὐξήσιν τῆς συναδείας τοῦ Πάνου ἐπενοήθησαν κατόπιν πολλοὶ Πάνες, καὶ μικροὶ Πανίσκοι. Ἴσραὶ ἦσαν αὐτῶν ἡ πίτυς, ἡ δρυς· εἰς θυσίαν δὲ τῇ προσεφέροντο ἀγλαδάς, κριοὶ, πρόβατα, γάλα, μέλι, γλαυκός. Ἐκ τῶν τόπων δὲ ἐνθα κυρίως ἐλατρεύετο, ἐπιονομάζετο Λυκαῖος, Τεγαίεος, Μαρινάλιος. Ἐν Ἀρκαδίᾳ εἶχε τὰ πλεῖστα Ἴσρα, προσέτι δὲ καὶ ἐν Τροϊζήνι, Σικυῶνι, Ὀρωπῷ. Κατὰ δὲ τοὺς Ῥωμαίους ὁ Faunus καὶ ὁ Ianus παρ' αὐτοῖς ἦν ὁ αὐτὸς τῷ Πανί. Ἐν Αἰγύπτῳ δ' ὁ τραγόμορφος Μένδις ἐξελαμβάνετο ὡς ὁ Ἑλληνικὸς Πᾶν, δι' ὃ καὶ ἡ πόλις Χέμμης, εἰς ἣν ἐκεῖνος ἐλατρεύετο, μετεφράζετο Πανόπολις (Ἡρόδ. Β, 46, 115. Στφ. Βυζ.).

Παναθήναια, ἡ ἐπισημοτάτη τῶν ἐν Ἀθήναις ἑορτῶν εἰς τιμὴν τῆς πολιούχου ἢ πολιάδος Ἀθηναῖς. Ἡ πρώτη αὐτῆς σύστασις, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀθηναῖα, ἀπεδίδοτο εἰς τὸν Ἱερωθῶνιν (Ἀριστ. — Παρ. Χρον.)· εἶτα δ' ὁ Θησεύς, ὅτε εἰς ἐν συνέθεσε τοὺς πρὶν ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένους δῆμους τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς Ἀθήνας συνήκισεν, ἀπε-

ἀπεκάλασεν αὐτὰ Παναθήναια, ὡς ὑπὸ πάντων τῶν Ἀθηναίων εἰς ἐν συνημμένον πανηγυριζόμενα (Παυσ. Η, 2, 1. — Πλούτ. Θησ. 24. — Ἀπλλδ. Γ. 14, 6. — Σουῖδ. λ. — Ησίοτ. Αστρον. Η 13). Εἰς τοῦ συνοικισμοῦ δὲ τὴν μνήμην ἐσύστησεν ὁ Πεισίστρατος ἑορτὴν τὰ συνοικία ἢ συνοικέσια, τελουμένην τὴν 16ην ἑκατομβαιῶνος ἐτησίου. Ἦσαν δὲ τὰ Παναθήναια δύο κατηγοριῶν, τὰ μεγάλα Παναθήναια, ἢ ἀπλῶς Παναθήναια λεγόμενα, καὶ τὰ μικρά. Ταῦτα ἦσαν ἐτήσια, ὡς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μαρτυρεῖται, οὐχὶ τριετηρῆκα, ὡς λέγει μόνος ὁ Λιβάνιος, πιθανῶς ἀντὶ τὸ εἰπεῖν ὅτι ἐπανελαμβάνοντο ἐπὶ τρία ἔτη, καὶ τὸ τέταρτον διακόπτοντο διότι ἀντικαθίσταντο ὑπὸ τῶν μεγάλων (Ἰπποκ. Δμοθ. κ. Μηδ.). Ἐτελοῦντο δὲ μετὰ τὰ Βενθδία (20 Ἐσφρηγ. Ἰούλ.) (Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἰμ. Σλ. 26), πρὸ τῆς 20ης τοῦ ἑκατομβαιῶνος (Ἰούλ. Αὐγ.) (Δμοθ. κ. Τιμκρ. Σλ. 808). Τὰ δὲ Μεγάλα Παναθήναια ἦσαν τετραετηρῆκα, τελοῦμενα κατὰ τὸ τρίτον ἔτος ἐκάστης Ὀλυμπιάδος, τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Ἰελοκατομβαιῶνος. Ἡ κυριώτερα αὐτῶν ἑορτὴ συνί-

καὶ προσεφέρετο τῇ θεᾷ, ἀντικαθιστῶν τὸν ἀρχαῖον. Ἡ πομπὴ παρσκευάζετο ἐν τῷ ἔξω Κεραιμειῷ, εἰσῆρχετο διὰ τοῦ Διπύλου, ὁ πέπλος ἀνηρτάτο, ἵνα τοῖς πᾶσι γίνηται ὁρατὸς, ὡς ἰστίον, εἰς πλοῖον διὰ τρογῶν καὶ μηχανισμοῦ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς διὰ κωπιῶν δῆθεν (χιλιεκάπη. Φιλόστρ. εἰς Ἡρώδ. Ε, 550) κινούμενον, ὃ ἦν δεδεμμένον καὶ ὡς ἠγκυροβλημένον εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον. Ἐκείθεν τὴν ναῦν παραλαμβάνοντες οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν πολιτῶν, θαλασφόροι, ἦτοι κλάδους ἐλαίας διὰ χειρῶν ἔχοντες, ἄλλοι κωνηφόροι, ἐπὶ τῶν κεφαλῶν φέροντες τῶν θυσῶν τὰ κανῶ, οἱ νεώτεροι ἐριπποκοί, αἱ γυναῖκες καὶ κόραι τῶν ἐλευθέρων φέρουσαι τὰς εἰς τὴν τελετὴν ἀναγκαίας ὑδρίας καὶ σκάφας (ὕδριαφόροι, σκαφηφόροι, καὶ παρακολουθούμεναι ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῶν μετοίκων, αἵτινες ἔφερον δι' αὐτὰς τὰ σκιάδια καὶ τοὺς δίφρους (σκιαδηφόροι, δίφροφόροι), πᾶς ὁ ποιμπεῖων λαὸς διέτρεχε τὴν πόλιν ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς μέχρι τοῦ Ἐλευσινίου, περὶ τὴν νῦν Μητρόπολιν, ἐστρέφετο εἶτα πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τοὺς βορείους πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως,

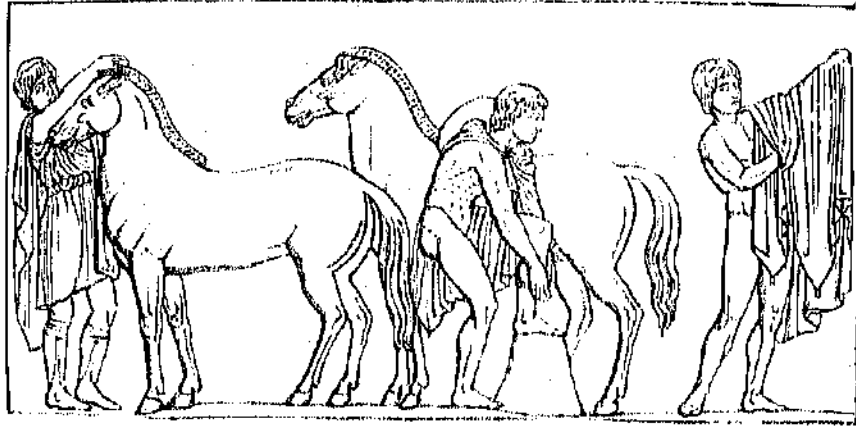

στατο εἰς τὴν πομπὴν μεθ' ἧς νέος πέπλος κροκωτὸς καὶ καταστικτός, ὃν ὑφαίνον ἐπὶ γενεὰ μῆνας παρθένοι ἐκ τῶν ἐπισημοτάτων, δύο ἑρρηφόροι τὸ πρῶτον, καὶ εἶτα αἱ ἐργαστίνας (Ἰδ.), ἀνεδιβάζετο εἰς τὴν ἀκρόπολιν (ΑΡΧ. ΑΡΧ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Η')

κατέλειπεν αὐτοῖς τὴν ναῦν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον ὅθεν τὴν εἶχε λάβει, καὶ ἀνερχόμενος εἰς τὴν ἀκρόπολιν, παρέδιδε τὸν πέπλον εἰς τὸν ἱερέα τῆς Ἀθηναῖς. Τὴν πομπὴν ταύτην παριστᾶσι τὰ ἀνάγλυφα τῆς Ζηροφόρου τοῦ 57

Παρθενώνος, ἧς σάζεται μέγα μέρος. Κατὰ δὲ τὰς πρὸ τῆς πομπῆς καὶ μετ' αὐτὴν ἡμέρας ἐτελοῦντο γυμνικοὶ ἀγῶνες, οὓς ἐκάνεισε μάλιστα ὁ Πεισίστρατος ἐπὶ Ἴπποκλείδου ἄρχοντος (565 π. Χ.). Ἐπὶ Σόλωνος προσετέθησαν καὶ βραβυδῶν ἀγῶνες, ψαλλῶντων ἔπη ὁμηρικὰ, καὶ οὗτοι ἀνεπτύχθησαν καὶ ἐξετάθησαν ὑπὸ Περικλέους (446 π. Χ.) εἰς μουσικοὺς ἀγῶνας ῥόδης, αὐλοῦ καὶ κιθάρας ἐν τῇ ᾠδῆϊ (Πλούτ. Περ. II'). Καὶ

κύκλιοι δὲ χροεὶ ἐφάλλοντο, καὶ ὄρχησις ἐτελοῦντο καὶ λαμπαδηδρομίαι, καὶ ἀγῶνες ναυτικοὶ τῶν τριήρων. Ἡ δὲ πᾶσα ἐορτὴ διήρκει ἀπὸ τῆς 21 ἢ 24 μέχρι τῆς 29 τοῦ Ἰκατομβαιῶνος. Ἐξελέγοντο δὲ 10 ἀθλοθέται, εἰς ἐκ φυλῆς ἐκάστης, καὶ τὸ ἄθλον ἦν, διὰ τοὺς γυμνικοὺς καὶ ἀγῶνας, στέφανος ἐκ κλάδου τῆς ἱερῆς ἐλαίας, καὶ πῆλινος ἀμφερεὺς ἐλαίου ἐκ τοῦ αὐτοῦ δένδρου (Πινδ. Νεμ. I. 34). Μετὰ δὲ τοὺς ἀγῶνας ἐπεράτου τὴν ἐορτὴν θυσία ἐκατόμβης καὶ γενικὴ ἐστίασις. — Καὶ ἀλλαγῶν δ' ἐτελοῦντο Παναθήναια, οἷον ἐν Μαγνησίᾳ, εἰσαχθέντα ὑπὸ Θεμιστοκλέους, ἐν Τέει, ἐν Τέει.

Πάναινος, Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου, ζωγράφος ἐπίσημος, μετὰ τοῦ Πολυγνώτου καὶ Μίλωνος ἐν τῇ Ποικίλῃ Στεῖζ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην παραστήσας, καὶ ἐν τῇ γῶν τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ διάφορα ἀξιόλογα ἔργα ἐκτέλεσας (Παυσ. Ἰβλ. — Π.).

Παναεῖος, λαὸς τῆς Θράκης περὶ τὴν Ἄμφιπολιν (Θουκ. Β, 101).

Παναίτιος, 1) Τήνιος, υἱὸς Σιωσιμέ- νου, τριήραρχος, αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνας (Ἱερ. II, 82). — 2) υἱὸς Νικαγόρου, Ῥεθιδίος, γεννηθεὶς περὶ τὰ 180 π. Χ., σπουδᾶσας ἐν Ἀθήναις τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ Διογένῃ τῷ Παβυλώνιον καὶ τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Ἀντίπατρον τὸν ἐκ Ἰτασοῦ. Ἦν δὲ μετα-

θὸς εἰς Ῥώμην, ἐσχέτισθη μετὰ Λαίλιου καὶ τοῦ νεωτέρου Ἀφρικανοῦ, καὶ συνώδευσε τοῦτον εἰς τὴν πρᾶξιαν αὐτοῦ διὰ τῆς Ἀσίας εἰς Αἴγυπτον πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Φύσκωνα τῷ 143 π. Χ. Ἐδίδασκε δ' ἐν Ῥώμῃ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν, καὶ μεγάλως συνετέλεσεν εἰς αὐτῆς τὴν διάδοσιν, πολλοὺς ἀξίους μαθητὰς ἀναδείξας (Cic. d. Or. III, 21, 23. Tuiss. IV, 2. Or. II, 2). Ἔπειτα δ' ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας, διεδέχθη τὸν διδασκαλὸν τοῦ Ἀντίπατρον εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Στωϊκῆς σχολῆς, καὶ μαθητὰς ἔσχε τὸν Ἀπολλόδορον ἐκ Νύσσης τῆς Καρίας, τὸν Μνήσαρχον, ἑκατόντα τὸν Ῥεθιδίον, τὸν ἐξ Ἀπαμείας τῆς Συρίας Ποσειδώνιον. Ἀπεθίως δ' ἐν βαθεῖ γήρατι εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖ διετηρήθη εἰς μνήμην τοῦ ἑταιρία ὁμοτραπέζιον, καλουμένη Παναίτιαστῶν. Ἰδὲ γράφει Περὶ αἰ- ρέσεων, περὶ προνοίας, περὶ εὐ- θυμίας (Cic. Fin. IV, 9) τὸ δὲ κυριώ-

τερον σύγγραμμά του ἦν τὸ ἀπερικαθῆ- κον τοσον εἰς βιβλία τρία, καὶ τοῦτο, ὡς λίαν δημοτικόν, ἔλαβεν ὁ Κικέρων ὡς ὑπόδειγμα τῶν δύο πρώτων βιβλίων τοῦ de officiis συγ- γράμματός του (Cic. Off. II, 17. III, 2. Ali. Ali. XVI, 11). Σὺζονται δ' ἐλάχιστα τῶν ἔργων αὐτοῦ ἀποσπάσματα. Καὶ εἰς μὲν τὰς γενι- κάς ἀρχὰς τῆς σχολῆς ἐνέμεινε πάντοτε ἄλλ' οὐ σπανίως ἐμετρίαζε τῶν δογμάτων αὐτῆς περιπατητικοῖς. Καὶ ὡς πρὸς τὴν μαντικὴν ἔτι ἔστρεφε διαταγμούς· τὸ δὲ περὶ καθηκόντων σύγγραμμά του ἦν ὠρισμένον μόνον διὰ τοὺς εἰς σοφίαν προκόποντας. Ὡς ἐνὰ δὲ τῶν ἀξιολογωτέρων διδασκαλῶν τῆς στωϊκῆς διδασκαλίας θεωρεῖ αὐτὸν ὁ Κικέρων (Διογ. Λ. — Πλούτ.). — 3) Μαθηματικὸς, γράψας ἀπερικαθῆκα τὰ γεωμετρικὰ καὶ μουσικὰ ἠνολόγια καὶ διαστημά- των. — 4) Τύραννος τῶν Λεοντινῶν ἐν Σικελίᾳ.

Παναετωλικὸν, ἡ γενικὴ τῶν Αἰτω- λῶν συνέλευσις, συνεργουμένη ἀπ᾽ ἀεὶ κατ' ἔτος, τὸ φθινόπωρον, ἐν Θέρμικαις, ἢ ἐνίοτε καὶ ἐν Ναυπάκτῳ. Σικῶδες κύριος αὐτῆς ἦν ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις ἡ ἀντίστασις εἰς τὴν Μακεδονίαν. Εἰς τὸν στρατηγῶν τῆς χώρας ἐξελέγετο αὐτῆς πρόεδρος· ἡ δὲ ἐναρξὶς αὐτῆς ἐτελεῖτο ἐπίσημος καὶ μετ' ἀγῶνων (Θουκ. I, 94-102. — Πολύβ. Β, 2).

Πανάκεια, θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, συλλατρευομένη μετ' αὐτοῦ ἐν ᾠρεϊπῶν (Ἀρσφ. Πλούτ. 702. — Παυσ. Α, 34).

Πάνακρια, ὄρος τῆς Κρήτης, μετὰ τῆς Ἰδης συνεχόμενον (Καλλιμ. εἰς Δ. I. 50).

Πάνακτιον, φρούριον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, πολλάκις μεταβὰν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην, καὶ τέλος μέναι εἰς τὴν Ἀττικὴν (Θουκ. Β, 3, 42). Δεῖξαν αὐ- τοῦ ἐστὶ πύργος σιαζόμενος ὑπὲρ τὸ χωρίον Σάλασι.

Πανάριετις, φιλόσοφος Ἀκαδημαῖκος, μαθητῆς τοῦ Ἀρκεσίλαου (Αἰλ.).

Παναχαῖοι, κατ' Ὀμηρον (Ἰλ. Β, 404. Η, 73. 159) πάντες ὀμοῦ οἱ Ἕλλη- νες, οἱ πανέλληνες. — Μετὰ ταῦτα Πανα- χαῖτες ἦν πᾶσα ἡ Ἀχαΐα, ὅθεν καὶ ἐπίθε- τον ἐκεῖ τῆς Ἀθηνᾶς (Παυσ. Ζ, 20), ὡς καὶ Παναχαΐα, τῆς Δήμητρος ἐν Αἰγίῳ τῆς Ἀχαΐας.

Πανδαρεῖς, 1) Ἐφέσιος, ζῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ᾧ ἡ Δήμητρα ἔδωκε τὸ δῶρον τῆς τρώγῃ ὅσον θέλει χωρὶς νὰ ἐνοχλῆται. Θυγάτηρ αὐτοῦ ἦν ἡ Ἀηδών, θυγάτηρ τοῦ Πολυ- τέχνου (Ἀντ. Λιβ. 11). — 2) Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Μέρποκος, κλέψας ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ἐν Κρήτῃ χρυσοῦν κύνα, καὶ δαῦς αὐτὸν τῇ Ταντάλῳ εἰς φύλαξιν. Ὅτε ὁμοῦ ὁ Ζεὺς ἐζήτησε τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ, ἔφυγεν εἰς Ἀ- θήνας καὶ ἐκεῖθεν εἰς Σικελίαν, ἐνοθα ἀπέ- θανε μετὰ τῆς γυναίκος τοῦ Ἀρμοθέας. Ἡ μία τῶν θυγατέρων του, κατὰ σύγχυσιν μετὰ τῆς προμηθημονουθεΐσης, ὠνομάζετο Ἀηδών (Ἰδ.). Περὶ δὲ τῶν δύο ἄλλων Με- ρόπης καὶ Κλεοδώρας, ἢ Καμείρας καὶ Κλυ- τίας, διηγεῖται ὁ Ὀμηρος, ὅτι ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ μέλαισαι ὄφραναί, ἐπροστατεῦθησαν ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Ἥρας, τῆς Ἀρτέ- μιδος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἔλαθον ὡς δω- ρεῖαν τὴν καλλονὴν καὶ τὴν ἰκανότητα εἰς τὰς τέχνας. Ὅτε ὁμοῦ ἡ Ἀφροδίτη, κατ' ἐντο- λὴν τοῦ Διὸς, ἦλθε νὰ τοῖς ἀναγγεῖλῃ εὐ- τυχεῖ γάμον, ἀνήρπασαν αὐτὰς αἱ Ἄρπυιαι, καὶ τὰς παρέδωκαν δούλας εἰς τὰς Ἑριννύδας (Ὀμ. Ὀδ. Υ, 66).

Πάνδαρος, 1) Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀρχηγὸς τῶν ἐν Ζελεῖᾳ Λυκίων εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, τοξότης ἐπιδεινίστατος, εἰς ὃν αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων εἶχε διαρῆσαι τὸ τόξον του. Πληγώσας τὸν Μενέλαον, παρε- κάλυσε τὴν εἰρήνην ἥτις ἐπρόκειτο νὰ κλει- σθῆ. Μετὰ ταῦτα δ' ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Διο- μήδους (Ὀμ. Ἰλ, Β, 824. Δ, 88. Ε, 290). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλκάνορος, δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Βιτύου, σύντροφος τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ Τούρου (Νιημ. Α, 19, 672. 755).

Πανδαταρία, νήσος του Τυρρηνικού πελάγους, απέναντι της Καμπανίας. Ν. Βανδοτιένα. Είς αυτήν κυρίως εξωρίζοντο αι γυναικες των αυτοκρατορικων οικογενειων των Ρωμαίων (Στράβ. Β, 233. — Σuet. Tit. LIII. — Tac. Ann. I, 53 XIV, 63).

Πανδέλετος, συκοφάντης τις εν Αθήναις (Αρστωφ. Νφ. 920).

Πάνδημος, επίθετον της Αφροδίτης, κατ' αντίθεσιν της Ουρανίας (Πλάτ. Συμμ. 185). Εν Αθήναις είχε ναόν εν τη αγορά, ου ή ίδρυσις απέδιδετο εις τον Θησέα, δε συνήκισε τους δήμους της Αττικής εις την πόλιν (Παυσ. Α, 2, 2), Ήλατρεύθη δ' υπό το αυτό όνομα και εν Θήβαις (Παυσ. Ο, 16).

Πάνθεα, έορτή εν Αθήναις αρχαιοτάτη, πιθानδς τῷ Διὶ τελουμένη υπό πάντων των Αθηναίων, ως τὰ Παναθήνια τῇ Αθηνᾷ. Απεδίδετο δε, ένεκα του ύνόματός, ή εισαγωγῆ της έορτης ταύτης εις τον πανάρχαιον βασιλέα των Αθηων Πανδιονα, ή κατ' άλλους (Μ. Έτυμ. λ. — Φωτ. λ.) εις την Πανθήνη. Η έποχή της αυτων τελέσεως ην εδδς μετά τὰ Διονύσια (Δμοσθ. κ. Μειδ. Σλ. 517).

Πανθέη, θυγάτηρ του Διός και της Σελήνης (Όρμ. Ύμν. ΑΒ, 15).

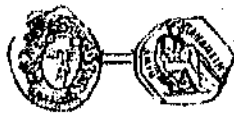
Πανδιονίς, φυλή, μία των δεκα αττικων, κληθεΐσα κατά τον βασιλέα Πανδιονα.

Πανδιών, 1) ο πρώτος, εν Αθήναις, υιός του Ήριχθονίου, βασιλεύσας περί τὰ 1463 π. Χ. επί 40 έτη, πατήρ του διαδεχθέντος αυτον Ήρεχθέως, της Πρύκνης και της Φιλομήλης. Ήπ' αυτου επισταύοντο επισκεφθέντες την Αττικήν ο Διόνυσος και ή Δήμητρα, και εισαγαγόντες την άμπελοουργίαν και την γεωργίαν. Κατά του Λαοδάκου, βασιλέως των Βοιωτων, εκάλεσεν εις επικουρίαν τον Θράκα βασιλέα Ήηρέα, εις όν έδωκεν εις γυναίκα την θυγατέρα του Πρύκνην. — 2) Υιός του Κέρκωτος και της Μητιαδούσης, δεύτερος του ονόματος βασιλεύς

των Αθηων. υπό των Μητιονιδων εκδιωχθείς εις Μέγαρα, ένθα ένυμφεύθη την θυγατέρα του βασιλέως Ήύλαντος, και διεδέχθη αυτον. Ήν πατήρ του Αιγέως, του Ήάλλαντος, του Νίσου, του Λύκου και του Οινέως, και αυτου ήρῶν και ο τάφος εδεικνυντο εν Μεγάροις. Εν Αθήναις δ' ίδρυτο άνδριάς αυτη προς τοις των Έπεινούμων, και άλλος επί της Ακροπόλεως. Μετά θάνατον αυτου οι υιοί του (Πανδιονίδαι), επαναλόντες εις Αθήνας, εξέβαλον τους Μητιονιδας, και ο μὲν Αιγέως έλαβε την υπερτάτην έξουσίαν, ο Λύκος την επί της ανατολικής, ο Ήάλλας την επί της νοτίας ακτής της Αττικής, και ο Νίσος την επί της Μεγαρίδος (Παυσ. Α, 5, 3, 1, 10, 1).

Πανδοκεΐον, ξενοδοχεΐον, κατὰ γράγιον, τὰ ξενοδοχεΐα προς κατάλυσιν ξένων, το πρώτον σπάνια εν Ελλάδι, δε οι άλλοδοχοί παρά τοις φίλοις (ξένοις) αυτων κατέλυον. Αλλά μετά ταυτα αι μεγάλαι πανηγύρεις, ή αυξήσις της έμπορικῆς συγκοινωνίας, κατέστησαν αυτὰ άφενκα εις τὰ μεγάλα κέντρα του πληθουςμου και τας εις αυτὰ αγοάσας οδους, και οι πρέσβεις εις τοιαυτα πολλάκις κατέλυον, καθ' ο μη έχοντες φίλους παρ' οις να γίνωσι δεκτοί (Αισχ. π. Ηερκροδ. 273). Είς την θέσιν των Πλαταιων, άφ' ου τας κατέστρεψαν, άνήγειραν οι Σπαρτιάται μέγα τοιοϋτο Πανδοκεΐον ή καταγώγιον (Θουκ. Γ, 63).

Πανδοσία, 1) πόλις της Θεσπρωτίας εν Ήπειρω επί του Αχέρωντος, υποβληθεΐσα υπό Φιλίππου του Μακεδόνος εις Αλέξανδρον, τον βασιλέα των Μολοσσων (Δημ. Αλ. Λίν. VIII, 28. — Juv. XII, 2). — 2) Πόλις άχυρά των Ήρουτιων εις τὰ μεθόρια της

Λευκανίας (Στράβ. Β. — Λίν. VIII, 24), και μένη και αυτη παρά ποταμῷ οστις επίσης

εκαλεΐτο Αχέρων, άποικία των Κροτωνιατων. Είς ταύτην έφρονεϋθη ο βασιλεύς της Ήπειρου Αλέξανδρος. Κατά Πλούταρχον (Πόρρ.) έκειτο μεταξύ Ήρακλείας και του ποταμού Στρίδος. Νυν Αγγλιώνα.

Πανδοδρα, μουσικόν όργανον, κατὰ μὲν Ήούχιον, ή σύριγξ του Πανός, άλλ' ήρῶτερον, ως φαίνεται, κατά Πολυδεύκη (Δ, 60), έντατον όργανον τριχορδον.

Πάνδρωσος, θυγάτηρ του βασιλέως των Αθηων Κέρκωτος, αδελφή της Έρης και της Αγραύλου. Ο Έρμηξ έσχεν εξ αυτης τον Κήρυκα. Φιλτάτη τῇ Αθηνᾷ, συνελατρεύετο μετ' αυτης εν τῇ ναῷ τῷ Έρεχθέω, και Πανδρόσιον ιδίως έλέγετο ή δυτική αυτου διαίρεσις, εν ή φαίνεται ότι έθαλλε και ή ιερὰ ελαία. (Πολυδ. Η, 9. — Παυσ. Α, 27. — Rang. üb. d. Ersechth.).

Πανδώρια, ή πρώτη γυνή ην, κατὰ τινας μύθους, διέταξε τον Ήραιοτον να πλάσῃ, και έπεμφεν εις την γῆν ο Ζεϋς, προς αμωρίαν των ανθρώπων δεχθέντων το πυρ δ είχε κλέψει ο Ήρομηθεϋς εκ του ουρανου. Και ή μὲν Αφροδίτη έδωκεν αυτη εξαίρετον κάλλος, ή δ' Αθηνᾷ την εις τας τέχνας επιδεξιότητα, αι Ωραι παν θελητρον και πασαν χάριν. Τῇ εδδθη όμως συγχρόνως να φέρῃ και κιδώτιον πάντων των κακων περιεκτικόν. Ουτως έφωδιασμένην την έπεμφεν ο Ζεϋς δια του Έρμου προς τον Ήπιμηθέα, οστις, παρὰ τας συμβουλὰς του αδελφου του Ηρομηθεως, την ένυμφεϋθη, και τότε, εκ της κύστεως ανοιχθείσης εξώρμησαν πάντα τὰ δεινά οσα εκτοτε βασανίζουσι το ανθρώπινον γένος (Ήσδ. Θεογ. 571. Έργ. κ. Ήμ. 81. — Απλλδ. Α, 7, 2). — Αλλως, σύντροφος της Έκάτης και των Ήρινύων, σιθηραῖν το σώμα έχουσα, και βασάνους επιβάλλουσα τοις ανθρώποις (Όρφ. Αργ. 973).

Πάνδωρος, υιός του Έρεχθέως, βασιλέως των Αθηων και της Διογενείας, αδελφός Πανδιωνος του Β (Απλλδ. Γ, 15, 1).

Πανατα (δείματα), ή πανικοΐφο-

βοι (Ίδ. Πάν), οι αιφνιδίως και άναίτιως έμπίπτοντες εις πλήθη, εκ του Πανός, ως όπαδου του Διονύσου, έμβαιόντος εις τούτους τους Ίνδους δια της ήγήσεως των μουσικων οργάνων α ειχεν εξεϋρει (Λουκ. Βαυχ. 4), ή τους Πέρσας εν Μαραθώνι (Ήρδ. ΣΤ, 105).

Πανελλήνιος, επίθετον ύφ' ο Ζεϋς αρχαιοτάτα έλατρεύετο εν Δωδώνη, και εν Αίγινη δ' ύπηρχε βωμὸς αυτου, ίδρυθείς, ως έλέγετο, υπό του Αϊακου τῷ Διὶ, ως σώσαντι την Ελλάδα από ανομβρίας, επί της κορυφῆς του ύψηλου όρους της νήσου, όπερ και αυτὸ εξ αυτου Πανελλήνιον εκλήθη (Ήρδ. Θ, 7. — Πίνδ. Νεμ. Η, 10. — Παυσ. Β, 30, 4). Και εν Αθήναις εις τον Πανελλήνιον Δία φιλοδομήθη ο ανατολικός υπό την Ακρόπολιν υπό του Πεισιστράτου θεμελιωθείς, υπό Αθριανου δε περατωθείς μέγας ναός, ου λείψανα αξιόλογα σώζονται. Είς το εν Αίγινη δ' ιερὸν έτελειτο και έορτή τὰ Πανελλήνια.

Πανηγυρικός, λόγος όν εις πανηγύραις έπρόφερρον ρήτορες, φιλοτιμούμενοι δι' εύγλωττίας, έντέχνου άπαγγελίας και ένδιαφερούσης υποθέσεως να εκλύσωσι την κοινήν έπευφημίαν. Ως αντικείμενον δε του λόγου των ελάμβανον ή την έορτήν αυτην, ή τον τελούντα αυτην λαόν, τας άρετάς και τὰ κατορθώματα αυτου εξαίροντες, και τον πατριωτισμόν του εκκαίοντες (Quinct. II, 10, 14). Μεταγενεστέρως δ' ήρξαντο και ύπερ άτόμων προφέροντες τας αυτὰς δημηγορίας, αποβάσας όλως επαινετικής. Τοιούτοι ησαν ο Όλυμπιακός και Πυθιακός του Ποργίου, ο Όλυμπιακός και οί Πανηγυρικοί του Λυσίου, ο Πανηγυρικός του Ισοκράτους, ο Παναθηναϊκός του Αριστέιδου. — Τους έλληνικούς πανηγυρικούς έμμήθησαν και οι Ρωμαίοι. Ο αξιολογώτερος αυτων ην ο Πλινίου του νεωτέρου εις τον αυτοκράτορα Ήρακλδν, έχων και ου μικράν ιστορικήν αξίαν. Μεταγενεστέρως δ' εξέπεσαν εις ταπεινήν κολα-

κείων και επαινων υπερβολας, οσοι ειναι οι μετα 200 περιπου ετη υπο Εδμηνιου και αλλων συνταχθεντες και τους αυτοκρατορας εξιμνουσντες κατ' εντολην των Ιαλατικων πολεων.

Παγήγορις, συνδροσις του λαου ιδιως προς τελεσιν μεγαλων θρησκευτικων τελετων, ως και γυμνικoi αγωνες συνήθως συνδουδου, και εις κοινον επήκοον αναγκωσις λογων των πανηγυρικων, οτε και κινήσις ην πολλή αγοραπωλησιων, και ενίοτε και πολιτικά τινα ζητήματα ερρυθμιζοντο επί τη περιστάσει της συναδροσιως. Τιοιούται μεγαλα συνδουδου τας εορτάς των πρωτίτων θεοτήτων εκάστης χώρας, ως τὰ Παναθήναια εν Αττικῇ, τὰ Κάρνεια εν Λακεδαίμονι. Εν Σπάρτη εις επισήμους πανηγύρεις υπήρχον και Πανηγυριάρχαι.

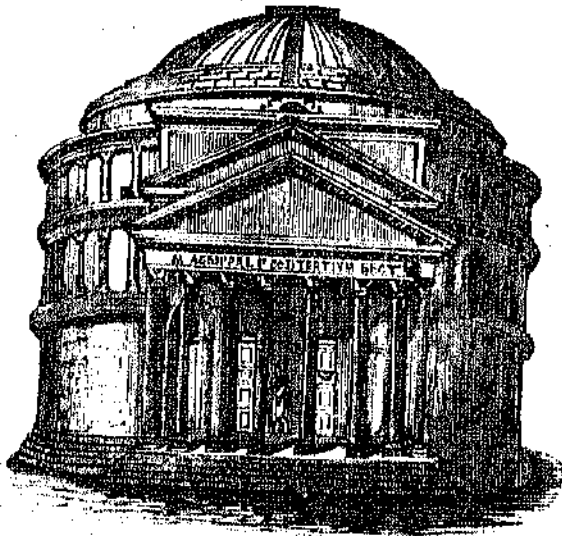
Πάνθεα, 1) η άραιοτάτη σύζυγος του Πέρσου ηγαμόνος Αθραδάτου (Εμφ. Κυρπ.). — 2) Η δευτέρα σύζυγος του αυτοκράτορος Μάρκου Αντωνίου, του φιλοσόφου (Λουκ.).

Πάνθεον, εν Ρώμη ναός πάσι τοις θεοις αφιερωμένος, στρογγύλος, μετα προστάσεως, και επί του τοίχου εξωθεν δύο απαλλήλων σειρών ήμικύκλων ρωμαϊκού ρυθμου, σωζόμενος ετι και σήμερα χρησιμεύον ως εκκλησία.

Πανθήρης, δίκτυον, δι' ου εθηρεύετο ουχι ειδικώς εν, αλλά παν είδος άγριας.

Πανθία, λαός, αρχαία φυλή γεωργική εν Περσία (Ηρδ. Α, 125).

Πάνθιος, (Πάνθιος), υιός του Ορθία, υιός Ιερύς του εν Δελφοις Απολλωνος, καλ-

Πάλιον

λονής σπανίας, δι' ην άρπάσας εκδύμωσεν αυτον εις Τροίαν ο υιός του Αντήνορος, ο δε Πρίαμος εγκρατέστησεν αυτον αυτις Ιερέα του ενει Απολλωνος. Υιοι δ' αυτου ησαν ο Πολυδάμας, ο Υπερήνωρ και ο Βδφόρβος (Όμ. Ίλ. Ρ, 146. Ε, 150. Ρ, 9. 24. 40. 81. — Λουκ. Αλεκ. 27. — Αργ. ΙΙ, 319).

Πανόσκος, μικρός Πάν, εις παιδικήν ηλικίαν, εκ των οπαδων του Διονύσου. 18. Πάν.

Πανότης, Μεσσήνιος, ο συμβουλευσας τους Σπαρτιάτας περι εκλογής βασιλέως μεταξυ των δύο διδύμων του Αριστοδήμου υιων, του Εύρυσθένου και του Προχλέου (Ηρδ. ΣΤ, 52).

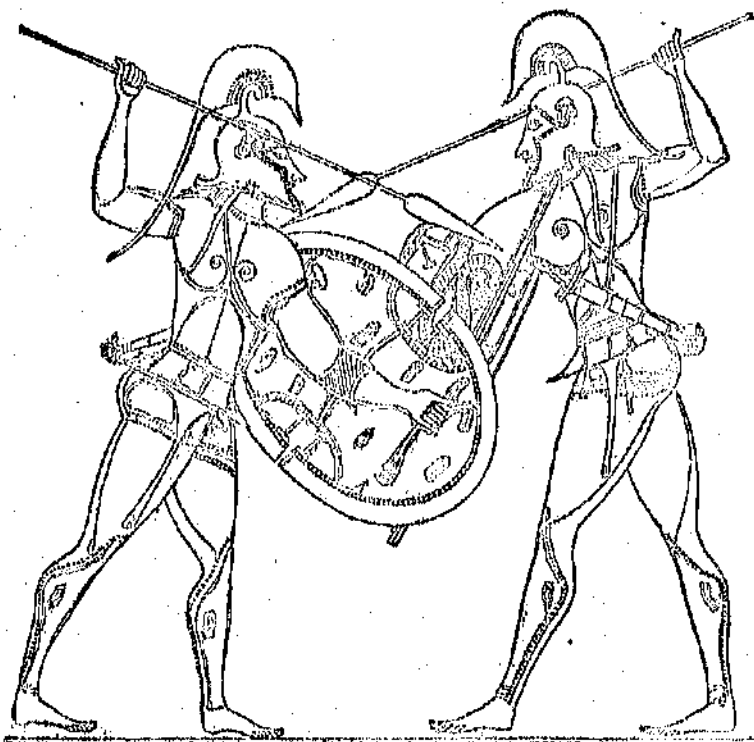
Πανωτώνειον, ιερών άλσος μετα ναου του Ίβλικιωνίου Ποσειδώνος επί της εν Ιονία άκρας της Μυκάλης, ενθα συνήρχετο το συνέδριον των πληρεξουσίων των 12 Ιωνικων πολεων, και ετελειτο από του έτους προ της ενάρξεως των Ολυμπιάδων ως εικάζεται, η κοινή των Ιωνων πανήγορις, τὰ Πανιώνια, μετα γυμνικων αγώνων. Οι Ιερείς η θύται κατὰ την πανήγοριν ταύτην εξελέγοντο εκ των πολιτων της Πιρήνης, εις ης την περιοχην ο ναός ανήκε, και ελέγοντο βασιλεΐς (Ηρδ. Α, 148. — Στρω. Η, 384. — Διδδ. ΙΕ, 49). — Και εν Σμύρνη δε μνημονεύονται τελούμενα μικρά Πανιώνια.

Παννονία, χώρα βορειανατολικώς της Ιταλίας από του Νωρικού μέχρι του Δουναβιους εκτεινομένη (Ητλμ. Β, 15, 16). Ενθα νυν η Στυρια, άνω Αυστρια κάτω Ουγ-

γαρία και μέρος της Βοσνίας. Ο λαός, Ίλλυρικης, ίσως εν μέρει και Κελτικής καταγωγής, ην μάχμιος. Επί Αυγούστου (33π. Χ.) υπετάγησαν τοις Ρωμαίοις: αλλά μετα 40 ετη συναπεστάτησαν μετα των λοιπων Ίλλυριων, και μόνον μετα τριετή γενναίαν αντίστασιν κατεκτήθησαν υπό του Τιβερίου, και διηρέθησαν εις δύο επαρχιας, την άνω προς δυσμάς, και την κάτω Παννονίαν, προς ανατολάς (ΡΙ. ΙΙΙ, 25, 28).

Παννουχίς, 1) η δικνυκτέρευσις (δολοφυκία), εορτή τελουμένη κατὰ παν το διάστημα της νυκτός. « Παννουχίδα στήσων » (Ηρδ. Δ, 76. 2. — Σφκλ. Ίλ. 92). — 2) Όνομα έταίρας (Λουκ.).

520, Ρ, 307. Όδ. Μ, 581), τη Φωκίδι άνήκουσα, επί του Κηφισου δε κειμένη, κατὰ τα μεθόρια της Βοιωτίας, 20 μόνον στάδια προς νότον της Χαιρωνείας. Μετανομάσθη δε μετα ταυτα Φανοτεύς (Στρω. Θ, 429). Σπουδαία δια την γειννάσιν αυτης εις την Βοιωτίαν, επυρπολήθη υπό του στρατου του Ξέρξου (Ηρδ. Η, 35). Ο Θουκυδίδης μνημονεύει αυτης μετα της εξ αυτης εξαρτωμένης περιχώρου (Δ, 74, 39). Επί του Φωικου πολέμου μεγάλας υπέστη καταστροφάς: αναλαβούσα δε πάλιν, κατηδαφίσθη το 86 π. Χ. υπό Ταξιλου, του στρατηγου του Μιθριδάτου (Πλουτ. Σόλλ. ΙΣΤ'). Ο Πανσανίας δ' εύρε καλύδας μόνον τινας, άν οι

Πανουχίς, 18. κελ. 304.

Πανομφαλις, επίθετον του Διδος, κάτοικοι διεξεδίκουν της πόλεως τα δίκαια και ως αρχηγου και πηγής πάσης όμφης, προρρήσεως και μαντείας (Όμ. Ίλ. Θ, 250).

Πανοπίας η Πανοπεύς, πόλις άστρωπέας, κατήρ του Ίππειου, εις τον θρηυτων του Καλυδιωνου κάπρου, και των

κάτοικοι διεξεδίκουν της πόλεως τα δίκαια και ως αρχηγου και πηγής πάσης όμφης, προρρήσεως και μαντείας (Όμ. Ίλ. Θ, 250).

Πανοπεύς, υιός του Φόκου και της Αστρωπέας, κατήρ του Ίππειου, εις τον θρηυτων του Καλυδιωνου κάπρου, και των

όπαδων του Αμφιτρόουος κατά των Τηλεβόων (Απολλ. Β, 4, 7).

Ηανόπη, μία των θυγατέρων του Νηρέως και της Δωρίδος (Όμ. Ίλ. Σ, 49.—Ήσιόδ. Θεογ. 250). — 2) Θυγάτηρ του Θεσπίου, μήτηρ της Θρεψίππης εκ του Ήρακλέους (Απλλδ. Β, 7, 8).

Ηανοπλόζ, πᾶσα ἡμοῦ ἢ στρατιωτικὴ ἐνδυμασία τοῦ βαρέως ἰπλισμένου μαχητοῦ, ὁ θώραξ, ἡ ἀσπίς, τὸ κράνος, αἱ περικημηίδες, τὰ δ' ἔφερον ὅπλα (ἴδ.) προσβολῆς, ὡς ἕλφος, ἀκόντιον κτλ.

Ηανόπολις, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου κατὰ τὰ βόρεια αὐτῆς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ χεῖλους τοῦ Νείλου, πρωτεύουσα νομοῦ, πιθανῶς ἢ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων Χέμρις λεγομένη. Κατακεῖτο ἰδίως ὑπὸ λιθοξόμων καὶ ὑφαντῶν, εἶχε λαμπρὸν ναὸν τοῦ Ήρσείως, καὶ ἦν ἡ πατρίς Νόννου τοῦ ποιητοῦ. (Ήρδ. Β, 91, 145. — Στρβ. Πδ, 813). Νῦν Ἀχμύμ.

Ηανόπηγς, ἐπίθετον τοῦ Ἄργου, ὡς ἔχοντος ἑκατὸν ὀφθαλμούς.

Ηανόριμος, 1) ἀρχαιοτάτη καὶ ἐπίσημος πόλις κατὰ τὰ δυτικὰ τῆς βορείας ἀκτῆς τῆς Σικελίας, παρὰ τῇ ποταμῷ Ὀρήθω, κατ' ἀρχὰς κτίσμα Φοινίκιον (Θουκ. ΣΤ, 2. — Πολδ. Α, 38). Εἶτα περιήλθεν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν Καρχηδονίων, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι κατακτῆσαντες αὐτὴν τῇ 254 π. Χ., τῇ ἐδωκαν ἀτέλειαν, καὶ τὴν ἀνε-

γνώρισαν μετὰ ταῦτα ὡς ἀποικίαν. Νῦν Παλέριον.— 2) Ἐπίσημος λιμὴν κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἀττικῆς πρὸς τοὺς Πρασιαῖς. Νῦν Πέρτο-Ῥάρι. — 3) Λιμὴν εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ῥίου ἐν Ἀχαΐᾳ (Θουκ. Β, 86). Νῦν Τεικέ.— 4) Μέγας λιμὴν ἐν Ἠπειρῷ, νοτίως τοῦ Ὀρικοῦ. (Στρβ. Ζ,

324). Νῦν Παλέριγχο.— 5) Πόλις μετὰ λιμένος παρὰ τῇ Ἐρέσῃ (Ήρδ. Α, 157).— 6) Πόλις ἐν Σάμῳ (Λίν. ΧΧΧVII, 10).— Καὶ ἄλλαι εὐλίμενοι πόλεις ἐν Κρήτῃ, Χαλκιδικῇ, τῇ ἐν Λιβύῃ Μαρμαρικῇ.

Ηανὸς ὄρος, τῇ ἐν Μαραθῶνι τῆς Ἀττικῆς, ἔχον Ἰανὸς ἱερὸν (Ήουσ.) ἴδ. Πά ν.

Ηανὸς πόλις, καὶ **Ηανῶν πόλις**, (Στρβ.). Ἡ αὐτὴ καὶ Πανόπολις (ἴδ.).

Ηαντάγνωτος, ἀδελφὸς τοῦ Πολυκράτους, τυράννου τῶν Σαμίων (Ήρδ.).

Ηαντακείας, ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων μεταξὺ Συρακουσῶν καὶ Μεγάρων (Θουκ. ΣΤ, 4).

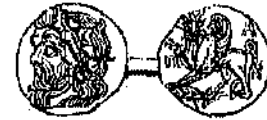
Ηαντακλέων, 1) ἀνεδείχθη τῇ 644, π. Χ. τύραννος τῆς Πίσσης ἐν τῇ Ἠλείᾳ, καὶ ἀφῆρσεν ἀπὸ τῶν Ἠλείων τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ἦρχε δ' αὐθαίρετως καὶ βιαίως οἱ δὲ υἱοὶ τοῦ Δημοφῶν καὶ Πύρρος ἐξηκολούθησαν τὸν κατὰ τῆς Ἠλίδος πόλεμον, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς. Τῇ 570 δὲ, βοηθεῖ τῆς Σπάρτης, κατέστρεψαν οἱ Ἠεῖοι τὴν Πίσσαν, καὶ τὴν κατέστησαν ὑποχείριον (Ήουσ. ΣΤ, 21, 22).— 2) Υἱὸς Ἀλυάττου τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κροίσου (Ήρδ. Α, 92).

Ηαντάρνης, πατήρ τοῦ Ἴκποκράτους, τυράννου τῶν Γελῶων ἐν Σικελίᾳ. (Ήρδ.).

Ηαντεὺς, Σπαρτιάτης, φίλος Κλεομένου τοῦ Ι', διεκρίθη ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Μεγαλοπόλεως, τῇ 221 π. Χ., μετὰ δὲ τὴν ἐν Σικελίᾳ μάχην συνώδευσε τὸν βασιλέα εἰς Αἴγυπτον, καὶ οὗτε ἀπέτυχεν ἢ προσπάθεια τῆς ἐξεγέρσεως τῶν κατοίκων τῆς Ἀλεξανδρείας, ἠτόκτονησεν, ὡς τελευταῖος τοῦ Κλεομένου ἐταῖρος. Μετ' ἴσης δὲ γενναϊότητος ὑπέστη μικρὸν μετ' αὐτὸν τὸν θάνατον καὶ ἡ νέα καὶ ὠραία του σύζυγος (Πλουτ. Κλεομ. ΚΓ, ΑΖ, ΑΗ).

Ηαντικάπαιον, πόλις ἐν τῇ Ταυ-

ρικῇ χερσονήσῳ κατὰ τὴν ἐξοδὸν τῆς Μαιώτιδος ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ηαντικάπου (Ήρδ. Δ, 54. ΣΤ, 18), εἰς λόφον κειμένη μετ' ἀκροπόλεως ἐπὶ τῆς κορυφῆς καὶ ἀξιολόγου

κτιμένης, περὶ τὰ 530 π. Χ. ὑπὸ Μικησίων ἰδρυθεῖσα, δραστηρίως ἐμπορευομένη μετὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἡγεμονίας τοῦ Βοσπόρου πρωτεύουσα μέχρι οὗ ὑπέκυψεν εἰς τὸν Μιθριδάτην (Στρβ. Ζ, 309, 475), Νῦν Κέρς.

Ηαντίμαθος, λαὸς τῆς Ἀσίας, ὑποταλὴς τοῖς Πέρσῃσι, οἰκῶν πρὸς τῇ Ὠξίῳ ποταμῷ (Ήρδ. Γ, 92).

Ηαντομάντειρα, ἐπίθετον τῶν Μαιῶν, αἵτινες τὰ πάντα ἐμάντευον (Όμ. Ὑμν. Ἑρμ. 549.— Ὑσόχ. λ).

Ηαντέτης, ὁ μόνος ἐκ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν τῶν μετὰ τοῦ Λεωνίδου ἐκ τῆς ἐν Θερμοπύλαις μάχης διασωθεῖς (Ήρδ. Ζ, 232).

Ηαντόμιμος. Ἡ παντομιμικὴ παράστασις ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καθ' ἣν ὁ ἠθοποιὸς οὐχὶ διὰ τῆς φωνῆς ἀλλὰ διὰ τῶν σχημάτων μόνον, παρίστησιν ὅ, τι θέλει νὰ ἐκφράσῃ ἐστὶ μία τῶν βαθμίδων τῆς ἐκπτώσεως τοῦ ἀρχαίου δράματος, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις πρώτοις, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου εἰσαχθεῖσα, ἀλλὰ μάλιστα ὑφ' Ἑλλήνων, ὡς δεξιωτέρων, ἀσκουμένη. Ὁ ἐξοχώτατος τότε τραγικὸς Ηαντόμιμος ἦν τις Πυλάδης καλούμενος, ὁ δὲ κωμικὸς Βαθύλλος. Καὶ ὁ μὲν Αὐγούστος καὶ ὁ Τιβέριος, φοβούμενοι τὰς συνεπειὰς τῆς τοιαύτης ἐξαχρειώσεως τῆς τέχνης, ἠθέλησαν νὰ τὴν περιστείλωσιν ἀλλ' ὁ Νέρων τόνον δι' αὐτὴν εἶχεν ἐνθουσιασμόν, ὥστε καὶ αὐτὸς ὡς παντόμιμος ἀνέβη εἰς τὴν σκηνὴν (Just. Oel. XLV. Nar. XXVI.— Tac. Adn. X, 24, 25.— Plin. Paneg. 46). Ὁ Λουκιανὸς (π. Ὀρχ. 64. 81) πε-

ριγράφει σκηνὰς τινὰς παντομιμικὰς. Πλήν τῶν δύο δὲ προμνησθέντων, περιφρημοὶ παντόμιμοι μνημονεύονται καὶ ὁ Ἔλας ἐπὶ Αὐγούστου, ὁ Π. Μνηστήρ ἐπὶ Καλιγούλα, ὁ Πάρις ἐπὶ Νέρωνος, ὁ Λατίνος ἐπὶ Δομιτιανοῦ. Ἄνα φέρονται δ' ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ὁ Ἄμθρβνιος Σίλων καὶ ὁ Λουκιανὸς, γράφοντες ὑποθέσεις διὰ παντομίμας. Τινὲς ἐκλαμβάνουσι αὐτοὶ αἱ ἀρχαῖαι καὶ αἱ ἀρχαῖαι εἰς τὰς χαριστάτας τοιχογραφίας τῆς Πομπηίας παριστάσοι παντομίμους ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται τόσῳ ὀλιγώτερον πιθανόν, καθ' ὅσον ὁ παντόμιμος εἰκάζεται, κατὰ Ῥωμαϊκὰς μαρτυρίας, ὅτι ἦν κυρίως εἰς, ἐκφράζων διὰ σχημάτων ὅ, τι συγχρόνως ἐφαλλεν εἰς χορδῶν.

Ηαντοπώληγς, ὁ ποιητὴς παντοίων μικρῶν εἰδῶν λαιανικῶς, ὁ μεταπράτης, βακάλης (Πλουτ. Πολτ. Α.— Δ. Κάσσ. 53.— Λίν. Τακ. 30).

Ηανύασις, ἐπικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ (κατ' ἄλλους ἐκ Σάμου), ζῶν κατὰ τὸ 488 π. Χ., θεῖος ἢ τοῦλάχιστον συγγενὴς τοῦ Ἡρόδοτου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου Λυγδάμιδος. Ποιήματα αὐτοῦ μνημονεύονται «ἢ Ἡράκλεια», ἔπος εἰς 14 βασιφιδίας, καὶ τὰ Ἴωνικὰ, εἰς μέτρον ἐλεγειακόν, περιγράφοντα τὰ κατὰ τὴν ἐποικισίαν τῶν Ἴωνων. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, εἰς τὴν ἐπικὴν ποίησιν ὀλίγη κλίσις ὑπῆρχε, δι' ὃ καὶ ὀλίγην εὖρα συμπάθειαν παρὰ τοῖς συγχρόνοις του ἀλλ' οἱ μεταγενέστεροι κριτικοὶ τὸν συμπεριέλαθον εἰς τὸν κέ πικρὸν κανόνα, καὶ τὸν κατέταξαν ἀναλόγως τῆς ἐκτιμῆσεως αὐτῶν, ἄλλοτε μὲν ἀμέσως μετὰ τὸν Ὀμηρον, ἄλλοτε δὲ μετὰ τὸν Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον. Ἐθεωρεῖτο δ' ὡς συνενῶν ἐν αὐτῷ τὰ ποιητικὰ προτερήματα τῶν δύο τούτων, καὶ κατὰ μὲν τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν χρῆσιν τῆς ὕλης ἐλέγγο τὸν Ἡσίοδον, κατὰ δὲ τὴν ἐντεχνον αὐτῆς διαρρόθμισιν τὸν Ἀντίμαχον ὑπερβᾶς (Quintil. X, 1, 54). Ἐλάχιστα αὐτοῦ σωζόμενα ἀποσπάσματα (συλλεγμένα ὑπὸ Tischbirmmer 1842 καὶ Kinkel, Br. Gr. Fragm.

I. I. σ. 253) διαπρέπουσιν ἐπ' εὐφρασίᾳ, χάριτι, καὶ κάλλει τῆς φράσεως, καὶ τῶν λέξεων ἐκλογῇ (Ἀθήν. Β, 2. — Ἀπολλ. Α. 5, 2. — Πaus. I. 8).

Ἡάνυσος, ποταμὸς τῆς κάτω Μοισίας ἐν Βυβρώπῃ (Ἠτλμ.).

Ἡαξιμάς, παξιμάδιον, παρὰ Βυζαντινοῖς τὸ παξιμάδιον (ὁ δίπυρος) (Σουίδ.).

Ἡαξιότ, δύο μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους μεταξὺ Κερκύρας καὶ Λευκάδος, ὁ Παξὸς καὶ Ἀντίπαξος (Πολδ. Β, 10. — Δ. Κάσσ. Ν, 12. — Plin. IV, 12, 52).

Ἡαπαῖος, ἐπώνυμον τοῦ Διὸς παρὰ Βιθυνοῖς καὶ Σκύθαις (Ἠρδ. Δ, 80).

Ἡαπειρήνη, νῆσος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Αἰγύπτου (Ἠτλμ. Δ, 6).

Ἡάππιος, φιλόσοφος Ἀλεξανδρινὸς ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ πρῶτου, 370-393 μ. Χ. γράψας «χωρογραφίαν οἰκουμένης», σκόλια εἰς τοῦ Πτολεμαίου τὴν ἀμεγάλην ἀνταξίαν, περὶ τῶν ποταμῶν τῆς Αὐδίας, ὁ νεοκρητικὰ καὶ μαθηματικὰ συναγωγὰς, ἐξαχθεΐας ἐκ διαφόρων μαθηματικῶν συγγραμμάτων, καὶ σπουδαίας διὰ τὴν ἐπιστήμην. Τούτων σώζονται οὐκ ὀλίγα βιβλία.

Ἡάπρημος, πόλις τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τὰ δυτικὰ αὐτοῦ, πριτωῦσα τοῦ Παπρημίτου νομοῦ, ἴσως ἢ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις Χοῖς (Ἠρδ. Α, 59, 63, 71).

Ἡάπυρος, ἴδ. βιβλος.

Ἡαράθαιος, ἴδ. Κομφοδία.

Ἡαραθάτης, καὶ παραθαῖτης, ὁ εἰς τὸ ἄρμα παρὰ τῆ ἡνίοχῃ ἰστάμενος πολεμιστής.

Ἡαράθολον, (Ἄρσιτ.) ἢ Ἡαραθόλιον (Πολδ. Η, 113), ἢ προκαταβλλομένη χρηματικὴ ποσότης ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ ἐγκαλοῦντος δικαστικῆν ἀπόφασιν ἐπ' ἐφέσει εἰς ἄνωτερον δικαστήριον.

Ἡαράθυστον, δικαστήριον ἐν Ἀθή-

ναις, «ἐν ἀφανεί τῆς πόλεως» (Πaus. Δ, 28), ἐνθα οἱ «ἐνδεκα» ἐδίκαζον.

Ἡαραγγέλλοντες, ἐν Ἀθήναις οἱ ἐπιδιώκοντες ἐκλογὴν εἰς ἀρχὴν τινα (Πλουτ. — Διον. Ἄλικ.).

Ἡαραγγέλσεις, ἐν Σπάρτῃ αἱ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ μεγαλοφώνως διδόμεναι διαταγαί, αἵτινες ὁμοίως διεβιάζοντο μέχρι τῶν στρατιωτῶν.

Ἡαραγναοῖς, τὸ μέρος τῆς περικεφαλαίας τὸ καλύπτει τὴν γνάθον ἢ παρειάν (Στρωβ. Δ, 326).

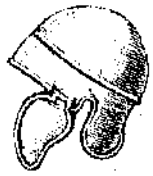
Ἡαραγραφή, ἐνστάσις προδικαστικῆ, περὶ τοῦ μὴ εἰσαγωγίμου τῆς δίκης, εἴτε ἐνεκα τῆς παρελεύσεως τοῦ νομίμου χρόνου (προθεσμία), εἴτε ἐνεκα τῆς μὴ δικαιοδοσίας τοῦ δικαστηρίου, κτλ. (Πολτ. Η, 59. — Δμοθ. ὑπ' Ἰσορ. 952, 953. — Ἰσορ. Ἄρχιδ. 26. — Πλτ. κ. Νομ. ΗΒ, 954).

Ἡαραγωγή, ὁ ἐξελιγμὸς ἢ ἡ μεταβολὴ τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως.

Ἡαράθειςος, μεγάλη, κατάφυτος, διαρρεσμένη καὶ περιτριχισμένη ἔκτασις ἢ κήπος περὶ τὰς ἀγροικίας τῶν Ἀσιανῶν, καὶ ἰδίως τῶν Περσῶν βασιλέων καὶ μεγιστάνων, ἐνθα καὶ ζῆα πρὸς θήραν διηκῶντο. Κατὰ Πτολεμαίωκα (Γ, 13. — Φωτ. λ. Φαρδαθί), τὸ ὄνομα ἦν Περσικόν, κατ' ἄλλους Σανσκριτικόν, δηλοῦν τὴν ξένην, πρόσκτητον γῆν (Ἠνφ. Κυρ. π. Α, 3, 14, 4, 5. Ἠλλν. Δ, 1, 14. Ἄβ. Β, 7. Οἶκον. Δ, 13, 21).

Ἡαράθου, στροφή τοῦ στρατιώτου, ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ, ὡς παρ' ἀσπίδα ἢ πρὸς τ' ἀριστερά.

Ἡαραζώνων, ξιφίδιον ἐξαρτώμενον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τῆς ζώνης, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς Ἰωμαϊκοῖς χρόνοις παρὰ τοῖς ἀξιωματικοῖς τοῦ στρατοῦ ἀντικα-

θιστῶν τὸ ξίφος, εἰς ἐνδειξιν μᾶλλον τοῦ ἀξιωματος αὐτῶν ἢ εἰς χρῆσιν.

Ἡαραθαῖτης, 1) ἴδ. Παραθαῖτης. — 2) Ἑλλην φιλόσοφος τῆς νεωτέρας Κυρηναϊκῆς σχολῆς, τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου ἰδρυθείσης. — 3) Σπαρτιάτης ἐλθὼν εἰς Σικελίαν μετὰ τοῦ Δωριέως, καὶ θανατωθεὶς ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Ἐγεσταιῶν (Ἠρδ. Η, 46).

Ἡαραθίως, Θράξ, κόψας ἱεράν δρῦν, κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς προστατευσούσης αὐτὴν Ἀμαθρουάδος εἰς αἰώνιον πείναν, μέχρις οὗ, κατὰ συμβουλήν τοῦ φίλου τοῦ Φινέως, βασιλέως τῆς Θράκης, ἤγειρεν αὐτῇ βωμὸν (Ἀπλν. Ρ. Β, 458 καὶ Σχλ.).

Ἡαρατακηνή, ἐπαρχία τῆς Μηδίας εὐφορος καὶ χαρῖσσα, πρὸς τὰ βόρεια, συνορεύουσα μετὰ τῆς Περσίας. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Παρατακηνοὶ (Παρατάκαι, παρὰ Ἀρριαν.) ἦσαν τὸ πλεῖστον νομάδες (Ἠρδ. Α, 101 Στρωβ. — Ἠτλμ.).

Ἡαρατιόνιον ἢ Ἀμμωνία, πόλις ἐπίσημος, ὄχυρὰ καὶ εὐλίμενος τῆς Μαρμαρικῆς παρὰ τοῖς Αἰγυπτιακοῖς μεθωροῖς, ἔχουσα 40 σταδίων περιφέρειαν, ἔδρα τῆς λατρείας τῆς Ἰσιδος. Ἰκεῖ κατέφυγον ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ Κλεοπάτρα μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν. Ἐκπεσοῦσαν μετὰ ταῦτα τὴν ἀνήγηρε πάλιν ὁ Ἰουστινιανὸς (Στρωβ. ΙΖ, 799). Διετήρησε δὲ πάντοτε τὸ ὄνομα τῆς, καὶ ἐσχάτως, τῇ 1820, κατεστράφη ὑπὸ πλημμύρας.

Ἡαρακαταβολή, ἐν Ἀθήναις ἡ ποσότης ἢ ὄφειλε νὰ καταβάλῃ πρὸ τῆς δίκης ὁ διεκδικῶν κληρονομικὰ ἢ δημοθεθέντα κτήματα (Δμοθ. κ. Μηρτ. 1051), οὕσα, ἐπὶ κληρονομίας ἴση τῇ δεκάτῃ ἐπὶ δὲ δημοθετῶν, τῇ πέμπτῃ τῆς ἀξίας τῶν ἀμφισβητουμένων κτημάτων, πρὸς ἐξασφάλειαν τῶν κληρονομίων καὶ τοῦ δημοσίου κατὰ παραλόγων ἀξιώσεων, διότι ἠτήρηθες ὁ ἐνάγων, ἐστερεῖτο τῆς παρακαταβολῆς (Πολδ. Η, 39. — Ἄρπ. 232. — Σουίδ. λ. Ἰννεπισκχημμα).

Ἡαρακαταθήκη. Οἱ πλούσιοι πολ-

λάκις παρακατέθετον τὰ χρήματα αὐτῶν πρὸς φύλαξιν ἢ εἰς θησαυροὺς ναῶν, ὡς τοῦ ἐν Δελφοῖς, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἢ εἰς τραπεζίτας καὶ δίκη παρακαταθήκης ἐκινεῖτο κατὰ τοῦ ἀνομιέμενου τὴν ἀπόδοσιν τοῦ εἰς αὐτὸν παρακατατεθέντος (Ἰσορ. Ἰραπέξ. — Πολυδ. ΣΤ, 154).

Ἡαρακατάστασις. Ἰδ. αὐτὸ τῆ προστάσις. ἴδ.

Ἡαρακυπαρίσσιοι, Ἀχαιοὶ οἱ παρὰ τῇ Κυπαρίσσιᾳ (Στρωβ. Δ, 3).

Ἡαραλάττει, ἔθνος Σκυθικόν, οἱ παρὰ Ἡροδότῃ (Δ, 6) βασιλεῖοι λεγόμενοι Σκύθαι, ὡς ὑποτίθεται.

Ἡαραλία. Ἐπὶ Πεισιστράτου ἢ Ἀττικῆ πᾶσα διηρέετο εἰς τρία μέρη, καὶ ὁ λαὸς αὐτῆς εἰς τρεῖς πολιτικὰς μερίδας, τὴν Διαικρίαν (τοὺς Διακρίους), ἦτοι τὴν ἀρεινὴν χώραν, τὸ Πεδίον (τοὺς Πεδιεῖς) δηλ. τὴν περὶ τὰς Ἀθήνας πεδιάδα, καὶ τὴν Παραλίαν (τοὺς Παράλους), δηλ. τὴν νοτιανὴν ἀκτὴν, ἀπὸ τῶν Αἰξωνίδων Ἀλῶν μέχρι τῶν Πρασιῶν (Θουκ. Β, 58, Γ, 92).

Ἡάραλος, 1) ἴδ. Παραλία. — 2) Χώρα παραθαλασσία τῆς Μελλίδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἣς οἱ κάτοικοι Παράλιοι ἐλέγοντο (Θουκ. Γ, 92). — 3) Ἡάραλος, ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ Παραλία, τριήρης ὀρισμένη κυρίως εἰς θεωρίας (ἴδ.), καὶ ἄλλας ἱεράς ἐνίοτε καὶ δημοσίας κατεπειγούσας ἀποστολάς, τὸ ὄνομα δ' ἔχουσα ἐκ τοῦ ὅτι ἦν συνήθως ἡγυροβολημένη εἰς τὴν Παραλίαν χώραν παρὰ τῷ Σουνίῳ. Εἰς αὐτὴν δ' ἔπειτα προσετέθη καὶ ἄλλη δευτέρα τριήρης, ὁμοίους ὑπηρετοῦσα σκοποῦς, καὶ Σαλαμινία λεγομένη, διότι ἐστάθμευεν ἐν Σαλαμίνι, ἢ Θεωρίε ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς, ἢ καὶ Δηλιάς διότι ἔφερε τὰς Θεωρίας εἰς Δῆλον. Εἰς μετὰ ταῦτα δὲ χρόνους προσετέθησαν αὐταῖς καὶ ἄλλαι, ἢ Δηλιάς, καὶ εἴτα ἢ Ἀμμωνίς, ἢ Ἀντιγονίς, ἢ Δημητριάς. Οἱ ἐπιβάται τῆς Παράλου ἐλέγοντο πάραλοι καὶ αὐτοὶ ἢ Παραλίται, ἦσαν πολλοὶ Ἀθηναῖοι,

καὶ ὁ Θουκυδίδης (II, 72) τοὺς λέγει λίαν δημοκρατικῶς διατεθειμένους.

Παρανομίας γραφή, ἡ κινουμένη ὑπὸ κληρονόμων ἢ συγγενῶν κατὰ τοῦ, ὡς ἐκ τῆς διανοητικῆς αὐτοῦ καταστάσεως ἀνικάνου θεωρουμένου νὰ διευθύνῃ τὰ τῆς περιουσίας του. Ἀποδειχθείσης τῆς κατηγορίας, παραδίδοτο ἡ περιουσία εἰς τοὺς κληρονόμους, βεβαίως ὑπὸ ἐπιτροπείαν, ἂν οὗτοι ἦσαν ἀνήλικοι (Αἰσχ. κ. Κτησ. 39. — Ἀριστ. Νερ. 814. — Ξενοφ. Ἀπμ. Α, 2, 49. — Σουίδ. λ.). Λέγεται ὅτι κατὰ τοῦ Σοφοκλέους ἐκίνησε τοιαύτην δίκην ὁ υἱὸς τοῦ Ἰσφῶν, καὶ ὁ δὴθεν εἰς τὰ τέλη τοῦ βίου του παραφρονήσαντος διότι ἀδιαλείπτως ἐπέδιδετο εἰς τὴν ποίησιν ἄλλ' ὅτε ὁ Σοφοκλῆς, ἀναγνοὺς ἐνώπιον τῶν δικαστῶν (οὐχὶ τῶν φρατῆρων, ὡς ἀνακριτικῶς λέγει ὁ ἀνώνυμος βιογράφος του) τὸν ἐν Κολωνῇ Οἰδίπουν του, ἀπέδειξε τοῦ πναύματός του τὴν ἀκμαίτητα καὶ ἐνίκησε (Ἀριστ. Βάτρ. 78. Ξενοφ. β. 7. — Cic. de senect. VII. — Πολύδ. II, 80).

Παρανόμων γραφή, ἡ κατὰ τοῦ πολίτου τοῦ προταίνοντος τὴν παραδοχὴν νέου νόμου ἢ ψηφίσματος ἀντιβαίνοντος εἰς τὸ δημόσιον συμφέρον ἢ εἰς τὰ περὶ νομοθετήσεως ὁρισμένα οὕτω φέρ' εἰπεῖν, ἂν ἀντέβαινε εἰς κείμενον νόμον μὴ προακυρωθέντα, ἂν ἐπρωτείνετο διὰ τὸ νέον μέτρον δύναμις ὀπισθενεργός, ἂν ἐστηρίζετο ἐπὶ ψευδῶν δεδομένων, ἂν ἐπρωτείνε τὴν ἀνάκλησιν ἐξορίστων, ἢ ἄφρων ἀτιμίας, ἄνευ ψηφίσεως ἐξακισχιλίων πολιτῶν, ἢ εἴον δὴποτε ἐπρωτείνε μέτρον ὃ ὁ κατήγος ἐθεώρει ὡς ἐπιβλαβὲς ἢ ὡς ἀχρηστον, Προσέτι δὲ, ἂν, παρὰ τὰ παραδεγμένα, ἐπρωτείνετο οὐχὶ εἰς τοὺς νομοθετάς, ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, ἢ εἰσῆγετο ἀπροβούλευτον, ἢ χωρὶς νὰ προαναγραφῇ παρὰ τοῖς ἐπωνόμοις, ἢ οὐχὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους. Ἡ γραφή αὕτη ἐθεωρεῖτο σκουδαιοτάτη διὰ τὴν πολιτείαν (Διογ. κ. Τιμοκρ. 318), καθόσον διὰ τῆς τιμωρίας τοῦ προταίνοντος ἐπρολάμβανε

καὶ παρεκώλυε τὰς παρανόμους καὶ ἐπιβλαβεῖς προτάσεις πρὶν ἢ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν πανίσχυρον αὐθαιρεσίαν τοῦ δήμου. Ἀλλὰ καὶ μεταξὺ συζητουμένης ἢ καὶ ἤδη κυρωθείσης προτάσεως τινος, μέχρις ὅλου ἔτους, ἡ γραφή παρανόμων διέκοπτεν αὐτῆς τὴν ἐνέργειαν. Ὡμνυε δ' ὁ ἐνάγων τὴν ὑπωμοσίαν, ἤτοι τὴν ὑποχρέωσιν, ἂν ἐνικάτο, νὰ ὑποβληθῇ εἰς πάσας τὰς νομικὰς συνελεύσεις, ὠρίζε τὴν ποινὴν ἢς ἐνόμιζε τὸν ἐναγόμενον ἄξιον, χρηματικὸν πρόστιμον (Δμοθ. κ. Μειδ' 573), κάθειρξιν, καὶ ἐνίστε ὡς καὶ θάνατον. Ἄν ἡ καταγγελία ἐνίκα, ἔπαυεν ἡ συζήτησις τοῦ προταθέντος μέτρου, ἢ καὶ ὡς νόμος ἂν εἶχεν ἤδη κυρωθῇ, κατηργεῖτο. Ὁ δὲ τρεῖς παρανόμων ἀλόους, ἤτοι καταδικασθεὶς ὡς παράνομα προτείνας καὶ ἐπιβλαβῆ, περιέπιπτεν εἰς ἀτιμίαν, καὶ οὐδέποτε ἠδύνατο πλέον ἄλλην νὰ ὑποβάλλῃ πρότασιν (Αἰσχ. κ. Κτησφ. — Δμοθ. κ. Ἀνδρ. κ. Ἀριστ. κ. Τιμοκρ. — Λυσ. κ. Πολιούχου).

Παρανόμων φως, ἴδ. Γάμος.

Παραπέτασμα, καταπέτασμα ἢ αὐλαία. Εἰς τὰς ἀρχαίας οἰκίας ὑπῆρχον παραπετάσματα εἰς τε τὴν αὐλαίαν πύλην πρὸς συγκάλυψιν αὐτῆς ὅταν ἠνοιγόντο τὰ θυρώματα, καὶ εἰς τὰς ἐσωτερικὰς θύρας συνεγέστατα, ὡς εἰς τὰς παρ' ἡμῶν οἰκίας καὶ εἰς τὴν εἰκόνα, καριστῶσαν τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας τῆς Διδούς, κατὰ τὸ χειρόγραφον τοῦ Βιργιλίου, ἢ καὶ εἰς δίχα διαίρεσιν μεγάλης τινὸς αἰθούσης (Πλάτ. Πολιτ. 204. — Ξενοφ. Χρητ. Β. — Ἀθην. Β, 1, 6. — Πλάτ. Δ, 122. — Συναξ. Ἐποστ. Δ. — Μεθ. ΚΖ, 51. — Σουί. Claud. X. — Jun. IV, 228).

Καὶ ἐν τοῖς ναοῖς δὲ πολλάκις παραπετάσματα ἐκάλυπτεν πολυτιμὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, ἀνασφῆμενα ὅτε ἐπρόκειτο τὸ ἄγαλμα ν' ἀποκαλυφθῇ (Alluare voluim. Sen. Ep. LXXX. — Αἰμ. Μυθ. X. σλ. 127). Οὕτως ἀνεῖλετο

τὸ τῆς Ἑφείας Ἀρτέμιδος τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀντιόχου ὄμως τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ Δι' προσεναχθὲν πολυτελέστατον παραπέτασμα ἐγαλάτο εἰς τὴν γῆν (Παυσ. Β, 12), ἴσως κατὰ νεωτερισμὸν. Ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις καὶ ἀπλοὶ κίονες, ὡς ἡ ἐν Σικυῶνι Ἀρτεμις (Παυσ. Β, 9), ὁ ἐν Θήβαις Διόνυσος (Κλημ. Στρωμ. Α, 348), ὅτε ἴσταντο θεότητος ἀντιπροσωπεύοντες καὶ ὡς ἱεροὶ θεωρούμενοι, ἐκαλύπτοντο βεβαίως ὑπὸ τοιοῦτων παραπεταμάτων, ἀνεπισσώμενα, καὶ διὰ μιᾶς πόρτης ἢ διὰ περισσοτέρων ἀναδεόμενα, ἔδωσαν κατὰ πάσαν πιθανότητα τὸν πρῶτον τύπον τοῦ Ἰωνικοῦ μονοκράνου. ἴδ. Κίτων.

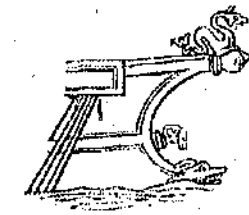
Παραποτάμιοι, πόλις ἀρχαία καὶ ὄχυρά τῆς Φωκίδος, ἐπὶ τοῦ Κηρισσοῦ ποταμοῦ εἰς τὰ βορειοδυτικὰ τοῦ Ὀρχομενοῦ (Ἡρόδ. II, 33. — Στράβ.).

Παραπροσβείας γραφή, ἡ ἐναντίον πρέσβους μὴ ἀκριβῶς ἐκτελέσαντος τὰ καθήκοντά του, ἐξ ἀμελείας, ἀπερισκεψίας, δωροδοκίας ἢ προδοσίας, ὡς εἰς τοιαύτην περιστρέφεται ὁ κατὰ τοῦ Αἰσχίνου περὶ παραπροσβείας λόγος τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἡ ἐκεῖνου ἀπολογία. Οἱ πρέσβεις συνήθως ἐξελέγοντο ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, καὶ ὅταν δὲν τοῖς ἐδίδοτο βῆται ὀδηγία, ἐλέγοντο αὐτοκράτορες. Ἐπανιόντες δὲ ὠφειλον νὰ δίδωσιν εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δήμον λόγον τῶν πεπραγμένων (ἀπαγγέλλειν τὴν πρεσβείαν), εἶτι δὲ καὶ παράλογοις, τῶν χρημάτων ἂ τυχὸν διεχειρίσθησαν. Ἦν δ' ὁ ἀγὼν τιμητὸς, ἤτοι ὁ ἐνάγων ὠρίζε τὸ πρόστιμον εἰς ὃ ὁ κατηγορούμενος ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθῇ ἂν ἡ ἐνοχὴ του ἀνεγνωρίζετο. Μόνον δὲ δι' ἐκουσίας φυγῆς ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὰς ἄλλας ποινάς. (Δμοθ. κ. Περσῶν. Κ. κ. Κτησφ. 62. — Θουκ. Β, 45).

Παρασάγγης, λέξις Ἑρραϊκῆ (περρασιτὶ νῦν ἐπιφερσέγ, ἀραβιστὶ φαρσάκχ), δηλοῦσα, ὡς φαίνεται, λιθοβόριον ἢ ὀρέλιον. Καὶ Ἡρόδοτος (II, 6, 12,

53. ΣΤ, 42) ὁ παρασάγγης ἦν ἴσος πρὸς ἡμισυνοστονον, οὗ τὸ μήκος ἦν 60 σταδίων Ἑλληνικῶν, καὶ τοῦτο περίπου τὸ μήκος ἀποδίδωσιν αὐτῷ καὶ ὁ Ξενοφῶν, λέγων (Ἀνψ. Β, 2, 6) «παρασάγγαι πέντε καὶ τριάκοντα καὶ πεντακόσιοι, στάδια πεντήκοντα καὶ ἑξακισχιλιοὶ καὶ μύριοι», ὅπερ ὀρίζει εἰς 32 στάδια σχεδὸν ἕκαστον παρασάγγην. Ἀλλ' ὁ Στράβων λέγει (II, 518) ἀμφίβολον τὸ μήκος τοῦ παρασάγγου, κατὰ τοὺς μὲν 60, κατ' ἄλλους 40 ἢ 30 σταδίων, ὁ Πλίνιος (VI, 21), ὅτι καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς Πέρσας ἦν διάφορον, ὁ δὲ Ἀγαθίας (B, 21) ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του (550 μ. Χ.) εἶχε μειωθῆ εἰς 21 στάδια ὥστε φαίνεται ὅτι κυρίως ἦν ἡ μεταξὺ δύο ὁδοδεικτικῶν στηλῶν ἀπόστασις, κατὰ καιροὺς μεταβαλλομένη.

Παρασήμιον, ἡ ἐπίσημον, γλυπτικὴ τις παράστασις τιθεμένη εἰς τὴν πύραν τῶν πλοίων, καὶ κατ' ἦν συνήθως καὶ

τὸ ὄνομα ἐδίδοτο. Ἐν τῇ εἰκόνι ἐστὶ πριστις (θαλάσσιον τέρας), καὶ ὁ καὶ ἡ ναῦς ἢ φέρουσα αὐτὸ Πριστις ἐλέγετο (χειρόγρ. Βιργιλ. Αἰ, V, 116).

Παρασίτιος, ὁ ἐπιτήτων νὰ σιτηθῆται παρ' ἄλλοις. Κατ' ἀρχὰς αὐτὸ ὄνομα πάσαι μὲν ἦν σημαὸν καὶ ἱερὸν (Ἀθην. ΣΤ, 234), δηλοῦν τοὺς αἰρουμένους ὡς βοηθοὺς ἱερέων καὶ τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων εἰς τῶν καθηκόντων αὐτῶν τὴν ἐκτέλεσιν, ἰδίως, ὡς φαίνεται, τοὺς ἐπιμελουμένους τῶν παρροσιτίων ἀποθηκῶν, εἰς ἃς κατετίθεντο τὰ τοῖς ναοῖς προσφερόμενα γεννήματα καὶ ἄλλα αἰτία, τῶν δημοσίων αἰτεύσεων κτλ. ὥστε καὶ «παρασίτην» ἐλέγετο ἐν τοῖς νόμοις τοῦ Σόλωνος τὸ

Παρθένος, 1) ποταμός της Μικράς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, χωρίζων τὴν Παφλαγονίαν ἀπὸ τῆς Βιθυνίας, καὶ εἰς τὸν Εὐξείνιον ἐκβάλλων δυτικῶς τῆς Ἀμάστρου. Ἔχει δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ἐπιπέδου ἐλέγετο λουομένη ἢ Ἀρτεμις (Ὁμ. Ἰλ. Β, 854. — Ἡσίοδ. Θεογ. 344. — Ἡρόδ. Β, 104. — Ἐνφ. Ἀνθ. Β, 6, 9, ΣΤ, 2, 1. — Στρώβ. Β, 542). — 2) Υἱὸς Ἡρακλείδου καὶ Εὐδώρας ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας. ἐκομίσθη ἐπὶ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου ὡς αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην· ἀπελευθερωθεὶς δὲ, διέτριψεν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς Νεάπολιν, ἐνθα ἐδίδαξε τῷ Βιργιλίῳ τὰ Ἑλληνικά· ἐν Ῥώμῃ δὲ μετὰ ταῦτα ἠδυνήθη ὑπὸ τοῦ Τιβερίου (Suet. Tib. LXX) καὶ συνέδεσε φίλον μετὰ τοῦ ἐλεγεσιακοῦ ποιητοῦ Κ. Γάλλου. Ὁ Σουΐδας τὸν λέγει «ἐλεγειοποιὸν καὶ μέτριον διαφόρων ποιητῶν», καὶ ἐλεγεῖα ἐνδεικνύουσιν οἱ τίτλοι τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ μνημονευομένων συγγραμμάτων, ὡς Ἀρήτης (τῆς συζύγου του) ἐπικηδεῖον, εἰς 3 βιβλία· ἐπικηδεῖον εἰς Λύξιοθεμιν καὶ ἄλλο εἰς Ἀρχελαΐδα· Ἀφροδίτη Βίας· Ἀήλος· Κριναγύρας· Λευκάδιοι· Ἀνοίπη· Ἰφικλος· Ἡρακλῆς· Προπεμπτικόν, καὶ ἄλλο τι ποίημα, ὃ λέγεται μισηθεὶς ὁ Βιργίλιος ἐν τῷ Monitum. Τῶν ἀποδίδονται δὲ καὶ Μεταμορφώσεις, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ βεβαιότητος. Παρισώθη δ' ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν σύγγραμμαι ἐπιγραφόμενον ἑρωτικὰ ἢ περὶ ἑρωτικῶν παθημάτων. περιέχον 36 διηγήσεις εἰς τὸ περὶ ἐρωτικῶν δυστυχῶς ἀποβάτων, δι' οὗ ἤθελε νὰ χρηρηγήσῃ τῷ Κορνηλίῳ Γάλλῳ ὕλην δι' ἐπικά καὶ ἐλεγεσιακά διηγήματα. Ἐπειδὴ δ' ἀκριβῶς μνημονεύει πάντοτε τῶν πηγῶν ἐξ ὧν ἀρέσεται, διὰ τοῦτο τὰ ἔργα αὐτοῦ εἰσι πολύτιμος συμβολὴ διὰ τὴν γνῶσιν τῶν Ἀλεξανδρινῶν ποιητῶν καὶ γραμματικῶν, καὶ περιέχουσι πολλοῦ λόγου ἄξια ἐκείνων ἀποσπάσματα. Μετ' αὐτῶν κατατάττεται ὡς εἰς τῶν νεωτέρων,

σύμφωνος δὲ πρὸς αὐτῶν τὸ πνεῦμα, ἀναζητεῖ τοὺς ἀπαιτάτους τῶν μύθων, παρέχοντας αὐτῷ ἀφορμὴν εἰς πολυμαθεῖας ἐπιδείξιν. — 3) Παρθένος Γραμματικὸς ἦν, κατὰ Σουΐδαν, μαθητὴς τοῦ Διονυσίου τοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας· ἔζη ἐπομένως ἐν τῇ α' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. Ὁ Ἀθήναιος μνημονεύει πολλάκις συγγραμματος αὐτοῦ ἐπιγραφόμενου Περὶ τῶν παρὰ τοῖς ποιηταῖς λέξεων ζητούμενα. — 4) Ἐπικὸν ποιητὴν τοῦ ὄνματος τούτου ἐκ Χίου ἀναφέρει ὁ Σουΐδας, λέγων αὐτὸν ἀπόγονον τοῦ Ὀμήρου, καὶ προσέειπε ὅτι ἐπέλεγτο Χάος, κατὰ λογοπαίγνιον πάντως, καὶ ἴσως διὰ τὸ συγκεχυμένον καὶ ἀσαφές τοῦ ὄρους του. — 5) Λύκιος καὶ εὐνοούμενος τοῦ αυτοκράτορος Δομιτιανοῦ, ἀλλὰ συμμετασχὴν τῆς συνωμοσίας ἣτις ἐπέφερε τὸν θάνατον τοῦ αυτοκράτορος (Suet. Dom. XVI). Συνετέλεσεν εἰς τοῦ Νέρωνος τὸν ἐνδονοσημὸν, ἀλλ' ἐφρονεῖτο ὑπ' αὐτοῦ ὅτι συνέβη ἐπανάστασις τῶν στρατιωτῶν πρὸς τιμωρίαν τῶν φονεῶν τοῦ Δομιτιανοῦ (Eckh. VIII, 1).

Παρθένου, αἱ θυγατέρες τοῦ Ἐρεχθίδος, αἱ τοῦ Ἰακίνθου καὶ αἱ τοῦ Λέω, αἵτινες, παρθένου ἔτι, προσέφερον ἑαυτὰς ἑκούσιως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος (Δημοθ. Ἐπιτάφ. — Σουΐδ.).

Παρθενόπη, 1) Υἱὸς τοῦ Ἀρεως ἢ τοῦ Μελανίου, ἢ τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Ἀταλάντης, ἐξ Ἀρκαδίας, εἰς τῶν ἐπτά ἐπὶ Θήβας, φονευθεὶς ὑπὸ Περικλυμένου (Ἀπλλδ. Γ, 6, 3, 7). Ἐκ τῆς νόμφης Κλυμένης ἔσχεν υἱὸν τὸν μετὰ τῶν Ἐπιγόνων εἰς Θήβας ἐκστρατεύσαντα Πέρμαχον (ἢ Στρατόλαον, Θεσιμένην, Τλησιμένην). — 2) Υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, συνεχῶς συγγεόμενος μετὰ τοῦ ἀνωτέρω (Ἀπολλδ. Α, 9, 13).

Παρθενόπη, 1) ἔγγονος τοῦ Ἀρκάδος, θυγάτηρ τοῦ Στυμφάλου, μήτηρ τοῦ Εὐήρου ἐκ τοῦ Ἡρακλείου (Θαυσ. Η, 4. — Ἀπολλδ. Β, 7, 8). — 2) Θυγάτηρ τοῦ

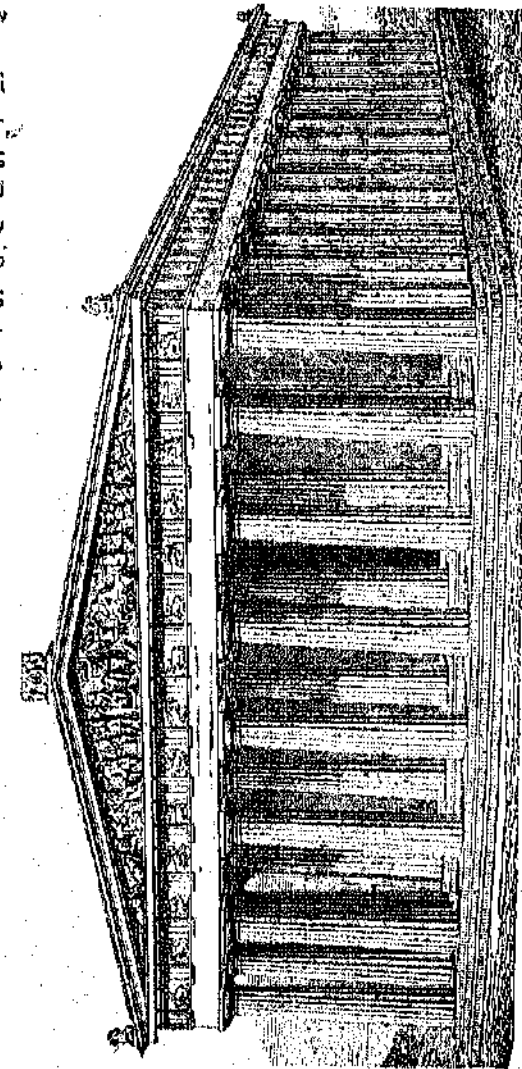
Ἀγκαίου, μήτηρ τοῦ Λυκομήδους ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος (Παυσ. Δ, 7).

Παρθένος, 1) Ἐπιθετον τῆς Ἀθηνῶν, ὑπ' αὐτὸ λατρευομένης ἐν τῷ Παρθενῶνι ἐν Ἀθήναις. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῆς εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ τῶν ἀστέρων ταχισαῖα.

Παρθενών, ὁ περίφημος, καὶ ὑπὲρ πάντας τοὺς ναοὺς τῆς ἀρχαιότητος ὡραῖος καὶ πολυτελής ναὸς τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς, ὁ πρωτοβουλία τοῦ Περικλέους εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὴν πυρπόλησιν ὑπὸ τῶν Περσῶν τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Παλλάδος, ἐπιμελεῖα τοῦ Φειδίου ἀνεγερθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Ἰκτινίου καὶ Καλλικράτους κατὰ τὴν 86 Ὀλυμπ. (434 π. Χ.). Κατὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς σωζόμενον αὐτοῦ εἶσιον, εἶχεν ὁ ναὸς, κατὰ τὸν στερεοβάτην, μῆκος μὲν 228', πλάτος δὲ 101', καὶ ἐπὶ 3 βαθμῶν ὑψόμενος, ἦν ὅλος ἐκ πεντελικῆς μαρμάρου φθορομημένος, ὀκτάστυλος περίπτερος, δωρικοῦ ρυθμοῦ, ἔχων κίονας ἢ 1/2 διαμέτρου, μετὰ διπλῆς στοᾶς εἰς τὰς μικρὰς πλευράς, (Π. Β) ὕψος δ' εἶχε 60' ἀπὸ τοῦ στερεοβάτου. Ὁ ὅλος σηκὸς διηρέετο εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ ἀνατολικὸν τὴν εἴσοδον ἔχον ἐξ ἀνατολῶν, ἐλέγετο ἰδίως Ἐκατόμπεδον (Γ), διότι τὸ ἐμβαδὸν αὐτοῦ εἶχε μῆκος περίπου 100'. Ἐνταῦθα, κατὰ τὸ δυτικὸν αὐτοῦ πέρασ (α), ἐπὶ μεγίστου βάθρου, 10' ὑψηλοῦ καὶ ἐν γλυφαῖς περιστεύοντος τὴν παρὰ τοῖς θεοῖς εἰσαγωγὴν τῆς Πανδώρας (Παυσ. Α, 24. — Θεμιστ. Δογ. ΚΒ. — ΡΙ. XXVI, 4, 4).

Ἰστατο τὸ ἐξαισιώτατον τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Φειδίου, τὸ χρυσελεφάντινον ἀγάλμα τῆς θεᾶς, ἐκ πολυτέμων λίθων ἔχον τοὺς ὀφθαλμοὺς (Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. σλ. 290), καὶ 39' ὑψηλὸν ὑπὲρ τὴν βᾶσιν (ΡΙ. XXXVI, 4).

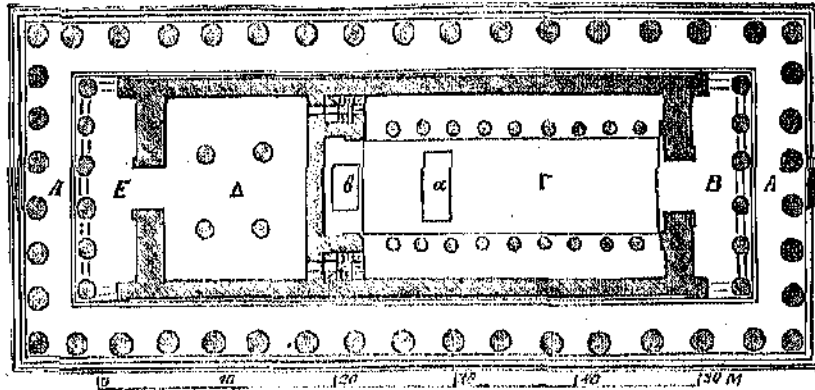
(ΔΡΧ. ΔΕΒ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Β.)

κρῶν δωρῶν κίωνων, ἐχόντων μόνον 3' τὴν διάμετρον, ἐπομένως μὴ ἀνιόντων μέχρι τῆς ὀροφῆς, καὶ φερόντων πιθανῶς ὑψηλὴν πᾶροδον καὶ δευτέραν στοᾶν ἴσως κίωνων ἰωνικῶν. Ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ταύτης στοᾶς, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος, παρ' ᾧ ἴσως ἴστατο δύο

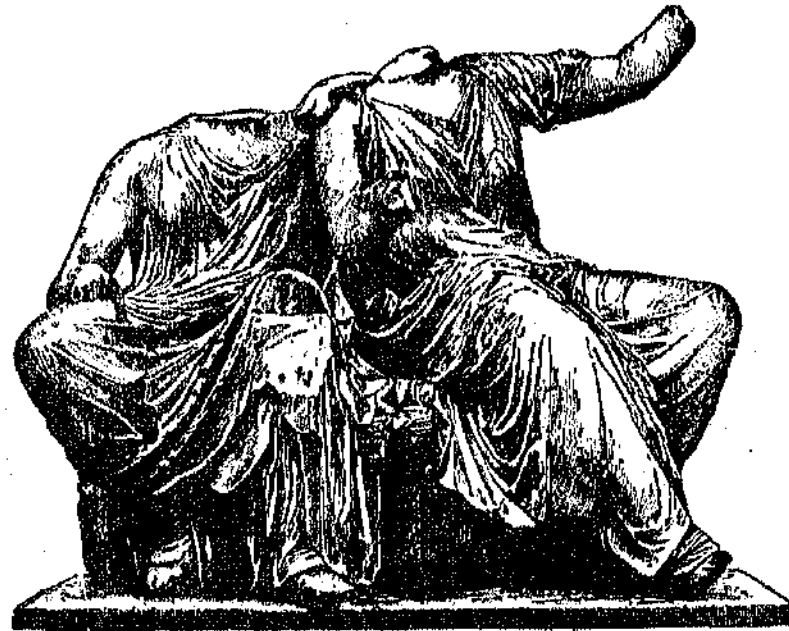
παραστάδες ή μεγάλοι κίονες ως τούς εξωτερικούς, εξέτείνετο στέγη, ή και τὰ έξω περι-
στάλια καλύπτουσα: τὸ δὲ λοιπὸν ἐμβαδόν,

μετὰ ταῦτα ἐπυρπολήθη. Ἐγρησίμευε δ' ὁ
ὀπισθοδόμος εἰς ἠθσαυροφυλάκιον τοῦ ναοῦ,
καὶ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἠθικῆς πα-

ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος μέχρι τοῦ προνάου καὶ τῆς
εἰσόδου, ἔμενεν ὑπαιθρον. Ἡ ἀνατολικὴ δὲ
διαίρεσις τὴν μεγάλην αὐτῆς εἴσοδον ἔχουσα

ρακμῆς ἔδωκαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς κατοί-
κιαν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἐν ἐκῆ-
ρυττον ἀδελφὸν τῆς Ἀθηνᾶς (Πλουτ. Δημτ.

πρὸς δυσμᾶς (B), κοινοῦσα δὲ μετὰ τοῦ
Παρθενῶνος πιθανῶς διὰ δύο πυλιδίων παρὰ
τούς τοίχους τοῦ σηκοῦ, ὡς ἐκ τινῶν ἰχνῶν
εἰκάζεται, ἦν ὁ ὀπισθοδόμος (A), 13' 10"
μῆκος ἔχων, ὑπόστεγος ὄλος, τῆς στέγης
οὐσῆς ξυλίνης, ὡς ἀποδείκνυται ἐκ τοῦ ὅτι

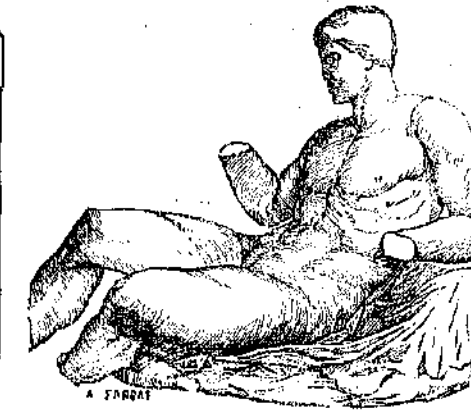
Κ1'). Διεκοσμητο δ' ἐξωτερικῶς ὀνάς δι'
ἀπαραιμύλλων γλυφῶν, αἵτινες κατὰ τὰς με-
τόπας ἀναγλύφως παρίσταν ἰγαντομαχίας
καὶ ἄλλας μυθολογικὰς σκηνὰς, κατὰ τὴν ἐπι-
τοῦ τοίχου τοῦ σηκοῦ καὶ τῶν ἐκατέρωθεν πρό-
στάσεων τῶν μικρῶν πλευρῶν (AA) ζωοφόρον,

τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων, εἰς δὲ τούς ἀε-
τούς, διὰ περιαιρετῶν ἀγαλμάτων διαστάσεων
ὑπερφυικῶν, πρὸς ἀνατολὰς τὴν γέννησιν καὶ

θένου Ἀθηνᾶς μετεποιήθη εἰς ἐκκλησίαν τῆς
Παρθένου Μαρίας, καὶ οἱ τοῖχοι αὐτοῦ ἐκαλύ-
φθησαν ἔνδον ὑπὸ χριστιανικῶν γραφῶν, ἵδν τι-
νες ἐτι σῶζονται: μετεσκευάσθη δὲ καὶ τὸ ἐσω-
τερικὸν πρὸς τὴν νέαν χρῆσιν αὐτοῦ, τῆς πρὶν

Μετόπη.

Ἐπίκουρος.

εἰς τὸν Ὀλυμπον παρουσίαισιν τῆς Ἀθηνᾶς,
πρὸς δυσμᾶς δὲ τὴν περὶ τῆς κυριαρχίας τῆς
Ἀττικῆς ἔριν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶ-
νος. Πάντα ταῦτα τὰ ἔργα ἦσαν τῆς σχολῆς
τοῦ Φειδίου, καὶ τινὰ τῶν μεγίστων καὶ τῶν

στοᾶς ἀντικαταστάσης δι' ἄλλης ἐξ 22 κίονων
κορινθιακῶν, μετ' ἄλλης ἀνώτερας ἐξ 23, καὶ
ἀνοιχθείσης μεγάλης μεσαίας πύλης μεταξὺ
τοῦ πρὶν ἑκατομπεδίου καὶ τοῦ ὀπισθοδόμου.
Τῇ δὲ 1019 μ. Χ. ἐλθὼν εἰς Ἀθῆνας ὁ

Τῆς Κλειομένης.

ἀρίστων ἴσως τῆς γλυφίδος αὐτοῦ. Πολλὰ ἐξ
αὐτῶν κατεστράφησαν, ἐκ δὲ τῶν διασωθέντων
τινὰ μὲν διατηροῦνται ἐν Ἀθῆναις, ἄλλα δ'
ἔχον τῷ 1811 ἀποκομισθῆ εἰς τὸ Βρετανι-
κὸν Μουσεῖον ὑπὸ τοῦ Λ. Ἐλγινος, τότε πρέ-
σβεως τῆς Ἀγγλίας ἐν Κωνσταντινουπόλει.
Τῇ ε' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. ὀνάς τῆς Παρ-

Αὐτοκράτωρ Βασιλεῖος, προσέθηκε νέα κο-
σμήματα εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκκλησίαν
(Κεδρ.). Μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1458 ἄλωσιν τῶν
Ἀθηνῶν ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, ἡ ἐκκλησία
μετεποιήθη εἰς προσκυνητήριον τοῦ Μωάμεθ,
καὶ τότε εἰς τὴν νοτιοδυτικὴν αὐτοῦ γωνίαν
προστέθη ὁ αἰχμόμενος πύργος μεθ' ἑλικο-

ειδούς αναβάθρας. Τῷ δὲ 1682 (τῇ 23 Σεπτεμβρίου), ὅτε ὁ Ἑνετός Μοροζίνης ἐπολιόρκει τὴν Ἀκρόπολιν, οἱ Τούρκοι εἶχον ἡπροσωρινῶς προσδιορίσει τὸν ναὸν εἰς

Θανῶς μέρος (Ἡρδ. Γ, 93), πρὸς ἀνατολὰς μετὰ τῆς Ἀριανῆς καὶ Μαρμαρινῆς, πρὸς νότον μετὰ τῆς ἐρήμου τῆς Καραμανίας, πρὸς δυ- σμὰς μετὰ τῆς Μηθίας ἦν κατὰ τὸ πλεῖστον

Ἐν τῇ Ζουρρίου.

πυριταποθήκην ἐνοικήσασα δ' εἰς αὐτὸν βόμβα ἦν ἐσφενδόνισεν ὁ ἐν τῇ ἐνετικῇ στρα- τῷ ὑπηρετῶν Σουηδὸς στρατηγὸς Κοινη- σμάρκ, ἐπέφερε φοβεράν ἐκρηξίν. καταρρί-

τὸ νῦν Κορασάν. Οἱ Πάρθοι, κυρίως λαὸς νο- μαδικός, ὑπέκειντο τὸ πρῶτον τοῖς Ἀσσυ- ρίοις· εἶτα, μετ' αὐτῶν, τοῖς Μήδοις καὶ τοῖς Πέρσiais· εἶτα δ' ὑπετάγησαν τῷ Ἀλεξάνδρῳ

Ἐκ τῆς Ζουρρίου.

ψασαν τὸν Παρθενῶνα εἰς εἰρήνια. Ἐνετός δ' αὐτοῦ ἤγειραν οἱ Ὀθωμανοὶ μικρὸν προσ- κυνητήριον, ἐπ' ἐσχάτων καταρριφθὲν ὑπὸ τρικυμίας.

Παρθία, καὶ **Παρθυαία**, **Παρ- θυηνή**, χώρα τῆς Ἀσίας νοτιοδυτικῶς τῶν Κασπίων πυλῶν, συνορεύουσα μετὰ τῆς πρὸς βορρᾶν Ἰρκανίας, ἧς κατ' ἀρχὰς ἀπετέλει πι-

(Πηλοῦτ. ἈΛΞ. ΜΕ. — Ἄρρ. ΣΤ', 29. — Just. XII, 3, 1). Ἐπὶ τῶν Διαδόχων συν- ἐτάχθησαν κατ' ἀρχὰς μετὰ τοῦ Πυρμένους, κατόπιν μετὰ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ τέλος ὑπέκυ- ψαν τῷ Σελεύκῳ, ὅστις καὶ πόλεις ἔδρυσε παρ' αὐτοῖς. Τῷ δὲ 256 π. Χ., ὑπὸ ἀρ- χηγόν τὸν Ἀρσάκην, ἀπετέλεσαν ἴδιον κράτος, ταχέως αὐξηθὲν ὑπὸ ἡγεμόνας τοῦς

Ἀρσακίδας εἰς δύναμιν καὶ εἰς ἔκτασιν, ἰδίως πρὸς ἀνατολὰς, μέχρις αὐτοῦ τοῦ Ἰνδοῦ. Οἱ Πάρθοι ἦσαν φιλοπόλεμοι, ἄξιοι ἰππεῖς, καὶ ἡ τακτικὴ αὐτῶν συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἠρωῶσιν ἐφιπποί, καὶ, ἅμα ταξεύσαντες, νὰ φεύγῃσι δρομαίοι· ἀλλ' εἶχον τὴν δεξιότητα καὶ φεύγοντες νὰ στρέφονται καὶ νὰ το- ξεῖσιν πάλιν ἐπιτυχέστατα, ὥστα καὶ πα- ροιμακῶς τοῦτο ἐλέγετο. Ἡ ὀρησκία αὐτῶν ἦν λατρεία τοῦ Ἥλιου καὶ τῶν ἀστέρων, δι' ἃ καὶ συμπάθειαν καὶ ὑποστήριξιν εὔρον παρὰ τοῖς μάγοις. Ὅτε δ' ἠδύξθησαν, διηρεῖτο ἡ Παρθία εἰς πέντε μεγάλας ἐπαρχίας, τὴν Κομισσηνὴν, τὴν Παρθυηνὴν, τὴν Χωροανὴν ἢ Χωρηνὴν, τὴν Ἀρτικηνὴν καὶ τὴν Ταβιη- νὴν. Ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων δὲ πόλεων αὐ- τῶν πρὸς τὰ δυτικὰ ἦσαν αἱ Ραγαί, τὰ Ἐυβάτανα, ἡ Σελεύκεια καὶ ἡ παρ' αὐτῇ Κτησιφῶν. Τὸν Ἀρσάκην διεδέχθη τῷ 253 π. Χ., ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Τριδάτης (Ἀρσά- κης Β), ἀποθανὼν τῷ 216. Ἐπίσημος δ' ἀνεδείχθη καὶ Μιθριδάτης ὁ Α (Ἀρσάκης Δ, 144—136), ὁ μάλιστα τὸ κράτος αὐτοῦ εὐρόνας, πολεμήσας κατὰ Δημητρίου τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, ἰσχυρῶς δ' ἀποκλίνας πρὸς τὸν Ἑλληνισμόν. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ, Φρα- ἀρτης Β (Ἀρσάκης Ζ) (130 π. Χ.), ἐπο- λέμησε κατὰ τῶν ἡγεμόνων τῆς Συρίας, Ἀρμενίας καὶ Βακτρίας, ὡς καὶ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ. Ὁ δὲ μέγας Μιθριδάτης Β (Ἀρσά- κης Θ), ἐξέτεινε πρὸ πάντων καὶ ὤψωσε τὸ κράτος του (Just. XXXVIII, 3). Ἐπιωφε- ληθέντες δὲ μετ' ὀλίγον ἐμφυλίους διαιρέ- σεις ἐπελούθησαν εἰς τὴν χώραν, ἀφῆρσαν Ἰνδοκυθικοὶ λαοὶ διάφορα τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς μερῶν. Ἠρξάντο δὲ τότε καὶ οἱ μετὰ τῶν Ῥωμαίων πόλεμοι, ὅτε Φραάρτης ὁ Γ (Ἀρσάκης ΙΒ), ἤγειρεν ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς μέχρι τοῦ Εὐφράτου χώρας, καὶ ὁ Ὀρώδης (Ἀρσάκης ΙΔ) κατέστραψε τὸν Ῥωμαϊκὸν στρατὸν ἐν Καρραῖς (Virg. Α, VII, 806. — On. Fast. VI, 480. — Hor. Od. III, 5, 4), εἶτα ἔμωσ, τῷ 37 π.Χ. ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Βεντιδίου

(Cic. ad. Fam. II, 10, 17. Cass. B. G. III, 31' —Suet. Oms. XLIV. — Just. XLII, 4, 5). Ἀλλὰ Φραάρτης ὁ Δ κατενίκησε τὸν Ἀντώνιον (36 π. Χ.), καὶ μόνον 16 ἔτη μετὰ ταῦτα τὸν ἐβίασεν ὁ Αὐγουστος ν' ἀποδώσῃ τὰς κυριευθείσας σημαίας. Ἐποσε ἡ Παρ- θία ἤρξατο παρακμάζουσα καὶ ὑπὸ φατριῶν σπαρτατομένη. Ἀρτάβανος ὁ Γ' ἐκινήθη κατὰ τοῦ Ἰβηρίου, ἀλλ' ἐκδιωχθεὶς τοῦ Ὀρόνου του, κατέφυγεν εἰς τοὺς πρὸς ἀνατο- λὰς βαρβάρους, καὶ βοηθεῖα τούτων ἀνεκτή- σατο τὴν ἀρχὴν, καὶ ἀπέθανε τῷ 44 μ. Χ. Οἱ Ῥωμαῖοι ὑπέθαλπον τὰς διαιρέσεις. Βο- λογέσης ὁ Α, κατ' ἀρχὰς ἐχθρικῶς, κινήθεισ κατὰ τοῦ Νέρωνος, συνωμολόγησεν εἶτα εἰ- ρηνὴν, διαρκέσασαν μέχρι τοῦ Οὐεσπασιανοῦ (Tac. Hist. II, 82. Ann. XVI, 23). Περὶ τὰ 115 δὲ, Χοσρόης ὁ Α ἐκηρύχθη, ἕνεκα τῆς Ἀρμενίας, πολέμιος τῷ Τραϊανῷ, καὶ τότε ἡ πρωτεύουσα αὐτοῦ Κτησιφῶν καταλήφθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Βολογέσης ὁ Γ ἐπολέ- μησε κατὰ Μάρκου Αὐρηλίου, τὸ πρῶτον ἐπιτυχῶς, ἀλλ' ἔπειτα ἠττήθη ὑπὸ τοῦ στρα- τηγοῦ αὐτοῦ Κασίου. Καὶ ὁ Σεπτίμιος Σε- βήρος, (τῷ 208) κατετρόπωσε τοὺς Πάρθους, θελήσαντας νὰ ὑποστηρίξωσιν ἄς εἰς τὸν Ῥωμαϊκὸν Ὀρόνον ἤγειρεν ἀξιώσεις ὁ Πε- σκῆμιος Νίγερ, καὶ ἐκυρίευσεν τὸν Κτησι- φῶντα. Ἐξηκολούθει δ' ὁ πόλεμος κατ' αὐ- τῶν καὶ ἐπὶ τοῦ Καρακάλλα, καὶ τῷ 219, ἠττηθέντες ὑπὸ Ἀρταξέρξου Α, τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ κράτους τῆς Νέας Περσίας, ὑπέκυψαν τέλος εἰς αὐτὴν τῷ 226 μ. Χ.

Παρθενῶν καὶ **Παρθεῖνοι**, λαὸς Ἰλλυρικὸς πρὸς τῷ Δυρραχίῳ (Πηλοῦτ. Β, II, 11. — Liv. XXIX, 42, XXXIII, 34. XLIV, 30. — Cic. Pis. XL). Ἡ πρωτεύουσα αὐτοῦ Πάρθος, ἀνατολικῶς τῆς Ἐπιδάμνου.

Πάρια μαρμαρα, ἐπιγραφή ἐπὶ μαρμάρου ἐν Πάρῳ εὐρεθείσα τῷ 1627, ἡγο- ράσθη ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ Λόρδου Θωμᾶ Ἀ- ρουνδέλου (Arundel), ὅθεν καὶ Ἀρουνδέ- λιον μάρμαρον ἐπωνομάσθη, καὶ εἰς

Λονδόν μετακομισθεῖσα, κατετίθη εἰς τὸν κήπον αὐτοῦ, εἶτα ἀπωλέσθη ἐπὶ τῶν ἐμφυλίων ταραχῶν, καὶ τὸ ἥμισυ αὐτῆς εἶχεν ἐντειχισθῆ εἰς ἐστίαν τῆς οἰκίας· τὸ δ' ἕτερον, ὅτε ἀνευρέθη σπουδαίως βεβλαμμένον, προσηνήθη ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου τοῦ Λόρδου Ἀρουνδέλου, τοῦ Ἰερρίκου Ὀβάρδου Ἀρουνδέλου, τῷ 1667, εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Ὁξωρίας, ἐνθα εἰσέτι φυλάττεται, γνωστὸν ἦδη ἐπίσης καὶ διὰ τῆς ἐπωνυμίας Ὁξω-
 νί ο υ μα ρ μ ἄ ρ ο υ. Ἔχει δ' ὁ λίθος πλάτος μὲν 2' 1", μῆκος δὲ, πρὸς μὲν τὰ δεξιὰ 3' 7", πρὸς δὲ τ' ἀριστερά, ὡς ὢν τεθλασμένος, 2' 11", καὶ περιέχει 93 στίχους, οὐχὶ πάντας ἀρτίως διατηρουμένους, εἰς γλώσσαν ἀττικῶνικῆν. Ἔστι δὲ πῖναξ χρονολογικῆς τῶν κυριωτέρων συμβάντων τῆς πολιτικῆς καὶ φιλολογικῆς ιστορίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ Κρότωνος μέχρι τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐπινομίου ἄρχοντος Διογνήτου, (τοῦ ἐν Πάρῳ ἄρχοντος Ἀστυάνακτος ἢ Εὐρύανακτος), τῷ 264. Ἐδωκόμενον μέρος φθάσει μόνον μέχρι 354 π. Χ. ἀλλ' εὐτυχῶς τὸ ὅλον εἶχεν ἤδη ἀντιγραφῆ ὑπὸ Γ. Σελδώνου τῷ 1628, πρὶν ἢ ἀκριοτηριασθῆ, δι' ὃ γινώσκεται σχεδὸν πᾶσα ἢ ἐπιγραφῆ. Πολλὰ σπουδαία συμβάντα, ὀνόματα καὶ χρονολογίαι ἐλλείπουσιν, ὡς τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν, τῶν Μεσσηνιακῶν πολέμων, τοῦ Πελοποννησιακοῦ, τὰ ὀνόματα τοῦ Λυκούργου, τοῦ Πειθαίου, ἐξ οὗ ὑπετέθη ὅτι ἡ ἀναγραφῆ αὐτῆ ἐγένετο ὑπὸ ἰδιώτου εἰς ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν (ἰδ. Πολδ. Β, 33), καὶ ἰδίως δι' ἀπομνημονεύσεις φιλολογικῆς. Αἱ χρονολογίαι δὲν ὀρίζονται κατ' Ὀλυμπιάδας, ἀλλὰ κατ' Ἀθηναίους βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας. Ἡ γνησιότης τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἰς οὐδεμίαν ὑπόκειται ἀμφιβολίαν.

Παρικάνιος, 1) Σκυθαὶ κατοικοῦντες πρὸς τῇ Κολχικῇ, καὶ τοῖς Πέρσας ὑποκαίμενοι (Ἠρδ. Ζ, 60). — 2) Κάτοικοι ἐν Περσίᾳ τῆς πόλεως Παρικάνης, ὁμίρου τῆ Μηδία (Ἠρδ. Γ, 92. Ζ, 88. — Στφ. Βυζ.).

Πάριον, πόλις τῆς Μυσίας ἐν Μικρῇ

Ἀσίᾳ, ἐπὶ τῆς Προποντιδος, κτίσμα Μιλησίων, μετὰ Λαμφάκου καὶ Ἀδραστειῶν κειμένη, μετ' ἀρίστου λιμένος· ἐπὶ Αὐγούστου Ῥωμαϊκῆ ἀποικία. Νῦν Καμάραι. Ἐν

αὐτῇ μνημονεύει ὁ Στράβων (Π, 388) ὅτι ὑπῆρχε γένος τι καλούμενον ὀφιογενεῖς, οὗ τὰ μέλη εἶχον τὴν ἰδιότητα νὰ θεραπεύουσι διὰ τῆς ἀπλής ἀφῆς τὸ δῆγμα τῶν ὄφρων (Ἠρδ. Β, 117. — Ἐνφ. Ἀνθ. Ζ, 2, 7).

Πάριος, ὁ καὶ Ἀλέξανδρος, δευτερός υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάτης, ἣτις ἐπὶ τοῦ τοκετοῦ ἀνευρέθη ὅτι εἶταε πυρκαϊάν. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἠρμηνεύθη ὡς δηλοῦν ὅτι τὸ γεννώμενον παιδίον ἐμελλε νὰ ἐπιφέρῃ τῆς πατρίδος του τὴν καταστροφήν, ἔδωκεν αὐτὸ, ἅμα γεννηθεὶς, ὁ Πριάμος εἰς ποιμένα τινὰ, Ἀγέλιον καλούμενον, ἵνα ἐκθῆσθ αὐτὸ εἰς τὸ ὄρος Ἴδην. Ἴκεῖ ἄρτος τὸ ἀνέλαβε καὶ τὸ ἐγαλακτοῦχε· ὁ δὲ ποιμὴν, εὐρών αὐτὸ καλῶς ἔχον μετὰ πέντε ἡμέρας, τὸ ἔφερεν εἰς τὴν καλύβην του, τὸ συνανέθρεψε μετὰ τοῦ υἱοῦ του, καὶ τὸ ἐκάλεσε Πάριον. Ἀνδρείος δὲ καὶ ἀτρήμηνος γενόμενος νεανίας, ὑπερηγωνίζετο γενναίως τῶν ποιμῶν καὶ τῶν ποιμένων, δι' ὃ ἐπωνομάσθη ὑπ' αὐτῶν Ἀλέξανδρος (ὁ ἀλέκων, βοηθῶν τοὺς ἀνδρας). Ἐπὶ τῆς Ἰδης ἐνομφεύθη τὴν νέαν μάντιδα Οἰνώνην, θυγατέρα τοῦ ποταμοῦ Κεβρήνος. Ἐπὶ τοῦ γάμου τοῦ Πηλέως, αἱ τρεῖς θεαί, Ἥρα, Ἀθηνᾶ καὶ Ἀφροδίτη, ἐρίσασαι πρὸς ἀλλήλας εἰς τίνα ἀνήκε τὸ μῆλον ὃ ἡ Ἔρις κακοδούλως εἶχε ῥίψει μετὰ τῶν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς «Ἡ καλὴ λαβέτιον», ὠδηγήθησαν, διαταγῆ τοῦ Διὸς, ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς τὸν Γάργαρον, μέρος τῆς Ἰδης, καὶ ἐκεῖ ἀνέθηκαν τὴν ἀπόφασιν εἰς τὸν μετὰ τῶν ποιμῶν ἐτι διαιτώμενον Πάριον. Ἡ Ἥρα τῷ ὑπεσχεθῆ ἰσχὺν καὶ πλοῦτον, ἡ Ἀθηνᾶ φρόνησιν καὶ δόξαν,

ἢ δ' Ἀφροδίτη τὴν ὠραιότητα τῶν γυναικῶν, καὶ τότε αὐτῇ ἔδωκεν ἐκεῖνος τὸ μῆλον, ἐξ οὗ καὶ αἱ δύο ἄλλαι ἔτρεφον ἄσβεστον ὄργην κατὰ τῆς Τρωάδος (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 28. — Ἐύρπ. Ἰφγ. Αὐλ. 1289. Τρωάδ. 925. Ἀνθρμ. 284. Ἐλ. 23). Μετ' οὗ πολὺ, ταῦρον δηγῶν εἰς τὸ Ἴλιον πρὸς θυσίαν, ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν γυνέων του καὶ ἔμεινε παρ' αὐτοῖς. Περμφεῖς δ' εἰς τὴν Ἑλλάδα ἵνα ἀπατήσῃ τὴν ἀπόδοσιν Ἡσιόνης, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου, ἀρπαγείσης ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος, κατέλυσε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Μενελάου, καὶ ἐκείθεν, βοηθείᾳ τῆς Ἀφροδίτης, ἤρπασε τὴν

πρωταίτιος τοῦ πολέμου. Ὁ Ὀμηρος ὑμνεῖ τὸ κάλλος του (Ἰλ. Γ, 16. Ζ, 313. 503. Α, 369. 505. 581). Ἀφ' οὗ δὲ, βοηθείᾳ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐφύσσετο τὸν Ἀχιλλεῖα, ἐτρώθη καὶ αὐτὸς μικρὸν πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος, ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου διὰ τοῦ δηλητηριώδους βέλους τοῦ Ἡρακλέους (Σφκλ. Φιλκτ. 1476), καὶ ἔσπευσε τότε εἰς τὴν Ἴδην, πρὸς τὴν σύζυγόν του Οἰνώνην, ἣτις μάτην εἶχε προσπαθήσει νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἣτις δ' εἶχεν ὑποσχεθῆ, καὶ μόνη ἠδύνατο, νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ἀλλὰ τότε, παρωργισμένη διὰ τὴν ἀπιστίαν του, τῷ ἠρνήθη πᾶσαν βοήθειαν, καὶ οὕτω ἐπέ-

θαυμασίως ὠραίαν γυναῖκα αὐτοῦ Ἑλένην, μετὰ καὶ τῶν δούλων καὶ τῶν θησαυρῶν αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς Φοινίκης ἐπανήλθεν εἰς τὴν Τρωάδα (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 290. Μεταγενέστεροι δὲ μῦθοι ἔλεγον ὅτι ἡ Ἑλένη οὐδ' ἦλθεν εἰς τὴν Τρωάδα ποτὲ, ἀλλ' ἔμεινεν ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τῷ Πρωτεῖ, ὁ δὲ Ζεὺς, ἢ ἡ Ἥρα ὅτι ἔδωκεν εἰς τὸν Πάριον ψευδῆς μόνον ἰνδαλμα αὐτῆς (Ἐύρπ. Ἠλκ. 1280. Ἐλ. 33. 243. 584. — Ἠρδ. Β, 118. 120). Ἡ ἀρπαγῆ αὐτῆ ἐπέφερε τὸν δεκαετῆ τρωικὸν πόλεμον καὶ τῆς Τροίας τὴν καταστροφήν. Ἐπὶ τοῦ πολέμου ὁ Πάριος δι' ἐξόχου ἀνδρείας δὲν διακρίνεται· ἐστὶν ὁμιος ἔμπειρος τὰ πολεμικὰ καὶ ἀγαθὸς τοξότης, χαρκετῆρος δ' ἀσταθοῦς, ὅτε μὲν τολμηρὸς καὶ τὸν ἀντίπαλον προκαλῶν, ὅτε δὲ δειλὸς καὶ ἀδρανῆς, προτιμῶν τὰς γυναῖκας καὶ τὰς κισθάρας παρὰ τῆς μάχης τὰ κατορθώματα. Ἐμισέτο δὲ καὶ ὑπὸ τῶν Τρώων ὡς

στρεψεν εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἀπέθανεν ἢ δ' Οἰνώνη, μεταμεληθεῖσα, καὶ σπεύσασα κατόπιν του, ἐφθασε μετὰ τὸν θάνατόν του, καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ ἀπηγγασθῆ. Ἐκ τῆς Ἑλένης ἔσχεν υἱὸς τὸν Βούκιον, Κόρυθον, Ἀγαυὸν, Ἰδαῖον, καὶ μίαν θυγατέρα, Ἑλένην. Λέγεται, δ' ὑπ' ἄλλων ὁ Κόρυθος τῆς Οἰώνης υἱός. Ἐν τῇ τέχνῃ παριστᾶται ὁ Πάριος ὡς ὠραίος, ἀγένειος νεανίας, φρυγικὸν πῖλον φορῶν.

Παρῆσιοι, λαὸς μέγας τῆς Λουγδο-νικῆς Γαλλίας, παρὰ τῷ Σηκουάνα ποταμῷ οἰκῶν, καὶ μητρόπολιν ἔχων τὴν Λουκοτεκίαν, τὴν κατ' αὐτὸν νῦν Παρίσια καλούμενην.

Πάρια, ἐν Ἰταλίᾳ, πόλις τῶν Βοιῶν,

μεταξύ Πλακεντίας και Μυτινής, από το 183 π.Χ. Ρωμαϊκή αποικία (Liv. XXIX, 56).

Ηλιομενίδης, εξ επιφανούς και πλούσιας οικογενείας της Ελλάδας, περί τα 500 π. Χ., μαθητής Ξενοφάνους, κατά τινος άκροασάμενος και του Αναξιμάνδρου, άπηλθε, ως εικάζεται, μετά του νεωτέρου αυτού αδελφού Ζήμωνος εις Αθήνας, και έγνωρίσθη μετά του Σωκράτους όστις έν τή διαλόγῳ του Πλάτωνος τῷ έπιγραφόμενῳ Ηλιομενίδης εισάγεται συνδιαλεγόμενος μετ' αυτού, και λέγων αυτόν καθ' Ομηρον «αίδοζόν τε άμα δεινόν τε». Η εις Αθήνας όδοι-πορία του έκείνη έγένετο πιθανώς περί τα 458 π. Χ. 'Αλλ' ούδὲ περί αυτής ούδὲ περί των άλλων του βίου του περιπετειών έστί τι περαιτέρω βεβαίως γνωστόν. Είς τήν πατρίδα του μεγάλως εξετιμάτο, και έδωκεν αυτή νόμους σοφούς, συντελέσαντας εις τήν εύημερίαν της, και διά της άσθηρότητος των ήθών του έθεωρείτο ως ζών παράδειγμα παρ' αυτή. Τάς φιλοσοφικάς αυτού θεωρίας έγραψεν έμέτρως, και άποσπάσματα αυτών διετηρήθησαν παρά Σήξτην τῷ Έμπειρικῷ και Σιμπλικίῳ. Το πρώτον και μέγιστον αυτών έστιν εισαγωγή έπους δακτυλικῷ ὑπερι φύσεως», πολλῶν έχον τὸ ὕψος τὸ δ' έπιλοιπον φαίνεται ότι ήν άφελέστερον και ούχι έπίσης ποιητικῶς κεκοσμημένον (Cic. Acad. Pr. XXIII, 74). Διέκρινα δὲ δύο διαφόρους έπιστήμας, τήν τῆς σκέψεως ή τῆς αληθείας, και τήν τῆς ανθρωπίνης γνώμης. Δισθάνεσθαι και νοεῖν ήν κατ' αυτόν τὸ αὐτὸ, και εκ συνδυασμοῦ τούτων έπρέσβευεν ότι επήγαγεν ή μνήμη και ή λήθη. Πρὸ πάντων ενέκυπτεν εις τήν αντίθεσιν του εἶναι και μὴ εἶναι, και ως ανάγκην ανγνωρίζε ν' ανήκη τὸ λέγειν και τὸ νοεῖν εις τὸ εἶναι, διότι τὸ δν, ήν, τὸ δὲ μηδὲν οὐκ ήν. Πλήν δὲ του ένός όντος οὐδὲν ήν, και τούτο οὐδὲ παρήχθη ποτέ, οὐδὲ παρέρχεται, άλλ' έστιν άδιαίρετον, αυτόσυντήρητον και άλλου μὴ δεόμενον. Ο κόσμος των φαινομένων έστιν ανεπίδεκτος έπιγνώ-

σεως μόνον δὲ τὸ περί του όντος νοεῖν περιλαμβάνει αλήθειαν, τὸ δὲ δν τὸ εις νόηαν μὴ ὑποπίπτον δὲν δύναται ν' αναγνωρισθῆ. «Γαυτόν έστι νοεῖν τε και οὐνεκέν έστι νόημα' οὐ γάρ άνευ του έντος, έν ᾧ πεφασισμένον έστιν, εύρήσεις τὸ νοεῖν' οὐδὲν γάρ ή έστιν ή έσται άλλο παρὰ τὸ του έντος». Ηκολούθησαν δὲ και ανέπτυξαν τὰς αρχάς ταύτας ο Ζήμων και οι άλλοι Έλεάται. Αυτού ως και των άλλων Έλεατών τ' άποσπάσματα συλλέξας εξέδωκεν ο Βράνδης (Comment. Epist. 1813), και μετ' έκείνον και άλλοι.

Ηλιομενίδης, 1) φιλόσοφος Πυθαγόρειος εκ Μεταποπολίου. — 2) Γραμματικὸς, εξηγητὴς του Ομήρου, των τραγικῶν και του Δράτου, μνημονευόμενος μετά του γραμματικῷ Δριστοφάνους και του Δριστάρχου, πιθανῶς δὲ τούτου σύγχρονος και μαθητῆς.

Ηλιομενίων, 1) Μακεδόν, εξ εύγενοῦς καταγωγῆς, στρατηγὸς διακεκριμένος ήδη επί Φιλίππου, ότε τῷ 356 π. Χ. ενίκησε τούς Έλλυριούς, τῷ 347 έπολιόρησε τήν Αλων έν Φθιώτιδι, διεπραγματεύθη περί εἰρήνης μετά των Αθηναίων, και τῷ 342 επέμφθη εις Έββοίαν, ίνα υπερασπίσῃ εκεί τὰ μακεδονικά συμφέροντα. Τῷ δὲ 337 επέμφθη μετά του Αττάλου και του Αμύντου εις τήν Ασίαν ίνα προπαρασκευάσῃ τήν κατά των Περσῶν εκστρατείαν, άπελευθερῶν τὰς Έλληνικάς πόλεις (Just. IX, 5). Κατά τήν μετάθασιν δὲ του Αλεξάνδρου εις τήν Ασίαν, ήν αυτός αρχηγὸς τῆς πεζικῆς των Μακεδόνων δυνάμεως, ο δὲ υἱός του Φιλώτας του Ιππικῷ. Κατ' αρχάς εξέφρασε γνώμην κατά τῆς μάχης τῆς έν Γρανικῷ· μετὰ δὲ, κατακτῆσας τήν Φρυγίαν, ήλθεν αὐτός πρὸς τὸν Αλέξανδρον έν Γρανικῷ. Είς μετριοπάθειαν δὲ πάντοτε και εις περίσκεψιν παραινῶν, έσυμβούλευσε τὸν Αλέξανδρον νὰ δυσπιστῆ πρὸς τὸν Ιατρόν του Φιλίππου, και τὸν προέτρπε νὰ δεχθῆ τὰς περί εἰρήνης προτάσεις των Περσῶν (Πλουτ. Αλέ. ΚΘ. ΔΒ). Έν Αρβήλοις έσυμβούλευσε τήν νυ-

κτερινήν προσβολήν, και έν τῇ μάχῃ οδηγῶν τὸ άριστέρον κέρασ, φαίνεται ότι δὲν ανταπεκρίθη έντελῶς εις τὰς προσδοκίας του Αλεξάνδρου, όστις τῷ προσέφερε μὲν τήν πλουσίαν οίκίαν του Βαγβα, άλλὰ δὲν τὸν συμπεριέλαθεν εις τήν περαιτέρω πορείαν του, άφεις αυτόν διοικητῆν των Έκβατάνων (Πλουτ. Αλέ. ΛΓ). Καίτοι κατακρίνων τὸν υἱόν του Φιλώταν ως υπεροψίαν και όλιγον σεβασμῶν δεικνύοντα πρὸς τὸν βασιλέα, οὐκ ήττον φαίνεται ότι συνεμερίζετο των πλείστων έπισήμων Μακεδόνων τήν δυσαρέσειαν κατά τῆς διαγωγῆς του Αλεξάνδρου. Θανατώσας έπομένως ο Αλέξανδρος τὸν Φιλώταν, ενόμισεν ότι δὲν ήδύνατο έκτοτε νὰ εμπιστευθῆται πλέον εις τὸν πατέρα, και διενήργησε και αὐτοῦ τήν δολοφονίαν (Πλουτ. Αλέ. Μ. — Just. XII, 5). — 2) Έλλην έπιγραμματογράφος εκ Μακεδονίας, οὐ τινὰ των έπιγραμμάτων περιλαμβάνονται εις τήν Ανθολογίαν. Έξῆ δὲ πιθανῶς επ' Αύγουστου. — 3) Αρχιτέκτων υπό τὸν Αλέξανδρον εις τήν κτίσιν τῆς Αλεξανδρείας εργασθείς, και όστις έλέγετο οικοδομήσας τὸ Σιεράπειον.

Ηλιομενίων, 1) Έλλην ιαμβογράφος. Έκ των ποιημάτων αυτου σώζεται έν άπόσπασμα (Έκδ. Meineke, Poet. Choliamb. σ. 145). — 2) Ρόδιος, γράφας αμαγειρικῆν διδασκαλίαν. — 3) Γραμματικὸς, συγγράφας «περί διαλέκτων».

Ηλιομενίων, μικρὰ στρογγύλη έλαφρά

άσπις εκ σιδηροῦ έλάσματος, διαμέτρου τριῶν περίπου ποδῶν, ήν έφερον πολλάκις οι Ιππείς, έντοτε δὲ και οι ψιλοί των πεζῶν, και

παρὰ τοῖς Ρωμαίοις και οι έν ταῖς παλαιστραῖς αγωνιζόμενοι (Πολδ. — Varro pr. Non. — Liv. II, 20. XXXI. 35).

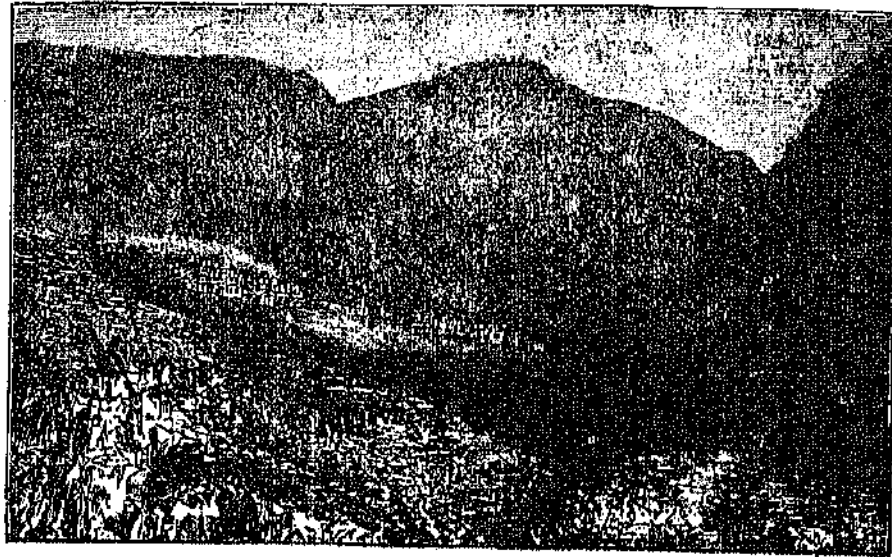

Ηλιομενίων, θυγάτηρ του Σμέρδιος, γυνή Δαρείου, του βασιλέως των Περσῶν (Έρδ. Δ, 88).

Ηλιομενίων και Ηλιομενίων, τὸ όρος τὸ από τῆς Οἴτης διά τῆς Δωριδος και Φωκιδος εκτεινόμενον, και μεταξύ Κίρρας και Αντικίρρας υπό τὸ όνομα Κίρρις (νῦν Στίβα, πρὸς τῷ Διστόμῳ) εις τὸν Κορινθιακὸν κόλπον άπολήγον. Ην καθιερωμένον τῷ Απὸλλωνι, ταῖς Μούσαις και τῷ Διονύσῳ, και παρὰ τοῖς ποιηταῖς έλέγετο ο «γῆς όμφαλδης» (Πινδ. Πυθ. Δ, 74. ΣΓ, 3). Ίδιαιτέρως όμως Ηλιομενίων έλέγετο τὸ ύψηλότερον μέρος του όρους (2460 μέτρα ύψηλόν), τὸ έχον τὰς δύο κορυφάς, τήν Τιθορέαν (Έρδ. Η, 32) κατά τὰ βορειοδυτικά, κατά δὲ τὰ νοτιοανατολικά τήν Λυκώρειαν, ής τὸ όνομα διατηρεῖται παρὰ τῷ λαῷ (Λιάκουρα), εις πᾶν τὸ όρος εκτεινόμενον. Ένεκα αυτών έλέγετο πολλάκις τὸ όρος και δικέφαλον, δικόρυφον ή δικόρυμβον (Λουκ. — Ον. Μετ. I, 3, σ. II, 221). Υπό τήν τελευταίαν ήσαν οι Δελφοί μετά τῆς πηγῆς Καστελλας και του Κωρυκίου άντρου. Υπὲρ τούς Δελφοῦς 228 μέτρα, 572 δὲ ὑπὲρ τήν Θάλασσαν, υψοῦντο οι Φαιδριάδες πέτραι, άφ' των κατακρημνίζοντο οι τερσολοι και οι βλάσφημοι. Υπό τὰς κορυφάς του όρους, τὸ πλείστον χιονοσκαπεῖς, εξετεινοντο δάση έλάτων, και πρὸς τοῖς Δελφοῖς δάφναι, μύρτοι και έλαῖαι. Η Κασταλία εκρέει εκ σχάσματος οχιστοῦ έν τοῖς κρημνοῖς, πλῆσιέστατα των Δελφῶν, μεταξύ δύο κρημῶν, τῆς Ναυ-

πλίας και Ύαμπίας (Ήρδ. Η, 39), ἄς τινες μετ' αὐτῶν τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους συγχέουσι. Τὸν κυρίως δὲ Παρνασσὸν διαιρεῖ ἀπὸ τοῦ πρὸς νότον Κίρρειας στενῆ καὶ βο- ρεῖα κοιλάς, δι' ἧς ῥέει ὁ Πλεῖστος, καὶ

γαλμα τοῦ Παρθενίου Διὸς, καὶ εἰς ἐτέ- ραν βορειοτέραν, Ἄρμα καλούμενην, βο- ρὸς τοῦ Σημαλείου Διὸς, οὕτω κληθέν- τος διότι ἡ θέσις ἐκείνη ἐξελαιμδάνετο, καθ' ἔσσην ἦν συννεφώδης ἢ αἰθρία, ὡς τὰς μετα-

παρ' αὐτὸν ἔφερον ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν Δαυλίδα καὶ τὴν Στίριδα. Ἀνατολικῶς δὲ ἡ ἐκ Δελ- φῶν στενωπὸς, ἐνθα ἐδιγάζετο πρὸς βορρᾶν εἰς τὴν Φωκίδα καὶ πρὸς ἀνατολὰς εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἐλέγετο σχιστὴ ὁδὸς, καὶ ἐκεῖ ἀπαντήσας ἐφόνευσεν ὁ Οἰδίπους τὸν κα- τέρα του Λαῖον, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ (Σφκλ. Οἰδ. Τ, 716. 800. — Παισ. Θ, 3, 3. 1, 5, 2).

Πάρωνης (ὁ. Γεν. — ἦθος), ὄρος τῆς Ἀττικῆς, πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ, μεταξὺ αὐ- τῆς καὶ τῆς Βοιωτίας ἐκτεινόμενον, καὶ συνε- χόμενον μετὰ τοῦ Κιθαιρώνος κατὰ τὴν Ῥα- μνοῦντα. Ἡ κορυφή αὐτοῦ ἦρτο μέχρι 1410 μέτρ. ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ἦν δ' ὄρος δασώδες καὶ πλούσιον εἰς θή- ραν. Πρὸς δυσμὰς καὶ τὴν Βοιωτίαν ἔφερον ἐπ' αὐτοῦ στενωπὸς ἠχυρωμένη παρὰ τοῖς ἀρχαίαις διὰ τειχιῶν, ὧν λείψανα σώζονται. Εἰς τὴν κορυφήν αὐτοῦ ἴστατο χαλκοῦν ἀ-

βολὰς τῆς ἀτμοσφαιρας προμηνηύουσα (Νῦν παρὰ τῷ λαῷ Ὀζιάς). (Ἄρσφ. Νφλ. 320. — Στρβ. Θ. 404. — Παισ. Α, 32, 1. — Λκν. Ἰκαρμνπ. 97. — Στφ. Βυζ. — Μ. Ἔτυμ.).

Παρνησσός, ὄρος τῆς Μηθίας, ὑφ' ὃ κατέκουν οἱ Βάκτροι (Δυσ. Περικη. Ζ, 3, 7).

Παρνώπιος, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλω- νος ἐν Ἀθήναις, ἐνθα ὁ Φειδίας εἰργάσθη χαλκοῦν αὐτοῦ ἄγαλμα (Παισ. Α, 24).

Πάρωνιν, ὄρος πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Παρθενίου ἐν Πελοποννήσῳ, διαιροῦν τὴν Λακωνικὴν ἀπὸ τῆς Θυρατίδος καὶ τῆς Γε- γεατίδος, ὕψος δ' ἔχον περὶ τὰ διασχίλια μέτρα (Νῦν Μαλεβί). Ἰσχύειναι δὲ πρὸς νό- τον εἰς τὴν θάλασσαν τὸ ἀκρωτήριον Μα- λέαν.

Πάρουθις, ἰδ. Θεάτρον. Χορδός.

Παροιμίες. Λί παροιμιαί, ἡ σπου-

δαίων ἢ ἀστεῖον ἔχουσαι χαρακτήρα, εἰσὶν ἡ ἀφελῆς ἔκφρασις τῆς τοῦ λαοῦ σοφίας, εἰς τὸν πρακτικὸν βίον ἐφαρμοζόμεναι. Τοιαῦτα ἦσαν ἐν Ἑλλάδι καὶ τὰ γνωμικὰ τῶν ἐπιτά σο- φῶν. Πρῶτος εἰς ἴδιον σύγγραμμα συλλέξας Ἑλληνικὰς παροιμίας ἦν ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ τοῦτο ἐξηκολούθησαν καὶ οἱ μαθηταὶ αὐ- τοῦ Θεόφραστος καὶ Κλέαρχος, καὶ ἕτεροι, ὧν ὁμῶς πάντων τὰ συγγράμματα ἀπωλέσθησαν. Σώζονται ὁμῶς ἐπιτομαὶ αὐτῶν ὑπὲρ μετα- γενεστέρων, τοῦ Ζηνοδότου ἢ Ζηνοβίου ἐπὶ Ἀδριανοῦ (555 παροιμιαί), τοῦ Διογενιανοῦ, τῆς αὐτῆς ἐποχῆς (775 παροιμ.), τοῦ Ἀπο- στολλοῦ τῆ 453, (2027 παροιμ.), καὶ ἐξ αὐτῶν, καὶ πάσης τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας ἠρνήσατο καὶ ἐξέδωκεν ὁ Ἑρασμος 4000 παροιμίας (παλαίους), ἢ μᾶλλον γνώμας πιθανῶς ἐκ παροιμιῶν εἰλημμένας. Κατὰ τὴν τάσιν αὐτῶν δύνανται εἰς διαφόρους κα- τηγορίας νὰ ὑπαχθῶσιν. Οὕτως ὡς ἐν παρα- δείγματι ἐπὶ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰς θεύτητας' « Θεοῦ δῶρον ἐστὶν εὐτυχεῖν βροτοῦς ». — « Θεῶν ἐν γούνασιν », ὁμηρικόν. — « Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥίπδς πλείους ». — « Θεῶ μάχεσθαι δεινόν ». — « ἔπου Θεῶ », ἰσοδύνα- μον, κατὰ Πλούταρχον, τῆ « νῆ πεῖθου ». Ἐπὶ κανόνων τοῦ βίου, « γνῶθι σαυτὸν ». — « Μηδὲν ἄγαν ». — « Πᾶν μέτρον ἄριστον », χαρακτη- ρίζον ἰδίως τὴν τάσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πολι- τισμοῦ. — « Τὴν μέσην ναίειν » ἢ « ἡ μέση ὁδὸς ἀρίστη ». — « Ἄν μὴ κρέα παρῆ, στερ- κτέον τῷ τερτίχῳ ». — « Ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μά- χονται ». — « Μὴ παροίχοι μὲνοι κακοῖς τρύχου νέον ἦταρ ». — Καὶ τὰ πρακτικώτερα: « Λίαν φιλῶν σεαυτὸν, οὐκ ἄξιος φίλου ». — « Δεῖ φιλεῖν ὥσπερ μισήσοντα καὶ μισεῖν ὥσπερ φιλήσοντα ». — « Ἄφρον τοῦ πρὸς κρείσσου- νας ἀντιφέρεσθαι ». — « Ἀρχὴν ἴσθαι λῶϊον ἢ εἰς τελευτήν », ἦτοι θεράπευε εἰς τὴν ἀρχὴν, ὄχι εἰς τὸ τέλος. — « Κόκλος τὰ ἀνθρώπινα ». — « Τίθει κέρως ὕβριν ». — « Μοῖραν θεῶν οὐ- πῶς ἐστὶν ἀλέασθαι ». — « Ὅν τύχη μέλανα

γράφῃ, ταῦτον πᾶς ὁ χρόνος οὐ δύναται λευ- κάναι ». — « Ὁ πῆλδς ἂν μὴ δαρῆ, κέραμος οὐ γίνεται » καὶ ταύτη συγγενής. « ὁ μὴ θαρεῖς ἀνθρώπος οὐ παιδεύεται ». — « Ὅν οὐ τύπτει λόγος, τύπτει βᾶδος » καὶ ταύτης εὐ- γενεστέρα μετατροπὴ, « Ὅν οὐ τύπτει λό- γος, ταῦτον οὐδὲ βᾶδος ». — « Κοινὰ τὰ τῶν φίλων ». — « Ἀγαθοὶ ἐριδάκρυες ἄν- δρες ». — Ὡς πρὸς τὸ ἐρωτικὸν αἰσθημα: « Ὅ, τι καλὸν φίλον ἀεὶ ». — « Γυναικὸς ὄμμα τοῖς ἀκμάζουσι βέλος ». — « Οὐδεὶς ἐραστῆς ὄστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ » καὶ ἐπὶ τὸ χλευαστι- κώτερον « Ἀφροδίτης ὄρκος οὐκ ἐμποῖνιμος ». — « Τὸς ἐν ἔρωτι ὄρκους μὴ δύνειν οὐατ' εἰς ἀθανάτων ». — Περὶ φιλίας ὁμοίων' « Ὅ- μοιον ὁμοίῳ φίλον ». — « Λεὶ κολοῖδς ποτὶ κολοῖδν ἰζάνει ». — « Τέτιξ τέτιγι φίλος, μύρμακι μύρμαξ ». — « Ἐγὼ δὲ φῶρ τε φῶρα καὶ λύκος λύκων ». — Ἐπὶ ἀνεπίκτων ἐπιχει- ρήσεων' « Θάλασσαν ἀντλεῖς ». — « Δικτῶρ ἄνεμον θηρᾶς ». — « Κατὰ πατρῶν σπείρεις ». — « Ἀνέμους γεωργεῖς ». — « Λίθον ἔψεις ». — « Πῆς οὐρανὸν τοξεύεις ». — « Ἰματίῳ τὸ πῦρ περιστέλλειν ». — « Ἐκ ψάμμου σχοινίον πλέκειν ». — « Πρὶν κεν λύκος εἶν ὕμενασθ ». — « Πρῶτερον χελῶνῃ παραδραμεῖται δαυ- ποδα ». — Παροιμιαὶ τινὲς ἠρῶντο ἐκ φυσικῶν γνώσεων ἢ προλήψεων, ὡς « Βάτραχος ἐκ Σερφίου », ἐπὶ ἀποστομωθέντος, διότι ὑπετί- θετο ὅτι οἱ βάτραχοι ἦσαν ἄφωνοι ἐν Σερφίῳ. — « Γέρανοι ἰ. τους καταπεπωκυῖται », ἐπ' ἄν- θρώπων προνοητικῶν, διότι ἐπιστεύετο ὅτι οἱ γέρανοι, εἰς μακρὰν ἀπερχόμενοι πτήσιν, κατέπινον λίθους, ἵνα ρίπτοντες αὐτοὺς ὅταν ἐπέτων ὑψηλὰ, μανθάνωσιν ἂν διήρχοντο θά- λασσαν, ἢ ξηρὰν ἐφ' ἧς ν' ἀναπαυθῶσι. — « Πτωχότερος κίχλου » (ἢ « λεθηρίδος »), διότι ἐνομίζετο ὅτι τὰ πτηνὰ ταῦτα φωλεὰς δὲν εἶχον. — « Ἀντιπελαργεῖν », ἦν ἀγαθὸν ἀντ' ἀγαθοῦ ἀποδιδόναι, ὡς οἱ πελαργοὶ τρέ- φουσι γέροντας τοὺς πατέρας των ». — « Ἐξε- τρήθετο πεύκης τρόπον » (ἢ πεύκης δίκην), ὁ καταστραφεὶς ἀνεπιστρέπτει, ὡς ἡ πεύκη,

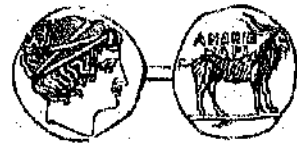
ήτις κοπέσσα δὲν ἀναφύετο. — Ἄλλαι παροιμίας ἐστηρίζοντο εἰς πιστευομένους μύθους, παραδόσεις ἢ ἱστορικά συμβάντα. Οὕτω «Ψάφωτος ὄρνιθες» ἦσαν οἱ ἐπ' ὁμοιότητι ἐπαίνους τινὸς κηρύττοντες, ὡς ἐπιστεύετο ὅτι Ψάφω τις ἐν Λυβία ἐδίδασκεν ὄρνιθας (πιθανῶς ψιττακοῦς), πετῶντες νὰ λέγωσι «Μέγας θεὸς Ψάφωτος», καὶ οὕτως ἐλατρεύθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — «Λευκίωνης ζηλοτυπία», ἢ ὑπερβολικὴ, ὡς ἡ τῆς Λευκίωνης, ἥτις παρομοιωθεῖσα ἐν τοῖς θάμνοις τὸν ἄνδρα τῆς Κυάκκπου, ὃν ἐξήλειψεν, ἐσπαράχθη ὑπὸ τῶν κυνῶν αὐτοῦ. — Περὶ ἀνθρώπου εὐθύτου ἐλέγεται «ἠλιθιώτερος Κοροίβου», ἀνθρώπου τοσοῦτον ἠλιθίου κατὰ τοὺς Ἑρῶτικους χρόνους, ὥστε παρήχρητο τὸν καιρὸν τοῦ μετρῶν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. — Ὁμοίως «Βούθος περίφοιτος». Ἦν δὲ ὁ Βούθος ἀθλητὴς ἠλιθίος. — «Αἰεὶ τις ἐν Κύδωνος» ἠντίτετο μεγάλην φιλοξενίαν, διότι ὁ Κύδων ἦν φιλοξενιωτάτος τις Κορίνθιος. — «Βούνας δικάζει» ἐλέγεται ἐπὶ παρατεινομένης δίκης, διότι ὁ διαφορὰν δικάσας μεταξύ Ἑλλείων καὶ Καλυδονίων Βούνας (ἢ Βουλίας) ἀνέβαλε τὴν ἐκδῶσιν τῆς ἀποφάσεως μέχρι τοῦ θανάτου του. — «Ἀκισίας ἰάσατο» δηλοῖ τὴν ἐπὶ τὰ χεῖρω πρόδον τῆς ἀσθενείας, διότι ὁ Ἀκισίας ἦν ἀνίκανος ἰατρός, ὃν κωμωδεῖ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης. — Πῆς τὸν χαρακτήρα τῶν Ἀθηναίων ἀναφέρονται αἱ παροιμίας «Ἀττικὸν βλέπος», τὸ θρασύ καὶ ἀναιδές. — «Ἀττικὸς ὑπέχει τὴν χεῖρα κ' ἀποδνήσκων», ἐπὶ φιλοχρηματία. — Ἄλλὰ «Ἀττικὴ πίστις» «Ἀττικὸς μάρτυς», πρὸς ἔπαινον καὶ ἀναγνώρισιν τοῦ ἀξιοπιστοῦ ἐνῶ ἐξ ἐναντίας. — «Θρῆκας ὄρνια οὐκ ἐπίστανται». — «Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτου». — «Πρὸς Κρήτα κρητίζεις», ἤτοι ψεύδουσαι πρὸς ψεύστην, ἐκ τοῦ «Κρήτες ἀεὶ ψεύονται». — Περὶ τῶν Βοιωτῶν, ὡς εὐθύτων θεωρουμένων, ἐλέγεται «Ἦς Βοιωτία», «Βοιωτικὸν οὖον», «Βοιωτικὸς νοθεύς». — Περὶ ἀμούσου ἐλέγεται «Ἀμούσσοτερος Λειθηθρίων» (ἔθνος

Θρακικοῦ, φονεύσαντος τὸν Ὀρφέα). — Περὶ ἀγροίκου καὶ ἀνοήτου, «Κέσκον οἰκεῖν» (πόλιν τῆς Κιλικίας). — Ἡ ἀγριότης τῶν ἡθῶν ἐλέγεται «Κιλικίος ὄλεθρος», καὶ «Κιλικίους» ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὰς ἀπανθρώπους ποινάς. — Κυρίως ἱστορικαί εἰσι φέρ' εἰπεῖν ὡς ἡ «εἰς τὸ δέον», περὶ ἀναλώσεως μὴ δικαιολογουμένης, ὡς ἐχαρακτήρισεν ὁ Περικλῆς εἰς τὸν ἀπολογισμὸν του, τὴν δαπάνην 10 ταλάντων, δεκτὴν γανομένην (Πλούτ. Περκλ.). — «Ἡ τέθνηκεν ἢ διδάσκει γράμματα», ἐπὶ ἀπόντων, ὧν ἠγνοεῖτο ἡ διαμονή, κατὰ τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Ἀθηναίους, ὧν οἱ ἐπιζήσαντες ἔζων ἐκ διδασκαλίας. — «Ὁ Καρπάσιος τὸν λαγῶν», διὰ τὸν ἐξ ἰδίου σφάλματος περιελθόντα εἰς δύσκολον θέσιν, ὡς οἱ Καρπάσιοι, οἵτινες κομίσαντες λαγούς εἰς τὴν στερουμένην αὐτῶν νῆσον των, εἶδον μετ' ὄλιγον καταστροφόμενα ὑπ' αὐτῶν, ὑπερμέτρως αὐξηθέντων, πάντα τὰ προϊόντα των. — «Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγρας», προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὴν Σπάρτην, ἀπαντήσασαν εἰρωνικῶς εἰς τοὺς Λοκρούς, ζήτησαντας βοήθειαν κατὰ Κρότωνος, ὅτι θὰ τοῖς πέμψη βοήθους τοὺς Διασκοῦρους, διεδόθη, ἀγνωστον πῶς καὶ πόθεν, ἡ φήμη ὅτι ἐνίκησαν οἱ Λοκροί. Καὶ τῷ ὄντι μετ' ὄλιγον ἐλθόντες ἄγγελοι ἐδήλωσαν ὅτι ἀληθῶς ἐνίκησαν ἐν Σάγγρα. — «Ἀξίος τῆς ἐν Ἀργεὶ ἀσπίδος» ἦν μέγας ἔπαινος, διότι ἐν Ἀργεὶ εἰς τοὺς εὐγενεστέρους νεανίας ἐδίδοτο ἀσπίς διὰ τὰς ἐτησίαις μεγάλας πομπάς. — «Ἀράβιος ἀθλητὴς» ἦν ὁ ἀκαταπαύστως ὀμιλῶν. — Περὶ ὀχληροῦ ἀθλητοῦ ἐρρήθη «Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται». — «Κόθορος», ἐκλήθη ὁ Θηραμένης διὰ τὸ ἀποδιδόμενον αὐτῷ ἀγγιχτροφὸν τῆς πολιτικῆς ἐνεργείας, ὡς ὁ κόθορος ἐφημεύετο εἰς ἑκάτερον τῶν ποδῶν. — «Τὰ τρία τῶν εἰς θάνατον» ἐδήλου τὸν βέβαιον θάνατον, διότι τοῖς εἰς θανατικὴν ποιήν καταδικασμένοις ἐπατρέπετο τρία πινὰ νὰ εἴπωσι μετὰ πάσης παρηγορίας, μεθ' ὃ τοῖς

ἔδον τὸ στόμα. — «Ἐϋδοντι κύρτος αἰρεῖν» ἔλεγον διὰ τὸν ἀνελπίζτως τι ἐπιτυχῶντα (Κύρτος ἦν τὸ μικρὸν ἀγγεῖον δι' οὗ ἐρρίπτοντο οἱ κύβοι). — «Ἡ τρεῖς ἐξ ἢ τρεῖς κύβοι» ἐσήμαινον ἢ ὅλα νὰ κερδῆσῃ ἢ ὅλα νὰ χάσῃ, διότι «τρεῖς ἐξ» ἦν ἡ μεῖζων τῶν κύβων βολή, «τρεῖς κύβοι» δὲ ἡ ἐλάσσων. — «Ἀττικὸς εἰς λιμένα» ἠντίτετο τὸν ἀκινδύνως μεγαλαυχούντα.

Παροπόμεσος ἢ Παροπίας σσός, ὁ καὶ Ἰνδικὸς Καύκασος λεγόμενος (νῦν Ἰνδοῦ—Κούς), τὸ κυριώτερον ὄρος τῆς κεντρικῆς Ἀσίας (Ἄρρ. Β, 3, 3, 8, 3). Δι' ἑκατομῶν αὐτοῦ ὑψοῦνται μέχρις 7000 μέτρ. καὶ ἐξ αὐτοῦ πηγάζουσιν ὁ Ὠξὸς καὶ ὁ Ἰνδός. Οἱ περσικοὶ αὐτοῦ ἐλέγοντο Παροπασιάδες. Διὰ τῆς χώρας αὐτῶν (τῆς νῦν Καβουλίας) διήρχετο ἡ ἐμπορικὴ ὁδὸς δι' ἧς ἐκκοιτῶναι ἡ Περσία μετὰ τῆς Ἰνδικῆς (Ἄρρ. Δ, 22, 4, Β, 3, 2, ΣΤ, 26, 1).

Πάρος, νῆσος; μία τῶν μεγαλύτερων ἐκ τῶν Κυκλάδων, καμμένη μετὰξὺ Νάξου, Ὀλίας, Δήλου καὶ Ἴου, ἐπιφάνειαν ἔχουσα 5 τετραγ. μιλίων περίπου. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς (νῦν Παροικία) ἦν πατρὶς τοῦ ἱαμβογράφου Ἀρχιλόχου (Ποι. Ἐρ. Ι, 1, 7 23). Ἰλχε δὲ καὶ ποτάμιον καλούμενον Ἀσωπὸν καὶ πηγάζον ἐκ τοῦ ὄρους Μαρπίσης, οὗ περίφημα ἦσαν τὰ λευκὰ καὶ διὰ τὴν γλυπτικὴν πολυτέμια μάρμαρα (Ποι. Ὀδ. Ι, 10, 6). Ἐπὶ πρῶτον κατοικήθη ὑπὸ Κρητῶν καὶ Ἀρκάδων, εἶτα δ' ὑπ' Ἰωνῶν ἀνεπτύχθη δὲ

ταχέως ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε αὐτὴ ἐπεμφεν ἀποικίας εἰς Θάσον (Θουκ. Α, 104), Πάρον, Φάρον ἐν τῇ Προποντιδί (Στράβ. Ι, 487). Ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ἰωνῶν διετέλει ἡ Πάρος ὑπὸ τὴν Νάξον (Ἡρόδ. ΣΤ, 31)

εἶτα δὲ πάλιν ἀνεξάρτητος μεῖναισα, ἀντέστη εἰς τὸν Μιλτιάδην, θελήσαντα νὰ τὴν τιμωρήσῃ ὡς συνταχθεῖσαν μετὰ τῶν Περσῶν (Ἡρόδ. ΣΤ, 131. — Νερ. Μιλ. VII) κατόπιν δ' ἐγένετο φόρου ὑποτελής τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ μετὰ Ὀλ. 86 (436 π. Χ.), διότι δὲν μνημονεύεται ἐν τοῖς μέχρι τοῦ ἔτους ἐκείνου καταλόγοις τῶν φορολογουμένων (Rang. Ant. Hell. I. N. 131. — 248. σελ. 310).

Κατὰ τὴν διατίμησιν τῶν 425 π. Χ. ὁ ἐπιβληθεὶς αὐτῇ φόρος ἦν 30 ταλάντων (180,000 δραχμῶν) ἑτησίως, ὅπερ ἀποδεικνύει τὴν εὐπορίαν αὐτῆς. Ἀξιόλογον ἐν αὐτῇ εὐρεθὲν μνημεῖον τῆς ἀρχαιότητος ἐστὶ τὸ Πάριον ἢ Ἀρουνδέλιον μάρμαρον (ἴδ.).

Πάροχος, 1) ἴδ. Γάμος. — 2) Ὁ παρὰ τῷ ἠνιόχῳ ὀχούμενος, ἢ συνεπιθάτης τοῦ δίφρου. — 3) Ὁ ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐπιτετραμμένος ἵνα παρέχῃ τοῖς ὁδοιπόροις, ἢ τοῖς στρατιώταις, πρὸ πάντων τοῖς πρῆσβει καὶ ἄλλοις ἐπισήμοις ξένοις, κατάλυμα, τροφήν, κτλ. Ἐπίσημος ξενοδόχος, μάλιστα ἐπὶ Ῥωμαίων.

Παροψίς, μικρὸν πινάκιον ἐφ' οὗ εἰς τὰς τραπεζὰς παρετίθετο ἕδρασμα τι ἰδίως ἐκ τῶν παρόρων, οὐχὶ πρὸς τροφήν καὶ χορηγισμὸν καὶ αὐτὸ τὸ ἕδρασμα (Ἐνφ. Κυρ. π. Α, 3, 4. — Ἀθήν. Θ, 367. — Πτολδ. ΣΤ, 56. — Ἡσύχ.).

Παρρασία, ἐπὶ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 308) πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, εἶτα δὲ χώρα αὐτόθι εἰς τῆς Ἀρκαδίας τὰ νότια, περιλαμβάνουσα 8 πόλεις, ὧν γνωστοτάτη ἦν ἡ Λυκόσουρα (Θουκ. Β, 33. — Ἐνφ. Ἑλλ. Ζ, 1, 28. — Στράβ. Η, 388. — Παισ. Α, 27, 4). Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Μαιτινέων, εἶτα δ' ἀπεδόθη αὐτῇ ἡ ἀνεξαρτησία ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων (Θουκ. Β, 33).

Παρράσιος, 1) Ἐπιθετὸν τοῦ Ἀκβλλωνος ἐκ τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως (Παισ. Η, 38). — 2) Ἦδος τοῦ Λυκάονος, κτίστης τῆς πόλεως ἐκείνης (Αὐτ.). — 3) Ἰβίς τῶν

περιφημοτάτων ζωγράφων τῆς Ἑλλάδος, υἱὸς Εὐθύνορος, Ἐφέσιος, τοῦ Ζεῦξιδος σύγχρονος καὶ ἀντιζήλος, κατὰ τινὰς καὶ τοῦ Φειδίου σύγχρονος, βεβαίως δ' ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, 400 — 380 π.Χ. Καλλιτέχνης παραγωγικώτατος εἰς παραστάσεις θεῶν καὶ ἡρώων, προήγαγε κατὰ Πλίνιον (XXV, 36, 5) εἰς ἐντέλειαν τὸ διάγραμμα τῶν μελῶν, τὴν ἔκφρασιν τοῦ στόματος, τὴν χάριν τῆς κόμης, καὶ τὴν ἐν γένει τῶν παραστάσεων συμμετρίαν, ὥστε καὶ ὡς νομοθέτης τῆς τέχνης ἐξετιμᾶτο. Ἐλέγγοτο δὲ ὅτι διὰ τὴν περὶ ταῦτα ἐπιμέλειαν καὶ ἀκρίβειαν, ἄριστα ἐπιτύχανεν εἰς τὴν τῆς φύσεως μίμησιν, ὥστε μνημονεύεται ὅτι ἐν διαγωνισμῷ πρὸς τὸν Ζεῦξιν, οὗτος μὲν δι' εἰκόνας παριστώσας κάλαθον σταφυλῶν, ἠπάτησε τὰ πτηνὰ καταπετώμενα νὰ κεντήσωσιν αὐτάς· ἀλλ' ὁ Παρθένος, παραπέτασμα γράφας, ἠπάτησεν αὐτὸν τὸν Ζεῦξιν, εἰπόντα αὐτῷ ν' ἀποσύρη τὸ παραπέτασμα καὶ δεῖξῃ καὶ αὐτὸς τὴν εἰκόνα του (Pl. XXXV, 36, 4). Ἐκ τῶν Θεῶν τὸν Ἡρακλῆν ἔγραψε κατ' ἴδιον ἑαυτοῦ ὁμοίωμα (Θυσ. ΙΔ), τὸν δ' Ἡρακλῆν ἔλεγε ὅτι ὡς εἶδεν αὐτὸν κατ' ὄναρ ('Αθ. ΙΒ, 5, 3. 7. — Πλ. Αὐτ.). Ἦσαν δὲ τὰ ἔργα αὐτοῦ τοσοῦτον περίφημα, ὥστε πολλὰ, ἐνίοτε καὶ φαντασιώδη, περὶ αὐτῶν λέγονται καὶ ἐν ἀνεκδότοις καὶ ἐν ἐπιγράμμασιν. Οὕτως ἐλέγγοτο ὅτι ἵνα παραστήσῃ τὸν Προμηθεῖα σπαρattόμενον ὑπὸ τοῦ γυπὸς, ἔλαβε παρὰ τοῦ Φιλίππου αἰχμάλωτον Ὀλύμπιον καὶ τὸν ἐφόνευσεν ἐν βασιάνοις (Senec. Οἰων. V, 10). Ἀλλ' ἐπὶ Φιλίππου καὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Ὀλύμπου ('Ολ. 108, 6) ὁ σύγχρονος τοῦ Φειδίου Παρθένος δὲν ἦν δυνατὸν νὰ ζῇ. Τὸν περὶ τῶν ἔκλων ἀγῶνα τοῦ Αἰάντος γράφας ἐν διαγωνισμῷ πρὸς τὸν Τιμάνθη, ἠττήθη, ὅτε καὶ εἶπεν ὅτι ἐλυπεῖτο οὐχὶ δι' ἑαυτὸν, ἀλλὰ διὰ τὸν Αἴαντα καὶ δεῦτερον ἠττηθέντα (Διλ. II. I. ΙΒ, 11. — Ἀθ. ΙΒ, 513. — Πλ. Αὐτ.). Ἀπόδειξις τῆς ἐκάντητος αὐτοῦ περὶ τὴν παράστα-

σιν τοῦ ἦθους μνημονεύεται ἡ εἰκὼν τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων, ἐκφράζουσα παντοίους καὶ τοὺς ἀλλήλους μᾶλλον ἀντιθέτους χαρακτήρας. Ἦν δ' ὁ καλλιτέχνης οὗτος πλήρης κόμης καὶ στόμφου, ἐκαυχᾶτο, ἐνεκα τοῦ ὀνόματός του, ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπεγράφετο ἐπὶ τῶν εἰκόνων του ἀβροδαίτος, ὁ τις παρθένων μετέγραψεν εἰς βροδαίτος, αἰνιττόμενος τὴν βρόδον ἧς ὁ ζωγράφος ποιεῖται χρῆσιν· καὶ δίσχυριζοτο ὅτι εὔρε τῆς τέχνης τὰ «ἐσχατα τέματα», καὶ ὅτι ἦν ὁ τὰ «πρῶτα φέρων» ἐν αὐτῇ (Παυσ. Θ, 38. — Ἀθ. ΙΒ, 543. ΙΒ, 687. — Pl. XXXV, 36, 5).

Παρρυφίτης, ὄρος τῆς Ἀσίας, ἀπὸ τοῦ Πάσιδος, κατὰ τὰ Μόσχια ὄρη, πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ ἐκτεινόμενον, περιβάλλει τὸν Πόντον πρὸς ἀνατολὰς, καὶ ὀρίζει τὴν Ἀρμενίαν πρὸς τὴν Καππαδοκίαν (Στράβ. ΙΑ, 497. 527. — Pl. V, 27, 27 κλπ.).

Παρρυφίτις, θυγάτηρ Ἀρταξέρξου τοῦ μακροχαιρος, βασιλέως τῆς Περσίας, νυμφευθεῖσα τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Δαράον τὸν Ὠχον, ἐξ οὗ ἔσχε δύο υἱούς, τὸν Ἀρταξέρξην (τὸν Μνήμονα) καὶ τὸν Κύρον, ὃν μᾶλλον ἀγαπῶσα, ὑπεστήριξε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν ἐπανάστασιν καθ' ἣν ἐβοήθησαν αὐτὸν, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς, καὶ οἱ Ἕλληνας, ἐν οἷς καὶ ὁ Ξενοφῶν. Ἡ Παρρυφίτις ἐδηλητήρισε τὴν Στάτειραν, γυναῖκα τοῦ Ἀρταξέρξου, καὶ ἐπεισε τὸν Ἀρταξέρξην νὰ θανατώσῃ τὸν Ἀρταξέρξην, ὃν αὐτὴ ἐμίσει, διότι ἦν ὁ πρῶτος καταγεγείλας τὰς στασιαστικὰς προθέσεις τοῦ Κυρου (Πλούτ. Ἀρξ.).

Παρρυφή, ἡ εἰς τὸ ἄκρον ὑφάσματος ἐνυφανομένη ἄλλου χρώματος· ἡ ποικιλῶχος ταινία, πρὸς κόσμησιν τῶν ἄκρων τῶν γυναικείων καὶ τῶν ἀνδρικῶν ἐνδυμά-

των: Ἐν Ἑλλάδι ἦν λίαν ἐν χρήσει, ὡς δεικνύουσι παμπληθεῖς ἐπὶ τῶν ἀγγείων γράφαι, οἷα καὶ ἡ ἀπέναντι, καὶ προσέτι καὶ τὰ ἴχνη χρωμάτων διατηροῦντα ἀγάλματα, οἷα τὰ ἐν Ἀθήναις εὑρεθέντα ἀρχαῖκά.

Παρρυφία, ἡ μεταποίησις στίχων ἐκ τῶν γνωστοτέρων καὶ διασημοτέρων ποιημάτων, δι' ἀλλαγῶν τινῶν περὶ τὰς λέξεις, οὕτως ὥστε τὸ ἐπίσημον καὶ ὑψηλὸν τῆς ποιήσεως νὰ μεταβάλληται εἰς ἄστετον καὶ κωμικόν. Συνήθως τὰ δημοτικώτερα καὶ ὑψηλότερα χωρία τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν παρρυφῶντο οὕτως εἰς μικρολόγους καὶ χυδαίας συνθέσεις. Τὸ ἀρχαιότατον γνωστὸν παράδειγμα ποιήσεως τοιαύτης εἰς παρρυφίαν προσεγγιζούσης ἐστὶ τεμάχιον τοῦ Ἀππίου ἐν Ἀθηναίῳ σωζόμενον (Γ, 125), καὶ εἰς ἐλεγειακὸν μέτρον μεταπεποιημένον. Ἀλλ' ὁ κυρίως

τοῦ Ἀππίου καὶ τοῦ Ἰππώνακτος. Ἡ ἀττική κωμωδία ὑπέβαλλε συνεχέστατα τὰ διάφορα εἶδη τῆς ποιήσεως εἰς τὴν παρρυφίαν. Οὕτως ἐν Ἀριστοφάνει πλεῖστα εὐφριεστάτα ἀπαντῶνται παρρυφίαι στίχων τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ Αἰσχύλου, τῶν Διουραμβογράφων, κτλ. Ἐν Ῥώμῃ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ποιήσεως σπανίως ἀπαντᾶται.

Πάρρυφος, πόλις τῆς Σικελίας, νοτίως κειμένη τοῦ Πανδῶρου, θέατρον θριάμβου τοῦ Ἀμύλκα κατὰ τῶν Ῥωμαίων (Πολβ. Α, 24, 3).

Παρώρεα, οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῶν νοτίων τῆς Ἡλίδος, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀλφειοῦ καὶ Νέδας, ἐκ τῶν ἀρκαδικῶν ὄρεων ἐκεῖ μεταβάλλοντες, ἐκδιωχθέντες δ' ὑπὸ τῶν Μινυῶν, ὅτε τούτους οἱ Σπαρτιάται ἐξέβαλον (Ἡρόδ. Δ, 148. — Στράβ. II, 336. — Στφ. Βοζ.).

Ἡ ἐν Παρώρεαι τῆρος τοῦ Κυρου (Εἰλ. 028.).

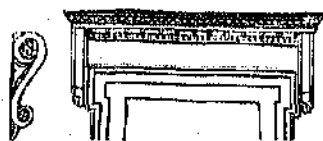
ποιητῆς παρρυφῶν ἐστὶν ὁ Ἰππώναξ, ὅστις φαίνεται ὅτι καὶ ἄλλας καὶ αὐτοτελεῖς παρρυφίας ἐποίησεν. Ἡ μετὰ τῶν ὁμηρικῶν ἔργων καταταττομένη Βατραχομομομαχία, ἐγγραφή πιθανώτατα κατὰ τὴν ε' π. Χ. ἐκατονταετηρίδα, οὐδέλλως δ' ἔχει τὴν σατυρικὴν τάσιν

Παρώρεα, 1) χώρα μικρὰ τῆς Ἡπείρου πρὸς τὴν Μακεδονίαν κατὰ τὸ ὄρος Στύμφην· ἴσως ἡ Παραναία ἐν Στράβωνι. Ὁ Λίβιος (XXXIX, 27. XLII, 51) θέτει τὴν αὐτὴν βεβαίως ἐν Θράκῃ πρὸς τὴν Μακεδονίαν. Οἱ κάτοικοι Παρώρεοι. — 2)

Πόλις κατά τὰ νότια τῆς Ἀρκαδίας, ἐγκαταλειφθεῖσα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Μεγαλοπόλεως.

Παρώντες, καὶ οὗς τῶ ὑπερῶριον, τὸ ἐκατέρωθεν τοῦ ὑπερθύρου προέχον κό-

σμημα εἰς μεγάλας καὶ πολυτελεῖς οἰκοδομὰς, ὡς εἰς τὴν θύραν τῆς λαμπρᾶς βασιλοδουτικῆς προστάσεως τοῦ Ἐριχθίου.

Παρθενία (αἰ), ἢ Πασαργάδα, δηλοῦν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γλώσσῃ τῶν Περσῶν τὸ στρατόπεδον ἢ τὸν θησαυρὸν, ἢ ἡ ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα τῆς Περσίας, ἐκτίσθη, ὡς ἐλέγεται, ὑπὸ τοῦ Κύρου εἰς ἀνάμνησιν τῆς νίκης του κατὰ τῶν Μήδων καὶ τοῦ Ἀστυάγου, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κύρου, ἐν τῇ Κοίλῃ Περσίας, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Καρμανίας, νοτίῳ ἢ κατ' ἄλλους βορειοανατολικῶς τῆς αὐτῆς διαδεχόμενης Περσепόλεως, καὶ διετρεῖ ἐντὸς ὠραίου παραδείσου ἐπι σωζόμενον ἐπίσημον τάφον τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς (Στράβ. ΙΒ, 730. — Curt. V, 6, 10). Ἰδ. σελ. 927. Καταρτίσθη δ' ὑπὸ τῶν εὐγενεστέρων τῆς Περσίας οἰκογενειῶν, αἵτινες τὸ αὐτὸ ἔφερον ὄνομα, καὶ εἰς αὐτὸ ἀνάγονται οἱ Ἀχαμανεῖδαι (Ἡρόδ. Α, 125. Διον. Περηγ. 1069).

Πασίας, τοκιστὴς τις ἐν Ἀθήναις. (Ἀριστ. Νηλ. 21.)

Πασοθέα, 1) μία τῶν Χαρίτων ἐρωμένη τοῦ Ἰγνου (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 268). — 2) θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ἡρόδ. Θγν. 247). — 3) μία τῶν Ναϊάδων, θυγάτηρ τοῦ Ἐριχθίου, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, μήτηρ Πανδίωνος τοῦ πρώτου (Ἀπλλδ. Γ, 14, 6). Κατ' ἄλλους Πραξιθέα.

Πασιθέη, θυγάτηρ τοῦ Ὀλεαίου καὶ τῆς Τηθύος (Ἡρόδ. Θγν. 95, 2).

Πασικλῆς, 1) φίλος καὶ ὁπαδὸς Πενδάρου, τοῦ τυράννου τῆς Ἐφέσου (Αἰλιαν.

Π. Γ.). — 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλίστου (Ἡρόδ. Θ, 11).

Πασικρότης, ἡγεμὼν τῶν Σόλων ἐν Κύπρῳ, ὑπετάγη εἰς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, καὶ ἀνθημιλλᾶτο πρὸς Νικοκρέοντα, τὸν ἡγεμόνα τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς ὑπαδοχῆς τοῦ κατακτητοῦ ἐπιστρέφοντος ἐξ Αἰγύπτου (Πλουτ. Ἀλεξ. ΚΘ.).

Πασικπέτις, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων (Ξενφ.).

Πασιστέλης, γλύπτης Ἑλλῆν, κατὰ τὴν ἀ' ἐκατονταετηρίδα π. Χ. ἐν Ῥώμῃ ἀξιολόγους ἀπομιμήσεις τῶν ἐλληνικῶν γλυφῶν ἐργαζόμενος (Ἰδ. Γλυπτικῆ).

Πασικτελέτης, υἱὸς τοῦ Ἡγησάνδρου, στρατηγὸς τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπέμφοθη ἀριστοῦς εἰς Ῥώμην, καὶ περιήλθεν εἰς αἰχμαλωσίαν τῶν Ἀθηναίων ὅτε ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν ἐκείνην (Θουκ. Δ, 132. Ε, 3).

Πασικτίγρις, καὶ Πασικτίγρης, ποταμὸς τῆς Σουμανίης ἐν Περσίᾳ, εἰσέρρεεν εἰς τὸν Ἑλλαιον καὶ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον (Ἀρριαν. Πτλμ.).

Πασικφάη, θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηίδος, θυγάτηρ τοῦ Μένιος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀνδρόγεω, τῆς Ἀριάδνης, τῆς Φαίδρας, τοῦ Κατρείως, Γλαύκου, Δευκαλίωνος καὶ τοῦ Μινωταύρου (Ἀπλλδ. Γ, 1, 2, 7, 4. — Διόδ. Δ, 70.).

Πασίων, 1) μέτοικος ἐν Ἀθήναις, ἀργυραμοιβὸς ἐπίσημος καὶ ὄλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὸ ἐντιμον τοῦ χαρακτῆρός του, δι' ὃ καὶ ἐπολιτογραφῆθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπέθανε δὲ τῶ 370 π. Χ. — 2) Μεγαρεὺς, στρατηγὸς, εἰς τῶν μετὰ τοῦ Κύρου κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατεύσαντων (Ξενφ. Ἀνθ.).

Πασισάδα, Ἰνδοὶ οἰκοῦντες πέραν τοῦ Γάγγου μετὰ τῶν ὄρειων Ἰμάρου καὶ Βοσπόρου (Πτλμ.).

Πάσσαλον, μικρὰ πόλις τῆς Θηβαί-

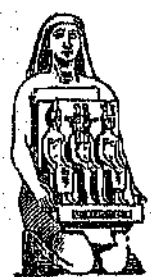
δας ἐν Αἰγύπτῳ, μετὰ τὴν Ἀναταυπολεωσ καὶ Πανοπόλεως (Πτλμ. Δ, 5.)

Πάσσαλος, ξύλον ἔχον ὀξείαν τὴν μίαν ἀκρὰν ἵνα ἐμπήγνυται ἢ εἰς τὸν τοίχον πρὸς ἀνάρτησιν ἐνδυμάτων, ὀπλων, μουσικῶν ὀργάνων (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 268), ἢ εἰς τὴν γῆν πρὸς πρόσδεσιν ἱερῶν (Ἡρόδ. Δ, 72).

Πασσαρόν, μεγάλη πόλις τῆς Ἰπείρου, ἐνθα ἐστέφοντο αὐτῆς οἱ βασιλεῖς, κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μολοσσιδος. Εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὑπετάγη τῶ 169 π. Χ. (Πλουτ. Πύρρ. Ε. — Λιν. ΧΙ, 26, 32).

Παστάς, ἰδ. Γάμος.

Παστοφόρος, ἱερεῖς τινες, μάλιστα Αἰγύπτιοι, οἵτινες περιέφερον θεῶν ἀγαλμά-

τια, ἐντὸς παστῶν, ἦτοι φορητῶν ναύκων, ἵσταντο συνεχῶς ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ γονατίζοντες ἀπεκάλυπτον αὐτὰ εἰς κοινὴν προσκύνῃσιν, καὶ ἐλάμβανον διὰ τοῦτο ἐλέη χρηματικά (Διόδ. Α, 29. — Κλημ. Ἀλεξ. Γ, 2, 2. — Ρι. Π. Ν. VIII, 71. — Αρμ. Μελ. IX, 250. 260. 262).

Πασταγεῖον, ἐν γένει καρφίον ἢ κομβίον, ἰδίως δὲ κομβίον πορφυρεῖν ἢ χρυσοῖν ὃ αἱ πλούσιαι γυναῖκες ἔφερον εἰς τὴν ζώνην κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους.

Παστακίαι ἢ Παστακίαι, θεότητες Φοινικικαί, ὧν τὸ ὄνομα ἐδήλου, ὡς φαίνεται, ἀπροστάτιδες θεότητες, καὶ ὧν τὰ ἀγάλματα, ναννώδη ἔχοντα τὴν μορφήν, ἔθετον οἱ Φοίνικες εἰς τὴν πρήραν ἢ τὴν πρὸ μνην τῶν πλοίων των (Ἡρόδ. Γ, 37).

Παστακός, Σικελὸς, πατὴρ τοῦ Αἰνησιδήμου (Ἡρόδ. Ζ, 154).

Πασταλία (τά), καὶ Πασταλίη, ἢ Πασταλική (χώρα), γῆσος σχηματισ-

μένη ὑπὸ δύο βραχιόνων τοῦ Ἰνδοῦ, ὥστε καὶ Νησος καὶ Δέλιτα ἐκαλεῖτο, λίαν εὐφορος, καὶ ὀνομαζομένη ἔχουσα πόλιν (Ἀρριαν. ΣΤ, 17. — Στράβ. — Διον. Περ. 1095. — Στφ. Βυζ.).

Πασταούδιον, πόλις ἐπίσημος, ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ τῆς ἄνω Ἰταλίας εἰς τὴν χώραν τῶν Βενέτων. Ἐλέγεται κτίσμα τοῦ Ἀντήνορος, ἐλθόντος ἐν Τροίᾳς. Ἦτο δὲ καὶ στρατιωτικῶς ἰσχυρὰ, δυναμένη νὰ παρατάξῃ περὶ τοὺς 20,000 μαχητάς. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατῶρων ἦν μετὰ τὴν Ῥώμην ἡ πλουσιωτέρα πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας, καὶ κατέστη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Οἱ Λογγοθάροι τὴν ἐλεηλάτησαν. Ἐν αὐτῇ ἐγεννήθη ὁ ἱστοριογράφος Ἰ. Αἰβίος. Νῦν Πάδουα.

Πάταρα, ἐπίσημος πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ, ἐπὶ ἀκρωτηρίου εἰς ἀπόστασιν 60 σταδίων ἀνατολικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ξάνθου. ἔβλεγε γνωστότατον ναὸν καὶ μαντεῖον Ἀπόλλωνος τοῦ Πασταρέως, χρησιμευομένου μόνον κατὰ τοὺς ἔξ μῆνας τοῦ χειμῶνος (Ἀρριαν. Α, 24, 1. — Στράβ. ΙΔ, 666. — Hor. Od. XIV, 64. — Λιν. XXXVII, 15, 17). Ἐρείκια αὐτῆς σώζονται ἐν ὄρει Φουρνάς.

Πάταριος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λυκίας, θυγατὸς τοῦ Ξάνθου, καὶ ὄν δόξαν ὀνομασθῆναι πόλις Πάταρα (Στφ. Βυζ.).

Πατήρ πατριός, τίτλος ἑστὶς ἐν Ῥώμῃ τὸ πρῶτον τῶ Κικέρων ἀπονεμηθεῖς, ἐδόδετο μετὰ ταῦτα ἀνεξαίρετως εἰς πάντας τοὺς αὐτοκράτορας ἀλλὰ τινὲς ἤρνοῦντο νὰ τὸν δεχθῶσιν, ὡς ὁ Ἰβήριος (Γιν. Απ. ΧΙ, 25).

Πατησιθέης, ἐφορὸς τις ἐν Σπάρτῃ (Ξενφ. Ἰλλ. Β, 3).

Πασταξάνουης, ἀδελφὸς τοῦ Πευδοσμέρδιος, Πέρσης μάγος (Ἡρόδ. Γ, 61).

Πασταριμίφης, Πέρσης, ἡνίοχος τοῦ Ξέρξου (Ἡρόδ. Ζ, 40).

Πάτριος, μία τῶν Σποράδων, πρὸς

(ΑΓΧ ΑΠΕ Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΝΗ ΤΟΜ. Β')

νότον τῆς Σάμου, παρὰ τῆ ἀκτῆ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μετὰ λιμένος καὶ πόλεως ὁμωνύμου εἰς τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλίαν (Θουκ. Γ, 53. — Στρβ. I, 488. — Ρήν. Δ, 12, 23). Σώζεται δ' ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἐν ᾧ διητάτο ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὅτε ἔγραψε τὰς ἀποκαλύψεις του.

Πάτριμος, πόλις τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἀραβικοῦ λεγομένου νομοῦ, ἢ κατὰ τοὺς Ἑβδομήκοντα «Πρῶον πόλις» (Ἠρδ. Β, 153). Νῦν Βελθεῖς.

Πάτρα, πολλαχού, ὡς ἐν Αἰγίνῃ, ἐν Κορίνθῳ, παρὰ τοῖς Ἴωσι τῆς Ἀσίας, τὸ γένος, ἢ ὑποδιαίρεσις τῆς φρατρίας ἢ ὠδῆς.

Πάτραι, πόλις τῆς Πελοποννήσου, ἐπὶ τῆς εἰσόδου εἰς τὸν πορθμὸν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ ἐπὶ τοῦ Μιλιγίου ποταμοῦ κειμένη, κατ' ἀρχὰς ὑπὸ Ἴώνων κατοικηθεῖσα καὶ καλουμένη Ἀρόη, εἶτα δ' ὑπὸ τινος ἐγχωρίου ἥρωος, Πάτρωος δῆθεν κα-

λουμένου, ὄχυρωθεῖσα, διὰ περιόρων εἰς μεγάλην πόλιν συνοικισθεῖσα, καὶ τὸ ὄνομα Πάτραι λαβοῦσα. Ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἦν μία τῶν πόλεων τῆς Ἀχαϊκῆς δωδεκαπόλεως, ἐμπορικωτάτη ἕνεκα τῆς θέσεώς της, καὶ ἀρχαιότατον ὀρμητήριον τῶν Πελοποννησίων κατὰ τῶν Αἰτωλῶν (Θουκ. Β, 83. Ε, 58. — Πλουτ. Ἀλκ. ΠΒ.). Ὅτε ὁ Πύρρος ἐξεστράτευσεν εἰς Ἰταλίαν, συνεμάχησαν τότε αἱ Πάτραι μετὰ τριῶν ἄλλων Ἀχαϊκῶν πόλεων, τῶν Φερῶν, τῆς Δύμης καὶ τῆς Τριταίας, πρὸς ἀντίστασιν κατὰ τῶν μακεδονικῶν ἐπιχειρήσεων, καὶ αὕτη ἦν ἡ πρώτη ἀφετηρία τοῦ μετέπειτα συγροτηθέντος ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Μετὰ ταῦτα δὲ, ὅτε ἐπὶ τῶν πολέμων τοῦ δεσμοῦ τούτου πρὸς τὴν Ρώμην, φεύγοντες μετὰ τὴν ἐν Σικαρφεῖα ἦσαν πάντες οἱ Πατράιοι, ἐξωλοθρευθήσαν ὑπὸ τοῦ Μετέλλου, τότε καὶ οἱ ἐνα-

πομέναντες ἐγκατέλιπον τὴν πόλιν οἱ κλειστοὶ καὶ διεσπάρησαν (Πολβ. Μ, 3, 6). Οὐχ ἦττον ὅμως, ἕνεκα τοῦ λιμένος αὐτῶν καὶ τῆς εἰς αὐτὸν προσορισεως τῶν στόλων, ἀνέλαβον μετέπειτα πάλιν αἱ Πάτραι μέχρι τινός (Πολβ. Δ, 6, Ε, 2, 3, 28. — Λιν. XXXVI, 21). Ὁ δ' Αὐγουστος, ἐκήρυξεν αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Colonia Augusta Aenae Patransis, καὶ πολλὰς τῆς ἐπαδαφίλευσεν εὐεργεσίας, ἐξ ὧν αὐτοῖς ἀνέβαλεν εἰς ὕλικὴν τινα ἀκμὴν.

Πατριονκλεία, παρ' ἀρχαίαις κριτικοῖς ἢ βραβυδία Π τῆς Ἰλιάδος, καθ' ὃ πραγματευομένη τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου (Αἰλ. Π. Γ, 17, 14).

Πατριονκλείδης, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἐν ὃ Ἀριστοφάνης (Ὀρν. 790) περιγράφει ὡς κακὸς καὶ φαυλόδιον.

Πατριονκλής, 1) Ἀθηναῖος πλοῦσιος ἀλλὰ φιλάργυρος, δι' ὃ ἐπέβαλεν εἰς ἑαυτὸν τὴν δαίταν τῶν Σπαρτιατῶν (Ἀριστ. Πλουτ. 84). — 2) Υἱὸς ἀδελφοῦ τοῦ Σιακράτους (Πλάτ. Εὐθύδ.). — 3) Φίλος ἐπιστήθιος Σελεύκου, τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ ναύαρχος αὐτοῦ κατὰ τὴν Κασπίαν. Ἄνηρ δ' ἦν συνετὸς καὶ φιλομαθής, ἐσπούδασε τὰ κατὰ τὰς χώρας ὅσαι ὑπαίγοντο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του, καὶ ἔγραψε σπουδαῖα περὶ αὐτῶν συγγράμματα (Πλουτ. Δημητρ. ΜΖ. — Στρβ. Β, 63. — Παισ.).

Πατρόκλος, 1) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ Πυρίπτης, τῆς Οὐγατρὸς τοῦ Θεσπίου (Ἀπλλδ. Β, 7, 8). — 2) Υἱὸς τοῦ Μεστίου καὶ τῆς Φιλομήλης ἢ Σθενέλης, γεννηθεὶς ἐν Ὀπούντῃ τῆς Λοκρίδος. Φονεύσας

εἰς ἀγῶνά τινα τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐφυγεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Πηλέα, καὶ διὰ στενῆς φιλίας συνδεθεὶς μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐ-

τοῦ Ἀχιλλέως, παρηκολούθησε τοῦτον εἰς τὴν Τρωάδα, ἐνθα διεκρίθη ἐν τοῖς πρώτοις δι' ἀνδρείας καὶ γενναϊότητος, πολλοὺς φονεύσας τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὅτε δ' ἐπὶ τῆς μήνης τοῦ Ἀχιλλέως, ἐνδυθεὶς τὰ ὅπλα αὐτοῦ, κατήλθεν εἰς τὴν μάχην, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος, καὶ εἰς μνήμην αὐτοῦ μεγάλους τελέσας ἀγῶνας ὁ Ἀχιλλεύς, ἀπεφάσισε τότε πρῶτον, ἀποσχῶν τῆς ὄργης του κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, νὰ μετασχη καὶ αὐτὸς τῶν μαχῶν (Ὀμ. Ἰλ. Π, Ψ, 84. — Ἀπλλδ. Γ, 13, 8).

Πατρόκλου νήσος, νησιδίον ἀπέκταντι τοῦ Σουῖου, ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς (Παισ.). Νῦν Γαῖδουρονήσι.

Πατρονόμος, ἀρχὴ τις ἐν Σπάρτῃ, τὸ πρῶτον μνημονευομένη ἐπὶ Κλεομένους, ὅστις, ἀντικατέστησεν αὐτὴν ἀντὶ τῶν Ἐφόρων καὶ τῶν Γερουσιαστῶν οὖς καθήρτησεν (Παισ. Γ, 11, 2). Ἐν μετέπειτα δὲ χρόνοις, καὶ μετὰ τὴν ἐκ νέου ἐγκατάστασιν τῶν Ἐφόρων καὶ τῆς Γερουσίας, ἐηκολούθησεν ἡ τῶν Πατρονόμων ἀρχὴ, ἰσχυρὰ μάλιστα καὶ ἐπίσημος, διότι κατ' ἐπιγραφὴν, πατρονόμος ἦν ὁ τοῦ ἔτους ἐπίνομος.

Πατρούχος, ἐν Σπάρτῃ καὶ Κρήτῃ ἡ ἐπίκληρος κέρη, ἢ ἀδελφὸν μὴ ἔχουσα καὶ διὰ τοῦτο τὸν πατέρα κληρονομοῦσα.

Πατρῶ, θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Ἀρχεμάχου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. Β, 7, 8).

Πατροῦχοι θεοὶ, οἱ τῶν προπατέρων, οἱ ἀνέκαθεν ἐν τινὶ χώρᾳ λατρευόμενοι, ὡς ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἀθήναις, ἢ Ἀρτεμις ἐν Σικυωνί, κτλ.

Πάτραλα, χώρα Παταληνῆ, τὸ διὰ δύο βραχιόνων τοῦ Ἰνδοῦ κατὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ σχηματιζόμενον Δέλτα. Ὑπήρχεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὀμώνυμος πόλις οἱ δὲ κάτοικοι ἐλέγοντο Πατταλαεῖς. Τὸ ὄνομα δηλοῖ εἰς τὴν Ἰνδικὴν τὸν κάτω κόσμον, τὸν Ἄδην (Ἀρρ. Ε, 4, 1).

Παῦλος, 1) Αἰγινίτης, ἱατρὸς διάσημος, συγγραφεὶς περὶ ἱατρικῆς βιβλία ἑπτὰ. — 2) Ὁ Ἀπόστολος. — 3) Ἀστρονόμος, ζῶν περὶ τὰ 375 μ. Χ., διάφορα συγγραφεὶς, ἐξ ὧν σώζεται ἡ εἰσαγωγή εἰς τὰ ἀποτελέσματα, ἦτοι πραγματεῖα περὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐνεργείας τῶν ἀστέρων (Σουῖδ. — Fabric. Bibl. IV, 139). — Πολλοὶ ἐπίσημοι Ῥωμαῖοι ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα. Ἐξ αὐτῶν οἱ μάλιστα εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ἐπιδράσαντες, 4) Αἰμύλιος Π. καταναυμάχησε τὸν Δημήτριον καὶ τοὺς Ἰλλυριοὺς ἐν τῇ Ἀδριατικῇ εἶτα δ' ἔπεσεν ἐν τῇ ἐν Καναῖς μάχῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων. — 5) Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Δίμ. Παῦλος, ὁ ἐπικληθεὶς Μακεδονικός. Ἀφ' οὗ κατετρόπως τοὺς κείρατας τῆς Λιγυρίας, ἐξηκοντούτης περιόδου ἐξεστράτευσεν κατὰ Περσείως, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐν αἰματηρᾷ μάχῃ εἰς Πύδναν, τῇ 22 Ἰουνίου 168 π. Χ. (Λιν. ΧΙΙΙ, 40), κατετρόπως αὐτὸν, βιασθέντα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Μακεδονίαν ὁ δὲ Αἰμύλιος Παῦλος διέτρεξε τότε τὴν Ἑλλάδα, ἐπιμύρησεν αὐστηρῶς τοὺς ὁπαδοὺς τῶν ἐχθρῶν του ἐν Ἠπείρῳ, κατὰ διαταγὴν τῆς συγκλήτου, λεηλατήσας 70 πόλεις ἄλλὰ πλὴν τούτων ὠργάνωσε τὸν τόπον διὰ συνετῶν νόμων καὶ πολιτικῶν διατάξεων, καὶ ἔδωκεν ἐορτὰς πολυτελεστάτας (Λιν. XV, 29), ἀπήγαγεν ὅμως καὶ πλουσιώτατα λάφυρα. Ἦν λίαν ἐμπειρὸς τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ διακρινόμενος ἐπὶ εὐγλωττίᾳ (Cic. Brut. XX). Ἀπέθανε δὲ τῷ 160 π. Χ.

Παισαύτας, 1) Σπαρτιατῆς, υἱὸς τοῦ Κλεομῆδου, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Λαωνίδου, μεθ' οὗ τὸν ἡρωϊκὸν θάνατον ἐν Θερμοπύλαις, διετέλεσεν ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλιζοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Πλειστάρχου. Τῷ 479 π. Χ. στρατηγῶν 5000 Σπαρτιατῶν, 5000 Λακεδαιμονίων καὶ 85,000 εἰλωτῶν, ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν ἐκ νέου εἰσβαλόντων Περσῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ συμπαραλαβὼν καὶ τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους, παρὰ τῇ Σαλαμῖνι

δὲ καὶ τοὺς Ἀθηναίους, ἐστρατοπέδευσεν, ἐπὶ κεφαλῆς 38,700 ὁπλιτῶν καὶ 69,500 ψιλῶν, εἰς τοῦ Κιθαιρώνας τοὺς πρόποδας (Ἡρόδ. Θ, 10. — Πλούτ. Ἀριστ. ΓΑ). Μετὰ παντοίας δὲ περιπετειᾶς συνεκροτήθη ἡ μάχη εἰς Πλαταιάς, καθ' ἣν ἔπεσεν ὁ Μαρδόνιος καὶ κατεστράφη ὁ Περσικὸς στρατὸς, κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 479. Οἱ συναγωνισάμενοι ἤρξαντο ἐρίζοντες περὶ τῶν ἀριστειῶν· ἀλλ' ὁ Παυσανίας ἐπανέφερε τὴν σύμπνοιαν, ἀποδοὺς αὐτὰ εἰς τοὺς Πλαταιεῖς. Διανεμηθέντων δὲ τῶν λαφύρων, καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης συνομολογηθείσης συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων (Θουκ. Β, 71. Γ, 68), ἐστράφη ὁ Παυσανίας κατὰ τῶν Θηβῶν, καὶ ἐβίασεν αὐτὰς νὰ ἐκδώσι πρὸς τιμωρίαν τοὺς εἰσηγητὰς τῆς μετὰ τῶν Περσῶν συμμαχίας. Τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος ἐξέπλευσε μετὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων στόλου, ἵνα ἐκδιώξῃ ἐντελῶς τοὺς Πέρσας, ὑπέταξῃ τὴν Κύπρον (Θουκ. Α, 94), καὶ μετὰ μακρὰν πολιορκίαν τὸ Βυζάντιον, ὃ κατέστησεν ἔδραν ἰδιαιτέρας ἡγεμονίας (Just. IX, 1, 2, 15). Ἀλλ' ἐκεῖ ἐγνώρισεν τὴν Περσικὴν πολυτέλειαν καὶ μεγαλοπρέπειαν, καὶ ἔκτετε, τοῦ πολέμου ἀφιστάμενος, ἤρξατο ζῶν τοσοῦτον ἐπιδεικτικῶς, παρὰ τὰ Ἑλληνικὰ ἦθη, καὶ εἰς βιαιοπραγίας ἐπιδιδόμενος, ὥστε κοινὴν ἐξήγησε δυσαρτέκειαν, καὶ οἱ σύμμαχοι ἀπέκλιναν πρὸς τῶν Ἀθηναίων τὴν ἡγεμονίαν (Ἡρόδ. II, 3. — Πλούτ. Ἀριστ. ΚΓ). Δι' αἰγματολότων ἐκ τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ, οἷος ἦν ὁ ἐξόριστος Ἐρετριεὺς Πηγύλος, καὶ διὰ τοῦ Ἀρταβόζου ἦλθεν εἰς σχέσεις μετὰ τοῦ Ξέρξου· ἀνακλιθεὶς δὲ, ἵνα ἀπολογηθῇ ἐπὶ διαφύρων κατ' αὐτοῦ κατηγοριῶν, διήλθε διὰ τῆς Θράκης ὡς τις σατραπῆς Ἀσιανός, καὶ ἔφερε τότε ἐπίσω εἰς Σπάρτην καὶ τὰ ὄστα τοῦ Λαωνίδου, πιθανῶς κατὰ τὸ ἔτος 172 (Παυσ. Γ, 14. 1. — Just. IX, 1. — Θουκ. Α, 128). Καὶ ἐτιμωρήθη μὲν διὰ τινὰς προσωπικὰς ὑβρεῖς, ἀλλ' ἠθουώθη ὡς πρὸς τὴν γενικὴν κατηγορίαν·

ἀρχηγία στρατοῦ ὅμοιος πλέον δὲν τῷ ἐνεπιστεύθη. Οὐχ ἤττον μετὰ τινὰ χρόνον ἐπέστρεψεν εἰς Βυζάντιον, ἵνα ἐκεῖθεν ἐξακολουθήσῃ τὰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως. Ἐκβλήθει δ' ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀπῆλθεν εἰς Κλεωνάς ἐν τῇ Τρωικῇ, καὶ ἐκεῖ κήρυξεν φέρων τῶν Ἐφῶρων σκυτάλην, τὴν ἀνακάλεσεν αὐτοῖς εἰς Σπάρτην. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν τὸν ἐφυλάκισαν, εἶτα δὲ πάλιν τὸν ἀφήκαν ἐλεύθερον, εἰ καὶ εἶχον βεβαίως ἐνδείξεις προδοτικῶν σχεδίων αὐτοῦ, καὶ προσπαθειῶν πρὸς ὑποκίνησιν τῶν Ἑλλήνων εἰς στάσιν. (Ὅτε δὲ τέλος κατώρθωσαν διὰ τινος κρήνης ἐμπειπιστευμένου αὐτοῦ, ἀνθρώπου τινὸς ἐξ Ἀργίου, νὰ λάβωσιν ἐξ αὐτοῦ τοῦ στόματος τοῦ Παυσανίου ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς του, καὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν συλλάβωσιν, ἔφυγεν ὁ Παυσανίας εἰς τὸν ναὸν τῆς Χαλκιοῦ καὶ Ἀθηνᾶς, καὶ τότε οἱ Σπαρτιάται ἀποστεγάζοντες τὸν ναὸν, ἵνα μὴ βεβηλωθῇ, καὶ τὰς θύρας τειχίσαντες, τοῦ πρώτου λίθου τεθέντος, ὡς ἐλέγετο, ὑπ' αὐτῆς τῆς μητρὸς τοῦ προδότου, τὸν ἀφήκαν ἐκεῖ ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης, τῇ 467. Ὁ χρησμὸς ὅμοιος διέταξε μετὰ ταῦτα Ἰλασμὸς διὰ τὴν βιαιοπραγίαν ταύτην. Τὰ περὶ τῆς συνομοσίας ταύτης μετὰ τῶν Περσῶν στηρίζονται ἰδίως ἐπὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ Θουκυδίδου, καθ' ἣν ἐσχεδίαζεν ὁ Παυσανίας ν' ἀνατρέψῃ δι' αὐτῆς τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Σπάρτης, καὶ νὰ προσῆ εἰς πάσης τῆς Ἑλλάδος τὴν καθυπόταξιν. Ἀλλ' ἄλλοι ἐκ τῶν ἀρχαίων (Ἡρόδ. Ε, 32. — Ἀριστ. Πολ. Β, 1. ΣΤ, 7, 13) ἀφίνοσι ταῦτα ἐν ἀμφιβάλλῳ, ἀμφισβητηθέντα ὑπὸ νεωτέρων ἱστορικῶν (Niebuhr, Koittim.) αἰτίνας ἐθεώρησαν αὐτὰ ὡς τῶν Ἐφῶρων ἐφευρέσεις καὶ διαβολάς. — 2) Ἐγγονοστοῦ ἀνωτέρω, ἔτι ἀνήλικος ἐνθρονισθεὶς, ἀπὸ τοῦ ἐξορίστου πατρὸς του Πλειστοάνακτος (444-426 π. Χ), ὃν καὶ διεδέχθη θανόντα (408-394). Ἐπὶ τοῦ ἀγῆνος τοῦ Θρασύβουλου κατὰ τῶν Τριάκοντα, ἐπέμφθη εἰς Ἀθήνας πρὸς ὑποστήρηξιν τούτων, καὶ ἐμίσησε μὲν

τοὺς περὶ τὸν Θρασύβουλον ἐν Πειραιεῖ, ἀλλὰ συνήνεσεν εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς δημοκρατίας, εἴτε ἐκ ζηλοτυπίας πρὸς τὸν Λύσανδρον, εἴτε ἐξ ἀρχῶν φιλελευθέρων ὀριμώμενος (Ξενοφ. Ἑλλ. Β, 4, 29). Καὶ τότε κατηγορήθη μὲν ἀλλ' ἀπελύθη (Παυσ. Γ, 5, 2), κατηγορήθη δ' αὖθις τῷ 394, ὡς παραμελήσας τὰ τῆς πατρίδος συμφέροντα καὶ ὡς αἰτίος γενόμενος τῆς ἥττης καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Λυσάνδρου διότι ἐβρόδυνε νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν του ἐν Ἀλιάρτῳ (Πλούτ. Λυσδρ. ΚΗ. — Ξενοφ. Ἑλλ. Ι, 5, 17. — Just. VI, 4), καὶ ἐσώθη μόνον διὰ φυγῆς εἰς Τεγέαν, ἐνθα καὶ ἀπέθανε τῷ 385. — 3) Εἰς ἀντίπαλος Περδίκκου τοῦ Β ἐν Μακεδονίᾳ, τῷ 450 π. Χ. (Θουκ. Α, 61). — 4) Ὁ προκατόχος Ἀμύντου τοῦ Β, (αὐτόθι) τῷ 394-393. — 5) Ὁ πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας τὸν μακεδονικὸν θρόνον καταλαβὼν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀμύντου, καὶ ὑπὸ τοῦ Φιλίππου ἐκβλήθει. — 6) Ὁ φονεὺς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, οὗ ἦν σιωματοφύλαξ. Ὀρμήθη δὲ πιθανῶς εἰς τὴν βασιλοκτονίαν ἐκ λόγων ἀτομικῆς ἐκδικήσεως· ἀλλὰ πιθανὸν φαίνεται ὅτι καὶ ἐπίσημοι Μακεδόνες, ἴσως καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλυμπιάς, δὲν ἦσαν ἐν ἀγναίᾳ τοῦ ἐγκλήματος. Ἐστράτη δ' εἰς φυγὴν, ἀλλὰ συλληθεὶς ἐσταυρώθη (Πλούτ. Ἀλέξ. Θ. — Just. IX, 8). — 7) Ὁ Περιγητῆς, κατὰ τινὰς Καππαδόκης, ἀλλὰ πιθανώτερον Λυδὸς τὴν καταγωγὴν, ζῶν ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ τῶν Ἀντωνίων. Αὐτοῦ σώζεται ἡ «Περιγητῆς τῆς Ἑλλάδος», εἰς βιβλία δέκα, ἐν Ρώμῃ συγγραφεῖσα, καὶ περιλαμβάνουσα τὰς περιηγήσεις αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ Μεγαρίδα, τὴν Κορινθίαν καὶ Σικυωνίαν, τὴν Φλυσιῶντα, τὴν Ἀργολίδα, τὴν Αἰγίαν καὶ τὰς περὶ αὐτὴν νήσους, τὴν Λακωνίαν, τὴν Μεσσηνίαν, τὴν Ἠλιδα (εἰς 2 βιβλία), τὴν Ἀχαΐαν, τὴν Ἀρκαδίαν, τὴν Βοιωτίαν, τὴν Φωκίδα μετὰ τῆς Ὀζολαίας Λοκρίδος. Τὰ διάφορα μέρη τοῦ συγγράμματος τούτου ἐγράφησαν εἰς ἀπεχούσας ἀπ' ἄλ-

λήλων ἐποχάς, ὅτε ὁ περιηγητῆς ἐπεσκεπτετο ἕκαστον τῶν μερῶν ἃ περιέγραψεν, οὐχὶ δὲ μετὰ τὸ τέλος τῆς ὅλης περιηγήσεως. Κυρίως δὲ περιστρέφονται αἱ ἀφηγήσεις αὐτοῦ εἰς τὰ θρησκευτικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ περιεργα ἕκαστης χώρας, ἀλλὰ καὶ μετὰ τινῶν πολλάκις, ἐν δευτέρῳ μέρει τιθεμένων, γεωγραφικῶν, ἱστορικῶν, ἢ καὶ φυσικοῖστορικῶν σημειώσεων. Ἔστιν ὅτε ἀναφέρει καὶ ἄλλων χωρῶν ὅμοια περιεργα, πρὸς ἀντιπαραθέσιν. Ὑπὸ περιηγητοῦ καὶ διὰ περιηγητῆς συντεταγμένον, ἀπαριθμεῖ τὰ κυριώτερα θρησκευτικὰ ἢ ἄλλα μνημεῖα, καὶ αἱ γεωγραφικαὶ καὶ ἱστορικαὶ εἰδήσεις προστίθενται, οὐχὶ καθ' ὀρισμένον τι σχέδιον, ἀλλὰ μόνον πρὸς διασάφην ἐκείνων, καὶ ἐνίοτε οὐχὶ λίαν συναφῶς. Καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ δ' ἐποχὴ τῶν μνημείων ἐστὶ συμπλήρωμα μόνον τῆς θρησκευτικῆς, ἥτις ἐστὶν ὁ πρωτεύων αὐτοῦ σκοπός. Ἐς δὲ πρὸς τὸ ἀξιοπιστον τῶν περιγραφῶν καὶ τῶν μαρτυριῶν του ἀναμφισβήτητος ἐστὶν αὐτοῦ ἡ ἀγαθὴ προαίρεσις καὶ ἡ φιλαλήθεια· ἀλλ' αἱ ἐντυπώσεις ἐπενεργούσιν ἰσχυρῶς ἐπ' αὐτοῦ, ὅθεν προκύπτουσιν οὐ σπανίως ἱστορικαὶ ἀντιφάσεις καὶ κρίσεις οὐχὶ πάντοτε ἀσφαλεῖς. Ἐν εὐσεβείᾳ τοῖς μύθοις πιστεύων, ἀγηγείται αὐτοῦ ὡς πραγματικὴν ἱστορίαν· ὃν δὲ ποτε ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀληθείας τινὸς παραδόσεως, ὑποδεικνύει ὅτι τὰ διηγούμενα κατ' ἄλλους ἐκτίθησιν. Ἡ γλαῖσσά του δὲν διακρίνεται δι' ἀκριβείας, οὐδ' ἐστὶ πάντοτε ἐκφραστικὴ, ζώηρά, εὐγενὴς καὶ εὐάρεστος. Πολλάκις μεταχειρίζεται δημώδεις ἐκφράσεις, καὶ σπανίως τὰς λέξεις ἢ τὰς εἰκόνας τὰς ἀκριβῶς τὴν ἰδέαν ὀριζούσας. Καὶ ἡ ἐξεργασία δὲ τοῦ βίου συγγράμματος στερρεῖται ἰσορροῦμου ἐνδεότητος, μάλιστα ἐν τοῖς πρώτοις βιβλίοις, τοῖς ἀφορῶσι τὴν Ἀττικὴν, ἐν ᾗ ἐν τοῖς λοιποῖς παρατηρεῖται μείζων εὐχέρεια καὶ εὐκαμψία περὶ τὴν ἐκθεσιν. — 8) Ἐκ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας, σοφιστῆς τῆς 6' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., μαθητῆς Πρώ-

δου τοῦ Ἀττικοῦ, καὶ διδάξας τὴν ῥητορικὴν πρῶτον ἐν Ἀθήναις, ἔπειτα δ' ἐν Ρώμῃ. Ἐγράφη Περὶ συντάξεως, καὶ Προβλήματα. — 9) Ἐκ Δαμασκοῦ, γράφας ἀγγράμμα περὶ Συρίας, συγκείμενον τοῦλάχιστον ἐκ βιβλίων ἑξ, καὶ οὐ ἀποσπάσματα σώζονται (Συλλ. Müller, Frgm. Hist. Gr. IV). — 10) Ἐκ Λακεδαιμόνος, ἱστορικὸς ἐποχῆς ἀγνωστού, ἔγραψε Περὶ Ἑλληνιστοῦ, Ἑλληνικά, κλπ. — 11) Ὁ ἐπιλεγόμενος Ἡρακλεῖστῆς, σχολιαστής τοῦ φιλοσόφου Ἡρακλείτου. — 12) Καλκουργὸς ἐξ Ἀπολλωνίας, σύγχρονος τῶν μαθητῶν τοῦ Πτολεμαίου (περὶ 300 π. Χ.), μετ' Ἀντιφάνους τοῦ Ἀργείου, τοῦ Σικωνίου Δαιδάλου καὶ τοῦ Ἀρκάδος Σαμέλα ποιήσας Ἀπόλλωνια, Νίκην καὶ Ἡρώας Τεγεάτας, πιθανῶς διὰ τὴν νίκην τῶν Τεγεατῶν ἐν Ὀλ. 102, δ'. (Διόδ. ΙΒ, 62. — Πaus. I, 9, 6). — 13) Ζωγράφος (Ἀθην. Π. Σλ. 567). Ἴσως Παυσίας Ἰδ.

Παυσίας, υἱὸς Βριήτου, Σικωνίος, ζωγράφος ἐπίσημος, μαθητὴς τοῦ Παμφίλου, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, ἰδίως διαπρέψας ἐν τῇ ἐγκαυστικῇ (Pl. XXXV, 40. XL, 24). Ἐζωγράφει κατὰ προτίμησιν εἰκόνας παιδίων, καὶ ἐν γένει μικρὰ πινάκια, καὶ ἔφερον εἰς ἐντέλειαν τὴν ζωγραφίαν τῶν φατωμάτων τῶν οἰκοδομῶν. Κατακρινόμενος ὡς βραδυγράφος ἐζωγράφησεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ παῖδα, ὅστις θαυμασθεὶς ἐπωνομάσθη ἡμερήσιος. Ἰνέκυψε δ' ἐπιμελέστατα καὶ περὶ τὴν δίωψιν, ὅστε καὶ πρῶτος ἐν μεγάλῃ εἰκόνι ἔγραψεν ἀντωπὸν μέγαν ταῦρον λίαν θαυμασθέντα (Plin. XXXV, 40). Μνημονεύονται δὲ καὶ διάφορα παραδείγματα τῆς χάριτος αὐτοῦ περὶ τὴν τέχνην. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐξέπιπτε καὶ εἰς ἀσέμνους παραστάσεις (Front. Epist. σελ. 170), δι' ὃ καὶ ὑποτίθεται ὅτι ἐστὶν ὁ αὐτὸς τῷ Πausανίᾳ, ὃ ὡς ἄσημα γράφοντος μνημονεύει ὁ Πολέμων ἐν Ἀθηναίῳ (Π, σ. 567).

Παυσέλυπον, ὠραιότατη ἑπαυλις ἐν

Καμπανίᾳ παρὰ τῇ Νεαπόλει, ἣν ὁ Πολίων ἐδωρήσατο τῷ Αὐγούστῳ (Στράβ. Β, 246. — Senec. Ep. 57). Νῦν μετετέθη τὸ ὄνομα εἰς σπήλαιον ὃ ἠνέωξεν ὁ Ἀγρίππας εἰς λόφον τινα παρὰ τῇ Νεαπόλει, καὶ εἰς τὴν εἴσοδον αὐτοῦ δεικνύται ὑποτιθέμενος τάφος τοῦ Βιργιλίου.

Παύσιρις, υἱὸς τοῦ Ἀμυρταίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου (Ἡρόδ. Γ, 15).

Παύσιων, Ἀθηναῖος ζωγράφος, ζῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τῆς Σπάρτης, (397-377 π. Χ.), ἀριστάμενος ἀπὸ τῆς θεωρίας τοῦ καλοῦ, τ' ἀντικείμενα χεῖρονα ἢ κατὰ φύσιν παριστῶν, καὶ εἰς μικρολόγα τεχνάσματα ἐνδιατρίβων. Ὁ Ἀριστοτέλης ἀποτρέπει τῆς αὐτοῦ μιμήσεως. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης χλευάζει αὐτὸν (Ἀρστ. Ποιητ. Β, Ἀρστφ. Πιλ. 602. Ἀχρν. 854. Θασμ. 949. — Σχλ.).

Παφλαγονία, χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τ' ἀνατολικά κειμένη τῆς Βιθυνίας, πρὸς ἣν ὠρίζεν αὐτὴν ὁ ποταμὸς Παρθένης. Πρὸς νότον ἐχώριζεν αὐτὴν τὸ ὄρος Ὀρμίνιον ἀπὸ τῆς Γαλατίας, πρὸς ἀνατολὰς ὁ ποταμὸς Ἄλως ἀπὸ τοῦ Πόντου, πρὸς βορρᾶν δὲ κατέληγεν εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, καὶ ἡ παραθαλασσία αὐτῆς ἐξετείνετο ἐπὶ 40 μίλια. Τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς εἰσὶ μάλλον ὄρεινά· αἱ δὲ βόρειοι πεδιάδες οὐχ ἤτον εὐκαρποὶ ἢ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τὸ ὄρος Ὀλύγασσος (ὃ) ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Ἄλως νοτιοδυτικῶς πρὸς τὸ Ὀρμίνιον, καὶ μετ' αὐτοῦ συνέχονται ὁ Σκορόβας, ὅστις ἐπὶ Μιθριδάτου ἦν τὸ ἔριον τοῦ Ποντικῆ βασιλείου πρὸς τὴν Βιθυνίαν, καὶ ὁ σύνδεσμος Κίτωρος μετὰ τῆς ὁμωνύμου παραλίας πόλεως. Ἀκρωτήρια δ' αὐτῆς ἦσαν ὁ Κόρομβις καὶ ὁ Σύρτας ἢ Λεπτὴ (ἄκρα), ἡ μάλλον εἰς τὸν Εὐξείνιον προέχουσα ἄκρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ποταμίσκοι βέαντες διὰ τῆς χώρας, ὁ Σέσαμος ἢ Ἀμαστρίς, ὁ Ὄχοπβάνας, ὁ Ζάλεκος, ἄσημοι πάντες, πηγάζοντες οὐ μακρὰν τῆς ἀκτῆς.

Ἐν τῇ ἐσωτερικῇ μεγαλύτερος ἦν ὁ Ἄμνις, ὁμόρρους τοῦ Ἄλως, παρ' ᾧ ὁ Μιθριδάτης ἐνίκησε τῷ 89 π. Χ. τὸν Νικομήδην, τὸν ἐκ Βιθυνίας, ὃ δὲ Πομπήϊος ἱδρύσει πόλιν αὐτῷ ὁμώνυμον. — Οἱ Παφλαγῖνες ἦσαν ἤδη ἐπὶ Ὀμήρου γνωστοὶ (Ἰλ. Α, 851), συρικτῆς δὲ καταγωγῆς (Ἡρόδ. Β, 104), καὶ διεκρινόντο ὡς πολεμιστοὶ, μάλιστα δ' ὡς ἱππεῖς. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ἐθεωροῦντο ὡς ἄνθρωποι τραχεῖς, ἀφειδῆς καὶ προληπτικοί. Κατ' ἀρχὰς ἦσαν αὐτόνομοι, ἔπειτα δ' ὑπέταξεν αὐτοὺς ὁ Κροῖσος (Ἡρόδ. Α, 28), καὶ ἡ θέσις τῶν αὐτῶν δὲν μετεβλήθη ἐπὶ τῶν μακεδονικῶν χρόνων, διότι ὁ Ἀλέξανδρος δὲν διήλθε διὰ τῆς χώρας αὐτῶν. Ἐπὶ μικρὸν μόνον ὑπέκυψαν εἰς τὸν Ἰβύμενην (Just. XXXVII, 1) ἀλλὰ τέλος ὁ Μιθριδάτης τοὺς καθυπέταξε, καὶ μέρος τῆς χώρας παρεχώρησεν εἰς τὸν γειτόνα του, τὸν Νικομήδην, τὸν ἡγεμόνα τῆς Βιθυνίας. Ἐπὶ Ῥωμαίων εἶχε κατ' ἀρχὰς ἡ Παφλαγονία ἡγεμόνας φόρου ὑποτελεῖς· εἴτα δὲ κατέστη μέρος τῆς ἐπαρχίας Γαλατίας. — Ἐκ τῶν παραθαλασσιῶν αὐτῆς πόλεων μνησθῆναι εἰσὶν, ἐκ δυτικῶν αἱ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι Σέσαμος ἢ Ἀμαστρίς, οἱ Ἐρυθινοὶ, ἡ Κρόμνα, ἡ Κύτορος, ἡ Λιγαλος, ἡ Σινώπη, πλουσία πόλις ἐμπορικῆ, πατρὶς τοῦ Μιθριδάτου ΣΓ, καὶ τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Διογένης· ἡ Κόρουσα· ἐν δὲ τῇ ἐσωτερικῇ, διαιρουμένη εἰς ἐννέα τμήματα, ἡ Πομπηϊόπολις, καὶ ἡ Γάγρα, ἡ μετονομασθεῖσα εἴτα Γερμανικόπολις, διατηροῦσα δ' ἔτι τὸ πρῶτόν της ὄνομα (Στράβ. ΙΒ, 544. 562. κλπ.).

Πάφος, πόλις εἰς τὰ δυτικά τῆς νήσου Κύπρου, εἰς 10 σταδίων ἀπέστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐπὶ λόφου κειμένη, κατὰ τὸ ἀκρωτήριον Ζεφύριον καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Βοχάρου (ἐνθα σήμερον τὸ χωρίον Κουκλιά), ἣν φοινικιῇ ἀποικία, καὶ ἐκεῖ τῆς θαλάσσης ἀναδύσα ἡ Ἀφροδίτη, εἶχε τῆς ἐκλογῆς της τὴν διαμονήν, ἐξ οὗ καὶ Πάφια ἐπεκαλεῖτο, καὶ γὰρ πλουσιώτατον, οὐ

ὁ ἱερεὺς ἐξήσκει ἀνωτέρων ἐξουσίαν ἐπὶ πάσης τῆς νήσου, καὶ ἐν αὐτῷ εἶχε καὶ μαντεῖον (Ὀμ. Ὀδ. Η, 362. — Hor. Od. I, 30, 4. III, 28, 14. — Tac. Hist. II, 3). Μεταγενεστέρως δ' ἐκτίσθη, εἰς ἀπόστασιν 60 σταδίων, ἡ δ' ὠρὴν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἄλλη νέα Πάφος, ἣτις ἔκτοτε καὶ κυρίως Πάφος ἐλέγετο ἐνῶ ἡ παλαιὰ ἐκαλεῖτο Παλαίπαφος. Ὑποσεισμῶν δὲ πολλάκις βλαπτομένη αὕτη, ἐπὶ Αὐγούστου κατέπεσεν ἐντελῶς, ἀλλ' ἀνωκοδομήθη πάλιν, μετονομασθεῖσα Σεβαστή, χωρὶς ὅμως ν' ἀπολέση καὶ τὸ παλαιὸν ὄνομά της. Ἡ δὲ (νέα) Πάφος ἦν πόλις λίαν ἐμπορικῆ, καὶ εἶχε πολλοὺς ναοὺς καὶ αὐτῆ. Σώζονται δ' ἀμφοτέρων ἐρεῖκια καὶ μάλιστα τῶν ναῶν αὐτῶν.

Πάχνης, στρατηγὸς Ἀθηναῖος, ἐκπεμφθεὶς κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 438 π. Χ. κατὰ τῆς Μιτυλήνης, ἣτις εἶχεν ἀποστατήσει, ἐπολιόρησε τὴν πόλιν, καὶ τὴν ἐβίασε νὰ παραδοθῇ ἀνευ ὄρων. Εἴτα δὲ περιέπλευσε τὴν παραθαλασσίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρὸς ἀντίκρουσιν τοῦ Σπαρτιατικοῦ στόλου, ἐκυρίευσεν τὸ Νότιον διὰ δόλου, καὶ εἰς τὴν Λέσβον ἐπανελθὼν, ἐπεμφεν εἰς Ἀθήνας πολλοὺς αἰχμαλώτους ἐκεῖθεν, μὴ ἐκτελέσας τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ διαταγὴν τοῦ νὰ φονεύσῃ πάντας τοὺς Μιτυληναίους, ἣτις καὶ ἠκυρώθη (Θουκ. I, 27). Κατόπιν δ' εὐθύνας δίδων τῆς στρατηγίας του εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ κινδυνεύων νὰ καταδικασθῇ, ἔσυρε τὸ ξίφος του καὶ ἠτύοκτόνησε πρὸ τῶν δικαστῶν.

Παχναροῦνις (ἡ), πόλις ἐν Αἰγύπτῳ, παραθαλασσία, πρὸς δυσμὰς κειμένη τῆς Μένδητος, πρωτεύουσα τοῦ Σεβεννυτικοῦ νομοῦ (Ἰεροκλ.).

Πάχυνος (β καὶ ἡ), τὸ νοτιανατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, μία τῶν τριῶν γωνιῶν τῆς τριγώνου νήσου (Τρινακρίας) (Ον. Μετ. XIII, 725). Νῦν Πάσσαρον. Ἐχει δὲ παρακείμενον καλὸν ὄρυγον, ὅστις λιμὴν Πάχυνου ἐλέγετο (Cic. Varr. V, 34), γῶν Πάλλον.

Ἡρώτης, ἐν Σπάρτῃ ὁ μὴ πρωτότοκος, ἐπομένως μὴ κληρονόμος, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ κληρονόμου ἀδελφοῦ του τραφόμενος (Ἡρώτ.).

Ἡρότη, 1) δεσμός τῶν ποδῶν, καὶ ἡ παγίς ἦν ἐπὶ τῆς θήρας ἐστηγὸν τοῖς θηρίοις. — 2) Γύμνασμα τι τῶν ἵππων, ἵνα στρέφονται πρὸς δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ (Ξυφ. Ἰπκ. Γ. 5. Ζ, 13. 14).

Ἡεδιαῖοι, Ἡεδιαῖοι ἢ Ἡεδιεῖς, οἱ κάτοικοι τοῦ δυτικοῦ πεδίου τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων, δεῖ ἡ ὅλη χώρα διηγεῖτο εἰς Ἡεδίον, μετὰ τῆς Ἀκτῆς, Διακρίας καὶ Παραλίας (Θουκ. Β, 55). Ἰδ. Πολιτικὴ διαίρεσις.

Ἡεδιαῖος, μικρὸς ποταμὸς τῆς Κύπρου, ἐκβάλλων νοτιοδυτικῶς τῆς πόλεως Σαλαμῖνος.

Ἡετιάς, κατὰ τοὺς μύθους θυγάτηρ τοῦ Μίνως καὶ τῆς Λακεδαιμονοῦ, σύζυγος Κραναοῦ, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, καὶ μήτηρ τῆς Κρανάης, Κραναιχμῆς καὶ Ἀτθίδος, προσωποποιήσις, ἐννοεῖται, τῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ πεδιάδος, τῆς βορειοδυτικῶς τῶν Ἀθηνῶν ἐκτεινομένης (Ἀπλδ. Γ, 14, 5).

Ἡετιεύς, πόλις ἐν Φοινίᾳ, ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ, μεταξὺ Νέωνος καὶ Τριτανίας (Ἡρόδ. II, 33).

Ἡετιελα (τά), πᾶν εἶδος ὑποδημάτων (Ἡρόδ. Ζ, 67. 75), ἰδίως ὅμως τὰ ἀπλούστερα συνιστάμενα εἰς κέλιμα μόνον προσδεόμενον εἰς τὸν πῶδα (σαρούχι).

Τὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἀγγέλου καὶ ὑπηρετοῦ τῶν θεῶν, εἶχον, ὡς καὶ ὁ πῆλος αὐτοῦ, πτερὰ, φέροντα αὐτὸν διὰ τῶν ἀέριων (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 341. Ὀδ. Α, 97. Ε, 45).

Ἡεξένκιρρι, παρὰ Μακεδόσιν ἐκλεκτὸν σῶμα πεζῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως (Δμσθ. Ὀλυθ. Β. — Φώτ.). Κατὰ τινὰς (Ὀύλπ. εἰς Δμσθ. αὐθ.) οὗτοι ἦσαν πε-

ζοὶ, ἔχοντες τὸν ἕτερον πῶδα μόνον ἀπλοσμένον, ὅπερ μόνον ἀποδεικνύει τὴν προφάν' τοῦ αἰ ὡς ἔτε τοῦτο ἐγράφετο.

Ἡεθαυόρας, τύραννος τῆς πόλεως Σελινοῦντος ἐν Σικελίᾳ (Ἡρόδ. Ε, 46).

Ἡεθαρχία, Ἡ στρατιωτικὴ πειθαρχία συνελέγετο παρὰ τοῖς Ἕλλησι μετὰ τοῦ πολιτεύματος καὶ μετὰ τοῦ χαρακτήρος ἐκάστου λαοῦ. Ὁ Σπαρτιάτης ἦν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ τὸ πρότυπον τῆς τάξεως καὶ τῆς νομιμότητος, ὥστε ἰδίως ἐπιβαλλομένη πειθαρχία κατὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἦν περιττὴ δι' αὐτόν. Οἱ δύο βασιλεῖς ἦσαν πανίσχυροι αὐτοκράτορες (Ἀριστ. Πολτ. Γ, 9, 2), ἀλλ' ἐξ ἀρχαίων ἤδη χρόνων ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ἐξουσίας των ὑπὸ τῶν ἐφόρων ἐπιτηρούμενη (Ξυφ. Λακ. πολ. 13. — Νορ. Ρηικ. III) ἐπὶ ἀνηλικιότητος δὲ βασιλείας ἀντικαθίστα αὐτὸν ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ. Ἀφ' οὗτου δὲ, μικρὸν πρὸ τῶν Περσικῶν, ὁ Δημάρατος, ἐκατρατεύων κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, ἤρισεν ἐκ Κηλοτυπίας πρὸς τὸν ἕτερον βασιλέα, τὸν Κλεομένην, ἐπεκράτησε γὰρ ἐκατρατεύη μόνον ὁ εἰς. Ὁ πόλεμος ἦν διὰ τοὺς Σπαρτιάτας ἡ ἐνδοξίαις τῆς ἀγῶνης, καὶ ἐξακολούθησις τῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ διαίτης αὐτῶν ἡ μάχη καὶ ὁ ἐν αὐτῇ θάνατος ἦν τιμὴ καὶ χαρὰ. Διὰ τοῦτο ἐκοσμοῦντο κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς μάχης ὡς πρὸς ἐορτήν, καὶ τὴν νίκην ἐξελάμβανον ὡς τι αὐτοῖς ὀρεϊδίμενον. — Τοῦτοις ἀντίθεσιν ἀπετέλει παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ εὐκίνητον τοῦ ἰωνικοῦ χαρακτήρος. Τοῦτων ἡ ἐπιδέξιός Κωηρότης ἐκωφελεῖτο ἐκ πάσης στιγμῆς καὶ παντός συμβάντος τῆς μάχης πρὸς ἐπίτευξιν τῆς νίκης διὰ προσβολῶν αἰφνιδίων, ἐν ᾧ οἱ Σπαρτιάται, εἰς τὴν ἀκαμπτον τάξιν ἐκ χαρακτήρος δεδεδεσμεμένοι, δὲν ἐπετρέπετο οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ν' ἀποστῶσιν αὐτῆς. Οὕτω φέρ' εἰπεῖν ὁ στρατηγὸς Ἰσάδας, εἰ καὶ νικήσας, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἑφῶρων εἰς 1000 δραχμῶν πρόστιμον, διότι κατήλθεν εἰς τὴν μάχην μὴ φέρων τὴν πλήρη στρατιωτικὴν πανοπλίαν ἦν ἡ

στρατιωτικὴ τάξις ἀπῆται (Πλούτ. Ἀγῆσ. Α. — Ξυφ. Α. II. Θ, 5). Καὶ παρ' Ἀθηναίοις ὁ ὑπερπατρίδος θάνατος ἐθεωρεῖτο ὡς ἐνδοξός· ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ ἐξεφώνουν λόγους ἐπιταφίους καὶ ὕμνους ἐποίουν, ἐν ᾧ οἱ Σπαρτιάται ἐθεώρουν αὐτὸν μόνον ὡς ἐκπλήρωσιν καθήκοντος. Ἀδυστήρᾳ πειθαρχίᾳ δυσκόλως ἠδύνετο ν' ἀπαιτηθῇ παρὰ τοῦ Ἀθηναίου πολίτου, ἐμπνεομένου ὑπὸ τοῦ αἰσθημάτων τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, καὶ ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἀξίᾳ καὶ τοῖς πολιτικοῖς αὐτοῦ δικαιώμασι μέγα φρονούντος· ὥστε καὶ ὁ Θουκυδίδης λέγει αὐτοῖς (Ζ, 14). «Χαλεπαὶ γὰρ αἱ ὑμέτεραι φύσεις ἄρξαι». Τοῦτο δ' ἐφαίνετο πρὸ πάντων μετὰ συμβῆσαν ἤτταν, ὅτε πᾶσα πειθαρχία παρελύετο. Ἐὶ στοιχεῖον ὅμως τοῦτο τῆς διαλύσεως πάσης τάξεως στρατιωτικῆς ἡλᾶττου καὶ ἐξουδετέρου ἀφ' ἑτέρου ἡ γενικὴ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος, ὁ πατριωτισμός, καὶ ἡ προσδοκία ἄλλων ὠφελιμάτων, ὡς λαφύρων, τιμῆς καὶ δόξης, ἀνδριάντων καὶ κληρουχιῶν, ὡς καὶ οἱ ὄρισμοὶ ποινῶν διὰ μὴ ἐντιμὸν διαγωγῆν ἐπὶ τοῦ πολέμου, ἄς ἠδύνετο γὰρ ἐπιβάλλωσι τὰ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν προσδεδεόμενα δικαστήρια, ἡ καὶ ὁ στρατηγὸς αὐτὸς, βασίς ἦν αὐτοκράτωρ, ἀλλ' αὐταὶ δυνάμει γὰρ ἐφεισβληθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δήμου ὅτε ἔπαυεν ἡ δικαιοδοσία τοῦ στρατηγοῦ. — Ἐπὶ δὲ Μακεδόσων ἐπεκράτησε τὸ σύστημα τῶν μισθῶν, παρ' οἷς ἡ πειθαρχία ἦν κατὰ μέρος μὲν λαν αὐστηρὰ, κατὰ μέρος δὲ χαλαρὰ. Οἱ κυρίως Μακεδόνας στρατιῶται, καὶ τοὺς ἄλλους ὑποκειμένοι εἰς τὴν πειθαρχίαν, ἐνεκίνητο ὅμως δικαιώματά τινα καὶ προνόμια, ἃ οὐδ' αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος ἠδύνετο γὰρ παραγνώρισθαι. — Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἡ αὐστηρὰ πειθαρχία ἦν τὸ θεμελίον τοῦ μεγαλείου αὐτῶν. Ἄν ἐπὶ χίλια ἔτη ἐδέσποσε τοῦ τότε κόσμου ἡ Ῥώμη, ὤφειλε τοῦτο εἰς τὴν ἀπόλυτον εἰς τοὺς ἀνωτέρους ὑποταγῆν. Τοῦτο δ' ἀποδοτέον οὐχὶ εἰς ἠθικὴν τινα ἀρχήν, ἀλλ' εἰς τὸ ὅτι ὁ πατριωτισμὸς καὶ ἡ

τάξις ἐνίσχυον τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς τοῦ στρατιώτου, καὶ τότε μᾶλλον ὅση δυσχερέστεραι ἦσαν αἱ περιστάσεις. Καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις καὶ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ὁ ἐν τῇ στρατοπέδῳ βίος ἦν ἐξακολούθησις τοῦ ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐνταῦθα μάλιστα ἐπιβλητικώτερον, καθ' ὅσον ὁ στρατηγὸς εἶχε κατὰ τῶν παραβατῶν ἐξουσίαν ζωῆς ἢ θανάτου (Cic. Leg. III, 3). Παραδείγματα οὐ σπάνια ὑπῆρξαν πατρὸς ὅστις ὡς στρατηγὸς κατεδικάσεν εἰς θάνατον τὸν υἱὸν του (Liv. VIII, 7, 30. — Val. Max. II, 17). Μετὰ τὴν ἐπελευθύναν παραλυσίαν ἐπὶ τῆς δημοκρατίας, ὁ Αὐγουστος, ἵνα ἐπαναφέρῃ τὴν πειθαρχίαν, καὶ κωλύσῃ τὰς παρεκτροπὰς ἄς εἰς τὸν μόνιμον στρατὸν ἐπέφερον ἡ ἀργία, ἐπέβαλεν αὐτῷ δημόσια ἔργα ὀδοποιίας, κατασκευῆς ὑδραγωγείων, οἰκοδομῆς ἀμφιθεάτρων κτλ. (Tac. Ann. XI, 18. XV, 35). Προσέτι δ' ἐπέβαλε καὶ τὴν ὄπασιν καὶ τὴν γυμναστικὴν, ἣν ἐδίδασκον οἱ ἀρχαιότεροι στρατιῶται ἐπὶ διπλάσιω σιτηροσίῳ (Cic. Tusc. II, 16). Τὰ στρατόπεδα εἰσέχισον ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω οἱ στρατιῶται, κατὰ δὲ τὰ πλευρὰ οἱ σύμμαχοι, εἴτα πάντες ὠρκίζοντο ὅτι οὐδὲν οὐκ ἐκλέπτωσιν, ὅτι δ' εὐρίσκουσι οὐκ ἐκείνους οὐκ ἀποδίδωσι τῷ ἰδιοκτήτῃ αὐτοῦ ἢ τοῖς ἀξιωματικοῖς (Πολθ. ΣΤ, 33). Ἦσαν δὲ, κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Πολυβίου, κανονικῶς ὀρισμένα τὰ σώματα τῆς φρουρᾶς καὶ λοιπῆς ὑπηρεσίας τῶν στρατοπέδων, κατὰ τε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα, ὅτε διεδέχοντο ἀλλήλα κατὰ τρεῖς ἡμέρας ὀρισμένως διὰ κλειψύδρας· ἐκτὸς δὲ τοῦ στρατοπέδου ἐφρούρουσαν διὰ νυκτὸς πρὸ ἐκάστης πύλης ἀνὰ εἰς λόχος πεζῶν, εἰς ἱππέων καὶ προσέτι ψιλοῦ. Ἐὶ σύνθημα ἐδίδετο ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ εἰς τοὺς ἀνωτέρους, καὶ ὑπ' αὐτῶν εἰς τοὺς κατωτέρους ἀρχηγούς σωματῶν, μετὰ πινακίων περιεχόντων τὰ ἀρχικά αὐτοῦ γράμματα, καὶ τὰ πινακία ταῦτα ὑπὸ πάντων τούτων ὑπογράφοντα, ἐπανήρχοντο εἰς τὸν στρατηγόν. Ἐπὶ Πολυβίου ἀνὰ ἑκάστης εἰς ἐκάστης λεγεῶνος ἐπιθεώρουν τὸν

φρουρός και λοιπούς εν υπηρεσίᾳ. Διὰ τοὺς παραβάτας προσήγοντο μάρτυρες, και αὐστηρόταται ἦσαν αἱ τιμωρίαι. Ἐπὶ Αὐγούστου ὁμοίως ἀφρέθη τοῖς στρατηγοῖς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιβάλλειν θάνατον εἰς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς (Δ. Κάσσ. ΝΒ, 22. — Suet. Tib. XXX). Κατὰ τὰς δύο πρώτας χριστιανικὰς ἑκατονταστηρίδας ἐδόθη εἰς ἐκάστην λεγεῶνα και εἰς στρατοπεδάρχης (praefectus castrorum), ὁ ἐπιμελούμενος ἐν γένει τῆς σταθμεύσεως αὐτῆς (ἐπικαταλυματίας). Διὰ παραβάσιν πειθαρχίας κατεγινώσκετο θάνατος, ἢ ὁ καταρραβδισμὸς, καθ' ὃν ὁ ἀρχηγὸς εἴθε διὰ βλάβου τὸν καταδικασθέντα, οἱ δὲ στρατιῶται ἐπέπιπτον κατ' αὐτοῦ διὰ βλάβων και λίθων μέχρις οὗ πολλάκις ἐξέπνεεν. Ἀβτη ἦν ἡ ποινὴ τῶν τὴν φρουρὰν παραμελησάντων, κλεπτῶν ἐν τῇ στρατοπέδῳ, ψευδομαρτύρων, λιποτακτῶν, οἱ ἦσαν και οἱ ἐξ ἀδείας μὴ ἐγκαίρως ἐπανερχόμενοι, και οἱ ἀπουσιάζοντες ἔταν ἤγει ἡσάλπιγγ. Παρ' Ἐλληνιστῶν δὲ ὁ λιποτάκτης κατεδικάζετο ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, πρὸς θναίος, καὶ καθήται εἰς τὴν ἀγορὰν γυναικεῖα φορέματα ἐνδεδυμένος. — Ἄν ὄλον σῆμα ὑπέπιπταν εἰς τοιαύτην ποινήν, σπανίως ἐπεβάλλετο αὐτῇ εἰς πάντας, ὡς ἐγένετο εἰς ὀλόκληρον λεγεῶνα κατὰ τὸ Ῥήγιον, εἰς τὴν κατὰ τοῦ Πύρρου πόλεμον (271 π. Χ.)· ἀλλὰ τὸ σῆμα ἐδικαζέτο μόνον ἐπὶ δὲ τῶν ἀντακράτορων, ἐπὶ τὸ ἡπιώτερον κατεδικάζετο μόνον εἰς στρατιώτης ἐπὶ 20 ἢ και ἐπὶ 100· οἱ ἀξιωματικοὶ δὲ ἄνω ἐστιγματίζοντο και ἀπεκαθίζοντο. Ἐπεβάλλοντο δὲ και δι' ἐλάσσονας παραβάσεις ἐλαφρότεροι ποινῆ, ὡς προσωρινὴ στέρησις τῶν ὄπλων, ὑποβίβασμις ἀπὸ τοῦ ἵππικοῦ εἰς τὸ πεζικόν, ἀπὸ τούτου εἰς τοὺς ψιλῶς, ἐλάττωσις τοῦ μισθοῦ, χορηγία ἀρτου κατωτέρας ποιότητος, ἢ και ἀποβολή, πλάγιας και εἰς ὅλα σώματα ἐπιβαλμαχία.

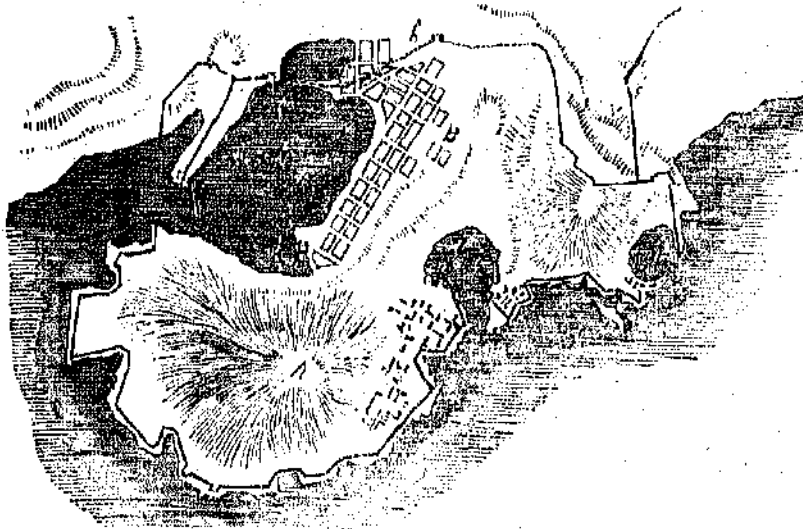
Πειροθίας, δημαγωγὸς ἐν Κορίνθῳ (Θουκ. Γ, 70).

Πειροθῶ, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἐλευκῶ και τῆς Τηθύος (Ἡσδ. Θεογ. 309). — 2) Προσωποποίησις τῆς πειστικῆς δυνάμεως, ὁπαδὸς τῆς Ἀφροδίτης και τῶν Χαρίτων, και προσέτι και τοῦ διὰ τῆς εὐγλωττίας του πειθοντος Ἑρμοῦ. Ἐν Σικυῶνι εἶχε ναὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ· προσέτι και ἐν Ἀθήναις και ἐν Ἄργει (Αἰσχλ. Ἰκέτ. 539. — Ἡρδ. Η, 111). Ἦν δὲ και ἐπιθετον ὀρειῶν τὸ ὄνομα, ὡς τῆς Ἀφροδίτης και τῆς Ἀρτέμιδος. Καί μιν δὲ τῶν Χαρίτων καλεῖ Πειθῶ ὁ Ἑρμιόναξ. Οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον και αὐτοὶ ὀσάν, ἦτις κατὰ μετάφρασιν ἐκαλεῖτο Sunda, Sundaia (Hor. B) 1, 6, 38. — Cic. Brut. XV, 59).

Πειραιεύς, ὁ λιμὴν τῶν Ἀθηναίων, 40 στάδια ἀπέχων αὐτῶν, οὕτω δὲ καλούμενος, εἴτε διότι ἔκειτο πέραν τῶν ἐλῶν ἄτινα ἐχώριζον αὐτὸν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, εἴτε διότι ἀρχαιότατα, ἕνεκα τῶν ἐλῶν τούτων, εἰς αὐτὸν διὰ θαλάσσης ἐπεραιόυντο ἐκ τοῦ Φαλήρου, ὅστις ἦν κατ' ἀρχὰς ὁ λιμὴν τῆς πόλεως. Πρὸς τὰ ἄξω, νοτιοδυτικῶς, ἐπερατοῦτο εἰς δύο ἀκρωτήρια τὸν Ἄλκιμον, δεξιῶς τῇ εἰσπλέοντι, και τὴν Ἡετιώνειαν, ἀριστερῶς. Ἐνέκλειε δὲ και δύο μικροὺς κόλπους ἢ λιμενίσκους, τὸν Κάνθαρον πρὸς τὰ δεξιὰ, και τὸν Κωφὸν λιμένα πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐν τῇ μυγῇ. Πειραιεύς δ' ὀνομάζετο και πᾶν τὸ πρὸς νότον και ἀνατολὰς τοῦ λιμένος προέχον ὄρεινὸν ἀκρωτήριο, ἔχον εἰς τὰ νοτιανατολικά αὐτοῦ και ἕτερον λιμένα, τὴν Ζέαν, ἐπὶ δ' ἀνατολικώτερον, ἕτερον λιμενίσκον, τὴν Μουνηχίαν, μεθ' ὑπερκειμένου βιονύμου λόφου. Εἰς τὰ βορειανατολικά τοῦ μεγάλου λιμένος ἔκειτο ἡ πόλις Πειραιεύς και αὐτὴ καλουμένη, και βυμοτομηθεῖσα κατὰ σχέδιον τοῦ ἐπὶ Περικλέους περιφήμου ἀρχιτέκτονος Ἰπποδάμου. Μεταξὺ τῶν ναῶν τῆς πόλεως ἐπισημότερον ἦν τὸ Ἀφροδίσιον, ἀνεγερθὲν ὑπὸ Κόνωνα μετὰ τὴν ἐν Εὐρυμέδοντι ναυμαχίαν. Οἱ Πειραιεῖς ἀπετέλουν δῆμον ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἰπποθωντιδα φυλὴν. Ἦν δ' ὁ λιμὴν, ἀφ'

οὔτου ἀντικατέστησε τὸν Φαληρικόν, εἰς τῶν ἐμπορικωτέρων τῆς Ἑλλάδος, και προσέτι πολεμικῶς, ἔχων νεωσαίους τῶν τριήρων εἰς τὸν Κάνθαρον, τὴν Ζέαν και τὴν Μουνηχίαν. Μετὰ τῶν Ἀθηναίων συνέδεσεν ὀχυρωματικῶς τοὺς λιμένας ὁ Κίμων διὰ δύο μακρῶν τειχῶν, τὸ μὲν περατοῦμενον εἰς τὸν Πειραιᾶ, τὸ δὲ εἰς τὸ Φάληρον. Ἔτα δ' ὁ Περικλῆς ἔκτισε μετὰ τῶν δύο τὸ Δία μέσου τεῖχος ὀνομασθὲν, και ἀπολήγον εἰς

ραϊῶς ὁδὸς (Ἐπὶ Τούρκων II. τοῦ Δράκου). **Πειραιεύς**, ζωγράφος, πιθανῶς ἐπὶ Ἀλεξανδρινῶν, γράφων μικροῦ λόγου ἄξια ἀντικείμενα, ὡς ὄνους, ἀψώνια, κουρεῖον κτλ. και διὰ τούτου βυπαρογράφος κληθεῖς (Plin. XXV, 37), ἴσως χλευαστικῶς, ἢ κατὰ λάθος, ἀντὶ βυπογράφος. **Πειραιον**, λιμὴν τῆς Κορίνθου μετὰ φρουρίου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου (Ἰων. Ἑλλ. Δ, 5, 3). **Πειραιεύς**, ἔρημος λιμὴν τῆς Κοριν-

τ' ἀνατολικά τοῦ Πειραιῶ καὶ πορθμοῦ (Θουκ. Β, 13. — Διόδ. ΙΓ. — Πλου. Α). Ἐπὶ τουρκοκρατίας ὁ Πειραιεύς ἐλέγετο Δράκος, δι' ἀρχαῖον λίθινον λέοντα ἱδρυμένον κατὰ τὴν εἰσοδὸν και φέροντα μεταγενεστέρων Ῥωμικῆν ἐπιγραφὴν, ὅστις δὲ μετετέθη εἰς Βενετιαν.

Πειραιεύς, 1) ἡ περὶ τὸν Ἑλλήνων τῆς Βοιωτίας χώρα (Θουκ. Β, 23. Γ, 91), διότι εἰς αὐτὴν ἐπεραιόυντο ἐκ τῆς ἀντιπέρας. Κατ' ἄλλους δ' ἦν λελαυθασμένη γραφὴ ἀντὶ Γραϊκῆ (Στφ. Βυζ.), διότι Γραῖα ἦν τὸ παλαιὸν ὄνομα τῆς Τανάγρας, και χωρίον παρὰ τῇ Ἑλλήνῳ (Ὀμ. Τλ. Β, 498.). — 2) Πειραιαὶ καὶ ὑλὰ ἐν Ἀθήναις, αἱ εἰς ἃς ἀπέληγον ἢ ἀπὸ Πει-

θίας ἐν τῇ Σαρωνικῇ κόλπῳ, πρὸς τῇ Ἐπιδαυρίᾳ (Θουκ. Η, 10). **Πειραιανθός**, υἱὸς τοῦ Ἄργου και τῆς Εὐάδης, σύζυγος τῆς Καλιρρόης, πατὴρ τοῦ Ἀριστορίδου και Τροίπα (Ἀπλλδ. Β, 1, 2. — Σχλ. Ἑρπ. Ὀροτ. 932). **Πειραιαία**, πόλις τῆς Μαγνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἑλλήνου ὄρους (Στφ. Βυζ.). **Πειραιαίος**, υἱὸς Ἄργου ἐκ Τίρυνθος, γλύπτης, κατασκευάσας τὸ ἀρχαιότατον ἔθρονον τῆς Ἀργείας "Ἡρας ἀξ ἀρχαῖος" (Πλου. Β, 17). **Πειραιαίαι**. Ἡ πειρατεία ἤσκειτο ἐν τῇ Λιγαίῳ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων (Ἰωδ. ΚΙΒ. 3. — Ἑρπ. Ἑκδ. 933). Αἱ δὲ

κατοικίαι τῶν πειρατῶν, οἱ λιμένες ὄθεν ὠρμῶντο, ἐλέγοντο πειρατήρια (Ἡρδ. Η),

Λαίδηος ἐν δούλ. ἀντιμ. (Μουσείοις)

Τὰ κυριώτερα τούτων ἦσαν ἐν Ἰλλυρία, Κιλικία, Ἰσαυρία. Οἱ συλλαμβανόμενοι ὑπὸ

Πειρήνη, 1) πατήρ τῆς Ἰούσας (Ἀπλλδ. Β, 1, 2). Κατ' ἄλλους ὁ Ἰναχος. — 2) Υἱὸς τοῦ Γλαύκου, ἀδελφός τοῦ Βελλεροφόντου (Ἀπλλδ. Δ, 3, 1).

Πειρήνη, 1) κρήνη πηγάζουσα ἐκ τοῦ Ἀκροκρήνου, ἐπώνυμος θυγατὴρ τοῦ Ἀγγελίου ἢ Ἀσιωποῦ, μεταμορφωθείσης εἰς κρήνην ὅτε ἡ Ἄρτεμις ἐξ ἀπροσεξίας ἐφνευσε τὸν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος υἱὸν αὐτῆς Κεγχρήν. Ἐὶς ὕδωρ αὐτῆς ἦν διαγέστατον καὶ ψυχρότατον, καὶ δι' ὑπογείων ὑποπέτρων ἐφέρετο εἰς τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου (Μηθ. IV 4, 5). Παρ' αὐτῇ ὁ Βελλεροφόντης εὗρε τὸν ὑπέπετρον ἵππον Πήγασον (Ἑβρπ. Μῆθ. 69. — Ἡρδ. — Ἀθῆν. Β, 6). Κατ' αὐτὴν καὶ ὁ Ἀκροκρήνιος ἐνόστε Πειρήνη ἐλέγετο (Πινδ. Ὀλ. II, 86). — 2) Μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Ἀγαπτόλεμον (Ἀπλλδ. Β, 1, 4).

Πειρίθους ἢ Πειρίθους, υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἐξίονος καὶ τῆς Δίας, θυγατὴρ τοῦ Δηιονέως, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων ἐν Λαρίση τῆς Θεσσαλίας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 741. Ρ, 317. — Πaus. 10. — Ἀπολλδ. Α, 8, 2). Μετέσχε καὶ αὐτὸς τῆς θήρας τοῦ Κενταύρου.

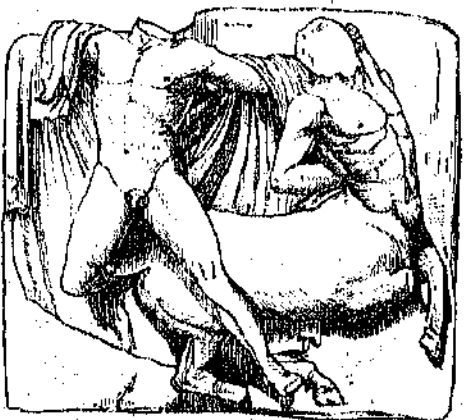
τῶν Ῥωμαίων πειραταὶ ἀπεμεγαλίζοντο ἢ ἐσταυροῦντο (Cic. Verr. V, 27).

λυδονίου κάπρου. Εἰσβαλὼν δ' εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ συναντηθεὶς μετὰ τοῦ Θησέως,

τοσοῦτον ἐθαύμασεν αὐτὸν, ὥστε διὰ στενωπάτης φιλίας μετ' αὐτοῦ συνεδέθη. Νυμφευόμενος Ἰπποδάμειαν, τὴν κόρην τοῦ Λαπίθου

Ἀτρακος, προσεκάλεσεν εἰς τοὺς γάμους του τοὺς ἐπιστημότερους τῶν τότε νέων ἠρώων. Ἐπειδὴ δ' ἐκεῖ, μεθυσθέντες οἱ Κένταυροι,

ταυροὶ, ἐπέπεσαν κατὰ τῶν παρισταμένων γυναικῶν, καὶ εἰς εἰς αὐτῶν, ὁ Ἰδρυτίων, ἠθέλησε ν' ἀρπάσῃ τὴν νύμφην, προέκυψε φοβερὰ καὶ φονικὴ συμπλοκὴ μετὰ Κενταύρων καὶ Λαπίθων, ἡ Κενταυρομαχία, ἥτις κατέστη προσφιλὴς τῆς γλυπτικῆς ἀντικείμενον. Ὁ Πειρίθους μετέπειτα ἐβοήθησε τὸν Θησέα εἰς τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης. Διαγοηθεὶς δὲ καὶ αὐτὸς ν' ἀρπάσῃ τὴν Περσεφόνην, συνοδεύθη εἰς τὸν Ἄδην ὑπὸ τοῦ

Θησέως ἄλλ' ἀμφοτέροι, συλληφθέντες προσεδέθησαν εἰς βράχον, ὅθεν κατέβην ὁ Ἡρακλῆς ἠλευθέρωσε τὸν Θησέα. Ἦν δ' ὁ Πειρίθους καὶ πατήρ τοῦ Πολυκοίτου (Ὀμ. Ἰλ. Α, 263. Β, 540. Η, 318. Ὀδ. Α, 640. Φ, 295. — Ὀν. Μετ. XII, 210).

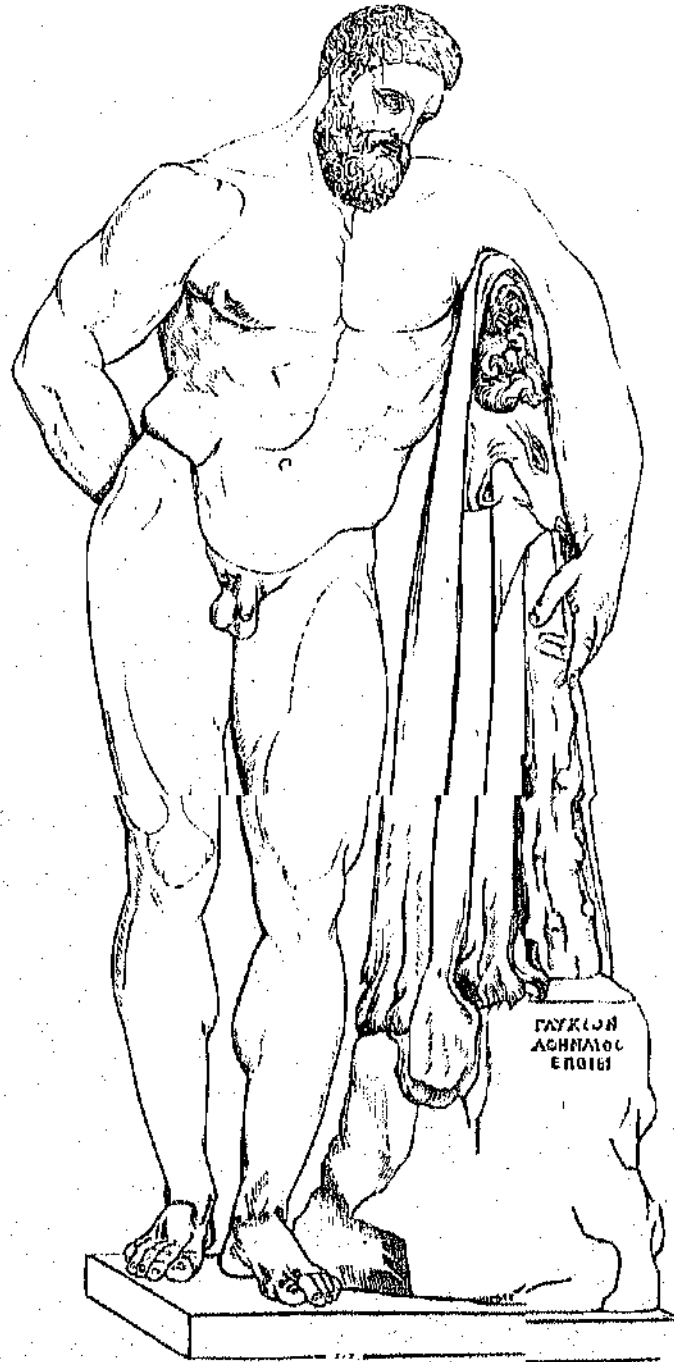
Πείρους, υἱὸς τοῦ Ἴμβρῖσσο, ἐξ Αἴνου τῆς Θράκης, κομισίας Θράκας ἐπέκωρους εἰς τοὺς Τρῶας, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ Θάαντος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 844. Υ, 484).

Πεῖρος, ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς Ἀγαιᾶς ἐν Πελοποννήσῳ, πηγάζων ἐξ Ἀρκαδίας ἐκβάλλων δ' εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς τὴν πόλιν Ὠλένω (Ἡρδ. Α, 145. — Στρβ. Η).

Πειροδοταί, λαὸς Ἰλλυρικὸς (Στρβ.).

Πείσανδρος, 1) υἱὸς τοῦ Μαιμῶνου, ἡγεμῶν τῶν Μυρμιδόνων, ἐπαδὸς τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. II, 293). — 2) Υἱὸς Ἀντιμάχου ἐκ Τροίας, ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ὀμ. Ἰλ. Α, 122). — 3) Υἱὸς τοῦ Πολύκτορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης (Ὀμ. Ὀδ. Σ, 399. Κ, 268). — 4) Ἀθηναῖος ἀρχηγὸς τῆς στάσεως τῶν Ἰ, τῷ 412 π. Χ. — 5) Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, υπερόπτης καὶ δωροδόκος κατ' Ἀριστοφάνην (Πέρ. 204. Ὀρν. 1559). — 6) Ἐκ Καμείρου, πόλεως τῆς Ἰβόου, ἐπικὸς ποιητῆς, περὶ τὰ 648 π. Χ. ἢ ὀλίγον βραδύτερον ἀκμάσας, καὶ ὑπὸ Ἀλεξανδρινῶν ἐν τῇ κανὼν ἀμέσως μετὰ τὸν

Ὀμηρον καὶ τὸν Ἡσίοδον ταττόμενος. Ἐγράψεν Ἡράκλειον, πιθανῶς τοὺς ἰσθλοὺς περιέχουσαν, ἐν ἣ ὁ Ἡρακλῆς περιγράφεται κατὰ θηρίων καὶ γιγάντων οὐχὶ διὰ τῶν συνήθων ὄπλων τῶν ἠρώων ἀγωνιζόμενος, ἀλλὰ μόνον διὰ τοῦ βράχου, καὶ ὡς ἀμυντικὸν ὄπλον ἔχων τὴν λεοντήν ὡς ἔκτοτε παρίστα αὐτὸν ἡ τέχνη, εἶον ἐστὶ τὸ ἀγαλμα τοῦ Γλύκωνος, τὸ Φαρνέσιον λεγόμενον. Ἐλάχιστα ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται (Συλλ. Κιν-

Ο Πεισιστράτης εν Νεαπόλει.

καί, Ep. Greece. fragm. 1) (Θεόκρ. — Πaus. E., 37. — Άπλλδ. Α, 8, 5). — 7) Έκ Λαράντων τής Λυκαονίας, έπικός ποιητής και αυτός επί Άλεξάνδρου Σεβήρου. Τφ 222 —

235 μ. Χ. γράφας κυκλικόν ποίημα «Ηρωϊκάς Θεσγαμίας» έπιγραφόμενον, δηλαδή πιθανώς περί των ήρώων έσοι θεός ένυμφεύθησαν (Στφ. Βυζ.).

Πεισιάνναξ, Άθηναίος, γαμβρός του Κίμωνος, οίκοδομήσας έν τή αγορά των Άθηνών τήν κατ' αυτόν Πεισιανάκτιον κληθεΐσαν στοάν, ήτις μετωνομάσθη Ποικιλη ότε ο Κίμων κατεκόσμησεν αυτήν διά ζωγραφιών.

Πεισιστράτος, 1) ο νεώτατος των υιών του Νέστορος και τής Άναξιθίδος, ύποδεχθείς τον Τηλέμαχον έν Πύλῳ, και όδηγήσας αυτόν εις Σπάρτην προς τον Μενέλαον (Όμ. Όδ. Γ, 481. — Άπλλδ. Α, 9, 4). — 2) Γίός του Ίπποκράτους, τύραννος των Άθηνών, εκ του έπισήμου οίκου των Φιλαιδών καταγόμενος, μητρόθεν δε του Σόλωνος συγγενής, ού ήν κατά 30 έτη νεώτερος. Πλήν δε των πλεονεκτημάτων τής καταγωγής και του πατρικού πλούτου, είχε και άτομικά άλλα, τής νοημοσύνης, και εύγλωττίας έξόχου. Ταχέως όμως άνεπτύχθη έν αύτῳ τάσις και διάθεσις φιλαρχος. Έπί τής νεότητός του έτάραττον τάς Άθηναις αι κερπέται αιτίνας προύκάλεσαν τήν νομοθεσίαν του Σόλωνος. "Ότε δε τῳ 571 π.Χ. ο Σόλων άπήλθε των Άθηνών, λαδών τήν δι' όρκου ύπόσχεσιν τής επί 10 έτη τηρήσεως των νόμων του, τότε πρώτον προήλθεν ο Πεισιστράτος δημοσίως, και ότε έξερράγησαν αι διχόνοιαι μεταξύ των φατριών, έτέθη επί κεφαλής των Διακρίων, ότε άρχηγός των Παιδαίων (των εύγενών) άνεδείχθη ο Λυκοβργος, υιός του Άριστολαΐδου, των δε Παραλλίων ο Άλκμαιονίδης Μεγακλής (ΐδ.) Μέχρις όμως τής του Σόλωνος έπιστροφής έμειναν τά πάντα άμετάβολα. Άλλ' επί τής άπουσίας του εσβέσθη ή έπιρροή του, και εις τήν εύνοϊαν του λαου διαδέχθη αυτόν ο Πεισιστράτος, κατορθώσας διά φρονήσεως, έλευθερίότητος και εύπροσηγορίας να εξασφαλίση έαυτῳ τήν θέσιν ταύτην. Άπορούτως ισχυράν έαυτῳ οικειωθείς μερίδα, ούδ' επί στιγμήν άπετρέπη άπό του σκοπού ον έπέδιωσε, και έπιδειξίως έξελέξατο τον χρόνον τής ενεργείας, ότε αι περιστάσεις ήτῳ έφάνησαν εύνοιας, και ήξουρσεν ότι ισχυρά ύπῆρχεν ή

εις αυτόν πεποιθήσις. "Όπως δ' έξεγείρη ύπερ έαυτου το κοινόν πνεύμα, παρουσιάσθη εις τήν αγοράν αίματόφυρτος αυτός και οι Ίπποι του, και ύπό τραυμάτων κεκαλυμμένος, ως ύπό των αντίπάλων του προσβληθείς, και παρεκάλεσε τον λαόν να τον προστατεύσῃ' ο δε λαός, μη προσέχων εις τάς συμβουλάς του Σόλωνος, έξηπατήθη και τῳ έδωκε σωματοφυλακήν 50 άνδρων κορυνηφόρων (ήτοι βοπαλοφόρων), και χωρών και ύπερ αυτάς τάς αξιώσεις του, προσέτι και τήν άδειαν του ν' αύξήσῃ τον αριθμόν αυτών κατὰ βούλησιν. Ούτω κατέλαβε τήν Άκρόπολιν, και τότε εύθυσ και τήν τυραννίαν, τῳ 560 π. Χ. (Πλούτ. Σολ. ΚΘ. — Έρδ. Α, 59). "Ό Σόλων άπεσβήθη των δημοσίων, μη δυνηθέντος ή μη θελήσαντος του Πεισιστράτου να τον έμποδίση, οι δε Άλκμαιονίδαι έγκατέλιπον τήν πόλιν, διατηρούντες όμως πάντοτε μυστικές σχέσεις μετά τής φατρίας του Λυκούργου, επί σκοπῳ του ν' άνατρέψωσι τον Πεισιστράτον. Και ο σκοπός των τῳ δυτι έπέτυχεν. Ο Πεισιστράτος ήναγκάσθη να φύγη, και να μείνη 5 έτη έξόριστος, δημοθέντων και των κτημάτων του. Άλλά μετ' όλιγον διεφώνησαν αι δύο φατρίαί, και ο Μεγακλής, βλέπων έαυτον έλαττούμενον, προσήλθεν αύθις προς τον Πεισιστράτον, και τῳ προσέφερε να τον βοηθήσῃ όπως έπαναλάβῃ τήν τυραννίδα, έν συνήκει να νυμφευθῇ τήν θυγατέρα του Κοισύραν. Ούτως εισήλασεν αύθις ως τύραννος ύπερηφάνως και πανηγυρικώς εις τήν πόλιν, έχων παρ' έαυτῳ ώραιαν και νέαν Άθηναϊαν, τήν Φύην, παριστώσαν τήν Άθηναν (Έρδ. Α, 60), και νυμφευθείσαν μετὰ ταυτα τον υιόν του Ίππαρχον. Έπί τῳ λόγω δε δήθεν ότι ή νέα του σύζυγος, ήτις έμμενεν άτεκνος, παρῳπονείτο ως περιφρονημένη ύπό του Πεισιστράτου, όλως άφροσιμένου εις τους εκ του πρώτου γάμου υιοός του, ο Μεγακλής ήρξατο αύθις άντιπράττων κατ' αυτού, και ο Πεισιστράτος ήναγκάσθη να ύποχωρήσῃ εκ νέου, και έμει-

γεν έννεα βλα έτη (μέχρι 552) φυγας έν Έπρετρία. Άλλα τέλος κατώρωσε και έν δευτέρου, βοηθεία των Θηβαίων, των Άργείων και του Ναξίου Λυγδάμιδος, να επαναλάβη την άρχην, αποδās εις Μαραθώνα, και νικήσας έν Παλλήνη την κατ' αὐτοῦ εκπαιφεισάν δύναμιν. Ούτως έντός 33 έτων, μέχρι του θανάτου του, συμβάντος τῷ 527, διετέλεσε 16 μὲν έτη εξόριστος, 17 δὲ τύραννος. Έπί της τρίτης ταύτης περιόδου της άρχης του εδαιχθη πως αὐστηρότερος ή κατά τās άλλας δύο, και μέρος των προσδών ας επωρριζετο έν των Λαυριακῶν άργυρείων μεταχειριζετο εις αὐξήσιν της μισθωτής του φρουράς και παρά των έπισημοτέρων οικογενειῶν όμηρους λαδών, επεμψεν αὐταὺς εις Νάξον. ήν κυριύσας είχε παραδίσει εις τον Λύγδαμιν ενίσχυσε δὲ την εξουσίαν του και διά κατακτήσεως του κατά την Τρωάδα Σιγείου, του ανήκοντος εις την Μιτυλήνην. Οὗχ ήτον όμως ειχεν ή διοίκησις αὐτοῦ χαρακτηρισα πρῶν και διαλλακτικῶν, προσέτι δὲ φιλόνομον και προνοητικῶν ὑπὲρ του δημοσίου συμφέροντος. Το Σολώνιον πολιτευμα παρέμεινεν έν τῶς κυριωτέροις έν ισχύϊ, εκτός ότι απ' αὐτοῦ και μόνου εξηρτάτο πᾶσα ή των δημοσίων διεύθυνσις. Τοῖς πλουσίοις επέβαλε φόρον μόνον τὸ εικοστὸν (50%) της κτηματικῆς αὐτῶν προσόδου ὑπὲρ δὲ των πτωχῶν εξαρέτως έμερίμνα, και παρείχεν αὐτοῖς πόρους ὑπάρξεως διά της ανεγέρσεως λαμπρῶν οικοδομημάτων και της καλλιεργείας των σιτοφόρων πεδίων και των έλαιώνων. Έμερίμνα δὲ μετά πλείστου ζήλου και ὑπὲρ της τέχνης και της επιστήμης. Πρῶτος ήρξατο της οικοδομῆς του Όλυμπείου, του Πυθίου, του Λυκείου, διασκεύασε την πηγην Καλλιρρόην εις την ώραίαν Ήννεάκρουνον, συνέστησε βιβλιοθήκην, και άθανάτον εκτήσατο δόξαν συλλέξας, βοηθεία και του Όνομακρίτου και άλλων, και μετά των καταλλήλων διορθώσεων συναρμολογήσας τὰ ομηρικὰ κείμενα. — Οι δ' έν του πρώτου γάμου

υιοί του ήσαν ο Ίππιος, όστις και ως προσβύτερος, τον διεδέχθη εις την άρχην, ο Ίππαρχος και ο Θεσσαλός. Ένωμφείθη δὲ και έν τρίτου, την Άργείαν Τιμώνασαν, και εσχεν εξ αὐτης υιον, Τιμοφῶντα.

Μεζσος, υιός του Άφραέως και της Κρήνης, αδελφός του Λυγκείως (Άπλλδ. Γ, 10, 3).

Μεΐσων, εις των Τριάκοντα τυράννων έν Αθήναις (Ξνφ. Έλλ.).

Μελάνιο, τὸ σπαρτιατικὸν νόμισμα, έν σιδήρου εις εἶδος σβεστοῦ, ώστε εις οὐδέν ετερον ήδύνατο να χρησιμεύση. Ήν δὲ κυκλωταρές και μέγα, εις σχήμα πλακοῦντος, εξ ου και τὸ όνομα (Ήσύχ.). Μῆγε δὲ βάρος μὲν μνάς (100 δρ.) (αιγιναίας) εἶχαν δὲ 4 χαλκῶν ή 1/2 δροῦ (Ήλάτ. Λακ. άπφ. σλ. 220). Δέκα μναί άπήντων εδον ζεύγος ήνα τās σύρη, και όλόκληρον αποθήκην εις έναπόθεισιν (Ήλούτ. Λυκ. 6).

Μελαγίνες, λαός Πελασγικῆς καταγωγῆς, έν Μακεδονία εικῶν, και κατ' άρχας έν τῇ κοιλάδι του Άξιου (Όμ. Ήλ. Φ, 154). Μεταγενεστέρως δὲ μετέβησαν δυτικώτερον πρὸς τον Ήριγῶνα, και εκτοτε ή περι αὐτον χώρα εκλήθη Πελαγονία. Έκαί δὲ εγένοντο γείτονες των Λυγκασιών. Και ή εκει δὲ πρωτεύουσα επίσης Πελαγονία εκλήθη τὰ νῦν Βιτωλία, ή Μοναστήριον. Μνημονοῦσι δ' ο Λίβιος (ΧΛΗ, 53. ΧΛΙΥ, 2. ΧΛΥ, 20.) και Ήλαγονικῆς Τριπόλειος, ήν άπετέλουν αι πόλεις Άζορον, Ήύθιον και Δολιχην, κείμεναι νοτιώτερον, δυτικῶς του Όλύμπου, εις την άνω κοιλάδα του Ήταρησίου.

Μελάγων, 1) έν Ήύλου, όπαδός του Νέστορος (Υιός του Αρχιδάμαντος έν Φωκίδος. Έκ της άγέλης αὐτοῦ ήν ή δάμαλις ήν ήκολούθησεν ο Κάδμος ήνα κτίση την πόλιν των Θηβῶν (Παυσ. Θ, 12. — Άπλλδ. Γ, 3, 1). — 4) Υιός του Άσωπου και της Μερρόκης (Άπολλδ. Γ, 12, 6).

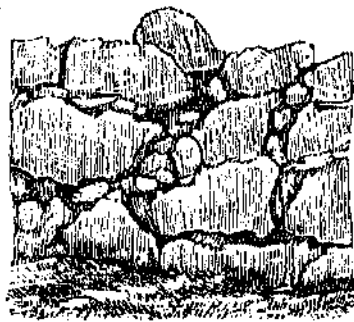
Μελάργη, θυγάτηρ του Ποτιεύς,

γυνη του Ίσθμιου, εις ήν άπεδίδατο ή εισαγωγή των μυστηρίων των Καβαίρων, δι' ο και, κατά χρησμόν δελφικόν, έτιμᾶτο διά θυσιῶν (Παυσ. Θ, 25).

Μελαργοί. Τοῦς άρχαίους Πελαγοῦς οὕτω μετέπλασε κωμικῶς ο Άριστοφάνης έν τῶς Όρνεί του (832), και τινες (Στρβ.) εξέλαβον τούτο ως σπουδαίαν μεταλλαγην του όνόματος.

Μελασγία, έπίθετον, ως ὑπὸ Πελασγῶν οικουμένη, 1) πᾶσα ή Έλλάς (Έρδ. Β. 56). — 2) Ίδίως ή Πελοπόννησος (Εὔρπ. Ίργ. Αύλ. 1475), ή μόνον εξαίρεσει του Άργους (Εὔρπ. Όρθ. 958) ή προσέτι και της Άρκαδίας (Καλλμ.). — 3) Άρχαιότατα ή νήσος Λέσβος (Στρβ.).

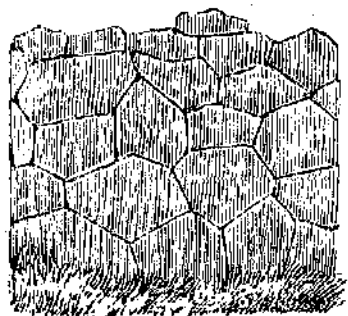
Μελασγικόν, 1) Μέρος άργον, άκατοίχτην και άγεώργητον, ὑπὸ τοῦς βορείους πρόποδας της Άκροπόλεως των Αθηνῶν (Θουκ. Β, 17. — Στρβ.). — 2) Πελασγικόν

κόν τε ἴχος ή κυκλώπιον ελέγετο τὸ εἶδος της άρχαιοτάτης εις τοῦς Πελασγούς ή εις τοῦς Κύκλωπας αποδομένης τειχοδομίας, καθ' ήν οι λιθοι συνηρμολογοῦντο έν πολυγωνίῳ σχήματι, οι κυκλώπιοι δὲ και διά παρενόθεως μικροτέρων λιθαρίων, ως εισι τὰ έν Τριουθι (1), τὸ δ' ετερον εἶδος (2) ως έν Μυκήναις. — 3) Πελασγικόν, τε ἴχος, ιδίως τὸ βόρειον της Άκροπόλεως, τὸ ὑπὲρ του Πελασγικόν, δέλεγοντο κτίσαντες πρώτοι οι έν Αθήναις άρχαιοτάτα οικούντες Πελαγοί (Θουκ. αὐτ.). — 4)

(ΑΡΧ. ΔΕΒ. Α. Ρ. ΓΑΓΚΑΔΗ ΤΟΜ. Β.)

Πελασγικά πεδία, έν Θεσσαλία, τὰ εκτεινόμενα από της νοτιου ὑπωρείας της Οίτης μέχρι της πόλεως Φερῶν (Στρβ.)

Μελασγεώτις, έπαρχία νοτιανατολική και έρεινή της Θεσσαλίας, μεταξῦ του Όλύμπου, του Αιγαίου πελάγους, της Φθιώτιδος και της Ήστιαϊώτιδος, άρχαιοτάτα κατοικουμένη ὑπὸ Πελασγῶν (Άπολλδ. Β, 4. — Στρβ.), ών τὸ όνομα διετήρησε.

Μελασγοί, πανάρχαιος έν Έλλάδι φυλή, έναχοῦ μὲν, οδον έν Άρκαδία, ως αὐτόχθων και γηγενῆς θεωρουμένη (Άσιος έν Παυσ. Η, 1), άλλαχού δὲ ως έν βορρᾷ ή ως έν νότου έπιδραμοῦσα, και ὑπὸ τινῶν (Έρδ. Α, 57. 58. — Έλιατ. έν Στρβ. Ζ, 7, 1. — Σχλ. Άπλλν. Τρόδ. Α, 580) ως βαρβάρου εκλαμβανομένη καταγωγῆς. Άλλα κατά τās γενικωτέρας και μάλλον αξιοπίστους μαρτυρίας, ήσαν, φαίνεται, άρχαιοτάτοι Έλληνας, έν μεταναστεύσειν από βορρᾷ πρὸς νότον, και εκειθεν άλλοτε πάλιν πρὸς βορρᾷ μεταβαίνοντες. Έλληνας λέγει αὐτοῦς και ο Δισχύλος (Ίκτ. 90) και ο Διονύσιος ο Άλικαρνασσεύς (Α, 19). Ο δὲ Στράβων (ΙΔ, 4, 20) λέγει τοῦς Αιολεῖς και τοῦς Δωριεῖς της αὐτης φυλής, έν φ' ο Έρόδοτος διακρίνει τοῦς Αιολεῖς από των Δωριέων, εκείνους μὲν λέγων Πελασγούς, Έλληνας δὲ τούτους, τοῦς ὑπὸ πάντων και ὅφ' εαυτῶν ως κυρίως Πελασγούς θεωρουμένους. Και τοῦς Ίωνας δὲ καλεῖ ο Έρόδοτος Πελασγικόν γένος (Α, 56. — Ζ, 94). Οι

δ' Ἀχαιοὶ ἦσαν ὑποδιαίρεσις τῶν Αἰτωλῶν, ἄρα Πελασγοὶ καὶ αὐτοί. Ὡστε Πελασγοὶ ἦσαν οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνας, ὧν τὰ ἔχνη ἀπαντῶντες πανταχοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ οἱ μεταγενέστεροι, ἐξέλαβον αὐτοὺς ὡς ἐπήλυδας «ἐπιπολάσαντας κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα» (Θουκ. Α, 3). Ἀρχαιότατα ἐλέγοντο κατοικοῦντες Πελασγοὶ τὴν ἠπειρον καὶ Θεσσαλίαν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 681, Η, 234. — Καλλ. εἰς Δηλ. 284). Παρὰ τῇ Τρωάδι ὤκησαν τὴν Λάριссαν, ἔθεν ἤλθον ἐπίκουροι τῶν Τρώων (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 480, Κ. 429). Μνημονεύονται δὲ καὶ ἐν Κρήτῃ (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 177). Ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀνεγνωρίζοντο ὡς ἰθαγενεῖς. Καὶ εἰς Ἰταλίαν μετέβησαν (Διον. Ἀλικ. Α. — Σγλ. Ἀπλλ. Ῥόδ. Γ, 1089).

Πελασγός, ὁ μυθικός γενάρχης τῶν Πελασγῶν. 1) Αὐτόχθων Ἀρκάς, ἢ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης, πατὴρ τοῦ Λυκάονος (Ἀπλλδ. Β, 1, 1). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀρέστορος, ἐγγονος τοῦ Ἰάσου, κτίστης τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρρασίας, τὴν κατασκευὴν οἰκῶν καὶ τὸν ἄλλον πολιτισμὸν εἰς τὴν χώραν εἰσαγαγὼν (Στφ. Βυζ.). — 3) Υἱὸς τοῦ Τριόπα ἢ τοῦ Ἀγῆνορος, ἢ τοῦ Φερονέως, ἰδρυτῆς τοῦ Ἀργεῶς ἐν Πελοποννήσῳ, ἐνθα καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο ὑπεδέξατο ἐν Ἀργεὶ τὴν πλανωμένην Δήμητραν, καὶ εἰσαγαγὼν προήγαγε τὴν γεωργίαν. — 4) ὁ ἰδρυτῆς τοῦ Θεσσαλικοῦ Ἀργεῶς, τοῦ Πελασγικοῦ, υἱὸς τοῦ Πησειδῶνος ἢ τοῦ Αἰμίονος καὶ τῆς Λαρίσσης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ἀχαιοῦ καὶ τοῦ Φθίου, ἢ κατ' ἄλλους, πατὴρ τοῦ Ἀμμωνος, καὶ πάππος τοῦ Θεσσαλοῦ. — 5) ἴδ. Ῥελάνωρ.

Πελοτάται, οἱ ἐνεκα πενίας ἄλλους δουλαύοντες ἐλεύθεροι, κατὰ διάκρισιν πρὸς τοὺς δούλους πενήστας καὶ ἐλλώτας (Ἀρστ. παρὰ Φωτ. ἐν λ. — Τίμ. Λεξ. Πλατ. ἐν λ.). Οἱ Ἰλλυριεῖς Ἀρδιαῖοι εἶχον 300,000 πρόσπελάτας (Ἀθ. Γ, 443), οὓς ὁ Θεόπομπος (Αὐτ. ΣΤ, 271)

παραβάλλει πρὸς τοὺς Ἑλλώτας· καὶ ὁ Πλοῦταρχος (Ἀγ. ΣΤ) καταχρηστικῶς πελάτας λέγει τοὺς Ἑλλώτας.

Πελοθρόνιον, πόλις Θεσσαλικῆ, κατὰ τινα Πελοθρόνιον, βασιλεῖα τῶν Λακίθων (Hygin. Fab. 274).

Πελοτιάδες, αἱ περιστραί. Οὕτως ἐλέγοντο αἱ μάντιδες τοῦ Δωδωναίου μαντείου τοῦ Διὸς, ὡς βαρβαρῶνιοι δῆθεν (Σφκλ. Ἰραχ. 172. — Νονν. Διον. Γ, 286. — Ἡρδ. Β, 57).

Πελλεκίνος ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, συναρμογὴ ξύλων τοιαύτη, ὅστε ἡ ὀπὴ τοῦ ἐνδὸς καὶ ἡ τομὴ τοῦ εἰς αὐτὸ εἰσθιαζομένου νὰ ἔχωσι σχῆμα πελίνκως, ἢ τραπεζοειδῶς εὐρύτερον εἰς τὴν μίαν πλευρὰν ἢ εἰς τὴν ἀντιπέραν (Vitruv. IV, 7, 4. X, 11, 8).

Πέλεκυς, τὸ ξυλουργικὸν ἐργαλεῖον, οὗ καὶ ὡς ὄπλου ἐγένετο χρῆσις, μάλιστα παρὰ Ῥωμαίους, παρ' οὗ κυρίως αὐτὸ ἔφερον οἱ

εἰς τοὺς ἀρχοντας προπορευόμενοι φρουροί, οἱ πελεκηφόροι ἢ ραβδοῦχοι λεγόμενοι

(Πελοταί), καὶ πέλεκυον ἔχοντες ἐντὸς τῆς θέσεως ἑαδῶν ἦν ἐκράτου ἐπ' ὤμου.

Πελλία ἢ Πυλλία, θυγάτηρ τοῦ Μεγαρέως Πύλαντος, γυνὴ τοῦ Πανδίωνος, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν (Ἀπλλδ. Γ, 15, 5).

Πελοτιάδες, (Εὐρπ. Μήδ. 9) ἴδ. Πέλλας.

Πέλλας, υἱὸς τοῦ Πησειδῶνος, ἢ τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Ἰυρούς, θυγατρὸς τοῦ Σαλμονέως, ἐκδιώξας τοὺς ἀδελφούς του Νηλέα, Αἴσονα, Φέρην καὶ Ἀρυθαῖον, καὶ καταλαβὼν αὐτὸς τὸν θρόνον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ (Ὀμ. Ὀδ. Α, 234. — Ἀπλλδ. Α, 9, 9). Νυμφευθεὶς Ἀναξίβιαν, τὴν θυγατέρα τοῦ Βιάντος, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τέκνα τὸν Ἀκαστον, τὴν Πεισιδίην, τὴν Πελοπίαν, τὴν Ἰπποθῆν καὶ τὴν Ἀλκηστιν, τὰς Πελοτιάδας κληθείσας. Τοῦ ἀδελφοῦ του Αἴσονος τὸν υἱὸν φοβούμενος, ἐξέπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Κολχίδα ἵνα ἀρπάσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας. Παρὰ τὰς προσδοκίας τοῦ δ' ἐπιτυχὼν ὁ Ἰάσων καὶ ἐπαυελθὼν, ἔπεισε διὰ τῆς Μήδαιας τὰς θυγατέρας τοῦ Πέλλου αὐτὰι αἱ ἴδιαι νὰ καταμελίσωσι τὸν πατέρα των, ἐπὶ τῇ δοθείσῃ αὐταῖς ἐλπίδι ὅτι οὕτω ὁ ἀνεθίου νεώτερος. Μετὰ τὸν θάνατόν του ὁμιῶς τὸν διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀκαστος, καὶ ἐξεδίωξε τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν Μήδειαν (Διόδ. Α, 51). ἴδ. Ἀργοναῦται.

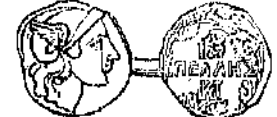
Πέλλκη, μεγάλη, βαθεῖα, συνήθως ξυλινὴ λεκάνη, ὡς ποδονιπτήρ.

Πελοναῖον ἢ Πέλληναῖον, ὄρος ὑψηλὸν τῆς Χίου, ἔχον λατομεῖον μαρμάρου καὶ ἐπίσημον ναὸν τοῦ Διὸς (Διον. Περ. 535).

Πελέννα ἢ Πέλιναῖον, πόλις ὄχυρά ἐπὶ τοῦ Πηγιστοῦ ποταμοῦ, ἐν τῇ Ἰσθμιαίῳ τῆς Θεσσαλίας ἀνατολικῶς τῆς Τρίκκης (Πινδ. Πέθ. Ι, 50. — Ἀρρ. Α, 7. — Στφ. Θ, 437. — Στφ. Βυζ.).

Πέλλα, 1) ἀρχαία πόλις ἐν τῇ Βοτταίᾳ τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τοῦ Λουδίου ποταμοῦ, εἰς ἀπόστασιν 120 σταδίων ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ (Ἡρδ. Η, 124). Νῦν ἐρε-

πια εἰς Πέλαν. Εἰς αὐτὴν γεννηθεὶς Φίλιππος ὁ Μακεδὼν, κατέστησεν αὐτὴν πρωτεύουσαν, καὶ ἔκτοτε ἡ πόλις προέδευεν ἀνοῦσα καὶ συνεχῶς μνημονεύεται (Λιν. ΧΛΙΥ, 46). — 2) Ἡ νοτιωτάτη πόλις τῆς Περσείας

ἐν Παλαιστίνῃ, κυριευθεῖσα ὑπ' Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, καταστραφεῖσα δὲ μετέπειτα ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἰανναίου, διότι οἱ κάτοικοι αὐτῆς, ἀποικοὶ ἐκ Μακεδονίας, ἤρηνοντο νὰ δεχθῶσι τὴν Ἰουδαϊκὴν θρησκείαν, ὑπὸ Πτολεμαίου δ' αὐτοὶς καλινορθωθεῖσα, καὶ εἶτα Ἀπάμεια μετονομασθεῖσα (Στφ.).

Πέλλη, υἱὸς τοῦ Φέρβαντος καὶ ἐγγονος τοῦ Τριόπα, καθ' ὃν ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ Πέλλη (Πασ. Ζ, 28).

Πέλληναῖον, ἴδ. Πελιναῖον.

Πέλληνη (Πελλάνα), ἡ ἀνατολικώτερα τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλειον, ἐπὶ ὑψηλοῦ λόφου ὠχυρωμένη εἰς 60 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Θαλάσσης, καὶ λιμένα ἔχουσα ὅστις Ἀριστοναῦται (κατὰ τινα ὑπόθεσιν Ἀριστοναῦται) ἐκαλεῖτο (Ἡρδ. Α, 145). Ἐπὶ τοῦ

Πελοποννησιακοῦ πολέμου οἱ κάτοικοι αὐτῆς συνεμάχοντο μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων (Θουκ. Β, 9, Η, 3). Ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ πολέμου διεκρίθη ἰδίως ὁ Παλληναῖος Πρύμαχος· ἐπὶ δὲ τῶν ἀρχαίων καὶ αἰτωλικῶν πολέμων παντοίως ἐβλάβη ἡ πόλις προσδληθεῖσα καὶ κυριευθεῖσα (Στφ. Η, 385). Ἡ θέσις ἐνθα σώζονται ἐρεῖπια αὐτῆς, καλεῖται νῦν Ζαύγρα.

Πέλλης, πατὴρ τοῦ Ἰπηρεσίου, πάππος τοῦ Ἀστερίου καὶ τοῦ Ἀμφίνορος, ὁ κτίστης τῆς Ἀχαϊκῆς πόλεως Πέλλης (Ἀπλ. Ῥόδ. Α, 177).

Ἡελλόπεια. μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἡελοῦ, βασιλέως τῆς Ἰωλκῆς (Ἀπλλ. Ρόδ. Α, 326).

Ἡελοπία. 1) μήτηρ τοῦ Κύνου ἐκ τοῦ Ἄρως (Ἀπλλδ. Β, 7, 7). — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίνοος καὶ τῆς Νιδόης, κατατοξευθεῖσα καὶ αὐτὴ μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς (Ἀπλλδ. Β, 5, 9). — 3) μήτηρ τοῦ Αἰγίσθου ἐκ τοῦ Θυέστου, αὐτοκτονήσασα ὅτε ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ Θυέστης ἦν πατὴρ τῆς (Αἰλ. Π. Γ. ΒΒ. 42).

Ἡελοπέδας. υἱὸς Ἰπποκλέους, ἐξ ἐπισήμου καὶ πλουσίας οἰκογενεῖας τῶν Θηβῶν, στενὸς φίλος τοῦ Ἰππαμεινώνδου. Χαρακτήρως εὐγενοῦς καὶ ὑπὸ αἰσθημάτων πατριωτικῶν ἐμπνεόμενος, ἔφυγε μετὰ περίπου 400 ὁμοφρόνων του εἰς Ἀθήνας, ὅτε, τῆς 382 π. Χ., βοηθεῖα τῶν Σπαρτιατῶν ἐπεκράτησαν ἐν Θήβαις οἱ ὀλιγαρχαί. Καίτοι εἰς τῶν νεωτέρων, ἀνέλαθεν ὁμοίως τὴν ἀρχηγίαν τῶν πατριωτῶν ὅτε ὁ Ἀνδρωναίδης ἀπέθανε, καὶ ἄφ' οὗ διενηργήθη καὶ ὀρίμασεν ἐν Θήβαις ἡ συνωμοσία, μετὰ 12 ἐκ τῶν φυγάδων, εἰσήλαθε διὰ τῆς Θρίας κρυφῶς εἰς τὴν πόλιν, βοηθεῖα τῶν ἐκεῖ ὁμοφρόνων του ἐφόνευσε τοὺς ἀρχηγούς τῶν ὀλιγαρχῶν, ὅτε καὶ αὐτὸς ἐπληρώθη, ἀλλ' ἀποκατέστησεν αὐτὸς τὴν δημοκρατίαν, κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 379 (Πλούτ. Πελοπ. Π. — Ξενφ. Ἑλλήν. Β, 4). Μετὰ τοῦ Χάρωνος καὶ τοῦ Μέλλωνος ἐξελέγη τότε Βοιωτάρχης, καὶ ἐκτοτε ἀνὰ πᾶν ἔτος τῶ ἀντιθέτο μία τῶν ἀνωτάτων ἀρχῶν τῆς πόλεως. Ὑποκινήσας τὸν Σπαρτιάτην Σφοδρίαν νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ νὰ καταλάβῃ τὸν Πειραιᾶ, διέθεσε διὰ τούτου τοὺς Ἀθηναίους κατὰ τῆς Σπάρτης καὶ ἐκέρδησεν αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος του εἶτα δ' ἐπεχείρησε νὰ συνάψῃ πάσας τὰς Βοιωτικὰς πόλεις εἰς κοινὴν συμπολιτείαν, καὶ μεγάλην ἐκέρδησε νίκην ἐν Τεγύρῃ κατὰ δύο σπαρτιατικῶν μορῶν, αἰτίνας ἐπέστρεφον ἐκ Λοκρίδος κατὰ τὸ ἔτος 376 ἢ 375 (Πλούτ. Πελοπ. ΙΣΤ.). Ἰερ-

γάνωσε δὲ καὶ τὸν ἱερὸν λόγον 300 νέων ἀνδρῶν, ὁμοσάντων νὰ συναποθάνωσιν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καὶ μετ' αὐτῶν ἐνίκησεν αὐτὸς ἐν Λεύκτροις (371)· εἶτα δὲ (370 — 369) εἰσέβαλε μετὰ τοῦ Ἰππαμεινώνδου εἰς τὴν Ἡελοπόννησον· εἰς τὴν ἐπιστροφήν του δὲ κατηγορήθη ὅτι διέμεινε εἰς τὴν βοιωταρχίαν τέσσαρας μῆνας ὑπὲρ τὸν νόμιμον χρόνον, ἀλλ' ἠθωλώθη ἐντίμως, διότι εἰς τοῦτο εἶχε βιασθῆ ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐνδόξων στρατιωτικῶν καθηκόντων του. Μετὰ ταῦτα δὲ (369) ἐστράφη πρὸς τὰ βόρεια, καὶ ὅτε οἱ Θεσσαλοὶ ἐζήτησαν τὴν βοήθειαν τῶν Βοιωτῶν κατ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου, εἰσέβαλεν ἐκεῖ μετὰ στρατιᾶς καὶ ἐβίασε τὸν Ἀλεξάνδρον εἰς συμβιβασμὸν, ἐξασφαλίζοντα βεβαίως εἰς τὰς πόλεις τὴν αὐτονομίαν. Λαβὼν δὲ τὴν ἐντολὴν νὰ δεκασθῇ ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου, ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ πρώτου, καὶ παρέλαβε τὸν Φίλιππον ὡς ὄμηρον μετ' ἐαυτοῦ. Ἀλλ' ἐπὶ πολὺ δὲν ἔμειναν τὰ πράγματα ὡς τὰ ἐκἀνόμισα, διότι τὸν Μακεδόνα Ἀλεξάνδρον ἐφόνευσε Πτολεμαῖος ὁ ἐξ Ἀλδρου, καὶ αἱ Θεσσαλικαὶ πόλεις ἐπέζησαν αὐτῆς. Ὁ Ἡελοπέδας τούτου ἕνεκα ἐπέστρεψεν αὐτὸς εἰς τὴν Μακεδονίαν· ἀλλ' ἐγκαταλείφθεις ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του, ἠναγκάσθη νὰ συγκατατεθῆ εἰς συμβιβασμὸν καθ' ἃν τὸ κράτος διενεμήθη μετὰ τοῦ Πτολεμαίου καὶ τοῦ Περδίκκα (368). Κατόπιν πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Ἰσμηνοῦ πρέσβους εἰς Θεσσαλίαν, συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη ὑπὸ τοῦ τυράννου παρὰ τὰ δίκαια τῶν ἐθνῶν· ἀλλ' ἐπελευθέρωσεν ἐπιουρίας ἐκ Βοιωτίας, ἀπεδόθη πάλιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν. Ἀμέσως δὲ μετὰ ταῦτα ἐπέμφθη πρέσβους εἰς Σούσα, καὶ ἔτυχε λίαν ἐντίμου ὑποδοχῆς· ἀλλ' οἱ ὄροι ἐφ' ὧν ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἤξιον νὰ στηρίξῃ τὴν εἰρήνην ἀπέτυχον, εἰ καὶ ἔκτοτε ἔπαυσαν ἡ εἰρήνη τοῦ Ἀντακλίδου κανονίζουσα τὰς Ἑλληνικὰς σχέσεις (Ξενφ. Ἑλλ. Ζ, 1). Τῆς 364 ἐξεστράτευσεν ἐκ τρίτου εἰς

βοήθειαν τῶν Θεσσαλῶν· ἀλλὰ τότε ἡλικὴ ἐκλείψις (τῆς 13 Ἰουνίου 364) ἐγένετο αἰτία τὸ πλεῖστον τοῦ στρατοῦ νὰ μείνῃ ὀπίσω, καὶ μετὰ μόνον 300 ἰππέων προσέθη, πεποικίως εἰς τὴν σύγχυσιν καὶ ἀνωμαλίαν τῶν τοῦ τυράννου πραγμάτων. Κατὰ τὰς Κυνὸς Κεφαλὰς προσέβαλε τὴν πολὺ ἀνωτέραν ἐκείνου δύναμιν. Ἀλλ' ἐν τῇ ὄρμῃ ἀκατασχέτως κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐφρονεῦθη ὑπὸ τῆς σωματοφυλακῆς αὐτοῦ. Οἱ Θηβαῖοι οὐχ ἤττον ἐτιμᾶλλον εἰς τὴν θῆαν ταύτην ἐξεραθισθέντες, ἐνίκησαν κατὰ κράτος (Πλούτ. Πελ. ΛΑ κλ. — Διόδ. ΙΒ, 80). Ἐκτοτε ὁμοίως ἔπαυσαν πλεον τὰς πρὸς βορρᾶν ἐπιχειρήσεις των.

Ἡελοπόννησος. ἡ πρὸς μεσημβρίαν προσέχουσα μεγάλη Χερσόνησος τῆς Ἑλλάδος, ἢ μετὰ τῆς λοιπῆς χώρας διὰ τοῦ σημερινοῦ τεμνομένου Κορινθιακοῦ Ἰσμοῦ συνεχομένη, καὶ ὀριζομένη βορείως μὲν ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἀνατολικῶς δ' ὑπὸ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, νοτίως ὑπὸ τούτου, καὶ δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου καὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους· εἶχε, κατὰ Πολύβιον, περιφέρειαν 4,000 σταδίων. Αἱ ἀρχαῖαι αὐτῆς ἐπωνυμίαι ἦσαν Αἰγιάλεια, Ἀπία, Ἰναχία, Πελαγονία, Ἄργος. Πελοπόννησος ἐκλήθη κατὰ Ἡέλοπα, υἱὸν τοῦ Ταντάλου, ὅστις ἐλέγετο, τρεῖς γενεὰς πρὸ τῶν Ἰωάνων, ἐλθὼν ἐνταῦθα μετ' ἀποικῶν, καὶ εἰς τῆς χώρας τὴν ἀνάπτυξιν συνετέλεσε (Ἡρόδ. ΙΙ, 73. — Θουκ. Ε. — Πολύβ.). Ἡ ὅλη Χερσόνησος ἔχει σχῆμα φύλλου πλατάνου, μετὰ βαθῶν κόλπων, τοῦ Ἀργολικοῦ πρὸς τὰ νοτιανατολικά, μετὰ τῆς Ἐρμιονίδος καὶ τῆς Λακωνίας, τοῦ Λακωνικοῦ, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Μαλέα καὶ Ταϊνάρου, τοῦ Μεσσηνιακοῦ ἀπὸ τούτου τοῦ ἀκρωτηρίου μέχρι τοῦ Ἀκρίτα, καὶ πρὸς δυσμὰς τοῦ Κυπαρισίου, πρὸς βορρᾶν δὲ τοῦ Κορινθιακοῦ, ἀρχομένου ἀπὸ τῶν ἀκρωτηρίων Ρίου καὶ Ἀντιρρίου τῆς Λοκρίδος καὶ περατομένου εἰς τὸν ἰσθμὸν. Πᾶσα ἡ Πελοπόννησος διη-

ραῖτο εἰς τὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτους πολιτείας, ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἐνιαχοῦ ὑποδιαιρουμένης καὶ εἰς μικρὰ βασίλεια, τὴν Κορινθίαν, τὴν Ἀργολίδα, Λακωνίαν, Μεσσηνίαν, Ἀρκαδίαν, Ἠλιδα, Ἀχαιίαν, Σικωνίαν, καὶ ὡς ἀρχαῖοτάτοι αὐτῆς κάτοικοι ἐθεωροῦντο οἱ αὐτόχθονες (προελληνοί, ἴσως προελληνεῖς) Πελασγοὶ Ἀρκάδες, ἀνδρες βαλανηφάγοι, καὶ οἱ Καυκίονες Λέλεγες (Ἡρόδ. Η, 73. — Ἑκατ. ἐν Στρεβ.), αἱς προσετέθησαν οἱ Δαναοὶ, λεγόμενοι ὅτι ἦλθον μετὰ τοῦ Δαναοῦ ἐξ Αἰγύπτου, οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ εἶτα οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Αἰτωλοὶ, ἐκ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος ἐπιδραμόντες. Ἐν γένει ἐστὶ χώρα ὀρεινὴ, μάλιστα κατὰ τὸ κέντρον, ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἦσαν δὲ τὰ κυριώτερα αὐτῆς ὄρη ἡ Κυλίνη, τὰ Ἀροάνια, ὅθεν ἐπήγαζεν ἡ Στύξ, τὸ Παναχαικὸν, ὁ Ἐρύμανθος, τὸ Παροένιον, ὁ Ταύγετος, τὰ Νόμια. Ποταμῶν δ' οἱ ἐπισημότεροι ὁ Ἀλφειὸς, ὁ Ἐυρώτας, ὁ Ἰναχος. Εἶχε δὲ καὶ δύο λίμνας, τὴν Στύμφαλον καὶ τὸν Φεγεδόν, ἐκρεούσας διὰ καταβορῶν εἰς τὴν θάλασσαν. Τῶν δὲ παμπληθῶν πόλεων αὐτῆς αἱ ἐνδοξόταται ἦσαν ἡ Κόρινθος, ἀρχαιοτάται αἱ Μυκῆναι καὶ ἡ Τύριν, τὸ Ἄργος, ἡ Ἐπίδαυρος, ἡ Σπάρτη, ἡ Πύλος, αἱ Πάτραι, τὸ Αἴγιον, ἡ Μαντινεία, ἡ Μεγαλόπολις, κτλ. (ἴδ. Ἑλλάς). — Ἐν τῇ Μεσαίᾳ, ὑπὸ τῶν Φράγκων ἰδίως, ἡ Πελοπόννησος ἐκλήθη Μωρέας.

Ἡελοποννησιακὸς πόλεμος. (431 — 404 π. Χ.), ὑπήρξεν οὐχὶ τυχαίῳ περιπετειῶν προῖον, ἀλλὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτων ἐλληνικῶν φυλῶν καὶ πολιτειῶν· διότι, μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους, καθ' οὓς ὁ κοινὸς κίνδυνος εἶχεν εἰς ἐν συνασπίσει σχεδὸν πάντας τοὺς Ἕλληνας, ἀνεφάνη πάλιν ἀντίθεσις μετὰ τῶν Ἰώνων καὶ Δωριέων, καὶ ἐπέφερε ρήξεις μετὰ τῶν κυριωτέρων αὐτῶν πόλεων, μετα-

ἐν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Σπάρτης. Ἐπὶ τῆς διοικήσεως τοῦ Περικλέους ἐπεδίωκον αἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἡγεμονίαν ἐπὶ τῶν ναυτικῶν πόλεων αἱ δ' ἀνυπότακτοι, ἐν αἷς μάλιστα ἡ Κόρινθος, ἀπέβλεπον ζηλοτύπως καὶ ἀνησύχως εἰς τὴν ὑπέροχον θέσιν τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Α, 44), καὶ, πρὸς διατήρησιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν, καθήρτισαν δωρικὴν συμμάχιαν περὶ τὴν Σπάρτην, ἥτις ὁμοίως δὲν ἦν ἐπιχειρηματικὴ ὅσον ἀπῆρτον τὰ συμφέροντα τοῦ δεσμοῦ. — Ἡ πρώτη δ' ἄμεσος τοῦ πολέμου ἀφορμὴ ἐδόθη μακρόθεν. Ἐν Ἐπιδαμνῷ ὁ λαὸς, τῷ 436 π. Χ., ἐξεδίωξε τοὺς ἀριστοκράτας, οἵτινες, ἐπικουρίᾳ τῶν γειτόνων Γαυλαντίων, ἐπετέθησαν κατὰ τῆς πόλεως. Ὅτε οἱ Ἐπιδαμνιοὶ ἐζήτησαν βοήθειαν παρὰ τῶν Κερκυραίων, ὧν ἦσαν ἀποικοί, καὶ ἀποτυχόντες ἐκεῖ, ἐστράφησαν πρὸς τὴν Κόρινθον, ἥτις καὶ ἐξέπεμψε στόλον ἄλλ' οἱ Κερκυραῖοι ἀντεξέπλευσαν κατὰ τοῦ στόλου τούτου, κατεναυμάχησαν αὐτὸν πρὸ τοῦ Ἀκτίου, καὶ αὐθημέρον ἐκυρίευσαν καὶ τὴν Ἐπιδαμνον (435, ἢ κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 434) (Θουκ. Α, 34—31). Ἐν ἐπίπῳ δ' ἔτος ἐξωπλισθῆναι αὐτοὶς ἡ Κόρινθος, μετὰ ἀριθμῶν δωρικῶν πόλεων περὶ αὐτὴν συνασπίσασα, ἡ δὲ Κέρκυρα τότε ἀπετάθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους, οἵτινες, μετὰ μακρὰς συζητήσεως, παρεδέχθησαν τὴν μετὰ τῶν Κερκυραίων ἐπιμαχίαν. Ὅτε λοιπὸν ὁ Κορινθιακὸς στόλος ἐν νέου προσέβαλε τὸν Κερκυραϊκόν, ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν τούτου ἐκπεμφθεὶς ὁ τῶν Ἀθηναίων, καὶ οἱ Κορινθιοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ μείνωσιν ἀπρακτοὶ εἰς τὰς νήσους τὰ Σάβοτα (Θουκ. Α, 56 κλ. — Πλούτ. Περ. ΚΘ). Συνεκλήθη δὲ τότε καὶ σύνοδος τοῦ δεσμοῦ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ἣ κατηγορίαι ἀπηγγέθησαν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ εἰς ἦν καὶ Μεγαρεῖς παρουσιάσθησαν κατὰ τῶν Ἀθηναίων παραπονοῦμενοι, καὶ οἱ Αἰγινῆται μυστικῶς ἐπεμψαν ἀποστόλους (Θουκ. Α, 118). Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἀρχίδαμος ἐσυμβούλευσε περὶ κλεψίν, καὶ ἀποχὴν ἐπισπεύσεως

ἀλλ' οὐχ ἤττον ἀπεφασίσθη νὰ προταθῶσιν εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ἐπόμενοι ὄροι· «ἢ ἀπόδοσις τῆς ἀνεξαρτησίας εἰς τὴν Αἰγίναν καὶ εἰς τὴν Ποτίδιαν καὶ ἡ ἀκύρωσις τῶν ψηφισμάτων κατὰ τῶν Μεγάρων, καὶ προσέτι ἢ ἀπόδοσις τῆς ἐλευθερίας εἰς πάσας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις» ἐν περιπτώσει δὲ μὴ παραδοχῆς τῶν ὄρων τούτων ἢ κήρυξις τοῦ πολέμου. Κατὰ προτροπὴν τοῦ Περικλέους ἀπεπέμφθησαν οἱ τὰς προτάσεις ταύτας φέροντες πρέσβεις, καὶ οὕτως ἀπεφασίσθη ὁ πόλεμος, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 431 (Θουκ. Α, 140—145). Πρῶτῃ περιόδῳ. Ὁ Ἀρχιδάμιος πόλεμος (431—421). Αἱ Ἀθηναῖοι εἶχον μετ' ἑαυτῶν συνησπισμένας πολλὰς πόλεις ὑποτελεῖς, ἄς, κατὰ ποιητικὴν πάντως ὑπεβολήν, χιλίας λέγει ὁ Ἀριστοφάνης (Σφ. 707), καὶ τινὰς πιστὰς συμμάχους ἀνεξαρτήτους, ὡς τὴν Χίον, τὴν Λέσβον, τὰς Πλαταιάς, τὴν Ναύπακτον· προσέτι καὶ τινὰς συμμάχους ἤττον βεβαίους, ὡς τὸν Μακεδῶνα Περδικκάν, τὸν Θρᾶκα Σιτάκην, τὴν Κέρκυραν, κλ., καὶ ἠδύνατο νὰ παρατάξωσι περίπου 80,000 ὁπλίτας καὶ 300 τριήρεις· εἶχον δ' ἐν τῇ Ἀκροπόλει κατατεθειμένα 6000 τάλαντα, καὶ τὰ ἐτήσια εἰσοδήματα συνεποσοῦντο εἰς 1000 τάλαντα. Οἱ φόροι ὑποτελεῖς ὁμοίως σύμμαχου καθ' ὃ βαρέως πιεζόμενοι, δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρῶνται ὡς ἀσφαλεῖς. Περὶ δὲ τὴν Σπάρτην συνηνοῦτο εἰς ἐλευθέραν συμμάχιαν σχεδὸν πᾶσα ἡ Ἡελοπόννησος, καὶ τὰ Μέγαρα, ἡ Βοιωτία, ἡ Λοκρίς, ἡ Φωκίς, καὶ ἡ συμμάχια ἠδύνατο νὰ παρατάξῃ 60,000 ὁπλίτας, οὐχὶ πάντας ἐξ ἴσου ἀξιωματικούς, καὶ ἐστρεῖτο ἐπαρκεῦς στόλου καὶ ἐπαρκῶν πόρων χρηματικῶν, ὃ ἐγνώριζε, καὶ ἐφ' οὗ κυρίως ἐστηρίζετο ὁ Περικλῆς. — Ἐν πρῶτον κίνημα τοῦ πολέμου ἐγένετο ὑπὸ τῶν Θεβαίων, ὅτε κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 431 ἐπεχείρησαν διὰ νυκτὸς τὴν ἀναπιτυχῆ προσβολὴν κατὰ τῶν Πλαταιῶν (Θουκ. Β, 2). Ἐκτοτε ὁ βασιλεὺς Ἀρχίδαμος εἰσέβαλεν εἰς τὴν

Ἀττικὴν, λεηλασίας φέρων καὶ καταστροφὰς, καὶ ἐπὶ δέκα ἔτη ἐπανελάμβανε τὰς εἰσοδούς ταύτας κατ' ἔτος, πλὴν τοῦ γ'· καὶ τοῦ ε'. Τοῦτο ἦν τὸ ἀσθενὲς μέρος τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες, καίτοι δχυράσαντες τινὰ μέρη τῆς χώρας, ἀπεσύρθησαν ὁμοίως πανταχόθεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων· ἀλλὰ διὰ τοῦ στόλου ἐλεηλάτου καὶ αὐτοὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἡελοποννήσου, ἐξεδίωξαν τοὺς Αἰγινῆτας, φυγόντας εἰς Θυρέαν τῆς Λακωνίας, καὶ κατεκληρούχησαν τὴν νῆσον εἰς Ἀθηναίους. Ἀπεφασίσαν δὲ συγγρόνως πάντα τὰ δημόσια εἰσοδήματα νὰ δαπανήσωσιν εἰς τὸν πόλεμον, πλὴν μόνον 1000 τάλαντων, ἃ νὰ φυλάξωσι δι' ἐκτάκτους ἀνάγκας. Κατὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ πρώτου ἔτους ἀπήγγειλεν ὁ Περικλῆς τὸν ἐπιτάφιον λόγον τῶν ἐπὶ τοῦ πολέμου ψόντων (Θουκ. Β, 10). Τῷ 430 ἡ μεγάλη συσώρευσις ἐν Ἀθήναις ἐπέφερε τὸν δάσθριον λοιμὸν, ὃν φοβηθέντες καὶ αὐτοὶ οἱ Σπαρτιάται, ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς αὐτῶν. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δ' ἐπεμψαν πρεσβεῖαν ἵνα προτείνῃ εἰρήνην· ἀλλ' οἱ Σπαρτιάται, ἀρξάμενοι διαπραγματεύσεων μετὰ τῶν Περσῶν, ἀπέκρουσαν αὐτήν, καὶ τότε ὁ Περικλῆς διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματος ἐνεθάρρυνε τὸν λαόν (Θουκ. Β, 46—70). Ἐν ἀρχῇ τοῦ 429 παραδόθη ἡ Ποτιδαία, οἱ Σπαρτιάται ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Πλαταιῶν, ὁ Ἀθηναῖος Φορμίων ἐνίκησεν εἰς τὰς δυτικὰς Θαλάσσας· ἀλλ' ἡ πλεγή τοῦ λοιμοῦ ἐξηκολούθει ἐπινεμομένη τὰς Ἀθήνας, τοὺς ἀρίστους τῶν πολιτῶν ἀναρπάξουσα, καὶ τέλος καὶ αὐτὸν τὸν Περικλῆν, ὅστις ἦν τῆς πόλεως ὁ νοῦς καὶ ἡ δύναμις (Θουκ. Α, 87. — Πλούτ. Περ. ΑΘ. — Διδ. Β, 58). Μετ' αὐτὸν ἐπεταί γενεὰ παραμάσασα, ἣν διηύθυνον ἀρχηγοὶ κοῦφοι καὶ ἰδιοτελεῖς, τὸ πρῶτον ὁ Εὐκράτης καὶ Λυσικλῆς, καὶ μετ' αὐτοὺς ὁ δημογαιγὸς Κλέων· καθ' οὗ σπανίως ὑπερστρεφεν ὁ Νικίας, ἀρχηγὸς τῆς μερίδος τῶν μᾶλλον εὐπορούντων καὶ μετριοπαθεστέρων (Θουκ. Β, 70—100).

Συμφοραὶ ἐπέρχονται ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων ἐν ἄλλοις ἀρίσταται αὐτῶν ἡ Λέσβος, πλὴν τῆς πόλεως Μηθύμνης· καὶ πρὸς νέους ὁπλιτοὺς, ἀναγκάζονται τῷ 428 αἱ Ἀθηναῖοι· αὐξήσωσι τὰς ἀπὸ τῶν κτημάτων ἀποφορὰς καὶ τοὺς συμμαχικοὺς φόρους (Θουκ. Γ, 1—19). Τῷ 427 ἐβίβασεν ὁ Πάχης τὴν Μυτιλήνην νὰ παραδοθῇ εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν διάκρισιν, καὶ ὁ Κλέων προὐβάλετο ψήφισμα σφαγῆς κατὰ τῶν πολιτῶν αὐτῆς, ὃ, καίτοι μετριάσθην ὑπὸ τοῦ Διοδότου, ἐπέφερε τὴν εἰς θάνατον καταδίκην 1000 πολιτῶν, τὴν ὑποταγὴν τῶν λοιπῶν ὡς ὑπηκόων ὑποτελῶν, καὶ τῆς αὐτῶν γῆς τὴν κατακληρούχησιν. Οὐχ ἤττον βαρβάρως προσηνέχθησαν καὶ οἱ Θεβαῖοι καὶ Σπαρτιάται κατὰ τῆς τέλους κυριεύσεως πόλεως τῶν Πλαταιῶν· ἐν δὲ Κερκύρα ἀγρίως ἀντεμάχοντο (427—424) δημοκράται καὶ ἀριστοκράται. Ἐν Σικελίᾳ δὲ πρέσβειος ἐλθόντος τοῦ Λεοντίου Γοργίου ἵνα ζητήσῃ τὴν ὑπὲρ τῶν ἰωνικῶν τῆς νήσου πόλεων καὶ τῶν τῆς νοτίας Ἰταλίας προστασίαν τῶν Ἀθηναίων, ἐπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκεῖ στόλον ὑπὸ ναύαρχου τὸν Λάχην καὶ Χαροιάδην, οἵτινες κατέλαβον τὸ Ρήγιον, τῷ 427, καὶ κατεῖχον αὐτὸ ἐπὶ πολλὰ ἔτη (Θουκ. Γ, 20—86. — Διδ. Β, 48). Σεισμοὶ σφοδρότατοι ἐπελθόντες, παρεκώλυσαν τὰς εἰσβολὰς τῶν Σπαρτιατῶν. Ἐξεπέμφθη δὲ μετὰ στόλου ἐξ Ἀθηναίων ὁ στρατηγὸς Δημοσθένης πρὸς τὰς δυτικὰς Θαλάσσας, καὶ ἠττήθη μὲν ἐν Αἰγίτιφ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, ἀλλ' ἀπήλλαξεν ἀποκλεισμοῦ τὴν ἀπειλούμενην Ναύπακτον, καὶ ἐν Ὀλπαῖς τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου κατεναυμάχησε τοὺς ὑπὸ τὸν Εὐρόλοχον Ἀμβρακίωτας καὶ Ἡελοπονησίους, τῷ 426 (Θουκ. Γ, 87—114). Ἐν ἐπίπῳ δ' ἔτος ὁ αὐτὸς, μὴ ἐνδοὺς εἰς τὰς ἀντιπαρατηρήσεις τῶν συστρατῆγων του, ἐν ἣ ἐπλεε πρὸς τὴν Σικελίαν καὶ πρὸς τὴν Κέρκυραν, ὑπὸ νηνεμίας ἀναχαιτισθεῖς, κατέλαβε τὴν Πύλον καὶ τὴν ὠχύρωσε. Συνορῶντες δ' οἱ Σπαρτιάται τὸ δι' αὐτοὺς κιν-

δυναῖδες τῆς θέσεως, προσέβαλον αὐτὴν διὰ ξηραῶς καὶ θαλάσσης, ἀλλ' ἤττηθέντες, ἐνεκλείσθησαν εἰς τὴν νῆσον Σφακτηρίαν. Καὶ ἐγένοντο μὲν προτάσεις εἰρήνης πρὸς ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν, ἀλλὰ ταύτας ἐματαιώσαν αἱ ἐνέργειαι τοῦ Κλέωνος, καὶ μετὰ μακροχρόνιον ἀποκλεισμόν ἤχημαλώτευσεν αὐτοὺς καὶ ὁ Δημοσθένης τοὺς ἐπιζῶντας ἐκεῖ 292 Σπαρτιάτας. Καὶ τότε παρημέλησαν πάλιν αἱ Ἀθηναῖοι τὴν κατάλληλον πρὸς εἰρήνην στιγμήν. Ἐν Κερκύρα δὲ δι' αἰσχραῶς προδοσίας συλληφθέντες οἱ ὀλιγάρχαι, ἀποσφάγησαν, τῷ 424 (Θουκ. Δ, 1-48. — Πλούτ. Νικ. Ζ, Η). Ὁ Νικίας, κυριεύσας τὰ Κύθηρα καὶ τὴν Θυρέαν, ἐπροσπάθησε, διὰ προσβολῆς τῶν Μεγάρων καὶ τῆς Βοιωτίας, νὰ διασπάσῃ τὴν Δωρικὴν συμμαχίαν· ἀλλ' ὁ Βρασιδάς ἐματαιώσε τὴν κατὰ τῶν Μεγάρων ἐπιχείρησιν, καὶ ἐν Βοιωτίᾳ ἠττήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸ Δῆλιον. Τέλος συνιδόντες οἱ Σπαρτιάται ὅτι διὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῆς Ἀττικῆς μικρὰ κακορροῦσαι, μετέβαλον σχέδιον καὶ ἐννοήσαντες τὸ τρωτὸν μέρος τῶν Ἀθηναίων, ἐξέπεμψαν τὸν ἀνδρεῖον Βρασιδαν μετὰ στρατοῦ εἰς Θράκη, ἵνα ὑποσχεθῇ εἰς τοὺς ἐκεῖ Ἕλληνας τὴν ἐλευθερίαν. Οὕτω κατέλαβεν οὗτος πολλὰς τῶν ἐκεῖ πόλειων τὸ ἦϊον ὅμως ἔσωσεν ὁ Θουκυδίδης, τῷ 423 (Θουκ. Δ, 54-116). Ἐν τούτοις ἡ Σπάρτη, στάσιν τῶν Ἑλλήνων φοβουμένη, καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀθήναις αἰχμαλώτων αὐτῆς μεριμνῶσα, συνωμολόγησεν ἀνακωχὴν, καὶ μόνον ἐν Θράκῃ ἐξηκολούθει ὁ πόλεμος (Θουκ. Δ, 122). Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ, πεσόντων ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἀμφιπόλεως (422) ἀφ' ἐνὸς τοῦ Κλέωνος, ἀφ' ἑτέρου τοῦ νικηφόρου Βρασιδά (Θουκ. Ε, 6-10), συνωμολογήθη μετὰ τὸν Νικίου καὶ Πλειστοάνακτος ἡ κληθεῖσα Νικίαιος εἰρήνη (τῇ 91 Ἀπριλίου, 421), ὑπὸ ὄρον ἀποδόσεως πασῶν τῶν ἀμοιβαίων κατακτήσεων καὶ πάντων τῶν αἰχμαλώτων. Περὶ δὲ τῶν Ἀθηναίων συμμαχῶν ἐπέβαλεν ἡ Σπάρτη τὸν ὄρον τοῦ ν' ἀποτίνωσι μόνον τὸν

ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου ἐπιβληθέντα φόρον, ἄλλως δὲ νὰ ᾄσιν ἐλεύθεροι (Θουκ. Ε, 18). Δευτέρου περὶ ὁδοῦ, ἐπὶ τῆς ὑποτιθόμενης εἰρήνης (421-418). Ἡ εἰρήνη ἐπέφερε τὴν διάλυσιν τῆς δωρικῆς συμμαχίας· προὐκήρυξε δὲ νέαν τοιαύτην τὸ Ἄργος, εἰς ἣν προσήλθον ἡ Μαντινεία, ἡ Κόρινθος καὶ ἡ Ἴλις (Θουκ. Ε, 27-29). Ἀλλὰ μετὰ τὴν Σπάρτης καὶ Ἀθηναίων ἐξηκολούθει ψυχρότης, καὶ οἱ ὅροι τῆς συνθήκης ἀκριβῶς δὲν ἐξεπληρώθησαν. Ἐν τούτοις ἐπιρροὴν εἶχεν ἀποκτήσει ὁ Ἀλκιβιάδης, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ ἐλύσῃ πρὸς τὰς Ἀθήνας τὸ Ἄργος μετὰ τῆς Ἠλίδος καὶ τῆς Μαντινείας· ἡ Κόρινθος ὅμως ἀπέσχε τοιοῦτων διαπραγματεύσεων, καὶ ἡ Βοιωτία ἀπέβλεπεν εἰς ἴδιαν ἀνεξαρτησίαν. Τῷ 418, σπουδαία μάχη συνεχροτήθη ἐν Μαντινείᾳ μετὰ τὴν Σπάρτης καὶ τῶν Ἀρκάδων συμμαχῶν αὐτῆς ἀφ' ἐνὸς, καὶ Ἄργους, Μαντινείας καὶ Ἀθηναίων ἀφ' ἑτέρου. Καὶ ἐνίκησαν μὲν οἱ Σπαρτιάται, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κωλύσωσι τὸν δεσμὸν μετὰ τὸν Ἄργους καὶ Ἀθηναίων. Συνεῖδον ὅμως ταχέως οἱ Πελοποννήσιοι ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐπέδιωκον αὐτῶν τὴν ἐλευθερίαν, καὶ ἡ δωρικὴ συμμαχία κατηρτίσθη ἐκ νέου, ματαιωθέντων τῶν ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου σχεδίων τῶν Ἀθηναίων. Τῷ δ' Ἄργος, ἀποκαταστάσεως αὐτοῦ τῆς δημοκρατίας, ἐπανεκαμψεν ἐκ νέου πρὸς τὰς Ἀθήνας· αὐταὶ δὲ τῷ 416 κυριεύσασαι διὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου τὴν νῆσον Μήλον, προσηνέχθησαν ὁμότατα πρὸς αὐτὴν (Θουκ. Ε, 43, κλ. 105). Μικρὸν μετὰ ταῦτα συνέλαβον οἱ ἐν Ἀθήναις πολιτευόμενοι μέγα ἀλλὰ φαντασιώδης σχέδιον, νὰ καταστρέψωσιν ἐμμέσως τὴν Σπάρτην κατακτώντες τὴν Σικελίαν καὶ τὴν νότιον Ἰταλίαν. Κληθέντες ὑπὸ τῶν Ἰγυσταίων εἰς βοήθειαν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ Συρακουσίων, ἐπεμψαν τῷ 415 εἰς Σικελίαν στόλον 134 τριήρων καὶ πολυάριθμον στρατὸν ὑπὸ τὸν Ἀλκιβιάδην, τὸν Νικίαν καὶ τὸν Λάμαρχον (ἴδ. Ἀλκιβιάδης) καὶ ἐκυ-

ρίευσαν μὲν τὴν Κατάνην, καὶ ὁ Νικίας ἐνίκησε πρὸ τῶν τειχῶν τῶν Συρακουσίων, καὶ σχεδὸν ἔφερε τὴν πόλιν εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ παραδοθῇ, ὅτε, ἐκ Σπάρτης πεμπόμενος, ἐνεφανίσθη ὁ Γύλιππος (ἴδ.) μετὰ πλοίων κορινθιακῶν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀπειλουμένης πόλεως, καὶ τότε σχεδὸν πᾶσαι αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς Σικελίας ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῶν Συρακουσίων. Εἰς τὸν Νικίαν ἐπέμψθη ἐπικουρία ὑπὸ τὸν Εὐρυμέδοντα καὶ τὸν Δημοσθένην· ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἤρκει πλέον. Ὁ ἀττικὸς στόλος ἠττήθη, ἐνεκλείσθη εἰς τὸν λιμένα, ἡ δὲ ναυτικὴ δύναμις, ἐπιχειρήσασα ὑποχώρησιν διὰ ξηραῶς, ἤχημαλώθη, ὁ Νικίας καὶ ὁ Δημοσθένης ἐθανατώθησαν, οἱ δ' αἰχμαλωτοὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὰ λατομεῖα, ἢ ἀπήχθησαν δοῦλοι. Ἡ ἡττα ἦν ἐντελής· τὸ ἄνθος τῆς ἀττικῆς νεολαίας εἶχε πέσει, καὶ ἡ πόλις ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς ἔκνομον μέσα ἵνα πορισθῇ νέους πολίτας. Κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 413 ἔφρασεν ἡ λυπηρὰ ἀγγελία εἰς Ἀθήνας· ἀλλὰ πρὸ τούτου ἦδη, ἀπὸ τοῦ ἔαρος, εἶχεν ἐκραγῆ ἐκ νέου ἐν Ἑλλάδι ὁ πόλεμος (Θουκ. ΣΤ, 8 κλ. Ζ, 1 κλ.). Τῷ 417 ἀττικαὶ τριήρεις εἶχον ἤδη λεηλατήσῃ λακωνικὰς παραλίαις· οἱ δὲ Σπαρτιάται, συμβουλή τοῦ εἰς αὐτοὺς καταφυγόντος Ἀλκιβιάδου, κατέλαβον, κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 413, καὶ ὠχύρωσαν τὴν Δεκέλειαν (Θουκ. ΣΤ, 93, Ζ, 19), καὶ οὕτως ἤρξατο ἡ τρίτη περὶ ὁδοῦ τοῦ πολέμου, ὁ Δελικὸς κληθεὶς πόλεμος (413-404). Οἱ Σπαρτιάται, ἀποσπᾶσαντες τοὺς Πέρσας ἀπὸ τῆς συμμαχίας τῶν Ἀθηναίων, ἐσυνωμολόγησαν μετὰ τοῦ Τισσαφέρους. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ὕψος φρονήματος δείξαντες κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, περιώρισαν τοὺς δημοκρατικοὺς Θεσμούς (ἴδ. Περδίουλοι), μετεχειρίσθησαν τὰ ἐναπολειπόμενα αὐτοῖς 1000 τάλαντα εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου, καὶ ἐνίκησαν τὸν στόλον τῶν Δωριέων. Καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης, ἀναγκασθεὶς νὰ μακρυνθῇ τῆς Σπάρτης, ἀπήλθε πρὸς τὸν Τισσαφέρην,

καὶ ἀπέτρεψεν αὐτὸν ἰσχυρῶς ὑποστηρίξεως τῶν Σπαρτιατῶν· συνέδεσε δ' ἐνταυτῇ σχέσεις μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ἐν Σάμῳ στόλου τῶν Ἀθηναίων, τῷ 411 (Θουκ. Η, 1-58). Ἐν Ἀθήναις, ὑπερισχύουσαι αἱ ὀλιγαρχικαὶ εἰταιρίαι, ἐγκατέστησαν ὀλιγαρχικὴν βουλήν, τοὺς Τετρακοσίους, καταργηθεῖσαν ὅμως μετὰ μικρὸν, διότι ὁ ἐν Σάμῳ στόλος ἐκηρύχθη κατ' αὐτῆς. Ἐν τούτοις ἀνεκλήθη ὁ Ἀλκιβιάδης, καὶ αὐτῷ, μετὰ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Θρασύλλου, ἀνετέθη ἡ ὑπερτάτη ἀρχή. Καὶ τὴν μὲν Εὐβοίαν ἀπέλεσαν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἐνίκησαν παρὰ τῆς Ἀβύδου (Θουκ. Η, 81-109), καὶ τῷ 410 κατέστρεψαν τὸν ὑπὸ τοῦ Μινδάρου ναυαρχούμενον στόλον τῶν Πελοποννησίων, πρῶτον πρὸ τῆς Δαρδάνου, καὶ ἔπειτα πρὸ τῆς Κυζίκου (Ξν. Ἑλλ. Α, 1, 12. — Πλούτ. Ἀλκ.ΚΗ). Ὁ Ξενοφῶν ἀρνεῖται τὸ ὑπ' ἄλλων πιστευόμενον, ὅτι ἐγένοντο τότε εἰρήνης προτάσεις. Οἱ Σπαρτιάται ἀνεκτήσαντο πάλιν τὴν Πύλον· ἀλλὰ κατὰ θάλασσαν μάλλον ἐπιτυχῆς ὁ Ἀλκιβιάδης, κατέκτησε τὴν Χαλικηδόνα, τὴν Σηλυβρίαν, τὸ Βυζάντιον, δι' ὃ καὶ τῷ 409-408, ἐγένετο δευτὸς ἐν Ἀθήναις μετὰ μεγάλων τιμῶν, καὶ διωρίσθη ἀρχιστράτηγος μετ' ἐντελοῦς πληρεξουσίουτος (Ξνφ. Ἑλλ. Α, 2 - 4). Τῷ δὲ 407 ἔθεντο οἱ Σπαρτιάται ἕνα τῶν ἰκανωτέρων ἀνδρῶν, τὸν ναυαρχον αὐτῶν Λυσάνδρον, εἰς τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τῶν στρατιωτικῶν, καὶ τότε ὑπεστηρίχθησαν ἐντονώτερον καὶ ὑπὸ τῶν Περσῶν. Ὁ Ἀλκιβιάδης ἐξέπλευσεν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στόλου, ἀλλ' αἱ φαρτῖαι ἐν Ἀθήναις ἐνήργουν κατ' αὐτοῦ· καὶ ὅτε ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Ὀ Αντίοχος, ναυμαχῆσας παρὰ τὴν διαταγὴν του, πρὸ τῆς Ἐφέσου, ἠττήθη, τότε, ἵνα ἀποφύγῃ νέους καταδιωγμούς καὶ κατηγορίας, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Θράκη (Ξνφ. Ἑλλ. Α, 5, 1). Οἱ δέκα νεωστὶ ἐκλεχθέντες στρατηγοὶ ἐνίκησαν τῷ 406 κατὰ τὰς Ἀργινοῦσας νήσους τὸν διάδοχον τοῦ Λυσάνδρου Καλλιματίδαν,

ἄνδρα σπαρτιατικῶν ἀρετῶν τῶν ἀρχαίων ἡμερῶν, ὀλίγον ὅμως πλέον χρησίμων κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους. Οἱ Σπαρτιάται ἐπρότειναν τότε εἰρήνην, ἀλλ' ἡ πρότασις αὐτῶν ἀπεκρούσθη ἢ δὲ κουφότης καὶ ἡ ὑπεροψία τοῦ ὑπὸ δημοκρατῶν καὶ συλοφαντικῶν ἀγομέου τότε καὶ φερομένου δήμου τῶν Ἀθηναίων σαφῶς καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς εἰς θάνατον καταδίκης τῶν νικησάντων στρατηγῶν, διότι δὲν εἶχον κατορθώσει νὰ περισυλλέξωσι καὶ ἐνταφιάσωσι τοὺς ἐν τῇ τρικυμῖα ἐπὶ τῆς ναυμαχίας ναυαγήσαντας (Ξηφ. Ἑλλ. Α, 7, 15). Ὁ Λύσανδρος δὲ, δοθεὶς εἰς τὸν Σπαρτιάτην ναύαρχον Ἄρακον ὡς βοηθός (Ἐπιστολεύς), αὐτὸς δ' ἄληθῶς ναυαρχῶν, ἀναδιωργάνωσε τὸν στόλον, ἐκυρίευσεν τὴν Λάμψακον καὶ ἄλλας παραλίους πόλεις, καὶ τέλος ἐν Αἰγῶς ποταμοῖς κατέρωσεν, κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 405, νὰ ἐπιπέσῃ εἰς τὸν στόλον τῶν Ἀθηναίων, ἀρνηθέντων ν' ἀκούσωσι τοῦ Ἀλκιτιάδου τὰς συμβουλὰς, καὶ παρὰ πάσας τὰς προσπάθειας τοῦ Κόνωνος, νὰ καταστρέψῃ αὐτόν. Θανατώσας δὲ τρισχιλίους αἰχμαλώτους, ἔσπευσε μετὰ τοῦ στόλου εἰς Ἀθήνας, ἐν ᾧ δ' Ἄγις προὔχωρει πρὸς τὴν Δεκέλειαν (Ξηφ. Ἑλλ. Β, 2, 2. — Πλούτ. Λύσ. ΙΔ). Μετὰ τετράμηρον πολιορκίαν ἀνετέθη εἰς τὸν Θηραμένην ἡ περὶ εἰρήνης συνθηκολογία, καὶ τέλος παρεδόθη ἡ πόλις κατὰ Μάρτιον, 404, ὑπὸ ὄρους ἤττον τραχεῖς ἐκείνων οὗς οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ Θηβαῖοι ἤθελον νὰ ἐπιβάλλωσι. Τὰ Μακρὰ Τείχη ἔπρεπε νὰ κατεδαφισθῶσι, αἱ τριήρεις, πλὴν 12, νὰ παραδοθῶσι, οἱ ἐξόριστοι ὀλιγάρχαι ν' ἀνακληθῶσι, τὸ πολίτευμα νὰ μετατραπῇ, αἱ Ἀθηναὶ νὰ σταθῶσι πασῶν τῶν ἀποικιακῶν κτήσεων, καὶ νὰ ἔπωνται τοῖς Σπαρτιάταις ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ (Ξηφ. Ἑλλ. Β, 3. — Πλούτ. Λύσ. ΙΕ).

Πελοψ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, παρὰ τῆς Χίου.

Πέλοψ, ἕγγονος τοῦ Διὸς, υἱὸς τοῦ Ταντάλου (Ἰδ.), βασιλέως τῆς Σιπύλου ἐν

Μικρῇ Ἀσίᾳ, καὶ τῆς Διώνης, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος. Παῖδα ἔτι, ὁ πατὴρ του τὸν ἐφόνευσεν, τὸν κατέταμεν εἰς τεμάχια, τὸν ἐμαγείρευσε καὶ τὸν παρέθηκεν εἰς ἐστίασιν ἣν ἔδιδε τοῖς θεοῖς. Ἀλλ' οἱ θεοὶ διαδόντες τὸ ἔγκλημα καὶ τὸν δόλον, δὲν ἤγγισαν τὸ ἀπαίσιον ἔδραμα, πλὴν μόνως τῆς Δήμητρος, ἣτις, εἰς Ὀλφιν βεβυθισμένη διὰ τῆς θυγατρὸς τῆς τὴν ἀρπαγὴν, ἐν ἀπροσεξίᾳ ἔφαγε τὸν ἕνα ὄμιον. Κατὰ παραγγελίαν τῶν θεῶν ὁ Ἐρμῆς ἐνέκλεισε καὶ ἔβρασεν εἰς λέβητα τὰ τετυμημένα μέλη, καὶ νέα ζωὴ ἐδόθη εἰς αὐτὰ, ὡς καὶ ἡ ἀρχαία μορφή, πλὴν ὅτι εἰς τὸν ἐκλιπόντα ὄμιον ἀντικατεστήθη ἄλλος ἐλεφάντινος (Ἠνδ. Ὀλ. Α, 25. — Virg. G. III, 7. — Ov. Met. VI, 404). Ὡς νεανίας μετέβη ὁ Πέλοψ εἰς Πίσαν τῆς Ἠλείας, ὡς μνηστὴρ τῆς Ἴπποδαμείας, θυγατρὸς τοῦ ἐκεῖ βασιλέως Οἰνομάου (υἱοῦ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀρπίνης, θυγατρὸς τοῦ Ἄσωπου) καὶ τῆς Πλειάδος Στερόπης. Ἐπειδὴ χρησμός εἶχε προαγγελεῖ εἰς τὸν Οἰνόμαον ὅτι ὁ ἀπέθνησκεν δετὴ θυγάτηρ του οὐδ' ἐνομιεύετο, διὰ τοῦτο εἶχεν ἐπιβάλλει εἰς τοὺς μνηστῆρας τὸν ὄρον διαγωνισμοῦ διαφροδομίας ἀπὸ τῆς Πίσσης μέχρι τοῦ βωμοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τοῦ Ἴσθμου, καὶ ὅν τινα κατέφθανε νὰ τὸν φονεύῃ ἐκ τῶν νύκτων διὰ τῆς

λόγγης. Οὕτω πολλοὶ νέοι εἶχον ἤδη θανατωθῆ, ὅτε ὁ Πέλοψ, ἀγαπητὸς τῷ Ἰππῷ Ποσειδῶνι, διαδοχικῶς Μυρτίλον, τὸν ἱπποκόμον τοῦ Οἰνομάου, υἱὸν τοῦ Ἐρμού, τὸν

ἔπεισε ν' ἀφαιρέσῃ τοὺς ἦλους ἀπὸ τῶν τροχῶν τοῦ δίφρου τοῦ Οἰνομάου, καὶ οὕτω τοῦ δίφρου ἀνατραπέντος, ἔπεσεν οὗτος καὶ ἐφονεύθη ἢ, κατ' ἄλλους, ἤττηθείς ὁ Οἰνόμαος, ἠτύοκτόνησε. Κατὰ Πίνδαρον (Ὀλ. Α, 87) ἐνίκησεν ὁ Πέλοψ οὐχὶ διὰ δόλου, ἀλλὰ διὰ τῆς ταχύτητος τῶν ἵππων του, οὗς εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Εἰς τὸν Μυρτίλον εἶχεν ὑποσχεθῆ ὁ Πέλοψ τὸ ἥμισυ τῆς ἐπικρατείας ἣν ἔλαβε μετὰ τῆς Ἴπποδαμείας, ἀλλ' ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεώς του, ἐκρήμυνεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τότε ὁ Μυρτίλος τὸν κατηράσθη, αὐτὸν καὶ τὴν γενεάν του, ἢ δ' ἀρὰ αὐτῆ καὶ ἡ δργή τοῦ Ἐρμού μεγάλας ἐπέφερε βλάβας εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Πέλοπος. Εἰς τὴν Πίσαν προσέθηκε καὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ ἐκεῖ λαμπρῶς ἀναδιωργάνωσε τοὺς ἀγῶνας. Ἀνεδείχθη δὲ ἡγεμῶν ἰσχυρότατος διὰ πάσης τῆς χώρας, ἣτις κατ' αὐτὸν Πελοπόννησος ἀνομάσθη. Ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐτιμάτο, δι' αἱματηρῶν θυσιῶν ἐπὶ τοῦ τάφου του, ὡς ἥρωος καὶ ἰδρυτῆς τῶν ἀγῶνων (Ἠνδ. Ὀλ. Α, 90). Ἐκ τῆς Ἴπποδαμείας ἔσχεν ὁ Πέλοψ τὸν Ἄτρεα, τὸν Θυέστην, τὸν Δῖον, τὸν Κυνόσαυρον, τὸν Κορίνθιον, τὸν Ἰππάλχημον, τὸν Ἰππασσον, τὸν Κλέωνα, τὸν Ἀργεῖον, τὸν Ἀλκίθεον, τὸν Ἀἴλιον, τὸν Πιτθέα, τὸν Τροίχηνα, τὴν Νικίπτην καὶ τὴν Λυσιδίχην· ἀλλὰ, κατὰ Πίνδαρον, μόνον ἐξ υἱοῦς. Ἐκ δὲ τῆς Ἀξιδίχης, ἢ Δαναίδος, ἔσχε τὸν Χρυσίππον, ὃν ἠγάπα ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, δι' ὃ οὗτοι τὸν ἐμίσησαν, καὶ ὁ Ἄτρεὺς καὶ ὁ Θυέστης, ὑποκινήσει τῆς Ἴπποδαμείας, τὸν ἐθανάτωσαν. Ὁ Πέλοψ ἐξεδίωξε τότε τοὺς υἱοὺς του, διασπαρέντας ἀνά πᾶσαν τὴν Πελοπόννησον. Ὁ Ἄτρεὺς (Ἰδ.) καὶ ὁ Θυέστης ἔφυγον εἰς τὴν Ἀργολίδα. Ὁμοίως καὶ ἡ Ἴπποδαμεία. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῆς ἔφερον ὁ Πέλοψ τὰ ὄσπ' αὐτῆς εἰς τὴν Ὀλυμπίαν.

Πέλοποι, πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Φρυγίας, πρὸς τὰ βορειανατολικά τῆς

Ἀπαιρίας. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Πελτηνεῖ (Ξηφ. Ἄνθ. Α, 2, 10 — Ἑὺρπ. Δ, 3. — Σάρβ. ΙΒ).

Πέλητη, ἄσπις μικρὰ καὶ ἐλαφροτάτη, ἐξ αἰγείου δέρματος συνισταμένη (Τιμ. Δξ. Πλατ. — Σγλ. Πλατ. Νμ. Ζ), τὸ πλεῖστον ἡμισελήσασιδης, καὶ ἰδίως ἐν χρήσει παρὰ

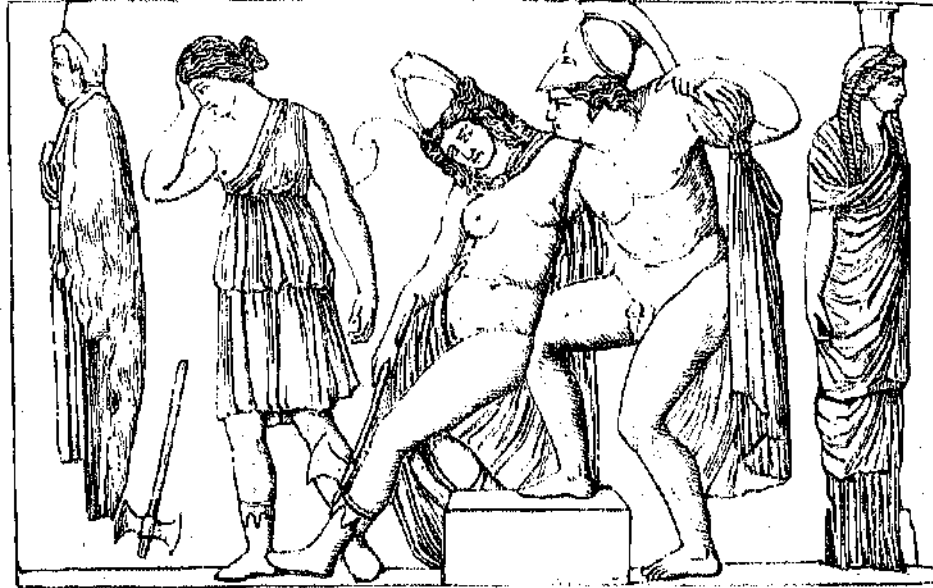
τοῖς Θραξί. Παρίστα ἡ τέχνη καὶ τὰς Ἀμαζόνιας αὐτὴν τὸ πλεῖστον φερούσας. Ὁ δ' Ἀθηναῖος Ἰφικράτης (460 — 350 π. Χ.) εἰσήγαγε τὸ ἀμυντικὸν τοῦτο ὄπλον καὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν, ὀργανώσας λόχους τὸν μέσον ἐπέχοντας ὄρον μεταξὺ τῶν ὀπλιτῶν καὶ μεταξὺ τῶν ψιλῶν, καὶ ὃν ὁ ὀπλισμὸς συνέκειτο εἰς ξίφος, ἀκόντιον, καὶ τὴν πέλητην (Ξηφ. Ἑλλ. Δ, 12).

Πέλωρ, εἰς ἐκ τῶν Σπαρτῶν, τὸν φέροντων ἐκ τῆς γῆς ὅτε ὁ Κάδμος (Ἰδ.) ἔσπευε τοὺς ὀδόντας τοῦ δράκοντος ὃν ἐφόνευσεν ἐν Θήβαις (Ἀπλλδ. Γ, 4, 1).

Πελωρίς, (Θουκ. Δ, 25. — Cic. Verr. V, 3), ἢ Πελωρίας τὸ βορειανατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, βορειανατολικῶς τῆς Μεσσηνίας, εἰς τὸν Ἰταλοσικελικὸν πορθμῶν, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι αὕτως ἀνομάσθη κατὰ τὸν ναύκληρον τοῦ Ἀννίβα,

ὄν οὗτος δῆθεν ἐν ὄργῃ ἐνταῦθα ἐφόνευσε καὶ ἐνεταρίασε. Πιθανὸς ἡ λέξις ἦν ἀπλῶς Ἑλληνική «πελωρία ἄκρα». Ἐπὶ τῆς ἄκρας ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ φάρος, ἐξ οὗ καὶ νῦν ἐτι καλεῖται Capo di Faro (Στράβ. Γ, 171. — Διόδ. Δ, 83).

Ηέλωρος, ἰδ. Ηελωρίς.

Ηενέσται, ἐν Θεσσαλίᾳ, οἱ μετὰ τὴν ὑπὸ ξένων κατάκτησιν τῆς χώρας ἐμπαρამεινάντες ὑπὸ ὄρους τινὰς, ὡς οἱ Ἑλλῶτες ἐν Λακωνίᾳ, ἀρχαῖοι τῆς χώρας κάτοικοι, ὅθεν λέγεται ὅτι τὸ πρῶτον **Μενέσται** ἐλέγοντο, καὶ εἶτα ἡ λέξις εἰς **Ηενέσται** μετετρέπη (Ἀρχιμ. ἐν Ἀθην. ΣΤ, 264), ἐκ τοῦ **πένεσται**, ἢ τοῦ **πονεῖν** (ἐργάζεσθαι), διότι οὗτοι ἦσαν οἱ ἐπὶ φόρῳ τοῦς κλήρους τῶν κατακτητῶν ἐργαζόμενοι, καὶ πολλοὶ ἐγένοντο καὶ ἐκείνων πλουσιώτεροι (Ἰδ. καὶ Θεοκ. Α, 12. — Ἡρόδ. Ζ, 132). Ἐνίστα δὲ, ὡς καὶ οἱ Ἑλλῶτες, συνώδευον τοῦς κυρλοὺς αὐτῶν καὶ εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἐμάχοντο ἐπιπποὶ (Δμοθ. κ. Ἀρστυ. 1187). Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ λάτρεις, καὶ Θεσσαλοκέται.

Ηενθεσίλεια, θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως

καὶ τῆς Ὀτρῆρας, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων ἦλθεν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου εἰς ἐπικουρίαν τῶν Ἑλλῶν καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου, κατακυριευθέντος ὑπ' ἐρωτος πρὸς τὴν νέαν καὶ ὠραίαν ἡρώϊδα ὅτε εἶδεν αὐτὴν ἐκπνεύουσαν (Lucret. Smym. I. — Inst. II, 4. — Ον. Περ. XXI, 118. — Virg. ἜΒ. I,

410). Ἡ εἰκὼν, παριστάσα τὸν Ἀχιλλεὺς θύλοντα ν' ἀνεγείρη καὶ ὑποστηρίξη τὴν τραυθεῖσαν **Ηενθεσίλειαν**, ἐστὶν ἐξ ἀναγλύφου σαρκοφάγου ἐκ Θεσσαλονίκης, ἥδη ἐν τῇ μουσαίῳ τῶν Παρισίων.

Ηενθεύς, υἱὸς τοῦ Ἐχίωνος καὶ τῆς Ἀγαῆς, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, διάδοχος τοῦ πενθεροῦ του εἰς τὸν θρόνον τῶν Θεβῶν. Ἡθέλησε ν' ἀπαγορεύσῃ εἰς τὰς γυναῖκας τοῦ κράτους τοῦ τὴν λατρείαν τοῦ Διόνυσου ἄλλ' ἀπαντήσαντα ποτὲ εἰς τὰ ὄρη θύλασον Μαινάδων, ἢ μήτηρ τοῦ Ἀγαῆ, μετ' αὐτῶν συγκαταριθμουμένη, καὶ ἐν τῇ ἐκδραχέσει τῆς ἐκλαθούσα αὐτὸν ὡς θηρίον ἢ ἔλαφον, τὸν ἐφόνευσε καὶ τὸν κατασπάραξε μετὰ τῶν ἄλλων Μαινάδων, ἰδίως τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἰνώς καὶ Αὐτονόης (Εὐρπ. Βάχχ. 1142. — Ον. Μετ. III, 513).

Ηενθόλος, υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ Ἐριγόνης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Λιγίσθου, ἐγκαταλείψας τὸν πατρικὸν θρόνον ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων εἰς Πελοπόννησον, καὶ ὀδηγήσας ἀπαικίαν Αἰολέων εἰς Θράκη (Στράβ. Π. — Πaus. Γ, 18).

Ηενεία, προσωποποίησις τῆς πτωχίας. Κατ' Ἀριστοφάνην (Πλουτ. 415), ἡ ἀντιπρόσωπος κοινωνικῆς τάξεως μέσης, ἀπόρου, ἀλλ' ἰσχυρᾶς καὶ εὐρείστου· κατὰ μῦθον δὲ τινὰ παρὰ Πλάτωνι (Συμπ. σ. 203), ἔτεκε, κατὰ τὴν γενέθλιον ἡμέραν τῆς Ἀφροδίτης, ἐκ τοῦ Πόρου, θεοῦ τῆς εὐπορίας, καὶ υἱοῦ τῆς Μήτιος, τὸν Ἐρωτᾶ. Ἐλέγετο καὶ ἐφευρέτις τῶν τεχνῶν καὶ τῆς βιομηχανίας (Θεόκρ. ΚΑ, 1. — Plaut. Stich. I, 3, 23).

Ηενταετηρίς, τὸ ἥμισυ τῆς ἐννεαετηρίδος (Ἰδ.), ἥτις ἦν ἡ ἀρχαιότατη χρονολογικὴ μονάς· ἐκτασις χρονικὴ περιλαμβάνουσα τέσσαρα ἔτη, δι' ἃ καὶ τετραετηρίς προσέτι ἐλέγετο.

Ηένταθλον, ἀγὼν οὗ ἡ ἐπίνοια ἀπειδίκετο εἰς τὸν Πηλέα (Σγλ. Πινδ. Νεμ. Ζ, 9), καὶ εἰς ὃν ὁ Περσεὺς ἐλέγετο φονεύσας τὸν Ἀκρίσιον (Ἀπλ. Β, 4, 4)· ἀλλ' ἀληθῶς μεταγενεστέρως προστεθὲν, ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ πληρέστερον τῶν ἀγωνισμάτων (Ἡρόδ. Θ, 33. — Πaus. Γ, 116). Περιελάμβανε δ' ἑμῶς τὸ ἄλμα, τὸν δρόμον (στάδιον ἢ διαυλον), τὸν δίσκον, τὸ ἀκόντιον καὶ τὴν πάλην (Σγλ. Πλάτ. Ἀντίρ. 135. — Σιμνδ. ἐν Ἀνθ. Τ. Β. Σ. 626), ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀσκούμενα, καὶ ὁ εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως νικῆσας ἦν ὁ νικητῆς. Βισήχθη δ' ὁ σύνθετος οὗτος ἀγὼν εἰς τὰ Ὀλύμπια τῇ 18 Ὀλυμπιάδι. Τῇ 38 Ὀλυμπιάδι ἐτελέσθη ἐν Ὀλύμπια καὶ πένταθλον παιδίον, ἀλλὰ μόνον ἀπαξ (Πaus. Β, 911).

Ηένταθλος, ὁ πένταθλον ἀγωνιζόμενος, ἢ ὁ εἰς αὐτὸ νικητῆς.

Ηεντακοσομέδωνοι, κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Σόλωνος ἡ ἀνωτάτη τάξις

τῶν πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ οἰκονομικὴν καὶ φορολογικὴν ἐποψίν, ἢ τῶν τοῦλάχιστον 500 μεδίμνους ξηρῶν, ἢ 500 μετρητᾶς ὕγρῶν προϊόντων ἐκ τῶν κτημάτων αὐτῶν καρπομένων (Πλουτ. Σδλ. ΚΓ.).

Ηεντάλιθοι, τὸ παλγινιον οἱ ἀστράγαλοι, διότι διὰ πέντε ἀστραγάλων ἢ λιθαρῶν ἐπαίχεται (Πολδ. Θ, 7), ὡς τὸ παρ' ἡμῖν πεντάβολον, ὃ ἴσως ἦν αὐτὸ τὸ πενταλιθίον, καθ' ὅσον εἰς αὐτὰς τὰς βαθμίδας τοῦ Παρθενῶνος εὐρέθησαν κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν αὐτοῦ ἐγγεγλυμμένα τοιαῦτα σχήματα πενταβόλων, βεβαίως καὶ ἀρχαιότερα τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ ναὸς περιήλθεν εἰς ξένην κυριαρχίαν.

Ηεντάπολις. Διάφοροι ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀρχαιότητι πενταπόλεις, ἥτις συστήματα ἐκ πέντε πόλεων πολιτικῶς ἠνωμένων, ὡς 1) ἡ Κυρηναϊκὴ ἐν Λιβύῃ, περιέχουσα τὴν Κυρήνην, τὴν Βερενίκην, τὴν Ἀροινῆν, τὴν Πτολεμαίδα καὶ τὴν Ἀπολλωνίαν. — 2) Ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ χώρα τῶν Δωριέων, ἧς αἱ πόλεις ἦσαν ἡ Αἰνίδος, Ἰάλυσος, Κάμμος, Κῶς, Κνίδος. Πρὶν Ἐξάπολις (Ἡρόδ. Α, 144). — 3) Ἡ τοῦ Ἰορδάνου ἐν Παλαιστίνῃ, περιέχουσα τὰ Σιδόμα, τὰ Γόμορα, τὴν Ἀδαῖν, τὴν Ψεβαῖν, τὴν Ζοὰρ, ἐξ ὧν αἱ τέσσαρες πρῶται ἀπετεφρώθησαν, ἡ δὲ τελευταία διετηρήθη χάριν τοῦ Λόντ.

Ηεντάσπαστος, τροχάλια ἔχουσα πέντε κυλινδρούς πρὸς ὕψωσιν βαρέων σωμάτων, ὡς ὑπῆρχε καὶ μικροτέρα, ἡ τρίςπαστος, κατὰ τὴν εἰκόνα.

Ηεντέλεια, ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἢ πρὸς νότον ἐπέκτασις τῶν Ἀροαίων ὄρεων, ἐξ οὗ, πρὸς δυσμᾶς, πηγάζει ὁ Λαδών. Πρὸς βορρᾶν, παρὰ τῷ Φενεῖ, εἶχε χωρίον ὕψυρον, καλούμενον **Ηεντέλειον**.

Ηεντέλη, ἐν Ἀττικῇ δημοὸς τῆς Ἀνοχιδος φυλῆς (Στράβ. Βυζ.), ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἐβρυλησοῦ, τοῦ κατ' αὐτὸν μετονομασθέντος

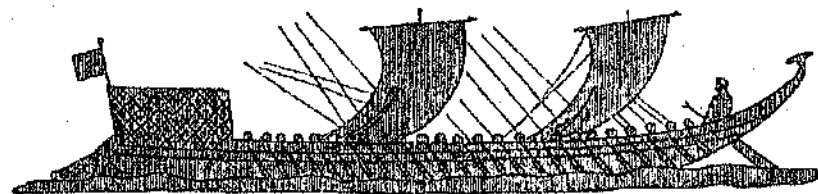
τος (Παυσ. Α, 32) και ετι καλουμένου Πεντε-
λικου, εις την θεσιν του νυν μοναστηριου, ου
μακραν των πλουσιων λατομειων μαρμαρου.

Πεντηκόνταρχος, ο πλοίαρχος πεν-
τηκοντού (18.), και ο αρχηγός σώματος
πεντήκοντα στρατιωτών (Πολδ. Α, 2. —
Πολδ. Α, 119. — Ξνφ. — Αθην.).

Πεντηκόντορος, καίς μακρά φορ-
τηγός μάλιστα, η ολίγας εχουσα πενήκοντα

ροις χρόνις, και παρά Ρωμαίοις ιδίως επί
του δευτέρου καρχηδονικού πολέμου.

Πεπάρηθος, μία των Κυκλάδων,
προς τή Θεσσαλία, ανατολικώς της νήσου
Σικιόθου, μετά μιζας όμωνύμου και δύο άλλων
πόλεων, της Πανόρμου και της Σελι-
νούντος, παράγουσα άφθονον και άριστον οι-
νον. Τῷ 342 π. Χ., οι Πεπαρήθσιοι, προ-
τροπή των Αθηνάϊων, προσέβαλον την Αλλε-

ερέτας η κωπηλάτας (Εύρπ. Έλ. 1548).

Πεντηκοστή, φόρος εκ 2 0/10, επι-
βαλλόμενος εν Αθήναις εις τα εισαγόμενα
και εξαγόμενα εμπορεύματα, εισπραττόμενος
δε υπό των πενήκοντολόγων, αιτι-
νες και άπογραφην ετήριον των εισπρατ-
τομένων. Το καταβάλλειν τον φόρον του-
τον ελέγετο πενήκαστε ύεσθαί.
Παρά των υπό την επιμέλειαν της βουλης
διατελούντων ώνητων ηγόραζον την πεν-
τηκοστήν οι πλειοδοτούντες τελωναι λε-
γόμενοι, πολλάκις συνεταιριζόμενοι υπό ένα
αρχιτελώνην η αρχώνην, όστις και
εγγύησιν άφειλε να διδῃ (Δμσθ. κ. Τιμκρ.
713, Κ. Μηδ. 538. κ. Λακρ. 932. π.
Φορμ. 909. — Ανδκ. κ. Μυστ. ΙΖ). Του δε
στίου η πενήκοστή (διότι εξαγωγή αυτού
δεν επέτρεπετο) εξεμισθοῦτο ιδιαιτέρως (Δμσθ.
κ. Νεαίρ. 1353. π. Λάκρ. 941), ως
ίσως και άλλα τέλη (Αισχ. κ. Τιμκρ. 16).

Πεντηκοστής, εν Σπάρτη ο διοικων
Πεντηκοστύν, τὸ ἥμισυ του λόχου, δια-
ρουμένην εις 2 έναμοτίας (Ξνφ. Έλλ.
ΣΤ, 1, 1).

Πεντήρης, πλοϊον πολεμικόν, μεζζον
της τριήρους, πέντε έχον επαλλήλους σειράς
κωπών, εν χρήσει μάλλον εν μεταγενεστέ-

νησόν τότε δε Φίλιππος ο Μακεδών, προς
τιμωρίαν αυτών έπιπεσών, ελεηλάτησε την
νήσόν των (Όμ. Ύμν. Α, 39. — Δμσθ. π.
Σιτρ. 248). Νυν Σκόπελος.

Πέπλος, ύφασμα κατὰ τὸ μάλλον η ἤτ-
τον ευρύ, δ αί γυναίκες
κυρίως εφερον υπέρ
την λοιπήν ένδυμα-
σίαν, συνήθως υπέρ
των άριστερων ώμων
εμπορκώσαι αυτό ού-
τως, ώστε να μάνη
γυμνός ο δεξιός ώμος
μετά του δεξιού βρα-
χιονος (Πύσθ. εις Όμ. Όδ. Σ, σελ. 1847),
μακρός δε παρά ταίς έπισήμοις και εύφροις
γυναίξιν, ως ελεσειπέπλους και τα-
νυπέπλους λέγει ο Όμηρος (Ίλ. Ζ,
442. Όδ. Δ, 305). Πέπλον δ' εφερον επί-
σης και αί θεαί, παντοίων χρωμάτων και
καταποικιλτον, ως κροκόπεπλος ην η Έώς
(Όμ. Ίλ. Θ, 1. Ψ, 227), μελάμπε-
πλος ην η Νυξ (Εύρπ. Ίων, 1150), και
παντοίας ειχε παραστάσεις έμπεποικιλένας
ο πέπλος όν εν Αθήναις αί Έργαστίνας εξειρ-
γάζοντο και κατ' έτος γέον προσέφερον εις
την παρθένον Αθηνάιν (Ιδ. και Εύρπ. Ίων.

1141. — 1162). Έν Ασία και οι άνδρες
μνημονεύονται ως πέπλον φέροντες (Αισχλ.
Πέρσ., 182. 474. 1030. 1064) ένίστε δε

λόπολιν. Κατά Παυσανίαν (Η, 3) Απε-
ραθησις.

Πέραιθος, υίος του Λυκάονος, δούς τὸ

Τὸν Ύπερπλοῦν του Περσέωνος.

και εν Έλλάδι (Εύρπ. Ίων, 1033. —
Θεόκρ. Ζ, 17). Παρ' Όμηρου δ' εν γενει
πέπλος εστι και παν ύφασμα ευρύ χρησι-
μεθον εις οίαν δήποτε επικάλυψιν, ολον ορθό-
νων, επίπλων, κτλ. (Ίλ. Ε, 194. Όδ.
Η, 96).

Περαία, χώρα καιμένη πέραν ύδατος,
ως ην η Περαία των Ροδίων, ακτή
της Καρίας, 1500 σταδίων έντασιν εχουσα,
και εν αρχαιοις ήδη χρόνοις υπό των Ρο-
δίων καταληφθεϊσα άπέναντι της νήσου των
(Στρεβ. ΙΑ, 490). — 2) Η Περαία Τεγε-
δίων, ακτή της Μυσίας, άπέναντι της νή-
σου Τενέδου, μεταξύ Σιγείου και Αλεξαν-
δρείας Τρωάδος (Στρεβ. ΙΙ, 590). — 3) Πό-
λις των Μιτυληναίων, κατὰ την ακτήν της
Μυσίας, παρά τῷ Αδραμυτιῷ (Liv. XXXVII
22). — 4) Η πέραν του Ιορδάνου Παλαιστι-
νη, ιδίως τὸ μεταξύ Ιορδάνου προς δυσμάς,
Πήλλας προς βορράν, της Φιλαδελφίας και
Πετραίας Αραβίας προς ανατολάς, και των
Μωαβιτιών προς νότον.

Περαιοθηές, μία των κομῶν της Αρ-
καδίας, ών οι κάτοικοι μετήρησαν εις Μεγα-

δνομα εις την κόμην Περαιοθηίδα (Παυσ.
Η, 3).

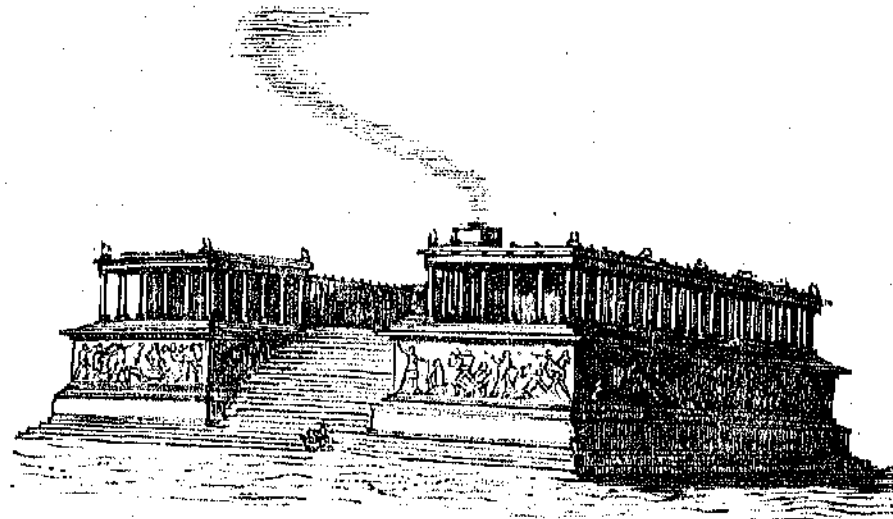
Πέρατος, υίος του Ποσειδώνος και
της Καλχινίας, ουγατρός του Λευκίππου,
πατήρ δε του Πλημναίου, διαδεχθείς τον Λεβ-
κιππον εις τον θρόνον της Σικυθνος (Παυσ.
Β, 5).

Περγαμηνή (μεμβράνα η διφθέρα),
δέρμα προβάτειον, εις λεπτόν εξασμένον, και
εφ' ου εγραφον. Καθ' Ηρόδοτον (Ε) η δι-
φθέρα εχρησίμευεν ως γραφική ύλη προ της
εφευρέσεως του χάρτου: αλλά και μετά ταύ-
την εξηκολούθησεν ούσα εν χρήσει, και ετε-
λειοποιήθη ιδίως εν Περγάμῳ υπό των Ατ-
ταλιδών. Αποδίδεται δ' η εκ νέου εισα-
γωγή αυτής εις τον γραμματικόν Κράτητα
τόν εκ Μαλλου.

Πέργαμον, 1) Ίδ. Πέργαμος. —
2) Πόλις της Μυσίας, εν τῇ χώρα Τευθρα-
σία παρά τῷ ποταμῷ Καίικῳ εις 20 σταδίων
άπὸσασιν από της θαλάσσης (Ξνφ. Ανδ.
Ζ, 8, 8. — Στρεβ. ΙΓ, 623. — Liv. XXXVII,
18), δεχομένην εκει και τους όμόρους Σε-
λινοῦντα και Κήτειον, εις κλίμα λαμπρόν και

Οέσιν κατάρρυτον. Ὑπὲρ τὴν πόλιν, εἰς κορυφὴν ἀπότοιμον, ὑπὲρ τὰ 300 μέτρα ὑψομένην ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, ἔκειτο ἡ Ἀκρόπολις. Οἱ Περγαμηνοὶ ἐθιστοῦντο ἀρκαδι-

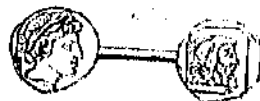
μην. Οἱ Ἀτταλίδαι εἶχον κατακοσμήσει αὐτὴν διὰ λαμπρῶν μνημείων. Ἰδίως θαυμάσιον ἔργον ἦν μέγιστος βωμὸς ἀνευρεθεὶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ περίεξ ἔχων εἰς ὑπερ-

κῆς καταγωγῆς. Ἦρξάτο δὲ μάλιστα ἀνοοῦσα ἡ πόλις ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ Λυσιμάχου καὶ τοῦ Φιλεταίου (283 π. Χ.), τοῦ ἰδρύσαντος ἰδιαιτέρου Περγαμηνοῦ κράτους.

σπουδαίως εἶτα αὐξήθη διὰ τῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν Εὐμμένην δωρεᾶς πολλῶν χωρῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὁ Εὐμμένης ἐξέταίνα τὴν πόλιν, καὶ συνέλεξεν ἐκεῖ σπουδαίαν βιβλιοθήκην, παρ' ἧς συνέστη καὶ ἰδία γραμματικῶν σχολή, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ περιφήμου γραμματικοῦ Κράτητος τοῦ ἐκ Μαλ-

λοῦ (ἴδ.). Πόλις ἀξιόλογος ἔμεινε τὸ Πέργαμον καὶ ἀφ' οὗ τῷ 133, μετὰ τὸν θάνατον Ἀττάλου τοῦ Γ', μετέβη ὑπὸ τὴν Ῥώ-

ανδρομήκη ἐξαιρετὰ ἀγάλματα περιγεγλυμμένην μέγιστην ζωοφόρον, παριστώσαν Ἀμαζονομαχίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ 1875 μετενεχθεῖσαν εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Βερολίνου. Ὑπῆρχε δ' ἐκεῖ καὶ ναὸς τοῦ Λύγούστου, ρυθμοῦ Κορινθιακοῦ, καὶ θέατρον, ἀμφιθέατρον, στάδιον, βασιλικὴ στοά, μεγαλοπρεπεῖς τάφοι κωνοειδεῖς. — Τὸ Πέργαμον ἐστὶ μία τῶν 7 ἐκκλησιῶν τῆς Ἀσίας, εἰς ἧς ἡ Ἀποκάλυψις ἀπευθύνεται. Ἐκεῖ δ' ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπολλώνιος, ὁ Γαληνὸς καὶ ὁ Ὀριβᾶσιος (Pl. V, 30, 33).

Πέργαμος (ἡ), 1) ἀκρόπολις τοῦ Ἰλίου ἐν τῇ Τρωϊκῇ, μετὰ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος (Ὁμ. Ἰλ. Δ, 508. Ε, 446). Μεταγενεστέρως Πέργαμον καὶ Πέργαμα (τὰ) (Ἡρδ. Ζ, 48. — Σφιλ. — Εὐριπ. Ἰφγ. Αὐλ. 552). — 2) Φρούριον τῆς Πιερίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου (Ἡρδ. Ζ, 112). — 3) Πόλις τῆς Κρήτης πρὸς τὰ δυτικὰ καὶ τὴν Κυθωνίαν, ἐνθα ἀπεβίωσεν ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης Λυκούργος (Πλούτ. Λυκ. ΔΒ). — 4) Ὑῶς

τοῦ Πύρρου, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἐξ Ἑπείρου μεταβάς εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, καὶ οἰκοδομήσας ἐκεῖ τὴν πόλιν Πέργαμον (Πaus. Α, 11).

Περγασή, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ. Διηρεῖτο εἰς καθύπερθεν καὶ ὑπένερθεν, καὶ ἔκειτο οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηναίων (Ἀριστ. Ἰππ. 321).

Πέργασος, πατὴρ τοῦ Δημόκλοντος (Ὁμ. Ἰλ. Ε, 535).

Πέργη, ἐπίσημος πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Κέστρου ποταμοῦ, εἰς ἀπόστασιν 60 σταδίων ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ, ὄντος μέγχις αὐτῆς πλωίμου. Τοῦτου ἕνεκα ἦν καὶ πόλις ἐμπορικῆ. Ἦν πατρίς τοῦ μεγάλου μαθηματικοῦ Ἀπολλωνίου. Ἐνταῦθα ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τὸ πρῶτον ἀπέβη εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἐκεῖτο δὲ πλησίον τῆς πόλεως περιφημὸς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος (Στράβ. ΙΔ, 667). Σώζονται δ' ἐπιφανῆ τοῖς ἀρχαίαις πόλεως ερεῖπια εἰς ἀπόστασιν 3 μιλίων βορειοδυτικῶς τῆς Ἀτταλείας.

Περδίκκας. Διάφοροι βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο. 1) Περδίκκας Α, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ κράτους, ἐκ τῆς ἀργείας φυλῆς τῶν Ἑμενιδῶν καταγόμενος (Ἡρδ. Η, 137-139), μετὰ δύο δ' εἰς Ἰλλυρίαν καταφυγόντων ἀδελφῶν του ἐλθὼν εἰς Μακεδονίαν, καὶ ἐκεῖ ἀναλαβὼν τὴν ἀρχὴν περὶ τὰ 700 π. Χ. Κατ' ἄλλους δὲ, διεδέχθη μόνον τὸν ἰδρυτὴν τοῦ βασιλείου, ὅστις ἐλέγετο Κόρανος (Juni. VII, 2). — 2) Περδίκκας Β, υἱὸς τοῦ Ἑλληνοφίλου Ἀλεξάνδρου, διαδεχθεὶς αὐτὸν ἀποθανόντα, τῷ 454, κατ' ἀρχὰς μὲν πιθανῶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του Ἀλέκτα καὶ Φιλίππου, εἶτα δὲ μόνος (430-413). Πολλοὶ τοῦ Ὀρθίου ἀπαιτηταί, καὶ αἱ κατὰ τὴν παραλίαν κατακτήσεις τῶν Ἀθηναίων ἐδυσχέραναν τὴν κυβέρνησίν του· ἀλλὰ δι' ἐπιδοξίου καὶ ἀλλοπροσάλλου πρὸς τὰς τὰς πατρίδας συμπεριφορὰς κατώρθωσε νὰ σώσῃ τὴν ἰσχύν του καὶ ἐξασφάλισῃ αὐτήν.

Καὶ διενήργησε μὲν ν' ἀποσπασθῇ ἡ Ποτιδαία ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἠναγκάσθη νὰ συνομολογήσῃ συμμαχίαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Β, 20). Μετ' οὐ πολὺ πάλιν ὅμως κατώρθωσε νὰ τοὺς καταρραδίουργῆσῃ, καὶ ν' ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτῶν τὸν Σιτάλκην (Θουκ. Β, 95-100). Τῷ δὲ 424 ἐκηρύχθη ἀναφανδὸν ὑπὲρ τῆς Σπάρτης, καὶ ὑπεστήριξε τὸν Βρασίδαν. Ἀλλὰ καὶ τούτου πιστὸς σύμμαχος δὲν ἐδείχθη, καὶ ἔκτοτε συνεχῶς πάλιν μετέπεσεν ἀπὸ κόμματος εἰς κόμμα (Θουκ. Δ, 78. Ζ, 9). — 3) Περδίκκας Γ, υἱὸς Ἀμόντα Β', πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ Φιλίππου, φονεύσας Πτολεμαῖον τὸν Ἀλωρίτην, ἀνέλαβε τὴν κυβέρνησιν 365-360 π. Χ., καὶ ἔπεσε μαχόμενος κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν (Juni. VII, 5). — 4) Εἰς τῶν διαδοχῶν, ἐκ τῆς Ὀρεστίδος χώρας καταγόμενος, ἀλλὰ συγγενὴς τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Διεμύθη τὸ πρῶτον εἰς τῶν Θηβῶν τὴν κατάκτησιν, παρηκολούθησεν ἔπειτα Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν ὡς σωματοφύλαξ αὐτοῦ, καὶ συνεπολέμησεν ἐν Γρανικῇ, Ἰσσίῃ καὶ Γαυγαμήλοισι (Ἀρρ. Α, 14. Β, 8. Γ, 11. ΣΤ, 6) ἐπὶ δὲ τῆς ἐκστρατείας κατὰ τῶν Ἰνδιῶν διέφυκε τμήμα τῆς φάλαγγος καὶ ἐδείχθη ἀνδρείος, ὅπως τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἀφωσιωμένος, καὶ ἐν πᾶσι πιστὸς εἰς αὐτόν. Ἀποθνήσκων δ' ὁ Ἀλέξανδρος, τῷ ἔδωκε τὸν δακτύλιόν του, εἰς δείγμα τῆς ἐμπιστοσύνης ἣν ἔτρεφε πρὸς αὐτόν (Juni. ΙΒ, 15. — Curt. X, 4). Οἱ διοικηταὶ τοῦ στρατοῦ, συνεννοηθέντες τότε μετὰ τῆς φάλαγγος ἦν ὁ Μελέαγρος καὶ ἄλλοι ἀρχηγοὶ εἶχον ἐξερθεῖσαι κατὰ τοῦ ἐξ εὐγενῶν συγκειμένου Ἰππικοῦ, καὶ ἀποφασίσαντες ν' ἀνακηρυχθῶσι βασιλεῖς ὁ Ἀρριδαῖος, καὶ ὁ εἰσέτι ἀγέννητος υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐκ τῆς Ῥωξάνης, κατέστησαν τὸν Περδίκκην ἐπιμελητὴν τῆς βασιλείας, καὶ διένειμαν τὰς ἐπαρχίας τοῦ κράτους εἰς τοὺς διαφόρους τοῦ Ἀλεξάνδρου στρατηγούς, ὅπως ὑπ' αὐτῶν διοικῶνται. Τότε δ' ὁ Περδίκκας, τὸν Ἀρ-

ριδαίον συλλαβών, ἐθανάτωσεν αὐτὸν μετὰ τριακοσίων ὀπαδῶν του, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑαυτῷ πάντα τὰ δικαιώματα ἃ τῷ παρεῖχεν ἡ νέα του θέσις, καὶ ἐγκατέστησε τὸν Σέλευκον ὡς γιλιάρχον. Ἐὰ μὲν γὰρ σχεδία τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐγκαταλείψας, περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ καταπιῆξῃ διὰ τοῦ Πύθωνος τὴν ἐπανάστασιν τῶν κατὰ τὴν ἄνω Ἀσίαν Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν. Νυμφευθεὶς δὲ Νικαίαν, τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀντιπάτρου, πρωτίστην μέρμυραν εἶχε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν του. Ἄλλοι λοιποὶ ἀρχηγοὶ ἀντέπραττον αὐτῷ, ἀφορῶντες εἰς ἀνεξαρτησίαν. Μόνος ὁ Εὐμένης ἔμεινε πιστὸς εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀλεξάνδρου, δι' ὃ καὶ ὁ Περδίκκας διέταξε τὸν Ἀντίγονον νὰ κατακτήσῃ ὑπὲρ τοῦ Εὐμένους τὴν Καππαδοκίαν καὶ τὴν Παφλαγονίαν. Ἄλλ' ὁ Ἀντίγονος παρήκουσε, καὶ ὁ Περδίκκας ἐδίδασθη νὰ ἐπιχειρήσῃ ὁ ἴδιος τὴν κατάκτησιν (Πλουτ. Εὐμ. Γ. — Just, XIII 6). — Προσεκλήθη ἐπομένως ὁ Ἀντίγονος πρὸ μακεδονικοῦ δικαστηρίου διὰ τὴν ἀπειθείαν του, δὲν προσήλθεν ὁμῶς ἀλλ' ἔφυγεν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐκεῖ συνειμάχησε κατὰ τοῦ Περδίκκου μετὰ τοῦ Κρατεροῦ καὶ τοῦ Ἀντιπάτρου, οἳ συνέπραξε καὶ ὁ Πτολεμαῖος. Τότε ὁ Περδίκκας, διαλευχθεὶς τὴν Νικαίαν, ἐνυμφεύθη τὴν Κλεοπάτραν, θυγατέρα τοῦ Φιλίππου, ἣτις ὁμῶς ἔφρασε μόνον μετὰ τὴν ἐν Ἀσίᾳ καταστροφὴν του. Ἀναοῖς δὲ τὸν ἐν Ἀσίᾳ πόλεμον εἰς τὸν Εὐμένην, αὐτὸς ἐστράφη κατὰ τοῦ Πτολεμαίου, ὅστις εἶχε διὰ συνέσεως καὶ κρηδότητος ἤδη στερεωθῆ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ κερδήσει τὰς συμπαθείας πολλοῦ μέρους τοῦ μακεδονικοῦ στρατοῦ, ἐν ᾧ ἔξ ἐναντίας τοῦ Περδίκκου ἡ ὑπερβολικὴ αὐστηρότης τὴν δυσἀρεσκίαν ἐξήγειρον κατ' αὐτοῦ. Ἐκ Ἀμακίου μετέβη μετὰ τῶν δύο συμμάχων του βασιλέων εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐστρατοπέδωσεν εἰς Πηλοῦσιον. Ἀποτυχῶν δὲ νὰ ἐκδιῆσῃ διὰ τῶν ὀπλῶν τὴν ὑπέρβασιν τοῦ Νεῖλου,

κατάρθρωσε μόνον παρὰ τῇ Μέμφιδι νὰ διαβῇ μετὰ μέρους τοῦ στρατοῦ του ἐνὰ τῶν ἀβαθετέρων βραχιόνων τοῦ ποταμοῦ· ἀλλ' ἡ ἄμμος μετακινήθη διὰ τῆς συμπατήσεως, ἐβάθυνε τὴν κοίτην, καὶ ἄνδρες περὶ τοὺς δισχιλίους ἐπνίγησαν. Ἐναγκάσθη ἐπομένως ν' ἀποστῆ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ν' ἀποσυρθῆ. Τότε στάσις ἐξερράγη ἐν τῷ στρατῷ, δυσηρεστημένῳ ἐκ τῶν τοσοῦτων κακοπαθειῶν, καὶ πολλοὶ τῶν ἀρχηγῶν, ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν τοῦ Πύθωνος, τὸν ἐγκατέλιπον, οἱ δὲ μᾶλλον ἐξηρησιμένοι εἰσώρμησαν εἰς τὴν σκηνὴν του καὶ τὸν ἐφόνευσαν, τῷ 321 (Διόδ. ΙΗ, 36). Ἀφ' οὗ δ' ἐματαιώθησαν καὶ αἱ περὶ κανονισμοῦ τῆς ἀντιβασιλείας διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Πτολεμαίου, ὁ στρατὸς ἀπεσῶρη ὅπισθεν εἰς τὴν Ἀσίαν (Διόδ. ΙΖ, 17. ΙΗ, 4).

Περδίκκα, ἀδελφὴ τοῦ Δαιδάλου, μήτηρ τοῦ Ἰάλλου (Ἀπλδ. Γ, 15, 9). — Ὁ Ὀδίδιος (Μελ. VIII, 241) συγγέων, ἀποδίδει τὸ ὄνομα εἰς τὸν Ἰάλλον.

Περσεγρόνος Πρωτεύς, κωνικὸς φιλόσοφος τῆς δ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἐκ Παρίου τῆς Μυσίας, κατὰ τοῦ Ἑλλησπόντου τὴν εἴσοδον. Πλάνητα βίον ἄγων, μετέβη καὶ εἰς Παλαιστίνην πρὸς τοὺς Χριστιανούς, καὶ εἰς παντοίους διωγμούς· ἐξέτεθῃ. Τέλος δ' ἀποκατέστη εἰς Ἀθήνας, ἐνθα καὶ τὸν Αὐλὸν Γέλλιον, τὸν συγγραφεὰ τῶν Ἀτικῶν νυκτιῶν, εἶχε μεταξὺ τῶν ἀχροατῶν του. Ἴνα δ' ἐφαλίκοι τὴν κοινὴν προσοχὴν, ἡ ἴσως ἐκ ζήλου πρὸς τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς ἃς ἐπρέσβευε, καὶ αἵτινες τότε ἔτι δὲν ἐννοοῦντο ἐν Ἀθήναις, κατεφέρετο κατὰ τοῦ τὰς Ἀθῆνας εὐεργετοῦντος καὶ ὑπὸ πάντων ἀγαπωμένου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ (Αὐλ. Gall. XII, 11). Εἰς τὰ Ὀλύμπια, τῷ 168 μ. Χ., εἶτε ἐν ἐπιδείξει γοητειῶν, εἶτε ἀρβύτως ἐπιδιώκων γενικῶν θαυμασμῶν, ἡ ἴσως καὶ ἐξ ἀπελπισίας διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἀποτυχίαν τῶν διδαχῶν του, ἐρρίφθη εἰς τὰς φλόγας καὶ κατεκῆ. Ὁ σύγχρονός του Λου-

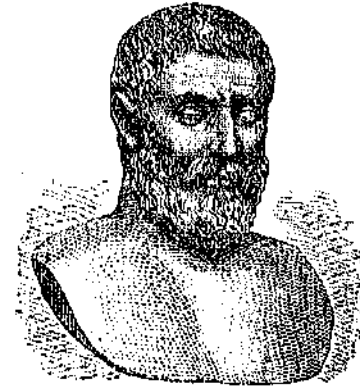
κιανὸς ἔγραψε διάλογον ἐπιγραφόμενον «περὶ τῆς Περεγρίνου τελευταίας», ἐν ᾧ παριστᾶ αὐτὸν ὡς ψευδοφιλόσοφον, γόητα καὶ δεισιδαίμονα χριστιανόν. Αὐτοῦ λέγεται ὅτι ἐν ἔργῳ φέρων ἐπιγραφὴν «ἐγκώμιον Πρωτεύως τοῦ κυνός», ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀποκωσ ἀποδιδόμενον εἰς αὐτόν.

Περεὺς, υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαοδίκης, θυγατρὸς τοῦ Κινύρα, ἀδελφὸς τοῦ Στυμφόλου (Παυσ. — Ἀπολλδ. Γ, 9, 1).

Περσιανκός, μηχανὴ θεατρικὴ, σχῆμα ἔχουσα πρίσματος τριγωνικοῦ, ἐφ' ἑκάστης δὲ πλευρᾶς ἑλληνὴ ἔχουσα ἐπιγεγραμμένην παράστασιν· ὅστε δύο τοιαῦται ἐκατέρωθεν τῆς σκηνῆς ἐστήμεναι, ὅταν ἐστρέφοντο, παρίστων μεταβολὴν τῆς σκηνογραφίας (Πολδ. Α, 126. — Vit. V, 7). Ἰδ. Θεάτρον.

Περσιανδρὸς, 1) Ἡρακλείδης, υἱὸς Κυψέλου, γεννηθεὶς τῷ 668 π. Χ. τυράννος τῆς Κορίνθου, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του τῷ 628, καὶ ἀποθανὼν τῷ 584, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 84, ἀφ' οὗ ἐτυράνησεν ἐπὶ 44 ἔτη, εἰ καὶ ὑπάρχουσι χρονολογικαὶ τινες ἀντιφάσεις ὡς πρὸς αὐτόν. Ἰβλ. ὡς περιγράφεται, εὐρὸ τὸ πνεῦμα καὶ ὑψηλὴν τὴν διάνοιαν, ἦν ἀνδρείος ἐν πολέμοις καὶ συνετὸς ἐν τῇ διοικήσει, ἀλλ' ἐνταυτῇ φιλαρχος, ὑπὲρ τὸ συμφέρον τῆς πόλεως τὸ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ τυραννίδος τιθέμενος, δύσπιστος, καὶ εἰς μέτρα ἐνίοτε ἐκτρεπόμενος οὐχὶ πάντοτε ἴδια ἀνδρὸς μεγαλόφρονος. Φίλος τῶν φῶτιων καὶ τῶν τεχνῶν, περιγράφεται ὡς πάσης δεισιδαιμονίας ἀπηλλαγμένος, ὀλίγον ὑποκύπτων καὶ οὐχὶ λίαν πειθῆντος εἰς τὸν χαλινὸν τῆς συνειδήσεως, οὐδ' ἐπίσης λίαν εὐαίσθητος εἰς τῆς ὀρησκείας τὸν χαλινόν. Κατ' ἀρχὰς ἤρξεν ἡπιώτερον τοῦ πατρὸς του. Ἰβλ. ὁμῶς, εἰς τὰς συμβουλάς Θρασυβόλου τοῦ τυράννου τῆς Μιλήτου πεισθεὶς, ἠθέλησε ν' ἀπαλλαγῆ τῶν πρώτων ἀνδρῶν ἐν τῇ χώρᾳ, καὶ κατέστη τραχὺς καὶ βίαιος, καὶ ἵνα ἐξαφανίσῃ τὰ ἐπίσταντα

δοιρικὰ ἔθνη καὶ νημιμα, ἀπηγόρευσε τὰ συστάσια καὶ ἄλλα τῆς ἀρχαίας ἀγωγῆς. Προσέτι δὲ, παρὰ τὰς δημοκρατικὰς τοῦ πατρὸς του ἀρχὰς, ἐξέβαλε τὸν λαὸν ἐκ τῆς πόλεως ἀλλ' ἐνομοθέτησεν ἀφ' ἑτέρου διάφορα κατὰ τῆς ἀσωτίας καὶ τῆς πολυτελείας. Ὁ χαρακτήρ του βαθμηδὸν ἐτραχύνθη μέχρι ἐσχάτης ὠμότητος, καὶ παρεδόθη εἰς μῆθην, οὐδ' ἔμεινε ὑγιὲς τὰς φρένας. Πρὸς τὴν σύζυγόν του Μελίσσαν (ἢ Λυσίδην), θυγατέρα Προκλέους

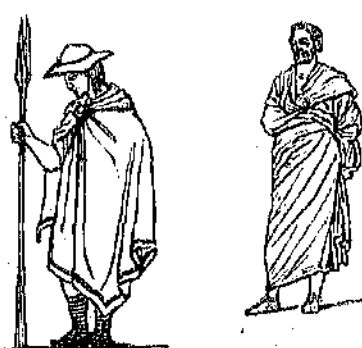

τοῦ τυράννου τῆς Ἐπιδαύρου, προσηνέχθη τραχύτατα, καὶ ἐγένετο αἷτιος τοῦ θανάτου αὐτῆς. Προσεκλήσας δ' εἶτα εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς Ἡρας τὰς ἐπισημοτέρας γυναῖκας τῆς Κορίνθου, ἐγύμνωσεν αὐτάς καὶ κατέκαυσε πρὸς ἐξίλεισιν τὰ ἐνδύματα καὶ εἴ τι πολυτιμον εἶχον. Περισταχίετο δ' ὑπὸ 600 σωματωφυλάκων, καὶ εἶχε τριήρεις, ἐπιμήφοτερον τῶν θαλασσῶν. Καὶ ἠγάπα μὲν τὰς στρατιωτικὰς ἐπιδείξεις, ἀλλὰ πόλεμον φαίνεται ὅτι διεξήγαγε πρὸς μόνον τὸν πενθερὸν του Προκλῆν, ὡς γεννημένος αἷτιος τοῦ θανάτου τῆς θυγατρὸς του. Ἐν τῆς Μελίσσης εἶχε δύο υἱούς, τὸν Κύψελον καὶ τὸν Λυκόφρονα. Τούτους κατέσας παρ' ἑαυτοῦ ὁ Προκλῆς, καὶ φιλοφρόνως ὑποδεξάμενος, τοῖς ὑπέδειξεν ὅτι ὁ φονεὺς τῆς μητρὸς των ἦν ὁ πατὴρ των αὐτῶν. Καὶ ὁ μὲν Κύψελος ἦν ἤττον νοήμων· ἀλλ' ὁ Λυκόφρων ἔδωκεν ὀργῆς ζωνρότατα δείγματα, δι' ὃ ὁ Περσιανδρὸς τὸν ἀπέβαλε τῆς οἰκίας, καὶ ἀνεκήρυξεν

αὐστηροτάτην ποιήν κατὰ παντὸς ὅστις ἤθελε τὸν ὑπαδεχθῆναι τὸν οἶκόν του ἢ τὸν προσωμίλησει. Οὕτως ὑπὸ πάντων ἀκωλύμενος, κατεσκήνου πλάνης ὁ Λυκόφρων καὶ ἐγκαταλειμμένος εἰς τὰς στοάς. Τοῦτο ἐλύπησε τὸν πατέρα, δι' ὃ, προσελθὼν, τὸν προσεκάλεσε νὰ ἐπανέλθῃ πάλιν πλῆσιόν του, ἀλλ' ἐκεῖνος τῷ ἀπήντησε μόνον ὅτι αὐστηρῶς θὰ τιμωρηθῆ διότι προσωμίλησε τὸν Λυκόφωνα. Ὁ πατὴρ λοιπὸν τὸν ἀπέπεμψε εἰς Κέρκυραν, ἣτις τότε διετέλει ὑπὸ τὴν Κόρινθον, καὶ ἐκεῖ τὸν ἀφήκεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸν δὲ Προκλήν ἐνίκησε καὶ ἐξώγησε. Μετὰ ἔτη ὅμως, γέρον ἤδη, καὶ βλέπων ἠρημιωμένον τὸν οἶκόν του καὶ ἐαυτὸν διαδόχου ἐστარχημένον, ἐπέμψε τὴν θυγατέρα του πρὸς αὐτὸν, ἵνα τὸν πείσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἀλλ' ὁ Λυκόφρων ἠρνήθη νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Κόρινθον ἐν ὅσῳ ἦν ἐκεῖ ὁ Φοῦς τῆς μητρὸς του. Τότε ἐκήρυξεν ὁ Περικλῆς ὅτι καταλείπει τὸν θρόνον εἰς τὸν Λυκόφωνα, αὐτὸς δ' ἀποσύρεται εἰς τὴν Κέρκυραν. Οἱ Κερκυραῖοι ὅμως, ἐκ φόβου μὴ ἔλθῃ πρὸς αὐτοὺς, ἐδολοφόνησαν τὸν υἱόν. Ἀντεκδικούμενος δ' ὁ Περικλῆς, ἐπέμψε τριακοσίους παῖδας τῶν ἐπιστημοτέρων οἰκῶν τῆς Κερκύρας εἰς Ἀλυάττην, τὴν βασιλέα τῆς Λυδίας, ἵνα κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἔθος ἀπομηθῶσι. Καὶ τούτους μὲν ἔσωσαν οἱ Σάμιοι καὶ ἀπέδωκαν εἰς τὴν κατρίδα των ὁ δὲ βασιλεὺς, ἐν ὧς τὸν πλουσιώτατον, σοφώτατον καὶ εὐδαιμονέστατον τῶν Ἑλλήνων ἦν οὖν οἱ τότε σύγχρονοι ποιηταί, ἀπέθανε καταβεβλημένος ὑπὸ θλίψεως καὶ τύψεων τοῦ συνειδῶτος, καὶ μόνον ἐπ' ὀλίγα ἔτη διετήρησε μετ' αὐτὸν τὴν ἀρχὴν ὁ ἀνάξιος ἀνεψιὸς του Ψαμμήτιχος. Ἐπὶ τῶν τελευταίων ἔτη ἡμερῶν τῆς βασιλείας του οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Μιτυληναῖοι ἐξελέξαντο αὐτὸν ὡς διαιτητὴν ἐπὶ τῆς ἀμρισθητήσεως ἣν ἔχον περὶ τοῦ Σιγείου, καὶ παρεδέχθησαν τὴν ἀπόφασίν του, καθ' ἣν ἐκάταροι ὀφείλον νὰ διατηρήσωσιν ὅ,τι κατεῖχον. Οἱ Κορίνθιοι ἐπέγραψαν εἰς τὸ μνημαῖο

ἐπιτάφιον (Διογ. Λαέρτ. Α, 7), ἐν ᾧ ἔμνηνον τὴν σοφίαν αὐτοῦ καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν. — Ὁ Περικλῆς πολλὰ καὶ μεγάλα ἐπραξε πρὸς ἐμφύχουσιν τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς θαλασσοπλοίας, ἐπαίμων ἀποικίας, ἠνέωξε διώρυγας, καὶ τὸν ἱσθμὸν τῆς Κορίνθου ἐπεχείρησε νὰ διατάμῃ, ἀλλὰ τέλος ἀπέσχε τοῦ ἔργου. Ἐπροστάταυσε δὲ καὶ τὰ ἔργα τῆς διανοίας καὶ τέχνης, καὶ εἰς Ἰδρυσιν μεγαλοπρεπῶν μνημείων ἔχειρε, θεωρῶν αὐτὰ καὶ ὡς τρόπον τοῦ νὰ προμηθεύῃ ἐργασίαν εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ νὰ φορολογῇ δὲ τοὺς πλουσίους. (Ἰδ. Ἀρ(ων). Ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μνημονεύεται ὡς εἰς τῶν ἐπὶ τῶν σοφῶν, ἀλλ' ὅμως ὑπὸ πάντων. Ὁ Πλάτων (Πρωτ. 743) οὐδέλλως τὸν καταριθμῆ μετ' αὐτῶν, ἄλλοι δ' ἄλλον ὀνόμαζον του ἀντ' αὐτοῦ ἐκλαμβάνουσι (Ἰδ. Ἰερδ. Α, 20. Γ, 48-51. Ε, 92, 6. 7). — 2) Τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, πιθανῶς σύγχρονος τοῦ Κορίνθου (Αἰλ. π. ι. ΙΒ, 35). **Περικλῆς**, θυγάτηρ τοῦ Φέρητος, μήτηρ τοῦ Πατρόκλου (Ἀπλδ. Γ, 13, 8). **Περικλῆς**, 1) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, καὶ ἐκ τοῦ Πασειδῶνος μήτηρ τοῦ Ναυσιβίου (Ὀμ. Ὀδ. Η, 56. — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀλεσσαμεινοῦ, σύζυγος τοῦ Ἀξίου, μήτηρ τοῦ Πελάγονος, ἡγεμόνος τῶν Παίων (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 141). — 3) θυγάτηρ Ἰκπονίου, σύζυγος Οἰνέως, μήτηρ τοῦ Τυδέως (Διδ. Α, 35. — Ἀπλδ. Α, 18, 4). — 4) θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαίου, ἔγγονος τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Τελαμώνος, μήτηρ τοῦ Αἰάντος (Παυσ. — Ἀπλδ. Γ, 12, 7). Παρὰ δὲ Πινδάρῳ καὶ Σοφοκλεῖ καλεῖται Ἐρβία, θυγάτηρ Πορθάου, — 5) γυνὴ Παλίου, τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἡ ἀναβρέφασα τὸν ἀνευρεθέντα Οἰδίπουν, υἱὸν τοῦ Λαίου (Ἀπλδ. Γ, 5, 7). — 6) Μία τῶν Νάϊάδων, γυνὴ τοῦ Ἰκαρίου, μήτηρ τοῦ Θόαντος, Ἀλήτου, Δαρμασίππου καὶ τῆς Πηνελόπης (Ἀπλδ. Γ, 10, 6). **Περικλῆς**, τὸ ἐνδυμα τῶν ἀνδρῶν

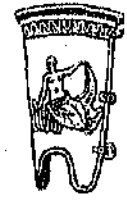
ἢ ἔφερον ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα, ὡς αἱ γυναῖκες τὸν πέπλον. Ἦν ἐξ ἐρίου, τετράγωνον

ἢ ἐπίμηκες, ἐπιπορούμενον κατὰ τὸν τραχήλου ἢ ὑπὲρ τὸν ὄμιον, καὶ πτυσσόμενον ὑπὲρ τὸ σῶμα, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ φέροντος καὶ τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαιρας, εἴτε 1) ἀπλῶς ἀπὸ τοῦ τραχήλου κρεμάμενον ἢ ὅλον τὸ σῶμα, εἴτε 2) ὑπὸ τὴν δεξιάν μάλην, εἴτε 3) ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου εἰς τὸν ἀριστερὸν ριπτόμενον.

Περικλῆς, μέρος τοῦ ὄπλισμοῦ, καλύπταν τὸν βραχίονα ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῆς χειρὸς, ἐν χρῆσει μάλιστα παρὰ τοῖς Πέρσαις (Ξενοφ. Κρπ. ΣΤ, 4, 2), εἶτα δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις μονομάχοις. Τὸ εἰκονιζόμενον εὐρέθη ἐν Πομπηῆ, καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ κρῖ καὶ πρὸς ἀνάδειξιν αὐτοῦ.

Περικλῆς, θυγάτηρ τοῦ Ἀριστοῦ Σιδος, ἐν ἐφόνευσεν ὁ Θησεὺς, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν τὸν Ἰάξον, καὶ τὴν ἐνύμφευσεν ἔπειτα μετὰ Δημοκλέως, τοῦ υἱοῦ τοῦ Εὐρύτου (Πλούτ. Θησ. Δ).

Περικλῆς, δειπνὸν παρατιθέμενον μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ ἐγγυ-

τέρου ἐξ αὐτῶν (Δμοθ. π. στφ. 288). Ἡ εἰκὼν, ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον. Ἦν νεκρὸν ἀντιπροσωπεύει ἢ πρὸς ἀριστερὰ καθήμενη.

Αἱ ἐπὶ τῆς ἀνω ταινίας γλυφαὶ καριστώσιν, ὡς κοσμητικὰ αὐτῆς ἀντικείμενα, τὰ συνήθως ἐντιθέμενα εἰς τοὺς τάφους. **Περικλῆς**, τὸ περὶ τὸν λαιμὸν κόσμημα τῶν γυναικῶν.

Περικλῆς, ἡ ἀθήνη ἣν κρεμῶσιν ἀπὸ τῆς ὀφρύος εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ σώ-

ματος οἱ μάγιστροι, οἱ χειρονακτικῶς ἐργαζόμενοι, εἰς προφύλαξιν τῶν ἐνδυμάτων, ἢ ἐμ-

προσέλλα (Ἄθην. Ζ, σ. 290), ὡς φέρου-
σιν ἐν τῇ εἰκόνι οἱ σιδηρουργοὶ τοῦ Ἡραίου.

Περικλητής, ὁ τοὺς ξένους περιάγων
καὶ δεικνύων καὶ ἐξηγῶν αὐτοῖς τόπου τινοῦ
τὰ ἀξιοθέατα, ὁ παρὰ Σικελοῖς Μυστα-
γωγὸς λεγόμενος, πρὸ πάντων ὅτε ἡρμή-
νευε τὰ ἐγχώρια ἱερά. Περικλητής δὲ ἦν
καὶ αὐτὸς ὁ περιηγούμενος καὶ τὰς παρατη-
σεις αὐτοῦ καταγράφων, ὡς ἦν ὁ Διονύ-
σιος κλπ.

Περικλῆρος, 1) υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ
τῆς Ἐναρέτης, ἢ τοῦ Κυνόρτα, βασιλέως
τῆς Μεσσηνίας, σύζυγος Γοργοφώνης, τῆς
θυγατρὸς τοῦ Περσέως, καὶ πατὴρ τοῦ Ἀ-
φορέως καὶ τοῦ Λευκίππου (Ἀπολλδ. Α, 4, 5).—2) Ἡνίοχος τοῦ Μενοικέως, βασι-
λέως τῶν Ἐθιδῶν, ὁ τραυματίσας Κλύμενον,
τὸν βασιλέα τῆς Ὀγγησῶν (Ἀπολλδ. Β, 4, 11).—3) Πατὴρ τοῦ Βάρου (Ὀμ. Ἰλ. Π. 177).—4) Ἐκ Κύμης, κτίστης τῆς πόλεως
Ζάγκλης ἐν Σικελίᾳ (Θουκ. ΣΤ, 4).

Περικλοῦσσα, δῆμος ἀττικὸς τῆς Ἀ-
καμαντίδος φυλῆς, κληθεὶς κατὰ Πειρίθουν,
τὸν φίλον τοῦ Ἐθιδέως (Λουκ. — Στεφ. Βυζ.).

Περικλόντες, δικασταὶ ἐν Ἀθήναις
κατ' ἔτος 30 κληρούμενοι, ἀπὸ δὲ τῶν Ἀ',
ἀμίσει τοῦ ἀριθμοῦ, 40, περιερχόμενοι
εἰς τοὺς δήμους καὶ δικάζοντες τὰς μέχρι
10 δραχμῶν δίκας, καὶ τὰς μικρὰς ποινικὰς
(Ἄριστ. Πολιτ. Δ, 13, 2. — Πολυδ. — Δημοσθ.
Πνταίν. 976).

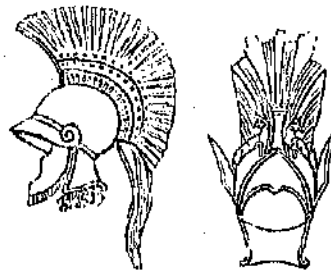
Περικλοπίων, κόσμημα τῶν γυναι-
κῶν περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς. Ἰδ. Ὑ' ἐλ-
λιον.

Περικεφαλαία, ἡ γενικὴ ἐπωνυμία

τοῦ ἀμυντικοῦ ὅπλου τοῦ προσατεύοντος τὴν
κεφαλὴν. Ἐπὶ τῶν ἠρωϊκῶν χρόνων ἡ λε-

γομένη αὐλῶπις εἶχεν ὑπὸ τὸ κράνος
τὸ καλύπτον τὸ κρανίον προσωπίδα μετὰ δύο
ὀπῶν διὰ τοὺς ὀφθαλμούς, ἣτις καταβαλο-
μένη ἔκρυπτε πᾶν τὸ πρόσωπον. Ἐπὶ κορυ-

φῆς δὲ τὸ κράνος εἶχε τὸν λεγόμενον κῶ-
νον, εἰς ὃν προσηλοῦτο ὁ λόφος, ὃν ἀπέτε-
λουν ἵππουρις, μία ἢ καὶ πλείονες, μέχρι
τριῶν εἰς τὰ ἔμπροσ προεῖχε τὸ γεῖσον,
καλύπτον τὸ μέτωπον. ἑκατέρωθεν τὰ παρα-
γναοίδια. Ἐὶ κράνος εἶχε συνήθως γλυ-
πτικὸν τι κόσμημα, ὃ ἐκαλεῖτο φαλῶς, καὶ
ὅτε εἶχεν ἀνὰ ἐν ἑκατέρωθεν, ἐλέγετο ἀμ-
φιφαλόν. Ἀπετέλει δ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
ὁ φαλῶς μέρος τοῦ λόφου (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 132.
614. Π, 216).

Περικλεσίβιας, ὁ ὑπὸ τῶν Σπαρτια-
τῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πεμφθεὶς ἵνα ζη-
τήσῃ τὴν ἐπικουρίαν κατὰ τῶν Ἑλλήνων
(Ἄριστ. Λυσ. 1140. — Θουκ. Δ, 117).

Περικλῆς, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ξανθίπ-
που, τοῦ ἐν Μυκάλῃ νικῆσαντος, καὶ Ἀγα-
ρίστης, τῆς ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀλκμαϊονι-
δῶν, ἀνετράφη καὶ ἐδιδάχθη ἐν τῇ νεότητι
τοῦ ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ Ἑλεάτου, ὑπὸ τοῦ
μουσικοῦ Δάμωνος, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ἐγ-
κρατέστερος τῆς μουσικῆς θεωρίας κατὰ τοὺς
τότε καιροὺς, καὶ ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου Ἀνα-
ξαγόρου, φωτίσαντος τὸ πνεῦμα αὐτοῦ κατὰ
τῶν τῶν ὄχλου δεισιδαιμονιῶν καὶ εἰς τὴν
ἀληθῆ τῶν πραγμάτων ἐπίγνωσιν. Διακρι-
θεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς διαφόρους ἐκστρατείας,
ἐν ἡλικίᾳ ὀρειμωτέρᾳ, μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ
Θεμιστοκλέους, καὶ ἀφ' οὗ ὁ Ἀριστείδης
ἀπεσφύρη τῶν δημοσίων, ἐστράφη πρὸς τὴν

πολιτικὴν, κατὰ τὸ ἔτος 469 π. Χ. Ἔτε
τῶν Ἀθηναίων προεστάμενος ὁ Κίμων, ἡγώ-
νιζετο ἄποτρέψῃ τῶν συμπολιτῶν τοὺς τὰς
φιλοπολέμους διαθέσεις εἰς πόλεμον κατὰ
τῶν Περσῶν, σώ-
ζων οὕτω τὴν με-
ταξὺ τῶν Ἑλλή-
νων ὁμόνοιαν, καὶ
προλαμβάνων ἀνα-
τροπὰς ἐσωτερι-
κὰς. Εἰς τούτον
ἀντετάχθη ὁ Περ-
ικλῆς. Καὶ τοι δ'
ἐκ γενετῆς καὶ ἐκ
διαθέσεως ἀριστο-
κράτης καὶ ὀλίγων
ἐνταρπύμενος εἰς
συνομιλίαν μετὰ
τῶν δημοτικῶν τά-
ξεων, οὐχ ἦττον
ἀντελήφθη τῆς δη-
μοτικῆς μερίδος,
καὶ χρηματικῆς χο-
ρηγίας εἰς τοὺς δη-
μότας, ὡς τὴν τῆς
διωβελίας εἰς τὰ
Διονύσια, προτεινὰς
καὶ ἐπιτυχῶν, καὶ

καὶ ἡ ἀντιδημοκρατικὴ ἰσχὺς τοῦ Ἀρείου
Πάου (Θουκ. Α, 102). Ἐκτοτε, καὶ μέ-
χρι τοῦ θανάτου του, ἔμεινε διευθύνων τὰ
τῆς πόλεως, ἰσχυρὸς τὸν λόγον καὶ τὴν
ἐνέργειαν. Ὁ Κί-
μων, μετὰ τὴν
ἀνάκλησίν του, ἐ-
στρεψε τὴν ρασο-
χίην του μᾶλλον
πρὸς τὸ ἐξωτερι-
κόν. Ἰκανὸν καὶ
ἐμπειρον ἐδηγῶν
εἶχεν ἐτι ἡ ἀ-
ριστοκρατία τὸν
Ἰουκυδίδη·
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
ἐξωρίσθη τῷ
443. Ὁ δὲ Περ-
ικλῆς, συμφώ-
νως πρὸς τὰς
διαθέσεις τοῦ δή-
μου, ἔτεινεν εἰς
τὸ νὰ ἐξασφαλί-
σῃ εἰς τὴν πα-
τριδα του τὴν
κυριαρχίαν ἐπι-
πάσης τῆς Ἑλ-
λάδος. Εἰς τῶν

ἐτησίων στρατηγῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
ἐνλεγεόμενος, ἦν συνήθως ἐπὶ κεφαλῆς πα-
σῶν τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων. Κατ' ἀρ-
χὰς, — ὡς τινὲς παραδέχονται, — μετὰ τὴν
30ετη εἰρήνην (Πλούτ. Περ. IV) ἀπε-
πειράθη νὰ συνενώσῃ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα
ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἡγεμονίαν, ἀλλ' ἀπέ-
τυχε. Ἔτε ἐνέκυψεν εἰς τὸ νὰ συνδέσῃ διὰ
συνθηκῶν καὶ διὰ τῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν
ὅ,τι πλείστας Ἑλληνικὰς πόλεις μετὰ τῶν
Ἀθηναίων ἢ εἰς τὸ νὰ ὑποτάξῃ αὐτάς. Ἀλλὰ
κατεσπυσμένως καὶ ματαιωσμένως ἐπιχει-
ρήσεις δὲν ἐνέκρινεν, ὡς τὴν ἐκστρατείαν
εἰς Αἴγυπτον (455). Ἀμα ἐπελοδοῦσης τῆς
πρὸς τὴν Σπάρτην ῥήξεως, συνωμολογήθη

συμμαχία μετὰ τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Θεσσαλίας (Θουκ. Α, 102), ἐκυριεύθη ἡ Λίγινα, καὶ τὰ Μέγαρα προσήλθον εἰς τὰς Ἀθήνας (Θουκ. Α, 105). Ὁ κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμος εἶχεν ἤδη ἐκραγῆ τῷ 457, ὅτε οἱ Σπαρτιάται εἶχον ἐκστρατεύσει ὑπὸ τὸν Νικομήδην κατὰ τῶν εἰς τὴν Δωρίδα εἰσβαλόντων Φωκίων, οἱ δ' Ἀθηναῖοι τοῖς ἀπέκοψαν τὴν ἐπιστροφήν. Εἰς τὴν ἐν Ἰανάγρα μάχην (457) ἐπολέμησεν ὁ Περικλῆς γενναϊότατα, ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἠττήθησαν διὰ προδοσίας. Μετὰ ταῦτα ὁ πόλεμος ἐξηκολούθησεν ἐπιτυχέστερον δι' αὐτούς. Ἡ Βοιωτία, ἡ Φωκίς καὶ ἡ Λοκρὶς ἠναγκάσθησαν νὰ προσέλθωσιν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ὁ Περικλῆς ἐπιτυχῶς ἐξεστράτευσεν εἰς Σικυώνα, εἰς Ἀκαρνανίαν, καὶ ἴσως κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον τρόπον καὶ εἰς τὸν Πόντον (Πλούτ. Περ. Κ) τῷ δὲ 451 διεπράξατο ὁ Κίμων πενταετῆ ἀνακωχὴν. Διὰ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν συμμάχων τῶν αἱ Ἀθηναῖοι εἶχον καταστῆ ἡ σπουδαιότερα τῶν κατὰ ξηρῶν Ἑλληνικῶν δυνάμεων, ἀλλὰ δὲν διέμειναν εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐπὶ πολὺ. Ἐν Θήβαις ἐξανέστησαν οἱ ἐξόριστοι ὀλιγάρχαι μετὰ τῆς φατρίας τῶν κατὰ τῶν δημοκρατῶν καὶ τῆς τῶν Ἀθηναίων κυριαρχίας, καὶ τῷ 447 ὁ Γολμίδης ἐνίκηθη κατὰ κράτος καὶ ἐφρονέθη εἰς τὴν ἐν Κορωνεῖα μάχην, τὴν συγκροτηθεῖσαν ἀπροπαρασκευάως, καὶ παρὰ τὴν γνώμην τοῦ Περικλέους. Ἦτε ἀπεσπάθησαν καὶ ἡ Φωκίς καὶ ἡ Λοκρὶς, καὶ προσέει καὶ τὰ Μέγαρα καὶ ἡ Εὐβοία· οἱ δὲ Σπαρτιάται ἐπέδραμον εἰς τὴν Ἀττικὴν. Καὶ κατώρθωσε μὲν ὁ Περικλῆς νὰ κείσῃ διὰ δωροδοκίας τὸν Πλειστοάνακτα καὶ τὸν Κλεάνδριδαν ν' ἀποσυρθῶσι, καὶ ὑπέταξεν ἐκ νέου τὴν Εὐβοίαν· ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου συνωμολογήθησαν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους 445 σπονδαὶ τριακοντούτεις, καθ' ἃς οἱ Ἀθηναῖοι ὑπεχρεώθησαν ν' ἀποστῶσι πασῶν τῶν ἐν Πελοποννήσῳ κτήσεις αὐτῶν, καὶ ν' ἀφήσῃσι τὰ Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, τὴν Λοκρί-

δα καὶ τὴν Φωκίδα ἐκτὸς τοῦ δεσμοῦ (Θουκ. Α, 114.—Πλούτ. Περ. ΙΗ). Οὕτως ἀποτυχούσαι αἱ Ἀθήναι εἰς τὸ σχέδιον τοῦ νὰ καταστῶσι δυνάμεις τῆς στερεᾶς, ἠναγκάσθησαν νὰ στραφῶσι πάλιν πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ὁ Περικλῆς δὲ κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως συνδέσῃ μετ' αὐτῶν ὅ,τι στενωτέρον τὰς ἐπιθαλασσίους πόλεις. Ὑπὸ τὴν διοίκησιν αὐτοῦ ἡ ἡγεμονία ἀπέβη βαθμηδὸν ἀρχὴ (Θουκ. Α, 97), οἱ ἐλεύθεροι σύμμαχοι ἐγένοντο ὑπήκοοι, καὶ αἱ πολεμικαὶ συνεισφοραὶ αὐτῶν ἐγένοντο φόροι, ὁ Περικλῆς δ' ὑπεστήριξε τὴν ἀρχὴν διὰ τὴν αἱ Ἀθηναῖοι ὤφειλον βοήθειαν τοῖς συμμάχοις καὶ προστασίαν, καὶ οὗτοι ταῖς Ἀθήναις ὑπακοήν καὶ φρόν. Ἦδη ἐπὶ Κίμωνος ἀπρητέτο παρ' αὐτῶν νὰ χρηρηγῶσι μόνον κενὰς τριήρεις καὶ χρήματα, δι' οὗ ἐντελῶς ἀρωπλήθησαν, πλὴν μόνον τῆς Χίου, τῆς Λέσθου καὶ τῆς Σάμου· τὸ δὲ συμμαχικὸν ταμεῖον, προτάσει τῶν Σαμίων, μετηνέχθη τῷ 450, ἀπὸ τῆς Δήλου, ἐνθα ἦν κατατεθειμένον, εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐθεωρεῖτο ἐκτοτε ὡς ἰδιοκτησιατῶν Ἀθηναίων, ἢς ἐποιεῖντο χρῆσιν καὶ κατὰ τῶν συμμάχων αὐτῶν (Πλούτ. Περ. ΙΒ). Μέχρις ἀρχῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὁ μὲν φέρος δὲν ἠξήθη πολὺ. Ἀπὸ τῶν πλειστῶν συμμαχικῶν πόλεων ἀφρηθῆ ἡ δικαστικὴ ἐξουσία, καὶ ἐβιάζοντο νὰ καταφεύγωσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις δικαστήρια. Ἐπεμπερον δ' εἰς τὰς πόλεις οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἐπιτηρητὰς καὶ μυστικούς κατασκόπους, τοὺς ἀπειθοῦντας ἠναγκάζον διὰ βίας εἰς ὑποταγήν, εἰ καὶ οὐχὶ μετὰ τῆς ὀμότητος ἐκείνης μεθ' ἧς προσνήχθησαν ἐν μετέπειτα χρόνοις. Τοὺς ἀποστάντας Σαμίους, Εὐβοεῖς, Αἰγινήτας καὶ Ναξίους καθυπέταξεν αὐτὸς ὁ Περικλῆς, καταναυμαχήσας τὸν στόλον τῆς Σάμου πρὸ τῆς Τραγίας, μικρᾶς νήσου παρὰ τῆ Σάμου, καὶ ἐπὶ δύο μῆνας τὴν νῆσον πολιορκήσας (Θουκ. Α, 115). Εἰς ἐξασφάλισιν τῶν ἀβεβαίων καὶ ἀποσκιρτώντων συμ-

μάχων συνετέλουν καὶ αἱ κληρουχίαι, ἐξ ὧν ὤφειλόντο καὶ τῶν πολιτῶν οἱ ἥττον εὐποροῖ. Οὕτως ἐπεμψεν ὁ Περικλῆς 2000 κληρούχους εἰς Εὐβοίαν, 1000 εἰς τὴν Χερσόνησον, 500 εἰς τὴν Νάξον, 250 εἰς τὴν Ἄνδρον, 1000 εἰς τὴν Θράκην. Ἐπέμφθησαν δὲ καὶ τῷ 448 ἀποικοὶ εἰς Θουρίους, καὶ τῷ 437 εἰς Ἀμφίπολιν· ἀλλ' οὗτοι ἦσαν ἄλλαι κατηγορίαι, διότι συνέβαινον ἐκ κατοικίων διαφόρων χωρῶν τῆς Ἑλλάδος (Πλούτ. Περ. ΙΑ). Ἐκ τῶν ἐγγεᾶ ἀρχόντων οὐδέποτε διετέλεσεν ὁ Περικλῆς, ἀλλ' ὡς στρατηγός, ὡς διευθύνων τὰ τῶν προσόδων καὶ τὰ τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν, ἐξήσκει ὑπερτάτην ἐπιτροπὴν εἰς τὰς ὑπεθέσεις τῆς πόλεως. Εἰς τὰ καθέκαστα ὁμοῦ σπανίως ὁ ἴδιος ἀνεμιγνύετο, καὶ ἐνεπιστεύετο αὐτὰ εἰς τοὺς πολιτικούς φίλους του, τὸν Ἐπιτάτην, τὸν Χαρίνον, τὸν Μένιππον. Διὰ τὴν βαθεῖαν του σύνεσιν ὁμοῦ καὶ τοῦ χαρακτήρος του τὴν ἀξιοπρέπειαν ἦν πάντοτε ἡ ψυχὴ καὶ ὁ ἀνώτατος ὁδηγός τῆς μερίδος εἰς ἠνάγκην. Οὐδέποτε ἀνείχετο νὰ τὸν παρασύρωσι τοῦ ὄχλου τὰ πάθη, ἐξ ἐναντίας διὰ πολιτικῆς φρονήσεως διηύθυνεν αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸν κολακεύῃ. Γενικῶς δ' ἀνεγνωρίζετο τὸ ἀδωροδόκητον αὐτοῦ, καὶ ἡ ἀκρίβεια καὶ εὐθύτης του περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν δημοσίων χρημάτων (Θουκ. Β, 60, 65.—Ἀριστ. Νερ. 835). Ἦ ἐσύστημά του ἦν νὰ καταστήσῃ τὰ δημοσῖα πράγματα προσιτὰ εἰς πάντας τοὺς πολίτας, ζωζονδῶν διὰ τοῦτου καὶ ἐνισχύων τὴν πολιτείαν. Ὑπεκκαίων ὁμοῦ τὴν φιλαρχίαν τοῦ πλῆθους, καὶ τὰ ὑλικά αὐτοῦ συμφέροντα καὶ τὰς ὀρέξεις ἐξυπηρετῶν, δὲν ἠδύνατο ν' ἀγνοῆ ὅτι ἀνεπίτυσσε παρ' αὐτῷ δυνάμεις αἰτίνας ὀ' ἀπέβαινον καταστρεπτικαὶ ἅμα ἔπαυον χαλιναγωγούμεναι ὑπ' ἰσχυρᾶς χειρὸς καὶ ὑπὸ φρονήσεως ἐπιβαλλομένης. Πᾶσαι αἱ τοῦ πολιτεύματος διατάξεις μετεβλήθησαν ἐπὶ τὸ δημοκρατικώτερον· τοῦ Ἀρείου Πάγου περιωρισθῆ ἡ δικαιοδοσία ἢ δικαστικὴ ἐξουσία ἀνετέθη κυρίως εἰς τὰ δημοτικὰ δικαστήρια· τὰ δημό-

σια βάρη ἐπερρίφθησαν διὰ τῶν λειτουργιῶν σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς πλουσίους· ἀγνοεῖται δ' ἂν, ἢ κατὰ πόσον, εἰς τοὺς ἐπ' αὐτοῦ χρόνους πρέπει ν' ἀποδοθῆ ἡ καθιέρωσις τῆς κληρώσεως ἀντὶ τῆς ἐκλογῆς, ἢ διάταξις τῶν νομοθετῶν, τῶν νομοφυλάκων, τῆς παρανόμων γραφῆς καὶ ἄλλων ἀναλόγων. Ἰνα δὲ καταστήσῃ εἰς πάντα τὸν λαὸν ἐπικτητὴν τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν, προῦκάλεσε χρηματικὰς ἀμοιβὰς δι' αὐτὴν, κατ' ἀρχὰς τὸν δικαστικὸν μισθὸν (τριώβολον ἢ λιανιστικὸν), ἴσως τῷ 459· εἶτα τὸ βουλευτικὸν, τὸν στρατιωτικὸν μισθὸν, καὶ τέλος τὸ θεωρικὸν, διὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὸ θέατρον· ἀλλὰ βεβαίως δὲν μαρτυρεῖται ὅτι πάντα ταῦτα εἰσῆχθησαν ἐπὶ τῆς διοικήσεως τοῦ Περικλέους. Οὕτω διὰ τῶν μισθῶν καὶ τῶν κληρουχιῶν καὶ τοὺς ἀπωρτέτους εἰς τὸν δημόσιον βίον εἰσαγαγόν, ἐφρόντισε δι' ἄλλων ἐπιχειρήσεων νὰ θεραπεύσῃ ἀνάγκας τοῦ λαοῦ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πόδον αὐτοῦ πρὸς ἀπολαύσεις, δι' ὧν ἐπροσπάθησε νὰ καλλιεργήσῃ τῶν πολλῶν τὴν φιλοκαλίαν, ὡς καὶ τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν αὐτῶν. Καὶ πρῶτον μὲν συνεπλήρωσε τὴν ὑπὸ τοῦ Κίμωνος ἀρξαιμένην οἰκοδομὴν τῶν μακρῶν τεχνῶν, δι' ὧν ὀχυρῶς συνεδέοντο μετὰ τῶν Ἀθηναίων ὁ Πειραιεὺς καὶ τὸ Φάληρον (457), εἰς τὰ δύο προσθεῖς εἶτα καὶ ἄλλο τρίτον, τὸ διὰ μέσου, ἀντικαταστήσας, ὡς ἴσαν μακροκρυσμένον, τὸ Φαληρικόν (Θουκ. Α, 89, Πλούτ. Θεμ. ΙΒ). Εἶτα δ' ἐπεμελήθη τῆς κατακοσμήσεως τῆς πόλεως διὰ λαμπρῶν ναῶν, ἱερῶν ἀγαθημάτων, καλλιτεχνημάτων καὶ τελετῶν. Ὁ Παρθενὸν, συμπράξει τοῦ Φειδίου, ἐπὶ τοῦ κέντρου τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ τὸ Ὀδῆον ὑπὸ τοὺς νοτιανατολικὰς πρὸποδας αὐτῆς ἐνηγέρθησαν ἀπὸ τῶν ἐτῶν 445-437, τὰ Προπύλαια τῷ 437-431. Πᾶσα δ' ἡ πόλις ἀνεδείχθη τότε ἐνδοξὸν κέντρον τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης. — Καὶ ῥήτωρ ἦν διακεκριμένος ὁ Περικλῆς, εἰ καὶ σπανίως ἀνήρχετο εἰς τὸν ἄμβωνα, καὶ συν-

τόμος ώμίλει. Ο Κικέρων (Brut. XII, 28) θεωρεῖ τὴν εὐγλωττίαν του ὡς τὴν πρώτην λόγου ἀξίαν. Μετ' ἀκατασχέτου δυνάμεως ἐχαλιναγώγει τὰ πάθη τοῦ πλήθους· λαμπρὰ δ' αὐτῆς δείγματα ἔχομεν τὰς δύο δημηγορίας αὐτοῦ, τὴν μετὰ τὸν Λαμιακὸν πόλεμον, καὶ τὴν τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Α, 140. Β, 35. 60). Πρότυπον ὦν ἀνεπιλήπτου πολιλευομένου, ἐφιλοτιμήθη καὶ ὡς πρὸς τὰ οἰκονομικά, καὶ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον νὰ διατελέσῃ πάντοτε ἀξιομίμητον παράδειγμα τοῖς συμπατριώταις του, καὶ μόνον τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ ἡ συκοφαντία καὶ ἡ τῆσι πρὸς τὴν τῶν εὐγενεστέρων διαστροφὴν ὑπηγόρευσαν εἰς τινὰς τῶν κωμικῶν καὶ εἰς ἄλλους τὴν εἰς ἰδιωτελεῖς σκοποὺς ἀπόδοσιν τιμῶν τῶν μεγαλειτέρων αὐτοῦ ἐπιχειρημάτων. Ἐν τῇ εἰκιακῇ του διαίτη ὅμως δὲν ἐδείχθη μωφῆς ἀνώτερος, διότι, ἀποβαλὼν τὴν σύζυγόν του, ἐξ ἧς εἶχε δύο υἱοὺς, τὸν Ἐάνθιππον καὶ τὸν Πάραλον, παρέλαβε παρ' ἑαυτοῦ, καὶ εἶτα ἐνυμφεύθη τὴν ἐκ Μιλήτου Ἀσπασίαν, θαμβωθεὶς ἐκ τῶν διανοητικῶν προτερημάτων αὐτῆς. Ἀπὸ τοῦ ἡμί πολιτικῶν ἀντίηλων δὲν εἶχεν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἠγωνίζετο παντὶ σθένει εἰς ἐξεύρασιν τῶν τρόπων πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιχειρημένου πολέμου, τοῦ μέλλοντος ν' ἀποφασίσῃ τῆς Ἑλλάδος τὴν τύχην, ὃν προσέβλεπε μὲν, ἠγωνίζετο ὅμως κατὰ δύναμιν ν' ἀναβάλλῃ, δι' ὃ καί, ἐφ' ὅσον προέστατο τῶν οἰκονομικῶν, ἐπεμπε κατ' ἔτος ἀνὰ 10 τάλαντα εἰς Σπάρτην ἵνα ἀνταναεργήσῃ κατὰ τῆς φιλοπολέμου φαρτίας. Ὅτε δ' ἐξ Ἐπιδάμου ἐξεργάγη τέλος ὁ πόλεμος, θεωρῶν αὐτὸν ἀναπόφευκτον, συνεβούλευσε ν' ἀποδουλώσῃ εἰς αὐτὸν μετὰ θάρρους (Θουκ. Α, 140). Κατ' ἐκεῖνο ὅμως τοῦ χρόνου ἐπέταθη ἡ κατ' αὐτοῦ ἀντίπραξις τῆς φιλολακωνικῆς ὀλιγαρχικῆς μερίδος, ἧτις μὴ δυναμένη αὐτὸν κατ' εὐθείαν, προσέβαλε τῷ 433 ἢ 432, διὰ κατηγοριῶν τοὺς περὶ αὐτὸν, τὸν Ἀναξαγόραν, τὸν Φειδίαν, τὴν Ἀσπα-

σίαν (Πλούτ. Περ. ΑΒ), ὑπερ ἧς αὐτὸς ὁ ἴδιος συνηγόρησε μετὰ θαυρῶν καὶ ἰσχυρῶς συγκινήσεως. Οὐχ ἦττον δὲ διετήρησε τὴν ὑπέροχον πολιτικὴν θέσιν του, καὶ διώκησε συνετῶς τὰ τῆς πόλεως κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ πολέμου, ἡσύχως μὲν ὑπομένων τῶν ἐχθρῶν του τὰς προσβολὰς, εἰς τὸν λαὸν δὲ θάρρος ἐμβάλλων κατὰ τῶν ἐπερχομένων κινδύνων καὶ κακουχιῶν. Ὅτε δὲ μόνον ἐκορυφώθησαν τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου μετὰ τοῦ συνεπελθόντος λοιμοῦ, τότε πρῶτον, τῷ 430, ἐτόλμησαν οἱ ἐχθροὶ του, ὁ Κλέων, ὁ Σιμίλιας, ὁ Λακρατίδας, νὰ τὸν προσβάλωσιν ἐπὶ κακῇ διαχειρίσει τῶν δημοσίων χρημάτων, καὶ ἐπέτυχον καταδικῆν αὐτοῦ εἰς πρόστιμον (Θουκ. Β, 65). Ἀλλὰ ταχέως πάλιν τῷ ἐπανῆλθε τοῦ λαοῦ ἡ ἐμπιστοσύνη, καὶ ὅτε οἱ δύο γνήσιοι υἱοὶ του ἀπέθανον, τῷ ἐπετρέπη νὰ υἰοθετήσῃ καὶ δεχθῆ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τὴν φρατρίαν του τὸν ἐκ τῆς Ἀσπασίας ὀμώνυμον αὐτῷ (Πλούτ. Περ. ΑΖ). Ἐδ' ἠρξατο εὐθὺς ἔτος, καταληφθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ὀλετήρος λοιμοῦ, ἀπεβίωσε.

Περικλυμένη. 1) θυγάτηρ τοῦ Μίνως, γυνὴ τοῦ Φέρητος, μήτηρ τοῦ Ἀδμήτου (Hyg. Fab. IV). Κατ' ἄλλους Κλυμένη, θυγάτηρ τοῦ Μινίου. — 2) θυγάτηρ τοῦ Μινίου, γυνὴ τοῦ Φύλακος, μήτηρ τοῦ Ἰφίκλου (Ἀπλλ. Πρδ. Α, 230).

Περικλυόμενος. 1) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος, ἀργοναυτῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Πύλου, εἰ καὶ εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος μεγάλην ῥώμην καὶ τὸ δῖδρον τῆς μεταμορφώσεως (Ὀμ. Ὀδ. Α, 288. — Ὀν. Μοι. XIII, 556). — 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χλωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Γεραίου, Θεβαίος, κατὰ τὸν πρῶτον Θεβαϊκὸν πόλεμον φονεύσας τὸν Παρθενόπαϊον, καὶ καταδιώξας τὸν Ἀμφιάραον. ὅτε τοῦτον κατέπιεν αἶφνης ἡ γῆ (Ἑὺρπ. Φοίν. 1157. — Πινδ. Νεμ. Θ, 26).

Περικνημίδες. ἔνδυμα πρὸς προφύλαξιν

τῆς κνήμης, σπανίως φερόμενον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μᾶλλον δ' ἐπὶ τῶν Ρωμαίων, ὑπὸ στρατιωτῶν καὶ θηρευτῶν (Διον. Ἀλικρ).

Περικτιόνη, σοφὴ Ἑλληνίς τῆς Πυθαγορείου σχολῆς, γράψασα, κατ' Ἀριστοτέλην, βιβλίον περὶ σοφίας, οὗ ἀποσπάσματα διετήρησεν ὁ Στοβαῖος.

Περέλαος ἢ Πέριλλος, χαλκοπλάστης ἐξ Ἀκράγαντος. Περὶ αὐτοῦ διηγοῦνται ὅτι ἐπὶ ἀδρᾶ ἀμοιβῇ κατεσκευάσε διὰ τὸν τύραννον Φάλαριν (Ἰδ.) ὡς βασιανστήριον, ταύρον χαλκοῦν, εἰς ὃν ἐγκλειόμενος ἄνθρωπος ἐκυρπολεῖτο διὰ κάτωθεν ἀναπνομένης πυρᾶς, αἱ δὲ κραυγαὶ ἄς ἐξέπεμπεν ἤχουν ὡς τοῦ ταύρου φωνή· ὁ Φάλαρις δὲ αὐτὸν πρῶτον ἐνέκλεισε καὶ ἐφόνευσε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον (Λουκ. Φαλ. 11. 12. — Πλιν. XXIV, 89. — Ὀν. Α. Α. 1, 653).

Περικτιόνη, 1) θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μήτηρ τοῦ Ἰπποδάμαντος καὶ τοῦ Ὀρέστου ἐκ τοῦ Ἀρχελοῦ (Ἀπλλδ. Α, 7, 3). — 2) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (Ἀπλλδ. Β, 8, 1). — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Ἀμφικτύωνος, γυνὴ τοῦ Λικυμνίου, μήτηρ τοῦ Οἰωνοῦ (Ἀπλλδ. Α, 4, 6). — 4) θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως, γυνὴ τοῦ Φοίνικος, μήτηρ τῆς Ἀστυκαλαίας καὶ τῆς Εὐρώπης (Παυσ. Η, 4).

Περικτιόνης, 1) εἰσέτις τοῦ Ὀδυσσεως, ἀκολουθήσας αὐτὸν ὅτε κατέβη εἰς τὸν Ἄδην (Ὀμ. Ὀδ. Α, 28). — 2) Εἷς τῶν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου παρευρεθέντων κενταύρων (Ἡσδ. Ἀσπ. 187).

Περικτιόνη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιάραου, μήτηρ τοῦ Ἰξίονος ἐκ τοῦ Ἀντίονος (Διδ. Δ, 71). — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀδμήτου, γυνὴ τοῦ Ἀργου, μήτηρ τοῦ Μάγνητος, καὶ ὃν ὀνομάσθη ἢ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία (Ἀντ. Α6).

Περίοικος, Τρῶς ἐκ τῶν ἐπισήμων,

υἱὸς τοῦ Μέγηνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρίκλου (Ὀμ. Ἰλ. II, 395).

Περίοικος, ἐν Θράκῃ κατὰ τὴν Προποντίδα, Σαμίων εὐποροῦσα ἀποικία, ἔχουσα ὀμώνυμον κόλπον εἰς ὄρους πρόποδας. Ἀνετέστη γενναίως τῷ 341 π. Χ. κατὰ Φιλίπ-

που τοῦ Μακεδόνος, ὅστις τὴν σπουδαιότητα αὐτῆς ἀναγνωρίσας, ἠθέλησε νὰ τὴν κυριεύσῃ. Ἀπὸ τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. προσωνομάσθη καὶ Ἡράκλεια (Πλούτ. Φωκ. ΙΔ. — Διδ. ΙΣΤ, 74).

Περίοικοι, οἱ μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Δωριέων ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν χωρῶν ὅσας οὗτοι κατέλαβον, οἷον οἱ Ἀχαιοὶ ἐν Λακωνίᾳ. Ἦσαν δὲ φαίνεται οἱ ἐκουσίως, ἴσως διὰ συνθήκης, ὑποταγέντες εἰς τοὺς εἰσελάσαντας, καὶ εἰς ἐδόθη ἰσονομίᾳ τὸ πρῶτον (Ἐρρ. ἐν Στρδ. 364), ἐν ᾧ οἱ ἀντιστάτες καὶ διὰ τῶν ὅπλων κατατροπωθέντες ἦσαν, ὡς φαίνεται, οἱ εἰς Ἑλλάδα (Ἰδ.) (ἐν Κρήτῃ Μνώτας, ἐν Ἀργεὶ Ὀρνεάτας, ἐν Θεσσαλίᾳ Πενέστας) ὑποδουλωθέντες. Μετ' οὐ πολὺ ὅμως, εἴτε ἐκ φιλαρχίας τῶν νικητῶν, εἴτε ἐκ τινος παραβλήου ἐπιχειρήσεως πρὸς ἀνεξαρτησίαν τῶν ἠττηθέντων, ἡ σχέσις αὐτῶν ἠλλοιωθῆ, καὶ οἱ περίοικοι κατέστησαν ὑπήκοοι, καὶ κατήκουν μὲν καὶ εἰς πόλεις, ἀλλὰ μικρὰς (Ἰσοκρ. Παναθ. σ. 307), καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν δὲν τοῖς ἀφηρεθήσαν, ἀλλ' ὑπεβλήθησαν εἰς φορολογίαν (Ἀρστ. Πολ. Β, 4, Ζ, 12) καὶ ἐστεροῦντο τῶν πλείστων δικαιωμάτων τῆς ἰσοπολιτείας, ὡς τοῦ τῆς μετὰ τῶν Δωριέων ἐπιγαμίας, τῆς ἐκλογῆς εἰς τὰς ἀνωτάτας πολιτικὰς ἀρχάς· ἀλλ' οὐχ ἦττον κατετάττοντο εἰς τὸν στρατὸν (Ἡρδ. Θ, 6), καὶ ὡς καὶ ναύαρχος ἀπαντᾶται περίοικος (Θουκ. Η, 22). Τὴν κτῆσιν ὅμως πληρεστέρων δικαιωμάτων ἐπιδιώκοντες,

αναφέρονται ενίοτε συνταττόμενοι μετά των επαναστατούντων Ειλιώνων ή μετά των έχθρων της Σπάρτης (Θουκ. Α, 104 — Ξυφ. Ελλ. Γ, 3, 6). Είς χείρας των περιόλων ήν σχεδόν αποκλειστικώς και τὸ εμπόριον και ἡ τέχνη και ἡ βιομηχανία, διότι τὰ ἔθνη τῶν Σπαρτιατῶν ἀπέτρεπον αὐτοὺς τοῦ νὰ ἐπιδίδωνται εἰς ἄλλα πλὴν τῶν στρατιωτικῶν. Ὁ Ρωμαῖος Κουίντιος Φλαμίνιος, ἀποσκάσας ἀπὸ τῆς Σπάρτης τοὺς κατὰ τὴν παραλιαν τῆς Λακωνίας περιόλους, ἔθηκεν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀρχαῖκῆς συμμάχιας (Liv. XXXIV, 20. BO. XXXVIII, 31). Ὁ δ' Ἀβγουστος 24 πόλεων περιόλους κατὰ τ' ἀνατολικά τῆς Λακωνικῆς ἀπελευθερώσας ἀπὸ τῆς Σπάρτης, κατέστησεν αὐτοὺς αὐτονόμους, κληθέντας Ἐλευθερολάκωνας (Haut. I, 21).

Περσπατητικός, φιλόσοφος τῆς σχολῆς τοῦ Ἀριστοτέλους και Θεοφράστου (ἴδ.).

Περσπόλιον, φρούριον τῆς κάτω Ἰταλίας, πλησίον τοῦ Ῥηγίου, ἐπὶ τοῦ Ἀλφηῶν ποταμοῦ (Θουκ. Γ, 99).

Περσίοιοι, οἱ νέοι Ἀθηναῖοι, κατὰ τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας των εἰς τὸν στρατὸν ταττόμενοι, ὤφειλον μέχρι τοῦ 20 ἔτους νὰ ὑπηρετῶσιν ὡς περσίοιοι ἐν τοῖς μέρεσιν, ἦτοι εἰς τὰ ἐντὸς τῆς χώρας, οὐχὶ δ' εἰς ἐκστρατείας εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

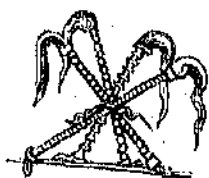
Περσόπτερος ἦν ἡ οἰκοδομὴ ἡ ἔχουσα και περὶ τὰς τέσσαρας πλευρὰς ἐξωθεν σειρὰν κιόνων, ὡς ἦν ὁ Παρθενών, τὸ Θησεῖον, κτλ. (ἴδ. Ναός).

Περσρραντήριον, θαλλὸς δι' οὗ, εἰς ὕδωρ ἐμβαπτομένου, ἐρράντιζον πρὸς θρησκευτικὴν κάθαρσιν τοὺς εἰς τὸν νῆδον ἢ εἰς θυσίαν προσερχομένους (Σικκρ. Σωζόμ. Ἐκκλ. Ιστ.). Ἡ εἰκὼν, κατὰ νόμισμα Ρωμαϊκόν, παριστᾷ γυναῖκα τέμνουσαν πρὸς τοῦτο θαλλὸν ἐκ δένδρου, ἐν ᾧ ἄλλος ἀρβύεται τὸ πρὸς βάντισιν ὕδωρ. Ἀντὶ θαλλοῦ

μετεχειρίζοντο και βάρδους πρὸς τοῦτο παρεσκευασμένους, ὡς ἐν τῇ ἐτέρᾳ εἰκόνι, ἐπίσης

ἐκ νομίσματος. Οὕτω δ' ἐλέγετο και τὸ ἀγγεῖον τὸ περιέχον τὸ πρὸς βάντισιν ὕδωρ (Ἦρδ. Α, 51).

Περσισθένης, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Διγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς του, τῆς Δαναίδος Ἥλέκτρας (Ἀπλλδ. Β, 1, 4).

Περσικελής, **περσικέλια** (τὰ), κατὰ τοὺς λεξικογράφους (Ἠσὺχ. Φύτ. Ἰσίδ.), ἐνδυμα κατάσαρκον τοῦ κάτω μέρους τοῦ σώματος, ἀπὸ τοῦ ἡμφαλοῦ μέχρις ἀνω τῶν γονάτων, ἦτοι βραχὺ βρακίον (ἴδ. και Παλ. Γραφ. Ἰσίδ. ΚΗ, 42. ΑΘ, 28. Λευίτ. ΙΣΤ, 4. — Hieron. Epist. ad Fabiol.)

Τοιαῦτα ἔφερον μάλιστα οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶται οἱ πεμπόμενοι εἰς βορείας γῆρας, βαθμηδὸν μακρυνθέντα και κάτω τοῦ γόνατος, κατὰ μήμησιν τῶν βαρβαρικῶν, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἐκ τῆς στήλης τοῦ Τραϊανοῦ. Ἀλλὰ καθ' Ὁράτιον (Ἐρ. Ι, 17, 56), ἢ μᾶλλον κατὰ τὸν σχολιαστὴν αὐτοῦ, ὑποτίθεται ἡ λέξις δηλοῦσα κόσμημα

τι περὶ τὸ σκέλος (περὶ τὴν κνήμην ἢ λέγει ὁ σχολιαστὴς), οἷον ἦν τὸ περιδέραιον περὶ τὸν τράχηλον, τὸ περικάρπιον ἢ βραχιόνιον περὶ τὴν χεῖρα, ἄρα ὡς τὸ τῆς εἰκότος ἐκ τοιχογραφίας τῆς Πομπηίας. Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου, και ἐτέρου τοῦ Πετρωνίου (Sat. LXVII), ἐν ᾧ γυνή

τις γλευάζεται ὡς φέρουσα τὰς περσικελίδας οὕτως ὥστε νὰ φαίνωνται ὑπὸ τὸ ἐνδυμὰ τῆς.

ἐξήγαγόν τινες τὸ μὴ ὄρθην συμπέρασμα ὅτι ἦσαν αὐταὶ κοσμήματα ὑπὲρ τὴν πτέρναν, περὶ τοὺς ἀστραγάλους. (ἴδ. Περσισφύριον).

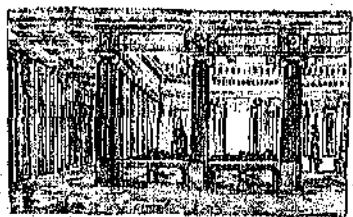
Περσιστάρχοι, ἐν Ἀθήναις δημόσιοι ὑπηρεταὶ οἷς ἦν ἀνατεθειμένον νὰ καθαρῶσιν, ὡς ἐνομίζετο, τὸν ἀέρα τοῦ θεάτρου, ἐκκλησιῶν και τῶν ἱερῶν, περιφέροντες ὄπτα χειρίδια (Ἀριστ. Ἐκκλ. 128. — Ἰστρ. Ἄττ. — Ἰστρ. Δξκ. λ. Κάθαριμα).

Περσιστρωμα, πολυτελὴς τάπη, μάλιστα ὁ ἐπιστρωνόμενος και περιτριμμά-

μενος εἰς τὰς ἐξέδρας τῶν συμποσίων, ἰδίως ἐν Ἀσίᾳ, Αἰγύπτῳ, και Ἰνδίας (Plaut. Ρουιλ. Ι, 2, 12. — Cic. Ρhin. ΙΙ, 27, 67).

Περσιστύλιον, ἐκτασις ὑπὸ στύλων (κιόνων) περικυκλουμένη, και οἱ αὐτὴν περι-

βάλλοντες κίονες. Ἰδίως δὲ ἡ ἐντὸς περιβάλου τοιαύτη, ἐν ᾧ ἡ ἐξωτερικὴ στοὰ ἐλέγετο

μᾶλλον πτέρην, και τὸ τοιοῦτον ἔχον οἰκοδόμημα περίπτερον. Ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς ἀκμῆς τῆς Ῥώμης αἱ μεγάλαι και πλούσιαι οἰκίαι εἶχον συνήθως περιστύλια κατὰ τὰς ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ αἴκου ὑπαίθρους καταλειπομένας αὐλάς.

Περσισφύριον, κρῖκος μεταλλίνος ἢ ἄλλο τι κόσμημα ὃ πολλὰκις ἔφερον αἱ γυναῖκες περὶ τὰ σφυρὰ τοῦ ποδὸς (τοὺς ἀστραγά-

λους), ὡς τὰ ψέλια περὶ τὰς χεῖρας. (ἴδ. και Ἦρδ. Δ, 176). Ἡ Ἀριάδνη τῆς εἰκότος, ἐκ τοιχογραφίας τῆς Πομπηίας, φέρει και ταῦτα και ἐκεῖνα.

Περσίφας, 1) αὐτόχθων ἐξ Ἀττικῆς, πρὸ τοῦ Κέκροπος κτίσας νῆδον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐνεκα δὲ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ εἰς βασιλεῖα ἀνακηρυχθεὶς και τιμώμενος ὡς θεός, δι' ὃ ὁ Ζεὺς ἠθέλησε νὰ τὸν καταστρέψῃ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ παρακλήσει τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν μετεμόρφωσεν εἰς ἀετὸν (Ov. Met. VII, 400). — 2) Ἦξ τῶν Λαπίθων (Ov. Met. XII, 449). — 3) Αἰτωλός, υἱὸς τοῦ Ὀγχηατοῦ, ὑπὸ τοῦ Ἄρειος φονευθεὶς πρὸ τοῦ Ἰλίου (Ἰλ. Ε, 342). — 4) Υἱὸς τοῦ Αἰπύτου, κήρυξ τοῦ Αἰνείου (Όμ. Ἰλ. F, 323). — 5) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς του, τῆς Δαναίδος Ἀκταίας (Ἀπλλδ. Β, 1, 4). — 6) Ἑλληὴν ἐκ τῶν συμπραξάντων εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος (Virg. Αἶ. II, 476).

Περσικήτης, 1) ληστής περιβόητος, υἱὸς τοῦ Ἡραίστου και τῆς Ἀντικλείας, διατρίβων περὶ τὴν Ἐπίδαυρον τῆς Πελοποννήσου, και κορυφή τῆς ἐπικληθείς, διότι διὰ τῆς κορύνης (τοῦ βροτάλου) του ἐφόνευε πάντας τοὺς διερχομένους, φονευθεὶς δ' ὑπὸ

τοῦ Θησέως ἀπερχομένου εἰς τὴν Ἀττικὴν πρὸς ζήτησιν τοῦ πατρὸς του (Παυσ.— Ἀπλλδ. Γ, 16, 1).—2) Ἀπόγονος τοῦ Πέλοπος, υἱὸς τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηνῶν, πρὸ τῆς Τρωάδος ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεὶς (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 639).

Πέρκαλος (ή), θυγάτηρ τοῦ Χείλωνος, γυνὴ τοῦ Δημαράτου, βασιλέως τῆς Σπάρτης (Ἡρόδ. ΣΤ, 65).

Περκώτη, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, μεταξὺ Λαμινάκου καὶ Ἀθύδου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 835. Λ, 229.—Ἡρόδ. Ε, 117). Παρὰ μεταγενεστέροις (Ἔμφ. Ἑλλ. Λ, 1, 26) γράφεται Περκώπη. Ἐπὶ τοῦ Στράβωνος (II, 585. 590) δὲν ἐσώζετο πλησίον δὲ τοῦ Παρίου μνημονεύεται Πάλαιπερκώτη.

Περμησός, Περμησός ἢ Τερμησός, ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Κωπαΐδα, βορειανατολικῶς τῆς Ἀλιάρτου (Ἡρόδ. Θεογ. Γ, 66.—Στράβ. Θ, 407. Πaus.).

Περώνη, καρφίς μακρά, ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου, ἐλέφαντος ἢ χαλκοῦ, ἣν ἐπέρων εἰς τὴν κόμην των αἱ γυναῖκες, ἢ πρὸς στερέωσιν τῶν ἐνδυμάτων. Ἰδ. πέρπη.

Περπέρενα, πόλιν τῆς Μυσίας, πρὸς νότον τοῦ Ἀδραμίτιου.

Περραιβοί, Περραιβοί, ταυτάσημον, ὡς εἰκάζεται, τῷ Περραῖος, ἰσχυρὸς, φιλοπόλεμος, πολεμικὸς λαὸς, οἰκῶν ἐν τῇ Ἰστοιαίωτιδι καὶ τῇ Πελασγίωτιδι τῆς Θεσσαλίας, αἵτινες καὶ κατ' αὐτὸν Περραιβία ἐν μέρει ὠνομάσθησαν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 749.—Θουκ. Δ, 78.—Λιν. XXXI, 43. XXXIII, 15). Αὐτοῖς ἀνήκον αἱ πόλεις Κυρῆται, Μαλλαία, Φαλάνα, Δολίχη, Ἄζωρος, καὶ τὰ ὄρεϊνά φρούρια Ὀλοσσῶν, Κόνδυλος, Γόννος ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου κτλ. (Στράβ.

Θ, 440). Μεταγενεστέριος ὠρίζετο ἡ Περραιβία ὑπὸ τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Καμβουνίων ὄρειων, τοῦ Πίνδου καὶ τῆς Ὀσσης πρὸς ἀνατολάς. Οἱ Περραιβοὶ ἀπετέλουν μέρος τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ δεσμοῦ (Στράβ. Θ).

Περράνθης, ἀπότομος λόφος τοῦ ὄρους Κρανταίας ἐν Ἠπείρῳ. Εἰς αὐτοῦ τὴν βόρειον κλιτὸν ἔκειτο ἡ πόλις Ἀμθρακία, ἢ νῦν Ἄρτα (Λιν. XXXVIII, 4).

Περραιός, 1) Δημηγυρίου, ἐκ Κιτίου, κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ζήνωνος, εἶτα διδασκάλος παρ' αὐτῷ, καὶ φιλόσοφος γενόμενος, ἔζη ἐπὶ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, καὶ ἀπέθανε πιθανῶς τῷ 243 π. Χ. Συνδημιτῶ δὲ μετ' Ἀράτου, Ἀλεξάνδρου τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ ἄλλων πεπαιδευμένων εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Ἀντιγόνου, ὅστις καὶ στρατηγὸν τὸν ἀνέδειξε (Διογ. Λαέρτ. Ζ, 6, 13 κλ.—Πλούτ. Ἄρατ. ΙΗ. ΚΓ.—Cic. N, D, I, 15, 38).—2) Πατήρ τῆς Ἑκάτης (Ὀμ. Ὑμν. Δῆμ. 24).

Περραιόπολις καὶ Περσέπολις, πρωτεύουσα τῆς Περσίας, καιμένη εἰς ἀπόστασιν 20 σταδίων ἀπὸ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, εἶχεν ἀκρόπολιν τριπλοῦν ἔχουσαν περιτείχισμα, τὸ μὲν 16, τὸ δὲ 18, καὶ τὸ τρίτον 6 πήγμων ὕψος ἔχον. Ἐν αὐτῇ δ' ἦν τῶν βασιλέων τὸ ἀνάκτορον, ὁ θησαυρὸς καὶ οἱ τάφοι. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐληλάτησε καὶ ἐτυρπόλησε τὴν πόλιν, οὐχὶ ὅμως ἐντελῶς, διότι ἐπὶ τῆς ἐξ Ἰνδιῶν ἐπιστροφῆς του ἦλθε πάλιν εἰς αὐτήν, καὶ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς τὴν ἀναφέρουσιν. Ἐν τῷ μεσαιῶνι ἐκαλεῖτο Ἰσταχάρ, νῦν δὲ σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Ταχτί-Γεϊμαδ μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς εἰρηπία (Στράβ. ΠΕ, 729.—Ἄρρ. Γ, 8, 10. Ζ, 1, 1.—Gurt. V, 7).

Περραιόπολις, ἔγγονος τοῦ Ὀδυσσεως, υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Πολυκάστης, θυγατὸς τοῦ Νέστορος, ἢ τῆς Ναυσικάας, θυγατὸς τοῦ Ἀλκίνοῦ (Ἰδυσθ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. II, 120).

Περσεύς, 1) υἱὸς τοῦ Διὸς μεταμορ-

φόντος εἰς χρυσὴν βροχήν, καὶ τῆς Δανάης, ἔγγονος τοῦ Ἀκρίσιου καὶ διέεγγονος τοῦ Ἄθαντος, ἔδ' ὁ καὶ Ἀθαντιάδης ἐπιλέγεται (Ἰδ. Ἀκρίσιος). Ὅτε τὴν μητέρα αὐτοῦ

ὀδόντα ὡς καὶ τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῶν ἀφαιρέσας, τὰς ἐβίασε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ πρὸς τὰς Νύμφας, αἵτινες τῷ ἔδωκαν πτερωτὰ πέδιλα, πήραν καὶ τὸν πέτασον τοῦ Ἄδου τὸν καθι-

εἰς κίστην ἐγκλεισας ἔρριψεν ὁ Ἀκρίσιος εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκρηφθεῖσαν τὴν κίστην εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς νήσου Σερίφου, μιᾶς τῶν Κυκλάδων, περιέσωσεν ἐκ τῶν κυμάτων ὁ Δίκτυς, καὶ ἔφερε πρὸς τὸν ἀδελφὸν του Πολυδέκτην, τὸν βασιλεῖα τῆς νήσου, μετὰ τῆς Δανάης καὶ τοῦ παιδίου τῆς. Ὅτε δ' ἤλικιώθῃ ὁ Περσεύς, ὁ Πολυδέκτης, ἵνα μακρόνῃ αὐτὸν τῆς Δανάης, ἦν ἤθελε μόνος νὰ κατέχη, ἀνέθετο αὐτῷ νὰ τῷ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας. Τότε δ' ὁ Περσεύς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ὑποστηρικόμενος, ἀπήλθε πρὸς τὰς τρεῖς Γραιάς, αἵτινες εἶχον ὄμοῦ ἓνα ὀφθαλμὸν καὶ ἓνα ὀδόντα, καὶ τὸν

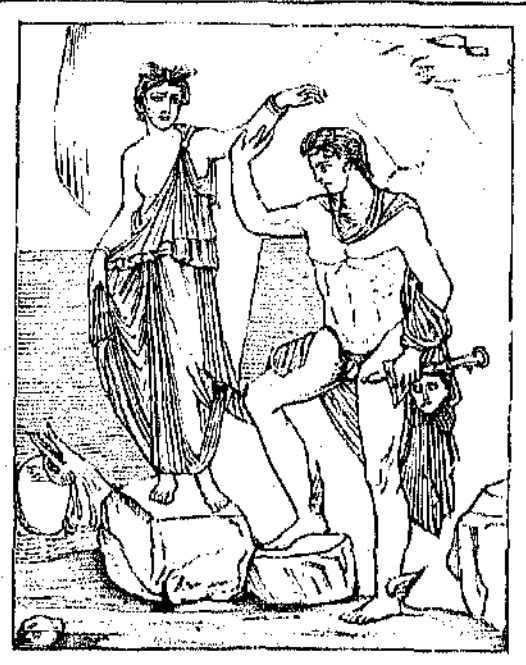
στῶντα ἀόρατον παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ δ' ἔλαβε δρέπανον, καὶ κάτοπτρον παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Οὕτως ὠπλισμένος, ἀπήλθεν εἰς Τάρτηρον κατὰ τὸν Ὠκεανὸν, καὶ εὔρεν ἐκεῖ κοιμημένης τὰς Γοργόνας. Ἐπειδὴ δὲ ἠθέα αὐτῶν ἀπέλιθου, εἶδε τὴν Μέδουσαν διὰ τοῦ καθρέπτου τῆς Ἀθηνᾶς, ἵνα μὴ ἀπολιθωθῇ, τὴν ἀκεφαλῆν εἰς τὴν πήραν τῶν Νυμφῶν. Ἐκ τοῦ ἐκρέοντος δ' αἵματος τῆς Μεδούσης ἀνεπήδησεν ὁ ἵππος Πήγασος καὶ ὁ Χρυσάωρ. Καταδιωχθεὶς δ' ὑπὸ τῶν δύο ἄλλων Γοργόνων, ἐφυγεν, ἀφανῆς διὰ τοῦ πετάσσου τοῦ Ἄδου. Ἐλθὼν δ' εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Λιθιοπίας, ἔσω-

σεν εκεί από θαλασσίου θηρίου την Άνδρομέδαν (ιδ.), και νυμφευθείς αυτήν, την έφεραν εις Σέριφον, άφ' ου και τον Άτλαντα εις όρος μετέβαλεν. Έκει δέ δια της κεφαλής της Μεδοόσης απέλιθωσε τον Πολυδέκτην, θέλοντα να βιάση εις γάμον την μητέρα του, και εγκαταστήσας βασιλέα τον Δι-

κτυν, επέστρεψεν εις Άργος μετά της Δανάης και της Αριάδνης (ιδ. Α κρισιος), δούς τον θρόνον του Άργους εις Μεγαπένην, τον υιον του Προίτου, αδελφου του Άκρισιου, λαθών δ' εις ανάλλαγμα την Τίρυνθα, και ίδρυσε την Μίδειαν και τας Μυκήνας. Την κεφαλήν δέ της Γοργόνης προσέφερον εις την Αθηνάν, ητις την έφερον επί του Ούρακος ή επί της άσπίδος της. Τον

Άκρισιον δ' έφόνευσε κατά λάθος εις αγώνα, δια του δίακου. Έκ της Άνδρομέδης έσχεν υιον τον Άλκαιο, πατέρα του Αμφιτρώου, τον Σθένηλον, πατέρα του Εύρουσέως, και τον Ήλειον, τον Μήστορα, τον Ήλεκτρώνα, πατέρα της Αλκμήνης (ιδ. Αμφιτρώων), και θυγατέρα την Γοργοφώνην (Όμ. Ήλ. Ε, 320. — Ήσιόδ. Θεογ. 280. — Σοφκλ. Άντγ. 944. — Ον. Μοι. IV, 606). Ο Περσεύς ειχεν ήρφα, εν τή μεταξύ Άργους και Μυκηναών, άλλο εν Σέριφω, άλλο εν Αθήναις, μετά βιωμου του Δίκτυος και της Κλυμένης, των σωσάντων αυτόν. Ωκειοποιήθησαν δέ τον μύθον και οι Ρωμαίοι, και διηγουόντο ότι ή Δανάη και ο Περσεύς εξεβράσθησαν εις την Ιταλικήν παραλίαν, και

ότι εκεί ο βασιλεύς Πιλοΰμος ένυμφεύθη την Δανάην, και ίδρυσε την πόλιν Άρδέαν. Ούτως έλεγον τον ήγεμόνα των Ρουτούλων Τούρνον, καταγόμενον εκ του Άκρισιου (Virg. Αι, VII, 372. 410). — 2) Περσεύς ή Πέρσης, βασιλεύς της Μακεδονίας, υιός Φιλίππου Γ' γεννηθείς τή 212 π. Χ. εκ

μη νομίμου σύζυγου, ή εκ δούλης (Liv. XXXIX, 53. — Id. XL, 4), υποβλημαίος (Πλούτ. Άρατ. ΝΔ). Ήδη επί της πρώτης νεότητός του τον έπεμφεν ο πατήρ του, υπό την οδηγίαν άνδρων έμπειρων, τή 201, κατά των Ήλλυριδών, οίτινες συνετάττοντο τότε μετά των Ρωμαίων (Liv. XXXI, 29), αλλά μετά ταύτα συνώδευσε τον πατέρα του

κατά των Αίτωλων, συμμαχοϋντα μετά των Ρωμαίων, εν τή πολέμω αυτών κατά του Αντιόχου (Liv. XXXVIII, 5). Προς συμβιβασμόν μετά της Ρώμης έπαμφαν έπειτα εκεί ο Φίλιπ-

Περσεύς.

πος τον άλλον υιον του Δημήτριον (Liv. XXXIX, 27). Διατελέσας και πριν δημηρος ο Περσεύς εν Ρώμη και φίλος τότε εκεί προσκτησάμενος,

κατώρρωσε δι' αυτών να διαθήσθαι τους Ρωμαίους υπέρ του πατρός του. αλλά συγχρόνως διηγείρε δια τούτου και δια της έντιμου υποδοχής ής έτυχεν εν Ρώμη τας υπονοίας του φιλοπόκτου γέροντος και τού μίσος του Περσεύς, βλέποντος εν αυτώ αντίζηλον προτιμώμενον υπό των Ρωμαίων, δι' ε άμφότεροι εκ συνεννοήσεως τον έδολαφόνησαν, τή 181 (Liv. XL, 24. — Id. και XXXIX, 35. XL, 5. — Πλάτ. Παϋλ. Αιμ. ΙΙ). Έκ βαθείας δέ τύψεως συνειδότης, και συνορών ήδη του Περσεύς την φιλαρχον τάσιν, απέθανε και ο Φίλιππος τή 179, και διεδέχθη αυτόν ο Περσεύς. Κατά την αρχήν της βασιλείας του έφήρμωσε μέτρα συνετά και ήπια, εν άλλους την των φέρον ελάττωσιν. Την Ρώμη έμίσει και έβυσσοδόμει πόλιμον κατ' αυτής, άλλ' ίνα άκωλύτως παρασκευασθή, έπεδίωξε κατ' αρχάς και διετήρησεν επί τινα έτη φίλιαν και συμμαχίαν. Είχε δ' ήδη και ο πατήρ αυτού προεργασθή εις τον εξοπλισμόν, αύξήσας τον στρατόν και της χώρας τον πληθυσμόν, και πλουσίας αποθήκας πληρώσας, και θησαυρόν παρακαταθείς. Συνεμάχησε δ' ο Περσεύς και μετά Γέντιου, του βασιλέως της Ήλλυρίας, μετά Κότυος, του ήγεμόνος των Θρανών και μετά των Βαστάρων. Εν Αίτωλια και Βοιωτία εκέρδησεν υπέρ έαυτου μίαν μερίδα, και την Συρίαν ήθέλησε να προσεταιρισθή δια συνοικεσίου. Οι Ρωμαίοι δέ, ότε ήρχισαν και αυτοί στρατιωτικάς παρασκευάς, είλκυσαν προς έαυτους Εϋμένην, τον βασιλέα της Περγάμου, και πολλά κράτη της Ασίας και Αφρικης έπεισαν εις ουδετερότητα. Ήρξατο δ' ο πόλεμος τή 191, ότε ο έμπειροπόλεμος μακεδονικός στρατός ενίκησεν εις Συκούριον, παρά τή Όσσα εν Θεσσαλία, τους τότε έτι άγυμνάστους ρωμαϊκούς λεγεώνας: άλλ' άντι την νίκην του να έπωφελησθή, εζήτησεν ειρήνην, και έλαβε την ύπερρήφανον άπάντησιν ότι άφείλε να παραδοθή εις της Ρώμης την διάκρισιν (Liv. XLII, 31). Μετά δευτέραν δέ

μάχην άμφιβόλου εκβάσεως, άπεσύρθη ο Περσεύς όπισω εις την Μακεδονίαν, οι δέ Ρωμαίοι εισέβαλον εις την Ελλάδα, βαρείως αυτήν πιέζοντες. Και κατά τού προσεχές όμως έτος (170) δέν επέτυχον οι Ρωμαίοι, ότε και τον στόλον αυτών κατενίκησε κατά τους Ώρεους της Εύρώας (Liv. XLIII, 3), και δια των στρατηγών αυτών την άνικανότητα πολλάκις και κατά ξηράν τους κατέβαλεν, είτα δ' εις Θεσσαλίαν εισβαλόν, κατέτρόπωσε και τους συμμάχους αυτών Δαρδάνους (Liv. XLIII, 3. XLIV, 18. XLV, 3), και μέζονες θα ήσαν οι έπιτυχίοι του άν άπεφάσιζεν έλευθεριώτερον να δαπανήσθαι προς αύξησιν του αριθμού των μισθωτών του στρατιωτών. Τή 160, άπατήσαντες οι Ρωμαίοι αυτόν, εισέβαλον εις την Μακεδονίαν, δι' ο κατεβορυθήθη ούτως, ώστε ο Άπκιανός (Μακ. ΙΑ) λέγει αυτόν υπό των θεών άποτυφλωθέντα. Αλλά μετ' άλλον, ότε άπεσύρτετο ο ρωμαϊκός στρατός, τον παρηκολούθησε, και ενίκησεν αυτόν επανειλημμένως εν Θεσσαλία (Liv. XLIV, 1— 13). Υπέρ αυτου εν τούτοις έμεσίτευον εν Ρώμη θερμώς ο Προυσίας, ο Εϋμένης και οι σύμμαχοι των Ρωμαίων Ρόδιοι (Liv. XLIV, 14. XLV, 3), ο δέ Γέντιος εν Ήλλυρία άνεφανδόν συνέπραττεν αυτώ, και οι Βαστάρνοι τή έπαμφαν επικουρίαν, ητις όμως τή έμεινεν άχρηστος, διότι εκ φειδωλίας ήρνήθη τοις στρατιώταις αυτών μισθόν (Liv. XLIII, II. XLIV, 23). Τή 160 επέμφθη κατ' αυτού ο ύπατος Λ. Διμόλιος Παϋλος, όστις την παιδαρχίαν και εκγύμνασιν εις τον Ρωμαϊκόν στρατόν επαναγαγών, απέκρουσε τον Περσεά όπισω εις την Μακεδονίαν και τή 22 Ιουνίου (κατά τή Ιουλιανόν ήμερολόγιον), κατά δέ Αίθιον (XLV, 1), τή 4 Σεπτεμβρίου, ενίκησεν αυτόν εν Ηόδω (Just. XXVIII, I, 1. — Prop. IV, 11, 39). Έτε μετά της οικογενείας και των θησαυρών του έφυγεν ο Περσεύς εις Σαμοθράκην, και κατέφυγεν εις τον ναόν των Δισκοϋρών. Ότε δ' έπήλθον οι Ρωμαίοι,

παρεδόθη αὐτοῖς ἀνάνδρως καὶ ἀναξίως τῆς ὑπερηφάνειας ἣν ἐπεδείκνυεν ἐν ταῖς ἐπιτυχίαις, καὶ ἔτυχε μὲν ἐντίμου ὑποδοχῆς ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγού, ἀλλ' ἐβιάσθη νὰ παρακολουθήσῃ καὶ κοσμήσῃ αὐτοῦ τὸν Ὀρίανθον· εἶτα δ' ἐνεκλείσθη εἰς εἰρκτὴν ἐν Ἀλβὰ Δουκεντία, ἔνθα μετὰ δύο ἔτη ἀπέθανεν, ἀφ' οὗ, μετὰ τὴν νικητὴν του, ἐμετριάσθη ὁπωσούν ἢ κατ' αὐτοῦ αὐστηρότης. Ἡ Μακεδονία ὑπετάγη ἔκτοτε εἰς τὴν Ῥώμην. Αὐτῷ δ' ἐπέζησεν ἐπὶ μακρὸν ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν του, Ἀλέξανδρος, καταντήσας νὰ μετέρχηται τὸ ἐπάγγελμα ἀπλοῦ γραφέως ἐν Ἀλβίᾳ, ἵνα ἀποζη (XLV. 49). Ὁ Περσεύς ἦν ἐν ταῖς μάχαις ἀνδρείος, ἐγκρατῆς καὶ ἀφελῆς ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ, καὶ εὐσταθῆς καὶ ἐπιμονος εἰς τὰς πολιτικὰς ἀντιλήψεις του. Ὅτε ὁμοίως ἤρχετο ἢ τῆς ἐνεργείας στιγμῆ, κατεβάλλοντο αἱ δυνάμεις του, κατελαιμῆντο ὑπὸ δισταγμῶν, καὶ ἦν ἀνίκανος νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα ἐσχέδιαζεν. Αὕτη ἡ ἔλλειψις τῆς ἐπιμονῆς εἰς τὰς ἀποφάσεις του, καὶ προσέτι ἡ ἀγενῆς του φιλαργυρία, κατέρριψαν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θρόνου, καὶ κατεκρήμικσαν τὴν πατρίδα του εἰς δουλείαν, τὴν δ' οἰκογένειάν του εἰς πληροφάνειαν (Πολύ. ΚΓ'. ΚΣΤ'. ΚΖ'. ΚΘ. Α).

Περσεύσασσα, Περσεύσαντα, ἴδ. Περσεφόνη.

Περσεφόνη (καὶ Περσεφόνηα, Περσεύσασσα, Περσεύσαντα, Περσεύσαντα), θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 326. Ὀδ. Α, 217), καὶ Κόρη κατ' ἐξοχὴν ἐπικαλουμένη, ἦν, κατ' Ὀμηρον, ἡ σεβαστὴ τοῦ Ἄδου σύζυγος, ἢ φοβερά τῶν σκιῶν κυρίαρχος, ἢ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἔχουσα τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων (Ὀμ. Ὀδ. Α, 213. 226. 385) καὶ τὰ ὑποχθόνια τέρατα (Ὀδ. Α, 633), καὶ μετὰ τοῦ Ἄδου τὰς ἀράς τῶν ἀνθρώπων δεχομένη καὶ ἐκτελοῦσα (Ὀμ. Ἰλ. Ι, 457. 589). Καὶ κατὰ τοὺς μετ' Ὀμηρον χρόνους ἀρχει ἐν τῷ ἄδῳ ἢ Περσεφόνη μετὰ τοῦ αὐ-

στηροῦ αὐτῆς συζύγου, ἀλλ' αἱ πρὸς τὴν μητέρα σχέσεις αὐτῆς ἀναδεικνύουσι τὸν χαρακτήρα τῆς γλυκύτερον. Ὅτε ποτὲ ἢ νεαρὰ Κόρη Περσεφόνη, μακρὰν τῆς μητρὸς τῆς Δήμητρος συνέλεγε μετὰ τῶν συμπαικτριῶν τῆς ἀνῆς εἰς τὰ πεδία τῆς Νύσσης (ἢ, κατὰ μεταγενεστέρους, περὶ τὴν Ἑνναν τῆς Σικελίας), ἤρπαγῃ, συγκαταθέσει τοῦ Διὸς,

ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ὅστις ἐπὶ τοῦ θεοῦ περὶ αὐτοῦ τὴν ἔφερον εἰς τὸν Ἄδην. Ἀφ' οὗ δ' ἡ μήτηρ ἐπὶ μακρὸν ματαίως τὴν ἐζήτησε διὰ πάσης τῆς γῆς, τέλος ὁ Ἑρμῆς, ἐπιταγῆ τοῦ Διὸς, ἐκάλισεν αὐτὴν ἐκ τοῦ ἄδου εἰς τὴν Δήμητραν κάλιν. Πρὶν δ' ἢ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γῆν, τῇ ἔδοικεν ὁ Πλούτων νὰ φάγῃ ἓνα καρπὸν ρείας (τὸ ἐμβλημα τοῦ γάμου), καὶ ὁ Ζεὺς ἀπαράσισε νὰ μὲν ἢ Περσεφόνη κατὰ τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἔτους ἐπὶ τῆς γῆς, παρὰ τῇ μητρὶ τῆς, κατὰ τὸ ἐν τέταρτον δὲ ὑπὸ τὴν γῆν παρὰ τῷ συζύγῳ τῆς (Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δήμ. — Ὀν. Ἑκκ. IV, 419. — Μετ. V, 385). Ἐκαλεῖτο δ' ἡ ἐορτὴ αὐτῆς Κόρηα καὶ Κούρεια. (ἴδ. Πλούτ. Διών. ΝΣΤ). Τοῦ μύθου τούτου οὐδὲν ὑπάρχει ἔγχος εἰς τοῦ Ὀμήρου τὰ ἔπη. Ἔστι δ' ἐν αὐτῷ προφανῶς ἡ Περσεφόνη τὸ σύμβολον τῆς φυτικῆς πλάσεως, καὶ ἦν τὸ σπέρμα ἐνθαπτόμενον, καὶ ἐπὶ τρεῖς μῆνας ὑπὸ γῆν μένον, ἀναφύεται εἶτα θάλλον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἐντεθῆεν καὶ ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δήμητρος θεωρεῖται αὐτὴ ὡς ἐμβλημα αἰνιγτώμενον τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανάσιαν. Ἡ Περσεφόνη τῶν μυστηρίων ἐτέθη εἰς σχέσιν μετὰ τοῦ αὐτοῖς ἐπίσης ἀνήλικοντος Ἰάκχου (τοῦ ἕμου

τῶν μυστηρίων), λεγομένου καὶ αὐτοῦ υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος, ἐπομένως ἀδελφοῦ αὐτῆς, κατ' ἄλλους δὲ μνηστῆρος, ἢ κατ' ἄλλους υἱοῦ αὐτῆς. Παρὰ τοῖς μετέπειτα Ὀρφικοῖς ἐστὶ πανίσχυρος θεότης τῆς φύσεως, ἢ τὰ πάντα παράγουσα καὶ ἐξολοθρεύουσα, ὡστε καὶ μετ' ἄλλων συγγέεται μυστηριωδῶν θεοτήτων, ὅσων τῆς Ἰκάτης, τῆς Γαίας, τῆς Πέρας, τῆς Ἰσιδος. Ὀμοῦ μετὰ τῆς μητρὸς τῆς εἶχε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Δέσποινα καὶ Μεγάλη Θεά, καὶ πολλαχοῦ συνελατρεύοντο αἱ δύο θεαί, ὡς ἐν Ἐλευσίῳ, ἐν Βοιωτίᾳ, ἐν Σικελίᾳ. Παριστάτο δ' ὑπὸ τῆς τέχνης εἶτε ὡς ἡ αὐστηρά τοῦ Ἄδου σύζυγος, ἀναλόγως τῇ Ἡρᾷ, ἢ ὡς ἡ Κόρη τῆς Δήμητρος, ἢ ἡ μνηστὴ τοῦ Ἰάκχου, νέον φέρουσα ἰστέμμα κισσοῦ, δαυλοὺς ἔχουσα εἰς τὰς χεῖρας, κλ. — Ἦν Ῥώμη οὐχὶ ἀρχαία Ἰταλικὴ θεότης, ἀλλ' ἐξ Ἑλλάδος ἐκεῖ μεταχθεῖσα, εἶχε τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς Γροικαίῳ παραφθαρῆν, ὁ δὲ σύζυγος αὐτῆς Πλούτων ἐλέγετο καὶ Πις. Ἐκοπτε δὲ, κατὰ τοὺς Λατίνους ποιητὰς (Virg. Αἰν. IV, 698), Κουλον ἐκ τῆς κερφαλῆς τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀφιέρου αὐτὸν εἰς τὸν θάνατον.

Περσεύς σκιόπιος, μέρος ἐν Λιγύπῳ, ἐν τῷ Βολβιτικῷ στόματι τοῦ Νεῖλου (Ἡρόδ. Β, 15), κατὰ τινὰς εἰς τὸ νῦν ἀκρωτήριον Ἀβουκίρ.

Πέρσης, 1) υἱὸς τοῦ Τιτάνος Κριού καὶ τῆς Ἰβυρυθείας, σύζυγος τῆς Ἀστερίας, πατὴρ τῆς Ἐλάτης (Ἡσιόδ. Θεογ. 377. 409). Ἐλέγετο Περσαῖος ὑπὸ τινων. — 2) Ὁ ἐκ Περσίας (ἴδ.). — 3) Υἱὸς τοῦ Περσεύς καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὁ λεγόμενος γενάρχης τῶν Περσῶν (Ἡρόδ. Ζ, 61). — 4) Ἀδελφὸς τοῦ Πισιδίου, πρὸς ὃν αὐτὸς ἔγραψε τὸ ποίημα αὐτοῦ Ἔργα καὶ Ἡμέραι.

Περσία, συνηθέστερον Περσίς λεγομένη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ Περσική, παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις Φαρσισταῖν, ἦν τὸ

κεντρικὸν καὶ κυριώτερον μέρος τοῦ μετὰ ταῦτα εὐρυθέτου καὶ ἐπὶ πολὺ ἐκταθέντος περσικοῦ κράτους. Ὅρια εἶχε πρὸς ἀνατολὰς τὴν Καρμανίαν, πρὸς βορρᾶν τὴν Καρμανικὴν ἔρημον, τὴν Μηδίαν καὶ τὴν Παρθίαν, πρὸς δυσμὰς τὴν Σουσιανὴν, καὶ πρὸς νότον τὸν Περσικὸν κόλπον. Διὰ τοῦ πρὸς βορρᾶν ὑψομένου ὄρους Παραγούθρου ἔφερον πρὸς τὰ βόρεια τῆς Ἀσίας δύο στενωποὶ ἢ λεγομένη «Μεγάλη κλιμαξ», καὶ αἱ «Περσίδες πύλαι.» Παρὰ τῷ κόλπῳ δ' ἐγείρεται μνημονιμὸν τὸ ὄρος Ὠχός. Ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς χώρας ἦν ὁ Ἀραξός, ὅστις, μετὰ τοῦ Μήδου συμβάλλων, ἐκρέει εἰς μεγάλην ἀλικήν. Καὶ παρὰ τὴν ἀκτὴν δὲ ρέουσι πολλὰ ποτάμια, ἐκβάλλοντα εἰς τὸν κόλπον. Ἐὐ κλίμα ἐστὶν ἐν μέρει τραχύ, ἀλλ' οὐχὶ κακὸν διὰ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ ἢ μὲν παραλία ἐστὶν ἀφορήτως ὀρεινὴ, ἀλλὰ τὸ μέσον τῆς χώρας εὐκαρπὸν, ἰδίως παραγωγὸν οἴνου λίαν ἐκτιμωμένου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας, οἱ Πέρσαι, διηροῦντο εἰς τρεῖς κατηγορίας. Οἱ εὐγενεῖς ἦσαν οἱ Πασαργάδαι, ἐξ ὧν ἦν καὶ ἡ βασιλικὴ γενεὰ τῶν Ἀχαιμενιδῶν, οἱ Μάσπαιοι καὶ οἱ Μαράφιοι· οἱ Περσῶν διηροῦντο εἰς τοὺς Πανθαλαίους, τοὺς Δερουσιαίους καὶ τοὺς Γερμανίους· οἱ δὲ Νομάδες εἰς τοὺς Δάους, Μάρδους, Δροπικούς καὶ Σαγαρτίους. Προσετέθη δὲ μετὰ ταῦτα τούτοις πᾶσι καὶ ἡ ἐκ Μηδίας φυλὴ τῶν Μάγων (ἴδ.). Ἡ χώρα πᾶσα διηροῦτο εἰς νομούς· αἱ κυριώτεραι δὲ πόλεις αὐτῆς ἦσαν αἱ Πασαργάδαι (ἴδ.), ἢ Περσέπολις (ἴδ.), αἱ Γαβαί, ἢ Τάσκη, νῦν Βενδέρ-Βουσίρ (Ἡρόδ. Β, 125. — Στράβ. ΙΕ, 727 — Ἄρρ. Ἰνδ. ΑΗ).

Περσικαί, εἶδος σανδάλων γυναικείων, ἐν χρῆσει καὶ ἐν Ἑλλάδι (Ἄρσφ. Ἑκκλ. 119).

Περσικὸς κόλπος, ὁ ἀπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ πελάγους, μεταξύ Ἀραβίας καὶ Περσίας πρὸς βορρᾶν

είσχωρῶν. Ὁ Ἡρόδοτος δὲν μνημονεύει αὐτοῦ παντάπασιν· καὶ οἱ μεταγενέστεροι δὲ δὲν εἶχον ἀκριβῆ γνώσιν τῆς ἐκτάσεως καὶ τοῦ σχήματος αὐτοῦ. Οὕτως ὁ Στράβων τὸν λέγει (ΙΣΤ', 765) σχεδὸν ἐπίσης μέγαν ὡς τὴν Κασπίαν, καὶ εἰς 20,000 στάδια ὄρξει αὐτοῦ τὴν περίμετρον· ὁ δὲ Πλίνιος λέγει τὸ μήκος αὐτοῦ 1125 μιλίων, ὃν ἀληθῶς μόνον 140 μιλίων γεωγραφικῶν.

Περσικοί πόλεμοι. Ἀφ' οὗ οἱ Πέρσαι, ἐπὶ Κόρου τοῦ μεγάλου, ὑπερῆσαν τῶν Μήδων, ἡ ἰσχύς αὐτῶν ἐξετάθη μεγάλη ἐπὶ πάσης τῆς δυτικῆς Ἀσίας μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ, καὶ προσέτι ὡς καὶ ἐπὶ εὐρωπαϊκῶν χωρῶν ἀνατολικῶς τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἂν οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν, ἀλλὰ κἂν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν αὐτῶν διετέλουσαν καὶ αἱ ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ πολλαὶ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, αἵτινες ἄλλως ἠτόνομοῦντο, καὶ αἱ πλεῖστοι εἶχον ἰδίους τυράννους, ἕκαστον ἰδιαιτέρην γραμμὴν ἀκολουθεῦντα πολιτικῆν, πολλάκις, εἴτε ἐν διαθέσει εἴτε ἐξ ἀνάγκης, φέρον τῇ Περσίᾳ. Ὅτε ὁ Ἰστιαῖος (Ἰδ.), ὁ τῆς Μιλήτου τύραννος, ἐφρούρησε τοῦ Δουνάειος τὴν γέφυραν, δι' ἧς ὁ Δαρεῖος ἐπέστρεψεν ἐκ Σκυθίας, ὁ βασιλεὺς ἐξ εὐγνωμοσύνης τῇ ἐδώρησε τὴν Μύρκινον, χώραν τῆς Ἰθωνίδος ἐν Θράκῃ, καὶ προσέτι ξυλείαν πρὸς ναυπηγίαν, καὶ πλοῦσια μεταλλεῖα. Ἀλλ' οἱ Πέρσαι δὲν ἠγνόουν τὴν πρὸς ἀνεξαρτησίαν τάσιν τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὅτι ἐπ' αὐτῆς οὐ προσέκοπτον αἱ προσπάθειαι αὐτῶν πρὸς τὴν πανταχοῦ ἐπέκτασιν τῆς δυνάμεώς των. δι' ὃ καὶ ὑπόπτως τοὺς ἐπετήρουν. Συνεπερ τούτου, παρατηρήσας ὁ σατραπὴς Μεγάβαρος (Ἰδ.), ὅτε ἐπέμφθη εἰς Πανονίαν, ὑπόπτους, ὡς τῷ ἐφάνησαν, παρασκευῶς τοῦ Ἰστιαίου, κατήγγειλεν αὐτὰς τῷ Δαρείῳ, καὶ οὗτος μετεκαλέσατο τὸν Ἰστιαῖον εἰς Σάρδεις, ὡς δεόμενος δῆθεν τῶν συμβουλῶν αὐτοῦ, καὶ συμπαρέλαβεν αὐτὸν εἰς τὰ Σούσα, εἰς τὴν αὐλήν του. Τοῦ Ἰστιαίου γαίμυρος καὶ ἐπίδοξος διάδοχος ἦν ὁ Ἀρισταγό-

ρας (Ἰδ.), ὅστις ἀποτυχῶν εἰς ἐκστρατείας ἦν εἶχεν ἐπιχειρήσει κατὰ τῆς Νάξου, ὑπέκρινε, μυστικῆ συνεννοήσας μετὰ τοῦ πενθεροῦ του, ἐπανάστασιν τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατὰ τῶν Περσῶν, εἰς ἣν ὁμοῦς ἐξ Ἀθηνῶν μόνον καὶ ἐξ Ἐρετρίας ἔλαβε μικρὰν ναυτικὴν ἐπικουρίαν, τῶν Σπαρτιατῶν (Ἰδ. Κλεομένης) ἀρνηθέντων πᾶσαν ἀνάμειξιν. Αἱ Σάρδεις κυριευθεῖσαι, ἀνεφλέχθησαν καὶ ἐπυρπολήθησαν. Εὐθύς ὁμοῦς μετὰ ταῦτα ἠττήθησαν οἱ Ἴωνες καὶ κατὰ ξηρὰν, καὶ παρὰ τῇ νήσῳ Λάδη (Ἰδ.), ἀπέναντι τῆς Μιλήτου, κατὰ Θάλασσαν. Τότε καταστράφη ἡ Μιλήτος, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς καὶ πολλῶν νήσων μετακινήθησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν πόλιν Ἄρυσιν κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰγγιδος. Διὰ ταύτην τῶν Ἑλλήνων τὴν μετοχὴν εἰς τὴν στάσιν τῆς Ἰωνίας, ὁ Δαρεῖος, προτραπείς καὶ ὑπὸ τῆς γυναικὸς του Ἀτόσης, ἦν ἐπεισεν ὁ ἰατρὸς Δημοκίδης (Ἡρόδ. Γ' 133), ἀπεφάσισε νὰ πολεμήσῃ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἡ ἐπιχειρήσις ἀνετέθη εἰς Μαρδόνιον (Ἰδ.) τὸν σατράπην τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἠναγκάσθη ὁμοῦς οὗτος ταχέως νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀσίαν, διότι ὁ στόλος του, ἀφ' οὗ ἐκυρίευσεν τὴν νήσον Θάσον, ἐναυάγησεν εἰς τὸν Ἄθω, ὁ δὲ στρατὸς του, κυριεύσας τὴν Μακεδονίαν, ἠττήθη ἐν Θράκῃ. Ἐνεφύχωσαν ὁμοῦς τὸν Δαρεῖον ὁ πρὸς αὐτὸν ἐξ Ἀθηνῶν καταφυγὼν Ἰππίας, ὁ Πεισιστρατείδης, καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Δημάρατος (Ἰδ.), ὃν εἶχον ἐκθρονίσει ὁ Κλεομένης καὶ ὁ Λεωτιχίδης. Ἀπαιτήσας ἐπομένως παρὰ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων νὰ ὑποταγῶσι, καὶ ἰδὼν τὸ διάβημα τούτου ματαιωθῆναι, ἐπεμφεν ἐκ δευτέρου κατὰ τῆς Ἑλλάδος τὸν στρατὸν του ὑπὸ τὸν Δᾶτιν (Ἰδ.) καὶ τὸν Ἀρταφέρνην (Ἰδ.). Ὁ μέγας αὐτῶν στόλος, προσπλεύσας εἰς Εὐβοίαν, καὶ τὴν Ἐρέτριαν κυριεύσας διὰ προδοσίας, ἐπλευσεν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἰππίου εἰς τὸν Μαρμαρῶνα, ἐνθα 100,000 Πέρσαι

ἀφ' ἑνὸς, 9,000 δ' Ἀθηναῖοι καὶ 1000 Πλαταιεῖς ἀφ' ἑτέρου ἀντιπαρετάχθησαν, τῇ 12 Σεπτ. 490 π. Χ. Ἐνδοξος ὑπῆρξεν ὁ θρίαμβος τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Μιλτιάδην (Ἰδ.) ὁ πατὴρ δὲ τούτου Κίμων διενήργησε τοῦ Ἰππίου τὴν δολοφονίαν. Μετὰ τὴν ἤτταν ταύτην τῶν Περσῶν καθυπέταξαν πάλιν οἱ Ἀθηναῖοι τὰς πλείστας τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, τὰς ἀπ' αὐτῶν ἐπὶ τοῦ πολέμου ἀποσπασθείσας. Ὁ Δαρεῖος διέταξε νέους ἐξοπλισμοὺς, ἀλλ' ἀπέθανε, τῷ 485, πρὶν ἢ τι αὐτὸς ἐπιχειρήσῃ. Ὁ διάδοχος αὐτοῦ Ξέρξης ἠναγκάσθη ν' ἀσχοληθῆ πρώτον εἰς τὴν καθυπέταξιν τῆς ἐν τούτοις ἀποστάσης Αἰγύπτου (483), πρὶν ἢ πεισθῆ εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ Μαρδονίου καὶ τῶν Ἑλλήνων φυγάδων, τῶν ὁπαδῶν τῶν Πεισιστρατιδῶν καὶ τῶν Θεσσαλῶν Ἀλευαδῶν. Εἰς συμβούλιον τῶν ἐπισημοτάτων Περσῶν, ὁ συνεκάλεσεν ἐπὶ τούτῳ, ὁ Ἀρτάβανος ἀπέτρεψεν ἐπιμύνας ἀπὸ τοῦ πολέμου (Ἡρόδ. Ζ', 8--18). Ἀλλ' ὁ Ξέρξης, ἄλλως ἀποφασίσας, συνέλεξε τὰς δυνάμεις παντὸς τοῦ ἀπεράντου του κράτους, καὶ, κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 480, ἐκίνησε στρατὸς οἷον μέχρις ἐκεῖνων ἡ ἀρχαιότες εἰσέτι δὲν εἶχεν ἰδῆ, ἐξ 800,000 πεζῶν, 20,000 ἰππέων ἐκ Σάρδεων ὁ δὲ στόλος ἐκ 1200 τριήρων ἀπέπλευσεν ἐκ τῶν λιμένων τῆς Κύμης καὶ τῆς Φωκαίας, καὶ συνηττήθησαν ἐν Ἑλλησπόντῳ, ἐνθα ὁ κατὰ ξηρὰν στρατὸς ἐπὶ 7 ἡμέρας καὶ 7 νύκτας διέθη ἐπὶ τῶν δύο γεφυρῶν ἃς εὗρεν ἐκεῖ ἐκ τῶν προτέρων χρόνων ἠκοδομημένας. Ἐν τούτοις δὲ συνηλθον εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου καὶ οἱ Ἑλληνες (οἱ συνωμόται ὡς λέγουσιν οἱ ἱστορικοὶ) εἰς σύσκεψιν, καὶ ἐπ' αὐτῶν τὴν ἀνοκιάτην ἤσκουσαν ἐπιτροπὴν ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Τεγεάτης Χίλος, τὰ πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος προτίνοντες. Συνέστη δ' ἐκεῖ δεσμός, τοθεῖς, συναινέσει τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σπάρτης. Ὁ Σπαρτιάτης Εὐαίνετος καὶ ὁ Ἀθηναῖος Θεμιστοκλῆς ἀνέλαβαν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν

μετὰ 10,000 ἀνδρῶν νὰ κλείσωσι τὰς τρεῖς κυρίας στενωποὺς τῆς Θεσσαλίας, δι' ὃ οἱ Θεσσαλοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ προσχωρήσωσι τοῖς Πέρσαις. Οἱ Κρήτες, οἱ Κερκυραῖοι, οἱ Ἀργεῖοι, οἱ Συρακοῦσιοι ἠρνήθησαν νὰ μετάσχωσι τοῦ συνασπισμοῦ, ἢ δὲν ἐχορήγησαν τὴν ὑποσχθεῖσαν ἐπικουρίαν. Εἰς τὰς βορείους ἀκτὰς τῆς Ἰούβοιας ἐπέμφθη πρὸς ἐπιτήρησιν, ὑπὸ τὸν Σπαρτιάτην Εὐρυβιάδην, στόλος ἐκ 271 τριήρων, ὧν αἱ 127 ἦσαν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐξ 7 ἐλαφρῶν πλοίων εἰς τὰς Θερμοπύλας δ' ἐτάχθησαν 5500 ὀπλιταὶ ὑπὸ τὸν Λεωνίδα (Ἰδ.). Ὅτε ὁμοῦς, δωροδοκῶντες ὁ Μάλιευς Ἐφιάλης, ἐπρόδωκε τοὺς συμπατριώτας του, καὶ κατέδειξε τοῖς Πέρσαις στενωπὸν δι' ἧς περικύκλωσαν τοὺς Ἑλληνας, τότε διετήρησεν ὁ Λεωνίδας παρ' ἑαυτῷ, μόνον οὐς εἶχε τριακοσίους Σπαρτιάτας, καὶ προσέτι 400 Θηβαίους, οὐς ἤθελε νὰ τιμωρήσῃ διὰ τὰ φιλοπερσικὰ φρονήματα τῆς πατρίδος των. Παρέμειναν δὲ παρ' αὐτῷ ἑκουσίως καὶ 700 Θεσπιεῖς, καὶ τὸ μικρὸν τούτο σῶμα ἂν δὲν ἔσωσεν, ἐδόξεσε τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ ἡρωικοῦ του θανάτου. Ὁ Περσικὸς στόλος, εἰ καὶ 400 πλοῖα αὐτοῦ εἶχον συντριβῆ ὑπὸ τρικυμίας κατὰ τὸ ἀκρωτήριον Σηπιάδα, ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας, εἶχεν ὁμοῦς ἐτι 1207 πλοῖα, καὶ δι' αὐτῶν ἀπέκλεισε τὰς Ἀφῆτας κατὰ τὸν Παγασσαῖον κόλπον, καταπλεύσας ἐκαθὲν εἰς Φάληρον. Ὁ δ' Ἑλληνικὸς, ἀφ' οὗ προσήλθε καὶ ὁ τῶν συμμάχων ἐκ Τροιζήνος, εἰς Σαλαμίνα συγκεντρωθεῖς, εἶχε μόνον 300, κατ' ἄλλους 378 πλοῖα, ὧν 200 ἦσαν τῶν Ἀθηνῶν διὰ τοῦτο, περίφοβοι οἱ Πελοποννήσιοι, ἠθέλησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν θέσιν ἐκείνην καὶ ν' ἀποσυρθῶσιν εἰς τὸν Ἰσθμὸν. Πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ σφάλματος τούτου κατέφυγεν εἰς τέχνασμα ὁ Θεμιστοκλῆς, καὶ ἔπεισε τοὺς Πέρσας νὰ προσβάλωσι τὸν Ἑλληνικὸν στόλον πρὶν ἢ διαλυθῆ. Ἐθριάβευσαν δ' οἱ Ἑλληνες εἰς τὴν ἐνδοξὴν ναυμαχίαν (τῇ 20 Σεπτ. 480),

καὶ ὁ ἐχθρικός στόλος ἔφυγεν ὅσος δὲν κατεστράφη, τῶν Ἀθηναίων κυρίως προαγωνισαμένων (Ἡρόδ. Η, 74. — Αἰσχλ. Περσ. 250 κλ.), καὶ μετὰ πλείστου ζήλου κατεδίωξαν αὐτὸν πρὸ πάντων οἱ Αἰγινῆται. Διὰ νέου δόλου τοῦ Θεμιστοκλέους, πιστεύσας ὁ Ξέρξης ὅτι οἱ Ἕλληνες προτίθεντο νὰ διαρρήξωσι τοῦ Ἑλλησπόντου τὴν γέφυραν, ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Περσίαν, ἀφίει στρατὸν 300,000 ἀνδρῶν εἰς Θεσσαλίαν. Τὰ δὲ λείψανα τοῦ στόλου του συνήλθον πάλιν εἰς Σάμον, περὶ τὰ 300 πλοῖα. Ἡ Ποτιδαία καὶ ἡ Ὀλυμπός ἀπεσπάρθησαν ἀπὸ τῶν Περσῶν, οἵτινες μάλιστα ἐπροσπάθησαν νὰ κερδήσωσιν αὐτὴς ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν πρώτην τῶν δύο τούτων πόλεων. Πᾶσα ἡ Ἑλλάς, καὶ ῥητῶς καὶ ἡ Σπάρτη αὐτὴ, ἀνευφήμησαν τὸν θρίαμβον τοῦ Θεμιστοκλέους ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς κοινῆς πατρίδος· ἐκ δὲ τῶν λαφύρων λαμπρὰ δῶρα ἐπέμφθησαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τῶν Δελφῶν. Κατὰ τὸ ἔαρ ὅμως τοῦ 479 προσέβη ἐκ νέου ὁ Μαρδόνιος πρὸς τὸ κέντρον τῆς Ἑλλάδος, ὅτε καὶ πάλιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν καταλιπόντες, μετέβησαν εἰς Σαλαμίνα ἐπὶ τῶν πλοίων των. Ἦν δ' Ἑλλησπόντιον Μουρυχίδην, πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου πρὸς αὐτοὺς ἵνα τοὺς προσκαλέσῃ νὰ ὑποταγῶσιν, ἀπέπειψαν, καὶ τὸν Λυκίδην, ὅστις προέτρπε νὰ ἐνδώσωσιν, ἐλιθοβόλησαν. Οἱ Σπαρτιάται, εἰ καὶ τὰ Ἰακίνθια πανηγυρίζοντες, δὲν ἀπετρέπησαν ὅμως τῶν πολεμικῶν ἐργασιῶν, ὠχύρωσαν τὸν Ἴσθμὸν, καὶ ἐκεῖθεν μετὰ τῶν συμμάχων παραυθέντες εἰς Ἐλευσίνα, ἠνώθησαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων. Ἐκεῖθεν δὲ, ὑπερβάντες τὸν Κιθαιρῶνα, κατέλαβον τοὺς δυτικούς αὐτοῦ πρόποδας, ἀπέναντι τοῦ Μαρδονίου, στρατοπεδεύοντες πέραν τοῦ Ἀσωποῦ. Ἐστρατήγει δὲ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν συμμάχων ὁ Παισαυγίας (Ἰδ.). Ὁ Μαρδόνιος δὲ ἀπεσύρθη τότε πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς Βοιωτίας, τὸ Θηβαϊκὸν πεδῖον Θεωρῶν κατάλληλον διὰ τὸ ἱππικόν. Ἐν Πλαταιαῖς συνητήθησαν οἱ

δύο στρατοὶ, οἱ μὲν Πέρσαι εἰς ἀριθμὸν 300,000, μετὰ 50,000 συμμάχων, οἱ δ' Ἕλληνες ἐν ὅλοις ὄντες 110,000, ἐξ ὧν 8,000 ἦσαν Ἀθηναῖοι ὀπλίται, ὑπὸ τὸν Ἀριστείδην, ὅστις εἶχεν ἐπιστρέψει ὄλιγον πρὸ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας. Ἐπὶ δέκα ἡμέρας ἔμενον οἱ ἀντίπαλοι ἀντιπαρατεταγμένοι, συνεχῶς ἀλλάσσοντες θέσεις τῆ δ' ἐνδεκάτῃ (Σεπτ. 479) συνεπλάκησαν. Ὁ Μαρδόνιος ἠττήθη καὶ ἐφονεύθη, ὡς καὶ τὸ πλείστον τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, τὸ πλοῦσιον Περσικὸν στρατόπεδον ἐλεηλατήθη, καὶ αἱ Θῆβαι ἐπολιορκήθησαν. Πολλοὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀρχηγῶν τῆς μηδικῆς μερίδος συνελήφθησαν, καὶ, διαταγῇ τοῦ Παισαυγίου, ἐθανατώθησαν ἐν Κορινθῶν. Μόνον δὲ 40,000 Περσῶν ὑπεχώρησαν ἐν τάξει ὑπὸ τὸν Ἀρτάβαζον πρὸς βορρᾶν (Ἡρόδ. Η, 1 κλ. — Πλούτ. Ἀριστ. ΙΑ, κλ.). Κατὰ τὴν αὐτὴν δ' ἡμέραν συνεκροτήθη ναυμαχία εἰς Μυκάλην τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὁ Ἑλληνικὸς στόλος, ὑπὸ τὸν βασιλεῖα τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδην καὶ τὸν Ἀθηναῖον Ἐάνθιππον, ἐξ 120 τριήρων, συνήλθε πρῶτον εἰς Ἀγιαναν, εἶτα εἰς Δῆλον· ἐπέκεινα δὲ δὲν ἐτόλμων νὰ πλεύσωσι, καὶ ἐπολιορκεῖντο ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Περσῶν. Πεισθέντες ὅμως ὑπὸ τῶν Σαμίων, ἐπετέθησαν, καὶ τότε ἀμέσως ἔφυγον οἱ Πέρσαι πρὸς τῆς Μυκάλης τὸ ἀκρωτήριον, ὑπὸ τὴν προστασίαν 60,000 ἐκεῖ ἀναμενόντων πεζῶν. Οἱ Ἴωνες δ' ἀπέστησαν ἀπ' αὐτῶν, καὶ οἱ Ἕλληνες μεγάλην ἤραντο νίκην (Ἡρόδ. Θ, 90), καταστρέψαντες τὸν στόλον καὶ τὸ στρατόπεδον, καὶ ὁ πόλεμος ἀπὸ ἀμυντικοῦ κατέστη προσβλητικὸς ἔκτοτε (Ἰδ. Παισαυγίας, 1. Κίμων). Ἦν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου γέφυραν εἶχον ἤδη καταστρέψει αἱ τρυκίμαι· καὶ ὁ μὲν Λεωτυχίδης ἐπέστρεψεν εἰς Σπάρτην μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι, συμπαραλαμβάντες καὶ τοὺς Ἴωνας, ἐπολιορκήσαν τὴν πόλιν Σηστῶν ἐπὶ τῆς Χερσονήσου, καὶ ἀποχωρησάντων τῶν Περσῶν, τὴν ἐκυρίευ-

σαν, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους 478. Ἡ Σάμος, ἡ Χίος, ἡ Λέσβος, καὶ αἱ λοιπαὶ νῆσοι, ἐγένοντο πολιτεῖαι ἐλευθεραὶ, καὶ ἀπετέλεσαν συμμαχίαν κατὰ τῶν Περσῶν, ἐξ ἧς οἱ Ἀθηναῖοι, τὸν ἀγῶνα ἐξακολούθησαντες, οὐ μικρὰ ὠφελήθησαν. — Συγχρόνως δὲ μετὰ τῶν Ἑλληνικῶν τούτων πολέμων πρὸς ἀνατολάς, ἐπολέμουν καὶ εἰ ἐν Σικελίᾳ Ἕλληνες κατὰ τῶν Καρχηδονίων. Ὁ Συρακούσιος Γέλων ἐνίκησεν ἰσχυρὸν Καρχηδόνιον στρατὸν ἐν Ἰμέρῳ, κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς ἐν Σαλαμῖνι μάχης, ὡς κἄν διεδίδετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις (Διόδ. ΙΑ, 20). — Κέντρον τῆς συμμαχίας ὠρίσθη ἡ Δῆλος, ὡς νῆσος ἰωνική, καὶ εἰς τὸν ἐκεῖ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος κατετέθη τὸ συμμαχικὸν ταμεῖον, περιέχον ἐν ἀρχῇ 460 τάλαντα· πρῶτος δ' Ἑλληνοταμίαις ἐξελέγη ὁ Ἀριστείδης, καὶ αἱ Ἀθῆναι ἦσαν ἡ ἡγεμονεύουσα πόλις. Τοῦ Κίμωνος αἱ ἐπιτυχεῖς ἐκστρατεῖαι ἐξέτειναν τὴν συμμαχίαν. Μετὰ τὴν ἄλωσην τοῦ Ἰίου ἐπὶ τοῦ Στυρμῆνος, οἱ Πέρσαι ἐξεδέθησαν ἐντελῶς τῆς Εὐρώπης, καὶ ὁ συμμαχικὸς στόλος ἤρχε τοῦ Αἰγαίου καὶ ἐπέδραπεν αὐτὸ ἀσθητῶς. Μετὰ ταῦτα δὲ κατεδίωξεν ὁ Κίμων τοὺς Πέρσας καὶ εἰς τὰς Ἰδίας αὐτῶν θαλάσσας, καὶ τοὺς κατενίκησεν διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης πρὸς τῆς Κύρου μεδοντι, κατὰ τὴν παραλίαν τῆς Παμφυλίας, τῷ 469 (Θουκ. Α, 100. — Πλούτ. Κίμ. ΙΒ, 13). Ὑπεστήριξαν δ' οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ σύμμαχοι τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐπανάστασιν τοῦ Ἰνάρου καὶ ἔπειτα τοῦ Ἀμυρταίου ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τὴν Μέμφιν ὅμως ὑπέστησαν ἦσαν σκουδαῖαν. Ἐβλήθη δ' οἱ Περσικοὶ πόλεμοι τῷ 449, ὅτε ὁ Κίμων ἀπέθανεν, ἐκστρατεύων, πρὸ τοῦ Κίτιου ἐν Κύπρῳ. Ἀφ' οὗ δὲ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐνίκησαν οἱ Ἕλληνες εἰς ναυμαχίαν κατὰ τὴν Σαλαμίνα τῆς Κύπρου (Θουκ. Α, 112. Πλούτ. Κίμ. ΙΙΙ, 19), ἔπαυσε ὁ πόλεμος, εἰ καὶ ἀμφισβητεῖται ἂν ὑπεγράφη ὀριστικὴ εἰρήνη, ἡ Κιμωνίος κληθεῖσα (Ἰδ. Κίμων).

Αἱ Ἀθῆναι ἀπέστησαν πάσης ἀναμίξεως εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Κύπρον, οὐδὲν περσικὸν πολεμικὸν εἶχεν ἄδειαν νὰ φανῇ εἰς τὸ Αἰγαῖον, καὶ αἱ ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἔπαυσαν εὐσαι φόρου ὑποτελεῖς εἰς τὰ Σούσα. Οἱ ὄροι οὗτοι, καὶ ῥητῶς ἂν δὲν συναμολογήθησαν, ἦσαν οἱ οὗς ὁ Κίμων ἐπέδιωξε καὶ ἐπέβαλε, καὶ ἐν γένει ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἐξησφαλίσθη κατὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς Ἀσιατικῆς βαρβαρότητος.

Πέρσις, Ἰδ. Περσία.

Παρφερεῖς, πέντε θεοὶ ἐκ τῶν ὑπερβόρειων πεμπόμενοι μεθ' ἱερῶν δώρων εἰς τὸν ἐν Δῆλῳ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἡρόδ. Δ, 33. — Ἠσύχ.).

Παισαυγίας, πόλις ἀρχαία καὶ ἐπισημοτάτη ἐν Ἰαλιατῆς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπὶ τῆς νοτίας κλιτύος τοῦ Διουδιαίου ὄρους κειμένη, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεγάλης Φρυγίας, ἡ κυριωτάτη ἐδρα τῆς λατρίας τῆς Κυβέλης. Ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς ὑπῆρχε ἕδανον, κατὰ δὲ Αἰθίον (XXI, 10, 11) λίθινον ἄγαλμα, ἐξ οὐρανοῦ πεσόν. Οἱ Ῥωμαῖοι ἀπήγαγον αὐτὸ εἰς τὴν Ῥώμην, διότι εἰς τοὺς χρησμούς τῆς Σιβύλλης εὗρον ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἐξηρτάτο τῆς Ῥώμης ἡ τύχη (Στράβ. ΙΒ, 567). Νῦν Βαλα-Ἰσσάρ.

Πέσσειον, πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰαζύγων (ἐν Οὐγγαρίᾳ) (Πτλμ. Γ, 7).

Πεσσαῖ, Ἰδ. Πεττεία.

Πεταλία, νῆσος (ἡ, κατὰ Πλίνιον, τέσσαρες νῆσοι) ἔρημος καὶ πετρώδης μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Μαραθῶνος. Νῦν ἐστὶ Πεταλιοί.

Πεταλισμὸς, ὁ ἐξοστρακισμὸς ἐν Συρακούσαις, εἰσαχθεὶς περὶ τὰ μέσα τοῦ αἰῶνος π. Χ., καὶ ἐπ' ὀλίγον μόνον διαρκήσας. Τὰ δυνάματα τῶν ἐξοριστέων πολιτῶν ἐγράφοντο εἰς πίεταλα, φύλλα ἐλαίας, ἐρριπτόντο εἰς κάλπην καὶ ἠριθμοῦντο. Ἦ δ' ἐξορία ἦν διὰ πολλὰ ἔτη (Διόδ. ΙΑ, 87).

Πετασίματα, Ἰδ. Οἶκος.

Πέτταςος, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἐκ

πιλήματος, στρογγύλον ἄνω, τὰ δ' ἄκρα πέριξ ἔχον προέχοντα, κατὰ βρογχίης καὶ ἡλίου,

δεόμενον δὲ ἢ ὑπὸ τὸν πώγωνα, ἢ ὀπίσω τῆς κεφαλῆς. Τοιοῦτον ἔφερον πρὸ πάντων οἱ ὀδοι-

πόροι, καὶ προσέτι καὶ αἱ γυναῖκες, ἰδίως ἐν τῇ τέχνῃ, ἢ Περσεφόνη, ὡς κατ' ἐξοχὴν

ὀδοιποροῦσα, καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἀλλὰ πτερωτὸν, ὁ Ἑρμῆς. Ὁ Θεσσαλικὸς πέτασος εἶχε τὸν γόρον ἔτι πλατύτερον, καὶ τοιοῦτον ἔφερον μάλιστα οἱ ἱκπεῖς, ὡς παριστῶνται καὶ εἰς τὴν ζωφόρον τοῦ Παρθενώου. Τοιοῦτους ἐπίσης καὶ οἱ Σπαρτιάται. Οἱ δὲ φίλοι αὐτῶν καὶ εἰς τὸν πόλεμον (Θουκ. Δ, 34. — Πολδ. Α, 149). Πέτασος ἐριμμένος εἰς τοὺς ὄμους ἦν ἐν τῇ τέχνῃ τὸ ἔμβλημα τοῦ ὀδοιπόρου.

Πέταυριον, ἡ σάνις ἐφ' ἧς κοιμῶνται αἱ κατοικίδιοι ὄρνεις. Κατ' αὐτὴν ὠνομάζετο, ἰδίως ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, καὶ τὸ ἱκρίωμα ἐφ' οὗ παριστάντο καὶ ἤσκουν τὴν τέχνην τῶν οἱ πεταυριστῶν λεγόμενοι σχοινοβάται, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι θαυμαστοὶ (Μανέθ. Δ, 278. — Juv. XIX 285).

Πετῶν, κόμη τῆς Βοιωτίας παρὰ τῇ Ἀλιάρτῃ, ἀνατολικῶς τῆς λίμνης Ὑλίκης, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς μεταξὺ Θηβῶν καὶ Ἀθηδόνος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 500. — Στρώ. Θ, 410).

Πετῶς, υἱὸς τοῦ Ὀρνεοῦ, πατὴρ τοῦ Μενεσθέως· εἶξ Ἀθηναίων ἐκδληθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, ἱδρυσεν τὴν Στίριν ἐν Φωκίῃ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 552).

Πετῆλαια, πόλις ἀρχαιοτάτη τῶν Βρεττῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἧς ἡ ἱδρυσις ἀπεδίδετο τῷ Φιλοκτήτῃ. ἔκειτο εἰς 3 μιλίων ἀπόστασιν βορείως τῆς Κρότωνος, ἐπὶ λόφου ἀποτόμου. Τοὺς κατοίκους, γενναίως ἀντιστάντας κατὰ τῶν Καρχηδονίων, καὶ τοὺς μὲν φονευσθέντας, τοὺς δὲ φυγόντας, ἀνικατέστησεν ὁ Ἀννίβας διὰ Βρεττῶν. Ἐπανήγαγον δ' ἔπειτα οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς περισωθέντας (Στρώ. ΣΤ', 254. — Πολδ. Ζ, 1, 3. — Liv. XXIII, 30. XXVII, 26). Νῦν ἴσως Στράγγολι.

Πέτρα, 1) ἀρχαία πόλις τῆς Κορινθίας πρὸς τῇ Ἀργολίδι, πατρὶς Ἡετίωνος, τοῦ πατρὸς τοῦ Κλυφέλου (Ἡρόδ. Β, 92). — 2) Πόλις τῆς Πηλοποννήσου τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ (Πασσ. ΣΤ', 25, 4). — 3) Πόλις ἐν Σικελίᾳ. νῦν Πετραλία καὶ Πετραία.

— 4) Πόλις τῶν Μαλθῶν ἐν Θράκῃ (Liv. XL, 22). — 5) Πόλις παραλία τῆς Ἰλλυρίας (Cass. Β, G, III, 42). — 6) Πέτρα Σογδιανῆ, πόλις ἐπὶ βράχου ἐν τῇ Σογδιανῇ, πρὸς τῷ Ὠξῷ ποταμῷ (Curt. VII, 41). — 7) Πρωτεύουσα τῶν Ἰδουμαίων, εἶτα δὲ τῶν Ναβαταίων, ἐν τῇ Πετραίᾳ Ἀραβίᾳ, πρὸς τ' ἀνατολικὰ τῆς ἐπαρχίας. Νῦν Βαδὶ Μουσα. Νοτιῶς τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης κειμένη ἐν μέσῳ ἀμμώδους ἐρήμου, περιεβάλλετο πέριξ ὑπὸ βραχίονας περιτειχίσματος. Πρὸς αὐτὴν ἔφερε στενωπὸς, ἣν διέρρει ποτάμιον διαυγές, διακλαδῶθιν τεχνητῶς εἰς διώρυγας, πρὸς ἄρδουσι τοῦ περὶξ πεδίου. Ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς ἡ πόλις αὐτὴ ἦν κέντρον ἐμπορικῆς διαμετακομίσεως μεταξὺ Συρίας καὶ Ἀραβίας, καὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀναπτύξεως ἀποδείξεις σώζονται ἀξιολόγητα εἰσπρακτικὰ, ὅσαι εἰς τοὺς βράχους ἀνεσκαμμέναι, αἵτινες ἦσαν τάφοι, ναοὶ καὶ πιθανῶς καὶ κατοικίαι, προσέτι θεάτρων λείψανα καὶ ἄλλων οἰκοδομημάτων, κίονες, ἐπιγραφαί, ὧν πολλαὶ καὶ Ἑλληνικαὶ καὶ Λατινικαὶ, καὶ γλυπτικὰ κοσμήματα, οὐχὶ τέχνης πάντοτε ἐντελοῦς (Στρώ. ΙΣΤ', 767, 779).

Πετραία, 1) Ουγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ (Ἡρόδ. Θεογ. 357. — 2) Π. Ἀραβία, τὸ μέρος τῆς Ἀραβίας οὗ πρωτεύουσα ἦν ἡ Πέτρα (ἴδ.).

Πετραῖος, 1) Εἷς ἐκ τῶν Κενταύρων, εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ὑπ' αὐτοῦ φονευθεὶς (Ἡρόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 185. — 2) Ἐπίθετον ὑφ' ὃ ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ὡς διασχίσας τοὺς βράχους τοὺς κωλύοντας τὸν ῥοὴν τοῦ ποταμοῦ (Πινδ.).

Πετρίγλα, πόλις Ἰνδικῆ, ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου (Ἡτολ. Ζ). Νῦν Βεδούρ.

Πετροδόλος, ὁ καταπέλτης (ἴδ.) ὁ τοξεύων λίθους, καὶ οὐχὶ ἀκόντια ἢ βέλη.

Πετροκούριαι, λαὸς Γαλατικῆς τῆς Ἀκουιτανίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Αἰγῆρος καὶ Γαροῦμα (Στρώ. Δ).

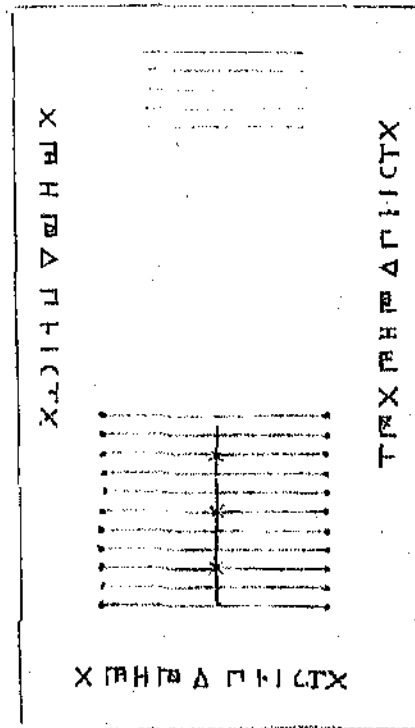
Πετρώντις. Τὸ ὄνομα ἦν ὄλου γέ-

νους Ῥωμαϊκοῦ. 1) Ἐπὶ Νέρωνος ἀνθύπατος ἐν Βιθυνίᾳ, ἐπιλεγόμενος καὶ Arbitrator, φιλήδονος, φίλος τοῦ αὐτοκράτορος, αὐτοκτόνησας τῷ 66 μ. Χ., διότι διεβλήθη ὡς μετασχὼν τῆς συννομίας τοῦ Πίσωνος. Θεωρεῖται ὡς ὁ συγγραφεὺς τῶν Σατυρικῶν (Satyricorum libri), περιλαμβανόντων βιβλία 20, περισωθέντων ὅμως εἰς περίληψιν μόνον ἐν ἐνὶ βιβλίῳ, ἔργον ἀγγινούστατον, κατὰ μέρος περὶ τὸν, κατὰ μέρος ἐμμετρον, περιγράφον πολλοὺς τῶν τότε χαρακτήρων, καὶ κατ' αὐτοὺς τὴν γλῶσσαν μεταχειριζόμενον, ὅτε μὲν χυδαίαν, ὅτε δὲ ὑψηλὴν, ἐπιτετηθευμένον, ἢ μετὰ λέξεων Ἑλληνικῶν ἀναμειγμένον, ὡς ὅταν ὀμιλῶσιν ὁ πεπαιδευμένος Ἑλληὶν Ἑγκόλιος, ἢ ὁ πεφυσημένος καὶ δοκησισφοφὸς Ἑλληὶν ποιητῆς Ἐὐμολπος. — 2) Π. Πετρ., περὶ 24 π. Χ. διοικητῆς τῆς Αἰγύπτου, ἧς ἠξήσῃ τὴν εὐφροίαν, πολλοὺς ὄχλους τοῦ Νεβλου δι' αὐτῆς διορύξας. Κυριεύσας Νάπατα, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Αἰθιοπίας, ἠνάγκασεν, τῷ 21 π. Χ. τὴν βασιλίαν τῆς χώρας Κανδάκην, νὰ δεχθῇ τὴν εἰρήνην (Στρώ. ΙΖ, 819. — Δ. Κασσ. ΝΓ, 57). Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατέβαλεν ἑκανάστασιν, καὶ διετέλει εἰς λίαν φιλικὰς σχέσεις μεθ' Ἡρώδου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας. — 3) Ἐπὶ Τιβερίου, διοικητῆς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μετέβη, διαταγῇ τοῦ Καλλιγούλα, εἰς Συρίαν, καὶ ἐκεῖ ἀνεδείχθη προστάτης τῶν Ἰουδαίων, ὡς καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Ῥώμῃ, ἐνθα διετέλεσεν ἰδιαιτέρος φίλος τοῦ Κλαυδίου.

Πεττεία, πεσσοί, εἶδος παιδιᾶς, παιγνιδίου, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Τινὲς συγχέουσι αὐτὴν μετὰ τῶν κύβων (Ἐδσθ. εἰς Ὀδ. Δ, σλ. 1397. — Ἡσύχ. λ. Πεττεία). Ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἡσύχιος διακρίνει τὴν πεττείαν, καθ' ἣν κινεῖσθαι αἱ ψῆφοι ἐπὶ ἄδακος (ἴδ.), τῆς κυβείας, καθ' ἣν κινεῖσθαι εἰς αὐτὸν οἱ κύβοι καὶ ὁ Ἡρόδοτος λέγει ὅτι τοὺς κύβους ἐφεύρον οἱ Λυδοὶ, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς πεσσούς. Ὁ Πλάτων (Φαῖδ. σ. 274) τὴν πεττείαν λέγει ἐφευρε-

οείσαν υπό Θέφθ, τοῦ Αἴγυπτίου Θεοῦ. Ἄλλ' ἐκείνη ἦν μάλλον πίναξ ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν (Σχλ. ἀτ.—Εὐστθ. εἰς Ἴλ. Β). Συνήθως δ' ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις αὐτῆς εἰς Παλαμήδην (Εὐρπ. Ἴφγ. Αὐλ. 194. — Ἄλκδμ. εἰς Πλμδ. σ. 74. 77). Ἦτο δὲ γνωστὴ ἐπὶ Ὀμήρου, καὶ δι' αὐτῆς διεσκέδαζον οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης (Ὀμ. Ὀδ. Α, 107). Ὡς εἶδη πεισῶν ἐθεωροῦντο καὶ ἡ λεγομένη Πηνελόπη (Ἀθην. Α, 17), ἡ πόλις ἢ πόλεις καὶ ὁ διαγραμματισμὸς ἢ γραμμαί (Πλτ. Πολιτ. Δ. σλ. 423. 437. — Εὐρξ σλ. 305. Πολδ. Α, 84. Εὐστθ. Ἴλ. Ζ.—Πολδ. Θ. 98. 99). Τὴν κυρίως πεττείαν ἔμωσ ἀπετέλουν ἃ ὁ Σοφοκλῆς καλεῖ «πεντάγραμμα πεισῶν» (Ναυπλίω Πυρκαεῖ. ἐν Ἦουχ.). — Ταύτης, κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Πολυδεύκου (Θ, 97), εὐτυχῶς ἐβρέθη τῇ 1845 ἐν Σαλαμῖνι ἡ ἀπέναντι πλάξ ἢ ἀβαξ ἐντελειστάτης διατηρήσεως (A. R. Rang. Ant. Hell. II, Σλ. 580. 590 Ἄρ. 895). Εἰς τὴν παιδίαν ταύτην ἔπαιζον ἐκατέρωθεν οἱ ἀνταγωνισταὶ διὰ κινήτων φήφων ἐπὶ πέντε γραμμῶν, ὧν ἡ μέση ἐλέγετο ἰερά, καὶ ὁ ἐπ' αὐτῆς πεισὸς ἐλέγετο βασιλεύς, ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον μετακινούμενος, δι' ὃ καὶ τὸ κινεῖν τὸν ἀφ' ἰεράς» εἶχεν ἀποθῆ εἰς παροίριαν. Ὁ λίθος τῆς Σαλαμῖνος ἔχει ἔνδεκα γραμμὰς, αἵτινες ἦσαν ἢ δύο συστήματα, ἕκαστον δι' ἐκάτερον τῶν παικτῶν, ἔχοντα ἐν τῷ μέσῳ τὴν ἰεράν ἐκάστου γραμμῆν, διακρινομένην διὰ σταυροῦ εἰς τὸ μέσον· ἡ δὲ μέση, ἦτοι ἡ ἐκατέρωθεν ἕκτη γραμμῆ, ἐπίσης διὰ σταυροῦ διακρινομένη, ἦν ἴσως ἡ χωρίζουσα τὰ δύο ἀντίπαλα συστήματα. Ἡ, κατ' ἄλλην ὑπόθεσιν, αἱ γραμμαὶ ἀπετέλουν 3 συστήματα, ἔχοντα τρεῖς ἰεράς γραμμὰς, διάφορα ἴσως κατὰ τὴν ἀξίαν, καὶ οἱ παίζοντες ἠδύναντο κατὰ βούλησιν ἐν εἰς αὐτῶν νὰ ἐκλέγωσιν, ἔχοντες κοινὰς τὰς 5 γραμμὰς, καὶ ἴσως διὰ τῆς ἐγκαρσίτου γραμμῆς διαιρούμενοι. Αἱ ἄνω πέντε ἐλάσ-

σους γραμμαὶ ἦσαν ἴσως ὀρισμέναι διὰ τρίτον παύτην διαδεχόμενον τὸν ἠττηθέντα, ἢ δι' ὑπολογισμοὺς τοῦ παιγνίου. Οἱ κατὰ τὰς τρεῖς πλευρὰς χαρακτῆρες ἐνέφαινον πι-

σαντὸς τὴν ἀξίαν τοῦ παιγνίου δι' ἐκάστην γραμμῆν, ἀπὸ 1000 δραχμῶν, (ἢ κατὰ τὴν δεξιάν γραμμῆν καὶ ἀπὸ ταλάντου) μέχρι τριχάλου καὶ χαλκοῦ (τοῦ ὀγδοῦ τοῦ ὀβολοῦ). Εἰς τὰς πεττείας κολλάκις οὐ μικραὶ ποσότητες ἐπαιζόντο, ὡς ὁ Ἀρταξέρξης ἐπαιξε μετὰ τῆς μητρὸς του διὰ 20,000 δαρεικῶν (Πλουτ. Ἀρξ. ΙΖ). Αἰθιοὶ ἀβαξες πεττείας ὑπῆρχον εἰς τὰς πόλεις πολυλαγοῦ πρὸς κοινὴν χρῆσιν (Εὐστθ. Ὀδ. Α. Ἴλ. Β), ὡς καὶ ἐν ναοῖς, ὅθεν ὑπετίθετο κατὰ τὴν ἐπινομίαν λαβοῦσα ἡ Σκιρίας (Ἰδ. Ἀθηνᾶ, διότι σκιράφια ἐλέγοντο τὰ κυβευτήρια (Εὐστθ. Ὀδ. Α, 107. — Ἀρσλ. — Ἀρπκρ. — Σουῖδ. — Ἦουχ. — Στφ. Βυζ. λ. Σκίρος).

Πευκνεὺς, ἢ Πευκαλεὺς ἔθνος Ἰνδικὸν παρὰ τὸν Ἴνδον ποταμὸν (Διου. Περγ. 1149).

Πεύκελα, πόλις Ἰνδική, ἐνταῦθεν τοῦ Γάγγου. Νῦν Πεχλελή. Ἡ περίξ χώρα Πευκελιώτις (Ἀρρ. Ἄν. Δ. 22), ἢ Πευκολαίτις (Στρβ.).

Πευκέστης, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, σώσας τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἐν Ἰνδίας (Πλουτ. Ἀλξ. ΕΓ.—Curt. IX, 5), δι' ὃ εὐγνωμονῶν ὁ βασιλεὺς τὸν ἐγκατέστησε διοικητὴν τῆς Παρσίδος, ἔνθα τὰ ἦθη καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τῶν ἐγγχωρίων παραδεξάμενος, καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν ἐκμαθὼν, εὐηρέστησε πολὺ τοὺς Πέρσας, τοὺς Μακαδόνας ἔμωσ καὶ ἑαυτοῦ διέθετο (Ἀρρ. ΣΤ, 30. Ζ, 6). Καὶ μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον διετήρησε τὴν θέσιν του, καὶ συνεπολέμησε μετὰ τοῦ Εὐμένους κατὰ τοῦ Ἀντιγόου. Εἶχε δ' ἀξιώσεις ἀρχιστρατηγίας, καίτοι μὴ πολὺ διαπρέπων εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην καὶ ἐμπειρίαν, ὥστε καὶ ἐγένετο αἴτιος τῆς ἤττης εἰς Γαδάμαρτα τῆς Μηδίας, τῇ 316 π. Χ. Μετὰ τοῦ Εὐμένους τὴν πτώσιν προσήλθεν εἰς τὸν Ἀντίγονον, ὅστις ὅμως τῷ ἀφῆρεσε τὴν διαίτησιν (Πλουτ. Εὐμ. ΙΑ. ΙΣΤ).

Πευκετεία, μέρος τῆς Ἀπουλίας, εἰς τὴν ἀνατολικὴν τῆς Ἰταλίας ἀκτὴν, ἀπὸ Βαρίου μέχρι Βρουδουσίου, οὐ αἱ γνωστῆσται πόλεις ἦσαν τὸ Βάριον (νῦν Βάρι), ἢ Ἐγνατία, τὸ Σιλβιον, αἱ Ρουδιαί, τὸ Βουτοῦντον. Οἱ κάτοικοι, Πευκέτιοι, φαίνεται ὅτι κατήγοντο ἐξ Ἠπείρου, ἢ κατ' ἄλλους ἐξ Ἀρκαδίας. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις δὲν μνημονεῖονται πλέον (Στρβ. Ε, 211. ΣΤ, 277. 281 κλ.).

Πευκέτιος, υἱὸς Λυκάονος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Οἰνώτρου μετὰ Πελασγῶν κατοικήσας τὴν κάτω Ἰταλίαν (Ἀπλλδ. Γ, 8).

Πεὺκη, μεγάλη νῆσος τῆς Κάτω Μοισίας κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, μεταξὺ

τῶν δύο νοτιωτέρων βραχιόνων αὐτοῦ, ἐπιώνυμος τῶν καλυπτόντων αὐτὴν δένδρων, τὸ σχῆμα τριγωνικὴ, πιθανῶς ἡ νῦν νῆσος τοῦ Ἄγ. Γεωργίου, μεταξὺ Ἰσμαίλλου καὶ Βαβᾶ. Καὶ τὸ Ἴερόν στομίμα εἰς μίαν τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ ἔφερε τὸ αὐτὸ ὄνομα. Εἶχε δὲ πόλεις ἐν τῇ ἀρχαίτητι, καὶ οἱ κάτοικοι, Πευκινοὶ, ἦσαν τῆς γερμανικῆς φυλῆς τῶν Βαστάρνων (Στρβ. Ζ, 306. — Ἀπλλν. Ρδδ.).

Πευσίνιοι, ἢ Σπευσίνιοι, οἱ ἄλλως Σκύθαι λεγόμενοι, ἀστυνομικοὶ μισθοῦτοὶ φύλακες ἐν Ἀθήναις.

Πεφρηθῶ, μία τῶν Γραιῶν ἢ Φορκίδων, ἀδελφῶν τῶν Γοργόνων (Ἠσδ. Θεογ. 270).

Πήγαε, παραθαλασσία πόλις τῆς Μεγαρίας μετὰ λιμένος (Θουκ. Α, 108). Ἴδ. Πάγαί.

Πήγασος, ἵππος πηγῆς, ἵππος περρωτῆς, δὲ ὁ Ποσειδῶν ἔσχευ, ὡς καὶ τὸν Χρυσάρα, ἐκ τῆς Μεδοῦσης, κατὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ὅστις ἀνεπήδησεν ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Γοργόνας ταύτης ὅτε ὁ Περσεὺς (Ἰδ.) τὴν ἀπεκεφάλισεν. Ἀνέπη δ' ἀμέσως πρὸς τοὺς ἀθανάτους, καὶ παρέμεινε παρὰ τῷ Διὶ, φέρων αὐτοῦ τὰς ἀστράτας καὶ τὸν κεραυνὸν (Ἠσδ. Θεογ. 278 κλ. — Ον. Μαί. IV, 784. 707. IV, 119), ὥστε ἦν ὁ κεραυνοφόρος ἵππος τοῦ Διὸς. Παρὰ μεταγενετέροις ἦν ὁ ἵππος τῆς Ἠοῦς, καὶ κατετάχθη καὶ μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Συνέλαβε δ' αὐτὸν ὁ Βελλεροφόντης (Ἰδ.) πίνοντα ἐκ τῆς Πειρήνης πηγῆς (Πινδ. Ὀλ. II, 63 κλ.), ἢ ἔλαβεν αὐτὸν ἐξημρωθέντα καὶ χαλινθέντα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἐνίκησε δι' αὐτοῦ τὴν Χίμαιραν, τὰς Ἀμαζόνιας καὶ τοὺς Σολύμους (Ἠσδ. Θεογ.

Νέμ. Κορίθου.

Λογ. δαυτελιον.

325. — Πινδ. Όλ. Π', 86). Ήν δ' ο Πήγασος και των Μουσών ίππος και εις τον Έλικώνα εξ ένδου κτυπήματος του ποδός αυτού έπήγασεν ή πηγή των Μουσών Ίπποκρήνη. Κατ' Ορίδιον (Μοί. V 256) δέ, εκτύπησε, συμβουλή του Πασειδώνος, τον Έλικώνα, φερόμενον προς ούρανόν εξ ένθουσιασμού δια τα άσματα των Μουσών, εμπόδισας ούτως αυτόν να άρθή ύψηλότερον. Όμοίως έλέγετο αναβλύσασα και ή Πιερήνη έν Κορίνθω, και άλλη Ίπποκρήνη έν Τροιζηνία. Της ποιητικής δ' έξάρσεως έμβλημα κατέστη έν τοις νεωτέροις χρόνοις, συγχισθέντων των μύθων του Βελλεροφόντου και της Ίπποκρήνης. Είς τους Έλληνας δ' ήν ξένη ή έποψις αύτη.

Πήγυμα, πών σανίδωμα, ιδίως δέ και αί των θυρών παραστάδες, και ξύλινα μηχανάι του θεάτρου, αυξανόμεναι ή σμικρνούμεναι κατά την ανάγκην της παραστάσεως (Ίερών. — Σοφοκ. Ερ. LXXXVIII. — Ρηιδίν. V, 7, 7).

Πήγοιμαντεία, ίδ. Μαντεία.

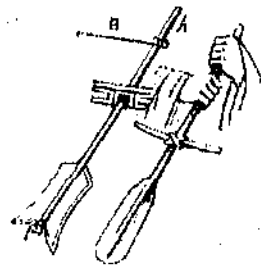
Πήθιακιν, μέρος της Τρωάδος, ού ή θέσις δέν όρίζεται (Ίδισθ. εις Ίλ. Ν, 172).

Πήθακως, υίός του Άγήνορος και δούλης, φονευθείς υπό του Μέλητος πρό της Τρωάδος (Όμ. Ίλ. Ε, 69).

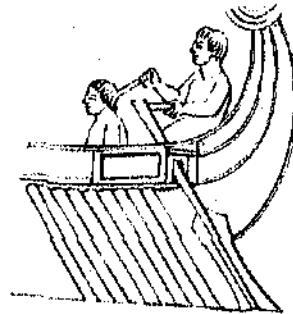
Πήθαλειον. Κατ' άρχάς το πήθαλιον προς διοίκησιν του πλοίου ήν εύρετα μόνον κώπη προσδεομένη έξωθεν δια ζεύγλης (Ήρότ. Έλ. 1536) ήτοι δεσμού σχοινίου, ώς έν τή εικόνη υπ' αριθ. 1, ληφθειση εξ άναγλύφου του κίονος του Τράϊανου. Είς του πλοίου την πρόμνην ήσαν, ανά έν έκαστέρωθεν, έχοντα εις μέν τα μεγάλα πλοία έκαστον τον πήθαλιούχόν του, εις δέ τα μικρά ένα πήθαλιούχον άμόφτερον. Μετά ταύτα δ' έβεβαιώθη το σύστημα κατά τοϋτο, ότι το πήθαλιον διήρχετο δι' όπης του πλευρού του πλοίου, και

τότε εις την λαβήν, Α, (Σχ. 2) του πήδαλιου προσετέθη και ράβδος εγκάρσιος, Β,

2. 1.

μέρος του πήδαλιου, το εις τα κύματα εισοδι' ής έγίνετο ή πήδαλιουχία. Το δέ κάτω

χωρούν, Γ, ήν εύρύ έχον σχήμα πτερού, και πτερόν έκκαλείτο.

Πήθιασα, πόλις των Λελέγων έν Καρία, μεταξύ Μιλήτου, Άλικαρνασσού, και Στρατονικίας (Ήρόδ. Ε, 121. ΣΤ, 20, Η. 104). Υπετάγη έπειτα εις τους Άλικαρνασσείς, και επί Ρωμαίων εξέλιπε (Στράβ. Π', 611), και μόνον το όνομα διετήρησε ή θέσις αύτης.

Πήθιασον, κολίγη της Καρίας, εις την θέσιν της Μηλασσού (Ήρόδ. Ε, 151. — Στράβ.).

Πήθιασος, 1) πόλις Λελέγων έν τή Τρωϊκή, επί του Σατυνιδέντος ποταμού, καθέδρα του βασιλέως Άλτου, κυριευθείσα υπό του Άχιλλέως (Όμ. Ίλ. Ζ, 34. Υ, 92. Φ, 87) κατά Στράβωνα (Π', 905), θέ-

σεως άγνώστου, κατά δέ Πλίνιον ή έκπειτα Άδραμόττιον μετονομασθεΐσα. — 2) Πόλις της Μεσσηνίας (Όμ. Ίλ. Ι, 152), ή έτα Μεθώνη μετακληθεΐσα (Στράβ.). — 3) Υίός του Βουκολίωνος, φονευθείς εις την μάχην έν Τρωάδι υπό Εύρύτου (Όμ. Ίλ. Ζ, 21). — 4) Είς των ίππων του Άχιλλέως ούς ήρπασεν αυτός παρά του Ήκτιωνος (Ίλ. Π. 152).

Πηλεγών, υίός του ποταμού Άξιού και της νόμφης Περιβοίας, πατήρ του Άστεροπαίου (Όμ. Ίλ. Φ, 141).

Πηλεΐς, υίός του Αϊακού και της Ένδηϊδος, θυγατήρ του Χείρωνος. Μετά του αδελφού του Τελαμώνος φονεύσας τον νεώτερον αδελφόν του Φάικον, έφυγεν έκ της πατρίδος του Αίγίνης εις Φθίαν της Θεσσαλίας, και καθαρισθείς υπό του εκεί βασιλέως Εύρυτιωνος, έλαβεν εις γάμον την θυγατέρα αυτού Άντιγόνην, και το έν τρίτον του βασιλείου, εις δ έφερε και Μυρμιδόνας έποίκους εξ Αίγίνης (Διόδ. Δ, 72. — Παισ. Β, 29). Είς την θήραν του Καλυδονίου κάπρου παρευρεθείς, έφόνευσεν εξ άπρσεξίας τον πενθερόν του, έφυγεν αύθις και έπλανάτο άνευ σκοπού, μέχρις ού τον έκκαθάρισε πάλιν ο βασιλεύς Άκαστος. Άλλά μετά ταύτα εκινδύνευσεν να φονευθί υπ' αυτού επί του Πηλείου όρους, συκοφαντηθείς υπό της γυναικός του Άκάστου Άστυδαμείας. Άπήλθε και εις την Κολχίδα μετά των Άργοναυτών, και έτα έλαβεν εις δευτέραν γυναΐκα την Νηρηΐδα Θέτιν, ήτις μετεμορφώτο συνεχώς ίνα άποφύγη την μετά Θνητού σύζυγιαν της, άλλ' ής υπερίσχυσε δια συμβουλών του Χείρωνος και έσχεν εξ αύτης υίόν τον Άχιλλέα, άνατραφέντα υπό του πάππου του Χείρωνος. Τέλος δ' έπανήλθεν εις Φθίαν, και εξηκολούθησεν εκεί ειρηνικώς βασιλεύων, και έπαί-

νούμενος δια το έπίεικός του χαρακτηρός του όσον και δια την άνδρείαν του (Όμ. Ίλ. Π. 15. 33. Ω, 534. — Ήσδ. Θεογ. 1006. — Άπλλδ. Γ, 12, 6).

Πήληη, νησιδιον κατά τα παράλια της Ίωνίας έν Μικρά Άσία, άπέναντι των Κλαυριδών (Θουκ. Η, 31).

Πήληηες, χωρίον Άττικής άποτελούν τρικωμίαν μετά των Κρωπιδών και των Εύπυριδών, δήμος άνήκων εις την Λεοντίδα φυλήν (Στράβ. Βυζ.).

Πήληξ, ταύτο τῆ Κράνος (Ίδ.).

Πήλιον, όρος της Μαγνησίας έν Θεσσαλία, νοτίως της Όσσας, μεταξύ της Βοιωθίδος λίμνης και του Παγασαίου κόλπου, εις δν εκταίνει τα δύο ακρωτήρια, Σηπτιάδα και Αϊάντιον. Ήτο δασύδες μετ' έπιπροσφύρων ώραιων κήπων. Έκ των δύο αυτού κορυφών ή ύψηλοτάτη άνήρχετο εις 1680 μέτρα, και έφερεν ιερών του Διός, έπιλεγόμενου Άκταίου. Το Πήλιον, την Όσσαν και τον Όλυμπον έπεσώρευσαν οι Γίγαντες επ' άλλήλων ίνα αναβώσιν εις τον ούρανόν, ότε έπολέμουσιν κατά των θεών. Παρά τῆ κορυφή δέ του όρους, έφ' ού πολλά φύονται τα θεραπειτικά φυτά, είχε σπήλαιον έν τῷ κατώρει ο της ιατρικής έμπειρος Κένταυρος Χείρων (Όμ. Ίλ. Β, 743. Όδ. Α, 311. — Πινδ. Πυθ. Η, 15. — Στράβ. Θ, 428. — Ηοι. Οίλ. ΙΙΙ, 4, 49). Νυν Βουνόν της Ζαγοράς.

Πήλούσιον, πόλις της Κάτω Αιγύπτου, επί του ανατολικού, του κατ' αύτην κληθέντος, νυν δέ κατακεχωσμένου στομίου του Νείλου προς τῆ Άραβία, της θαλάσσης 20 στάδια απέχουσα, μεταξύ δ' έλών πηλώδων κειμένη, 80εν και το όνομα έλαβε (Στράβ. ΙΖ, 803). Έν τῆ ΙΙ. Γραφή όνομάζεται Σιν. Ός ή κλις της Αιγύπτου εξ Άσίας θεωρουμένη, ειχεν ισχυράς όχυρώσεις (ΙΙν. ΧΙΥ, 41 — Σοκ. Β. Αφ. XXVII), και υπέστη πολλάς προσβολάς. Ένταύθα ο Σεθών απέκρουσε τον Βαβυλώνιον στρατόν του Σαγχερβου (Ήρόδ. Β, 141), και τῆ 525 π. Χ.

Αχιλλομαχία.

ἐπολέμησεν ὁ Ψαμμήνιτος κατὰ τοῦ Καμβύσου (Ἡρόδ. Γ', 10). Τῆ 374 ἐπολιορκήθη ἡ πόλις ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου καὶ τοῦ Ἰφικράτους, καὶ τῆ 309 ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Περσῶν (Διόδ. ΙΕ', 42, ΙΣΤ', 48). Μετὰ τὴν ἐν Φαρσάλοις ἦταν ὁ Πομπήσιος ἐνταῦθα ἀπέθανε· μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ δὲ ναυμαχίαν ἡ πόλις περιήλθεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὀκταβίου (Πλουτ. Ἀντν. ΟΔ).

Ἡηλιώδης λεμὴν, ἐν Ἡπείρῳ, πρὸς τῇ πόλει Βουθρωτῆ (Στράβ.).

Ἡηνηεὺς, 1) Ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Πίνδου, ῥέει τὸ πρῶτον διὰ στενῆς κοιλάδος, στρέφεται καμπύλως πρὸς νότον, καὶ μετὰ ταῦτα πρὸς τὰ βορειοανατολικά, καὶ διαφόρους ἁμύδρους δεξιόμενος, ὧν οἱ κυριώτεροι ἀριστερῶς ὁ Ληθαῖος καὶ ὁ Τιταρήσιος, δεξιῶς ὁ Ἐνιπεὺς, διέρχεται διὰ τοῦ περιφήμου διὰ τὸ κάλλος του στενώματος τῶν Ἰεμπῶν, μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὀσσης, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον. Οἱ ποιηταὶ πολλάκις ἔψαλον τὴν ὠραίαν του θέσιν καὶ τὸ διαυγὲς αὐτοῦ ὕδωρ (Πινδ. Πυθ. Ι, 56. — Virg. G, IV, 317). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἡλίδος ἐκ Πελοποννήσου, πηγάζει ἐκ τῶν νοτιοδυτικῶν προπόδων τοῦ ὄρους Ἰερυμάνθου, δέχεται, οὐ μακρὰν τῆς Πύλου, τὸν Λάδωνα, διαρρέει τὴν πόλιν Ἡλιν, καὶ ἐξέβαλλεν ἐν τῇ ἀρχαϊκῇ ἀνατολικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου. Ἀλλ' οἱ ἐκβολαὶ του ἐπίπεδοι οὐσαι, προσεχώσθησαν, καὶ μετετέθησαν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους εἰς τὰ νοτιοανατολικά τοῦ ἀκρωτηρίου (Στράβ. Η, 338). Νῦν ποταμὸς τῆς Γαστούνης, πρὸς ταῖς πηγὰς δὲ ποταμὸς τοῦ Δερβενίου.

Ἡηνηέως, υἱὸς τοῦ Λεῖτου, ἢ Ἰππαλαίμου καὶ τῆς Ἀστερόπης, πατὴρ τοῦ Ὀφέλου, Ἀργοναύτης, μνημονεύμενος καὶ ὡς μνηστὴρ τῆς Ἑλένης, εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, εἰς δὲ ἦλθε μετὰ 50 πλοίων, φονευθεὶς, καθ' Ὀμηρον, ὑπὸ Εὐρύπλου τοῦ υἱοῦ τοῦ Τηλέφου,

κατ' ἄλλους ὑπὸ Πολυδάμαντος, κατὰ τοὺς ἐπικηδεῖους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 494. Ξ, 487. Η, 341. Ρ, 597. — Ἀπλλδ. Α, 9, 16).

Ἡηνηελόπη, θυγάτηρ τοῦ ἐκ Λακεδαίμονος Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰθάκης Ὀδυσσεύς, καὶ μήτηρ τοῦ Τηλεμάχου. Ἀφ' οὗτο ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπῆλθεν εἰς τὴν Τρωάδα, ἐπὶ εἰκοσιν ὄλα ἔτη, σώφρων καὶ αὐτῇ ἀφωσιτωμένη, ἀπέκρουσε πάσας τὰς προτάσεις πολυπληθῶν

Ἀνάκ. Ἡστ. Μουσαίου.

μνηστῆρων ἐκ τῆς νήσου καὶ τῶν περίξ χωρῶν, οἵτινες τὴν περιεστοίχισον καὶ τὴν ἐζήτουν εἰς γάμον, διςχυριζόμενοι ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν οὐκ ἐπέστρεψε πλέον· καὶ ὅτε οὗτοι ἐγένοντο βιαῖοι, τοὺς ἐξηπάτα ὅτι θέλει ἐκλέξει ἓνα αὐτῶν ἅμα περατώσῃ ἐν ὕπνῳ ἐπιτάφιον ἴσθον τοῦ γέροντος Λαέρτου, τοῦ πατρὸς τοῦ Ὀδυσσεύς· ἀλλ' ὅσον ὕπνῳ τὴν ἡμέραν, τοῦτο διέλυε κρυφίως διὰ νυκτός, μέχρις οὐ τέλος ἐπροσβῆ ὑπὸ μιᾶς τῶν θεραπεινίδων τῆς. Ἀλλὰ τότε μετ' οὐ πολὺ ἐπανῆλθε καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς, παρέστη εἰς τοὺς μνηστῆρας ὑπὸ σχῆμα ἐπαίτου, καὶ μετὰ τοῦ Τηλεμάχου ἐφόνευσεν αὐτοὺς, καὶ ἀπῆλλαξεν ἀπ' αὐτῶν τὴν πιστὴν του σύζυγον (Ἰδ. Ὀδυσσεύς). Ἐξ αὐτῆς λέγεται ὅτι ἔσχεν ἔπειτα καὶ ἄλλον υἱόν, τὸν Πτολιπέρην (Παυσ. Η, 12). Τὴν ἀγνὴν καὶ ὠραίαν ταύτην διήγησιν διέφθειραν ἐν μετέπειτα χρόνοις τινὲς τῶν μυθογράφων, ἰδίως οἱ Ρωμαῖοι, πλάττοντες ὅτι ἡ Ἡηνηελόπη ἔσχεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ, ἢ ἐκ τῶν μνηστῆρων, υἱόν

τὸν Πάνα, ὅτι, διωχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀπῆλθεν εἰς Σπάρτην καὶ εἶτα εἰς Μαντινείαν, καὶ ὅτι ἐκυριεύθη τὸν Τηλέγονον, υἱόν τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τῆς Κίρκης, φονεύσαντα τὸν πατέρα του (Hym. Fab. CXXXVI. — Ον. Her. I — Cic. N. D. II, 22).

Ἡήρα, δερμάτινον σακκίον, εἰς δὲ ἐκ τοῦ ὕμου εἰς τὴν πλευρὰν ἀνηρτημένον, οἱ χωρικοί καὶ οἱ ὄδοιποροὶ ἔφερον τὰ τρόφιμα αὐτῶν· κατὰ μίμῃσιν δ' ἐκείνων καὶ οἱ κυνικοί φιλόσοφοι (Διογ. Λαέρτ. ΣΤ', 13).

Ἡήρα.

Ἡήρεια, γῶρα τῆς Θεσσαλίας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 786. — Εὐστθ. — Στφ. Βυζ.). Κατ' ἄλλους ἡ

Πιερία.

Ἡηρώ, 1) μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος (Ἀπλλδ. Γ, 12, 6). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἐξέχου ὠραιότητα. Ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν ἔδωκεν ὡς ἄθλον εἰς τὴν Μελάμποδα, διότι τῇ ἐκόμισε τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου, ἐκείνος δὲ τὴν ἐνόμφευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Βίαντος (Ὀμ. Ὀδ. Α, 267. — Ἀπλλδ. Α, 9, 9).

Ἡήχως, τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καθ' ὃ ἐκαλονήθη καὶ τὸ μέτρον μήκους τὸ φέρων τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὅν δὲ τὸ τέταρτον τῆς ὀργυιᾶς, ὄλιγον τι μαίζον 1 1/2 ἀγγλικῶν ποδῶν, καὶ διαιρούμενον εἰς 2 σπιθαμὰς, εἰς 6 παλαιστὰς, ἢ εἰς 24 δακτύλους.

Ἡήγρης, 1) ἐκ Παιονίας, πείσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Μιντύου τὸν Δαρεῖον νὰ μετακίση τοὺς Παίονας ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀσίαν (Ἡρόδ. Ε, 12). — 2) Υἱὸς Σιελδῶμου, ἡγεμῶν τοῦ Καρικοῦ στόλου εἰς τὴν ἐκστρατεῖαν τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος (Ἡρόδ. Ζ, 98). — 3) Ἐκ Κερίας, διερχόμενος Κόρου τοῦ νεωτέρου (Ἐνφ. Ἀνθ.).

Ἡίδοκος, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Δημάρχου (Ἐνφ. Ἑλλ. Α, 1, 29).

Ἡιδύτης, ἐπίσημος Τρῶς ἐκ Περσέτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 30).

Ἡιδωρός, μεσσηγιος πόλις τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Μακεδονίᾳ (Ἡρόδ. Ζ, 112).

Ἡίελος, υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ὁ γενάρχης τῶν βασιλείων τῆς Ἡπείρου (Παυσ. Α, 11).

Ἡίερας, ἀρχαῖος λαὸς Θρακικῆς οἰκῶν ἐν τῇ Πιερίᾳ, εἶτα δὲ ἐπὶ τοῦ Παγγαίου, πλησίον τῶν Ἀδδῆρων (Ἡρόδ. Ζ, 112. — Θουκ. Β, 99).

Ἡιερία, γῶρα εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Μακεδονίας, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Θεσσαλίας καὶ τὸν Ὀλυμπον, ἀποτελοῦσα τὴν παραλίαν μεταξὺ Ἀλιάκμονος καὶ Ἀετιῶ, πατρίς τοῦ Ὀρφέως, καὶ πρώτη λεγομένη τῶν Μουσῶν κατοικία (Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 226. — Ἡρόδ. — Εὐστθ. Βάγχ. 387). Ἐκείθεν ἐξωσθέντες οἱ Ἡίερες ὑπὸ τῶν Μακεδόνων τῇ ζ' ἑκατονταετηρίδι, μετέβησαν πρὸς ἀνατολὰς, καὶ κατέλαβον τὰ παρὰ τὸ ὄρος Πάγγαιον πέραν τοῦ Σπρυμόνος ποταμοῦ, ἐνθα ἱδρυσαν πόλεις ἐν ἄλλαις τὴν Πέργαμον καὶ τὴν Φάγρην (Ἰδ. Ἡίερες). — 2) Χώρα βορεία καὶ παράλιος τῆς Συρίας, κατὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ὀρῆντου. — 3) Πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἀγνώστου θέσεως, παρὰ τῇ παλαιᾷ Πιερίᾳ (Πιν. XXXII, 15. XXXVI, 14).

Ἡιερικός κόλπος, ὁ ὑπὸ τὸ Πάγγαιον ὄρος, κατὰ τοὺς περὶ αὐτὸν κατοικήσαντας Ἡίερας (Θουκ. Β, 99).

Ἡιερίε. Αἱ Μοῦσαι ἐπεκαλοῦντο Πιερίδες ἀπὸ τοῦ ὄρους Πιέρου τῆς Μακεδονίας ἐνθα ὑπετίθεντο κατ' ἀρχὰς λατρευόμεναι· ἢ ἀπὸ τοῦ Μακεδόνος Πιέρου, ὅστις ἐλέγετο πρῶτος εἰσαγαγὼν τὴν λατρείαν αὐτῶν εἰς Θεσσαλίαν τῆς Βοιωτίας (Ἡρόδ. Θεογ. 53. — Πινδ. Πυθ. ΣΤ, 49. — Παυσ. Θ, 20). Ἰδ. καὶ Ἡίερος, 3).

Ἡίερος, 1) ἀρχαῖος αὐτόχθων βασιλεὺς

της Ἡμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ, οὐ αἱ νέαι θυγατέρες, ἐρίσασαι πρὸς τὰς Μούσας ὡς πρὸς τὴν ψαλτικὴν, μεταμορφώθησαν ὑπ' αὐτῶν εἰς πτηνὰ (Ἀστ. Λυβ. 9, — Ου.). — 2) Υἱὸς τοῦ Μάγνητος ἐκ Θράκης, ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τῆς Μούσης Κλειούς, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔχων υἱὸν τὸν Ἰάκινθον (Ἀπλδ. Α, 3, 3). — 3) Μακεδὼν, ὁ πρῶτος εἰσαγαγὼν τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὰς Θεσσαλίας, τῆς Βοιωτίας (Παυσ. Θ, 29). — 4) Ὅρος τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Περίας, πρὸς τῇ βορειοδυτικῇ κλιτῷ τοῦ Ὀλύμπου, ἱερὸν ταῖς Μούσαις (Θουκ. Ε, 13). Νῦν Φλάμπουρο. — 5) Ποταμὸς ἐν Ἀχαΐᾳ, καὶ Πειρὸς λεγόμενος, ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων τὸ ὄριον τῶν χωρῶν Πατρῶν καὶ Δύμης (Παυσ. Ζ, 22, 1) Νῦν Καμενίτσα.

Πελοπόννησος, κεράμιος πίθος, πιθάριον μέγα. οὕτως ὥστε καὶ τὰς ὑπογείους κατοικουμένας τρώγλας πικρὰς λέγει ὁ Ἀριστοφάνης (Ἰππ. 792).

Πελοπόννησος, ταῦτ' ἐστὶ τὸ ἀσκάλης (Ἰδ.). **Πελοπόννησος**, δύο νησίδια ἀπέναντι τῆς ἀκτῆς τῆς Καρπανίας ἐν Ἰταλίᾳ, Λίναρτα καὶ Προχόρτη καλούμενα, καὶ κατοικουμένα ὑπὸ Τυρρητῶν Χαλκιδέων καὶ ὑπὸ Συρακουσίων (Στράβ.).

Πελοπόννησος (τά), ἐορτὴ τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις, μέρος τῶν Ἀθηναίων ἀποτελοῦσα, καὶ τῇ 11 ἀνθεστηριώδους πανηγυριζομένη, ὅτε ἠνοίγοντο οἱ πίθοι τοῦ νέου οἴνου.

Πελοπόννησος, Ῥόδιος ποιητὴς, ζῶν ἐν Ῥώμῃ, γράφων ἀναμιξῇ Ἑλληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ (Hor. Sat. 1, 10, 22), ἴσως ὁ κατὰ Σουητόνιον (Cic. LXXV) Πιθόβλαος, ὁ γράψας λιθέλλους κατὰ τοῦ Καίσαρος.

Πελοπόννησος ἢ Πιθόβλαος, Ἰδ. Πιθόβλαος.

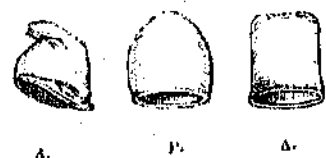
Πελοπόννησος, ἐπαρχία τῆς μέσης Ἰταλίας παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν, μητρόπολιν ἔχουσα τὴν Πικεντίαν, ἀνατολικῶς τοῦ νῦν Σαλέρνου, καὶ ἄλλην ἐπίσημον πόλιν τὴν

Ἀγκῶνα. Τοὺς κατοίκους, Πικεντίνους, μετόπισαν ἐκεῖ οἱ Ῥωμαῖοι ἐκ τῆς μέσης Ἰταλίας (Στράβ. Ε).

Πελοπόννησος, τὸ οὐχὶ δι' ὑφάνσεως, ἀλλὰ διὰ συμπεκνώσεως ἐρίων κατασκευασμα πρὸς ἐνδυσιν. Ἡ τέχνη αὕτη, ἢ πλῆσις, πιθανῶς προηγηθεῖσα τὴν ὑφαντικῆς, ἦν καὶ ἐπὶ Ἡσιόδου (Ἔργα κ. Πμ. 542, 543) καὶ ἐπὶ Ὀμήρου (Ἰλ. Κ, 265) γνωστὴ, καὶ τὰ προΐοντα αὐτῆς ἐχρησμευον κυρίως εἰς κατασκευὴν καλυμμάτων τῆς κεφαλῆς, ἅτινα διὰ τοῦτο μάλιστ' ἀπλοῖ ἐλέγοντο, διαφέροντες τοῦ πετάσου (Ἰδ.) κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν εἶχον χεῖλη ἢ γύρον. Οἱ Ἕλληνες σπανίως ἔφερον πῖλον, πλὴν τῶν ἀσθενῶν, τῶν ἐργατῶν, τῶν ἐπαυτῶν, τῶν ναυτῶν, δι' ὃ καὶ Ὀδυσσεὺς παρεστήθη, τὸ πρῶτον ὑπὸ Νικαμάχου (Plin. HN. XXXVI 22), καὶ μετὰ ταῦτα σχεδὸν πάντοτε ἐν τῇ τέχνῃ φέρων πῖλον ἐπίσης δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Δαίδαλος ὡς ἐργάται. Ἦσαν δὲ διάφορα τοῦ πῖλου τὰ σχήματα ἐν Ἑλλάδι στρογγύλα, ἐφαρμοζόμενα

ἀκριβῶς εἰς τὴν κεφαλὴν (Α), ἢ ὠσειδῆ, ὡς τοῦ πῖλου τοῦ Ὀδυσσεύς (Γ) ὁ Φρύγιος πῖλος ἦν κυρτὸς πρὸς τὰ ἔμπροσ (Α), ὡς φέρει αὐτὸν ὁ Πάρις ὁ δὲ Ἀσιανὸς ἦν κυλινδρικός ὑψηλὸς (Δ), ἢ Περσικὴ τιάρα. Ὑπὸ πῆρχον δὲ καὶ πικρίδιον.

καλύπτοντα μόνον τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς (Β). Παρὰ Ῥωμαίοις ὁ ἀπελευθερούμενος δούλος ἐκαίετο, καὶ γὰρ τῆς κόμης ἔφερε πῖλον (Διόδ. Ἑκλ. πρῶτ. Β), ὥστε

αἰς πῖλον τινὰ καλεῖν» ἐδήλου ὑπέσχεσθαι αὐτῷ τὴν ἐλευθερίαν (Liv. XXIIV, 32).

Πελοπόννησος (ἢ), ἀρχαία κώμη τῆς Περίας ἐν Μακεδονίᾳ, λεγομένη κατοικία τοῦ Ὀρφέως καὶ ἔδρα τῆς λατρείας τῶν Μουσῶν, αἵτινες ἐνταῦθα Πιμπληίδες ἐπελέγοντο καὶ ὄρος καὶ κρήνη ὀνόματι (Καλλμ. εἰς Δηλ. 7. — Στράβ. — Σχλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 25). Κατὰ μεταγενεστέρους δὲ (Hor. Od. I, 26, 9. — Mart. XII, 11) ἦσαν ταῦτα πάντα εἰς τὸν Ἑλικῶνα ἐν Βοιωτίᾳ.

Πελοπόννησος, πᾶν σκεῦος ἐντελὲς ἐπίπεδον, οἷον σανίδες ναυτικαὶ (Ὀμ. Ὀδ. Μ, 67), ἢ ἢ μαγειρικὴ σανὶς ἐφ' ἧς ἐτέμοντο ἢ ἐφέροντο εἰς τὴν τράπεζαν τὰ ὄψα καὶ οἱ

Τοιοῦτο Περσικόν.

Τοιοῦτο ἐν Ῥώμῃ.

καρποὶ, ἢ τὸ καὶ πινακίον, πινακίδιον, πινακίσκος λεγόμενον (Ὀμ. Ὀδ. Α, 141. II, 49).

ἐφ' οὗ παρετίθοντο ὄψα εἰς τοὺς συνδαιτημόνας, εἰ καὶ οὐχὶ ἔλιος ἐπίπεδον, ἐν τοῖς ἑπειτα χρόνοις, ἀλλ' ἔχον χεῖλη, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὰ πινακία, πολλάκις καὶ ἐκ πολυτίμων καὶ διὰ τῆς τέχνης κατασκευασμένων μεταλλῶν ἢ τῶν λόγων τὰ ἐπίπεδα καὶ πινακίων σχῆμα ἔχοντα μεταλλίνα ἐπιθέματα ἢ, καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς ὀμηρικοὺς χρόνους, σανίδια, ἐφ' ὧν, πιθανῶς παρσκευασμένων δι' ἐπιχρίσεως κηροῦ, ἔγραφον διὰ βελόνης, καὶ

ἅτινα συμπτυσσόμενα καὶ κλειόμενα («πινὰς πτυκτὸς», Ὀμ. Ἰλ. Ζ. 169) ἐχρησμευον ὡς ἐπιστολαί ἢ καὶ αἱ σανίδες ἐφ' ὧν ἐζωγράφον οἱ καλλιτέχναι, καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὕτη ἢ εἰκὼν, καὶ ἄν, ὡς μεταγενεστέρως πολλάκις, ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ ὑφάσματος. Ἐντεῦθεν πινάκω ἢ κη ἐλέγετο ἐπὶ Ῥωμαίων τὸ μέρος ἐνθα συλλεγόμενα ἐναπατιζομενο ἐπισήμων ζωγράφων εἰκόνες πρὸς κοινὴν ἐπίσκεψιν, οἷα ἦν ἐν Ἀθήναις ἢ ἐν τοῖς Προπυλαίαις τοῖς Ἀκροπόλεως, κατὰ τὴν βορείαν αὐτῶν πλευρὰν ὑπὸ Παυσανίου (Α, 22, 6) ὡς «οἶκημα ἔχον γραφὰς» μνημονευομένη. Διὰ τὴν χρῆσιν ταύτην ἐξελέγοντο πάντοτε ἢ βορεία τῆς οἴκας πλευρὰ, πρὸς προφύλαξιν τῶν χρωμάτων τῶν εἰκόνων κατὰ τοῦ ἡλίου. Οἱ ζωγραφικοὶ πίνακες ἐκρεμῶντο εἰς τοὺς τοίχους τῆς πινακοθήκης, ἢ ἐντεταίχιζοντο. Πίνακες ἦσαν καὶ ἐλέγοντο καὶ οἱ ἐφ' ὧν ἐγράφοντο γεωγραφικὰ σχεδιάσματα (Ἡρόδ. Ε, 49), ἢ ἀριθμητικοὶ ὑπολογισμοί, ὅθεν ὁ Πυθαγόρειος πινάξ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ. Πινακίον δὲ προσέτι καὶ ὁ εἰς τὴν ἐκλογικὴν κάλπην βίπτόμενος χαλκὸς κλήρος (Φώτ. λ.).

Πελοπόννησος, ἀρχαία καὶ ἐπίσημος πόλις τῆς Λυκίας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Κράγου (Στράβ. — Στφ. Βυζ.).

Πελοπόννησος, μικρὸς ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ, βέων παρὰ τῇ πόλει Ἰσσῶν.

Πελοπόννησος, 1) ὁ μέγιστος καὶ ἐξαισιώτερος λυρικὸς ποιητὴς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἡλικίᾳ, εὐκατρίδης ἐξ Αἰγιδῶν, γεννηθεὶς τῇ 65ῃ Ὀλ. (522 π. Χ.) ἐν Κυνὸς Κεφαλαίς τῶν Θηβῶν, ἐκ πατρὸς μὲν Δαΐφάντου, μητρὸς δὲ Κλεοθίης. Τὴν μουσικὴν ἐδιδάχθη πιθανῶς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πατρικῇ οἴκῃ, δότι εἰς αὐτὴν πατροπαράδοτος ἦν ἡ τέχνη τοῦ ἀδελφῆ μετέπειτα δ' ἐγυμνάσθη καὶ ἐξεπαιδεύθη ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ περιφήμου μουσικοῦ καὶ ποιητοῦ Λάσου ἐξ Ἐρμιόνης, καὶ ἐν συναναστροφῇ πρὸς τὰς δύο ἐκ Βοιωτίας κοιδούς, τὴν

Μύρτιδα και την Κόρινναν, προς ἃς και ἀντηγωνίσθη ἐν τῇ ποιήσει. Ἐν πρώτῳ τῶν ἐπινίκιων ὕμνων (Π60. I) ἐποίησε τῷ 502, εἰκοσαετῆς ὄν, και ἔψαλεν ἐν αὐτῇ τὸν Θεσσαλὸν παῖδα, τὸν Ἀλευάδην Ἰπποκλέα.

Ἐκτοτε δ' ἐξηκολούθησεν ἄνευ διακοπῆς τὴν ποίησιν ἄσκηδιν μέχρι τέλους τοῦ βίου του. ἀποθανὼν, τῷ 442, ὀγδοηκοντούτης. Ἐπίσημα συμβάνα δὲν περιέχει ἡ βιογραφία του Ἐξὼ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν πόλιν τῆς γεννησεως του, και ἀπήρχετο τῶν Θηδῶν μόνον ἵνα παρευρίσκηται εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐν Ὀλυμπίᾳ, Δελφοῖς κτλ. ἡ ἵνα ἐπισκέπτηται ἰδίως του φίλους ἐν Ἑλλάδι ἢ Σικελίᾳ, καθ' ὅσον διὰ τὴν πασίγνωστον αὐτοῦ ἀρετὴν και εὐσέβειαν, διὰ τὴν εὐγένειαν και τὸ ὕψος τῆς διανοίας του, ὑπὸ πάντων ἐτιμᾶτο και ἡγαπᾶτο, οὐ μόνον ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, ἀλλὰ και ὑπὸ ξένων τυράννων και βασιλέων, και συνεδέετο διὰ φιλίας μετὰ Ἰέρωνος, τοῦ βασιλέως τῶν Συρακουσῶν, και Θήρωνος τοῦ τυράννου τοῦ Ἀκράγαντος, και τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀλευαδῶν. Ἐπερτάτη δὲ τιμὴ ἀπεδόθη αὐτῷ ἐν Δελφοῖς, ἐνθα, διαταγῇ τῆς Πυθίας, ἦν τακτικῶς κεκλημένος εἰς τὰ Θεοξένεια, ἧτοι τὸν ἱερὸν δεῖπνον ἐπὶ τῶν Πυθίων, και μετ' αὐτὸν, ὡς ἐπιστεύετο, και αὐτοῦ οἱ ἀπόγονοι. Ἦα διασωθέντα ἐκ τῶν ποιημάτων του εἰσὶ, πλην ἀποσπασμάτων παντοίων χορικῶν ἀσμάτων, ἱκα-

νὸς ἀριθμὸς ἐπινικίων ᾠδῶν, και δὴ 14 Ὀλυμπιακαί, 12 Πυθιαί, 14 Νεμεακαί και 7 Ἰσθμιαί, ὕμνοῦσαι τοὺς νικητὰς εἰς τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας, ἰδίως εἰς τοὺς τέσσαρας ἐκείνους, τοὺς μεζῶνας, και ψαλλόμεναι ὑπὸ χοροῦ εἴτε ἐν τῷ τόπῳ τῆς νίκης και ἀμέσως μετ' αὐτὴν. εἴτε εἰς τὴν πατρίδα τοῦ νικητοῦ, ὅτε ἐτέλει τὰ ἐπινίκια, διὰ θυσίας, διὰ πομπῆς ἢ δι' ἐστίασεως. Αἱ ᾠδαὶ αὗται οὐδαμῶς περιστρέφονται εἰς μακρὰς τῆς νίκης περιγραφάς, ἧτις ἐστὶ μὲν ἡ βῆσις αὐτῶν, ἀλλ' ἐλαφρῶς μόνον ψάβεται. Γενικὴ τις ἰδέα, ἡ ἐκ τῆς νίκης ἢ ἐκ τῶν περιστάσεων τοῦ νικητοῦ λαμβανομένη, χρησιμεύει ὡς κέντρον τῆς ὅλης συνθέσεως, ἐξ οὗ θεωρεῖται και ἀναπτύσσεται ὁ ὅλος βίος τοῦ νικητοῦ, οὕτως ὥστε ἡ ψαλλομένη νίκη νὰ φαίνεται ὡς τὸ εὐκλεέστατον συμβάν τοῦ βίου αὐτοῦ, και τὸ λαμπρότατον αὐτοῦ χαρακτηριστικόν. Ἐπὶ πολὺ ἐπεκράτει ἡ θεωρία ὅτι ὁ Πίνδαρος, παρασυρόμενος, ἀφίετο εἰς ἀκανονιστοὺς παρεκτροπὰς τῆς ἐμπνεύσεως. Ἀλλὰ βαθυτέρα μελέτη κατέδειξεν ὅτι τὰ διάφορα μέρη τῶν ᾠδῶν αὐτοῦ μετὰ πλεῖστης περισκέψεως και τέχνης συναρμολογοῦνται εἰς τὸν τοῦ ὅλου καταρτισμὸν. Ἡ δυσχέρεια πρὸς κατάληψιν τῶν ποιημάτων του προέρχεται ἐκ τῆς ἀφθονίας και τῆς ἐντέχνου πλοκῆς τῶν ἰδεῶν, αἰτίνας αἰφνιδίως φύονται και μετατρέπονται ἐντὸς τῆς πλουσιωτάτης αὐτοῦ διανοίας, ἀλλ' οὐχ ἦττον μετ' εὐμελῶδου ἀλληλουχίας ἀναπτύσσουσι τὴν θεμελιώδη ἰδέαν, ἀναφερόμεναι και εἰς πολυκληβεστάτας σχέσεις και περιστάσεις αἰτίνας εἰσὶν ἡμῖν ἄγνωστοι. Οὐδεὶς λυρικὸς ὑπερέβη τὸν Πίνδαρον ὡς πρὸς τοῦ πνεύματος αὐτοῦ τὴν γονιμότητα και τὴν διαπλαστικὴν δύναμιν, τὸ ἠθικὸν και ὀρθησκευτικὸν βάθος τοῦ αἰσθηματος, τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν και τὴν εὐρύτητα τῶν γενικῶν αὐτοῦ ἀντιλήψεων. Συντέλει δὲ βεβαίως οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἐξέγερσιν και τὴν δύναμιν τῆς διανοίας αὐτοῦ και ὁ ἐν γένει μέγας χαρακτήρ αὐτῶν ἐπ' αὐτοῦ χρόνον

διότι ἐπὶ τῆς πρώτης νεότητός του ἔζη πρὸ τῶν Περσικῶν, ὅτε ἐπεκράτει ἡ αἰολοδορικὴ ἀγωγή, εἰς ἣν και αὐτὸς ἐτράφη, και εἰς ἣν τὸ ποιητικὸν αὐτοῦ πνεῦμα ἀνέθαλεν ὡς ἡ ὑπερτάτη αὐτῆς ἔκφρασις· ἐπὶ δὲ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας του και τῆς ἀκμῆς τῆς ποιητικῆς του δυνάμεως, παρέστη εἰς τὰ ἐνδοξότερα συμβάνα τοῦ ἔθνους του και μετέσχεν αὐτῶν, μάρτυς γενόμενος τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑλλάδος κατὰ τῶν Περσῶν, τοῦ ἀναπτύξαντος ὅ,τι εὐγενέστερον ὑπῆρχεν ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ. Ἐν ποιητῆν τοῦτον και οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον «μεγαλοφρονότατον» (Διον. Ἄλκ.), διότι ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἐστὶν ἀνάλογος πρὸς τὸν πλοῦτον και τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν του, κατάκοσμος δι' εἰκόνων αἰτίνας καταπλήττουσιν, ὅτε μὲν οὐσαι ὑπερήφανοι, σπουδαῖαι και ὑψηλαί, ὅπε δὲ φαιδραί, τρυφεραί και ἀστεῖαι. Ὁμοίως δὲ και ὁ ρυθμὸς αὐτοῦ ἔχει πλεῖστην τὴν ποιικιλίαν. Ἡ διάλεκτος αὐτοῦ στηρίζεται κυρίως ἐπὶ τῆς Ὀμηρικῆς, ἀλλὰ και πολλοὺς μυθίους αἰολισμούς, και μάλιστα διωρισμούς. — 2) υἱὸς Σικωπέλινου και Μυρτοῦς, πρόγονος, ὡς φαίνεται, τοῦ ποιητοῦ (Σουῖδ.).

Πινδένεσσος, πόλις τῆς Κιλικίας εἰς τὸ ὄρος Ἀμανὸν, ἦν ὁ Κικέρων ὡς ἀνοήτως ἐξεπολιόρησε (Cic. ad Att. V. 20. ad Fam. II, 10. XV. 4).

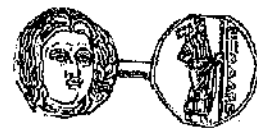
Πίνδος (ὁ και ἡ), 1) μέγα ὄρος πρὸς νότον χωροῦν και τὴν Ἰππειον διαιροῦν ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας. Αἱ ὑψηλόταται αὐτοῦ κορυφαί ἐγείρονται μέχρι 2500 μέτρων, αἱ δὲ πλευραὶ αὐτοῦ εἰσὶ κατὰ μέρος δασώδεις. Ἐδ βρειότερον αὐτοῦ μέρος ἀποτελεῖ ὁ Λάκμων. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπήγαγον ὁ Πηγεῖος, ὁ Ἀχελῷος, ὁ Ἀραχθός, διαρρέων τὴν Ἰππειον, κτλ. Ἦν δὲ τὸ ὄρος ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος και τῶν Μουσῶν (Πινδ. — Ἡρδ. A, 50. Z, 129. — Στρβ. Z, σ. 469 κλ.). — 2) (ὁ) ποταμὸς ἐν τῇ Δωριδί, τῆς βορείας Ἑλλάδος (Στρβ.). — 3) (ἡ) πόλις τῆς Δωριδος

παρὰ τῷ ὁμωνύμῳ ποταμῷ, και Ἀκύφας καλουμένη (Ἡρδ. H, 43).

Πίνεον, ἴδ. Ἐστίασις.

Πέννα, πόλις τῶν Σαρνιτῶν ἐν τῇ μέσῃ Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς, εἰς τῶν Ἀπεννίνων τοὺς πρόποδας (Πτολ. Γ, 1).

Πεξῶδαρος, βασιλεὺς τῆς Καρίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐκατόμου και τοῦ Ἰδριεως.

φρονέουσα τούτου τὴν χήραν και ἀδελφὴν Ἀδαν, και διαδεχθεῖς αὐτὴν (345-340 π. X.) (Διόδ. ΙΣΤ', 74. — Ἀρρ. Ἄν. A, 23, 10).

Περουσταί, λαὸς ληστρικὸς τῆς Ἰλυρίας, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀτελῆς ἀφείσθεις διότι προσχώρησεν εἰς αὐτοὺς (Cic. B, B, V, 1. — Liv. XLIII, 30. XLV, 26).

Περρωίαις, λέξις αἰγυπτιακῆ, δηλοῦσα τὸν «καλὸν κάγαθον» (Ἡρδ. B, 143).

Πῆσα, 1) ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Πεσάτιδος, ἐπαρχίας τῆς Ἡλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὑπὸ τοῦ Πέλοπος κτισθεῖσα. Ἡ πόλις αὕτη ἡμισθῆται τῇ Ἠλιδι τὴν τιμὴν τῆς προεδρίας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων, και ἔλαβε ταύτην τῇ 8ῃ Ὀλυμπιάδι, βοηθεῖα τοῦ Φεῖδωνος, τυράννου τοῦ Ἄργους, και αὐθις τῇ 34ῃ Ὀλυμπιάδι, ὑπὸ τὸν ἴδιον αὐτῆς βασιλέα Πανταλέοντα. Ἐξ δὲ 52ῃ Ὀλυμπιάδι (572 π. X.), εἰ Ἠλεῖοι κυριεύσαντες κατέστρεψαν αὐτὴν, και μὲν πικθανῶς παρὰ τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἐνθα ὁ Στράβων ἀναφέρει μόνον πηγὴν καλουμένην Βίσαν. — 2) Πῆσα και Πῆσαι, πόλις ἀρχαιοτάτη και ἐπίσημος τῆς Τυρρητίας, ἐπὶ τοῦ Ἄρνου ποταμοῦ, μία τῶν πόλεων τῆς Τυρρητικῆς δωδεκαπόλεως. Ἐλέγετο κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Νέστορος, κατοίκων τῆς ἐν Ἠλιδι Πίσης, ἀρικομένων εἰς τὴν Ἰταλικὴν παραλίαν ὅτε ἐπέστρεφον ἐκ Τρωάδος δι' ὁ και ὑπὸ Ῥωμαίων ποιητῶν Ἀλ-

φεια επικαλεῖται. Τῷ 180 π. Χ. ἐκηρύχθη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Ὁ λιμὴν αὐτῆς, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἄριου, ἦτο ἐκ τῶν ἀριστων. Ἔβχε δὲ πρὸς βορρᾶν καὶ μεταλλικὰς πηγὰς (Στράβ. I, 222).

Πισσάτις, ἐπαρχία τῆς Ἡλίδος, ἥς πρωτεύουσα ἡ Πισσα (ἴδ.).

Πισσαυρίον, ἀρχαία πόλις τῆς Ὀμβρίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ ὁμωνύμου ποταμοῦ (Cass. B. C. I, 11.—Liv. XXXIX, 44.—Cic. ad Fam. XVI, 12). Νῦν Πισσάρων.

Πισσαδία, εἶτα καὶ Πισιδική, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἔχουσα πρὸς νότον τὸ ὄρος Ταῦρον καὶ τὴν Παμφυλίαν, ἥς μέρος ἀπετέλει μέχρι τοῦ 8' αἰῶνος π. Χ., πρὸς ἀνατολὰς τὴν Λυκαονίαν, Ἰσαυρίαν, Κιλικίαν, πρὸς βορρᾶν τὴν Φρυγίαν, καὶ πρὸς δυσμὰς ταύτην καὶ τὴν Λυκίαν. Ἡ χώρα, ὄρεινὴ καὶ ἀδενδρὸς, διασχίζεται ὑπὸ διακλαδύσεων τοῦ Ταύρου, ἰδίως ὑπὸ τοῦ Σαρδημισσοῦ καὶ τῆς Κλίμακος· οἱ τρεῖς δ' αὐτῆς ποταμοί, ὁ Καταρράκτης, ὁ Κέστρος καὶ ὁ Εὐρυμέδων διαρρέουσι καὶ τὴν Παμφυλίαν. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Πισιδᾶι, κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος μνημονεύονται, ἦσαν λαὸς μάχιμος, ληστρικός, τοῖς Πέρσαις, καὶ αὐτοῖς τοῖς Ῥωμαίοις μὴ εὐκόλως ὑποτασσόμενος, πιθανῶς δὲ συγγενῆς τῶν Ἰσαύρων καὶ Κιλικίων, πρὶν καὶ Συλόμοι καλούμενοι. Αἱ κυριώταται αὐτῶν πόλεις ἦσαν ἡ Σαγαλασσὸς μετὰ φρουρίου, νῦν εἰσὶν Ἄγλασοῦν· ἡ Κρέμνα, νῦν Γύρμη· ἡ Πεδνελισσοῦς, ἡ Σέलगη, ἐπὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος, νῦν Σίρα· ἡ Τερμησοῦς, ἥς εἰσὶν ἐν Ἰστανίῳ, ἐπὶ τοῦ Καταρράκτου (Ξεν. Ἀπμν. Κυρ. παιδ. — Πολύβ. Β, 73.—Διόδ. ΙΗ', 5.—Στράβ. ΙΒ, 570.—Plin. V, 27, 24).

Πισένδα, πόλις τῆς Πισιδίας (Πτλμ.), πιθανῶς ἡ παρὰ Στεφάνῳ Βυζαντίῳ Ἰσινδα.

Πισσοθύνης, Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου, σατραπίης τῆς Λυδίας τῷ 440 π. Χ. ὑπεστήριξε τοὺς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων

ἐκ Σάμου ἐξωσθέντας ὀλιγάρχους, καὶ ταῖς Ἀθήναις δυσμενῶς διακείμενος, φαίνεται ἐπὶ τῷ 427 ἐβοήθησε τὴν Σπάρτην ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Τῷ 414 δὲ, ἐπανέστη κατὰ τοῦ μεγάλου βασιλείως, καὶ συληφθεὶς ὑπὸ Ἀρταφέρνης, ὅστις τῷ ὑπασχέθη ἀσφαλῆ τὴν ζωὴν, οὐχ ἦντον διαταγῇ Δαρείου Β, ἐθανατώθη (Θουκ. Γ, 31.—Πλούτ. Περ. ΚΙῚ).

Πίστιος (Ζεύς). Πίσις Πίσιος, παρὰ Ῥωμαίοις ὁ τῆς συμμαχικῆς καὶ τῆς συζυγικῆς πίστεως προϊστάμενος. Ὁ αὐτὸς καὶ Σιουσις, παράστασις τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐωρτάζετο ἐν Ἰουλίῳ ἐπὶ τῆς νήσου τοῦ Τιβέριος.

Πίστις Ὀρησκευτική. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις, τοῖς Πελασγικοῖς λεγομένοις χρόνοις, ἦν ἡ Ὀρησκευτικὴ πίστις παρὰ τοῖς Ἕλλησι φυσιολατρικὴ τις, οὐχὶ ὡς θεῖα ὄντα ἐκλαμβάνουσα καὶ τιμῶσα τὰ εἰς τὰς αἰσθήσεις ὑποπίπτοντα προϊόντα τῆς φύσεως, ἀλλ' αἱ εἰς τὴν φύσιν ἐνεργοῦσαι ζῶσαι δυνάμεις ἐπιστεύοντο ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς οὐσαι πνευματικαὶ καὶ θεῖαι ἐπιδράσεις, καὶ ἐπροσωποποιούντο. Ὁ ἀνθρώπος ἐπίστευε τοὺς θεοὺς πεπλασμένους κατ' εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ σκεπτομένους καὶ πράττοντας ἀνθρωπίνως, καὶ μετὰ τῆς θερμῆς φαντασίας, ἥτις κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον τῆς κοινωνικῆς ἀναπτύξεως ζωηρότατα ἀναπτύσσεται καὶ παρὰ τοῖς ἀτόμοις καὶ παρὰ τοῖς λαοῖς, ἐξελάμβανε πάσας τὰς σχέσεις καὶ πάσας τὰς ἐνεργείας τοῦ περὶ αὐτὸν κόσμου ὡς πράξεις τῶν θεῶν αὐτοῦ. Οὕτως ἔλαβον σύστασιν αἱ πολυπληθεῖς εἰς τὸν Ἕλληρικὸν κόσμον πιστευόμενοι μῦθοι. Ἀλλὰ καθ' ὅσον ὁ λαὸς ἀνεπτύσσεται καὶ ὑψοῦται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς πνευματικώτερον βίον, ἀπεσκῶντο καὶ οἱ τῶν φυσικῶν δυνάμεων παραστάται οἱ θεοὶ βαθμηδὸν ἀπὸ τῆς φύσεως, καὶ ἀντεπροσώπευον ἠθικὰς δυνάμεις, ἀπέβαινον ἐνταῦθα ἠθικὰ, πνευματικῶς ἀνεξάρτητα, μὴ μόνον τάξιν καὶ νόμον εἰς τὴν φύσιν πλάττοντα καὶ διατηροῦντα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον

διέθετον καὶ διέταττον. Οὕτως ἡ Δήμητρα, ἡ «Γῆ μήτηρ», ἡ τὰ τῆς γῆς προϊόντα παράγουσα καὶ τὸν σίτον τοῖς ἀνθρώποις χορηγοῦσα, ἀπέβη βαθμηδὸν, καθ' ὃ εὐρέτρια καὶ προστάτις τῆς γεωργίας, ἡ θεὰ τῶν μολύμων οἰκήσεων, τῶν γάμων, τῆς πολιτείας, ἡ τῆς ἠθικῆς τάξεως ἰδρυτὴς. Ἡ μετατροπὴ αὐτῆς τῆς Ὀρησκευτικῆς θεωρίας καὶ πίστεως ἐξετελέσθη διὰ μακρῶν αἰῶνων βεβαίως, καὶ συμπέπει μετὰ τῶν χρόνων καθ' οὓς, μετὰ συνεχῆς μεταναστεύσεως καὶ συγκρούσεως, τὴν ἀρχαίαν πατριαρχικὴν κατάστασιν τῶν πελασγικῶν ἐποχῶν διεδέχθη πνεῦμα ἠρωϊκῶς φιλοπόλεμον, τὸ γνησίως Ἑλληνικόν. Ἐπὶ τῆς Δωρικῆς εἰσβολῆς ἡ μετατροπὴ αὐτῆς εἶχε συμπληρωθῆ, καὶ δύναται ἡ ἐποχὴ ἐκείνη νὰ θεωρηθῆ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ὀρησκευτικὴν, ὡς τὸ μεθόριον μεταξὺ τῆς Πελασγικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς πίστεως. Παρὰ τῷ Ὀμήρῳ, ὅστις ἴσταιται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς νέας ταύτης Ἑλληνικῆς περιόδου, καὶ ὅστις βεβαίως ὑπὲρ πάντας τοὺς προκατόχους τοῦ ἐπενήργησε διὰ τῆς ποιήσεως ἐπὶ τῶν Ὀρησκευτικῶν ἀντιλήψεων, οἱ θεοὶ παρίστανται ἤδη ὡς προσωπικότητες ἐντελῶς διαμεμορφωμένοι, ἠθικῶς ἐλεύθεροι, καὶ ὀλίγα μόνον εἶτι ὑπολείπονται παρὰ τισὶ τῶν θεοτήτων ἕξη τῆς ἀρχαίας συμβολικῆς τῆς φύσεως. Τὰ ὀμηρικὰ ἐπη εἰσὶν ἡ βᾶσις τῆς Ἑλληνικῆς μορφώσεως ὡς πρὸς πολλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν πίστιν προσέτι. Αἱ περὶ θεῶν ἀντιλήψεις αὐτοῦ εἰσὶν αἱ αὐταὶ αἰτίνας ἐπικρατοῦσι διὰ πάσης τῆς κυρίως Ἑλληνικῆς ἐποχῆς, πλὴν μικρῶν τινῶν ἐνίοτε μεταβολῶν ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα τινῶν τῶν θεῶν, ἡ ἀρχαίων τινῶν ἰδιαιτέρων δογμάτων, ἅτινα διτηρήθησαν τοπικῶς. Διὰ τοῦ Ὀμήρου καὶ τῶν μετ' αὐτὸν καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτιωμένων ποιητῶν, ἐν οἷς πρωτίστην θέσιν κατέχει ὁ Πισίδος, διεμορφώθη διὰ πάσης τῆς Ἑλλάδος γενικὴ καὶ ἐνιαία μυθολογικὴ πίστις, κατ' ἀντίθεσιν τῶν κατὰ τόπους εἰδικῶν Ὀρησκευμάτων· διότι, εἰ καὶ ἡ βᾶσις τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρησκευτικῆς ἦν

μία καὶ ἡ αὐτῆ, ἀλλ' ἐκ τῆς διαφόρου φυλετικῆς καταγωγῆς, καὶ ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν θέσεων καὶ τῶν τύπων εἶχε προκύψει ἀνεκαθεν μεγάλη ποικιλία θεοτήτων ἀπ' ἀλλήλων διακρινομένων, ὥστε ἄλλος ἄλλοῦ θεὸς ἐλατρεύετο ὡς προέχων, καὶ δὲν ὑπῆρχε σύνδεσμος καὶ ἐνότης τῆς πίστεως. Τινὲς ἐξέλαβον ὅτι ἐκασταχοῦ μία μόνη θεότης ἐλατρεύετο κατ' ἀρχὰς, καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα ἐπεκτεινόμεναι καὶ ἀλλαγῶν αἱ λατρεῖαι αὐταὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν. Ὁ πολυθεϊσμός ἐστὶν ἐξ ἐναντίας ἐν τῇ φύσει τῶν Ὀρησκευμάτων ὅσα ἐκ φυσιολατρικῆς προκύπτουσι πίστεως. Κατ' ἄλλας θεωρίας, οἱ Ἕλληνας ἠρώσθησαν τὴν Ὀρησκευτικὴν αὐτῶν ἐξωθεν, ἐκ τῆς Ἀσίας ἢ τῆς Αἰγύπτου. Ἀλλὰ καὶ οὗτος ὁ δίσχυρισμός ἐστὶν ἐσφαλμένος, διότι δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῆ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἦν ἀνεκαθεν ἀνεπίστεως· οὐχ ἦντον βεβαίως σχέσεις ὑπῆρχον ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν γειτόνων αὐτῶν τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, καὶ πιθανώτατα καὶ κοινωνία διαφόρων Ὀρησκευτικῶν δοξασίῶν. Τῷ ὄντι τινὲς τῶν θεοτήτων, ὡς ἡ Ἀφροδίτη φερ' εἰπεῖν, γνωστὸν ἐστὶν ὅτι ἐξ Ἀσίας προήλθον· ἀλλὰ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἔδωκεν αὐταῖς τὸν τοπικὸν χαρακτῆρα, ὥστε δύναται νὰ θεωρῶνται καὶ αὐταὶ ὡς οὐχ ἦντον Ἑλληνικαί. Ἐπὶ τῆς παρακμῆς μόνον τῆς Ἑλλάδος αἱ τοιαῦται ξένοι παρείσαντο λατρεῖαι ἕμενον ἀμετάβολοι. — Ἡ Τιτανομαχία δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ μυθικὴ παράστασις τῆς ἀντικατάστασεως τῶν Ἑλληνικῶν θεοτήτων ἀντὶ τῆς ἀρχαίας πίστεως, τῆς φυσιοκρατικῆς. Ἐπίστευον ὅτι πρὸ τῶν θεῶν οὓς ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῶν ἐλάτρευον, ἦρχον ἄλλοι, ὁ Κρόνος μετὰ τῶν ἀγρίων Τιτάνων, ἀντιπροσώπων τῶν ἀγρίων καὶ ἀκανονίστων δυνάμεων τῆς φύσεως, ἀλλ' ὅτι οὗτοι πολεμήσαντες κατεβλήθησαν ὑπὸ τῶν Ὀλυμπίων, τοῦ Διὸς καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ, τῶν θεῶν τῆς τάξεως, τοῦ δικαίου καὶ τοῦ νομίμου. Νικήσας δὲ, διενεί-

ματο ὁ Ζεὺς τὴν παγκόσμιον ἐξουσίαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἄδου ἢ Ἀΐδωνεύως, οἱ δὲ Τιτᾶνες ἐδεσμεύθησαν καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὸν Τάρταρον, πλὴν τῶν ὑποταγέντων εἰς τὸν Δία καὶ εἰς τὴν νέαν τάξιν τοῦ κόσμου. Ἐν ταύτῃ τῇ μεταβολῇ τινὲς τῶν φυσικῶν θεοτήτων, αἱ προσδεδεμέναι ἀναγκαιῶς εἰς τὴν φύσιν, καὶ μὴ δύνασθαι νὰ μεταβάλλωσι τὸν χαρακτήρα αὐτῶν, ὡς αἱ τῶν ποταμῶν, τῆς θαλάσσης κτλ. ἐμμένουσιν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν σχέσιν πρὸς τὴν φύσιν· ἀλλὰ καὶ αὐταὶ ὑπόκεινται εἰς ἀνωτέραν τάξιν, εἰς τοῦ Διὸς τὸν νόμον. Καθ' Ὀμηρον ἦν τὸ Ὀλύμπιον τοῦτο πολιτεύμα τῶν θεῶν ὀργανισμένον ἐντελῶς καθ' ὁμοίωσιν τῶν τότε ἀνθρωπίνων πολιτευμάτων. Ἰὼν ὑπεργαίων θεῶν προκάλυπτο ὡς βασιλεὺς ὁ Ζεὺς, ἔχων περὶ ἑαυτὸν τὴν τῶν ὑψίστων θεῶν βουλήν, ἥς τὰ δίκαια ὁ κυριάρχης ἀναγνωρίζει καὶ σέβεται. Μέλη δ' αὐτῆς, πλὴν τοῦ τὰς θαλάσσης κατοικοῦντος Ποσειδῶνος, εἰσὶν οἱ κυρίως Ὀλύμπιοι, οἱ παρὰ τῷ Διὶ ἐν Ὀλύμπῳ οἰκοῦντες θεοί, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ἄρης, ὁ Ἡρακλής, ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Ἄρτεμις, ἡ Ἀφροδίτη. Ἐνίοτε δὲ συγκαλεῖ ὁ Ζεὺς καὶ ἀγορᾶν (Ὀμ. Ἰλ. Υ', 4 κλ.), ἥς μετέχουσι πάντες οἱ θεοί, καὶ αὐτοὶ οἱ ποτάμιοι, καὶ αἱ νύμφαι τῶν δασῶν καὶ ὀρέων. Οἱ Ὀλύμπιοι θεοὶ μεταγενεστέρως μόνον συνεπληρώθησαν εἰς 12, ἐμπειρηθῆσαν καὶ τῆς Ἐπιστίας καὶ τῆς Δήμητρος, ὡς ὁ Ἐννίος ἀπαριθμεῖ αὐτοὺς διὰ τῶν λατινικῶν αὐτῶν ὀνομάτων. Οἱ δύο δ' ἀδελφοὶ τοῦ Διὸς, ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀΐδωνεύς ἦσαν ἐκάτερος ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ αὐτοῦ, πιστὰ ἀπεικονίσματα τοῦ Διὸς, ἄρχοντες ὁ μὲν εἰς τὰς θαλάσσας, ὁ δὲ ἐν τῷ Ἄδῃ, ὡς ὁ Ζεὺς εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἀναγνωρίζοντες ὅμως τὴν ἀνωτέραν ἐξουσίαν τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ, καθ' Ὀμηρον, προσυτέρου ἀδελφοῦ. Μετὰ τὴν τριχῆ διαίρασιν τοῦ παντὸς εἰς τοὺς τρεῖς ἀδελφούς, δύναται καὶ πᾶσα τῶν θεῶν ἡ ὁμάς εἰς τρία νὰ διαίρε-

σθῆ, 1) εἰς θεοὺς Ὀλυμπίους, τὸ κράτος τοῦ Διὸς, 2) εἰς θεοὺς Θαλασσίους, τὸ κράτος τοῦ Ποσειδῶνος, 3) εἰς θεοὺς καταχθονίους, εἰς ὃν καταριθμητέοι καὶ πάντες οἱ χθόνιοι καὶ τὴν καλλιεργίαν ἐπιμελούμενοι, καθ' ὅσας σχέσιν ἔχοντες μετὰ τῶν ὑπὸ τὴν γῆν. Εἰσὶ δ' οὗτοι εἰς ἐντελῆ ἀντιθέσιν πρὸς τοὺς Ὀλυμπίους, καθ' ὅσον οὗτοι μὲν εἰσὶν οἱ ἐν τῷ φωτὶ, τῇ ζωῇ καὶ τῇ οὐρανῷ διατάμενοι, ἐκεῖνοι δ' οἱ ἐν τῷ σκότει, τῷ θανάτῳ καὶ τῇ γῇ, καὶ ἡ ἀντιθέτος αὐτῆ περὶ αὐτῶν πίστις καταδείκνυται καὶ εἰς τὸν χαρακτήρα τῆς λατρείας αὐτῶν. Δι' τρεῖς δ' ἐκεῖναι τάξεις τῶν θεῶν δύναται πάλιν νὰ ὑποδιαιρεθῶσιν εἰς πρωτεύοντας καὶ εἰς δευτερεύοντας, τοὺς ἀντιπροσωπεύοντας συνήθως μέρη τινὰ μόνον τῆς εἰς τοὺς πρωτεύοντας πίστεως, ὡς αἱ Μοῖραι, ἡ Τύχη, ἡ Δίκη, αἱ Ὠραι, εἰσὶ μέρος μόνον τῆς τοῦ Διὸς δικαιοδοσίας. Ἦν αὐτὴν σχέσιν ἔχει ἡ Νίκη πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν, ἡ Ἥβη πρὸς πάντας τοὺς θεοὺς. Ἐνίοτε ὅμως τινὲς τῶν δευτερευουσῶν τούτων θεοτήτων εἰσὶ καὶ καθ' ἑαυτὰς, ἰδιᾶν δικαιοδοσίαν ἔχουσαι καὶ ἰδιᾶν λατρείαν, ὡς αἱ Χάριτες καὶ αἱ Ὠραι, ἐνίοτε δὲ προσωποποιήσεις μόνον ἀνευ λατρείας. Ἐν μεταγενεστέρως χρόνοις ἀπεδόθη ὅμως καὶ εἰς αὐτὰς ἐνιαχοῦ λατρεία τις, κυρίως παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Οἱ Ὀμηρικοὶ θεοὶ ἦσαν οἱ γενικῶς ἐν Ἑλλάδι πιστευόμενοι καὶ τιμώμενοι· ἀλλ' ἡ λατρεία ἐκάστου ἦν μεζῶν ἢ ἐλάσσων κατὰ τόπους καὶ κατὰ φυλάς, ἀναλόγως τῆς ἐκασταχοῦ ἀρχαιότητος αὐτῆς. Συνήθως μία θεότης ἀπελάμβανεν ἐκασταχοῦ ἰδιαιτέρας καὶ ὑπερτέρας τῶν ἄλλων λατρείας, ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Ἀθήναις, ἡ Ἥρα ἐν Ἄργεϊ, ὁ Ἀπόλλων ἐν Δελφοῖς. — Προϊόντος τοῦ χρόνου, καταληπτὰ ἐγένοντο βαθμηδὸν τὰ ἐλαττώματα περὶ τὴν ἀντιλήψιν τῆς δημοτικῆς τῶν Ἑλλήνων θρησκείας, ὅτι εἶχε λίαν ἐξανθρωπισθῆ, εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους περιορισθῆ, καὶ δὲν ἐπήρκει πλέον ἵνα ἐπιβάλλῃ τὴν πίστιν εἰς τὸν ἐραυνῶντα νοῦν καὶ ἵνα

ἐπαρκῆ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις βαθέως θρησκευτικοῦ αἰσθηματος. Διὰ τοῦτο ἐγένετο ἡ θρησκεία ἀντικείμενον προσβολῶν τῆς φιλοσοφίας, ἥτις ἤδη ἀπὸ τοῦ 600 π. Χ. εἶχεν ἀρχίσει ἀναφουμένη εἰς τὰς ἀποικίας. Ἄλλ' ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι καὶ παρὰ τῷ λαῷ ἐπὶ πολὺ εἰσέτι ἡ φιλοσοφία δὲν ἐκλόνησε τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, καὶ ἐπὶ τῶν Περσικῶν καὶ ἐπὶ τῆς μετ' αὐτὰ ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος μετ' ἀκλονήτου πίστεως ἐλατρεύοντο οἱ ἔθνηκοι θεοί, καὶ τὴν πίστιν μάλιστα ἠῤῥησεν ἐτι ἡ τῆς θαυματουργῆς ἐνεργείας τῶν θεῶν ἀποδοθεῖσα σωτηρία ἀπὸ τοῦ κινδύνου τοῦ ξένου ζυγοῦ. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις ἐγένετο καὶ ἡ ἀφετηρία τῆς πολιτικῆς καταπτώσεως τῆς Ἑλλάδος, ἤρξατο καὶ ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτῆς παρακμῆ. Οἱ διαταγμοὶ τῶν φιλοσόφων μετεδόθησαν εἰς τὸν λαόν, παρασύραντες αὐτὸν καὶ εἰς ἀπιστίαν καὶ εἰς περιφρόνησιν τῆς θρησκείας· τὴν δ' ἀπιστίαν συνάδουσαν ἡ συνήθως αὐτῆς σύντροφος, ἡ δεισιδαιμονία, ὑποτρεφομένη κυρίως ὑπὸ τῶν μυστηρίων καὶ τῆς εἰς μυστικισμὸν στηριζομένης αἰρέσεως τῶν Ὀρφικῶν (Ἰδ. Μυστήρια. Μυθολογία). — Ἡ δὲ τῶν Ῥωμαίων πίστις ἦν ἀνεκαθὲν συγγενὴς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, δι' ὃ καὶ μετὰ ταῦτα εὐκόλως συνεχωνεύθησαν τὰ δύο θρησκείματα. Ἡ ἀρχικὴ ταυτότης τοῦ θρησκείματος ὀφείλεται εἰς τὴν Πελασγικὴν καταγωγὴν τῶν Λατίνων τοὺς δὲ θρησκευτικοὺς τύπους καὶ τὰ ἔθιμα ἐδανείζοντο καὶ παρὰ τῶν πολλῶν ἐν Ἰταλίᾳ ἀποικίων Ἑλλήνων. Ἀλλὰ τὴν φαντασίαν ἤττον πλουσίαν καὶ δραστηρίαν ἔχοντες οἱ Ῥωμαῖοι, ἦσαν ἤττον τῶν Ἑλλήνων εἰς μύθους ἐφευρετικοί, καὶ διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον ἐξηνδρώπιζον τοὺς θεοὺς τῶν. Πρακτικώτεροι τὸ πνεῦμα ἐν γένει, ἐκαλλιέργουν καὶ τὴν θρησκείαν ὑπὸ πρακτικὴν μάλλον ἔποψιν, καὶ οἱ σέβας ἐπιβάλλοντες σπουδαῖοι θεοὶ αὐτῶν ἐτιμῶντο ἐπιμελῶς καὶ εὐσεβεστῶς, μετὰ πάσης ἀκριβείας ὡς πρὸς

πάντα τὰ ἔθιμα, τὰς τε εὐχὰς καὶ τὰς τελετουργίας. Οἱ προπάτορες τῶν Ῥωμαίων, οἱ πρῶτοι Λατῖνοι, ὡς λαὸς ἀγροτικὸς καὶ ἀφελῆς, ἐλάτρευον τοὺς θεοὺς τῶν ἀγρῶν (κατ' αὐτοὺς Faunus (ὁ Πᾶν), Vertumnus, Saturnus, Ops) καὶ τοὺς οἰκιακοὺς (Lares, Penates), καὶ ἔορται αὐτῶν ἐπανηγυρίζοντο καὶ μετὰ ταῦτα διὰ παντὸς μετ' ἀρχαϊκῶν ἔθιμων εἰς τὰς οἰκίας καὶ τοὺς ἀγρούς, τὰ Saturnalia, τὰ Lupercalia, κτλ. Πολιούχων θεῶν ἡ λατρεία εἰσεχώρησε μετέπειτα, καὶ ὑπερίσχυσε κατ' ὄλιγον. Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἦν ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ῥώμης καὶ ἀνώτατος τῶν Ῥωμαίων προστάτης, ὁ Ζεὺς (Jupiter), παρ' αὐτῷ ὁ ὑκέρτατος πρόμαχος τοῦ κράτους Ἄρης (Mars), πατήρ τοῦ Ῥωμόλου καὶ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ, καὶ Κουϊρίνος (Quirinus), ὁ ἀποθεωθεὶς Ῥωμόλος. Συνεπροστάτευσεν δὲ τὴν Ῥώμην καὶ ἡ τριάς τοῦ Διὸς, μετὰ τῆς συζύγου του Ἥρας (Juno), καὶ τῆς θυγατρὸς του Ἀθηνᾶς (Minerva). Προσέτι δ' ἐτιμᾶτο μεγάλως καὶ ἡ Ἑστία (Vesta), ἡ θεὰ προστάτις τοῦ οἴκου, ἐφ' ὃ ἡ πολιτεία στηρίζεται. Τοῦ θρησκείματος τούτου, μάλιστα ὅσον ἀπέβλεπε τὴν πολιτικὴν τάξιν, ἰδρυτῆς καὶ ρυθμιστῆς ἐθεωρεῖτο ὁ βασιλεὺς Νουμάς. Ἐπίσης δὲ, εἰ καὶ εἰς κατώτερον βαθμῶν, ἐλατρεύοντο καὶ αἱ θεότητες ἀφηρημένων τινῶν, ἰδίως ἠθικῶν ἰδεῶν, ἡ Ἄρετή (Virtus), ἡ Πίστις (Fides), ἡ Εὐσέβεια (Piety), καὶ πολλάκις ὑφ' οἴου δῆποτε ἐθεοποιούντο, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, ἰδέαι, σχέσεις καὶ παντοῖαι περιστάσεις, οἷον ἡ Οἰκονομία, ἡ προφυλάττουσα ἀπὸ ὀφφάνειας καὶ ἐν αὐτῇ παραμυθεύουσα ἡ Fossoria, ἡ βοηθοῦσα ἐν τῷ καμᾶτῳ Quis, ἡ Ἡσυχία Fabris, ἡ κατὰ τοῦ πυρετοῦ προστατεύουσα. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάμειξιν μετὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς κάτω Ἰταλίας, προσέλαβον οἱ Ῥωμαῖοι, πλὴν τῶν τριῶν τούτων κατηγοριῶν τῶν φυσικῶν, πολιτικῶν καὶ ἠθικῶν θεοτήτων, καὶ ἄλλους Ἑλληνικοὺς θεοὺς. Τὸν μαντικὸν καὶ ἀλεξίκακον Ἀπόλλωνα τῶν Δελφῶν μεταξὺ τῶν πρῶ-

των ἀναγνωρίσαντες, ἤγειραν αὐτῆ ἐν Ῥώμῃ ναόν, τὸ πρῶτον τῷ 432 π. X., ὡς τὸν λοιμὸν ἀποτρέποντα τοῖς Διοσκοῦροις ἀφιέρωσαν ναὸν τῷ 304 π. X.: τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὴν λατρείαν παρεδέχθησαν ἐξ Ἐπιδαύρου τῷ 291. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν αἱ λατρεῖαι αὐταί, καίτοι ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἀναγνωρίζεσθαι, ἔμενον ὁμῶς ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου θρησκευματος ἀποκεχωρισμένα· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου ἐπεκράτησεν ἐν Ῥώμῃ, ὡς ἐν τοῖς λοιποῖς, οὕτω καὶ ὡς πρὸς τὸ ὀρησκευμα ὁ Ἑλληνισμός. Καὶ παρέμειναν μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ ἀρχαῖα Ῥωμαϊκὰ τῶν θεῶν ὀνόματα καὶ τὰ ὀρησκευτικὰ εἶδη, ἀλλὰ τὰς Ῥωμαϊκὰς διεδέχθησαν Ἑλληνικῆς πίστεως ἀντιλήψεις, καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν προσέτι, καὶ ὅσον ἀπέβλεπε ὀρησκείαν καὶ μύθους, ἐδόθη τύπος Ἑλληνικὸς, δυστυχῶς διὰ τὴν Ῥώμην καὶ ἦν ἐποχὴν ὀρησκεία καὶ ἤδη ἦσαν ἐν παρακμῇ ἤδη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Οὕτως εἰσεχώρησαν ἐκεῖθεν εἰς αὐτὴν ἡ ἔλλειψις ἐδραίας πίστεως, ἡ ἐπιπολαίότης, καὶ προσέτι αἱ ἐξ Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου ἀπὸ τινος εἰσχωρήσασαι ξενικαὶ τελεταί, μετὰ τῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ τῶν πολλὰς ἡμιστὰ ἠθικῶν εἰθιμῶν αὐτῶν. Ἠγωνίζετο δὲ μάτην ν' ἀποβάλῃ αὐτὰ τὸ δημόσιον, ὡς ἄτοπα, καὶ ὡς εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐγγχώριον σύστημα ἀντιστρατεύμενα. Ὁ Ἀύγουστος ἠθέλησε, πρὸς ὑποστήριξιν αὐτοῦ, νὰ ἐπαναφέρῃ ἀρχαίας τινὰς ἐορτὰς καὶ ὀρησκευτικὰ εἶδη, τὰ ξένα ἀπαγορεύων καὶ πολυτελεῖς ναοὺς ἀνεγείρων εἰς τὰς ἀνάκλαθεν ἐγγχωρίους θεότητας. Ἀλλ' οὐδ' αὐτοῦ, οὐδ' ἄλλων μεταγενεστέρων αὐτοκρατόρων προσπάθειαι κατάρθωσαν νὰ καλινρθώσῃ τὴν ὀρησκευτικὴν πίσιν καὶ τὴν ἠθικὴν ἐν Ῥώμῃ, εἰς τὴν ὁδὸν εἰσελεύσῃ τῆς παρακμῆς.

Ἱεστρεῖς, ἴδ. Πρίστις.

Ἱεστυρος, πόλις τῆς Θράκης μεσσηγείος ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ (Ἡρόδ. Ζ, 109). **Ἱιστιρος** ἢ **Βιστιρον** (Στφ. Βυζ.). **Ἱιστεῖρα** (Σουῖδ.).

Ἱιστωρία, πόλις τῆς Ὑπηρείας, μετὰ τὸ Φλωρεντίας καὶ Λούκας, ἐνθα ἠγέρθη εἰς ἐφονεύθη ὁ Κατιλίνας, τῷ 62 π. X. (Sall. Cat. LVII).

Ἱετάνη, 1) δωριστὶ Πιτάνη, μία τῶν πέντε κομῶν τῆς Λακωνικῆς, ἐπὶ τοῦ Ἑυρώτα ποταμοῦ, παρὰ τῇ Σπάρτῃ, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος (Ἑρότ. Τρωάδ. 1101. — Καλλιμ. εἰς Ἀρτμ. 172. — Πaus. Γ, 16). Κατ' αὐτὴν ὁ Πιτανάτης λόχος διακρινόμενος ἐπ' ἀνδρεία, καὶ συνιστάμενος ἐκ 400 στρατιωτῶν. — 2) θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἑυρώτα, μήτηρ τῆς Ἑλλάδος ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, δοῦσα τὸ ὄνομα εἰς τὴν Λακωνικὴν κόμην (Πινδ. Ὀλ. ΣΤ, 46). — 3) πόλις μετὰ λιμένας ἐν Αἰολίῳ κατὰ τὴν Μυσίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπὶ τοῦ Καίκου ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἀρκεσίλα (Ἡρόδ. Α, 149. — Στφ. II, 581, 607).

Ἱετθεὺς, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῆς Τροίης, θεοσεβὴς καὶ σοφός, τῶν χρησμῶν ἐρμηνευτής, προσέτι τὴν εὐγλωττίαν διδάσκων, καὶ Ἐπιδαύριός τις σύγγραμμα περὶ αὐτῆς ἐκδοῦς, διαχυρίζετο ὅτι ἦν τοῦ Πιθεῶος. Ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἀθρα ἦν ἡ μήτηρ τοῦ Θησέως. Τοῦ Πιθεῶος τάφος ἐκ λίθου λευκοῦ ἐδείκνυτο ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Τροίης (Πaus. Β, 31. — Ἀπλλδ. Γ, 15, 7).

Ἱετθίσις, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων τῇ Κεκροπίδι φυλῇ (Δημοθ.). Παρὰ τισιν (Στφ. Βυζ.) Πίθσις, ὡς ἐκεῖ τὸ πρῶτον τοῦ κίθου ἐφευρεθέντος (Σχλ. εἰς Ἡσιόδ. Ἰργ. 2).

Ἱεθίας, εἰς τῶν ἐφόρων ἐν Σπάρτῃ (Ξυφ. Ἑλλ. Α, 6).

Ἱεττάκιον, λωρὶς δέρματος, ἐπιτιθεμένη εἰς πληγὰς, ἢ ἐπιραπτομένη εἰς παλαιὸν φέρεμα πρὸ πάντων δὲ, ἐπὶ Ῥωμαίων, ἢ ἐφ' ἧς ἐγράφετο τις σημείωσις, καὶ ἰδίως ἐπικολλωμένη εἰς οἶνον φιάλας, καὶ δηλοῦσα τοῦ οἴνου τὴν καταγωγὴν, τὴν ἡλικίαν, κλ. (Διογ. Λαέρτ. εἰς Κράτ. — Petr. Sat. XXXIV. LVI).

Ἱεττακὸς, εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐν Μυτιλήνῃ τῆς Λέσβου γεννηθεὶς τῷ 648 π. X. Ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῆς τυραννίας τοῦ Μελέαγχρου, βοηθεῖα τοῦ Ἀλκαίου (ἴδ.). Ἐῖτα ὁμῶς διεφώνησε πρὸς αὐτὸν, καὶ ὅτε ὁ Ἀλκαίος ἐπέλυθ' ἐπολιόρησε τὴν Μυτιλήνην, ὁ Ἱεττακὸς ἐξελέγη αἰσουμνήτης (Πλούτ. Σδλ. ΙΔ). Διεκρίνετο ἐπὶ μετριοπαθείᾳ καὶ ἀνιδιοτελείᾳ, ἔδωκε σοφὸς νόμους εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ διήρθε τα κατὰ κατ' αὐτὴν μετὰ πάσης συνέσεως. Ἐν τῷ Σιγεϊκῷ πολέμῳ στρατηγήσας, κατέβαλε δι' ἐπιδειξίότητος Φρόνωνα, τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἀθηναίων, βίψας ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του δίκτυον ὃ ἐκρυπτεν εἰς τὴν ἀσπίδα του. Τῆς δικιχέσεως φαίνεται ἐκουσίως παραιτηθεὶς τῷ 580, καὶ ἀπέθανεν ἰδιωτεύων, κατὰ τοὺς μὲν ὑπὲρ τὰ 90, κατὰ τοὺς δὲ περὶ τὰ 100 ἔτη γενόμενος. Τὸ ἀγαπητόν αὐτοῦ ἀπόφθεγμα ἦν «Καίρον γινώθι.» Ὁ Κροῖσος τῷ ἔπεμψε πλουσιώτατα δῶρα, ἀλλ' ὁ Ἱεττακὸς τὰ ἐπέστρεψε, μνησθὰς ὅτι ἔχει δις πλεονα τῶν ὅσα ἐχρειάζετο. Ἐγγράψαι βιβλία περὶ νόμων ἀπολεσθῆν, ὡς καὶ τὰ ἐλεγεία του. Διτηρήθη δὲ μόνον ἐν μικρῶν ποιήματι, καὶ ἡ πρὸς τὸν Κροῖσον ἐπιστολή του (Ἀρσ. Πολτ. Β, 9, 9. — Πλάτ. Πρωτ. σλ. 443 Α. — Στφ. ΙΓ, 600. — Πaus. Ι, 24, 1).

Ἱετταλος, γνωστὸς λατρός ἐν Ἀθήναις (Ἀρσφ. Ἀχρον. 1032. Σφ. 1432).

Ἱετώα, καὶ **Ἱετώσα**, 1) πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπὶ τῆς Προποντιδος, μετὰ τὸν Πριάμου καὶ Παρίου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 829. — Στφ. — Ἀπλλν. Ῥδ. Α, 933. — 2) Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης (Ἀπλλν. Ῥδ. Δ, 565).

Ἱετῶνθια, πόλις τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς ἐνταῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς (Πτλμ.).

Ἱετυοκάμπτης, ὁ ληστής Σίνις, ὅστις ἐπὶ τῶν στενωμάτων μετὰ τὸν Μεγάριον καὶ Κορίνθου συλλαμβάνων τοὺς ὁδοιπόρους,

ἔδενε τοὺς δύο πόδας αὐτῶν εἰς τὰς κορυφὰς δύο δένδρων (πιτύων), ἃς ἐκαμπτε διὰ τῶν χειρῶν του, καὶ ἔτα τοὺς ἐσπάραττεν ἀφίνων αὐτὰς ν' ἀνατιναχθῶσι. Τοῦτον τὸν φοβερὸν θάνατον ἐπέβαλε καὶ αὐτῷ ὁ Θησεὺς ὅτε τὸν ἐνήκησε (Πaus. Α, 37. — Ἀπλλδ. Γ, 16, 2).

Ἱετυοδς, (ὁ), πόλις τῆς Κολχίδος, κατὰ τὸν βορειανατολικὸν μυχὸν τοῦ Ἑβξεινοῦ Πόντου (Στφ. — Ρίπ. VI, 5).

Ἱετυοῦσσα ἢ **Ἱετύσσα**, 1) Νῆσος μικρὰ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου πρὸ τῆς Ναυπλίας, νῦν Βούρτζι. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Χίου, τῆς Λαμιάκου καὶ ἄλλων πόλεων (Στφ.).

Ἱετυοῦσαι, δύο νῆσοι πρὸ τῆς νοτιανατολικῆς παραλίας τῆς Ἰσπανίας, εἰς ἀπόστασιν ἡμερησίου πλοῦ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς νοτιοδυτικῶς τῶν Βαλεάρων. Ἡ μείζων ἐκαλεῖτο Ἱεθυοῦσσα (νῦν Ἰβίσα), ἡ ἐλάσσων Ὀφιοῦσσα ἢ Κολοῦσβραβρα (νῦν Φορμεντίρα) (Στφ. Β, 123, Γ, 167. — Διόδ. Ε, 16).

Ἱετύς, νόμφη ἦν ὁ Βορέας, ἐκ ζηλοτυπίας διότι ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ Πανδῆ, συνέτριψεν εἰς ἓνα βράχον, ὅτε καὶ μετεμορφώθη εἰς τὸ ὀμώνυμον δένδρον (τὴν πεύκην). (Λουκ.).

Ἱηλαγγών, κηρόπλαστον ἀγαλμάτιον, παίγνιον τῶν παιδίων. Ἐνίστα ἀνευρίσκονται ἐν τάφοις ἐκ γῆς ὀπτιῆς μετὰ προσθέτων ἄκρων καὶ κινήτων.

Ἱηλαγγικαὶ πέτραι, δύο βραχώδεις νῆσοι ἐν τῇ Μεσογείᾳ, παρὰ τῇ Σικελικῇ πορθμῷ (Ὀμ. Ὀδ. Μ, 60. — Ἀπλλ. Δ, 924. — Ἀπλλδ. Α, 9, 25). Ἐκλαμβάνονται ἀντὶ τῶν Λιπάρων.

Ἱηλαγίαυλος, μουσικὸν ὄργανον, κατὰ τοῦτο ὁμοιον πρὸς τὸν σημερινὸν ἡμῶν αὐλῶν (τὸ φλάουτον), ὅτι ἐκρατεῖτο καὶ αὐτὸς πλαγίως, καὶ εἶχε τὴν δι' ἧς ἐφυσᾶτο ὀπτην εἰς τὴν πλευρᾶν, ἀλλὰ μετὰ μικροῦ σωλήνος εἰσαγομένου εἰς τὸ στόμα. Ὁ Μίδας ἐλέγετο ἐφευρὼν αὐτὸν, καὶ ἡ τέχνη ἀπέδιδεν αὐ-

τὸν μάλιστα εἰς τοὺς σατύρους καὶ τοὺς ὄκα-
δούς τοῦ Βάκχου ἐν γένει (Θεόμ. Κ, 28. —
Αἴλ. Ζ, Ἰστ. Β, 17. — Ρην. VII, 57).

Ἑλλάδα, 1) πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας
ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τῆς Προποντίδος, πρὸς
ἀνατολὰς τῆς Κυζίκου, πελασγικὴ ἀποικία
(Ἡρόδ. Α, 57). — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀτρείως,
ἢ τοῦ Λευκίππου, γυνὴ τοῦ Ἴλου, βασιλέως
τῆς Τρωάδος (Ἀπλ. Γ, 12, 3).

Ἑλλάκιος (ἡ), ὄρος τῆς Μυσίας ἐν τῇ
Μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰς οὗ τοὺς πρόποδας ὁ Ὀμη-
ρος λέγει (Ἰλ. Ζ, 396, 425) καιμένην
τὴν πόλιν Θήβην, πατρίδα τῆς Ἀνδρομά-
χης. Ἐπὶ δὲ Στράβωνος (ἸΒ, 614) δὲν
ὑπῆρχε πλέον.

Ἑλλακοῦς, ἔδωμα ἐκ ζύμης, πολλὰ-
κις μετὰ κρέατος, μετὰ λαγάνων ἢ καὶ μετὰ
μέλιτος. Ὁ εἰς τοὺς γάμους (Ἰδ.) παρατιθέ-
μενος ἦν ἐκ σπράμου. Ἦν δὲ στρογγύλος
τὸ σχῆμα καὶ ἐπίπεδος, ὡς καὶ τὸ ὄνομα
ἐμφαίνει (ἔδος πίτας).

Ἑλληνησία, μικρὰ νῆσος πρὸς τῇ
Ἰσπανίᾳ, ἀντικρὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Διανίου.
Ἰς αὐτὴν ἐξώρισεν ὁ Αὐγουστος τὸν ἔγγονόν
του Ἀγρίππαν (Τασ. Ann. 1, 3, 6 II, 39).

Ἑλληνοῦται. Ὡς πρὸς τὴν φαινόμενην
περιοδικὴν κίνησιν τινῶν τῶν οὐρανίων σω-
μάτων ἀπέναντι τῶν ἐτέρων, τῶν ἀπλανῶν,
ὁ Ὀμηρος καὶ ὁ Ἡσίοδος ἀναφέρουσι μόνον
τὴν τοῦ Ἑσπερίου καὶ τὴν τοῦ Ἑσπέ-
ρου, ἐκλαμβάνοντες τούτους ὡς δύο διαφό-
ρους ἀστέρας (Ὀμ. Ἰλ. X, 317. Ψ, 296.
Ὀδ. N, 98. — Ἡσδ. Θγ. 381). Κατὰ Πα-
ρμενίδης (500 π. X.) ἀνε-
γνώρισεν πρῶτος αὐτῶν τὴν ταυτότητα. Ἄλλη-

ὡς ὅμως αὕτη ἦν ἤδη γνωστὴ τῇ ἀρχαιο-
τέρῳ αὐτοῦ Ἡθαγόρῳ. Ὁ Δημόκριτος, ἐπὶ
Σωκράτους, ἐγνώριζεν ἤδη πλείονας πλανή-
τας, καὶ ὁ Ἐβδόξος, μαθητὴς τοῦ Πλάτω-
νος, ἔφερον ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα
τὴν γνώσιν πέντε πλανητῶν, ὧν διπλᾶ
ἦσαν τὰ ὀνόματα ὡς ἔπεται: Ἑρμῆς ἢ
Στίλβων Ἀφροδίτη ἢ Φωσφόρος Ἀρῆς
ἢ Ἡυρβείης Κρόνος ἢ Φαίνων Ζεὺς ἢ
Φαέθων. Κατόπιν δ' ἐκείθεν πάλιν προσετέ-
θησαν καὶ ἕτεροι δύο, ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σε-
λήνη. Ὅτι δ' ἔπειτα οἱ Ἑωμαῖοι ἔλαβον
παρὰ τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῆς ἐβδομάδος τὴν
διαίρεσιν, τότε εἰς τὰς ἡμέρας αὐτῆς ἔδωκαν
τῶν πλανητῶν τὰ ὀνόματα. Τὰ ἐμφαινόμενα
δ' αὐτοὺς σημεῖα ἦσαν οὐχὶ τὰ ἀρχαῖα γράμ-
ματα τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, ἀλλὰ συμβολι-
κὰ, καὶ τὸ μὲν τοῦ Κρόνου ἐνέφανε τὴν
ἀρπην, ἢ τὸ δρέπανον τοῦ θεοῦ τὸ δὲ τοῦ
Διὸς τὸν κεραυνόν, τὸ τοῦ Ἀρεως τὴν λόγ-
χην καὶ ἀσπίδα, τὸ τοῦ Ἥλιου τὸν ἡλια-
κὸν δίσκον, τὸ τῆς σελήνης τὴν ἡμισέληνον,
τὸ τῆς Ἀφροδίτης τὸ κάτοπτρον τῆς θεᾶς,
καὶ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ τὸ κηρόκιον. Μεγάλην
ἐπιρροὴν ἀπέδιδον οἱ ἀρχαῖοι εἰς τοὺς πλα-
νήτας ἐπὶ τῆς γήινης ἀτμοσφαιρας (Ρην. XI,
30). Τὰ θεῖα δ' ὀνόματα τῶν πλανητῶν, καὶ
οἱ ὑποτιθέμενοι μεζονες ἢ ἐλάσσονες ἀπο-
στάσεις τινῶν ἐξ αὐτῶν ἀπὸ τῆς πηγῆς τῆς
θερμότητος καὶ τῆς ζωῆς, συνετέλεσαν εἰς
τὸν καταρτισμὸν τῶν ἀστρολογικῶν προλή-
ψεων. Ἰδ. Ἀστρονομία. (Πλούτ. π. τ.
ἀρσ. Φιλοσ. Β, 14—16. — Διογ. Λατ.
II, 14. Θ, 23. — Στοβ. Ἑκλ. μουσ. Α, 21,
I, 25, 1. — Ἀγ. Γάτ. Εἰσαγ. εἰς Ἀρατ.
Φαιν. 17. — Γεμιν. Εἰσαγ. καὶ τὰ φαιν. Α.
— Λυδδς, π. μὴν. Β. — Cic. d. N. D. II, 20.
— ΡΙ. II, 6, 8. — Tac. V, 4. — Macroh. Somn.
Scip. IV).

Ἑλληστυγῆ (ἡ) Ἰδ. Στάθμ. 6.

Ἑλληστυκὴ, τῶν εἰς τὰς ἀνθρωπίνους
ἀνάγκας ὑπηρετικῶν καὶ πανταχοῦ ἐκ τῶν
ἀπώτατων χρόνων ἀσκουμένων χειρωνακτι-

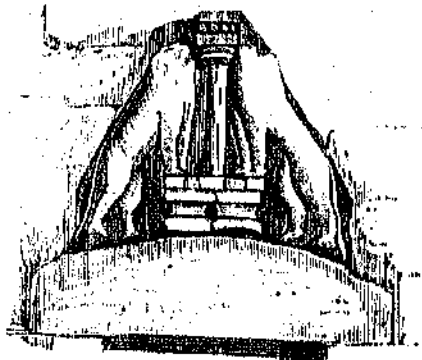
κῶν τεχνῶν, τῆς ξυλουργίας, τῆς λιθουργίας,
τῆς κεραμευτικῆς, συμπλήρωμα ἐστὶν ἡ πλα-
στικὴ, τὴν εἰς καλλιτεχνίαν ἀνάπτυξιν τῆς
βανουουργίας ἐπιδιώκουσα. Καὶ ἐστὶ μὲν
πανταχοῦ ἐμφυτος ἢ πρὸς αὐτὴν τάσις, ἀλλ'
ἢ ἀνάπτυξις αὐτῆς διαφέρει κατὰ τὸν βαθμὸν
τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἐθνῶν καὶ τὴν ἐκάστῳ
ἐμφυτον τάσιν πρὸς τὴν φιλοκαλίαν, ὥστε καὶ
πολλαχοῦ αἱ πρόοδοι αὐτῆς διὰ μιμησεως μετα-
δίδονται. Ἐν πρῶτον, προχειρότερον καὶ εὐξέ-
ργαστότερον ἀντικείμενον τῆς ἀνθρωπίνης
βιομηχανίας ἦν φυσικῶς τῇ λόγῳ τὸ ξύλον,
καὶ περὶ τῆς ἐξεργασίας αὐτοῦ καὶ τῆς κατα-
σκευῆς σκευῶν ἐξ αὐτοῦ (τοῦ πελεκᾶν καὶ
τεκταίνειν) συνεχῆς γίνεται λόγος ἐν
τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἑλληνικοῖς ποιήμασι (Ὀμ.
Ὀδ. Β, 247). Τὰ ξυλουργήματα δὲ ταῦτα
ἤρξαντο βαρβιμηδὸν οἱ τεχνῆται νὰ ποικι-
λῶσι διὰ μεταλλίων, ἐλεφαντίνων ἢ ἄλλων
κοσμημάτων (δαϊδάλων), καὶ τῆς τοιαύ-
της τέχνης, τοῦ πρώτου βήματος τῆς καλ-
λιτεχνίας, προσωποποιήσις ἦν ὁ Δαίδαλος
(Ἰδ.). Ἐν δευτέρῳ βῆματι προόδου μετὰ τὴν
ξυλουργίαν ἦν ἡ μεταλλουργία, ἢς προ-
σωποποιήσις ἦν ὁ Ἡφαιστος, ἥτις καὶ
εἰς τοῦ ξύλου τὴν ἐπικόσμησιν διὰ τῆς ἐμ-
παιστικῆς (Ἀθῆν. ΙΑ, 288), καὶ διὰ
τῆς ἐργασίας τῶν μετάλλων καθ' ἑαυτὰ, εἰς
μεγάλην πολυτέλειαν ἀνεπτύχθη. Καὶ ἐκ
πηλοῦ δὲ ἤρξαντο ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχαιοτάτη
παντοῖα κατασκευαζόμενα ἀγγεῖα καὶ σκεύη,
διὰ τῆς πηλοπλαστικῆς ἢ κεραμευτι-
κῆς (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 600), ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον κοσμημένης διὰ τῆς γραφικῆς, ἐνίοτε
καὶ δι' ἀνεχουσῶν παραστάσεων. — Ἀπὸ τῶν
ἀπλῶν κοσμημάτων ἐκ συνδυασμοῦ γραμ-
μῶν, ὡς εἰς τὴν κεραμογραφίαν, ἡ τέχνη
πρόεβη βαθμηδὸν καὶ εἰς παράστασιν διαφό-
ρων ἀντικειμένων, φυτῶν, ζώων καὶ αὐτοῦ
τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ θεῶν ὑπὸ μορφήν ἀν-
θρωπίνην. Κατ' ἀρχάς, πρὶν ἢ προκύψῃ ἡ
τέχνη, τοὺς θεοὺς παρίστων φυσικὰ ἀκατέρ-
γαστα ἀντικείμενα, ὅσον λίθοι καὶ ξύλινοι

κίονες (Παυσ. Β, Γ, 22. Ζ, 22. Θ, 24,
27. 32. Ι, 24. — Κλημ. Στρωμ. Α, 348.
Εὐσέβ. Πρ. Εὐαγγ. 8. — Πλουτ. π. Φιλδφ.).
Αἱ δ' ἀρχαιοτάτα κατασκευασθεῖσαι ἐκ ξε-
στοῦ ξύλου (ξόανα) ἢ ἐκ πηλοῦ ἢ καὶ λί-
θου ἀνθρώπων ὁμοιώσεις πρὸς παράστασιν

θεῶν, ἦσαν, ὡς ἦν ἐπόμενον εἰς ἔργα τέ-
χνης νηπιαζούσης, ἀτελεῖ ἔτι καὶ ἀμορφα, οὐδὲ
τὰ μέλη δεόντως διαστέλλοντα, οὐδὲ τοῦ
προσώπου ἔκφρασιν ἔχοντα (Διόδ. Α, 18).
Ταῦτα, ἐκπλήττοντα τοὺς μετὰ ταῦτα Ἑλ-
ληνας, ἐθεωροῦντο ἐνίοτε ὡς Διίπετῆ. ἐξ
οὐρανοῦ πεσόντα, ὡς τὸ τῆς Πολιάδος Ἀ-
θηνᾶς ἐν Ἀθῆναις (Α, 26. — Διόδ. Ἀποσκ.
Β, σλ. 640. — Ἀπλ. Γ, 12), ἢ ὡς ἐξ
Αἰγύπτου προσλθόντα (Παυσ. Α, 42. Β,
19. Δ, 22. Ε, 5), ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας οἱ Αἰ-
γύπτιοι αὐτοὶ ἔλεγον τὰ ἴδια αὐτῶν ἀγάλ-
ματα κατὰ τὴν τέχνην τοῦ Δαιδάλου κατα-
σκευαζόμενα (Διόδ. Α, 97). — Τὴν ξυλοτε-
χνίαν παρηκολούθησε ταχέως ἡ λιθοτε-
χνία, ἢς τὰ ἔργα ἦσαν κατ' ἀρχάς ἐπίσης
καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ῥυθμὸν ἀτελεῖ, ὡς πλεί-
στα παραδείγματα διὰ πάσης τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἐποχῆς διατηρηθέντα, ἀνευρέθησαν καὶ
σώζονται ἔτι μέχρι τοῦδε. Προϊούσης δὲ τῆς
τέχνης ἐξελέγοντο διὰ τὰ ἔργα αὐτῆς οἱ
ὠραιότεροι λίθοι, ἰδίως οἱ λευκοί, μάρμα-
ρα ἐκ τοῦ μαρμαίρειν, ὧν τὰ κυριώτερα λα-
τομεῖα ἦσαν ἐν Ἑλλάδι τὰ τοῦ Πενταλικῶ

της Ἀττικῆς καὶ τὰ τῆς Πάρου. Ἐπίσης ἀρχαιότατα ἤρξαστο ἐν Ἑλλάδι ἀσκουμένη καὶ ἡ μεταλλουργία ὡς καλλιτεχνία, καὶ ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη θεῶν ἀγάλματα κατασκευάζοντο εἴτε ἐκ ξύλου (Πaus. Α, 29. Γ, 16), εἴτε ἐκ λίθου ἢ μετάλλου (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 303. — Πaus. Β, 16. 19. 20. Γ, 12. Ζ, 19). Τὰ τοιαῦτα ξύλινα καὶ ἄμωφα ἀγάλματα κατὰ ὀρησκαυτικὸν καθῆκον πλυνόμενα, ἐνεδύοντο (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 303. — Πaus. Δ, 24. ΣΤ, 25. — Ξen. Ἑλλ. Δ, 4, 29), ἐξ οὗ ἐδόθη ἀφορμὴ εἰς τὴν πλαστικὴν, ὅτε ἐτελειοποιήθη, πρὸς παράστασιν τῶν καλλιπτύχων ἐνδυμάτων εἰς τὰ ἀγάλματα. Πλὴν δὲ θεῶν ἀγαλμάτων κατασκευάζοντο ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη καὶ ἀνθρώπινα, πρὸς κόσμησιν τῶν μεγάρων (Ὀμ. Ὀδ. Η, 100), καὶ ἄλλαι παραστάσεις φυσικῶν ἀντικειμένων, ὡς ἡ τοῦ Δουρίου ἵππου ἐν Τρωάδι, ἢ ἐτι σωζομένη τῶν λεόντων εἰς τὴν πόλιν τῶν Μυκηνῶν (Πaus. Β, 16). Καὶ εἰς ἐπικό-

σμῆσιν δ' ἐπιπέδων ἐπιφανειῶν ἤρξαντο πρῶτως κατασκευαζόμενα ἀνάγλυφα, ἅτινα, κατὰ τὴν ἐξοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας δύνανται νὰ διαιρῶνται εἰς τρεῖς κατηγορίας, τὴν τῶν ἐκτύπων, τὴν τῶν ἡμιτύπων καὶ τῶν προστύπων. Ἴν δ' ἡ ἐργασία αὐτῶν γνωστὴ καὶ ἐπὶ Ἡσιόδου, γράψαντος τὴν ἀσπίδα Ἡρακλέους, καὶ ἐπὶ Ὀμήρου, περιγράφαντος τὴν τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 478 κλ.). Καὶ τὰ μέταλλα δὲ κατακοσμοῦντο, εἴτε ἀναγλύφως, δι' ἐγγύ-

σεως εἰς τύπους, εἴτε διὰ τῆς τορευτικῆς, ἢ τοῦ τῆς ἐγγυαράξεως δι' ἄλλου ἐργαλείου. — Οἱ ἀρχαιότατοι μνημονεύμενοι καλλιτέχναι τῆς πλαστικῆς εἰσὶν ὁ τῆς χαλκυργίας προϊστάμενος θεὸς Ἡφαιστος ἢ μεταλλουργικὴ συντεχνία τῶν Τελεχίων ἐν Σικυῶνι, Κύπρω, Κρήτῃ, Ῥόδῳ (Διόδ. Α, 55. — Διόδ. ΝΕ, 5. — Στρβ. Δ, 653. Ι, 472. — Κλλμ. Ἰγμν. εἰς Ἀπόλλ.) οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι ἐν Κρήτῃ (Στρβ. Ι, 473) ὁ ἐπὶ Θησέως δῆθεν ἀκμάσας Δαιδαλος, κατὰ τινὰς Ἀθηναίος (Διόδ. Δ, 76-78. — Πaus. Ζ, 4. Η, 53), κατ' ἄλλους Κρής (Ἐύστθ. εἰς Ἰλ. Σ, 592. — Λauson. Αὐτ. XII), σύμβολον τῆς τέχνης, μάλιστα τῆς ἀρχαϊκῆς (Πaus. Θ, 3), εἰς δὲ καὶ πολλὰ τῶν ἀρχαιοτάτων ἔργων ἀποδίδονται (Πaus. Η, 35. 46. Θ, 40. — Ἀρσεν. Θαυμ. Ἀκ. 81. — Στρ. Βυζ. λ. Ἡλέκτ.) οἱ Δαιδαλίδαι, ἐν οἷς ὁ Τάλωρ, ἀνεψιὸς τοῦ Δαιδάλου (Πaus. Α, 21). Ὁ δ' Ἐῤχειρ, λεγόμενος συγγενῆς (Pl. VII, 57), ὁ Ἐνδοίος, συνοδοιπὸρος (Πaus. Α, 20), ὁ Αἰγυπτίης Σμίλις, σύγχρονος αὐτοῦ (Πaus. Ζ, 4), ἦσαν πολλοὺς αἰῶνας μεταγενέστεροι τῆς τῆς Δαιδαλῶ ἀποδιδόμενης ἐποχῆς. Δαιδαλίδαι δὲ μόνον διότι εἰργάζοντο κατὰ τὸν ἀρχαϊκὸν ῥυθμὸν. Ἐπειὸς λέγεται ὁ κατασκευάσας ἐν Τρωάδι τὸν Δουρίον ἵππον, καὶ ξύλιον Ἴριμου ἐν Ἀργεῖ (Πaus. Β, 29. Ζ, 19), καὶ ὁ Πείρασος εἰργάσθη αὐτόθι ξύλινον τῆς Ἥρας ἐξ ἀχράδος (Πaus. Β, 17). Ἡ εἰσοδὴ τῶν μαχίμων Δωριέων φαίνεται βλάβασα κατ' ἀρχὰς τῆς τέχνης τὴν ἀσκησιν, ἣτις ἐπὶ βραχὺ μόνον ἀνέκυψεν ἐπὶ τῶν Ἀχαιῶν τυράννων, ὅτε καὶ ἀξιόλογά τινα μνημονεύονται ἔργα. Τοιοῦτο ἦν ἡ περιφημὸς λάρναξ τοῦ Κυψέλου (Ὀλυμ. 20, α'), ἐκ κίδρου κατασκευασμένη, καὶ διὰ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατακοσμος καὶ παντοίας σκηναῖς παριστάσασ μετ' ἐπιγραφῶν κατὰ τὰς πέντε αὐτῆς πλευρὰς (Ἡρδ. Ι, 92. — Πaus. Β, 17). Ἄλλο ἔρ-

γον τῆς αὐτῆς ἐποχῆς ἐξαιῖον ἦν ὁ εἰς Ὀλυμπίαν κατ' Ὀλ. 30-38 ὑπὸ Κυψέλου ἢ Περιάνδρου ἀναθεθεὶς μέγας χρυσοῦς σφύρηλατος ἀνδριάς (Πaus. Β, 214. — Στρβ. Η, 211. — Σχ. Πлт. Φδρ. σλ. 286. — Σουίδ. λ. Κυψελιδῶν. — Φωτ. Λεξ. σλ. 143). Ὡς πρώτη δὲ πατρίς τῆς χαλκοχοίας (Πaus. Η, 14. Θ, 11), ἢ, ὀρθότερον τῆς χωνεύσεως τοῦ αἰθέρου (Πaus. Γ, 12), ἐθεωρεῖτο ἡ Σάμος, ἀφ' οὗ, 60 ἔτη μετὰ τὴν δωρικὴν εἰσοδὴν, ὁ Ἴων Προκλῆς ἐφυγεν ἐκεῖ ἐκ Τροϊζήνος. Ἦσαν δ' οἱ πρῶτιστοι καλλιτέχναι τοῦ ἐργαστηρίου τούτου ὁ Ροζκος καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Θεόδωρος (Πaus. Ι, 38. — Ἡρδ. Α, 32. — Pl. XXXIV, 8. XXXV, 52) καὶ Τηλεκλής, ἐργασθέντες ὁμοῦ τὸ ἄγαλμα τοῦ ἐν Σάμῳ Ἀπόλλωνος, ὁ μὲν τὸ ἡμισυ ἐν Δήλῳ, ὁ δὲ τὸ ἕτερον ἡμισυ ἐν Ἐφέσῳ (Διόδ. Α, 48), ὅπερ χαρακτηρίζει τὴν τότε τέχνην ὡς ἀπλὴν χειρουργίαν, ἐξ ὠρισμένων ἐξαρτημένην ἀναλογιῶν. Καὶ ἡ ψηφογλυφία δὲ ἡ σφραγιδογλυφία ἤσκειτο ἔκτοτε ἤδη, ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς, καὶ εἴτα παρὰ τοῖς πέντησιν, ὡς σφραγίδες ἐχρησίμευον ξύλα θριπτόβρωτα ἢ θριπτόδεστα (Ἀρσεν. Θεσμ. 427). Ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Τηλέκλους, Θεόδωρος Β, ἐγλύψε τὸν σμαράγδινον δακτύλιον τοῦ Πολυκράτους (Ἡρδ. Γ, 41. — Πaus. Η, 14). Ἀνάλογος δὲ τῇ τέχνῃ ταύτῃ ἦν καὶ ἡ νομισματογλυφία. Καὶ τὰ μὲν ἀρχαιότερα τῶν νομισμάτων ἦσαν ἐπιμήκαις ὀβελοὶ (Ἰδ. Ὀβολός). Πρῶτος δὲ λέγεται κόπας νομίσματα ἐπισσημασμένα, ἀργυρᾶ, ὁ τύραννος τοῦ Ἀργεῶν Φειδῶν, ἐν Αἰγίνῃ, 119 ἔτη πρὸ τῆς Ὀλυμπιάδος (Στρβ. Η, — Πάρ. μάρι.), ἢ, ὀρθότερον, μετὰ τὴν ἀρχὴν τῶν Ὀλυμπιάδων (Ἡρδ. ΣΤ, 127). Καθ' Ἡρόδοτον ὁμοίως (Α, 94), πρῶτοι οἱ Λυδοὶ ἐκοψαν ἀργυρὸν καὶ χρυσοῦν. Κατ' ἀρχὰς τὰ νομίσματα ἐπὶ μῖα μόνον τῶν ὄψεων εἶχον ἐνσημῶν τι ἐντετυπωμένον ἢ δ' ἄλλη ὄψις αὐτῶν, τὸ ἔμπαλιν, ἐδείκνυε τὰ ἴχνη τῶν

ἄκρων τῆς λαβίδος ἐφ' ἧς τὸ νόμισμα στηριζόμενον ἐτυποῦτο, τὸ ἐντυπὸν λεγόμενον τετράγωνον, ὁ ὅμως καὶ εἰς μεταγενέστερους χρόνους ἐτυποῦτο τεχνητῶς κατὰ μίμησιν. Οἱ Δωριεῖς δὲ, φύσει ἔχοντες τὸ αἰσθημα τοῦ καλοῦ, ἀνέπτυσαν αὐτὸ ὑπερτάτως ὅτε ἡ εἰς τὰ νότια τῆς Ἑλλάδος κάθοδος αὐτῶν εἰσῆγαγε παρ' αὐτοῖς καὶ τὸν πολιτισμὸν, καὶ διέπρεψαν ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ. Ἐν πρῶτον βῆμα ἐπέκεινα τῶν ἀρχαίων ξοάνων ἦσαν τὰ ἀκρόλιθα ἀγάλματα, ξύλινα καὶ αὐτὰ, ἔχοντα δὲ τὰ ἄκρα, τὰ ἐκτὸς τῶν ἐνδυμάτων, κεφαλὴν, χεῖρας, πόδας, λίθινα. Ἦρξαντο δὲ τότε κατασκευαζόμενα χρυσελέφαντινα ἀγάλματα, ὧν ξύλινος ἦν ὁ σκελετὸς ἢ κἄναθος. Ἐπ' αὐτοῦ δὲ, διὰ τοῦ σώματος τὰ γυμνά, ἐπεκολλᾶτο δι' ἰχθυοκόλλης ὁ ἐλέφας ἐκ πλακῶν, 15-20 ἑκατ., μαλασσομένων καὶ καμπτομένων κατὰ μέθοδον τὴν σήμερον ἀγνωστον, καὶ ὁ χρυσοῦς διὰ τὰ ἐνδύματα, ἐξειργάζετο ὡς συνήθως τὰ μέταλλα, εἰς πάχος μῖας περίπου γραμμῆς. Ἐπελήφθη δ' ἔκτοτε ἡ τέχνη, πλὴν τῶν θεῶν, καὶ ἀνθρωπίνων ἀνδριάντων, τιμητικῶν, μάλιστα τῶν ἐν ἀγῶσι κινῶντων, καὶ προσέτι πλαστικῶν κοσμημάτων τοῦ ἐξωτερικοῦ τῶν ναῶν, κατὰ τοὺς αἰετοὺς διὰ συμπλεγμάτων ὄλων ἀγαλμάτων, κατὰ τὴν ζωοφόρον, συνήθως διὰ σειρὰς προστύπων ἀναγλύφων, καὶ κατὰ τὰς μετόπας διὰ μεμονωμένων ἀναγλύφων ἐκτύπων. Καὶ αἱ μὲν οὖν παραστάσεις πολλὰς καὶ διὰ ὀρησκαυτικούς λόγους ἐνέμενον εἰς τὸν ἀρχαῖον ῥυθμὸν, τὸν σκληρὸν μᾶλλον, νεωρῶδες καὶ ἀποτεταμένον (Λουκ. Φιλοφ. Θ. — Πaus. Η, 40. — Tac. Ν, 54. — Cic. Veni. XVII, 70) οἱ ἀνδριάντες ὁμοίως, μάλιστα οἱ τῶν ἀθλητῶν, ταχέως προήγαγον τὴν τέχνην εἰς τὴν παράστασιν τῆς φυσικῆς ἀληθείας, τοῦ ἀνέτου καὶ τοῦ ὑπερτάτου καλοῦ (Α). Τὰ διάφορα κατὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐποχὴν ἀναπτυχθέντα τῆς πλαστικῆς ἐργαστήρια ἦσαν 1) τὸ Κρητικόν, ἐν ᾧ διέ-

πρεπον οἱ Δαιδαλίδαι, ὑποτιθέμενοι μαθη-
ται ἢ καὶ υἱοὶ τοῦ Δαιδάλου, Δίποιοι καὶ
Συόλλις (Παυσ. Β, 15. 42. Γ, 17),
αἰθνας ἄνω μετ' ἐκείνων ζήσαντες (Ρήν.
XXXVI, 41), καὶ ἐκ τῶν πρώτων τὸ μάρ-
μαρον ἐργασθέντες: οἱ μαθηταὶ αὐτῶν Ἀγ-
γελίων καὶ Τεταίος, οἱ ἐξεργασθέν-
τες ἐν ἄλλοις τὸν Δῆλιον Ἀπόλλωνα καὶ
Ἄρτεριν (Παυσ. Β, 32. — Πλούτ. π. μουσ.
Γ, σλ. 2081. — Ἀθην. προβ. β. Χρ. 114).
2) Τὸ τῆς Χίου, οὐ ἀρχαιότατοι τεχνίται
ἦσαν ὁ ἐν τοῖς πρώτοις τὸν λίθον ἐργασθεὶς
Μάλας, περὶ τὰς ἀρχὰς τῶν Ὀλυμπιάδων,
ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μικιάδης, καὶ ὁ ἔγγονος Ἀν-
θερμος ἢ Ἀρχερμος, πρῶτος κατασκευά-
σας ἀγάλματα, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Βούπα-
λος καὶ Ἀθηνίς, ὧν τὰ ἔργα ἀπεκρί-
σεν ὁ Ἀθηνῶσις εἰς Ῥώμην, ἵνα κοσμήσῃ
δι' αὐτῶν τοὺς ναοὺς του (Ρήν. XXXVI, 5. —
Παυσ. Δ, 30). 3) Τὸ τῆς Σπάρτης, προ-
χθὲν ἐκ τοῦ Κρητικοῦ, διότι τοῦ Διποίου
μαθητὴς ἦν (Ὀλ. 50—60) ὁ Θεοκλής,
ἔξοχος τερψυτής (Παυσ. Ε, 17. ΣΤ, 19).
Οἱ ἀδελφοὶ Δωρεῖαλείδας καὶ Μέδων
κατεσκεύασαν χρυσελεφάντινα ἀγάλματα ἐν
Ὀλυμπίᾳ ὁ Σκιάδας καὶ ὁ Χάρτας,
κατὰ τὴν 60ην Ὀλυμπιάδα (Παυσ. ΣΤ, 4),
ὁ Γιτιάδας, ποιητὴς, ἀρχιτέκτων
καὶ γλύπτης, ὁ κατασκευάσας ἐν ἄλλοις τῆς
Χαλκιοῦ Ἀθηνῶν τὸν ναὸν καὶ τὸ ἀγαλ-
μα (Παυσ. Γ, 17. 18. Δ, 14) ὁ ἐκ
Μαγνησίας, τῆς Κρητικῆς ἀπαιτίας, ἐλθὼν
πιθανῶς ἐπὶ Κροίσου (Ἡρόδ. Α) Βαθυ-
κλῆς, ὁ κατασκευάσας θρόνον κατὰ κοσμον
εἰς τὸν Ἀμυκλαῖον Ἀπόλλωνα, οὐ τὸ ἀ-
γαλμα ἦν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀρχαῖος κίων
χαλκοῦς (Παυσ. Γ, 18, 19). 4) Τὸ τῆς
Αἰγίνης, ἐν ᾧ διέπρεπεν ὁ Σμίλις, ὡς
φαίνεται (Ρήν. XXXVI, 49. — Παυσ. Β, 17),
περὶ τὴν 50ην Ὀλυμπιάδα ὁ Κάλων,
περὶ Ὀλ. 65—75 (Παυσ. Η, 18) ὁ
Γλαυκίας, ἔξοχος εἰς παράστασιν τῶν
χειρονομῶν (Παυσ. ΣΤ, 10) πρὸ πάντων

δὲ ὁ, ἀρχαῖος μὲν ἐτι τὸν ρυθμὸν, ἀλλ'
ἐξαιρετος τεχνίτης καὶ παραγωγικώτατος
Ὀνατάς, περὶ Ὀλ. 75, (Παυσ. Ε, 25).
Ἀξιόλογα λείψανα τοῦ ἐργαστηρίου τούτου
εἰσὶ τὰ τῷ 1811 ἐν Αἰγίνῃ ἀνασκαφέντα
ἀγάλματα τῶν ἀετῶν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνῶν,
τὰ τὸ Μουσεῖον τοῦ Μονάχου κοσμοῦντα,
παριστῶντα δὲ μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ
Τρώων, περὶ τὸν νεκρὸν Ἰσως τοῦ Πατρόκλου.
Ἡ ἐργασία αὐτῶν διατηρεῖ ἐτι τὸν ἀρχαι-
κὸν ὑπόσκληρον χαρακτήρα, ἀλλὰ συγχρό-
τως πολλὴν δεικνύει τὴν ἐπιμέλειαν περὶ
τὴν παράστασιν τοῦ γυμνοῦ, ὡς ἦν ἴδιον τοῖς
Δωριεῦσι, καὶ ὑπολαμβάνονται ὄντα ἔργα τοῦ
Κάλωνος. 5) Εἰς τὸ ἐν Σικυῶνι ἐργα-
στήριον ὁ πρῶτος διαπρέψας ἦν Κυθωνιάτης
ἐκ Κρήτης, ὁ Ἀριστοκλῆς. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ
Κλεοτίας, καὶ τούτου οἱ δύο υἱοὶ Ἀριστο-
κλῆς Β καὶ Κανάχος, ἐξ Ὀλ. 54—80,
εἰργάσθησαν καὶ ἐν Ἀθήναις (Παυσ. ΣΤ,
20). Ἀξιόλογον δὲ δείγμα τοῦ ρυθμοῦ τοῦ
ἐργασταίου καὶ τῆς ἐποχῆς αὐτῶν ἐστὶ τὸ
ἐν τῇ Ἀττικῇ εὑρεθὲν ἀνάγλυφον τοῦ Ἀρι-
στοκλέους Β (Γδ.), τὸ παριστῶν Μαραθω-
νομάχον, ἀρχαῖκόν, ἀλλὰ μὴ στεροῦμενον
ἀνέσεως, καὶ ἐμβριθείας περὶ τὴν ἔκφρασιν.
Τοῦ δὲ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κανάχου ἐπισημώτατον
ἔργον ἦν ὁ Φιλήσιος Ἀπόλλων τῆς
Μιλήτου (Παυσ. Ε, 10. Γ, 10), γνωστὸς
ἐκ νομισματός τῆς πόλεως ἐκείνης, καὶ
συγγενέστατος τὴν τέχνην πρὸς τὸ ἔργον
τοῦ Ἀριστοκλέους. 6) Εἰς τὸ Ἀργολι-
κόν, εἰργάζετο περὶ Ὀλ. 70, μετὰ τοῦ
Ἀριστοκλέους καὶ τοῦ Κανάχου ὁ Ἀ-
γγελάδας, διδάσκαλος τοῦ Φειδίου, ἐργα-
σθεὶς καὶ ἐν Ἀθήναις ἀγαλμα Ἡρακλέους.
Ἄλλοι δὲ γλύπται ἦσαν ὁ Ἀριστομέδων,
ὁ Γλαυκός καὶ ὁ Διονύσιος (Παυσ.
Δ, 33. Ε, 6. 27. ΣΤ, 8. 10—14.
Ζ, 24. — Πρβ. Ἀρστέφ. Βατρ. 504). 7)
Εἰς τὸ ἐν Κορινθῷ ἐργαστήριον, ἀρχαιό-
τατος γλύπτης μνημονεύεται ὁ Εὐχαιρὸς
(Παυσ. ΣΤ, 4), καὶ ἔργον τοῦ ἐργαστηρίου

τούτου, ἀποδεικνύον τὴν συγγένειαν αὐτοῦ
πρὸς τὰ σύγχρονα δωρικά, ἐστὶν ὁ ἐν Μονά-
χῳ διατηρούμενος Ἀπόλλων τῆς Ἰένεας.
Ὁ Ἀμυκλαῖος καὶ ὁ Χίονις ἐποίησαν
τὴν ἔριν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἡρακλέους
περὶ τοῦ Τρίποδος (Παυσ. Γ, 19), ἀρχαῖκην,
ὡς δεικνύουσι πλεῖστοι αὐτῆς ἀπομιμήσεις
γλυπτικαὶ καὶ ἐπὶ ἀγγείων. 8) Καὶ εἰς
Ἰταλίαν δ' ἐκ Κορινθίου μετέβη ἡ πλα-
στική διὰ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Κυψέλου. Ὁ ἐκ
Ῥηγίου Λεάρχος ἢ Κλέαρχος, μαθη-
τὴς τοῦ Διποίου καὶ Συλλίδος, ἀρχαῖκος
Δαιδαλίδης, εἰργάσθη ἐν Σπάρτῃ Δία χαλ-
κοῦν οὐ τὰ μέρη ἦσαν δι' ἄλλων συνηρμοσμένα
(Παυσ. Γ, 17. ΣΤ, 4). Μνημητὴς αὐτοῦ ἦν
ὁ ἐπίσης Ῥηγίος Πυθαγόρας, περὶ Ὀλ.
70, κατὰ Παυσανίαν (ΣΤ, 4) «εἴπερ τις
καὶ ἄλλος ἀγαθὸς τὰ εἰς πλαστικὴν,» καὶ
ἴδιως τῆς συμμετρίας ἐπιμεληθεὶς (Διογ.
Λρτ. Η. Πυθαγ. 25) καὶ τῆς ἀνατομικῆς
ἀκριθείας (Ρήν. XXXIV, 49, 4), ὡς καὶ τῆς
ἐκφράσεως τῶν ψυχικῶν κινήσεων, ἧτις ἦν
σπουδαῖον βῆμα προόδου πρὸς τῆς τέχ-
νης τὴν τελειότητα. Μετὰ τὸν Πυθαγόραν
δὲ, διακοπεύσας τῆς ἀμέσου καλλιτεχνικῆς
ἐπιρροῆς τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Ἰταλίας,
ἔπαυσεν ἐκεῖ ἡ πρόοδος, καὶ ἐπῆλθεν ἡ πα-
ρακμὴ τῆς πλαστικῆς. 9) Πλὴν τῶν δωρι-
κῶν δὲ, καὶ συμφώνως μετ' ἐκείνων, προώ-
δευσε καὶ ἀνεπτύχθη κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρό-
νους καὶ τὰ ἐτικὸν ἐργαστήριον, εἰς δ' ἐλέ-
γετο ἀνήκων αὐτὸς ὁ πατὴρ τῆς τέχνης
Δαίδαλος, μνημονεύονται δ' ἐν ἄλλοις
ὡς τοὺς τυραννοκτόνους καὶ τὴν Λέαιναν
ποίησαντες (Ὀλ. 70—75) Ἀμφικράτης
καὶ Ἀντήνωρ ὁ καθήμενος Πολιάδα
Ἀθηνῶν ποιήσας Ἰνδοῖος (Ὀλ. 75—
80), πιθανῶς ἀντίγραφον τοῦ ἀρχαίου ξοάνου
(Παυσ. Α, 26. Ζ, 5. Η, 46) οἱ συνερ-
γάζομενοι Κρίτιος καὶ Νησιώτης (Ὀλ.
75), κατασκευάσαντες καὶ αὐτοὶ τοὺς τυ-
ραννοκτόνους, χαλκοῦς. Μιμήσεις αὐτῶν σώ-
ζονται εἰς ἄττικὰ νομίσματα, ἀποδεικνύουσαι

ἤδη ἀνεσί τινα σχετικὴν εἰς τὴν ἐργασίαν,
εἰ καὶ ὁ Λουκιανὸς λέγει ἐτι τὰ ἔργα αὐτῶν
σκληρὰ καὶ νευρώδη (Φιλοφ. ΠΗ). Πλεῖ-
στα καλλιτεχνήματα τῆς ἀρχαῖκῆς ἐν Ἀθή-
ναις τέχνης ἐσχάτως ἀνευρεθέντα, καὶ ἀνήκον-
τα, ὡς φαίνεται, εἰς τὸν ὑπὸ τῶν Περσῶν πυρ-
ποληθέντα ναὸν τῆς Πολιάδος, ἀποδεικνύουσι
ὅτι ἡ πλαστικὴ παρ' Ἀθηναίους ἐπέδωκεν ὀλι-
γώτερον ἢ παρὰ Δωριεῦσι τὴν παράστασιν τοῦ
γυμνοῦ, πολὺ δὲ μάλλον τὴν σεμνότητα καὶ
εὐπρέπειαν τῆς ἐκφράσεως, καὶ τὴν ἐπιμέ-
λειαν εἰς τῶν ἐνδυμάτων τὴν πύξιν. — Β)
Ἐπὶ τῶν μεγάλων ἡμερῶν τῆς Ἑλληνικῆς
ἱστορίας ἀπέβαλεν ἡ πλαστικὴ τὰ ἀρχαῖκα
αὐτῆς δεσμά, καὶ ἀνεπτέρωθη εἰς τὴν ἀμί-
μητον παράστασιν τοῦ υπερτάτου καλοῦ. 1)
Τὸ κυριώτερον αὐτῆς κέντρον ὑπῆρξεν ἡ πό-
λις τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὁ οὐσα τότε ἡ ἔδρα
τῆς Ἑλληνικῆς δόξης. Ὡς τὴν μετὰ βασι-
ἀντιπροσωπεύον ἀπὸ τῆς ἀρχαῖκῆς τέχνης
εἰς αὐτῆς τὴν πλήρη ἀνάπτυξιν, δύναται νὰ
θεωρηθῇ ὁ Κάλαμις, οὐ πλεῖστα μνημο-
νεύονται ἔργα μετ' ἐπαίνων (Λουκ. Βικ. 6.
Διάλ. ἑταιρ. Γ. — Ρήν. XXXIV, 49, 41), ἀλλ'
ἐτι ὡς οὐχὶ ἀπηλλαγμένα τραχύτητος χαρα-
κτηρίζονται (Quinot. XII, 10). Τούτου σύγ-
χρονος περίπου, ἀλλ' ὀλίγον βεβαίως νεώτερος,
ἦν ὁ Φειδίας, ὁ τὴν πλαστικὴν εἰς τὸν ὑπερ-
τάτον αὐτῆς κολοφῶνα ἀναγαγὼν, ὁ προτρο-
πὴ τοῦ ἐπιστηθίου φίλου του Περικλέους τὴν
γιγαντιαίαν χρυσελεφαντίνην Ἀθηνῶν ἐν τῷ
Παρθενῶνι ποιήσας «αὐδὲν τῶν Ὀμήρου
ἐπῶν φαυλοτέρων» (Μέξ. Τυρ. ΙΔ. — Ὀμ. Ἰλ.
Ε, 136), ὡς καὶ τὴν χαλκίην πρόμαχον ἐκτὸς
αὐτοῦ, καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ ἄλλο ἀθάνατον
μεγαλόρρυθμον, τὸν χρυσελεφάντινον Δία,
ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἐμπνευσθεὶς (Ἰλ.
Δ, 512. — Maerob. Saturn. V, 18), τὴν
τέχνην ἀναδιβάσας εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς ὑψί-
στης ποιήσεως, καὶ ἔργον παραγαγὼν ἀμί-
μητον θεωρούμενον ὑπὸ τῆς ἀρχαιότητος
(Ρήν. XXXIV, 8). Πλὴν δ' ἄλλων αἰμυπόλλων
ἔργων αὐτοῦ, τῶν πλεῖστον χρυσελεφαντι-

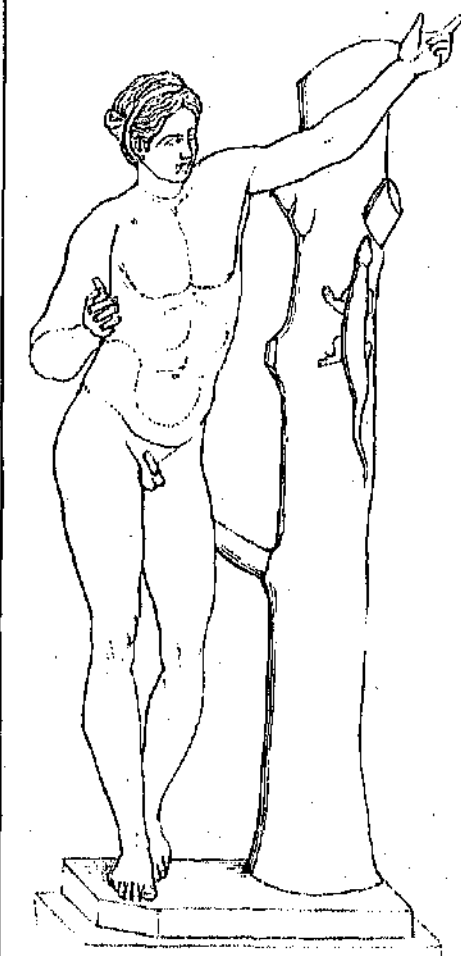
νων, εἰς τὴν ἔμπνευσιν καὶ ἐπιτήρησιν αὐτοῦ πρέπει ν' ἀποδοθῶσι καὶ τὰ γλυπτικὰ κοσμήματα τοῦ Παρθενῶνος, εἰς οὐ ἐπιτάττει τὴν οἰκοδομὴν, ἴσως δὲ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν γλυφίδα τοῦ τινὸς τῶν ἐξαισίων ἀγαλμάτων τῶν μετοπῶν, ὧν τινὰ σώζονται, ἀνεκτίμητα δείγματα τῆς ἐντελείας κατὰ τὴν ἔκφρασιν καὶ κατὰ τὴν ἐξεργασίαν, μέχρις ἧς ἤλασεν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ τέχνη. Ὁ συμμαθητὴς αὐτοῦ Μύρων ἦν ἀρχαιότερος μὲν τοῦ Φειδίου, ἀλλ' ἴσως τὸ ἀνώτατον κάλλος ἐπιδιώκων καὶ τὴν συμμετρίαν, καὶ προσέτι ἐρευρητικώτατος (Plin. XXXIV, 19, 3), πλάσας θεοὺς, ἀνθρώπους, ζῆλα, παντοία τέρατα. Περιφημώτατον ἔργον αὐτοῦ ἦν ὁ διακοβόλος (Quintil. II, 13. — Λουκ. Φιλφ. 18), οὗ λίθινον ἀντίγραφον σώζεται. Ὁ Ἀλαμένης, τὰ δευτερεῖα τοῦ Φειδίου θεωρούμενος δεῖξει (Πaus. E, 10), ἦν ὁ ἐργασθεὶς τὴν ἐν Κήποις Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Κενταυρομαχίαν εἰς τὸ ἀέτωμα τοῦ ἐν ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ. Ὁ Καλλίμαχος, εἰς τὰ καθέκαστα κατατήκων τὴν τέχνην, δι' ἡ καὶ «κατατηξίτεχνος» ἐπεκλήθη ὁ Πύρρος, ποιήσας παρὰ τοῖς Προπύλαις Ὑγείαν Ἀθηνῶν, ἧς μένει τὸ βάλρον ὁ Ἀπολλοδώρος, ὁ οὕτω τὴν ἐντέλειαν ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἐπιδιώκων, ὥστε δυσαρστούμενος πρὸς τὰ ἴδια αὐτοῦ ἔργα, τὰ συνέτριβε. Καὶ ὁ Σωκράτης ἤσκει ἐν τῇ νεότητί του τὴν γλυπτικὴν, καὶ ἐπλασε τρεῖς Χάριτας ἐνδεδμεμένας, στηθεῖσας εἰς τὰ Προπύλαια. Τοῦ Φειδίου μαθητὴς ἦν ὁ Πάριος Ἀγοράκριτος, οὗ τὰ ἔργα, ὅσην ἢ ἐν Ῥαμνοῦντι Νέμεσις, συνεχέοντο μετὰ τῶν τοῦ διδασκάλου του (Πaus. A, 3, 33. — Pl. XXXVI, 43). Συνεργάτης τοῦ Φειδίου καὶ Ἀλαμένης ἦν ὁ τὸν ἕτερον τῶν αἰσίων ἐν Ὀλυμπίᾳ κοσμήσας Παιόνιος ὁ Θρᾶξ (Πaus. E, 20). Ὁ Στρογγυλίων κατασκευάσας τὸν Δούριον Ἴππον, οὗ ἡ βάσις ἀνευρέθη εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Ὁ Κυθωνιάτης Κρησίλας παρέστησεν ἀγωνιῶντα τραυματίαν τὸν Δι-

τρεφῆ, καὶ Ἀμαζόνα τετραυματισμένην, εἰς τοῦ ἀλγους τὴν ἔκφρασιν ἀποβλέπων, ἀλλὰ καὶ Περικλῆν, ἐν ᾧ ἐνεφαίνετο τὸ εὐγενὲς ὕψος τοῦ χαρακτήρος του. Β) Σύγχρονος δὲ καὶ συμμαθητὴς τοῦ Φειδίου ἦν ὁ Ἀργεῖος Πολύκλειτος, ὁ κορυφαῖος τοῦ Δωρικῆς ἐργαστηρίου ὅτε εἰς ἐντέλειαν ἀνεπτύχθη. Αἱ δωρικαὶ ἀρεταί, γλαφυρότης καὶ συμμετρία, ἦσαν οἱ χαρακτήρες τῆς τέχνης του (Quintil. XII, 10, 7). ἦς τὸ ἐξοχώτατον ἀριστούργημα ἦν ἡ χρυσελεφαντίνη Ἡρα ἐν τῷ Ἡραίῳ τοῦ Ἀργους. Ὁ Δορυφόρος αὐτοῦ ἐθιστοῦρετο καὶ ἐσπουδάζετο ὡς κανὼν τῶν ἀνθρωπίνων ἀναλογιῶν [Λουκ. π. Ὀρχ. 75. — Γαλν. π. Ἰππρ. κ. Πλάτ. σλ. 255. — Pl. XXXIV, 10]. Ἰ) Μετὰ τὸν Πελονησιακὸν δὲ πόλεμον καὶ τὴν πτώσιν τῶν Ἀθηνῶν, μάλιστα ἐπὶ Μακεδόνων, ἡ ἐκ τῆς ἐμφυλίου διχονοίας ἀρξαμένη παρακμὴ τῆς Ἑλλάδος, ἐπέφερε βαθυμῆδον καὶ τὴν τῆς τέχνης, ἥτις, παύσασα ν' ἀφορᾷ πρὸς τὸ ἰδανικὸς καλόν, ἤρξατο ἐπιδιώκουσα τὴν παράστασιν τῆς φύσεως ὡς εἰς τὰς αἰσθήσεις ὑπέπιπτεν. Ὁ ἀνδριαντοποιὸς Δημήτριος (Ὀλ. 80—90), ὁ παραστήσας τὸν στρατηγὸν Πέλιγον ἐντελῶς εἰς τὴν, αὐτανθρώπων ὁμοίον, ἦν «ὑπερβολικὸς ἐν τῇ ἐκφράσει τῆς ἀληθείας» (Quintil. XII, 10), αὐὸ θεοποιὸς τις ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς» (Λουκ. Φιλφ. 20). Ἰκ τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς πτήσεως ἤρξατο καταρχομένη ἡ τέχνη εἰς τὰ πρὸ ποδῶν, εἰς μίμησιν ἀντὶ τῆς ἐμπνεύσεως. Ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι ἐξηκολούθησεν ὑπὸ μεγάλων καλλιτεχνῶν ἀσκουμένη. Τοῦ κατ' Ὀλ. 102 ζῶντος Ἀθηναίου Πόλεου κλέους ἐθαυμάζετο ὁ Ἑρμαφρόδιτος, ὅστις δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐμβλημα τῆς ἐκχαυνώσεως τῶν χρόνων ἐκείνων (Plin. XXXIV, 19, 20). Οὕτω καὶ ὁ Ἀθηναῖος Λεωχάρος ἐποίησε θαυμαζόμενον ἄγαλμα χαλκῶν τοῦ Ἰανυμῆδους (P. ἀρπαζομένου ὑπὸ τοῦ αἰσίου, εἰς πολλὰς ἀπομιμήσεις διατηρηθῆν (Nov. Διονυσ. III, 281. — Ἀνθολ. Παλ.

IB, 221). Συναιργάσθησαν δὲ μετὰ τοῦ Λεωχάρους εἰς γλυπτικὴν κόσμησιν τοῦ Μουσουλίου Σκίπας ὁ Πάριος, ὁ Βρύαξις καὶ ὁ Τιμόθεος καὶ ἄλλοι συμπλέγματα «ἔπιπναι καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβεστάτον εἰκασμένων» (Λουκ. Νεκρ. Διάλ. ΚΑ, 2), ἀνευρέθην καὶ εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον διατηρούμενον. Καὶ τῶν Μακεδόνων βασιλέων καὶ στρατηγῶν προσέτι ἀνδριάντας εἰργάζοντο. Ὁ δ' ἐπισημώτατος τῆς ἐποχῆς γλύπτης ἦν ὁ Ἀθηναῖος Πραξιτέλης, οὗ τὰ ἔργα δύναται νὰ θεωρηθῶσι τῆς ἀνθρωπίνης καλλονῆς ἢ ἀποθέσεως. Εἰς τῶν θεῶν τὰ ἀγάλ-

ματα παρίστα ὅ,τι ὠραιότερον ἀπήντα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Τὰ συγγενέστερα τῇ γλυφίδι του ἦσαν τὰ τοῦ Διονύσου, τὰ τῶν Σατύρων ὧν εἰς ἐλέγετο «περιβόητος» καὶ ὁ Ἔρωσ «παῖς ἐν ὄρα» (Λουκ. Ἑρωτ. ΙΑ, 17), ὃν ὑπὲρ πάντα τὰ ἔργα του ἐξετίμα (Ἀθην. ΙΓ, 591. — Πaus. Α, 20). Αἱ δ' Ἀφροδίται αὐτοῦ ἦσαν ἢ ἀποθέσεως τοῦ κάλλους τῶν ὠραιότερων ἑταίρων ἐν Ἀθῆναις (Ἀθην. Δύτ. Πaus. Α, 74, Θ, 27). Ἡ ἐπισημωτάτη αὐτῶν ἦν ἡ «Κνιδία», γυμνή, ἀποδυθεῖσα ἵνα λουσθῆ (Λουκ. Ἑρωτ. ΙΓ, 591. ΣΤ), ὡς δεικνύουσι καὶ τὰ τῶν Κνιδίων νομίσματα, καὶ ὡς καὶ ἐν ἀγάλμασι διατηροῦνται αὐτῆς μιμήματα. Καὶ οἱ Ἀπόλλωνες αὐτοῦ ἦσαν τὰ ἐντελέστατα δείγματα τῆς ἐφηβικῆς καλλονῆς, ὡς ὁ Κσαυροκτόνος (Pl. XXXIV, 19, 10), οὗ ἐπίσης ὠραία ἀντίγραφα σώζονται καὶ λίθινα καὶ χαλκᾶ οὐχ ἤττον καὶ ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνα-

ἦν ἡ «Χίμαιρα Μαινάς», καὶ ἀνάλογοι αὐτῇ αἱ Ἑρινύες, οὐχὶ μὲν ἄγριαι καὶ φοβεραὶ (Πaus. Α, 28), ἀλλ' οὐδὲ παραστάσεις τοῦ ἀπολύτου κάλλους. Ἡ Θαλασσία πομπὴ τῆς Θέτιδος (Pl. XXXVI, 4, 7), ἡ ἀπάνδημος Ἀφροδίτη, τὰ συμπλέγματα «Ἑρωτος, Ἰμέρου καὶ Πέθου» (Πaus. Α, 43), ὁ καὶ ὁ ἄλλος, πιθανῶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἀπωπλισμένους

Ἄρης, ἔπνεον ἠδὲ πᾶσιαν μᾶλλον ἢ Οεῖον ὄψος· ὁ δὲ ἀκίθαρωδὲς Ἀπόλλων αὐτοῦ, σωζόμενος ἐν μιμήσει ἂν οὐχὶ ἐν πρωτοτύπῳ, ἦν πολυτελῶς ἐνδεδυμένος, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον θηλυπραπέδς. Ἀριστοῦργημα δ' ἢ αὐτοῦ ἢ τοῦ Πραξιτέλους ἦν τὸ ἐν Θαυμασίᾳ μιμήσει σωζόμενον σύμπλεγμα τῶν Νιοβιδῶν (Pl. XXXIV, 4, 8). B) Εἰς τὴν Πελοπόννησον, θριαμβεύσασαν τῶν Ἀθηναίων, ἐξηκολούθει ἀκμάζον τὸ θωρικὸν ἐργαστήριον, ἀλλὰ καὶ ἐκτὶ ἀπολέσαν τι τῆς ἀρχικῆς αὐστηρότητος καὶ πρὸς τὸ ὑλικώτερον καὶ μᾶλλον ἐπίχαρι ἀποκλίναν. Ὁ Σικυώνιος Λύσιππος περὶ (Ol. 110, ἐθεωρεῖτο ὅτι διδάσκαλον ἔλαβε τὴν φύσιν αὐτῆν (Pl. XXXIV, 19, 6), ὁ δ' ἴδιος ἔλεγε, τὸν δ' οὐ μὲν ὄν, ἦτοι τὰς αὐστηρὰς ἀναλογίας τοῦ Πολυκλείτου (Cic. Brnt. LXXXVI), καὶ ἀπέθελεν εἰς εὐάρεστον συμμετρίαν μᾶλλον ἢ εἰς τὴν ἔκφρασιν, ἦν ἡ ἀττική σχολὴ ἐπεδίωκε. Διετίετο δ' ὅτι ἐπλαττε τοὺς ἀνθρώπους οὐχὶ υἱοὶ ἦσαν, ἀλλ' οἱοὶ δέξοιεν ἂν», ὥστε διετήρει εἰσέτι τὴν ἰδανικὴν τάσιν τῆς μεγάλης σχολῆς, κατ' αὐτὴν μεταρρυθμίζων τινὰς τῶν ἀναλογιών, τὴν κεφαλὴν φέρ' εἰπεῖν μικρόνων ἵνα αὐξάνῃ τοῦ σώματος τὴν ἐντύπωσιν. Ἐκ τῶν ἐπισημοτάτων αὐτοῦ ἔργων ἦν ὁ Ἡρακλῆς, ὃν πολλαχῶς παρέστησεν, ἀλλὰ πάντοτε οὐχὶ ὡς τὸν ἀκαταμάχητον ἦρωα, ἀλλ' ἀπρηδηκότα, ἀνακαυόμενον, ὑπὸ τοῦ ἔριτος δαμαζόμενον, ὡς καὶ διάφοροι αὐτοῦ μιμήσεις διατηροῦνται. Μεταξὺ δὲ τῶν ἀνθρωπίνων τοῦ ἀνδριάντων, ἀριστουργήματα ἦσαν οἱ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὃν ἀκριβῶς μὲν ὁμοιότατον εἰς ποιήσας δὲ θέσεις πάντοτε ἔπλασε, θέσεις πνεύσας πάσας μεγαλοπρέπειαν (Πλούτ. Ἀλεξ. B. II. Ἀλεξ. ἐρετ. B, 2). Πολλὰ καὶ τὸν παρέστησε καὶ ἐντὸς μεγάλων στρατιωτικῶν συμπλεγμάτων. Εἰς τὴν εὐγενῆ ταύτην τάσιν τῆς τέχνης, τὴν ἐπιδιώκουσαν μὲν τὴν φυσικὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' οὐχὶ διὰ τῆς τῶν κανόνων τοῦ καλοῦ ἀθετήσεως, ἐνέμειναν ἐφ' ἱκανὸν ἔτι καὶ ἄλλοι τοῦ ἐρ-

γαστήριου τούτου καλλιτέχναι, ὡς ὁ Εὐφράνωρ εἰς τὸν Ἰσθμόν, ὁ Ὑπατόδωρος ἐξ Ἀργολίδος, ὁ Μεσσόγιος Δαμοφῶν, ΣΤ) Καὶ ἐπὶ Μακεδόνων ἐξηκολούθησαν ἐπὶ τινα χρόνον ἔτι τοῦ Πραξιτέλους, Λυσίππου καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων καλλιτεχνῶν οἱ μαθηταὶ ἀκολουθοῦντες ἔσον ἐντὴν ἐκείνων τὰ ἔχνη καὶ τὰς διδασκαλίας, ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς τὴν ὑλικὴν μίμησιν ἀποκλίνοντες. Οἱ υἱοὶ τοῦ Πραξιτέλους Κηφισόδοτος καὶ Γίμαρχος (Pl. XXXIV, 4, 10, 65) ἦσαν ἐξαιρέτοι γλύπται, καὶ τοῦ πρώτου κέργον εὐγενές» λέγεται ἐν ἀσμπλεγματι, ἴσως τὸ σωζόμενον τῶν παλαιστών. Πιθανῶς δ' εἰργάσθη καὶ εἰς τὸ πλαστικὸν μεγαλοῦργημα τῶν Περγαμηνῶν μαρμάρων, τὸ ἐν τῷ Μουσεῖῳ τοῦ Βερολίνου. Τοῦ Λυσίππου υἱὸς Βύθουκράτης ἐπέδωκε τὴν ἀρχαίαν αὐστηρότητα (Pl. XXXIV, 19, 7). Ἀπὸ Ol. 120 ὁμοίως ἐφυγαδεύθη ἡ πρωτότυπος τέχνη ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῶν κατακτητῶν καταπατουμένης Ἑλλάδος, προσωρινὸν καταφύγιον εὐρούσα εἰς ἡσυχώτερά τινα σημεῖα ἀπέκεντρα. Οὕτως ἐν Τόδῳ κατεσκευάσθησαν, πλην ἄλλων, καὶ 100 κολοσσοὶ τοῦ Ἰλίου, ὧν τὸν μέγιστον, ἐν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων, ἐπλασεν ὁ ἕτερος υἱὸς τοῦ Λυσίππου Χάρης. Ὁ Ἀγῆσανδρος καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Πολύδωρος καὶ Ἀθηνόδωρος ἐπλασαν ἐκ συνεργασίας τὸ ἐν Ρώμῃ σωζόμενον μονόλιθον μεγαλοῦργημα τοῦ Λαοκόοντος, ὁ δ' Ἀπολλώνιος καὶ ὁ Τραλλιανὸς Ταυρίσκιος, τὸν ἐπίσης ἀναυρεθέντα Φαρνέσιον ταῦρον (Pl. XXXV, 4, 10). Ἐν Περγαμῇ ὁ Πυρόμαχος (Ol. 125-135) ἔπλασε πρωτοτύπως τὸν Ἀσκληπιόν, καὶ μετ' ἄλλων συνεργατῶν σύμπλεγμα περιστῶν τὴν νίκην τοῦ Ἀττάλου καὶ Εὐμένους κατὰ τῶν Γαλατῶν (Παυσ. Α, 25. — Πλούτ. Ἀντων. B), ἐξ οὗ οὐχὶ ἀπιθάνως ἀνεγράφησαν ὁ «Θνήσκων (Ἰδ.) μονομάχος» καὶ τὸ σύμπλεγμα τῶν αὐτοκτονούντων «Ἀρρίας καὶ Παίτου» ἐν Ρώμῃ. Ὁ Καρχηδόνιος ἢ Καρχηδόνιος Βοηθὸς κατεσκευάσε παιδας χαριεστάτους (Παυσ. B, 17), πιθανῶς τὸν σωζόμενον ἐν Ρώμῃ καὶ τὴν ἄκωναν ἀποσπῶντα, καὶ τὸν τὸν χῆνα πνήγοντα (Pl. XXXIV, 19, 24), καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν παῖδα καὶ αὐτόν. Ὁ Ἀθηναῖος Βρύαξις κατεσκευάσεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τὸν «Δαφναῖον Ἀπόλλωνα», κιθαρωδὸν κατὰ τὸν τοῦ Σκόπα (Διδάκ. Λογ. B), οὗ ἀπεικονίσματα σώζονται ἐπὶ νομισμάτων. Ἡ ταπεινὴ κολλαεὶα ἐπολλαπλασίαζεν, ἰδίως ἐπὶ τῶν διαδόχων, ἀπειροκάλους εἰκόνας αὐτῶν ὑπὸ σχῆμα θεῶν, ὅταν ἀρχαιότερα θεῶν ἢ ἄλλα ἀγάλματα δὲν μετέγραφον εἰς τῶν τότε βασιλέων ὀνόματα. Καὶ τὰς δακνηρὰς τοῦτων ἐορτὰς ὑπηρετεῖ ἡ τέχνη τότε μετὰ σκατάλης μᾶλλον ἢ φιλοκαλίας. Τὸν προορισμὸν δ' αὐτῆς λησμονοῦσα ἡ γλυπτικὴ μετέπεσε καὶ εἰς μικρογραφίαν, «χρόνου παρανάλωμα» (Αἰλν π. I. Α, 17), ἐπιδεικτικτῆ χειρουργικῆν μᾶλλον παρά μεγαλοφυίαν δηλοῦσαν, καὶ ὡς εἰς αὐτὴν ἐπιδιδόμενοι μνημονεύονται ὁ Μιλήσιος Μυρμηκίδης, ὁ Λακεδαιμόνιος Καλλικράτης. Εἰς τινὰς πόλεις ὁμοίως ἐξηκολούθησαν παραγόμενα ἔργα τινὰ μνήμης ἄξια, τῶν πόλεων αἱ προσωποποιήσεις ἢ Τύχαι, ὡς ἡ τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ Λύσωρος καὶ Λεωχάρους, ἢ τῆς Σπάρτης ὑπὸ Ἀριστάνδρου (Παυσ. Α, 1. Αβ. Β, 16. Γ, 18. — Pl. XXXIV, 12), ἢ ἐξαιρέτος καὶ σωζομένης τῆς Ἀντιοχείας (Ἰδ.) ὑπ' Εὐτύχιδου (Παυσ. ΣΤ, 2), καὶ τοῦ αὐτοῦ ὁ Ἰβυρώτας (Pl. XXXIV, 16, 6). Ζ) Ἀφ' οὗ δ' ἡ Ἑλλάς ἐκυψεν ὑπὸ τὴν Ρώμην, μετὰ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῆς ἐξέλιπε καὶ ὁ καλλιτεχνικὸς βίος, καὶ ἐξαιρετικῶς μόνον παρήγοντο ἔτι σπάνιά τινα ἀπαυγάσματα τῆς ἀρχαίας φιλοτεχνίας. Οὕτως Ἀγασίου τινὸς ἐξ Ἐφέσου σώζεται εἰς τὸ μουσεῖον τῶν Παρισίων ὁ λεγόμενος «Βοργησιανὸς μονομάχος», ἔργον χρόνων Ρωμαϊκῶν, ἄριστον διὰ τὴν ἐποχὴν του, καὶ εἰς σύμπλεγμα ἀνήκον, ὡς φαίνεται. Πολ-

λοι δ' Ἑλληνες ἤδη ἐνέκυπτον καὶ εἰς πολλαπλασιασμὸν, δι' ἀντιγραφῆς ἢ μιμήσεως, ἀρχαιότερων ἀριστουργημάτων, ὡς ἡ «Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων», ὑπὸ Κλεομένους τοῦ Ἀπολλοδώρου, ἐστὶ μετάπλασις, ἐπὶ τῶν τελευταίων Μακεδονικῶν χρόνων, τῆς ἀναδυομένης τοῦ Πραξιτέλους (Ol. 140), καὶ ὁ ῥήτωρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Κλεομένους Β, ἔχει ἤδη τὸν χαρακτήρα Ρωμαϊκόν. Τοῦ Ἀθηναίου Γλαύκωνος σώζεται ὁ Φαρνέσιος Ἡρακλῆς, ἀντίγραφον τοῦ Λυσίππου. Ὡραῖον ἔργον, πιθανῶς ὁμοίως καὶ αὐτὸ ἀντίγραφον, ἐστὶν ὁ Βελβεδέρειος λεγόμενος τοξότης Ἀπόλλων, ἴσως κατὰ τὸν τοῦ μεγάλου συμπλέγματος τῶν Νιοβιδῶν, ἐξ οὗ δυνατὸν νὰ ἐλήφθη καὶ ἡ τῶν Γαβιῶν λεγομένη, οὐχ ἦττον ἀξιόλογος τὴν διάπλασιν, Ἀρτεμις Η) Ἡ Ἑλλάδος κατ' ἀρχὰς ἡ πλαστικὴ εἰσήχθη εἰς τὴν Ρώμην, καὶ κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν ἡμετέραν π. Χ. ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι εἰργάζοντο κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν ῥυθμὸν ὁ Πασιτέλης, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Στέφανος καὶ ὁ τούτου υἱὸς Μελέαρος. Πλεῖστα καὶ τὰ ἐξαισιώτατα ἀριστουργήματα μετέφερον οἱ Ρωμαῖοι παρ' ἑαυτοῖς, συλοῦντες τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ἐπέζητει ἢ τότε δημοσία καὶ ἰδιωτικὴ πολυτέλεια, ἐπολλαπλασιάζοντο διὰ μιμήσεων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἐπιτυχῶν, κυρίως ὑπ' Ἑλλήνων ἐξεργαζομένων, δι' ὧν τὸ πρῶτον καὶ μέχρι τῶν αὐτοκρατορῶν, κατεσκευάζοντο καὶ εἰς τινα θεῶν ἀγάλματα ἢ νίκης μνημεῖα ἤγειρον οἱ Ρωμαῖοι. Τῇ 131ῃ Ὀλυμπιάδι ὁμοίως μνημονεύεται ἐν Ρώμῃ μόνος ἐγγχώριος μεταλλουργὸς, ὁ Νόβιος Πλάτιος. Ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν δὲ τοῦ Ρωμαϊκοῦ πνεύματος κατέστη ἡ τέχνη ὑλικωτέρα ἔτι καὶ πεζοτέρα ἢ πρὶν. Τῆς Ρωμαϊκῆς ταύτης πλαστικῆς, ἦτοι τῆς ἐπὶ «Βοργησιανὸς μονομάχος», ἔργον χρόνων Ρωμαϊκῶν, ἄριστον διὰ τὴν ἐποχὴν του, καὶ εἰς σύμπλεγμα ἀνήκον, ὡς φαίνεται. Πολ-

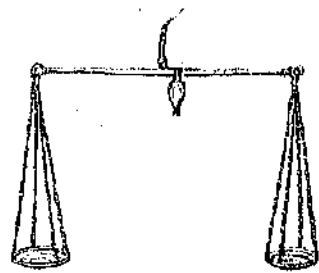
λοι δ' Ἑλληνες ἤδη ἐνέκυπτον καὶ εἰς πολλαπλασιασμὸν, δι' ἀντιγραφῆς ἢ μιμήσεως, ἀρχαιότερων ἀριστουργημάτων, ὡς ἡ «Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων», ὑπὸ Κλεομένους τοῦ Ἀπολλοδώρου, ἐστὶ μετάπλασις, ἐπὶ τῶν τελευταίων Μακεδονικῶν χρόνων, τῆς ἀναδυομένης τοῦ Πραξιτέλους (Ol. 140), καὶ ὁ ῥήτωρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Κλεομένους Β, ἔχει ἤδη τὸν χαρακτήρα Ρωμαϊκόν. Τοῦ Ἀθηναίου Γλαύκωνος σώζεται ὁ Φαρνέσιος Ἡρακλῆς, ἀντίγραφον τοῦ Λυσίππου. Ὡραῖον ἔργον, πιθανῶς ὁμοίως καὶ αὐτὸ ἀντίγραφον, ἐστὶν ὁ Βελβεδέρειος λεγόμενος τοξότης Ἀπόλλων, ἴσως κατὰ τὸν τοῦ μεγάλου συμπλέγματος τῶν Νιοβιδῶν, ἐξ οὗ δυνατὸν νὰ ἐλήφθη καὶ ἡ τῶν Γαβιῶν λεγομένη, οὐχ ἦττον ἀξιόλογος τὴν διάπλασιν, Ἀρτεμις Η) Ἡ Ἑλλάδος κατ' ἀρχὰς ἡ πλαστικὴ εἰσήχθη εἰς τὴν Ρώμην, καὶ κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν ἡμετέραν π. Χ. ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι εἰργάζοντο κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν ῥυθμὸν ὁ Πασιτέλης, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Στέφανος καὶ ὁ τούτου υἱὸς Μελέαρος. Πλεῖστα καὶ τὰ ἐξαισιώτατα ἀριστουργήματα μετέφερον οἱ Ρωμαῖοι παρ' ἑαυτοῖς, συλοῦντες τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ἐπέζητει ἢ τότε δημοσία καὶ ἰδιωτικὴ πολυτέλεια, ἐπολλαπλασιάζοντο διὰ μιμήσεων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἐπιτυχῶν, κυρίως ὑπ' Ἑλλήνων ἐξεργαζομένων, δι' ὧν τὸ πρῶτον καὶ μέχρι τῶν αὐτοκρατορῶν, κατεσκευάζοντο καὶ εἰς τινα θεῶν ἀγάλματα ἢ νίκης μνημεῖα ἤγειρον οἱ Ρωμαῖοι. Τῇ 131ῃ Ὀλυμπιάδι ὁμοίως μνημονεύεται ἐν Ρώμῃ μόνος ἐγγχώριος μεταλλουργὸς, ὁ Νόβιος Πλάτιος. Ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν δὲ τοῦ Ρωμαϊκοῦ πνεύματος κατέστη ἡ τέχνη ὑλικωτέρα ἔτι καὶ πεζοτέρα ἢ πρὶν. Τῆς Ρωμαϊκῆς ταύτης πλαστικῆς, ἦτοι τῆς ἐπὶ «Βοργησιανὸς μονομάχος», ἔργον χρόνων Ρωμαϊκῶν, ἄριστον διὰ τὴν ἐποχὴν του, καὶ εἰς σύμπλεγμα ἀνήκον, ὡς φαίνεται. Πολ-

νίκου τοῦ Κυρρήστου ἐν Ἀθήναις, ἀμέσως πρὸ τῶν αὐτοκρατόρων (Varr. d. r. rust. II), καὶ αἱ γλυφαὶ στηλῶν ἐπιταφίων. Ἐν Ῥώμῃ δὲ τοιαῦτα ὁμοίως, καὶ γλυπτικὰ ἀψίδων καὶ κίονων κοσμήματα, ὡς τὰ τοῦ κίονος τοῦ Τραϊανοῦ, τὰ τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τῆς ἀψίδος τοῦ Ἰτίου, πάντα μὲν τὸν κοινὸν χαρακτήρα συνήθως ἔχοντα τῆς ἐπισωρεύσεως καὶ ὀγκώσεως ἀπ' οὗτο ἐπαυσεὶν ἐπιζητουμένη καὶ κατορθουμένη ἢ ἐντέλεια καὶ χάρις τοῦ διαγράμματος, καθ' ὅσον δ' ὁ χρόνος προέβαινεν ἀτελέστερα πάντοτε ἀποβαίνοντα. Κατασκευάζοντο δὲ καὶ πλεῖστα αὐτοκρατόρων ἀγάλματα, τὰ μὲν ἀπλῶς εἰκονικὰ (Suet. XII), εἴτε ἐρίππων, εἴτε ἐνόπλων, εἴτε φερόντων τὴν συνήθη ἀναβολὴν, ὅτε καὶ πολλὰ ἐγλύφοντο τὰ αὐτὰ, καὶ μόνον ἢ κερφαλή ἦν περιαιρετὴ καὶ ἠλλάσσετο· τὰ δὲ ἦσαν ἀποθεώσεις, ὡς ὁ Καλιγούλας ἠθέλησε νὰ ἐπιθέσῃ τὴν ἰδίαν του κεφαλὴν εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Φειδαϊκοῦ Διὸς· ἢ παραστάσεις ἐν σχήματι ἡρώων, ὡς τὰ γυμνά, δόρυ φέροντα Ἀχιλλεῖα (Pl. XXXIV, 10). Ὡς καὶ αἱ αὐτοκράτειραι παριστῶντο ὡς θεαί. Ὁ τὸν κολοσσὸν τοῦ Νέρωνος καὶ ἄλλους κολοσσούς πλάσας Ζηνόδωρος ἦν Ἕλληνας. Συμβολικὰ ὅμως ἀγάλματα 14 ἔθνων ἠττηθέντων ὑπὸ Πομπηίου ἐπλασεν ὁ Ῥωμαῖος Κοπώνιος (Πλουτ. Πομπ. ΜΕ). Ὁ μεγαλεπήβολος καὶ φιλόκαλος Ἀδριανὸς, ἐλπίσας νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν τέχνην εἰς τὸ ἀρχαῖον ὕψος τῆς ἰδανικότητος, προκάλεσε τὴν κατασκευὴν συμβολικῶν καὶ ἀθλητικῶν ἀγαλμάτων, καὶ ἰδίαν ἀφορμὴν ἔδωκεν εἰς αὐτὰ ὁ θάνατος καὶ ἡ ὑπὸ τῆς κολακείας ἀποθέσεως τοῦ νεοῦ φίλου τοῦ Ἀδριανοῦ, τοῦ Ἀντινοῦ. Ἀλλ' οἱ πλεῖστοι τῶν εἰς τὰ ἔργα ταῦτα ἐπιτιδομένων ἦσαν Ἕλληνας. Εἰ δὲ καὶ τινες, συμφάνως πρὸς τὰς κλίσεις τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἀρχαϊκῶς προσέτι ἀπομιμήσεις ἐπετηδεύοντο, ἢ ἀνθρώπαις ὅμως καθαροῦ ρυθμοῦ τῆς πλαστικῆς δὲν ἐπατεύθη, οὐδὲ πᾶσα ἢ τεχνουργικὴ ἐπιμέ-

λεια κατώρθου ν' ἀπαλλάξῃ τὴν τέχνην τοῦ χαρακτηρίζοντος αὐτὴν τούνευθεν κόμπου μετ' ἰσχυρότητος συνδυαζομένου. Ἐτι δὲ μᾶλλον ἐξέπνεεν ἡ τέχνη κατὰ τὴν γ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα, ὡς ἀποδεικνύουσιν αἱ γλυφαὶ τοῦ κίονος τοῦ Μ. Ἀύρηλου καὶ τῶν ἀψίδων τοῦ Σεπτ. Σεβήρου. Τῶν αὐτοκρατόρων ἔκτοτε κατασκευάζοντο ἀντὶ ἀνδριάντων προτομαὶ μᾶλλον, ὁσημέραι τὴν ἐργασίαν ξηρότεραι, καὶ πολλάκις διπλαῖ, πατρὸς καὶ υἱοῦ, ἢ συναρχόντων· καὶ τῶν γυναικῶν ἢ κέμωσις παριστᾶτο ὑπερβολικῆ, καὶ ἐνίστε ἐκ λίθων διαφόρων χρωμάτων, ἢ καὶ περιαιρετῆ. Αἱ λάρνακες ἢ σαρκοφάγοι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων εἰσι συνήθως κατάγλυφοι· καὶ ἡ μὲν ἐξεργασία αὐτῶν ἐστὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον μετρία, κατὰ τοὺς καιροὺς εἰς οὓς ἀνήκουσι, τὸ διάγραμμα ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καλόν, καθ' ὃ συνήθως λαμβανόμενον ἐξ ἀρχαιοτέρων Ἑλληνικῶν συνθέσεων, καὶ οὐ σπανίως παριστᾶσιν ἀρχαίους μύθους, εἰς οὓς δίδεται συμβολικὴ σημασία. Καὶ τὰ ἐξ Ἀσίας περὶ τὰ τέλη τοῦ γ' αἰῶνος παρεισαχθέντα θρησκευματα, ὡς τὰ Μιθραϊκὰ μυστήρια, αἱ τριπλαῖ Ἰκάται, τὰ Πάνθεια ἀγάλματα, ἐγένοντο ἀντικείμενα τῆς τέχνης, χωρὶς ὅμως νὰ συντελέσωσιν εἰς αὐτῆς τὴν ἀνθρώπαισιν. Ἐξ ἐναντίας ἢ κατὰπτωσις ἦν ἐντελής μετὰ τὴν μετάδοσιν τῶν αὐτοκρατόρων εἰς Βυζάντιον, ὡς ἀποδεικνύουσιν ὁ ἐν τῷ ἱπποδρομείῳ κίων τοῦ Θεοδοσίου καὶ ἡ ἐκατ' ἑβδόμη τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Ὀβελίσκου. Ἰσχυρῶς δ' ἀρχεταὶ ἢ Βυζαντινὴ τέχνη, ὁ ἕσχατος ὅρος τῆς παρακμῆς τῆς Ἑλληνικῆς. — Ἰὸν δακτυλιολίθων δὲ, ἐκτόπων ἢ ἐντύπων, ἐξεργαζομένων καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων, καὶ τῶν τύπων τῶν νομισμάτων ἢ καλλονῆ ἐξηρτάτο ἀπὸ τῆς καταστάσεως τῆς καλλιτεχνίας εἰς τὰς ἐποχὰς τῆς ἐξεργασίας των.

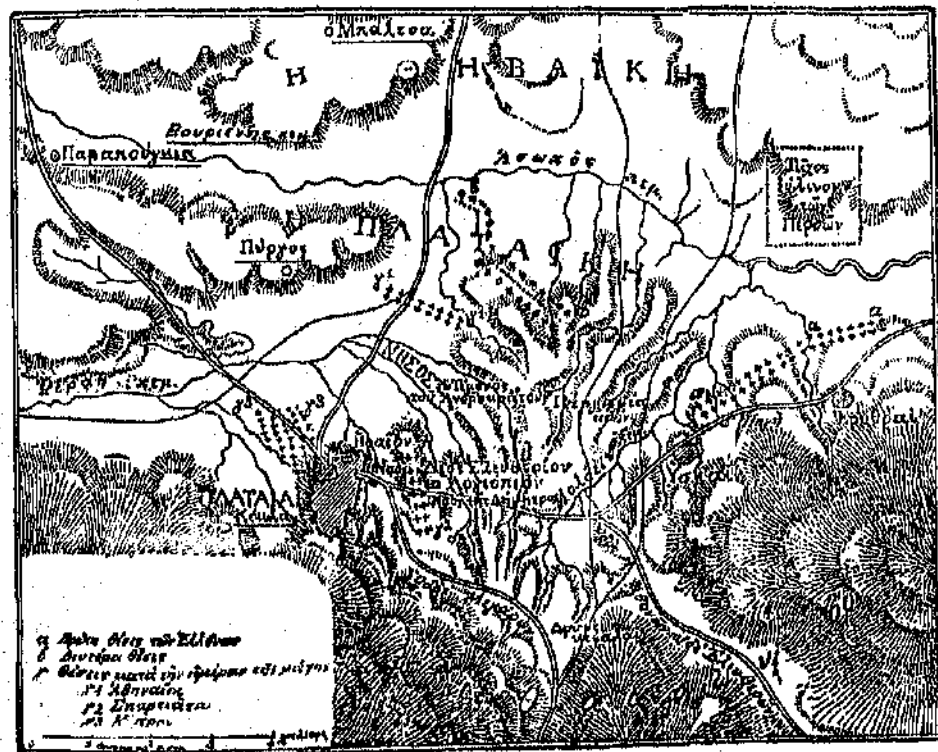
Ἡλάστευξις, ἢ γλῶσσα τοῦ ζυγοῦ, τῆς ζυγαρίας, ἢ προσκρεμασμένη ἵνα ἐνδεικνύῃ τὴν ἰσορροπίαν· προσέτι καὶ τὰ πινάκια εἰς ἃ ἐνατίθεντο τὰ σταθιμιζόμενα ἀντικείμενα. Ὡς

ἐκ τοῦ μέρους δὲ καὶ τὸ ὄλον, πολλάκις ὀλοκλήρος ἢ ζυγαρία.

Ἡλάταια (ἢ) **Ἡλαταιαί** (αἱ)· παρὰ τοῖς Πεζογράφοις (Ὀμ. Ἰλ. Β, 504. — Ἡρδ. Η, 50 κλ. Θουκ. Α, 5, Γ, 61), πόλις τῆς Βοιωτίας κατὰ τὴν βορείαν κλιτὸν τοῦ Κιθαιρώνος, οὐ μακρὰν τῶν πηγῶν τοῦ Ἀσωποῦ. Ἐκλήθη δ' ἐκ Ἡλαταιας, τῆς

ζώντες. Καίτοι πόλις Βοιωτικὴ, ἦν ὅμως πάντοτε φίλη τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ εἰς τὸν Μαραθῶνα παρέταξε 1000 ἄνδρας (Ἡρδ. ΣΤ, 108). Εἰς δὲ τὴν ἱστορικὴν μάχην, τὴν πρὸ τῶν τειχῶν αὐτῆς κατὰ τοῦ Μαρδονίου, μετέσχε δι' ὀπλιτῶν 600 (Ἡρδ. Θ, 29). Προκλήσει τῶν Θηβαίων ὁ Ξέρξης κατέστρεψε τὴν πόλιν (Ἡρδ. Α, 50. — Θουκ. Γ, 68). Ἐκ νέου δὲ καταστράφη ὅτε, κατὰ τὸ πέμπτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (403 π.Χ.), μετὰ διετὴ ἐπίμονον πολιορκίαν ἐκυρίευσαν αὐτὴν οἱ Θηβαῖοι μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ τῶν πολιτῶν οἱ μὲν ἐθανατώθησαν, ἄλλοι δ' ἐφυγον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἄλλοι μετακίθησαν εἰς Σινώπην τῆς Χαλκιδικῆς, ἢ δὲ χώρα αὐτῶν ἐξεμισθώθη ὑπὸ τῶν Θηβαίων (Θουκ. Γ, 68). Μετὰ τεσσα-

ουγατρός τοῦ Ἀσωποῦ, ἢ, κατὰ Στράβωνα (Θ, 406), ἐκ πλατῆς τῆς κώπης, διότι δῆθεν ἢ Κωπαιὶς ποτε μέχρις ἐκεῖ ἐξεταίμετο καὶ οἱ Πλαταιεῖς ἦσαν οἱ ἐκ τῆς κώπης ἀπο-

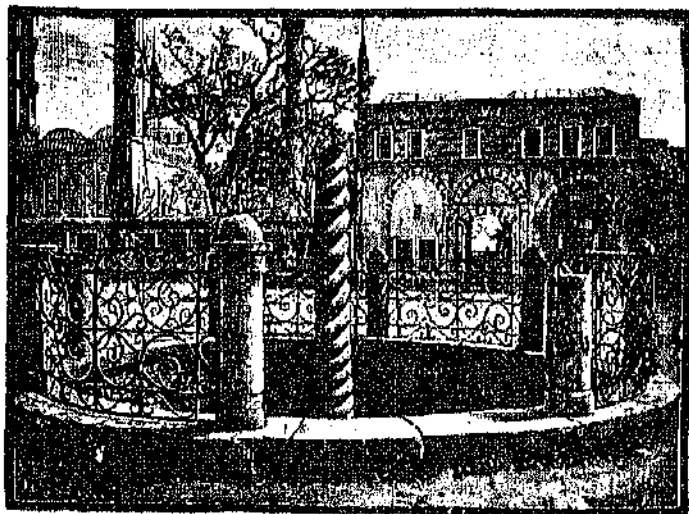
ράνοντα δ' ἔτη μόνον, κατὰ τὴν Ἀντακίδειον εἰρήνην, ἐπεστράπη τοῖς υἱοῖς τῶν εἰς Ἀθήνας προσφύγων ν' ἀνοικοδομήσωσι τὴν πόλιν των, ἥτις ὁ ὡς διατέλει καὶ τότε πι-

ζομένη ὑπὸ τῆς Σπάρτης. Ὅτε δ' ἐγκατέλιπον οἱ Σπαρτιᾶται τὴν Βοιωτίαν, ἐμεινεν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν Θεβῶν, καὶ αὐτὴς ὑπ' αὐτῶν κατεστράφη, τῷ 576, διότι ἠθέλησε νὰ ἐλευθερωθῆ. βοήθεια τῶν Ἀθηναίων (Διόδ. ΙΕ, 46), ὅτε καὶ ἐκ δευτέρου κατέφυγον εἰς Ἀθήνας οἱ Πλαταιεῖς. Μετὰ τὴν

ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην τοῖς ἀπέδθη ἡ χώρα των· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα μόνον, βοήθεια τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀντικοδομήθη ἡ πόλις. (Ὁι κάτοικοι, ἐπὶ πατραγαθλαῖς μεγαλαυχούντες, κατηγοροῦντο ὡς οἰηματῖαι καὶ κωχηματῖαι.

ἄλλους Ἕλληνας, καὶ παρ' αὐτοῖς βωμὸς, καὶ ἄγαλμα τοῦ Ἐλευθερίου Διός. Προσέτι δὲ καὶ χαλκῆ στήλη, ἐκ τριῶν ὄψεων συγκειμένη, καὶ φέρουσα τρίπουν, καὶ τὰ ἐπιαναγιγνωσκόμενα ὀνόματα τῶν πόλεων ὅσαι μετέσχον τῆς μάχης, σώζεται· νῦν ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς καὶ μία τῶν ἀποκοπιεῶν κεφαλῶν τῶν ὄψεων. Μέχρι δὲ τῆς 6' μ.Χ. ἐκατονταετηρίδος ἐτελοῦντο παρὰ τῷ βωμῷ θυσίαι, τῇ 18ῃ τοῦ ἀττικοῦ μηνὸς Μαιμακτηριῶνος, καὶ ἀγῶνες εἰς μνήμην τῆς ἐνδόξου νίκης κατὰ Μαρδονίου (Στράβ. Θ, 412). Τοῦ ἱστορικοῦ ἐκείνου μέρους σώζονται ἐπίσημα ἐτι ἐρείπια. Ἦν δὲ τὸ πεδίον τῆς μάχης ἐκείνης τὸ ἀνατολικῶς καὶ πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως ἐκτεινόμενον, μέ-

πρὸ τῆς πόλεως ἦν μέγας ναὸς τῆς Ἥρας· ἀλλὰ τὸ κυριώτερον αὐτῆς ἐγκαλλώπισμα ἦν ὁ μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Περσῶν ἐν αὐτῇ ἱδρυθεὶς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, μετὰ τοιχογραφιῶν τοῦ Πολυγνώτου καὶ κολοσσαίου ἀγάλματος αὐτοῦ τοῦ Φειδίου. Ἐκτὸς τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς τείχους ἦσαν οἱ τάφοι τῶν πεσόντων εἰς τὴν μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, εἰς μὲν διὰ τοὺς Ἀθηναίους εἰς διὰ τοὺς Ἡελοποννησίους, καὶ εἰς κοινὸς διὰ πάντας τοὺς

χρι τοῦ Ἄσωκου (Ἡρόδ. Θ, 13, κλ. — Πλούτ. Ἀριστ. ΙΑ, κλ.).

Ἡλλαταμωδῆς, ἀκρωτήριον τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, τὸ αὐτὸ τῇ Κυπαρισσίᾳ (Στράβ.).

Ἡλλατάνειος, ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ἐκ τοῦ ὄρους Πιτῶου πηγάζων, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κυβορῶνα πορθμῶν (Παυσ. Θ, 23).

Ἡλλατανιστοῦς (ὁ), χωρίον ἐν Ἡελοποννήσῳ (Στράβ.).

Ἡλλάτανος, τὸ δένδρον, λίαν ἀγαπητὸν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τοὺς μακροὺς κλάδους του καὶ διὰ τὰ πλατεῖα του φύλλα, ἐξ ὧν εἶχε τὸ ὄνομα, καὶ διὰ τὰς βαθείας σκιὰς του, ὥστε καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἦν ἀφιερωμένος τοῖς δαίμοσι (geniis) (Ον. Μετ. X, 95). Πλατάνοις κατεφύτευσεν ὁ Κίμων τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀθηναίων, καὶ πλατανῶν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Πλάτωνος. Οἱ Ῥωμαῖοι ποιηταὶ ἔλεγον τὸ δένδρον στεῦρον (Slerilis), καθ' ὃ ἄκαρπον (Virg. G. II, 40), καὶ caelebs, διότι κλήματα σταφυλῆς δὲν ἀναρριχῶνται εἰς αὐτὸ (Hor. Od. II, 15, 4).

Ἡλλάτανος (ἡ), κόμη τῆς Φεινίκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταμόρα ποταμοῦ (Πολύβ. ΙΒ, 68).

Ἡλλάτεια, νῆσος ἀπέναντι τῆς Κυρηναϊκῆς ἀκτῆς, ἐν Λιβύᾳ, παρὰ τῷ Μεγαλάῳ λιμένι. Ταύτην κατέλαβον πρώτην οἱ εἰς Λιβύαν, πρὸς ἀποικισμὸν μετὰ τοῦ Βάττου πεμφθέντες Ἑθραῖοι (Ἡρόδ. Δ, 153, 165, 169). Νῦν Βάρδα.

Ἡλλάτων, 1) υἱὸς Ἀρίστωνος καὶ Περικτιόνης (ἢ Πρωτόνης), ἐξ εὐπατριδῶν, πατρῶον ἐκ τοῦ Κόδρου, μητρῶον ἐκ τοῦ Σόλωνος καταγόμενος, ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῷ 429 π. Χ. ἡμερᾶν καθ' ἣν ἐπανηγγυρῶντο τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ γενέθλια, δι' ὃ καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἤδη ἐθεωρήθη ὡς αὐτὸς τοῦ φωτὸς τοῦ κόσμου, καὶ εἰς «θεῖον τι» ὀρισμένος. Διηγεῖτο δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ μῦθος διασφῆρος ἔκτοτε ἐπινοίας, ὅτι αἱ μέλισσαι ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ κατέθηκον εἰς τὰ χεῖλη του μέλι, ὅτι κύκνος, ἀπὸ τοῦ βαιμοῦ τοῦ Ἑρωτος ἀναπτὰς, κατέπεσεν ἀπηυδημένος εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πλάτωνος, καὶ ἐκαί τὰς πτέρυγας ἅς εἶχεν ἀπολέσει αἰφνης ἀναλαβὼν, ἀνέβη πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, αὐτοὺς καὶ τὴν γῆν καταβέβλων διὰ τῶν μελωδιῶν του. Κατ' ἀρχὰς ἀνομάσθη κατὰ τὸν πάππον του Ἀρίστων· ἔπειτα ὀμως μετονομάσθη Πλάτων ὑπὸ τοῦ Σωκράτους, διὰ τὸ

πλατὺ του στήθος ἢ μέτωπον, ἢ, κατὰ τοὺς νεοπλατωνικοὺς διὰ τοῦ λόγου του τὴν εὐρύτητα. Ἡ ἐνδοξοτάτη τῆς πατρίδος του ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη καὶ οἱ ἐν παντὶ κλάδῳ διάσημοι καὶ μεγάλωνος ἄνδρες ἐφ' ὧν ἀνετράφη, ὁ Θουκυδίδης καὶ Ξενόφων, ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Εὐριπίδης, ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Μέλανδρος, ὁ Φειδίας καὶ ὁ Πολύκλειτος, τοῦ

πνεύματός του ἢ ποιητικὴ τάσις καὶ τὰ ποιητικὰ αὐτοῦ ἀναγνώσματα, καὶ ἡ ἐκπαίδευσίς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ σοφωτέρου ἀνδρα τῶν μεγάλων ἐκείνων χρόνων, τῷ παρεσκευάσαν εὐρὺ καὶ εὐκλεῖς τοῦ βίου τὸ στάδιον. Νεώτατος ἐτι ἤρξατο ὑπὸ τοῦ Κρατύλου τὰς φιλοσοφικὰς δόξας τοῦ Ἡρακλείτου διδασκόμενος καὶ εἰς αὐτὰς τὰς τοῦ Σωκράτους μουσῆμανος. Πικροσαετῆς δὲ ἦν ὅτε ἐγνωρίσθη μετὰ

τοῦ Σωκράτους, καὶ ἔκτοτε ἔμεινε πάντοτε, ἐπὶ δέκα ἔτη, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ διδασκάλου του, πιστὸς παρ' αὐτῷ. Ἀλλὰ τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τῆς αἰωνίας τῶν ὄλων κινήσεως ἀδυνατῶν νὰ συμβιβάσῃ μετὰ τῆς υπερτάτης ἐπιγνώσεως, ἐστράφη πρὸς τοὺς Ἑλεάτας καὶ τοὺς Ἰωνίους φιλοσόφους, ὧν ἀρχηγοὶ ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν, ἀνωτάτης ἀπολαμβάνοντας ὑπολήψεως, ὁ Παρμενίδης καὶ ὁ Ἀναξαγόρας. Ἰδίως τὸν εἴλκυσε τὸ δόγμα τοῦ πρώτου ἐξ αὐτῶν, ὅτι ὑπάρχει διπλῆ ἐπίγνωσις, ἡ δοξαστικὴ, ἢ τοῖς ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἐξαρτωμένη, καὶ ἡ διανοητικὴ, ὧν ἡ μὲν πρώτη στηρίζεται ἐπὶ μόνων πιθανοτήτων, ἡ δὲ δευτέρα δύναται νὰ ἔχῃ ἀξίωσιν βεβαιότητος, ἐγκλείουσα τὸ ἐν ἐν πᾶσι, καὶ τὸ ἐν ἐνὶ πάντα, ἢ τοὶ τὸν Πανθεισμόν, οὐ ἐκτὸς οὐσίας οὐδεμία ὑφίσταται. Τὰς ἀρχὰς ταύτας, τὰς τῆς διαιρέσεως τῆς ἐπιγνώσεως καὶ τῆς διαφόρου ἀξίας τῶν δύο κατηγοριῶν αὐτῆς παραδεχθεὶς, ἀπέκρουσε τοῦ Ἑρακλείτου τὰς θεωρίας καὶ τὸ δόγμα περὶ τῆς τῶν ὄντων οὐσίας. Ἐγκύψας εἰς τὰ διδάγματα τοῦ Ἀναξαγόρου, δὲν παρεδέχθη αὐτὰ, καθ' ὅσον οὗτος, ἀντὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ στοιχεῖα εἰς τὰς ἀρχικὰς αὐτῶν αἰτίας, ἀπέδιδεν εἰς αὐτὰ τὴν δύναμιν τοῦ νόου. Τὰς θεωρίας πάσας ταύτας ἀνεπαρεῖς θεωρῶν, ἐπεδόθη μᾶλλον εἰς τὴν πρακτικὴν φιλοσοφίαν, πρὸς ἣν ἐκ τῆς αὐτῆς ἀφορμῆς εἶχε στραφῆ καὶ ὁ Σωκράτης, διὰ τοῦ βίου του λαμπρότατον αὐτῆς ὑπόδειγμα χορηγῶν. Ἐκ τῆς ἐνδομύχου ἀφοσιώσεως τοῦ μαθητοῦ εἰς τὸν διδάσκαλον, καὶ ἐκ τῆς ἐντυπώσεως ἣν εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνου παρήγαγεν ὁ μαρτυρικὸς θάνατος ὃν ὁ Σωκράτης ὑπέστη ἕνεκα τῆς διδασκαλίας του, ἐπήγασαν τὰ παντὰ αὐτοῦ φιλοσοφικὰ συγγράμματα, ἐν οἷς ἐκτίθενται μεμιγμένα, ὡς ὅτε δὲν δύναται νὰ διακριθῶσι τὰ δόγματα αὐτοῦ μετὰ τῶν τοῦ διδασκάλου του. Καὶ ἀφοσιώσεως δὲ πρὸς αὐτὸν μεγάλα ἔδωκε δείγματα, ἐπὶ τῆς δίκης τοῦ Σωκράτους προσενεχθῶν νὰ

πληρώσῃ τὸ χρηματικὸν πρόστιμον. Μετὰ τὴν καταδίκην δ' αὐτοῦ ἐγκατέλιπεν ἐν Ὀλίβει βαθεῖα τὰς Ἀθήνας, ὧν ἡ ἀναρχικὴ δημοκρατία τῷ ἦτο προσέτι λαν ἀσυμπαθὴς, καὶ ἀπήλθε πρὸς τὸν Ἑὐκλείδην εἰς Μέγαρον ἀλλ' ἕνεκα τῆς πρὸς ἐκείνον διαφορᾶς του ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τοῦ Παρμενίδου, δὲν παρέμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν, ἐριστικὴν ἢ Μεγαρικὴν σχολὴν, ἣτις καὶ αὐτὸν τὸν πυρήνα τοῦ περὶ ἰδεῶν συστήματος αὐτοῦ προσέβαλλεν. Ἐκ πολλοῦ ζήλου πρὸς ἐρεύνας ἐτρέπη εἰς ὁδοιπορίας, καὶ εἰς Ἰταλίαν ἀπελθὼν, ἠκροάσθη τοῦ Ταραντίνου Ἀρχύτα καὶ τοῦ Κνιδίου Ἰϋδόξου, ὧν τὰς Πυθαγορείους διδασκαλίας περὶ μαθηματικῶν, φυσικῆς καὶ ἠθικῆς, ἐντελῶς μετὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀρχῶν συνδυάζων, ἐξέδωκεν εἰς τὰ μεταγενέστερα τοῦ συγγράμματα. Ἐκείθεν δὲ μετέβη εἰς Κυρήνην, ἵνα ἀκούσῃ τοῦ Θεοδώρου, διδάσκοντος τὰ μαθηματικά, καὶ κατόπιν εἰς τὸν τόπον τῶν Θουράτων καὶ ἰδιοτύπων θεωριῶν, τὴν Αἴγυπτον, ὅθεν δὲν ἠδυνήθη, ὡς προϋτίθετο, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀθήνας, παρακωλυθεὶς ὑπὸ τῶν ταραχῶν ἃς ἐπέφερον αἱ παρασκευαὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐκστρατείας. Ἐπέστρεψεν ἐπομένως εἰς τὴν Ἰταλίαν, (τὸν Τάραντα. Cic. Fin. V, 29, 87), καὶ ἐν Σικελίᾳ ἐφιλοξενήθη ὑπὸ τοῦ Δίωνος, καὶ εἶτα ἐγένετο δεκτὸς παρὰ Διονύσιον τῷ πρεσβυτέρῳ. Ἀλλὰ τούτου ἐφέλκυσε τὴν δυσμένειαν διὰ τῆς εἰλικρινείας τῆς γνώσεως του, ὡς καὶ διὰ θαλάσσης ἀπεπέμφθη ὑπὸ τοῦ τυράννου, ὑποδείξαντος ὅτι ὁ θάνατός του θὰ τὸν εὐηρέσει. Δὲν ἐφρονέθη ὁμοίως, ἀλλ' ἐκώληθη ὡς δοῦλος, καὶ εἶτα ἀπηλευθέρωσεν αὐτὸν ὁ ἐκ Κυρήνης Ἀννικερὶς, ἢ ὁ Δίων ἐκ Συρακουσῶν. Ἐπέστρεψε δ' εἰς Ἀθήνας τῷ 388, καὶ ἤρξατο διδάσκων πρὸς κοινὴν εὐαρέσκειαν ἐν τῷ ἔκτοσ τῆς πόλεως, πρὸς τῷ Κηφισῷ, κατὰ τὰ Σιεπῆλια, κείμενον γυμνάσιον τοῦ ἥρωος Ἀκαδήμου. Ἐκεῖ ἀρχηγὸς ἰδίας σχολῆς ἀναδειχθεὶς, συνέταξε πλεῖστα συγ-

γράμματα κατὰ τὰ ἐπόμενα εἴκοσιν ἔτη. Ὅτε δ' εἰς τὸν ὄρον τῶν Συρακουσῶν ἀνήλθε Διονύσιος ὁ νεώτερος, ὁ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν διατελῶν τοῦ γυναικαδέλφου καὶ συμβούλου τοῦ Δίωνος, τότε, τῷ 367, ἐκλήθη ἐκ δευτέρου ὁ Πλάτων εἰς τὴν Σικελίαν. Ἀπήλθε δὲ παραδοῦς τὴν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ διδασκαλίαν του εἰς Ἑρακλείδην τὸν Ποντικὸν, καὶ ἔτυχε λαμπρᾶς ὑποδοχῆς ἐν Σικελίᾳ. Ἀλλ' ὅτε μετ' οὐ πολὺ αὐλικαὶ ῥαδιουργίαι ἀνέτρεψαν καὶ ἐμάχρυναν τῆς αὐλῆς τὸν Δίωνα, μετεβλήθη ἡ θέσις τοῦ Πλάτωνος, ἐγκλεισθέντος εἰς στρατιῶνα, ἐνόησεν ἀναγκάζεσθαι νὰ διατρίβῃ μετὰ βαναύσων στρατιωτῶν, καὶ τέλος τῷ ἐπετρέπη ν' ἀναχωρήσῃ, ἐπὶ τῇ προθέσει τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ ἄμα ἀνεκαλεῖτο ὁ Δίων Μεταμεληθέντος δὲ τοῦ τυράννου, ἀνεκλήθη ἐκ τρίτου ὑπὸ ψευδεῖς ὑποσχέσεις, τῷ 361, ἀλλ' αἱ ἐλπίδες αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων του ταχέως ἐψεύσθησαν, καὶ μόλις διὰ πλείστον θυσιῶν καὶ δυσχερειῶν ἀπέσπασεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν κινδύνων, τῷ 350, τοῦ Ἀρχύτου ἢ μεσιτεῖα. Ἐβδομηκοντοῦτης τότε, ἐπεδόθη ὅλως εἰς τὴν διδασκαλίαν. Ἐπισταύετο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὅτι τότε ἐξεργάσθη νομοθεσίας καὶ πολιτεύματα διὰ τὴν Κυρήνην, τὴν Μεγαλόπολιν, τὰς Θήβας, τὴν Κρήτην καὶ ἄλλας πολιτείας, ἀλλ' ἡ ἀκρίβεια τῆς εἰδήσεως ταύτης ἀμφιβάλλεται, ὡς καὶ πολλοὶ τῶν ἀρχαίων διατάζουσι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν τόσων συνεχῶν ἐπανδῶν τοῦ Πλάτωνος εἰς Ἰταλίαν, ἃς μόνος ὁ Πλάτωνος διηγεῖται. Ἐπὶ τῶν τελευταίων τούτων ἐτῶν τοῦ βίου του πολλὰ συνέγραψεν, ἰδίως τὸ περὶ νόμων, καὶ ἄλλα ἐσχέδιασεν, ὡς τὸ περὶ πολιτικῶν μεταρρυθμίσεων ἀναλόγων τοῖς χρόνοις. Αἱ σπουδαῖαι καὶ ἀλλεπάλληλοι πολιτικαὶ περιπέτειαί ὧν διατέλεσε μάρτυς, ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου διὰ τῆς βραχείας ἀκμῆς τῶν Θηβῶν μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς μακεδονικῆς ἰσχύος, τῷ ἀπέδειξαν βεβαίως τὸ ἀνεπίτευκτον τοῦ πολιτικοῦ του συστήματος, τοῦ ὡς φαίνεται πρὸς τὰς

διωρικὰς ἀρχὰς ἀποκλίνοντος μᾶλλον, καὶ τῷ ἐνέπνευσαν τὸν πόνον πρὸς ἐξεύρεσιν νέας καὶ κρείττονος πολιτικῆς διαρρυθμίσεως. Ἐν ᾧ δὲ τὰ νέα ταῦτα συνέταττε καὶ εἰς τὰ πρότερα τοῦ συγγράμματα διορθώσεις ἐπέφερον, ἀπέθανε τῷ 348, εἰς ἡλικίαν 81 ἐτῶν. — Οἱ μαθηταὶ ἐγκαρδίως τὸν ἠγάπων καὶ τὸν ἐθαύμαζον. Ἐξ αὐτῶν ἦν καὶ ὁ Χαβρίας, καὶ ὁ Φωκίων, καὶ ὁ Δημοσθένης, προσέτι δὲ καὶ γυναῖκες, ὡς φαίνεται, καὶ ἐν γένει υπερτάτης εὐλαβείας ἀπελάμβανεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Ὁ Πάναινος (Cic. Tuss. II, 32) τὸν ἀπεκάλει τὸν Ὀμηρον τῶν φιλοσόφων, ὁ δὲ Κικέρων (N. D. II, 12) αὐτὸν φιλοσόφον θεῶν, καὶ ὁ Λογγίνος «θεῖον» καὶ διέδωκεν οἱ ὁπαδοὶ του τὴν διδασκαλίαν του εἰς εὐρὴν κύκλον, καὶ ἐπὶ πολὺ διετηρήθη ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἰερωθεῖσα Ἀκαδημία, μετατραπέισα μετὰ θανάτου του εἰς τὴν ἀρχαιοτέρα ἀκαδημίαν τοῦ Σπευσίπου καὶ Ξενοκράτους, τὴν μέσην τοῦ Ἀρκεσιλάου, τὴν νεῆαν τοῦ Καρυάδου, αἷς προστεθήσαν καὶ τετάρτη, ἢ τοῦ Λαρισίου Φίλωνος, καὶ πέμπτη, ἢ τοῦ Ἀντιόχου τοῦ ἐξ Ἀσκάλωνος. Ὁ γλύπτης Σιλανίων ἐποίησεν ἀνδριάντα αὐτοῦ, ὃν ἐν ἔπειτα χρόνοις ἔστησεν ὁ Μιθριδάτης εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ταῖς Μουσαῖς αὐτὸν ἀναθεῖς. — Ἡ μέθοδος τοῦ Πλάτωνος ἦν ἡ τοῦ Σωκράτους, διαλογικὴ. Διὰ δὲ τοὺς μᾶλλον προκεχωρημένους τῶν μαθητῶν του ἐπρότιμα ἀκροαματικὰς παραδόσεις, ὧν καὶ ἐλαμβάνοντο σημειώσεις, εἰς τὰ ἄγραφα δόγματα, καθὼς ἐκλήθη ἕνεκα ἐνίοτε ὡς μυστηριώδεις διδασκαλίας τινὰς. Ἐξ ἄλλου ὁμοίως οἱ ὅπ' αὐτοῦ συγγραφέντες διάλογοι εἰσὶν οὐχὶ αἱ ἐν τῇ σχολῇ ἀληθῶς γενόμεναι συνδιαλέξεις, ἀλλὰ δραματικῶς διατεθειμέναι ἐκθέσεις, ἐν αἷς οὕτως ἀντιλαμβάνονται οἱ συνδιαλεγόμενοι τῶν φιλοσοφικῶν ζητημάτων, ὡς ὁ Πλάτων αὐτὸς οὐδέποτε μετέχει τῶν διαλόγων. Ἐν αὐτοῖς αἱ θεωρίαι ἐκτίθενται ἐντέχνως καὶ ἐν ἀλληλουχίᾳ ὀργανικῇ, οὐδὲ κατατέμεται τὸ φι-

λοσοφικόν αὐτοῦ σύστημα εἰς βαθμίδας καὶ μέρη ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένα καὶ ἀνεξάρτητα. Ἐξ ἐναντίας πανταχοῦ ἐν τοῖς διαλόγοις ἐνορᾶται ἡ τάσις πρὸς πλαστικὴν ἐνότητα, οὕτως ὥστε εἰς ἐν σύνολον συναρμολογοῦνται καὶ τὰ μᾶλλον κατὰ τὸ φαινόμενον ἀφροσύτητα καὶ ἀντιφάσκοντα. Οὕτω συμπλέκονται καὶ ἀφηρημένοι θεωροῦνται περὶ τῆς τῶν ἰδεῶν ὑπάρξεως, ὡς μόνης ἀληθοῦς, μετὰ τῆς μαθηματικῆς συνθέσεως τῶν τεσσάρων στοιχείων, καὶ τῆς εἰς τὴν πολιτείαν ἐνσωματώσεως τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς ἠθικῆς. Ὁ διαλογικὸς τύπος ἐκλείπει σχεδὸν εἰς τὰ τελευταῖα του συγγράμματα ὑπὸ τὸν πλοῦτον τῶν ἐκτιθεμένων ἰδεῶν, καὶ περιορίζεται συνεχῶς εἰς τὸ ἀπλοῦν Ναὶ ἢ Οὐ. Πανταχοῦ δ' ἐν αὐτοῖς ἐπικρατεῖ διαλεκτικὴ ἀκριβῶς διακρίνουσα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τάσις τις ποιητικὴ καὶ μυθικὴ, ἥτις παρασύρει οὐ σπανίως τὸν Πλάτωνα. — Ἐὐ φιλοσοφικὸν δὲ δόγμα του, ὁρμώμενον ἐν τῆς περὶ οὐσίας θεωρίας τοῦ Παρμενίδου, ἦν μόνην παραδέχεται ὡς ἐπ' ἀληθείας στηριζομένην, ἀγχι αὐτὸν εἰς τὴν σκέψιν ὅτι, καὶτοι ἀδιακόπου οὐσίας τῆς τῶν πραγμάτων μεταβολῆς, οὐχ ἦρτον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ ἐνυπάρχουσιν αἰωνία τινα καὶ ἀμετάβολα «νοήματα» ἐξ οὗ συμπέραινει περὶ τῆς ὑπάρξεως αἰώνων τινῶν, ἀπλῶν καὶ ἑαυτοῖς πάντοτε ὁμοίων τύπων «ὁμοιωμάτων», ἀπεικονιζομένων εἰς τὰ ἐφήμερα ἀντικείμενα. Οὕτοι εἰσὶν αἱ «ἰδέαι», τὰ σχήματα τῆς παγκοσμίου «οὐσίας», οὐδαμῶς συνεχόμενα μετὰ τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου, οὐδ' ἀφηρημένοι ἀντιλήψεις ὁμῶς ἀφ' ἑτέρου, ἀλλὰ τὰ «ὄντα, τὰ ὄντως ὄντα», ἐξ ὧν πηγάζουσι πᾶσαι αἱ ἰδέαι τοῦ καλοῦ, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς. Ἐὐ πλῆθος αὐτῶν ἐστὶν ἀναρίθμητον, ἢ συνάφεια αὐτῶν ἀκατάληπτος, καὶ συναποτελοῦσιν ἐν ὅλον, ἀλλ' αἱ γενικώτεραι περιλαμβάνουσι πολλὰς μερικωτέρας, ὡς καὶ ἐν τῇ αἰσθητῇ κόσμῳ ὑφίστανται «ἐν καὶ πολλὰ», τὸ γενικὸν τὸ ἐγκλείον τὰ μερικὰ. Αἱ ψυ-

χαὶ τῶν ἀνθρώπων δὲν ἦσαν ἀνεκαθῆναι καὶ πάντοτε ἐνδεδιυμένα ἐντὸς σώματος ἀσθενούς, ἀλλ' ἠδύναντο ν' ἀπολαμβάνουσι τῆς τρυφῆς τῆς αἰωνίας θέας τῶν ἀρχικῶν ἐκείνων εἰκόνων ἀπ' αὐτῶν ὁμῶς ἀποστραφεῖσαι, ἐνεκλείσθησαν εἰς τὰ θνητὰ σώματα, ὅθεν ποθοῦσαι στρέφονται πρὸς τὰς εἰκόνας ἐκείνας, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν ἐστὶ τὸ σφζωηροτέρα, ὅσῳ ἰσχυρότερός ἐστι· ὁ πνευματικὸς βίος παρ' ἐκάστῳ ἀτόμῳ. Μεταξὺ τῶν ποιικίλων («πολλῶν») καὶ αἰώνων προτύπων ἢ ἀρχικῶν εἰκόνων ὑφίστανται αἱ ἀριθμοί, αἰῶνοι, ἢ ἐπαναλαμβάνόμενοι. Ἡ ὁμελιώδης αὕτη θεωρία ἐπικρατεῖ διὰ πάσης τῆς φιλοσοφίας του. Διαίρειν δὲ ταύτης εἰς Διαλεκτικὴν, Φυσικὴν καὶ Ἠθικὴν φαίνεται διαλογισθεῖς, εἰ καὶ μὴ ἐντελῶς ἐκτελέσας, καθ' ὅσον διέκρινε τοὺς κλάδους τῆς φυσικῆς καὶ ψυχολογίας, τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς, ἀπὸ τῆς διαλεκτικῆς, «τῆς ἐν τοῖς λόγοις σκέψεως», ὑποδείξας τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ἀναλυτικῆς μεθόδου καὶ τῆς συνθετικῆς. Ὡς αἰώνια πρεσβεύει τὸ «ἀπειρον», καὶ τὸν «Νοῦν», ἦτοι τὸν Θεὸν καὶ τὴν ὕλην. Αὕτη ρέπει διηλεκτικῶς πρὸς τὴν ἀταξίαν καὶ τὸ κακὸν τὸν «κόσμον», ἦτοι τὴν σύμμετρον τάξιν, ἐπλασεν ὁ «νοῦς», εἰς ἐν ὅλον, εἰς μονάδα μίαν, συνδεόμενος μετὰ τοῦ θεοῦ λόγου, τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς τοῦ κόσμου ψυχῆς. Ἐὐ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ ἐπλασεν ὁ Θεὸς ἐξ ἑαυτοῦ, ἐκ μέρους ἑαυτοῦ, ἀθάνατον, διδτι ἡ ψυχὴ ἐστὶ τὸ καὶ τὸ ἑαυτὸ κινεῖν, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ θνησκόντος σώματος. "Ἰέχει δ' ἡ ψυχὴ δύο ἀμέρη, δι' ὧν συνδέεται μετὰ τοῦ σώματος, «τὸ λογιστικὸν τῆς ψυχῆς» ἢ τὸν «νοῦν», ἐμφωλεθόντα ἐν τῇ κεφαλῇ, καὶ τὸ ἀλογιστικὸν, οὗ τὸ μὲν «ἐπιθυμητικὸν» ἔδραν ἔχει τὸ κάτω σῶμα, τὸ δὲ «θυμοειδές» ἢ ὁ «θυμὸς» τὸ στήθος. — (Ὁ ἐκδότης τῶν διαφόρων συγγραμμάτων τοῦ Πλάτωνος κατέταξαν αὐτὰ, οἱ μὲν κατὰ τὰς βιογραφικὰς αὐτοῦ χρονολογίας καὶ περιστάσεις, οἱ δὲ κατὰ τὴν φιλοσοφικὴν αὐτῶν σχέσιν, καὶ ἄλλοι πάλιν

κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν τῆς συνθέσεως. Ἐπὶ τῆς ἀρχαιοτέρης δὲ οἰοῦντο πάντα, ἀλλὰ μόνον 14 (ὁ Asi) ὡς ἀναμφισβητήτως γνήσια θεωρήσαντες. Ἐν ἀρχαιοτέροις δὲ χρόνοις διήρουν εἰ ἐκδόντες αὐτὰ εἰς τετραλογία», ὡς ὁ Θράσυλλος ἦδη ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἢ εἰς «συζυγίας». Ἐπ' ἐσχάτων δὲ διηρέθησαν (ὑπὸ Stallbaum) ἐπὶ τὸ μεθοδικώτερον εἰς τὰς ἐπομένους κατηγορίας: α) Ἐἰς τὴν πρώτην τάξιν περιέχονται τὰ μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Σωκράτους γραφέντα, καὶ μικρὸν μετ' αὐτὸν ὁ Λύσις, ὑπ' ὀλίγων τινῶν ὑποτιθεῖς μὴ γνήσιος ὁ Λάχης ἢ Ἰππίας ὁ πρεσβύτερος καὶ ὁ νεώτερος ὁ Ἴων ὁ Καρμίδης ὁ Μέμων ὁ Ἀλκιβιάδης ὁ Κρατύλος ὁ Εὐθύδημος ὁ Πρωταγόρας ὁ Γοργίας ὁ Εὐθύφρων, γραφεῖς μεταξὺ τῆς κατηγορίας καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Σωκράτους ἢ μετὰ τὸν θάνατον τούτου συνταχθεῖσα ἀπολογία Σωκράτους ὁ Κριτων β) Ἐἰς τὴν δευτέραν τάξιν ὅσα ἔγραψεν, ἢ καὶ ἐδημοσίευσεν ἀφ' ὅτου ἀπήλθεν εἰς ὁδοποιίαν, μέχρι τῆς δευτέρας ἐπισκέψεώς του εἰς Σικελίαν, ἐπομένως καὶ ἐπὶ τῆς ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ διδασκαλίας του. Ἐἰς δὲ ταῦτα, ὁ Θεαίτητος ὁ σοφιστῆς ὁ πολιτικὸς, οὐ μνημονεύει ἀνωνύμως ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ ὅστις καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τινῶν τῶν νεωτέρων ὑπετέθη μὴ γνήσιος ὁ Παρμενίδης τὸ συμπίσειον ὁ Μενέξενος, ἐπίσης ὡς μὴ γνήσιος ἐκληροφθεῖς ὁ Φαίδρος ὁ Φαίδων ἢ πόλιτεια, εἰς 10 βιβλία ὁ Τίμαιος ὁ Κριτίας γ) Ἐἰς δὲ τὴν τρίτην τάξιν ἐτάχθησαν τὰ κατὰ τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς τοῦ φιλοσόφου συνταχθέντα 12 περὶ νόμων βιβλία, ὧν ἦδη ὁ Ἀριστοτέλης μνημονεύει, ὧν δ' ἢ γνησιότης ἠμφισβητήθη ὑπὸ νεωτέρων. Πλήν δὲ τούτων, ὡς ἔργα μὴ γνήσια τοῦ Πλάτωνος ἐλαμβάνονται ὑπὸ τῶν πλείστων κριτικῶν ἢ Ἐπινομίς, Ἀλκιβιάδης Β', ὁ Θεάγης, οἱ Ἐρασταί, ὁ Ἰππαρχος, ὁ Μένως, ὁ Κλειτοφών. Ἀναμφισβητήτως δὲ νόθα ἔργα

εἰσὶν ὁ Ἐρυξίας, ἢ Ἀλκυών, ὁ Σίσυφος, ὁ Ἀξίλοχος, ὁ Δημόδοκος, οἱ ἄροι, περὶ ἀρετῆς, περὶ τοῦ δικαίου, οὓς ὁ Βοεθὸς ἐνόμισεν ὅτι δύναται νὰ θεωρηθῆναι ὡς τοὺς σκυτικοὺς διαλόγους Σίμωνος τοῦ Σωκρατικοῦ. Φαίνεται ὁμῶς βέβαιον ἀφ' ἑτέρου ὅτι οὐδὲν τῶν γνησίων συγγραμμάτων τοῦ Πλάτωνος ἀπωλέσθη. — 2) Ἀθηναῖος κωμικὸς ποιητῆς τῆς ἀρχαίας καὶ μέσης κωμῳδίας, ζῶν ἐπὶ Σωκράτους, ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, γράψας δὲ 28 κωμῳδίας, αἵτινες πολὺ ἐξετιμώντο καὶ ἀνεγινώσκοντο. Καὶ οὐδεμία μὲν αὐτῶν διεσώθη, ἀλλὰ πολλὰ ἀποσπάσματα παρὰ διαφόροις συγγραφεῦσι (Συλλ. Μαιναοκα, Com. Greece. Frugm.).

Κλειάτος, κωμικὸς ποιητῆς Ῥωμαῖος, ἀποθανὼν ἐβδομηκοντούτης τῷ 184 π. Χ., κατ' ἀρχὰς πένης, καὶ παρ' ἀρτοποιῶν μυλωνορδῶν, ἤρξατο γράφων θούτης. Ἐξῆσαι σιωζόμεναι αὐτοῦ λατινικαὶ κωμῳδίαί εἰσι πᾶσαι κατὰ θέματα Ἑλληνικὰ, ἀλλ' ἀπομιμήσεις ἦρτον ἀκριβεῖς τῶν τοῦ Τερεντίου.

Κλειόμω (πέλεθρον Ὀμ. Ἰλ. Φ. 407, Ὀδ. Δ. 577), μέτρον ἐπιφανείας ἐκ 10,000 τετραγωνικῶν ποδῶν, οὗ ἐκάστη πλευρὰ ἦν ἐπομένως ποδῶν 100. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν δὲ χρόνων τὸ ὄνομα ἐφηρμόζετο εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν jugerum, παραλληλεπίπεδον ἔχον 120' μῆκος καὶ 240' πλάτος, ἦτοι ἐπιφανείαν 28,800 τετραγωνικῶν ποδῶν.

Κλειάδες, Πληιάδες, Πελειάδες, θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Ὠκεανίδος Πληϊόνης, ἢ τῆς Αἰθρας, ἀδελφαὶ τῶν Ἰάδων, ὁ ἀστερισμὸς τῶν ναυτιλλομένων, διότι κατὰ τὴν ἀνατολὴν αὐτῶν ἄρχεται ἡ καλὴ, τὴν δὲ δύσιν ἢ κακὴ ἐποχὴ τῆς θαλασσοπλοίας (Σχολ. Ἀπλ. Ῥόδ. Γ, 226). Σύγκεινται ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων, ὧν οἱ ἐξ εἰσὶν εὐδιάγνωστοι, ὁ δ' ἔβδομος σκοτεινὸς μᾶλλον (Ἰδ. Μερόπη). Ἐκ ὀλίφως διὰ τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν τῶν Ἰάδων, ἢ διὰ τὴν συμφορὰν τοῦ πατρὸς τῶν ἠύτοκτόνησαν αἱ ἑπτὰ παρθέναι καὶ κατήρ-

μήθυσαν μετά των άστέρων ή άλλως, επί πέντε μήνας υπό του γιγαντιαίου κυνηγού, του Ωρίωνος, διωκόμενοι, μεταμορφώθησαν επί τῆ παρακλήσει των εἰς Πλειάδας (περιστεράς), καί ἔπειτα εἰς άστέρας, δι' ὃ καί ὁ άστήρ Ωρίων ἐπί πέντε μήνας φαίνεται ἐπί του ὀρίζοντος πλησίον των Πλειάδων. Ὁ άστερισμός οὗτος δύναται τῆ ὄντι νά θεωρηθῆ ὡς ὁμοιάζων πρὸς σύστημα μακρὰν πετομένων περιστεραῶν. Καί αἱ κατὰ τὸν Δωδωναίον μῦθον (Όμ. Όδ. Μ, 50) εἰς τὸν Δία τὴν ἀμβροσίαν φέρουσαι πέλειαι, ὧν ἀνά μίαν φονεύουσι πάντοτε αἱ Πλαγκταί ἢ κινηταί νῆσοι, ἀποκαθισταμένην ἐκάστοτε πάλιν ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς αὐτὸν τὸν άστερισμὸν ἀναφέρονται· δι' ὃ πέλειαι ἐλέγχοντο καί αἱ ἐκεῖ ἔβριαι τοῦ Διὸς, καί περισσότεραῖ ἦσαν τῆς Δωδώνης αἱ μαντικαὶ ὄρνεις. Τὰ συνηθέστερα ὄνματα τῶν ἐπτὰ ἀδελφῶν ἢ άστέρων ἦσαν Ἡλέκτρα (ἢ λάμπουσα), ἐκ τοῦ Διὸς γεννήσασα τὸν Δάρδανον καί τὸν Ἡετίωνα· Μαία, ἢ ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ἑρμοῦ· Ταυρέτη, ἐκ τῆς Διὸς μήτηρ τοῦ Λακεδαίμονος· Ἀλκυόνη (πηγὴν θαλάσσιον ἐπιμάζον κατὰ τὸ ἕαρ ἐπί τῆς τῶν Πλειάδων ἀνατολῆς), ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος μήτηρ τοῦ Ὑριέως· Μερόπη (ἢ ἀνθρωπίνη), ἐκ τοῦ Σισύφου μήτηρ τοῦ Γλαύκου· Κελαινώ (ἢ σκοτεινή) ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος μήτηρ τοῦ Λύκου καί Νυκτέως· Στερόπη, ἐξ Ἀρεως μήτηρ τοῦ Οἰνομάου. Παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγοντο Vergiliae.

Ηλειάδες, οὕτως εἰς τὸν Ἀλεξανδρινὸν κανὼνα (ἴδ. Ἀλεξάνδρεια) ἐπικαλεῖται ὀμάς ἐπτὰ τραγικῶν ποιητῶν, οἵτινες ἔζων ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ἦσαν δὲ οὗτοι ὁ Όμηρος, υἱὸς Ἀνδρομάχου καί τῆς ποιητρίας Μυροῦς, γράφας 45 τραγῳδίας· ὁ Σωσίθεος· ὁ Λυκόφρων· Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός· ὁ Φιλίσκος· ὁ Σωσιφάνης· ὁ Διονυσιάδης.

Ηλειουθένης, υἱὸς τοῦ Ἀτρείως, σύζυγος τῆς Μερόπης, καί πατήρ τοῦ Ἀγα-

μέμνονος καί Μανελάου, οὗς, ἐπεὶδὴ αὐτὸς ἀπέθανε νέος, ἀνέθρεψεν ὁ κάππος των, κληθέντας διὰ τοῦτο Ἀτρείδας (Αἰσχλ. Ἀγμ. — Ἀπλδ. Γ, 2, 2).

Ηλεισταίνετος, Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς Φειδίου, ζωγράφος διάσημος (Πλουτ.).

Ηλεισταρχος, 1) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ ἥρωος τῶν Θερμοκυλῶν Λεωνίδου, ἐπιτροπευθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ὑπὸ τοῦ θεῖου του, τοῦ στρατηγῶ Ἡαυσανίου (Ἡρόθ. Θ, 19). — 2) Πατήρ Πύρρωνος, τοῦ σκεπτικῶ φιλοσόφου. — 3) Ἀδελφὸς Κασσάνδρου, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας.

Ηλειστρινάξ ἢ Πλειστρινάξ, Σπαρτιάτης, υἱὸς Πausανίου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Λεωνίδου, διεδέχθη, ὡς παῖς ἔτι, εἰς τὸν θρόνον τὸν υἱὸν τούτου Πλεισταρχον (458-408 π. Χ.) (Θουκ. Α, 107). Νέος ὠνειδέβαλα, τῆ 445, εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐπειδὴ ὄμως, πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ Περικλέους, κατηγόρηθη μετὰ τοῦ συμβούλου αὐτοῦ Κλεανδρίδου ἐπὶ δωροδοκίᾳ, ὃ μὲν Κλεανδρίδας ἐσώθη διὰ φυγῆς, αὐτὸς δὲ, ὑποβληθεὶς εἰς πρόστιμον, ἐξωρίσθη (Θουκ. Β, 21. Γ, 26. — Πλουτ. Περ. ΚΒ), καί μόνον μετὰ 19 ἔτη ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σπάρτην, ἐπροσπάθησε νά καταστῆλῃ τὸν πρὸς τὰς Ἀθήνας πόλεμον, καί τῆ 421 ἐκλείσει τὴν μετὰ τοῦ Νικίου εἰρήνην (Θουκ. Ε, 16). Ἀπέθανε δὲ τῆ 408.

Ηλειστάθης, μικρὸς ποταμὸς τῆς Φωκίδος, βέων ὑπὸ τοὺς Δελφούς διὰ τῆς πρὸς νότον αὐτῶν χαράδρας, καί ἐκβάλλων εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον (Αἰσχλ. Ἰδύμν. 27. — Στρεβ.)

Ηλειστωριος, θεὸς τις τῶν Θρακῶν εἰς ὃν οὗτοι ἔθυσιασαν τὸν παρ' αὐτοῖς προσφυγόντα Πέρσῃ Οἰόδαζον (Ἡρόθ. Θ, 118).

Ηλευρών (ὃ), 1) Ὑἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καί τῆς Προνόης, ἀδελφὸς τοῦ Καλυδῶνος, ἰδρυτῆς τοῦ βασιλείου τοῦ Ηλευρώνας (Ἀπλδ. Α, 7, 6). — 2) Ἀρχαιότατη πόλις τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τοῦ Κύνκου ποταμοῦ, πρωτεύουσα τῶν Κουρήτων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ηλευρώνος, υἱοῦ τοῦ Αἰτωλοῦ, καί ἔχουσα νάον

τῆς Ἀθηνᾶς (Όμ. Τλ. Β, 639. — Θουκ. Γ, 102).

Ηληζόνη, θυγάτηρ τοῦ Ὁκεανοῦ, μήτηρ τῶν Πλειάδων ἐκ τοῦ Ἀτλαντος (Ἀπλδ.).

Ηληκτρον, βράδιον, πολλάκις ἐλεφαντινον ἢ χρυσοῦν, δι' οὗ ἔχρουν τὰς χορ-

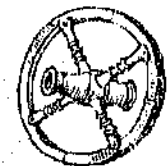
δάς τῆς κιθάρας (Όμ. Ὑμν. Ἀπλλν. 185). ὡς τὸ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ τῆς εἰκόνης τῆς ἐκ τοιχογραφίας Ῥωμαϊκῆς. Ἐὶς τὸ πρὸ αὐτῆς ἐστὶν αὐτὸ τὸ πληκτρον ἐκ τοιχογραφίας τῆς Πομπηίας.

Ηλημιόριον (ἄκρον), ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, πρὸ τῶν Συρακουσῶν καί νοτιῶς αὐτῶν, κλειὸν εἰς στενὸν τὸ στόμιον τοῦ λιμένος αὐτῶν, δι' ὃ καί ἀχυρώθη ὑπὸ τοῦ Νικίου (Θουκ. Ζ, 4). Ἴδ. Συρακοῦσαι.

Ηλημναζος, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, υἱὸς τοῦ Περάτου ἐκ Κορίνθου, πατήρ τοῦ Ὁρθοπέλιος, ὃν ἀνέθρεψεν ἢ Δῆμητρα (Πaus. Β, 5).

Ηλημνη (καί Χοινοκίς), ἢ ὀπή ἢ ὁ σωλὴν τοῦ τροχοῦ, δι' οὗ διέρχεται ὁ ἄξων. Ἡ εἰκὼν, ἀρχαῖος τροχὸς ἐν μουσεῖο τῆς Βιέννης.

Ηλημοχόνη, μικρὸν ὕδροχόον ἢ οἰνοχόον ἄγγειον, καθ' ὃ ὠνομάζετο ἢ ἐνάτη καί τελευταία ἡμέρα τῶν Ἑλευσινίων (ἴδ.), ἔνεκα τῶν διὰ τοῦ ἀγγείου τούτου τελομένων ἱερῶν σπονδῶν.

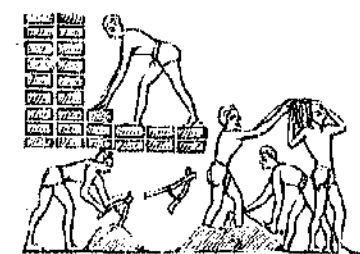

Ηληξαύρα, 1) Θυγάτηρ τοῦ Ὁκεανοῦ καί τῆς Τηθύος (Ἡσιόδ. Θεογ. 353. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωριδὸς (Ἀπλδ.).

Ηληξίπιος, 1) υἱὸς τοῦ Θεστίου καί τῆς Ἐβρυθέμιδος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου κατὰ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, διότι τὴν δορὰν αὐτοῦ, φονευθέντας, ἠθέλησε ν' ἀρπάσῃ ἀπὸ τῆς Ἀταλάντης (Ἀπλδ. Α, 6, 10). — 2) Ὑἱὸς τοῦ Φινέως καί τῆς Κλεοπάτρας (Ἀπλδ. Γ, 15, 3). — 3) Ἐἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. (Hygin. Fab. CLXX).

Ηληνθένη, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κατὰ τὴν Μαρεῶτιν λίμνην, μεθ' ἡμιονώμου κόλπου (Ἡρόθ. Β, 6. — Στρεβ. Βυζ.).

Ηλένθος, 1) Ἐκ χώματος κατεσκευάζον πλίνθους πρὸς οἰκοδομήν οἱ ἀρχαῖοι, καί

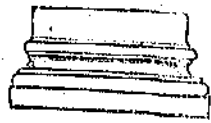

ἰδίως φαίνεται ὅτι ἐπεκράτει ἢ τέχνη καί χειρουργία αὕτη ἐν Αἰγύπτῳ (Ἀριστφ. Όρν. 1118), ὡς δεικνύει καί ἡ εἰκὼν ἐκ τοιχογραφίας τῶν αἰγυπτιακῶν Θηῶν. Ἐλάμβανον αἱ πλίνθοι ἐντὸς τύπων τὰ κατάλληλα σχήματα καί διαστάσεις, τὸ τετράγωνον ἢ τετράπλευρον, ἢ τριγωνικὸν διὰ τὰς γωνίας ὡς τὰ τῆς εἰκόνης ἐκ πρωτοτύπων Ῥωμαϊ-

κῶν, καί αἱ μέγιστα ἐλέγοντο παρὰ Ῥωμαίοις τετράδωροι, ἔχουσαι 16 δακτύλων μῆκος καί πλάτος, καί 18-20 γραμμῶν πάχος. Αἱ οἰκοδομικαὶ πλίνθοι ἦσαν ἢ ὠμαῖ

ἢ ὄπται (κέραιοι), καὶ αἱ ὄπται παρὰ Ῥωμαίοις εἶχον συνήθως ἐπιτετυπωμένα ἐμβλήματα καὶ ὀνόματα τοῦ πλινθουργοῦ, τοῦ τόπου τῆς κατασκευῆς, κλπ. Ἐν Βαθυλωνίᾳ αἱ πλίνθοι συνεδέοντο δι' ἀσφάλτου, καὶ εὐρέθησαν μυριάδες τοιούτων, ἔχουσαι ἐντετυπωμένας ἐπιγραφὰς γραμμάτων σφηνοειδῶν, αἵτινες εἰσὶν ὀλόκληροι βιβλιοθηκαὶ ιστορικαὶ καὶ γραμματικαί. — 2) Πλινθος ἀπαντάται λεγόμενον παρὰ Βιτρούβιῳ (IV, 7, 3), καὶ τὸ κατώτατον τετράγωνον μέλος τῆς βάζεως τοῦ ἰωνικοῦ ἢ κορινθιακοῦ κίονος (π).

Ηλένιος, 1) ὁ ἀρχαιότερος, Ῥωμαῖος γεννηθεὶς τῇ 23 μ. Χ. ἐν Βερόνῃ, ἀνὴρ σοφώτατος, γράψας ἐν ἄλλοις φυσικῆν ἱστορίαν (Historia Naturalis) ἐν 37 βιβλίοις, τὸ μόνον περισωθὲν ἔργον του, ὃν ἡ κυριώτερα καὶ πασῶν πλουσιωτέρα πηγὴ τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας. Τῇ 71 μ. Χ., διοικῶν τὸν Ῥωμαϊκὸν στόλον, καὶ παρὰ τῷ ἀκρωτηρίῳ Μισσηῶν ἰδὼν τὴν φοβερὰν τοῦ Βεσοβίου ἐκρηξίν, τὴν καταστρέψασαν τὴν Πομπηίαν καὶ τὸ Ἡράκλειον, ἠθέλησε νὰ τὴν σπουδάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ ἀπέβη εἰς Σταβιάς, ἐνθα ἀπέθανεν ἀποπνεύσας εἰς τὴν τέφραν καὶ εἰς τὴν λάβαν. — 2) Πλ. ὁ νεώτερος, υἱὸς Πλινίου, τῆς ἀδελφῆς τοῦ πρεσβυτέρου Πλινίου, ὑπ' οὗ καὶ υιοθετήθη, μείνας ὀρφανὸς εἰς τρυφερὰν ἡλικίαν. Ἐν φιλομαθῆς καὶ εἰς τὴν σπουδὴν ἐπιδεδομένος, δεκαεταστῆς ἔγραψε τραγῳδίαν Ἑλληνιστί. Ἐἰς ἡλικίαν δὲ δεκαετῶ ἐτῶν συνάδασε τὸν θετὸν του εἰς Σταβιάς, καὶ παρέστη εἰς τὸν θάνατόν του, ὃν περιγράφει ἐν μιᾷ τῶν σωζομένων ἐπιστολῶν του. Πλὴν αὐτῶν ἔγραψε καὶ πανηγυρικὸν τοῦ Ῥαϊανοῦ.

Ηλούτον, ἰδ. Ν α ὕ ς. Π ο ρ θ μ ε τ ο ν.

Φορτίς. Προσέτι πλοῖον κοττωτὸν ἐλέγετο τὸ πλοῖαριον τὸ ἐπὶ ἀβαθοῦς ὕδατος

διὰ κόντων, οὐχὶ διὰ κωπιῶν εἰς τὰ ἐμπρὸς ἐλαυνόμενον.

Ηλούταρχος, 1) Ὁ βίανος τῆς Ἐρετρίας ἐν Ἑλλάδι, ἐπὶ Φωκίωνος καὶ Δημοσθένους, ἐπικαλεσθεὶς τὴν βοήθειαν τῶν Ἀθηναίων κατὰ τοῦ Κλειτάρχου. Ὁ Φωκίων μεταβὰς εἰς Ἡρέτρια, τὸν ἐβοήθησε καὶ τὸν ἐγκατέστησεν εἰς τὴν ἀρχὴν· ἀλλ' αὐτὸς μετ' ὀλίγον ἀπέστη τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες τὸν ἐξέβαλον τότε (Πλούτ., Φωκ. ΒΒ, ἐπ. Δμοθ. π. 157, Β). — 2) Συγγραφεὺς, γεννηθεὶς ἐν Χαιρωνείᾳ τῆς Βοιωτίας κατὰ τὴν α' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα. Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐσπούδασεν ἐν Ἀθήναις, ἐνθα καὶ ἐνεγράφη πολίτης, εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν καὶ ὁ ἴδιος ὡς διδασκάλου του μνημονεῖται τοῦ Ἀμμωνίου, οὗ ἔγραψε καὶ τὴν βιογραφίαν. Ἐν τῇ νεαρῇ του ἡλικίᾳ περιηγήθη πολλοῦ καὶ διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν Ῥώμῃ, ἐνθα διετέλεσε φίλος τοῦ Κ. Σικασίου Σενεκίωνος, τοῦ πολλὰκις ὑπατεύσαντος ἐπὶ Ῥαϊανοῦ, καὶ τῷ προσεφώνησε τὰς βιογραφίας καὶ ἄλλα του ἔργα. Καὶ εἰς τὴν αὐτὴν δὲ προσελήφθη, καὶ ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν τοῦ μέλλοντος αυτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Κατὰ Σουΐδαν τῷ ἀπένευμεν ὁ Ῥαϊανὸς καὶ τοῦ ὑπάτου τὴν ἀξίαν, καὶ τὰς ἐν Ἑλλάδι ἀρχὰς διέταξεν αὐτοῦ καὶ ὁδηγίας ν' ἀκολουθῶσιν. Ὁ Ἀδριανὸς εἰς τὴν πόλιν τῆς γεννησεῶς του τὸν ἐγκατέστησεν ἀρχοντα καὶ ἀρχιερέα τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. Ἀπεβίωσε δὲ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς αυτοκρατορίας τοῦ Ἀδριανοῦ, περὶ τὰ 120 μ. Χ. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λαμπρίας ἔγραψε σωζόμενον κατάλογον πλήρη τῶν συγγραμμάτων του

α' Ἀναγραφῆ τῶν Πλουτάρχων βιβλίων». Τούτων τὰ κυριώτερα εἰσὶ Α) «Οἱ παράλληλοι βίοι, συνταχθέντες ἐπὶ Ῥαϊανοῦ, καὶ ἐκδοθέντες ἐν Χαιρωνείᾳ, περιέχοντες δὲ τὰς βιογραφίας ἐνὸς ἐκάστου τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐνὸς συνήθως τῶν Ῥωμαίων μεγάλων ἀνδρῶν κατ' ἀντιπαράθεσιν, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ μετὰ συγκρίσεων. Πάντες οἱ παράλληλοι αὗτοι δὲν σώζονται, ἀλλὰ μόνον οἱ ἐπιμέμνηται: Τοῦ Θησεῦς καὶ Ῥωμύλου, τοῦ Λυκούργου καὶ Νουμᾶ Πομπηίου, τοῦ Σόλωνος καὶ Βαλερίου Πουπλικόλα, τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ Καμύλλου, τοῦ Περικλέους καὶ Φαβίου Μαξίμου, τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ Κριστολόου, τοῦ Τιμολέοντος καὶ Παύλου Διμιλίου, τοῦ Πελοπίδα καὶ Μαρκελλου, τοῦ Ἀριστείδου καὶ Κάτωνος τοῦ πρεσβυτέρου, τοῦ Φιλοποίμενος καὶ Φλαμινίου, τοῦ Πύρρου καὶ Μαρτίου, τοῦ Λυσάνδρου καὶ Σόλδα, τοῦ Κίμωνος καὶ Λουκούλλου, τοῦ Νικίου καὶ Κράσσου, τοῦ Ἰϋμένους καὶ τοῦ Σερτωρίου, τοῦ Ἀγησιλάου καὶ τοῦ Πομπηίου, τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Καίσαρος, τοῦ Φινικίωνος καὶ Κάτωνος τοῦ νεωτέρου, τοῦ Ἀγέως καὶ Κλεομένους καὶ τῶν δύο Γράκχων, τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Κικέρωνος, Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ τοῦ Ἀντωνίου, τοῦ Δίωνος καὶ τοῦ Βρούτου, εἰς προσετέθησαν καὶ αἱ μεμονωμέναι καὶ ἐπιμελέστατα ἐξεργασμέναι βιογραφίαι Ἀρταξέρξου τοῦ Μέμνονος, τοῦ Ἀράτου, τοῦ Γάλβα καὶ τοῦ Ὀθωνος. Ἐἰς τινὰς τῶν βιογραφιῶν τούτων ἐλλείπει ἡ «σύγκρισις»· ἀλλὰ δὲ, ὡς ἡ τοῦ Ἀμμωνίου, καὶ προσέτι τοῦ Ἀριστομένους, τοῦ Ἐπαμεινώνου, ἴσως καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τοῦ Μενάνδρου, ἀπωλέσθησαν. Διὰ τῶν βιογραφιῶν τούτων δὲν προϋέθετο νὰ γράψῃ κυρίως ἱστορίαν, ἀλλὰ μᾶλλον διαγραφὴν τοῦ χαρακτήρος καὶ τῶν διαθέσεων τῶν ἀνδρῶν περὶ ὧν πραγματεύεται. Καὶ εἰσὶ μὲν ἐπὶ τὸ πανηγυρικώτερον ἐξεργασμέναι, ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ ἐξαίρουσι τῆς νεολαίας τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν διὰ

τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ἀρετῶν τῶν ἀρχαίων. Διαφαίνεται δὲ πανταχοῦ ἐν αὐτοῖς τοῦ συγγραφέως ἡ ἀρετὴ, ἡ εὐσέβεια, ἡ ἀγαθότης, ὁ ἐνθουσιασμὸς δι' ὅ,τι μέγα καὶ εὐγενές, καὶ ἡ ἀκριβὴς φιλαλήθεια, ἣν ἀπέδειξαν καὶ αἱ ὑπὸ τῶν νεωτέρων κριτικῶν γενόμεναι ἐρευνῆσαι περὶ τῶν πηγῶν αὐτοῦ. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἐστὶν ἡ ἄττικὴ, ἢ μᾶλλον ἡ «κοινὴ», ἀλλὰ τὸ ὕφος ἀποβαίνει περιπλοκὸν ἐνίοτε διὰ τὸ μῆκος τῶν περιόδων καὶ διὰ τὴν σώρευσιν τῶν εἰκόνων. Μετάφρασις εἰς τὴν καθομιλουμένην εἶχε γίνεαι ὑπὸ Γ. Διμάνος, ἀλλ' ἀπωλέσθη ἀνέκδοτος. Ἡ ὑπὸ Α. Ρ. Ῥαγκάβη ἐξεδόθη εἰς 10 τόμους. — Β) Τὰ ἠθικὰ ἢ συγγράμματα μικτὰ εἰσὶ συλλογὴ 85 ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων πραγματειῶν περὶ παντοίας καὶ ποικιλωτάτης ὕλης, εἰς ἣν δὲν ἐφαρμόζεται πάντοτε ὁ τίτλος τῶν ἠθικῶν. Τινὲς δ' ἐξ αὐτῶν θεωροῦνται ὡς μὴ γνήσια. Μεταξὺ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν συγγραμμάτων τούτων τινὰ εἰσὶν ὕλης ἀρχαιολογικῆς ἢ φιλολογικῆς, ἀλλὰ ἀφορῶσι κοινωνικὰ ἢ πολιτικὰ ζητήματα, δημόδιον ἔχοντα τάσιν. Ὑπάρχουσι καὶ τὰ θρησκευτικῆν περιέχοντα ὕλην, καὶ ἄλλα ἀφορῶντα εἰς τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς. Ἐἰς ὅλα τὰ ἔργα του ταῦτα ἐμφαίνεται τοῦ συγγραφέως ὁ πρακτικὸς νοῦς καὶ ἡ ἐπιδίωξις σκοποῦ χρησίμου ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ φράσις ἐκτείνεται ὑπερβολικῶς, καὶ αἱ περίοδοι, πεπληρωμέναι δι' εἰκόνων καὶ παραθέσεων ἐξ ἀρχαιοτέρων συγγραφέων, ἀποβαίνουσι βαρεταὶ καὶ ἀκομφοὶ ἢ πεπατημέναι πολλὰκις.

Πλούτος, (κατ' Ἀριστοφάνην, δὲ Πλούτ. 727, καὶ Πλούτων), ἡ προσωποποίησις τῆς εὐπορίας. Ἡ Δημήτρα ἔτεκεν αὐτὴν ἐκ τοῦ Ἰασίωνος ἐπὶ τρεῖς ὄργων ἐντός ἀκαλλιεργήτου πρὶν ἐδάφους (Ἡσιόδ. Θεογ. 969, 18, καὶ Ὀμ. Ὀδ. Β, 125), ὅπερ αἰνιττεται ἐπὶ ὁ Πλούτος ἐστὶ προϊόν ἐπιμελοῦς καλλιέργειας, γινομένης εὐφόρου καὶ διὰ τῆς βροχῆς (Ἰασίων). Ἐπειδὴ δὲ ἡ εὐπορία

δὲν παρακολουθεῖ πάντοτε τὴν μάξιν, διὰ τοῦτο ἐμυθεύθη ὅτι ὁ Ζεὺς ἐτύφλωσε τὸν Πλούτον ('Αριστ. Πλουτ. 90). Ἐν Ἀθήναις ἴδρυτο ἄγαλμα τῆς Εἰρήνης, φερούσης εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν Πλούτον ὡς βρέφος, ἔργον Κηφισοδότου, τοῦ γυναικαδέλφου τοῦ Κίμωνος (Παυσ. Γ, 19). Ἐν Θήβαις ὁμοίως τῆς Τύχης, ἔργον συγχρόνου γλύπτου, τοῦ Ξενοφάντος (Παυσ. Θ. 16) καὶ ἐν Θεσπιάς τῆς Ἀθηνῶν Ἐργάνης, ἔχουσιν αὐτὸν παρ' ἑαυταῖς ὡς παιδίον καὶ ἐν γένει φαίνεται ὅτι συνήθως παριστᾶτο ὡς παιδίον ἔχον διὰ χειρῶν τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας.

Πλουτώ, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, σύντροφος τῆς Περσεφόνης ('Ἡσδ. Θεογ. 355. — Ὀμ. Ὑμ. Δμτρ. 422).

Πλουτῶν, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Κρόνου οὗς εἶχε καταπίει ὁ πατήρ των, καὶ εἰς ὃν ὁ Ζεὺς, ὅτε ἐπεκράτησεν, ἔδωκε τὸ βασίλειον τοῦ

Ἄδου. Ἐν Ὀμηρῷ καὶ Ἡσιόδῳ λέγεται πάντοτε Ἄιδας ἢ Ἄιδωνεύς (ὁ μὴ φαινόμενος). Λέγεται δὲ μετονομασθεὶς ἔπειτα Πλουτῶν (Ἑύριπ. Ἡκλ. μαιν. 1076), διότι δήθεν ὑπὸ γῆν κρύπτεται ὁ πλούτος (Δουκ. Τιμ. 21). Ἐν Ἐλευσίνῃ ἤρπασε τὴν Περσεφόνην τῆς Δή-

μητρος, καὶ μετ' αὐτῆς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παριστᾶται ὑπὸ τῆς τέχνης καθήμενος ἐπὶ ὄρου, αὐστηρὸς τὴν ὄψιν, ὡς τῶν νεκρῶν δικαστῆς. Ἐν Κοριωνείᾳ τῆς Βοιωτίας εἶχεν

ἀρχαῖον ναδν, καὶ ἱερὸν ἐν σπηλαίῳ ἐν Ἐλευσίνῃ, καὶ ἄλλοις ἱερῶν εἰς Πόλιν τῆς Μεσσηνίας.

Πλουτῶν, ὑποτιθέμενος ποταμὸς κατὰ τὰ ἀπώτατα δυτικά περάτα τῆς οἰκουμένης, ἐνθα κατοικούν οἱ Ἀριμασποὶ (Αἰσχλ. Πρωμ. 812).

Πλουτωνίων ἄντρον, 1) ἐν Φρυγίᾳ πρὸς τῇ Ἱεραπόλει, ἀναδίδον θαλαττηφόρους ἀναθυμιάσεις (Στρωβ.). — 2) Ἄντρον ἐν Καμπανίᾳ, παρὰ τῇ λίμνῃ Ἀδρηνῇ, ἐνθα ὑπέτιθετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ ἐξ Ἰταλίας εἰς Ἄδου κατάβασις (Στρωβ.). Νῦν Ἄντρον τοῦ Κυνὸς παρὰ Ἀδέρνη.

Πλουτῶν, λιμὴν ἐν Λιβύᾳ κατὰ τὰ σύνορα τῶν Ἀδουριμαχιδῶν ('Ἡσδ. Δ, 168).

Πλουτήρια.

ἐορτὴ τελομένη ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἐφαργιλιῶνος (ἀρχὰς Ἰουνίου) (Πλουτ. Ἀλικιῆ. ΛΔ. — Φώτ. Ἀρκερ. Σουίδ. λ.), μετὰ τὰ Καλλυντήρια, τελούμενα τῇ 19ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πρὸς καθαρισμόν τοῦ ναοῦ τῆς Παλλάδος Ἀθηνῶν. Κατὰ δὲ τὰ Πλουτήρια οἱ ἐκ τοῦ γένους τῶν Πραξιεργιδῶν, παραλαμβά-

νόντες τὸ ἀρχαῖον ξόανον τῆς Ἀθηνῶν ἐν κέπλῳ ἐνειλιγμένον, ἔφερον αὐτὸ μυστηριώδως (Πολδ. Η, 141. — Ξενφ. Ἑλλ. Α, 4, 12) εἰς τὸ Φάληρον, καὶ τὸ ἀπέπλυνον εἰς τὴν θάλασσαν, ἐν ᾧ ἐν τῇ πόλει ἔπαυε πᾶσα ἐργασία (Ξενφ.).

Πλωτῶν νήσοι, ἀρχαιότατα αἱ Στροφόδες, κατοικία τῶν Ἀρπυιῶν ('Απλλδ. Ρόδ. Β, 285).

Πλωτινούπολις, πόλις τῆς Θράκης, κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἰσθμοῦ ποταμοῦ, παρὰ τοῖς Ὀδρυσαῖς (Ἡτλ. Γ, 11).

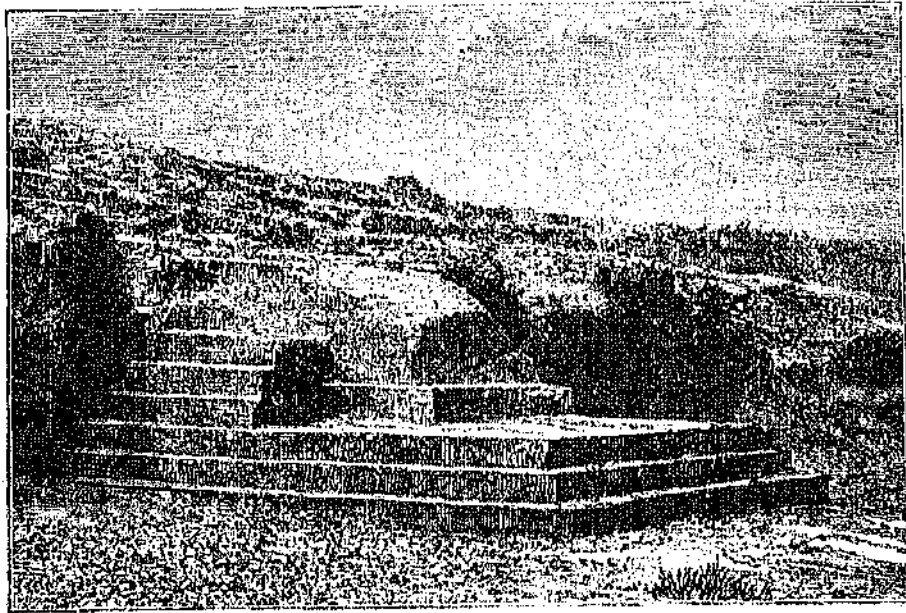
Πλωτῆνος, ἐκ Λυκοπέλειος τῆς Αἰγύπτου, γεννηθεὶς τῇ 205 μ. Χ., ἐσοῦδασεν ἀπὸ τοῦ 30οῦ μέχρι τοῦ 40οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του παρὰ τῇ Ἀμμωνίᾳ Σάκκᾳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, περιηγήθη ἔπειτα εἰς Περσίαν καὶ εἰς Ἰνδίας, καὶ τέλος ἔζησεν ἐπὶ 28 ἔτη ἐν Ρώμῃ, ἣ ἔκει ἐδίδασκε τὴν νεοπλατωνικὴν φιλοσοφίαν, μίγμα μυστηριωδῶν ἀλληγοριῶν ἐλληνικῶν συστημάτων καὶ ἀνατολικῶν, ἰουδαϊκῶν καὶ χριστιανικῶν θεωριῶν. Ὁπαδοὺς τῇ προσελκυσαν τὸ ἐνθουσιάζειν τὸν πεπαιθῆσέν του, καὶ τῶν ἡθῶν του ἡ αὐστηρότης. Ἡ φύσις αὐτοῦ ἦν ὄλιως θεωρητικὴ. Ἐπαίχεται τὸν σκοπὸν διὰ τῆς ἐνώσεως μετὰ τοῦ θεοῦ, τῆς διὰ πνευματικῶν ὀφθαλμῶν ἐμβλέψεως εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὰ ἐνδον, πρὸς ὃ ἀναγκαῖαν ἐπέσθευε τὴν ἡθικὴν σύστησιν πρὸς ἀνέγερσιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῆς καταπτώσεως αὐτῆς. Ἰνεδύετο ὡς ἀρχαῖος Πυθαγόρειος, καὶ ἤθελε ν' ἀνοικοδομήσει μίαν τῶν ἡρημωμένων ἀρχαίων πόλεων τῆς Καμπανίας, ἵνα ἰδρῶσιν ἐκεῖ πολιτεῖαν κατὰ τὰς πλατωνικὰς θεωρίας καὶ ὁ μὲν αὐτοκράτωρ Γαλιηνὸς ἔδωκε τὴν πρὸς τοῦτο ἀδειαν, ἀλλ' οἱ ὑπουργοὶ ἐξεφράσθησαν κατὰ τῆς προτάσεως, ἥτις διὰ τοῦτο ἀπέτυχεν. Ἀπέθανε δ' ὁ Πλωτῆνος εἰς τὴν ἀγροικίαν φίλου τοῦ τινος ἐν Καμπανίᾳ, τῇ 270. Ἐὰ μετὰ σκοτεινῆς βαθυνοίας συνταταγμένα συγγράμματα του συνηρηολογήθησαν ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ καὶ βιογράφου του Πορφυρίου (Ἰδ.)

εἰς 6 ἐννεάδας, καὶ διωρθώθησαν. Διαρροῦνται δὲ εἰς 54 διάφορα κατὰ τὰς ἐπιγραφάς, ὡς «Περὶ ἀρετῶν» π. διαλεκτικῆς π. τοῦ καλοῦ π. τῆς καὶ πόθεν τὰ κακά π. τοῦ κόσμου π. εἰμαρμένης π. προνοίας π. ἔρωτος π. φυγῆς πρὸς τοὺς γνωστικούς κτλ.

Πνυγεὺς, κλίβανος (φοῦρνος) πανταχόθεν κλειστὸς καὶ ἀνωθεν πῦμα καίλον ἔχων εἰς ὃν μετὰ τοῦ ὀπτιμένου κλείονται ὡς πνιγόμενοι καὶ οἱ ἀνθρώποι ('Αριστ. Νεφλ. 98).

Πνύξ, χωρίον ἐν Ἀθήναις ἐνθα συνηρχετο ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου. Κατ' ἀρχὰς θέσις τῶν συνελεύσεων τούτων φαίνεται ὅτι ἦν ἡ ἀγορὰ ἀλλ' ἀπὸ Σόλωνος κἄν ἡ ἀπὸ Κλεισθέτους μετατεθῆσθαι εἰς τὸ ὕψωμα τὸ κατὰ τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς πόλεως δυτικῶς μὲν τοῦ Ἀραίου Πάγου, βορειῶς δὲ τοῦ λόφου τοῦ Μουσειοῦ, τὸ ὄνομα βεβαίως λαβοῦσα ἐκ τοῦ ἐκεῖ συμπυκνωμένου λαοῦ, καθ' ὅσον καὶ ἡ γενικὴ τῆς λέξεως ἐστὶ «Πνυκὸς» καὶ οὐχὶ Πνυκός ('Θουκ. Η, 97. — Ἡρδν. ἐν Στρωβ. Βυζ. λ. Πνύξ κλ.). Τινὲς (Weiskop, Πρκετ. Ἀκδ. Βερολ. 1852) ἡμφισθέτησαν τὴν θέσιν ταύτην τῆς Πνυκός, ἀλλὰ ματαίως, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐπ' αὐτῆς εὐρέθη στήλη φέρουσα «Ὁρος Πνυκὸς» (Rang. Anl. Hell. II, N. 899). Ἐπὶ τῆς κυρυφῆς τοῦ λόφου τούτου ἦν εἰς τὸν αὐτοφῶ βράχον τὸ βῆμα, καὶ «λίθος» λεγόμενον, ἀφ' οὗ ὁ ῥήτωρ ἠγόρευε πρὸς τὸ περιστάμενον πλῆθος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἦν πρὸς νότον καὶ ἡ θάλασσα ὁρατὴ. Ἀλλ' ὡς φαίνεται, ὅτε ὁ Θεμιστοκλῆς ὠχύρωσε τὴν πόλιν, παρέτεινεν ὑπὲρ τὴν κορυφὴν τῆς Πνυκός, καὶ ἀκριβῶς ὅπισθεν τοῦ βήματος, τὸ ἐκ τοῦ Μουσειοῦ κατερχόμενον τεῖχος, οὗ λείψανα σώζονται ἔτι, ἔχοντα τῆς ταυχοδομίας τῶν χρόνων ἐκείνων τὸν χαρακτήρα, καὶ τότε, ἵνα μὴ στερῆσθαι τὸν τόπον τῶν συνελεύσεων, κατεδίδασαν αὐτὸν ὀλίγον πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς τὴν πόλιν, νέον καὶ πολὺ μεγαλοπρεπέστερον βῆμα λαξεύσας ἐν τοῖς βράχοις, ἐκ δὲ τῶν διὰ τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ ἀφαιρεθέντων μεγάλων λί-

θων φιλοδόμησα, βορείως τοῦ βήματος, τὴν ἐπι-
 ὑπάρχουσαν ἡμικυκλικὴν βᾶσιν τοῦ εἰς θεατρο-
 εἰδῆ σχηματισθέντος τύπου τῶν συνελεύσεων.
 Ἡ διάφορος δ' αὐτῆ θέσις καὶ διεύθυνσις τῶν δύο
 βημάτων ἔδωκε τοῖς μεταγενεστέροις ἀφορ-
 μὴν νὰ εἰπωσιν ὅτι οἱ Τριάκοντα ἀπέτρεψαν
 δεῖσθαι τὸ βῆμα ἀπὸ τῆς ὄψεως τῆς θαλάσσης

ἵνα περιτείλωσι τὰς φιλοδόξους τάσεις τοῦ
 δήμου (Πλούτ. Θεμιστ. III). Παρὰ τῷ νεω-
 τέρω βήματι ὑπάρχει ἢ ἐν τῷ βράχῳ λελα-
 ξευμένη θέσις, ἐν ἣ ἦν ἰδρυμένον τὸ ἀγάλμα
 τοῦ Ἀγοραίου ἢ Ὑπάτου Διὸς, καὶ πλεῖστα
 διατηροῦνται ἕγη τῶν λακων (Αἰσχ. κ.
 Τιμάρχ. § 81. — Ἀριστ. Ἐκκλ. 244. Ἴππ.
 799) καὶ οἰκοδομῶν, τῶν ἐκεῖ ἀναφερομέ-
 νων, ἰσως λειψάνων τῶν κατοικιῶν τῶν φρου-
 ρῶν τοῦ μέρους τούτου τοῦ τείχους τοῦ ἄστεος
 καὶ τῶν μακρῶν τειχῶν.

Ηλυταγόρας, βασιλεὺς τῆς νήσου
 Κύπρου (Ἀρριαν.).

Ηλοβαλεῖριος, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ,
 ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, βασιλεὺς τῆς Τρί-
 κης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς
 Ἑλένης, πρὸ τῆς Τροίας ἀνδρείος πολεμι-
 στῆς καὶ ἐμπειρὸς ἰατρός (Ὀμ. Ἴλ. Β, 732).

Κατὰ μεταγενεστέρους (Παυσ. Δ. — Στρ.
 Βυζ.), ἐπὶ τῆς ἐπανόδου ἐκ Τροίας εἰς τὴν
 Καρίαν πλανηθεῖς, ἔκτισεν ἐκεῖ τὰς πόλεις
 Σύριον καὶ Λύθασσον.

Ηλοδάργη, μία τῶν Ἀρπυιῶν, μήτηρ,
 ἐκ τοῦ Ζεφύρου, τῶν ἀθανάτων ἵππων τοῦ
 Ἀχιλλεύου (Ὀμ. Ἴλ. II. 149).

Ηλοδάργος, ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων
 τοῦ Ἑκτορος. Ὀμοίως τοῦ Μενελάου (Ὀμ.
 Ἴλ. Θ, 185).

Ηλοδάρκη, μία τῶν Δαναίδων (Ἀπλλδ.
 Β, 1, 4).

Ηλοδάρκης, 1) τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα
 τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Τροίας (Ἀπλλδ.
 Β, 6, 4). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἴφικλου, ἡγεμῶν
 τῶν ἐκ Φυλάκης Θεσσαλῶν πρὸ τῆς Τροίας
 (Ὀμ. Ἴλ. Β, 704).

Ηλοδασσον, ποδετον ἢ ποδιδιον, τὸ ἐν-
 δύν τὸν πόδα μέχρι τῆς κνήμης (ἡ κάλσα).

Ηλοδής χιτῶν, ὁ κατεργημένος
 μέχρι τῶν ποδῶν, δι' ἀμφότερα τὰ πόδια.
 Ἰδίως διὰ τοὺς ἀνδρας ἦν ἐνδυμα τῶν Ἀ-
 σιανῶν, ὁ παραδεχθέντες ἔφερον καὶ οἱ Ἴω-
 νες τῆς Ἀσίας. Παρ' αὐτοὺν εἰσῆχθη καὶ
 παρ' Ἀθηναίους ἀπὸ Ἑλλησπείας, καὶ διατηρήθη

μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους. Εἶχε
 δὲ τὰς χειρῖδας μακράς, καὶ εἴτε εὐρείας καὶ
 ἠνεωργμένες, εἴτε κατεργημέ-
 νας στενάς μέχρι τοῦ καρποῦ.
 Οἱ Ῥωμαῖοι οὐδέποτε τὸν
 παραδέχθησαν, θεωροῦντες αὐ-
 τὸν ἀνάξιον ἑαυτῶν.

Ἄγαλμα Κότερης
 ἐν Ἀουλίφου.

Ηλόδης, υἱὸς τοῦ Ἡε-
 τίωνος, ἀνδραγαθὸς Ἴφης, φίλος
 τοῦ Ἑκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ
 τοῦ Μενελάου εἰς τὴν ὑπὲρ
 τοῦ νεκροῦ τοῦ Πατρόκλου
 μάχην (Ὀμ. Ἴλ. Ρ, 575).

Ηλοδοκία, ἰδ. Ποδαστράδη.

Ηλοδονιπτήρ ἢ ποδανιπτήρ, λε-
 κάνη εἰς ἣν ἐπλυνον τοὺς πόδας. Ἡ εἰκὼν
 ἐκ τοιχογραφίας τῆς Πομπηίας, παριστάσῃς

τὸν ἔρωτα ἐτοιμάζοντα τὸ λουτρὸν τῶν πο-
 δῶν διὰ τὸν Ἀθωνιν. Ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἀνα-
 γλύφου ἢ γραῖα τροφὸς πλύνει εἰς ὄμοιον τοῦς
 πόδας τοῦ Ὀδυσσεύου.

Ηλοδοστράδη, ποδοκία ἢ πο-
 δάγρα, τὸ καὶ ἄλλως ξύλον λεγόμενον,
 μηχανήμα ἐκ ξύλου ἰδίως σμιλακίνου (Πολδ.
 Ε, 32), ἐν ᾧ ἐνεκλείοντο οἱ πόδες τῶν
 ἀλυσσοδέτων, ἢ ἐστρεβλοῦντο οἱ τῶν βασι-
 κευμένων, ἢ συναλαμβάνοντο τὰ ἀγρευόμενα
 ζῷα, προσέτι χρησιμεῖον καὶ ὡς χειρουργι-
 κῶν ἐργαλείων πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν στρε-
 βλωθέντων ποδῶν (Ἀρκτηρ. — Μ. Ἑτυμ. λ.).

Ηλοδοῦκη, πόλις μεσόγειος τῆς Ἰα-
 προδᾶνης, νήσου τῆς Ἰνδικῆς (Πτλμ.).

Ηλοδωκεῖη. Οὕτω καλεῖ τὸν δρόμον
 ὁ Σιμωνίδης, χαρακτηρίζων αὐτὸν ὡς μέρος
 τοῦ Πεντάθλου. Ἰδ. Ρυμνάσιον 5.

Ηλοίας, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐγγο-
 νος τοῦ Ἴφικλου, υἱὸς τοῦ Φυλάκου, ἢ τοῦ
 Θαυράκου, πατὴρ τοῦ Φιλοκτῆτου (Πινδ. —
 Ἀπλλδ. Α, 7, 6).

Ηλοκίλη στοά, ἐν τῇ πόλει τῶν
 Ἀθηναίων, εἰς τὴν ἀγορὰν (Αἰσχ. κ. Κτησ.
 Σ, 136) παρὰ τὸ μέρος ἐνθα ἴστανται οἱ με-
 γάλαι Ἑρμαὶ ἀνατολικῶς τοῦ λόφου τοῦ Θη-
 σείου (Ἰδ. Ραγκ. Τοπογρ. Ἀθ. Ἀπαντα
 III, Σλ. 57). Κατ' ἀρχὰς ἀνομιάζετο Πει-
 σια νάκτιος, ἐκ τοῦ ἀνεγείραντος αὐτὴν Πει-
 σιάννακτος, τοῦ γαμβροῦ τοῦ Κίμωνος. Τὴν
 νέαν δ' ἐπωνυμίαν ἔλαβε διότι ἐκοσμήθη διὰ
 ζωγραφικῶν μεγαλοεργημάτων τοῦ Πολυ-
 γνώτου, τοῦ Μίκωνος καὶ τοῦ Παναίου
 (Παυσ. Α, 15, Ε, 11. — Πλούτ. Κίμ. Δ.
 — ΡΙ. XXXV, 35). Ἐν αὐτῇ ἐκρέμαντο ἀσπί-
 δες, λάφυρα τῶν ἐπισημοτέρων νικῶν τῶν
 Ἀθηναίων, καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου ἴστατο τὸ
 ἄγαλμα τοῦ Σόλωνος. Ἐντὸς αὐτῆς ἐδί-
 δασκεν ὁ Ζήνων, ἐξ οὗ καὶ ἡ φιλοσοφία αὐ-
 τοῦ Στωϊκῆ ἐπεκλήθη.

Ηλομανδρία, ἡμετὰ ταῦτα Ἰάναγρα
 μετονομασθεῖσα πόλις ἐν Βοιωτίᾳ (Λακρ.).

Ηλομένη. Τὰ ποινικὰ δικαστήρια ἐν Ἀ-
 θήναις ἦσαν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τὰ ἐκ
 προνομίας φονικά, καὶ οἱ ἐφέται, διὰ τὰς λοι-
 πὰς περιστάσεις τοῦ φόνου. Ἐπεβάλλοντο δ'
 αἱ ποιναὶ ἀναλόγως τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστη-
 ρίου, οὐχὶ ὑπὸ τῶν διαδίκων, γινομένου
 χαρακτηρισμοῦ τοῦ ἐγκλήματος, καὶ δὲν ἀπε-
 φασίζοντο αὐθαιρέτως ὑπὸ τῶν δικαστῶν,
 ἀλλ' ἦσαν ρητῶς ὀρισμέναι ὑπὸ τοῦ νόμου.
 Ἦσαν δὲ αὐταὶ ὁ θάνατος καὶ ἡ κατὰ τὸ
 μᾶλλον ἢ ἦττον μακρὰ φυγὴ, μετὰ ἢ ἀνευ
 ἀτιμίας καὶ δημύσεως.

Ηλονηγον, ἕρος, παρέκτασις τῶν Ἀλ-
 κειων ἐν τῇ Ἄνω Ἰταλίᾳ (Στρεβ.).

Ηλόλα, πόλις ἀρχαιότατη ἐπὶ τῆς Ἀ-
 δριατικῆς θαλάσσης, κατὰ τὰ νότια τῆς
 Ἰστρίας, ἐντὸς κόλπου σχηματιζομένου ὑπὸ
 ἀκρωτηρίου, δραστηρίας ἐμπορικῆς σχέσεις
 διατηροῦσα μετὰ τῆς Ἰλλυρίας. Εἰς τὴν

νὸν πόλιν, τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχουσαν, σώζονται ἐπίσημα ἐρείπια ἀμφιθεάτρου, θριαμβευτικῆς ἀψίδος καὶ πολλῶν ναῶν (Στρ. Β, 216. — Μελ. II, 3, 13).

Πολέμαρχος, 1) ἐν Ἀθήναις εἰς τῶν ἐννέα ἀρχόντων, ὁ τῶν στρατιωτικῶν ἐπιμελητῆς, καὶ κατ' ἀρχὰς τὰς στρατιωτικὰς δικὰς εἰσαγωγὴν εἰς τὰ δικαστήρια· ἐπειτα δὲ, ἀφ' οὗ, ἀπὸ τῶν Περσικῶν, ἠῆξησης τῶν στρατηγῶν ἢ δικαιοδοσία, ὁ πολέμαρχος περιωρίσθη εἰς τ' ἀφορῶντα τὰς σχέσεις τῶν ξένων καὶ εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν δικῶν αὐτῶν, διότι κατὰ τὰς παναρχαίους ἰδέας, οἱ ξένοι ἐταυτίζοντο τοῖς ἐχθροῖς (Πλούτ. Σόλ. ΠΗ. — Ἀνθ. π. Μυστ. 38). Διετήρησε δὲ, φαίνεται, ὁ πολέμαρχος, ὡς πρὸς τὰ στρατιωτικά, μόνον τὸ καθήκον τοῦ μαριμνᾶν περὶ τῆς ταφῆς τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων (Πολδ. Η, 91. — Αἴ. Ρτρ. 290) καὶ περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν υἱῶν αὐτῶν (Σγλ. Δημ. II, 172). Τὸ δ' ἀρχαῖον αὐτοῦ ἦν εἰς τὸ Λύκειον. — 2) Ἐν Σπάρτῃ ὁ στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς τῆς Μόρας, σύμβουλος τοῦ βασιλέως καὶ ὁμόσημος αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐκστρατείαις (Θουκ. Β, 12. — Ξεν. Λακ. Πλτ. ΙΑ, 6. — 3) Οἱ ἀνώτατοι στρατιωτικοὶ ἀρχόντες ἐν Βοιωτίᾳ. — 4) Ἐν τῇ Λίτωλικῇ δεσμῷ ὁ ὑπέρτατος στρατιωτικὸς ἀρχὼν ἐκείνης πόλεως (Πολδ. Δ, 18, 2).

Πολεμοκράτης, υἱὸς τοῦ Μαχάωνος, ἐπίσημος ἰατρός, εἰς ὃν οἱ Θυρεᾶται ἐν Ἀργολίδι ἤγειραν ναὸν καὶ ἀπέδωκαν θείας τιμὰς, διότι τοὺς ἀπήλλαξεν ἐπιδημίας (Παισ. Β).

Πολέμων, 1) υἱὸς τοῦ Ἀνδρομέδου, ὑποπτος γενόμενος ὅτι μετὰ τριῶν ἀδελφῶν του μετέσχε τῆς κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου συνωμοσίας τοῦ Φιλώτα, ἐσώθη διὰ φυγῆς· ἀλλ' ἐπανήλθεν ὅτε ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀμόντας ἐδικαιολόγησεν ἑαυτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς ἀδελφούς. Μετὰ ταῦτα κατετάθη εἰς τὴν μαρίδα τοῦ Περδίκκα, καὶ συνελήφθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττάλου (Ἀρρ. Γ, 27). — 2)

Υἱὸς Θηραμένους, Μακεδῶν, ναύαρχος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Αἴγυπτῳ. — 3) Μακεδῶν, υἱὸς Μεγακλέους, ὑπὸ τὸν Ἀλεξάνδρον φρούραρχος τοῦ Πηλουσίου (Ἀρρ. Γ, 5).

— 4) Πολέμων ὁ Περικηγῆτης, ἐν Τριῳδί γεννηθεὶς, ἐπολιτογραφήθη εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς (200 π. Χ.). Περιηγήθη δὲ πολλαχοῦ πρὸς ἐπισκεψῆν δημοσίων καταστημάτων καὶ μνημείων, συλλογὴν ἐγγυαρίων παραδόσεων, περιγραφὴν καλλιτεχνημάτων, ἐρμηναίαν ἐπιγραφῶν, ἃς ἰδίως μετὰ πλείστου ζήλου συνέλεγεν, ἀντέγραφε καὶ ἐξήγει, δι' ὃ καὶ στήλοσκόπος ἐπωνομάσθη. Ἐν ἄλλοις περιέγραψε τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηναίων, τὰ Προπύλαια, τὰ μνημεῖα ἐπὶ τῆς πρὸς Ἐλευσίνα ὁδοῦ, τοὺς Δελφοὺς, τὴν Ὀλυμπίαν, κτλ. Ἀλλ' ἐκ τούτων σώζονται τεμάχια μόνον, 103 ἐν ὅλοις (Συλλ. Preller). Ἀλλαχοῦ ἐπροσπάθησε νὰ ἐπανορθώσῃ καὶ συμπληρώσῃ τὰς γνώμας ἀνδρῶν ἐπισήμων. Ἐγράψε καὶ πολυμαθεστάτας ἐπιστολάς πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀφορούσας. Καὶ ἄλλα του δὲ συγγράμματα εἰς ποικίλα περιστρέφοντο ἀντικείμενα. Οἱ μεταγενέστεροι αὐτοῦ συγγραφεῖς πολλὰ ἠρύσθησαν ἐξ αὐτοῦ, ἰδίως ὁ Ἀθηναῖος. — 5) Βασιλεὺς μικροῦ τινος κράτους ἐν τῇ Ποντικῇ, ὁ (Πόντον Πολέμωνι ακόν) ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀντωνίου δι' ἃς εἶχεν ἀναδείξει αὐτῷ ὑπηρεσίας. Πολεμήσας δὲ, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀγρίππα, ἀντίπαλόν τινα ἔτε ἀντεποιεῖτο τὸν Ὄρον τοῦ Πόντου, ἔλαβε καὶ τοῦτον, τῷ 37 π. Χ. μετ' οὗ πολὺ καὶ τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν, καὶ τέλος, τῷ 14, καὶ τὸ κράτος τοῦ Βοσπόρου· ἀπέθανε δ' ἐν μάχῃ μετὰ ἕτερα 15 ἔτη. Τὸν διεδέχθη δ' ἡ γυνὴ του Πυθωδωρίς, μέχρι τοῦ 38 μ. Χ. καὶ ταύτης ὁ υἱὸς Πολέμων Β', ἀνὴρ ἀδρανῆς, ἀναγκασθεὶς ἐπὶ Κλαυδίου ν' ἀποστῆ (τῷ 41 μ. Χ.) πρῶτον τοῦ Βοσπόρου καὶ ἔπειτα καὶ τοῦ Πόντου. Τρία ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἀνθολογίᾳ ἦσαν ἔργα ἐνὸς τῶν δύο τούτων

βασιλέων. — 6) Π. ὁ σοφιστῆς, ἐκ Λαοδικείας, γεννηθεὶς τῷ 97, ἀποθανὼν τῷ 153 μ. Χ. διέμενεν εἰς τὰ γράμματα ἐπιειδόμενος, ἐν Σμύρνῃ, καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, μεταβάς καὶ εἰς τὴν Ρώμην πολλάκις. Πάσχων ἐκ ποδάλγας, ἐνεταφιάσθη ζῶν, εἰς ἡλικίαν 50 ἐτῶν. Ἡ εὐγλωττία του ἦν θερμῆ, καὶ πρὸ πάντων ἐθαυμάζοντο οἱ αὐτοσχέδιοι λόγοι του. Διετηρήθησαν δ' αὐτοῦ δύο ἐπιτάφιοι δημηγορίαι ἐπὶ Μαραθωνομάχων. — 7) Π. Ὁ φυσιογνωμιστῆς, οὗ σώζεται τὸ «φυσιογνωμικὸν ἐγχειρίδιον» (Franz, scripti. physion. vol. I), πιθανῶς τοῦ ἄλλου μεταγενέστερος. — 8) Π. ὁ φιλόσοφος, Ἀθηναῖος, μαθητῆς τοῦ Ξενοκράτους, διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἀπὸ βίου ἐκδεδιγημένου διὰ μιᾶς μετὰ πλείστου ζήλου πρὸς τὴν φιλοσοφίαν στραφεὶς (Πορ. Sat. II, 3, 253). — 9) Ἴτερος ὁμόνυμος φιλόσοφος, ἐκείνου νεώτερος. — 10) Ἐἰς γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας. — 11) Ἐἰς ζωγράφος αὐτόθεν (Pl. XXXV, 40, 43).

Πολεμώνιον, πόλις ἐν τῇ Πόντῳ, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πολέμωνος (18), μετὰ τοῦ Ἀμύσου καὶ Φαρμακείας, εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας πόλεως Σίδης. Ἐξ αὐτῆς, διατηρούσης ἔτι τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, ἐκαλεῖτο πᾶς ὁ μεσαῖος Πόντος Πολεμωνιακός.

Πολέμαχος, Ἀθηναῖος, ὅστις λέγεται αὐτοκτονήσας διότι ἐγλευσάθη ἀπὸ σκηνῆς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Αἴλ. π. I, E, 8).

Πολιορκος, Ἀθηναῖος διαβόητος ἐπὶ ἀβρότητι βίου καὶ ἡδυπαθείᾳ (Αἴλ. π. I, H, 4).

Πολιάς, ἐπίθετον τῆς Ἀθηναῖας, ὡς ἐφῆρου τῶν πόλεων. Ὑπ' αὐτὸ ἐλατρεῖτο ἐν Ἀθήναις, ἔχουσα ναὸν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, τὸ ἄλλως Ἐρεχθεῖον, καὶ ἐν Τροιζήνι καὶ ἐν Ἐρυθραῖς (Παισ. Α, 16, Ζ, 5, Η, 47).

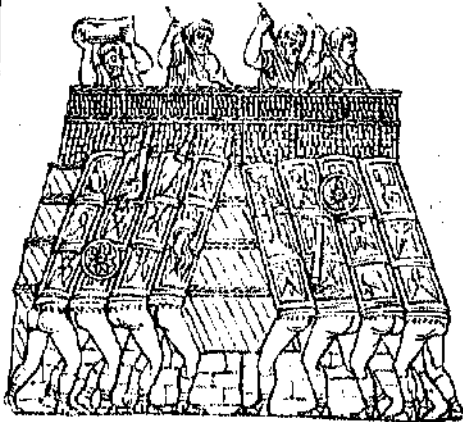
Πολιεὺς, ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὡς προστάτου τῶν πόλεων, πανηγυριζομένου εἰς τὴν ἑορτὴν τὰ Διπόλια ἢ Διπόλια.

Πολιορκητής, ἴδ. Δ η μ ῆ τ ρ ι ο ς.

Πολιορκία. Ἐν τῇ Ἰλιάδι διετηρήθη ἐπὶ τὸ ἀκριβέστατον ἢ παράστασις τῆς ἐπὶ τῶν ἠρωικῶν χρόνων πολιορκίας. Οἱ πολιορκῶντες ἐστρατοπέδευον πρὸ τῆς πόλεως, οἱ δὲ πολιορκούμενοι ἐξήρχοντο ἀπὸ πρυαίας καὶ συνήπτον μεμονωμένας μάχας μετὰ μείζονος ἢ ἐλάσσονος ἐπιτυχίας, τὸ δ' ἐσπέρως ἀπεσύροντο εἰς τὰ τεῖχη των πάλιν. Δέκα ὅλα ἔτη ἐκάθητο πᾶς ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς πρὸ τῆς Τροίας, καὶ μόνον διὰ τοῦ στρατηγήματος τοῦ Δουρίου ἔππου κατέκτησεν αὐτὴν τέλος πάντων. Πολιορκητικῆς δὲ τέχνης οὐδ' ἔχνος φαίνεται κατὰ πᾶν τὸ διάστημα. Μέχρι τῶν Περσικῶν, αἱ μεζονες πόλεις τῆς Ἑλλάδος εἶχον μόνον ὄχυράς ἀκροπόλεις, ἃν ἢ κατὰκρησις καταρωθοῦτο διὰ δόλου, προδοσίας ἢ κατατροπώσεως τῆς φρουρᾶς. Ἀπ' ἐκείνων δὲ τῶν χρόνων περιτετέλιχσαν πρῶτοι οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν των (Νορ. Θεσμ. VI), καὶ ἔκτοτε, κατὰ τὸ παράδειγμα αὐτῶν, καὶ αἱ ἄλλαι Ἑλληνικαὶ πόλεις, πλὴν τῆς Σπάρτης. Ἐν τοῖς ἔκτοτε ἐπελοθοῦσιν ἐμφυλίοις πολέμοις ἔπρεπε λοιπὸν ἢ κατὰκρησις τῶν ὄχυρῶν τούτων θέσεων νὰ θεωρῆται ὡς τῆς πρώτης σπουδαιότητος. Ἀλλ' οἱ πολιορκηταὶ ἀπῆρχοντο συνήθως τὸν χειμῶνα εἰς τὰ ἴδια, ἢ δὲ πολιορκητικὴ τέχνη ἦν ἔτι εἰς τὰ σπάρτανά της· διὰ τοῦτο τοιαῦται κατακτήσεις ἦσαν σπανιώταται, καὶ αὐτὰς τὰς Ἀθήνας κατέβαλεν ὁ λοιμὸς κυρίως καὶ ἡ προδοσία, οὐχὶ τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν ἢ πολεμικῆ ἐμπειρία. Μόνον μικραὶ πόλεις ἠναγκάζοντο ἐνίοτε ὑπὸ τῶν πολιορκούντων νὰ παραδοῦσιν, ὡς αἱ Πλαταιαὶ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Β, 71, Γ, 20 ἐπ.). Ἐκεῖ δὲ ἤδη βλέπομεν διαφῆρους μεθόδους προσβολῆς καὶ ἀμύνης ἐφαρμοζομένης (Θουκ. Β, 76, ἐπ.). Ἀπέναντι τοῦ τεύχους τῆς πόλεως οἱ πολιορκηταὶ ἐγείρουσιν ἄλλο τεῖχος, ἵνα ἀπ' αὐτοῦ πολεμῶσιν ἐξ ἴσου ὕψους· οἱ δὲ πολιορκούμενοι ὑποσκάπτουσιν αὐτὸ, καὶ προσέτι κτίζουσιν ἕτερον

χος ἐνδότερον εἰς τὴν πόλιν των, πρὸς νείαν ἀντίστασιν ἂν τὸ ἔξω ἤθελεν ἀλωθῆ. Προσέτι οἱ Πελοποννήσιοι ἔφερον καὶ μηχανὰς κατὰ τῶν τειχῶν, τοὺς κριοὺς λεγομένους· ἀλλ' οἱ Πλαταιεῖς συνελάμβανον τὰ ἔμβολα τῶν μηχανῶν διὰ σχοινίων, ἢ τὰ εὐραυον βίπτοντες δοκοὺς ἐπ' αὐτά. Προσέτι δ' οἱ πολιορκηταὶ καὶ τὰ ὑδραγωγεῖα ἀναζητοῦντες κατέστρεφον, ἵνα στερῶσιν ὕδατος τὴν πολιορκουμένην πόλιν (Θουκ. Στ. 100), καὶ τὰ τεῖχη τοῦ φρουρίου ὑπώρυτον, ἀνωθεν καλυπτόμενοι ὑπὸ τεχνητῆς στέγης, ἣτις χελώνη διορυκτίς ἐκαλεῖτο. Δημήτριος δ' ὁ Πολιορκητὴς ἐποίησε καὶ μετεχειρίσθη ἐντελεστέραν μηχανὴν πολιορκητικὴν, τὴν ἣν ἐκάλεσεν ἐλέπολιν. — Κυρίως ἕως τὰς πολιορκίας προήγαγον καὶ ἐτελειοποιήσαν οἱ Ῥωμαῖοι. Καὶ αὐτοὶ κατ' ἀρχὰς εἶχον τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ ἀρχαίου τῶν Ἑλλήνων συστήματος, καὶ τὸ πρῶτον τῆ 404 π. X., εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Βαίων, ἐπέσθησαν, μετὰ μακρὰν ἀντίστασιν, νὰ διαχειμῶσιν πρὸ τῆς ἀποκεκλεισμένης πόλεως (Liv. V, 1—23), ἀλλ' ὀχυρωθέντες καὶ αὐτοὶ διὰ περιτειχίσματος κατ' ἐξωτερικῶν προσβολῶν τῶν συμμάχων τῶν πολιορκουμένων. Ἐκτοτε καθιερώθη διὰ πάντοτε ἡ τοιαύτη πρόνοια, καὶ ὁ Καίσαρ ἐπιμελέστατα ἐφήρμοξε τὸ σύστημα τοῦτο, ἀφ' ἐνὸς μὲν κατ' ἐξωτερικῶν προσβολῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ κατὰ τῆς πόλεως δι' ἐπάλλξεων καὶ πύργων, καὶ, εὖθις ἐνεδέχεται, δι' ὑγρῶν τάφρων ἐνδυναμῶν τοῦ στρατοπέδου τὸ περιτειχίσμα (Cicero. B. G. VII, 69—75, B. G. III, 13). Ἐναντίον δὲ τούτων τῶν τειχῶν ἐκτίζον ἄλλα οἱ πολιορκούμενοι, ὡς οἱ Συρακούσιοι κατὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐξορμῶντες κατηδάφιζον ἢ ἐπυρπόλουν τὰ ἔργα τῶν πολιορκητῶν. Ἐνίοτε οἱ πολιορκούμενοι, τὴν πόλιν των διὰ τροφίμων καὶ πάντων τῶν ἀναγκαίων ἐπαρκῶς ἐφοδίασαντες, ἐπροσπάθουν τὴν περίξ χώραν νὰ καταστήσωσιν ἔρημον, καὶ δι' ἐξωτερικῶν συμμάχων νὰ κωλύσωσι τὴν προσέλευσιν πάσης προμη-

θείας εἰς τοὺς πολιορκητάς. Οὗτοι δὲ, ὅταν μάλιστα ἐβλεπον τὰ πολιορκούμενα τεῖχη ἢ οὐχὶ λίαν ὑψηλὰ, ἢ πεπαλαιωμένα καὶ οὐχὶ ἱκανῶς στερεὰ, προσέβαλλον ἢ τὰ ἀδύνατα μέρη αὐτῶν, ἢ τὰς πύλας διὰ μοχλῶν, ἢ προσήγον κλίμακας ἵνα τὰ προσαναβῶσι. Τότε οἱ στρατιῶται ὕψουν τὰς ἀσπίδας ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ἀποτελοῦντες τὴν λεγομένην χελώνην, ἵνα προφυλαχθῶσι κατὰ τῶν ἀ-

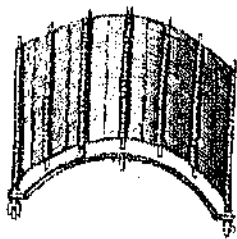
νωθεν ἀκοντίων καὶ βελῶν· ἀλλ' οἱ πολιορκούμενοι κατέρριπτον μεγάλους λίθους καὶ ἄλλα βαρῆα σώματα ἵνα τοὺς συντρίψωσι, καὶ κατηκόντιζον τὰς ἀνυπερασπίστους μενούσας πλευράς. Οἱ ἀναβαίνοντες εἰς τὴν ἔσθον εἴποντο ἀλλήλοις, ἀποτελοῦντες δύο καὶ τρεῖς ἀλλεκαλλήλους χελώνας· ἀνωθεν δ' ἀπωθούτο διὰ κόντιων καὶ περονῶν καὶ κατεκρημνίζοντο. κάλαθοι πλήρεις λίθων ἐκινούοντο ἐπ' αὐτῶν, ἢ ἐπαχέιτο ζέον ὕδωρ ἢ καιομένη πίσσα ἐπ' αὐτούς. Ἐἴς τὰς μεγάλας καὶ στερεὰς ὀχυρὰς πόλεις ἐκτεῖτο ἡ ῥῆξις τοῦ τεύχους διὰ τοῦ κριοῦ, ἢ ἡ διορυκτίδος χελώνης, ἣτις ἐπὶ τροχῶν προσήγετο πρὸς τὸ τεῖχος, εἶχε δὲ τὴν ὀροφήν κατιούσαν μέχρι τοῦ ἐδάφους, καὶ αὐτὴν, ὡς καὶ τὰς πλευράς, κεκαλυμμένης δι' ὑγρῶν δερμάτων, δι' ὧν ἐπροφυλάττετο κατὰ τῶν ἀνωθεν σφενδονιζόμενων φλογῶν καὶ βαρέων σωμάτων ἢ τάφρων (ὑπορύγματα ἢ

μεταλλεῖα ὑπέσκαπτον ἀπὸ τῆς πολιορκητικῆς γραμμῆς μέχρις ὑπὸ τὸ τεῖχος, ὑπεσθρίζον αὐτὸ διὰ ξυλίων κιδίων, καὶ ἀλείφαντες τοὺτους διὰ πίσης ἢ ἄλλης εὐφλέκτου ὕλης, τοὺς ἀνήπτου, καὶ τοὺς ἄφινον νὰ καταπέσωσι μετ' ὀλίγον μόνοι των (Πολβ. Β, 100). Ἐνίοτε τὰς σύριγγας ταύτας ἔφερον μέχρις αὐτῆς τῆς πόλεως, καὶ διὰ νυκτὸς ἐλθόντες δι' αὐτῶν, ἤνοιγον τὰς πύλας ἔσωθεν. Ἄμα δ' οἱ πολιορκούμενοι διεγίνωσκον τὴν πρόθεσιν τῶν πολιορκητῶν, ἰδίως διὰ τῶν σωρευομένων χωμάτων, ἐπροσπάθουν πρὸ παντὸς νὰ ἐννοήσωσι τὴν διεύθυνσιν τῆς διάρριγος· εἰς πολλὰ μέρη παρὰ τὸ τεῖχος, ἢ εἰς τάφρον ἀνορυτομένην ἐντὸς, καὶ αὐτῶν παραλλήλως, βυθίζοντας μετάλλινα πέταλα, ἀσπίδας, κιδώτια, ἀντελαμβάνοντο διὰ τῆς ἀνηχησέως τοῦ εἰργάζετο ὁ ὑπονομεύς. Τότε δ' ἔπραττον καὶ αὐτοὶ ἐναντίον ὑπονομον πρὸς τὰ ἔξω, καὶ ἀπεδίωκον τοὺς ἀπερχομένους ἢ δι' ὑπογείου μάχης, ἢ διὰ καπνοῦ ἢ διὰ σιμήνους μελισσῶν ἢ σφηκῶν (Liv. XXIII, 18, XXXVIII, 1). Οἱ πολιορκηταὶ, ἐπειδὴ τὸ τεῖχος ὁ περιμοχθόμενος ἦν εἰς ἀπόστασιν τινα ἕνεκα τῶν ἐκ τῆς πόλεως τοξευμάτων, ἔφερον ἐξ αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν εὐρέα καὶ ὑψηλὰ χώματα, ἢ ἐνίοτε καὶ ἰκρία, δι' ὧν νὰ φθάνωσιν εἰς ἴσον ὕψος μετὰ τῶν ἀμυνομένων, νὰ ἐκδιώκωσιν αὐτοὺς ἐκ τῶν τειχῶν, νὰ ἐπιβλέπωσι τὰ ἀμυντικὰ ἔργα, καὶ νὰ διευκολύνωσι τὰς προσβολὰς τῶν πλησίον κριῶν. Οἱ πολιορκούμενοι ὁμως ἐκρέμων εἰς τὰς ἐπάλλξεις ἰστία καὶ δέρματα, παρακυλύοντα τὴν βλάβην ἐντὸς τῆς πόλεως, καὶ δεχόμενα καὶ ματαιοῦντα τὰ τοξεύματα, ἢ ἔκαιον ἐπὶ τοῦ τεύχους πυρὰς ἐξ ὕλων αἰτίνες παρήγον πολὺν καπνόν, ἢ ἠόξανον, διὰ ξύλων ἢ δι' ἐπιτεχνίσεως, τοῦ τεύχους τὸ ὕψος. Ἄλλ' ὅτε ὁ πολιορκητὴς ἐπετύγχανε νὰ ὑπερικήσῃ τὰς ἀντιστάσεις ταύτας, ἴδμεν εἰς τὸ πέρας τοῦ χώματος τῶν πύργων, τὴν ἐλέπολιν, πολυώροφον, καὶ ὑπερέκειτο οὕτω τοῦ περίξ-

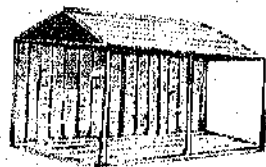
τειχίσματος τοῦ φρουρίου. Οἱ πολιορκούμενοι ἐπροσπάθουν τότε νὰ πυρπολήσωσι τοὺς πύργους, εἴτε στρατιώτας διὰ σχοινίων καταβιβάζοντες μέχρι τῶν βάσεων αὐτῶν, εἴτε πυρφόρα βέλη (App. B, 18, 6) τοξεύοντες διὰ τῆς χειρὸς ἢ διὰ τόξων καὶ ἄλλων μηχανῶν. Τὰ μικρότερα τῶν βελῶν εἶχον τὸ πῦρ μεταξὺ τῆς βλάβου καὶ τῆς αἰχμῆς, ἐντὸς μικρᾶς σιδηρᾶς διατρήτου σφαίρας, καὶ ἡ ἐμπρηστικὴ αὐτῶν ὕλη λέγεται οὔσα τοιαύτη, ὥστε μόνον δι' ἄμμου ἐσθῆιτο (App. Marc. XXIII, 4)· τὰ δὲ πολλὰ μείζονα εἶχον περὶ τὴν βᾶσιν τριποδιαίας τὸ μήκος αἰχμῆς, περιτετυλιγμένα καιόμενα ἔρια, ἐμβεβαμμένα εἰς ἔλαιον, θαῖον, πίσσαν, κτλ., καὶ ἐσφενδονίζοντο δι' ἀσθενῶν μηχανῶν, ἵνα μὴ ὁ ἀήρ σθῆ τὴν φλόγα ἐπὶ τῆς ῥιπῆς. Τοὺς πύργους ὁμως κατὰ τῶν τοιούτων ἐμπύρων τοξευμάτων ἐνέδου οἱ προσβάλλοντες δι' ὑγρῶν, εἰς ὄχον ἐμβεβαμμένων δερμάτων, καὶ τότε εἰς τοὺς πολιορκουμένους ἄλλο δὲν ἔμενεν ἢ νὰ ὑπονομεύωσι τὰ χώματα ἵνα μετὰ τῶν πύργων ὁμοῦ καταρρέωσι. — Νέαν ἀνάπτυξιν ἔλαβεν ἡ πολιορκητικὴ ἀπὸ τοῦ 400 π. X. Τότε Διονύσιος, ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν, μεγάλας ἐπιχειρήσας παρασκευὰς διὰ τὸν κατὰ τῶν Καρχηδονίων πόλεμον, μετεκαλέσατο πανταχῶθεν πάντας τοὺς ἐπισημοτάτους τεχνουργούς ἵνα νέα ἐφεύρωσι πολεμικὰ μηχανήματα, ἅτινα ἔκτοτε ἤρξαντο βαθμηδὸν ἐφαρμοσόμενα καὶ τελειοποιούμενα, τὰ τε ἐπιθετικὰ καὶ τὰ ἀμυντικὰ, μάλιστα ἐπὶ τῶν μεγάλων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐκστρατειῶν, συμπληρωθέντα ἔπειτα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Τὰ λιθόκτιστα τεῖχη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀντικατέστησαν τὰ μετὰ παρεντιθεμένου χώματος. Οὕτως ἐκτίζοντο δύο παράλληλοι λίθινοι περίβολοι, εἰς ἀπόστασιν 20' περίπου ἀπ' ἀλλήλων, καὶ τὸ μεταξὺ ἐπληροῦτο διὰ χώματος. Ἦν δ' ὁ πρὸς τὰ ἔξω ὑψηλότερος τοῦ ἐντὸς, συνήθως 30' (ὁ τῆς Καρχηδόνος 45', Appian. H, 95), ὥστε ἡ ἀνω ἐπιπέ-

νεια ἦν προσκλινῆς πρὸς τὴν πόλιν καὶ εὐ-
κολος εἰς ἀνάβασιν· εἶχε δὲ πλάτος ἱκανὸν
ἵνα παρατάττωνται ἐπ' αὐτῆς οἱ πρόμαχοι
καὶ αἱ μηχαναί. Καὶ ἂν δ' ὑπὸ τῶν κριῶν
διερρήγνυτο τὸ ἔξω τείχος, τὸ ὀπίσω αὐτοῦ
χώμα ἀντέτεχε καὶ παρεκώλυε τὴν ἔφοδον.
Τὸ περίγραμμά τοῦ τείχους ἦν γωνιαῖον,
πρὸς πολλαχθῶν διασταύρωσιν τῶν τοξου-
μάτων κατὰ τῶν ἐπιτεθειμένων· εἰς ἀποστά-
σεις δὲ 150—300', τὰς τῆς συνήθους βολῆς
τοῦ τόξου, ἀκοδομοῦντο, μάλιστα εἰς τὰς
προεχούσας γωνίας, πύργοι λιθόκτιστοι ἰσχυ-
ροί, ἱκανοὶ ν' ἀντέχωσιν εἰς τὰς προσβολὰς
τῶν κριῶν, καὶ νὰ φέρωσι τὰ μέγιστα βάρη
τῶν καταπελτικῶν μηχανῶν. Ἐνιαχοῦ ἀπαν-
τῶνται, ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων μάλιστα χρόνων,
καὶ κυκλικοὶ πύργοι· ἀλλὰ τούτους, οὐχ
ἤττον καταλλήλους διὰ τὴν υπεράσπισιν
τοῦ πρὸ αὐτῶν πεδίου καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς
μετατειχίων, ἀντικατέστησαν ἐν τοῖς ἔπειτα
χρόνοις οἱ γωνιαῖοι, παρὰ ταῖς πύλας μάλ-
ιστα πεντάγωνοι καὶ ἑξάγωνοι, ὡς κατάλ-
ληλοι διὰ τὰς πολλὰς τῶν βελῶν διασταυ-
ρώσεις. Εἰς τούτων τὰ πλευρὰ ἠνοίγοντο
θυρίδες διὰ τοὺς τοξότας, καὶ εἶτα καὶ
μεῖζονες διὰ τὰς μηχανάς, ἔχουσαι ἀνωθεν
καλύμματα κατὰ τῶν ἔξωθεν βελῶν. Τὰς
πύλας ἐνέδυσαν ἔξωθεν διὰ σιδηρῶν ἐλασμά-
των, εἰς προφύλαξιν κατὰ πυρφόρων βελῶν,
καὶ προσέτι τὰς κατέβησαν ἀνωθεν δι' ὀπῶν.
Παρ' αὐταῖς δ' ἤγειροντο ἰσχυροὶ πύργοι,
παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις εἰς πρὸς τὰ δεξιὰ
αὐτῶν εἰσιόντι, διότι ἐκεῖνο ἦν τὸ τριτὸν μέρος
τοῦ προσβάλλοντος, τῆς ἀσπίδος καλυπτού-
σης τὸ ἀριστερόν. Τοιοῦτος ἦν καὶ εἰς τὴν
Ἀκρόπολιν, ἢ προέχουσα βᾶσις τοῦ ναοῦ τῆς
Νίκης, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Τύρινθα. Ἐν ἔπει-
τα δὲ χρόνοις εἶχον πρὸ τῶν πυλῶν πολλα-
κίς καὶ προτειχίσματα, ἵνα, ἂν μετ' ἔξοδον
ἀποτυχοῦσαν κατεδίωκον τοὺς ἐκδραμόντας
οἱ πολιορκηταί, μὴ δύνωνται νὰ εἰσχωρήσω-
σιν ἄνω μετ' αὐτῶν εἰς τὴν πόλιν. Διὰ
τοῦτο καὶ ὑπὲρ τὴν πύλιν ἐκρέματο καταρ-

ράκτης, ἤτοι σιδηροῦν τι παραπέτασμα
κρεμάμενον ἐξ ἀλύσεων, ὃ διὰ μιᾶς καταρ-
ρίπτετο ἐπὶ τοὺς προσβάλλοντας, καὶ συγχρό-
νως παρεκώλυε τὴν υποχώρησιν τῶν ἤδη εἰς
τὴν πόλιν ἐμπροσθῶν. Ἴνα δ' ἀμέσως ἀπ'
ἀρχῆς παρακωλύονταί καὶ δυσχεραίνωνταί
αἱ ἐπιχειρήσεις τῶν πολιορκητῶν, οἱ πολιορ-
κούμενοι προλαμβάνοντες ἤγειρον πρὸ τῆς
πόλεως χαράκωσεις καὶ προτειχι-
σματα, περιέχοντα μακρὰς βολῆς μηχαν-
νάς, καὶ προσέτι ἢ περὶ τὰ τείχη τῆς πόλεως
ἑκτακίς διασκευάζετο οὕτως, ὥστε παντοίως
νὰ κωλύῃ τὴν πρόοδον τῶν πολιορκητῶν,
καὶ περισκάπτετο τόπος μετὰ περιφραγμά-
των, καὶ, ὡσάκις ἦν δυνατόν, ἐπληροῦτο
ὕδατος ἵνα μὴ εὐκόλως υπερβαίνηται οὐδ'
ὑποσκάπτηται. — Οἱ πολιορκηταὶ ἔπρεπε καὶ
αὐτοὶ νὰ ἔχωσι τρόπον πρὸς κάλυψιν ἑαυτῶν
καὶ τῶν μηχανῶν των. Ἴνα τῶν καλυμμά-
των τούτων ἦσαν ἀπλῶς εὐθεῖς, γωνιαῖοι ἢ
ἡμικυκλικοὶ τείχοι ξύλινοι μετὰ κλάδων ἐνερ-
γασμένων, ἐπὶ τριῶν τροχίσκων κινούμενοι,

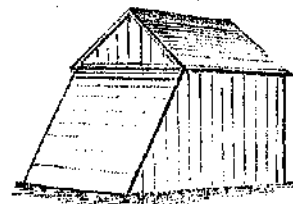

καὶ χρησιμεύοντες εἰς τὸ νὰ προσεπίξωσι
τοὺς κατατοξεύοντας τοὺς φρουροὺς τῶν ἐπάλ-
ξεων. Ἀλλὰ δ' ἦσαν ὡς ξύλινοι ψαθόκλε-
κτοί στοαὶ ἐκ 4—10 στύλων ἐμπηγνυμένων
εἰς τὸ ἔδαφος, δι' αὐτὰ παρασκευαζόμενοι.

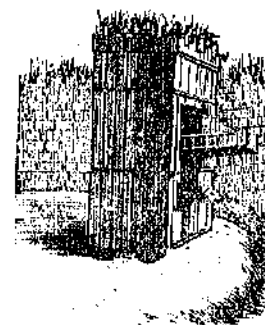
δ' ὕψος, 7' πλάτος καὶ 10' μήκος ἔχοντα·
μετὰ ἄλλοτε ἐπιπέδιον, ἄλλοτε διπλῶν ὀρο-
φῶν, ἐνίοτε, κατὰ μεταγενεστέρους χρόνους,

μετακινούμενα ἐπὶ κυλίνδρων ἢ καὶ διὰ τρο-
χῶν. Καὶ ταῦτα περιεκαλύπτοντο δι' ὑγρῶν
δερμάτων. Τὰ διὰ τὰς ὑπὸ γῆν ἐργασίας,
χελῶναι χωστρίδες λεγόμενα, ἦσαν
ταπεινά καὶ μακρὰ μετ' ὀροφῆς πλινθοκτί-
στου, πάντοτε διαβρεχομένης καὶ τριγωνι-
κῆς. Ἀπὸ τοῦ ἐμπροσθίου ἀετώματος μέχρι

γῆς ἐξετείνετο γωνιαῖος θύρωμα προσαπίζον
κατὰ πάσης ἐμπροσθεν αἰφνιδίως προσβολῆς,
χωρὶς νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ἐργασίαν. Προυχῶ-
ρον δὲ καὶ ταῦτα ἐπὶ κυλίνδρων. Αἱ δὲ
κρισφόροι χελῶναι, προωρισμέναι νὰ
σκέπωσι τοὺς τὰ τείχη προσβάλλοντας κριοὺς
καὶ τοὺς ὑπηρετοῦντας αὐτοὺς, εἶχον ἰσχυρὰ
τὰ πλευρὰ καὶ τὴν ὀροφήν, ἦσαν πρὸς τὰ
ἐμπρὸς ἀνοικταὶ ἵνα μὴ παρακωλύονταί τοῦ
κριοῦ αἱ κινήσεις, ἀνωθεν δ' αὐτοῦ εἶχον προε-
βοχὴν τινὰ κατὰ τῶν καταρριπτομένων βε-
λῶν. Ἐνίοτε εἰς τὴν ὀροφήν αὐτῶν ἐπεκά-
θητο καὶ πύργος πολυώροφος, ἔχων ὕδατος
ἀποθήκην εἰς τὸν κατώτατον ὄροφον πρὸς
ἀπόθεσιν πάσης πυρκαϊᾶς, εἰς δὲ τοὺς ἀνω-
τέρους τοξότας ἀντιμαχομένους πρὸς τοὺς ἐπ'
τοῦ φρουρίου. Καὶ τοῦτο τὸ μηχανήμα ἐκι-
νεῖτο ἐπὶ κυλίνδρων ὅταν δ' ἐφθάνειν εἰς τὴν
θέσιν του, ἑστρατεύετο ἔπειτα διὰ κάλων, ἵνα
μὴ, ἐπὶ τῶν προσβολῶν, ἢ ἐπιστοχώρησις
τοῦ κριοῦ ἐλαττοῖ αὐτοῦ τὴν δύναμιν. Χε-
λῶναι δὲ χωστρίδες ἦσαν αἱ προστα-
τεύουσαι τοὺς πρὸς ἰσοπέδωσιν ἢ πρὸς ὑπό-
ρξις σκάπτοντας. — Οἱ πύργοι τῆς προσβο-
λῆς, ἐπειδὴ τὴν οἰκοδομὴν αὐτῶν δὲν ἐπέ-
τρεπον τὰ ὄπλα τῶν πολιορκουμένων, κατε-
σκευάζοντο ἐντὸς τῶν ἐχυρώσεων τῶν πο-
λιορκητῶν, καὶ προσήγοντο συρόμενοι διὰ
σχοινίων (Διόδ. Κ, 48, 91) πολλακίς καὶ

διὰ βοῶν, ἐπὶ 4, 6 ἢ καὶ 8 τροχῶν πρὸς τὰ
τείχη. Οὗτοι ἦσαν οἱ κινητοὶ πύργοι, καὶ
τὸ πρῶτον αὐτῶν πρότυπον ἦν ἡ Ἐλέ-
πολις τοῦ Δημητρίου, ἔργον Ἐπιμάχου
(Vitr. X, 16, 4), ἢ Διοκλείδου τοῦ Ἀβδη-
ρίτου ('Αθήν. Ε, 296)· οἱ δὲ φορητοὶ
ἦσαν οἱ εἰς τεμάχια προπαρασκευασμένα φε-
ρόμενοι κατόπιν τῶν στρατῶν, καὶ ἐνθα ἦν
ἀνάγκη συντιθέμενοι, καὶ ἔτοιμοι πρὸς προσ-
βολὴν. Ἐνίοτε, ἐν ἔπειτα χρόνοις, πρὸς ἑξα-
κάτησιν τοῦ ἔχθρου ὡς πρὸς τὸ ὕψος τοῦ
πύργου, ἴδρουν τοιοῦτους οὐχὶ ὑψηλοὺς ἐπὶ
τῶν προχωμάτων, εἶτα δ' ἀίφνης προσέθε-
τον καὶ ἄλλους ὀρόφους, ὧν εἶχον τὸ ὕψος
τοῦ ὕψους τοῦ τείχους κατ' οὐ ἐφέροντο ἢ
τοῦ ἔδαφους ἐφ' οὗ ἴσταντο, διέφερον ἀπὸ

90—180', καὶ ἀπὸ 10—20 στεγῶν ἢ ὀρό-
φων, κοινωνοῦντων διὰ κλιμάκων, καὶ ἐχόν-
των πρὸς τὰ ἔξω καὶ κάρσον δ' πλάτους μετὰ
πλαγίως κινηθῆσθαι. Ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων δ'
ὀρόφων τοῦ πύργου προέκυπταν εἰς τὸ ὕψος
τοῦ πολιορκουμένου τείχους γέφυρα εἰς σχαι-
νίον κρεμασμένη ἢ ἀνωθεν καταβιβαζομένη, ἢ
σαμβύκη ἢ ἐπιβάθρα λεγομένη, ἢ ἐκ
τοῦ πύργου ὀριζοντίως πρὸς τὰ ἔξω ὠθουμέ-
νη, ἢ ἐξ ὠστρα. Ἀνεμῶς τὸ ὕψος δὲν εἶχε
καλῶς ἐκτιμηθῆ, καὶ ἡ γέφυρα ἦν χαμηλο-
τέρα τοῦ τείχους, τότε ἀπατύγχανε τοῦ σκο-
ποῦ του, ἂν δ' ὑψηλότερα, ἠδύνατο εὐκόλως
κάτωθεν νὰ πυρποληθῆ. Καὶ ἐκ πλοίων πο-
λιορκουμένων φρούρια καὶ ἀνά 2 συνδεομένων

κατεβιάζοντο ἐκ τῶν ἰσθμῶν εἰς τὰ τεῖχη ἄμοιροι γέφυραι· οἱ δὲ πολιορκούμενοι ἠγωνίζοντο νὰ συντρίβωσιν αὐτὰς διὰ βαρέων λίθων, ἢ δι' ἀρπάγων κατεκρήμνιζον τοὺς ἐξ αὐτῶν ὀρμῶντας, ἢ τοῖς ἀφήρουν τὰς ἀσπίδας ἵνα τοὺς ἐκθέτωσιν εἰς τὰ βέλη των ἄνευ ἀμύνης, ἢ κατέρριπτον δίκτυα κωλύοντα τὰς κινήσεις των (Διόδ. ΙΖ. 42), ἢ ἐσφενδύνον κατ' αὐτῶν διέρλεκτον ἄμμον, ἥτις διὰ τῶν ὀπῶν τῶν ὀπλων διερχομένη δριμυτάτους προυξένοι πόρους (Διόδ. ΙΒ, 44, — Σιπρ. ΙV, 1). Ἐκ τῶν πολιορκητικῶν μηχανῶν οἱ καταπέλται λέγονται ἐφευρέσεως συριακῆς. Τῷ 400 π. Χ., Διονύσιος ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν, πολεμῶν κατὰ τῶν Καρχηδονίων, συνεκάλεσε παρ' ἑαυτοῦ πάντας τοὺς ἐπισήμους τεχνίτας, δοὺς αὐτοῖς ἐντολὴν ὅτι πλείστας τοιαύτας μηχανὰς νὰ ἐπινοήσωσι. Πρὸ πάντων δ' ἀνεπτύχθη ἡ πολιορκητικὴ μηχανικὴ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Πτολεμαίων ἐν Αἰγύπτῳ· ἐπιστημονικῶς, ὡς ἐφαρμογὴ τῆς μαθηματικῆς ἐξεργασθεῖσα. Κατὰ τῶν πολιορκούντων πλοίων μετεχειρίζοντο οἱ πολιορκούμενοι καὶ τὸν κόρακα ἢ σιδερέϊν χεῖρα, ἐπίνοιαν τοῦ Ἀρχιμήδου (Πολδ. Η, 8), ἥτις ἦν ἰσχυρὸν ἀγυστρὸν κρεμάμενον εἰς σιδηρᾶν ἄλυσαν, καὶ δι' αὐτοῦ, κινουμένου διὰ μηχανῆς συνελάμβανον καὶ ὑψοῦντες ἀνέτρεπον τὸ ὑπὸ τὸ τεῖχος προσωρμισμένον πλοῖον, καὶ τοῦτο ἔτι ἐυκολώτερον ἂν τὸ πλοῖον ἦν καὶ διὰ κύργου ἐπιθεωρημένον. Καὶ εἶδος δὲ γεράνων μετεχειρίζοντο οἱ πολιορκηταί, ἵνα δι' αὐτῶν ὑψῶσι καλάθους κατεχομένους ὑπὸ στρατιωτῶν, οἵτινες κατεσκόπευον τὰ ἐν τῇ πόλει· ἐπίσης δὲ καὶ οἱ πολιορκούμενοι, ἵνα δι' αὐτῶν σφενδονίζωσι βάρεια σώματα ἐπὶ τοὺς πολιορκητὰς καὶ τὰς μηχανὰς των.

Πόλιος οἶνος, εἶδος οἴνου παρὰ ταῖς Συρακούσας ἐν Σικελίᾳ, ὑπετιθέμενος ἐπίνομος ἐπιχωρίου τινὸς ἡγεμόνος (Αἰλ. π. Ι. ΙΒ, 13).

Πόλις (ἡ), κόμη τῆς Ὀζολαίας Λοκρί-

δος, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ὑαίων (Θουκ. Γ, 101).

Πολιτεία, ἡ πλήρης ἀπόλαυσις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Ἐν Ἀθήναις ἐχορηγεῖτο ἐνίοτε εἰς ξένους ὡς ἀμοιβὴ μεγάλων ὑπηρεσιῶν εἰς τὴν πόλιν (Δμοθ. κ. Νεαρ. 1349), καὶ ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῶν Ἀθηναίων κατ' ἐξαιρέσιν καὶ δυσκόλως ἀπενέμετο (Ἄρστ. Γ, 1, 3. — Πλτ. Ἀλλ. ΙΗ). Ἐψηφίζετο δ' ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου εἰς δύο ἐπανειλημμένας συνεδριάσεις διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας καὶ μόνον διὰ ψήφων ὑπὲρ τὰς 6000 κατὰ τὴν δευτέραν συνεδριάσιν, ὑποκειμένη καὶ πάλιν ἐπὶ ὄλον ἔτος εἰς τὴν «Παρανόμων γραφήν». Ὁ λατῶν τὴν πολιτείαν ἐθεωρεῖτο ὡς θετὸς τοῦ δήμου υἱός, καὶ ἐνεγραφετο εἰς φυλὴν τῆς ἐκλογῆς του, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς γένος, καὶ ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ πᾶσαν ἀρχὴν πλὴν τῆς τῶν 9 ἀρχόντων, ἥτις πρῶτον εἰς τὰ τέκνα του ἐπετρέπετο. Ἴν μετέπειτα δὲ χρόνοις ἐδαψίλευον οἱ Ἀθηναῖοι ἀφειδῶς τὴν δωρεὰν ταύτην, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ ἔκαυσεν ἔχουσα τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς ἀξίαν (Δμοθ. κ. Ἄρστ. — Ἀνδκ. π. Ἀποδ. ΚΓ'. — Ἰσαῖ. Συμμχ. 268).

Πολιτεύματα. Ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ ὑπερτάτου πολιτικοῦ φιλοσόφου τῆς ἀρχαιότητος, ὀρίζεται (Πολτ. Γ, 5, 1-4) ἡ πολιτεία ὡς προγενεστέρα τοῦ ἀτόμου, καθ' ὃ φύσει κοινωνικοῦ. Ἐπομένως τὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς του ἐν τῇ πολιτείᾳ μόνον δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ ὁ ἄνθρωπος, διότι ἡ πολιτεία ἐστὶν ἡ «κοινωνία τῶν ἐλευθέρων», ἡ πολιτεία μόνη ἐστὶν «αὐτάρκης», καὶ παρέχει εἰς τὰ μέλη αὐτῆς αὐτάρχη τὴν ὑπαρξίν. Ὡς ὅμως ἐκ τῆς πολιτείας ἀρύεται ὁ ἄνθρωπος πᾶσαν τὴν νόμιμον καὶ πολιτικὴν αὐτοῦ ὑπαρξίν, οὕτω καὶ εἰς τὴν πολιτείαν ὀφείλει πᾶσαν αὐτοῦ ἐπιδαλλομένην οὐσίαν, καὶ ἡ πᾶσα αὐτοῦ ἐνέργεια ἀφορᾷ οὐχὶ ἑαυτὸν ὡς σκοπὸν, ἀλλὰ τὴν δεομένην αὐτῆς πολιτείαν. Ἐν αὐστηρότητα ὅμως τῆς ἀπολύτου ταύτης κυριαρχίας τῆς πολιτείας ἡλάτ-

του παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἡ ἀρχή, ὅτι ὁ πολιτῆς ἦν ὄργανον τῆς ἐξουσίας, οὐχὶ τῆς αὐθαιρείας αὐτῆς, καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ ὑπάγεται εἰς ἔρος μὴ ἐκ τῆς θελήσεως αὐτῆς ἐξαριστομένους, ἀλλ' αὐτὴν μᾶλλον περιορίζοντας, εἰς τοὺς νόμους (Ἰδ. ἄγραφοι νόμοι. Νεμοθετῆς). Ἐἰ δὲ καὶ εἰς διαφόρους πολιτείας διάφορος ἐστὶ τῶν νόμων ἡ μονιμότης καὶ τὸ ἀμετάβολον, ἀλλὰ βέβαιον μένει ὅτι ἡ μόνη θελήσις τῆς ἐξουσίας, εἴτε εἰς ἐνὸς μόνου, εἴτε εἰς ὀλίγων, εἴτε εἰς πάντας τοῦ λαοῦ τὰς χεῖρας ἐναπόκειται αὐτῇ, δὲν δικαιούται ν' ἀνατρέψῃ τὸν νόμον. Ἐἰ δὲ που ἡ ἐξουσία ἀντιποιεῖται τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐκεί, κατὰ τὰς Ἑλληνικὰς ἀντιλήψεις, παθεῖ ἡ ἀληθῆς πολιτεία, καὶ ἡ τοιαύτη κατάστασις, ἀδιάφορον τίς κατέχει τὴν ἐξουσίαν, ἐθεωρεῖτο ὡς ἐκνομὸς πολιτικὴ κατάσταση. — Ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία διακλαδεύεται εἰς τὰς διαφόρους αὐτῆς ἐνεργείας, καὶ αἱ διαφοραὶ εἶδρα καὶ τὰ ἔρια τῶν κλάδων αὐτῆς παράγουσι τὴν διαφορὰν τῶν πολιτευμάτων. Εἶσι δ' αἱ κυριώτεραι αὐτῆς ἐνεργεῖαι ἡ βουλευτική, ἡ διοικητικὴ καὶ ἡ δικαστικὴ. Ἡ κυβερνήσις καθ' ἣν ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία, εἰ καὶ ὑπὸ βουλευτικοῦ σώματος περιοριζομένη, ἔγκειται εἰς τὰς χεῖρας ἐνός, ἐστὶν ἡ βασιλεία. Ἡ καταστολὴ δὲ τῆς βασιλείας ὑπὸ τῶν γενῶν τῶν μετεχόντων τῆς βουλευτικῆς ἐξουσίας, φέρει, καὶ ἔφερον ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις πολλαχῶς τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἀριστοκρατίαν ταύτης δὲ καταπιεσίσης, καὶ τῆς ἐξουσίας μεταπεσοῦσης εἰς τὸ σύνολον τοῦ λαοῦ, προέκυψεν ἡ δημοκρατία. Εἰς τῖνα δὲ σχέσιν αἱ τρεῖς ὑποδιαίρεσεις τῆς ἐξουσίας περιήλθον πρὸς ἀλλήλας κατὰ τοὺς τρεῖς ταύτους τύπους τῆς κυβερνήσεως ὡς καὶ κατὰ τὰς διαφόρους μεταρρυθμίσεις αὐτῶν, ἥτοι τὴν τυραννίδα καὶ βασιλείαν, τὴν ὀλιγαρχίαν καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν, τὴν ὀχλοκρατίαν καὶ τὴν δημοκρατίαν, δύναται νὰ ἐξηγηθῇ μόνον κατὰ τὴν ἔρευναν ἐκάστης τῶν κατηγοριῶν τούτων τῶν κυβερνήσεων. Ἐν γένει ὅμως εὐδὲν τῶν

πολιτευμάτων τούτων σχεδὸν οὐδέποτε ὑφίστατο καθ' ἑαυτὸ ἀμιγῶς ὅλως καὶ καθαρῶς, πολλάκις δ' ἀπαντῶνται μεταβάσεις ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἕτερον, καθ' ἕσον οἷα δῆποτε πολιτικὴ ἐξουσία ἀπόλυτος καὶ ἀπερίοριστος, ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς σφαλρὰ, καὶ ὡς κυβερνήσεως νομίμου παρεκτροπή. — Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας ἀπαντᾶται ἐν Ἑλλάδι ἡ βασιλεία ἢ δὲ κατὰ κράτος αὐτῆς, ἡ τυραννίς, ἐστὶ χρόνων μεταγενεστέρων, καὶ ἐμφαίνει οὐχὶ τὴν μεταβάσιν ἀπὸ τῆς μοναρχίας εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν, ἀλλὰ τὴν τῆς ἀριστοκρατίας εἰς τὴν δημοκρατίαν. — Ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχαιότητι ὑπῆρχε πιθανῶς ὁ κατὰ φυλὰς ὀργανισμὸς τοῦ λαοῦ· ἀλλ' οὕτως ἀνήκει εἰς προϊστορικὰς ἐποχάς. Ἡ ἱστορία, ἐπὶ τῶν ἠρωϊκῶν χρόνων, γνωρίζει τὰς πατρικὰς βασιλείας, αἵτινες, ὡς ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν καταφαίνεται, περιλαμβάνον τὰ κυριώτερα τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας χαρακτηριστικὰ, κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐτι τότε ἀφελοῦς κοινωνίας. Οἱ βασιλεῖς ἢ ἄνακτες ἐθεωροῦντο ὡς ἐκ θεοῦ καταγόμενοι, ἀδικοί, ἐν Διὸς, διογενεῖς, διοτρεφεῖς, δι' ὃ καὶ ἐγνώριζον τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, τὰ ἀάγραπτα κάσφαλή θεῶν νόμιμα» (Σφκλ. Ἀντγ. 454). Ταῦτα ἦσαν τὰ ὅρια τῆς δυνάμεώς των, πολὺ ἐπομένως ἤδη τότε ἀπεχούσης ἀπὸ τοῦ αἰαινοῦ δεσποτισμοῦ, εἰ καὶ κυρίως τὴν δύναμιν αὐτῶν οὐδεμίαν ἐννομὸς ἀντίπαλος δύναμις περιόριζεν. Ὁ βασιλεὺς ἦν καὶ δικαστῆς, τὸ σύμβολον τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, τὸ σιγητρὸν κληρονομῆσας παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ στρατηγός, καὶ ἀνώτερος ἱερεὺς, ἥτοι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ παρὰ τοῖς θεοῖς. Αἱ εἰσοφαραὶ τοῦ λαοῦ ἦσαν ἢ ἀρισμέται, «ῥητὰ γέρα» (Θουκ. Α, 13), ἢ ἐκούσαι προσφοραί, «δωτῖναι, δωρα» καὶ πρόσετι ὑπῆρχον καὶ βασιλικά κτήματα «τεμμένη». Εἶχε δ' ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του «θεράποντας», ὧν κυριώτεροι ἦσαν οἱ «κῆρυκες» (Ἰδ. Κήρυξ). Αἱ ἀγοραὶ

ἢ συνελεύσεις τοῦ λαοῦ οὐδαμῶν εἶχον ὑρι-
σμένην δικαιοδοσίαν, καὶ συνήρχοντο κυρίως
μόνον ἵνα ἀκούσῃ τὰ συζητούμενα καὶ ἀπο-
φασίζόμενα. Συνέπιπτεν ὁμῶς ἐνίοτε, ἐπὶ
ἀδικῶν ἢ ὠμῶν ἀποφάσεων τῶν βασιλέων,
να ἐκρήγνυται ἡ ἀγανάκτησις τοῦ λαοῦ
(Ὅμ. Ὀδ. II, 424). Μόνον δ' οἱ «γέρον-
τας» οἱ «ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες» εἶχον
τὸ δικαίωμα να δίδωσι συμβουλὰς εἰς τὸν
ἄνακτα. — Μετὰ τὴν κατάπτωσιν δὲ, ἢ τὴν
διὰ τοῦ θανάτου ἀπόθεσιν τῶν βασιλικῶν
γενεῶν, μετέβαινε φυσικῶς ἡ ἐξουσία εἰς τοὺς
εὐγενεῖς. Ἡ βασιλικὴ ἐξουσία ἐξασθενεῖται
ἔκτοτε, κατατέμνεται, ἀποτρέπεται ἀπὸ τῆς
νομίμου κληρονομίας, τὸ ὄνομα βασιλεὺς,
κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκλείπειν, ἀντικαθίστασι
τὰ ὀνόματα ἄρχων, πρύτανις· εἰσαγω-
μένης δὲ καὶ τῆς εὐθύνης, συμπληροῦται ἡ
εἰς ἀριστοκρατίαν μετατροπὴ, διότι οἱ ἄρχον-
τες ἦσαν ἔκτοτε οἱ ἐκ τοῦ ὑπερέχοντος γένους
δημόσιοι λειτουργοί. Οὕτως ἐν ἄλλοις φέρ'
εἰπαῖν ἐξέλιπε καὶ ἐν Ἀθήναις βαθμηδὸν ἡ
βασιλεία, καὶ ἀντικατέστησεν αὐτὴν ἡ ἐξου-
σία τῶν ἀρχόντων, καὶ αὕτη ἐξασθενήσασα
βαδμηδὸν (ἴδ. Ἀρχή). Ὡπειδὴ ὁμοίως οἱ
εὐγενεῖς, οἱ εὐπατρίδαι, ἦσαν συγγενῶς
καὶ οἱ εὐπρότεροι, καὶ οἱ ἐμπειρότεροι εἰς
τὰ στρατιωτικά, μάλιστα εἰς τὸ ἵππικόν,
διὰ τοῦτο ἀπετέλει καὶ ἐκεῖ, ὡς πανταχοῦ
καὶ πάντοτε, ἡ ἀριστοκρατία στοιχεῖον συμ-
παγῆς καὶ τὸ πάντων διαρκέστατον, καὶ ὁ
πλοῦτος καὶ ἡ στρατιωτικὴ αὐτῆς ἰκανότης
τῇ ἐλογίζοντο ὡς ἐξοχὸς ἰκανότης, ὡς ἀρε-
τή. Οὕτοι ἐθεωροῦντο ὡς οἱ ἄριστοι, οἱ
καλοὶ κάγαθοι, οἱ γνώριμοι, κτλ.
«Ἢ γὰρ εὐγένεια,» λέγει ὁ Ἀριστοτέλης
(Πολ. Δ, 675) «ἐστὶν ἀρχαῖος πλοῦτος καὶ
ἀρετὴ», καὶ ὡς ἐξωτερικαὶ ιδιότητες ἡ ἀρε-
τὴ καὶ ἡ παιδεία διαδοχικῶς μεταδίδονται
ἐν τῇ αὐτῇ γενεῇ, ἀπὸ προγόνων εἰς ἀπο-
γόνους. Οἱ ἀριστοκράται διατέλουν ἐν ὁμοίᾳ
συνδεδεμένοι, διότι ἀπειλούμενοι κάτῳθεν,
καὶ ἐνίοτε ὑπὸ τινῶν ἀνωθεν προεχόντων,

διὰ τῆς ὁμοιότητος μόνον ἐσώζοντο, ἀπελάμ-
θανον πάντες ἴσων δικαιωμάτων, καὶ ἀντε-
τάττοντο εἰς τὸ σύνολον τοῦ λαοῦ, ὡς κύριοι
τῆς ἀρχῆς, εἴτε ὡς ἴδιον σῶμα, εἴτε ὡς οἱ
κορυφαῖοι καὶ ἐπομένως ἀνώτατοι ἄρχοντες
τοῦ εἰς ἀρχαίας φυλὰς ὄργανισμοῦ τοῦ λαοῦ,
ὡς τοῦτο φαίνεται ὅτι συνέβαινε ἐν Ἀθήναις
(ἴδ. Δράκων, Ναυκραρίαι). Ἐν τῇ
τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ἡ κατάστασις
τοῦ ἀρχαίου ὄργανισμοῦ καὶ ἡ διάπλασις δῆ-
μου ὡς λαοῦ αὐτοτελοῦς ἐνδεικνύει τὴν ἀρ-
χὴν ἤδη τῆς ἀντιθέσεως καὶ τῆς ἐσωτερικῆς
πολιτικῆς διαλύσεως. Τότε ἡ ἀριστοκρατία
ἀπέβη ἐξουσία βία, ὀλιγαρχία, ἔκτοτε
ἤρξατο ἡ πάλῃ πρὸς τὴν δημοκρατίαν, καὶ
πολλάκις ἡ φιλοδοξία ἀτόμων τινῶν τῆς
ἀριστοκρατίας ἐπέφερε τοῦ δήμου τὸν ὀλιγαρ-
χικόν. Κινδυνώδης ἦν ἡ θέσις πάντοτε, ὅτε ἡ
ἀριστοκρατία δὲν ἦν ἡ ἀπογονία τῶν ἀρχαίων
βασιλέων, ἀλλὰ προήρχετο ἐξ ἐπιδρομέων
καὶ κατακτητῶν, διότι τότε ἐστηρίζετο μόνον
ἐπὶ τῆς πίσεως τοῦ ἰσχυροτέρου ἐπὶ τοῦ
ἀσθενεστέρου. Οἱ νικηταί, ὡς ἐν Σπάρτῃ,
ἀπετέλουν τὴν κυρίως πόλιν, οἱ ἠττηθέντες,
οἱ περιόικοι, ἦσαν φέρου ὑποταλαῖς, τῆς
πολιτείας ἀποκλειόμενοι, καὶ κατὰ μέρος
δοῦλοι, πιθανῶς ἐνθα οὐχὶ οἰκισθελῶς πα-
ρεδόθησαν, ἀλλ' εἰς τὴν βίαν τῶν ὅπλων
ὑπέκυψαν, ὡς οἱ Βίλιωτες ἐν Λακωνίᾳ,
οἱ Κλαρωταὶ ἢ Ἀφαιμῖοι ἐν Κρή-
τῃ, κτλ. (ἴδ. Βίλιωτες). Ἦν δ' ἡ πίσις
μάλιστα ἐπαισθητὴ, διότι ἀρχαῖοι παραδόσεις
δὲν τὴν ἐδικαιολογοῦν παρά τῶ κατακτη-
θέντι λαῷ. Κινδυνώδης δ' ἦν ἡ ἀντιπολιτευσίς
τῶν οὕτως ὑποτεταγμένων, ἐνθα ἡ γῆ δὲν
ἦν πρὸς φέρος πρὸς γεωργίαν, καὶ ἐνθα τὸ
ἐμπόριον, κωλύον τὴν κατὰ μικρὰς κόμας
(κώμη δὸν) ἐγκατάστασιν αὐτῶν, προκί-
λει τὸν εἰς μεγάλας, προσφόρους δ' αὐτῶ
κσιμένας πόλεις συνοικισμὸν. Καὶ ὁ
Ἀριστοτέλης παρατηρεῖ ἐν γένει ὅτι εὐφ-
ρος χώρα, ὀπλίτας καὶ ἵππεῖς χορηγοῦσα
εἰς τὴν στρατίαν, ἐστὶν εὐνουστέρα πρὸς τὴν

ἀριστοκρατίαν, δημοκρατικώτερα δὲ ἡ φι-
λοῦς καὶ ναυτικὸν χορηγοῦσα. — Ἐν τῇ
πάλῃ ἤϊετο μετὰξὺ ἀριστοκρατίας καὶ
ἀριστοκρατίας, παρενέπιπτε πολλάκις ὡς
ἄλλοις μέσας καὶ σπουδαῖος ἡ τυραννίς, ἀλλὰ
κατὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς σημασίαν, οὐχὶ κατὰ
τὴν μεταγενεστέραν, τὴν ἐναχοῦ ἐκ τῆς πα-
ραφορᾶς προκίψασαν πάσης ἀρχῆς ἠθικῆς
καὶ πολιτικῆς. Προέκυπτε δ' ἡ ῥῆξις εἴτε
ἐξ ἐπαναστάσεως τοῦ λαοῦ, μὴ ἀνεχομένου
τὴν κατάχρησιν τῆς τῶν ὀλίγων ἰσχύος,
εἴτε ἐκ διχονοίας τούτων, τῆς μιᾶς μερίδος
τὸν δήμον ἐπικαλουμένης κατὰ τῆς ἀντιπά-
λου ὡς σύμμαχον. Ὅπως δὴποτε πάντοτε
ἀπαντᾶται εἰς εὐπατρίδης ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ
δήμου ὡς κοιματάρχης. Τοῦ δήμου ὁ ὀλιγαρ-
χικὸς ἐπέφερεν ἀμέσως ὑλικὰς ὑπὲρ αὐτοῦ βελ-
τιώσεις, ὡς γῆς ἀναδασμὸν καὶ χρεῶν
ἀποκοπήν. Οὕτω καὶ ἐν Ἀθήναις τὸ
πρῶτον μέτρον τοῦ Σόλωνος πρὸς εἰσαγω-
γὴν τῆς νέας αὐτοῦ νομοθεσίας ἦν ἡ σε-
σάχεια (ἴδ. Φυλῆ). Εἰς ταῦτα προσε-
τίθετο πολλάκις, διὰ τοὺς περιόικους, ἐπι-
γαμία, καὶ ἰσοπολιτεία (ἴδ. κατωτέρω).
Τὰ κυρίως πολιτικὰ δικαιώματα ἦσαν,
ἐν γεωργικαῖς μάλιστα χώραις, δευτερεύοντα
διὰ τὸν λαόν, καὶ πολλαχοῦ μεταγενεστέρας
μόνον προκαλοῦσι δημαγωγοὶ κατ' αὐτῶ τοῦ
πολιτεῦσθαι τὴν ἀξίωσιν. Ἄλλως, μετὰ τὴν
θεραπείαν τῶν ὑλικῶν ἐκείνων συμφερόντων,
ἔμενε ἡ ἐξάσκησις τῆς ἐξουσίας εἰς τὰς χεῖρας
τῆς ὀλιγαρχίας, ἢ κατὰ τὸν τῆς δημοτικῆς
μερίδος ὁ ἀρχηγός, ἢ ἄλλος τις φιλοδοξῶς
εὐπατρίδης, να καταλάβῃ διὰ τοῦ δήμου τὴν
τυραννίδα. Οὕτω κατὰ τὴν στ' καὶ ζ' π.Χ.
ἐκατονταετηρίδα ἀπαντῶνται πολλαχοῦ τῆς
Ἑλλάδος τυραννοὶ, συγγενικῶς ἢ παν-
τοίας ἄλλας σχέσεις ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους.
Ἐν Σιάμῳ ἤρχεν ὁ Πολυκράτης, ἐν Σικυωνί-
οι Ὀρθαγορίδαι, ἐν Κορίνθῳ οἱ Κυψελίδαι,
ἐν Ἀθήναις οἱ Πεισιστρατίδαι, κτλ. Περι-
φρουρούμενοι ὑπὸ δορυφόρων μισθουμένων
ὑπὸ τοῦ δημοσίου, ἤρχον τῆς πόλεως αὐθαί-

ρέτως, ἀνευθύνως, κατεπέεζον καὶ ἐξέβαλλον
τοὺς πλουσίους, καὶ οὕτω διὰ τῆς βίας κατέ-
στελλον τὰς διὰ τῶν ἐμφυλίων ῥῆξεων κατα-
στροφάς. Πολλοὶ τῶν τυράννων τούτων ἐποι-
οῦντο εὐγενῆ χρῆσιν τῆς ἰσχύος αὐτῶν ὑπὲρ
τοῦ δημοσίου συμφέροντος. Πολλοὶ ἤσκουν
καὶ ἐπροστάτευον τὰς ἐπιστήμας, ὡς ὁ Πει-
σίστρατος, ἢ ἤγειρον πολυτελεῖς οἰκοδομὰς,
δι' ὧν ἐχορήγουν ἐργασίαν τοῖς ἀπόροις καὶ
ἐπέεζον τοὺς πλουσίους. Ἡ ἀνώμαλος καὶ
σχεδὸν ἀγρία κατάστασις ἡ τοὺς ἡρωϊκοὺς
χρόνους διαδεξαμένη ἐξέλιπε, καὶ ὑπὸ τὴν
εἰρηνικὴν διοίκησιν αὐτῶν νέα ἤρξατο πνευ-
ματικὴ καλλιέργεια. Ἡ πολιτικὴ ἀνάπτυξις
ἐπῆρχετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὐχὶ εἰρηνι-
κῶς, ὥστε πολλαχοῦ αἱ πόλεις ἀνέθετον
ἐπὶ χρόνον τινὰ τὴν ὑπεράτην ἐξουσίαν εἰς
ἀϊσυμήτας (ἴδ.), ἵνα ἐπαναφέρωσι καὶ
κανονίσωσι τὴν νόμιμον τάξιν. Προσφύε-
στατον παράδειγμα τῶν τοιούτων μεταπολι-
τεύσεων παρέχει ἡ ἱστορία τῶν Ἀθηναίων. Ἡ
κατάπτωσις τοῦ πολιτικοῦ αὐτῶν ὄργανισμοῦ
προκάλυψε τὴν ἀπόπειραν καλινορθώσεως
διὰ τῆς μεγάλης ἀστυρητότητος τῆς Δρακον-
τίου νομοθεσίας. Αἱ φυλετικαὶ σχέσεις ἐφ'
ὧν ἐστηρίζετο τὸ πολιτεῦμα εἶχον ἤδη χα-
λαρωθῆ, καὶ ἵνα μὴ πᾶς ἐκλήπη ὀργανικὸς
συνδυασμὸς, ἀντικατεστήθησαν αὐταῖς αἱ ἐξ
ἀντιθέτου συστήματος ὀρμώμεναι ναυκρα-
ρίαι (ἴδ.). Ὁ λαὸς συνερχόμενος, ἤρξατο
ἐπιμεβαίνων εἰς τὰ δημόσια, καὶ ὁ Κῦλων
ἠθέλησε να ἐπωφεληθῇ τὴν περίστασιν πρὸς
ἐπίτευξιν σκοπῶν φιλοδοξῶν, ἀλλ' ἀπέτυχεν,
ἀποκρουσθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀλκιμακωνιδῶν, οἵτι-
νες ἦσαν τότε οἱ τὴν ἰσχυρὰν ἀριστοκρατίαν
ἀντιπροσωποῦντες. Ἀλλὰ καὶ ταύτην ἐβία-
σαν μετ' οὐ πολὺ αἱ ἐπικρατοῦσαι ταραχαὶ
να κύψῃ πρὸ τῶν ἀξιώσεων τοῦ λαοῦ, καὶ ν'
ἀναθέσῃ εἰς λαοφιλή τινα ἐκ τῶν μελῶν τῆς
τῆν ἐπιμέλειαν τῆς διὰ νέων νόμων ἐκ νέου
ἀποκαταστάσεως τῆς εἰρήνης καὶ τάξεως ἐν
τῇ πολιτεῖα. Ἦν δὲ οὗτος ὁ Σόλων, ὅστις
θέσιν σχεδὸν αἰσχυρῆτος λαβὼν, ἐπροομια-

σεν εἰς τὸ ἔργον τῆς εἰρηνεύσεως καὶ τοῦ συμβιβασμοῦ διὰ τῆς σεισαρχείας. Διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν τιμημάτων ὑπέσκαψε τὴν βῆσιν τῶν φυλετικῶν διαίρεσεων, καὶ προελαίανε τὴν ὁδὸν τῆς καθαρᾶς δημοκρατίας. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δημοτικῆς μερίδος τεθείς ὁ Πεισίστρατος, κατώρθωσε διὰ τῶν ὄπλων νὰ καταβάλλῃ τὰς ἀντιθέτους μερίδας, καὶ νὰ λάβῃ αὐτὸς εἰς χεῖράς του πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν. Ἡ ἐν γένει δὲ μετριοπαθὴς καὶ πραεὶς τυραννὶς αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν του, καταβαλοῦσα ἐντελῶς τὴν ὀλιγαρχίαν, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς δημοκρατίας, καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν ὑποβάλλασα, ἀνεδείχθη τοῦ λαοῦ παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος. Οὕτως ἀνεπτύσσεται βαθμῆδὸν τὸ δημοκρατικὸν πνεῦμα. Ἄλλ' οἱ πάντοτε εἰσέτι ἰσχυροὶ Ἀλκμαιωνίδαι, οἱ εἰς τὸν Πεισίστρατον, ὡς ἀρχηγὸν τῆς μέσης μερίδος ἀντιταχθέντες, ὠφελήθησαν τότε τῆς περιστάσεως, καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Κλεισθένης, βοηθεῖα τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπανελθὼν, ἀνέλαβε τοῦ δήμου τὴν ἀρχηγίαν, ἐξέβαλε τὸν Ἴππιαν, καὶ ὑπερίσχυσε τῶν ἀντιπάλων του, καίτοι κτησαμένων ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν προστασίαν τῶν Σπαρτιατῶν. Αἱ ἀρχαῖαι φυλαὶ (ἴδ.) καθργήθησαν, ἀντικαταστάσαι διὰ δέκα νέων, τοπικῶν, καὶ τοῦτο ἦν ὁ θρίαμβος τῆς δημοκρατίας. — Ἄλλὰ καὶ αὕτη τῆς ἀναπτύξεως ἡ περίοδος διαφόρους διέτρεξε φάσεις. Ἡ ἰσοπολιτεία, ἡ ἰσχυροβία, ἡ ἰσονομία ἦσαν ἡ βῆσις τῆς δημοκρατίας. Ἡ ἰσότης ὅμως ἐστὶν οὐχὶ ἀπόλυτος πάντοτε, ἀλλὰ μᾶλλον «κατ' ἄξιον» πολλακίς. ἦτοι τῶν δικαιωμάτων ἀναλογούντων πρὸς τὰς ὑπηρεσίας. Οὕτω μεγάλη περιουσία ἐπέβαλλε μείζονα καθήκοντα καὶ ἐχορήγει διὰ τοῦτο μείζονα δικαιώματα. Αὕτη ἡ συγκεκαρασμένη δημοκρατία δι' ἀρχῶν ὀλιγαρχικῶν ἢ τιμοκρατικῶν, ὅτε τὰ δικαιώματα προσμετροῦντο πρὸς τὴν περιουσίαν, ἐλέγετο ἰδίως **πολιτεία**, συγγεωμένη πολλακίς μετὰ τῆς τιμοκρατίας. Τοιαύτην εἰσήγαγεν ὁ Σόλων

διὰ τῆς νομοθετήσεως τῶν τιμημάτων. Ἡ μετάβασις ὅμως ἐκ τοῦ συστήματος τούτου ἦν εὐχερεστάτη εἰς τὴν ἀπόλυτον δημοκρατίαν, ἐν ἣ ἑπικράτει τὸ ἀριτομῶν (ἴσον), ἢ τῆς ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων, ἀσχετῶς πρὸς καταγωγὴν, κτήσιν, καὶ προσωπικὰς ἀρετάς. Τοῦτου ἐνεκεν ἡ τιμοκρατία ἐστὶν οὐχὶ τοσοῦτο συγγενὴς τῇ ἐπὶ τοσοῦτων πλεονεκτημάτων στηριζομένῃ ἀριστοκρατίᾳ, ὅσον τῇ δημοκρατίᾳ, καὶ ἀριστοκρατικοὶ θεσμοὶ δὲν μετετρέποντο εἰς τιμοκρατικοὺς ἀνευ κλονισμοῦ καὶ ἀναρροπῶν τοῦ ὅλου πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ. — Ἡ κυρίως δημοκρατία, ὡς εἰσήγαγεν αὐτὴν ὁ Κλεισθένης, ἀνέπτυξε δ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐξέτεινεν ὁ Περικλῆς, ἀπαλλάξας αὐτὴν καὶ τοῦ ἐσχάτου περιορισμοῦ διὰ τῆς μειώσεως τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἔτιδε μὲν εἰς τὴν πόλιν ἀφορμὴν εἰς ἀνάπτυξιν μεγάλης δυνάμεως, προοιδοποίησε δὲ τὴν ἀχαλίνωτον τοῦ λαοῦ κυριαρχίαν, ἄγουσαν πρὸς ταχὺν καὶ ἀρκετον ὄλεθρον, διότι ὁ λαὸς ταχέως παρεῖδεν ἐπὶ καὶ ἐν τῇ ἀκρατωτέρῃ δημοκρατίᾳ κρῖνει νὰ ἀρχῇ ὁ νόμος, καὶ διὰ δημοτικῶν ψηφισμάτων ἠκύρου τοὺς νόμους, διὰ τῆς ἰσχύος του ἐπέταξε τοὺς πλουσίους δι' ἐπαχθῶν λειτουργιῶν, ἢ τοὺς ἔκως δήποτε ὑπερέχοντας ἐξέβαλλε διὰ τοῦ ὄστρακισμοῦ, καὶ βαθυμῆδον ἢ δημοκρατία ἀπέβη ὀλιγαρχία, ἢ ἐπικράτησις τῶν πανήτων ἐπὶ τῶν εὐπόρων. Ἐὐπορῶν ἢ ἐξουσία περιορίσθη, διότι ὁ λαὸς ἤθελεν αὐτὸς ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ διοικῆ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Τὴν ἐκλογὴν ἀντικατέστησεν ἡ δημοκρατικὴ κλήρωσις, αἱ ἀρχαὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν, ἵνα ὅτι πλείονες μετέχουσιν αὐτῶν, ἢ βουλὴ καταβιβάσθη εἰς δημοτικὴν ἐπιτροπὴν, ἢ διουνοσίαι τῶν δημοσίων μετέβη ἀπὸ τῶν ἀρχόντων εἰς τοὺς ῥήτορας, τὸν ὄχλον περιποιοῦμένους ἵνα κερδίζωσιν αὐτοῦ τὴν εὐνοίαν, καὶ ἐπιτήδειος δημαγωγὸς ὡς ὁ Κλέων, θεραπεύων τοῦ δήμου τὰ πάθη, ἐξήκει ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἐπιρροὴν οὐχὶ ἐλάττωσαν τῆς τοῦ με-

γάλου Περικλέους πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Μὴ ἀρκούσης δὲ τῆς τῶν πλουσίων πίεσεως, προέκυψαν καὶ οἱ συκοφάνται (ἴδ.) εἰς τὰ δικαστήρια, ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ ταῦτα ἐγκαθίσταμένα, καὶ διὰ δωροδοκίας καὶ μεροληψίας ἐμάταλον τὸ ἔργον τῆς δικαιοσύνης. Κατὰ φυσικὸν λόγον ἡ τσαυτὴ ὀλεθρία τάσις ἐπέφερε τὴν ἀντίδρασιν. Οἱ πλοῦσοι ἀπετέλεσαν συνωμοτικὰς ἐταρίας, αἵτινες ἐπεδίωκον τῆς Σπάρτης τὴν ὑποστήριξιν ἵνα σκληρῶς ἀντεδικηθῶσιν. Ἐπεσαν ὅμως καὶ οὗτοι, οἷον οἱ Τριάκοντα, θύματα τοῦ μίσους ὁ ἐξήγειραν τῆς κυβερνήσεως αὐτῶν αἱ ἀποτρόπαιαι καταχρήσεις. Καὶ μετὰ τὴν πτώσιν δ' αὐτῶν ἐξηκολούθησεν ὀλεθρῶς ἐνεργούσα ἡ διασφορὰ, καὶ οὐδ' αὐτοῦ τοῦ μεγάλου πατριώτου, τοῦ Δημοσθένους, ἢ ἐπιρροὴ κατώρθωσε νὰ ἐξεγερῇ ἐπὶ πολὺ τὸν ἠθικῶς νεοναρκωμένον λαὸν εἰς εὐγενῆ ὑπὲρ πατρίδος ἐνέργειαν. Οὕτως ἐξηκολούθησεν αἱ διαφοραὶ Ἑλληνικαὶ πολιτείας ὅτε μὲν θύματα οὖσαι τυράννων ὤμων, ὅτε δὲ τῆς τότε πλέον νοσώδους αὐτῶν ἐλευθερίας ἀπολαμβάνουσαι, μέχρις οὐ ὑπέκυψαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Μακεδόνα κατακτητοῦ (Ῥαγκ. Πολιτικαὶ ἀρχαὶ β' τ' τε σ. Ἀπαντα, Τόμ. ΠΒ, ΓΣΤ).

Πολιτείας, 1) οὐδὲ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάθης, ὠκύτους, σώσας τὸν ἀδελφόν του Διήφορον καὶ φονεύσας τὸν Ἐρχίον (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 339, 533), φονευθεὶς δ' ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τοῦ Ἰλίου πρὸ ὀφθαλμῶν τοῦ πατρὸς του ὑπὸ Πύρρου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως (Ὀμ. Ἰλ. Β, 791, Ο, 339). — 2) Εἰς τῶν ὑπὸ τῆς Κίρκης εἰς χοίρους μεταμορφωθέντων ἐταίρων τοῦ Ὀδυσσεῦς (Ὀμ. Ὀδ. Κ, 224), ἔχων βωμὸν ἐν Τεμῆσῃ τῆς κάτω Ἰταλίας (Στρεβ.).

Πολιτικὴ οἰκονομία τῶν Ἀθηναίων. Οἰκονομικὴ κατάστασις τῶν εἰσόδων καὶ ἐξόδων, ὧν τὰ μὲν τὰ δὲ νὰ καλύπτωσιν, αἵ ἐκδίδονται σήμερον ὑπὸ τῶν κυβερνήσεων, δὲν συνετάττοντο ποτὲ πιθανῶς οὔτε ἐν Ἀθήναις οὔτε ἐν ἄλλῃ τινὶ Ἑλλ-

ληνικῇ πολιτείᾳ. Ἀκριβεῖς ὅμως ἀπολογισμοὶ πασῶν τῶν γινομένων δαπανῶν τακτικῶς ἀνεγράφοντο, καὶ ἐκ τῆς ἐρένης προέκυπτεν ἡ γνώσις τῶν δημοσίων ἀναγκῶν ὡς καὶ τῶν πόρων δι' ὧν ἐκαλύπτοντο. Ἄν δὲν ἐξισούντο, ἔπρεπεν ἢ αἱ δαπάναι νὰ ἐλαττωθῶντο ἢ νέαι πηγαὶ εἰσόδων διὰ τὸ μέλλον νὰ ἐξευρισκόντο. Διὰ στιγμιαίας ἀνάγκης ἂν ἐξηγητοῦντο τὰ δημόσια ταμεία, ἐπήρχοντο μεγάλαι δυσχέρειαι, παρακωλύουσαι πολλακίς τῆς πόλεως τὴν τακτικὴν λειτουργίαν καὶ τὴν εὐδωσίαν τῶν τὴν τύχην αὐτῆς ἀφορούντων. Τοῦτο οὐ μίσηρον συνετέλεσεν εἰς τῶν Ἀθηνῶν τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν παρακμὴν (Ἰδ. Α. Βοεκκί, Staatshaushaltung der Athener). — Ἀπάνα. Α) Τακτικά. 1) Ὁ καταρτισμὸς καὶ ἡ διατήρησις δημοσίων οἰκοδομῶν. Ἐδ κεφάλαιον τοῦτο ἦν πολλοῦ λόγου ἄξιον, καθ' ὅσον ἄλλα μὲν ἀπέβλεπον εἰς ἱκανοποίησιν μεγάλων καὶ μεγαλεπήδων ἀναγκῶν, ἄλλα δ' εἰς παραγωγὴν μεγαλοεργημάτων πάντων τῶν κλάδων τῆς καλλιτεχνίας, αἵτινα ἦσαν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς δόξης αὐτῆς ἢ λαμπροτέρα παράστασις. Ἐκ τῶν τῆς πρώτης κατηγορίας ἦσαν οἱ λιμένες, ἡ ναυτικὴ σκευοθήκη, τὰ τεῖχη τῆς πόλεως καὶ τοῦ Πειραιῶς μετὰ τῶν Μακρῶν τευχῶν ἐκ τῶν τῆς δευτέρας, οἱ πολυπληθεῖς ναοὶ καὶ ἕτερα ἱερὰ, αἱ στοαὶ, τὰ ἀγάλματα, καὶ πρὸ πάντων τῆς Ἀκροπόλεως τ' ἀρχιτεκτονικὰ μεγαλοεργήματα. Διὰ μόνον τὰ Προπύλαια ἐδαπανήθησαν 2012 τάλαντα, ἦτοι ὑπὲρ τὰ 18 ἑκατομμύρια δραχμῶν. Ἐκ τῶν δημοσίων ἐργῶν ὑπῆρχον ἐγκατεστημένοι ἐπιστάται ἀνατιθέντες τὴν ἐκτέλεσιν τῆς οἰκοδομῆς, ἢ οἷας δήποτε ἐπισκευῆς εἰς ἐργολάβους. Ἐργῶνας, ἢ μισθωτὰς λεγομένους. Τοῖς ἐπιστάταις δὲ προστεθέντο καὶ δημόσιοι ἀρχιτέκτονες, αἵρετοὶ διὰ χειροτονίας ἢ δὲ κατακύρωσις εἰς τοὺς ἐργολάβους ἐμίετο διὰ τῶν πώλητων. Ἐνίοτε τὸ δημόσιον ἐχορήγει μέρος τοῦ ὕλικου. Αἱ δαπάναι διὰ

τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἦσαν φυσικῶς τῷ λόγῳ διάφοροι, κατὰ τὰς ἀνάγκας καὶ τοὺς ὑπάρχοντας πόρους, καὶ, ὅτε αἱ εἰσπράξεις ἦσαν ἀνεπαρκεῖς, συνέδραμε καὶ τὸ δημόσιον ταμεῖον.—2) Δαπάνας προκαλεῖ καὶ ἡ ἀστυνομία (ἴδ.) τῶν δόξων καὶ τῆς ἀγορᾶς, περιλαμβανούσα καὶ τῶν ξένων τὴν ἐπιτήρησιν. Εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν συνετέλει ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις ἡ 200 τοξότας περιλαμβανούσα φρουρὰ δούλων δημοσίων, οἵτινες καὶ Σκύοι ἐλέγοντο, καὶ ὧν οἱ ἀρχηγοὶ ἐλέγοντο τόξαρχοι. Ἡ διὰ τὴν φρουρὰν ταύτην δαπάνη ἦν ἐτησίως 36 τάλαντων περίπου.—3) Αἱ πανηγύρεις κατ' ἀρχὰς τῆς θρησκείας ὑπηρετικαί, εἴτα δὲ καὶ ὡς θεάματα ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπιδικώμεναι, ἐγένοντο μεγίστων δαπανῶν ἀφορμή. Πρὸς κάλυψιν δ' αὐτῶν ἐχρησίμεισε τὸ θεωρικόν, ὅπερ ἀποτελεῖτο ἐκ τῶν περισσευμάτων τῶν δημοσίων ἐσόδων, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν διενέμετο εἰς τὰ στρατιωτικὰ ταμεῖα, ἐπὶ δὲ Περικλέους ὠρίσθη ἵνα διανεμηταί εἰς τὸν λαὸν δι' εἰσιτήρια εἰς τὸ θέατρον καὶ τοὺς ἀγῶνας, εἰς ἐστιάζεις καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ συνετέλεσεν εἴπερ τι καὶ ἄλλο εἰς τὴν κατάπτωσιν τοῦ κοινοῦ πνεύματος καὶ εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐντελῆ παρακμήν. Τοῦ θεωρικοῦ τὴν διαχείρισιν εἶχον οἱ ἀρχόντες τῶν θεωρικῶν, οἵτινες καὶ ὑπὸ ἄλλας ἀπαντῶνται ἐπισημίας. Ὁ δημογωγὸς Ἰδούβουλος ἐπρότεινε καὶ ἔλαβε ψήφισμα κατ' ὅστις ἂν ἐπρότεινε τὴν αὐτῆς μετατροπὴν τῶν θεωρικῶν εἰς πολεμικὰ νὰ τιμωρῆται διὰ θανάτου. Καὶ τότε μὲν ἔτυχε γενικῆς ἐπιδοκιμασίας ἀλλὰ τῷ 339 π. Χ. τὸ ψήφισμα ἠκυρώθη προτάσει τοῦ Δημοσθένους. Προσέτι δὲ, εἰς κάλυψιν τῶν δαπανῶν τούτων συνετέλει καὶ διάφοροι Λειτουργία (ἴδ.), ἡ γυμνασιαρχία, ἡ χορηγία καὶ ἄλλαι. Εἶχον δὲ τὴν διαχείρισιν αὐτῶν διάφοροι ἀρχαί, ὡς εἰ ἐπιμεληταί, οἱ ἱεροποιοί, οἱ βοῦναι, καὶ ἄλλοι.—4) Δαπάνην ἐπέφερον καὶ αἱ διάφοροι εἰς τὸν λαὸν

διανομαί, διαδόσεις, οἷα ἦν καὶ ἡ γαιῶν διανομή, κληρονομία (ἴδ.), ἡ αἰτου διανομή, εἰς τὴν κατηγορίαν κατήνησαν καὶ τὰ θεωρικά.—5) Τὸ βουλευτικόν, ἦτοι ὁ μισθὸς τῶν βουλευτῶν, συνεποσούτο εἰς περίπου 25 τάλαντα ἐτησίως, τὸ δικαστικόν, ἦτοι μισθὸς τῶν δικαστῶν εἰς 100 τάλαντα πιθανῶς ἢ καὶ πλείονα, τὸ ἐκκλησιαστικόν, ἦτοι τὸ χορηγούμενον τοῖς παροῦσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν πολιταῖς, εἰς 30-35 τάλαντα. Οἱ δημόσιοι ῥήτορες ἐλάμβανον, δασκίς ἠγόρευον ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, ἀνά μιαν δραχμὴν οἱ πρέσβεις ἐλάμβανον ὀδοπορικὰ ἐξοδα, ἐφ' ὅδισιν ἢ πορεῖον, 3 ἢ 4 δραχμῶν κατ' ἐκάστην ἐπὶ Ἀριστοφάνους, ὅτε δ' ἐφθάνον εἰς τὸν τόπον εἰς ὃν ἐπέμποντο, ἔζων ἐκεῖ φιλοξενοῦμενοι ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως πρὸς τὴν ἐπεδήμιον. Μισθὸν προσέτι ἐλάμβανον καὶ οἱ 10 σιφρονισταί καὶ οἱ ἐπίσκοποι, πιθανῶς καὶ οἱ νομοθέται προσέτι δὲ καὶ πάντες οἱ τῶν ἀρχῶν ὑπηρέται. Τέλος δ' εἰς ταῦτα πρέπει νὰ συγκαταριθμηθῶσι καὶ τὰ χορηγήματα εἰς τοὺς ἀδυνατοὺς, ἐκ 5-10 τάλαντων.—6) Δαπάνας ἐπέφερον καὶ δημόσιοι ἀμοιβαί καὶ διακρίσεις, ὡς ἡ στίσις ἐν τῷ Πρυτανείῳ, ἡ ἀπονομή χρυσοῦ στεφάνου εἰς τὴν βουλὴν, εἰς ἄλλας πόλεις, εἰς ἰδιώτας, Ἰδρυσις χαλκῶν ἀνδριάντων, κατ' ἤθην νεωτέρων χρόνων, ὡς ὅτε εἰς Δημήτριον τὸν Φαληρέα ἐντὸς ἐνὸς ἔτους 360 ἀνδριάντες ἐστήθησαν ἐνίστοι δὲ καὶ χρηματικαὶ ἀμοιβαί, οἷα ἦσαν τὰ μῆνυτρα δι' ἀνακάλυψιν κακουργημάτων.—7) Ἡ τακτικὴ δαπάνη διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸν στόλον, περιλαμβανούσα τὸν ὅπλισμὸν τῶν πτωχῶν καὶ τῶν δούλων, διότι οἱ εὐποροὶ ἐπλήζοντο ἀφ' ἑαυτῶν τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τὸν καταρτισμὸν καὶ τὰς πολυαριθμούς ἀνάγκας τοῦ στόλου. Κατὰ νόμον προκληθέντα ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, 20 τριήρεις ἀπητῆτο νὰ ναυπηγῶνται ἀνά πᾶν ἔτος ὁ δ' ὅπλισμός αὐτῶν ἦν ἔργον τῶν λειτουργῶν (ἴδ.). Ἐν καιρῷ εἰρήνης ἐμι-

σοδοτοῦντο περὶ τοὺς 100 ναύτας, τοὺς τῶν δύο πάντοτε ἐν ἐνεργείᾳ διατελουσῶν τριήρων, τῆς Παράλου καὶ τῆς Σαλαμινίας, ὡς καὶ οἱ ἱππέες, ἢ καὶ τινὲς ἐξ αὐτῶν, οἷς ἐδίδετο σίτος ἱππίος, ἐπὶ δὲ τοῦ πολέμου πλὴν τούτου καὶ ὁ μισθός. Ἦν δ' οὗτος δι' ἕκαστον ἱππέα καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ, ὡς φαίνεται, μία δραχμὴ κατ' ἡμέραν, καὶ διὰ τὸ ἔλθον σῶμα ἐτησίως περὶ τὰ 40 τάλαντα. Εἰς ταῦτα δὲ προσετίθετο καὶ ἡ κατὰ στασις, ἢ πρώτη καταβολὴ διὰ τοῦ ἱππέως τὸν ὅπλισμὸν. Ἡ συντήρησις δὲ τῶν πεζῶν καὶ ἐρίππων τοξοτῶν ἀπῆρτε καὶ αὐτὴ περὶ τὰ 15 τάλαντα.—Κατὰ τὴν ἐλαχίστην λοιπὸν ἐκτίμησιν, αἱ τακτικαὶ δαπάναι πρέπει νὰ συνεποσῶντο εἰς 400 τάλαντα, ἦτοι 2,400,000 δραχμῶν, ἢ μᾶλλον τὸ τριπλάσιον τούτου ἕνεκα τῆς τότε ἀξίας τοῦ ἀργύρου. Πολλάκις ὅμως ἡ ποσότης αὕτη ὀνήρητο καὶ εἰς 1000 τάλαντα, ἦτοι 6,000,000 δραχμῶν (18 εκατομμύρια κατ' ἡμᾶς), ποσότης ἀναλόγως μεγάλην διὰ 500,000 καταρτιστῶν καὶ τὴν ἐξάντλησιν τοῦ λαοῦ.—8) Ἐκτάκτους δὲ δαπάνας ἐπέφερον οἱ καιροὶ τῶν πολέμων. Ἦσαν δ' αὐταὶ ἀπαιτούμεναι διὰ τὸν ἐξοπλισμὸν τῶν ἀπόρων πολιτῶν, αἱ διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ στόλου, αἱ διὰ τὴν μισθοδοσίαν καὶ τὴν λοιπὴν ἐπιμελείαν τοῦ στρατοῦ. Ἐἰ καὶ μόνιμος στρατός δὲν ὑπῆρχεν, ἐπέκειντο ὅμως αὐταὶ βαρέως καὶ σχεδὸν διαρκῶς ἐπὶ τοῦ λαοῦ, διότι οἱ πόλεμοι ἦσαν σχεδὸν διαρκεῖς. Ἦν δὲ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατιωτῶν υπερβολικὸς ὡς πρὸς τὸν τῶν πολιτῶν, διότι, μετὰ τοῦ ναυτικοῦ, περιλαμβάνοντος ὅμως καὶ μεταόκειος καὶ δούλους, ἀνήρχετο ἐνίστοι εἰς 90 χιλιάδας, καὶ μεγάλη ἦν ἡ δαπάνη τῆς μισθοδοσίας αὐτῶν. Οὕτως ἡ τοῦ μισθοῦ τῶν 90,000 στρατιωτῶν, οὗς οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέμψαν εἰς τὸν Σικελικὸν πόλεμον, ὑπέλογισθη εἰς 3600 τάλαντα ἦτοι 24,600,000 δραχμῶν, κατὰ τὴν νῦν τοῦ ἀργύρου ἀξίαν, περι-

που 65,000,000. Πλοῖα δὲ, εἰ καὶ ἐν εἰρήνῃ ἐναυπηγῶντο, ἀλλὰ βεβαίως πολλὰ πλείονα πολέμου ἐπικειμένον, καὶ πολλοὶ ἐπισκευαὶ ἐγένοντο τότε. Τοῦ ὀπλισμοῦ ὅμως τὰς δαπάνας ἐπρομήθευε κατὰ τὸ πλείστον ἡ λειτουργία τῶν τριηραρχῶν (ἴδ. Λειτουργία).—Εἰς ταῦτα προσθεταί καὶ αἱ δαπανῆραι ὀχυρώσεις καὶ κατασκευαὶ πολιτορρητικῶν ἔργων καὶ μηχανῶν. Ἡ διετήρησις πολιτορρητικῆς Ποτιδαίας ἀπῆρτε δαπάνην 2000, ἢ κατ' ἄλλους 2400 τάλαντων.—Ἔσοδα. Τῷ 422 π. Χ. ἦσαν ἐν ὅλοις 2,000 τάλαντα, ἦτοι 12,000,000 δραχμῶν, ἢ 36,000,000 κατὰ τὴν νῦν τοῦ ἀργύρου ἀξίαν. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὑπῆρχον 6,000 τάλαντα εἰς τὸ ταμεῖον, μετὰ δὲ τὴν εἰρήνην τοῦ Νικίου 7,000. Ἐπὶ δὲ Λυκούργου ἀνήρχοντο αὐτῆς τὰ ἔσοδα εἰς 1200 τάλαντα. Ἦσαν δὲ τὰ ἐπέμνα: Α) Τὰ τακτικά. Προσωπικὸς φόρος ἦν ἐναντίος εἰς τὰς τῶν Ἀθηναίων ἀρχὰς καὶ ἡ τῆς περιουσίας φορολογία σπανίως ἀπαντᾶται, καὶ μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις. Εἰς 4 κυρίως κατηγορίας δύνανται νὰ διακριθῶσιν αἱ πηγαὶ τῶν τακτικῶν ἐσόδων, ἦτοι: 1) τὰ τέλη, οἷς ἀνήκουσιν αἱ εἰσπράξεις ἐκ τῶν δημοσίων κτημάτων, ἐκ τῶν τελωνείων, ἐκ τῶν προσωπικῶν τελῶν καὶ τῶν τῶν ἐπιτηδευσμάτων, κατ' ὅσον ὑπῆρχον. Τὰ δημόσια κτήματα, οἷα εἶχον καὶ οἱ δῆμοι καὶ οἱ ναοί, συνίσταντο ἐκ βοσκῶν, δασῶν, ὧν ἐπεμελοῦντο οἱ ὑλωροί, ἀγρῶν, οἰκιῶν, ἀλικῶν, μεταλλείων, κτλ. Αἱ οἰκίαι αὐτῶν ἐνοικιάζοντο εἰς ἐργολάβους οἵτινες ἐλέγοντο ναύκληροί, καὶ ὑπενοικιάζον αὐτὰς εἰς ἰδιώτας, ἀπέτινον δὲ τὸ ἐνοίκιον κατὰ πρυτανείας. Τὸ αὐτὸ συνέβαινε καὶ ὡς πρὸς ἄλλα ἀκίνητα. Προσέτι ἐνοικιάζοντο καὶ τὰ θέατρα.—Τὰ ἐγγώρια μετὰλλα (μεταλλεῖα) ἦσαν τοῦ Λαυρίου τὰ ἀργυρεῖα. Ταῦτα ἐξεμισθοῦντο εἰς διαρκῆς ἐνοίκιον εἰς ἰδιώτας, οἵτινες ἠδύναντο νὰ μεταδιβάλλωσι τὸ δικαίωμα τοῦ

ἐνοικιαστοῦ διὰ κληρονομίας, δι' ὑπενοικιάσεως ἢ πωλήσεως. Ἦν ἐπιμέλειαν πασῶν τῶν δημοσίων ἐκμισθώσεων εἶχον οἱ πωληταὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Βουλῆς. Πρὸς ἀγορὰν τοῦ δικαιοῦματος τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἀπετίμετο κεφάλαιόν τι, καὶ προσέτι ἐτησίως ὡς τέλος τὸ $\frac{1}{24}$ τοῦ εἰσοδήματος. Εἰς κληρονομικὰς ἐκμισθώσεις ἐδικαιοῦντο μόνον πολῖται καὶ ἰσοτελεῖς. Πλὴν δ' αὐτῶν, εἶχον ἀποκτήσει αἱ Ἀθήναι, διὰ τοῦ Κίμωνος, τῷ 468 π. Χ. μεταλλεῖα καὶ ἐν Θράκῃ, ὧν πλουσιώτατα ἦσαν τὰ ἐν Σικαπτῇ Ἰγλη χρυσορυχεῖα, ἐκμεταλλεῦμενα πιθανῶς ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ. Διάφοροι τελεῶν κατηγορίαι ἦσαν ἢ τῶν τῆς ἀγορᾶς (Ἰδ. Ἀγορά. Ἀγορανόμοι), ἢ δεκάτη, ἢ εἰκόστη, τὸ ἐλλειμένιον (περὶ ὧν ἴδε τὰ διάφορα ἄρθρα). Περὶ δὲ τῶν τελεῶν τῶν ἐπιτηδεύματων δὲν ὑπάρχουσι ἀκριβεῖς πληροφορίαι. Οἱ ξένοι (Ἰδ.) ὑπέκειντο εἰς τέλος, τὸ καλούμενον μετατόκιον. Μνημονεύεται δὲ προσέτι καὶ τριώβολον ὡς τέλος τῶν θούλων καὶ εἰς αὐτὸ ὑπέκειντο καὶ οἱ ἀπαλεύθεροι, πλὴν τοῦ καταβαλλομένου εἰς τοὺς ἀρχαίους κυρίους τῶν διὰ τὴν προστασίαν αὐτῶν. Οἱ ἐνοικιασταὶ πάντων τούτων τῶν τελεῶν ἐλέγοντο τελεῶναι, καὶ ὤφειλον ἐπὶ τῆς ἐκμισθώσεως νὰ παρουσιάζωσιν ἐγγυητὰς (ἢ ἐγγύους). Ὅσοι δὲ δὲν ἐπεμολογῶντο αὐτοπροσώπως τῶν εἰσπράξεων, ἀνεύθετον αὐτῆν εἰς τοὺς λεγομένους ἐκλογεῖς, ἢ, κατὰ τὴν φύσιν τοῦ τέλους, δεκατολόγους, ἐλλειμένιστὰς, κτλ. Ἦν ἴσως τὴν ἐνοικίασιν ἀνελάμβανον ἑταιρίαι, καὶ τότε ὁ πρόεδρος αὐτῶν ἐλέγχετο ἀρχώνης ἢ τελεωνάρχης. Ἐφείλον δὲ καταβάλλειν (τὰς καταβολὰς τοῦ τέλους), καταθεῖναι, διαλύσαι, ἀποδοῦναι, ἢτοι νὰ πληρῶνῃσι τὰ τέλη, εἰς τὸ Βουλευτήριον, καὶ μάλιστα κατὰ προκαταβολήν. Εἰς τὸν μὴ ἐγκαίρως καταβαλλόντα ἐδίδοτο προθεσμίαν μέχρι τῆς ἐπεμένης πρυτανείας, καὶ μετ' αὐτὴν ἐδιπλασιάζετο ἢ

ὄφειλέ. Ἄν δὲ καὶ τότε δὲν ἐγίνετο ἢ ἀπίστως, ἐδημιούετο τοῦ ὀφειλέτου ἢ περιουσία, καὶ προσέτι ἠδύνατο ὁ καθυστεροῦν ὀφειλέτης, ἀνευ ἄλλης διαδικασίας, νὰ δεθῇ καὶ φυλακισθῇ. — 2) Τὰ τιμήματα (πρόστιμα), ἅτινα ἦσαν πολλάκις βαρύτερα, καὶ ἐν γένει αἱ δικαστικαὶ καταβολαί, ὡς ἦσαν ἢ παράστασις, τὰ πρυτανεῖα, ἐνίοτε ἢ παρακαταβολὴ (Ἰδ. ταῦτα, καὶ Δίκη). — 3) Οἱ φόροι τῶν συμμάχων, εἰσαχθέντες τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἀριστείδου τῷ 476 π. Χ., καὶ ὀρισθέντες εἰς 460 τάλαντα, πρὸς σκοπὸν τῆς κοινῆς ἀμύνης, διεχειρίζοντο κατ' ἀρχὰς ὑπὸ πάντων κοινῶς, δι' ἀρχῆς ἧτις ἐκαλεῖτο Ἑλληνοταμίαι, ἐδρευούσης ἐν Δῆλῳ. Ἀπὸ δὲ τοῦ 460, ἐναργεῖα τοῦ Περικλέους, μετεκομισθῆναι τὸν συμμάχων ταμεῖον (Ἰδ. Συμμαχία) εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ αἱ εἰσπράξεις αὐτοῦ ἐδαπανῶντο εἰς ἀνάγκας τῶν Ἀθηναίων, ἰδίως εἰς τῆς Ἀκροπόλεως τὸν κλωπιισμόν. Κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου αἱ εἰσπράξεις αὐτοῦ εἶχον ἀναδιδοθῆναι εἰς 600 τάλαντα. Ἀλλὰ τῶν συμμάχων ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπιβαρυνομένων, προέβη τὸ ταμίευμα μέχρι 1800 τάλαντων. Ἐῖτα δὲ ἤρξαντο κανονίζομενοι οἱ φόροι κατὰ πενταετίαν. Μετὰ δὲ τὴν ἀναρχίαν τοῦ ἔτους 377 π. Χ., ὅτε ἀνευῆθη ἡ συμμαχία, ἵνα ἐκλήπῃ τὸ μιστὸν ὄνομα φόρος, μετωνομάσθησαν συντάξεις. Ἐὶς τὸ δέκατον αὐτῶν ἐδίδοτο ὡς ἀπαρχὴ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἀθηνᾶς. Ἰσομιζοντο δὲ εἰς Ἀθήνας καὶ παρεδίδοτο τοῖς Ἑλληνοταμίαις κατ' ἔτος εἰς τὰ κατὰ τὸ ἑαρινὸν γυμναζόμενα Διονύσια. — 4) Αἱ ἐγκλίσεις (ἢτοι τακτικαὶ) λειτουργίαι (ὡς ἴδε ἐν τῇ λέξει). Εἰσπράξεις εἶχε τὸ δημόσιον καὶ ἐκ τῶν κληρουχιῶν (Ἰδ.). Ἐκ τῶν περιουσιῶν ταμεῖον τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνᾶς ἦν κατατεθειμένον ἐν τῷ Ὀπισθοδομίῳ τοῦ Παρθενῶνος. Ἐῖχον δὲ καὶ ἄλλων θεῶν ταμίαι, καὶ ταῦτα διεχειρίζοντο 10 ταμίαι, κλη-

ροῦμενοι ἐκ τῶν πεντακοσιομεθίμων. — Β) Ἐκτακτὰ εἰσοδα ἦσαν αἱ ἐκτακτοὶ εἰσφοραὶ ἐκ τῶν περιουσιῶν καὶ ἡ ἐκτακτος λειτουργία (Ἰδ.), ἢ τριηραρχία. Αἱ πρῶται ἐπεβάλλοντο ἐν ἐξαιρετικαῖς περιστάσεσι πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν δαπανῶν τοῦ πολέμου. Δὲν ἦσαν δὲ τέλος προσωπικόν, ἀλλ' αὐξήσις τῶν κτηματικῶν εἰσφορῶν, δι' ἃ καὶ εἰς τὸν καθυστεροῦντα ἐπεβάλλετο δήμευσις, οὐχὶ δὲ καὶ ἀτιμία ὡς εἰς τοὺς ἄλλους ὀφειλέτας τοῦ δημοσίου. Ἐὶς πρῶτον παράδειγμα ταύτης εἰσφορᾶς, ἐκ 200 τάλαντων, ἀπαντᾶται τῷ 428 π. Χ., ὅτε ἡ πολιουρχία τῆς Μυτιλήνης εἶχεν ἐξαντλήσει τοὺς πόρους τῆς πόλεως (Θουκ. Γ. 19). Ἀλλ' ἤδη αἱ κλάσεις εἰς ἃς ὁ Σόλων διήρσε τὸν λαὸν εἰς τοῖτον ἀπέβλεπον τὸν σκοπόν. Μετὰ δὲ τὸ 428 ἐπανελήθη πολλὰκις τῆς τοιαύτης εἰσφορᾶς ἢ ἐπιβολή, οὐδ' ἐπετρέπετο ἢ ἀπ' αὐτῆς ἀπαλλαγὴ οὐοὶ δήμευσις, οὐδ' αὐτῶν τῶν ἄλλων, ὧν ὅμοιαι αἱ οὐσίαι ἦσαν ἀπῆλλαγμένοι τῶν λειτουργιῶν. Ὡς βάσις τῆς ἐπιβολῆς αὐτῶν ἐλαμβάνοντο τὰ Σολωνία τιμήματα τῶν πεντακοσιομεθίμων, ἱππέων, ζευγῶν καὶ θητῶν, τῶν τελευταίων τούτων ὄντων παντάπασιν ἀτελεῖν. Ἐκαστος τῶν πρῶτων, τὸ εἰσόδημα κερτιμῶν ἀνώτερον τῶν 500 μεθίμων αἴτου ἢ 500 δραχμῶν, θεωρεῖτο ἔχων τοῦλάχιστον 6000 δραχμῶν κεφάλαιον ὃ δ' ἱππεύς, ἐπὶ εἰσοδήματος 3000 δραχμῶν, κεφάλαιον δραχμῶν 3000, καὶ ὁ ζευγίτης, ἀπέναντι εἰσοδήματος 150 δραχμῶν κεφάλαιον δραχμῶν 1800. Τούτων δὲ τῶν ἐκτιμήσεων διέφερον τὰ τιμήματα. Ὁ σκοπὸς ὃν ὁ Σόλων ἐπεδίωκεν ἦν ὁ τῆς βασιλικῆς φορολογίας, εἰς ἣν αἱ μεγαλειότητες περιουσίας νὰ ὑποβάλλωνται βαρύτερον τῶν μικροτέρων, ἀπ' ὧν, μετ' ἀφαιρέσειν τῶν πρὸς ζωὴν ἀναγκαίων, ἔμεινε περίσσειμα ὀλιγώτερον. Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τούτου δὲν ὤριζεν ἐξ ἐκάστης κλάσεως διάφορα ποσοστὰ ὡς τέλη, ἀλλ' εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις μόνον εἰς μέρος τοῦ κεφαλαίου ἐπέβαλλε τέλη,

ταῦτα ὅμοιως ἐξ ἴσου ἐπὶ πάντων τῶν τιμημάτων ἢ φορολογητῶν κεφαλαίων καὶ τῶν τριῶν τάξεων. — Ἐξέτιμα δ' ἕκαστος ἑαυτὸν ἀλλὰ καὶ ὑποτίμησις, δηλαδὴ ἀναθεώρησις τῆς τιμῆσεως, ἐπετρέπετο. Πρὸς διευκλύνειν δὲ τῆς φορολογίας ὑπῆρχε κτηματολόγιον, συμπληρωθὲν εἶτα εἰς πλήρη κατάστασιν τῶν οὐσιῶν. — Μεταβολὴν τινα ὑπέστη τὸ σύστημα τοῦτο, τηρουμένης ὅμως τῆς βάσεως τοῦ Σολωνίου ὀργανισμοῦ, ἐπὶ Ναυσίνικου ἀρχόντος, τῷ 377 π. Χ., ὅτε ὤριση διὰ τὴν πρώτην τάξιν, τὴν τῶν πεντακοσιομεθίμων, τὸ πέμπτον τῆς οὐσίας ὡς τίμημα, ἦτοι ὡς κεφάλαιον φορολογητῶν, εἰς δὲ τὰς κατωτέρας μέρη ἐλάσσονα τῆς περιουσίας. Ὡς τίμημα τοῦ ἔτους ἐκείνου μνημονεύεται ἡ ποσότης 5750 τάλαντων. Ἔστι δὲ τοῦτο οὐτὲ ἢ ὅλη περιουσία τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, οὐτὲ ἢ ποσότης τῆς εἰσφορᾶς, ἀλλὰ τὸ μέρος τῆς οὐσίας, ἐξ οὗ ἡ εἰσφορὰ ἐλαμβάνετο. Ὡς ἡ ὅλη περιουσία τῶν κατοίκων πρέπει νὰ ἐκτιμηθῇ εἰς ποσότητα μείζονα τῶν 30,000 τάλαντων—180 ἑκατομ. τῶν τότε δραχμῶν—540 ἑκατομμυρίαις τῶν νῦν χρυσῶν. — Διὰ τὴν φορολογίαν ταύτην, ὡς μετέπειτα διὰ τὰς λειτουργίας (Ἰδ.), ἐγκατέστησαν συμμορίαι, ἦτοι σύνδεσμοι πολιτῶν ἀνίσων οὐσιῶν, αἵτινες ὤφειλον ἰσά ν' ἀποφέρωσι τέλη. Ἦσαν δ' αὐταὶ 20, διότι ἐν ἐκάστη φυλῇ 120 τῶν εὐπόρων ἀπετέλουν 2 συμμορίας. Ἐξ ἐκάστης συμμορίας 15, οἱ πλουσιώτεροι, ὑπεχρεῶντο εἰς προεἰσφορὰν καὶ οἱ λοιποὶ δὲ πάντες μὴ ἀτελεῖς πολῖται προσετίθεντο εἰς ἐκάστην τῶν συμμοριῶν, αἵτινες ἐφορολόγουν αὐτοὺς κατὰ τὰς περιουσίας των. Προϊστάντο δὲ τῶν συμμοριῶν ἡγεμόνες, ἐπιμεληταὶ καὶ διαγραφεῖς ἢ ἐπιγραφεῖς, οἱ τὰ τέλη ἐκάστου ὀρίζοντες. Ἐπετρέπετο δὲ καὶ ἡ τῶν οὐσιῶν ἀντιδόσις (Δμοσθ. κ. Ἀφῶβ. Β, 841. κ. Μηδ. 540) ἦτοι ἡ ἀνταλλαγὴ ἢ ἐξήτει ὁ διατεινόμενος ὅτι ἐφο-

ρολογεῖτο περισσότερο ἄλλου οὐ τὴν περιουσίαν ἐξετίμα ὡς μεγαλειτέραν. — Ἡ ἀνωτάτη οἰκονομικὴ διαχείρισις ἀνήκε τῇ Βουλῇ, ὑπευθύνῃ δι' αὐτὴν οὖσα, καὶ πρὸ πάντων ἐπιμελουμένη τῆς ἐκμισθώσεως πασῶν τῶν τακτικῶν προσόδων. Ὑπ' αὐτὴν δ' ἦσαν αἱ δέκα πωληταί, ἐπιμελούμενοι τῶν ἐνοικιάσεων καὶ πωλήσεων τῶν δημοσιωμένων κτημάτων. Πρῶστιμα δ' εἰσεπράττοντο ὑπὸ τῶν π ρ α κ τ ῶ ν, ὅτε δὲν διωρίζοντο πρὸς τοῦτο, διὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς περιστάσεως, ἔκτακτοι ζ η τ η τ α ἰ ἢ σ υ λ λ ο γ ε ἴ ς. Ἐν δὲ ταμεῖον τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὸ τῶν ἄλλων θεῶν διεῖπον ἀνά δέκα (ἐνίοτε ἑομοῦ δέκα) ταμίαι, κληρούμενοι ἐκ τῶν μᾶλλον φερολογουμένων. — Ὁ ἐπισημότερος τῶν ἀρχόντων τῆς οἰκονομικῆς διαχείρισεως ἦν ὁ τ α μ ῖ α ς ἢ ἐ π ἰ μ ε λ η τ ῆ ς τ ῆ ς κ ο ἰ ν ῆ ς π ρ ο σ ὄ δ ο υ, ἢ ὁ ἐ π ἰ τ ῆ ς δ ἰ ο κ ῆ σ ε ω ς, ἐπὶ τετραετίαν αἰρετὸς διὰ χειροτονίας, ὅστις ὑπερτάτως διηύθυνε τῶν δημοσίων προσόδων τὴν χρῆσιν. Οἱ δὲ παριστάται ἐφρόντιζον περὶ προμηθείας ἐκτάκτων πόρων. — Τὴν διαχείρισιν τῶν δικαστικῶν χρημάτων, μισθοδοσίαν τῶν δικαστῶν, ἐπιμέλειαν τῆς κτήσεως ἐν τῇ Πρυτανείῳ, εἶγον ἀπὸ Κλεισθένης οἱ Κ ω λ α κ ρ ῆ τ α ἰ, π ρ ῖ ν κ ω λ α γ ρ ῆ τ α ἰ, ὡς αἱ τὰ κῶλα τῶν ἱερῶν κατὰ τὰς θυσίας ἀγείροντες. — Πᾶσαι δ' αἱ λοιπαὶ πρόσδοι περιήρχοντο εἰς τοὺς ἀποδέκτας, οἵτινες παρέδιδον αὐτὰς εἰς τοὺς διαφόρους ταμίαις. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι τῶν οἰκονομικῶν λειτουργοί, οἱ ἐπιστάται, ἐπιμεληταί, ἐργολάβοι, οἱ ἐπὶ τῶν θεωρικῶν, κτλ.

Πολιτικὴ χώρα, ἐν Λακεδαιμονίᾳ, τὸ μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Δωριέων αὐτοῖς ἐπιφυλαχθὲν μέρος τῆς χώρας, διαφεθὲν εἰς 4500 ἢ 6000 κλήρους, μετὰ δὲ τὸν Μεσσηνιακὸν πόλεμον αὐξηθὲν εἰς 9000.

Πολίχνη, 1) πόλις κατὰ τὰ βορειοανατολικά τῆς Λακωνίας (Πολδ. Δ, 36). — 2) Πόλις εἰς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Μεσσηνιαίας, δυτικῶς τῆς Ἀνδανίας. — 3) Χωρίον

ἐπὶ τῆς νήσου Χίου (Ἡρδ. ΣΤ, 26) — 4) Μικρὰ πόλις εἰς τὴν Κρήτην, παρὰ τῇ Κυδωνίᾳ (Ἡρδ. Ζ, 170. — Θουκ. Β, 85). — 5) Μικρὰ πόλις ἐν Ἰωνίᾳ παρὰ ταῖς Κλαζομεναῖς (Θουκ. Η, 14, 23). — 6) Χωρίον ἐν Μεγαρίδι (Στρεβ.).

Πόλιχος, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας (Ἀπλλδ. Γ, 8, 1).

Πόλλης, βασιλεὺς τῶν Ὀδομάντων ἐν Θράκῃ (Θουκ. Ε, 8).

Πόλλης, 1) Σπαρτιάτης, τῷ 389 π. Χ. πρέσβυς πεμφθεὶς παρὰ Διονυσίῳ εἰς Συρακούσας, καὶ κατὰ τοῦ Πλάτωνος κακουργήσας, διότι, παραλαβὼν αὐτὸν ἐκείθεν, τὸν ἐπώλησε δοῦλον εἰς Αἴγινα. Μετὰ ταῦτα ἐπὶ τοῦ κατ' Ἀθηναίων καὶ Θηβῶν πολέμου, ἐναυάρχει τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ τῷ 376 ἐνίκηθη εἰς τὴν Νάξον ὑπὸ τοῦ Χαβρίου. Ἐφονεύθη δ' ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἐλικῆς ἐν Ἀχαΐᾳ (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 11. — Πλούτ. Δίων Β). — 2) Ἀργεῖος, πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν πεμφθεὶς (Θουκ. Β, 67). — 3) Ἰάρανος τῶν Συρακουσῶν, ὑποτιθέμενος Ἀργεῖος τὴν καταγωγὴν, ἐπὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, πρῶτος καλλιεργῆσας περὶ τὰς Συρακούσας τὸν κατ' αὐτὸν κληθέντα καὶ περιφθιμον ἀποθάνοντα Πόλλιον οἶνον (Ἀθην. Β, 31. — Δίλ. π. 1. ΒΒ. 31).

Πόλιος, 1) σοφιστὴς ἐξ Ἀκράγατος, μαθητὴς τοῦ Γοργίου, οὗ ὁ Πλάτων φέγει τὸ ὑπὲρ τὸ δέον ἐντεχνον καὶ κατάκοσμον τοῦ λόγου (Παῖδρ. Σλ. 267). Ἐγράφη «Τέχνη», ἣν φαίνεται ὅτι ὁ Πλάτων ἐγνώριζεν. Ἀλλ' οὐδ' αὐτῆς οὐδ' ἄλλων αὐτῷ ἀποδιδόμενων συγγραμμάτων ἐσώθη τι. — 2) Πυθαγόρειος, γράψας περὶ δικαίου, ἐξ οὗ μικρὸν διετηρήθη ἀπόσπασμα (Στρεβ. Ἀγ. ΝΑ). — 3) Τραγικὸς ἠθοποιὸς ἐν Ἀθήναις, τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους (Πλούτ. Δρ. ΚΗ).

Πόλιος, Ἀφ' οὗ ἐπὶ Θάλητος ἐπεκράτησεν ἡ ἰδέα ὅτι ὁ οὐρανὸς ἦν κοίλη σφαῖρα, στρεφομένη περὶ τὴν γῆν, πῶλοι ἐφρόνησαν τὰ ἄκρα τοῦ ἕξονος αὐτῆς, καὶ ἐνίοτε

ἐκ τούτου, παρὰ ποιηταῖς, αὐτὸς ὁ οὐρανὸς (Δίον. Πρμθ. 427. — Εὐρπ. Ὀρστ. 1685. — Ἀριστ. Ὀρν. 179. — Ψ. Πλάτ. Ἀξίολογ. 371. — Ἀθην. Ξ), καὶ μετὰ ταῦτα καὶ τὰ ἐκείνοις ἀντιστοιχοῦντα σημεῖα τῆς γῆς. Κατὰ τὴν κοιλότητα δὲ τοῦ οὐρανοῦ, κῶλα ἐγένοντο, ἰδίως παρὰ Βαβυλωνίους (Ἡρδ. Β, 109), καὶ τὰ πρῶτα ἡλιακὰ φηρολόγια, οἷς ἐπίσης κατ' ἀρχὰς τὸ ὄνομα π ὁ λ ο ς διὰ τοῦτο ἐδόθη, καὶ ὁ γνώμων ἰδεικνυσε τὰς διαίρεσεις τῆς ἡμέρας διὰ τῆς σκιάς τοῦ ἐπὶ τῶν γραμμῶν τῶν κεχαραγμένων ἐπὶ τοῦ πύλου.

Πολυούβρια, ἡ Αἴνος ἐν Θράκῃ (Στρεβ.), πόλις τοῦ Πόλιτος, διότι βρέβια παρὰ Θραξίν ἐδήλου τὴν πόλιν.

Πόλιτος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῆς Αἴνου ἐν Θράκῃ, φιλοξενήσας τὸν Ἡρακλέα ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς Τροίας (Ἀπλλδ. Β, 5, 9).

Πολύβιος, 1) ἐκ Μακεδονίας, ἐν Ῥώμῃ οἰκῶν καὶ εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἐπιδοθεὶς, συνέγραψεν ἑκτὴ βιβλία ἐπιγραφόμενα στρατηγῆματα ἢ στρατηγῆματα, καὶ ἀνέθηκεν αὐτὰ εἰς τοὺς αὐτοκράτορας Μ. Δυρῆλιον καὶ Α. Οὐῆρον, ὅτε ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Πάρθων, τῷ 162-165 μ. Χ. Ὁ τίτλος ὅμως δὲν ἀνταποκρίνεται ἐντελῶς εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ συγγράμματος, διότι αὐτὸ, πλὴν τῶν στρατηγημάτων, περιέχει καὶ πλεῖστα παραδείγματα συνέσεως, ὡς καὶ δόλου καὶ πονηρίας ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ καὶ ἐν τῷ πολιτικῷ, μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας συλλεγέντα ἐκ πλείστων συγγραμμάτων. δι' ὃ καὶ ἐστὶ πολυτῶς διδακτικόν, εἰ καὶ δὲν ἐλλείπουσι σφάλματα καὶ παραποιήσεις ἐνίοτε. Ἐν γ' βιβλίῳ καὶ τὸ ἦ εἰσὶν ἀτελεῖ. Ἐγράφη δὲ καὶ τακτικὴν εἰς 3 βιβλία, καὶ ἕλλα περὶ Θηβῶν καὶ περὶ Μακεδονίας, ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἀπωλέσθησαν. (*Ἐκδοσις Κοραῆ, 1809). — 2) Ἐκ Λαμψάκου μαθηματικὸς, ἀλλὰ τῇ μαθηματικῇ ἀποσταχθεὶς ὡς ψευδαὶ ἐπιστήμη, ἀφ' οὗ ἐγένετο τοῦ Ἑπι-

κούρου φίλος καὶ μαθητὴς (Cic. Acad. II, 33. Fin. I, 6).

Πολυάνθης, Κορίνθιος, διοικῶν τῷ 413 π. Χ. τὸ ναυτικὸν τῆς πατρίδος του, καὶ τοὺς Ἀθηναίους νικήσας ἐν Ἐρινεῶ (Θουκ. Ζ, 34). Μετέπειτα ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δημοκρατικῆς μερίδος ἐν Κορίνθῳ (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 5, 1).

Πολυάρχης, ἴσως ὅμως, κατὰ χειρόγραφον, ὁρθότερον Πολυχάρης, εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις (Ξεν. Ἑλλ. Β, 3, 2).

Πολύας, κήρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀντικύρας ἐν Θεσσαλίᾳ (Ἡρδ. Η, 21).

Πολυβιάδης, στρατηγὸς Σπαρτιάτης, τῷ 380 π. Χ. κατὰ τῶν Ὀλυθίων ἐκστρατεύσας, πολλάκις νικήσας, καὶ τέλος βιάσας αὐτοὺς νὰ συνομολογήσωσιν εἰρήνην μετὰ τῆς Σπάρτης (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 3, 20).

Πολύβιος, 1) Ἐκ Μεγαλοπόλεως τῆς Πελοποννήσου, υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Λυκόρτα, τοῦ ἐπιστηλίου φίλου τοῦ Φίλοπολιμου, ἐγεννήθη περὶ τὰ τέλη τῆς γ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος (212-204). Τὰ τῆς νεανικῆς αὐτοῦ ἡλικίας εἰσὶν ὀλίγον γνωστά. Διὰ παντὸς ὅμως τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ ἔργου διαφαίνεται ὅτι ἀνεπτύχθη πρακτικῶς, πρὸς δὲ παρῆγον αὐτῷ πᾶσαν ἀφορμὴν αἱ περιστάσεις ἐφ' ὧν ἔζη, καὶ εἰς ἃς δραστηρίως συνέπραξεν. Εἰς τὴν σχολὴν τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ Φίλοπολιμου ἐμορφώθη εἰς τὴν στρατηγικὴν καὶ τὴν πολιτικὴν, καὶ εἰς ἀμφοτέρους τούτους τοὺς κλάδους ἀσκηθεὶς, καὶ διὰ τῆς πείρας αὐτῶν πλουτισθεὶς, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἱστοριογραφίαν. Τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τοῦ Ἀχαικοῦ δεσμοῦ ἐπιδιώκων, συνεβούλευσεν αὐτῷ ἀπόλυτον οὐδετερότητα εἰς τὸν μεταξὺ Ῥώμης καὶ Περσείας πόλεμον, εἰ καὶ μετ' εὐθυκρισίας ἀνεγνώριζεν ὅτι ἐπικίνδυνος θὰ ἦν ἡ ἐξακαλούθησις τῆς οὐδετερότητος ἂν ὁ Περσεὺς ἤττατο, καὶ ἡ γνώμη αὐτῆ ἦν ἡ ὑπερισχύουσα βαθυμηδόν. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐπροβιάσθη ὁ Πο-

λύβιος εἰς ἵππαρχον, τὴν ἀνωτάτην στρατιωτικὴν ἀξίαν μετὰ τὴν τοῦ στρατηγού. Ἄλλ' ἐπειδὴ μετὰ τοῦ Περσέως τὴν ἤτταν ὑπερίσχυε παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς ἢ τὰ τῶν Ῥωμαίων φρονούσα μερίς, παρητήθη ὁ Πολύβιος, καὶ ὡς ὑποπτος τοῖς Ῥωμαίοις, συμπεριλήφθη μετὰ τῶν 1000 ἐπισήμων Ἀχαιῶν οἵτινες τῷ 160 π. Χ. ἐπέμφθησαν ὡς ἄμφοι εἰς Ῥώμην καὶ ἐκρατήθησαν ἐκεῖ ἐπὶ ὄλα 17 ἔτη. Ἐν Ῥώμῃ ἤρξατο νέα ἐποχὴ τῆς ζωῆς αὐτοῦ, καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν πολίτευμα οὐ ἔλαβε πείραν, ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιβαλλομένη τάξις ἀντὶ τῶν φατριαστικῶν διχονοιδῶν αἰτινῶν κατέτρυχον τὴν Ἑλλάδα, αἱ φιλικαὶ σχέσεις ἄς συνέθεσε μετὰ τῶν ἀρίστων ἐκ τῶν Ῥωμαίων τῆς ἐποχῆς του, καὶ αὐτὸς ὁ πρακτικὸς χαρακτήρ του, συνάδων μετὰ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ μᾶλλον ἢ μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ, μετέβαλον ἐντελῶς τὰ πρὸς τὴν Ῥώμην αἰσθηματά του, καὶ τὸν εἴλκυσαν πρὸς αὐτὴν. Ἀναλαβὼν τὴν ἀγωγὴν τῶν υἱῶν τοῦ Λ. Αἰμυλίου Παύλου, ἔτυχε φιλικωτάτης ὑποδοχῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ κατέστη φίλος καὶ σύμβουλος Σκιπίωνος τοῦ Αἰμυλιανοῦ. Διὰ τῆς μεσιτείας τούτου ἐπέστρεψε τῷ 150 εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τῶν ὀλίγων εἰσέτι ἐπιζώντων ἐκ τῶν χιλιῶν Ἀχαιῶν. Μετὰ ἐν ἔτος ὁμοῦς συνάδουσε τὸν Σκιπίωνα εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἐπολιόρκει τὴν Καρχηδόνα, περιέπλευσεν ὁ Πολύβιος τὴν βόρειον καὶ δυτικὴν Ἀφρικὴν, καὶ ἐκ τῆς περιηγήσεως ταύτης ἐπανῆλθε πρὸ τῆς ἀλώσεως ἐπὶ τῆς Καρχηδόνας, εἰς ἣν λέγεται συντελέσας διὰ τῶν συμβουλῶν του πρὸς τὸν Σκιπίωνα. Ὅτε δ' ἐξεργάγη ὁ πόλεμος μεταξὺ Ῥώμης καὶ Ἀχαιῶν, ὁ ἀπολήξας εἰς τὴν ἄλωσιν καὶ καταστροφὴν τῆς Κορίνθου, καὶ εἰς τῆς Ἀχαιῶν τὴν ὑποδούλωσιν εἰς Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, ἔσπευσε γὰ ἐπιστρέφειν ἐκ τῆς Ἀφρικῆς, ἤλθε πρὸ τῆς Κορίνθου μικρὸν μετὰ τὴν ἐξόντωσιν αὐτῆς, καὶ ἐπροσπάθησε πάσῃ δυνάμει νὰ ἐλαττώσῃ τὰς συμφορὰς τῆς πατρίδος του.

εἰς δὲ καὶ κατὰ πολὺ συνετέλεσεν, ἀπὸ πολλῶν πόλεων ἀποτρέψας τὴν λεηλασίαν, ἀπὸ πολλῶν κατοικῶν τὴν εἰς δουλείαν ἀπαγωγὴν ἐπεισε, δέχεται τὸν Μούμιον ν' ἀποδώσῃ τοὺς ἀνδριάντας τοῦ Ἀράτου καὶ Φιλοποίμενος, οὓς εἶχεν ἤδη ἀποκομίσει. Οἱ Ῥωμαῖοι, τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ἰκανότητα αὐτοῦ ἐκτιμῶντες, τῷ ἔδωκαν τὴν ἐντολὴν νὰ περιέλθῃ πάσας τὰς πόλεις, νὰ κατευθύνῃ καὶ εἰρηνεύσῃ τὰς ἐν αὐταῖς διαιρέσεις, καὶ νὰ μύσῃ τοὺς Ἑλληνας εἰς τῶν πραγμάτων τὴν νέαν τάξιν. Ἐξεπλήρωσε δὲ τὸ ἔργον τοῦτο πρὸς εὐχαρίστησιν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὥστε καὶ ἐκατέρωθεν τιμαὶ τῷ ἀπεδόθησαν καὶ τῷ ἰδρῦθησαν ἀνδριάντες, περὶ ὧν μαρτυρεῖ καὶ ἡ τῷ 1877 ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφεῖσα βάσις ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ὑπὸ τῶν Ἑλλῶν ἀναγερωθέντος. Ἐκτοτε φαίνεται ἐπιδοθεῖς ὁ Πολύβιος εἰς τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας του, πρὸς ὃν σκοπὸν καὶ πολλάκις περιηγεῖτο. Ἀφ' οὗ δ' ἐπεράτωσε τὸ ἔργον τοῦτο, ἀπέθανεν ἐν Ἑλλάδι τῷ 122 εἰς ἡλικίαν 82 ἐτῶν, ἐξ ἵππου πεσὼν. — Τὸ ἱστορικὸν αὐτοῦ ἔργον διηγεῖτο εἰς 40 βιβλία ἐξ αὐτῶν δὲ σώζονται τὰ πρῶτα 5 πλῆρη, τῶν δὲ λοιπῶν ἀποσπάσματα μόνον. Ὑποτίθεται ὅτι τὸ ὅλον σύγγραμμα ἦν ἱστορία κοινῆ, καθολικῆ, ἢ τοῦ τῆς Ῥωμαϊκῆς οἰκουμένης, ἀρχόμενον ἐκ τῶν 53 ἐτῶν τῆς αὐξήσεως τῆς Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως, 220-168 π. Χ., ἢ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἐν Ὀλ. 140 συμμαχικοῦ ἐν Ἑλλάδι πολέμου, τοῦ ἐν Κοίλῃ Συρίᾳ τῆς Ἀσίας, καὶ τοῦ Καρχηδονικοῦ ἐν Ἰταλίᾳ (Α, 3), μέχρι τῆς κατακτῆσεως τῆς Μακεδονίας (Γ, 1). Ὡς πρόβλημα κυρίως προτίθεται νὰ ὀρίσῃ πῶς, πότε, καὶ διὰ τίνων τρόπων πάντα τὰ γνωστὰ μέρη τῆς γῆς ὑπέκυψαν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν κοσμοκρατίαν, ἢ θεωρεῖ ἀπὸ τοῦ 168 ἤδη ἐδραιωθεῖσαν. Τὸ ὅλον διακρίνεται εἰς τρία μέρη. 1) Βιβλία Α-Β, ἢ προπαρασκευαῖα, ἢτοι αἱ πρῶται ἀρχαὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐξουσίας. 2) Βιβλία Γ-Α, ἢ κατα-

σκευαῖα, ἢτοι ἡ ἀπὸ 220 μέχρι 168 ἱδρῶσις αὐτῆς. 3) Βιβλία ΑΑ-Μ, αἱ θεμελιώδεις ἀρχαὶ καθ' ἃς διεχειρίζετο ἡ Ῥώμη τὴν ἐξουσίαν. αἱ κατ' αὐτῆς ἀντιπράξεις, καὶ τῶν ἀντιπράξεων ἢ καταπολέμησις, 168-146. Τῶν μερῶν τούτων τὰ προγράμματα διαγράφει αὐτὸς ὁ Πολύβιος, τοῦ μὲν πρώτου ἐν Α, 13, τῶν δὲ δύο ἄλλων ἐν Γ, 2. Μεθοδος τῆς διηγήσεώς του ἐστὶν ἡ συγχρονικῆ, ἀλλὰ μετ' ἐκθέσεως τῶν αἰτίων καὶ τῶν συνεπειῶν ἐκάστης πράξεως, ὥστε ἀποβαίνει εἰς πραγματικὴν ἱστοριογραφίαν, δι' ἣν καὶ αὐτὸς χαρακτηρίζεται τὸ σύγγραμμά του ὡς πραγματικὴν ἱστορίαν, ἢ πραγματείαν ἀπλῶς, ὁ εἰσηγητὴς γενόμενος νέου τρόπου συγγραφῆς, δι' οὗ εἰς τοὺς θελοῦντας νὰ ἐμβαδύωσιν εἰς τὰ τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς διπλωματίας παρίστησι τὰς ἀπράξεις τῶν ἐθνῶν καὶ πόλεων καὶ δυναστῶν καταδεικνύων τὴν αὐτῶν ἀρχὴν, αἰτίαν καὶ πρόφασιν. Γράφει κυρίως διὰ τοὺς συμπατριώτας του, θέλων νὰ καταστήσῃ αὐτοῖς φορητὴν τὴν λυπηρὰν τύχην τῶν καταδεικνύει δὲ συγχρόνως καὶ αὐτοῖς τῶν Ῥωμαίων τὸ μεγαλεῖον πάσης ὃν ὑπέροχον ἀντιστάσεως. Παρὰ τοῦ ἱστοριογράφου ἀπαιτεῖ πολιτικὴν πείραν καὶ τὴν δι' αὐτοφῆσιν γνῶσιν τῶν ἱστορουμένων ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου ἀναγνωρίζει καὶ τὴν σπουδαιότητα ἀσφαλῶν πηγῶν, ἀκριβῶς ἐλεγχομένων ὑπ' ἐμβριθοῦς κριτικῆς. Αἱ ἐκθέσεις αὐτοῦ εἰσὶν ἀξιοπισταὶ βεβαίως, διότι ὁ Πολύβιος ἦν ἀνὴρ πολυπειρὸς, φιλαλήθης καὶ ὀρθὴν ἔχων τὴν κρίσιν. Ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ νὰ παραβλεπῆται ἡ μεγάλη σχέσις ἣν ὁ ἴδιος εἶχε πρὸς τοὺς Σκιπίωνας, καὶ τὸ ὑπὲρ τῆς Ῥώμης ἐνδιαφέρον αὐτοῦ, ἐξ οὗ ἐπήγαγεν ἡ ἰδιαιτέρα του θέσις μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ῥώμης, ἴσως ἐνίοτε μὴ οὐσαῖ ἀνευ ἐπιρροῆς τινος εἰς τὰς ἐκτιμήσεις του. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ δὲν διακρίνεται ἐπ' εὐφωνίᾳ καὶ ἀρμονίᾳ, οὐδ' ἐπὶ χάριτι καὶ ἐλαφρότητι ἐκφράσεως, διὸ καὶ στρατιωτικὸν ἀπεκάλεσάν τινες

ἐνίοτε τὸ τραχὺ καὶ μονότονον ὕφος του. — 2) Ἐπίσης Μεγαλοπολίτης, ἀρχηγὸς τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ τὸν Φιλοποίμενα κατὰ τὴν μάχην τῆς Μαντινείας, τῷ 207 π. Χ. (Πολβ. ΙΑ, 15). — 3) Ἀπελεύθερος τοῦ Λυγούστου, ὁ ἀναγνούς τὴν διαθήκην αὐτοῦ πρὸ τῆς Βουλῆς (Suet. Oei. C1). — 4) Ἀπελεύθερος τοῦ Κλαυδίου, ἐπιδιδόμενος μετ' αὐτοῦ εἰς σοφὰς σπουδὰς, καὶ ἐπιρροὴν ἐξασκῶν (Seneae. Consol. ad Polyb.). Ἐθνατώθη διὰ μηχανορραφῶν τῆς Μεσσαλίας (Suet. Claud. XXVIII).

Πολύβια, καθένας, ἀδελφὴ τοῦ Ὑακίνθου (Παισ. Γ, 19).

Πολύβιος, 1) ὁ βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, οὗ ἡ γυνὴ Περίβοια, ἢ Μάρπη, ἀνέλαβε καὶ ἀνέθρεψε τὸν Οἰδίποδα (Ἰδ. Σοφ. Οἰδ. Τέρ. 774. — Ἀπλλδ. Β, 5, 7. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Α, 59). — 3) Πατὴρ τοῦ Ἀντήνορος, ἐνὸς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ Εὐμαίου (Ὀμ. Ὀδ. X, 243). — 4) Ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, μετὰ τῆς γυναικὸς του Ἀλκάνδρας φιλοξενήσας τὸν Μεγέλαον (Ὀμ. Ὀδ. Δ, 128). — 5) Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χοροφίλης, πατὴρ Λυσιστράτης γυναικὸς τοῦ Ἰαλασοῦ, ὃν διεδέχθη ὁ Ἄδραστος εἰς τὸν θρόνον τῆς Σικυῶνος (Παισ. Β, 6).

Πολυβώτης, εἰς τῶν Γιγάντων, ὃν ὁ Ποσειδῶν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ καταπλάκωσεν ὑπὸ ἐν τμήμα τῆς νήσου Κῶ (Παισ. Α, 2. — Στρεβ. — Ἀπλλδ. Α, 6, 2).

Πολύγνωτος, ἐκ τῆς νήσου Θάσου, υἱὸς τοῦ ζωγράφου Ἀγλαοφώντος, ἐν Ἀθήναις οἰκῶν ἐπὶ Κίμωνος ἤδη καὶ ἐπὶ Φειδίου (470-440 π. Χ.). Ζωγράφος, ὃν δ' Ἀριστοτέλης λέγει ἀγαθὸν ἠθογράφον (Ποιητ. ΣΤ, 15), ἢτοι δραματικὸν μᾶλλον εἰς τὰς συνθέσεις του, καθ' ὃ παριστῶντα, ἐξ ἐμπνεύσεως τοῦ Ὁμήρου, τ' ἀντικείμενα κρηττότα ἢ κατὰ φύσιν (Αὐτ. Γ, 3). Ἦν δ' ἔξοχος καὶ εἰς τὴν παράστασιν τῆς γυναικείας καλλονῆς, καὶ

εις τήν ζωγραφίαν τῶν διαφανῶν ἢ μᾶλλον τῶν τὸ σχῆμα τοῦ σώματος ἐλεγχόντων ἐνδυμάτων (Λουκ. Εἰκ. Η. — Πίν. XXXV, 35), καὶ ἐν γένει καλλιτέχνης μεγαλοφυῆς καὶ ἐφευρετικῆς. Ἐκ τῶν πλείστων μνημονευμένων ἔργων αὐτοῦ τὰ ἐπισημότερα ἦσαν 1) μία τῶν τεσσάρων μεγαλογραφῶν δι' ἧν ἐκοσμήθη ἡ κατ' αὐτὰς Ποικίλη κληθεῖσα στοὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἀγορᾶς. Ἐγραψε δ' αὐτὴν δωρεάν, καὶ παρέστησεν ἐν αὐτῇ τὴν δίκην τοῦ Αἰάντος διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Κασσάνδρας, καὶ ἐν αὐτῇ, ὡς Λαοδίκην, τὴν ὠραιότεραν τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 124), ἔγραψεν Ἑλληνικῆν, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κίμωνος, ἣν ἐλέγετο ὅτι ἠγάπα (Πλούτ. Κίμ. Δ. — Πaus. Α, 15). 2) Ἐν τῇ Πινακοθήκῃ τῶν Προπυλαίων ἦσαν αὐτοῦ διάφοροι εἰκόνες ἐπὶ Πausανίου (Α, 22), τινὲς αὐτῶν ἤδη κατὰ μέρος ἐξηλασμέναι, δύο δὲ παριστώσαι Ὀδυσσεᾶ μετὰ Ναυικάας, καὶ Ἀχιλλεῶ ἐν Σκύρῃ. 3) Ἴσως αἱ ἐντὸς τοῦ Θησαυροῦ τοιχογραφαί, παριστώσαι Κενταυρομαχίαν, Ἀραξομαχίαν, ἄλλα (θησαυροῦ) (Ἀρκκρ. λ. Πολύγν. Waikehnner). 4) Ἐν τῷ προνάῳ τῆς Ἀρείας Ἀθηνᾶς ἐν Πλαταιαῖς, ὁ Ὀδυσσεὺς φονεύων τοὺς μνηστήρας (Πaus. Θ, 4), ὡς ἀλληγορία τοῦ κατὰ τῶν Περσῶν θριάμβου. 5) Τὸ πάντων ἀξιολογώτατον καὶ ἐνδοξότατον, δύο μέγισται εἰκόνες ἐν τῇ λέσχῃ τῶν Δελφῶν, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Νεοπτολέμου, ἀναθήματα τῶν Κινιδίων, παριστώσαι ἢ μὲν Ἰλίου πέριον, ἢ δὲ Νεκυίαν ἢ τὴν εἰς Ἄδου κάθοδον. Εἰς περιγραφὴν καὶ ἐκτίμησιν αὐτῶν ἀφιέρωσεν ὁ Πausανίας ἐπτὰ ὅλα κεφάλαια (B, 25-31). Θαυμάζοντες δὲ τὸν καλλιτέχνην καὶ εὐγνωμονοῦντες αὐτῷ, οἱ Δελφοὶ τῷ ἔδωκον σάντο ξενίαν.

Πολύγνοτος, υἱὸς τοῦ Πρωτεύως υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν μονομαχίᾳ (Ἀπλδ. Β, 5, 9).

Πολυδάμας, 1) υἱὸς τοῦ Πάνου τοῦ καὶ τῆς Φρόντιδος, Τρώες, ἀνδρῆες μαχητῆς

καὶ οἰωνοσκόπος, εὐγλωττος καὶ νουνεχός. αὐτὰς συμβουλὰς περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο ὁ Ἴκτιωρ. Ἐφρονεῖθη ὑπὸ τοῦ Αἰάντος (Ὀμ. Ἰλ. Μ, 60, 196. Π, 535. Σ, 249. Χ, 100). — 2) Ἐταῖρος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ τὸν γέροντα Παρμενίωνα θανατώσας (Curt. VII, 2). — 3) Υἱὸς Νικίου ἐκ Σκοτούσσης τῆς Θεσσαλίας, ἰσχυρὸς ἀθλητῆς καὶ ὀλυμπιονίκης, πνίξας λέοντα ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου. Ἐλέγετο δ' ὅτι ἀπέθανε πλακωθεὶς ἐν σπηλαίῳ ὑπὸ ἄρου καταπεσόντος (Πλάτ. — Πaus. B, 5. — Λουκ. Συμπ.).

Πολυδάμνα, Αἴγυπτία, γυνὴ τοῦ Θιδῶνος, δοῦσα τῇ Ἑλένῃ διάφορα θαυματουργὰ φάρμακα (Ὀμ. Ὀδ. Δ, 228).

Πολυδέγμων, ἴδ. Ἄδης.

Πολυδέκτης, 1) Ἐπίθετον τοῦ Ἄδου (ἴδ.). — 2) Υἱὸς τοῦ Μάγνητος καὶ τῆς Ναϊάδος, βασιλεὺς τῆς νήσου Σερφου, ὅστις ἀγαπήσας τὴν Δανάην ἐκβρασθεῖσαν εἰς τὴν νήσον του μετὰ τοῦ βρέφους αὐτῆς Περσέως, ἔνα μακρὴν, τοῦτον, τὸν ἐπέμφε νὰ φονεύσῃ τὴν Μεδουσαν. Ὁ δὲ Περσεὺς, ἔνα ἀπαλλάξῃ τὴν μητέρα του ἀπὸ τοῦ Πολυδέκτου, ἀπέλιθωσεν αὐτὸν διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης καὶ ἀναβίβασεν εἰς τὸν ὕψον τὸν ἀδελφόν του Δίκτυν (Πίνδ. — Ἀπλδ. Α, 916). 3) Υἱὸς τοῦ Εὐνόμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπετρόπευσε τὸν ἀνήλικον υἱόν του Χαρίλαον (Πaus. Θ, 7, 2. — Πλούτ. Λυκ.).

Πολυδεύκης, 1) Ὁ ἔτερος τῶν Διοσκούρων (ἴδ.). — 2) Ἰούλιος Πολυδεύκης, ἐκ Ναυκραρίας τῆς Αἰγύπτου, Ἑλληνὴν ῥήτωρ καὶ λεξικογράφος. Παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Κομμάρου ἔλαβε θέσιν διδασκάλου τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις, ἐνθα καὶ διέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἔβλεπε δὲ περισσότερο ἐπιμελείαν ἢ ἱκανότητα, δι' ἧς καὶ ἐνόησε γλευράζεσθαι ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ (Λεξιφάνης, ῥητόρων διδασκαλος). Ἐκ

τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται μόνον τὸ Ὀνομαστικόν, εἰς βιβλία 10, οὐχὶ δ' ἀλφαριθμητικῶς, ἀλλὰ κατ' ὕλην διατεταγμένον. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἀποδεικνύει μὲν πολλὰκις ἑλλειψιν κριτικῆς καὶ ἀκριβείας περὶ τὰς γνώσεις, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἐστὶ πολὺτιμον διὰ τὴν σπουδὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ἀρχαιολογίας. — 3) Εἰς τῶν δούλων Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ (Λουκ.).

Πολυδώρα, 1) μία τῶν Ὀικανίδων, θυγάτηρ τοῦ Ὀικανοῦ καὶ τῆς Ἰηθόσης (Ἡσδ. Θεογ. 354). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνὴ τοῦ Βάρου, ἐκ δὲ τοῦ Σπερχαίου ποταμοῦ μήτηρ Μενεσθέως (Ὀμ. Ἰλ. Π, 175). — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, γυνὴ τοῦ Πρωτεσίλαου, αὐτοκτονήσασα μετὰ τοῦτον τὸν θάνατον (Πaus. Δ, 2).

Πολύδωρος, 1) Υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, σύζυγος τῆς Νυκτιδῆδος, θυγατρὸς τοῦ Νυκτέως, καὶ πατὴρ τοῦ Λαδδάκου (Ἀπλδ. Γ, 5, 5). — 2) Ἐκγονος τοῦ Κάδμου, υἱὸς τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Αὐτονόης καὶ τοῦ Ἀρισταίου (Ἡσδ. Θεογ. 977). 3) Ὁ νεώτατος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοδῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεῶς (Ὀμήρου Ἰλ. Υ, 407. Χ, 46). Οἱ δὲ τραγικοὶ ποιηταὶ λέγουσιν αὐτὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἠκάδης, ἐνὸς πατρὸς του, προδέκτων τῆς Τρωάδος τὴν πτώσιν, ἐπέμφε μετὰ πολλῶν θησαυρῶν εἰς τὸν φίλον του, τὸν βασιλέα τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου Πολυμήτορα ἢ Πολυμήτορα, αὐτὸς δὲ, μετὰ τοῦ Ἰλίου τὴν πτώσιν, τὸν ἐφόνευσεν ἔνα κυριεῦσθαι τὸν θησαυρὸν. Ἡ δ' Ἑκάδη, ἀφ' οὗ ἡ θυγάτηρ τῆς Πολυξένης ἐθυσάσθη εἰς τὴν σκιάν τοῦ Ἀχιλλεῶς, εὐρούσα εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Χερσονήσου, ἐνθα οἱ Ἕλληνες τὴν εἶχον φέρεται ἀιχμάλωτον, τὸ πτώμα τοῦ υἱοῦ τῆς ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐξω ῥιφθὲν, πρὸς ἐκδίκην ἐφόνευσεν μετὰ τῶν συναιχμάλωτων τῆς Τρωάδος τὰ δύο τέκνα τοῦ Πολυμήτορος, καὶ ἐτύφλωσε

καὶ αὐτὸν (Ἑσδ. Ἑκάδη, — Virg. A. III, 49. — Ov. Met. XIII, 432). Κατ' ἄλλους, ἰδίως παρὰ Ῥωμαίους, ἡ Ἰλιόνη, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ σύζυγος τοῦ Πολυμήτορος, ἀναλαθούσα τὸν εἰς αὐτὴν πεμφθέντα ἀδελφόν της, ἀνέθρεψεν αὐτὸν, λέγουσα ὅτι ἦν ὁ υἱὸς τῆς Διήφιλος ἢ Διήφυλος, τὸν δ' υἱὸν τῆς ἐκείνου παριστώσα ὡς τὸν Πολύδωρον. Θέλοντες δ' οἱ Ἕλληνες νὰ ἐξολοθρεύσωσι τὴν γενεάν τοῦ Πριάμου, ἐζήτησαν παρὰ τοῦ Πολυμήτορος νὰ θανατώσῃ τὸν Πολύδωρον, ὑποσχεθέντες αὐτῷ πρὸς ἀνταλλαγὴν θησαυρῶν, καὶ τὴν Ἠλέκτραν ὡς σύζυγον. Συγκαταεύσας δ' ὁ Πολυμήτωρ, ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας τὸν ἴδιον υἱόν του. Τοῦτο μαθεύσα ἡ Ἰλιόνη παρὰ τοῦ Πολυδώρα, ἐτύφλωσε καὶ ἐφόνευσεν τὸν σύζυγόν της (Hor. Sat. II, 3, 61. — Cic. Acad. II 27. — Tibull. I, 44). 4) Υἱὸς τοῦ Ἰππομέδοντος, εἰς τῶν Ἐπιγόνων. — 5) Υἱὸς τοῦ Ἀλκαμένους, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀγίδος, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ μετὰ τοῦ Θεοπέμπτου ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, τιμωμένος ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ ἀρετῇ καὶ ἀνδρίᾳ, φονευθεὶς δ' ὑπὸ Σπαρτιάτου τινὸς ὀνόματι Πολεμάργου (Ἡσδ. Γ, 204). — 6) Ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ (Ἔνφ.).

Πολύευσκος, Ἀθηναῖος, ἐκ τοῦ δήμου Σφηταῦ, ῥήτωρ πολιτευόμενος, φίλος τοῦ Δημοσθένους, καὶ, ὡς αὐτὸς, τοῖς Μακεδσὶν ἀντιπολιτευόμενος, καὶ περιπλακεὶς καὶ εἰς τοῦ Ἀρπάλου τὴν δίκην. Ἐκ τῶν δημηγοριῶν του σώζονται μόνον μικροῦ λόγου ἄξια λείψανα (Δμοθ. Φιλπ. Γ, 72. — Δείνρχ. ἐν Δμοθ. 100). — 2) Ἐκ τοῦ δήμου τῶν Κυδαντιδῶν ἐν Ἀττικῇ, δημαγωγὸς καὶ συκοφάντης κατὰ Δημοσθένην, ἀπαθὲς τοῦ Εὐβούλου (Δμοθ. Μιδ. σλ. 544).

Πολύζηλος, 1) Ἀδελφὸς Ἰέρωνος, τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν (ἴδ. Ἰέρων). — 2) Πέδιος, ἱστοριογράφος τῆς πατρίδος του, ἐποχῆς ἀγνώστου. — 3) Ἀττικὸς ποιη-

της της τελευταίας εποχής της καλαιάς κωμωδίας.

Πολύβδος και Πολύβδος. 1) διατέγγωνος του Μελάμποδος, έγγονος του "Αθαντος, υιός του Κοιράνου και πατήρ του Εύχηνος, της Αστυκρατίας και της Μαντοῦς, επίσημος οίονοσκόπος εν Κορίνθῳ ή εν "Αργει. Κατά τας συμβουλίας αυτού ο Βελλεροφόντης ήδυνήθη να δαμάσῃ τὸν Πήγασον τον δε Γλαύκον, υιόν του Μίνωος, έτοιμοθάνατον εκ βαρείας νόσου, επανέφερεν εις την ζωήν (Όμ. Ίλ. Ν, 663. — Πινδ. Όλ. ΙΓ, 105. — Απλλδ. Γ, 3, 1). — 2) Υιός του Τρωϊδος Εύρυδάμαντος, υπό Διομήδους φονευθείς (Όμ. Ίλ. Ε, 148). — 3) Είς διθυραμβογράφος. Ίδ. Διθύραμβος.

Πολυκάστη, θυγάτηρ του Νέστορος και της Αναξίβιας (Όμ. Όδ. Γ, 464), γυνή του Τηλεμάχου (Ήοιδ.).

Πολυκάων, υιός του Λέλεγος, αφήσας την Λακωνίαν εις τον αδελφόν του Μύλον, και πρώτος ιδρύσας τὸ κράτος της Μεσσηνίας (Παυσ. Δ, 1).

Πολύκλειτος, 1) ο κορυφαίος τῶν γλυπτῶν του Πελοποννησιακοῦ έργαστηρίου. Σικυώνιος την πατρίδα (ΡΙ. XXXIV, 10, 11), υπ' άλλων δε (Πλάτ. Πρωτ. σλ. 311) "Αργεῖος λεγόμενος, διότι εν "Αργει κυρίως εργάζετο, μαθητής του "Αγελάδα, συμμαθητής του Φειδίου, πρὸς οὐ τὸν Δία ανάλογος και ανθαμιλλωμένη ήν του Πολυκλείτου ή "Ήρα εν τῷ "Αργολικῷ "Ήραιῳ, χρυσελεφάντινος και αυτή, μεγαλοπρεπῶς εὐθρονος, γυμνοῦς έχουσα ἐξ ελέφαντος τοὺς βραχίονας, διάδημα περιδεδεμένη δ εκόσμου αι Χάριτες και αι Μεῖραι, βοδπις, και υπερτάτην, ἐμβριθή και ἀκμαίως νεότητος έχουσα του προσώπου την καλλονήν (Παυσ. Β, 17. — Μαξ. Τυρ. Διατ. ΙΔ, 6). Ταύτης ὄραρον αντίγραφον θεωρεῖται ή εν τῷ Λευδοβιλικῷ ἐπαύλει της Ρώμης διατηρουμένη προτομή (Ίδ. και "Ήρα), ως και ή επί νομισματος, εις ἄς ἑμως, ἐνεκα τῶν διαστάσεων, αι επί

του διαδήματος γλυπτικαί παραστάσεις ἀντικατεστάθησαν δι' ἀπλῶν κοσμημάτων. Πιθανὸς δὲ, ὡς ὁ Φειδίας ἐπεμελήθη τῶν γλυπτι-

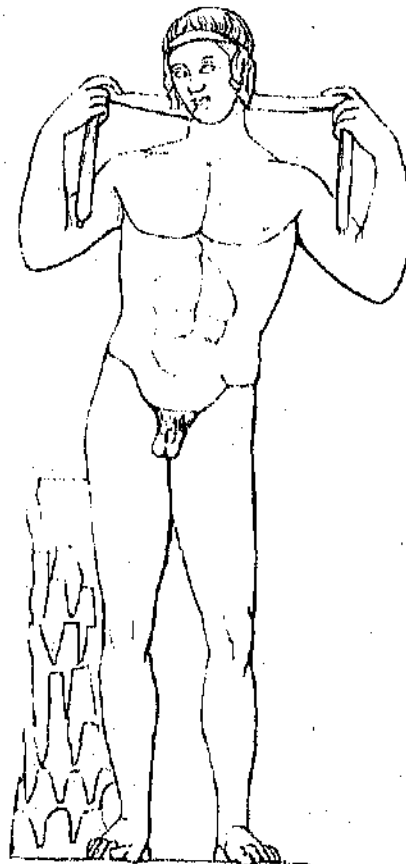

κῶν κοσμημάτων του Παρθενῶνος, κατὰ την αὐτὴν ἀναλογίαν συνετέλεσε και ὁ Πολύ-

κλειτος εις την κατασκευὴν τῶν του "Ήραιου, ὧν πολλὰ, τῷ 1855 ἀνασκαφέντα, εἰσι κατατεθειμένα εις τὸ Μουσεῖον του "Αργους. — Και ἐποίησε μὲν και ἄλλα θεῶν ἀγάλματα, ὡς τὸν Ἑρμῆα, "Ήρακλειτῆς (ΡΙ. XXXIV, 10, 2. — Cic. d. Or. II, 16) ἄλλ' ή κυρίως εἰδικότης αὐτοῦ ήν ή παράστασις του νεανικοῦ, οὐχί του θείως ἰδανικοῦ, ἀλλὰ του ἀπολύτου ἀνθρωπίνου κάλλους, πηγάζοντος εκ της ἀκριβεστάτης τῶν μερῶν συμμετρίας δι' δ και εν ἔργον αὐτοῦ, ὁ δορυφόρος, ἐπεκλήθη

κανὼν (Γαλην. π. Ίποκρ. κ. Πλάτ. Β, σλ. 255. — Λουκ. π. Όρχ. 75. — Quinot. XII, 10, 7), ὡς υπογραμμὸς χρησιμεῶν τοῖς ἐπισημοτάτοις τῶν τότε και μετέπειτα καλλιτεχνῶν (Cic. Brut. 86). Κατ' αὐτὸν ἐποίησε διάφορα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θαυμαζόμενα ἀγάλματα, ὡς τὸν ἀποπτερονίζοντα (ΡΙ. αὐτ.), βεβαίως ἀθλητὴν τὸν ἀποξυόμενον, ὁμοίως, οὐ ἀριστον ἀντίγραφον

ὑπάρχει εν Ρώμῃ τὸς ἀστραγαλιζόντας, πιθανῶς οὖς "Ερωτα και Γανυμήδην ἀποκαλεῖ ὁ Λουκιανὸς τὸν περιφημον χαλκὸν διαδοῦμενον, νέον ἀθλητὴν περιδεδεμενον της νίκης του τὸ διάδημα, πωληθέντα δε, κατὰ Πλίνιον, 100 ταλάντων (= 1,800,000 τῶν νῦν δραχμῶν). Τούτου θαυμάσιον λίθινον ἀντίγραφον εὐρέθη και διατη-

ρεῖται εν τῷ Φαρνασιανῷ ἐπαύλει της Ρώμης. Εἰς τούτο δὲ τὸ εἶδος ἐνίκησε και αὐτὸν τὸν Φειδίαν εις διαγωνισμῶν, εν Κυζίκῳ, πρὸς διάπλασιν "Αμαζόνος (ΡΙ. Αὐτ.). — Και ὡς ἀρχιτέκτων δ' ἐφήρμοξεκτὴν ἀρμονίαν και τὸ κάλλος εις δ ψκοδόμησε θεάτρον εν Ἐπιδαύρῳ (Παυσ. Β, 27. — Λουκ. Περειγρ. τελ. 9), οὐ σώζονται ἀξίολογα λείψανα. — 2) Πολύκλειτος ὁ νεώτερος (Παυσ. ΣΤ, 6), μαθητής του Ναυκίδου, πιθανῶς ἀδελφὸς Πολυκλείτου του πρεσβυτέρου, περι την 95ην Ὀλυμπιάδα, εργασθεῖς ἀγάλματα και ἀθλητῶν και θεῶν, εν ἄλλοις και την παρὰ τῷ "Αμυκλαίῳ "Αφροδίτῳ, εκ της δεκάτης της παρ' Αἰγῆς Ποταμοῖς ναυμαχίας (Παυσ. Β, 17).

Πολυκλής, 1) "Αθηναῖος, παρὰ Δημοσθένει ὑπὸ του "Απολλοδώρου κατηγορούμενος, διέβη, τῷ 382 π. Χ., ἐγένετο αἰτίας ὅπως τὰ βάρη της τριηραρχίας ἐξακολουθήσωσιν ἐπὶ πέντε μῆνας ὑπὲρ τὸν νομίμως ὀρισμένον χρόνον ἐπιβαλλόμενα τῷ "Απολλοδώρῳ. — 2) Μακεδῶν στρατηγός, φονευθείς τῷ 321 π. Χ. εν πῶ κατὰ τῶν Αἰτωλῶν πολέμῳ (Διόδ. ΙΗ, 38). — 3) Μακεδῶν, πιστὸς τῷ Εὐρυδίκῳ, φυγὼν την Ὀλυμπιάδα, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς καταδιωχθείς και συλληφθείς, τῷ 317 π. Χ. (Διόδ. ΙΘ, 11). — 4) Γλύπτης "Αθηναῖος, περι Όλ. 102 (363 π. Χ.) ἐργασθεῖς ὄραρον ἀγαλμα "Ερμαφροδίτου (ΡΙ. XXXIV, 10, 20) χαρακτηρίζον την τότε ἤδη ἐπὶ τὸ θηλυπρεπέστερον ἐκπτωσιν της καλλιτεχνικῆς φιλοκαλίας. Ἀντίγραφα εἰσιν ἴσως τινὰ τῶν σωζομένων. Ἐποίησε δε και ἀνδριάντα "Αλκιβιάδου (Διον. Χρυστ. Α, ΛΖ, Β, σλ. 122). — 5) "Επειρος γλύπτης της 156ης Όλ. (153 π. Χ.) (Παυσ. ΣΤ, 4. — ΡΙ. XXXIV 10).

Πολυκρότης, 1) Σάμιος, υιός Αἰακοῦ. Περι τὰ 530, ή κατ' ἄλλους ἤδη τὰ 565 π. Χ. τοὺς ἰσχυροὺς γεωμόρους καταβαλὼν βοηθεῖ τῶν ἀδελφῶν του Συλοσῶνος και Πανταγνώτου, ἐμάκρυνεν εἰτα αὐτοὺς,

τὸν μὲν ἐξορίσας, τὸν δὲ φονεύσας, καὶ ἀνεδείχθη τύραννος τῆς πατρίδος του, πολυτελεῖ κατάρτισας αὐτὴν, καὶ κατακοσμήσας αὐτὴν ἐπὶ τὸ λυδικώτερον, φιλοξενῶν δὲ καὶ ποιητάς εἰς αὐτὴν, οἷον τὸν Ἀνακρέοντα. Τὴν νῆσον δὲ πᾶσαν εἰς τὴν ἀπόλυτον Θέλησιν του δουλώσας, διὰ σωματοφυλακῆς μισθωτῶν, ναυπηγῆσας καὶ στόλον 100 πεντηκοντόρων, κατέστησε τὴν Σάμω δύνανται ναυτικήν ἐν τῷ Αἰγαίῳ, ὑπέταξε πολλὰς παρακειμένας νήσους καὶ πόλεις τῆς Ἰωνικῆς παραλίας, καὶ ἐπέζητησεν ἰσχυρὰς συμμαχίας, ὡς τὴν τοῦ Ἀμάσιδος, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ὅστις ὅμως τῷ ἠρνήθη, ὡς ἐλέγγετο, τὴν φίλιαν του, μὴ πιστεύων εἰς τῆς εὐτυχίας του τὴν ἐξακολουθήσιν, ὅτε, κατὰ τὰ ἱστορούμενα, ὁ ἴδιος θέλων ν' ἀποφύγῃ τὸν φθόνον τῆς τύχης, ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν πολυτιμὸν τινα δακτύλιον ὃν ἠγάπα, ἀλλ' ἄλιεύς μετ' ὀλίγον τῷ ἔφεραν ἰχθὺν, εἰς οὗ τὰ ἐντόσθια ὁ δακτύλιος ἀνευρέθη (Παυσ. Η, 14, 8). Ἔτα δὲ συνεμάχησε μετὰ τοῦ Καμβύσου· ἀλλ' ὁ εἰς βοήθειαν αὐτοῦ πεμφθεὶς στόλος, ἀποστάς, ἐστράφη ἐναντίον αὐτοῦ. Καίτοι δὲ ἦταν τὸ πρῶτον ὑποστάς κατὰ θάλασσαν, ἐνίκησεν ὅμως ἔπειτα καὶ τοὺς ἀποστάντας καὶ τοὺς ὑποστηρίζοντας αὐτοὺς Σπαρτιάτας. Ἀλλ' ἡ θαλασσοκρατία του κατελύθη διὰ τῶν συμβάντων τούτων. Τῷ δὲ 522, διὰ δόλου, καὶ προφάσει συνεννοήσεως ἐπὶ συμμαχίᾳ εἰς Μαγνησίαν κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Πέρσου σατράπου Ὀροίτου, συνελθὼν ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀπηγγονίσθη εἰς τὸ ὄρος Μυκάλην, κατέναντι τῆς Σάμου. (Ἡρόδ. Γ, 89, 54, 120. — Στράβ. ΙΔ, 638. — Σίμ. Φιν. V, 30, 92). — 2) Πῆτωρ Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ Ζωίλου, ἐν Κύπρῳ ἐπὶ πολὺ διαιτώμενος, γράφας κατηγορίαν Σωκράτους (Αἰλ. π. i. ΙΑ, 10). — 4) Εἰς τῶν δορυφόρων τοῦ Διονυσίου, τυράννου τῶν Συρακουσῶν, μεθ' οὗ αὐτοῦ ἐνύμφευσεν τὴν Ἀρήτην, γυναῖκα τοῦ Δίωνος (Αἰλ. π. i. ΙΒ, 47).

Πολύκριτος, 1) υἱὸς Κρίου, Αἰγινήτης, ἀριστεύσας κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὴν ἐν Σαλαμίῃ ναυμαχίαν (Ἡρόδ. Α, 93). — 2) Ἐκ Μένδης τῆς Μακεδονικῆς Χερσονήσου Παλλήνης, ἰατρός παρὰ τῷ Ἀρταξέρξῳ (Πλούτ. Ἀρτέξ. ΚΑ). — 3) Ἴσως ὁ αὐτὸς, γράφας ἐν πολλοῖς βιβλίοις μακρὰν ἱστορίαν τῆς Σικελίας, ἧς ἀκοσπάσματα μόνον σώζονται (Συλλγ. Müller, script. hist. Graec.). — 4) Ἀθηναῖος πεμφθεὶς πρέσβυς εἰς Φίλιππον τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας (Δμοθ.).

Πολύκτωρ, 1) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης (Ἀπλδ. Β, 1, 4). — 2) Υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ὁ μετὰ τοῦ Ἰθάκου καὶ Νηρίτου πρῶτος τὴν Ἰθάκην οἰκίσας, καὶ κρήνην ἐν αὐτῇ ἀνασκάψας (Ὀμ. Ὀδ. Ρ, 217). — 3) Πατὴρ τοῦ Πεισάνδρου, εἰς τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἀρίστων (Ὀμ.).

Πολύλαος, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρυθείας, θυγατρὸς τοῦ Θυεπίου (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Πολυμέδιον, νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου (Ἀπλδ. Γ, 12, 5).

Πολυμήγη, θυγάτηρ τοῦ Λυτολόκου, γυνὴ τοῦ Αἰσονος, μήτηρ τοῦ Ἰάσονος (Ἀπλδ. Α, 9, 16). Κατ' ἄλλους (Ἀπλδ. Ρόδ. Α, 233), Ἀλκιμήδη.

Πολυμήλη, 1) θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ μήτηρ τοῦ Εὐδώρου, εἶτα δὲ γυνὴ Ἰγχεκλέως, υἱοῦ τοῦ Ἀκτόρος (Ὀμ. Ἰλ. II, 179). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηλείου, γυνὴ τοῦ Μενoitίου, μήτηρ τοῦ Πατρόκλου (Ἀπλδ. Γ, 13, 8). Κατ' ἄλλους Φιλομήλη. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Αἰδίου, ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τοῦ πατρὸς τῆς, εἶτα δὲ νυμφευθεῖσα Διῶρην, τὸν ἀδελφὸν τῆς (Παρθ. Β).

Πολυμήτωρ, ὁ βασιλεὺς τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου εἰς ὃν ὁ Πρίαμος ἐπεμφε τὸν υἱὸν του Πολύδωρον (ἰδ.).

Πολύμνηστος, 1) ἐκ Θήρας, πατήρ τοῦ Βάττου, ὁ κτίστης τῆς Κυρήνης ἐν

Λιθία (Πινδ. Πυθ. Δ, 105. — Ἡρόδ. Δ, 155). — 2) Ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος τῆς Ἰωνίας, γράφας ἄσεμνα, πρὸς αὐτὸν φαλλόμενα ἄσματα, ἐξ ὧν Πολύμνηστεια ποιεῖν ἐδήλου αἰσχρὰ ἄσματα γράφειν (Ἀρσφ. Ἰπ. 1287). — 3) Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Φλιοῦντος.

Πολύμνια, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς λυρικῆς ποιήσεως, μήτηρ τοῦ Ὀρφέως ἐκ τοῦ Οἰάγρου (Ἡρόδ. Θεογ. 78. — Σγλ. Ἀπλδ. Ρόδ. Α, 23. — Ἀπλδ.).

Πόλυμνις, ἐκ Θηβῶν, ὁ πατήρ τοῦ Ἐπαμεινώνδα. Παρ' αὐτῷ, καίτοι ἐξ ἀφανοῦς οἰκογενείας, διηγεῖται ὡς ὄμηρος ὁ Φίλιππος τῆς Μακεδονίας πρὶν ἢ βασιλεύσῃ (Πλούτ. — Ἐπαμ. Α. — Αἰλ. π. i, Γ, 17).

Πολύμετος, Πέπλοι ἡ ζῶναι πολυμίτοι (Αἰσχλ. Ἰκέτ. 446. — Ἀρριαν. Περπλ. Ἐρθρ. 28), διότι ὑφαίνοντο διὰ πολλῶν μίτων (ὑφαιδίων), οὐχὶ δι' ἐνὸς ἀπλοῦ. ὥστε ἡ δι' αὐτῶν διαφόρως διεργασμένη κρόκη νὰ σχηματίζῃ διάφορα ποικίλα.

Πολύμυξος, ὁ λύχνος ὁ ἔχων πολ-

λὰς μύξας (φωτόλια), οἱ πολλοὶ ἀρχαῖοι εὐρίσκονται.

Πολυνείκης, υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος, ἀδελφὸς τοῦ Ἐτεοκλέους ἐν Θήβαις. Ἀμφότεροι ἐφονεύθησαν δι' ἀλληλοκτονίας. Ἰδ. Οἰδίπους. Ἄδραστος.

Πολυνεῖκος, Λακεδαιμόνιος, πρέσβυς τοῦ στρατηγοῦ Θιμβρανος (Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ, 6).

Πολυνόη, ἴσως ἡ αὐτὴ καὶ Πολυνόμη, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρί-

δος (Ἡρόδ. Θεογ. 258. — Ἀπλδ. Α, 2, 6).

Πολυξένη, 1) θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάτης, ἣν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐζήτησεν εἰς γάμον, ὑποσχεθεὶς νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εἰρήνην μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ Τρώων. Τελευμένου δὲ τοῦ γάμου εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θιμβρατοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ Πάρις προδοτικῶς κατετόξευσε τὸν Ἀχιλλεῖα. "Ὅτε δ' οἱ Ἕλληνες ἀπήρχοντο κικηφόροι, ἀπάγοντες καὶ τὴν Πολυξένην αἰχμάλωτον, εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Θράκης ἡ σκιά τοῦ Ἀχιλλεῖος ἐπιφανεῖσα ἐζήτησε νὰ τῷ τὴν θυσιάσῃ πρὸς ἐξιλέωσιν, καὶ τότε τὴν ἐθανάτωσεν εἰς τὸν τάφον του ὁ υἱὸς του Νεοπτόλεμος (Ἑρότ. Ἐκδ. 75. — Ἀπλδ. Γ, 12, 5) ἢ κατ' ἄλλους (Τζέτζ.), πτόκτόνησεν ἡ ἴδια οἰκειοθελῶς. — 2) Μία τῶν Δαναίδων (Hygin. Fab. GLXX).

Πολύξενος, 1) Ἡγεμὼν τῆς Ἐλευσίνας (Ὀμ. Ἰγμ. Δημ. 154). — 2) Ἡγεμὼν τῆς Πλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, παρὰ τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου τὰς βούδας τοῦ Ἡλεκτρύωνος λαβῶν (Ἀπλδ. Β, 4, 6). — 3) Ἐγγονος τοῦ Λύγαίου, υἱὸς τοῦ Ἀγασθένου, ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἐλένης, μετασχὼν τῆς Τρωϊκῆς ἐκστρατείας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 623. — Πaus. Β, 3). — 4) Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας (Πaus. Β, 3). — 5) Συρακούσιος ἐκ τῶν ἐπισήμων, μεθ' οὗ Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος ἐνύμφευσεν τὴν ἀδελφὴν του ἵνα στηριχθῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν του. "Ὅτε ἐξεργάγη στάσις, συνεβούλευσε τὸν τύραννον νὰ φύγῃ. Τῷ 387 π. Χ. τὸν ἐπαμφεν ὁ Διονύσιος μετὰ στόλου εἰς ἐπικουρίαν τῶν Σπαρτιατῶν. Μετὰ ταῦτα δὲ πρὸς τὸν τύραννον διενεχθεὶς ὁ Πολύξενος, ἀπῆλθε τῶν Συρακουσῶν (Ξενοφ. Ἑλλ. Ἐ, 4. — Διόδ. ΙΔ, 8, 73. — Πλούτ. Δίων ΚΑ).

Πολυξῶ, 1) Νύμφη, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, μήτηρ δώδεκα θυγατέρων (Ἀπλδ. Β, 1, 4). — 2) Γυνὴ τοῦ Νυκτεῖος, μήτηρ τῆς Ἀντιόπης (Ἀπλδ. Γ, 10, 1). — 3)

φίλη της βασιλείας Ὑψιπύλης ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ, συμβουλεύσασα αὐτῇ νὰ φιλοξενήσῃ τοὺς ἐκείθεν διαβαίνοντας Ἀργοναύτας (Ἀπολλ. Ῥόδ. 688). — 4) Ἐξ Ἀργούς, συγγενῆς τῆς Ἑλένης τοῦ Μενελάου, γυνὴ τοῦ Ἰηλολέμου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὃν συνώδευσε μέχρι Ῥόδου. ἀπερχόμενον εἰς τὸν Ἰωνικὸν πόλεμον. Κατὰ τινα δὲ παράδοσιν ἐδικαιώσα τὸν ἄνδρα της, φονευθέντα ἐν Ἰραία. συνέλαβε τὴν Ἑλένην, προσομισηθεύσαν εἰς Ῥόδον, καὶ τὴν ἐκρέμασεν εἰς δέντρον (Πλάυ. Γ. 19. 10).

Πολυπαίδης ἢ Πολυπαίδη, φίλος ἢ φίλη τοῦ ποιητοῦ Θεόγιδος (Θεογ. 25. 57. 79).

Πολυπήμων, ὁ Προκρούτης (ἰδ.) ἐπιλεγόμενος, διαβήτης ληστής ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀπὸ Κορίνθου εἰς Ἐλευσίνα (Πλάυ. Α. 38. 5), ἢ κατ' ἄλλους (Ἀπλ. Γ. 16. 2), σύζυγος τῆς Συλέας, πατὴρ τοῦ αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ληστοῦ Σίνιδος.

Πολυποίτης, 1) υἱὸς τοῦ Πειριθόου, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Ἑλένης, εἰς Ἰραίαν συνεκστρατεύσας μετὰ 40 πλοίων, καὶ ἐπ' ἀνδρείᾳ διακριθεὶς. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου ἀπῆλθεν εἰς Παμφυλίαν, καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Ἄσανδρον (Ὀμ. Ἰλ. Β. 740). — 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, ἐν Αἰτωλίᾳ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ (Ἀπλ. Α. 7. 6).

Πολυπρέπων, αὐλητὴς περιφήμος ἐν Ἀθήναις (Λουκ.).

Πολύπτυχα γραμματεῖα, βιβλιάρια ἔχοντα πολλὰς σελίδας διὰ σημειώσεις, ἐγκωδίστεια τῶν διπτύχων.

Πολυρρητία, πόλις τῆς Κρήτης ἐπίσημος, ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς νήσου, τὸ ὄνομα ἔχουσα ἐκ τοῦ πλήθους τῶν περὶ αὐτὴν τρεφομένων προβάτων (ὁ ἦν) (Στέφ. Βυζ.).

Πολύσπατος, μηχανὴ ἔχουσα πολ-

λὰς τροχαλάς, δι' ἧς αἴρονται βαρῆα σώματα (Ἀπλ. Μεθ. Πολ. Σλ. 48).

Πολυπέρχων, εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων στρατηγῶν τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἀνὴρ χαρακτήρος εὐθείας, παρευρέθη εἰς τὰς μάχας ἐν Ἰσσῷ καὶ ἐν Γαυγαμήλοις (Ἀρρ. Γ. 11), ἐκυθέρνησεν ἐν Βακτρία, καὶ παρηκολούθησε τὸν Ἀλεξάνδρον εἰς Ἰνδίας (Ἀρρ. Ε. 11. ΣΤ. 5). Ἀφ' οὗ δ' ἐπέστρεψεν ὁ Ἀλεξάνδρος εἰς Βαβυλώνα, τῷ 324 π. Χ. καὶ μικρὸν πρὶν ἀποθάνῃ, τὸν διέταξε νὰ ἱπαναφέρῃ τοὺς ἀπομάχους εἰς Μακεδονίαν. (Ὅτε δ' ὁ Ἀντιπάτρος, μετὰ τοῦ βασιλέως τὸν θάνατον, ἀπέφασκε νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀνέθετο εἰς τὸν Πολυπέρχοντα ἐπὶ τῆς ἀπουσίας του τὴν διοίκησιν τῆς Μακεδονίας, καὶ πρὶν ἢ ἀποθάνῃ τὸν ἐγκατέστησε (τῷ 319 π. Χ.) ἐπίτροπον τοῦ κράτους, διότι, εἰ καὶ γέρον. ἦν γνωστὸς καὶ γενικῶς ἐκτιμώμενος ἐπὶ ἱκανότητι καὶ στρατιωτικῇ ἐμπειρίᾳ (Διοδ. ΙΙΙ, 48). Ἀλλὰ τότε δὲν ἐδικαιώσεν ἐντελὲς τὰς ἀπ' αὐτοῦ προσδοκίας, μήκατορθώσας νὰ διατηρήσῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ ἔχων ν' ἀντιμετωπίσῃ, κατ' αὐτοῦ συνδεθέντας, οὐ μόνον τὸν Ἀντίγονον καὶ τὸν Πτολεμαῖον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Κάσσανδρον, υἱὸν τοῦ Ἀντιπάτρου, δυσάριστοῦμενον κατὰ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὁ Πολυπέρχων ἐξεπλήρου τὴν ἐντολήν τοῦ πατρὸς του. Ἐπειδὴ δ' ἐν Ἑλλάδι ἰδίως ἢ συμμαχία ἐκείνη ἐπροσπάθει νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ἑκατοχῶν ὀλιγαρχῶν, ἐπεξήτησεν ὁ Πολυπέρχων τὴν ὑποστήριξιν τῶν δημοτικῶν μεριδίων, καὶ προσέλαβεν εἰς τὴν μερίδα του καὶ τὴν βασιλίαν Ὀλυμπιάδα (Διοδ. ΙΙΙ, 57. — Πλούτ. Εὐμ. ΙΓ'). Ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Ἑλλάδα μεθ' ὑπερβαλλούσης στρατιωτικῆς δυνάμεως, ἀπέτυχεν οὐχ ἥτιον, καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῇ, καὶ οὐδὲ κἀν ἠδυνήθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν, διότι ἐκεῖ ὁ Κάσσανδρος τὴν Ὀλυμπιάδα ἀποβαλὼν, κατέλαβεν αὐτὸς τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐπιτρόπου τοῦ κρά-

τους. Τότε, μετὰ τινὰς μάχας, ὃν διάφορος ὑπῆρξεν ἡ ἔκβασις, συνεδέθη μετὰ τοῦ πρὶν ἐχθροῦ του, τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ νικήσας τὸν Κάσσανδρον, εἰσβαλὼντα εἰς τὴν Πελοπόννησον, τὸν ἐβάσισε ν' ἀποσυρθῇ (Διοδ. ΙΙΙ, 69). Ἀλλὰ μόνον τῷ 317 π. Χ. ἠδυνήθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Μακεδονίαν, ὅθεν πάλιν μετὰ ταῦτα ἐφυγαδεύθη, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπροσπάθει νὰ ἰδρύσῃ ἐκεῖ ἀνεξάρτητον κράτος (Διοδ. ΙΘ, 57. 74). Τῷ 310 ὑπερμαχῶν ὑπὲρ Ἡρακλέους, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου, περιεποιήσατο τὴν ὑποστήριξιν τῶν Αἰτωλῶν, καὶ δι' αὐτῶν προύχρησε πρὸς τὴν Μακεδονίαν. Ἀλλ' ὁ κνηρὸς Κάσσανδρος, συμβιβαζόμενος προταίνων αὐτῷ, τὸν ἐπέισε νὰ θανατώσῃ τὸν Ἡρακλῆν (Διοδ. Κ, 28. — Ιουστ. ΧV, 2). Διὰ τοῦτο ὁμοῦς, τῆς κοινῆς ὑπολήψεως στερηθεὶς, ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῶν πλείστων, καὶ ἠναγκάσθη, μέχρι τοῦ 303 τοῦλάχιστον, νὰ μείνῃ εἰς τὴν Λοκρίδα ἀποσυρθεὶς, διότι ὁ Κάσσανδρος μόνον ἐν μέρει ἐξεπλήρωσε τοὺς ὅρους τῆς νέας συνθήκης του. Τοῦ θανάτου του δὲ τὸ ἔτος ἐστὶν ἄγνωστον (Διοδ. Κ, 103).

Πολύστρατις, Ἀθηναῖος, στρατηγῶν μοίρας μισθωτῶν ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην (Δμσθ. γ. Φίλκ. — Ἀριστ. Πλ. 173).

Πολυτέμης, ποταμὸς ἐν Σογδιανῇ τῆς Ἀσίας, βυθιζόμενος εἰς τὴν ἄμμον (Ἀρρ. — Στρώβ.).

Πολύτροπος, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων (Ξεφ. Ἑλλ. Ε, 5, 11).

Πολυφείδης, ἔγγονος τοῦ Μελάμποδος, υἱὸς τοῦ Μαντίου, πατὴρ δὲ τοῦ Θεοκλυμένου, μάντις περιφήμος καὶ προσφιλὴς τῷ Ἀπόλλωνι (Ὀμ. Ὀδ. Ο, 249).

Πολύφημος, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θεώπης (Ὀμ. Ὀδ. Δ, 69) ἢ Εὐρώπης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ (Ἀπλ. Ῥόδ. Α, 40). Κύκλωψ μονόφθαλμος καὶ γιγαντιῶς, ᾤδεν μετὰ τῶν ἄλλων Κυκλώπων εἰς τὴν νήσον Τρινακρίαν, ἐνθα, ἵνα μὴ καταφαγῶθῃ ὑπ' αὐτοῦ τὸν ἐμ-

θυσσε καὶ ἐτύφλωσεν ὁ Ὀδυσσεὺς (ἰδ.). — 2) υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰππείας, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Καινέως, Λαπίθης ἐκ Λαρίσσης, σύζυγος τῆς Λαονόμης, ἀδελφῆς τοῦ Ἡρακλέους, παρευρέθη εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, συναξέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ὅτε ἐξελθόντα εἰς Μυσίαν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Ὑλα τὸν ἐγκατέλειπον οὗτοι ἐκεῖ, ἔκτισε τὴν πόλιν Κίον, τὴν οὖν Προῦσαν, καὶ ἐφονεύθη ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Χαλδύων (Ὀμ. Ἰλ. Α, 264. — Ἀπλ. Ῥόδ. Α, 1241. — Ἀπλ. Α, 9, 16, 19).

Πολυφόντης, 1) Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Αὐτοφόνου, ὑπὸ τοῦ Τηδέως φονευθεὶς ἐν φῆν ἐν ἐνέδρῳ (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 395). — 2) εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, φονεύσας Κρεοφόντην, τὸν βασιλέα τῆς Μεσσηνίας, νυμφευθεὶς τὴν χήραν αὐτοῦ Μερόπην, καὶ κύριος τοῦ κράτους γενόμενος, εἶτα δὲ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰψύτου (Πολδ. Δ, 22. — Ἀπλ. Β, 8, 4). —

3) Πύλοχος τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Λαίου, ὃν πρὸς τοὺς Δελφοὺς ἐφόνευσεν ὁ Οἰδίπους (ἰδ.) ὅτε καὶ τὸν πατέρα του ἐξ ἄγνοίας. Λέγεται δ' ὑπὸ τινῶν καὶ Πολυφότης (Ἀπλ. Γ, 5, 7).

Πολύφρων, τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐν διεδέχθη ὁ ἀδελφὸς ἢ ἀνεψιὸς του Ἰάσων (Ξεφ. Ἑλλ. ΣΤ, 11).

Πολύχρημος, ἱππαρχὸς τῆς ἐν Σπάρτῃ (Ξεφ. Ἑλλ. Ε, 2, 11).

Πομπή, ἡ πανηγυρικὴ πορεία, κυρίως πρὸς ναὸν, ἢ πρὸς συνόδους ἐρωτῶν ἀντικειμένων. Ἐν Ἀθήναις ἡ ἐπισημοτάτη ἦν ἡ τῶν Παναθηναίων, ἧς σκοπὸς ἦν νὰ φέρῃ ἐτησίως, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Παναθηναίων, νέον πέπλον κατασκευαζόμενον διὰ τὸ πανάρχαιον ξάναον τῆς Παλλάδος. Βορείως τοῦ Ἀρείου Πάγου, μεταξύ τῆς Παιραϊκῆς πόλης καὶ τοῦ Διόλου, ὑπῆρχε κατάστημα καλούμενον Πομπεῖον (κατὰ τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν), ἐν φῇ διετηροῦντο τὰ εἰς τὴν πομπὴν ἀναγκαῖα σκεύη. Μετὰ τούτων οἱ πομπέοντες πεζοί, ἱππεῖς, διφρηλάται

λιεργούμενον, και ἐχρησίμευεν ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ὡς τόπος ἐξορίας (Suet. Tib. l. IV. Galig. XVI). Νῦν Πόνζα.

Ποντινα (ἢ Πομπτινα) ἄλλο ἢ πομπτιναί λιμναί, χώρα ἐλώδης κατὰ τὸ Λάτιον, 7 μιλίων μῆκος, και τὸ ὀλιγώτερον 2 μ. πλάτος ἔχουσα, πρὶν διαρρομένη ὑπὸ τριῶν ποταμῶν, εὐφορωτάτη, και 23 περιέχουσα πόλεις, ὧν ἡ μία Πομπτία ἢ Ποματία ἐλέγετο. Πᾶσαι αἱ τῶν ἀρχαίων προσπάθειαι πρὸς ἀποξήρανσιν αὐτῶν ἀπέτυχον, και μόνον ὁ Καίσαρ κατώρθωσε νὰ διελάσῃ δι' αὐτῶν ὁδὸν και μίαν κἄν τάφρον, ἔργα καταστραφέντα ἔπειτα και ἀνανεωθέντα μόνον πρὸ μιᾶς ἑκατονταστηρίδος.

Πόντομέδουσα, μία τῶν Νηρηίδων (Ἀπλδ. Α, 2, 6).

Ποντόνοος, κῆρυξ τοῦ βασιλέως τῶν Φαίάκων Ἀλκινόου (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 179).

Ποντοπόρεια, μία τῶν Νηρηίδων (Ἠσδ. Θεογ. 256).

Πόντος, ἡ προσωποποίηση τῆς θαλάσσης, υἱὸς τῆς Γῆς ἀφ' ἑαυτῆς (Ἠσδ. Θεογ. 132, 233), ἡ αὐτῆς και τοῦ Λιθέρος (Hygin.), και ἐξ αὐτῆς πατήρ τοῦ Νηρείου, τοῦ Φόρκυος, τῆς Κητοῦς και τῆς Ἰδρυβίας.

Πόντος, ἡ βορειανατολική χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, συναρθεύουσα δυτικῶς πρὸς τὴν Παφλαγονίαν και τὸν ποταμὸν Ἄλυν, βορειῶς πρὸς τὸν Ἰσθμικὸν Πόντον, ἀνατολικῶς πρὸς τὴν Μεγάλην και τὴν Μικρὰν Ἀρμενίαν και τὴν Κολχίδα, κατὰ τὸν Ἀκαμψιν ποταμὸν, νοτιῶς πρὸς τὴν Μικρὰν Ἀρμενίαν, τὴν Καππαδοκίαν και τὴν Γαλατίαν, κατὰ τὰ ὄρη Ἀντίταυρον και Παρνάδρην. ἔχει δὲ πλάτος, τὸ ἐλάχιστον μὲν 5, τὸ μέγιστον δὲ 25 μιλίων. Πρὸς ἀνατολὰς και πρὸς νότον ἐστὶ τραχεῖα και ὄρεινή, κατὰ δὲ τὰ παράλια και τὰ πρὸς δυσμὰς πεδινὰ αὐτῆς μέρη σιτοφόρα, εὐκαρπία, ἐλαίου παραγωγὸς, πλουσία εἰς θήραν, εἰς ξυλικήν και ὀρυκτὰ, ἰδίως σίδηρον και γάλυθα ἐν τῇ

χώρα τῶν Χαλύβων, ἐνθα και νῦν ἐστὶ εἰσὶν ὀρυχεῖα ἐν ἐνεργείᾳ. Τὰ κυριώτερα ὄρη τοῦ Πόντου ἦσαν ὁ Παρεάδρης και ὁ Σχοιδίσης ἢ Σχορδίσκος, συνδέοντα τὸν Ταύρον μετὰ τοῦ Καυκάσου. Πρὸς βορρᾶν δὲ διεκλαθεύοντο ἐξ αὐτῶν ὁ Λίβρας και ὁ Ὀφλιμος, περιβάλλοντες βορειοδυτικῶς τῆς Ἀμασείας τὴν εὐφορον πεδιάδα Φανάριον κατὰ τὴν παραλίαν δ' ὑψοῦται τὸ ἰερόν ὄρος, προέχον εἰς τὴν θάλασσαν δυτικῶς τῆς Κορδύλης. Ὁ δὲ Θήχης ἐστὶν ὑψηλὴ κορυφή κατὰ τὰ μεθῆρια τῶν Μακρόνων, τῆς Τραπεζοῦντος νοτιανατολικῶς. Ἀκρωτήρια δ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ δυτικοῦ πέρας, ἦσαν τὸ Ἡράκλειον (ν. Κάλτα), τὸ Ἰασώνιον, ἢ Βοῶν ἄκρα, τὸ Ζεφύριον, τὰ Κόραλλα, πάντα διατηροῦντα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον τὰς ἀρχαίας ἐπωνυμίας των. Μεταξὺ δ' αὐτῶν ἔκειντο ὁ κόλπος τῆς Ἀμισοῦ (ν. Σαμποῦν), ἀνατολικῶς μέχρι τοῦ Ἰασωνίου, και ὁ τῶν Κοτυώρων (ν. Βουρλοῦ ἢ Βουισοῦ Καλέ) μέχρι Κυράλλων. Ποταμοὶ δὲ, ἐκ τῶν ἀνατολικῶν ὁ Ἀκαμψις, πιθανῶς ὁ αὐτὸς τῇ Ἀρπάσι τοῦ Ξενοφώντος (Ἀνθ. Δ, 8, 2) (νῦν Ταρούα) ὁ Ἀφαρος (νῦν Μακρύαλος) ὁ Ἀρχαβίς (ν. Ἀρκάδα) ὁ Ρίζος ὁ Ἰσσοῦς Ἔριπλις Μελάνθιος Ἐρμιόδων (ν. Τερμαί) Ἴρις (ν. Ἴριαν), δεχόμενος ἐξ Ἀνατολῶν τὸν Λόκον (νῦν Κελέτ ἢ Ἐρμείλ) ὁ Λόκαντος ὁ Ἄλυσ (νῦν Κισίλ). Οἱ κάτοικοι συνέκειντο ἐκ πολλῶν λαῶν, οἵτινες ἔφερον διάφορα ὀνόματα, ὅλον, ἀπὸ τῆς δυτικῆς παραλίας ἀρχόμενοι, Τιδαρηνοὶ, Μοσόνιοι, Μάκρωνες, Βάχιρες ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ, Χάλυβες, Σάννοι, Σάσπειρες. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐθνῶν τούτων ὑπέκειντο ὀνόματι μᾶλλον ἢ πράγματι εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Περσίας, ἐπὶ τινα δὲ χρόνον και εἰς τοὺς τῆς Παφλαγονίας. Ἐπὶ Ἀρταξέρξου Β' κατώρθωσεν ὁ σατράπης αὐτοῦ Ἀριβαρζάνης νὰ καταρτίσῃ κράτος Ποντικὸν ὀπισθεῖν μέγα, καταστὰν ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον ἰσχυρὸν ἀπὸ τοῦ 185 π. Χ.,

ἰδίως δὲ ἐπὶ Μιθριδάτου ΣΤ', τοῦ Εὐπάτορος, ὑπερβὰν και τὰ ἀρχαία κοινὰ τῆς χώρας ὄρια. Ὅτε δὲ, τῷ 65 π. Χ., ἠττήθη οὗτος ὑπὸ τοῦ Πομπηίου, ἤνωσαν αἱ Ῥωμαῖοι ἐν μέσον μέρος τοῦ κράτους αὐτοῦ μετὰ τῆς Βιθυνίας εἰς μίαν ἐπαρχίαν τὸ δὲ λοιπὸν αὐτοῦ ἔδωρήσαντο εἰς διαφόρους Ἀσιανούς ἡγεμόνας. Τὸ δυτικὸν μέρος, τὸ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἄλυσ και Ἴριδος, ἔλαβεν ὁ τῆς Γαλατίας ἡγεμὸν Δημόταρος, δι' ὃ και ὠνομάσθη αὐτὸ Πόντος Γαλατικὸς τὸ ἀπὸ Ἴριδος μέχρι Φαρνακίας ἔδωκεν ὁ Ἀντωνίος εἰς τὸν ἔγγονον τοῦ Μιθριδάτου Πολέμωνα, καθ' ὃν και ἡ πρωτεύουσα πόλις Πολεμῶνιον ἐκλήθη, και ἡ μικρὰ ἐπικράτεια Πόντος Πολεμῶνιανός τὸ δ' ἀνατολικὸν μέρος, μέχρις Ἰσσοῦ, προσέλαβεν ὁ Ἀρχέλαος ἐκ Καππαδοκίας, κληθὲν Πόντος Καππαδοκίος. Ὁ Νέρων δὲ, τῷ 62 ἢ 63 π. Χ., κατέστησε τὸν Πόντον Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Κατὰ τὴν παραλίαν κλειστοὶ πόλεις ἦσαν Ἑλληνικαί, μάλιστα Μιλήσια ἀποικίαι, ὅλον ἢ Ἀμισός (νῦν Σαμποῦν) ἢ Θερμικυρα (νῦν Τέρμη) τὸ Πολεμῶνιον (νῦν Βούλεμαν) ἢ Βοῶν τὰ Κοτύωρα (ν. Ὀρδοῦ) τὸ Ζεφύριον τὰ Κόραλλα δύο φέρουσαι τὸ ὄνομα Κερασσοῦς, ὧν ἡ δυτικὴ εἶτα ἐκλήθη Φαρνακία (νῦν Κερασσῦντα) ἢ Ἰραπεζοῦς Ἰσσοῦς Ὀφιοῦς Ἀθηναί. Ἐν δὲ τῷ ἐσωτερικῷ ἢ Γαζελῶν Φαζερῶν Ἀμάσεια, πρωτεύουσα τοῦ κράτους ἀναδειχθεῖσα ὑπὸ Μιθριδάτου ΣΤ', ἢ Ζήλα, διατηροῦσα τὸ ὄνομα ἢ Γαζιούρα Κόμωνα τὰ Ποντικά, πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν Καππαδοκικῶν, ἔχουσα ἐπίσημον ναὸν τῆς Ἀναΐτιδος (Σελήνης) (Στράβ. ΙΒ, 557) (Νῦν Γυμενά) Κάθειρα ἢ Νεοκαισάρεια (ν. Νικαῶρ) (Στράβ. ΙΒ 540. — Mela I, 19. — Plin. VI, 3, 4).

Πόντος Ἐξέτεινος, (ἢ νῦν Μαύρη Θάλασσα), μεταξὺ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Κολχίδος, Σαρματίας, Σκυθίας, Μοισίας, Θράκης, περιφικεῖτο τὸ πρῶτον ὑπὸ ληστρικῶν

φυλῶν, δι' ὃ, και διὰ τὸ τρικυμιῶδες αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἀξείνοος (Πινδ. Πυθ. Δ, 362), και κατ' εὐφημισμὸν Ἐξέτεινος λέγετο και ταύτης τῆς ἐπωνυμίας ἀξιώτερος ἐγένετο ὅτε πολυάριθμοι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, μάλιστα ἐκ Μιλησίων, ἐξημέρωσαν πολλὰς τῶν περιτοκουμένων χωρῶν. Αἱ ἀντιλήψεις τῶν ἀρχαίων περὶ τῆς ἐκτάσεως και τοῦ σχήματος τοῦ πελάγους τούτου ἦσαν λίαν ἀνακριβεῖς. Πρὸ τοῦ Πτολεμαίου τὸν ἔλεγον τὸ σχῆμα ἔχοντα τόξου Σκυθικοῦ, εὐχορδῆ ἢ ἡ Μικρὰ Ἀσία, ἢ δὲ Ταυρικὴ Χερσίνης τὸ προέχον μέρος τοῦ τόξου. Ἐφαντάζοντο δ' αὐτὸ διαιρούμενον εἰς δύο μεγάλας λεκάνας διὰ δύο ἀκρωτηρίων, 1500 στάδια ἀπ' ἀλλήλων ἀφισταμένων, ὧν ἐν ἦν τὸ Κρισὸ Μέτωπον ἐν Εὐρώπῃ, ἄλλο ὁ Κάραμεις ἐν Ἀσίᾳ. Πρῶτος δ' ὁ Πτολεμαῖος ἀνεγνώρισεν ὅτι τὰ δυτικὰ τοῦ Πόντου ἐκτείνονται μᾶλλον πρὸς βορρᾶν. Ἐξελαμβάνετο ὅτι κατ' ἀρχὰς ἦν θάλασσα ἐντελῶς κλεισμένη, διασχισασα εἶτα τὸν Βόσπορον και Ἑλλήσποντον και ἐκρέυσασα δι' αὐτῶν, δι' ὃ και ὑπετίθετο ὅτι εἶχε ῥεῦμα μόνον πρὸς δυσμὰς ῥέον, οὐχὶ δὲ και πρὸς ἀνατολὰς. Μητέρα δὲ τοῦ Πόντου λέγει ὁ Ἡρόδοτος (Δ, 86), τὴν Μαιώτιν, λίμνην κατ' αὐτὸν, ἴσην τῷ Πόντῳ, και ῥέουσαν εἰς αὐτόν.

Πόπανον, ἄρτος ἢ πλακοῦς, πλατὺς, λεπτὸς και περιφερῆς (Σγλ. Πλάτ.), εἰς τὰς θυσίας ἰδίως προσφερόμενος (Ἀρσφ. Θισμφ. 235. — Σουίδ.).

Πορθῶν και Πορθεύς (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 115), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος και τῆς Ἐπικαστής, πατήρ τοῦ Οἰνείως, Ἀγρίου, Ἀλκαθίου, Μέλαντος, βασιλεὺς τῆς Καλυδόνος (Ἀπλδ. Δ, 7, 7).

Πορθμεζόν, τὸ πλοῖον πρὸς διάπλουν στενοῦ πορθμοῦ ἢ ποταμοῦ, και τὸ μέρος ἐνθα ἢ διαπύρρμευσις ἐστὶν ἡ εὐκολωτέρα (νῦν πέραμα εἰς ἀμφοτέρας τὰς σημασίας). Τὰ πορθμεζα δὲ, ὁ διὰ τὴν διαπύρρμευσιν διδόμενος μισθός.

Πορθύριος, ως κύριον ὄνομα τοπικόν, 1) λιμὴν νοτίως τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ, παρὰ τῇ Ἐρετρῷ, ἀποτειχισθεὶς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα τῷ 342 π. Χ. (Δμσθ. Φιλπ. Γ', 119, 125. — Στρεβ. I, 447). — 2) Ὁ Σικελικός, ὁ κατὰ τὴν Μεσσήνην, μεταξύ Ἰταλίας καὶ Σικελίας (Θουκ. Δ, 25).

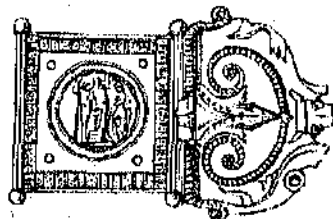
Ποροιστάι, ἐν Ἀθήναις ἄρχοντες πιθανῶς ἐν δυσκόλοις καιροῖς ἐκτάκτως ἐγκαθιστάμενοι ἵνα σκεφθῶσι περὶ ἐξευρέσεως πόρων (Ἄντφ. π. Χορ. 791. — Λξκ. Ῥητ. 294).

Πόρπαξ (ὁ), ἄλλως καὶ ὀχάνη, λαβὴ ἢ κρίκος εἰς τὸ ἔνδον τῆς ἀσπίδος, ὃν ἐκράτει ὁ ἀσπιδοφόρος διὰ τῆς χειρὸς ἵνα τὴν διευθύνῃ.

Πόρπη, ἡ περόνη ἢ τὸ θηλυκωτήριον δι' οὗ, συνισταμένου ἐκ **κ α ρ φ ἰ δ ο ς** καὶ **κ λ ε ἰ δ ὁ ς** (Ὁμ. Ὀδ. Σ. 293) συνεδέοντο καὶ ἐστρεφεύοντο ἐπὶ τοῦ σώματος τὰ ἄκρα τῶν ἐνδυμάτων, μάλιστα τῶν γυναικείων (Ὁμ. Ἰδ. Σ, 401. Ἰγν. Ἄφρ.

164), ἢ τῶν χλαμύδων ἐπὶ τοῦ ὤμου ἢ τοῦ στήθους, ἢ εἰς σύνδεσμον τῆς ζώνης. Αἱ συνή-

θεις ἦσαν χαλκαί, παρὰ δὲ τοῖς πλουσίοις πολλάκις πολυτελεῖς, χρυσαὶ ἢ ἀργυραὶ ὡς

ἢ εἰκονίζομένη, εὐρεθεῖσα ἐν Ἡρακλείῳ. Παρὰ Ῥωμαίοις ἐχαρίζοντο τοιαῦτα καὶ τοῖς στρατιώταις ὡς ἀμοιβή (Λιν. ΧΧΧΙΧ, 31).

Πορφύρα, ὄστρακον ἐξ οὗ οἱ ἀρχαῖοι ἐξήγον τὸ πορφυροῦν χρῶμα δι' οὗ ἔβαφον τὰς χλαμύδας τῶν βασιλέων καὶ ἄλλων ἐπισημίων μεγιστάνων. Ἦν τέχνην ταύτην ἤσκουν τὸ πρῶτον οἱ Φοίνικες, δι' ὃ καὶ διέπλεον τὰς Ἑλληνικὰς θαλάσσας, ἐνθα ἄφθονα εὐρίσκοντο τὰ ὄστρακα ταῦτα. Ἀλλὰ μετέπειτα ἐξετάθη ἡ τεχνουργία καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, καὶ προσέει καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὡς ἀποδεικνύουσι μέγιστοι σεωροὶ τοιούτων ὄστράκων καλύπτοντες ἐπὶ τῶν πρώτων ἀνασκαφῶν πολὺ μέρος τῆς νοτιανατολικῆς πλευρᾶς τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς τῇ Ἀσκληπιείῳ, ἀποκομισθέντες δ' ἐπειτα ἐκείθεν μέχρις Ἰγγους.

Πορφύριος, γεννηθεὶς ἐν Ἰύρῳ τῷ 233 μ. Χ. Ἐὶ φοινικικὸν αὐτοῦ ὄνομα ἦν **Μάλαχος** (βασιλεύς). Ὅτε δὲ μετέβη εἰς Ἀθήνας, ὁ Λογγίνος, ὅστις τῇ ἐδίδαξε τὴν γραμματικὴν καὶ τὴν ῥητορικὴν, μετέφρασεν αὐτὸ εἰς **Πορφύριος** (ὁ τὴν πορφύραν φέρων), καὶ τοῦτο τῷ ἐμείνεν ἕκτοτε. Ἔβη δὲ, τριακοντοῦτης, μετέβη εἰς Ῥώμην, καὶ μετὰ μεγίστου ζήλου ἐμαθήτευσεν ἐπὶ 6 ἔτη παρὰ τῷ Πλωτίνῳ. Εἰς μελαγχολίαν δ' ἐμπεσὼν, ἴσως ἕνεκα τοῦ ὅτι πολὺ ἐνέκυψεν εἰς τὰς σπουδὰς, ἀπῆλθεν εἰς Σικελίαν πρὸς ἀνακούρισιν, καὶ μετὰ 5 ἔτη ἐπέστρεψεν ἐν πλήρει ὑγείᾳ καὶ τὰς δυνάμεις ἀναλαβὼν, εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐκεῖ, μετὰ τοῦ Πλωτίνου τὸν θάνατον, ἐδίδαξε, κατ' αὐτοῦ τὸ πνεῦμα καὶ σύστημα, τὴν πλατωνικὴν φιλοσοφίαν, ἐξηγῶν τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνα καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ἔγραψε καὶ βιογραφίαν τοῦ Πλωτίνου. Ἦν μαθητῶν του ὁ ἐπισημότερος ἦν ὁ Ἰάμβλιχος. Ἐν προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ ἐνυμφεῦθη ἀπορον χήραν, τὴν Μαρκελλίαν, ἑπτὰ τέκνα ἔχουσαν, ἀγαπήσας τὴν ἰσχυρὰν αὐτῆς κλίσιν πρὸς τὴν φιλοσοφίαν ἀπέθανε δ' ἐν Ῥώμῃ ἑβδομηκοντοῦτης περὶ-

που. Ἦν ἀντίπαλος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἄλλ' οὐχ ἤττον ἢ εὐρεῖα παιδεία του εἰς πάντας τοὺς κλάδους, καὶ εἰς τὴν γραμματικὴν, τὴν ῥητορικὴν, τὴν ἀριθμητικὴν, τὴν γεωμετρίαν, τὴν μουσικὴν, ἢ φιλοσοφικὴν του βαθύνοια, τῆς γλώσσης του ἢ ἀκρίβεια καὶ τὸ ἐντιμον τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ ἀναγνωρίζονται καὶ ἐκτιμῶνται καὶ ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ, τῶν χριστιανῶν συγγραφέων ἄφ' ἑτέρου ἕως πρωτοτυπία δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ φιλοσοφικὸν αὐτοῦ σύστημα, διότι ἦν αὐτὸ τὸ τοῦ Πλάτωνα, οὐδὲ τὸ ἕφος αὐτοῦ ἐξισούτο κατὰ τὴν δύναμιν πρὸς τὸ τοῦ Πλωτίνου. Ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του τὰ πλεῖστα καὶ σπουδαιότατα ἀπωλέσθησαν διατηροῦνται δὲ, 1) Πυθαγόρου βίος, οὐχὶ ἐντελῶς διασωθεὶς 2) Περὶ Πλωτίνου βίου καὶ τῆς τάξεως τῶν βιβλίων αὐτοῦ 3) Πρὸς τὰ νοητὰ ἀφορισμοί 4) Περὶ ἀποχῆς τῶν ἐμψύχων (κατὰ τῆς κρεωφαγίας) 5) Εἰσαγωγὴ καὶ κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν, δύο ἔργα περὶ τῶν κατηγοριῶν τοῦ Ἀριστοτέλους 6) Πρὸς Μαρκέλλαν γυναῖκα, τὴν σύζυγον του 7) Ζητήματα Ὀμηρικὰ, καὶ περὶ τοῦ ἐν Ὀδυσσεύει τῶν Νυμφῶν ἄντρου, ἐξήγησις ἀλληγορικὴ τοῦ Ὀμηρικοῦ χωρίου Ὀδυσ. Ν. 103-112.

Πομφυρίς, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πρὸς τῇ Κῆ νήσῳ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἣτις ἔπειτα μετωνομάσθη **Νίσυρος** (Στρεβ. Βυζ.).

Πομφυρίων, 1) εἰς τῶν Γιγάντων, ὁ διώξας τοὺς ἵππους τοῦ Ἥλιου ἐκ τῆς Ἐρυθραίας, φονευθεὶς δ' ὑπὸ Ἡρακλέους ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ (Πινδ. Πυθ. Η. 15. — Ἀπλλδ. Α, 6, 2). — 2) Πανάρχαιος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πρὸ τοῦ Ἀκταίου, εἰς δὲ ἀπεδίδετο ἡ ἔδρυσις τοῦ ἐν Ἀθήναις ναοῦ τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης (Παυσ. Α, 14).

Ποσειδεῖων, 1) πόλις μικρὰ τῆς Ἀσίας, ἐπὶ τῶν συνόρων μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἀπέναντι τῆς Κύπρου, κτίσμα τοῦ Ἀμφιδόχου (Ἡρόδ. Γ, 91. — Στρεβ.). Νῦν

Πάσδα. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος (Πτολ.).

Ποσειδεῖων, ὄνομα διαφόρων ἀκρωτηρίων, ὡς καθιερωμένων τῷ Ποσειδῶνι, οἷον, 1) τῆς Ἡπείρου, ἀπέναντι τῆς Κερκύρας, πλησίον τοῦ Πηλώδους λιμένος (Στρεβ. Ζ, 324). — 2) Ἐν Φθιώτιδι τῆς Θεσσαλίας, ἢ δυτικῇ ἄκρᾳ τοῦ Παγασαίου κόλπου (Στρεβ. Ζ, 330). Νῦν Σταυρός. — 3) Ἐν Λευκανίᾳ, ἢ νοτιανατολικῇ ἄκρᾳ τοῦ κόλπου τῆς Ποσειδωνίας (Στρεβ. ΣΤ, 252) Τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἀκρωτήρια ὑπῆρχον καὶ εἰς Σάμον, Χίον, Καρίαν, Κιλικίαν.

Ποσειδῶν, (ἄκριστα καὶ Ποσειδῶν, Ποτιδῶν) υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς (Ἡσθ. Θεογ. 455), καθ' Ὀμηρον μὲν ὁ νεώτερος, καθ' Ἡσίοδον δ' ὁ πρεσβύτερος, λαβὼν, μετὰ τῶν Τιτάνων τὴν ἡτταν, ἐπὶ τῆς διανομῆς τῆς παγκοσμίου ἐξουσίας, τὴν τῶν θαλασσῶν (Ὁμ. Ἰλ. Ο, 187), ἦν κυανοχαίτης, διὰ τὸ χρῶμα τῶν κυμάτων, γαιήροχος, ὁ περιέχων καὶ συνέχων τὴν γῆν, εὐρυκρεῖων, πανίσχυρος, ἀναξ, ἐνάλιος, θαλάσσιος, εὐρυθάλασσος, κύριος πασῶν τῶν θαλασσίων θεοτήτων, τὰ δῶματα αὐτοῦ ἔχων εἰς τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν, ἐν Αἰγαίᾳ (Ὁμ. Ἰλ. Ν, 21. Ὀδ. Δ, 381). Ἀνεγνωρίζετο δὲ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Διὸς ὡς ὁ ἀπρεσβύτερος καὶ ἄριστος θεῶν (Ὁμ. Ὀδ. Ν, 142). Πάντα τὰ θαλάσσια φαινόμενα ἐξ αὐτοῦ ἐκπορεύονται· αὐτὸς πέμπει τὰς τρικυμίας, καὶ φέρει τὴν γαλήνην ὀπίσω. Ὅταν μετὰ τῶν θυμοειδῶν χαλκοπόδων του ἵππων διατρέχῃ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ταπεινοῦται αὐτὴ εἰς ἤρεμον πεδιάδα· ὅταν ὁμως κτυπᾷ ὀργίλως αὐτὴν διὰ τοῦ φοβεροῦ ὄπλου του, τῆς τριαινῆς, ἀναπηδῶσι τὰ κύματα μετ' ἀφρῶν, καταποντίζουσι πλοῖα, πλημμυροῦσι γαίαις, κατακλύζουσι πόλεις. Ὁ ἐνοσίγαιος, ἐνοσίχθων, κινάκτωρ γαίας, ὁ ἀνατινάσσει τὴν γῆν, σείει αὐτὴν καὶ συντρέχει τοὺς βράχους διὰ τῆς τριαινῆς

του. Ούτως ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅτε ὁ Πηνειὸς κατεπλημύρισε τὴν χώραν, διέσχισεν ὁ θεὸς διὰ τῆς τριάντης τῶν Τεμπῶν τὴν χαράδραν, καὶ παρέσχεν ἐκροὴν εἰς τὰ ὕδατα· δι' ἧς καὶ

Ἐπ' ἀρχαίᾳ ἑορτυρίᾳ τοῦ Πηνειοῦ

παρὰ Θεσσαλοῦς Πετραῖος ἐλέγετο. Ὀρμητικῆ καὶ ἀκάθεκτος, ὡς τὸ στοιχεῖον ἐφ' οὗ ἤρχεν, ἦν καὶ ἡ διάθεσις τοῦ θεοῦ, καὶ ὀργίλιωσιν κατεδίωκε τοὺς εἰς αὐτὸν ἀσε-

Ἐκ κορινθίου ἀγάλματος τοῦ Πηνειοῦ

Ἐκ κορινθίου ἀγάλματος τοῦ Πηνειοῦ

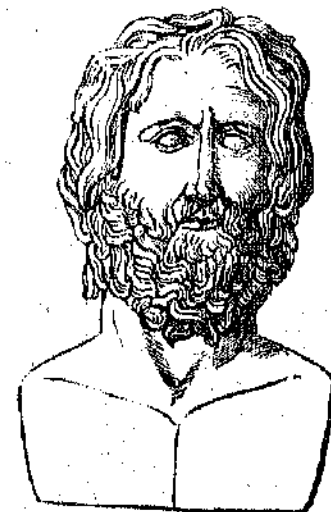
βοῦντας. Οὕτως τὸν Ὀδυσσεύα, τυφλώσαντα τὸν υἱὸν τοῦ Πολύφημον, τὸν Κύκλωπα, περιεπλάγα ἐπὶ τῶν θαλασσῶν, καὶ τὸν ἐμά-

κρυψε τῆς πατρίδος του, μέχρις οὗ ὁ Ζεὺς, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐνέδωκεν εἰς τὴν ὀργὴν του, ἐπιωφεληθεὶς ποτε τὴν ἀπουσίαν του, μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν διενήργησε τὸν νόστον τοῦ δυστυχοῦς ἥρωος (Ὀμ. Ὀδ. Α, 41). Κατὰ τῆς Τροίας ἐτραφε γόλον διαρκῆ ἀφ' οὗτο ὁ βασιλεὺς Λαομέδων τῷ ἠρνήθῳ τὴν ἀμοιβὴν ἣν τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ (Hom. Od. III, 3, 22), ὅτε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐφοδόμησε τὰ τεῖχη τῆς πόλεως (Ὀμ. Ἰλ. Η, 452. Φ, 443)· διὰ τοῦτο ἐπειμψε κατὰ τῆς χώρας τέρας θαλάσσιον, εἰς ὃ ὁ Λαομέδων ὤφειλε νὰ ἐκθέσῃ εἰς βορὰν τὴν θυγατέρα του Ἡσιόνην (Ἰδ.), καὶ ἐπὶ τῆς πολιτορκίας ὑπεστήριξε παντοίως τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐτόλμα ὡς καὶ κατὰ τοῦ Διὸς ἐνίοτε νὰ ταχθῆ, εἰς ἐν ἑμῶς, ὡς ὑπερτάτως ἄρχοντα καὶ πάντων τῶν θεῶν καὶ αὐτοῦ, καὶ ὡς πρεσβύτερον αὐτοῦ, ὑπέκυπτεν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ὑπήκουε (Ὀμ. Ἰλ. Α, 400. Ο, 185). — Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Πελασγοῖς ὁ Ποσειδῶν ἦν θεὸς οὐ μόνον τῆς θα-

λάσσης, ἀλλ' ἐν γένει πάντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῇ γῆ ὕδατων, τῶν λιμνῶν, τῶν πηγῶν καὶ τῶν ποταμῶν· διὰ τοῦτο ἦν ὁ τὰ φυτὰ διατρέφων, φ υ τ ἄ λ μ ι ο ς ἐν Ἑρμιόνη, ἐν σχέσει διατελῶν μετὰ τῆς Δήμητρος, τῆς μητρὸς Γῆς, καὶ ἐκομῆτως ἐλατρεύετο καὶ εἰς μέρη πρὸς τὴν θάλασσαν ἄσχετα. Ἀλλ' ἀφ' οὗτο ἐθεωρεῖτο ὡς ἀποκλειστικῶς θεὸς τῆς θαλάσσης, ἔπαυσε βαθμηδὸν ἢ εἰς τοιαῦτα μέρη λατρεῖα του, καὶ ἀντικαθίσταν αὐτὸν ἄλλοι θεοί. Αὕτη πιθανῶς ἐστὶν ἡ σημασία τῶν ἐρίδων ἃς ἡ μυθολογία τῷ ἀποδίδωσι πρὸς ἄλλους θεοὺς διὰ διαφόρων τῶπων κυριαρχίαν, καὶ αἱ πολ- λαὶ ταιούτων ἐναλλαγῆ. Οὕτως ἤρισε πρὸς τὴν Ἀθηναίαν διὰ τὴν ἐπικράτησιν ἐπὶ τῆς

Ἀττικῆς (Ἰδ. Κέρωψ) καὶ Τροικῆς, μετὰ τῆς Ἥρας διὰ τὴν τῆς Ἀργολίδος τὴν δ' ἐν Δελφοῖς μερίδα του ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντὶ τῆς Καλαυρίας. — Ἦν δὲ καὶ Ἴππιος ὁ Ποσειδῶν, κυρίως ζῖοτι τὰ ἐξηγησιμῆνα κύματα παραβάλλοντα μετὰ θυμοειδῶν ἵππων. Ἐλέγετο δὲ αὐτὸς πλάσας τὸν ἵππον, τρεφόμενον εἰς πεδιάδας χλωρὰς καὶ εὐόδρους, καὶ διδάξας τὴν ἱππηλασίαν, δι' ἧς καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς προστάτης τῶν ἱππικῶν ἀγώνων, καὶ θυσίαι προσεφέροντο καὶ ἐπικλήσεις ἐγίνοντο αὐτῷ εἰς τὰ ἱπποδρόμια. Συνεχῶς δ' ἀπαντᾶται ὁ Ἴππιος Ποσειδῶν μετὰ τῆς Ἰππίας Ἀθηναῖς, ἥτις ἐλέγετο ἐφευρέτις τοῦ χαλινοῦ. — Σόζυγος τοῦ Ποσειδῶνος ἦν ἡ Ἀμφιτρίτη· ἀλλ' οὐχὶ ὁ Ὀμηρος, πρῶτος δ' ὁ Ἡσιόδος μνημονεύει αὐτῆς ὡς τοιαύτης, καὶ μητρὸς τοῦ Τρίτανος (Θεογ. 930). Καὶ ἐξ ἐτέρων δ' ἔσχεν ὁ Ποσειδῶν πολλὰ τέχνα, πρὸ πάντων ἥρωας καὶ κτίστας τῶν πόλεων ἐν αἷς ἰδίως ὁ θεὸς ἐλατρεύετο. Ἦν δὲ πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος διαδεδομένη ἡ λατρεία αὐτοῦ, μάλιστα εἰς τὰς παραλλὰς καὶ νήσους, καὶ συνεχιστάτη ἐν Πελοποννήσῳ. Ἐν Αἰγίνῃ εἰς τὰ Ποσειδῶνεια ἡ Φρύνη ἐδείχθη γυμνὴ εἰς τοὺς πανηγυρίζοντας, ἀναδυομένη ἐκ τῆς θαλάσσης (Ἀθην. ΙΓ, 590. — Θεοδώρ. Ἑλλ. Θεραπ. καθ. Ζ). Καθ' Ὀμηρον ἐτιμᾶτο ὁ Ποσειδῶν πρὸ πάντων ἐν Πύλῳ, τῇ πόλει τοῦ ἀπογόνου του Νέστορος (Ὀδ. Α, 253). Ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου ἐτελοῦντο αὐτῷ κατὰ τριετίαν τὰ Ἰσθμια. Ἦδη δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μνημονεύεται ἡ ἐν Ὀγγηστῷ τῆς Βοιωτίας πανηγυρίς του (Ἰλ. Β, 506). Ὡς ἐθνικὸν δὲ θεὸν ἐθεώρουν τὸν Ποσειδῶνα οἱ Ἴωνες, καὶ εἰς τὴν βόρειον παραλλίαν τῆς Πελοποννήσου, εἰς Αἰγῶς καὶ Ἐλικὴν (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 203), ἐξηκολούθησε λατρευόμενος, καὶ ἀφ' οὗ οἱ Ἴωνες ἐκεῖθεν μετέβησαν. Μετηνέχθη δ' ὑπ' αὐτῶν ἡ λατρεία τοῦ Ἐλικωνίου Ποσειδῶνος καὶ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, καὶ εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ

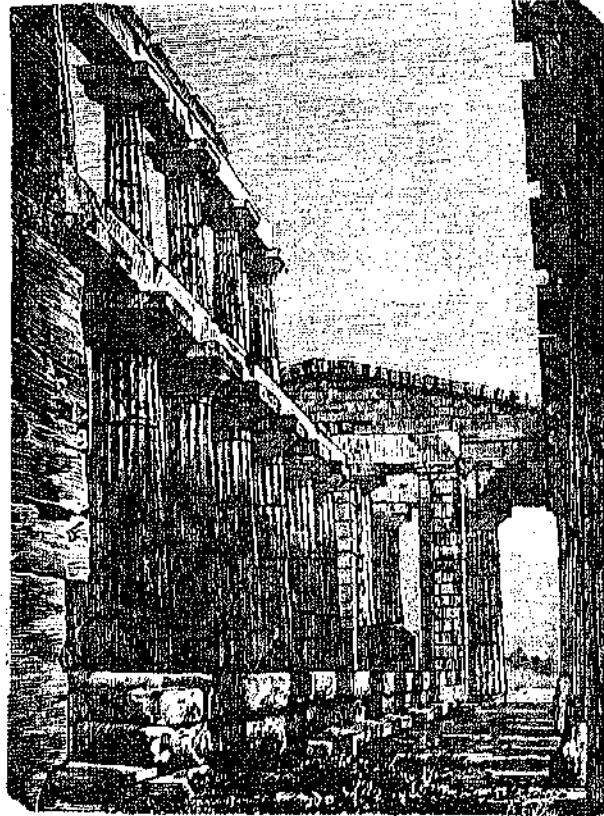
δ' ἴδρυσαν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Μυκάλης ἐπανηγύριζον τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἐορτήν, τὰ Παυιώνια (Ἡρόδ. Α, 188). Καὶ εἰς τὴν Λιβύην δὲ μνημονεύει λατρείας τοῦ Ποσειδῶνος ὁ Ἡρόδοτος (Β, 5, Δ, 183), λέγων, ἀλλ' ἐσφαλμένως, ὅτι ἐκεῖθεν αὐτὴ εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. — Ἱερά δ' ἦσαν τῷ Ποσειδῶνι, πλὴν τοῦ ἵππου, ὁ δελφίν, καὶ ἐκ τῶν δένδρων ἡ πίτυς, διὰ τὸ βαοῦ αὐτῆς πράσινον χρῶμα, τὸ ὁμοιάζον τῷ τῆς θαλάσσης, καὶ διότι τὸ ξύλον αὐτῆς ἦν χρήσιμον εἰς ναυπηγίαν. Ἐθύνοντο δ' αὐτῷ ταῦροι, ἰδίως μέλανες, καὶ προσέτι κριοὶ καὶ κάπροι· ἐν Ἀργολίδι δὲ ἐβυθίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ ἵππου μεγαλιωμένοι εἰς τὴν πηγὴν Δεῖνην. Πολλὰς παριστάτο ἐν συνοδείᾳ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ ἄλλων θαλασσίων θεοτήτων, περιστοιχισμένων ὑπὸ δελφίνων. Καὶ ἔχει μὲν ὑψηλὸν τὸ ἦθος καὶ ἰσχυρὸν, συγγενὲς πρὸς τὸ τοῦ Διὸς, ἀλλὰ τῷ ἐλλείπει ἡ ἥριμος ἐκείνου μεγαλοπρέπεια· ἔχει δὲ, συμφῶνως πρὸς τὸν ἀποδιδόμενον αὐτῷ χαρακτῆρα, ἀνήσυχον τι ἐν τῇ ἐκφράσει, ὀργίλον καὶ βίαιον. Κατὰ τὸ σῶμα παριστάται ἰσχυρότε-

ρος τοῦ Διὸς, ἀλλ' ἰσχυρότερον ἔχων τῶν μυῶν τὸ σύστημα· αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ εἰσι μᾶλλον γωνιαῖαι, οὐχὶ ὡς

εκείνου άνειμένα και καθαρά, ή δὲ κόμη μάλλον άνιρωμένη και συγκεχυμένη. — Οι Ρωμαίοι εταύτισαν τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν θεὸν Neptunus μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποσειδῶνος, και ὄντες λαὸς ἤττον ναυτικὸς, τὸν ἐλάτρευον κυριως ὡς Ἴππιον, θεὸν τῶν ἱπποδρομιῶν.

Ποσειδωνία, πόλις ἐν Λευκανία εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Ἰταλίας, 5 μίλια νοτιῶς τοῦ Σιλάρου ποταμοῦ κειμένη, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Σουβαριτῶν τῷ 524 π. Χ. Οι ἐγγύριοι Λευκανοί, κυριαύσαντες και μεταθέντες αὐτὴν εἰς τὰ ἐνδότερα, διδοι ἑσπερίτω ὕδατος, μετωνόμασαν αὐτὴν Παῖστον. Ἐκτοτε ἀπώλεσε τὴν σημασίαν τῆς, και ἐτησίως ἐτέλει πένθιμον ἑορτὴν εἰς μνήμην τῆς καταπτώσεως

αὐτῆς (Ἀθήν. ΙΔ, 632). Εἰς ἀπόστασιν 50 σταδίων νοτιῶς αὐτῆς ἔκειτο ὁ ναὸς τῆς Ἀργείας Ἥρας βορειοδυτικῶς δὲ σώζονται ἀξιο-

λογιώτατα εἰρηπία τῶν τειχῶν τῆς ἀρχαίας πόλεως, ἐχόντων μιᾶς ὄρας περιφέρειαν, και περικλειόντων τρεῖς λαμπροὺς ναοὺς δωρίου ὀβμοῦ, και λείψανα τοῦ θεάτρου. Τὰ σπουδαιότατα ταῦτα εἰρηπία εὐρέθησαν τῷ 1750.

Ποσειδωνιάς, μία τῶν τεσσάρων φυλῶν, εἰς ἅς, θεῶν φερούσας ὄνόματα, ἐλέγχετο διαιρέσας ὁ Ἐριχθόνιος τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς (Ἰδ. Φυλῆ).

Ποσειδώνιον, ἀκρωτήριον δυτικῶς τῆς Μακεδονικῆς Χερσονήσου Παλλήνης, ὑπὸ τὴν Μένδην (Θουκ. Δ, 129) κατὰ Αἰθίον (ΧΙΙV, 11) Ποσειδίων. Νῦν Ποσειδία ἢ Κασσάνδρεια.

Ποσειδώνιος, 1) εἰς τῶν Σπαρτιατῶν τῶν ἀριστευσάντων εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς

μάχην κατὰ τῶν Περσῶν (Ἡρόθ. Θ. 71). — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητῆς τοῦ Ζήνωνος. — 3) Ὁ Ῥόδιος ἐπικαλούμενος διὰ τὴν μακρὰν διαμονὴν του ἐν Ῥόδῳ, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐν Συρίᾳ Ἀπαμείας καταγόμενος, στωϊκὸς φιλόσοφος και αὐτὸς περὶ τὸ 135 π. Χ. γεννηθεὶς, ἤλθε νεώτατος εἰς Ἀθήνας, και ἠκραάσθη ἐκεῖ τοῦ Στωϊκοῦ Παναιτίου, μεθ' οὗ τὸν θάνατον μετέβη εἰς Ἰταλίαν, Ἰσπανίαν και ἄλλας χώρας, και τέλος ἀπῆλθεν εἰς Ῥώμην και διηόθηται ἐκεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ Παναιτίου ἰδρυθεῖσαν στωϊκὴν σχολήν. Οι περιφημότεροι τῶν μαθητῶν του ὑπῆρξαν ὁ Φανίας, ὁ Ἀσκληπιόδωρος και ὁ Ἰάσων. Ἐκεῖ ἠκραάσθη αὐτοῦ και ὁ Κικέρων (Cic. Tusco. II, 25. N. D. I, 3. Fin. I, 2. Fat. III. Ad. Att. II. I.

— Πλούτ. Κιν. 4). Πρὸ πάντων δ' ἐξέτιμα αὐτὸν και τὴν μετ' αὐτοῦ συναναστροφὴν ὁ Πομπήιος (Πλούτ. Πομπ. ΜΒ). Και εἰς τὰ πολιτι-

κά δὲ δὲν ἔμεινε ξένος ὁ Ποσειδώνιος, και οἱ συμπολίται αὐτοῦ, πρύτανιν αὐτὸν ἐκλέξαντες, τὸν ἐπεμψαν πρέσβυν εἰς Ῥώμην. Ἀπεβίωσε δὲ τῷ 51, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 84. Συνέγραψε πλεῖστα και φιλοσοφικά και ἱστορικογεωγραφικά, ἐξ ὧν ἐν, «αἰ ἱστορίαι», ἐστὶ τοῦ Πολυβίου ἐξακολούθησις· προσέτι δὲ και μαθηματικά και γραμματικά. Ἀλλὰ πάντων ἀποσπάσματα σώζονται μόνον (Συλλ. Μήλιερ, Fragm. Hist. Graec. III). — 4) Σοφιστῆς και ἱστοριογράφος ἐξ Ὀλβιοπόλεως, τῆς 6' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., συνέταξε τινα ἱστορικά και γεωγραφικά, ἀπολεσθέντα. — 5) Ἐφέσιος, χαλκοκλάστης και τορευτῆς τῶν χρόνων τοῦ Πομπηίου (Pl. XXXIII, 12, 55. XXXIV, 8, 19).

Ποσειδωνιος (ἢ Ποσειδιππος), 1) ἐκ Κασσάνδρας τῆς Μακεδονίας, εἰς τῶν ἀρίστων ποιητῶν τῆς νέας κωμικῆς, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ 280 π. Χ., συνέγραψε περὶ τὰ 40 δράματα. Ἐμμμήθησαν δ' αὐτὸν και οἱ Ῥωμαῖοι μετέπειτα, και φαίνεται δι κωμῶδια τις αὐτοῦ «Δίδυμοι» ἐπιγραφομένη, ἐχρησίμωσε τῷ Πλάτῳ ὡς πρότυπον τῶν Μεναιχμῶν του. Ὀλίγα ἀποσπάσματα αὐτοῦ σώζονται ἐκ 17 διαφόρων κωμωδιῶν. συνεχῶς ἀναφερόμενα εἰς μαγειρίων χαρακτηρισμῶν (Συλλ. Meinecke, Fragm. Com. Graec. IV). — 2) Βύβυης ἐπιγραμματογράφος τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων, οὗ ἐπιγράμματα σώζονται ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. Ἐπιτίθεται καταγόμενος ἐκ Σικελίας.

Πόταμιες, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων (Θουκ. Η, 85. — Ξενφ.).

Ποταμίης, ἀττικὸς δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς πρὸς τῇ Θωρικῇ, κατὰ τὰ νοτιανατολικά τῆς χώρας, βορείως τοῦ Λαυρίου, διηρεῖτο εἰς Καθόπερον και Ἰπένερον. Ἐκεῖ ἐλέγχετο τεθαμμένος ὁ Ἴων. Κατηγοροῦντο δ' οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἐπ' ἀμεριμνία κατὰ τὴν χορηγίαν πολιτικῶν δικαιωμάτων εἰς ξένους (Στράβ. Θ, 398. — Πaus. Α, 31. 3).

Ποτήμων, 1) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου (Ἀπλδ. Β, 1, 5). — 2) Ῥήτωρ τις ζήσας 90 ἔτη (Λουκ.).

Ποτήρα, πᾶν ἀγγεῖον ἐξ οὗ πίνομεν (Ἐύρπ. Κυκλ. 171), ἔχον διαφόρους ἐπωνυμίας κατὰ τὴν διαφορὰν τοῦ μεγέθους και τοῦ σχήματος. Τὸ μικρὸν και συνηθέστατον ἦν τὸ ποτηριον (Ἡρόθ. Ζ, 110. — Ἀρσφ. κλπ.), μετάλλινον, συνηθέστατα περιτετρομενῆς, ὅθεν και ποτηριογλύπτῆς ἐν ποιήματι, ἀπολεσθὲν, τοῦ Θεοκρίτου (Σηλ. Θαρ. Β, 2).

Ποτιδαία, πόλις ἔχυρά ἐπὶ τοῦ πορτοῦ τῆς Χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονία, ἀποικία τῶν Κορινθίων (Θουκ. Α, 56. 63. Δ, 120). Τοῖς Πέρσαις γενναίως ἀντιστάσα, ἠναγκάσθη ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου νὰ παραδοθῇ τοῖς Ἀθηναίοις, οἵτινες τοὺς κλειστοὺς τῶν κατοίκων αὐτῆς μετέκρησαν εἰς Ὀλυμπον (Ἡρόθ. Ζ, 123. Η, 126. — Θουκ. Α, 56. Β, 58. 70), πέμψαντες ἐκεῖ ἰδίους κληρῶντας (Θουκ. Δ, 120). Μετὰ τοῦτο, τῷ 356 π. Χ., κατεστράφη ἡ Ποτιδαία ὑπὸ Φιλίππου Β, τοῦ Μακεδόνα· ἔνεκα ὁμῶς τῆς ἀξιολόγου αὐτῆς θέσεως ἀποκατέστη αὐτὴς ὑπὸ Κασσάνδρου ὑπὸ τὸ ὄνομα Κασσάνδρεια (Δμοθ. Φιλπ. Β, σλ. 70), και κατέστη μία τῶν σπουδαιωτάτων πόλεων τῆς Μακεδονίας. Και ἐκ νέου δὲ κατηδαφίσθη ὑπὸ τῶν Ὀνῶν και ἀνοικοδομήθη ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἐκτοτε δὲ μνηεὶ δὲν γίνεται πλέον αὐτῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἀλλὰ διατήρησε τὸ ὄνομα Κασσάνδρεια (Στράβ. Ζ, 330).

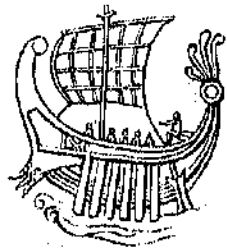
Ποτιδανία, φρούριον κατὰ τὰ νοτιανατολικά τῆς Αἰτωλίας πρὸς τῇ Λοκρίδι, ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Ἰλαίου ποταμοῦ (Θουκ. Γ, 90. — Πιν. ΧGVIII, 8).

Πόντιαι, (αἰ οσβαοταί), ἐπίθετον τῆς Δημητρός και Κόρης, και ἐπίσης ἐπίθετον εὐφημιστικὸν τῶν Ἐρινύων.

Ποῦς καὶ Ποτυαί, πολίγη ἐν Βοιωτία ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, 10 στάδια ἀπέχουσα τῶν Θηβῶν, μεταξὺ τούτων καὶ τῶν Πλαταιῶν. Παρ' αὐτῇ, κατὰ τὸ νῦν χωρίον Ἰαχθ, πηγάζουσι πολλαὶ ἄφθονοι πηγαί, αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν Δίρην. Ἔχον δ' ἐνταῦθα ἱερὸν, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ποτυῶν, ἢ Δήμητρα καὶ ἡ Κόρη (Εὐριπ. Φοίν. 1124. — Ξενοφ. Ἰλλ. 4, 51). Τινὲς ἐξέλαθον αὐτὴν ὡς τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Β, 505) τὰς Ὑποθήβας. (Παυσ. Θ, 8, 1).

Ποῦς, ἴδ. Συμπόσιον.

Ποῦς, 1) ἀλληγορικῶς, ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου ποδός, πᾶσα βᾶσις ἐφ' ἧς τι στηρίζεται, ὡς καὶ τοῦ ἔρους οἱ πρόποδες. — 2) Μέτρον μήκους κατὰ μέσον ἔρον τοῦ ἀνθρωπίνου ποδός, περιέχον 16 δακτύλους ἢ 4 παλαιστάς. 1 1/2 ποῦς ἀπετέλει ἓνα πήχυον, 6 ποῦδες μίαν ὀργυιάν, καὶ 600 ποῦδες ἓν στάδιον. Ἦν δ' ὁ Ἑλληνικὸς ποῦς μικρὸν μείζων τῶν 3 ὑποδεκαμέτρων (0,308 μ.). Ὁ δὲ Ῥωμαϊκὸς ποῦς ἦν κατὰ τι μικρότερος (0,29 μ.). Κατὰ πρότον μινεῖαν ποιεῖται αὐτοῦ ὡς μέτρον ὁ Ἡρόδοτος (Β, 149. — Ξενοφ. Συμπ. ΣΤ, 8). — 3) Ἐν τῇ στιχογραφικῇ μετρικῇ ὁ στοιχειώδης ρυθμικὸς συνδυασμὸς μακρῶν καὶ βραχειῶν συλλαβῶν, διότι διὰ τῆς κρούσεως τοῦ ποδός ἐσημειοῦτο ὁ τῶν στίχων ρυθμὸς (Ἄλλ. ἴδ. καὶ Σχλ. Ἡφαιστ. Ἑγγρ. σλ. 81). Ἐμετροῦντο δ' οἱ

στίχοι εἴτε κατὰ μονοποδίαν, εἴτε κατὰ διποδίαν, τοῦτο ὁσάκις ἐκ τῶν δύο ποδῶν ὁ εἰς ἔπρεπε νὰ ἔχη ἀκριβῆ τὸν ρυθμὸν, εἰς δὲ τὸν ἕτερον ἐπετρέπετο αὐτὸς ἀνετώτερος. — 4) Τὸ τὰς κάτω γωνίας τοῦ ἰστίου τῶν

πλοίων δένον καὶ διοικούν σχοινίον (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 260. Κ, 32. Εὐριπ. Ἐκδ. 930, 1010. Ὀρέστ. 704, καὶ οἱ σχολιασταὶ καὶ ἐξηγηταί, ὧν ὅμως τινὲς ἐκλαμβάνουσιν ὅτι ὁ Ὀμηρὸς πὸ δα λέγει τὸ πηδάλιον).

Πραγματικοί, ἐπὶ Ῥωμαίων οἱ νομομαθεῖς, εἰς αὐς κατέφευγον οἱ ῥήτορες καὶ οἱ δικηγόροι ἵνα παρ' αὐτῶν πληροφορῶνται τὰ καθέκαστα τῶν νόμων καὶ τῆς δικονομίας ἐφ' ὧν ἔχον νὰ στηρίξωσι τὰς ἀγορεύσεις των (Cic. d. Or. I, 59. — Quint. XII, 3, 4).

Πραίνεστος, κατὰ τοὺς Λατίνους οὗτος τοῦ Λατίνου, ἔγγονος τοῦ Ὀδυσσεῶς, καθ' ὃν ὠνομάσθη μία ἐν Λατίῳ πόλις (Στεφ. Βυζ.).

Πραίνεστος (ἡ), Πραίνεστος ἢ Πραίνεστινὸν πόλις, ἀρχαιοτάτη πόλις ἐν Λατίῳ τῆς Ἰταλίας, λεγομένη ἐπώνυμος ἐγγόνου τοῦ Ὀδυσσεῶς, 20 μίλια τῆς Ῥώμης ἀπέχουσα πρὸς τὰ νοτιανατολικά, ἐπὶ βραχέως ὑψώματος κειμένη, δι' ἧς κατέφευγον εἰς αὐτὴν οἱ πλοῦσοι Ῥωμαῖοι τὸ θέρος ὡς εἰς δροσερὰν κατοικίαν. Ἔχε ναὸν καὶ χρηστήριον τῆς Ὑχῆς (Fortuna), καὶ ἕτερον τῆς Ἥρας (Στράβ. Ε, 328. — Cic. Div. II, 41. — Cat. I, 9. — Suet. Tib. LXIII. Dom. XV). Νῦν Ἡλαιστρίνα, μετ' ἀρχαίων τειχῶν καὶ ἄλλων ἔρειπλων.

Πραξίος, πόλις κειμένη εἰς τὰ μεσημβρινὰ τῆς Κρήτης, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν

Ἑσπεριητῶν, καὶ ἔχουσα ναὸν τοῦ Διὸς (Ἡρόδ. Ζ, 170. — Στράβ.).

Πραίτωρ, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ στρατηγὸς λεγόμενος, ἄρχων παρὰ Ῥωμαίοις, δικαστικὴν ἐξουσίαν ἔχουσαν, κατ' ἀρχὰς εἰς, συνάρχων τῶν ὑπάτων, εἶτα δύο, ὁ μὲν διὰ τὰς μεταξὺ πολιτῶν δίκας, ὁ δὲ διὰ τὰς μεταξὺ ξένων, ἢ πολιτῶν καὶ ξένων.

Μετὰ ταῦτα δὲ, ἀπὸ τοῦ 237 π. Χ., ἕνεκα τῶν ἐξωτερικῶν κατακτῆσεων τῆς Ῥώμης, ἐδιπλασιάσθη πάλιν ὁ ἀριθμὸς τῶν Πραιτῶρων, ἐτριπλασιάσθη, καὶ βαθμηδὸν ἠΰξησεν εἰς 12, 16 ἢ 18, μειουμένης ἀναλόγως τῆς δικαιοδοσίας των.

Πράκτιος, ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν Μυσίᾳ, πηγάζων ἐκ τοῦ ἔρους Ἰδης, ῥέων μεταξὺ Λαμφάκου καὶ Ἀδύδου, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἑλλησποντον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 835. — Ἀρρ. Δ, 12, 6). Νῦν Βεργάς.

Πράκτορες, ἐν Ἀθήναις οἱ εἰσπράκτορες τῶν δημοσίων προστίμων, ἃ ἀνεγράφοντο ἐπὶ σανίδος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. «Ἐγγράφειν τοῖς πράκτορσιν ὁ τῶ δημοσίου γίνεσθαι» (Δημοθ. Μαρτ. 1075). «Ἄν δ' ὀφειλέτης δὲν κατέθετε τὸ πρόστιμον μέχρι παρελεύσεως τῆς ἐνάτης πρυτανείας, ἐδιπλασιάζετο αὐτὸ, ἐδημιεῦετο ἡ περιουσία του, καὶ τοῦτο δὲν ἦν πλέον τῶν πρακτέων καθήκον (Δημοθ. Πινταίν. 973, Ὁκρον. 1322. Νεαίρ. 1347. — Αἰσχιν. Τιμαρχ. 3).

Πράμνεος οἶνος, (Ὀμ. Ἰλ. Α, 638. Ὀδ. Κ, 235) εἶδος οἴνου μέλανος καὶ στυφοῦ, μὴ ἀρέσκοντος τοῖς Ἀθηναίοις (Ἀριστοφ. Ἰππ. 107), προϊόντος τῶν περιχώρων τῆς Σιμόνης ἢ τῆς Ἐρέσου (Ἀθήν. Α, 24), ἢ τοῦ ἔρους Πράμνης τῆς νήσου Ἰκαρίας (Εὐστθ. εἰς Ὀμ. αὐτθ.), καθ' ἧς καὶ ὠνομάσθη. Κατ' ἄλλους (Ἑρμ. εἰς Αἰλ. π. ἰ. IB, 31) δ' ἐκαλεῖτο οὕτως ἐκ τοῦ παραμένειν, ὡς ἔχων τὴν ιδιότητα ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ διατηρῆται.

Πράμνη, ὄρος τῆς νήσου Ἰκαρίας, καθ' ἧς ὑπετίθετο ὠνομασθεῖς ὁ πράμνεος οἶνος (Εὐστθ.).

Πραξαγόρας, 1) ἐπίσημος ἰατρός εἰς τὴν νήσον Κῶ, κατὰ τὸ μέσον τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ., ἦν τῆς σχολῆς τοῦ Ἰπποκράτους, καὶ διεκρίθη ἰδίως ἐν τῇ ἀνατομῇ καὶ τῇ παθολογίᾳ. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἀπωλέσθησαν· αἱ δ' ἀρχαὶ καὶ τὸ σύστημα του περιήλθον εἰς γυνῶσιν ἡμῶν μέ-

νον δι' ὧν μνημονεύουσιν ὁ Γαληνὸς καὶ ὁ Κασίλιος Αὐρηλιανός. — 2) Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου (Θεόκρ. Ἐπ. 22). — 3) Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος, ζῶν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἔγραψεν ἱστορίαν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, καὶ τῶν βασιλέων τῶν Ἀθηναίων, καὶ μόνον ὀλίγα αὐτοῦ ἀποσπάσματα σώζονται παρὰ Φωτίῳ (Συλλγ. Müller, Script. Alex. Magn. fragm.).

Πραξίας, γλύπτης Ἀθηναῖος, μαθητῆς τοῦ Καλάμιδος, ἐν Μελίτῃ οἰκῶν, ἐργάσθη εἰς τὴν ζωοφόρον τοῦ Ἐρεχθείου, πρὸ πάντων ἱππῶν, καθ' ὅσον γνωστὸν (Καικ. Anti. Hell. I, σλ. 54, § σλ. 60, § 2), καὶ ἐκόσμησε τοὺς ἀετοὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ, δι' ἀγαλμάτων παριστῶντων ἀφ' ἑνὸς πιθανῶς τὴν Ἀπόλλωνος γένεσιν (Λητώ, Ἀπόλλωνα, Ἄρτεμιν, Μούσας, δύνοντα ἥλιον), ἀφ' ἑτέρου ἴσως Βάκχου θριαμβῶν (Διόνυσου. Θυάδας) (Παυσ. I, 19).

Πραξιβάμας, Αἰγινίτης, ὁ πάππος τοῦ Νεμεσίου Ἀλκιμίδου (Πινδ. Νεμ. ΣΤ, 27).

Πραξιθέκη. Ἐν Ἀλιάρτῃ τῆς Βοιωτίας θεότητες συμβολικαί τῶν ἀρετῶν, θυγατέρες τοῦ Σωτήρος Ὀμόνη, Ἀρετῆ καὶ Πραξιθῆκη καλούμεναι. Ταύτης παριστᾶτο μόνη ἢ κεφαλὴ. Ἔχον δ' ἱερὸν πρὸς τῇ Ἰλίουσίῳ ὄρει, ἔνθα καὶ ὄρκοι ἐδίδοντο (Ὀρφ. Ἄργ. 27. — Παυσ. Βοιωτ. ΑΓ).

Πραξιθέα, 1) θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μητηρ τοῦ Νήφου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. Β, 7, 8). — 2) Θυγάτηρ Φρασίτου καὶ Διογενείας, γυνὴ τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων (Ἀπλλδ. Γ, 15, 1). — 3) Θυγάτηρ τοῦ Λέω (ἴδ.) ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος τῆς (Αἰλ. π. ἰ. IB, 28).

Πραξιέως, ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ, πατὴρ τοῦ Ξενοφάνου, σατράπου τῆς Κιλικίας (Ἡρόδ. Θ, 107).

Πραξίλλα, ποιήτρια, γράψασα ποιήματα ἐκ τῶν λεγομένων σφολιδίων (Ἀριστφ.).

Πραξιτέλης, πλοίαρχος νηὸς Ἰρριζηνίας, τῆς πρώτης κυριευθείσης ὑπὸ τῶν Περσῶν κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν αὐτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα (Ἡρόδ. Ζ, 180).

Πραξιτέλης, ἐπιθετοὺν ὕφ' ἡ Ἀφροδίτη εἶχε καθὼν ἐν Μεγάροις μετὰ παναρχαίου ἐλεφαντίνου ἀγάλματος (Παυσ. Α, 43).

Πραξιτέλης, Ἀθηναῖος, Εἰρεσιδής τὸν δῆμον (Pl. XXXVI, 24. — Boeckh, C. J. G. N. 1604), κατ' ἄλλους δὲ Κνίδιος (Κεδρ. Χρον. Σλ. 322), Πάριος (Ρομ. Π. 17, 16) ἢ Ἄνδριος (Ἀνθ. Π. Σλ. 40), ἦν ἀνεψιὸς τοῦ Φωκίωνος καὶ πιθανῶς υἱὸς τοῦ Κηρισσοῦτος γλύπτης διάσημος, ὁ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου κορυφαῖος τῶν καλλιτεχνῶν, καὶ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀρχαίους μάλιστα εἰς τὴν γλυφὴν διαπρέψας τοῦ λίθου (Pl. XXXIV, 19, 10), ἐν καὶ διὰ λεπτῶν πολλάκις ἐπεκδομεὶ χρωμάτων (Pl. XXXV, 40, 28). Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἦσαν ἡ ἐξαισιος παράστασις τῆς ἀνθρωπίνης νεανικῆς καλλονῆς, οὐχὶ παθαινομένης, ἀλλ' ἡρέμου καὶ ἐαυτὴν μόνον ἐνδεικνυούσης, τῶν τῆς Φειδαίικης δὲ σχολῆς κατὰ τοῦτο ἐλαττούμενα, ὅτι δὲν ἤξιον ἴ' ἀναπτερώσῃ τὴν τέχνην μέχρι τοῦ ἰδανικοῦ τῆς θείας μεγαλειότητος. Θεῶν ἀγάλματα πολλὰ μνημονεύεται πλάσας, αἷον τὰ τῶν δώδεκα Θεῶν ἐν Μεγάροις (Παυσ. Α, 40), Κρόνον καὶ Ἰἔαν ἐν Πλαταιαῖς (Παυσ. Θ, 2), Ἰραν αὐτόθι καὶ ἐν Μαντινείᾳ (Παυσ. Η, 9), ἀρπαγὴν Περσεφόνης, χαλκῆν (Pl. XXXIV, 19, 10). Συγγενέστεραι πρὸς τὴν τάσιν αὐτοῦ ἦσαν αἱ μορφαὶ τοῦ Διονύσου, τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἑρωτος, ἐν αἷς ἠδύνατο γὰρ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐντελεστάτην τοῦ κάλλους παράστασιν. Διονύσου αὐτοῦ μνημονεύεται ἐν Ἡλίδι (Παυσ. ΣΓ, 26. — Καλλιστρ. Βίκ. Π), καὶ ἄλλοι ἐν συμπλέγμασι μετὰ σατύρων (Pl. XXXIV, 19, 10) εἰς δὲ Σάτυρος αὐτοῦ ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Περὶ θόητος (Παυσ. Α, 20. — Ἀθῆν. Π, 591), καὶ ἦν πιθανώτατα ὁ οὗ

ὑπὲρ τὰ τριάκοντα διατηροῦνται ἐν τοῖς διάφοροις μουσείοις ἀντίγραφα, δεικνύοντα πῶς ἐξῆρεν ὁ Πραξιτέλης καὶ τὰς ἀγενεστέρας

μορφῆς εἰς φαιδρὸν καὶ ἐξαισιον κάλλος. Ἑρμῆν αὐτοῦ φέροντα Διονύσου βρέφος εἶδεν ὁ Πausanias (Π, 17) ἐν Ἡλίδι, καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦτο ἐπὶ τόπου ἐσχάτως ἀνασκαφῆν, ἐστὶ ζῶσα ἀπέδειξεν τῆς ἀπαραμύλου καλλιτεχνίας τοῦ Πραξιτέλους, καὶ τὸ πολυτιμώτερον τεχνικὸν ἐγκαλλώπισμα τῆς Ἑλλάδος, αἱ Ἀφροδίται αὐτοῦ ἦσαν ἡ σχε-

δὴν ἀποθέσεις τοῦ κάλλους τῶν ἐταίρων, τοῦ ἐπικρατοῦντος ἤδη τότε εἰς τὴν ἠθικῶς ἐκπεσοῦσαν κοινωνίαν ἢ πασῶν δ' ἐπισημοτάτη ἦν ἡ Κνίδια ἐπικληθεῖσα, διότι οἱ Κνίδιοι ἠγάρασαν αὐτήν, ἀναδυομένη, ἐντελῶς γυμνή, ἀπαραμίλλος τὴν καλλονὴν καὶ τὴν χάριν (Λουκ. Ἑρωτ. Π, Βίκ. ΣΓ), οὐχὶ δ' ἐστερημένη σεμνότητος, εἰ καὶ ἦν ἀπεικόνισμα τῆς ἐταίρας Κρατίνης, ἡ μᾶλλον τῆς Φρόνης (Κλ. Ἀλέξ. Προτρ. σλ. 16. — Ἀρν. κ, Ἑθ. ΣΓ, 13. — Ἀθῆν. Π, 591) ἧς καὶ ἄλλους ἐποίησεν ἀνδριάντας, ἐνα μάλιστα ἐξαισιον τὴν ἐκφρασίαν, καὶ αὐσίγελων ἐπικληθέντα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, διότι παρίστα αὐτὴν συγχρόνως κλαίουσάν καὶ γελῶσαν (Ἀθῆν. Αὐτ. — Pl. XXXIV, 19, 10). Τῆς Κνιδίας παράστασις φαίνεται ἐπὶ Ῥωμαϊκοῦ νομισματός, καὶ αὐτῆς ἀντί-

γραφοῦ, ὀλίγοι μεταπλασθέν, ἐστὶν ἡ ἐν Ῥώμῃ Μεδικία λεγομένη. Ἄλλην δὲ, ἐνδεδυμένην Ἀφροδίτην τοῦ Πραξιτέλους, ἠγάρασαν οἱ Κῶιοι, προτιμήσαντες ὡς σεμνοτέραν αὐτήν. Τῆς αὐτῆς κατηγορίας μετὰ τῆς Ἀφροδίτης ἦσαν καὶ οἱ Ἑρωτες αὐτοῦ, οὐς παρίστα, οὐχὶ, ὡς οἱ μετὰ ταῦτα, πτερωτὰ βρέφη, ἀλλὰ νεανίας προσήθους (Λουκ. Ἑρωτ. ΙΑ, 17), τῆς ἡλικίας καθ' ἣν τὸ πρῶτον ὑποφάσκει τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο αἶσθημα. Ὁ περιφημώτερος ἦν ὁ ἐκ πεντελικῆς λίθου μετὰ πτερόγων χρυσαῖν (Λουκ. αὐτ. — Ίουλιαν. Β. Σλ. 54), περὶ οὗ διηγούντο (Παυσ. Ι, 4. — Ἀθῆν. Π, 591) ὅτι ἡ Φρόνη, ἐπιτραπέσια γὰρ ἐκλέξῃ ἢ ἤθελε τῶν ἔργων τοῦ

καλλιτέχου, ἐτεχνάσθη γὰρ τῇ ἀγγελθῆ δι' ὑπηρετοῦ ὅτι ἐπυρπολεῖτο τὸ ἐργαστήριόν του. « Ἄν μόνον σωθῶσιν ὁ Ἑρως μου καὶ ὁ Σάτυρος! » ἀνέκραξεν ὁ Πραξιτέλης καὶ οὕτω

φωτισθεῖσα, ἔλαβεν αὐτόν, καὶ τὸν ἀνέθηκεν εἰς τὰς Θησπιάς. Ὁ Ἑρως τοῦ Βουρδωνικοῦ μουσείου ἐν Νεαπόλει ἐκρίθη, διὰ τὴν καλλονὴν του, ἄξιος ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν γλυφίδα τοῦ Πραξιτέλους. — Ἀντικείμενον ἀρμόδιον τῇ γλυφίδι του ἦν προσέτι κατ' ἐξαιρέτον λόγον καὶ ὁ Ἀπόλλων, ἐν ἐπλαττε νεανίαν καλλονῆς τρυφερᾶς καὶ σχεδὸν παρθενικῆς. Ὁ περιφημώτερος τῶν Ἀπολλώνων αὐτοῦ ἦν ὁ χαλκοῦς, ὁ ἐπικαλούμενος Σαυροκτόνος, διότι παριστάτο ἐνεδρεῶν προσερπούση σάβρα (Plin. XXXIV, 19, 10). Ἰδ. σελ. 1070. Τούτου σῶζονται ἀπομιμήσεις πολλοί, καὶ μία τῶν ἀρίστων ἐστὶν ἡ τοῦ Μουσειοῦ τῶν Παρισίων.

Πραξιτέλης, φιλόσοφος περιπατητικὸς Μυτιληναῖος ἢ Τρῆσιος, ζῶν τῷ 322 π. Χ., μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ιδρυτῆς

ἔπειτα ἰδίας σχολῆς, εἰς ἣν λέγεται μαθητέυσας καὶ ὁ Ἐπίκουρος. Πρὸ πάντων ἡγαλεῖτο εἰς μελέτας γραμματικῆς, καὶ λέγεται μετὰ τοῦ Ἀριστοτέλους συνδιαπλάσας τὴν γραμματικὴν. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἀπωλέσθησαν ἐπεγράφετο δὲ ἐν ἐξ αὐτῶν «περὶ ποιητῶν», ἄλλο «περὶ ποιημάτων».

Ἡρώες (ἡ, τῆς Ἡραντός), πόλις τῆς Παρραβίας ἐν Θασσαλία (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ, 3. — Στρ. Βυζ.).

Ἡρώες Ἡρατίνου Σαυροτόνου.

Ἡρασιαί, 1) ἀττικὸς δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, ἔχων λιμένα καὶ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐξ οὗ ἀπήρχετο ἡ θεωρία διὰ τὴν Ἀθήλων, καὶ πρόσθετι τάφον τοῦ Ἐρυσίχθονος,

υἱοῦ τοῦ Κέρροπος (Παυσ. Α, 31, 2). Νῦν Πόρτο-Ράφι. Τὸ δ' εἰς τὴν εἰσαδὸν τοῦ λιμένος νησιδίων λέγεται Πρασονήσι.

Ἡρασιὸς λίμνη, ἡ καὶ Κερκινυτίς, ἐν Μακεδονίᾳ, ἀνωτέρω τῆς Ἀμφιπόλεως. Αὐτὴν διαρρέει ὁ Στρυμῶν ποταμὸς (Ἡρόδ. Η, 25, 1. ΙΑ, 3). Νῦν Τακίον.

Ἡρώασις, ἰσχυρὸς λαὸς παρὰ τῇ Γάγγῃ. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῶν ἐλέγετο Παλίβοθρα παρὰ τοῖς Ἕλλησι, Παταλύπατρα παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς. Κατὰ τὰ 300 π. Χ. λέγονται παρατάξαντες κατὰ τοῦ Σελεύκου βασιλέως τῆς Συρίας, ὑπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτῶν βασιλεῖα Σανδράκτοτον, στρατὸν 4-600,000 ὁπλιτῶν καὶ 9,000 ἐλεφάντων (Curt. ΙΧ, 2, 3. — Plin. VI, 48, 21).

Ἡρώασις, ἡ ἀγορὰ, ἐν ἄλλοις καὶ τῶν δούλων. Δούλος δυσαρεστούμενος κατὰ τοῦ κυρίου του, ἠδύνατο ἐν Ἀθήναις, ἐργόμενος καὶ καθήμενος παρὰ τῇ Θησαύρῳ, «πρᾶσιν αἰτεῖν», ἤτοι νὰ ζητῇ ν' ἀγορασθῇ ὑπ' ἄλλου δεσπότη. Ἦν δ' ἡ συνήθης τιμὴ ἀγορᾶς δούλου 2-5 μνῶν (200-500 δραχμῶν), ὡς ἡ τῆς ἡμίονου. Δι' ἐξαιρετικὰ ὅμως προτερήματα ἐτιμῶντο ἐνίοτε πολὺ περισσώτερον, ὡς ὁ Νικίας λέγεται ἀγοράσας ἀντὶ ταλάντου (6,000) δρ., δούλον δὲ ἔταξεν ἐπιστάτην τῶν ἀργυρείων του.

Ἡρώασιον, ἀκρωτήριον εἰς τὰ νοτιανατολικά τῆς Ἀφρικῆς (Πτλμ. Α, 9). Νῦν Ράδον.

Ἡρατίνες υἱὸς Πυρρωνίδου, ἐκ Φλιούντος τῆς Σικυωνίας, δι' ὃ καὶ Φλιάσιος ἐπελέγετο εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων τραγικῶν ποιητῶν. Ὅτε ποτὲ, ἐν Ὀλ. 70, διηγωνίζετο πρὸς τὸν Αἰσχύλον καὶ τὸν Χαιρίλον περὶ τοῦ βραβεῖου, ἔπεσαν τὰ ἱκρῶ ἤτοι ἡ ξυλινὴ σκηνή, ἣν ὁ Θεσπις πρῶτος εἶχεν ἰδρύσει, καὶ τοῦτο ἐν ἄλλοις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς οἰκοδομὴν τοῦ πρώτου λιθίνου θεάτρου ἐν Ἀθήναις. Κατὰ Σουίδαν ἔγραψε κατ' ἀρχὰς σατυρικά δράματα· δηλαδὴ τοὺς ἐν τῇ πατρίδι του συνήθεις σατυρικοὺς χοροὺς

ἐδραματοποίησε, καὶ τὰ δράματα αὐτοῦ ἦσαν τὸν ἀριθμὸν τοῦλάχιστον 32. Ἐγράψε δὲ καὶ ὑπορχήματα (Ἰδ. Λυρική ποίησις), ὧν τινὰ σώζονται ἀποσπάσματα (Συλλ. Bergk, Poet. Iyr. græc.).

Ἡρατίνος ἡ Ἡράγιστος ἐν Σπάρτῃ, ὁ πρεσβύτερος πρόεδρος τῆς γεροντίας.

Ἡραπέριθος, νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μεταξὺ Μήλου καὶ Σίφου (Στρ.).

Ἡρόπις, Ἀθηναῖος τις ἀβροδαίτης, ἐμπαίζομενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Ἄχρν. 843).

Ἡρόσδης, ὁ γέρον. Ἐν Σπάρτῃ ὁ ἀρχαιότερος, ὁ πρόεδρος τινῶν ἀρχῶν, ὡς τῶν ἀγορανόμων (Ἐπιγρ. Bonckh, C. J. N. 1241-1277). Ἰενικῶς ὅμως, μάλιστα παρὰ τοῖς ποιηταῖς (Αἰσχλ. Ἰκέτ. 741. — Ἀρατφ. Ἄχρν. 93), ἐν ᾧ παρὰ τοῖς λογογράφοις μᾶλλον πρῆσθευτῆς, ὁ πρὸς ξένην κυβέρνησιν πεμπόμενος ἐπὶ σκοπῶν πολιτικῶν διαπραγματεύσεων. Ἐν Ἀθήναις οἱ πρέσβεις ἐλάμβανον, πλὴν τῶν ἐφοδίων, καὶ ἀνὰ δύο δραχμὰς ἕκαστος τὴν ἡμέραν κατ' Ἀριστοφάνην (Ἄχρν. 66), καὶ ὑπέκειντο εἰς εὐθύνας διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων (Δμοσθ. π. Περσῶν. 367). Ἐν Σπάρτῃ δ' ἀπέστελλον αὐτοὺς οἱ βασιλεῖς, οἱ ἔχοντες τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων, ἢ πολλάκις καὶ αὐτοὶ ὡς πρέσβεις ἀπήρχοντο (Ἀρατφ. Πίλτ. Β, 6, 20). Ἀλλὰ μεταγενεστέρως τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν ἐκτελεστοῦσαν οἱ Ἐφοροί, λαμβάνοντες πολλάκις αὐτοὺς ἐκ τῶν ἀντιπάλων τῶν βασιλέων (Ξενοφ. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 4. Ἀγσλ. Β, 25).

Ἡρόσθων, υἱὸς τοῦ Φοῖβου καὶ τῆς Χαλκιδίτης, ἐκ Κολχίδος εἰς Βοιωτίαν ἐπαγελθὼν, καὶ ἐπανακτησάμενος τὸν πατρικὸν ὄρνον (Παυσ. Βοιωτ. 34).

Ἡρηξάσπης, Πέρσης εὐνοοῦμενος τοῦ βασιλέως Καμβύσου, κατ' οὗ τὴν ἐντο-

λὴν ἐθανάτωσε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Σμέρδιν, δὲν ὑπέβλεπεν ὡς ὑποπτον ὁ Καμβύσης. Μετὰ τούτου τὸν θάνατον ἠρνήθη τὴν πράξιν ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Μάγου τοῦ διαδεχθέντος τὸν ὄρνον βιασθεὶς, ἀνέβη εἰς ὑψηλὸν πύργον καὶ ἐκεῖθεν δημοσίως ὁμολογήσας τὸ ἔγκλημα, κατερίφθη καὶ ἠδ. οὐκτόνησε. Μετὰ ταύτης ὅμως τῆς διηγῆσεως τοῦ Ἡροδότου (Γ, 30, 34, 66, 75) δὲν συμφωνεῖ ἡ τοῦ Κτησίου.

Ἡράμιος, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμῶς, βασιλεὺς τῆς Τρωάδος. Κατ' ἀρχὰς Ποδάρκης καλούμενος, μετωνομάσθη Πριάμος, διότι ἡ ἀδελφὴ του Ἡσιόνη τὸν ἐξηγόρασεν ἀπὸ τῆς δουλείας τοῦ Ἡρακλέους (Ἰδ.). Ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, δὲν προκάλεσεν ὁ υἱὸς του Πάρις, ἦν ἤδη γέρον, ὥστα δὲν κατήχετο εἰς τὰς μάχας (Ὀμ. Ἰλ. II, 487, 500). Ἀπαξ δὲ μόνον κατήχετο μετὰ τῶν μαχομένων ἵνα διαπραγματευθῇ τὰ περὶ μονομαχίας μετὰ τοῦ Πάριδος καὶ τοῦ Μενελάου (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 250). Ὅτε ἐφρονεῖτο ὁ Ἐκτωρ, μετέβη, ὡδήγούμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρμού, εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως, ἵνα ἰκτεύσῃ αὐτὸν νὰ τῷ ἀποδώσῃ τοῦ υἱοῦ του τὸ σῶμα (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 470). Πρὸ τῶν Τρωϊκῶν μνημονεύει ὁ Ὀμηρὸς (Ἰλ. Γ, 184) ἐκστρατείας τοῦ Πριάμου κατὰ τῶν Ἀμαζόνων καὶ ὑπὲρ τῶν Φρυγῶν. Περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ οὐδὲν λέγει ὁ ποιητής. Κατ' ἄλλους δὲ, ὅτε οἱ Ἕλληνας εἰσέβαλλον εἰς τὴν πόλιν, ὠπλισθὲν ὁ Πριάμος ἵνα ἀντιστῇ καὶ πύση πολεμῶν ἀλλ' ἡ σύζυγός του Ἑκάστη τὸν ἔπεισε νὰ καταφύγῃ μετ' αὐτῆς καὶ τῶν θυγατέρων των ὡς ἐκείτης εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἑρμείου Διὸς. Ἐκεῖ ὁ Νεοπτόλεμος ἐφόνευσε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν υἱὸν του Πολίτην. Ἐν ἀπελπισίᾳ ὁ γέρον ἐσφενδόνισε κατ' αὐτοῦ δι' ἀσθενοῦς βράχτινος τὸ ἀκόντιόν του, καὶ ἐκεῖ ὑπ' αὐτοῦ κατεσφάγη (Εὐρύπ. Τρωάδ. 17. — Virg. Αἶ, II, 542). Ἡ σύζυγός του Ἑκάστη ἦν θυγάτηρ τοῦ Φρυγῆς Δύμαντος (Ὀμ. Ἰλ. II, 716. X, 234), ἢ τοῦ Κισσέως ἢ τοῦ

Σαγγαρού. Πρώτην γυναίκα είχε την 'Αρσάνην, θυγατέρα του Μέρποτος, και εξ αυτής υιόν τον Αίσακον. Ταύτην όμως παρεχώρησαν εις τον 'Υρτακον. 'Η 'Εκάθη ώνευραύθη ότι έφερον εις τον κόλπον της καίουσαν δάδα; και τούτο επηλήθευσε δια των δαινών & επέφερον εις την πατρίδα του ο υιός της Πάρις (Virg. Aē, VII, 319. X, 784). Μετά την άλωση της Τρωάδος απεικονίσθη ως αιχμάλωτος υπό του 'Οδυσσεύς. 'Εν Θράκη τυφλώσασα τον Πολυμήστορα (ιδ. Πολύδωρος), μεταμορφώθη εις κύνα, και έρριφή εις την θάλασσαν· ο δε τάφος αυτής (Κυνός σ ή μ α), ην σημειόν οδηγούν τους ναυτιλλομένους (Εύρπ. Έκ. 1228. — Ον. Μετ. XIII, 423). — 'Ο Πριάμος είχε 50 υιούς, ών οι 19 ησαν της 'Εκάθης ('Ομ. 'Ιλ. Ω, 495), και είχαν επίσης και θυγατέρας πολλάς. 'Ο πρεσβύτερος και διασημότερος των υιών του Πριάμου και της 'Εκάθης ην ο 'Εκτωρ, ηνίοχον έχων τον έτερομήτριον αδελφόν του Κεθρίωνην ('Ομ. 'Ιλ. Θ, 318-Λ, 521. Π, 736)· ο δεύτερος ην ο Πάρις μεθ' ον είπαντο Κρέουσα, ή σύζυγος του Αίнейου Λαοδίκη, γυνή του 'Ελικάωνος ('Ομ. 'Ιλ. Γ, 123)· ή Πολυξένη (ιδ. 'Αχιλλεύς) ή Κασάνδρα (ιδ.)· ο Διφροβος (ιδ.)· ο 'Ελενος οίωνοσκόπος και μάντις ('Ομ. 'Ιλ. Ζ, 76. Π, 44), ο υπό των 'Ελλήνων αιχμαλωτευθείς, ή εκουσίως εις αυτούς μεταβάς, και αυτοίς προειπών ότι ή Τρωάς μόνον βοηθεία του Νεοπτολέμου και Φιλοκτήτου θα έκυριεύετο. 'Τον Νεοπτολέμον παρεκλούθησαν εις την 'Ηπειρον, έλαβε, μετά τον θάνατον αυτού, μέρος της χώρας εις κληρονομίαν, και ένυμφεύθη την 'Ανδρομάχην (Σοφκλ. Φιλκτ. 390. 601. — Virg. Aē, III, 294. Ον. Μετ. XIII, 99. 723, XV, 438)· ο Τρωίλος ('Ομ. 'Ιλ. Ω, 257), εις των νεωτέρων, φονευθείς υπό 'Αχιλλεύς, ή αιχμαλωτευθείς και άποπνευθείς υπ' αυτού, ή φυγών πρό του 'Αχιλλεύς εις τον ναόν του Θυμβραίου 'Απόλλωνος, ένθα ο 'Αχιλ-

λεύς τον απέσφαξεν εις την αυτήν θέσιν εις ην έκαιτα και αυτός έφονεύθη (Virg. Aē, I, 474. — Hor. Od. II, 9, 16. — Cic. Tus. I, 39)· ο Πολίτης (ιδ.).
Πριάμεις, ή τωσ μάλλον Πριάπος, πόλις της Τρωϊκής χώρας ('Αρρ. 'Ανάσ. Α, 12).
Πριάπεια, ποιημάτια εις Πριάπον άσπεϊα, και το πλεϊστον άσπεϊνα, οια μόνον λατινικά τινα (87) σώζονται, του Κατούλλου, 'Γιβούλλου και άλλων.
Πριάπις, υιός της 'Αφροδίτης, ή Χιόνης, ή Ναιδος, και του Διονύσου, ή 'Ερμού, ή Πανός, ή 'Αδώνιδος, ή Σατύρου, θεός της γονιμότητος, προσέτι και των άγρών και των ποιμνίων, και την ευφορίαν προστατεύωντων κήπων και των άμπελων, και τον πολλαπλασιασμόν των ιχθύων και των σιμβλων των μελισσών. 'Ο 'Ομηρος και οι άρχαιότεροι ποιηται ούδεμίαν ποιούνται μνείαν αυτού. 'Εν μετέπειτα χρόνοις τα άγάλματα αυτού, φέροντα καρπούς εις τον κόλπον, ή συνήθως όντα τετράγωνοι 'Ερμαϊέν άσέμνοις συμβόλοις, ιδρύοντο εις άμπελους και κήπους. Θυσίαι δε προσεφέροντο εις αυτόν αι άπαρχαι των προϊόντων της γης, και προσέτι γάλα, μέλι, κριθά, όνοι, κλπ. Κυρίως έτιμώτο έν Λαμψάκη της Μυσίας έν Μικρῇ 'Ασίᾳ, και εκείθεν ή λατρεία του εξέταθη επί πάσαν την 'Ελλάδα (Στράβ. Π, 587).
Πριάπος, πόλις της Μυσίας έν Μικρῇ 'Ασίᾳ επί της Προποντίδος, οικισθεΐσα υπό Μιλησίων, κυριώτερα εδρα της λατρείας του Πριάπου (Θουκ. II, 107. — Στράβ).
Πριάσιος, υιός του Καινέως, αδελφός του Φύκου, εις των 'Αργοναυτών (Hgin. Fab. XIV).
Πριήνη, πόλις έν Καρίᾳ της Μικρῆς 'Ασίας, κατέναντι της Σάμου· κειμένη, επί του ποταμίου Γαΐσου ή Γαΐσωνος, εις την παραλίαν του λατιμίου κόλπου· άλλ' εΐτα, δια του Μαιάνδρου της ακτής προσχωθείσης, έμεινεν εις 40 σταδίων απόστασιν από της

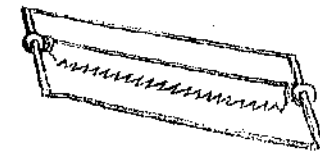
θαλάσσης, εις την άπότομον πλευράν του όρους Μυκάλης. 'Η Πριήνη, μία των πόλεων του 'Ιωνικού δεσμού, είχε στόλον, και ην πατρίς του φιλοσόφου Βιάντος ('Ηρδ. ΣΤ, 6. — Θουκ. Α, 115. — Εύφ. Έλλ. Γ, 2, 17. Δ, 8, 17. — Στράβ. ΙΒ, 551. 577). Νυν Σαμνούν.

Πριεμκήριος, ην επί του αυτοκράτορος Κωνσταντίνου ο δεύτερος των αυλικών άξιωματικών, ο και τον πρώτον, κωλυόμενον, άντικαθιστών. 'Τδ όνομα είχεν εκ της τότε εκκλησιαστικής έθιμοταξίας, ως ο πρώτος το κηρίον κρατών.

Πριούλας, υιός του Δάσκυλου, αδελφός του Λύκου, συνοδεύσας τον 'Ηρακλέα ότε επολέμησε τους έν Βιθυνία Βεβρυκας ('Απλλν. Ρόδ. Β, 782).

Πρίστις, ή, είδος κήτους ('Αρσπ. Ζω. Ιστ. ΣΤ, 12), εις ο πολλάκις τερατώδης άποδίδεται μορφή (Flor. III, 5, 16. — Plin. IX, 2), κεφαλή όρειος, λαμβύς και

μηθέντα (Διόδ. Δ, 76. — 'Απλλδ. Γ, 16). 'Ο δια του πρίονος εργαζόμενος έλέγετο

πρίστις ή πριστήρ, και συνήθως, κατά τας σιζομένες εικόννας, άνα δύο διεχειριζόν. το ένα πρίονο.

Πριώνοντον όρος και ά κ ρ ω τ ή ρ ι ο ν, της Πετραίας 'Αραβίας εις τα νότια αυτής παράλια κατά τον Σαγαλιτικόν κόλπον (Πτολ. Ε, 17. ΣΤ, 7).

Προαγωγεΐς. Κατά προαγωγέων, προκαλούντων εις άπολασίαν άσθητός επΐβαλλον πινάς οι νόμοι του Σόλωνος. 'Ο ελάχιστος αυτών όρος, τωσ δι' εταίρας μόνον, ην πρόστιμον δραχμών είκοσι (Πλάτ. Σόλ. ΚΓ), άλλως, κατά του δια του άισχροΐ αυτών επάγγελματος διαφθείροντος τα ήθη των έλευθέρων ένινείτο γραφή προαγωγής, και επεβάλλοντο μέγιστα επιτίμια (Δισχν. κ. Τιμάρχ. 3, 28), μέχρι και θανάτου (Δεινάρχ. κ. Δημοθ. 93). Τιαύτη γραφή λέγεται εισαχθεΐσα και κατά της 'Ασπασίας ('Αρσπ. 'Αχρν. 527. — Πλούτ. Περκλ. ΑΒ).

Προδασκάνειον, φυλακτήριον προσδεόμενον εις τον τράχηλον των παιδιών, ή δακτύλιος μετ' επικεχαραγμένιον σημείων, ή άλλο τι τοιοΐτο, σκοπόν έχον να προφυλάττη από βασκανίας.

στήθος ίππου, μεγάλαι δε ως πόδες αι πτέρυγες (Virg. Aēn. III, 427). Ούτως οι πρώτοι χριστιανοί εικονογράφοι παρίσταν το κήτος του 'Ιωνά. Και πλεον δε τι έφερον αυτό το όνομα, ή δια τας διαστάσεις του, ή διότι τούτο το έμβλημα έφερον εις την πρόραν.

Πριέφερμειν, πόλις του Λατίου έν 'Ιταλία, άριστον οίνον παράγουσα (Στράβ. Α). Νυν 'Ηπερνον.

Πριέϊον, χωρίον παρά τη Καρχηδόνη έν 'Αφρικῇ (Πολδ.).

Πριέϊων, το πρίονον, εργαλείον άρχαιότατα γνωστόν έν τη Ϋυλουργικῇ, και οΐ ή έΰρεσις άπεδίδετο εις τον Δαίδαλον, ή μάλλον εις τον άνεψιον αυτού 'Γάλων, σίαγόνα όρειος εύρίντα, και αυτήν έν σιδήρῳ άπομι-

Προβάλευθος, μία τῶν πόλεων τῆς Παραθωνικῆς τετραπέλειος, δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν. Ὁ δημότης Προβαλίσιος (Στρωβ.). Νῦν Βρανά.

Προβολή, ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἡ ὑπὸ ἰδιώτου αἰτήσις ἀδείας τοῦ δήμου ἵνα ἐγκαλέσῃ τινὰ δικαστικῶς («προβάλλεσθαι τινα») δι' ἐγκλημα ἀφορῶν τὸ δημόσιον συμφέρον, ὡς τὸν δημόσιον λειτουργὸν διὰ μὴ καλῆν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος, τὸν συκοφάντην, τὸν κατακρατοῦντα δημόσια κτήματα, τὸν πρὸς τὰ ἱερὰ ἀσεβοῦντα. Ἄν ὁ δῆμος ἀπεχειροτόνει, ἀπηλλάττετο ὁ κατηγορούμενος, ἂν κατεχειροτόνει, παρεπέμπετο εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἦν ὁ ἀγὼν τιμητὸς, ἦτοι ὁ ἐνάγων ὠρίεε τὴν ζημίαν εἰς ἣν ἀπέηται γὰρ ὑποβληθῆ ὁ κατηγορούμενος, δι' αὐτὸν δὲ, τὸν ἐγκαλοῦντα, ἦν ἀζήμιος, διότι δὲν ἐνδιέφερον αὐτὸν, ἀλλὰ τὸ συμφέρον τοῦ δήμου (Halk. Λημικ. σλ. 288. — Δμοθ. κ. Μειδ.).

Προβούλευμα, ἐν Ἀθήναις πᾶσα πρότασις δεκτὴ γενομένη παρὰ τῆς βουλῆς πρὶν ἢ εἰσαχθῆ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου. Καὶ ἄνευ μὲν τῆς κυρώσεως τῆς ἐκκλησίας τὸ προβούλευμα οὐδεμίαν εἶχεν ἰσχύν, πλὴν εἰς τινὰς περιστάσεις, ἐπὶ μόνον τὸ ἔτος καθ' ὃ ἐψηφίσθη ἄνευ δὲ προβουλεύματος οὐδὲν ἐπετρέπετο γὰρ νομοθετηθῆ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἐπομένως οὐδὲν νομοσχέδιον «ἀπροβούλευτον» γὰρ εἰσαχθῆ εἰς αὐτήν.

Πρόβουλοι, 1) οἱ ἄνδρες ἐμπιστοσύνης οἵτινες εἰς σπουδαίας περιστάσεις ἐξελέγοντο ἵνα σκεφθῶσι περὶ τῶν κοινῶν Ἑλληνικῶν συμφερόντων, ἢ συσκεφθῶσι μετὰ τοῦ δήμου τὰ καθέκαστα τῶν αὐτῶν ἀφαιρώντων (Πρόβ. Ζ, 172). Οὕτω μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ καταστροφὴν τῶν Ἀθηναίων, τῆ 413 π. Χ., ἐξελέγησαν τῶ 411, δέκα ἄνδρες προσβύτεροι ἐκ τῶν ἀριστοκρατῶν ἵνα προβούλευσωσι περὶ τῶν πραγμάτων (Θουκ. Η, 1), καὶ αὗτοι προώδεσθησαν τὴν διὰ τῶν

400 ἐπάνοδον τῆς ἀριστοκρατίας, ὅτε τοῖς ἐδόθησαν καὶ εἰκοσὶν ἄλλοι πάρεδροι, καὶ οἱ τριάκοντα ὁμοῦ ἐκλήθησαν συγγραφεῖς (Θουκ. Β, 67. — Ἀρπ. σλ. 278. — 2) Οἱ ὑπὸ τῶν Ἰωνικῶν πόλεων εἰς τὸ Πανιώνιον πεμπόμενοι πληρεξούσιοι.

Προγόμεια, ἴδ. Προτέλεια.

Προγεύστης, παρὰ τοῖς Πέρσις καὶ ἄλλοις Ἀσιανοῖς δοῦλος, καθήκων ἔχων γαγεύηται τῶν ἐδεσμάτων πρὸ τοῦ κυρίου του, ἰδίως τοῦ βασιλέως, εἰς ἀπόδειξιν ὅτι δὲν ἔχουσι δηλητήριον (Ξηφ. Κυρ. Π. Α, 3). Ἴδ' ἔθος ἐπεκράτησεν εἴτα καὶ ἐν Ῥώμῃ.

Προγυμνάσματα, ἐλέγοντο αἱ παρασκευαί τῶν ἀθλητῶν, ἵνα ἀξίως καταβῶσιν εἰς τοὺς ἀγῶνας, καὶ διὰ τὰ Ὀλύμπια μάλιστα ἤρχοντο πρὸς τοῦτο εἰς τὴν Ἡλιδα τριάκοντα ἡμέρας πρὸ τοῦ ἀγῶνος. Οὕτως ἀπεκάλουν καὶ οἱ ῥήτορες τὰ ῥητορικά αὐτῶν γυμνάσματα, καὶ εἰσαγωγὰς, δι' ὧν συνώδευσεν τὴν θεωρίαν τῆς τέχνης των, ὡς ἐν ἄλλοις ἔγραψαν ὁ Ἑρμογένης (ἴδ.), ὁ Ἀφθόνιος (ἴδ.), ὅστις καὶ μελέτας προσέθηκεν ἐν εἶδει παραδειγμάτων, καὶ ὁμοίως ὁ Θέων, ὁ Δοξοπάτηρ καὶ ἄλλοι.

Προδικασσία, Προδικὸς δίκη. ἴδ. Δίκη.

Προδικός, ἐν Σπάρτῃ ὁ ἐπίτροπος ἀηλικίου βασιλέως, καὶ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τὸν στρατὸν διαικῶν ὁμοίως καὶ οἱ ἐκτελεστοὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν βασιλέων ὡς πρὸς τὰς κληρονομικὰς σχέσεις (Πρόβ. ΣΤ, 57).

Πρόδικος, ἐξ Ἰουλίδος τῆς νήσου Κέω, σοφιστῆς σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ἐπέμφθη ἐν τῇ νεότητι του διὰ πολιτικῶς τῆς πατρίδος του ὑποθέσεως εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖ ἡ εὐφράδεια του εἴλκυσε τὴν προσοχὴν καὶ ἐκίνησε τὸν γενικὸν θαυμασμόν, δι' ὃ καὶ ἀπεφάσισε γὰρ ἐπιδοθῆ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ῥητορείας ἐπὶ μισθῷ. Φαίνεται δ' ὅτι ἔκτοτε ἀποκατίστη μονίμως ἐν Ἀθήναις, ἐθα καὶ ἐσχέτισθη μετὰ τῶν ἐπισημοτέρων ἐκ τῶν συγχρόνων του, τοῦ Σωκράτους, Ἐ-

νοφώντος, Δάμωνος, Κριτίου, Θουκυδίδου, Θηραμένους, Εὐριπίδου, Ἰσοκράτους. Τινὲς αὐτῶν λέγονται μαθηταὶ του, καὶ ἀναμφισβήτητος ἔστιν ἡ ἐπιρροή ἣν ἐξήσκει διὰ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς διδασκαλίας του. Ὁ Πλάτων μνημονεύει αὐτοῦ μετὰ θαυμασμοῦ ἀλλὰ περὶ τῶν λόγων τοῦ Προδικίου οὐδὲν γνωρίζομεν ἀκριβῆς, οὐδὲ σώζονται αὐτῶν ἀποσπάσματα ἐνδὸς δὲ μόνου διετήρησεν ὁ Ξενοφῶν (Ἄπμν. Β, 1, 21) τὴν περίληψιν, ἐξαιρέτου διὰ τε τὴν ἠθικὴν τάσιν καὶ διὰ τὸ ἐπιχαρὶ τῆς ἀλληγορίας αὐτοῦ, καθ' ἣν εἰς τὸν Ἡρακλέα, κατὰ τὴν διακλάδωσιν τῆς ὁδοῦ, προσέρχονται, ὡς δύο γυναῖκες, ἡ κακία καὶ ἡ ἀρετή, καὶ προσπαθοῦσιν ἐκάστη γὰρ τὸν ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτήν. Καὶ ὁ Πλάτων μνημονεύει ἄλλων του πραγματειῶν, εἰς ὧς ἐνδείκνυται ὁμοία τάσις τοῦ πνεύματος. Ἐπίθετα τῶ ἀπεδίδοντο «ὁ δεῖνός, ὁ σοφός», καὶ παρομοιακῶς ἐλέγετο διὰ τινὰ ἐπαινούμενον ἐπὶ μεγάλῃ σοφίᾳ «σοφώτερος Προδικίου». Ἴδ' ὕψος αὐτοῦ μαρτυρεῖται ὡς ὠραῖον, κατάκοσμον, ἀλλ' οὐχὶ πεφουσημένον, μετ' ἀκριβείας καὶ πλούτου γοητεῦν τοὺς ἀκούοντας, εἰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ῥήτορος ἦν ὁπωσοῦν τραχεῖα ἐκ φύσεως.

Προδομεία, ἡ Ἡρα ἐν Σικυῶνι, εἰς τὸν ναὸν δὲν ἤγειρεν αὐτῇ ὁ υἱὸς τοῦ Ἰημέου (Πλουσ. Β, 11).

Πρόδομος, ἴδ. Νάος. Οἶκος.

Προδοσία, ἦν πᾶσα ἐκ προθέσεως καὶ ἰδιοτελείας ἐνέργεια κατὰ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος καὶ κατὰ τῶν νενομισμένων, ὅσον ἢ μετ' ἐχθρῶν μυστικῆ συνεννόησις, ἢ ἄνευ ἀνωτέρας ἀνάγκης ἰακράδοσις φρουρίου, στόλου, στρατοῦ, ἢ ἐπιβολὴ εἰς τυραννίδα εἰς παράνομον κατάλυσιν τοῦ πολιτεύματος, ἢ ἐπὶ σκοπῷ καταπάτησις τῶν πρὸς ἀσφάλειαν διατεταγμένων κτλ. (Δμοθ. π. Στφ. 238, 242. π. Στφ. τριτηρχ. 1220. π. Απτ. 481. 487. π. προπρόβ. 433. — Λυσ. κ. Ἄγορ. 130. — Λαργ. κ. Λαφ. 150 κλ.). Φυσικῶ τῶ λόγῳ δὲ οἱ πολιτευόμενοι καὶ οἱ ῥήτορες

συναχῶς ἐδράττοντο καὶ πάσης προφάσεως ἵνα κατηγορῶσιν ἐπὶ προδοσίᾳ τοὺς ἀντιπάλους των (Ἀριστ. Ἰππ. 236. 475. 862. Σφκ. 483. 953). Ἡ ἐπ' αὐτῇ εἰς δίκην εἰσαγωγὴ ἐν Ἀθήναις ἐγένετο δι' εἰσαγγελίας, ἦτοι καταμηνύσεως εἰς τὸν δῆμον, ὅστις αὐτὸς ἀνελάμβανε τὴν δίκην ὡς κατηγορὸς, καὶ ἠγεμόνες (ἴδ.) τοῦ δικαστηρίου ἦσαν οἱ Θεσμοθέται. Αἱ δὲ ποιναὶ τῶν ἐνόχων ἀποδειχθέντων ἦσαν θάνατος, ἀπαγόρευσις τοῦ ἐν τῇ χώρᾳ ἐνταφιασμοῦ, κατεδάφισις τῆς οἰκίας, δήμευσις τῶν κτημάτων, στηλιτεύσις τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ κακούργηματος τοῦ προδοτοῦ, ἀτιμία ἀτομικὴ ἢ καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους μεταβαίνουσα.

Πρόδρομοι, ἄνεμοι βορειανατολικοὶ πνέοντες ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Σιρίου, οἱ πρῶτοι ἐτησαί.

Πρόεδρος, ἐν Ἀθήναις ὁ ἐπὶ μίαν ἡμέραν προεδρεύων ἐκάστης τῶν μὴ πρωτευουσῶν φυλῶν, κληρούμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπιστάτου. ἴδ. Βουλῆ.

Προεισφορά. Ὅτε ἐν Ὀλ. 105, γ (358 π. Χ.) ὁ ἄττικὸς δῆμος ὀργανώθη εἰς συμμορίας, πρὸς σκοπὸν ἰδίως τῆς ναυτικῆς φορολογίας, οἱ πλουσιώτεροι ἐκάστης συμμορίας, οἱ ἐπιμεληταὶ ἢ ἠγεμόνες τῶν συμμοριῶν, προκατέβαλλον τοὺς ὀφειλομένους ὑφ' ἐκάστης φόρους, καὶ εἰσέπραττον εἴτα αὐτοὺς παρὰ τῶν μελῶν. Αὗται ἦσαν αἱ προεισφοραί. Αὗται ἐδίδον ἀφορμὴν ἐνίοτε εἰς δίκας προεισφορᾶς (Δμοθ. π. Πεντ. 977. Φαινπ. 1046. Πλκλ. 1208), κατὰ τῶν μὴ ἀποτινόντων τὰ ὑπὲρ αὐτῶν προκαταβληθέντα. Ὑπήγοντο δὲ αἱ δίκαι αὗται, ὡς πᾶσαι αἱ περὶ φόρων, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν στρατηγῶν.

Πρόερα (ἢ), πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, μετὰ τὸν Περῶν καὶ Θαυμακίας (Στρωβ. — Στφ. Βούζ.).

Προηρόσια (τὰ) ἢ προηροσία (αἱ), τελετὴ ἢ θυσία τέλουμένη πρὸ τῆς

ἀρώσεις τῶν ἀγρῶν, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐ-
τῆς, Προηροσία (ή), καὶ ἐπιθετὸν τῆς
Δήμητρος, εἰς τὰς τελευταίας ταύτας ἐπικα-
λουμένης· καὶ ἐν γένει προηροσίοι
οσοί (Πλούτρχ.).

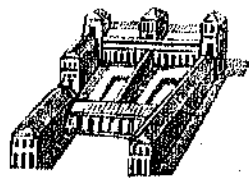
Ἡρώσεις, ἴδ. κηδεῖα.

Ἡροοσαμία δικαστικὴ, μεθ' ἣν δὲν ἐπε-
τρέπετο ἡ καταδίωξις ἐνώπιον τῶν δικαστη-
ρίων (Δμοθ. ὑπ. Φορμ. 952-3. — Ἰσχυρ.
Ἀρχδμ. § 26), ὑπῆρχε διὰ χρῆσιν καὶ δι' ἐπι-
τροπέας πενταετῆς (Δμοθ. ὑπ. Φρμ. 952.
πρ. Ναυσ. καὶ Ξν. 993) δι' ἐγγυήσεις ἐτη-
σία (Δμοθ. πρ. Ἀπατούρ. 901)· ὁμοίως καὶ
διὰ γραφῆν παρανέμων (Υποθ. Δμοθ. κ.
Λεπτ. 453), δι' ἣν ὁ προταίνας νόμον ἔμενεν
ἀκαταδίωκτος μετὰ παρέλευσιν ἔτους ἀφ' οὗ
ἡ πρότασις αὐτοῦ ἐψηφίζετο. Διὰ τοὺς κατα-
στρέφοντας ἱεράς ἐλαίας καὶ διὰ τὰ μεγάλα
ἐγκλήματα προθεσμία δὲν ὑπῆρχε (Λυσ. κ.
Ἀγοράτ. 161). Καὶ διὰ τὰς εὐθύνας τῶν
ἀρχόντων ὑπῆρχε προθεσμία (Πολδ. II, 45),
ἀλλ' ἀγνοεῖται πόση.

Ἡροθοήνωρ, Ἀρειόλου υἱός, ἡγε-
μῶν Θηβαῖος πρὸ τῆς Ἰροίας (Όμ. Ἰλ. B, 495. Ξ, 450).

Ἡρόθοος, 1) υἱὸς Ἀγρίου (Ἀπλλδ. A, 8, 6). — 2) υἱὸς Τευθηρόνος, Μάγνης,
πρὸ τῆς Ἰροίας (Όμ. Ἰλ. B, 756). — 3)
Υἱὸς τοῦ Λυκάονος (Ἀπλλδ. Γ, 8, 1).

Ἡρόθυρον καὶ πρόθυρα (τά), τὸ
πρὸ τῆς ἐξωτερικῆς θύρας τῆς οἰκίας μέρος
(Όμ. Ἰλ. A, 777. Σ, 496), κυρίως δὲ τὸ

πρὸ τῆς θύρας ταύτης προαύλιον (Όδύσσ. A, 103. Τ, 355. Φ, 299). Ἐν τοῖς ἔπειτα,
τοῖς Ῥωμαίοις μάλιστα, χρόνοις, αἱ πολυ-
ταλεῖς οἰκίαι ἐξέτεινον τὰς πλαγίας πλευράς
τῶν ἐκατέρωθεν αὐτοῦ.

Ἡροίξ. Ἐπὶ τῶν ἠρωϊκῶν χρόνων ὁ
ἀνὴρ ὁ ὄνων νὰ νυμφευθῆ ἔδιδε δῶρα (ἐε-
δνα) (Όμ. Ἰλ. A, 244. Π, 178. 190),
ἀ τῆ ἀπεδίδοντο ἀν' ἡ γυνὴ ἀπεδείκνυτο ἐγ-
κληματήσασα (Όμ. Όδ. Θ, 318)· καὶ εἰς
τὰς κόρας δ' ἔδιδετο προίξ, φερνῆ, (Ἰλ.
I, 147. — Αἰσχ. π. Πρπρσβ. 33), ὥστε καὶ
«πολύδωροι ἄλοχοι» λέγονται τινες
αὐτῶν παρ' Όμήρῳ (Ἰλ. Ζ, 394. — Ω, 294)
καὶ αὐταὶ βεβαίως ταῖς ἀπεδίδοντο ἀν
ἠθελον ἀποπεμφθῆ παραλόγως (Όμ. Όδ.
B, 132). — Ὁ νόμος τοῦ Σόλωνος ἀπῆτει
νὰ φέρῃ ἡ νύμφη εἰς μὲνην προίκα τρία ἱμά-
τια καὶ τινὰ μόνον σκεῦη μικροῦ λόγου ἀξία
(Πλούτ. Σόλ. K)· ὁ δὲ Λυκοῦργος ἀπηγό-
ρευσεν ἐντελῶς τὴν προίκα, δοτίνην παρὰ
Δωριεῦσι (Πλούτ. Λυκ. ΙΔ)· ἀλλ' οἱ νόμοι
οὗτοι περιέπεσαν μετὰ ταῦτα εἰς ἀχρησίαν,
καὶ αἱ ἐπὶ κληροῖ νύμφαι ἦσαν πολλάκις
πλουσιώταται, ὥστε ἐπὶ Ἀριστοτέλους (Πο-
λιτ. B, 6, 30) ἐν Λακωνίᾳ τὰ δύο πέμπτα
τῆς ἑλῆς χώρας αὐταῖς ἀνήκον, καὶ ἐν Ἀ-
θήναις ὁ Δημοσθένης (κ. Στφ. A, 1112,
1124) μνημονεύει προικῶν ἢ ταλάντων (30
χιλ. δραχμῶν, ἦτοι τῶν νῦν 90,000), καὶ
ἡ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰπποκρίτου ἦν διπλασία.
Ἢ πόλις δ' ἐπροίκισε τὰς θυγατέρας τοῦ
Ἀριστείδου, πρὸς 30 μναίς, 3000 (νῦν 9000)
δραχμᾶς ἐκάστην (Πλούτ. Ἀριστ. KZ). Καὶ
μεταγενέστερος νόμος μάλιστα (Δμοθ. πρ.
Μακάрт. 1068) ἐπέβαλλεν εἰς τὸν οὐρέ-
λοντα ἀλλὰ μὴ ἠέλοντα νὰ νυμφευθῆ πτω-
χὴν ἐπίκληρον, νὰ προικίῃ αὐτήν, ὁ μὲν
πεντακοσιομέδιμνος διὰ 500 δραχμῶν, ὁ δ'
ἵππευς διὰ 300, καὶ ὁ ζευγίτης διὰ 150.
Ἐξήσφαλλετο δ' ἡ προίξ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς δι-
ὰ ποσὶ μῆματος. ἦτοι ὑποθήκης κτημα-
τικῆς ἢ ἄλλου ἐνεχύρου (Ἀρπκρ. εἰς Δμοθ.
π. Όνήτ. 866. — Πολδ. H, 142). Ἀπε-
δίδετο δὲ εἰς τοὺς εἰσιεὺς τῆς γυναι-
κακῆς, ἀν' αὐτῇ ἀπέθνησκεν ἄτενος, ἢ ἀν'
ἀπεπέμπετο ἀνευ λόγου. Ἰκινεῖτο δὲ ὠδίκη
προικῆς καὶ σίτου ὑπὸ τοῦ κυρίου εἴτε χήρας

κατὰ τῶν κληρονόμων τοῦ ἀνδρὸς (Ἰσ. Πυρ.
κλ. ME), εἴτε γυναικὸς ἀδίκως ἀποπεμφθεῖ-
σης, ἀν' κατεκρατεῖτο ἡ προίξ τῆς, καὶ ἡ
προικὸς δίκη ἦν ἐμμενος (Πολδ. H, 63,
101), ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ διεξαχθῆ ἐντὸς τοῦ
μηνός.

Ἡροτιδες, 1) αἱ θυγατέρες τοῦ Ἡροί-
του Λυσίππῃ, Ἰριγῆ καὶ Ἰφιάνασσα. Παρα-
φρονήσασι ἐξ ὀργῆς τῆς Ἥρας ἥς ἐκαυ-
χῶντο ὅτι ἦσαν ὠραιότεραι, ἢ τοῦ Διουόου,
ὡς περιφρονήσασι τὴν λατρίαν αὐτοῦ, περιέ-
τρεχον τὴν Πελοπόννησον, νομίζουσαι ὅτι
ἦσαν δαμάλεις, καὶ ἐνέβαλλον εἰς μανίαν
παιδοκτονίας τὰς γυναῖκας τῆς Ἀργολίδος,
μέχρις οὗ ὁ μάντις Μελάμπους, θεραπεύσας
δύο ἐξ αὐτῶν, ἐνυμφεύθη τὴν Ἰφιάνασσαν
(Ἀπλλδ. B, 2), ὁ δ' ἀδελφὸς αὐτοῦ Βίας
τὴν Λυσίππην, τῆς Ἰριγῆς θανούσης ἐν Σι-
κυωνί, καὶ ἔλαθον παρὰ τοῦ Ἡροίτου καὶ τὰ
δύο τρίτα τῆς χώρας, εἰς ἀμοιβὴν τῆς σω-
τηρίας τῶν ἀδελφῶν του (Ἡρδ. Θ, 34). —
2) Αἱ ἀνατολικαὶ πόλεις τῶν Θηβῶν, διότι
παρ' αὐταῖς κατόκησεν ὁ Πραῖτας φεύγων ἐκ
τῆς Ἀργολίδος (Αἰσχ. Ἐπτ. ἐπ. Θῆβ. 379.
— Πaus. Θ, 12).

Ἡροῦτος, υἱὸς τοῦ Ἄθωνος, βασι-
λέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Ὀκαλίας, δίδυ-
μος ἀδελφὸς τοῦ Ἀκραιόου, πρὸς δὲ ἐρίσας
διὰ τοῦ θρόνου τὴν διαδοχὴν, ἐξεβλήθη, καὶ
ἀπῆλθε πρῶτον εἰς Θήβας, εἶτα δὲ πρὸς Ἰο-
βάτην τὸν βασιλεῖα τῆς Λυκίας. Τούτου δὲ
νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα Ἀντισίαν (ἢ Σθε-
νέβειαν), ἐπανῆλθεν ἐκεῖθεν μετ' ἐπικουρίας,
καὶ διένειμε τὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ
του, αὐτῆ μὲν ἀφείλε τὸ Ἄργος, ὁ ἴδιος δὲ
λαβὼν τὴν Ἰριυνθα, ἥς μέρος παρεχώρησε
τῷ Μελάμποδι (ἴδ. Προτιδες) (Πaus.
B, 16, 72, 35, 7). Εἰς τῶν υἱῶν αὐτοῦ
ἐκαλεῖτο Μεγαπένης. Τὸν Βελλεροφόντην,
διαβληθέντα αὐτῷ ὑπὸ τῆς γυναικὸς του, ἐπειμ-
ψε μετ' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Ἰοβάτην, παραγ-
γελλόμενον νὰ τὸν θανατώσῃ (ἴδ. Βελλε-
ροφόντης).

Ἡροκλῆς, 1) υἱὸς Ἀριστοδήμου καὶ
Ἀργείας, εἰς τῶν ἐπὶ τῆς καθέδου τῶν Δω-
ριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον εἰσβαλόντων
Ἡρακλειδῶν, ἐδασίλευσεν ἐν Σπάρτῃ μετὰ
τοῦ ἀδελφοῦ του Εὐρουσθένους, ἄθεν οἱ δύο
τὴν Σπάρτην ἔκτοτε διοικοῦντες βασιλεῖς
(Ἡρδ. ΣΤ, 52. H, 131). — 2) Ἀπόγονος
τοῦ ἐξωσθέντος βασιλέως τῆς Σπάρτης Δη-
μαράτου, ἀρχὸν ἐπὶ μικρᾶς τινος χώρας τῆς
Ἀσίας (Ξνφ. Ἑλλ. Γ, 1, 6). — 3) Ἠγε-
μῶν τῆς Ἐπιδαύρου, οὗ τὴν θυγατέρα ἐνυμ-
φεύθη ὁ τύραννος τῆς Κορίνθου Περικλῆδος
(Ἡρδ. Γ, 50). — 4) Εἰς τῶν Ἀθηναίων
στρατηγῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέ-
μου (Θουκ. Γ, 50).

Ἡρόκλησις, ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστη-
ρίου ἐγγραφὸς ἢ καὶ προφορικὴ ἀπαίτησις τοῦ
διαδίκου ὅπως ὁ ἀντίδικος λάβῃ ὄρκον, ἢ ὑπο-
βάλλῃ τὸν δούλον του εἰς βάσανον, ἢ ἐμφανί-
σῃ ἀντικείμενα δυνάμενα νὰ χρησιμεύσωσιν
εἰς ἀπόδειξιν (Δμοθ. κ. Στφ. 1106. — Πρ.
Παντάων, 978).

Ἡρόκλος, ὁ ἐπικαλούμενος Διάδο-
χος, περίπυστος νασπλατωνικὸς, γεννηθεὶς
ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 412 μ. Χ. ἐκ
γονέων καταγομένων ἐκ Λυκίας, ἐσπούδασε
τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ τὸν Ἀριστοτελικὸν Ὀ-
λυμπιδάωρον, καὶ τὴν μαθηματικὴν ὑπὸ τὸν
Ἡρώνα· εἶτα δὲ, μεταβάς εἰς Ἀθήνας,
ἠηρόασατο ἐκεῖ τῶν δύο μεγίστων Πλατω-
νικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τοῦ Συριανοῦ καὶ
τοῦ Ἀθηναίου Πλουτάρχου. Ὡς τούτου διά-
δοχος, ἐξ οὗ εἶχε καὶ τὸ ἐπώνυμον, ἐδίδα-
ξεν ἐν Ἀθήναις τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν
μέχρι τοῦ θανάτου του. Ζῶν βίον ἐγγρατῆ
καὶ ἀσκητικῶς αὐστηρόν, ἐδαπάνησεν τὴν πᾶ-
σαν περιουσίαν του εἰς ἀγαθοεργίας, ὡς ἤξευρε
νοημόνως νὰ ὀρίξῃ καὶ νὰ ἐκλέγῃ. Ἦν ἀνὴρ
ὠραίος, εὐγενεὺς μορφῆς καὶ ἀξιοπρεποῦς,
ἀντίπαλος δὲ τοῦ Χριστιανισμοῦ· καὶ ἐν ἄσῳ
οὗτος ἐπεδίωκε τὴν ὑποστήριξιν τῆς κοσμικῆς
ἐξουσίας, ἐπὶ τοσοῦτον ὁ Πρόκλος ἠγωνίζετο νὰ
διατηρῆ παρὰ τῷ λαῷ τὴν προσήλωσιν εἰς

τήν ειδωλολατρείαν διά τῆς αὐστηρᾶς τηρήσεως ἀρχαίων καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλιπόντων ἔθιμων, καὶ ἡ ἀναξωρογονῆ αὐτὴν διὰ τῶν φιλοσοφικῶν του θεωριῶν. Ἀπεθίωσε δὲ τῆ 485, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 73. — Συγγράμματα συνέταξε παντοῖα καὶ περὶ πάσης ὕλης. Ἐκ τῶν ποιητικῶν αὐτοῦ συνθέσεων σώζονται δύο ἐπιγράμματα καὶ ἐξ ὕμνοι εἰς γλῶσσων βέουσαν καὶ καθαρᾶν, κατὰ πολὺ ἀνώτεροι τῶν ὀρφικῶν, οἵτινες εἰσι μεταγενέστεροί πιθανῶς. Ἐκ τῶν ἀστρονομικῶν δὲ καὶ μαθηματικῶν ἔργων του διατηροῦνται α) ἐπιτομὴ τῶν κυριωτέρων συστημάτων τοῦ Ἰσπάρχου, τοῦ Ἀριστάρχου, τοῦ Κλαυδίου Πτολεμαίου κ. ἄ. β) τὸ σύγγραμμα τὸ ἐπικαλούμενον σφαῖρα, καὶ πραγματευόμενον περὶ τῶν οὐρανίων κύκλων. γ) Παράφρασις εἰς τὴν Πτολεμαίου τετραβιβλίον. δ) Σχόλια εἰς Εὐκλείδην, οὐχὶ ἐντελῶς πλήρη. Σύγγραμμα ἕτερον αὐτοῦ «περὶ ἀποτελεσμάτων (de effectibus) τῶν ἡλιακῶν καὶ σεληνιακῶν ἐκλείψεων» ἐστὶ μόνον ἐν λατινικῇ μεταφράσει μέχρι τοῦδε γνωστόν. Μεταξὺ δὲ τῶν γραμματικῶν ἔργων του ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων εἰσι: α) Σχόλια εἰς Ἡσίοδου Ἰῆρα καὶ Ἡμέρας, οὐχὶ ἐντελῶς πλήρη β) τὸ ὑπὸ τοῦ Σουίδα μνημονεύμενον «περὶ χρηστομαθείας», οὗ ἀκλογᾶς ἐγνώριζεν ὁ Φώτιος, καὶ τὰ ὑπὸ τούτου ἐξ αὐτῶν δημοσιεύμενα ἀποσπάσματα εἰσὶν αἱ κυριώτεραι ἡμῶν πηγαὶ πρὸς γνώσιν τῶν Κυκλικῶν. Ἐνὲς τῶν νεωτέρων κριτικῶν (ὁ Βαλέσιος καὶ ὁ Βέλκερ) ἐκλαμβάνουσι ὅμως τὸν συντάκτην τῆς χρηστομαθείας ὡς ἄλλον, πολὺ ἀρχαιότερον τινα Ἡρόκλον, φρονούντες ὅτι ὁ Κύκλος εἶχε πιθανῶς ἀπολεσθῆ πολὺ πρὸ αὐτοῦ. Ἐὰ φιλοσοφικὰ δὲ συγγράμματά του εἰσι τινὰ μὲν σχόλια καὶ παραφράσεις Πλατωνικῶν διαλόγων (εἰς Ἰτίαιον, Ἀλκιβιάδην πρῶτον, Παρμενίδην), ἄλλα δὲ πραγματεῖαι αὐτοτελεῖς φιλοσοφικῶν τινῶν κλάδων καὶ ζητημάτων. Ἡ γλῶσσα τοῦ Ἡρόκλου ἐστὶ καθαρά, σα-

φής, καὶ κλασικωτέρα, ἢ ἡ τῶν πλείστων συγχρόνων του· ἐνίοτε ὅμως ἐπιδιώκει τὴν σαφήνειαν δι' ὑπερβολικῆς καὶ οὐχὶ ἀναγκαιᾶς πολυλογίας (Ἰκδ. V. Cousin, 1820-5).

Ηροκοιτῶν, τὸ πρὸ τοῦ κοιτῶνος δωμάτιον. Ἡ λέξις ἦν κυρίως ἐν χρήσει κατὰ τοὺς Ῥωμαίους χρόνους (Pl. Ep. II, 17, 10, 23.—Varr. R. II, II, P1.).

Ηροκόμωσαν, τὸ ἐμπρὸς, τὸ εἰς τὸ μέτωπον πίπτον μέρος τῆς κόμης, ὃ ἐνίοτε, καὶ κατ' ἐποχὴν τινῶν συρμόν, ἐπιζητεῖτο

ὡς ἐξαιρετικὸν κόσμημα, καὶ πολλάκις κυρίως παρὰ βαρβάρους, προσετίθεντο καὶ ξένα «περιθετα» (Ἀθῆν. Β, σλ. 523), καὶ οἱ Πέρσαι φαίνεται ὅτι ἀπῆλθον νὰ τοῖς πέμπωσιν οἱ Λυδοὶ τὰς πρὸς κατασκευὴν αὐτῶν χρῆσιμους τρίχας (Ἀρσττ. Οἶκον. Β, 34). — Οὕτω δ' ἐλέγετο καὶ τὸ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἵππου καταβιβαζόμενον μέρος τῆς χαίτης αὐτοῦ (Ἐνφ. Ἴππ.).

Ηροκόννη, θυγάτηρ τοῦ Πανδίωνος, δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς. Πρὸς ἀγρίαν ἐκδικήσιν κατὰ τοῦ ἀνδρός της Ἰηρέως, ἐξουδένωντος τὴν ἀδελφὴν της Φιλομήλαν, ἐσφαξε καὶ παρέβημεν αὐτῇ εἰς τὴν τράπεζαν τὸ παιδίον των Ἴτων· μεταμορφώθη δ' εἴτα εἰς γελιδόνα, ἢ δ' ἀδελφὴ της εἰς ἀηδόνα, καὶ ὁ Ἰηρῆς εἰς ἔποκα (Θουκ. Β, 20.—Ἀνακρ. 13).

Ηροκόννητος καὶ Προικόννητος ος, νῆσος ἰκανῶς μεγάλη τῆς Προποντικῆς, νοτιοδυτικῆς τῆς Δολιμινίδος Χερσονήσου καὶ τῆς Κυζίκου, παράγουσα ἐξαιρετικὸν εἶνον καὶ ἀξιόλογα λευκὰ μάρμαρα, ὅθεν καὶ

αὐτῆς καὶ τῆς Προποντικῆς τὸ μεταγενέστερον ὄνομα Μαρμαρᾶς. Οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι ἦσαν Μιλήσιοι (Ἡρδ. Δ, 14.—Στράβ. II, 588.—Pl. V, 32, 44).

Ηροκόπιος, ἐκ Καισαρείας τῆς Φοινίκης, σοφιστῆς καὶ συγγραφεύς, ἐν Κωνσταντινουπόλει ζῶν τῷ σ' αἰῶνι μ. Χ. Τῷ 526 τὸν συμπαρέλαθεν εἰς τὸν Περσικὸν πόλεμον ὁ Βελισάριος, ὃν καὶ εἰς τὰς ἐπομένας ἐκστρατείας παρηκολούθησε σχεδὸν πάντοτε ὡς γραμματεὺς καὶ μυστικοσύμβουλος. Μετὰ ταῦτα διαπίσθη γερουσιαστῆς, καὶ πολιτικῆς διοικητῆς τῆς πρωτεύουσας. Ἀλλὰ τῷ 562, συνεπιεὶς συναιμοσίας, ἐξεβλήθη τοῦ ἀξιώματός του, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανεν αἰφνιδίως. — Ἦν δὲ εἰς τῶν ἀξιολογωτέρων ἱστοριογράφων τῆς ἐποχῆς του, γλῶσσαν μεταχειριζόμενος ζωηρᾶν, κεκοσμημένην, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀφελῆ. Ἔγραψε δὲ α) εἰς βιβλία 8 ἱστορίαν τῶν ἐπὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ πολέμων πρὸς Πέρσας, Βανδάλους καὶ Ὀστρογότους. β) «Περὶ κτισμάτων, παγηγυρικῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀπαριθμοῦντα καὶ πάντα τὰ δημόσια καταστήματα τὰ ὑπὸ τὸν αὐτοκράτορα τούτου πανταχοῦ τοῦ κράτους ἐκ δημοσίων χρημάτων ἀνεγερθέντα. γ) Ἀ νέκδοτα, οὕτως ἐπιγραφέντα, διότι ἔνεκα τοῦ περιεχομένου αὐτῶν ἐξεδόθησαν μόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συγγραφέως. Ὑπό τινων τῶν νεωτέρων ἠμρισητήθη, ἀλλ' ἄνευ λόγου, ὅτι ὁ Προκόπιος ἦν τοῦ ἔργου τούτου ὁ συγγραφεύς. Ἦν αὐτῷ ἐγγεῖν τὴν σφοδρᾶν αὐτοῦ ἀγανάκτησιν κατὰ τῶν τότε τὰ δημόσια διεπόντων μετὰ πικρίας ὑπερακοντιζούσης πᾶν μέτρον εὐγενοῦς εὐπρεπείας, καὶ μὴ φειδομένης ὑπερβολῶν. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ὁ λιβελλος οὗτος ἐστὶ διδακτικὸς καὶ περιεργος διὰ τὰ καθέκαστα τῆς ἱστορίας ἐκαίμων τῶν χρόνων.

Ηρόκριος, 1) θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ τοῦ Ἡρακλέους μήτηρ τοῦ Ἀντιλέοντος καὶ τοῦ Ἴππέως (Ἀπλλδ. Β, 3, 8). — 2) θυγάτηρ Ἐρεχθίδος, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν,

φονευθεῖσα εἰς τὴν θήραν κατὰ λάθος ὑπὸ τοῦ ἀνδρός της Κεφάλου, ἐκλαθόντος αὐτὴν ἀντὶ κεκρυμμένου θηρίου (Ἀπλλδ. Γ, 15, 2).

Ηροκρούστης, εἰς τῶν κακούργων τῶν φονευθέντων ὑπὸ τοῦ Θεσείως ἐπὶ τῆς πρώτης μεταβάσεώς του ἐξ Ἐρμιόνης εἰς Ἀθήνας. Ἄλλως Πολυπήμων ἢ Δαμάστης καλούμενος, διέμενεν ἐπὶ τοῦ ἔρους Κορυδαλοῦ (ὑπὲρ τὸ Δαφνίον), καὶ ἐκεῖ συλλαμβάνων τοὺς διαβαίνοντας, ἤπλου αὐτοὺς εἰς κλίνην, καὶ τοὺς μὲν βραχυτέρους αὐτῆς ἐξήθηρου, τοὺς δὲ μακροτέρους ἠκρωτηρίαζεν ἵνα τοῖς δώσῃ ἴσον μῆκος πρὸς αὐτήν. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸν ἐθανάτωσαν ὁ Θεσείος (Πλούτ. Θεσ. ΙΑ). Ἦν δὲ πατήρ τοῦ ἐτέρου ληστοῦ, τοῦ Σίνιδος (Παυσ. Α, 38).

Ηρόλογος, εἰς τῶν Λαπίθων οἵτινες ἐπολέμησαν πρὸς τοὺς Κενταύρους εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριόου (Ἡσδ. Ἀσπ. 180).

Ηρομετροντής, ἐν Ἀθήναις, ὃ ὑπὸ τοὺς ματρονόμους τὰ φορολογητέα σιτηρὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ καταμετρῶν (Ἀρκπρ.).

Ηρομετωπίδιον, ἔλασμα χαλκοῦν τιθέμενον εἰς τὰ μέτωπα τῶν ἵππων πρὸς κόσμησιν, μᾶλλον δὲ πρὸς ἀσφάλειαν εἰς τὰς μάχας (Ἡρδ. Ζ, 70.—Ἐνφ. Ἀνθ. Α, 8, 7).

Ηρόμαχος, υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, (18.) εἰς τῶν ἐπιγόνων, φονευθεὶς πρὸ τῶν Θεβῶν (Ἀπλλδ. Γ, 7, 2). — 2) Ὑἱὸς τοῦ Αἰώνος, ὃν μετὰ τοῦ πατρὸς του, νῆπιον ἔτι, ἀφόνευσεν ὁ Πελλίας, ἀφ' οὗ ἐξέπεμψε τὸν ἀδελφόν του Ἰάσωνα εἰς ἀναζήτησιν τοῦ χρυσοῦ δέρατος (Ἀπλλδ. Α, 9, 27). — 3) Ὑἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Φηγίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐγέφρονος (Παυσ. Η, 24). — 4) Ὑἱὸς τοῦ Βειωτοῦ Ἀλεγήνορος, πρὸ τῆς Τροίας (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 475). — 5) Ἐπίθετον τῆς Ἀθηναίας (Σχλ. Δμοθ. κ. Ἀνθρ. σλ. 597), ἧς περίφημον χαλκοῦν ἀγάλμα ἐποίησεν ὁ Φειδίας ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, μεταξὺ τῶν Προπολαίων καὶ τοῦ Παρθενῶνος, ἐν τῶν ἀποτεταμειμένων Περσικῶν τοῦ Μα-

ραθύνως λαφύρων, ἐπὶ βάρου, οὐ ἢ θέσις φαίνεται ἐνι. Ἦν δὲ πρὸς τὴν εἰσόδον ἐστραμμένη τὴν ἀσπίδα ἀνέχουσα, ὡς ἂν ἤθελε ν' ἀποκρούσῃ τοὺς ἐπερχομένους ἐχθρούς, καὶ τοσοῦτο ὑψηλὴ, ὥστε τὸν λόφον καὶ τὴν αἰχμὴν αὐτῆς ἐβλεπον ὑπὲρ τὸν Παρθενῶνα σφ' ἐκ τοῦ Σουνίου προσπλέοντας. Εἰς δὲ τὴν ἀσπίδα αὐτῆς ἐπετόρυσας, πιθανῶς μετὰ ταῦτα, ὁ γλύπτης Μῦς τὴν Γιγαντομαχίαν (Ἡρδ. Β, 77. — Διμσθ. Πρπρσθ. § 272. — Παιουσ. Α, 20. Η, 34, 18. — Ζώσιμ. Β, 6).

— Ἀπεδίδετο δὲ καὶ εἰς τὸν Ἑρμῆν ἐν Ἰαγνάγρα καὶ εἰς τὸν Ἡρακλῆν ἐν Θήβαις τὸ ἐπίθετον Πρόμαχος (Παιουσ. Θ, 11, 22).

Προμηνεία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἱερείων τοῦ Διὸς ἐν Δαυδῶνῃ (Ἡρδ. Β, 55).

Προμηθεύς, υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ (ἴδ.) καὶ τῆς Κλυμένης (κατ' ἄλλους τῆς Ἀσίας ἢ τῆς Θέμιδος), εἰς τῶν Τιτάνων, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτλαντος, τοῦ Μενoitίου, τοῦ Ἑπιμηθέως. Ἐκείνος μὲν ἦν, ὡς τὸ ὄνομά του ἐδήλου, ὁ προνοῶν, ὁ πρὸ τῆς πράξεως σκεπτόμενος, ὡς Ἑπιμηθεύς ἦν ὁ μὴ σκεπτόμενος ἐν καιρῷ, ἀλλὰ κατόπιν τῆς πράξεως. Ὁ Ἡσιόδος διηγέται (Θεογ. 520-586) ὅτι ὅτε, μετὰ τὴν ἦτταν τῶν Τιτάνων οἱ θεοὶ

ἐν Μηκῶνῃ (τῇ Σικυῶνι), προϊσταμένου τοῦ Διὸς, ἐκάνονίζον τὰς ἀποδοτέας αὐτοῖς θυσίας ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ὁ Προμηθεύς, τοὺς ἀνθρώπους ἀντιπροσωπεύων, διήρσεσεν πονηρῶς τὸν σφαγῆντα μέγαν βουὸν εἰς δύο, καὶ ἀφ' ἐνὸς μὲν εἴθηκε τὰς σάρκας, τὰ ἔργατα καὶ τὸ λίπος, ἐγγλειςας αὐτὰ εἰς τὴν γαστέρα τοῦ δέρματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ ὄσπ'α, περικαλύψας αὐτὰ διὰ λίπους λευκοῦ, καὶ

ἔδωκεν εἰς τὸν Δία νὰ ἐκλέξῃ ὁ δὲ ἔλαβ' ἐν τῷ ὄσπ'α. Τοιαύτην δίδει ἐξήγησιν εἰς τὸ ἔθος τοῦ νὰ προσφέρωνται ταῦτα τὰ μέληεις θυσίαν, ἐν ᾗ ἡ ἀληθὴς αἰτία ἦν ὅτι οἱ ἱερεῖς ἐφύλαττον τὰ βρώσιμα δι' ἑαυτοὺς. Παροργισθεὶς διὰ τὸν δόλον ὁ Ζεὺς, ἀφῆρεσεν τὸ πῦρ ἀπὸ τῆς γῆς· ἀλλ' ὁ Προμηθεύς τὸ ἐκλεψε πάλιν ἐντὸς κοίλου νάρθηκος ἐκ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τὸ ἔφερεν ὀπίσω εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τότε δ' ὁ Ζεὺς ἔτι μᾶλλον χολωθείς, ἐπενόησε κακὸν τι κατὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ διαταγῇ αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστος ἐπλασεν ἐκ γῆς ὁμοίωμα παρθένου περικαλλοῦς, ἦν κατακοσμηθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπεμψεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς μεγίστην τῶν βλάβων. Τὸν Προμηθεῖα δ' ἐδεδάμυσεν εἰς κίονα, καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν νὰ τῷ τρώγῃ καθ' ἐνάστην τὸ ἦπαρ, ἀναγεννώμενον ἀνά πᾶσαν νύκτα, μέχρις οὗ τὸν ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς, φονεύσας τὸν γύπα. ἀδεία τοῦ Διὸς, θελήσαντος νὰ δοξασθῇ διὰ ταῦτα ὁ υἱὸς του. Καὶ ἐν τοῖς Ἔργοις καὶ Ἡμέραις (στ. 48 ἐπ.) διηγέται τὸν αὐτὸν μῦθον ὁ ποιητὴς κατὰ τι διάφορον. Ὁ Ἡφαιστος ἐκ γῆς καὶ ὕδατος ἐπλασε παρθένου μορφῆν ὠραιότατην, τοῖς θεαῖς ὁμοίαν, τῇ ἔδωκεν ἀνθρωπίνην φωνὴν καὶ δύναμιν· ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἐδίδαξε τὰ γυναικεῖα ἔργα· ἡ Ἀφροδίτη τῇ ἐχάρισε τὴν χάριν, καὶ τὴν τέχνην τοῦ ἐπιμελεῖσθαι τοῦ σώματος· ὁ δ' Ἑρμῆς εὐτολμίαν καὶ πονηρίαν· καὶ ἰνομάσθη αὐτῇ Πανδώρα, διότι παρὰ πάντων τῶν θεῶν ἔλαβε δῶρα. Τότε ὁ Ἑρμῆς τὴν ἔφερε πρὸς τὸν Ἑπιμηθεῖα, ὅστις, παρὰ τὰς συμβουλὰς τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν ἐδέχθη, καὶ τότε ἐξεργάγησεν πάντα τὰ κακὰ κατὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκ πίθου οὗ τὸ πῶμα ἤγειρεν ἡ Πανδώρα· εἰς αὐτοῦ δὲ τὸν πῶμα μόνη ἔμεινεν ἡ εἰς ὅσα πάλιν ἐκλεισεν ἐπιθεῖς τὸ πῶμα. Ἐν τῷ μῦθῳ τούτῳ τοῦ Ἡσιόδου ὁ Προμηθεύς ἀντιπροσωπεύει τὸ σκεπτόμενον ἀνθρώπινον πνεῦμα, τὸ εἰσάγον, μετὰ τῆς χρήσεως τοῦ πυρὸς, τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰ κακὰ πάντα ὅσα παρομαρτοῦσιν εἰς

τὴν κοινωνίαν τὴν μακρυνομένην ἀπὸ τῆς φυσικῆς καταστάσεως τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀφελειαν. Διὰ τῆς γυναικὸς ἐνέσκηψε τὸ μέγιστον τῶν κακῶν εἰς τὸν κόσμον, ὁ θάνατος, διότι ὁ πολλαπλασιασμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καθίστησι τὴν εἰς ἀθανασίαν παράτασιν τῆς ζωῆς ἐνὸς ἐκάστου ἐντελῶς ἀδύνατον. Ὁ Προμηθεύς, ὁ τὰ τῷ ἀνθρώπῳ διαγεγραμμένα ὄρα ὑπερπηδῶν, καὶ ἀξιοῦν ν' ἀναγωνισθῇ πρὸς τοὺς θεοὺς, καὶ ἀρνούμενος αὐτοῖς τὴν τιμὴν ἦν τοῖς ὄφειλεν, ἔπρεπε νὰ δεσμευθῇ ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ νὰ βασανισθῇ, μέχρις οὗ ὁ Ἡρακλῆς, ὁ ἀνθρώπος ὅστις δι' ἀγῶνων καὶ δι' ὑποταγῆς εἰς τὴν θεῖαν θέλησιν τὴν ἀθανασίαν ἀπέκτησεν, ἐφόνευσεν τὸν σπαράττοντα αὐτὸν αἰτῶν, καὶ τὸν ἀπῆλλαξε τῶν βασάνων του. Ἦν παράδοσιν ταύτην τοῦ Προμηθεῖος ἦν ὁ Ἡσιόδος ἐξέφερε σκοτεινῶς πῶς καὶ συγκεχυμένως, ἔλαβεν ὁ Δισχύλος ὡς ὑπέθεσεν τριλογία, ἧς τὸ πρῶτον δράμα ἀφώρα τὸν τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ κομίζοντα, τὸ δεύτερον, καὶ μόνον σωζόμενον, τὸν δεσμιότην Προμηθεῖα, καὶ τὸ τρίτον τὸν ἀπελευθερούμενον, καὶ ἀνέπτυξεν αὐτὴν εἰς μεγαλοφυεῖς διαστάσεις. Κατ' αὐτὸν, εἰς τὸν κατὰ τὸν Τιτάνων πόλεμον ὁ Προμηθεύς, συμβουλῇ τῆς μητρὸς του Θέμιδος, ἐτάχθη μετὰ τοῦ Διὸς. Μετὰ τὴν νίκην του δὲ ὁ Ζεὺς ἠθέλησεν, ἵνα νέαν εἰσαγάγῃ τάξιν πραγμάτων, νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸ κτηνῶδες καὶ τραχὺ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ πλάσῃ ἕτερον, κρεῖττον αὐτοῦ. Ὁ Προμηθεύς ἔμως, φίλος πάντοτε τῶν ἀνθρώπων, ἀντίστη, ἔκλεψεν ἀπὸ τοῦ Ἡφαιστοῦ καὶ ἔφερεν αὐτοῖς τὸ πῦρ, καὶ τοὺς ἀνέπτυξεν εἰς ὑψηλοτέραν διάπλασιν, διάφορα διδάξας αὐτοῖς, ὡς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, τὴν ἀστρονομίαν, τὴν γραφὴν, τοὺς ἀριθμοὺς, τὴν ναυτιλίαν, τὴν μαντικὴν, τὴν ἰατρικὴν, κτλ. Τότε ὁ Ζεὺς ἐπέτρεψε μὲν τὴν περαιτέρω ὑπαρξίν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὸν Προμηθεῖα ἔμως πρὸς τιμωρίαν διότι ἀντίστη αὐτῇ, προσκαθῆλωσε διὰ τοῦ Ἡφαιστοῦ καὶ

τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, εἰς βράχον τῆς ἀγρίας Σκυθικῆς χώρας. Ἐκεῖ προσελθόντες ὁ Ὀλεανδὸς καὶ αἱ Ὀλεανδίδες, τὸν προτρέπουσι νὰ ὑποταγῇ εἰς τὴν ὑπερτάτην τοῦ Διὸς ἐξουσίαν. Ἀλλ' ὁ Προμηθεύς διαδηλοῖ αὐτοῖς ὅτι αὐτὸς μόνος δύναται, γνωστοποιῶν ἐν μυστήριον ὁ ἔξυμρει, νὰ σώσῃ τὸν Δία ἀπὸ κινδύνου ἀνατροπῆς τῆς ἐξουσίας του. Ἐξέσυρε δὲ ὅτι ὁ Ζεὺς ἐκ θεῶν τινος (τῆς Θέτιδος) θὰ ἀπέκτα υἱὸν ὅστις θὰ τὸν ἐξεθρόνισεν. Ἰνα μάθῃ τὸ μυστήριον τοῦτο, πέμπει τότε ὁ Ζεὺς τὸν Ἑρμῆν πρὸς τὸν Προμηθεῖα· ἀλλ' οὗτος ἀρνεῖται νὰ τὸ εἰπῇ, πρὶν ἢ ὁ Ζεὺς τὸν λύσῃ ἀπὸ τοῦ βράχου καὶ τὸν ἱκανοποιήσῃ διὰ τὸ ἐπιβληθὲν αὐτῷ ὄνειδος. Τότε σφενδονίζει ὁ Ζεὺς κατ' αὐτοῦ κεραυνόν, ὅστις μετὰ τοῦ βράχου τὸν κρημιρίζει εἰς τὴν ἄβυσσον. Ἐνταῦθα λήγει ἡ τραγωδία. Ἡ δὲ τῆς ἐπομένης, τῆς ἀφορώσης τὴν ἠλευθέρωσιν τοῦ Προμηθεῖος, ὑπόθεσις ἦν τοιαύτη. Μετὰ χρόνον μακρὸν ἐπανέρχεται αὐτοῖς ὁ Προμηθεύς εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ εἰς τὸν βράχον του, ἐνθα ὁ αἰετὸς ἐξανακαλοῦσθαι καθ' ἐκάστην σπαράττων τὸ ἦπαρ του, μέχρις ὁ Κένταυρος Χείρων, δεινῶς πάσχων ἐξ ἀθεραπέτου πληγῆς ἦν τῷ ἐπέφερε δηλητηριῶδες βέλος τοῦ Ἡρακλέους, παρατεῖται οἰκτιροῦσας τῆς ἀθανασίας καὶ ἀποφασίζει δι' αὐτὸν ν' ἀποθάνῃ. Τότε, ἀδεία τοῦ Διὸς, καταταξέουσι ὁ Ἡρακλῆς τὸν αἰετὸν καὶ λύει τὸν Προμηθεῖα, οὗτος δὲ, πρὶν ἢ λυθῇ, λέγει τὸ μυστήριον ὁ ἐγγώριζεν. Εἰς πᾶσαν ταύτην τὴν ποιητικὴν ἀντίληψιν, τῷ ὑψίστῳ καὶ πανσόφῳ κοσμοκράτῳ, τῷ Δίῳ, ἀνθίσταται ὡς ἀνυπότακτος καὶ προκλητικὸς προστάτης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὁ Προμηθεύς, τὴν κοσμικὴν του σοφίαν ἀντιτάττει τῇ ὑπερτάτῃ σοφίᾳ. Τὰ ἀγαθὰ ἀδαψιλεύει τοῖς ἀνθρώποις, θεωρῶν αὐτὰ ὡς τὰ μέγιστα, εἰσὶ μόνον γῆνα, τὴν γῆνον ἀφ' ὧντα εὐημερίαν, τὰ δὲ ὕψιστα, τὰ ἠθικὰ ἀγαθὰ, τὰ ὑπὸ τοῦ Διὸς δαψιλευμένα, εἰσὶν αὐτῷ ἀγνωστα, οὐδὲ θύναται νὰ χρηρηγήσῃ αὐτῶν.

Θαυράν ἐπὶ τῇ κινήσει καὶ δυνάμει τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἀρνεῖται νὰ ὑποταγῇ εἰς τὴν πανίσχυρον θεϊαν δυνάμιν τοῦ Διὸς, καὶ ὑποβάλλεται τούτου ἕνεκεν εἰς βασάνους, μέχρις οὗ ἀποστῆ τῆς προπετοῦς ἀντιστάσεως. — Κατ' ἄλλους δὲ μύθους ἐπλασαν ὁ Προμηθεὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐκ γῆς ἢ ἐκ γῆς καὶ ὕδατος, εἴτε ἀμέσως ἐξ ἀρχῆς (Ὀν. Μαι. I, 81), εἴτε μετὰ τῆς Ἀθηναίας, κατόπιν τοῦ κατακλισμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος. Ἦν δ' υἱὸς τοῦ ὁ Δευκαλίων, ἔχων μητέρα τὴν Ἡσιόνην, ἢ τὴν Ἀξιοθέαν, ἢ τὴν Πανδαύραν, ἢ τὴν Κλυμένην. Ὁ δ' Ἡρόδοτος σύζυγον τοῦ Προμηθεὺς καλεῖ (Δ, 45) τὴν Ἀσίαν. Συνεβούλευσε δ' ὁ Προμηθεὺς τῷ Δευκαλίωνι, πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ, ἵνα σωθῇ αὐτοῦ, νὰ ναυπηγήσῃ πλοῖον. Ἐν Ἀθήναις ὁ Προμηθεὺς συνελατρεύετο μετὰ τῆς Ἀθηναίας, μεθ' ἧς πολλαχῶς συνδέεται, ὡς καὶ μετὰ τοῦ Ἡραίου. Ἔλεγε δ' ἱερὸν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, ἔνθα ἐτελοῦντο τὰ Προμηθεῖα μετὰ λαμπροφορίας.

Ἡρόκμηθος, υἱὸς τοῦ Κρόνου, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, κτίσας μετὰ τοῦ Δαμασίχωνος τὴν ἐν Φρυγίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πόλιν Κολοφῶνα (Παυσ.).

Ἡρόμοχοι, εἰς τοὺς Δωριεὺς ναοὺς τὰ εἰς τὴν κατωτέραν προκλινη ἐπιφάνειαν τοῦ γείσου προέχοντα τετράγωνα σταγώνιον, ἐκ 18 ἑκάστον.

Ἡροναλία, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ἡ Ἀθηναῖα εἶχεν ἱερὸν πρὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος (Αἰσχ. Εὐμ. 21. — Ἡρόδ.).

Ἡρόναυα, 1) τὸ πρὸ τοῦ κυρίως σηκοῦ τοῦ ναοῦ κατὰ τὴν εἰσόδον περίστυλον μέρος αὐτοῦ (ἰδ. ναός). — 2) Ἐπίθετον θεῶν ὧν τὰ ἀγάλματα ἴσταντο καὶ ἀπελάμβανον λατρίας πρὸ τῆς εἰσόδου ναοῦ τινος ἄλλης θεότητος, οἷον τοῦ Ἑρμοῦ ἐν Θήβαις πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰσμηνοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἡρόννος, πολέγη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Κεφαλληνίας (Θουκ. Β, 80. — Πολύδ. — Στρεβ.).

Ἡρονώη, 1) Θυγάτηρ τοῦ Νηρείου καὶ τῆς Δωρίδος (Ἡρόδ. Θυγ. 261). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος, γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ, μήτηρ τοῦ Πλευρώδους καὶ Καλυδῶνος (Ἀπλλδ. Α, 7).

Ἡρόνους, 1) υἱὸς τοῦ Φηγέως ἐκ Ψωφίδος, φονεύσας τὸν Ἀλκιμαίωνα καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν υἱῶν αὐτοῦ (Ἀπλλδ. Γ, 7, 6). — 2) Τρὼς ἐκ τῶν ἐπισήμων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου (Ὀμ. Ἰλ. Π, 399).

Ἡροξενία, Πρόξενος. Ἰδ. Ξένος.

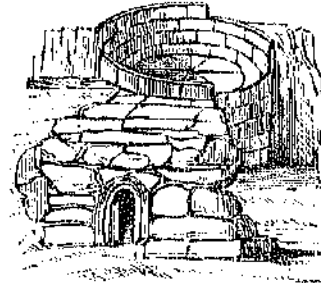
Ἡροξενίδης, 1) Ἐὐπορος Ἀθηναῖος καὶ κομπάζων ἐπὶ τῷ πλοῦτι του, δι' ὃ Κομπαστὸς ἐπελέγετο κατ' Ἀριστοφάνην (Σφ. 342). — 2) Ἀγωνοδίκης ἐν Ἠλιδί (Ξυφ.).

Ἡρόξενος, 1) Ὁ Βοιωτὸς μαθητὴς τοῦ Ἰοργίου καὶ φίλος τοῦ Ξενοφῶντος, συνεστρατεύσας μετ' αὐτοῦ καὶ μετὰ τῶν μυρίων. Ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς δὲ συλληφθεὶς ἐφυλακίσθη ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους, καὶ παραδοθεὶς τῷ Ἀρταξέρξει. ἔθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ (Ξυφ. Ἀνθ. Α, 1, 11. Β, 6, 16, ἔνθα εἰκάζεται καὶ ὁ χαρακτήρ του. Γ, 1, 4. Ε, 3, 5). — 2) Τεγεάτης, ἀρχηγός, μετὰ τοῦ Καλλιβίου, τῆς ἀντισπαρτιατικῆς μερίδος (Ξυφ. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 6), δραστηρίως ἐνήργησεν ὑπὲρ τοῦ συνοικισμοῦ τῆς Μεγαλοπόλεως, ἀλλὰ δὲν ἐπέζησε νὰ ἰδῇ αὐτὸν, φονευθεὶς ἐν ἐμφυλίῳ ῥήξει εἰς τὴν πατρίδα του (Παυσ. 11, 27, 2). — 3) Ἀρχηγός τοῦ σήματος τῶν Θηβαίων τοῦ πεμφθέντος εἰς βοήθειαν τῶν Ἀμφισσέων κατὰ τοῦ Φιλίππου, τῷ 339 π. Χ., ἐν διὰ δόλου ἐνίκησεν ὁ στρατηγός τῶν Ἀθηναίων Χάρης (Πολυαιν. Στρατ. Δ, 2, 8). — 4) Εἰς Πελλήνευς (Ξυφ. Ἑλλ. Ζ, 2, 16). — 5) Ἀθηναῖος ἐξ Ἀφιδνης, στρατηγός κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τοῦ ἱεροῦ πολέμου, 347 π. Χ. (Αἰσχ. πρερσθ. 37).

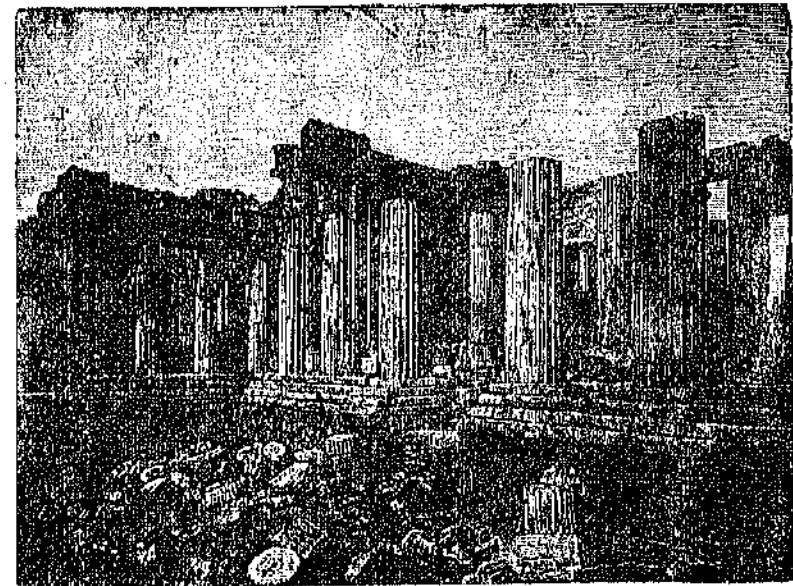
Ἡρόπλασμα, τὸ ἐκ πηλοῦ κατασκευάσμα, ἵνα χρησιμεύῃ ὡς πρότυπον πλαστικῶν ἔργων. Πολλάκις, διὰ τὰ συμπλέγματα, ἐγένετο ἑκάστον πρόπλασμα ἰδίως, καὶ

ἢ αὖ συνετίθεντο, ὅπως κρίνη ὁ καλλιτέχνης περὶ τοῦ καταλλήλου αὐτῶν συνδυασμοῦ (Sic. ad. ΑΗ. XII, 43. — ΡΙ. XXXV, 4).

Ἡροπνεύζον, οὕτως ἐλέγετο τὸ πρὸ τοῦ κλιβάνου (φούρνου) οἰκοδόμημα, δι' οὗ

εἰσῆγετο ἡ καύσιμος ὕλη, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι κλιβάνου χρόνιων Ῥωμαϊκῶν, ἀνασκαφέντος ἐν Ἡνωρβαμπτόνι τῆς Ἀγγλίας (Vitruv. V, 10, 2).

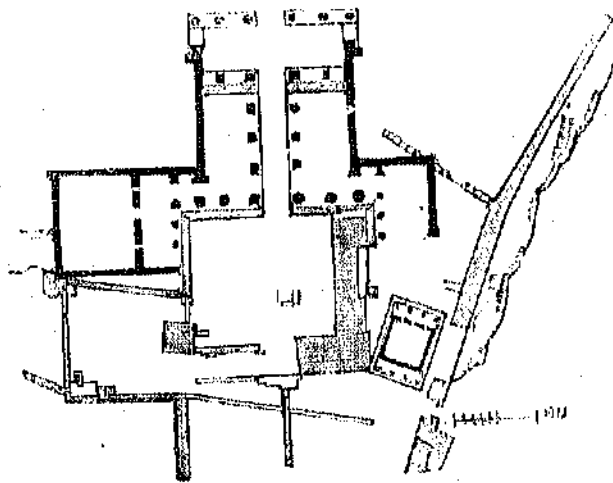
Ἡροπνεύζοντες, παρθένοι ἐν Ἀμαθοῦνι, αἵτινες ἀρνηθεῖσαι τὴν θεότητα τῆς Ἀφροδίτης, μετεμορφώθησαν πρὸς ποιήνην εἰς λίθους (Ὀν. Μαι. X, 221).

Ἡροπνόντις, τὸ μικρὸν πέλαγος δὲ συνδέει πρὸς ἀνατολὰς ὁ Θρακικὸς Βῆσπο-

ρος μετὰ τοῦ Ἰθυξείνου πόντου, πρὸς δυσμὰς ὁ Ἑλλήσποντος μετὰ τοῦ Αἰγαίου. Ὁ Ἡρόδοτος ἀρῖζει εἰς 1400 στάδια τὸ μῆκος, εἰς 500 τὸ πλάτος αὐτῆς, καὶ αἱ διαστάσεις αὐταὶ εἰσὶ σχεδὸν ἀκριβεῖς. Εἰς τὴν νοτιαν παραλίαν ἔχει τὸν Κούανιον κόλπον (τῆς Προύσης), καὶ τὸν Ἀστακίον. Ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐκείντο Ἑλληνικαὶ πόλεις ἐπίσημοι, ὡς ἡ Ἡράκλεια, ἡ Πέρινος, τὸ Βυζάντιον, ἡ Κόζικος, παρὰ τῇ ἀκτῇ δὲ νῆσοι ἡ Ὀφιῦσα, ἡ Ἐλαφώνησος, ἡ Προκόννησος, ἡ Βισθυκος, κτλ. (Στρεβ. Β, 124. ΠΒ, 541. 574).

Ἡροπούλαια, ὁ τῆς εἰσόδου τοῦ ἔξω περιβάλλου τῶν ναῶν ἱερῶν τεμενῶν ἀρχιτεκτονικὸς κόσμος. Τὰ ἐπισημότερα καὶ λαμπρότερα τῶν ἐν Ἑλλάδι ἦσαν τὰ τῆς Ἀγορᾶς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἦτις, ὅτε αὐτὰ ἐκτίσθησαν, ἐθεωρεῖτο πᾶσα ὡς χεῖρες ἱερὸς τοῖς

τὸ τεῖχος τοῦ φρουρίου ἢ καὶ τὸ βορειοδυτικὸν αὐτοῦ ἤμισυ, συμπεριλαμβάνον μετὰ τῶν πυλῶν τῆς δυτικῆς εἰσόδου καὶ ἄλλας πρὸς βορρᾶν εἰς τὴν πόλιν καθόδους. Τὴν ἀρχαίαν ἐνείνην εἰσόδον, εἴτε κατεδαφισθεῖσαν ὑπὸ τῶν Περσῶν, εἴτε πρὸς καλλιτεχνικώτερον καὶ τῷ ἱερῷ χαρακτῆρι τῆς Ἀκροπόλεως μᾶλλον ἀνταποκρινόμενον ἐξωραϊσμένον, ἀνωκοδόμησεν ὁ Περικλῆς ὅτε ἤγειρε τὸν Παρθενῶνα, ἀμέσως μετ' αὐτὸν, μετὰ τοσοῦτον θαυμαστῆς μεγαλοπρεπειᾶς (Δμσθ. π. Σντζ. ΠΒ. — Ἀρπκ. — Φλστρ. Β, Ἀπλιν. Ἰουαν. Β, 5), ὥστε ὁ Ἐπαμεινώνδας ἔλεγεν ὅτι θέλει νὰ μεταφέρῃ εἰς Θήβας αὐτὰ, αἰνεττόμενος τὴν δόξαν τῶν Ἀθηναίων (Δμσθ. Πρπρσθ. 32). Ἀνήγειρε δ' αὐτὰ ἀρχιτέκτων ὁ Μνησικλῆς, ἀπὸ Ὀλ. 85, δ — 87, α (432-437 π. Χ.), δαπάνῃ 2012 ταλάντων

(10,072,000 τῶν τότε = 30,316,000 τῶν νῦν δραχμῶν) (Ἀρπκ. λ. Προπύλαια). Ἡ διεύθυνσις αὐτῶν ἐστράφη ὀλίγον μᾶλλον πρὸς νότον, ὡς φαίνεται ἐν μικροῦ μέρους σωζομένου τοῦ ἀρχαίου περιβόλου. Ἡ πρὸς δυσμᾶς μόνῃ κυρίως βατὴ ἄνοδος τῆς Ἀκροπόλεως εἶχε πλάτος 168'. Ἐξ αὐτῶν τοὺς 58' ἐν τῷ μέσῳ ἐκλείει τοῖχος ἐκ λίθου πενταλησίου ἔχων 5 πύλας, ὧν ἡ μεῖζον ἦν ἡ μεσαία, ἀνὰ δύο δὲ μειοῦμεναι ἐκατέρωθεν. Καί

ἐξώθεν μὲν, κατὰ πέντε βαθμίδας κατώτερον, ἐξετείνετο τοῦ αὐτοῦ πλάτους λιθόστρωτον ἐπίπεδον, κοσμούμενον εἰς τὰ ἔμπροσ (πρὸς δυσμᾶς) ὑπὸ στοᾶς (ἢ δωρίων κίονων, ὧν οἱ δύο μέσοι ἔχουσι σχεδὸν διπλασίαν τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν, διότι δι' αὐτῶν ἦν ἡ κυρίως εἰσόδος. Ἀπὸ τῶν δύο δὲ τούτων μεσαιτάτων ἔφερε πρὸς τὴν μεγάλην πύλην ἄλλη στοᾶ ἐγκάρσιος, ἐπίσης ἐξάστυλος, ἀλλ' ἰωνική. Ὅπισθω δὲ τῶν πυλῶν, πρὸς ἀνατολὰς, εἰς ἀπόστασιν 18' ἐξετείνετο παραλλήλως τῷ τεῖχῳ πάλιν στοᾶ δώριος ἐξάστυλος, ἐν πᾶσι τῇ προσθία ὁμοία καὶ πᾶν τὸ οἰκοδόμημα ἦν ὑπ' ὀροφήν, ἧς τινὲς τῶν λιθίνων δοκῶν, ὀγκωδέσταται, ἔχουσι μῆκος 22'. Παρὰ τῇ ἐξωτερικῇ δὲ, τῇ δυτικῇ, πλευρᾷ προέχουσι ὀρθογωνίως δύο πτέρυγες κοσμούμεναι ἑκατέρωθεν κατὰ τὰ ἔμπροσ διὰ τριῶν δω-

ρίων κίωνων ταπεινοτέρων καὶ ἰσχυρότερων τῶν τῆς στοᾶς, μετὰ ζώνης τριγλῶφον, ἀνευ ἀστρωμάτων. Ἰὺν τῶν πλευρῶν τούτων ἡ μὲν ἀριστερὰ (τῇ εἰσιόντι) ἢ βορεία, ἔχει ὀπίσω τῶν κίωνων κειρωρισμένον εὐρύχωρον δωμάτιον, εἰς δ, εἰς πινακοθήκην χρησιμεῖον, διετηροῦντο μεγαλογραφία τοῦ Πολυγώνου καὶ ἄλλων ἐπισήμων καλλιτεχνῶν (κοίτημα ἔχον γραφᾶς Πaus. Α, 22) ἢ δὲ δεξιὰ ἢ νοτία, πολὺ στενωτέρα, καὶ πρὸς δυσμᾶς ἀναπεπτα-

μένη, ἐνέκλειε πιθανῶς τὸν Προπύλαιον ἢ ἀκρότητον Ἐρμῆν, ἰσως καὶ τὰς τρεῖς Χάριτας τοῦ Σωκράτους, καὶ ἔμπροσ αὐτῆς ἐξετείνετο ὁ ἀρχαῖος προμαχῶν, ὁ εἰς πάντα τὰ ἀρχαῖα φρούρια τὰ δεξιὰ τῆς εἰσόδου ὀχυρῶν, καὶ ἐχρησίμειε τότε εἰς ἐξαισίον βάθρον τοῦ λαοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης. Ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ, τῷ 27 π. Χ. (Ἰδ. Ῥαγκ. Ἀπαντ. Γ. ΠΗ, σλ. 105), ἐκτίσθη μεγάλη ἐκ λευκοῦ λίθου ἀναβάθρα, ἰσοπλατῆς τοῖς προπύλαισις, ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ λόφου φέρουσα εἰς αὐτὰ, καὶ ἧς, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἀθηναίων, ἀνευρέθη καὶ ἀνωκοδομήθη τὸ νότιον μέρος. — Οἱ Φράγκοι δοῦκας ἐγκατέστησαν εἰς τὸ κοίτημα τῶν γραφῶν τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν, εἰς δὲ τὴν νοτίαν πλευρᾶν ἐκτίσαν πύργον εἰς φρουριόριον τηλεγραφικόν, ἀποκομισθὲν ἐπ' ἐσχάτων φιλοτιμίῃ δαπάνῃ τοῦ κ. Σχλημιάννου. Οἱ τοῦ λαοῦ ἡμιμαθεῖς ὠνύμαζον ἐν τῷ μεσαίῳ τὰ Προπύλαια καλᾶτιον τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ εἴτα Ὀπλοστάσιον τοῦ Λυκούργου. Οἱ δ' Ὀθωμανοὶ, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηναίων, τῷ 1455, μεταχειρίσθησαν αὐτὰ εἰς ὀπλοθήκην καὶ πυριταποθήκην, μέχρι τοῦ 1636, ὅτε ἐνακῆψας κερμανὸς καθ' ἦν ἔθραν, ὡς μνημονεύεται, ὁ φρούραρχος τῆς Ἀκροπόλεως ἤτοιμάζετο νὰ καταπυροβολήσῃ τοὺς εἰς τὸ ἐκκλησιδίων τοῦ ἁγίου Δημητρίου (τοῦ Βομβαρδάρη) πανηγυρίζοντας Χριστιανοὺς, κατέστρεψεν αὐτὰ. Ἀλλ' ὁ θριγγὸς τῆς δυτικῆς αὐτῶν στοᾶς ἐσώζετο ἔτι τῷ 1687 (Fauell, Athens Ancient). Ἐἴτα δ' οἱ Ὀθωμανοὶ, ἐξακολουθήσαντες τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς, καὶ ἐπιτειχίσαντες καὶ ἐπιθολώσαντες αὐτὰ, τὰ μετέβαλον εἰς κανονοστάσια μεθ' ὑπογείων ἀποθηκῶν, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις τέλος τὰ ἀνέσκαψε διατηρήσασα ὅτι αὐτῶν ἐσώζετο.

Προσάκτιος, ποταμὸς τῆς Μεγάλης Μυσίας παρὰ τῇ Λαμφάκῃ (Ἄρρ. Ἀνθ. Α, 12) ἰσως ὁ ἄλλως Πράκτιος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 835).

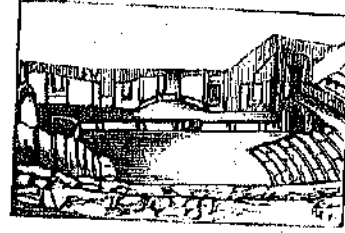
Προσγναθίδιον, λαίμαδότης σκοπὸν ἔχων νὰ προφυλάττῃ ἰδίως τὰς γνάθους, τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου, οὐχὶ συνήθως μέρος τῆς ἀναβολῆς, ἀλλ' ἰδίως ἐν χρήσει ἀσθενῶν, κτλ. Ἐἴτα δ' ἐπὶ Ῥωμαίων φαίνεται ὅτι εἰσῆχθη γενικῶς εἰς τὰ στρατεύματα τὰ πολεμοῦντα ἐν βορείαις χώραις, διότι ἐμφανίζεται ἀνεξαίρετως εἰς πάσας τὰς παραστάσεις τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ἰρατιανοῦ, τοῦ Μάρκου Ἀύρηλου καὶ τοῦ Σ. Σεβήρου, ἀλλ' ἀπλῶς περὶ τὸν τράχηλον περιδεδεμένον (Hoi. Snt. II, 3, 255.—Quinct. XI, 3, 144).

Προσέλληνοι, οἱ ἀρχαιότεροι τῆς σελήνης, οἱ πρὸ τῆς σελήνης ὑπάρχοντες. Οὕτως ἀπεικάλουν καὶ ἐθεώρουν ἑαυτοὺς οἱ αὐτόχθονες Ἀρναῖδες, οἵτινες ὡς ἀρχαιότατα ἐν ἀγρία διατήρησαν τὴν Ἀρναδίαν οἰκοῦντες περιγράφονται (Πaus. Η, 1). Ὑπετέθη ὁμοίως καὶ ὅτι ἡ λέξις ἐδήλου κατ' ἀρχὰς κυρίως «προέλληνες» (διότι πολλὰκις ἐναλλάσσεται τὸ σ καὶ ἡ δασεῖα), ὡς πρὸ τῶν Ἑλλήνων (Δωριεῶν) τὴν χώραν οἰκοῦντες (Dacertlin).

Προσκεφάλαιον, τὸ μέρος τῶν στρωμάτων ἐφ' οὗ κλίνομεν τὴν κεφαλὴν (τὸ πρὸς τῇ κεφαλῇ) εἰς τὴν κλίνην (Ἄρστρ. Πλοῦτ.). Ἐγίνοντο δ' αὐτοῦ καὶ ἄλλαι χρήσεις, ὡς ὅτε ἐκάθητο ἐπὶ προσκεφαλαίων εἰς τὰς ἐσιτιάσεις, εἰς τὰ θέατρα καὶ εἰς τοὺς δῖφρους (Πלט. Πολ. Α).

Προσκήγιον, εἰς τὰ ἀρχαῖα θέατρα (ἴδ.), ἀπέναντι τῶν θεατῶν, καθήμενων εἰς

τὸ Κοῖλον, περίεξ τῆς ἡμικυκλικῆς ὀρχήστρας, παρατείνετο, ὡς διάμετρος ἢ χορδὴ αὐτῆς, ἢ σκηνή, πόδας τινὰς ὑπὲρ αὐτὴν

ύψουμένη, καὶ ἐπὶ ταύτης παρίσταντο οἱ ὑποκριταί, ἐν οἷς ὁ χορὸς, ἐν ὅσῳ χορὸς εἰσήγετο εἰς τὰ Ἑλληνικὰ δράματα, ἴσταντο καὶ ἐφαλλεν ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ. Ὁ ἐμπρόσθιος τῆς σκηνῆς τοῦχος, ἐφ' οὗ αὐτῆ, ἢ μᾶλλον τὸ ἐμπρόσθιον αὐτῆς μέρος, τὸ ἐκ σανίδων συνιστάμενον *λογοεῖον*, ἐστηρίζετο, ἦν τὸ προσκλήμιον, ὡς φαίνεται καθ' ὄλον αὐτοῦ τὸ μῆκος εἰς τὴν εἰκόνα τὴν παριστώσαν τὸ ἐρείπιον τοῦ θεάτρου τῆς Πομπηίας. Ὅπισθι αὐτοῦ ἦσαν τὰ ὑποσκήνια, τὰ ὑπὸ τὴν σκηνὴν ὑπόγεια διὰ τὰς μηχανάς, κτλ. Πολυλάκις δ' αὐτὸ ἦν κατάκοσμον διὰ γλυφῶν, ὡς εὐρέθη εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Διονυσιακὸν θεάτρον. — Κατὰ τινὰς δ' αὐτὸ τὸ λογεῖον τῆς σκηνῆς, τὸ πρὸς τὴν ὀρχήστραν ἄκρον, οὕτως ἐλέγετο, ἢ καὶ τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς, εἰς τὸ ἄκρον καὶ πρὸς ἀπόκρυψιν αὐτῆς κειρόμενον παραπέτασμα (Σουίδ.).

Ἡρόσκλησις, ἴδ. Δίκη.

Ἡροσκόστιος, ἐπίθετον τοῦ Ἡοσειδῶνος ἐν τῷ καθ' ὅς ἐκτίσθη αὐτῷ ἐν Ἀργολίδι ὅτε κατέκλυσε τὴν χεῖραν (Παυσ. Β, 2).

Ἡροσκύνησις, ἡ ἀποδιδομένη ἐνδειξις βαθείας σεβασμοῦ ἐκ τοῦ κύνω (φιλῶ), ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ κύνω, διότι οἱ μὲν βάρβαροι, οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Αἰγύπτιοι προσεκύνουν θεοὺς καὶ βασιλεῖς γονυπετοῦντες καὶ εἰς τὴν γῆν, ὡς τετράποδες κύνες, κλίνοντες (Ἡρδ.

%, 136. II, 118), οἱ δὲ Ἕλληνας, μόνον ἐλαφρῶς τὸ γόνυ καὶ τὸ σῶμα κλίνοντες, τὴν χεῖρα φιλοῦντες καὶ δι' αὐτῆς εἶτα ἐγχιζόντες τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας των (Ἡρδ. Α, 134).

Ἡρόσοδοι, ἴδ. Πολιτικὴ οἰκονομία.

Ἡρόσπαλτα (τά), δῆμος Ἀττικὸς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Νῦν κατὰ τινὰς Σπάτα, κατ' ἄλλους Πρινάρι.

Ἡροστάξις, ἐν Ἀθήναις τὸ ψήφισμα τὸ ὀρίζον τὸν βαθμὸν τῆς ἐπιβαλλομένης ποινῆς τῆς ἀτιμίας, ὅταν αὐτῆ ἦν μερικὴ καὶ οὐχὶ ἀπόλυτος, ὡς οἱ ἐπὶ τῶν Ἀ' μείναντες ἐν Ἀθήναις στρατιῶται ὑπεβλήθησαν, μετὰ τούτων τὴν πτώσιν, διὰ προστάξεως, εἰς τὸ μὴ ἐκλέγεσθαι ἐν τῇ βουλῇ (Ἀνδκ. II, Μυστ. 73).

Ἡροστάξ, πρόδωμα, προαύλιον, ἴδ. Πρόθυρον.

Ἡροστασία, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ἐλατρεύετο ἡ Δήμητρα μετὰ τῆς Κόρης εἰς ναὸν καὶ ἄλλος μεταξὺ Ἀργούς καὶ Σικυῶνος (Παυσ. Β, II).

Ἡροστατήριος ἢ Προστάσιος, ὁ Ἀπόλλων ὑπὸ τὸ ἐπίθετον τούτο λατρευόμενος ἐν μικρῇ τιμῇ καθ' ἐν τῇ Ἀττικῇ (Παυσ. Α, 44).

Ἡροστότης, 1) Ἐν Ἀθήναις ὁ ἀπελεύθερος καὶ ὁ μέτοικος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παρουσιασθῇ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ δικαστήριον, ἢ νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος εἰς διανθήποτε σχέσιν μετὰ τοῦ δημοσίου, ἀλλ' ἔπρεπε πρὸς τοῦτο νὰ ἐκλέγῃ πολίτην τινὰ, ὅστις ἐλέγετο ὁ προστάτης αὐτοῦ, ὅστις καὶ ἐφρόντιζε καὶ ἠγγυᾶτο περὶ τῶν δημοσίων ὀφλημάτων αὐτοῦ. Ὁ χαρακτήρ δὲ τοῦ προστάτου ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ μέτρον τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ ἐκλεξαμένου αὐτοῦ (Ἀριστφ. Εἰρ. 683. — Λυσ. κ. Φίλων. Θ. — Ἰσθρ. π. Εἰρ. II). — 2) Ἐν Σπάρτῃ προστάται ἦσαν οἱ κατώτεροι διοικηταί (ὑπαξιωματικοί) τῶν τμημάτων τῆς ἐνωμοτίας.

Ἡροστέρημα, ἐν τῇ Ἀττικῇ δικονομίᾳ, ἢ ἐπιθάρυναι τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένης ποινῆς, ἐπιτροπευομένη μόνον ὅταν, ὅπως τοῦ μεγέθους τοῦ ἐγκλήματος, διὰ ψήφισματος δίδεται ἄδεια εἰς τὸν βουλόμενον

νὰ προτείνῃ τοιαύτην εἰς τὸ δικαστήριον (Δμοθ. κ. Τριτηρ. 733).

Ἡρόστειμον, ἐν Ἀθήναις ἡ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐπιβαλλομένη οὐχὶ ἀποζημιασις, ἀλλὰ ποινὴ, ὑπὸ μὲν τῆς βουλῆς οὐχὶ ἀνωτέρα τῶν 500 δραχμῶν, ὑπὸ τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν ὅμως καὶ πολλῶν ταλάντων, ὅτε καὶ ἀτιμίαν συνεπέφερε (Αἰσχ. κ. Κτησιφ. — Λυσ. κ. Φίλων. κλ.).

Ἡρόστιον, ἡ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ καὶ Ῥωμαϊκῇ οἰκίᾳ ἐσωτερικὴ στοὰ τῆς αὐλῆς τοῦ ἀνδρωνείου (Πλάτ. Πρωταγ.). (ἴδ. Οἶκος).

Ἡρόστυλος, ναὸς (ἴδ.) κοσμοῦμενος

ἐξωτερικῶς διὰ σειρᾶς κίονων μόνον κατὰ τὴν πλευρὰν τῆς εἰσόδου, τὴν ἀνατολικήν.

Ἡρόστυπον, ἀνάγλυφον ἐπίπεδον, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ἐκτύπου, ἀναγλύφου προσέχοντος (Ἀθῆν. Β, 30).

Ἡροσύμα, 1) θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος, τροφὸς τῆς Ἑρας (Παυσ. Β, 17), πιθανῶς προσωποποίησις τῶν εἰς τὴν Ἑραν ὕμνων. — 2) Κατ' αὐτὴν κληθεῖσα πόλις τῆς Ἀργολίδος, ἔρημος ἐπὶ Στράβωνος, διότι οἱ κάτοικοι εἶχον μετοικήσει εἰς Ἄργος (Στράβ. — Παυσ.).

Ἡρόσχιον, πόλις Αἰτωλικὴ κατὰ τὴν νοτιοδυτικὴν πλευρὰν τοῦ ὄρους Ἀρακύνθου (Θουκ. Γ, 102), κειμένη, κατὰ Στράβωνα (I, 451), περὶπου εἰς τὴν θέσιν τῆς Ὀμηρικῆς Πυλῆνης (Ὀμ. Ἰλ. Β, 689).

Ἡροσωπέτις, νῆσος τῆς κάτω Αἰγύπτου, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νεῖλου, μεταξὺ

τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ τοῦ Κανωκίου στομίου καὶ τῆς διώρυχος τῶν Φαρώων. Περιεῖχε πόλεις τὴν Ἀφροδιτόπολιν, Νικόπολιν, κλ. (Ἡρδ. Β, 165. — Θουκ. Α, 109).

Ἡρόσωπον ἢ προσωπεῖον, τὸ τεχνητὸν, ξύλινον καὶ κεχρωματισμένον, ὃ ἐφερον οἱ ὑποκριταί εἰς τὸ θεάτρον. Πρῶτος εἰσαγαγὼν τὴν χρῆσιν αὐτοῦ λέγεται ὁ Χοιρίλος, ὑπ' ἄλλων ὁ Θέσπις ἢ καὶ ὁ Αἰσχύλος (Horat. ad Pis. 278), παραχθεὶς εἰς τοῦτο ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ δώσῃ εἰς ἕκαστον τῶν ὑποκριτῶν τὸν ἀνήκοντα αὐτῷ τύπον, ὃν καὶ ἡ ἀτεχνία τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν, συνήθως μὴ ὄντων ἐξ ἐπαγγέλματος ἠθοποιῶν, καὶ αἱ μεγάλοι τῶν θεάτρων διαστάσεις καθίσταν

χωρὶς αὐτοῦ δυσδιάκριτον. Γυναικεῖα προσωπεῖα εἰσῆγαγε, κατὰ Σουίδαν, πρῶτος ὁ Φρύνιχος (Ἐν λ.). Τίς δὲ καὶ ὁ εἰς τὴν κωμῶδιαν προσωπεῖα πρῶτος δεχθεὶς ἀγνοεῖται (Ἀριστ. Ποιητ. Β, 22). Τὰ πλείστα τῶν προσωπείων ἐκάλυπτον οὐ μόνον τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν κεφαλὴν διὰ κόμης, κτλ. Διεκρίνοντο δὲ τὰ προσωπεῖα κατὰ τὸ φύλον ὃ παρίστων (διότι καὶ τὰ γυ-

ναικεῖα πρόσωπα ἄνδρες ὑπεκρίνοντο), κατὰ τὴν ἡλικίαν, κατὰ τινὰς γνωστοὺς τύπους θεῶν ἢ ἡρώων, καὶ κατὰ τοὺς τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων. Γενικῶς πάντα τὰ προσωπεῖα εἶχον εὐρέως διεσταλμένον τὸ στόμα, ἵνα μὴ κατακνίγηται ἡ φωνὴ τοῦ ὑποκριτοῦ ἐξηροῦντο δὲ μόνον τὰ τῶν βωδῶν

προσώπων. Ἰραγικῶν προσώπων τύποι ὑπάρχον, κατὰ Πολυδεύκην (Δ, 133), 25, ἦτοι γερύτων 6, νεανίων 7, γυναικῶν 9, βούλων 3, πάντα ἰδίως χαρακτηριζόμενα, σίον

ἀπεικονίσεων, ὡς φέρ' εἰπεῖν τοῦ Κλέωνος ἐν τοῖς Ἰππεύσι τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τῶν ἠμειώσεων ζῶων, κλπ. οἷοι οἱ βάρβαροι, αἱ σφήμας, αἱ ὄρνιθες, εἰς τοὺς χοροὺς τοῦ αὐ-

ἑυρίας (ἰσχυρότερος), λευκός (γέρον), Ξανθός (νέος), κτλ. πλήν τῶν εἰδικῶν, διὰ μυθολογικά πρόσωπα καὶ τὰ τοιαῦτα. (1) δὲ χορὸς τῶν τραγῳδιῶν παρουσιάζετο

ἀνευ προσωπείου. — Ἐὰ κομικὰ δὲ πρόσωπα ὑπερβολικὰ καὶ μᾶλλον γελοιογραφικὰ, λέγει ὁ Πολυδεύκης τεσσαράκοντα τριῶν τύπων ἢ κατηγοριῶν, πλήν τῶν ἀτομικῶν

τοῦ ποιητοῦ. Ἐὰ δὲ τῶν Σταυρικῶν δράματων πρόσωπα παρίσταν κυρίως Σταύρους καὶ Σιληνοὺς κατὰ διαφόρους ἐκφράσεις καὶ ἡλικίας. Αἱ πλεῖστα τῶν εἰκόνων ἐλήφθησαν ἐκ θεατρικῶν τοιχογραφιῶν τῆς Παιμπίας. — Ἰδὲ τὰς ἐν Μυκῆναις ὑπὸ τοῦ κ. Σχλημαν γενομένας ἀνασκαφὰς τοῦ τάφου τοῦ Ἀγαμέμνονος εὐρέθησαν μεταξὺ ἄλλων πολυτίμων προϊστορικῶν ἀντικειμένων καὶ περιεργότατα χρυσᾶ προσωπεία, καλύπτοντα τὸ πρόσωπον τιῶν ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀναλόγιως πρὸς τὸ αἰγυπτιακὸν καὶ φοινικικὸν ἔθιμον, εἰς δὲ τὴν Ἑλλάδα μοναδικόν.

Ἡροτέλεια (τὰ), θυσία προηγουμένη ἱερᾶς τινος τελετῆς, ἰδίως δὲ τῆς τοῦ γάμου (Πλάτ. Νομ. ΣΤ.), ἢ καὶ προγάμια λεγόμενη, καθ' ἣν ἡ νύμφη ἤγετο εἰς τὸν ναὸν μίαν πρὸ τοῦ γάμου ἡμέραν (Ἡσῶχ.).

Ἡροτομή, κατ' ἀρχαίαν τὸ πρόσωπον τοῦ ζῆου, ἀπὸ τοῦ μετώπου καὶ κατωτέρως (Πολβ. Β, 49). Ἰδίᾳ δὲ, μάλιστα ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις, ἐκλήθη οὕτως ἡ γλυ-

πτικὴ παράστασις μόνου τοῦ ἀνω μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, «μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ» λέγει ὁ Πολυδεύκης (Β, 47), ἀλλ' ἄληθῶς καὶ εἰ βραχυτέρου. Ἐν τοῖς κλασικοῖς χρόνοις τοιαῦται προτομαὶ δὲν κατασκευάζοντο, ἐκτὸς τῶν Ἑρμῶν, οἷς κεφαλὴ ἐπιτίθετο ἐπὶ τετραγώνου στήλης. Οἱ Ῥωμαῖοι δὲ κατεσκευάζον καὶ διετήρουν κηροπλάστους προτομὰς τῶν προπατόρων ἐντὸς ναϊδίων εἰς τὸ ἐπιφανέστερον μέρος τῆς οἰκίας (Πολβ. ΣΤ, 53. — ΡΙ XXXV, 3). Ἐκεῖθεν ἐπεκράτησε καὶ ἡ τῶν λιθίνων προτομῶν κατασκευὴ ὧν τινες ἐνίστη καὶ δικεφάλους παρίσταν.

Ἡρότονοι (οἱ), τὸ ἰσχυρὸν σχοινίον δι' οὗ εἰς τὰς νῆας τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ὁ ἰστός ἀπὸ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἐδέετο καὶ ἐστερεοῦτο εἰς τὴν πρύμνην καὶ εἰς τὴν πῶρραν, καὶ δι' οὗ, ὅταν ἐχαλαῖτο, κατεβιάζετο (Ὀμ. Ἰλ. Α, 434. Ὀδυσ. Β, 425. — Αἰσχλ. Ἀγ. 906. — Εὐρπ. Ἐκθ. 114). Ἐν δ' ἔπειτα χρόνοις τὸ σχοινίον, δι' οὗ ἐκινεῖτο, συνετέλλετο ἢ ἐξεταινετο τὸ ἰστόν.

Ἡροτρογαία (ἡ), ἑορτὴ πρὸ τοῦ τρύγους, ἀγομένη τῇ Προτρούγῃ Διονύσῳ καὶ τῇ Ποσειδῶνι ἐν Ἰύρῳ (Ἀχιλλ. Τε. Β. — Αἰλ. Π. Γ. Γ', 41. — Ἡσῶχ. ἐν λ.).

Ἡρότυπον, τύπος κοῖλος ἐκ ξύλου ἢ ἐκ γῆς ὀπτῆς, δι' οὗ ἐνεργασμένον ἀνάγλυφον ἀπετυποῦτο εἰς πολλὰ ἀντίτυπα ἐκ πηλοῦ.

Ἡρουσίας, 1) Ὑῖος Ζήλου, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας, νεώτατος διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του τῇ 236 π. Χ. Τὴν χώραν του, πι-

κρὸς του ἐπικρατείας (Πολβ. Δ, 50. Ε, 90. 111. Η, 17), καὶ ἐπικουρία Φιλίππου Β, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐκυριεύσε τὴν Ἡράκλειαν καὶ τὰς αὐτῇ ὑποκειμένας πόλεις. Κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου μεταξὺ Ῥωμῆς καὶ Ἀντιόχου, τοῦ ἡγεμόνος τῆς Συρίας (190), συνετάχθη ἐξ ἀνάγκης μετὰ τῆς Ῥωμῆς. Ἀλλ' οὐδέμιαν ἔσχεν ἐκ τούτου ὠφέλειαν (Πολβ. ΚΑ, 9. ΚΒ, 27. — Λιν. XXXVII, 25), δι' ἧς καὶ ἀντεκδικούμενος ἐδέχθη παρ' ἑαυτῷ τὸν Ἀννίβαν φερόντα. Ἀπέθανε δὲ τῇ 186 (Just. XXXII, 4. — Νερ. Πανν. X). Κατ' αὐτὸν ἐκλήθη ἡ πόλις Προῦσα ἀνω τῆς Κίου. — 2) Προυσίας Β, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ πρώτου, ἡγεμόνων ἀνευ ἠθικῆς δυνάμεως καὶ δραστηριότητος, τὸν Ἀννίβαν ἐκδούς ἐκ φόβου τῶν Ῥω-

μαίων, κατὰ τὰ νεύματα τῆς Ῥωμῆς δουλικῶς κυβερνήσας, καὶ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν διὰ τῆς δεξιᾶς του ἀτιμάσας (Πολβ. ΚΔ, 1. 3. ΚΘ, 3. Α, 16. ΑΒ, 35). Τῇ 148 π. Χ. ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Νικοδήμου (Πολβ. ΑΖ, 2. — Just. XXXIV, 4. — Λουκ.).

Ἡρουσιὰς, πόλις τῆς Βιθυνίας, πρὸς τῇ Ὀλύμπῳ, ἐπὶ τοῦ Ἰπίου ποταμοῦ κατὰ τὴν Κέων, ἣτις ἦν πιθανῶς ὁ λιμὴν αὐτῆς, καταστραφείς ὑπὸ Φιλίππου, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Ἐκτίσθη δ' ὑπὸ τοῦ βασιλέως Προυσίου Α' (Στράβ. — Στφ. Βυζ.). Νῦν Προῦσα.

Ἡροφήτης, παρὰ ταῖς ἀρχαίας οὐχὶ ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ μέλλοντα προλέγων, ἀλλ' ὁ ἐρμηνεύων τοὺς χρησμούς τῶν θεῶν (Πλάτ. Τίμ. σλ. 392).

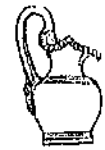

ζομένην πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν Γαλατῶν, ἀπήλαξεν αὐτῶν εἰς νικηφόρους μάχας περὶ τὸ 213, καὶ διὰ τῆς δραστηριότητος καὶ συνέσεώς του ἠῤῥησε τὴν σπουδαιότητα τῆς μι-

Προχειροτονία, ἡ ἐν τῇ βουλῇ χειροτονία προβουλευματος πρὶν ἢ ὑποβληθῆ εἰς χειροτονίαν τοῦ δήμου (Φώτ.).

Προχοῖς (ἡ), μικρὸς πρόχους. Ἀλλὰ συνήθως μικρὸν ἀγγεῖον λεμβοειδές (ἀμῖς), ῥητῶς ἀποκλειόμενον ἀπὸ τῶν συμποσίων (Ξυφ. Κυρπ. II, 8, 10. — Ἡσύχ.).

Πρόχους, πρόχους (ὁ), ἡ προχύτης, ἡ λάγηνος ἐν ἣ ἔφερον τὸ ὕδωρ διὰ τὴν ἀπόνηψιν τῶν χειρῶν εἰς τὰς τραπέζας, πολλάκις καὶ ἐκ πολυτίμων μετάλλων (Ὁμ. Ἰλ. Ω, 334. Ὀδ. Α, 116).

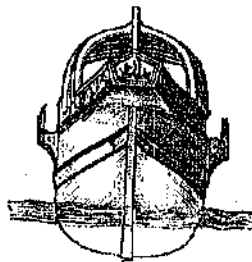
Προχύται, ἴδ. Οὐλοχύται.

Προχύτη, νῆσος τῆς ἀκτῆς τῆς Καμπανίας, μετὰ τοῦ Μισσηνοῦ ἀκρωτηρίου, οὗ ἀπέχει 30 στάδια καὶ τῆς νήσου Ἰδιθηκούσης. ἀπ' ἧς ἐνομίετο ὅτι δι' ἐκρήξεως ἀπεσπάρθη (Στρεβ. Β, 123. Ε, 247. — ΡΙ, II, 88).

Προχύτης, ἴδ. Πρόχους.

Πρυμνεύς, εἰς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων (Ὁμ. Ὀδ. Θ, 112).

Πρύμνη, εἰ καὶ ἐνίοτε παρ' Ὀμήρω (Ἰλ. Η, 383. Ο, 704) πᾶσα ἡ ναῦς, ἀλλὰ συνήθως καὶ κυρίως τὸ ὀπισθεν μέρος αὐτῆς. Αἰ δὲ φράσεις «ἐπὶ πρύμνῃ κρούε-

σθαι», «πρύμνῃ ἀνακρούεσθαι» (Ἰερδ. II, 84. — Φώτ.) σημαίνουσι τὸ ὀπισθοδρομῆν ἄνευ στροφῆς, τῆς πρύμνης ὡς κρήρας χρησιμεύουσας.

Πρυμνησία (ἡ), πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ (Στρεβ. Βυζ.).

Πρυμνήσια (τὰ), τὰ σχοινία δι' ὧν

τὸ πλοῖον ἐκ τῆς πρύμνης προσεδέετο εἰς τὴν ξηρὰν (Ὁμ. Ἰλ. Α, 436 — Ὀδ. Β, 418), τὰ αὐτὰ καὶ ἀπόγεια ὥστε «πρυμνήσια λύειν» ἦν ταῦτ' ἰσοπλέειν.

Πρυμνώ, θυγάτηρ τοῦ Ὀκείνου καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσδ. Θεογ. 350).

Πρυτανεῖα, ἡ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τὸ ἐν δέκατον τοῦ ἔτους διεύθυνσις τῆς βουλῆς ὑπὸ μιᾶς τῶν δέκα φυλῶν, διὰ 50, εἶτα 60, κληρωτῶν μελῶν αὐτῆς, ὅτινα κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο ἐλέγοντο Πρυτάνεις. Ἐπρυτάνευε δ' ἐν τῷ ἔτει ἐκάστη φυλὴ οὐχὶ κατὰ σειρὰν μόνιμον, ἀλλὰ κατὰ τάξιν ἦν ἐπίσης ὁ κληρὸς ὑπεδείκνυε δι' ὃ καὶ εἰς τὰ ψηφίσματα. Ἐνθα αἱ πρυτανεῖαι εἰς ὅριστον τῆς χρονολογίας μνημονεύονται, γράφεται «ἐπὶ τῆς δεῦρος (Ἀκαμαντίδος, Ἰπποβοοντίδος κτλ.) πρυτανείας, πρώτης, δευτέρας κτλ. πρυτανευούσης. Δὲν ἦσαν δὲ πᾶσαι αἱ πρυτανεῖαι ἰσῆς διαρκείας, ὑπερᾶνευ κλάσματος τῆς ἡμέρας ἦν ἀδύνατον, ἀλλ', ὡς φαίνεται (Πυνθ. Αντ. Holl. I, σλ. 393), κατὰ τὰ κοινὰ ἔτη αἱ πρῶται

τρεις διήρκουν ἀνὰ 35 ἡμέρας, αἱ λοιπαὶ ἐναλλάξ ἀνὰ 36 καὶ 35 εἰς δὲ τὰ ἔτη τὰ ἔχοντα 355 ἡμέρας, ἡ ἕκτη εἶχεν ἡμέρας 37 εἰς τὰ ἐμβόλιμα δὲ, αἱ πρῶται τρεῖς εἶχον ἀνὰ 36 ἡμέρας καὶ αἱ λοιπαὶ ἐναλλάξ ἀνὰ 37 καὶ 38. Καθ' ἐκάστην, ἐκ τῶν 50 πρυτανείων ἐκκληροῦτο εἰς, ὁ ἐπιστάτης, προσδρέων τὴν συνεδριάσειν τῆς βουλῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου αὐτὸς δ' ἐκλήρου καὶ ἐξ ἐκάστης τῶν ἄλλων φυλῶν ἀνὰ ἓνα βουλευτὴν λεγόμενον Πρόεδρον (Πολυδ. Η, 96), καὶ μεταγενεστέρως, ὑπερσχύοντος τοῦ δημοτικοῦ πνεύματος, τὴν κυρίως προεδρείαν καὶ διεύθυνσιν τῶν δημοσίων κατέλαβον, ἀντὶ τοῦ ἐπιστάτου, οἱ ἐννεα αὐτῶν πρόεδροι, κληροῦντες καὶ αὐτοὶ ἓνα ἑαυτῶν πρόεδρον, ὅστις ἐλέγετο ἐπιψηφίζων πρόεδρος (Εὐστάθ. Ὀδ. Ρ, 455).

Ἐπὶ Δημοσθένους δ' ἐνομοθετήθη νὰ προσδρέω τῆς ἐκκλησίας ἐκάστοτε μία τῶν μὴ πρυτανευουσῶν φυλῶν (Αἰσχ. κ. Τμρχ. 14).

τὸ πλοῖον ἐκ τῆς πρύμνης προσεδέετο εἰς τὴν ξηρὰν (Ὁμ. Ἰλ. Α, 436 — Ὀδ. Β, 418), τὰ αὐτὰ καὶ ἀπόγεια ὥστε «πρυμνήσια λύειν» ἦν ταῦτ' ἰσοπλέειν.

Πρυμνω, θυγάτηρ τοῦ Ὀκείνου καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσδ. Θεογ. 350).

Πρυτανεῖα, ἡ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τὸ ἐν δέκατον τοῦ ἔτους διεύθυνσις τῆς βουλῆς ὑπὸ μιᾶς τῶν δέκα φυλῶν, διὰ 50, εἶτα 60, κληρωτῶν μελῶν αὐτῆς, ὅτινα κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο ἐλέγοντο Πρυτάνεις. Ἐπρυτάνευε δ' ἐν τῷ ἔτει ἐκάστη φυλὴ οὐχὶ κατὰ σειρὰν μόνιμον, ἀλλὰ κατὰ τάξιν ἦν ἐπίσης ὁ κληρὸς ὑπεδείκνυε δι' ὃ καὶ εἰς τὰ ψηφίσματα.

Ἐνθα αἱ πρυτανεῖαι εἰς ὅριστον τῆς χρονολογίας μνημονεύονται, γράφεται «ἐπὶ τῆς δεῦρος (Ἀκαμαντίδος, Ἰπποβοοντίδος κτλ.) πρυτανείας, πρώτης, δευτέρας κτλ. πρυτανευούσης. Δὲν ἦσαν δὲ πᾶσαι αἱ πρυτανεῖαι ἰσῆς διαρκείας, ὑπερᾶνευ κλάσματος τῆς ἡμέρας ἦν ἀδύνατον, ἀλλ', ὡς φαίνεται (Πυνθ. Αντ. Holl. I, σλ. 393), κατὰ τὰ κοινὰ ἔτη αἱ πρῶται

τρεις διήρκουν ἀνὰ 35 ἡμέρας, αἱ λοιπαὶ ἐναλλάξ ἀνὰ 36 καὶ 35 εἰς δὲ τὰ ἔτη τὰ ἔχοντα 355 ἡμέρας, ἡ ἕκτη εἶχεν ἡμέρας 37 εἰς τὰ ἐμβόλιμα δὲ, αἱ πρῶται τρεῖς εἶχον ἀνὰ 36 ἡμέρας καὶ αἱ λοιπαὶ ἐναλλάξ ἀνὰ 37 καὶ 38. Καθ' ἐκάστην, ἐκ τῶν 50 πρυτανείων ἐκκληροῦτο εἰς, ὁ ἐπιστάτης, προσδρέων τὴν συνεδριάσειν τῆς βουλῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου αὐτὸς δ' ἐκλήρου καὶ ἐξ ἐκάστης τῶν ἄλλων φυλῶν ἀνὰ ἓνα βουλευτὴν λεγόμενον Πρόεδρον (Πολυδ. Η, 96), καὶ μεταγενεστέρως, ὑπερσχύοντος τοῦ δημοτικοῦ πνεύματος, τὴν κυρίως προεδρείαν καὶ διεύθυνσιν τῶν δημοσίων κατέλαβον, ἀντὶ τοῦ ἐπιστάτου, οἱ ἐννεα αὐτῶν πρόεδροι, κληροῦντες καὶ αὐτοὶ ἓνα ἑαυτῶν πρόεδρον, ὅστις ἐλέγετο ἐπιψηφίζων πρόεδρος (Εὐστάθ. Ὀδ. Ρ, 455).

Ἐπὶ Δημοσθένους δ' ἐνομοθετήθη νὰ προσδρέω τῆς ἐκκλησίας ἐκάστοτε μία τῶν μὴ πρυτανευουσῶν φυλῶν (Αἰσχ. κ. Τμρχ. 14).

Πρυμνησία (ἡ), πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ (Στρεβ. Βυζ.).

Πρυμνήσια (τὰ), τὰ σχοινία δι' ὧν

Ἐπὶ Ἀδριανοῦ, προστεθείσης εἰς τὰς 12 καὶ μιᾶς ἄλλης φυλῆς, τῆς Ἀδριανίδος, καὶ τῆς βουλῆς συγκειμένης πάλιν ἐκ 500 μελῶν, 6 φυλαὶ ἐδίδον ἀνὰ 39 πρυτάνεις, 6 ἀνὰ 38 καὶ μία 37, οἷς, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ ἀριθμοῦ, εἰς 38, προσετίθετο ἡ Ἀθηνᾶ (Dückh, G. 3. Ἀρ. 189). Διέμενον δ' οἱ πρυτάνεις ἐν διαρκεί συνεδριάσει δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ διὰ νυκτὸς (Ἀνδιδ. π. Μυστ. 45), καὶ συνησιδόντο δημοσίᾳ δαπάνῃ (Διμσθ. Περσφ. 400. — Πλουτ. Κίμ. Α).

Ἐκκληροῦτο δὲ καὶ εἰς γραμματεῦς κατὰ πρυτανείαν, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν Πρυτανείων λαμβανόμενος.

Πρυτανεῖα, τὰ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων καταβαλλόμενα εἰς πολιτικὰς δίκας, καὶ ὅγα 3 δρ. δι' ἀμφισθητούμενον κεφάλαιον 100—1000 δρ., 30 ἀπὸ 1000—10,000 (Πολδ. Α, 38), διδόμενα δὲ μετὰ τὴν δίκην τοῖς δικασταῖς ὡς μισθός.

Πρυτανεῖον, τὸ ἀρχαῖον πάσης Ἑλληνικῆς πόλεως. Ἐν Ἀθήναις ἔκειτο ὑπὸ τοὺς βορείους πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς τὴν Ἀγορᾶν (Παυσ. Α, 18), ἐγκλειθὸν ἀγάλμα τῆς Ἑστίδος καὶ τῆς Ἐιρήνης, πιθανῶς δὲ καὶ τὸν ἄσθετον λύχνον ἐξ οὗ ἐλάμβανον πῦρ οἱ ἀποικιζόμενοι (Ἀθην. Β, 187. — Στρεβ. Θ, 416. — Πολδ. Α, 7).

Ἦσαν δ' ἐν αὐτῇ ἀνηγνημένοι καὶ οἱ νόμοι το Σόλωνος. Ἦκετ' προσέτι εἰσιτοῦντο, δημοσίᾳ δαπάνῃ, πλὴν τῶν Πρυτανείων καὶ τῶν ἀεῖσιτων, ἤτοι τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, οἱ ξένοι πρέσβεις, καὶ ἐκεῖνοι ὅσοις διὰ ψηφίσματος πρὸς τιμὴν ἐδίδετο σίτισις (τὸ δικαίωμα τῆς ἐκεί ἐστίασεως). Ἦν τῷ Πρυτανεῖω ἠδρευον καὶ οἱ Ἐφέται, ὅταν ἐδίδεσκον τὰ ὄργανα φόνου γενόμενα ἄψυχα ἀντικείμενα, ἃ καὶ ἐξεβάλλοντο τῶν ὀρίων ὡς βέβηλα (Διμσθ. κ. Ἀριστφ. Σλ. 645. — Παυσ. Ζ, 11, 2).

Πρύτανις, γενικῶς ὁ πρόεδρος σωματείου. Πλὴν τοῦ μέλους τῆς πρυτανείας (ἴδ.), ἐκαλεῖτο οὕτως ἐν Ἀθήναις καὶ ὁ πρόεδρος

τῶν ναυκράων (ἴδ.) (Ἡρδ. Ε, 71), καὶ ὁ τῶν δέκα πωλητῶν (ἴδ.) (Πολδ. Η, 99. — Ἀρπκρ.). — Ἐν Κορίνθῳ δὲ, ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις (700 π. Χ.), Πρύτανις ἐλέγετο ὁ ἐτησίως ἐκλεγόμενος ἐκ τῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως τῶν Βακχιαδῶν, καὶ βασιλέως ἐξασκῶν ἐξουσίαν (Διδδ.).

Πρύτανις, 1) εἰς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, τῶν συμμαχούντων μετὰ τῶν Τρώων (Ὁμ. Ἰλ. Κ, 678). — 2) Υἱὸς Εὐρυφῶντος, ἔκγονος τοῦ Προκλέους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (Ἡρδ. Β, 131. — Παυσ. Γ, 7). — 3) Μικρὸς ποταμὸς τῆς ἐν Ἀσίᾳ χώρας τοῦ Πόντου, πρὸς τὴν θαλάσσην ῥέων, ἀνατολικῶς τῆς Τραπεζοῦντος. Ὁ Πτολεμαῖος καλεῖ αὐτὸν Ἄρκαδιον.

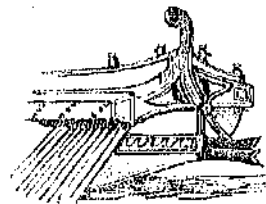
Πρόναξ, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λουσιμάχης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου. Οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες ἐλέγοντο ὑπὸ τινων εἰς τιμὴν αὐτοῦ συστηθέντες (Αἰλ. Π. Ἰ. Δ. 5. — Ἀπλλδ. Α, 9, 13).

Πρόνησος, ἴδ. Πρόνοιος.

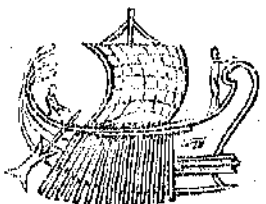
Πρόφρα, τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ πλοίου, ἔχουσα συνήθως τὸ ἐνοσηριον, καὶ εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα τὸ ἐμβολον.

Πρωράτης ἢ Πρωρεύς, ὁ εἰς τὴν κρήραν τοῦ πλοίου ἰστάμενος ναύτης, καὶ

ἐκεῖθεν διὰ σχημάτων τῆς χειρὸς τὸν πηδαιλιούχον εἰς τὴν πρύμνην καθοδηγῶν, «διά-

ἐκεῖθεν διὰ σχημάτων τῆς χειρὸς τὸν πηδαιλιούχον εἰς τὴν πρύμνην καθοδηγῶν, «διά-

κονος», ἤτοι ὑπάλληλος τοῦ κυβερνήτου (Ξφ. Οἶκον. Η, 14. — Πλούτ. Ἀγῆσ. ΙΒ).

Πρωρεύς, εἰς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων, ἔχων ὄνομα ναυτικόν, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν Φαιάκων παρ' Ὀμήρω (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 113).

Πρωταγόρας, εἰς τῶν περιφημοτάτων σοφιστῶν, ἐξ Ἀδδῆρων, ὀλίγον ἀρχαιότερος τοῦ Γοργίου καὶ τοῦ Προδίκου, ζήσας κατὰ τὰ ἔτη 480-410 π. Χ. Περὶ τῆς μορφώσεως καὶ τῆς διδασκαλίας του σπάνια εἰσὶν αἱ πληροφορίες. Ὑπὸ τινων λέγεται μαθητῆς τοῦ Δημοκρίτου ἀλλὰ τοῦτο πιθανῶς δὲν ἔχεται ἀκριβείας, ἢ ὑπάρχει τις ἐναλλαγή ὀνομάτων, διότι ὁ Πρωταγόρας ἦν παρὶ τὰ 20 ἔτη πρεσβύτερος τοῦ Δημοκρίτου. Βέβαιον μόνον φαίνεται ὅτι εἶχε ἐπιμελῶς σπουδάσαι καὶ ἐγνώριζε τὰ δόγματα τοῦ Ἡρακλείτου καὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλεσπιδῶν. Πρὶν δ' ἢ ἐπιδοθῆ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν φιλοσοφίαν, κατεγίνετο εἰς τὴν γραμματικὴν καὶ τὴν ὀρθοέπειαν (Πλάτ. Φαῖδρ. 267). Ἐἶτα δ' ἐνέκυψε καὶ εἰς διαφόρους τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, καὶ οὕτως ἀνεδείχθη εἰς τῶν μᾶλλον πεπαιδευμένων σοφιστῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Κατ' ἀρχὰς αὐτὸς ἐαυτὸν ἀπεκάλεε σοφιστὴν, καὶ ἐλάμβανεν 100 μνᾶς (10,000 τῶν τότε, 30,000 τῶν νῦν δραχμῶν) ὡς διδάκτρα. Μεγάλως ἐξετιμᾶτο ὑπὸ τοῦ Περικλέους, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπέμφθη μετὰ μετοίκων εἰς Θουρίους, ἵνα ἀναθεωρήσῃ τὴν νομοθεσίαν τῆς πόλεως ἐκείνης, καὶ μεταρρυθμίσῃ αὐτὴν κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐποχῆς. Ὁ Πλάτων καὶ ἄλλοι σύγχρονοι συγγραφεῖς μνημονεύουσι τινων τῶν διδαγμάτων αὐτοῦ, ἅτινα ἐξ αὐτῶν γνωρίζομεν. Ἰδίδασκε φερ' εἰπεῖν ὅτι πάντα εἰσὶν ὅσα καὶ εἴα εἰς ἕκαστον ἀνθρώπον φαίνονται. Ὑπέσχετο δὲ καὶ νὰ διδάσκῃ πῶς «τὸν ἥτις λόγον κρείττω ποιεῖν», ἤτοι πῶς τὸ ἀσθενὲς καὶ καλὸν νὰ δύναται τις νὰ μετατρέπῃ εἰς ἰσχυρὸν καὶ εἰς ἀγαθόν, ἐννοῶν πιθανῶς τὰ ἐπὶ σοφισμάτων στηριζόμενα ἐπι-

χειρήματα, δι' ὧν μεταπλάττετο ἡ ἀλήθεια. Συνεπὸς πρὸς τὴν διδασκαλίαν ταύτην καὶ πρὸς ἣν ἐπρέσβευεν ἀρχὴν «δύο λόγους εἶναι περὶ παντὸς πράγματος ἀντικειμένους ἀλλήλοις», ἔγραψε «λόγους ἐριστικούς» καὶ «τέχνην ἐριστικῶν», καὶ τὰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον ἀφορώσας «θέσεις». Ἐν συγγράμματι «περὶ Θεῶν» ἔγραφεν ὅτι ἀγνοεῖ ἂν ὑπάρχωσι θεοὶ ἢ ἂν δὲν ὑπάρχωσιν, ἢ ὅποιοι εἴσιν. Διὰ τοῦτο ἐν Ἀθήναις ἐθεωρήθη ὡς ἄθεος, ἐξωρίσθη τῆς πόλεως, καὶ τὰ συγγράμματά του ἐκυρπολήθησαν. Ἐφυγε δ' ἐπὶ μικροῦ ἀκατίου, καὶ ἐρρέθη ὅτι ναυαγήσας ἐπύργη. Ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος (Brut. XII. 45) μνημονεύονται αὐτοῦ οἱ «κοῖνοι τόποι» (loci communes). Κυριωτέρα δὲ πηγὴ περὶ τῶν θεωριῶν του ἐστὶν ὁ Πρωταγόρας τοῦ Πλάτωνος (Ἰδ. καὶ Πλάτ. Θεαίτ. πλ. 152 156. 160. — Cic. Acad. XLVI, 142. N. D. I, 2, 12, 29).

Πρωτεύας, 1) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Α, 45). — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Κλείτου, υἱὸς Λανίκης ἢ Ἰλλανίκης, σύντροφος καὶ συμπαίκτης Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διαβόητος οἰνοπότης (Αἰλ. Π. Γ. ΙΒ, 25. — Ἀθῆν.).

Πρωτεῖρηνες ἢ πρωτεῖραι, ἐν Σπάρτῃ οἱ ὑπερβάντες τὴν ἡλικίαν τῶν εἰρηρῶν (Ἰδ.), οἱ εἰκοσαετῆς νέοι (αὐτ. λεξ.).

Πρωτεσίλαος, υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Ἀστυόχης ἢ Διομηδεῖας, ἔγγονος τοῦ Λισιδίου Φυλάκου, βασιλεὺς τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ. Πρῶτος πάντων τῶν Ἑλλήνων ἐξεπήδησεν εἰς τὴν Τρωϊκὴν γῆν (Ὀμ. Β, 69), ἀλλὰ καὶ πρῶτος, ὑπὸ τοῦ Ἔκτορος, ἐφονεύθη (Ἰν. Μπ. XII, 67), μεθ' ὧς δέχθη αὐτὸν εἰς τὴν στρατηγίαν τῶν Θεσσαλῶν ὁ ἀδελφὸς του Προδάρκης. Ἰῆχε νυμφεὺς Ἡρακλείαν τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀκάστου, ἢ Πολυδώραν, τὴν θυγατέρα τοῦ Μελαάγρου, καὶ τσαυτῆ ἦν ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη τῶν δύο συζύγων, ὥστε ὅτε ὁ Πρωτεσίλαος ἀπέθανεν, εἰσακούσαντες αὐτὸν οἱ θεοὶ, τῆ

ἐπέτρεψαν νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τρεῖς ὥρας εἰς τὴν αἴη' ὅτε δ' ἐκ δευτέρου ἀπέθανε, τότε συναπέθανε καὶ ἡ γυνὴ του. Ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο ἐν Ἐλευσίνι τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἐνθα εἶχε καὶ ναὸν πλούσιον, ὡς καὶ ἐν Φυλάκῃ εἶχε ἱερὸν, ἐνθα ἐτελοῦντο αὐτῶ καὶ νεκρικοὶ ἀγῶνες (Ἡρδ. Ζ, 33. Θ, 116. 120. — ΡΙ. XVI, 90).

Πρωτεύς, θαλάσσιος δαίμων, τῶ Προσειδῶν ὑποκειμένος, κεκτημένος τὴν δύναμιν τοῦ μαντεῦεν καὶ μεταβάλλειν μορφήν κατὰ θέλησιν. Συνήθως διέτριβεν εἰς Φάρον, τὴν αἰγυπτιακὴν νῆσον, ὁδηγῶν τῆς Ἀμφιτρίτης τὰ θαλάσσια ποίμνια. Ἐν ᾧ ποτε μετ' αὐτῶν περὶ μεσημέριαν ἀνεπαύετο εἰς τὴν ἀκτὴν ὑπὸ σκιᾶν βράχου, ὁ Μενέλαος ἐπὶ τῶν πλανήσεων κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπιστροφήν του εἰς τὴν Φάρον ῥιψοίς, ἀπήνησεν τὴν Ἐἰδοθέαν, θυγατέρα τοῦ Πρωτεύως, καὶ, κατὰ συμβουλήν αὐτῆς, κοιμώμενον τὸν Πρωτεύα καταλαβὼν, τὸν ἐβίασε, καίτοι παντοίας μεταβάλλοντα μορφάς, νὰ τῶ μαντεύσῃ πῶς εἶχε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του (Ὀμ. Ὀδ. Δ, 351). Κατὰ μεταγενεστέρως ἐρμηνείας τοῦ μύθου, ἦν ὁ Πρωτεύς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐν Φάρμ, Κῆτος καλούμενος, υἱὸς τοῦ Προσειδῶνος καὶ σύζυγος τῆς Ψαμάθης (τῆς Θαλασσίας ἄμμου), πατὴρ δὲ τοῦ Πολυγόνου ἢ (Τρωῶλου), τοῦ Τηλεγόνου, τοῦ Θεοκλυμένου καὶ τῆς Θεονόης (Ψόρπ. Ἑλ. 9. 13). Κατ' Ἰβριπιδὴν δὲ (Αὐτ.), τὸν μὲν Πάριν παρηκολούθει Ἰνδαμα τῆς Ἑλένης, ἢ δ' ἀληθῆς Ἑλένη, ὅτε ἠρπάγη, ἐκομίσθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ πρὸς τὸν Πρωτεύα, καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὸν σύζυγόν της μόνον μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Τρωάδος (Ἡρδ. Β, 112. 118). Ἰξ Αἰγύπτου δ' ἐπιστεύετο μεταβάς ὁ Πρωτεύς εἰς τὴν Θράκην, ἐνθα ἐνυμφεῖτο τὴν Τρωῶνν. Ἀλλὰ τοὺς υἱοὺς του Τρωῶλον καὶ Τηλέγονον, ἐνεκα τῆς βίαιας κατὰ τῶν ξένων διαγωγῆς των, ἐθανάτισεν ὁ Ἡρακλῆς, κατὰ τὸν Πρωτεύα, παρακαλέσας τὸν Προσει-

δῶνα, μετηνέχθη πάλιν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Πρωῦτη, 1) νῆσος ἀπέναντι τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Μεσσηνίας, οὐ μακρὰν τῆς Πύλου, πρὸς βορρᾶν (Θουκ. Δ, 13). Νῦν Πρόδανον. — 2) Ἡ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔτι φέρουσα νῆσος τῆς Προποντίδος, παρὰ τῶ Βυζαντίῳ (Στφ. Βυζ.).

Πρωτογένεια, 1) θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ὀπούντος καὶ τοῦ Ἀεθλίου (Πινδ. Ὀλ. Θ, 62. — Ἀπλλδ. Α, 7, 2). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Καλυδῶνος, ἐκ τοῦ Ἀρεως δὲ μήτηρ τοῦ Ὀξύλου (Ἀπλλδ. Α, 7 7).

Πρωτογένης, περίφημος ζωγράφος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν πρώτων χρόνων τῶν διαδόχων, ἐκ Ἐάνθου, ἢ μᾶλλον ἐκ Καύνου τῆς Λυκίας, ἐν Ῥόδῳ ἐγκατεστημένος (Παυσ. Α, 3. — Πλούτ. Δμτρ. ΚΒ. — ΡΙ. XXXV, 36, 20. — Σουῖδ. — Κνστν. Περρην. π. Θεμάτ. ΙΔ). Κατήγατο ἐκ μικρᾶς καὶ πτωχῆς οἰκογενείας καὶ ἦν ἐργατικώτατος, εἰς τὴν τελειότητα τῶν ἔργων του ἐπιμένων, δι' ὃ καὶ αὐτὰ ἦσαν ὀλίγα, καὶ ἐθεωροῦντο ἔχοντα χαρακτῆρα κατὰ πονον. Εἰς τὴν κυρίως καλλιτεχνίαν λέγεται ἐξῴρας ἐπιδοθεῖς, ἐν τοῖς πρώτοις δὲ χρόνοις ζωγραφῶν ἢ χρωματίζων πλοῖα. Ἀφορμὴ τῆς τιαυτῆς ὑποθέσεως, ἢ ἴσως μαρτυρία αὐτῆς ἦν ἔν τῶ οἱ κήματα τῶ βορειοδυτικῆ τῶν Προπυλαίων τῶν Ἀθηναίων διετηροῦντο ἔργα αὐτοῦ ἢ «Πάραλος» καὶ ἢ «Ἀμμωνιάς», αἱ δύο ἱεραὶ τριήρεις τῶν Ἀθηναίων, εἴτε εἰς δύο εἰκόνας, εἴτε εἰς μίαν ὁμοῦ, καὶ, ὡς ὑπὸ τινων τῶν νεωτέρων ὑπετέθη (Sillig. Catl. Litte.), παριστῶσαι εἰς σύμπλεκμα συμβολικὰ πρόσωπα, αἰνιττόμενα τὰ δύο πλοῖα. Διηγοῦνται ὅτι ὁ Ἀπελλῆς, ἐλθὼν ποτε εἰς Ῥόδον, τὸν ἐπεσκέψθη, καὶ μὴ ἐντυχῶν αὐτῶ κατ' οἶκον, ἐχάραξεν, ἀντὶ τοῦ ὀνόματός του, λεπτοτάτην γραμμὴν ἐπὶ πίνακος. Ἰδὼν δ' αὐτὴν ὁ Πρωτογένης, τὴν ἐδιχτόμησε κατὰ τότε ὁ Πρωτεύς, παρακαλέσας τὸν Προσει-

Ἀπελλῆς, εὗρεν ἐν αὐτῇ ἄλλην ἔτι λεπτοτέραν, ὅτε ὁ Πρωτογένης ἀνεγνώρισεν ὅτι τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ ἦ ἄλλου ἔργον πλὴν τοῦ Ἀπελλοῦ. Ὁ δ' Ἀπελλῆς ἐπ' αὐτοῦ τέως παραγωνιζομένου εἴλωσε τὸν γενικὸν Ουμασμόν, ἀγοράσας 50 ταλάντων ὅσα εἶχεν ἔργα, καὶ εἰκὼν ὅτι θέλει νὰ τὰ πωλήσῃ ὡς ἴδια ἑαυτοῦ. Τὸ περιφημότερον τῶν ἔργων αὐτοῦ ἦν ὁ νέος Ῥόδιος ἥρωϊς Ἰάλυσος, δὲν παρέστησε θηρεύοντα, καὶ λέγεται ὅτι μὴ ἐπιτυχάνων κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του εἰς τὴν παράστασιν τοῦ ἀφροῦ εἰς τὸ στόμα τοῦ τρέχοντος κυνὸς, ἔρριψεν ἀγανακτῶν τὸν σπόγγον εἰς τὸν πίνακα, καὶ ἡ τύχη κατέρωθωσεν ὅτι ἡ τέχνη δὲν ἠδυνήθη. Εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην εἰργάσθη ἑννέα ἢ ἑνδεκά ὄλα ἔτη, διὰ τετραπλῆς ἐπιθέσεως χρωμάτων, καὶ εἰς αὐτὴν ὁ Ἀπελλῆς κατέκρινε μόνον τῆς τέχνης τὴν ὑπερβολήν. Ὅτε δ' ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἐπολέμει τὴν Ῥόδον, δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν πυρπολήσῃ ἵνα μὴ καταστραφῇ τὸ μέγα ἀριστούργημα τοῦτο. Ἐπ' αὐτῆς δὲ ταύτης τῆς πολιορκίας ἐξηκολούθησαν ὁ Πρωτογένης ζωγραφῶν ἡσύχως τὸν ἀναπαύομενον Σάτυρον τὸν διότι, ἔλεγεν, εἶχε τὴν πεπολθῆσιν ὅτι ὁ Δημήτριος ἐπολέμει τοὺς Ῥόδιους, οὐχὶ τὴν τέχνην. Γράφας δ' ἐπὶ δένδρου τῆς εἰκόνης ταύτης κέρδικα, ὅτε εἶδεν ὅτι οἱ Ῥόδιοι ἐθαύμαζον αὐτὴν μᾶλλον ἢ τὸν Σάτυρον, τὴν ἐξήλειψεν (Στρεβ. ΙΔ. 652). Ὁ Πετρώνιος τὸν λέγει (LXXXIV) μέχρι φρίκης ἀκριβῆ τῆς φύσεως μιμητήν. Συνέγραψε δὲ καὶ περὶ γραφικῆς καὶ περὶ σχημάτων (Σουίδ.).

Πρωτὸς λόγος, ἰδ. Ὑδωρ.

Πρωτόμαχος, στρατηγὸς Ἀθηναῖος (Ξενοφ. Ἑλλ.).

Πρωτομέδεια, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ἡσδ. Θγν. 249).

Πρωτομέδουσα, ἢ Ποντομέδουσα, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ἀπλλδ. Α, 2, 6).

Πρωτοστάτης, εἰς τὰς παρατάξεις ὁ

στρατιώτης ὁ ἐμπρὸς ὀλλοιστάμενος, ὅστις ἐλέγετο αὐτοῦ ἐπιστάτης.

Πρωτόσ, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 43.—Ἡσδ. Θγν. 248).

Πτερυγός, τὸ πτέρνισμα, λέξις πεποιημένη, ὑπὸ μὲν τοῦ Ἱπποκράτους (Ἄφορ.) καὶ τοῦ Γαληνοῦ (Ἰππιν.) φυσιολογικῶς ἐξηγουμένη, ἐν γένει ὁμοίως παρὰ τῶν ἀρχαίων, ὡς καὶ σήμερον παρὰ πλείστοις καὶ πανταχοῦ, δεισιδαιμόνως θεωρουμένη ὡς οἰωνός, ὥστε καὶ ἐξίς ἢ μᾶλλον καθῆκον ἦν νὰ λέγῃσι ζήθι ἢ Ζεῦ σῶσον, ὅταν τις παρῆ (Ἀνθολ. Ἑπιγρ. Β, Κεφ. Π', 11), ὡς σήμερον λέγομεν «Ἰγεία σας», καὶ προσεῖονον τῷ Θεῷ (Ξενοφ. Ἀνθ. Γ, 2, 5), καὶ αὐτῇ τῇ παρνομένην (Ἡσδ. εἰς Ὀμ. Ρ). Καὶ ὁ πτερυγός ἐλογίζετο καὶ αὐτὸς ὡς θεός, ἢ καὶ χρησμός τοῦ Θεοῦ (Ἀρσεν. Προβλ. ΑΓ, 7, 11). Ἄλιαν πρῶτ, καὶ λίαν ἠχηρὸς, ἐθεωρεῖτο ὡς κακῶν ἄγγελος, ἐξ ἐναντίας ὡς καλῶν τὴν μεσημβρίαν. Ἐξ ἀριστέρων ἀκουόμενος, ἐξελαμβάνετο ὡς ἀποτρέπον σημεῖον, ἐκ δεξιῶν δὲ ὡς προτρέπον καὶ ἐνθαρρύνον. Καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς θεοῖς ἐθεωρεῖτο ὡς ἐκδηλῶν ἔγκρισιν.

Πτελεῶν, 1) ἀττιλὸς δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς, ἀγνώστου θέσεως. — 2) Ἰδὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ἐφέσου ἐν Ἀσίᾳ (Διον. Περιηγ. 820. — Στρεβ. Βυζ.). — 3) Ἰδὸπος αἰνοφόρος κατὰ τοὺς μὲν ἐν Ἰωνίᾳ, κατὰ τοὺς δὲ εἰς τὴν νῆσον Κῶ, ἔθεν ἦν ὀνομαστὸς ὁ Πτελεατικὸς οἶνος (Θεόκρ. Ἐιδ. Ζ, 63).

Πτελεῖν, 1) πόλις ἐν τῇ Θεσσαλικῇ Φθιώτιδι, μετὰ λιμένος εἰς τὸ νοτιοδυτικὸν πέρασ τοῦ Παγασαίου κόλπου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 697). Καταστράφη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 171 π. Χ. (Γίν. ΧΙΙ, 67). Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. — 2) Πόλις τῆς Ἡλίδος, ἐν Τριφυλίᾳ, ἀποικίος τῆς Θεσσαλικῆς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 394.—Θουκ. Α, 18.—Ἐσδ. εἰς Ἰλ.). Ἰππὶ Στράβωνος δὲν ὑπῆρχε πλέον. — 3) Πέλις παρὰ τῇ Καρδίᾳ ἐν Θράκῃ (Δρυσ.

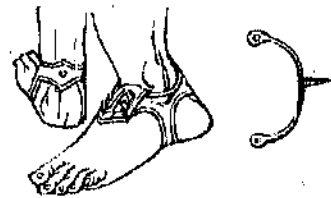
Ἄλον. 39). — 4) Φρούριον ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, παρὰ ταῖς Ἐρυθραῖς (Θουκ. Η, 24, 31, 5.—Στρεβ. Βυζ.). — 5) Πόλις τῆς Λακωνίας (Θουκ. 8. Ε, 18).

Πτελέων, ὁ διὰ προσφορᾶς ἐνὸς χρυσοῦ στεφάνου τὸν ἔρωτα τῆς Προκρίδος εἰς ἑαυτὸν περιποιήσας (Ἀπλλδ. Γ, 15, 1).

Πτερόλαος, υἱὸς Ταφίου τοῦ βασιλέως τῆς νήσου Ἰάφου. Ὁ Ποσειδῶν τῷ ἐδώρησε χρυσοῦν τρίχα δι' ἧς διέμενεν ἀθάνατος καὶ ἀήττητος. Ἡ θυγάτηρ δ' αὐτοῦ Κομαιθῶ, ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀμφιτρύωνος (Ἰδ.) ὅστις ἐπολέμει τὴν Ἰάφον, ἀπέσπασε τὴν τρίχα, καὶ ἐπέφερε τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος τῆς. Καὶ ἐξ δὲ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπέσαν πολεμοῦντες κατὰ τοῦ Ἀμφιτρύωνος (Ἀπλλδ. Β, 4, 5).

Πτερέα, πρωτεύουσα ἐπαρχίας ἐν Καππαδοκίᾳ (Ἡρδ. Α, 76), κατὰ δὲ Στέφανον τὸν Βυζάντιον ἐν Μηδίᾳ.

Πτερνιστήρ, ἔξῃ ἔμβολον εἰς τὴν πτέρναν τοῦ ἵππεως ἀρμοζόμενον, ἵνα δι' αὐτοῦ κεντᾶ τὸν ἵππον, κατὰ τὴν εἰκόνα, ἐκ πρωτοτύπου εὐρεθέντος ἐν Ἡρακλείῳ. Ἡρὸς τοῦτο προσεδέοντο ἱμάντες περὶ τὰ σφυρά,

ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ἐξ ἀγάλματος Ἀμαζόνος (ἐν τῷ Βατικανῷ), καριστώσῃ τὸν δεσμὸν πλαγίως καὶ ὀπισθεν. Φαίνεται δ' ἐκ τοῦ ἀγάλματος τούτου ὅτι μόνον ἓνα πτερνιστήρα ἔφερον οἱ ἵππεῖς κατὰ τὸν ἀριστέρον πόδα (Virg. Αἴν. VI, 882.—Plaut. Αἰ. III, 3, 118).

Πτερόν, 1) ἡ περὶ οἰκοδομημᾶ τι, κυρίως γὰρ, ἐξωτερικὴ σειρὰ κίωνων, ἐξ οὗ περίπτερος γὰρ, ὁ περίξ καὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν του διὰ κίωνων κοσμοῦμενος. — 2) Πλευρὰ προέχουσα οἰκοδομήματος, εἰ καὶ

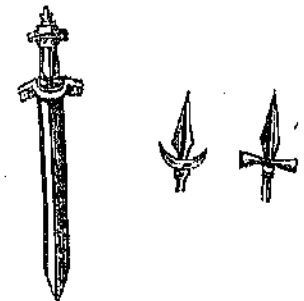
ἄνευ κίωνων. — 3) Βραχὺ ἐπίβλημα ἔχον τὰ ἄκρα ὀξεῖα (Πλούταρχ.).

Πτερόπους, ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, κατ' ἀρχὰς μὲν διὰ τὴν ταχύτητα τῶν πο-

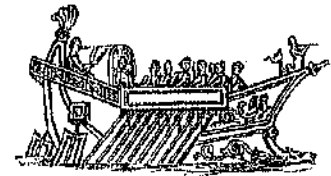

δῶν του, εἶτα δὲ, διότι, ὡς ἐξ αὐτῆς, παριστάτο πτερὰ ἔχων εἰς τοὺς πόδας.

Πτέρουγες, κατ' ἀναλογίαν τῶν πτερόγων τῶν πτηνῶν ἐν γένει αἱ δύο ἀντίθετοι προέχουσαι ἄκραι οἰκοδομῶν ἢ οἴου δήποτε εἰς μήκος ἐκτεινομένου ἀντικειμένου· οὕτω φέρ' εἰπεῖν καὶ τοῦ παρατεταγμένου στρατοῦ. Ἰδίως δὲ τεχνικῶς αἱ δύο κοπίδες ξίφους

ἐκατέρωθεν ὀξείας, καὶ αἱ ὑπὸ τὴν αἰχμὴν τῆς λόγχης ἐνίοτε προέχουσαι κοπτερὰ ἐξο-

χαί. Καὶ τοῦ πηδαλίου ἡ κάτω ἐκατέρωθεν εὐρεῖα σανίς.

Πτέρωμα, ταῦτο τῷ πτερόν (ἰδ.) ὑπὸ ἀρχιτεκτονικῆν σημασίαν.

Ἡγερωτόν ἀγγεῖον ἐλέγετο ἡ κύλιξ ἢ κοτύλη, ἡ ὧτα ἔχουσα ἐκατέρωθεν.

Πτολεῖδος, Κορίνθιος, πατήρ τοῦ Θεσσαλοῦ, ἰσθμιοῦνης (Πινδ. Ὀλ. Π. 39).

Πτολεμαῖος, (Α) Ἐν Μακεδονίᾳ (1) ὁ γαμβρὸς Ἀμύντου Β, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, διενεχθεὶς μετὰ τοῦ πενθεροῦ του τὸν θάνατον πρὸς Ἀλέξανδρον Β. Οἱ Ὁθηθαῖοι, ὑπὸ τὸν Πελοπίδαν, διήλλαξαν αὐτούς μετ' οὐ πολὺ ὅμως, ὡς ἐπίτροπος τοῦ Περδίκκου Γ' κατέλαβεν ὁ Πτολεμαῖος τὴν ἐξουσίαν· ἀλλὰ μετὰ 8 ἔτη τῆ ἀφῆρσαν αὐτήν, καὶ ὁμοῦ καὶ τὴν ζωὴν, τῆ 365 π. X. (Πλούτ. Πιλ. ΚΣΓ'. Διδ. Π, 71. — Just. VII, 4). — 2) Υἱὸς τοῦ Φιλίππου, παρῆν εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην, καὶ ὑπέταξεν ἔπειτα τὴν Καρίαν. — 3) Υἱὸς τοῦ Σελεύκου, ἔπεισε μαχόμενος ἐν Ἰσση. — 4) Ἀνεψιὸς τοῦ Ἀντιγόνου, ὑπεστήριξεν αὐτὸν ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐπιτυχέστατα ἀπὸ 319-312 π. X., ἀλλ' ἀπιστήσας μετὰ ταῦτα, συνέδρασε σχέσεις μετὰ τοῦ ἐν Αἴγυπτῳ Πτολεμαίου, ὅστις καὶ τὸν ἐδηλητήρησε τῆ 309. — 5) Εἰς ἐκ τῶν κατὰ Φιλίππου Γ' ἐπαναστάντων ἵνα καταβάλῃ τὸν Ἄρατον, θανατωθεὶς δὲ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς συνωμοσίας. — (Β) Ἐν Θράκῃ, υἱὸς τοῦ Λυσισμάχου, ἐπολέμησε κατὰ Πτολεμαίου τοῦ Κεραινοῦ, ἀντιποιοῦμενος τὴν ἐπὶ Θράκης καὶ Μακεδονίας ὑπερτάτην ἀρχὴν (Just. XXIV, 2). — (Γ) Ἐν Ἡε(ρω)τῶ 1) Υἱὸς τοῦ Πύρρου, ἀνέλαβεν, ἐπὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ πατρὸς του εἰς Ἰταλίαν, τὴν διοίκησιν τοῦ κράτους, κατεναυμάχησε τοὺς Κερκυραίους, κυριεύσας τὴν νῆσον, τῆ 274 π. X., ἐνίκησε τὸν Ἀντίγονον Γονατᾶν, καὶ τῆ 272, συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς Πελοπόννησον, ἐφρονέθη ἐκεῖ (Just. XVIII, I. XXV, 4). — 2) Ὁ τοῦτου ἀνεψιὸς ἐπὶ βραχὺ κυβερνήσας τὴν Ἡπει-

ρον, ἔπεισεν ἐν μάχῃ. — (Δ) Ἐν Αἴγυπτῳ.

1) Πτολεμαῖος

Α, Σωτήρ, υἱὸς τοῦ Λάγου, ἀσήμου καταγωγῆς, εἰς τῶν ἐνδοξοτέρων καὶ εὐτυχιστέρων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Ἡ εἰς αὐτὸν ἀφρόσιναις του τὸν ἐξέθηκεν εἰς τὴν καταδίωξιν τοῦ Φιλίππου. Ἀλλὰ μετὰ τοῦτου τὸν θάνατον ὁ Ἀλέξανδρος τὸν κατέταξεν εἰς τὴν σωματοφυλακὴν του. Εἰς τὴν ἐν Ἰσση μάχην συνεπολέμησε, καὶ ἔκτοτε διεκρίθη εἰς πᾶσαν περίστασιν, νικήσας τὸν Βῆσσον, ὑπετάξας τὴν θραϊνὴν γῆραν Σογδιανὴν, ἐνδόξως πολεμήσας ἐν Ἰνδία κατὰ τοῦ Πύρρου, καὶ μετέπειτα κατὰ τῶν Κοσσαίων, καὶ ὑπὸ πάντων ἀγαπώμενος, ἐξετιμᾶτο ἰδίως ὑπὸ τοῦ βασιλέως διὰ τὴν σύνεσιν, τὴν ἡμερότητα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ικανότητα, καὶ διὰ πλειστον ἀνημεύθη τιμῶν. Μετὰ τὸν πρόωρον δὲ θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ ἐμβριθὴς στρατηγός, ὅστις βασιλικὴν ἐφαίνετο μᾶλλον ἔχων τὴν φύσιν, ἐκηρύχθη τὸ πρῶτον κατὰ τῶν παιδῶν τοῦ κατακτητοῦ, τῶν γεννηθέντων ἐκ Περσίδων μητέρων· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐνέδωκε, καὶ διεπράξατο τὴν διανομὴν τῶν κατακτήσεων, ἐπιφυλαξάμενος εἰς ἑαυτὸν τὴν πλουσίαν καὶ διὰ τὴν θέσιν αὐτῆς ἐξείρατον Αἴγυπτον, ταχέως τὴν ἀγάπην τῶν κατοίκων αὐτῆς δι' ἔμφρονος διοικήσεως προστησάμενος, καὶ πολυπλοθεὶς ἀποίκους Ἑλλήνας προσελκύσας. Ἐνισχύθη δὲ προσκατακτῆσας καὶ τὴν Κυρήνην, καὶ συνεδέθη μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου. Τὸ σῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετακομιζόμενον εἰς Μακεδονίαν, κατέλαβε καὶ ἔφερον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, διότι συνετέλει τοῦτο εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς ἰσχύος του· τῆ δὲ 321 π. X. ἀπέκρουσε δραστηρίως καὶ ἐπιτυχῶς τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Περδίκκου. Οὐκ ὀλίγον δὲ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐνίσχυσίν του ἡ εὐλάβεια ἣν ἐπεδείξατο πρὸς τῶν Αἰγυπτίων τὰ ἔθιμα.

τὰ μνημεῖα καὶ τὰς θρησκευτικὰς διατάξεις. Ἐστρεψε δ' ἰδίως τὴν προσοχὴν του καὶ εἰς τὴν ὄμορον Συρίαν, κατέλαβεν αὐτήν, καὶ εἴλωσε καὶ ἐκαίθη πολλοὺς κατοίκους, μάλιστα Ἰουδαίους. Ἔστα δ' ὑπεστήριξε διὰ στόλου τὸν συγγενῆ του Κάσσανδρον, καὶ συνεμάχησε μετὰ τοῦ Ἀντιγόνου, Σελεύκου καὶ ἄλλων κατὰ τοῦ Εὐμέρους, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη αὐτοῖς ἀντιταχθεὶς, ἐφρονέθη τέλος τῆ 316. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀπεσπάσθη τοῦ πανισχύρου Ἀντιγόνου, καὶ ἤδη τῆ 315 ἐπολέμησε πρὸς αὐτὸν, καὶ κατέκτησε μὲν τὴν Κύπρον, ἀλλ' ἀπώλεσε τὴν Συρίαν καὶ τὴν Φοινίκην. Τῆ 313 κατέστειλε πολλὰς ἐπαναστάσεις, τῆ 312 κατενίκησεν ἐν Γάζῳ Δημήτριον, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀντιγόνου, ἀνεκτίησαστο τὴν Φοινίκην· ἀλλ' ὅτε ἐπῆλθεν ὁ Ἀντίγονος, ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῆ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Μικρὸν ὅμως μετὰ ταῦτα συνωμολογήθη εἰρήνη μετὰ τῶν στρατηγῶν, ἀλλὰ βραχεῖα καὶ αὐτῇ, ὥστε τῆ 310 ἤρξατο ὁ πόλεμος πάλιν. Καὶ ὁ μὲν Δημήτριος ἐνίκησε τοὺς Αἰγυπτίους ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ· ἀλλ' ὁ Πτολεμαῖος μεγάλας εἶχεν ἐπιτυχίας εἰς τὰς Ἑλληνικὰς νήσους, καὶ ὑπέταξε τὰς Ἀσιανάς παραλλίας, μέχρις οὗ, ἠττηθεὶς ἐν Κύπρῳ τῆ 306, ἠναγκάσθη νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς Αἴγυπτον. Τότε ὁ Ἀντίγονος περιεβλήθη τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως, καὶ εὐθὺς ὁ, τε Πτολεμαῖος καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἔσπευσαν ν' ἀκολουθήσωσι τὸ παράδειγμα του. Ἀλλ' ὅτε ὁ Ἀντίγονος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, τῆ 305, ὁ Πτολεμαῖος τὸν ἀπέκρουσε γενναίως καὶ ἐπιτυχῶς, καὶ προσέτι ἠλευθέρωσε τοὺς ὑπὸ τοῦ Δημητρίου κλειζόμενους Ῥοδίους, ἐξ οὗ καὶ πρὸς τιμὴν ἐπωνομάσθη Σωτήρ. Ἐπειτα δὲ, συλλαβόντες ὁ Ἀντίγονος καὶ ὁ Δημήτριος τὸν φιλόδοξον σκοπὸν τοῦ νὰ πολεμήσωσι τὸν Κάσσανδρον ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τῇ ἑλπίδι ἰδρύσεως μακεδονικῆς παντοκρατορίας, ἀνενώσαν αὐτοῖς τὴν συμμαχίαν μετὰ τοῦ Πτολεμαίου, τοῦ Σελεύκου καὶ τοῦ Κασσάνδρου· ἀλλ' ὁ Ἀντίγονος

ἠττήθη ἐν Ἰσση καὶ ἐφρονέθη τῆ 301. Τὸ συμβᾶν τοῦτο ἐγένετο νέων συνδυασμῶν ἀφορμή. Κατ' ἀρχὰς ἐδιχονόησαν ὁ Πτολεμαῖος καὶ ὁ Σελεύκος, ὅστις ἦν ὁ πάντων ἰσχυρότερος εἰς κτήσιν χωρῶν, ἀλλὰ ταχέως διηλλάγησαν πάλιν, καὶ αὐτοῖς προσετέθη καὶ αὐτὸς ὁ Δημήτριος, μνηστευθεὶς μίαν τῶν θυγατέρων τοῦ Πτολεμαίου. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ, ἐκ φιλοδοξίας κινούμενος, ἀπεσπάσθη καὶ ἐτράπη, τῆ 298, κατὰ τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του, καὶ τότε ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Σελεύκος καὶ ὁ Λυσίμαχος συνεδέθησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ νικήσας ἠγματούτευσεν αὐτὸν ὁ Σελεύκος. Ἦν δὲ, ὡς ἐν πολέμῳ, οὕτω καὶ ἐν εἰρήνῃ μέγας ὁ Πτολεμαῖος, καὶ σοφὸς ἐδείχθη εἰς τοῦ κράτους του τὴν διοίκησιν. Τὴν δυνάμιν του ἐστήριζον ἰσχυροὶ στόλοι καὶ πολυάριθμοι καὶ γεγυμνασμένοι στρατοὶ μισθωτῶν. Ἐδραν δὲ κυρίαν εἶχε τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ ἴδρυμα, ἀνοῦσαν διὰ τοῦ θαλασίου ἐμπορίου, καὶ κατέκτισεν αὐτὴν διὰ λαμπρῶν οἰκοδομημάτων. Τὴν Ἑλληνικὴν εὐφυίαν μετὰ τῆς σοβαρότητος τοῦ πνεύματος τῶν λαῶν οὗς ἐκυβέρνησε συνδέων, ἐδείκνυτο εὐμενὴς πρὸς τοὺς ἐγγυρῶν καὶ εὐλαβὴς πρὸς αὐτῶν τὸ θρησκευμα, προσπαθὼν συγχρόνως νὰ ἐκτείνῃ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὸν πολιτισμὸν δι' ἰδρύσεως ἑλληνικῶν πόλεων. Εἰ δὲ καὶ ὑπερέβη πάντοτε κατὰ τὸν ἀριθμὸν ὁ Αἰγυπτιακὸς πληθυσμὸς, ἀλλ' εἰς τὴν γῶραν ἐπέβαλλε μᾶλλον τὴν σφραγίδα αὐτοῦ ὁ Ἑλληνισμὸς, διὰ καλλιέργειας προσέτι καὶ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἣς παράδειγμα πρῶτος εἶδεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ὡς συγγραφεὺς ἀσχολούμενος. Τὸ περίφημον Ἀλεξανδρινὸν Μουσεῖον καὶ τὴν πρῶτην μεγάλην βιβλιοθήκην ἱδρυσεν ἐκεῖ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς βασιλείας του. Εἰς τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον περίπου πρέπει νὰ ταχθῆ καὶ τῶν Ἑβδομήκοντα ἢ μετάφρασις. Οἱ κυριώτατοι ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς τῶν χρόνων ἐκείνων διέτριβον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὡς ὁ Κῶος Φιλήτας, ὁ Ζηγά-

δοτος, ὁ Ἐκαταῖος, ὁ Εὐκλείδης. Ὡς δὲ τὴν παιδείαν καὶ τὴν φιλολογοῖαν, οὕτως ἐξέτιμα καὶ ἐπροστάτευεν ὁ συνετὸς βασιλεὺς καὶ τὴν καλλιτεχνίαν, ἥτις καὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης τὸν ἐτίμησε διὰ παντοίων τῆς ἔργων. Ἀπεβίωτα δὲ τῷ 283, κατὰ τὸ 84ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὑπὸ τῶν συγχρόνων του θαυμαζόμενος, καὶ δοξαζόμενος διὰ τῶν αἰώνων καὶ διεδέχθη αὐτὸν ὁ ἐκ τῆς τετάρτης συζύγου του Βερενίκης ἀγαπητότατος υἱὸς του. — 2) Πτολεμαῖος Β, ὁ Φιλὰδελεφός, γεννηθεὶς τῷ 309 π. Χ. εἰς τὴν νῆσον

Κῶ, ἐπὶ ἐκστρατείας τοῦ πατρὸς του. Ἰμαθῆτευσε δὲ παρὰ τῷ γραμματικῷ Ζηνοδότῃ καὶ τῷ ποιητῇ Φιλίτῃ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἔμπρονος πατρὸς του ἐδιδάχθη τὰ τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ὑπηρεσίας, καὶ διὰ τῆς ἐμπειροῦς ἀγωγῆς του χρηστὰς ἐλπίδας ἐπένευσεν εἰς τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης ἀναβάσεώς του εἰς τὸν θρόνον. Δὲν ἦν ὁμοῦς ἀπηλλαγμένος τῶν ἐλαττωμάτων φιληδονίας καὶ ἀσωτίας, κορυφωθέντων ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παρὰ τοῖς διαδόχοις του. Πρὸς τὸν ἀγαπητὸν τοῦ πατρὸς του Δημήτριον τὸν Φαληρέα προσηνέχθη μετ' ἀγενοῦς τραχύτητος. Ἰὺς ἀρχαῖον καὶ ἀπρηχαιωμένον Ἑλληνικὸν ἔθος στηριχθεὶς, ἐνυμφεύθη τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν του Ἀρσινόην, ἀποβαλὼν τὴν νόμιμον σύζυγον του, ἄλλην Ἀρσινόην, θυγατέρα τοῦ ἐν Θράκῃ Λυσιμάχου, καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον βεβαίως ἐκλήθη Φιλὰδελφος ἢ διὰ τὴν πρὸς τὸν προσβύτερον ἀδελφὸν του συμπεριφορὰν, ἥτις ἦν ἡμιστὰ ἀδελφική. Ἐν Κυρήνῃ ἤρχεν ὁ ἐτεροθαλὴς ἀδελφὸς του Μάγας. Πρὸς τοῦτον ἐπολέμησεν ἄλλ' ὁ πόλεμος οὐδὲν ἔσχεν ἐριστικὸν ἀποτέλεσμα, καὶ ὁ Μάγας παρέμεινεν εἰς τὴν θέσιν του. Ἐἴτα δὲ προσέβαλε

τὴν Συρίαν, ἵνα διατηρήσῃ τὴν κυριότητα ἐπὶ τῆς Κοίλης Συρίας, Φοινίκης καὶ Παλαιστίνης. Διὰ νέου πολέμου ἐν ἔτει 258-248 κατέλαβε τὰς Ἀσιανὰς παραλίαις καὶ ἴδρυσεν πολλὰς πόλεις ἐκεῖ. Θελήσας δὲ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐκυρίευσεν τὰς Κυκλάδας νήσους, ἀλλ' ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου ἐν ναυμαχίᾳ κατὰ τὴν Κῶ, καὶ ἐν γένει τὰ κατὰ τῆς Ἑλλάδος σχέδια αὐτοῦ δὲν ἐπέτυχον. Τότε συνήψε σχέσεις μετὰ τῆς Ρώμης, αἵτινες ἐμελλον νὰ ἐπιφέρωσιν ὄλεθρον εἰς τοὺς διαδόχους του. Καὶ ὑπὸ ἐμπορικὴν δὲ ἔκδοσιν ἀπέβλεπεν οὐ μόνον εἰς τὴν Συρίαν, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἰταλίαν, καὶ μάλιστα τὰς Συρακούσας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Λιβυκίαν, καὶ ἐστράφη τὴν προσοχὴν τῶν ὑπὸ τῶν του καὶ πρὸς τὴν προσδοκώμενην ταύτην χώραν (Θεόφρ. ΠΕ), ἣν καὶ ὁ ἴδιος ἐπέσεικέθη. Ἐξέπεμψε δ' ἀποεντολήν καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας, καὶ ἐξ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῆς φυσικῆς ἱστορίας διέταξεν ἐπιστημονικὰς καὶ ἐμπορικὰς ἐρεῖνας εἰς τὰς ἀπωτάτας νετίας χώρας (Διόδ. Α, 37. Γ, 38. 42. — Π. VI, 47). Ἀνεδείχθη δὲ προστάτης καὶ τῶν τεχνῶν καὶ τῆς φιλολογοῖας, ἰδίως τῆς ποιήσεως, δι' ἣς ἐφαίετο πολλὰς τὴν κατηγῆ καὶ μελαγχολικὴν του διάθεσιν. Γενναίως ἀμειβὰς ἔδιδεν εἰς τοὺς ἐπιστημότερους τῶν ποιητῶν, ὡς τὸν Καλλιμάχον, τὸν Φιλίτην καὶ ἄλλους, καὶ ἐπροστάτευε τὸ Μουσεῖον, ἠύξασεν τὴν ἤδη πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην, πολλὰ προσωνόμενος χειρόγραφα καὶ ἐκλεκτὰ ἀντίγραφα, κατέκοσμησε τὴν Ἀλεξάνδρειαν διὰ πολυτελῶν ἀνακτόρων, ναῶν καὶ ἄλλων μνημείων, καὶ ἐξέτεινε μεγάλως τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις τῆς χώρας. Κατὰ τὰ τελευταῖα του ἔτη τὸν κατέβαλον αἱ θλίψεις ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς ἀδελφῆς καὶ συζύγου του Ἀρσινόης καὶ τῆς θυγατρὸς Βερενίκης. ἦν, πρὸς δυστυχίαν τῆς, εἶχε νυμφεύσει μετ' Ἀντιόχου τοῦ Β' τῆς Συρίας, καὶ διάφορα σωματικὰ πάθη, συνέπαιται τῶν ἀσωτιῶν του, καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ

ἔτος 246. — 3) Διεδέχθη δ' αὐτὸν Πτολεμαῖος Γ, ὁ Εὐεργέτης, ὅστις ἀμὰ ἀνα-

βάς εἰς τὸν θρόνον, ἐπεχείρησε πόλεμον κατὰ τῆς Συρίας καὶ διεξήγαγεν αὐτὸν δραστηρίως καὶ ἐπιτυχῶς, κατακτῆσας τὴν παράλιον Ἀσίαν καὶ τὰς χώρας τοῦ Εὐφράτου, μέχρις Ἰνδοῦ προελάσας, καὶ μετὰ πλουσίων λαφύρων, ἐν ἔτει 243 π. Χ., εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπιστρέψας (Διόδ. Α, 46. 47. 55. — Just. ΚΖ, 1). Ἐὐεργέτης δ' ἐπινομάσθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων εὐγνωμονούντων διότι ἔφερεν ὅπισθον τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν των. ἃ τοῖς εἶχον ἄλλοτε ἀρπάσει οἱ Πέρσαι, καὶ πολυπληθῆ μνημεῖα ἴσταντο ἐπὶ πολλῷ μαρτυροῦντα περὶ τῶν Οριάμβων του. Ἀπ' αὐτῶν τὸν ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον στάσις ἐκεῖ ἐκραγεῖσα, ἣν ὁμοῦς ταχέως κατέβαλε. Τῷ 239 συναιμολογήθη εἰρήνη, ἐξαφαλίσασα αὐτῷ τὴν Συρίαν καὶ πολλὰς τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐἴδη δὲ ἀπὸ τοῦ 243 εἶχεν ἐκλεγῆ, προτάσει τοῦ Ἀράτου, ἀρχιστράτηγος τῶν Ἀχαιῶν, ἐξ οὗ προέκυψαν πόλεμοι μετὰ τῆς Μακεδονίας καὶ Ἀντιγόνου τοῦ Δώσοντος, ὅστις κατέλαβε τὰς ἐν Κερίᾳ αἰγυπτιακὰς πόλεις. Ὅτε δ' ὁ Ἀράτος ἀπέλασε τὴν ἐπιτροπὴν του, καὶ ὁ Κλεομένης ἐκ Σπάρτης ἀνέλαβε τὸν κατὰ τῆς Μακεδονίας ἀγῶνα, τότε ὑπεστήριξεν αὐτὸν κατ' ἀρχὰς ὁ Πτολεμαῖος, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ τὸν ἐγκατέλιπε τῷ 221, συνδιαλλαγῆς μετ' Ἀντιγόνου τοῦ Δώσοντος. Φυγάδα ὁμοῦς τὸν Κλεομένην ὑπέδεχθη φιλοφρόνως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ τόσον ὑπ' αὐτοῦ κατεθέλωθη, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, καὶ νὰ τὸν πέμψῃ μετὰ στρα-

τοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἄλλ' ὁ θάνατος τὸν ἐκώλυσε. Ἐν Αἰθιοπία καὶ Ἀραβία ἴδρυσεν ὁ Εὐεργέτης πολυαριθμούς ἀποικίας, δι' ὧν ἠύξασεν τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις καὶ συγκοινωνίας, ἐπομένως καὶ τὰ ἔσοδα τῆς Αἰγύπτου. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο οὐ σπανίως κατέφευγε καὶ εἰς μέτρα αὐστηρὰ καὶ καταθλιπτικά. Οὕτω κατάρθου μέγαν στόλον νὰ διατηρῆ καὶ στρατὸν ἰσχυρὸν, καὶ τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας νὰ προστατεύῃ ὡς οἱ προκάτοχοί του, καὶ ἀποστολὰς γεωγραφικὰς καὶ φυσικοῖστορικὰς νὰ διενεργῆ. Τῆς ἰδιαιτέρας δ' εὐνοίας αὐτοῦ ἀπελάμβανον ὁ Ἐρατοσθένης, ὁ Ἀπολλώνιος, Φύλαρχος ὁ ἱστορικός, καὶ ἄλλοι πεπαιδευμένοι καὶ ποιηταί. Διὰ πολυτίμων προσθηκῶν ἐπλούτισεν τὴν βιβλιοθήκην. Ἐὐλαβῶς δ' ἐφείδετο καὶ τῶν ὀρησκαυτικῶν διατάξεων καὶ ἐθίμων τῶν Αἰγυπτίων. Τοὺς Ἰουδαίους ἠνύθει ἰδίως, καὶ ἀπένευμεν αὐτοῖς τὴν Ἑλληνικὴν πολιτείαν, καὶ πρὸς μέγα ὄφελος τοῦ ταμείου, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην δυσάρεσκίαν τοῦ λαοῦ του, εἰς Ἰουδαίον, τὸν Ἰώσηπον, ἐξεμίσησε τὰς εἰσπράξεις τοῦ δημοσίου ταμείου. Ἀπεβίωσε δὲ τῷ 221. Οὗτος ἦν τῶν ἀγαθῶν Πτολεμαίων ὁ ἔσχατος. — 4) Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Πτολεμαῖος Δ, Φιλοπάτωρ ἢ Τρύφων,

ἀμέσως ἀρχόμενος ἐμάκρυνε τοὺς ἐγγυτέρους συγγενεῖς, διέταξε τὸν φόνον τοῦ Σπαρτιάτου Κλεομένου ἐν ἔτει 220 π. Χ. (Just. XXVIII, 4), καὶ ἔκτοτε παρεδόθη ἀκαθάρτως εἰς τὰς τρυφάς. Παιδείας δὲν ἐστερεῖτο· ἐξ ἐναντίας ἔγραψεν ὁ ἴδιος τραγωδίαν ἐπιγραφομένην «Ἄδωνις», ἐτίμα τὸν Ὀμηρὸν ἠγειρε ναοὺς ἄλλ' ἢ πνευματικῆς του νοσήθης τὸν παρῆγαγεν εἰς οἰνοποιίαν καὶ εἰς παντοίας ἄλλας ἀσωτίας. Ἦν κυβέρνησιν ἢ

ἐν τούτοις κατέλιπεν εἰς ἀνθρώπους ἀναξίους, πρὸ πάντων εἰς χεῖρας τοῦ Ἀγαθοκλέους καὶ τοῦ Σωσιβίου. Ἦν ἀδράνειαν αὐτοῦ ἐπωφελήθει ὁ Ἀντίοχος ἐκ Συρίας, προσέβαλε τὴν Κοίλην Συρίαν, ἀλλ' ἀπέτυχε κατ' ἀρχάς, ἐπανελάθε δὲ τὴν ἐπιχείρησιν τῷ 219, καὶ μόνον τῷ 217 κατώρθωσεν ὁ Πτολεμαῖος δι' Ἑλλήνων καὶ ἄλλων μισθωτῶν νὰ νικήσῃ ἐπίσημον νίκην ἐν Ῥαφίῃ τῆς Παλαιστίνης, μεθ' ἣν ἀνακωχὴ ἐξησφάλισεν αὐτῷ τὴν κτῆσιν τῶν παρακειμένων χωρῶν τῆς Συρίας. Μετὰ τοῦτο δὲ κατέβαλε μετ' ὀμότητος στάσιν ἣν προκάλεσεν ἐν Αἰγύπτῳ ἡ αὐθαίρετος τοῦ κυβερνήτου Ἰουδαίων, οὓς εἶχον προστατεύσει οἱ προκότοχοί του, ἐδοήθησεν τὸν Ἀντίγονον νὰ τῷ ἀποσπάσῃ τὴν Παλαιστίνην, τῷ 204. — 5) Ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ, Πτολεμαῖος Β', ὁ Ἐπιφανής, ἦν τετραέτης μόνον ἐπὶ

τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του, συστήσαντος αὐτὸν εἰς τῶν Ῥωμαίων τὴν προστασίαν. Τὸν ὑπουργὸν Σωσιβίον ἐθανάτωσεν ὁ λαὸς ἐξηγριωμένος, καὶ πλήρης ἀλλαγῆς ὑπουργῶν καὶ ἐπιτρόπων παρέδωκε τὴν ἐξουσίαν εἰς Ἀριστομένην τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὅστις ἐκυβέρνησεν ἡπίως, καὶ κατ' ἀρχάς θερμῶς ἠγαπάτο ὑπὸ τοῦ νεαροῦ βασιλέως, ἔπειτα ὁμῶς, διαταγῇ αὐτοῦ, ἐδηλητηριάσθη, ἀντικαταστάς ὑπὸ Πολυκράτους, ὅστις, συμπράξει καὶ τοῦ ἰκανοῦ Ἀριστονίκου, ἐκυβέρνησε τὸν ἀσθενῆ καὶ θελήσεως στερούμενον βασιλέα. Ἀποσκαθεῖσα τῆς Αἰγύπτου, ἡ Φοινίκη τῷ 199 π. Χ. προστέθη εἰς τὴν Συρίαν καὶ ἄλλας θὰ ὑφίστατο ζημίας ὁ Ἐπιφανής, ἂν οἱ Ῥωμαῖοι δὲν τὸν ἐδοήθουν. Στάσις ἐξερράγη ἐν

Αἰγύπτῳ, καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον διήρκεσε, κατασταλεῖσα μόνον τῷ 196. Ἐνυμφεῖθαι δ' ὁ νέος βασιλεὺς Κλεοπάτραν, τὴν θυγατέρα Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ἀλλ' οὐκ ἤντην συνεδέθη μετὰ τῶν Αἰτωλῶν κατὰ τοῦτο συμπραττούσης καὶ τῆς Κλεοπάτρας ἐξ ἁφισιώσεως εἰς τὴν νέαν πατρίδα τῆς. Διέθεσε δ' ὑπὲρ ἑαυτοῦ τοὺς Αἰγυπτίους ἱερεῖς διὰ δώρων καὶ ἀποκοπῆς φόρων, κατηύνασε πολλὰς ἐπαναστάσεις διὰ σκληροτάτων ποιῶν, παρεσκύασε πόλεμον κατὰ τῆς Συρίας, συνεμάχησε μετὰ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ἀπέθανε τῷ 180 (Πολβ. ΚΕ, 7). — 6) Αὐτὸν διεδέχθη ἐξαετής ὁ υἱὸς του Πτολεμαῖος ΣΤ', ὁ Φιλομήτωρ, ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τῆς μη-

τρὸς του διατελῶν. Ἡ Παλαιστίνη καὶ ἡ Φοινίκη ἐπανῆλθον τότε πάλιν εἰς τὴν Συρίαν, ὅτε δ' ἡ μήτηρ ἀπέθανεν, εὐνοῦχοι κατέλαβον τὴν ἀρχὴν, καὶ κατεπέβον τὸ κράτος, ἤδη ἐντελῶς παραλελυμένον. Ὁ βασιλεὺς τῆς Συρίας, Ἀντίοχος ὁ Δ' εἰσέβαλε τότε εἰς τὴν Αἰγύπτου ἀλλ' ὅτε ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὸ στέμμα ὁ ἴδιος, ἐξεδιώχθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων τῷ 170 π. Χ., καὶ εἰς τὸν Φιλομήτορα ἐδόθη συνάρχων ὁ νεώτερος ἀδελφὸς του, Ἰβέργέτης Β' ἢ Φύσκοι. Ὁ Ἀντίοχος εἰσέβαλεν ἐκ δευτέρου, καὶ εἰς μέγαν κίνδυνον περιῆλθε τότε ἡ χώρα, ἀφ' οὗ ἔσωσεν αὐτὴν ἡ παρέμβασις τοῦ Ῥωμαίου πρέσβεως Ποπιλλίου Λαίθα τῷ 168 (Λίν. ΧΙΥ, 11). Ἐπῆλθον δὲ καὶ διενέξεις μεταξὺ τῶν δύο βασιλευόντων ἀδελφῶν, ὧν ὁ πρεσβύτερος ἦν ἐκδοτος εἰς ἀσωτίας ἀλλὰ πρᾶου οὐχὶ ὁμῶς ἀσθενεὺς χαρακτήρας, ὁ δὲ νεώτερος ἦν ὁμῶς, καὶ αἱ διαφωναὶ αὐτῶν παρέβλυν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰ πράγματα ἐν Αἰγύπτῳ. Ὁ Φιλομήτωρ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἀποδιωχθεὶς, κατέφυγεν εἰς Ῥώμην

ἐγκατέστη πάλιν εἰς τὸν Ὀρόνον του ὑπὸ τῆς βουλῆς, τῷ 157, καὶ ἐσυγχώρησε τὸν ἀδελφόν του. Οἱ Ῥωμαῖοι δὲ, ἵνα ἐξασθενώσιν τὴν Αἰγύπτου, ὑπέτρεφον τὰς διαφωνίας μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁ Φιλομήτωρ δι' εὐθυκρίσιας καὶ διαγωγῆς εὐσταθοῦς, ἔσωσεν ἀπέναντι τῶν Ῥωμαίων τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας του. Πτολεμῶν ἐν Συρίᾳ τῷ 144, ἔπεσεν ἐν μάχῃ πρὸ τῆς Ἀντιοχείας. Καὶ ἐπ' αὐτοῦ δὲ πολλοὶ πεπαιδευμένοι ἤκημασαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὡς ὁ ποιητὴς Μόσχος, ὁ γραμματικὸς Ἀρίσταρχος. — 7) Διεδέχθη δ' αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς του Πτολεμαῖος Ζ', Ἐυεργέτης Β' ὁ καὶ Φύσκοι, θανατώσας τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ τὴν Ἀλεξανδρείαν καταπλημμυρήσας τοῦ αἵματος τῶν ὑπηκόων του, οἵτινες τὸν ἐμίσησαν διὰ τὴν ὀμότητα καὶ τὴν ἀκολασίαν του. Πρὸ τῆς κοινῆς ἀγανακτικῆς ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Κύπρον, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπανελθὼν ἐτιμώρησε διὰ θανάτου τοὺς ἀντιπάλους του. Αἱ λόγια σπουδαὶ ὁμῶς δὲν τῷ ἦσαν ξένη, καὶ πρὸ πάντων ἠσχολεῖτο περὶ διορθώσεις τοῦ Ὀμήρου, καὶ συλλογὰς τῶν ἀξιολογημένων εἰδήσεων περὶ ἀγνωστοτέρων λαῶν καὶ τόπων. Ἀπέθανε δὲ μετὰ 27 ἐτῶν βασιλείαν, τῷ 117 π. Χ. — 8) Αὐτὸν κατ' ἐντολήν του διεδέχθη ἡ γυνὴ του Κλεοπάτρα, ἣτις συμπαρέλαθε κατ' ἀρχάς ὡς σύναρχον τὸν πρεσβύτερον αὐτοῦ υἱὸν, Πτολεμαῖον τὸν Η' ἢ Σωτήρα Λάθυρον μετ' οὐ πολὺ ὁμῶς ἀποβαλοῦσα αὐτὸν, ἀνεθῆκεν εἰς τὸν Ὀρόνον 9) Πτολεμαῖον τὸν Θ' ἢ Ἀλέξανδρον Α', τὸν ἀδελφὸν ἐκείνου, ἀλλ' ἀπαιτήσαι τοῦ λαοῦ ἠναγκάσθη νὰ μετακαλέσῃ πάλιν τὸν Λάθυρον, καὶ συνεβασίλευσε μετ' αὐτοῦ 10 ἔτη ἐν ὁμονοίᾳ. Τότε ὁμῶς τὸν ἠνάγκασεν ἐκ νέου νὰ φύγῃ, πρῶτον μὲν εἰς Κύπρον, εἶτα δ' εἰς Συρίαν, ὅθεν, ὀπλισθεὶς, ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς μητρὸς του. Ὁ ἕτερος υἱὸς τῆς, Ἀλέξανδρος, ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν του, ἐγκατέλιπε τότε τὴν φιλόδοξον του μητέρα,

καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς, οἱ δ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀνεκάλεσαν καὶ ἐδέχθησαν τὸν Λάθυρον. Στάσις δ' ἐκρηγασσάν ἐν Θήβαις κατώρθωσε νὰ καταβάλλῃ αὐτὸς. Οἱ Ῥωμαῖοι, τῷ 88 π. Χ., ἀπήτησαν παρ' αὐτοῦ νὰ ἔλθῃ διὰ τοῦ στόλου του εἰς ἐπικουρίαν αὐτῶν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου, ἀλλὰ δὲν συνήνεσεν. Ἀπέθανε δὲ τῷ 81, καὶ τὸν διεδέχθη ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Βερενίκη, ἣτις, ἐνεργείαις τοῦ Σύλλα, εἶχε νυμφευθῆ τὸν ἑτερομήτριον αὐτοῦ υἱὸν, 10) Πτολεμαῖον Ι' ἢ Ἀλέξανδρον Β' ἐπικληθέντα, ὅστις εἶχεν ἀνατραφῆ εἰς τὴν νῆσον Κῶ. Ἀλλὰ μικρὸν μετὰ τὸν γάμον ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν δ' ἐφόνευσεν ἐξαγριωθεὶς ὁ λαὸς τῆς Ἀλεξανδρείας. Κατέλαβον δ' ἐπειτα τὸν Ὀρόνον τινὲς οὐχὶ γνήσιοι ἀπόγονοι τοῦ μετ' Ἀλεξάνδρου Β' ἀποσβεσθέντος γένους τῶν Πτολεμαίων, καὶ πρῶτος 11) Πτολεμαῖος ΙΑ', ὁ νέθος, ὁ πατήρ τῆς περιφημοῦ Κλεοπάτρας, ὁ ἄλλως ἐπικληθεὶς Ἀύλη τῆς διὰ τὴν κλίσει αὐτοῦ πρὸς τὸ αὐ-

λεῖν. Μισούμενος ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του, ἦν ἀπλοῦν ὄργανον τῆς πολιτικῆς τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες ἐξεμεταλλεύοντο καὶ ἐξήντηλον τὴν Αἰγύπτου, ὡς καὶ ὁ ἴδιος ἐπραττεν

Ἐπαναστάσεις ἐπέβησαν ἐπ' ἄλληλοι, ἃς μετὰ δυσκολίας κατέστειλεν. Ἡ πρόθεσις τῶν Ῥωμαίων τοῦ νὰ κατακτήσωσι τὴν Αἴγυπτον καθίστατο βεβαίως προφανέστερα. Ἦν Κύπρον ἤρπασαν (τῷ 58 π. Χ.) ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Αὐλήτου ὅστις ἤρχεν αὐτῆς, καὶ ἠτόκτονησεν ἐξ ἀπελπισίας. Τοῦτο ἐξηρέθισε τὸν λαὸν τῆς Αἰγύπτου κατὰ τῆς Ῥώμης· ἀλλ' ὁ ἀνανδρος Αὐλήτης, ἀρνηθεὶς νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κινήματος, ἐδράπέτευσε, καὶ ὁ λαὸς ἐνεθρόνισε τὴν θυγατέρα του Βερενίκη. Μετὰ τρία ἔτη ἄνω ὁ Αὐλήτης ἐγκατέστη πάλιν διὰ τοῦ Ῥωμαίου ἀνθυπάτου Γαβίου, καὶ ὁ ἀκαίσιος τύραννος ἐθανάτωσε τὴν θυγατέρα του, τῷ 55. Ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ ἴδιος, τῷ 52 π. Χ. Διεδέχθησαν δ' αὐτὸν ἡ νεωτέρα θυγάτηρ του, ἡ περιφημὸς Κλεοπάτρα, καὶ οἱ υἱοὶ του 12) Πτολεμαῖος ὁ Β', καὶ 13) Πτολεμαῖος ὁ Γ' (Στρβ. ΙΖ, 795).—14) Πτολεμαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Κερκυραῖος, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Α' καὶ τῆς Εὐρυδίκης, τῆς ἀποβληθείσης συζύγου του, πρὸς τὸν πατέρα ἐνεκα τούτου διχογονημάτων, εἶχε φύγει εἰς Θράκην, πρὸς τὸν Λυσίμαχον. Ἐκεῖ ἐφόνευσε, τῷ 280 π. Χ., τὸν Σέλευκον ἐκστρατεύοντα εἰς Μακεδονίαν, καίτοι ὑποσχέθηνα νὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀρχὴν τῆς Αἰγύπτου μετὰ τοῦ πατρὸς του τὸν θάνατον, προσποιήσατο τὴν εὐνοίαν τοῦ στρατοῦ τοῦ δολοφονηθέντος διὰ τῆς μεγίστης του δραστηριότητος, δι' ἣν καὶ ἐπωνομάσθη Κερκυραῖος, κατέκτησε διὰ τῆς δυνάμεως ταύτης τὴν Μακεδονίαν, ἣν διετήρησε, φονεύσας τοὺς ἀντιπάλους του· μετὰ ἓν ἔτος δὲ, ἐπέσεν ἐν μάχῃ κατὰ τῶν εἰσβαλόντων εἰς τὴν Μακεδονίαν Γαλατῶν (Just. XVII, 2. XXI V, 48).—15) Πτολεμαῖος Φιλιάδελφος υἱὸς τῆς Κλεοπάτρας καὶ τοῦ Ἀντωνίου, ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς του τὴν Συρίαν καὶ τὴν δυτικὴν Μικρὰν Ἀσίαν, καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ἀντωνίου ἐσυγχωρήθη ὑπὸ τοῦ Ὀκταβίου. — 16) Ἄλλοι Πτολεμαῖοι ἦσαν

1) Πτολεμαῖος ὁ Μενναῖος, Σύρος, πολεμήσας κατ' Ἀρήτα, βασιλέως τῶν Ναβαταίων ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἀραβίᾳ, εἰς ληστείας δ' ἐπιδοθεὶς δι' ἃς ἠθέλησε νὰ τὸν τιμωρήσῃ ὁ Πομπήιος, ἀλλὰ τὸν ἐσυγχώρησεν ἀντὶ χρημάτων ἃ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ.—2) Ὁ βασιλεὺς τῆς Μαυριτανίας, υἱὸς Ἰούβα Β' καὶ Κλεοπάτρας, τῆς ἐξ Ἀντωνίου θυγατρὸς Κλεοπάτρας τῆς Αἰγυπτίας. Ἐπαναστάτας τοὺς Μαυριτανούς κατέβαλεν ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Ῥωμαίων, δι' ὃ καὶ πολλῶν ἔτυχε τιμῶν, καὶ, προσκλήσει τοῦ Καλιγούλα, ἀπέβη εἰς Ῥώμην· ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ, δυσπιστήσας πρὸς αὐτὸν, διότι εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ λαοῦ, τὸν ἐφόνευσε (Δ. Κάσσ. ΝΓ, 26. ΝΘ, 25.—Πλούτ. Ἀντ. ΙΙΖ.—Tac. Ann. IV, 23, 28.—Suet. Cal. XXVI, XXXV) Οὗτος ἐπροίκισε τὰς Ἀθήνας διὰ Γυμνασίου μετὰ βιβλιοθήκης, καὶ τῷ ἀνηγέρθη ἐκεῖ ἀνδριάς. — 18. Πτολεμαῖον.—ΣΤ) Συγγραφεῖς, 1) Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγησάρχου ἐκ Μεγαλοπόλεως, πιθανῶς σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, οὗ καὶ τὴν ἱστορίαν ἔγραψεν εἰς 3 βιβλία. Σιώζονται δ' αὐτῆς ἀποσπάσματα (Συλλογ. Müller, Fragm. Hist. graec. III).—2) Ἐκ Μένδης ἐπὶ τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου, ἱερεὺς, γράψας ἱστορίαν τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τὸν τίτλον «Χρόνοι», ἧς συνεχῶς μνημονεύουσιν οἱ χριστιανοὶ συγγραφεῖς.—3) Ὁ ἐπιλεγόμενος Χέννος, Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς ζήσας ἐπὶ Νέρωνος μέχρι Νερούα, συνέγραψε πλὴν ἄλλων καὶ «περὶ τῆς εἰς πολυμαθίαν καὶ νῆς ἱστορίας», εἰς βιβλία 7, ἧς ἀποσπάσματα διετήρησεν ὁ Φώτιος, διαφόρου ὕλης μυθολογικῆς ἢ ἱστορικῆς.—4) Ὁ ἐπικαλούμενος Μαραθῶν, σοφιστὴς τῆς θ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, γράψας λόγους ἐπιδεικτικούς, ἐν οἷς πρὸ πάντων ἐμνημόνευσε τῶν Μαραθωνομάχων, καὶ οὗς ἀπήγγελλεν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν μεταβαίνων. Ἀπέθανε δ' εἰς γῆρας βαθύ.—5) ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιθέτης, γραμματικὸς τῆς σχολῆς τοῦ Ἀρι-

στάρχου, ἔγραψε «περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ πληγῶν», καὶ σχόλια εἰς Ὀδύσειαν.—6) Ὁ ἐπικληθεὶς Πενδαρίων, υἱὸς Ὀρσάνδρου, γραμματικὸς καὶ αὐτὸς, τῆς ἰδίας σχολῆς τοῦ Ἀριστάρχου, γράψας «ὀμηρικὰ ὑποδείγματα».—7) Γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, λεγόμενος ὑπ' ἄλλων πατήρ, ὑπ' ἄλλων υἱὸς τοῦ Ἀριστονίκου, ἐδίδαξεν ἐν Ῥώμῃ, καὶ μνημονεύεται ὡς ἐκδούς τὰ ἐπόμενα: «Τὰ ὁμοίως εἰρημένα τοῖς τραγικοῖς» «περὶ Ὀμήρου» βιβλία 50· «τὰ περὶ Μουσῶν καὶ Νηρηίδων» κτλ. Ἀλλὰ πάντα ἀπωλέσθησαν.—8) Πτολεμαῖος ὁ Κλαύδιος, ἐπίσημος γεωγράφος, μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος, καταγόμενος πιθανῶς ἐκ τῆς Πτολεμαίδος τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, ζῶν ἐπὶ Ἀντωνίου τοῦ εὐσεβοῦς. Ἐν Σερραφίῳ τῆς Ἀλεξανδρείας διαμένων, ἐπεδίδετο ἐκεῖ εἰς τὰς ἀστρονομικὰς του παρατηρήσεις, καὶ συνέταξε πολυάριθμα συγγράμματα, δι' ὃ καὶ ὁ Σουίδας Ἀλεξανδρινὸν αὐτὸν ἀποκαλεῖ. Αἱ μαθηματικαὶ γνώσεις του ἦσαν πολῦτοιμα βάσεις τῶν ἀστρονομικῶν καὶ γεωγραφικῶν μελετῶν του, καὶ ἐθεωρήθη ὡς ὁ ἀναμορφωτῆς τῶν δύο τούτων ἐπιστημῶν (18. Γεωγραφία. Μαθηματικὴ Γεωγραφία). Τὰ ἐπόμενα συγγράμματα αὐτοῦ διατηροῦνται: α) «Γεωγραφικὴ ἀφήγησις» εἰς βιβλία 8, ὑπὸ τῶν Ἀράβων εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν μεταφρασθεῖσα, καὶ κυρίως τὰ τῆς μαθηματικῆς γεωγραφίας πραγματευομένη. Τῶν γνώσεων ἃς ἔχομεν τῆς ἀρχαίας γεωγραφίας ἐστὶν ἡ κυριωτάτη πηγή· στηρίζεται δὲ πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς γεωμετρίας, καὶ ἐν αὐτῇ ἐπικρατεῖ ἡ ἀπαριθμησις τῶν ὀνομάτων καὶ ἀριθμῶν· β) «Μεγάλῃ σύνταξις τῆς ἀστρονομίας», βιβλία 13, τὸ πρῶτιστον τῶν ἀστρονομικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων, περιέχον τὴν διδασκαλίαν τῆς κινήσεως τῶν ἀστέρων καὶ πάσης τῆς οὐρανίας σφαίρας. Τὸ σύστημα αὐτοῦ, τὴν γῆν παραδεχόμενον ὡς κέντρον τοῦ παντός, γενικῶς ἐπεσοκίμασθη, καὶ σώζονται τὰ διευκρινίζοντα αὐτὸ

σχόλια τοῦ Πάππου καὶ τοῦ Θεωνοῦ. Τὸ σύγγραμμα δὲ τοῦτο κατὰ πρῶτον ἐγένετο γνωστὸν διὰ ἀραβικῆς μεταφράσεως, ἧτις λέγεται Ἀλμαγέστ.—γ) «Τετράβιβλος σύνταξις μαθηματικῆς», περὶ ἀστρολογικὰ περιστεφομένη· δ) «Καρπὸς», τὸ συμπέρασμα τῶν συγγραμμάτων του, περιέχον 100 ἀστρολογικὰ θέματα, δι' ὃ καὶ λατινιστὶ centiloquium ὀνομάσθη. ε) «Φράσεις ἀπλανῶν ἀστέρων καὶ συναγωγὴ ἐπίσημαστων», πίναξ τῆς ἀνατολῆς καὶ δύσεως τῶν ἀστέρων μετὰ παρατηρήσεων ἀτμοσφαιρικῶν. Ἡ γνησιότης αὐτοῦ ἐτέθη ὑπὸ τιμῶν εἰς ἀμφιβολίαν. στ) «Ἐπιπέσεις καὶ πλανωμένων ἀρχαί». ζ) Περὶ ἀναλήμματος», τὰ ἡλιακὰ ὥρολόγια ἀφορῶν· η) «Ἀπλωσις ἐπιφανείας σφαιρας», ὑπάρχον μόνον εἰς λατινικὴν μετάφρασιν «Planisphaerium», ἐξ ἀραβικῆς μεταφράσεως· θ) «Ἀρμονικὰ» εἰς βιβλία 3, πολλοῦ λόγου ἄξιον σύγγραμμα περὶ μουσικῆς.—ι) Περὶ κριτηρίου καὶ ἡγεμονικοῦ φιλοσοφικὸν καὶ ψυχολογικόν· ια) «Κανὼν βασιλειῶν», πίναξ χρονολογικῶς τῶν βασιλέων διαφόρων χωρῶν, ἀπὸ τοῦ Ναβονασσάρ μέχρις Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, ἐπὶ βάσει χρονολογίας αἰγυπτιακῆς.

Πτολεμαῖος, 1) πόλις τῆς Φοινίκης, Ἄνω πρὶν καλουμένη παραθαλασσία, 32 μίλια πρὸς νότον τῆς Τύρου ἀπέχουσα, ἀπὸ Κλαυδίου δὲ Ῥωμαϊκῆ ἀποικία, ἐπίσημος ἐνεκα τῆς θέσεως καὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς, ἢ ἐν τῷ Μεσαίῳ καὶ ἐπὶ τῶν Σταυροφόρων γνωστοτάτη ὡς «Ἅγιος Ἰωάννης» τῆς Ἄκρας» (S. Jean d' Acre) (Στρβ. ΙΣΤ, 758).—2) Πόλις τῆς Ἄνω Αἰγύπτου ἐν τῇ Θηβαίδι, κατὰ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Νείλου, ἐπιλεγόμενη Ἐρμείου, μετὰ τῆς Μέμφιδος ὑπὸ τοῦ Στράβωνος κατὰ τὸ μέγεθος παραβαλλομένη, πιθανῶς ἡ πατρίς τοῦ περιφήμου γεωγράφου Κλ. Πτολεμαίου (νῦν ἐρείπια εἰς Μερσιέ) (Στρβ. ΙΖ.—Πτολ. Δ, 5).—3) ἡ ἐπιλεγόμενη «Θηρῶν», κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Αἰθιοπίας.—4) Μία τῶν πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς Πεντα-

πόλεως ἐν Λιβύᾳ, πρὸς τῇ λιμένι τῆς Βάρκης.—5) Πόλις τῆς μεσαιᾶς Αἰγύπτου ἐν τῇ νομῇ Ἀραινῶν, ἐπὶ τοῦ Νείλου. — 6) Οὕτως εἰ Ἀθηναῖοι τὴν πρὶν Ἀντιγονίδα κληθεῖσαν φυλὴν αὐτῶν μετωνόμασαν περὶ Ὀλ. 140 κατὰ Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην (Καλλμ. Ἐπ. ΙΑ.—Στφ. Βυζ.—Πιλ. Ε. 106).

Ητολεμείον, γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις ἐντὸς τοῦ Κεραμικοῦ, παρὰ τῇ ἀγορᾷ, περιέχον καὶ βιβλιοθήκην καὶ ἀγάλμα Πτολεμαίου τοῦ Ἰββα, εἰς ἣν θείων ὄντων κατέχει ἡ ἐκκλησία τῆς Φανερωμένης (Παυσ. Α. 17, 1.—Borckh, G. J. Ἄρ. 360.—Ῥαγκ. Ἄπαν. Τ. ΙΗ. Σελ. 58).

Ητολεμειώτης, υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς, γεννηθεὶς μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπιστροφήν του (Παυσ. Η, 12). Κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Ναυσικάας, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων (Δικτ.).

Ητύον, τὸ πτωάριον, ἔχον εἰς μακρὸν καὶ ἐλαφρὸν ξύλον σιδήρον ἡμικυκλικῶς προέχον, δι' οὗ ἀνεσκάλευον τὴν ἤδη ἐσκαμμένην γῆν, ὡς ἡ ἀπέναντι εἰκὼν νεκροβάπτου ἐξ ἀρχαίας τοιχογραφίας χριστιανικῶν χρό-

νων, καὶ ὡς ἡ ἄλλη, λιμνητὴν σίτου εἰς τ' ἀλώνια καριστώσα.

Ητυγία (ἡ) νησιδίων μεταξὺ Κερκύρας καὶ Ἠπείρου, μετὰ φρουρίου ἄλλοτε,

εἰς ἐχώρῳσιν τοῦ βορειοτέρου τῶν τριῶν λιμένων τῆς νήσου (Θουκ. Δ, 46). Νῦν Βιδον.

Ητώων, ὄρος τῆς Βοιωτίας, τρεῖς ἔχον κορυφάς, καὶ ἀπὸ τῆς νοτιανατολικῆς ἐχθῆς τῆς Κωπαιδὸς νοτίως πρὸς τὸ παράλιον ἐκτεινόμενον· ἱερὸν τῇ Ἀπόλλωνι (Ἡρδ. Η, 135.—Στφ. Θ, 413). Νῦν Σκορονέρι

Ητώος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς (Ἀπλδ. Α, 9, 2). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἰσθίπης, καθ' ἃν ἐκλήθη τὸ ὄρος Ητώων. — 3) Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Ητώου.

Ητωχός, ἐκ τοῦ πτώξ, ὁ ἐπαίτης ἤδη παρ' Ὀμήρῳ. «Ητωχῶ λευγαλέφενά-λίγγιος» (Ὀδ. Η, 273. Ρ, 18. 202. Ω. 157.—Ἡστ. Ἔργ. 26.—καὶ Ἡρδ. Γ 14). Καὶ ὁ Ξενοφῶν (Ἄνθ. Α, 2, 29) λέγει «προσαιτεῖν ὡσπερ τοὺς πτωχοὺς». Ὁ δ' Ἀριστοφάνης (Πλουτ. 552) διακρίνει οὕτω τὸν πτωχὸν τοῦ πένητος. «Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος... ζῆν ἐστὶ μηδὲν ἔχοντα· τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προέχοντα· περιγένηται δ' αὐτῷ μηδὲν μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν». Ἰδίς τοιχογραφίαν τοῦ Ἡρακλείου καριστᾶται πτωχὸς τυφλὸς, ὑπὸ κυνὸς δηγούμενος, εἰς ἃν νέα γυνὴ δίδει ἐλεημοσύνην.

Ηουανέψια, ἑορτὴ ἀγομένη τῇ 7 τοῦ μηνὸς πυκνεψιώνος (περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου) εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν τῆς γῆς μακρυνόμενον ἥλιον, εἰς τὴν Σικράδα Ἀθηῶν

(Πλουτ. Θησ. ΚΒ) καὶ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Κίμωνος, ὡς νομίζεται, εἰς τὸν Βάκχον προσέτι, ὅτε, ἐξαντληθέντων τῶν χλωρῶν καρπῶν τῆς γῆς, ἤρχιζον ἐφηγόμενα τὰ πύανα, ἦτοι τὰ ὄσπρια καὶ οἱ κύριοι. Ἐπιστεύετο ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεσεύς ὅτε ἐπαγγήθεν ἐκ Κρήτης. Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην παῖδες περιέφερον ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν τὴν λεγομένην Εἰρεσιώνην, κλάδον ἐλαίας μετὰ καρπῶν τοῦ φθινοπώρου ἐν ἐρίοις τετυλιγμένον, καὶ ἔφαλλον ἄσμα κειρασιώνην καλούμενον καὶ αὐτό. Ἐν τούτοις σώζεται, εἰς τὸν Ὀμηρον ἀποδιδόμενον, καὶ οὕτως ἔχον (Πλουτ. αὐτ.). «Ἐιρασιῶνη σῦκα φέροι καὶ πόνος ἄρτους καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι καὶ κύλικ' εὐζωρον, ὡς ἂν μεθύουσα καθεύδῃ» (Ἰδ. καὶ Κλημ. Ἄλξ. Στφ. Δ, 474.—Εὐσθθ. εἰς Ἰλ. Μ, Σλ. 1283.—Σουδ. ἐν λ.—Ἄλλὰ καὶ Μ. Ἐπιμ.). Καὶ νέαν εἰρασιώνην ἐκρέμων τότε πάντες εἰς τὰς θύρας των. Ἐπειδὴ δὲ τοὺς ψάλλοντας τὴν εἰρασιώνην ἐπιλοδοῦρου οἱ οἰκοδεσπόται, ἔλαβεν ἡ λέξις τὴν σημασίαν καὶ ἐπαιτικοῦ ἄσματος.

Ηύγελα ἡ Φύγελα, μικρὰ πόλις παρὰ τῇ Ἐφέσῳ ἐν Λυδίᾳ τῆς Ἰωνίας, ἣτις ἐλέγετο ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἰδρυθεῖσα, καὶ εἶχε ναὸν τῆς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος (Ξεφ. Ἑλλ. Α, 2, 2.—Στφ. ΙΔ, 639.).

Ηυγμαῖος, λαὸς νάνων (πυγμῆς ἐχόντων ἀνάστημα), ὅστις ἐμυθεύετο οἰκῶν περὶ τὰς ἀκτὰς τοῦ νοτίου Ὠκεανοῦ, καὶ πολεμῶν κατὰ τῶν γεράνων ὅτε οὗτοι ἀνὰ πᾶν φθινοπώρον ἐπέτειν πρὸς αὐτῶν τὰ κλίματα (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 2). Μεταγενεστέρως τοὺς εἶδον πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου, δι' ὃ καὶ ὑπετέθη ὅτι ὁ κατὰ τῶν γεράνων πόλεμος ἠνίκατο συμβολικῶς τὴν πλημμύραν καὶ τὴν πῦσιν τοῦ ποταμοῦ (Ἄρστ. Ζω. ἱστορ. Η, 18.—ΡΙ. VI, 35. VII, 2). Ὁ Ἐκαταῖος τοὺς ἔλεγεν ἔθνος γεωργικὸν, ἀποδιῶκον τοὺς γερανούς ὡς βλάπτοντας τοὺς ἀγρούς· ὁ δὲ Κτησίας μετέθετεν αὐτοὺς εἰς τὰς Ἰνδίας,

τὸν τόπον πάντων τῶν θαυμάτων, καὶ ἄλλοι πρὸς βορρᾶν καὶ τὴν Θούλην (ΡΙ. IV, 18.—Just. XIII, 167), ἢ καὶ εἰς τὴν Καρίαν (ΡΙ. V, 29)· ὁ δ' Ἀπολλόδωρος ἠρνεῖτο παντάπασιν αὐτῶν τὴν ὑπαρξίν. Ἡ τέχνη πολλὰκις ἐπὶ τὸ κωμικώτερον ἀντέταττε τοὺς πυγμαίους εἰς τὸν Ἡρακλῆν· τινὲς δ' ἀπέδιδον τὰ περὶ αὐτῶν εἰς τὸν πόλεμον τῶν βατράχων καὶ τῶν γεράνων (Ἰδ. Ον. Fast. VI, 176. Μπ. VI, 90). Σύγχρονοι ὁμῶς περιηγηταὶ εὗρον ἐν Ἀφρικῇ, εἰς τὴν χώραν Ἀγκαν, πρὸς τῇ Ἰσημερινῇ, λαὸν ναννώδη, ὅστις ἴσως αὐτὸς ἦν ὁ τῶν Πυγμαίων τῆς ἀρχαιότητος.

Ηυγμαλίωv, 1) Υἱὸς τοῦ Βήλου, ἀδελφὸς τῆς Διδούς, βασιλεὺς τῆς Τύρου, κατὰ Βιργίλιον.—2) Βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πατὴρ τῆς Μεθάρμης, μητὴρ τοῦ Ἀδωνιδος. Κατ' Ὀβίδιον (Μπ. X, 243.—Ἀπλδ. Γ, 14, 3), καλλιτεχνήσας ἰδίαις χερσὶν ἀγάλμα νεάνιδος (Ἀφροδίτης), τόσον περικαλλῆς εὔρε τὸ ἔργον του, ὥστε ἠράσθη αὐτοῦ. Ἡ Ἀφροδίτη, ἐπὶ παρακλήσει του, ἔδωκε ζωὴν εἰς τὸ ἀγάλμα, καὶ ὁ Πυγμαλίωv, νυμφευθεὶς αὐτὸ, ἀπέκτησεν ἐξ αὐτοῦ υἱὸν τὸν Πάφον.

Ηυγμαχός ἡ Πύκτης, ὁ εἰς τὸ ἀγώνισμα τὸ καλούμενον πυγμῆν ἢ πυγμαχίαν ἐπιτιθέμενος, καθ' ὃ οἱ ἀντίπαλοι ἐκτυπῶντο διὰ τῆς πυγμῆς (τοῦ γρόνθου), συνήθως ὠπλισμένης δι' ἱμάντων μετὰ στρογγύλων μολυβδίνων ἢ χαλκῶν ἤλων (Ἰδ. Πύξ).

Ηύδνος, ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐκρέων εἰς τὸν Ἑλλησποντον παρὰ τῇ Ἀδύδῳ (Θουκ. Η, 106).

Ηύδνα (ἡ), πόλις ἐν τῇ Μακεδονικῇ Πιερίᾳ, μετὰξὺ Μεθώνης καὶ Δίου, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ὀλόκρου, πρὸς τῇ θερμαϊκῇ κόλπῳ ὑφ' Ἑλλήνων κτισθεῖσα, εἰς τοὺς Μακεδόνας δὲ βασιλεῖς ὑποκειμένη (Θουκ. Α. 61. 137). Ὁ Φίλιππος ὁ Μα-

κεδών τήν ηύξησε, τήν ἐκαλλώπισε καὶ ὠχόρωσε. Τῷ 168 π. Χ. παρ' αὐτῆ νικῆσας ὁ Α. Αἰμύλιος Παῦλος τὸν Περσέα, ὑπέταξε πᾶσαν τὴν Μακεδονίαν (Πλούτ. Αἰμ. Παῦλ. ΙΣΤ'. — Lic. XLV, 42). Κατὰ Στράβωνα (Ζ, 330), ἡ ἔκτοτε παρακμάσασα πόλις μετωνομάσθη ἔπειτα Κίτρον, ὅθεν τὸ νῦν ὄνομα Κατερίνα· κατὰ δὲ Στέφανον τὸν Βυζάντιον καὶ Μελάν, ἐλέγετο πρὶν καὶ Κύδνα.

Κυελίς, εἰς δακτύλιον τὸ κενὸν ὁ ἀφίε-

ται εἰς ἐνθεσιν τοῦ δακτυλιοῦ. Τὸ αὐτὸ καὶ σφενδόνη.

Κυυθάγγελος, 1) τραγικός ποιητής ἐν Ἀθήναις, ὡς μικροῦ λόγου ἄξιος κωμωδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Βάτρ. 87). — 2) Ἐπίσημος Βοιωτὸς (Θουκ. Β, 2).

Κυυθαγόρας 1) ὁ περίφημος φιλόσοφος, οὗ ἡ βιογραφία πρὸς μὲν πρῶτον συναντιώμενη μετὰ μυθευμάτων οὕτως, ὥστε δύσκολός ἐστιν ἡ ἐκατέρων διάκρισις. Πιθανότατα κατήγετο ἐκ Σάμου, ἔνθα ἐγεννήθη μετὰ τὸ 580 καὶ 568 π. Χ. Διδάσκαλοι αὐτοῦ λέγονται ὁ Θαλῆς, ὁ Βίαιος, ὁ Ἀναξίμανδρος· προσέτι καὶ ὁ Περικύδης. Μετὰ ταῦτα μνημονεύονται αἱ ὁδοιπορίαι αὐτοῦ καὶ ἰδίως ἡ εἰς Αἴγυπτον (Ἡρόδ. Β, 81. 123). Οἱ Νεοπλατωνικοὶ τὸν λέγουσιν ἀρυσθέντα τὴν σοφίαν του ἐκ τῆς λατρίας καὶ τῶν μυστηριωδῶν διδασκαλιῶν τῆς Ἀσίας. Τῷ 40ῳ ἔτει τῆς ἡλικίας του λέγεται μεταβᾶς εἰς Ἰταλίαν, καὶ διατρίψας ἐν Κρότωνι, ἔνθα ἴδρυσεν ἑταιρίαν, τὰς σοφίας του διδασκαλίας, ἰδίως τὰς μαθηματικὰς καὶ μουσικὰς θεωρίας του, ἐπὶ ζωῆς του ἔτι εἰς πάσας τὰς κυριώτερας πόλεις τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος διαδίδουσας. Μεταγενέστερα, ἰδίως νεοπλατωνικὰ διηγήματα, παντοῖα θαυμάσια ἐμπλέκουσιν εἰς τὰ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ζωῆς

του, τὴν καταγωγὴν, τὴν μετὰ θεῶν κοινωνίαν του, τὰς ἐνθυμήσεις αὐτοῦ περὶ τῆς ἰδίας προγενεστέρως ὑπάρξεως. Καὶ ὁ δεσμός, ἡ ἑταιρία ἦν ἴδρυσεν, ἡ τῶν Πυθαγορείων, εἶχε κατ' αὐτοὺς ὀργανισμὸν μυστηριώδη κατὰ τὰ ἔθιμα καὶ τὰς τελετάς. Οὕτω τὰ μέλη αὐτῆς ἐγίνοντο δεκτὰ μετ' αὐστηρᾶν διαίτη μέχρι πενταετοῦς δοκιμασίαν εἰς ἀπόλυτον σιωπῆν. Διηροῦντο δ' εἰς ἐξωτερικοὺς ἢ ἀκουσματικούς καὶ ἐσωτερικοὺς ἢ μαθηματικούς, Σεβαστικούς. Οἱ κυρίως Πυθαγόρειοι ἔζων ἐν κοινοκτημοσύνῃ, κατ' αὐστηρὰς διατάξεις, ἕνεκα τοῦ δόγματος τῆς μετεμψυχώσεως· ἀπέχοντες κρεωφαγίας καὶ κυάμων, ὡς ἔντομα περιεχόντων· δὲν ἐπατρέπετο νὰ ἐνταφιάζωνται ἐπίσχυρα ὑφάσματα φέροντες, κτλ. Φαίνεται τούλαχιστον βέβαιον ὅτι ὁ δεσμός οὗτος ἐπεδίωκεν ἠθικοθρησκευτικὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου, καὶ πρὸς τῆς διοικητικῆς ἀριστοκρατίας τὴν πολιτικὴν ἀποκλίναν, ἀπέκτεινε μεγάλην ἐπιρροήν. Περὶ τοῦ τέλους τοῦ Πυθαγόρου διάφορα ἐλέγοντο. Κατὰ τινὰς ἀπώλετο μετὰ 300 τῶν ὁπαδῶν του ἐπὶ ἐπαναστάσεως τῆς δημοκρατικῆς μεριδῶς ἐν Κρότωνι· κατ' ἄλλους ἔφυγεν εἰς Μεταπόντιον, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν ὀδονηκοντούτης ἢ ἐνενηκοντούτης. Ἐπὶ πολὺ δ' ἐπεκράτησεν ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι ἡ ἐπιρροή καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἐν τέλει ὑπὸ τὸν Ἀρχύταν ἐν Ἰάραντι. Μαθητῆσαν καὶ σύζυγόν του λέγουσιν οἱ μεταγενέστεροι τὴν Θεωνὴν τὴν θυγατέρα του καλοῦσι Δαμῶ καὶ τὸν υἱόν του Τηλαύγην. Ἄλλ' ἡ ἀκρίβεια τούτων τῶν πληροφοριῶν ἀμφιβάλλεται. Ἐπίσημοι Πυθαγόρειοι ἦσαν ὁ Ἐμπεδοκλής, ὁ Φιλόλαος, ὁ Κλεινίας, ὁ Ἐύρυτος καὶ ὁ Ἀρχύτας ἐπὶ Πλάτωνος. Τὰ μόνον βέβαια λείψανα συγγραμμάτων τοῦ Πυθαγόρου εἰσὶ τοῦ Φιλόλαου τὰ ἀποσπάσματα. Ὁ δὲ κίερός λόγος, τὰ ἀχρυσᾶ ἔπη, εἰσὶν 71 ἐξάμετροι, ξηροί, ἀσυμάρτητοι, ἀπλῶς συνερραμμένοι, καὶ οὐ-

δὲν προερέμμα τύπου καὶ σχήματος ἔχοντες· κρινόμενοι δ' ὡς βεβαίως μὴ γνήσιοι. Τοσαῦτα δὲ καὶ ποικίλα περὶ τοῦ μεγάλου φιλοσόφου καὶ αἰρεσιάρχου ἐπενόουν καὶ διηγοῦντο οἱ μεταγενέστεροι, ὥστε δύσκολος ἐστὶν ἡ κρίσις περὶ τοῦ τίνα ἦσαν τὰ ἀληθῆ αὐτοῦ δόγματα. Ἄλλ' ὡς βέβαιον θεωρεῖται ὅτι δὲν εἶχεν ἤδη ἐξεύρει τὰς κοσμικὰς θεωρίας ἃς ἐδημοσίευσεν ὁ Φιλόλαος. Τὸ σφαιροειδὲς σχῆμα τῆς γῆς δὲν ἐδίδασκεν· ἐξ ἐναντίας φαίνεται βέβαιον ὅτι συμφώνως πρὸς τὰ δόγματα τῶν φυσιοδιφῶν τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, ἐξελάμβανε καὶ ὁ Πυθαγόρας τὴν γῆν ὡς δίσκον κείμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πάντος, ὄντος σφαιροειδοῦς. Γεωκεντρικὸν ἦν αὐτοῦ τὸ σύστημα. Αἱ ἐπιπέδαι σφαῖραι τῶν πλανητῶν, κινούμεναι ἀδιακόπως περὶ τὴν γῆν, ἀπετέλουν ἀρμονίαν, ἧς δὲν μετέχεν ἡ γῆ, ἀκίνητος μένουσα ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν· ἐπομένως οὐχὶ ἀληθὴς ἐστὶν ὁ τὸ πάλαι πολλὰς ἐπαναληφθεὶς διίσχυρισμός ἐτι ἠλιοκεντρικὸν ἦν αὐτοῦ τὸ σύστημα, παραδεχομένου τὴν γῆν περὶ τὸν ἥλιον στρεφομένην, καὶ ὀρθῶς δὲν καταδικάσθη τὸ Κοπερνίκειον διδῶμα ὑπὸ τῆς παπικῆς ἀπαγορεύσεως τῆς 6 Μαρτ. 1616 ὡς «ψευδὲς Πυθαγόρειον δόγμα» (falsa doctrina Pythagorica). Ἡ κυριώτερα πηγὴ πρὸς γινῶσιν τῆς Πυθαγορείου φιλοσοφίας εἰσὶ τὰ συγγράμματα καὶ τ' ἀποσπάσματα τοῦ Ἀριστοτέλους. Τὸ κυριώτερον του ἀξίωμα ἦν «τὸ πᾶν ἀριθμὸς», ὅτι δηλαδὴ τὰ πάντα οὐ μόνον κατ' ἀριθμούς εἰσι κατατεταγμένα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ, ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῶν, ἐξ ἀριθμῶν σύγκεινται. Μέρη δὲ τῶν ἀριθμῶν εἰσὶ τὸ «ἄρτιον» καὶ τὸ «περιτόν», τὸ «ἄπειρον» καὶ τὰ «περαίνοντα», (τὸ πέρας) ὥστε ἐν γένει οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ παρεδέχοντο ἕνα, πανταχοῦ ὑπιστάμενον, δυασμόν· ἀλλ' ἔπειτα ἐξέτειναν αὐτὸν εἰς σχῆμα πληρέστερον, εἰς τὴν «ἑρᾶν δεκάδα», προσθέντες εἰς τὰς δύο ἐκείνας διπλᾶς ἀντιλήψεις προσέτι καὶ τὰς ἐπομένους ὀκτώ, «τὴν μονάδα καὶ πλειότητα», «τὸ δεξιὸν καὶ ἀριστερόν», τὸ

«ἄρρεν καὶ θῆλυ», τὸ ἀκίνητον καὶ τὸ κινητόν», τὸ αὐτὸ καὶ κυρτόν», τὸ «φῶς καὶ τὸ σκότος», τὸ «ἀγαθὸν καὶ κακόν», τὸ «τετράγωνον καὶ τὸ ἐπίμηκες». Ὁ ἀριθμὸς ἐστὶν ἀρμονία, ὡς μονὰς τῶν ἀντιθέτων, ὅθεν καὶ ὁ διίσχυρισμός ἐτι τὰ πάντα εἰσὶν ἀρμονία, σύνδεσμος ἀντιθέτων διὰ μέτρου καὶ ἀριθμοῦ. Ἐφήρυσαν δ' οἱ Πυθαγόρειοι τὸ περὶ ἀριθμῶν σύστημά των εἰς τὴν σύνολον τοῦ κόσμου κατασκευῆν, δεκαδικῶς ὀρίζοντες τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰς ἀποστάσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων. Πρὸς τὸ μεσαίτατον τοῦ σφαιροειδοῦς τοῦ κόσμου συστήματος ἐξελάμβανον τὸ κεντρικὸν πῦρ, τὴν πρωτίστην ἔδραν τῆς τῶν πᾶν διαρροῦσης θείας ζωογόνου δυνάμεως. Ἡ γῆνις ζωὴ ὀλιγώτερον τοὺς ἀπησχόλει. Διὰ τῶν πέντε κανονικῶν σωμάτων, τῆς πυραμίδος, τοῦ ὀκταέδρου, τοῦ εἰκοσαέδρου, τοῦ κύβου καὶ τοῦ δωδεκαέδρου, ἐπεδίωκεν τὸν καθορισμὸν τῶν στοιχείων, πυρὸς, ὕδατος, ἀέρος, γῆς καὶ αἰθέρος. Καὶ διὰ τὴν ψυχὴν, προσέτι καὶ διὰ τοὺς διαφόρους βαθμούς τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς εἶχον ἐπινοήσει ἐκφράσεις μαθηματικὰς. Αἱ ψυχαί, θείας οὔσαι καταγωγῆς, κατεβιβάσθησαν καὶ εἰσῆχθησαν εἰς τὰ σώματα ἐπὶ ποινή· ἡ δὲ μετεμψύχωσις ἐστὶν αὐτῶν ἐξαγνισμός, καὶ ἡ ἐν τῷ Ἰαρτάρῳ τιμωρία ἐπιφυλάττεται εἰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς τοὺς θεραπειᾶς ἀνεπίδεκτους. Ἡ θεία δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ διὰ πᾶν ἔγκλημα ἀνάλογον ποινήν, καὶ μετὰ τῆς δοξασίας ταύτης συνδέεται ἡ πίστις εἰς τοὺς δαίμονας καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς στηριζομένη ἠθική. Ὡς πρὸς τὰ καθέκαστα ἕως, οἱ σιζόμενοι ἀφορισμοὶ εἰσὶ λίαν γενικοὶ ὥστε νὰ διευκρινίζωσι καὶ αὐτὰ. Ἐν ταῖς μαθηματικαῖς ὁ Πυθαγόρας εὑρε τὸ πολύτιμον θεώρημα τὸ διατηρήσαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅτι «ἐν ὀρθογώνῳ τριγώνῳ τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτείνουσας ἐστὶν ἴσον πρὸς τὸ κεφάλαιον τῶν τετραγώνων τῶν δύο καθετῶν», καὶ ἐκ τούτου «Πυθαγόρειοι ἀριθμοί» λέγονται οἱ εἰς τὸ θεώρημα τοῦτο ἀνταποκρινόμενοι, οἷον 3, 4, 5, διότι $3^2 + 4^2 = 5^2$.

— 'Αφ' οὗ ἐπὶ 200 — 300 ἔτη τὸ πυθαγόρειον φιλοσοφικὸν σύστημα εἶχε λησιμονηθῆ, ἀνεβίωσε πάλιν μίαν π. Χ. ἑκατοτατηριδα. Εἰσὶ δ' οἱ γνωστότατοι τῶν νεοπυθαγορικών 'Απολλώνιος ὁ Τυανεύς ἐκ Καππαδοκίας, Νικόμαχος ὁ ἐκ Γερασῶν ἐν Ἀραβίᾳ, Μοδράτος ὁ ἐκ Γαδείρων, κλ. — 2) Πυθαγόρας ὁ Ζακύνθιος, μουσικὸς, ὁ πρῶτος τὸ πυθαγόρειον «Αὐτὸς ἔφα» παροιματικῶς μεταχειρισθεὶς (Cic. N. D. I, 5.—Quint. XI, 1, 27).—3) Ναύαρχος Λακεδαιμόνιος (Ξερ. Ἄνθ. Α, 4, 2).—4) Εἰς τῶν ἐν Μιλήτῳ πρῶχόντων (Ἡρόδ. Ε, 126).—5) Πυθαγόρας ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, ἐπισημότητος γλύπτης, μαθητῆς τοῦ Ῥηγίου Κλεάρχου, μαθητοῦ τοῦ Κορινθίου Εὐχέρου. Ὑπὸ Πλινίου (XXIV, 19) τάττεται εἰς τὴν 87ην Ὀλυμπιάδα (430 π. Χ.) ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἦν ἀρχαιότερος, διότι ἐγλύψεν ἀνδριάντας Ὀλυμπιονικῶν τῆς 75, 74 καὶ 73 Ὀλυμπιάδος (485 π. Χ.). Καὶ ὁ μὲν Πασανίας γενικῶς λέγει (ΣΤ, 4) περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἦν «εἰς τὴν καὶ ἄλλος ἀγαθὸς τὰ ἐς πλαστικὴν», καὶ χαρακτηρίζει ἐν τῶν ἔργων αὐτοῦ (ΣΤ, 18) ὡς «θέας ἐς τὰ μάλιστα ἄξιον» ὁ δὲ Διογένης ὁ Λαέρτιος (Η, Πυθαγ. 25) τὸν ἐπαινεῖ ὡς «πρῶτον δοκοῦντα ῥυθμῶ καὶ συμμετρίας ἐστοχάζεσθαι», καὶ κατὰ Πλίνιον (XXXIV, 19, 4) «πρῶτος παρέστησεν ἐπιμελέστατα φλέβας, νεῦρα καὶ κόμην», ὅπερ ἦν σπουδαία μετέθεσις ἀπὸ τῆς σκληρᾶς ἐπὶ ἀρχαϊκῆς τέχνης, οἷα ἦν ἡ τῆς συγχρόνου αἰγιντικῆς, εἰς τὴν ἀνετωτέραν τῆς φύσεως μίμησιν. Καὶ μέχρι τῆς ἐκφράσεως δὲ προήγαγε τὴν τέχνην, παραστήσας, κατὰ Πλίνιον, τραυματικὰ χρωδῶν (ἴσως Φιλοκλήτην), «εἰς τὸ τὰς πληγὰς ἐξεφράζετο ὁ τοῦ ἄλλου βαθμῶς». Ὡς τούτου παραστάσεις ἐξελέθησαν δύο σωζόμενοι δακτυλιόλιθοι. Εἰργάζετο δ' ὁ Πυθαγόρας οὐ μόνον εἰς λίθον, ἀλλὰ καὶ εἰς χαλκόν, ἐκτὸς πλείστων ἀθλητῶν, προσέει καὶ θεῶν, καὶ ἄλλα ἀγάλματα μυθικὰ ἢ ἱστορικά, ὡς τὸν ἐν Ἑλί-

βαις κιθαριδὸν Ἀπόλλωνα, οὐχὶ κατ' ἀρχαϊκὴν σκληρότητα, ἀλλὰ βαθύκοπον, διότι κρύψας τις, ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ χρυσίον του εἰς τὸν κόλπον τοῦ ἀγάλματος, ἀνεῦρεν εἶτα αὐτὸ, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀπόλλων οὗτος ἐπωνομάσθη Δίκαιος (Pl.). Μνημονεύεται δ' αὐτοῦ καὶ Περσέης ὁ Ἰοργαφόνος (Δ. Χρυσόστ. ΛΖ), καὶ Εὐρώπη ἐπὶ τοῦ Ταύρου, καὶ ἀλληλοκτονία τῶν υἱῶν τοῦ Οἰδίποδος (Tatian. C. Gr. 51).

Πυθέας. 1) Δημαγωγὸς καὶ ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις ἐν τῇ γ' αὐτοῦ ἐπιστολῇ τὸν χαρακτηρίζει ὡς ἕνον, διὰ μὴ λίαν ἐντίμων ἐνεργειῶν πλοῦτον, ὑπόληψιν καὶ τὴν πολιτείαν κτησάμενον. Οἱ λόγοι του, εἰ καὶ μᾶλλον βάνουσι, ἤρασκον ἄμως εἰς τοὺς πολλοὺς διὰ τῆς φυσικῆς εὐφυίας των (Πλούτ. Φωκ. ΚΑ). Ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου ἀποδιωχθεὶς, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ πρὸς τὸν Ἀντίπατρον (Πλούτ. Δημοθ. Η. Κ). Κατ' αὐτοῦ ἔγραψε δύο λόγους ὁ ῥήτωρ Δείναρχος. 2) Ἐκ Μασσαλίας, ζῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους, τολμηρὸς θαλασσοπόρος καὶ ἐπίσημος γεωγράφος, περιπλεύσας τὰς ἀκτὰς τῆς δυτικῆς καὶ βορείας Εὐρώπης, ἐκ Γαδείρων μέχρι Θούλης (ἴδ.), καὶ τὰς ἀνακαλύψεις του δημοσιεύσας εἰς ἓν σύγγραμμα ἢ εἰς περισσώτερα. Αἱ παράδοξοι καὶ σχεδὸν ἀπίστευτοι διηγήσεις του ἐξέπληξαν τοὺς συγχρόνους του, καὶ παρά τισιν ἐξ αὐτῶν προσέκρουσαν εἰς ἀπόλυτον δυσπιστίαν. Μνημονεύονται αὐτοῦ «τὰ περὶ Ἰκεανού», «τῆς περιόδου», καὶ εἰς «περίπλους». Ἐν τῇ πρώτῃ τῶν συγγραμμάτων τούτων ἐπραγματεύθη καὶ ζητήματα ἀστρονομικῆς γεωγραφίας, καὶ περιέλαβε παρατηρήσεις ἰν τὴν σπουδαιότητα ὁμολογεῖ καὶ ὁ Ἰππάρχος. Πρῶτος ὁ Πυθέας ἔβρισεν ἀκριβέστερον τὴν θέσιν τοῦ πόλου ὡς πρὸς τοὺς ἑγγυτέρους ἀστέρας, καὶ πρῶτος Ἕλληνας αὐτὸς ἐξετέλεσε καταμέτρησιν τοῦ ὕψους τοῦ ἡλίου, παρατηρήσας εἰς τὴν πόλιν

τῆς γεννησεῶς του τὴν ἀναλογίαν τοῦ γνωμονοῦ πρὸς τὸ μήκος τῆς σκιάς αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς θερινῆς τροπῆς. Ὅτι ἐγνώριζε τὸ ἀληθὲς σχῆμα τῆς γῆς ἐστὶ μᾶλλον ἢ πιθανόν, οὐχὶ δὲ βέβαιον καὶ ὅτι κατεμέτρησε καὶ ἔβρισε τὴν περιφέρειαν αὐτῆς (Συλγ. Ἀποσπ. Schmeckel 1848).—3) υἱὸς Λάμπωνος, ἐξ Αἰγίνης, παγκρατιαστῆς νικῆσας εἰς τὰ Νέμεα (Πινδ. Νεμ. Ε).

Πυθέριμος. Φωκαεὺς, ὑπὸ τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων εἰς τὴν Σπάρτην ὡς πρέσβυς πεμφθεὶς, ἵνα ἐπιλαεσθῇ τὴν ἐπικουρίαν αὐτῆς κατὰ Κύρου τοῦ μεγάλου (Ἡρόδ. Α, 152)

Πυθεὺς. 1) ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος (Θουκ. Ε, 53).—2) Εἰς τῶν ἀρχιτεκτόνων τοῦ Μουσουλίου (Vitruv. VI. Praef. 12). Ἄλλως καὶ Πυθόδωρος.

Πυθῶν. ναύαρχος Κορινθίος ἐπὶ τῆς κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐκστρατείας ἐν Σικελίᾳ (Θουκ. ΣΤ, 104).

Πυθῶνης. 1) υἱὸς Ἰσχυρόνου, εἰς τῶν ἐν τῇ Περσικῇ πολέμῳ διαπρσφάντων Αἰγινητῶν (Ἡρόδ. Θ, 78).—2) Πατήρ τοῦ Νυμφοδώρου ἐξ Ἀβδήρων (Ἡρόδ. Ζ, 137.—Θουκ. Β, 22).

Πυθία, ἡ χρησιμοδοτικὴ ἱερεία τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς (ἴδ.).

Πύθια, μία τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἐορτῶν τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ἐπανηγυρίζετο παρὰ τοῖς Δελφοῖς ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου πεδίου, παντὸς τοῦ θεῶ ἱεροῦ, καὶ, κατὰ χρησμὸν, ὀφειλοντος νὰ μὲνῃ ἀκαλλιεργήτου. Ἐκεῖ ἦν ὁ ἱππόδρομος, τὸ 100' μακρὸν στάδιον, καὶ τὸ θέατρον. Κατὰ τὴν παράδοσιν ἐγκατέστησε τὸν ἀγῶνα ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' οὗ ἐφόρευσε τὸν ὄφιν Πύθωνα, κατ' ἀρχὰς ἀγῶνα μουσικόν, ἀνταποκρινόμενον εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ μουσηγέτου καὶ κιθαριδοῦ θεοῦ, καὶ καθ' ὅν οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐψάλλον ὕμνον εἰς τὸν νικηφόρον θεόν. Ἡ δ' ἱστορικὴ ἐποχὴ ἀρχεταὶ κατὰ τὸ 586 π. Χ., ὅτε, μετὰ τὸ τέλος τοῦ Κρισσαί-

κοῦ πολέμου, ἀνεδέχθησαν τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἀγῶνων οἱ Ἀμφικτύονες, καὶ ἐπανηγύρισαν τὸ πρῶτον τὴν α' Πυθιάδα. Τότε ὁ μουσικὸς ἀγὼν ἐξετάθη εἰς κιθαριδοῦς, αὐλοδοῦς καὶ αὐλητᾶς· προσετέθησαν δὲ τούτοις, κατὰ παράδειγμα τῶν Ὀλυμπίων, καὶ γυμνικὸι ἀγῶνες καὶ ἵππικοὶ, καὶ ὁ ἀγὼν, ὅστις ἦν τέως χρηματικῆς, ἦτο ὁ νικητῆς ἐλάμβανεν ὡς ἄθλον χρήματα, ἐγένετο ἀπὸ τῆς δ' πυθιάδος στεφανίτης, ἦτοι ἐδίδοτο αὐτῷ στέφανος ἐκ δάφνης, ἢ ἐνίοτε καὶ μῆλα (Λουκ. Ἀναρχ. Θ). Ὡς δ' εἰς τὰ Ὀλύμπια, οὕτω καὶ ἐνταῦθα βαθμυδὸν ἠῆσαν καὶ ἐποικιλλοῦντο τὰ εἶδη τῶν ἀγῶνων. Ἐπανηγυρίζοντο δὲ τὰ Πύθια κατὰ τὸ γ' ἔτος ἐκάστης Ὀλυμπιάδος (ὡστε ἦσαν πενταετηρικὰ καὶ αὐτὰ), κατὰ τὰ μέσα Αὐγούστου, ἢ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ μηνὸς Μεταγεινιῶνος, ὅστις ἐν Δελφοῖς ἐκαλεῖτο Βουκάτιος. Περὶ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης καὶ ἐν γένει τῶν Δελφικῶν μηνῶν, ἴδε τὰς πολυπληθεῖς σωζόμενας Δελφικὰς ἐπιγραφὰς ἐν Rang. Anl. Holl. II, Σελ. 303 κλ. Ἀγωνοθέται ἦσαν κατ' ἀρχὰς οἱ κάτοικοι τῶν Δελφῶν, ἀπὸ δὲ τοῦ 586 οἱ Ἀμφικτύονες. Οἱ θεαταὶ ἦσαν πολυπληθέστατοι πάντοτε, διότι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ μεγάλου χρησιμοδοτοῦ θεοῦ. Πιθανῶς δ' ἐπαυσαν τὰ Πύθια ὅτε καὶ τὰ Ὀλύμπια, περὶ τὰ 394 μ. Χ. Πλὴν δὲ τῶν μεγάλων τούτων Πυθίων, πολλαὶ πόλεις ἐύρταζον καὶ μικρὰ Πύθια. Ἐξ ἐπιγραφῶν 24 τοιαῦται εἰσὶ γνωστά, πρὸ πάντων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Πυθιάς, 1) χρονολογικὸν διάστημα, πενταετηρὶς, ἀπὸ γ' εἰς γ' ἔτος Ὀλυμπιακῶν, καθ' ὃ ἐτελοῦντο τὰ Πύθια.—2) Πυθιάς ὁ δὲς, ἢ ἐκ Δελφῶν πρὸς τὰ Τέμπη ἀγούσα, καὶ εἰς ἣν οἱ Δελφοὶ ἀνά πάσαν ἐννεαστηριδα ἐπεμπον θεοῖαν ἐξ εὐγενῶν καίδων, ἵνα προσφέρωσι θυσίαν εἰς τὸν ἐκεῖ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (Αἰλ. π. ἰ. Γ, 1).

Πύθιος ἢ Πείθιος, λακωνιστὴς. Ἐν Σπάρτῃ ἑναστος τῶν βασιλέων εἶχε τὸ δι-

καίωμα να ἐκλέγη ἀνά δύο ἄνδρας ἐξ ἐκείνων οὓς τὰ μάλιστα ἐτίμα, τοὺς καλουμένους Πύθιους, διότι ἐπέμποντο εἰς Δελφοὺς ἵνα φέρωσι τοὺς τὴν διοίκησιν ἀφορῶντας χρησμούς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μετὰ τοῦ βασιλέως, οὗ ἦσαν ὁμόσκηνοι, καὶ ὁμοτράπεζοι, ἀνεγίνωσκον καὶ ἐξήγουν αὐτοὺς (Ἡρόδ. Στ. 571. — Ξεν. Α. Πολ. ΙΒ, 5. — Φωτ. λ.), ὅπερ μεγάλως ἐνίσχυε τῶν βασιλέων τὴν ἐπιρροήν.

Πύθεων, 1) πόλις τῆς Θεσσαλίας (Πλούτ.). — 2) Ὁ ἐν Δελφοῖς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Πυθιονέκη, ἑταῖρα ἐν Ἑλλάδι, ἥς ἠράσθη ὁ Ἄρκαλος καὶ ἐνυμφεῦθη αὐτὴν ἐν Βαβυλῶνι, θυγατέρα ἐξ αὐτῆς ἀποκτήσας. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῆς, ἤγειρεν αὐτῇ μνημεῖον λαμπρὸν ἐν Βαβυλῶνι, καὶ ἕτερον θείας ἄξιον ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸς τὸ Ἀφροδίσιον κατὰ τὸ Δαρνίον (Παισ. Α, 37. — Ἄθ. ΙΓ, Σλ. 594). Τοῦ μνημείου τούτου ἐρεῖπια σώζονται, καὶ περιέργα ἀγάλματα εὐρέθησαν καὶ μετεκομισθῆσαν εἰς τὸ μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν.

Πύθιος, υἱὸς τοῦ Ἄττος, ἐκ Κελαινῶν τῆς Λυδίας, μέγιστον ἔχων πλοῦτον, ἐν ἐλέγετο ἐκ μεταλλείων κτησάμενος. Ὅτε ὁ Ξέρξης ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ὑπέδεξατο αὐτὸν καὶ πάντα τὸν στρατὸν του, καὶ προσέφερεν εἰς τὸν βασιλέα δῶρον 2,000 ταλάντων. Ἄλλ' ὅτε παρεκάλεσε ν' ἀπαλλαγῇ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὁ εἰς τῶν υἱῶν του, ὁ βάρβαρος βασιλεὺς διέταξε καὶ κατέσφαξαν τοῦτον (Ἡρόδ. Ζ, 21. 38. — Sen. de Ir. ΙΙ, 17).

Πυθαγόνης, Σικελὸς, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ζάκυνθου, τοῦ καλουμένου Σκύθου (Ἡρόδ. ΣΤ, 23).

Πυθιδήμιος, (Ἀρριαν. Ἄνδ. Α, 1) ἢ Πυθίδωρος (Διόδ. ΙΣΤ, 91), ἐπώνυμος ἄρχων τῶν Ἀθηνῶν κατ' Ὀλ. 111 γ'.

Πυθόβορος, 1) υἱὸς Ἰσοδῶρου, μαθητῆς τοῦ Ζήνωνος, πολιτευόμενος καὶ στρα-

τηγός. Ὅτε δὲ διεδέχθη τὸν Λάχην ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τῷ 425 π. Χ., τῷ προσήθη ἀνικανότης (Θουκ. Γ, 115. Δ, 2). Μετὰ τῶν Ἀθηναίων τὴν ὑποχώρησιν ἐν Σικελίᾳ, κατηγορήθη μετὰ τῶν συστρατῆγων του, καὶ ἐξωρίσθη (Θουκ. Δ, 65). Ἀλλὰ τῷ 414 ἀπαντᾶται αὖθις εἰς τὰ Λακωνικά παράλια (Θουκ. ΣΤ, 105). — 2) Ἰδ. Πύθιος. — 3) Δύο τὸ αὐτὸ ὄνομα φέροντες γλύπται, ἐργασθέντες κατὰ τὴν α' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα εἰς τὴν δι' ἀγαλλμάτων κατακόρησιν τῶν ἀνακτόρων ἐπὶ τοῦ ἐν Ῥώμῃ Παλατίου.

Πυθοκλειδῆς, ἐκ Κέας, σοφιστής, εἰς τὸν Περικλέα διδάξας τὴν μουσικὴν (Πλάτ. Πρωτ. Σλ. 316).

Πυθοκλής 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φαίδρου (Πλάτ. Φαῖδρ. Σλ. 244. — 2) Υἱὸς τοῦ Πυθιδίου, ῥήτωρ Ἀθηναῖος, τὰ τῶν Μακεδόνων φρονῶν, εἰς θάνατον καταδικασθεὶς μετὰ τοῦ Φωκίωνος (Πλούτ. Φωκ. Α, 1').

Πυθόπολις, 1) Πόλις τῆς Καρίας, ἢ ἄλλοις Νύσα καλουμένη (Στφ. Βυζ.). — 2) Πόλις τῆς Μυσίας (Πλούτ. Θησ.) ἢ τῆς Βιθυνίας (Στφ. Βυζ.).

Πυθῶ, κατ' ἀρχὰς ἡ χώρα ἐνθα ἔκειτο τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος (Ὀμ. Ὑμν. Ἀπλ. 372) εἶτα δὲ καὶ ἡ ἐκεῖ κτισθεῖσα πόλις, ὅτε Δελφοὶ ἐλέγοντο οἱ κάτωτοι (Ἡρόδ. Α, 57). Ἡ παραγωγὴ δὲ τῆς λέξεως ἐκ τοῦ πύθουσθαι (σῆπασθαι), διὰ τὸν σπέντα ἔφιν τὸν φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος (Ὀμ. αὐτ.), ἢ ἀπὸ τοῦ Πυθούσθαι (ἐρωτῆν), εἰ καὶ διάφορος ἡ προσηγορία τοῦ υ' ἴσως δὲ μᾶλλον ἐξ ἀμφοτέρων, σηπομένων πιθανῶς ὑδάτων τῆς Κασταλίας ἢ ἄλλων ἐν ταῖς χαράδραις, καὶ τῆς λέξεως δούσης ἀφορμὴν εἰς τὸν μῦθον τοῦ Πύθωνος, καὶ, διὰ τὴν σχεδὸν ταυτωνυμίαν, εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ μαντείου.

Πύθων, 1) φοβερὸς ὄφις ἢ δράκων,

υἱὸς τῆς Γῆς, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ ἐναπολειφθέντος ὕδατος μετὰ τὸν κατακλισμὸν τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ Δελφίνης καλούμενος, (Ἀπλ. Α, 4, 1), πολλὰς ἐπιφέρειν καταστροφὰς εἰς τὴν πρὸς νότον τοῦ Παρνασσῶς χώραν, φονευσθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, οὗ, κληθέντος ἐκ τούτου Πύθου, ἰδρύθη ἐκεῖ ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον. — 2) Πύθων ἢ Πύθων ἢ Πύθων, υἱὸς τοῦ Κρατεροῦ, εἰς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἀρρ. ΣΤ, 28, 4), ἔλαβεν ἐπὶ τῆς διανομῆς τοῦ κράτους μετὰ τῶν διαδόχων, τὴν Μικρὰν Μηδίαν, καὶ ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ Περδίκκου κατὰ τῶν ἐν ταῖς ἄνω σατραπείαις ἀνυποτάκτων Ἑλλήνων. Ἐπροσπάθησεν ἑμῶς δι' ὑποσχέσεων νὰ ἐλκύσῃ αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτοῦ· ἀλλὰ μυστικῇ διαταγῇ τοῦ Περδίκκου οἱ Μακεδόνες ἐπέπεσαν ἐπ' αὐτοὺς καὶ τοὺς κατέσφαξαν. Αὐτὸς δὲ πανταχοῦ ἐδέχθη στρατηγὸς ἄνδρες καὶ εὐτολμοὺς (Διόδ. ΙΖ, 3). Μετὰ τοῦτο παρηκολούθησε μὲν τὸν Περδίκκου εἰς Αἴγυπτον, ἀλλ' ἦν εἰς ἐκ τῶν διενεργησάντων τὴν κατ' αὐτοῦ στάσιν, ἥτις καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπέφερε. Προτάσει τοῦ Πτολεμαίου, ἐξελέγη μετὰ τοῦ Ἀρριδαίου ἐπίτροπος τοῦ κράτους· ἀλλὰ μὴ δυναθέντες ἀμφοτέροι νὰ διατηρηθῶσιν εἰς τὴν θέσιν ταύτην, τὴν παρέδωκαν σχεδὸν ἀμέσως, τῷ 321, εἰς τὸν Ἀντίπατρον (Διόδ. ΙΗ, 36. 39). Αὐξήσας τὴν σατραπείαν του, ἐζήτησε νὰ ἰδρύσῃ ἴδιον κράτος εἰς τὰς ἀνατολικὰς χώρας· ἀλλ' ἠναγκάσθη κατὰ τὰ ἔτη 317 καὶ 316, νὰ τραπῇ εἰς πόλεμον κατὰ τοῦ Εὐμένους, συμμαχῶν μετὰ τοῦ Σιλεῦκου καὶ Ἀντιγόνου (Διόδ. ΙΘ, 18-20). Μετὰ τὴν ἤτταν δὲ καὶ τὸν θάνατον τοῦ Εὐμένους, διεχείμασεν ὁ Ἀντίγονος μετὰ τοῦ στρατοῦ του εἰς Μηδίαν. Ὅτε ἐπροσπάθησεν ὁ Πύθων νὰ κερδήσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ δι' ὑποσχέσεων τὸν στρατὸν· ἀλλὰ προσκλήθεις ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου πρὸς συνέντευξιν εἰς τὸ στρατοπέδον του ἐδολοφονήθη (Διόδ. ΙΘ, 46). — 2) Υἱὸς Ἀγῆνορος, δικαηγῆς τοῦ περικλοῦ σώματος

τῶν νέων εὐπατριδῶν κατὰ τὴν εἰς Ἰνδίας ἐκστρατείαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔμεινεν ἐκεῖ ὡς δικαηγῆς, καὶ κατεπολέμησε τὸν Μουσιανὸν, τῷ 325 π. Χ. Καὶ ἐπὶ τῶν δύο δὲ διανομῶν τοῦ κράτους, τῷ 323 καὶ 321, μνημονεύεται ὡς δικαηγῆς τῶν Ἰνδικῶν ἐπαρχιῶν. Μετὰ δὲ τὴν φυγὴν τοῦ Σιλεῦκου, τῷ ἔδωκεν ὁ Ἀντίγονος τὴν Βαβυλῶνα, καὶ φαίνεται ὅτι παρηκολούθησε τοῦτον εἰς τὰς ἐκστρατείας του, διότι, ὅτε ὁ Σιλεῦκος ἐπέστρεψεν εἰς Βαβυλῶνα, μνηστὴ αὐτοῦ δὲν γίνεταί πλέον. Ὑπὸ τινῶν ἐρρέθη ὅτι ἐπεσεν ἐν Γάζῃ, εἰς τὴν μάχην ὑπὸ Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν, ἐν ἔτει 312 (Ἀρρ. ΣΤ, 6, 15. — Διόδ. ΙΘ, 56. 80. 85. — Curt. ΙΧ, 8). Ἐνίοτε συγγέουσι τινὲς τῶν ἀρχαίων τοὺς δύο ὁμωνύμους (Just. XIII, 4).

Πυθῶναξ, πολίτης τῆς Ζελείας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Δμσθ. Φλ. Π. Γ).

Πυλαγόρας, ἡ ἐτέρα τῶν κατηγοριῶν τῶν ἐν Δελφοῖς Ἀμφικτυόνων, ἐκάστου λαοῦ ἀνήκοντος εἰς τὸν δεσμὸν πέμποντος ἀνά ἓνα μὲν κληρωτὸν Ἰερομνήμονα, δευτὸς δ' ἦθελεν αἰρετοῦς Πυλαγόρας ἢ καὶ ἀγορατροῦς λεγομένου, πιθανῶς τοὺς τὰς προτάσεις διὰ λόγου ὑποστηρίζοντας, ἔχοντας δὲ πάντας ὁμοῦ μίαν ψήφον. Ἰδ. Ἀμφικτυόνες καὶ Ραγκ. Ἀπ. Γ. ΙΕ, Σλ. 42 κλ.

Πυλάδης, 1) υἱὸς Σπυρίου, τοῦ βασιλέως τῆς Φωκίδος, καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος Ἀναξιβόας, ἢ τῆς Ἀστυόχης. Ἐγένετο στενὸς φίλος τοῦ Ὀρέστου, κερμθέντος εἰς τὴν Φωκίδα ὅτε ὁ Αἰγισθος ἐφόνευσεν τὸν Ἀγαμέμνονα. Ἐν Ταυρίδι, ὅτε συλληφθεὶς ὁ Ὀρέστης ἐμύλλε νὰ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ Θόαντος, προσέφερεν ὁ Πυλάδης ἑαυτὸν ἐκούσιως εἰς θάνατον. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς Λακεδαίμονα, ἐνυμφεῖτο τὴν Ἠλέκτραν, ἀδελφὴν τοῦ Ὀρέστου, καὶ ἔσχεν υἱοὺς τὸν Μέδοντα καὶ τὸν Σπύριον (Πινδ. Πυθ. ΙΑ, 13. — Εὐρπ. Ὀρστ. 764. — Σφκλ. Ἠλέκτρ. Σγλ.). —

2) Τραπεζίτης Ἀθηναῖος (Δμοθ. κ. Ἀφθ.). — 3) Περιφέρμος δραματικὸς υποκριτής, ἐκ Κιλικίας, ἐπὶ Καίσαρος ἐν Ῥόδῳ διαμένων, καὶ ἐπινοητὴς λεγόμενος τῆς παντομιμικῆς (Ἀνθ.).

Πύλαι, ἐν γένει πᾶσα στενὴ διάβασις μεταξύ ἀποτόμων ὄρεων. Αἱ κυριώτεραι μνημονεύμεναι εἰσὶ 1) αἱ Θερμοπύλαι (Ἰδ.), μεταξύ ὄρους καὶ θαλάσσης, ἄγουσαι ἐκ Θεσσαλίας εἰς Λακρίδα. — 2) Αἱ Βαθυλώνιαι πύλαι, στενωπὸς διὰ τῶν ὄρεων τῶν λεγομένων τειχῶν τῆς Μιθίας, ἄγουσα ἐκ τῆς Μεσοποταμίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν. 2) πλάτος ἔχουσα, καὶ διερχομένη παρὰ τὴν πόλιν Κουναίαν (Ξηφ. Ἀνθ. Α, 5, 5). — 3) Πύλαι τῆς Κιλικίας, ταύτην μετὰ τῆς Καππαδοκίας συνδέουσαι διὰ τοῦ ὄρους Ταύρου, μεταξύ τῶν ποταμῶν Λάμου καὶ Κόδνου, καὶ ἐκτεινόμεναι εἰς μῆκος πέντε μιλίων γεωγραφικῶν (Ξηφ. Ἀνθ. Α, 2, 23. — Ἀρρ. Ἀνθ. Β, 4). — 4) Πύλαι Σύριαι, ἢ τῆς Συρίας καὶ Κιλικίας, αἱ συνδέουσαι τὰς δύο ταύτας χώρας ἦσαν δύο δίοδοι, ἡ μὲν, αἱ κυρίως Σύριαι πύλαι, παραθαλασσία, μετὰ τοῦ Ἰσικοῦ κόλπου ἢ τοῦ Ἀμανοῦ ὄρους, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Κέρσου ποταμοῦ, ἔφερον ἀπὸ Κιλικίας εἰς Ἀσσυρίαν ἢ δὲ, αἱ καὶ Ἀμανικαὶ λεγόμεναι πύλαι, διὰ τοῦ Ἀμανοῦ ἦγεν εἰς τὴν Ἀρκτήριαν Συρίαν, καὶ τὸ πεδῖον τὸ διαρρεόμενον ὑπὸ τοῦ Πινάρου. Διὰ τῶν πρώτων διέβη ὁ Κύρος ἐκστρατεύων κατὰ τοῦ Ξέρξου (Ξηφ. Ἀνθ. Α, 4, 4, 5. — Ἀρρ. Ἀνθ. Β, 3, 1) τὴν δευτέραν διέβη ὁ Δαρειος, πορευόμενος εἰς Ἰασούς ἐνθα ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Ἀρρ. Ἀνθ. Β, 7, 1). — 5) Αἱ Κάσπιαί πύλαι, νοτίως τῆς Κασπίας θαλάσσης, δι' ἀποτομωτάτων ὄρων, 8 σταδίων μῆκος ἔχουσαι (Ἀρριαν. Ἀνθ. Γ, 29).

Πύλας (ἦ), οὕτως ἐλέγετο ἡ σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων, διότι ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις συνήρχετο πρὸς ταῖς Θερμοπύλαις.

ἐν Ἀνθήλῃ, κώμη τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἄσωπου, δις τοῦ ἔτους, κατ' ἔαρ καὶ φθινόπωρον (Ἡρδ. Ζ, 213), εἶτα δὲ, καίτοι διατηρηθέντος τοῦ ὀνόματος, κατὰ τὰς ἀνάγκας, ἐνίοτε δὲ ἐν Δελφοῖς, ὡς ἀπέδειξαν εὐρεθεῖσαι ἐπιγραφαί (Boeckh. C. J. 1, Σλ. 808).

Πυλαιμαχίης, ἐπίθετον τῆς Ἀθηναίας, ὡς προμαχομένης τῶν Προπυλαίων τῶν Ἀθηναίων (Ἀρσφ. Ἰππ. 1172).

Πυλαιμένης, βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας, ἐπίκουρος τῶν Τρώων, φονευθεὶς πρὸ τῆς Τροίας ὑπὸ Μενελάου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 831. Β, 576). Πολύ ματὰ ταῦτα ἐν τῇ Ἰλιάδι (Ν, 643) ὁ Πυλαιμένης μνημονεύεται αὐθις ὡς συνοδεύων τὴν κηδεῖαν τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀρπαλίονος, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Μηρυβίου. Τοῦτο τινὲς προτείνουσιν ὡς ἐπιχείρημα καὶ ἀπέδειξιν ὅτι ἡ Ἰλιάς συνέστη ἐκ τεμαχίων ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτων. Ἄλλοι δὲ παραδέχονται δύο Πυλαιμένας.

Πύλακιος, υἱὸς τοῦ Λήθου, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν, σύμμαχος τῶν Τρώων (Ὀμ. Ἰλ. Β, 842).

Πύλας, ἐπίθετον τῆς Ἀθηναίας, κατὰ Τζέτζην (εἰς Ἀκφρ. 356) διὰ τὰ ἐπὶ τῶν πυλῶν τῶν πόλεων τιθέμενα ἀγάλματα αὐτῆς. Πιθανῶς συνώνυμον τοῦ Πυλαιμάχου, πρόμαχος τῶν πυλῶν.

Πύλας, μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἰθμόνα (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

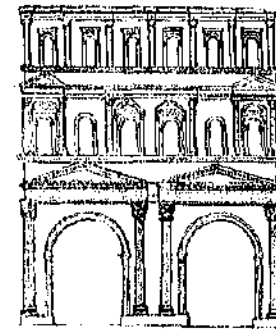
Πύλας 1) Τρὶς ἐκ τῶν ἐπισημίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου (Ὀμ. Ἰλ. 11, 896). — 2) Ἐπίθετον τοῦ Πλούτωνος, ἀναφερόμενον εἰς τὰς πύλας τοῦ Ἄδου (Ἰδ. Ἄδης).

Πύλας, υἱὸς τοῦ Κτήσωνος, ἐκγονοῦ τοῦ Λέλεγος, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, νυμφεύσας τὴν θυγατέρα του Πελίαν μετὰ Πανδίωνος, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, εἰς ἃν καὶ παρέδωκε τὸ βασίλειον τῆς Μεγαρίδος, ὅτε φονεύσας Βίαντα, τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἰδίου

πατρὸς, ἔφυγε μετ' ἀποικίας εἰς Μεσσηνίαν τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν Πύλον (Πaus. Α, 5, 3. — Ἀπλδ. Γ, 15, 5).

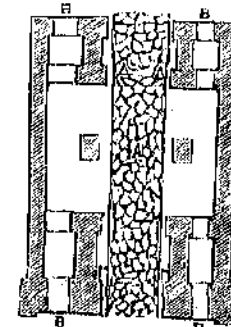
Πύλαων, υἱὸς τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Α, 9, 9).

Πύλη, ἡ κυριώτερα εἰσοδος παντὸς μεγάλου οἰκοδομηματός, οἷον ναῶν, ἢ περιβόλου, καὶ ἰδίως ἢ τῶν πόλεων, ὅτε καὶ πληθυντικῶς λέγεται «αἱ πύλαι», εἴτε ἐνεκα τῶν διπλῶν κλισιάδων ἢ θυρωμάτων, εἴτε διότι πλείονες τῆς μιᾶς ἴσταντο παρ' ἀλλήλαις, τρεῖς, τῆς μέσης δι' ἵππεῖς καὶ ἀμάξας, τῶν πλαγίων, μικροτέρων, παραπυλίδων λεγομένων (Ἠλιδ. Η, 394), διὰ τοὺς πέζους. Εἰς τὰ Προπύλαια τῶν Ἀθηναίων εἰσὶ πέντε. Τῆς μέσης τὸ ὑπερθύρον ἔχει μῆκος 47'.

Τῆς πύλης τῆς Πομπηίας ἐν Ἰταλίᾳ, κτισθείσης πρὸς σκοπὸν οὐρμαρματικόν, σώζονται ἐντελῶς τὰ ἔγχη, καθ' ἃ ἡ πύλη ἀπετέλει ὀλόκληρον οἰκοδομημα. Τὸ πρὸς τὰ ἔξω μέρος αὐτοῦ ΒΒ ἐκλείετο μόνον διὰ καταρράκτου ἀνωθεν καθιεμένου, κατ' ἔγχη σωζόμενα εἰς ΓΓ, ἢ δὲ πύλη ὑπῆρχε πρὸς τὴν πόλιν, κατ' ἐπίσης σωζόμενα ἔγχη, εἰς ΔΔ. Οἱ ἐκατέρωθεν διάδρομοι εἶχον παραπυλίδας Β, Β καὶ Ε, Ε, καὶ ἀνω οἰκοδομὰς ὑποστέγους, ἐξ ὧν ἡ φρουρὰ ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίζῃ τὴν κατὰ τὸ μέσον ὑπαιθρον κεντρικὴν ὁδὸν Α, τὴν πρὸς τὴν πόλιν ἄγουσαν, ἃν ἐξωθεν εἶχε καταστραφῆ ὁ καταρρά-

κτης. Παρὰ ταῖς πύλας τῶν φρουρίων, δεξιῶς τῷ εἰσόντι ἠγείρετο σχεδὸν πάντοτε προσέχων πύργος ὑπερασπίσεως ἐν αὐτῷ δὲ

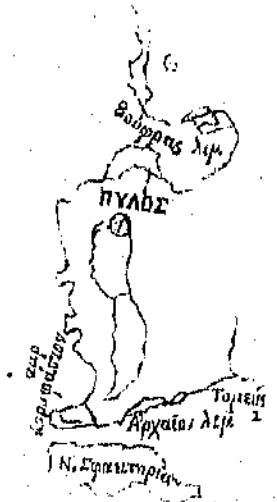

ἢ ὀπίσω αὐτοῦ, ἐντὸς τοῦ φρουρίου διέμενον οἱ πυλωροὶ, ἢ φύλακες τῶν πυλῶν, ὧν τὸ ὄκνημα πυλώνων λέγει ὁ Πολύβιος (Η, 20, 23, 24). Ἐνίοτε, ὡς ἐν τῇ σωζομένῃ εἰσοδῷ τῆς Βερόνης ἐν Ἰταλίᾳ, εἰσὶ δύο αἱ πύλαι, μία διὰ τὴν εἰσοδὸν καὶ μία διὰ τὴν ἐξοδὸν, ἔχουσαι ἀνωθεν πολυτελεῶς οἰκοδομημένας θυρίδας διὰ τὴν ὑπεράσπισιν. Ἐνθα παραπυλίδες δὲν ὑπῆρχον, ἠνοίγετο εἰς μίαν τῶν κλισιάδων ἢ καλουμένην ρινοπύλην ἢ ὁ πυλωρὸς ἠνοιγεν ἐν ἀνάγκῃ ὅτε αἱ πύλαι ἦσαν κλεισταί. Αἱ δὲ κλισιάδες (τὰ κινητὰ πτερὰ τῶν πυλῶν) ἐκλείοντο δι' ὄγκωδῶν ξυλίων μοχλῶν, ὅς σιδηροῦς κύλινδρος, ὁ βάλανος, εἰσαγόμενος εἰς ὀπήν τοῦ μοχλοῦ λεγομένην βάλανοδόκην, καὶ μόνον διὰ τῆς βαλανάγρας ἀποσπώμενος, ἑσπεροῦ εἰς τὴν κλισιάδα (Θουκ. Β, 4, Δ, 111. — Ἀρσφ. Σφ. 200. Ὀρν. 1159. — Πολδ. Η, 23, 24. — Αἰν. ταυτ. 18, 19). — Παρὰ Πέρσαις πύλαι ἦσαν τὰ προπύλαια εἰς ἃ ἐπετρέπετο τοῖς ὑπηκόοις καὶ τοῖς ξένοις νὰ προσέρχωνται πρὸς τὸν μέγαν βασιλέα (Ξηνοφ.), ὅθεν καὶ παρέμεινε παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς ἡ ἐπωνυμία δηλοῦσα τ' ἀνάκτορα.

Πύλη, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Προσχίου ἐν Αἰτωλίᾳ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 639. — Στρεβ.).

Πύλας, Ἰδ. Πύλη.

Πύλος (ὁ καὶ ἦ). Ἐὐὸν ὄνομα τοῦτο εἶ-
 χον τρεῖς διάφοροι πόλεις τῶν δυτικῶν τῆς
 Πελοποννήσου· ἕθεν τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους
 (Ἰππ. 1059). «Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλου.
 Πύλος μὲν γε ἔστι καὶ ἄλλη». 1) Πόλις
 κατὰ τὰ βόρεια τῆς Ἠλείας πρὸς τῆ πο-
 ταμῶ Πηνειῶ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς μεταξὺ Ὀ-
 λυμπίας καὶ Ἠλίδος. Καὶ ἐπίσημος μὲν
 αὐτὴ δὲν ἦν ὡς πόλις, ἀλλὰ στρατηγικῶς
 σπουδαία, καθ' ὃ ὑπερκειμένη τῆς ὁδοῦ ἦτις
 ἦγεν εἰς Ἀρκαδίαν ἐξ Ἠλίδος, διερχομένη
 διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ παρ' αὐτὴν τὴν Πύλον
 εἰς τὸν Πηνειὸν ἐκβάλλοντος Λάδωνος (Ξυφ.
 Ἑλλ. Ζ, 4, 16, 26. — Στράβ. Η, 339). —
 2) Πύλος ὁ Τριφυλιακὸς ἢ Λεπρεα-
 τικὸς, ἐν Τριφυλίᾳ, παρὰ τῆ Μαμάρι πο-
 ταμῶ, κατὰ τὴν νῦν Πισκίην. Οἱ Λε-
 πρεᾶται ἐν ἀρχαίοις χρόνοις καταστρέφοντες
 καὶ ἐρημύσαντες τὴν πόλιν, μετέκτισαν τοὺς
 κατοίκους αὐτῆς εἰς Λέπρεον (Στράβ. Η, 337,
 344, κλ.). — 3) Πόλις κατὰ τὰ δυτικονότια
 τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κορυ-
 φασίου, ὑπερκειμένη ὠραιστάτου λιμένος, ὃν
 ἐκάλυπτεν ἢ πρὸ αὐτοῦ ἐκτεινομένη νῆσος
 Σφακτηρία (ἐν μεσαιῶνι Ναβαρίνον). Οἱ

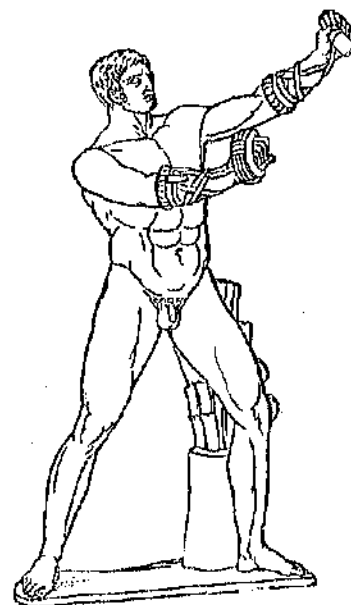

Ἀθηναῖοι κατέλαβον, τῆ 425 π. Χ., τὴν
 σπουδαίαν, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἐρημὸν θέσιν

ταύτην, καὶ παρέμειναν ἐν αὐτῇ ἐπὶ 15 ἔτη,
 εἰ καὶ εἰς τῶν ὄρων τῆς συνθήκης τοῦ 412
 ἦν ἡ ἀπόδοσις αὐτῆς (Θουκ. Δ, 3, κλ. Β,
 35). Διέμεινε δ' ἔκτοτε καὶ μετὰ ταῦτα
 σπουδαία ἡ πόλις (Λίν. XXVII, 30). Εἰς τὴν
 βόρειον κλιτὸν τοῦ ὄρους τῆς αὐτῆς Ἀκρο-
 πόλεως ὑπάρχει βαθὺ σπήλαιον ἔχον στα-
 λακτίτας, καὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ νῦν Βοῖδοκοι-
 λία καλούμενον, αὐτὸ ἐνεῖνο εἰς ὃ, κατὰ τὸν
 ἀρχαῖον ἐπιχώριον μῦθον, ὁ Ἑρμῆς ἔκρυψε
 κλέφας τοὺς βόας τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἔσα-
 ξέ τις ἐξ αὐτῶν (Ὀμ. Ἰν. Ἑρμ. 105
 κλ. 399 κλ.). — Μίας τῶν ὀμωνύμων τούτων
 πόλεων μνημονεύει ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. Β, 77,
 Γ, 153. Ν, 671), ὡς κατοικίας τοῦ Νέστο-
 ρος πρὸς τῆ Ἀλφειῶ. Καὶ ὁ μὲν Στράβων
 (Η, 336, 339, 350) ἐκλαμβάνει ὡς τοιαύ-
 την τὴν Τριφυλιακὴν ἀλλ' ὁ Φερεκύδης, ὁ
 Ἑλλάδικος, ὁ Παιουσιᾶς (Δ, 38, Ἀλλὰ
 καὶ ΣΤ, 22), τὴν Μεσσηνιακὴν.

Πύξι. Ἰσπεὶδὴ ἡ πυγμαχία ἢ πυγ-
 μούσθη ἐστὶ τὸ στοιχειώδεστατον εἶδος τῆς
 μάχης, καὶ ὄπλα εἶτι δὲν ὑπῆρχον, διὰ
 τοῦτο ἀρχαιότατα καὶ θεοὶ καὶ ἥρωες λέγον-
 ται ἐπιτιθέμενοι εἰς αὐτὸ, ὡς ὁ Ἀπόλλων,
 ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Πολυδεύκης, ὁ Τυδεὺς, ὁ
 Θησεύς, λεγόμενος ἐπινοητῆς αὐτοῦ (Σχλ.
 εἰς Πινδ. Νεμ. Ε, 89), καὶ ἐν γένει οἱ Ὀ-
 μηρικοὶ ἥρωες (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 691. Ὀδ. Θ,
 103. — Παιου. Η, 7, 4, 8, 2. — Θεόκρ. ΚΔ,
 113. — Ἀπλλδ. Γ, 6, 4). Εἰς τὰ Ὀλύμ-
 πια εἰσῆχθη τῇ 23ῃ Ὀλυμπιάδι, παιδῶν δὲ
 τῇ 37ῃ (Παιου. Η, 8, 3). Ἦν δ' ἡ τῶν
 παιδῶν εἰσηγμένη καὶ ἐν τοῖς Ἰσθμοῖς καὶ
 ἐν τοῖς Νεμέαις. Οἱ πύκται κατ' ἀρχὰς ἠγω-
 νίζοντο γυμνοί, ἱμάντας μόνον περιδέοντες
 περὶ τὴν πυγμῆν (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 683. —
 Νίεμ. Λεν. V, 421). Ἐὐὸ πρόβλημα τῶν ἀγωνι-
 στῶν ἦν νὰ πληττωσι τὸν ἀντίπαλον, κυρίως
 εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀλγεινοτάτας καὶ πολλὰς
 ἐπικινδύνους πληγὰς ἐπιφέροντες, κυρίως
 διὰ τῆς δεξιᾶς, καὶ νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ
 τῶν πληγῶν ἐκείνων, κυρίως διὰ τῆς ἀρι-

στερᾶς· καὶ ἡ μεγίστη ἐπιδεξιότης συνίστατο
 εἰς τὸ ν' ἀμύνωνται· κατὰ τοῦ ἀντιπάλου μέ-
 χρις ἐντελοῦς ἀπαυθῆσεως αὐτοῦ, χωρὶς νὰ

τὸν προσβάλλωσι (Δίων Χρυσός. Μελαγχ.
 Β' λόγ. 29. — Ἰδυσθ. εἰς Ἰλδ. Σλ. 1322,
 Ἰωάν. Χρυσ. Ὀμιλ. Ζ, 1. — Πλούτ.
 Συμπόσ. Β, 5. — Παιου. ΣΤ, 12, 3). Τὰ
 ὄπλα, ὡς μᾶλλον ἐκτεθειμένα. ἐκάλυπτον διὰ
 τῶν καλουμένων χαλκῶν ἀ μ φ ω τ ῖ δ ω ν
 (Πολδ. Β, 82), ἴσως εἰς τὰ γυμνάσια μόνον,
 ἢ οἱ παῖδες· οἱ δ' ἐξ ἐπαγγέλματος Πύ-
 κται τὰ περιέκοπτον (Πλάτ. Ἰοργ. Σλ.
 516, Πηργ. 342). Ἐντοτε οἱ πληγαὶ ἀπέ-
 θαινον καὶ θανατηφόροι, ἀλλ' ἂν τις ἐκ προ-
 θέσεως ἐφόνευε τὸν ἀντίπαλον, ἐτιμωρεῖτο
 αὐστηρότατα (Παιου. Η, 10, 3. ΣΤ, 9, 17).
 Νὰ συμπλέκωνται οἱ πύκται καὶ ὑποσκελι-
 ζόμενοι νὰ ῥίπτωνται κατὰ γῆς δὲν ἦν ἐπι-
 τετραμμένον (Λουκ. Αὐχρ. 3. — Πλούτ.
 Συμπόσ. Β, 4). Κλίμαξ ἐλέγχετο ἡ πυγ-
 μῆ ὅταν ἀμφότεροι οἱ πυγμαχοὶ ἴσταντο ἀπέ-
 ναντι ἀλλήλων ἀκίνητοι τὸ σῶμα, καὶ
 μόνον διὰ τῶν χειρῶν, ἄνευ ἱμάντων ἐμάχον-
 το (Παιου. Η, 40, 3. — Ἰδυσθ. Ἰλ. Ψ,
 1324). Ἦπαυε δ' ὁ ἀγὼν μόνον ὅταν θάτε-

ρος τῶν ἀγωνιζομένων, εἴτε ἐκ καμάτου,
 εἴτε δι' ἄς ἔλαβε πληγὰς, ἠναγκάζετο νὰ
 ὁμολογήσῃ ἑκατὸν ἠττημένον (ἀπαγορεύειν)
 ὑψῶν τὴν μίαν χεῖρα (Πλούτ. Λυκούργ. ἸΘ.
 — Παιου. ΣΤ, 19, 1). Τὴν πυγμαχίαν ἐθεώ-
 ρουν οἱ ἀρχαῖοι ὡς ἀφέλιμον γύμνασμα, καὶ
 ἐνίοτε καὶ θεραπευτικὸν (Λουκ. Ἀνχρ. Γ.
 — Πλούτρχ. Κατ. πρεσβ. Κ. — Ἀρετ. π.
 Θεραπ. 65. καὶ χρονικ. παθ. Α, 2). Εἰς τὸ
 ἀγώνισμα τοῦτο διέπρεπον μάλιστα οἱ Σά-
 μιοι. Ἐν Σπάρτῃ δὲ μὴ ἀπαγορεύετο (Πλούτ.
 Λυκ. ἸΘ. — Παιου. ΣΤ, 1, 4).

Πύξια, μικρὰ πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ
 (Θεόκρ. ΣΤ, 130).

Πύξις, μικρὰ λάρναξ, τὸ πρῶτον κατα-
 σκευαζομένη ἐκ ξύλου πύξου, τοῦ εὐχερσεστά-
 του παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν στερεότητα
 καὶ τὸ εὐκατέρωστατον αὐτοῦ, ἔθεν καὶ τὸ
 ὄνομα, εἶτα δὲ καὶ ἐκ πολυτιμωτέρων ὕλων,
 ἐλέφαντος, ἀργύρου, χρυσοῦ, συνήθως ἐπι-
 μήκης τετραγώνος ἀσφαλῶς κλειομένη, τῶν

ἀκρων τοῦ καλύμματος εἰσχωροῦντων εἰς
 τὰ πλευρὰ (Πλίμ. ΙΧ, 12), εἰς τὰς πλουσίας
 γυναῖκας ἐγρησάμευεν αὐτὴ πρὸς φύλαξιν
 τῶν πολυτίμων αὐτῶν κοσμημάτων. Πολ-
 λάκις κατεκοσμεῖτο ἐξωθεν διὰ τορευμάτων
 καὶ γλυφῶν, ὡς ἦν ἡ λάρναξ τοῦ Κυφέλου
 (Ἰδ.). καὶ ὡς ἡ πολυτίμοις λιθοῖς κεκοσμη-
 μένη, εἰς ἣν ὁ Νέρων ἐγκλείσας ἀνέθηκεν
 εἰς τὴν Ἀφροδίτην τὸν πώγωνά του ὅτε τὸ
 πρῶτον ἔκειρεν αὐτὸν (Suet. Ner. XII).

Πύξιος, πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ
 κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσ-
 σήνης (Στράβ. ΣΤ). Παρὰ Λατίνους Buxentum.
 νῦν Πυλέκαστρον.

Πυρά (ἦ), τὰ σεσωρευμένα ξύλα ἐφ'

ὡν κατετίθετο τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ εἰς ἀποτέφρωσιν. Συνήθως ἐδίδετο αὐτοῖς σχῆμα πυραμιδοειδές, ὡς τὸ τῆς εἰκόνης, παριστῶν τὴν πυρὰν τοῦ Πατρόκλου, ἐκ τοῦ ἀναγλύφου τοῦ

καλουμένου «Γλακὸς πίναξ». Ἐπίστε παρασκευάζετο πολυτελεῶς, ὡς αἰνίττεται ἡ ἄλλη εἰκὼν, παριστῶσα τὴν πυρὰν τῆς Διδούς, καὶ ληφθεῖσα ἐκ τοῦ ἐν τῷ Βατικανῷ χειρογράφου τοῦ Βιργιλίου. Παραδόλως δὲ πολυτελεῆς

μνημονεύεται ἡ τοῦ Ἡφαιστίνου (Διδ. Π, 115. — Πλούτ. Ἀλέξ. ΟΒ), ὑπὸ Δεινοκράτους κατασκευασθεῖσα ὡς τετράγωνος πυραμὶς, σταδιαίαν ἔχουσα τῆς βάσεως τὴν πλευρὰν καὶ ὕψος 130 πήχεων, τριακοντάδομος. Ἐκαστος αὐτῆς δῆμος εἶχε κορμούς φοινίκων εἰς ἑροφήν, καὶ κοσμήματα ἄλλοι ἄλλα, ὁ μὲν πύργος χρυσαῆς, ἄλλοι δᾶδας, ἄλλοι ἀετοὺς, ἄλλοι ζῶα, ἄλλοι ὄπλα, κτλ. Εἰς τὸ ἐφήμερον δὲ καὶ διὰ τὰς φλόγας προωρισμένον τοῦτο οἰκοδόμημα ἐδαπανήθησαν 12 χιλιάδες τάλαντα (= 72,000,000 τῶν τότε ἢ 216,000,000 τῶν νῦν δραχμῶν) Ὅμοίως ματαιοφρόνως πολυδάπανος ἦν καὶ ἡ ὑπὸ Τιμαίου διὰ τὸν νεκρὸν Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου κατασκευασθεῖσα πυρὰ. (Ἀθήν. Β, 306).

■ **Πυράγγρα**, ἡ λαβὴ δι' ἧς εἰ σιδηρου-

γοί, τὸ διάπλεκτον μέταλλον ἐκ τοῦ πυρὸς

λαμβάνοντες, ἐκράτουν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἄκμινος, ὡς παριστῶνται πολλάκις ὁ Ἡφαιστος

καὶ οἱ ἐργάται αὐτοῦ ἐν ἀναγλύφῳ ποιούμενο: χρῆσιν αὐτοῦ.

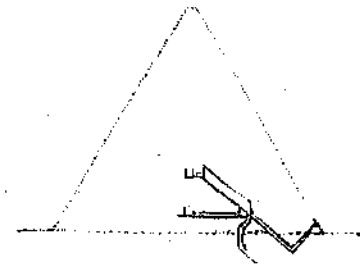
■ **Πυραμίδα**, στρατηγὸς τῶν Παίονων, ἐξ Ἀμυδῶνος εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων ἐλθὼν, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 848).

■ **Πυραμίδας**, ζωγράφος. Ὁρθότερον Πειραϊκός. Ἰδ.

■ **Πυράκιων**, εἰς τῶν Κυκλάδων. Ἰδ.

■ **Πυραμίδες**, οἰκοδομήματα αἰγυπτιακά, κολοσσιαῖα, πολλάκις κατὰ τινὰς καλούμενα οὕτω κατ' ἀραβικὴν λέξιν, δηλοῦσαν «φρέαρ νεκρῶν», κατ' ἄλλους κατὰ τὴν αἰγυπτιακὴν «Πουρομά», δηλοῦσαν «τάφους βασιλέων», ἢ «πηράμ», σημαίνουσαν τὸ ὑψηλὸν ἴσως ὅμως, ὀρθότερον ὄλων τούτων, ἐκλήθησαν οὕτως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, σημαίνουσαι τὸ ἀμικρὸν πλακούντιον, κατ' ἀντίφρασιν, ὡς καὶ οἱ ὀβελίσκοι. Ἐκ μεγάλων λίθων ἰσοδομημέναι, ἔχουσι τὴν βάσιν ὀρθογώνιον, καὶ ἦν αἱ δύο ἀντιστοιχοῦσαι πλευραὶ εἰσὶν ἴσαι πρὸς ἀλλήλας ἡ γήγουσι δὲ, κατὰ διάφορον κλίσιν, πρὸς τὰ ἄνω εἰς κορυφὴν ὀξεῖαν. Ἀντιστοιχοῦσι δ' αἱ 4 πλευραὶ ἀκριβοῦς εἰς τὰ 4 σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ. Εἰς 12 διάφορα μέρη τῆς Αἰγύπτου, δυτικῶς τοῦ Νείλου, ὑπάρχουσι συστήματα τοιούτων πυραμίδων. Αἱ ἐπισημότεραι εἰσὶν ἐν Γίζῃ ἀπέναντι τοῦ Καίρου ἐν Σαχάρα ἐν Μείδον ἐν Δασχέρ. Διάφοροι ἐξηγήθησαν εἰκασταὶ ὑπ' ἀρχαίων καὶ νεωτέρων περὶ τοῦ

σκοποῦ καὶ τοῦ προορισμοῦ τῶν πυραμίδων. Κατὰ τινὰς ἦσαν ἱερά, κατὰ Πλάτωνα ἀστεροσκοπεῖα, κατ' ἄλλους συμβολικαὶ παραστάσεις τῆς ἀθανασίας ἄλλοι πάλιν τὰς εἶπον ὕδατος μεγάλας δεξαμενὰς ἢ σίτου ἀποθήκας. Σήμερον ὅμως ἐστὶν ἀναμφισβητήτως ἀποδεδειγμένον ὅτι εἰσὶ τάφοι βασιλέων καὶ ἡγεμόνων. Εἰς τὰ ὀρεινὰ μέρη, περὶ τὰς Θήβας, οἱ τάφοι ἐσκάπτοντο εἰς τὸ ὄρος, καθιστάμενον οὕτω τὸ μέγα μνημεῖον τῶν ἐπισημῶν νεκρῶν. Εἰς τὴν κάτω Αἴγυπτον ὅμως, ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου καὶ σχεδὸν κινητῆς ἄμμου, ἀνηγείροντο διὰ τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν τοιαῦτα οὕτως εἰπεῖν κτιστὰ ὄρη. Ἐν Γίζῃ σώζεται κατὰ μέγα μέρος ὄλον νεκροταφεῖον, περιέχον καὶ ἐλάσσονας τάφους καὶ πυραμίδας, ὧν ἡ μεγίστη σωζομένη ἐστὶν ἡ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (Β, 124-125) λεγομένη τοῦ Χέοπος (Χουφίου), βασιλέως, κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς, τῆς δ' δυναστείας, ἥτις ὑποτίθεται ἀρχεῖσα 4000 ἔτη π.Χ. Κατ' αὐτὸν ἦν τετράγωνος, καὶ ἑκάστον κῶλον (πλευρὰ) ἦν ἀτάπλευρον, ἦτοι 800' μῆκους κατὰ τὴν βάσιν (ἀλλήθως 728×690), καὶ ἴσον ὕψος (σωζόμενον μόνον εἰς 448'), οὕσα κεκαλυμμένη ἐξωθεν ὑπὸ λίθων ξιστῶν ἐκάστου ἔχοντος μῆκος 30' τὸ ἐλάχιστον. Λέγει δ' ὅτι ἠκοδομήθη ἐντὶς 20 ἐτῶν ὑπὸ 100,000 ἐργατῶν πλὴν τῶν ταμόντων καὶ μετακομισάντων τοὺς λίθους. Κατὰ Στράβωνα δὲ (ΙΖ, 449) εἶχεν εἰς ὑψηλὴν θέσιν ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς τῶν πλευρῶν, λίθον ἐξαίρεσιμον, φέροντα εἰς τὴν θήκην. Καὶ τοῦ μὲν ἐπικαλύμματος οὐδὲν μέρος σώζεται οὐδ' εἰς αὐτὴν, οὐδ' εἰς οὐδεμίαν ἄλλην πλὴν μιᾶς κατὰ τὴν κορυφὴν τὰς λοιπὰς δ' ἐγύμνωσαν οἱ Ἀραβες πρὸς σκοποὺς οἰκοδομικούς. Τοῦ δὲ περιαιρομένου λίθου κατὰ τύχην εὐρεθέντος καὶ ἀφαιρεθέντος, ἀνεκαλύφθη εἰς ὕψος 45' πάροδος φέρουσα πρὸς τὸ κέντρον τῆς πυραμίδος, καὶ διασχιστομένη εἰς δύο, εἰς ἀνωτέραν ἀγούσαν πρὸς δωμάτιον περιέχον τὴν λάρνακα τοῦ βασιλέως, συληθεῖσαν τῷ ἡ' αἰῶνι

τοῦ σημείου τῆς διαιρέσεως τῶν παρόδων τούτων φρέαρ βαθὺ φέρει ὑπὸ τοῦ Νείλου τὴν ἐπιφάνειαν. Παρ' αὐτῇ σώζονται καὶ δύο ἄλλαι μέγισται πυραμίδες, ὡς τάφοι τῶν διαδόχων τοῦ Χέοπος, Χεφρήν (Χαφρέ) καὶ Μυκερίνου (Μενκαρέ), οὐ καὶ τὸ σῶμα ἐν αὐτῇ ἀνευρέθη. Ὑπάρχουσι δὲ περὶ τὰς μεγάλας καὶ πλείστα μικραὶ πυραμίδες, ὁσμήρει καταστρεφόμεναι καὶ σουλούμεναι, καὶ πολλαὶ, κατὰ τὰς αὐτὰς θέσεις, μέγισται σωζόμεναι τάφοι λίαν πιθανῶς ἦσαν, εἰ οὐχὶ πάντες, πολλοὶ ὅμως, κεκαλυμμένοι ἐπίσης ὑπὸ πυραμίδων αἵτινες ἐξηφανίσθησαν. Τινὲς ἐξ αὐτῶν εἶχον ἐξωτερικῶς ἢ ἐσωτερικῶς ἱερογλυφικὰς ἐπιγραφὰς, καὶ γλυπτικὰ κοσμήματα (Ἡρδ. Β, 148). Ὑπῆρχον δὲ τινες, ὡς ἡ τοῦ Δεσχοῦρ, κεράμιναι καὶ ἐπιλίθοι. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ εἰς τὴν Ἄνω Νουβίαν, 43 εἰς Γουρκάβ, 80 δὲ εἰς Ἀσσαῦρ, μὴ ἔχουσαι ὕψος ὑπὲρ τοὺς 80', καὶ τινες τοιαῦται καὶ εἰς τὴν κάτω Αἴγυπτον. — Καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀπαντῶνται σπάνιαι πυραμίδες, πιθανῶς ἐξ Αἰγύπτου ἀρχαιότατα τοῦ σχήματος προσλθόντος, ὡς ἐν Κεγχρεαῖς μεταξὺ Ἀργούς καὶ Τεγέας ἄλλη μεταξὺ Ἀργούς καὶ Ἐπιδαύρου.

■ **Πυράμιος**, 1) Κατ' Ὀβίδιον (Μελ. IV, 55), νέος Βαβυλώνιος, ἐραστής τῆς Θίσθης (Ἰδ.). — 2) Ἰβήσιμος ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐκ τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Καταονίας πηγάζων.

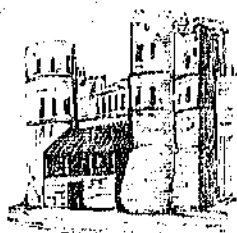

ρέει διά στενῆς χαράδρας τοῦ Ταύρου, καὶ ἐκβάλλει πρὸς τῇ Μαλλῶ εἰς τὴν Ὀάλασσαν. Τὸ πλάτος εἶχε σταδιαῖον κατὰ πάντα τὸν ῥοῦν αὐτοῦ (Ξηφ. Ἀνθ. Α, 4, 1. — Στράβ. ΙΒ, 536. — Ἀρρ. Β, 5, 8).

Πύρασος, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, ἣτις εἶχεν ἱερὸν τῆς Δήμητρος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 695), δὲν ὑπῆρχε δὲ πλέον ἐπὶ Στράβωνος (Θ, 435). Εἶχε δ' ὀνομασθῆ ἔκ τῶν πέριξ αἰτοφῶρων πεδίων.

Πύργος, 1) ἢ καὶ Πύργος, πόλις νοτιὰ τῆς Τριφυλίας ἐν Ἠλιδί, παρὰ τοῖς μεθόρισις τοῖς Μεσσηνίας, ἀποικία τῶν Μινυῶν (Ἡρόδ. Δ, 148. — Πολύδ. Δ, 77. — Στράβ. ΙΙ, 348. — Λίν. XXVII, 32). Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. — 2) Πύργος πλουσία κατὰ τὸν λιμένα τῆς Καίρης ἐν Ἰπυρηνίᾳ, λεηλατηθεῖσα ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Συρακουσαίου. Νῦν Ἀγ. Σιδέρου, διατηροῦσα ἐρείπια κυκλωπέων τειχῶν, ναοῦ τῆς Εἰλειθείας κλπ. (Στράβ. Ε, 225. — Cic. de Or. II, 71. — Λίν. XXXVI, 3. — Saet. Ner. V).

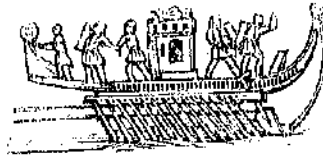
Πύργος, εἰς τὰς ὀχυρώσεις τὸ προέχον μέρος τοῦ τείχους, κυρίως κατὰ τὰς γωνίας καὶ τὰς πύλας, εἰς ταύτας δὲ εἶτε ἐκατέρωθεν, εἶτε καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ τῶ εἰσιόντι, ἵνα ἐκεῖθεν οἱ φρουροὶ προσβάλλωσι τοὺς ἐπιτιθεμένους κατὰ τὸ πλευρὸν τὸ μὴ καλυπτόμενον ὑπὸ τῆς ἀσπίδος. Ἀλλὰ καὶ τὰ μακρότερα καὶ εὐθυτενῆ μέρη τοῦ τείχους ὀχυροῦντο, ὅπου ἡ θέσις τὸ ἀπῆται, διὰ πύργων μὴ πολὺ ἀπεχόντων ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε νὰ

Συλλεγμένον πύργος εἰς Ῥώμῃ

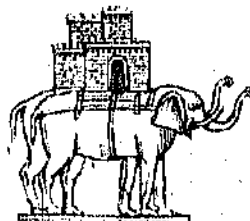
διασταυρῶνται τῶν ἐχθρῶν τὰ βέλη. Ἦσαν δ' οἱ πύργοι ἢ τετράγωνοι ἢ στρογγύλοι, καὶ

εἶχον ἐπάλξεις καὶ θυρίδας διὰ τοὺς ὑπερασπιστάς. — Πύργοι δὲ καὶ κινητοὶ ἐπεφέροντο

Ἦν ἀσπίδων.

κατὰ τῶν τειχῶν πολιορκουμένων πόλεων ἐπὶ τροχῶν (ἴδ. πολιορκία). — Καὶ πυργαταὶ δὲ νῆες ὑπῆρχον ἤδη ἐξ ἀρχαίων χρόνων. Τοιαύτας εἶχε, καθ' Ἡρόδοτον, ἤδη ὁ Κύρος. Ἐπὶ τῶν διαδόχων δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἀνέπτυξεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν χρῆσιν αὐτῶν, ὅτε δύο πλοῖα ὁμοῦ ἐχρησίμευον ὡς ἐνὸς πύργου στηρίγματα. Καὶ ὁ Μάρκελλος ἐποίησατο χρῆσιν τοιούτων πρὸ τῶν Συρακουσῶν (Λίν. XXIV, 34). Καὶ ὁ Καῖσαρ μνημονεύει τοιούτου πλοίου (Β. Γ. ΙΙ, 40), καὶ προσέει καὶ ὄλου στόλου πυργατῶν πλοίων κατὰ τῶν πολὺ ὑψηλοτέρων πύργων τῶν Βενέτων (Β. Γ. ΙΙΙ, 14). Ὁ Σέρβιος (ἐν Virg. Α. VIII, 693) ἀποδίδωσιν εἰς τὸν Ἀγρίππαν τὴν χρῆσιν τοιούτων πύργων, ἀλλ' ἐννοεῖ ἀπλῶς μόνον τὴν ἐπιβῆσιν τῆς προσθήκης αὐτῶν εἰς οἶον δῆποτε πλοῖον ὅτε παρουσιάζετο ἡ ἀνάγκη, ἐν ᾗ πρὶν τὰ πυργατὰ πλοῖα τοιαῦτα ἐναυπηγοῦντο. Ἦν τοῦ ὕψους τῶν πύργων σφενδοκίβητα ὅπλα ἢ βάρη, καθίσταντο πολὺ βλαπτικώτερα (Tac. Ann. XV, 9). Εἰς τὰς ἐπάλξεις αὐτῶν ἴσταντο οἱ τοξῆται. Ἰδιόδετο δ' εἰς

Ἦν δακτυλιολίθου.

τοὺς πύργους τοῦ αὐτοῦ στόλου ἐν καὶ τῶ αὐτῷ χρώματι, ἵνα εὐκόλως διακρίνωνται (Ἀππ.).

Ὁμοίως δὲ πύργοι προσηλοῦντο καὶ εἰς τὰ νῆα τῶν ἐλεφάντων, ἐξ ὅτου ἐγένετο χρῆσις τῶν θηρίων τούτων (Λίν XXXVII, 40).

Πυργατέλης, σφραγιδογλύφος τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοσοῦτον ἐπίσημος, ὥστε εἰς αὐτὸν μόνον ἐπέτρεπεν ὁ κατακτητῆς νὰ ἐργάζηται εἰκόνας αὐτοῦ ἐπὶ σφραγίδων καὶ δακτυλιολίθων (Pl. XXXVII, 4).

Πυρετός, ποταμὸς τῆς Σκυθίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον. Παρὰ τοῖς Σκύθαις Πύρατα (Ἡρόδ. Δ, 48). Νῦν Προῦτος.

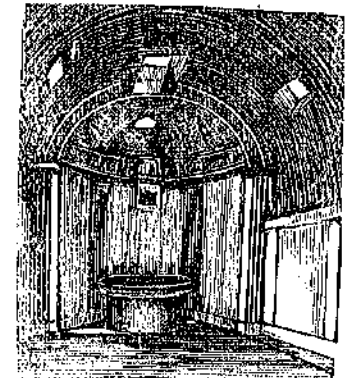
Πυρηνναία, ἡ Ἀφροδίτη, εἶχεν ὑπὸ τὸ ἐπίθετον τοῦτο ναὸν ἐπὶ τοῦ νοτιανατολικῶς τῶν Πυρηνναίων Ἀφροδισίου ἀκρωτηρίου ἐν Ἰσπανίᾳ τῇ Ταρακωνικῇ (Στράβ. — Λίν. XXXIV, 8).

Πυρήνη ἢ Πυρηνναία ὄρη, τὸ ὄψιστον ὄρος τὸ ἀπὸ τῆς Μεσογαίου εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν ἐκτεινόμενον, καὶ διαίρουσιν τὴν Ἰσπανίαν ἀπὸ τῆς Γαλλίας, ἤδη ἀμυδρῶς γνωστὸν καὶ εἰς τὸν Ἡρόδοτον, μνημονεύοντα (Β, 23) πόλεως ἣτις ἐκαλεῖτο Πυρήνη καὶ παρ' ἣ λέγει τὸν Ἰστρον πηγάζοντα. Πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀπότομον, ἔχει πρὸς Ἰσπανίαν ὀμαλωτέρας τὰς κλίσεις, καλυπτόμενον ὑπὸ μεγάλων δασῶν καὶ πυκνῶν, καὶ διατεμνόμενον ὑπὸ ὄρειων κοιλάδων, δὲ εἰς μέταλλα πλούσιον. Ἡ πρὸς δυσμὰς παρέκτασις αὐτοῦ ἐκαλεῖτο ἐπὶ Ῥωμαίων ἄλμα Οὐασκόνων, καὶ γνωστὰ ἦσαν τότε τρεῖς ὁδοὶ φέρουσαι ὑπὲρ τὴν σειρὰν τῶν ὄρων, τὴν κατὰ τὰς Καράσας (νῦν Γάρις) πρὸς τὴν Κανταβριγικὴν θαλάσσην, ἣτις καὶ νῦν εἶ ἐστὶ βατὴ τὴν μέσην, ἐκ Καισαραγούστης εἰς Βενεχάρνον (νῦν Βιγέγε) τὴν νοτιαν, τὴν ἐν τῇ ἀρχαϊότητι καὶ τὴν σήμερον σινηθεστέραν, παρὰ τῇ παραλίᾳ τῆς Μεσογαίου κατὰ τὴν Ἰουγκαρίαν. Τὸ ὄλον τῶν Πυρηνναίων μῆκος ἦν 3,000 σταδίων κατὰ Διόδωρον (Ε, 35. — Πολύδ. Γ, 34, 35).

Πυρήνη, 1) νόμη, μήτηρ τοῦ Κίκου ἐκ τοῦ Ἄρειος (Ἀππλδ. Β, 5, 11). — 2) θυγάτηρ τοῦ Βέρβυκος, ἐρωμένη τοῦ Ἡρα-

κλέους, τεθαμμένη παρὰ τὰ κατ' αὐτὴν ὀνομασθέντα Πυρηνναία ὄρη (Nat.).

Πυριαιτήριον ἢ πυριαιμα, τὸ καὶ ἄλλως Λάκωνικὸν λεγόμενον, μέρος ἡμικυκλικὸν τοῦ βαλανείου ἢ λουτρῶνος, τὸ ἰσχυρῶς θερμαινόμενον δι' ὑποκαύστου καὶ διὰ

κοίλων τοίχων, δι' ὧν ἡ θερμότης διήρχετο, ἔχον κατὰ τὸ μέσον δεξαμενὴν ἐξ ἣς ὁ λουόμενος περιεχεῖτο διὰ θερμοῦ ὕδατος, καὶ εἰς τὴν ὄσφην στρογγύλον ὄπισον (φεγγίτην), κλειόμενον κατὰ θέλησιν διὰ μεταλλίμου δίσκου ἐξ ἀλύσσεων κρεμασμένου, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἐπι σωζόμενον βαλανεῖον τῆς Πομπηίας. Εἰς τὰ ἐν αὐτοῖς λουτρά, τὰ πυριαιματὰ λεγόμενα, καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ Εὐρώτῃ ψυχρολουσίαν περιωρίζοντο οἱ Σπαρτιάται (Ξεν. Ἑλλ. Ε, 4, 28. — Πλούτ. Ἀλικ. ΚΓ), ἀποφεύγοντες τὰ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι προσφιλεῖ χλιαρὰ λουτρά.

Πυριελάμπτης, Ἀθηναῖος, θεῖος τοῦ Χαρμίδου, πεμφθεὶς πρέσβυς εἰς Περσίαν, καὶ διὰ τὸ κάλλος του φημιζόμενος (Ἀρσφ. Σφ. 98. — Πλάτ.).

Πυρίπνοος, εἰς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Πτολ. Ἡρ. Β).

Πυρίππη, θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Πατρόκλου ἐν τοῦ Ἡρακλέους (Ἀππλδ. Β, 7, 8).

Πυριφλεγέθων, ἢ καὶ Φλεγέθων, ὁ περιβάλλων τὸν Τάρταρον ὑποχθόνιος ποταμὸς. Ἰδ. Ἄδης.

Πυρομαντεία, ἴδ. μαντεία.

Πύρρα, 1) Θυγάτηρ τοῦ Ἐπιμηθέως καὶ τῆς Πανδώρας, γυνὴ τοῦ Δευκαλίωνος (ἴδ.). — 2) Πόλις μετὰ λιμένος εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς νήσου Λέσβου, πρὸς τῷ κατ' αὐτὴν κληθέντι Πυρραϊκῷ Εὐρίπῳ (Θουκ. Γ, 18, 25, 35. Η, 23. — Στράβ. ΙΓ', 616). Νῦν Καλονή, μετ' ἐρείπων. — 3) Ἀκρωτήριο τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὸν Παγασαῖον κόλπον. Πρὸ αὐτοῦ δύο νησιδία ἐκαλοῦντο Πύρρα καὶ Δεκαλίων.

Πύρανδρος, συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Ἰππ. 901).

Πυρρήγη, ὄρχησις πρὸς αὐλὸν στρατιωτικῆ ἢ ἐνοπλοῦς, ἧς ἐπινοηταὶ ἐλέγοντο οἱ Κουρήται, ὧν ἐπίσης ὑπῆρχε μία ἐπώνυμος ὄρχησις. Ἄλλοι λέγουσιν αὐτῆς ἐπινοητὴν τὸν Κάστορα, ἢ τοὺς Διοσκόρους, ἄλλοι τὸν Διόνυσον, ἢ καὶ τὴν Ἀθηναίαν. Ἐκ τῶν μυθικῶν δὲ περὶ αὐτῆς παραδόσεων προκύ-

πτει ὅτι πιθανώτατα προῆλθεν αὐτὴ ἐκ Κρήτης ἢ ἐκ Σπάρτης. Ὁ Ηλάτιος (Νομ. Ζ, Σλ. 815, Α) περιγράφει αὐτὴν ὡς μιμικὴν πολεμικῆν ὄρχησιν, καὶ ἦν διὰ τῶν κινήσεων τοῦ σώματος, καταδεικνύετο ὁ τρόπος τῆς ἐν μάχαις ἐπιθέσεως καὶ τῆς ἀποφυγῆς τῶν ἐχθρικών προσβολῶν ὃ δ' Ἀθηναῖος (ΙΔ, 129) λέγει τὴν Πυρρήγην παρὰ Σπαρτιάταις «προγύμνασμα τοῦ πολέμου». Πολλὰ σώζονται ἀνάγλυφα κατὰ διαφόρους κινήσεις παριστάμενα τοὺς ὀρχουμένους, ἐνόπλιους πάν-

τοτε, καὶ τακτικῶ, νῦν μὲν βίαιῳ, νῦν δ' ἡσυχῶ βήματι κατ' ἀλλήλων χωροῦντας. Ἐν Σπάρτῃ ἦν ἡ πυρρήγη ἐν τῶν πρωτίστων μερῶν τῶν γυμνοπαιδιῶν ὠρχοῦντο δ' αὐτὴν καὶ ἐν Ἀθήναις οἱ ἐφηβοὶ εἰς τὰ μεγάλα καὶ εἰς τὰ μικρὰ Παναθηναῖα, καὶ ἡ παρασκευὴ καὶ ὁ καταρτισμὸς αὐτῆς ἦν μία τῶν λειτουργιῶν τῆς χρηργίας. Ὁ Ξενοφῶν (Ἀνθ. Β, 9, 5) περιγράφει καὶ ὄρχηστρίαν χορεύουσαν τὴν πυρρήγην. Καὶ ἐν Ἀσίᾳ δ' ὑπῆρχεν ἡ ὄρχησις αὐτὴ καὶ ἐν Ῥώμῃ προσέτι ἐμιμοῦντο αὐτὴν παῖδες ἐπὶ Καλιγούλα, Νέρωνος καὶ τῶν μετέπειτα αὐτοκρατόρων, καὶ παρελήθη μετὰ ταῦτα εἰς τὰ γυμνάσματα (Suet. Calig. XXXIX Ner. XII). Ἐν Ἑλλάδι δὲ ἀπέβη ἔπειτα σκημικὴ ὄρχησις, παριστάσα τοῦ Διονύσου τὰς τύχας καὶ τὰ κατορθώματα.

Πύρρος, 1) Υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως. ἴδ. Νεοπτόλεμος. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἠπειροῦ, υἱὸς Αἰακίδου καὶ Φθίας ἐξ Αἰακοῦ

καὶ Ἀχιλλέως ἀξιῶν ὅτι κατήγετο, καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ υἱοῦ τούτου, τοῦ Νεοπτολέμου, ἐκ μητρὸς δ' Ἡρακλειδῆς. Ὅτε ὁ πατὴρ του ἐξώσθη τοῦ θρόνου, διετῆς αὐτὸς μόλις ἐσώθη ὑπὸ πιστῶν ὑπηρετῶν, καὶ μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης ἀνέλαβε καὶ ἀνέθρεψεν αὐτὸν Γλαυκίας, ὁ ἡγεμὼν τῶν Ἰλλυριῶν Ταυλαντίων. Ἀφ' οὗ δ' ὁ πατὴρ του ἀπέθανε, τῷ 313 π. Χ., ἡ Ἠπειρος περιήλθεν εἰς ἄλλας χεῖρας, καὶ μόνον τῷ 307 κατώρθωσεν ὁ Γλαυκίας ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἦδη πρόση-

βον Πύρρον τὴν πατρικὴν του κληρονομίαν (Just. XVII, 3). Μετὰ 5 ἔτη πάλιν ὁμοίως, ἐν ᾧ ἀπουσίαζεν οὗτος εἰς ἐπίσκεψιν παρὰ τῷ Γλαυκίᾳ, ἐπαναστάντες οἱ Μολοσσοὶ, τὸν ἐξέβαλον, καὶ τότε ἀπελθὼν πρὸς Δημητρίον τὸν Πολιορκητὴν, ἐπολέμησεν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρείως ἐν Ὑψῷ, τῷ 301 (Πλούτ.

Πύρρ. Δ), καὶ μετὰ τὴν μάχην μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐκεῖ δ' ἐνομιφθεῖται προγονὴν τινα τοῦ Πτολεμαίου, καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ χρήματα καὶ σίτητον, ἐπέστρεψε τῷ 296 εἰς Ἠπειρον, ἔλαβε παρὰ τοῦ κατακρατοῦντος τὴν ἐξουσίαν Νεοπτολέμου μέρος τοῦ κράτους ἐπίσω, καὶ εἶτα, μετὰ τὸν βίαιον αὐτοῦ θάνατον (295),

Αἰκ. Λεβ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ (ΤΟΜ. Β')

πᾶσαν τὴν ἐπικράτειαν. Κατόπιν δὲ, προσπαθῆσας νὰ ἐκτείνῃ τὴν ἀρχὴν του καὶ εἰς τὰς παρακειμένας χώρας, περιήλθεν εἰς πόλεμον πρὸς τὸν Δημητρίον, γινόμενον βασιλεῖα τῆς Μακεδονίας, καὶ μετ' ἀμφιρρόπου τύχας ἐνίκησεν ἕνα τῶν στρατηγῶν αὐτοῦ (Πλούτ. Πύρρ. Ζ), καὶ ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του ἐπωνομάσθη «ἀετὸς»· εἰς δὲ τοὺς Μακεδόνας ἡ ἀνδρεία του, ἡ διάπυρος τόλμη του, τὸ φιλοπόλεμον καὶ ἐπιχειρηματικὸν αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ ἡ μορφή του, ἀνεπτόλουν τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον (Πλούτ. Πυρρ. Η, Ι. Διμτρ. ΜΑ). Εἶτα ἀνεκτῆσατο ὁ Πύρρος πάλιν τὴν ἀπὸ τῆς Ἠπειροῦ ἀποσπασθεῖσαν Κέρκυραν, καὶ εἰσῆλθασεν εἰς τὴν Μακεδονίαν ἄλλ' ἐκεῖ ἐνίκηθη, καὶ συνήνεσεν εἰς εἰρήνην, ἧτις ἡμῶς ὀλίγον διήρκεσε, διότι ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Σέλευκος καὶ ὁ Λυσίμαχος, τὸ ἀνήσυχον καὶ πάντοτε εἰς νέας ἐπιχειρήσεις τεῖνον πνεῦμα τοῦ Δημητρίου φοβούμενοι, συνεμάχησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ συμπεριέλαθον καὶ τὸν Πύρρον εἰς τὸν δεσμὸν τῶν. Ἦντε εἰσέβαλεν οὗτος εἰς τὴν Μακεδονίαν, κατέλαβεν αὐτὴν, τοῦ Δημητρίου ὁ στρατὸς ἠῦτομόλησε πρὸς αὐτὸν, καὶ οἱ Μακεδόνες τῷ προσήνεγκον τὸ στέμμα τοῦ ἐξ ἰδίας ἀπρονοησίας ἐκβληθέντος βασιλείου τῶν, τῷ 287 π. Χ. (Πλούτ. Πύρρ. ΙΑ. — Just. XVI, 2). Ἄλλ' ὁ Λυσίμαχος ἐπελθὼν τὸν ἀπέκρουσεν ἐκ νέου, μόλις κατορθώσαντα νὰ διατηρηθῇ ἐν Ἠπειρῷ. Δὲν συνεφώνει ἡμῶς πρὸς τὸν χαρακτήρα του ἡ ἀπραξία εἰς ἣν ὡς βασιλεὺς τῆς Ἠπειροῦ ἦν καταδεδικασμένος, καὶ προθύμως ἐδέχθη τῷ 281 τὴν πρότασιν τῶν Ἰταλιῶν τοῦ νὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ ἐν Ἰταλίᾳ ἀποζημιώσεις διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν Μακεδονίαν, καὶ νὰ κατορθώσῃ ὅτι πρὸ 40 ἐτῶν ματαίως εἶχεν ἐπιχειρήσει ὁ συγγενὴς του Ἀλέξανδρος, καὶ προσέτι, πιστεύων ὅτι ὡς ἀπόγονος τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῶν Αἰακιδῶν, εἶχεν ἐντολὴν νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἰταλιῶν (Πλούτ. Πύρρ. ΙΓ. — Παισ.

IB, 1. — Just. XVIII, 1). Συμμάχους δ' ἔχων καὶ βοηθοὺς τὸν Πτολεμαῖον Κεραυνόν, ὅστις ἤξιον ν' ἀνακτήσῃ τὴν Μακεδονίαν, τὸν Ἀντίγονον τὸν Γυνατᾶν καὶ τὸν Ἀντίοχον, ἀπέπλευσε κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 280 μετὰ πλείονων τῶν 25,000 ἀνδρῶν καὶ 20 ἐλεφάντων, καὶ βιαίαν ὑποστάς τριχυμίαν, προσωρμίσθη τέλος εἰς Τάραντα, ἐνθα εἶχεν ἀφιχθῆ πρὸ αὐτοῦ ὁ ὑπουργὸς τοῦ Κινέας μετὰ 3000 Ἑπειρωτῶν. Βαθμηδὸν ἀνέπτυξε πολλὴν αὐστηρότητα κατὰ τῶν ἐκτεθηλυμένων Ταραντίνων, οἵτινες προσεκάλου ἀλλοὺς νὰ πολεμήσωσιν ὑπὲρ αὐτῶν, αὐτοὶ δὲ δὲν ἤθελον νὰ κινδυνεύωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐβίβασε τοὺς στρατευσίμους τῶν νέων νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸν στρατὸν, καὶ μετὰ παντοίας διαπραγματεύσεις πρὸς τὴν Ῥώμην, αἵτινες ἀπέτυχον, ἐξεστράτευσεν τέλος (Πλούτ. Πύρρ. ΙΣΤ'. — Ζωναρ. II, 2), καὶ ἐνίκησε τοὺς Ῥωμαίους κατὰ τὴν Ἡράκλειαν ἐπὶ τοῦ Σίριος, ἰδίως διὰ τῶν ἐλεφάντων του. Ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ αἱ ζῆμια δὲν ἦσαν μικραὶ, καὶ συνέλαθε περὶ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς περσοχρίας τῶν Ῥωμαίων ἄλλας ἰδέας ἢ ἃς εἶχεν ἐρχόμενος. Εἰς τοὺς νεκροὺς αὐτῶν ἀπεθαύμαζε τὰς ἐντίμους πληγὰς ἃς ἔφερον εἰς τὰ ἔμπρὸς τοῦ σώματος, διέταξε τὴν κήδευσιν αὐτῶν μετὰ πάσης εὐλαβείας καὶ ἐξεπλάγη μεγάλως ὅτε οἱ αἰχμάλωτοι ἠρνήθησαν νὰ ταχθῶσιν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ ὅτε τοῦτο τοῖς ἐπροτάθη (Διον. Ἀλ. III, 1. — Πολύβ. III, 11. — Flor. I, 18). Πληθὺς ὅμως Σαμνιτῶν, καὶ Λευκανῶν συνέρρουσαν ὑπὸ τὰς σημαίας του μετὰ τὴν νίκην, καὶ εἰς ἐπίμητρον προσήλθον καὶ αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς κάτω Ἰταλίας. Τότε ὁ Πύρρος ἐκινήθη πρὸς τὴν Καμπανίαν καὶ κατὰ τῆς Ῥώμης· ἀλλ' ἰδὼν τὴν ἐχθρικήν κατ' αὐτοῦ διάθεσιν τῶν πόλεων τοῦ Λατίου καὶ τὰς μεγάλας πολεμικὰς τῆς Ῥώμης παρασκευὰς, ἀπεσύρθη καὶ ἐπαμφαν εἰς Ῥώμην τὸν εὐγλωττον Κινέαν, ἵνα προεῖ εἰς διαπραγματεύσεις. Καίτοι δ' ἰκανύτατος

στρατηγός, δὲν κατώρθωσεν ὅμως εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς νίκης ἣν ἤρατο, ὅπως ἐπιφέρει ὀριστικῶν Θράμβον. Οὔτε τὴν ὀργανιστικὴν ἐπιτηδειότητα, οὔτε τὴν πολιτικὴν ἰκανότητα εἶχε τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἰς οὗ τὰ ἔχνη ἐφίετο νὰ βαδίσῃ ἰδρῶν κράτος Ἑλληνοϊταλικόν. Τοῦτου ἐνεκεν ἔμενον αἱ ἐπιχειρήσεις του ἡμιτελεῖς, καὶ ἐπροσκάθει νὰ κερδῆσῃ διὰ τῆς εὐγλωττίας τῶν πρέσβειν του ὅ,τι δὲν κατώρθου διὰ τῶν ὀπλων. Τοῦ Κινέου ἡ ἀποστολὴ ἀπέτυχεν αἱ προτάσεις αὐτοῦ ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν Ῥωμαίων, τῆς συναλεύσεως ταύτης τῶν «βασιλέων», ὡς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐχαρακτήρισθη, καὶ ἐπίσης ἐματαιώθη ἡ ἀπόπειρα τοῦ νὰ κερδῆσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸν Ῥωμαῖον στρατηγὸν Φαβρίκιον. Ἡ ὑπερήφανος, καὶ ἔκτοτε εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐπαναληφθεῖσα ἀπάντησις τῶν Ῥωμαίων, ὅτι «ἡ Ῥώμη δὲν διαπραγματεύεται ἐν ὄσφ ἕένος στρατοῦ διαμένει ἐπὶ Ἰταλικῷ ἐδάφους», καθίστα ἀναπόφευκτον τὴν διὰ τῶν ὀπλων ἀπόφασιν. Ὁ Πύρρος ἐνίκησε μετὰ τοῦτο καὶ αὐθις, τῷ 279, περὶ τὸ Λούσκουλον τῆς Ἀπουλίας. Ἀλλὰ κατανοήσας ὅτι οἱ Ἰταλοὶ οὐδ' ἐστρατολόγει οὐδαμῶς ἐπήρκειον πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν ἀνδρείων συντρόφων του οὐδ' ἀπίστευσεν ἐν ταῖς μάχαις, σύνιθεν ὅτι δὲν εἶχε τὰς ἀπαιτούμενας δυνάμεις ἵνα καταβάλλῃ τοὺς Ῥωμαίους. Αἱ νίκαι του κατ' αὐτὸν συνέτελεσαν εἰς τὴν εὐδοίᾳ τῶν πολιτικῶν του σχεδίων· διὰ τοῦτο πρὸς ἄλλα ἀπεφάσισε νὰ στραφῇ, καὶ ἀποκρούσας τὰς παρακλήσεις τῶν Ἑταντίνων, ἀφῆκε φρουρὰν μόνον παρ' αὐτοῖς καὶ εἰς τινὰς ἄλλας πόλεις, καὶ ἄλλως ἀφῆκε αὐτοὺς εἰς τὴν τύχην των, ἐτράπη εἰς τὴν Σικελίαν, πρὸς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων, ἀπειλουμένων ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες εἶχον συμμαχήσει κατ' αὐτοῦ μετὰ τῆς Ῥώμης, χορηγήσαντες αὐτῇ τοῦ ἰδίου στόλου τὴν ὑποστήριξιν (Πλούτ. Πύρρ. ΚΒ. — Πολύβ. I, 26. — Just. XVIII, 2). Παραιτηθεὶς λοι-

πὸν τῆς Ἰταλίας, ἤλπισε νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ σχέδια του εἰς τὴν Σικελίαν, καίτοι ὄν συγγενῆς τοῦ Ἀγαθοκλέους. Ἐν Κατάνη καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς νήσου ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς γενόμενος, ἐβίβασε τοὺς Καρχηδονίους νὰ λύσωσι τὴν πολιορκίαν τῶν Συρακουσῶν, καὶ νὰ περιορισθῶσιν εἰς μόνην τὴν κτῆσιν τοῦ Λιλυθαίου κατὰ τὴν δυτικὴν ἄκρην τῆς νήσου (Πλούτ. αὐτ. — Διον. Ἀλ. ΙΘ, 6). Ἐνισχύσας δὲ τὸν στρατὸν του πολλαχόθεν, ἠρνήθη τὴν εἰρήνην ἣν οἱ Καρχηδόνιοι ἐπρότειναν ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ νὰ διατηρήσωσι τὸ Λιλυθαῖον, σπουδαιότατον χωρίον δι' αὐτοὺς, διότι ἠδύναντο πάντοτε νὰ ἔχωσιν αὐτὸ ὡς ὀρμητήριον ὅτε ποτὲ ἤθελον εὐρεθῆ εἰς εὐνουστέρας περιστάσεις. Ὡπλισεν ἐπομένως στόλον ἵνα ἀποκλείσῃ τὸ ὄχυρὸν φρούριον ὡς διὰ ξηρῶς οὕτω καὶ διὰ θαλάσσης. Τὴν προσβολὴν ὅμως αὐτοῦ ἀπέκρουσαν οἱ Καρχηδόνιοι, καὶ ἡ ἐπιτυχία αὐτῶν αὕτη τοσαύτην ἐντόπωσιν ἀπετέλεσεν εἰς τοὺς ἀσταθεῖς Σικελούς, ὥστε ἐτράπησαν πρὸς τοὺς Καρχηδόνιους οὐδ' ἕως ἐμίσησαν (Πλούτ. Πύρρ. ΚΙ. — Διον. Ἀλ. ΙΘ, 7). Ὁ Πύρρος ἀπεφάσισε τότε νὰ προσβάλλῃ τοὺς ἐχθροὺς εἰς αὐτὴν αὐτῶν τὴν πατρίδα, καὶ ἐπλευσε κατὰ τῆς Καρχηδόνος. Ἀλλὰ τότε οἱ Σικελοὶ, δυσηρηστημένοι καὶ διὰ τὴν αὐστηρότητα εἰς ἣν εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ καταφύγῃ κατ' αὐτῶν, ἐπανέστησαν ἐπὶ τῆς ἀπουσίας του, καὶ πολλὰ πόλεις ἠνώθησαν μετὰ τῶν Καρχηδονίων. Καὶ ἐνίκησε μὲν ὁ Πύρρος, ἀλλ' οὐχ ἦττον κατενόησεν ὅτι ἡ ἐξουσία του ἐπὶ σταθερῶν βάσεων δὲν ἐστηρίζετο (Πλούτ. αὐτ.), καὶ μὴ ὄν ἐκ τῶν ἀκαταγωνίστων ἐκείνων χαρακτήρων, τῶν πρὸ οὐδενὸς ὑποχωρούντων κωλύματος, ἐγκατέλιπεν αὐθις τὴν νέαν του ἐπιχείρησιν πρὶν φέρῃ αὐτὴν εἰς πέρας, οὐδὲ σταθερὸν καὶ συνεπὲς ἔχων ἐνεργείας σχέδιον, ἐγκατέλιπε τὴν Σικελίαν ἵνα ἐπιτρέψῃ εἰς βοήθειαν τῶν κινδυνευόντων καὶ ἐκ νέου ἐπικαλεσαμένων αὐτὸν Ταραντίνων, τῷ 276 (Just. XXIII, 3). Ὁ στόλος αὐτοῦ,

προσβληθεὶς ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, ὑπέφερε σπουδαίας ζημίας· οὐχ ἦττον, ἀποδὰς εἰς Λοκρούς, ἐφθασεν εἰς Τάραντα, ἐνεδυνάμωσε τὸ στρατεύμα του, καὶ ἐκινήθη κατὰ τοῦ Ῥωμαίου ὑπάτου Μ. Κουρίου Δευτάτου, ἐστρατοπεδευμένου εἰς Βενεδέντον. Οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ἐν τούτοις γυμνασθῆ νὰ μὴ φοβῶνται καὶ ν' ἀποφεύγωσι τοὺς ἐλέφαντας· καὶ ἡ τῷ 275 συγκροτηθεῖσα αἰματηρὰ μάχη ἀπέβη ὅλως κατὰ τοῦ Πύρρου, μόλις κατορθώσαντος νὰ διαφύγῃ τὴν σφαγὴν μετ' ὀλίγων ἰππέων. Ἀπετάθη τότε εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν, ζητῶν ἐπικουρίαν, ἀλλὰ μὴ τυχὼν αὐτῆς καὶ ματαιωθείσας βλέπων τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς προθέσεις του, συνέλεξε τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ του, καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 274 ἐπέστρεψεν εἰς Ἑπειρον (Πλούτ. Πύρρ. ΚΣΤ'. — Just. XXV, 3) εἰς Τάραντα δ' ἀφῆκε φρουρὰν ὑπὸ φρούραρχον τὸν Μίλιωνα, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐβιάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλιν τῷ 272. Ἐπανελθὼν δ' εἰς τὸ κράτος του, δὲν ἔμεινεν ἡρεμῶν ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἐξ ὀργῆς κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου ὅστις τῷ ἠρνήθη βοήθειαν, καὶ ἐκ φιλοδοξίας, ἐξεστράτευσεν εὐθὺς κατ' αὐτοῦ καὶ τῷ ἀπέσπασε μέρος τῆς Μακεδονίας. Δὲν τῷ ἤρκεσαν ὅμως ἡ κατὰ κτησις αὕτη, καὶ πρὶν ἢ μαρμυρήσῃ περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῆς, μετ' ἀμεθόδου ἀπληστίας καὶ ἄνευ ὀρισμένου πολιτικοῦ σχεδίου ἐστράφη εὐθὺς μετὰ ταῦτα πρὸς τὴν Πελοπόννησον, δεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Κλεομένους, ὅστις ἤθελε νὰ προσβάλλῃ τὴν πατρίδα του Σπάρτην (Πλούτ. Πύρρ. ΚΖ. — Παισ. Α, 13). Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπιπέσῃ καὶ καταλάβῃ ἐξ ἐφόδου τὴν περίφημον πόλιν, ἐβράδυνεν ἀδεξίως, καὶ οἱ Σπαρτιάται, καλῶς παρασκευασθέντες, ἀντέστησαν ἀνδρείωτατα, καὶ τὸν ἠνάγκασαν ν' ἀποσυρθῇ. Ἀπερχόμενος δὲ, ἀπήντησε τὸν Ἀντίγονον ἐν τῇ Ἀργολίδι, καὶ ἠθέλησε νὰ καταλάβῃ τὸ Ἄργος· ἀλλ' ἀντετάχθησαν αὐτῷ οἱ Μακεδόνες καὶ οἱ ἐπελθόντες Σπαρ-

τιάται, και αίματηρά μάχη συνεκροτήθη εν τὸς τῶν ὀδῶν τῆς πόλεως. Ὁ Πύρρος, τραυματισθεὶς ὑφ' ἐνὸς Ἀργείου, ὤρμησεν ἵνα φονεύσῃ αὐτὸν, ὅτε ἡ μήτηρ τοῦ ἀπειλουμένου, ἐκ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας τῆς, ἔθεν ἐπέβλεπε τὴν συμπλοκὴν, ἐσφενδόνησε κέραμον κατὰ τοῦ Πύρρου, ὅστις καταπεσὼν, ἐφονεύθη ὑφ' ἐνὸς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ἀντιγένοῦ. Οὕτως ἀπώλεσε κράτος και βίον τῷ ἄνθρ οὗτος, ὅστις θὰ συγκατηριθμεῖτο μετὰ τῶν μεγάλων τῆς ἀρχαιότητος, ἂν ἴσῃν τῇ ἀνδρείᾳ και τῇ φιλοδοξίᾳ του εἶχε τὴν πολιτικὴν σύνεσιν (Πλούτ. Πυρρ. ΛΑ. — Just. XXV, 5. — Πασ. Α, 13, 9). Ὁ Ἀντίγονος ἀπέδωκε τιμὰς εἰς τὸν νεκρὸν αὐτοῦ. Μνημονεύεται δὲ ὅτι και πολλά συνέγραψεν ὁ Πύρρος περὶ τέχνης πολεμικῆς (Πλούτ. Πυρρ. Η. — Liv. XXXV, 14. — Cic. ad fam. Θ. 25). — 3) Γλύπτῆς Ἀθηναῖος ἐπὶ Περικλέους, ποιήσας τὸ ἐν τῇ Ἀκροπόλει χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς Ὑγιαίας κατ' ἐπιγραφὴν (Haug. Ant. Hell. I, ἀρ. 43), κατὰ μαρτυρίαν και τοῦ Πλινίου (XXXIV, 19, 16, 20. — Παγκ. Ἀκ. II, Ἰστ. Καλλ. Α, σλ. 313. — 4) Λέσβιος ποιητῆς ἡμιτομογράφος, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου (Θεόκρ. Δ, 31).

Πύρρου χάραξ, ὄχυρά θείας ἐν Μολοσσίδι τῆς Ἠπείρου, ἐνθα εἶχε στρατοπεδεύσει ὁ Πύρρος ποτὲ (Πολβ. Β, 19. — Liv. XXXV, 27).

Πύρρων, 1) ἐξ Ἠλιδος, υἱὸς τοῦ Πλειστάρχου, ὁ ἰδρυτῆς τῆς σκεπτικῆς σχολῆς ἐπὶ Ἀριστοτέλους. Κατ' ἀρχὰς λέγεται ὅτι ἦν ζωγράφος· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἤκουσε τὰς παραδόσεις διαφόρων ἐπιστήμων φιλοσόφων, και αὐτὸς ἐγνώρισε τοὺς γυμνοσοφιστὰς ἐν Ἰνδίας και τοὺς μάγους. Δίαν δὲ τιμώμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἀρχιερεὺς παρ' αὐτῶν ἐκλεχθεὶς, και ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πολιτογραφηθεὶς, ἐξῆσε μέχρις ἡλικίας ἐννενηκοντα ἐτῶν, ὅτε ἐρρέθη ὑπὸ τινῶν ὅτι ἐθικιστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάν-

δρου, διότι ἐξήγησε τὸν θάνατον ἐνδὲ Πέρσου σατράπου. Σύγγραμμα οὐδὲν κατέλειπεν, ἀλλ' ἀνέθηκεν εἰς τοὺς μαθητὰς του Ἰμωνα, Δινεσίδημον, Νουμήνιον, Ναυσιφάνην και ἄλλους νὰ καταγράψωσι τὰ διδάγματα του, ὥστε αἱ ἀρχαὶ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἐξάγονται μόνον ἐκ μαρμαρυμένων ὑποδείξεων. Ἐξ αὐτῶν καταφαίνεται ὅτι τὴν ἀρετὴν ἐθεώρει ὡς πρῶτιστον και κυριώτατον σκοπὸν πρὸς ὃν πρέπει νὰ τείνῃ ἡ ἀνθρωπίνῃ ἐνέργεια. Ὡς ἀνεφίκτον δ' ἐξελάμβανε τὴν ἐπίγνωσιν τῶν ὄντων κατὰ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ὑπόστασιν, και ἐπομένως και τὴν τῆς ἀληθείας, ἣν οὔτε αἱ αἰσθήσεις οὔτε αἱ γνώμαι ἡμῶν κυροῦσιν. Ἡ ἀρχὴ αὐτῆ κλονίζει βεβαίως και τὰς ἠθικὰς βάσεις οὐχ ἥττον· ἀλλὰ τὴν ἐφήρμοξε κυρίως εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῖνας. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Πυρρωνιστὰι, ἀπορητικοί, σκεπτικοί, ζητητικοί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς δογματικούς. Εἰς τὸν Ἀλέξανδρον λέγεται γράψας ποίημα, δι' ὃ θαφιλέστατα ἀντημίφθη. — 2) Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Μεταποντίου.

Πυρρόριος, ἱερεὺς τοῦ Ἄρεως ἐν Σπάρτῃ, φέρων πρὸ τοῦ στρατοῦ ἄσβεστον τὸ πῦρ ὃ ἐλάμβανε παρὰ τοῦ βασιλέως ἐκ τῆς ἐν Σπάρτῃ πρὸ τῆς ἐκστρατείας ἀγομένης θυσίας (τῷ Διὶ τῷ ἀγήτορι, και ἐπὶ τῆς τελευταίας ἐξόδου ἐκ τῶν ὀρίων, τῷ Διὶ και τῇ Ἀθηνᾷ).

Πύρρον, λόφος τοῦ ὄρους Ἰδης ἐν Κρήτῃ, ἐφ' οὗ ἐκεῖτο ἡ πόλις Ἰεράπυτνα (Στράβ.).

Πύργων, λιμὴν τῆς Ἰρριζήνης ἐν Ἀργολίδι, ἐκ τοῦ σχήματος οὕτω κληθεὶς (Ἡρόδ. II, 42. — Στράβ.).

Πύργων, τὸ γένειον, ἐτρέφετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μετ' ἐπιμελείας, και κτώγων βαθὺς και δασύς ἦν ἀνδρικότητος και ἀνδρείας ἐνδείξις. Οἱ φιλόσοφοι ἐτρέφον αὐτὸν πάντοτε, και ὑπὸ τοῦ Περσίου (Sai. IV, 1) λέγεται ὁ Σωκράτης μακίστερ barbatul. Καὶ ἐπὶ Ὀ-

μήρου οἱ μὴ ὄλως νεαροὶ ἥρωες ἦσαν πωγωνόφοροι, ὡς ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ Ἄλλας, ὁ Μενέλαος, ὁ Ὀδυσσεύς (Ἰλ. X, 71. Ω, 516. Ὀδυσσ. II, 176), και οἱ ἐπίσης μὴ ὄλως νεαροὶ θεοὶ παριστῶνται ὑπὸ τῆς τέχνης βαθυχαῖται και βαθυκώγωνες, ὡς ὁ Ζεὺς, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Πλούτων. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἐπεκράτησε τὸ πρῶτον ἡ ἔξις νὰ κείρωνται (Χρυσίππος παρ' Ἀθην. IG, 565), ἴσως κατὰ μίμησιν τοῦ νέου βασιλέως, και ὁ πρῶτος ὅστις ἀπέκοψε τὸν πώγωνά του ἔλαβε τὸ ἐπωνύμιον κέρσης. Κατὰ Πλούταρχον δὲ (Θησ. Β), αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος διάταξε νὰ κείρωσιν οἱ πολεμιστὰι τὸν πώγωνα, διότι ἦν αὐτὸς «προχειροτάτη λαβὴ» εἰς τοὺς ἀντιπάλους. Εἰς Ρώμῃν οἱ πρῶτοι κουρεῖς ἐφάνησαν τῷ 300 π. X. (Varr. L. II, 11. — Plin. VII, 52), και ἐκεῖροντο ἕκτοτε οἱ Ρωμαῖοι. Ἀπὸ τῆς α' ἑκατονταετηρίδος μ. X. οἱ νέοι διετήρουν τὸν πώγωνα (barbatuli) μέχρι τοῦ 21 ἔτους τῆς ἡλικίας των. Ἀπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ και αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι παριστῶνται εἰς τὰς εἰκόνας ἀγένειοι, εἰ και αὐτοὶ ὑπὲρ πάντας

τοὺς ἄλλους ἐπέμενον εἰς τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ἔθεν και ἡ παροιμία, «πώγωνοτροφία φιλόσοφον οὐ ποιεῖ», «και ἐκ πώγωνος σοφός» ἐλέγετο ὁ ψευδοφιλόσοφος (Gell. IX, 2. — Quint. XI, 1). Ἦν δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἕλλησι τὸ κείρεσθαι σημεῖον πένθους, ἐν ᾧ τὸ ἐναντίον παρὰ Ρωμαίοις, τὸ τρέφειν πώγωνα. Ὁ Ἀδριανὸς ἐφερα πώγωνα ἵνα καλύψῃ ἃ εἶχεν ἐκφύματα ἐπὶ τοῦ προσώπου, και ἕκτοτε πάλιν ἐπεκράτησεν ὁ συρμός.

Πύργων, ἐν Ἀθήναις δέκα τὸν ἀριθμὸν, ἀνὰ εἰς ἐκ φυλῆς ἐκάστης, ἐκλέγοντες ἐξ αὐτῶν πρόεδρον ὅστις ἐλέγετο πρῶτα-

νις (Πλδ. Η, 99. — Ἀρπκρ. ἐξ Ἀρστ.). συνεδρίαζον ἐν τῷ πωλητηρίῳ, και εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τῆς πωλήσεως τῶν δημομάτων, ἃ ἐλάμβανον παρὰ τῶν Ἐνδεκα, και τῆς μισθώσεως τῶν φόρων και τῶν δημοσίων κτημάτων, οὐχὶ ὅμως και τῶν δημοτικῶν οὐδὲ τῶν ἱερῶν, ἐκμισθουμένων ὑπὸ τῶν προϊσταμένων αὐτῶν.

Πύργος, 1) σοφιστῆς ἐξ Ἀκράγαντος τῆς Σικελίας, μαθητῆς τοῦ Λικυμνίου, ὀπαδὸς τοῦ Ἰσχυροῦ, ἐπινοητῆς διαφόρων τετραχτυμένων και ἐπιτετηδευμένων σοφιστικῶν φράσεων, εἰς οὐδὲν χρησίμων, μόνον δὲ τοὺς ἀκρατάς εἰς ἐκπληξιν ἀγούσων, και πολλάκις μνημονευόμενος ὑπὸ Πλάτωνος (Φαῖδρ. Σλ. 276. Γοργ. 448). — 2) Περιφρημος δραματικὸς ὑποκριτῆς ἐπὶ Δημοσθένους ἐν Ἀθήναις (Λουκ.). — 3) Λακεδαιμόνιος τις οὗ μνημονεύει ὁ Ξενοφῶν.

Πύργος, τὸ ἄνωθεν καλύπτρον τὰ ἀγγεῖα, ὡς τὸ ἐν τῇ ἀπέναντι τοιχογραφίᾳ ἐν Πομπηίᾳ.

Πύργος, πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν χώραν τοῦ Λατίου (Στράβ. — Διον. Ἀλικ. Δ, 6). Λατιν. Suessa Pomitia.

Πύργος, βασιλεὺς τῶν μεταξὺ Ὑδάσπου και Ἀκεσίμου Ἰνδιῶν, ἡγεμὸν ἐξόχου διανοίας και μεγαλοπρεποῦς παραστάσεως. Ὁ Ἀλέξανδρος, νικήσας αὐτὸν, τὸν ἀφῆκε πάλιν κύριον τῆς ἐπικρατείας του, προσαυξήσας ἐτι αὐτὴν. Ἐμίεινε δ' αὐτῆς κυρίαρχος, μέχρις οὐ ἐδολοφόνησεν αὐτὸν προδοτικῶς ὁ ἐν Ἰνδία διαμείνας ἐπίτροπος τοῦ Ἀλεξάνδρου Εὐδημος (Ἀρρ. Β, 18. 19. — Πλούτ. Ἀλέξ. Β. — Curt. VIII, 14). Ἀλλὰ νεώτεροι ἱστορικοὶ (ὁ Γερμανὸς Δρόϊσεν) δισχυρίζονται ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Εὐδήμου φονευθεὶς Πύργος ἦν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ἀρχαιοτέρου Πύργου.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

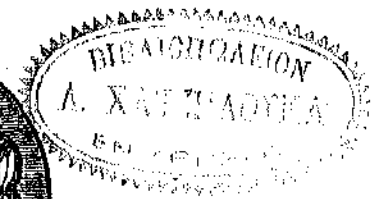
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΚΔΟΣΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1891

Ρ

•Ρ•ἄ, ποταμός τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας, δύο ἔχων πηγὰς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ὑπερβόρειων (τὰς νῦν Κάμαν καὶ Βόλγαν), μετὰ παντοίας δὲ στροφάς εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἐκβάλλων. Ὁ νῦν Βόλγας.

•Ρ•αβδόμοινα, παρ' Ἑσπερίῳ Ραδάθ Μωάθ, ἢ εἴτα Ἀρεόπολις κληθεῖσα (Πετλ.), πόλις τῶν Μωαβιτῶν ἐν τῇ Πετραία Ἀραβία, νοτιῶς τῆς Ἑσπερόνος (Στφ. Βυζάντιος).

Ραβδίον, 1) ἡ μικρὰ σιδηρὰ ράβδος δι' ἧς οἱ ζωγράφοι, εἰς τὴν ἐγκαστικὴν, προσεκβλῶν τὸν κεχρωματισμένον κηρὸν εἰς τὴν εἰκόνα (Κλέαρχ. ἐν Ἀθην. ΙΕ, 35), ἢ ἐν γένει καὶ ἡ γραφίς, δι' ἧς καὶ παρ' Ἀθηναίων (ΙΕ' 687) ραβδοδαίτες ὁ Παρράσιος, ἀντι ἀβροδαίτες. Ἡ εἰκὼν ἐξ ἀναγλύφου καριστῶντος γυναῖκα προσφέρουσαν τοιοῦτο ραβδίον εἰς ζωγράφον. — 2) Ἡ ράβδος ἐξ ἧς κρέμαται ἡ ὀρμιά τοῦ ἀλιέως (Ἀριστ. Ζ. ἱστ. Θ, 25, 3).

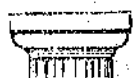
Ραβδόδοχος, 1) Ἐν Ἀθήναις ἦσαν πάντα ἐπιμεληταὶ τῆς εὐταξίας ἐν τοῖς θεάτροις (Ἀριστ. Εἰρ. 733. — Σχλ. Πλάτ. Πρωταγ.). — 2) Δημόσιος ὑπηρέτης ἐν

Ρώμῃ, ὅστις, συνεδεύων ἄρχοντά τινα, εἶχε διὰ χειρῶν δέμα ράβδων ἵνα κολάζῃ τοὺς ἀτακτοῦντας, καὶ προσέτι κτυπᾷ τοὺς κα-

κούργους πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς καταδικῆς των. Εἰς τὰς ράβδους δὲ, ἐκτὸς τῆς Ρώμης, προσετίθετο καὶ πέλεκυς. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ὑπατείας τοῦ Παιπλικίδου εἰς μόνον τὸν δικτάτορα ἐπετρέπετο νὰ προπέμπηται ὑπὸ ραβδοῦχων κελευφόρων (Liv. II, 18), καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς ὑπάτους καὶ στρατηγούς (Liv. XXIV, 9. — Cic. Planc. XII). "Ὅταν ἄρχων τις ἀπήντα καθ' ὄδον ἄλλον ἀνώτερον, οἱ ραβδοῦχοι αὐτοῦ κατεβίβαζον τὰς ράβδους ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὸν δεξιόν, μέχρις οὗ παρέλθῃ ἐκείνος. Πρὸ τοῦ δικτάτορος ἐπορεύοντο 24 ραβδοῦχοι, 12 πρὸ τοῦ ὑπάτου, τοῦ χιλιάρχου καὶ τοῦ μέλους τῆς δεκαρχίας, ὁ πρὸ τοῦ στρατηγού, εἰς πρὸ μιᾶς Ἰστιάδος.

•Ρ•αβδόσεις, τὰ κάθετα κοῖλα διαξέσματα τῶν κίβων ἀνωθεν μέχρι κάτω, σκοπὸν ἔχοντα νὰ καλλύνωσιν αὐτοὺς διὰ τῆς ποιικιλίας τοῦ φωτός καὶ τῆς σκιᾶς. Εἰς τοὺς δωρίους κίονας αἱ παράλληλοι ραβδόσεις ἀπαντῶνται καὶ τέμνονται εἰς ὀξείας γωνίας· εἰς δὲ τοὺς ἰωνικοὺς καὶ τοὺς κορινθιακοὺς εἰς

ἐπιπέδους ἐπιφανείας. Συνήθως ὁ ἀριθμὸς τῶν διαξέσματων, ἅτινα καὶ στρίγγες ἐλέγοντο, ἦν 20 εἰς ἕκαστον κίονα, παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις ὁμοῦς ἐνίοτε καὶ μόνον 16.

•Ρ•αβδόνα ἢ Ραούβνα (ἦ), καὶ Ραβενός (ἦ) (Διον. Ἀλικ.), νῦν Ραβέννα, πόλις τῆς βορείας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλία, ἐν μίλιον τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἀπέχουσα. ὄχυρά δὲ ὡς ἐκ τῆς θέρσεως αὐτῆς ἐν μέσῳ ἔλδων. Ἐλέγετο ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Θεσσαλῶν ἀποίκων (Στφ. Ε, 213), καὶ δὲν εἶχε σημασίαν μεγάλην μέχρις οὗ ὁ Αὐγουστος ἔκτισε μέγαν λιμένα εἰς τὴν προσεχῆ παραλίαν, ὁρίσας νὰ διαμενῇ ἐκεῖ μέρος τοῦ Ρωμαϊκοῦ στόλου. Ἐκτοτε ἡ πόλις ἠνθῆσε καὶ ἠξήθη. Ἰσχυρῶς δ' ὄχυρωθεῖσα, ἐθεωρεῖτο ὡς τῆς Ἰταλίας δυσάλωτος προμαχῶν. Διεσχίζετο δὲ, πρὸς ἀπαγωγὴν τῶν ἐλωθῶν ὑδάτων, ὑπὸ πολυπληθῶν διαρύγων, ὅπως ἦν σχεδὸν ἡ Βενετία τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατόρων. Ἐν αὐτῇ ὑπῆρχεν ἐπίσημος σχολὴ πολεμιστῶν. Ἐκεῖ ἀνετράφη ὁ ἀρχαῖος τῆς Γερμανίας ἥρωϊς Ἀρμίνιος. Οἱ αὐτοκράτορες ἀπὸ Ὀνωρίου ἐξελέγοντο αὐτὴν ὡς καθέδραν, καὶ ὁ μέγας Θεωδῶριχος, μετὰ τοῦ Ὀδοάκου τὴν πτῶσιν, κατέστησεν αὐτὴν πρωτεύουσαν τῆς νέας ἐπικρατείας του. Ἀπὸ δὲ τοῦ 559 ἐγένετο ἡ καθέδρα τῆς Ἑλληνικῆς ἐξαρχίας (The Ann. IV, 5. — Suet. Oel. XLIX).

•Ρ•αγαῖ, ἀρχαία πόλις τῆς ἀνατολικῆς Μηθίας, πλησίον τῆς Ἡρακλείας, εἰς ἀπόστασιν σταδίων 500 ἀπὸ τῶν Κασπίων πυλῶν, μία τῶν ἐπισημοτάτων καὶ μεγίστων τῆς ἐνδον Ἀσίας, κατεστράφη τῇ 16' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδι ὑπὸ τῶν Ταρτάρων. Αἱ ἐξ ἀρχαιοτάτου σεισμῶν προελθούσαι πολλαὶ τοῦ ἐδάφους ραγάδες ἔδωκαν αὐτῇ τὸ ὄνομα (Ἄρρ. Ἀνθ. Γ, 20, 2. — Στφ. Α, 60).

•Ρ•αγεῖα καὶ Ράγα, πόλις τῆς Μηθίας, πλησίον τῶν Ραγῶν, κτισθεῖσα ὑπὸ

Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ὑπὸ τὸ ὄνομα Εὐρώπιδος· εἴτα δὲ ὑπὸ τῶν Πάρθων καὶ Ἀρσακία λεγομένη (Στφ.).

•Ρ•αγιανή, ἡ παρὰ ταῖς Κασπίαις πύλαις ἐπαρχία τῆς μεγάλης Μηθίας, ἢ τὰς Ραγὰς πρωτεύουσαν ἔχουσα, ἐξὼς εὐφορος καὶ τερπνὴ (Στφ. Α, 60).

•Ρ•αδαμάνθους, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνως καὶ τοῦ Σαρπηδόνοιο (Ὀμ. Ἰλ. Β, 322). Ἀποβλήθει ἐκ Κρήτης ὑπὸ τοῦ Μίνως, μετέβη εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἐβασίλευσεν ἐκεῖ μετὰ πολλῆς πρᾶότητος καὶ δικαιοσύνης, καὶ εἰσήγαγε νόμους σαφοῦς. Ἡ δικαστικὴ αὐτοῦ νομοθεσία, τὸ Ραδαμάνθουον δίκαιον, ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπικρατούσα ἐν Κρήτῃ καὶ ἐθαυμάζετο (Ἀριστ. Ἠθ. Νικομ. Ε, 3). Ἐκεῖθεν δὲ μεταβὰς εἰς Βοιωτίαν, ἐνυμφεῖθη Ἀλκμήνην, τὴν μητέρα τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἀφ' οὗ ἀπέθανεν, ἐγκατέστη ἐν Ἄδου κριτὴς μετὰ τοῦ Μίνως καὶ τοῦ Δίακου, τὴν δικαιοδοσίαν ἔχων ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἐν Ἀσίᾳ ἀποθνησκόντων (Πλάτ. Μίν. — Ἀπλλδ. Γ, 1, 2). Κατ' ἄλλους δὲ, ἐνυμφεῖθη τὴν Ἀλκμήνην μετὰ θάνατον εἰς τὰ Ἠλύσια. «Ξανθὸν» καὶ «ἀντίθεον» λέγει αὐτὸν ὁ Ὀμηρὸς (Ὀδ. Δ, 564), ὁ δὲ Πίνδαρος ἀδικαιότατον ἄνδρα, καὶ πάσης κολακείας ἐχθρὸν» Ἰδ. καὶ Ὀμ. Ὀδ. Η. 323.

•Ρ•αύσιος, υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. Α, 9, 9).

•Ρ•αυένης, Πέρσης ὑποστράτηγος τοῦ Φαρναβάξου ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ξεφ. Ἀνθ. ΣΤ, 5).

•Ρ•αιδεστίν (πὸ), πόλις ἐν Θράκῃ, ἢ πρὶν Βισάνθη, ἐπὶ τῆς Προποντίδος (Πτολ.). Νῦν Ραιδεστός (ἦ).

•Ρ•αιστήρ, βραίστηροσκopia (Φίλων Βυζ. π. τ. ἐπὶ θουμ. Δ, σλ. 14) Ἰδ. Σφυρηλασία.

•Ρ•αιτία, ἡ δυτικωτέρα τῶν ὑπὸ τὸν Δούναβιν χωρῶν, συνώρευε βορείως πρὸς τὴν

Οὐνδελικίαν, ἐνωθεῖσαν εἶτα, μετὰ τὴν α' μ. Χ. ἑκατοναετηρίδα, μετὰ τῆς 'Ραιτίας' δυτικῶς πρὸς τὴν χώραν τῶν Ἑλβετῶν ἐν Γαλλίᾳ νοτιῶς πρὸς τὰς Ἄλπεις καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτὰς Γαλλίαν ἀνατολικῶς πρὸς τὸ Νορικὸν καὶ τοὺς Βενέτους, ἐπομένως τὸ Τιβρόλιον, μέρος ἐν τῆς Γερμανίας καὶ μέρος τῆς Λομβαρδίας. Τὴν χώραν διέσχίζεν ὁ Ραιτικὸς λεγόμενος κλάδος τῶν Ἀλπεων. Ἐπίσημοι ποταμοὶ αὐτῆς ἦσαν ὁ Αἰνός (νῦν Ἰννος), ὁρῶν αὐτὴν πρὸς ἀνατολὰς ὁ Ἄθεσις (νῦν Adige, Eiscl) οἱ ἐκ τῶν Ἀλπεων προσρέοντες ὁμόρροι τοῦ Πάδου Τίκινος, Ἄδδος, Σάριος, Ὀλλιος, Μίγγιος, κλπ. Ὁ τόπος ἦν προσφορώτερος εἰς κτηνοτροφίαν παρὰ εἰς γεωργίαν, ἀλλὰ παρήγεν ἄριστον οἶνον. — Οἱ δὲ κάτοικοι, οἱ Ραιτοί, ἐκαλοῦντο οὕτω, κατὰ τινος τῶν νεωτέρων, ὡς ὄρειοί, ἐκ τῆς Κελτικῆς λέξεως Ροάτ, δηλοῦσης τὸ ὄρος· κατὰ τὴν καινότεραν δὲ γνώμην τῶν ἀρχαίων (Liv. V, 33. — Plin. III, 24), ἦσαν Τυρρηνοὶ ἐξ Ἰταλίας, πιθανῶς οἱ ἐκεῖθεν ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν Γάλλων ὅτε εἰσεβάλλον εἰς τὴν Ἰταλίαν, συναναμιγνύντες πῶς μετ' ἐγγχωρίων Κελτῶν, καὶ ἐπικρατήσαντες αὐτῶν, λαὸς ληστρικὸς, θηριώδης ἀπέναντι τῶν ξένων, συγκεκλιμένος δ' ἐκ πολλῶν φυλῶν, ἐν αἷς διεκρίνοντο οἱ Τριδιενοί (παρὰ τῇ νῦν Τρέντη) οἱ Βογάνιοι (μεταξὺ Παταβίου καὶ Βερόνης), οἱ Κελτικῆς καταγωγῆς οἱ Καμουννοὶ οἱ Τριουμπιλῖνοι, κλπ. Πόλεις εἶχον ὀλίγας ἢ δ' ἢ ἐπισημοτέρας αὐτῶν τὸ Τριδιενον (νῦν Τρέντη). Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἦσαν ἡ Κουρία Κλαβέννα Βαούζανον (νῦν Βότσαν) κτλ. Ἐπὶ Αὐγούστου ἡ χώρα ἐγένετο Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία (Strab. Δ, 206. — Πτολ. Β, 12. — Δίων Κάσ. ΝΔ, 22).

Ἑρακώτης ἢ Ῥακώτις, ἀρχαία πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐνθα ἰδρῶθη μετὰ ταῦτα ἡ Ἀλεξάνδρεια (Strab. ΙΖ, 792. 802. — Tac. Hist. IV, 84), ταύτης, κατὰ τοῦ

Δεινοκράτους τὸ σχέδιον, ἀπετέλει τὸ κάτω μέρος, διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ ἀπὸ τῆς λοιπῆς πόλεως διαιρούμενον, καὶ περιεῖχεν ἐν τῇ Ἀκροπόλει τὸ μέγιστον Σεραπεῖον.

Ἑραμνοῦς, πόλις τῆς χώρας τῶν Ὀριτῶν ἐν Γεδρωσίᾳ τῆς Ἰνδικῆς, οὐ μακρὰν τῆς παραλίας καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Arr. ΣΤ, 21, 4).

Ἑραμνοῦς (ὁ καὶ ἦ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῇ Αἰαντίδι φυλῇ ἀνήκων (δημότης Ῥαμνοῦσιος), μετὰ κόμης εἰς τὰ βορειοανατολικά τῆς Ἀττικῆς, 60 στάδια ἀπεχούσης τοῦ Μαραθῶνος, πατρὶς τοῦ Ἀντιφῶντος. Περιεῖχε δὲ περίφημον ναὸν τῆς Νεμέσεως (Παυσ. Α, 33), οὐ ἀξιολογώτατα εἶρηπα σώζονται εἰς θέσιν τὴν νῦν Γυφτόκαστρον ἢ Ὀθριδικαστρον καλουμένην, εἰς κορυφὴν λόφου 300' ὑψηλοῦ, μακρόθεν τὴν θάλασσαν ἐπιβλέποντος. Ἐκεῖ ὁ περίβολος τοῦ φρουρίου, ὅστις ὀλόκληρος σχεδὸν σώζεται, καὶ πρὸ πάντων τὸ περὶ τὴν πύλην μέρος συνδέεται διὰ τοίχου μετ' ἄλλων εἰρηπίων κειμένων ὑπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου ἀνατολικῶς. Ἐἴσι δὲ ταῦτα ἐπιφανῆ λείψανα μικροῦ ναοῦ ἐν παραστάσιν, οὗ οἱ τοῖχοι ἦσαν πολυγωνίου κατασκευῆς, καὶ περὶ οὗ ἐπιγραφή ἐκεῖ σωζομένη μαρτυρεῖ ὅτι ἦν ναὸς τῆς Θέμιδος μετ' αὐτοῦ δὲ συνέχεται, ἢ μᾶλλον διατέμνει αὐτὸν, ἕτερος μετῶν ναὸς (ἔχων διαστάσεις 71 × 33'), ἐξάστυλος καὶ παραλληλογράμμου τοιχοδομίας, οὐ σώζονται καὶ πολλὰ ἀρχιτεκτονικὰ λείψανα, φανώματα φέροντα ἔγχνη χρυσοῦ καὶ χρωμάτων, αἱ βάσεις τῶν κιόνων πᾶσαι ἐν χώρᾳ, καὶ τινες τῶν κιόνων αὐτῶν, ἔχοντες φαρδύσεις ἢ διαξέσματα μόνον ἄνω καὶ κάτω, πιθανῶς ὡς μὴ συντηραθέντες. Ἀνηγέρθη δ' οὗτος βεβαίως μετὰ τὰ Περσικά, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Περσῶν ἐκδικήσεως, εἰς ἐπέκτασιν, ἢ μᾶλλον εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀρχαιότερου καὶ μικροτέρου τῆς συγγενοῦς θεότητος Θέμιδος, καταστραφέντος ἰσως ὑπὸ

τῶν Περσῶν. Εἰς τὸν ναὸν δὲ τοῦτον ἰδρῶθη περίφημον ἄγαλμα τῆς Νεμέσεως, Ῥαμνοῦσιος θεᾶς κληθείσης, κολοσσὸς ἐκ Παρίου λίθου δεκάπηγος, ὃν ὁ Πausανίας (Α, 33), καὶ ἄλλοι τῶν μεταγενεστέρων (Ἡουχ. λ. Ῥαμνοῦσια. — Πομπ. Μελ. II, 3. — Solin. IV, 7), ἀποδίδουσι τῷ Φειδίᾳ διηγεῖται δ' ὁ Παυσανίας ὅτι ὁ λίθος αὐτοῦ ἦν Πάριος, διότι μέγα τιμῆμα μαρμάρου, ὃ εἶχον κομισεῖ οἱ Πέρσαι ἐκ τῶν νήσων ὅπως λαξεύσωσιν ἐξ αὐτοῦ τὸ τροπαῖον των, ἐγκαταλειφθὲν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, μεταχειρισθῆσαν εἶτα οἱ Ἀθηναῖοι ἵνα ἐξ αὐτοῦ κατασκευάσωσι τὸ ἄγαλμα τῆς ἀνταποδότιδος θεᾶς. Ὁ Στράβων (Θ, σλ. 396) λέγει αὐτὸ ἔργον τοῦ Διοδώτου κατὰ δὲ Πλίνιον (XXVI, 43) κατασκεύασεν αὐτὸ ὁ Πάριος Ἀγοράκριτος, μαθητῆς τοῦ Φειδίου, συναγωνισθεὶς μετὰ τοῦ Ἀλκαμένους εἰς ποιήσιν τῆς ἐν Κήποις Ἀφροδίτης καὶ ἠττήθη μὲν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐκρίθη οὐχ ἦν τὸν ἐξαισιον, καθιερώθη εἰς Ῥαμνοῦσια ὡς Νέμεσις, ἐξ ἧς διηγῆσεως, καὶ ἂν μὴ ἀληθοῦς ὑποτεθῆ, συμπεραίνεται ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο, ἀντάξιον τῶν Φειδικῶν, συνέδραμε τὴν χάριν τῆς Ἀφροδίτης μετὰ τῆς αὐστηρότητος τῆς Νεμέσεως. Τινὲς (Σουίδ. λ. Ῥαμν. Νέμ. — Τζέτι. ΙΔ, Β) δισσοχυρίζονται ὅτι εἰργάσθη μὲν αὐτὸ ὁ Φειδίας, ἀλλὰ τὸ ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἀγοράκριτον. Ἄλλ' ὁ Ζηνοβίος (Ἡσύχ. λ. Ῥαμνοῦσι) ρητῶς λέγει ὅτι ἐπὶ κλάδου μηλέας, ἦν τὸ ἄγαλμα εἶχεν ἐν τῇ ἀριστερῇ, ἦν ἐπιγεγραμμένον ἄγοράκριτος Πάριος ἐποίησεν· ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ, κατὰ Πausανίαν, εἶχε φιλήν, ἐφ' ἧς ἦσαν ἐπιγεγραμμένοι Αἰθίοπες, εἰς τὴν κεφαλὴν ἔφερε στέμμα κεκοσμημένον διὰ Νικῶν καὶ ἐλάφων, καὶ ἐπὶ τοῦ βάρους ἦσαν ἐπιγεγραμμένοι ὁ Ἰνδάρειος μετὰ τῶν παιδῶν αὐτοῦ, ἡ Ἐλένη καὶ οἱ Ἀτρεΐδαι. Μέρος τῶν πτυχῶν τοῦ ἀγάλματος ἀνευρεθὲν, διατηρεῖται εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον.

Ἑραμφίντιος, ὁ μέγας, βασιλεὺς τῆς Αἰ-

γύπτου. Μεταξὺ πολλῶν βασιλέων τῆς ἐν καὶ 19' ὀθηβαϊκῆς δυναστείας, ἧτις ἤγειρε τὴν Αἰγύπτου εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δυνάμεως καὶ δόξης αὐτῆς, ἀπὸ 1443 μέχρι 1326 π. Χ., φημίκεται πρὸ πάντων εἰς, ὃν οἱ Ἑλληνες Σέσωστριν (τινὲς Σέσωσιν), ὃ δὲ Τάκιτος (Ann. II, 60), ὡς καὶ αἱ ἐπιγραφαί, καλοῦσι Ῥαμσῆν ἢ Ῥαμεσοῦ (Ῥάμεσιν), ἄρξαντα κατὰ τὰ ἔτη 1283-1217. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδουσι πάσας τὰς κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους γενομένας ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων κατακτήσεις εἰς τὴν ἐξω Ἀσίαν, εἰς τὴν Νουβίαν κτλ. καὶ τὰς μεγίστας ἐν Θήβαις καὶ Νουβίᾳ οἰκοδομὰς, τὰ ἔργα πρὸς προφύλαξιν κατὰ τῶν πλημμυρῶν, καὶ τὴν ἐξήρωςιν τῆς χώρας διὰ τεύχους ἐκ Πηλουσίου εἰς Ἡλιοπόλιν (Ἡρδ. Β, 102. — Διόδ. Α, 53. — Strab. ΙΕ, 687).

Ἑραμφίας, Σπαρτιάτης, πρέσβυς πεμφθεὶς εἰς Ἀθήνας πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· εἶτα, ἐν ἔτει 422 π. Χ., πεμφθεὶς στρατηγὸς εἰς Θεσσαλίαν (Θουκ. Α, 139. Ε, 12).

Ἑραμφίντιος, υἱὸς τοῦ Πρωτεύως, μυθικὸς βαθύπλουτος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Περὶ τῆς κλοπῆς τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ διηγεῖται ὁ Ἡρόδοτος (Β, 121) ὅμοια πρὸς τὰ μυθεύμενα περὶ τοῦ θησαυροῦ τοῦ Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδους (Ἰδ. Ἀγαμήδης). Προσέτι ἀφηγεῖται ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς (Β, 122), ὅτι ὁ Ῥαμφίντιος κατέβη ζῶν εἰς τὸν Ἄδην, ἐπαιξε κόβους μετὰ τῆς Δήμητρος, καὶ ἄλλοτε μὲν νικῶν ἄλλοτε δὲ νικώμενος, ἔλαβε τέλος παρὰ τῆς θεᾶς εἰς δῶρον χρυσοῦν ὕφασμα, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν ἄνω κόσμον. Συμφώνως πρὸν τὸν μῦθον τοῦτον ἐτέλουν οἱ Αἰγύπτιοι τὴν ἐπομένην ἑορτήν. Οἱ ἱερεῖς ὑφαινον ἐπὶ μίαν ἡμέραν ἐν ἔνδυμα, καὶ τοῦτο ἔφερον εἰς ἐξ αὐτῶν, δεδεμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, πρὸς τὸν ναὸν τῆς Δήμητρος, εἰς ὃν εἰσῆγγοτο καὶ ἐξ οὗ ἐξήγγοτο ὑπὸ δύο λύκων. Αἱ πρῶται πηγαὶ τῶν μύθων τούτων εἶχον σχέσιν πρὸς τὴν γεωργίαν, ὡς

ἐξηγοῦνται ὑπὸ τῶν μεταφορᾶς πανταχοῦ ἐνο-
 ρώντων. Ὁ πλοῦσιος Θεσαυρὸς ἦν κατ' αὐ-
 τοῦς ὁ πλοῦσιος κόλπος τῆς γῆς, ἐξ οὗ λαμ-
 βάνονται καὶ ἀφαιροῦνται τὰ προϊόντα αὐ-
 τῆς· ἡ κυβέλα μετὰ τῆς Δήμητρος δηλοῖ τὴν
 ἐναλλάξ εὐφορίαν ἢ ἀφορίαν τὸ χρυσοῦν
 ὕφασμα ἐμφαίνει τὴν ἄρωσιν, καθ' ἣν αἱ αὐ-
 λακες αἰ δεχόμεναι τὴν σπορὰν παριστάσιν ὡς
 εἰκόνα ὑφαντικῆν. Ἡ εἰς Ἄβου κατάβασις
 καὶ ἐκεῖθεν ἐπάνοδος ἐξηγήθησαν ὡς ἡ ὑπὸ
 τὴν γῆν σπορὰ καὶ ἡ ἀναβλάστησις τοῦ σπέρ-
 ματος, καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς τοιαύτης ἀν-
 τιλήψεως, ὡς ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ σκότους καὶ
 τοῦ φαιτός, καὶ ἡ διαδοχὴ τοῦ χειμῶνος καὶ
 τοῦ θερούς· δι' ὃ δῆθεν καὶ ὁ Ῥαμφίντιος,
 καθ' Ἡρόδοτον, ἴδρυσεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ
 Ἡραίου ἢ Φθαῖ δύο κλοσσούς, τὸν μὲν
 πρὸς νότον ἀφορῶντα, τὸν τοῦ θερούς, πάροχον
 ἀγαθῶν, τὸν δὲ τοῦ χειμῶνος, δυσμενῆ. Καὶ
 μετὰ τούτων τῶν ἰδεῶν συνέδεον οἱ Αἰγύ-
 πτιοι καὶ τὰς περὶ διαδοχῆς ζωῆς καὶ θανά-
 του, περὶ μεταστάσεως τῶν ψυχῶν. — Ἄλλ'
 ἀπ' ἐναντίας πασῶν τούτων τῶν περινενοημέ-
 νων ὑποθέσεων αἱ νεώτεροι ἀνακαλύψεις ἀπέ-
 δεῖξαν ὅτι ὁ Ῥαμφίντιος ἦτο ἀληθῶς ἱστο-
 ρικὸν πρόσωπον.

Ῥάπτια (ἡ), πόλις ἐν Λιθύρῃ τῆς Ἀ-
 φρικῆς, ἐπὶ ἀκρωτηρίου ὃ ἐκαλεῖτο Ῥαπτὸν
 ἄκρον (Πτολ. Α, 9).

Ῥάπια, πόλις τῆς Ἰνδικῆς, πέραν
 τοῦ Γάγγου, εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰαγγάνων,
 (Πτολεμ.).

Ῥάριον πεδίον, τὸ δυτικὸν μέρος
 τῆς μεταξὺ τῆς Ἐλευσίνας καὶ τῶν Ἀθη-
 νῶν, ἢ μᾶλλον τοῦ Κορυθαλοῦ, ἐκτεινωμένης
 πεδιάδος, ἧς τὸ ἀνατολικὸν ἡμισυ ἐκαλεῖτο
 Θριάσιον. Εἰς τὸ Ῥάριον ἐπίστευον οἱ
 Ἐλευσῖνιοι ὅτι τὸν πρῶτον σῖτον ἔσπει-
 ρεν αὐτὴ ἡ Δημήτηρ, ἧτις διὰ τοῦτο καὶ
 Ῥαριὰς παρ' αὐτοῖς ἐλέγετο. Ἐν δ'
 ἔσχατον τοῦ πεδίου τούτου μέρος, τὸ πρὸς
 τὴν Μεγαρίδα, ἐθεωρεῖτο ὡς «γῆ ἱερά», καὶ
 ἐλέγετο οὕτω, προσέτι καὶ «ὀργᾶς», οὐδ' ἐπε-

τρέπετο ἡ αὐτοῦ καλλιέργεια (Παυσ. Α,
 38, 6).

Ῥάριος, υἱὸς τοῦ Κραναοῦ, ἢ, κατ'
 ἄλλους, τοῦ Κελεοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ῥιπτο-
 λέμου ἐν Ἐλευσίνῃ (Παυσ. Α, 14, 2).
 Κατ' αὐτὸν ἐκλήθη τὸ Ῥάριον πεδίον (ἰδ.).

Ῥατέκτιν, πόλις παραθαλάσσιος τῆς
 χώρας τῶν Ηικτόνιων ἐν τῇ Ἀκουϊτανικῇ
 Γαλλίᾳ (Πτολ. Β, 7).

Ῥατόμαχος, πρωτεύουσα τῶν Βελ-
 λοκασῶν παρὰ τῇ Σηκουάνᾳ ἐν Γαλλίᾳ. Ἐν
 νῦν Ρουάν.

Ῥαυρικαὶ, λαὸς τῆς Κελτικῆς Γαλ-
 λίας, βορείως τῶν Ἑλβετιῶν οἰκῶν, μεταξὺ
 αὐτῶν, τῶν Σηκουανῶν καὶ τοῦ Ῥήνου, ἐκ
 τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἄαρ μέχρι τῆς Βασιλείας
 ἐκτεινόμενος. 23,000 ἐξ αὐτῶν συνώδευσαν
 τὸν Καίσαρα εἰς τὴν ἐκστρατείαν του (Caes.
 Β. G. I. 3. 29. 7. 75). Ἐκ τῶν πόλεων
 αὐτῶν ὡς ἐπίσημος μνημονεύεται ἡ Ἀύ-
 γούστα, ἀνατολικῶς τῆς Βασιλείας.

Ῥάφια ἢ Ῥαφία, πόλις παράλιος
 τῆς Παλαιστίνης, νοτιοδυτικῶς κειμένη τῆς
 Γάζης μετὰ λιμένος. Νῦν ἐστὶ Ῥίφα. Ἐκεῖ
 ἐπὶ αἱματηρᾶς μάχης ἐφρονεῖτο Ἄντιοχος ὁ
 μέγας, τῇ 216 π. Χ. (Πολ. Ε, 80. —
 Στράβ. ΙΣΤ', 759. — Liv. XXXV, 13).

Ῥάφια, ἀκέστρα ἢ βελόνη, τὸ
 ἐργαλεῖον δι' οὗ ἔρραπτον,
 ἢ οἱ σκυτοτόμοι ἐτρόπιον
 τὸ δέρμα πρὸς συρραφήν.

Ἐν Πομπηίᾳ εὐρέθη ἀγ-
 γεῖον περιέχον τοιαύτας Ῥαφίδιας ἢ βελόνας.
 Ἐν μήκος αὐτῶν ἐστὶ περίπου 3 ὀψιατομ-
 μέτρων.

Ῥάφια, αἰδοὶ ἀπαγγέλλοντες
 κατὰ τὸν ὑπαισιματικὸν τρόπον ἔπη εἶτε ἴδια
 εἶτε ξένα. Προήλασε δὲ βεβαίως ἡ ἐπωνυμία
 τῶν ἐκ τοῦ ὅτι συνήθως συνέρραπτον διάφορα
 ποιητικὰ τειμάχια ἃ εἶχον διὰ μνήμης, ἵνα
 ἀποτελεῶσιν ἐν σύνολον κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν.
 Δὲν συνώδευε δὲ μουσικῇ τὴν ἀπαγγελίαν
 ταύτην, οὐδ' ἦν ἀφευκτος δι' αὐτὰ ὁ ἐξά-

μέτρος, ἀλλὰ μόνον στίχοι ἐχόντες πάντες
 τὸ αὐτὸ μέτρον, ὡς ἔρραφιδούντο τοῦ Ἀρχι-
 λόχου καὶ τοῦ Σιμωνίδου οἱ Καμβοί. Οἱ ἀρ-
 χαῖτεροι τῶν Ῥαφιδῶν ἰδίως ἠσχολοῦντο εἰς
 τὸ νὰ συρράπτωσι καὶ ψάλλωσι τὰ ὀμηρικὰ
 ἔπη (ἰδ. Ὀμηρος). Κατ' ἀρχὰς ἦσαν
 πολυάριθμοι καὶ ἐτιμῶντο ἰδίως· ἀλλὰ μετὰ
 ταῦτα βαθμηδὸν, ἵσως καθ' ὅσον ἐγένετο και-
 νοτέρα ἡ γνώσις τοῦ Ὀμήρου δι' ἀντιγράφων
 καὶ ἐν ταῖς σχολαίσις, ἔπαυσαν εἰς τὸν αὐ-
 τὸν βαθμὸν ἐλκύνοντες τὴν κοινὴν προσοχὴν
 (Πλάτ. Ἴων, 530 C. κλ. — Ξεν. Ἀπμν.
 Δ, 2, 10. Σομπ. Γ, 6). Ἐφερον ἐπίση-
 μον ἀναβολὴν, ἐν ταῖς ἔπειτα χρόνοις ἐρυ-
 θρᾶν διὰ τὴν Ἰλιάδα, πορφυρᾶν διὰ τὴν Ὀ-
 δύσειαν, καὶ εἶχον Ῥάβδον εἰς τὰς χεῖρας,
 δι' ὃ τινες ἠθέλησαν νὰ παραγάγωσι, ἐσφαλ-
 μένως, ἐκ τούτου τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν, ὡς
 δῆθεν μετὰ Ῥάβδου ἄδόντων. Μετὰ ταῦτα εἰς
 τὴν ἀπαγγελλίαν προσετέθη μέχρι τινός καὶ ἡ
 μίμησις, ὥστε ἡ Ῥαφιδικὴ ἀπέη μέρος τῆς
 ὑποκριτικῆς.

Ῥέα (ποιητ. καὶ Ῥεα), θυγάτηρ τοῦ
 Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀδελφὴ τοῦ Ὠκεανοῦ,
 Κήου, Κρείου, Ὑπερίωνος, Ἰαπετοῦ, Κρό-
 νου, Θείας, Θέμιδος καὶ Μνημοσύνης, σύ-
 ζυγος δὲ τοῦ Κρόνου, ἦν ἡ Μεγάλη Θεὰ,
 ἢ Μήτηρ τῶν Ὀλυμπίων, τοῦ Διός, τοῦ
 Ἄιδιωνέως, τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Ἡσειδῶνος,
 τῆς Ἑστίας, τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἥρας,
 καὶ μόνον ὡς τοιαύτη μνημονεύεται παρ' Ὀ-
 μήρω (Ἰλ. Ε, 203. Ο, 187) καὶ παρ'
 Ἡσίοδω (Θεογ. 453). Ὡς ἀνήκουσα δ' εἰς
 τὴν πρὸ τοῦ Διός ἐποχὴν, δὲν ἀπελάμβαν-
 εν ἐν Ἑλλάδι ἐξαιρέτου λατρείας, ἀλλὰ
 πάντοτε μόνον ὡς μήτηρ τῶν τέκνων τῆς.
 Ἐν Δία ἐγέννησεν ἐν Κρήτῃ, ἐπὶ τοῦ ὄρους
 Δίκτης, ἢ ἐπὶ τῆς Ἰθάκης, ἢ, καθ' Ἡσίοδον
 ἐν Λυκίᾳ, καὶ ἀπέκρωσεν αὐτὸν ἐκ τῶν
 καταδρομῶν τοῦ Κρόνου (ἰδ. Ζεὺς). Διὰ
 τοῦτο ἐν Κρήτῃ εἶχεν ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων
 τῆς ἱερῶν. Ἐπειδὴ δ' ἐνταῦθα ἀρχαιότατα
 συνηντήθησαν καὶ συνεμίγησαν ἐλληνικὰ

θηρησεύματα μετ' ἀσιατικῶν, διὰ τοῦτο καὶ
 ἡ τῶν Ἑλλήνων πολύτεκνος μῆτηρ θεῶν
 συνεταυτίσθη μετὰ τῆς ἀσιατικῆς Κυβέλης
 τῆς «μεγάλης μητρός», καὶ ἐπωνομάσθη
 «Κυβέλη», ἧτις πολλαχοῦ τῆς Μικρᾶς
 Ἀσίας μετ' ὄργων ἐλατρεύετο. Οὕτω με-
 τεποιήθη ἐντελῶς εἰς τὴν ἀντιλήψιν ταύτην,
 θεότης γενομένη μυστηριωδῶς παραγωγὸς
 καὶ ζωοδότις τῆς φύσεως, κατὰ τὸ μᾶλλον
 ἢ ἥττον ἀσιατικῆν ἔχουσα τὴν λατρείαν διὰ
 πάσης τῆς Ἑλλάδος. Βαθμηδὸν δὲ συνεδυά-
 σθη καὶ μετ' ἄλλων συγγενῶν θεοτήτων,
 οἶον μετὰ τῆς Γαίας Δήμητρος (Ἑβριπ. Ἑλ.
 1304), μετὰ τῆς Θρακικῆς Κότους ἢ Βέν-
 διδος, καὶ μετ' αὐτῆς τῆς αἰγυπτίας Ἰσιδος.
 — Ἡ ἀσιατικὴ Κυβέλη ἐλατρεύετο κυρίως
 ἐν τῇ Γαλατίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ
 ἰδίως εἰς τὴν πόλιν Πεισινοῦντα, ὅπου ὑπῆρ-
 χεν ἀρχαιότατον αὐτῆς ἱερὸν, περιέχον τὸ
 οὐρανοπέτες ξέανον τῆς θεᾶς. Ὄνομαζέτο
 δ' ἐνταῦθα Ἀγγιστις ἢ Ἀγδιστις,
 ἐκ τίνος δῆθεν γιγαντιαίου ἐρμαφροδίτου,
 οὕτω καλουμένου, ὅστις ἠθέλησε νὰ τῇ ἀφαι-
 ρέσῃ τὸν ἀγαπητὸν αὐτῆς ἱερέα καὶ ἐραστὴν
 Ἄτυν (ἢ Ἄττιν ἢ Ἄττην), υἱὸν τῆς Νά-
 νας, θυγατρὸς τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου. Ὁ
 Ἄτυς οὗτος, κατὰ τὸν Ὀβίδιον (Fnsi. IV,
 221) ἐθανατώθη κατὰ σκληρότατον τρόπον,
 καὶ ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς μνήμην τοῦ θανά-
 του του ἐπανηγυρίζοντο εἰς αὐτὸν καὶ τὴν
 Κυβέλην ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τελεταί, καθ'
 ἃς μετὰ μανιώδους μουσικῆς ἐπεδίδοντο οἱ
 ἐορτάζοντες εἰς ἐνδείξεις ἢ πένθους ἢ χα-
 ρᾶς ἀπεριορίστου, καὶ αἱματηρῶς ἠκρωτη-
 ριάζοντο. Ἀλλαγῶν τὸν Ἄτυν ἀντικαθί-
 στα ὁ μετὰ τοῦ Διονύσου ταυτιζόμενος Σα-
 βάκιος. Οἱ ἀποτετημένοι ἱερεῖς ἐλέγοντο
 Ἰάλλοι, καὶ ἐξήσκουν ἐξουσίαν τινὰ ἐπὶ
 τοῦ τόπου. Ἰκτός τῆς πόλεως, ὑπὲρ τὸν
 ναὸν, ὑψοῦτο τὸ ὄρος Διδυμόν, ἐξ οὗ καὶ ἡ
 θεὰ τῆς Πεισινοῦντος εἶχε τὸ ἐπιθετικὸν Δι-
 δυμήνη. Ἐν Φρυγίᾳ ἐλατρεύετο Θεου-
 βωδῶς ἡ θεὰ, καὶ τὸ ἄρμα αὐτῆς προσέμ-

πετο ὑπὸ τῶν ἱερέων, οἵτινες ἐλέγοντο Κορύβαντες, καὶ ὑπὸ πλήθους ἀνδρῶν φερόντων τὸ αὐτὸ ὄνομα, καὶ μετ' ἀγρίων κραυγῶν, ὀρχήσεων ὀργιαστικῶν καὶ θορυβώδους μουσικῆς σαλπύγγων, κεράτων, αὐλῶν καὶ κυμβάλων, παρακολουθούτων τὴν θεὰν διὰ δασῶν καὶ ὄρεων. Ἐν Τρωάδι ἐτιμᾶτο ὡς Ἰδαία μήτηρ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰδης, καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτῆς ἦσαν οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι (Ἰδ.). Ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὑπῆρχον καὶ ἄλλα ἐπίσημα μέρη τῆς λατρείας αὐτῆς, ὡς ἡ Κόζιμος, τὸ ὄρος Σίπυλον, αἱ Σάρδεις (Ἡρ. Β, 102), τὰ Κόμωνα ἐν Πόντῳ ἐν δὲ τῇ Καταονίᾳ τῆς Καππαδοκίας ἐτιμᾶτο ὡς Ἐνυώ. Ἐν Ἑλλάδι δὲ ἐν Κρήτῃ, τῇ κυριώτερᾳ χώρᾳ τῆς λατρείας αὐτῆς, οἱ ἀκόλουθοι τῆς θεᾶς ἦσαν οἱ Κουρήται, οἵτινες μετὰ ταῦτα συνεχέοντο μετὰ τῶν Ἀσιαστικῶν Κορυβάντων. Ἐκεῖ ἐπιστεύεται ὅτι ἡ θεὰ εἶχε παραδώσει αὐτοῖς τὸν νύμφην τῆς, τὸν Δία, ἵνα τὸν φυλάξῃ καὶ τὸν τρέφῃ καὶ ἵνα μὴ ὁ Κρόνος ἀκούῃ τὰς κραυγὰς τοῦ ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Ἰδης κεκρυμμένου βρέφους, ἐθορύβουσαν ἐκτὸς διὰ τῶν ὀπλων, κτυπῶντες τὰς ἀσπίδας διὰ τῶν δοράτων. Κουρήται ἐπομένως ἐλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς Ῥέας καὶ τοῦ Ἰδαίου Διὸς, καὶ εἰς τιμὴν αὐτῆς καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς ὀρχοῦντο τὴν θορυβώδη πολεμικὴν ὀρχησιν, τὴν πυρρίχην ἢ πύβλιν, ἐπ' ἐκείνης ἐπαναλαμβάνοντες τῶν ὀπλων τὰς κρούσεις. Μέρη τῆς Ἑλλάδος ἄλλα ἐνθα ἐτιμᾶτο ἡ θεὰ Κυβέλη ἦσαν τὰ κυριώτερα αἱ Θῆβαι, ἐνθα ὁ Πίνδαρος ἠγείρειν αὐτῇ ἱερὸν αἱ Ἀθηναίαι ἢ Ἀρκαδίαι ἢ Ἠλιεῖς ἢ Σπάρτη. Εἰς τὴν Θράκην ἐπίσης ἐν ἀρχαίοις χρόνοις εἰσῆλθη ἡ λατρεία τῆς Ῥέας, παρεισαχθέντος καὶ Διονυσιακοῦ στοιχείου εἰς τὰς τελευταίας τῆς ἀσιατικῆς θεότητος. Εἰς Ῥώμην δ' εἰσέφθρησεν ἐπὶ Ἀννίβα, τῷ 204 π. Χ., ὅτε λαβόντες οἱ Ῥωμαῖοι ἐν Περσικῶντος τὴν εἰκόνα τῆς θεᾶς, ἄξεστον λίθον οὖσαν, ἐκτίσαν αὐτῇ ναὸν εἰς τὸ Παλατῖνον ὄρος (Liv. XXIX, 44. — Ov. Fast. IV, 265). Ἡ

ἐορτὴ αὐτῆς, τὰ Μεγαλήσια (διότι ἦν ἡ Μεγάλη Μήτηρ) ἐτελεῖτο ἡμέρας τινὰς πρὸ τῶν Κερεαλίων (cornalia), καὶ ὡς αὐτὰ, ἀλλ' ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῶν πατρικῶν, οὐχὶ δὲ τῶν τοῦ λαοῦ, ὡς τὰ Κερεάλια. Ἀλλ' οἱ ἀσιατικοὶ ὀργιασμοὶ ἔμειναν πάντοτε ξένοι τοῖς Ῥωμαίοις, καὶ διὰ τοῦτο ἐλάμβανον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην Ἰάλλους ἐκ Φρυγίας ὡς ἱερεῖς, οἵτινες μετὰ θορυβώδους φρυγικῆς μουσικῆς διατρέχοντες τὰς ἑδοῦς τῆς Ῥώμης, ἐπεδίδοντο καὶ εἰς ἐπαιτείαν ἐν ὀνόματι τῆς θεᾶς των. Ἐπὶ τῶν Ἀντωνίνων εἰσῆλθη ἐν Ῥώμῃ καὶ ἡ ταυροβολία (ταύρων θυσία), μετὰ θυσιῶν καὶ κριῶν καὶ αἰγῶν εἰς τὴν Κυβέλην καὶ τὸν Ἄτυν, καθ' ἃς ὁ ἱερεὺς ἔβαφε τὸ εἶδμα του εἰς τοῦ θυομένου ταύρου τὸ αἷμα. Ἦσαν δ' ἀπομίμησις τοῦ χριστιανικοῦ βαπτίσματος, καὶ ἠντιττοντο τὴν ἀναγέννησιν. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲ παριεφέροντο τῆς Κυβέλης ἐκείνη ἱερεῖς, οἱ μητραγύρται, διάφορα θαυματουργοῦντες, ἀλλὰ μόνον αἱ κατώταται τάξεις ἐδίδον προσοχὴν εἰς αὐτούς. Ἡ Ῥέα Κυβέλη εἶχε πλεῖστα ἐπίθετα, κυρίως ἐκ τῶν μερῶν ἐνθα ἐλατρεύετο. Ἐν Κρήτῃ ἐπελέγετο Πανδώρα, προσέτι εἶχε τὴν ἐπωνυμίαν Φρυγία θεὰ, θεὰ Ἰδαία, Κυμαία, Περσικῶντις, Σίπυλη νῆ, Βερεκυνθία (Virg. A, VII, 784. IX, 82). Ἰερά δ' ἦσαν τῇ θεᾷ ὁ λέων, καὶ λέοντες σύρουσι τὴν ἀμαξάν τῆς τὰ ὄρη διαπορευομένης θεᾶς, καὶ ἐπὶ λέοντος πολλὰς ὀχεῖται καὶ δένδρα ἱερά αὐτῆς ἦσαν ἡ δρυς καὶ ἡ πίττις. — Συνήθως παριστάται εὐθρονος ὡς βασιλεὺς, μετὰ στέμματος τείχη πόλεως παριστάωντος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ μετὰ καλύμματος ὑπὸ τὸ στέμμα ἐξερχομένου. Ἐκατέρωθεν δὲ τοῦ ὄρνου αὐτῆς ἐκάθητο ἀνά εἰς λέων. Τὸ πρότυπον τοῦ διαγράμματος τοῦτου ἐδωκε πρῶτος ὁ Φειδίας. Ἐν τῷ Ἡραίῳ δὲ τῶν Πλαταίων ὁ Πραξιτέλης ἐπλασε Ῥεάν εἰς τὸν Κρόνον τὸν λίθον προσφέρουσαν (Παυσ. Θ, 2).

Ῥέα Σικελία, ἡ μήτηρ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Ῥώμης Ῥέμου καὶ Ῥωμύλου, ἢ ἄλλως καὶ Ἰλῖα καλουμένη (Πλούτ. Ῥωμύλ. Γ. — Liv. I, 3. — Just. XLIII, 2). Κατὰ τοὺς δεχομένους τὴν ἰδρυσιν τῆς Ῥώμης μικρὸν μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Αἰνείου εἰς Ἰταλίαν, ἦν θυγάτηρ τοῦ Αἰνείου, καὶ ἔφερε μόνον τὸ ὄνομα Ἰλῖα, ὡστε κατ' αὐτοὺς ἐγγόνος τοῦ Αἰνείου ἦν ὁ Ῥωμύλος. Κατὰ δὲ τὴν μεταγενεστέρην καὶ ἐπικρατεστέρην παράδοσιν ἦν θυγάτηρ τοῦ ἐκ τοῦ Αἰνείου καταγομένου βασιλέως τῶν Ἀλβανῶν Νουμίτορος, ὃν ἐξέβαλε τοῦ ὄρνου ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμούλιος. Ἴνα στερήσῃ δὲ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐλπιδος ἀπογονίας, κατέστησεν αὐτὴν ὁ Ἀμούλιος Ἐστίαδα· ἀλλ' οὐχ ἤττον αὐτὴ ἔσχεν ἐκ τοῦ Ἄρεως τὸν Ῥωμύλον καὶ Ῥέμον, δι' ὃ καὶ ἐφυλακίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀμούλου καὶ ἐφορεῖτο, ἢ, κατ' ἄλλους, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀπεφυλακίσθη. Παρά τισι τῶν ποιητῶν λέγεται ὅτι ἐρρίφθη εἰς τὸν Τιβεριν, ἐσώθη ὁμως ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ θεοῦ, ὅστις τὴν συνεζεύχθη (Hor. Od. I, 2, 47. — Ov. Fast. II, 508. III, 1). Κατὰ τινὰς ἦν οὐχὶ ἐπώνυμος τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἦν τὸ λατινικὸν Rhea, δηλοῦν τὴν κακὴν, τὴν ἔνοχον.

Ῥέας κόλπος, (Λισχλ. Προμ.) κατὰ τινὰς ὁ μυχὸς τοῦ Ἀδρίου (Ἠσυχ.) κατ' ἄλλους ὁ Ἀμβρακικός.

Ῥεάτειον ἢ Ῥέατος, πόλις πανάρχαιος Πελασγικῆ ἢ τῶν αὐτοχθόνων κατὰ τὴν μέσην Ἰταλίαν ἐπὶ τῆς λίμνης Βελίνου κατὰ τὴν Σελερίαν ὁδὸν, εἶτα ὑπὸ τῶν Σαβίνων κατακτηθεῖσα, καὶ κέντρον τῶν συνόδων αὐτῶν, εἶτα πόλις Ῥωμαϊκῆ, πατρὶς τοῦ Τερεντίου Οὐάρωνος. Ἡ λαμπρὰ περιχωρος εἶχε ναὸν καὶ τεχνητὸν καταρράκτην (Στράβ. — Cic. — Suet. 8. — Liv. — Tac.). Νῦν Ριέτι.

Ῥεζύρον, λιμνὴ τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς νήσου Ἰθάκης, βορείως τῆς πόλεως (Ὀμ. Ὀδ. Α, 186).

Ῥεζτος, μικρὰ ἐλώδης λίμνη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα, ὑπὸ τὸν Αἰγάλεον, κατὰ τὸ παραθαλάσσιον, ἀλμυρὰ, καὶ ἐκρέουσα εἰς τὴν Θάλασσαν. Ἐνομιζέτο ὑπογείως τρεφομένη ὑπὸ τῆς Ἑσθόικης θάλασσης, καὶ ἱερά τῇ Δήμητρᾳ καὶ ἐχρησίμευσεν εἰς ὀρησκευτικὰς καθάρσεις. Τοὺς δ' ἰχθῦς αὐτῆς δὲν ἐτόλμων νὰ φάγωσιν ἄλλοι πλὴν τῶν ἱερέων τοῦ Ἐλευσίνιου (Θουκ. Β, 39. — Παυσ. Α, 18).

Ῥεζτος, ρύαξ παρὰ τῇ κώμῃ Σολυγίᾳ ἐν τῇ Κορινθίᾳ (Θουκ. Δ, 38).

Ῥήθας, ποταμὸς τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἑξέεινον Πόντον (Ἀπλδ. Πέδ. Β, 349). Νῦν Ρήθα.

Ῥηγία, 1) Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) ἐπὶ τοῦ Βιδούα ποταμοῦ (Πτολ. Β, 2). Ἴσως ἐνθα ἡ νῦν Omayh. — 2) Ῥηγία ἐτέρα, πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς νήσου, πρὸς νότον τῆς πρώτης (Πτλμ. αὐτ.), ἐνθα ἡ νῦν Drumahare.

Ῥηγγέλλη, λίμνη μικρὰ ἐν Λατίῳ τῆς Ἰταλίας, ἀνατολικῶς τῆς Ῥώμης, μεταξὺ Γαβίων καὶ Λαθικῶν. Κατὰ τινὰς ἡ νῦν λίμνη della cana πιθανώτερον ἢ ἀπεξηραμένη κοιλὰς τοῦ Ἰσιδώρου. Γνωστὴ διὰ τὴν μάχην κατὰ τῶν Λατίνων τῷ 496 π. Χ. (Διον. Ἀλικ. ΣΤ, 3. — Liv. II, 49. III, 20. — Cic. Div. II, 2).

Ῥηγγίλλος (ἢ), πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ τὴν χώραν τῶν Σαβίνων, ἐπὶ τοῦ Τιβέριος ποταμοῦ (Διον. Ἀλικ. Β. — Στράβ.). Νῦν Ρεγγέλλη.

Ῥηγγινον, πόλις ἐν Οὐϊνδελικῇ τῆς Γερμανίας, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὀχθῆς τοῦ Δουναβείως, κτίσμα τῶν Ῥωμαίων. Ἡ νῦν Ρατισβόνα ἢ Ρεγενοσβούργ.

Ῥηγγιον, ἐπίσημος πόλις τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν ἀκτὴν τῶν Βρεττιῶν, ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ (Ἡρδ. Α, 170), κτισθεῖσα περὶ τὸ 725 π. Χ. ὑπὸ Χαλκιδέων ἐξ Ἰβυθίας καὶ Μεσσηνίων ἐκ Πελο-

ποννήσου, ὡς ἀδήγει ὁ ἐκ Ζάγκλης Ἀντι-
 μνηστος. Κατ' ἀρχάς, καὶ ἐπὶ πολὺ, ὑπερί-
 σχυον οἱ Μεσσήνιοι ἄποικοι, καὶ ἐξ αὐτῶν
 ἐλαμβάνετο ὁ ἄρχων τῆς πόλεως, μέχρι τοῦ
 461 π. Χ., ὅτε ἐξώθησαν οἱ υἱοὶ τοῦ τε-
 λευταίου ἄρχοντος Ἀναξίλα (Διόδ. ΙΑ, 76).
 Χαρώνδας, ὁ ἐκ Κατάνης τῆς Σικελίας,
 μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, ἔδωκεν αὐτῇ νό-
 μους σοφούς. Ἡ θέσις τῆς πόλεως, προσφο-
 ρωτάτη εἰς τὸ ἐμπόριον, συνετέλεσεν εἰς αὐ-
 τῆς τὴν ταχέϊαν αὔξησιν. Διὰ τοῦτο προσέ-
 βαλεν αὐτῇ τῷ 387 π. Χ. Διονύσιος ὁ Α',
 καὶ μετὰ ἐνδεκάμηνον πολιορκίαν τὴν ἐκυ-
 ρίσουσεν (Πολβ. Α, 6). Ἰκτετε δὲ οὐδέποτε
 πλέον ἀνέθαλεν αὐτῇ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀκ-
 μὴν τῆς. Τῷ 270, ἡ ἐκ Καμπανῶν συγκρι-
 μένη Ῥωμαϊκὴ φρουρὰ τῆς πόλεως, ἐπιπε-
 σσῖσα ἐλεηλάτησε καὶ κατέσφαξε τοὺς πο-
 λιτάς, μέχρις οὗ οἱ Ῥωμαῖοι κατέβαλον καὶ
 ἐτιμώρησαν τοὺς στασιαστὰς (Πολβ. Α, 6
 κλ. Γ, 26, 6). Ἰσοῦτον δ' ἠλάττωσαν τὸν
 ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν σεισμοὶ καὶ οἱ Ῥο-
 μαῖκοι ἐμφύλιοι πόλεμοι, ὥστε ὁ Ἀῤῥουστος
 ἀνεπλήρωσεν αὐτοὺς δι' ἐκλεκτῶν στρατιω-
 τῶν τοῦ ναυτικοῦ. Ὀλίγον βερισίτερον τῆς
 πόλεως ἔχειτο ἡ Ῥηγιῶν στηλις, ἡ
 τὸ Ῥήγιον ἀκρωτήριον, ἀποτε-
 λούν τὸν κορμὸν τῆς Μεσσηνίας. Ἰβζε δὲ
 τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ὅτι ἐκεῖ διὰ σεισμῶν ἐρ-
 ράγη ὁ κορμὸς καὶ ἐχωρίσθη ἡ Σικελία τῆς
 Ἰταλίας (Στρώβ. ΣΤ, 257). Διατηρεῖ τὸ
 ἀρχαῖον ὄνομα Regium.

Ἡγηγυθλος (Ἄτιλιος), ὑπάτος τῆς
 Ῥώμης καὶ ναύαρχος, καταπολεμήσας καὶ
 νικήσας τὸν στόλον τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ
 τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, καὶ περὶ
 τὰς 240 πόλεις αὐτῶν κυριεύσας ἐν Ἀφρικῇ
 καὶ Σικελίᾳ ἀλλὰ πρὸ τῆς Καρχηδόνος, εἰς
 ἣν ἦλθεν ἐπίκουρος μετὰ μισθιωτῶν Ἑλλή-
 νων ὁ Σπαρτιάτης Ξάνθιππος, ἠττηθεὶς κατὰ
 κράτος ἐν μάχῃ εἰς ἠνέπεσαν περὶ τοὺς τρισ-
 μυρίους Ῥωμαίους, συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξαν-
 θίππου μετ' ἄλλων 500, παραδόθη τοῖς Καρ-

χηδονίοις οἵτινες ἐφόνευσαν αὐτὸν μετὰ βα-
 σάνων (Πολβ. — Διόδ.).

Ἡγήτωνες, λαὸς ἐπίσημος τῆς Ἀρ-
 μορικῆς ἐν τῇ δυτικῇ Γαλλίᾳ, πρωτεύουσαν
 ἔχων τὴν Κονδάτην (νῦν Rennes) (Cass. B,
 G. II, 34).

Ἡγήτωι, ἰσχυρὸς λαὸς τῆς Βελγικῆς,
 οὗ ἐπίσημοι πόλεις ἦσαν τὸ Δουροκόρτο-
 ρον (νῦν Boulogne) μετὰ πολλῶν ἀρχαίων
 ἑραικῶν, καὶ οἱ Δουροκαταλιανοὶ (νῦν Clu-
 joms ἐπὶ Μάρνης) (Στρώβ. Δ, 194).

Ἡγήτεςα καὶ Ῥήνια, Ῥήνιατα,
 Ῥήνια, Ῥήνη, Ῥήνεη πρὶν δὲ, κατὰ
 τινάς, Ὀρτυγία λεγομένη, νησίδιον τοῦ
 Αἰγαίου, διὰ στενοῦ βραχίονος τῆς θαλάσσης
 διαιρουμένη ἀπὸ τῆς Δήλου. Εἰς αὐτὴν ἐθά-
 πτοντο οἱ ἐν Δήλῳ ἀποθνήσκοντες, διότι εἰς τὴν
 ἱερὰν νῆσον οὐδενὶ ἐπατρέπετο ὁ ἐνταφια-
 σμὸς (Ὀμ. Ὀδ. Α' 64. — Θουκ. Δ,
 12. — Πρὸς Θεόκρ. Εἰδ. 12, 70. — Στρώβ. —
 Πλάτ. — Ἀθήν. — Πaus.)

Ἡγήτωνος, μέγας ποταμὸς, τὸ ἀρχαῖον
 ὄριον μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας. Περὶ
 τῶν πηγῶν αὐτοῦ διάφορα ἔφρονον οἱ ἀρ-
 χαιοὶ. Κατὰ Καίσαρα (B. G. IV, 10) ἦσαν
 αὐταὶ ἐπὶ τῶν Λεποντικῶν Ἀλπεων κατὰ
 Στράβωνα (Δ), ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ὄρους Ἀδού-
 λα (ἀγίου Γοθάρδου) κατὰ Γάκτιον (Germ.
 1) ἐπὶ τῶν Ῥαιτικῶν Ἀλπεων. Διαρρέων
 τὸ πρῶτον πρὸς δυσμὰς τὴν λίμνην Βένε-
 τον ἢ Βριγαντίνην (νῦν Bienensee), ἐστρέ-
 φετο εἰτα πρὸς ἀρκτον, καὶ ἐδέχετο πλεί-
 στους ὑμέτρους, ἀριστερῶς τὸν Μεσέλλαν
 καὶ Μέσαν, δεξιῶς τὸν Νίκερον. Μοῖνον καὶ
 Λουπκίαν, ὡς καὶ πλείστους ἄλλους μικρο-
 τέρους. Κατὰ Καίσαρα (B. G. IV, 10) λαοὶ
 παρὰ ταῖς ἔχθαις αὐτοῦ κατοικοῦντες ἦσαν
 ἐν Γαλλίᾳ, πρὸς ἀνατολὰς, οἱ Ῥαιτοὶ, οἱ
 Οὐνδελοῖκοι, οἱ Φρισιοὶ. Πρὶν εἰσδᾶλη εἰς
 τὴν Βατανικὴν χθῆραν, διεσχίζετο ὁ Ῥήνος
 εἰς δύο βραχίονας, δι' ὃ καὶ διέκρωε ἐλέ-
 γετο (Rhenus bicursus, Ving. A. VIII, 724).
 Ἰβζε αὐτῶν ὁ δυτικὸς, ὁ Βάκαλος ἢ Βά-

χαλις (νῦν Waal), μετὰ τοῦ Μασὸς ἐνο-
 μενος, ἀπετέλει τὴν νῆσον τῶν Βαταβῶν.
 Κατὰ τὸν Καίσαρα (B. G. IV, 10) ἐξέρρει
 διὰ πολλῶν στομιῶν εἰς τὴν Θάλασσαν. Ἀλλὰ
 τὸ ἀνακριβές τῆς πληροφορίας ταύτης ἀνα-
 γνωρίζουσι ἤδη οἱ ἀρχαιοὶ (Στρώβ. Δ, 193).
 Ὁ δ' ἀνατολικὸς βραχίον διετῆρει τοῦ Ῥή-
 νου τὸ ὄνομα. Ὁ Δροῦσος ἐξάρραξε τῷ 10
 καὶ 9 π. Χ. διώρυγας κατὰ τὰ λίμνας καὶ
 τέλματα περιέχοντα ἐκεῖνα μέρη, ἵνα διευκο-
 λύνῃ τὴν εἰς τὴν θάλασσαν κάθοδον, καὶ
 τότε γίνεται λόγος περὶ τριῶν στομιῶν τοῦ
 ποταμοῦ (Tue. Ann. I, 60. 63. 70. II, 6. XIII,
 54. Germ. XXXIV) εἶτα δὲ πάλιν μνημο-
 νεύονται μόνον δύο. Ὁ Καίσαρ ἦν ὁ πρῶ-
 τος Ῥωμαῖος ὁ τὸν Ῥήνον μετὰ στρατοῦ
 ὑπερβάς, ἀγνοεῖται ἀκριβῶς εἰς τί μέρος.

Ῥηξήνωρ, 1) υἱὸς τοῦ Ναυσιπόου,
 ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλ-
 κίνου, νέος ἀποθανὼν (Ὀμ. Ὀδ. 2, 63).
 — 2) Πατὴρ τῆς Χαλκιδίπης, γυναικὸς τοῦ
 Αἰγέως (Ἀπλ. Δ, 1, 15, 6).

Ῥήσιος, 1) ποταμὸς τῆς Τρωικῆς χώ-
 ρας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γράνικον (Ὀμ. Ἰλ.
 M, 20), υἱὸς τοῦ Ὀκκανοῦ καὶ τῆς Τηθῆος
 (Ἡσδ. Θεογ. 340). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἠιονέως
 (Ὀμ. Ἰλ. K, 435), ἡ τοῦ Στρυμόνος καὶ
 τῆς Μούσης Καλλιόπης ἢ Εὐτέρπης, βασι-
 λεὺς τῶν Θρακῶν. Ἐλθὼν εἰς Τρωάδα ὡς
 σύμμαχος τοῦ Πριάμου, ἔφερε μεθ' αὐτοῦ
 λαμπροὺς, καταλευκούς ἵππους, ἐξ ὧν ἐξηρ-
 τάτο ἡ τύχη τῆς Τρωάδας, διότι ἂν ἔτρω-
 γον χόρτον Τρωϊκῶν, καὶ ἐποτίζοντο ἐκ τοῦ
 Ξάνθου, ἡ πόλις ἀπέβαινε ἀνάλωτος. Διὰ
 τοῦτο ἀμέσως κατὰ τὴν πρώτην ἐσπέραν
 τῆς ἀφίξεώς αὐτοῦ, ἐπέπεσαν εἰς τὴν σκηνὴν
 τοῦ Ὀδυσσεύος καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ ὁ μὲν
 ἐφόνευσεν αὐτὸν μετὰ 12 ἄλλων Θρακῶν,
 ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἤρπασε τοὺς ἵππους (Ὀμ.
 Ἰλ. K, 434 ἐπ. — Εὐριπ. Ῥήσ. — Ving.
 A, I, 469).

Ῥητορικὴ, ἡ τέχνη τοῦ δημοσίου
 ὁμιλεῖν ἐξηρακεῖτο καὶ διεπλάσθη ἐν Ἑλλάδι,

καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις. Σοφισταὶ διεσκύα-
 σαν καὶ συνέταξαν κανόνας πλήρους θεω-
 ρίας αὐτῆς. Πᾶς πολίτης μὴ εἰς ἀτιμίαν ὑπο-
 πεσῶν εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ὁμιλῇ πρὸ
 τοῦ δήμου καὶ νὰ προτείνῃ τὰ δοκούντα αὐ-
 τῷ χρήσιμα· ἀλλ' ἐπεδίδοντο εἰς τοῦτο κυ-
 ρίως οἱ ἐπιδιώκοντες πολιτικὴν ἐπιρροὴν καὶ
 τιμὰς. Σχολεῖα δὲ Ῥητορικῆς ὑπῆρχον, πλὴν
 ἐν Ἀθήναις, καὶ εἰς τινὰς πόλεις τῆς Μι-
 κρῆς Ἀσίας, καὶ μάλιστα ἐν Ῥόδῳ. Οἱ ἐν
 αὐτοῖς γραφόμενοι «ἐπιδεικτικοὶ λόγοι»
 ἦσαν μᾶλλον γυμνάσματα καὶ ἀποδείξεις
 τῆς περὶ τὸ ὕφος, τὴν ἐκθεσιν τῶν ἰδεῶν καὶ
 τὴν ἀπαγγελίαν ἱκανότητος τοῦ συντάκτου
 αὐτῶν, ὡς ἐπιδειξις ἦν ἐν γένει καὶ ἡ
 ἐνώπιον ὁμιγηγύρεων εἰς πανηγύρεις, ἀνά-
 γνωσις ἱστορικῶν συγγραμμάτων ἢ ποιη-
 μάτων εἰς τὴν κοινὴν ἐκτίμησιν ὑποβαλλο-
 μένων, καὶ πρὸς ταχύτεραν καὶ εὐρύτεραν
 τῶν συγγραμμάτων διάδοσιν. Ἐπὶ τῶν με-
 γάλων ἡμερῶν τῶν Ἀθηναίων, οἱ μεγάλοι
 ῥήτορες, ὡς ὁ Δημοσθένης καὶ οἱ δὲ κα-
 λεγόμενοι ῥήτορες συνέταττον κυρίως λό-
 γους πολιτικούς (συμβουλευτικούς) καὶ
 δικανικούς. Εἰς δὲ τοὺς ἐπιδει-
 κτικούς, ἐπικρατήσαντας μετὰ ταῦτα καὶ
 περιλαμβάνοντας καὶ τοὺς πανηγυρικούς,
 πρῶτοι καὶ μάλιστα ἐπεδόθησαν καὶ μεγά-
 λως ἠύδοκίμησαν, ὁ Ἰσοκράτης καὶ ὁ Θεό-
 πομπας, ὧν τὰ ἔργα ὡς πρότυπα τοῦ εἶδους
 τούτου ἐθεωροῦντο. Εἰς τὴν Ῥώμην δ' εἰ-
 σήχθη ἡ Ῥητορικὴ μόνον μετὰ τὸ 155 π.Χ.
 διὰ τῆς τότε ἐκεῖ πεμφθείσης πρεσβείας ἐξ
 Ἀθηναίων, τοῦ περιπατητικοῦ Κριτολάου,
 τοῦ Στωϊκοῦ Διογένοτος καὶ τοῦ Ἀκαδημαϊ-
 κοῦ Καρνεάδου (Cic. d. Or. II, 37, 156. Tuisc.
 IV, 3, 5). Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐθεωρήθη-
 σαν οἱ Ἕλληνες ῥήτορες ὡς ἐπιτιμῶνοί τι-
 νες καὶ ἐξωρισθῆσαν τῆς πόλεως. Ἀλλ' ἡ
 τέχνη, γνωστὴ ἀπαξ γενομένη, δὲν ἦν δυνα-
 τὸν νὰ ἐμποδισθῇ, ἀλλὰ προὐχώρησε καὶ
 ἀνεπτύχθη, καὶ ἐπίσημοι Ῥωμαῖοὶ ἀπῆρχον-
 το εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς Ἀσίαν, ἵνα δι-

δάσκονται αὐτὴν μεθοδικῶς, καὶ ἐν τῇ Ῥώμῃ αὐτῇ ὁ πρῶτος δὲ γράψας δημογραφίας κατὰ κατόνας ἦν ἐν αὐτοῖς ὁ Σέρβιος Σουλπίκιος Γάλλος, ὑπατος ἀνεδείχθη τῷ 144 π. Χ., καὶ σπουδαῖος ῥήτωρ ὁ νεώτερος Γράνχος διὰ τὴν φυσικῆς εὐφυΐας του καὶ διὰ τῆς τέχνης. Ἐργυμνάζοντο δὲ προσέτι οἱ Ῥωμαῖοι καὶ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν ὑπ' ἰδίους διδασκάλους, οἵτινες declamatores ἐλέγοντο, καὶ declamationes ἐκαλοῦντο τὰ ῥητορικὰ γυμνάσματα, οἷα αἰχίζοντο τοῦ Κουίγκτιλιανοῦ καὶ τοῦ Σελέκα. Ῥήτορες δὲ (Rhetores) ἐλέγοντο παρ' αὐτοῖς οὐχί, ὡς ἐν Ἑλλάδι, οἱ δημοσίως ἀγορεύοντες, οἱ oratores, ἀλλ' οἱ διδασκαλοὶ τῆς ῥητορικῆς. Ἐπί τῶν αὐτοκρατόρων ἄμμος, ὅτε δημόσια ἀγορεύσεις ἦσαν ἐξαιρέσις μόνον, ἐγίνετο καὶ ἐν Ῥώμῃ ἐπ' ἀμφοτέρων χρήσις τῆς λέξεως, καὶ μετὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλησι ῥήτορες, οἵτινες τότε καὶ σφισταὶ ὠνομάζοντο, ἦσαν οἱ παρὰ τοῖς δικαστηρίοις ἀγορεύοντες ἢ τὴν τέχνην τοῦ λόγου διδάσκοντες. Κατὰ τὸ πλεῖστον δ' εἰς τὰ ῥητορικὰ γυμνάσματα ἐλαμβάνοντο θέματα ὑποθετικὰ, πολιτικὰ ἢ νομικὰ ἀντιτιθέμενα πραγματευόμενα (Quint. II, 10, 12. IV, 2, 29). Τὰς ἀρίστους περὶ ῥητορικῆς πραγματείας συνέταξεν ὁ Ἀριστοτέλης, Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, ὁ Ἀφθύνιος, ὁ Ἑρμογένης, ὁ Σώπατρος, ὁ Δημήτριος, ὁ Ἀριστέιδης, κλ. Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις τὴν πρῶτην θέσιν κατέχουσι τὰ ἔργα τοῦ Κικέρωνος de inventione, de oratore, Brutus καὶ orator.

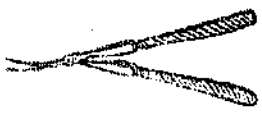
Ἠριζόγρον αὐτως ἐλέγοντο ἐν Σπάρτῃ τοῦ Λυκούργου οἱ νόμοι, ὡς δῆθεν ὑπὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου ῥηθέντες καὶ ἀγράφως μεταδοθέντες (Πλουτ. Β. Λυκ. ΣΤ, Γ), καθ' ὃ πῶθ' ἔχρηστοι (Ξεν. Λακ. Πολ. Γ), ἢ ἀγραφοὶ καὶ μὴ τῶν ῥητῶν τούτων ἦν τὸ νὰ μὴ ὡς γεγραμμένοι οἱ νόμοι. Ἦσαν δ' οὗτοι, ὡς φαίνεται, τρεῖς κατ' ἀρχὰς εἰς οὓς προσετέθη καὶ τέταρτος, ὁ τὸ πολιτεύμα κανονίσας (Πλουτ. Λυκ. II). Ἀγρη-

σὺλ. ΚΣΤ). Συντεταγμένοι δ' ἦσαν αἱ ῥήτορες αὐτοὶ χρησιμῶν δίκην, συντόμως καὶ ἀποφειγματικῶς ἀλλὰ κατ' Ὀλυμπιάδα 26 (673 π. Χ.) ἐστιχοῦργησεν αὐτοῖς ὁ Τέρπανδρος (Κλήμ. Ἀλεξ.) κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Κρήτης, ἵνα ὡς μᾶλλον εὐμνημόνευται. Ἐν γένει δὲ ῥήτρα ἐλέγετο ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις καὶ πᾶσα ῥητὴ σύμβαισις (Ἀπολλών. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ.), καὶ τις συνθήκη Ἑλληνικῆ ἐξ Ὀλ. 40-εθ, ῥήτρα (Ῥάτρα) λέγεται ἐν σωζομένῃ ἐπιγραφῇ Borekii. G. J. Ἄρ. 11).

Ἠριζόγρον, ἐκ Κρήτης, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Πυργέτου (276-196 π. Χ.), τὸ πρῶτον δοῦλος καὶ φύλαξ γυμναστηρίου, ἐσπούδασεν ἔπειτα, συμμαθηθεύσας μετὰ τοῦ Ἐρατοσθένους, καὶ ἀνεδείχθη γραμματικὸς καὶ ἐποποιός. Ἐκ τῶν ἐπῶν αὐτοῦ μνημονεύονται ἢ «Ἡράκλεια», τὰ «Ἀρχαῖα», τὰ «Θεσσαλικὰ», καὶ πρὸ πάντων τὰ «Μεσσηνιακὰ» εἰς τὴ βιβλία, ψάλλοντα τοὺς δύο Μεσσηνιακούς πολέμους. Ἐξ αὐτῶν δὲ κυρίως ἠρύσθη ὁ Παισανίας, ὅστις ἐστὶ δι' ἡμᾶς ἢ κυριώτερα πηγὴ τῶν εἰδήσεων περὶ τῶν πολέμων ἐκείνων. Σώζεται αὐτοῦ μακρὸν τεμάχιον, καὶ προσέτι 11 ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. Αἱ ποιήσεις του ἔχουσι τὸν τύπον τῶν Ἀλεξανδρινῶν. Ὡς γραμματικὸς συνέταξεν ἔκδοσιν τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων.

Ἠριζόγρον, υἱὸς τοῦ Πείρου, ἡγεμῶν τῆς Θράκης, εἰς βοήθειαν τῶν Ἑρῶν ἐλθὼν (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 485).

Ἠριζόγρον, ἐργαλεῖον δι' οὗ αἱ χει-

ρουργοὶ ἐξήρουν τὰς ρίζας τῶν ὀδόντων, τὰ βέλη ἐκ τῶν σαρκῶν, κτλ. (Gels. VII, 12). Ὡς τοιοῦτο ἐξελέθη μετὰ πιθανότητος τὸ

εἰκονιζόμενον, εὐρεθὲν ἐν Πομπηῖᾳ μετ' ἄλλων χειρουργικῶν.

Ἠριζόγρον, πόλις παραθαλασσία τῆς ἐν Ἀσίᾳ Γεδρωσίας (Πτολ.).

Ἠριζόγρον, 1) πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας (Στράβ.). — 2) Πόλις λιμένα ἔχουσα ἐν Πόντῳ τῆς Ἀσίας. Νῦν Ῥιζέχ.

Ἠριζών, πόλις ὄχρῶν τῆς Δαλματίας, ἐπὶ ὁμωνύμου κόλπου ἢ καὶ ποταμοῦ (Πολύβ. Β, 11. — Στράβ. Ζ, 316. — Liv. XLV, 26). Νῦν Ῥιζάνον ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Κατάρου.

Ἠριζών, ἐκ Συρακουσῶν ἢ ἐκ Τάραντος, υἱὸς ἀγγειοπλάστου, ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Λάγου (320-305 π. Χ.), ἐφευρε τὸ εἶδος τοῦ δράματος τὸ κληθὲν «Ἰλαροτραγωδίαν». Ἐγραψε δὲ 38 τοιαῦτα δράματα, λαβὼν τὰς ὑποθέσεις ἐκ τῶν Ἀθηναίων τραγικῶν, καὶ ἀναμιξας αὐτὰς ἐπὶ τὸ κωμικώτερον, διότι ἀγνωστὴ ὁ τρόπος καθ' ὃν εἰργάζετο. Ἐπιφανώτερον φαίνεται ὅτι ἐλάμβανε μὲν τὰς διηγήσεις καὶ τὴν ἐξωτερικὴν διάπλασιν τῶν τραγικῶν, ἀλλὰ παρρηδῶν αὐτοῖς, ἐδανείζετο τὰς σκηνὰς καὶ τοὺς διαλόγους ἐκ τοῦ συνήθους βίου, καὶ καθήρτιζεν οὕτω προῖον τῆς φαντασίας μικτὸν ἐκ γελοίου καὶ σοβαροῦ. Ὀλίγα λείψανα αὐτοῦ σώζονται ἐν οἷς διαφαίνεται φαῖ δρότης πνεύματος καὶ ἀγχίνια. Ἐν τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἦν ὁ Ἀμφιτρίων, ὅστις νομίζεται ὅτι ἐχρησίμωσεν ὡς ὑπόδειγμα εἰς τὸν τοῦ Πλάτου. Οἱ ὀλίγοι διατηρούμενοι αὐτοῦ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι (Ἀθῆν. Γ, 27), καὶ τρεῖς τίτλοι δραμάτων σώζονται, μυθολογικοὶ (Στέφ. Βυζ. Σουῖδ.).

Ἠριζόγρον (τὰ) ἢ Ῥιζόγρον (ἢ), πόλις ἐπὶ ἀμμώδους παραλίας τῆς Μεσογείου, ὅτε μὲν εἰς τὴν Ἀίγυπτον, ὅτε δ' εἰς τὴν Συρίαν ἀποδιδομένη, καθ' ὃ κατὰ τὰ μεθόρια ἀμφοτέρων κειμένη, σπουδαιοτάτη. Θέσις διὰ τὸ μετὰ τῆς Ἀραβίας ἐμπόριον (Στράβ. XVI, 741, 759. — Liv. XLV, 11). Νῦν Κασρ ἐλ' Ἀρίς.

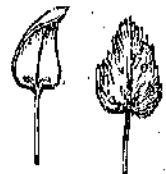
Ἠριζόν τὸ (Ἀρχαῖον), ἀκρωτήριον τῆς

Ἀχαΐας, μεθ' οὗ τὸ ἀπέναντι κείμενον Ἀντίρριον, ἢ Ῥίον τὸ Μολυρικόν, ἀπετέλει τὸ στόμιον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Ἡ ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασις τῶν δύο ἀκρωτηρίων ἐλέγετο 7 σταδίων, κατὰ δὲ Πλίνιον 1 Ῥωμαῖκοῦ μιλίου. Ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου ἔδρυτο ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Εἰς τὸν πορθμὸν δὲ τοῦτον ἐδόθη ἡ ἱστορικὴ ναυμαχία τῶν 429 π. Χ. (Θουκ. Β, 87. Ε, 52. — Στράβ. Η, 335. — Πaus. Ζ, 22. 10).

Ἠριπαῖα (ἢ Ῥίπαια) ὄρη, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὑποτιθεμένη σειρά ὑψηλῶν ὀρέων κατὰ τὰ βορειότατα τῆς γῆς (Στράβ. Οἰδ. Κολ. 1247. — Virg. G. I, 240), ὅθεν ἔπνεον «Ῥίπαι ἀθήρηγενέος βορέαο» (Ὀμ. Ἰλ. Ὀλ. 171). Τινὲς τῶν νεωτέρων θέλουσι τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ ταρταρικοῦ δῆθεν Ῥίφα ἐτ (ὑψηλόν). Πέραν αὐτῶν κατόικουν οἱ Ὑπερβόρειοι (Διον. Περιηγ. 315. — Στράβ.). Ὁ Αἰσχύλος τίθει εἰς αὐτὰ τὰς ἀγνώστους τότε πηγὰς τοῦ Ἰστροῦ. Οἱ μεταγενέστεροι γεωγράφοι ἔδιδον τὸ ὄνομα εἰς τὰ δυτικώτερα τῶν Οὐραλίων.

Ἠριπίη, πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, πλησίον τῆς Στρατίας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 606).

Ἠριπίς, ὑποκορ. Ῥιπίδιον, ἀνεμιστήριον («τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν Ῥιπίδα») Ἀριστ. Ἀγρ. 669. 888). Παρέλαβον δ' οἱ Ἕλληνες παρὰ τῶν βαρβάρων τὴν χρῆσιν τοῦ Ῥιπίδιου καὶ ὡς ἀνεμιστήριον διὰ τοὺς ἀνθρώπους (Εὐρπ. Ὀρατ. 1408-1412), οὐχί ἀνοικοκλειομένου ὡς τὰ νῦν, ἀλλὰ τεταμένου, καὶ συγκειμένου ἢ ἐκ λευκοῦ ὑφάσματος ἐντὸς κρίκου μετὰ λαβίδος, ἢ ἐκ πτερῶν

ταῶνος (Propert. II, 15), ἢ ἐκ φύλλου λεπτοῦ, ὡς ἀπαντῶνται τὰ ἐν τῇ εἰκόνι παριστώμενα ἐν τοιχογραφίαις τῆς Πομπηῖας κα

τῶν Σταβίων' καὶ ταῦτα συνήθως ἔφερον παρὰ ταῖς κυρίαις θεραπευίδες, ὡραῖοι παῖδες ἢ εὐνούχια (Ἰβρπ. αὐτ. — Στράτων. ἐπίγρ.

ΚΒ), ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἐκ τοιχογραφίας ἐν Πομπηῆι, ἔβρωε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀριάδνης, Ολιθόμενος διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν αὐτῆς. Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις δ' ἐποιοῦντο χρῆσιν αὐτῶν καὶ ἄνδρες προσέτι, ὡς ὁ Αὐγουστος εἶχε δοῦλον ρίπιζοντα αὐτὸν ὅταν ἐκοιμάτο (Suet. Aug. LXXXII. — Tacit. III, 5, 45-54). Ὑπῆρχον δὲ καὶ ρίπιδες μισοσέβοι, τὰ κυρίως μωαστήρια πρὸς ἐνδύειν τῶν μυῶν (Μένανδ. Σελ. 175. — Αἰλ. κ. ε. III, 14).

Ἰόσκος, κινώτιον κατεσκευασμένον ἐκ καλάρων ἢ ἐλαφρῶν ράβδων διὰ δέριματος ἐπιτεκαλυμμένον (τὸ σεπέτι), χρησιμεῖον εἰς φύλαξιν ἀργυρωμάτων (Φώτ. λ.), ἀλλ' ἐν γένει καὶ εἰς ἐναπόθεσιν ἄλλων ἀντικειμένων, ὡς ἄρτων κτλ. (Πολδ. I, 31. 137).

Ἰόψασπις, ὁ ἐκ δειλίας φεύγων εἰς τὴν μάχην. Ἐν Σπάρτῃ ἐτιμωρεῖτο διὰ θανάτου.

Ἰοδανός, ὁ κυριώτερος ποταμὸς τῆς ἀρχαίας Γαλλίας, ἔχει τὰς πηγὰς του εἰς τὰς Πεννίνιας Ἄλπεις, ῥεῖον πρὸς δυσμὰς εἰς τὴν Λαμάνιον λίμνην, καὶ εἶτα νοτίως διὰ τοῦ Λουγδούνου (Λυών), δέχεται ἐξ ἀριστερῶν τὸν Ἰσάρα (Isère) καὶ Δρυεντίαν (Durance), δεξιῶς τὸν Ἄραρα (Saône), καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Ὑπρηνηκὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς Σαρδηνίας (Liv. XXI, 26). Ἐξῶν τὸν ῥοῦν ὀρητικόν, μετέβαλλε

πολλάκις τὴν κοίτην κατὰ τὰς ἐκβολὰς διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι ἄλλοι ἄλλον ἀριθμὸν στομίων, 1, 2, 3, ὡς καὶ 7, τῷ ἀπέδιδον. Κατὰ δὲ τὸ ἀνατολικώτερον τούτων ἀναφέρουσι (Πλουτ. Μάρ. II. — Στρβ. Δ, 183) καὶ τὰς «Μαριανὰς φάσσας», διώρυγας ἃς ὁ Μάριος ἀνέσκαψεν ἐπὶ τοῦ Κιμβρικοῦ πολέμου. Ἐπὶ πολὺ ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν του πλωτὸς, ἐχώριζεν ὁ Ῥοδανὸς τὴν Γαλλίαν, ὡς Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, ἀπὸ τῆς Ἑλθετίας (Στρβ. Δ, 183. 189. 10.).

Ἰόδεια, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Ἰηθόος, ὄπαδος τῆς Περσεφόνης (Ὀμ. Ὑμν. Δημ. 451. — Ἡσδ. Θεογ. 351).

Ἰόδη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, γυνὴ τοῦ Ἥλιου καὶ μήτηρ τοῦ Φαέθοντος, τῆς Λαμπετίας, τῆς Ἀγγλῆς καὶ τῆς Φασθούσης (Ἀπλλ. Α, 4, 4). — 2) Μία τῶν Δαναίδων (Ἀπλλδ. Β, 1, 4). — 3) Λιμὴν Ἑλληνικὴν εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰνδιγητῶν κατὰ τὴν Ταρρακωικὴν Ἰσπανίαν (Liv. XXXIV, 8). Νῦν Ῥόζας.

Ἰοῦβία, μία τῶν Δαναίδων (Ἀπλλδ. Α, 1, 4).

Ἰόβιος, ποταμὸς ἐν Μυσίᾳ κατὰ τὴν Τρωάδα, πηγάζει ἐκ τῆς Ἰθῆς, καὶ δεχόμενος τὸν Σελήεντα ὡς ὁμόρρουν, ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, μεταξὺ Ἀθύδου καὶ Δαρδάνου (Ὀμ. Ἰλ. Μ, 20. Υ, 215. — Ἡσδ. Θγν. 311. — Στρβ. ΙΒ, 554. Π, 555). Πιθανῶς ὁ νῦν ποταμὸς τῶν Δαρδανελίων, ὅστις ἔλη διερχόμενος ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν διὰ πολλῶν στομίων.

Ἰόδον, ἄθος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λίαν ἀγαπητὸν διὰ τὸ χρώμα καὶ τὸ ἄρωμα αὐτοῦ. Χρῆσις αὐτοῦ ἐγένετο εἰς κόσμησιν τῶν τραπέζων εἰς τὰς ἐστιάσεις, καὶ εἰς στεφάνωσιν κατ' αὐτάς· καὶ εἰς τοὺς τάφους προσέτι ἐπιτίθετο, εἰς ἐνδειξιν ἀγάπης καὶ ἐνθυμῆσεως. Ῥοδodάκτυλος λέγεται ἡ αὐγὴ παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὰ ῥόδινα χρώματά της. Καθ

Ἡρόδοτον (II, 138) ἐν Μακεδονίᾳ ἐθαλλον αὐτοφυῶς ἐξαισία ῥόδα ἐξηκοντάφυλλα.

Ἰοδόπη, ὄρος τῆς Θράκης, εἰς τὰ δυτικὰ τῆς χώρας, ἀνατολικῶς τοῦ Νέστου ποταμοῦ εἰς ὕψος αἰρόμενον 2,300 μέτρων, καὶ ἐκ βορρᾶ μέχρι τοῦ Ἐβξείνου ἐκτεινόμενον. Ἦν τὸ ἐπισημότερον ὄρος τῆς Θράκης καὶ Βάνχαι διέτρεχον αὐτὸ κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις (Ἡρδ. ΣΤ, 49. — Θουκ. Β, 96. — Στρβ. Ζ, 319. — Πολύβ. — Hor. Od. III, 25, 12), Νῦν βουνὸν τοῦ Δεσπότηου.

Ἰόδος, πρὶν ἄλλως καὶ Ὀφιοῦσα, Σταδία, Ἀστερία, Τρινακρία, Κορυμβία, Μακαρία, καλουμένη, νήσος ἔχουσα ἐπιφανείαν 21 μέτρ. τετραγ. ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῆς Κερίας διαιρουμένη διὰ πορθμοῦ ἔχοντος ἐξ ἑξὼς πλάτος. Διατέμεται ὑπὸ ὄρους, οὗ τὸ ὕψιστον μέρος ἐλέγετο Ἀταθύριος. Ἡ παραλία ἦν εὐλίμενος, εἶχε τὸ κλίμα τερπνὸν καὶ ὑγιεινόν, τὸν οὐρανὸν αἴθριον καὶ, κατὰ Πλίνιον (II, 87. — Suet. Tib. XI) ἡμέρα δὲν παρήρηχοτο χωρὶς νὰ φανῇ ὁ ἥλιος εἰς αὐτήν. Κατ' ἀρχὰς λέγεται ὅτι τὰ πεδία αὐτῆς κατεῖχοντο ὑπὸ λιμνῶν καὶ βάλτων, καὶ κατεκαλύπτοντο ὑπ' ἐντόμων φαρμακαρῶν, ὅτι δ' ἐκαθάρισε αὐτὰ ὁ Φόρβας, ἐλθὼν μετ' ἀποίκων Λαπίθων (Διόδ. Δ, 71. Ε, 58). Ἀφθόνως παρήγε μάρμαρον, κρητίδα, ξυλικὴν πρὸς ναυπηγίαν, οἶνον, οὔκα μελανὰ καὶ καλοὺς ἰχθῦς (ἄλοπας). Ἦν δὲ πᾶσα ἡ νήσος ἱερά τῷ Ἥλιῳ, ὅστις συνελατρεύετο ἐνταῦθα μετὰ τῆς θυγατρὸς του Ἡλεκτρούνης. Ἐτιμᾶτο δ' ἐν αὐτῇ καὶ ὁ Ἀταθύριος Ζεὺς, καὶ οἱ ἥρωες Ἡρακλῆς καὶ Ἰηηπτόλεμος. Ἡ νήσος ἐν τοῖς μυθικοῖς χρόνοις ἐλέγετο ἐκ τῶν κυμάτων προκύψασα, μετὰ κατοίκων τῶν Τελχίνων, ἀφ' ὧν καὶ Τελχίνα προσέτι ἐλέγετο, καὶ οἵτινες ἐλέγοντο ὄντες οἱ ἐπινοηταὶ τῆς χρήσεως τῶν μετάλλων καὶ τῆς ἀστρολογίας. Κατ' ἄλλους δὲ, μετόκησαν εἰς αὐτήν οἱ Τελχίνες ἐκ Κρήτης. Μετ' αὐτοὺς ἀρχαιότατοι κάτοικοι λέγονται οἱ Ἡλιάδαι, ἰσως ἄλλη μόνον

ἐπωνυμία αὐτῶν. Μνημονεύονται δὲ καὶ Φοίνικες εἰς τὴν νήσον ἐλθόντες. Μετὰ δὲ τὴν κάθοδον τῶν Ἡρακλειδῶν ἦλθον Δωριεῖς εἰς αὐτὴν ἐκ Μεγάρων, ἢ ἐκ τῶν ἐξ Ἀργεῶς εἰς Κρήτην μεταβάτων μετὰ τοῦ Ἀλθαίμενου. Κατ' ἀρχαιοτέρας δὲ παραδόσεις ἦλθεν εἰς τὴν νήσον ὁ Ἡρακλείδης Τληπόλεμος, καὶ αὐτὸς ἴδρυσε, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, τὰς τρεῖς πόλεις Λίνδον, Ἰαλυσοῦν καὶ Κάμερον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 653). — Αἰετλοῦστα τῶν δωρικῶν πόλεις κατὰ τὰς περικειμένας νήσους καὶ παραλίας φαίνονται τῶν Ῥοδίων ἰδρύματα οὔσαι, καὶ ἀπετέλουν μετὰ τῆς Ῥόδου πολιτικὴν συμπολιτείαν, τὴν αὐθιγὴν ἐξάπολιν λεγομένην, κέντρον ἔχουσαν τὸν ναῦν τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος (Ἡρδ. Α, 144). Δραστηρίως δ' εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν ἐπιδεδομένοι οἱ Ῥόδιοι, ἐξέτειναν τὰς ἀποικίας των μακρὰν πρὸς δυσμὰς, καὶ μία τῶν ἐπισημοτέρων ἐξ αὐτῶν ἦν ἡ τῷ 690 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἀντιφῆμου ἰδρυθεῖσα ἐν Γέλῳ (Ἡρδ. Ζ, 153). Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ νήσῳ προεῖχεν ἐπὶ δυνάμει ἡ οἰκογένεια τῶν Ἐρατιδῶν, ἧς μέλος ἦν ὁ Διαγόρας. Ἐπὶ τῶν Περσικῶν πολέμων συνέπραξεν ἡ Ῥόδος μετὰ τῆς ὑπερεχούσης μερίδος, καὶ ἐνέμεινεν ἔκτοτε εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων. Τῷ 411 π. Χ. οἱ ἀριστοκράται ἐπαναστάντες ἐπεκατέστησαν τὸν Πελοποννησιακὸν στόλον εἰς βοήθειάν των· ὁ εὐγενὴς δὲ Δωριεὺς, υἱὸς τοῦ Διαγόρου, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἐξορίσει, ἀνακληθεὶς, κατέσπειλε τὴν στάσιν, καὶ μετὰ τοῦτο διεπράξατο τὸν συνοικισμὸν τῶν τριῶν πόλεων εἰς μίαν, τὴν Ῥόδον, ἣν ἐκτίσεν ἀμφιθεατροειδῆ, ὑπὲρ ὡραῖον λιμένα, κατὰ τὸ βορειοανατολικὸν πέρασ τῆς νήσου. Μετ' ὀλίγον ὁμοῦς πάλιν ἐξεπράγησαν συγκρούσεις μεταξὺ τῶν ἀριστοκρατῶν καὶ τοῦ δήμου, οὗ ἡ ἀρχὴ εἶχεν ἐκτραχηλισθῆ εἰς ἐσχάτην δημαγωγίαν, πάσης παρανομίας ἐνοχον γινομένην (Ἐνφ. Ἑλλ. Δ, 8, 20). Ἀποκατέστη ὁμοῦς πάλιν μετὰ ταῦτα νόμιμος καὶ ἔμφρων δημο-

κρατία, διὰ μετριοπαθείας καὶ ἀξιοπρεπείας εἰς δύναμιν ἐκ νέου ἀναπτυχθεῖσα, καὶ ἔκτοτε ἐπέστρεψεν αὐτὴς ἡ Ἡρόδος εἰς τὴν συμμάχίαν τῶν Ἀθηναίων. Ἐπὶ 358-356 ἔμεινε, ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι παρέβησαν ὑπερπηδῆσαντες τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως, ἀπέστησαν πάλιν οἱ Ἡρόδοι ἀπ' αὐτῶν, καὶ τότε, βοηθεία τῶν Καρῶν ἡγεμόνων, ἐπεκράτησεν ἐν τῇ νήσῳ ἰσχυρὰ ὀλιγαρχία (Δημ. π. Ἡρόδ. ὀλ.), καὶ μετ' οὐ πολὺ ὑπέκυψεν ἡ νῆσος εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἰδριεύου, θυνάστου τῆς Ἀλιζαρνασσῶ. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου κατελήφθη ὑπὸ φρουρᾶς μακεδονικῆς, ἦν μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου ἐξέβαλε, καὶ ἀνεκτήσατο τὴν ἐλευθερίαν της, ἀναπτυχθεῖσα τότε καὶ εἰς τὴν ὑπερτάτην ἀκμὴν. Κατὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ ἀντέστησαν γενναίως οἱ Ἡρόδοι τῇ 304 π. Χ., κατέλαβον μέρη τῶν Καρικῶν παραλίων, ὑπεστήριξαν τὰς ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς ὑπεράσπισιν τῆς ἐλευθερίας των, ἀλλὰ μείναντες οὐδέτεροι μεταξὺ τῶν τότε διαμαχομένων ἰσχυρῶν διαδόχων, ἠγωνίζοντο εἰς ἀποκατάστασιν φιλικῶν συναλλαγῶν μετ' αὐτῶν, καὶ ἔθεντο πρῶτοι τὰς βάσεις διεθνῶς θαλασσίου καὶ ἐμπορικοῦ δικαίου. Ἐπὶ 224 π. Χ. σφοδρὸς σεισμὸς μεγάλῃν ἔφερον εἰς τὴν πόλιν βλάβην, καὶ τὴν περιφέρῃ ἐν αὐτῇ κολοσσὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (ἴδ. Χάρης) καταρρίψας. Τότε δὲ καὶ ἡγεμόνες καὶ πόλεις πολλὰ τῇ ἐπεμψαν δωρεὰς πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς κηλίας ταύτης. Μετὰ τῶν Ῥωμαίων συμμαχοῦντες, ἐπολέμησαν οἱ Ἡρόδοι κατὰ τοῦ Ἀντιόχου καὶ τοῦ Προυσίου, καὶ ἔλαβον ὡς ἀμοιβὴν τὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς Καρίας καὶ τῆς Λυδίας. Ἀπώλεσαν ἔμεινε τὰς ἐπαρχίας ταύτας, ὡς καὶ πολλὰ τῶν ἐμπορικῶν αὐτῶν προνομίων ὅτε, ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν δυνάμει ἐναθροῦντο, καὶ τὰ ὄρια αὐτῆς παραγυριζόντες, ἐπεμψαν εἰς Ῥώμην πρέσβυν θελήσαντα ἐπιτακτικῶς νὰ ἐπιβάλῃ τὰς ἀξιώσεις των (Ιλιν. VI. IV, 14). Κατὰ Μιθριδάτου ἐπιτυχῶς ἀντέστησαν,

ἀλλ' οἱ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἐπέληθοντες ἐμφύλιοι πόλεμοι ἐπέφερον τὴν παρακμὴν αὐτῶν. Τὴν ἀναξαρτησίαν ὅμως διετήρησαν ἔτι ἐπὶ τινὰ χρόνον, πολλάκις ἀειρουμένην καὶ πάλιν ἀποδιδόμενην αὐτοῖς, μέχρι οὗ τέλος ὁ Οὐεσπασιανὸς ἐντελῶς τοὺς ὑπέταξε (Suet. Vesp. VIII). — Ἡ Ἡρόδος ἐπιμελῶς ἐκαλλιέργησε καὶ τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην. Ὅτε ὁ Αἰσχίνης ἐξωρίσθη ἐξ Ἀθηνῶν, ἱδρυσεν ἐκεῖ σχολὴν ῥητορικῆς, διαμείνας ἐν ἀκμῇ πολὺν χρόνον ἐν καὶ μετὰ τῆς νήσου τὴν πολιτικὴν παρακμὴν (Cic. Inv. XIII). ἔβλεπε δ' ἡ Ῥοδία ῥητορικὴν τι τὸ ὀγκώδες καὶ ἐπὶ τὸ ἀσιατικώτερον ἐπιδεικτικόν. Ποιηταὶ διέτρεψαν ἐν αὐτῇ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Μόλλων (ἴδ. Ἀπολλώνιος). Δραστηρίως δ' ἠσκαίτο ἐν Ῥόδῳ καὶ ἡ γλυπτικὴ, ἐν Σικυθῶνος ἐκεῖ μεταβάσα, καὶ ἐπίσημον ἔχουσα καλλιτέχνην τὸν Αἰνίδιον Χάρητα, τὸν ἐργασθέντα τὸν Κολοσσόν, καὶ ἐν ἄλλοις τὸν Ἠγήσανδρον, Πολύδωρον καὶ Ἀθηνώδωρον, τοὺς ποιήσαντας τὸ σύμπλεγμα τοῦ Λαοκόοντος, καὶ τὸν Ἀπολλώνιον καὶ Ῥαυρίσκον ἐκ Ῥαλλείων, γλύπτας τοῦ Φαρνασίου λεγομένου ταύρου (Στράβ. ΙΔ, 652). Διὰ τῶν ἔργων τῶν καλλιτεχνῶν τῆς σχολῆς ταύτης οὕτω κατεκοσμήθη ἡ πόλις, ὥστε ὁ Ἀριστείδης ὁ σφιστής ἔγραψε δύο αἰῶνας μετὰ τὴν πτώσιν αὐτῆς, ὅτι ἐπὶ τῆς ἀκμῆς της ἦν ὑψηλὰ ὡς φρούριον καὶ κατάκομος ὡς βασιλικὸς οἶκος. Ὁ περιφέρῃς κολοσσὸς τοῦ Πηλίου ἦν οὐχὶ ὁ μόνος, ἀλλ' ὑπῆρχον ἑκατὸν εἰς τὴν πόλιν (Στράβ. Λουκ. Ἰκαρμυπ. 12), καὶ ὁ πορθήσας αὐτὴν Κάσσιος τῇ 38 π. Χ. ἀπεκδήμασε τρισχίλια ἀγάλματα καὶ θησαυροὺς 50 ἑκατομμυρίων.

Ἡρόδοι οὐκ ἔμεινε, φρούριον ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἰτης εἰς τὴν Φθιώτιδα (Στράβ.).

Ἡρόδοτος, 1) ἀρχαία ἑταιρεία ἐν Θράκης, δεύλη τοῦ ἐν Σάμῳ Ἰάθμωνος, πωληθεῖσα εἰς Αἴγυπτον ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀμάσιδος καὶ ὑπὸ τοῦ Χαράξου ἀπελευθερωθεῖσα.

Περὶ αὐτῆς διηγούνοτο ὅτι τοσούτον πλοῦτον συνεκομίσατο, ὥστε ἰδίᾳ δαπάνῃ ἤγειρε μίαν τῶν πυραμίδων (Ἡρόδ. Β, 134). — 2) Ἄλλη ἑταιρεία (Ῥοδόπη, κατὰ Λουκ. Ὀρχ. Β), ἦν ἐνυμφεθῆ ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος (Αἰλ. π. Ι, Π, 33).

Ἡρόδος, 1) Κένταυρος, ὅστις μετὰ τοῦ ἄλλου Κενταύρου, τοῦ Ὑλαίου, ἐπιτεθείς ἐν Ἀρκαδίᾳ κατὰ τῆς Ἀταλάντης, ἐφρονεῖτο τοξευθεὶς ὑπ' αὐτῆς (Ἀπλλδ. Γ, 9, 2). — 2) Υἱὸς Φιλέου, Σάμιος καλλιτέχνης, ἀκμάζων περὶ τὰ 580 π. Χ. Μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Θεοδώρου ἐκκοδόμησε τὸ ἐν Σάμῳ Ἡραῖον, ὅπερ ἦν, καθ' Ἡρόδοτον (Γ, 60), ἀνηὸς μέγιστος πάντων νηῶν τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, δωρίου ῥυθμοῦ (Virg. VII, praef.). Αὐτὸν λέγει ὁ Πausanias (I, 38) καὶ ἀγαλλμα τῆς Νυκτὸς κατασκευάσαντα, χαλκοῦν βεβαίως, διότι παραβάλλει αὐτὸ πρὸς τὸ τῆς ἐν Ἀμφίση χαλκῆς Ἀθηνᾶς καὶ λέγει αὐτὸ κατὰ τὴν τέχνην ἀρχαικώτερον ἐκείνης, καίτοι ὑποτιθεμένης ὅτι ἐκομίσθη ἐκ Ῥοδίας. Ὁ δὲ Πλίνιος (XXXV, 152) μνημονεῖ αὐτοῦ καὶ ὡς ἐργασθέντος καὶ εἰς τὸν ἐν Ἀθήνῃ Λαβύρινθον.

Ἡροίμετρος, βασιλεὺς τῆς Θράκης ἐπὶ Ἀδούστου, συμπολεμήσας μετ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντιόχου, καὶ πάντοτε διαπρέφας ὡς σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων. Ἐπολιτογραφῆθη δὲ καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ διστέλεσεν ἐπώνυμος ἄρχων τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸ ἔτος 27 π. Χ. (Ὀλ. 173, 6).

Ἡροίταιον (ἢ Ῥοίταιον) ἄκρον, πετρώδης ἀκτὴ μετὰ διαφόρων προεξοχῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἐφ' ἐνὸς τῶν λόφων ἔκειτο καὶ κώμη ὁμώνυμος, καὶ ἐκεῖ πλησίον ἦν καὶ τὸ Αἰάντειον, ὁ τάφος Αἰάντος τοῦ Τελαμωνίου (Ἡρόδ. Ζ, 43. — Στράβ. ΙΓ, 595).

Ἡρότος, 1) Κένταυρος παρὰ τοῖς Λατίνοις ποιηταῖς, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ Ῥοίτικῳ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειρίθου ἐτραυματίσθη ὑπὸ τοῦ Δρόντος καὶ

ἔφυγε (Virg. G. II, 456. — Ov. Met. XII, 30). — 2) Γίγας ὑπὸ τοῦ Βάκχου φονευθεὶς (Hor. Od. II, 19, 28). Ὁ αὐτὸς καὶ Εὐρύτοξ. — 3) Ὀπαδὸς τοῦ Φινέως, ὑπὸ τοῦ Περσέως φονευθεὶς (Ov. Met. V, 38). — 4) Βασιλεὺς τῶν Μαρρουθίων ἐν Ἰταλίᾳ, οὗ ὁ υἱὸς Ἀγχιμέτολος ἔφυγεν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς Δαῦνον, τὸν πατέρα τοῦ Τούρνου, διότι εἶχε τολμήσει νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τῆς μητριᾶς του Κασπερίας (Virg. A. X, 388).

Ἡρόμοδος, πᾶν σῶμα ἔχον τὸ σχῆμα δύο ἴσων κῶνων ἐκ τῶν βάσεων συνεχομένων. Ἐκ τούτου παίγνιον τι τῶν παιδίων, παιόμενον καὶ ταχέως στρεφόμενον (τὸ σφιντιρόν) καὶ οὐ καὶ οἱ γόητες ἐποιοῦντο χρῆσιν, κατὰ τὸν ἦγον πρὸ πάντων ἐν παρῆγε μαντευόντες (Ἐτυμ. λεξ. ῥόμοδοι. — Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Α, σλ. 1387. — Στράβ. Ἀπλλν. Ῥόδ. 1139. — Θεοκρ. εἰς Φαρμ.).

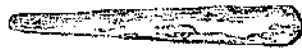
Ἡρομφοῖα, ἢ καὶ Ῥομφοῖα, εὐρεῖα καὶ μεγάλη μάχαιρα ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς Θράξιν, καθ' Ἡσύχιον, ὅστις ὅμως προστίθησιν «ἢ ἀκόντιον» ἀλλὰ τοῦτο δὲν φαίνεται ἀκριβές, κατὰ τὴν ἐν τοῖς χριστιανικοῖς πᾶν χρόνους γινομένην χρῆσιν τῆς λέξεως. Κατὰ δὲ Πλούταρχον (Αἰμύλ. ΙΗ), χαρακτηρίζεται ὡς «Ῥομφοῖα βορειοῖδης», ἦν ἔφερον διὰ χειρὸς, στηρίζοντες αὐτὴν εἰς τὸν δεξιὸν ὤμον.

Ἡρόπαλον, ξύλον ἔχον ὀγκώδη καὶ

βαρεῖαν τὴν μίαν ἄκρην, καὶ χρησιμεῖον ὡς στοιχειώδες ὄπλον εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρό-

νους. Ο ροκαλοφόρος έτυπτε κρατών αυτό από της κάτω άκρας, της λεπτοτέρας. Ο

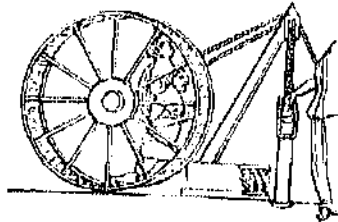
“Ομηρος λέγει (Όδ. Α, 575) «ρόπαλον παγγάλκεον», ίσως έχον ήλους χαλκούς. Ήτο δέ τὸ κυρίως όπλον και τὸ σύμβολον τοῦ Ηρακλέους. Τινές δέ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων έπετηδεύοντο, αντί εἰς ράβδον, εἰς ρόπαλον νά στηρίζωνται (Silloi. Eristi. IX, 9. 11. Carni. XV, 197). Η εἰκὼν ἐκ ψήφου γλυπτῆς, παρίσταναι τὸν Δημόκριτον.

•Ρόπτρον, ό,τι και τὸ ρόπαλον, πᾶν τὸ χρησιμεῖον εἰς κτύπημα. Ο Εὐριπίδης λέγει «δίκης ρόπτρον». Προσέτι τὸ εἰς τὴν θύραν κρούμενον ἵνα ἀνοίγηται. «Νῦν μὲν εἰσὶ θυρωροί, πάλαι δὲ ρόπτρα κρούμενα πρὸς ταῖς θύραις» (Πλούτ. π. Πολυπραγμ.).

ἔχον δὲ σχῆμα ἢ κρίκων ἀπλῶν, ἢ και ἄλλο τι πλουσιώτερον, ὡς τὸ τῆς εἰκόνας. ἐκ τινος θύρας τῆς Πομπηίας. Ρόπτρον ἐλέγετο και τὸ ξόλον δι' οὗ ἐκρούετο τὸ τύμπανον, έχον, κατὰ πρωτότυπον διατηρούμενον ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Βερολίνου, ἀφ' ἐνός λαθῆν διὰ τὸν τυμπανιστὴν, ἀφ' ἑτέρου κομδίων, δ ἐκαλύπτετο διὰ δέρματος, ἵνα κτυπᾶ τὸ ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ τυμπάνου διὰ σχοινίου ἐκατέρωθεν τεταμένον δέρμα, κατὰ τὸ ἐνταῦθα παριστάμενον και ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου εὐρεθὲν πρωτότυπον. Τὸ ὄνομα ρόπτρον ἔφερε τέλος και ξενικὸν φρυγικὸν και αἰγυπτιακὸν τι μουσικὸν τυμπανοειδὲς ὄργανον Οορυβῶδες, οὗ χρῆσιν ἐποίουντο οἱ Κορύθαντες εἰς τῆς

Ρέας τὰ ὄργια (Άπλιν. Α, 1139). “Εν ἐπίγραμμα τὸ λέγει «χάλκεια ἰαχήματα»

δ δὲ Ηλιούταρχος (ἐν Κράσ.) λέγει ἀρόπτρα βυρσοπαγῆ και κοῖλα περιτειναντας ἠχείαις χαλκαίαις, ἅμα πολλαγῶθεν ἐπιδοποῦσιν» και καθ' Ηλιόδωρον (Θ, Σλ. 343) εἶχον οἱ Αἰθιοπες αὐτὰ μετὰ τῶν τυμπάνων και ὡς μουσικὰ ὄργανα εἰς τὰς μάχας (και Prudent. adv. geyim. II, 527) ὁμοίως δὲ και οἱ Πάρθοι (Πλούτ. Κράσσ. ΚΙ) ὥστε πιθανώτατα εἰσὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Ίσιδώρου (Orig. III, 21, 24) περιγραφόμενον ὄργανον, ξόλινον ἢ χαλκοῦν, μετὰ δέρματος ἐκατέρωθεν, κρεμώμενον ἐκ τοῦ λαιμοῦ, και εἰς τὰ δύο ἄκρα κτυπώμενον ὡς τὸ τῆς εἰκόνας, ληφθεῖσας ἐκ τοιχογραφίας αἰγυπτιακῆς.

•Ρουβίκων, μικρὸς μεθόριος ποταμὸς μετὰξὺ τῆς κυρίως Ἰταλίας (Ὀμβρικῆς και τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλίας, εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν ἐκβάλλον. “Ὅτε δὲ ὁ Καῖσαρ ἐκ Γαλλίας προερχόμενος, ὑπερέβη αὐτὸν, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν (Στράβ. —Cic. Phil. VI, 3.—Suet. Cæs. XXXI), τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς διάβημα σπουδαῖον, ὥστε ἀπερβαίνειν τὸν Ρουβίκωνα» ἀπέβη παροιμιᾶκόν, «ὡς ρίπτειν τὸν κύβον».

•Ρουβιλικατις, 1) Ποταμὸς τῆς Νουμιδίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Θάμβης και ἐκβάλλων ἀνατολικῶς τοῦ Ἰσπῶνος. Νῦν Σεβάς. —2) Ποταμὸς τῶν βορειανατολικῶν τῆς Ἰαρραμωνικῆς Ἰσπανίας, ἐκβάλλει παρὰ τῇ πόλει Βερκίνιρ (P. Mel. II, 615).

•Ρούβων, ποταμὸς ῥέων πρὸς τὰ βορεια παράλια τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας (Πτολμ. Γ, 5). Νῦν Δούα.

•Ρουδία, πόλις ἐν Ἀπουλία τῆς κάτω Ἰταλίας, μετὰξὺ Βρενδισίου και Βενουσίας, πατρίς τοῦ ποιητοῦ Ἐννίου, ὅστις λέγεται Καλαβρὸς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων (Hor. Od. IV, 8, 20), διότι ἡ χώρα αὕτη μεταγενεστέρως ἀπετέλει μέρος τῆς Καλαβρίας.

•Ρουός, πόλις τῆς Μεγαρίδος, οὐ μακρὰν τῶν Μεγάρων πρὸς ἀρκτον κειμένη, ἐπώνυμος δὲ ἢ ῥοῆς ὕδατος ἐκαίθεν διερχομένης, ἢ τοῦ φυτοῦ τοῦ Ρουός καλουμένου και ὡς καρύκευμα χρησιμεύοντος (Διοσκωρ. Α, 148). ἔχκε ναοὺς και τάφους ἠρώων (Πλούτ. Θησ. ΚΖ. — Πaus. Α, 41, 2).

•Ρουσελλάς, πόλις Τυρρηνική, κατ' ἀρχὰς οὐχὶ ἄσημος. μία τῶν τῆς δωδεκαπόλεως, ἐν Ἰταλίᾳ, ἀνατολικῶς τῆς Πρελίας λίμνης ἐπὶ τῆς Αὐρηλίας ὁδοῦ εἰς κορυφὴν λόφου κειμένη. Ὑπὸ τῶν Ρωμαίων κυριευθεῖσα και ἀποικισθεῖσα, ἀπώλεσε τὴν παλαιὰν αὐτῆς σπουδαιότητα (Liv. X, 9, 37, XXVIII, 45). Σῶζονται δὲ μέχρι τοῦδε κατὰ τὸ χωρίον Μοσκόνα, τὰ τεῖχη αὐτῆς, πολυγωνίου ῥυθμοῦ, έχοντα 10.000' περιφέρειαν.

•Ρουσκένων, ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ἐκ τῶν Πυρηναιῶν πηγάζων, πρὸς ἀνατολὰς ῥέων και ἐκβάλλων εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον. Ἰνομάζετο δὲ και Τέλις, ὅθεν ἢ νῦν ἐπωνυμία αὐτοῦ Τέτ. Εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ ἔκειτο πόλις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, νῦν πύργος Ρουσσέλλων (Στράβ. Δ, 182. — Liv. XXI, 24).

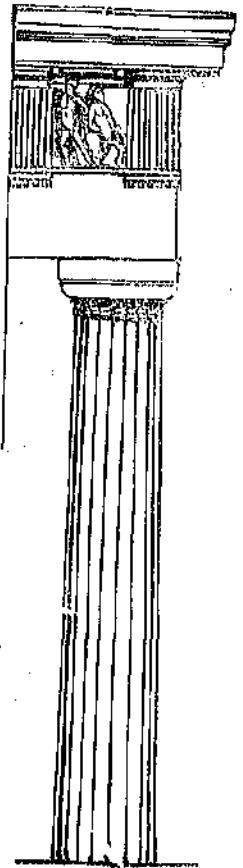
•Ρουτηναί, λαὸς γαλλικὸς, οἰκῶν μέρος ἐν Ἀκουιτανίᾳ, μέρος ἐν Προβιγκίᾳ. Ἡ πρωτεύουσα αὐτοῦ ἦν τὸ Σεγοδουνον (Στράβ. Δ, 191. — Cæs. B. G. I, 45. VI, 75).

•Ρουτούλοι, ἀρχαῖος ἰταλικὸς λαὸς, οἰκῶν τὴν εἰτα Λάτιον κληθεῖσαν χώραν, και πρωτεύουσαν έχων τὴν Ἀρβίαν. Ἀφ' οὗ δ' ὑπετάγη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, ἐξέλιπε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἱστορίας (Στράβ. Ιδ, 228. 231. — Virg. Æn. VII. 400. 791. X, 108, κλ.—Liv. I, 57)

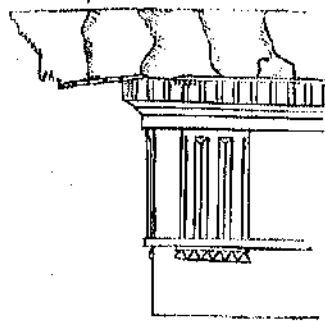
•Ρουφός, περίφημος ἰατρὸς Ἰβήσιος, κατὰ τινὰς (Τζέτζ.) ἰατρὸς τῆς Κλεοπάτρας ἐν Αἰγύπτῳ, κατ' ἄλλους (Σουίδ.) ζῶν ἐπὶ Τραϊανοῦ, συνέγραψε διάφορα, ἐξ ὧν σώζονται «Περὶ τῶν ἐν κόστει και νεφροῖς παθῶν. Περὶ φαρμάκων καθαρτικῶν. Περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων».

•Ρουθμός, ἐν γένει πᾶς ἀρμονικὸς συνδυασμὸς διαστάσεων, ἐξ οὗ παράγονται εὐάρεστοι τῶν αἰσθήσεων ἐντυπώσεις. Διαστάσεις δὲ εἰσὶν αἱ τοῦ τόπου και αἱ τοῦ χρόνου. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν πρώτων προκύπτει τὸ καλὸν εἰς δύο τέχνας, τὴν γλυπτικὴν, και ἔτι μᾶλλον τὸ κοσμητικὸν μέρος τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, διότι ἐπὶ τοῦ καλοῦ ἐν τῇ γλυπτικῇ ἐπενεργοῦσι κατὰ πρῶτον λόγον ἄλλα στοιχεῖα, ἢ μίμησις, ἢ ἐκφρασις, κτλ. — Α)

Ἐπὶ τῆς κλασικῆς Ἑλληνικῆς ἐποχῆς διὰ τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν τρεῖς ἐπεκράτησαν και ἀνεπτύχθησαν ἀρχιτεκτονικοὶ ῥυθμοί, πρὸ πάντων κατὰ τὴν οἰκοδομὴν τῶν ναῶν, οἵτινες ἦσαν τότε τὸ ἐπισημότερον ἀντικείμενον τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ὡς καλλιτεχνίας. Ἦσαν δ' οἱ ῥυθμοὶ αὗτοι ὁ Δωριεὺς, ὁ Ἰωνεὺς και ὁ Κορινθιεὺς. 1) Ἐκ τούτων ἀρχαιότερος και ἀφελέστερος

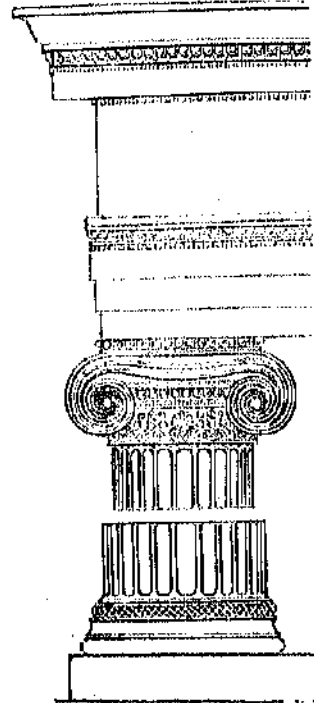

ἦν ὁ δώριος, προκύψας ἐξ ἀπομιμήσεως τῆς ξυλοδομίας, καὶ πᾶν τὸ κάλλος αὐτοῦ ἀρῶμενος ἐκ τῆς συμμετρίας. Οἱ κίονες ἦσαν στρογγύλοι, ἔχοντες ὕψος συνήθως ἑξαπλάσιον τῆς διαμέτρου τῆς βάσεως, πρὸς τὰ ἄνω ἰσχυρότεροι κατὰ τὸ 1/6 τοῦ διαμέτρου, κατὰ δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ὕψους αὐτῶν ἔχοντες μικρὰν ἐξόγκωσιν. Ἐβαινον κατ' εὐθείαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς οἰκοδομίας, καὶ περίεθρον ἄνωθεν μέχρι κάτω κοίλας ραβδώσεις, συνήθως 20, διατεμνοῦσας ἀλλήλας εἰς ὀξείαν γωνίαν. Τὸ δὲ κιονόκρανον συνίστατο ἐκ πλίνθου τετραγωνικῆς, ἐπικαθημένης ἐπὶ στρογγύλου οἰδήματος τοῦ λεγομένου Ἐχίνου, κοσμομένου διὰ 3-5 γραμμῶν παραλλήλων τῆς βάσεως του, τῶν καλουμένων ἱμάντων. Ἐπὶ τῶν κίωνων ἐκάθητο τὸ ἐπιστύλιον, σειρά μαρμαρίνων δοκῶν, ἅς πρὸς τὰ ἄνω ἐκό-

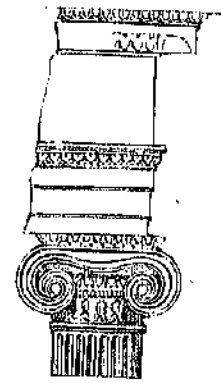
σμη ἐπίπεδος ἐξοχή, τὸ κυμάτιον, καὶ ὑπ' αὐτὸ εἰς ἴσας ἀποστάσεις μικραὶ ἄλλαι ὅμοιαι ἐξοχαί, οἱ κανόνες, μετὰ συνήθως ἑσταγόνων ὑπ' αὐτάς, αἰνετομένων διήθεν τῆς βροχῆς τὰς σταγόνας. Ἐπὶ τοῦ περιστυλίου ἐπεκάθητο ἡ ζώνη (ἢ διάζωμα), συγκειμένη ἐκ τῶν τριγύφων, αἰτινες διὰ τριῶν καθέτων ἐντομῶν κοσμοῦνται, ἐκάθητο ὑπὲρ τὰς σταγόνας, εἰς παράστασιν τῶν ὀροφιαίων δοκῶν, καὶ ἐκ τῶν μεταξὺ τῶν τριγύφων μετοπῶν, πλακῶν ἅς εἰς τοὺς μεγάλους ναοὺς ἐκόσμου ἀνάγλυφα. Ὑπὲρ τὴν ζώνην προεῖχε τὸ γείσον, παριστῶν τὴν προέκτασιν τῶν ὀρο-

φιαίων δοκῶν, καὶ ἔχον τὴν κάτω ἐπιφανείαν προκλινῆ καὶ πᾶσαν κοσμομένην ὑπὸ σταγόνων, διαιρουμένων εἰς τὰς λεγομένας προμόχθους, ὧν ἐκάστη εἶχε 3 σειρὰς σταγόνων, ἀνὰ ἑκάστην. Ἐπὶ δὲ τοῦ γείσου ἐπεκάθητο ἡ ὑδρορροή. Ὁ δὲ τοίχος ὀπίσω τῶν κίωνων ἔληγεν ἄνω εἰς κυμάτιον, καὶ εἰς τοὺς μεγάλους ναοὺς εἶχε κολλάκις ὑπ' αὐτὸ, περὶ πᾶν τὸ οἰκοδόμημα ἢ κἂν κατὰ τὰς δύο μικρὰς πλευράς, σειράν ἀναγλύφων, τὴν ζωφόρον. Ἐτέλος οἱ ἀετοί, ἦτοι τὰ δύο τρίγωνα τ' ἀποτελούμενα ὑπὸ τῆς ὀροφῆς ὑπὲρ τὰς δύο μικρὰς πλευράς, ἐκοσμοῦντο εἰς τοὺς μεγάλους κἂν ναοὺς διὰ γλυπτικῶν συμπλεγμάτων. Ἀπὸ τοῦ τοίχου δὲ εἰς τὸ περιστύλιον, ὀπίσω τῶν τριγύφων, ἢ εἰς μεγάλους ναοὺς ὑπὲρ αὐτά, ἐξετείνοντο ἐγκαρσίως αἱ δοκοὶ τοῦ ὀρόφου, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν τὰ μικρὰ, καὶ δι' ἀστέρων ἢ ἄλλων γλυφῶν ἢ γραφῶν κεκο-

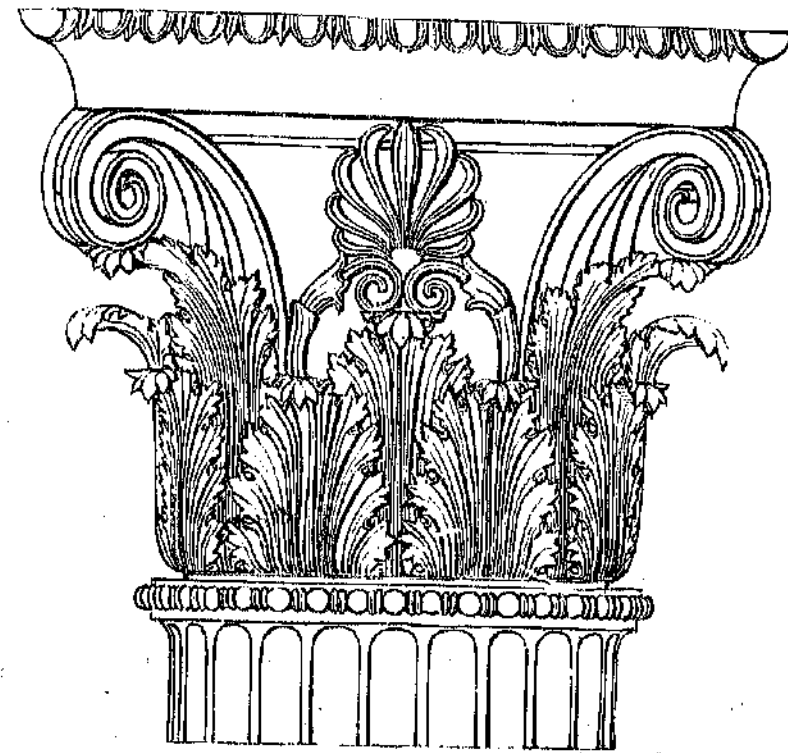
σμημένα φατνιώματα. — 2) Κατὰ δὲ τὸν Ἰωνικὸν ρυθμὸν, μᾶλλον κατάκοσμον τοῦ δωρίου, οἱ κίονες ἦσαν λεπτότεροι, ἔχον-

τες τὸ ὕψος διπλάσιον τῆς κάτω διαμέτρου, τὰ διαξέσματα μὴ ἀλλήλως διατέμνοντα,

ἀλλ' ἀπολήγοντα εἰς ἐπίπεδους ἐπιφανείας, βαίνοντες δὲ εἰς βάσεις. Τὸ κιονόκρανον δ'

τοὺς πλευράς, προσκεφάλαια δὲ κατὰ τὰς δύο πλαγίας, ὡς παριστῶντα κάλυμμά τι ἀνελιγμένον καὶ ἐκατέρωθεν ἀναδεδεμένον. Ἰὰ δ' ἐπιστύλια ἐκοσμοῦντο διὰ τριῶν ὀριζοντίων ἐντομῶν (τῶν ταινιδῶν), καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιστυλίων δὲν ὑπῆρχον μετόπαι καὶ τρίγλυφα, ἀλλ' ἡ ζωφόρος. Τὸ δὲ προέχον γείσον κάτωθεν ἔχει κοίλην τὴν ἐπιφάνειαν, συνήθως μετ' ὀδόντων. — 3) Ὁ δὲ Κορινθιακὸς ρυθμὸς ἦν μόνον ἀνάπτυξις καὶ ἐπικόσμησις τοῦ Ἰωνικοῦ. Τὸ κιονόκρανον διέπλασεν ὁ Καλλιμάχος (ἴδ.) περὶ τὸ 430 π. Χ. ὡς κάλαθον περιβαλλόμενον ὑπὸ φύλλων ἀκάνθης. Ἐπιμηκηστέρας δ' ἀναλογίας ἔλαβον οἱ κίονες, αὐτοῦ ὥστε ὁ Βιτρούβιος (IV, 4, 8) τοὺς

αὐτῶν εἶχε τὸν ἐχίνο κοσμοῦμενον δι' ὧν πολλάκις, τὰς δὲ ταινίας δι' ἀστράγαλων, καὶ ὑπὲρ τὸν ἐχίνον ἑλικασ-

παραβάλλει πρὸς σῶμα παρθενικόν. Κατὰ τὰς ἀστέρας ἢ τὸν ρυθμὸς οὗτος ὁ αὐτὸς τῶν Ἰωνικῶν. — Β. Ὡς πρὸς τὸν χρόνον δὲ, ὁ ρυθμὸς ἐστὶν ἀβασίς τῆς μουσικῆς καὶ τῆς σι-

χοιργίας, και οι αρχαιοι ρήτορες απέβλεπον εις αυτον και δια τας πεζάς αυτών συνθέσεις ας επεμελουντο να συντάττωσιν ουχι απηλλαγμένας ευρυθμίας, ει και ανεπιτέρας. Εις τον συνδυασμόν δε του ρυθμου του τóπου και χρόνου υπήγετο η ὀρχηστική.

•Ρυκάνη, τὸ εργαλεῖον τῶν ξυλουργῶν, δι' οὗ ροκανίζουσι καὶ ὀμαλύνουσι τὰ ξύλα, διὰ τοῦ ἐν τῇ ρυκάνῃ σιδήρου, ὃ ἐκαλεῖτο ξίφη (Ήσυχ. λ. Ρυκάνη).

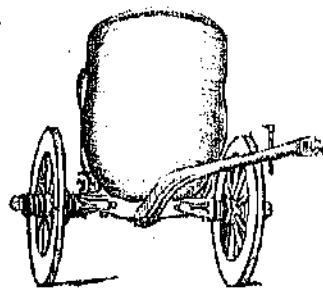

Η εἰκὼν παρίσται τὸ εργαλεῖον τοῦτο μετὰ λαβῆς ἄνω διὰ τὸν ἐργάτην, καὶ δύο ὀπῶν, ὅθεν νὰ ἐξέρχωνται τὰ ροκανίδια.

•Ρύμιον, σχοινίον πρὸς ὄλιγην, πρὸ πάντων διὰ τὰ πλοῖα, τὸ καλαμάριον (Πολύβ. Α, 26. Γ, 46). Προσέτι (μεταφορικῶς) καὶ ἡ χορδὴ τοῦ τόξου (Λισχ. Πέρσ. 145).

•Ρύμιον, ποταμὸς τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σκυθίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν Θάλασσαν (Πτλμ.).

•Ρυμῖος, τὸ τῆς ἀμάξης προέχον ξύλον, εἰς ὃ, τῇ ἄξονι συνδεσμένον, ἐξεύγνυ-

Χαλκιδεὺν πρωτότυπον ἐν Παιτικῶν.

το οι ἵπποι (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 729. Ζ, 40. Ω, 271).

•Ρυμοτομία. Ὁ Ὀμηρος ἐπαινεῖ πολλὰς τῶν ἐπ' αὐτοῦ πόλεων ὡς αὐρυγαίους καὶ ὡς «εὐκτίμενα πτολιεθρα». Ἄλλ' ἐπίσης εὐκόλως δὲν ἠγαριστοῦντο, φαίνεται, καὶ οἱ μεταγενέστεροι. Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει (Πολιτ. Ζ, 10) «δυσεξέδους» τὰς κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον ὑποδομημένας πόλεις· ὃ δὲ Δικαίαρχος (Σλ. 485) τὰς Ἀθήνας «κα-

κῶς ἐρρυμοτομημένας, διὰ τὴν ἀρχαιοτητα». Κατὰ Παισαίναν δὲ (Στ, 24), αἱ ἀγοραὶ αὐτῶν εἶχον «στοὰς ἀπ' ἀλλήλων διεστῶσας, καὶ ἀγυῖας δι' αὐτῶν». Ἐπὶ τῶν κλασικῶν χρόνων ἐδίδοτο ἰδίᾳ προσοχὴ εἰς τὴν ρυμοτομίαν, καὶ ὁ Ἀριστοτέλης (Πολιτ. Ζ, 10) «εὐτόμους» καλεῖ τότε πολλὰς τῶν πόλεων. Αἱ Ὀρνίδες τοῦ Ἀριστοφάνους (Στ. 995 κλπ.) καλοῦσι τὸν Μέτωνα ἵνα σοφῶς ρυμοτομήσῃ τὴν Νεφελοκοκκυγίαν των. Περὶ τὰ 450 π. Χ. ὁ Ἰππῶδαιμος (ἰδ.) «ὅστις τὴν τῶν πόλεων διαίρεσιν εὔρε» (Σχλ. Ἀρσφ. Ἰππ. 327), ἐρρυμοτόμησε τὸν Πειραιᾶ, μετὰ τῆς ἐν αὐτῷ Ἰπποδαμείου ἀγορᾶς, ὡς φαίνεται, ἐπὶ θεμιστοκλέους, καὶ σώζονται ἔγγραφα τῆς ρυμοτομίας αὐτοῦ. Ἐπίσης ἐξετέλεσε τοὺς θουρίους ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τεσσάρων εὐρυτάτων ὁδῶν κατὰ μῆκος καὶ διὰ τριῶν κατὰ πλάτος (Διόδ. Ι. Β, 10) καὶ κατὰ σχέδιον αὐτῆς ἀνηκοδομήθη καὶ ἡ Ῥόδος περὶ τὰ 480 π. Χ. (Στρβ. ΙΒ, 554). Τῆς δ' Ἀλεξανδρείας τὸ λαμπρὸν σχέδιον, ὅπερ ἔκτοτε ἐθεωρήθη ὡς τὸ πρότυπον πασῶν τῶν πόλεων (Αμπι. Μισρ.), ἔδωκεν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ὁ Δεινοκράτης, διαταμῶν αὐτὴν δι' εὐρυγῶρων ὁδῶν, εἰς ἃς ἔδωκε διεθῆναι τοιαύτην, ὥστε νὰ διαπνέωνται ὑπὸ τῶν ἐτησίων, καὶ ὧν δύο διασταυροῦμεναι ἦσαν πλεοθιαῖαι τὸ πλάτος. Ἡ μεγίστη δ' αὐτῶν ἐξετείνετο ἐπὶ 40 στάδια ἀπὸ πύλης εἰς πύλην, καὶ τὸ ὅλον σχέδιον, παρέβαλλον οἱ ἀρχαῖοι πρὸς φάλαγγα μακεδονικὴν (Στρβ. ΙΔ, 641. — Διόδ. ΙΖ, 58. — Ἀχιλλ. Τάτ. Ἑρωτ. ΣΤ, 10). — Τῆς δ' Ἀντιοχείας τὸ σχέδιον ἔδωκεν ἐπὶ Σελεύκου ὁ Σεναῖος.

•Ρύνθακος καὶ Ρυνθακός, ποταμὸς ἐν Φρυγίᾳ, πηγάζων ἀπὸ τοῦ ἐκείσε Ὀλύμπου, ρέων διὰ τῆς λίμνης Ἀπολλωνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Προποντίδα, τὸ ὄριον ἀποτελῶν μετὰ τὴν Μυσίας καὶ Βιθυνίας (Στρβ. ΙΒ, 576). Παρ' αὐτῷ ἐνίκησε τῇ 73 π. Χ. ὁ Λούκουλλος τὸν στρατὸν

τοῦ Μιθριδάτου (Πλούτ. Λούκ. ΙΑ). Νῦν Λουπάδ, καὶ κατωτέρω ἀφ' οὗ ἐνωθῆ μετὰ τοῦ Μακέστου (γ. Σουσουρλῆ), καλεῖται Μικαλίτσα.

•Ρυπαρογράφος, ἰδ. Ρωπογράφος.

•Ρύπες (αι), μία τῶν ἀρχαίων πόλεων τῆς ἀρχαίας συμπολιτείας, μετὰ τῶν Πατρῶν καὶ Διγίου (Ἡρδ. Α, 145), ὀπίσω τοῦ Ῥίου ἀκρωτηρίου περιελάμβανεν εἰς τὴν ἀπ' αὐτῆς ἐξαρτωμένην περιοχὴν καὶ τὸ Λεῦκτρον καὶ τὸν Ἑρνεῶν (Θουκ. Ζ, 34). Καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς, μὴ ὀσσης λίαν προσφύρου, καὶ ἐκ σεισμῶν καταπεσοῦσα, κατεστράφη ἐπὶ Λυγούστου, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετακλήσθησαν εἰς Πάτρας. Ἐπὶ Στράβωνος ἦν ἐντελῶς ἔρημος (Στρβ. Η, 387. — Παισαίν. Ι, 479).

•Ρύπιος (ή), ὁ κηρὸς δι' οὗ ἐσφράγιζον (Ἀρσφ. Λυσιστρ. 1133 — Διογ. Λρτ. Α, 459) κατεσκευάζετο ἐκ τιτάνου καὶ κόλλης, μετὰ τὴν σφράγιαν ξηραίνόμενος (Λουκ. Ἀλεξ. 21).

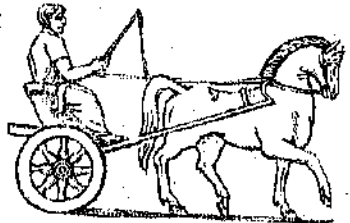
•Ρυταγωγέος, τὸ ἀπλοῦν σχοινίον δι'

Ἡ δασυκλυθῆλου.

οὐ ἤγετο ἢ ἐσῦρετο ὁ ἵππος· οὐχὶ ὁ χαλινὸς (Ἐν. Ἰππ. Ζ, 1).

•Ρυτήρ. Ρυτήρες, οἱ ἱμάντες τοῦ

Ἀνάγκυρος.

εἰς ἀμάξαν ἐξευγμένου ἵππου (Ὀμ. Ἰλ. Η.

470, 475. — Ἀρρ. Ἰνδ. ΙΣΤ). Ἐἴτα δὲ ἐν γένει οἱ χαλινὸι καὶ διὰ τοὺς ἱππεῖς ἰδίως οἱ ἀνευ τῶν σιδήρων, ὥστε δι' ἱππέα «ἀπὸ βυτῆρος τρέχειν», τὸ τρέχειν μετὰ πάσης ταχύτητος, ἀχαλινώτως (Σοφκλ. Οἶδ. Κολ. 900).

•Ρύτιον, πόλις τῆς Κρήτης κατὰ τὰ νότια τῆς νήσου, συγχωνευθεῖσα εἴτα μετὰ τῶν Γορτυνίων, οἵτινες ἤρχον αὐτῆς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 648. — Στρβ. Ι, 479).

•Ρύττιμον καὶ Ρυτή, τὸ ῥάκος τὸ ἐπιρραπτόμενον εἰς ἐσχιαμένα ἐνδύματα (Φώτ.).

•Ρυτὶν κέρας (ὡς καὶ ἐκαλεῖτο) βοδός, ὡς ἀγγεῖον, εἴτα δ' ἀγγεῖον σχῆμα κέρατος ἔχον, πολλάκις καὶ παντοίως κεκοσμημένον.

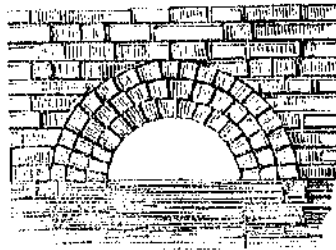

Εἰς τὸ ὀξὺ κάτω μέρος εἶχεν ὀπήν, ἐξ ἧς ὁ πίνων, οὐχὶ ἐρρόφα τὸν οἶνον, ἀλλ' ἄφινεν αὐτὸν νὰ ῥέῃ ἐξ ἀποστάσεώς τινος εἰς τὸ στόμα. Ὁ Δημοσθένης (κ. Μειδ. 565) μνημονεύει τοιοῦτου βυτοῦ, καὶ περιέργως ὁ Ἀθήναιος, καίτοι λόγον ποιούμενος τοῦ χωρίου τούτου, ἀποδίδωσι τὴν κατασκευὴν τοῦ τοιοῦτου ἀγγείου εἰς τοὺς χρόνους Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (ΙΑ, 497). Ἴσως μέχρις ἐκείνου ἐγένετο χρῆσις ἀληθῶν κεράτων, ἔκτοτε δὲ κατεσκευάσθησαν ἀγγεῖα κεράμινα καὶ μετάλλινα ἔχοντα τὸ σχῆμα αὐτῶν. Πολλὰ τοιαῦτα πολλαχοῦ εὑρέθησαν, μάλιστα ἐν Πομπηίᾳ.

•Ρώμη, ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους, κειμένη ἐν Λατίᾳ ἐπὶ τῶν δύο ὄχθων, πρὸ πάντων τῆς δυτικῆς τοῦ Τιβέριος, κατωτέρω τῆς εἰς αὐτὸν εἰσορῆς τοῦ Ἄνιου. Ἡ χώρα ἐστὶ λοφώδης, αἱ δὲ μεταξύ τῶν λόφων κοιλάδες, ἔχουσαι τέλματα

ἦσαν νασηραὶ, μέχρις οὐ διὰ διορύγων καὶ διὰ τῶν οἰκοδομῶν τὰ τέλματα ἀπεξηράνθησαν, εἰ καὶ οὐδὲ τότε ἀπέλειπον ἐνίοτε πλήμμυραι τοῦ ποταμοῦ (Liv. XXXV, 9. XXXVIII, 26. — Tac. Ann. I. 76. — Hor. Od. I, 2, 13 — A. P. 63). Ὑπὸ τὴν ἔποψιν δὲ τῆς συγκοινωνίας μεταξὺ τῆς μεσογείου χώρας καὶ τῆς θαλάσσης ἦν ἡ θεία ἐξαίρετος (Cic. R. P. II. 3. — Liv. V, 54.) — Ἡ ὄψις τῆς πόλεως ἦν διάφορος ἐπὶ τῶν βασιλέων, ἐπὶ τῆς δημοκρατίας καὶ ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων. — Α) Ἡ Ρώμη ἐπὶ τῶν βασιλέων ἐπιστεύετο ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου τῷ 753 π. X. εἰς τὸν Παλατῖνον λόφον (Mons Palatinus) ἢ τὸ Παλάτιον. Ἐκεῖ ἦν ἡ τετράγωνος λεγομένη Ρώμη (Roma Quadrata), ὁ κόσμος τοῦ Πομορίου ἢ ἱερᾶς συνοικίας τοῦ Ρωμύλου. Ἡ βορειοδυτικὴ πλευρὰ τοῦ Παλατίου ἐκαλεῖτο Γερμάλον, ἐνθα οἱ Δίδυμοι ἀδελφοὶ ὑπὸ τῆς λυκαίνης ἐγκατακτουχθήσαν ἐν τῷ Λοουπερκόλῳ, ἔχοντ καὶ σπήλαιον ἱερὸν τῇ Πανί, καὶ συκὴν ἱερὰν. Ὁ ἴτιος ἴτιος κατέκτισε Σαβίνους βορειοδυτικῶς τοῦ Παλατίου, εἰς τὸν Καπιτωλῖνον λόφον, ὡς καὶ εἰς τὸν τότε βορειανατολικῶς κείμενον, τὸν Κυρινάλιον. Συνέθεσε δ' ἀμφοτέρους τὸ ἐπ' αὐτοὺς ἐπεκαθὲν Πομορίον, ὡς θέσις τῶν οἰκονομῶν ὠρίσθη ἢ κορυφὴ τοῦ Καπιτωλίου (Tac. Ann. XII 24), μεταξὺ δ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Παλατίου ἐτέθη τὸ Κομίτιον, καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου νοτιανατολικῶς ἄγουσα ἱερὰ ὁδὸς (sacra via). Ἐπὶ τοῦλλου Ὀστίου προσετέθη ἡ Ὀστίλια Κουρία, ὅπου εἶτα ἦν ἡ τῆς Ρώμης ἀγορὰ (Liv. I. 30). Μετ' οὐ πολὺ κατεκαλύφθησαν ὑπὸ οἰκοδομῶν καὶ ἡ Βελία ἢ Βελία, λόφος βορειανατολικῶς ὑψόμενος τοῦ Παλατίου, καὶ νοτιανατολικῶς τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ λόφος Καίλιος, κατοικηθεὶς ὑπὸ Τυρρηγῶν καὶ Ἀλβανῶν. Τὸν Ἀβεντῖνον λόφον, νοτιοδυτικῶς τοῦ Παλατίου καὶ Καίλιου καὶ τὰς

μεταξὺ κειμέναις κοιλάδας κατέλαβον μετοικισθέντες κάτοικοι λατινικῶν πόλεων κατακτηθεισῶν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἄγκου Μάρκιου, ὅστις καὶ τὸν Τίβεριν ἐγεφύρωσε (Pons sublicius) καὶ τὸν Ἰανίκουλον ὠχύρωσε

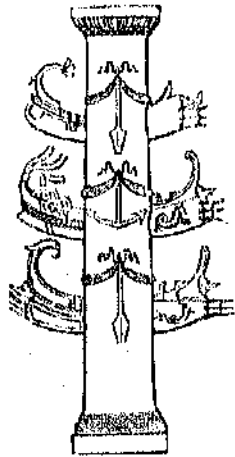
πέραν τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὴν Ὀστίαν ἴδρυσεν κατὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ (Liv. I, 33). Αἱ σπουδαιότεραι δὲ πρόοδοι τοῦ συνοικισμοῦ καὶ τοῦ συνδέσμου τῶν τόσον ἀπ' ἀλλήλων κενωρισμένων μερῶν τῆς πόλεως ἐγένοντο ἐπὶ Ἰακύνθου Πρίσκου καὶ Σερβίου Ἰουλλίου, καὶ ὁ πρῶτος αὐτῶν διὰ τῆς μεγαλοφυοῦς ἀνασκαφῆς τῶν ἀμαρῶν (cloaca), ὧν ἡ μεγάλη (Cloaca maxima) σώζεται, ἔχουσα 14' πλάτος, ἀπεξήρανε τὰ βαλτώδη μέρη μεταξὺ τοῦ Καπιτωλίου καὶ τοῦ Παλατίου, εἶτα τὴν Ρωμαϊκὴν ἀγορὰν, τὴν βοαρῖαν ἀγορὰν καὶ τὸ Βελάθρον, καὶ παρέδωκεν αὐτὰ τῇ καλλιεργείᾳ ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου δὲ λόφου ἔκτισε τὸ Καπιτώλιον, δηλαδὴ τὸν ναὸν τοῦ Διὸς, τῆς Ἰήρας καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ μέγα Ἰπποδρόμιον (Circus Maximus) μεταξὺ Παλατίου καὶ Ἀβεντῖνου, καὶ ἤρξατο καὶ τῆς οἰκοδομῆς περιτειχίσματος. Ὁ δὲ Σέρβιος τοῦλλιος προσέθηκε τὸν Οὐμίναλιον λόφον (Collis Viminalis), νοτιανατολικῶς τοῦ Κυρινάλιου, ἀφ' οὗ διήρει αὐτὸν ἢ Κουρινία κοιλάς (Vallis Quirini), καὶ τὸν Ἰεσκυλῖνον (Mons Esquilinus) νοτιανατολικῶς τοῦ Οὐμίναριου. Καὶ τὸ μὲν πρὸς τὸν Οὐμίναλιον ἐστραμμένον μέρος ὠνυμάζετο λόφος Κόππιος (ὁ ἐντεῦθεν), τὸ δὲ πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ Κυρινάλιου, λόφος Ὀππιος (ὁ ἀντιπέραν) ἢ δ' ἐσχάτη προεκβολὴ ἐλέγετο Καρίνα. Πᾶν δὲ τὸ οὐ-

τῶ περιεκλείεσθαι μέρος ἐκαλεῖτο Σουθοῦρα (Liv. I, 44), καὶ ταχέως ὑπὸ πολλοῦ πληθυσμοῦ συνεκρίσθη. Ὁ δ' ἀρξάμενος τειχεύσας συνετελέσθη, ἐστερεώθη, καὶ ἐμπειρέλαθε καὶ ἀκατοίχητα μέρη. Μόνον δ' ὁ τελευταῖος τῶν βασιλέων ἠδυνήθη νὰ περατώσῃ τινὰ τῶν ὧν ἤρξαντο οἱ προκάτοχοι αὐτοῦ, ἰδίως τοὺς ναοὺς καὶ τὰς ἀμάραι. Οὕτω συνέστη ἡ ἐπὶ τὰ λῶφος Ρώμη (R. septicolis). — Ὁ Ἄγκος Μάρκιος εἶχε θέσει εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ Καπιτωλίου βράχου, γωνιαίως ἀπέναντι τῆς προεχούσης ἀκρας τοῦ Παλατίου λόφου, τὴν δημοσίαν Μαιερτῖνην, εἰρηκτὴν (Circus Mamerтинus) ἧς τὸ ὑπόγειον μέρος ἦν ἀπαισίως φοβερόν, ὑπὲρ ὑποχθόνιον πηγὴν ἐσκαμμένον, καὶ ἀνευρεθὲν ἐν ἀνασκαφαῖς. Εἰς αὐτὸ ἐνατάφησαν οἱ ὄπαδοὶ τοῦ Κατιλίνα. Κατὰ τὴν νοτιὰν πλευρὰν τῆς ἀγορᾶς παρετεινόντο στοαὶ δι' ἐμπορικὰ πρατήρια καὶ ὄμοιαι αὐταῖς ἠεροδομήθησαν ἔπειτα καὶ εἰς τὴν βόρειον πλευρὰν, καὶ ἐκαλοῦντο τὰ μὲν «ὑπὸ τὰς παλαιάς», τὰ δὲ «ὑπὸ τὰς νέας» (στοαὶς) (sub veteribus, — sub novis). Καὶ τὰ μὲν τείχη τοῦ Σερβίου τοῦλλου ἐνέκλειον καὶ τοὺς ἐπτά λόφους καὶ προσέτι καὶ τὸ Ἰανίκουλον ἀλλὰ τὸ Πομορίον, δηλαδὴ τὸ ἱερὸν τῆς πόλεως μέρος, περιελάμβανε μόνον τοὺς 5 λόφους, τὸν Κυρινάλιον, τὸν Οὐμίναλιον, τὸν Ἰεσκυλῖνον, τὸν Παλατῖνον καὶ τὸν Καίλιον, καὶ τὸ μέρος τοῦτο διηρεῖτο εἰς 4 τμήματα ἢ ρεγίνας τῆς πόλεως. Διὰ τοῦτο ἐπὶ τῶν βασιλέων ἡ πόλις διηρεῖτο εἰς τὰ ἐπόμενα μέρη 1) εἰς τὸ τῶν τεσσάρων ρεγίτων, αἱ θέσεις ἦσαν, α) ἡ ἱερίο Σουθοῦράνα β) ἡ Παλατῖνη γ) ἡ Ἰεσκυλῖνη δ) ἡ Κολλῖνη 2) τὸ Καπιτώλιον ὄρος, τὸ κοινὸν ἱερὸν 3) τὸ Ἀβεντῖνον 4) τὸ Ἰανίκουλον. Ἡ πόλις τοῦ Ρωμύλου, — ἡ τετράγωνος Ρώμη (Roma quadrata), — εἶχε 3 πύλας, τὴν Μουγονίαν, ἄγουσαν πρὸς τὴν Βελίαν τὴν Βεράθρον, παρεμπιπτούσης τῆς ἱερᾶς Ὀδοῦ τὴν Τριγωνίαν Π., πρὸς νότον. Τῶν δὲ τειχῶν τοῦ Σερβίου αἱ πύλαι δὲν γινώσκονται ἀκριβῶς. Αἱ ἐπισημότεραι εἰσὶν ἡ Καρμενταλία, εὐθὺς νοτίως τοῦ Καπιτωλίου ἢ Τριεμίνα, εἰς τὸ Ἀβεντῖνον, πρὸς τὸν ποταμὸν. Μεταξὺ τῶν δύο ἦτο ἡ Σουβελία γέφυρα (Sublicius). Εἰς τὸν Καίλιον ἦν ἡ κυριωτέρα πύλη, ἡ Καίπινα, ἧτις ἔφραζεν εἰς τὴν Ἀππίαν ἢ Λατίνην ὁδόν. Πρὸς ἀνατολὰς, τὴν πύλιν εὐπρόσσιτον οὖσαν, ἐπροστάτευεν ὁ agger Servii Tullii et Tarquinii, ἔχων πρὸς νότον τὴν Ἰεσκυλῖνην πύλην (Esquilina) πρὸς τὴν Ἰραινεστῖνην καὶ Λαβικανίαν ὁδόν, πρὸς δὲ βορρᾶν τὴν Κολλῖναν (Collina) πύλην, πρὸς τὴν Νομετιανίαν ὁδόν. Ἰπὴρχον δὲ καὶ ἄλλαι πύλαι, ἀλλὰ μικρᾶς σημασίας. Ἡ Θριαμβεῦτικὴ πύλη (porta triumphalis) ἔκειτο οὐχὶ εἰς τὰ τείχη, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν, εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως, ὅπου διερχομίζοντο αἱ πομπαὶ τῶν θριάμβων. Μεταξὺ τῶν ὁδῶν ἀξιομνημόνευτος ἐστὶν ἡ Clivus Virgilius ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ Κεσπίου ὄρους, ἧς ἡ πρὸς δυσμὰς ἐξακολούθησις κατὰ τὸν Vicus Agrippius ἦν τὸ θεάτρον τοῦ ἐγγλήματος τῆς γυναικὸς Ἰακύνθου τοῦ Σουπέρου κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς Σερβίου τοῦλλου, καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο (Vicus Sceleratus. — B) Ἡ Ρώμη ἐπὶ τῆς Δημοκρατίας. Ἀφ' οὗ, τῷ 390 π. X., ἡ Ρώμη ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν Γάλλων, ἀνωκοδομήθη ἔπειτα ὅπως οὖν καλλιτέρα, ἀλλὰ καὶ πάλιν λίαν ἀνέμαλτος, μόνον δὲ μετὰ τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον ἀπέκτησεν εὐρυχωρότερας καὶ ὠραιότερας οἰκοδομὰς ἀλλ' ὁ κυρίως καθρωτισμὸς αὐτῆς ἤξαστο μετὰ τὴν υποδούλωσιν τῆς Ἑλλάδος, τῷ 146 π. X. Τότε καὶ ἐκτὸς τῶν τειχῶν προσετέθησαν νέαι συνοικίαι, βαθμηδὸν λαμπρότεραι ἀναδειχθεῖσαι τῆς ἀρχαίας πόλεως, καὶ ματαιώσασαι τοῦ Σερβίου τὰ τείχη, πρὸ πάντων δὲ πρὸ τῶν πυλῶν, δι' ὧν λίαν ζωηρὰ ἦν ἡ συγκοινωνία, οἷον ἡ πρὸς

Βεράθρον, παρεμπιπτούσης τῆς ἱερᾶς Ὀδοῦ τὴν Τριγωνίαν Π., πρὸς νότον. Τῶν δὲ τειχῶν τοῦ Σερβίου αἱ πύλαι δὲν γινώσκονται ἀκριβῶς. Αἱ ἐπισημότεραι εἰσὶν ἡ Καρμενταλία, εὐθὺς νοτίως τοῦ Καπιτωλίου ἢ Τριεμίνα, εἰς τὸ Ἀβεντῖνον, πρὸς τὸν ποταμὸν. Μεταξὺ τῶν δύο ἦτο ἡ Σουβελία γέφυρα (Sublicius). Εἰς τὸν Καίλιον ἦν ἡ κυριωτέρα πύλη, ἡ Καίπινα, ἧτις ἔφραζεν εἰς τὴν Ἀππίαν ἢ Λατίνην ὁδόν. Πρὸς ἀνατολὰς, τὴν πύλιν εὐπρόσσιτον οὖσαν, ἐπροστάτευεν ὁ agger Servii Tullii et Tarquinii, ἔχων πρὸς νότον τὴν Ἰεσκυλῖνην πύλην (Esquilina) πρὸς τὴν Ἰραινεστῖνην καὶ Λαβικανίαν ὁδόν, πρὸς δὲ βορρᾶν τὴν Κολλῖναν (Collina) πύλην, πρὸς τὴν Νομετιανίαν ὁδόν. Ἰπὴρχον δὲ καὶ ἄλλαι πύλαι, ἀλλὰ μικρᾶς σημασίας. Ἡ Θριαμβεῦτικὴ πύλη (porta triumphalis) ἔκειτο οὐχὶ εἰς τὰ τείχη, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν, εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως, ὅπου διερχομίζοντο αἱ πομπαὶ τῶν θριάμβων. Μεταξὺ τῶν ὁδῶν ἀξιομνημόνευτος ἐστὶν ἡ Clivus Virgilius ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ Κεσπίου ὄρους, ἧς ἡ πρὸς δυσμὰς ἐξακολούθησις κατὰ τὸν Vicus Agrippius ἦν τὸ θεάτρον τοῦ ἐγγλήματος τῆς γυναικὸς Ἰακύνθου τοῦ Σουπέρου κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς Σερβίου τοῦλλου, καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο (Vicus Sceleratus. — B) Ἡ Ρώμη ἐπὶ τῆς Δημοκρατίας. Ἀφ' οὗ, τῷ 390 π. X., ἡ Ρώμη ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν Γάλλων, ἀνωκοδομήθη ἔπειτα ὅπως οὖν καλλιτέρα, ἀλλὰ καὶ πάλιν λίαν ἀνέμαλτος, μόνον δὲ μετὰ τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον ἀπέκτησεν εὐρυχωρότερας καὶ ὠραιότερας οἰκοδομὰς ἀλλ' ὁ κυρίως καθρωτισμὸς αὐτῆς ἤξαστο μετὰ τὴν υποδούλωσιν τῆς Ἑλλάδος, τῷ 146 π. X. Τότε καὶ ἐκτὸς τῶν τειχῶν προσετέθησαν νέαι συνοικίαι, βαθμηδὸν λαμπρότεραι ἀναδειχθεῖσαι τῆς ἀρχαίας πόλεως, καὶ ματαιώσασαι τοῦ Σερβίου τὰ τείχη, πρὸ πάντων δὲ πρὸ τῶν πυλῶν, δι' ὧν λίαν ζωηρὰ ἦν ἡ συγκοινωνία, οἷον ἡ πρὸς

τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρειως πρὸς νότον, κατὰ τὴν Καπέιναν πόλιν καὶ πρὸς τὸν Ἰβερῖν, ἄλλη δὲ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἐφ' οὗ πολλαὶ κατασκευάσθησαν γέφυραι διὰ τὰς πλουσίας συνουκίας ὑπὸ τὸ Ἰανίκουλον. Ἀντεφιλοτιμοῦντο δὲ τότε καὶ οἱ Διδάλιοι καὶ οἱ Κήνσορες δι' ἴδρυσιν κοινωφελῶν οἰκοδομῶν, ὡς ὁ Μ. Πόρκιος Κάτων, τῷ 184 π.Χ. Καὶ ἐν γένει ἔκτοτε ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τοσοῦτω μεγαλοπρεπῶς ἀνεπτύχθη ἐν Ῥώμῃ, ὥστε ὁ Στράβων ἀναγνωρίζει αὐτὴν ὡς ὑπερβῶσαν τὴν ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι τῆς Ἑλλάδος. Ἀνηγέρθησαν δ' αἱ πολυτελέσταται τῶν οἰκοδομῶν εἰς τὴν ἀγορὰν, εἰς τὸ Καπιτώλιον καὶ εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρειως. Μικρὰν διακοπήν ἐπέφερον οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι· ἀλλ' αἱ ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων πυρκαϊαὶ κατέστρεψαν τὰ κλεῖστα μνημεῖα τῆς δημοκρατικῆς ἐποχῆς. Οὐχ ἥττον σπουδαία διὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐστὶν ἡ ἔρευνα τῆς ἀγορᾶς καὶ ἡ τοῦ Καπιτωλίου. Ἡ ἀγορὰ (Forum) ἦν τὸ κέντρον τῆς ἀστικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς ἐνεργείας. Ἐκείτο δὲ μεταξὺ τοῦ Καπιτωλίου καὶ τοῦ Παλατίνου, ἡ ἀκριθέστερον τῆς Οὐελίας, ἀφ' ἧς κατερχομένη ἡ ἱερὰ ὁδὸς, ἔφερε πρὸς τὸ Καπιτώλιον. Σήμερον ἡ ἀρχαία ἀγορὰ ἐστὶ τόπος ἔρημος μετ' ἐρείπιων, καὶ ἐπὶ πολὺ ἐκαλεῖτο «ἀγαλαδότοπος» (Campus Vaccinus), διότι οἱ χωρικοὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐρχόμενοι, ἐκεῖ ἔφερον τὰ ζῆλά των. Ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, πρωτοβουλία τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος Γ', καὶ ἀφ' οὗ ἡ Ῥώμη πάλιν ἀνεδείχθη τῆς Ἰταλίας πρωτεύουσα, ἐγένοντο καὶ ἐξηκολούθησαν ἐκεῖ σπουδαῖαι ἀνασκευαί, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πρώτου τοῦ Πέτρου Ῥόσα, ἀφικνεῖσθαι μέχρι τοῦ ἀρχαίου ἐδάφους, εἰς βάθος 9 μέτρων. Ἡ ἀγορὰ ἦν ἐπίμηκες τετράπλευρον, ἔχον μῆκος 630', πλάτος δὲ, ὑπὸ μὲν τὸ Καπιτώλιον 196, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο πέρασ 110', καὶ διεύθυνσιν ἐν τῶν βορειοδυτικῶν πρὸς τὰ νοτιανατολικά. Κατ' ἀρχὰς ἦν ὠρισμένη εἰς ἀγοραπωλησίας· εἶτα δ' ὠρίσθη κυρίως διὰ τὸν δημόσιον βίον

καὶ τὰς πολιτικὰς συνεντεύξεις, ἐξαιρουμένων τῶν ἐργαστηρίων εἰς τὰς ἀρχαίας στοὰς (Sub veteribus). Διηρθετο δ' εἰς δύο τμήματα, τὸ δυτικόν, τὴν κυρίως ἀγορὰν, καὶ τὸ ἀνατολικόν, τὸ Comitium, ἧτοι τὸ διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου· εἰς δὲ τὸ μεταξὺ τῶν δύο μεθῆριον ἦν τὸ βῆμα τοῦ ῥήτορος, ἡ τῶν ἀρχαίων ἐμβόλων (rostra vetera) τετράγωνος βῆσις, περιτετειχισμένη καὶ περιφρακτος, κοσμουμένη διὰ τῶν ἐμβόλων τῶν πλοίων ἃ εἶχον κυριεύσει οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῶν Ἀντιατῶν. Κατ' ἀρχὰς ὁ ῥήτωρ ἴστατο ἐστραμμένος πρὸς τὸ κομίτιον (τὴν συνέλευσιν τοῦ δήμου)· εἶτα ὅμως μεταβλήθη ἡ θέσις του αὐτοῦ. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς κυρίας ἀγορᾶς ἦν τὸ φρέαρ (Fons), τὸ καὶ Λάκος Κούρτιος (Lacus Curtius) λεγόμενον, κατὰ τὴν περὶ τοῦ Κουρτίου παράδοσιν. Παρ' αὐτῷ δ' ἦν ἡ ἱερὰ συκῆ, μία ἐλαία καὶ ἐν κλημαῖς ἀμπέλου, σύμβολα τῆς γεωργίας. Ἰστατο δ' ἐκεῖ καὶ ἀγαλμα τοῦ Μαρσύου, ὡς ἐμβλημα τῆς ποιτικῆς ἐξουσίας. Καὶ ἡ στήλη τῶν ἐμβόλων (Colonna rostrata), ἰδρυθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ Κ. Δουτίλιου, καὶ

ἐπιπτοι καὶ ἄλλοι τιμητικοὶ ἀνδριάντες ἐκόσμου τὴν ἀγορὰν. Κατὰ τὰς πλευρὰς ἦσαν τετειχισμένα ἐξέδρα, εἰς δικαστήρια χρησιμεύουσαι. Τὸ τοῦ Πραίτορος τῆς πό-

λεως ἦν πρὸς τὸ ἀνατολικόν πέρασ τοῦ Κομτίου. Τὴν βορείον πλευρὰν τῆς ἀγορᾶς, ἀριστερῶς τοῦ Καπιτωλίου, ὠρίζεν ἡ ἱερὰ ὁδὸς. Ἐνταῦθα, ἀφεστῶσαι ἀπ' ἀλλήλων, ἔκειντο αἱ τρεῖς ἀψίδες τῆς ἀγορᾶς, ἡ Janus summus πρὸς τὴν Οὐελίαν, ἡ Janus inius κατὰ τὸ Καπιτώλιον, καὶ ἡ Janus medius (ἡ ἀνωτάτη, ἡ κατωτάτη καὶ ἡ μέση τοῦ Ἰανού, διότι εἶχον καὶ τοῦ δικεφάλου θεοῦ ἀγάλματα). Ἡ τελευταία τῶν τριῶν, ἦν ἡ σπουδαιότερα τῶν τριῶν, διότι ἦν ἡ θέσις τῶν ἀργουραμειῶν. Ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ ἔκειντο δημόσια οἰκοδομήματα, ἐν τῷ μέσῳ ἡ Ὀστιλία Κουρία, ἐνθα ἤδρευον οἱ συγκλητικοί, καὶ εἰς τὴν ἔφερον ὑψηλὴ ἀναβάθρα ἐκ τοῦ Κομτίου, κειμένου καὶ αὐτοῦ ὑψηλότερον πῆς ἀγορᾶς (Liv. I, 36, V, 7). Πλησίον αὐτοῦ ἦν τὸ Συγκλητικόν (Senatus), ἐνθα διέμενον οἱ συγκλητικοὶ πρὸ τῆς συνεδριάσεως, καὶ τὸ Ἡφαιστεῖον (Vulcanus), καὶ εἰς ναὸς τῆς Ὀμονοίας· ἔπειτα ἡ Βασιλικὴ ἡ (Basilica) Ὀπιμεία, καὶ ἡ Γραικόστασις, ἀνοικτὴ στοὰ, ἐνθα οἱ Ἕλληνες, καὶ ἐν γένει οἱ ἕνοι πρέσβεις συνήρχοντο, καὶ περιέμενον τὴν παρουσίαν των εἰς τὴν σύγκλητον. Ἀπέναντι δὲ τῶν οἰκοδομῶν τούτων, εἰς τὴν νοτιανατολικὴν γωνίαν, ἔκειτο ἡ Ῥηγία (Regia), ἡ ἐπίσημος κατοικία τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως (Pontifex maximus), καὶ πλησίον αὐτῆς, πρὸς δυσμὰς, ὁ ναὸς τῆς Ἐστίας (Vesta), ἧς ὁ βωμὸς μετὰ τοῦ ἀσέστου πυρὸς ἦν ἐντὸς στρογγύλης οἰκοδομῆς ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ. Τούτου πλησίον ἦν ὁ λάκκος τῆς Τούρουνης (νόμφης) (Lacus Tullinus), πηγὴ περιτετειχισμένη, καὶ παρὰ ταύτη ὁ μετὰ τὴν ἐν Ῥηγίῳ μάχην ἰδρυθεὶς ναὸς τοῦ Κάστορος, ἐνθα ἐνόησε καὶ ἡ σύγκλητος συνεδρίαζε. Πρὸ τῶν καταστημάτων τούτων ἔκειντο αἱ στοαὶ τῶν ἀρχαίων ἐργαστηρίων. Καθ' ὅσον δ' ἠῦξανεν ὁ πληθυσμὸς καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ δημοσίου βίου ἐν τῇ πόλει, ἐγίνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκτασθεῖς

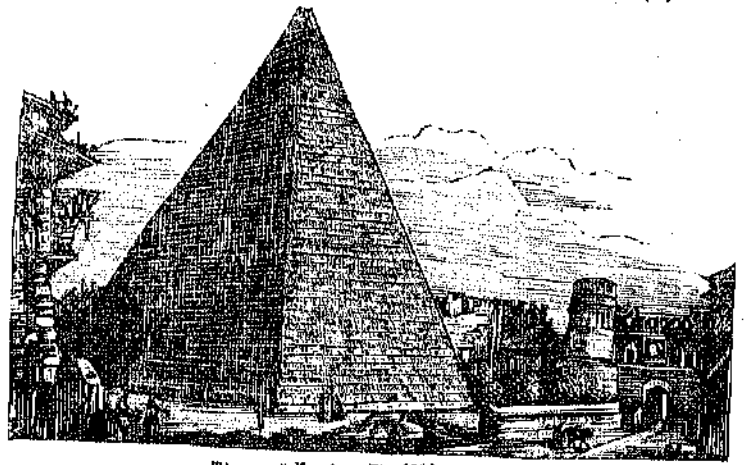
ἡ μικρὰ ἔκτασις τῆς ἀγορᾶς. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ εὐσέβεια ἀπέτρεπε τοὺς Ῥωμαίους τοῦ νὰ μεταβάλλωσιν εὐρύνοντες χωρῖα καθιερωμένα, συμπροσέλαβον τὰς λεγομένας βασιλικὰς, στοὰς ἀναπεπταμένας, κατ' ἀρχὰς προωρισμένας διὰ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς, εἶτα δὲ, ὅτε ἡ αὐξήσις τῆς πόλεως ἀπῆρτησε τὴν πολλαχῶς διανομὴν τῶν πωλητηρίων, δοθεῖσας ἰδίως εἰς τὰ δικαστήρια διὰ τὰς συνεδριάσεις των. Ἡ ἀρχαιοτάτη, Πόρξια (Porcia) βασιλικὴ καλουμένη, καὶ ὑπὸ Κάτωνος τοῦ πρεσβυτέρου κτισθεῖσα τῷ 184 π.Χ., ἦν παρὰ τῇ Ὀστιλίᾳ Κουρίᾳ· δυτικώτερον δ' αὐτῆς ἦν ἡ Αἰμιλία (Basilica Aemilia), οἰκοδομηθεῖσα ὑπὸ Αἰμιλίου Λεπίδου καὶ Μ. Φουλβίου Νοβιλίτορος τῷ 180 π.Χ., παρὰ τὸ Ἀργιλέτον καλούμενον τμήμα τῆς πόλεως. Πρὸ αὐτοῦ ἠγείρετο ὁ ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Ἰανού. Βορείως δὲ τῶν δύο βασιλικῶν ἐξετείνετο τὸ τμήμα τῆς πόλεως Latiunius, μετὰ τοῦ ἰχθυοπωλείου (Forum piscatorium). Κατὰ τὸ ἕτερον δὲ πλευρὸν τῆς ἀγορᾶς, πρὸς τῷ ναῷ τοῦ Κάστορος, ἔκειτο ἡ βασιλικὴ Σεμπρωνία· πλησίον δὲ τῆς Γραικοστάσεως, ἡ Ὀπιμεία βασιλικὴ. — Τὸ δὲ Καπιτώλιον, λόφος ἐπιμήκης, ἔχων δύο κορυφὰς ἀνοίουσας κατὰ τὰ δύο ἄκρα, ἔφερον ἐπὶ τῆς βορείας τὸν ναὸν τῆς Ὀμονοίας καὶ τῆς Ἡρας Μονέτας (προστάτιδος τῶν νομισμάτων). Ὀνομάζετο δὲ πᾶς ὁ λόφος Ἀκρόπολις (Acx), καὶ ἐκεῖ ἦν καὶ τὸ οἰωνοσκοπεῖον (Auguraculum), διέρους λίθος, ἀφ' οὗ ὁ ἱερεὺς ἐπεσκόπει τοὺς οἰωνούς. Ἐπὶ τῆς Acx, εἰς ὕψος 15' ἴσταται νῦν ἡ ἐκκλησία τῆς Παναγίας (Santa Maria in Ara Colli). Ἡ νοτιὰ δὲ κορυφὴ τοῦ λόφου, ὀλίγον ἀποκλίνουσα πρὸς δυσμὰς, καὶ φέρουσα νῦν τὸ μέγαρον Cassaroli, ἦν τὸ κυρίως Καπιτώλιον. Ὅτε ὁ Ταρκύνιος Πρίσκος, θέλων νὰ οἰκοδομήσῃ ἐκεῖ ναὸν εἰς τὸν Δία, ἐζήτησε νὰ πείσῃ τοὺς ἦδη ἐκεῖ ἱερὰ κεκτημένους θεοὺς νὰ ὑποχωρήσωσιν, πάντες ἐνέδωκαν, πλὴν δύο μόνον, τοῦ Terminus,

Θεού τῶν ὀρίων, καὶ τῆς Junonia, θεᾶς τῆς νεότητος. Αὐταὶ αἱ θεότητες δὲν ἠθέλησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰ μέρη τῆς ἐλατρεύοντο. Τοῦ Διὸς ὁ ναὸς οὐδόλλως ἦν πολυτελής, ἀλλὰ συνέκειτο ἐκ τριῶν σηκῶν, ὧν ὁ μέσος ἦν ἀφιερωμένος τῷ Διὶ, ὁ δεξιὸς τῇ Ἀθηᾷ, ὁ δ' ἀριστερὸς τῇ Ἥρᾳ. Αἱ δύο αὐταὶ θεαὶ ἦσαν ὄρθια, ὁ δὲ Ζεὺς, ἐξ ἐρυθροῦ πηλοῦ κατασκευασμένος, ἐκάθητο εἰς θρόνον. Εἰς μεταγενεστέρους χρόνους ἐπλάσθη τὸ ἄγαλμα ἐκ μετάλλου, ὁ δὲ θρόνος χρυσελεφάντινος, καὶ ὁ Τραϊανὸς τέλος διέταξε καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν κατασκευὴν ἐκ χρυσοῦ. Βαθμηδὸν δὲ προστέθησαν καὶ πολυάριθμα ἀναθήματα. Ἐκεῖ ἴστατο καὶ χρυσῆ Νίκη (Victoria), καὶ ἄγαλμα τοῦ Διὸς αὐτοκράτορος (Imperator). Τὸν ἕνα τῶν ἀετῶν τοῦ ναοῦ ἐκόσμηε πῆλινον τέθριππον, τὸν ἕτερον τέθριππον χαλκοῦν μετ' ἀγάλματος τοῦ Διὸς. Ἀκριβῶς δὲ δὲν γινώσκεται ἡ θέσις τῶν ἄλλων ναῶν ὅσοι ἦσαν ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου, τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς τοῦ βροντωέντου (Tonans), τῆς Τιμῆς (Honor), τῆς ἀρετῆς (Virtus), τῆς ἰσχύος (Ops), τῆς Ἀφροδίτης. Ἐκεῖ ἦτο καὶ τὸ βουλευτήριον τῶν Καλαβρῶν (Curia Calabra), ἐξ ἧς κατὰ τὰς καλῆνδρας ἐκάστου μηνὸς ἐδηλοῦτο ἡ θέσις ἐκάστης ἡμέρας. Πρὸ τοῦ ναοῦ ἐξεταίνετο τὸ Καπιτώλιον πεδίον (Ara Capitolina), χρησιμεῖον ἐνίοτε εἰς συναθροίσεις τοῦ λαοῦ, δι' ὃ ὑπῆρχεν ἐκεῖ καὶ ἐν βῆμα ῥήτορος καὶ ἐν senaculum. Ἡ μεσημβρινή, πρὸ πάντων ὁμοῦς ἡ δυτικὴ ἀπότομος πλευρὰ ἐκαλεῖτο τὰρπητος λίθος (Saxum Tarpeium, ἢ Rupes Tarpeia). — Ἡ ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ Καπιτωλίου εἰς τὴν ἄκραν τῆς Ἀκροπόλεως (Ara) ἄγουσα ὁδὸς ἐδιχοτόμει τὸ μεταξὺ αὐτῶν κείμενον ταπεινότερον μέρος τοῦ λόφου, καὶ πρὸς μὲν δυσμὰς ἐκεῖτο ὁ ναὸς Βεϊονίς, μετ' ἀσὺλου μεταξὺ δύο ἱερῶν τεμενῶν εἰς δὲ τὸ πρὸς τὴν ἀγορὰν ἐστραμμένον ἦν τὸ Atrium καὶ τὸ Tabularium (τὸ δημόσιον ἀρχεῖον), καὶ δεξιῶς αὐτοῦ ὁ ναὸς τοῦ Κρό-

νου (Saturnus), ἀριστερῶς δὲ τῆς Ὀμόνοιας (Comœnia) καθιερωθεὶς ὑπὸ τοῦ Καμίλλου μετὰ τὴν καύσιν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Ἀριστερῶς δὲ τῷ κατιόντι εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκείντο αἱ Γεμόνιαι κλίμακες (Scalae Gemonice), δι' ὧν κατεσφύροντο τὰ πτώματα τῶν θανατωθέντων κακούργων, καὶ ἡ ποινικὴ εἰρκτή (Carcer Tullianus). Ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀριστερῶς κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Καπιτωλίου, παρεταίνετο ἡ μόνη ἀμαξιτὴ ὁδὸς ἡ ἀγουσα ἄνω εἰς τὸν λόφον (clivus Capitolinus), ἡ ἱερὰ (Sacer) μετὰ τῶν Centum Gradus, Ἰδίως ἡ ἀγορὰ ὑπέστη ἐπὶ Καίσαρος μεγάλῃ μεταβολῇ. Τῷ 52 π. Χ., ἐπὶ τῆς κηδείας τοῦ Κλαυδίου, ἐπυροπόληθη ἡ Ὀστίλια Κουρία, καὶ εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς ἀνήγειραν ὁ Καίσαρ τὸν ναὸν τῆς Ἡύδαιμονίας (Fulviae) τὴν Ἰουλίαν Κουρίαν οἰκοδομήσας μεταξὺ τῶν ναῶν τῆς Ἰστίας καὶ τοῦ Καστορος· ἀπεπεράτωσε δ' αὐτὴν ὁ Αὐγουστος. Καὶ τὸ ἀρχαῖον βῆμα τῶν ῥητόρων μετέθηκεν ὁ Καίσαρ ἐκεῖθεν εἰς τὸ μέσον τῆς νοτίας πλευρᾶς τῆς ἀγορᾶς, κατὰ τὴν στοᾶν τῶν ἀρχαίων (sub veteribus), μετὰ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Σύλλα, τοῦ Πομπηίου καὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ δικαστηρίου τοῦ Πραιτορος, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Κομυτίου, οἰκοδομήθη μετὰ θάνατον τοῦ Καίσαρος ναὸς τοῦ Θεῖου Ἰουλίου (Jovis Iulius), μετὰ λαμπρᾶς ἐξωτερικῆς ἀναβάθρας. Ἡ Γραικόστασις, πυροποληθεῖσα καὶ αὐτὴ, ἀνωκοδομήθη δυτικῶς τῆς Σεμπρωνίας Βασιλικῆς, ἧτις μετωνομάσθη Βασιλικὴ Ἰουλία, πρὸς τμήν καὶ αὐτὴ τοῦ Καίσαρος. Κατηδαφίσθησαν δὲ καὶ αἱ ἀρχαῖαι στοαὶ sub veteribus, ἵνα μὴ ἀποκρίπτωσι τὰ νεώτερα ὄρατα οἰκοδομήματα. 1) Ἡ Ρώμη ἐπὶ τῶν Ἀυτοκρατόρων. Νέα ἐποχὴ καθωραΐσμου τῆς Ρώμης ἤρξατο μετὰ τῶν Ἀυτοκρατόρων, καὶ ἤδη ὁ Αὐγουστος μεγάλως εἰς αὐτὴν συνετέλεσε. Τὴν ὅλην πόλιν, μεγάλως ἤδη αὐξήθεισαν, διήρσαεν εἰς 14 τμή-

ματα (Regiones), καὶ ἐκαυχᾶτο λέγων ὅτι ἀπληκτικιστὸν αὐτὴν εὐρὼν, τὴν κατέλιπε μαρμαρόκτιστον. Ἀνευρέθησαν δὲ τεμάχια μαρμάρου ἐφ' οὗ ἦν κεχαραγμένον τὸ σχέδιον τῆς ἀρχικῆς ἐπισήμου διαιρέσεως τῆς Ρώμης εἰς Τραγιῶνας. Ἐχουσι δὲ τὰ σωζόμενα μέρη ἕκτασιν 300 τετραγωνικῶν μέτρων ἑπερίπου, καὶ 188 μικρὰ ἀλλ' οὐχ ἦττον πολυτίμα τεμάχια τῶν μαρμάρων τούτων εὐρέθησαν πάλιν κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος. Ἐπὶ Νέρωνος συνέθη τῷ 64 μ. Χ. μεγάλη πυρκαϊά, καὶ ἦν 3 τμήματα ἐντελῶς ἐπυροπόληθησαν, μόνον δὲ 4 ἔμειναν ἐντελῶς ἀοικτα. Μετ' αὐτὴν δ' αὐτὸς, καὶ κατόπιν ὁ Δομιτιανὸς, ὁ Τραϊανὸς, ὁ Σεπτίμιος Σεβήρος, ὁ Καρακάλλας, ὁ Διοκλητιανὸς καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας πολὺ συνετέλεσαν

ἐξῆς 7 ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον. Ἡ λεγομένη Pons Aelius* (νῦν γέφυρα τοῦ Ἀγγέλου) ὁ Neronianus ἢ Vaticanus· ὁ Aurelius ἢ Antonianus· ὁ Fabricius* καὶ ὁ Castus*, φέρουσαι εἰς τὴν νῆσον τοῦ Τιβέριος· Aemilianus ἢ Senatorius· ὁ Sublicius ὁ Probi, προσέτι δὲ, βορείως τῆς πόλεως, ὁ P. Triumphalis καὶ ὁ Mulvius ἢ Milvius (νῦν Molla). Ἡ νῆσος τοῦ Τιβέριος ἐλέγετο ὅτι συνέστη ἐπὶ τῆς ἐξώσεως τῶν βασιλείων, ὅτε τὰ σπαρτὰ τῶν ἀγρῶν τῶν Ταρκυνίων θεριαθέντα ἐρρίφθησαν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ συσσωρευθέντα ἐστερεώθησαν. Ἐπὶ τοῦ μεσαίωνος ὠνομάζετο, ἀγνωστον πόθεν καὶ διατί, νῆσος Λυκαονία, νῦν δὲ λέγεται τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, οὗ ἡ ἐκκλησία διεδέχθη ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οἰκοδομηθέντα τῷ 291

Τάφος τοῦ Κεσίου. Ελ. 1164 κ.

εἰς τὸν καλλωπισμὸν τῆς. Ὁ Αὐρηλιανὸς, τῷ 271 μ. Χ., περιτείχισε καὶ τὰ 14 τμήματα δι' ἐνὸς περιόλου, οὗ τὸ μήκος ἦν κατὰ βορρᾶ, 50 ῥωμαϊκῶν μιλίων, κατὰ δὲ νέας καταμετρήσεις μόνον 21, ὅστις δ' ἐπερατώθη ἐπὶ τοῦ Πρόβου. Περιέχει δὲ τὸ τεῖχος πρὸς δυσμὰς τὸ Ἰανίκουλον, τὸ πεδίον τοῦ Ἀρεως πρὸς βορρᾶν, τὸν Πιγκιον (Pincius ἢ Collis Hortulorum) βορείως τοῦ Κυρναλίου. Ἐκτὸς δ' ἔμεινε μόνον ὁ βορειοδυτικὸς τοῦ Ἰανικούλου, πέραν τοῦ Τιβέριος κείμενος, καὶ τότε ἤδη καλλιεργούμενος Βατικανός. Γέφυραι ἐπὶ τοῦ Τιβέριος ἦσαν αἱ

π. Χ., συνεκία ἐπισκηψάσης ἐπιδημίας. Καὶ ἤδη δὲ, ὡς αἰς ταπεινοῦται ὁ ποταμὸς, εἰς τὰ θεμέλια τῆς ἐκκλησίας ἔρχεται εἰς τὸ προφανὲς λίθος μετ' ἀναγλύφου, καριστῶντος τὸν Ἀσκληπιῶν (Liv. Ep. XI. — Suet. Claud. XXV.—Ov. Met. XV, 730). Ἦσαν δ' ἐπὶ τῆς νήσου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς, οἰκοδομηθεὶς τῷ 196 π. Χ., καὶ ἄλλος τοῦ Φαύου, οἰκοδ. 195 π. Χ. Αἱ πόλαι δὲ τοῦ Αὐρηλιανοῦ τεῖχους ἦσαν πρὸς βορρᾶν, ἢ Flavianus. ΣΗΜ. Τῶν ἐχόντων ἀστερίσκον διατηροῦνται λείψανα.

winia· Pinciana· Salaria· Nomentana. Πρὸς Ἀνατολὰς, Tiburtina· Praenestina·. Πρὸς νότον, Asinaria· Metronia· Latina· Arria· Ostiensis·, παρ' ἧς ὁ τάφος ἦ ἡ πυραμὶς τοῦ Κεσπίου (Cestius), στρατηγοῦ τινος φονευθέντος τῷ 43 π. Χ. Ἡ οἰκοδομὴ αὐτῆς διήρκεσε 333 ἡμέρας (Cic. Flac. XIII. ad Ali. V). Διατηρεῖ δὲ ἔγνη γραφῶν. Πρὸς δυσμὰς, Portuensis· Aurelia· Septimiana. Ἰστανται δὲ τὰ σημερινὰ τεῖχη σχεδὸν εἰς τὴν θέσιν τῶν Λύρηλιανῶν. — Ἐπίσημότερα τῶν οἰκοδομημάτων, κατὰ τὴν θέσιν αὐτῶν εἰς τὰ 14 τμήματα ἦσαν τὰ ἐπόμενα· 1) Ἡ Porta Carmentis, πύλη εἰς τὸ τεῖχος τοῦ Σερβίου Τουλίου, πρὸς νότον, ἔχουσα ἐκατέρωθεν τὴν Ἀππίαν καὶ τὴν Λατίνην ὁδόν. Εἰς ὄλιγην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Ἀππίας πύλης ἔκειτο ἡ θριαμβευτικὴ ἀψὶς τοῦ Δροῦσου*, καὶ ἐπέκεινα ἡ τοῦ Γραϊανοῦ καὶ ἡ τοῦ Οὐήρου* μεταξὺ δὲ πολλῶν ἄλλων τάφων καὶ ὁ τῶν Σκιπιόνων*, περικαιτέρω δ' οἱ ναοὶ τοῦ Ἀρεως, τῆς Ἀθηναῖας καὶ τῶν Καμορίων. Πλησιέστατα δ' ἔκειτ' ἡν ἡ κοιλὰς τῆς Ἐγερίας, καὶ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, πλησιέστατα τῆς πύλης Καπένης, οἱ ὑπὲρ τοῦ Μαρκελλοῦ οἰκοδομηθέντες, μετὰ δὲ τὴν ἐπὶ Νέρωνος πυρκαϊάν ὑπὸ Οὐεσπασιανοῦ ἐπισκευασθέντες ναοὶ τῆς Τιμῆς καὶ τῆς Ἀρετῆς. 2) Caeretanum, βορειανατολικῶς τοῦ προρηθέντος, περιλαμβάνον τὸν λόφον Mons Caeretus καὶ τοὺς ἀνατολικούς αὐτοῦ πρόποδας. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἔκειντο τὰ Castrum peregrinum, στρατόπεδον διὰ ξένους ἐπικουρικούς στρατοὺς, καὶ πλησίον εἶχε ναὸν ὁ Ζεὺς Indux. Ἀνατολικώτερον ἦν ἡ ἀγορὰ τοῦ σίτου καὶ τῶν ὀσπρίων, Macellum maximum, καὶ τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρεως (Campus Martius) διὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια, ἐνθα καὶ κατὰ μάρτυρον ἐτελοῦντο θεάματα ἱππασίας (Equitria). Παρ' αὐτῇ ἦν ὁ Domus Latiariorum*, ἰδιοκτησία κατ' ἀρχὰς τῆς οἰκογενείας τῶν Πλαυτίων Λαταρανῶν, μετατραπείσθεα ὑπὸ

Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου εἰς ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἐν Λαταράνῳ. Εἰς τὸ βόρειον τοῦ Καιλίου ἔκειτο ὁ Ludus Gladius, χῶρος προωρισμένος εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν μονομάχων. Ὑπῆρχε δὲ καὶ μέγας ναὸς τοῦ Δίνου Gladius, ἀλλ' ἡ θέσις αὐτοῦ δὲν δύναται ἀκριβῶς νὰ ὀρισθῇ. Ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἦσαν καὶ πολλῶν πλουσίων οἰκίαι, ὡς ὁ τῶν γονέων τοῦ Μάρκου Δυρηλίου. 3) Τμήμα τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Σεραπίδος. Μέρος αὐτοῦ ἐλέγχετο πρὶν Γιούππε, πρὸς βορρᾶν καὶ τὰ βορειανατολικά τοῦ ἀνωτέρω, ἐνθα τὸ Φλάβιον ἀμφιθέατρον τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, τὸ νῦν Καλοσσαῖον λεγόμενον, οἰκοδομηθὲν ἐπὶ τῶν θεμελιῶν τοῦ χρυσοῦ οἴκου τοῦ Νέρωνος. Μέχρι τῆς 5' ἑκατονταστηρίδος μ. Χ. ἐτελοῦντο ἐνταῦθα θηριαμαχίαι. Ὅπισθον αὐτοῦ βορειότερον ἦσαν οἱ μέγιστοι Λουτροῖνες τοῦ Τίτου* καὶ οἱ τοῦ Τραϊανοῦ*, καὶ τούτων ἀνατολικῶς οἱ ναοὶ τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Σεραπίδος. 4) Τεράδοδος (Via sacra) ἢ Ναὸς τῆς Ἰσίδου (T. Paedis), δυτικῶς τοῦ τμήματος 3. Τὸ ἀνατολικὸν αὐτοῦ μέρος ἐλέγχετο Γιούππε, καὶ περιεῖχεν οἰκίας πλουσίων ἢ δ' ἀπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ Vicius sceleratus χωρίζουσα Salura ἦν κατοικία βιομηχάνων. Νοτιοδυτικῶς τὸ τμήμα τοῦτο ἐξετείνετο μέχρι τῆς ἀγορᾶς, ἧς τὸ βορειανατολικὸν πέρασ ἀπέληγεν εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἐφεστίων (Pneustion), τοῦ Ἀντωνίνου* καὶ τῆς Φαυστινῆς καὶ τὰς οἰκοδομὰς τῆς ἀγορᾶς. Προσέτι ἔκειντο ἐντὸς τοῦ τμήματος τούτου ἡ ἀψὶς τοῦ Τίτου* κατὰ τὴν πρὸς ἀνατολὰς ἐξακολουθῆσιν τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ Ῥώμης*, ἡ Βασιλικὴ τοῦ Κωνσταντίνου* ὁ ναὸς τῆς Βίρηης, οὗ πυρποληθέντος, ἡ θέσις ὀνομασθῆ ἀγορὰ τοῦ Οὐεσπασιανοῦ προσέτι οἱ ναοὶ τῆς Γῆς (Tellus) τοῦ Διὸς Στατήρος. Ἡ ἀγορὰ τοῦ Νερούα (Forum Nervae ἢ Transitorium), μετὰ ναοῦ τῆς Ἀθηναῖας καὶ κολοσσαίου Γαίου τε-

τραπροσώπου (Ianus quadrifrons) ἔφερε πρὸς τὸ δυτικῶς κείμενον θοὸν τμήμα. 5) Esquiline ἢ Reg. Esquilina, βορείως τοῦ τμήματος 3, καὶ βορειανατολικῶς τοῦ 4, ἦν τμήμα εὐρύτατον, περιλαμβάνον σχεδὸν ὅλον τὸν Esquilinus καὶ τὸν Viminalis. Ἐνταῦθα ἔκειντο οἱ Παλατῖνοι κήποι καὶ οἱ τοῦ Μαίκεθα. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Κεσπίου λόφου ἔκειτο ὁ ναὸς τῆς Λουκίνας Ἡρας (Juno Lucina), ἡ ἀγορὰ τῆς Λιβίας* (Macellum Liviae), ἡ θριαμβευτικὴ ἀψὶς τοῦ Γαλλίου*, τρόποιον τοῦ Μαρίου, ναὸς τῶν Νυμφῶν, ἰδρυθεὶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου, ἡ ἀψὶς τοῦ Γορδιανοῦ* εἰς δὲ τὴν ἀνατολικὴν γωνίαν, ἐν ἀμφιθέατρον* (Amphitheatrum castrans). 6) Reg. Alla Semita, βορείως τῆς 5, ἐγκλειούσα τὸ Κυρινάλιον (Quirinalis). Ἐκεῖ ὑπῆρχεν ὁ στρατῶν τῶν πραιτωριανῶν* (Castrum praetoria), προέχων ἐκ τῶν τειχῶν, καὶ χρησιμεύων ἐνίοτε καὶ ὡς εἰρηκτῆ, ὡς ἐχρησίμευσε διὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Κυρινάλιου καὶ τοῦ Βιμινάλιου ἔκειντο οἱ μεγάλοι λουτροῖνες (Therma) τοῦ Διοκλητιανοῦ, καὶ νοτιώτερον αὐτοῦ Κωνσταντίνου προσέτι ὁ ναὸς τῆς Ἀνθοῦς* (Flora), τοῦ Κουίριου, τῆς Ὑγιείας (Salus), ὁ τάφος τῶν Φλαβίων καὶ οἱ κήποι τοῦ Σαλλουστιίου. Βορείως ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ ἀρχαίου τεύχους τοῦ Σερβίου ἦν τὸ πεδῖον Campus sceleratus, ἐνθα αὐτὸ καθήκον τῆς αἰθροσόνης παραβιάσασαι Ἐστιάδες ἐθάπτοντο ζῶσαι. 7) Τμήμα τῆς Ἐθρείας ὁδοῦ (Via lata), δυτικῶς τοῦ 6, περιεῖχε τοὺς κήπους τοῦ Πομπηίου καὶ τοῦ Λουκῶλλου, καὶ τῶν χοίρων τῆν ἀγορὰν (Forum suarium), μετὰ τοῦ Κυρινάλιου καὶ τοῦ Πιγμίου. Ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ Κυρινάλιου ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ἡλίου (Sol), καὶ τούτου πλησίον τὸ πεδῖον τοῦ Ἀγρίππα (Campus Agrippae), πλατεία περιεχομένη ὑπὸ στοῶν, καὶ ἐπὶ τοὺς πρόποδας τὸ πρόπυλον τῶν ἐν ἄλλῃ τμήματι κειμένων λουτροῶν τοῦ Κωνσταντίνου. Πρὸς νότον,

συνώρευε πρὸς τὸ Τμ. 8, περιλαμβάνον τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀγορὰν (Forum Romanum) τὸ ἐπισημότερον μέρος τῆς πόλεως, ἐγκλειθὸν τὸν Καπιτωλῖνον λόφον καὶ τὴν κοιλιάδα μέχρι τοῦ Παλατίνου. Πληθὺν τῶν προμνημονευθέντων οἰκοδομημάτων τῆς ἀγορᾶς, ἴστατο, πλησίον τῆς Γραικοστάσεως, πρὸς τὸ Καπιτωλίον, ὁ ναὸς τοῦ Οὐεσπασιανοῦ καὶ τοῦ Τίτου* πρὸ αὐτοῦ δὲ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Καπιτωλίου, ἡ στήλη Rostra Flavia, παρ' ἧς τὸ χρυσοῦν μιλλιάριον τοῦ Ἀδούστου, μέγιστος λίθος, μετ' ἐπιχρῶσων χαλκῶν πετάλων, ἐφ' οὗ ἐμετροῦντο ἀίποστασίαι τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους. Περικαιτέρω ἦν ἡ τετράστυλος ἀψὶς τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου (ἴδ. Στυλοβάτης), καὶ εἰς τ' ἀνατολικά τοῦ Καπιτωλίου τὸ Argiletum, ἡ Curia τοῦ Δομητιανοῦ, ἡ Ἀργενταρία Βασιλική*, καὶ ἐτι ἀνατολικώτερον ἡ Ἰουλία ἢ τοῦ Καίσαρος ἀγορὰ (Forum Iulium ἢ Caesaris) μετὰ τοῦ ναοῦ τῆς Γενετέρας Ἀφροδίτης* (Venus Genetrix) ἡ λαμπρὰ ἀγορὰ τοῦ Ἀδούστου μετὰ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀρεως* (Mars Ultor) ἡ ἀψὶς τοῦ Δροῦσου καὶ Γερμανικοῦ ἡ ἀγορὰ τοῦ Τραϊανοῦ μετὰ τῆς Οὐλπίας Βασιλικῆς* (τῆς βιβλιοθήκης), καὶ τοῦ ναοῦ καὶ τῆς στήλης τοῦ Τραϊανοῦ*. Τὸ ὅλον περιελάμβανε πέντε μέρη κυρίως· α) τὸ atrium Fori cum aroa, ἦτο ἀπέραντον καὶ πολυτελέστατον πρόπυλον, περιστυλον κατὰ τὰς 4 πλευρὰς, καὶ κατὰ τὸ μέσον ἔχον τὸ ἄγαλμα ἐρίππου τοῦ Τραϊανοῦ. Ἐκατέρωθεν δὲ τοῦ προτύλου τούτου ἐξετείνετο ἡμικυκλική, ἐσωτερικῶς ἐπίσης ὑπόστυλος στοά, ἧτις ἔφερεν εἰς πολυπληθῆ δωμάτια. Μετὰ τὸ μέγιστον δὲ τοῦτο πρόπυλον εἶπετο β) ἡ Οὐλπία Βασιλική, ἧτις ἦν πασῶν ἡ μέγιστη καὶ μεγαλοπρεπέστατη. Τὸ μετέπειτα ἦν γ) ἀνοικτὸν πεδῖον, ἐν ᾧ ἴστατο ἡ μέγιστη, 117' ὑψηλὴ στήλη τοῦ Τραϊανοῦ*, ἔχουσα ἐν ἀπειραριθμοῖς ἀναγλύφους ἐπιεργασμένους τοὺς πολέμους τοῦ Αὐτοκρά-

τορος κατὰ τοῦ Δεκεβάλου. Ἐπί τῆς κορυφῆς δ' αὐτῆς ἵστατο ἀνδριάς τοῦ Ἑραίου, ὃν ἀντικαθίστησι νῦν ἀγάλμα τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

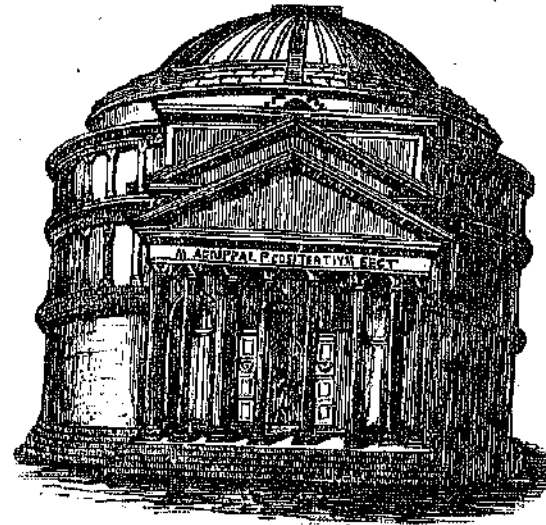

Στήλη Ἑραίου

Εἰς ἐκάτερα τὰ πλευρὰ ἔκειτο δ) ἡ Οὐλίπια βιβλιοθήκη, διαιρουμένη εἰς βιβλιοθήκην Ἑλληνικήν καὶ Λατινικήν. Τέλος εἶπετο ε) ἡ κέμπτη διαίρεσις, τὸ τέμενος τοῦ ναοῦ, ἀπέραντος στοὰ ὑπόστυλος, εἰς ἧς τὸ κέντρον ὁ Ἀδριανὸς ἤγειρε ναόν. Εἰς τὸ Καπιτώλιον ἐπυρπολήθη, ἐπὶ τῶν ἐμφυλίων παραγῶν τοῦ Σύλλα, ὁ ναὸς τοῦ Διὸς (Jupiter O. M.) καὶ ἀνικοδομήθη ἔπειτα πάλιν. Ἰκάνη δὲ καὶ ἐν δευτέρῳ ἐπὶ τοῦ πολέμου μεταξὺ Βιτελλίου καὶ Φλαβίου Σαβίνου, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, καὶ πάλιν ἀνιδρύθη ὑπὸ Οὐεσπασιανοῦ. 9) Reg. Circus Flaminius, τὸ μέγιστον τῶν τμημάτων, περιελάμβανε τὸ

20,000 θεατῶν. Οὐ μακρὰν δ' αὐτοῦ ἦν ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ στοὰ τοῦ Μετέλλου καὶ τὸ Θέατρον τοῦ Βάλβου*, μετὰ τῆς τμητικῆς στήλης τοῦ Τίβερίου. Ἐπί Τίτου, μεγάλη πυρκαϊὰ πολλὰ καταστρέψασα τοῦ τμήματος τούτου, ἀπετέφρωσε καὶ τὸ Θέατρον. Πρὸς τῇ θριαμβευτικῇ πύλῃ ἦσαν τοῦ Πομπηίου τὸ Θέατρον* μετὰ τῶν στοῶν, ἡ πρώτη μόνιμος δραματικὴ σκηνή, ἔχουσα εὐρυχωρίαν διὰ 40,000 θεατῶν. Ἐμπρὸς αὐτοῦ ἦν ὁ ναὸς τῆς Καλλινίκου Ἀφροδίτης (Venus Victrix), δι' οὗ κυρίως εἰσέρχοντο εἰς τὸ Θέατρον, καὶ ἐκεῖ πλησίον ἢ πολλάκις εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς συγκλήτου χρησιμεύουσα Curia Iulia, ἐνθα ἐφονεύθη ὁ Καῖσαρ* δεξιῶς δὲ, πρὸς ἀνατολὰς ταύτης, τὸ Φλαμίνιον ἵπποδρόμιον (Circus Flaminius) οἰκοδομηθὲν τῇ 221 π. Χ. Κατ' αὐτὸ ἐκωνόμασεν ὁ Αὐγούστος τὸ ὅλον τμήμα. Μετὰ τὸν 6' καρχηδονικὸν πόλεμον ἐτελεύτη ἐνταῦθα καὶ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες. Παρ' αὐτῷ δ' ἵσταντο, σχεσίην ἔχοντες μετὰ τοῦ προεδριαμοῦ αὐτοῦ, οἱ ναοὶ τοῦ Ἑρακλέους καὶ τῆς Ἑννοῦς (Bellona), καὶ ἡ Villa publica, χρησιμεύουσα εἰς διαμονὴν ἀρχόντων ἐπὶ συνελεύσεων τοῦ λαοῦ καὶ στρατολογῶν. Περὶ τῆς δ' αὐτῆς ἔκειτο ἀπὸ τοῦ 139 π. Χ. τὰ Sema Julia, ἐνθα συνεζητοῦντο τὰ φορολογικὰ, καὶ ὧν τὰ κατ' ἀρχὰς ἐβλίνα ὄρια (Sema, τὸ ξύλον ἐν Ἀθήναις) ἤρξαστο ὁ Καῖσαρ ἀντικαθίστων διὰ λιθίνων. Αὐτικῶς αὐτῶν ἦν τὸ Diribitorium, μεγίστη ὑπόστεγος αἴθουσα, ἧς ἡ στέγη, ἕνεκα τῶν μεγάλων αὐτῆς διαστάσεων, ἐθεωρεῖτο ὡς ἀριστεύρημα τῆς τέχνης. Κατ' ἀρχὰς συνεδρίαζον ἐνταῦθα οἱ ψηφολέκται, εἶτα δ' ἐχρησίμευσε πρὸς ἄλλους σκοποὺς, μέχρις οὐ ἐπὶ Τίτου ἐπυρπολήθη. Ἐπέκεινα τοῦ Θεάτρου τοῦ Πομπηίου, πρὸς δυσμὰς καὶ βορρᾶν, ἦσαν οἱ λουτρῶνες τοῦ Ἀγρίππα*, μετὰ τοῦ Παρθέου*, πᾶσι τοῖς θεοῖς καθιερωμένοι, καὶ εἰς ἐκκλησίαν νῦν χρησιμεύοντες.

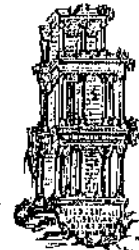
Παρ' αὐτῷ ἦσαν οἱ ναοὶ τῆς Ἰσίδος καὶ τοῦ Σεράπιδος* ἢ στοὰ τῆς Εὐρώπης, Βασιλικὴ τοῦ Προσειδῶνος, καὶ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, οἰκοδομηθεῖς ὑπὸ τοῦ Πομπηίου. Αὐτικῶς δὲ τοῦ Πανθέου ἦσαν οἱ μεγάλοι λουτρῶνες τοῦ Νέρωνος*, καὶ οὗτοι εἰς γυμνασι-

Πανθεοῦ Σελ. 1160. 6.

κοὺς ἀγῶνας χρησιμεύοντες, καὶ εἶτα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου μετασκευασθέντες, δι' ὃ καὶ Thermae Alexandrinae μετωνομάσθησαν. Αὐτοῖς πλησίον ἦν τὸ Στάδιον τοῦ Δομητιανοῦ*, καὶ ἐν ᾧ δεῖον προωρισμένον διὰ μουσικὰς παραστάσεις. Παρὰ τῷ ποταμῷ δ' ἦν τὸ Ἀμφιθέατρον τοῦ Στατίλου ἢ Ταύρου*, καὶ ἐπέκεινα τὸ ναυπηγεῖον Navalia, καὶ τὸ Μαυσωλεῖον τοῦ Αὐγούστου* μετὰ τεμένους καὶ δύο ὀβελίσκων. Ὅλως δὲ πρὸς βορρᾶν, δεξιῶς, παρὰ τῇ Φλαμινίᾳ πύλῃ, ἦν ὁ τάφος τοῦ Νέρωνος καὶ παρ' αὐτῷ οἱ κήποι τοῦ Δομητιανοῦ. Ἡ δ' ἀπὸ τῆς πύλης νοτιανατολικῶς ἄγουσα ὁδὸς, ἡ εὐρεῖα ὁδὸς (Via lata), διήρχετο διὰ τῆς ἀψίδος τοῦ Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνίου, οὗ ὁ ναὸς καὶ ἡ στήλη ἦσαν νοτιότερον, παρὰ τῷ πεδίῳ τοῦ Ἀγρίππα (Campus Agrippae). Παρὰ δὲ τῇ ἀψίδι τοῦ Ἀντωνίου ἕστηεν ὁ Αὐγούστος κολοσσαῖον Ὀβελίσκον καὶ

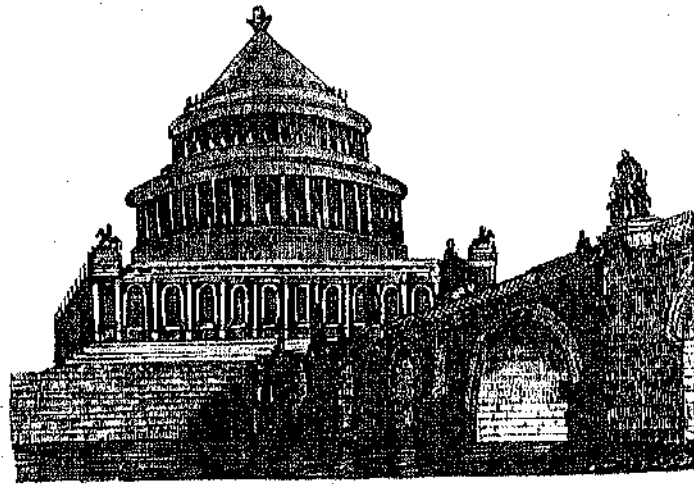
ἠλιθεῖκτην (Solarium). — 10) Τμήμα Παλάτιον (Palatinum), νοτιανατολικῶς τοῦ 9, χωριζόμενον δ' αὐτοῦ διὰ τοῦ 8, περιελάμβανε τὴν Παλατινὴν ἀγορὰν. Ἐπὶ τὴν βορειανατολικὴν δὲ γωνίαν, ἀπέναντι τοῦ Φλαβιανοῦ ἀμφιθεάτρου, εἰς τὴν ἰσρὰν ὁδόν, ἔκειτο ἡ θριαμβευτικὴ ἀψὶς τοῦ Κωνσταντινοῦ, καὶ ἐκεῖ, πρὸς τὴν ἀγορὰν ἐστραμμένον, τὸ ναῖδιον τῶν Ἀγαθοδαμῶνων (Lares), τὸ ἀναβρυτήριον ἰδρωσάνησσα (Mela sudans), καὶ ὁ κολοσσὸς τοῦ Νέρωνος, ὅστις ὁμοῦς ἀνῆκε μᾶλλον εἰς τὸ τμήμα 3. Ἐπὶ τῆς κλιτύος κατὰ τὸν Καίλιον ἦσαν αἱ Curiae veteres καὶ ὁ ναὸς τῆς Μεγάλης μητρὸς (Magni Mater), εἰς δὲ τὴν νοτιανατολικὴν ἄκρην τὸ Ἑπταζώνιον* (septizonium) τοῦ Σεβήρου, οἰκοδομημα ὑψηλόν, ἔχον ἴσως 7 ὀρόφους, ἢ καὶ ἑπτακοσίων εἰς ζώνας ἴσως δὲ μέ-

ρος αὐτοῦ παριστὰ τὸ ἐπόμενον διάφραγμα, ἐξ ἀρχαίων εἰκόνων ληφθέν. Τὸ τμήμα τοῦτο περιεῖχε πλείστα λαμπρὰ μέγαρα, συνενωθέντα μετὰ ταῦτα πάντα εἰς ἓν μέγιστον αυτοκρατορικὸν ἀνάκτορον, καταλαβὼν πᾶσαν τὴν ἔκτασιν. Καὶ πρῶτον μὲν πρὸς τὸ Γερμάλον (τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τοῦ Παλατινοῦ λόφου) εἰς τὴν νέαν καὶ εἰς τὴν ἰσρὰν ὁδόν, ἦν τὸ μέγαρον τοῦ Αὐγούστου* οὗ ἔμπρὸς ὁ ναὸς τοῦ Παλατινοῦ Ἀπόλλωνος* εἶτα τὸ μέγαρον τοῦ Τίβερίου, τοῦ Νέρωνος, τοῦ Δομητιανοῦ* μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων εἰς ναὸς τῆς Νίκης. Αὐ-

τόθι ἦσαν πρὶν καὶ ὁ οἶκος τοῦ Κικέρωνος, τοῦ Λουκούλλου, καὶ ἄλλων ἐπισήμων ἀνδρῶν. — 11) Τμήμα τοῦ μεγάλου ἵπποδρομίου (Circus Maximus), νοτίως τοῦ 10, περιελάμβανε τὴν κοιλάδα μεταξὺ τοῦ Παλατίου καὶ τοῦ Ἀδεντίου, καὶ τὸ Velabrum πρὸς τῇ ποταμῷ. Ἐνταῦθα ἔκειτο καὶ ἡ ἀγορὰ τῶν ὀσπρίων (Forum ossitorum) μετὰ τῶν ναῶν τῆς Ἐὐσεβείας, Ἐλπιδος, καὶ τῆς Ἥρας (Juno Sospita) εἰς δὲ τὴν γωνίαν τοῦ Παλατίου ἦν ἡ βοῶν ἀγορὰ (Forum boarium), ἐνθα εἶχε στηθῆ ὁ ἐξ Αἰγίνης εἰς Ῥώμην κομισθεὶς χαλκοῦς ταῦρος. Ἦσαν δὲ περὶ τὴν πλατεῖαν αὐτῆς πολλὰ ἱερά, ὡς ὁ ναὸς τῆς Ἰούχης* (Fortuna), ἀρχαῖος, ἐπὶ Σερβίου Τουλλίου κτισθεὶς, ὁ τοῦ Κάλινικου Ἡρακλέους* (Hercules Victor), καὶ ὁ μέγας αὐτοῦ βωμὸς, ὁ τῆς Mater Matuta κτλ. Ἐκεῖ ἦν καὶ ὁ Aeneas Argentarium, ἐνθα πιθανῶς ἐπωλοῦντο ἀργυρώματα καὶ χρυσώματα ἰδίως δὲ τὸ μέγα ἵπποδρόμιον (Circus maximus), ὑπὸ Σερβίου Τουλλίου σχεδιασθὲν μεταξὺ τῶν δύο λόφων. Μετέπειτα δ' ἐξε-

ἤκατ ἡ στείρα. Εἰς τὴν νοτίαν δὲ πλευρὰν ἔκειντο οἱ ναοὶ τοῦ Ἑρμοῦ*, τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης (Eeres, Libera). — 12) Διόδοσιον Ἰχθυοτροφεῖον (Piscina publica) νοτίως τοῦ 11 μεταξὺ τοῦ Circus Flaminius καὶ τῆς Porta ostiensis, ἐν τῶν ἐλαχίστων, ἀλλὰ καὶ τῶν πυκνότερων οἰκουμένων τμημάτων, διότι δημόσια οἰκοδομήματα ἦσαν ὀλίγα ἐν αὐτῇ. Ἀξιολημθόνεστοι εἰσὶ μόνον οἱ λουτροὶ τοῦ Ἀντωνίου, ὑπὸ τοῦ Καρακάλλα κατασκευασθέντες, καὶ εἰς ναὸς τῆς Ἀγαθῆς Θεᾶς (Bonae Deae). — 13) Δύεν τῦνον (Antoninus), ἐνέκλειε τὸν ὁμώνυμον λόφον, βορειοδυτικῶς τοῦ 12, εἰς οὗ τὸ μεθόριον, καὶ παρὰ τῇ Ὀστιαίᾳ πύλῃ (Porta Ostiensis), ἔκειτο ἡ πυραμὶς ἡ ὁ τᾶφος τοῦ Καστίου* (Cestius). Ἡ κορυφή τοῦ λόφου κατεῖχετο ὑπὸ τῶν ναῶν τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς Σελήνης (Luna), τῆς βασιλίδος Ἥρας (Juno Regina), τῆς Ἐλευθερίας (Libertas). Ἐνταῦθα δ' ἦσαν καὶ τὰ δημόσια βαλανεῖα (Balnea Stupae) εἰς τὸ τμήμα δὲ τοῦτο ἦν καὶ ἡ θέσις καθ' ἣν ἀπεβιδάζοντο τὰ ἐμπόρευματα τῶν πλοίων ὅσα ἀνέπλεον

Μαυσεῖον Ἀύγουστος Πλάτ. 1160, 5'.

τάθη, καὶ περιεκλείσθη διὰ τῶν λεγομένων Circuseres, αἵτινες ἐνεδείκνυσαν καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ δρόμου, ὡς τὸ τέλος αὐτοῦ ἐδείκνυσαν αὐλαξ λευκή, ἡ δὲ ἀσβέστου πεπληρωμένη, τὸν Ἰβέρην. Ἐκεῖ μεταξὺ τῶν ἀποθηκῶν τῶν ξυλεμπόρων ἦν ἡ Αἰμίλλα στοὰ (porticus Aemilia), καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τὸ ἐμπόριον* (Emporium), ὅρα

πλακόστρωτος προκυμαία διὰ τὰς ἐκφορτάσεις, ἐφ' ἧς ἦν καὶ μεγάλη ἀποθήκη τῶν ἐμπορευμάτων (Portus Crubiana καὶ Aniciana). — 14) Τὸ ὑπὲρ τὸν Ἰβέρην τμήμα (Reg. Trans Tiberim), τὸ μόνον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης κείμενον. Ἐκεῖ ἦσαν οἱ κῆποι τοῦ Καίσαρος, ἐν οἷς ὁ Αὐγουστος ἔκτισε τὴν Ναυμαχίαν (Naumachia), μεγίστην

ἐκτὸς τῶν τειχῶν, καὶ εἰς οὐδὲν τῶν τμημάτων ἀνήκον, ἦν τὸ Βατικανὸν πεδῖον (Campus Vaticanus). Ἐκεῖ ἦσαν καὶ τοῦ Ἀγρίππα οἱ κῆποι, οὓς ὁ Νέρων ἐκληρονόμησε, καὶ προσέτι τὸ ἵπποδρόμιον τοῦ Νέρωνος, ἐνθα οὗτος ἐπανηγύριζε τοὺς θριάμβους του, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἐξετέλεσε τὰς θηριώδεις ποινάς κατὰ τῶν Χριστιανῶν εἰς

Θία Ῥώμη. Πλάτ. 1160, 6'.

δεξαμενὴν διὰ ναυτικὸς ἀγῶνας. Κυρίως δὲ κατῳκεῖτο τὸ τμήμα τοῦτο ὑπὸ ἐργατῶν, βαρέων, βυρσοδεψῶν, ναυτῶν, ξυλουργῶν, κτλ. — Ἀπέναντι τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως, ἀλλ

οὓς προσήφθη τῆς Ῥώμης ἡ πυρπόλησις. — Εἰς τὴν Αἰλίαν γέφυραν (Pons Aelius) ἔκειτο ἡ Moles ἢ τὸ Μαυσωλεῖον τοῦ Ἀδριανοῦ*, νῦν φρούριον τοῦ Ἀγγέλου. Μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ ἵπποδρομίου τοῦ Νέρωνος παρατίθενται νῦν τὰ μέγιστα Παπικὰ οἰκήματα, τὰ συνεχόμενα μετὰ τῶν μεγάρων τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

— Αἱ ὁδοὶ δὲ τῆς Ῥώμης ἦσαν ἡ πλατεῖαι (viae), ἧτοι μεγάλαι καὶ εὐρεῖαι κεντρικαὶ ὁδοὶ, ὡς ἡ ἱερὰ ὁδὸς (V. Sacra) ἐν τῷ 4 τμήματι, καὶ ἡ πλατεῖα ὁδὸς (V. lata), ἐν τῷ 7 ἢ νέα ὁδὸς (V. nova), ἐν τῷ 11 ἢ ὑψηλὴ στενωπὸς (alta Semita), ἐν τῷ 11 ἢ ἦσαν ἀνοδοὶ (Clivi) εἰς τοὺς λόφους, λιθοστρωτοὶ, ὡς ἡ Καπιτωλίνη (Ἰμ. 8) ἢ δημοσία (publicus) (11) ἢ τοῦ Σκαύρου (2) ἢ Virbii (5) ἢ ἦσαν μικραὶ, δευτερεύουσαι πάροδοι (vici), ὡς ἡ V. Jugarius (8), Tuscanus (8), Cyprius καὶ sceleratus (4). Αἱ διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν ἐλέγοντο compta. Προσσχῆς ἄξια ἦσαν καὶ τὰ ὕδραγωγεῖα (aquaeductus). —

Ὡς προσωποποίησιν κοσμοκράτορος πόλεως ἐλάτρευσαν τὴν Ῥώμην καὶ τῇ ἀνήγειρον ναοὺς πρῶτοι οἱ Ἑλληνες, καὶ μάλιστα οἱ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, καὶ ἡ Σιμύρνη ἐκαυχᾶτο ὅτι αὐτὴ πρώτη

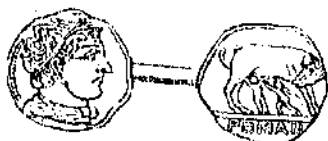
ἀνήγειρε ναὸν εἰς τὴν Ῥώμην τῷ 195 π.Χ. (Tac. Ann. IV, 56. — Id. Liv. XLIII, 6). Ἀπὸ τοῦ πολέμου κατὰ τοῦ Περσέως ῥῆξαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἢ ἐν Ἀσίᾳ θεοποιήσεις τῆς Ῥώμης. Ἀπὸ δὲ Αὐγούστου ἰδρύθησαν ἐν Ἑλλάδι τῆ θεᾷ Ῥώμῃ. μετὰ τοῦ θεοῦ Ἰουλίου (Divus Julius) ἢ τοῦ Αὐγούστου, ἑορταί καὶ ἀγῶνες, ἀγάλματα καὶ ναοί, ὡς ἐνδὲς τοιοῦτου ναοῦ θεᾷς Ῥώμης ἐπὶ Αὐγούστου σώζονται λεῖψανα ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηναίων, ἀνατολικῶς τοῦ Παρθενῶνος. Ἡ εἰκὼν τῆς Ῥώμης ἐπὶ τῶν Ἀσιατικῶν νομισμάτων παρίστατο ὡς Ἦ ρ ἡ τῆς Ῥώμης, φέρουσα στέμμα ἐκ τειχῶν, καὶ εἰς τὴν χεῖρα κέρας τῆς Ἀμαλθείας καὶ ἄλλα σύμβολα εὐτυχίας, ἢ λόγην, κτλ. Ἐν δ' αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ, κυρίως ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν νομισμάτων, παρίστατο πάντοτε ὡς ἥρωὶς πολεμικῇ, τῇ Ἀθηνᾷ, ἢ Ἀμαζόνι ἐμφορῆς, ὀρθία, εἰς ἀσπίδα στηριζομένη, ἢ ἐπὶ ὀπλων καθήμενη, καὶ τὴν Νίκην ἔχουσα εἰς τὴν χεῖρα ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων, κτλ. Ἐπὶ Ἀδριανοῦ ἰδρύθη αὐτῇ, ἑμοῦ μετὰ τῆς Ἀφροδίτης, λαμπρὸς ἐν Ῥώμῃ ναός.

Ἑρώμος (Romus), ἀδελφὸς τοῦ Ἑρωμόλου δίδυμος, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἀμέσως μετὰ τῆς Ῥώμης τὴν ἰδρυσιν, εἶτα δ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἥρωὶς τιμώμενος, καὶ ναὸν ἔχων ἐν Ῥώμῃ (Διλ. — Στράβ.).

Ἑρωμυλία, πόλις τῶν Σαμνιτικῶν ἐν τῇ μέσῃ Ἰταλίᾳ, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ τρίτου Σαμνιτικοῦ πολέμου (Στράβ. Βουλ. — Λίν. X, 47).

Ἑρωμόλος, 1) υἱὸς τῆς Πέρας Σιλβίας καὶ ἔγγονος τοῦ Νουμήτορος, ἰδρυτῆς καὶ πρώτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τῷ 753-716 π. Χ. Κατὰ τὴν παράδοσιν, διέταξεν ὁ βασιλεὺς Ἀμούλιος νὰ ριφθῶσιν εἰς τὸν Τίβεριν τὰ ἐκ τοῦ Ἄρως γεννηθέντα δίδυμα τέκνα τῆς Ἰλίας, θυγατρὸς τοῦ πρώην βασιλέως Νουμήτορος. Ὅτε φέροντες οἱ ὑπηρέται τὰ παιδία ἐκ τῆς Ἄλλης εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ εὐρόντες αὐτὸν πλημμυρῆσαντα,

ἔρριψαν τὸ λίκνον εἰς τὸ ἐκχειλίσαν ὕδωρ κατὰ τὴν ὄχθην. Ὅτε δὲ τὸ ὕδωρ ἀπεσύρθη, τὸ λίκνον προσέκρουσεν εἰς λίθον, ἀνετράπη, καὶ τὰ παιδία ἔπεσαν εἰς τὴν ἰλὸν. Ὡς δ'

εφρίναζαν κλαίοντα, τὰ ἤκουσε καὶ ἦλθεν εἰς αὐτὰ λύκαινα ἐκ τοῦ ὄρους, τοῖς ἔδωκε τὸν μαστὸν, καὶ τὰ ἐναθάρισε λεῖψουσα αὐτὰ. Ταύτην τὴν παράστασιν ἔχουσι συνήθως ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις τὰ νομίσματα τῆς Ῥώμης εἰς τὸ ἔμπαλιν. Καὶ εἰς δρυοκολάπτης προσέτι ἐφύλαττε τὰ βρέφη καὶ τοῖς ἔφερε τροφήν. Ταῦτα ἰδὼν εἰς τῶν ποιμένων, προσεκάλεσε καὶ τοὺς συντρόφους του, καὶ πάντες ὁμοῦ ἔφερον τὰ παιδία εἰς τὸν βασιλικὸν ἀρχισυδῶτην, τὸν Φαυστύλον, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ἀρέα Λαυρεντία τὰ ἀνέθρεψεν, ὀνομάσασα αὐτὰ Ῥῶμον καὶ Ῥωμόλον. Ἠξήσαν δὲ μετὰ τῶν ποιμένων καὶ ἐγένοντο εὐρωστοὶ νεανίαι. Ἦρισαν δὲ ποτε πρὸς τοὺς ποιμένας τοῦ Νουμήτορος, οἵτινες συλλαβόντες τὸν Ῥῶμον, ἐκάρμισαν αὐτὸν πρὸ τοῦ κυρίου των. Κατὰ διαταγὴν δ' αὐτοῦ προσήνεγκον καὶ τὸν Φαυστύλον μετὰ τοῦ Ῥωμόλου, καὶ τότε ὁ Νουμήτωρ, ἐκ τῶν χαρακτήρων τῶν προσώπων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν διηγήσεων οἵτινες τῷ ἐγένοντο, ἀνεγνώρισεν ἐν αὐτοῖς τοὺς ἐγγόνους του. Μικρὸν μετὰ ταῦτα ἐθανάτωσαν αὐτοὶ τὸν Ἀμούλιον καὶ ἐνεθρόνισαν πάλιν τὸν πάππον των· καὶ τότε αὐτὸς τοῖς ἐπέτρεψε νὰ κτίσωσι πόλιν εἰς τὸ μέρος ἐνθα εἶχον ἐκτεθῆ. Ἠλιότερος τῶν ἀδελφῶν εἶχεν ὀπαδὸς, ὁ Ῥωμόλος τοὺς Κοιτῆκτους, ὁ Ῥῶμος τοὺς Φαβίους. Οἱ πρώτοι, πολυπληθέστεροι ὄντες, ἐπρομήθευσαν εἰς τὸν Ῥωμόλον τὴν τιμὴν αὐτὸς νὰ κτίσῃ τὴν πόλιν. Ἐπειδὴ δ' ὁ Ῥῶμος, χλευάζων τὰς μικρὰς διαστάσεις τῶν τειχῶν ἃ κατεσκευασμένως ἤγειροντο, ἐπήδησε περιφρονητικῶς

ὑπὲρ αὐτὰ, ὁ Ῥωμόλος ἐν ἀγανακτήσει τὸν ἐθανάτωσε, καθαρθεὶς εἶτα εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀεμουρίων. Οἱ περίοικοι ὅμως δὲν ἤθελον ν' ἀναγνωρίσωσι τῆς νεοῖδρτου πόλεως τὰ δικαιώματα καὶ νὰ τῇ χορηγήσωσι τὴν ἐπιγαμίαν. Ἄλλ' ὁ Ῥωμόλος κατέκτησεν αὐτὰ διὰ τῆς βίας, καὶ διὰ τῆς ἀρπαγῆς τῶν Σαβίνων κατὰ τὴν πανήγυριν τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀκραιν, ὁ βασιλεὺς τῆς Καίνης, ἠθέλησε νὰ ἐκδικήσῃ τὸ τὸλμημα, ἀλλ' ἠττήθη, καὶ τὰ λάφυρα αὐτοῦ ἀνετέθησαν τῷ Φερετρίῳ Διὶ, Νικησας καὶ εἰς Ἀντέμνας καὶ εἰς Κρουστομέριον, ἐνίκηθη τέλος ὑπὸ τοῦ Τίτου Ῥατίου, καὶ ἡ ἀκρόπολις τοῦ Καπιτωλίου ἐπροδόθη εἰς τὸν ἐχθρόν. Ἄλλὰ παρεμβῶσαι αἱ ἀρπαγαῖσαι Σαβίνοι, συνεβίβωσαν τοὺς ἀντιπάλους, οἵτινες καὶ συνεβάσλευσαν. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Τίτου Ῥατίου, ἤρξε πάλιν μόνος ὁ Ῥωμόλος. Καὶ ἐξηκολούθησεν μὲν ἐπιτυχῶς πολέμους κατὰ τῶν περιόικων φυλῶν, ἀλλ' ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐπιθεωρήσεως εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρως, ἐκλείψεως ἐπέλθούσης, αἰφνης ἐγένετο ἀφανῆς, καὶ κατὰ τὸν συγλητικὸν Ἰούλιον Πρόκουλον ἀνελήθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἔπρεπε νὰ λατρεύηται ὡς θεὸς Κοιτῆνος. — 2) Ὁ τελευταῖος Ῥωμαῖος αυτοκράτωρ, ὁ καὶ Αὐγουστῶλος λεγόμενος, υἱὸς Ὀρέστου τινὸς ἐκ Πανονίας. Ὁ πατὴρ ἦν ὀπαδὸς τοῦ Ἄττιλα, ὑπ' αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν πεμφθεὶς ὡς πρεσβευτῆς, ὑπηρέτησας εἶτα ἐν Ἰταλίᾳ τοὺς αυτοκράτορας. Πατρίκιος ἀναγορευθεὶς ἐστρατήγησε τῷ 475 μ. Χ. ἐν Γαλλίᾳ, καὶ εἶτα ἐλθὼν εἰς Ῥώμην, ἀναγόρευσεν αυτοκράτορα τὸν Ἰβητῆ υἱὸν τῷ Ῥωμόλον, καὶ ἐκυβέρνα ἐν ὀνόματι αὐτοῦ. Ἄλλὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἀμέσως ἀνέτρεψεν ὁ Ῥήγιος Ὀδοάκρος τὸ ἀσθενὲς Ῥωμαϊκὸν κράτος, ἀντικατέστησεν αὐτῷ Ἰταλικὴν βασιλείαν, καὶ εἰς τὸν νέον Ῥωμόλον ἀφῆκε ζωὴν καὶ ἐλευθερίαν, καὶ τῷ ἐχορήγησε καὶ ἐπαρχίαν σύνταξιν, ζῶντι ἐν Καμπανίᾳ (Προκόπ. ἐν II, A, 1. — Jord. R. Gel. XV, κλ.).

Ἑρωξάνη, θυγάτηρ τοῦ Ὀξυάρτου, ἡγεμόνος τῆς Βακτρίας, ἠχημαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ ὀρεινῇ φρουρίῳ ἐν ᾗ ἡμίονο ὁ πατὴρ της, καὶ ὑπὸ τῆς ἐξαιρέτου αὐτῆς καλλονῆς ὁμηλοῦς, τὴν ἐνυμφεῖτο ὁ κατακτητῆς. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ, περιήλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κασάνδρου, ὅστις διέταξε τὴν δολοφονίαν αὐτῆς καὶ τοῦ υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου τοῦ Αἰγέως, τῷ 311 π. Χ. (Arr. Δ, 6, 15. — Στράβ. ΙΑ, 517).

Ἑρωξολανοί, ἰσχυρὸς Σαρματικὸς λαὸς, κατὰ τὴν Μαιώτιδα, μετὰ τῶν ποταμῶν Βορυσθένου καὶ Τανάδος. Ἦσαν δὲ τοσοῦτον πολυάριθμοι καὶ ἰσχυροί, ὥστε κατὰ τοῦ Μιθριδάτου παρέταξαν στρατὸν ἐκ 50,000 ἀνδρῶν. Μετὰ ταῦτα ἦσαν τόσον ἐπικίνδυνοι εἰς τὰς παραδουναβίους Ῥωμαϊκὰς ἐπαρχίας, ὥστε ὁ Ἀδριανὸς εἶχε συγκατανεῦσαι νὰ τοῖς πληρώσῃ ἐτήσιον φόρον. Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ὅμοιος ἀπαντῶνται συναριθμούμενοι μετὰ τῶν ἐπικουρικῶν στρατευμάτων τῶν Ῥωμαίων. Πρὸ πάντων δ' ἰσχυρὸν ἦν τὸ ἰπικὸν αὐτῶν (Στράβ. Ζ, 306, 312. — Tac. Hist. I, 79).

Ἑρωπογραφία, ἢ διὰ τῆς ζωγραφίας παράστασις ἀντικειμένων βωπι κ ὠ ν ἤτοι εὐτέλων, ἐκ τοῦ οἰκιακοῦ ἢ ἀγροτικοῦ βίου (Cic. Ep. ad. Ali. XV, 16. — Ἀνθολογ. Παλατ. ΚΣ, 355). Αἱ τοιαῦται εἰκόνες ἐπικρατήσασαι ἐπὶ τῆς παρακμῆς, ὅτε ἡ καλλιτεχνία ἀπεκράπη ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐμπνεύσεων τῆς μυθολογίας καὶ τῆς ἱστορίας, καὶ σύγχρονοι καὶ ἀνάλογοι τοῖς εἰδυλλίαις ἐν τῇ ποιήσει, ἦσαν αἱ καὶ ἐν τῇ νέᾳ τέχνῃ δι' ἀναλόγου λέξεως θεοῖο ἐπικαλούμεναι. Ἐλέγοντο δὲ καὶ ἕβνια, διότι προσεφέροντο ὡς φιλικὰ δῶρα (Vitr. VII, 7, 4). Κατὰ Πλίνιον (XXV, 87), εἰς ζωγράφος, ὁ Περσικὸς ἐπωνομάσθη ρ ὠ π ἰ α ρ ο γ ρ ἄ φ ο ς, διότι ἔγραψεν ἐργαστήριον κουρέως, ὄνους, ὀφθόνια, κτλ. Πιθανὸν ὅμως φαίνεται ὅτι χλευαστικῶς τὴν λέξιν ῥω -

πογράφος μετεποίησαν οί σύγχρονοι | ότι ή λέξις ἐστὶ λάθος ἀντιγραφῆς παρὰ τῷ
 του εἰς ῥυπαρογράφου, καὶ ἐτι πιθανώτερον, | Πλινίῳ.

καὶ ἐτι πιθανώτερον, | Πλινίῳ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΞΕΙΚΟΝ

THE

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

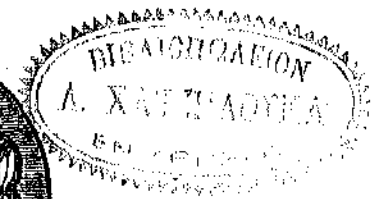
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1891

Σ

Σάβα (ή), ή Σάβα (αί), πλουσία πρωτεύουσα των Σαβαίων εν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβία, ἐπὶ ὄρους ὑψηλοῦ καὶ συνδένδρου. Μέχρις αὐτῆς προσέη ὁ Ἰωμαῖος Αἴλιος Γάλλος καὶ τὴν κατέστρεψεν. Ἰκτοτε τὸ μέρος ἐλέγτο Μαρῖαβα (ἦτοι πρωτεύουσα), καὶ τὰ ἐρείπια αὐτῆς λέγονται Μαρῖεβ. Ἀλλὰ παρ' αὐτοῖς ὑπάρχει καὶ πόλις κάλυμμένη Σαάδα (Διόδ. Σικ. Γ', 46. — Στρεβ. ΙΣΤ', 768. 778).

Σαβάζιος, δαίμων Φρύγιος, υἱὸς λεγόμενος τῆς Κυβέλης, οὗ ἡ μυστηριώδης λατρεία ἐξ Ἀσίας μετέβη καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐνθα καὶ ὑπετίθετο ἀμβολὸν ἢ τῆς Σελήνης ἢ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἡλίου, καὶ ἰδίως ἐπανηγυρίζετο ὑπὸ γυναικῶν. Γενικώτερον ὅμως ἐξελαμβάνετο ὡς εἰν αὐτὸς ὁ ἐξ Ἀσίας προελθὼν Διόνυσος. Ἰδ., ὡς καὶ Ἦρα καὶ Κυβέλη (Ἀρσεν. Σφ. 9. Αυσστρ. 389).

Σαβαῖτις, ἐπίσημος λαὸς τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς χώρας οἰκῶν, τὴν γῆν καθ' ἣν τὸ βάλαμον φύεται, τὴν νῦν Ἰεμένην. Δραστηρίως ἐμπορευόμενοι τὰ προϊόντα τῆς χώρας των, ὑπελαμβάνοντο ὡς ὁ εὐδαιμονέστατος λαὸς τῆς γῆς, καὶ ἐλέγτο ὅτι πάντα παρ' αὐτοῖς ἐκοσμοῦντο διὰ πολυτέμων λίθων, ἀργύρου, χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντος. Εἰς τὸν βασιλεῖα οὐδέποτε ἐπετρέπετο νὰ ἐξέρχεται τῶν ἀνακτόρων ἢ δὲ βασιλικῆ ἀξία δὲν ἦν κληρονομικῆ, ἀλλὰ μετέβαινε εἰς ἐκείνον ἐκ τῶν υἱῶν τῶν ἐπισήμων οἰκογενειῶν, ὅστις πρῶτος ἐγεννήθη μετὰ τὸν ἐκθρονισμόν τοῦ διεδέχετο. Οἱ ἀρχαῖοι δι' ἄσχυρίζονται ὅτι τῶν ἰσχυρὰ ἦν ἐν τῇ τό-

πρὶ ἐκείνῃ ἢ τῶν ἀραιμάτων ὁσμῆ, ὥστε οἱ κάτοικοι, ἵνα προφυλάττωνται κατ' αὐτῆς, ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ καπνίζωνται δι' ἀσφάλτου. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐστὶ βεβαίως μίαν τῶν ὑπερβολῶν ὅσας περὶ αὐτῶν διηγούνται (Διόδ. Γ', 38, 46. — Στρεβ. ΙΣΤ', 768. 778. — Ἰδ. καὶ Ηορ. Οἰ. Ι 29, 3).

Σαβύκτης, δαίμων κακόβουλος, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κοβάλων, συντρίβων ἐν τοῖς οἴκοις τὰς χύτρας (Ὀμ. Ἰπ. ΙΔ).

Σαβύκιων ἢ Σαβακῶς, βασιλεὺς τῶν Λιθίων, ἐκυριεύσε τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Μερόην ἀλλὰ βασιλεύσας ἐκεῖ ἐπὶ 50 ἔτη, τὴν ἐγκατέλιπε πάλιν ἐνεκα ὄνειρου ὁ εἶδε. Λέγεται ὅτι εἰς τὴν θανατικὴν ποινὴν ἀντικατέστησαν ἐπίπονα δημόσια ἔργα. Καθ' Ἡρόδοτον ἤματι περὶ τὰ 1000 π.Χ. Ἀλλ' ἂν, ὡς εἰκάζεται, ἐστὶν ὁ αὐτὸς μετὰ τοῦ Σῶ τῆς Γραφῆς (ἐν Β. Βασίλ. ΙΖ, 4), τότε ἔζη ἐπὶ τοῦ Ὀσέα παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, ἦτοι περὶ τὰ 720 π.Χ.

Σάβανον, χειρτομακτρὸν ἢ ὀβὴν δι' ἧς ἀπεμάττοντο, μάλιστα εἰς τοὺς λουτρῶνας (Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδ. Β, 3). Ἐἴτα ἐπεκράτησεν ἐπὶ μόνων τῶν περικαλυμμάτων τῶν νεκρῶν.

Σαβάρια, πόλις Ἰνδικῆ πέραν τοῦ Γάγγου, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου (Πηλμ. Ζ, 2).

Σαβάραι, Ἰνδοὶ δυτικῶς οἰκοῦντες τοῦ Γάγγου. Εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐλέγτο ὅτι εὕρισκοντο πολλοὶ ἀδάμαντες. Πόλις αὐτῶν μνημονεύονται τὸ Ἰασάπιον καὶ τὸ Καρικάρδαμα (Πηλμ.).

Σαβιάτη, πόλις τῆς Ὑρρηγίας, μετὰ τὸν Ῥώμης καὶ Κόπης, ἐπὶ τῆς βορειοανατολικῆς ὀχθῆς τῆς Σαβατικῆς λίμνης (ν. Βρασιανο).

Σαβατενοί, λαὸς τῆς Καμπανίας, ἐπὶ τοῦ Σαβάτου ποταμοῦ, τοῦ ἐκβάλλοντος εἰς τὸν Κάλωρα, ὅστις καὶ αὐτὸς χύνεται εἰς τὸν Βολτοῦρον (Λιν. ΧΧVI, 33, 34).

Σαβῖνοι, λαὸς Ἰνδογερμανικῆς καταγωγῆς, ἀνέκαθεν τὴν Ἰταλίαν οἰκῶν. Ἐξ αὐτοῦ κατήγοντο καὶ οἱ Λατῖνοι καὶ οἱ Σαυνῖται μετὰ τῶν συγγενῶν αὐτοῖς λαῶν. Ἀρχαιοτάτη κατοικία αὐτῶν ἦσαν αἱ ὀψηλόταται τῶν Ἀπεννίνων κοιλιάδες, τῆς Σαβίνης κειμένης εἰς τὰ βορειοδυτικὰ τοῦ Λατίου. Ἐκείθεν μετέβησαν μέχρι τοῦ Ἰβήριος καὶ τοῦ Ἀνίου, πρὸς δὲ τὰ νοτιοανατολικά, μέχρι τοῦ Λίριος, ἐνθα ἔκει ἡ ἀπ' αὐτῶν καταγομένη φυλὴ τῶν Ἐρνίκων. Καὶ πολλὰ δ' ἄλλαι μικραὶ φυλαὶ, ὡς οἱ Μαρσοί, οἱ Μαρροννίκοι, οἱ Παλιγχοί, οἱ Οὐστῖνοι, ἀποτελοῦντες τὴν φυλὴν τῶν Σαβελλῶν, κατήγοντο ἐκ τῶν Σαβίνων ἐπίσης. Ἀλλ' οἱ κυρίως Σαβῖνοι ἐξετάθησαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 450 π.Χ. ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Σαυνῖται ἢ Samnites ἐπὶ τῶν Ὀσκων, κατακτάντες τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐκεῖ παρεδέχθησαν τὴν ὀσκιανὴν γλῶσσαν καὶ συνεδέθησαν μετὰ τῶν ἐγγυρῶν, οἵτινες ἐπίσης μετὰ ταῦτα ἔλαβον τὸ ὄνομα τῶν Σαβελλῶν. Διὰ τοῦτο τὸ ὄνομα τοῦτο δίδεται σήμερον ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν ὀρθότερον εἰς πάντα τὸν λαὸν ἐκείνον ἢ τὸ τῶν Σαβίνων. Καίτοι δὲ πολλάκις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβάτες καὶ μετ' ἄλλων φυλῶν συγχωνευθέντες, διετήρησαν ὅμως πάντοτε οἱ Σαβῖνοι τινὰ τῶν γενικῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῶν. Ἦσαν λαὸς γεωργικῆς συγχρόνως καὶ πολεμικῆς, ἔχων βαθύ τὸ ὀρησκευτικὸν αἰσθημα καὶ ἀφελῆ τὴν διαιταν. Ἀρχηγὸν ἐξέλεγον μόνον ἐν ἐκστρατείαις διὰ τοῦτο ἢ ἔλλειψις κυβερνητικῆς ἐνότητος παρ' αὐτοῖς παρεῖχεν εἰς τοὺς Ῥωμαίους μεγάλην ὑπεροχὴν. Ἐπὶ

Ῥωμύλου ἤδη, μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῶν Σαβίνων γυναικῶν, μέρος τοῦ λαοῦ αὐτῶν εἶχε συνδεθῆ μετὰ τῆς Ῥώμης. Οἱ λοιποὶ, ἦττον μάχιοι ἢ οἱ Σαβελλοὶ καὶ οἱ Σαυνῖται, ἐξηκολούθησαν μὲν τὸν πόλεμον, ἀλλὰ τῷ 448 π.Χ. ἠττήθησαν, καὶ τῷ 290 ὁ Κόβριος Δευτάτος ὑπέταξεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ῥώμην, δεχθεῖσαν αὐτοὺς ὡς πολίτας, ἀλλ' ἄνευ ψήφου. Συνεδέθησαν δὲ μετὰ τῆς Ῥώμης καὶ αἱ λοιπαὶ Σαβελλικαὶ φυλαὶ, ἀποστῆσαι κατὰ τὸν συμμαχικὸν πόλεμον, 91 — 88 π.Χ. καὶ τότε ὑποταγεῖσαι ἐπολιτογραφῆθησαν. Μόνον δ' οἱ Σαυνῖται ἐξηκολούθησαν τὸν πόλεμον ἐπιμόνως, μέχρι οὗ ὁ Σύλλας, μετὰ 24 θριάμβους, τῷ 82 π.Χ. τοὺς κατετρόπωσεν ὑπὲρ τῆς Ῥώμης, καὶ τὰ χωρία αὐτῶν, ἐρημωθέντα, παρεδόθησαν εἰς Ῥωμαίους ἀπελευθέρους ὥστε ἐπὶ Στράβωνος (Β, 249) τὸ ὄνομα τῶν Σαυνιτῶν ἢ Σαυνιτῶν καὶ τὸ τῶν Σαβίνων δὲν ἠκούετο σχεδὸν πλέον.

Σάβιρα ἢ Σάβειρα (τὰ), κόμη τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ, πρωτεύουσα τῆς περὶ αὐτὰ ἐπαρχίας, μνημονευομένη ὑπὸ μόνου τοῦ Στράβωνος.

Σάβις, ἀριστερὸς ὀμόρους τῆς Μόσης, ποταμοῦ τῶν Ἀρβιανῶν ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ τὴν Βελγικὴν (Cnes. Β. G. II, 16. 18). Νῦν Σάμβρη.

Σαβράτα, ἀποικία Φοινικικῆ ἐν τῇ Σόρτει, 49 Ῥωμ. μίλια δυτικῶς τῆς Οἴης (Νῦν Τριπόλις) κειμένη, ἀπετέλει μετὰ ταύτης καὶ τῆς μεγάλης Ασπίδος, τὴν Τρίπολιν, Τριπολιτικὸν τμήμα (Regio Tripolitana) (Suet. Vesp. III).

Σαβρίνα, ποταμὸς ἐκρέων εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Βρετανίας (Tac. Ann. XII, 31). Νῦν Σαβέρν.

Σαβύλενθις, στρατηγὸς Μολοσσός (Θουκ. Β, 80).

Σάβυλλος, ὁ ἐν Γέλα τῆς Σικελίας φονεύσας τὸν τύραννον Κλέανδρον (Ἡρόδ. Ζ, 154).

Σαγαλασσός, ἐπίσημος πόλις τῆς

1164

Σαγάπολα — Σάγγουτον

Πισιδίας, πρὸς νότον τῆς Ἀπαμείας ἡμέρας ὁδὸν ἀπέγρουσα. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐθεωροῦντο ὡς οἱ ἀνδρειότατοι τῶν Πισιδῶν. Ἐρείπια αὐτῆς αἰδῶνται ἐπὶ κλιτύος ὄρους, διατηροῦντα τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, διεφθαρμένον εἰς Ἀγλασὸν (Στράβ. ΙΒ, 569. — Ἄρρ. Ἀνθ. Α, 28. — Linn. XXXVIII, 15).

Σαγάπολα (τὰ), ὄρη μετὰ τοῦ Ἄτλαντος συναχόμενα, ἐν Γαλιουλῖα τῆς Ἀφρικῆς (Πτλμ.).

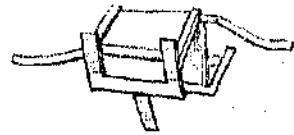
Σαγάρτεσι, λαὸς νομαδικῶς κατοικῶν ἐν Περσίᾳ (Ἡρόδ. Α, 125), ἢ ἐν Μηδίᾳ εἰς τὰ Ζάγρια στενά (Πτλμ.).

Σάγγαλα (τὰ), πόλις τῶν Καθαίων κατὰ τὰ βόρεια τῆς Ἰνδίας (Ἄρριαν.) καὶ Ἡδὸμίδεϊα κληθεῖσα.

Σαγγάριος, ὁ μετὰ τὸν Ἄλυν ἐπισημύτατος ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐκ τοῦ ὄρους Δινδύμου, παρὰ τῆ κώμῃ Σαγγίᾳ πηγάζων, πρὸς τῇ Γαλατρίᾳ, ῥέων τὸ πρῶτον βορείως, εἶτα δυτικῶς πρὸς τὴν Προῖσαν ἐχρησίμευσεν ὡς ὄριον πρὸς τὴν Βιθυνίαν, καὶ εἶτα ῥέων βορείως, ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὐξείνιον Πέοντα (Ὁμ. Ἰλ, Γ, 187. Π, 719. — Στράβ. ΙΒ, 543). Καὶ νῦν ἐστὶ Σακαρία.

Σαγγήνη, μέγα πλέγμα τῶν ἀλιείων, ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν συρόμενον, δι' οὗ πολλοὶ ἰχθύες ὁμοῦ συλλαμβάνονται. Ὁ νῦν γρίκος (Πλούτ. Συμπ. Η. — Ἡσύχ. λ. Φώτ. λ.).

Σάγμα, τὸ σα(γ)μάριον τῶν φορητῶν ζώων. Ἡ εἰκὼν δεικνύει τὸ σχῆμα αὐτοῦ εἰς τοιχογραφίαν τῆς Πομπηίας. Εἰς δὲ τὴν

στήλην τοῦ Τροϊανῶ ἐν Ρώμῃ παριστῶνται τοιαῦτα ἐπὶ ζώων, φέροντα τὰ φορτία στηριζόμενα εἰς τὰ πρόεχοντα ξύλα.

Σάγιος (τὸ), ἐκ τοῦ σάττω (συμπυκνῶ),

εἶδος ὑφάσματος· χονδροῦ ἐξ ἐρίου συμπυκνωμένου, τὸ καὶ νῦν σαγάκι. Οὕτως ὠνομάζετο καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ἐπίβλημα διὰ τοὺς ὁδοιπόρους καὶ τοὺς στρα-

τιώτας, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις μάλιστα. οἴτινες καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα διετήρησαν. Ἦν δ' ἀπλοῦν ἐπίμηκες τεμάχιον τοῦ ὑφάσματος, ὃ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς στρώμα ἢ ὡς ἐφάπλωμα, πορπούμενον δ' εἰς τοὺς ὤμους ὡς φέρεμα (Πολβ.).

Σαγγουντέα, 1) πόλις εἰς τὸ δυτικὰ τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, νοτίως τῆς Βαίτιδος (Linn. XXXVI, 19). Νῦν Τριγόνζα. — 2) Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, εἰς τὸ ὄρος Σουάριον (Ἄρρ. Β. Γ. Ι. 110). Νῦν Σιγουένζα.

Σάγγουτον, πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, ἐπὶ τοῦ Παλλαντία ποταμοῦ (νῦν τὸ αὐτὸ ὄνομα), βορείως κειμένη τῆς

Βαλεντίας, εἰς ἀπόστασιν 7 σταδίων ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας, ἱδρυμα Ἑλλήνων ἐκ Ζακύνθου, οἷς προστεθῆσαν ἔπειτα Ρούτουλοι ἐξ Ἀρδέας, ἐπίσημος διὰ τὴν εὐφορίαν τῆς περιχώρου, καὶ διὰ τὸ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ἐκτεταμένον αὐτῆς ἐμπόριον (Στράβ. Γ, 159). Ἐπὶ τῆς μεταξὺ Ῥωμαίων καὶ

Καρχηδονίων συνομολογηθείσης εἰρήνης, ἡ Ρώμη ἐπροστάτευσεν αὐτῆς τὰ συμφέροντα (Πολβ. Γ, 30). Εἶτα δὲ, προσβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀννίβα, πιθανῶς κατ' Ἰούνιον τοῦ 218 π. Χ., μεθ' ἡρωϊκῆν ἀντίστασιν ἐκυριεύθη καὶ σχεδὸν κατεστράφη (Linn. XXI, 6-15), ὅπερ ἐπέφερε τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον. Ἐπ' αὐτοῦ ἀπληλευθέρωσαν οἱ Ῥωμαῖοι τὸ Σάγγουτον ἀπὸ τῶν Φοινίκων, καὶ εἰς τὴν πρώτην του λαμπρότητα αὐτὸ ἀποκαταστήσαντες, τὸ ἀνεγνώρισαν Ῥωμαϊκῆν ἐπαρχίαν (Linn. XXIV, 42. XXVIII, 30). Γνωστά ἦσαν ἐκ τῶν προΐοντων τῆς ἐκεῖ γῆς τὰ σῦκα, τῆς δὲ τέχνης τῶν κατοίκων, αἱ κατάκοσμοι φιάλαι. Ἐρείπια τῆς πόλεως αἰδῶνται εἰς θέσιν καλουμένην Μαυριεδρον ἐπίσημως δὲ Σάγγουτον.

Σάγγρος, ποταμὸς κατὰ τὴν παραλίαν τῶν Βρουττιῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸ Ἴονον πέλαγος μεταξὺ Λοκρῶν καὶ Καυλῶνος, περίφημος διὰ τὴν παρ' αὐτῷ παρομμακῆν καταστάσαν μάχην, καθ' ἣν 120,000 Κροτωνιάται ἐνίκηθησαν κατὰ κράτος ὑπὸ 10,000 Λοκρῶν (Στράβ. ΣΤ, 261. — Cic. N. D. II, 2. III, 5. — Just. XX, 3).

Σάγγρος, ποταμὸς τῆς μέσης Ἰταλίας, ῥέων μεταξὺ τῆς χώρας τῶν Φρεντανῶν καὶ τῶν Πελίντων (Στράβ. Ε, 242). Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Σαγύλειον, φρούριον ὄχυρον τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, νοτίως τῆς Ἀμασείας, καταφισθὲν κατὰ διαταγὴν τοῦ Πομπηίου.

Σαγχωνιάθων, νομιζόμενος φοινῆς ἐκ Βηρυτοῦ, καὶ λεγόμενος ὅτι ἔζη ἐπὶ Σεμιράμιδος, κατ' ἄλλους ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται συγγραφὴ ἱστορίας τῆς Φοινίκης, ἣν ὁ ἐκ Βύβλου Φίλων μετέφρασεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν, εἰς 8 ἢ 9 βιβλία (Ἀθήν. Γ. τέλ. — Σουλδ.). Ἀποσπάσματα τοῦ συγγράμματος τούτου, περιοχόμενα ἐν τῷ Εὐσεβίῳ (Εὐ. Προπ. Α, 6. 7) καὶ Πορφύριῳ, ἐμφανίουσιν ἀσιατικὴν τὴν καταγωγὴν, ἀλλ' ἀρχαῖοθεν ἤδη ὑπετέθησαν ὡς ἐπίνοιαί καὶ

παραποιήσεις τοῦ Φίλωνος, ἐν ᾧ κατ' ἄλλους εἰσὶν ἀρχαῖαι παραδόσεις, εἰς ἃς ὁ Φίλων τινὰ προσέθηκε καὶ μετέβαλε (Σουλδ. ἀποσπ. ὑπὸ I. C. Orelli). Τινὲς τῶν νεωτέρων κριτικῶν ὑπέλαβον ὅτι τὸ ὄνομα δηλοῖ αὐτὴν λογὴν ὀρησκειτικῶν παραδόσεων, καὶ ὅτι ὁ Φίλων παρεδέχθη αὐτὸ ὡς συγγραφῆς ἵνα δώσῃ περισσοτέραν βαρύτητα εἰς τὸ σύγγραμμά του, ὃ καὶ οὕτω θὰ ἦν πολῦτιμον ἀνδιετηρεῖτο. Νεώτεροι ἔρευνοι ἀπέδειξαν ὅτι Σάγγων ἦν ὄνομα ἐνὸς τῶν θεῶν τῶν Φοινίκων. Πρὸ ἐτῶν εἶχε διαδοθῆ ὅτι χειρόγραφον τοῦ Σαγχωνιάθωνος εἶχεν εὐρεθῆ ἐν μοναστηρίῳ τινὶ τῆς Πορτογαλλίας καὶ μετεφράσθη γερμανοστί (Vagenfeld, 1836). ἀλλ' ἀπεδείχθη ὅτι ταῦτο ἦτο ἀπάτη.

Σάσσα, πόλις Ἰνδικὴ εἰς τὰ ἀνατολικά τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου (Πτλμ.) Ν. Ἀρακάν.

Σάδοκος, υἱὸς Σιτάλκου, τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν, διεπραγματεύθη συμμαχίαν μεταξὺ τοῦ πατρὸς του καὶ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὡς ἀμοιβὴν ἐδωρήσαντο αὐτοῖς αὐτῷ πολιτεῖαν, τῷ 481 π. Χ. Ὅτε δὲ τὸ ἐπόμενον ἔτος οἱ Κορινθιοὶ ἠθέλησαν νὰ διαλύσωσι τὴν συμμαχίαν ταύτην, ὁ Σάδοκος παρέδωκε τοὺς πρέσβεις αὐτῶν εἰς τοὺς Ἀθηναίους (Θουκ. Β, 29. 67).

Σαδουάττας, υἱὸς τοῦ Ἀρδύου, βασιλέως τῆς Λυδίας, ἐξέβαλε, περὶ 628—616 π. Χ. τοὺς Κυμπερίους, ἐξεπτράτευσε κατὰ τῶν Κυαξάρου, βασιλέως τῶν Μήδων, καὶ τῷ 623 ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῆς Μιλήτου, ὃν ἐπεράτωσε μόνον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλυάττης (Ἡρόδ. Α, 16).

Σαδὴνη, ὄρος ὕψηλόν τῆς Λιολίδος ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὑπὲρ τὴν πόλιν Κύμην (Ὁμ. Ἐπ. Ι. — Ἡρόδ.).

Σάξοι, ἀρχαῖοι Θράκες κατοικοῦντες ἐν Σαμοθράκῃ καὶ παρὰ τὴν πόλιν Ἀδῆρα (Ἀρατφ. Εἰρ. 1296). Κατὰ δὲ Στράβωνα ἐκαλοῦντο Σίντιες καὶ Σάπαῖοι.

Σάξες, ἐπίσημος πόλις εἰς τὸ Δέλτα

της κάτω Αιγύπτου, βορείως της Ναυκρατίδος κειμένη, πρωτεύουσα του Σαίτου νομού, κατοικία των αρχαίων Φαραώ, ών και ταφείον είχε, ως και ένα μέγαν και λαμπρόν ναόν της Νήθ (της Αιγυπτιακής Αθηνᾶς), περιλαμβάνοντα και τὸν τάφον τοῦ Οσίριδος (Ἡρδ. Β, 169. — Στρώ. ΙΖ, 802). Ἀφιδρυμα τοῦ ναοῦ τούτου, ἀφιερωμένον εἰς τὴν Ἄθηναν Σάϊν, ὑπῆρχε καὶ ἐν Ἀργολίδι (Πασσ. Β, 36). Εἰς τὴν μεγάλην τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ναοῦ πανήγυριν μετὰ λυχναφιδῶν συνέρρεε πᾶς ὁ λαός (Ἡρδ. Β, 59, 62) Νῦν Σά (ἐλ.-Ἀγάρ).

Σαίταθις, 1) Ποταμὸς τῆς Ἰσπανικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ, πιθανῶς ὁ νῦν Ἀλκίου. — 2) Πόλις Ἰσπανικὴ ἐν Ἰσπανίᾳ, τῇ Ῥώμῃ ὑποκειμένη, γνωστὴ διὰ τὰ λινὰ αὐτῆς ὑφάσματα (Στρώ. Γ, 160. — Catull. XII, 14, XX, 41).

Σακκάδας, Ἀργεῖος, λυρικὸς ἢ ἐλεγειακὸς ποιητὴς καὶ κθαριστὴς, ζήσας περὶ τὴν 48 Ὀλυμπιάδα (περὶ 580 π. Χ.), καὶ τρεῖς εἰς τὰ Πύθια νικήσας. Κατ' αὐτὸν λέγεται ἐπικληθῆν ἐν μουσικῶν ὄργανον σακάδιον. Ἐκ δὲ τῶν ποιημάτων του οὐδὲν σώζεται (Πλούτ).

Σάκαι. Τοῦτο τὸ κοινὸν ὄνομα ἀπέδιδον οἱ Πέρσαι εἰς πάντας τοὺς Σκύθας (Ἡρδ. Δ, 6, Ζ, 64). Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐγνώριζον ὑπ' αὐτὸ λαὸν νομαδικὸν καὶ δασύβιον (Ἡτολ.), κατοικοῦντα πέραν τῆς Κασπίας, μετὰ τῆς Σογδιανῆς καὶ τῶν ὄρειων Ἰράου καὶ Παρσπαμίσου, κατὰ τὴν νῦν μικρὰν Βουχαρίαν καὶ τοὺς Κιργίσιους. Ἐἶχον ἰδίους βασιλεῖς, εἰ καὶ ἐπὶ τινα χρόνον τοῖς Πέρσαις ὑποτελεῖς, ἦσαν ἐπιδέξιοι ἵππεις καὶ τοξόται, καὶ καλῶς ὀπλισμένοι (Ἡρδ. Ε, 113. Θ, 71. — Στρώ. Κύρ. Ε, 3, 22. — Ἀρρ. Γ, 8, II, II, 4, Ζ, 10, 5. — Στρώ. ΙΑ, 511).

Σάκακος. 1) Ἐπίθετον τοῦτο ἀπεδίδωσαν ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τὸν τραγικὸν ποιητὴν Ἀλέστορα, ὡς δὴθεν ὄντα βαρβάρου καταγω-

γῆς (Ὀρν. 31). — 2) Δούλος καὶ οἰνοχόος τοῦ Ἀστυάγου, βασιλέως τῶν Μήδων (Στρώ. Κυρ. π. Α, 4).

Σακκιστηνὴ, ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας, κατὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, κατ' ἀρχὰς κατοικουμένη ὑπὸ Σακκῶν, οὓς ἐξέβαλεν εἴτα ὁ Κύρος (Στρώ. ΙΑ). Πιθανῶς ἡ αὐτὴ τῇ Σακκῆν ἢ παρὰ Ἡτολ. Οἱ μετὰ ταῦτα κάτοικοι αὐτῆς ἦσαν ἴσως οἱ ὑπὸ τοῦ Ἀρριανοῦ (Ἀνθ. Γ, 8, 7) μνημονεύμενοι Σακκισῖται.

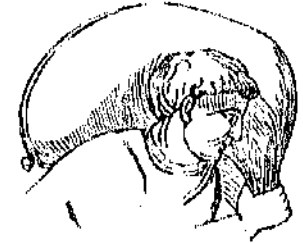
Σακακία, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου (Πτλμ.).

Σακκίον, μικρὸν σακκούλιον, ἰδίως εἰς ὁ ἐμβάλλονται νομίσματα (Στρώ. Ἀνθ. Δ, 5, 36), ὡς τὸ τῆς εἰκόνος ἐκ τοιχογραφίας ἐν Ἰορπηίᾳ. Παρὰ τῇ σακκίῳ εἰσὶ καὶ νομίσματα σσαυρευμένα.

Σακκοπήριον, τὸ ὄδοπορικὸν διασάκιον.

Σάκκος καὶ σάκος (μάλιστα ἀττικῶς) (Ἀρσφ. Ἀχρν. 822. Λυσ. 1211). Ἴδιως χονδρὸν ὑφάσμα, ἐξ ἐρίων, πολλοῦ χρησίμου, ὡς α) εἰς κατασκευὴν ἐνδυμάτων μᾶλλον χονδροειδῶν ὥστε καὶ ὁ Πλού-

ταρχος διηγεῖται ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐφνευσάν τινα σακκοφόρον, «διότι παρῆν εἰς τὸν σάκκον ἐνέβαλεν.» Ἐντεῦθεν καὶ ὁ σάκκος, τὸ ἐνδυμα τῶν ἱερέων, καὶ ἡ παρ' ἡμῶν σακκορράφα β) εἰς διήθησιν ὑγρῶν, ὡς οἴνου κτλ. πρὸς καθαρισμὸν, ἐξ οὗ καὶ «ὄϊνος σακκισμὸς» ἐλέγετο ὁ οὗτω καθαρισθεῖς (Φώτ.) γ) θυλάκιον, ὁ καὶ παρ' ἡμῶν σάκκος, πρὸς μεταφορὰν στέου, ἀλεύ-

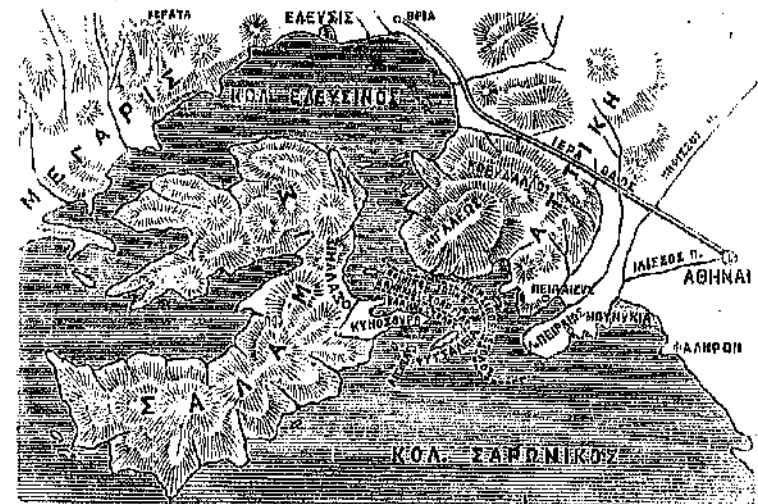
ρων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων, ὡς ὁ ἐν τῇ εἰκόνι ἐκ τῆς στήλης τοῦ Ἰραϊνοῦ στρατιώτης ὁ κομίζων μέρος τοῦ εἰς τὸν λόχον του ἀπονεμηθέντος σίτου.

Σάκος, ἡ ἀρχαιοτάτη ἀσπίς συγκειμένη ἐκ πλέγματος ῥάβδιων, ἐφ' ὧν ἦσαν τεταμένα δέρματα ἀκατέργαστα, ἐν ἧ πολλὰ ὡς τὸ «τετραθέλιμον» (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 479), μέχρις 7. Μετὰ δὲ τῶν δερμάτων εἶχον χαλκὰ ἐλάσματα «χάλικον, ἐπταδόειον... ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκῶν» (Ὀμ. Ἰλ. Η, 219—222).

Σάκων, 1) ἐκ Ζάγκλης τῆς Σικελίας, ἰδρυτὴς τῆς πόλεως Ἰμέρας (Θουκ. ΣΤ, 5), — 2) Ἰδ. Σουάνοι.

Σαλαγασός, ἡ, ταῦτο τῷ Σαγαλασσός. Ἰδ.

Σαλαγκῶν, ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας (Ἀπολλδ. Ρόδ. Δ, 337). Νῦν Σάλας.

Σάλαθος. 1) Ἐκ Κρότωνος τῆς Κάτω Ἰταλίας, δούς τῇ πατρίδι του νόμου λιαν αὐστηροῦς (Λουκ.). — 2) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκυδίδῃ (Γ, 25).

Σαλακία, πόλις παραθαλάσσιος τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ Λυσιτανίας (Στρώ.).

Σαλαμιῶν, ἡ Ἀφροδίτη παρὰ τοῖς Βαβυλωνίοις, Ὁρηνοῦσα τὸν Ἄδων (Ἡσυχ. — Λαμπρ. Ηολiog. VII).

Σαλαμιεῖα, τριήρης χρησιμεύουσα εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐν Ἀθήναις, ὡς καὶ ἡ Πάραλος (Ἰδ.). (Θουκ. Γ, 33. — Ἀρσφ. Ὀρν. 147).

Σαλαμίς. 1) Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἐπώνυμος τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἐκτετινομένη δυτικῶς τοῦ Πειραιῶς πρὸ τοῦ Ἐλευσινίου πεδίου καὶ τῆς Μεγαρίδος, ἀφ' ὧν στενὸς πορθμὸς τὴν χωρίζει. Ἀρχαιότερον ἐκαλεῖτο Πειτυοῦσα καὶ Κεχρεῖα. Κατὰ Στράβωνα ἡ περίμετρος αὐτῆς ἦν 70-80 σταδίων. Οἱ πρότεροι αὐτῆς κάτοικοι ἦσαν ἐξ Αἰγίνης, ὅθεν ἤλθεν εἰς αὐτὴν Τελαμών ὁ υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, φεύγων μετὰ τὸν ἀκούσιον φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του Φώκου, καὶ ἐβασίλευσεν. Ὁ υἱὸς του Αἰας συνεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Τρωάδα, δέκα φέρων τριήρεις. Περὶ τὴν 40ην Ὀλυμπιάδα (620 π. Χ.), τῶν

Μεγαρέων καταλαβόντων τὴν νῆσον, οἱ Ἀθηναῖοι, προτροπῇ τοῦ Σόλωνος τὴν ἀφῆρσαν ἀπ' αὐτῶν καὶ τὴν προσήρτησαν εἰς τὴν Ἀττικὴν. Κατ' ἀρχὰς ἡ πόλις ἔκειτό εἰς τὴν νοτιαν παραλίαν, εἴτα μετακίσθη εἰς τὴν βορειανατολικὴν (τὰ Ἀμπελάκια). Κατὰ τὴν ἀνατολικὴν γωνίαν προεῖχε τὸ ἀκρωτήριον Κυνόσουρα, ὅστω κληθῆν ἐκ τοῦ ἐκεῖ ταφέντος κυνὸς τοῦ Θεμιστοκλέους, ἀποτε-

λαών, απέναντι τῆς Ἀττικῆς, τὸ ἀνατολικὸν στόμιον τοῦ πορθμοῦ ἐκτὸς δ' αὐτοῦ κεῖται ἡ μικρὰ νῆσος Ψυττάλεια (Λειψοκυτάλα), πλάτος ἔχουσα 200 - 300 μέτρων. Εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ πορθμοῦ ἐστάθμευσεν ὁ Ἑλληνικὸς στόλος ὅτε ἐπέβλεπεν ὁ Ξέρξης. Ἐπειδὴ δ' οἱ Λαῖκοι Ἕλληνες, συμβουλῇ τοῦ Σπαρτιάτου Ἐδρυδιάδου, ἀπεφάσισαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν θέσιν καὶ ν' ἀπέλωσιν ἕκαστος πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἰδίων πατρίδων, ὁ Θεμιστοκλής, συνορῶν τὸν κίνδυνον τοῦ διασπασμοῦ καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς διὰ τὸν σχετικῶς μικρὸν Ἑλληνικὸν στόλον ἐπικαίρου ἐκείνης θέσεως, κατέφυγεν εἰς τὸ στρατήγημα τοῦ νὰ καταγγεῖλῃ εἰς τὸν Ξέρξην τὴν πρόθεσιν τῆς φυγῆς τῶν Ἑλλήνων. Οὕτω κυκλωθέντες οὗτοι, ἠναγκάσθησαν νὰ ναυμαχήσωσι, καὶ δι' ἡρωϊκῆς ἀνδρείας κατενίκησαν τοὺς Πέρσας, στερουμένους ἐκεῖ ἐνυχωρίας διὰ τὰς κινήσεις τῶν πλοίων των. Εἰς τὴν περιόδον ταύτην ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίως προσήλθε καὶ ὁ ἐξόριστος Ἀρισταίδης, καταλαβὼν τὴν Ψυττάλειαν. Εἰς τὴν Κυνόσουραν δὲ ἐστήθη τοῦ Θεμιστοκλέους τὸ τρόπαιον. Ὁ δὲ Ξέρξης ἐπέβλεπε τὴν μάχην καθήμενος εἰς τὰ Κέρρα (ἴδ.). — Ἐπὶ Κασάνδρου οἱ Σαλαμίνοι παρεδόθησαν, τῷ 318, εἰς τοὺς Μακεδόνας· τῷ δὲ 282 οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τοῦ Ἀράτου

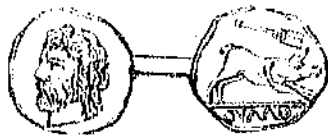

ἀνεκτίσαντο πάλιν τὴν νῆσον καὶ τὴν ἐτιμώρησαν διὰ τὴν λιποταξίαν τῆς (Ἡρόδ. Η, 4, 50. — Διόδ. ΙΑ, 98. 127, 42). — 2) Πόλις ἐν Κύπρῳ μεγάλη, ὄχυρά καὶ ἐπίσημος, ἐν τῷ μέσῳ κειμένη τῆς ἀνατολικῆς παραλίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Πεδιαίου. Ἐπιστεῦετο ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Τεύχρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Τελαμώνος, ὅστις καὶ τῇ ἔδωκε τῆς πατρικῆς αὐτοῦ πόλεως καὶ νῆσου τὸ ὄνομα (Hör. Od. I, 7, 29. — The. Ann. III, 62). Σεισμὸς ἀνέτρεψε κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν πόλιν ἐπὶ Κωνσταν-

τίνου τοῦ μεγάλου, ὅστις τὴν ἀνοικοδόμησε πάλιν, καὶ μετωνόμασεν αὐτὴν Κωνσταντίαν. Ὁ λιμὴν αὐτῆς ἦν εὐρύχωρος, δυνάμενος νὰ ἐγκλιση στόλον ὀλόκληρον (Στράβ. ΙΔ, 682. — Διόδ. Κ, 21).

Σαλαμίς, θυγάτηρ τοῦ Ἄσωπου καὶ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος μήτηρ τοῦ Κεχρέως (Ἀπλ. δ. Γ, 11, 9), κατ' ἄλλους (Παυσ. Α, 55) μήτηρ τοῦ Ἄσωπου, δοῦσα τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς τὴν πρὸς τῇ Ἀττικῇ νῆσον.

Σαλαπία, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Δαυνίας ἐν Ἀπουλίᾳ, ὑπὲρ τὰς Κάννας βορειοδυτικῶς κειμένη. Ἡ ἴδρυσις αὐτῆς ἀποδίδεται εἰς τὸν Διομήδην, ἢ, κατ' ἄλλην παράδοσιν, εἰς τὸν Ῥόδιον Ἑλπίαν. Ἐπὶ τῶν Καρχηδονικῶν πολέμων, μετὰ τὴν ἐν Κάνναις μάχην, παρεδόθη εἰς τὸν Ἀνίβαν· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα παρεδόθη καὶ παρεδόχε καὶ τὴν

καρχηδονικὴν φρουρὰν εἰς τοὺς Ῥωμαίους (Liv. XXIV, 20). Ἐπὶ τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου κατεπευπολήθη (Arr. Β. G. I, 54), καὶ ἔκτοτε παρέμεινε τόση μᾶλλον ἄσημος, καθ' ὅσον ἡ θέσις αὐτῆς ἐν μέσῳ τελμάτων τὴν καθίστα νοσηρὰν, ἀναγκάσασα καὶ τοὺς πολίτας νὰ τὴν ἐγκαταλείψωσι παντελῶς ἐπὶ τινὰ χρόνον (Cic. Leg. Agr. II, 27). Παρ' αὐτῇ ἔκειτο μεγάλη λιμὴν ὁμώνυμος αὐτῇ. Ἦνωσε δ' αὐτὴν ὁ Μ. Ὀστίλιος διὰ διωρυγος μετὰ τῆς Ἀδριατικῆς, καὶ τὴν κατέστησεν οὕτω λιμένα τῆς πόλεως (Στράβ. ΣΤ, 284). Νῦν χωρίον Σάλιον, μετ' ἐρείπων.

Σάλας. 1) Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, μετὰ τοῦ Ἀράξου καταρτοῦ καὶ τοῦ Εὐφράτου (Πτολμ. ΙΕ, 12). — 2) Πόλις τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ, ἐπὶ ὁμώνυμου ποταμοῦ. Ἐπὶ τῆς δ' ἐκεῖ καὶ ἕτερος ποταμὸς τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, καὶ ἡμφοτέροι ἐξέβαλλον εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν, ὁ μὲν βορείως, ὁ δὲ νοτίως τοῦ ὄρους Ἀτλαντος

(Πτολμ.). — 3) Ποταμὸς τῆς Σαξωνίας ἐν Γερμανίᾳ, εἰς τὴν Ἑλβαν εἰσβάλλων. Νῦν Σάαλι. Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ῥήνου ἐφανεύθη ὁ Δρούσος (Στράβ. Ζ, 291. — Δ. Κασ. ΝΕ, 1). — 4) Ἔτερον ποταμὸν ἐν Φραγκονίᾳ δὲν ὀνομάζει μὲν ὁ Ἰάκτιος, ἀλλὰ τὸν ἀποκαλεῖ ἀλατούχον (καὶ li foundum). Καὶ ὁ ποταμὸς οὗτος λέγεται Σάαλε σήμερον, ὥστε φαίνεται ὅτι ἦν ἐπίσης Σάλας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. — 5) Ποταμὸς τῆς Βαλτικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ μετὰ Μαλάκας καὶ Βαρθεσούλας. — 6) Πόλις αὐτοῖ μετὰ Σερίας καὶ Νερτοβρίας. — 7) Καὶ ἐν Πανονίᾳ καὶ ἐν Φρυγίᾳ ἦσαν πόλεις τοῦ ὀνόματος τούτου.

Σαλαβάγχια, καὶ Σαλαβαχῶ, ὄνομα ἐταίρας ἐν Ἀθήναις (Ἀρσεν. Ἰππ. 265. Θεομφρ. 805).

Σαλασσοῦ, φυλὴ κελτολυγουρικὴ κατὰ τὸν Δουριαν ποταμὸν εἰς τὴν πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίαν. Ἦσαν ἀνδρείως καὶ ἐπιμύνας ἀντίστη ἐντὸς τῶν ὀρέων τῆς κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ὥστε ὁ Αὐγούστος μέχρι τέλους διόλου τὴν ἐξωλόθρευσε, τοὺς μὲν τῶν κατοίκων αὐτῆς πωλόησας ὡς δούλους, τοὺς δὲ ἀλλαγῶ διασκορπίσας καὶ μετοικίσας. Ἦσαν δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ πλεῖστα χρυσορυχεῖα (Στράβ. Δ, 203. 208. — Liv. XXI, XXVII. Ἐπιτ. I. III). Ἡ κυριώτερα πόλις τῆς χώρας ἦν μετὰ ταῦτα ἡ Αὐγούστα Πραιτορία (Plin. III, 17, 20). Νῦν Ἀόστα.

Σαλγανεὺς, χωρίον ὄχυρον ἐν Βοιωτίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, νοτιανατολικῶς τῆς Ἀνθηδόνος, ἐπὶ παραθαλασσοῦ ὑψώματος κατὰ τὴν βορειὸν κλιτὸν τοῦ Μασσαπίου ὄρους (Στράβ. Θ, 400. 403. — Liv. XXXV, 37. 54).

Σάλας, μεγάλη πόλις τῆς Μαυριτανίας, ἡ ἀνατολικὴ μεθόριος πόλις τῆς ἐπικρατείας τοῦ Βάγχου καὶ τοῦ Ἰούδα, ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου ὡς Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ἀνεγερθεῖσα (Στράβ. ΙΖ, 831).

Σαλεντένοι, λαὸς οἰκῶν κατὰ τὰ νότια τῆς Καλαβρίας, περὶ τὸ Ἰαπύγιον ἀκρωτήριο, ὅπερ καὶ Σαλεντένων ἄκρα ἐλέ-

γετο (Cic. Rose. Am. XLVI). Ἡ ἐπὶ τούτων νίκη (266 π.Χ.) συνεπλήρωσε τὴν εἰς τὴν Ῥώμην καθυπόταξιν πάσης τῆς Ἰταλίας (Στράβ. ΣΤ, 277, 281).

Σάλαρνον, πόλις κατὰ τὰ νότια τῆς Καμπανίας, ἔχουσα ἀκρόπολιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, εἰς αὐ τοὺς πρόποδας ἔκειτο. Τῷ 194 π.Χ. ἐγένετο Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, εἶτα δ' ἐξέπεσε, καὶ μόνον κατὰ τὴν 8ην ἑκατονταετηρίδα μ.Χ. ἔφθασε πάλιν εἰς ἀκμὴν (Στράβ. Β, 251. — Liv. XXXI, 29. XXXIV, 45. — Hör. Ep. I, 15, 4). Νῦν Σαλέρνον.

Σάλη, πόλις τῆς Θράκης παραθαλασσία, ἀντικρὺ τῆς Σαμοθράκης εἰς τὴν ἀνήμη (Ἡρόδ. Ζ, 60).

Σαλιναί, τὸ λατινικὸν ὄνομα τῶν ἀλικίων. Κατ' αὐτὸ ὀνομάζοντο τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων διάφοροι πόλεις, ἕνεκα τῆς θέσεως αὐτῶν πλησίον ἀλικίων, ἐξ ὧν ἐξήγητο ἄλλας εἴτε ὄρυκτον, εἴτε ἐξ ἀλατούχων ὑδάτων, ὡς, μετὰ ἄλλων 1) ἡ ἐν τῇ παλαιᾷ Δακίᾳ, ἧς ἐρείπια σώζονται (Πτολ. Γ, 8). Νῦν Τέρδα. — 2) ἡ ἐν Ἀπουλίᾳ, παρὰ τῇ Σαλαπίᾳ λιμνῇ. Νῦν Σαλίνα (Torre della Salina). — 3) ἡ ἐν Πικενῶ, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σαίνου (ἴσως Σαλίνο). Νῦν Σαλίνο, κτλ.

Σάλιοι, λαὸς Φραγκικὸς, ὑπὸ τιμῶν ὡς οἱ γενάρχοι τῶν Φράγκων θεωρούμενοι, τὸ πρῶτον δ' ἀπαντῶμενοι εἰς τὴν νῆσον τῶν Βαταυῶν κατὰ τὴν πόλιν Τοξανδρίαν, ἔνθα κατετροπώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ. Βραδύτερον ἀπαντῶνται παρὰ τοῖς Χαμαίοις, πρὸς τῷ ποταμῷ Μάας.

Σαλιμακίς, ἡ ὠχυρωμένη ἄκρα ὑπὲρ τὴν πόλιν τῆς Ἀλικαρνασσοῦ ἐν Καρίᾳ (Ἀρριαν.), καὶ κρήνη ἣτις ἐκεῖθεν ἐπήγαγε, καὶ ἧς τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι ἐξέθῆλυε τοὺς πίνοντας αὐτό. Ἐκ τούτου ὁ μῦθος ὅτι νύμφη τις τοῦ ὀνόματος τούτου ἠνώθη, ἐγκρίσει τῶν ὁσῶν, εἰς ἐν σῶμα μετὰ τοῦ Ἑρμαφροδίτου. (ἴδ. Ovid. Met. IV, 397).

Σαλιμανασάρας, βασιλεὺς τῆς Ἀσ-

συρίας. Μετά τήν εξάντλησιν τῆς δυναστείας τοῦ Νίνου ἢ τῶν Δερκεταδῶν, μεθ' ἣν καὶ ἐξάντλησιν τοῦ κράτους ἐπῆλθε, νέα δυναστεία, ἡ τῆς Νέας Ἀσσυρίας, κατέλαβε τὴν ἀρχήν, καὶ ἐστρεψε πᾶσαν τὴν προσοχὴν καὶ τὰς ἐνεργείας τῆς πρὸς δυσμᾶς, ὑποτάξασα τὴν Συρίαν καὶ φόρον ἐπιβαλοῦσα εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Τῆς δυναστείας ταύτης ὁ ἐπισημότερος βασιλεὺς ἦν, κατὰ τοὺς Ἰουδαίους, ὁ Σαλμανασάρης, κατὰ τὰ 689-713 π. Χ. Ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς Νινευὶ ἀπαντᾶται τῶν χρόνων ἐκείνων βασιλεὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα Σαργίνας, καὶ ὑπὸ τινῶν μὲν ὑπετέθη ὅτι ἦν αὐτὸς ὁ Σαλμανασάρης, ὑπ' ἄλλων δὲ ὅτι ἦν αὐτοῦ ὁ διάδοχος. Οὗτος ὑπέταξε τὰς πόλεις τῆς Φοινίκης, πλὴν τῆς Τύρου, ἐνθα καὶ ὁ στόλος αὐτοῦ ἐνίκηθη. Ἦν δὲ τῶν Ἰουδαίων, οὓς ὑπεστήριξε καὶ ἡ Αἴγυπτος, ἀρνηθέντων τὸν φόρον, κατετρόπωσεν αὐτοὺς καὶ διέλυσε τὸ βασίλειόν των, τῷ 719, κλείστους τῶν κατοίκων εἰς Ἀσσυρίαν μεταγαγών. Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Σαγχεριβ (713-695) κατέπτεσε τὴν Ἰουδαίαν, καὶ ἐπεχείρησε τὴν κατάκτησιν τῆς Αἰγύπτου. Ἀλλὰ πρὸ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ κατὰ τὸ Πηλούσιον κατενικήθη. (Ἰερθ. Β, 141), καὶ ἐπιστρέψας ἱερουσόθη ὑπὸ τῶν υἱῶν του. Ἦν δὲ ἡ Μηδιά ἀπέστη, ἡ Βαβυλῶν μετὰ βίας διετηρήθη εἰς τὴν ἐντελή παρακμὴν ἐπὶ τινα χρόνον ἐτι ἀντηγωνίσθη ὁ υἱὸς του Ἀσαραδδῶν (693-675) μετὰ τὸν θάνατον δὲ καὶ τούτου, ἡ πτώσις, ἀπειλοῦσα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἐπῆλθε τέλος ὅτε, τῷ 606 ἡ Νινευὶ ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Χαλδαίων καὶ Μήδων (Ἰδ. Σαρδανάπαλος).

Σαλμωντική, πιθανῶς ἡ αὐτὴ τῆ παρὰ Γ. Αἰθίῃ (XXI, 5) Ἰελαστική ἢ λεγομένη, πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἰσπανίᾳ, κατὰ τὰ ἀνατολικά αὐτῆς μεθόρια. Νῦν Σαλαμάνκα.

Σαλμουθισσός, καὶ Ἀλμουθισσός (ἐκ τοῦ Ἄλς), πᾶσα ἡ Θρακικὴ παραλία ἐπὶ τοῦ Ἰσθμίου Πόντου, ἀπὸ τῆς ἐπι-

νάδος ἀκρας μέχρι τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, μετὰ πόλειος ὁμωνύμου, ἧτις ὑποτίθεται οὕσα ἡ νῦν Μήδεια. Πᾶσα ἡ ἀκτὴ ἦν ἀμμώδης καὶ ἀλίμενος (Ξυφ. Ἀνθ. Ζ, 5, 8, 12. Ἰλλ. Δ, 93. — Στρβ. Ζ, 319), καὶ οἱ κάτοικοι ἐληλάτου τὸς συνεχῶς ἐκεῖ ναυαγοῦντας, ἐξ οὗ κυρίως καὶ τὸ ἐπίθετον Ἄξενος, καὶ κατ' εὐφημισμὸν Βῆξενος εἰς τὸν Πόντον ἐδόθη. Ὁ Αἰσχύλος ἤδη τὴν (Θερμῶδοντα ἐν τῷ Πόντῳ λέγει (Προμ. 725) «ἐγχορῆξενον ναύταισι» (Ἰδ. καὶ Σοφ. Ἄντ. 969).

Σαλμωνεύς, υἱὸς τοῦ Αἰδίου (Ἰδ.) καὶ τῆς Ἰθάρετης, ἀδελφὸς τοῦ Σισύφου, σύζυγος τῆς Ἀλκιδίκης, εἶτα τῆς Σιδηροῆς καὶ ἐκ τῆς πρώτης πατὴρ τῆς Τυροῦς (Ἀπλδ. Α, 7, 2). Ἦν Θεσσαλίας μεταδᾶς εἰς τὴν Ἥλιδα, ἱδρυσεν ἐκεῖ τὴν Σαλμώνην. Ὁ Ὀμηρὸς (Ἰδ. Α, 236) λέγει αὐτὸν κάμυμονα ἥρωα. Μόνον δὲ μεταγενέστεροι (Νηκ. Α, VI, 585. — Ἀπλδ. Α, 9, 7), διηγούνται περὶ ἀσεβείας αὐτοῦ, ὅτι ἐπαρθεὶς ἐπὶ τῇ δυνάμει του, ἠξίου ὅτι ἦν ἴσος καὶ ὅμοιος τῷ Διὶ, καὶ ἐμίμητο τὰς βροντὰς καὶ τοὺς κεραυνοὺς σείων δέρματα καὶ δάδας, ἡ ἀρματοδρομῶν ἐπὶ σιδηρῶν ἐλασμάτων, μέχρις οὗ ὁ Ζεὺς, κεραυνώσας αὐτὸν, τὸν ἐρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον. Ὁ Σοφοκλῆς ἐγραψεν ἐπὶ αὐτοῦ τραγωδίαν, περὶ ἧς οὐδὲν πλέον γινώσκεται.

Σαλμωνώνη, ἡ ἐν τῇ Πισατίδι τῆς Ἥλιδος πόλις ἦν ἱδρυσεν ὁ Σαλμωνεύς, πρὸς ταῖς πηγὰς τοῦ Ἰωνιπέως, καὶ κρήνη ἧτις ἐπίσης Σαλμωνώνη ἐλέγχετο, παρὰ τῇ Ἡρακλείᾳ (Στρβ. Η, 356).

Σαλμωνέειον, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης, τὸ ἀνατολικώτερον (Στρβ. Β, 106. I, 472, 474. — Ηκλμ.). Νῦν Ἀκρ. Σαλμεία ἢ Σιδηρον.

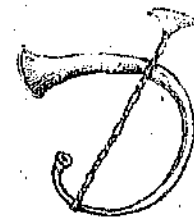
Σάλπη, γυνὴ ἐκ Λέσβου, γράψασα περὶ γυναικείων ἀσθενειῶν σύγγραμμα ἀπολεσθὲν (Πίν. XXVIII, 4, 6).

Σάλπιγξ, ὄργανον μουσικόν, κυρίως

μετάλλινον, συνιστάμενον εἰς σωλήνα βαθυμῆδον εὐρυθύμνον καὶ ἀπολήγοντα εἰς πλατὺ στόμα ἐν σχήματι κώδωνος, ὅξεις ἐκπέμπον τόνους, καὶ χρησιμὸν εἰς τὸν στρατὸν, εἰς τὰς τελετὰς καὶ εἰς τὰς κηδείας. Γνωστὸν ἤδη ἐπὶ Ὀμήρου «Ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ» (Ἰλ. Σ, 219, Φ, 388). Ἐφευρέτης αὐτῆς ἐλέγχετο ἡ Ἀθηνᾶ, δι' ἧς καὶ ὡς Ἀθηνᾶ Σάλπιγξ ἐλατρεῖτο ἐν Ἀργεῖ (Παυσ. Β,

21). Γενικώτερον δ' ἐθεωρεῖτο ὡς στρατιωτικὸν ὄργανον τῶν Ἑλληνῶν, εἰς οὓς πρώτη ἔδωκεν αὐτὸ ἡ Ἀθηνᾶ, ἢ εὗρεν αὐτὸ ὁ Ἑλληνιστὸς βασιλεὺς Μαλεῦς, ὁ υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Ὀμφάλης, ἢ ἄλλος βασιλεὺς τῆς Ἑλληνιστίας, ὁ Πισαῖος (Ηκλ. Fab. 274. — Πίν. VII, 57. — Φωτ.), ὥστε καὶ τὸ ἐπίθετον Ἑλληνιστικὴ συνήθως ἀποδίδεται τῇ σάλπιγγι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν (Αἰσχ. Εὐμ. 567. — Σφιλ. Αἴ, 17. — Εὐρπ. Φοιν. 1376. Ἡκλ. 830). Σχολιαστῆς (εἰς Ὀμ. Ἰλ. Σ, 210) ποιεῖται μνηεὶν σαλπύγγων ἐξ διαφόρων εἰδῶν ἢ σχημάτων, ἐν αἷς καὶ ἡ στρογγύλη, ἰδίως Αἰγυπτιακῆ, ὑπὸ τοῦ Ὀσείδου ἐφευρεθεῖσα, ἢ

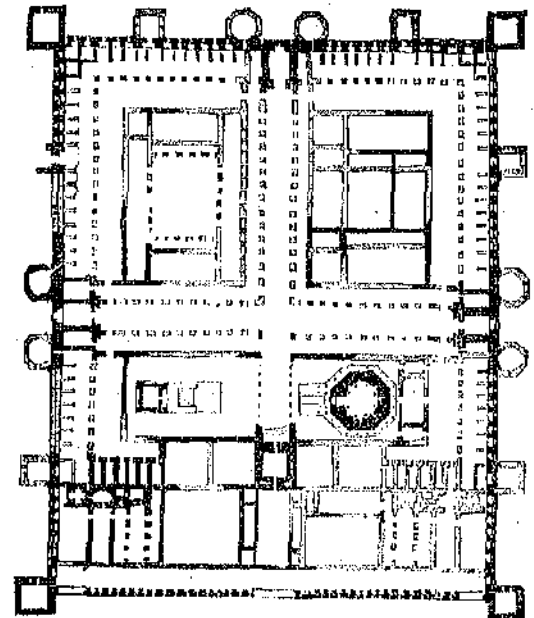
καὶ ἄλλως κέρας λεγομένη, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ Χνοθή, καὶ ἐν χρήσει μεταγενεστέρως παρὰ τῷ στρατῷ τῶν Ῥωμαίων μάλιστα. Διεκρίνοντο δ' αὐτῶν αἱ Κελτικαί, αἱ Γαλατικαί, αἱ Παφλαγονικαὶ καὶ αἱ Μηδικαί.

Σάλυες ἢ Σάλυοι, ἡ ἰσχυροτάτη τῶν λιγυρικῶν φυλῶν, μετὰ κελτικῶν στοιχείων συμμεμιγμένη, κατῴκει μεταξὺ τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ τῶν παραλλίων Ἀλπεων. Ἡ

Μασσαλία καὶ ἄλλαι ἐπίσημοι πόλεις ἔκειντο ἐν τῇ περιοχῇ αὐτῆς, εἰς διαφόρους λαοὺς διαιρουμένης. Τῷ 123 π. Χ. κατετρόπωσεν αὐτοὺς ὁ Γ. Σεξτίας καὶ τοὺς ὑπέταξεν εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ἱδρυσάσας ἐκεῖ τὴν πόλιν ἧτις ἐκλήθη Ἀκουα Σεξτία (Στρβ. Δ, 178. 180. — Liv. XXXI, 10).

Σαλύνθειος, βασιλεὺς τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ Ἀγραιῶν (Θουκ. Γ, 141).

Σάλων (ἢ) ἢ Σαλώνα, πόλις ἐπίσημος, πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας, καὶ διὰ τοὺς Ῥωμαίους σπουδαιότατη ἐνεκα τῆς στρα-

τηγικῆς αὐτῆς θέσεως καὶ ἐνεκα τοῦ ἐξαιρέτου λιμένος τῆς. Ἦν πρόσκαιρα αὐτῆς ἔφθανον μέχρι τῆς στενωποῦ τῶν ὄρεων (νῦν Κλεισοῦρας), δι' ἧς ὑπῆρχεν ἡ μόνη πρὸς αὐτὴν πρόσκαις ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐγεννήθη ὁ αυτοκράτωρ Διοκλητιανὸς, τῷ 284 μ. Χ., καὶ ἐκεῖ ἀποσυρθεὶς ἀπέστη τῆς ἀρχῆς, ἐκτίσεν εἰς ἀπόστασιν 3 μιλίων πρὸς νότον τὴν πολυτελεῆ ἐπουλίαν του, ἧς σώζονται πλείστα καὶ λαμπρότατα λείψανα οἰκίων, ναῶν, στοῶν περιπτέρων, ὧν τὰ πλοῦσια κοσμήματα ἐλέγχουσι ἤδη τῆς τέχνης τὴν παρακμὴν. Ὅτε δ' ἡ πόλις κατεστράφη

ὑπὸ τῶν Ἰσθίων, μετέκρησαν οἱ κάτοικοι εἰς τὸ ὀλίγον ἀπέχον Σπαλάτρον (Στράβ. Ζ', 315. — Εὐστρ. Θ', 27, 10. — Caes. B. G. III, 8, 9).

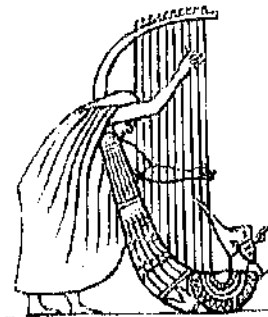
Σαμάριας, γλύπτης Ἀρκάς, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Ἀργείου Ἀντιφάνους, μαθητοῦ τοῦ Πολυκλείτου, σύμπλεγμα « Ἀπόλλωνος, Νίκης καὶ ἡρώων Ἑγεατῶν » εἰς ἀπομνημόνευσιν τῆς νίκης τῶν Ἑγεατῶν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Ὀλ. 102, δ' (Πaus. ΣΤ', 12).

Σαμάρεια, (εβραϊστὶ Samaria), μία τῶν πρωτίστων πόλεων τῆς Παλαιστίνης, ἐπὶ λόφου πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰορδάνου κτισθεῖσα ὑπὸ Ὀμρί, τοῦ βασιλέως τοῦ Ἰσραήλ, τῆ 922 π. Χ., εἰς πρωτεύουσαν τοῦ κράτους, καὶ ἦν ἡ κυριώτερα ἔδρα τῆς εἰδωλολατρίας εἰς ἣν αἱ 10 φυλαὶ ἦσαν ἐπίθεδοι. Ὁ Σαλμανασάρης, βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας, τὴν ἐκυρίευσεν περὶ τὰ 720 π. Χ., ἀπεκέντησε τοὺς κατοίκους αἰχμαλωτεύσας αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἀντικατέστησε δι' ἄλλων τῆς ἐνδοῦ Ἀσίας. Ὅτε οἱ Ἰουδαῖοι ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Βαβυλῶνος, ὅσοι τῶν Σαμαριτῶν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Ἰεχωῶβ, ἠθέλησαν νὰ τοὺς βοηθήσωσιν εἰς τὴν ἀνοικοδομήν τοῦ ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ· ἀλλ' οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἠθέλησαν νὰ δεχθῶσι τὴν βοήθειαν, καὶ ἐκεῖθεν προέκυψε τὸ διαρκές καὶ ἄσπονδον μῖσος μετὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Σαμαριτῶν. Ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων τῆς Συρίας καὶ τῶν Μακκαβαίων, ἡ Σαμάρεια ἦν ἐπαρχία ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας πρὸς βορρᾶν μέχρι τῆς Ἰουδαίας πρὸς νότον. Ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης, διορθώσας καὶ ἐπισκεύασας τὴν πόλιν, τὴν μετωνόμασε Σεβαστῆν, κατὰ τὸν Ἀβγυστον, εἰς ἣν ἦν ἀρωσιωμένος. Κατὰ δὲ τὴν 2' ἐκατονταετηρίδα μ. Χ. εἶχε πάλιν ἐκπέσει ἡ πόλις εἰς παρακμὴν ἐντελῆ (Jos. Ant. VIII, 7).

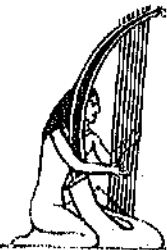
Σαμαματιάνη, πόλις τῆς Ὑρκανίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὰ παράλια τῆς Κασπίας (Στράβ. ΙΔ).

Σαμαροδρούου, (σημαῖνον Σαμαρογέφυρα), ἦν ἡ πρωτεύουσα τῶν Ἀρμενίων ἐν Γαλλίᾳ τῆ Βελγικῆ, κατὰ τὸν ποταμὸν Σαμάρην (νῦν Σόμιμον) (Caes. B. G. V, 24, 46. 53. — Cic. Ad. Fam. VII, 41. 42. 16). Νῦν Ἀρμέν.

Σαμβούκη, 1) ὄργανον μουσικόν, εἶδος κιθάρας, Ξενικῆς καταγωγῆς. Τινὲς ὑπέθεσαν ὅτι ὠνομάσθη κατὰ τὸν Ἴβυκον, εὐρόντα ἢ μεταρρυθμίσαντα αὐτὴν (Ἄθην. Δ, 128. — Σουῖδ. λ. Ἰβύκινον)· ἀλλ' ὀρθότερον φαίνονται λέγοντες οἱ θεωροῦντες αὐτὴν ἑβραϊκὸν (Στράβ. Ι, 471), καὶ ὡς τὴν ἑβραϊκὴν Σαβέκα (Δανιήλ, Γ, 5, 7, 10). Ἦν δὲ εἶδος τριγώνου, μεζζονος ἢ ἐλάσσονος, ἔχοντος πολλὰς χορδὰς, διαφόρους κατὰ τὸ μῆκος, ἐπομένως καὶ κατὰ τὸν τόνον διπαρῆγον, ὅμοιον πῶς πρὸς τὴν σημερινὴν ἄρπαν, ἐν γρήσει μάλιστα ἐν Συρίᾳ καὶ

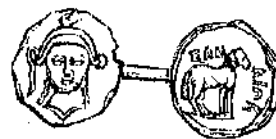
Φοινίκῃ, καὶ προσέτι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ. Τὸ πρῶτον ἐπαίξον αὐτὴν γυναῖκες, αἱ Σαμβυκίστριαι (Ἄθην. Δ, 128), εἴτε ἑρδαὶ παρὰ τὸ ὄργανον, ἢ ἐπίσης ὑψηλὸν ὡς αὐταὶ, ἢ καὶ ὑψηλότερον, ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων καθήμεναι. Ἐπὶ δὲ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων, τὸ ὄργανον, κοινότερον γινόμενον, ἐπαίξετο καὶ ὑπ' ἀνδρῶν (Paus. V, 95. — Strab. II, 26). — 2)

Μηχανὴ πολιορκητικὴ ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ Ἡρακλείδου τοῦ Ἐραρτινοῦ, κλημαξὶ διὰ σχι-

νίων καὶ τροχαλιῶν αἰρομένη εἴτε ἀπὸ πλοίων εἴτε ἀπὸ τῶν [φερουσῶν αὐτὴν ἀμαξῶν καὶ προσαγομένη τῷ πολιορκουμένῳ τείχει. Εἶχε δὲ τὸ ὄνομα διότι, ὅτε ἤρτατο ἐκ τῶν σχοινίων, ὠμοιάζε πῶς πρὸς τῆ μουςικὸν ὄργανον (Πολύβ. Η, 5. ΙΓ, 4. — Ἀθην. ΙΔ, 34. — Πολύαιν. Στρυγ.).

Σάμνη ἢ Σάμος, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Κεφαλληνίας (ἴδ.), καὶ μίᾳς τῶν 4 πόλεων ἐπ' αὐτῆς, κειμένης εἰς τὰ ἀνατολι-

κά, ἀπέναντι τῆς Ἰθάκης, κυριευθεῖσας δὲ καὶ καταστραφεῖσας ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῆ 189 π. Χ. (Ὀμ. Ὀδ. Α, 249. Β, 634. Ὑμν. Ἀπλλ. 429. — Θουκ. Β, 30. — Στράβ.).

Σαμία, 1) θυγάτηρ τοῦ Μιανδρου, γυνὴ τοῦ Ἀγκαίου, μήτηρ Περιλάου, Σάμου καὶ Ἀλιθέρου (Πaus. Ζ, 4). — 2) ἢ Σάμος πόλις ἀρχαία τῆς Τριφυλίας ἐν Ἠλιδί ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ (Πaus. Ε, 6. — Στράβ.).

Σαμικεῖον, φρούριον τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀνίγρου ποταμοῦ, ἔχουσα ἐπίσημον ναὸν τοῦ Σαμίου ἢ Σαμικοῦ Προσειδῶνος, οὗ ἐρείπια σώζονται κατὰ τὸ νῦν Νεόκαστρον (Πολύβ. Δ, 17, 81. — Πaus. Ε, 6).

Σάμινθος, πόλις ἐν Πελοποννήσῳ, ὑπὸ Θουκυδίδου μνημονευομένη (Ε, 58), ἄλλως ἄγνωστος.

Σαμισσηνὴ, ἐπαρχία τῆς Γαλατίας, ἀπέναντι τῆς Βιθυνίας.

Σαμινῆται, παρ' Ἑλλήσι μᾶλλον Σαυνῆται, λαὸς ἀρχαῖος τῆς μέσης Ἰταλίας. Ἰδ. Σαβῆνοι.

Σαμιοθράκη, ὑπὸ ποιητῶν καὶ Σάμος Ὀρητικὴ λεγομένη, νήσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, 7 1)2 μίλια ἀπέχουσα τῆς παραλίας τῆς Θράκης, ἀπέναντι δὲ τῶν ἐκ-

βολῶν τοῦ Ἐβρου κειμένη. Ἰδ ἐν αὐτῇ 1600 μ. ὑψηλὸν ἔρος ἐκαλεῖτο Σάμος ἢ Σάωκη. Οἱ κάτοικοι ἦσαν κατὰ τινὰς αὐτόχθονες, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον (Β, 51) Πελασγοὶ, κατ' ἄλλους Δάρδανοι, Ἀρκάδες ἢ Τρῶες. Ἰδ ὄνομα, δεικνόμενον βεβαίως εἰς

τὸ ὑψηλὸν αὐτῆς ἔρος, ἄλλοι ἄλλως ἐξηγοῦσιν, οἱ μὲν ὡς προερχόμενον ἐξ ἀποικίας Σαμίων ἐλθόντων ἐκεῖ μετὰ Θρακῶν, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ βασιλεὺς τῶν Ἀμαζόνων Μυρίνη, ἐπὶ τῆς ἐκατρατείας τῆς ἐλθοῦσα καὶ εἰς τὴν νῆσον ταύτην, καθιέρωσεν αὐτὴν εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν, λέγοντες ὅτι τὸ ὄνομα

ἐδήλου ἰερά νήσος. Ἰδίως ἐφημίζετο ἡ Σαμοθράκη διὰ τὴν ἐν αὐτῇ μυστικὴν λατρείαν τῶν χθονίων θεῶν, τῶν καλουμένων Κασείρων, ὧν τὰ μυστήρια ἐξετιμῶντο ἐξ Ἰσου τοῖς Ἑλευσινίοις, καὶ ὁ Φίλιππος ὁ Μακεδὼν, καὶ ἡ Ὀλυμπιάς, καὶ τινες τῶν Πτολεμαίων ἐμυθήθησαν εἰς αὐτὰ (Πλούτ. Ἀλέξ. Β. — Cuir. VII. 3, 26). Πολιτικὴν σπουδαιότητα ἡ νήσος δὲν εἶχεν. Εἰς τὴν ἐν Σαλαμίῃ ναυμαχίαν ἦσαν οἱ Σαμοθράκις τεταγμένοι μετὰ τῶν Περσῶν (Ἡρόδ. II, 90). Ὑπέκειντο δὲ τότε αὐτοῖς ἐπὶ τῆς στερεᾶς τῆς Θράκης ἡ Σάλη (Ἡρόδ. V, 59), τὸ Σήρρειον, ἡ Μεσαμβρία (Ἡρόδ. V, 108), τὰ Τέμυρα. Ἐπὶ Σύλλα πειραταὶ ἐληλάτησαν τὴν νήσον καὶ τὸν ἐξ ἀναθημάτων πλούσιον ναὸν αὐτῆς (Πλούτ. Μάρκ. Α. Πομπ. ΚΔ). Πολλοῦ λόγου ἄξια ἀρχαῖα λείψανα σώζονται ἐν χώρᾳ τοῦ Ἀρσινοεῖου, ὠραίου στρογγύλου ναοῦ ἐκ λίθου λευκοῦ, δὴ ἡ Ἀρσινόη καθιέρωσε Πτολεμαίῳ τῷ Λάγῳ, καὶ τοῦ Δωριῶ ναοῦ τῶν θεοτήτων τῆς Σαμοθράκης. Ἐγαλμα δὲ Νίκης ἐξαισίτου ὠραιότητος ἀπεκομισθῆ ἐκείθεν εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Βερολίνου.

Σάμορνα, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἰερέσου.

Σάμιος (ἡ), 1) νήσος ἀπέναντι τῆς Λυδίας, ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Μυκάλης διὰ πορθμοῦ ἐπτασταδίου χωριζομένη. Τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου ἐξακολούθησις, ὄρος «Ἄμπελος» καλούμενον, διασχίζει τὴν νήσον. Ἡ περιμετρος αὐτῆς ἐστὶν 510 σταδίων, περιβαλλομένη ὑπὸ φοβερῶν σκοπέλων, ὡς ὑπὸ φυσικοῦ περιφράγματος. Φυσικὸν λιμένα ἔχει εἰς τὰ βορειοδυτικὰ, εἰς δὲ τὰ νοτιοδυτικὰ ἔχει ὄρμαν, ὅστις ἄλλοτε ἐκλείετο διὰ κτιστῆς προκυμαίας. Ἡ γῆ τῆς νήσου ἦν εὐφοριώτατη, οὐχὶ ὅμοια καὶ τοσοῦτον οἰνοφόρος ὅσον φαίνεται ἐνδεικνύον τοῦ ὄρους αὐτῆς τὸ ὄνομα. Ἀξιόλογα ἦσαν αὐτῆς τὰ κεραμευτικὰ προϊόντα, καὶ ὁ καλούμενος Σάμιος λίθος, οὗ χρήσις ἐγένετο πρὸς στίλβωσιν. Κυριώτατα ἐκεῖ ἐλατρεύετο

ἡ Ἴπρα, εἰς ἣν μεγαλοκρεπέστατα ἐτελοῦντο τὰ Ἴπρα καὶ τὰ Ἰάβεια, καὶ ἡς ὄνομα, ἔχων βωμόν ἐν τῆς τέφρας τῶν ἱερείων, μεγάλου ἀπελάμβανε σεβάσμου ἐτι καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων (Cic. Verr. II, 1, 19). Τὸ μόνον σπουδαῖον μέρος τῆς νήσου ἦν αὐτὴ ἡ πόλις, κειμένη εἰς τὴν νοτιαν ἀκτὴν, ἔχουσα ἰσχυρὰ ὀχυρώματα, καὶ ἀκρόπολιν καλουμένην Ἀστυπάλαιαν. Εἶχε δ' ἀξιολόγους οἰκοδομὰς

περὶ τὸν λιμένα, καὶ πολυαριθμούς καὶ πολυτελεῖς ναοὺς. — Κατ' ἀρχὰς ἦσαν οἱ πρῶτοι γνωστοὶ κάτοικοι Λέλεγες ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ Δίακου· εἶτα, ὑπὸ τὸν Ἐπιδαύριον Προκλήν, ἐπῆλθον Ἴωνες, καὶ ἀπέπτυξαν ἐκεῖ τὸ ἐμπόριον, τὴν ναυτιλίαν καὶ τὴν βιομηχανίαν (Ἡρόδ. Δ, 152). Κατὰ πρῶτον ἐναυπήγησαν τριήρεις οἱ Σάμιαι τῷ 704 π. Χ. (Θουκ. Α, 13). Ἐν βασιλείᾳ αὐτῶν Δηματοελεῖ φονευθέντα, διεδέχθησαν οἱ Γεώμοροι τῆς νήσου ὑπὸ τὴν Περσικὴν κυριαρχίαν, διατελοῦντες ὅμως εἰς διαρκῆ διχόνοιαν πρὸς τὸν δῆμον, μέχρις οὗ ὁ Πολυκράτης ἀνεδείχθη τύραννος περὶ τὸ 550 π. Χ., ὅστις ἐξέτεινε τὴν δύναμίν του καὶ ἐπὶ τῶν Κυκλάδων, καὶ μεγάλα καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θαυμαζόμενα ἔργα (τὰ Πολυκράτεια), ἰδίως μάλιστα τὸ ἀνευρεθὲν μέγιστον ὕδραγωγεῖον, ἐξετέλεσεν ἐν τῇ νήσῳ (Ἡρόδ. Γ, 60. — Ἀριστ. Πολιτ. Β, 19). Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ περιέπεσεν ἡ νήσος εἰς φοβερὰν ἀναρχίαν, μέχρις οὗ εἰς τὸν ἀδελφόν του Συλοσάντη ἀνέθηκε τὴν ἀρχὴν ὁ Δαρειὸς ὁ Ὑστάσπης (Ἡρόδ. Γ, 129). Τῆς Ἴωνικῆς ἐπαναστάσεως μετέσχον καὶ οἱ Σάμιαι· ἀλλ' εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς νήσου Λάδης, ἀπέναντι τῆς Μιλήτου, ἠττομήθησαν πρὸς τὸν ἐχθρὸν, παρασυρόντες ὑπὸ Δίακου

τοῦ υἱοῦ τοῦ Συλοσάντος· ἀλλὰ πολλοὶ ἐφυγαδεῦθησαν ἐκ τῆς νήσου (Ἡρόδ. ΣΓ, 8)· οὗτοι δ' ἦσαν βεβαίως οἱ ἐπὶ τῶν Περσικῶν, τῷ 479 π. Χ., τὸν Ἑλληνικὸν στόλον εἰς τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπικαλεσάμενοι πρὸς καταπολέμησιν τῶν Περσῶν (Ἡρόδ. II, 132. Θ, 91). Συμμαχῆσαντες τοῖς Ἀθηναίοις, διετήρησαν οἱ Σάμιαι τὴν ἀνεξαρτησίαν των μέχρι τοῦ 441 π. Χ., ὅτε εἰς ἔριν αὐτῶν πρὸς τὴν Μιλήτον περὶ κτήσεως τῆς πόλεως Πριήνης ἐπιτακτικῶς ἐπέβησαν αἱ Ἀθηναίαι, ἡ Σάμιος δ' ἀντεποιήθη τὴν ἀνεξαρτησίαν της, καὶ ἐπολέμησε γενναίως ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ φιλοσόφου Μελισπού, καὶ εἰς ναυμαχίαν ἐνίκησεν. Ἀλλὰ τέλος ὑπερίσχυσεν αὐτῆς τῶν Ἀθηναίων ἡ ὑπερτέρα δύναμις καὶ τοῦ Περικλέους ἡ στρατηγικὴ ἱκανότης, καὶ βαρύτερα ἐπέβλήθησαν αὐτῇ τὰ δεσμὰ τῆς ἐξαρτήσεως, καὶ μέρος τῆς χώρας αὐτῆς κατενεμήθη εἰς Ἀθηναίους κληροῦχος (Θουκ. Α, 115. — Πλούτ. Περ. ΚΣΤ). Οἱ γεώμοροι ὅμως ἔμενον ἐπικρατοῦντες πάντοτε μέχρις οὗ τῷ 411, ἐπιχειρήσαντες νὰ ἐγκαταστήσωσι τὴν ὀλιγαρχίαν, ἐξεβλήθησαν πάσης εἰς τὴν κυβέρνησιν μετοχῆς, καὶ ἀντικατέστησεν αὐτοῦ· ἡ πλήρης δημοκρατία (Θουκ. II, 21, 73). Ὀλίγον δ' ἀπ' οὗ ἐκυρίευσεν τὰς Ἀθήνας· ὁ Λύσανδρος, καθυπέταξε καὶ τὴν Σάμιον (Ξενοφ. Ἑλλ. Β, 3, 6), ἐξέβαλε τοὺς Ἀθηναίους κληροῦχος, καὶ ἐγκατέστησεν ἀρχὴν ἐκ τῶν ἀρχαίων φυγάδων ὀλιγαρχῶν (Πλούτ. Λυσ. ΙΔ). Χρόνον τινα μετέπειτα, τῷ 365, ἐβίασεν ὁ Τιμόθεος τὴν νήσον νὰ προστεθῆ αὐτῆς εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν ναυτικὴν συμμαχίαν· ἀλλὰ μετ' οὗ πολὺ πάλιν οἱ Ἀθηναῖοι, ὑπερπηδῶντες τὰ ἔρια, ἐπεμφαν ὀπίσω τοὺς κληροῦχος. Μετὰ τὸν Λαμιακὸν πόλεμον ἡ νήσος ἀπεδόθη αὐτῆς εἰς τοὺς Ἴωνας, μέχρις οὗ ὁ Πολυσπέρχων ἐκ νέου τὴν ἀπέδωκεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Ὁ Μιθριδατικὸς καὶ ὁ Πειρατικὸς πόλεμος μεγάλως τὴν ἐδῆλαψαν, καὶ ἡ πόλις ἐξέπε-

σεν εἰς μικρὰν καὶ ἄσημον, διατηροῦσα ὅμως πάντοτε τὸ πρόσχημα τῆς ἐλευθερίας. — Οὐ μὴδὲν συνετέλεσεν ἡ Σάμιος εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης. Εἰς τοὺς καλλιτέχνους τῆς Σάμου, ἐν εἰς μνημονεύονται κατ' Ὀλ. .0-65 ὁ Ῥόϊκος Φιλίου καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Θεόδωρος καὶ Τηλεκλής (Ἰδ.), ἀποδίδεται ἡ εὐρεσις τῆς χύσεως τοῦ σιδήρου καὶ τῆς τελειοποιήσεως τῆς χαλκοπλαστικῆς (Πaus. I, 12. II, 14. Θ, 11). Ἐκεῖ ἐγεννήθησαν καὶ ὁ ποιητῆς τῶν κυκλίων Κρεώφιλος, καὶ ὁ φιλόσοφος Πυθαγόρας, καὶ ὁ ἐποποιὸς Χαιρίλος, καὶ ἐκεῖ, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Πολυκράτους ἐξῆ ὁ Ἀνακρέων (Στράβ. ΙΔ, 637). — 2) Πῆλις τῆς Τριφυλίας. Ἰδ. Μάκιστρον.

Σαμώσατα, πρωτεύουσα τῆς Κοιμαγηνῆς ἐν Συρίᾳ, πόλις ὀχυρὰ, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ Ἰβόρατου κειμένη καὶ ἀκρόπολιν ἔχουσα. Ἰδ. πάλαι καθέδρα τῶν

ἐγχωρίων βασιλείων, ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν τόπος σταθμεύσεως μιᾶς τῶν λεγεῶνων. Εἰς αὐτὴν ἐγεννήθη ὁ Λουκιανὸς (Στράβ. ΙΔ, 664. ΙΣΤ, 740). Ἰκανὰ λείψανα τῆς πόλεως διατηροῦνται εἰς τὴν θέσιν Σαμσάτ.

Σαμφορίας καὶ Κοππατίας, ἦσαν δύο γένη ἵππων κατ' ἐξοχὴν ἐκτιμώμενα, καὶ τὸ ὄνομα ἔχοντα ἐκ τῶν σημείων τῶν ἐπικεκαμμένων εἰς τὸν γλοῦτον αὐτῶν, τοῦ Σάν (Μ, τοῦ σίγμα) καὶ Κόππα (Ο, τοῦ Κάππα) (Ἀριστ. Νεφ. 23, 122). Ὑπῆρχον δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα καυστήρια ἢ χαραγματα, ἐνδεικνύοντα διάφορα γένη τῶν ἵππων, καὶ ἐρρέθη ὅτι ἐκ τοιοῦτου προέκυψε καὶ τοῦ Βουκεφάλου τὸ ὄνομα. Ἐν γένει δ' ἦν μεγάλη ἡ κλίσις τῶν νέων Ἑλλή-

κων πρὸς τὴν ἵπποτροφίαν. καὶ εἰς ἀσωτίαν παρέσυρε τοὺς πλουσίους νέους ἢ ἵππομανία (αἰ α μ ν ι κ α ἰ ἰ π ὠ ν ε ι α ι ω). — Καὶ πρὸς τοὺς καλοὺς κίνας εἶχον οὐχ ἤττον μεγάλην κλίαιν, πρὸ πάντων οἱ εἰς τὴν θήραν ἐπιδιδόμενοι. Οἱ περιφημότεροι κύνες ἦσαν οἱ λακωνικοὶ (λαγωνικοὶ), οἱ μολοσσοὶ καὶ οἱ ἐκ Θράκης. Ἀγαπητὰ δὲ εἰς τὰς οἰκογενείας ἦσαν τὰ ἐκ Μελιτίας (Μελιταῖα) κυνάρια.

Σαναχάρειος, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων καὶ Ἀράβων, περὶ 750 π. Χ. κατὰ Σέθου τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου πολέμου (Ἡρδ. Α, 141).

Σάνδακος, υἱὸς τοῦ Ἀστυνόου, ἀπτόγονος τοῦ Τιθωνοῦ, κατὴρ τοῦ Κινύρα, ὅστις ἐλθὼν ἐκ Συρίας, ἔκτισεν ἐν Κιλικίᾳ τὴν πόλιν Καλένδεριν (Ἀπλλδ. Γ, 14, 3).

Σανθάλεον, ὄχυρον φρούριον τῆς Πισιδίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, καίμενον μεταξὺ Σαγαλασσοῦ καὶ Κρημνῶν (Στράβ. ΙΒ. — Στφ. Βυζ.).

Σάνθαλον, τὰ σάνθαλα, καὶ σαυδάλιον, ἑλληνικὴ ὑπόδησις, ξύλινον πέδιμα δι' ἰμάντων δεδόμενον ὑπὸ τὸν πόδα (Ὀμ. Ὑμν. Ἑρμ. 79. 83. 139).

Ἐν μετέπειτα χρόνοις καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ρώμῃ, πρὸ χειρὸς ὑπόδησις γυναικεία, πιθανῶς ἢ ἀνευ πτέρνης, εἰς τὰ ἐμπρὸς δὲ κατὰκοσμος, ὡς ἡ εἰκὼν ἐξ ἀγάλματος γυναικείου, καὶ ὁμοία καὶ ἐν τοιχογραφίαις τῆς Πομπηίας.

Σανθρακίτης, βασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν, μετὰ τοῦ Πάρου ὑπέταξε τὰς ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ Ἑλληνικὰς ἀποικίας, καὶ εἶτα ἐνίκηθῃ ὑπὸ τοῦ Σελεύου (Ἀπκ. Συρ. ΙΕ).

Σάνθειος λόφος, πηλῶν τῆς πίλευς Μυσοῦνος ἐν Ἰωνίᾳ (Θουκ. Γ. 19).

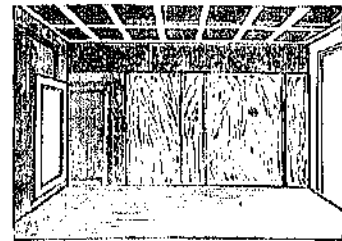
Σάνθειον, 1) πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνῶδωρου (Λουκ.). — 2) Ἦρωις Ἀσσύριος, ὃν οἱ Ἕλληνες ἐθεώρουν ὡς τὸν Ἡρακλῆην.

Σανθῶνης, υἱὸς Θαμασίου ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ἡρδ. Ζ, 194).

Σάνη, 1) Πόλις τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, μεταξὺ Μένδης καὶ Ποτιδαίας (Ἡρδ. Ζ, 123), ἀποικία τῶν Ἀνδρῶν (Θουκ. Δ, 109. Ε, 118). — 2) Πόλις τῆς μακεδονικῆς Ἀπτης, κατὰ τὸ στενωπὸν τῆς χερσονήσου τοῦ Ἀθῆνας, ἐνθα ὁ Σέρξης ἠνέωξε διώρυγα πρὸς διὰ πλου τοῦ στόλου του (Ἡρδ. Ζ, 22).

Σανίς, ἐν γένει τὸ σανίδιον, καὶ πᾶν σανίδωμα. Ἰδίως 1) τὸ πτέρωμα τὸ κλεῖον τῆς θύρας, ἣδη παρ' Ὀμήρῳ ἀπόλησιν ἐπι-

κεκλιμένας σανίδας» (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 455. 461. 121. Ἰδ. καὶ Ζ, 128. Ν, 43. Φ, 535).

— 2) Ἡ σανίς ἐφ' ἧς ἐν Ἀθήναις ἐπιγράφοντο καὶ ἐξετίθεντο εἰς κοινὴν γνώσιν αἱ καταγγελῖαι. — 3) Σανίς ἐπιχειρισμένη διὰ κηροῦ, ἐφ' ἧς ὁ δικαστὴς ἤγε διὰ τοῦ ὄνουχος ἢ δι' ἐγκεντρίδος τὴν ἀμακράν» ἢ ἀβραχελάν» γραμμὴν, εἰς ἐνδειξιν ὅτι ἐπιβάλλει τὴν μεγίστην ἢ μικροτάτην ποινήν. Ἰδιώτερον καὶ τιμητικὸν πινακίον. — 4) Ἡ καὶ ξύλον λεγομένη, εἰς ἣν πρὸς τιμωρίαν προσεδούντο οἱ κατάδικοι (Ἀρστροφ. Θεσμοφ. 931, 940).

Σαννίτων, δραματικὸς ποιητὴς καὶ χοροδιδάσκαλος ἐν Ἀθήναις (Δμσθ. κ. Μειδ. 533).

Σάννιον, ὄρειαι νομάδες ἐν Πόντῳ τῆς Ἀσίας νοτίως τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ κατοικοῦντες, τῆς τὰ βόρεια παράλια τοῦ Ἡύξαινου Πόντου κατεχοῦσης φυλῆς, «Σάννιοι μὲν ἠνίοχοι» λεγόμενοι ὑπὸ Πλινίου, Μάκρωνες δὲ ὑπὸ Ξενοφάντος (Ἀγθ. Ε. 8).

Σανυριών, κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς παλαιᾶς κωμῆδας, γλευαζόμενος

ἐπιμεγάλῃ ἰσχυρότητι (Αἰλ. π. ἰ. 1. 6. — Σουῖδ.). Ἰσως κατ' αὐτὸν καὶ τὸ γενικῶς ὑπὸ τῶν κωμικῶν ἀποδιδόμενον ἐπιθετικὸν εἰς πάντα ἐμπαίζόμενον ὡς μωρὸν καὶ κοῦφον (Αἰλ. Αὐτ. ΙΙ. 15).

ἐπιμεγάλῃ ἰσχυρότητι (Αἰλ. π. ἰ. 1. 6. — Σουῖδ.). Ἰσως κατ' αὐτὸν καὶ τὸ γενικῶς ὑπὸ τῶν κωμικῶν ἀποδιδόμενον ἐπιθετικὸν εἰς πάντα ἐμπαίζόμενον ὡς μωρὸν καὶ κοῦφον (Αἰλ. Αὐτ. ΙΙ. 15).

Σαντόλαι, ῥαβδία ἢ οἱ Σπαρτιάται εἶχον συνήθως ἀνὰ χεῖρας, ἀπηγορεύετο δ' αὐτοῖς νὰ φέρωσι καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν (Ἀρστροφ. Ὀρν. 1283. Ἐκκλ. 74. — Πλούτ. Λουκ. ΙΑ).

Σάντονες, Σάντωνες ἢ Σάντωνοι, λαὸς πολυάνθρωπος καὶ ἰσχυρὸς ἐν τῇ Ἀκουιτανικῇ Γαλλίᾳ, πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Γαρόρμου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν, πρωτεύουσαν ἔχων τὸ Μεδιόλανον (Cues. H. G. I, 40. III, 11, VII, 77).

Σάξινες, λαὸς εὐρωπαϊκὸς, πρῶτον ἐν τῇ γ' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. εἰς τὴν ἱστορίαν προκύπτων. Ὁ Γάιτος τάττει αὐτοὺς μετὰ τῶν Κιμβρίων. Ὑποτίθενται δὲ τὸ ὄνομα ἔχοντες ἢ ἀπὸ τῆς λέξεως Sax δηλώσεως εἶδος μαχαίρας, ἢ ἀπὸ τοῦ Sax (αἰκίσις, χθὼν), ὡς αὐτόχθονες, ἢ τῇ γῆ προσηλωμένοι, ἐν ᾧ οἱ Φράγκοι ἦσαν οἱ ἐλευθεροὶ, οἱ νομάδες. Εἶτα ἀπετέλεσαν ἰσχυρὸν δεσμῶν.

Σαοκόρας, ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας (Πτολ. Ε, 18).

Σάος ἢ Σάουος, 1) δεξιὸς ὁμόροπος τοῦ Δαναοῦ, ἐκ τῶν Καρνίων Ἀλπεων πηγάζων, καὶ ἀποτελῶν τὸ ὄριον μεταξὺ Νωρικῆς καὶ Ἰταλίας, κατωτέρω δὲ μεταξὺ Ἰλλυρίας καὶ Παννονίας (Στράβ. Δ, 207. Ζ, 314. — Πλιν. ΙΙΙ, 18, 29). Νῦν Σάουος. — 2) Ποταμὸς κατὰ τὴν παραλίαν τῆς Μαυριτανίας. Νῦν Βεδ-Ἀράς.

Σάπαι ἢ Σαπαῖοι, λαὸς θρακικὸς, κατοικῶν μεταξὺ τῆς λίμνης Βιστωνίδος καὶ τῆς θαλάσσης, κατὰ τὸ ἕρος Πάργαιον, πλησίον τῶν Ἀδδῆρων. Θεωροῦνται ὡς οἱ αὐτοὶ πρὸς τοὺς πρὶν λεγομένους Σαφόες ἢ Σίντιας. Κατ' αὐτοὺς ἐκαλεῖτο ἢ Σαπαῖα στενωπὸς ὑπὲρ τὸ ἕρος (Ἡρδ. Ζ, 110. — Στράβ. Ι, 457. ΙΒ, 549).

Σάπρα, βαλτώδης τις τόπος ἐν Μυσίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (Στράβ.).

Σαυφῶ (κατὰ διαλέκτους καὶ Ψάπφα καὶ Ψάπφα) ἡ μεγίστη Ἑλληνικὴ ποιήτρια, ἐγεννήθη ἐν Μυτιλήνῃ τῆς Λέσβου, ἢ ἐν Ἐρέσῳ τῆς αὐτῆς νήσου, καὶ ἔζη μεταξὺ 622 καὶ 568 π. Χ. Τὰ τῆς βιογραφίας αὐτῆς εἰσὶν ὀλίγον γνωστά. Ἦν νενομφευμένη μετὰ πλουτοῦ Ἀνδρίου, ἐξ οὗ ἔσχε θυγατέρα καλουμένην Κληίδα. Ἐπί τινα χρόνον, φυγὰς ἐκ Λέσβου, διέμεινεν ἐν Σικελίᾳ, εἶτα δὲ πάλιν ἐν Μυτιλήνῃ, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ποίησιν διδάσκουσα εἰς πολλὰς φίλας αὐτῇ νεάνιδας. Ὡς μαρτυροῦσιν αἱ ἀρχαὶ ἃς κηρύττει εἰς τὰς ποιήσεις τῆς καὶ οἱ ἀξιολογότεροι τῶν ἀρχαίων, ἦν ἐντιμὸς γυνή, καθαρῶν καὶ ἀστειρῶν ἠθῶν. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δὲ χρόνοις διάφορα περὶ αὐτῆς ἐμυθεύθησαν, τὴν ὑπόληψιν καὶ τὰς σχέσεις αὐτῆς πρὸς τὰς νέας φίλας τῆς διαβάλλοντα ἐν ἄλλοις ἐπλάσθη τότε ὅτι περιπαθῶς καὶ μανιωδῶς ἠγάπα νέον τινὰ Φάωνα καλούμενον, καὶ ὅτι μὴ ἀνταγαπωμένη καὶ ἐγκαταλείψασα, ἐρρίφθη ἐξ ἀπελπισίας εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ τῶν κρημνῶν τῆς Λευκάδος. Αἰ τοιαῦτα συκοφανταί προήλθον κυρίως ἐκ τῶν Ἀθηναίων κωμικῶν ποιητῶν, καὶ ἐστηρίχοντο ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῆς, ψαλλόντων πρὸ πάντων τὸν ἔρωτα. Ἐξ αὐτῶν τὰ ἐπισημότερα ἦσαν οἱ Ἐπιθαλάμιοι. Ἐγραψε δὲ καὶ Ὑμνοὺς εἰς τοὺς θεοὺς, κατὰ τὸν Σουῖδαν, προσέτι ἐπιγράμματα, ἐλεγεία καὶ ἰάμβους. Τρία ἐπιγράμματα σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Σαυφῶς, ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἢ αὐτῶν γνησιότης. Ἐὰν λυρικά δ' αὐτῆς ποιήματα ἦσαν γεγραμμένα εἰς αἰολικὴν διάλεκτον, καὶ εἰς στροφὰς αἴτινες σαυφικαὶ καθιερώθη νὰ λέγωνται, εἰ καὶ οὐχὶ ὑπ' αὐτῆς τὸ πρῶτον ἐπινοηθεῖσαι. Σώζονται δ' ἐξ αὐτῶν μόνον δύο ᾠδαὶ καὶ τινα ἀποσπάσματα, ἀρκούντα καὶ αὐτὰ ἵνα κυρώσωσι τὰς ἀποδιδόμενας αὐτῇ ἐξόχους ιδιότητας, τὸ βάθος καὶ τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθήματος, τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν χάριν, ὡς καὶ τὴν μεγίστην ἀφέλειαν καὶ εὐλικεύειαν μεθ' ὧν ἐκφράζει

τὰς μυλαιτάτας τῆς καρδίας τῆς συγκινήσεις, τὴν ἀνοηρὰν καὶ εὐηχον γλῶσσαν καὶ τὴν γλυκεῖαν ἀρμονίαν τῆς στιχοουργίας. Ἐκ τῶν Ῥωμαίων ποιητῶν ὁ Κάτυλλος ἐποίησε κατὰ μίμησιν αὐτῆς. (Τῶν ἀποσπασμάτων αὐτῆς συλλογὴ: Βεηκὴ Ρομ. Iyr. Graec.). Οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἐν τῷ πρυτανεῖῳ αὐτῶν ἀνατεθειμένον ἄγαλμα τῆς Σαπφοῦς, ἔργον τοῦ Σελανίνου ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος ἐπαινούμενον (Cic. in Ver. IV, 57).

Σάρπων, λέξις καταγωγῆς γερμανοκελτικῆς, ἐμφαίνουσα σμίγμα χρησίμων οὐχὶ πρὸς πλόσιν, ὡς μετέπειτα, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς βαρῆν τῆς μελαίνης κόμης ἐπὶ τὸ ἀνοικτότερον. Χρῆσιν πολλὴν ἐποιούνη αὐτοῦ αἱ γυναικῆς καὶ οἱ κομψεύμενοι ἐν Ῥώμῃ, προμηθεύμενοι αὐτὸν ἐκ Γερμανίας καὶ ἐκ Γαλλίας (Plin. XXVIII, 51.—Mart. VIII, 33. 20. XIV, 26).

Σαράβαλλα ἢ **Σαράβαρα**, περικνημίδες τῶν Ἀσιανῶν ἐθνῶν, Μήδιον, Πάρθων κτλ. πίπτουσαι πλατεῖαι μέχρι τῶν ἀστραγάλων (Isid. Orig. XIX, 23.—Tertull. d. Pall. IV). Τὰ νῦν Σαλβάρα.

Σαράγγαι, ἔθνος Ἰνδικῶν, οἱ καὶ Δράγγαι, περὶ τὸν Ἄκην ποταμὸν, τοῖς Πέρσαις ὑποτελεῖς (Ἡρόδ. Γ, 93. Ζ, 67.—Arr. Ἀνθ. Ἀνθ. Γ, 25).

Σάρακα (τά), πόλις μεσόγειος τῆς Ἰσθμίου Ἀραβίας (Πτολ.).

Σαράκη, πόλις τῆς Κολχίδος ἐν Ἀσίᾳ (Στράβ.).

Σαρακηνός, λαὸς νομαδικὸς καὶ ληστρικὸς τῆς Ἰσθμίου Ἀραβίας (Πτολμ.—Lamian. XIV, 4, 8), ἐκταθείς καὶ ἐπὶ τῆς Ἀσσυρίας μέχρι τῶν τῆς Αἰγύπτου καταρακτῶν. Ἦντο καὶ ὡς μισθωτοὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων συνεκστρατεύοντες.

Σάραμβος, οἰνοπέλης ἐν Ἀθήναις (Πλάτ. Ποργ.).

Σαραπανός (τά), φρούριον ὄχυρὸν καὶ θυσάλωτον ἐπὶ στενῆς ἀέθου τῶν ὄρεων μετὰ Κολχίδος καὶ Ἰθρίας (Στράβ.).

Σαραπεῖον, ναὸς τοῦ Σαράπιδος ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ εἶτα ἐπιγραφῆς καὶ ἐν Ἑλλάδι.

Σάραπις, παρὰ Ῥωμαίοις Σέραπις, αἰγύπτιος θεὸς τῶν ψυχῶν τῶν ἀποθανόντων. Ὡς ἔχοντα ἰσχύον ἐπὶ ἀσθενείας καὶ θανάτου, ἐπεκαλοῦντο αὐτὸν πρὸς θεραπείαν, καὶ τὸν ἐταύτιζον ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους μετὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Προήρχετο δ' ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐκ Σινώπης, καὶ εἰς Αἴγυπτον εἰσήγαγεν αὐτὴν Πτολεμαῖος ο' Α', ἐν Ἀλεξανδρείᾳ στήσας τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ (Tac. Hist. IV, 83), κατασκευασθῆν ἐκ πολυτήμων ὕλων μετὰ μελαίνης ἐπιχρίσεως, ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Βρυάξιδος (Κλημ. Περτ. ΙΔ), ἢ ὑπὸ Παρμενίου (N. Valent. d. rer. Alex. I, 34)· ἔκτοτε δ' εἰσῆχθη καὶ εἰς Ἑλλάδα καὶ Ῥώμην, εἰ καὶ ἡ Ῥωμαϊκὴ σύγκλητος ἠέλησε νὰ τὴν ἀποκλείσῃ. Παριστάτο δ' ὑπὸ τὴν αὐτὴν μορφήν ὑφ' ἧν καὶ ὁ Πλούτων.

Σάραπτος, πόλις Φοινικικῆ, μετὰ Σιδῶνος καὶ Ἰόρου, περιφρημος διὰ τὸν εἰλὸν τῆς (Pl. V, 19. 17). Νῦν Σαραφένδ.

Σαργεὺς, στρατηγὸς Σικυωνίου (Θουκ. I, 19).

Σαρδανάπαλος, (ὁ αὐτὸς καὶ Κονοκογκόληρος), ἐκλαμβάνεται συνήθως, κατὰ τὸν Κτησίαν, ὡς ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τοῦ λεγομένου ἀρχαίου Ἀσσυριακοῦ κράτους, καταστραφέντος τῆ ὀλιγαρχίας τῆς περὶ τὰ 750 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Μήδου Ἀρβάκου καὶ τοῦ Παβυλωνίου Βιλέσος. Ἀλλὰ νῦν ἐστὶ γνωστὸν ὅτι τότε ἐστὶ δὲν ἀνστράφη τὸ κράτος τοῦ Νίνου. Φαίνεται ἐπομένως ὅτι εἰς τὴν ἀρχαιότεραν ταύτην ἐποχὴν μετετέθησαν αἱ μεταγενέστεραι περιστάσεις καὶ τὸ ὄνομα τοῦ προτελευταίου βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, ἐφ' ἧς, περὶ τὰ 647-625 ἤρξατο τοῦ κράτους ἡ παρακμῆ, ἢ δὲ παντελῆς πτώσεως αὐτοῦ ἐπῆλθε μόνον ἐπὶ τοῦ ἐπομένου βασιλέως Σαρακῶς, ὅτε ὁ Ναβοπολασσάρ καὶ ὁ Καμβύσης τῆ 500 π. Χ., κατέστρεψαν τὴν Νίνου. Καὶ ὁ τότε τελευταῖος ἡγεμὼν μνημονεύεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Σαρδανάπαλος, φρονεῖς μετ' ἀν-

δρεῖαν ἀντίστασιν. Ἀνεξαρτήτως δὲ ταύτης τῆς ὅλης ἱστορικῆς περιπετειᾶς, τὸ ὄνομα Σαρδανάπαλος ἐστὶ προσωποποίησις ἐντελῆς μυθικῆς, εἰς ἣν ὑποφαίνεται ὁ θεὸς Σαῖδων ἢ Σάρδων, ὁ πρὸς κάθαρσιν ἑαυτὸν πυρολήσας, τὴν συνένωσιν τῶν δύο φύλων καὶ τὴν ἀνωτάτην τῆς φύσεως δύναμιν παριστῶν. Ἀποτυπῶνται δ' εἰς αὐτὸν καὶ πολλὰ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς τῶν Ἀσιατικῶν ἀνακτόρων διαίτης καὶ παριστάται ὡς ὁ συνένων ἐν ἑαυτῷ τοῦ μεγιστάνος τὴν ἡδυπάθειαν καὶ τῷ ἥρωος τὴν ἀνδρείαν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πρότυπον ὃ ἡ Σερραμῆς παριστᾷ (Λουκ. Νεερ. Διαλ. Β.—Ον. 12, 312).

Σάρδιες (αἱ), ἢ Σάρδις, ἀρχαία πλουσιωτάτη πρωτεύουσα τῆς Λυδίας, ἡς μνημονεύει πρῶτος ὁ Λισχύλος (Πέρο. 45.—Ἡρόδ. Α, 84), ἔδρα τῶν βασιλέων καὶ μετὰ ταῦτα τῶν Περσῶν σατραπῶν καὶ τῶν Σελουκιδῶν. Ἔκειτο εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Πακτωλοῦ κατὰ τὴν βόρειον τοῦ Τρωάου κλιτύν. Πολλὰκις ὑπέφερον ἐκ πυρκαϊῶν, διότι εἶχεν ἐλαφρὰς καὶ ἀχυροσκεπεῖς τὰς οἰκίας.

Ὀύτως ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν Κιμμερίων (Στράβ. Α, 61. Π, 627), ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων (Ἡρόδ. Ε, 100) καὶ ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου (Πολύβ. Ζ, 15), καὶ τέλος τῷ 1402 μ. Χ. κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ταμερλάνου. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπροστάτευσαν τὴν πόλιν ταύτην, καὶ ἴδρυσαν ἐν αὐτῇ δικαστήριον οὐ ἢ δικαιδοσία ἐξετείνετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν Λυδίαν. Ἐπὶ Τιβερίου δὲ μέγας σεισμὸς κατέρριψε τὰς πλείστας τῶν οἰκιῶν αὐτῆς (Στράβ. Π, 627.—Tac. Ann. II, 47). Ἡ ἀρόπουλις αὐτῆς ἦν λίαν ὄχυρά, καὶ ἐκεῖ ἐφυλάτ-

τετο καὶ τὸ ταμεῖον. Ἄξια μνημῆς ἔργα ἐν αὐτῇ ἦσαν ὁ ναὸς τῆς Κυβέλης (Ἡρόδ. Ε, 112), καὶ ὁ τάφος τοῦ Ἀλυάττου, πατρὸς τοῦ Κροίσου, ἔχων 3800' περιμετρον (Ἡρόδ. Α, 198) καὶ εἰσέτι σωζόμενος.

Σαρδῶ ἢ **Σαρδῶν**, ἡ παρὰ Λατίνους καὶ νῦν Σαρδινία, ἡμετὰ τὴν Σικελίαν μεγίστη τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἦν οἱ ἀρχαῖοι ὡς ἐπι μελίζονα ἐξελάμβανον (Ἡρόδ. Ε, 106), ἀλλὰ ἄλλως τὴν περιμετρον αὐτοῖς ὀρίζοντες, ὁ Στράβων (Ε, 223) εἰς 4000 στάδια, ὁ Πλίνιος (III, 7, 13) εἰς περίπου 565 μίλια. Ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον διασχίζεται ὑπὸ σειρᾶς ὄρεων, ἅτινα ἐλέγοντο τὰ μακρομέγεθρα (montes insulari. Linn. XXX, 39), νῦν δὲ δὲν ἔχουσι κοινὸν ὄνομα, ἀλλὰ τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῶν καλεῖται Μόντε σάντο καὶ Μόντε Μέγε. Τούτων πολλὰι προεκβολαὶ παρατείνονται πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀποτελοῦσαι ἀκρωτήρια, οἷον τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἀρκτου (Ucci) βορρειατολικῶς, πρὸς τὸν πορθμὸν τῆς Τάφρου, τὸν χωρίζοντα τὴν Σαρδῶ ἀπὸ τῆς Κορσικῆς· δυτικώτερον αὐτοῦ τὸ Ἐρρεβάκτιον (νῦν Romarata), τὸ βορειοδυτικὸν Τορδίτανόν (ν. Φαλκόνια). Ἡ νοτιὰ ἀκρὰ ἐλέγετο Χερσόνησος (ν. Ταυλάδα). Ποταμοὺς εἶχε μικροὺς, μᾶλλον ῥύακας. Οἱ ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Τέρμος (καὶ νῦν), ὁ Καστρὶς (ὀμ.), καὶ ὁ Θύρσος (νῦν Ὀριστάνος). Ἡ χώρα ἦν νοσηρὰ, ἀλλ' εὐφορὸς καὶ σιτοφόρος, καὶ πλουσία εἰς καρποὺς τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων (Cic. d. Imp. Pomp. XII), εἶχε πρῶβρατα, ὁμοιάζοντα ἐν πολλοῖς τὰς αἴγας, ἄλας, θεῖον, ἄργυρον, σίδηρον, μεταλλικὰ ὕδατα· καὶ ἡ ἀλιεῖα, ἡ τῶν θύνων μάλιστα, ἦτο, ὡς διατηρεῖται, πλουσιωτάτη ἐκεῖ. Ἐὐ μὲν τῆς νήσου εἶχε τι τὸ ὑπόπικρον, δι' ὃ καὶ ὁ Ὀράτιος (A. P. 376): Linnior melle. Surilo. Ἐν τῶν ἐκεῖ φυτῶν ἐνομιζέτο ἔχον τὴν ιδιότητα νὰ διαστρέφῃ τοῦ γελῶντος τὸ στόμα (Virg. E, VII, 44), ὅθεν ἴσως ὁ Σαρδῶνιος γέλωις (Cic. ad Fam. VII,

ἀναγλύφων στεφάνων, ἢ βουκράκιον, ὡς συμβόλου ἑλευσινιακοῦ, καὶ αἱ πλουσιώτεροι διὰ παντοίων ἀναγεγλυμμένων συμπλεγμάτων συμβολικῶν ἢ μυθολογικῶν, κυρίως ἐν τῶν μύθων τοῦ Διονύσου, τοῦ Προμηθέως, ἢ παριστιάντων μάχας, θριάμβους, ἢ θήρας σκηνάς. Τινὲς δ' εἰσὶ καὶ ἀρχαιοτέρων ἐπισήμων σιμμάτων ἀντίγραφα καὶ, οὐ σπανίως, καὶ τῆς παραστάσεως τοῦ προσώπου τοῦ ἀποθανόντος. Πρὸς τοῦτο μάλιστα οἱ κατασκευασταὶ αὐτῶν οὐ σπανίως, συμπληρῶσαντες τὴν ἄλλην γλυφὴν, ἄφινον τὸ πρόσωπον ἀκατέργαστον, ἵνα δώσωσιν αὐτῇ τὴν ἀπαιτουμένην ὁμοίωτητά ὅτι ἡ λάρναξ ἤθελε πωληθῆ, καὶ οὐ σπανίως εὐρίσκονται ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοιοῦτοι σαρκοφάγοι μετὰ μὴ ἐξεργασμένου τοῦ προσώπου τοῦ ἐνταφιασθέντος. Καὶ τῶν Ἑλληνικῶν σαρκοφάγων οὐκ ὀλίγοι ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ καλύμματος παράστασιν αὐτοῦ τοῦ νεκροῦ, ἀλλ' ἐκτάδη κειμένου, οὐχὶ ὑπεγειρομένου ὡς οἱ Ὑρρητικοί.

Σαρματία, ἐπὶ τῶν ἀρχαίων, κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους μέρος τῆς Ἀρκτικής Εὐρώπης, ὑπὲρ τὰ Καρπάθια ὄρη, καὶ τὸν ποταμὸν Ἰύραν (Δνεϊστρὸν), ἀπὸ τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ μέχρι τοῦ Ἰαναιίδος, καὶ μέρος τῆς ὑπὲρ τὸν Καύκασον Ἀσίας, ἀπὸ τοῦ Ἰαναιίδος μέχρι τοῦ Ῥᾶ ἢ Βόλγα ποταμοῦ. 1) Ἡ «ἐν Εὐρώπῃ Σαρματία» (Πτλμ. I, 5) ὑπετίθετο χωροῦσα πρὸς βορρᾶν μέχρι τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ ἀγνώστων χωρῶν, καὶ ὄρη εἶχε τὴν Πεύκηνην, τὴν Ἀμαδόκηνην (νῦν ὄρη τοῦ Σαρκόβου καὶ Κιέβου), τὸ Ἄλεωνον ἢ Ἄλαγον, τὸ Βεθινόν (νῦν Βαλδαί), τὰ Βενεδίκια καὶ τὰ Τριπαῖα ὄρη, τὰ ἀποτελοῦντα, κατὰ τῶν Ἑλλήνων τὴν γνώμην, τὸ ἔσχατον γνωστὸν τῆς γῆς ὄριον πρὸς βορρᾶν, δι' ὃ καὶ ὅσα μᾶλλον ἐξετείνοντο αἱ γεωγραφικαὶ γνώσεις, κατὰ τοσοῦτο καὶ αὐτὰ μετετίθεντο ἀρκικιώτερον. Κατὰ τὸν Ἱστορικὸν ἢ ὅσεις αὐτῶν ἦν νοτιώτερον καὶ πρὸς δυσμὰς τῆς νῦν θέσεως τῆς Μόσχας. Ἐκ δὲ τῶν πολυαριθμῶν (Ἡρδ.

Δ, 47. 82) αὐτῆς ποταμῶν, εἰς τὸν Βῆξινον Πόντον ἐξέβαλλον ὁ Βορυσθηνῆς (Δνεϊπρὸς), μετὰ τοῦ Ἰπάνιος (Βοῦγ) καὶ τοῦ Ἰύρα (Δνεϊστρὸν) εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην ὁ Ἰάναϊς (Δόν) μετὰ τῶν ὁμόρων αὐτῶ, οἳ ἦσαν ὁ Πόριτος (Κάλμιος), ὁ Λύκος (Βέρδας) κτλ. εἰς δὲ τὸν Σαρματικὸν Ὀκεανὸν ὁ Βιστούλας, ὁ Ῥάτταλος (νῦν Πρέγκλι), ὁ Χρόνος (Νιέμεν), ὁ Ῥύβιον (Δύνα). Οἱ κάτοικοι τὸ πρῶτον Σαυρομάται, Συρμάται, ἔπειτα καὶ Σαρμάται, μνημονεύονται ἤδη ὑπὸ τοῦ Προδότου ὡς ἀπόγονοι τῶν Ἀμαζόνων, αἵτινες ἠττήθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων παρὰ τῇ Θερμάδοντι ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ τῶν παρὰ τῇ Μαιώτιδι Σκυθῶν πρὸς οὖς κατέφυγον (Ἡρδ. Δ, 21. 110). Διηροῦντο δ' εἰς διαφόρους φυλάς, αἵτινες ἦσαν οἱ Οὐενέδαι καὶ Οὐενέδαι Βύσοι ἐκ τοῦ Οὐιστούλα μέχρι τοῦ Μεμέλου, οἱ Πευκίνοι, Βαστάρναι, Ἰάζυγες, Ῥοξολάνοι δυτικῶς τῆς Μαιώτιδος, οἱ Ἀλαῦνοι ἢ Ἀλάνοι ἐν τῇ ἐσωτερικῇ. Ματαξὺ δὲ τῶν μεγάλων τούτων λαῶν διητάντο καὶ πολλοὶ ἐλάσσονες, ὡς οἱ Ῥόθονες, οἱ Φίνγοι, οἱ Βουργουνδιῶνες κτλ. Πλὴν τῶν νοτίων μερῶν ἦν ἡ λοιπὴ χώρα ψυχρὰ καὶ τραχεῖα, ἀκατάλληλος διὰ τὴν γεωργίαν, λίαν πρόσφορος ὁμῶς διὰ τὴν κτηνοτροφίαν. — 2) Ἡ δὲ «ἐν Ἀσίᾳ Σαρματία», καὶ αὐτὴ μέχρι τῶν ἀγνώστων γαιῶν πρὸς ἄρκτον χωροῦσα, εἶχε ποταμοὺς ἐκβάλλοντας εἰς τὴν θάλασσαν νοτιανατολικῶς τοῦ Ἰαναιίδος τὸν Μαράθιον, τὸν Θεοφάνιον, τὸν Ἀτακίτην καὶ τὸν Βάρδανον (Κουβάν). Ὁ δὲ Ῥᾶ ἔρρεεν εἰς τὴν Κασπίαν. Τὰ κυριώτερα ὄρη ἦσαν τὰ Ἰαπικὰ καὶ τὰ Κερσάνια, τὰ Ἡμιόχια καὶ ὁ Κόραξ. Κατὰ τὰς πηγὰς τοῦ Βόλγα κατοικοῦν οἱ Βασίλισκαῖοι, οἱ Μοδάκαί, οἱ Ἰκποφάγοι, οἱ δὲ Ζακάται καὶ οἱ Σουρδένοι εἰς τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Βόλγα.

Σαρματικὴ πόλις, στενὴ δίοδος

τοῦ Καυκάσου, ἡ μόνη πρόσδος ἐκ τῆς Σαρματίας εἰς τὴν Ἰθέρην, καὶ Καυκάσαι πόλις ἐπίσης καλουμένη (Plin. IV, 12. 13), ἀλλὰ τῶν Κασπίων πλῆθυσ ἀποδοχοί (Surt. Neo. XIX.—Tac. Hist. I, 6).

Σαρματικὸς Ὀκεανὸς, θάλασσα πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐρώπης (Thuc. Geom. XLV). Ποιεῖται δὲ (Ov. ev. Pont. IV, 11. 38) ἀποδοχοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην καὶ εἰς τὸν Βῆξινον Πόντον.

Σάρνος, ποταμὸς τῆς Καρμανίας, ἐξέβαλλεν εἰς τὸν Ποντοελάσιον κόλπον, πλησίον τῆς Πομπηίας. Παρ' αὐτῷ ἔβουον οἱ Σαρράσται. Νῦν Σάρνος, λαβὼν ὁμῶς ἄλλην διεύθυνσιν ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Βεσοῦβλου κατὰ τὰ 79 μ. Χ. (Virg. A., VII, 738, Στρβ. E. 247).

Σάρως (ὁ), μέγας ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐκ τοῦ Ταύρου πηγάζων, καὶ κατωτέρω, διαρρέων τὴν Κιλικίαν, ἐκβάλλει νοτιανατολικῶς τῆς Ταρσοῦ, ἔχων ἐκεί πλάτος 3 πλεθρῶν (306) (Strab. A., 4, 1.—Στρβ. ΠΒ, 535.—Liv. XXXIII, 41). Νῦν, πρὸς ταῖς πηγὰς Σάρις, πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς Σιόν.

Σαρπηδινίον ἄκρον, ἀκρωτήριον τῆς Θράκης, μετὰ τῶν ἐκβολῶν τῶν ποταμῶν Μέλονος καὶ Ἐργίνου, ἀπέναντι τῆς νήσου Ἰμβροῦ (Στρβ. E, 327). Νῦν Κάπο-Γραϊκο.

Σαρπηδόνιον χῶμα, ἀκρωτήριον τῆς Θρακίας Κιλικίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐνθα ἐλέγετο ὡς ὁ τάφος τοῦ Σαρπηδόνα, καὶ πόλις Σαρπηδῶν (Aisch. Mēt. 882.—Στρβ.—Σχόλ.).

Σαρπηδῶν, 2) Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Ραδάμανθυος. Πρὸς τὸν Μίνωα ἐρίσας, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Κίλικα, καὶ ἐδοῦθησεν αὐτὸν κατὰ τῶν Λυκίων, μεθ' ὃ καὶ βασιλεὺς τῶν Λυκίων ἀνηγορεύθη. Ὁ Ζεὺς τῷ ἐπέτρεψε γὰρ ζῆση τρεῖς ἡλικίας ἀνθρώπων (Ἡρδ. A, 178.—Ἀπλλδ. I, 1, 2). — 2) Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαοδαμείας, κατὰ τινὰς Ἰδόν-

δρου καὶ Δηϊδαμείας, ἔγγονος τοῦ ἀρχαίου Σαρπηδόνα μεθ' οὗ ἐνίστα συγγέεται, ἀπὸ γονος τοῦ Βελλερεφόντου, ἐξ ἀδελφῶν δὲ τοῦ Γλαύκου, ἡγεμῶν τῶν Λυκίων, ἀνδρείως μετὰ τῶν Τρώων συμπολεμήσας, καὶ φονευσθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου (Ὀμ. Ἰλ. B, 876. E, 479. Z, 199. M, 292. Π, 480), Διέταξε δὲ ὁ Ζεὺς εἰς τὸν ὕπνον καὶ εἰς τὸν Θάνατον γὰρ μεταφέρωσι τὸν νεκρὸν τοῦ Σαρπηδόνα εἰς Λυκίαν, ἐνθα μετὰ τιμῶν ἐκηδεύθη.—3) Υἱὸς τοῦ Πασειδῶνος, ἀδελφὸς τοῦ Πόλτωνος ἐν Θράκῃ, ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους θανατωθεὶς (Ἀπλλδ. B, 5, 9).

Σαρράσται, λαὸς οἰκῶν παρὰ τὸν Σάρνον (Iδ.).

Σάρσιννα, πόλις ἐν Ὀμβρική τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Κάπιος ποταμοῦ, πατρίς τοῦ Λατίνου κομωδοποιῶ Ἰλαύτου (Στρβ. Π, 227).

Σάρθη, πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικῶν κόλπου, κατὰ τὴν νοτιαν ἄκρην τῆς Χερσονήσου Σιθωνίας (Ἡρδ. Z, 126). Νῦν Σμοία.

Σαρυμένη, πόλις εἰς τὰ βόρεια τῆς Καππαδοκίας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀργαίου (Πτλμ.).

Σάρωθρον, ξύλον εἰς οὗ τὸ πέρασ εἰσὶν ἐπιδεδεμένα φρύγανα πρὸς καθαρισμόν

τοῦ ἐδάφους, παρὰ ταῖς ἀρχαίους ἀπαρράλλαις ὡς καὶ νῦν, καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Λιγυπτικοῖς, ὡς ἡ εἰκὼν ἐκ ζωγραφίας τάφου αἰγυπτιακοῦ.

Σάρων, 1) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Τροιζήνας ἐν Πελοποννήσῳ, ἀνεγέρτας λαμπρὸν ναὸν τῇ Ἀρτέμιδι, περὶ δ' εἰς τὴν θάλασ-

σαν και πηγείς εν η̄ εθήρευεν ελαρον, εξ ου ο̄ κολπος εκλήθη Σαρωνικός (Παυσ. Β, 309, 7). — 2) Τρύαξ εν Τροιχηνία.

Σαρωνικός κόλπος, το μεταξυ των παραλίων της Αττικής, της Μεγαρίδος, της Κορινθίας, της Επιδαυρίας και της Τροιχηνίας κείμενον μέρος του Αιγαίου πελάγους, επώνυμος του βασιλείου η̄ του ρύακος Σαρωνος (ιδ.), η̄ εκ της λέξεως σαρωνίς δηλούσης την «δια παλαιότητα κελυφαιαν δρυν» (Ήσυχ. — Καλλιμ. εις Δία, 22. — Παρθ. ΙΑ), περικλείει την Αίγινα και την Σαλαμίνα, μετ' άλλων μικρών νήσων (Αισχλ. Άγμ. 291. — Στρω. ΙΙ, 345, 360).

Σάσπειρες, λαός Σκυθικός μεταξυ Κολχίδος και Μηθείας, όπλα έχων οια τα των Κολχών (Ήρδ. Α, 2. 104. Γ, 97. Δ, 40. Ζ, 70).

Σασσανίδαι, βασιλείς των Νεοπερσών. Άφ' ου εις τους κατά των Ρωμαίων αγώνας εξητλήθησαν αι δυνάμεις των Πάρθων, τότε εξεβράγη επανάστασις εις την κυρίως Περσίαν, η̄ν υπεξέκαον πάντοτε αι αναμνήσεις του αρχαίου αυτης μεγαλειου. Ο Άρδσίν Βαβακάν, εκ της οικογενείας των Μάγων Σασσάν, η̄τις η̄ξίου ότι κατήγετο εκ του αρχαίου βασιλικου οικου των Περσών, λαβών το όνομα Άρταξέρξης, ετέθη τῷ 226 μ. Χ. επι κεφαλής της κατά των Πάρθων εξεγέρσεως, κατενίκησε, συνέλαβε και εθανάτωσε τον βασιλέα αυτων Άρτάβαν, και εξησφάλισε την Παρθικήν βασιλείαν, αναγορευθείς αυτος βασιλεύς βασιλέων. Ήν Άρμενία και εν Βακτρία μόνον εξηκολούθησαν ετι αρχουσαι γραμμαί των Άρσακιδών αλλά και τα άλλα μέρη του κράτους υπετάγησαν μόνον μετά μακρούς πολέμους. Ήκτοτε ισχυρά ανεπτύχθη τάσις προς απομάκρυνσιν παντός του ξενικου και την αυθις αποκατάστασιν των εθνικων αρχαίων περσικων διατάξεων, η̄δων και εθίμων, αναλωγονηθείσης και της αρχαίας θρησκείας του Ζωροάστρου. Ήρδς τευτο συνεκλήθησαν εις γενικήν συνέ-

λευσιν πάντες οι Μάγοι, οι εν τῷ νεοπερσικῷ βασιλείῳ ισχυράν αποτελούντες τάξιν ευπατριδων, και αυτοι ανιδρυσαν το αρχαιον θρησκειον. Και εις τους Ρωμαίους δ' απεβησαν οι Σασσανίδαι ουχ η̄ττον επικίνδυνοι γειτονες η̄ ο,τι η̄σαν οι Άρσακιδαι. Ήδη ο Άλεξανδρος Σεβήρος η̄ναγκάσθη να πολεμήσῃ κατ' αυτων, ειτα τῷ 260, ο Ουαλεριανός κατὰ Σαπόρου Α', περι τα 300 ο Γαλέριος κατὰ του Ναρσοῦ, περι τα 360 ο Κωνσταντίνος και ο Ίουλιανός κατὰ Σαπόρου Β' τῷ δε 651 κατέλυσαν οι Άραβες το κράτος των Σασσανιδων, θανατωθέντος του βασιλέως Ήσδεγάρδου Β' (Δίων Κάσσ. ΙΙ, 3. — Άγασθ. Β, 26. — Αμμ. Μαρ. VVIII, 6).

Σασσά η̄ **Σάσων** (η̄), μικρά και κρημνώδης νήσος Ήλληνηκή, κατὰ την Ήπειρον απέναντι καιμένη του Άκροκεραυνίου ακρωτηριου, και ίσως ποτε μετ' αυτου συσχομένη, πειρατων όρμητήριον (Πολύ. Ε, 110). Διατηρεί το αρχαιον όνομα.

Σάταλα, πόλις οχυρά της μικρας Άρμενίας εν βαθεία κοιλάδι (Δ. Κάσσ.).

Σατάσπης, Πέρας Άχαιμενίδης, προσβαλίων την θυγατέρα του Ζωπύρου, και υπό του Ήέρξου προς τιμιόριαν διαταχθείς να περιπλεύσῃ πάσαν την Λιβύαν, από Αιγύπτου μέχρι του Άραβίου κελπου, ο μη δυνηθείς να εκτελέσῃ, ανεσκολοπίσθη (Ήρδ. Δ, 43).

Σατάφρασα, πόλις της μεγάλης Άρμενίας μεταξυ Εϋφράτου και Άράξου (Πτολμ. Ε, 13).

Σατικίλα, πόλις και όρος του Σαμνίου, επι των μεθωριων της Καμπανίας, από του 313 π. Χ. ρωμαική αποικία (Λιν. VII, 32. IX, 24. XXIII, 14. XVVII, 10. — Βινγ. Α, VII, 724).

Σατινή, άμαξα δια μάχας (Όμ. Τυν. Άφρδ. Δ, 15. — Εϋρπ. Έλ. 1327), η̄ και φορτηγός.

Σατυρία, ποτάμιον πηγάζον εκ του όρους της Ίδης της Τροιχης, έρρεε προς

δυσμάς και εξέβαλλεν εις την θάλασσαν μεταξυ Άμαξιτου και Λαρίσσης (Όμ. Τλ. Ζ, 34. Ε, 445. — Στρω. ΙΓ, 609). Νυν Τούσλα.

Σατυρία, εκ της αρχαίας περσικής λέξεως Σοιτραπάτι, δηλούσης κύριον επαρχίας. Ουτος η̄ν ο τίτλος των διοικητων των μεγάλων επαρχιακων διαίρεσεων του Περσικου κράτους, ο̄τινες πολλάκις εξουσίαν ειχον αντιβασιλέως. Οι Ρωμαιοι συγγραφεις μεταφραζον την λέξιν δια του πρασβακτις (Νερ. Δατ. ΙΙ. — Just. V, 4) η̄ Praetor (Cic. Fin. V, 30).

Εν των εμβληματων αυτων η̄ν η̄ όρθή τιέρα, ως εν τῷ εικόνι εξ αναγλύφου της Περσικουπόλεως.

Σάτορι (οι), λαός Θρακικός, επι του όρους Παγγαίου διακτώμενος, μεταξυ Νέστου και Στρυμόνος, άνδρειος και φιλελεύθερος. Παρ' αυτοις υπήρχε χρηστήριον του Διονύσου, ου προϊσταντο οι Βησσοι (Ήρδ. Ζ, 110).

Σατταγύδαι, λαός, πιθανως Ίνδικός, παρὰ τῇ Σογδιανῇ, χώρα της Μεγάλης Ασίας (Ήρδ. Γ, 91).

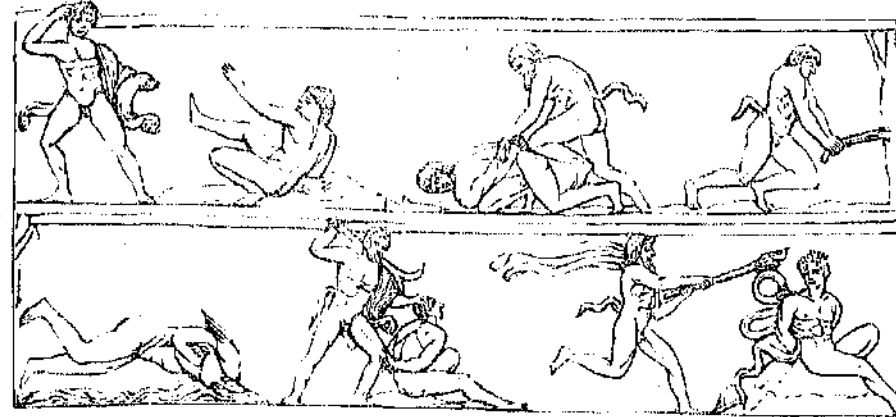
Σάτυρα. Τα αρχαιότερα εις διονυσιακάς και σατυρικάς πομπάς φαλλόμενα εϋθυμα άσματα ελέγοντο σάτυραι, εξ ου και σατυρικοί επήγησαν διθύραμβοι, και σατυρική η̄ν πάσα ποιήσις των δριων της εμβριθείας παρεκβαίνουσα και εις χλευασμούς και ειρωνίας εκτραχηλιζόμενη. Τους σατυρικούς διθύραμβους λέγεται πρώτος ποιήσας η̄ κανοθυράμβους ο Άριων και εν Φλιούντι της Σικυωνίας συνετέθησαν, να φάλλωσι τους διθύραμβους εκείνους, χοροί, ος και σάτυροι προσετέθησαν. Ο εκεΐθεν δε καταγόμενος τραγικός ποιητής Πρατίνας, όστις περι Όλ. 70 (500 π. Χ.) εις Αθήνας ελθών, άντηγωνίστατο προς τον Αισχύλον και τον

Χοιρίλον, επενόησε τους χορούς εκείνους της πατρίδος του να διαμορφώσῃ εις δράμα σατυρικόν, ο̄ εκτοτε προσετέθη εις τας τραγικάς τριλογίας ως τέταρτον, μετα της υποθέσεως εκείνων σχετιζόμενον, πιθανως να φαιδρώνῃ κατὰ το τέλος τας φρένας των θεατων μετα τας αυστηράς των τριων τραγιδιων εντυπώσεις. Ίσως δε τον ενέπνευσεν εις τευτο και τις δυσαρέσκεια του λαου ότι εν τῷ αναπτύξει του δράματος υπό των παικτηων από Θεσπίδος καυδεν προς Διονύσουν ετελειτο η̄ η̄δετο, εν ο̄, ως εκ της καταγωγῆς των, Διονυσιακά άφειλον να ωσιν αι τελεταί. Ός ποιηταί σατυρικων δραμάτων, εϋτε εν τριολογίαις εϋτε και ανεξαρτήτως αυτων, μνημονεύονται ο Φρύνιχος, ο Άριστίας, ο Χοιρίλος, ο Αισχύλος, ο Σοφοκλής, ο Εϋριπίδης, ο Ίοφών, Άχαιός ο Ήρετριεύς, Ίων ο Χίος, ο Ήενοκλής, Αστυδάμας ο νεώτερος, ο Χαιρέμων, ο Τιμησιθεός. Εκ πάντων δε των έργων αυτων εν και μόνον σατυρικόν δράμα διετηρήθη άκέραιον, ο Κύκλωψ του Εϋριπίδου. Πλήν δ' αυτου τίτλοι μόνον τινές και άσήμαντα αποσπάσματα, ώστε η̄ περι του ειδους τουτου κρίσις και εκτίμησις δεν δύναται να η̄ πλήρης και βεβαία, άλλ' άόριστος μόνον και μονομερής. Ήν γένει φαίνεται ότι το δράμα ειχε τραγωδίας χρωματισμόν, αλλά τα πρόσωπα, μετατιθέμενα εις δασύδεις ερήμους, περιεκυκλούντο υπό Σατύρων, των όπαδων του Διονύσου. Ο δια παντός του δράματος εις την όρχήστραν διαμένων των Σατύρων χορός μετείχε της δράσεως μόνον δια των συμπαιδιων η̄ αντιπαιδιων ός, ως αντιπρόσωπος του πανηγυριζόμενου θεου, εξεφραζε προς αυτης τα διάφορα μέρη η̄ πρόσωπα. Τα δε δρώντα πρόσωπα, οι ήρωες οι εν τῷ πράξει παρεμβαίνοντες μεταξυ θεων και ανθρωπων, δεν παριστάντο ως πρόσωπα κωμικά και γελοία, αλλά διετήρουν εν ειχον χαρακτήρα και εν τῷ τραγωδία, ελαττωμένης μόνον κατὰ τι

της σεβαρότητος και αξιοπρεπείας αὐτῶν, και κατεβιάζοντο ὅπως ἐν μέγρι τοῦ Σιληνοῦ και τῶν Σατύρων, ἀπαντῶντες ἐνίοτε εἰς τὰ ἀποτετολημένα σκώματα αὐτῶν δι' ἀναλόγων ἐκφράσεων. Κυρίως λοιπὸν εἰς τοὺς χοροὺς συνίστατο τὸ ἀστεῖον μέρος τοῦ σατυρικοῦ τῶν τριλογιῶν παραρτήματος. Πολυλῶν τῶν σατυρικῶν δραμάτων, ὅσα μάλιστα ἦσαν καθ' ἑαυτὰ και οὐχι συμπληρώματα τῶν τραγωδιῶν, ἦσαν και αἱ ὑποθέσεις φαιδραὶ, ὡς ἦσαν αἱ διονυσιακὴ μῦθοι και αἱ ἐρωτικαὶ διηγήσεις τῶν θεῶν και ἡρώων, και πολλαὶ μυθώδεις παραδόσεις ἐγγχώρια ἢ ξένα. Διαφέρουσι δὲ τὰ σατυρικά δράματα ἀπὸ τῶν κωμωδιῶν μάλιστα διὰ τῆς ἀφέλειας αὐτῶν, ὅτι οὐδὲν ἐγχευσι τὸ ὑπονοούμενον, οὐδὲν πρόσωπον χλευαστικῶς αἰνίττονται, και ἀπλῶς λέγουσι τὰ πράγματα καθὼς βλέπουσιν αὐτὰ και αἰσθάνονται, οὐδὲ ἐπιδιώκουσι, καθὼς ἢ κωμωδία, τὴν εἰς τὸ ἀστεῖον τῶν πάντων διαστρεφὴν ἐπὶ τῇ τελικῇ σκοπῇ τοῦ νὰ διδάσκωσι και νὰ βελτιώσιν. Οἱ χοροὶ τῶν σατυρικῶν δραμάτων οὐδὲν ἐκφράζουσι πάθος, οὐδεμίαν μετοχὴν εἰς τὴν θέσιν τῶν προσώπων, διότι οἱ Σάτυροι εἰσὶν ἄσχετοι πρὸς αὐτά. Διὰ τοῦ χοροῦ δὲν ἐπιναργεῖ τὸ δράμα ἐπὶ τοῦ θεατοῦ, ἀλλὰ μόνον βλέπει ὁ θεατὴς πῶς ἀντιλαμβάνονται τοῦ δράματος οἱ Σάτυροι. Μετὰ τῶν τραγικῶν χορῶν συμφαινόμενοι ἐν γένει πάντοτε, συμμεριζόμενοι αὐτῶν τὰς ἐντυπώσεις και τὰ αἰσθημάτων· οἱ σατυρικοὶ δὲν δύνανται ν' ἀντιποιηθῶσι τοιαύτην συμπάθειαν. Περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχήματος τοῦ σατυρικοῦ χοροῦ ὀλίγα γνωρίζομεν, οὐδ' ὑπάρχει ἱστορικὴ μαρτυρία περὶ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῶν προσώπων. Πιθανὸν ὅμως φαίνεται ὅτι ἦσαν αὐτὰ ἰσάριθμα πρὸς τὰ τῶν τραγικῶν χορῶν, δηλαδὴ 15. Τὸ ἐνδυμα τῶν Σατύρων και τοῦ Σιληνοῦ ἦν τὸ συνήθως αὐτοῖς ἀποδιδόμενον. Πλήν περιβλήματος ἐν δέρματος τράγου, ἦσαν γυμνοὶ κατὰ τὰ ἄλλα οἱ Σάτυροι. Καὶ ἐλάφου ἢ πάνθηρος δέρμα ἔσπειρον ἐνίοτε εἰς

τοὺς ὤμους τῶν. Ἴνα δὲ μᾶλλον ὁμοιάζωσι τοῖς τράγοις, εἶχον οἱ χορευταὶ ὀρθομένην τὴν κόμην (Ποτ. Α. 1. 220), ἦσαν ἄσχημοι, οἰνόφυγοι, ἄσμενοι, προπετεῖς και αὐθάδεις, εἰς κηδήματα πάντοτε χαίροντες, δειλοὶ δὲ ὅσοι οἱ ἥρωες ἦσαν ἄνδρες, ἀπιστοὶ, ἀνευ ἠθικῶν ἀρχῶν, και ἐν γένει χαμερπεῖς και αἰσχροὶ (Ἰδ. Εὐριπ. Κόκλ. 268. 271). Ἡ ὄρχησις τοῦ σατυρικοῦ δράματος ἐλέγετο σικιννισ, ἐξ οὗ και οἱ Σάτυροι σικιννισταί. Ἦτο δὲ ταχυτάτη, ὀρμητικὴ, ἀστεία, ἀνευ παθητικῆς ἐκφράσεως. Ἰδ. Τετραλογία. Ἰδ. Θέατρον. Ὡς πρὸς τὴν στιχογραφίαν τοῦ σατυρικοῦ δράματος οἱ ποιηταὶ ἐπέτρεπον ἑαυτοῖς ἐλευθερίαν ἀδεν ἀνείχετο ἡ σεβαρὰ τῆς τραγωδίας ποιήσις· ἀλλ', ὡς φαίνεται, τοῦτο μόνον εἰς τὰ πρόσωπα τῶν σατύρων και τοῦ Σιληνοῦ (Συλλγ. ἀποσπ. σατυρικῶν δραμάτων, πλὴν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους και Εὐριπίδου, Friebe, 1837). — Καὶ οἱ Ῥωμαῖοι δὲ παρέλαβον τὴν σάτυραν, εἰ και τινες ἤθελον νὰ παραγάγωσι τὴν λέξιν παρ' αὐτοῖς ἐκ τοῦ satira ἢ satira (πινάκιον ἐφ' οὗ προσεφέροντο ἀπαρχαὶ εἰς τὴν Δήμητραν). Καὶ ἐκαστὸν ἐβάλλοντο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εὐθυμα ἄσματα, ἅτινα μετέπειτα παρήγαγον τὴν κυρίως σάτυραν, παιητικὴν ἀφήγησιν διδακτικὴν τὴν μετὰ χλεύης και εἰρωνείας ἐπίκρισιν ἠθῶν, ἰδιωτικῆς ἢ πολιτικῆς διαγωγῆς, φιλολογικῆς ἐνεργείας, ἐν ἢ ἐξόχως διέπρεψαν ὁ Ὀράτιος και ὁ Τουθενάλιος. Οἱ εἰς τὴν κωμωδίαν διαπρέψαντες Λατῖνοι σατυρικά δράματα δὲν φαίνεται νὰ εἶχον, διότι οὔτε τριλογίας εἶχον, οὔτε εἰς τὰ δράματά τῶν εἰσηγον χοροὺς.

Σατύριον (Στφ. Βυζ.) ἢ Σατύρονον (Στφ. Στ', 279), παρὰ Λατῖνοις Saturnum (Sorn, εἰς Virg. G. II, 197 και IV, 335), πῶλις και χώρα παρὰ τῷ Τάραντι μετ' ἐξαιρέτου ἱεροφορεῖται, δι' ὃ και λαὸν ἐξετιμᾶτο παρὰ Ῥωμαίους ὁ Satureianus eballus (νῦν Torre di Saturo).

Σατυρίων, μῦθος και γελοιοποιὸς τις παρὰ Λουκιανῷ

Σάτυροι, μυθευόμενός τις λαὸς κατὰ τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, πλὴν τοῦ προσώπου οὐδὲν ἕτερον ἀνθρώπινον ἔχων, ἀρα πιθανῶς εἶδος τι πιθήκων (Mel. I, 4, 4.—Plin V, 8, 30).

Σάτυροι, οἱ ὄπαδοὶ τοῦ Διονύσου και ἀντιπρόσωποι τῆς αὐτῆ ἀποδιδομένης κτηνώδους εὐθυμίας. Ἡ μορφή αὐτῶν ἐστὶ κυρίως ἢ τοῦ τράγου ἐξανθρωπισθεῖσα. Ἦχουσι σιμὴν και ἀνω ἐστραμμένην τὴν ῥίνα, τὴν κόμην δασεῖαν, ὡτα ὀξεᾶ και ὅμοια πρὸς τὰ τῶν αἰγῶν, ὄγκους (φῆρα) ἐνίοτε εἰς τὸν τράχηλον, και μικρὰν οὐρὰν αἰγῶν, ἢ ἱπποῦριν εἰς τὰ ὀπίσθια. Ὁ Ὅμηρος οὐδαμῶς μνημονεύει τῶν Σατύρων· ὁ δὲ Ἡσίοδος (Ἀποσπ. II) τοὺς λέγει «γένος οὐτιδανῶν Σατύρων και ἀμηχανοεργῶν». Ὀκνηροὶ, οὐδεμίαν ἔχοντες ἐργατικὴν τάσιν ἢ ἐκάννητα, ἠγάπων μόνον ὄρχησεις και παίγνια, και ἐνετέρποντο εἰς οἶνοποιαν, εἰς ἔρωτας και εἰς μουσικὴν. Μετὰ τῶν Νυμφῶν περιφέρονται και χορεύουσιν εἰς τὰ δάση, και καταδιώκουσιν αὐτάς δι' ἐπιβόων ἐρωτικῶν ἀκαιτήσεων. Καὶ αὐτῶν, ὡς και πασῶν τῶν ἄλλων μυστικῶν τῆς φύσεως θεοτήτων ἢ αἰφνιδια ἐμφάνις εἰς τῶν δασῶν τὰς ἐρήμους ἐπλήρου φόβου τοὺς ἀνθρώπους. Τὰ σύμβολα αὐτῶν ἦσαν ὁ θύρσος, οἱ αὐλοὶ, αἱ οὐρίγγες και ἄλλα ὄργανα μουσικὰ, οἶνου ἄσκοι

Σάτυρος Καλλιμάχου

καὶ ἐκπύματα. Ὑπῆρχον δὲ καὶ μικροὶ (παίδες) σάτυροι, λεγόμενοι σατυρίσκοι. Ἡ τέχνη παρίστα συνήθως αὐτοὺς ἐν θορυβώδει ὁμίλῳ ὀπαδῶν τοῦ Βάκχου, εἰς ληνοὺς πατοῦντας τὰς σταφυλάς, μετὰ Νυμφῶν ὄρχουμένων, ἢ ὄργανα παίζοντας μουσικά, ἢ καὶ ὑπὸ τὴν ὄδηγαν τοῦ θεοῦ αὐτῶν πολεμοῦντας κατὰ τῶν Τυρρηνῶν. Ἐνίστε παριστῶντο (ὡς καὶ ὁ Πᾶν), κερραφόροι καὶ αἰγόποδες. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς δ' αὐτῆς ἢ καλλιτεχνία ἐξημγένισε καὶ τὴν μορφήν τῶν Σατύρων ἐπὶ τὸ ἰδανικώτερον παριστάσα αὐτοὺς ὡς ὠραίους νεανίας, ἀλλ' ἐλαφρὰν τινα ἔκφρασιν ὑλικῆς ἡδονατικῆς ἔχοντας εἰς τὸ προσωπον, καὶ ὑπὸ τὴν κόμην ἐνίστε δεικνύοντας ἴχνη κεράτων μάλιστα ὑποφαίνόμενα. Πιθανῶς τοιοῦτος ἦν ἐν Ἀθήναις τοῦ Μύρωνος ὁ «Σάτυρος ὁ θαυμάζων τοὺς αὐλοῦς» (Plin. XXXIV, 12, 3), καὶ βεβαίως ὁ τοῦ Πραξιτέλους χαλκοῦς, «περὶ βόητος» ἐπικαλούμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὁ ἐν ναύκῳ κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν Τριπόδιον ἀνατεθειμένος (Πaus. Α, 20. — Ἀθην. ΙΓ, 591), ἂν, ὡς γενικῶς πιστεύεται, ἀντίγραφον αὐτοῦ ἐστὶν ὁ ἀνευρεθεὶς, λίθινος, καὶ διατηρούμενος ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Καπιτωλίου.

Σάτυρος, 1) Ἴν τῷ ἀττικῷ δήμῳ Κηφισίας, μέλος τοῦ ὀλιγαρχικοῦ κόμματος τῆς βουλῆς ἐπὶ τῆς ἐν Αἰγῶς Ποταμοῦ μάχης, ἐπιρροὴν ἔχασκῶν, ἀναιδῆς καὶ προπετῆς. Μετὰ τὴν θανάτωσιν τοῦ Θηραμένους φαίνεται ὅτι ἐγκατετάχθη εἰς τοὺς Ἰριάκοντα (Ἐνφ. Ἑλλ. Β, 3, 54). — 2) Σάτυρος Α' βασιλεὺς τοῦ Βοσπόρου, ἀπὸ 407 - 398 π. Χ., ἐν φιλικαῖς σχέσεσι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διατελῶν, ἀφρονέθη εἰς τὴν πολιτοκίαν τῆς Θεοδοσιάδος (Διόδ. ΙΔ, 93. — Δμοθ. Λεπτ. Ε, 33). — 3) Σάτυρος Β' εἰς τῶν διαδόχων τοῦ προτέρου, ἐπὶ μικρὸν βασιλεύσας, ἔπεισε τῷ 310 πολεμῶν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του (Διόδ. Κ, 22). — 4) Ἄλλος ὁμώνυμος, τῆς αὐτῆς γενεᾶς, δὲν ἐβασίλευσεν. — 5) Ἕλληνας ποιητῆς, οὗ πολλὰ ἐπιγράμ-

ματα σώζονται ἐν τῇ ἀνθολογίᾳ ἀλλ' ὑπάρχουσι λόγοι πείσαντες τοὺς κριτικοὺς ν' ἀποδώσωσιν αὐτὰ εἰς δύο διαφόρους ἐπιγραμματογράφους. — 6) Υἱὸς Θεόγνιδος, Μαραθῶνιος, ἐπίσημος τραγικὸς ποιητῆς, σχετικῶς καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους (Δμοθ. Πρροβ. Σλ. 407). — 7) Κωμικὸς ποιητῆς παρὰ Πλουτάρχῳ. — 8) Ἕλληνας ἰατρός, διδάσκαλος τοῦ Γαληνοῦ, γράφας σχολία εἰς Ἱπποκράτην. — 9) Φιλόσοφος περιπατητικῆς τῆς ἑκατονταετηρίδος π. Χ., διάφορα ἐκδοῦς συγγράμματα, ἐν ἄλλοις ἐν, κατ' Ἀθηναίων, «Περὶ χαρακτήρων» ἐπιγραφόμενον, ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ «βίοι», πολιτικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς περιέχον βιογραφίας διαφόρων ἐπιστήμων ἀνδρῶν, ὡς τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ ἄλλων.

Σατύρων νῆσιαι, τρεῖς νῆσοι ἀπέκταντι τῆς πέραν τοῦ Ἰάγγου Ἰνδικῆς παραλίας, πληθὸς ἔχουσαι πιθήκων μακροκέρκων (Πτολμ.).

Σαυδέας, ἀρχαῖος Σκύθης βασιλεὺς, καταταξέυσας τὸν σφόν Ἀνάχαρσιν (Ἡρόδ. Δ, 76).

Σαυδέων, ἀκόντιόν τι βαρβαρικόν, κατὰ τὸ τῶν Σαυνίων ἐν Ἰταλίᾳ (Διόδ. ΙΔ, 27). Τοιοῦτο ἦν ἐν γρήσει καὶ παρὰ τοῖς Πέρσας ἱππεῦσι (Στρωβ. ΙΒ), μετεχειρίζοντο δ' ἔπειτα καὶ αἱ ψιλῆ τοῦ περσικοῦ τῶν Ῥωμαίων (Ροστν).

Σαυγῆται, ἴδ. Σ α μ ν ῆ τ α ι, Σ α β ῆ ν ο ι.

Σαύρας, Λακεδαιμόνιος, εἰργάσθη μετὰ τοῦ συμπολίτου αὐτοῦ Βατράχου εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν κίωνων τοῦ ὑπὸ Μετέλλου ἐν Ῥώμῃ ἐν ἔτει 245 π. Χ. ἀνεγερθέντος ναοῦ τοῦ Διὸς Στάτορος, καὶ ἐπεχάραξαν ἀμφότεροι τὰ σύμβολά των (σαύραν καὶ βάτραχον) εἰς τῶν κίωνων τὰς βάσεις (Pl. XXXVI, 12).

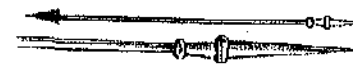
Σαυρίδας, Σάμιος, ἐλέγετο πρῶτος εὐρέτης τῆς ἰχθυογραφίας, περιχαράξας διὰ γραμμῆς τὴν σκιάν τοῦ ἴππου του (Ἀθηναγ. Πρροβ. εἰς Χριστ. Σλ. 59).

Σαυροκτόνος, ἐν τῶν γλυπτικῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Πραξιτέλους, χαλκοῦς Ἀπόλλων (Plin. XXXIV, 19, 10).

Σαυρομάται, ἴδ. Σ α ρ μ α τ ῖ α.

Σαυρωτήρ, ὁ σιδηρὸς δέξυς κούς τῆς λόγχης, δι' οὗ τὸ ὄπλον ἐνεπήγνυτο εἰς τὴν γῆν, καὶ ὅστις, ἂν ἐθραέτο ἢ αἰχμηθῆ, ἐχρησίμευεν ἔτι ὡς ὄπλον προσβολῆς (Ὀμ. Ἰλ.

Κ, 153, καὶ Σχλ. Ἡρόδ. Ζ, 41). Οἱ Ῥωμαῖοι μόνον μεταγενεστέρως προσέθηκαν τὸν

σαυρωτήρα εἰς τὸ ὄπλον των, κατὰ μίμησιν τῶν Ἑλλήνων (Πολβ. ΣΤ, 25).

Σαῶ (ἦ), θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ἡσθ. Θεογ. 243).

Σαῶν, 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ νόμφης τινός, ἢ τοῦ Ἐρμοῦ, πρῶτος οἰκιστῆς καὶ νομοθέτης τῆς Σαμοθράκης, ἧς τοὺς κατοίκους διήρσαεν εἰς 5 φυλάς ἐπωνύμους τῶν υἱῶν του (Διόδ. 5, 47). — 2) Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀκάνθου (Καλλιμαχ.).

Σεβάστεια, πόλις τοῦ Πόντου, οὐ μακρὰν τῶν πηγῶν τοῦ Ἄλως. Κατ' ἀρχὰς ἦν κόμη, ἣν ὁ Πομπήιος ἠθέλησεν εἰς πόλιν, καλέσας αὐτὴν Μεγαλόπολιν (Στρωβ. ΙΒ, 560). Ἐἶτα δ' ἐκταθεῖσα ἔτι μᾶλλον, καὶ σπουδαῖότητα προσκτησαμένη, ἐπεκλήθη Σεβάστεια ἢ καὶ Σεβαστοπόλις, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλαι πόλεις μετὰ τὸν Αὐγούστον, καὶ ἀνεδείχθη πρωτεύουσα Ἀρμενίας τῆς πρώτης. Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται εἰς τὴν ὁσίν Σίβας.

Σεβαστή, πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Ἐλεούσης, τῆς παρακειμένης τῇ παραλίᾳ τῆς Κιλικίας. Ἰδρύθη δὲ καὶ ἐπωνομάσθη πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου ὑπὸ Ἀρχελάου, τοῦ βασιλέως τῆς Καπποδοκίας, εἰς ὃν οἱ Ῥωμαῖοι ἔχον δώσει τὴν ἐξουσίαν καὶ ἐπὶ τῆς τραχείας Κιλικίας (Στρωβ. ΙΑ, 671). — Ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι ὁμώνυμοι πόλεις ἐν Φρυγίᾳ, καὶ ἡ Σαμάρεια τῆς Παλαιστίνης, μετακληθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου.

Σεβαστός, τὸ ἐλληνικὸν ἐπώνυμον τοῦ Ὀκταβίου, μετάφρασις τοῦ Ῥωμαίου Αὐγούστου.

Σέβεθος, μικρὸς ποταμὸς τῆς Καμπανίας, πηγάζων ἀνωθεν τῆς Νόλλας καὶ τῆς Ἀθέλλας, ῥέει περὶ τὸν Βεσοῦβιον καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν ἀνατολικῶς τῆς Νεαπόλεως (Virg. Αἰ, VII, 734). Νῦν Mudalena.

Σεβέννυτος, πόλις εἰς τὸ Δέλτα τῆς Κάτω Αἰγύπτου, νομῶ πρωτεύουσα, ἐπὶ τοῦ κατ' αὐτὴν καλουμένου βραχίονος τοῦ Νεῖλου κειμένη, ἦν κατ' ἀρχὰς οὐκ ὀλίγον ἐπί-

σημος, μετά ταῦτα δ' ἐξέπεσε (Ἡρδ. Β, 166, — Στράβ. ΙΖ, 802. — Ρίη. V, 9, 9. XIII, 11, 21).

Σελήνος, 1. 2.) Ὁ Σεπίμιος, καὶ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος, δύο αὐτοκράτορες τῆς Ρώμης. — 3) Ἐν Ρώμῃ ἀρχιτέκτων, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ Κέλερος τὸν περίφημον χρυσοῦν οἶκον τοῦ Νέρωνος (Tacit. XV, 42).

Σελρόν, χωρίον ἐν Λακωνίᾳ κληθὲν κατὰ τινα ἥρωα Σελρόν, υἱὸν τοῦ Ἴπποκρόντος, ἔχοντα ἐκεῖ βιωμὴν (Πaus. Λακ. 15).

Σαγέσσα, ἡ πρὶν παρ' Ἑλλήσιν Ἰργεστα ἢ Αἰγεστα, πόλις τῆς Σικελίας οὐχὶ πολὺ ἀπέχουσα τῆς βορείας παραλίας, μεταξὺ Πανόριου καὶ Δρεπάνου, κατὰ τὴν κοινωτέραν παράδοσιν κτίσμα τοῦ Αἰνείου (Virg. A. V, 718. 756. Cic. Verr. IV, 33). Ὁ δὲ Στράβων τὴν λέγει ἰδρυθεῖσαν ὑφ' Ἑλλήνων, τῶν ὀπαδῶν τοῦ Φιλοκτήτου. Διετέλει δ' εἰς συνεχεῖς πολέμους πρὸς τὴν γειτονιάζουσαν Σελινόυντα, καὶ τοῦτο ἔδεικνεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἀτυχῆ ἰσχυρατείαν τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. ΣΤ. 6. Ζ, 57). Ὅτε ὁ Ἀ-

γαθοκλῆς τὴν ἐκυρίευσεν, μετωνομάσθη ἐπ' ὀλίγον Δικαιοπόλις. Οἱ Ῥωμαῖοι, ἐνεκα τῆς ἀποδιδомένης αὐτῇ καταγωγῆς τῆς, τὴν ἐθεώρουν ὡς πόλιν συγγενῆ. Ὁ λιμὴν αὐτῆς (νῦν Καστελλαμάρε) ἦν ἐμπορικώτατος. Ὑπάρχον δὲ καὶ ὁρμαὶ πηγῶν οὐ μακρῶν. Ἐρείπια τινὰ αὐτῆς σώζονται, καὶ μάλιστα λείψανα θεάτρου. Ὑπάρχον δὲ καὶ ἄλλαι δύο πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἐν Ἰταλίᾳ, ἡ μία ἐν Αἰγυρίᾳ, ἡ ἄλλη ἐν Καρνία.

Σεγοῦσιον, πόλις τῆς ἀρκτικής Ἰταλίας, κριστεύουσα ὀμιωνύμου χώρας, μεταξὺ

τῶν ποταμῶν Λιγάρδος καὶ Ῥοδάνου, καθέδρα τοῦ βασιλέως Κοττίου, εἴτα Ῥωμαϊκῆ ἀποικία (Πτλμ. Β, 8. Γ, 1. — Στράβ. Δ. — Διον. Κασσ. Σ, 14. — Amm. Marc. XV, 10).

Σελεινός ἢ **Σειληνός**, υἱὸς Νύμφης ἐκ τοῦ Ἡρμοῦ ἢ τοῦ Πανός, βασιλεὺς τῆς Νίσσης ἐν Λιβύᾳ, παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος, καὶ πάντοτε ὀπαδὸς τοῦ Βάκχου (Διόδ. Γ, 72). Κατ' ἄλλους υἱὸς τῆς Γῆς, πατὴρ Ἀστραίου, Μόρου καὶ Αἰθναίου, ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων συγγεόμενος μετὰ τῶν Σατύρων καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Διονύσου (Nonn. Διον. ΚΘ, 260). Παριστάτο δ' ὡς γέρονι Σάτυρος, πάντοτε μεθύων, ἰλαρὸς καὶ εὐθυμὸς, φαλακρὸς, σιμὸς, παχὺς ὡς οἶνου ἀσκός, ὃν καὶ συνήθως ἔχει πλησίον του, ἐποχοῦμενος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δ' ἐπὶ ὄνου, διότι οἱ πόδες του δὲν τὸν φέρουσιν. Ἐτέρπετο δὲ, πλην τοῦ οἴνου, καὶ εἰς τὴν μουσικὴν καὶ τὰ ἄσματα. Ἐνίοτε δὲ κάλιν ἐθεωρεῖτο ὡς σοφός, περιφρονητὴς τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, δι' ὃ καὶ ὁ Σωκράτης παραβάλλετο πρὸς αὐτὸν (Ξεν. Συμπ. Β, 7. — Πλούτ. Συμπ. ΑΒ), καὶ μαντικῇ τῇ ἀπεδίδετο ἐμπνευσίς. Ὅτε τὸν εὗρισκον ἐν μέθῃ κοιμώμενον, τὸν ἔδεικνεν εἰς ἀλύσειν ἀνθέων καὶ τὸν ἐβίαζον νὰ μαντεύσῃ καὶ νὰ ψάλλῃ (Virg. E, VI, 19. — Ov. Met. XI, 94). Ἴν ἢ ἠκολούθει τὸν Βάκχον εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔπεσεν ἐκ τοῦ ὄνου ἐκ μέθης, καὶ εὐρόντες αὐτὸν ποιμένες κοιμώμενον, τὸν ἔφερον πρὸς τὸν Μίδα, ὅστις τὸν ἐξαπέστειλε πάλιν εἰς τὸν Διόνυσον (Ἡρδ. Ζ, 26. — Αἰλ. π. ἰ. Γ, 14). Τὰ σύμβολα αὐτοῦ ἦσαν, πλην τοῦ ἀσχοῦ καὶ τοῦ ὄνου, ὁ θύρσος, ὁ κἀνθαρος (τὸ ποτήριον), στέμμα κισσοῦ, ἐνίοτε καὶ ὁ πάνθηρ. Νεῶν εἶχεν εἰς τὴν Ἡλίδαν, καὶ ἐν αὐτῇ παριστάτο ἢ μέθη προσφέρουσα αὐτῇ τὸ ποτήριον. Οἱ μεταγενέστεροι, ἐπὶ Ῥωμαίων μάλιστα, παρεδίδοντο πολλοὺς Πάνας (καὶ Φαύνους), καὶ οὕτω καὶ πολλοὺς Σειληνοὺς, ταυτίζοντες αὐτοὺς μετὰ τῶν Σατύρων, καὶ ὡς πατέρα αὐτῶν γέροντά τινα Σειληνὸν, ὃν ἔλεγον Πἰ α π ο σ ε λ ι ν ὸ ν, καὶ ὅστις παρ-

στάτο ἐπὶ κτηνωδέστερος τῶν λοιπῶν, πολυλάκις δὲ κομῶν. Ἡ ἀκμὴ δὲ τῆς τέχνης καὶ τοῦ Σειληνοῦ ἐξευγενίσασα τὴν μορφήν, παρίστην αὐτὸν ἐν ὠρίμῳ ἡλικίᾳ καὶ ὠραία σώματος ἀναπτύξει, ὡς τροφὸν τοῦ Διονύσου, ὃν φέρει βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας του, θάλλων αὐ-

τὸν μετὰ πατρικῆς μερίμνης, ὡς εἰς τὸ ἐξαιπὸν ἄγαλμα τὸ ἐν τῇ Μουσείῳ τῶν Παρισίων. **Σειραφόρος** καὶ **σειρασφόρος**, ἱπ-

πος, ὁ εἰς δίφρον ζευγνύμενος, πλην τῶν δύο ζυγίων, ἕτερος τρίτος, πλαγίως αὐτῶν. Οὗτος ἐδέετο διὰ σχοινίου, ἐξ οὗ καὶ

τὸ ὄνομα (Δισχλ. Ἀγμ. 851. 1649. — Isidor. Orig. XVIII, 35). Ὅτε δ' ἐξεβόητο ἀνὰ εἰς πρόσθετος ἵππος ἐκατέρωθεν, εἰς τὸ τέθριππον, ὁ πρὸς δεξιὰ ἐλέγετο δεξιὸς **σειρος**, ὁ δ' ἄλλος λατὸς **σειρος**.

Σειρήνες, θυγατέρες τοῦ Ἀχελῷου ποταμοῦ καὶ τῆς Μούσης Μελομένης, ἢ τῆς Γερψιχόρης (Ἀπλλ. Ῥόδ. Δ, 805. — Ἀπλλδ. Α, 3, 4), ἢ θυγατέρες τῆς Γῆς (Εὐρπ. Ἐκ, 169). Ὑπὸ τινῶν (Hygin. Fab. GXLII) λέγεται ὅτι ὀπαδοὶ οὐσαι τῆς Περσεφόνης, ἐπειδὴ δὲν ἐβόηθησαν αὐτὴν ὅτε ἠρπάγη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἢ Δήμητρα τὰς μετεμώρφωσεν εἰς πτηνὰ θαλάσσια, ἔχοντα παρθένων πρόσωπα, ἀλλὰ τὰς ἐπροΐκισε συγχρόνως διὰ θελυτικωτάτης φωνῆς, δι' ἧς ψάλλουσαι εἴλκυον τοὺς παραπλέοντας τὴν νῆσον ἢν ᾤκουν πρὸ τῆς νοτίας Ἰταλίας, μεταξὺ τῆς Σκύλλης καὶ τῆς νήσου τῆς Κίρκης, ἢ κατ' ἄλλους τὸ Πέλωρον ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, καὶ ῥιπτομένους εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ναυαγοῦντας εἰς τοὺς σκοπέλους αὐτῶν, τοὺς κατέτρωγον, καὶ πέριξ αὐτῶν, τὰ ἀνθηρὰ πεδία ἃ κατώκουν κατεκαλύπτοντο ὑπὸ σιροῦ ὀστέων τῶν θυμάτων των. Ὁ Ὅμηρος τὰς λέγει δύο (Ὀδ. Μ, 56). Οἱ μεταγενέστεροι παραδέχονται τρεῖς, Παρθενόπην, Αἰγυῖαν καὶ Λευκωπίαν (Λικφρ. 653. — Εὐστθ. εἰς Ὀδύσσ. αὐτόθι), ἢ καὶ τέσσαρας ὑπὸ τὰ ὀνόματα Μόλπη, Ἀγλαοφῆμη, Λίγεια καὶ Θελησιέπεια. Ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς διήλθε πλησίον τοῦ μέρους ἐνθα αἱ Σειρήνες διέτριβον, παρὰ τῆς Κίρκης μαθῶν τὸν κίνδυνον, ἔφραξε διὰ κηροῦ τὰ ὦτα τῶν ὀπαδῶν του καὶ αὐτὸς προσεδέθη εἰς ἰστὸν, ἵνα ἀπολαύσῃ τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ τὰς ἀκούσῃ, χωρὶς τοῦ κινδύνου τοῦ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὰ κύματα καὶ γίνῃ θύμιά των. Ἦν δ' ὁ δεῦτερος ὅστις τὰς διέφευγε, διότι καὶ ἐπὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν ὁ Ὀρφεὺς διὰ τῆς λύρας του ἀπέτρεψεν ἀπ' αὐτῶν τὴν προσοχὴν τῶν συμπλωτῆρων του (Ἀπλλδ. Ῥόδ. Δ, 904. — Ὀρφ. Ἀργ. 1201). Ἐπειδὴ δὲ ταῖς ἦν

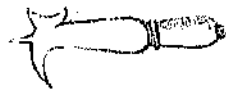

πρωριασμένον ν' αποθάνωσιν ὅτε πλοῖον ἤθελε διέλθει ποτὲ πρὸς τῆς κατοικίας των χωρὶς νὰ κατορθώσῃσι νὰ τὸ ἐλεύσῃσι διὰ τῶν ἀσμάτων των, διὰ τοῦτο, βίβησαι εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπνίγησαν (Ὅμ. Ὀδ. Μ. 39-46. 178). Ἡ τέχνη παρίστησιν αὐτάς ὅτε μὲν ὡς ὄρνεις ἀνθρωποπροσώπους, ὅτε δὲ ὡς ἐχούσας πύδας πτηνῶν, ἢ ὑπὸ μακρὸν χιτῶνα καλυπτούσας τοὺς πόδας των. Ἐπεγλύφοντο δὲ πολλάκις ἐπὶ λίθων ἐπιταφίων, ἐμφαίνουσαι τὸν ἐπικηδεῖον ὀρήγον' καὶ ἐνίοτε, ὡς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Ἰσοκράτους, εἰς ἐμβλήματα τοῦ θελήτηρος τῆς ποιήσεως καὶ τῆς ῥητορείας. Ἴσως τὸ ὄνομα παράγωγον ἐκ τοῦ σεῖρος (ὁ θερεινὸς καύσων), διὰ τοὺς εἰς τοὺς θαλασσοπλοοῦντας παραγοιμένους ἐξ αὐτοῦ κινδύνους ἐν ἡσυχῇ θαλάσῃ.

Σειρήνοσσαί, κατὰ τοὺς Λατίνους Σειρήνωνος κόπελοι ἢ λίσσοι, 3 νησιδία ἀκατοίχητα πρὸ τοῦ Μισσηνοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Κάμπανίας, κατοικία τῶν Σειρήνων, ἢ εἰς ἃς αἱ Σειρήνες μετεμορφώθησαν ὅτε ἐπνίγησαν (Στρώβ.) κατὰ τὰς παραδόσεις (Virg. Aē, V, 862). Νῦν Βιατζα, Ἄγ. Πέτρος, Γολέττα.

Σείριος, ἴδ. Ἀστερισμοί.

Σειριολάστις, εἶδος ἀκοντίου ἢ λόγχης ἀγισιαρωτῆς, δι' ἧς ἠρεῦνων καὶ τὸ εἶδος ἂν δὲν εἶχε τάφρους ἐνεσκαμμένους ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ (Ίωσηκ. Πλ. Ἰουδ. Ζ, 2, 2).

Καὶ ὅμοιον ἐργαλεῖον δι' οὗ οἱ τελεῶναι ἠρεῦνων τὰ φορτία, μὴ τι κρύπτουσιν ἀπηγορευμένον.

Σεισάχθεια, τὸ πρῶτον τοῦ Σόλωνος νομοθέτημα, οὐχί, ὡς ὑπὸ τινων τῶν ἀρχαίων ἐξελήφθη, ἀποκοπή τῶν χρεῶν, ἣν ἀντικρως ἀπέκρουον αὐτοὶ οἱ Σολώνιοι νόμοι (Δημοθ. κ. Τιμox. 746); ἀλλὰ μόνον ἀνακούφισις τῶν πρὶν ὑπὸ τῶν τοκογλόφων καταπιεζομένων ὀφειλετῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ

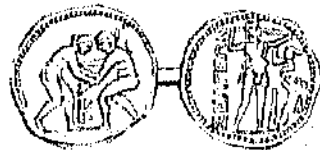
τον ἐσμίκρυνε τὴν ἀργυρᾶν δραχμὴν κατὰ τὸ 1/4 καὶ ὀλίγον τι πλέον, ὥστε 100 νέαιδραχμαὶ περιεῖχον ὅσον ἄργυρον 72 1/2 παλαιαί, συγκανονίσας ἐπίσης μονήμως καὶ τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ (Ἄγθ. Μυστ. 83), ὥστε ἡλάττωσεν ἐπὶ τοσοῦτο τὰ χρεῖα τῶν πενήτων, δι' ὃ καὶ ἐλέγετο ἐξαιλέσθαι τὰς ἐπὶ τῶν γαιῶν ὑποθήκας, διότι διηκόλυσε τὴν τῶν χρεῶν ἐξέβλησιν (Πλούτ. Σόλ.) ἀφήκεν ὅμως ἐλευθεροῦν τοῦ τόκου τὸν προσδιορισμὸν ἀπηγόρευσε δὲ καὶ τὸ βάρβαρον ἔθος τοῦ «ἐπὶ τοῖς σώμασι δανεῖσθαι», δηλαδὴ τοῦ παρέχειν τῷ δανειστῇ δικαίωμα ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ μὴ ἀποτίσαντος ὀφειλέτου' καὶ τέλος ἐκήρυξεν ἐπιτίμους τοὺς πρὶν διὰ χρεὸς ἢ οἴαν δῆποτε ἄλλην αἰτίαν, πλὴν φόνου καὶ ἐπιβολῆς εἰς τυραννίδα, εἰς ἀτιμίαν καταδικασθέντας.

Σελάτρον, μουσικὸν ὄργανον παρ' Αἰγυπτίους, συγκείμενον ἐκ μεταλλίνων ῥάβδων ἐνειρμένων εἰς μεταλλινὸν κυκλωτέρως

περιθώριον, καὶ ἤχουεν ὅτε ἐσειέτο διὰ τῆς χειρὸς. Ἰδίως ἐν χρῆσει εἰς τὰς τελετὰς τῆς Ἰσίδος (Πλούτ. π. Ἰσ. 54).

Σέληγη, ἐπίσημος πόλις τῆς Πισιδίας, ἐπὶ τῶν νοτίων προπόδων τοῦ Ταύρου, ἐνθα οἱ ποταμοὶ Ἰβύρουμέδων καὶ Κέστρος ἐβάλλουσιν εἰς τὸ Παμφυλικὸν πέλαγος. Εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτῆς Κεσθέδιον ἔκειτο καὶ

τῆς Ἰσρας. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Σελγεῖς ἦσαν ἀνδρεῖται, καὶ ἐθιστοῦντο ἀποικεῖν τῶν Σπαρτιατῶν. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς των ἐπεμπον 20,000 στρατιωτῶν εἰς τὰς μάχας, καὶ διε-

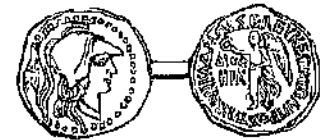
τήρησαν διαρκῶς τὴν ἀνεξαρτησίαν των (Στρώβ. ΙΒ, 570.—Πολύβ. Ε, 76, 2). Λαμπρὰ αὐτῆς ἐρείπια σώζονται εἰς Βουδζόκ.

Σελεύκεια, ὄνομα διαφόρων πόλεων ἃς ὁ Σέλευκος ἱδρυσεν. 1) ἐπὶ τοῦ Ἰηγριδος, ἐνθα διώρυξ τοῦ Εὐφράτου εἰς αὐτὸν ἀπολήγει. Ἡ θέσις αὐτῆ, ἐπίτηδες ἐκλεχθεῖσα διότι συνεδέετο μετὰ τῶν σπουδαιοτάτων τῶν τότε ἐμπορικῶν ὁδῶν, προήγαγε τὴν πόλιν εἰς μεγάλην ἀκμὴν. Ἡ Σελεύκεια, οἰκοδομηθεῖσα κατὰ σχῆμα ἀετοῦ τανυσιπτέρου, ἦν περιτετειχισμένη, καὶ τοσοῦτον ἰσχυρὰ, ὥστε εἰς τοὺς Πάρθους ἀντέστη ἐπὶ ἑπτὰ ὅλα ἔτη. Ὁ πληθυσμὸς ἦν μικτὸς ἐξ Ἑλληνομακεδόνων, Ἰουδαίων καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἐπὶ Τίτου συνεποσοῦτο εἰς 600,000 κατοίκους. Ὡς τὸ ἐμπόριον, αὐτως ἠσκαίετο ἐν Σελεύκειᾳ δραστηριώτατα καὶ ἡ τέχνη καὶ ἐπιστήμη. Τῷ 119 μ. Χ., στάσεως ἐκρα-

γείσης, ἀπετέφρωσεν αὐτὴν κατὰ μέρος ὁ Τραϊανός' πληρέστερον δὲ κατεστράφη τῷ 162 ὑπὸ Λ. Οὐήρου ἐπὶ τοῦ Παρθικοῦ πολέμου. Μετὰ ταῦτα ἀνέκυψε πάλιν ἐπ' ὀλίγον, καὶ εἶτα ἐντελεῖς κατέπεσε (Στρώβ. ΙΣΤ, 738).—2) Σελεύκεια Πιερία ἢ παραθαλασσία, ἐν Συρίᾳ, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μιλίου βορείως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ὀρόντου. Ἐπὶ τῆς νοτίας προσβολῆς τοῦ Πιερίου ὄρους ὀχυρώτατα κειμένη, εἶχε καὶ λιμένα λιαν εὐρύχωρον καὶ διὰ τὸ ἐμπόριόν της προσφορώτατον. Εἰς τὴν νῦν καλουμένην Κάψην σώζονται πολλὰ αὐτῆς ἐρείπια, μάλιστα τῆς προκυμίας τοῦ λιμένος, καὶ δλη νεκρόπολις εἰς τοὺς βράχους λελαξευμένη.—3) Σελεύκεια πρὸς Βήλω, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Βήλου, δυτικῶς τῆς Ἀπαμείας ἐν Συρίᾳ, ἴσως εἰς τὴν θέσιν τοῦ νῦν φρουρίου

Σετοῦν.—4) Σ. παρὰ τῇ λίμνῃ Σαλαχωνίτιδι, κατὰ τὰ βόρεια τῆς Παλαιστίνης.—5) Σ. ἢ σιδηρᾶ, κατὰ τὰ βόρεια μεθόρια τῆς Πισιδίας, πιθανῶς πλησίον σιδηρωρυχείων.—6) Σ. ἢ ἐν Παμφυλίᾳ, μετὰ τῆς Σί-

δης καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐφρουμέδοντος.—7) Σ. τραχεῖα, ἢ κατὰ τὸν Καλύκαδον, εἰς τὴν τραχειᾶν Κιλικίαν, ἦτο ἐπίσημος ἱκανῶς, πατρίς τοῦ συγγραφέως Ἀθηναίου καὶ τοῦ περιπατητικοῦ Ξενάρχου. Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, καὶ παρ' αὐτῆ, εἰς τὸν ποταμὸν Σελέκ, ἐπνίγη ὁ Φρειδερίκος Βαρβάρσας τῷ 1196 μ. Χ.—8) Μεγάλη πόλις εἰς τὴν Μαργιανῆν, ἐπαρχίαν τῆς Περσίας. Κατ' ἀρχὰς ἐκτίσθη εἰς ὠραιότατην θέσιν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, λαβοῦσα τὸ ὄνομα Ἀλεξάνδρεια, εἶτα μετωνομάσθη Ἀντιόχεια Μαργιανῆ, καὶ κατεστράφη ὑπὸ τῶν βαρβάρων, καὶ κατόπιν ἀνωκοδομήθη αὐθις ὑπὸ Ἀντιόχου, τοῦ υἱοῦ Σελεύκου Α'. Ἐνταῦθα ἐκρατοῦντο καθειργμένοι οἱ ἐπὶ τῆς ἤττης τοῦ Κράσσου αἰχμαλωτισθέντες Ῥωμαῖοι.

Σελευκίς, χώρα τῆς Συρίας εὐφορος καὶ πλουσία, καὶ Τετράπολις λεγομένη, διότι περιεῖχε τὰς τέσσαρας πόλεις Σελεύκειαν, Ἀντιόχειαν, Λαοδικεῖαν καὶ Ἀπάμειαν (Στρώβ. ΙΣΤ, 749).

Σελευκόδηλος, πόλις τῆς Συρίας, ἢ αὐτὴ τῇ Σελεύκειᾳ πρὸς Βήλω. Ἰδ. Σελεύκεια 3 (Στρώβ. Βυζ.).

Σέλευκος, 1, Νικάτωρ, ἢ νικητῆς, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, γεννηθεὶς τῷ 357 ἢ 356 π. Χ. (Just. XVII, 1, 10), ἢ τῷ 353 (App. Syr. LVIII), εἰς τῶν φαλαγγαρχῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Τριακονταετής ὢν, διεκρίθη ἐν Ἰνδίας

κυρίως όμως διέπρεψεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κατακτητοῦ. Κατ' ἀρχάς ὁ Περδίκκας τῷ ἐνεπιτεύθη τὴν ἰσπαρχίαν τῶν ἑταίρων. Ἐἶτα δὲ, ὅτε τῷ 321 ἐγένετο ἐν Τριπαραδείσῳ ἡ δευτέρα διανομὴ τῶν ἐπαρχιῶν, τῷ ἀπενεμήθη ἡ τῆς Βαβυλωνῶνος, καὶ ἔκτοτε ἄρχεται τῆς φήμης αὐτοῦ ἡ περίοδος. Ἐν ᾧ ὁ Εὐμένης ὑπερεμάχει ὑπὲρ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, ὁ Σέλευκος, τῷ 318, ἑστερέου τὴν ἐξουσίαν του, καὶ τῷ 317 ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀντιγόνου τὴν Σουσιανήν, ἣν ὁμοῦς ἀπώλεσεν αὐτῷ τῷ 316, ὅτε ὁ Εὐμένης ἠττήθη (Διόδ. ΙΘ, 12). Ὅτε κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ Ἀντιγόνος εἰσεχώρησε περαιτέρω εἰς τὰς ἀνατολικὰς χώρας, τὸν ὑπεδέχθη ὁ Σέλευκος εἰς τὴν πρωτεύουσάν του καὶ βασιλικῶς τὸν ἐφιλοξένησεν, ἀλλ' ἠρνήθη νὰ τῷ δώσῃ λόγον τῶν εἰσπραξέων του, καὶ ἔνεκα τούτου εἰς διάστασιν ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν, ἰσχυρότερον ὄντα, ἔφυγεν εἰς Λίγυπτον, πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, καὶ συνέδεσε μετ' αὐτοῦ φιλίαν καὶ συμμαχίαν (Διόδ. ΙΘ, 55). Μετὰ τὴν ἐν Γάζῃ δὲ νίκην, τῷ 312, ἐτόλμησε νὰ ἐπιστρέψῃ, εἰ καὶ μετ' ὀλίγου στρατοῦ, ἐκυρίευσεν αὐτῷ τὴν Βαβυλωνίαν, ἐνίκησε Νικάνορα, τοῦ Ἀντιγόνου τὸν στρατηγὸν, καθυπέσθη ἀνευ δυσκολίας αὐτῷ τὴν Σουσιανήν καὶ τὴν Μηδίαν, καὶ προσεποιήσατο τὴν ἀγάπην τῶν ἐγκατοίκων διὰ τῆς φιλανθρώπου καὶ φιλολάου διαγωγῆς του (Διόδ. ΙΘ, 80, 90. — Πλούτ. Διμτρ. Β').

Ἐκτοτε ἄρχεται ἡ κατὰ Σελευκίδας χρονολογία (Aera Seleucidarum), ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτ. 312 π. Χ. Νέαν δὲ ὄξαν καὶ τὸ ὄνομα Νικατωρ περιποιήσατο εἰς ἑαυτὸν διὰ τῶν πολέμων τῶν ἐπομένων πέντε ἐτῶν, ἐφ' ὧν νικηφόρος ἀνέστη κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ ὑπέταξε πᾶσαν τὴν Ἄνω Ἀσίαν, καὶ ὅτε πολέμων κατὰ τοῦ Ἰνδοῦ βασιλέως Σανδρακόττου, ὅστις εἶχεν ὑποτάξει τὰς κατὰ τὸν Ἰνδὸν Ἑλληνικὰς ἀποικίας, προσῆλθε μετὰ τοῦ Γάγγου, τῷ 305, περαιτέρω ἢ ὁ Ἀλέξανδρος (Ἀππ. Συρ. ΙΒ). Μετὰ τῶν

Ἀσιανῶν συνδιαιτώμενος, πρῶτος πάντων τῶν διαδόχων ἔλαβε τὸν τίτλον βασιλέως, ἀποκτήσας ὅ,τι οἱ Καλδαῖοι τῷ εἶχον προφητεύσει, λαμπρὸν στέμμα βασιλικὸν καὶ ἰσχυρὸν κρά-

τος. Ἀλλὰ συγχρόνως ἀνεδείχθη καὶ ἄξιος τῶν πλεονεκτημάτων τούτων. Συμμαχῶν μετὰ τοῦ Πτολεμαίου καὶ τοῦ Λυσισμάχου κατὰ τοῦ φιλάρχου Ἀντιγόνου, εἰς τὴν ἐν Ἰψῷ μάχην, τῷ 301, ἐνίκησε διὰ τῶν πολυαριθμῶν του ἐλεφάντων, καὶ προσέθηκεν εἰς τὴν ἐπικράτειάν του τὴν Συρίαν, τὴν Μεσοποταμίαν, τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν νότιον Μικρὰν Ἀσίαν (Πλούτ. Διμτρ. ΚΗ. — Jnsl. XV, 4). Μετὰ ταῦτα συνεδέθη μετὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, νυμφευθεὶς τὴν Στρατονίκην ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοδόξως οὗτος ἐπωφθαλμίασεν εἰς τὰς κτήσεις τοῦ Σελεύκου, συνελήφθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ κατεκρατήθη μέχρι τοῦ θανάτου του. Μετὰ ταῦτα δὲ, ὅτε διχόνοια εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Λυσισμάχου, τότε ἤλθεν εἰς πόλεμον καὶ πρὸς αὐτὸν, καὶ νικήσας εἰς Κύρου πεδίον, προσέθηκε καὶ τὴν ἐμπρὸς Ἀσίαν εἰς τὸ συριακὸν κράτος. Οὕτως ἤρχεν ὁ Σέλευκος ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τῆς Μεσογείου, ἐπὶ τοῦ μελλομένου μέρους τῶν κατακτήσεων τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τὴν εὐρείαν δὲ ταύτην ἐπικράτειαν διήρουν εἰς 72 σατραπείας, αἵτινες κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξελληνίσθησαν καὶ Ἑλληνικὰ ἔφερον ὀνόματα. Ἀλλὰ τὸ διοικητικὸν αὐτοῦ σύστημα, ὃ ἠκολούθησαν καὶ πάντες οἱ διάδοχοί του, ἔθετο τὴν πρώτην βᾶσιν τῆς μέχρι τέλους ἐπελευθέρσεως παρακμῆς. Συνίστατο δὲ τούτο εἰς τὸ ὅτι οὐδαμῶν παρεδέχετο συγχώνευσιν μετὰ τοῦ ἐγγχωρίου στοιχείου, ὡς ὁ Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ἤθελε τὴν ἀπόλυτον τῶν βαρβάρων ὑποταγὴν εἰς τοὺς Ἑλληνας (Ἀππ.

Συρ. ΝΖ), ὅστινες ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πολυπληθεῖς μετακίχοντο εἰς Ἀσίαν, καὶ ἰδίως κατοικοῦν τὰς πολλὰς μέχρι τῶν ἀπωτάτων τῆς Ἀσίας νεοϊδρύτους πόλεις. Εἰς τὴν αὐτὴν ἐπεκράτου ἀποκλειστικῶς ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς. Προσέτι δὲ καὶ ὁ στρατὸς, ἐφ' οὗ καὶ ὁ Σέλευκος καὶ οἱ ἀπόγονοί αὐτοῦ ἐστηρίζοντο, ἦν καθαρῶς καὶ μόνον Ἑλληνικὸς, καὶ δι' αὐτοῦ ἐπιέζοντο ἐκ τῶν ὑποτεταγμένων οἱ πολεμικώτεροι καὶ μᾶλλον εἰς ἀντίστασιν διατεθειμένοι λαοί, ἀντὶ νὰ χορηγηθῶσιν αὐτοῖς ἴσα δικαιώματα πρὸς τοὺς νικητάς. Ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ πολιτισμὸς ἐξετάθησαν οὕτω μέχρι τῶν ἀπεικῶν χρόνων τοῦ Ἰνδοῦ, καὶ διετηρήθη ἐκεῖ, εἰ καὶ ὑπὸ ἥττον εὐνοῦς περιστάσεις, μέχρι τῶν χρόνων τῶν Καλιφῶν (Ann. Mus. XIV, 8). Μέγα μέρος τούτου ὀφείλεται εἰς τὸν Σέλευκον, ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου ἐπιμύνης ἀγωνισθέντα ἀλλὰ τοῦτο δὲν κατορθώθη κατ' ἴσιν βαθμῶν πανταχοῦ τοῦ μεγάλου του κράτους. Ἀπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ Ἰγριδοῦ Σελευκείας μετέθεσεν ὁ βασιλεὺς τὴν πρωτεύουσάν του εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, καὶ ἐκ τούτου τὸ κράτος ἀπέβη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον συριακόν, ἀποξενούμενον τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας. Τούτων τὴν διοίκησιν εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν υἱὸν του Ἀντίοχον, εἰς ὃν παρεχώρησε καὶ τὴν νεαρὰν αὐτοῦ σύζυγον Στρατονίκην, γνωρίσας τὸν ἔρωτα ὅστις συνέδεε τοὺς δύο νέους, καὶ ἐνόησας ὅτι εἶχεν ἄδικον νὰ νυμφευθῆ νεάνιδα μὴ ἀνάλογον πρὸς τὴν ἡλικίαν του. Τῷ δὲ 281, ἂν ἡλικίας ἐτῶν 73 ἢ 77, ἀφῆκε τῷ υἱῷ του τὰς ἡνίας τοῦ κράτους, καὶ ἀπῆλθε νὰ ὑποτάξῃ τὴν Μακεδονίαν, ἣν ἀπὸ τῆς νεότητός του δὲν εἶχε πλέον ἰδεῖ. Ἀλλὰ μόλις φθάσας εἰς τὴν πατρίδα του, ἐδόλοφονήθη, τῷ 281, ὑπὸ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστατευομένου Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ (Jnsl. XVII, 2). Οἱ ἀρχαῖοι φημίζουσι τὸν Σέλευκον ὡς τὸν βασιλικώτατον τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἦν δ' οὐ μόνον μέγας καὶ ἔμφρων στρατηγός, ἀλλὰ καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ διάσημος. Καὶ τὴν τέχνην δὲ ἡγάπα καὶ τὴν ἐπιστήμην, καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ἡσιόδου εἶχε πάντα παρ' ἑαυτοῦ. Τὴν χώραν τῶν θαυμάτων, τὰς Ἰνδίας, εἰς ἃς πρῶτοι εἰσεχώρησαν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ αὐτός, κατέστησε γνωστὸς εἰς τοὺς Ἑλληνας, καὶ ἐνετέλετο εἰς τὸν πιστὸν αὐτῷ Μεγασθένην καὶ εἰς τὸν ναύαρχον Πατροκλῆν νὰ περιέλθωσι καὶ ἐρευνήσωσι τὰς χώρας τοῦ Γάγγου ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ ἔμπορου, τῆς γεωγραφίας καὶ τῆς φυσικῆς ἱστορίας. — 2) Σέλευκος Β' ὁ Καλλινίκος, 246-225 π. Χ., ἦν ἐκτεθειμ-

νος εἰς ἀδιακόπους πολέμους πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ἤδη ἐξασθενησαντος κράτους τῶν γονέων του (Πολθ. Β. 71). Πτολεμαῖος ὁ Ἰβεργέτης, ἕνα ἐκδικήσας τὴν ἀδελφὴν του Βερνίκην (Ἰδ. Ἀντίοχος Β'), εἰσεχώρησε, τῷ 239, ὡς κατακτητὴς εἰς τὰ Σούσα, καὶ κατασχὼν διετήρησε τὴν Φοινίκην, τὴν Παλαιστίνην, τὴν Καλιὴν Συρίαν ὃ δ' ἀδελφὸς τοῦ Σελεύκου, Ἀντίοχος ὁ Ἰέραξ, ὃ ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ βασιλεὺς ἑαυτὸν ἀναγορεύσας, ἐνίκηθη μόνον μετὰ πολέμους πολυτετεῖς. Λί ἀνατολικαὶ ἐπαρχίαι ἀπωλέσθησαν ἐντελῶς, ἀποσπασθέντος ἐν Βακτρίας τοῦ διοικητοῦ Θεοδότου, τοῦ δὲ Ἀρσάκου ἰδρύσαντος ἐπὶ τοῦ πολέμου μετὰ τῆς Αἰγύπτου, ἰδίον κράτος ἐν τῇ Παρθικῇ, στερωθέν ἀφ' οὗ, τῷ 238, ἐνίκηθη ὁ Σέλευκος. Ἐκ τῶν περιπλακῶν τούτων ὀφειλούμενος ὁ Ἀττάλος, ἐνίσχυσε καὶ ἐξέτεινε τῆς Περγᾶμου τὴν ἐπικράτειαν. Ὁ Σέλευκος, τῷ 225, ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου, καὶ φεύγων, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἔπου καὶ ἐφονεύθη (Jnsl. XLII, 3). — 3) Σέ-

λευκος Γ', ο Κεραυνός, 225-224 π.Χ., εδολορονήθη οτε εξεστράτευε κατά του βα-

σιλέως Αττάλου. — 4) Σέλευκος Δ', ο Φιλοπάτωρ, 187-176 π.Χ., εκυβέρνησεν ειρηνικώς εξ αδυναμίας, εν εξαρτησει

από της Ρώμης, αποτιμών αυτή τον φόρον ον είχεν επιβάλει εις τον πατέρα του (Liv. XLII, 6). — 5) Σέλευκος Ε', υιός Δημητρίου του Νικατόρος, τῷ 125 π.Χ., εθα-

νατώθη υπό της ίδιας μητρός του Κλεοπάτρας, τῷ 123. — 6) Σέλευκος ο ΣΤ', ο Έπιφανής, υιός Αντίοχου Η, 95-93 π.Χ. επολέμησε κατά του προς πατρός θείου του, ο οποίος είχεν αφαιρέσει τὸ ἀνήκον αὐτῷ μέρος της εξουσίας, και προς τους αδελφούς του οίς ημισηθήτει την αρχήν, και απέθανεν υποστάς ηταν εις την Μόψου Έστίν εν Κιλικία (Απκ. Συρ. ΕΘ). Οί δ' αδελφοί και εξαδελφοί του εξηκολούθησαν την ἀλληλομαχίαν, μέχρις οὐ οί Σύριοι, απασυδήςαντες εκ τούτων των μικροπλοδοξών διχωνοιδών, επεκαλέσαντο, τῷ 83 π.Χ., τον Έγγράνην να περισυλλέξη τὰ λείψανα του κράτους των Σελευκιδών. — 7) Γραμματικὸς Ἀλεξανδρινός, περί τὰ 100 π.Χ. ἀκμάζων, κατ' ἄλλους δὲ σύγχρονος του Έιθερίου ἔγραψε, σχό-

λια εις Ησίοδον, Ἀριστοφάνην και τους τραγικούς, πρό πάντων δ' εις τον Όμηρον, ἀρυθμενος εκ των ἀρίστων χειρογράφων, και ἀπεδόθη αὐτῷ διὰ ταῦτα τὸ ἐπωνύμιον Ὀμηρικὸς. Καί βλοί επίσης τινῶν ἀποδίδονται αὐτῷ.

Σελήνη ἢ Μήνη (Λατ. Luna), ἡ θεὰ της σελήνης, θυγάτηρ του Ὑπερίωνος και της Θείας (Ώσδ. Θγν. 371), ἀδελφὴ του Ἥλιου και της Ἥους, Τιτανίς, και Φοίβη καθ' ὃ ἀδελφὴ του Φοίβου (Virg. Λε. Χ, 216). Ἐν Ὀμηρῷ δὲν μνημονεύεται ὡς θεὰ ὁμηρικὸς δὲ ὕμνος (Γ εις Έρμ. 99) την ἀποκαλεῖ θυγατέρα της Παλλάδος ὃ δ' εις Σελήνην ὁμηρικὸς ὕμνος την παριστά ὡς καλήν λευκώλενον θεάν, μικρὰ πτερά ἔχουσαν και χρυσοῦν διάδημα, ὄχουμένην ἐπὶ ἄρματος εις τον οὐρανόν, ἵνα φέρη τοῖς ἀνθρώποις τὸ εὐμενὲς φῶς αὐτῆς. Κατ' ἀντίθεσιν προς τον ἀδελφόν της Ἥλιον, ὅσπερ ἐξορμαῖ εν τεθρίππω μετὰ θαμβουίντος φωτός, ἦν αὐτὴ πραεῖα και μετριόφρων ἐμφάνισις, και εις τον δέφρον αὐτῆς εἰσιν ἐξευγμένοι ἵπποι λευκοί, ἢ ἡμίονοι, ἢ δαιμάλεις, ὧν τὰ κέρατα εἰσὶ της ἡμισελήνου τὸ ἔμβλημα. Ἐν Ἡλιδι εἶχεν ἄγαλμα κερασφόρον. Μετέπειτα συνεχέτο μετὰ της Ἀρτέμιδος, της Ἐκάτης και της Περσεφόνης. Ἐν τῇ τέχνῃ δὲ διακρίνεται της Ἀρτέμιδος μόνον διὰ στρογγυλοτέρου προσώπου, πληρεστέρας ἀναβολῆς, και καλύμματος τοξοειδῶς αἰρομένου ὑπὲρ την κεφαλὴν της. Ἄν ὡς θεὰ της σελήνης ἐλατρεύετο ἐπὶ τῶν κλασικῶν χρόνων εν Ἑλλάδι, ἀμφιβάλλεται εν Ρώμῃ ὅμως ἔχε ναόν ἐπὶ του Αὐεντίνου λόφου (Liv. XI, 2. Ον. Fast. III, 884), ἐπὶ του Καπιτωλοῦ, και ὑπὸ τὸ ἐπίθετον Noctiluca εις τον Παλατίνον λόφον. Καί εν τῇ Ἀττικῇ δὲ, εις Κηφισίαν, αἰεῖται εις μικρὸν παρεκκλήσιον, ἰδρυθὲν προφανῶς ἐπὶ βάσεων ἀρχαίου ναοῦ, μικρὸς ἐντετυχιμισμένος βωμὸς, φέρων την ἐπιγραφὴν «Σελήνης», εκ των Ρωμαϊκῶν χρόνων, ἴσως ἀνάθημα του Ἡρώδου

του Ἀττικοῦ. Κατ' ἀττικὴν παράδοσιν, ἡ Σελήνη ἔσχεν εκ του Διὸς θυγατέρα την Πάνδειαν (Όμ. Ὑμν. 32), ὅπερ ἐδήλου ὅτι μεθ' ὠρισμένον ἀριθμὸν σεληνῶν ἢ μηνῶν ἐπανήρχετο ἡ ἀττικὴ ἐορτὴ των Πανδίων. Κατὰ την αὐτὴν ἀντίληψιν ἔτεκε 50 θυγατέρας τῷ Ἐνδυμίῳ (Ώδ.), και τῷ Διὶ την Νέμεσιν.

Σελήνης λιμὴν, εν τῇ Ὑρρηνικῇ της Ἰταλίας (Στροβ.). Nūn Luna.

Σελήνηςος, πατήρ του Εὐθύνου (Όμ. Ἰλ. Η, 693).

Σέλινον, φυτὸν ἐξ οὗ ἐπλέκοντο οἱ στέφανοι των Ἰσθμιονικῶν και των Νεμεονικῶν. Ἐναπετίθετο δὲ και ἐπὶ των φορέων των νεκρῶν, και σελίνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ κηδείαν παρακολουθοῦντες ὥστε ἡ παροιματικὴ ἔκφρασις «σελίνου δεῖται», ἐλέγετο ἐπὶ ἀσθενῶς μὴ παρέχοντος ἐλπίδα ἀναρρώσεως.

Σελινοῦς (ὃ) (ποταμὸς ἢ πόλις ἐνθα παράγονται σέλινα). 1) ποταμὸς της Τριφυλίας προς τῇ Σικιλλοῦντι, ἐκβάλλει δυτικῶς της Ὀλυμπίας εις τον Ἀλφειὸν (Έρω. Ἀνθ. Ε, 3, 8). — 2) Ποταμὸς της Ἀχαΐας, πηγάζων εκ του Ἐρυμάνθου, και ἐκβάλλων μετὰξὺ Αἰγίου και Ἑλλάκης (Στροβ. Η, 387).

Nūn ποτ. της Βοστίτας. — 3) Παραποτάμιον του Καΐκου εν Μυσία, ἐκβάλλει πλησίον της πόλεως Περγάμου. — 4) Ἐπίσημος πόλις της Σικελίας, ἐπὶ βράχου εις την θάλασσαν προσέχοντος μετὰξὺ δύο βαθέων κόλπων, κατὰ τὰ νότια της νήσου, εις εὐλίμενον παραλίαν, τῷ 628 π.Χ. κατοικηθεῖσα ὑπὸ Δωριέων, Μεγαρέων ἐποίκων. Τέσσαρας αὐτὴ ἔχουσα λιμένας, κατέστη λίαν ἐμπορικὴ, και ἰδίως διετελεῖ εις σχέσεις μετὰ της Καρχηδόνας. Λίαν δ' ἀναπτυχθεῖσα, προσε-

βλήθη και κυριευθεῖσα τῷ 490 π.Χ. ἐληλατήθη και σχεδὸν κατεστράφη ὑπὸ των Καρχηδονίων (Διόδ. ΙΓ, 56). ἀλλὰ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἀνέκυψε πάλιν, και ἐπὶ 160 ἔτη ἐξηκολούθησεν ὑπάρχουσα ὑπὸ τους Καρχηδονίους ὡς πόλις μετρίως περιωπῆς. Τῷ δὲ 249 π.Χ. ἐξωλοθρεύθη ἐντελῶς, και οἱ κατοικοὶ αὐτῆς μετωκίσθησαν εις τὸ Δελύβαιον. Ἐπειδὴ ὅμως και τῷ 827 μ.Χ. μνημονεύεται και αὐτὸς καταστραφεῖσα ὑπὸ των Σαρρακηνῶν, ἀποδεικνύει τοῦτο ὅτι εἶχε και πάλιν κατοικηθῆ. Ἡ περίχωρος ἦν λίαν σιτοφόρος, ἔχουσα και γῆν κρητίδα, και ἄλλην ἥτις ἦν εν χρῆσει ὡς φάρμακον θεραπευτικόν. Πλησίον αὐτῆς ἔρρεον και ἀλατώδεις πηγαί, τὰ σελινοῦντια ὕδατα, εἶτα ὑπὸ των Λατίνων ημμε labodae ἢ labodes λεγόμενα. Περί των ἀρχαιοτέρων χρόνων της πόλεως ἴδ. Ἡρδ. Ε, 46. — Θουκ. ΣΤ, 6. 2, 57. Η. 26. Σώζονται δὲ σπουδαϊότατα αὐτῆς λείψανα, εν οἷς ἀξιολογώτατοι εἰσιν ἐπὶ της Ἀκροπόλεως τρεῖς ναοὶ μέγιστοι, ἀρχαίκοῦ δωριίου ρυθμοῦ. Ὁ του Διὸς ὀκτάκτυλος, ἔχει μήκος 161 ποδῶν, πλάτος δὲ 79' και ἄλλοι τρεῖς μεταγενέστεροι εν τῇ κάτω πόλει, διατη-

ροῦνται δὲ και μετόπαι παναρχαίας και ὄλιως ἰδιορρόθμου τέχνης. — 5) Παράλιος πόλις της Κιλικίας ἐπὶ ἀποτόμου βράχου κειμένη. Εἰς

αὐτὴν ἀπέθανεν ἐξ ἀποπληξίας ὁ Τραϊανὸς (Στρβ. ΙΔ, 682). Νῦν Σελίνδι.

Σελλάσια, ὄχυρά πόλις εἰς τὰ βόρεια τῆς Λακεδαιμονίας, ἐπὶ τοῦ Οἴνου, ἀριστεροῦ ὁμόρου τοῦ Ἰθρύατα, ἐνθα συναντῶνται αἱ ὁδοὶ ἐκ Τεγέας καὶ Ἀργαυς. Τῇ 922 π. Χ. ἡ ἐπίσημος μάχη ἦν ἐνταῦθα ἀπώλεσεν ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Κλεομένης Ι' κατ' Ἀντιγόνην τοῦ Δάσωνος, ἐπέφερε τῆς πόλεως τὴν καταστροφὴν, καὶ τῆς Σπάρτης τὴν πτώσιν. Ἐρείπια αὐτῆς ἐσώζοντο ἐπὶ Παισωνίου (Πολβ. Β, 65. — Πλούτ. Κλεομ. ΚΖ. Φιλπμ. ΣΤ').

Σελλίεις, 1) ὁ ἀριστερὸς ὁμόρορος τοῦ Πηγεῖο ἐν Ἠλίδι, ὅστις καὶ Λάδων ἐλέγετο. Ἐπήγαξε δ' ἐκ τοῦ ὄρους Φόλου, καὶ εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ ἔκειτο ἡ ὀμηρικὴ Ἰσφυρα (Ἰλ. Β, 659. — Στρβ. Η, 339). — 2) Ποταμὸς τῆς Σικυωνίας. — 3) Δυτικὸς ὁμόρορος τοῦ Ῥοδίου ἐν Τρωάδι, κατὰ τὴν Ἀρίσθην (Ὀμ. Ἰλ. Β, 658. 839).

Σελλοὶ, οἱ αὐτοὶ καὶ Ἑλλοὶ (Πίνδ.), κατὰ τὴν ἐνιαχοῦ τραγεῖαν προφορὰν τῆς διασείας ὡς σ, οἷον ἐξ=σος, κτλ., πιθανῶς ἡ ρίζα τοῦ ὀνόματος Ἑλληγεσ. Ἐν τῇ ὀμηρικῇ ἤδη ἐποχῇ ἦσαν μόνον γνωστοὶ ὡς ὀρεσιβίοι τινες, γυμνόποδες, κατὰ γῆς κειμῶμενοι, πανάργχοι ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, οὗ καὶ τὸ ἱερὸν πρῶτοι ἐλέγοντο ἰδρύσαντες, ἀπόγονοι δὲ τῶν Πελασγῶν (Ὀμ.

Ἰλ. Η, 234. — Σφκλ. Τραχ. 1169. — Στρβ.).

Σέλλος, Ἀθηναῖος, ὁ υἱὸς τοῦ Αἰσχίνου, ὡς ἀλαζῶν καὶ κομπαστῆς ἐμπαιζόμενος (Ἀροστ. Σφ. 342).

Σέλιμα, σανίδωμα, καὶ ἰδίως αἱ σανίδες ἐφ' ὧν ἐντὸς τῶν πλοίων ἐκάθητο αἱ κωπηλατοῦντες (Λυκόφρ. 1216. — Ἡσῦχ. — Εὐστθ.).

Σεμέλη, θυγάτηρ Κάδμου, τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ Ἀρμονίας, ἧς ἠράσθη ὁ Ζεὺς. Ζηλοτυπήσασα δ' ἡ Ἥρα, παρέστη αὐτῇ ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς τροφοῦ αὐτῆς Βερόης, καὶ τὴν προέτρεψε νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Διὸς νὰ προσέλθῃ αὐτῇ μετὰ τῆς αὐτῆς μεγαλειότητος καὶ λαμπρότητος, ὡς ὅτε προσήρχετο εἰς τὴν Ἥραν. Εἰς τοῦτο ἀνέστη τὸ πρῶτον, ἐνέδωκεν ὅμως μετὰ ταῦτα ὁ Ζεὺς. Ἄλλ' ἡ Σεμέλη, ὅτε τὸν εἶδε φοβερὸν καὶ κεραυνοφόρον, ἀπέθανεν ἐκ τρόμου. Λαβὼν δ' ὁ Ζεὺς τὸ εἰσέτι ἀγέννητον βρέφος τῆς, ἔσχιε τὴν κνήμην του καὶ τὸ ἐνέρραψεν εἰς αὐτὴν, καὶ ὅτε ἐγεννήθη τὸ ὄνομασε Διώνυσον. Τὴν δὲ Σεμέλην ἔφερε μετὰ ταῦτα ὁ υἱὸς τῆς εἰς τὸν Ὀλυμπον, μετακληθεῖσαν Θυόνην (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 323. — Ἀπλλδ. Γ, 4, 2. — Πaus. Β, 31. — Hyg. Fab. 167. 170).

Σεμέραμις, ἰδ. Νίνος.

Σεμεραμικέριτα, χωρίον τῆς Ἀρμενίας, τὸ νῦν Βάν, ἐνθα πλεῖστα εἰσὶν εἰρηπια ρυθμοῦ περσικοῦ, ὡς τὰ τῆς Περσεπόλειος, καὶ ἐπιγραφαὶ τῆς σφηγοειδοῦς γραφῆς, ἐν αἷς ἀναγινώσκειται τοῦ Ξέρξου τὸ ὄνομα. Φαίνεται δ' ὅτι οἱ Πέρσαι εἶχον εὖρει ἐνταῦθα καὶ ἕτερα εἰρηπια πολὺ ἀρχαιότερα, διότι Ἀρμένιοι συγγραφεῖς μνημονεύουσιν ἀγαλμάτων, κίωνων, σπηλαίων, ὧν οὐδὲν πλέον σώζεται.

Σεμεναὶ Θεαί, ἐν Ἀθήναις, κατ' εὐφημίαν αἱ Ἑρινύες (ἰδ.). (Ἀροστ. Θεσμφ. 224).

Σέμνονες ἢ Σεμνονες, ὁ ἰσχυρό-

τατος Γερμανικὸς λαὸς τῆς Σουηδικῆς φυλῆς, μετὰ τῶν ποταμῶν Ὀδερ καὶ Ἑλθης, ἀπὸ τοῦ ὄρους τῶν Γιγάντων ἐκτεινομένης ἀπὸ τῆς ἐπὶ Ὀδερ Φρζγκοφούρτης μέχρι Ποτσδάμης. Εἰς ἐν τῶν ἱερῶν αὐτῆς ταμῶν συνήρχοντο αἱ συνελεύσεις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Σουηβῶν (Στρβ. Ζ, 200. — Tac. Germ. XXXIX. Ann. II, 45).

Σέμνονες ἢ Σήμνονες, μέγας λαὸς τῆς Λουδοβικῆς Γαλλίας, περὶ τὸν Σηκουάναν οἰκοῦντες, νοτιῶς τῶν Παρισίων, κατὰ τὴν νῦν Καμπανίαν (Civ. B. G. V, 54. VI, 2. 3. VII, 88). Μέρος αὐτῶν μετέβη περὶ τὰ 400 π. Χ. εἰς τὴν ἄνω Ἰταλίαν (Liv. V, 35), μετὰ τῶν Ἀγκῶνος καὶ Ραβέννης. Ἀπὸ τοῦ 390 π. Χ. περιεπλάκησαν εἰς μακρὸν πόλεμον πρὸς τοὺς Ρωμαίους, καὶ τῇ 283 κατενικήθησαν ὑπὸ τοῦ Δολαβέλλα καὶ ἐξηφανίσθησαν (Πολβ. Β, 20).

Σέξτος, 1) ἐκ Χαιρωνίας, ἀνεψιὸς τοῦ Πλουτάρχου, φιλόσοφος στωϊκὸς, εἰς τῶν διδασκάλων τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς. Ἐγράφε διαφόρους πραγματείας ἠθικὰς καὶ φιλοσοφικάς. — 2) Ὁ ἐμπειρικὸς, ἰατρὸς Ἕλληνας, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ, ἔζη μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς γ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. Σώζονται δὲ δύο συγγράμματα αὐτοῦ περὶ στωϊκῆς φιλοσοφίας. Ἰδ. Στωϊκοί.

Σεπτιζώνων, ἐπταζώνιον, οἰκοδόμημα μνημονευόμενον ἐν Ῥώμῃ ὡς ἀνεγερθὲν εἰς τὰ νότια τοῦ Παλατινοῦ λόφου ὑπὸ τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου, ἢ εἰς τάφον αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ αυτοκράτορος ἔλαβε τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἐπωνυμίαν. Κατ' αὐτὴν φαίνεται ὅτι ἀπετελεῖτο ἐξ ἐπτὰ ὀρόφων καὶ γραφικῆς τῆς παραστάσεως πυργοειδοῦς οἰκοδομῆς, μὴ μειωμένης εἰς πυραμίδα, καὶ ἐχούσης ἀλλεκαπλήλους τρεῖς κίωνων σειρὰς τοῦτο πιθανῶς αἰνίττεται τὸ μνημεῖον, καταδαφισθὲν κατὰ τοῦ 1στ' αἰῶνα μ. Χ. ὑπὸ τοῦ Πάπα Σίξτου τοῦ πέμπτου. Ἰδ. Ῥώμη.

Σεραπέων, 1) Ἕλληνας τραγικοποιός,

οὗ στίχους τινὰς διατήρησεν ὁ Στοβαῖος. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐξ Ἱεραπόλεως (Sen. Ep. XI, 2). — 3) Πατὴρ ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἰδρυτῆς τῆς ἐμπειρικῆς ἰατρικῆς σχολῆς. — 4) Γεωγράφος ἐξ Ἀντιοχείας, πιθανῶς σύγχρονος τῷ Ἐρατοσθένει (Civ. Ant. II, αἰ 4, 1. VI, 1). — 5) Ῥήτωρ Ἀλεξανδρινὸς τῆς 6 ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., οὗ, ὡς καὶ τινῶν ῥητορικῶν ἔργων αὐτοῦ, μνημονεῖται ὁ Σουΐδας. — 6) Ζωγράφος Ἕλληνας, τοὺς ἐν Ῥώμῃ τοίχους τῶν ἀρχαίων στοῶν (sub veteribus. Ἰδ. Ῥώμη) κοσμήσας διὰ τοπιογραφιῶν (Pl. XXXV, 113).

Σερβωνὶς λίμνη, ἰδ. Σερβωνίς.

Σερδικὴ ἢ Σαρδική, πόλις τὸ πρῶτον τῇ Θράκῃ καταλογιζομένη, ἀπὸ δὲ τῆς γ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. τῇ Κάτω Δακίᾳ, εἴτα δὲ πρωτεύουσα τῆς Ἄνω Μοισίας, εἰς χώραν εὐφορον κειμένη, κατὰ τὰς πηγὰς τοῦ Οἰσκου ποταμοῦ, μετὰ τῶν Ναισίου καὶ Φιλιππουπόλεως. Εἶχε δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ Θρακικοῦ γένους τῶν Σέρρων. Μετὰ ταῦτα τῇ προσετέθη καὶ ἡ ἐπωνυμία Οὐλπία. Παρ' αὐτῇ ἐγεννήθη ὁ αυτοκράτωρ Μαξιμιλιανός. Ὑπὸ τοῦ Ἀττίλα καταστραφεῖσα, ἀνηκοδομήθη πάλιν ὑπὸ τὸ ὄνομα Τρωδίτσα. Σώζονται δ' αὐτῆς εἰρηπια πλησίον τῆς Σοφίας.

Σέρριφος, μία τῶν Κυκλάδων, μετὰ τῶν Κόθνου καὶ Σίφνου, μήκκος ἔχουσα τριῶν περίπου ὁρῶν καὶ ἴσον πλάτος, οὐχὶ λίαν σιτοφόρος, ἀλλὰ σιδηροῦχος καὶ μαγνήτην παράγουσα. Εἶχε δὲ καὶ πόλιν τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, καὶ λιμένα. Ἐκεῖ κατὰ τὸν μῦθον ἐξεβράσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἡ κίστις εἰς ἣν ὁ Ἀχρῖσιος εἶχεν ἐγκλείσει τὴν Δανάην μετὰ τοῦ Περσεῖος, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Περσεὺς ἀπαλίθωσε τοὺς κατοίκους διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Ὀργάνος (Πίνδ. Πυθ. 1, 46. — Ἀπλλδ. Β, 4, 1. — Στρβ. Ι, 487). Οἱ ἀρχαιότατοι τῆς νήσου κάτοικοι ἦσαν, ὡς φαίνεται, Θεσσαλοὶ Αἰολεῖς εἴτα δὲ προσήλθον καὶ Ἰωνες ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ (Ἡρόδ. Η, 48). Ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ἠρνήθησαν

τὸν φόρον οἱ Σερφίοι, ὡς καὶ οἱ Σίφιοι καὶ οἱ Μήλιοι (Ἡρόδ. Η, 46). Ἦσαν δ' ἐν γένει χλευασμοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀντικείμενον, καθ' ὃ ἄσημοι καὶ πενόμενοι (Πλούτ. Θεμ. ΙΗ. — Cic. Cat. M. III. N. D. I, 34). Τοῖς Ῥωμαίοις ἐχρησίμευεν ἡ νῆσος ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ὡς τόπος ἐξορίας (Tac. Ann. II, 86. IV, 24). Ὁ Ἀριστοτέλης ποιῆται μνησθῆναι ἐν αὐτῇ, ὡς περιέρχου προΐοντος ἡς φύσεως, βωδῶν βατράχων.

Σερμύλη, πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς Καλιδικῆς Χερσονήσου Σιθωσίας, κατὰ τὸν Ἰωνικὸν κόλπον, πιθανῶς καταστραφεῖσα ἀπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα (Ἡρόδ. Ζ, 122).

Σέρρειον, ἀκρωτήριο καὶ ὄχυρον (Σέρρειον τεῖχος) ἐν Θράκῃ, ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης (Ἡρόδ. Ζ, 59. — Liv. XXXI, 46).

Σέσωστρις, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, εἰς τῶν μετ' ἄλλων τινῶν ὑπὸ τοῦ Μανέθωνος διὰ τοῦ κοινοῦ ὀνόματος Ῥάμεσις ἢ Ῥαμσις καλουμένων, εἰκάζεται βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1416-1357 π. Χ., καὶ ὑπάρχας ὁ γ' βασιλεὺς τῆς 19ης δυναστείας. Κατὰ τοὺς μὲν υἱὸς τοῦ Ἀμενώριος, κατὰ τοὺς δὲ υἱὸς τοῦ Σέτι καὶ πατὴρ τοῦ Μενεφθᾶ, μνημονεύεται ὡς μέγας κατακτητῆς, ὑποτάξας τὴν Αἰθιοπίαν, μέγα μέρος τῆς Ἀσίας, τὴν Θράκην, τὴν Κύπρον, πολλὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου. Ὅτε δ' ἐπανήλθεν εἰς Αἴγυπτον μετ' ἀπειραρίθμων λαφύρων καὶ αἰχμηλώτων, λέγεται ἀνεγείρας δι' αὐτῶν πολλὰ θυμιάσια οἰκοδομήματα διὰ πάσης τῆς χώρας, ἀπὸ τῶν ἐχβολῶν τοῦ Νείλου μέχρι τῆς Νουβίας, τινὰ σωζόμενα ἐτι. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ ἡ εἰς 36 νομοὺς διαίρεσις τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἡ διανομὴ καὶ προικοδότησις τῆς καλλιεργήσιμου γῆς εἰς πάντας τοὺς κατοίκους (Ἡρόδ. Β, 102-111. Διόδ. Α, 59-59. — Στράβ. ΙΒ. — Αἰλ. π. Ιστ. ΙΒ, 4).

Σενόαλλης, στρατηγὸς τῶν Περσῶν, κατ' Ἀίσχολον (Πέρσ. 969).

Σεύθης, 1) βασιλεὺς τῶν Ὀδρουσῶν ἐν Θράκῃ, διαδεχθεὶς μετὰ τὰ 424 π. Χ., τὸν θεῖον τοῦ Σιτάλκην, ὃν συνώδευσεν πρὶν εἰς τὰς μετὰ τῶν Μακεδόνων ἐκστρατείας του (Θουκ. Β, 97). — 2) Εἰς τῶν διαδόχων τοῦ ἀνωτέρω, ἐκτείνας τὸ κράτος του ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μέχρι τοῦ Ἄθωνος, καὶ βοηθητικὸς δειχθεὶς πρὸς τὸν Ξενοφῶντα ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς εἰς τὴν Περσίαν ἐκστρατείας (Ξεν. Ἀνθ. Ζ, 2, 32).

Σηγόβρυγα, 1) πρωτεύουσα τῶν Κελτιβήρων ἐν Ἰσπανίᾳ, νοτιοδυτικῶς τῆς Καισαρίας Αὐγούστης. Σώζονται εἰσέτι ερείπια αὐτῆς ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Πεναισικοῦτης (Στράβ. Γ, 162. — Pl. III, 3, 4. XXXV, 22, 45). — 2) Πόλις τῶν Ἰβητανῶν εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἰσπανίας. Νῦν Σαγόρβα.

Σηκουάνας ἢ Σηκουανὰς, ποταμὸς τῆς Γαλλίας, ὁ διαρρέων τὴν Λαυτετίαν (Παρισίους), κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ἐσφαλμένως, ἐκ τῶν Ἄλπειων πηγάζων, δεξιῶς δεχόμενος τὸν Λαυρόναν (ν. Μάρνην), τὸν Ἰσάραν ἢ Ἰσάν (νῦν Οἰσο) καὶ τὸν Ἀξόναν (νῦν Αἰσνα), ἀριστερῶς τὸν Ἰκαῦνον (νῦν Ἰόννην), καὶ ἐκρέων παρὰ τὰ Κάστρα Κωνσταντία, ἀπέναντι τῆς Βρετανίας, εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν (Στράβ. Δ, 192. — Cass. B. G. I, 4).

Σηκουαννοί, ἰσχυρὸς Κελτικὸς λαὸς ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ, κατήκουν μετὰ τῶν Ἰσραίων ὁρέων καὶ τοῦ Ῥοδανοῦ. Ὁ Ἄραρ (νῦν Σαβὴν) καὶ ὁ Δουβίς διέρρουν τὴν χώραν αὐτῶν, καὶ ἀπὸ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς ἐπήγαγεν ὁ Σηκουάνας. Πρωτεύουσα δ' αὐτοῦ ἦν τὸ Βεσόντιον (ν. Βεζανσῶν). Εἶχον δ' ἰδίους βασιλεῖς, καὶ συνεμάχουν μετὰ τῶν Γερμανῶν (Στράβ. Δ, 192. — Cass. B. G. I, 3, 34).

Σηκός, τὸ μέρος τοῦ ναοῦ τὸ περιβαλλόμενον ὑπὸ τῶν τοίχων, ἐντὸς καὶ ὀπίσω τῶν παραστυλίων, περικείμενον δὲ τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν οἷς οἱ ναοὶ ἦσαν ἀφιερωμένοι.

Ἵς οἱ οἶκοι, οὕτω καὶ οἱ σηκοὶ τῶν ναῶν δὲν εἶχον παράθυρα, τὸ δὲ φῶς ἐλάμβανον, οἱ μὲν μεζζονες, ὡς ὁ Παρθενῶν, ὄντες ἀνωθεν

ὑπαίθριοι, οἱ δὲ ἐλάσσονες, ὡς τὸ Ἐρέχθειον, ἔχοντες εἰς τὴν ὀροφὴν ὀπαῖα (φεγγίτας). Δηηροῦντο δ' οἱ σηκοὶ εἰς τοὺς μεζζονας ναοὺς πολλάκις εἰς τρία, εἰς πρόναον, εἰς ὀπισθόδομον, καὶ εἰς τὸν κυρίως ναὸν (ὡς ἦν ἐν Παρθενῶν τὸ ἐκατόμπεδον).

Σήκωμα, τὸ ἀντίσταθμον, τὸ εἰς τὴν πλάστιγγα, ἢ μάλλον εἰς τὸ καντάριον, προσκρεμώμενον βᾶρος πρὸς ἰσοσταθμίαν. Πολλὰ τοιαῦτα εὐρέθησαν ἐν Παμπηλίᾳ, διαφόρως κεκαλλιτεχνημένα.

Σηλυμβρία καὶ Σηλυμβρία, ἐπίσημος πόλις τῆς

Θράκης κατὰ τὴν Προποντιδα, ἀνατολικῶς κειμένη τῆς Ἡρακλείας Περίου, 42 δὲ μίλια ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου ἀπέχουσα, ἀποικία τῶν Μεγαρέων. Ὁ ἰδρυτῆς ἐκαλεῖτο Σέλυς, εἰς οὗ τὸ ὄνομα, διότι βρία παρὰ Θραξί ἐσήμαινε τὴν πόλιν (Στράβ. Ζ, 301). Πολλοὺς ὑποστάσα πολέμους κατὰ τῶν περιέκων Θρακῶν καὶ κατὰ τῶν Μακεδόνων, ὑπέκυψε τέλος εἰς τὸν Φίλιππον, καὶ ἐξέπεσεν ἔπειτα (Ξεν. Ἀνθ. Ζ, 2, 15. ΚΕ, 5, 17. — Ἑλλ. Α, 1, 21. — Ἡρόδ. ΣΤ, 33).

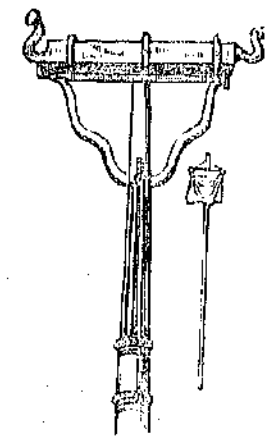
Σηματα, ὕφασμα περὶ κόντον κρεμώμενον, ἢ ἄλλο τι σημεῖον περὶ ὃ συνεσπειροῦτο ἕκαστον τμήμα στρατοῦ, ἢ ὃ ἔφερεν ἕκαστη ναὺς ὡς ἴδιον γινώρισμα. Φαίνεται ὅτι πρὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ μόνον σημεῖόν τι ἤρατο, συνήθως φοινικίς, ἢ ὕφασμα (ΑΡΧ. ΛΕΒ. Α Ρ. ΡΑΚΚΗΗ ΤΟΜ Β΄.)

σημα ἐρυθρὸν, πρὸς δῆλωσιν τῆς ἀρχῆς τῆς μάχης, εἰς τε τὸν κατὰ ξηρὰν στρατὸν καὶ εἰς τὸν στόλον (Θουκ. Α, 49. — Πολύαιν. Α, 48, 2. Γ, 9, 27. — Cass. Nep. XI, 21, 2). — Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πάντοτε μετεχειρίζοντο σημαίας εἰς τὸν στρατὸν, καὶ δὴ διαφόρων εἰδῶν. Αἱ τῶν λόχων (cohortes) (Cic. Cat. II, 6. — Tac. H. II, 29. Ann. I, 18)

ἦσαν κόντοι, ὃν τὸ ἄνω μέρος ἔφερε μετάλλινά κυκλικά καὶ μνησιδῆ ἐλάσματα, μετὰ διαφόρων ἐμβλημάτων, διακρινόντων τοὺς λόχους, καὶ ταῦτα ἔφερον ὁ σημαιοφόρος διὰ τῶν δύο χειρῶν εἰς τὸν ὦμον. Ἡ δὲ τοῦ συντάγμα-

τος (λαγεάνος) εἶχε μόνον ἀκτὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Ἡ τοῦ ἵππικαῦ δὲ εἶχεν εἰς τοῦ

κόντου τὴν ἄνω ἄκρην ξύλον ἐγκάρσιον, ἀφ' οὗ ἐκρέματο βραχὺ τετράγωνον ὕφασμα. Ἡ εἰκὼν τοῦ κόντου ἐστὶ κατὰ μετάλλινον εὔ-

θεθὲν πρωτότυπον. Ὁ δ' ἵππεὺς παρίσταται ἐπιγεγλυμμένος ἐπὶ τῆς στήλης τοῦ Ἀντωνίου. — Ἡ Ἡερικὴ σημαία ἦν χρυσοῦς ἀστὴρ μετὰ τετραμένων τῶν πτερῶν ἐπὶ δέρατος (Ἐνφ. Κ. πδ. Ζ, 1, 4. Ἀνθ. Λ, 10,

12). Αἱ τῶν Λίγυπτίων καρίστων ἱερὰ ἕβια πρὸ πάντων (Διόδ. Α, 86), ἀλλὰ καὶ ἄλλα βασιλικά ἐμβλήματα. Σημαίας εἶχεν ὁμοίως καὶ ὁ στρατὸς τῶν Ἰουδαίων (Ἰσαί. Π', 2. — Ἀσμ. ζσμ. ΣΤ, 4).

Σήματα, ἴδ. ἄστρα.

Σημεῖον, τὸ ἐπὶ οἴου δῆποτε ἀντικειμένου ἐπιτιθέμενον ἐμβλημα, πρὸς διάκρισιν. Ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ἐγένετο χρῆσις τοῦτον ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων ἤδη χρόνων, καὶ πολλῶν ἄρηρικῶν ἡρώων ἀσπίδες λέγονται τοιαῦτα φέρουσαι καὶ τὰ θαυμάσια τορευμένα τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως καθ' Ὀμηρον, καὶ τῆς τοῦ Ἡρακλέους καθ' Ἡσίοδον, εἰς ταύτην ὑπάγονται τὴν κατηγορίαν. Ὅμοίως δὲ παντοίως περιγράφονται καὶ τὰ τῶν ἀσπίδων τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας (Διογλ. Ἑπτ. ἐπ. Θ, 383. — 641. — Εὐριπ. Φοίν. 1125-1156. — Ἀπλδ. Γ, 6, 1) καὶ ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις οἱ στρατιῶται τινῶν πύλων ἔφερον τὸ ἀρχικὸν γράμμα αὐτῶν ὡς σημεῖον τῆς ἀσπίδος, οἷον Α οἱ Λακεδαιμόνιοι. Ἡ πρώτη ἐφεύρεσις τῶν τοιούτων σημείων ἀπεδίδετο εἰς τοὺς Κάρας (Ἡρδ. Α, 171) καὶ ἡ ἐναλλαγὴ αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἀσπίδων πολλάκις ἐχρησίμωσεν ὡς στρατηγικὴν (Παυσ. Δ, 38, 3. — Virg. Α, 11,

380-392). Καὶ αἱ πόλεις δὲ πολλάκις εἶχον ἴδιον σημεῖον ἐκάστη, ἐπιχαρᾶτόμενον καὶ εἰς τὰ δημόσια ἐγγραφαί (Ἀντγν. Καρύς. ΠΒ) καὶ ἐπίσης καὶ δημόσια τινὰ καταστήματα, ὡς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἑρμοῦ τὰ γυμνάσια. Καὶ τὰ πλοῖα διακρίνοντο διὰ σημείων ἐπιγεγλυμμένων εἰς τὰς πρῶρας αὐτῶν, καὶ κατ' αὐτὰ καὶ ὠνομάζοντο. Αἱ νῆες τῶν Σαρμίων εἶχον «καπρίους τὰς πρῶρας» (Ἡρδ. Γ, 59), ἦτοι κάπρου προτομῆς ὡς σημεῖα. Λύκιον πλοῖον εἶχε λέοντα εἰς τὴν πρῶραν (Πλούτ. π. Γυν. ἀρ.). Τὰ σημεῖα τῶν Φοινικικῶν νηῶν ἦσαν παράδοξα ναννώδη ἀγάλματα θεῶν, καὶ ἐλέγοντο πάτακοι (Ἡρδ. Γ, 37). Συνήθως δὲ τῶν ἐν ναυμαχίᾳ ἠττηθέντων πλοίων τὰ σημεῖα, ἢ ἐμβλήματα, καὶ τὰ ἀφλαστα, ἀφαιρούμενα ὑπὸ τοῦ νικητοῦ, ἀντίθεντο εἰς ναὸν τινα (Πλούτ. Θυσιακ.).

Σημιανθητὰ ὄρη, ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενα ἀνατολικῶς, εἰς τὰ μεθόρια τῆς Σιρικῆς (Πτολ. Ζ, 3).

Σίθνα καὶ Σίθναγαλλία, πόλις ἐν τῇ Ὀμβρικῇ τῆς Ἰταλίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων ὅτε εἰσέδυσαν εἰς τὴν χώραν ἐλείψην (Στρεβ.). Νῦν Σηριγάλλια.

Σίθωνες, ἴδ. Σίνωνες.

Σίθπεια (ἢ), χωρίον τῆς Ἀργολίδος μεταξύ Ἰρυνθός καὶ Ναυπλίας (Ἡρόδοτ. ΣΤ, 77).

Σιηπέα (ἢ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὴν Στόμφαλον. Ἐπ' αὐτοῦ ἦν ὁ τάφος τοῦ Διπίτου (Παυσ. Η, 16).

Σιηπέα (ἢ), ἀκρωτήριον καὶ ἡ περίεξ χώρα τῆς Μαγνησίας, τὸ νοτιώτατον τῆς Θεσσαλίας (Ἡρδ. Ζ, 183. — Ἀπλδ. Ρόδ. Α, 582), μετὰ πολέμου ἐνωθείσης εἶτα μετὰ τῆς Δημητριάδος (Στρεβ.).

Σίθρα, μητρόπολις τῆς Σηρικῆς (νῦν Κίνας) εἰς τὰ πέρατα τῆς Ἀσίας, λίαν ἐμπορικὴ (Πτολ.). Νῦν ἴσως ἡ Σιγγάν-φού.

Σηρικὴ, ἢ οἱ κάτοικοι Σήρες καὶ Σίραι, οἱ Κινέζοι. Αἱ περὶ τοῦ παναρχαίου τούτου λαοῦ εἰδήσεις ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐστη-

ρίζοντο ἐπὶ πληροφοριῶν σπανιωτάτων τινῶν ἐμπόρων, οἵτινες εἶχον κατορθώσει διὰ πλείστον δυσκολιῶν ν' ἀφικθῶσι μέχρις ἐκεῖνον. Τούτου ἕνεκα ἦσαν ἀτελέσταται. Ἡ Σηρικὴ χώρα, οὕτω καλουμένη ἐκ τοῦ μεταξοκώληκος ὅστις σήρ λέγεται, συνώρσε δυτικῶς πρὸς τὴν ἐντὸς τοῦ Ἰράου Σιυθίαν, βορειῶς πρὸς χώρας ἀγνώστους, ἀνατολικῶς πρὸς τὸν τόπον τῶν Σινῶν, καὶ νοτιῶς πρὸς τὰς Ἰνδίας, ἐπομένως περιελάμβανε τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς μικρᾶς Βουχαρίας καὶ τὸ βορειοδυτικὸν τῆς Κίνας. Εἰς τὰ βόρεια αὐτῆς ὄρια παρεταίοντο τὰ ὄρη Ἀννιδοῖ καὶ οἱ Αὐξάκιοι (τὰ νῦν Ἀλάι) ἐν τῷ μέσῳ τὰ Ἀσμεῖρα ἢ Ἐα ὄρη (μέρος τῶν Δαυριῶν ὀρείων), πρὸς νότον τὰ Κάσια ὄρη (νῦν Χάρα). Ποταμοὺς ἐγγώριζον οἱ ἄρχαιοὶ τὸν Οἰχάρδην (ἴσως τὸν νῦν Σελέγκαν), καὶ τὸν Βαύτην ἢ Βαύτυσον (νῦν Χόγγ-Χό). Τὸ κυριώτερον ἢ γνωστότερον πρὸς τῆς χώρας ἦν ἡ μέταξα, τὸ σηρικὸν, κατὰ λέξιν ἐγχώριον, καθ' ἣν φαίνεται ὅτι οἱ ξένοι ἔμποροι ἐκάλεσαν καὶ τὴν χώραν καὶ τὸ ἔθνος, καὶ τὴν πριτεύουσαν ἐπὶ Σήραν. Περιγράφονται δ' οἱ Σήρες ὡς λαὸς πρᾶος, ἀγαθός, φιλήσυχος, τὴν εὐζωίαν ἐπιδιώκων, ἀπομονούμενος δὲ, καὶ τὴν συγκοινωνίαν μετ' ἄλλων λαῶν ἀποφεύγων. Ἡ πρωτεύουσα Σήρα νομίζεται ὅτι ἦν τὸ νῦν Πεκίνον. — Ἡ δὲ χώρα τῶν Σινῶν εἶχε πρὸς βορρᾶν, ἐνθα ὁ Ἀρμιανὸς ἤδη μνημονεύει τοῦ Κινεζικοῦ τέλους, καὶ ἐν μέρει πρὸς δυμᾶς, τὴν Σηρικὴν, πρὸς ἀνατολὰς τὸν ἀνατολικὸν Ὀκεανὸν, πρὸς δὲ νότον καὶ τὸ ἐπίλοιπον τῶν δυτικῶν ὀρίων, τὴν πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικὴν, ὥστε περιελάμβανε τὰ δυτικὰ τῆς Κίνας καὶ τὸ ἀπώτατον τῶν Ἰνδιῶν. Ἡ ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς χώρας ἀπετελείτο, κατὰ Πτολεμαῖον, ἐκ τριῶν μεγάλων κόλπων, τοῦ κόλπου Σινῶν (τῆς νῦν Καντώνας ἢ Μακάου), τοῦ θηριώδους κόλπου (τοῦ Τογκίνου ἢ Ἀνάμ), καὶ τοῦ μεγάλου κόλπου (τοῦ Σιάμ). Ποταμοὶ

μνημονεύεται ὁ Ἀμβαστος (νῦν Καμδζά). Οἱ Σίνες καὶ οἱ Σήρες διεκλαδεύοντο εἰς διαφόρους λαοὺς, οὓς ὀνομάζει ὁ Πτολεμαῖος.

Σηρικῶν, ἡ μέταξα. Ἡ διὰ τοῦ ἐμπορίου ἐκ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀσίας, ἰδίως ἐκ Κίνας (Σηρικῆς), εἰσαγωγὴ τῆς μετάξης καὶ μεταξουργίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐστὶν ἀρχαιότερα τοῦ Ἀλεξάνδρου, διότι ὁ Ἀριστοτέλης περιγράφει τὰ κατ' αὐτὴν ἀκριβέστατα (Π. Ζ. Ἰστ. Ε, 17, 6), λέγων ὅτι πρώτη ἐξεργάσθη αὐτὴν ἡ Παμφίλη, θυγάτηρ τοῦ Πλάτωνα ἐν Κῷ, ἐνθα φαίνεται ὅτι κατὰ πρῶτον ἐκομίσθησαν καὶ οἱ μεταξοκώληκες, ἢ μᾶλλον ἴσως τὸ νῆμα τῆς μετάξης, καὶ ἡ τέχνη ἐν τῇ νήσῳ ἐκεῖνη μάλιστα ἐξηκολούθησεν ἀσκουμένη, δι' ἧς καὶ κατὰ τοὺς πρώτους αὐτοκρατορικοὺς χρόνους ἐπὶ εὐφῆμως μνημονεύεται ἡ Κώ ἐσθῆς (Tibull. II, 4. — Propert. I, 2. II, 1. IV, 2. VI, 5. — Horat. Carm. IV, 13, 13. Sat. I, 2, 101). Οἱ ἀγνωστοὶ ὅμως τί εἶχε, τοσοῦτον χρόνον πρὶν, διδάξει ὁ Ἀριστοτέλης, ἐξελάμβανον κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὴν μέταξαν ὡς φυτικὸν προϊόν (Virg. G, II, 121. — Senec. Hipp. 386. — Patron. 119 κλ.). Ἐθεωρεῖτο δ' ἡ χρῆσις αὐτῆς ὡς μεγίστη καὶ λίαν ἐπιζήτητος πολυτέλεια καὶ τρυφή, δι' ἧς καὶ ὁ Τιβέριος ἀπηγγέρευσε «ἐσθῆτι σηρικῇ μηδένα ἄνδρα χρῆσθαι» (Suet. Tib. 15. — Δ. Κάσ. ΝΖ, 15. — Tac. Ann. II, 33). Καὶ ἄλλοι τῶν ἐπομένων αὐτοκρατόρων ἐδειξαν τὴν αὐτὴν ἀστηρότητα, ἐν ᾗ ὁ Καλλιγούλας ἐξ ἐναντίας ἔδιδεν οὐ μόνον τὴν ἄδειαν ἀλλὰ καὶ τὸ παράδειγμα τῆς ἀγορᾶς καὶ ἀσώτου χρήσεως πολυτελεστάτων χρυσοῦφῶν καὶ πολυποικίλων σηρικῶν ὑφασμάτων ἐξ Ἀσίας κομιζομένων (Δ. Κάσ. ΝΘ, 12. — Ἰωσηπ. Ἰουδ. πολ. Ζ, 5, 4. — Suet. Calig. LII. Ἀλλ' ὁ Ἀντωνῖνος, τοῦ δημοσίου θησαυροῦ ἐξαντληθέντος, ἐπώλησεν αὐτὰ δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ Τραϊανοῦ. Πλήν τῶν χριστιανῶν δὲ συγγραφέων, καὶ αὐτὸς ὁ Πλούταρχος (Γαρ. παραγγ. ΜΗ) συμβου-

λεύει τὰς ἔμφρονας γυναίκας ἢ ἀπέχουσι τοιαύτης σπατάλης. Ἐπωλοῦντο δὲ σηρικὰ καλῶς ἐξεργασμένα ἀντὶ ἰσοστάθμου χρυσοῦ καὶ ὁ Μ. Λυρήλιος ἀπηγόρευσε τῇ γυναικὶ του γὰ φέρη τοιοῦτον ἔνδυμα. Τὸ ὄλοκλήρως ἐκ νήματος σηρικοῦ κατεργασμένον ὕφασμα ἐλέγετο ὄλοσηρικόν, τὸ δὲ μετὰ λινοῦ νήματος μειμιγμένον ὄποσηρικόν. Γενικώτερον δ' ἤρξατο ἡ μεταξουργία διαδιδομένη ἐν Εὐρώπῃ ἀπὸ τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ.Χ. ὅτε μοναχοὶ ἐκόμισαν ἐκ Σηρίνης (τῆς Σηρικῆς, Κίνας) ἐν νάρθηκι μεταξοκλώστικας, καὶ ἐδίδαξαν τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἐκκλάσιν αὐτῶν (Προκπ. Γοτθ. Πολ. Δ, 17. — Ξυρχ. Χρν. ΙΔ, 22, 69. — Γλυκ. Χρν. Δ, Σλ. 209). Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας εἰς μεγάλους περιορισμοὺς ὑπέβληθη ἡ σκωληκοτροφία καὶ μεταξουργία (Προκπ. Ἱστορ. Ἀρκν. 25). Τῇ δὲ 16' ἑκατονταετηρίδι μετεδόθη ἡ τέχνη ἐξ Ἑλλάδος εἰς Σικελίαν καὶ ἐκείθεν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

Σήσαμος (ἡ). Ἑλληνικὴ πόλις τῆς Παφλαγονίας· ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ὁμ. Ἰλ. Β, 852. — Ἀπλλ. Ρόδ. Β, 941), εἶτα δ' αὕτη καὶ ἡ Ἀμαστρίδις συνηνώθησαν εἰς πόλιν μίαν, ἧς ἡ ἀκρόπολις ἐλέγετο Σήσαμος (Στράβ.).

Σηστός, πόλις τῆς Θράκης, κατὰ τὸ στενωτάτον τοῦ κορθμοῦ τοῦ Ἑλλησπόντου, κατέναντι τῆς ἐν Μυσίᾳ πόλεως Ἀβόδου. Τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης λέγεται ἐνταῦθα ἑπταστάδιον (Ἡρόδ. Ζ, 31), καὶ ἐστὶν ἡ συνήθης θέσις τοῦ διάπλου. Παρ' αὐτῇ ἐγεφύρωσαν ὁ Ξέρξης τὸν Ἑλλησπόντον. Ἐνταῦθα δὲ καὶ οἱ ποιηταὶ (Μουσαῖος, 8. — Ον. Περ. XVIII. XIX) πλάττουσι τὴν διήγησιν τῶν ἐρώτων τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου. Ἀποικίαν εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐπεμφαν οἱ Ἀθηναῖοι (Ἡρόδ. Δ, 142. Θ, 133. — Θουκ. Δ, 89. Η, 62. — Ξυρχ. Ἑλλ. Α, 1, 7. — Στράβ. ΙΓ, 581. 584).

Σητεία καὶ **Σητεῶν**. Πόλεις τοῦ ἐνό-

ματος τούτου ὑπῆρχον καὶ ἐν τῇ Βασιτικῇ καὶ ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἰσπανίᾳ. Ἐπισημοτέρα δὲ ἦν ἡ ἐν Λατίῳ, ἧτις ἐπηγεῖτο διὰ τὸν εἰνόν τῆς ἀπέσπασαν δ' αὐτὴν οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τοῦ Οὐλοσικικοῦ δεσμοῦ, καὶ εἶτα κατέκλεισαν ἐν αὐτῇ τοὺς Καρχηδονίους αἰχμαλώτους (Λίν. VI, 30. VII, 42. XXVI, 8. XXVII, 9. XXXII, 26). Νῦν Σέσση, μετ' ἐρείπιων ἀρχαίων τειχῶν.

Σητεῶν ὄρος, ἀκρωτήριον εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἀκτὴν τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας. Πρὸ αὐτοῦ ἦν ἡ νῆσος Βλάσκων (νῦν Βρέσκων). (Στράβ. Δ, 181)

Σθενέθουα, θυγάτηρ Ἰοδάτου, βασιλέως τῆς Λυκίας, ἡ Ἀμφιάνακτος, γυνὴ τοῦ Προίτου, συκοφαντήσασα τὸν Βελλεροφόντην παρὰ τῇ ἀνδρὶ τῆς, εἶτα δὲ μεταμεληθεῖσα καὶ αὐτοκτονήσασα (Ἀπλλδ. Β, 2, 1. Γ, 9, 1. — Ἰδ. καὶ Ἀρσφ. Βάτρ, 1043). Παρ' Ὀμήρῳ ἡ αὐτὴ Ἄντεια.

Σθενολαΐθιας, μέλος τῆς ἐν Σπάρτῃ Γερουσίας κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Α, 85).

Σθενέλαιος, υἱὸς τοῦ Ἰοαίμενου, φονεὺς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου (Ὁμ. Ἰλ. II, 586).

Σθενέλη, 1) Μία τῶν Δαναίδων (Ἀπλλδ. Β, 1, 5). — 2) Θυγάτηρ Ἀκάστου καὶ κατὰ τινὰς γυνὴ τοῦ Μενoitου καὶ μήτηρ τοῦ Πατρέκλου (Ἀπλλδ. Γ, 12, 8).

Σθένης, 1) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ἀνὴρ τῆς Δαναίδος Σθενέλης (Ἀπλλδ. Β, 1, 5). — 2) Υἱὸς τοῦ Καπανέως καὶ τῆς Βυάδνης, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Βασιγῶν κατὰ τῶν Θηβῶν (Ἀπλλδ. Γ, 7, 3), καὶ τὸν Διομήδην εἰς Τροίαν ἀκολουθήσας (Ὁμ. Ἰλ. Β, 564). — 3) Υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, σύζυγος Νικίπτης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος, ἐκβαλὼν τὸν Ἀμφιτρύωνα ἐκ τῆς Ἰφρυθῆς, καὶ καταλαβὼν τὴν βασιλείαν τῶν Μυκηναίων (Ὁμ. Ἰλ. Τ, 116. — Ἀπλλδ. Β, 4, 5, 6). — 4) Βίς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Μέλαντος, τῶν φονευθέντων

ὑπὸ τοῦ Τυδέως (Ἀπλλδ. Α, 8, 5). — 5) Υἱὸς τοῦ Ἀνδρόγεω, συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείαν, καὶ παρ' αὐτοῦ εἰς ἀμοιβὴν τὴν νῆσον Θάσον λαβὼν (Ἀπλλδ. Β, 5, 9). Κατὰ δὲ Ἀπολλώνιον Ρόδιον (Β, 911), υἱὸς τοῦ Ἀκτορος. — 6) Δραματικὸς ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις (Ἀρσφ. Σφκ. 1304).

Σθένης, ἑορτὴ τελομένη ἐτησίως ὑπὸ τῶν Ἀργείων ἐν Ἐρμιόνη, πρὸς τοῦ Σθενίου τοῦ Διδῆς τὸν βωμόν, ὅστις ἦν μέγας λίθος (Ἡσύχ. λ. Σθένης). Καὶ ὁ μὲν Πλούταρχος λέγει (π. Μουσ. ΚΣΤ) ὅτι τὴν πανηγυρίαν, εἰς ἣν ἐποιοῦντο χρῆσιν τοῦ αὐλοῦ ἴδρυσεν κατ' ἀρχὰς ὁ Δαναός. Κατὰ δὲ Παιουσανίαν (Β, 32. Ζ, 34, 9), ἐγκατέστησεν αὐτὴν ὁ Θησεύς, εὐγνωμονῶν τῷ Διδίῳ ὃ τῷ ἔδωκε σθένος ἵνα ἐγείρη τὸν λίθον ὃν ἐκείντο τὰ γνωρίσματα τοῦ πατρὸς του Αἰγέως, καὶ αὐτὸς ἴδρυσεν καὶ τὸν βωμόν τῷ θεῷ, πιθανῶς καθιερώσας, κατὰ τὴν πεποιθῆσθαι τῶν μεταγενεστέρων, αὐτὸν ἐκείνων τὸν μέγαν λίθον ὃν εἶχε μετακινήσει.

Σθένης, Ὀλύμπιος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους, εἰργάζετο ἐν Ἀθήναις, ὅθεν οἱ Ῥωμαῖοι ἀφῆρσαν μετὰ ταῦτα καὶ μετήγαγον εἰς Ῥώμην, εἰς τὸν ναὸν τῆς Ὁμονομίας, τὰ ὑπ' αὐτοῦ καλλιτεχνηθέντα ἀγάλματα τοῦ Διδῆ, τῆς Ἀθηναῖς καὶ τῆς Δήμητρος. Ἐπηρεοῦντο δ' αὐτοῦ καὶ τὸ σύμπλεγμα γυναικῶν θυουσῶν, προσευχομένων καὶ κλαουσῶν (Παιουσ. ΣΤ, 16, 17), καὶ πρὸ πάντων τὸ εἰς Σινώπην στηθὸν ἀγαλμα τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς πόλεως Αὐτολόκου. Καὶ μετὰ τοῦ Λεωχάρους δὲ συνεργάσθη ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων σύμπλεγμα τῆς οἰκογενείας τοῦ Παισιτέλους (Κουγ. Ἀπ. hell. II, Ἀρ. 1102).

Σθηνώ καὶ **Σθεινώ**, μία τῶν Γοργόνων (Ἡσδ. Θεογν. 276. — Ἀπλλδ.).

Σίβυλλα. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερον διάφοροι θεόπνευστοὶ προφήτιδες, εἰς διαφόρους ἐποχὰς καὶ εἰς διάφορα μέρη ἀποδιδομένα,

κατ' ἀβεβαίους καὶ μὴ συμφωνούσας μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων. Ὁ Πλάτων μνημονεῖ μίαν Σιβύλλην μόνον, ὃ δ' Ἀριστοφάνης, ὃ Ἀριστοτέλης, πολλῶν ἐπὶ τοῦ Οὐάρωνος δέκα ἦσαν γνωσταί. Τὸ ὄνομα παρήγετο κατὰ Πλάτωνα (Φαῖδρ. Σλ. 244. — καὶ Varr.) ἐκ τοῦ Σιδῆς (Διδῆς) βουλή. Νεώτεροι γλωσσολόγοι τὸ θελοῦσι παράγωγον ἐξ ἰσπανικῶν διαλέκτων. Κατ' Εὐστάθιον, ἡ πρώτη οὕτω κληθεῖσα ἦν θυγάτηρ τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Νησοῦς. Ὁ Πλούταρχος (Πυθικ.) λέγει τὴν πρώτην Σίβυλλαν Αἰθυσσαν, θυγατέρα τοῦ Διδῆ καὶ τῆς Λαμίας, θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος, μαντεύουσαν ἐπὶ βράχου ἐν Δελφοῖς. Ἡ δευτέρα καὶ ἐπισημοτάτη ἦν ἡ Ἐρωθραία Ἡρωφίλη, εἰς ἣν διάφοροι πόλεις ἀπαθίδονται ὡς πατρίς. Αὐτὴ δὲ καλεῖ αὐτὴν Ἡρωφίλην καὶ Ἀρταμιν, ἀδελφὴν, θυγατέρα, ἡ σύζυγον τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐλέγετο ζῆσασα πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. Ἦν δ' ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς Σαρδηνίας, Τρωϊκῆς, Σαμίας, Δελφικῆς καὶ Κυμαίας Σιβύλλης, καὶ φέρει καὶ τὰ ὀνόματα Δημῶ, Δημοφίλη, Δηϊφρόδη, Ἀμάλθεια. Ὡς πᾶσαι αἱ Σίβυλλαι, μόνιμον μὴ ἔχουσα τὴν διαμονήν, ἐλέγετο ἐκ Τρωάδος μεταβῆσα εἰς Κλάρον πρὸς τὴν Κολοφῶνι, εἶτα εἰς Σάμον, Δῆλον, Δελφοῦς, καὶ εἶτα πάλιν ἐπιστρέψασα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σμινθεως Ἀπόλλωνος εἰς Τρωάδα. Ἐκ Κύμης δὲ ἡ ἐξ Ἐρωθρῶν ἐλέγετο προσέτι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀπελοῦσα εἰς Κύμην τὴν Ἰταλικήν, ἐνθα ἐπροφήτευσεν τῷ Αἰεῖα πρὸ τῆς εἰς Ἄβου καταβάσεώς του (Virg. Αἶ, VI, 10. — Ον. Μετ. XIV, 104). Ἐθεωρεῖτο δὲ ὡς φθᾶσα εἰς βαθύτατον γῆρας (Ον. Μετ. XIV, 130. Fast. IV, 835), δι' ὃ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι εἰς ἑορτὴν τινα (τῆς Anna Perenna) ἤρχοντο ἀλλήλοις τῆς Σιβύλλης τὴν ἡλικίαν (Ον. Fast. III, 534). Αὐτῆς ἐλέγοντο οὔσαι προφητεῖαι τινὲς εἰς στίχους Ἑλληνικοὺς, ὅς Ταρκύνιος ὁ Σούπερβος ἠγόρασε παρ' ἀγνώστου γραίας ἀντὶ μεγίστης χρηματικῆς ποσότητος. Αἱ Ἑλληνικαὶ Σίβυλλαι ἦσαν εἰς

ἄμεσον σχέσιν μετὰ τοῦ μαντικῆς Ἀπόλλωνος, καὶ ἐπιστεῦοντο διατρύβουσαι κυρίως ἐνθα κατ' ἀρχαίαν πίστιν ὑπῆρχε χρηστήριον τοῦ θεοῦ· ἀφ' οὗτο ἄλλοι οἱ χρησμοὶ ἐκάνουσαν, αἱ Σίβυλλαι ἐξέλιπον. Ἐπροφήτευσαν δὲ ἄνευ ἐξωτερικῶν ἐρεθισμῶν, καὶ μόνον ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ θεοῦ ἐμπνεόμεναι, ἢ περιήρχοντο εἰς ἕκστασιν πίνουσαι ἐκ τοῦ ἱεροῦ ὕδατος. Ῥωμαῖκαὶ δὲ Σίβυλλαι ὑπῆρχον, πλὴν τῆς Κυμαίας, ἢ Καρμεντίς (ἴδ. Ἰδανδρος), αἱ κρηνησιτυλιανῶν νίγαι (κρηνησιτυλιανῶν παρθένου), ἢ Μεφέτις καὶ ἢ Τιβουρτίνη. Οἱ ἀρχαῖοι ἀναφέρουσι καὶ Ἰβραϊκὰ τινὰ Σίβυλλαν π. Χ., ἣτις Σάββα ἢ Σαμβέθη ἐκαλεῖτο, καὶ ἐταυτίζετο μετὰ τινος Χαλδαϊκῆς, καὶ ἄλλης αἰγυπτιακῆς. — Χρησμοὶ Σίβυλλιακοὶ σώζονται εἰς 12 βιβλία, διαφόρων ὄντες ἐποχῶν καὶ διάφοροι κατὰ τὸ περιεχόμενον, μίγμα ποικίλων ἐπόψεων, χριστιανικῶν, ἰσδαϊκῶν, εἰδωλολατρικῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ σχῆμα προφητικῶν ἱστορημάτων περιέχοντες, ἢ προρρήσεις ἀφορώσας ναοὺς, πόλεις, λαοὺς καὶ ἐπικρατείας, μετὰ συναναμιγμένων ἠθικῶν ἀποφθεγμάτων καὶ παραγγελημάτων καὶ ποιητικῶν ἀπεικονίσεων.

Σιβύνη (ἢ) καὶ **Σίβυνη** (ἢ) καὶ **Σίβυνο**, προσέτι καὶ **Σίγγυνο**, εἶδος δόρατος, ὡς φαίνεται ὀλοσιδήρου, εὐρεῖται ἔχοντος τὴν αἰγμῆν (Ὀππιαν. Κυνγ. Α, 152), ἐν χρήσει εἰς θήραν ἀγρίων ζώων. Καθ' Ἡρόδοτον (Ε, 9), λέξις Κυπρία κατ'

ἄλλους (Στράβ. Σουῖδ. Ἀππ.) Μακεδονική, Θρακική ἢ Σκυθική.

Σιθύριος, εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐγκαταστάς ὡς διοικητῆς τῆς Ἀραχωσίας καὶ Γεδρωσίας, καὶ διατηρήσας τὰς ἐπαρχίας ταύτας καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κατακτητοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἠνώθη μετὰ τοῦ Ἰδμήνου. Ἔτα δὲ μετασχὼν κρυφίως κατὰ τοῦτο συνομοσίας, καὶ φαιραθεῖς, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ. Μετὰ τὸν θάνατον ὁμοῦ τοῦ Ἰδμήνου πολλὴν τῶν ἐπέδειξεν εὐγνωμοσύνην ὁ Ἀντίγονος (Διόδ. ΙΘ, 68. — Ἀρρ. ΙΒ, 6. ΣΤ, 27).

Σίγανα, πόλις τῆς Ἀραχωσίας ἐν Ἀσίᾳ (Πτολ. ΣΤ, 20).

Σίγγις (ἢ), πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ κήλου ὅστις Σίγγατὶς ἐλέγετο (Ἡρόδ. Ζ, 122).

Σίγγειον, ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς χώρας, τὸ βορειοδυτικώτερον τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἰλλησπόντου, ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἐλεούσης, κειμένης ἐπὶ τῆς νοτίας ἄκρας τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου (Νῦν τουρκ. Γεντσέρ). Ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου ἦν καὶ ἑμίονος πόλις μετὰ λιμένος, καταστραφεῖσα μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Περσικοῦ κράτους.

ἔχε δὲ καὶ φρούριον Ἀχιλλεῖον καλούμενον, διότι θεωρεῖτο, ὅτι παρ' αὐτῶν ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐν ἀρχαίαις χρόνοις ἔδωκεν ἀφορμὴν πολέμου μετὰ Πεισιστράτου καὶ Πιττακοῦ (Ἡρόδ. Ε, 65. 94). Ἐκεῖ δὲ κατίκησαν καὶ ὅτε ἐξώθησαν ἐξ Ἀθηνῶν

οἱ Πεισιστράτιδα. Πρὸ τῆς ἐκκλησίας ἐνὸς τῶν χωρίων τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου εὐρέθη σπουδαιοτάτη ἀρχαία ἐπιγραφή, βουστροφῆδον γεγραμμένη ἐπὶ ἀκροφύλου τετραγώνου Ἐριμοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου μετηνέχθη εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον.

Σίγγεια, ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις, διὰ τὸ τότε ἐν χρήσει σχῆμα τοῦ γράμματος Α, ἐλέγετο οὕτω διάφορα ἡμικυκλικά, ὡς ἢ ὀρχήστρα τοῦ θεάτρου (Φωτ.), καὶ ἔδρα ἡμικυκλικὴ περὶ στραγγύλην τράπεζαν.

Σίγγειαν (ἢ), ποταμὸς τῆς Ἀκουϊτανίας ἐν Λυκαονίᾳ.

Σιγγία, 1) Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ ὄρους τῶν Οὐδύσκων, κτισθεῖσα ὑπὸ Ταρκυνίου τοῦ Σουπέρβου, ἔχουσα ναὸν Διὸς Οὐρίου, παράγουσα οἶνον ἰαματικῶν, ἐξαιρετα ἀπίδια, καὶ εἶδος τι πηλοῦ χρήσιμον εἰς στρωσίν τῶν ὁδῶν (Opus Sigininum) (Στράβ. Ε, 237. — Λιν. Ι, 55. ΙΙ, 21. VIII, 3). Νῦν Σέγγο, διατηρουμένου τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς, καὶ μεταβληθέντος εἰς ἐκκλησίαν. Σώζονται αὐτῆς καὶ Οὐδυσκία τινὰ εἰσέπια. — 2) Ὅρος τῆς Μεγάλης Φρυγίας, ὑπὲρ τὴν πόλιν Ἀπάμειαν Κιβωτῶν (Plin. V, 29, 29).

Σίγγιον, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου (Στράβ.), διατηροῦν τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Σιγγύναι ἢ **Σιγγυνοί**, λαὸς κατὰ τοὺς μὲν ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ τοὺς δὲ ἐν Ἑυρώπῃ πρὸς τὸ Ἰστρω οἰκῶν. Καθ' Ἡρόδοτον (Ε, 9) ἔλεγον οἱ ἴδιοι ὅτι κατήγοντο ἐκ τῶν Μηδῶν, καὶ εἶχον μηδικὰ ἦθη καὶ ἔθιμα. ἔχον ἴππους μικροὺς, δασεῖς, καὶ μόνον πρὸς ζεύξιν καταλλήλους· ἢ δὲ γυνῆ, ἢ ἀναδεικνυμένη ἀρίστη τῶν ἀμαξηλατῶν, ἐδικαιοῦτο νὰ ἐκλέξη ὃν ἠθελε σύζυγον (Στράβ. ΙΑ, 520). Τινὲς ἀναγνωρίζουσιν ἐν αὐτοῖς τὰ πρῶτα ἔχνη τῶν ἀσιγγάνων, ὡς καὶ τὸ ὄνομα φαίνεται συμφωνοῦν.

Σίδη, 1) Πόλις μετὰ λιμένος ἐπὶ τοῦ ἀνατολικῆς ἀκρωτηρίου τῆς Λακωνίας, νοτιῶς Ἐπιδαύρου τῆς Λιμηρίας, ἐπώνυμος τῆς

Θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ· εἶχε παρακμάσει ἤδη ἐν ἀρχαίαις χρόνοις (Πaus. Γ, 22. 11). — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας, ἀποικία Κόμης τῆς

Αἰολικῆς, ἔδρα ἐπίσημος λατρίας τῆς Ἀθηνᾶς (Στράβ. ΙΑ, 664. — Λιν. XXXV, 13. XXXVII, 23). Νῦν Παλαιὰ Ἀδάλια. — 3)

Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, μετακληθεῖσα Πολεμώνιον (Στράβ.). — 4) Γυνὴ τοῦ Ὀρίωνος, κρηνησιθεῖσα εἰς τὸν Τάρταρον ὑπὸ τῆς Ἥρας, διότι ἐκαυχῆθη ὅτι ἦτο ὠραιότερα τῆς (Ἀπλλδ. Α, 4, 3). — 5) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, καθ' ἣν ὠνομάσθη ἢ ἀνωτέρω πόλις τῆς Λακωνίας (Πaus. Γ, 22).

Σιδωνή, 1) ἢ περὶ τὴν Σίδην τοῦ Πόντου (ἀνωτ. 3) χώρα. — 2) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας (Στράβ.).

Σιδηρῶ, γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως, μητρὶς τῆς Τυροῦς (Ἀπλλδ. Α, 9, 8).

Σιδηκες, λαὸς τῆς μεγάλης Μηδίας (Πτλμ.).

Σιδικενοί, αὐσωνικὸς λαὸς ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, περὶ τὸ ὄρος Μαστικῶν καὶ τὰ μεθῆρια τοῦ Σαμείου, πρωτεύουσαν ἔχον τὴν τὸ ἀρχαῖον ὄνομα διατηροῦσαν Τέανον (Στράβ. — Cic. Phil. II, 41. — Λιν. VII, 29. VIII, 2. XV. — Virg. A, VII, 727).

Σιδούς, φρούριον τῆς Μεγαρίδος, πρὸς τοὺς ὄρειος τῆς Κορινθίας, κατὰ τὸν λιμένα τῶν Κεγγεῶν, μετὰ Κρομμυῶνος καὶ τοῦ Ἰσμοῦ. Παρήγεν ἐξαιρετα μῆλα (Ἐνφ. Ἑλλ. Δ, 4, 13. Ε, 19).

Σίδουσα, κόμη ἐν Λυδίᾳ, ἀνήκουσα ταῖς Ἑρυθραῖς τῆς Ἰωνίας (Θουκ. Η, 24).

Σίδυμα (κατ' ἄλλους Δίδυμα), πόλις τῆς Λυκίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Στέφαν. Βυζάντ.).

Σιδῶν, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Φοινίκης, παράλιος, ἐντὸς κοιλάδος μόλις μιλίου

πλάτος εχούσης, εἰς 5 μιλίων ἀπόστασιν βορρῶς κειμένη τῆς Ἰύρου, ἣτις ἀπ' αὐτῆς ἀπεκρίσθη. Ἔῤχε δύο ἀξιολόγους καὶ καλῶς ὠχυρωμένους λιμένας. Κατέστρεψε δ' αὐτὴν Ἀρταξέρξης ὁ Ὡχος, βασιλεὺς τῆς Περσίας, καὶ ἔκτοτε ἔμεινε κἀσὴ προσβολῇ ἀναπεπταμένη (Ἄρρ. Β, 15, 6). Ἐπὶ Ὀμήρου ἦδη (Ἰλ. Ζ, 290. Ὀδ. Ο, 115, 424) ἦν ἐμπορικωτάτη, ἐξέπεμπεν ἀποικίας, καὶ ἦσκει ἐξαιρέτως κλάδους τινὰς τῆς καλλιτεχνίας, ἰδίως τῆς μεταλλουργίας καὶ τορευτικῆς. Ὅπως ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. Ψ, 740) ἐπινοεῖ μετὰ θαυμασμοῦ τὸν εἰς αὐτὴν κατασκευασθέντα κρατῆρα, ἔχοντα ἐξ ἑξήκοντα χωρητικότητά, καὶ ὅστις ἀκάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' ἅκων πολλῶν. Ἐὰ πλοῖα αὐτῶν ἦσαν ἐκ τῶν ἀρίστων διὰ τὴν θαλασσοπλοίαν (Ἡρόδ. Ζ, 89, 86). Ὡς πᾶσαι αἱ Φοινικαὶ πρωτεύουσαι, εἶχε καὶ αὐτὴ διαδοχικοὺς βασιλεῖς, γενομένους ὁμοῦ ἐν μετέπειτα χρόνοις φέρου ὑποτελεῖς εἰς τοὺς Πέρσας καὶ Μακεδόνας. Ἐρείκια αὐτῆς σώζονται παρὰ τῆ νῦν Σαϊδᾶ, κειμένη ὀλίγον τι δυτικώτερον (Στράβ. ΙΣΤ, 756).

Σιθων, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ὀσσης, βασιλεὺς τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἣ τῶν Ὀδεμάντων, ἐκ τῆς νύμφης Μενδείδος πατὴρ τῆς Παλλήνης, συζύγου τοῦ Κλειτοῦ, διαδοχθέντος τὸν Σιθωνα (Γζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 583).

Σιθωνία, τὸ μέσον ἀκρωτήριον τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ἔχον ὄρη οὐχὶ ὑψηλὰ καὶ ἀρίστους λιμένας. Μεταξὺ τοῦ Ἰορωναίου καὶ τοῦ Σιγγιτικῆς κόλπου κειμένη, περιεῖχε τὰς πόλεις Σερμόλην, Ἰορῶνην, Γαληψὸν καὶ Σιγγὸν (Ἡρόδ. Ζ, 123).

Σικανία, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικελίας. Ἰδ. Σικανοί. Καὶ χώρα τις ἴδια ἐν τῇ νήσῳ περὶ τὸν Ἀκράγαντα (Ὀμ. Ὀδ. β, 307. — Ἡρόδ. 170. — Θουκ. ΣΤ, 9).

Σικανίτις, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Σικελίας (Θουκ. ΣΤ, 2), ἐξ Ἰθρίας τῆς

Ἰσπανίας ἐλθόντες ὅτε ἐδιώχθησαν ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Λιγύων.

Σικανίτις, 1) Ποταμὸς τῆς Ἰθρίας, ἀφικνούμενος, κατὰ Θουκυδίδην (ΣΤ, 2), μέχρι τοῦ Ῥοδανοῦ. Ἴσως ὁ Σηκουάνης. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἰξηκῆστου, Συρακούσιος στρατηγὸς ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων, διήκει τὸ ἐν κέρασ τοῦ στόλου, καὶ ἐζήτησε μάρτην γὰ κυριεύσει τὸν Ἀκράγαντα (Θουκ. ΣΤ, 73. Ζ, 46. 50. 70).

Σικελία, πρὶν Σικανία, καὶ ἔνεκα τοῦ τριγωνικοῦ αὐτῆς σχήματος καὶ τῶν τριῶν ἀκρωτηρίων Τρινακρία (Πορ. Σατ. Π, 6, 55), κατὰ τινὰς ἡ Ὀμηρικὴ Θρινακία. Ἦν ἡ μεγίστη καὶ ἐπισημοτάτη νῆσος τῆς Μεσογείου, νοτιοδυτικῶς κειμένη τῆς

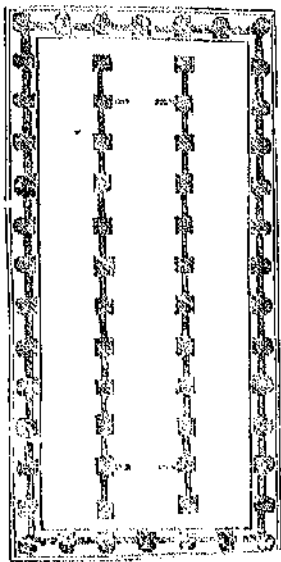
Κάτω Ἰταλίας, ἀφ' ἧς χωρίζεται διὰ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ἔχοντος εἰς τὸ στενωπώτερον αὐτοῦ μέρος πλάτος μόνον 12 σταδίων, καὶ εἶτε διὰ σεισμῶν ἀποχωρισθεῖσα ἀπὸ τῆς στερεᾶς, εἶτε παρ' αὐτὴν ἀνακύψασα δι' ἠφαιστειοῦ ἐνεργείας. Μήκος δ' ἔχων ὁ πορθμὸς 4 γειωγραφικῶν μιλίων, εὐρύνεται μέχρι 2 μιλίων. Περὶ τοῦ μεγέθους τῆς νήσου ἄλλοι ἄλλα εἰρήνουν. Κατὰ τὸν Ἐφορον ἀπῆται ὁ περίπλους αὐτῆς 5 ἡμερονύκτια κατὰ Θουκυδίδην (ΣΤ, 1), 8 ἡμέρας. Ὁ Ποσειδώνιος, ἐν Στράβωνι (ΣΤ, 266), τῆ ἀποδίδωσι περίμετρον 4,400 σταδίων (550 μιλίων), ὁ δὲ Πλίνιος (ΠΙ, 8, 14) 818 μιλίων. Ἦν περὶ τὴν νῆσον θάλασσα, τοῦλάχιστον ἡ πρὸς βορρᾶν καὶ ἀνατολὰς, ἐλέγετο Σικελικὸν ὕψιλον ἄγος, ἀφικνούμενον καὶ μέχρι τῆς Κρήτης. Ὀν δὲ κατὰ Πλίνιον μέρος μόνον τοῦ Ἴονικοῦ πελάγους. Ἦν νῆσος ἐστὶν ἐν γένει ἄρεινῆ· τὸ δὲ κυριώτερον τῶν ὄρεων αὐτῆς ἐκαλεῖτο τὰ νεοῦ ὄρη, ἐξακολουθούσας ἐν τῶν Ἀπεννίνων πρὸς

νότον καὶ πρὸς δυσμᾶς. Παρὰ τῇ ἀνατολικῇ παραλίᾳ τῆς νήσου καίται τὸ ὄρος Ἀΐτην, 3310 μέτρα ὑψηλόν· εἰς δὲ τὸ δυτικὸν πέρασ ὁ Ἐροξ (ν. Ἀγ. Ἰουλιανός) εἰς τὸ νότιον τὰ Ἐρατα ὄρη (νῦν Σόροι). Ἄλλα ὄρεων ὀνόματα εἰσὶν ὁ Νεπτούσιος (Ποσειδώνιος) πρὸς τῇ Μεσσήνῃ, ὁ Μάρων, ὁ Κράτας, οἱ Δίδυμοι λόφοι (Gemelli collos) πρὸς τὸ μεσαίτατον τῆς νήσου. Ἀκρωτήρια δὲ ἦσαν πρὸς ἀνατολὰς, τὸ Πέλωρον (νῦν Φάρον), ἐπίπεδον, εἰς τὴν βορειοανατολικὴν γωνίαν· τὸ Δρέπανον (πιθανῶς τὸ νῦν τοῦ ἁγίου Ἀλεξίου) τὸ Ἀργεννον (νῦν Τρασομίνα ἢ τοῦ ἁγ. Ἀγγέλου) τὸ Πλημμύριον, νοτίως πρὸς ταῖς Συρακούσαις (νῦν ἄκρα τοῦ Γίγαντος) ἢ νοτιοανατολικῇ ἄκρᾳ τὸ Πάχυνον (νῦν Πασσάρων). Εἰς δὲ τὴν νοτιοδυτικὴν ἄκραν τὸ Ὀδύσειον (νῦν τῆς Κίρκης) ἢ Βούκρα (νῦν Βούτρα) τὸ πρὸς δυσμᾶς Λιθύθειον (νῦν Μαρσάλε)· εἰς δὲ τὴν βορείαν παραλίαν, τὸ Αἰγιθαλλον (νῦν ἁγ. Θεοδώρου) τὸ Φαλάκριον (νῦν Ῥασοκούλιον). Οἱ ποταμοὶ εἰσὶ μικροὶ, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔαρ πολλὰκις ὀρηκτικοὶ ἐκχειλίζουσιν· εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν ὁ Ἀκασίνης (ν. Ἀλκαντάρης), ἐξέβαλλε μεταξὺ Ταυρομανίου καὶ Νάξου· ὁ Σύμαϊθος (ν. Γιαρέτας) ἐξέβαλλεν ὀλίγον βορειοανατολικῶς τῶν Λεοντίνων ὁ Ἄναπος (νῦν ὁμοίως), κατὰ τὰς Συρακούσας· ὁ Ἐλωρος (ν. Ἐλλάρα), παρὰ τῇ ὁμωνύμῳ πόλει. Κατὰ τὰ νοτιοδυτικᾶ, ἡ Γέλα (ν. Ὀλίβα), ἡ Ἰμέρα (ν. Σάλυς), μεταξὺ Γέλα καὶ Ἀκράγαντος· ὁ Ἄλυκος (ν. Πλάταναι) παρὰ τῇ Μινίᾳ Ἡρακλείᾳ· ὁ Ὑψας (ν. Βελίκη), παρὰ Σελινούσιν. Εἰς τὴν βορειὸν πλευρᾶν ἔρρεε καὶ ὁ ἄλλος ποταμὸς Ἰμέρα (ν. ἁγ. Λεονάρδος) ὁ Κριμισσός. Λίμνης δὲ εἶχε τὴν Λυσιμέλειαν (ν. Παντανέλλαν), ὑπὸ τοῦ Ἀνάπου ποταμοῦ σχηματιζομένην παρὰ ταῖς Συρακούσαις· τὴν Συρακῶν, αὐτόθι· τὴν Καμαρῖνην, παρὰ τῇ ὁμωνύμῳ πόλει (ν. ὁμοίως) τὴν Πέργον (Lucus Pergos, ν. Πέρ-

γουσα ἢ Λαργιτέλλον), νοτιοδυτικῶς τῆς Ἐννης· τὴν Πάλικων λίμνην (ν. ὁμ.), λίμνην ἠφαιστειογενῆ, ἔθθα ἢ πόλις Μόναι· Πηγαὶ μνείας ἀξίαι ἦσαν ἡ Ἀρέθουσα πρὸς ταῖς Συρακούσαις καὶ ἡ Κυάνα (ν. ὁμ. ἢ Πίυμα), ἐπίσης ἐκεῖ πλησίον. — Γενικῶς ἀνεγνωρίζετο ἡ ἔκτακτος εὐφορία τῆς νήσου, ἣτις ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ σιταποθήκη τῆς Ἰταλίας (Στράβ. ΣΤ, 273. — Cic. Verr. II, 2. d. Imp. Romip. XII. — Liv. XXVI, 40). Τοῦτου ἔνεκεν ἦν ἰσρά τῇ Δήμητρι, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἀγαπητὴ αὐτῆς κατοικία. Σήμερον παραμεληθείσης τῆς καλλιέργειας, παρήμασε κατὰ τοῦτο πολὺ ἡ νῆσος. Τῶν νοτίων μερῶν τὰ προϊόντα ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰ τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὰ λοιπὰ δὲ μέρη πρὸς τὰ τῆς Ἰταλίας, καὶ πολλάκις μνημονεύονται παρὰ τῶν ἀρχαίων ἄνθρωποι, καρποὶ μεσημβρινοὶ, φοίνικες καὶ ἐξαιρετοὶ οἶνοι. — Τοὺς Κύκλωπας καὶ Λαιστρυγῶνας τοῦ Ὀμήρου αἱ μὴ ἔχοντες τοῦ ἀλλαχού να θέσωσιν, ἔθετον εἰς τὴν Σικελίαν. Ὡς ἀρχαιοτάτους δὲ κατοίκους αὐτῆς γινώσκει ἡ ἱστορία τοὺς ἐξ Ἰταλίας ἐνταῦθα κατελθόντας Σικανοὺς (Θουκ. ΣΤ, 2) ἢ Σικελούς (Θουκ. ΣΤ, 1. — Siculi. Cic. Verr. II, 2). Ἀμφότερα τὰ ὀνόματα εἰσὶν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, εἰ καὶ φαίνεται διπλῆ κἀθοδος ὑποτιθεμένη. Οἱ δ' εἰς Σικελίαν ἀποικίσαντες Ἕλληνας ἐλέγοντο Σικελιώται. Εἰς τοὺς Σικανοὺς καὶ Σικελούς προσετέθησαν κατὰ τὰς παραδόσεις εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν Κρήτες καὶ Ἐλυμοί, οἵτινες ἐξελαμβάνοντο ὡς ἀποικοὶ Ἰρῶες (Ving.), ἴσως καὶ μετ' αὐτῶν συγχωνευθέντες Λιγούριοι. Τοῦ ἐμπορίου ἔνεκεν ἐγκατέστησαν εἰς τὰ βόρεια καὶ τὰ βορειοδυτικᾶ τῆς νήσου προσέτι καὶ Φοίνικες, οἵτινες ὁμοῦ πολλὴν περιωρίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὴν Νάξον ἀπὸ τοῦ 736 π. Χ. ἦδη ἐγκαταστάτων (Ἰδ. Θουκ. ΣΤ, 3). Πλεῖστοι ἑλληνικαὶ ἀποικίαι ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων κατέλαβον τὴν νῆσον, ἐκπέψασαι ἔπειτα καὶ αὐτοὶ ἄλλας ἀποικίας

εις διάφορα μέρη τῆς νήσου. Ὑπὸ τῶν Συρακουσῶν ἀπερρίσθη ἡ Ἴβννα καὶ ἰδρύθησαν αἱ Ἀκραί. Ἀποικία αὐτῶν ἦσαν καὶ ἡ Καμάρινα καὶ αἱ Καρμέναι. Ὁ Ἀκράγας ἀπερρίσθη τῷ 581 ἐκ τῆς Γέλας, διαμρισητήσας ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις τὰ πρωτεῖα τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ πλοῦτου εἰς τὰς Συρακούσας. Οἱ ἐν Σικελίᾳ Μεγαρεῖς ἤκησαν τὴν Σελινοῦντα καὶ αἱ Χαλκιδικαὶ πόλεις μετέσχον τῆς ἐποικίσεως τῆς Σικελίας οὕτως ἐκ τῆς Ζάγκλης προέκυψεν ἡ Ἰμέρα. Αἱ τῶν φατριῶν διχόνοια περὶ τὰ τέλη τῆς στ' καὶ ὀρχῆς τῆς ε' ἐκατονταετηρίδος π. Χ. ἔφερον καρπὸν τὴν τυραννίδα, δι' ἧς μεγάλως προήχθησαν εἰς πολιτικὴν δυνάμιν ἡ Γέλα καὶ ὁ Ἀκράγας ὁ Γέλιον δὲ σύνοιδεν ὅτι αἱ Συρακοῦσαι ἔπρεπε νὰ καταστῶσι τὸ κέντρον καὶ ἡ πρωτεύουσα τῆς Σικελίας συνησπισμένης, καὶ αἱ κατὰ τῶν Καρχηδονίων νίκαι περὶ τὰ 480 π. Χ. ἐπέφερον αὐτῆν τὴν ἡγεμονίαν. Παρηκολούθησε δ' αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν τάσιν καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ Ἰέρων 478-467. Ἡ ἀποβολὴ δὲ τῶν τυράννων ἐπέφερον αὐθιγὴ τὴν δημοκρατίαν καὶ τοὺς κομματικὰς σπαραγμῶς, ἐξασθενήσαντας τὰς πόλεις, καὶ νῦν μὲν κατελαμβάνον τὴν ἐξουσίαν οἱ ὀλιγάρχοι, νῦν δ' ὑπερῖσχυεν ἡ ὀλιγοκρατία. Τοῦτου ἕνεκα καὶ οἱ κατὰ τῶν Καρχηδονίων πόλεμοι περὶ τὸ τέλος τῆς ε' ἐκατονταετηρίδος κακῆν εἶχον ἔκθασι. Ἦν ἔτε 397 π. Χ. ἐπανελήθη ὁ πόλεμος, καὶ τότε ἐπὶ τινα χρόνον ὑπερῖσχυον πάλιν οἱ Ἕλληνας, περιορίζαντες τοὺς Καρχηδονίους τῇ 392, εἰς τὰ βόρεια αὐτῶν καταγῶγια, ὃ δὲ Διονύσιος ἐξασφάλισε τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐν Συρακούσαις. Καὶ τοῦ Τιμόλεοντος δὲ καὶ τοῦ Ἀγαθουκλέους αἱ νίκαι παρεκάλυσαν τὰς προόδους τῶν Φοινίκων. Ἀλλὰ τέλος, κατὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον, οἱ Ῥωμαῖοι κατέλαβον τὴν νήσον, καὶ αὐτὴν πρῶτην κατέστησαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Οὕτω δὲ τότε εἰς τοὺς Σικελούς καὶ τοὺς Ἕλληνας κατοίκους προσετέθησαν καὶ Ῥω-

μαῖοι. — Ἦς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης μετὰ πλείστου ζήλου συνέπραξαν καὶ οἱ Ἕλληνες τῆς Σικελίας. Ἐξ αὐτῶν εἰσὶν οἱ ποιηταὶ Στρησίχορος, Ἐπιχάρμος, Θεόκριτος, Μάσχος καὶ ἄλλοι· οἱ ἱστοριογράφοι Φιλίστος, Τιμαίος, Διόδωρος· οἱ φιλόσοφοι Ἐμπεδοκλῆς καὶ Δικαίαιργος· ὁ ῥήτωρ Γοργίας· ὁ μαθηματικὸς Ἀρχιμήδης κλ. Ἦς πρὸς τὴν τέχνην δὲ, αὐτὸς ὁ Δαίδαλος ἦδη ἐμνημονεύετο ὡς μεγαλοεργήσας ἐκεῖ τὴν Κολυμβήθραν, διώρυγα δι' ἧς ὁ Ἀλαβῶν ποταμὸς ἐξερύγετο εἰς τὴν θάλασσαν.

καὶ ὡς πόλεις κρεμάσας ἐπὶ κρημνῶν (Διόδ. Δ, 78. — Παισ. II, 46. — Solin. XI). Ἐν Ἀκράγαντι σώζονται καταπληκτικὰ λείψανα καὶ ἀρχιτεκτονικὰ καὶ γλυπτικὰ τοῦ μεγίστου ναοῦ τοῦ Διὸς, ὅστις παρεκκλίνει τοῦ ἐν Ἑλλάδι συνήθους ρυθμοῦ, καὶ τὴν ὀροφὴν εἶχεν ἐπὶ γιγάντων στηριζομένην, οὗ δὲ μετὰ θαυμασμοῦ μνημονεύουσιν οἱ ἀρχαῖοι (Διόδ. II, 82). Καὶ ἐν Σελινοῦντι σώζονται ἀξιόλογα λείψανα τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει μνημονευομένων ναῶν (Θουκ. ΣΤ, 20), καὶ ἄλλων ἐν τῇ κάτω πόλει. Ὅτι δ' ὤρατα ἀγάλματα θεῶν ἐκέκτηντο εἰς τοὺς ναοὺς των ἀποδεικνύει ἐν ἄλλοις, καὶ τὸ ὅτι ὅτε ὁ Φάβιος Μάξιμος ἐκυρίευσεν τὸν Ἰέρωνα (τῷ 207

π. Χ.), εἰς τοὺς ὄπαδοὺς τοὺς θελήσαντας ν' ἀποκομίσωσι τὰ ἀγάλματα, εἶπεν εὐφωῶς καὶ γενναιοφύχως, «Ἀπολίπωμεν τοὺς θεοὺς τοῖς Ἰαριντοῖς κεχλωμένους» (Πλούτ. Φ. Μ. ΙΒ). Αἱ ἐπισημότεραι τῆς νήσου πόλεις, ἐπὶ Στραβῶνος ἦδη αἱ μὲν κατεστραμμένα, αἱ δὲ παρακμάσασαι, ἦσαν (Ἰδ. τὴν λέξιν δι' ἐκάστην τῶν κυριωτέρων) εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν, ἡ Ζάγκλη, εἶτα, καὶ νῦν Μεσσόνη (ἰσορ. Μεσσάνα) ἡ Νάξος, παρ' ἣ κατόπι ἐκτίσθη καὶ τὸ Ταυρομένιον (ν. Ταορμίνο) ἡ Κατάνη (νῦν Κατάνια) οἱ Ἀεοντινοὶ (καὶ νῦν) τὰ Μέγαρα (ἐκλιπόντα) αἱ Συρακοῦσαι· εἰς δὲ τὴν νοτιοδυτικὴν παραλίαν ἡ Καμάρινα, ἡς σώζεται μέρος τοῦ φρουρίου ἐν ἐρείπιοις ἡ Γέλα, ἐρείπια αὐτῆς ὁ Ἀκράγας (ν. Ἀγριγέντη) ἡ Ἡράκλεια Μινώα (ἐρείπια εἰς πύργον τοῦ Κάμπο Βιάγκου) ἡ Σελινοῦς (ν. Καστελβετράνο, ἐρείπια). Εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν, τὸ Λιλύβαιον (ν. Μαρσάλα) ὁ Ἐρουξί· τὸ Δρέπανον (ν. ὄμ.). Εἰς τὴν βορειάν παραλίαν, ἡ Σαγέστα· ἡ Πάνορμος (ν. Παλέρμον) ἡ Ἰμέρα, μετονομασθεῖσα εἶτα Θέρμαι (ν. Τέρμινη) αἱ Μύλαι (ν. Μιλάστον) ἡ Ἰθλα ἡ μελιών (ν. Πατέρων) Ἐννα (ν. Κάστρον Ἰωάννου) τὸ Ἀγύριον (ν. Ἀργυρόν) τὸ Ἀδρανον (ν. Ἀδερνον) ὁ Ἀσσωρος (ν. ὄμ.) καὶ ἄλλαι (Στράβ. ΣΤ, 265).

Σικελίδης, ὄνομα ποιητοῦ Σαρμίου (Θεόκρ. Ζ, 1).

Σικυωνίς (ἡ), ὄρχησις τῆς σατυρικῆς,

εἰς τοὺς χοροὺς τῶν σατυρικῶν δραμάτων εισηγμένη, ὑπερβολικὴ εἰς τὰς κινήσεις τῆς

καὶ καθ' ἣν οἱ ὀρχοῦμενοι καὶ ἐφαλλον συγχρόνως αὐτοὶ καὶ ἐκιδάριον, ἐπώνυμος τοῦ ἐφευρέτου αὐτῆς Σικίνου, ἡ νόμφης τινὸς τῆς Κυβέλης, ἧτις Σικίνυς ἐκαλεῖτο (Ἄρσφ. Νεφ. 540. Σχλ. — Λουκ. π. Ὀρχ. Πολδ. Δ, 99. — Κλμ. Ἀλξ. Παιδ. Γ, 4). Ἴσως πιθανώτερον ἀπομύμησις βαρβάρων τιῶν χορῶν τῶν Σιγίνων (Ἰδ.).

Σικυωνίς, δούλος καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Θεμιστοκλέους, ὑπ' αὐτοῦ καὶ πρὸς τὸν Ξέρξην παμφθεῖς (Ἡρόδ. Η, 75).

Σίκινος (ἡ), μία τῶν Κυκλάδων νήσων μετὰ τῷ Ἴου καὶ Φολεγάνδρου, ἐχουσα καὶ πόλιν ὁμώνυμον· πλούσια εἰς παραγωγὴν αἴνου, δι' ὃ καὶ Οἰνὴ πρὶν ἐκαλεῖτο. Τὸ ἔθνος Σίκινος εἶχε κατὰ τινα υἱὸν τοῦ Θόαντος. Ἐπὶ τῶν Περσικῶν προσήλθε τῷ Ξέρξῃ, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα κατετάχθη μετὰ τῶν ὑποτελῶν συμμάχων τῶν Ἀθηναίων. Μένουσιν ἐπ' αὐτῆς ἀρχαῖα ἐρείπια, ἰδίως ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετασκευασθέντος εἰς ἐκκλησίαν (Στράβ. Γ, 784).

Σίικα (Ἀφροδισία. S. Veneris), πόλις ἐπίσημος τῆς Νομιδίας ἐν Ἀφρικῇ, ἐπὶ λόφου παρὰ τῷ ποταμῷ Βαγρῶδα, κτίσμα Φοινίκων μετὰ ναοῦ τῆς Ἀστάρτης· εἶτα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Πολδ. Α, 66. 67. — Sall. Jug. LVI).

Σίικερεις, ἀριστερὸς ὁμόρρος τοῦ Ἰθῆρου ἐν Ἰαπωνίᾳ τῆς Ἰσπανίας, τῇ Πιέρδα παραρρέων, καὶ παρὰ τῇ Ὀκτωγέσῃ ἐκβάλλων (Δ. Κάσσ. ΜΑ, 20. — Ctes. Β. C. I, 49. 61).

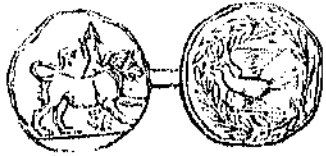
Σικύα, ὁ ἐπιμήκης κολοκυνθοειδὴς καρπὸς, τὸ ἀγγούριον, καὶ κατ' αὐτὸν, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος, τὸ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἀφαίρσιν τοῦ κακοῦ αἵματος (ἡ βεντούζα), εἰς ὁμοίωσιν μετὰ ταῦτα καὶ ἄλλο σχῆμα ἐδόθη, κατὰ τὸ πρῶτον τύπον τῆς εἰκόνας ἐκ τοῦ Βατικανοῦ.

Σικυωνία, (κατὰ παραγωγὴν δηλοῖ ἀγγουρότοπον). Εἰς τοὺς μυθώδεις χρόνους

ὀνομάζετο καὶ Μικωνία, Λίγυαλία, Τελγινία. Ἦν δ' ἡ χώρα ἡ βορειότερα τῆς Πελοποννήσου, ὅρια ἔχουσα πρὸς βορρῆν τὸν κορινθιακὸν κόλπον, πρὸς δυσμὰς τὴν Ἀχαϊάν καὶ Ἀρκαδίαν, πρὸς ἀνατολὰς τὴν Κορινθίαν, πρὸς νότον τὰς Κλειωνὰς καὶ τὴν Φλικασίαν. Ἡ ἔκτασις αὐτῆς ἦν περίπου 5 τετραγωνικῶν μιλίων. Τὸ ἔδαφος αὐτῆς ἐστὶν ὄρεινόν. Πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ ἡ Κυλλήνη (νῦν Ζύρια) αἶρεται ἡμικυκλικῶς εἰς ὕψος 2400 μέτρων, τὸ πλεῖστον χιονοσκεπῆς, καὶ ὑπὸ σεισμῶν παντῶς κατεσπαραγμένη. Ἀνατολικότερον κεῖται ὁ Ἀπέαυρος ἢ Ἀπέλαυρος (Γαυρίας ὄρος), 1400 μ. ὕψηλός. Αἱ προεκβολαὶ δὲ τῶν ὄρειων τούτων ἀφικνεῖνται μέχρι πλησίον τῆς θαλάσσης, ἀπ' αὐτῆς μόνον δι' ἐνὸς εὐφύρου πεδίου (τῆς νῦν Βόγας) διαιροῦμεναι. Ὁ ποταμὸς Σῦς ἢ Σύθας (νῦν τοῦ Ξυλοκοστρου) ἦν τὸ ὄριον πρὸς τὴν Ἀχαϊάν ἢ Νεμέαν (νῦν Κουτσομάλι), τὸ πρὸς τὴν Κορινθίαν· μεταξὺ δὲ τῶν δύο ῥέει ὁ Ἀσωπὸς (ἀγ. Γεωργίου) καὶ ὁ Ἐλισ-

σῶν, καὶ οἱ ποταμοὶ οὗτοι παρῆσαν γῆν ἐν τῶν ὄρειων καταβιβάζοντες, αὐξάνουσι τῆς πεδιάδος τὴν εὐφορίαν. Τὸ κλίμα ἐστὶν ἐπ' εὐκρατέστερον καὶ ὑγιεινότερον ἢ εἰς τὴν παρακειμένην Κόρινθον, καὶ σίτου καὶ ἑλαίου ἀφθονίαν παρῆγεν ἡ πεδιάς, τὰ δὲ ὄρη πολλὴν ξυλείαν δι' ὃ καὶ ἰκανῶς πυκνὸς ἦν ὁ πληθυσμὸς 40-50 χιλιάδων κατοίκων. Ἡ πρωτεύουσα, Σικυών, ἐπὶ νομισμάτων δ' ἐνίστα καὶ Σικυῶν, ἐλέγετο πρὶν Αἰγιαλοί, καὶ μετὰ τὸν ἐπιβίβασθαι δὴθεν κατὰ Σικυῶνα, υἱὸν τοῦ Μαραθῶνος, ἢ Μετίωνος, ἢ Ἰσραχθῆος, ἢ Πέλοπος, σύζυγον δὲ τῆς Ζευξίππης, θυγατρὸς τοῦ Λαομέδοντος, μεθ' οὗ ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ἀχαιῶν. Ἐπὶ τσερκοκρατίας ἐκαλεῖτο Βασιλικὰ. Μεταξὺ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ

τοῦ Ἐλισσῶνος κειμένη, ἀπετέλει ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν τὸ κέντρον τῆς χώρας, καὶ εἶχεν 20-25 χιλιάδας κατοίκων. Ἡ ἀρχαία πόλις ἔκειτο μέρος μὲν ἐν τῇ πεδιάδι, εἰς ἀπόστασιν 12 σταδίων ἀπὸ τῆς θαλάσσης, μέρος δ' ὑπὲρ αὐτὴν, εἰς ὕψωμα κλιμακῶδον αἰρόμενον. Ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς, κύριος γενόμενος τῆς πόλεως, ἦντις καὶ ἐπὶ τινα χρόνον Δημητριάς ὀνομάσθη, ἠνάγκασε τοὺς κατοίκους νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς κάτω συνοικίας καὶ ν' ἀποσυρθῶσι πάντες πρὸς τὰ ἄνω. Ἦν τακτικῶς δὲ ῥυμοτομηθεῖσης νέας ταύτης πόλεως σώζονται ἐπίσημα ἐρείπια (Στράβ. II, 352. — Πλουτ. Β, 7). — Ἡ Σικυῶν ἦν ἐπίσημος ἔδρα τῆς τέχνης, ἣν ἔλαβεν ἐκ Κρήτης, τεχνητῶν Τελγινῶν ἐκεῖθεν ἐλθόντων, ἐξ ὧν καὶ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα Τελγινία ἔλαβεν ἡ χώρα. Ἐπίσημοι γλύπται διέπρεψαν ἐν αὐτῇ, ὡς ὁ Ἀριστοκλῆς, ὁ Κάναχος, κατὰ τινὰς καὶ ὁ Πολύκλειτος, ὁ Λύσιππος κτλ., καὶ ἦντις ἡ τέχνη μέχρι καὶ ἐπὶ Ἀράτου (Πλουτ. Ἀράτ. II), ἐν τῇ γραφικῇ καὶ ἐν τῇ γλυπτικῇ, καὶ χαλκουργεῖα ὑπῆρχον ἐν τῇ καλιὰδι τοῦ Ἀσωποῦ. Ἐνεκα τούτων πάντων τῶν πλεονεκτημάτων τῆς, καὶ τῆς ὠραίας, ὑγιᾶς καὶ οὐραίας θέσεώς τῆς, ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὕσα ἡ Σικυῶν τέρψις ἐν εἰρήνῃ καὶ προστασίᾳ ἐν πολέμῳ. Νοτίως αὐτῆς ἔκειτο ἡ Τίταν, ἔχουσα ναὸν Ἀσκληπιοῦ ἀνατολικῶς ἢ Ἐννεύσσα. Αἱ Δειραὶ, ἢ Ἐπιεῖλια καὶ ἡ Κισάμια ἦσαν φρούρια ἰῶν ἢ θῆαις ἀγροεῖται. — Οἱ ἀρχαιότατοι τῆς χώρας κάτοικοι λέγονται Ἴωνες, μεθ' οὓς ἐπήλθον Ἀχαιοὶ καὶ εἶτα Δωριεῖς, οἵτινες ὑπὸ τὸν ἡγεμόνα αὐτῶν Φάλακην ἐπιπεσόντες, κατέλαβον τὴν πόλιν διὰ νυκτός. Προέχουσαν θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ οὐδέποτε εἶχεν ἡ Σικυῶν, ἀλλὰ συνέπραττε πάντοτε μετὰ τοῦ Ἀργεῶς ἢ μετὰ τῆς Σπάρτης. Οὕτως ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου συνηγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἀργεῶς ὑπὲρ τῶν Μεσσηνίων· ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου ἐγκατέστη παρὰ τοῖς Σι-

κυωνίοις ἡ πραΐα τῶν Ὀρλογοριδῶν τυραννίς (Ἡρόδ. ΣΤ', 126), ἐν ἣ διέπρεψεν ὁ τελευταῖος ἐν αὐτῇ, ὁ Κλεισθένης, πενθερὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις Μεγακλείους (Ἡρόδ. ΣΤ', 126-131), παρὶ τὰ 576 π. Χ. Ἐπὶ τῶν Περσικῶν, οἱ Σικυῶνιοι παρέταξαν 12 καὶ εἶτα 15 πλοῖα εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στόλον (Ἡρόδ. Η, 1. 43) ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν τεταγμένοι, παρέσχον ἐπίσης αὐτοῖς πλοῖα (Θουκ. Β, 9. 80. 83), καὶ ἄλλως μετέσχον αὐτοῦ (Θουκ. Δ, 70, 101. Ε, 52). Ὅτε ὅμως, ἐπικρατήσασα ἡ δημοκρατικὴ μερίς, ἀπεστράφη ἀπὸ τῆς Σπάρτης, τότε ὑπέταξαν οἱ Σπαρτιαταὶ τὴν πόλιν, καὶ τὴν ἐβίβασαν νὰ μετάρχη τῆς Σικελικῆς ἐκστρατείας (Θουκ. Ε, 82. Ζ, 58). Μεταγενεστέρως ἀπαντῶνται πάλιν τύραννοι ἐν Σικυῶνι. Ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου συνηπείσθησαν καὶ οἱ Σικυῶνιοι μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Μακεδόνων. Ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Πτολεμαῖος, καὶ κατόπιν ὁ Δημήτριος, ὁ Πολιορκητὴς κατέλαβον τὴν Σικυῶνα (τῷ 303 π. Χ.), ἐπανήλθε πάλιν σειρά τυράνων, ἀφ' ὧν μόνον τῷ 251 ὁ Ἀρατος ἀπήλλαξεν αὐτὴν, καὶ ἐπανάφερε τὴν τάξιν. Παντοίας ὅμως δυσχερείας ἐπέφερον αὐτοῖς ἢ προσάρτησις τῶν Σικυωνίων εἰς τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμὸν, αἵτινες ἐξηκολούθησαν καὶ ἐπὶ τῶν Μακεδονορρωματικῶν χρόνων. Μετὰ τὴν καταστροφὴν δὲ τῆς Κορίνθου ἔπεσε καὶ ἡ Σικυῶν, καὶ σπανίως μνημονεύεται ἔκτοτε.

Σίλλα, 1) δάσος τῶν Βρουτιῶν μέχρι τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ παρατεινόμενον, καὶ μέχρι τοῦδε διὰ τοῦ αὐτοῦ δυνάματος, ἢ καὶ Ἀσπρομόντε καλούμενον, πρὸ πάντων ῥητίνης παραγωγῶν (Στράβ. ΣΤ', 261. — Cic. Brut. XXII, 85). — 2) Πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἀδριατικὴν (Πτολ. ΛΔ, 11).

Σικυωνίων, γλύπτης Ἀθηναῖος διάσημος, ἀκμάσας περὶ τὴν 110 Ὀλυμπιάδα (340 π. Χ.), ἐργασθεὶς ἐν ἄλλοις ἀνδριάνταις τοῦ Πλάτωνος (Διογ. Λαέρτ. Γ, 25),

ἰδρυθέντα εἶτα ὑπὸ Μιθριδάτου εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, Ὀλυμπιονίκας, ἤρωας ὡς τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ Θησέα (Πλουτ. Θησ. Δ) τὴν ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος (Verri. IV, 57) ἐπιαιουμένην Κορίνθον τὴν ὀνήσκουσαν Ἰσκάστην, εἰς ἧς τὸ πρόσωπον ἐγκατέμιξεν ἄργυρον τῷ χαλκῷ πρὸς ἐκφρασίαν τῆς ἀχρότητος (Α. Ταί. LI). Τὸ δὲ περιφημότερον τῶν ἔργων τοῦ ἦν ὁ ἀνδριάντης τοῦ Ἀπολλοδώρου, τοῦ «μυαινομένου» ἐπικληθέντος, ὃν παρέστησεν ὅτι, ἐν ἀγαπηκῆσει κατὰ τῶν ἰδίων ἔργων, ἔθραυεν αὐτὰ, καὶ περὶ οὗ λέγει ὁ Πλάτωνος (XXXIV, 19, 21) ὅτι ἦν «οὐχὶ χαλκοῦς ἀνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀγαλμα τῆς ὀργῆς».

Σικυανός, 1) Ἑλλήν ἱστοριογράφος παρὰ Σιτράβωνι. — 2) Μάντις Ἀμβρακιώτης ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ Κύρου τοῦ νεωτέρου κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου (Ξενφ. Ἀνθ. Α, 7, 18).

Σίλλαιος, 1) Ποταμὸς καὶ κόμη τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλίας. Καὶ ὁ μὲν ποταμὸς ἔχει ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, ἡ δὲ κόμη λέγεται φρούριον τοῦ ἀγ. Πέτρου. — 2) Ποταμὸς χωρίζων τὴν Λευκανίαν ἀπὸ τῆς Καμπανίας, ἐκρέων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων, δεχόμενος ἀριστερῶς τὸν Τανάγραν (νῦν Νέγρον), καὶ τὸν Κέλορα (ν. ὀμοίως), καὶ ἐκβάλλων βορείως τῆς Ποσειδωνίας εἰς τὴν Θάλασσαν. Ἐλέγετο τὸ ὕδωρ αὐτοῦ ἀπολιθοῦν τὰ φυτά. Παρ' αὐτῷ ἠτήθη ὁ Σπάρτακος τῷ 71 π. Χ. (Ἀππ. Α, 118. — Ving. G. III, 146). (Νῦν ὀμοίως).

Σικυανός, ἴδ. Σειληνός.

Σίλλαις, ὁ ἐπισημότερος τῶν ποταμῶν τῆς Βενετικῆς, ἐξέβαλλεν εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν κατὰ τὸ Ἄλτινον (Plin. III, 8, 22). Νῦν Σιλ.

Σίλλαι, ἴδιον εἶδος τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως, σατυρικοῦ ἢ χλευαστικοῦ ἐμπεριχομένου, σχέσιν καὶ συγγένειαν ἔχον μετὰ τῶν Ἰάμβων τοῦ Ἀρχιλόγου καὶ ἄλλων. Τίμων ὁ Φλιούσιος ἔγραψε τῷ 280 π. Χ. τρία σίλλων βιβλία, ἐξ ὧν ὀλίγα λείπεται

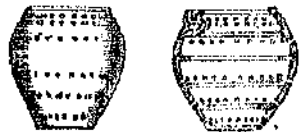
σώζονται, ελέγχοντα δέξονταν και πνευμα παρατηρητικόν, άλλ' έχοντα και τι τὸ βιβλ, απότομον και δυσάρεστον.

Σιλουός (Silvius), κατά Διονύσιον (Α. 30), υίος του Αίνειου και της Λαυινίας, ετερομήτριος αδελφός του Άσκανίου, λαβών μετά τούτου τον θάνατον την εξουσίαν επί της Άλβης, της υπεράτης Ιερωσύνης άπονημθηθείσης εις Ίουλον, τον υίον του Άσκανίου, Άπ' αυτού καθήγετο τὸ γένος των Σιλβίων, βασιλέων της Άλβης. — Κατά Λίβιον δε (I, 3) ην του Άσκανίου υίος.

Σιλυρες, ισχυρός και φιλοπόλεμος λαός των νοτιοδυτικῶν μερών της Βρετανίας, ού αι έπισημότεροι πόλεις ήσαν η Ίσσα και η Βέντα. Καί υπετάγησαν μὲν υπό των Ρωμαίων, άλλ' έμειναν πάντοτε άπειλητικοί, και κατά των Σαξόνων επί μακρον υπερέσπισαν την ανεξαρτησίαν των (Γαε. Αιμ. XII, 2, 31).

Σιρμιόνα, 1) όνομα έταιρας εκ Μεγαρών (Άρσφ. Άχρν. 524). — 2) Σικελώτις γυνή παρά Θεοκρίτω (B, 101).

Σιμβλος (σ), η Σιμβλη (ή), τὸ μελισσιον, τὸ κοφίνιον εις δ αι μέλισσαι παράγουσι τὸ μέλι των (Ήσθ. Θεογ. 598), ην παρά τοις αρχαίοις όμοιον τοις παρ' ήμιν, εκ κλαδίων πλεκτῶν, η εκ τεμαχίων φελλοῦ συνηρισμένων (Vier. Οισογ. IV, 33. — Columnella XI, 6, 1). Ένίοτε δε μετεχειρι-

ζοντο οι Ρωμαίοι και χαλκά άγγεϊα κατά τρυτα, ά διήρουν έσωτερικῶς διά σανίδων εις διαφόρους επαλληλους δόμους.

Σιρμίας, Εὐπαλάμου υίος, γλύπτης της αρχαίας σχολής, εκ κοινου λίθου έργασθείς Διόνυσον, επικαλούμενον Μόργον.

Σιρμίχη, 1) δούλη, μήτηρ του Άρχελάου, βασιλέως της Μακεδονίας (Αιλ. π. I, IB, 43). — 2) Όνομα έταιρας παρά Λουκιανῶ (Διάλ. Δ).

Σιρμιέας, 1) Θηβαίος, φίλος και άκροατής του Σωκράτους, πολλάκις υπό του Πλάτωνος μνημονευόμενος. Περι αυτού λέγεται ότι διέτριψεν επί τινα χρόνον εν Αιγύπτω, και ότι εξέδωκεν 23 διαλόγους (Διογ. Αρτ. Β, 124). — 2) Συρακούσιος, όπαδός της μεγαρικής σχολής (Διογ. Αρτ. Β, 113). — 3) Πατήρ του στρατηγού Πολυσπέρχοντος. — 4) Υίος του Άνδρομέδου, διοικητής της φάλαγγος επί Άλεξάνδρου του μεγάλου, περιεπλάκη μετά του αδελφου του εις την δίκην του Φιλώτα (Άρρ. Γ, 11). — 5) Ρόδιος, η Βυζάντιος γραμματικός εν Άλεξανδρεία περί τὰ 300 π.Χ. έποίησεν «Έρωτοπαίγνια» εις 4 βιβλία. ήτοι έρωτικά εύθυμα έλεγεία. Μόνον δε τινα επιγράμματα αυτού διατηρούνται εν τῇ Άνθολογία.

Σιρμιόεις, 1) μικρός ποταμός εις τὸ Τρωϊκόν πεδίον, εκ της Ίδης πηγάζων (Όμ. Ίλ. M, 23), και υπό τὸ Ίλιον μετά του Σικαμάνδρου ενούμενος (Ίλ. Ε, 774), πῦν Βουνάρθαι κατ' άλλους δε ο παράλληλος τῇ Σικαμάνδρῳ αύλαξ (Καλιφατλή Άσμάκ), όστις τὸ θέρος μένει ξηρός, και η εις αυτόν έκρέουσα πηγὴ Δυμβρέκ. Άλλοι δε πάλιν έκλαμβάνουσι την Δυμβρέκ ως αυτόν τον Σικαμάνδρον, τον δε εις αυτήν εκβάλλοντα Έρέγκιοι, ως τον Σιρμιέντα, όστις ελέγετο έχων καθαρόν ύδωρ. — 2) Κατά τον Στράβωνα (II, 608), εις ποταμός παρά τῇ Σεγέστη εν Σικελία έκαλεϊτο επίσης Σιρμιέας, και κατά Βιργίλιον (ΑΕ, III, 303), εις έπίσης εν Ήπειρω.

Σιρμιέσιος, υίος Άνθελμίου, εις των έπισήμων Τρώων, φονευθείς εν τῇ μάχῃ υπό Λίαντος (Όμ. Ίλ. Δ, 474).

Σιρμιος, Σικελός, ο κτίστης της πόλεως Ίμέρας εν Σικελία (Όικ. ΣΤ, 5).

Σιρπλέκιος, εκ Κιλικίας, φιλόσοφος

εκλεκτικός, μαθητής του Άμμωνίου, επί Ίουστινιανου ζήσας επ' Ικανόν εις Άθήνας, συνέγραψε πολυμαθῆ και ακριβέστατα ύπομνήματα εις τινα των έργων του Άριστοτέλους, και εις του Έπικτήτου τὸ Έγχειρίδιον.

Σίμωνος, 1) ύποκριτής εν Άθήναις εκ των μη έπαινουμένων (Διμθ.). — 2) Κόλαξ εν Άθήναις (Λουκ. Θε. Διάλ. Β. Τεξ. ΙΘ).

Σίμων, 1) Άθηναίος, βυρσοδέφης, έτα μαθητής του Σωκράτους, γράφας 33 σωκρατικούς διαλόγους μη σωζομένους (Διογ. Αρτ. Β). — 2) Άθηναίος, έπαρχος, συγγράφας περί Ιππικής. Περι της ακριβολογίας αυτού μνημονεύει ο Ξενοφών (π. Ίππ.), ότι εν τῇ συγγράμματι του έσημείωσε σφάλμα τι ο έυρεν εις ένα των όφθαλμών ενός των Ιππων εις εικόνα του Μίκωνος. Άνδριάντα του Σίμωνος τούτου έποίησεν ο Άλωπεκθηθεν γλύπτης Δημήτριος (Pl. XXXIV, 19, 15. — Φιλόστρ. 18). — 3) Σοφιστής Άθηναίος, ελεγχόμενος επί άπιστία και έπιτορία (Άρσφ. Νερ. 348). — 4) Ηλούσιός τις σκυτοτόμος.

Σιμωνίδης, 1) εκ Κέω, εις των αρχαιοτάτων και έπισημοτάτων λυρικῶν ποιητων της Ελλάδος, γεννηθείς τῇ 559 π.Χ. εν Ίουλίδι της Κέω, και ένενηκοντούτης άποθανών τῇ 469 εν Συρακούσαις η εν Άράγαντι. Της βιογραφίας του όλίγα εισι γνωστά, μόνον ότι νέος καταλιπών την πατρίδα του, διέτριψεν εις διάφορα μέρη της Ελλάδος. Υπό του Πεισιστρατίδου Ιπάρχου εις Άθήνας κληθείς, έγνωρίσθη εκστ' μετά των ποιητων Άνακρέοντος και Λάσου μετά δε του Ιπάρχου τον θάνατον άπήλθεν εις Θεσσαλίαν, εις την αύλην των Άλευαδων και των Σχοπαδων (Πλάτ. Πρωτγρ. σλ. 339. — Cic. d. Or. II, 86), και μετά την εν Μαραθῶνι μάχην ην πάλιν εν Άθήναις, ένθα έδραβεύθη εις διαγωνισμὸν οὐ τὸ άντικείμενον ην ήδη υπέρ των πεσόντων Μαραθωνομάχων, και εις όν συνηγωνίσθη και ο Δι-

σχυλος. Επί δε των δεκά τελευταίων έτων του βίου του διέμεινε, μετά και άλλων πολλων ποιητων, εν Συρακούσαις, εις την αύλην του Ίέρωνος, και ίσως ένιοτε και εν Άράγαντι, εις την του Θήρωνος. Ο Σιμωνίδης έπολει επί της ένδοξότερας έποχής της Ελλάδος, και εις την άκμήν αυτής ην η φήμη του επί των θριάμβων κατά των Περσων. Οι ένδοξότεροι των τότε άνδρων, ο Θεμιστοκλής, ο Πausanias, ήσαν εκ των φίλων του. Τινες τῶν προσάπτουσιν ότι έπαδίωκε την εὐνοϊαν των ισχυρων και πλουσιων, και ότι την Μουσαν του καθίστη πολλάκις ύπηρετικήν κτήσεως τιμών και πλούτου. Άναμφισβήτητον όμως έστιν ότι ην εις των παραγωγικωτέρων λυρικῶν, και εν γενει των γοημιωτέρων ποιητων της Ελλάδος. Την ποιησιν των επιγραμμάτων αυτός και έφευρε και εις τελειότητα έφερε. Πολλά εξ αυτων σώζονται και εισιν άμίμητα διά τε την έξυτην της έννοίας και διά τὸ ύψος και την άφελειαν εν ταύτῃ της έκφράσεως. Εις πολλά εξ αυτων φημιζει την άνδρείαν και τον ήρωϊσμὸν των Περσομάχων. Έξοχος ην και εν τοις έλεγείοις, κατά τας μορφυρας των εκθειάζοντων την τρυφερότητα τούτων, και την χάριν. Άλλά των ελεγείων αυτού, των χορικῶν του ποιήσεων, και επιτικῶν, θμνων, Διθυράμβων, Παρθενίων, ύπορχημάτων και ορήνων, διετηρήθησαν άσυνάρτητα άποσπάσματα μόνον. Ως προς τὰ χορικά ήλατ τοῦτο βεβαίως του Πινδάρου κατά τὸ ποιητικόν ύψος, και κατά των ιδεων την βασιαν έμβρίθειαν' άλλ' έξαισιος ην η έπιμέλεια και η χάρις αυτού περι την έκφρασιν των έμπνεύσεων, και η μεγίστη του πνεύματος αυτού δεξιότης και ποιικιλία. Άποδίδεται δ' αυτῷ και η έφεύρεσις της μνημονικής (Cic. d. Or. II, 74, 86. — Quinel. XI, 2, 11). Ως δ' ο Ίδιος λέγει εις εν των επιγραμμάτων του, κάττοι όδοηκοντούτης, είχεν έτι άκμαίαν την μνήμην του (Συλλγ. Bergk. Poet. Iyr. Grec.). — 2) Έξ Άμοργου, λαμ-

βογράφος και έλεγεσιακός ποιητής. σύγχρο-
νος του Αρχιλόχου (Αρσφ. Νεφ. 1358).
— 3) Στρατηγός Αθηναίος (Θουκ.).

Σίνας, οι κάτοικοι των νοτιών της Κί-
νας μερών. Ίδ. Σηρικη.

Σίνδαρος, ποταμός της Κιλικίας. Ο
αυτός και Σάρος (Εύστθ. εις Διον. Περιηγ.).

Σίνδα (τά), 1) πόλις εν Πισιδία, κατά
τον ποταμόν Κάλαιριν, βορείως των Κιθό-
ρων (Στρώ. ΙΒ, 570). — 2) Πόλις της εν
'Ασία Σαρματίας, επί του Εύξεινου Πόντου
(Πτλμ. — Λίν. XXXV, 13). — 3) Πόλις εν
τῇ Ἰνδικῇ (Λίν. XXXVIII, 15).

Σίνδοι ἢ Σίνδοι, 1) Λαός της εν
'Ασία Σαρματίας, κατά την ανατολικήν παρα-
λίαν του Εύξεινου Πόντου, εις τους πρόποδας
του Καυκάσου (Ἡρόδ. Δ, 38), νοτίως της
Υπάνδος (ν. Κουβάν), και άπέναντι της
Ταυρικῆς Χερσονήσου, πόλιν ἔχων τὰ Σίνδα
ἐγένετο εἴτα ὑποτελής εις τους βασιλεῖς του
Βασπύρου (Ἡρόδ. Δ, 85. — Στρώ. ΙΑ, 492).

— 2) Λαός της Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατά
τάς ἐκβολάς του Ἰστρού (Ἀπλλν. Ρόδ. Δ,
322). Ἴσως οἱ Σουδανοὶ παρά Πτολεμαίω.
— 3) Λαός κατά την ανατολικήν παραλίαν
της πέραν του Γάγγου Ἰνδικῆς, ἔχων και
αὐτός πόλιν Σίνδα.

Σινδόμωνα, πόλις Ἰνδικῇ (Ἄρρ. Ἀνθ.
ΣΤ. 16). Ἴσως ἡ νῦν Σκινδή.

Σίνδος, πόλις της Μυθονίας εν Μα-
κεδονία, κατά τον Θερμαϊκόν κόλπον, εις τάς
ἐκβολάς του ποταμοῦ Έγχεδάρου (Ἡρόδ. Ζ,
123).

Σινθών, λεπτόν λινόν, εἴτα και βαμ-
βακερόν (βυσσίνη) ὕφασμα ἐκ της Ἰνδικῆς
ἢ Σινδικῆς, ὅθεν τὸ ὄνομα, χρησιμεῖον εις
κατασκευὴν ἐλαφρῶν, θερμῶν χιτῶνων (Ἡρόδ.
Α. 200. Β, 86. 95. Ζ, 81).

Σίνες και **Σίννυς**, υἱὸς Πολυπή-
μονος και Σουλίας, καιούργος ληστής δια-
βόητος, περί τον Ἰσθμὸν της Κορίνθου ἢ
κατά τάς Σικριωνίας πέτρας οἰκῶν, τούς
ὀδοιπόρους συλλαμβάνων και ἐκ τῶν ποδῶν

αὐτοῦς εις τάς κορυφάς προσδέων δύο πύλων
ὡς ἐκαμπτε διὰ τῶν χειρῶν και εἴτα ἄφινε
ν'ανατιναχθῶσιν, ὥστε κατασπάραιτε τὰ ὀβ-
ματά του. Ὁ Θησεύς συλλαβάν αὐτόν, τὸν
ἐφόνευσε κατά τὸν ἴδιον τρόπον (Παυσ. Α,
37. — Ἀπλλδ. Γ, 16, 2).

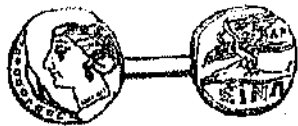
Σινύσση, πόλις Ἑλληνική και λι-
μὴν του Λατίου εν Ἰταλία πρὸς τῇ Καμπα-
νία. Εἴτα κατέστη ρωμαϊκή ἀποικία (Πολύδ.
— Σενούεσσα παρά Στράβωνι). Νῦν Rocca
di Mandragone.

Σινώη, νύμφη, τροφὸς του Πανός, ὅστις
κατ' αὐτὴν εἶχε παρά τῇ Μεγαλοπόλει της
'Αρκαδίας ἄγαλμα ὑπὸ τὸ ἐπίθετον Σι-
νόεις (Παυσ. Η, 30).

Σίντιες, ἀρχαίοι κάτοικοι τῶν νήσων
Λήμνου και Σαμοθράκης, ληστρικῶς δια-
τώμενοι (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 594).

Σιντικῆ, χώρα της Μακεδονίας ἢν
ἤκουον οἱ Θράκες Σίντοι, ανατολικῶς της
Κρεσσωνίας και βορείως της Βισαλτίας, μέ-
χρι του Στριμόνος και της λίμνης Πρα-
σιάδος. Πόλιν εἶχον Ἡράκλειαν τὴν Σιντι-
κὴν (Θουκ. Β, 98. — Λίν. ΧΙΠ, 51. ΧLV,
29). Ὁ Στράβων (Ζ, 331) ταυτίζει τούς
Σίντους τούτους μετὰ τῶν παρ' Ὀμήρω (Ἰλ.
Α, 594) Σιντίων της Σαμοθράκης και
Λήμνου.

Σινώπη, ἀποικία τῶν Μιλησίων ἐπὶ
Χερσονήσου του Εύξεινου Πόντου κατά την
ἀκτὴν της Παφλαγονίας, εις 700 σταδίων
ἀπόστασιν ανατολικῶς ἀπὸ του ἀκρατηρίου
Καράμβιδος. Ἐπιφανέθη δὲ τὸ πρῶτον πρὸ

της εἰσβολῆς τῶν Κιμμερίων εις τὴν Ἀ-
σίαν, τῷ 751 π.Χ., τὸ δὲ δεύτερον τῷ 632,
ἀφ' οὗ ὑπ' αὐτῶν κατεστράφη (Ἡρόδ. Δ, 12).
'Αρίστην ἔχουσα θέσιν, ἀνεπτύχθη ταχέως
και ἐγένετο ἐμπορικωτάτη, ἐκτείνασα τὴν
ἀπ' αὐτῆς ἐξαρτωμένην χώραν μέχρι του

Ἄλυσ, και ἐκπέμφασα και αὐτὴ ἀποικίας.
Ἐνταῦθα γεννηθεῖς και τραφεῖς Μιθριδάτης
ὁ Γ', ὁ Εὐπάτωρ, ἀνέδειξεν αὐτὴν πρωτεύου-
σαν του Πόντου ἐπὶ του Μιθριδατικῶ πολέ-
μου ὅμως ἐκωρύευσε και ἐλεηλάτησεν αὐτὴν
ὁ Λούκουλος (Πλούτ. Λούκ. ΚΓ), ἀλλὰ
μετὰ ταῦτα τῇ ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν της
πάλιν. Τῷ δὲ 45 π. Χ. ἐπέμφθη εις αὐτὴν
'Ρωμαϊκὴ ἀποικία. Δύο λιμένας ἔχουσα, ἦν
ἐπὶ Στράβωνος εἶτι μεγάλη και σπουδαία.
Ἐξ αὐτῆς ἦσαν ὁ Διογένης ὁ κυνικός και ὁ
κωμικός Δίφιλος (Στρώ. ΙΒ, 545).

Σίποδος, πόλις της Ἀπουλίας εν Ἰτα-
λία ἐπὶ της Ἀδριατικῆς, Ῥωμαϊκὴ ἀποικία
(Στρώ.). Νῦν Σιπόντον.

Σίπυλος, 1) ὄρος εν Λυδία, κλάδος
του Τριώλου, βορειοδυτικῶς χωρῶν παρά τῷ
Ἐρυθρῷ ποταμῷ πρὸς τὴν Μαγνησίαν, και
πολλάκις σχεδὸν καθέτως ἀπὸ τῶν ὄχθων
του ποταμοῦ ἀνατεινόμενος εις ὕψος 300'. Τὰ
χάσματα αὐτοῦ ἀποδεικνύουσιν ἠφαιστειοῦς
σπαραγμοῦς, οὓς μαρτυρεῖ και ἡ ἐκ σεισμοῦ
κατακρήμνιαις της ἐπὶ του ποταμοῦ κειμέ-
νης ἀρχαίας πρωτεύουσος της χώρας, ἣτις
Μαιωνία και Τανταλις ἐλέγετο, και ἦν ἀντι-
κατέστησεν ἡ λίμνη Αἶλα (Ὀμ. Ἰλ. Ω,
615. — Στρώ. ΙΒ, 579). Ίδ. Νιόθη.

Σίραιον, γλεῦκος (μούστος) ἐψημένον
και προστιθέμενον εις τὸν οἶνον ἵνα τῷ δίδῃ
δύναμιν (Ἀρσφ. Σφ. 878).

Σιρβωνίς, (ἢ Σιρβωνίδες), λίμνη
εν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, ἐκτεινομένη ἀνατο-
λικῶς της Γέρρας μέχρι της Ρινοκολύρας,
εις 200 σταδίων ἔκτασιν, παραλλήλως τῇ
Μεσογείῳ θαλάσῃ, μεθ' ἧς και ἦνοῦτο δι-
ἑνὸς ἐκρηγματος. Προσχωματωθέντος δὲ του
ἐκρήγματος, ἀπεξηράνθη σχεδὸν διόλου ἡ
λίμνη (Ἡρόδ. Β, 6. — Διόδ. Α, 30). Νῦν
Σαβαχὰτ Βαρδουίλ.

Σίριος, ἴδ. Ἀστερισμοί.

Σίρις, 1) Ὁ Νεῖλος παρά τοῖς Αἰ-
ῶσι (Διον. Περιηγ. 233). — 2) Ποταμὸς
(ΑΡΧ. ΔΕΞ. Α. Β. ΡΑΓΚΑΗ ΤΟΜ Β.)

της Λευκανίας, εις αὐτάς ἐκβολάς εις τὸν
'Γαραντῖνον κόλπον ἀπὸ του 700 π.Χ. ἔκειτο
ὀριόνυμος πόλις Ἑλληνική (νῦν Torre di
Senna). Μεταξὺ 540 και 510 π. Χ. κατε-
στράφη αὐτὴ ὑπὸ του συνδέσμου τῶν ἐκεῖ
'Αχαϊκῶν πόλεων ἀλλὰ μετὰ τὴν παρ' αὐτῇ
ἴδρυσιν της Ἡρακλείας ἀνωκοδομήθη αὐτίς.
ἔμεινε ὅμως ἔκτοτε πλέον μόνον ἐπίγειον.
Πλησίον του Σίριος (ν. Σίννων) ἐνίκησε τὸ
πρῶτον τούς Ῥωμαίους ὁ Πύρρος (Στρώ.
ΣΤ. 264. — Πλούτ. Πύρρ. ΙΣΤ'). — 3)
Πόλις της Παιονίας εν Θράκη (Ἡρόδ. Η,
115), ἧς οἱ κάτοικοι και ὡς Σιροπαί-
ονες μνημονεύονται (Ἡρόδ. Ε, 15). Νῦν
Σέραι.

Σίρωμον, ἀρχαία πόλις της κάτω
Παννονίας, παρά τῷ Σάνῳ κτισθεῖσα ὑπὸ
τῶν Ταυρίσκων. Ἐπὶ τῶν Δακικῶν πολέ-
μων ἦν οὐ μικρῶς σπουδαιότητος, καθ' ὃ ἡ
κυριώτερα τῶν Ῥωμαίων στρατιωτικὴ ἀπο-
θήκη. Εἶχε δὲ και μεγάλα ἐργοστάσια ὄπλων,
και ἦν προσέτι ἡ κυριώτερα ἔδρα του ναυάρ-
χου του πρώτου στόλου ὃν οἱ Σλαῦοι ἐναυ-
πήγησαν ἐπὶ του Δουνάβεως. Ἐκεῖ ἐγεννήθη
ὁ αυτοκράτωρ Πρόβος (Ἡρόδ. Ζ, 2. — Νο-
ρις. Προβ. ΙΙ). Νῦν Μιτροβίτσα, μετὰ πλεί-
στον ἐρείπιών.

Σιροπαίονες, ἴδ. Σίρις.

Σίρωμος, υἱὸς του Εὐέλθωνος, βα-
σιλεὺς της Κύπρου (Ἡρόδ. Ε, 104).

Σισαμάκης, Πέρσης στρατηγός (Ἡρόδ.
Ε, 25).

Σισαπών, ἐπίσημος πόλις της Βατι-
κῆς Ἰσπανίας, βορείως της Κορδοῦνης, γνω-
στὴ διὰ τὰ ἀργυρεῖα αὐτῆς και τὰ κινναβά-
ριος δρυχεῖα (Στρώ. Γ, 142. — Cic. Phil.
Π, 19). Νῦν Ἀλμαδέν.

Σισάρονης, Πέρσης, δικαστής, ὃν ὡς
παρανόμως δικάσαντα, διέταξεν ὁ βασιλεὺς
Καμβύσης νὰ ἐκδάρῃαι ζῶντα και τὸ δέρ-
μα αὐτοῦ ἐκτείναις ἐπὶ της δικαστικῆς ἔδρας,
ἐκάθισεν ἐπ' αὐτῆς ὡς νέον δικαστὴν τὸν υἱὸν
αὐτοῦ Ὀτάνην (Ἡρόδ. Ε, 25).

Σισύνης, Σκύθης, φίλος τοῦ Ἰεζάριδος (Λουκ. Τοξ.).

Συσάκιοι (ἡ αὐτὴ καὶ Σεγεστα, Σεγεστικὴ), πόλις ἐν τοῖς νοτιανατολικοῖς τῆς ἡνω Παννονίας, ἐπὶ νήσου ἀποτελουμένης ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σαύου, Κολάπιδος καὶ Ὀδρα μεταξὺ τῆς Λιμόνης καὶ τοῦ Σιρμιού, ὄχυρωτάτη καὶ ἐμπορικωτάτη, τὸ κέντρον καὶ ὀρμητήριον πασῶν τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Αὐγούστου καὶ Ἰβερίου κατὰ τῆς Παννονίας καὶ τῆς Ἰλλυρίας. Ἦν δὲ καὶ σταθμὸς τοῦ στόλου ἐπὶ τοῦ Σαύου (Δ. Κάσσ. ΜΘ, 37. — Στρβ. Ζ, 314). Νῦν Σισέκη, μετὰ πολλῶν ἀρχαίων ἐρείπιων.

Σισύγαμιθις, μήτηρ Δαρσίου τοῦ Κοδομανοῦ, ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἰσθμὸν μάχῃ, καὶ ἔτυχεν ὑπ' αὐτοῦ μεγάλων περιποιήσεων. Ὅτε δ' ἔμαθε τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον, ἠπτοκτόνησεν ἀποσχόσα τροφῆς (Διόδ. ΙΖ, 67. — Curt. Ι, 5).

Σισύρα, δέρμα, κυρίως αἴγειον, τριχωτὸν (γούνα), χρησιμεῖον καὶ ὡς ἐπιστρωμα εἰς τὰς κλινὰς (Ἀροστ. Νεφ. 10. Σφῆκ. 737. 113. Βάτρ. 1507. καὶ Σγλ.) καὶ ὡς ἐπίβλημα τοῖς ἐκ τοῦ λαοῦ ἐν χειμῶνι. Ἐπίσης δὲ καὶ ὄφρασμα μάλλινον χονδρὸν, τριχωτὸν (Πούχ. — Πολδ. Ι, 64. Ζ, 61. 69).

Σίσυφος, υἱὸς τοῦ Αἰβίου καὶ τῆς Ἐναρέτης, σύζυγος τῆς Πηληϊάδος Μισρόπης, πατὴρ δὲ τοῦ Γλαύκου καὶ πάππος τοῦ Πηλερεφόντου, κτίστης καὶ βασιλεὺς τῆς Ἐφύρας (Κορίνθου). Ἀνεκαθῆν ἡ Κορίνθος ἐθεωρεῖτο ὡς θέσις τῆς ναυτιλίας καὶ τῆς ἐμπορίας προσφορωτάτη καὶ ἐπικερδής, διὰ τοῦτο καὶ παρ' Ὀμήρου ὁ ἰδρυτὴς αὐτῆς Σίσυφος μνημονεύεται ὡς φιλοκερδῆς τις, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὑπαύτως ἐπιτήδειος (ὥστε καὶ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ σοφῶς ὑπετέθη παραγόμενον), καὶ ἐν γένει κακὸς τὸν χαρακτήρα (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 153. — Ἡσδ. Θεογ. 752. — Ὀν. Ηερ. XII, 204. — Ηερ. Sul. II, 3, 24). Τοῦτου ἐνεκα καὶ κατεδικάσθη εἰς τὸν Ἄδην νὰ κυ-

λίη πάντοτε εἰς ὑψηλὸν ὄρος βράχον, ὅστις ἐπιπτεν ὀπίσω πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν (Ὀμ. Ὀδ. Α, 593. — Virg. G. III, 39. — Ὀν. Μετ. IV, 459. — Cic. Tusc. I, 5). Καὶ ὁ μὲν Ὀμήρος οὐδὲν λέγει περὶ τῆς ἀμέσου αἰτίας τῆς ποινῆς ταύτης· οἱ δὲ μεταγενέστεροι διαφόρους διηγούνται παραδόσεις, ὅτι ἐπρόδωκε σχέδια τῶν θεῶν· ὅτι ἐπετέθη ληστρικῶς καθ' ὁδοιπόρων· ὅτι ἐπὶ τὸν Δία, ἀρπάσαντα τὴν Λήγισαν, κατήγγειλεν εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς Ἀσωπὸν, κτλ. Κατ' ἄλλους, ὅτε ὁ Ζεὺς, ἵνα τὸν τιμωρήσῃ ἐπέμψε τὸν Θάνατον νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν Ἄδην, ὁ Σίσυφος ὑπόπλως συλλαβῶν ἐδέσμευσε τὸν Θάνατον, ὥστε ἔκτοτε οὐδεὶς πλέον ἀπέθνησκε, μέχρις οὐ ἐπελθὼν ὁ Ἄρης, ἔλυσε τὰ δεσμὰ τοῦ Θανάτου. Ἄλλοι δὲ πάλιν διηγούνται ὅτι εἶχε ζητήσῃ παρὰ τῆς γυναικὸς του νὰ μὴ τὸν ἐνταφιάσῃ ὅταν ἀποθάνῃ, καὶ ἔπειτα παρεκάλεσε τὸν Πλούτωνα νὰ τῆ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν γῆν ἵνα τὴν τιμωρήσῃ ὡς παρακούσασα· ἀνελθὼν δὲ, δὲν ἤθελε πλέον νὰ καταβῆ, μέχρις οὐ ὁ Ἑρμῆς ἐλθὼν τὸν κατήγαγε, δι' ὃ καὶ ἐτιμωρήθη. Ὁ τάφος τοῦ Σισύφου ἦν ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐνθα εἶχαν ἰδρῦσαι καὶ τὰ Ἰσθμια, εἰς τὴν τῆς Μελικέρτου ("Ἰδ. Ἀθάμας), οὗ τὸν νεκρὸν εἶχεν εὐρεῖ εἰς τοῦ κόλπου τὰ κύματα.

Σιτηκή, πόλις πολυάνθρωπος τῆς Βαβυλωνίας, εἰς ἀπόστασιν 15 σταδίων κειμένη ἀπὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Φύσκου εἰς τὸν Τίγγριν, οὐ πολὺ ἀπέχουσα τοῦ μηδικοῦ τείχους (Ἐνφ. Ἀνθ. Β, 4, 13). Περὶ τὸ νῦν ἀρχαῖον (ἔσκι) Βαγδάτ. Ἦν περὶχωρὸς ἐκαλεῖτο Σιτακηή.

Σιτηρέσιον, τὸ ἐπιμίσθιον ὁ ἐλάμβανον πρὸς διατροφὴν αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι στρατιῶται ἐπὶ πολέμου, ὁ μὲν πρῶτος ἀπλοῦς στρατιῶτης καθ' ἑκάστην, πλὴν τῶν 2 ὀβολῶν, ἢ καὶ περισσοτέρων ἐνίστατο, τοῦ μισθοῦ, ἄλλους τόσους ὡς σιτηρέσιον, ὁ λογαγὸς πθανῶς τὸ διπλαῖον, ὁ στρατηγὸς δὲ τὸ τετραπλαῖον.

Σιτηρεῖς, ἐν Ἀθήναις ἡ δημοσία δαπάνη καὶ εἰς δημοσίον κατάστημα, τὸ πρῶτον αἰετὸν, ἦτοι τὴν ἐν αὐτῷ Θόλον ἢ Σικιάδα, τροφοδοσία τῶν Πρυτάνεων καὶ ἄλλων δημοσίων λειτουργῶν, ὧν ἡ ὑπηρεσία ἀπῆται τὴν διαρκῆ αὐτῶν παρουσίαν διὰ πάσης τῆς ἡμέρας ἢ καὶ τῆς νυκτός. Οὗτοι ἐλέγοντο καὶ ἀεῖσι τοι. Εἰς τὸ Πρυτανεῖον δ' ἐκαλοῦντο εἰς σίτησιν («ἐπὶ ξένια») καὶ οἱ ξένοι πρέσβεις, κήρυκες, ἢ καὶ ἰθαγενεῖς πολῖται πρὸς τιμὴν δι' ἑκτακτὸν τινα ὑπηρεσίαν. Εἰς τινὰς δὲ καὶ ἰσθμῖος ἐψηφίζετο τοιαύτη ἀμοιβή, καὶ προσέτι καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν μεταβαίνουσα. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῶν Ἀθηναίων ἢ τοιαύτη διάκρισις μεγάλως ἐξετιμᾶτο· ἀλλὰ μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐξέπεσε πολὺ καὶ αὐτῆς ἡ ἀξία. Πλὴν δὲ τοῦ Πρυτανεῖου ἐχορηγεῖτο σίτησις προσέτι καὶ εἰς τὸ Θεσμοθεσίον.

Σίτος. Ἡ Ἀττικὴ λεπτόγαιος οὖσα καὶ ὀλίγον σιτοφόρος, ἀλλὰ πολυανθρωποτέρα παντὸς ἄλλου μέρους τῆς Ἑλλάδος, ἠναγκάζετο καὶ ἐξῴθεν διὰ τοῦ ἐμπορίου νὰ πορίζηται σίτον, περὶπου ἐν ἑκατομμύριον μεθίμωνων κατ' ἔτος, παράγουσα αὐτὴ 2,000,000. Ἰδίως δ' ἐγένετο ἡ εἰσαγωγή ἐκ τοῦ Ἐξέτινου Πόντου, καὶ μάλιστα ἐκ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου· ἐν μέρσι ὅμως καὶ ἐξ Ἰβυδίας, ἐκ Ῥόδου καὶ Κύπρου, ἐκ Σικελίας καὶ ἐξ Αἰγύπτου καὶ Λιβύας. Πρὸς ἀσφαλῆ τοῦ σίτου εἰσαγωγὴν, μάλιστα ἐν καιρῷ πολέμου, δημοσῖαι τριήρεις «παρέπεμπον τὸν σίτον», ἦτοι συνάδεινον τὰς σιταγωγὰς ὁλκάδας (Δμοθ. II. Στφ. 250. 251. II. Ὀλ. κλ. 1211) καὶ κατὰ τοῦ ἐν Αἰγίνῃ ναυλοχοῦντος Πόλλιδος τοῦ Λακεδαιμονίου ἐναυμάχησαν οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τὸν Χαθρίαν, ἵνα διευκολύνωσι τὸν εἰς Πειραιᾶ κατάπλουν τῶν εἰς Γεραιστὸν τῆς Ἰβυδίας ἀφιχθέντων σιταγωγῶν (Ἐνφ. Ἑλλ. Β, 4, 61) καὶ ὁ Φίλιππος δὲ προσέβαλε τὸ Βυζάντιον ἵνα ἢ κύριος τῆς τῶν Ἀθηναίων σιτοκομπείας (Δμοθ. π. Στφ. 254. 307. 326). Ἀπηγορεύετο δ'

αὐστηρῶς ἐν Ἀθήναις ἡ τοῦ σίτου ἐξαγωγή, οὐδ' ἐπετρέπετο τοῖς Ἀθηναίοις ἢ μετοίκιοις «σιταγωγεῖν ἄλλοσε ἢ Ἀθήναζε», ἐπὶ ποινῇ θανάτου (Δμοθ. π. Φορμ. 918. — Ληργ. κ. Ληρ. 151). Τὰ 2)3 τοῦ εἰς Πειραιᾶ κομιζομένου σίτου ἔπρεπε νὰ πέμπωνται πρὸς πώλησιν εἰς Ἀθήνας. Ναυτοδάνεια ἐπετρέποντο μόνον ἐπὶ τῷ ὄρω τὸ πλοῖον ἐπιστρέφον νὰ φέρῃ καὶ σίτον ὡς μέρος τοῦ φορτίου, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τοῦ συμβολαίου, καὶ μὴ ἀποδόσεως τοῦ δανείου (Δμοθ. π. Ληρ. 94). Εἰς κερδοσκοπικῶς ἀξάνοντας τὰς τιμὰς τοῦ σίτου ἐπεβόλλετο θάνατος, οὐδ' ἐπετρέπετο τῷ πωλοῦντι κέρδος πλέον τοῦ ὀβολοῦ κατὰ μέθιμον, οὐδὲ τῷ ὠνούμενῳ ἀγορὰ ὑπὲρ ὠρισμένην ποσότητα, 50 φορμούς ἦτοι μεθίμους ἑκάστοτε (Λυσ. κ. Σιτοπωλ. — Δμοθ. κ. Διον. σλ. 1285). Καὶ ὅμως μετὰ πάσας ταύτας τὰς προφυλάξεις δὲν ἀπεφεύγετο πάντοτε ἡ σιτοδεία, καὶ ὡς εὐεργέται τῆς πόλεως ἐξετιμῶντο οἱ σίτον αὐτῇ προσφέροντες, ὡς ἦσαν ἐν ἄλλοις Λεσίων ὁ βασιλεὺς τοῦ Βοσπόρου, ἐν διὰ ψηφίσματος ἀτελείας ἀντήμειψεν ἡ πόλις (Δμοθ. π. Λητ. 167. — Ἰσοκρ. Τρηξ. 376), καὶ ὁ μεταγενέστερος αὐτοῦ διάδοχος Σπάρτακος, ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος, τῷ 525 π. Χ., ὁ Δημήτριος, τῷ 303 π. Χ. καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων εἶτα ὁ Ἀττικὸς.

Σίτου δίκη, ἡ κινουμένη ὑπὸ ἀποβληθείσης γυναικὸς πρὸς ἀπαίτησιν ἀποδόσεως τῆς προικῆς αὐτῆς, ἢ ἐν ἐναντία περιπτώσει ἀποτίσεως τόκου 1 ὀβολοῦ ἐπὶ τοῖς ἐννέα («ἐπὶ ἐννέα ὀβολοῖς τοκοφορεῖν»). Ἐδικάζετο δ' ἐνώπιον τοῦ Ἐπιωνίου ἀρχοντος ἐν τῷ ἠδείῳ, καὶ ἦν ἔμ. μ. η. ν. ο. ὡς κατεπεύγουσα διὰ τῆς γυναικὸς τὴν συντήρησιν.

Σιτοφύλακες, ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις κληρωτῆ, κατ' ἀρχὰς ἐκ τριῶν συγκειμένη, εἶτα δ' ἐκ δεκαπέντε πιθανῶς ἀτόμων, πέντε διὰ τὸν Πειραιᾶ καὶ δέκα διὰ τὰς Ἀθήνας, ἐπετήρου τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νόμων παρὶ σίτου (Ἰδ.) καὶ πρὸ πάντων εἶχον τὴν καταγραφὴν

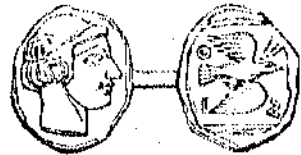
του κομζομένου και εις την άνω πόλιν περπομένου σίτου.

Σιτώ, ή Δήμητρα παρά Συρακουσίαις (Αίλ. π. ι. Α, 27).

Σιτώνας, έπιτροπή έν τριών άρχόντων (Λυσ. κ. σιτοπ. 8), ούχι κληρωτών, αλλά χειροτονητών (Διμσθ. π. Σιτφ. 310) έπαμύνως θείας έμπιστοσύνης, και, ώς φαίνεται, έκτάκτως και έν σπουδαίαις περιστάσει διδομένη, ότε κατεπειγόντως άπηρείτο έξαιρτική προμήθεια σίτου. Είς αύτών έξελέγη, μετά την έν Χαίρωνία μάχην, και ό Δημοσθένης.

Σίφραι ή Τίφα, χωρίον έν Βιωτία, κατά την νότιον παραλίαν, πλησίον της Κρουσίδος, έπινεύου των Θεσπιών, είχε νδόν του Ήρακλέους, παρ' ό έτησίως άγώνες έπανηγυρίζοντο. Ένταύθα έλέγετο γεννηθείς Τίφης, ό ναύκληρος της Άργούς, και ένταύθα προσωμίσθη ή Άργώ μετά την έκ Κολχίδος έπιστροφήν (Θουκ. Δ, 76. — Πλουσ. Θ, 32, 3).

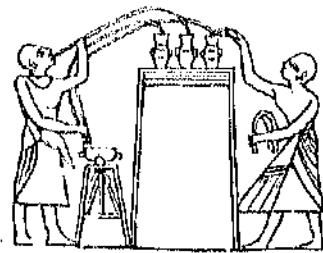
Σίφωνα, μία των Κυκλάδων νήσων, νοτιανατολικώς της Σερίφου κειμένη, έκτασιν δ' έγχευσα περίπου 1 1/2 μιλίων τετραγωνικών. Ήν πλουσία εις μεταλλωρυχεία, έξ των πλουτών οι κάτοικοι έπορίζοντο έν της δεκάτης δέ των προσόδων αύτης ήγειραν έν Δελφοίς Θησαυρόν (Ήρδ. Ι', 57). Ότε δέ ποτε ήμέλεισαν να πέμψωσι τή Θεά τας τακτικας αύτών προσφοράς, έπήλθεν εις την

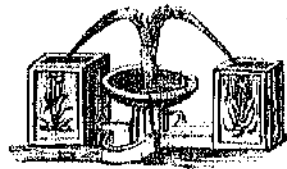
νήσον πλήμμυρα κατακλύσασα τά παραβάλασσα μεταλλεία. Άλλ' ούδ' τότε περιήλθεν εις πτωχείαν ή Σίφω, και εις τας Αθήνας, ώς σύμμαχος φέρου ύποταλής, απέτινε κατ' έτος 3600 δραχμάς. Όμοῦ δέ μετά των Δηλίων και των Σεριφίων ήρνθήσαν τον φέρον εις τον Ξερόην (Ήρδ. ΙΙ, 46, 48). Καί ώς κεραμείς δέ διακρίνοντο οι Σίφωιοι.

Η πόλις, τή νήσῳ ομόνυμος, έκαιτο επί άποτόμου άκρωτηρίου πρὸς ανατολάς, και εκοσμείτο υπό ιωραίων οικοδομῶν. Άλλαι δέ πόλεις της νήσου ήσαν ή Μενώα και ή Άπολλωνία.

Σίφων, σωλήν χρησιμεύων εις μετάγχιαν υγρών, διά της άφαιρέσεως του έν αυτώ άέρος, ώς εις τας άντλίας (Πολδ. ΣΤ, 2, Ι, 20. — Οιο. ι. Ριν. ΙΙ, 8). Η λέξις έλλαμβάνεται αιγυπτιακή εκ του σίφ (πίνειν), και

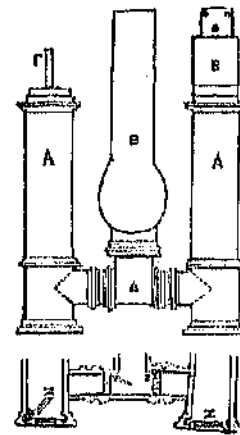

αρχαιοτάτη ήν έν Αιγύπτῳ ή των σιφώνων, χρήσις, ώς φαίνεται και εκ της εικόνας έν Θηβαϊκής τοιχογραφίας, και ήν ό μὲν των δύο άνδρών, ό πρὸς δεξιά, φαίνεται πληρών διά τινος υγρού τρία εις ύψος ιστάμενα άγγεία, ό δέ πρὸς άριστερά, διά σωλήνων οὖς διά του στόματος καθιστά κενούς, μεταγγίζει εις αυτούς προσέτι και τὸ υγρόν ό περιέχει τὸ μέγα πρὸ αυτού άγγείο. Η χρήσις και εις μηχανάς εφαρμογή του σίφωνος διεδόθη είτα και κατέστη γενική έν Έλλάδι και Γρόμη (Ήρων, πνευματ. Σλ. 180. — Άλαξ. Άγρδ.). Η έν τοιχογραφίας της Πομπηίας εικών παριστά δύο σίφωνας εκ των δύο

πληθίων δοχείων έχόντας και ένδυντας τὸ ύδωρ αυτών εις την μέσην δεξαμενήν. Οι δέ την κατασκευήν των πνευματικών άντλιών μηχανικώς έξεργασθέντες και μηχανικώς τελειοποιήσαντες, ήσαν ό επί της 6' π. Χ.

εκατοταετηρίδος έν Άλεξανδρεία ζών Κτησθίος (ΐδ.) και ό μαθητής αυτου Ήρων (ΐδ.). Μηχανή κατά τον παρελθόντα αιώνα παρά τῷ Κάστρω Νόβα (Civita vecchia) της Ιταλίας εὖρεθείσα, άνταποκρίνεται σχεδόν έντελώς πρὸς τον σίφωνα του Κτησθίου, ώς περιγράφει αυτον ό Ήρων εις τὰ σωζόμενα αυτου συγγράμματα. Κατά την δημοσιευμένην εικόνα αυτης ΛΑ εισι κατά Ήρωνα αι δύο πυξίδες, ήτοι δύο κύλινδροι εις οὖς έναλλάξ άναβαίνουσι και καταβαίνουσιν οι έμβολοι Β, εις τὰ άκρα των φερόντων αυ-

τους κανονων Γ. Ό δ' όριζόντιος σωλήν Δ συνδέει τας δύο πυξίδας, και έν τῷ μέσῳ αυτου ύφουται ό Ε, έτερος σωλήν όρθιος. Έν δέ τῇ ύπό τῇ εικόνα κατατομή ZZZZ εισι τέσσαρα άσάρια ή κινητοί δίσκοι, άνοιγόμενοι και κλειόμενοι, δύο εις τον πυθμένα των δύο πυξίδων, και εκ των άλλων άνα εις έκαστέρῳ του όριζοντίου σωλήνος, ένθα κοινώνει μετά των πυξίδων. Η μηχανή έτίθετο εις την δεξαμενήν ούτω καθεώς, ώστε τὰ κάτω άκρα των πυξίδων να έμβάπτωνται εις τὸ ύδωρ. Ότε δ' ένινοῦντο οι δύο έμβολοι άντιθέτως, δηλαδή του μὲν άνιόντος ότε ό άλλος κατέβαινε, ό άνιόν άπετέλει τὸ κενόν έν τῇ πυξίῳ, και τότε τὸ εις τον πυθμένα αυτου άσάριον άφ' έαυτου ήνοιγετο, και έπομένως δι' αυτου εισέρρει εις την

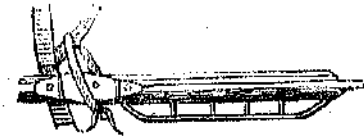
πυξίδα τὸ ύδωρ κάτωθεν, ένῷ ό έμβολος της άλλης πυξίδος κατιών έκλειει τὸ άσάριον αυτης, και ώθει τὸ ύδωρ δ' αυτή περιείχεν εις τον όριζόντιον σωλήνα, και τὸ ύδωρ τούτο εισέρρον ήνοιγε τὸ άσάριον τὸ ένηρασμένον εις την αυτην πλευράν του όρθίου σωλήνος και έκλειει την άντικέραν, ώστε μη δύναμενον να εισέλθῃ εις την άλλην πυξίδα, ήναγκάζετο ν' άναβῆ εις τον όρθιον σωλήνα (Ε), ώς τὸ αυτὸ συνέβαινε και επί της έτέρας πυξίδος, ότε εις αυτην κατέβαινε ό έμβολος. Είς τι δέ σημείον του όρθίου σωλήνος υπήρχε τις όπή (κρουός), δι' ής τὸ ύδωρ έξέρρει πρὸς κοινήν χρήσιν, και ήτις εις την εικόνα δέν φαίνεται, διότι τὸ άνω μέρος της μηχανης, ήτις βεβαίως περιείχε τον κρουόν, δέν άνευρέθη.

Σκαία, θυγάτηρ του Δαναου και της Εύρώπης (Άπλλδ. Β, 1, 4).

Σκαϊαύ πύλας, ή πρὸς δυσμάς της πόλεως κειμένη πύλη του Ίλιου (Όμ. Ίλ.).

Σκαίως, εις των υίων του Ίππολόουτος, διώξας εκ της Σπάρτης τον Τυνδάρεων και τον Ίκαρίωνα, και είτα φονευθείς υπό του Ήρακλέους (Ήρδ. Ε, 60. — Άπλλδ. Γ, 10, 5). Είς τον ναόν δέ του Ίσμηίου Άπόλλωνος άνέθηκεν ούτος τρίποδα μετ' έπιγραφης διά «Καθμείων γραμμάτων».

Σκαλιμύς, πάσσαλος εις τὰ έντός της πλευράς του πλοίου, εις έν ή κόπη ήν προσδεαμένη (Όμ. Ίλ. Γ, 42. — Εύρκ. Ίφ. Ταυρ. 1347). Η εικών εκ πλοίου μεσαιωνικού, διότι έν αρχαίοις μνημείοις ούδ' ποτε φαίνεται παριστώμενον τὸ ένδον του πλοίου.

Σκαμάνδρου πεδίον, έν Τρωάδι, τὸ έκτεινόμενον μεταξύ των ποταμών Σκαμάνδρου και Σιμόεντος, ένθα συνεχροτούντο

αί μεταξύ Ἑλλήνων καὶ Ἑρῶν μάχη (Ὀμ. Ἰλ. Β, 465).

Σκαμάνδριος, 1) υἱὸς τοῦ Ἰκτορος, ὁ Ἀστυνάξ, τὸ ἐπωνύμιον τοῦτο λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς του καθ' Ὀμηρον (Ἰλ. Ζ, 402), ἢ παρὰ τῶν Τρωάδων γυναικῶν, κατὰ Πλάτωνα (Κρατύλ. Σλ. 392). — 2) Υἱὸς τοῦ Στροφίου, εἰς τῶν ἐπισήμων Ἑρῶν (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 49).

Σκάμανδρος, 1) ποταμὸς τοῦ Τρωϊκοῦ πεδίου, ὅστις ἕνεκα τοῦ χρώματος τοῦ ὕδατός του καὶ **Σάναρος** ἐπίσης ἐλέγετο (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 4, Υ, 74, Φ, 8). Καὶ αὐτὰ τὰ ἔρα τῶν ποτιζομένων ἐξ αὐτοῦ ποιμνίων ἐλάβανον τὸ ξανθὸν χροῖμα (Ἀρστ. Ζ, Γ, 1, 12). Κατὰ τὸν Ὀμηρον (Ἰλ. Χ, 147) εἶχε δύο πηγὰς, μίαν ψυχρὰν καὶ μίαν θερμὴν, εἰς τῆς Ἰδης τοὺς πρόποδας, κατὰ δὲ Στράβωνα (ΙΓ, 602), ἢ δευτέρα εἶχεν ἀποξηρανθῆ, ἢ δὲ κυρίως πηγὴ ἐνεῖτο ὑψηλῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰδης, ἐκ τοῦ ὄρους Κοτύλου. Εἰς αὐτὸν δὲ βορείως τοῦ Ἰλίου εἰσέρρου ὁ Στρώμων, καὶ ἀμφοτέρω ὁμοῦ ἐξέβαλλον παρὰ τῆς Σιμείης ἀκρωτηρίῳ (τῆ νῦν Κοῦμ Καλέ). Οἱ ἀρχαῖοι τὸν Σκάμανδρον ἔλεγον τὸν κυριώταρον ποταμὸν, καὶ οὗτος ἐστὶν ὁ νῦν Παλαιοσκαμανδρῖος ἢ Μενδαρῆς (κατὰ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα παρικοφθαρῆν εἰς τουρκικὸν), ὁ ἀνατολικὸς ποταμὸς· ὁ δὲ δυτικὸς (ὁ νῦν Βουνάρφασι) ἐστὶν ὁ Σιμῆς (ἀλλ' ἰδ. Σιμόεις). Ὁ Σκάμανδρος εἰς τρία σημεῖα περιρρεῖ τὸν βράχον τῆς Περγάμου, δι' ὃ καὶ τὸ ἐπίθετον Σκαμανδρῖος (ἰδ.) ἐδόθη εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἰκτορος, τὸν Ἀστυνάκτα (Ἰλ. ΣΤ, 402. — Ἦρδ: Ε, 65. — Λισχλ' Ἀγ. 508). Ὡς θεὸς ὁ Σκάμανδρος, υἱὸς τοῦ Ἐλευκίου καὶ τῆς Ἰηθύος, ἦν ἐκ τῆς νύμφης Ἰδαίας πατὴρ τοῦ Γεύκρου, τῆς Καλιρρῆς καὶ τῆς Στρομοῦς (Ἡσδ. Θεογ. 345. — Ἀπολλδ. Γ, 12, 1). — 2) Ποταμὸς τῆς Σικελίας, παρὰ τῆ Σεγέστη ἐνδύλλων εἰς τὴν θάλασσαν (Διόδ. Κ, 71. — Στράβ. ΙΓ, 608).

Σκαμανδρόνυμις, Λέσβιος, ὁ πατὴρ τῆς Σαπρούς (Ἦρδ. Β, 135).

Σκαμθινόνειαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, κείμενος δὲ ἐντὸς τῶν Ἀθηναίων, νοτιοδυτικῶς τοῦ Θεσείου κατ' ἐπιγραφάς (Βουκλ. G. J. n. 70. — Παυσ. Ἀν. Πελ. Ι, Ἀρ. 56. 57). Ἐξ αὐτοῦ κατήγετο ὁ Ἀλκιβιάδης (Στράβ. Βυζ.).

Σκάμμα, εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας τὸ μέρος τοῦ ἐδάφους τὸ περισκαμμένον διὰ μικρῆς τάφρου, ἣν δὲν ἐπετρέπετο τοῖς παλαισταῖς νὰ υπερπηδήσωσιν· ὁ δὲ αὐτὴν ὑπερβάς ἐθεωρεῖτο ὡς ἡττηθεὶς (Πολδ. Μ, 55).

Διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἀρχαῖα ἀνγύλια τὰ περισπῶντα παλαιστάς, δύο σύμβολα εἰσὶ πολλάκις παρ' αὐτοῖς κεχαραγμένα, ἢ σκαλίς, μικρὰ ἄξινη ὡς ἔμβλημα τοῦ σκάμματος, καὶ πῆρα ἄμμου, αἰνιτομένη τὴν ἐπικεχυμένην εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ σκάμματος ἐδαφος.

Σκάνδεα, πόλις τῆς νήσου Κυθήρων, μετὰ λιμένας, 10 στάδια βορειανατολικῶς τῆς πρωτεύουσας αὐτῆς κειμένη (Ὀμ. Ἰλ. Κ, 268. — Θουκ.).

Σκάνδεα ἢ Σκανδιναυία, νήσος κατὰ τοὺς ἀρχαίους (Πτολ. Β, 11. — Πομπ. Μαλ. — ΡΙ. ΙΧ, 13, 27), κατὰ τὰ ὑπερβόρεια τῆς Ἰβηρίας, ὅ,τι ἐγγιζέρον τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας.

Σκαπτή Ὑλη, πόλις εἰς τ' ἀνατολικὰ τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Περγάμου κειμένη, μετὰ τῶν ποταμῶν Στρωμόνος καὶ Νέστου, τῆς νήσου Θάσου ἀπέναντι. Εἶχε χρυσορυχεῖα, ἃ ἐξορυττάλλοντο οἱ Θάσιοι, εἰσπράττοντες 80 τάλαντα κατ' ἔτος (Ἦρδ. ΣΤ, 46). Μετὰ ταῦτα δὲ κατέλαβον οἱ Ἀθηναῖοι αὐτά. Ἐνταῦθα ἐλέγετο νυμφευθεῖς,

τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ συγγράψας καὶ δολοφονηθεὶς ὁ Θουκυδίδης (Πλούτ. Κίμ. Δ). Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπέφθον Σκαπτιπύλη Βυζ. — (Στράβ. Λιστ.).

Σκάρδον ὄρος, κατὰ τὰ μεθέρια τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Μοισίας ἐν Ἰλλυρία, ἢ ἀνατολικῆ παραέτασις τῶν Βεδικῶν ὄρεων (Πολδ. ΚΗ, 8).

Σκάρδων, μητρόπολις τῆς Λιβουρίας ἐν Ἰλλυρία (Στράβ.).

Σκάρφεια καὶ **Σκάρφη** (Ὀμ. Ἰλ. Β, 552), πόλις τῶν Ἐπικνημιδίων Λουρῶν, 10 στάδια ἀπέχουσα τῆς ἀκτῆς, καὶ λιμένα ἔχουσα εἰς τοῦ Βοαγρίου τὰς ἐκβολὰς, κατεστράφη ὑπὸ σεισμοῦ τῷ 427 π.Χ. καὶ ἀνοικοδομήθη ἔπειτα πάλιν. Παρ' αὐτὴν ἤνευτο αἱ πρὸς τὰς Θερμοπύλας ἀγούσαι. Πλήμυρα δὲ τέλος ἐξηφάνισε τὴν πόλιν, ἣς ὄλιγα σώζονται λείψανα (Στράβ. Θ, 426. — Παυσ. Ζ, 15, 3. — Λίν. XXXIII, 3).

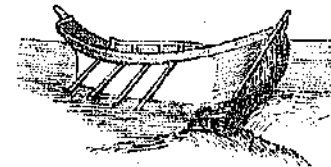
Σκάρφη, κατὰ Στράβωνα πόλις Βοιωτικῆ, ἢ παρ' Ὀμήρω Ἔτεινός.

Σκαφά, παρὰ Σικελῶς τὸ σκάμμα.

Σκάφη, 1) ὡς καὶ νῦν τὸ κοῖλον ἐξ ἑνὸς ξύλου ἐσκαμμένον σκευὸς διὰ τὴν πλύ-

σιν τῶν ὑρασμάτων, κτλ. — 2) Ἐντοτε τὸ λίκνον, ἢ κούνια τῶν βρεφῶν (Ἀθῆν. ΙΓ, 85). — 3) Λέμβος ἦν περιέκλειον τὰ μεγάλα

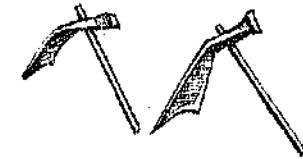
πλοῖα καὶ κατεβίβαζον εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς χρῆσιν τῶν ναυτῶν αὐτῶν (Οἰκ. Β. G. III, 24. — Cic. Im. II, 79. — Petr. Sat. 104).

Σκαφηφορία, ἡ ἐν Ἀθήναις τοῖς μετοίκοις ἐπιβαλλομένη ὑπηρεσία τοῦ φέρειν εἰς τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων σκάφας πλήρεις διαφόρων ταῖς θυσίαις ἀναγκαίων ἀντικειμένων, δι' ὃ καὶ ἐλέγοντο τότε σκαφηφόροι (Ἀθῆν. Η, 335. — Ἀρπιαρ. — Ἡσύχ.).

Σκάφος (τὸ), πᾶν σκάψιμον (Ἡσδ. Ἔρ. Ε, 74): πᾶν κοίλωμα (Ἀνάλ. Γ, σλ, 186), πρὸ πάντων τοῦ κοίλου τὸ πλήρωμα, ὅθεν καὶ αὐτὸ τοῦ πλοίου τὸ σῶμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παραρτήματα, ἰστούς, κώπας, κτλ. (Δίσχ. Πέρσ. 415. — Θουκ. Δ, 50. — Πολδ. Α, 92, 113): καὶ ἐκ τούτου παρὰ ποιηταῖς αὐτὸ τὸ πλοῖον. Σκάφος ἐνίοτε καὶ ἡ σκαπάνη.

Σκέλλιος, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἀριστοκρίτου (Ἀρστ. Ἀχρν. 126. — Θουκ. Η 89).

Σκέπαρνον (τὸ) καὶ ὁ σκέπαρνος, τὸ σύνθημα σκερπάνιον, ἐν τῶν ὑπὸ τοῦ Δαι-

δάλου ἐφευρεθέντων ξυλοργικῶν ἐργαλείων (ΡΙ. VII, 97), «εὐξουν» (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 257. I, 391): ἐντοτε ἔχον δύο κοπίδας «ἀμφίξουν» (Λεπιδ. Ἐπιγρ.).

Σκεπτικοὶ, ἐλέγοντο ἐν γένει οἱ φιλόσοφοι οἱ μὴ ὀρισμένως περὶ τῶν ζητημάτων ἀποφαινόμενοι, ἀλλὰ διστακτικῶς, καὶ ὡς ὑπὸ σκέψιν. Ἰδίως ὁμοῦ ἐδίδετο ἡ ἐπωνυμία αὕτη εἰς τοὺς φιλοσόφους τῆς ἀλεξανδρινῆς περιόδου τοῦ Ἡλείου Πύρρωνος, οἵτινες εἶχον μὲν ἰδίως πεποιθήσεις, ἀλλὰ δὲν παρεδέχοντο τὴν ὑπαρξὴν γενικῶν ἀληθειῶν. Τοὺς δισταγμοὺς τοῦ Πύρρωνος, τοῦ Ζήνωνος, τοῦ Ἡρακλείτου, τοῦ Δημοκρίτου, τοῦ Ἐμπεδοκλέους, τοῦ Ἀναξαγόρου, ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀντιλήψεων τῶν αἰσθη-

ρίων ἐπρότεινον οἱ μεταγενέστεροι ἐκεῖνοι, σκεπτικοὶ ὡς προηγούμενον καὶ ὡς ἀφορμὴν τῆς σκέψεως δι' αὐτούς· ἀλλ' οὐδ' οἱ σοφισταὶ δικαιοῦνται ἐντελῶς νὰ καλῶνται σκεπτικοί, καθ' ὅσον, εἰ καὶ ἀπατηλὰς κηρύττουσι τὰς ἀντιλήψεις τῶν αἰσθητηρίων, ἀλλ' ὡς πλήρη ἀλήθειαν παραδέχονται τοῦ νοῦς τὴν ἀντίληψιν. Ἐπὶ τῶν δοξασιῶν τοῦ Πύρρωνος, τοῦ πρώτου ἀληθῶς σκεπτικοῦ, φαίνεται ὅτι μεγάλην ἐξήσκησαν ἐπιρροὴν αἱ διδασκαλίαι τοῦ Δημοκρίτου καὶ τοῦ Ἀναξαγόρου. Ὁ ἴδιος δὲν συνέγραψεν, αἱ δ' ἀρχαὶ αὐτοῦ διεδόθησαν διὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἐξ ὧν ὁ Τίμων ὁ Φλιάσιος ἦν ὁ γνωστότερος τῶν συγχρόνων, καὶ ποιητὴς πολυγράφος. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται 60 τραγῳδίαι καὶ 30 κωμῳδίαι καὶ 3 βιβλία σίλλων (ἴδ.), ἐν οἷς πικρῶς ἐχλεύαζε πάντας τοὺς φιλοσόφους, πλὴν μόνου τοῦ διδασκάλου του. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Πύρρωνος, ἣν αὐτὸς ἐντελῶς παρεδέχθη, ἐστηρίζετο ἐπὶ δύο ἀξιωματίων· α) ὅτι οὐδὲμία γνώσις ἦν δυνατὴ ἐξ ἀντικειμένου, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο β) ἡ ἀληθὴς σοφία συνίστατο εἰς πρακτικὴν τινα διαγωγὴν, στηριζομένην ἐπὶ ἐντελοῦς ἀδιαφορίας πρὸς πάντα τὰ ἐξωτερικῶς φαινόμενα. Ἐκ τῆς τριακτῆς θεωρίας, εἰς ἣν ἀνταποκρίνεται τὰ μηδὲν θαυμάζειν (nil admirari) τοῦ Ὀρακίου (Ἐμ. I, 6), ἐπιωφελεῖται, κατ' αὐτὸν, ὁ βίαις τὴν ἀκλόνητον φυσικὴν ἡρεμίαν, ἥτις ἦν αὐτῆ ἡ εὐδαιμονία. Τοὺς κυρίως Πυρρωνίους ἀντικατέστησε, φαίνεται, ἐπὶ Κικέρωνος ἡ νεώτερα Ἀκαδημία· ἐπὶ δὲ τῶν πρώτων ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνεβίωσε πικρῶς πάλιν ἡ Σκέψις τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων. Εἰς τῶν πρώτων καὶ γνωστοτέρων σκεπτικῶν ἦν ὁ Λίναςίδημος (ἴδ.)· ὀλίγον δὲ μεταγενέστεροι ἦσαν ὁ Ζεύξιππος, ὁ Ζεῦξις, ὁ Ἀντιστοχός, ὁ Μηνόδοτος, ὁ Θεόδοτος, ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Σηξίτος καὶ ὁ Σατοῦργιος, ἐξ ὧν ἐπισημότερος ἦν ὁ Σηξίτος, ἰατρός, ἐπικληθεὶς, ὡς ἐκ τῶν ἀρχῶν του. Ἐμπεριξός, καὶ Ζήσος, κατὰ τὰ

200-250 μ. Χ. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ὡς ἐπισημότερον διακρίνεται τὸ κατὰ τῶν δογματικῶν (adversus mathematicos). Καὶ οἱ νεώτεροι οὗτοι σκεπτικοὶ ἐκήρυττον ἀνεφικτον πᾶσαν ἐξ ἀντικειμένου ἀντίληψιν, καὶ εἰς θεωρητικὰ ζητήματα οὐδέποτε ἀπεφαινοντο ὀρισμένως, ἐπολέμουν δὲ ἐντόνως τὰς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας φιλοσοφικὰς σχολὰς, μάλιστα τὴν τῶν Στωϊκῶν, καὶ ἐζήτουν δι' ὀρισμένων τρόπων (ὡς τοὺς ἔλεγον) ἀποδείξειν νὰ καταπολεμήσωσι τὸ ἐφικτὸν οἶαςδήποτε γνώσεως.

Σκευοθήκη, πᾶσα σκευῶν ἀποθήκη, ἰδίως δὲ ἡ τῶν τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ. Τοιαύτην μεγίστην καὶ λαμπροτάτην ἐκκοδόμησεν ἐν Πειραιεὶ πρὸς τὴν Κανθάρω, πλησίον τοῦ νῦν τελωνείου, διὰ χιλίας καὶ ὀκτώκην λεγομένην (Στρβ. Σλ. 395. — Ἀπ. Μισρ. ΜΑ. — Vite. VII, Praef. — Cic. d. Or. I, 11. — Pl. VII, 37), πλὴν ἂν ἡ σκευοθήκη ἦν μέρος τῆς Ὀπλοθήκης. Λεῖψανα δ' ἀρχιτεκτονικὰ αὐτῆς καὶ πολύτιμοι ἐπιγραφαὶ περιέχουσαι τῶν σκευῶν διδασκτικωτάτους καταλόγους, εὐρέθησαν πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν θέσιν, καὶ ἐξεδόθησαν ἐν Γερμανίᾳ (Hoesckh, Seeu. d. Athoner).

Σκευοφόρος, εἰς τὰ στρατεύματα ὁ ὑπηρέτης ὁ τὸν βαρέως ὀπλισμένον ὀπλίτην παρακολουθῶν καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ φέρων.

Σικέφρις, υἱὸς τοῦ Τεγεάτου, μυθικὸν πρόσωπον συνεχόμενον μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, κατὰ τοὺς Ἀρκάδας, περιήρχοντο τὴν γῆν τιμωροῦντες ἐκείνους ὅσοι ἠρνήθησαν ἄσυλον εἰς τὴν μητέρα των Ἀητώ, ὅτε, ἔγγυος οὔσο, κατεδιώκετο ὑπὸ τῆς Ἥρας. Τότε Λεϊμών, τοῦ Σικέφρου ὁ ἀδελφός, ὑποπτύσας ὅτι διεβλήθη εἰς τοὺς θεοὺς ὑπ' αὐτοῦ, τὸν ἐφένευσε, καὶ ἔκτοτε αἱ Ἀρκάδες ἐφαλλον ἠρήνους εἰς αὐτοῦ τὸν Πάνατον, ὅτε, κατ' ἐντολὴν τοῦ Δελφικοῦ μαν-

τείου, ἐπανηγύριζον τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγιοῦ εἰς Ἀπόλλωνος (Παυσ. II, 53).

Σκηνή, ἴδ. Θεάτρον.

Σκηνηῖται, καλοῦνται πολλάκις παρὰ Στράβωνι οἱ νομαδικοὶ καὶ ὑπὸ σκηναὶς οἰκοῦντες λαοὶ τῆς ἐρήμου Ἀραβίας.

Σκηνογραφία, ἡ ζωγραφία ἡ κοσμοῦσα τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου, καὶ πᾶσα ἄλλη κατὰ τὸ αὐτὸ σύστημα γραφομένη, ἵνα μακρόθεν ποιῇ τὴν θέουσαν ἐντύπωσιν (Vitr. I, 2, 3). ἴδ. Ἀγαθοαρχος.

Σκῆπτρον, ἐκ τοῦ σκῆπτειν, τοῦ στηρίζειν, ἐν γένει μακρόν, ἔξυλον ἐφ' οὗ τις

χας βασιλεὺς (Ὀμ. Ἰλ. Α, 279 κλ.) διὰ τοῦτο καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν θεῶν ὁ Ζεὺς (Πινδ.).

ὄν ὁ Φειδίας ἐν ἄλλοις παρέστησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἔχοντα σκῆπτρον διηνηθισμένον διὰ παντοίων μετάλλων, μετὰ χρυσοῦ ἀετοῦ ἐπικαθημένου. Καὶ ἄλλοι δὲ ἄργυροντες ἔφερον πολλάκις εἰς ἐνδειξιν τῆς διοικητικῆς ἢ δεκαστικῆς αὐτῶν ἐξουσίας διὰ χειρῶν ῥάβδου, ἥτις καὶ σκῆπτρον ἐλέγετο. Ὁμοίως δὲ καὶ ἱερεῖς καὶ κήρυκες (Ἰλ. Α, 15. — Ὀδ. Α, 91). Καὶ εἰς ξένους δὲ πρέσβεις, ὅτε ἐπαρουσιάζοντο ἵνα ὁμιλήσωσιν, ἐδίδεν, ἐπὶ τῶν ὁμηρικῶν χρόνων, σκῆπτρον ὁ κήρυξ (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 508. Ὀδ. Β, 37). Προσέτι καὶ ἡ ῥάβδος ἦν εἶχεν ὁ ῥαψῳδὸς εἰς τὰς χεῖρας, ὅταν ἀπήγγελλεν ἔπη, λέγεται σκῆπτρον ὑπὸ τοῦ Ἡοῖδου (Θεογ. 30). Καὶ παρὰ τοῖς Πέρσαις προσέτι,

στηρίζεται περιπατῶν, εἴτε ὁδοιπὸρος εἴτε ἐπαίτης (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 416. Ὀδ. Ν, 437. Ξ, 31. Ρ, 199. Σ, 103. — Ἡρδ. Α, 195. Ζ, 52). Κυρίως ὁμοῦς ὁ ἐκράτει τις ὡς σύμβολον ἐξουσίας, καὶ μάλιστα τῆς ὑπερτάτης,

καὶ ἐπειτα παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἦν ἐπίσης τὸ σκῆπτρον ἔμβλημα τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας.

Σικῆψες, πόλις Τρωϊκὴ ἐν τῇ Ἰδη, νοτιανατολικῶς τοῦ Ἰλίου (Ξυφ. Ἑλλ. Γ, 1. — Στρβ. II'). Νῦν Παλαιοσικῆψις (Ἑσχι Σουψέ).

ὁ βασιλεὺς (συναχέστατα παρ' Ὀμήρῳ. — Ἀρατφ. Ὀρν. 510. κλ.) ὄθεν καὶ ασκηπτοῦ-

τῆ Ἀρτέμιδι, ἥτις ἐξ αὐτοῦ ἐλέγετο Σικιάδτις (Παυσ. Η, 35).

Σικιάδας, Λακεδαιμόνιος γλύπτης τῆς 60ης Ὀλ. (540 π. Χ.), μετὰ τοῦ συμπατριώτου του Χάρτα διδάσκαλος τοῦ Κορινθίου Ἰδρυεῖρου (Παυσ. ΣΤ, 4).

Σικιάδων, καὶ σικιάδισκη, ὁ ἐκράτουν αἱ Ἑλληνίδες πρὸς προφύλαξιν κατὰ τοῦ ἡλίου, ὅμοιον τῆ ἡμετέρα ὀμβρέλλα (κατὰ τοῦ ἡμέρου), ἀνοιγόμενον καὶ κλειόμενον (Ἀρσφ. Ὀρν. 1493. Ἰππ. 1348). Εἰς τὴν Παναθηναϊκὴν πομπὴν ἔφερον τὰ σικιάδια αἱ κόραι τῶν μετόικων κατόπιν τῶν πομπευσῶν πολιτῶν, καὶ ἴσως, ὅτε ἐγένετο χρῆσις αὐτῶν, ἔφερον αὐτὰ αἱ δοῦλαι ὑπὲρ τὰς κυρίας των. Ἐν δὲ μετέπειτα χρόνοις

ἐπακράτησαν οἱ ψιθόπλεκτοι πέλοι, οἵτινες καὶ θολαὶ ἢ πέτασσοι ἐλέγοντο (Θέοκρ. ΠΕ, 39).

Σικιαθῆρας ἢ Σικιαθῆραιον, ὠρολόγιον ἡλιακόν, καθ' ὃ μεταλλινὴ ράβδος δαικνύει τὴν ἐποχὴν τῆς ἡμέρας διὰ τῆς σικιάς ἣν ῥίπτει εἰς γραμμὰς ὑπολελογισμένων μῆκους καὶ θέσεως. Τὸ ἀξιολογώτερον καὶ ἐπιστημώτερον τῶν σικιαθῆραιων ὠρολογίων τούτων ἐστὶ τὸ τοῦ Ἀνδρονίκου τοῦ Κυρρηστοῦ πρὸς τῆ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηναίων.

Σικιάθος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἰθυσίας, καὶ πρὸς ἀνατολὰς, εἰς μικρὰν ἀπέχασιν τῆς μαγνησιακῆς παραλίας τῆς Θεσσαλίας (Ἡρόδ. Ζ, 179, 188). ἔχουσα καὶ ὀνόμαζον πόλιν, οἰκηθεῖσα τὸ

πρῶτον ὑπὸ Πελασγῶν ἐκ Θράκης, εἶτα ἐκ τῆς Χαλκιδικῆς. Ἐπὶ τῶν Περσικῶν πολέμων πολλὰ συνεκροτήθησαν παρ' αὐτῆ ναυμαχίαι (Ἡρόδ. Ζ, 179, Η, 7). Εἶτα δὲ συνεμάχησεν ἡ νῆσος μετὰ τῶν Ἀθηναίων, φέρουσα 200 δραχμῶν ἐτήσιον φόρον καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς τῶν Ἀθηναίων ἡγεμονίας (Πίν. XXXI, 28, 45). Ἐπὶ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου ἦν πειρατῶν ὀρμητήριον. Ὁ Ἀντώνιος ἐδωρήσατο τὴν νῆσον τοῖς Ἀθηναίοις, εἰτινες τὴν κατεῖχον ἐτι καὶ ἐπὶ Ἀδριανῶ. Ἐπὶ Σεπτιμίου Σεβήρου ὅμοιος φαίνεται εἶναι ἦν αὐθις αὐτόνομος. Τῆς νήσου ὁ οἶκος ἐξετιμᾶτο πολὺ, ὡς καὶ ἐκεῖ ἀλειούμενος ἰχθύς, ὁ κ. ε. σ. τ. ρ. ε. λ. γ. ῥ. β. μ. ο. (Ἀθ. Ι, 4, 30).

Σικιάπιδες, μυθεύμενος λαὸς τῆς Λιβύας, περὶ οὗ διηγοῦντο ὅτι εἶχε τοιοῦτους καὶ τῶν μεγάλους τοὺς πόδας, ὥστε τοὺς μεταχειρίζετο καὶ ὡς σικιάδια κατὰ τοῦ ἡλίου (Ἀρσφ. Ὀρν. 1652).

Σικιάς, οἰκοδόμημα ἐν Σπάρτῃ, εἰς ὃ συνεκαλοῦντο ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις αἱ ἐκκλησίαι τοῦ λαοῦ, αἵτινες πρὶν συνήρχοντο ἐν ὑπαίθρῃ, ἀμεταξὺ Παύθιας καὶ Κνακίωνης. Ἐκτίσθη δ' ὑπὸ Θεοδώρου τοῦ Ροίκου, περὶ τὰ 600 π. Χ. στρογγύλον καὶ θολοειδές, ἄρα κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων Θεσσαυρῶν (Παυσ. Γ, 12, 8.—Μγ. Ἐπιμ. λ. Σικιάς). Καὶ ἐν Ἀθήναις δὲ, παρὰ τῆ βουλευτηρίῃ, ὑπῆρχεν ὅμοιον, δι' ὃ καὶ ὄβλος τὸ αὐτὸ ἐλέγετο, ἐνθα ἐγένοντο αἱ τῶν Πρυτάνεων βουαὶ καὶ ἐστιάσεις (Σουίδ. λ. Σικιάς.—Παυσ. Α, 5, 1.—Πολδ. Α, 8, 15.—Ἀρπκρ. λ. ὄβλος).

Σικιῆριος, πόλις τῆς Ἰταλίας, πλησίον, ὡς φαίνεται, τῆς Σιθάριδος (Ἡρόδ. ΣΤ, 21).

Σικιλλοὺς, πόλις τῆς Τριφυλίας ἐν Ἠλιδὶ τῆς Πελοποννήσου, ἐπὶ τοῦ βόσκος Σελινούνας, ὀμβρῶν τοῦ Ἀλφειοῦ. Ὅτε ὁ Πύρρος ὑπεστήριξε τοὺς Πισάτας κατὰ τῶν Ἠλείων, οἱ Σικιλλοὺνται συνετάχθησαν μετ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἠττήθησαν. Μεταγενεστέριος

ἀπέσπασον οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν Σικιλλοῦντα ἀπὸ τῆς Ἠλίδος, καὶ εἰς τὰ περίχωρα αὐτῆς ἐδωρήσαντο ἀγροικίαν εἰς τὸν ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἐξορισθέντα Ξενοφῶντα. Ἐνταῦθα οὗτος διεδίδωκε τὰς τελευταίας ἡμέρας του, καὶ ἤγειρε καὶ ἱερὸν τῆ Ἀρτέμιδι, μικρὰν ἀπομίμησιν τοῦ Ἐφεσίου ναοῦ. Περιγράφει δὲ τὴν ἐκεῖσε διαμονὴν του ὁ ἴδιος (Ξεφ. Ἀνθ. Β, 3, 7. Ἑλλ. ΣΤ, 5, 2).

Σικίμπους ἡ ἄσκανθη, ὁ αὐτὸς καὶ κράθβατος, πτωχικὴ κλίνη, ὅσα ἦν ἡ τοῦ Σικκράτους, ὄλιγον τι καλλιτέρα τῆς χαμεύνης (Ἰδ. Κ λ γ η).

Σικιοθηρικόν, Ἰδ. Σικιοθηρικόν.

Σικιπίων. Τῆς μεγάλης καὶ ἐπισήμου γενεᾶς τῶν Σικιπίωνων ἐν Ῥώμῃ δύο ἐξέχως διεκρίθησαν καὶ ἀνεδείχθησαν ἔνδοξοι, ὁ Π. Κορνήλιος Σικιπίων, ὁ ἐπὶ τοῦ δευτέρου καρχηδονικοῦ πολέμου, κατὰ τὰ εἴη 210-206 π. Χ. τοὺς Καρχηδόνιους ὑπὸ τὸν Ἀννίβαν κατατροπώσας, δι' ὃ καὶ ἐκλήθη Ἀφρικανός. Τῷ 193 ἐπέμφθη ὡς εἰς τῶν Πρέσβειων εἰς Ἐφεσον πρὸς τὸν Ἀντίοχον παρ' ὃ εἶχε καταφύγει ὁ Ἀντίοχος. Ὁ ἕτερος ἦν ὁ Π. Κορνήλιος Λίμυλιανός, υἱὸς τοῦ Λίμυλίου Παύλου, υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τῶν Σικιπίωνων, ὅστις νέος μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν Ἠλλάδα διατρίψας, καὶ εἰς Πύδναν πολεμήσας τῷ 168 π. Χ., συνεδέθη διὰ φιλίας μετὰ τοῦ Πολυβίου καὶ ἄλλων πεπαιδευμένων, ἐπεδίδθη ὁ ἴδιος εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς φιλολογίας, καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου καρχηδονικοῦ πολέμου, τῷ 146 π. Χ., ἐκυρίευσεν καὶ κατηδάψατο τὴν Καρχηδόνα. Τῷ δὲ 132 φαίνεται ὅτι ἐδόλοφονήθη ὑπὸ πολιτικῶν του ἐχθρῶν.

Σικίρια, Ἰδ. Σικιροφόρια.

Σικιρίας, 1) ἐπίθετον ὑπ' ὃ ἡ Ἀθηναῖα εἶχε κὰν ἐκτὸς τῶν Ἀθηναίων (Ἡρόδ. ΣΤ, 94), ἐπώνυμον ἢ τοῦ χειμᾶρου Σικίρου παρ' ὃ ἐκείτο (Παυσ. Α, 36, 3), ἢ μάντιός τινας Σικίρου (Πλούτ. Θησ. 12) ἢ κατὰ τινας (Φιλός. Ἀθ. Β) ἐκ τοῦ σικίρου

(κρητίδος), ἐξ οὗ ὁ Θησεύς, ἐκ Κρήτης ἐπανελθὼν, ἤγειρεν ἄγαλμα τῆ Ἀθηνᾶ.

Σικιρίται, λόχος ἐν τῷ Λακωνικῷ στρατῷ, ἐπώνυμος τῆς πρὶν Ἀρκαδικῆς Σικιρίτιδος χώρας, πιθανῶς ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης προερχόμενος, καὶ μετὰ τὴν ὑποταγὴν αὐτῆς ἴσως ἐπὶ συνθήκῃ, διὰ τὴν ἔκτακτον ἀνδρείαν των ἐξαιρετικῶν θέσιν εἰς τὸν Σπαρτιατικὸν στρατὸν κατέχοντες. Ἦσαν 600 τὸν ἀριθμὸν πεζοί, ἴσως ψιλοί, καὶ ἐτάττοντο εἰς τὰς κινδυνωδεστέρας θέσεις, προπορευόμενοι ἐν παρελαίαις, τὰς πτέρυγας τῶν στρατοπέδων ἐξασφαλίζοντες, καὶ ἐν μάχαις εἰς τὸ ἀριστερὸν κέρας ὑπὸ τὸν βασιλεῖα παραταττόμενοι, καὶ τὰς κινδυνωδεστέρας ἐφόδους ἐπιχειροῦντες (Ξεφ. Λακ. Πολ. ΙΓ, 1. Ἑλλ. Β, 1, 2. Κυρ. πδ. Δ, 2, 11.—Θουκ. Β, 67).

Σικιρίτις (ἡ), χώρα ὀρεινὴ καὶ τραχεῖα κατὰ τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Λακωνικῆς, πρὸς τῆ Παρρασία καὶ τῆ Μαιναλία τῆς Ἀρκαδίας, εἰς ἣν ἴσως καὶ τὸ πρῶτον ἀνήκει, δι' ὃ καὶ εἰς αὐτὴν ἐπανήλθεν ἐπὶ Ἐπαμεινώνδου (Ξεφ. Ἑλλ. Β, 2, 24-4, 52; ΣΤ, 4, 21). Τὸ μόνον αὐτῆς χωρίον οὗ τὸ ὄνομα μνημονεύεται ἐστὶ τὸ, ἴσως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων κτισθὲν, φρούριον Οἶον, 2 ὄρας βορείως ἀπέχον τῆς Σελλασίας (Θουκ. Β, 33, 67, 68.—Ξεφ. καὶ ΣΤ, 5, 24, Ζ, 4, 21.—Διόδ. ΙΕ, 32).

Σικίρος, 1) ἐμάκιον ἢ χειμᾶρος, ἐκτὸς ῥέων τῶν Ἀθηναίων πρὸς δυσμᾶς, παρ' ὃ ἐστρατοπέδευσαν οἱ κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπελθόντες Ἐλευσίνοι (Ξεφ. Ἑλλ. Β, 4, 30, 34.—Ἀρπκρ. λ. Ἀλίπεδον). Παρ' αὐτῷ ἴδρυτο ὁ ναὸς τῆς Σικιράδος Ἀθηνᾶς, ἢ τὸ ἱερὸν τοῦ Σικίρου (Πλούτ. Θησ. 12).—2) Τὸ πρὸς δυσμᾶς ἔσχατον μέρος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἐνθα συνώρευον ὁ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Κεραμεικός, πρὸς τῷ χειμᾶρῳ Σικίρω, ἐνθα κατέκειον αἱ ἐκδεδιητημέναι γυναῖκες (Ἀλκφρ. Γ, 8, 25.—Στφ. Βυζ.).—3) Μάντις ἐκ Δαυδώνης εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν καὶ ἐκεῖ φωνεῖσθαι ἐπὶ Ἐρεχθίδος (Παυσ. Α, 36, 3), δι' ὃ καὶ

κατά Πλούταρχον, ἀνηγέρθη αὐτῷ πρὸς ἐξιλέωσιν ἱερῶν, τὸ ὑπ' ἄλλων τῆς Σκιράδος Ἀθηναῖς λαγόμενον. — 4) Μάντις Σαλαμίνιος, ὁ τὴν Σαλαμίνα συνοικήσας, καὶ εἰς ὃν ἐπίσης ἀποδίδεται ἡ ἴδρυσις τοῦ ναοῦ τῆς Σκιράδος Ἀθηναῖς (Φιλολογ. Ἀποθ. Β).

Σκίρως, λατόπη, γόφος, κρητὶς ἐξ οὗ καὶ σκιρῶντα ἐλέγοντο τὰ γύφωνα ἀγάλματα, καὶ σκιρωτὴ ὁδὸς ἢ ἐκ λίθων καὶ πηλοῦ συμπεπηγμένου κατασκευασμένη (μικροίαν) — (Γράφεται, παντοίως σκίρως, σκιρως, σκίρως, κλ.).

Σκιροφόρια, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, τελομένη τῇ 12 τοῦ σκιροφοριῶνος μηνὸς (τέλος Ἰουνίου) (Ἀριστ. Ἐκκλ. 18, 59), καὶ ἦν ἡ ἀρχαία φυλὴ τῶν Ἰταεοβουταδῶν, συνοδύουσα τὴν Ἱερείαν τῆς Ἀθηναῖς καὶ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Ἥλιου, ἔφερον ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως εἰς τὴν πρὸς τῷ Φαληρικῇ Σκιράδᾳ Ἀθηναίων λευκὸν σκιαδίων, σκίρων λεγόμενον, εἰς ἐμβόλημα βεβαίως τῆς θερμότητος τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, ἀπαιτούσης τὴν χρῆσιν τοῦ σκιαδίου (Φωτ. λ.). Καὶ κατὰ τινὰς μὲν ἡ ἑορτὴ ὀνομάσθη ἐκ τοῦ σκιαδίου, κατ' ἄλλους δὲ τοῦτο ἐκ τῆς ἑορτῆς. Ἔφερον δ' ἡ κομπὴ ἐνταυτῷ καὶ τὸ Διοσκώδιον δέρμα (κώδιον) κριοῦ θυσιασθέντος τῷ Διὶ τῷ Μελιχίῳ εἰς πρόληψιν τῶν κινδύνων οὓς ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ἡ ἑαρινὴ θερμότης. Ἐλέγοντο δὲ καὶ σκίρα τὰ σκιροφόρια κατὰ τινὰς τῶν ἀρχαίων (Φωτ.), ἀλλὰ τινὲς ἐκλαμβάνουσι ἐκεῖνα τούτων διάφορα, καὶ μέρος τῶν Θεσιφοριῶν.

Σκίρως, ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας, 25 ἔχων πηγὰς, παραρρέων τὴν Ἰνδισσαν, καὶ ἐκρέων ἐκ δυσμῶν εἰς τὸν Χαβόραν. Ἦν οὖν αὐτοῦ ὄνομα Δαῖσα, δηλοῦν εἰς τὰς ἀσιατικὰς γλώσσας ὅ,τι καὶ τὸ ἀρχαῖον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, τὸν σκιρῶντα, ἐκπεδῶντα (Ζωναρ.).

Σκιρωτίων, πόλις ἐν τῇ νοτίᾳ Ἀρκαδίᾳ, μία ἐξ ἐκαίνων ὧν οἱ κάτοικοι, ὅτε ἐκτίσθη ἡ Μεγαλόπολις, μετέβησαν εἰς αὐτὴν (Παυσ. Η, 27, 4).

Σκίρων καὶ Σκιείρων, 1) Ὁ μεταξὺ Κορινθίας καὶ Μεγαρίδος παραμονεύων μέγας κκοῦργος, ὅστις τοὺς ἐκαίθων διαβαίνοντας ὁδοιπόρους συλλαμβάνων, τοὺς εἰάξεν εἰς τὸ χεῖλος φοβεροῦ κρημνοῦ νὰ τῷ πλύνωσι εἰς λεκάνην τοὺς πόδας, καὶ εἶτα λακτίζων αὐτοὺς διὰ τοῦ ποδός, τοὺς ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν, μέχρις οὗ διελθὼν ἐκαίθων καὶ ὁ Θησεύς, τὸν ἐφόνευσε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον (Εὐρπ. Ἰππλ. 1198. — Πλούτ. Θησ. Ι). — 2) Υἱὸς τοῦ Πόλωντος, δισέγγονος τοῦ Λέλεγος, νυμφευθεὶς θυγατέρα τοῦ Πανδίωνος, δι' ἧ καὶ διημισηθήτησε πρὸς Νέσον, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸν ὄρνον τῶν Μεγαρίων. Ὁ Λίακός, κληθεὶς νὰ δικασθῇ μεταξὺ τῶν δύο, ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ Νέσου, δοὺς εἰς αὐτὸν τὴν κυβέρνησιν, εἰς δὲ τὸν Σκίρωννα τὴν ἐν πολέμῳ διεύθυνσιν. Κατ' ἄλλους ἦν σύζυγος Χαρικλοῦς, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κυχρείως, καὶ πατήρ Ἰνδηίδος, τῆς συζύγου τοῦ Λιακοῦ (Παυσ. Α, 39, 5. — Πλούτ. Θησ. Ι).

Σκιρωνίδες ἢ Σκιράδες πέτραι, οἱ εἰς τὸ Γεράνιον ὄρος, τὸ ἀπὸ τῆς Μεγαρίδος πρὸς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου παρατινόμενον, κατὰ τὴν νοτίαν αὐτοῦ πλευρὰν εἰς τὴν θάλασσαν ἀποτόμως κατιόντες κρημνοὶ, δι' ὧν διήρχετο ἡ στενὴ καὶ δύσβατος Σκιρωνίς ὁδὸς (νῦν Καλὴ Σκάλα), τὸ θέατρον, ὡς ἐπιστεύετο, πολλῶν κατορθωμάτων τοῦ Ἱησείως ἐπὶ τῶν κατεχόντων αὐτὴν κροῦργων, δι' ὃ καὶ ἐναγεῖς πέτραι προσέτι ἐλέγοντο. Ὁ Ὀβίδιος (Ματ. Π. 145) ὡς καὶ λέγει τὰς πέτρας ἀπολίθωσιν τῶν ἐστῶν τοῦ Σκίρωνος (Ἰδ.). Ἦκ μᾶλλον αὐτῶν, τῆς Μολορυίδος πέτρας, κατεκρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν ἡ Ἰνὼ μετὰ τοῦ παιδίου τῆς Μελικέρτου, καταδιωκομένη ὑπὸ Ἀθάμαντος, τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν (Ἡρδ. Η, 71. — Στράβ. Θ, 391, 393). Βατὴν τὴν ὁδὸν εἰς πεζοῦς λέγεται καταστήσας αὐτὸς ὁ Σκίρων πρῶτος ὁ δ' Ἀδριανὸς ἤρπυρον αὐτὴν διὰ δύο ἀμάξας, καὶ μέρη τῆς

ὁδοποιία· αὐτοῦ εἰσὶν εἰσέτι ἐκεῖ εἰς τινὰ μέρη καταφανῆ.

Σκιρωνίδης, στρατηγὸς Ἀθηναῖος ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ἐπολέμησεν ἄμοῦ μετὰ τῶν Ἀργείων ἐν Μιλήτῳ, τῷ 412 π. Χ., κατὰ τῶν Μιλησίων καὶ τῶν Πελοποννησίων. Καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι πρόεβησαν νικηταὶ μέχρι τῶν τειχῶν τῆς Μιλήτου· ἐπειδὴ ὁμοῦ οἱ Ἀργεῖοι ἠττήθησαν, κατηγγέθη ὑπὸ τοῦ Πεισανδρου, καὶ ἐστερήθη τῆς ἀρχηγίας του (Θουκ. Η, 25, 54).

Σκίτων, Ἀθηναῖος καταδικασθεὶς ἐπὶ φαυλότητι καὶ παρανομίᾳ διαγωγῇ (Δμοθ. κ. Μειδ. 573).

Σκίωνη, ἡ κυριώτερα πόλις τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Χερσονήσου Παλλήνης, εἰς τὴν δυτικὴν αὐτῆς παραλίαν, ἀνατολικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Πασειδίου. Ἐλέγετο δὲ ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ἀχαιῶν ἐκ Παλλήνης ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐπιστροφῆς των, καὶ ἦτο πέλις λίαν ἐμπορικὴ (Θουκ. Δ, 120, 133. Ε, 32. — Ἡρδ. Ζ, 123. Η, 125. — Στράβ. Ζ, 330).

Σκόδρα, ἐπίσημος πόλις τῆς Δαλματίας, πρωτεύουσα τῶν βασιλείων τῆς Ἰλλυρίας, εἶτα Ρωμαϊκῆ ἐπαρχία (Πτολ. Β, 17. — Λιν. XLIII, 20).

Σκορδίαικη (Στράβ. ΙΑ), ἡ Σκορδίαικος (Πτολ. Ε), συνέχεια τοῦ ὄρους Παρυάδρου ἐν Ἀσίᾳ, πρὸς νότον χωροῦσα διὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ Καππαδοκίας, μέχρι Κιλικίας, ἐνθα συναντωμένη μετὰ τοῦ Γαύρου ἀποτελεῖ τὸ ὑψηλὸν ὄρος Ἀντίταυρον.

Σκόλιον, σκολιὰ μέλι, εἶδος ποιήσεων ἰδιαίτερον, εἰς τὰς ἐστιάσεις μάλιστα ἀδομένον. Τινὲς (Πρόκλ. παρ. Φωτ. 983. — Ἐτυμ.) λέγουσι τὸ ὄνομα προελθὼν ἐκ τῶν οὐχὶ πάντοτε λίαν εὐπρεπῶν καὶ αὐστηρῶν συνθέσεων αἰτινας ἐν μέθῃ ἤδοντο καὶ ἐν εὐθυμίᾳ. Ἀλλ' ἡ ἑρμηνεία αὕτη οὐδῶλος συγκρίσει μετὰ τοῦ χαρακτήρος τῶν σωζομένων καὶ τῶν μνημονευομένων σκολίων. Κατ' ἄλλους ἐπωνομάσθησαν οὕτω κατὰ τὸν συνη-

θῆ μετρικῶν ἢ μουσικῶν ρυθμῶν αὐτῶν. Ἦ δ' ἐπικρατεστέρα γνώμη ἦν (Πλούτ. Προβλ. συμποσ. Α) ὅτι τὸ ὄνομα δηλοῖ τὴν μὴ συνεχῆ τάξιν τῶν ἀδόντων, διότι ἀφ' οὗ πάντας ἀπὸ κοινοῦ ἐφαλλον, ἔπειτα ἤρχιζεν εἰς μόνος, ὁ ἐμπειρότερος, καὶ εἶτα οὗτος ἐδίδεν ἐν ἐκράτει κλάδον δάφνης ἢ μυρσίνης, ὡς πρόσκλησιν εἰς ἐξοκκολούθησιν, οὐχὶ εἰς τὸν ἀμέσως ἐπόμενον, ἀλλ' εἰς ἐν αὐτὸς ἐκρινεν ἄριστον, καὶ οὕτω καθεξῆς ἐκείνος εἰς ἄλλον, ὥστε οἱ ἄδοντες διεδέχοντο ἀλλήλους οὐχὶ κατ' εὐθείαν, ἀλλὰ σκολιῶς (Ἀθην. ΙΑ, 694). Τὰ σκολιὰ ταῦτα ἄσματα περιεῖχον ἢ ἀπλᾶ διδάγματα τοῦ πρακτικοῦ βίου, εἴτε σπουδαῖα εἴτε φαῖδρά, ἢ εὐφυῆ, εὐτράπελα ἀποφθέγματα, ἐπικλήσεις θεῶν, κτλ. Ἰδίως ἀνέπτυξαν τὸ Σκόλιον οἱ Αἰολεῖς ποιηταί, ὧν ὁ τρόπος ἦν συγγενὴς πρὸς αὐτὸ· ἔξοχοι δ' εἰς τὸ εἶδος τοῦτο μνημονεύονται ὁ Ἀλκαῖος, ἡ Σαπφώ, ὁ Ἀνακρέων, ἡ Πραξιλλο. Τὰ τοῦ Πινδάρου σκόλια ἦσαν κατὰ χορικὸν τρόπον ἐντέχνως ἐξεργασμένα. Τῶν πλείστων νῦν διατηρουμένων ἠγγύων οἱ μεταγενέστεροι τοῦ ποιητῆς, ἴσως διότι ἦσαν συνήθως αὐτοσχεδιάσματα τῆς στιγμῆς ἐν εὐθύμοις συναστροφαῖς. Ἰδίως δ' εὐφωρότατον κέντρον παραγωγῆς τῶν σκολίων ἦσαν αἱ Ἀθηναῖαι, ἔπου, ὡς εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος τῆς Ἑλλάδος, ἠδοκίμοι καὶ ἠγαπάτο ἡ εὐθυμία. Περιφημον ἦν τοῦ Καλλιστράτου τὸ σκόλιον εἰς τὸν Ἀρμόδιον καὶ τὸν Ἀριστογείτονα («Ἐν μύρτου κλαδίῳ»), ὅπερ καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων «Ἀρμαδίου μέλος» ἐλέγετο (Ἀθην. ΙΒ, 695) (Συλλογὴ Βαργκ. poet. Lyr. graec.).

Σκόλλης (ἡ), ἢ τὸ Σκόλλιον. Ὁρος κρημνώδης, μεταξὺ Ἀχαιῶν καὶ Ἑλίδος, ἡ δυτικὴ τοῦ Ἐρμιάνθου παρέκτασις, τὸ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 617) Ὠλενια πέτρα λεγόμενον (Στράβ. Η, 341, 387).

Σκολοπίδες, ποταμὸς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταξὺ Πριήνης καὶ Μυκάλης ῥέων (Ἡρδ. Θ, 96).

Σκόλοτοι, ὄνομα ὁ ἔφερον ἔθνος τι,

Σκυθικόν κατά τινα τῶν βασιλείων αὐτοῦ (Ἡρόδ. Δ, 6).

Σκόπιον, ὄρος τῆς Μακεδονίας, ἀνατολικῶς τοῦ Σκάρδιανος πρὸς βορρᾶν, καὶ τὸν λίμον χωροῦν (Θουκ. Β, 96).

Σκοπάδαι, γένος δικαστῶν ἐν Κρανίων τῆς Θεσσαλίας. Ἦδη τῷ 600 π. Χ. μνημονεύεται εἰς Σκοπάδης, ὁ Διακτορίδης, εἰς τῶν μνηστῆρων Ἀγαρίστης, τῆς Ουγατρὸς τοῦ Σικυωνίου Κλεισθένους (Ἡρόδ ΣΤ, 127).

Ἄλλοτε Σκοπάδης ὀλίγον μετὰ τὰ 600 π. Χ. ἦν περίφημος διὰ τὰ πλούτη του, καὶ ὡς φιλοξενήσας τὸν Σιμωνίδην, γράψαντα κτήμα εἰς αὐτόν. Οὗτος, ὅτε ἐν συμποσίῳ κατακρημνίσθη ἡ στέγη τῆς αἰθούσης ἐσείθη ἐν θαύματι (Quintil. XI, 2, 15).

Μνημονεύεται δὲ καὶ ὡς τῶν περιούσιων τοῦς φόρους νομοθετήσας. — Ἐπί τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ζῶν εἰς Σκοπάδης, συνεδέθη διὰ φιλίας μετὰ Κόρου τοῦ νεωτέρου, καὶ εἰς τὸν Σιωράτην ἐπρότεινε καταφύγιον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τῷ 405 π. Χ., μεταβλήθησαν αἱ περιστάσεις ἐν Θεσσαλίᾳ διὰ τῆς νίκης τοῦ Φεραιῶν Λυκόφρονος. Ὁ δῆμος ἐν Φεραιῶν φρονιματισθεὶς, ἐξάνεστη καὶ ἀνέτριψε τοὺς δυνάστας τούτους (Ἐμφ. Ἑλλ. ΣΤ, 1, 19.— Πλούτ. Κίμ. Γ.— Cic. d. Or. II, 86).

Σκόπας, Πάριος, περίφημος ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀρχιτέκτων, πιθανῶς υἱὸς τοῦ γλύπτου Ἀριστάνδρου (Ποικιλ. G. J. Ἀρ. 2356), ἀκμάζων περὶ τὰ 380 π. Χ. ἐπὶ Πραξιτέλους, καὶ ἐπιδικίων, ὡς οὗτος, τὸ ὑπέρτατον κἄλλος, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν ἔκφρασιν πάθους, ἀνευ συνταράξεως τῆς περὶ τὴν μορφήν ἀρμονίας διὸ καὶ κατὰ συνέπειαν ἔχαιραν εἰς παραστάσεις διονυσιακάς, ὡς τὴν τῆς Χιμαιροφόνου (ἐρίφιον φονεύουσης) Βάκχης (Κλλοστ. Ἐμφ. ἀγλμ. Β), περίφημον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ ὁ ὁ σωζόμενων ἐπιγραμμάτων ἐκθειάζομένην. Ἀριστον δ' αὐτῆς ἀπομνημονεύεται φαίνεται σωζόμενον ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Ῥώμης. Ταύτης ἀνάλογοι ἦσαν καὶ δύο αὐτοῦ Ἐρινυίδες ἐν Ἀθήναις (Κλ. Ἀλεξάνδρ. Περτρπ. ΙΒ), βεβαίως αἱ περὶ ὧν λέγει ὁ Πικουσανίας Α, 28 ὅτι αὐτὸν εἶχον τὸ φοβερόν· καὶ ἴσως κατ' αὐτὸν ἐποιήθησαν καὶ αἱ κεφαλαὶ τῆς Μεδοῦσης, ὧν τινες σώζονται (ὡς εἰς τοῦ Μονάχου τὴν γλυπτοθήκην), αὐστηρὸν ἔχουσαι κἄλλος, ἀλλ' αὐτὸν φοβερόν. Ἐξ αὐτῆς κατηγορίας ἦν καὶ τὸ σύμπλεγμα αὐ-

τοῦ τὸ παριστῶν τὴν Θέτιν φέρουσαν τὰ ὄπλα εἰς τὸν Ἀχιλλεῖα, καὶ προκεκομμένην ὑπὸ παντοίων θαλασσίων θεοτήτων καὶ τεράτων, πιθανῶς εἰς κόσμον ἀετώματος ναοῦ τινος, μετὰ ταῦτα ὑπὸ Δομοτίου εἰς Ῥώμην μετανεχθέν, εἰς κόσμῳ τῷ ναοῦ ἐν αὐτῷ τῷ Ποσειδῶνι ἀνήγειρε, θαυμαστικῶς δὲ μνημονεύομενον ὑπὸ τοῦ Πλινίου (XXXVI, 4, 7). Εἰς αὐτὸν, καὶ ἐν Σαμοθράκῃ ἐργασθέντα, ἀπεδόθη, σχεδὸν μετὰ βεβαιότητος, ἡ ἐκεῖ εὐρεθεῖσα, καὶ ἤδη τὸ Μουσεῖον τῶν Παρισίων κοσμοῦσα Νίκη ὑπόπτειρος σπανίας καλλονῆς, ἐπὶ πρόφρας πλοίου βαίνουσα, πιθανῶς ἰδρυθεῖσα εἰς τὸ ἱερόν τῶν Κυβέρων ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, νικήσαντος τὸν στόλον τοῦ Πτολεμαίου πρὸ τῆς Κύπρου τῷ 306 π. Χ. Νομίσματα τοῦ Δημητρίου φέρουσι αὐτῆς τὸ ὁμοίωμα. Ὁ θεὸς ὁ ὑπὲρ πάντας τὴν ἡθους ἔκφρασιν μετὰ τῆς ὑπερτάτης καλλονῆς συνδυάζων ἦν ὁ Ἀπόλλων, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς διὰ τοῦτο ἐξαιεῖτον ἀριστοῦργημα παρήγαγεν ὁ Σκόπας, παραστήσας κίθαρην δὲν Ἀπόλλωνα, ποδῆρη χιτῶνα ἐνδεδυμένον καὶ τὴν κισθάρην διὰ χειρῶν ἔχοντα, τοσοῦτον δ' ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐκτιμώμενον, ὥστε ὁ Αὐγουστος ἀνήγειρεν ἐπίτηδες ναὸν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Ἀκτίῳ νίκης του, ἵνα θέσῃ ἐν αὐτῷ τὸν Ἀπόλλωνα τοῦτον, μετὰ τῆς Λητούς τοῦ Πραξιτέλους καὶ τῆς Δήμητρος τοῦ Τιμοθέου (Προμτ. II, 31, 15). Ἐν τῷ Βατικανῷ Μουσεῖῳ διατηρεῖται ἐξαιεῖτον ἀγαλμα, κατὰ τοῦτο πεποιημένον ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας, ὡς ἀποδεικνύουσι καὶ τὰ ἐπὶ Αὐγουστού νομίσματα, ἔχοντα αὐτὸ ἐπιτετυπωμένον. Ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν θεῶν ὁ Ἀφροδίτη, ἡ ὑπερτάτη καλλονῆ, ἡ τὰς ἰσχυρωτάτας προκαλοῦσα ψυχικὰς συγκινήσεις, ἡ προσφορωτάτη τῇ γλυφίδι τοῦ Σκόπα, καὶ τῷ ὄντι μνημονεύεται αὐτοῦ ἡ χαλκῆ πάνδημος Ἀφροδίτη ἐν Ἡλίδι, τὸ σύμπλεγμα Ἀφροδίτης, Πέθου καὶ Πασέοντος

ἐν Σαμοθράκῃ, καὶ τὸ τοῦ Ἐρωτος, Ἰμέρου καὶ Πέθου ἐν Ἀφροδίτῳ τῶν Μεγάρων (Plin. XXXVI, 4, 7.— Πaus. Δ, 43), καὶ μάλιστα τὸ εἰς ναὸν ἐν τῷ Φλαμίνῳ ἱποδρομίῳ τῆς Ῥώμης μετακομισθὲν, τὸ πρῶτον ποτὲ ποιηθὲν γυμνὸν ἀγαλμα τῆς θεᾶς, ὃ ὁ Πλίνιος θεωρεῖ ὡς τὸ πολυτιμώτατον καλλιτεχνικὸν τῆς Ῥώμης ἐγκόσμημα. Ἀπίθανον δὲν φαίνεται (Ῥαγκ. Ἀπαντα, Ἔμ. II, Ἰστ. Καλλιτεχν. Α, 389), ὅτι ἦν αὐτὴ ἡ περίφημος Μηλία Ἀφροδίτη, ἡ πρωτότυπον αὐτῆς, καὶ ἀπειλεῖ σύμπλεγμα μετὰ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ διατηρουμένου γυμνοῦ καὶ καθημένου Ἀρεως τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου, ὅστις καὶ σώζεται ἐν τῇ Λουδοβικίᾳ ἐπαύλει τῆς Ῥώμης. Περὶ ἐνὸς ἀριστοῦργήματος, τοῦ συμπλέγματος τῶν Νιοβιδῶν, ἡμφισθηθεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐν ἦν ἔργον τοῦ Σκόπα, ἢ τοῦ Πραξιτέλους (Pl. XXXVI, 4, 8). Τοῦτο παριστῶν τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος κατατόξευσιν τῶν τέκνων τῆς Νιοβίδης, καυχηθείσης ὅτι ἦν καλλιτεχνωτέρα τῆς Λητούς, ἐκόσμη ἐπίσης ἐν ἔπειτα χρόνοις ναὸν ἰδρυθέντα ἐν Ῥώμῃ (Δ. Κάσπ. ΜΘ, 2.— Pl. XIII, 14), καὶ δὴ τὸ ἀέτωμα αὐτοῦ, ὡς φαίνεται, διότι τὰ πλεῖστα τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ ἀγαλμάτων, εἴτε ἐν πρωτότοις εἴτε ἐν ἀντιγράφοις ἀνευρέθησαν ἐν ἀνασκαφαῖς, φαίνονται ὅτι τοιαύτην εἶχον τὴν διάθεσιν. Εἰσὶ δὲ 13 τ' ἀνευρεθέντα, πλὴν τινῶν ἐπαναλήψεων, καὶ εἰσὶ κατατεθειμένα εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Φλωρεντίας. Πάντα ἑμῶ ἦσαν τοῦλάχιστον 16. Ἡ Νιοβὴ ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς ἐγκλείουσα τὴν νεωτέραν τῶν Ουγατέρων τῆς, ἐστὶ σχεδὸν ἡ ὑπὸ τῆς Ολίψως ἀπολιθωμένη, ὡς ὁ μῦθος διηγεῖται περὶ αὐτῆς. Ὁ τὸν νεώτατον τῶν υἱῶν διὰ τοῦ ἰδίου σώματος θέλων νὰ καλύψῃ παιδαγωγὸς ἐστὶ περιπαθεστάτη παράστασις, καὶ ἀμίμητος ὁ νέος Νιοβίδης ὁ θέλων νὰ σώσῃ τὴν ἀδελφὴν του, ὡς καὶ ἡ ἀντιστοιχῶς παριστωμένη κόρη, ἡ προσπαθοῦσα νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφὸν τῆς, ἥτις παράστασις καὶ

ἐπί δακτυλιολίθου εὐρέθῃ ἀντιγεγραμμένη. Κεῖται ἐν τῷ μὲν κάλλος τῶν παραστάσεων ἀντι-

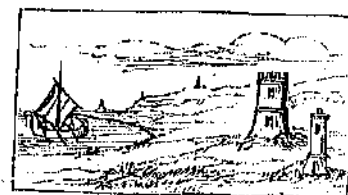
στοιχεί πρὸς τὴν τέχνην ἀμφοτέρων τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν εἰς οὓς τὸ ἔργον ἀποδίδεται ἀλλὰ το πάθος τῆς γλυπτικῆς ταύτης τραγωδίας φαίνεται μᾶλλον δικαιολογεῖν τὴν ὑπὲρ τοῦ Σκόπα ὑπέθεσιν. Ὁμοίον σύμπλεγμα, ἴσως ἀντιγραφὸν ἢ ἐπιτομὴ τοῦτου, ὑπάρχει ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Πausανίου (Α, 21) εἰς τὸ στήλαιον τὸ ὑπὲρ τὸ

συγχρόνων τοῦ γλυπτῶν, Ἰσως καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Πραξιτέλους (Vitruv. VII, Praef. 12) εἰς τὴν 411 ποδῶν μῆκος ἔχουσαν ζωοφόρον τοῦ ἐν Ἀλικαρνασσῶν Μουσουλίου, ἀναλαβὼν πᾶσαν τὴν βορείαν πλευράν. Ἡ δ' ὅλη ζωοφόρος παρίστα πομπὴν ἰππέων τεχνικώτατα ἐξεργασμένην (Λουκιανὸς Νεκρ. Διάλογ. ΚΔ, 2).

Σκόπελος, ἡσας μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, βορείως τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Σκιάθου, οὐ μακρὰν τῆς Θεσσαλικῆς παραλίας (Ἡρόδ.). Καὶ ἄλλα δὲ πετρώδη ἐρημονήσια ἔφερον πολλαχού τὸ κύριον ὄνομα Σκόπελος, ὡς ἐν τῇ Προποντίδι, πρὸς τῇ Ἴωνίᾳ, εἰς τὸ Ἴονιον πέλαγος, μετὰ Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας, κτλ.

Σκοπιὰ, ὕψηλὴ τις θέσις, ἢ καὶ ἐπ' αὐτῆς ἰδρυόμενος πύργος πρὸς ἐπισκοπήσιν τῆς παρακειμένης χώρας ἢ τῆς θαλάσσης,

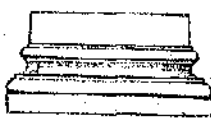

ἐπὶ σκοπιῇ στρατιωτικῆς ἀμύνης μάλιστα (Ἡρόδ. Β, 15). Ἡ εἰκὼν, ἐκ τοιχογραφίας τῆς Πομπηίας, παρίστα ἀκτὴν ἔχουσαν πέντε σκοπιὰς ἐπὶ πέντε διαφόρων λόφων.

Σκορδίσκιος, καὶ Σκορδίσσης καὶ Σκυδίσσης, ἕρος ἐν τῇ Πόντῳ τῆς Καππαδοκίας, νοτιοδυτικὸς κλάδος τοῦ Παριάδρου, συνεχόμενος νοτίως μετὰ τοῦ Ἀντιταύρου (Στράβ. ΙΑ, 497. ΙΒ, 548).

Σκορπίος, μνηστικὸς πολεμικῆς εἰδος μικροῦ καταπέλτου δι' ἑνα ἄνθρωπον πρὸς ἐκτόξευσιν πολλῶν βελῶν ἐνταυτῷ καὶ μολυβδίνων σφαιρῶν, τὸ ὄνομα, ὡς θανατηφόρος, ἔχουσα ἐκ τοῦ δηλητηριώδους ζωύφιου (Λουκιαν. ΧΚΙΙΙ, 4).

Σκυθία, εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ Ἴωνικοῦ

κλῖνος ἢ κολλη ἔσοχη, ἢ μετὰ δύο τῶν σπειρῶν, αἵτινες ἦσαν τὰ ὑπὲρ καὶ ὑπὸ (Ἀρχ. Δελφ. Α. Ρ. ΡΑΙΚΑΝΗ ΤΟΜ. Β')

αὐτὴν ἡμικυκλικῶς προέχοντα μέρη. Ἡ σκοπία ἐλέγτο καὶ τροχίλος.

Σκυῖτιοι, ἐν Κρήτῃ οἱ πρόσθοι, διότι μέχρι τοῦ 17ου αἰῶνος τῆς ἡλικίας τῶν ὄφρων ν' ἀνατρέφονται, οὐχὶ δημοσίως, ὡς ἐν Σπάρτῃ, ἀλλὰ κατὰ οἰκίαν ἐντὸς τῆς πατρικῆς οἰκίας (Ἀθ. ΣΤ, 263).

Σκοπιῆτας, δάσος ἐν Λακωνίᾳ, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Τεγεάτιδος καὶ τῆς Θυρεάτιδος χώρας, ἔχον ναὸν τοῦ Σκοπιῆτα Διὸς (Πολύβ. ΙΣΤ, 37.—Πaus. Γ, 10, 6).

Σκοπιόσσα, 1) ἐπίσημος πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος, κατὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ὀγγηστοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν βορειοδυτικὴν κλιτὸν τοῦ μικροῦ Καλκηδονίου, νοτίως καὶ οὐχὶ μακρὰν τῶν λόφων τῶν καλουμένων Κυνὸς Κεφαλαί. Ἐνταῦθα τῷ 365 π. Χ., κατενίκησεν ὁ Πελοπίδας Ἀλέξανδρον τὸν Φεραῖον, ὅστις πέντε ἔτη μετὰ ταῦτα, ἐν μέσῃ ἀναχωρῇ, ἐπέπεσε κατὰ τῆς πόλεως, ἔσφαξε τοὺς ἄνδρας, καὶ ἀνδραποδίσας ἐπώλησε τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παῖδια (Διόδ. ΙΒ, 75.—Πaus. ΣΤ, 5, 2). Ἐκτὶ δὲ καὶ ὁ Φλαμίνιος, τῷ 197 π. Χ., μεγάλην ἤρατο νίκην κατὰ Φιλίππου Γ' τοῦ Μακεδόνα (Πολύβ. ΙΗ, 3.—Πλούτ. Φλαμ. Ζ.—Liv. XXXVI, 4).—2) Πόλις ἐν τῇ Σιντικῇ τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος.

Σκυουλτάννας, νότιος ὁμόρρος τοῦ Πιάδου, ἐκ τῶν Ἀπεννίνων πηγῶν (Στράβ. Ε, 218.—Liv. ΧΙΙ, 12, 18); νῦν ὁμώνυμος, πρὸς τὰ κάτω δὲ Πανάρος.

Σκύθαι, 1) Ἰδ. Σκυθία. — 2) Ἐν Ἀθήναις ἀστυνομικοὶ ὑπηρέται, βεβαίως ἐμισθοί, ὡπλισμένοι διὰ τῶν κυρίως, δι' ὃ καὶ Τροξοταεῖς ἐλέγοντο, Σκύθαι δὲ (Ἀριστ. Ἄχρον. 54), ἐκ τοῦ ἔτι κατ' ἀρχαίαν, ἴσως δὲ ἐν μέρει καὶ πάντοτε, ἐκ Σκυθίας προήρχοντο. Ἔπειτα ὅμως προσελαμβάνοντο καὶ Θράκες καὶ ἄλλοι βάρβαροι, καὶ ἦσαν ἀμέσως μὲν μετὰ τὰ Μηδικὰ 300 τῶν ἀριθμῶν, εἶτα δ' ἠβξήθησαν μέχρι 1200. Κατὰ τὸν πρῶτον ὀργανίσαντα τὸ σῶμα τοῦτο φαίνεται ὅτι

έλεγοντο και Πευσίνοι η Σπυσι-
νοι.

Σκυθίας. 1) υίος της Ήχιδνης και του
Ήρακλέους, έλθόντος εις τας υπερβορείους ερή-
μους γενάρχης του έθνους των Σκυθών (Ήρδ.
Δ, 8-10) η υίος του Διός και μίας των
έκει αυτοχθόνων κορών (Διόδ. Ι, 48). —

2) Βασιλεύς των Ζαργλαίων εν Σικελία.
Διωχθείς υπό Ήπποκράτους, του τυράννου
της Πελας, κατέφυγεν εις Περσίαν παρά τω
Δαρείω, και έμεινεν εκει μέχρι του εσχάτου
γήραος και του θανάτου του (Ήρδ. ΣΤ, 23.
— Διλ. π. ι.). — 3) Λακεδαιμόνιος τις (Ξυφ.).

Σκυθία. Προς του Ήραδότη έλλιπέ-
σταται ησαν αι γνώσεις περί Σκυθίας άλλ.
εις το Δ βιβλίον αυτου άπαντῶνται ειδήσεις
ών πολλαι άντιστοιχοσαι προς της Γρωσίας
την νέαν γεωγραφίαν. Το μεσημβρινόν άριον
της Σκυθίας εστί κατ' αυτον ο κατώτερος
ροϋς του Ήστρου, και η χώρα των Αγαθούρ-
σων (η Ήπτάπολις, Siebenbürgen) προς
βορράν δε αι χωραι των Νεύρων, των Αν-
δροφάγων, των Μελαγχλαίων, και η άγνω-
στος ερημος (περίπου οι νομοί Μεϊλεϋ, Ήσερ-
νιγϋ, Ορέλ, Κούρσκ) προς ανατολάς ο
Τάναϊς και η Μαιώτις προς νότον ο Ήξοι-
νας Πόντος. Ήπομένως πᾶσα η μεσημβρινή
Γρωσία, μέχρι της Βελονίας και Πεδοβίας,
μέχρι της Ρωμανίας, και μέχρι της Κρι-
μαϊας και του Δόν. Οι μεταγενέστεροι συγ-
γραφεϊς δεν περιορίζουσι την Σκυθίαν εις τα

και ανατολάς, εις πᾶσαν την νυν Σιθηρίαν.
Ο Μελλάς μέρος της αρχαίας Σκυθίας κα-
λει Σαρματίαν, ο δε Ήτολεμαϊος άσιατικήν
μόνον Σκυθίαν γνωρίζει. — Κατά τον Ήρ-
δοτον, προς νότον εκειτο το όρος Ταύρος.
Μνημονεύει δε και άλλου ο δεν ονομάζει άλλ.
επειδή το λέγει μεταλλοϋγον, πρέπει να ην
αυτά τα Ούράλια. Ποταμούς δε λέγει τον
Ήστρον μετά των έμάρρων, ους ονομάζει
Τριάρα ντον (ήσως τον Σειρέτην), Άρα-
ρον, Νάπαριν, Ορδηρσόν, Ήέρασον (τον
μετά ταυτα Παράταν, και νυν Προϋτον),
Ήύραν (τον ειτα Δάναστριν, νυν Δνεϊστρον),
Ήπανιν (νυν Βούγ), Βορυσθηνην
(ειτα Δάναπριν, νυν Δνεϊπρον) μετά του
Παντικάπου, Ήπάκυριν (νυν Δόνετς). Ο
των μεθρίων ποταμός ην ο Τάναϊς (νυν
Δόν) μετά του Ήργιου. Λόγον δε ποιεί-
ται ο Ήράδοτος και πολλών λιμνών. Εις
του Πόντου την παραλίαν λέγει ότι υπήρχε
μέγα θάλασσα (Ήλαία), δι' ου ο Παντικά-
πης έρρεεν εις τον Βορυσθηνην. Το κλίμα ην
ψυχρόν και μακροί οι χειμώνες. Πλήν του
σίτου παρήγαν η χείρα και άριστον άλλ' υπό-
πικρον χέρτον. Ήππους ειχε ταχείς άλλ' ουχι
άγραιους, και βόας άνευ κεράτων. — Οι κάτοι-
και, Τουρανικής, βεβαίως ουχι Άρίας κατα-
γωγής, εκαιούντο κατ' αρχάς Σκυλοστοι,
υπό των Περσών Σάκαι, οι Έλληνες δε
τους άπεκάλεσαν Σκυθας, ήσως εξελληνί-
σαντες το έτι εν Σιθηρία ύφιστάμενον όνομα

ύφιστάμενα ταυτα όρια, άλλά κατ' αυτους ήκουν
αι Σκυθαι και πολυ επεκτεινα προς άρκτον

Tschuden. Διεκρίνοντο δ' εν αυτοις αι έπι-
μεναι φυλαί α) Καλλιπιδαι, βορείως

της Ολβίας και των εκβολών του Ήπάνιος
(νυν Βούγ) β) Άμαζόνες, βορείως των
Καλλιπιδών γ) Σκυθαι άροτήρες,
κατά την Πεδοβίαν δ) Βορυσθενίται η
Σκυθαι γεωργοί, επεκτεινα του Βορυ-
σθένους ε) Σκυθαι νομάδες ς) Σκυ-
θαι βασιλήται, η πολυανθρωποτάτη, άν-
δρειοτάτη και πρωτίστη των σκυθικών φυλών,
θεωρούσα τας λοιπάς ως δούλας αυτη. Μνη-
μονεύονται δε και άλλα φυλών όνόματα, ως
Άλάνοι, κτλ. Κατά την μόρφωσιν και τα
ήθη περιγράφονται μεν ως γενναίοι και φι-
λοπόλεμοι, άλλά συγχρόνως και ως τραχείς
και άδιαμόρφωτοι. Ο σοφός Άνάχαρσις και
ο βασιλεύς Σκυθίας, θελήσαντες να εισαγά-
γωσι παρ' αυτοις τον Έλληνικόν εξευγε-
νισμόν, έθανατώθησαν διά τουτο. Πόλις και
φρούρια δεν ειχον οι Σκυθαι (Ήρδ. Δ, 46)
και ησαν άμαξόβιοι, δηλαδή ειχον κι-
νητάς τας κατοικίας των, τας άμάξας, ως
άπεράντους πεδιάδας εκει, τας καλουμένας
Στεπια. Πάντων των Σκυθών ήρχεν εις
βασιλεύς, πολυάριθμον έχιον αύλην (Ήρδ.
Δ, 103, Δ, 67, 68). Η χώρα πᾶσα διηρείτο
εις επαρχίας, ών εκάστη ειχε μιαν θεσιν προς
σύνοδον του λαου και εν ιερόν του πολέμου.
Η θρησκεία αυτών ην άξιοτος πολυθεία.
Από της Της εκατονταετηρίδος π. Χ., οτε
ο Κουζάρης ήρχεν εν Μηδίαι, εξεστάθησαν οι
Σκυθαι, πιθανώς εις 3 σώματα διηρημένοι,
εις τα βορειανατολικά της Ευρώπης, και
καταβαλόντες, η εκδιώξαντες τους κατά τον
Πόντον Κιμμερίους, παρηκολούθησαν αυτοις
(632) και εις την Άσίαν, ης μέγα μέρος
κατέλαβον μετά 28 δε έτη εξεδιώξεν αυ-
τους πάλιν ο Κουζάρης. Ήνα δε τιμωρήση
αυτους διά την εισβολήν των εις την Μηδίαν,
εξεστράτευσε κατ' αυτών ο Δαρείος τῷ 514,
και εισεχώρησε μεν βαθείως εις τον τόπον
αυτών, άλλά φεύγοντας τους Σκυθας δεν
ήδυνήθη να φέρη εις μάχην, οστε ήγαγά-
σθη ν' έποσυρθή άπρακτος. Έκτοτε επί αιῶ-

νας αυτοι ουδαμῶς σχεδόν πλέον ακολουθουσι,
ουδ' εις στενωτέρας έρχονται σχέσεις μετά των
Έλλήνων και των Ρωμαίων. Κατά πρω-
τον δ' άπαντῶμεν Μιθριδάτην τον μέγαν πο-
λεμοῦντα τους Σκυθας, και εκδιώξαντα αυ-
τους εκ της Ταυρικης Χερσονήσου. Μετά
ταυτα έγνώρισαν αυτοις και οι Ρωμαιοι,
πρό πάντων άφ' ουτου ο Τραϊανός εκυρίευσε
την Δακίαν. Έκτοτε όμως εκλείπει αλφνης
εκ νέου το όνομα των Σκυθών, και μνημο-
νεύονται μόνον οι Σαρμάται (Ήδ.), ών την
χώραν ακριβῶς περιγράφει ο Ήτολεμαϊος.
Φαίνονται δ' οντες αυτοι λαός συγγενής τοις
Σκυθαίς και ανατολικῶς τούτων οίκων, ανα-
τρέψας δε, μικρόν μετά τον Άλεξανδρον,
το κράτες των Σκυθών, και εις την χώραν
αυτών έγκαταστάς. Έκτοτε πᾶν το ανατο-
λικόν επίπεδον μέρος της Ευρώπης καλεϊται
Σαρματία, το δ' άλλο όνομα, Σκυθία, εις την
Άσίαν μεταβάν, εκτεινεται από της άσιατι-
κης Σαρματίας προς δυσμάς (Μαιώτιδος και
Ρά), και άπ' άγνωστων χωρών προς άρκτον,
μέχρι της Σηρικης προς ανατολάς και της
Ήνδικης προς μεσημβριαν, ήτοι του ποταμου
Ήξου και των όρέων Ήμάου και των Ήμω-
δών. Πᾶσαν την χώραν ταυτην διαιρεί ο
Ήτολεμαϊος εις δύο τμήματα, εις την εντός
και την εκτός του Ήμάου Σκυθίαν, ήτοι δυ-
τικῶς και ανατολικῶς του όρους εκεινου, εις
ο οι αρχαιοι μεγίστην άπέδιδον εκτασιν προς
βορράν. Ορη υπήρχον κατὰ τον γεωγράφον
προς τα βορειοδυτικά, τα Άλανικά, Ρωμι-
κά, Ταπουρικά, μέρος των Ούραλιών προς
ανατολάς τα Άνιθικά και Αδξάθια (νυν
Άλτάι), προς νότον τα Ήξικά και Σογδια-
νά (νυν Άκδαγ και Καραδάγ). Ποταμοί δε
κατ' αυτον εξέβαλλον εις την βορειον θάλασ-
σαν ο Παροπάμισος (πιθανώς ο νυν Ο-
βίς) ο Ρύμνος (νυν Οβξεν) ο Δαίξ
(νυν Ιαία η Ούράλ). Ο δ' Ήξάρτης
(νυν Σιρ Δάρια, η Σιών) και ο Ήξορς (νυν
Άμν Δάρια, η Γιών) εξέβαλλον εις την
Κασπίαν θάλασσαν. Λαοί δε μνημονεύονται

ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐντὸς τοῦ Ἰμάου Σκυθίαν οἱ Ῥυμμοὶ, οἱ Ἀόρσαι, Ἀριάκαι, Μασσαγέται, Σάκαι, Ἀργιπταῖοι, Θουσσαγέται· ἐν δὲ τῇ ἐκτὸς τοῦ Ἰμάου Σκυθίᾳ, ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, οἱ Ἀριμασκοὶ, οἱ Λύπακίται, οἱ Ἰσσηδόνηες, ὀνόματα οὕτω μεταποιηθέντα ἐκ τῆς Κινεζικῆς ῥίζης των, ἃν ἐκεῖθεν προέρχονται, ὥστε ἐστὶν ἀδύνατον αὐτὴ ν' ἀναγνωρισθῇ.

Σκυθικοί, λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν παρὰ τὰ δυτικὰ σύνορα τῆς Ἀρμενίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀρπάσου καὶ Ἀψάρου καὶ τοῦ ὄρους τῶν Χαλυβῶν. Διὰ τῆς χώρας αὐτῶν διώδευσαν ἐπὶ 4 ἡμέρας τοῦ Ξενοφώντος οἱ Μύριοι (Ξεν. Ἀνθ. Δ, 7, 18. — Διόδ. ΙΑ, 29).

Σκυθικός ἢ **Σκυθικός**, ἑλλην ποιητῆς ἀγνώστου ἐποχῆς ἐκ Σκυθοπόλεως τῆς Παλαιστίνης, οὗ δύο ἐπιγράμματα σώζονται ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Σκυθόπιλις, πόλις ἐν Γαλιλαίᾳ τῆς Παλαιστίνης, ἣτις ὑποτίθεται ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ὅτε, τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἀσίαν εἰσβαλόντες, ἐλέγοντο προχωρήσαντες μέχρι Διόπτου, προστεθέντων εἰς αὐτὴν μετὰ ταῦτα καὶ πολλῶν ἐκ τῶν ἰθαγενῶν περιόικων. Διερρέετο ὑπὸ τοῦ Ἰσθδάνου, καὶ ἀπέχετο 600 στάδια τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἰβραϊστὶ ἐλέγετο Βουϊτ-Σάν (νῦν Βαισάν). (Στράβ.).

Σκυλόκη, πόλις μικρὰ καὶ παράλιος Πελαγονική ἐν Μυσίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀνατολικῶς τῆς Κυζίκου (Ἡρόδ. Α, 57) (νῦν Σικί).

Σκυλόκειον, πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττιῶν, πρὶν Σκυλλήτιον καλουμένη. Ἰστέγετο κτήμα τῶν Ἀθηναίων. Κατ' ἀρχὰς τῆ Κρήτιον ἀνήκουσα, ἐδόθη ὑπὸ Διονυσίου τοῖς Λοκροῖς. Πρὸ αὐτῆς ὁ Σκυλλητικὸς κόλπος (Στράβ. ΣΤ, 280). Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Σκύλαξ, ἐκ Καρυάνδων τῆς Κερίας, εἰς ἐκ τῶν ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάτου ἐν ἔτει 521-485 π. Χ. ἐκπεμφθέντων ἑνα ἐξε-

ρευνησῶσι τὰ παράλια τῆς Ἀσίας ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τοῦ μυχοῦ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου (Ἡρόδ. Δ, 44). — Ὁ Σκύλαξ μνημονεύει ὁμωνύμου τινὸς μαθηματικοῦ καὶ μουσικοῦ, ἐπίσης ἐκ Καρυάνδων, καὶ ἀποδίδωσιν αὐτῷ τὰ ἐπόμενα συγγράμματα· «Περὶ πλοῦς τῶν ἐντὸς τοῦ Ἡρακλέους στηλῶν. Ἐὰ κατὰ τὸν Ἡρακλεῖδην, τὸν Μυλασσῶν βασιλέα. Ἰῆς περὶ ὁδοῦ. Ἀντιγραφὴ πρὸς τὴν Πολυβίου ἱστορίαν». Ὁ Σκύλαξ προφανῶς συγγέει ἐνταῦθα διαφόρους, διότι τὸ δεύτερον καὶ τὸ τέταρτον σύγγραμμα εἰσὶν ἔργα πολὺ μεταγενεστέρου Σκύλακος, πιθανῶς τοῦ Ἀλικαρνασσεῶς ἀγρονόμου, ὅστις ἦν σύγχρονος τοῦ Παναετοῦ (Cic. Div. II, 42) τὰ δὲ λοιπὰ ἦσαν ἔργα γεωγράφου. Ἰσως λοιπὸν νὰ ὑπῆρξε καὶ τρίτος ἄλλος Σκύλαξ, ἐπίσης ἐκ Καρυάνδων, ἐποχῆς δ' ἀγνώστου, ἀλλὰ προγενέστερος τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας Περὶ πλοῦς τῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς θαλάσσης. Ἔτι δὲ μᾶλλον περιπλέκει τὸ ζήτημα ἡ διατήρησις συγγράμματος ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν περὶ πλοῦς τῆς οἰκουμένης, ἀποδιδόμενον ἐπίσης εἰς Σκύλακα Καρυανδέα, καὶ περιγράφον πλοῦν ἀρχαῖον ἀπὸ τῆς βορείας Στήλης τοῦ Ἡρακλέους, τὸ πρῶτον κατὰ τὰς Εὐρωπαϊκὰς παραλίας τῆς Μεσογείου, διὰ τοῦ Ἑλληπόντου καὶ τοῦ Ἠσπέρου περὶ τὸν Ἰϋξείον Πόντον, καὶ εἶτα πάλιν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐπίσω κατὰ τὰς Ἀσιατικὰς ἀκτὰς, κατόπιν κατὰ τὰς Ἀφρικανικὰς μέχρι τῆς μεσημβρινῆς Στήλης τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐκτὸς αὐτῆς μέχρι Κάρνης, μετὰ τινων πληροφοριῶν καὶ περὶ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς ἀποστάσεως τῶν ἐπισημοτέρων νήσων. Διάφοροι εἰσὶν αἱ ὑποθέσεις περὶ ταύτης τῆς συγγραφῆς, καὶ μίαν τῶν πιθανωτέρων φαίνεται, ὅτι κατὰ τὸ σημερινὸν αὐτῆς σχῆμα ἐστὶ συρραφῆ τις γεωγραφικῶν γνώσεων περὶ τῶν παραλίων τῆς Μεσογείου, συναρμολογηθεῖσα ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων.

Κατ' ἄλλους ἐστὶν ἐξ ἐναντίας ἔργον πρωτότυπον περιηγητοῦ τινος τῶν ἐτῶν 400-360 π. Χ., πολλαχοῦ ὁμοίως συντηρηθὲν καὶ διαφωρῶν ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν.

Σκύλης, υἱὸς τοῦ Ἀριαπειθους, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν ἐπιδιώκων καὶ τὴν δίκαιαν τῶν Ἑλλήνων θελήσας νὰ μιμηθῇ, δι' ὃ ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ὀκταμαπάδου (Ἡρόδ. Δ, 78).

Σκύλλα, 1) θυγάτηρ τῆς νύμφης Κραταίδος ἢ Κραταιίδος, τέρας φρικτῶς ὠρυόμενον, δωδεκάπουν, ἐξ ἔχον μακροὺς λαιμοὺς καὶ φάρυγγας, μετὰ τριπλῆς σειρᾶς ὀδόντων εἰς ἕκαστον στόμα. Ἐφώλευεν ἐντὸς σκοτεινοῦ σπηλαίου, κειμένου ἐντὸς ὕψηλοῦ ἀκροσίου σκοπέλου, ἐκ τῶν κυμάτων ἀνιόντος, καὶ τὴν κορυφὴν κρύπτοντος εἰς σκοτεινὰ σύννεφα. Κατέναντι δὲ, εἰς τόξου βολῆν, ἔκειτο ταπεινότερος βράχος, καὶ ὑπὸ μεγίστην συκῆν ἐπ' αὐτοῦ φουμένῃν ἔμεναν ἡ λήγρια Χάρυβδις, ἣτις τρίς τῆς ἡμέρας διὰ τοῦ φοβεροῦ στόματός της ἐρρόφα τὰ πέριξ ὕδατα, καὶ τρίς τὰ ἐξέμει. Ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς διέπλευσε μεταξὺ τῶν δύο, ἐντρομοὶ οἱ ἑταῖροι εἰς τὴν θέαν τῆς Χαρύβδως, ἐπλησίασαν· ὁ δὲ εἰς τὴν Σκύλλαν χωρὶς νὰ προσέξωσι, καὶ αὐτὴ συλλαβοῦσα κατέφαγεν ἐξ αὐτῶν ἐξ (Ὀμ. Ὀδ. ΙΒ, 73, 235).—Τὴν θέαν τῆς κατοικίας τῶν δύο τούτων τεράτων δὲν λέγει ὁ Ὀμηρος. Οἱ μεταγενέστεροι παρεδέχοντο τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, τὴν Σκύλλαν τιθέμενοι εἰς τὴν Ἰταλικὴν ἀκτὴν, καὶ λέγοντες αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Φόρκυος ἢ τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Ἑκάτης Κραταιίδος (Ὀμ. Ὀδ. Μ, 125, χωρὶς ὡς μεταγενεστέρα προσθήκη θεωρούμενον), ἢ τῆς Λαμίας, τοῦ Τρίτωνος, τοῦ Περσειδῶνος, κτλ. Τῇ ἀπέδιδον δὲ καὶ τρεῖς ἢ ἐξ κεφαλᾶς διαφόρων θηρίων, καὶ κατὰ τοῦ Ὀβιδίου τὰς ὑπερβολικὰς ἐπινοήσεις (Μετ. ΙΙΙ, 732), πρὶν οὕσα ὄρατα θαλασσία νύμφη εἶτα ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης ζηλοτυπούσης, ἢ ὑπὸ τῆς Κίρκης μεταμορφωθῆ οὕτως, ὥστε ἄνω

μὲν ἔμενε καλὴ παρθένος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος ἀπέληγεν εἰς οὐρανὸν ἰχθύος ὑπὸ φοβερῶν κερφαλῶν κυνῶν περιβαλλομένην. Ἄν καὶ τὴν Χάρυβδιν, ὁμοίως τῇ Σκύλλῃ, ὡς τέρας ἐξελάμβανεν ὁ Ὀμηρος, δὲν ἤξευρον οἱ ἀρχαῖοι· Βραδύτερον τὴν εἶπον θυγατέρα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς, γυναῖκα βορῶν, ἀρπάσασαν βόας τοῦ Ἡρακλέους, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ Διὸς κατακεραυνωθεῖσαν. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νείσου (18.), βασιλέως τῶν Μεγάρων, ἐρασθεῖσα τοῦ Μίνως, πολιτοκοῦντος τὰ Μέγαρα, δι' ὃ καὶ ἀπέκοψεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρὸς τῆς τὴν χουσὴν τρίχα ἐξ ἧς ἐξηρτάτο ἡ δύναμις του, καὶ οὕτω παρέδωκεν αὐτὸν καὶ τὴν πατρίδα τῆς εἰς τὸν ἐχθρὸν. Ἄλλ' ὁ Μίνως, ἀπερχόμενος, ἐκρέμασεν αὐτὴν ὀπίσω τῆς πρόθυμης του, καὶ τὴν ἀφήκε νὰ πνιγῇ εἰς τὰ κύματα (Λισχλ. — Πίνδ. Π66. Θ, 160. — Πικρ. Α, 39. — Ἀπλλδ. Γ, 4. 8).

Σκύλλαιον ἄκρον καὶ **Σκύλλα**, τὸ τελευταῖον, νοτιοδυτικὸν ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας, κατὰ τοὺς Βρεττιοὺς, ἀπέναντι τῆς Σικελίας, ὕψηλόν, κρημνώδες, εἰς τὴν θάλασσαν ἀποτόμως κατιῶν βράχος, ἐνθα ἡ φαντασία τῶν ἀρχαίων θεοτε τοὺς μεγίστους κινδύνους διὰ τοὺς θαλασσοπόρους, ὡς καὶ διὰ τὸν δῆθεν ἐκεῖ διαπλεύσαντα Ὀδυσσεῖα (Ὀμ. Ὀδ. Μ, 73, 227, 245. — Ον. Μετ. ΧΙΙ, 732. — Virg. ΑἮ, ΙΙΙ, 420), ὡς καὶ ἀπέναντι αὐτῆς ἔθετον τὴν οὐδαμῶς ὑπάρχουσαν Χάρυβδιν (Ὀμ. Ὀδ. Μ, 101). — 2) Σκύλλαιον, πόλις ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, μεταξὺ Μεδάμης καὶ Ῥηγίου, ἐνθα ὁ Ῥήγιος Ἀναξίλλας ὠχύρωσε λιμένα κατὰ τῶν πειρατῶν. Ἐρείπια τοῦ φρουρίου σώζονται ἐπὶ τοῦ χωρίου τοῦ διατηρήσαντος τὸ ἀρχαῖον ὄνομα (Sciglio) (Στράβ. ΣΤ, 257). — 3) Ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Τροιζηνίαν, ἀποτελοῦν τὸ δυτικὸν πέρας τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, οὗ τὸ Σόυμιον ἐστὶ τὸ ἀνατολικὸν (Θουκ. Β, 53. — Στράβ. Η, 368. 373). Καὶ νῦν Σκύλι.

Σικυλλέης, Σικυώνιος δύτες, θαυμασθείς ὅτε, διαφυγὼν τοὺς Πέρσας, ἦλθεν εἰς τοὺς ἐν Ἀρταμισίᾳ Ἑλληνας, κολυμβήσας ὀγδοήκοντα σταδίων ἀπόστασιν (Ἡρδ. Η, 8).

Σικύλλης, γλύπτης ἐν Κνωσσῷ τῆς Κρήτης, ἀδελφὸς τοῦ συνεργάτου αὐτοῦ Διποίνου. Κατὰ Πausανίαν (Β, 15. Γ, 17) ἦσαν ἀμφότεροι μαθηταί, ἢ καὶ υἱοί, τοῦ Δαιδάλου, οὗτω βεβαίως λεγόμενοι καθ' ὃ Δαιδάλαδοι, ἦτοι τῶ ἐργαστηρίῳ τοῦ Δαιδάλου, τῶ ἀρχαίῳ ἀνήκοντες. Ἀληθῶς δ' ἡμαῖον ἐπὶ Κύρου, πρὸ τῆς 50ης Ὀλυμπιάδος (580 π. Χ.) (Plin. XXXVI, 41). Κατὰ Πλάτων οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι εὐδοκίμησαντες εἰς τὴν γλυφὴν τοῦ μαρμάρου, καὶ διάφορα μνημονεύονται ἔργα αὐτῶν, ὡς ἐν Ἀθήναις ἀγάλμα Ἀρτέμιδος Μουνοχίτας, ἐν Ἱέρουθι Ἡρακλέους (Κλημ. Ἀλξ. Περ. πτ. 14), ἐν Κλεωναῖς Ἀθηνᾶς (Πaus. Β, 13). Εἰς Σικυώνα εἰργάσθησαν Ἀπόλλωνα, Ἄρτεμιν, Ἀθηνᾶν καὶ Ἡρακλῆν, ἵσως τὴν περὶ τοῦ τρίποδος ἔριν ἐπειδὴ δὲ οἱ κάττειται ταῖς ἡρῶντο τὴν προσυμφωνηθεῖσαν τιμὴν, ἀπήλθον εἰς Αἰτωλίαν, καὶ οἱ θεοὶ ἐπεμψαν εἰς τὴν πόλιν λιμὸν καὶ ἀφροίαν, μέχρις οὗ οἱ Σικυώνιοι ἀνεκαλέσαντο καὶ ἀντήμισαν αὐτούς. Τῶν αὐτῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα, εἰ οὐχὶ τὰ αὐτὰ, χαλκᾶ καὶ ἐπίχρυσα, εὗρεν ὁ Κύριος ἐν ταῖς λαύροις ἢ ἔλαβε παρὰ τοῦ Κροίσου, ἐν Ὀλ. 58, γ' (546 π. Χ.). Ἐν Ἄργεϊ εἰργάσθησαν Διοσκούρους ἐξ ἑβένου ἐλεφαντοκαλλήτους (Πaus. Β, 22), ἔπει ἦν τῆς χρυσελεφαντίνης τέχνης ἢ προσδοκίησι. Ἦ δὲ μαρτυρία τοῦ Κερύρατος (Χρον. Σλ. 322, 13), ὅτι κατεσκεύασαν Ἀθηνᾶν ἐκ σμαράγδου τετραπηγιαίαν, ὅτι αὐτὴν ἐπεμψεν ὁ Μισωστρὶς εὐῶρον τῶ ἐν Λίνδῳ τυράννῳ Κλεοβούλῳ, καὶ ὅτι τὸ ἀγάλμα διετηρεῖτο ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπὶ κωκῶν ἀναχρονισμῶν, πάσης στερούμενος πιθανότητος.

Σικύμιος, 1) Χῆρος γεωγράφος, ἀγνώστου ἐποχῆς, ὑποτιθέμενος δὲ τῆς 6' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος ἔγραψε «Περὶ ἡγεσιον»

ἣτις φαίνεται ὅτι διηγεῖτο εἰς τρία μέρη, κατὰ τὰ μέρη τῆς γῆς, Ἐὐρώπην, Ἀσίαν καὶ Λιβύαν, εἰς βιβλία ὑποδιαιρουμένην. Εἰς τὸν αὐτὸν ἀπεδόθη, ἀλλ' ἄνευ τινὸς ἀποδείξεως, καὶ τις εἰς κομμικούς ἰάμβους συντεταγμένη περιήγησις, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἀθηναίου Ἀπολλοδώρου, περιγραφή τῶν Ἑυρωπαϊκῶν παραλίων ἀπὸ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν μέχρι τῆς ἐν Πόντῳ Ἀπολλωνίας, τῶ Νικομήδῳ, βασιλεῖ τῆς Βιθυνίας ἀνατεθειμένη, περιωθῆσα, καὶ φιλολογικῆς μὲν ἀξίως στερουμένη, ἀλλ' οὐχὶ καὶ σπουδαίότητος ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον. — 2) Γλύπτῃς ἀγνώστου πατρίδος, ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Φειδίου ἐργαζόμενος (Pl XXXIV, 2).

Σικυρία δίκη. Εἰς τὰ ἀττικά δικαστήρια ἂν ὁ εἰς τῶν διαδίκων, λαθὼν τὴν νόμιμον πρόσκλησιν, δὲν ἐνεφανίζετο ἢ εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἢ εἰς τὴν δικάσιμον ἡμέραν, ἢ δίκη ἀπεφασίζετο κατ' αὐτοῦ ἐρήμην, ἐκτὸς ἂν ἔφερε δικαιολόγημα τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀποχρῆν, οἷον ἀσθενείας, ἢ ἀπουσίας. Οἱ κομμικοὶ λοιπὸν ἐχλεύαζον τοὺς διὰ τοιούτων προσάσειον θέλοντας ν' ἀνατάλαισιν τὴν περὶ αὐτῶν δίκης τινός, ὅτε ἐπροφασίζοντο ἀπουσίαν εἰς Σικύρον, Ἱμβρον, Ἀἴμιον, καὶ τὰς ἐπὶ τοιαύταις προσάσειον ἐπὶ μακρῶν παρατεινομένης δίκης ἐπακράτησε νὰ καλεῖται χλευαστικῶς σκυρίας δίκας (Πολ. II, 81).

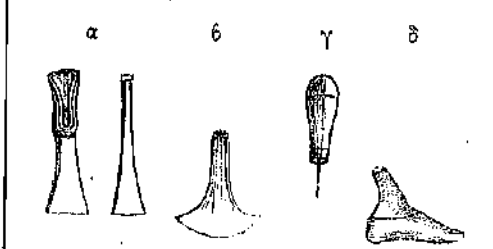
Σικυριαδαίς, λαὸς Θρακικὸς κατὰ τὰ παράλια τοῦ Κώξινου Πόντου (Ἡρδ. Δ, 93).

Σικύριος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μία τῶν βορείων Σποράδων, ἀνατολικῶς τῆς Κώβοις κειμένη, ἔχει περίπου ἰ τετραγωνικῶν μιλίων ἐπιφάνειαν, καὶ περιήγεν ἀξιόλογον εἶδος μαρμάρου, γινωστοῦ ὡς σκύριος λίθος. Ἦν δὲ καὶ αἰγυρῶνος, καὶ εἶχε καὶ ποταμὸν καλούμενον Κηφισόν, καὶ πόλιν ἑμῶνυμον τῆ νῆσοι κατὰ τὰ βόρεια αὐτῆς. Ἀρχαίτατα κλητικεῖτο ὑπὸ Πελασγῶν, Δολόπων καὶ Καρῶν (Θουκ. Α, 98). Ἐπιστάτετο δὲ ἢ Θέτις, γνωρίζουσα ὅτι ὁ υἱὸς τῆς Ἀ-

χιλλεύς θὰ εὗρισκεν εἰς τὴν Τρωάδα τὸν θάκατον, ἵνα μὴ τὸν συμπαρалаδάσωιν οἱ Ἑλληνας εἰς τὴν ἐκστρατείαν, τὸν ἐκρυψεν ἐκεῖ ὑπὸ γυναικεῖα φορέματα εἰς τὸν γυναικωπύτην τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Λυκομήδους, βασιλέως τῆς νῆσου, ἐνθα καὶ ἐκ Δηϊδαμείας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Λυκομήδους, ἔσχεν υἱὸν τὸν Πύρρον ἢ Νεοπτόλεμον (Ὀμ. Ἰλ. Τ, 326. Ὀδ. Α, 508). Κατ' ἄλλην διήγησιν (Ὀμ. Ἰλ. I, 688), ὁ Ἀχιλλεύς κατέκτησε τὴν Σικύρον. Αὕτη ἢ παράδοσις συνδέεται μετὰ τῆς Ἀττικῆς, καθ' ἣν ὁ Θησεύς, ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἐκβλήθεις, ἦλθεν εἰς Σικύρον, καὶ ἐκεῖ ἐδολορονήθη ὑπὸ τοῦ Λυκομήδους (Πλουτ. Θησ. ΑΒ). Τότε ἐπεμψεν ἐκεῖ ὁ Πηλεὺς τὸν Ἀχιλλέα, ὅστις ἐκδικήσας τὸν φόνον, ἐνυμφεύθη καὶ τὴν Δηϊδάμειαν. Τῆ δὲ Ὀλ. 77, δ' (469 π. Χ.), κατὰ χρησμὸν ὁ Κίριον ἐξεστράτευσε εἰς Σικύρον, ἐκυρίευσεν αὐτὴν, καὶ κομισὰς εἰς Ἀθήνας τὰ ὄστα τοῦ Θησεύς, κατέθετο αὐτὰ εἰς τὸ Θησεῖον, ὃ πρὸς τοῦτο ἀνήγειρε (Πλουτ. Θησ. ΑΣΤ. Κίμ. Η. — Θουκ. Α, 98). Ἐκτοτε ἢ Σικύριος, ἢ Ἀἴμιος καὶ ἢ Ἱμβρος ἐθεωροῦντο ὡς κτήσεις τῶν Ἀθηναίων, ἐξασφαλισθεῖσαι αὐτοῖς κατὰ τὴν ἀνατακτικῶν εἰρήνην (Ἐνφ. Ἑλλ. Δ, 8, 15. Ε, 1, 31). Μόνον ἐπὶ Μακεδόνων ἐξέπεσε τῶν Ἀθηνῶν (Στράβ. IX, 437), καὶ ἀπεδέθη αὐτοῖς πάλιν ἐπὶ Ῥωμαίων (Linn. XXXIII, 30).

Σικυτάλη, ξύλον σχιστὸν, ἰδίως ἐν Σπάρτῃ στρογγύλον ραβδίον χρησιμεῖον εἰς τοὺς Ἐφόρους διὰ κρυπτογραφικῆν ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν ἀπόντων βασιλέων ἢ στρατηγῶν. Περὶ τὴν ράβδον ἐλίссοντες ἱμάντα λευκὸν, ἔγραφον ἐπ' αὐτοῦ κατὰ μῆκος τὴν ἐπιστολὴν των, καὶ εἶτα ἀνελιξάντες ἐπεμπον τὸν ἱμάντα. Ὁ δὲ λαμβάνων, ἔχων καὶ αὐτὸς σκυτάλην ἀκριβῶς τῶν αὐτῶν διαστάσεων, τὸν περιείλισσεν εἰς αὐτὴν, καὶ ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ τὸ γραφέν. Ἐλέγετο δὲ σκυτάλη καὶ ἢ ἐπιστολὴ καὶ ἢ δι' αὐτῆς δεδομένη διαταγὴ (Πλουτ. Ἀγρο. I. ΠΕ. — Θουκ. Α, 131. — Σουῖδ. ἐν. λ. C. Nep. Paus. III).

Σκυτοτόμος, ὁ δέρματα τέμνων καὶ κατεργαζόμενος, ἰδίως ὁ ὑποδηματοποιός. Συνήθως ἐκαθίητο ἐργαζόμενος, καὶ ἐποιεῖτο χρῆσιν πρὸς τομὴν τοῦ δέρματος διαφόρων ἐρ-

γαλείων, τῆς σμίλης ἢ σμιλίου (α) διὰ τὴν κατ' εὐθείαν τομὴν, τοῦ τομέως ἢ περιτομέως (β) διὰ τὴν στρογγύλην. Διατρήσας δὲ τὸ δῆμα διὰ τοῦ ἐπέως, ὀπητίου ἢ κεντητηρίου (γ), διεῖρε διὰ τῶν ὀπῶν δερμάτινον λωρίον πρὸς συρραφήν, καὶ εἶτα, ἰδίως κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους, αἱ ὑποδέσεις ἐτίθεντο περὶ τὸν καλᾶπουον, καλᾶπουον ἢ τὸ καλοπόδιον, ἐλειαινοντο καὶ ἐχρωματίζοντο.

Σκύφος (ὁ καὶ τὸ) ἔκπομα, ποτήριον δι' αἶνον, εὐρύ, ἐν χρήσει εἰς τὰ συμπόσια, ἀλλ' ἐτι μᾶλλον παρὰ τῶ λαφ' ἦτο ξύλι-

νον, ἐκ κεράμου, ὡς τὸ τῆς εἰκότος. Μνημονεύεται ὁμοίως καὶ ἀργυροῦν. Τὸ κοινὸν σκυφοῦς προέρχεται προφανῶς ἐκ τοῦ ἀναλόγου σχήματος.

Σικύλος, 1) ἀρχαία κώμη τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ἐκθῆς τοῦ Ἄσωπου, καὶ ἐπὶ τοῦ Κιθαϊρῶνος, εἰς ἀπότομον καὶ δύσβατον θέσιν κειμένη, ὅθεν προέκυψεν ἢ παροιμία: «εἰς Σικύλον μὴ τ' αὐτὸς ἵμεν, μὴ τ' ἀλλ' ἔπεσθαι». Ἐκεῖ κατὰ τὸν μῦθον ἐσπάραξαν αἱ Μαινάδες τὸν Πενθέα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 47. 496. — Στράβ. Θ, 408). — 2) Κώμη τῆς Μακεδονίας παρὰ τῆ

Ολύμπου (Θουκ. Β, 18. — Στρώ. Θ, 408).

Σκόπιας, βασιλεύς τῶν Σκυθῶν, ὁ ἀντιπαθεὶς εἰς Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου (Ἡρόδ. Δ, 120).

Σιδάραγος, δαίμων τις Θουρυώδης, ἡ προσωποποίηση τοῦ πατάγου (Ὀμ. Ἔπ. ΙΔ, 9).

Σιμερδίας, περικαλλὴς νεανίας, ἀγαπητὸς τῷ Πολυκράτει, τυράννῳ τῆς Σάμου, οὐ συνεχῶς ποιεῖται μινεῖαν ὁ Ἀνακρέων ἐν ταῖς ᾠδαῖς του (Σιμων. Ἐπιγρ. ΝΕ. — Δίλ. π. Ι, Θ, 4).

Σιμέριος, ἀδελφὸς τοῦ Καμβύσου, ὑπ' ἄλλων ἄλλως καλούμενος, ὑπὸ μὲν τοῦ Κτηρίου Ἰανουοξάρκης, εἰς Περσικὰς δ' ἐπιγραφὰς Βάρτια, ἐκίνησε, διὰ τὴν εὐρωστίαν του καὶ ἄλλα του πλεονεκτήματα, τὸν φόβον τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις τὸν ἀπέπεμφεν ἐξ Αἰγύπτου, καὶ εἶτα κατ' ὄναρ ἰδὼν ὅτι μέγα μέλλον τῷ ἐπεφυλάττετο, τὸν ἐθανάτωσε πιθανῶς διὰ τοῦ Πρεξάσπου, τοῦ εἰς αὐτὸν ἀφωσιωμένου (Ἡρόδ. Γ, 30). Ἄλλ' ἐστὶ ἐπὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ Καμβύσου, εἰς μάγος (ἱερεὺς) ἐκ Μηδίας, ὅστις ὑπὸ διάφορα μνημονεύεται ὀνόματα, τὸ ὀρθότερον δὲ, ὡς φαίνεται, ὑπὸ Ἰουστίνου (I, 9) «Κομήτης», διότι καὶ Περσικαὶ ἐπιγραφαὶ «Κομμάτα» τὸν λέγουσιν, ὁμοιάων πολλὸ τὸν δολοφονηθέντα Σιμέριον, κατέλαβε τὴν ἐξουσίαν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ παρέμεινε εἰς αὐτὴν 7 ἔτι μῆνας ἀπ' οὗ ὁ Καμβύσης ἐπανελθὼν ἐξ Αἰγύπτου ἀπέθανε. Ἐτέλος δ' ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν 7 ἡγεμόνων τῆς Περσίας (Ἡρόδ. Γ, 61).

Σιμερδομένης, Πέρσης στρατηγός, ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου (Ἡρόδ. Ζ, 82).

Σιμηνῶν, ἐλέγετο ἡ θέσις ἐνθα ἦσαν καταθεσιμῆναι αἱ κυψέλαι τῶν μελισσῶν.

Σιμίκρης, στρατηγὸς τῶν Ἀρκάδων (Ἐμφ. Ἀνθ. ΣΤ, 3, 4).

Σιμικόθης, εἰς τῶν μικρῶν δυναστῶν ἐν Θράκῃ (Ἀρστρ. Ἰππ. 969).

Σιμέλια, πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου παρὰ τῇ Θεσσαλονίκῃ (Ἡρόδ. Ζ, 123).

Σιμέλη, ἡ γλυφεὶς, τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ οἱ λιθοθεοὶ καὶ οἱ τορευταὶ ἐξειργάζοντο τὰς γλυφὰς ἐπὶ λίθου ἢ μετάλλου, κτυπῶντες αὐτὴν διὰ σφύρας, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἐκ γλυ-

πτῆς ψήφου εὐρεθείση ἐν Πομπηῖα. Ἐὶ δὲ ὑποκοριστικὸν, σμιελίον, εἰδίδατο κυρίως εἰς ὁμοίον τι χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, περικόπτον τὰς πληγὰς.

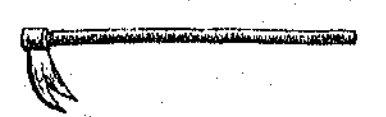
Σιμέλις, υἱὸς Εὐκλεῖδου, ἀρχαιότατος γλύπτης Αἰγινήτης, πιθανῶς κατὰ μέγιστον μέρος ἐμβληματικῆ προσωποποίησης τῆς ἀρχαῖνης αἰγινήτικης ἀγαλματοποιίας, ὡς καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐμφαίνει. Ἐλέγετο σύγχρονος τοῦ Δαιδάλου (Πλουτ. Ζ, 4), ὅπερ ἐσημαίνει μόνον ὅτι ἦν Δαιδαλίδης, δηλαδὴ κατὰ τὸν πανάρχαιον ρυθμὸν ἐργαζόμενος· διότι συγχρόνως λέγεται ἐλθὼν εἰς Σάμον ἐπὶ Προκλέους, 26 ἔτη πρὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἦτοι 3 ἑκατονταετηρίδας μετὰ τὸν Δαιδάλον, καὶ κατασκευάσας ἐκεῖ τὸ τῆς Ἑρας ἄγαλμα (Κλυμ. Ἀλέξ. Πρπτρ. Σλ. 13. — Ἀθην. πρὸς Ὑ. Χρστ. ΙΔ, Σλ. 61. — Ἰδωσ. π. Ἰδωγγ. Γ, 8), τὸ ἕσπρον βεβαίως οὐ παραστάσεις σώζονται ἐπὶ σαμακῶν νομισμάτων· καὶ τῇ 50ῃ Ὀλυμπιάδι,

ἦτοι μετὰ ἔτι δύο αἰῶνας καὶ ἐπέκεινα, συνεργαζόμενος μετὰ τοῦ Ροίκου καὶ Θεοδώρου εἰς τὸν ἐν Ἀθήνῃ λαβύρινθον (Πλιν. XXXVI, 19).

Σιμενδυριδης, ἐκ Σιδάρων υἱὸς Ἰπποκράτους, πλούσιος, καὶ τοσοῦτον ἀδερδοφιλῆτος, ὥστε ἐλέγετο περὶ αὐτοῦ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἂν ἐν τῶν φύλλων ῥόδων ἐφ' ὧν κατεκλίνατο εἶχε διπλασθῇ εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἀγαρίστης, θυγατρὸς τοῦ Κλεισθέους, βασιλέως τῆς Σικυδῶνος (Ἡρόδ. ΣΤ, 127. — Δίλ. π. Ι, Θ, 24).

Σιμενθεὺς, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος (Ὀμ. Ἰλ. Α, 39), διότι, κατὰ τὴν κοινοτέρην παράδοσιν, ἐφύνησε τοὺς μῦς· σμινοὺς κατὰ τοὺς Κρήτας καὶ τοὺς ποιητάς) τοὺς καταστρέφοντας τοὺς ἀγρούς καὶ τὰς ἀμπέλους τῆς Τρωϊκῆς χώρας, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶχε ναοὺς ἐν Χρύσει τῆς Τρωϊκῆς, Τενέδω, Λίνδω, Ἀμαζιτῷ τῆς Αἰολίδος, Κρήτη, Ρόδω, ἐνθα καὶ Σιμίνθια ἐωρτάζοντο. Εἰς δὲ τὸν τῆς Χρύσης ναὸν μεταγενεστέρως, ἐπὶ Πρεξιδέλου, ὁ γλύπτης Σικίπικς ἐποίησεν ἄγαλμα τοῦ θεοῦ πατοῦντος ποικιλῶν (Στρώ. Π, 604). Κατ' ἄλλην παράδοσιν, Τεῦκροι ἐκ Κρήτης, ὑπ' ἀρχηγὸν τὸν Σικάμανδρον ἀπελθόντες, εἶχον λάβει χρητὴν ἐκείνῃ ἐγκατασταθῶσιν ἐνθα ἤθελον ἐνοχληθῆ ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων. Ὅτε λοιπὸν προσωρμίσθησαν εἰς τὴν Τρωϊκὴν γῆν, τὴν πρώτην νύκτα εἰ μῦς τῶν ἀγρῶν κατέφαγον τὰς ἀσπίδας των καὶ τῶν τόξων των τὰς χορδὰς, καὶ οὕτω τὸν χειμῶν ἀναγνωρίσαντες πληρωθέντα, ἐκεί ἀποκατέστησαν. Κατ' ἄλλους δὲ πάλιν ἦν ὁ Σιμινθεὺς ἐπώνυμος Τρωϊκῆς πόλεως καλούμενης Σμινοῦς (Στρώ. Π, 604, 605, 623).

Σιμενθή, ἐργαλεῖον γεωργικὸν (Πλτ.

Πολτ. Β, 426), εἶδος δικέλλης, πρὸς ἀνα-

σκάλευσιν τῶν γαιῶν, ὁραῖναι τῶν βάλων κτλ. (Ἀρστρ. Νρ. 1486, 150. Ὀρν. 602. Βίρ. 546). Ἡ εἰκὼν ἐκ συμπλέγματος ψήφου γλυπτῆς παριστώτης τὸν Κρόνον ὡς γεωργὸν, εἰς τὴν ἑορτὴν τὰ Κρόνια.

Σιμόρνη, καὶ Μύρρα, θυγάτηρ τοῦ Θεϊάντος (Γ, 14, 4), κατ' Ἀπολλόδωρον καὶ Ὀβίδιον (Π, 3, 8), κατ' ἄλλους τοῦ Κινύρου, καταδιωχθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς ἀγνοήσαντος αὐτήν, καὶ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς μυστήριον μεταμορφωθείσα· μήτηρ δὲ τοῦ Ἀδωνίδος (Πινδ. Πυθ. Β, 15. Ταο. Hist. II, 3).

Σιμόρνη, μία τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ περιφημοτάτων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἰδρύθη ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἐπὶ Θησεῶς ὑπ' Αἰολέων ἐκ Κύμης, εἰς τὸν μυθὸν τοῦ κόλπου τῆς Λυδίας, τὸν κατ' αὐτὴν Σιμυρναῖον κόλπον κληθέντα, ἐνθα ῥέει τὸ ποτάμιον Μέλης (Ὀμ. Ὑμν.). Καὶ ἀρχαιοτάτα μὲν ἀνήκεν εἰς τὸν αἰολικὸν δεσμὸν· τῇ δὲ 688 π. Χ. κατελήφθη διὰ προδοσίας ὑπὸ τῶν Ἰωνίων, καὶ ἐγένετο ἡ 13ῃ πόλις τοῦ

Ἰωνικοῦ δεσμοῦ (Ἡρόδ. Α, 149). Μετὰ τοῦτο καταστράφη ὑπ' Ἀλυάττου, τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, καὶ ἔμεινεν ἔρημος περὶ τὰ 400 ἔτη (Ἡρόδ. Α, 149). Μετὰ δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον ἀνηκοδόμησεν αὐτὴν ὁ Ἀντίγονος 20 στάδια νοτιώτερον τῆς ἀρχαίας αὐτῆς θέσεως, πρὸς τῷ ὄρει Πάγῳ, ἐνθα σήμερον κεῖται. Κοσμηθεῖσα δ' εἶτα καὶ ὑπὸ τοῦ Λυσισμάχου, ἀνεδείχθη μία τῶν καλλίστων καὶ πολυτελεστάτων πόλεων, καὶ ἐξηκολούθει ἀνοοῦσα ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, ὅτε καὶ κέντρον ἐγένετο δικαστικῆς ἐξουσίας. Κατὰ τὰ ἔτη 178-180 μ. Χ. ἐδράθη μεγάλως ὑπὸ σεισμῶν, καὶ ἐπεσκευάσθη πάλιν

ὑπὸ τοῦ Μ. Αὔρηλου. Ἡ Σμόρνη ἐκχυάτο ὅτι ἦν πατρίς τοῦ Ὀμήρου, καὶ εἶχεν ἀγάλμα αὐτοῦ ἐντός πολυτελοῦς ἱεροῦ ὃ ἐκαλεῖτο Ὀμῆρειον. Περὶ φημον δὲ εἶχε προσέτι καὶ ναὸν τῆς Κυβέλης (Στράβ. ΙΑ, 646). (Ἰδ. Μυλωνᾶς, de Smyrniacorum rebus gestis, 1866).

Σόανες, ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Κολχίδος πρὸς τῆ Ἐϋξείνῃ Πόντῳ κατὰ τὴν νῦν Γεωργίαν, ἔχον ἴδιον βασιλεῖα (Στράβ. — Πίν.).

Σοάνης, ποταμὸς κατὰ τὴν χώραν τῶν Σοάνων ἐν τῇ Κολχικῇ (Πτλμ. Ε, 9).

Σόδη, τὸ τριχωτὸν κάτω μέρος τῆς οὐρᾶς τοῦ ἴππου, δι' οὗ οὗτος ἀποσθελὲ ἀπὸ τοῦ σώματος του τὰς μυίας, καὶ ἐκ τούτου καὶ ἡ ἵππουρις ἢ κοσμοῦσα τὴν περιεφαιλοῖαν, καὶ πᾶν αὐτῇ ὅμοιον ἢ ἀνάλογον μωιαστήριον (Ἰππιατρ. — Σουίδ.).

Σογδιανὴ ἢ Βουγδιανὴ, κατὰ τὴν παλαιὰν Περσικὴν Σοῦγδα ἢ Σοῦγδα χώρα ἐκ τῶν βορείων Ἀριανῶν τῆς Περσίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ὠξου καὶ Ταξάρτου, ἢ νῦν Βουχάρα. Καὶ ἐν τῷ μεσαιῶνι εἶτε ἐλέγετο Σόγδ (ἦτοι ἢ καθαρά). Ὁρη αὐτῆς ἦσαν τὰ Ὠξικά καὶ τὰ Σογδικά (Ἄλ Βύτομ. ἢ Μέλανα ὄρη, Καραδάγ), κατὰ τὸ μέσον τῆς χώρας. Ποταμοὺς εἶχε, πλὴν τοῦ Ὠξου καὶ τοῦ Ταξάρτου, προσέτι τὸν Δῆμον ἢ Δύμον (Μαργινᾶν) καὶ τὸν Πολυτίμητον (Κεράφ-σίν). — Οἱ Σάγδοι ἢ Σογδιανοὶ ἦσαν λαὸς τραχὺς, τοῖς Βακτροῖς ὅμοιος, διάφορα μικρὰ ἔθνη περιλαμβάνων, τοὺς Πάσκας, Δρυδάκτας, Ὀξιδράγκας, Τατίους, Ταχώρους, Μαχδιανούς, Κανδήρους, Ὀξιανούς, κλπ. Μυσίας δ' ἄξιοι ἦσαν ἐκ τῶν πόλεων ἢ ἀρχίας πρωτεύοντα Μαράκανδα (νῦν Σαμαρκάνδα) ἢ Ἀλεξάνδρεια Ἰσχατία, ἢ Τριδάκτρα, ἢ Ναυκάτα, καὶ οὐ μακρὰν ταύτης «τὸ Βραγχιδῶν ἄστυ», αἱ Σάβαι, ἢ Μαργινία (Στράβ. ΙΑ, 516. — Πίν. ΣΤ, 16, 18).

Σογδοί, 1) Ἰδ. Σογδιανή. — 2) Ἔθνος Ἰνδικόν, οἰκοῦν εἰς τὰς ὄχλους

τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ (Ἀρριαν. Ἀνδ. ΣΤ, 15).

Σόδομα, πόλις τῆς Ἰουδαίας (Στράβ.), ἢ κατακεραυνωθεῖσα.

Σόδηθαι καὶ Σούδηθαι, ἔθνος Γερμανικόν, μέγιστον κατὰ Στράβωνα (Ζ), ἀπὸ τοῦ Ῥήνου μέχρι τοῦ Ὀλβίου, καὶ πέραν αὐτοῦ, ἐκτεινόμενον (Δίων Κάσ. ΝΔ, 1—Ταυ. Γερμ. II, 45).

Σόλλεον, πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, τοῖς Κορινθίοις ἀνήκουσα (Θουκ. Β, 30. — Στράβ. Βυζάντιος).

Σολόεις, μακρὸν καὶ κατάφυτον ἀκρωτήριον κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Μαυριτανίας, ἔχον καὶ βουνὸν τοῦ Ποσειδῶνος (Ἡρόδ. Β, 32, Δ, 43). Πιθανῶς τὸ νῦν Καντίν.

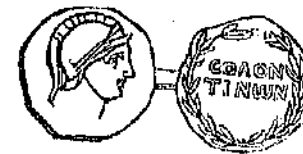
Σόλοι, 1) Ἀξιόλογος πόλις τῆς Κιλικίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λάρμου καὶ Πυράμου, ἀποικία τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Λυδῶν ἐκ Ῥόδου, θάλλουσα καὶ πλουσιμιάτη. Ὁ Τιγρᾶνης καταστρέψας αὐτήν, μετόπισθε τοὺς κατοίκους εἰς Τιγρανόκερτα ἀλλ' ὁ Πομπήιος τὴν ἀνήγειρε πάλιν, καὶ ἐνέκησεν εἰς αὐτὴν τοὺς ἐναπολειφθέντας τῶν πειρα-

τῶν. Ἐκτοτε δὲ καὶ ἡ πόλις Πομπηϊοῦ-πολις μετωνομάσθη, καὶ τῆς νέας ταύτης πόλεως αἰχίζονται οὐκ ὀλίγα λείψανα εἰς τὴν θέσιν τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων Μεσετλύ καλουμένην. Εἰς Σόλους ἐγεννήθησαν ὁ Σταϊνὸς Χρῆσοιππος, ὁ κωμικὸς Φιλίμων, ὁ μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος Ἄρατος. Αἱ διαφοραὶ τῆς γλώσσης οἷαν μετεχειρίζοντο οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης ἐνεκα τῆς ἀναμίξεως αὐτῶν μετὰ βαρβάρων καὶ μετὰ πειρατῶν, ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται σολοικί-

μοί (Στράβ. ΙΑ, 669, 671. — Πλούτ. Παμπ. ΚΗ). Κατ' ἄλλους ὅμως πατρίς τῆς λέξεως ταύτης ἐστὶν ἡ — 2) εἰς τὰ δυτικὰ τῆς βορείας παραλίας τῆς Κύπρου κειμένη πόλις μετὰ λιμένος, κτισθεῖσα, κατὰ Πλούταρχον (Σύλλ. ΚΣΤ), ὑπ' ἐγγυηρίου ἡγεμόνος, προτροπῇ τοῦ Σέλιωνος (Ἰδ. καὶ Ἡρόδ. Ε, 118), ἢ οὕσα ἀπτιγὴ ἀποικία. Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται εἰς Παλαισχώραν κατὰ τὴν Λεύκην.

Σολοῦς, ὄχυρά πόλις κατὰ τὴν βόρειον παραλίαν τῆς Σικελίας, μεταξὺ Πανόρμου καὶ Θέρμιων, ἔχουσα λιμένα καλὸν,

εἰς ἑνὸς μιλίου ἀπόστασιν ἀνατολικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰελευθέρου (Θουκ. ΣΤ, 2. — Cic. Ver. III, 43). Τὰ ερείπια αὐτῆς νῦν Σολάντων.

Σολύγεια, κώμη ἐπὶ τοῦ Σολυγείου λόφου ἐν Κορινθίᾳ, νοτίως τῶν Κεγχρεῶν, εἰς 60 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Κορίνθου (Θουκ. Δ, 42), κατὰ τὸ νῦν Γαλιτάι.

Σόλυμοι, ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λυδίας καὶ Πισιδίας κατὰ τὸ ὄρος Ταύρον, οἱ καὶ Μύλιοι (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 184. Ὀδ. Α, 283. — Ἡρόδ. Α, 173. — Στράβ.).

Σόλων, ὁ περίφημος νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς Ἰϋξικιστίδου, Κοδρείδης τὴν καταγωγὴν, ἐκ τοῦ ἀρχαίου βασιλικοῦ γένους, γεννηθεὶς μεταξὺ 480 καὶ 470 π. Χ. Δι' ὁδοποριῶν καὶ πρώϊμου συμμετοχῆς εἰς τὰ δημόσια, ἀνεπτύχθη ταχέως, καὶ πρῶτον ἐλλοκῆσε τὴν κοινὴν προσοχὴν ἐπ' αὐτοῦ ἢ συμμετοχῇ του εἰς τὴν καθυπόταξιν τῆς Σαλαμῖνος, ὅτε καὶ ἐλεγείον ἐπὶ τούτῳ συνέταξεν. Ἡ περίστασις αὐτὴ διεκοσμήθη εἴτα ἐπὶ τὸ μυθικώτερον, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐστηρίχθησαν αἱ κατὰ τῶν Κρισσαίων ἐπιχειρήσεις, πρὸς τιμωρίαν αὐτῶν ὡς παρανομούντων κατὰ τοῦ

ἱεροῦ τῶν Δελφῶν, αἵτινες ἔδωκαν τὴν πρώτην ἀφορμὴν τῆς ἐπεμβάσεως τῶν Ἀθηναίων εἰς τὰς γενικὰς τῆς Ἑλλάδος σχέσεις. Ἀλλ' ἀθάνατον δόξαν τῷ περιποίησε τὸ μέγα ἔργον τῆς νομοθεσίας αὐτοῦ. Οἱ μέχρις ὀμώτητος αὐτῆροι νόμοι τοῦ Ἀράκοντος δὲν εἶχον κατορθώσει νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν πρὸ πολλοῦ ἀπειλουμένην ἀσφάλειαν καὶ τάξιν καὶ τὸ πολιτικὸν οἰκοδόμημα τοῦ Θησέως, ἢ συγγέντρως τοῦ λαοῦ τῆς Ἀττικῆς, ἐκινδύνευσε νὰ καταρρεύσῃ, διότι οἱ μὲν Πεδιαῖοι (οἱ κάτοικοι τῶν εὐφόρων πεδίων), ἤθελον τὴν ἰδρυσιν ὀλιγαρχίας, ἐν ἧ αὐτοὶ θὰ προῆγον, οἱ δὲ Παράλιοι ἤθελον μικτὸν πολίτευμα, οἱ δ' Ὑπεράριοι, οἱ πενόμενοι καὶ ἀτάχρσοι τῶν ὀρέων κάτοικοι, ἀπῆτουν ἄκρατον τὴν δημοκρατίαν. Ἦντι δὲ χεῖρονα κατέστησε τῶν πραγμάτων τὴν θέσιν ἢ εἰς τυραννίδα ἐπιβολὴ τοῦ Κύλωνος, καὶ τὸ ἐπελθὸν εἰς τὴν πόλιν ἄγος διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀλκμαϊονιδῶν ἀσθεῖ ὀθανάτωσιν τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ. Προσκληθεὶς δὲ, ἦλθεν ἐκ Κρήτης ὁ Ἐπιμεινίδης, καὶ ἐξήλεωσε τοὺς θεοὺς διὰ καθαρτηρίων τελετῶν. Ὁ Σόλων, ἐπίσημος διὰ τὴν καταγωγὴν του, ἐξέχως μορφωθεὶς καὶ διδαχθεὶς εἰς τὰς ἐμπορικὰς του περιδείξας, τῆς γενικῆς ἀπολαμβάνων ἐμπιστοσύνης διὰ τὸ φιλοδίκιον καὶ τὸ μετριόπαθες τοῦ χαρακτήρος του, ἠδύνατο ὑπὲρ πάντα ἄλλοι ν' ἀρθῇ εἰς τὴν τυραννίδα ἀλλ' ἐπροτίμησε, πρῶτος ἄρχων αἰρεθεὶς τῷ 594 π. Χ., ν' ἀναλάβῃ καὶ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ τὰ ἐπόμενα ἔτη τὸ ἔργον τοῦ νομοθέτου καὶ συμβιβαστοῦ. Τὸ πρῶτόν του καὶ θεμελιῶδες ἔργον, ἐφ' οὗ ἐστηρίχθη ἡ συμφιλίωσις τῶν διεστῶτων κομμάτων καὶ διηκολύθη τῆς νομοθεσίας του ἢ στερέωσις, ὑπῆρξεν ἡ σεισχύθεια (Ἰδ.), οὐχὶ ἀποκοπὴ ἀλλὰ μετρίσμος τῶν χρεῶν τῶν πτωχῶν πρὸς τοὺς πλουσίους μετ' αὐτῆς δὲ κατηργήθη καὶ ἡ τοῖς ὀφειλέταις ἐπιβεβλημένη ἀτιμία, καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ δαναίεσθαι ἐπὶ προσωπικῇ κρατήσει (ἐπὶ τοῖς σώμασι). Μετὰ ταῦτα δὲ τὰ προκαταρκτικὰ καὶ προεισαγωγικὰ μέτρα,

ἐκανόνισε τῶν πολιτῶν τὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα κατὰ τὰ εἰσδημῆματα αὐτῶν ἐκ τῆς γῆς, ὥστε ἡ «ἐγκλησις» κατέστη ἡ βίσις τῆς πολιτικῆς ἐπιτροπῆς. (18) Ἦτοι κτερέριψε τοὺς φραγμαῖους τῆς ἀρχαίας ἀριστοκρατίας, εἰς τὴν καταγωγὴν ἀντικαταστήσας τὴν κτησιν. Διήρπασε λοιπὸν πᾶντας τοὺς πολίτας εἰς ἡ φορολογικὰς φυλάς, καὶ ὅς ὄρλιετο καὶ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ στρατεύεσθαι, καὶ τὸ ὅπλον εἰς ὁ ἕκαστος κατετάττετο, ὡς προσέτι καὶ ἡ «λειτουργία» ἦν ὄφειλε (18. Πολιτ. οἰκονομ. α). Φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς τὰς κατωτέρας, τὰς πτωχοτέρας τάξεις, οὐκ ἦν πᾶσα ἡ περιουσία, ἀλλὰ μόνον μέρος αὐτῆς («τιμημα») ἐφορολογεῖτο. Καὶ ἡ μὲν πρώτη τάξις ἐφορολογεῖτο ἐπὶ τοῦ ὄλου (1 ταλ.), ἡ δευτέρα ἐπὶ $\frac{1}{2}$ (3000 δρ.), ἡ τρίτη ἐπὶ $\frac{1}{3}$ (1000 δρ.), καὶ ἡ τέταρτη ἔμμεν ἀφορολόγητος. Ἀνάλογα ὅμως ἦσαν καὶ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα· καὶ ἡ μὲν κατωτάτη τάξις ἦν πάσης ἀρχῆς ἀποκλεισμένη, ἡ πρώτη δὲ μὲν ἐδικαιοῦτο εἰς τὰ ἀξιωματικά τῶν ἐννέα ἀρχόντων καὶ τῶν γερουσιαστῶν. Διὰ τῶν νομοθετημάτων τούτων παρέμειναν εἰς τὰς ἀρχὰς οἱ κατέχοντες αὐτὰς καὶ οἱ πλουσιώτεροι, ἀλλὰ τ' ἀποκλειστικὰ ὄρια κατερρίφθησαν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἀξιωματικῶν κατέστησαν καὶ εἰς κατωτέρας τάξεις προσίτα. Προσέτι ἀνεγνωρίσθη τοῖς Ἀθηναίοις ἡ ἐλευθέρα ἰδιοκτησία τῶν γαιῶν καὶ τῆς λοιπῆς περιουσίας αὐτῶν, μὴ περιοριζομένη ὑπὸ δικαιωμάτων οἰκογενειακῶν, ἡ δὲ πατρικὴ ἐξουσία περιορίσθη. Ἐπίσης ἐκανονίσθησαν τὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα τῶν μετοίκων· καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς δούλους ἐξετάθη ἡ προστασία τοῦ νόμου. Ἐργάνισε δ' ὁ νόμος καὶ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν διαφόρων πολιτικῶν ἐξουσιῶν. Ἡ δικαστικὴ αὐθαρεσία τῶν ἀρχῶν περιορίσθη διὰ νόμων διαρρηθιζόντων πάσας τὰς σχέσεις τοῦ τε δημοσίου καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου, τῶν γεγραμμένων ἐπὶ τῶν ἀξίωνων (18.). Καταγγελλοῦν καὶ ἐφέσεις ἐπετρέποντο εἰς τὴν πᾶντας τοὺς πολίτας περιλαμβάνουσαν ἐκκλησίαν τοῦ

δήμου, ἢς ἐπιτροπὴ ἐκ πολιτῶν 6000. Ἡ λεία, εἶχε τὴν ὑπερτάτην δικαστικὴν δικαιοδοσίαν, καὶ ἐλάμβανε τῶν ἀρχῶν τὰς εὐθύνas. Ἦν ἀνωτάτην διοικητικὴν ἐξουσίαν εἶχε βουλή, ἢς ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν ὠρίσθη εἰς 400 ὑπὸ τοῦ Σόλωνος, ἐξ 100 ἐξ ἐκάστης ἰωνικῆς φυλῆς. Αὕτη ἀνενοεῦτο κατ' ἔτος, καὶ ἐξήσκει τὰ τῆς κυβερνήσεως διὰ τῶν ὑποδιαιρέσεων αὐτῆς, τῶν Πρυτανειῶν. Ἡ τοιαύτη νομοθεσία περιεῖχεν ἐν αὐτῇ καὶ τὰ σπέρματα εὐρυτέρας ἀναπτύξεως, ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς νομιμότητος ἐλευθέρως εἰς τὸ μέλλον ἐπιφυλαττομένης. Ἄν ὅμως ἤδη ἔκτοτε, πρὸς ἀναθεώρησιν, ἐγκατέστησε καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα ἀπαντωμένους νομοθέτας, ἐστὶν ἀμφίβολον. Δὲν περιορίσθη ὅμως ὁ Σόλων μόνον εἰς τὴν ἐγκατάστασιν ταύτην τῆς νομιμῆς τάξεως, ἀλλ' ἠθέληεν ἵνα καὶ πάντες οἱ πολῖται ζωηρῶς ὑπὲρ τοῦ δημοσίου συμφέροντος ἐνδιαφέρονται, καὶ νομιμῶς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνεργῶσιν, ἀναπτυσσομένων καὶ ἐξευγενιζομένων καὶ τῶν θανατηκῶν αὐτῶν δυνάμεων, ὡς ἀποδεικνύουσιν αἱ διατάξεις αἱ ἀπαγορεύουσαι εἰς πάντα πολίτην τὴν αὐθετερότητα ἐπὶ ἐσωτερικῶν διενέξεων, προσέτι αἱ κανονίζουσαι τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως, στηριζομένης ἐπὶ τῆς εὐσεβείας, αἱ ἐπιβάλλουσαι τὴν μελέτην καὶ ἀκριβῆ ἀπαγγελίαν τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν, αἱ ἀπαγορεύουσαι τὰς παραστάσεις τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Θέσπιδος, αἵτινες τότε ἦσαν νεωτερισμοί, κτλ. — Ἄλλ' ἡ τοιαύτη νομοθεσία τοῦ Σόλωνος, ἐνεκα αὐτῆς ταύτης τῆς μετριοπαθείας τῆς, δὲν ἐπέφερον ἀμέσως τὸ ἐπιδικηκόμενον ἀποτέλεσμα τῆς ἀποκαταστάσεως καὶ διατηρήσεως τῆς ὁμοφροσύνης καὶ τῆς ἡσυχίας. Ἰνα λοιπὸν δῶσθαι καιρὸν εἰς τὸν ἀναθρασμόν ὅπως πραῦνθῆ, ἀπῆλθε μακρὰν ἐφ' ἱκανὸν χρόνον, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπουσίας του ἀνεφλέχθησαν πάλιν αἱ ἐριδες τῶν πατριῶν, καὶ, διὰν ἐπέστρεψεν, εὗρε τὸν Πεισιστρατον χωροῦντα ἤδη πρὸς τὴν τυραννίδα. Εἰς τὸ βαλὺ γῆρας του πεποιθὸς, ἠθέλησε γενναίως ν' ἀντιταχθῆ αὐτῷ, ἀλλ' ἀπέτυχεν.

Οὐκ ἦν ὅμως οἱ πλεῖστοι τῶν νόμων του ἔμειναν ἐν ἰσχύϊ. Ἀπέθανε δὲ τῷ 559 ἐν Ἀθήναις, ἢ κατ' ἄλλους ἐν Κύπρῳ, ἐνθα ἐξήσκει ἐντιμον ἐπιτροπὴν ἐπὶ τοῦ βασιλέως Κυπράνορος. Τὰ τελευταῖα συμβάντα τῆς ζωῆς αὐτοῦ εἰσὶν ἀμφιβαλλόμενα, καὶ κοσμοῦνται διὰ μυθωδῶν διηγήσεων. Εἰς αὐτὰς νομιζοῦσιν τινες ὅτι πρέπει νὰ συγκατατάξωσι καὶ τὴν ἐπίσκεψιν του παρὰ Κροίσῳ τῷ βασιλεῖ τῆς Λυδίας, εἰς ὃν, ἐπιδεικνύοντα τὸν πλοῦτόν του καὶ καυχώμενον ἐπ' αὐτῷ, εἶπε «μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζες», τοῦτο δ' ἐνθυμηθεὶς ὁ Κροῖσος ὅτε συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀπήγετο εἰς καταδίκην, ἀναφώνησεν· «ὦ Σόλων, Σόλων». Ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Κύρος, καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν καὶ μαθὼν τί ἐσήμαινε, τῷ ἐχάρισε τὴν ζωὴν. Ταῦτα προσκρούουσι πρὸς χρονολογικὰς δυσκολίας. — Ἦν δ' ὁ Σόλων οὐ μόνον πολιτικός ἀνὴρ, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει ἀνὴρ ὑπερτέρας καὶ ἐξόχως ἀναπτυγμένης διανοίας, δι' ἧς καὶ ἐν γένει ἐξετιμᾶτο, καὶ διάφοροι ὑπάρχουσι διηγήσεις, ἱστορικῶς ὅμως κύρους στερούμεναι, περὶ τῶν σχέσεων αὐτοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐπιτάσεων λεγομένων. Ἐὐγνωμικὸν «μηδὲν ἄγαν» ἦν ἡ ἐκφρασις τῆς πρακτικῆς του φιλοσοφίας. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται καὶ τὸ «Ἰνῶθε σαυτὸν», ὅπ' ἄλλων ὅμως εἰς τὸν Χελωνα. — Καὶ ὡς ποιητῆς δὲ μνημονεύεται διαπρέψας. Ἐποίησεν ἐλεγεία, ὡς λέγεται, εἰς 5000 στίχους, ἐκ ποιημάτων συγκεῖμενα, ἅτινα διαφόρους ἔχοντα τίτλους, εἰς μίαν συλλογὴν ἦσαν συνδεδεμένα. Ἐὐ συνηθέστερον μνημονεύμενον ἐξ αὐτῶν ἦν τὸ πατριωτικὸν ἐλεγείον «ἢ Σαλαμίς». Διατηροῦνται δὲ πολλὰ ἀποσπάσματα εἴτε εἰς ἐλεγειακὸν ρυθμὸν, εἴτε εἰς ῥέοντα προαίτιος τετραμέτρους καὶ εἰς ἰάμβους, καὶ τὰ πλεῖστα εἰσὶ βραχέα γνωμικά, πολιτικῆς, θεωρητικῆς ἢ φιλοσοφικῆς ἐννοίας, βεβαίως ἐκ μακροτέρων συνθέσεων περισπωθέντα. Κυροῦσι δὲ καὶ ταῦτα τὴν γνωστὴν αὐτοῦ εὐγένειαν τῶν φρονημάτων, πνευματι-

κὴν ἀνάπτυξιν καὶ βαθεῖαν πείραν περὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ σχέσεων (Σολλογ., Kerkk, Poet. Iyr. Graec.).

Σοῦς, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς Ἀριστοδήμου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυπιδῶτος (Πλούτ. Πaus. Α, 7).

Σόρων, δάσος κατὰ τὰ βέρεια τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τὴν Κλείτορι, πλεῖρες κάπρων, ἀρκιῶν καὶ χελωνῶν (Πaus. Η, 23, 8).

Σουάνοι καὶ Σάκωνες, λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας παρὰ τῇ Ἀλβανίᾳ (Πτλ. Ε, 9).

Σουέσσα, ἡ πρωτεύουσα τῶν Οὐδολικῶν ἐν Λατίῳ τῆς Ἰταλίας (Στράβ.).

Σουεσαύλουλα, πόλις μεσόγειος τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ (Στράβ.). Νῦν Σέσσολα.

Σουηβοὶ, λίαν ἀρχαῖος καὶ πολυπληθὴς Γερμανικὸς λαὸς ἀβδαίων οἰκήσεων. Ἐν τέλει περιορίσθη πέραν τοῦ Δουνάβεως πρὸς τ' ἀνατολικά.

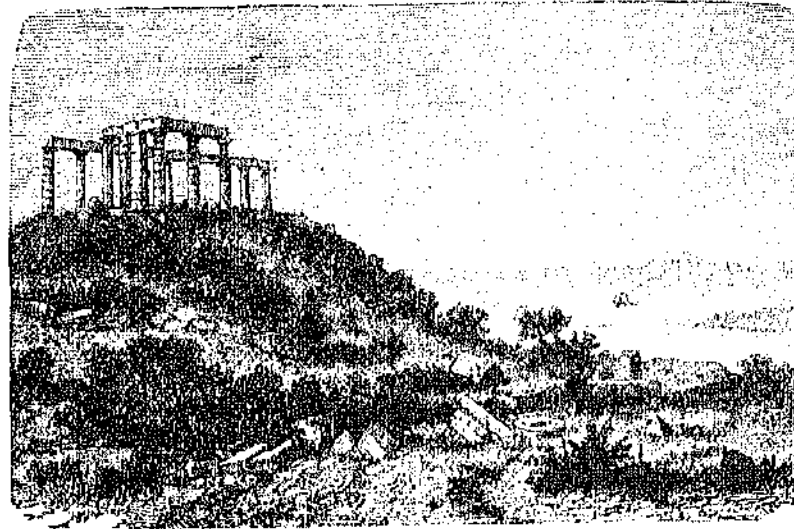
Σουῦδας, Ἑλληνὴν γραμματικὸς, ἀγνωστοῦ πατρὶδος καὶ ἐποχῆς, πιθανῶς τῆς 10ης ἢ 11ης ἀκατονταετηρίδος μ. Χ., γράψας λεξικὸν ἐλληνικῶν ἰδιωτισμῶν καὶ παροιμιῶν, ἰδίως ἐκ σχολιαστῶν καὶ γραμματικῶν ἐρασιγῶν, οὐκ ἔμετὰ πολλῆς κρίσεως πάντοτε, ἀλλὰ πολυτίμους καὶ σπανίας πολλακτικῶν περιέχον εἰδήσεις.

Σουλχοὶ καὶ Σολκοὶ, πόλις ἐπισημὸς τῆς Σαρδηνίας, εἰς τὰ νότια αὐτῆς, ἀποικία τῶν Καρχηδονίων (Στράβ.).

Σουντάρατος, ὁ ἐπὶ τοῦ Σουνίου εὐχὰς δεχόμενος, ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, λατρευομένου εἰς τὸ Σούνιον (Ἀρσφ. Ἰακ. 560) καὶ ἔχοντος ναὸν ἐν αὐτῷ.

Σούνιον, τὸ νοτιανατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, μετὰ τῶν δήμων Θωρικῶν καὶ Ἀναφλύστου, μετ' ὁμωνύμου κόμης, ἀποτελοῦσης δήμον, εἰς τοὺς ἀνατολικούς αὐτοῦ πρόποδας, καὶ μετὰ λιμένος. Ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου ἴστανται ἐτι ἐν χώρῳ ὠραῖοι τι-

νές κίονες τοῦ περιφήμου ἐκεί (ἰδρυμένου) δω-
ρικοῦ ναοῦ τῆς Σουσιανῆς Ἀθηνᾶς (ἐξ ὧν
ἡ ἄκρα μέχρι πρὸ μικροῦ Κάβο-Κολόναις

ἐκαλεῖτο), καὶ λείψανα τοῦ εἰς τὸν ναὸν ἀγόν-
τος δωρικοῦ προτύλου. Ἐν δὲ τῇ κώμῃ ἐκει-
το ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος (Όμ. Όδ. Γ'.
278.—Παυσ. Α. 1, 2.—Στρβ.).

Σούρα (τά), πόλις τῆς Συρίας, οὐ
μακρὰν τῆς πόλεως Ζηριβίας, πρὸς τῇ Πύ-
φράτῃ (Λουκ. Ἱστορ. Συγγρ. 29.—Πολμ.
Νῦν Ἰαβάρ).

Σουρήνος, παρὰ τοῖς Πάρθους ὁ μετὰ
τὸν βασιλεῖα ἀνώτατος ἄρχων, ὁ στέφανος τὸν
ἐνθρονιζόμενον διάδοχον (Tac. Ann. VI, 42).

Σούριον, πόλις μεσσηνίας τῆς ἐν Ἀ-
σίᾳ Ἰθρηίας, ἐπὶ τοῦ Ψάσιδος (Πτλμ.
B, 10).

Σούσα, πρωτεύουσα τῆς Περσικῆς
ἐπαρχίας Σουσιανῆς, τῷ Δίσιγλῳ γνωστὴ
(Πέρσ. 117), ἦν ἡ χειμερινὴ κατοικία τῶν
Περσῶν βασιλέων ἕνεκα τοῦ θερμοῦ αὐτῆς
κλίματος. Ἦκετο δ' ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κισσία,
μεταξὺ τοῦ Χοάσπου καὶ Βύλαιου, καὶ εἶχε τὸ
ὄνομα ἐκ τῶν παρ' αὐτῇ φερόμενων πολλῶν κρι-
νῶν (σοοσάν). Ἦν πόλις τετράγωνος, 120
σταδίων περιφέρειαν ἔχουσα, ἀτείχιστος, ἀλλὰ
μετ' ἀκροπόλεως αὐτῶν Μερμονίων (Ἡρόδ.

B, 55), ἣτις περιεῖχε τὰ ἀνάκτορα καὶ τὸν
βασιλικὸν ὀθσαυρὸν. Κατὰ τινας πᾶσα ἡ πό-
λις ἦν ἠχοδομημένη μόνον ἐκ κεράμων καὶ

ἀσφάλτου. Ἦν Σούσις ἐτέλεσαν ὁ Ἀλέξαν-
δρος καὶ οἱ στρατηγοὶ αὐτοῦ τοὺς γάμους
τῶν μετὰ Περσίδων (Στρβ. ΠΒ, 728). Καὶ
νῦν Σιούς. Ἀπὸ τοῦ 1850 ἀνασκαφαὶ ἀνε-
κάλυψαν ἀξιόλογα εἰρηπία.

Σουσαρμίων, υἱὸς Φιλίνου, ἐκ τῆς κώ-
μης Τριποδίσκου ἐν Μεγαρίδι, μεταβάς εἰς
τὴν Ἀττικὴν, συνέταξε πρῶτος κωμικὸν δρά-
μα ἔμμετρον διὰ τὰ Διονύσια, τῷ 570 π.Χ.
πιθανῶς εἰς τῶν Διονυσιακῶν χορῶν τοὺς
φαιδρωτέρους πρόσωπα διαλεγόμενα παρεμ-
βαλῶν, ὡς ἔπραξεν ὁ Θέσπις διὰ τὴν τρα-
γηδίαν.

Σούσης, στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν,
κατ' Δίσιγλον (Πέρσ. 954).

Σουσιανή, **Σουσις**, **Σουσιὰς**,
μία τῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν τῆς Περσίας,
πρὶν Κισσία καλουμένη (νῦν Χουσισιάν,
τὸ αὐτὸ ὄνομα κατὰ διαφόρους προφοράς).
Μέχρι τῆς ε' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. ἦν
πρωτεύουσα βασιλείου αὐθυπάρχτου· εἶτα δ'
ὑπέκυψε τῇ Περσίᾳ, καὶ ἦν μεγάλη πεδιάς
συναγομένη μετὰ τῆς Βαβυλωνίας, ἀπὸ τῶν
λοιπῶν δὲ περιειρημένων χωρῶν δι' ὑψηλῶν

κεχωρισμένη ὄρειον. Καὶ πρὸς μὲν ἀνατολὰς
συνώρευε μετὰ τῆς Περσίας, πρὸς νότον δὲ
κατήρχετο μέχρι τοῦ Περσικοῦ κόλπου, πρὸς
δυμὰς εἶχε τὴν Μεσοπεταμίαν καὶ τὴν
Ἀσσυρίαν, ἀφ' ὧν ὁ Ἰγγίρις καὶ ὄρη διήρουν
αὐτὴν, καὶ πρὸς βορρᾶν τὴν Μηδίαν. Τὰ
νοτιώτερα αὐτῆς μέρη ἦσαν πολὺ θερμότερα
ἢ αἱ λοιπαὶ ἀκταὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, καὶ
δ' ἐκτεθειμένα εἰς τοὺς θερμοὺς νοτίους καὶ
δυτικὸς ἀνέμους. Τὰ βορειότερα ἦσαν εὐ-
κραέστερα, τὰ δ' ὄρινα ψυχρὰ καὶ τραχέα.
Ἐνιαχοῦ ἦν ἐλώδης ἡ παραλία· ἄλλως ἦν
τόπος εὐφορὸς, καὶ σίτου καὶ οἴνου παρα-
γωγός. Καὶ πηγὰς εἶχε νόθης προσέτι. Ἐν
κατὰ τὰ βόρεια ὄρια ἐκτεινόμενον ὄρος ἐκα-
λεῖτο Χάραβας καὶ Καμβαλιδὸς (νῦν
ἀμφότερα τὰ μέρη ὀμοῦ Ἐλθένδ) τὸ πρὸς
ἀνατολὰς ἦν ὁ Παράχρατρας, περιλαμ-
βάνων καὶ τὰς Σικιάδας πέτρας ἢ πύ-
λας (τὴν νῦν στενωπὸν Κελά Σεβιδ) κατὰ
τὸν ἄνω ροῦν τοῦ Τάβ.—Οἱ ποταμοὶ ἐξέ-
βαλλον πάντες εἰς τὸν Ἰγγίρι, καὶ μετ' αὐ-
τοῦ εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Ἦσαν δὲ ὁ
Ὅροάτις (νῦν Ζόρα), ὁ Εὐλάτις (ν.
Καροῦν) καὶ ὁ Χοάσπηρ (νῦν Κερκά).—
Οἱ κάτοικοι, Σουσιανοὶ ἢ Σοῦσιοι, ἦσαν
Συριακῆς φυλῆς, καὶ εἰς μὲν τὰς πεδιάδας
ἐπεδίδοντο εἰρηρικῶς εἰς τὴν γεωργίαν, ἐν-
τός δὲ τῶν ὄρειων ἦσαν ληστρικῶν καὶ ἀγρίων
ἠθῶν, ὥστε καὶ παρ' αὐτῶν τῶν βασιλέων
τῆς Περσίας, μεταβαινόντων εἰς Σούσα ἐκ
Περσεπόλεως, ἀπήτουν λύτρα. Γνωστὰ εἰσι
τὰ ἐπόμενα ὀνόματα κωμῶν καὶ λαῶν τῆς
Σουσιανῆς, ὧν τινα καταχρηστικῶς ἀποδίδον-
ται εἰς πᾶσαν τὴν χώραν. Οὐξιοὶ ἐν τῇ
Οὐξιανῇ, κατὰ τὰ ὄρη πρὸς ἀνατολὰς· οἱ
Μεσσαβάται ἐν τῇ Μεσσαβατινῇ πρὸς
βορρᾶν· οἱ Κοσσαῖοι ἐν τῇ Κοσσαίᾳ πρὸς τὰ
βορειοδυτικὰ καὶ προσέτι οἱ Ἐλυμαῖοι, οἱ
Κισσιοὶ, αἱ κώμαι Χαρακηνῆ καὶ Με-
λετηνῆ. Πόλις δ' αἱ ἐπισημνέταται ἦσαν
τὰ Σούσα (B.), ἡ Σελεύχεια, τὰ Ἀζαρα,
ἡ Ἀγινός, ἡ Βαδάκη (Στρβ. IΕ, 727).

Σουσιανῆς, στρατηγὸς τῶν Αἰγυ-
πτίων ἐν τῷ Περσικῷ στρατῷ (Δίσιγλ.
Πρσ. 14).

Σούτριον, πόλις τῆς Τυρρηνίας, ἀπὸ
τοῦ 383 π. Χ. Ῥωμαϊκῆ ἀποικία (Πλούτ.
Κάμ. ΑΕ.—Στρβ. Ε, 226.—Liv. VI, 8,
IX, 32. 35. X, 14. XXVII, 9).

Σοφαίνετος, ἐκ Στυμφάλου τῆς
Ἀρκαδίας, εἰς τῶν Ἑλλήνων τῶν κατὰ τοῦ
Ἀρταξέρξου ἐκστρατευσάντων μετὰ Κύρου
τοῦ νεωτέρου ἐστρατήγει 1000 Ἀρκαδίων,
καὶ μνημονεύεται συνεχῶς ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶν-
τος (Ἀνθ. Α, 1. 11. Β, 53, 5, 37 κτλ.).
Πιθανῶς ὁ αὐτὸς τῷ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα γρά-
ψαντι «Κύρου ἀνάδοσι».

Σοφηνή, χώρα τῆς μεγάλης Ἀρμε-
νίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, χωρίζοντος αὐτὴν
ἀπὸ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας καὶ τῆς χώρας
Μελιτηνῆς, ἔχουσα δὲ πόλιν τὰ Ἀρσαμύσσα
ἐπὶ τῆς στενωποῦ τῆς ἀγοῦσης ὑπὲρ τὸν
Ταῦρον (Στρβ. ΙΑ, 521, 527, 532.—
Πλούτ. Λούκουλ. ΚΔ).

Σοφισταί, κυρίως καὶ κατ' ἀρχὰς
ταυτόσημον τῷ σοφοί, οἱ περὶ τὴν σοφίαν
ἀσχολούμενοι· ἐπὶ Σωκράτους δὲ ἡ τάξις τῶν
φιλοσόφων οἵτινες οὐχὶ ἐν ἐλευθέροις συνδια-
λέξεσι καὶ περιστάσεσι τυγχάνοντες τὰς
ιδίας αὐτῶν φιλοσοφικὰς ἰδέας ἀφηγοῦντο,
ἀλλ' ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν περιβόητες, ἐπὶ
μισθῷ τὴν φιλοσοφίαν ἐδίδασκον. Οἱ ἀρχαῖοι
ἐθεώρουν τοὺς σοφιστὰς ὡς ἐν μέρει εἰδικὸν
ἐπιδιώκοντας σκοπὸν, τὸν τῆς ἀργυρολογίας
διὰ πωλήσεως ὑποτιθεμένης καὶ οὐχὶ ἀπρο-
καταλήπτου σοφίας. Ὁ γενικὸς ὅμως αὐτῶν
χαρακτήρ ἦν, ὅτι τὴν φιλοσοφίαν δὲν ἐφήρ-
μοζον, ὡς ἄλλοτε, εἰς τὴν ἐρευναν τῆς ἀλη-
θείας καθ' ἑαυτὴν, ἀλλ' ἐδίδασκον αὐτὴν ὡς
ὑπηρετικὴν τοῦ πρακτικοῦ βίου καὶ τῆς γε-
νικῆς μορφώσεως καὶ τῆς τοῦ πνεύματος ἀνα-
πτύξεως. Ἦξίουν ὅτι ἦσαν τῆς ὀρετῆς διδά-
σκαλοι, καὶ ἰδίως ἐπηγγέλλοντο τὴν διδασκα-
λίαν τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ῥητορικῆς. Οὕτω
διέτρεχον τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, καὶ ἡ νεο-

λαία αὐτῶν, οἱ ἐκλεκτότεροι τῶν νέων καὶ οἱ τὰ πλεῖστα ὑποσχόμενοι (ὡς ὁ Περικλῆς, ὁ Σωκράτης, ὁ Εὐριπίδης) ἔσπευον εἰς αὐτῶν τὴν ἀκρόασιν. Ἀλλὰ παρὰ τὰς ἐπαδοὺς καὶ φίλους τῆς ἀρχαίας παιδείας καὶ ἐθνικῆς μορφώσεως, ὅς ἦν φέρ' εἰπεῖν ὁ Ἀριστοφάνης, ἀπήντων πολλοὺς τοὺς ἀντιλέγοντας, καὶ αὐτοῖς ἀνταγχοῦν ὁ Σωκράτης καὶ ἡ σχολὴ αὐτοῦ. Πρὸ πάντων ἐπιφαίνονται ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῆς πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς μετατροπῆς, καθ' οὓς αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ τῆς αὐστηρότητος τῶν ἀρχαίων ἠθῶν μετέπεσαν εἰς τὴν κούφνητά καὶ τὴν κατάχρησιν τῆς ἐλευθερίας τὴν χαρκτηρίζουσαν τὴν ἐποχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὡς ὁ πρῶτος τῶν σοφιστῶν μνημονεύεται ὁ ἐξ Ἀθήρων Πρωταγόρας μετ' αὐτὸν ὁ ἐπισημότερος ἦν ὁ Λεωντίνος Ὁργίας. Σύγχρονοι δὲ τούτοις ἦσαν ὁ Ἰππίας ἐξ Ἡλίδος καὶ ὁ Πρωδικὸς ἐκ Κέως. Ἐἰς τὴν ἐπομένην γενεάν κατατάσσονται ὁ Εὐθύδημος, ὁ Διονυσάδειρος, ὁ Πλάτων κρῖνει ὡς πύκτην γελωτοποιόν, ὁ Πόλος, μαθητὴς τοῦ Ὁργίου, ὁ Θρασύμαχος καὶ τινες ἄλλοι. — Οἱ σοφισταὶ δὲν ἐνέκυπτον εἰς τὰς θεωρητικὰς ἐπιστήμας ὡς τισαύτας, ἀλλὰ τὰς γνώσεις τῶν μετεχειρίζοντο μόνον πρὸς γενικὴν διαμόρφωσιν, καὶ ὡς ἀντικείμενον λόγων ἐπιδεικτικῶν, καὶ ἐπὶ σκεπτικισμοῦ πρὸ πάντων ἐστηρίζοντο αἱ θεωρίαι αὐτῶν. Ἡ μὴ παραδοχὴ τῆς ἐξ ἀντικειμένου ἀληθείας ἐκλνιζε τὴν πίστιν αὐτῶν εἰς τοὺς ἠθικoὺς νόμους καὶ εἰς τὴν θεότητα, καὶ ἀπέβλεπον εἰς τὸ νὰ διδάσκωσι τὴν τέχνην τοῦ λέγειν μᾶλλον ἢ τοῦ σκέπτεσθαι. Οὕτως ἀπέβαινον οἱ σοφισταὶ διδάσκαλοι μάλιστα τῆς ῥητορικῆς, καὶ πολλοὶ αὐτῶν τῶ ὄντι εἰς ταύτην τὴν εἰδικότητα ἐπεδίδοντο, ῥητορικὰ διδάσκοντες τεχνάσματα, καὶ ὡς ὑπερτατον ὀριάμβον θεωροῦντες τὸ νὰ κατορθώσιν νὰ ῥητορεύωσιν ἐπίσης πειστικῶς ὑπὲρ καὶ κατὰ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου. Ὅσοι δὲ μᾶλλον ἐπεδίωκον ἡ σοφιστικὴ τὴν διεύθυν-

σιν ταύτην, τόση ἀσκοπιότερα καὶ κούφωτέρα ἀπέβαινε, καὶ μόνον σκοπὸν ἔχουσα τὸν χρηματισμόν. Καὶ οἱ μὲν σοφισταὶ τῆς πρώτης ἐποχῆς, ὡς ὁ Πρωταγόρας, ὁ Ὁργίας καὶ οἱ λοιποὶ, καίτοι μονομερεῖς πρεσβύοντες καὶ κινδυνώδεις ἀρχαί, ἐξυπηρέτησαν ὅμως μέγχι τινὸς τὴν τε διανοητικὴν διαμόρφωσιν καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπ' αὐτῶν κοινωνικὴν ζωογέννησιν· ἀλλ' οἱ ἄμωσοι αὐτῶν διδάσχοι καταδεικνύουσιν ἤδη βαθεῖαν καὶ ἐπιστημονικὴν καὶ ἠθικὴν κατὰπτωσιν. Τὰ ἀποσπάσματα καὶ ῥητορικὰ γυμνάσματα τῶν τοιούτων σοφιστῶν ἐδίδοτο συνήθως μετὰ τῶν συλλογῶν τῶν ἀτικῶν ῥητόρων. (Τὰ φιλοσοφικὰ αὐτῶν ἀποσπάσματα παρὰ Mullach, fragm. philos. græc. II).

Σοφοκλῆς. 1) ὁ μέγας τραγωδοποιὸς, Ἀθηναῖος, ἐκ τοῦ δήμου Κολωνοῦ, γεννηθεὶς τῇ 497 (κατὰ τινας, ἦττον πιθανῶς, τῇ 495) π. Χ. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Σώφιλος ἢ μᾶλλον Σώφιλλος, καὶ ἦν εὐπορος, ἔχων πλὴν ἄλλων ἰδιοκτησιῶν καὶ ὀπλοποιεῖον, εἰς ὃ δούλοι ἐιργάζοντο. Εἰς τὸν υἱὸν του ἔδωκεν ἐπιμελῆ ἀγωγήν, καὶ εἰς τὰς γυμναστικὰς τέχνας· καὶ εἰς τὴν μουσικὴν, ἣν τὸν ἐδίδαξεν ὁ διάσημος μουσικὸς Λάμπρος. Δεκαεπταετῆς ὁ Σοφοκλῆς, ἦν εἰς τῶν ἐφήβων εἰτινες δι' ὕμνων καὶ ὀρχήσεων ἐπανηγύρισαν τὴν νίκην τῆς Σαλαμίνος, ἧς ὁ Αἰσχύλος μετέσχευ ὡς εἰς τῶν ἀγωνιστῶν, καὶ ἧς ἡ ἡμέρα ἐλέγετο καὶ ἡ τοῦ Εὐριπίδου γενέθλιος, εἰ καὶ ἀληθῶς φαίνεται ὅτι οὗτος ἐγεννήθη ἤδη τῇ 485 π. Χ. Περὶ τῆς βιογραφίας καὶ τῆς περαιτέρω μορφώσεως τοῦ Σοφοκλέους μέχρις οὗ ἀνεδείχθη ποιητῆς οὐδὲν γνωρίζομεν. Ἐἰς τῶν μεταγενεστέρων γραμμτικῶν λέγεται ἐν ἐπιτόμῃ βιογραφίᾳ του ὅτι ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Αἰσχύλου· ἀλλὰ διὰ τούτου θέλει βεβαίως νὰ εἰπῇ μόνον ὅτι καθ' ὃ μεταγενέστερος, ἠκολούθησε τὴν δὲν ἦν ἐκεῖνος εἶχε διανοίξει εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν. Ἐἰς ἀναγνῶστας δὲ φαίνεται ὅτι 28 ἐτῶς

ὁ Σοφοκλῆς, ἀντηγωνίσθη πρὸς τὸν Αἰσχύλον διὰ τῆς πρώτης διδασκαλίας ἢ δραματικῆς του συνθέσεως, καὶ κατὰ τὴν παράστασιν ὅτι ἐνίκησεν αὐτὸν, δι' ὃ ἐλέγετο ὅτι βαθεῶς δυσθυμῶν ὁ Αἰσχύλος, ἀπῆλθεν εἰς Σικελίαν (Πλούτ. Κίμ. Ν). Ὡς ἐν τῶν δραμάτων τῆς διδασκαλίας ταύτης ἀναφέρεται ὁ Τριπτόλεμος, τραγωδία ἀπολεσθεῖσα. Ἀλλὰ πᾶσα ἡ διήγησις αὕτη προσκρούει εἰς τοιαύτας ἀντιφάσεις χρονολογικὰς, ὥστε δὲν φαίνεται ἱστορικὴν ὑπόστασιν ἔχουσα. Παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ Σοφοκλῆς βεβαίως μεγάλως ἐξετιμᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο, καὶ ἡ ποίησις αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ καθαρωτέρα καὶ ὠραιότερα ἔκφρασις τῆς τῶν Ἀθηναίων μορφώσεως. Ἀπόδειξις τούτου καὶ τὸ ὅτι κατὰ τὸ 54ον ἔτος τῆς ἡλικίας του (Ὀλ. 84 γ'), ἀμέσως, ὡς ἐρρέθη, μετὰ τὴν παράστασιν τῆς Ἀντιγόνης, συνεξελέγη μετὰ τοῦ Περικλέους στρατηγὸς διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, καὶ μετὰ τινὰ ἔτη (κατὰ τινας πρὸ τινῶν ἐτῶν) καὶ πρόεδρος τῶν Ἑλληνοταμιῶν. Καὶ αἱ μετέπειτα δὲ περιστάσεις τοῦ βίου του εἰσὶν ὀλίγον γνωσταί· τὸ μόνον δι' ὃ μνημονεύεται, ἐξ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἐστὶν ὅτι ἠράσθη τῆς ἑταίρας Θεωρίδος, ἧς ὁ υἱὸς Ἀρίστων ἔσχευ υἱὸν Σοφοκλέα καὶ αὐτὸν κληθέντα, ἐπίσης διὰ συγγραφῆς δραμάτων γνωστὸν γενόμενον, πρὸ πάντων ὅμως δοξασθέντα διὰ τῆς παραστάσεως τῶν τραγωδιῶν τοῦ μεγάλου Σοφοκλέους. Ἐλέγετο δ' ὅτι οὗτος ἠγάπα τὸν νέον ἐκεῖνον Σοφοκλῆν πολὺ περισσότερον παρὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ υἱὸν Ἰοφῶντα, ὅστις καὶ αὐτὸς ἦν ἐπίσης, ἀλλ' ἦττον ἐπιτυχῆς, ποιητῆς δραμάτων. Διὰ τοῦτο ἱστορεῖται ὅτι ὁ Ἰοφῶν, ἐπὶ κληρονομικαῖς ἀξιώσεσιν ἐκίνησε πρὸ τῶν φρατόρων δίκην κατὰ τοῦ πατρὸς του, ἀποδιδούς αὐτῷ πνεύματος ἐξασθένειν, ἀνικανότητα πρὸς διευθέτησιν τῶν οἰκογενειακῶν ὑποθέσεων, καὶ ἀπαιτῶν τὴν ἀπόδοσιν τῆς περιουσίας του· ἀλλ' ὁ Σοφοκλῆς ἀνέγνω πρὸ τῶν κριτῶν τὸν ἐπὶ Κολωνῶν Οἰδίπου του, ἢ καὶ τὸν ἐν αὐτῷ χορὸν τὸν

ἀφορῶντα τὰς Ἀθῆνας, καὶ τότε οὐ μόνον ἀπελύθη τῆς κατηγορίας, ἀλλὰ καὶ τιμὰς ἀπέδωκεν αὐτῷ οἱ δικασταί. Ταῦτα διηγούνται πολλοί, ἐν οἷς καὶ ὁ Κικέρων (Μαι VII). τινὲς ὅμως ἀμφιδάλλουσι περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ἀνεκδότου, καὶ ἀποδίδουσιν αὐτῷ εἰς ἐπίνοιαν κωμικῶν τινος, θελήσαντος ἀπὸ σκοποῦ νὰ εἰρωνευθῇ τοῦ Ἰοφῶντος τὸν ψυχρὸν καὶ ἰδιοτελεῆ χαρακτῆρα. Ὁ Σοφοκλῆς ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 91 ἐτῶν μικρὸν πρὸ τοῦ τέλους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ ὀλίγον μετὰ τοῦ Εὐριπίδου τὸν θάνατον, κατὰ Ὀλ. 93, γ', τῷ 406 ἢ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 405 π. Χ. Καὶ περὶ τοῦ τρόπου δὲ τοῦ θανάτου του διάφορα λέγονται. Κατὰ τινας, λίαν ἀπιθάνως, ἀπέβιασεν ἐκ χαρᾶς διὰ τινὰ δραματικὸν ὀριάμβον του· κατ' ἄλλους, μεταξὺ δημοσίων ἀναγινώσκων τὴν Ἀντιγόνην, καὶ πάλιν κατ' ἄλλους ἐπίγειον ὑπὸ βράχος σταφυλῆς. Οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὸν θάνατον του τῷ ἀπέδωκαν λατρείαν ἥρωος. Ἐπὶ τῇ πίστει, ἴσως διὰ τὸ μακροχρόνιον τοῦ βίου του, ὅτι εἶχε φιλοξενήσει τὸν Ἀσκληπιὸν, τῷ ἤγειραν ἱερὸν εἰς ὃ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τὸ ὄνομα Λεξιῶν, καὶ ἐψήφισαν νὰ τελεῶσιν αὐτῷ θυσίαν κατ' ἔτος. Καὶ περὶ τῆς κηδείας αὐτοῦ ἐλέγοντο ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις μῦθοι προσκρούοντες εἰς τὴν χρονολογίαν. Ἐπὶ τοῦ τάφου του ἐπεγλύφη Σειρὴν ἢ χελιδῶν, εἰς ἔμβλημα τῆς ποιητικῆς αὐτοῦ ἀρετῆς· ὁ δ' υἱὸς του Ἰοφῶν ἐλέγετο ἰδρύσας αὐτῷ ἀνδριάντα. Μετὰ ταῦτα δ' ὁ ῥήτωρ Λυκούργος ἐνήργησε τὴν δημοσίᾳ δαπάνῃ ἐν τῷ θεάτρῳ ἱδρυσῆν τῶν ἀγαλιμάτων τῶν τριῶν μεγάλων τραγικῶν, τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Εὐριπίδου, καὶ προσέτι τὴν ἐπιμελῆ ἀντίγραφὴν καὶ δημοσίαν συντήρησιν τῶν ἔργων αὐτῶν. Σῶζονται δὲ δύο προτομαὶ τοῦ ποιητοῦ, καὶ ἑξαίρετος αὐτοῦ ἀνδριάς, ἴσως ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ ἡ ἐκεῖνου ἀντίγραφον. Καὶ ἐν τῇ ἀνθολογίᾳ δὲ διατηροῦνται ἐπιγράμματα εἰς αὐτόν. Ὁ Σοφοκλῆς θεωρεῖται, καὶ οὕτω καὶ

παρά τοις ἀρχαίοις ἐξετιμᾶτο, ὡς ὁ τὴν ἀτικὴν τραγωδίαν τελειοποίησας. Αἱ περὶ αὐτοῦ κρίσεις τῶν ἀρχαίων ἐκφράζονται θαυμασμῶν καὶ τιμῆν, καὶ ἐπεκράτει ἡ παρά-

δοις ὅτι αἱ τραγωδίαι του συνεγέσταται (εἰκοσάκις ἢ καὶ τετράκις καὶ εἰκοσάκις) ἔλαβον τὸ πρῶτον βραβεῖον, ἐνίστε τὸ δεύτερον, ποτὲ ὁμοίως τὸ τρίτον. Ἡ ποιησις αὐτοῦ ἐστίν

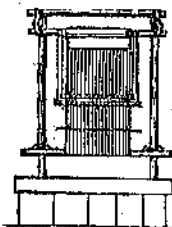
ἀπήχησις τοῦ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ τέχνῃ καὶ ἐν τῷ βίῳ ἐν γένει ἀναπτυχθέντος αἰσθηματος, καθ' ὃ ἡ εὐγενὴς χάρις καὶ ἡ ἐντέλεια ἀντικατέστησαν τὴν ἀρχαίαν ἔντονον μὲν, ἀλλὰ τραχεῖαν συμμετρίαν. Τὴν πρόδον τῆς τέχνης αὐτῆς ἀπὸ τῆς τοῦ Αἰσχύλου χαρακτηρίζει πρὸ πάντων ἡ ὀργανικὴ ἀνάπτυξις τῆς δραματικῆς πράξεως, καθαρῶς καὶ ὀρισμένως προφαινομένων τῶν ἐσωτερικῶν ἐλατηρίων τῶν ἐνεργούντων προσώπων, ἐξ οὗ καὶ ἐπιτυχέστατος ἐστὶν εἰς τῶν δρώντων ἀτόμων τὸν χαρακτηρισμὸν. Ἡ διάθεσις τοῦ δράματος ἦν ἐπικὴ παρ' Αἰσχύλῳ, ὅστις εἰς τοὺς ἀρχαίους χαρακτηρᾶς ἐνέμενε, μὴ νομίζων ἀναγκαῖον νὰ δικαιολογῇ αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς διαγράψῃ ἀκριβολογῶν, καὶ τὰ ἐλατήρια, τὰς συγκρούσεις καὶ τὰς ἀντιθέσεις αὐτῶν διαγράψῃ. Ὁ Σοφοκλῆς ἐξ ἐναντίας ἀνέπτυσε τὸ ἀληθὲς δράμα, τῶν δρώντων τοὺς ἀτομικοὺς χαρακτηρᾶς, ταχέως συγκρουομένων καὶ συμπλεκόμενων τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν πρὸς τὸν σκοπὸν δράσεως. Πρὸς τοιαύτην δὲ πλοκὴν συντελεστικωτάτη, ἀνικτόφρακτος μάλιστα ἦν ἡ μετοχὴ πλειόνων τῶν δύο προσώπων εἰς τὴν δράσιν, δι' ὃ καὶ ὁ Σοφοκλῆς προσέθηκε πρῶτος καὶ ἄλλο τρίτον, ἀναδειχθεὶς διὰ τούτου, ὡς πρὸς τὴν παράστασιν τῶν χαρακτηρῶν, πολὺ ἐντελέστερος τοῦ Αἰσχύλου. Παρ' αὐτῷ ἀπαντῶνται ἀτομικότερες ἀκριβῶς διαγεγραμμέναι, ὡς αἱ ἀντιθέσεις ἐπι καταφανεστέρας ἀναδεικνύουσιν, ὡς φέρ' εἰπεῖν ἡ Χρυσόθεμις παρὰ τῇ Ἡλέκτρᾳ, ἡ Ἰσμήνη παρὰ τῇ Ἀντιγόνη, αἱ δὲ διὰ τῆς γλυκύτητος τῆς γυναικείας αὐτῶν διαθέσεως ἐπι δραστηριώτερον ἀναδεικνύονται τῶν ἄλλων τὸν χαρακτηρᾶ. Τοῦτο δὲ δυνατόν μόνον ἦν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τριταγωνιστοῦ εἰς τὴν σκηνήν. Ὡς πρὸς τὴν ἰδιώδη ἀντιληψίν, συμφωνοῦσιν οἱ χαρακτηρᾶς παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τοῖς παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ, ἐν ᾧ, ὡς γνωστὸν, ὁ Ἡρόδοτος, ὡς πρὸς τοῦτο, ἀφίσταται ἀπ' ἀμφότερων. Ἰσχυοῦσιν ὁμοίως οἱ τοῦ Σοφοκλέους

καὶ ἀτομικόν τινα τύπον, ὃν ἐκ τῆς πείρας ἀρβύεται καὶ εἰσὶ μὲν εἰσέτι κατὰ τὸ πλεῖστον σύμβολα τῆς ἀντιλήψεως τῆς ἀρετῆς, ἀνεῦ ἰδίας καὶ ἀτομικῆς ἐσωτερικῆς διαπλάσεως, οὐχ ἦττον ὁμοίως διακρίνονται διὰ ποιητικῶν ἐπιθεξίως διαγεγραμμένων λεπτομερειῶν, καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν ἀπορρέουσαι ἀντιθέσεις πρὸς ἀλλήλας παρέχουσιν αὐταῖς ζωὴν καὶ συντελοῦσιν εἰς τὴν ἀτομικὴν αὐτῶν ἀπεικόνισιν. Καὶ ἡ πρᾶξις δ' εἰς τὰ δράματα αὐτοῦ ἔχει τεχνικωτέραν τὴν πλοκὴν, καὶ τὴν καταστροφὴν ἐπιμελέστερον, ἢ εἰς πάσας τοῦ Αἰσχύλου τὰς τραγωδίας, καὶ οὕτω διὰ παντοίων περιπετειῶν παρασκευαζομένην, ὥστε νὰ μετριάζηται αὐτῆς τὸ φοβερὸν καὶ ἀπαίσιον. Τὸν χορὸν ἀπέσπασεν ὁ Σοφοκλῆς ἀπὸ τῆς δραματικῆς ἐνεργείας, καὶ μεταξὺ τῶν ἀντιθέτων περιπετειῶν παρεμβάλεν αὐτὸν ἀμερόληπτον, ὥστε παρίσταται ὡς ἀφηρημένη τις εἰκὼν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν γενικῶν πεποθήσεων, αἵτινες διατηροῦσι τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν σκέψεων αὐτῶν ἐν τῇ μέσῃ τῶν συγκρουομένων παθῶν καὶ συμπερόνων. Εἰς τὴν γλώσσαν καὶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Σοφοκλέους ἐπιπνέει λεπτότης καὶ χάρις, καθ' ὅσον ἀπέφυγε τὸ βαρὺ καὶ σκοτεινὸν τῆς φράσεως τοῦ Αἰσχύλου, καὶ ἀκριβέστερον ὀρίζων τὴν ἐσωτερικὴν προσάλληλον σχέσιν τῶν ἰδεῶν, καὶ δευτερον τῆς ἀπ' ἀλήλων ἐξαρτήσεως αὐτῶν ἀντιλαμβάνομενος καταδεικνύει αὐτὰς σαφέστερον διὰ συντακτικῆς ἀκριβείας. Ὁ Σουΐδας δι' ἄσχυριζέται ὅτι ἐνεωτέρωσε περὶ τοὺς δραματικοὺς ἀγῶνας, εἰσαγαγὼν δὴθεν τὸ «δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι ἀλλὰ μὴ τετραλογίαν.» Περὶ τούτου ἴδ. Τετραλογία. Ὁ Σοφοκλῆς ἦν εἰς τῶν παραγωγικωτέρων τραγικῶν ποιητῶν τῆς Ἑλλάδος. Κατ' ἀξιολογίαν εἰδήσεις ἔγραψεν 123 ἢ καὶ 130 δράματα, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀσφαλῶς γνωστοποιεῖται οἱ τίτλοι 70-72 τραγωδιῶν καὶ 18 σατυρικῶν δραμάτων. Πλὴν δὲ τούτων μνημονεύονται καὶ ἐλάσσονά τινα ποιήματα, ὅσον παιᾶνες, καὶ ἐνός

παιᾶνος εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν εὐρέθη κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀπόσπασμα ἐν τινὶ ἐπιγραφῇ ἐν Ἀθήναις· προσέτι δὲ καὶ περὶ τις πραγματεία περὶ χοροῦ, κατὰ τοῦ Θέσπιδος καὶ Χοιρίλου. Διτηρήθησαν ὁμοίως μόνον ἐπὶ ἀκέραιαι τραγωδίαι αὐτοῦ, ἡ Ἀντιγόνη, ὁ Οἰδίπους τύραννος, ἡ Ἡλέκτρα, αἱ Τραχίνιαί, ὁ Λίας, ὁ Φιλοκτῆτης, ὁ Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῶν, καὶ ἱκανὰ τῶν λοιπῶν ἀποσπάσματα (Συλλ. Nauck, Trag. Graec. Frgm.). Τὰς ὑποθέσεις τῶν τραγωδιῶν του ἐλάμβανε κυρίως ἐκ τοῦ ἐπικού κύκλου, τῶν μύθων τοῦ Ἄργου, τῶν ἠρωϊκῶν παραδόσεων, ἰδίως τῶν Ἀργοναυτικῶν ἐκ πατριωτικοῦ δὲ ζήλου ἐξεμεταλλεύθη ἐνίστε καὶ τὰς ἀττικὰς παραδόσεις. Δύο μόνον ἐκ τῶν δραμάτων του γνωρίζομεν ἀκριβῶς τὸν χρόνον τῆς παραστάσεως, τῆς Ἀντιγόνης, Ὀλ. 84, γ' (442 π. X.), καὶ τοῦ Φιλοκτῆτου, Ὀλ. 92, γ' (410 π. X.). Τὸ ἄριστον τῶν χειρογράφων τοῦ ποιητοῦ, εἰ καὶ αὐτὸ πλήρες σφαλμάτων, ἐστὶ τὸ ἐν Φλωρεντίᾳ (Laurentianus A) τῆς ε' ἢ ια' ἑκατονταετηρίδος. — 2) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος, τῷ 425 π. X. ἀρχηγὸς τοῦ ἀττικοῦ στόλου μετὰ τοῦ Εὐρυμέδοντος, συνετέλεσεν ἐν Κερκύρα εἰς τὴν ὑπερίσχυσιν τῆς δημοκρατικῆς μερίδος (Θουκ. Δ, 3, 46). Κατόπιν ἐξωρίσθη τῶν Ἀθηνῶν (Θουκ. Δ, 65. — Διόδ. ΙΒ, 54).

Σπάρτα, πόλις τῆς Πελοποννήσου, καθ' ἣν σπάρδοι ἐλέγοντο οἱ εὐνοῦχοι (Στέφ. Βυζάντ.).

Σπάρτη, ξύλινον τι ἐργαλεῖον μακρὸν

καὶ πλατὺ δι' οὗ, ὅτε παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις ὁ ὑφαντικὸς ἰστός ἦν ὀρθίος, ὡς ἐν τῇ εἰ-

κόνι (α), έκτυπῶτο καὶ ἐπυκνωτο τὸ ὑφασμα, καὶ ἐχρησίμειος πρὸς τοῦτο ἢ κτεῖς εἰς τοὺς ὀριζοντίους ἰστούς· ὥστε καὶ σπ α θ η τ ἄ ἐλέγοντο τὰ οὕτω κατασκευασθέντα ὑφάσματα (Ήσδ. — Senec. Epist. XC). Ἐὶ σχῆμα δὲ ἦν πιθανῶς ὡς τὸ τῆς εἰκόνης (6), ἐν

6

χρήσει ἔτι ὄν παρά τισι λαοῖς, παρ' οἷς ὅλιως ἀρχαίῃ τυγχάνει ἔτι ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν.

Σπαλάθρα (ή), πόλις τῆς Μαγνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ (Στέφ. Βυζ.).

Σπάλατον, χωρίον τῆς Δαλματίας ἐπὶ ἀκρωτηρίου, πλησίον τῶν Σαλόνων. Πάρ' αὐτῇ ἦν πολυτελεστάτη ἐπαυλὶς τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἐν ᾧ τῷ θρόνῳ παραιτηθεῖς, ἐγκατεβίωσεν ὁ αὐτοκράτωρ. Σώζονται δ' αὐτῆς ἀξιολογώτατα λείψανα (Καιρ. ΙΧ, 27, 6). Νῦν Σπαλάτρον.

Σπαρτιάδικος, πατήρ τοῦ Σπύρου, βασιλέως τῆς Θράκης (Θουκ. Β, 101). Κατ' ἄλλους Σπάρδακος.

Σπάρταγον, τὸ ῥάκος ἢ ὑφασμα εἰς δ' ἐτύλισσον τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος, διάφορον πολλάκις κατὰ τὴν κοινωνικὴν τάξιν τῆς οἰκογενείας. Οὕτως ἐνόησε λευκὸν διὰ χρυσεῖς ταινίας περιλισσόμενον (Ὀμ. Ὑμν. Ἀπλ. 121), ἢ πορφυροῦν διὰ κόρυθας συνδεόμενον (Πινδ. Πύθ. Δ, 114)· παρὰ πτωχοῖς ἀπλαῖταινίαι (Κατὰ Λουκ. Β, 7, 12. — Ίεζε. ΣΤ, 4. — Ίδ. Ὀμ. Ὑμν. Ἑρμ. 151.306. — Εὐριπίδ. Ἴων, 32. — Αἰλ. π. Ι, Β, 7. — Ἀπλ. Γ, 10, 2. — Δίων. Χρυσ. ΣΤ, 203). Ἡ Ἥρα εἰς σπάρταγον ἐτύλιξε τὸν Λίον ὃν ὁ Κρόνος κατέπιεν ἀντὶ τοῦ Διὸς (Ήσδ. Θεογ. 485). Οἱ δὲ Σπαρτιάται δὲν ἐσπαργύνον τὰ βρέφη, ἵνα ἀφίνωσιν αὐτοῖς ἐλευθέραν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μελῶν (Πλάτ. Λυκ. ΣΤ).

Σπαρταγίσης, υἱὸς τῆς βασιλείας τῶν Ἀσσυρίων Τομύριος (Ἡρόδ. Α, 212).

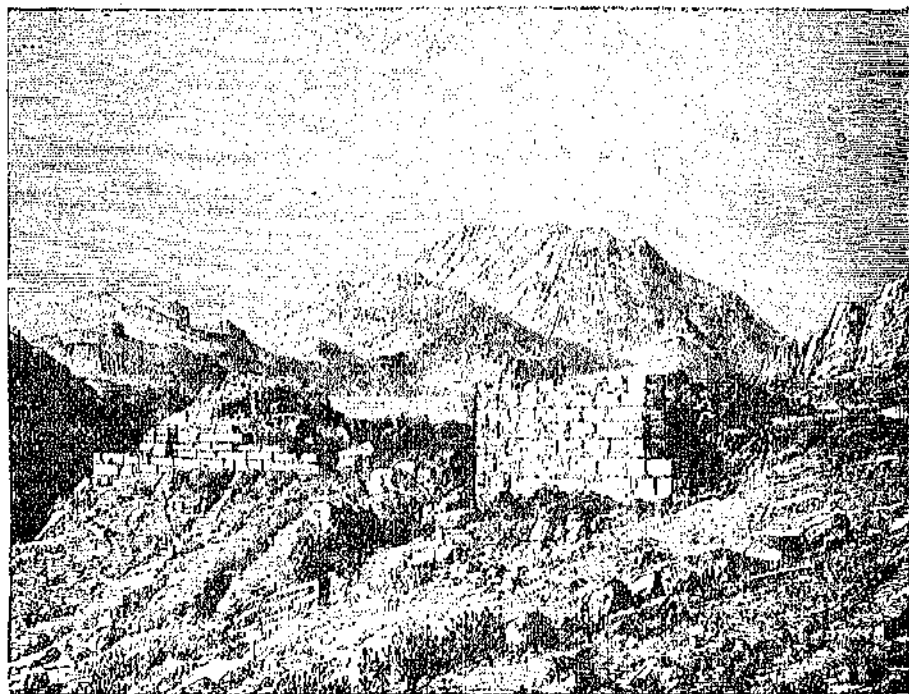
Σπάρτακος, Θράξ, τὸ πρῶτον στρατιώτης, εἶτα ληστής. Συλληφθεὶς, ὠρίσθη εἰς μονομάχον· ἀλλ' ἐκ Καπούης ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς σχολῆς τῆς Ξιφασίας τοῦ Λεντούλου μετὰ 80 συγκαταδίκων του παντοίων ἐθνῶν, καὶ κατέφυγε, τῷ 73 π. Χ. εἰς τὸ ὄρος Βεσσόβιον, καὶ ἐκεῖ συνεκέντρωσε περὶ αὐτὸν μέγαν ἄλλον ἀριθμὸν φυγάντων μονομάχων καὶ δούλων, ὑπὸ δύο προδραπέυσαντας δούλους, τὸν Οἰνόμαον, καὶ τὸν Κέλτην Κρίξον. Νικήσας τὸν κατ' αὐτοῦ πεμφθέντα στρατὸν, συνεκέντρωσε καὶ ὠργάνωσε περὶ τοὺς 70,000 δούλους, καὶ νικήσας τὸν Ῥωμαίων στρατηγὸν Κ. Θοράνιον, ἐκυρίευσεν καὶ ἐλεηλάτησε πόλεις τῆς Καμπανίας καὶ Λευκανίας, καὶ οἱ ἀπελεύθεροι δούλοι κατεκυρίευσαν σχεδὸν πᾶσαν τὴν νοτιαν Ἰταλίαν. Ἡ Ῥώμη ἐξέπεμψε κατ' αὐτῶν τοὺς δύο ὑπάτους τοῦ ἔτους 72, τὸν Ἰέλ. Ποπλικὸν καὶ τὸν Λέντ. Κλοδανθ'· καὶ ὁ μὲν Σπάρτακος ἤθελε νὰ κινηθῆ κατὰ τῆς βορείας Ἰταλίας· ἀλλ' ὁ Κρίξος (τοῦ Οἰνόμαου φρονεθέντος ἤδη εἰς μάχην) ἐχωρίσθη αὐτοῦ καὶ κατενικήθη. Ἀπ' ἐναντίας ὁ Σπάρτακος ἐνίκησε τοὺς δύο ὑπάτους, μετέβη εἰς τὴν βόρειον Ἰταλίαν, ἐνίκησε καὶ ἐκεῖ ἐν Μουτίνῳ, καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ὀπλιτῶν του βιαζόμενος, εἴτινες συνεποσύντο ἤδη εἰς 120,000 ἄνδρας, ὠπισθοδρόμησε, καὶ ἔφθασε πρὸ τῆς Ῥώμης, ἣν ὅμως δὲν προσέβαλεν· ἐξέκασθη δ' ὑπὸ τοῦ Κράσσου νὰ ὀπισθοδρομήσῃ πρὸς τοὺς Βρουτίους, καὶ ἐπιχειρήσας νὰ μεταβῆ εἰς Σικελίαν, ἀπέτυχε, ὁ δὲ στρατὸς του σχεδὸν πᾶς κατεστράφη τῷ 71 π. Χ. Καὶ αὐτὸς ἐνίκησε τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐμπροσθοφυλακὴν ἐν Πετηλίᾳ· ἀλλ' εἰ στρατιωτικῶς τὸν ἐβίασαν νὰ τοὺς φέρῃ εἰς Ἀπουλίαν, ἐνθα γενναίως ἀγωνισθεὶς, ἔπεσε μετὰ τῶν ἀνδρειοτάτων ἐκ τῶν συντρόφων του (Πλάτ. Κράσ. ΙΑ. Πομπ. Κά. — Ἀρρ. Β. C. Ι, 146. — Cic. d. Imp. Pomp. XI).

Σπάρτη, 1) Ἐὰ τοπογραφικῶς

μετὰ τοῦ χάρτου Ἰδ. ἐν λέξει Λ α κ ω ν ι α. — 2) Ἐὶστορικῶς. Ἡ Λακωνία ὠκεῖτο κατ' ἀρχὰς ὑπὸ Λαλέγων· μετὰ ταῦτα δ' ἐπέβησαν Ἀχαιοὶ ἐκ βασιλικῆς οἰκίας γένους συγγενοῦς πρὸς τοὺς Περσείδας, καὶ τοὺτους ἀντικατέστησαν ἔπειτα Πελοπίδαι. "Ὅτε ἡ Πελοπόννησος ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Δωριέων, τὸ ἦττον εὐφορον καὶ ἀσημότερον μέρος αὐτῆς ἐκλήρωθη δι' ἀπάτης εἰς τοὺς ἀγγλικούς υἱοὺς τοῦ Ἀριστοδήμου, τὸν Εὐρυσθένην καὶ τὸν Προκλήν, καὶ ἀπόγονοι αὐτῶν ἦσαν αἱ ἔκτοτε συμβασιλεύουσαι οἰκογένειαι τῶν Ἀγαθῶν, ἐπωνύμων Ἀγίδος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Εὐρυσθέους, καὶ τῶν Εὐρυποντιδῶν, ἀπογόνων Εὐρυπύωντος, τοῦ ἐγγόνου τοῦ Προκλέους. Πρωτεύουσα δὲ τῆς χώρας ἐγένετο ἡ Σπάρτη, κειμένη παρὰ τοῖς ἀρχαίαις Ἀμυκλαῖς, ἄλτινες, ὡς πᾶσαι αἱ ἄλλαι Ἀχαικαὶ πόλεις, ἀπώλεσαν τὰ παλαιὰ δικαιώματά των. Πλὴν δὲ τῶν ἐπικρατούντων Δωριέων, τῶν Σπαρτιατῶν, οἱ κάτοικοι ἦσαν προσεῖτε οἱ περλοικοὶ, ἀρχαῖοι Ἀχαιοὶ, οἱ ἀφῆθη ἢ προσωπικὴ ἐλευθερία καὶ ἡ ἰδιοκτησία, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, καὶ τέλος οἱ εἰς δούλων θέσιν περιελθόντες Ἐλλωτες, πιθανῶς διότι οὗτοι ἐνόησαν ἀντιστάντες ὑπεδουλώθησαν, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἐπὶ τῆς κατακτήσεως εἶχον ἴσως ὑποκύψει ἐπὶ ῥητοῖς. Ἐπὶ πολλῶν χρόνων ἡ Σπάρτη δὲν διέπρεπε μετὰ τῶν δωρικῶν πολιτειῶν καὶ ἐξωτερικῶς μὲν ἐπολέμει μετὰ τῶν ἀρκαδικῶν καὶ ἀργολικῶν πόλεων, ἐσωτερικῶς δ' ἐξηκολούθουν αἱ πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἐριδες τῆς δωρικῆς ἀριστοκρατίας. Ἐπὶ Λυκούργου δὲ τὸ πρῶτον, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, ἡ πόλις ἀνέθαιεν. Ἡ νομοθεσία αὐτοῦ ἦν ἡ ἀπόρροια καὶ ἡ διαρρύθμισις τῶν δωρικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Σπάρτη ἀνεδείχθη ἔκτοτε ἡ πρωτίστη τοῦ δωρισμοῦ ἀντιπρόσωπος, οὐ αἱ κυριώτεροι καὶ ἀξιολογώτεροι ἰδιότητες ἦσαν ἡ ἐμβριθεῖα τοῦ χαρακτήρος, ἡ τὴν ἐντονον ἐνέργειαν προκαλοῦσα, ὁ σεβασμὸς τῶν νενομισμένων, καὶ ἡ

τῶν πατρίων ἠθῶν καὶ τῆς ἀρχαίας διαίτης ἐπίμονος διατήρησις. Ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἀναβίωσης τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος πρὸ παντὸς κατετρόπωσαν οἱ Σπαρτιάται, ὑπὸ τοὺς βασιλεῖς Χαρίλαον, Τέλεκλον, Ἀλκίμενην, πάντα τὰ ἀναπολείφθεντα λείψανα τῶν ἀρχαίων Ἀχαιῶν· εἶτα δὲ περιεπλάκησαν εἰς πολέμους πρὸς τοὺς γείτονας καὶ συγγενεῖς αὐτῶν Μεσσηνίους, ἴσως τῆς πρώτης ἀφορμῆς δοθείσης ἐξ ἀμοιβαίων ἀντιποιήσεων ἐπὶ τῆς μεθορίου γραμμῆς. Μετὰ δύο δὲ πολέμους (743-738 καὶ 685-668 π. Χ.), ἠττήθησαν οἱ Μεσσηνιοὶ, ἀφῆρθησαν αἱ κτήσεις αὐτῶν, καὶ περιήλθον εἰς Ἡλιώτων κατάστασιν. Ἀλλ' ὅτι καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ δὲν ἐπεκράτει εἰρήνη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦτους ἀποδεικνύει ὁ βίαιος θάνατος τοῦ βασιλέως Πολυδώρου, ὁ ὀργανισμὸς τῆς ἐφορείας εἰς περιορισμὸν τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, καὶ ἡ ἀποβολὴ τῶν Παρθενῶν, οἱτινες, ἴσως κατ' ἀλήθειαν γένους μικτοῦ ἐκ Δωριέων καὶ Ἀχαιῶν, ἀπελθόντες τῷ 707 π. Χ., ἔδρυσαν τὸν Ἐφάρατον. Μετὰ μακροῦς δ' ἀγῶνας καὶ δυσχερεῖς, περὶ τὰ 660 π. Χ. ἐνίκησε τέλος ἡ Σπάρτη τοὺς Ἀρκάδας ὀριστικῶς ἐν Τεγείᾳ, ἠνάγκασεν αὐτοὺς ν' ἀναγνωρίσωσιν τὴν ὑπεροχὴν τῆς, καὶ διὰ συνθήκης ἀναγραφείσης εἰς στήλην ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ τοὺς καθυπέβαλεν εἰς συμμαχίαν καὶ ἐπιμαχίαν. Ἐκτοτε καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων λαῶν ἀνεγνωρίσθη ἡ Σπάρτη ὡς «τῆς Ἑλλάδος προστάτις» (Ἡρόδ. Α, 66, 69), καὶ τὴν θέσιν αὐτῶν ταύτην ἐκύρωσαν οἱ Σπαρτιάται ἀναλαβόντες τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἀναπᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς 7' ἐκατονταετηρίδος π. Χ. ἐγκαταστάτων τυράννων (Ἡρόδ. Ε, 92. — Θουκ. Α, 18). Οὕτω συνέπραξαν εἰς τὴν ἔξωσιν τῶν Κυψελιδῶν ἐκ Κορίνθου καὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν ἐξ Ἀθηνῶν, ἠλευθέρωσαν τῶν δυναστῶν αὐτῶν τὴν Σικυώνα, τὴν Φωκίδα καὶ πολλὰς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, καὶ ἐπολέμησαν τὸν ἰσχυρὸν Πολυκράτην τῆς Σάμου. Οὕτω δὲ καὶ εἰς πάσας τὰς πό-

λεις προσεκτήσαντο ὀπαδοὺς ἰσχυροὺς καὶ εὐγνώμονας. Τὸ Ἄργος ἠμφισβήτησεν ἐπὶ μῆκιστον τὴν ὑπεροχὴν εἰς τὴν Σπάρτην· ἀλλὰ τῷ 550 π. Χ. ἐκυρίευσαν οἱ Σπαρτιάται, μετὰ μακρὸν ἀγῶνα, τὴν μεθόριον χώραν Κυνουρίαν καὶ τὴν πόλιν Θυρέαν, τῷ δὲ 520 κατενίκησεν ὁ βασιλεὺς Κλεομένης τοὺς Ἀργεῖους πρὸς τῇ Γύρυνθι. Ἐκτοτε τὸ Ἄργος ἀπέσχε πασῶν τῶν ἐπιχειρήσεων ὧν ἡ Σπάρτη προσέχε. Κατ' ἀρχὰς φαίνονται οἱ Σπαρτιάται μετὰ τῆς Ἠλίδος, εἴτε μετὰ τῆς Τεγέας συμμαχίαν συνομολογήσαντες, καὶ βαθυρηδὸν προσηγήσαντο ἑαυτοῖς διὰ συμμαχιῶν καὶ τὰς λοιπὰς πόλεις τῆς Πελοποννήσου. Ἐχορήγουν δ' αὐταὶ αἱ συμμαχίαι εἰς τὴν

Σπάρτην τὴν ἀρχηγίαν ἐν πολέμῳ, ἐν εἰρήνῃ δὲ τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἐν συμβουλίῳ καὶ συνελύσειν, οὐδαμῶς παραβλάπτουσαι τῶν πόλεων τὴν ἀνεξαρτησίαν, ῥητιῶς μάλιστα μνημονεύουσαι τῆς διατηρήσεως τῆς τῶν συμμάχων αὐτονομίας (Θουκ. Β, 74). Οὐδὲ φόρον δ' ἀπέτινον εἰς τὴν Σπάρτην αἱ πόλεις αὐταί,

οὐδὲ μόνιμον εἶχον συμμαχικὸν συμβούλιον, ἀλλ' ἐδικαιοῦτο ἡ Σπάρτη, ὡς αἰεὶ ἀνάγκη παρουσιάζετο, «παρακαλεῖν» αὐτοὺς παρ' ἑαυτῇ. Ἐπέπεινα τῆς Πελοποννήσου νὰ ἐκτείνῃ τὴν δύναμιν αὐτῆς καὶ τὴν Σπάρτη οὐδὲν κοινὸς κίνδυνος ἐπὶ τῶν Περσικῶν ἤνωσε πάσας τὰς πόλεις, πλὴν τοῦ Ἄργους, ὑπὸ τὴν Σπάρτην, καὶ τότε ἐδόξασαν αὐτὴν τὰ 300 θύματα αὐτῆς ἐν Θερμοπύλαις, καὶ ὁ ἐκεῖ ἠρωϊκῶς πεσὼν βασιλεὺς αὐτῆς Λεωνίδας, οὐ κενότατον ἀνηγήθη ἐν Σπάρτῃ, νομιζόμενον ὅτι ἔτι σώζεται. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ πρώτου κινδύνου τὴν ἀποσβῆσιν, συνείδον οἱ Σπαρτιάται ὅτι δὲν ἠδύνατο αὐτοὶ νὰ ἐξα-

κολουθήσωσι τὸν πόλεμον μακρὰν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τῶν Περσῶν· καὶ ἰδόντες τὴν τιμὴν τῆς πόλεως ἀμαρτωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Παισαρνίου καὶ τοῦ Λεωνυκίδου, συγκατένευσαν εἰς τὸ ν' ἀναλάβωσιν αἱ Ἀθηναίαι, ἀπὸ τοῦ 476 ἢ 472 π. Χ., τὴν διεύθυνσιν τοῦ πολέμου, καὶ περιωρίσθησαν αὐτοὶ εἰς τὴν

Πελοπόννησον. Οὐχ ἤττον ὅμως ἔκτοτε ἤρξαντο ζηλοτυπίας ἐρεθισμοὶ μεταξὺ Σπάρτης καὶ Ἀθηνῶν. Μετὰ τὴν συμφορὰν ἣν ἐπέφερε τῇ Σπάρτῃ μέγας σεισμός, καὶ τὴν ἐπανάστασιν τῶν Ἑλλώτων καὶ Μεσσηνίων, ἐπῆλθε βῆξις τῷ 461, καὶ τῷ 457 σπαρτιατικὸς στρατὸς προήλθεν εἰς τὴν ἔξω Ἑλλάδα, ἐπὶ προφάσει μὲν τοῦ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Δωρίδα κατὰ τῶν Φωκίων, ἀληθῶς ὅμως ἵνα παρακαλύσῃ τῶν Ἀθηναίων τὴν πρόσδον. Καὶ διὰ δύο μὲν ἀνακαυχῶν, τοῦ 451 καὶ 445, παρεκωλύθη πρὸς ἕωραν ἡ σύγκρουσις. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ Ἀθηναίαι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξέτεινον τὴν ὑπεροχὴν των, δὲν εἶχεν ἔτι λήξει ἡ τελευταία ἀνακαυχή, ὅτε, τῷ 431 π. Χ., ἐξεργάγη ὁ ὀριστικὸς ἀγὼν, ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ὁ τὴν δύναμιν τῶν Ἀθηνῶν καταστρέψας, καὶ τὴν ἡγεμονίαν αὐτῆς ἀποδοὺς εἰς τὴν Σπάρτην. Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ὅμως, ἰδίως διὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ τοῦ Ἐπιτάδου ἀνετρέψαν αἱ τέως ἀκλόνητοι βάσεις τοῦ Λυκούργου πολιτεύματος. Ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τῶν περιόικων πρὸς κάρπωσιν ὁμοίων δικαιωμάτων μετὰ τῶν πολιτῶν, προσέκυψε τῷ 397 π. Χ. ἡ στάσις τοῦ Κινάδωνος. Ταύτης δ' ἀποτυχούσης, ἐπροσπάθησεν ὁ Ἀγησίλαος τὴν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἤδη στερεωθεῖσαν δύναμιν τῆς Σπάρτης νὰ ἐκτείνῃ καὶ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, καὶ ἐπολέμησεν ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν Περσῶν, μέχρις οὗ οἱ Πέρσαι διὰ χρημάτων διήγειραν τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον, τῷ 395 π. Χ. Μετὰ πολλὰς ἀποτυχίας, ἰδίως μετὰ τὴν ἤτταν εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Κυνίδου (394), ἡ Σπάρτη, ἵνα ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν ἔχθρῶν τῆς τοὺς καρποὺς τοῦ πολέμου, παρέδωκε διὰ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκίδου, εἰς τὸν Μέγαν βασιλεῖα πάσας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀνεθετο αὐτῷ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν ὑποθέσεων, καὶ οὕτως, ἐπὶ προφάσει τῆς ἀπελευθερώσεως πάντων τῶν Ἑλλήνων, ἐξησφάλισεν ἑαυτῇ, διὰ τῆς Περσικῆς συμμα-

χίας, τὴν ὑπεροχὴν ἐν Ἑλλάδι. Μόναί αἱ Θηβαὶ δὲν ὑπέκυψαν εἰς τοὺς ὄρους τούτους, καὶ ἀφῆρσαν ἀπὸ τῆς Σπάρτης τοὺς καρποὺς τῆς ἐπονεϊδιστοῦ εἰρήνης. Αἱ δ' Ἀθηναίαι, ἀφ' οὗ ἐν Νάξῳ ἐνήκησαν (τῷ 376), νέαν συνέδεσαν συμμαχίαν, καὶ ἡ Σπάρτη τῷ 372 ἐπισήμως ἀπέστη τῆς ἡγεμονίας. Ἐπι δὲ δεινότερα ἔπαθε διὰ τῆς ἐξακολούθησεως τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου, ὅτε ὁ ἐχθρὸς οὐ μόνον πρὸς τὴν πόλιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀγορὰν αὐτῆς εἰσῆλθε. Καὶ ἠναγκάσθη μὲν ταχέως ν' ἀποσυρθῇ ὁ Ἐπαμεινώνδας, ἀλλ' οὐχ ἤττον καιρίαν ἐπέφερε πλῆγην εἰς τῆς Σπάρτης τὴν δύναμιν, ἀνακαλέσας, τῷ 369, τοὺς Μεσσηνίους εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ἰδρύσας τὴν Μεγαλόπολιν. Τῷ 365 ἠναγκάσθησαν οἱ Σπαρτιάται νὰ ἐπιτρέψωσι τοῖς συμμάχοις των νὰ συνομολογήσωσι κατ' ἑαυτοὺς εἰρήνην μετὰ τῶν Θηβαίων. Ἐκτοτε προέβαιεν ἄνευ διακοπῆς ἡ τε ἐσωτερικὴ καὶ ἡ ἐξωτερικὴ παρακμῆ. Οἱ πολῖται ἐπτώχυνον, ἦσαν ἐκ χρεῶν καταβεβαρημένοι, καὶ οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου ἔμενον τύποι ἀπλοῖ. Συμμαχοῦντες μετὰ τῶν Φωκίων, ἐπεμφαν αὐτοῖς οἱ Σπαρτιάται βοήθειαν, χωρὶς ὅμως δραστηρίως νὰ τοὺς ὑποστηρίξωσιν· ἀλλὰ τοῦτο ἤρέθισε τὸν Φίλιππον, ἡ ἔδωκεν αὐτῷ πρόφασιν, καὶ τῷ 344 εἰσέβαλεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Μεσσηνίας, τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Ἀρκαδίας (Just. IX, 5). Ἀπόντος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐκ Μακεδονίας, ἐπροσπάθησεν ὁ βασιλεὺς Ἄγιος ὁ Β', καὶ ὑπὸ τοῦ Δαρείου διὰ χρημάτων ὑποστηριζόμενος, ν' ἀνατρέψῃ τὴν Μακεδονικὴν ἐξουσίαν, καὶ ἐλευθερώσῃ ἀπ' αὐτῆς τὴν Ἑλλάδα· ἀλλὰ τῷ 330 ἐνίκηται καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Τὸ ὅτι δὲ κατ' ὀλίγον ἐξέλιπεν ἡ ἡλαττώθη καὶ τὸ πολεμικὸν πνεῦμα, ἀποδεικνύει καὶ ἡ διὰ τειχῶν ὀχύρωσις τῆς πόλεως κατὰ τῶν προσβολῶν τοῦ Δημητρίου (296) καὶ Πύρρου (272). Ἄγιος ὁ Γ' (242) ἀπεπειράθη, καταστρέψας τὰ βιβλία

των ὀφειλῶν, νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀναδασμὸν τῶν γαιῶν, καὶ ν' ἀξήσῃ δι' ἐγγραφῶν τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν, ἐλαττωθέντα εἰς μόνους 700. Ἀλλὰ τὴν πρόθεσιν τοῦ ἐματαιώσε τῶν πλουσιῶν ἢ ἰδιοτέλεια' μόνον δὲ τῷ 226 ἐπέτυχεν εἰς πραγματοποίησιν αὐτῆς Κλεομένης ὁ Γ', τὴν ἐφορείαν ἐξολοθρεύσας. Ὅτε ἐφάνη νέα ἀκμῆς ἐποχὴ ἀνατέλλουσα διὰ τὴν Σπάρτην, καὶ ὁ Κλεομένης ἦν ἤδη οὐ μακρὰν τοῦ ν' ἀναλάβῃ αὐτῆς τὴν ἡγεμονίαν ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου, ὅτε συμμαχία τῶν Ἀχαιῶν μετὰ τῶν Μακεδόνων ἔφερεν Ἀντίγονον τὸν Δάσκοντα εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ ἡ ἐν Σελλασίᾳ ἦττα (224), καὶ ὁ θάνατος τοῦ Κλεομένους ἐν Αἰγύπτῳ ἐπέφερεν τὸ τέλος τοῦ κράτους τῶν Ἑρακλειδῶν. Ὁ Ἀντίγονος ἀφῆκε γενναιοψύχως τοῖς Σπαρτιάταις τὴν ἀνεξαρτησίαν, ἀλλὰ μετ' ἀσήμους βασιλεῖς, τὸν Λυκούργον, τὸν Χεῖλωνα, ἀνεδέχθησαν οἱ ἀποτρόπαιοι τύραννοι Μαχαλίδας (211-207) καὶ Νάβις (206-192), οἵτινες ὑπέκυψαν τῷ Φιλοπομένῳ, προσδέσαντι τὴν Σπάρτην εἰς τὸν Ἀχαιῶν δεσμόν· τῷ 189 ὅμως, ἐπαναστάσαν, αὐστηροῦς τὴν ἐπιμόρησιν, καὶ τὰς Λυκούργεους διατάξεις ἀντικατέστησε δι' Ἀχαιῶν. Οἱ πιεζόμενοι ἀπειθήσαν τότε πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, οἵτινες ἐπὶ πολλὴ ἰσθεράπευσιν τὰς ἀμοιβαίας ταύτας συγκρούσεις, μέχρις οὗ, τῷ 146 π.Χ., εὗρον τὴν Ἑλλάδα ὄριμον πρὸς καθυπέταξιν τοῖς Σπαρτιάταις ὅμως ἐπετρέπη καὶ τότε μέρος τῆς ἐλευθερίας, ὅση ἦν δυνατὸν ν' ἀπονεμηθῇ εἰς Ἕλληνας ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους, καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ ἐλευθερολάκωνες. Διατάξεις δὲ τῆς νομοθεσίας τοῦ Λυκούργου ἔμειναν ἐν ἰσχύϊ καὶ μέχρι τῆς ε' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. — 3) Πολίτευμα. Οἱ Σπαρτιάται καὶ οἱ Κρήτες ἦσαν ἀμφότεροι Δωριεῖς, καὶ οὗτοι τὸ κλειστόν ἐπέκεινον ἀποικοί, ὅστε ἐπόμενον ἦν αἱ πολιτικά αὐτῶν διατάξεις νὰ ὁμοιάζωσιν, ὅθεν καὶ ἡ παράδοσις ὅτι ὁ Λυκούργος πολλὰς ῥήτρας αὐτοῦ ἐδανείσθη ἐκ Κρήτης. Ἐνὲς δὲ τῶν νέων

ἱστορικῶν, οἱ πάντα ἐξ Ἀσίας κατάγοντες, ἠθέλησαν ν' ἀναγνωρίσωσιν ἐν πολλοῖς φοινικικὴν τὴν πηγὴν. Ὁ πληθυσμὸς τῆς ὅλης Λακωνίας διηρεῖτο εἰς τρεῖς τάξεις, α) τοὺς νικητὰς Σπαρτιάτας, τοὺς κυρίως ἐλευθέρους καὶ πλήρεις πολιτίας· β) τοὺς ἀτομικῆς ἐλευθερίας ἀπολαύοντας περιοίκους· γ) τοὺς ὑποδουλωθέντας Ἰβλιπτας (Ἰδ. καὶ Ἑκκλησιαστικά). Βαθμηδὸν δὲ πρόεκυψε καὶ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἡ διαφορὰ μετὰ τῶν Ὀμοίων καὶ ὑπομειδῶν (Ἰδ. Ὀμοιοί). Σκοπὸς τῆς Λυκούργεου νομοθεσίας ἦν κυρίως νὰ δεσμεύῃ τοὺς πολίτας εἰς τὴν πολιτείαν, νὰ παρασκευάξῃ αὐτοὺς ἐξόχως πολεμικοὺς, καὶ νὰ δυσχεραίνῃ ὅσον ἐνῆν τὴν μετατροπὴν τῶν ἀρχαίων νομίμων. Διὰ τοῦτο διηρέθη πᾶσα ἡ χώρα εἰς κλήρους ἴσους, ἀδιαίρετους καὶ ἀναπαλλοτριώτους 6,000 ἢ 4,500 διὰ τοὺς Σπαρτιάτας, αὐξηθέντας εἰς 9,000 μετὰ τὴν πρόσληψιν καὶ τῆς Μεσσηνίας, 30,000 δὲ, ἐλάσσοντας τὴν ἔκτασιν, διὰ τοὺς περιοίκους. Προσέτι ἐκανονίσθη ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἀγωγή, τὰ συσσίτια, ἡ ἀπαγόρευσις τῶν ἀποδημιῶν, ἡ ξενηλασία, ὁ περιορισμὸς τῆς ἐλευθερίας ὡς πρὸς τὴν ἀτομικὴν ἐνέργειαν, μόνον τοῖς περιοίκοις φέρ' εἰπεῖν ἐπιτρεπομένου νὰ μετέρχωνται ἐμπόριον καὶ βιομηχανίαν, ἢ σχεδὸν ἀπαγόρευσις τῆς χρήσεως τοῦ νομισματος, ἡ ὑπόκυψις τοῦ πολίτου εἰς τὴν ἀρχὴν, τοῦ νεωτέρου εἰς τὸν πρεσβύτερον, ἦν διημιχλυνεὶν ἢ προσδοκία ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης ἀπολύτου ὑποταγῆς ἀπέκτα ὁ πολίτης τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλληται ποτε καὶ αὐτὸς ὁμοίως, ἢ γενικὴ περιφρόνησις τῆς ἀναδρείας, καὶ ἐπίσης καὶ τῆς ἀγαμίας, διότι παρὰ παντὸς πολίτου ἐδικαιοῦτο ἡ πατρὶς ν' ἀπαιτῇ τὴν διατήρησιν καὶ αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς. Ἐὶς τὸ πολίτευμα ἦν συμμιγῆς ἐκ μοναρχικῶν, ἀριστοκρατικῶν καὶ δημοτικῶν τύπων. Καὶ τὸ μὲν μοναρχικὸν ἀξίωμα διεῖπον δύο βασιλεῖς διαδοχικοί, τιμῶν ἀπολαύοντας οἷον ἐπὶ τῶν ἡρωικῶν χρόνων, καὶ ἀνωτέρων τῆς ἰσχύος αὐτῶν.

Ἐὶς κυριώτερον αὐτῶν δικαίωμα ἦν τὸ τῆς στρατηγίας ἐν πολέμῳ, ἦν ὅμως ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις περιώριζον οἱ προσαρτώμενοι αὐτοῖς Ἐφοροί (Ἰδ.). Ἐὶς δ' ἀριστοκρατικὸν στοιχεῖον ἀντεπροσώπευεν ἡ γερουσία (Ἰδ.), ἣτις ἐπὶ πολὺ ἦν ἡ ἰσχυρωτάτη τῶν ἐν Σπάρτῃ ἀρχῶν. Ἡ δὲ δημοκρατία ἤδρευεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ (Ἰδ.), κυριώτερος ἀντιπροσώπος ἔχουσα τοὺς Ἐφόρους, ὧν ἡ ἰσχύς καὶ ἐπιρροή, μετὰ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν δημοτικῶν τάσεων συναναπτυσσομένη, ἐπέεξε μέχρι τέλους καὶ τοὺς βασιλεῖς καὶ τὴν γερουσίαν (Ἰδ. Ἐφοροί). — Ὡς πρὸς τοὺς μεταίκοιους Ἰδ. Ἐβλιπτας' ὡς πρὸς τὴν καταφυλὴν διαίρεσιν καὶ τὴν τῆς χώρας διανομήν Ἰδ. Φυλῆ. Περὶ δὲ τῶν στρατιωτικῶν διατάξεων Ἰδ. Στρατός.

Σπαρτιάταις. Ὡς οἱ νέοι ἀνετρέφοντο ἵνα γίνωσιν ἄνδρες Ῥωμαεῖοι καὶ ἱκανοὶ νὰ

ὑπηρετῶσι τὴν πατρίδα, οὕτω καὶ αἱ νέοι ἐλάμβανον ἀνάλογον ἀγωγήν, ἵνα γίνωνται ζωσίμων καὶ ἰσχυρῶν παιδίων μητέρες καὶ τροφῆ τῶν μελλόντων προμάχων τῆς πόλεως. Πρὸς τοῦτο ἠκούοντο καὶ αὐταὶ σωματικῶς, καὶ κῶραι, πῶπαι, πάλλακες καλοῦμεναι (Θεόκρ. Γ, 23. — Τιμ. ἐν Περσφρ. Πυθ. Ν, 21), καὶ εἰς ἀγέλας ὡς

οἱ νέοι διηρημένοι, εἶχον ἴδια γυμνάσια (Νικ. Δμσκ. Παραδ. ἐθ. Λκδ.), ἐνθα ἠγωνίζοντο γυμναί, ὡς ἐλέγετο, πιθανώτερον ὅμως ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένοι, εἰς πάλην, εἰς δίσκον καὶ εἰς ἀκόντιον (Πλούτ. Λυκ. ἸΔ. Λακ. Ἀπφγ. ΣΤ, 848), οὐχί, ὡς ἐπίστευθη, παρουσίᾳ τῶν νέων, διότι ἐν Σπάρτῃ ἀπηγορεύετο ἐν γένει ἡ παρουσία ἀργῶν θεατῶν εἰς τὰ γυμνάσια. Μετὰ τῶν νέων δὲ συνηντῶντο ἐλευθέρως καὶ συναναστρέφοντο κατὰ τὰς πομπὰς καὶ τὰς δημοσίας ὀρχήσεις. Μόνον δ' ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ὅτε τὰ ἦθη ἐξέκλινον τῆς ἀρχαίας αὐτῶν καθαρότητος, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης (Πολ. Β, 6, 3) περὶ τῶν Σπαρτιῶν ὅτι «ζῶσιν ἀκολάστως πρὸς πᾶσαν ἀκολασίαν καὶ τρυφῶσι».

Σπαρτένος, ὠραῖός τις Μῆδος παρὰ Λουκιανῷ (Ἰκρυμν.).

Σπαρτοχάται. Οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἔφηβοι Σπαρτιάται, οἵτινες, κατὰ τὸν νόμον, ὄφειλον νὰ τρέφωσι κόμην ἐπὶ τῶν ὤμων ἐσπαρμένην, ἵνα διακρίνωνται τῶν περιοίκων καὶ δούλων, ἐνῶ τὰ παιδιά, μέχρι τοῦ 12ου ἔτους, ὄφειλον νὰ κείρωνται ἐν χροῖ (Πλούτ. Λυκ. ἸΣΤ. — Ἠθκ. Νημχ. Δ, 7).

Σπαρτοί. Κατὰ τὸν μῦθον, ἐλθὼν ὁ Κάδμος ἐκ Φοινίκης εἰς Βοιωτίαν, ἐφόνευσεν ἐκεῖ δράκοντα λυμαινόμενον τὴν χώραν, καὶ ἐκ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ οὐς ἐσπειρεν, ἐφόησαν ἄνδρες ἐνοκλοῖ, οἵτινες Σπαρτοὶ ἐκλήθησαν· ἅμα δὲ φυέντες, ἐπέπεσαν ἀγρίως κατ' ἀλλήλων καὶ ἀλληλοκτόνησαν· ζῶντες δ' ἔμειναν μόνον πέντε, ὁ Ἐχίων, ὁ Οὐδαῖος, ὁ Χθόνιος, ὁ Ὑπερήνωρ καὶ ὁ Πέλωρ. Μετ' αὐτῶν ὁ Κάδμος ἐκτίσε τὰς Θήβας (Πινδ. Πυθ. Θ, 145. — Ἀπλλδ. Γ, 4, 1). Καὶ ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις ἐσώζετο ἐν Θήβαις τὸ ἀρχαιότατον τοῦτο ἀριστοκρατικὸν γένος τῶν Σπαρτῶν, οἷα δῆποτε καὶ ἐν ἦν ἡ ἱστορικὴ του καταγωγὴ ἐπὶ Παισαυνοῦ ὅμως κῆν (Η, 11) οὐδεμίαν εἶχε πολιτικὴν ἐπιρροήν.

Σπάρτοκος, (ἐσφαλμένως Σπάρ-

τακος), ὄνομα ὀλοκλήρου γενεᾶς βασιλέων τοῦ Βοσπόρου ἐν Πόντῳ, ἐν φιλικαῖς σχέσεσι διατελεσάντων μετὰ τῶν Ἀθηναίων, πρὸ πάντων τοῦ γενάρχου (438-431 π.Χ.), καὶ τοῦ προτελευταίου τῆς γενεᾶς (304-284 π.Χ.) (Διόδ. ΙΒ, 31. Κ, 100).

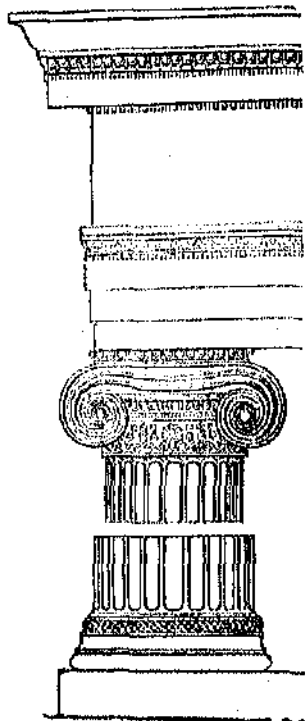
Σπάρτωλος, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, βορείως τῆς Ὀλύμπου (Θουκ. Β, 79.—Ξηφ. Ἑλλ. Ε, 3, 6.—Στφ. Βυζ.).

Σπάρτων, υἱὸς τοῦ Φορωνέως, πατήρ τοῦ Μυκηνέως, κτίστου τῶν Μυκηναίων (Πaus. Β, 16).

Σπασίνης, βασιλεὺς ἐν τῇ πόλει Χάρσης ἐπὶ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου (Στφ. Βυζ.) Κατ' ἄλλους (Πτλμ.) Πασίνης ἢ (Λουκ. Μακρόδ. 16) Ὑσασίνης.

Σπαύτα, λίμνη ἀλατοῦχος ἐν τῇ Ἀτροπατηνῇ, χώρα τῆς Μηδίας (Στφ. ΙΑ).

Σπεζρια, τὸ προέχον μέρος τῆς βάσεως

τοῦ Ἴωνικοῦ καὶ κορινθιακοῦ κίονος, συγχέμενον ἐκ κύκλων ἐξεχόντων καὶ εἰσεχόντων.

Σπασεῖ, μία τῶν Νηρηίδων, θυγάτηρ Νηρέως καὶ Δωρίδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 43.—Ἀπλλδ.).

Σπερθίης, υἱὸς Ἀνερίστου, Σπαρτιάτης ἐπίσημος, ἐκουσίως ἑαυτὸν προσαγαγὼν, ἵνα μετὰ τοῦ Βούλιδος (ἴδ.) πεμφθῇ εἰς τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν καὶ θυσιασθῇ ὑπὲρ τῆς πατρίδος του (Ἡρόδ. Ζ, 134.—Θεόφρ. Εἰδ. ΙΒ, 98.—Λουκ. Δημ. Ἑγκ. 32).

Σπερχεῖος, εἰς τῶν μεγάλων θεσσαλικῶν ποταμῶν (νῦν Ἑλλάδα ἢ Ἀλαμάννα) πηγάζων ἐκ τοῦ Ὑμφρηστοῦ, καὶ ἐκρέων πρὸς ἀνατολὰς εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον κατὰ τὰς Θερμοπύλας, ἀφ' οὗ δευθῆ τὰ ποτάμια Ἰναχον (ν. Βιστρίτσον), Δάραντα (ν. Γούργον), Μέλινα (νῦν Μαυρονέρι), Ἀσιπὸν (ν. Καρβουναριάν). Ἐκ τῆς συναντήσεως τῶν ρευμάτων αὐτοῦ καὶ τῶν θαλασσίων προέκυψαν προσχώσεις μεγάλως ἀλλοιώσασαι τὸ ἀρχαῖον στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν (ἴδ.) (Ὀμ. Ἰλ. Η, 174.—Ἡρόδ. Ζ, 198, 228.—Ιιν. XXXVI, 14. XXXVII, 4). Σπερχεῖα, πόλις, μνημονεύεται παρὰ Λιθίῳ (XXXII, 13), ἴσως κειμένη πρὸς ταῖς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ.

Σπευσένεοι, ἐν Ἀθήναις οἱ δούλοι οἱ καὶ Σκύθαι λεγόμενοι (ἴδ.).

Σπεύσιππος, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐρυμέδοντος καὶ τῆς Ποτιῶνης, ἀδελφῆς τοῦ Πλάτωνος, ἐγεννήθη τῷ 395 π.Χ. Τὴν ἀνατροφὴν αὐτοῦ ἀνέλαβεν ὁ Πλάτων φαίνεται δὲ φοιτήσας καὶ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ἰσοκράτους. Μετὰ τῶν Πυθαγορείων ὑποτίθεται σχετισθεῖς ὅτε συνώδευσε τὸν θεῖον του εἰς τὴν τρίτην αὐτοῦ ὁδοπορίαν εἰς Σικελίαν, καὶ ἔκτοτε ἐνετέρευτο πολὺ εἰς τὴν σπουδὴν τῶν συστημάτων αὐτῶν. Μνημονεύεται αὐτοῦ ἀλληλογραφία μετὰ Διονυσίου τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν, καὶ μετὰ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα. Τοῦ Πλάτωνος ἦν βεβαίως βοηθὸς καὶ στήριγμα κατὰ τὸ γῆρας αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του τὸν διεδέχθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ἀλλ' ἔνεκα σωματικῆς ἀσθε-

νείας ἐπὶ μακρὸν ἐδίδαξε μόνον, καὶ ἀφῆκε τῷ Σενοκράτει τὴν διδασκαλικὴν ἔδραν του τῷ 339· τῷ δὲ 334 ἠτύχοντο ἔκ μεταβολῆς. Ὁ Διογένης Λαέρτιος περιγράφει τὸν Σπεύσιππον ὡς χαρακτήρος ἔξυθύμου καὶ ἐμπαθοῦς, ἄλλοι τὸν λέγουσιν ἀβροδίατον καὶ ἐκδεδητημένον (Αἰλ. π. ι. Γ, 319.—Διογ. Α). Τὰ συγγράμματα ἃ κατέλιπεν ἦσαν πολυάριθμα. Ὁ Ἀριστοτέλης ἠγόρασεν αὐτὰ τριῶν ταλάντων μνημονεύονται δὲ ὡς ὑπομνήματα καὶ ὡς διήλογοι, οἷον Περὶ ἡδονῆς· περὶ δικαίου· περὶ ψυχῆς· περὶ φιλίας, κτλ. Ἄλλων τίτλοι ἦσαν Φιλόσοφος· Κέφαλος· Κλειτόμαχος ἢ Λυσίας· Πολίτης· Μαθηματικός, κτλ. Ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ σώζεται διστίχον τοῦ Σπεύσιππου εἰς Πλάτωνα.

Σπειθαμῆ, μέτρον μήκους, τα 3/4 τοῦ ποδός.

Σπειθροδάτης, Πέρσης, 1) στρατηγὸς τοῦ Φαρναβάζου (Ξηφ. Ἑλλ. Γ, 4, 10).—2) Σατραπῆς τῆς Λυδίας καὶ Ἰωνίας ὑπὸ Δαρεῖον τὸν Κοδομανὸν, ἐφονεύθη εἰς τὴν ἐν Γρανικῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Κλείτου καθ' ἣν στιγμή ἐμελλε νὰ πλήξῃ ὀπισθεν τὸν Ἀλέξανδρον (Πλούτ. Ἀλξ. ΙΣΤΓ.—Ἄρρ. Α, 16, 8).

Σπίνθαρος, 1) ἐκ Τάραντος, φιλόσοφος Πυθαγόρειος, πατήρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοτέλου (Διογ. Λαέρτ. Β, 5).—2) Παιστής τραγικός ἐξ Ἡρακλείας, οὗ μνημονεύεται δράμα ἢ Σεμέλη.—3) Ἐένος, ἐκ Φρυγίας, πολιτογραφηθεὶς Ἀθηναῖος (Ἄρσφ. Ὀρν. 753).

Σπλαγχνοσκόπος, ἡ ἠπατοσκό-

πος, ἱερεὺς τὰ σπλάγγνα τῶν θυμάτων ἐρευνῶν, ἵνα τὸ μέλλον μαντεύῃ. «Αἱ ἐπὶ τῶν σπλάγγνων μορφαὶ καὶ ποιότητες προδηλοῦσιν ἀνθρώποις τὸ μέλλον» (Πλούτ. Πυθ. Χρηστ.).

Σπλήνιον, ἐπίθεσμος τις ἐξ ὑφάσματος ἢ λεπτοῦ δέρματος μετ' ἀλοιφῆς, εἶδος ἐμπλάστρου ἐπιτιθεμένου εἰς τὰς οὐλὰς.

Σπολήτιον, 1) πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθον τοῦ Ἄνα ποταμοῦ (Πτολ. Β, 4).—2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τοῦ 242 π.Χ. Ρωμαικῆ ἀποικία, ὑπὸ τῶν Γότθων ἐπὶ Σύλλα πολλὰ παθοῦσα (Στφ. ΣΤ, 237). Νῦν Σπολέτον.

Σπονδῆ, ἐλέγετο ἡ πρᾶξις τοῦ εἰς ἐπικλησίαν τῶν θεῶν ἐκχέοντος τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ ποτηρίου· τοῦτο δ' ἐγίνετο κατὰ τὰς θυσίας, ὅτε πολλὰκις προσεψάλλοντο καὶ ἴδαί, ἐν αἷς ὁ κατ' αὐτὰς ἐπικληθεὶς σπονδεῖος,

ὡς ὁ ἐπισημότερος καὶ βαρύτερος τῶν μετρικῶν ποδῶν ἐπεκράτει (Ἄρτεμιδ. Α, 53.—Πολύδ.), καὶ συνώδευε δι' αὐλοῦ ὁ Σπονδαύλης. Καὶ οἱ ἐστιώμενοι δὲ ἔσπενδον πρὶν πῖσιν ἢ ἀφ' οὗ ἔπινον, τὰς πρώτας ἢ τὰς τελευταίας σταγόνιας (Ξηφ. Κυρκ. Γ, 3, 19. Β, 4, 1.—Ἑλλ. Δ, 7, 4). Καὶ ὅτε δ' ἐσυνθηκολόγουν, διὰ σπονδῶν ἐκύρουσαν τὰς συμφωνίας, ὥστε καὶ σπονδαὶ αὐταὶ ἐν γένει ἐλέγοντο (Ὀμ. Ἰλ. Β, 340. Δ, 159 κτλ.—Ἐὐρπ. Κόκλ. 467.—Ξηφ. Ἀνθ. Α, 9, 9, κτλ.). Ἴδ. καὶ Θυσία. Ἐκ χειρὶ α.

Σπόνδυλος, μικρὸς κύλινδρος, ὡς φέρ' εἶπειν οἱ ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ νωτιαῖον.

δοτούν και τὸ σφονδύλιον τῆς ἀτράκτου. Ἐν-
τεῦθεν ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ ἑκαστον τῶν μο-
νολιθῶν κυλινδρικών τμημάτων τῶν ἀποτε-
λοῦντων τὸ αἶμα τοῦ κίονος (ἸΑθ. Α, 206).

Σποράδες, αἱ νῆσοι αἱ διασκορμμέναί
εἰς τὸ Αἰγαῖον, τὸ Κρητικὸν καὶ τὸ Καρ-
πάθιον πέλαγος, κυρίως αἱ πρὸς τῇ ἀκτῇ
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατ' ἀντίθεσιν τῶν Κυ-
κλάδων, αἵτινες περιεκόχλουν τὴν ἰσρὰν
Ἀἴθλον.

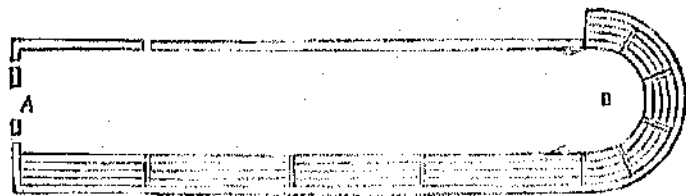
Σπόρυγος, 1) δῆμος τῆς Ἀττικῆς
(Στρ. Βυζ.). — 2) Κουρεὺς ἐν Ἀθήναις
(Ἀρστφ. Ὀρν. 301).

Σπουδάρχαι, σπουδαρχιώντες
ἢ **παραγγέλλοντες** (Διον. Ἀλκ. —
Πλούτ.) παρ' Ἀττικοῖς, οἱ κοινῶς ἀρχαι-
ρεσιάζοντες λεγόμενοι, ὅσοι εἰς δημο-
σίας ἐκλογὰς ἀρχῶν ἑαυτοὺς ἐπρότεινον, ἢ
ὕπὸ τῶν ῥητόρων ἐπρατεινόντο (Δμοθ. γ.
Μειδ. 7.—Αἰσχ. Πρπρσθ. 6)· καὶ ἡ λέξις
ἠντίτετο συνήθως τάσιν φιλόδοξον.

Σπυρίδες, τὸ ἀλιευτικὸν κορίνιον (Ἰερδ.
E, 16)· προσέτι δὲ καὶ κόφινος πλεκτός, εἰς

ὃν ἔφερον τὰ ἐδέσματα. Ἐλέγετο δὲ ἀπὸ
σπυρίδος δαίτηνον, ὅτε τις παρ' ἄλλω ἐδεί-
πναι, ἀλλὰ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ (ἐν σπυρίδι)
τὰ φαγητά του (ἸΑθ. Η, 365.—Ἰσούχ.).

Σταθιατὴ, πόλις τῆς Καμπανίας ἐν
Ἰταλίᾳ, πρὸς τῇ θαλάσῃ πλησίον τῆς Περ-
πῆας, μεθ' ἧς κατεχύσθη ὑπὸ τῆς λάδας

τοῦ Βεσσυβίου τῇ 70 μ. Χ., ἀφ' οὗ εἶχε σχε-
δὸν καταστροφή ὑπὸ τοῦ Σύλλα ἐπὶ τοῦ συμ-
μαχικοῦ πολέμου (Ον. Μετ. XV, 744.—Plin.
XXXI, 2, 5. XXXII, 2, 8. Ep. VI, 16, 12).
Νῦν ἐπ' αὐτῶν τὸ φρούριον Καστελλαμάρ.

Στάγειρος (ἦ). ἢ **Στάγειρα** (τά,
ἦ), πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν
Μακεδονίᾳ, μεταξὺ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου
καὶ τῆς λίμνης Βόλβης, ἀπικία Ἀνδρίων
(Ἰερδ. Ζ, 115.—Θουκ. Δ, 88). Ἐνδοξος δὲ
πρὸ πάντων ὡς πατρίς τοῦ Ἀριστοτέλους,
ὅστις καὶ **Σταγειρίτης** ἐκίλέγεται. Οὗ-
τος δὲ καὶ διεπράξατο τὴν ἀνοικοδομίην τῆς
πόλεως, κατεδαφισθείσης ὑπὸ τοῦ Φιλίππου
(Πλουτ. Ἀλέξ. Ζ). Νῦν ἐρείπια εἰς Ὀ-
λυμπιάδα ἢ Λιδάνοθα.

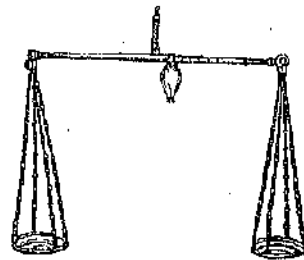
Στάδιον, 1) Μέτρον μήκους, 600
Ἑλληνικῶν ποδῶν, 325 δὲ Ῥωμαϊκῶν (= 125 βήματα, ἢ 100 ὀργυῖαι, ἢ 6 πλέθρα).
(Ἰερδ. Β, 149). Ἦν Ῥωμαϊκὸν μίλιον=8
στάδια (Στρβ. Ζ, 497)· ἐν δὲ γερμανικῶν
γεωγραφικῶν μίλιον ἐστὶ=41 2/3 στάδ. καὶ
τὸ χιλιόμετρον σχεδὸν=στάδ. 5 3/4. — 2)
Τὸ εἰς τοὺς ἀγῶνας παρεσκευασμένον μέρος
διὰ τοὺς πεζοὺς δρομεῖς, σταδιοδρομοὺς
ἢ καὶ σταδίες λεγομένους, εἴτε μέρος
τοῦ γυμνασίου ἀποτελοῦν, εἴτε ἀκείνου χω-
ρισμένον. Τὸ σχῆμα αὐτοῦ ἦν ἐπίμηκες,
καὶ τὸ μήκος αὐτοῦ ἐνός σταδίου, ἢ 600 πο-
δῶν. Καὶ ἡ μὲν μία τῶν μικρῶν πλευρῶν, ἐξ
ἧς ἦν ἡ εἴσοδος (Α), καὶ ὅθεν ἐξώρμων οἱ στα-
διοδρόμοι ἐλέγετο διαφόρως, γ ρ α μ ἦ,
ἄφ ε σ ις, ὕ σ π λ η γ ξ, β α λ θ ις ἢ δ' ἑτέρα,
ἐκυρτοῦτο εἰς ἡμικύκλιον (Β), σφενδόνη

λεγόμενον, καὶ μὴ καταλογιζόμενον εἰς τὸ
στάδιον τὸ μήκος. Αἱ δὲ μακρᾶι πλευραὶ
ἐστηρίζοντο συνήθως, εἰ οὐχὶ ἀμφότεραι, ὡς

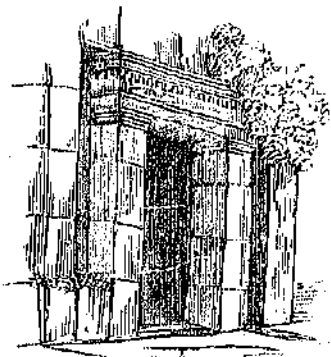
ἐν στενῇ κοιλιάδι, τούλάχιστον ἡ μία, εἰς λό-
φου κλιτῶν, καὶ τὴν ἄλλην ἀπετέλει τεχνι-
τὸς λόφος· ἀμφότεραι δὲ, ὡς καὶ τὸ ἡμικύ-
κλιον τῆς σφενδόνης, ἐπεστρωμέναι δι' ἑδω-
κίων, ἐχρησίμευον εἰς τοὺς θεατάς. Εἰς τὴν
δεξιὰν πλευρὰν ἴσαντο συνήθως τρεῖς κίονες,
ὁ εἰς εἰς τὴν ἀρχὴν, φέρων ἐπιγραφὴν
ΑΡΙΣΤΕΥΕ, ὁ ἄλλος κατὰ τὴν μέσην,
μετ' ἐπιγραφῆς **ΣΠΕΥΔΕ**, καὶ ὁ τρίτος εἰς
τὸ πέρας, ἐνθα ἐνήρχετο ἡ σφενδόνη, μετ'
ἐπιγραφῆς **ΚΑΜΥΦΟΝ**. Αὕτη δὲν ἀπετί-
νετο εἰς τὸν ἀπλῶς στάδιον τρέχοντα, διότι
αὐτοῦ ὁ ἀγὼν ἐπερατοῦτο εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο,
ἀλλ' εἰς τὸν τρέχοντα διαυλον, ὅστις ὤφρι-
λε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἄφ ε σ ι ν, καὶ εἰς
τὸν δ ο λ η γ ο δ ρ ο μ ο ν, ὅστις διαφόρως εἶχε
νὰ διατρέξῃ τὸ στάδιον 6, 7, 8, 12, 20 ἢ
καὶ 24κις. — Τὸ στάδιον τῶν Ἀθηνῶν, τὸ
Παναθηναϊκὸν λεγόμενον, διότι ἐκατέτελευ-
το οἱ ἀγῶνες κατὰ τὰ Παναθηναία, ἦν χω-
ρίον κείμενον, ὡς φαίνεται, μεταξὺ τοῦ Ἀ-
θηνῶν καὶ Φαλήρου. Ἐκείθεν ὁμοῦς μετέφε-
ρεν αὐτὸ παρὶ Ὀλ. 100 ὁ ῥήτωρ καὶ εὐερ-
γέτης τοῦ δήμου Λυκοῦργος (Ψ, Πλούτ. Β.
i. ῥήτ. Λυκοῦργ.) πλησίον τῆς πόλεως, καὶ
ἐστήριξεν αὐτὸ ἐνθα καὶ νῦν ἐτι ὑφίσταται,
εἰς τοὺς λόφους κατὰ τὰς Ἀγρας, πέραν τοῦ
Ἰλισσοῦ· καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατό-
ρων Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς ἐπέστρωσεν αὐτὸ
διὰ μαρμαρινῶν βαθμίδων, εἰς ἃς θαυμαστι-
κῶς λέγει ὁ Πausanias ὅτι «κατηγάλασε τὸ
πολὺ τῆς λιθοτομίας τῆς Πεντέλης». Καὶ
ἡ μὲν λιθόστρωσις αὕτη ἐξέλιπε· σώζονται
δ' ἐτι λείψανα τοῦ ναοῦ τῆς Τύχης ὃν ἠγει-
ρεν ὁ Ἡρώδης ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς νοτίας
πλευρᾶς (Φιλόστρ. Ἡρώδης. E), καὶ τοῦ
τάφου αὐτοῦ τοῦ Ἡρώδου ἐπὶ τῆς κορυφῆς
τῆς βορείας.

Σταθμὸς, 1) τὸ κατάλυμα (Ὀμ. Ἰλ.
B, 470. P, 110.—Σφκλ. Οἶδ. Τύρ. 1139)
μάλιστα κατάλυμα τῶν ὀδοιπόρων (Ἠσδ. Θ,
294.—Ἰερδ. Β, 152. ΣΤ, 119.—Ἐμφ.
Ἀνθ. Α, 8, 1)· οὐχὶ δὲ ὀδοποιικὸν μέτρον

ἀποστάσεως, ὡς τινὲς ὑπέλαβον. — 2) Τὸ
αὐτὸ καὶ πλάστιγγξ, ἐργαλεῖον πρὸς ὀρι-
σμὸν τοῦ βάρους, ἢ ζυγαρία, συγκαίμενον ἐκ

μεταλλίνης ράβδου εἰς ἧς τὰ ἄκρα κρέμονται
αἱ δύο πλάστιγγες εἰς ἃς τίθενται τὰ ζυγι-
ζόμενα (Ἀρστφ. Βάτρ.—Ἰερδ. Β, 65), καὶ
ἐνίοτε ἔχει καὶ τὸ λεγόμενον σ ἦ κ ω μ α, τὸ
ἐπιφέρον τὴν ἰσοσταθμίαν, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι.
— 3) Καὶ οἱ σταθμοὶ καὶ τὰ σταθμὰ,
τὰ εἰς τὴν πλάστιγγα ἐντιθέμενα βάρη, ὧν
πολλὰ, συνήθως μολύβδινα, εὐρίσκονται ἐν
ἀνασκαφαῖς ἔχοντα τὴν ἑλληνικὴν ἐπιγε-
γραμμένην. Περί αὐτῶν ἴδε τοὺς μετρικοὺς
πίνακας Ἑλληνικοὺς καὶ Ῥωμαϊκοὺς. — 4)

Σταθμὸς, εἰς τὴν θύραν οἱ δύο πλάγιοι στυλοὶ
ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ ὑπέροθυρον.

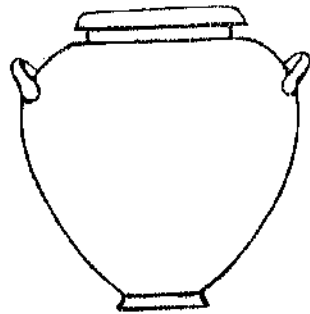
Σταλις, πάσσαλος ἀνω δίκρανος, δι' οὗ

στήνονται τὰ θηραυτικά δίκτυα (Ἐμφ. Κυνήγ. Β,
8. ΣΤ, 7.—Ὀππιαν. κυνήγ. Α, 150. 157).

Στάμνος, ὀγκώδες ἀγγεῖον, συνήθως κεράμινον, εἰς δὲ καὶ τὸν οἶνον ἐναπέθετον,

ὅπερ καὶ κ α τ α σ τ α μ ν ο ἰ ε ἰ ν ἐλέγετο (Ἄρσφ. Πλούτ. 545. — Ἀθῆν. Α. 29. ΙΑ, 499. Ἡσύχ.). Τὸ νῦν σταμνιον.

Στάροι. παρὰ τοῖς Κρησίν αἱ φυλαὶ εἰς ἃς ὁ λαὸς διηρεῖτο, ἀντί σ τ ρ α τ ὀ ς (Ἡσύχ. — Ἐπιγρ. Ραγκ. Ἀπαντα, Γ. ΙΣΤ, Σλ. 127. Ant. Hell. II, N. 2477).

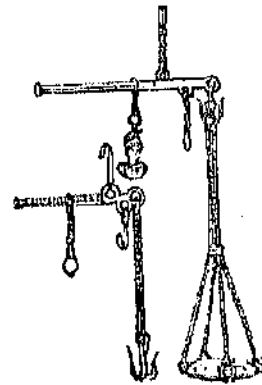
Στασάνωρ, ἐκ Σόλων τῆς Κύπρου, εἰς τῶν παρ' Ἀλεξάνδρῳ εὐπατριδῶν νέων, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τῷ 329 π. Χ. τὴν διοίκησιν τῆς Ἀριανῆς, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κατακτητοῦ ἀντ' αὐτῆς τὴν Βακτριαν καὶ Σογδιανῆν, τῷ 321. Συμπράττων δὲ μετὰ τοῦ Εὐμένους, ἀντέστη, καὶ ἀφ' οὗ οὗτος ἀπέθανεν, ἐπιτυχῶς κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου (Ἄρρ. Γ, 29. ΣΤ. 27. Διόδ. ΙΘ, 68).

Στασίνας, Κύπριος ποιητής, γράψας Κύπρια ἔπη (Ἀθῆν.). Ἰδ. Ἐπιος.

Στασίνας, 1) σύζυγος Ἀρταξέρξου Β. τοῦ Μνήμονος, ἐδηλητηριάσθη ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Παρυσάτιδος, ἥτις ἐμίση καὶ ἐφθόνην αὐτήν (Πλούτ. Ἄρσ. ΙΗ). — 2) Σύζυγος Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, συλληφθεῖσα αἰγυμάλωτος εἰς τὴν ἐν Ἰσσοῦ μάχην, ἀπέθανε μετ' ὀλίγον (Πλούτ. Ἀλέξ. Α). — 3) Θυγάτηρ Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ. Ἐξ Ἰνδιῶν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπιστρέψας, ἐνυμφεύθη αὐτήν. Μετὰ τὸν θάνατον ἁμῶς αὐτοῦ τὴν ἐφόνησεν ἡ Ρωξάνη ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Περδίκκου (Πλούτ. Ἀλέξ. Ο. ΟΖ. — Junl. XII, 10).

Στατήρ, 1) νόμισμα χρυσοῦν (Ἰδ. νο-

μισματικὴ). Πρῶτος λέγεται ὁ Λυδὸς Κροῖσος κόψας στατήρας χρυσοῦς, καὶ εἶτα ὁ Δαρεῖος ἐξ ἀγνοτεροῦ χρυσοῦ διατάξας τὴν κατασκευὴν αὐτῶν, ὅτε καὶ ὠνομάσθησαν δαρεικοὶ (Ἡρδ. Ζ, 28). Ὅμοιοι δ' ἐκόπησαν καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς πολλὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, οἳοὶ εἰσὶν οἱ ἐτι σωζόμενοι Λαμψακηνοὶ, τῶν Φωκῶν, τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου κτλ., βάρος μὲν ἔχοντες περίπου 2 ἀττικῶν δραχμῶν, ἄξιαν δὲ συνήθη 20. Ὑπῆρχον δὲ καὶ διπλοὶ στατήρες, καὶ διάφορα κλάσματα τῶν ἀπλῶν, ἀλλὰ πολὺ αὐτῶν σπανιώτερα. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις δὲ, — ἀγνωστον ἂν καὶ ἐν προτέροις, — ἀργυροῦς στατήρ ἐλέγετο τὸ τετραδραχμον. — 2) Στατήρ ἐλέγετο καὶ ἡ μεταγενεστερῶς ἐφευρεθεῖσα ζυγαρῖα μετὰ μιᾶς πλασטיγγῆς καὶ σηκώματος, τὸ καντάριον, ἧς κυ-

ρίως ἐγένετο χρῆσις κατὰ τοὺς Ῥωμαίκοὺς χρόνους (Statira).

Σταυρός, ποινὴ οὐχὶ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, ἀλλὰ παρὰ μόνοις τοῖς Ῥωμαίοις ἐν χρῆσει, τὸ πρῶτον μόνον κατὰ δούλων, εἶτα δὲ καὶ κατὰ ξένων καὶ πολιτῶν διὰ τινὰς κατηγορίας ἐγκλημάτων, ὡς ληστείας, πειρατίας, δολοφονίας, ἐγκλήματος καθοσιώσεως. Πάλος ἴστατο ὀρθὸς εἰς τὸ μέρος τῆς καταδίκης, ὁ δὲ κατάδικος, μαστιζόμενος, καὶ δοκὸν φέρον ἐπὶ τῶν ὤμων (patibellum), ἀνηρτᾶτο εἰς τὸν σταυρὸν, καὶ εἰς αὐτὸν μὲν ἐδέοντο οἱ πόδες του, αἱ δὲ χεῖρες εἰς τὴν ἐγκαρσίως προσηλωμένην δοκόν.

Στάφυλος, υἱὸς τοῦ Διονύσου (ἢ κατὰ Πλούταρχον, τοῦ Θησεῦς) καὶ τῆς Ἀριάδνης, Ἀργοναύτης, σύζυγος τῆς Χρυσοθέμιδος, καὶ πατήρ, κατὰ τοὺς λατινικοὺς μύθους, τῆς Ροιούς, Μολπαδίας καὶ Παρθένου (Διόδ. Ε, 62). Περὶ τῆς πρώτης Ἰδ. Ἄνιο ς. Αἱ ἄλλαι δύο, καθῆκον ἔχουσαι ν' ἀγριπνώσιν ἐπὶ τοῦ οἴνου τοῦ πατρὸς των, ἀπεκοιμήθησαν, ὅτε ἐπελθόντες χοῖραι, ἀνέτρεψαν καὶ ἔχυσαν τὸν οἶνον. Ἐντρομοὶ ἐκεῖνα, ἔφυγον, καὶ ἐρρήθησαν ἀπὸ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ὁ Ἀπὸλλων τὰς ἔσωσε, καὶ τὴν μὲν Παρθένον μετέφερον εἰς Βούβαστον τῆς Χερσονήσου, ἐνθα ἱερὸν τῇ ἰδρόθῃ, τὴν δὲ Μολπαδιαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰμιθέας, εἰς Κάστατον τῆς Χερσονήσου, καὶ ἐκεῖ ἐτιμᾶτο ὡς θεὰ τῆς Ὑγείας, καὶ αἱ εἰς αὐτὴν σπονδαὶ ἦσαν οὐχὶ ἐξ οἴνου, ἀλλ' ἐξ ὕδαρμέλιτος.

Στέγαστρον, ἐνδυμα περικαλύπτον καὶ προφυλάττον· καὶ φρεῖον ἄνωθεν ἐστεγασμένον· καὶ πᾶσα ἀποθήκη εἰς ἣν ἀντικείμενα κατατίθενται πρὸς προφύλαξιν (Πλούτ. Κράσ. Γ. Ἀισχλ. Χορη. 193. Ἀθῆν. 449).

Στεῖρα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων τῇ Πανδιονίδι φυλῇ, πιθανῶς πρὸς τὴν Βράοναν.

Στεῖρες, πόλις τῆς Φωκίδος, νοτιανατολικῶς τῆς Ἀμφυσοῦ, ἀποικία τοῦ δήμου Στεῖρας τῶν Ἀθηναίων. ἔῤχε ναοὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Δήμητρος. Κατεστράφη δ' ἐπὶ τοῦ δευτέρου φοινικικοῦ πολέμου, καὶ ἔπειτα πάλιν ἀνακδομήθη (Παυσ. Ι. 35, 9).

Στέμμα, πλεκτὸν ἐκ φύλλων, ἀνθῶν, καρπῶν, ποικιλοχρῶν ἐρίων καὶ ταινιῶν. Ἡ κατασκευὴ τῶν στεμμάτων ἦν βιωμαχανία ἀσχολοῦσα ἐν Ἀθήναις ἰδίως τὰς γυναῖκας, αἵτινες σ τ ε φ α ν ὀ π λ ὀ κ ο ἰ ἐλέγοντο, καὶ ἴδιον μέρος ἐν τῇ ἀγορᾷ εἶχον τὸ στεφανοπλόκιον (Ἄρσφ. Θυσφρ. 455—Θφρ. Φτ. Ἰστ. ΣΤ. 8, 1). (Ἡ εἰκὼν κατ' ἀρχαίαν ζωγραφίαν, ἐμβλημα στεφανοπλόκιον). Ἦν δ' ἡ χρῆσις

τῶν στεμμάτων ἱερὰ, ὡς ὅτε οἱ θύται ἀνῆρτων αὐτὰ εἰς τὴν θύραν τοῦ ναοῦ, ἢ ἐστέφοντο καὶ ἔστερον καὶ τὰ θύματα, δι' ὃ καὶ κατὰ

τὰ δύο ἄκρα εἶχον ταινίας, ἵνα περιδέωνται εἰς τὴν κεφαλὴν· ἢ ἐφέροντο ἀνὰ χεῖρας τῶν ἱκετῶν, ἰδίως ἐξ ἐλαίας, ὡς ὁ Χρῦσης, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, φέρει τοιαῦτα περὶ τὸ

χρυσῶν ἱερατικῶν σκήπτρον του (Ὀμ. Ἰλ. Α, 14), καὶ πολλάκις κατετίθεντο εἰς τὰ γόνατα τῶν εἰς οὐς ἡ ἱκεσία ἀπατεῖντο. Καὶ οἱ κήρυκες δὲ, οἱ πεμπόμενοι εἰς ἐχθρῶν στρατόπεδον, ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας στέμμα, ἢ κλάδον περιειλιγμένον διὰ λευκῆς ταινίας ἢ ἐρίου λευκοῦ, ὡς σημεῖον εἰρήνης. Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις εἰς τὰς προτομὰς τῶν προγόνων, ὡς εἶχε σχεδὸν πᾶς ἐπίσημος οἶκος, παρεκρεμῶντο στέμματα ἐπερραμμένα εἰς λευκὴν ταινίαν, ἔχουσαν ἐπιγεγραμμένην τὴν γένεαλογίαν. (Plin. XXXV, 2.—Ep. XIV—Jun. VII, 1—Suet. Ner. XXXVII. Gall II).

Στενωρὸς λίμνη, ἐν Θράκῃ, παρὰ τῇ πόλει Αἰνώ, ὑπὸ τοῦ Ἐθρου ποταμοῦ σχηματιζομένη, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκροήν ἔχουσα (Ἡρδ. Ζ, 58).

Στένωρ, Ἕλληνας πρὸ τῆς Τρωάδος, οὗ ἡ φωνὴ ἦν ἴση πρὸς τὴν φωνὴν ἑκατόν

ἀνδρῶν, καὶ ὅστις ἐπειθήσα καὶ τὴν διὰ κο-
χλίου κραυγὴν (Ὁρ. Τλ. Β, 785). Ἐλέγετο
Ἑρῆξ, ἢ Ἀρκάς, ἀποθανὼν ὅτε ἠθέλησέ νὰ
συναγωνισθῆ μετὰ τοῦ Ἰβριμοῦ ὡς πρὸς τὴν
μεγαλοφονίαν.

Στενούκλαρος, πόλις τῆς Μεσσηνίας
ἐν Πελοποννήσῳ, ἀρχαία πρωτεύουσα αὐτῆς,
καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ
τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου (Ἡρδ. 6,
6, Στράβ. — Πάυσ.).

Στερνόφθαλμοι, λαὸς μυθικός,
κατ' Αἰσχύλου, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ
στήθος (Στράβ.).

Στέρνωψ, ἐξ Αἰτωλίας, υἱὸς Μέλανος,
φρασευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰυδαίου (Ἀπλλδ. Α, 8, 5).

Στερόπη, 1) Μία τῶν Πηλεΐδων.
Ἰδ. ἀστερισμοί. — 2) Θυγάτηρ τοῦ
Ἀκίστου (Ἀπλλδ. Γ, 13). — 3) Θυγάτηρ
τοῦ Πλευρώνιος καὶ τῆς Ξανθίππης (Ἀπλλδ.
Α, 7, 7). — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως, βασι-
λέως τῆς Γαργίας, (Ἀερόπη παρὰ Πάυσ.).
Ἀρνηθέντος τοῦ Κηφέως νὰ συνεκατατεύσῃ
εἰς Λακεδαίμονα μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, διότι
ἐφοβεῖτο τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Ἀργείων, ἔδω-
κεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Στερόπην μίαν τρίχα
τῆς Γοργόνης, ἣν τῷ εἶχε δώσει ἡ Ἀθηναῖα
ἐντὸς κάλπης, καὶ ἤρκει τρίς ταύτην νὰ σείη
ὑπὲρ τὰ τρίχα ἵνα τρέπωνται οἱ ἔχθροί εἰς
φυγὴν. Τότε παρακολουθήσας ὁ Κηφεὺς τὴν
Ἡρακλῆν εἰς τὴν Λακωνίαν, ἐφρασεύθη ἐκεῖ
(Ἀπλλδ. Β, 7, 3). — 5) Θυγάτηρ τοῦ Πορ-
θάουος, ἡ ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνονος μήτηρ τῶν Σαι-
ρήνων (Ἀπλλδ. Α, 7, 10).

Στερόπη, εἰς τῶν Κοκλῶπων (Ἰδ.).

Στερόπη, πόλις τῆς Παρλαγονίας
μετὰ λιμένας (Σκύλ.), νῦν Στέφανον.

Στέφανος, 1) υἱὸς τοῦ Θεουκιδίδου,
Ἀθηναῖος. — 2) Υἱὸς τοῦ Μανικλέους, ἐξ
Ἀχαρνῶν, δῆμου τῆς Ἀττικῆς, καθ' οὗ ὁ
Δημοσθένης δις ὠμίλησε, τὸν 45 καὶ τὸν
46 λόγον του. — 3) Υἱὸς Ἀντιφάνους, Ἀθη-
ναῖος, ποιητῆς τῆς νέας κωμῳδίας, ἐν τῇ
κωμῳδίᾳ Φιλοκλέωνος γλωσσῶν τοὺς Ἀ-

θηναίους ὡς πηθιζόντας τὰ ἔθιμα καὶ τοὺς
τρόπους τῶν Λακωνίων (Ἀθῶν. ΙΑ, 460). —

4) Γραμματικός, ἐκδότης σχολίων εἰς τὴν τοῦ
Ἀριστοτέλους ῥητορικὴν καὶ ἠθικὴν, ζῶν
κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους. — 5) Νομικός,
συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Τριβωνιανοῦ εἰς τὸν
καταρτισμὸν τῶν Πανδικτῶν, καὶ Ἑλληνι-
στὴ αὐτοὺς παραφράσας. — 6) Ὁ Βυζάντιος, ὁ
τελευταῖος μετὰ τῶν Ἀλεξανδρινῶν μα-
θηματικῶν καὶ ἀστρονόμων καταριθμούμενος,
ἐδίδασκεν ἀπὸ τοῦ 610 μ. Χ., ἐπὶ Ἡρα-
κλείου, ἐν Βυζαντίῳ· συνέγραψε δὲ ἐγγυ-
ρίδιον ἀστρονομίας, εἰσέτι ἀνεκδότον, καὶ
προσέτι γεωγραφικὸν μέγα σύγγραμμα, πι-
θανῶς ἐν σχήματι λεξικοῦ. Ἐδοξε καὶ ἐπι-
γραφόμενον, καὶ ἐν 60 βιβλίοις ἐκ παντοίων
συγγραμμάτων συνηρησμένον. Ἐπίτομον καὶ
πιωχὸν αὐτοῦ ἀπόσπασμα, τὸ σωζόμενον,
συνέταξεν ὁ γραμματικὸς Ἡρόδοτος.

Στέφανος, ὡς τὸ στέμμα, συμπλοκὴ
ἀνθέων φυσικῶν ἢ τεχνητῶν, φερόμενος ἐπὶ
τιμῇ ἢ πρὸς κώμησιν κυρίως ἐπὶ τῆς κε-
φαλῆς. Ὑπήρχον δὲ παντοῖα εἶδη στεφάνων,
διακρινόμενα κατὰ τὰ συστατικά καὶ κατὰ
τὸ σχῆμα αὐτῶν. Πρὸ πάντων προσφιλεῖς
ἦν τοῖς Ἕλλησιν εἰς κατασκευὴν στεφάνων
ἡ μύρτος, εἰς ἣν ἐνέπλεκον πολλάκις καὶ
ἄλλα ἄνθη, ἴα, ῥόδον, ὑκλίνθουοις κτλ. (α), ὥστε
καὶ τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἐνθα ἐπώλουν αἱ
στεφανοπλάται (Ἰδ. στέμμα), καὶ αἱ μυρ-

ρίνοι προσέτι ἐλέγετο. Ἄλλοτε ἐπλέκοντο
οἱ πρὸς κώμησιν ὀρισμένοι στεφάνοι καὶ ἐκ
μόνων ἀνθέων συνηρησμένων, ἄνευ κλάδων
(β). Ἐφέροντο δὲ στεφάνοις οἱ Ἕλλησες εἰς
πάσας τὰς οἰκογενειακάς ἐορτάς ἐπὶ γάμων,

ἐπὶ γεννήσεως παιδίων, καὶ ἂν τὸ παιδίον ἦν
ἀρσενικόν, ἐκρεμάτο ἐλαίας στέφανος εἰς τὴν
θύραν. Τοὺς νεκροὺς ἕστερον διὰ κισσοῦ. Καὶ
εἰς τὰς ἐορτάς δὲ καὶ εἰς τὰς θυσίας ἕστε-
φανοῦντο. Καὶ εἰς τὰς ἐστιάσεις ἔφερον στε-
φάνους ἢ περὶ τὰς κεφαλὰς, ἢ καὶ περὶ τὸν
τράχηλον καὶ τὸ στήθος, ὅτε οἱ στέφανοι
ἐκαλοῦντο καὶ ὑποθυμιάδες (Ἀθῶν. ΙΒ,

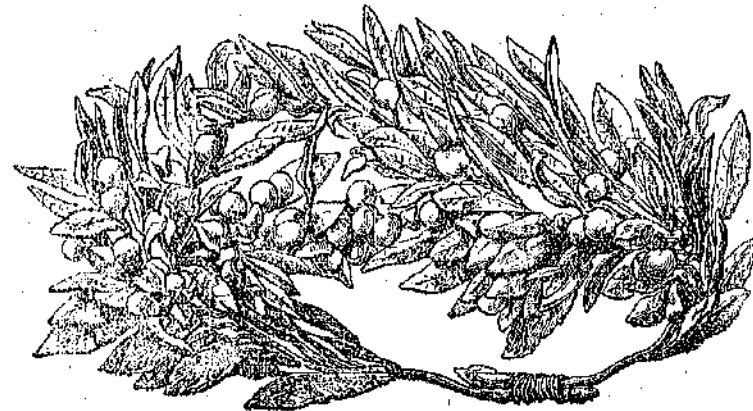

674. — Πλούτ. Συμπ. 2). (γ). Προσέτι δ' ἦν
ἐν Ἀθήναις ὁ στέφανος καὶ ἀξίας σημεῖον
διακριτικόν. Οὕτω μύρτου στέφανον ἔφερον
ἐπὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων των
οἱ ἄρχοντες, οἱ βουλευταί, οἱ ῥήτορες εἰς τὰς
ἐκκλησίας τοῦ δήμου. Χρυσοῦς στέφανος δια-
φόρου ἀξίας, ὀριζομένης ἐν τῇ ψηφίσματι,
ἐδίδετο ὑπὸ τῆς πόλεως, πρὸς τιμὴν καὶ
ἀμοιβὴν μεγάλων ὑπηρεσιῶν εἰς ἰδιώτας ἢ

γνώρισιν καλῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόν-
των τῆς, εἰς τοὺς νικητὰς τῶν διαφόρων
ἀγῶνων ἐδίδοντο διάφοροι στέφανοι, ἐξ ἀγριε-
λαίας εἰς τοὺς Ὀλυμπιονίκας, ἐκ σελίνου
εἰς τοὺς Ἰσθμιονίκας. — Ἐπὶ Ῥωμαίων ὁ
θρίαμβευτικὸς στέφανος (δ) ἐκ κλάδου
δάφνης, εἶτα καὶ χρυσοῦς, ἐφέρετο ὑπὸ τοῦ
στρατηγοῦ τοῦ θριαμβευτικῆς εἰσελαύνοντος
εἰς τὴν Ῥώμην μετ' ἐπίσημόν τινα νικῆν.
Ἄλλ' ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων ὁ θρίαμβος τὸ
πλεῖστον ἀνήκεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, ὅστις
εἰσῆλauen ἐφ' ἀμάξης, δημοσίῳ ὑπηρετοῦ
κρατοῦντος τὸν στέφανον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν
αὐτοῦ (ε), ὡς τοῦτο πράττει ἡ νίκη συμβολι-
κῶς εἰς τὴν εἰκόνα, ληθοῖσσαν ἐκ τῆς ἀψί-
δος τοῦ Τίτου, καὶ παριστώσαν αὐτὸν μετὰ

τὴν ἄλωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ. Εἰς στρατη-
γούς δὲ τότε ἐχορηγεῖτο μόνον ὁ ἐλάττων

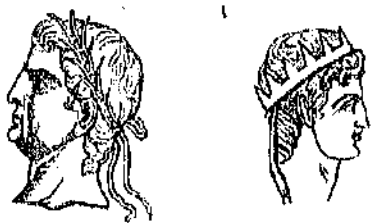
καὶ ξένας πόλεις. Μέχρι τέλους ἡμῶς ἐκ
καταχρήσεως ἢ τοιαύτη ἀπονομὴ στεφάνου
περιωρισθῆ μόνον εἰς τὴν χορηγίαν τῆς διὰ
τὴν στεφάνωσιν ψηφίζομένης ποσότητος. Καὶ
εἰς τὴν βουλήν δὲ πολλάκις ἐδίδετο στέφα-
νος ὑπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων εἰς ἀνα-
(ΛΥΧ ΔΒΕ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Β.).

ἢ πεζὸς θρίαμβος (Διον. Ἀλικ. Θ,
36), ἡ Ονατίο, εἶτε ἐκ τοῦ Ὄης (ονος),
διότι οὕγι ταῦρον ὡς οἱ αὐτοκράτορες, ἀλλὰ
μόνον ἀρνίον ἔθουον, εἶτε ἐκ τῆς ἐκωνήσεως
Ω' Ι' Ω' Ι' Ι' του λαοῦ (Virg. Λε, IV, 550. —
Διον. Ἀλικ. Ε, 47. — Δ. Κάσσ. ΝΔ, 8. —
80

Ιβν. III, 10). Ο στέφανος τούτου ἦτο ἐκ μύρτου. Εἰς στρατιωτὴν σώσαντα ἄλλου ζωὴν ἐδίδετο ὁ πολιτικὸς στέφανος (νομία Civili μετ' ἐπιγραφῆς μη αἰνιμι, διὰ τὴν σωτηρίαν πολίτου) ἐκ δρυὸς (ζ). Ο πουργωτὸς στέφανος (muralis) ἐδίδετο χρυ-

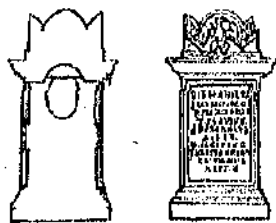

σοὺς εἰς τὸν πρῶτον προσαναβάντα τὰ τεῖχη πολιορκουμένης πόλεως (η). Ο ναυτικὸς (muralis), ἐκ μνήσεως χρυσοῦν ἐμβόλων εἰς τὸν πρῶτον εἰσορμήσαντα εἰς ἐγχρικὸν πλοῖον (θ). Ο δὲ ἀκτινωτὸς στέφανος (Ior. radiata), ἐμβλημα τῶν θεῶν, ἐφέρε-

το χρυσοῦς ὑπὸ μόνων τῶν αὐτοκρατόρων ὅτε ταπεινόφρων κολακεία τοὺς ἀπιθεῖν (ι).

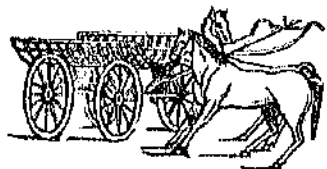
Στῆλις, 1) λίθιναι, τετράπλευροι, εἰς ἅς, κατ' ἐπίσημον ἀπέφασιν, ἐνεγραττοντο καὶ ἐξετίθεντο εἰς κοινὴν ἐπίγνωσιν τὰ ψη-

φίσματα καὶ ἄλλαι δημόσιαι πράξεις ὁμοίως δ' ἰσθάντο καὶ αἱ περιέχουσαι ἀποφάσεις

καταδικαστικὰς κατ' ἀπόντων, ὅπερ ἐλέγετο σ τηλιτεύειν, καὶ ἦν ἐπίτασις τῆς ποι- νῆς (Ἄνθ. π. Μυστ. 78). Καὶ ἐπὶ τῶν τάφων δ' ἐτίθεντο στῆλι τετράπλευροι ἢ στρογγύλοι, ἐπιταφίους ἔχουσαι ἐπιγραφὰς ἢ γλυπτικὰς παραστάσεις. — 2) Στ. Πρακλέους. 18. Πρακλέους. — 3) Στ. Ἰνδικαί, ὅρη μέχρις ὧν ἔφθασεν ὁ Διόνυσος ὅτε ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Ἰνδιῶν (Διον. Περ. Στ. 2, 3. — Στρδ.).

Σιτήριον (ή) ἢ στήριγμα, δίκρανον ξύλον εἰς ὃ ἐστήριζον τὸν ῥυμὸν τῆς ἀμά-

ξης, ὅτε δὲν ἦτα ἐξευγμένη, ἵνα μὴ πίπτῃ εἰς τὸ ἔδαφος (Πλούτ. προβλ. Ρωμ.).

Στησιαγόριος, 1) συγγενὴς Μιλτιάδου τοῦ πρεσβυτέρου, κατῆρ τοῦ ὀρχαίου Κίμωνος, ἤρξε μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου ἐν Χερσονήσῳ, καὶ ἐδολοφονήθη ἐκεῖ τῇ 515 π. Χ. (Ἡρόδ. ΣΤ, 38). — 2) Υἱὸς Κίμωνος τοῦ πρεσβυτέρου, ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Μιλτιάδου, διαδεχθεὶς αὐτὸν εἰς τὴν ἐν τῇ Χερσονήσῳ τῆς Θράκης ἀρχὴν (Ἡρόδ. ΣΤ, 88). — 3) Σάμιός τις (Θουκ. Α, 116).

Στησιακλῆς, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων (Ξενοφ.).

Στησίλειος, 1) υἱὸς Θρασύλου, Ἀθηναῖος, στρατηγὸς εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην (Ἡρόδ. ΣΤ, 114). — 2) Διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς (Πλάτ.).

Στησίμβροτος, σοφιστὴς ἐκ Θάσου, ζῶν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Κίμωνος καὶ Περικλέους, ἠσχολήθη πρὸ πάντων περὶ τὴν ἐρμηνείαν τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν. Συνέγραψε δὲ καὶ περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Θεουκλίδου καὶ τοῦ Περικλέους, ὀλιγωτέρων, ὡς εἰκάζεται, ἵνα ἐξάρῃ τῶν ἀνδρῶν τούτων τὰς ἀρετὰς, ἢ ἵνα παντοῖα σὺλ-

λέξῃ περὶ αὐτῶν ἀνέκδοτα. Φαίνεται ὁμοίως ὅτι οἱ μεταγενέστεροι, καὶ αὐτὸς ὁ Θεουκλίδης, πολλὰ παρ' αὐτοῦ ἠρώθησαν (Πλούτ. Θεμ. Β, ΚΔ. Κίμ. Δ, ΙΔ. ΙΣΤ. Περ. Η, Ι, ΙΓ. ΚΣΤ. ΛΣΤ.). Ὅλιγα διεσώθησαν αὐτοῦ ἀποσπάσματα (Συλλ. Müller, Fragm. Hist. Graec. II).

Στησίχορος, ἐξ Ἰμέρας τῆς Σικελίας, περίφημος λυρικὸς ποιητὴς, ἀκμάσας 630-550 π. Χ., σύγχρονος, ἀλλὰ κατὰ τι νεώτερος τοῦ Ἀλκίμανος. Ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ κατῆγετο ἐκ Ματαύρου, τῆς Λοκρικῆς ἀποικίας ἐν τῇ νοτιᾷ Ἰταλίᾳ. Λέγεται ὅτι κυρίως τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἦν Ἰσσας, ἐπεκλήθη δὲ Στησίχορος διότι ὠργάνιζε καὶ ἐγύμναζε τοὺς χοροὺς, ἦτις ἐπιμέλεια παρέμεινεν ἔπειτα καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους του ἐν Ἰμέρα, ὡς φαίνεται, διότι μνημονεύονται δύο ἐτι ὁμώνυμοι αὐτῷ νεώτεροι ἐν Ἰμέρα, ὁ μὲν περὶ τὰ 485, ὁ δὲ περὶ τὰ 370 π. Χ. Αἱ βιογραφικαὶ εἰδήσεις περὶ τοῦ πρώτου Στησιχοροῦ ἔχουσι κατὰ μέρος τι τὸ μυθικόν. Οὕτω διηγούνται ὅτι διηγηθεὶς εἰς τοὺς συμπατριώτας του μῦθον τινα περὶ ἵππου καὶ ἐλάφου, κατέστησεν αὐτοὺς προσεκτικοὺς εἰς τὰ φιλόδοξα σχέδια τοῦ τυράννου Φαλαρίδου (Ἀροστ. Ρητ. Β, 20). Εἰς ἐν τῶν ποιημάτων του κατηγορήσας τὴν Ἑλένην ὡς παραιτίον τῶν παθημάτων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐτυφλώθη ὑπ' αὐτῆς, ἦτις κατ' ὕπνον ἐφανερθεῖσα αὐτῷ, τῷ προσῆψε τὴν συκοφαντίαν. Τότε συνέταξε καὶ ἔψαλε παλινορθίαν, ἐν ἣ διηγείτο ὅτι εἰδὼλον μόνον τῆς Ἑλένης ἠρπάγη εἰς τὴν Τρωάδα (ἔθεν καὶ ὁ Ἑδριπίδης ἐδαναίθη τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὠραιᾶς τρογῳδίας του Ἑλένης), καὶ τότε τῷ ἀπεδόθη ἡ ὄρασις. Κατὰ Σουίδαν, τὸν ἐφόβουσε ληστής τις Ἰκάνωρ καλούμενος. Εἶχε δὲ τάφον ἐν Κατάνῃ, πρὸ τῶν Στησιαγορίων πυλῶν, καὶ ἕτερον ἐν Ἰμέρα. Ἡ χορικὴ τοῦ Στησιχοροῦ ποίησις ἦν ἐπι συγγενὴς πρὸς τὴν ἐποποιίαν, καὶ ἐξέλεγε κυρίως μυθικὰς καὶ ἐπικάς ὑποθέσεις (Ἄθλα ἐπὶ Πελοπόννησῳ, Πέρις, Ὁρέστια, Σκύλ-

λα, Πριφύλη, κτλ.), πολλὰ ὁμοίως ἐν αὐτοῖς καὶ μεταβάλλων συμφώνως πρὸς τοὺς λυρικοὺς αὐτοῦ σκοποὺς. Καὶ τῶν στίχων αὐτοῦ τὸ μέτρον ἦν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἐξάμετρον, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐπικήν διάλεκτον, εἰς τὴν ὀλίγους ἀνεμίγνυε διορισμούς. Εἰς τὴν τέχνην δὲ τῆς χορικῆς διαπλάσεως ἐπενήργησε σπουδαίως ὁ Στησίχορος, αὐτὸς πρῶτος ἐπινοήσας καὶ προσθεὶς εἰς τὴν στραφὴν καὶ ἀντιστροφὴν, τὴν ἐπιφών. Ὁ μέγας οὗτος ποιητὴς τῆς Σικελίας ἀνεγινώσκето πολὺ καὶ ἐθαυμάζετο ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, μελωδὸς Ὀμηρος ἐπιτεληθεὶς. Σώζονται δὲ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ μόνον ἀποσπάσματα τινα (Ἀποσπ. Bergk, ροαί. Iyri. graec.).

Στίβος, ἡ πεπατημένη ὁδὸς, καὶ τὰ ὁρατὰ ἴχνη τῶν ποδῶν, ἔθεν παρ' ἡμῶν τὰ στιβάλια διὰ τὰ ὑποδήματα. Προσέτι στιβὸς καὶ στιβὴ ἢ ἐκ χόρτων καὶ κλάδων κλίνη, χαμῆνη.

Στίγμα, κέντημα εἰς τὸ σῶμα δι' ἐργαλείου τοῦ στιγέως γινόμενον, καὶ ἀνεξάλειπτον μένον (πλὴν διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ χόρτου τοῦ λεγομένου βατραχίου, Διοσκορ. Β, 205). Ἐν τῇ ἀρχαιότητι τιτὰ τῶν βαρβάρων ἐθνῶν κατεστίζοντο, ὡς οἱ ἄγριοι σήμερον, ἢ παρ' ἄλλοις τοιαῦτα στίγματα ἐθεωροῦντο ὡς δειγμάτων εὐγενείας (Ἡρόδ. Β, 6. — Ἐνφ. Ἀνθ. Ε, 4, 32. — Λουκ. π. Συρ. Θεοῦ, 59. — Δίων Χρστ. ΙΑ, 3). Ἐν Ἑλλάδι δὲ τὸ στίγμα ἐπεβάλλετο εἰς ἀτιμίαν καὶ τιμωρίαν, ὡς οἱ Σάμιοι ἐπέσειξαν γλαβία εἰς τὸ μέτωπον τῶν Ἀθηναίων οὓς ἔλαθον αἰχμαλώτους (Πλούτ. Περ. ΚΣΤ), καὶ οἱ Συρακούσιοι ἵππον (Πλούτ. Νικ. ΚΘ). Ἔστίζοντο δὲ πρὸ πάντων οἱ δούλοι, ὅσοι ἐδραπέτευον, ἢ συνελαμβάνοντο κλέπτοντες, ἢ ἄλλο τι κακούργοῦντες (Φωκυλ. παρ' Ἡσυχ.) καὶ οἱ τοιοῦτοι στίγματα (αἰεφερον ἐσσεὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ σημεῖον τῆς ἰδίας αὐτῶν καταδίκης. Ἐπὶ Ῥωμαίων ἔκαιτο ἐπὶ Πελοπόννησῳ, Πέρις, Ὁρέστια, Σκύλ-

ὄντι, ἄλλοτε καὶ ὄλον τὸ πρόσωπον τῶν τιμωρομένων. Προσέτι δ' ἔστιζον εἰς τὸν βραχίονα καὶ τοὺς στρατησιαίους, καὶ τοὺς ἐν δημοσίοις ἐργασταίοις ἐργαζομένους. — Ἰβερικῶς ἐκ παραβολῆς ἐπεκράτησε στίγμα νὰ λέγῃται καὶ ἡ στήλη ἢ τεθειμένη εἰς τὰς γαίας πρὸς ἐνδειξὴν ὅτι ἦσαν ἐνυπόθηται, δι' ὃ καὶ στίγμα τίαν ἐλεγεγὼν ὁ Κρατῖνος τὸν Καλλίαν, ὡς κατάχρησιν (Σχολ. Δουκ.).

Στιλίων, θυγάτηρ τοῦ Θηραίου καὶ τῆς νόμφης Κρσοῦσης, ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος μήτηρ τοῦ Λαπίθου καὶ Κενταύρου (Διόδ. Δ, 71).

Στιλβίδης, ἐπίσημος μάντις Ἀθηναῖος (Ἀριστ. Μίμ. 2031).

Στιλίων, καθήγετο βεβαίως ἐξ ἑνὸς τῶν Βανδάλων τῶν ἐπὶ Κωνσταντινου τοῦ μεγάλου εἰς τὸ Βυζαντινὸν κράτος προσελθόντων, καὶ ἐγεννήθη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τῷ 359 μ. Χ. Παρὰ τῆ αὐτῆ δ' ἀνατραφεὶς καὶ διαμορφωθείς, νέος κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν, καὶ ὑπὸ τὸν μέγαν Θεοδοσίον προήλθεν εἰς μεγάλα ἀξιώματα, καὶ ἐνυμφεύθη, τῷ 388, Σαρίαν, τὴν ἀναψίαν τοῦ αὐτοκράτορος· ὃ δ' ἐκόμηνος αὐτοκράτηρ, ὁ Ὀυάριος, ἐνυμφεύθη τὴν πρεσβυτέραν θυγατέρα τοῦ Στιλίωνος, Μαρίαν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς, τὴν νεωτέραν. Προσέτι δ' ὁ Θεοδοσίος υἱοθέτησε τὴν σύζυγον τοῦ Στιλίωνος, καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου του, τῷ 395 μ. Χ., τῆ ἀνέθηκε τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ πύργου στερουμένου Ὀυαρίου. Τότε ὁ Στιλίων κατὰ πρῶτον ἐξησφάλισε τὰ σύνορα κατ' εἰσοδίων τῶν Γερμανῶν, καὶ εἶτα πρὸς δυσμὰς μεταβάς, ἐθανάτωσε διὰ τοῦ Γέθου Γαίνα τὸν Ρουφῖνον, τὸν ἀνέχον καὶ πανεύργον ἐπίτροπον τοῦ Ἀρκαδίου, πρωτοτόκου ἀδελφοῦ τοῦ Ὀυαρίου. Ἐἶτα δ' ἐκινήθη κατὰ Ἀλάριχον, τοῦ βασιλέως τῶν Γότθων, ἕστις εἶχεν ἐπιπέσει ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ κατακλύσει αὐτήν, πρῶτον μὲν κατὰ τὸν Πίνδον, εἰς Πειρον, εἶτα δ' εἰς τὴν Πελοπόν-

νησον· ἀλλ' ἀπέτυχεν ἕνεκα τῆς προδοσίας τοῦ ὑπουργοῦ Κύντροπιου, ἀνακαλέσαντος τὰ περιφθόντα αὐτῆ ἐπικουρικά στρατεύματα. Ἐκ τούτου ἠφελήθη εἰς διέφυγιν ὁ Ἀλάριχος, ὃν ὁ Στιλίων εἶχεν ἐγκλείσει εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἀρκαδίας (Claud. P. G. 517. De IV. Cons. Rom. 478). Τῷ 398 κατέστειλε τὴν ἐπανάστασιν τῶν Μαύρων ὑπὸ τὸν Γύλδον. Τῷ 400 δὲ μέγαν ἀνέλαθεν ἀγῶνα, ὅτε ὁ Ἀλάριχος, καὶ σχεδὸν ἐνταυτῇ καὶ ὁ Ραδαγάς μετὰ πλῆθος βαρβάρων, εἰσῆλασαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Δι' ἐπανειλημμένων μαχῶν ἐπροσπάθει ὁ Ἀλάριχος νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Ἰώρην· ἀλλ' ἠττήθη ἐπανειλημμένως εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Βερόναν (τῷ 402)· ὃ δὲ Ραδαγάς, καταστρατηγηθείς, περιεκυκλώθη εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἄριου, καὶ ἀποπέσθη μετὰ πολυαριθμοῦ σώματος βαρβάρων. Ὁ δὲ Στιλίων, ὁ τοσαῦτα πρῆξας ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κράτους, οὐκ ἔτιον ἔπεσε θύμῃ ἀγνημοσύνης, καὶ αὐλικῶν βραδουργιῶν, καὶ τῇ 23 αὐγούστου τοῦ ἔτους 408, ἐθανάτωθη ἐν Ῥαβέννῃ ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων τοῦ γαμβροῦ του, κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ.

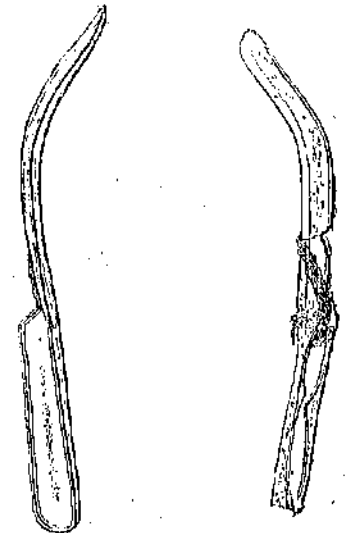
Στιλπίων, Μαγαρέυς, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, εἰς τὸν ἐπισημοτέρων φιλοσόφων τῆς Μαγαρικῆς σχολῆς, διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἀκμάσας περὶ τὰ 300 π. Χ. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἄθεος, οὐδεμίαν παραδεχόμενος γενεὴν καὶ ἀφηρημένην ἰδέαν, καὶ ἐλέγετο γράφας 9, ἢ κατ' ἄλλους 20 διαλόγους, ἐξ ὧν οὐδὲν ἐσώθη (Διογ. Λαέρτ. Β, 120).

Στίχιος, στρατηγὸς Ἀθηναῖος πρὸ τῆς Τρωάδος, φουευθαῖς ὑπὸ τοῦ Ἡκτορος (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 195).

Στίχιος, ὄνομα δούλου, ὃ φέρει μίαν τῶν κομῆτιδων τοῦ Πλάτου.

Στιλεγγίς, ἐργαλεῖον δι' οὗ οἱ καλαιστοὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἀπεξήνουν, ἔσται ἀπέματτον, μετὰ τοῦ ἰδρωτός καὶ τὸ ἔλκον δι' οὗ ἐχρίοντο, καὶ τὴν κόνην δι' ἧς ἐπιπέσσαντο πρὸ τῆς πάλης ἢ ἐργαλεῖον

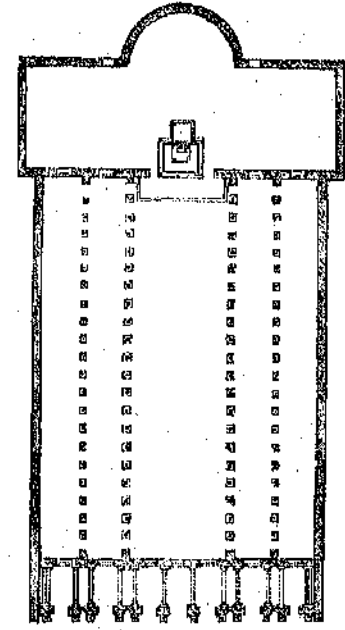
τοῦτο εἶχε λαβίδα, καὶ τὸ κάτω μέρος στρογγύλον καὶ κοίλον, καὶ ἦν ἐκ καλάμου, ἢ ἐξ ὄστου ἢ ἐκ μετάλλου, ὡς πολλὰ τοιαῦτα εὐρέθησαν ἐν Ἑλλάδι. Τοῦ Πολυκλείτου καὶ τοῦ Λυσίππου ἀριστουργήματα ἦσαν τοιαῦτα παραστάσεις ἀποξυομένων, καὶ τοῦ ἐνός ἢ τοῦ

ἄλλου ἔργου ἀπομίμημα ὑπάρχει εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Ῥώμης, καὶ ἄλλο μικρὸν εἰς τὸ μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν.

Στοιὰ, κιονοστοιχία, οἷα ὑπῆρχεν ἐντὸς τῶν ναῶν καὶ πέριξ αὐτῶν, ὁμοίως δὲ πολλάκις καὶ περὶ τὰ οἰκόπεδα τῶν πλουσίων, τὰ γυμνάσια, τὰς ἀγορὰς τῶν πόλεων. Ἐκδομοῦντο δὲ καὶ καθ' ἑαυτὰς, ὑπόστεγοι, τῆς στέγης βαινοῦσης ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ σειρὰς κίωνων, ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ τοίχου, ὃν πολλάκις κατεκόσμουσαν εἰκόνες, ἢ ὅστις ἦν κατάγραφος. Οὕτως ἐν Ἀθήναις ἢ παρὰ τῇ Ἀγορᾷ Πεισιανὰ κτιοσ λεγομένη Στοιὰ, ὡς ὑπὸ Πεισιάνουτος οἰκοδομηθεῖσα τοῦ γαμβροῦ τοῦ Κίμωνος, μετωνομάσθη Ποικίλη, ὅτε, προτροπῇ τοῦ Κίμωνος, ὁ τοίχος αὐτῆς κατεκοσμήθη ὑπὸ τεσσαρῶν περιφημῶν μεγαλογραφῶν, ὧν τὴν μίαν ἐγραψεν ὁ Πολύγνωτος, παραστήσας τὴν δίκην τοῦ Ἀϊάντος, τὰς δὲ λοιπὰς ὁ Μίκων, καὶ πιθανῶς καὶ ὁ Πάναϊνος (Πλούτ. Κίμ. Δ. — Πaus. Α, 15.

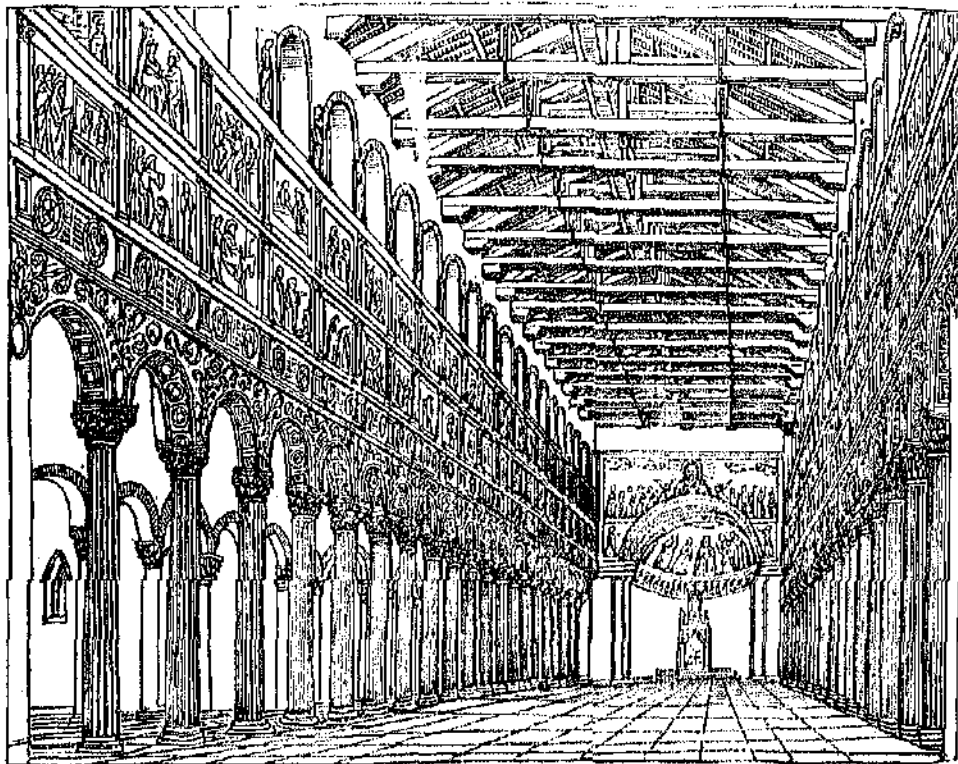
Ε. 11. — Διογ. Λαέρτ. Ζ, 5. — ΡΙ. XXXV, 35). Ἐχρησίμευον δ' αἱ στοὰι ὡς τόπος διαίτης, συνεντευκτήρια καὶ περίπατοι τῶν πολιτῶν ἐν ταῖς θερμαῖς ὥραις τῆς ἡμέρας, εἰς τὰς καλοκαιρίας, εἰς ἐμπορικὰς ἐνεργείας καὶ συναλλαγὰς, ὡς ἦσαν αἱ τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἢ παρ' αὐτῇ μακρὰ, καὶ αἱ 5 τῆς παραλίας τοῦ Πειραιῶς, ὧν ἡ μία ἐπέτης μακρὰ ἐλέγετο (Πaus. Α, 1, 2). Τινὲς δὲ τῶν στοῶν ἐχρησίμευον καὶ εἰς δημοσίας συνεδριάσεις, ὡς εἰς τὰς τοῦ ἀρχοντος βασιλείας ἐν Ἀθῆναις ἢ Βασίλειος (Δμοσθ. κ. Ἀριστ. 376), κειμένη ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ προφήτου Ἡλία (Ραγκ. Τοπογρ. Ἀθῶν. Ἄπαντ. Ἐρ. III, Σλ. 47). Ἀθῆνη φαίνεται ὅτι ἦν διπλῆ, καὶ αἱ δύο παράλληλοι αὐτῆς κιονοστοιχίαι εἶχον πρὸς τὰ ἔνδον τοὺς κίονας καὶ ἤνουντο διὰ μικρὰς πλευρὰς ἡμικυκλικῆς, ἢ κατὰ τὸ μέσον καμπτομένης εἰς ἀψί-

δα, ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἔδραν τῶν δικαστῶν, ἐν ᾗ ἢ ἀπέναντι μικρὰ πλευρὰ ἦν πιθανῶς ἀνοικτή. Τοῦτο καὶ τὸ σχῆμα, μετ' αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος βασιλικῆς ἔλαβον ἔπειτα οἱ

Ῥωμαῖοι ἀπὸ τῆς στοᾶς ταύτης, καὶ πρώτην τοιαύτην ἀνήγειρον ἐν Ῥώμῃ, τῷ 184 π. Χ., ὁ Μ. Π. Κάτων, καὶ πολλαὶ ἄλλαι κατ' αὐτὴν ἐκτίσθησαν ἔπειτα, πολλάκις πολυτελέσταται, καὶ ἔχουσαι ὑπὲρ τὴν κάτω καὶ ἄλ-

ἀρχὴ τοῦ ἔργου τούτου ἐλλείπει, καὶ ἐκ τοῦ 6' βιβλίου σώζονται μόνον τὰ 9 πρῶτα κεφάλαια. Τὰ χειρόγραφα διακρίνουσι τὸ ὅλον εἰς δύο διάφορα συγγράμματα, ὧν τὸ πρῶτον διαιρεῖται εἰς δύο βιβλία, καὶ ἐπιγράφε-

λην ἀνωτέραν μικροτέρων κίονων σειράν, κατὰ μίσην τῶν ὑπαίθρων Ἑλληνικῶν κῶν. Τὸν αὐτὸν τοῦτον ρυθμὸν διεδέχθησαν μετὰ ταῦτα αἱ μεγάλαι χριστιανικαὶ ἐκκλησίαι, αἵτινες καὶ βασιλικαὶ ἐξηκολούθησαν διὰ τοῦτο ἐπιλεγόμεναι. — Ἰδ. Στωϊκός.

Στοβαῖος, ἐκ Στοβῶν τῆς Μακεδονίας, ἐξῆ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, μεταξύ 450 καὶ 500 μ. Χ. Πολυμαθὴς καὶ πλείστα ἀναγνούς, κατέγραψεν ἀποσπάσματα καὶ σημειώσεις εἰς χρῆσιν τοῦ υἱοῦ του Σεπτιμίου. Τὸ πρῶτον βιβλίον αὐτῶν περιεῖχεν, εἰς 50 κεφάλαια, ἀποσπάσματα ἐκ τῆς φυσικῆς· τὸ δεύτερον 46, τὸ τρίτον 42, τὸ τέταρτον 58 κεφάλαια, ὕλης λογικῆς καὶ ἠθικῆς. Ἡ

ταὶ φυσικαὶ, διαλεκτικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἐκλογαί, τὸ δὲ ἄλλο περιλαμβάνει «ἀνθολόγιον». Ἐκάστον κεφάλαιον φέρει ἰδίαν ἐπιγραφὴν, οἷον «περὶ ἀρετῆς, περὶ κακίας» κτλ. Ἐποσπάσματα ἐλήφθησαν ἐκ περισσοτέρων ἢ 500 ἑλληνικῶν συγγραμμάτων. Ἡ ἀξία τῆς συλλογῆς ταύτης συνίσταται κυρίως εἰς τὰ τεμάχια ἀρχαίων συγγραφέων, ἰδίως τραγικῶν ποιητῶν, ὧν ὅμως πλείστα ἐξηφανίσθησαν. Τὸ δ' Ἀνθολόγιον περιέχει πρὸ πάντων γνωμικά.

Στόβου, ἡ ἐπισημοτέρα πόλις τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐριγάνου, κατεστράφη ὑπὸ τῶν Γόθων τὸ ἔτος 4 μ. Χ. (Στρῶ. II, 389. — Liv. XXXIII,

19. XXXIX, 59. XI, 21). Ἰρείπια αὐτῆς σώζονται ἐν Γράδοκῳ).

Στοιχάδες νῆσοι, νοτίως τῆς Γαλιτίας, ἀνατολικῶς τῆς Μασσαλίας, κατεχόμεναι ὑπὸ τῶν κατοίκων αὐτῆς (Στρῶ. Δ, 184. — Mel. II, 7, 20). Αἱ οὖν Ἰέραι.

Στοιχεῖον, ῥάβδος ὀρθῆ πηγνυμένη, καὶ ἰδίως ἡ ὡς ὠροδείκτης, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἐκφράσεις «τετράπουον τὸ στοιχεῖον, πεντάπουον τὸ στοιχεῖον». ἐδήλουν τὸ μῆκος τῆς σκιάς τῆς τοιαύτης ῥάβδου, τὸ τὴν ὥραν τῆς ἡμέρας ἐμφαίνον (Ἰδ. ὠρολόγιον).

Στοιχός, ἡ σειρά, καὶ ἰδίως ἡ κατὰ βῆθος γραμμὴ τῶν στρατιωτῶν, ἰσταμένων τῶν μὲν ὀπίσω τῶν δὲ, ἐν ᾧ ἡ τῶν παρ' ἀλλήλοις ἰσταμένων ἐλέγετο τὰ ξίς ἢ ζυγά (Αἰλ. Τακτ. II, 1. — Ξυφ. Ἀγρ. Α, 25).

Στόμιον ἢ στομίον, τὸ μέρος τοῦ χαλινοῦ τὸ εἰσαγόμενον εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου (Αἰσχλ. Πρωμ. 278. — Σφιλ. Τραγ. 1281. — Ἡρδ. Δ, 72).

Στόραξ, ποτάμιον τῶν Οὐβλακῶν ἐν τῇ μέσῃ Ἰταλίᾳ (Στρῶ.).

Στράβιαξ, 1) Ἀθηναῖος, ὑποστράτηγος τοῦ Ἰφικράτους ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ πολέμου (Δμοθ. Λεπτ. Σλ. 482. — 2) Ἰλιόπτης Ἀθηναῖος, κατ' ἐπιγραφὴν.

Στράβων, συγγραφεὺς καὶ γεωγράφος ἐπίσημος, ἐξ εὐπόρου Ἑλληνικῆς οἰκογενείας τοῦ Πόντου, πρὸς μητρὸς συγγενῆς τῶν ἐκαὶ βασιλέων. Ἐγεννήθη τῷ 46 π. Χ. ἐν Ἀμασειᾷ τοῦ Πόντου, καὶ ἀπέθανε τῷ 24 μ. Χ. Κατ' ἀρχὰς ἐξεπαιδεύθη ὑπὸ τοῦ γραμματικοῦ Τυραννίανος ἐξ Ἀμισοῦ, ὑπὸ Ἀριστοδήμου τοῦ ἐκ Νύσης καὶ Ξενάρχου τοῦ ἐκ Σελευκείας, καὶ ἐδίδαχθη τὴν Ἀριστοτελικὴν καὶ εἶτα τὴν Στοκκῆν φιλοσοφίαν· εἶτα δ' ἐπεδόθη εἰς ἱστορικὰς σπουδὰς, καὶ μάλιστα εἰς γεωγραφίαν, δι' ἧς καὶ μεγάλας ἐπεχείρησεν ὁδοιπορίας, παρατείνας αὐτὰς πρὸς δυσμὰς μέχρι Σαρδηνίας, πρὸς νότον μέχρι τῶν ὄρων τῆς Αἰθιοπίας. Τὴν Με-

κράν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα περιέτρεξε κατὰ διαφόρους διευθύνσεις· τῷ δὲ 29 π. Χ. ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν καὶ διέμεινε ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ πολὺ. Τῷ 24 διέτρεχε μετὰ τοῦ Α. Γάλλου τὴν Αἴγυπτον μέχρι τῶν νοτιωτέρων αὐτῆς. — Τὸ γεωγραφικὸν αὐτοῦ σύγγραμμα, ἐν βιβλίῳ ΙΖ, ἀποτελεῖ νέαν ἐποχὴν εἰς τὰς γνώσεις τῆς ἀρχαίας γεωγραφίας. Ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ ὁ Στράβων ἐπισημάνθη μετὰ κριτικῆς ἐμβριθείας τὰ ὑπὸ τῶν προκατόχων αὐτοῦ γραφέντα, ἰδίως ὑπὸ τοῦ Ἐρατοσθένους, δι' ὃ καὶ ἐκ τοῦ συγγράμματος τούτου προκύπτει μετ' ἀκριβείας τίς ἦν ἡ τότε κατάστασις τῶν γεωγραφικῶν γνώσεων, καὶ αὐτὸ, ὡς καὶ τὸ τοῦ Πτολεμαίου, εἰσὶν αἱ κυρίως πηγαὶ τῆς ἀρχαίας γεωγραφίας. Τὰ μικρὰ καὶ τὰ ὀλίγου λόγου ἀξία παρορᾷ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ Στράβων, ἵνα δύνηται τόσῳ μᾶλλον νὰ ἐγκύπη εἰς τὴν ἐκθεσὶν τῶν μεγάλων καὶ τῶν σπουδαίων, ἐν ἄλλοις καὶ τῶν ἡθῶν, τῆς ἱστορίας, τῶν πολιτευμάτων, κτλ. Ἰδίως δ' ἀποβλέπει πάντοτε εἰς τὰ ὀμηρικὰ ἔπη. — Ἐκ τῶν ΙΖ βιβλίων, ἅτινα περισσώθησαν, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε πλήρη καὶ ἄνευ κενῶν, τὰ δύο πρῶτα εἰσὶν εἰσαγωγή ἐν γένει περὶ γεωγραφίας, περὶ τῶν σφαλμάτων τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ περὶ τῆς μαθηματικῆς γεωγραφίας· τὰ 3-10 πραγματεύονται περὶ Εὐρώπης ἤτοι Ἰθέριας 3, Γαλλίας 4, Ἰταλίας 5-6, βορρᾶ καὶ ἀνατολῶν 7, Ἑλλάδος 8, καὶ 10, 15, 16 περὶ Ἀσίας· 17 περὶ Ἀφρικῆς. — Κατὰ τὸν Στράβωνα ὁ οὐρανὸς στρέφεται ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς περὶ τὴν γῆν, ἠρεμοῦσαν διὰ τοῦτο ἐπ' αὐτῆς παραδέχεται διαγραφόμενας γραμμάς τινάς, τὸν Ἰσημερινόν, τοὺς δύο τροπικοὺς, τοὺς δύο πολικοὺς κύκλους, διαιρούσας τὴν γῆν εἰς 5 ζώνας. Ὁ ἰσημερινὸς διαιρεῖ τὴν διακελευμένην ζώνην καὶ πᾶσαν τὴν γῆν εἰς δύο ἴσα μέρη. Τὸ κατοικοῦμενον τῆς γῆς ἐστὶ νῆσος περὶρασομένη, ἔχουσα 70,000 σταδίων μῆκος, 20,300 σταδίων πλάτος. Διὰ τοῦ συγγραφέως τούτου οὐκ ὀλίγον ἐξετάθη ἡ

γνωσις τῶν βορείων καὶ δυτικῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης. Ἐπειδὴ ὅμως περιορίζεται εἰς τὰ σπουδαιότερα καὶ τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα, διὰ τοῦτο τοπογραφικᾶς εἰδήσεις ἔχει ὀλιγωτέρας τοῦ Πτολεμαίου. Ὁ δὲ μέγας Ὀκεανός, ὁ περιβάλλων τὴν οἰκουμένην γῆν, ἀποτελεῖ κατ' αὐτὸν τέσσαρας μεγάλους κόλπους, τὴν Μεσόγειον, τὴν Ἀραβικὴν, τὸν περσικὸν κόλπον, καὶ τὴν Κασπίαν, ἣν συνδέει μετὰ τῆς βορείας θαλάσσης. Ἀξιόλογος κῦτος ἐκδοσις ἐστὶν ἡ τοῦ Κοραῆ. — Συνέταξεν δὲ προσέτι ὁ Στράβων καὶ ἱστορικὸν σύγγραμμα «Ἑπομνήματα ἱστορικὰ», εἰς ἡ βιβλία τοῦλάχιστον, ἐξακολούθησεν τοῦ Πτολεμαίου, οὐ μόνον ὀλίγα ἀποσπάσματα διατηροῦνται (Συλλ. Müller, Fragm. Hist. Graec. III).

Στρατεία, ἐν γένει ἡ ἐκστρατεία. Στρατεία δ' ἐν τοῖς ἐπισημοῖς ἐλέγετο ἐν Ἀθήναις ἢ μὴ κένδημος, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος τῶν ἐπισημῶν ἀρχόντων στρατολογία τῶν νέων, τῶν μὴ ἤδη προσεκστρατευσάντων (Ἀρκπρ. λ.ξ. Ἀριστλ.). Στρατεία δ' ἐν τοῖς μέρεσι ἐνέφανε τὴν εἰς φύλαξιν ὄχυρων μερῶν τῆς χώρας, καὶ οὐχὶ εἰς ἐκστρατείαν ἐκτὸς αὐτῆς, ὑπηρεσίαν τῶν κατὰ πρότερον εἰς τὸν στρατὸν ταττομένων ἐφέδων (Ἀισχ. π. Περσέδ. (330) 49).

Στρατηγία, (ἦτοι στρατηγικὴ περιφέρεια) ἐστὶν ἡ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους ἐπιτοποροῦσα ἢ Ἑλλάς, ὑπὸ τὴν ἐπισημῶν Ἀγαίας, ἐπὶ Ἀγούστου αἰ δ' Ἀθηναίαι καὶ ὀλίγισται τινες ἄλλαι πόλεις μόνον διατήρησαν τότε σκίαν τινα ἀνεξαρτησίας.

Στρατηγίον, ἐν Ἀθήναις, τὸ ἀρχεῖον εἰς ὃ συνήρχοντο αἱ στρατηγοὶ πρὸς διεκπεραίωσιν τῶν ἀνατεθειμένων αὐτοῖς υποθέσεων, πρὸς ἐκδίκασιν τῶν δικῶν τῆς δικαιοδοσίας των καὶ πρὸς ἐστίασιν (Δμοθ. ν. Ποιωτ. 992).

Στρατηγός. Ἡ ναυαρχία, ἦτοι τὸ πλοῖον ἐφ' ὃ ἐπλεονό ναύαρχος, ἐλέγετο καὶ στρατηγός παρ' Ἀθηναίους, διότι ναύαρχος παρ' αὐτοῖς ἦν αὐτὸς ὁ συνεκπλέων στρατη-

γός, καὶ εἰς αὐτὸν ἐναπέκειτο τὰ ἐκλέξῃ ἐκ τοῦ στόλου ὃ ἤθελε πλοῖον, καὶ ὃ ἐθέλωρει ὡς τὸ ἀριστόν καὶ ταχυτάτον (Δμοθ. πρ. Πολκλ. 222, 28. — Λυσ. π. Ἀπλ. ὄρν. β. — Ἀισχ. κ. Κτησφ. 13).

Στρατηγός. Ἐν Ἀθήναις οἱ στρατηγοὶ ἦσαν οὐχὶ κληρωτοί, ἀλλὰ χειροτονητοί, διότι τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἀπῆται γνώσεις καὶ ἐμπειρίαν. Ἐξελέγοντο δὲ δέκα κατ' ἔτος, ἕκαστος ἐξ ἐκάστης φυλῆς (Πλούτ. Κίμ. Η), εἶτα δ' ἴσως, ἀνευ τῆς διακρίσεως ταύτης, ἐξ ἀπάντων (Πολβ. Γ, 87), καὶ ὁ αὐτὸς ἠδύνατο πολλοκις τὰ ἐκλεχθῆ (Πλούτ. Φωκ. Η. — Δμοθ. Πρωσμ. ΝΗ, 1464). Ἐπισημῶν δ' ὁ νεομυθευμένος, νόμιμα τέκνα ἔχων καὶ κτήσιν γῆς ἐν Ἀττικῇ (Δειναρχ. κ. Δμ. 71). Κατ' ἀρχὰς συνεστράτευον καὶ οἱ δέκα, εἶτα τρεῖς μόνον, οἱ δύο ὡς σύμβουλοι τοῦ ἀρχιστρατήγου, καὶ τέλος, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐμίσθων ἕξινοι στρατιώται, μόνον εἰς τὴν λοιπῶν μενόντων οἴκαδε, καὶ ἀσχολουμένων εἰς ἐπιδείξεις καὶ παρατάξεις (Δμοθ. Φιλ. Α, 47). Ἰσχυρὸν δ' οὗτοι, ἴσως εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ «ἐπὶ τῇ διοικήσει», τὴν ἐπιμέλειαν τῆς στρατολογίας, ὅτε πολλαὶ μορφαί γίνονται κατ' αὐτῶν ἐπὶ φιλοπροσωπία (Ἀριστ. Πίρ. 1178. Ἰπκ. 1383. — Λυσ. Ἰπ. στρατ. Δ'), καὶ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν στρατιωτικῶν λειτουργιῶν, εἰσφορῶν καὶ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ταύταις συνεχομένων δικῶν (Δμοθ. Λαερτ. 940). Ἐξέλιος δ' εἶχον καὶ τὴν ἐπαγροῦσιν ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς χώρας, κατὰ τμήματα αὐτοῖς κατανενομημένης (Πλούτ. Φωκ. ΑΒ). Ἰδουκαίου δὲ τὰ συγκαλῶσι καὶ τὴν βουλήν ὅταν τὸ ἔκρινον ἀναγκαῖον. Ἐἰς ναυτικὰς δ' ἐκστρατείας οἱ στρατηγοὶ ἦσαν συγχρόνως καὶ ναύαρχοι. Ἦν δ' ἡ θέσις τοῦ στρατηγοῦ ἢ ἐνδοξοτάτη ἐν τῇ πόλει, ὥστε καὶ διὰ τὰ τέκνα προσέτι καύχημα ἦν καὶ ὡσεὶ εὐγένεια τὰ κατάγονται «ἐκ πατρὸς ἐστατηγηγότητος» (Δμοθ. κ. Φρμ. 922). Ὁ μισθὸς τοῦ στρατηγοῦ ἐν ἐκστρατείᾳ ἦν τετραπλάσιος τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀπλοῦ ὀπλίτου,

ὄντος, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πρὸ τῆς Προδικίας, 2 δραχμῶν καθ' ἐκάστην διὰ τὸν ὀπλίτην μετὰ τοῦ ὑπηρέτου του (Θουκ. Γ, 17). — Ὁ Ῥωμαῖος στρατηγός ἐλέγετο Πραίτωρ.

Στρατεία, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, μὴ ὑπάρχουσα πλέον ἐπὶ Στράβωνος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 606. — Στφ. Βυζ.).

Στρατίας, υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιδίας (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 413).

Στρατιοθάτης, υἱὸς τοῦ Ἡλεκτρίωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου (Ἀπλδ. Β, 4, 5).

Στρατιοκλής, 1) Κρής, ἀρχηγὸς τῶν σφενδονητῶν ἐν τῇ στρατῷ Κύρου τοῦ νεωτέρου κατὰ τοῦ Ἀρτοξέρξου (Ξνφ. Ἀνθ. Δ, 2, 29). — 2) Ἐξ Ἀμφιπόλεως, προεκάλεσε τοὺς Ἀθηναίους τὰ καταλάβωσι τὴν πατρίδα του, ἀπειλουμένην ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη, καὶ ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, κυριεύσαντος τὴν πόλιν (Δμοθ. Ὀλυθ. Α, 11). — 3) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος κατὰ τῶν Μακεδόνων (Ἀισχ. Κτησφ. 44). — 4) Ἀθηναῖος ῥήτωρ καὶ ἱστορικός, φίλος τοῦ ῥήτορος Λυκούργου, ἐχθρικῶς δὲ διακείμενος πρὸς τὸν Δημοσθένην.

Στρατολογία. Ἐν Ἀθήναις ἡ στρατολογία, ἐν τακτικῇ καταστάσει, ἐγένετο, ἐγγραφόμενον κατ' ἔτος εἰς καταλόγου, τῶν νέων τῶν ἀρικομένων εἰς στρατεύσιμον ἡλικίαν, ἦτοι τῶν ἐφέδων, ἢ τῆς ἀρχῆς τῶν 18 ἐτῶν. Προκειμένου δὲ περὶ ἐκστρατείας, ἐλάμβανον οἱ στρατηγοὶ ἐκ τῶν καταλόγων τούτων κατὰ προτίμησιν τοὺς μὴ προσεκστρατευκότας (Ἰδ. στρατεία καὶ στρατός). Οἱ δὲ Σπαρτιάται ἦσαν πάντες ἐμψυχοί, ἦτοι στρατεύσιμοι, ἀπὸ τοῦ 20οῦ μέχρι τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των.

Στρατιονέκεια, 1) πόλις τῆς Καρίας, ἀνατολικῶς κειμένη τῶν Μυλάων, οὐ μακρὰν τοῦ Μαρσίου ποταμοῦ. Ἰδρυσεν δ' αὐτὴν Ἀντίοχος ὁ Σωτήρ πρὸς τιμὴν τῆς συζύγου του, ἧς καὶ τὸ ὄνομα τῇ ἔδωκεν. Ἐν

αὐτῇ ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Διὸς, παρ' ἧς συνήρχετο ὁ δεσμὸς τῶν Καρῶν (Στφ. ἸΔ, 660. — Λιν. XXXIII, 18). Νῦν ἐρείπια εἰς Ἑσπρίον Ἰσάρ. — 2) Πόλις ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (Στφ. — Στφ. Βυζ.).

Στρατονίκη, 1) Θυγάτηρ τοῦ Πλευράωνος καὶ τῆς Ξανθίππης (Ἀπλδ. Α, 7, 7). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Ἀτρήμου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Β, 7, 8). — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Περδίκκου, γυνὴ Σεύθου, τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν (Θουκ. Β, 104). — 4) Θυγάτηρ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, δευτέρα γυνὴ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, βασιλέως τῆς Συρίας, ὅστις ἐνόησας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀντίοχον τὸν Σωτήρα κατεχόμενον ὑπὸ σφοδρῶ ἐρωτος πρὸς αὐτὴν καὶ βαρέως ἐξ αὐτοῦ ἀσθενήσαντα, τὴν παρεχώρησεν αὐτῷ οἰκειοθελῶς (Λουκ. π. Συρ. Θ, 17). — 5) Πόλις τῆς Μακεδονίας (Πτλμ.). Νῦν Φραγκόκαστρον.

Στρατόνεκος, 1) Ἀθηναῖος, κισσάρχος ἐπίσημος, καὶ ποιητὴς ἀγχινοῦστατος, πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος περιελθὼν καὶ πολλοὺς ἔχων μαθητάς, δυσαρπότησας δὲ διὰ τινος σατυρικοῦ ποιήματός του Νικολῆν, τὸν τύραννον τῆς Κύπρου, ὅστις τὸν ἐθανάτωσε (Ἀθην. Η, 9, κλ. — Αἰλ. π. ἰ. ἸΔ, 14). — 2) Κυζικηνός, γλύπτης καὶ τορευτῆς, περὶ τὰ 270 π. Χ. φιλοσόφων ποιήσας ἀγάλματα, καὶ εἰς τῶν συνεργασθέντων εἰς τὸ σύμπλεκμα τὸ παριστῶν τὴν κατὰ τὸν Γαλατῶν νίκην Ἀττάλου τοῦ Α'. Τοῦ συμπλέγματος τούτου ἀντίγραφον πεμφθὲν εἰς Ἀθήνας ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ νικητοῦ, Ἀττάλου τοῦ Β', ἐτέθη εἰς τὸ νότιον τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως, ὑπὲρ τοῦ Διονύσου τὸ θεάτρον (Παυσ. Α, 25. — Ἀθην. ἸΑ, 702. — ΡΙ. XXXIV, 19, 24, 26).

Στρατόπεδα, μέρη τῆς κάτω Αἰγύπτου, πλησίον τῆς Βουβάστως, παραχωρηθέντα εἰς τοὺς Ἑλληνας ὑπὸ τοῦ φιλέλληγος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ψαμμητίχου, ἵνα εἰς αὐτὰ ἐγκαταστηθῶσιν (Ἡρόδ. Β, 154).

Στρατός (ή), 1) Η μεγάλη και έχυρωτάτη πόλις τῆς Ἀκαρνανίας (Θουκ. Β, 80.—Ξηφ. Ἑλλ. Δ, 6, 4), κειμένη μεσογειῶς, εἰς ἀπόστασιν 10 σταδίων ἀπὸ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἀχελμοῦ, ἐπὶ τῆς Ἀκαρνανικῆς πεδιάδος. Ἐκεῖ συνήρχετο συνήθως τὸ «καινὸν τῶν Ἀκαρνανίων», δηλαδή οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων πόλεων τῆς Ἀκαρνανίας. Ἐπειδὴ ἡ θέσις ἦν σπουδαία, προσβαλόντες αὐτὴν ἐκυρίευσαν οἱ Αἰτωλοὶ, δι' ὃ καὶ ὁ Λίβιος (XIII 21) τὴν λέγει τὴν ἄνωριωτέραν πόλιν τῆς Αἰτωλίας. Ἰστένια αὐτῆς ἀξιόλογα σῶζονται εἰς τὴν θέσιν Πόρτα, παρὰ τῇ Λεπιδίᾳ. — 2) Πόλις Ἀρκαδικὴ πρὸς δυσμὰς κειμένη, κατὰ τὴν πόλιν Θέλουσσαν, καθ' ἣς ἠμφοσθῆται αὐτὴν ἡ Ἥλις. Ἐκλαμβάνεται ὡς ἡ ὀμηρικὴ Στράτιη (Ἰλ. Β, 606.—Πολδ. Δ, 73). — 3) Πόλις τῆς Ἀχαιᾶς, συγγωνευθεῖσα εἶτα μετὰ 5 ἄλλων πόλεων εἰς τὴν Δύμην (Στράβ. Η, 387).

Στρατός. Ἐπὶ τῶν ἠρωϊκῶν χρόνων δὲν ὑπῆρχε παρὰ τοῖς Ἕλλησι στρατὸς κυρίως κατὰ τὰς τακτικὰς ἀξιώσεις ὀργανισμένος. Ἡ ἀτομικὴ ἀνδρεία ἦν τότε τὸ πρὸ πάντων ἀπαιτούμενον, καὶ αἱ στρατηγικαὶ κινήσεις ἢ τῶν ἀρχηγῶν ἢ ἐπέμβασις μικρὸν συνετέλουσαν εἰς τῆς μάχης τὴν ἔκβασιν. Ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ὁ στρατιωτικὸς ὀργανισμὸς ἦν ἀντανάγκαστος καὶ συνέπεια τῆς πολιτικῆς αὐτῶν ῥυθμίσεως, δι' ὃ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ στρατεύεσθαι ἐθεώρουσαν ὡς μετὰ τοῦ δικαίου τοῦ πολίτου συνδεδεμένον, καὶ μάλιστα τοῖς εὐποριωτέροις ἀνήκον, ἀλλὰ συγγρῆνως καὶ ὡς καθήκον αὐτῶν. Ἐπόμενον ἦν ἄρα, ὡς αἰμας μετεβάλλοντο αἱ τοῦ λαοῦ διαίσεις, νὰ συμμεταβάλλωνται καὶ αἱ τοῦ στρατοῦ. Περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ὀργανισμοῦ πάντων τῶν ἑλασσόνων λαῶν τῆς Ἑλλάδος ὀλίγα λεπτομέρεια εἰσι γνωστά· ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα αἱ στρατιωτικαὶ αὐτῶν δυνατότητες ἦσαν ὀργανωμέναι κατὰ τὸν ὑπογράμμον τῶν δύο μεγάλων ἱστορικῶν λαῶν, τῶν

Σπαρτιατῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων. Ἀ' Τὸν Σπάρτη ὁ καταρτισμὸς τοῦ στρατοῦ ἐξήρτατο ἐκ τῆς ἀναλογίας τοῦ πληθυσμοῦ τῶν τριῶν τάξεων τῶν κατοίκων, ἦτοι τῶν Σπαρτιατῶν, τῶν Περιοίκων καὶ τῶν Ἑλωτῶν. Οἱ πρῶτοι, οἱ ἐν Σπάρτῃ ἄρχοντες, διηροῦντο εἰς 5 κλάμας, ὧν ἐκάστη ἐχορήγει ἓνα λόχον. Ἡ δύναμις δ' ἐκάστου τούτων ἦν ἀόριστος, ἐξαρτωμένη οὐ μόνον ἐκ τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστης τῶν κωμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκάστοτε ἐκπεπομένων εἰς ἐκστρατείας, καὶ ὠρίζετο ὑπὸ τῶν ἐφόρων, ὥστε ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λόχων δὲν ἠδύνατο ὁ ἐχθρὸς νὰ ὑπολογίσῃ τὴν δύναμιν τοῦ στρατοῦ. Οἱ Σπαρτιάται ἦσαν στρατεύσιμοι ἀπὸ τοῦ 20ου μέχρι τοῦ 60ου ἔτους τῆς ἡλικίας των. Οὐδαμοῦ δὲ μαρτυρεῖται ὅτι, ὡς αἱ ἐφηβοὶ ἐν Ἀθήναις, οὕτω καὶ οἱ ἐφηβῆρες ἐν Σπάρτῃ (μελλεῖρηνες, πρωτεῖρηνες, οἱ 18-20 ἔτων), ἐξετέλουσαν ἐσωτερικὴν τινα στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ φαίνεται μᾶλλον ὅτι ἐξηκολούθουν τὰς ἐπιπόνους ἀσκήσεις των. Πόσοι ἦσαν ἐν γένει οἱ μάχιμοι Σπαρτιάται δὲν λέγεται. Ἐν Πλαταιαῖς εἶχον παραταχθῆ 5000. Πάντες ὑπηρετοῦσαν ὡς ὁ πλῆξται πεζοὶ, καὶ αὐτοὶ οἱ λεγόμενοι ἰππεῖς, οἵτινες ἦσαν 300 ἐκαστοὶ (Ἡρόδ. Α, 67, Ζ, 205. Η, 124), ἢ τοῦ βασιλείου σωματοφυλακῆ. Οἱ περὶ οἰκίας οἱ μὴ Δωριεῖς ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς χώρας ἐκτὸς τῆς Σπάρτης, ὑπηρετοῦσαν καὶ αὐτοὶ ὡς ὀπλίται, ἀλλ' εἰς ἰδιαιτέρα σώματα· εἰ δὲ καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἦν πολὺ μείζων τῶν Σπαρτιατῶν, ἀλλ' οὐδέποτε ἐξεστράτευον ἐξείνων πολυπληθέστεροι. Ἐν Πλαταιαῖς ἦσαν ἐπίσης 5000 (Διόδ. ΙΑ, 4). Οἱ δ' Ἑλωτῆες εἶποντο τοῖς Σπαρτιάταις ὡς θέρραποντες καὶ ὑπασπισταί, οὐχὶ ὡς μέρος τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' εἰς τὴν ἀτομικὴν ὑπηρεσίαν τῶν κυρίων των. Εἰς δυσκόλους ὁμοῦ περιστάσεις ἐνίστατο ὀπλίξον καὶ αὐτοὺς, ἢ καὶ μέρος αὐτῶν, ὡς μαχημοὺς ψιλοῦς, ἀλλ' οὐχὶ ὡς ἴδιον σῶμα, οἷοι ἦσαν οἱ ψιλοὶ ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις, κατ' ἀν-

τίθειαν πρὸς τοὺς ὀπλίτας. Εἰς τὴν μάχην τῶν Πλαταιῶν παρήσαν 35,000 εἰλωτες, ἀνὰ 7 δι' ἕκαστον Σπαρτιάτην (Ἡρόδ. Θ, 28. 30). Συνήθως δὲ, ὅτε γίνεται λόγος περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ σπαρτιατικοῦ στρατοῦ, οἱ εἰλωτες οὗτοι δὲν μνημονεύονται. Οὐχ ἦττον παρτάττοντο πολλὰκις ὀπίσω τῆς φάλαγγος, καὶ ἠῆξαν οὕτω τὴν δύναμιν τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς. Ἐὰ λοιπὰ δὲ στρατιωτικὰ καθήκοντα αὐτῶν ἦσαν νὰ φονεύωσι τοὺς ἐχθροὺς οἵτινες ἐκίπτον τετραυματισμένοι ὑπὸ τῆς προϊούσης φάλαγγος, δι' ὃ ἦσαν καὶ ἐλέγοντο κορυνηφόροι (ροπαλοφόροι), καὶ προσέτι νὰ σώζωσιν ἐκ τῆς μάχης τραυματισθέντας τοὺς ἰδίους αὐτῶν κυρίους, καὶ ὑπὸ ταύτην τὴν ἐποψὴν ἐκαλοῦντο ἀρυστήρες (σωτήρες). Ὅτε δὲ, τῷ 465 π. Χ., καταστρεπτικὸς σεισμὸς ἐν Σπάρτῃ ἠλάττωσε τῶν ἀριθμῶν τῶν πολιτῶν καὶ συγγρῆνως ἐξεργάγη ὁ τρίτος μεσσηνιακὸς πόλεμος (465-455 π. Χ.), τότε γενικὴ στρατιωτικὴ μετάρρυθμισις ἀπέβη ἀναγκασιότατη. Ἡ καθυπόταξις τῶν ἐπαναστατῶν ἐνδιέφερε τοὺς περιόικους οὐχ ἦττον ἢ τοὺς Σπαρτιάτας. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι ἔμειναν ὀλιγάριθμοι, προφανῆς ἀπέβαινε ἡ ἀνάγκη νὰ συγγωνευθῶσι μετὰ τῶν περιοίκων εἰς ἓν σῶμα ὀπλιτῶν. Ἐπομένως εἰς τοὺς 5 λόχους τοὺς ἀντιστοιχοῦντας εἰς τὰς 5 κλάμας τῶν γνησίων πολιτῶν ἀντικατέστησαν 6 στρατιωτικαὶ μόραι, ἐγχελοῦσαι καὶ τοὺς περιοίκους, καὶ ἐκάστη μόρα ὑποδιηρέθη εἰς 4 λόχους, 8 πεντηκοστάς καὶ 16 ἐνωμοτίας, οἱ ἀρχηγοὶ ἦσαν ὁ πολέμαρχος, οἱ λοχαγοὶ, οἱ πεντηκοστῆρες, οἱ ἐνωμοτάρχαι. Ἀλλ' ὁ στρατὸς οὗτος οὐδέποτε ὀλόκληρος ἐξεστράτευεν, ἀλλὰ, κατὰ τὰς ἀνάγκας, ὁ πρῶτος, ἢ οἱ δύο πρῶτοι λόχοι ἐκάστης μόρας, ὁ δὲ τρίτος (περιέχων τοὺς πρεσβυτέρους), καὶ ὁ τέταρτος (τοὺς νεωτέρους), συνήθως ἔμενον ὑπερμαχοῦντες τῆς πόλεως. Πρὸς δὲ ταύταις 6 μόραις ἔμενον ἔτι καὶ οἱ προμνημονευθέντες ἰππεῖς, καὶ προσέτι οἱ Σκιρτί-

ται, κάτοικοι τῶν τραχέων βράχων τῆς Μάνης, ἐπεμπον ἐν σῶμα, περὶ οὐ μόνον ἠξεύρομεν ὅτι ἦν ψιλὸν πεζικὸν (Θουκ. Ε, 67.—Ξηφ. Ἑλλ. Ε, 4, 52)· οἱ δ' Ἑλωτῆες, ἐκλείπουσι παντάπασιν ἀπὸ τοῦ σπαρτιατικοῦ στρατοῦ μετὰ τὸν τρίτον μεσσηνιακὸν πόλεμον (455 π. Χ.). Ἴππικὸν ἐπὶ πολὺ ἡ Σπάρτη δὲν εἶχεν, ὡς καὶ πᾶσα ἡ Ἑλλάς ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις. Ἄν ἰππεῖς ὑπῆρχον ἐν Θεσσαλίᾳ ὡς ἰκποτρόφω χώρῳ, ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ἐξελαμβάνοντο ὡς μυθικά ὄντα, ὡς Κένταυροι. Μόνον δὲ περὶ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου γίνεται μνηστὰ ἐπίπτων Σπαρτιατῶν ὡς νέου τιπὸς στοιχεῖου εἰς τὸν στρατὸν αὐτῶν (Ξηφ. Ἑλλ. Δ, 5, 11. Ακ. Πολ. ΙΑ, 2). Ἐκτοτε δὲ, εἰς τὰς μόρας τῶν ὀπλιτῶν προσετέθη καὶ μία μόρα ἰππέων, 400 τὸ πρῶτον (Θουκ. Δ, 55. Ε, 67), αὐξηθέντων εἰς 600 (Ξηφ. Ἑλλ. Δ, 2, 16), διοικουμένη ὑφ' ἐνὸς ἰππαρμοστῶ (Ξηφ. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 10), καὶ διαιρουμένη εἰς οὐλαμοῦς, ὧν ἕκαστος συνέκειτο ἐκ 50 ἰππων, πιθανῶς 12 κατὰ μέτωπον καὶ 4 κατὰ βάθος. Τῶν ἰππων ὁμοῦ καὶ τότε δὲν ἐπέβαινον οἱ πλούσιοι καὶ ἐπιφανεῖς, ἀλλ' ἀνεβίβαζον εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀδυνατωτέρους τῶν στρατιωτῶν, δι' ὃ καὶ ὁ Ξενοφῶν λέγει πονηρότατον τῆς Σπάρτης τὸ ἰππικόν. Ὅτε, μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, στρατὸς ἐπέμπετο μακρὰν ἐκτὸς τῆς χώρας, ἢ σύνθεσις αὐτοῦ ἦν τότε ἄλλη· συνέκειτο ἐκ περιοίκων, νεοδαμωδῶν, μωθᾶκων καὶ εἰλωτῶν, καὶ μόνον 80 Σπαρτιάται παρηκολούθουν τὸν στρατηγὸν ἢ βασιλεῖα ὡς σύμβουλοι αὐτοῦ. Ὁ τοιοῦτος δὲ στρατὸς ἐνεδυναμοῦτο στρατολογῶν παρὰ τοῖς συμμάχοις.—Ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὴν Σολωνίου νομοθεσίαν, ἐκ τῶν διασήμων τελῶν ἡ τιμημάτων εἰς ἅ διηροῦτο ὁ ἀττικὸς λαὸς, τὰ τρία πρῶτα μόνον ἐστρατολογοῦντο ὡς ὀπλίται, καὶ ἐξ αὐτῶν οἱ ἰππεῖς ἦσαν τὸ δευτέρον τμήμα, καὶ οὗτοι ὁμοῦ ὡς ὀπλίται μᾶλλον ὑπηρετοῦντες. Ἡ δὲ τετάρτη τάξις, οἱ

θητες, κατατάσσοντο, δημοσία δαπάνη, εἰς τὸ ναυτικόν, ἢ ὡς φίλοι (τοξόται) εἰς τὸν στρατόν. Ἄφ' οὗτου δ' ὁ Κλεισθένης (τῷ 510 π. Χ.) διήρσαε τὸν ἀνακτικὸν λαὸν εἰς 14 φυλάς, ἕκαστε ἐκάστη ἐχορήγει εἰς τὸν στρατὸν ἀνά μιαν φυλὴν διαιρουμένην εἰς 5 ναυκραρίας, καὶ ἔχουσαν ἓνα στρατηγόν. Καὶ οἱ 10 στρατηγοὶ δὲ συνεκστρατεύοντες, διεδέχοντο ἀλλήλους εἰς τὴν ἀρχιστρατηγίαν ἕκαστος ἀνά μιαν ἡμέραν. Πᾶς Ἰθνηναῖος ἦν στρατεύσιμος ἀπὸ τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας του μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 60ου· ἀλλ' οἱ ἀπὸ τοῦ 18-20, ἔφηβοι, ὑπηρέτου ἐντὸς τῆς χώρας ὡς περίπολοι, φύλακες τῆς χώρας, καὶ φρουροὶ τῶν μερῶν κατὰ τὰ μεθρία ἄτινα ἔχον ἐχυρωθῆ ἀπὸ τῶν Περσικῶν. Ὑπηρέτου δ' ὡς φίλοι, καὶ μόνον κατ' ἐξαιρέσειν ἐπέμποντο πέραν τῶν ὁρίων (Θουκ. Δ, 67). Καὶ ἐν γένει δ' ἐν Ἀθῆναις, ὡς καὶ ἐν Σπάρτῃ μόνον ἀριθμῆται, κατὰ τὰς ἀνάγκας ὀριζόμενος, ἐξ ἐκάστης φυλῆς ἐξεπέμπετο ἐκτὸς τῆς χώρας, καὶ τὸ σῶμα τοῦτο, ἐξ ὅσων δῆποτε καὶ ὄν συνέκειτο, ἐλέγετο πάντοτε φυλὴ ἢ τάξις. Οἱ δ' ἐναπολειπόμενοι ἀπετέλουν τὴν φρουρὰν τῆς πόλεως, ἢ ἐνίσχουν πολλάκις καὶ οἱ μετοικοὶ, ἢ τοὶ οἰεγατεστημένοι ξένοι. Ἴππεῖς δὲ οὐδ' οἱ Ἀθηναῖοι ἔχον κατ' ἀρχὰς, ἢ τοὺλάχιστον ἐλαχίστους, μέλις 100, καὶ εἰς τὴν ἐν Μαραθῶν μάχην οὐδένα. Ἀλλὰ μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους ἤρξαντο ἔχοντες πρῶτον 300, εἶτα 600 Ἴππεῖς, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἤδη 1200, οἷς προσετίθεντο καὶ οἱ δοῦλοι (ἴδ.) Ἴπποτοξόται. Ἐν γένει ὁμοίως παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἡ ἀναλογία τῶν Ἴππέων πρὸς τοὺς πεζοὺς ἦν ὡς 1 : 10, καὶ μικρὰ ἦν ἡ στρατηγικὴ σπουδαιότης αὐτῶν, ἰδίως χρησίμων εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν φευγόντων. Ἐτάσσοντο δὲ παρὰ τὰς δύο πτέρυγας τοῦ στρατοῦ, ὑπὸ δύο ἱπάρχους. — Οἱ τύραννοι οἱ γινώσκοντες ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐμπιστευθῶνται εἰς τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀφοσίωσιν καὶ τὸν ὑπὲρ αὐ-

τῶν ἐνθουσιασμὸν τῶν πολιτῶν, κατέφευγον εἰς ξένους μισθωτοὺς στρατιώτας, καὶ οἱ τοιοῦτοι ἦσαν κυρίως Ἀρκάδες καὶ Κᾶρες. Αἱ ἐλεύθεραι πόλεις ὁμοίως σπανίως καὶ μικρὰν ἐποιούντο χρῆσιν αὐτῶν (Ἡρόδ. Α, 77, 13, 163, Γ, 4, 11). Ἰκανῶς μέγας στρατὸς μισθωτῶν Ἑλλήνων κατηρτίσθη τὸ πρῶτον ἐκ 13,000 ἀνδρῶν, τῶν συνεργεία τῆς Σπάρτης μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου ἐκστρατεύσαντων κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου, καὶ μετὰ τοῦ Κύρου τὴν πρῶτην ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ξενοφῶντος, τῷ 400 π. Χ. ἐκανελεύοντων. Οὗτοι κατατάχθησαν τότε ἀμέσως εἰς τὸν Σπαρτιατικὸν στρατόν, ὅστις ὑπὸ τὸν Ἀγησίλαον ἐπέμφθη ἵνα ὑποστηρίξῃ τὴν ἔξανάστασιν τῶν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλληνίδων πόλεων κατὰ τῆς Περσικῆς ἐξουσίας. Οὗτοι κατὰ πρῶτον ἀπετέλεσαν νέον στοιχείον τῶν στρατιωτικῶν τῆς Ἑλλάδος δυνάμεων. Οἱ πρὶν ἐνίοτε προσλαμβάνομενοι μισθωτοὶ ἦσαν κυρίως φίλοι τινες ἢ τοξόται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δ' ἐκείνης κατατάσσοντο εἰς αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ στρατοῦ ὡς ὀπλίται. Καὶ εἰς μὲν τὰς κυρίως Ἑλληνικὰς πολιτείας ἐμισθοῦντο ἔτι οἱ στρατιῶται μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας ὑφισταμένου πολέμου· ἀλλ' οἱ τῶν βορείων μερῶν ἠγεμόνες, ὡς φέρ' εἰπεῖν ὁ Ἰάσων ἐκ Φερῶν, ἤρξαντο ἐκτοτε ἤδη μονίμους ἔχοντες στρατοὺς μισθωτοῦς, καὶ τοὺς πρὶν ἐγχωρίους στρατηγούς καὶ πολεμάρχους ἀντικατέστησαν στρατηγοὶ μισθωτοὶ. Οἱ ἦσαν ὁ Ἴφικράτης, ὁ Χαθρίας, κτλ. Ὅσοι δὲ περιφημότεροι ἦσαν οὗτοι, καὶ ἔσω πλείονα χρήματα τοῖς ἐχορήγουν αἱ μισθοῦσαι αὐτοὺς πόλεις, τόσῳ μείζων ἦν ἡ ὑπὸ τὰς σημαίας αὐτῶν συρροή. Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ αὐτοὶ στρατηγοὶ, καὶ ἐξεπέμπετο τοὺς λοχαγούς των, οἵτινες ἐστρατολόγουν λόγους ἐξ 100 ἀνδρῶν διαφόρων ὀπλίων, οἵτινες αὐτοὶ ἐξ ἰδίων ὀπλίζοντο, δι' ὃ καὶ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ τὸ σιτηρῆσιον (ἡ σῆτος) ἦσαν οὐχὶ μικρὰ, διὰ

τοὺς Ἴππεῖς φυσικῇ τῇ λόγῳ περισσότερα ἢ διὰ τοὺς πεζοὺς. Πλὴν δὲ τῶν ὀπλιτῶν ὑπῆρχον καὶ φιλομισθωτοὶ, ἀκοντισταὶ, τοξόται, σφενδονῆται, οἵτινες καὶ γυμνῆται ἢ γυμνοὶ ἐλέγοντο, διότι δὲν ἔχον ἀσπίδα. Ὁ Ἴφικράτης ὠργάνωσε καὶ ἄλλο διάφορον αὐτῶν σῶμα, τοὺς πεζοστὰς, ἐλαφροὺς πεζοὺς στρατιώτας, τὸν μέσον δρον ἐπέχοντας μετὰ τῶν φιλῶν καὶ τῶν ὀπλιτῶν, τούτων διαφόρους καὶ ὅσον τὰ μὲν ἀμυντικὰ αὐτῶν ὄπλα ἦσαν ἐλαφρότερα, τὰ δὲ πρὸς προσβολὴν μακρότερα. — Γ'. Μακεδόνες. Εἰς τὴν ἐν Καιρωναίᾳ μάχην εἰς 50,000 Ἑλληνας πεζοὺς καὶ τινὰς Ἴππεῖς ὁ Φίλιππος ἀντέτατε 30,000 πεζοὺς καὶ 2,000 Ἴππεῖς ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἤρξατο τὸ Περσικὸν κράτος ἀνατρέπων μετὰ 30,000 πεζῶν καὶ 4,500 Ἴππέων εἰς δὲ τὴν Μακεδονίαν, ὑπὸ τὸν Ἀντίπατρον ἔμειναν 12,000 πεζοὶ καὶ 1500 Ἴππεῖς. Ὅτε δ' εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἰνδικὴν ὁ Ἀλέξανδρος, εἶχε στρατὸν 160,000 ἀνδρῶν, ἐξ ὧν 40,000 ἦσαν Μακεδόνες καὶ 120,000 Ἀσιᾶται. Κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας διαφόρους ἐποχὰς διάφορος ἦν καὶ ἡ διάπλασις τοῦ μακεδονικοῦ στρατοῦ. Τὸ κέντρον τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἀπετέλει ἡ φάλαγξ τῶν ὀπλιτῶν, συγκειμένη ἐκ Μακεδόνων ἐλευθέρων οὐχὶ εὐκατριδῶν. Ἦν δὲ παράταξις πυκνὴ, 16 ἀνδρῶν βάθος ἔχουσα, δυσδιάσπατος, ἀλλὰ καὶ μάλλον δυσκίνητος, ὅση καὶ ἂν ἦν τῶν κινήσεων ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ γύμνασις εἰς αὐτάς. Αἱ 5 πρῶται γραμμαὶ ἔτεινον κατὰ τῶν ἐχθρῶν 16 ποδιαῖα ἀκόντια, τὰς λεγομένας σαρίσσας, τὰ δὲ τῶν ὀπισθεν ἰσταμένων ἐατηρίζοντο ἐπὶ τῶν ἄμων τῶν πρὸ αὐτῶν. Ἐνίοτε ἡ φάλαγξ εἶχε καὶ μόνον 12 ἀνδρῶν βάθος. Συνέκειτο δὲ συνήθως ἐκ 4,000 ἀνδρῶν ἐνίοτε ὁμοίως εἶχεν ἄλλως ὁ ἀριθμὸς, διότι ἐξηρτάτο ἐκ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Μακεδονικῶν ἐπαρχιῶν, ὧν ἐκάστη ἐπέμπε μίαν τάξιν, ἢ μέρος εἰς τὴν φάλαγγα, ἢ τις καὶ αὐτὴ διὰ τοῦτο πᾶσα ἐπίσης καὶ Ἰάξις

ἐλέγετο. Περιεῖχε δὲ ἡ χιλιάρχις, κατὰ βάθος τεταγμένης, τὴν μίαν ὀπίσω τῆς ἄλλης· ἐκάστη δὲ χιλιάρχις διηρατο εἰς 4 συντάγματα, καὶ ἕκαστον σύνταγμα εἰς 4 τετραρχίας. Ἐλαφρότερος ἦν ὁ ὀπλισμὸς καὶ εὐκολώτεροι αἱ κινήσεις τῶν ὑπασπιστῶν, οἵτινες ὁμοίως διέφερον τῶν φιλῶν. Ὁ ὀπλισμὸς αὐτῶν δὲν μνημονεύεται ἀκριβῶς· ἐπειδὴ ὁμοίως ὁ προορισμὸς αὐτῶν ἦν νὰ προσβάλλωσιν ἀρμητικῶς καὶ ταχέως, πιθανῶς ἀντὶ τῆς σαρίσσης εἶχον μακρὸν ξίφος. Ἦσαν δὲ καὶ αὐτοὶ σῶμα μόνιμον, καὶ διὰ τοῦτο καλῶς γεγυμνασμένοι. Ἐν πολέμῳ φαίνεται ὅτι ἠριθμοῦντο μέχρι 6,000, καὶ ἀπετέλουν τὴν ἐν τῇ στρατοπέδῳ βασιλικὴν φρουρὰν. Πλὴν δὲ τούτων τῶν στρατευμάτων τῆς πρώτης μακεδονικῆς ἐποχῆς, ἦτοι τῶν 6 τάξεων τῶν πεζῶν ὀπλιτῶν καὶ τῶν 6,000 ἐλαφροτέρων πεζῶν, τῶν ὑπασπιστῶν, ἀπαντᾶται ἐπὶ τῶν πρώτων χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἐν σῶμα 2,000 ἀνδρῶν, διαιρουμένων εἰς ἀγριανοὺς ἀκοντιστάς, καὶ εἰς Μακεδόνας τοξότας. Τοῦ Ἴππικοῦ τὴν σπουδαιότητα ἀναγνωρίσας ὁ Φίλιππος, συνέδεσε σχέσεις μετὰ τῆς Θεσσαλίας, καὶ εἰσῆγαγεν ἐκεῖθεν καλῆτέρους Ἴππους, καὶ Ἴππεῖς προσέλαβεν ἐκ τῶν διαφόρων φυλῶν. Οὗτοι ἀπετέλουν τοὺς σαρισσοφόρους, ἦτοι 1000 Ἴππεῖς ἐλαφροὺς, εἰς 8 ἴλας διαιρουμένους. Οἱ δὲ Μακεδόνες ἀπετέλουν τὸ βαρὺ Ἴππικόν, ἐκ 3,000 ἀνδρῶν, εἰς 15 ἴλας διηρημένον. Μία δὲ ἴλη, ἢ 16η, ἢ βασιλικὴ ἴλη λεγομένη, ἦ τὸ ἄγγμα, ἀπετέλει τὴν βασιλικὴν φρουρὰν. Ἡ ἐπὶ Φιλίππου διάταξις καὶ διαιρέσις αὐτῆ τοῦ Μακεδονικοῦ στρατοῦ, ἔμεινεν ἐπικρατοῦσα καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ὅτε ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς Περσίας. Ἐἶτα δὲ προσετέθησαν καὶ οἱ στρατοὶ τῶν συμμάχων Ἑλληνίδων πόλεων, πεζοὶ τε καὶ Ἴππεῖς (Διόδ. ΙΙΙ, 57), καὶ οἱ μισθοφόροι ὀπλίται. Διήρσαε δ' ὁ Ἀλέξανδρος πᾶσαν ἴλην τοῦ Ἴππικοῦ εἰς δύο λόγους, καὶ ὅλον τὸ σῶμα εἰς δύο χιλιάρ-

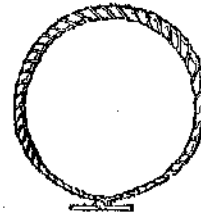
χίας· ἀλλ' ἡ διάταξις αὐτὴ ἐπ' ἕλιγον μόνον διήρκεσεν. Ὅτε δὲ, μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Περσικοῦ βασιλείου, εἶχε μαίζονα ἀνάγκην ψιλῶν σωμάτων πρὸς καταβίωξιν δραστηρίαν τῶν εἰσέτι ἀνθισταμένων, καὶ προσέτι καὶ τοὺς ἀσιανούς ἐξέσωσεν ὡς ὑπηκόους του μετὰ πάντων τῶν ἐξ Εὐρώπης συμμάχων του, καὶ πρὸ πάντων ἀπέβλεπεν εἰς τὸ ν' ἀποσβέσῃ τὸ αἰσθημα τῶν ἐθνικῶν διακρίσεων, τότε διάφοροι μεταρρυθμίσεις εἰς τὸν ὄργανισμὸν τοῦ στρατοῦ κατέστησαν ἀναγκαῖαι, ἐκταθεῖσαι καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐπινοήσεις τῶν μεγάλων διαρῆσεων. Εἰς τοὺς βασιλικούς σωματοφύλακας προσετέθησαν καὶ οἱ ἀργυράσπιδες, οὕτω καλούμενοι ἐκ τῶν πλουσίως ἐξειγασμένων ἀσπίδων των. Ἡἔφησε δὲ μεγάλως καὶ ἡ σ κ ε υ φ ο ρ ᾶ, διότι τὸ πλῆθος τῶν λαφύρων ἐπέφερε μείζονα ἄνεσιν εἰς τοῦ στρατιώτου τὴν διαίταν, ἐνεκὰ δὲ τῶν πολυετῶν ἐκατρατειῶν, καὶ γυναικῶν καὶ παιδία παρηκολούθουν τὸ στρατεύμα. Ἐξ Ἰνδιῶν δὲ προσέλαθεν ὁ Μακεδονικὸς στρατὸς καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐλεφάντων (ἴδ. ἐλέφας). Καὶ τῶν πολεμικῶν δὲ μηχανῶν, τῶν καταπελτῶν ὧν εὐρέται οἱ Σύροι ἐλέγοντο, καὶ ἄλλων βαρέων ὅπλων χρησίμων εἰς μάχας, ἐτελειοποιήθη ἡ κατασκευὴ ἀφ' οὗτο ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, διὰ τῆς ἐπιμιξίας μετὰ τῶν Ἀσιανῶν λαῶν ἀνεπτύχθη καὶ ἐξετέθη ἡ γυνῆσις τῆς μηχανικῆς. Μᾶλλον ὁμως ἐπὶ Ῥωμαίων ἐγένετο, ἐκτός τῶν πολιρκιῶν, καὶ εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης χρήσις τῶν ἐλαφροτέρων ἐξ αὐτῶν, ὡς τῶν βαρέων τόξων, τῶν λεγομένων γαστραφετῶν, τῶν ὀν ἄγρων καὶ σκορπίων ἢ μικρῶν καὶ φορητῶν βαλλιστῶν, ὡς ἐλεγον τότε τοὺς καταπέλτας, καὶ ἐκάστη λεγῶν (ἐκ 4200-6000 ἀνδρῶν) εἶχε καὶ 55 ἐλαφροὺς τοιοῦτους καταπέλτας, ὧν ἕκαστος ὑπηρετεῖτο ὑπὸ 11 ἀνδρῶν καὶ ἐσύρετο ὑπὸ ἡμιόνων, καὶ ἀνὰ 10 ὀνάγρους, συρομένους ὑπὸ βοῶν. Τοῦτο ἦν τῶν ἀρχαίων τὸ πυροβολικόν.

Στρατῆς, 1) Τύραννος τῆς Χίου ἐπὶ Δαρείου καὶ Ξέρξου (Ἡρόδ. Α, 138. Η, 132). — 2) Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμωδίας, ἀκμάσας περὶ Ὀλ. 92-99 (410-380 π. Χ.). Ἰβγράφε 16 κωμωδίας, καὶ τῶν 15 ἀναφέρει ὁ Σουΐδας τὰς ἐπιγραφάς. Σώζονται δὲ καὶ τινὰ αὐτοῦ ἀποσπάσματα (Συλλ. Meinecke, Fragm. Com. Græc. 1). — 3) Ὀλύμπιος ἱστοριογράφος, ἔγραψε 5 βιβλία «περὶ Ἀλεξάνδρου» (Ἀποπ. Mûller, Fragm. scripti. Alex. M).

Στρατών, ὄνομα Φοινίκων ἡγεμόνων πολλάκις ἐπανερχόμενον, ἐξ οὗ ὑπετέθη διέσωσ ἦν ταῦτο τῷ Ἀσαρτος, ἐξελληνισθέν. 1) Τύριος, ἐπὶ ἐπαναστάσεως τῶν δούλων ἐν Τύρῳ ὑπὸ πιστοῦ δούλου σωθεὶς, καὶ εἶτα εἰς ἡγεμόνα ἐκλεχθεὶς. Τὸ γένος αὐτοῦ διετηρεῖτο μέχρις Ἀλεξάνδρου, ὅστις ἐφέσθη αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐγκατέστησεν αὐτὸς εἰς τὴν βασιλείαν (Just. XVIII, 3). — 2) Υἱὸς Προστράτου, παρέδωκεν εἰς τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον τὴν Ἀραβὸν (ἢ Σιδῶνα), καὶ ἄλλας πόλεις τῆς Φοινίκης (Curt. N, 1). — 3) Βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος τρυφηλὸς καὶ ἐκδεδητημένος, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς του (Διλ. π. ἰ. Ζ, 2). — 4) Ἴκ Λαμφάκου, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, διαδεχθεὶς αὐτὸν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς περιπατητικῆς σχολῆς, εἰς τὴν διέμεινεν ἐπὶ 18 ἔτη, μέχρι τοῦ θανάτου του. Λέγεται ὅτι ἦν προσέτι καὶ διδάσκαλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ἦν δὲ πολυμαθέστατος, δξύνους καὶ ἀνεξάρτητον ἔχων τὴν κρίσιν. Ἰβγράφε πάμπολλα περὶ πάντων τῶν ἀντικειμένων τῆς φιλοσοφίας, καὶ ἰδίως περὶ φυσικῶν, δι' ὃ καὶ ὁ φυσικὸς ἐπαλέγετο (Διογ. Λρτ. Ε, 58).

Στρατώνος πύργος, πόλις τῆς Παιλαστίνης. Καισάρεια εἶτα κληθεῖσα (Στράβ.).

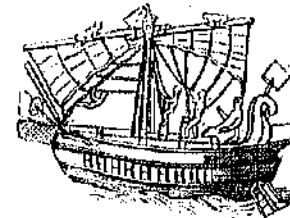
Στραπτύς, ὄβριος ἐκ περιστραμμένου χρυσοῦ ἐλάσματος ἢ χρυσῆς ἀλύσσου, κέσμος περιδέριος, «περιαυχένιος» (Ἡρόδ. Γ, 20. Θ, 80. — Ξηφ. Κρηδ. Α, 3, 2, Β, 4, 5).

Στρέψα, πόλις τῆς Μακεδονίας, πρὸς τοὺς συνόρους τῆς Θράκης (Δίον. — Στέφ. Βυζάντιος).

Στρεψιάδης, 1) Ἰσομιονίκης, ὕμνου-μενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου (Ἰσομ. Ζ). — 2) Κωμικὸν πρόσωπον, ὑπετιθέμενος μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐν ταῖς Νεφέλαις τοῦ Ἀριστοφάνους.

Στρογγύλη ναὺς, ἡ φορτηγὸς καὶ μὴ πολεμικὴ, πρὸς μετακομιδὴν ἐμπορευμάτων ἢ ἐφοδίων τοῦ στόλου, τὸ ἐμβαδὸν ἔχου-

σα εὐρὸ καὶ στρογγύλον, ἄνευ ἐμβύλου καὶ οὐχὶ κωπηλατουμένη ἀλλ' ἰστιοφόρος.

Στρογγύλη, 1) τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Νάξου (Διόδ. Ε, 50). — 2) Νῆσος στρογγύλον σχῆμα ἔχουσα καὶ ἠραιστεῖον ἔδαφος, παρὰ τῇ Σικελίᾳ. Ἐμμοθεῖτο οὖσα κατοικία τοῦ Αἰόλου (Θουκ. Α, 105). Νῦν Στρόμβολι.

Στρογγυλίον, γλύπτης τῆς μεταξὺ Περικλέους καὶ Ἀλεξάνδρου ἐποχῆς, πιθανῶς Ἀθηναῖος, τοῦλάχιστον ἐν Ἀθήναις τὸ πλεῖστον ἐργαζόμενος (Plin. XXXIV, 19, 21), οὗ δύο ἔργα μετ' ἐπαινῶν ἀναφέρει ὁ Πιλλίνιος. Τὸ ἐν ἦν παῖς ὠραῖος, ὅστις καὶ Φιλίππιος ἐν μετέπειτα χρόνοις ἐπεκλήθη, διότι ἰδίως τὸν ἡγάπα καὶ τὸν ἐθαύμαζεν, ἵσως καὶ τὸν εἶχε παρ' αὐτοῦ, ὃ ἐν Φιλίπποις φο-

νευθεὶς Βρούτος· τὸ δ' ἕτερον ἦν Ἀμαζὼν, ἐπικληθεῖσα Ἐὐκνημοσ, πιθανῶς μία ἐξ ἐκείνων αἰτίνας διηγωνίσθησαν ἐν Ἐφέσῳ. Ὁ δὲ Παισαύνης ἀναφέρει αὐτοῦ Ἀρτεμιν Σώταϊραν ἐν Μεγάροις, ἐν Ἐλικῶνι τρεῖς Μούσας, τοῦ Ὀλυμπιοσθένους καὶ Κηφισοδότη ἐργασθέντων τὰς λοιπὰς Μούσας ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων, καὶ τὸν λέγει ἔξοχον εἰς παραστάσεις ἵππων καὶ ταύρων (Α, 40. Θ, 30). Πολύτιμος ἐπιγραφή εὐρέθη εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, φέρουσα «Χαιρέδημος Εὐαγγέλου ἐκ Κοίλης ἀνέθηκε. Στρογγυλίον ἐποίησε». Σχολιαστὴς δὲ τοῦ Ἀριστοφάνους (Ὀρν. 1128) μαρτυρεῖ (χωρὶς νὰ μνημονεύσῃ τοῦ καλλιτέχου), ὅτι τὸ ἀνάθημα τοῦτο ἦν ὁ χαλκοῦς Δαούριος ἵππος μετὰ τῶν ἐξ αὐτοῦ προκυπτόντων μαχητῶν, οὗ μνημονεύει καὶ ὁ Παισαύνης (Α, 23).

Στροῦθος, Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Λεωκράτους (Θουκ. Α, 105).

Στρομβιχίδης, υἱὸς Διοτίμου, ναύαρχος Ἀθηναῖος (Θουκ. Η, 15. — Ξηφ. Ἐλλ.).

Στρομβίχος, Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Διοτίμου, πάππος τοῦ Στρομβιχίδου (Θουκ. Α, 45).

Στρόμβος, ὁ στρογγύλος λίθος εἰς τὸ κάτω τῆς ἀτράκτου, τὸ καὶ σπονδύλιον.

Τοιοῦτοι λίθοι πάμπολλοι εὐρέθησαν εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ κ. Σχλιεμάννου καὶ ἄλλων εἰς πόλεις τῶν ἀρχαίων χρόνων, ὅτε φαίνεται ὅτι ἡ ἀτρακτος ἦν μία τῶν σπουδαιοτέρων ἐνασχολήσεων καὶ τὸ ἐγκαύχημα τῶν εὐγενεστέρων γυναικῶν.

Στρουθίος, παράσιτος διακωμωδοῦμενος (Λουκ.).

Στρούχατοι, ἀρχαῖος λαὸς τῆς Μηδίας (Ἡρόδ. Α, 101).

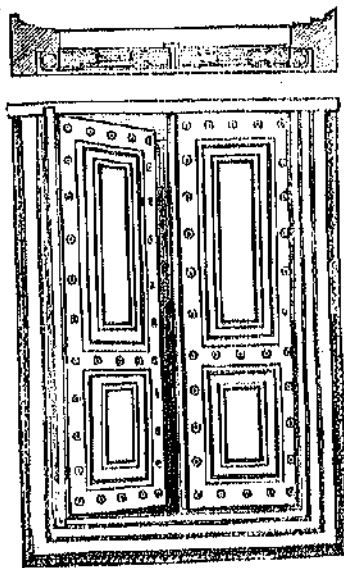
Στροφάδες, δύο μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἴονίου πελάγους εἰς 6 μιλίων ἀπόστασιν νοτιῶς τῆς Ζακύνθου, πρὸς τῇ ἀκτῇ τῆς Πε-

λοποννήσου κείμενοι, καὶ τοῖς Μεσσηνίοις καὶ τοῖς Κυπαρισίοις ἀνήκουσαι. καὶ ἀμπελόφυτοι. Ἐκαλοῦντο δὲ πρὶν Πλωταί, ἴσως διότι ἡ περὶ αὐτὰς θάλασσα ἐστὶν ἤδη βαθεῖα καὶ πλεῖσιμος, ἀλλὰ, κατὰ τὸν μῦθον, διότι αὐταὶ ἐπλεον ἐπὶ τῶν ὑδάτων, οὔσαι κατὰ Βιργίλιον κατοικία τῶν Ἀρπυιῶν, ἀφ' ὅτου αἱ υἱεὶ τοῦ Βορέως Κάλαις καὶ Ζήτης, διώξαντες τὰς Ἀρπυίας, ὅτε ἔφθασαν μέχρι τῶν νήσων τούτων, ἐστράφησαν, παραιτηθέντες τῆς διώξεως, δι' ἧ καὶ Στροφάδες ἐκλήθησαν (Στρβ. Η, 359. — Ἀπλδ. Α, 9, 21. — Vitr. ΑΕ, III, 210). Νῦν Στρίφαλι.

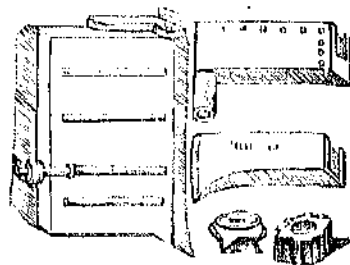
Στροφαῖος, ἐπίθετον τοῦ Ἴριμου, ὡς ἐφόρου τῶν στρεφομένων (ἀναιγοχλεισμένων) θυρῶν (Ἡσυχ.).

Στροφεύς, ὡς πᾶν τὸ εἰς στροφὴν συνταλῶν οὕτω κυρίως τὸ σύνθηες μηχανήμα πρὸς στροφὴν τῶν θυρῶν. Συνέκειτο δὲ τούτο, κατὰ θύραν σωζομένην ἐν Ρώμῃ, τὴν τοῦ ναοῦ τοῦ Τρέμου, νῦν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ἐκ μεταλλίου ἐμβόλου, καλουμέ-

νου στροφιξ. ἄνω καὶ κάτω τοῦ θυρώματος πρὸς τῷ τοίχῳ, εἰσερχομένου εἰς κοίλωμα, ὅπῃ τούτο ἐκαλεῖτο στροφεύς, καὶ ἦν ἐπίσης μεταλλινόν, ἵνα μὴ φθειρῆται ἐκ τῆς

τριβῆς, εἰς τὸ ἀνώφλιον καὶ εἰς τὸ κατώφλιον, ὡς δεικνύουσιν αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐτέρας

εἰκόνας ἐκ θύρας αἰγυπτιακῆς, διατηρούμεναι εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον.

Στροφιγξ, ἴδ. Στροφεύς.

Στροφιή, κρήνη ἐν Βοιωτίᾳ παρά τοῖς Θήβαις (Καλλμ. εἰς Δηλ. 76).

Στροφιόν, ὕψωμα συνεστραμμένον, καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐνδοτε ὑπὸ τὰ στήθη φερόμενον, ὥστε καὶ στηθόδεσμον, καὶ περιμαστιδίων ζῆσιμα ἐλέγετο (Ἀρσφ. Θεσμφ. 146. Σχλ. — Ἡσυχ. — Φωτ.) ἢ ἐφέρετο ὑπὸ τῶν ἱσρέων εἰς τὴν κεφαλὴν (Πλούτ. Ἀρσφ. ΝΓ).

Στροφεύς, 1) Ἐἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Σκαμάνδρου (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 49). — 2) Υἱὸς τοῦ Κρίσσου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος, ἀνὴρ Ἀναξίβιδος, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, εἰς ὃν ἐπέμφθη ὁ Ὀρέστης ὅτε ἐσώθη ἀπὸ τοῦ Διγίσθου (Πινδ. Πυθ. ΙΑ, 54. — Ἰδρπ. Ἰφ. Ταυρ. 60). — 3) Ἐγγονος τοῦ ἀνωτέρου, υἱὸς Πυλάδου καὶ Ἡλέκτρας (Παυσ. Β, 16).

Στροβίμη, πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Λάσσου ποταμοῦ, τοῖς Θασίοις ἀνήκουσα (Ἡρδ. Ζ, 103. — Δμσθ.).

Στρομῶδιος, Ἀθηναῖος τις ἐκ τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνῶν (Ἀρσφ. Ἀχαρ. 275).

Στρομιονίας, βόρειος ἄνεμος, ἐν Θράκῃ οὕτω καλούμενος καθ' ὃ πνέων ἐκ τοῦ Στρομῶντος ποταμοῦ (Ἡρδ. Η, 118).

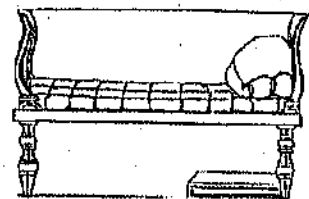
Στρομῶ, θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου, γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος (Ἀπολλδ. Ζ, 12, 8).

Στρομῶν, ποταμὸς τῆς Μακεδονίας,

μέχρι Φιλίππου τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς ὄριον, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Σκαρίου ἐν Παιονίᾳ (Θουκ. Β, 96), διαρρέει τὴν Πρυσιάδα ἢ Κερμιντίτιν λίμνην, καὶ ἐκβάλλει, νοτίως τῆς Ἀμφιπόλεως, εἰς τὸν κόλπον, ὅστις καὶ αὐτὸς Στρομῶνι κὸς ὀνομάζεται. Οἱ ἀρχαῖοι μνημονεύουσι συνεχῶς αὐτοῦ ἕνεκα τῆς οἰσεως τῆς Ἀμφιπόλεως (Ἡσθ. Θεογ. 379. — Ἡρδ. — Ἀπλδ. Β, 5, 10). Νῦν Ἰσκάρ. — Ὡς ποτάμιος θεός, ὁ Στρομῶν ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Ἄλκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἐκ τῆς Εὐτέρης πατρὸς τοῦ Ρήσσου, καὶ ἐκ τῆς Εὐιάδης πατρὸς τῆς Νειράς.

Στροματόδεσμος, εἶτα καὶ σρωματεύς, τὸ κιβώτιον ἢ δέμα τῶν στρομῶτων καὶ καλυμμάτων, ἃ οἱ δεῦλοι ἐπὶ ὁδοιποριῶν ἔφερον, παρακολουθοῦντες τοὺς κυρίους των.

Στρομνῆ, ἐν γένει μὲν πᾶν τὸ ἐπιστρωνύμενον κάλυμμα, κυρίως τὸ ἐν τῇ κλίτῃ στρώμα, πληροῦμενον ἐκ γόρτων ἢ ἀχύ-

ρων παρα τοῖς πένθησιν, ἐξ ἐρίων συνήθως, ἐκ πτερῶν παρά τοῖς ἀροδιαίτοις.

Στυβέρου, πόλις τῆς Μακεδονίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀξιῶς καὶ Ἐριγόνης (Πολύβ.) Στύμβαρα (Στρβ.).

Στύγνη, μία τῶν Δαναίδων, φρονεούσα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἠπολύκτρα (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

Στυλῆς καὶ στηλῆς, τὸ κατὰ τὴν πρόμνημ τοῦ πλοίου, τὸ φέρον τὰ ἄρπαστα (Πολδ.).

Στυλοβάτης, ὑψηλὴ βάσις, εἰς ἣν ἐπικλῆθαι κίον μετὰ τῆς βασιως αὐτοῦ (Πολδ.), ἰδίως ἐν χρήσει παρά

Ῥωμαίοις, ἢ καὶ ὅλη σειρά κίωνων, ὅτε μᾶλλον θωρακεῖον λέγεται.

Στυλοπινάκιον, πίναξ γλυφᾶς περιέχων ὡς αἱ μετόπαι, ἐντετραμένως ἐντὸς τοῦ πάχους τῶν κίωνων, νεωτέρσιμος ἐν πρώτῳ εἰσήγαγεν Ἀτταλὸς ὁ Β', τῷ 156 π. Χ. εἰς δὲ ἀποδόμησεν ἐν Κοζίκῳ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Τὸ παράδειγμα ὁμοίως μιμητὰς δὲν εὔρε πολλούς.

Στυμφαλῆς καὶ Στυμφαλία, λίμνη τῆς Ἀρκαδίας, ὑπὸ τὸ ὄρος καὶ παρά τὴν πόλιν Στύμφαλον, ἐτρέφετο ὑπὸ κρήνης καὶ μικροῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπληροῦτο ἀφ' ὅπου ὕδατος ὁσάκις δι' αὐτομάτου προσχώσεως ἐκλείοντο αἱ ὑπόγειοι καταβόθραι, αἵτινες ἔτρεπον τὸν Ἐρασίην, ῥέοντα πρὸς τὸ Ἄργος (Ἡρδ. ΣΤ, 66. — Παυσ. Η, 22. — Στρβ.). Ὁ δὲ Ἀδριανὸς κατασκεύασεν ὑδραγωγεῖον, οὗ ἕληνη ἐτι σώζονται ἐν τῇ λίμνῃ, φέρον τὸ ὕδωρ αὐτῆς εἰς Κόρινθον. Ἐνταῦθα ἐμυθεύετο ὁ Ἡρακλῆς ἐκτελέσας ἕνα τῶν ἄθλων αὐτοῦ, τὴν ἐξολέθρευσιν τῶν Στυμφαλίδων ὄρνιθων, αἵτινες ἐν τῇ λίμνῃ ταύτῃ διαιτῶμενοι, σαρκοβόροι, σιδηρᾶς πτέρυγας ἔχουσαι, κατελυμαίνοντι τὴν πέριξ χώραν ἀπληντήθησαν δὲ καὶ ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ (Ἀπλδ. Ρδδ. Β, 1058. Σχλ. — Παυσ. Η, 22. — Ἀπλδ. Β, 5, 6).

Στύμφαλος, 1) Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης, καὶ κείμενον παρά τῇ Στυμφαλίδι λίμνῃ (Στρβ.). — 2) Ποτάμιον ἐκ τοῦ ὄρους Στυμφάλου εἰς τὴν Στυμφαλίδα λίμνην ἐκρέον (Πολύβ. — Στρβ.). — 3) Πόλις ἀρχαία κατὰ τὰ νοτια-

κατολικά τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁμίονιμου ὄρους καὶ παρά τῇ Στυμφαλίδι λίμνῃ (Ὀμ.

Γλ. Β, 608. — Ξνφ. — Στρεβ. — Στρ. Βυζ.).
Είχε ναόν της Ἀρτέμιδος μετ' ἀρχαιοτάτου
ἐπιγράμ. υξόγνου (Παυσ. Η, 23).

Στύμφαλος, 1) υἱὸς Ἐλάου καὶ Λα-
δίκης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, πολεμηθεὶς
καὶ δελεασθηθεὶς ὑπὸ Πέλοπος. Τέκνα αὐ-
τοῦ ἦσαν ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ Γόργιος καὶ ἡ Παρ-
θενόπη (Παυσ. Η, 4. — Ἀπλλδ. Γ, 9, 1).
— 2) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκόμοιο, βασιλεὺς
τῆς Ἀρκαδίας, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς
(Ἀπλλδ. Γ, 8, 1).

Στύμφη, ἢ Τύμφη, ἴσως ὁρθέτε-
ρον, ὄρος μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Ἑπείρου
(Στρεβ.).

Στύξ, 1) (νῦν Μαυρονέρι) πηγὴ ἐν Ἀρ-
καδίᾳ, ἐξ ὑψηλοτάτου καθέτου κρηνοῦ τῶν
Ἀρκαδίων ὀρέων ἀποσταλάζουσα, καὶ εἶτα
κατὰ τὴν ἀρχαίαν πόλιν Νόνακριν χεῖμαρρον
ἀποτελεῖσα, εἰσρέοντα εἰς τὸν ποταμὸν Κρᾶ-
θιν (νῦν Ἀκράταν). Διὰ τὸ δυσπρόσιτον αὐ-
τῆς καὶ τοῦ ὕδατος τὴν ψυχρότητα, ἐπεκρά-
τει ἡ πρόληψις ὅτι δηλητηριώδης ἦν τὸ ὕδωρ
τοῦτο, καὶ ἔθραυε πᾶν ἀγγεῖον εἰς ὃ συνελέ-
γετο, ἐκτὸς ἂν ἦν κατασκευασμένον ἐξ ὄνου.
Ἐν ἀρχαιότητι ἤδη χρόνις ἠμῶ-
νιμος αὐτῇ ἐλέγετο καὶ μετ' αὐτῆς συνε-
χομένη ἐθεωρεῖτο ὑποχθόνιος πηγὴ περιβάλ-
λουσα πάντα τὸν τάρταρον, ἢ κατ' ἄλλους
βαλτώδης λίμνη ἐν τῷ τάρταρῳ, φοετὰ καὶ
αὐτοῖς τοῖς θεοῖς, οἵτινες εἰς τὸ ὕδωρ τῆς
Στυγὸς ὤμνουν τὸν ὑπέρτατον αὐτῶν ὄρκον
(Όμ. Όδ. Ε, 185. Ίλ. Β, 753. — Ἡσδ.
Θεογ. 806. — Ἡρδ. ΣΤ, 74. — Παυσ.).
— 2) θυγάτηρ τοῦ Ὀλεανθοῦ καὶ τῆς Τυθῆος,
ἣς τέκνα, ἐκ τοῦ Πυλλαντος, ἦσαν ὁ Ζή-
λας, τὸ Κράτος, ἡ Νίκη καὶ ἡ Βία (Ἡσδ.
Θγν. 861. — Ἀπλλδ. Α, 212). Εἶχε δ' ἴδια
βασιλεία ἐν Ἄδου, ἐξ ἧν ἐπήγαγε τὸ ὕδωρ
τῆς Στυγὸς.

Στύρα (τά), πόλις εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ
τῆς Εὐβοίας, αὐ μακρὰν τῆς Καρύστου. Οἱ
κάτοικοι αὐτῆς, Δρόσπεοι τὴν κταγωγὴν,
ἐπολέμησαν κατὰ τὸν Περσῶν καὶ ἐν Σα-

λαμίῳ, καὶ ἐν Ἀρτεμισίῳ, καὶ ἐν Πλαταιαῖς.
Μετέπειτα εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπέβιον 1200
δρ. συμμαχικὸν φόρον. Ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ
πολέμου κατεστράφησαν τὰ Στύρα· εἶτα δὲ
πάλιν ἀνηκοδομήθησαν, τῇ Ἐρετρίᾳ προσηρ-
τηθέντα (Ἡρδ. Η, 1, 40. Θ, 28. — Θουκ.
Ζ, 57. — Στρεβ. 446. — Παυσ. Δ, 34, 11).
Καὶ νῦν Στύρα ἢ Στούρα.

Στύραξ, ταῦτὸ τὸ σαυρωτήρ, τὸ
κάτω μέρος τοῦ ξύλου τῆς λόγχης, καὶ τὸ
αἰδηρον δι' οὗ περικαλύπτεται ἵνα ἐμπήγνυ-
ται εἰς τὴν γῆν.

Στωϊκοί, ἢ οἱ ἐκ τῆς στοᾶς φι-
λοσοφοί, ἐκαλοῦντο οἱ ὀπαδοὶ τοῦ φιλο-
σοφικοῦ συστήματος ὃ ἐδίδασκεν ἐν τῇ ποι-
κίλῃ στοᾷ (ἴδ. Στοᾶ) Ζήνων ὁ ἐκ Κι-
τίου Ἡράσιος τῆς σχολῆς ταύτης ἦν κυρίως
πρακτικῆ. Καὶ προσέθησαν μὲν καὶ οἱ μετα-
γενέστεροι στοϊκὸι παντοῖα εἰς τὴν φιλοσο-
φίαν τοῦ Ζήνωνος, ἀλλ' οἱ κυριώτεροι χα-
ρακτηῆρες τοῦ ὅλου συστήματος ἐξ ἐκείνου
πηγάζουσι. Ἡρὸς πλήρη δ' ἀνάπτυξιν καὶ
συμπλήρωσιν αὐτῆς συνετέλεσε μάλιστα ὁ
Χρῦσιππος, ὁ ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, οὗ
τὰ συγγράμματα εἰσὶν ἡ κριωτέρα πηγὴ ἐξ
ἧς ἠρύσθησαν ὅσοι διετήρησαν ἀποσπάσματα
τῆς στοϊκῆς φιλοσοφίας, ὡς Σηξτος ὁ ἐμπει-
ρικός, ὁ Στεβαῖος, ὁ Πλούταρχος, ὁ Κικέρ-
ων καὶ ὁ Σενέκας. Οἱ Στωϊκοὶ δὲν ἤθισον
νέα θεωρήματα νὰ προαγάγῳσιν, ἀλλὰ μάλ-
λον νὰ χρησιμοποιοῦσιν πρὸς σκοπὸν πρα-
κτικῶν τὰ προϋπάρχοντα ἐν ἀρχαιότεροις συ-
στήμασι, καὶ πρὸ πάντων ἠρύοντο ἐκ τῆς
ἠθικῆς τοῦ Σουκράτους. Ὁ κυριώτερος χα-
ρακτήρ τῆς φιλοσοφίας αὐτῶν ἐστὶν ὁ ἠθικὸς
ἠρωϊσμός, χωρὶν πολλὰς μέχρις ἀπελύ-
του ἀσθηρότητος. Διήρουν δ' αὐτὴν, κατὰ
τὸν Σουκράτην, εἰς α) διαλεκτικὴν (λογι-
κὴν καὶ ρητορικὴν) β) φυσικὴν (ψυχολογίαν
καὶ θεολογίαν) γ) ἠθικὴν, περιλαμβάνουσαν
καὶ τὴν πολιτικὴν. Ἡ διαλεκτικὴ περιελάμ-
θανε παρ' αὐτοῖς καὶ τὴν ποιητικὴν καὶ τὴν
μουσικὴν ἢ λογικὴν ἦν ἐπιστήμη τῆς πρῶ-

της ἀνάγκης, καθ' ὅσον ἀπ' αὐτῆς ἐξηρτάτο
κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ τὸ ὀρθῶς σκέπτεσθαι
καὶ τὸ καλῶς λέγειν. Ἦν δ' ἀπόρροια θεω-
ρίας ἀντιλήψεων, ἣν φαίνεται προπαρασκευά-
σας ὁ Χρῦσιππος διὰ διδασκαλιᾶς κατατα-
τούσης τὰς ἀντιλήψεις. Ἐν τῇ φυσικῇ καὶ
τῇ φυσιολογίᾳ παρεδέχοντο ὅτι αἶμα ἦν πᾶν
τὸ ὑπάρχον, ἐνεργεῖν καὶ πάσχειν. Τὰ σώ-
ματα εἰσὶ τὰ μὲν πυκνὰ τὰ δὲ ἀραιά. Ἀντί-
ληψις δὲ, τύπος καὶ χρόνος εἰσὶν ἀσώματα
ὄντα. Πρὸ πάντος δ' ὑπάρχουσι δύο ἀρχαί·
α) ἡ παθητικὴ, καὶ προορισμοῦ στερουμένη
ἢ ἡ ἐνεργητικὴ, ὁ θεὸς, ἀπ' οὗ ἀπορ-
ρεῖ πᾶσα ἐνέργεια, πᾶν σχῆμα, καὶ πᾶν τὸ
σκόπιμον ἐν τῇ κόσμῳ. Ὁ θεὸς ἐστὶ πῦρ
ζῶν, οὐχὶ τὸ σύνθηες, ἀλλὰ τὸ καὶ αἰθὴρ
καλούμενον, τὸ κατὰ λογικὸς νόμους τὰ
πάντα παράγον, διαμορφοῦν καὶ διατρέφον, τὸ
γενικὸν λογικὸν τὸ ἐπὶ τῆς φύσεως ἐνεργεῖν,
ὁ γενικὸς νόμος τῆς φύσεως. Τοῦτου ἐνεκεν
ἐστὶν ἐν τῇ κόσμῳ καὶ οὐχὶ ἐκτὸς τοῦ κό-
σμου. Ἀλλ' ὡς διὰ τοῦ πυρὸς παρήχθη ὁ
κόσμος, οὕτω διὰ τοῦ πυρὸς καὶ θά καταστρα-
φῆ. Ὑπῆρχον ὁμοῦ καὶ Στωϊκοὶ μὴ παρα-
δεχόμενοι τὴν θεωρίαν τῆς τοῦ κόσμου τελι-
κῆς πυρπολήσεως. Κατὰ τὴν ψυχολογίαν
τῶν Στωϊκῶν, ἡ ψυχὴ, ἢ ἡ ζωτικὴ δύναμις
τοῦ ἀνθρώπου, ἐστὶν ἔμπυρος ἀῆρ, μέρος τῆς
θεότητος, ἀλλ' ἐφήμερον. Συνίσταται δ' ἐξ
ἐκτὸς δυνάμεων, ὧν ἡ ἀνωτάτη καὶ τῶν ἄλ-
λων κρατοῦσα ἐστὶν ὁ νοῦς· ἐξ αὐτῆς δὲ παρά-
γονται αἱ λοιπαί, αἱ 5 αἰσθήσεις, ἡ δύναμις
τοῦ ὀμιλεῖν καὶ τοῦ παράγειν. Ἐκ τῆς δυ-
νάμεως τοῦ νοῦς προκύπτουσι καὶ τὰ πάθη,
ὁ φόβος, ἡ ἐπιθυμία, αἱ τῶν αἰσθήσεων ὀρ-
μαί, ἡ λύπη, ἡ χαρὰ. Ἡ ἠθικὴ τῶν στοϊ-
κῶν ἠθέλεν ἀκριθέστερον τῶν πρὸ αὐτῶν ν'
ἀναπτύξῃ τὰς ιδιότητας τῆς ἀνθρωπίνης φύ-
σεως, τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς καὶ τῆς ἐλευθε-
ρίας, καὶ νὰ συνδυάσῃ αὐτὰς μετὰ τῆς φύ-
σεως. Ὁ θεὸς ἦν αὐτοῖς ὁ ὑπέρτατος νομο-
θετῶν νοῦς, καὶ ὁ νόμος τῆς φύσεως ἦν ὁ
θεῖος νόμος. Τὸ ὑπέρτατον ἀξίωμα τῆς ἠθι-

κῆς αὐτῶν ἐνεργείας ἦν, νὰ ζῶσι συμφῶνως
πρὸς τὴν φύσιν. Οὗτος ἦν ὁ ὑπέρτατος σκο-
πὸς ὃν ὁ ἀνθρώπος ὄφειλε νὰ ἐπιδιώκῃ διὰ
τοῦ βίου. Ὅσας καὶ ἂν εἶχεν ἐλλείψεις ἢ
στωϊκὴ ἠθικὴ, εἶχεν ὅμως καὶ μεγάλα πλεο-
νεκτήματα, εὐγενῆ σπέρματα ἀξιολόγων ἀρ-
χῶν καὶ διδασκαλιῶν. Οἱ στοϊκοὶ ἀνέπτυξαν
πάντοτε ἀκατάβλητον γενναιότητα ἐν ταῖς
δυσχερεστέραις περιστάσει τοῦ βίου, καὶ
ἰδίως ἀπέναντι τοῦ δεσποτισμοῦ. Τοῦτου ἐνε-
κα καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, περὶ τὰ τέλη
τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας καὶ ἐπὶ τῶν αὐ-
τοκρατῶρων, εὗρεν ἡ φιλοσοφία αὐτὴ πολ-
λοὺς φίλους καὶ ὀπαδοὺς, ὡς τὸν Κάτωνα,
τὸν Κικέρωνα, τὸν Σενέκαν καὶ ἄλλους. Ὁ
εὐγενέστατος καὶ πιστότατος τῶν φίλων τοῦ
συστήματος τοῦτου ἦν ὁ αὐτοκράτωρ Μάρ-
κος Ἀυρήλιος Ἀντωνῖνος, ὅστις καὶ φιλό-
σοφος ἐπεκλήθη. Τὸ πρῶτον ἐγγνώρισαν τὴν
στοϊκὴν φιλοσοφίαν οἱ Ῥωμαῖοι τῷ 155 π.Χ.
διὰ Διονυσίου τοῦ ἐκ Βαβυλῶνος, μαθητοῦ
τοῦ Χρυσίππου, εἰς Ῥώμην ἐλθόντος ὡς μέ-
λους τῆς περιφήμου πρεσβείας μετὰ τοῦ περι-
πατητικοῦ Κριτολάου καὶ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ
Καρνεάδου. Μικρὸν μετ' αὐτὸν ἦλθεν ὁ Πα-
ναίτιος, φίλος Σικιτιῶνος τοῦ νεωτέρου, τοῦ
Ἀφρικανοῦ, ὡς καὶ τοῦ Λαιλίου, καὶ μετ'
αὐτὸν ὁ Ποσειδώνιος, ὁ Ἀθηναῖος καὶ Ἀν-
τίπατρος ὁ Τύριος. Οἱ Ῥωμαῖοι ὅσοι ἐπέδῳ-
θησαν εἰς τὴν στοϊκὴν φιλοσοφίαν δὲν ἦσαν
κυρίως φιλόσοφοι, ἀλλὰ μόνον ὡς ἐρασιτέχναι
ἐσπούδαζον αὐτήν, καὶ ἠθέλον νὰ ὠφληθῶ-
σιν ἐξ αὐτῆς πρὸς τελειοποίησιν τῆς ρωμαῖ-
κῆς νομοθεσίας· οὐδὲ περιορίζοντο ἀποκλει-
στικῶς εἰς τὸ σύστημα τοῦτο, ἀλλ' ἐσπού-
δαζον καὶ ἄλλα, ὡς τοῦτο ἐπραττεν ὁ Κικέ-
ρων. Ἀνεδειχθῆσαν δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς ἐπί-
σημοι στοϊκοί, ὁ Σενέκας, ὁ Λουκιανὸς ὁ
Κορνηυτός, ὁ Πέτρονος, ὁ Θρασεῖας Παῖτος,
ὁ αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος. Ἑλληγες δὲ στωϊ-
κοὶ μεταγενέστεροι ἦσαν ὁ Ἐπίκτητος, ὁ
Ἀρριανὸς, ὁ Σηξτος ἐκ Χαιρωνείας.

Σουάγριος, υἱὸς τοῦ Αἰγιδίου. Μετὰ

τούτου τὸν θάνατον, τῷ 484 μ. Χ., αὐτὸς διοικητὴς ἀναδειχθεὶς τῶν ἐν Γαλλίᾳ ῥωμαϊκῶν κτήσεις, ἐπροστάτευσεν αὐτὰς, βοηθεῖα τοῦ Χιλδερίχου, τοῦ βασιλέως τῶν Φράγκων, κατὰ τῶν ἄλλων εἰσβαλόντων Φράγκων. Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Κλοδεβίκος τὸν κατενίκησε τῷ 486. Φυγὼν δ' ὁ Σύαγρος παρὰ Ἀλαρίχῳ Β', τῷ βασιλεῖ τῶν Βισιγότων, παρεδόθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Κλοδεβίκον, ὅστις τὸν ἐθανάτωσε, καὶ οὕτως ἐληξεν ἡ ἐπὶ τῆς Γαλλίας ὑπεροχὴ τῆς Ῥώμης.

Σύαγρος, 1) ἀρχαιότατος ποιητὴς Ἑλλην, σύγχρονος τοῦ Ὀρφέως καὶ τοῦ Μουσαίου, πρὸ τοῦ Ὀμήρου ἤδη λεγόμενος ὅτι ἐποίησε τὰ Τρωϊκά (Αἰλ. π. 1, 1Δ, 21. — 2) Λακεδαιμόνιος, πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς Σπάρτης πρέσβυς εἰς Σικελίαν, ἵνα προκαλέσῃ Γέλωνα τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν νὰ προστεθῇ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν συμμαχίαν κατὰ τῶν Περσῶν (Ἡρδ. Ζ. 153).

Συάθρας, Λακεδαιμόνιος, γλύπτης ἀρχαιότατος, περὶ τὰ 530 π. Χ., μετὰ τοῦ συμπατριώτου αὐτοῦ Χάρτα διδάσκαλος τοῦ Ἀργείου Εὐχέριου (Παυσ. ΣΤ, 4).

Σύθαρεις, τέρας φοβερὸν καὶ ἀνθρωποφάγον, κατοικοῦν ἐν σπηλαίῳ τοῦ Παρνασσῶ, θανατοῦν ὑπὸ Εὐρυβάτου. Κατ' αὐτὸ ἐμυθεῖτο ὀνομασθεῖσα πηγὴ τις ἐν Ἀχαΐᾳ, καθ' ἣν ἐκλήθη ἢ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις (Διτ. Λιβ. Η).

Σύθαρεις, περίφημος πόλις τῆς Λευκανίας ἐν Ἰταλίᾳ, πρὸς τὰ μεθάρια τῶν Βρουττίων, ἐποίκων Ἀχαιῶν καὶ Τροϊκηνίων, τῷ 720 π. Χ. ἰδρυθεῖσα, καὶ κληθεῖσα καθ' ὀνόμαζον ἐν Ἀχαΐᾳ πηγῇ (Στράβ. Η, 386). Ἐκεῖτο δὲ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Κράθιος καὶ τοῦ ὁμόρου αὐτοῦ, ὅστις ἐπίσης Σύθαρεις ἐκαλεῖτο ἐνθα σήμερον τὸ χωρίον Πολινάρε. Δραστηριώτατον ἀσκοῦσα ἐμπόριον, ἰδίως μετὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀνεπτύχθη μεγάλως καὶ ἀφίκατο εἰς ἀκμὴν καὶ δύναμιν (Ἡρδ. ΣΤ, 21), ὥστε εἶχε περὶ τὰς 100,600 κατοίκων,

ἤρχε δὲ 25 πόλεων, καὶ κατὰ Κρότωνος, ἠδυνήθη νὰ παρατάξῃ 300,000 ἀνδρῶν. Ἄλλ' ἔνεκα τῆς μεγάλης αὐτῶν εὐπορίας

ἐξώκειλαν οἱ Συβαρίται εἰς βίον ἡδυσθη, παροικιακὸν καταστάνα, τῷ 510 π. Χ. ἐν πολέμῳ κατὰ τῶν Κροτωνιατῶν ἡ πόλις αὐτῶν κατηράσθη ἐκ θεμελίων (Διόδ. ΙΒ, 9) τῷ δὲ 443 π. Χ., οἱ ἀπόγονοι τῶν φυγάδων ἐκ τῶν κατοίκων, μετ' Ἀθηναίων μετοίκων, οἳ προσετέθη καὶ ὁ ἱστορικὸς Ἡρόδοτος, ἐγκατέστησαν πρὸς τῇ παρακειμένῃ ἀρχαίᾳ πόλει Θουρίων ἢ Θουρίας καὶ αὐτῇ ταχέως ἀναπτυχθεῖσα ὑπὸ τοῦ δημοκρατικοῦ νόμου οὗς ἔδωκεν αὐτῇ ὁ Χαρώνδας (Θουκ. Ζ, 33). Ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, τῷ 204 π. Χ., ὁ Ἄννιβας, λεηλατήσας τὴν πόλιν, μετέφερε μέρος τῶν κατοίκων εἰς Κρότωνα, καὶ τῷ 194 π. Χ. ἐπέμφθη ἐκεῖ οἱ Ῥωμαῖοι ἀποικίαν, ὑπὸ τὸ ἐπὶ βραχὺ μόνον διατηρηθὲν ὄνομα Κόπιαι. Ἡ πόλις ἦν ἐχυρὰ, καὶ ἀντέστη εἰς πολιορκίαν τοῦ Πομπηίου· εἶτα δὲ κατέστη πόλις Ῥωμαϊκῇ. Πότε ἐντελῶς κατεστράφη ἀγνοεῖται, ὡς καὶ ἡ ἀκριβὴς αὐτῆς θέσις (Στράβ. ΣΤ, 263).

Σύθηρος ἢ Σίθηρος κατὰ Πλίνιον (XXXVII, 35) ποταμὸς, ἄλλως ἀγνωστος ἐν Ἀττικῇ, ἐνθα θῆθεν εὕρισκοντο πολύτιμοι λίθοι.

Σύβοτα (τὰ), μικρὸν χωρίον κατὰ τὰ νότια τῆς Ἡλείου, κατωτέρω τῶν ἐκβολῶν τοῦ Θυάμειδος, μετὰ νησιδίων, ἀπέναντι τῆς Λευκίμνης, ἀκρωτηρίου τῆς Κερκύρας. Ἐκεῖ συνεκροτήθη τῷ 433 π. Χ. ἡ ναυμαχία μεταξὺ Κερκυραίων καὶ Κορινθίων, ἧτις ὑπῆρξεν ὡς τὸ προοίμιον τοῦ Πελοποννησιακοῦ

πολέμου (Θουκ. Α, 47. 50. 52. 54. Γ, 76. — Στράβ. Ζ, 324).

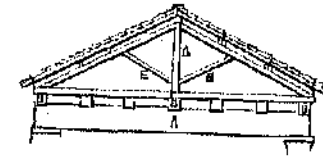
Συθρίδαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθίδα φυλὴν.

Συγγραφεῖς, ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο οἱ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου προτάσεις, ἐγγράφως μάλιστα, ὑποβάλλοντες, καὶ διὰ συζητήσεως αὐτὰς ὑποστηρίζοντες, καὶ ὡν τὸ ὄνομα, ἐγκριθείσης τῆς προτάσεως, ἐνεγράφετο εἰς τὸ ψήφισμα ὑπὸ τὸν τύπον «ὁ δεῖνα εἶπε» (Ἀροτφ. Ἀχρν. 1102. — Δμοθ. π. Στφ. 283). Ὑπὸ τούτου δὲ τὸν τίτλον καὶ τῷ 397 π. Χ., μετὰ τὸ Σικελικὸν πόσημα, προτάσει τοῦ Πεισάνδρου, ἐξελέξαντο δέκα ἄνδρας, οἳ προσέθηκαν ἔπειτα καὶ ἄλλους 20, ἵνα προτείνωσι τὴν ἐπὶ τὸ ἀριστοκρατικώτερον μετατροπὴν τοῦ ἀττικῶ πολιτεύματος (Θουκ. Β, 67. — Ἰσοκρ. Ἀρειοπ. 58. — Σουῖδ. λ. πρέβουλοι).

Συγγραφή, τὸ ἔγγραφο συμβόλαιον (Πολδ. Η, 140), περιλαμβάνον τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας μετὰ πασῶν τῶν λεπτομερειῶν αὐτῆς, τὰς ὑπογραφὰς ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, τὰ ὄνόματα τῶν μαρτύρων, κτλ. (Δμοθ. πρ. διακριτ. 926). Ἐγράφετο δὲ συνήθως ἐν διπτύχῳ, διπλῶ πινακίῳ, ὃ κλειόμενον ἐσφραγιζέτο καὶ κατετίθετο παρὰ τρίτῳ, συνήθως παρὰ τραπεζίτη, τῇ κοινῇ συναινέσει τῶν συμβαλλομένων (Ἰσοκρ. Τραπζ. 362. — Δμοθ. Π. Ἀπατ. 604. 903. Κ. Διοσοδ. 1283). «Ἐκδιδόναι ἀνδριάντα κατὰ συγγραφήν» (Δμοθ. Π. στφ. 268), δηλοῖ παραγγέλλειν κατασκευὴν ἀνδριάντος ἐπὶ ῥητοῖς ἔροις ὕλης, διαστάσεων, χρόνου, τιμῆς, κτλ. Ἡ συγγραφή ἕμως ἦν οὐχὶ ἀπολύτως ἀπαραίτητος διὰ τὸ κύριον συμφωνίας, διότι δι' αὐτὸ ἄρκει ἡ παρουσία μαρτύρων (Δμοθ. Φαινπ. 1042, κλ.)· ἀλλ' ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἐκρίνετο ἀναγκαῖα (Δμοθ. πρ. Ζηηδθ. 882).

Συγκροτησιμὸς, ὁ συνασπισμὸς εἰς συμπολιτεῖαν τῶν ἀπ' ἀλλήλων ἄλλως ἀνεξαρτήτων πόλεων τῆς Κρήτης (Στράβ. Ι, 739. — Ἀθν. Δ, 143. — Πλούτ. π. ἀδ. εἰλ. 19. — Ἐπ. Μ.).

Συγκύπτται (οἱ), ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, δοκοὶ αἵτινες συνενούμεναι πρὸς τὰ κάτω, διαστάνται γωνιαίως πρὸς τὰ ἄνω, ἵνα στηρίξωσι

προσκλινεῖς ἐπιφανεῖς, οἷον τὴν στέγην, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ΕΒ.

Συέννεσις, δηλοῦν αὐγενῆς ἡγεμόνων, ἦν κοινὸν ὄνομα τῶν ἡγεμόνων τῆς Κιλικίας, καὶ ὅτε ἐτι ἦσαν ὑπὸ τὴν Περσικὴν κυριαρχίαν (Δίοχλ. Πέρσ. 320. Ἡρδ. Α, 74. Ε, 118. Ζ, 98. — Ξενφ. Ἀνθ. Α, 2, 12. κλπ.).

Συήνη, πόλις τῆς Αἰγύπτου, νοτιῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας κειμένη (Ἡρδ. Β, 30), κατὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ μικροῦ καταρράκτου τοῦ Νεῖλου, ἐπὶ Χερσονήσου ἐχοῦσης 1000 ῥωμαϊκῶν βημάτων περίμετρον (ΠΙ. V, 9, 12). Οἱ ἀρχαῖοι γεωγράφοι δι' αὐτῆς ἤγον μίαν τῶν πρωτίστων παραλλήλων αὐτῶν. Ἐπειδὴ ἐκεῖτο ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν τροπικὸν τοῦ καρκίνου, ἐμνημονεύετο ὡς περιεργόν τι τῆς χώρας ταύτης ὅτι ἐκεῖ ὁ ἥλιος ἐπὶ τοῦ θερينوῦ ἡλιοστασίου σκιάν δὲν ἔρριπτε, καὶ ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ φρέαρ εἰς τὸν πυθμένα, κατὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὃ ἥλιος κατωπρίζετο. Παρὰ τῇ πόλει ταύτῃ ἐξωρῦττετο περίφημος πυρροποικίλος λίθος, ὃ Συηνίτης. Σώζεται δ' ἐν αὐτῇ (νῦν Ἀσουάν), μετ' ἄλλων ἐρείπων καὶ μικρῶς ναὸς αἰγυπτιακῆς, πιθανῶς ἀρχαῖον Τυφώνιον. Ἐπὶ τῶν αυτοκρατόρων ἐστάθμισεν ἐκεῖ ἰσχυρὰ Ῥωμαϊκὴ φρουρὰ (Στράβ. ΙΖ, 797. 817. — Πλιν. XXXVI, 8, 13).

Σύθας, ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Σικωινίας (Παυσ. Β, 34).

Συκῆ, φρούριον ὄχυρον ἐν Σικελίᾳ παρὰ ταῖς Συρακούσας (Θουκ. ΣΤ, 98. — Στέφ. Βυζάντιος).

Συκέτης, ἐπιθετον τοῦ Βάκχου παρὰ Λακεδαιμονίους, ὡς πρώτου καλλιεργήσαντος τὴν συκὴν ('Αθῆν. Γ', 5).

Συκούριον, πόλις Θεσσαλικὴ κατὰ τὴν Πελασγιώτιδα, ὑπὸ τὸ ὄρος Οἶτην (Πολδ. ΑΒ, 8). Νῦν Σίγουρον.

Συκοφάντης. Περὶ τῆς παραγωγῆς τῆς λέξεως ἄλλοι ἄλλο λέγουσι. Κατὰ Πλούταρχον (Σόλ. ΑΔ) ἐδήλου ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις τὸν φαίνοντα (καταγγέλλοντα) τὴν ἀπηγορευμένην δὴθεν τῶν σύκων ἐξαγωγὴν κατ' Ἀθηναίους (Γ', 61) ἐκ τῶν καταγγελλόντων τοὺς κλέπτας τῶν σύκων κατὰ δὲ Φιλόμνηστον, ἐκ τῶν προκαλούντων ἐπιβολὴν προστίμων, ἅτινα ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις εἰκάξει ὄντα σύκα, εἶνον καὶ ἔλαιον. Μετὰ ταῦτα, ὅτε ηὔξησεν ἡ πρὸς τὰς δίκας τάσις τῶν Ἀθηναίων, ὡς συκοφάντης ἐχαρακτηρίζετο ὁ πρὸ τοῦ δήμου ἢ τῶν δικαστηρίων ἄλλον καταγγέλλον, πρὸ πάντων ὡς κατὰ τοῦ δημοσίου παρανομῆσαντα ἢ ἐγκληματήσαντα, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ βλάβῃ ἢ ἀργυρολογῆσιν αὐτόν, ἢ περιποίησιν αὐτῷ τοῦ δήμου τὴν εὐνοίαν. Ἡ τέχνη αὕτη τοῦ τοῦς ἄλλους βλάπτειν ἐνομιζέτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις «ἀπάσας ὑπερβάλλειν τὰς πονηρίας» ('Ισοκρ. π. ἀντδ. σ. 312) δι' ὃ καὶ αὐστηρόταται αὐτῇ ἐπεβάλλοντο ποιναί. Ἡ δίκη ἦν τιμητὴ, ἦτοι τὸ δικαστήριον ἐξετίμα, κατὰ τὴν καταγγελίαν, τὸ μέγεθος τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς, ἣτις ἠδύνατο νὰ προβῇ καὶ μέχρι θανάτου. Ἀλλὰ καθ' ὅσον παρήμαζε καὶ ἐξηχραιτοῦτο τὸ δημοσίον πνεῦμα ἐν Ἀθῆναις, ἐξετείνετο καὶ τὸ κακὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Καταγγέλλετο δ' ἡ συκοφαντία εἴτε διὰ προσβολῆς, δηλαδὴ, ἢ ἀπέβλεπεν ἐκτέλεσιν δημοσίων καθηκόντων, δι' αἰτήσεως τῆς ἀδείας τοῦ δήμου πρὸς καταδίωξιν εἰς τὰ δικαστήρια, εἴτε δι' εἰσαγωγῆς, ὅτε προκαλεῖτο ὁ δήμος αὐτὸς νὰ δικάσῃ, εἴτε διὰ τῶν λοιπῶν δικαστικῶν τῶν, τῆς γραφῆς, ἐνδείξεως, ἀπαγωγῆς, φάσεως, καὶ τὴν ἡγεμονίαν τῆς δίκης εἶχον αἰ

θεσιμαθεῖται. Ὁ κατ' Ἀριστογείτονος λόγος τοῦ Δημοσθένους παρίστησι πλήρη εἰκόνα τοιαύτης δίκης συκοφαντίας.

Σύλλαε (αι), ἢ Σύλλα (τά), ἡ σύλληψις ἢ λεία ξένων πλοίων, ἐμπορευμάτων καὶ ἀτόμων ἣτις ἐπετρέπετο εἰς πλοῖα ἐπὶ πολέμου, ἢ ἐνίοτε καὶ ἐν εἰρήνῃ διὰ τι ἀδικημα ἀποδιδόμενον εἰς τὴν πόλιν καθ' ἣς αἱ σύλλαι ἐδίδοντο. Δίκη ἠδύνατο νὰ κινήθῃ περὶ τοῦ ἢ ἡ σύλληψις ἦν νόμιμος, σύμφωνας πρὸς τὰ ψηφισθέντα, ἢ παράνομος, ὅτε τὰ δημοθέντα, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἢ ἀπεδίδοντο ἢ διενέμοντο τοῖς πολίταις (Δημοθ. π. Λακρ. 927. 931. κ. Νικομ. 185. κ. Ἰμκρ. 703, — Θουκ. Β, 115. — Ἀρπκρ. λ.).

Συλέα, θυγάτηρ τοῦ Κορίθου, γυνὴ τοῦ Πολυπύρμονος. Υἱὸς αὐτῆς ἦν ὁ ληστής Σίτις ('Απλδ. Γ, 15).

Συλέος πεδῖον, ἐν Μακεδονίᾳ, περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον, μεταξὺ τῶν πόλεων Ἀργίλου καὶ Σταγείρων ('Ἡρόδ. Γ, 115).

Συλεύς, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῆς Ἀλλίδας, ὑποβάλλων τοὺς ἐκεῖ ἐπιδημοῦντας ξένους εἰς τὸ νὰ ἐργάζωνται τὰς ἀμπέλους του. Ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ('Απλδ. Β, 6, 3).

Σύλλας (Κορινθῖος), Ῥωμαῖος, ἐξ ἀπόρου οἰκογενείας, τῷ 138 π. Χ. γεννηθεὶς, ἐπιστήμων, καὶ λίαν ἐγκρατὴς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας. Κατ' ἀρχὰς εἰς βίον τρυφηλὸν καὶ ἐκδεδητημένον ἐπιδοθεὶς, ὑπερέστησε τὸ πρῶτον εἰς τὸν στρατὸν ὑπὸ τὸν Μάριον ἐν Ἀφρικῇ καὶ εἶτα κατὰ τῶν Τευτόνων (τῷ 104), εἰς ἀμφοτέρωθεν τὰ μέρη ἐξόχως διακριθεὶς. Τῷ 92, διοικητὴς τῶν τῆς Κιλικίας, ἤρξατο τοῦ πολέμου κατὰ Μιθριδάτου. Ἀλλὰ τοῦ Μαρίου θελήσαντος νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν του, ἐπανῆλθεν εἰς Ῥώμην, ἐξεδιώξεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ εἶτα ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας, ἃς κατεῖχεν ὁ στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου Ἀρχέλαος, ἐπολιόρχησε καὶ ἐλυρίσεν αὐ-

τὰς (τῷ 87 π. Χ.) μετὰ μεγάλας σφαγὰς, ὅτε τὸ αἶμα προρρέον ἐκ τῆς ἀγορᾶς, κατεπλημμύρισε τὸν Κεραμικόν. Ἐπὶ τὸν ἔτος ἐνίκησε τὸν Ἀρχέλαον ἐν Χαιρωνείᾳ, καὶ τῷ 85 ἐν Ὀρχομενῷ, ὅτε καὶ ὁ ἴδιος ἐρρίφθη μετὰ τῶν ἐχθρῶν ἵνα ἐμψυχώσῃ τοὺς στρατιώτας του, καὶ διεχείμασεν ἐν Θεσσαλίᾳ. Τῷ 84 συναιολόγησεν ἀναχωρῆσαι μετὰ τοῦ Ἀρχελαίου, λαβόντος ἐπὶ τούτῃ ἐντολὴν τοῦ Μιθριδάτου. Ἐν τούτοις ὁ Μάριος ἐπαυελθὼν, εἶχε κυριεύσει καὶ ἀγρίως καταδυναστεύσει τὴν Ῥώμην. Αὐτὸν δὲ φυγόντα καὶ ἀποθανόντα διεδέχθη ἐμφύλιος πόλεμος, ὅτε ἐπιστρέψας εἰς Ἰταλίαν ὁ Σύλλας, μετὰ πεισματώδεις πόλέμους, εἰσῆλθεν εἰς Ῥώμην κηχτῆς τῷ 82 π. Χ., ἀνεκρηύθη δεκτὰτωρ καὶ προσηνέχθη πολὺ Οηριωδέστερον ἐπὶ τοῦ Μαρίου κατὰ τῶν ἀντικαίων του. Μετὰ διετὴ δὲ φοβερὰν τρομοκρατίαν, ἂφ' οὗ καὶ διὰ νέων νόμων τὴν Ῥώμην μετερρῶμισεν ἐπὶ τὸ ἀριστοκρατικώτερον, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 79 παρητήθη τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, ὅτε συνέγραψεν ἑλληνοιστι τὰ «ὑπομνήματα τὰ του», συμπληρωθέντα ὑπὸ τοῦ Κορινθίου Ἐπικίδου, καὶ ὧν πολλὴν χρῆσιν ἐποίησατο ὁ Πλούταρχος. Καὶ τὰ συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλους συνέλεξε καὶ ἐκόμισεν ὁ Σύλλας εἰς Ῥώμην. Ἀπέθανε δ' ἐξ αἰμορραγίας ἐν ἔτει 78 π. Χ. (Πλούτ. Σύλλ.).

Σύλλειον, πόλις ὄχυρά καὶ παραθαλασσία τῆς Παμφυλίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, μεταξὺ Πέργης καὶ Ἀσπένδου (Στρεβ. — Αἰλίαν.).

Συλλέας, νύμφη, μήτηρ τοῦ Ζευξίππου ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος (Πανσ. Β, 6).

Συλλογεῖς, ἀρχὴ τις προσωρινῶς ἐν Ἀθῆναις ἐγκαταστάσα, πιθανῶς μετὰ τὴν ἀποβολὴν τῶν Τριάκοντα, πρὸς καταγραφὴν τῆς περιουσίας τῶν ὀλιγαρχικῶν ('Ανθ. Βοηκκ. 304). Κατ' ἐπιγραφὴν (Boeckh, C. J. n. 99. 157) φαίνεται ὅτι ἐκ τῶν δημοθεσιῶν οὐσιῶν αὐτοὶ κατέβαλον καὶ τὴν δαπάνην

δι' ἱερὰν τελετὴν εἰς τὸν Δία καὶ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν.

Συλοσῶν, νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Πολυκράτους, συνετυράνησε κατ' ἀρχὰς μετ' αὐτοῦ τῆς Σάμου, ἀπῆλθε δ' εἶτα εἰς Ἀργυκτον. Ὁ Δαρτεῖος τὸν ἐγκατέστησεν αὐθις εἰς τὴν ἀρχὴν, τῷ 520 π. Χ., εἰς ἣν λέγεται ὅτι ἐδέχθη ὠμότατος ('Ἡρόδ. Γ, 139. — Στρεβ. ΙΔ. 638).

Σύμμαχος, ποταμὸς τῆς Σικελίας, ἐκ τῆς Αἰτνῆς πηγάζων, ἔρρεε μετὰ τὴν Κατάνης καὶ Λεοντίνων. Ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ πόλις Κεντάρια (Θουκ. ΣΤ, 55. — Στρεβ. ΣΤ, 272. — Virg. A. IX, 581. — Ον. Μετ. XII, 730 Fast. IV. 472).

Σύμβολον, 1) σημεῖον πρὸς οἷαν δῆποτε γνώρισιν ἢ πιστοποιήσιν, οἷον τὸ ἐπὶ σφραγίδων ἢ δακτυλιολίθων, πινακίδων ἢ γραμματέων χρησιμεῖον ὡς εἰσιτήριον τοῖς βουλευταῖς, τοῖς δικασταῖς κτλ. εἰς τὰ δημόσια αὐτῶν ἐντευκτήρια ἐν Ἀθῆναις, ὁμοίως καὶ τοῖς ξένοις ὡς διαβατήριον ('Αριστ. Ὀρν. 1209, 1214 σελ.) προσέτι τὸ διδόμενον μετὰ δύο ἀμοιβαῖα· σχέσεις ἐχόντων ἢ ξενίαν, ἢ ἀγοραπωλησίας, πρὸς ἀναγνώρισιν. Συνίστατο δὲ τὸ τοιοῦτο ἢ εἰς νόμισμα ἢ εἰς ἔξυλον τι δίχα τετμημένον, οὗ τὰ μέρη συναρμοζόμενα ἀπεδείκνυον τὴν ταυτότητα, ὡς ἐσχάτως ἐτι παρὰ τοῖς ἡμετέροις ἀρτοπώλαις καὶ ἄλλαις προμηθευταῖς ἐπεκράτει ἢ τὸ ἐτ σὺλα (Πλάτ. Συμπ. — Πολδ. ΣΤ). — 2) Πᾶν ὑλικὸν σημεῖον ἰδέαν τινα αἰνιττόμενον, ὡς ἡ δάφνη ἐστὶ σύμβολον τῆς δόξης, τῆς νίκης, κλπ. — 3) Ἡ ἐμπορικὴ συνθήκη, ἐξ οὗ αἰ ἄ π ο σ υ μ β ὀ λ ὶ ν δ ἰ κ α ι ν, αἱ μετὰ τῶν πολιτῶν καὶ ξένων διεξαγόμεναι συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῆς τοιαύτης συνθήκης ('Αρπκρ. — Ἀνδοκ. κ. Ἀλκδ. 18). Εἰς δὲ τῶν ὄρων τούτων ἦν, αἱ ἐκ τῶν δικῶν τούτων ἐφέσεις νὰ γίνωνται εἰς ἄλλην τρίτην ἀμερόληπτον πόλιν. Ἐπὶ τῆς παντοδυναμίας τῶν δ' οἱ Ἀθηναῖοι καταχρηστικῶς ὁ π ὀ σ υ μ β ὀ λ ὶ ν δ ἰ κ α ς ἐκάλουν καὶ τὰς

τῶν συμμάχων αὐτῶν, οὐς ἐβίαζον, οὐ μόνον τὰς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων μικτάς, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς μεταξὺ μόνων τῶν πολιτῶν αὐτῶν δίκας νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ ἀττικά δικαστήρια (Ἄντφ. π. Ἡρδ. φόν. — Ἐνφ. Πολ. Ἀθ. Α, 14-18).

Συμβόλαιον, ἡ μεταξὺ ἀτόμων συναλλαγὴ. Αἱ ἐκ τῆς ἀθετήσεως αὐτῶν πηγάζουσαι δίκαι, «συμβολαίων δίκαι», ὑπέκειντο ἐν Ἀθήναις εἰς τὰ ἡλιαστικά δικαστήρια, ἐν δὲ Σπάρτῃ ἐδικάζοντο ὑπὸ τῶν Ἐφρών, οὐχὶ ὡς εἰσαγωγέων καὶ οὐχὶ ἐν σώματι, ὡς φαίνεται, ἀλλ' ἐκάστη ὑφ' ἐκάστου. Ἄγνοεῖται δὲ πῶς αὐτοῖς διενέμοντο (Πλούτ. Λακ. Ἀπρθ. Η, 207. — Ἀριστ. Πολτ. Γ, 1, 7).

Συμβολή, 1) συνάντησις, σύγκρισσις, ὥστε συμβολὴ δύο ὁδῶν (Ἐνφ. Ἑλλ. Ζ, 1, 8), δύο στρατευμάτων. — 2) Συνεισφορά, ὥστε ἀτὰ ἀπὸ συμβολῆς συμπόσια, εἰς ἃ ἕκαστος συνδαιτυμένων καταβάλλει τὴν ἴδιαν δαπάνην (Ἐνφ. Συμπ. Α, 16. — Ἀθ. Ζ). Ἰδ. ἐστίασις.

Σύμβουλοι, ἐν Σπάρτῃ, δέκα συνεκπεμπόμενοι μετὰ τῶν βασιλέων εἰς τὰς ἐκστρατείας, ἐπίτηδες ἐκλεγόμενοι, ἵνα συμβουλεύωσι καὶ ἴσως καὶ ἐπιτηρώσιν αὐτοὺς (Θουκ. Β, 85. Γ, 69. Ε, 63).

Σύμνη, νῆσος παρὰ τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ, ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀκρωτήριον Κυνόσσημα τῆς Καρίας, μεταξὺ Κνίδου καὶ Ρόδου, μεθ' ἡμιγύμου πόλεως, καὶ 8 λιμένων. Τὸ ὄνομα ἔλαβεν ἐκ θυγατρὸς τινὸς τοῦ Ἰαλυσσοῦ, πρὶν Μεταποντίε καὶ Ἀίγλη καλουμένη. Νηρεὺς, ὁ βασιλεὺς τῆς νήσου, συνεισέφερεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας ἐκστρατείαν 3 πλοῖα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 671). Οἱ Κᾶρες κατέλαβον μετὰ ταῦτα τὴν νῆσον, ἀλλὰ τὴν ἐγκατέλιπον ἔνεκεν ἐπελευθέρσεως Ἑλλήνων· ἐκτοτε δὲ τὴν κατήκχσαν ὀριστικῶς Δωριεῖς (Στράβ. ἸΔ, 656. — Διδδ. Ε, 52).

Συμμαχία, 1) ὁ σύνδεσμος διαφόρων Ἑλληνικῶν πόλεων πρὸς κοινὴν ἀμυνα

καὶ ἐπίθεσιν, συνήθως μιᾶς τῶν συμμαχικῶν προέσταμένης (Ἰδ. ἡγεμονίς). Ἡ ἀρχαιοτέρα τῶν τοιούτων συμμαχιῶν ἦν ἡ Πελοποννησιακὴ, ἧς τὴν ἡγεμονίαν εἶχε τὸ Ἄργος (Ἡρδ. Α, 1). Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ προέκυψεν ἡ Σπάρτη, καὶ ἀνεδείχθη διὰ παντὸς ἰσχυροτέρα τοῦ Ἄργους διὰ τῆς παρὰ τῇ Τύρυντι νίκης (περὶ 524 π. Χ.) (Ἰδ. Ἄργος Κλειομένης 1), εἰ καὶ ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ ταῦτα ἡ διάστασις τῶν δύο πόλεων. Τὴν Σπαρτιατικὴν συμμαχίαν ἀπετέλουν ἡ Κόρινθος, ὡς ἡ πρωτίστη τῆς συμμαχίας σύμβουλος, ἡ Σικυών, ἡ Αἴγινα, τὰ Μέγαρα, ἡ Ἐπίδαυρος, ἡ Τροιχίη, ἡ Ἐρμιόνη, ἡ Ἀρκαδία (τῆς Τεγέας καταλαμβανούσης τὴν ἐπίτιμον θέσιν εἰς τὰς μάχας, τὴν τοῦ ἀριστεροῦ κέρατος), ἡ Φλιοῦς, ἡ Ἥλις. Ἐπὶ τῶν Περσικῶν καὶ αἱ Ἀθηναὶ οἰκείοι θελωσ, καὶ πᾶσα ἡ Ἑλλάς ἐδέχθησαν τὴν ἡγεμονίαν τῆς. Ἀλλ' ἡ δραστηριότης τῶν Ἀθηναίων καὶ ἡ φρόνησις τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Ἀριστείδου, τοῦ Κίμωνος, ἀνέδειξαν κατὰ θάλασσαν ὑπερβίχους τὰς Ἀθήνας, συνδεθείσας μετὰ τῶν νήσων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, αἱ δὲ προσπάθειαι τῶν Σπαρτιατῶν ὅπως διατηρήσωσι καὶ κατὰ θάλασσαν τὴν ἡγεμονίαν, ἀπέτυχον. Ὅτε δὲ περιεφρόνησαν τοὺς εἰς Ἰωάννην πεμφθέντας εἰς ἐπικουρίαν αὐτῶν Ἀθηναίους, τότε ἐπῆλθε ρήξις μεταξὺ τῶν δύο πόλεων, καὶ ἔκτοτε αἱ Ἀθηναὶ, συμμαχήσασαι καὶ μετὰ τοῦ Ἄργους, ἀπέκτησαν καὶ κατὰ ξηρὰν δύναμιν σχεδὸν ἰσόπαλον πρὸς τὴν τῆς Σπάρτης. Αἱ Θῆβαι, καταπροδοῦσαι τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῶν Περσικῶν, ἀπώλεσαν τὴν ἐπὶ τῆς Βοιωτίας ὑπεροχὴν αὐτῶν. Κατὰ δὲ τὴν εἰρήνην τοῦ 445 π. Χ., αἱ Ἀθηναὶ καὶ ἡ Σπάρτη ἀνεγνωρίσαν ἐπίσημως ἐκάστη τῆς ἐτέρας τὴν ἡγεμονίαν. Οἱ Ἀθηναῖοι παρὰ τῶν συμμάχων τῶν, τῶν πλείστων νησιωτῶν, ἀπήτησαν, ἀντὶ στρατιωτῶν, φόρον χρημάτων καὶ κενὰς τριήρεις, εἰς ἃ οἱ ἀπειροπόλεμοι ἐκείνοι προθύμως συνήνεσαν, πλήρη

μάλιστα ἐμπιστοσύνην ἔχοντες εἰς τοῦ Ἀριστείδου τὸν δίκαιον χαρακτήρα. Κατετέθη δὲ κατ' ἀρχὰς τὸ συμμαχικὸν ταμεῖον εἰς τὴν ἐν Δῆλῳ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀπὸ δὲ τοῦ 460 π. Χ. ὁ Περικλῆς μετέφερεν αὐτὸ εἰς Ἀθήνας. Ἄντ' αὐτοῦ δ' ἀνέλαβον αἱ Ἀθηναὶ νὰ ὑπερμαχῶσι τῶν συμμάχων, οὐς οὕτως εἶχον ἀόπλους εἰς αὐτὰς παραδεδομένους. Οἱ διέποντες τὸν κοινὸν τοῦτον θησαυρὸν ἦσαν Ἀθηναῖοι Ἑλληνοταμίαι. Ὁ ἐκ τῆς ἀντιζηλίας τῶν δύο προεχουσῶν πόλεων προκύψας, καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα συμπαράσφρας Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἐπέφερε τὸ τέλος τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων. Ἡ Σπάρτη ὑπερίσχυεν, αἱ δὲ Θῆβαι προσεκτήσαντο τὴν ἐπὶ τῆς Βοιωτίας ἡγεμονίαν. Ἐξωσθέντων τῶν Τριάκοντα διὰ τοῦ Θρασυβούλου, ἀπηλλάγησαν αἱ Ἀθηναὶ τῆς ἀμέσου ἐπιουριάρχιας τῆς Σπάρτης, καὶ ὁ Κόνων ἐν Κνίδῳ νικήσας, ἀποκατέστησε πάλιν τὴν ναυτικὴν ὑπεροχὴν τῶν Ἀθηναίων· ἀλλὰ τοῦ Κορινθιακοῦ πολέμου τοὺς καρποὺς συνεκομίσαντο ἡ Σπάρτη καὶ οἱ Πέρσαι διὰ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκίδου. Ἡ Σπάρτη ἐν ὑπεροφίᾳ κατέλαβε τὰς Θῆβας διὰ προδοτικῆς ἐπιθέσεως· ἀλλὰ τούτο ἐπέφερε καὶ τὴν πτώσιν τῆς. Αἱ Ἀθηναὶ συνέδεσαν τῷ 377 π. Χ. νέαν συμμαχίαν, καὶ τέλος ἡ Σπάρτη ἀνεγνώρισεν ἐπισήμως τὴν κατὰ θάλασσαν ἡγεμονίαν τῶν Ἀθηναίων τὴν τῆς Σπάρτης δ' ἐξηφάνισαν ἐντελῶς αἱ ἐν Λεύκτροις καὶ Μαντινείᾳ μάχαι, καὶ τῆς Μεσσηνίας ἡ παλινθώσις ὁ δὲ θάνατος τοῦ Ἐπαμεινώνδου ἐν Μαντινείᾳ (362 π. Χ.) ἠλάττωσε καὶ τῶν Θηβαίων τὴν ἐπιρροήν, καὶ περιώρισε καὶ αὐτῶν τὴν ἐν Βοιωτίᾳ ἡγεμονίαν. Καὶ αὐτὴ ἀνεκύψαν ἐπ' ὀλίγον αἱ Ἀθηναὶ ὡς κέντρον δυνάμεως ἐν Ἑλλάδι, μέχρις οὗ (τῷ 338) ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη κατέστρεψε τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀνεξαρτησίαν, καὶ ἡ ἡγεμονία μετέβη εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὑφ' ἧς τὴν ἐπιρροὴν διατέλεσαν καὶ ἡ Θεσσαλική, καὶ ἡ Αἰτωλική, καὶ ἡ Ἀχαϊκὴ συμπολιτεία μέ-

χρι τῆς εἰς τὴν Ρώμην ὑποδουλώσεως. — 2) Ἐπίθετον ἀποδοθὲν εἰς τὴν Ἀφροδίτην ὑπὸ τῶν Μαντινέων, ἐγειράντων αὐτῇ ναὸν ἐν Μαντινείᾳ μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίᾳ καταναυμαχίαν τοῦ Ἀντωνίου (Παυσ. Η, 9).

Συμμορία. Ἐν Ἀθήναις, μετὰ τὴν ἐν Αἰγῶς ποταμοῖς ναυμαχίαν κατὰ τὸ 316 π. Χ., νέος εἰσῆχθη φορολογικὸς ὀργανισμὸς πρὸς καταρτισμὸν τοῦ ναυτικοῦ, καθ' ὃν ἐκάστη τῶν 10 φυλῶν ἐπρότεινεν 120 τῶν εὐπορωτέρων αὐτῆς ἀνδρῶν, 25-40 ἐτῶν ἡλικίας, καὶ εἰς τοὺς 1200 ἀνετέθη ἡ ὑποχρέωσις τῶν τριηραρχικῶν, καὶ τοῦ παρέχειν τριήρη εἰς τὸ δημόσιον. Διηροῦντο δ' αὐτοὶ εἰς 20 συμμορίας, ἐξ ἀνδρῶν 60 ἐκάστην, διατελοῦσαν ὑπὸ ἑνα ἐπιμελητῆν. Ἐκάστη δὲ συμμορία ὑποδιηρεῖτο εἰς συντελείας, ἀριθμοῦ ἀναλόγου τῇ περιουσίᾳ τῶν μελῶν αὐτῆς, οὐχὶ δ' ἐλάσσονος τῶν 16, καὶ ἐκάστη συντελεία ὤφειλε νὰ παρέχῃ ἀνὰ μίαν τριήρη. Ὅτε ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν νὰ μὴ ᾖ κατώτερος τῶν 240 (Δμσθ. Π. Στφ. 261. Κ. Εὐεργ. κ. Μνησθ. 1145. — Οὐλπ. εἰς Δμσθ. κ. Μειδ. 188).

Συμπολιτεία, ἡ ἐνωσις ἀνεξαρτήτων πόλεων πρὸς κοινὴν ἐνέργειαν (Ἰδ. Συμμαχία).

Συμπλεγμα. Οὕτως ὀνομάζει ὁ Πλάτωνος (XXXVI, 4, 10) γλυπτικὰς ἐρωτικὰς παραστάσεις, καὶ προσέτι ἔργον τι τοῦ Κηφισοδώρου, υἱοῦ τοῦ Πραξιτέλους, θαυμαζόμενον ἐν Περγᾶμῳ, καὶ ἐν ᾧ λέγει ὅτι οἱ δάκτυλοι εἰσχωροῦσιν εἰς τὴν σάρκα μάλλον ἢ εἰς τὸ μάρμαρον (Αὐτ. 6). Τινὲς ἐκλαμβάνουσι τούτο ὡς τοὺς περιφήμους παλαιστὰς τοὺς διατηρουμένους εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Φλωρεντίας.

Συμπληγάδες, 1) Ἰδ. Ἄργοναῦται. — 2) Ἰδ. Κυάναει νῆσοι.

Συμπόσιον, ἐστίασις ἐορτασμός, εἰς ἣν προσκλήσεις ἐγίνοντο πρὸ πάντων διὰ τὸν πότον, ὅστις ἦν κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐστίασεως, διότι οἱ Ἕλληνες συνήθιζον ἐσθίοντες

νά μή πίνωσιν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ τέλος τοῦ δείπνου. Ἔπινον δὲ οἶνον, καὶ ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὅτε κατὰ Πλάτωνα (Νομ. Β, 363) ὁ Μουσαῖος ἐλεγεν ἀμειβὴν τῶν δικαίων μετὰ θάνατον, αἰώνιον μίσθην. Ἔπινον δὲ τὸν οἶνον οὐχὶ ἄκρατον, ὡς οἱ βάρβαροι (Πλάτ. Νομ. 1137), καὶ εἰς θάνατον κατεδίκαζον οἱ νόμοι τοῦ Ζαλευκου τὸν ἀσθενῆ τὸν ἄνευ τῆς ἐντολῆς τοῦ ἱατροῦ ἄκρατον πίνοντα (Αἰλ. π. ἰ. Β, 37). Ὁ Κλεομένης ἐλέγετο μανεῖς καὶ ὁ ἀκρα-

ζῶν, εἶχον τὰς κεφαλὰς ἐστεφανωμένας οἱ δὲ προχέοντες αὐτοῖς ἦσαν συνήθως νεοὶ δούλοι. Εἰς δὲ τῶν συμποσιῶν ἐξέλεγετο συμποσίαρχος (καὶ βασιλεὺς τιτλοφορούμενος), καὶ οὗτος ὄριζε τὰ καθέκαστα (Πλάτ. Νομ. Α, 641). Μετεβιβάζετο δὲ τὸ ποτήριον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ εἰς τὸν δεξιῶς καθήμενον συμπότην, ἢ εἰς ἐκεῖνον ὑπὲρ οὗ προέπιε (Πλάτ. Πολ. Δ, 420). Τὰ συμπόσια ἐδίδον ἀφαιρῆν οὐ μόνον εἰς τερπνάς, ἀλλὰ καὶ εἰς σπουδαίας συνδιαλέξεις (Πλάτ. Εμφ. Συμπό-

τοπίτης (Ἡρόδ. ΣΤ, 84) καὶ οἶνον λέγοντες οἱ Ἕλληνες ἐνέουν τὸ κραμα (Πλούτ. Γμλ. πργγλμ. 20), τὸ κρασί. Δι' ἀναλαγίαι τῆς κράσεως τοῦ ὕδατος πρὸς τὸν οἶνον ἦσαν 3:1 ἢ 2:1 ἢ ἐνίοτε καὶ 3:2 (Ἡρόδ. Ἔργ. 506. — Πλούτ. Συμπ. Γ, 9. — Ἀθήν. Ι, 426. — Εὐστάθ. εἰς Ὀδύσ. Ι, 209). Ἐγίνετο δ' ἡ κράσις ἐντὸς ἀγγείων καλουμένων κρατήρων, καὶ ἐνίοτε ψυκτήριον, ὅτε ἐν τῷ μέσῳ εἶχον χίβρα ἢ πάγον πρὸς ψύξιν. Ἐνίοτε δ' ἐνέχεον καὶ ἀρώματα (Ἀθήν. ΛΑ, 33), ὅτε τὸ κραμα ἐλέγετο τρίμμα (Πολύδ. ΣΤ, 18) εἶτα δὲ μεταγγίετο εἰς τὰ παντοίου εἶδους ποτήρια) κύλικας, φιάλας, κερχῆστα, κανθάρους, ρυτά). Οἱ συμπόται, εἰς τὰς κλίνας κατακείμενοι πρὸ τῶν τραπέ-

σιων). Παρήσαν δ' εἰς τὰ μείζονα ἐξ αὐτῶν καὶ κισκρηδοί, κύλητριδες καὶ ὀρχηστρίδες. Καὶ διόφρα δὲ λογοπαίγνια ἐπρότεινον, καὶ εἰς διαφόρους παιδιὰς ἐπιδίδοντο οἱ συμπόται, ὧν αἱ κυριώτεραι ἦσαν ὁ κόπτατος, ὁ ἀστραγαλισμὸς, ἡ κυβεῖα, ἡ πεττεῖα, ὁ χαλκισμὸς (Ἡρόδ. Θ, 118). Ἴδ. Ἐστίασις. Οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον καὶ ἐπιτάφια συμπόσια, ἀπαγορευθέντα, ἕνεκα τῆς καταχρήσεως αὐτῶν, ὑπὸ τῆς δεκανδρίας (Cic. Legg. II 24, 60).

Συμφωρεῖς, παρὰ Σπαρτιάταις οἱ μετὰ τῶν πολεμάρχων ὡς ὑπασισταὶ ἢ σύμβουλοι αὐτῶν ἐκπεμπόμενοι (Εμφ. Ἑλλ. Δ, 4, 14).

Συμφωνιακοί, παρὰ Ῥωμαίοις δεῦ-

λοι ἐν πλουσῖαις οἰκίαις, ὧν ἔργον ἦν νὰ ψάλλωσι πρὸς τέρψιν τῶν κυριῶν των. Ἡ φαλμαρδία αὐτῶν ἐκκαλεῖτο ἀκρόμα (Cic. Mil. IX. — Suet. Oct. LXXIV. — Plin. Ep. VI, 31).

Συναρχία, κατὰ Πολύδ. (Ἑκλ. 114) ἐν Ἀχαΐᾳ συνέλευσις τις, ἐν ἀπορρήτῳ, τῶν ἀρχῶν, ἴσως τῶν δημιουργῶν μετὰ τῆς βουλῆς κτλ. πρὸς συζήτησιν τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων.

Σύνδειπνον. Ταῦτό τῷ συμπόσιον. Ἴδ. Ἐστίασις.

Σύνδικος, 1) ὁ ἐν δίκῃ βοηθός, ὁ συνήγορος (Αἰσχόλ. Εὐμν. 748 — Δημοκ. κ. Ἀρστρο. 689. Πρ. Ζηθ. 835. Στρ. 274), ὁμοίως καὶ ὁ συνηγορῶν ὑπὲρ διατηρήσεως ὕφισταμένου νόμου. — 2) Σύνδικοι, ἀρχὴ ἐν Πειραιεῖ ἐγκαταστάσα μετὰ τὴν ἐξωσιν τῶν Ἰώνων ἀναμεριμᾶ καὶ δικάζει περὶ ἀποδόσεως τῶν ἀδικῶς δημευθέντων καὶ περὶ τῶν ἐτι τότε δημευμένων κτημάτων (Ἀρστρο.). — 3) Ἐν Σπάρτῃ ἐν μεταγενεστεροῖς χρόνοις ἀρχὴ (ἡ μεγάλη συνδικία) παντοίας ἔχουσα ἐπιμελείας, ἢ τὰς ἀρχὰς εἰς ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν βοηθοῦσα ὑπῆρχον δὲ τότε σύνδικοι ἐπὶ τὰ ἠθη, ἐπὶ τοὺς νόμους, οὐνδικος θεοῦ Λυκούργου. Ἐξάγονται δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιγραφῶν ἐποχῶν μεταγενεστέρων (Bouekh, G. I. G. n. 1242, 1256 κτλ.).

Σύνεδρον, ἐν γένει οἱ εἰς συνέδριον συγκαθήμενοι. Ἐλέγοντο δ' ἰδίως οὕτω καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ ἀρχοντες τῶν Λίτωλων, ὁ στρατηγός, ὁ ἑπαρχος καὶ ὁ γραμματεὺς (Bouekh, G. I. G. n. 2382, 3064), ὡς καὶ τὴν ἀρχὴν, πιθανῶς τοπικῆ, ἀχαϊκῶν πόλεων, ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων (Αἰτ. n. 1543).

Συνήγορος, ταῦτό σύνδικος (ἴδ.).

Σύνθεσις, παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο ἢ ἀποθήκη τῶν ἐνδιμάτων, καὶ προσέτι ἐν ἔνδυμα οὐ ἀγνοεῖται τὸ εἶδος, ὃ δ' ἔφερον μόνον εἰς τὰ συμπόσια, καὶ εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν Κρονίων (Saturnalia).

Συνθήματα, ἦσαν οὐχὶ μόνον αἱ δημόσιαι καὶ διεθνεῖς, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι μεταξὺ ἀτόμων γραφαὶ καὶ ἐπίσημοι συμφωνίαι. Ταῦτας ἀπέβλεπον αἱ «συνθηκῶν παραβάσεως δίκαι» (ἴδ. Δίκαι).

Σύνθημα, πᾶσα ἀμοιβαία συμφωνία, καὶ ὁ λόγος ὁ διδόμενος εἰς τοὺς στρατιώτας ἵνα γνωρίζωσιν ἀλλήλους. Ὁ Κύρος ἐδωκεν εἰς τοὺς ἰδικούς του «Ζεὺς σύμμαχος καὶ ἡγεμών». «Ζεὺς σωτὴρ καὶ νίκη». «Ζεὺς σιατὴρ καὶ Πρακλῆς ἡγεμών» (Εμφ. Κρπδ. Γ, 3, 26. Ζ, 1, 10. Ἀνθ. Α, 8, 11. ΣΤ, 5, 15). Καθ' Ἡρόδοτον (Θ, 98) σύνθημα ἐδόθη αἰ «Ἑβρη».

Σύνναθα (τά), πόλις κατὰ τὰ βόρεια τῆς Φρυγίας πρὸς τὴν Γαλατία. Τὰ πλησίον αὐτῆς ὄρη παρήγον περίφημον μάρμαρον, «συννάδιον λίθον» ἢ καὶ «δοκίμιον» καλούμενον ἐξ ἐτέρου παρακειμένου χωρίου Δοκίμιας, λευκὸν μετ' ἐρυθρῶν φλεβῶν ὡς κηλίδων (Στρβ. ΙΒ, 577. — Cic. ap. fam. XV, 4. — Liv. XLV, 34).

Συννόσιον, γλόπτης Διγινίτης, μαθητῆς τοῦ Ἀθηναίου Ἀριστοκλείους περὶ τὰ 495 π. Χ. (Παισ. ΣΤ, 9).

Σύνοδοι ἐλέγοντο αἱ ἐν Αἴγῳ τριήμεροι συνελεύσεις τῶν μελῶν τοῦ Ἀρχαϊκοῦ δεσμοῦ ἐκ πασῶν τῶν πόλεων, πάντων τῶν ὑπὲρ τὰ 30 ἔτη γεγονότων, συναρχομένων αὐτοκλήτως ἐντὸς ἄλλους Ὀμαρίου καλουμένου, καὶ τῷ Ὀμαρίῳ Δι' ἱεροῦ, δις τοῦ ἔτους, κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔαρος καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου (Πολύδ. Δ, 14, 1, 37. 1. Β, 1, 7. ΔΗ, 4, 5. — Στρβ. Η, 7, 3, 5. — Παισ. Ζ, 24, 1, 2). Ἐκτακτοὶ δὲ σύνοδοι συνεκαλοῦντο προσέτι καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ὑπὸ τῶν ἀρχῶν (Πολύδ. Β, 1. Εἰλ. ΜΖ, ΚΘ, 9, 6).

Συνοικία, οἰκία ἐν ἣ πολλοὶ κατοικοῦσιν ἐπ' ἐνοικίῳ (Αἰσχ. κ. Τιμάρχ. 17). Τοιαῦται πρὸς ἐνοικίαν εἶλαι ἀφοδομεῦντο ἐν Ἀθήναις (Εμφ. Οἴκν. Γ, 1) πρὸς ἐνοικίαν τοῖς μετοίκοις, ὡς μὴ ἐγκεκτημένοις.

ἀριθμομένους δὲ εἰς 45,000 περίπου, καὶ τοὺς ξένους ἐμπόρους. Ἡ τιμὴ τῶν ἐνοικιάσεων ἀγνοεῖται. πλὴν ὅτι ἦν μείζων ἐν Ἀθήναις ἢ ἀλλοῦσιν τῆς Ἀττικῆς. Μνημονεύονται δ' ὑπὸ τοῦ Ἰσάκου δύο οἰκίαι ἀποφέρουσαι 8 (1)2 ο) τόκον. Αἱ συνοικίαι ἐξεμισθοῦντο συνήθως κατὰ τὸ θέρος, καὶ τὸ ἐνοίκιον κατεβάλλετο κατὰ μῆνα. Ὑπῆρχον δὲ καὶ οἱ καλούμενοι ναύκληροι ἢ σταθμοῦχοι, οἱ ἐνοικιάζοντες τοιαύτας συνοικίας πρὸς ὑπεννοικίαισιν (Ἰσαί. ὑπ. Φιλοκτρυ. κλ. 58).

Συνοικία. ἑορτὴ συσταθεῖσα ὑπὸ Θησέως ἐν Ἀθήναις, ὅτε συνήρῃσεν ἐκεῖ τὰς 11 πόλεις τῆς Ἀττικῆς (Θουκ. Β. 15. — Στφ. Βυζ. λ. Ἀττικῆ). Ἐτελεῖτο τῇ 16 ἐπιτομβαιῶνος, δι' ἀναμύκτου θυσίας τῇ Ἡρῆνῃ (Στλ. Ἀριθ. Μπ. 1019).

Σύνταγμα. ἴδ. Στρατός.

Συντάξεις. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου μισθοῦ καταστάντος ὀνόματος φόρου, εἰς τὴν μετρίαν καταβολὴν εἰς ἣν ὑπέβαλον τὰ μέλη τῆς κατὰ τὸ ἔτος 376 συστάσεως νέας συμμαχίας ὑπὸ τὸ ὄνομα συνεδρίου (Λισχ'ν. Περσβ. 201. — Γιδδ. ΙΕ, 28).

Συντέλειαι. 1) ἡ ἀπὸ κινεῶν σορολογία, ὡς ἡ πάντων τῶν Βοιωτῶν ὑπὸ τοῦς Θηβαίους ἐπὶ Ἐπαμεινώνδα (Διδδ. ΙΕ, 38), καὶ ὁ τῶν Ἀρχαίων δασμὸς κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν (Διδδ. ΙΕ, 59). — 2) Ἐν Ἀθήναις ἡ ὑποδείξεις τῆς ναυτικῆς φορολογικῆς μολῶδος, τῆς συμμορίας (ἴδ.).

Συντελεῖς, οἱ περίοικοι τῆς Λακωνίας, ὡς φόρου ὑποτελεῖς (Ἡφορ. ἐν Στρβ.).

Συνιομοσία.

ἴδ. Ἐταιρίαι.

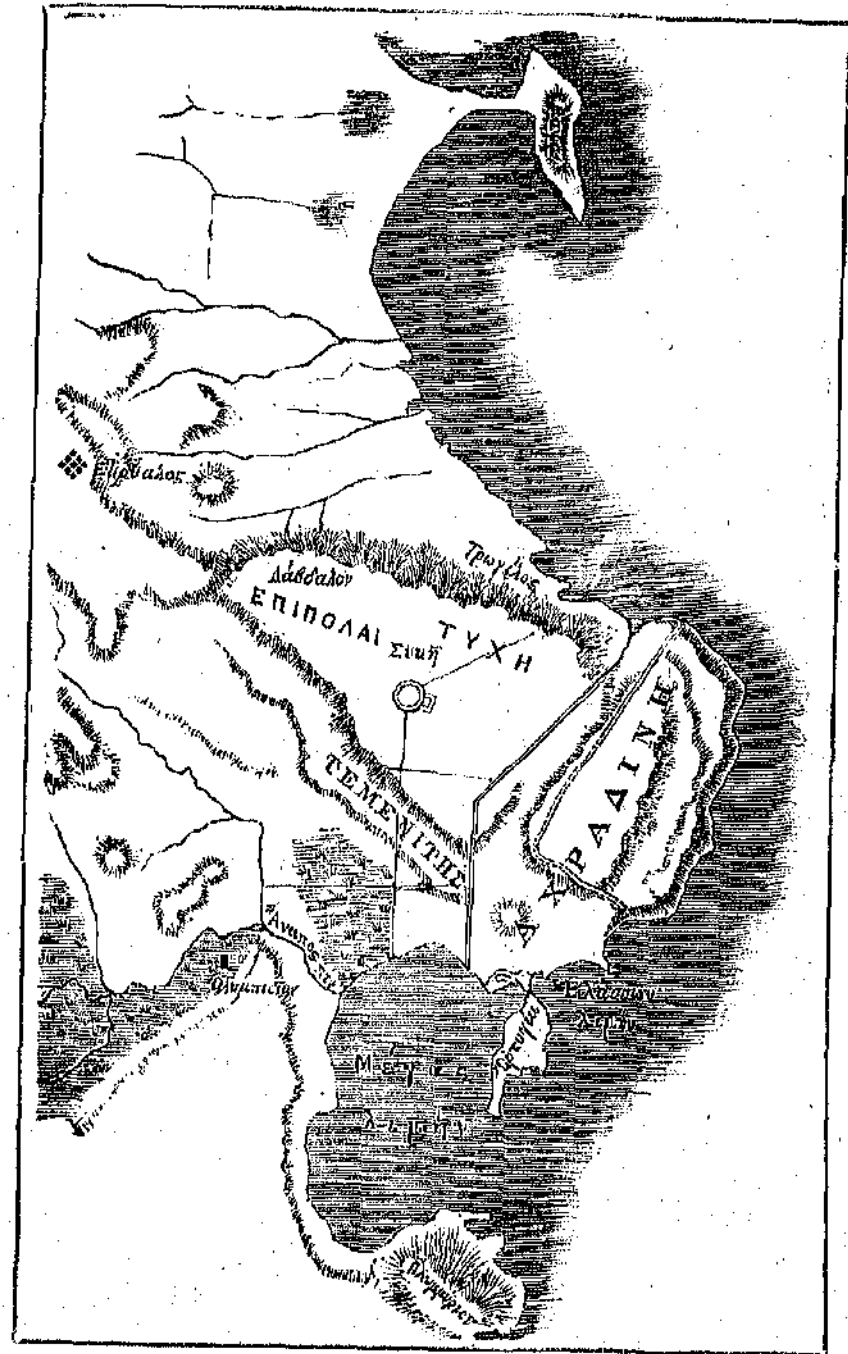
Συνιομῆς, ζεύγος ἵππων συνεζευγμένων (Ἐνφ. Ἰλλ. Α, 2, 1) καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ ὁ δίφρος ὁ

ὑπὸ δύο ἵππων συρόμενος εἶτε εἰς τὰς μάχας

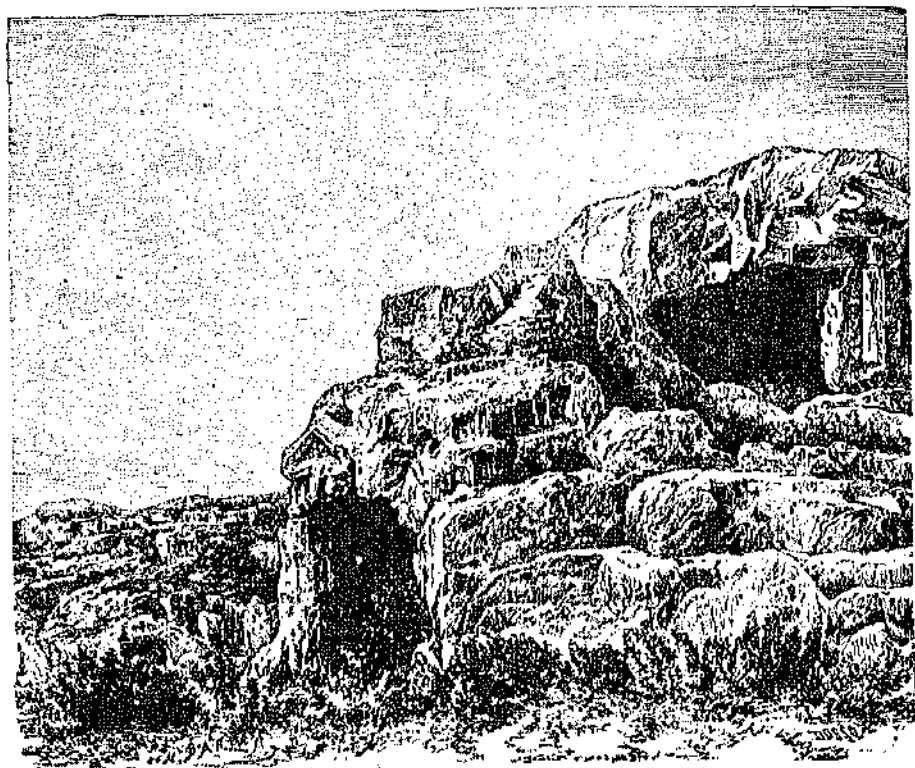
εἶτε εἰς τὰ ἵπποδρόμια, ὥστε καὶ «ξυνωρίδι κικῶν» (Πλατ.).

Συρακοῦσαι καὶ Συράκουσαι, ἡ μέγιστη καὶ πλουσιωτάτη πόλις τῆς Σικελίας, ὁ εἰς 8 φθαλμὸς τῆς νήσου καλούμενη, διότι ὁ ἕτερος ἦν ὁ Ἀκράγας. Κεῖται ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας, κατὰ τὸν ποταμὸν Ἀνακον, πλησίον τοῦ τέλματος Λυσιμελείας (νῦν λίμνης Σιράκου). Ἰδρύθη δὲ τῷ 735 π.Χ. ὑπὸ Κορινθίων, οὓς ὠδήγηε ὁ Ἀρχίας. Τὸ πρῶτον κατέλαβον τὴν τῇ αὐτῇ παρακειμένην μικρὰν νῆσον Ὀρτυγίαν, ἣτις φαίνεται οὕσα τέως φοινικὴ ἀποικία. Ἀλλὰ ταχέως ἐξετάθη ἡ πόλις καὶ περιέλαβε τέσσαρα, ἢ, μετὰ τῶν Ἐπιπολῶν, 5 μέρη, συμπεριτεγισθέντα. Ἦσαν δὲ ταῦτα, α) ἡ νῆσος Ὀρτυγία, πολλὰς καὶ μόνον Νᾶσος (Θουκ. ΣΤ, 3) λεγομένης, ἡ ἀρχικὴ ἰδρυσις, μετὰ πηγῆς τῆς Ἀρεθούσης, ναῶν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ μεγάρου τοῦ Ἰέρωνος, εἰς ὃ εἶτα ἦσαν οἱ Τιομαῖοι στρατηγοὶ, καὶ ὄχυρὸς ἀκροπόλις, ἣν ὁ Τιμολέων κατηδάρισε. Στενὸς πορθμὸς διήρει αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἐπιδόρας, μεθ' ἧς ἐκοινῶναι τὸ πρῶτον διὰ χώματος, εἶτα διὰ γεφύρας (Cic. Verr. IV, 53) ἢ Ἀχραδινῆ, βορείως τῆς νήσου, ἡ ὑψηλὴ καὶ ἀπτόμος ἀνατολικὴ ἀκτὴ μέχρι πλησίον τοῦ Τρωγίλου λιμένος (νῦν Μαγγισί), τετραπλασία τῆς Νάσου, καὶ ἰσχυρῶς ὄχυρωμένη (Liv. XXIV, 21. XXS, 21. 33). Ἦχε δὲ καὶ ἀγορὰν, καὶ πρυτανεῖον, καὶ δεκάστηρα, κτλ. Πρῶσιτι ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, θέατρον, καὶ τὰς μεγάλας κατακόμβας. γ) Ἡ Τύχη, ἀνατολικῶς τοῦ βορείου

ΧΑΡΤΗΣ ΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Το μέρος του Συρακυσίου

μέρους τῆς Ἀχραδινῆς, ἦν ἐπιώνυμος τοῦ ναοῦ τῆς Ὑψίης ὃν ἐπέκλειε, καὶ τὸ πολυανθρωπότερον μέρος τῆς πόλεως, περιέχον καὶ γυμνάσιον (Cic. Verr. IV, 53). δ) Νέα πόλις, πρὶν καλουμένη Τεμενίτις (Θουκ. ΣΤ, 76, 100), νοτίως τῆς Ὑψίης, δυτικῶς δὲ τῆς Ἀχραδινῆς, ἔχουσα τὸ μέγιστον τῶν θεάτρων πάσης τῆς Σικελίας (Cic. Verr. IV, 52), καὶ μετὰ ναοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Τεμενίτου καὶ πολλῶν ἄλλων. ε) Ὑπιοπολαί, ὑψηλὸς λόφος πρὸς δυσμὰς τῆς Ὑψίης καὶ Νεαπόλεως, ὑπερέβην αὐτῶν καὶ τῶν λοιπῶν μερῶν, καὶ κατ' ἀρχὰς διηρέετο αὐτῶν διὰ τείχους, ὃ φαίνεται ὅτι ὁ Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος καταδάφισε. Τούτου ὁ τειχισμὸς κατέστησε τὰς Συρακούσας μίαν τῶν ὀχυροτάτων πόλεων. Δι' Ὑπιοπολαί περιέχον καὶ τὸν ἰδίως τειχιωμένον λόφον Ἐὐρύαλο ν. καὶ δυτικῶς, ἐκτὸς τῶν τειχῶν, τὸ φρού-

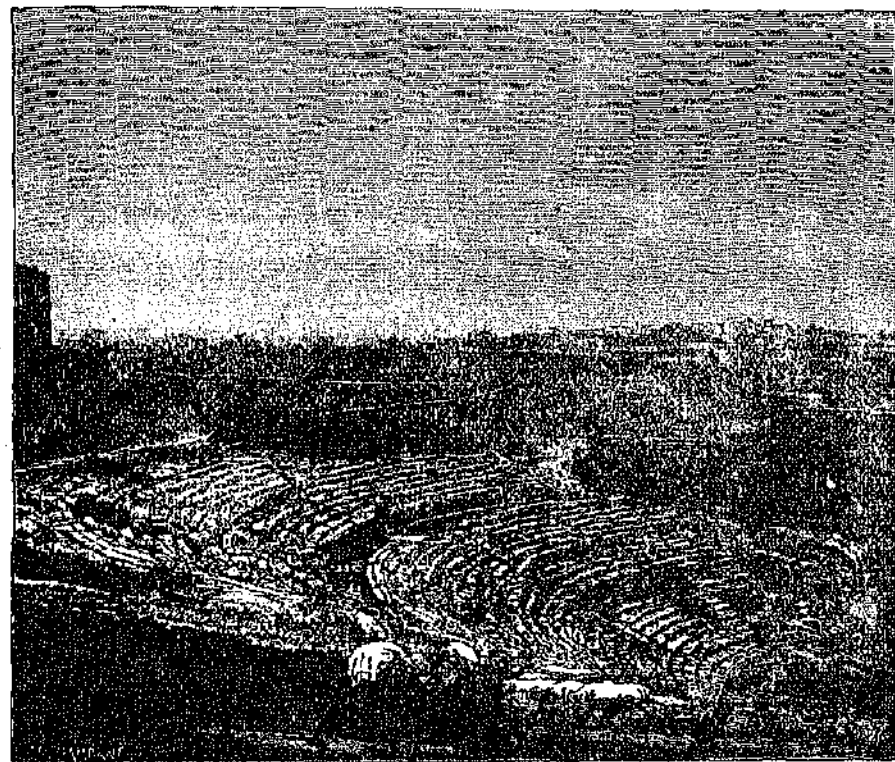
ριον Λάβδαλον (Θουκ. ΣΤ, 97, 2, 3). Ἡ περίμετρος αὕτη τῶν Συρακυσίων ἦν 180

σταδίων (4 1)2 γεωγρ. μιλίων), ὑπερβαίνουσα καὶ αὐτὴν τὴν τῆς Ρώμης. Δυτικῶς

τῆς Ὀρτυγίας ἦν ὁ μέγας λιμὴν (καὶ νῦν αὐτὸν πορτομαγρίοτε καλοῦμεν), ἔχων

Τὸ ἰστικὸν τῶν ἀρχαιότατων τῶν Συρακυσίων.

80 σταδίων περιφέρειαν, καὶ δι' ἀλύσου τὸ πάλαι κλειόμενος (Θουκ. Ζ, 4, 23) ὃ δ' ἔλασσων λιμῆν, βορειοδυτικῶς

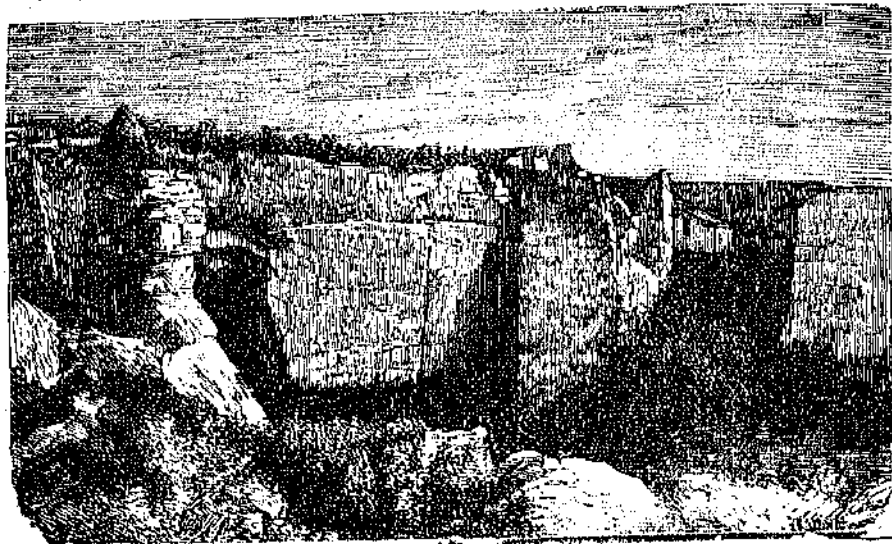

τῆς Ὀρτυγίας, ἐλέγετο Λάκιος ἢ παρμιόεις, εἶχε περίε τὰ νεώρια καὶ ναπηγεία, καὶ ἠδύνατο ὅλους στόλους νὰ περιλάβῃ. Δυτικῶς τῆς πόλεως ἦν τὸ μέγα ὕδραγωγεῖον, ὃ ἀπέκοψαν οἱ Ἀθηναῖοι (Θουκ. ΣΤ, 100) νοτίως δὲ, παρὰ τὴν πηγὴν Κυανῆν, τὸ Ὀλυμπιεῖον, μέγας ναὸς τοῦ Διὸς, καὶ τὸ ἐπίκειον Δάσιων. — Ἡ ἱστορία τῶν Συρακυσίων ἐστὶ σχεδὸν ἡ τῆς γῆ-

σου πάσης. Κατ' ἀρχὰς ἐπικρατὴς ἦν ἐκεῖ ἡ ἀριστοκρατία· εἶτα δ' ἐπεκράτησαν τύραννοι ὡς ὁ Γέλων καὶ ὁ Ίέρων (ἴδ.). Τούτους διεδέχθη ἡ δημοκρατία, ὅτε ἤρξατο τῆς πόλεως ἡ παρακμὴ. Διετέλει δὲ δημοκρατουμένη, ὅτε, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπῆλθον κατ' αὐτῆς οἱ Ἀθηναῖοι. Μετὰ τὴν ἤτταν καὶ ἀποχώρησιν αὐτῶν ἐπανάφερον τὴν τυραννίδα οἱ δύο Διονύσιοι, μέχρις αὐ, τῷ 343 π. Χ., ὁ Τιμολέων ἐλθὼν ἀπέλλαξε τὴν πόλιν τοῦ ζυγοῦ αὐτῶν. Μετ' οὐ πολὺ ὁμοῦς ὑπέπεσαν αὐτοῖς εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ Ἀγαθοκλέους, τοῦ Ἰκέτα, Ίέρωνος τοῦ Β' τῷ δὲ 212 π. Χ. ἐπικρατήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τὸν Μάρκελλον, καὶ ἀντέστη ἐπὶ μακρὸν γενναίως, βοηθεῖα καὶ τῶν μεγαλοφυῶν μηχανικῶν ἐφευρέσεων τοῦ Ἀρχιμήδου, οὗ ὁ τάφος ἐτι δεῖκνυται· ἀλλὰ μέχρι τέλους ἐκρηιεύθη, καὶ παρήκμασεν ἔκτοτε, καίτοι πέρφαντος τοῦ Αὐγούστου ἐκεῖ Ῥωμαϊκῆν

ἀποικίαν. Τὰς Συρακούσας περιγράφει καὶ ὁ Κικέρων (Verit. IV, 53—18. Στράβ. ΣΤ', 269). Ἡ δὲ νῦν πόλις περιλαμβάνει μόνον τὴν νήσον Ὀρτυγίαν.

μου. ἀλλ' ὡς φαίνεται, ἐν τῇ ἀρχαιότητι εἰς μικρότερον βαθμὸν ἢ σήμερον, διότι τότε καὶ ἐπέκεινα τῆς Παλμύρας ὑπῆρχον ἀνοδοὶ πόλεις, ὧν καὶ τὰ ἴχνη ἐξηφάνισεν ἡ ἄμμος

Τὸ Λοιπὸν τῶν Συρακούσων.

Σύριες, ποταμός τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα (Ἠρόδ. Δ, 57. 123). Νῦν Δινέξ.

Συρία, ἐν τῇ παλαιᾷ γραφῇ Ἀράμ, περιλαμβάναν, εἰς τὴν γενικωτέραν αὐτῆς σημασίαν, καὶ τὴν Παλαιστίνην, καὶ τὴν Ἀσσυρίαν, καὶ τὴν Μεσοποταμίαν, κτλ. Κατὰ στενωτέραν δὲ σημασίαν, ἀφ' οὗτου τῷ 64 π. Χ. περιελήθη εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, εἶχεν ὄριον πρὸς δυσμὰς τὴν Παλαιστίνην, τὴν Φοινίκην, τὴν Μεσόγειον θάλασσαν καὶ τὴν Κιλικίαν πρὸς βορρᾶν τὴν Καππαδοκίαν πρὸς ἀνατολὰς τὴν Μεσοποταμίαν (τὸν Εὐφράτην) καὶ τὴν Ἀραβίαν πρὸς νότον δὲ τὴν Φοινίκην. Περιελάμβανεν ἐπομένως τὸ νῦν παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς Σοριστάν (Συρίαν), ἢ τὴν Χαλέπκον, τὸ βόρειον μέρος τῆς Δαμασκῆ καὶ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ταρσῦδος. Ἡ χώρα ἐστὶν ὄρεινὴ καὶ ἀνώμαλος, δὲν ἐλλείπουσιν ὄμιως ἀπ' αὐτῆς καὶ ὠραῖαι πεδιάδες. Τὸ βόρειον μέρος ἦν εὐοδρον καὶ εὐφορον· τὸ νότιον εἶχε τὸν χαρακτηριστικώτερον πρὸς τὸν τῆς ἀραβικῆς ἐρή-

σήμερον. Αὐτὴ ἔτρεφε λέοντας, πάνθηρας, βουβάλους, καμήλους, ποίμνια, καὶ πορθηγεῖται, ἐρύζιτον, εἰλιον, σῦκα, φοίνικας, παντοίους καρπούς, φυτικὴν καὶ πρὸς ναυπηγίαν χρήσιμον, κυκαρίσους, μυροβλάτους καὶ ἄλλα ἀρώματα, δι' ὧν κατασκευάζεται βύσσαιμον. Τῆς βιομηχανίας δ' αὐτῆς τὰ κυριώτερα προϊόντα ἦσαν ἔλαιον καὶ μῦρα. — Τὰ ὄρη τῆς χώρας ἦσαν ὁ Λιβάνος ἢ τὸ Λιβάνον, εὐαί κορυφαὶ ἀνέρχονται εἰς 3060μ, ἀποτελοῦν τὸ πρὸς τὴν Φοινίκην ὄριον· ὁ Ἀντιλίβανος μετὰ τοῦ Ἑρμωνίου (παρὰ Τούρκους Σαῖν), ὁ Κασίος (νῦν Ἀκρά), καὶ ἡ Πιερίαι (νῦν Μοῦσα). Ἀκρωτήρια δὲ ὁ Ῥωσικὸς σκῶπελος (νῦν Τοτόσα ἢ Σκόλος) ἢ Λευκὴ Ἀκτὴ πρὸς τὴν Λαοδικεῖαν. Ἐκ τῶν ποταμῶν ἐπίσημοι ἦσαν πρὸ πάντων ὁ Ὀρόντης (νῦν Ἀσπί) καὶ ὁ Μαρσῦς ἐλάσσονες δὲ ὁ Χάλλος (νῦν Κοβάτα), καὶ οἱ ὁμόρροις τοῦ Εὐφράτου Καππαδοκίαι (νῦν Καρασού, μέλας) ὁ Μαρσῦς (νῦν Μαρσούφαν) ὁ Σίγγας (νῦν Σίνδζα) ὁ Δαρέδαξ· προσέτι ἡ Ἀίτα (νῦν

Λιτάνι), μεταξὺ Λιβάνου καὶ Ἀντιλίβανου· ὁ Χρυσορρός (νῦν Βαρράδι), ῥέων διὰ τῆς ἐρήμου. — Οἱ κάτοικοι, Σύριοι ἢ Σύροι καλοῦμενοι, ἢ καὶ Σύροι μέλανες καὶ Ἀραμαῖοι, κατ' ἀντιδιαστολὴν τῶν Λευκῶν Σύρων τῆς Καππαδοκίας, ἀπετέλουσαν μετὰ τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Μεσοποταμίων κλπ. ἰδιαιτέραν σημιτικὴν φυλὴν, τὴν τῶν Ἀραμαίων. Κατ' ἀρχὰς συνέκειτο ἡ Συρία ἐκ πολλῶν μικρῶν, μετ' ἀλλήλων εἰς συμμαχίαν συνδεδεμένων πολιτειῶν ἀπὸ τοῦ 738 π. Χ. ἀπέτελεσαν ἴδιον κράτος, τὸ Συριακόν ἀπὸ τοῦ 637 π. Χ. ὑπέκυψεν εἰς τὴν Μηδικὴν κυριαρχίαν, ἀπέτελεσαν ἐπὶ Κύρου μέρος τοῦ Περσικοῦ κράτους, καὶ ἀπὸ τοῦ 331 π. Χ. τοῦ Μακεδονικοῦ. Ἐπὶ τῆς διασπάσεως δ' αὐτοῦ περιήλθε πρῶτον εἰς τὸν Ἀντίγονον, εἶτα τῷ 301 π. Χ. εἰς Σέλευκον τὸν Νικάτορα, ἐφ' οὗ ἐφθασε διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν ὑπερτάτην αὐτῆς ἀνάπτυξιν (ἴδ. Σέλευκος). Τὸ νοτιώτερον δὲ μέρος αὐτῆς, ἡ Κοίλη Συρία, πολλὰκις ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ, ἔνεκα τῆς διὰ τὴν ναυπηγίαν ἀξιολόγου ξυλείας τοῦ Λιβάνου, πολλὰκις ἦν τὸ μῆλον τῆς ἐριδος μεταξὺ Λαγιδῶν καὶ Σελευκιδῶν. Ὅτε δὲ, τῷ 189 π. Χ. οἱ Ῥωμαῖοι περιέσπειλαν τὸ μέγα κράτος τῶν Σελευκιδῶν, ἀφήκαν αὐτοῖς τὴν Συρίαν. Τῷ δὲ 79 π. Χ. ὑπέταξεν αὐτὴν ὁ Τιγράνης, καὶ μετὰ τὴν ἦταν αὐτοῦ καὶ τοῦ Μιθριδάτου ὑπὸ τοῦ Πομπηίου, ὑπέκυψε, πλην τῆς Κομμαγενῆς, εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τῷ 64 π. Χ. ὠργανίσθη εἰς Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Ἐπὶ Δύγουστου ἤρξατο αὐτῆς ἀναλαμβάνουσα. Πολλὰ δὲ καὶ πρότερον ἤδη ὑποστᾶσα δι' εἰσβολῶν τῶν Πάρθων, ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν παρήνμασεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, μέχρις οὗ ἐγένετο ἔρμαιον τέλος τῶν Συριακῶν.

— Πᾶσα ἡ χώρα διηγεῖτο διόξα, εἰς ἄνω Συρίαν καὶ εἰς Κοίλην Συρίαν, ἥτοι τὴν νοτιᾶν μεταξὺ Λιβάνου καὶ Ἀντιλίβανου. Ἡ ἄνω Συρία περιελάμβανε τὰς ἐπο-

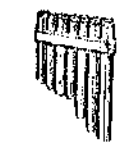
μένας χώρας· α) τὴν Κομμαγενὴν, πρὸς βορρᾶν, μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀμανοῦ καὶ τῶν ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Μαρσῦου, πόλεις ἔχουσαν τὰ Σαμόσατα, πατρίδα τοῦ Λουκιανοῦ· τὴν Πέρρην τὴν Γερμανίκειαν τὴν Ἀντιόχειαν πρὸς τῷ Ταύρω. — β) τὴν Κυρρηστικὴν, νοτιανατολικῶς τοῦ Εὐφράτου, ἔχουσαν τὸ Ζεῦγμα· τὴν Ἰεράπολιν τὴν Κύρραν. — γ) τὴν Πιερίαν, δυτικῶς τῆς προηγουμένης, μετὰ πόλεω τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ Ἰσοῦ (ν. Ἀλεξανδρέττα)· Μυριάνδρου· Ῥώσσου· Σελευκειᾶς· Πιερίας, ἥτις ἦν τῆς χώρας τὸ κυριώτερον φρούριον. — δ) τὴν Σελευκίδα, νοτικῶς τῆς Πιερίας, κατὰ τὴν παραλίαν, κυρίως μέρος τῆς Πιερίας, καὶ περιέχωρον τῆς πόλεως Σελευκειᾶς. — ε) τὴν Χαλκιδικὴν, νοτιανατολικῶς τῆς προλαβούσης, πόλιν ἔχουσαν τὴν Χαλκίδα. — στ) τὴν Χαλιδωνίτιδα, ἀνατολικῶς μέχρι τοῦ Εὐφράτου χωροῦσαν. Πόλεις αὐτῆς ἦσαν ἡ Χαλυβῶν (νῦν Χαλέπιον) ἢ Σύρα· ἡ Θάψακος· ζ) τὴν Παλμυρηνὴν, νοτικῶς μέχρι τῆς ἐρήμου, μετὰ πόλεως τῆς Παλμύρας. — η) τὴν Λαοδικηνὴν, δυτικῶς τῆς Παλμυρηνῆς, μετὰ πόλεως τῆς Λαοδικεῖας ἐπὶ τοῦ Λιβάνου. — θ) τὴν Ἀπαμηνὴν, βορειῶς τῆς προηγουμένης. Πόλεις αὐτῆς ἡ Ἀπάμεια· Ἐπιφάνεια· Ἐμεσα. — ι) τὴν Κασσιώτιδα, βορειοδυτικῶς, ἥς πόλεις ἡ Ἀντιόχεια ἐπὶ Δάφνης ἢ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου· ἡ Λαοδικεῖα πρὸς τὴν θάλασσαν· τὰ Γόβαλα. — Ἡ δὲ Κοίλη Συρία περιεῖχε τὰς πόλεις Ὀκορούραν (Nün Karān), ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπὸ Ἐμέσης εἰς Δαμασκόν· Ἡλιοπόλιν (νῦν Βααλέικ), καὶ Δαμασκόν (Στράβ. ΙΣΤ', 749 κλπ. — Mela I, 11).

Συρία Θεᾶ, ἡ ἄλλως Ἀτάργατις καλουμένη, ἴσως ἡ αὐτὴ καὶ Δερκετώ, ἐν Συρίᾳ λατρευομένη, ἀναλογουσα δὲ πρὸς τὴν Κυβέλην τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ τὴν Ἑλ-

ληνικήν Ἡραν. Ἡ Στρατονίκη, γυνή τοῦ Ἀντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας, ἤγειρεν αὐτῇ ὄρου καὶ τῷ Βήλω περί Ὀλ. 123 ἐν Ἱεραπόλει καὶν πολυτελέστατον, χρυσαῖς ἔχοντα τὰς πύλας καὶ τὸν ὄροφον (Λουκ. Συρ. Θ. 31). Οἱ ἱερεῖς αὐτῆς διέτρεχον τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἰταλίαν ὡς θαυματοποιοὶ καὶ ἐπάται.

Σύριαι πύλαι, ὁδὸς τρισταδιαία, μεταξὺ τοῦ ὄρους Χαμμανοῦ καὶ τοῦ κόλπου Ἰσσοῦ, ἔφερεν ἐκ Κιλικίας εἰς Συρίαν, καὶ ἦν τοσοῦτο στενὴ, ὥστε μόνις διήρχετο δι' αὐτῆς στρατὸς στοιχηθὼν (Ἐνθ. Ἀνθ. Α, 4, 4. — Ἄρρ. Β, 8. — Στράβ. ΙΔ, 676). Νῦν Βασιλίαν.

Σύριαι γῆ. 1) μουσικὸν ὄργανον συγκείμενον ἐξ ἐπτὰ ἀνίσων ἀλλήλων, καὶ διὰ κηροῦ συγκεκολλημένων καλάμων, οὕτως ὥστε ἄνω μὲν εὐθεῖαι, κάτω δὲ, αἱ ἐλαττούμεναι, λοξῆν ἀποτελοῦσι γραμμὴν, κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐφεύρεσις τοῦ Πανός. Ὁ Ὀβίδιος (Met. 1, 691) πλάττει ἐπι νόμφη αὐτὴ ἐν Ἀρκαδίᾳ, θυγάτηρ τοῦ Λαδίου, καὶ

φεύγουσα τὰς ἐπιθέσεις τοῦ Πανός, μεταμορφώθη ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς εἰς καλάμους, αἵτινες ἀπετέλουν μελωδίαν ἔτε ὁ ἀνεμος τὰς προσέβαλλεν ὁ δὲ Παν, κέψας ἐξ αὐτῶν, κατεσκεύασε τὸ τῆ νόμφη ὁμώνυμον ὄργανον. Αὐτῆς μνησίαν ποιοῦνται καὶ ὁ Ὀμηρος (Ἰλ. 1, 13) καὶ ὁ Ἡσίοδος (Ἄσπ. Ἦρ. 278). Ἐξελισσομένη μετὰ ταῦτα, προσέλαβε πλείονας σολήνας, καὶ ἐξηκολούθησεν οὕσα καὶ ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις τὸ μουσικὸν ὄργανον τῶν ποιμένων παρὰ τοῖς Ἑλλήσι καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ὡς διατηρεῖται ἐπι πολυλαχοῦ παρ' ἡμῖν. Κατὰ τινος ὁ Ἦρμῆς ἐπινοήσας πρῶτον αὐτὴν ἐξ ἐνὸς σολήνας, εἶτα ὁ Σειληνός ἐκ πολλῶν, καὶ διὰ κηροῦ συνέδεσεν αὐτοὺς ὁ Μαρτύας. Πρὸς τοῦ Θεοκρίτου τὸ Ἰπίργρ. Β, 3 τινες ἐνομοῦσι σύριγγα τρεῖς σολήνας ἔχουσαν ἀλλὰ μᾶλλον φαίνεται ἐπι πρὸκειται ἐκεῖ περὶ τριῶν διακεκριμένων αὐλῶν ἐξ ἐννέα σολήνων μνημονεύει σύριγγα

ἐν Ἰβιδ. Π, 18 ἢ δὲ 7 σολήνας ἔχουσα ἦν ἢ ἐντελεστέρα. Παρ' αὐτῷ ἔχει προσέτι ὁ Δάφνις (Ἰβιδ. Α, 129) σύριγγα κηροκόλλητον, περὶ τὰ χειρὶ ἐλικτικὴν καὶ εἰς αὐτὰ ἐφαρμοζομένην. Ὁ δ' Ὀβίδιος (Met. XIII, 784) εἰς τὸν Πολύφημον ἀποδίδωσι, πᾶν ὄριον ὑπερβαίνων, σύριγγα ἑκατὸν σολήνων. Οἱ ποιμένες κατεσκευάζον αὐτὴν οἱ ἴδιοι, καὶ ἀπηγεῖτο τέρνη καὶ ἐπιτηδεύετο πρὸς τὸ καλῶς δι' αὐτῆς συρίζειν. Οἱ Λαδοὶ μετεχειρίζοντο τὴν σύριγγα καὶ εἰς τὸν στρατὸν (Ἦρδ. Α, 17). — 2) Ὑπόγειοι δίοδοι, πολλὰκις παρὰ τὰ τεῖχη τῶν φρουρίων, πρὸς ἄμμον, καὶ ἐν Ὑβρινθί (Ἰδ.) μετὰ θυρίδων πρὸς τὰ ἔξω ἀνοίγομενον. Ἐοικᾶται καὶ αἱ περιέχουσαι τοὺς τάφους τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων.

Σύριμα, ἐνδυμα οὗ ἢ ὀπισθία ἀκρὰ σφύραται κατὰ γῆς (γαλλ. *trépine*), δὲν αἱ Ἰστιάδες « ἑλκασίπεπλοι » (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 442) ἰδίως δὲ τὸ ἐνδύον τὰς ἐπιστήμιους γυναῖκας ἐν ταῖς τραγωδίαις (Πολδ Ζ, 67).

Σύριος, (νῦν καὶ Σύρα), μία τῶν Κυκλάδων, παρ' Ὀμήρῳ (Ἰδ. Ο, 403) Συρίη λεγομένη, ἐπιφάνειαν ἔχουσα περίπου 20 μιλίων, δύο δὲ πόλεις, κατὰ τὴν ἀνατολικὴν καὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην μέλος τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς συμμάχιας, καὶ πολιτικὸν ὄργανισμὸν ἔχουσα ὅμοιον πρὸς τὸν τῶν Ἀθηναίων. Ὁ Ὀμηρος μνημονεύει αὐτῆς ὡς χώρας σιτοφόρου καὶ οἰνοφόρου, καὶ πλουσίας εἰς ποιμνία, ὅπερ ὀλίγον ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν σημερινὴν φυσικὴν κατάστασιν αὐτῆς, ἀνθρώπινης κυρίως μόνον διὰ τοῦ διεθνούς ἐμπορίου. Ἦν δὲ γνωστὸν καὶ τὸ κίτρινον χῶμα ὁ παρήγον τὰ ὄρη τῆς (Στράβ. Ι, 487. — Πίν. XXXIII, 12, 158).

Συροφρόνικες, ἰδ. Συρία.
Σύρροντον, πόλις τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ (Στράβ.). Νῦν Σορρέντον.

Σύριαι, μεγὰλῃ καὶ μικρᾷ, δύο μεγάλοι καὶ βαθεῖς κόλποι τῆς Λιβυκῆς θαλάσσης κατὰ τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Ἀφρικῆς, κινδυνωδέστατοι τοῖς θαλασσοπόροις διότι ἔχουσιν ἀβαθῆ τὸν πυθμένα καὶ ρεύματα. Τινὲς θέλουσι τὴν λέξιν παραγομένην οὐχὶ ἐκ τοῦ σύριου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ *σεριτ*, δηλοῦντος τὴν ἔρημον. Ἡ μεγάλη ἀνατολικὴ Σύρις, ἐλέγετο καὶ *Ψύλλιος* κόλπος (ν. Σίδρα), καὶ ἐξετείνετο ἐκ τοῦ Βορρῆου ἀκρωτηρίου, μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Κεφαλαί, πρὸς δυσμὰς ἢ δὲ μικρὰ, καὶ Κερκινίτης κόλπος (ν. Κάβης), εἶχε πρὸς ἀνατολὰς τὸ Βραχιδεῖς ἀκρωτήριο. Αἱ ἀκταὶ ἦσαν ἀμμώδεις καὶ δυσπρόσιτοι, καὶ πολλὰκις ἄνθρωποι καὶ πλοῖα ἐθάπτοντο διὰ τοῦ ἀνέμου ὑπὸ τὴν ἄμμον καὶ κατεστρέφοντο (Ἦρδ. Γ, 25, 26, Δ, 173. — Στράβ. ΙΖ, 838. — Sal. Jug. LXXVIII, LXXIX). Καὶ ὡς περιγράφονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, οὕτως εἰσι καὶ μέχρι σήμερον.

Συσκηνίων, ταῦτ' ἐστὶν οὐσίτιον (Ἐνφ. Πολ. Λακ. Ε, 1). Ἰδ.

Συσσίτια, αἱ κοιναὶ ἐστιάσεις παρὰ Δωριεῦσι, παρὰ Λάκωσι δὲ λεγόμενα φειδίτια ἢ φιδίτια, κατὰ λέξιν ἢς ἀμφισθετῆται ἢ παραγωγῇ, ὑπὸ τινων μὲν ἐκλαμβανομένη ἐκ τῆς ἐπικρατοῦσης εἰς αὐτὰ (ἢ ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν ξένων προσαποτομένης αὐτοῖς) φειδοῦς καὶ λιτότητος, ὑπ' ἄλλων, ἐκ τῆς ἐδωδῆς, ὅλον ἐδίτια, ἔχουσα τὸ δίγαμμα *φ* ἐπι τῆς ἀρχῆς (Πλούτ. Λυκ. 1Β). ἢ ἐκ τοῦ *φ* (κάθημαι), ὁμοίως ἢ ἀντὶ τοῦ φιλίτια. Αἱ συσσιτίαι ἦσαν ἐν γένει εἰς τῶν χαρακτηρῶν τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἠθῶν, ὡς παρ' Ὀμήρῳ συσσιτιῶντο οἱ ἀνακτες. Ἐπειδὴ δ' οἱ Δωριεῖς ἦσαν πάντες ἀνακτες ἀπέναντι τῶν περιοίκων, ἐπιεράτησαν παρ' αὐτοῖς, μάλιστα παρὰ Κρησὶ καὶ Σπαρτιάταις μόνιμως, ὥστε καὶ ἀπέδησαν εἰς κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν διάταξιν. Ἐν Σπάρτῃ ἕκαστος πολίτης συγιεσέφερε κατὰ μῆνα 1) 2) μέδιμνον ἀφίτων, 11-12 (κατ' ἄλλους 8)

χῶας οἴνου, 5 μνάς τυροῦ, καὶ προσέτι καὶ 15 ὄβολους αἰγινάτους, διὰ κρέας (Ἀθῆν. Δ, 141). Προσέτι δὲ, ὡς ἐπάκλον ἦτοι ἐπιδύριον (διότι αἶκλον ἦν τὸ δεῖπνον), σῦκων ἡμίμναιον (Πλούτ. Λυκ. 1Β) ἢ πλακοῦντας, προϊόντα τῆς θήρας, καὶ διὰ τὰ παιδία τὰς καματίδας, πλακοῦντας ἐψημένους εἰς φύλλα δάφνης. Ἐν Κρήτῃ δὲ διηροῦντο τὰ εἰσοδήματα τὰ δημοσίων κτημάτων καὶ οἱ παρὰ τῶν περιοίκων φόροι δόξα, καὶ τὸ μὲν ἡμισυ ἐχρησίμευεν εἰς τὴν λατρείαν τῶν θεῶν καὶ τὰς κυβερνητικὰς ἀνάγκας, τὸ δ' ἕτερον ἡμισυ διενέμετο εἰς τοὺς πολίτας, καὶ ἕκαστος, ἐκ τούτων, καὶ τῶν ἰδίων εἰσοδημάτων, ἔφερε τὴν ἰδίαν μερίδα εἰς τὴν ἐταιρίαν εἰς ἣν ἀνήκε. Σκοπὸς δὲ ταύτης τῆς συνδιατήσεως ἦν κυρίως ἡ ἰσότης τῆς διαίτης πάντων, πτωχῶν καὶ πλουσίων, καὶ προσέτι ἡ κοινωνικὴ φαιδρότης καὶ εὐθυμία εἰς τὰς ἐστιάσεις, ἢ ἐξασφαλισμένη διὰ τοῦ ὅτι οὐδεὶς ἦν δεκτὸς ὡς ὀμοστράτηκος ἀνευ τῆς τῶν συσκηίων ψηφοφορίας (Πλούτ. Λυκ. 1Η). Συνεδείπνον δὲ μόνον οἱ ἄνδρες, δι' ὃ καὶ τὰ συσσίτια παρ' αὐτοῖς ἐκαλοῦντο ἀνδρεῖα· οἱ δὲ παῖδες ἔτρωγον εἰς ἄλλας τραπέζας κατ' ἀγέλας. Ἡ δὲ μέθη αὐστηρῶς ἀπηγορεύετο ὑπὸ νόμου τοῦ Μίνως (Ψ. Πλάτ. Μίν.). Τὰ ἐδέσματα εἰς τὰ διοικητικὰ ταῦτα συσσίτια ἦσαν ἀπλά καὶ ὀρεπτικά. Ἐν τῶν ἐντροφημάτων τῶν Σπαρτιατῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ ὑπὸ τῶν ξένων ἐπίσης, ὡς φαίνεται, ἐκτιμώμενον, ἦν ὁ περίφημος μέλας *ζωμὸς*, ἢ καλουμένη αἰματία (Πολδ.), ἐξ αἵματος προφανῶς κατασκευαζόμενος. Οἱ Κρητες εἰσιτῶντο καθήμενοι, κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἡμερικὸν ἔθος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Σπαρτιάται τὸ πρῶτον· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, ἐπὶ Ἀλκιμάχου ἤδη, προσκεκλίνοντο, εἰς ἀπλάς ὅμως ἔδρας, οὐχὶ εἰς στρώματα, μέχρι πολὺ μεταγενεστέρων χρόνων (Ἀθῆν. Δ, 142. — Πλούτ. Λυκ. Β. — Σουιδ. λ. Φιδίτια). Καὶ ἐν μὲν Κρήτῃ πάντες ἐπινον ἀπὸ κοινοῦ κρατήρος, ἐν Σπάρτῃ δ' ἕκαστος εἶχε τὴν ἰδίαν

κύλιμα. Ἀπέφευγον δὲ καὶ οὗτοι ἐπίσης τὸ
κεῖς μέθην πίνειν». — Ἰδιαιτέρως δὲ εἶδος
ἐστίασεως ἐν Σπάρτῃ ἐκαλεῖτο κοπίς, καὶ
φαίνεται ὅτι ἦν ἡ παρατεταμένη εἴτε ὑπὸ ἰδιώ-
του, εἴτε ὑπὸ τῆς πόλεως, εἰς ξένας. Συνή-
θως δ' ἐδίδοτο αὕτη ἐκτὸς τῆς πόλεως
(Ἀθῆν. Δ, 138-141).

Συστάται (οἱ), αἱ πρὸς τὰ ἀνω συνει-
νούμενα δοκοὶ τῆς ἐραφῆς (ἴδ. Συγκύπτως).

Σύστυλος, αἱ κιονοσταυλαὶ τῶν ναῶν
καὶ ἄλλων μεγάλων οἰκοδομημάτων διεκρί-
νοντο κατὰ τὴν ἀπ' ἀλλήλων

ἀπόστασιν τῶν κίωνων, καὶ
ἐκλεῖοντο α) πυκνοσύστοι
ἀν ἀπέχον κατὰ 1 1/2 διά-
μετρον τῆς βάσεως τῶν κί-
ων· β) σύστοιλοι, ἀν κατὰ
2 γ) εὐσύστοιλοι, ἀν κατὰ 2 1/4 δ) διά-
στυλοι, ἀν κατὰ 3' καὶ ε) ἀραιόστυ-
λοι, ἀν κατὰ 4.

Σφαγία, ἴδ. Σφακτηρία.

Σφαιρεῖα, τὸ παίγιον τοῦτο, οὐ τὴν
ἐφεύρεσιν νομίζει ὁ Ἡρόδοτος ἀναγκαῖον ἢ
ἀναφέρει εἰς τοὺς Λυδοὺς (Α. 94). ἐκαίετο
ἤδη ἐπὶ Ὀμήρῳ (Ὀδ. Ζ, 100. Θ, 370)
ὑπὸ τῶν θυγατέρων τῶν Φαίακων, πρὸς μου-
σικήν, καὶ ὑπὸ ἐπιδαξίων σφαιριστῶν παρ'
Ἀλκινόῳ, μετ' ὀρχήσεως. Ὁ μέγας Ἀλέ-
ξανδρος εἶχε σφαιριστὴν τὸν Καρύστιον Ἀ-
ριστόνικον, εἰς ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν ἀν-
δριάντα (Ἀθῆν. Α, 19. — Σουῖδ. λ. ὀρχη-
σις). Ἐν Σπάρτῃ δ' οἱ ἐκ τῆς ἐφευρέσεως ἡλι-
κίας ἐξερχόμενοι ἐλέγοντο σφαιρεῖς
(Παισ. Γ, 14). Σφαιριστήρια ὑπῆρχον εἰς
ὅλα τὰ γυμνάσια, καὶ ἐν ταῖς Ῥωμαϊκαῖς
χρόνοις, καὶ εἰς τὸ βαλανεῖον. Οἱ μεταγενέ-
στεροι συγγραφεῖς ἀπαριθμοῦσι πέντε εἴδη
τῆς σφαιριστικῆς, α) ἀποκαλεῖται, α) οὐραν-
νίαν, καθ' ἣν ἔρριπτε τις τὴν σφαῖραν πρὸς
τὸν οὐρανόν, καὶ ἄλλοι ἐπροσπάθουν νὰ τὴν
ἀρπάξωσι πρὶν ἢ πέσῃ κατὰ γῆς· β) ἐπι-
σχυρογ, λίαν ἀγαπητὴν τοῖς Σπαρτιάταις
(Παισ. Γ, 14), παίζον ἐν ὑπὸ πολλῶν διη-

ρημένων εἰς δύο σήματα, δι' ὃν ἔφερον διὰ
μέσου γραμμῆν, τὴν σκύρον καλουμένην·
γ) Φαινίον, καθ' ἣν εἰς ἄλλον ἐπρο-
ποιούνοτο ὅτι ὅλ' ῥίψωσι τὴν σφαῖραν καὶ εἰς
ἄλλον τὴν ἔρριπτον· δ) ἀρπαστόν, πιθαν-
νῶς καθ' ἣν ἕκαστος ἐπροσπάθει αὐτὸς ν' ἀρ-
πάσῃ τὴν μισθίσαν σφαῖραν· ε) ἀπόρρα-
ξιν, τὸ ῥίπτειν πάλιν πολλάκις διὰ τῆς χει-
ρὸς κατὰ γῆς τὴν ἀναπηδῶσαν σφαῖραν (Πο-
λύδ. Θ, 105). Κατὰ Πλάτωνα (Θεαιτ. 146)
ἐν τινι τῶν παιγνίων, ἐν τῇ Οὐρανίᾳ κατὰ
Πολυδέκην (Θ, 106), ὁ μὲν ἠτιώμενος
ἐλέγτο ὄνος, ὁ δὲ νικῶν βασιλεὺς. Καί

δι' ὅλου δὲ τοῦ σήματος οἱ ἐπιδαξιώτεροι,
μάλιστα ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, κατόρ-
θουν νὰ σφενδονίζωσι τὰς σφαῖρας.

Σφαιρεῖς, αἱ νέοι Σπαρτιάται, οἱ
ἀπὸ τῆς τῶν πρωταίρων ἡλικίας μετέ-
βαινον εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν (Παισ. Γ, 14),
διδοὶ τότε, φαίνεται, ἠκούοντο εἰς τὴν ἐν
Σπάρτῃ λίαν ἀγαπητὴν ἀσκήσιν τῆς σφαίρας.

Σφαιρεῖα, νησιδιον ἀπέναντι τῆς ἀργε-
λικῆς παραλίας (Παισ.).

Σφαιρεῖς (β), 1) ἱπποκῆμος τοῦ Πέλο-
πος (Παισ.). — 2) Φιλόσοφος στωϊκὸς ἐκ τοῦ
Μοσπέρου, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, διδάξας
τὴν φιλοσοφίαν εἰς Λακεδαιμόνα (Διογ. Λαέρτ.
Ζ, 178).

Σφαιρωτήρ, ὁ σκύριος ἱμάς ὁ περι-

δέων τὰ ὑποδήματα, καθ' ὃ κυκλικῶς δεσ-
μενος. Κατ' ἄλλους σφουρωτήρ, ὡς δεσ-
μενος περὶ τὰ σφυρά.

Σφρακτηρία ἢ Σφαγία, νησιδιον
μῆκος ἔχον 15 σταδίων, δασαῖδες δὲ, καὶ
παρατεινόμενον πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Πύλου
ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νοτον, περιζήμον διὰ τὴν ἐν
αὐτῷ πολιουρίαν τῶν 420 Σπαρτιατῶν ὑπὸ
τοῦ Δημοσθένους καὶ Κλέωνος, ἐπὶ τοῦ Πε-
λοποννησιακοῦ πολέμου, τῷ 425 π.Χ. (Θουκ.
Δ, 8). ἴδ. Μεσσηνία. Πύλος.

Σφρόλτης, ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, αἰ-
νιτόμενον τοὺς ἐκ μέθης σφαλλομένους κατὰ
τὸν μῦθον ἃε προσλθὸν ἐκ τῆς πληγῆς ἣν
ἔλαθεν ὁ Τήλεφος πεσὼν εἰς σταφυλὴν
(Τζέτζ. εἰς Λυκάφρ. 206).

Σφενδιᾶλη, πόλις μεθύριος τῆς Ἀτ-
τικῆς πρὸς τὴν Βοιωτία, μετὰξὺ Δεκελείας
καὶ Τανάγρας, ἐπὶ τῆς βορείας κλιτύος τοῦ
Πάρνηθος (Ἡρόδ. Θ, 15. — Λυκ. κ.
Λεωνορ. 24).

Σφενδύνη, 1) ὄπλον προσβολῆς δ'
ἔφερον πολλάκις οἱ ψιλοὶ στρατιῶται (σφεν-

σφενδονήτας κατὰ τοῦ Ξέρξου (Ἡρόδ. Ζ,
158). Κατ' ἀρχὰς οἱ Ἀκαρῶνες ἐν πάν-
των τῶν Ἑλλήνων ἦσαν οἱ ἄριστοι σφενδο-
νήται (Θουκ. Β, 81)· εἶτα δ' οἱ Ἀχαιοί,
καὶ μάλιστα οἱ Πατρεῖς, οἱ Αἰγίεις καὶ οἱ
Δυμαῖοι (Λιν. XXXVII, 29), καὶ ἐκ τῶν
ξένων ὡς ἐμπειρότατοι καὶ μάλλον ἐξηρακη-
μένοι μνημονεύονται οἱ κάτοικοι τῶν Βαλεα-
ρίδων νήσων (Στράβ. Γ, 168). — Αἱ βολίδες
τῆς σφενδύνης, ὅταν ἦσαν μολύβδινοι, εἶχον
συνήθως σχῆμα καὶ μέγεθος μεγάλου ἀμυγ-
δάλου, καὶ προσέτι πολλάκις ἐπιτετυπωμένον
ἐπίσημόν τι, ὡς κεραυνόν, ἢ καὶ λέξιν τινὰ ὡς
ΔΙΘΕΑΙ. Τοιαῦται δ' εὐρέθησαν πολλαὶ πολ-
λαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα εἰς τὸ πε-
δίον τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶ-
νος. — 2) Τὸ κοῖλον μέρος
τοῦ δακτυλιδίου, εἰς ὃ ἐνετί-
θετο ὁ δακτυλιόλιθος.

Σφήκεια, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου
Κύπρου (Λυκρ. 474).

Σφήλος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Βουκόλου. Ὁ
υἱὸς αὐτοῦ Ἴασος συναπῆλθε μετὰ τῶν ἄλ-

δονῆται), συνίστατο ἐκ τεμαχίου δέρματος
κραμαμένου ἐκ δύο ἢ τριῶν ἱμάντων, ἢ τρι-
χίνων σχοινίων, καὶ εἰς ὃ ἐντιθέμενος λίθος
ἢ τμήμα μαλύβδου, βιαίως περιστρέφετο
καὶ ἐσφενδονίζετο κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἐπὶ
Ὀμήρῳ οὐδεμία γίνεται μνεία τοῦ ὄπλου
τούτου, καὶ ἡ λέξις ἀπαξ ἀπαντωμένη (Ἰλ.
Ν, 599) σημαίνει ἀπλῶς τὸν ἱμάντα. Ὁ δ'
Διογύλος γνωρίζει τὰς σφενδύνας (Ἄγμ.
1010), καὶ ἐπὶ τῶν μνημῶν ἦσαν ἤδη ἐν
χρήσει παρὰ τοῖς Ἑλλήσι. Καὶ ὁ Γέλιον ἐκ
Συρακουσῶν ὑπεσχέθη νὰ πέμψῃ δισχιλίους

λων Ἑλλήνων εἰς Τροίαν (Ὀμ. Ἰλ. Ο,
388).

Σφηττίς (ἡ), μία τῶν ἀρχαίων δώδε-
κα πόλεων τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὰ μεσόγαια
κειμένη, κατὰ τὸ νῦν χωρίον Σπάτα, ἐνθα
καὶ λόγου ἄξιαι ἀρχαιοτάτοι τάφοι εὐρέθησαν,
μαρτυροῦντες ὑπὲρ τῆς θέσεως ταύτης.

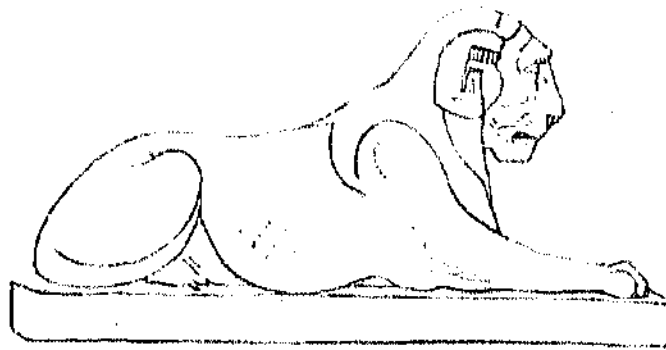
Σφίγγιον, ὄρος, ταῦτ' ἐστὶ Φίλειον ἴδ.

Σφιγκτήρ, χρυσοῦν ψέλλιον (βραχιό-
λιον) ἐλαστικόν, περισφιγγόμενον ἀφ' ἑαυτοῦ
περὶ τὸν βραχίονα, ἄνευ κόρτης ἢ δεσμοῦ.

Σφίξ (ἡ), (ἢ σφίγγουσα, πνίγουσα),

κατὰ Βοιωτικὴν διάλεκτον Φιξ (Ίσίοδ. Θεογ. 326), τέρας, λέων πτερωτός, ἔχων στήθος καὶ κεφαλὴν παρ'ένου, ἢ σῶμα κυνός, οὐρανὸν ὄψεως, καὶ φωνὴν ἀνθρωπίνην. Καθεστὸν ἐπὶ βράχου πρὸ τῶν Ἱηθῶν, ἐπέφερε μεγάλα δεινά εἰς τὴν πόλιν, διότι εἰς πάντα τὸν διαρχόμενον ἔθετε τὸ αἰνίγμα αὐτὸ ἐστὶ τὸ ἔχον φωνὴν, καὶ τὸ μὲν κριεὶ ὄν τετράπουν, τὴν μεσημβρίαν δίπουν, τρίπουν δὲ τὸ ἑσπέρας;» καὶ ἐφώνευσεν πάντα τὸν ἄδυνατοῦντα νὰ λύσῃ αὐτὸ, καὶ ἐν ἄλλοις ἐφώνευσεν καὶ Αἴμωνα, τὸν υἱὸν καὶ διάδοχον τοῦ τότε βασιλέως Κρέοντος. Οἱ Ἱηθαῖοι τότε καὶ ὁ Κρέων προεκλήρουζαν ὡς ἀμειβὴν εἰς τὸν λύτην τὴν βασιλείαν τῆς πόλεως καὶ τὴν χεῖρα τῆς χηρευσάσης γυναικὸς τοῦ Αἰίου Ἰοκάστης. Ἦντε ἐπελθὼν ὁ Οἰδίπους, ἔλυσε

τὸ αἰνίγμα, εὐρών ὅτι τὸ προτεινόμενον ἦτο ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ Σφιγξ κρημισθεῖσα ἐκ τοῦ βράχου τῆς, ἐθανατοῖθη (Σφκλ. Οἰδ. 130. — Ἀπολλ. Γ', 5, 8. — Σγλ. Κύρπ. Φοίν. — Σγλ. Ακρρ. 7). Ἐμυθολογεῖτο δ' ἡ Σφιγξ θυγάτηρ τῆς Ἰχθυίδης καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ὀρθρου, ἢ τοῦ Ὑσφῆνος, ἢ καὶ τοῦ βασιλέως Αἰίου (Παυσ. Θ, 28), πεμφθεῖσα ἐξ Αἰθιοπίας ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἐργιζομένης διότι περιεφρονήθη παρὰ τοῖς Ἱηθαίοις, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἄρεως διὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Κάδμου φόνον τοῦ αὐτῆς ἀνήκοντος δράκοντος. Πιθανῶς ἦν κατ' ἀρχὰς τὸ ἐμβλημα τοῖμοῦ τινος μαρτυροῦντος τὴν Βοιωτίαν ἐνεκα τῶν τελεμάτων τοῦ Φενοῦ. Ἡ πρώτη ἐκδοχὴ ἰδέα τῆς

παρυστάσεως προήλθεν ἐξ Αἰγύπτου, ἐνθα ἐπεκράτει ἐν τῇ τέχνῃ ἡ σύνθεσις μορφῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, καὶ ἡ Σφιγξ εἶχεν ἄπτερον σῶμα λέοντος, μετὰ στήθους καὶ κεφαλῆς ἀνδρός, δι' ὃ καὶ ἄνδρὸς φιξ καλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (Β, 175), λέγοντος ὅτι ἦν σύμβολον τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀνδρείας. Ἰοιάτη κολοσιαία σφίξεται οὐ μακρὰν τῆς μεγάλῃς πυραμίδος τοῦ Χέοπος, μονόλιθος, ἐκ τοῦ βράχου λελοξευμένη, καθημένη μετὰ προτεταμένιν τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν, 172' μῆκος ἔχουσα, ὕψος δὲ 62', καὶ τῆς κεφαλῆς τὴν περίμετρον 81'. Πολλὰ δὲ 4-12' μῆκος ἔχουσι εὐρίσκονται κατὰ σειράν καὶ ἐκατέρωθεν τῶν δρόμων τῶν ἀγόντων εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ναῶν.

Σφιδρίας. 1) Σπαρτιάτης, στρατη-

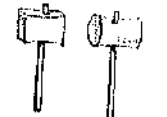
γός, κατέχων τὰς Θεσπίας ἐν ἔτει 378 π.Χ. καὶ ἐκαθ' ἑνὸν πολλάκις, ἀλλὰ ματαίως, ἀποπειραθεὶς νὰ καταλάβῃ τὸν Πειραιᾶ (Ξεφ. Ἰλλ. Β, 4, 20. — Πλουτ. Πελοπ. ΙΔ. Ἰγισ. ΚΔ). 2) Κυνικός φιλόσοφος, οὐ μνημονεύεται σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον αἴεττον ἐρωτικῆν.

Σφραγίς. Ἐκάστος ἐλεύθερος Ἀθηναῖος, ἐκ τῶν μὴ ἔλων ἀπέρων, ἔφερε παρ' ἑαυτοῦ σφραγιδα, διότι μεγάλη ἦν ἡ χρῆσις αὐτῆς πρὸς σφράγισιν ταμίων (Ἄριστ. Θεσμ. 414), συμβολαίων, ἐπιστολῶν (Θουκ. Α, 32). Καὶ ἐν μὲν τοῖς πρώτοις χρόνοις, καὶ εἴτα παρὰ τοῖς πτωχοῖς, ἐχρησίμευον ὡς τοιαῦται ξύλα ὀριπέδρουτα ἢ ὀριπέ-

δεστα (Ἄριστ. Θεσμ. 427), διότι αἱ ἐν αὐτοῖς κατὰ τύχην γινόμεναι τρυπαὶ ὑπὸ τῶν σκωλήκων, δὲν παρεμποῦντο. Εἴτα δ' ἤρξατο ἡ τέχνη ἐπιχαράττουσα αὐτὰς ἐπὶ μετάλλου ἢ λίθου, καὶ συνήθως ἐτίθεντο εἰς δακτυλίους, φερομένους εἰς τὸν παράμασον δάκτυλον καὶ τοσοῦτον ἦν γενικὴ ἡ χρῆσις αὐτῶν, ὥστε καὶ ἕκαστος τῶν μυρίων τῶν συναναδάντων μετὰ τοῦ Ξενοφάντος εἶχε τὴν ἰδίαν σφραγιδα (Ξεφ. Ἀνά. 4, 7, 26). Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ δολιότητος καὶ καταχρήσεως σολώνιος νόμος ἀπηγόρευε «δακτυλιογλύφῳ μὴ ἐξεῖναι σφραγιδα φυλάττειν τοῦ πραθέντος δακτυλίου» (Διογ. Λαρτ. Α, 57). Οἱ δακτύλιοι τῶν πτωχοτέρων ἦσαν σιδηροί, ἀξίας τριῶν ὄβολων (Ἄριστ. Θεσμ. 425), οἱ δὲ πολυτελέστεροι κατασκευάζοντο ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ, καὶ τέλος καὶ ἐπὶ πολυτίμων λίθων ἢ ψήφων, ὄνυχος, σμαράγδου, κτλ., οἵτινες ἐνηρμόζοντο εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ δακτυλίου τὸ λεγόμενον σφενδόνην (ἴδ.) οἱ δὲ μὴ ἔχοντες τοιαύτην ψῆφον ἐλέγοντο ἄψηφοι. Οἱ κομψευόμενοι ἐν Ἀθήναις ἔφερον πολυτίμους, καὶ ἐνίοτε καὶ πολλοὺς δακτυλίους, καὶ τούτους χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ἐπιθέτου «σφραγιδουχάργυροκομήται» (Νεφ. 332), καὶ ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Ἀριστοτέλης μνημονεύονται μὴ ὄντες τῆς τοιαύτης ἀδυναμίας ἀπηλλαγμένοι. Ἡ σφραγιδογλυφία κατέστη ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος ἐπίσημος κλάδος τῆς καλλιτεχνίας, καὶ πολλὰ ἀνευρίσκονται αὐτῆς ἀριστουργήματα. Περὶ τῆς σφραγίδος τοῦ Σαμίου Πολυκράτους ἐπεκράτει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ δόξα, ὅτι ὁ τύραννος τοσοῦτον ἠγάπα αὐτήν, ὥστε, ἵνα ἐξιλεώσῃ τὴν αἰείποτε εὖνον αὐτῆς τύχην, ἔρριψε τὸν δακτύλιον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μεγάλως ἐφοδῆθη ὅταν ἀνεῦρεν αὐτὸν πάλιν ἐν τοῖς ἐντοσθίοις ἀλιευθέντος ἰχθύος. Ὁ Πλάτων (XXXII, 2, 4) λέγει τῷ ὄντι ὅτι ἦν σαρκῶδες ἄγλυφος, ἀλλὰ προστίθει ὅτι ἀμφιβάλλει ἂν ὁ ἐν Ρώμῃ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ὀμονίας διατηρούμενος ἦν

ἀληθῶς ὁ τοῦ Πολυκράτους (ἴδ. ψήφοι). Ἡ σφραγίς ἐγένετο εἰς εἶδος κηροῦ ὅστις ἐλέγετο ῥύπος (ἴδ.).

Σφυρηλασία. Σφύρα ἢ βραίστη ἦν τὸ ὄργανον δι' οὗ οἱ μεταλλουργοὶ κυρίως ἐκτύπων τὸ διάπυρον μέταλλον ἐπὶ τοῦ ἀκμονος, καὶ σφυρηλασία ἡ τέχνη τοῦ ἐλαύνειν ἤτοι κατεργάζεσθαι αὐτό.

Ἰπῆρχον δὲ μεγάλα σφύραι, ἃς κατέφερον διὰ τῶν δύο χειρῶν, διὰ τὴν προκαταρτικὴν

ἐργασίαν, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ληφθεῖσα ἐξ Ἑλληνικοῦ ἀναγλύφου, φέρουσι αὐτὰς οἱ ἐν τῇ ἐργοστασίῳ τοῦ Ἡραίου τῶν κερωνῶν κατα-

σκευάζοντες. Μικρὰ δὲ σφύρια ἐφέροντο εἰς μίαν χεῖρα διὰ τὰς λεπτοτέρας ἐργασίας, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι τῇ ἐξ ἀγγειογραφίας. Κατ' ἀρχὰς τὰ χαλκουργήματα κατασκευάζοντο διὰ σφυρηλασίας μᾶλλον ἢ διὰ χύσεως, ἥσαι ἔκκρουσται καὶ συνηρῶντο δι' ἤλων καὶ τοιοῦτος λέγεται ὄν καὶ ὁ πολυσυδὲς τῆς Ρόδου, ἀσφυρηλατος κολοσσός (Θεόφρ. ΚΒ', 47) ἢ βραίστηροκοπία (Φιλ. Βζ. π. τ. ζ' θαμ. 14), ἔχων 70 πήχεων ὕψος.

Μεταχειρίζοντο δὲ τὴν σφύραν μετὰ τῆς σμίλης καὶ οἱ λιθοξόοι.

Σφυρόμαχος, Ἀθηναῖος, προκαλέσας ψήφισμα καθ' ὃ ἐν τῇ Θεατρῷ αἱ ἐπιτροπὴ ἐπρεπε νὰ κἀθηνται κερχωρισμένα ἀπὸ τῶν πολιτικῶν (Ἀριστ. Ἐκκλ. 212).

Σχεδίον, πᾶν τὸ αὐτοσχεδίως κατασκευαζόμενον, ὡς γέφυρα προσωρινή, κτλ. Κυρίως ὁμῶς δοκοὶ συνδεδεμένα οὕτως, ὥστε

νὰ χρησιμεύσιν ὡς προσωρινὸν πλοῖον. Ἔνδοτε ἐρίνοντο τοιαῦται καὶ ἐν δέριματος (Ξενφ. Β, 4, 28), καὶ ασχεδίαι διαφθερῶν πολλὰκις ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα.

Σχετίος, 1) υἱὸς τοῦ Ἰφίτου, ἐκ Πανοπέως, ἡγεμὸν τῶν Φωκίων, πρὸ τῆς Ἰσθμίας φουεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰκτορος (Ὀμ. Ἰλ. Η, 517, Ρ, 306) ὁ δὲ νεκρὸς αὐτοῦ ἀπεκομίσθη εἰς Ἀντίκυρα ἐν Φωκίᾳ. — 2) Υἱὸς τοῦ Περιμήδους, Φωκεὺς καὶ οὖτος, ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Ἰκτορος φουεθεὶς (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 515).

Σχερία, ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, βορείως τῆς Ἰθάκης κειμένη, καὶ μὴ ἀπέχουσα τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν. Πάντες οἱ ἀρχαῖοι ἀναγνωρίζουσιν ἐν αὐτῇ τὴν Κέρκυρα (Θουκ. Α, 25, Γ, 70). Αἱ τῶν μεταγενεστέρων προσπάθειαι πρὸς συναρμολόγησιν αὐτῆς

ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου λεγομένων μετὰ τῶν γεωγραφικῶν περὶ αὐτῆς γνώσεων προσέκρουσαν πρὸς πολλὰς δυσκολίας. Καθ' ὅμηρον εἶχεν ἡ νῆσος μίαν μόνον πόλιν μετὰ δύο καλῶν λιμένων ἦν δ' εὐφορος, καὶ μάλιστα ὁ κήπος τοῦ βασιλέως Ἀλκινόου περιεῖχεν ἑξαίρετα καρποφόρα δένδρα. Ἰὼς τὴν νῆσον αὐτὴν καὶ τοὺς κατοικοῦς αὐτῆς, τοὺς Φαίακας, ἀφίχθη ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῶν πλανήσεων αὐτοῦ. Οἱ Φαίακες ἦσαν θεοφιλεῖς, ὑπὸ πάντων τῶν ἀγαθῶν πεποικισμένοι, εὐκλῆστοι, ὠκεῖς, εὐστραφεῖς, ὡς ἦσαν καὶ τὰ πλοῖά των, λίαν ἐμπειροὶ τῆς γυμναστικῆς καὶ τῆς ἀρχησιτικῆς. Κατὰ τὸν ποιητὴν, ὤκουν πρὶν ἐν Ἰπερείᾳ, πλησίον τῶν Κυκλάδιων. Ἐπειδὴ ὁμῶς παρηνοχλοῦντο ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἔφεραν ἐἰσόθεος Ναυσίθοος, γόνος τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν, ἔνθα ἔκτισε πόλιν, καὶ καὶ τοῖς θεοῖς, καὶ τὴν χώραν διένειμε μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ. Μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ ἤρξεν ὁ υἱὸς του, ὁ σοφὸς Ἀλκίνοος, ἐφ' οὗ ὁ Ὀδυσσεὺς, μετὰ τὰς μακρὰς του πλανήσεις, ἐρίφθη ὡς γυνὸς ναυαγὸς εἰς τὴν παραλίαν τῆς νήσου. Κατάρκει δ' ὁ ἡγεμὸν τῆς νήσου εἰς λαμπρὸν μέγαρον, εἰς ὃ συνήρχοντο καὶ οἱ ἐπισημότεροι τῶν Φαιάκων πρὸς ἐστίασιν. Ἡ κατοικία αὐτοῦ περιγράφεται τσοῦτον πολυτελής, ὥστε προφανῶς τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ὀμηρὸς ἀπέβλεπεν εἰς λαὸν πλουτήσαντα ἐκ τῆς ναυτιλίας καὶ τοῦ ἐμπορίου. Ἡ ναυτιλία ἐστὶν ἡ κυριώτερά αὐτῶν ἐνασχόλησις πάντα τὰ ὄνματα αὐτῶν εἰς ναυτικά εἰσὶν οἱ ταχυπορώτατοι ναῦται, καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἀγαπητοί. Ἐὸ πολίτευμα τῆς μικρᾶς, ἀπομεινωμένης ταύτης πολιτείας ἔχει χαρακτῆρα ἀριστοκρατικόν. Ὁ Ἀλκίνοος ἔφερε τὸν τίτλον βασιλέως περὶ αὐτὸν δ' οἱ «ἡγήτορες» ἀπετέλουν βουλὴν, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς φίλοι τοῦ βασιλέως, εἰς τὰς εὐχὰς αὐτοῦ προθύμως ἐνδίδοντες, καὶ παρ' αὐτῶν μένοντες εἰς ἐστίασεις καὶ πόσεις. Καὶ εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα πᾶσα ἀπεδόθη φιλοξενία. Μετὰ συμπαισάτην

ὁδοσχῆν καὶ δεξιῶσιν ἐπέμφθη ἐπὶ πλοίου μετὰ ναυτῶν Φαιάκων, καὶ ἀφίχθη εὐτυχῶς ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα του. Ἡ ὀρησκία τῶν Φαιάκων ἐστὶν αὐτὴ ἡ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Ζεὺς, ὁ Ποσειδῶν, ἡ Ἀθηνᾶ τοῦ Ὀμήρου εἰσὶ καὶ αὐτῶν αἱ ὑπέρτατοι θεότητες, καὶ παρ' αὐτοῖς ἐπίσης πιστεύονται οἱ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἑλλησι μῦθοι. Πλὴν δὲ τῆς ναυτιλίας, καὶ παντοῦτος ἰσχυροῦ κλάδου βιομηχανίας πάντα τὰ τῆς ναυτιλίας χρήσιμα σκευῆ αὐτοὶ κατασκευάζουσιν. Αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἀσκούσιν ἐπιδεξιότατα πάσας τὰς γυναικείας τέχνας, τὸ νῆθαιν, ὑφαίνειν, πολυτελῆ κατασκευάζειν ἐνδύματα. Οὕτως ἐν γένει παριστῶνται οἱ Φαίακες ὑπὸ τῆς ποιήσεως, ἄρα ὡς λαὸς φαιδρὸς, φίλος τῆς εὐζωίας, ἀλλὰ μέτριος εἰς τὰς ἀπολαύσεις του, καὶ παντὸς καλοῦ καὶ εὐαρέστου φίλος λαὸς (Ἰδ. Ὀμ. Ὀδ. Ζ, Η, Θ). Καὶ τοπογραφικοὶ δὲ τινὲς χαρακτῆρες συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς ταυτότητος τῆς νήσου τῶν Φαιάκων μετὰ τῆς Κερκύρας, ὡς ἡ ταυτότης τοῦ νησιδίου ἐν τῇ νῦν κόλπῳ Κανόνι μετὰ τοῦ ἀπολιθωθέντος πλοίου τοῦ Ὀδυσσεῶς.

Σχιστὴ ὁδὸς, στενωπὸς ἐκ Δελφῶν διὰ τοῦ Παρνασσῶ τριχῆ διακλαδευμένη καὶ ἄγουσα εἰς Δαυλίδα, εἰς Λεβάδειαν καὶ εἰς Στιρίδα, δι' ἣ καὶ αἱ τρεῖς Κέλευθοι ἐπίσης ἐλέγετο. Δι' αὐτῆς ἐπεμπον ἐτησίως οἱ Ἀθηναῖοι τὰς ἱερὰς αὐτῶν προσφορὰς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐνώσεως ἐπιστεῦετο ὅτι συνήνησε καὶ ἐφόνευσεν ὁ Οἰδίπους τὸν Λαῖον, καὶ ἐκεῖ ἐδείκνυτο τοῦτο ὁ τάφος (Σοφοκλ. Οἰδ. Τυρ. 733, 1411. — Εὐρπ. Φοίν. 38. — Πaus. I, 5, 3).

Σχιστὴς χιτῶν, ὁ βραχὺς, ὃν ἐφόρουσαν αἱ Σπαρτιάτιδες εἰς τὰ γυμνάσιά των, ἄνευ χειρῶν, μόνον διὰ πόρτης συνεχόμενος εἰς τοὺς ὤμους, ἄνευ ζώνης, ἐρραμμένος ἀπὸ τῆς μάλης μόνον μέχρι τῆς ὀσφύος, ἐκεῖθεν δὲ κατὰ θέλησιν πορπαύμενος, ὡς πολυλάκις παριστάται ἡ Ἄρτεμις.

Σχοινεὺς, υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, πατήρ Ἀταλάντης, ἀλλῆς τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰάσου, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας (Ἀπλλδ. Α, 8, 2, Γ, 9, 2).

Σχοινίον μεμιλλτωμένον, ὃ ἐκ μίλλτου, ἢ ἐξ ἐρυθροῦ χρώματος ὑγρὸν, εἶχον εἰς χεῖρας των, κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους κᾶν χρόνους, οἱ καλοῦντες εἰς τὴν συνέλευσιν τῆς ἐκκλησίας, καὶ διέτρεχον ὅταν τὰς Ἀθήνας τείνοντες αὐτὸ καθ' ὅλον τῆς ὁδοῦ τὸ πλάτος, ὥστε εἰς τὸν μὴ σπεύδοντα ἔνθα τὸν ἐκόλει τὸ δημόσιον καθήκον, τὸ σχοινίον, ἐγγίζον αὐτὸν, ἐπέβαλλε τὸ στέγμα τῆς δυνερίας (Σχλ. Ἀριστ. Ἀρχον. 22. — Πολδ. Η, 184).

Σχοινοβάτης, ἡ τέχνη τῆς σχοινοβάσεως ἦν οὐ μόνον γυμνική παρὰ τοῖς ἀρ-

χαίοις (Ἰππαρ. Διαιτ. ὑγ. Γ, 2), ἀλλ' ἤσκητο καὶ μετ' ἐντελείας, ὡς δεικνύουσι τοιοῦτα γραφίαι ἐν Ἡρακλείῳ, ἐξ ὧν ἡ μία ἢ τῆς εἰκόνας.

Σχοῖνος (ὃ καὶ ἦ), 1) πλὴν τοῦ γνωστοῦ φυτοῦ καὶ τὸ σχοινίον δι' οὗ κατεμέτρουν τοὺς ἀγρούς (Ἡρόδ. Α, 66). — 2) Κατὰ τὸ σχοινίον τοῦτο σχοῖνον ὠνόμασαν οἱ Ἕλληνας καὶ μέτρον μήκους τι αἰγυπτιακὸν καὶ παρσικόν, ἀλλὰ μὴ ἀποδίδοντες αὐτῷ πανταχοῦ ἴσον μήκος (Σερβ. ΙΖ, 803) καὶ ὁ μὲν Ἡρόδοτος λέγει αὐτὸ (Β, 6, 9) 60 σαδίων, ὁ Ἐρατοσθένης 40, ἄλλοι 32 ἢ καὶ 30 (Ρίπιν. V, 9, XII, 14). — 3) Πόλις τῆς Βοιωτίας, ἐπώνυμος τοῦ Σχοινοῦ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Θηβῶν, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σχοί-

νοῦντος (Όμ. Ίλ. Β, 497. — Στρώ. Θ, 408).

Σχοινοδός. 1) λιμνή τῆς Κορινθίας ἐν τῷ Ἴσθμῳ κατὰ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, βορείως τῶν Κεγχρεῶν (Στρώ. Η, 369). Νῦν Καλαμάκι. — 2) Κώμη κατὰ τὰ μέσα τῆς Ἀρκαδίας, πρὸς τῷ Μεθωδρίῳ (Παυσ. Η, 35, 40). — 3) Ποτάμιον τῆς Βοιωτίας, ἀνατολικῶς τῆς λίμνης Ἑλλάκης. Ἰδ Σχοῖνος 3).

Σχολεῖον. Ἡ πρώτη ἐκπαίδευσις τῶν παιδῶν παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἐδίδετο κυρίως κατ' οἶκον. Ἐν τοῖς ἀρχαιότεροις χρόνοις ἤμικ μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ἦν ἀντικείμενον δημοσίας ἐπιμελείας. Διαφορὰ ὡς πρὸς τοῦτο ὑπῆρχε μετὰ τῶν δωρικῶν καὶ τῶν ἰωνικῶν πόλεων, ὡς καὶ μετὰ τῶν ἐποχῶν πρὸ τοῦ Σωκράτους καὶ μετ' αὐτόν. Ἡ διανοητικὴ διαμόρφωσις τῶν Σπαρτιατῶν περιωριζέτο εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς μουσικῆς καὶ τῆς κρίσεως. Ὀλίγοι ἤξευρον ν' ἀναγινώσκουσι καὶ νὰ γράφουσιν. Ἐν Ἀθήναις ἐξ ἐναντίας ἢ διδασκαλίᾳ ἀπέβλεπον εἰς τὴν ποιικιλίαν τῶν ἀντικειμένων, καὶ ἀπῆται πολλοὺς διδασκάλους, ὧν ἕκαστος εἶχε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ εἰδικότητα. Ἐὰν παῖδα, κατὰ Διονύσιον τὸν Ἀλικαρνασσεῖα, ἐμάνθανον αὐλλαδίξειν, καὶ διὰ τῆς μεθόδου τούτης ἐδιδάσκοντο τὸ ἀναγινώσκαι καὶ γράφειν. Ἐκ τῆς ἀνάγνωσιν ὕψουν ἢ κατεδίδαζον τὴν φωνὴν ἀναλόγως τοῦ τόνου, καὶ ἂν τοῦτο ἐγίνετο ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ, ἦν συγγρόνως ἐν εἶδος μουσικῆς προγυμνάσει. Πολλὴ ἀξία ἀπεδίδετο εἰς τὸ ἀποστήθισμα, καὶ μάλιστα τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν, παρ' αὐτοῖς προσέτι τοῖς Σπαρτιαταῖς· διότι ὁ Ὀμηρὸς ἐθεωρεῖτο ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι ὡς πρότυπον τῆς σοφίας, ὥστε ἢ γνῶσις αὐτοῦ ἐξετιμᾶτο ὑπὲρ τὴν γνῶσιν τῶν πατρῶων νόμων. Καὶ αὕτη δὲ ἡ φιλοσοφία ἐξετίμα καὶ συνίστα τὴν ἐπιρροὴν τῆς ποιησεως ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς. Διὰ τὰ ὀρμηωτέρως ἡλικίας παιδιὰ ἐγίνετο, φαίνεται, χρῆσις τῶν

Λίσσωπειων μύθων, διὰ δὲ τοὺς νεανίας, ὧν ἢ διὰθεσις καὶ ὁ νοῦς ἀπηρεῖτο νὰ ἐξαρθῆ πρακτικῶς, ἐγίνετο χρῆσις τῶν ποιημάτων τοῦ Σημῶνιδου. Ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐπῆλθε τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου ἡ μεγάλη ἀλλοίωσις, τότε τὴν κινὴν εὐνοίαν κατέκτησεν ὁ πρὸς φιλελευθέρους ἀρχὰς ἀποκλίτων καὶ πολλὴν γνωμικῶν χρῆσιν ποιούμενος Ἰσχυρίδης. Πλὴν δὲ τῶν γραμμάτων ἐδιδάσκετο καὶ ἡ γραφικὴ (ζωγραφικὴ), ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους κατέστη κλάδος τῆς ἀγωγῆς. Μετὰ δὲ τὴν μουσικὴν κατὰ τὴν εὐρυτέραν αὐτῆς σημασίαν (Ἰδ. Μουσικὴ) εἰπέτο ἡ Γυμναστικὴ (Ἰδ.), καὶ δι' ἀμφοτέρους τούτους τοὺς κλάδους κατεβάλλοντο διδασκτρα, εἴτε ὑπὸ τῆς φυλῆς, καὶ οὐκ εἰς διδασκαλίαν τῆς νεολαίας αὐτῆς, εἴτε ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν, καὶ ἀπετίνοντο κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν Ἀνοσητηρίων, ἐν τῇ Ἀνοσητηρίῳ μηνί, ὅτε ἦσαν αἱ πλεῖστα ἐσορταί, καὶ ἐπομένως καὶ αἱ δικασταὶ τῶν σπουδῶν. Ἐκ μετέπειτα χρόνους μόνον ἐμμεθώθησαν ὑπὸ τοῦ δημοσίου καὶ διδασκαλοὶ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ῥητορικῆς· μέχρι ἐκείνου δὲ μὲν ἦσαν τὰ διδασκτρα διὰ τοὺς κλάδους τούτους. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἠναίγηθησαν τὰ σχολεῖα τῶν σοφιστῶν καὶ ῥητόρων, καὶ ἦσκησαν μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὴν τάσιν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, καὶ προσέτι καὶ αὐτῆς τῆς ἠθικῆς τοῦ ἔθνους διαπλάσεως, διότι ἕκτοτε ἡ πνευματικὴ διαμόρφωσις πᾶσα ἔλαβε μᾶλλον τυπικὸν χαρακτήρα καὶ οὐδ' ὁ χρηματισμὸς ἔμεινεν εἰς αὐτὸν ἕνεος, καθ' ὅσον, ἀφ' οὗ ὁ Πρωταγόρας ἤρξατο πρῶτος λαμβάνων διὰ τὴν ὅλην διδασκαλίαν 100 μνᾶς, ἦτοι 10,000 τῶν τότε δραχμῶν, οἱ μετ' αὐτὸν ἀπῆταν μεγάλους μισθοὺς. Τινὲς ὁμοῦς ἐξηκολούθησαν ἔντιμον ποιοῦντες ἐξαιρεσιν, ὡς ὁ Ἰσοκράτης ἀπαιτῶν μόνον 10 μνᾶς. Σχολῆ δὲ καὶ σχολεῖον, ἦτοι ἀνάπαυσιν ἀπὸ τῆς βιωτικῆς τύρβης πρὸς ἐπίδοσιν εἰς τὰ γράμματα, ἐκλήθη τὸ ἐκπαι-

δευτέρου μόνον ἐν μεταγενεστέροις, τοῖς Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις. Ἡ Ἑλληνικὴ μετὰ ταῦτα ἐδιδάσκετο καὶ εἰς τὴν Ῥώμην ὡς ἐν τῶν ἀναποφεύκτων ἀντικειμένων τῆς ἀνατροφῆς, καὶ ἐν ἄλλοις οἱ ποιηταὶ Λίβιος Ἀνδρόνικος καὶ Ἰβννίος ἐξήγγουν τοὺς Ἑλληνας ποιητὰς, διότι ἢ ἰδίᾳ αὐτῶν φιλολογία ὀλίγα παρεῖχεν αὐτοῖς σπουδῆς ἀντικείμενα.

Σχολεῖον, κριτικὴ τῆς ἢ τὸ κείμενον σαφηνίζουσα σημεῖωσις εἰς ἀρχαῖα χειρόγραφα, τὸ πλεῖστον ἐξηγημένη ἐξ ἄλλων μεγαλητέρων συγγραμμάτων. Ἐπειδὴ δὲ αὐταὶ ἐγίνοντο μάλιστα οὐχὶ διὰ τὸ δημόσιον, ἀλλὰ πρὸς ἀτομικὴν χρῆσιν τοῦ ἰδιοκτητοῦ τοῦ χειρογράφου, διὰ τοῦτο πολλάκις ἠξάνοντο ἢ μετεβάλλοντο ὑπ' ἄλλων μεταγενεστέρων ἰδιοκτητῶν. Ἐν πρώτῳ χρῆται τῇ λέξει ταύτῃ ὁ Κικέρων (πι. Αἰ. XVI, 7). Πρῶτος δὲ μνημονεύεται σχολιαστής ὁ Δίδυμος ἐπὶ Αὐγούστου, καὶ ἠξήσεν ὁ κλάδος αὗτος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κατὰ τοὺς ἐπομένους αἰῶνας, καθ' ὅσον οἱ εἰς μελέτας ἐπιδιδόμενοι, ἀντὶ ν' ἀναγινώσκουσι τὰ μεγάλα ἐξηγητικὰ καὶ κριτικὰ συγγράμματα τῶν Ἀλεξανδρινῶν, περιωριζόντο εἰς μόνον τὰ τοιαῦτα ἀπ' αὐτῶν ἀποσπάσματα. Ἡ σύνταξις σχολίων ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς ἐ' ἑκατονητατηρίδος. Εἰσι δ' οἱ πλεῖστοι τῶν Ἑλλήνων σχολιαστῶν σχεδὸν ἄγνωστοι, καὶ πάντες σχεδὸν ἀνήκουσι τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις, τοῖς Βυζαντινοῖς. Ἐὰν σπουδαιότατα καὶ ἐπισημότατα τῶν σχολίων εἰσι τὰ εἰς Ὀμηρον, Ἡσίοδον, Πίνδαρον, Σοφοκλῆν, Ἀριστοφάνην, Ἀπολλώνιον τὸν Ῥόδιον, Ἀρκατον, Νίκανδρον καὶ Θεόκριτον. Ἡττονος δὲ σημασίας εἰσι τὰ εἰς Λίσχυλον, Ἰσχυρίδην, τὴν Ἀνοσολογίαν, τὸν Καλλιμάχον, τὸν Πλάτωνα, τὸν Θεουκιδίδην, τὸν Δημοσοθένην καὶ τὸν Λίσχυνην. Πρόβλημα δὲ σπουδαῖον πρόκειται τῇ κριτικῇ, νὰ διακρίνη χρονολογικῶς καὶ κατ' ἀξίαν τὰ διάφορα μέρη τ' ἀποτελοῦντα τὰ σχόλια.

Σωγένης, Θεαρίωνος, Αἰγινίτης, νικη-

σας πένταθλον ἐν παισὶν εἰς τὰ Νέμεα (Πίνδ. Νέμ. Ζ, 41).

Σωκλῆς, 1) υἱὸς τοῦ Λυκόνορος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας (Ἀπλδ. Γ, 8, 1). — 2) Ἀθηναῖος, Ἀλωπεκῆσι (εἰς τοὺς Ἀγγελοκῆπους) οἰκῶν, γλόπτης, εἰς τῶν ἐξεργασθέντων τὴν ζωοφόρον τοῦ Ἐρεχθεῖου (Rang. Anl. Hell. n. 57).

Σωκός, υἱὸς Ἰππασοῦ, εἰς τῶν ἐπισημῶν Τρώων (Όμ. Ίλ. Δ, 477).

Σωκράτης, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λισσοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέτης, ἐκ τοῦ δήμου Ἀλωπεκῆς, γεννηθεὶς τῷ 469 π. Χ. Περὶ τοῦ τὴν πρώτην ἡσὶν μεταξὺ τῶν σοφῶν καταλαβόντος τούτου ἀνδρὸς ὀλίγοι καὶ οὐχὶ πᾶσαι βέβαιαι βιογραφικαὶ σημεῖωσις ὑπάρχουσι. Κατ' ἀρχὰς λέγεται καὶ αὐτὸς ἀσκήσας τὴν γλυπτικὴν, καὶ εἰς αὐτοῦ τὴν σμίλην ἀπεδίδοντο, εἰ καὶ οὐχὶ μετὰ βεβαιότητα, τρεῖς ἐνδεδομένα: Χάριτες, αἵτινες ἐκόσμουσαν τὰ Προπύλαια τῆς Ἀκροπόλεως. Οἱ ἐγθροὶ τοῦ τὸν διέβαλλον ὅτι ἐπὶ τῆς νεότητός του ὑπῆρτε ὡς δοῦλος καὶ εἰς ἄλλας ἐπεδίδετο ἀγενοὺς ἐργασίας. Περὶ τῶν διδασκάλων του ἄλλοι ἄλλα

ἀναφέρει τὸ βέβαιον ὁμοῦ συμπέρασμα ἐκ πασῶν τῶν μαρτυριῶν ἐξάγεται, ὅτι ἐπροσπάθησε νὰ ὠφελῆται πρὸς πνευματικὴν του ἀνάπτυξιν ἐκ τῆς σχέσεως καὶ ἀκροάσεως

πάντων τῶν ἐν Ἀθήναις τότε βιούτων παιδευμένων ἀνδρῶν, ἐκ τῆς ἀναγκάσεως καὶ μελέτης τῶν φιλοσόφων καὶ ποιητῶν, καὶ γνωστὸν ἐστὶν ὅτι ἦν ἐγχερατέστατος τῆς γυμναστικής. Ἦν δὲ τῆ μᾶλλον προεδουκῆται του ἡλικία φαίνεται ὁ Σωκράτης πρότυπον εὐσεβείας, ἐγχερατείας, σκληραγωγίας, ἀφοσιώσεως εἰς τοὺς φίλους καὶ εἰς τὰς τιποθήσεις του, πατριωτισμοῦ, σταθερότητος χαρακτήρος. Αὐταὶ δὲ πᾶσαι αἱ ἠθικαὶ ἀρεταὶ ἐξηγήραζον βεβαίως ἀπέναντι τῶν συγχρόνων του τὴν ἑλλειψίν ἡρωϊότητος, τὴν ἀσχημίαν μᾶλλον τῆς μορφῆς του, ἢ ἄλλως τε ὁ ἴδιος εὐφύεστατα περιγράφει. Ἐξῆ ἐν πτωχεῖα, ἀλλ' ἄνευ ἀναγκῶν. Τῆς συζύγου του Ξανθίππης ἡ βιαϊότητος τοῦ χαρακτήρος κατέστη παρομιμακὴ ἀλλ' ὑπέμεινε αὐτὴν μετὰ φυγικῆς ἡσυχίας, εἰ καὶ περιγράφεται ὡς μὴ διατελέτας ὁ ἴδιος πάντοτε λιαν ἀρωσιωμένος σύζυγος. Πρὸς πολιτικὴν ἐνεργεσίαν οὐδεμίαν εἶχε κλίσιν, ἄλλους ὅμως παρήγει νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πόλεως, καταπολεμῶν τινῶν τὸν ἰδιοτελεῖ κοσμοπολιτισμὸν αὐτὸς δ' ὡς πολίτης ἐξεπλήρωσε πάντοτε τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκον ἐν τε πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ. Οὕτως ἐπολέμησεν ἐν Πελοποννησίᾳ, ἐν Δελφῶν, ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ μόνον ἀντέστη εἰς τὸ μέγα ἀδίκημα κατὰ τὴν δίκην περὶ Ἀργινοσάν, ὡς καὶ εἰς τοὺς Τριάκοντα. Ὡς ἴδιον ὄντως ἑαυτοῦ πρόβλημα ἐθεώρει τὴν διαμέρφωσιν τῶν ἀνθρώπων, ἠθικὴν τε καὶ ἐπιστημονικὴν. Ἦν δὲ, ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπεράτατου τούτου καθήκοντος, ἐντελῶς ἀνδιετέλης, διδάσκων ἀπολύτως ἀμισθί, ὁ ἀνώτατος καὶ ἐντελέστατος τύπος τοῦ Ἑλλήνου. Ἦν μέτριος εἰς τὰς ἀνάγκας του, οὐχὶ δὲ καὶ ἀσκητικός. Ἦν σχέσις του πρὸς τοὺς νέους, ἦν μεταγενέστεροι μόνον κακοθύλως ἐσυκοφύνησαν, ἔφερε τὸν χαρακτήρα τοῦ ἑλληνικοῦ ὄσμιου ἔρωτος πρὸς τοὺς παῖδας· ἡ δὲ κρίσις αὐτοῦ περὶ ἐλευθερωτέρας σχέσεως μεταξὺ τῶν δύο

φύλων ἀναποκρίνεται ἐντελῶς πρὸς τὸν ἑλληνικὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι. Ὡς ἀνωτάτην ἠθικὴν ἐθεώρει τὴν εὐπειθειαν εἰς τοὺς νόμους τῆς πόλεως, καὶ ἐσεβέτο τοὺς ὑπὸ τοῦ λαοῦ λατρευομένους θεοὺς. Ἰδίαν περιεργον πίστιν εἶχεν εἰς θεομάνιον τι, εἶδος ἰσοδύμου χρησμοῦ, ἀποτρέποντος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πονηροῦ καὶ προτρέποντος εἰς τὸ ἀγαθόν. Τὰς γνώμας καὶ διδασκαλίας του δὲν συνέγραψεν ὁ Σωκράτης, καὶ γινώσκονεν αὐτὰς μόνον ἐκ τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Δημοφῶντος καὶ κατὰ μέρος καὶ ἐκ τοῦ Ἀριστοτέλους. Ὁ Ξενοφῶν δὲ φαίνεται ὡς ὁ ἀπεικονίσας αὐτὸν πιστότερον. Ἦ βῆσις τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας ἐστὶν ἡ ἐπιδίωξις τῆς γνώσεως τοῦ νοητοῦ, ἣτοι ἡ ἀρχὴ ὅτι πᾶσαι κρίσις καὶ πράξις πρέπει νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀκριβοῦς καταλήψεως τῶν πραγμάτων. Ἦ φιλοσοφία αὐτοῦ περιορίζεται εἰς τὴν ἠθικὴν, καὶ ἐκταίνεται μόνον εἰς τὰς μετὰ ταύτης συνηχομένας φυσικοφιλοσοφικὰς καὶ θεολογικὰς συζητήσεις. Καὶ εἰς αὐτὴν δὲ τὴν ἠθικὴν ἔλθεις μόνον θεμελιώδεις ἀρχὰς ὀρίζει φιλοσοφικῶς· ἡ γωνικὴ δὲ ἀρχὴ του ἐστὶν ὅτι πᾶσα ἀρετὴ συνίσταται ἐν τῇ γνώσει, καὶ ὅτι ἡ ἠθικὴ ἀγνοία ἐστὶ τὸ μέγιστον τῶν σφαλμάτων. Προφανὲς ἐστὶν ὅτι οὐ μόνον διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς φιλοσοφικῆς ἐνεργείας, ἀλλ' ἐτι μᾶλλον διὰ τοῦ τρόπου αὐτῆς, διὰ τοῦ ἑήλου μεθ' οὗ ἐπεδίδοτο εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπεκάλυπτε τὸ ψεῦδος τῶν ὑποτιθεμένων γνώσεων, ὁ Σωκράτης πολλοὺς διέθετε καθ' ἑαυτοῦ. Αἱ Νιφέλαι τοῦ Ἀριστοφάνους, αἱ τῆ 424 π. Χ. τὸ πρῶτον διδάχθησαι, εἰπὶν ἡ ἀπόδειξις πρὸς ἐνορίας (ὅτε ἦτο μόλις 45 ἔτη) εἶχεν ἐξεγείρει καθ' ἑαυτοῦ μερῖδα ἀντίπαλον. Μετὰ εἰκοσιτέσσαρα δὲ ἔτη ἔλατο ἐγένετο θῦμα τοῦ μίσους τῶν ἀντιπάλων του. Ὁ ποιητὴς Μέλητος, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ πολιτευόμενος Ἄνυτος καὶ ὁ ῥήτωρ Λύκιον τὸν κατηγόρησαν ὡς ἀποστάτην κατὰ τῆς ἐθνικῆς θρησκείας καὶ νέους θεοὺς εἰσα-

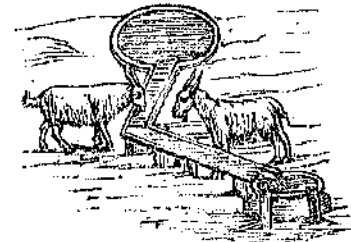
γοντα, καὶ ὡς τὴν νεολαίαν διαφθείροντα εἰς ἀπειθειαν πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς νόμους, καὶ τῆ 399 εἰς θάνατον καταδικασθεῖς, ἠρνήθη νὰ φύγῃ, ὡς φίλοι τῷ ἐπρότειναν εἰς τοῦτο νὰ τὸν βοηθήσωσι, καὶ ἐπειτὸ κόνειον μετ' ἀπκραδειγματίστου ἡρεμίας καὶ τειδρότητος, ἦν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ξενοφῶν μετ' ἐξόχου καλλογῆς περιέγραψαν. Ἦ αἰτία τῆς καταδίκης του ἦν τὸ μένος καὶ ἡ καταδίκωξις τῶν σοφιστῶν καὶ τῶν διημακρατικῶν, φοβουμένων αὐτὸν ὡς τὸν κινδυναιδέστατον ἀντίπαλον τῶν ἀτόπων αὐτῶν ἀξιώσεων, ἀλλ' ὑπέκρυπτον τοὺς λόγους τῆς ἐμπαθείας αὐτῶν ὑπὸ προφάσεις θρησκείας καὶ ἠθικῆς, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐτι εὐρέθησαν κριτικοὶ ζητήσαντες ν' ἀκριβοποιησωσι τὴν ἀδωδότητα τοῦ Σωκράτους, εἰς ὃν ἐν μόνον δύναται νὰ προσαφθῇ, τιμῶν μᾶλλον ἢ καταδικάζον αὐτὸν, ὅτι ἡ εὐθύτης τοῦ νοῦς του καὶ ἡ χρηστότης καὶ εὐγένεια τῆς καρδίας του εἶχον ὑπερβῆ τὰ ὅρια τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, καὶ ἀριχθῆ σχεδὸν μέχρι πρὸ τῆς μεγάλης μειαρρυθμίσεως ἣτις ἐπεφυλάττετο εἰς τὸν χριστιανισμὸν. — 2) Σ ω κ ρ ά τ η ς ἢ Σ ω κ ρ ά τ η ς, Ἀργεῖος, ἀγνωστου ἐποχῆς, γράφας «Περὶ ἠγῆσιν Ἀργεῶς.» καὶ ἄλλο τι μυθικὸν σύγγραμμα «Πρὸς Βιόδοτον.» — 3) Κῶιος, γράφας «Ἰπικλήσεις Θεῶν», εἰς 12 βιβλία τοῦλάχιστον. — 4) Τῶδιος, γράφας ἱστορίαν τῶν ἐμφυλίων πολέμων τῶν Ρωμαίων (Συλλ. Mith. Frugiu hist. Graec. IV). Κατ' ἄλλους Σωκράτης. — 5) Ναύαρχος Ἀθηναῖος ἐν τῷ πελοποννησιακῷ πολέμῳ (Θουκ. Β, 23). — 6) Εἰς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν εἰς τὴν τοῦ Κύρου ἀνάστασιν (Ξεφ. Ἀνθ. Β, 6).

Σωλῆν. ὁ στρογγύλας καὶ κῶλος, ἐκ κεράμου ἢ μολύβδου, ἐκατέρωθεν ἀνοικτός, δι' οὗ τὸ ὕδωρ διοχετεύεται. «Ὡσπερ οἱ κεραμοὶ σωλῆνες, οὐδὲν ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτοὺς, ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μετίζει» (Πλούτρ. π. φιλοπλουτ.). Πρὸ πάντων δ' ἐγένετο χ. ἡσῖς αὐτῶ παρὰ Ρω-

μαίαις, ὅτινες μεγάλως ἐπεμελοῦντο τῶν ὑδραγωγείων καὶ εὐρίσκοντο οὐ μόνον ἐν

Ἰταλία, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλάδι τοιοῦτοι σωλῆνες λατινικῶς φέροντες ἐπιγραφὰς τῶν οἰκοδομησάντων τὸ ὑδραγωγεῖον. Ἐν Ἰταλίᾳ δ' εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ἀντωνίνου εὐρέθη καὶ εἰς ἀργυροῦς. Ἰπῆρχον δὲ καὶ σωλῆ-

νες ξύλινοι, ἢ κιστοὶ, ὑπὲρ γῆν, πρὸς διοχετεύειν τοῦ ὕδατος καὶ πότισιν τῶν ποιμνίων, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι, ληφθεῖσα ἐκ χειρογράφου τινὸς τοῦ Βιργιλίου ἐν τῷ Βατικανῷ. **Σώπατρος,** 1) Ἐξ Ἰταλίας, φλυακογράφος, ἦτοι ἐκδότης ἀστειῶν δραματίων, ζῶν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Τῶν δραμάτων αὐτοῦ μόνον ἐπιγραφαὶ τινες διασωθήσαν, καὶ ἐλάχιστα ἀποσπάσματα, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι ἔγραφε τὸ πλεῖστον εἰς τριμέτρους ἰαμβικούς, καὶ εἰς ὕφος λεπτόν καὶ ἐπιμελές. — 2) Ἐξ Ἀκαμείας τῆς Συρίας, φιλόσοφος τῆς 3' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίχου, εἰς θάνατον κατὰδικασθεῖς ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου ὡς ὁπαδὸς τῆς πολυθείας. — 3) Ῥήτωρ ἐξ Ἀκαμείας ἢ Ἀλεξανδρείας, τῆ σ' ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. ἐν Ἀθήναις διδάσκων. Ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ διατηρήθησαν σχόλια εἰς τὰς σφάσεις τοῦ Ἐρμογένους. — 4) Ῥήτωρ ἐξ Ἀκαμείας, ῥήτωρ τῆς σ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ὡς ὁ αὐτὸς τῷ 3. Αὐτοῦ διατηρήθησαν τινὰ ἔργα (Walz, Rhet. Gr. Tm. IV, V, VIII).

Σώπολις, 1) υἱὸς Ἑρμοδείρου, στρατηγὸς τῶν ἱππέων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου (Ἀρρ.). — 2) Πατὴρ (Λουκ.). — 3) Ἕλληνα ζωγράφος ἐν Ρώμῃ «ἀνθρωπογράφος» ἐπικληθεὶς, ὡς ἔξοχος προσωπογράφος. Πᾶσαι αἱ πινακοθεῖαι τῆς Ρώμης εἶχον εἰκόνας αὐτοῦ, καὶ μαθηταὶ αὐτοῦ μνημονεύονται (Pl. XXXV 14. 43.—Gis. ad Ar. IV. 6).

Σώρα, πόλις τῶν Οὐβέλσκων ἐν Λατίῳ, εἰς τὸν Λίριν ποταμὸν βορείως τοῦ Ἀρπίνου, μετ' ὀχυρᾶς ἀκροπόλεως, ἧς ἐρείπια σώζονται παρὰ τῆ ταυτωνύμῳ πόλει. Συρμαχάσασαν μετὰ τῶν Σαρμιτῶν, ἐκυρίευσαν καὶ ἀπέκτισαν αὐτὴν οἱ Ῥωμαῖοι. Ἐφόνευσαν δὲ τοὺς ἀποίκους οἱ κάτοικοι, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐπέμψθησαν καὶ ἄλλοι (Strab. B, 238.—Liv. VII, 28. IX, 25. X, 4).

Σωσάνδρα, κατὰ τινὰς ἐπίθετον τῆς Ἀθηναίας, κατ' ἄλλους ὀρχηστριά τις ἐν Ἀθήναις, γνωστὴ μόνον ἐξ ἀξιολόγου τινὸς ἀγάλματος, ἔργου τοῦ Καλάμιδος, γλύπτου συγχρόνου τοῦ Φειδίου, κατ' ὀλίγον μόνον αὐτοῦ προσηυτέρου. Ὁ Λουκιανὸς (Bib. ΣΥΓ. Διάλ. Ἐταίρ. Γ') ἐξαιρεῖ αὐτοῦ τὴν χάριν, τὴν εὐρυθμίαν καὶ τὴν λεπτότητα τῆς ἐκφράσεως.

Σωσθένης, 1) Ἡγεμὸν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Περσῶν ἐπὶ Ξέρξου, κατ' Αἰσχύλ (Πέρσ. 32). — 2) Ἐπίσημος Μακεδὼν, ἀναγκάσας τῷ 280 π. Χ. τὸν ἄβρανή βασιλέα Ἀντίγονον τὸν Γονατῶν νὰ παραιτηθῆ, ἀπέκρουσε τοὺς ληστρικῶς εἰσβαλόντας Γαλάτας, καὶ τὸν τίτλον βασιλείας ὅστις τῷ προσηνέχθη ἀποποιηθεὶς, ἔμεινεν ὡς στρατηγὸς ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως. Τῷ δὲ 279, ἐπὶ νέας εἰσβολῆς τῶν Γαλατῶν ὑπὸ τὸν Βρέννου, ἔπεσε φονευθεὶς (Just. XXIV, 5).

Σωσίτας, 1) Συρακούσιος, εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῶν μετὰ τοῦ Κύρου καὶ τοῦ Ξενοφῶντος ἀναχθέντων μισθιωτῶν Ἑλλήνων (Ξεν. Ἀνάβ. Α, 2, 19). — 2) Υἱὸς Φιλοκλέους, Ἀθηναῖος (Ἀρσεν. Σφ. 78). — 3) Φιλόσοφος ἄθεος (Ail. Π. I. B, 31).

Σωσθένης, 1) Ὑπουργὸς Πτολεμαίου τοῦ Ἡβεργέτου ἐν Αἰγύπτῳ. Κατὰ προτροπὴν αὐτοῦ ἐφόνευσεν ὁ Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ τὸν πρὸς αὐτὸν προσφυγόντα βασιλέα τῆς Σπάρτης Κλειομένην· εἶτα δ' ἠπειλήθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἐξαναστάντος κατ' αὐτοῦ (ἈΟήν.). — 2) Τραγικὸς ποιητὴς, κατὰ τινὰς ὁ αὐτὸς τῷ Σωσιθέῳ. — 3) Λακεδαιμόνιος γραμματικὸς, γράψας «Λύσεις» τινὰς. (Σουίδ.)

Σωσιγέννης, ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς Αἰγύπτου, σχολιάσας τὴν «περὶ οὐρανοῦ» πραγματείαν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐμπειρομαθηματικὸς, προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος νὰ συνεργασθῆ εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ ἡμερολογίου, καὶ ἔγραψε «περὶ ὄψεως» καὶ «περὶ τῶν ἀνελεττουσῶν» (Δ. Κάσσ. MI, 26).

Σωσιθέως, Ποιητὴς τραγικὸς, ἐξ Ἀλεξανδρείας Τριᾶδος, ζῶν περι τὸ 280 π. Χ., μετέβη εἰς Ἀθήνας, καὶ εἶτα εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐν Αἰγύπτῳ, ἐνθα ἀνεδείχθη εἰς τῆς ἀλεξανδρινῆς ποιητικῆς κληθείσης Πλειᾶδος, ἀνταγωνιζόμενος πρὸς τὸν τραγικὸν Ὀμηρον. Ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ αἰχίζεται ὑπὸ Διοσκουρίδου γεγραμμένος ἐπιτάφιος αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὑμνεῖται ὡς παλινορθωτῆς τοῦ σατυρικοῦ δράματος· καὶ ἐνὸς τοιούτου διστηρήθη ἱκανὸς μακρὸν ἀπόσπασμα, ἐπιγραφόμενον «Δάφνης ἢ Λυτιέπτης» (Nauck, Tragic Graec. Fragment.). Τινὲς ἐκλαμβάνουσι ὅτι ἦν ὁ αὐτὸς μετὰ τοῦ Σωσιθέου.

Σωσικλῆς, 1) τραγικὸς ποιητὴς ἐκ Συρακουσῶν, ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, γράψας 73 τραγικῶδεις. — 2) Πρόεδρος τῶν Κορινθίων παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις (Herd. IV, 92). — 3) Γλύπτης, ἴσως τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, οὗ, κατ' ἐπιγραφὴν, ἔργον πλείστου λόγου ἄξιον ἐστὶν ἢ ἐν τῇ Καπιτωλίῳ μουσεῖῳ διατηρουμένη τετραυματισμένη Ἀμαζών, ἀντίγραφον βεβαίως τῆς τοῦ Κυδωνιάτου Κρησίλου, ἧτις ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἐφεσον διαγωνισμῷ τρίτῃ ἐβραβεύθη μετὰ τὴν τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Φειδίου (Plin. XXXIV,

19). Τοῦ ἐξαιρέτου τούτου ἀγάλματος μόνον οἱ βραχιόνες εἰσὶ νεοί.

Σωσικράτης, 1) Ποιητὴς τῆς νέας αἰτικῆς κωμωδίας. Ἐπιγραφαὶ δύο κωμωδιῶν αὐτοῦ διατηρήθησαν μόνον. — 2) Πρόεδρος, ἔγραψε, περὶ τὴν ἀ' ἑκατονταετηρίδα μ. Χ. «διαδοχὰς» τῶν φιλοσοφικῶν σχολῶν, καὶ τοῦ ἔργου τούτου συνεχέστατα ποιεῖται μνηστὴν Διογένους ὁ Λαέρτιος. Αὐτοῦ ἐκλαμβάνεται ἔργον ἢ ὑπ' ἄλλων εἰς Σωκράτην τινὰ

ἀποδομένη ἱστορία τῶν ἐμφυλίων πολέμων τῶν Ῥωμαίων. — 3) Γῆτωρ ἀγνώστου ἐποχῆς, οὗ διατηροῦνται τινὰ ἀποσπάσματα. — 4) (Ἰδ. καὶ Σωκράτης 2).

Σώπιλος, Λακεδαιμόνιος διδάσκαλος, ὁπαδὸς καὶ ἱστοριογράφος τοῦ Ἀννίβα. Τὸν βίον αὐτοῦ ἔγραψεν εἰς 7 βιβλία, κατὰ Πολύβιον ὅμως (I, 20) οὐχὶ ὅσον εἶδει ἀμερολήπτως καὶ ἀξιοπρεπῶς (Nep. Hann. XIII).

Σωσίπατρος, ποιητὴς τῆς μέσης καὶ νεωτέρας κωμωδίας. Μέγα ἀπόσπασμα σώζεται τῆς κωμωδίας αὐτοῦ τῆς ἐπιγραφόμενης «καταψευδόμενος» (Meincke, Com. Graec. Fragment. IV).

Σωσίστρατος, 1) Εὐθεὺς τῆς μερίδος Φιλίππου, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας (Δμοθ. π. σφ. σλ. 324). — 2) Συρακούσιος, ἀντίπαλος τοῦ Ἀγαθοκλέους, ἀρχηγὸς τῆς ὀλιγαρχικῆς μερίδος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τιμολέοντος. Ἐξορισθεὶς ἐγκατεβίωσεν εἰς Ἀκράγαντα (Διόδ. ΙΘ, 70). — 3) Ἵβρανος ἐν Ἀκράγαντι, αἴτιος γενόμενος τῆς παρεμβάσεως τῶν Καρχηδονίων εἰς τὰ τῆς Σικελίας ὅτε ἠθέλησεν νὰ ἐκδιώξῃ τὸν Θυνίωνα ἐκ Συρακουσῶν (Ἰδ. Ix ε τ α ς). Κατὰ τῶν Καρχηδονίων δ' ἐπήλθεν ὁ Πύρρος, θανατώσας τὸν Θυνίωνα ὡς προδότην ὁ δὲ Σωσίστρατος ἐσώθη διὰ τῆς φυγῆς (Πλούτ. Πυρρ. ΚΓ).

Σώπος, ἐκ Παργάμου, κατ' Ὀλ. 124-161 (280-130 π. Χ.), καλλιτέχνης, πρὸ πάντων διάσημος εἰς σύνθεσιν ψηφιδωμάτων, πρῶτος ἐπινοήσας τὸν «ἀσάριον οἶκον» λεγόμενον, ἧτις τὸ ἔδαφος ἐστιατορίου, ἐφ' οὗ διὰ συνθέσεως ψήφων κατιστῶντο διασπαρμένα καὶ κάτω ἐρριμμένα λείψανα δείκνου, ἐν ἄλλοις καὶ περιστεραὶ εἰς χεῖλος ἀγγείου καθήμεναι καὶ πίνουσαι ἐξ αὐτοῦ. (Plin. XXXVI, 20). Τούτου τοῦ οἴκου, ἢ μερῶν αὐτοῦ, πολλὰ πολλαχῶς ἀνευρέθησαν ὁμοιώματα.

Σώστρα, ἀμετῆ διδομένη διὰ σωτηρίαν ζωῆς, ἰδίως δὲ ὁ μισθὸς τοῦ ἱατροῦ (Πολδ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ. Προσέτι καὶ ἡ ἐπὶ σωτηρίας τελουμένη εὐχαριστήριος θυσία (Ἡρόδ. Α, 118).

Σωστράτος. 1) Παιρατῆς, κυριεύσας τὴν νῆσον Ἀλόνησον, ἣτις ἀνήκα τοῖς Ἀθηναίοις. ἐξωσθεῖς δὲ εἶτα καὶ αὐτὸς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀμύντου ἐκ Στυμφαίας, συνομάσας μετὰ τοῦ Ἑρμολάου κατὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. — 3) Πατὴρ τοῦ Ἀγροῖα ἐκ Συρακουσῶν. (Πινδ. Ὀλ. 16, 9). — 4) Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος ἐξ Αἰγίνης, μέγαν πλοῦτον διὰ τοῦ ἐμπορίου κτησάμενος (Ἡρόδ. Δ, 152). — 5) Ἀθηναῖος ἐκδοκίμητος, ὃν Σωστράτην καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης (Νφλ. 6, 2). — 6) Βοιωτῆς, θηριώμαχος, ἐπικληθεὶς Ἡρακλῆς, ἐπὶ Λουκιανοῦ (Δημ. Α). — 7) Περιφημος παγκρατιαστής, νικήσας πολλὰς εἰς πάντας τοὺς ἀγῶνας, καὶ οὐ ἀνδρῖας ἴστατο ἐν Ὀλυμπίᾳ (Πaus. Πλ. 4). — 8) Διαβόητος τις ληστής (Λουκ.). — 9) Κνίδιος ἀρχιτέκτων, οἰκοδομήσας τὸν μέγιστον φανὸν εἰς τὴν νῆσον Φάρον (Λουκ.). — 10) Πισανῶς ἐκ Χίου, γλύπτης, ζῶν περι τὰ 300 π. Χ., μαθητὴς τῶν Σικυωνίων καλλιτεχνῶν, ἐποίησεν ἄξιον λόγου χαλκὴν Ἀθηναῖαν ἐν Ἀλιφάρᾳ τῆς Ἀρκαδίας (Πaus. ΣΤ. 2, Α, 26). — 11) Ὄνομα συγγραφέων, ἀγνώστων ἄλλως, εἰς διάφορα συγγράμματα ἀποδίδονται, κυρίως τὰ ἐπόμενα: «Περὶ ζῴων» ἢ «περὶ φύσεως ζῴων» «περὶ ἄρκτων» «περὶ θηητῶν ἢ δακετιῶν» «μυθικῆς ἱστορίας συναγωγὴ» «κυνηγετικά» «Γυρρητικά» «Περὶ ποταμῶν» «Ἑβραϊκά».

Σωτράδης. 1) Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας. Δι' ἐπιγραφῶν δύο δραμάτων αὐτοῦ εἰσι γνωστά. — 2) Ἦν Μαρωναίας τῆς Θράκης, ὁ πρῶτος γράψας ἄσμενα ποιήματα, ἅτινα «λόγος κιναιδολόγος» ἐλέγοντο, καὶ κατ' αὐτὸν Σωτράδεια ὠνομάσθησαν. Πῖ βλῆ αὐτῶν ἐλαμβάνετο τὸ πλεῖστον ἐκ τῆς μυθολογίας, τὸ ὕψος ἦν ἀναιδὲς, πρὸς ἀπαγγελίαν ἀπλῶς συντεταγμένου, καὶ ὁ ρυθμὸς, τὸ

πλεῖστον ἐξ ἰωνικῶν ἀπ' ἐλάσσονος, ἐπιτηδὲς χυλὸς καὶ στερούμενος εὐγενείας. "Ἐξ ἑπὶ Π τ ο λ ε μ α ἰ ο υ τοῦ Φ ε λ α δ ε λ φ ο υ, ὅστις ἐλέγετο ὅτι πρὸς τιμωρίαν διότι ἑσπάρισε τὸν γάμον αὐτοῦ μετὰ τῆς ἀδελφῆς του, τὸν ἐνέκλεισεν εἰς μολύβδινον κιβώτιον καὶ τὸν ἔριψεν εἰς τὴν θάλασσαν (Ἀθήν. ΓΔ, 620).

Σωτῆρ ἢ Σωτῆρης, ἐπίθετον πάντων τῶν θεῶν οἵτινες αἰξέουσι τὰς πόλεις ἢ τῶν ἀνθρώπων τὴν ζωὴν καὶ ὑγίαν, ὡς τοῦ Διὸς, εἰς ὃν μετὰ τὴν ἐστίασιν ἀγερροῦτο τὸ πρῶτον ποτήριον, τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς προφυλάττοντος ἐκ τρικυμίας, τῶν Διοσκουρῶν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τοῦ Διονύσου ὡς ἱατροῦ, τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Ἀπόλλωνος, κλ. — Σώ τ ε ρ χ ἦν ἐπίσης ἢ ἐπὶ κλητὴ πολλῶν θεαινῶν, ὡς ἦν ἡ Ἡρα, ἡ Ἀθηναῖα, ἡ Περσεφόνη, ἡ Πλάτη, ἡ Ἀρτεμις. Ἦν Πειραιεῖ ὑπήρχε κοινὸν ἱερόν (Πaus. Δ, 8) ἢ ναὸς (Pl. XXXIV, 8) τοῦ Διὸς Σωτῆρος καὶ τῆς Ἀθηναῖας Σωτῆρας, πθανῶς διὰ τοὺς ἐκ τῶν κινδύνων τῆς θαλάσσης σωζομένους.

Σωτὶ ἄσμε, λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλατίας παρὰ τῇ Ναρθωνικῇ, ὁροδραῖται καὶ ἰππικῆς ἐπιδέξιοι (Cass. B. G. III, 20).

Σωτῆρων. 1) φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, τῆς α' χριστιανικῆς ἑκατονταετηρίδος, διδασκαλὸς τοῦ Σενέκα, ἐκδόου συλλογῆν ἣν ἐπέγραψε «Κέρας Ἀμαλυσίας», καὶ ἣτις φαίνεται ὅτι περιεῖχε μυθικὰς εἰδήσεις περὶ Ἰνδικῆς. — 2) Ἄλλος Ἀλεξανδρινὸς φιλόσοφος τῆς δ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἔγραψεν ἔργον οὐ πολλὴ ἐγένετο χρήσις, καὶ οὐ περίληψις διασωζέται ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Διαδοχαί» (τῶν φιλοσόφων), ἃν δὲν συγγένηται μετὰ τοῦ συγγράμματος τοῦ Σωσιπράτους (ἴδ.). Προσέτι αὐτοῦ μνημονοῦνται καὶ τὰ ἐπόμενα συγγράμματα: «Διόκλησι ἐλεγχοί», καὶ «περὶ τῶν Τιμωνος ἀλλων».

Σωφάνης, Ἀθηναῖος, ἐκ τοῦ δήμου

Δακελείας, ἀριστέουσα ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν (Ἡρόδ. Θ, 73).

Σωφηνή, χώρα τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, χωριζομένη ἀπὸ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας καὶ τῆς Μελιτηνῆς διὰ τοῦ Εὐφράτου. ἔβλεπε δὲ πόλιν Ἀρσαμύσατα, καὶ στενωπὸν ἄγουσαν ὑπὲρ τὸν Ταῦρον (Στράβ. ΓΑ, 521, 527, 532. — Πλούτ. Λουκουλ. ΚΔ).

Σώφελος, 1) ἐκ Σικυῶνος ἢ ἐκ Θεσβῶν, ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας, τῶν περὶ τὰ 340 π. Χ. Ὁ Σουίδας καὶ ὁ Ἀθήναιος μνημονοῦσαι τινῶν τῶν δραμάτων αὐτοῦ. — 2) Πατὴρ τοῦ ῥητοροῦ Ἀντιφῶντος. — 3) Πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους. Ἄλλ' ἴσως οὗτος ὀρθότερον γράφεται Σόφιλος.

Σωφρονίσκος, Ἀθηναῖος ἐξ Ἀλωπεκῆς, λιθοξόος ἢ γλύπτης, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους (Διογ. Λαέρτ. Β, Ἀρχ. — Val. Max, III, 4).

Σωφρονισταί, 1) εἰς τὰ γυμνάσια

τῶν νέων ἐν Ἀθήναις δέκα ὑπὸ τοῦ δήμου, ἢ ὑπὸ τῆς βουλῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ἠθῶν ἐχοῦσης, ἐτησίως διὰ χειροτονίας ἐκλεγόμενοι ἐπιμεληταί, οἵτινες καὶ ἐπιμεληταὶ τῶν ἐφήβων ἐλέγοντο, καὶ δραχμὴν ὡς μισθὸν ἐλάμβανον (Διογ. Ἀσχ. 8. — Δημοθ. προπρόβ. 109. — Δειν. κ. Φλαλ. 4, 4. — Φωτ. λ.). Ὑπ' αὐτοὺς ἦσαν οἱ κοσμηταί. — 2) Ἐν Σπάρτῃ ὁμοίως Σωφρονισταὶ ἢ σωφρονιστῆρες τῶν ἐφήβων (Μέγ. Ἑτυμ.), ὑπὸ τινῶν ἐκκληθεῖντες ὡς οἱ αὐτοὶ τοῖς ὑπὸ τὸν παιδονόμον μαστιγοφόροις.

Σώφρων, υἱὸς Ἀγαθοκλέους, ἐκ Συρακουσῶν, μιμογράφος, σύγχρονος τοῦ Πύριπιδου, γράψας εἰς δωρικὴν διάλεκτον μίμους (ἴδ.), ἀνδρείους καὶ γυναικείους, οὓς ἐλέγετο ὅτι ὁ Πλάτων ἀνεγίνωσκε μετὰ πλείστης εὐχαριστήσεως (Ἀθήν.).

Σώχοι, πόλις τῆς Κοιμμαγηνῆς ἐν Συρίᾳ (Ἄρρ. Ἀνθ. Β, 6, 1).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

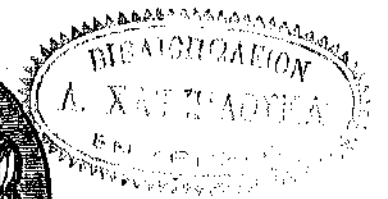
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΚΔΟΣΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1891

Τ

Τάβρα, 1) πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας (νῦν Τάβι). — 2) Πόλις τῆς Καρίας, ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ ὀριζαντος αὐτὴν πρὸς τὴν Φρυγίαν (Στρβ. ΙΒ, 570. — Λίν. XXVIII, 13). Νῦν Δάβης. — 3) Κώμη τῆς Κιλικίας. — 4) Κώμη τῆς Περσίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐξ Ἐκβατάνων εἰς Περσέπολιν, κατὰ τὴν βόρειον κλιτὸν τοῦ ὄρους Παραχοάθρα. Ἐκεῖ ἀπέθανεν Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, ἐκστρατεύων πρὸς τὴν ἄνω Ἀσίαν (Πολβ. — Στρ. Βυζ. — Curt. V, 43).

Τάβαλος, Πέρσης, σατράπης τῶν Σαρδεῶν (Ἡρόδ. Α, 153).

Τάβασσοι, ἔθνος Ἰνδικὸν μέγα καὶ ἰσχυρὸν περὶ τὸ ὄρος Σαρδόνυχα (Πτλμ.), κατὰ τὴν νῦν Νεπὼλ.

Ταθέαι, πόλις τῆς Ἀσίας, ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ (Στρβ.).

Ταβιανή, νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου, κατὰ τὰ παράλια τῆς Περσίδος (Πτλμ.).

Ταβεινή, ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Παρθίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη χώρα (Πτλμ. ΣΤ, 5).

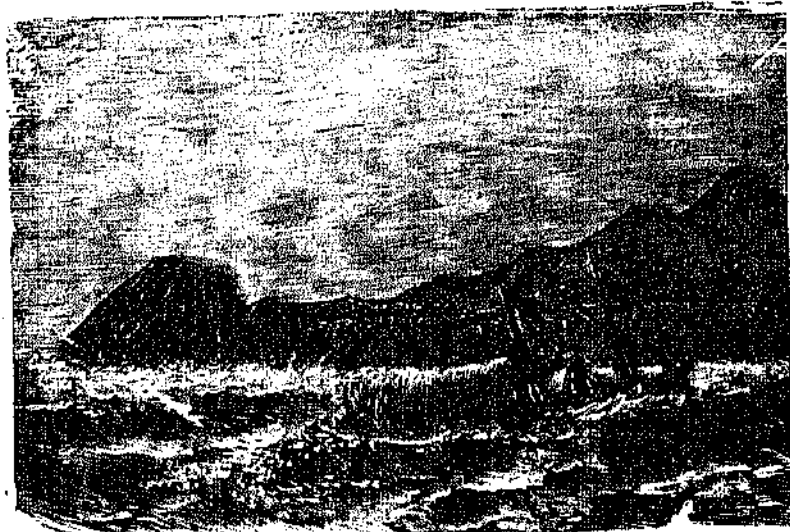
Ταγαῆ, πόλις τῆς Παρθίας, ἐν τῇ Κομισσηνῇ, κατὰ τὰ σύνορα τῆς Ὑρμανίας (Πολβ. Ι, 26).

Τάγαρα, πόλις τῆς Ἰνδικῆς, λίαν ἐμπορικὴ ἐν τῇ ἀρχαιότητι (Πτλμ.).

Τάγης, 1) Ὑποστράτηγος τοῦ Τισαφέρνηου ἐν Ἀσίᾳ. Ὑποτίθεται ὀρθότερα ἢ γραφῇ Στάγης (Θουκ. Η 16). — 2) Ὁ τοῖς Ἐτρούσκοις (τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Τυρρήνοις)

διδάξας τὴν μαντικὴν, κατὰ τοὺς ἐκεῖ μύθους ἔργονος τοῦ Διὸς, υἱὸς Διογενοῦς τινος πνεύματος (Iovius Iovialis). Ἐν τῇ γῶρᾳ τῶν Ταρκυνίων γεωργὸς ἀρῶν τὴν γῆν, εἶδεν αἴφνης, ὅτε βαθεῖαν ἔσχισεν αὐλακα, ἐξεληθόντα παῖδα ὅστις γέροντος εἶχε φρόνησιν. Ὅτε δ' ἀνεκράυγασε, καὶ συνῆλθον περὶ αὐτὸν πάντες οἱ Ἐτρούσκοι, τότε ὁ Ἰάγος ἐδίδαξεν αὐτοῖς τοὺς οἰωνοὺς καὶ εὐθὺς κατόπιν ἀπέθανε. Τὰ διδάγματα αὐτοῦ ἐγράφησαν, καὶ διατηροῦντο ἐν τοῖς μαντικαῖς βιβλίοις τῶν Ἐτρούσκων (Cic. Div. II, 23. — Ov. Met. XV, 558).

Ἰάγος, μέγας ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας, πηγάζων ἐκ τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων μεταξὺ τῶν ὄρεων Ὀροσπίδα καὶ Ἰδοβέδα, ῥέει σχεδὸν κατ' εὐθείαν πρὸς δυσμᾶς, καὶ ἦν κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἀφθόνως χρυσορροῶς, ἀλλὰ σήμερον ὀλίγον διατρεῖ τοῦτο τὸ χαρκτηριστικὸν (Ov. Met. II, 251. — In. III, 55, XIV, 291). Μετὰ τὰς ἐκβολὰς ἔχει περὶ πικροῦ 20 σταδίων πλάτος, καὶ ἐστὶ δεκτικὸς τῶν μεγίστων πλοίων. Ἐκ τῶν ὀμβρῶν

αὐτῷ μνημονεύεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (Πλούτ. Σερτ. ΙΖ) μόνος ὁ Ἰάγος, ῥέων ἀνατολικῶς τῆς Μαδρίτης. Νῦν Ἰαγούνας ἢ Ἰναρὲς (Στράβ. Β, 151).

Ἰάγος. Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς Θεσσαλίας ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς πάσης τῆς χώρας (Ξενφ. Ἑλλ. ΣΤ, 1, 4), ὃν Διενύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς Ἀρχὸν λέγει (B, 74), ὃ δὲ Ἡρόδοτος (B, 63) βασιλέα· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ αὐτῆ δὲν ἦτο διαδοχικὴ, καὶ ὅσαι πρὸς τοῦτο ἐγένοντο ἀπόπειραι ἀπέτυχον πάντοτε. Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις Ἰάγος λέγεται· ἐν ἐπιγραφαῖς τοῦλάχιστον (Boeckh, C. J. Ἄρ. 1770), ὁ ἀρχων ἢ δικινητὴς ἐκάστης Θεσσαλικῆς πόλεως.

Ἰαίναρρον, τὸ νοτιώτατον ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, ἐν Λακωνίᾳ, ἐφ' οὗ ἔκειτο ἀτελείστος κώμη, πιθανῶς Ταίναρον καὶ αὐτὴ καλουμένη, καὶ ἱερὸν Ποσειδῶνος τοῦ Ἀσφαλοῦ, ὃ ἦν καὶ ἄσουλαν (Θουκ. Α, 128, 133. — Nep. Ρωμα. IV). Ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ἔκειντο οἱ λιμένες Ἀχιλλεῖος καὶ Ψάμαθος. Ἐκεῖ ὑπῆρχε καὶ σπήλαιον δι' οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἐλέγετο ἀναβιβάσας τὸν Κέρβερον ἐκ τοῦ Ἄδου, καὶ ἐκεῖ ἐιστεύετο ὅτι προσωρμίσθη ὁ Ἀρίων ἐπὶ τοῦ δελφίνος του (Ἡρόδ. Α, 23, 25).

Ἰαίναρρος, υἱὸς τοῦ Ἰβλάτου καὶ τῆς Ἰβρυμέδης, θυγατρὸς τοῦ Δαμασκόλου, καθ' ὃν ἐλέγετο ὅτι ἀνομήσθη τὸ ἀκρωτήριον (Σγλ. Ἀπλλδ. Ρδ. Ἄργ. Α, 102).

Ταινία, δέμα στενὸν καὶ ἐπίμηκες (χορδέλλα) πρὸς παντοῖαν χρῆσιν. Ἰδίως

ἔδενον εἰς τὸ ἄκρον τῶν στεφάνων ταινίας αἰτίνες ἐκρέμαντο ὀπίσω τῆς κεφαλῆς· ἀλλὰ ταινία ἐχρησίμευον εἰς τὰς κόρας, αἰτίνες ἔδενον αὐτάς ὑπὸ τὸ στήθος ἐπὶ τοῦ δέρματος.

Ἄλλαι περιέδενον τὰς κόμας τῶν γυναικῶν. Καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ νικηταὶ ἔφερον αὐτάς ὡς στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν.

Τάκιτος (Κορινθίος), ὁ πρώτιστος ἱστοριογράφος τῆς Ρώμης, ζῶν ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ, Τίτου καὶ Δομιτιανοῦ, γαμβρὸς τοῦ Ἀγρικέλα, εἰς τὰ ὑπάτα ἀξιώματα ἐν Ρώμῃ ἀναχθεὶς. Πολυμαθέστατος, καὶ εὐσυνειδήτως ἀκριβής, ἔγραψε διάφορα ἱστορικὰ συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται διβλία τινὰ τῆς ἱστορίας τῶν αυτοκρατόρων, ἡ βιογραφία τοῦ Ἀγρικέλα, καὶ ἡ περιγραφή τῆς χώρας καὶ τῶν ἠθῶν τῶν Γερμανῶν.

Ταλαθρόκη, πόλις τῆς Ἰρκαίας ἐν Ἀσίᾳ (Στράβ.).

Τάλαντον, 1) κυρίως ὁ σταθμὸς δι' οὗ ἐξυγίζον, ἢ πλάστιγξ (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 69)· ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ σταθμιζόμενον, τὸ σταθμὸν (Ὀμ. Θ, 393) ἢ τὰ σταθμά. Εἰς τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη γίνεται μόνον λόγος περὶ τάλαντου χρυσοῦ, καὶ εἰς τοὺς γυμνικούς ἀγῶ-

νας κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Πατρόκλου ἦν τὸ ἄθλον τῆς νίκης δύο χρυσαῖά τάλαντα (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 507). Ὁ Πολυδεύκης (Δ, 9) ἐκτιμᾷ τὸ τάλαντον ἐκεῖνο τριῶν χρυσοῦν σταθμῶν ἄττικῶν. Ἐν Ἡροδότῳ (Ζ, 28) κατὰ πρῶτον γίνεται λόγος περὶ τάλαντου ἀργυροῦ· εἶτα δ' ἀπέβη τὸ τάλαντον ἀπολότως μέτρον βάρους, ἴσον πρὸς 52 λίτρας γαλλικᾶς (=33 ὀκάδας καὶ 355 1/2 δράμ.). Ἄλλ' εἰ καὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐδόδετο εἰς τὴν μονάδα τοῦ σταθμοῦ, κατὰ τόπους ἄλλοις τὸ βᾶρος αὐτοῦ μεγάλως διέφερεν· οὕτω τὸ Συριακὸν ἢ Πτολεμαϊκὸν ἦν μόνον 13 λιτρῶν 10 οὐγγιῶν· τδαιγυπτιακὸν καὶ τὸ ρόδιον διπλάσιον τούτου, ἢ 1 1/6 τοῦ ἄττικου· τὸ δὲ Κορινθιακὸν, ἢ μέγα ἄττικόν, ἦν 1 1/2 τοῦ κοινοῦ ἄττικου, 1 1/7 τοῦ Βαβυλωνικοῦ, καὶ 4 1/6 τοῦ Συριακοῦ. Πρῶτον δὲ παρ' Ἡροδότῳ ἀπαντᾶται ὡς σταθμὸς ἐν χρήσει τοῦ ἐμπορίου (B, 180, ΣΤ, 97). — 2) Ἡ λέξις ἐχρησίμευε καὶ εἰς παράστασιν ποσότητος νομισματικῆς, καὶ αὐτῆς ὀρισθείσης κατ' ἀρχὰς κατὰ τὸν σταθμὸν, καὶ διὰ τοῦτο οὐχ ἦντο διαφόρου κατὰ τόπους καὶ χρόνους. Ἐὐχρηστότερον πάντων ἦν τὸ Ἀττικόν, παραδεγεμένον καὶ ἐν Κορίνθῳ, Θεσσαλίᾳ, Σικελίᾳ, Ἰάραντι, Μακεδονίᾳ ἀπὸ Ἀλεξάνδρου, ἀξίας 60 μνῶν ἢ 6000 τῶν τότε δραχμῶν· ἐν ᾧ τὸ αἰγυπτιακόν, σύμφωνον πρὸς τὸ ἀρχαῖον βαβυλωνίον, περιελάμβανεν 100 μνᾶς, ἦτοι 10,000 δραχμᾶς, ἔχον πρὸς τὸ ἄττικόν ὡς 5 : 3· τὸ δὲ Εὐβοϊκὸν ἦν τὸ ἡμισυ τοῦ αἰγυπτιακοῦ, ἔχον πρὸς τὸ ἄττικόν ὡς 5 : 6. Καὶ ἐν μετέπειτα χρόνοις εἰσῆχθησαν καὶ χαλκᾶ τάλαντα. Τοῦ ἀργύρου ἡ ἀξία ἐξετιμᾶτο εἰς τὸ ὑποδεκαπλάσιον τοῦ χρυσοῦ, τοῦ δὲ χαλκοῦ εἰς τὸ ὑποδεκαπλάσιον τοῦ ἀργύρου, ὥστε 100 χαλκᾶ τάλαντα θὰ ἐξισοῦντο πρὸς 15 ἀργυρᾶ καὶ πρὸς ἓν χρυσοῦν. Ὅσακις δὲ γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως ἀνευ ὀρισμοῦ τοῦ μετάλλου, ἐνοεῖται τὸ ἀργυροῦν.

Ταλαῶς, υἱὸς τοῦ Βιάντος καὶ τῆς Πη-

ροῦς, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, σύζυγος Λυσιμάχης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἄθαντος ἢ Λυσισιάσσης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Πολύδου. (Παυσ. Β, 6, 6), καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, Παρθενοπαίου, Πρώνακτος, Μηκιστίου καὶ Ἐριφύλης, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, οὗ ὁ τάφος ἐδείκνυτο ἐν Ἄργει (Παυσ. Β, 21, 2. — Ἀπλλ. Γ, 118. — Ἀπλλ. Δ, 9, 13).

Γαλαρίν, πόλις τῆς Σικελίας, οὐ μακρὰν τῶν Συρακουσῶν.

Γάλαρος (ὁ), πλεκτὸν κορίνιον, ἰδίως τῶν ὑφαντηῶν (ταλασιουργῶν, κατ' αὐτὸν), διὰ τὰ ἐρία τῶν (Ἡσύχ. — Ὀμ. Ὀδ. Δ,

131) ὁμοίως δὲ καὶ τὸ τῶν τυροποιῶν, δι' οὗ ὁ ὄρρος ἀπέρρεε, καὶ ὁ τῶν τρυγητῶν διὰ τὰς σταφυλὰς (Ὀμ. Ὀδ. Ι, 247. Ἰλ. Σ, 562),

Γαλετῶν, πόλις τῆς Λακωνίας, ὑψηλῶς ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (Παυσ. Ι, 20).

Γαλοῦβιος, Σπαρτιάτης, κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος πρὸ τῆς Τροίας, ὡς ἦρωϊς ἐν Σπάρτῃ τιμώμενος, εἰ καὶ θυσία προσήγετο ἐτησίως (Ὀμ. Ἰλ. Α, 320. — Παυσ. Ἀγ. 28). Οἱ δ' ἀπόγονοι αὐτοῦ Γαλοῦβιδᾶι, οἱ τὸ τῶν ἱερῶν κηρύκων ἐπαγγελμα κληρονομικῶς ἐξασκούντες, ἦσαν οἱ μόνοι τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Σπάρτης οἱς ἐκ σεβασμοῦ ἀπενεμήθη ἰσοπολιτεία μετὰ τῶν κατακτητῶν Δωριέων (Ἡρόδ. Ζ, 134).

Γάλιος (Διόδ. Δ, 76. — Ἀπικαν. Ἀλ. 42. — Ἀπλλ. Γ, 15), ἢ Κάλως (Παυσ.

Α, 21, 6), ἢ καὶ Πέρδιξ, υἱὸς τῆς Πέρδικας, ἀδελφῆς τοῦ Δαιδάλου, ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ, ὡς πρώτου εὑρέτου, τὴν ἀγαλατοποιίαν· ἀλλὰ διάφορα ἐργαλεῖα καὶ αὐτὸς ἐφευρὼν, ὡς τὸν ποίονα, τὸν κεραμευτικὸν τροχὸν κτλ., ἐφρονήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ του, ὅστις τὸν κατεκρήμνισεν ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸν ἐφόνευσεν, αὐτὸς εἰς Κρήτην φυγών. Ὁ δὲ τάφος τοῦ Γάλω ἐδείκνυτο ἐπι Παισανίου εἰς τῆς ἀκροπόλεως τοὺς νοτιοδυτικὸς πρόποδας. — 2) Γίγας χαλκοῦς, ἔχων μίαν φλέβα αἵματος ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τοῦ ποδός, ἔνθα ὑπὸ τοῦ ὄνυχος ἐλλείετο, κατασκευασθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἥραϊστου, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἢ τοῦ Διὸς δωρηθεὶς ἐν Κρήτῃ τῷ Μίνωϊ ἢ τῇ Εὐρώπῃ, προφανῶς ἀρχαῖα τις νύξις τῆς χαλκοουργικῆς τέχνης, ἣς πατρίς καὶ ἡ Κρήτη ἐλέγετο, καθ' ὅσον καὶ αἱ παραδόσεις τοῦ Δαιδάλου μετὰ τῶν τῆς Κρήτης συνείχοντο. Ὁ δὲ γίγας καθήκον εἶχε νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς Κρήτης πρὸς ἀπόκρουσιν ξένων ἐπιδρομέων, καὶ πρὸς τοῦτο τρεῖς καθ' ἡμέραν περιέτρεχε πᾶν τὸ τῆς νήσου παράλιον κατὰ Πλάτωνα (Μίν. σλ. 320) ἂν δ' ἀπήντα ξένου, τὸν ἐνηγκαλιζέτο, ἀναπλέετο καὶ οὕτω τὸν ἐφόνευσεν. "Ὅτε δ' ἦλθον οἱ Ἀργοναῖται εἰς Κρήτην, ἡ Μήδεια τὸν ἐμέθυσεν, ἢ τὸν κατέστησε παράφρονα, καὶ τὸν ἐφόνευσεν, ἀφαιρέσασα τοῦ ποδός του τὸν ὄνυχα, ἢ ὁ Πάϊας τὸν κατετέβησεν εἰς τὴν πτέρναν (Ἀπλλ. ΑΑ, 267. — Ἀπλλ. Γ, 1638. — Ὀρφ. Ἀργ. 1348). — 3) Γῆος τοῦ Κρήτου, ἐταῖρος τοῦ Τραδαμάνθους (Παυσ. Η, 53). — 4) Γῆος τοῦ Οἰνοπόλεως (Παυσ. Ζ, 4).

Γαμερικῶς, λαὸς Κελτικὸς τῆς Τυρρηνικῆς Ἰσπανίας (Πτλμ.).

Γάμιαρις (ὁ), ποταμὸς τῶν νοτίων τῆς Βρετανίας (Πτλμ.). Νῦν Γάμαρ.

Γαμιασός, πόλις τῆς Κύπρου, κατὰ τὸ μέσον τῆς νήσου κειμένη, βορειοδυτικῶς τοῦ Ὀλύμπου, καὶ ἔχουσα παρακειμένη μεγὰλα χαλκορυχεῖα. Ταμίεσσα, ὑπ' Ὀ-

μήρου μνημονευομένη (Ὀδ. Α, 184) ἐστὶ πιθανῶς αὕτη ἡ πόλις καὶ οὐχί, ὡς ὑπὸ τινῶν ὑπεέθη, ἢ παρὰ Βρουτιοῖς Τάμιασσα (Στράβ. ΙΔ, 684).

Τάμιασσα (ἡ), ποταμὸς κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Βρετανίας, ἐφ' οὗ ἔκειτο καὶ κεῖται τὸ Λονδίον (Δ. Κάσσ. — Πτλμ. Β, 3. Ταμιασά, ἐσφαλμένη γραφή).

Ταμίεσσα, οἱ ἔχοντες τὴν παρακαταθήκην καὶ τὴν διαχείρισιν τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐν Ἀθήναις ἡ ἀρχαιοτάτη ταμιακὴ ἀρχὴ ἦν ἡ τῶν κωλακρετῶν, τῶν ἐν τοῖς ἀπωτάτοις χρόνοις τὴν ἐπιμέλειαν ἔχόντων τοῦ ἀγείρειν καὶ εἰς τοὺς δημοτὰς διανεμῆν τὰ κῶλα τῶν ἱερῶν εἰς τὰς θυσίας, εἶτα δ' εἰς πολιτικὴν ἀναπτυχθέντων ἀρχὴν. Ἄλλ' ὁ Κλεισθένης, περὶ τὰ 510 π. Χ., ἀφείκε αὐτοῖς μόνον τὴν χορήγησιν τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν πρὸς τὴν ἐν τῷ Πρυτανεῖω αἰτίσιν (Ἄριστ. Σφ. 693. 723. Ὀρν. 1540, καὶ Σχλ.), ἐγκατέστησε τοὺς ἀποδέκτας, αἵτινες τὰ εἰσοδήματα εἰσπράττοντες, κατένεμον αὐτὰ εἰς τοὺς ταμίαις τῶν διαφόρων ἀρχῶν. Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων ἐγκατέστη εἰς γενικὸς ταμίαις τῆς γενικῆς διοικήσεως (Αἰσχ. π. Περικ. 43. — Πολδ.), ἢ καὶ ταμίαις τοῦ δήμου, ἢ ἐπιμελητῆς τῶν κοινῶν προσόδων (Πλουτ. Ἄριστ. Δ) λεγόμενος, χειροτονητὸς ὑπὸ τοῦ δήμου ἐπὶ τέσσαρα ἔτη (μῖαν πενταετηρίδα), ἀλλὰ δυνάμενος καὶ ἐκ νέου νὰ ἐκλεχθῇ, ὡς ἐξελέγη καὶ ὁ Ἀριστείδης. Ἄλλ' ἐπὶ Λυκούργου οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ κατήρρωσαν νὰ ψηφισθῇ διὰ νόμου ἢ μὴ ἀνανέωσις τῆς ἀρχῆς (Πλουτ. Β, Ι. Ρητ. ΙΒ). Οὐχ ἦττον ὁμοῦς κατωρθώθη, ἐπ' ἀγαθῶν τῶν Ἀθηναίων, νὰ διευθύνῃ τὸ ταμεῖον ὁ Λυκούργος, πιθανῶς ἐμμέσως διὰ φίλων του, ἐπὶ τρεῖς ἔλας πενταετηρίδας. Μετὰ ταῦτα δὲ, ἐπὶ Μακεδόνων, τὴν θέσιν ταύτην κατέχεν οὐχὶ πλέον εἰς, ἀλλ' ἐπιτροπῇ, οἱ ἐπὶ τῇ διοικήσει. Ἰδιαιτέρως δὲ ταμίαις εἶχον καὶ διάφοροι ἀρχαί,

ὅσαι εἶχον ἀνεξάρτητον διαχείρισιν, ἐκλέγουσαι αὐτοὺς αἱ ἴδιαι, πλὴν τοῦ τῆς Παράλου, χειροτονομένου ὑπὸ τοῦ δήμου (Δμσθ. κ. Μειδ. 570), διότι τῆς ἱερᾶς ἐκείνης τριήρους τριήραρχος ἐθεωρεῖτο ὁ δῆμος. Ἐπιτεθὴ δὲ, ἐν καιρῷ πολέμου, τὰ περισσεύματα τῶν δημοσίων καὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων προσδιρίκοντο εἰς χρῆσιν στρατιωτικὴν, ἐξελέγετο μετ' Εὐκλείδην (400 π. Χ.) καὶ εἰς ταμίαις τῶν στρατιωτικῶν (Πλουτ. Β, Ι. Ρητ. Λυκούργ.). Ὅμοίως δ' εἶχον ἰδιαιτέρως ταμίαις καὶ αἱ φυλαὶ καὶ οἱ δήμοι διὰ τὰς αὐτοῖς ἀνηκούσας εἰσπράξεις. Τὴν διαχείρισιν τῶν φόρων τῆς ἀττικῆς συμμοχίας εἶχον ἀπὸ τοῦ ἔτους 467, ὅτε ἤρξατο ἡ κατάθεσις αὐτῶν ἐν Δῆλῳ, οἱ Ἐλληνοταμίαι, ἐπιτροπῇ, πιθανῶς ἐκ δέκα καὶ εἰς Ἀθηναίων συγκεκμημένη. Ὅτε δὲ, τῷ 456, ὁ Περικλῆς μετέφερε τὸ συμμαχικὸν ταμεῖον εἰς Ἀθήνας, κατέθηκε μὲν αὐτὸ εἰς τὸν ὀπισθοδομον τοῦ Παρθενῶνος, ἀλλ' οἱ Ἐλληνοταμίαι ἐξηκολούθησαν ὑφιστάμενοι μέχρι τῆς ἀναρχίας, ὅτε ἐπαυσαν καὶ αἱ φόροι. Ταμίαις δὲ ἰδιαιτέρως εἶχον καὶ τὰ ἱερά, διὰ τε τὰς εἰσπράξεις καὶ διὰ τὰ πολύτιμα αὐτοῖς ἀνήκοντα σκευὴ καὶ ἀφιερῶματα, μάλιστα δ' ὁ Παρθενῶν, ἀπὸ τοῦ 437, ὅτε καθιερώθη, εἶχε δέκα ταμίαις τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνᾶς, οἱς ἀνῆκε καὶ ἡ δεκάτη τῶν δημεύσεων. Ἄλλους δὲ τόσους εἶχον πάντες ὁμοῦ οἱ ναοὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ἔχοντες καὶ τῶν δημεύσεων τὴν παντηκοστήν. Ἦσαν δ' οἱ ταμίαι κληρωτοί, ἐκ τῶν πεντακοσιομεθμυων (Πολδ. Η, 97). Τὸ ταμεῖον τῆς Ἀθηνᾶς ἦν ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ τοῦ Παρθενῶνος, καὶ τῷ 415 π. Χ. κατετέθη ἐκεῖ καὶ τὸ τῶν ἄλλων θεῶν. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Αἰγῶς ποταμῶς ναυμαχίαν, ἀπὸ τοῦ 401 π. Χ., φαίνεται ὅτι ἔμεινε μόνον μία ἐπιτροπῇ, κληθεῖσα Ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν (Ἰδ. Rang. Ant. Hist. II, ἀρ. 843b. ἢ Ἀρχ. Ἐφ. 114). Ἐν δὲ Σπάρτῃ, ἔνθα εἰς τοὺς

κλασικούς χρόνους μικρά ἐγένετο χρήσις χρημάτων, ταμίαι μνημονεύονται ἰδίως μόνον ἐπὶ Ῥωμαίων.

Ἰαμῶνας ἢ **Ἰάμωνας**, πόλις τῆς Ἰθυβίας πρὸς τῇ Ἰβητρίᾳ, ἐνθα ὁ Φωκίων ἐνίκησε τὸν Ἰβητρία Καλλίαν, τῇ 350 π. Χ. (Πλούτ. Φωκ. ΙΒ.—Δισχ. π. πρῆσθ. 169). Ἡ πόλις εἶχε ναὸν τοῦ Ἰαμωναίου Διὸς, καὶ ἕτερον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ ἐτελοῦντο ἀγῶνες, τὰ Ἰαμωναία (Ἡρόδ. ΣΥ', 101). Νῦν, ὡς ὑποτίθεται, Ἀλιθέρι.

Ἰαμωιράκη, ἀκριωτήριον τῆς βορείας παραλίας τοῦ Ἰθυβίου κόλπου, κατὰ τὸν Καρχηνητικὸν κόλπον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας (Στράβ.).

Ἰαμύριος, ποταμὸς τῆς Φοινίκης, μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυτοῦ (Στράβ.). Νῦν Ἰαμέρ.

Ἰαμῶς, Αἰγύπτιος ἐν Μέμφιδος, διοικητὴς τῆς Ἰωνίας ὑπὸ τὸν σατράπην Ἰασαφέρην, εἶτα ἡγεμὸν τοῦ στόλου Κύρου τοῦ νεωτέρου, τῇ 401 π. Χ., μεθ' οὗ τὴν ἦσαν ἀθανατώθη ἐν Αἰγύπτῳ (Ξυφ. Ἀνθ. Α, 42.—Διόδ. ΙΔ, 35).

Ἰάναγρος, ἢ παρ' Ὀμήρω **Γραῖα** (Παυσ. Θ, 20), ἐπίσημος πόλις τῆς Βοιωτίας

πρὸς τ' ἀνατολικά, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἐνθα σχεδὸν εἰσρέει εἰς αὐτὸν ὁ ῥαῖξ Θερμῶδιον (νῦν Λάρις), εἰς ἀπότομον ὕψος κεκλιμένη, καὶ κολλᾷ ἀναμεμιγμένη εἰς τοὺς ποταμούς μεταξὺ Ἀθηῶν καὶ Θεβῶν. Αὕτη

παρήγε τὸν ἀριστον οἶνον πάσης τῆς Βοιωτίας. Οἱ κάτοικοι εἶχον πολλὴν εἰς τὸ ἐμπόριον κλίσιν καὶ ἐμπειρίαν, ἦσαν πλοῦστοι, καὶ ἔρρεπον πρὸς τὴν πολυτέλειαν (Θουκ. Α, 108). Ἰβηταίνετο δ' ἐν μεταγενέτεροις χρόνοις ἢ περιχώρος αὐτῆς ἀπὸ τῶν ὀρίων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν μέχρι τοῦ Ἰβήριου (Στράβ. Θ, 403, 409.—Παυσ. Θ, 22, 1). Ἡ Ἰάναγρος ἦν πατρίς τῆς περιφήμου ποιητοῦ Κορίνθου, ἧς καὶ ἀγαλμα ὑπῆρχεν ἐν τινὶ τῶν ἐκεῖ γυμνασίων (Ἡρόδ. Θ, 15). Ἰπ' ἐσχάτων ἀνασκαφέντος τοῦ νεκροταφείου τῆς πόλεως ταύτης, εὐρέθησαν ἐν τοῖς τάφοις εἰς μέγα πλῆθος κόραι κεραμοεργεῖς διαφόρων σχημάτων, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξόχου κάλλους, ὧν συλλο-

γαί ἀποτελοῦσι σήμερον τὸ ἐγκόσμημα τῶν πλείστον τῆς Εὐρώπης μουσείων. Ὡς παράδειγμα ἢ ἀπέναντι εἰκῶν.

Ἰάναγρος, θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ Μεθώνης, καὶ Ἰραῖα καλουμένη διότι ἐζησεν ἐπὶ μακρὸν γῆρας, δοῦσα τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν (Διόδ. Δ, 74).

Ἰάναξις, 1) μέγας ποταμὸς κατὰ τὰ βορειοανατολικά τῆς γῆς, θεωρούμενος ὡς ὁ ὀρίων τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης. Περὶ τῶν πηγῶν αὐτοῦ διάφορα ἐπρέσβευον οἱ ἀρχαῖοι. Καθ' Ἡρόδοτον (Δ, 67) ἐπήγαζεν ἐκ μεγάλης λίμνης, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ Καυκάσου ἢ ἐκ τῶν Ῥιπέων ὀρίων (Πτλμ.). Ἐδέχετο δὲ τὸν Ὑργιν ἢ Σύργιν (Ἡρόδ. Δ, 58), ἐξέβαλλεν εἰς τὴν βόρειον γωνίαν τῆς Μαιώτιδος ἕλιμνης διὰ δύο μεγάλων βραχιόνων, εἰς ὧν τὸν ἀνατολικὸν ἔκειτο ἡ πόλις Ἰάναξις, κτίσμα τῶν κατοίκων τοῦ Βοσπόρου (Στράβ. ΙΑ, 492), πόλις ἀνοῦσα, διάφορα ἐγγῶρια προϊόντα καὶ δούλους ἐμπορευομένη, ὑπὸ Σκυθῶν δὲ περιοικουμένη. Πολέμων, ὁ βασιλεὺς τοῦ Βοσπόρου κυριεύσας αὐτήν, τὴν κατηδάφισεν. Ὁ ποταμὸς ἐστὶν ὁ νῦν Δόν.—2) ἕτερον ὄνομα τοῦ Ταξάρτου. Ἰδ. (Ἀρρ. Ἀνθ. Γ, 38).

Ἰάνητον, ἢ **Ἰάννητος κόμνη**, ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ, μεταξὺ Πάρμης καὶ Μουτίνης (Πολδ. Γ, 40.—Πτλμ.—Liv. XXI, 25, XXX, 19).

Ἰάνης, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἀνατολικῶς τοῦ Δέλτα κεκλιμένη, πλησίον τῆς Τανιτιδος λίμνης καὶ τοῦ Τανιτικοῦ στομιῦ τοῦ Νεῖλου, ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ Ζοάν, ἔδρα ἀρχαίας δυναστείας τῶν Φαραῶ, ἐνθα, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἀνετράφη ὁ Μωϋσῆς ὑπὸ τῆς βασιλοῦσας (Ἡρόδ. Β, 86.—Στράβ. ΙΖ, 802). Νῦν Σᾶν ἢ Σεμνάχ. Σώζεται παρ' αὐτῇ δρόμος αἰγυπτιακῶν κιόνων ἐκ πυρροποικίλου.

Ἰάνος ἢ **Ἰάναος**, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, ἐκ τοῦ Πάρνωνος πηγάζων, ἔρρεε μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Λακωνίας, κατὰ τὴν Θυρεάτιν ἢ Κυνουριάτιν, ἠνωρίζε πρὸς τὴν Ἀργολίδα, καὶ ἐξέβαλλεν εἰς τὸν Θυρεατικὸν κόλπον (Παυσ. Β, 38). Νῦν Λουκοῦ.

Ἰάνταλος, 1) υἱὸς τοῦ Διὸς, ἢ τοῦ Ἰμῶλου καὶ τῆς Πλουτοῦς (Σχλ. Εὐριπ. Ὀρ. 5), βαθύπλουτος βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ, κατ' ἄλλους τῆς Φρυγίας, ἢ καὶ τῆς Λυδίας, καθέδραν ἔχων τὴν Σίτυλον (κατὰ τινὰς Ἄργος, Κόρινθον) (Πινδ. Ὀλ. Α, 60), ἐκ τῆς Εὐρυανάσσης, ἢ τῆς Πλητάδος Ταυγέτης, ἢ τῆς Ἰάδας Διώνης ἔσχεν υἱοὺς τὸν Πέλοπα καὶ Βροτέα, καὶ θυγατέρα τὴν Νιδόην. Ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, προσεκληθὴ πολλῶς εἰς αὐτῶν τὴν τράπεζαν· ἀλλ' ὁ θνητὸς δὲν ἀντέσχεν εἰς τὸ μέγεθος τῆς τιμῆς ταύτης, καὶ, ἐπαρθείς, ἀνωσιούργησε πρὸς τοὺς θεοὺς, κατὰ τὸν κοινότερον μῦθον κατατεμὼν τὸν ἴδιον αὐτοῦ υἱὸν Πέλοπα, καὶ παραθείς αὐτὸν τοῖς θεοῖς εἰς βρῶσιν (Ἰδ. Πέλοψ), κατ' ἄλλους ὑποκλέψας καὶ προδοὺς τοῖς ἀνθρώποις τὰ μυστήρια τοῦ Διὸς, ἢ ἀφαίρεσας ἐκ τῆς θείας τραπέζης καὶ καταγαγὼν εἰς τὴν γῆν τὸ νέκταρ καὶ τὴν ἀμβροσίαν, ἢ μὴ ἀποδοὺς εἰς τὸν Πανδάρων τὸν κύβα δν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ καὶ ἐπιτόκως ὁμοίας ὅτι δὲν τὸν ἔλαβε. Καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Α, 582) αἰωνία πείνα καὶ δίψα ἦν αὐτοῦ ἢ ποιηθῆ. Ἐντὸς ὥραίας λίμνης μέχρι τοῦ τραχήλου ἰστάμενος καὶ ὑπὸ λαμπρὰ καρποφόρα δένδρα, ἂν μὲν ἐκκλινεν ὅπως πῆν, τὸ ὕδωρ ἐνέδιδε καὶ ἐμακρύνετο, ἂν δ' ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ἵνα λάβῃ καρπὸν, οἱ κλάδοι τοῦ δένδρου ὑψοῦντο εἰς τὸν ἀέρα. Ἄλλοι δὲ, ἀντὶ τῆς βασάνου ταύτης, πάσης ἐλλείψεως ἐν μέσῳ τῆς ἀφθονίας, ἄλλην λέγουσι τὴν ποιήν του, ὅτι μέγας βράχος αἰετοποτε ἐπεκρέματο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἢ καὶ εἰς τοὺς ἀέρας. Κατὰ τινὰς τῶν παράδοσεων αἱ ποιναὶ αὐταὶ τῷ ἐπεδλήθησαν οὐχὶ ἐν ἄδου, ἀλλ' ἐπὶ γῆς. Ἡ γενεὰ τοῦ Ταντάλου, αἱ Τανταλίδαι, διετήρησαν τοῦ προγόνου αὐτῶν τὰ ἄγρια πάθη καὶ διεγώνισαν τὰ ἐγκλήματα. Ἡ καταστροφή δὲ τοῦ κράτους αὐτοῦ αἰνίττεται, ὡς φαίνεται, οὐ μόνον ἱστορικῶς παραδόσεις, ἀλλὰ καὶ φυσικῶς πε-

ριπετείας, οἷον ἡραιστείου ἀνατροπᾶς. Παρριμιμακαὶ ἦσαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις αἱ ἐκφράσεις «Ταντάλου τάλαντα, χρήματα, πλοῦτος.» «Ταντάλου δίδρακτα.» «Ταντάλαιαι δίκαι.» — 2) Υἱὸς τοῦ Θυέστου, ὑπὸ τοῦ Ἀτρείδου σφαγείς (ἴδ. Ἀτρείδ.). — 3) Υἱὸς τοῦ Ἰφριτίου, ἢ τοῦ Θυέστου, πρὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀνὴρ τῆς Κλυταιμνήστρας, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθείς, καὶ εἰς τὸ Ἄργος ταφείς (Ἰβριτ. Ἰφ. Αὐλ. 1137). — 4) Υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, εἰς τῶν κατατοξευθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἀπλλδ. Γ, 5, 6).

Ἡραξίονα (ή), νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου, πρὸ τῆς παραλλῆλης τῆς Σουσιανῆς (Πτλμ. ΣΤ, 3).

Ἡραξίοναρχος. Ἐν Ἀττικῇ ἑκάστη φυλὴ ὑπὸ στρατιωτικῆν ἐποψιν ὑπεδιηρέετο εἰς τάξεις· πασῶν δὲ τῶν τάξεων τῆς φυλῆς ὁμοῦ προϊστάτο εἰς ταξίαρχος, κατ' ἔτος ἐκλεγόμενος διὰ χειροτονίας. Ἐκάστης δὲ τάξεως προϊστάτο εἰς ἑυταξίας (Ἀισχ. Πρπρδ. 49).

Ἡραξίονα (τά), καθέδρα τοῦ Ἰνδοῦ βασιλέως Ταξίλα, πόλις ἐπίσημος καὶ πλουσία, μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Ὑδάσπου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς διασχίζουσας τὸ Πενταπόταμον (Ἄρρ. Β, 3, 6, Ζ, 2, 2).

Ἡραξίονα, κινὸν ὄνομα πολλῶν βασιλέων τοῦ Πενταποτάμου ἐν τῇ Ἰνδικῇ. Εἰς ἐξ αὐτῶν, προσελθὼν εἰς τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, συνεπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ Πάρου (Ἄρρ.).

Ἡράξις, ἐν ταῖς μάχαις. Οἱ Ἕλληνας ἐν ταῖς ναυμαχίαις δὲν εἶχον ὠριαμένην παράταξιν, ἀλλ' ὠδηγοῦντο ἐκ τῶν περιστάσεων. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις ἦν ἡ θαλασσία τακτικὴ ὄλιγη καὶ ἄτεχνος. Τὰ πλοῖα παρέταττον εἰς μακρὰς γραμμὰς ἀπέναντι ἀλλήλων, ἐπροσπάθουν ὅσον τάξιον νὰ ἐλθῶσιν εἰς χεῖρας, καὶ τότε ἐμάχοντο ὡς ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ὡς ὀλίγον ἔτι πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου οἱ Κερκυραῖοι καὶ οἱ Κορινθιοὶ κατὰ τὴν ἐν Συδύτοις ναυμαχίαν

(Θουκ. Α, 49). Ἡ τακτικὴ ἦν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκαλλιέργησαν πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀπέδρασαν εἰς τὸ νὰ διατροπῶσι τὰ ἐχθρικά πλοῖα δι' ἐπιτηδεύων κινήσεων, ἢ νὰ καθιστῶσιν αὐτὰ χωλὰ, θραύοντες τὰς κώπας τῶν. Ἡ δὲ διὰ τοῦ ἐμβόλου προσβολὴ ἦν τριπλῆ· εἴτε πρῶτας κατὰ πρῶτας, ὅπερ ἦν ἀδέξιος κίνησις, εἴτε τοῦ ἐμβόλου κατὰ μέσην τὴν πλευρὰν τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου, εἴτε διὰ περίπλου κατὰ τὰ νῦτα, ἢ τὴν πρῶταν. Ἐν τῶν σπουδαιωτάτων κινήματων ἦν τὸ διεκπλεῖν, διεκπλεῖν ποιεῖσθαι, ἧτοι πλεόντες ταχέως διὰ τῶν γραμμῶν τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου, ἐπροσπάθουν, ἐπὶ τοῦ διάπλου, νὰ θραύσωσι τὰς κώπας τοῦ πλησιέστερου πλοίου, καὶ εἰ δυνατόν, δι' ἐπιδεξιῶν στροφῆς, καὶ νὰ τῇ διατροπῶσι τὴν πλευρὰν. Κύριος δὲ σκοπὸς τῶν διαπλεόντων ἦν νὰ φέρωσι πολλὰ πλοῖα εἰς τοῦ ἐχθροῦ τὰ νῦτα. Πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦτου ὤφειλε τὸ προσβαλλόμενον πλοῖον ν' ἀντιστραφῇ ταχέως καὶ ἐπιτηδεύσῃ, ἢ καὶ ἀπ' ἀρχῆς φροντὶς ἐγένετο ὁπίσω τῆς πρώτης τῶν πλοίων γραμμῆς ἐπιτάττειν, ἧτοι νὰ παρατάττηται καὶ δευτέρα. Τὸ περιπλεῖν ἐπιζητεῖ τὴν περικύκλωσιν τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου· πρὸς ἀμυναν δὲ πυριτείνοντο ἐπὶ πλεῖστον ἐκατέρωθεν αἱ πτέρυγες. Κατ' ἀμφοτέρων δὲ, τοῦ τε διάπλου καὶ τοῦ περίπλου, ἐγένετο πολλάκις χρῆσις τῆς κυκλικῆς παρατάξεως (ἴδ. ναυμ. α, γ, α). — Κατὰ ξηρὰν δ' ἐν γένει ἦν ἡ συνηθεστάτη τῶν Ἑλλήνων παράταξις ἡ εὐθεία τῆς φάλαγγος κατὰ μέτωπον. Ἐπὶ πάσης τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῆς Ἑλληνικῆς ιστορίας, μέχρι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπεκράτει ἡ τακτικὴ τῶν Δωριέων ὀπλιτῶν, ἧτις μάλιστα ἐπὶ τῶν Περσικῶν ἐθριαμβεύσαν. Οἱ φίλοι ἱλλῶτες ἐν τῇ Σπαρτιατικῇ στρατῷ ἦσαν ἀπλῶς οἱ φέροντες τὰ ὄπλα τῶν κυρίων αὐτῶν καὶ οἱ ὑπηρεταί των, ὁπίσω τῶν ὀπλιτῶν ἰστάμενοι ἐν ταῖς μάχαις, σφενδόνας μόνον καὶ ἀκόντια μεταχειριζόμενοι, καὶ ἔργον ἔχοντες ν' ἀποκομίζωσι τοὺς τραυ-

ματίας. Τὴν αὐτὴν χρῆσιν ἐποιοῦντο τῶν δούλων αὐτῶν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες ὁμοῦ εἶχον καὶ ἐκ πολιτῶν ψιλὸν πεζικόν, τοὺς τοξότας. Στρατιωτικούς ἐξελιγμούς κατὰ διαταγὰς ἐγνώριζον μόνον οἱ ὀπλίται, καὶ εἰς τούτων τὴν τακτικὴν ἐνηθρύνετο ὑπερηφάνως ὁ Ἕλληνας ὡς εἰς δεῖγμα ὑπεροχῆς αὐτοῦ ὑπὲρ τοὺς βαρβάρους. Τὰ διάφορα σώματα τῶν ὀπλιτῶν παρετάττοντο ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερὰ κατὰ φυλάς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπ' ἀρχηγούς ὑπ' αὐτῶν τούτων ἐκλεγόμενους, κατὰ μέτωπον, βάθος δὲ καὶ μέχρις 8 ἀνδρῶν. Ἡ γραμμὴ τοῦ στρατοῦ κατελάμβανε παράλληλον θέσιν πρὸς τὴν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐν κεκλεισμέναις τάξεσι, μεμετρημένῃ τὸ πλεῖστον βήματι, μετὰ μουσικῆς ἢ ἀσμάτων ἐχώρει κατ' αὐτοῦ. Ἡ μάχη ἦν ἀπλῶς συμπλοκὴ διὰ μαχαίρων ἢ δοράτων. Τὸ κυριώτερον πρόβλημα ἦν νὰ μὲνωσι πυκνῶς συνησπισμένοι, ἵνα μὴ ἀποκοπῆν ἐν τμήματι, προσβληθῇ κατὰ πλευρὰν, καὶ συγχρόνως νὰ προχωρῶσι. Τοῦτου ἕνεκα ἦσαν αἱ δύο πτέρυγες αἱ ἐντιμῶι θέσεις. Οὕτως ἐν Πλαταιαῖς τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἀνήκε τῶν καταλήψεως ὁμοῦ τοῦ ἀριστεροῦ ἐπιλονεῖσαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τοὺς Τεγεάτας, καὶ ὑπερίσχυσαν τέλος οἱ Ἀθηναῖοι. Ὁσάνκις δὲ συνέπιπτε κέντρον καὶ ἐκατέρα τῶν πτερυγῶν ν' ἀνήκωσιν εἰς διαφόρους λαοὺς, εἰσικοῦντο καὶ ἐπολέμου σκεδὸν ἀνεξαρτήτως ἀλλήλων, ὥστε πολλάκις τὸ ἐν μέρος ἐνίκα ἐν ἢ ἐνίκα τὸ ἕτερον, τῆς νίκης δὲ τὴν τιμὴν εἶχεν ὅστις μέχρι τέλους ἔμεινε κατέχων τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ὅστις πλεῖστας ἔσχε περιπετείας, ἀπέδειξε τὴν χρησιμότητα τῶν ψιλῶν οὐ μόνον ἐπὶ τετμημένου ἐδάφους ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐπιπέδου, ὅταν ἡ μάχη κατὰ σχεδῖον διεξήγετο. Ἀλλὰ κατὰ πρῶτον κυρίως ἐπὶ τῆς καθόλου τῶν μυρίων ἐγκατελειφθῆ τῆς φάλαγγος τὸ μόνιμον καὶ ἀμετάβολον σχῆμα, καθ' ὅσον ἐδιδάχθησαν

α) νὰ ρυθμίζωσι τὴν τάξιν τῶν ὀπλιτῶν κατὰ τὸ ἐδαφος, καὶ οὐχὶ νὰ ζητῶσιν ἐδαφος εἰς τὴν τάξιν τῆς φάλαγγος πρόσφορον· β) νὰ συνδέωσι παντοίως μετὰ τῶν ὀπλιτῶν τοὺς ψιλούς, ἧτοι τοὺς σφενδονήτας, τοξότας, πελταστὰς, ἀκοντιστὰς κτλ. πρὸς ἀψιμαχίαν, πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν πτερυγῶν, πρὸς προσβολὴν ὁμοῦ μετὰ τῶν ὀπλιτῶν. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς ἐκείνους χρόνους, ἕνεκα διαφόρων περιστάσεων, ἤρξατο εἰσαγομένη καὶ ἡ χρῆσις τῶν μισθωτῶν. Ὁ πρῶτος ἐπίσημος μισθωτῶν στρατηγὸς ὑπῆρξεν Ἰφικράτης ὁ Ἀθηναῖος, εἰσαγαγὼν ὀπλισμὸν εὐθυνώτερον, ἐλαφρότερον καὶ εὐκίνητότερον. Ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐπενόησε τὸ σύστημα τῆς σφηνοειδοῦς καὶ λοξῆς παρατάξεως. Ἐπὶ τούτου ἦν ἡ δεξιὰ πτέρυξ ἡ θέσις τῆς τιμῆς, ἐνθα ἴστατο τὸ ἰσχυρότατον τοῦ στρατοῦ δι' ἡ ἐκατέρωθεν τὸ δεξιὸν τῷ ἀριστερῷ ἀντιταττόμενον τοῦ ἐχθροῦ, ἐνίκα καὶ κατεδίωκε τοὺς φεγάδας· οἱ δὲ πρῶτοι αὐθις καταρθῶντες νὰ συνασπισθῶσιν, ἠδύναντο, ἐπιπίπτοντες ἐπὶ τὰς ἤδη διεσπαρμέναις ἀποχωρούσας τάξεις τῶν διωκτῶν, νὰ ἐκβάλωσιν αὐτοὺς τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ὁ Ἐπαμεινώνδας παρεδέχθη νέαν τακτικὴν ὑπὸ τῆς πείρας ὀδηγηθείς. Εἰς τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Λακεδαιμονίων ἀντέταξε τὴν κυριώτεραν τοῦ δυνάμιν, παρατάξας αὐτὴν εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, καὶ τὴν νίκην ἐκεῖ ἐπέδιωκε. Πρὸς τοῦτο παρέταττε τοὺς ὀπλίτας εἰς μείζον βάθος, 50 ἀνδρῶν, μὴ αὐξάνων τοῦ προσώπου τὸ πλάτος, καὶ κέντρον τῆς προσβολῆς αὐτοῦ ἐλάμβανε τὸ μέσον τῆς δεξιᾶς πτερυγῶς τοῦ ἐχθροῦ συγχρόνως δὲ τὸ κέντρον καὶ τὸ δεξιὸν κέρας αὐτοῦ δὲν ἐμάχοντο, ἀλλὰ μακρὰν ὀλίγον τοῦ ἐχθροῦ μένοντα, ἐπροσπάθουν μόνον νὰ διατηρῶσι τὴν γραμμὴν τῆς παρατάξεως, καὶ νὰ κωλύωσι τοὺς ἀντιτεταγμένους τοῦ νὰ φέρωσι σπουδαίαν ἐπικουρίαν εἰς τὸ ἀπειλούμενον αὐτῶν κέρας. Εἰς παρακώλυσιν τῆς ὑπερφάλαγγίσεως τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ πτερυγῶς συνετέλει πρῶτον αὐτὸ τὸ βάθος αὐτῆς, καὶ

προσέτι καὶ ὁ ἐκ 300 ἀνδρῶν συγκείμενος ἰερὸς λόχος τοῦ Πελοπίδα, ὅστις ἐκ τῶν οὐραγιῶν τῆς φάλαγγος πρὸς τ' ἀριστερὰ προερχόμενος, ἠπείλει τοῦ ἐχθρικοῦ δεξιῦ κέρατος τὰ πλάγια καὶ τὰ ὀπίσθια. Αὕτη ἦν ἡ λοξὴ φάλαγγ τοῦ Ἰπαμεινώνδα. Δι' αὐτῆς, ἐν ᾗ εἶχε μείζονας πιθανότητος νίκης κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἐχθροῦ, ἀπέφευγε καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ προσβληθῇ ἐν τούτοις κατὰ τὸ κέντρον ἢ τὸ ἄλλο πλευρόν. Νικήσασα δὲ ἡ πτέρυξ, ἠδύνατο εἶτα εὐκόλως νὰ προσβάλῃ ἀλληλοδιαδόχως τὰ λοιπὰ ἐχθρικά σώματα. Καὶ ἀντέταξε μὲν ὁ νέος Ἀλέξανδρος, ὑπὸ τὸν πατέρα του Φίλιππον, ὅτι ἠδυνήθη εἰς τὴν τακτικὴν ταύτην, καταστρέψας καὶ τῶν Θηβαίων τὸν ἱερὸν λόχον, ἀλλ' οἱ δύο οὗτοι βασιλεῖς ἦσαν οἱ τὸ σύστημα τοῦ Ἰπαμεινώνδα μάλιστα διαδόντες. Ἰπὶ Ἀλεξάνδρου ἡ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ παράταξις δὲν σύγκριται πλέον ἐκ τριῶν μερῶν, ἀλλ' ἐκ μόνον δύο, τοῦ προσβλητικοῦ καὶ τοῦ ἀμυντικοῦ, τοῦ πρώτου κατὰ τὴν δεξιάν, τοῦ δευτέρου κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα. Ἰσταντο δὲ παρατεταγμένοι ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερὰ α) οἱ φίλοι Ἀγριᾶνες καὶ τοξόται β) οἱ Μακεδόνες ἱππῆται γ) οἱ ὑπασπισταί δ) οἱ πεζοὶ ὀπλίται ε) οἱ ἱππεῖς τῶν συμμάχων στ) τὸ θησαυρικὸν ἱππικόν. Κατὰ τινὰς τῶν νεωτέρων δὲν ἦν ἡ φάλαγγ τῶν ὀπλιτῶν τὸ κέντρον τῆς πτέρυγος καὶ τὸ κυριώτερον τῆς προσβολῆς ὄργανον. Οἱ φίλοι ἐκ τῶν πεζῶν ἤρχιζον τὴν μάχην, προβαίνοντες ἐμπρὸς τῆς γραμμῆς καὶ τοξεύοντες καὶ ἀκοντίζοντες κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Εἶτα δὲ ὄψομαι ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τῶν Μακεδόνων ἱπποτῶν, οἳ προσετίθεντο καὶ οἱ ὑπασπισταί. Ἐκίπνοντο δ' ἔπειτα οἱ ὀπλίται κατὰ τὰ ξείλα, ἵνα διατηρηθῆται ἀδιάσπαστος ἡ γραμμὴ, καὶ οὕτως ἀπετελείτο ἡ λοξὴ παράταξις. Ἡ φάλαγγ τῶν ἰσχυροτέρων ὀργανώθη ὡς τὸ κέντρον τῆς παρατάξεως μετὰ ταῦτα μόνον, ἐν Μακεδονίᾳ, ὡς εἰς τὴν ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς μάχην. Οἱ διάδοχοι δὲ διήρσαν πάλιν

τὴν παράταξιν εἰς τρία ἀπ' ἀλλήλων μεμονωμένα μέρη. Αἱ δύο ἐκατέρωθεν πτέρυγες κατείχοντο ὑφ' ἱππικοῦ, τὸ δὲ κέντρον ἐξ ὀπλιτῶν διαφόρων, περιλαμβανόντων καὶ τοξότας καὶ ἐλέφαντας. Ἐὖ πεζικὸν σχεδὸν οὐδὲν ἐπραττεν ἦν δὲ τῶν δύο πτερώγων τοῦ ἱππικοῦ ἢ μὲν διὰ τὴν προσβολήν, ἢ δὲ διὰ τὴν ἀμυναν.

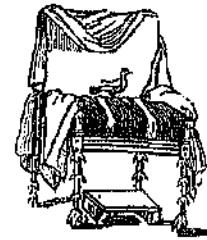
Ἰάοχοι. λαὸς ἄσιανός, οἰκῶν μεταξὺ Ἰβηρείου Πόντου καὶ Ἀρμενίας, πρὸς τῇ Φάσιδι ποταμῇ παρὰ τὸν Ἀράξην (Ἐφ. Ἀνθ. Δ, 4). Νῦν Ταχοσαίροι.

Ἰάπης καὶ **Ἰάπης** καὶ **δάπης**. Τὴν ὕφανσιν ταπήτων λέγονται (Ἀθῆν. Β, 48) οἱ Πέρσαι πρώτοι ἐπινοήσαντες. Ἄλλ' ἦσαν ἤδη ἐπὶ Ὀμήρου τοῖς Ἑλλήσι γνωστοὶ καὶ ἐν χρήσει· ἐκ μαλακοῦ ἐρίου πλεκόμενοι (Ὀμ. Ἰλ. Η, 224. Ὀδ. Δ, 124), καὶ ἐτερομάλλοι μὲν ἂν εἶχον ἔρια ἐκ τοῦ ἐνός μέρους μόνον, ἀμφίμαλλοι δὲ, ἀμφιτάπητες, ἂν ἐξ ἀμφοτέρων (Ἀθῆν. Ε, 197). Ἦσαν δὲ πολλάκις καὶ παντοίων χρωμάτων, καὶ ἀλουργεῖς, ἢ ἔχοντες εἰκόνας ἐνυφασμένους, ὡς ὁ Κάτουλλος (Λατιν. 47 — 220) περιγράφει ἕνα παριστῶντα τὸν μῦθον τοῦ Θησεύος καὶ τῆς Ἀριάδνης. Ἑλληνισμῶν δὲ ἢ εἰς ἀνάκλιον καὶ στρωμνὴν (Ὀμ. Ἰλ. Κ, 156. — Ἀνακρ. Η, 1, 2. — Θεόφρ. Η, 125), ἢ εἰς στρώσιν τῶν δαπέδων, τῶν τοίχων καὶ τῶν ὁδῶν ἐνίοτε (Λισχλ. Ἀγαμ. 879 — 936. — Ἀθῆν.

Δ, 131. Ἰβ, 514), ἢ εἰς στρώσιν τῶν θρόνων (Ὀμ. Ἰλ. Α, 240. Ὀδυσ. Ε, 150),

ἢ καὶ εἰς πολυτελεῖα καὶ κατάγραφα ἐφίππια (Virg. Αἶ, VII, 277).

Ἰαπυροῦσιν, ἐν μετὰ ταῦτα χρόνοις Σιμούνδου ἡ Σαλικὴ λεγομένη, σανακριτιστὶ δὲ Σινάλα Δουίπα, ἦτοι Λεόντων νῆσος, ἢ νῦν Σευλῶν, μεγάλη νῆσος πρὸ τῆς νοτίας ἄκρας τῆς πρὸς δυσμὰς Ἰνδικῆς, ἀφ' ἧς χωρίζεται διὰ πορθιμοῦ ἔχοντος, κατὰ Στράβωνα, πλάτος ὑπὲρ τὰ 3,000 στάδια. Πρὸς βορρᾶν εἶχε τὰ Γάλισα ὄρη, πρὸς νότον τὰ Μαλέα ὄρη, νῦν κορυφὴν τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀκρωτήρια τὸ Βόρειον, νῦν Πεδρός, καὶ τὸ Κηταῖον. Οἱ ποταμοὶ δ' αὐτῆς ἐλέγοντο Φᾶσις (νῦν Ἀβερὶν), Γάγγης (νῦν Μαχαθέλλε Γάγγα), Βαρκάης (νῦν Παράπα-Γάλλε) κλ. Τὰ κυριώτερα προϊόντα τῆς χώρας ἦσαν μέταλλα, πολῦτιμοι λίθοι, μαργαρίται, ζάχαρις, ὀρύζιον, καὶ εἰς τούτων τὸ ἐμπόριον ἐπεδίδοντο οἱ κάτοικοι, εἰς διαφόρους λαοὺς διαιρούμενοι. Μεταξὺ τῶν πόλεων αἱ ἐπισημότεραι ἦσαν τὸ Ἀνουρόγραμμον (νῦν Ἀνουραδαπούρα, καταστραφεῖσα) καὶ τὸ Μάαγραμμον (νῦν Μαγάμα). Κατὰ παραδόσεις ἦν ἐν ἀνωτάτῃ ἀρχαιότητι ἡ νῆσος πολὺ μεγαλητέρα, ἰδίως πρὸς νότον ἐκτεινομένη. Τοῦ λαοῦ προϊστάτο βασιλεὺς, οὗ ἡ ἐξουσία ἦν λίαν περιορισμένη. Τὸ νῦν κυριώτερον προϊόν, τὸ κίναμον (κανέλλαν) οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται εἶναι δὲν ἐγνώριζον. Ἡ νῆσος τὸ πρῶτον ἐγένετο γνωστὴ διὰ τοῦ Ὀνησικρίτου καὶ τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Σελεύκου εἰς Πιολίθορα. Ἐπὶ αυτοκράτορος Κλαυδίου πρέσβεις αὐτῆς ἦλθον εἰς Ῥώμην (Στράβ. ΙΒ, 690. — Ρήν. XI, 22, 24).

Ἰάπυροι, ἢ **Ἰάπουροι**, 1) Μέγας νομαδικὸς λαὸς τῆς Μηθίας εἰς τὰ ὄρη τὰ

μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Παρθίας κατὰ τὰς ὄχθας τῆς Κασπίας θαλάσσης (Ἄρρ. Γ, 3, 4, 11, 4. κλ. — Στράβ. ΙΔ, 514. 520). — 2) ἢ **Ἰάπυρροι**, λαὸς τῆς Ἰρκανίας (Στράβ. — Ἄρρ. — Στράβ. Βυθ. Διον. Περιηγ. 733).

Ἰαραντίνος κόλπος, ἐν Ἰταλίᾳ μέγας κόλπος μεταξὺ Βρουττίων, Λευκασίας καὶ Καλαβρίας, τὸ ὄνομα ἔχων ἐκ τῆς πόλεως Ἰαραντος, ἐκτεινόμενος δ' ἐπὶ 700 στάδια ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰαπυγίου πρὸς ἀνατολὰς μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Λακυνίου πρὸς δυσμὰς.

Ἰαράξιππος. Ἐν Ὀλυμπίᾳ ὑπήρχεν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον στρογγύλας βωμὸς, ὅστις ἐκαλεῖτο Ἰαράξιππος, διότι οἱ ἵπποι, ὅτε διήρχοντο πρὸ αὐτοῦ, ἐταράττοντο ἀπεδίδοτο δὲ τοῦτο εἰς πνεῦμα ἐνός τῶν ἐκεῖ τεθαμμένων, ταράττον αὐτοὺς, τοῦ Μυρτίλλου, ἢ τοῦ Οἰνομάου, τοῦ Ἀλκάθου, τοῦ Ὄλβειου κλ. Λέγει δ' ὁ Πausanias ὅτι Ἰαράξιππος ἦν ἐπίθετον τοῦ Ἰππίου Ποσειδῶνος. Ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ δὲ Ἰαράξιππος ἦν Γλαῦκος, ὁ υἱὸς τοῦ Σισύφου.

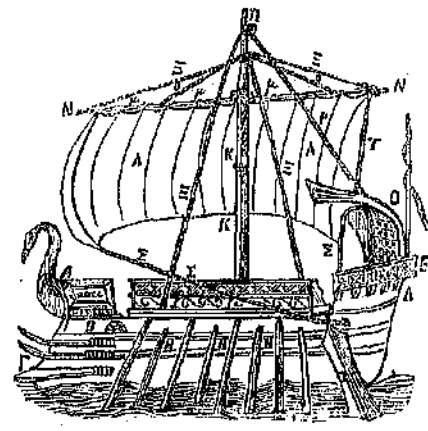
Ἰάρας (ὁ καὶ ἡ), 1) πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ κόλπου αὐτῇ ὀμωνύμου, ἐν χώρᾳ ὠραία καὶ εὐφορωτάτῃ (Hor. Sat. I, 6, 105. Ep. I, 16, II), νοτίως τοῦ ὄρους Ἀυλῶνος καὶ δυτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γαλησοῦ. Κατὰ τινὰ παραδόσιν ἰδρύθη ὑπὸ Ἰαραντος, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ πολιοῦχος αὐτῆς ἦν ὁ Ποσειδῶν (Hor. Od. I, 28, 29). Γενικώτερον ὁμοίως ἐξελαμβάνετο ὅτι ἱδρυσαν αὐτὴν ὁ Φάλακθος μετὰ νέων Σπαρτιατῶν, τῶν Παρθενιδῶν, τῇ 707 π. Χ. Πόλις ἐμπορικὴ πλουσία καὶ βιομηχανικὴ, ἡ Ἰάρας ὑπερεῖχε πασῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλληνικῶν κατὰ τε τὴν διὰ ξηρᾶς καὶ κατὰ τὴν ναυτικὴν δόναμιν, διαπρέπουσα ἐν τέχνῃ καὶ ἐπιστήμῃ, καὶ τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν καλλιέργησασα. Ἐπὶ μακρὸν ἀντέστη εἰς τὴν Ῥώμην καὶ διετήρησε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς· ἀλλ' ὑπέκυψε τέλος τῇ 272 π. Χ. μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Πύρρου εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Κατὰ τὸν δ' ἡκατηκτονικὸν πόλεμον ἐκυρίευσεν ὁ Ἀννίβας τὴν Ἰάραντα, ἀλλ' ἡ ἀκρόπολις ἔμεινεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων (Liv. XXIV, 45—47). ὅτε δ' ἐκ νέου κατέκτησαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν πόλιν τῷ 209, ἐπώλησαν 30,000 κατοίκους ὡς δούλους (Liv. XXXII, 16). Τῷ 123 ἐπέμψθη ἐκεῖ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὑπὸ τὸ ὄνομα ἀποικίας Ποσειδωνίας (Italia Northonia), καὶ ἔκτετε ἡ πόλις ἀνέλαθε πάλιν. Ἔνεκα δὲ τῆς καταλλήλου τῆς θέσεως διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν, ἐπλούτησεν αὐτὴ, καὶ ἐπέδθη εἰς βίον φιλήδονον μετὰ πάσης τῆς ἀβρότητος τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὥστε κατέστη ἔκτοτε πρότυπον ἀσπειρίας εἰς τοὺς Ῥωμαίους, οὐχὶ ἡμῶς πλέον μέρος ἐπιφοβὸν ἐν πολέμῳ (Hor. Sat. II, 4, 24. Ep. I, 7, 45). Ἡ πόλις ἦν ἐκδομημένη ἐπὶ ἀκρωτηρίου εἰς αὐτῷ δὲ τὴν βορειοδυτικὴν ἄκρην, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος, ἔκειτο ἡ ἀκρόπολις, κεχωρισμένη ἀπὸ τῆς πόλεως, περιτειχισμένη καὶ περιτεταρνωμένη (Liv. XXV, II) συνεδέετο δὲ διὰ γέφυρας ἡ ἄκρα μετὰ τῆς στερεᾶς πρὸς θυγατέρας. Τὸ κυριώτερον μέρος τῆς πόλεως, ἐπὶ τοῦ νοτιοδυτικοῦ κείμενον τοῦ ἰσθμοῦ, περιεῖχε τὴν ἀγορὰν, τὸ θέατρον, τὸ μουσεῖον, καὶ ἐύρετῶν ὁδῶν, διασχίζουσαν πάντα τὸν ἰσθμὸν (Liv. XXV, II). Ἰετέρα πρωτίστη ὁδὸς ἦν ἡ βαθεῖα, πρὸς ἀνατολὰς τῆς εὐρείας (Strab. ΣΤ. 277. — Liv. XXVII, 45). Ὁ διάσημος γλύπτης Λύσιππος εἶχε κοσμήσει τὴν πόλιν ταύτην διὰ δύο ἐξαιρετικῶν ἀριστουργημάτων του, χαλκοῦ Ἡρακλέους, ἀποκομισθέντος εἰς Ῥώμην, ἐκείθεν εἰς Βυζάντιον, καὶ ἐκαὶ χωνευθέντος εἰς χαλκὸν ὑπὸ τῶν σταυροφόρων τῷ 1202, καὶ κολοσσοῦ τοῦ Διὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ, 40 πήχεων ὕψος ἔχοντος, τοιαύτην δ' ἰσοσταθμίαν, ὥστε ἐκινεῖτο διὰ τῆς χειρὸς, χωρὶς ἢ σφοδρότερα θύελλα νὰ δύναται νὰ τὸν ἀνατρέψῃ. Καὶ νῦν Ἰάραντα (Ἡρδ. Α, 24. — Θουκ. ΣΤ, 104. — Πολβ. — Διον. Περηγ. 375). — 2) Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰτα-

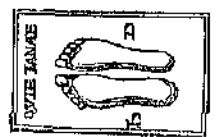
λίας, βέβαιον παρὰ τῇ πόλει Ἰάραντι (Παυσ.). Ἰαργέταος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Βορυσθέου, γενάρχης τῶν Σκυθῶν, ὡς ἐδοξάζετο (Ἡρδ. Α, 5). Ἰαριχεῖος, πόλις ἐπίσημος τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, ὄχυρά, ἐπὶ ὕψους, οὐ μακρὰν τῆς θέσεως ὅθεν ὁ Ἰορδάνης ἐκρέει ἐκ τῆς Τιβεριάδος, φημιζομένη δι' ἃ εἶχεν ἰχθύων ταριχεῖα (Strab. — Στφ. Βυζ. — Suet. Tit. IV). Ἰαριχεῖαι (αἱ), ἐν Αἰγύπτῳ τὰ μέρη ἐνθα ἐταρτίχουσαν τοὺς νεκροὺς καὶ τὰ ἱερὰ ζῷα, καὶ ἀπέθετον τὰ ταριχευθέντα σώματα (μομίας). Οὕτως ὑπῆρχον αἱ Πηλουσιαναί (Ἡρδ. Η, 15), νῦν Ἰαριά, καὶ αἱ παρὰ τῇ Κανωβικῇ (Ἡρδ. Β, 113), νῦν Μέδεα. Ἰαρκυνέος, πόλις ἐπίσημος τῆς Τυρρησίας ἐν Ἰταλίᾳ, ὑφ' Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἰδρυθεῖσα, εἶτα δὲ γενομένη Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία (Strab.). Ἰαρκύνιος, 1) υἱὸς Δημαράτου Κορινθίου, παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας προελθούσι Τυρρηνοῖς νυμφευθέντος. Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς αὐτοῦ, Λουκούμιον, εἰς Ῥώμην ἐλθὼν, καὶ ἐπίτροπος τῶν τέκνων τοῦ βασιλέως Ἀγκου Μαρτίου ἐκλεχθεὶς, ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτῶν ὁ ἴδιος, ὑπὸ τὸ ἔθνηκον αὐτοῦ ὄνομα Ἰαρκύνιος, ἀντικαταστήσας τὸ κύριον, καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐπιλέγεται ὁ π ρ ὁ τ ε ρ ο ς (Prisius) ἀφ' ὅτου ἀνήβη εἰς τὸν θρόνον καὶ ἄλλος αὐτῷ ἐμάνυμος. Καλλιπίσας τὴν Ῥώμην, νικήσας τοὺς Σαβίνους, ἐφρονεῖτο τέλος τῷ 578 π. Χ. ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τῶν ἐξωσθέντων τέκνων τοῦ προκατόχου του ἀλλὰ διεδέχθη αὐτὸν ἕτερος Τυρρηνὸς, ὁ Σέρβιος Τούλλιος (Διον. Ἀλικ. Γ, 46. — Liv. I, 34. 46). — 2) Υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω, γαμβρὸς τοῦ βασιλέως Σερβίου Τούλλιου, ὃν ἐθανάτωσε τῷ 534 π. Χ. Κυβερνήσας δ' ἐπὶ 24 ἔτη τυραννικῶς, ὅθεν καὶ ἀλ α ζ ὶ ο ν (curator) ἐπεκλήθη, συνεπλήρωσε τὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἀρξαμένην οἰκοδομήν τοῦ ναοῦ τοῦ Καπιτωλίου Διὸς,

καὶ τέλος, τῷ 510, ἐξώσθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ, παρορμηθέντος ὑπὸ τοῦ Βρούτου, καὶ διεδέχθη αὐτὸν ἡ ἑτήσια ἡπατεῖα· αὐτὸς δὲ μετὰ ματαίας ἀποπειρας ἀνακτήσεως τοῦ θρόνου, ἀπέθανε μακρὰν τῆς Ῥώμης, τῷ 496 π. Χ. Ἰάριος, ἀρχαία πόλις τῆς Μηδίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Τυμάλου, ἡ εἶτα Σάρδεις μετακληθεῖσα (Ὀμ. Ἰλ, Ε, 44). Ἰαρπηῖα ἄκρα, εἰς κρημνὸς τοῦ Καπιτωλίου ἐν Ῥώμῃ, ὅθεν ἐπὶ Ῥωμύλου, τῷ 741 π. Χ. κατεκρημνίσθησαν ὁ Ταρπηῖος καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ταρπηῖα, ὡς προδόντες τὸ Καπιτώλιον εἰς τοὺς Σαβίνους (Πλούτ. Ῥωμλ. ΙΖ. — Liv. I, 11). Ἰάρπητες, λαὸς σκυθικὸς παρὰ τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ (Strab.). Ἰαρρακίνα, πρὶν Ἀγξούρ, πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐν Λατίῳ τῆς Ἰταλίας (Strab. Βυζ.). Ἰαριακῶν, ἀρχαία Ἰβηρικὴ πόλις εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἰσπανίας μετὰ τοῦ Ἰδίου ὄρους καὶ τῶν Πυρηναίων κατὰ τὸν ποταμὸν Τούλκαν, μετὰ παλαιᾶς ἀκροπόλεως. Οἱ Σικελίαινες ἀχώρισαν τὴν πόλιν εἰς στρατιωτικὸν ὀρμητήριον. Ὁ λιμὴν αὐτῆς ἦν ὀλίγον χρήσιμος. Ὁ Αἰγύστιος, ἀσθενῶν, ἐπὶ πολὺ διέτριψεν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν κατεκόσμησε δι' οἰκοδομῶν, δι' ὃ καὶ ἐπὶ ζωῆς του αἱ κάταικοι τῷ Ἰδρυσαν βωμῶν καὶ μετὰ θάνατόν του ναῶν (Strab. Γ, 159. — Tac. Ann. I, 78. — Liv. XXI, 61). Ἡ νῦν πόλις διατηρεῖ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ τινα ἐρείπια. Ἰαροῦν, πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν (Πολβ. Γ, 34—Strab. Βυζ.). Ἰαρσός, 1) πλεκτὸς κάλαθος εἰς ὃν

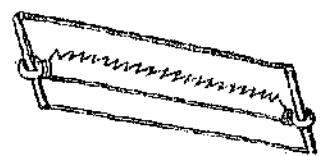
— Ἡρδ. Α, 179). — 2) Τὸ κάτω πλατὺ μέρος τῆς κώπης (Ἡρδ. Η, 12), ἐξ οὗ καὶ αὐτὴ ἡ κώπη, καὶ πᾶσα ἡ σειρά τῶν κωπῶν

(Πολβ. ΙΣΤ, 3). — 3) Τὸ κάτω, τῆς γῆς ἐπιβάλλον, μέρος τῶν ποδῶν (Ὀμ. Ἰλ. Α.

377. 388. — Ἡρδ. Θ. 37). — 4) Ἡ σειρά τῶν ὀδόντων, ἰδίως τοῦ πρίονος (Ὀππ.).

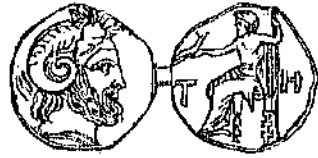

Ἰαρσός καὶ Ἰαρσοί, ἡ ἀρχαία τῆς Κελικίας πρωτεύουσα ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κόδου, πολυάνθρωπος καὶ πλουσία (Ξην. Ἀνθ. Α, 2, 23). Ἐλέγετο κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σαρδανάπαλου, εἶχε μεγάλην σχολὴν ἐπίσημον καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἦν πατρίς δύο στοικῶν φιλοσόφων, Ἀθηνοδώρων, καὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ὑπὸ τῶν Ἰσαύρων καὶ τῶν δυτικῶν βαρβάρων πολλὰ ὑπέφερον· ἦν δὲ λίαν ἀφωσιωμένη τῷ Ἰουλίῳ Καίσαρι, καὶ Ἰουλιόπολις ἐπὶ τινα χρόνον ἐκλήθη, εἶτα

ἀπατίθεντο οἱ νωποὶ καρποὶ ἢ ὁ τυρὸς πρὸς ἀποξήρανσιν καὶ διέθηναι (Ὀμ. Ὀδ. Ι, 213.

ἀναλαβούσα καὶ ἔτι διατηροῦσα τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα (Στρβ. ΙΔ, 673).

Ἰάριτος, τὸ βαθύτατον μέρος τοῦ Ἄδου, ἀπέχον τῆς γῆς ὅσον αὐτὴ ἀπέχει τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκεῖ καταρρίφθησαν οἱ Ἐκατόγχειρες, οἱ Κύκλωπες, καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Τιτᾶνες, καὶ ἐκεῖ εἰς αἰώνιους βασάνους καταδικάζονται οἱ ἄδικοι καὶ κηκούργοι (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 13-14. Ἰμν. εἰς Ἀπόλλ. 336. Ἐρμ. 256. 374. — Ἡσδ. Ἀσπ. 259. — Πλάτ. Φαιδ. 60. Γοργ. 165). Ὡς προσωποποίησης δ' ὁ Ἰάριτος ἐλέγτο καὶ ἀρχαιότατος θεὸς (Ἡσδ. Θεογ. 822), ἐκ τῆς Γῆς πατήρ τοῦ Τιφῶνος. Ἰδ. Ἄδης.

Ἰαριτησσός (ὁ καὶ ἦ), ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομα Θαρωχίς μνημονευομένη ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ, ὡς ἀπόκλιμα πρὸς δυσμὰς κειμένη χώρα ἐμπορικῆ, πρὸς ἣν οἱ Φοίνικες ἐπλεον ἐπὶ μεγάλων πλοίων. Παρ' Ἑλλησιν ἐμυθολογεῖτο δεῖν ἦν ἡ ἀπωτάτη χώρα πρὸς δυσμὰς, καταλιουμένη ὑπὸ Γιγάντων, Γραιῶν, Γοργόνων, Ἐρινυῶν καὶ ἄλλων τεράτων, ὧν ἐν ἦν καὶ τὸ θαλάσσιον τέρας ἡ Τάρτησις (μύρινα, ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς καταστρεπτικῆς τινος ὄψεως γεννησασα, οἵτινες ἐξωλόθρευον τοὺς ἰχθῆς (Ἀρατφ. Βάτρ. 475). Εἶπε δὲ καὶ κατάβασιν εἰς τὸν Ἄδην (Στρβ. Β, 148. 151). Κατὰ πεζοτέρως δὲ καὶ θετικωτέρως πληροφορίας, ἦν ἐν Ἰβηρία (Ἰσπανία), ἐπὶ νήσου μεταξὺ τῶν δύο στόμων τοῦ Βαλτίου, τοῦ πρὶν καὶ αὐτοῦ Ἰαριτησσῶν λεγομένου ποταμοῦ (νῦν Γουαδαλκουίβιρ), μεθ' ὁμωνύμου πόλεως κτισθείσης ὑπὸ Φοινίκων, καὶ κέντρον γενομένης τοῦ ἐμπορίου αὐτῶν μεταξὺ Ἰσπανίας, Ἀφρικῆς καὶ τῶν πρὸς ἐὼ χωρῶν. Κατὰ τὰ μέσα τῆς κ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος Σάμιοι ἐκεῖ

πλανηθέντες, ἐπέστρεψαν μετὰ πλουσίας λείας εἰς τὴν πατρίδα των (Ἡρδ. Δ, 152) μετὰ ἕτερα δὲ 100 ἔτη ἐπεσεκέφθησαν αὐτὴν Ἕλληνας ἐκ Φωκαίας, καὶ ἔτυχον φιλικωτάτης δεξιώσεως παρὰ τῷ ἡγεμόνι τῆς χώρας Ἀργαυονίῳ, περιφῆμῳ ἐν τῇ ἀρχαιότητι διὰ τὴν μακροβιότητα αὐτοῦ. Πότε καταστράφη ἡ πλουσία αὐτῆ πόλις ἀγνοεῖται ἀλλ' ἐπὶ Στράβωνος δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Ἰάριφος, πόλις τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, κατὰ τὸ ὄρος Κνήμιον, εἰς χώραν δασώδη (Ὀμ. Ἰλ. Β, 533). Ὁ Στράβων (Θ, 425) λέγει δεῖν ἦν αὐτὴ ἢ εἴτα κληθεῖσα Φαρύγαι· ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ἐσφαλμένον, καὶ Φαρύγαι ἦσαν μᾶλλον ἢ Ναρύκη, ἡ πατρίς Ἀλάντος τοῦ Λοκροῦ (Διόδ. ΙΔ, 82. ΙΣΤ, 38).

Ἰαργών, ἀδελφὸς τοῦ Τυρρηνοῦ (Στφ. Βυζ.), προφανῶς εἰς καὶ ὁ αὐτὸς, καὶ οὐδεὶς ἄλλος ἢ ὁ Ταρκύνιος, κατὰ διαφορὰς τῆς προφορᾶς.

Ἰακισιὸς, λαὸς τῆς Περσίδος (Διον. Περγ. 1069).

Ἰατιανός, ὁ ἐπιλεγόμενος Σύρος, ἐξ Ἀσσυρίας, εἰς τῶν Γνωστικῶν φιλοσόφων, ἀπολογητῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ζῶν κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τῆς 6' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. Τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν μὴ κρίνων ἐπαρκῆ, καὶ κατὰ τῆς μὴ ἠθικῆς τάσεως τῆς μυθολογίας ἐξανιστάμενος, προσῆλθεν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ἐν Ρώμῃ συνέζησεν ἐπὶ τινι χρόνῳ μετὰ τοῦ μάρτυρος Ἰουστίνου, ὃν ἐσέβετο καὶ παρ' ᾧ ἴσως καὶ ἐδιδάχθη, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἠρέσατο ὁ ἴδιος διδάσκων τὸν χριστιανισμόν καὶ ὑπερμαχῶν τῶν δογμάτων αὐτοῦ. Εἶτα δ' ἀπέθανεν αὐτὸς εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἐνθα ἀπαντᾶται ὡς ἀρχηγὸς γνωστικοσκητικῆς τινος αἵρέσεως, ἣτις ἐλέγτο τῶν Ἰατιανῶν, καὶ διεκρίνετο δι' αὐστηρᾶς ἀπογῆς τοῦ γάμου, τοῦ οἴνου, βρωμάτων τινῶν καὶ τῶν τοιοῦτων. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ τὸ σπουδαιότατον ἐστὶ «ὁ πρὸς Ἰσλλήνας λόγος», ἐπιθετικὸς μᾶλ-

λον ἢ ἀπολογητικὸς, καὶ μετὰ πολλῆς βιαιότητος γεγραμμένος. Περιέργον δ' ἐστὶ καὶ ἕτερον ἔργον αὐτοῦ, «τὸ διὰ τεσσάρων», ἀφορῶν τὴν ἀρμονίαν τῶν τεσσάρων εὐαγγελίων· ἀλλ' ἀγνοεῖται ἂν ὁ Τατιανὸς συνέταξε τοῦτο ἐξ ἀρχῆς, ἢ ἂν ἠρανίσθη μόνον ἐξ ἀρχαιοτέρου συγγράμματος. Τοῦτου διάφοροι εἰσι δύο «Ἀρμονίαι τοῦ Ἐθαγγελλίου», εὑρεθεῖσαι ἐν τῷ μεσαιῶνι, αἵτινες συνήθως ἐπίσης τῷ Τατιανῷ ἀποδίδονται.

Ἰάττα, λίμνη ἀλατοῦχος τῆς Λυκα-

τῆς Πληθόνης, τῆς ἐκ τοῦ Διὸς μητρὸς τοῦ Λακεδαιμόνος (Πινδ. Ὀλ. Γ, 52. — Ἀπλλδ. Γ, 10, 1), συγκαταριθμουμένη καὶ αὐτὴ μετὰ τῶν Πληθιάδων.

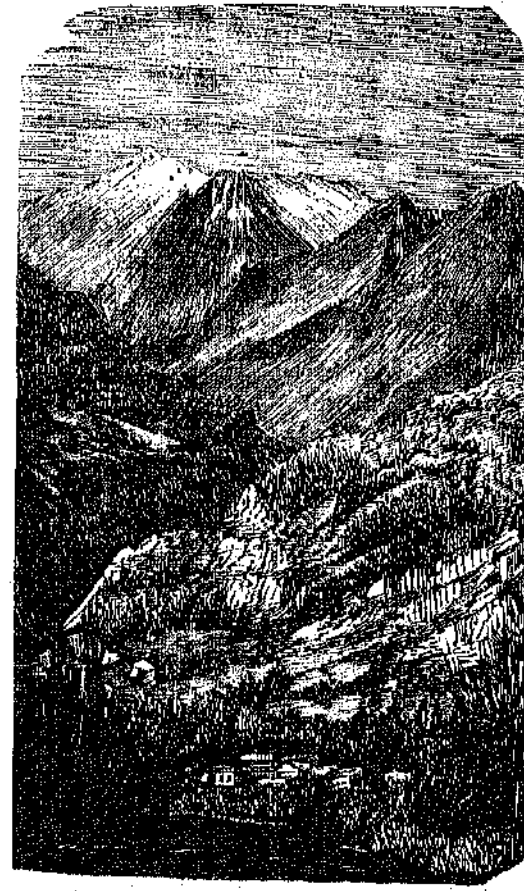
Ἰαυγέτος, μέγα ὄρος τῆς Λακωνίας, διὰ σειρᾶς ὑψηλῶν κορυφῶν ἐκ τῆς Ἀρκαδίας κατιόν, καὶ παρατεινόμενον εἰς τὸ μᾶλλον πρὸς νότον προέχον ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, τὸ Ταίναρον. Ἡ ὑψίστη αὐτοῦ κορυφὴ ἐκαλεῖτο Ἰάλητον, ἐνθα ἐπιστεβετο ὅτι ὑπῆρχον φωλεαὶ θηρίων (Ὀμ. Ὀδ. Ζ, 103. — Ἡρδ. Δ, 146. — Λουκ. Ἰκαρομέν. 19. — Στρβ.). Νῦν καὶ Πεντεδάκτυλον.

Ἰαυλάντιος, λαὸς τῆς Ἰλλυρίας, οἰκῶν περὶ τὴν Ἐπίδαμνον, κατ' ἀρχὰς λίαν ἰσχυρὸς, εἶτα ἐκπεσών.

Ἰαυρέου παλαίστρα ἐν Ἀθήναις, εἰς τὴν ὄχθην, τὴν ἀριστερὰν πιθανῶς, τοῦ Ἰλισσοῦ, καταντικρὺ τοῦ τῆς Βασιλῆς ἱεροῦ (Πλάτ. Χαρμ. σλ. 153), οὐχὶ «Βασιλικῆς» (Ἰδ. Ραγκ. Τοπογρ. Ἀθην. Ἀπαντα, Τμ. ΙΙΙ, Σελ. 154). Ἡ θέσις τοῦ ἱεροῦ τῆς Βασιλῆς ἐστὶ γνωστὴ ἐξ ἐπιγραφῆς ἐκεῖ εὑρεθείσης.

Ἰαυρικὴ, 1) χώρα, ἡ μετὰ τῆς Μαιώτιδος λίμνης καὶ τοῦ Κερκινικοῦ κόλπου, περιλαμβάνουσα τὴν μεγάλην Ταυρικὴν Χερσόνησον, νῦν Κριμαίαν, καὶ τὸν πρὸς βορρᾶν αὐτῆς Ἀχίλλειον κόλπον (Ἡρδ. Δ, 99. — Ἐδρπ. Ἰριγ. Ταυρ. 85). — 2) Ἐπίθετον τῆς ἐκεῖθεν κομισθείσης Ἀρτέμιδος. Ἰδ. Ἀρτεμις. Ταυροί.

Ἰαυρινοὶ ἢ Ταυρινοί, λαὸς μάχιμος Λιγυρικὸς ἢ Κελτικὸς ἐν Ἰταλίᾳ, νοτίως τῶν Ἀλπεων οἰκῶν, πρὸς ταῖς πηγὰς τοῦ Πάδου, πρωτεύουσαι ἔχον τὴν Ταυρσίαν, εἶτα Augusta Taurinorum, νῦν Τουρίνον (Πολδ. Γ, 6. — Στρβ. Δ, 204. 209).

Ἰαυγέτη, θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος καὶ

Ἰαυγέτης, θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος καὶ

— Ἀππ. — Λίν. XXI, 38. — Tac. Hist. II, 66).

Ταύροι ἀγῶνες, ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ Ταρκυνίου τοῦ Ἀλαζίνου ἐγκαταστάνας, κατὰ μίμησιν τῶν Ταραντίνων ἀγῶνων, μετὰ μεγάλην ἐπιδημίαν, εἰς τὰς ὑποχθονίους θεότητας, τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσεφόνην, καὶ προσέτι εἰς τὸν Δία καὶ τὴν Ἥραν, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀφιερωνέντες. Ἡ θυσία ἐτελεῖτο διὰ νυκτὸς πρὸ τῆς Καρμενταλίας πόλης.

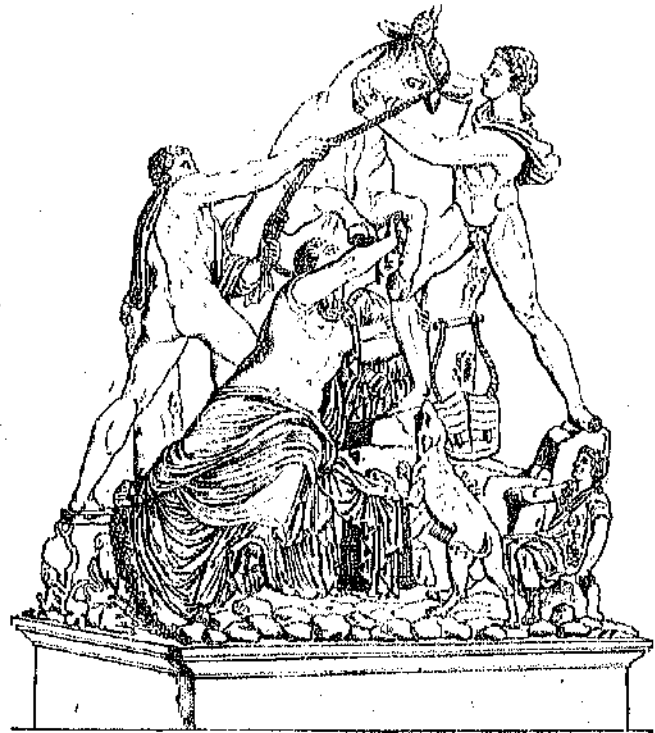
Ταυροκόκος, ἀγαλματοποιός, γεννηθεὶς εἰς Τράλλεις τῆς Λυκίας, ἐποίησεν, ὁμοῦ μετὰ τοῦ συγγενοῦ αὐτοῦ Ἀπολλωνίου, λαμπρὸν σύμπλεκμα παριστῶν τοὺς υἱοὺς τῆς

γον, ἀνευρέθη περὶ τὰ 1240 μ. Χ. ἐν Ῥώμῃ εἰς τοὺς λουτρῶνας τοῦ Καρακάλλα, καὶ εἰς τὰ ἡκρωτηριασμένα μέρη ἐπισκευασθὲν, διατηρεῖται ἐν τῷ Βουρβωνικῷ Μουσεῖῳ. Κατὰ τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν τέχνην ἐστὶ συγγενέστατον πρὸς τὸ ἀριστούργημα τοῦ Λαοκόοντος, καὶ βεβαίως ἐκείνου σύγχρονον, τῶν ἀμέσως μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον χρόνων, ὅτε ἤημαζεν ἡ Λυδία σχολή.

Ταυροδόλια, ἴδ. Ῥέα.

Ταυροδόλος, 1) ἐπίθετον τῆς Ἀθηναῖς ἐν τῇ νήσῳ Ἀνδρῶ (Σχλ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 448. — Σουῖδ. λ.). — 2) Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ἴσως μᾶλλον Ταυροπόλος.

Ταύρου, οἱ κάτοικοι τῆς Ταυρικῆς

Ἀντιόπης προσδέσαντας εἰς ἀγρίου ταύρου κέρατα, πρὸς ἐκδίησιν τῆς μητρὸς των, τὴν ἀπάνθρωπον μητριάν αὐτῶν Δίρκην (Plin. XXXV, 4, 10. — Ἰδ. Ἀπλδ. Γ, 5), κατ' ἀπολεσθεῖσαν τραγῳδίαν τοῦ Εὐριπίδου. Τὸ καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι περιφημον τοῦτο ἐρ-

χερσονήσου, λαὸς τραχὺς καὶ ἀγριός, ζῶν ἐκπολέμου, ληστείας καὶ πειρατείας, καὶ κυβερνώμενος ὑπὸ βασιλείας (Ἡρδ. Δ, 99. 102. — Tac. Ann. XII, 16, 29). Ἦσαν διάφοροι τῶν Σκυθῶν καὶ ὑπετέθησαν λείψανα τῶν προϊστορικῶν ἐγχωρίων Κιμμερίων. Οἱ βο-

ρεϊότεροι ἐξ αὐτῶν ἦσαν νομάδες, οἱ δὲ νομῶτεροι ὀπωσοῦν ἡμερώτεροι γεωργοί. Εἰς τὴν θεότητα αὐτῶν Ὀρειλόχην, ἣν οἱ Ἕλληνας ἐταυτίζον μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ἔφερον ἀνθρωποθυσίας τῶν ναυαγῶν καὶ πάντων τῶν εἰς χεῖρας αὐτῶν περιερχομένων ξένων. Ταύτης ἐπλάσθη ὅτι ἱέρεια ἐγένετο Ἴφιγένεια, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅτε ὁ Ὀρέστης ἀπεκόμισε τὸ ἀγαλμα (Ἡρδ. Δ. 103). Μετὰ τοῦ βασιλέως ἀποδηήσκοντος ἐλέγοντο συνθάπτοντες καὶ τοὺς πλησιεστέρους αὐτοῦ φίλους (Στρβ. Ζ, 308).

Ταυροκέφαλος ἐλέγετο ἐνίοτε ὁ Δίνυσος, παριστώμενος μετὰ κεράτων ταύρου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὡς υἱὸς τοῦ Διὸς Ἀμμωνος, καὶ ὡς διδάξας τὸ ζευγῆσαι τοὺς βόας (Διδδ. Γ, 64. 73).

Ταυρομένιον, ἐπίσημος πόλις εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Σικελίας, ἐπὶ τραχέος ὄρους, τοῦ Ταύρου, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Σικελῶν τῷ 396 π. Χ., ἠΐξῃσε μετὰ ταῦτα καὶ ἀνεπτύχθη μέχρις ὅτου ἐδέχθη τοὺς τῷ ἱστοριογράφῳ Τιμαίου, ἐλθόντας Νεξίου. Ἐπὶ τοῦ δουλικῷ πολέμῳ καὶ τοῦ πολέμου τοῦ Πομπηίου καὶ Ὀκταβίου ἐδράβη ζημιωθὲν τὸ Ταυρομένιον, ἀλλ' ἐπὶ Κικέρωνος (Verri. V, 22) ἐθεωρεῖτο ὡς σύμμαχος πόλις. Ἔπειτα δ' ἐξέπεσεν εἰς ὄλιγας δευταρεύουσας θέσιν. Νῦν Ταορμίνα, διατηρεῖ μέγιστον ἀρχαῖον θέατρον, δεκτικὸν 30-40,000 θεατῶν, κατὰ μέρος ἐν τῷ βράχῳ λελαξευμένον.

Ταυροπόλιον, ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν νήσον Ταυρίαν (Στρβ.).

Ταυροπόλις, υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης (Σχλ. Ἀπλδ. Ῥδ. Γ, 996).

Ταυροπόλος, Ταυριώνη ἢ Ταυρῶ, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς κομισθείσης ἐκ τῆς Ταυρικῆς, ἢ, κατ' ἄλλους, διότι ταῦροι ἐθύοντο εἰς αὐτήν, ἢ διότι ἐφύγευσεν τὸ ταύρου μορφήν ἔχον τέρας, ὃ ἐπεμφεν ὁ Ποσειδῶν ἵνα σπαράξῃ τὸν Ἰππόλυτον (Σφκλ. Αλ. 172. — Σουῖδ. λ.).

(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΝΗ ΤΟΜ. Β.)

Ταύρος, 1) πιθανῶς κατὰ τὴν Σιμιτικὴν λέξιν Τ ο ὕ ρ, δηλοῦσαν ὄρος' ἢ ὄρεων σειρὰ τῆς Μικρῆς Ἀσίας, ἀρχεται ἀπὸ τοῦ Ἰεροῦ ἢ Χελιδονίου ἀκρωτηρίου ἐν Λυκίᾳ, χωρεῖ πρὸς ἄρκτον, μεταξὺ Πισιδίας καὶ Ἰσαυρίας, μέχρι τῶν ὄρειων τῆς Λυκαονίας καὶ Κιλικίας, καὶ ἐκεῖ διχάζεται εἰς α) τὸν βόρειον Ἀντίταυρον, ὅστις διασχίζει τὴν Καππαδοκίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀργαῖος, τὴν Ἀρμενίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Καπὸτῆς, χωρῶν πρὸς τὸν Καύκασον, μεθ' οὗ συνδέεται διὰ τῶν Μουχελῶν ὄρειων· β) τὸν νότιον καλούμενον ἔτι Ταῦρον, ἀποτελοῦντα ἐν Κιλικίᾳ τὰς Κιλικίας πύλας, καὶ τὸν Ἀμάνον ὡς κλάδον πρὸς νότον ἐκπέμπων, ἐκτείνεται διὰ τῆς Καππαδοκίας πρὸς τὴν Ἀρμενίαν, ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου διατεμνόμενος, καὶ ἐκεῖ ἐκπέμπει πρὸς νότον τὸν Μάσιον. Εἰς τὴν λίμνην Ἀρπίσσαν παθεῖ τοῦ Ταύρου τὸ ὄνομα. Τὸ ἀπέραντον ταῦτο ὄρος καλύπτουσι δάση μέχρι τῆς κορυφῆς του (Στρβ. ΙΑ, 520). — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας ἐφ' οὗ ἔκειτο ἡ πόλις Ταυρομένιον. Νῦν Κρέσα. — 3) Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Δ, 9, 9). — 4) ὁ ἄλλως Τάλως (Ἰδ.), ὁ μυθικὸς φύλαξ τῆς νήσου Κρήτης. — 5) Ἰδ. Ἀστερισμός.

Ταυροσθένης, Αἰγινήτης Ὀλυμπιονίκης (Αἰλ. π. ι. Θ, 2).

Ταυροσκύθαι, Σκύθαι κατοικοῦντες εἰς τὴν Ταυρικὴν (Ἀρριαν.).

Ταυροφάγος, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, διότι ἐθύετο αὐτῷ ταῦρος· κατ' ἄλλους (Σουῖδ.) διότι εἰς τοὺς ποιητὰς τοὺς νικῶντας ἐν τοῖς Διονυσίοις τὸ διδόμενον βραβεῖον ἦν ταῦρος. Οὕτω καλεῖ τὸν ποιητὴν Κρατῖνον ὁ Ἀριστοφάνης (Βάτρ. 357).

Ταύχειρα, πόλις παραλία τῆς Κυρηναϊκῆς, δυτικῶς τῆς Πτολεμαίδος. Ἐν αὐτῇ ἐλατρεῦετο ἡ Κυβέλη. Μετεκλήθη ἔπει-

τα Ἀρσινόη (Ἡρόδ. Δ, 171. — Στράβ. ΙΖ, 836). Καὶ νῦν Τεύνηρα.

Ταφειαννός, ἕως τῆς Λοκρίδος καὶ Αἰτωλίας, ἐξακολούθησι τῆς Οἴτης καὶ τοῦ Κόρακος, ἀπολήγον εἰς ὑψηλὴν κορυφὴν μεταξὺ Καλυδωνος καὶ Μακυνίας, κατὰ τὴν παραλίαν. Νῦν Κλόκοβα. Θειοῦχοι πηγαί, καὶ σήμερον ἐτι δυσόσμους ἐκπέμπουσι ἀναθυμιάσεις, παρήγαγον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸν μῦθον ὅτι ἐκεῖ ἦσαν τεθαμιμένοι ὁ Νέσσοσ καὶ οἱ λοιποὶ Κένταυροι (Στράβ.).

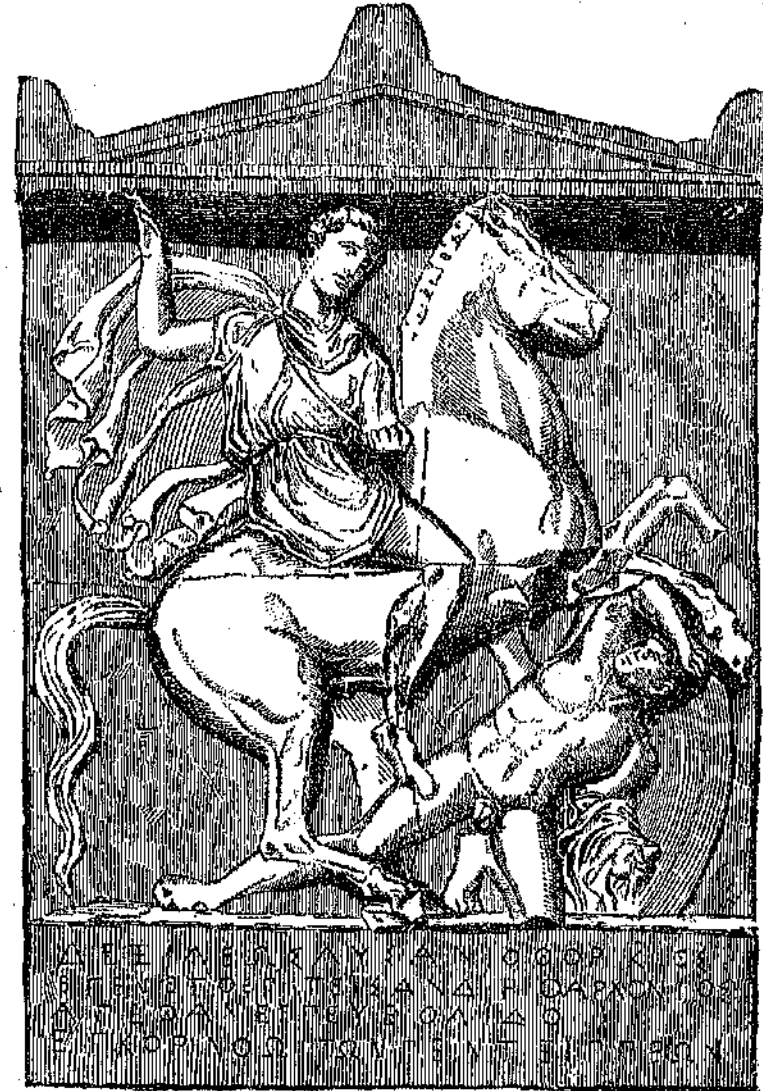
Τάφους, λαὸς θαλασσοπόρος καὶ πειρατικὸς, καὶ Τηλεβοῶι καλούμενος, κατὰ τὴν παραλίαν τῆς Ἀλαριανίας, καὶ ἐν τῷ πορθμῷ τῷ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Λευκάδος μάλιστα 1)2 ὥρας πλάτος ἔχοντι, ἐπὶ νήσων, αἵτινες καὶ αὐταὶ Ταφίων νήσοι ἢ Τηλεβοῶιδες νήσοι ἐλέγοντο, ἢ δὲ μεγίστη αὐτῶν Τάφος (ἢ) ἐκαλεῖτο. Ἐπὶ Στράβωνος Ταφιοῦς. Νῦν Μέγα νησί. Ἐκεῖ ἐβασίλευεν ὁ Μέντης, καὶ Ὁμηρον (Ὀδ. Α, 417. — Στράβ. Ι, 459).

Τάφος. Ὡς ὑπέριτον εὐλαθείας καθήκον ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς Ἕλλησι τὸ νὰ τιμῶσι μετὰ θάνατον τοὺς οἰκίους καὶ φίλους καὶ τοὺς σεβασμοῦ ἀξίους ἄνδρας διὰ πομπῶδους κηδείας καὶ τάφων, ὅσον οἱ πόροι αὐτοῖς ἐπέτρεπον, πολυτελεῶν (Ὀμ. Ὀδ. Λ, 72), καὶ παρήγορος ἦν παρὰ τοῖς θνητοῖσι ἢ πεπολιθῆσι ὅτι θ' ἀπελάμβανον ταύτης τῆς διακρίσεως. Ἐπὶ τῶν ἠρωϊκῶν χρόνων ὁ ἐνταφιασμὸς ἐτελεῖτο ἐν τοῖς κυριωτέροις ὡς ἔπεται. Τοῦ νεκροῦ οἱ συγγενεῖς ἢ ἐγγύτατοι φίλοι ἐκλείου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ στόμα, ἐπλυνον τὸ σῶμα, ἐκάλυπτον αὐτὸ διὰ μύρων, καὶ ἐντὸς σινδόνης ἢ τάπητος ἐνειλιγμένον ἐξέθετον αὐτὸ ἐντὸς τῆς οἰκίας, τοὺς πόδας ἔχον πρὸς τὴν οὐρανὸν ἐστραμμένους, καὶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐπιτάφιοι ὄρηνοι ἐψάλλοντο ἐπ' αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἐν πομπῇ καὶ φίλων συνοδίᾳ ἤγετο εἰς τὴν πυρῶν, καὶ κατεκαίετο μετὰ πάντων τῶν ἀντικειμένων, ἕσα ἐπὶ ζωῆς ἦσαν ἀγαπητὰ τῷ

νεκρῷ, ὡς ὄπλων, ἐνδυμάτων, κτηνῶν. Ἀφ' οὗ δὲ σπονδὴ οἴνου ἔχετο εἰς τὴν πυρῶν, ἢ τέφρα τοῦ νεκροῦ συλλεγεῖσα, ἐναπετίθετο εἰς κάλιπν ἢ κίστιν, ἐφ' ἧς χῶμα ἔχετο καὶ ὑψηλὸς ἤρετο σωρός. Ἡ τεφροδόχος κίστις τοῦ Ἔκτορος ἐτέθη ἐντὸς τάφου, ἐπ' αὐτῆς πυκνῶς ἐκτίσθησαν λίθοι, καὶ λόφος ἐχώσθη ὑπεράνω αὐτῶν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς δ' ἰδρύετο καὶ στήλη ἐνίστα (Ἰλ, Ψ, 225. — Πaus. ΣΤ, 21). Τοιοῦτοι τάφοι ὑπῆρχον πολλαχοῦ τῆς Πελοποννήσου, «χώματα μεγάλα, ἃ καλοῦσι τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶν» (Ἀθην. ΙΔ, 625), καὶ ὅμοιοι ἀπαντῶνται καὶ μνημονεύονται πολλαχοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐν ἄλλοις ὁ τοῦ ἐν Λυδία Ἀλυάττου, ἔχων περίμετρον 5 σταδίων (Ἡρόδ. Α, 93). Ἀλλὰ πάντοτε καὶ τότε δὲν ἐκαίοντο οἱ νεκροί, καὶ ἴσως μόνον ὅτε διετέλουν ἐν ἐκστρατείᾳ εἰς ξένην γῆν. Ὁ Πausanias (B, 16) μνημονεύει, ἐν Μυκῆναις, τὸν τάφον «τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ». Τοῦτον ἠτύχησε ν' ἀνεύρη καὶ ἀνασκάψη πρὸ τινῶν ἐτῶν ὁ κ. Σχλημαννί, ἄνω μὲν σωρὸν χῶματος, ὡς τοὺς περιγραφομένους, ἐντὸς δὲ λιθόκτιστον, καὶ ἐν τῷ πυθμῆν εὔρε τοὺς σκελετοὺς ὀλοκλήρους, ἔχοντας παρ' ἑαυτοῖς χρυσᾶ σκεύη καὶ διὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους πολυτίμητα ὄπλα, καὶ τὸ ἄλλως οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀπαντηθὲν, ἐπὶ τοῦ προσωποῦ ἐλάσματος, πιθανῶς πρὸς ἀπὸκρυψιν τῆς ἀσχημίας τῆς ἀποσυνθέσεως. Μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν δ' εἴπετο ἐπικήδειον δειπνον, καὶ διὰ τοὺς βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας καὶ ἀγῶνας πολλάκις. Ἐν γένει ἐπεκράτει παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἢ πίστις ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀτάφου ἐπλανᾶτο εἰς τὰς ὄχθας τῆς Στυγῆς, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ Ἕλδσια. Διὰ τοῦτο ἦν ἱερὸν καθήκον ἢ κήδευσις, καὶ εἰς κατεπειγούσας στιγμὰς ἐνίστα ἤρκει πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ ἀπλή ἐπίρριψις ὀλίγης ἄμμου ἢ χῶματος εἰς τὸ σῶμα. Κακοῦργοι ὁμῶς, προδίδται, ἐχθροὶ

τῆς πατρίδος, ἀφίεντο ἄταφοι, βορὰ τῶν κυνῶν καὶ ὀρνέων. Ἐν Ἀθήναις κατ' ἀρχὰς ἐπεκράτει τὸ ἔθος νὰ ἐνταφιάζωνται οἱ νεκροὶ καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου νὰ σπεύρηται σίτος (Cic. Legg. II, 25, 63), ἐνθα καὶ ἡ ἐπική-

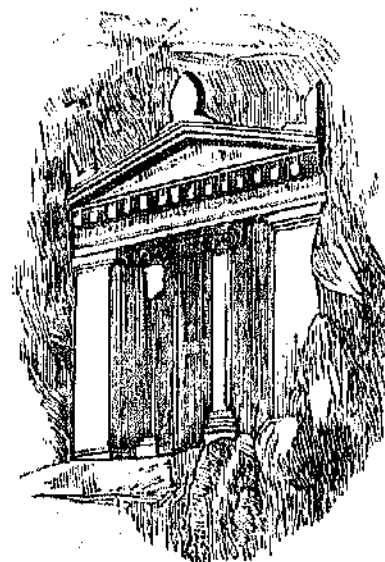
ὡς τὸ διὰ τοῦς ἐν Μαραθῶνι πεσόντας σωζόμενον, ὀλοκλήροι λοφίσκοι κατὰ τὸν ἀρχαῖον ρυθμὸν. Ἴσως τοιαῦτα νὰ ἦσαν καὶ αἱ σπάνιαι ἐνιαχοῦ ἀπαντῶμεναι πυραμίδες, ὡς ἡ σωζομένη ἐν Ἀργολίδι ἦν γνωρίζει καὶ ὁ

δαιος ἐστίαςις παρετίθετο, καὶ διαλέξεις ἐγίνοντο πρὸς ἐπαινον τοῦ νεκροῦ. Βαθυμῆδον ἐπεκράτησαν κηδεῖαι πολυτελέστεραι (Ἰδ. Κήδευσις). Οἱ τάφοι ἦσαν κατ' ἀρχὰς ἀπλάϊ σειραὶ χωμάτων διὰ κενωτάφια ὁμῶς,

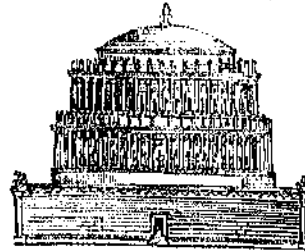
Πausanias (B, 25). Ἐσκάπτοντο δὲ καὶ τότε καὶ πρὶν τάφοι καὶ ἐντὸς τῶν καθέτων βράχων, οἱ εἰσὶν οἱ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀττικῇ (κατὰ τὴν Σηφίτην νῦν ἀπλάϊ σειραὶ χωμάτων) διὰ κενωτάφια ὁμῶς,

θέντες, και προσέτι παρά τῇ Ναυκλίαις τὴν βορειανατολικὴν πλευρὰν τοῦ ὄρους τοῦ Παλαμίδου, ὧν μνημονεύει και ὁ Στράβων (Η, 373), λέγων ὅτι ὠνομάζοντο «λαθύρινοι και κυκλώπια». Ἐν Κυρήνῃ ἦν ὁ βράχος πρὸ αὐτῶν ἰσοπεδωμένος, και ἔφερε κιονοστοιχίας κοσμούσας αὐτόν. Ἐντὸς τοιούτων ἐνεσκαμμένων τάφων εὐρίσκονται πολλάκις και βωμισκοὶ ἐν τῷ λίθῳ τετμημένοι, και εἰς τοὺς τοίχους γλυφαὶ ἢ ἐπιγραφαὶ, ὡς ἐν τῷ ἀρχαίῳ κατὰ τὰς Ἄλας Ἀραφανίδας (Βάρι) τῆς Ἀττικῆς. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν δὲ τῆς ἀκμῆς ἰδρύετο ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ὀπωσοῦν εὐπορούντων στήλη, ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς

χρόνοις συνηθέστερον τετράγωνος, ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς μᾶλλον στρογγύλη, ἐφ' ἧς ἦν ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ τεθαμμένου, ἐνίοτε και αἱ ἐπισημότεραι περιστάσεις τοῦ βίου αὐτοῦ, και ἀναγλύφως ἢ μία τούτων, ἢ ὡς ἐπὶ τὸ κολῶ, ὁ τῶν συγγενῶν ἀποχαιρετισμός, ἢ πάλιν ἐν τῷ βίῳ, κτλ. Ἐνίοτε δ' οἱ πλουσιώτεροι τῶν τάφων κατηρτίζοντο και εἰς ὀλόκληρα ἀρχιτεκτονικὰ μνημεῖα, ὡς τὸ τῆς εἰκόνης ἐν Λυκίας, ὅλη ὁδὸς εἰς Πομπηίαν, ἢ Ἀππία ὁδὸς πρὸ τῆς Ῥώμης, τὸ μέγιστον ἀλέρειον σωζόμενον τοῦ Ἀδριανοῦ ἐν

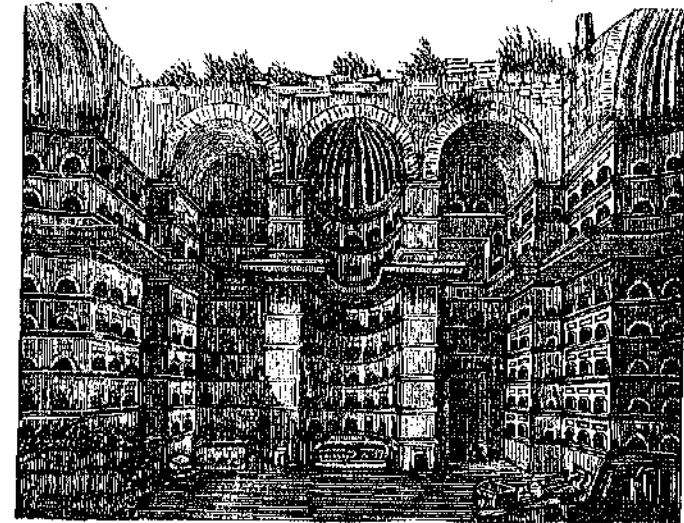
Ῥώμῃ, και τὸ πάντων διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτοῦ ἐντέλειαν περιφημώτατον Μαιουλαῖον (ἰδ. ἐν Ἀλικαρνασσῶ). Ἐν Ἀθήναις δὲν ἐπετρέπετο ὁ ἐντὸς τῆς πόλεως ἐνταφια-

σμός, ἀλλ' ἐθάπτοντο πάντες εἰς τὸν ἔξω Κεραμεικὸν κυρίως, μεταξὺ τῆς πόλεως και τῆς Ἀκαδημίας, και προσέτι πρὸ τῶν πυλῶν, ἢ εἰς τοὺς κήπους. Εἰς τὸν τάφον ἐνετίθετο συνήθως λύχνος, διὰ γυναίκα κάτοπτρον, μύρων λήκυθος, κοσμήματα, βρώματα και ἄλλα κ τ ρ ι σ μ α τ α ἢ δῶρα τοῖς νεκροῖς. Μετὰ τὴν κηδείαν εἶπετο ἡ νεκρικὴ ἐστίασις, εἰς ἣν οἱ πενθοῦντες ἔτρωγον, ὡς ὑπετίθετο, κατὰ πρῶτον μετὰ τὴν θανάην, και εἶτα, τὴν τρίτην ἡμέραν, ἐτελοῦντο τὰ τριτα, τὴν ἐνάτην τὰ ἔνατα (τὰ ἐνεσκαμμένα), μεθ' ἐστίασεως αὐθις, και μετὰ τὴν 30ην ἡμέραν ἔληγε τὸ πένθος. Τὸ πένθιμον χροῖμα ἦν τὸ μέλαν, αἱ δὲ γυναῖκες πολλάκις και ἐκείροντο τὴν κεφαλὴν. Οἱ ἐν πολέμῳ πεσόντες ἐκηδεύοντο ἐπισήμως, και ἐπιτάφιοι λόγοι ἀπηγγέλλοντο ἐπ' αὐτῶν. Τοῖς ἐκτὸς τῆς πατρίδος ἐνδόξως πεσοῦσι ἠγείραντο κ ε ν ο τ ᾶ φ ι α, κ ε ν ἡ ρ ι α. Ἐν Σπάρτῃ οἱ νεκροὶ ἐθάπτοντο ἐντὸς τῶν οἰκῶν αὐτῶν ἀνεπιδείκτως. Θρήνοι και μοιρολόγια δὲν ἐπετρέποντο, τὸ πένθος ἦν ἐνδεκαήμερον, και μόνον τοῖς ἐν πολέμῳ πεσοῦσι ἰδρύετο στήλη. Τὸ σχῆμα τῶν λαρνακῶν ἢ σαρκοφάγων (ἰδ.) ἐπεκράτησε κυρίως ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, και τούτων τὰ πλευρὰ κατεκοσμοῦντο συνεχῶς δι' ἀναγλύφων πολλάκις πάσης προσοχῆς ἀξίων και διὰ τὴν τέχνην ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις, και διὰ τὴν παράστασιν, δεδανεισμένην ἐνίοτε ἐκ τῆς μυ-

θολογίας, τῆς ἱστορίας, ἢ και ποιητικῶν συνθέσεων ὡς διασαφηνίζουσιν. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐθάπτον κατ' ἀρχὰς ἐντὸς τῆς πόλεως, εἶτα δ' ἀπηγορεύθη τούτο διὰ νόμου (Cic. Legg. II, 23, 58). Πολλάκις παρὰ Ῥωμαῖοις ὀλό-

—Ἐνφ. Κρη. Η, 6, 17). Ἰδίως δ' ὁ πρῶτος Δαρεῖος ἀνέπτυξε και ὀργάνωσε τὴν διατάξιν ταύτην, ἵνα ἔχη ταχείας εἰδήσεις ἐκ πάντων τῶν περὶ τῶν τοῦ κράτους του. Ἐν Ἑλλάδι μόνον ἐπὶ σπουδαίων συμβάντων

κληρα γένη και πολυάνθρωπα σώματα εἶχον ἰδιαιτέρας οἰκοδομίας, κοινωτάφια, ἐν εἰδει στοῶν, καλουμένας columbaria (περιστερεῶνας), διότι οἱ τοῖχοι αὐτῶν ἦσαν κατάτρυτοι, και ἐκάστη ὀπή ἦν εἰς τάφος.

Τάφραι (αι), και **Τάφρος**, μέρος τοῦ ἱσθμοῦ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, διὰ τειχῶν και τάφρων ὠχυρωμένον (Ἡρόδ. Δ, 3.—Στφ. Βοξ.). Ἡ νῦν Περικόπη.

Τάφρος, ὁ πορθμὸς μεταξὺ Σαρδηνίας και Κορσικῆς, νῦν Ἁγίος Βονιφάτιος.

Ταχομψῶ, νῆσος και πόλις τοῦ Νεῖλου ἐν τῷ Δωδεκανησίῳ, πλησίον τῆς Ἐλεφαντίνης κατὰ τὴν Αἰθιοπίαν. Ὁ Πτολεμαῖος τὴν λέγει *Ματαχομψῶ*. Ἦν ποτε ἐκλήθη, ἀλλὰ παρήμικασεν ὅτε ἡ Ψέλτη ἐκτίθη ἀπέναντι αὐτῆς (Ἡρόδ. Β, 29.—Μελ. I, 9, 2).

Ταχυδρομεῖον, ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπῆρχον ταχυδρόμοι ἐν Ἀσίᾳ, και ἰδίως παρὰ τοῖς Πέρσiais, οἱ λίαν ἐπαινούμενοι ἄγγαροι (Ἡρόδ. ΣΤ, 105. Η, 98.

ἐπέμποντο ἑκακτοὶ ταχυδρόμοι ἵνα ἀναγγέλωσιν αὐτὰ, ἢ δοῦλοι ἐν οἰκογενεῖαις πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Ἀλλ' ἐπὶ Ῥωμαίων, και μάλιστα ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων, ἀνεπτύχθη μεγάλως ἡ ταχυδρομία. Κατ' ἀρχὰς ἀπέδλεπον αἱ διατάξεις κυρίως μόνον τοὺς ἐπὶ ὑπηρεσίᾳ ἀποσταλλομένους δημοσίους λειτουργούς. Πρῶτος ὁ Ἀδριανὸς ἐγκατέστησεν εἰς τὰς στρατιωτικὰς ὁδοὺς, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Περσῶν, νέους ἡμεροδρόμους, οὓς και ἐκάλεσαν ἀγγάρους (Nep. Mill. IV, 9) εἶτα δὲ και ἀμάξιας, ἵνα εὐχερῶς πληροφορηθῶσι τὰ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συμβάλλοντα (Sueton. Oct. XLIX). Μετὰ ταῦτα δ' ἐπιπροσετέθησαν και ἱππεῖς, και τὸ τοιοῦτο ταχυδρομεῖον ἐκλήθη *cursus* (ἢ *c. publicus* ἢ *c. fiscalis*). Ἀλλὰ και τούτο ἀπέδλεπε κυρίως μόνον δημοσίους ὑπηρετάς ἢ ἄλλα τινὰ ἐπίσημα πρόσωπα. Τούτοις ἐδίδετο πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἐν σὺνθημα λεγόμενον, ἢ *δίπλωμα* (Suet. αὐτ.—Plin. Ep. X, 121) (προσέτι δὲ και *evocatio* ἢ *trac.*

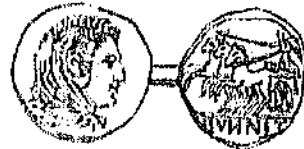
lotia), ἔχον τὸ ὄνομα τοῦ φέροντος, τὴν διάρ-
 καιαν τῆς ὁδοπορίας, τοὺς σταθμούς, κτλ.
 Ἄν δ' ἐν τούτοις ὁ φέρον ἀπέθνησκε, τὸ
 σύνθημα ἔμενον ἄκυρον, οὐδ' ἠδύνατο νὰ
 χρησιμεύσῃ δι' ἄλλον, ὡς καὶ μετὰ παρέ-
 λευσιν τῆς προθεσμίας του. Ἰδίδετο δ' αὐτὸ
 ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, μεταγενεστέρως ὑπὸ
 τοῦ προέδρου τοῦ πραιτωρίου, ὑπογεγραμμένου
 εἰς τοὺς δικηγὰς καὶ ἄλλους ὑπερτάτους
 ὑπηρέτας ἐν ταῖς ἐπαρχίαις (Plin. Ep. X,
 39. — Sen. Clem. 10). Καὶ εἰς ἀπολυομένους
 ἢ προδιβαζομένους στρατιωτικοὺς ἐπέμπτο ἡ
 ἀγγελία ταχυδρομικῆς. Ὁ Ἀδριανὸς ἐτι-
 μᾶλλον ἐπεμελήθη τῶν διατάξεων (Spart.
 Hist. VII). Ἰπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὁδῶν
 ἰδρύθησαν σταθμοὶ (mansiones) εἰς ἡμερησίαν
 ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, καὶ εἰς ὁπισθεῶν
 μεγάλα χωρία, καὶ ἐκεῖ ἐστάθμισον ἵπποι,
 ἤμινοι, ἀμάξια κτλ. διὰ τὰ σκευῆ. Ἦς ἕκα-
 στον σταθμῶν οἱ ταχυδρέμοι ἔλλασσον ἵππους,
 καὶ ὁπίσω των καὶ τοῦ ἐπιπέτου εἶχον προ-
 δεδμεμένον σάκκον διὰ τὸν μανδύκα των. Καὶ
 εἰς τὰς πλαγίας δὲ ὁδοῦ ἦσαν ἵπποι ἕτοι-
 μοι πάντοτε δι' ἐκτάκτως διαταττομένης ὁδο-
 πορίας. Ταχυδρομικὰ τέλη δὲν ἀπετίνοντο,
 ἀλλ' αὐτὰ, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο περὶ δημοσίας
 ὑπηρεσίας, κατέβαλλον οἱ ἄρχοντες καὶ αἱ
 ἐπαρχίαι. Τινὲς τῶν μετὰ τὸν Ἀδριανὸν αὐ-
 τοκρατόρων ἕμως ἐλάμβανον τὰ τέλη ταῦτα
 ἀπὸ τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ τὰ κατέβατον εἰς τὸ
 δημόσιον ταμεῖον. Ἦς τοὺς σταθμοὺς ὑπῆρ-
 χον ταχυδρομικοὶ ὑπηρέται, ἰδίως ἀπέμαχοι
 ἐπιμελούμενοι τῶν κατὰ τοὺς σταθμοὺς, καὶ
 τελούντες ὑπὸ τὴν ἐφορίαν ἐπιτηρητῶν.
 Πολλοὶ περὶ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης συνετά-
 χθησαν νόμοι, καὶ ἡ ἐπιτήρησις ἐγένετο αὐ-
 σθηρά. Οὐχ ἦτον ἕμως αἱ καταχρήσεις δὲν
 ἐλείπον, καὶ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν συγ-
 γραφίων, πολλοὶ κατώρθουν νὰ ὠφεληθῶνται
 ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν ἐν ταῖς ταχυδρομείαις.
 Καὶ διὰ ὀκλάσεως δὲ δὲν ἐλείπον ἐντελείς
 οἱ ταχυδρομικοὶ σύνδεσμοι, ὡς φέρ' εἰπεῖν ἐξ
 ὄστιος ἐξεπέμποντο τακτικῶς πλοῖα πρὸς

διαφόρους διευθύνσεις, εἰς τοὺς κυριωτέρους
 λιμένας καὶ τὰς νήσους τῆς Μεσογείου.
 Ὅμοιον ναυτικὸν ταχυδρομεῖον φαίνεται δεῖ
 ὑπῆρχε καὶ εἰς τὸ Βρουνδοῦσιον. Καὶ μετὰ
 τὴν πτώσιν δὲ τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους ἐκλή-
 ρονέμησαν ἀπ' αὐτοῦ, διετήρησαν καὶ ἀνέ-
 πτυξαν τὰς ταχυδρομικὰς διατάξεις ἐπὶ τοῦ
 μεσαιῶνος, οἱ Ὀστρογότθοι, οἱ Βάνδαλοι καὶ
 οἱ Φράγκοι.

Ἐαυρὸς, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, κατὰ
 Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος κινήσει, μετὰ
 μισθωτῶν Σπαρτιατῶν ὑπὸ τὸν Ἀγησίλαον.
 Ἐν ἡ ἐπολέμει δ' ἐν Φοινίκῃ, ἐπαναστάντες
 οἱ Αἰγύπτιοι, ἐνεθρόνισαν ἀντ' αὐτοῦ τὸν Νε-
 κτάνεβον ὃ δὲ Ταχῶ, προσφυγὼν εἰς τὴν βα-
 σιλέα τῆς Περσίας, διορίσθη ὑπ' αὐτοῦ στρα-
 τηγὸς κατὰ τῆς Αἰγύπτου (Διλ.).

Ἐαυρὸς, ἐξ Ἀσίας τὸ πρῶτον προσελθὼν,
 ὃ τῇ Ἰβρᾷ ἱερὸς ἔρως. Ἐν Ἀργολίδι, εἰς
 ἐκκλησιδίον, βαβαίως ἀρχαῖον ἱερὸν, εἰς ἀπό-
 στασίν τινα νοτίως τοῦ Ἰραίου, ὑκάρχει ἐπὶ
 τοῦ τοίχου ταῦς μέγας ἐπιτετοπωμένους. Οἱ
 Ῥωμαῖοι ἔτρεφον τοὺς ταῦς ὡς πολυτελεῖ
 ἔρνεα εἰς τὰς ἐπαύσεις των. Ἔτα δ' οἱ
 πλοῦσι οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον αὐτὸν καὶ ὡς ἐν τῶν
 ἀρίστων βρωμάτων εἰς τὰς τραπέζας των,
 δίδοντες ἢ δι' ἀνάγκης δι' ἕνα ταῖν καὶ ὃ δη-
 νάρια δι' ἕνα ὠν αὐτοῦ. Ἦξ δὲ τῆς λαμπρῆς
 οὐρᾶς του κατεσκευάζετο, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν,
 μυσιστήριον.

Ἐάνων, 1) Ἄπολον, πόλις ἐν Δαυ-
 νίῃ τῆς Ἰταλικῆς Ἀπουλίας, ἐπὶ τοῦ Φρέντα
 ποταμοῦ (Στράβ. ΣΤ', 285. — Cic. Cluent. IX).
 Νῦν Civita. — 2) Σιδεχνῶν, πόλις τῆς

Καρμανίας ἐν Ἰταλίᾳ, πρωτεύουσα τῶν Σι-
 δικηνῶν, ἐπ' ἀνδρείᾳ φημιζομένων, ἐπὶ τῆς
 βορείας πλευρᾶς τοῦ Μασσικῶν ὄρους, κατε-

στάσα Ῥωμαϊκῆ ἀποικία (Πολβ. Γ, 91. —
 Στράβ. Ε, 237. 248. — Liv. XXII, 37. —
 Tac. Ann. III, 17). Καὶ νῦν Ἐεανον.

Ἐερος, ποταμὸς τῆς Θράκης, ἐκ-
 βάλλων εἰς τὸν Ἐβρον (Ἡρόδ. Δ, 89).

Ἐεπέα, ὄχυρά πόλις τῶν Σαμνιτῶν
 ἐν τῇ μέσῃ Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἀτέρονου ποτα-
 μῶ (Πτολ. Γ, 1. — Στράβ. Ε. — Plin.). Νῦν
 Κιέτι.

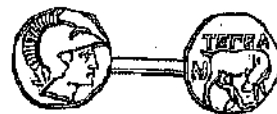
Ἐέβρος, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους
 φρονουθέντων υἱῶν τοῦ Ἰπποκλοντος (Ἀπλλδ.
 Γ, 10, 1). Σιέβρος παρὰ Πausanία (Γ, 15).

Ἐεγέα, ἴδ. Ἐεγεᾶτις.

Ἐεγεᾶτης, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτιστῆς
 τῆς Ἐεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ (Πaus. Η, 5).

Ἐεγεᾶτις, ἡ νοτιανατολικωτέρα χώρα
 τῆς Ἀρκαδίας, κατὰ τὴν νῦν Τρίπολιν, καὶ
 τὰ νοτίως αὐτῆς ὑψόμενα ὄρη, ἔνθα αἱ πη-
 γαὶ τοῦ Ἀλφειοῦ. Ἐκεῖ δὲ ῥέει καὶ ὁ πο-
 ταμὸς Γαρεάτης. Ἀπ' αὐτῆς ὑπὲρ τὰ
 ὄρη ἔφερε πρὸς τὸ Ἄργος ἡ στενωπὸς Τρο-
 χός. Ἐν ἀρχαιότεροις χρόνοις ἡ χώρα αὕτη
 ἔστερεῖτο κέντρου πολιτικοῦ, καὶ διηρεῖτο εἰς
 9 λαοὺς τοὺς Παράτας, τοὺς Φυλακῆς, κτλ.,
 οὓς συνεῖχε μόνον ἡ κοινὴ λατρεία τῆς Ἀ-
 λέας Ἀθηνᾶς. Περί τὰ 600 π. Χ. ἡ Σπάρ-
 τη κατέλαβε τῆς χώρας τὰ νότια, καὶ ἡ κατ'
 αὐτῆς πεισματώδης κατοκραγία προὐκάλεσε
 τῶν λαῶν τούτων τὴν κοινοπραγίαν καὶ τὴν
 ἀπὸ κοινοῦ οἰκοδομὴν μιᾶς πόλεως, τῆς Ἐ-
 εγέας (στεγαζούσης, προστατευούσης), κατὰ
 τὴν νῦν θέσιν Πιαλί, μετ' ὄχυρᾶς Ἀκροπό-
 λεως. Ἐν αὐτῇ ὁ Πάριος Σκόπας ἤγειρε,
 τῷ 390 π. Χ., καὶν τῇ Ἀλέα Ἀθηνᾶ,
 μετὰ τὴν τοῦ ἀρχαίου πυρπόλησιν, τὸν μέγισ-
 τον καὶ πολυτελεστάτον τῆς Πελοποννήσου,
 ἔχοντα τὸ ἔξω περιστύλιον ρυθμοῦ ἰωνικοῦ,
 τὸ δὲ ἔσω, κατὰ τὸ ὑπαιθρον, στοὰν τὴν
 κατωτέραν δωρίου, τὴν δ' ἀνωτέραν ρυθμοῦ
 κορινθιακοῦ (Πaus. Α, 45), τὸ πρῶτον, καθ'
 ὅσον γνωστὸν, ἐνταῦθα ἐφαρμοσθέντος. Ἐκεῖ
 ἀνετέθη ἡ ἐν Πλαταιαῖς ὡς λάφυρον ληφθεῖσα
 φάτνη τοῦ Μαρδονίου, καὶ ἐν Ἐεγέᾳ ἐπίσης

εἰργάσθη ὁ αὐτὸς Σκόπας καὶ Ἀσκληπιῶν
 μεθ' Ἐγείας (Πaus. Η, 47). Ἄλλοι δὲ
 τῆς πόλεως καὶ μνημονεύονται ὁ τῆς Ἀθη-
 νᾶς Πολιάδος καὶ ὁ τῆς Ἀφροδίτης. Ἐπὶ
 τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγορᾶς πρὸς τὸ Ἄργος ἔκειτο
 ἱερὸν τοῦ Πανός, εἰς ὃ μέρος ὁ θεὸς ἐπεφά-
 νη τῷ Ἀθηναίῳ κήρυξι, σπεύδοντι ν' ἀναγ-
 γεῖλη εἰς Σπάρτην τὴν εἰς Μαραθῶνα προσ-
 ὄρμισιν τῶν Περσῶν (Ἡρόδ. ΣΤ, 105). Οἱ
 Ἐεγεᾶται μετεχειρίσθησαν πρῶτοι τὸν σιδη-
 ρον εἰς ὅπλων κατασκευὴν, ἦσαν μάχιμοι, καὶ
 διὰ τοῦτο συνεχῶς ἐρίζοντες. 500 ἐξ αὐτῶν
 ἐπολέμησαν ἐν Θερμοπύλαις (Ἡρόδ. Ζ, 202)
 3,000 δὲ ἐν Πλαταιαῖς, ἐξ ὧν οἱ 1,500 ἦσαν
 ὀπλιταί (Ἡρόδ. Θ, 26. 28. 61. — Πλούτ.
 Ἀρστέ. IB. IΘ), Ἐπέζησαν δ' ἐκ τούτων μόνον
 16, ἀλλ' ἔλαφυρα γῶγγησαν τὴν σκηνὴν τοῦ Μαρ-
 δονίου (Ἡρόδ. Θ, 70). Ἐν μετὰ ταῦτα χρό-
 νοῖς ὑπέκυψαν πολλάκις εἰς τὴν Σπάρτην
 ἀλλ' ὁ γὰρ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς ἔμεινε
 καὶ τότε ἐτι ἄσυλον αὐτοῖς τοῖς Σπαρτιά-
 ταις ὅταν ἦσαν φυγάδες (Ἡρόδ. ΣΤ, 72.
 Θ, 79. — Ξενφ. Ἑλλ. Γ, 5, 202). Κατὰ
 τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ἐκ μίσους

κατὰ τῶν Μαντινέων, συνετάχθησαν μετὰ
 τῆς Σπάρτης (Θουκ. Δ, 134), καὶ μετέ-
 σχον τῆς κατὰ τοῦ Ἄργους στρατείας (Θουκ.
 Ε, 57). Καὶ ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ πολέμου
 (394) ἔμειναν σύμμαχοι τῶν Σπαρτιατῶν
 (Ξενφ. Ἑλλ. Δ, 3, 13). Ἀλλὰ μετὰ τὴν
 ἐν Λεύκτροις μάχην διεφώνησαν, καὶ τότε,
 μετὰ διαφόρους μάχας οἱ Ἐεγεᾶται προσήλ-
 θον τοῖς Θηβαίοις, καὶ συνεπολέμησαν μετ'
 αὐτῶν ἐν Μαντινείᾳ. Μετέπειτα ἐξέπεσε
 πλέον ἡ Ἐεγέα τῆς πρώτης ἀκμῆς τῆς
 ἔμεινε ἕμως ἐπὶ πολὺ ἐτι σκουδαῖον ση-
 μέτον στρατηγιῶν καὶ συγκοινωνίας.

Ἐεγύρα ἢ Ἐεγύραι, μικρὰ πόλις
 τῆς Βοιωτίας, βορείως τῆς Κοπωαίδος λί-

μνης, παρά τῇ Ἀσπληθῶνι, ἔχουσα ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐνταῦθα τῷ 375 π. Χ. ὁ Πελοπίδας μετὰ τοῦ ἱεροῦ λόχου τῶν 300 κατενίκησε πολὺ ἀνώτερον σάμα Σπαρτιατῶν (Πλουτ. Πελ. 1).

Τεγύριος, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος παρά Βοιωτοῖς, πρᾶσβεύουσιν ὅτι ὁ θεὸς ἐγεννήθη ἐν Τεγύρῳ.

Τεγύριος, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης, ὅστις τὸν Εὐμόλπον ὑποδεχθεὶς ἐνόμμευσε τὴν ἴδιαν θυγατέρα μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰσμάρου, ἐν καὶ, ἀποθανόντων, ἀφῆκε διάδοχόν του (Ἀπλλδ. Γ, 15, 4).

Τέουριππον, ἄρμα ἔχον τέσσαρας ἵππους ἐξευγμένους, ὧν συνήθως οἱ δύο μέσαι ἦσαν ζύγιοι, οἱ δὲ δύο πλάγιοι σειραφόροι.

κυρίως ἐν χρήσει εἰς τὰ ἵπποδρόμια, καὶ εἰς τὰς πομπὰς τῶν θριάμβων μᾶλλον παρά εἰς τὸν πόλεμον (Πινδ. Ὀλ. 13, 91. Ἡρόδ. ΣΤ, 103. — Εὐρόπ. Φοιν. 1555. — Ξενφ. Ἀνθ. Γ, 2, 15).

Τεθρώνειον, μικρὰ πτόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ (Ἡρόδ. Η, 33), ἢ Τεθρώνιον (Παυσ. Α, 34).

Τεθόρας, ἴδ. Τίθρας.

Τειρεσίας, περίφημος μάντις τῆς ἠρωϊκῆς ἐποχῆς, ἐκ τοῦ τεύρας τὸ σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 405. Ὑμ. Ζ, 7) ἐλέγετο Θηβαῖος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτιῶν, υἱὸς τοῦ Εὐήρου καὶ τῆς Χαρικλοῦς (Ὀμ. Ὀδ. Κ, 492). Ἦν τυφλὸς ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου ἔτους τῆς ἡλικίας του, διότι ἀνήγγειλε τοῖς ἀνθρώποις τὴν βουλήν τοῦ θεοῦ, ἢ ἡ Ἀθηναῖα, διότι τὴν εἶπε γυμνήν εἰς τὸ λουτρὸν, τῷ ἔρριψεν ὕδωρ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν ἐτύφλωσεν. Ἡ Χαρικλώ πα-

ρεκάλεσε τὴν θεὰν νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὴν ὄρασιν μὴ δυναμένη ὁμῶς τοῦτο ἡ Ἀθηναῖα, τῷ ἔδωκε τὸ δῶρον τοῦ νὰ ἐνοσῇ τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν, καὶ τῷ ἐχάρισε ῥάβδον ἣτις τὸν ὠδήγει ἢ, κατ' ἄλλους, ἡ Ἡρα τὸν ἐτύφλωσεν, ὁ δὲ Ζεὺς τῷ ἔδωκε τὴν μαντικὴν καὶ μακροβιότητα ἐπὶ τῇ ἑννέα γενεῶν (Ὀν. Μοτ. III, 320). Ὡστε ἔζησεν ἀπὸ τῶν χρόνων Κρόνου, τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, μέχρι τῆς καταστροφῆς αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων. Ἐμάντευε δὲ πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ Οἰδίοποδος καὶ ἐπὶ τῶν δύο Θηβαϊκῶν πολέμων. Ὅτε ἐνίκησαν οἱ Ἐπίγονοι, ἐπαμφαν καὶ ἀνέθηκαν αὐτὸν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μαντῶ ἢ Δάφνην εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα· ἀλλ' ὁ Τειρεσίας ἀπέθανε καθ' ὅδον εἰς τὴν Τίλφουσαν πηγὴν, ἐν τῇ χώρῃ τῆς Ἀλιάρτου, ἐνθα ὁ Παισανίας εἶδεν ἐπι τὸν τάφον του· εἶχε δὲ κενοτάφιον καὶ ἐν Θήβαις. Ἡ Μαντῶ, ἐντολῇ τοῦ Ἀπόλλωνος, πεμφθεῖσα εἰς Κολοφῶνα τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἴδρυσεν ἐκεῖ τὸ μαντεῖον τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, καὶ νυμφευθεῖσα τὸν Κρήτα Ράμιον, ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ υἱὸν τὸν Μόψον. Ὁ Τειρεσίας φέρεται εἶτι καὶ εἰς τὸν Ἀἰδὸν τὴν χρυσοῦν ῥάβδον, καὶ μόνος μεταξὺ τῶν σκιδῶν ἔχει εὐρωστον τὴν διάνοιαν καὶ τὴν λογικὴν δύναμιν. Πρὸς αὐτὸν ἐπεμφεν ἡ Κίρκη τὸν Ὀδυσσεῖα, ἵνα παρ' αὐτοῦ διδαχθῇ τὰ περὶ τῆς ἐπανόδου του (Ὀμ. Ὀδ. Κ, 492. Α, 90). Λόγος τῆς πίστεως ταύτης εἰς τὴν μετὰ θάνατον δύναμιν αὐτοῦ ἦν ὅτι ὁ Τειρεσίας εἶχε διάφορα χρηστήρια ἐνθα, καίτοι νεκρὸς, ἐχρησμοδότηι. Ἐν Βοιωτίᾳ, ἴσως κατὰ τὴν Τίλφουσαν πηγὴν, εἶχε χρηστήριον, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ἐσίγησεν ὅτε ἐπῆλθε λουρὸς εἰς τὸν Ὀρχομενόν. Οἱ Θηβαῖοι καὶ πολὺ μεταγενεστέρως ἐδεικνυσαν τὸ οἰωνοσκοπιὸν ὅθεν ἐλέγετο ὅτι παρεθῆρι τοὺς οἰωνοῦς (Σφικλ. Ἀντγ. 999), ὡς καὶ τὸν Μαντῶς δ (φρονεφ) οὗ ἐλεγον ὅτι καθημένη ἐμάντευεν ἡ Μαντῶ.

Τείσπησ, υἱὸς τοῦ μεγάλου Κόρου, ἀγαπητὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάτου (Ἡρόδ. Ζ, 11).

Τείχιον, πόλις τῆς Αἰτωλίας ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Ὑλαίου ποταμοῦ (Θουκ. Γ, 96). Πρὸς αὐτὸ ὑποτίθενται τὰ κατὰ τὸ Λυκοχώρι.

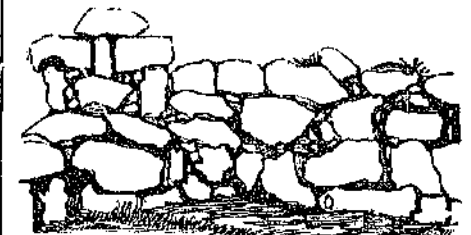
Τείχιους (ὁ), φρούριον ἐν Θεσσαλίᾳ, πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν (Στράβ. — Στφ. Βυζ.).

Τείχιουσα, ὄχυρον φρούριον πρὸς τῇ Μιλήτῳ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Θουκ. Η, 26).

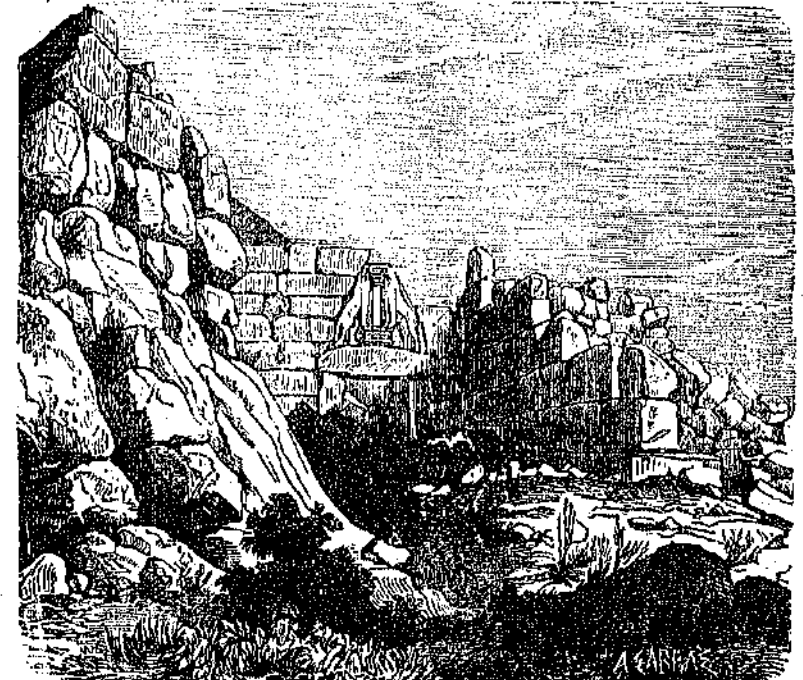
Τοιχοποιοὶ, ἄρχοντες, πιθανῶς ἐτήσιαι, χειροτονητοὶ ἐν Ἀθήναις, τὴν ἐπιτήρησιν τῶν τειχῶν καὶ τῆς διατηρήσεως αὐτῶν ἐπιτετραμμένοι. Εἰς αὐτῶν ἐξελέγη καὶ ὁ Δημοσθένης (Δημοσθ. III, 55. — Αἰσχ. κ. Κτησ. Σλ. 55—57).

Τείχος, (τὸ), τὸ περιβάλλον καὶ ὄχυρον τὰς πόλεις, κατ' ἀντιδιαστολήν τοῦ τοῦ-

σεως καὶ ἀπ' ἀλλήλων διακρίσεως τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, ἦν ἀνεκαθεν ἀναπόφευκτος πρὸς ἀσφάλειαν ὁ τῶν πόλεων τειχισμὸς (Ὀμ. Ὀδ. Α, 262). Αἱ ἀρχαιόταται πόλεις ἦσαν εὐτειχεῖς καὶ εὐφυργοί, περι-

βεβλημένα δι' ὀγκωδῶν τειχῶν, ἱκανῶν ν' ἀνθίστανται εἰς τὴν σωματικὴν βίωσιν, εἰς ἣν μόνην εἶχον ν' ἀντιτάττωνται. Ἦσαν δὲ τὰ ἀρχαῖα ὠγύγια τείχη (Παυσ. Β, 16, 25), ἅτινα καὶ Κυκλωπία ἐλέγοντο καὶ Πελασγικά, τὰ μὲν, ὡς ἐν Τίρυνθι, συγγεμένα ἐκ μεγίστων ἀκατεργάστων (ἀργῶν) λίθων, ὧν τὸν μικρότερον οὐδὲ ζεύγος ἡμιό-

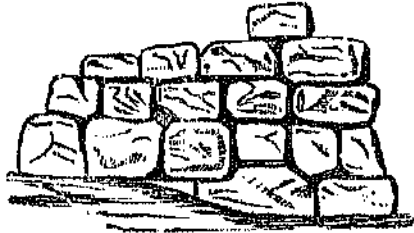

χος (ὁ), διὰ πᾶν ἄλλο σύνθηδες τείχισμα. Ἐνεκα τῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ διὰ πάσης τῆς κλασικῆς ἐποχῆς μονώ-

νων ἡδύνατο νὰ κινήσῃ, καὶ οἷς παρενετίθεντο πρὸς συναρμολῶγησιν μικρὰ λιθάρια (Παυσ. Β, 25) τὰ δὲ ἦσαν ἐκ μεγάλων

καὶ αὐτὰ λίθων, ἀνωμάλου σχήματος ἐπίσης, ἀλλὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον λαξευμένων, ὥστε νὰ συναρμοζοῦνται ἄνευ τῶν μικρῶν λιθορτίων, ὅσα τὰ ἐν Μυκῆναις καὶ ἄλλα τέλος τὰ πολυγώνια, καθ' ἃ

εἰ ἀτάκτως πολύγωνοι λίθοι οὕτως ἐτέμνοντο διὰ μολιβδίνου λιθίνου κανόνος, τοῦ λεγομένου λειοβίου (Ἀρστ. Ἠθ. Νικη. Β, 10), ὥστε αἱ ἐκατέρωθεν ἐξέχουσαι καὶ εἰσέχουσαι γωνίαι ἐντελῶς ἀντεστοίχουν καὶ συναρμοζοῦντο. Ὁ ρυθμὸς δὲ τῆς μεγάλης ἐποχῆς τῆς τέχνης ἦν ὁ ἰσόδομος, καθ' ὃν οἱ λίθοι παραλληλοπέδως τεμνόμενοι, ἐτίθεντο οὕτως, ὥστε ἐκάστης σειρᾶς αἱ κάθετοι συναφαί ἀντεστοίχουν εἰς τὸ μέσον τῶν λίθων τῆς ἀνωτέρας καὶ κατωτέρας. Καὶ αὐτὸς μὲν ὁ ρυθμὸς ὑπῆρχεν ἤδη κατὰ μέρος καὶ ὅτε ἐπεκράτει ὁ πολυγώνιος, ὡς φαίνεται φέρ' εἰπεῖν ἐν Μυκῆναις· ἀλλὰ καὶ ἐκείνου ἢ ἐπιρροή ἐπεκράτει ἔτι μέχρι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὡς φαίνεται πολυλαχοῦ, ὅσον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους καταρτισθεῖσαν Πύνα ἐν Ἀθήναις, εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων τεγισθεῖσαν Δεκέλειαν, ἐνθα οὐχὶ πᾶσαι, ἀλλ' ἐνιαχοῦ αἱ ὀριζόντιαι καὶ αἱ κάθετοι γραμμαὶ παρεκκλίνουσι τῆς τακτικῆς διευθύνσεώς των. Τὰ τεῖχη ἠκολούθουν τὸ σχῆμα τῶν πόλεων ἢ τῶν λόφων ὅς ἐχώρουν· πολλάκις δ' ἐντὸς τοῦ ἐνὸς τεῖχους ἤγειρον καὶ δευτερον, μάλιστα ἂν εἰς τὸ ἄκρον ἐκείνου ὕψους λόφος, ὡς ἀκρόπολιν. Κατὰ τὰς πύλας δὲ, ἤγειρον ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἤδη χρόνων, ὡς αὐξοῦνται ἐν Τίρουθι καὶ Μυκῆναις, πρὸς τὰ ἔξω προέχοντα πύργους, οἵτινες ἐλέγοντο ἐφεύσεις τῶν Κυκλώπιων (Plin. VII, 57),

καὶ πολλάκις ὑπὸ τὰ τεῖχη κατεσκευάζον σύριγγας (ἴδ.) καταλλήλους εἰς ἔρευναν καὶ εἰς προσβολήν. Αἱ τῆς Τίρουθος ἦσαν ἀξιοσημείωτοι διὰ τὸ σύστημα τῆς θολοειδοῦς τῶν λίθων προεκκλίσεως. Κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους τὰ τεῖχη ἠκοδομοῦντο εὐρύτατα, ὥστε, ὡς εἰς τὰ τοῦ Πειραιῶς, δύο ἄμαξαι ἠδύναντο νὰ διέρχωνται ἐπ' αὐτῶν παραλλήλως. Τινὰ τῶν τευχῶν ἐπὶ λίθων βάσεων εἶχον τὸ ἄνω μέρος ἐκ πλίνθων κατεσκευασμένον. Τὰς μὴ παραλλοῦς δὲ πόλεις συνέθεον μετὰ τῶν λιμένων πολλάκις διὰ μακρῶν τευχῶν (ἴδ.).

Ἐέκμησσα, θυγάτηρ τοῦ Φρυγῆς Τεῦθραντος ἢ Τελευτάντος, κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας εἰς αἰχμαλωσίαν περιελθοῦσα τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου, ἐξ οὗ ἔσχεν υἱὸν τὸν Εὐρυσάκην (Σφ. λ. Αἰ. 210. 331).

Ἐέκμων (ἢ), πόλις τῆς Μολοσσίδος ἐν Ἠπειρῷ (Στφ. Βυζ.).

Ἐέκταξος, γλύπτῃς, μετὰ τοῦ Ἀγγελλίου μαθητῆς τοῦ Διποίνου καὶ Σκύλλιδος ἐν Κρήτῃ, περὶ τὰ 530 π. Χ. Οἱ δύο ὁμοῦ συνειργάσθησαν, πλὴν ἄλλων ἀγαλμάτων, καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔχοντος τὰς τρεῖς Χάριτας εἰς τὴν ἀριστερὰν, καὶ τέξον εἰς τὴν δεξιάν, ὃ φαίνεται ἐπιτετυπωμένον καὶ εἰς ἀττικὰ νομίσματα (Πaus. Β, 32. — Πλούτ. κ. Μουσ. Σελ. 2081).

Ἐέκταμος, εἰς διάφορα κείμενα καὶ Τέξαφος, Τεῦταμος, Τεκταῦος, Τεκταῖος λεγόμενος, υἱὸς τοῦ Δάρου, ἑγγονος τοῦ Ἑλληνος, ἦλθεν ἐκ Θεσσαλίας μετ' ἀποίκων Δωριέων, Αἰολέων, Πελασγῶν, εἰς Κρήτην, καὶ ἐκεῖ ἐβασίλευσε· νυμφευθεὶς δὲ τοῦ Κρηθέως τὴν θυγατέρα, ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἀστέριον ἢ Ἀστερίωνα, νυμφευθέντα τὴν Εὐρώπην. Τινὲς θεωροῦσι τὴν ἐκ Θεσσαλίας ταύτην κἀνοδὸν τῶν Δωριέων εἰς Κρήτην ὡς ἱστορικῶς ἀβάσιμον καὶ ἐπίνοιον μεταγενεστέρων μυθογράφων (Διόδ. Α, 60).

Ἐέκτων, πᾶς ὁ κατεργαζόμενος στερεὰν ὕλην, ὅσον ξύλον, λίθον, μέταλλον, καὶ

ἐξ αὐτῶν οἴκους («τέκτονες ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν» Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 315) πλοῖα, («ἄνδρες νηῶν τέκτονες» Ὀδ. Ι, 126), ἄμαξας, («τέκτονας ἐδίδαξε ποιῆσαι σατίας τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκᾶ» Ὀμ. Ὑμν. Ἀφρ. 12), σκεύη («τέκτονος δὲ χερσὶν ἐπίστατο δαΐδαλα πάντα τεύχειν» Ὀμ. Ἰλ. Ε, 59)· προσέτι δὲ καὶ ὁ τορευτῆς («κερασφόρος τέκτων» Ἰλ. Δ, 110).

Ἐελαμῶν, 1) δερμάτινος ἱμάς δι' οὗ συνήθως ἐκ τοῦ δεξιῦ ὤμου πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ἀνηρτάτο τὸ ξίφος (Ὀμ. Ἰλ. Μ. 401. Ὀδ. Α, 610. — Ἡρόδ. Α, 171)· εἶχε πύργην ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ πολλάκις ἐκοσμεῖτο δι' ἠλῶν ἀργυρῶν ἢ χρυσῶν ἢ καὶ πολυτίμων. Εἰς τελαμῶνα ἐκρέματο ὅππ τῶν ὤμων καὶ ἡ φαρέτρα, κατὰ τοὺς ὀμηρικούς δὲ χρόνους καὶ ἡ ἀσπίς («αὐτὸς τελαμῶνες ὁ μὲν σάκεος» Ὀμ. Ἰλ. Ε, 404). Ἀλλὰ μετέπειτα ἀντικατέστησεν αὐτὸν ἡ ὀχάνη. — 2) Ἐελαμῶνας καλεῖ ὁ Βιτρούβιος (VI. 10) ἀγάλματα τινα προσανακεκλιμένα εἰς ὀρθοστάτας αἰγυπτιακῶν καὶ πρὸς ἀπλήν κοίμησιν.

Ἐελαμῶν, 1) υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, καὶ Ἐυδηΐδος, τῆς θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως, μετ' οὗ διωχθεὶς ἐξ Αἰγίνης, ἔνεκα τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Φώνου, ἦλθεν εἰς Σαλαμίνα, διεδέχθη τὸν βασιλεῖα αὐτῆς Κυθῶρα, καὶ Περίβοιαν τὴν θυ-

γατέρα τοῦ Ἀλκαθίου νυμφευθεὶς, ἔσχεν υἱὸν τὸν Αἴαντα, ὅστις Ἐελαμῶνιος ἐπελέγετο. Ἦν δ' ὁ Ἐελαμῶν καὶ εἰς τῶν θηρευτῶν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, καὶ ἀργοναύτης καὶ τὸν Ἡρακλῆ συνώδευσε κατὰ τοῦ Λαο-

μέδοντος. Ὡς ἀριστεῖον δὲ λαβὼν τὴν νέαν Ἠσιόνην, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν τὸν Τεῦκρον (Ἀπλλδ. Γ, 14, 6). — 2) Πόλις εὐλιμένος τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, τὴν ἐπωνυμίαν λαβοῦσα παρὰ τῶν Ἀργοναυτῶν (Πολβ. Β, 27. — Διόδ.). Διετήρησε τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Ἐελέας, Ἀθηναῖος, χλευαζόμενος ἐπὶ πολυλογίᾳ (Ἀρσφ. Βίρ. 1068).

Ἐελέδημος, Ἀργεῖος, ὀπαδὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος (Διμσθ. κ. Στφ.).

Ἐελέθριον, ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, πλησίον τῆς πόλεως Οἰθαλίας (Στφ.).

Ἐελεος, ἐπίθετον ὄψ' ὁ ἐτιμῶτο ἐν Τεγέρῃ τῆς Ἀρκαδίας ἀγαλμα τοῦ Διὸς ἐκ τετραγώνων λίθων (Πaus. Ἀρ. 8, 39).

Ἐελέοντες, μία τῶν τεσσάρων φυλῶν εἰς ἃς κατὰ πρῶτον διήρσαν ὁ Ἴων τὸν ἀττικὸν λαὸν, δὸς αὐταῖς, κατὰ τὴν παράδοσιν, τὰ ἐνόματα τῶν υἱῶν αὐτοῦ· προφανῶς καὶ ἡ κατ' ἐπαγγέλματα ἢ κοινωνικὰς τάξεις διαίρεσις τῶν κατοίκων. Οἱ Ἐελέοντες ἦσαν πιθανῶς οἱ ἱερεῖς, οἱ τὰ ἱερὰ τελοῦντες (Στφ. Η, 588. — Εὐρπ. Ἴων. ἐν χειρογράφοις. — Στφ. Βυζ. λ. Αἰγικραεῖς. — Ἀπλλδ. Α, 9, 16), ἢ ἴσως ἡ εὐπορος τάξις, οἱ τοὺς φόρους τελοῦντες. Ὁ Πλούταρχος (Σόλ. ΚΓ) γράφει αὐτοὺς Γεδέοντας, καὶ τοὺς ἐξηγεῖ ὡς τοὺς γεωργούς· ὁ δὲ Πολυδεύκης (Η, 109), γράφει Γελέοντας, καὶ ταύτην τὴν γραφὴν ἐπικυροῦσιν ἐπιγραφαὶ ἰωνικῶν πόλεων (Κυζίκου, Κέω. Boeckh. C. I. G. Ἀρ. 3078)· ἐστὶν ἐπομένως ἡ μόνη ἑρσῆ, δηλοῦσα τοὺς ἀρίστους, τοὺς λαμπροὺς, ἐκ τοῦ γ ε λ ε ἱ = γ ε λ ᾱ ν = λάμπειν, ἢ παραγομένη ἐκ τοῦ γ ε ῶ λ ε ω ς, καὶ δηλοῦσα τοὺς γεωργούς, ὅς ὁ Πλούταρχος καταλέγει εἰς τὰς 4 φυλάς.

Ἐελεσία, πόλις ἐν Σαρμίνῃ τῆς Ἰταλίας, πατρὶς Ποντίου, τοῦ ἀρχηγῶ τῶν Σαρμιντῶν ἐν τῇ συμμαχικῇ πολέμῳ, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατακτηθεῖσα ἐν τῇ δευτέρῃ καρχηδονικῇ πολέμῳ· εἶτα Ῥωμαϊκῇ ἀποικία (Liv. XXII, 13). Νῦν Τελέση.

Τελέσαρχος, εἰς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Σάμου (Ἡρδ. Γ, 183).

Τελεσθῶ, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσδ. Θεογ. 358).

Τελεσεκράτης, Πυθιονίκης (Πίνδ. Πύθ. Θ).

Τελέσελλα, Ἀργεῖα ποιήτρια λυρική, τῆ 510 π. Χ. ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἀργείων γυναικῶν εἰς τὸν εἰσβαλόντα Κλεομένην βασιλέα τῶν Λακεδαιμονίων, ἀντιταχθεῖσα καὶ σώσασα τὴν πατρίδα αὐτῆς, δι' ἧ καὶ ἐστήθη αὐτῇ χαλκοῦν ἀγάλμα, ἔργον τοῦ Ἀθηναίου Νικηράτου. Ἀνάγλυφον παριστῶν αὐτὴν μετὰ περικεφαλαίας εἰς τὴν χεῖρα, βιβλίον δὲ παρὰ τοῦν πόδας, δὲ εἶδεν ὁ Πausanias ἐν Ἀργεῖ (B, 20). ἦν πιθανῶς τοῦ ἀνδριάντος τοῦτου ἀντίγραφον. Ἐλέγετο δὲ, ὡς ὁ Γυρταῖος, ἐξήγειρε καὶ αὐτὴ τοὺς συμπατριώτας τῆς εἰς ἀνδρείαν ἄλλ' ἐκ τῶν ἔθνων αὐτῆς οὐδὲν σχεδὸν περιεσώθη (Πλούτ. — Ἀπλδ. Γ, 5).

Τελεστήριον, ὁ ἐν Ἐλευσίνι μέγας ναὸς τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, ὁ ἄλλως καὶ **Μεγαρον** καὶ ἀνάκτορον λεγόμενος.

Τελέστης, 1) υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου (Ἀπλδ. Γ, 12, 5). — 2) Κρής, πατὴρ τῆς Ἰάνης (Οv. Μετ. IX, 717) — 3) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, πέμπτος μετὰ τὸν Βάκχιν, υἱὸς τοῦ Ἀριστομήδους ἢ Ἀριστοδήμου, ἤρξεν ἐπὶ 12 ἔτη, περὶ τὰ 758-747, καὶ ἀπέθανε φονευθεὶς (Paus. B, 4, 4). — 4) Περιφημὸς διθυραμβογράφος ἐκ Σελινόωντος, ζῶν ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, εἰς οὗς, κατὰ Πλούταρχον, τινὰ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἀνεφέροντο. — 5) Ὁρχηστὴς, ὅστις εἰς τὸ δράμα τοῦ Δισχύλου «Ἐπτά ἐπὶ Θήβας» διὰ μιμικῶν ὀρχήσεων συνώδευε τὰ χορικά ἔσματα, παριστῶν τὰς ἄδομενας πολεμικὰς πράξεις. — 6) Εἰς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Δημοσθένους (Κ. Ἀνδρ. Σλ. 611).

Τελεσφόρος, ἐν τῶν ἐπιθέτων τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Τελεστή, ἴδ. Μυστήριον.

Τελευταγόρας, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρώπης, μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπολλδ. Β, 7, 8).

Τελεύτας, εἰς τῶν ἐπισήμων Φρυγῶν, αἰχμαλωτισθεὶς ἐν Τροίᾳ μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Τεκμήσσης ὑπὸ Αἰάντος τοῦ Τελαμωνίου (Σφκλ. Δι. 210). Κατ' ἄλλους Τεύθρας.

Τελευτείας, Σπαρτιάτης γενναϊότητος, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου, διώκει τῆ 392-390 τὸν σπαρτιατικὸν στόλον ἐν τῇ Κορινθιακῇ κόλπῳ, ὑποστηρίζων τοὺς ἀδελφοῦ τοῦ τὰς ἐπιχειρήσεις (Ξηφ. Ἑλλ. Δ, 8. — Πλούτ. Ἀγρ. ΚΑ). Εἶτα ἐπέμφθη ὡς ναύαρχος εἰς Κύπρον, Ῥόδον καὶ Ἀγιαν, ἐνθα καὶ, ἀφ' οὗ ὁ Γοργόπας ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Χαθρίου, ἀνέλαβε τὴν ὑπερτάτην ἀρχηγίαν, καὶ ἐβλάψε σπουδαίως τοὺς Ἀθηναίους, θαρραλέως, εἰ καὶ ἀνεπιτυχῶς τὸν Πειραιᾶ προσβαλὼν. Τῆ 382 ἐκπεμφθεὶς ἀρχηγὸς κατὰ τῆς Ὀλύμπου, ἤρατο λαμπρὰν νίκην. Τὸ δ' ἐπιπὸν ἔτος, συγκροτήσας μάχην ἀνευ τῶν θεουσῶν προφυλάξεων, ἐφρονεῖτο, καὶ ὁ ὑπ' αὐτὸν στρατὸς κατεστράφη (Ξηφ. Ἑλλ. E, 3, 6. — Διοδ. ΙE, 21).

Τελέων, υἱὸς τοῦ Ἰωνος ἐξ Ἀθηναίων, σύζυγος τῆς Ζευξίπης, ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἀργοναύτην Βούτην, γενάρχην τῶν Βουταδῶν. Ὁρθότερον Τελέων (ἴδ. Τελέοντες), ἐξ οὗ ἡ ἀρχαία φυλὴ τῶν Τελεόντων ἐν Ἀθήναις. Πατὴρ προσέτι καὶ τοῦ Ἄργου καὶ τοῦ Ἐριβώτου (Ἀπλδ. Ῥδ. Α, 72).

Τέλη, 1) ἡ τιμήματα ἐλέγοντο ἐν Ἀθήναις αἱ τέσσαρες φορολογικαὶ τάξεις εἰς ἃς ὁ Σόλων διήρесе τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς, τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, τοὺς ἱππεῖς, τοὺς Ζευγίτας καὶ τοὺς Θήτας. Ἐξ αὐτῶν, οὗτοι μὲν ἦσαν ἀτελεῖς, οἱ δὲ λοιποὶ κατέβαλλον κατὰ διαφόρους ἀναλογίας εἰς τὸ δημόσιον. Καὶ τῶν μὲν Ζευγιτῶν τὸ φορολογητέον κεφάλαιον ἐξελαμβάνετο ἑπτάσιον τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν, ὧντων

οὐχὶ πλείονων τῶν 150—200 μεδίμνων ἢ μετρητῶν τῶν δὲ ἱππέων εἰς τὸ 10πλάσιον τῶν εἰσοδημάτων, ὄντων κατ' ἐλάχιστον ὅρον ἐκ 300 μεδίμνων τῶν δὲ πεντακοσιομεδίμνων, ἐχόντων τοὺλάχιστον 500 μεδίμνων εἰσόδημα, ὑπελογίζετο τὸ φορολογητέον κεφάλαιον εἰς τὸ δωδεκαπλάσιον, ἦτοι εἰς τοὺλάχιστον ἐν τάλαντον. Τελεῖν δὲ ἐλέγετο ἐν γένει καὶ εἰς ἐν τῶν 4 τελῶν ὑπάγεσθαι, ὥστε καὶ «θητικὸν τελεῖν» (Δμοθ. πρ. δηρτ. 1067) ἐσημαίνειν ἀπλῶς ὑπάγεσθαι εἰς τῶν θητῶν τὴν κατηγορίαν. — 2) Τέλη ἐν Σπάρτῃ ἦσαν οἱ τὰς ἀνωτάτας πολιτικὰς θέσεις κατέχοντες (Ξηφ. Ἑλλ. Γ, 2, 23), ἐνίοτε συμπεριλαμβανόντες καὶ τοὺς ἐφόρους· ἐνίοτε δὲ κατ' ἀντίθεσιν αὐτῶν, αἱ Ἐφοροὶ καὶ τὰ τέλη.»

Ἡέλης, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Λυσιδίχης, θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Ἡελλῆνοι, πόλις ἀρχαία τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν ἀρχαίοις χρόνοις καταστραφεῖσα (Στρβ.—Διον. Ἀλικ.).

Ἡελλιάδα, ἐπίσημος γενεὰ οἰωνοσκόπων ἐν Ἡλίδι τῆς Πελοποννήσου (Ἡρδ. Θ, 37).

Ἡελλείας, μάντις ἐξ Ἡλίδος, ὁ γενάρχης τῶν Τελλιαδῶν. Κατ' αὐτοῦ τὴν ὑπόδειξιν οἱ Φαιεῖς ἐνίκησαν τοὺς Θεσσαλοὺς, 600 διὰ νυκτὸς ἐπ' αὐτοὺς ἐπιπεσόντες, ἀποὺ διὰ γύψου ἤλειψαν ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὄπλα των (Ἡρδ. Η, 27).

Ἡελλός, Ἀθηναῖος, περὶ οὗ ὁ Σόλων ἔλεγεν εἰς τὸν βασιλέα Κροῖσον ὅτι ἦν ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν ἀνθρώπων, διότι ἔζησε πάντοτε αὐτάρκης μετὰ τῆς μετρίας περιουσίας του, ἐπολέμησε γενναίως, καὶ πεσὼν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐτάφη δημοσίᾳ δαπάνῃ (Ἡρδ. Α, 30.—Λουκ. Ἐπιστ. 10).

Ἡελμια τῆς Ἀθηνῶς, ἐν Ἀθήναις ὑδάτιον παρὰ τῇ Ἰλισσῷ (Rang. Ant. IIIον. II, ἀρ. 879).

Ἡελμησός καὶ **Ἡελμισσός**, 1)

πόλις ἐπίσημος καὶ ἀνοδοῦσα τῆς Λυκίας, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Καρίας, ἐπὶ ἀκρωτηρίου καλουμένου Τελεμισσῆς καὶ ἐπὶ ὀμωνόμου κλῆπου (Στρβ. ΙΔ, 666.—Liv. XXXVII, 16, 56. 38, 39). — 2) Πόλις τῆς Καρίας, 60 στάδια ἀπέχουσα ἀπὸ τῆς Ἀλικαρνασσῶς, ἴσως ἡ αὐτὴ, γνωστὴ διὰ τοὺς μάντις αὐτῆς (Ἀρρ. Δ, 25, 8.—Cic. Div. I, 41). — 3) Ὅρος τῆς Λυδίας ὑπὲρ τὸν Ξάνθον ποταμὸν (Παλαιφ.). — 4) Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων παρὰ τῇ Ἐγέστῃ (Διλ. Π. I, B, 33).

Ἡελμισσός, υἱὸς τοῦ Ἀπὸλλωνος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ὑπερβορείων. Ἐκ Καρίας ἐλθὼν, ἔκτισεν αὐτῷ ναὸν τοῦ πατρὸς του, ὅστις διὰ τοῦτο δῆθεν, ἐννοεῖται μᾶλλον διὰ τὴν πόλιν Τελεμισσῶν, ἐπεκλήθη Τελεμισσῶς (Στρβ. Βυζ. λ. Γαλεῶται).

Ἡελφουσσα, πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ (Πολύβ.—Διόδ.) Θέλπουσσα παρὰ Πausanias.

Ἡελχῆν, 1) υἱὸς τοῦ Ἑῤροπος, δολοφονήσας μετὰ τοῦ Θελεξίωνος Ἄπιν, τὸν βασιλέα τοῦ Ἄργους (Ἀπλδ. Β, 1, 1). — 2) Βασιλεὺς τῆς Σικυωνίας, πατὴρ τοῦ Ἄπιος (Paus. B, 5).

Ἡελχῆνες, ἀρχαιότατον γένος τῆς νήσου Ῥόδου, ἐκ Κρήτης προσελθόντες πρῶτον εἰς Κύπρον καὶ εἶτα εἰς Ῥόδον, ἦτις ἀπ' αὐτῶν καὶ Τελεχίνις ἀνομάζετο πρὶν (Στρβ. ΙΔ, σλ. 653) ἐννεα τὸν ἀριθμὸν, καὶ πρῶτοι ἐπινοήσαντες τὴν χώνευσιν τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ σιδήρου, κατασκευάσαντες δὲ τὸ δρέπανον τοῦ Κρόνου, καὶ προσέτι τὴν τρίαιναν τοῦ Πατειδῶνος, καὶ θεῶν ἀγάλματα, Ἀθηνᾶς, Ἡρας, Νυμφῶν, Διὸς, Ἀπὸλλωνος, εἰς τὸ ἐπώνυμον Τελεχίνιων ἀπεδόθη. Κατὰ Διόδωρον (E, 55) ἦσαν υἱοὶ τῆς θαλάσσης (ὑπερβαλασσίου καταγωγῆς), τὸν Πισσεῖδῶνα ἀναθρέψαντες, οἱ αὐτοὶ τοὺς Κουρήταις ἐν Κρήτῃ, ἀθεωροῦντο δ' ἀσκούντες καὶ γοητείας. φθοροποιὸς κολλάκις, ὅτε

καὶ Θελγίνες ἐλέγοντο, ἐκ τοῦ θελγείν. Ὁ δὲ Στράβων λέγει διὰ ἐδυσφημίθησαν οὕτως ὑπὸ φθονερῶν ὁμοτέχων. Εἰς τὴν Σικυώνα (ἴδ.), ἀρνηθεῖσαν αὐτοῖς τὸν μισθὸν τῆς ἐργασίας των, ἐπεμψεν ὁ Ἀπόλλων φθοροποιὸν νόσον. Ἀφ' ἐτέρου λέγεται ὁ Ἀπόλλων θανατώσας αὐτοὺς ὡς ἐχθροὺς τῶν θεῶν. Ἔχουσι τὸ κοινὸν κατὰ τὸν χαρακτῆρα μετὰ τῶν σημερινῶν Γύφτων ἢ Βοιωτῶν.

Τελωνίες. τὸ πρῶτον ὄνομα τῆς Ῥόδου, ἐκ τῶν Τελγίνων (Στράβ.).

Τελώνης. Ἐν Ἀθήναις τὰ πλεῖστα τῶν δημοσίων τελῶν ἐξεμισθοῦντο, ἤτοι ἐνφικίζοντο, διὰ δημοπρασίας ὑπὸ τῶν πωλητῶν, διατελοῦντων ὑπὸ τὴν Βουλὴν, εἰς ἰδιώτας, πολλάκις μετοίκους, ἢ εἰς ἐταιρίας, ὧν ὁ πρόεδρος ἐλέγχετο ἀρχώνης ἢ ἀρχιτελώνης. Ἐκαλοῦντο δὲ πολλάκις καὶ, κατὰ τὸ εἶδος τοῦ τέλους, οἱ τελῶναι εἰκοστῶναι, πεντηκοστολόγοι, κτλ. Ἄφειλον δὲ νὰ καταβάλλωσι καὶ ἀσφαλείας καὶ ἐγγυήσεις διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων ἃς ἀνεδλάμβανον πρὸς τὸ δημόσιον. Οἱ τελῶναι ἐξηροῦντο τῆς στρατολογίας, μεταχειρίζοντο πρὸς οὐρανίαν τῶν τελῶν ἐκλογεῖς, ἐπέβλεπον τὰς ἀγοράς, τοὺς λιμένας, τὰ εἰσαγόμενα ἐμπορεύματα, περὶ ὧν λέγει ὁ Πλούταρχος (π. πολυπραγμ.), ὡς ἂν ὠμίλει σήμερον. «Καὶ γὰρ τοὺς τελῶνας βαρυνόμεθα καὶ δυσχεραίνομεν, οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν, ἀλλ' ὅταν τὰ κρυπόμενα ζητοῦντες, ἐν ἀλλοτριῶν σκεύεσι καὶ φορτίοις ἀναστρέφονται». Ἐδύνατο δ' οἱ τελῶναι διὰ στάσεως, ἀπαγωγῆς, καὶ διαφόρων ἄλλων ἐνδίκων τρόπων νὰ καταδιώξωσιν εἰς τὰ δικαστήρια τοὺς τὰ τέλη μὴ καταβάλλοντας. Αὐτοὶ δ' ἄφειλον μέρος τῆς ἐκμισθώσεως νὰ προκαταβάλλωσι τὰς δ' ἐτέρας δόσεις, προσκαταβλήματα λεγομένας, νὰ καταθέτωσιν εἰς ὠρισμένας προθεσμίας ὁ δὲ καθυστερῶν ἦν ἄτιμος, καὶ ἂν τὸ δικαστήριον ἐκρινε τοῦτο ἀναγκαῖον, καὶ ἐφυλακί-

ζατο. Ἄν ἡ ὄφαιλή δὲν ἀπεινέτο κατὰ τὴν ἐνάτην πρυτανείαν, ἐδιπλασιάζετο ἂν δ' ἐξηκολούθει καθυστερῶν, καταλαμβάνοντο τὰ κτήματα αὐτοῦ, καὶ εἰσέγητο δίκη περὶ δημοσίου (Διασθ. κ. Τμκρ.).

Τεμενοῦλας. ὄρος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκτεινόμενον πρὸς νότον μέχρι τοῦ ἀκρατηρίου Ἀκρίτα (Παυσ. Δ, 34).

Τεμενοχός, κομμάτιον ἐδεσμάτων, κατὰ σχολιαστὴν Ἀριστοφάνους, ἰδίως τὰ τεμάχια τῶν τεταριχευμένων ἰχθύων ὁμοίως καὶ κατ' Ἀθήναιον (Η), καὶ ὅν ὁ Αἰσχύλος ἔλεγε τὰς τραγωδίας του τεμάχια τῶν Ὀμήρου μεγάλων δελφῶν.

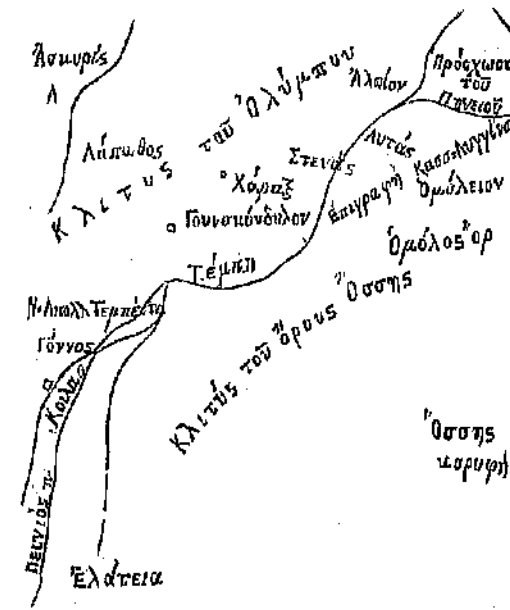
Τεμενεῖτες, νοτιὰ κύλη τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, καλουμένη κατὰ τὸν ἐκεῖ κείμενον ναῦν τοῦ Τεμενίτου Ἀπόλλωνος (Θουκ. ΣΤ, 75, 100. — Στφ. Βυζ.).

Τέμενος, τμήμα γῆς ἀπὸ τῶν πέριξ πρὸς ἴδιαν τινὰ χρῆσιν ἀποκεχωρισμένον (Ὀμ. Ἰλ. Ι, 572. Μ, 313. Τ, 391. Ὀδ. Ζ, 293), ὡς συνήθως τὸ πρὸς καλλιέργειαν: «Δράδες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπρίσσοντες» (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 550). Ἰδ. καὶ Ἰλ. Ζ, 194. Υ, 181. Ἰδίως ὁμοίως ἐπεκράτησε τὸ τέμενος νὰ λέγεται τὸ περὶ ναῦν τινα, ἢ ἐν γένει εἰς οὐδὲν τινα ἀνατεθειμένον ἰσθμὸν χωρίον (Ἠσὺχ.), ἄλλως, αὐλή, καὶ αὐτὸς ὁ ναὸς (καὶ ἐν Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 148. Ὀδ. Θ, 303).

Τέμεσα ἢ Τέμψα καὶ Τεμέση. 1) πόλις παρὰ τοῖς Βρουτοῖς κατὰ τὸν Ἰεριναιὸν κόλπον, μία τῶν ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀσωνίας εἰς τὴν νοτίαν Ἰταλίαν, ῥωμαϊκῆ ἀποικία. Παρήγεν οἶνον καλὸν (Στράβ. ΣΤ, 251, 255. — Liv. XXXIV, 45. — Cic. Verr. V, 16). Ἐρείκια εἰς πύργον τοῦ Λύκου (Totia di Luro). — 2) Πόλις ἀρχαιοτάτη, ἔχουσα μεταλλεῖα χαλκοῦ (Ὀμ. Ὀδ. Α, 184), κατὰ τοὺς σχολιαστὰς, ἢ ἐν Κύπρῳ, ἐπίσης διὰ τὰ μέταλλα αὐτῆς φημιζομένη, Τάμησος εἶτα κληθεῖσα (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 20, 21. — Στράβ.).

Τέμενες, ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ἐξ ἀριστῶν μερῶν εἰς αὐτὴν μετοικήσαντες (Ἀριστ. Ἀχρν. 477—Στράβ.).

Τέμηνη (τὰ), χαράδρα στενωτάτη καὶ 49 στάδια μακρὰ, πρὸς τὰ βορειανατολικά χωροῦσα μετὰ τῶν ὑψηλῶν, καθέτων, προ-

καταπρασίνους, καὶ σκιαζομένας ὑπὸ δρυῶν, θαρνῶν καὶ πλατάνων. Ὁ ποταμὸς ῥέει ἡσύχως, ὅτε μὲν εὐρύτερος, ὅτε δ' ὑπὸ τῶν βράχων συσπασσόμενος, καὶ εἰς τὰ στενωτέρα μέρη τῆς δεξιᾶς ὄχθης φαίνεται ἐπιχθὴ ἀρχαίας ἀμαξιτῆς ὁδοῦ. Ἐκεῖ δὲ, ἐν ταῖς ἀποτόμοις κρημνοῖς τῆς Ὀσσης, ὑπάρχει ῥήγμα στενωτάτον, δυσχερεστάτη εἰσοδος εἰς τὴν κοιλάδα, ὅν ἄλλοτε ὠχυρωμένον διὰ φρουρίου μικροῦ (Liv. XLIV, 6). Περὶ ἐν τέταρτον δὲ τῆς ὥρας ἀνατολικώτερον ἀναγινώσκειται ἐπι τοῦ λειοῦ ἐξεσμένου κρημνοῦ ἢ ἐπιγραφῆ: L. Cassius Longinus Procos. Tempore munivit (ἴδ. Cass. B. G. III, 34). Εἰς μίαν τῶν εὐρύτερων θέσεων ἦν τὸ πάλαι ἰδρυμένον βωμὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, γενικῆς εὐλαβείας ἀπολαμβάνων. Ἐπιστεύετο διὰ σεισμὸς ἔσχιε τὴν χαράδραν, ἐν ᾗ πρὶν πᾶσαι αὐταὶ αἱ Θεσσαλικαὶ κοιλάδες ἐκκλύπτοντο ὑπὸ ὕδατος (Στράβ. Θ, 430). Τοῦτου ἕνεκα ἐφρόνει καὶ ὁ Ἐρέξης διὰ καλῶς ποιούντες οἱ Θεσσαλοὶ ὑπετάγησαν, διότι ἀνμύνον ἤθελε προσάγει τὸν

κρυπτόντων ἢ ὑποχωρούντων κρημνῶν τῶν δύο συναντωμένων Θεσσαλικῶν ὄρεων, τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὀσσης. Πᾶν σχεδὸν τὸ πλάτος αὐτῆς καταλαμβάνει ἡ κοίτη τοῦ Πηνειοῦ, πλὴν στενῆς διόδου κατὰ τὸ χεῖλος αὐτοῦ μόνον δὲ κατὰ τὰ δύο πέρατα εὐρυνόμενῃ ὀπισσοῦν, λαμβάνει τὸ σχῆμα στενῆς κοιλάδος. Θαυμασίον ἐστὶ τὸ κάλλος τῆς ἀγρίας ταύτης φάραγγος συνδυαζόμενον μετὰ τῶν χαρῶν συμφύτου κοιλάδος διαρροεμένης. Λαμπρὰν χρωμάτων ἀντίθεσιν παραγούσιν οἱ ὑπέρυθροι, καθέτοι, παντοίως κεκοιλωμένοι κρημνοί, μετὰ τῶν καλυπτόντων αὐτοὺς πολυχρόων φυτῶν καὶ θάμνων καὶ δένδρων. Καὶ ὁ μὲν Ὀλυμπος κατέρχεται ἀποτόμως σχεδὸν πανταχοῦ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ μετὰ τῶν κρημνῶν τῆς Ὀσσης καὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ παραταίνεται στενὴ ταινία εὐφύρου γῆς, καὶ ἐνιαχοῦ εὐρύνεται καὶ εἰς μικρὰς πεδιάδας

Πηνειῶν ἦσαν κατεστραμμένοι (Ἡρόδ. Ζ, 129). Νῦν λέγεται καὶ Λυκόστομον. — Καὶ ἄλλως ἐξόχως ὠραίας χαράδρας ἐκάλουν Τέμηνη ἐν τῇ ἀρχαιότητι, βεβαίως κατὰ τὰ Θεσσαλικά, ὡς τὰ Ἐλώρια Τέμηνη ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐλώρου (Ov. Fast. IV, 487), καὶ παρὰ τοῖς Σαβίνοις τὴν κοιλάδα ἦν διαρρέει ὁ Οὐελλῖνος (Cic. ad Att. IV, 15).

Τέμηνη, χωρίον ἐν Ὀρέκῳ, ἔχον δὴσφημὸν τινα στενωπὸν μετὰ τῶν Ἰεριναιῶν πόλεως καὶ Μαξιμιανοῦ πόλεως, πιθανῶς τὰ Κορπίλων στενώδιον ὅν ὁ Βρούτος καὶ ὁ Κάσσιος ἀπῆλθον εἰς Φιλίππους (Liv. XXXVIII, 41. — Ov. Trist. I, 10. 22).

Τέμψα, ἴδ. Τέμεσα.

Τενέα, πόλις 60 στάδια τῆς Κορίνθου πρὸς νότον ἀπέχουσα, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πρὸς τὰς Μυκήνας, εἶχεν ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐδῶ ἐλέγχετο Ὀρέψας ὁ Πόλυβος τὸν Οἰδίπουν

(Στρεβ. Η, 380). Ἄλλ' ἴδ. Cic. ad Alt. VI, 2, 3). Nūn Χιλιομόδι.

Ἰνενεῶς, ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας (Στρεβ.). Nūn Τινίας.

Ἰνενεῶς, νῆσος ἐν μίλιον ἀπέχουσα ἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς παραλίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, ἐχούσης δύο λιμένας, ὧν ὁ εἰς ἐλέγετο βόρειος (Ἡρόδ. Α, 151) ἐπιστεύετο ὅτι ἐκαλεῖτο πρὶν Ἀσύκοφρος, καὶ μετωνομάσθη ἔπειτα κατὰ Τέννην (ἴδ.), τὸν υἱὸν τοῦ Κύνου. Ὁ Ὀμηρος λέγει τὸν Ἀπόλλωνα «ἔφι ἀνάσσοντα» ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ. Ἀρχαῖοτάτα ἦδη ἦτο ἐπίσημος (Στρεβ. ΙΙ, 604). Οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας των κατὰ τῆς Ἑλλάδος κατέλαβον αὐτήν (Ἡρόδ. ΣΤ, 31). Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου συνεμάχην μετὰ τῶν

Ἀθηναίων (Θουκ. Β, 2), καὶ ἔμεινε καὶ μετὰ ταῦτα αὐτοῖς συντεταγμένη, μέχρις αὐτῆς ἢ Ἀντακιδεῖος εἰρήνην ἀπέδωκεν αὐτὴν εἰς τὴν Περσίαν, ἧς ἀπέσεισεν αὐτὴς τὸν ζυγὸν ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων. Ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς ἦν ἡ Ἰνενεῶς σπουδαῖος ναυτικὸς σταθμὸς (Πολύβ. ΙΣΤ, 34. ΚΖ, 6. — Λίν. XXXI, 16. XLIV, 28). Ἐπὶ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου ὁ Δούκουλλος συνεκρότησεν ἐνταῦθα σπουδαίαν ναυμαχίαν (Πλούτ. Λούκ. Γ. — Cic. Arch. IX, 21. 4. Mur. XV, 33).

Ἰνέννης, υἱὸς τοῦ Κύνου, βασιλεὺς τῶν Κολωνῶν ἐν Τρωάδι, καὶ τῆς Προκλείας, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἡμιθέας. Διαβλήθεις ὑπὸ τῆς μητρικῆς του, ἐνεκλείσθη μετὰ τῆς ἀδελφῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς των εἰς κιβώτιον, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐξεβράσθη δ' εἰς τὴν νῆσον Λεύκοφρον,

ἣν μετωνόμασε Ἰνενεῶν, καὶ ἐβασίλευσεν ἐπ' αὐτῆς. Ἀναγνωρίσας δ' εἶτα ὁ Κύνος τὴν ἀλωσύτητα τοῦ υἱοῦ του, ἤλθε πρὸς αὐτὸν εἰς Ἰνενεῶν, καὶ ἀμφότεροι ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Τὸν Τέννην ἐτίμων ὡς ἥρωα οἱ Τενεῖοι (Παυσ. Ι, 14, 2). Κατὰ δὲ Διόδωρον (Ε, 83), ἦν πρῶτος οἰκιστὴς τῆς νήσου, πρὶν οὐσῆς ἐρήμου.

Ἰνενεῶν, πρωτεύουσα νομοῦ τῆς ἀνω Αἰγύπτου, εἰς τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Νείλου, εἶχε ναυὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἀθόρ (Ἀφροδίτης), καὶ κατακτετο ὑπὸ δεξιῶν ἀλιέων τῶν κροκοδείλων (Στρεβ. ΙΖ, 814. — Jun. IX, 35). Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα (Δενδέρα), καὶ ἀξιόλογα λείψανα ἀμφοτέρων τῶν ναῶν, φερόντων ἱερογλυφικὰς ἐπιγραφὰς τῶν χρόνων τῆς Κλεοπάτρας. Μικρὸν δὲ βορειότερον, εἰς Λατιόπολιν (Ἰσνὴ), ὑπάρχουσι λαμπρὰ εἰρήπια τοῦ ναοῦ τῆς Ἰσιδος, οἰκοδομηθέντος, κατ' ἐπιγραφὰς, ὑπὸ τοῦ Θουμμάσιος, τῆς 1783 π. Χ.) καὶ ἐν αὐτοῖς εὐρέθη ὁ περιφημὸς ζυδιακὸς κύκλος, ἔχων τὴν πλήρη παράστασιν τῶν 12 ζυδίων, καὶ ἀπαχθεὶς εἰς Παρισίους.

Ἰνενεῶν, υἱὸς τοῦ Ἰνένου καὶ τῆς Νύμφης Ὀραηίδος, ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πανὸς καὶ τῶν Νυμφῶν διότι ἐπαίξε καλῶς τὸν ποιμενικὸν αὐλόν, εἶτα δ' ὡς ἀπειθὴς αὐτοῖς μεταμορφώθεις εἰς μέγαν κήνηρον, καλούμενον Ἰνενεῶν (Ἀντ. Λιβ. 22).

Ἰνενεῶν, κώμη, εἶτα πόλις ἐν Ἰλλυρίᾳ, εἰς τὸν βορειότατον μυχὸν τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, τὸν Ἰνενεῶν κήνηρον. Οἱ Ῥωμαῖοι, ἐπὶ τῶν πολέμων κατὰ τῶν Ἰαπέδων, ἀναγνωρίσαντες τῆς θέσεως ταύτης τὴν καταλληλότητα, ἠῤῥῆσαν τὴν πόλιν, ταχέως ἔκτοτε ἀναπτύχθησαν διὰ τοῦ ἐμπορίου (Στρεβ. Ε, 215. Ζ, 314. — Mal. II, 4, 3).

Ἰνενεῶν, 1) Πόλις τῆς Βαβυλωνίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ (Διον. Περ. 982. — Πτολμ. Ε, 20. — 2) Αὐλήτριά τις ἐν Ἀθήναις (Ἀρατφ. Θσιμφ. 1181).

Ἰνενεῶν, 1) Ἀφρικανὸς (Αἴγιο), ἐν Καρχηδὸν γεννηθεὶς τῷ 185 π. Χ., ἤλθε νεώτατος ὡς δοῦλος εἰς Ῥώμην. Ὁ κύριος αὐτοῦ, Ἰνενεῶν Λουκάνος, ἀφαιρῶν εἰς αὐτοῦ τὴν ἀγγίνοιαν καὶ τὴν καλλονὴν, τὸν ἀνέθραψε καλῶς, τὸν ἀπηλευθέρωσε, καὶ τῷ ἔδωκε τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ Ῥωμαϊκὸν ὄνομα. Ἐπεδόθη δ' εὐθὺς εἰς τὴν κωμικὴν ποίησιν, καὶ ἐπιδοκιμασθεὶς καὶ ἀγαπηθεὶς ὑπὸ πολλῶν τῶν ἐπιστῆμων Ῥωμαίων, ἰδίως ὑπὸ Σικεπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ, ἀφ' οὗ ἔγραψε καὶ ἀνεβίβασεν εἰς τὴν σκηνὴν ἐξ κωμωδίας, ἀπῆλθε σπουδῶν ἕνεκα εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἄμα ἐπανελθὼν, τῷ 159, ἀπέθανε, μόλις 26 ἐτῶν, ἀφείς μίαν θυγατέρα. Οἱ τίτλοι τῶν ἐξ κωμωδιῶν του, τῶν μόνων ἃς ἔγραψε, καὶ αἰτινες σώζονται, εἰσὶ πάντες Ἑλληνικοί. «Ἄνδρῖα Ἐβνοῦχος Ἐαυτὸν τιμωρόμενος Ἀδελφοὶ Ἐκουρα Φορμίων». Ἐγραψε δ' αὐτὰς κατὰ πρωτότυπα τῆς νέας ἀττικῆς κωμωδίας, τὰς μὲν δύο τελευταίας κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, τὰς λοιπὰς δὲ κατὰ τὸν Μένανδρον, ὥστε ἡ διατήρησις αὐτῶν ἐστὶ πολὺτιμος καὶ διὰ τὴν μέχρι τινὸς γνῶσιν τῶν ἀπολεσθέντων Ἑλληνικῶν ἀριστοουργημάτων. Διακρίνεται διὰ τὴν περιγραφὴν τῶν χαρακτήρων καὶ τὴν δραματικὴν οἰκονομίαν, ὡς ἐν γένει ἢ νέα κωμωδία, ἀλλ' ὡς αὐτὴ, ἐλαττοῦται τῶν ἀρχαίων ὡς πρὸς τοῦ σαρκασμοῦ τὴν ὀξύτητα. Καὶ ὡς πρὸς τὴν εὐγένειαν τῆς γλώσσης καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς συνθέσεως διακρίνεται πάντοτε ἐν αὐταῖς ἢ ἐπιρροὴ τῆς Ἑλληνικῆς μορφώσεως, ὥστε καὶ κατ' αὐτὸν τὸν Καίσαρα ἦν «ἡμίτομος Μένανδρος» (Dimidiatus Menander. Suet. Vit. Ter.). Ἀλλὰ μιμητὴς μόνον ἦν, οὐχὶ μεταφραστὴς τοῦ Μένανδρου. — 2) Ἰνενεῶν Οὐάριον Ἀτακινὸς ἐκ τῆς Ναρβονικῆς Γαλλίας, ἐνθα ὁ ποταμὸς Ἀταξ, ἔζη ἀπὸ 83-37 π. Χ., καὶ ἐβάδισα καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ ἴχνη Ἑλλήνων ποιητῶν, γράψας ἔπος ἐπιγραφόμενον «Ἀργοναυτικὸν ἢ Ἀργοναυτικά», ἐλευθέρην ἀπομίμησιν τῶν

(ΑΡΧ. ΛΕΞ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Β΄.)

τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου. Τοῦτο ἐξετιμάτο ὑπὲρ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ἀλλὰ δ' αὐτοῦ μνημονεύονται τὸ ἐπιγραφόμενον «Χωρογραφία», ἀστρνομικὸν περὶ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἄλλα «Ἐφημερίδες», περὶ ἀτμοσφαιρικῶν φαινομένων, κατ' Ἀρατφ. Ὁ Ὀράτιος τὸν λέγει καὶ ποιητὴν σατυρῶν, ὁ Ὀβίδιος καὶ ὁ Προπέρτιος ἐλεγείων. Σώζονται δ' αὐτοῦ ἀποσπάσματα μόνον.

Ἰνενεῶν, ἐργαλεῖον ξυλουργικὸν πρὸς διάτρησιν (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 246. Ψ. 198). Ἡ εἰκὼν κατ' ἀρχαῖον πρωτότυπον ἡ

δ' ἑτέρα κατ' εἰκόνα νῆς Πομπηίας, παραστάσαν τὸν Δαίδαλον, (βλ. ὁ Πλίνιος (VII, 57) λέγει ἀφευρετὴν τοῦ τέρετρον ἢ τρυπάνου), κατασκευάζοντα χαλκῆν αἶγα διὰ τὴν Παισιφάνην, καὶ ἔχοντα παρ' ἑαυτῷ κατὰ γῆς

τὸ λεπτότερον τέρετρον τῶν τορευτῶν, κινούμενον διὰ χορδῆς τόξου, δι' ὃ καὶ τὸ τόξον ἐστὶ πλησίον αὐτοῦ.

Ἰνενεῶν (ἡ), ἀποικία Κροτωνιατῶν εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῶν Βρυτιτῶν, ἐπὶ κόλπου Ἰνενεῶν κατ' αὐτὴν καλου-

μένου (Θουκ. ΣΤ, 104). Κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ἀννίβα, καὶ ἔκτοτε πλέον δὲν ἀνιθρῶθη.

Σώζονται δὲ τὰ ἐρείπια αὐτῆς κατὰ τὴν Ἀγ. Βῆρημιαν (Στρεβ. ΣΤ, 256. — Λίν. VIII, 24).

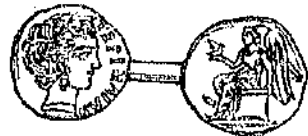
Ἡέριμα, ἡ στήλη κατὰ τὸ πέρασ τοῦ σταδίου. Ἰδ. Νόσσα.

Ἡέριμερα (τά), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξύ Καρίας καὶ Λυδίας, ἐπὶ τοῦ Τερμερίου ἀκρωτηρίου, ἀπέχοντος 40 στάδια τῆς νήσου Κῶ (Ἡρόδ. Ε, 37. — Στρεβ. — Στρεβ. Βζ.). Παροικιακῶς ἐλέγετο «Τερμέριον κακόν» τὸ μέγα κακόν, εἴτε διότι τοιοῦτο ἐπέσυρον ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ Τερμέριοι ἐνεκα ἰδίων κακουργιών, εἴτε δι' ἃ αὐτοὶ ἐπραττον κακά, πειραταὶ ὄντες (Πλούτ. Θησ.). Ἰδ. Τέρμερος.

Ἡέριμερος, διαβόητος μυθολογούμενος ληστής ἐν Θεσσαλίᾳ, συντρίβων τὰς κεφαλὰς τῶν ἐκεῖθεν διερχομένων. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς (Πλούτ. Θησ. ΙΑ). Πιθανότερον ἐξ αὐτοῦ τὸ παροικιακὸν «Τερμέριον κακόν» Ἰδ. Τέρμερα.

Ἡεριμησός, πόλις τῶν Ἀρναίων εἰς τὴν Ταρρακωνικὴν Ἰσπανίαν ἐπὶ κρηνοῦ ἀποτόμου δυτικῶς τῆς Νουμαντίας κειμένη. Πολλὰκις ἀποκρούσαντες ἐπιθέσεις καὶ πολιορκίας τῶν Ῥωμαίων, ἐβιάσθησαν τέλος τῆ 98 π. Χ. οἱ κάτοικοι νὰ μετακινήσιν εἰς τὴν πεδιάδα, εἰς πόλιν ἀτείχιστον (Ἀπκ. ΣΤ, 76. 99). Ἡ ἄνω πόλις νῦν Τέρμη.

Ἡεριμησός καὶ Τελμησός, 1) Πόλις τῆς Πισιδίας ὄχυρὰ καὶ εἰς δυσπρόσθητον θέσιν κειμένη, εἰς τὰ ὄρη τοῦ Ταύρου,

ὑπὲρ τὸν ποταμὸν Καταρράκτην, καὶ παρὰ στενωπὸν. Ἐνεκα τῆς ὄχυρότητος αὐτῆς ἀπέφυγε νὰ τὴν προσβάλῃ ὁ Ἀλέξανδρος (Στρεβ. Π, 630. — Ἀρρ. Α, 27, 5. 28, 1). — 2) Ἰδ. Περμησός.

Ἡερμίλια (οἱ), Κρήτες ἀρχαϊστά

μεταβάντες εἰς Λυκίαν μετὰ τοῦ Σαρπηδό- νος, καὶ εἶτα Λύκιοι κληθέντες ἀπὸ Λόκου τοῦ υἱοῦ τοῦ Πανδίωνος, εἰ καὶ οἱ ὄμοροι αὐτοῖς ἐξηκολούθουν νὰ τοὺς ἐνομάζωσι Τερμίλιας, ἦτοι τοὺς ὄμορους (Ἡρόδ. Α, 173. — Πaus. Α, 19).

Ἡέριμος, ποταμὸς τῆς νήσου Σαρδύς, παραρρέων τῇ πόλει Κύρνη (νῦν Ἀρογιν- νήσιος).

Ἡέριμων (ὁ), Ὀρος, ἡ τῶν ὀρίων προ- τάτις θεότης τῶν Ῥωμαίων, τῶν τε δημο- σίων, τοῦ κράτους, καὶ τῶν ἰδιωτικῶν κτή- σεων. Ἡ λατρεία αὐτῆς ἐπιστεῦετο εἰσα- χθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νουμά. Ἐτελεῖτο δὲ πρὸς τιμὴν αὐτῆς κατ' ἔτος, τῇ 21 Φεβρουαρίου, ἑορτῇ, τὰ Τερμινάλια (Διον. Ἀλλρ. Β, 9. — Πλούτ. Νουμ.).

Ἡέρπανδρος, ἐξ Ἀντίσσης τῆς νή- σου Λέσβου, ποιητῆς καὶ μουσικῆς τῆς 25- 35 Ὀλ. Λέγεται πρῶτος τελειοποιήσας τὴν λύραν, διὰ συμπληρώσεως τῶν 4 αὐτῆς χορ- δῶν εἰς 7. Προσέτι ἐφημίζετο ὡς ὁ ἐπινοή- σας πρῶτος μουσικὰ σημεῖα, καθ' ἃ ὁμοιο- μόρφως πανταχοῦ νὰ ψάλλονται τὰ δημοικὰ ἔπη, καὶ αὐτὸς δὲ συνέταξε μελωδίας, αἰτι- νες, ἐνεκα τοῦ κάλλους αὐτῶν, ἐπὶ πολὺ ἐπε- κράτησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μουσικὴν, Λέ- σβιοι καλούμενοι. Εἰς τοὺς ἐν Δελφοῖς μου- σικοὺς ἀγῶνας ἐπὶ Ὀλ. 27-33 ἐνίκησε τε- τράκις ἐπανειλημμένως καὶ ἦδη τῷ 676 π. Χ. κατ' ἐντολὴν τοῦ χρημαῦ, εἰς Σπάρ- την κληθεὶς, ἵνα διὰ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς μου- σικῆς τοῦ κατευνασῆ ἑκατ' ἐξαφθέντα ἐμφύλια πάθη, ἐνίκησεν εἰς τὸν πρῶτον μουσικὸν ἀγῶ- να τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος. Ἐκ τῶν ποιή- σεων αὐτῷ δύο μόνον στίχοι περισώζονται, καὶ τούτων ἡ γνησιότης ἐν τῇ ἀρχαϊότητι ἦδη ἠμφισβητεῖτο (Αἰλ. π. i. ΙΒ, 50. — Πλούτ. — Στρεβ.).

Ἡέρπειος, πατήρ τοῦ ἀοιδοῦ Φημίου (Ὀμ. Ὀδ. X, 330).

Ἡερψίαις, Ἰσθμιονίκης (Πίνδ. Ὀλ. Π, 60).

Ἡερψιχόρη, ἡ Μοῦσα ἡ εἰς τοὺς χο- ροὺς καὶ τὰς ὀρχήσεις ἐντεροπομένη (Ἡρόδ. Θεογ. 78. — Πλάτ. Φαῖδρ. 259).

Ἡερψέων, Μεγαρεὺς, εἰς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους (Πλάτ.).

Ἡεσσαράκοντα (οἱ), ἦσαν ἐν Ἀθή- ναις δικασταὶ κατ' ἔτος κληρούμενοι καὶ «κατὰ δῆμους περιτόντες», ἵνα διακρίνωσιν ἐκεῖ τὰς μικρὰς δίκας «αἰκίας καὶ βιαίων», καὶ πάσας τὰς μὴ ὑπερβαίνουσας τὴν διεκδί- κησιν 10 δραχμῶν, ἵνα μὴ ἀναγκάζωνται οἱ δημόται νὰ ἔρχωνται μακρόθεν εἰς τὰ δικα- στήρια διὰ μικροῦ λόγου ἀξίους διαπληκτι- σμούς καὶ δι' ἐλαχίστας ποσότητας. Πρὶν ἦσαν τὸν ἀριθμὸν 30· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐξώ- σεως τῶν Ἀ' τυράννων ἠξήθησαν εἰς 40, αἰμίσει τοῦ ἀριθμοῦ, κατὰ Πολυδεύκην (ΙΑ, 100. — Ἀρσεν. Πλατ. Δ, 13, 2. — Δημοσ. πρ. Πανταίν. 976. — Λεξ. Ῥητ. Φῶτ. 310, 21).

Ἡετραδραχμία, ἰδ. Τετραρχία.

Ἡετραδραχμιον, ἀργυρῶν νόμισμα τῶν Ἀθηναίων, περιλαμβάνον 4 τῶν τότε δραχμῶν, κατὰ μὲν τὸν σταθμὸν ἴσον πρὸς 3, 60/100 τῶν νῦν δραχμῶν (φράγκων), κατὰ δὲ τὴν ἀξίαν, ἀναλόγως τῆς τιμῆς τοῦ σί- του, τριπλάσιον.

Ἡετρακίεφελος, Ἡερμῆς, ἐν Ἀθή- ναις εἰς διασταύρωσιν ὁδῶν τοῦ ἔσω Κερα- μεικοῦ, ἀγάλμα, ἡ μᾶλλον τετραγῶνος στή- λη μετὰ τεσσάρων κεφαλῶν τοῦ Ἡρμοῦ, προστάτου τῶν ὁδῶν, ἐκάστης κεφαλῆς οὐ- σης πρὸς μίαν τῶν ὁδῶν ἐστραμμένης (Ἡσύχ. — Φωτ. λεξ. — Ἐπίγρ. ἐν Ἀνθλ.).

Ἡετρακόσιοι, βουλὴ ὀλιγαρχικὴ ἐν Ἀθήναις, ἀντικαταστήσασα τὴν τῶν 500 μετὰ τὸ Σικελικὸν πάθημα. Ἡδὴ ἀπὸ Κίμωνος εἶχεν ἀρχίσει ἡ ἐνέργεια τῶν ἐταιριῶν, αἰ- τινες ἐπέδωκον τὴν τοῦ πολιτεύματος μεταρ- ρύθμισιν. Δι' κωμῆσαι τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ δίκη τῶν Ἑρμοκοπιδῶν εἰσὶν ἀποδει- ξεῖς πόσον ὑπόπτως διέκειτο ἡ τότε ἀρχουσα μερὶς πρὸς τοὺς ἀντιπολιτευομένους. Ἀλλὰ

μετὰ τὴν μεγάλην ἤτταν ἐν Σικελίᾳ πάντες συνείδον τὴν ἀνάγκην δραστηρίας μεταρρυ- μίσεως, καὶ ἐξελέγησαν δέκα πρόβουλοι (Ἰδ.), ἵνα σκεφθῶσι περὶ τῶν ἀναγκαίων μεταβολῶν εἰς τὸ πολίτευμα. Οἱ Ἀλκιβιά- δης, ἀπελθὼν ἐκ Σπάρτης πρὸς τὸν Πισ- σαφέρνην, συνέδεσε σχέσεις μετὰ τοῦ ἐν Σά- μῳ ἀττικοῦ στέλου, καὶ ὑπεσχέθη τὴν ὑπο- στήριξιν τῶν Περσῶν, ἐὰν ἐν Ἀθήναις, ἔνθα τὰ δημόσια διεῖπεν ὁ ἀσποῖδος αὐτοῦ ἐγ- θρὸς Ἀνδροκλῆς, ἀντικαθίστατο κυβέρνησις ὀλιγαρχικῆ. Ἐὰ τῆς ὀλιγαρχίας ἐφρόνουν ἐν τῷ στόλῳ καὶ ὁ Φρόνιχος καὶ ὁ Πείσαν- δρος, ἀμφότεροι ὁμοῦς πολλαχῶς οὐχὶ καλῆς ἀπολαύοντες ὑπολήψεως. Καὶ ὁ μὲν Φρόν- νιχος, μισῶν τὸν Ἀλκιβιάδην, ἀπέκρουσε τὰς προτάσεις αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Πείσανδρος ἐδέ- χθη ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἀθήνας ἵνα ἐνεργήσῃ τὰ θέοντα. Κατάρθωσε δὲ τὴν συνένωσιν πα- σῶν τῶν ἐνεργειῶν εἰς ἀπὸ κοινοῦ δρᾶσιν, καὶ ἀνετέθη αὐτῷ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τοῦ Πισσαφέρνη. Καὶ οὗ- τοι μὲν δὲν ἐπέτυχον· ἀλλ' ἄφ' οὗ εἰς δια- φέρους νήσους ἐγκατέστησε τὴν ὀλιγαρχίαν, ἐπανελθὼν ὁ Πείσανδρος κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 411 π. Χ., κατάρθωσε νὰ ψηφισθῇ ἡ κατάρ- γησις διαφέρων δημοκρατικῶν θεσμῶν, πρὸ παντὸς δὲ τοῦ σπουδαιοτάτου πάντων, τοῦ νό-μου περὶ γραφῆς παρανόμων, νὰ παύσῃ ἡ δημοτικὴ μισοδοσία, καὶ νὰ ἐκλεγῶσιν ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας 5 πρόεδροι, οἵτινες προσεξε- λέξαντο ἄλλους 100, ἀνὰ 10 ἐξ ἐκάστης φυλῆς, καὶ ἐκ τούτων ἕκαστος ἀνὰ ἄλλους 3· ὥστε πάντες ὁμοῦ ἐγένοντο 400, ἀντικα- ταστήσαντες τὴν βουλὴν τῶν 500, ἣν ἐξε- δίωξαν διὰ τῆς βίας. Περιώρισαν δὲ καὶ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου εἰς μόνους 5000· καὶ ἠδύνατο νὰ συγκαλῶσιν αὐτὴν κατὰ βού- λην. Ἡ κυβέρνησις αὐτὴ ἤρξατο διαπραγ- ματεύσεων μετὰ τῆς Σπάρτης. Ἀλλ' αἱ ἐλ- πίδες ὠφελίμου συνθηκολογίας ἢ ὑποσχηρί- ξεως ἐκ μέρους τῆς Περσίας, εἰς ἃς ἀπο- βλέπων ὁ δῆμος συγκατένευσεν εἰς τὴν τοι-

αὐτὴν μεταβολὴν, δὲν ἐπηγήθευσαν, καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ αὐτοὶ οἱ ὀλιγαρχαὶ διεφώνησαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ οἱ μὲν τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν, ὡς ὁ Φρύνηχος, ὁ Πείσανδρος, ὁ Ἀντιφῶν, ἐμελέτων καὶ παρενεύαζον προσδοκίαν εἰς τὴν Σπάρτην, ἐν ᾧ ἄλλοι, ὡς ὁ Θηραμένης, ὁ Ἀριστοκράτης, ἐκκλησίαν εἰς συμβιβασίαν μετὰ τοῦ δήμου. Ἡ ἔσθρα ἀπεσπάσθη οἱ τότε ἐν Σιάμῳ ναυαρχοῦντες, ἰδίως ὁ Θρασύβουλος καὶ ὁ Θράσυλος, ἐκνήρυχθησαν ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας· καὶ τότε προσεκληθῆν ὁ Ἀλκιβιάδης, ὅστις οὐδέποτε ἐκλινοῦν εἰλικρινῶς πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν, καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κυβερνήσεως, καὶ ὁ δῆμος ἀνέτρεψε τοὺς τετρακοσίους, μετὰ τετραμνηθῶν αὐτῶν ἀρχῆν. Ὁ Φρύνηχος ἐδολοφονήθη, ὁ Ἀντιφῶν κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἄλλοι ἐφυγον εἰς Δελφείαν πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας. Ἡ ἀρχαία βουλή ἐνδρόθη ἐκ νέου· ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἐκκλησιαστικόν, δηλαδὴ ὁ μισθὸς διὰ τὰς συνελεύσεις τοῦ δήμου ἔμεινε κατηργημένος, διὰ τοῦτο ἐξήκολούθησεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου συγκαίμενη ἐκ 5000, καὶ ἄλλαι τινὲς ἐκ τῶν γενομένων μεταρρυθμίσεων διατηρήθησαν, ἀλλ' ἀγνοεῖται ἐπὶ πόσον (Θουκ. Η, 87-97).

Ἑτρακίωμος, ἐν Ἀττικῇ ἀρχαιοτάτος σύνδεσμος, περὶ τὸ Ἡράκλειον, τεσσαρῶν κωμῶν, αἵτινες ἦσαν οἱ Πειραιεῖς, Θυμοιτάδαι, Φαληρεῖς καὶ Εὐπεταῖνες.

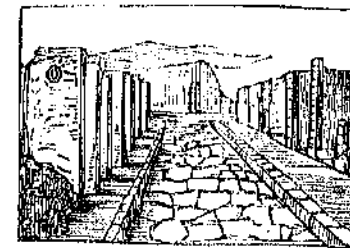
Ἑτραλογία. Ἐπειδὴ αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις ἐν Ἑλλάδι ἐτελοῦντο δι' ἡμέρας, ἀπὸ τῆς αὐγῆς μέχρι τῆς ἑσπέρας, διὰ τοῦτο ἀνέλαθεν, ἀπὸ τοῦ Λίσχυλου ἤδη, ὁ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰ Διονύσια εἰς αὐτὰς διαγωνιζόμενος ποιητὴς ἀφείλε νὰ προσάγῃ τέσσαρα ἡμῶν δράματα, ἅτινα νὰ πληρῶσι τὸ τῆς ἡμέρας διάστημα. Συνέκειτο δ' ἡ τετραλογία αὕτη ἐκ τριῶν τραγωδιῶν καὶ ἑνὸς σατυρικοῦ δράματος, συνεχομένων διὰ τῆς ὑποθέσεως. Πλήρης ἀττικὴ τετραλογία οὐδεμίαν διατηρεῖται. Τῆς Ὀρεστέας τοῦ Λίσχυλου ἔχομεν τὰς τρεῖς τραγωδίας, «Ἀγα-

μέμνονα, Χοηφόρους καὶ Εὐμενίδας»· τοῦ δὲ σατυρικοῦ δράματος γινώσκεται μόνον τὸ ὄνομα «Πρωτεύς». Ἐξ ἀρχαίων σημειώσεων γνωστοὶ εἰσὶν οἱ ἐπόμενοι τίτλοι τετραλογιῶν. Τετ' Αἰσχύλου α) Ἡ τετραλογία «τῶν Περσῶν (Φινεύς, Πέρσαι, Γλαῦκος, Προμηθεύς)». β) Ἡ «Λυκούργεια (Ἡδῶνες, Βασσαρίδαι, Νεανίαι, Λυκούργος)» ἢ «Οἰδιπόδεια (Λαῖος, Οἰδίπους, οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, Σφιγξ)». Καὶ ἐκ συγχρόνου τετραλογίας Ἀριστίου, τοῦ υἱοῦ Πρατίνα, μνημονεύονται τρία δράματα· α) Περσῶν, ὁ Τάνταλος καὶ οἱ Παλαίσται, τὸ τελευταῖον, δράμα σατυρικόν, ἔργον τοῦ πατρὸς του, ὁ ἀνεβίβασεν ὁ Ἀριστίας εἰς τὴν σκηνήν, συμπληρώσας αὐτὸ διὰ τῶν τριῶν τραγωδιῶν. Μνημονεύεται προσέτι τετραλογία τοῦ Πολυφράδμονος, καὶ αὕτη «Λυκούργεια» καλουμένη. Ὡς πρὸς τὰς τραγωδίας τοῦ Σοφοκλέους οὐδεμίαν σώζεται μαρτυρία περὶ τῆς εἰς τετραλογίας συναρμολογίας αὐτῶν. Ἑτραλογιῶν δὲ τοῦ Εὐριπίδου εἰσὶ γνωστοὶ οἱ ἐπόμενοι τίτλοι· α) ἡ τῆς Ἀλκίσιπδος τετραλογία, ἣν ἀπετέλουν τὰ δράματα «καὶ Κρήσαι, Ἀλκμαίων ἐν Ἰωφίδι, Τήλεφος, Ἀλκίσιπτος». β) «Ἡ Μήδεια», ἣς μέρη «Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτης, Θερπισταί»· γ) ἡ «Τρωάδων διδασκαλία», ἣ ἀνήκει ὁ Ἀλέξανδρος, Παλαμῆδης, Τρωάδες, Σίφυρος». Πρὸς τὸν Εὐριπίδην ἀντηγωνίσθη τότε ὁ Ξενοκλῆς διὰ τετραλογίας, ἣς μέρη ἦσαν «Οἰδίπους, Λυκάων, Βάκχαι καὶ Ἀθάμας». Μνημονεύεται καὶ τοῦ Φιλοκλέους Πανδιονίς, πιθανῶς καὶ αὕτη τετραλογία κατὰ τὰς Λίσχυλους, εἰ καὶ τὰ μέρη αὐτῆς δὲν ἀναφέρονται. Καὶ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Μιλήτου ἡ μνημονευομένη «Οἰδιπόδεια», τετραλογία φαίνεται καὶ αὕτη οὕσα. Ἐξ ὑποθέσεως τινος δὲ τῶν «Φοινισσῶν» τοῦ Εὐριπίδου ἐγένετο γνωστὸν ὅτι τὸ δράμα τοῦτο συνεδιδάχθη ἡμῶν μετὰ τοῦ «Οἰνομάου» καὶ τοῦ «Χρυσίππου» τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ· τοῦ δὲ τετάρτου δράματος δὲν διατηρήθη ἡ ἐπιγραφὴ. Ὁμοίως καὶ τῆς τετραλογίας τῆς διδα-

χθείσης μετὰ τοῦ Εὐριπίδου τὸν θάνατον μόνον τρεῖς τίτλοι γινώσκονται, «Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίων ἐν Κορίνθῳ, Βάκχαι». Ὁ Σουΐδας λέγει ὅτι ὁ Σοφοκλῆς ἀῆρξε τοῦ δράματος πρὸς δράμα ἀγωνιζομένου, ἀλλὰ μὴ τετραλογίαν, ἐξ οὗ πρέπει νὰ εἰσασθῆ ὅτι κατ' ἀρχὰς μὲν ἐδιδάσκοντο τέσσαρα ἀλληλουχοῦμενα δράματα ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, τὴν δ' ἐπιούσαν ἄλλα τόσα τοῦ ἀνταγωνιζομένου αὐτοῦ, εἶτα δὲ, κατ' εἰσήγησιν τοῦ Σοφοκλέους, πρὸς μείζονα ποικιλίαν, ἐν τὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνὰ ἓν (ἢ ἀνὰ δύο, ἐν τραγικῶν καὶ ἐν εὐθυμῶν ἢ σατυρικῶν) ἑκάστου τῶν ἀντιπάλων.

Ἑτραμνηστός, υἱὸς Ἀσύσου, Σιδάινος, εἰς τῶν ναυάρχων τοῦ Ξέρξου (Ἑρδ. Ζ, 98).

Ἑτραοῖδιον, ἡ διασταύρωσις δύο ὁδῶν. Σταυροδρόμιον.

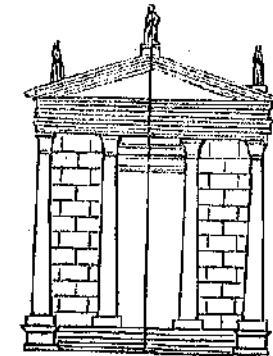
Ἑτραπόλις, πολλαχού σύνδεσμος πολιτικὸς ἢ καὶ θρησκευτικὸς τεσσαρῶν πόλεων, ὡς α) ἐν Ἀττικῇ, βορείως τοῦ Πεντελικοῦ, συνδέουσα ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων τοὺς δήμους Μαραθῶνα, Οἰνῆν, Προβάλινθον, Τριόβρυθον, περὶ τὴν λατρείαν ναοῦ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἡ Ἑτρακίωμος (ἴδ.) ἢ Πειραιεῖς. — β) ἐν Δωρ (ἴδ.: Ἐρικός, Πίνδος, Βοῖον, Κυτίνιον). — γ) ἐν Λυκίᾳ (Κίβυρα, Οἰνόανδα, Βουβίαν, Βάλλουρα). — δ) ἐν Συρίᾳ (Ἀντιόχεια, Ἀπάμεια, Λαοδικεῖα, Σελεύκεια).

Ἑτραπυργία, πόλις εἰς τὰ νότια τῆς Καππαδοκίας, ἣς πολλὰ σώζονται εἰρηπία ἐν Ἰγγεσσῷ (Πολύβ. — Πτολμ. Β, 7).

Ἑτραρχία, ἡ τετραχῆ πολιτικὴ διαί-

ρσις χώρας ἢ λαοῦ τινος. Οὕτω διηρεῖτο ἀρχαιοτάτα ἡ Θεσσαλία εἰς τέσσαρας τετραρχίας, καὶ τὴν διαίρεσιν ταύτην ἐπανεῖρε πάλιν ὁ Φίλιππος, θέλων νὰ διασπᾷ αὐτῆς τὴν ἐνότητα (Διασπ. κ. Φιλ. Β, 117. — Εὐρπ. Ἀλκστ. 1154. — Στρεβ. Θ, 430. — Ἀρπκρ. λ.). — Ἐκαστον τῶν τριῶν Γαλατικῶν ἐθνῶν, τῶν καταλαβόντων ἐν μικρῇ Ἀσίᾳ τὴν Γαλλογαρδικίαν, διήρξε τὴν μερίδα αὐτοῦ εἰς τέσσαρας τετραρχίας (Στρεβ. ΙΒ, 566. 567), καὶ διέμειναν ὑπὸ 12 τετραρχίας μέχρις οὗ ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας περιήλθον πάντες ὑπὸ τὸν Δηιάταρον (Ἀππ. Μισρ. ΜΣΤ. Συρ. Ν. Ἐμφυλ. Δ, 88. — Liv. Ἐπιτ. ΧCIV. Cic. pr. Deiot. XV). Τετραρχίας εἶχον καὶ τινὰ τῶν ἐθνῶν τῆς Συρίας, καὶ ἐν Παλαιστίνῃ Τετραρχαὶ ἐλέγοντο ἡγεμόνες τινὲς τοῦ οἴκου τοῦ Ἡρώδου (Ἰωσηπ. Ἰνδ. Ὀρχλ. ΙΔ, 2, 13. — ΙΖ, 8, κ.λ. — Plin. V, 16, 19).

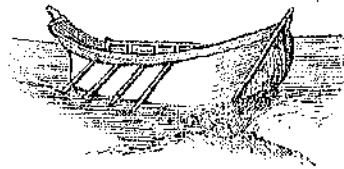
Ἑτραστυλός, ὁ ναὸς ὁ ἔχων πρὸ τῆς εἰσόδου στοᾶν ἐκ τεσσαρῶν κίονων τε-

τραστυλός δὲ ἀμφιπρόστυλος ὁ ἔχων ὁμοίαν στοᾶν καὶ κατὰ τὴν ὀπισθίαν πλευράν.

Ἑτραήρης, ναὸς, οὐχὶ ἡ ἔχουσα τέσσαρας σειρὰς κωπῶν, ὡς ἡ τριήρης ἢ ἔχουσα τρεῖς, ἀλλ' ἡ ἔχουσα μόνον τέσσαρας κώπας ἐκατέρωθεν (Διόδ. ΙΘ). Μετὰ Διονύσιον ἐν Σικελίᾳ, ἐγένετο ἀπόπειρα ναυπηγίας πλοίων μετὰ σειρῶν κωπῶν πλείονων τῶν 3,

ἀλλ' εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν δὲν ἐχρησίμωσαν.

Τευθία, κώμη τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐνωθεῖσα εἴτα μετὰ τῆς παρακειμένης Δύμης (Παυσ. Η, 27).

Τευθεΐας, ποταμὸς τῆς Ἡλίδος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν (Στράβ.).

Τευθεΐα, πόλις κατὰ τὸ κέντρον κειμένη τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τῷ Ὀρχομενῷ, ἐπίσημος μέχρι τῆς ἰδρύσεως τῆς Μεγαλοπόλεως, ἔκτοτε δὲ παρακμάσασα. Τινὲς ἐκλαμβάνουσι ὡς αὐτὴν ταύτην καὶ τὴν Τευθεΐαν (Παυσ. Η, 27, 4, 28, 2). Ἡ νῦν Δημητσάνα.

Τευθρανία, πρωτεύουσα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Καϊκού ποταμοῦ, κτίσμα τοῦ Τευθραντος (Ξερ. Ἀνάβ. Β, 1, 3. Ἑλλ. Γ, 16. — Αἰσχ. Ἰκέτ. 565). Περὶ αὐτὴν τὸ Τευθραντος πεδίοον (Ἡρόδ. Β, 10. — Πινδ. Ὀλ. Θ, 107).

Τευθώρας, 1) Υἱὸς Πανδίωνος, πατὴρ τοῦ Θεσπίου, βασιλεὺς τῆς Μυσίας, διάδοχόν του ἐγκαταστήσας τὸν γαμβρὸν του Τηλεφον, τὸν ἕγγονον Ἀλεοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας (Παυσ. Η, 4. — Ἀπολλδ. Β, 7, 4). — 2) Ἑλληὴν ἐκ Μαγνησίας, ἐν Τρωάδι ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεῖς (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 705). — 3) Ἀθηναῖος λεγόμενος ἰδρυτὴς τῆς Τευθρώνης ἐν Λακωνίᾳ. — 4) Πατὴρ τοῦ Ἀξύλου ἐξ Ἀρισθῆς (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 13). — 5) Ὀπαδὸς τοῦ Αἰνεῖου (Virg. Αἶ, X, 402). — 6) Ἴδ. Τελεύτας.

Τευθρώνη, πόλις Λακωνική, λεγομένη κτίσμα τοῦ Ἀθηναίου Τευθραντος (Παυσ.). Νῦν Κολοκυνθία.

Τευκρίς, χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας,

μέρος τῆς Τρωϊκῆς, ἢ αὐτὴ ἡ Τρωάς (Αἰσχλ. Ἀγ. 113. — Ἡρόδ. Β, 118).

Τευκροὶ, οἱ κάτοικοι τῆς Τευκρίδος, συνήθως αὐτοὶ οἱ Τρῶες (Ἡρόδ. Ζ, 122. — Ἀπλδ. Γ, 12, 1. — Στράβ. — Στφ. Βυζ.).

Τευκρος, 1) Υἱὸς τοῦ ποταμοῦ θεοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῆς νύμφης Ἰδαίας, ἦτοί τοῦ ὄρους καὶ τοῦ ποταμοῦ τῆς Τρωάδος, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Τρῶων, καθ' ὃν καὶ Τευκροὶ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο. Ὑποδεχθεὶς παρ' ἑαυτῷ Δάρδανον, τὸν ἐκ Σαμοθράκης, τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Βατείαν ἢ Ἀρισθῆν ἢ, κατ' ἄλλην διήγησιν, ὁ Δάρδανος, ἐγγάμιος ὢν, ἐδέχθη παρ' ἑαυτῷ τὸν Τευκρον καὶ τὸν Σκαμάνδρον, ἐλθόντας ἐκ Κρήτης, καὶ κομισάντας εἰς Τρωάδα τὴν λατρίαν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος (Διόδ. Δ, 75. — Ἀπλδ. Γ, 12, 1). — 2) Υἱὸς τοῦ Τελαμώνος καὶ τῆς Ἡσιόνης, θυγατρὸς τοῦ Λαομέδοντος, Σαλαμίνιος, πρὸς πατρός ἀδελφὸς τοῦ Αἰάντος, ὁ ἀριστος τῶν Ἑλλήνων τοξοτῶν πρὸ τῆς Τρωάδος (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 281). Ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς Σαλαμίνα, ἀπεβλήθη ὑπὸ τοῦ πατρός του διότι δὲν ἐξεδίκαθη τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Αἰάντος, ἢ διότι δὲν ἐκόμισε τὰ ὄσα του, ἢ κατ' ἄλλους, τὴν γυναῖκά του Τέκμησσαν καὶ τὸν υἱὸν του Εὐρυσάκην. Εἰς Κύπρον ἐλθὼν, ἦν τῷ παρεχόμενος Βήλος, ὁ βασιλεὺς τῆς Σιδωνίας, ἐνυμφεύθη Ἐννην, τὴν θυγατέρα τοῦ Κύπρου, ἐξ ἧς ἔσχε θυγατέρα τὴν Ἀσταρίαν. Ἐβασίλευσε δὲ προσέτι ἐν Κύπρῳ τὴν πόλιν Σαλαμίνα (Στράβ. ΙΑ, 682. — Παυσ. Δ, 28, 6. — Virg. Αἶ, I, 619. — Hor. Od. I, 7, 21). Ἐλέγετο προσέτι ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τελαμώνος ἐπέστρεψεν εἰς Σαλαμίνα, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Εὐρυσάκου ἀποπαμφθεῖς ὅτι ἀπηλθὲν εἰς Γαλικίαν τῆς Ἰσπανίας.

Τευμησός, ὄρος καὶ πόλις τῆς Βοιωτίας, ἀνατολικῶς τῶν Θηβῶν, ἐνθα ἐλέγετο ὅτι ὁ Ζεὺς ἐκρυψε τὴν Εὐρώπην ὅτε ἤρπασεν αὐτὴν ἐκ Φοινίκης. Εἰς τὸ ὄρος δ' ἐφά-

λαυν ἢ Τευμησσία ἀλώπηξ, ἣν ὁ Διόνυσος, ὀργισθεὶς κατὰ τῶν Θηβαίων, ἐπεμψεν ὡς μάστιγα κατ' αὐτῶν, μεγάλην φθορὰν ἐπιφέρουσαν (Ὀμ. Ὑμν. Ἀπόλλ. 46. 248. — Ἑδρπ. Φοίν. 1100. — Παυσ. Θ, 19, 1. — Στράβ.).

Τευρίσκοι, ἀρχαῖος Λακωνικὸς λαὸς περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τόρα (Πτλμ. Γ, 8), ἐν τῇ νῦν Τρανσυλβανίᾳ.

Τεύτα, σύζυγος Ἀγρώνος, τοῦ βασιλέως τῶν Ἰλλυριῶν, μεθ' οὗ τὸν θάνατον ἐβασίλευσεν ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ τῆς Πίννου. Ὁ Ἀγρων καὶ ὁ προκατόχος αὐτοῦ εἶχον συγκεντρώσει τοὺς Ἰλλυριοὺς περὶ τὴν Σιδόραν πρὸς μεγάλας πειρατικὰς ἐκδρομὰς, καὶ διὰ τῶν διστεγῶν πλοίων αὐτῶν, ἅτινα ἐκαλοῦντο λιβεῖρναί, ἐπέπιπτον κυρίως κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ὡς τῶν πλουσιωτέρων. Αἱ πόλεις ἀπετάθησαν εἰς τὴν Ρώμην, ἣτις ἐπεμψε πρεσβείαν πρὸς τὴν Τεύταν. Ἐπειδὴ δ' αὕτη, ὀργισθεῖσα διὰ τὴν ἐλευθεροστομίαν ἐνὸς τῶν πρέσβεων, ἐθανάτωσεν αὐτὸν, καὶ διέταξε τὴν λεηλασίαν Ῥωμαϊκῶν πλοίων, ἢ Ρώμη ἐκήρυξε τὸν Ἰλλυρικὸν πόλεμον, τῷ 229 καὶ 228 π. Χ. Ἡ Τεύτα, προδοθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φεραιίου, ἠναγκάσθη ν' ἀποστῆ τῶν πλείστων κατακτήσεων αὐτῆς, αἵτινες ἐδόθησαν εἰς τὸν Δημήτριον, νὰ ὑποβληθῆ εἰς φόρον, καὶ νὰ ὑπασχῆ νὰ μὴ ἐκπέμψῃ πλέον ὀπλισμένα πλοῖα. Κατόπιν ἀπεσύρθη καὶ τῆς κυβερνήσεως (Πολβ. Β, 4. — Flor. Η, 5).

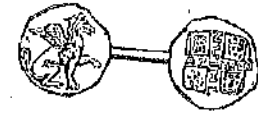
Τευτομάκας, βασιλεὺς τῆς Λαρίσης ἐν Θεσσαλίᾳ. Εἰς αὐτοῦ τοὺς ἐπιχειρήσεις ἀγῶνας ἐφόνευσεν ὁ Περσεὺς τὸν ἀπῆκον αὐτοῦ Ἀκρίσιον (Ἀπλδ. Β, 4, 4).

Τεύτλουσσα, νῆσος πρὸ τῆς Κάρτικῆς ἀκτῆς, μετὰ τῷ Σύμῳ καὶ Ἀλικαρνασσοῦ (Θουκ. Η, 42. — Στράβ. Βυζ.).

Τεύτονες, λαὸς γερμανικὸς, παρὰ τῷ Οὐίστοῦλα ποταμῷ οἰκῶν, μετὰ τῶν Κήμβρων κατὰ τῶν Ῥωμαίων συνεστρατεύσας

καὶ ἐπὶ ἀνδρείᾳ διακριθεὶς, δι' ὃ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξετάθη καὶ ἐπεκράτησεν ἐν Γερμανίᾳ (Στράβ.).

Τέως (ἦ), ἰωνικὴ πόλις παραλία ἐν Λυδία, εἰς τὴν νοτιὰν ἀκτὴν τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ προέχοντος ἐκ τοῦ ὄρους Μίμκντος. Φεύγοντες τὸν Περσικὸν ζυγὸν οἱ κάτοικοι

κατέλιπον οἱ πλείστοι τὴν πατρίδα των καὶ μετόκησαν εἰς Ἀθήνηρα (Ἡρόδ. Α, 168. — Στράβ. ΙΑ, 644). Οὐχ ἦττον ὅμως διέμεινον ἐπὶ ἡ πόλις οὐχὶ ἐντελῶς ἄσημος. Ἦν πατρίς τοῦ ποιητοῦ Ἀνακρέοντος καὶ τοῦ ἱστοριογράφου Ἐκαταίου. Εἶχε ναὸν τοῦ Διονύσου, ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ ἐξάστυλον καὶ περίπτερον, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἐρμογένους (Vit. III, 3, 8). Παρ' αὐτῇ ὁ εὐχολος τῶν Ῥωδίων μετὰ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ἐνίκησε τὸν Ἀντίοχον (Liv. XXXVII, 27). Ἐρείπια ἐν Βουδρούμ.

Τέζεττης (Ἰωννῆς), γραμματικὸς καὶ ποιητὴς τῆς 16' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ., ἀνὴρ λίαν πεπαιδευμένος δι' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἄξια μνήμης εἰσὶ τὰ Ἰλιὰ καὶ, ἔπος 1676 στίχων, εἰς τρία μέρη διηρημένον τὰ πρὸ Ὀμήρου, τὰ Ὀμήρου, τὰ μεθ' Ὀμήρου καὶ ἡ βίβλος ἱστορικὴ ἐκ 12610 στίχων πολιτικῶν (τετραμέτρων ἰαμβικῶν), διηρημένη εἰς 13 χιλιάδας, ἐξ οὗ καὶ Χιλιάδες ἐπονομάζεται. Ἰστορικὴν καὶ ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν οὐ μικρὰν ἔχει τὸ ποίημα ταῦτα. Συνέλεξε δὲ καὶ συνεδάσε προσέτι καὶ χρησιμώτατα σχόλια εἰς Ὀμηρον, Ἡσίοδον, Ἀριστοφάνην, Λυκόφρονα, Νίκανδρον, Ἀππιανόν. — Εἰς τὰ τοῦ Λυκόφρονος δὲ συνειργάσθη μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἀδελφὸς του Ἰσαάκ.

Τήβεννα, Τηβωνίς ἢ Τήβεννος (ἦ), ἐπίβλημα τῶν πλουσίων καὶ ἐπιστήμων

κατ' ἄρχαίς τῶν Ἀργείων, ἀπὸ τοῦ πρώτου δωριέως βασιλέως αὐτῶν Ἰημένου Ἰημενός κληθεῖσα, καὶ ἔπειτα εἰς Ἰθήβενος

παραφθαρεῖσα (Ἀρτεμίδ. — Διον. Ἀλικ. ΣΤ'. — Πολύδ.). Ἐῖτα δὲ μάλιστα ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς μεγάλοις τῶν Ῥωμαίων.

Ἡγήγανον, τὸ μαγειρικὸν σκεῦος, τὸ καὶ νῦν τηγάνιον (Ἀθην. ΣΤ', 228), καὶ

τηγανίτης ὁ ἐν αὐτῷ παρασκευαζόμενος πλακοῦς, ὁ καὶ νῦν οὕτω καλούμενος.

Ἡθῶς (ἦ), ἡ τροφὸς, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, σύζυγος τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐξ οὗ ἔσχε τέκνα τοὺς Ὀκεανίδας καὶ τοὺς θεοὺς τῶν ποταμῶν, ἄρα ἀλληγορικῶς τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον τῆς υἱρότητος καὶ τοῦ ὕδατος· μήτηρ ἐν ἄλλοις τοῦ Φόρκυος, τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας (Πλατ. Τιμ.), εἰς ἣν ἡ Ῥέα ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Διὸς. Ὅτε δ' ὁ Ζεὺς ἐπολέμει κατὰ τούτων, ἡ Ἡρα κατέφυγε πρὸς τὸν Ὀκεανὸν καὶ τὴν Ἡθῶν (Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 200. — Ἡσίοδ. Θεογ. 136. 337. — Ἀπλλδ. Α, 1, 3).

Ἡηλεθῶαι (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς ἀρκαδικός, ἐκ Λελέγων καταγόμενος, καὶ ἀρχαιότατα καταλαβὼν καὶ οἰκήσας τὰς ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Λευκαδίας νήσους (Ἡσδ. Ἀσπ. 19. — Στρεβ.), τὰς Ἡηλεθῶν, μετὰ ταῦτα δὲ

Ἰαφίων νήσους κληθεῖσας, ὡς καὶ αὐτοὶ ὀνομάσθησαν Ἰάφιοι (Στρεβ.). Προήλθον δ' οἱ Ἡηλεθῶαι ἐκ Μυκητῶν (Ἀπλλδ. Β, 4, 5), καὶ τὸ ὄνομα ἔλαβον ὡς μεγαλόφωνοι, ἐκ τοῦ «τῆλε-βοῶν».

Ἡηλεθῶας, 1) ἔκγονος τοῦ αὐτόχθονος Λελέγος, οὗ οἱ 22 ποῖδες, Ἡηλεθῶαι κατ' αὐτὸν καλούμεναι, κατέφκησαν τὰς νήσους τοῦ Λευκαδίου κόλπου (Στρεβ.). — 2) Εἷς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας (Ἀπλλδ. Γ, 8, 1). — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, ἵσως ὁ Ἀρσανίας τοῦ Πλουτάρχου (Ξηφ. Ἀνθ. Δ, 4, 3).

Ἡηλεθῶες, ἀρχαιοτάτα μέρος τῆς Ἀρκαδίας, πρώτη κατοικία τῶν Ἡηλεθῶν (Στρεβ. Βυζ.).

Ἡηλεγόνη, θυγάτηρ τοῦ Φάρεως, ἔκγονος τοῦ Ἰέρμοῦ, γυνὴ τοῦ Ἀλφειοῦ, μήτηρ τοῦ Ὀρσιλόγου (Πaus. Μεσ. 30).

Ἡηλέγονος, 1) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πρωτέως, οὗς ἐν μονομαχίᾳ ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς (Ἀπλλδ. Β, 5, 9). — 2) Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, νυμφευθεὶς τὴν Ἰὼ, κομισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ (Ἡσδ. Θεογ. 1014. — Ἀπλλδ. Β, 1, 3). — 3) Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ τῆς Κίρκης, ὑπὸ ταύτης πεμφθεὶς εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς τσ' ὑπὸ τρικυμίας δὲ βίβηεις εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην, ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ ἐνυμφεῖθη τὴν Πηνελόπην (Σχλ. Εὐρπ. Ὀρατ. 932). Ὁ αὐτὸς λέγεται κτίσας καὶ ἐν Ἰταλίᾳ τὴν πόλιν Τεῦσκουλον (Εὐστθ. εἰς Ὀδ. 11).

Ἡηλεκλείδης, Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, φίλος τοῦ Νικίου καὶ εἷς τῶν ἀντιπάλων τοῦ Περικλέους. Λέγεται γράψας μόνον 6 κωμῳδίας. Σώζονται δέκα ἀποσπάσματα ἐκ 5 ἐξ αὐτῶν (Συλλ. Meinecke, Com. Graec. fragm.).

Ἡηλεκλής, 1) Σάμιος ἀγαματοποιὸς καὶ χαλκοπλάστης, υἱὸς τοῦ Ροίκου, περὶ Ὀλ. 56 (550 π. Χ.), ἐλέγετο ἔργα-

σθεῖς ἐν Δήλῳ τὸ ἥμισυ τοῦ διὰ τὴν Σάμιον ὠρισμένου χαλκοῦ ἀγάλματος τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ τὸ ἕτερον ἥμισυ κατεσκεύαζεν ἐν Ἐφέσῳ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Θεόδωρος (Διόδ. Α, 98), ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ τέχνη ἦν ἐτι τότε μᾶλλον χειρωνακτικὴ οὐχὶ κατ' ἔμπνευσιν, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ κανόνας καὶ μέτρα ἐργαζομένη. — 2) Εἷς τῶν Δολιχίων ἐκ Θράκης (Ἀπλλν. Ῥοδ. Α, 1040).

Ἡηλεκλος, υἱὸς Ἀρχελαοῦ, τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων τῇ 830 π. Χ. (Στρεβ.).

Ἡηλέμιχος, υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ τῆς Πηνελόπης, ἦν βρέφος ὅτε ὁ πατὴρ του ἀπῆλθεν εἰς τὸν τρωϊκὸν πόλεμον (Ὀμ. Ὀδ. Α, 447). Ἐφθόος, ἀπῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν του, προτροπῇ τῆς Ἀθηνᾶς, ἦτις καὶ τὸν συνάδουσαν ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ σοφοῦ παιδαγωγοῦ αὐτοῦ Μέντορος. Ἐν Σπάρτῃ ἔμαθε παρὰ τοῦ Μενελάου ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπανάειμιψεν εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ ἐπιστρέψας, εὗρεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χοιροβοσκοῦ Οἰνομάου· ἐλθὼν δὲ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν, τὸν ἐβοήθησαν ἰσχυρῶς εἰς τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν μνηστῆρων τῆς μητρὸς του (Ὀμ. Ἰλ. Β, 360. Ὀδ. Χ, 89. 98. 142). Κατὰ τινὰς (Εὐστθ. εἰς Ὀδ. 11) ἐνυμφεῖθη Ναυσικαάν, τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀλκίνοῦ, βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν τὸν Περσέπολιν. Κατ' ἄλλους τὴν Κίρκην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα.

Ἡηλεμιος, 1) υἱὸς τοῦ Εὐρύμου, μάντις τῶν Κυκλάδων, προειπὼν εἰς τὸν Πολύφημον τὸ μέλλον νὰ συμβῇ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῦς (Ὀμ. Ὀδ. 1, 509. — Θεόκρ. ΣΤ, 23). — 2) Υἱὸς τοῦ Πρωτέως, οἰωνοσκόπος (Hygin. Fab. LXXXVIII).

Ἡηλέπυλος (ἦ), πόλις τῶν Λαιστρυγόνων (Ὀμ. Ὀδ. Κ, 82. Φ, 318. — Ἰδ. Εὐστθ. ἀνθ.).

Ἡηλεφάνης, 1) γλύπτης καὶ χαλκοῦργος Φωκαεὺς ἢ Φωκεὺς, ἐράμιλλος, κατὰ

Πλίνιον (LXXXIV, 19, 9), τῶν μεγίστων καλλιτεχνῶν, τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ Μύρωνος, ἀλλ' ἦττον αὐτῶν γνωστός, εἴτε διότι ἀποκατέστη ἐν Θεσσαλίᾳ, εἴτε διότι συγκατένευσε νὰ ἐργασθῇ καὶ διὰ τὸν Δαρεῖον καὶ Ξέρξην, πιθανῶς εἰς τὴν γλυπτικὴν κόσμησιν τῶν ἀνακτόρων τῆς Περσепόλεως. Τούτου μνημονεύεται σὺμπλεγμα πεντάθλου νικητοῦ μετὰ Ἀπόλλωνος καὶ Λαρίσης. — 2) Σικυώνιος, εἷς τῶν πρώτων τὴν ἱερογραφίαν ἀσκησάντων, καὶ τὴν πρώτην καὶ στοιχειωδεστάτην πρόβδον εἰς αὐτὴν ἐπενεγκὼν δι' ἐγγραφῆς καὶ ἄλλων γραμμῶν ἐντὸς τοῦ ἐπ' αὐτοῦ μόνου γνωστοῦ περιγράμματος (Plin. XXXV, 5). — 3) Αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθένους. — 4) Αὐλητὴς καὶ ψάλτης Σάμιος ἐπὶ Κλεοπάτρας (Πaus. Α, 44, 9).

Ἡηλέφρασσα, γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος, μήτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐν Θράκῃ ἀποθανούσα διε συνάδουσε τὸν Κάδμον ἀπελθόντα εἰς ζήτησιν τῆς ἀρπαγείσης ἀδελφῆς του (Ἀπλλδ. Γ, 1, 1). Κατ' ἄλλους (Μοσχ. Εἰδ. Β, 42), γυνὴ τοῦ Φοίνικος. Κατὰ Σχολ. Εὐρπ. Φοίν. 5, Τηλέφρη.

Ἡηλεφως, Ἀρκάς, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὐγῆς, θυγατρὸς Ἀλεοῦ, τοῦ βασιλέως τῆς Τεγέας, ὑπὸ τῆς μητρὸς του εἰς τὸ ἔλκος τῆς Ἀθηνᾶς ἐκταθείς. Ἐκεῖ εὐρῶν αὐτὸν ὁ πάππος του, τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ ὄρος Παρθένιον, ἐνθα ἐτρέφη ὑπ' ἐλάφου. Τὴν δὲ Αὐγὴν λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς ὁ Ναύπλιος ἔνα πωλήσῃ αὐτὴν δούλην, τὴν ἔφερεν εἰς Μυσίαν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐνθα ὁ βασιλεὺς Τεῦθρας τὴν ἐνυμφεῖθη. Ὁ δὲ Ἡηλεφως, ἀφ' οὗ ἠλικιώθη, κατ' ἐντολὴν τοῦ χρησμοῦ ἐλθὼν πρὸς τὸν Τεῦθραντα, ἀνεῦρε τὴν μητέρα του. ἐνυμφεῖθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀργιόπην, καὶ διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸν ὄρον (Πινδ. Ὀλ. Θ, 111. — Ἀπλλδ. Β, 7, 4, Γ, 9, 1). Κατὰ δὲ τοὺς Λατίνους ποιητὰς (Hor. Epod. XVII, 8. — Ov. Met. XI, 112. Trist. V, 2, 15) ἐπὶ τῆς τρωϊκῆς ἐκστρατείας οἱ Ἕλληνες εἰσέβαλον εἰς τὴν

Μουσίαν, ἀλλ' ὁ Τήλεφος τοὺς ἀπέκρουσε· σφαλεῖς δ' ἐπὶ κλήματος ἀμπέλου (ἔθεν καὶ τὸ ἐπιθετον Διόνυσος σ φ α λ τ η ς), ἔπεσε καὶ ἐτρώθη ὑπὸ τῆς λόγχης τοῦ Ἀχιλλέως. Μακρόντες οἱ Ἕλληνες τὴν ἐλληνικὴν του καταγωγὴν, ἠθέλησαν νὰ τὸν συμπαραλάβωσιν, ἀλλ' ἠρνήθη νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, διότι εἶχε νυμφευθῆ εἰς δευτέρον γάμον Ἀστυόχην, τοῦ Πριάμου τὴν θυγατέρα. Ἀπελθόντες δ' οἱ Ἕλληνες ἐρρίφθησαν ὑπὸ μεγάλης τρικυμίας ὀπίσω πάλιν εἰς τὰς πατρίδας των. Ἐν τούτοις ἡ πληγὴ τοῦ Τηλέφου δὲν ἐθεραπεύετο, καὶ ὁ χρησμὸς τῶν εἶπεν ὅτι ὁ τρώσας αὐτὸν οὗτος μόνος καὶ ἰάσεται. Τότε εἰς ἐπαίτην μεταμφιεσθεῖς, ἀπῆλθεν εἰς Μυκήνας πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ, συμβουλή τῆς Κλιταϊμνήστρας ἐκλεψε τὸ βρέφος τὸν Ὀρέστην ἀπὸ τοῦ λίκνου του, καὶ ἀπειλήσας νὰ τὸν φονεύσῃ, ἔλαβε τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Ἀγαμέμνονος νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ὁ χρησμὸς εἶχε δηλώσει εἰς τοὺς Ἕλληνας ὅτι μόνον ὑπὸ τοῦ Τηλέφου τὴν ὁδηγίαν θὰ ἤρχοντο εἰς τὴν Τρωάδα, δι' ὃ καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν ἐθεράπευσε διὰ τῆς σκωρίας, ἢ διὰ τῆς ὀπισθίας ἄκρας τοῦ ἀκοντίου του, καὶ ὁ Τήλεφος τοῖς ἔδωκε συμβουλὰς ἵνα φθάσωσιν εἰς τὸ Ἰλιον. Ἐν Περγᾶμι καὶ εἰς τὸ Παρθένιον τῆς Ἀρκαδίας ὁ Τήλεφος ἐλατρεύετο ὡς ἥρωας (Παυσ. 4, 5, Β, 13, 2).

Ἡλιός, σανίδωμα ἐφ' οὗ ἐκτίθενται τὰ ἄνια ἐν τῇ ἀγορᾷ (Ἀραττ. Ζ. Ἰστ. ΣΤ, 24), ἢ οἱ ἀλέκτορες ἢ ὄρτυγες πρὸς πάλιν (Πολδ. Θ, 108), καὶ ἐν γένει πᾶσα εἰς οικιακὴν χρῆσιν οὖσα πλατεῖα σανίς.

Ἡλένης, ἱερεὺς τῶν καταχθονίων θεῶν ἐν Σικελίᾳ, πρόγονος τοῦ τυράννου Γέλωνος. (Ἡρδ. Ζ, 153).

Ἡλός, μικρὰ νῆσος ἐν τῶν Σποράδων, βορειοδυτικῶς κειμένη τῆς Ρόδου, ἐν τῷ Καρπαθίῳ πεδίῳ, 140 σταδίων περίμετρον ἔχουσα. Εἰς αὐτὴν κατασκευάζοντο ἀξιόλογα μύρα καὶ ἀλοιφαί (Ἡρδ. Ζ, 153. — Στρβ. Ι, 488). Νῦν Ἐπισκοπή καὶ Τήλος.

Ἡλός, βασιλεὺς τῆς Συβάριδος ἐν Ἰταλίᾳ, πολεμήσας κατὰ τῶν Κροτωνιατῶν (Ἡρδ. Β, 44).

Ἡμενίδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου, ἄρχοντες ἐν Ἀργαί· τινὲς δ' ἐκαίθην ἐκδιωχθέντες, ἤλθον εἰς Ἰλλυρίαν, καὶ ἱδρυσαν ἐκεῖ τὸ μακεδονικὸν κράτος, δι' ὃ τοῦτο τὸ ἐπωνύμιον ἔφερον καὶ μετὰ ταῦτα οἱ βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας (Ἡρδ. Η, 138. — Θουκ. Β, 99).

Ἡμενίων, κόρη τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ ἀργολικοῦ κόλπου, ἐνθα ἐδείκνυτο ὁ τάφος τοῦ Τημένου (Στρβ.).

Ἡμενος, Ἡρακλείδης, υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου. Υἱοὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Κεῖσος, Φάλκης, Ἀγραῖος, καὶ θυγάτηρ ἡ Ὑρνηθώ. Ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, τῇ ἀπενευήθῃ τὸ Ἄργος, ἐνθα οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Ἡμενίδαι ἐξηκολούθησαν ἐξασκούντες τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν. Τούτοις ἀποδίδεται καὶ ἡ ἱδρυσις τοῦ μακεδονικοῦ κράτους. Τοῦ δὲ Ἡμενίου ὁ τάφος ἦν εἰς τὸ Ἡμενίων τοῦ ἀργολικοῦ κόλπου κατὰ τὴν Λέρνην.

Ἡμνιον, ὄρος τῆς Μυσίας πρὸς τὴν Φρυγίαν, ἐν ᾗ ἦσαν αἱ πηγαὶ τοῦ Μακίστου, τοῦ Μυσίου, τοῦ Καΐκου καὶ τοῦ Εὐήνου, διαιροῦν δίχα τὴν Μυσίαν (Στρβ. ΙΓ, 616).

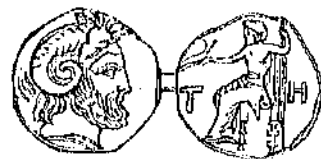
Ἡμνος, πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Αἰολίδος, κατὰ τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Ἰερίου πρὸς ταῖς ἐκ-

βολαῖς· ἔπαθεν ἐκ σεισμῶν ἐπὶ Τιβέρῳ, ἐπὶ δὲ Πλινίου δὲν ὑρίσταντο πλέον (Ἡρδ. Α, 149. — Ἐνφ. Ἑλλ. Δ, 8, 5. — Tac. Ann. II, 47).

Ἰήνος, μία τῶν Κυκλάδων, μεταξὺ Σύρου, Ἀνᾶρου καὶ Δήλου, 4 τετραγ. μιλίων ἐπιφάνειαν ἔχουσα. Ἡ πόλις αὐτῆς

ἔκειτο πρὸς βορρᾶν, καὶ σώζονται αὐτῆς ἐρείπια εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον. Ἦν πατρίς τῆς ποιητρίας Ἐρίνης. Ἄλλοτε ἐλέγετο Ὀφιοῦσα, διότι ἦν πλήρης ἐπιθλαβῶν ὄφρων, ἀφ' ὧν ἀπήλλαξεν αὐτὴν ὁ Ποσει-

δῶν, δι' ὃ καὶ μέγαν εἶχε καὶ ἐπίσημον ναὸν ἐν αὐτῇ. Ἐπὶ τοῦ δευτέρου περσικοῦ πολέμου οἱ Ἰήνιοι ἦσαν μετὰ τῶν παραταχθέντων εἰς Πλαταιάς· εἶτα δ' ἦσαν σύμμαχοι ὑποτελεῖς τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Ζ, 57), δίδοντες κατ' ἔτος 3600 δραχμάς, ὡς ἀποδεικνύει τῶν κατοίκων τὴν εὐπορίαν (Στρβ. Ι, 487).

Ἰήρακος, βασιλεὺς τῆς Χάρακος εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, ζῆσας 92 ἔτη (Λουκ. Μακρβ. 16).

Ἰήρακος (ἡ), ὄρος ὑψηλὸν (τὸ Τηρεῖος ὄρος) ἐν Μυσίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τῇ πόλει Ζελεῖα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 829).

Ἰήρακος, υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς νόμφης Βιστωνίδος, βασιλεὺς ἐν Θράκῃ. Βοηθήσας κατὰ τοῦ Λαβδάκου τὸν Πανδίωνα βασιλέα τῆς Ἀττικῆς, ἔλαβεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Πρόκνην, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν τὸν Ἴτυν (Ἀπλδ. Γ, 14, 8). Ἀτιμάσας δὲ Φιλομήλαν τὴν ἀδελφὴν τῆς Πρόκνης, ἔκοψε τὴν γλῶσσάν της ἵνα μὴ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν αἰσχρουργίαν του. Οὐχ ἤττον μαθοῦσα αὐτὴν ἡ Πρόκνη, καὶ ἐκμάνεισα, ἔσφαξε μετὰ τῆς ἀδελφῆς της τὸ παιδίον αὐτῆς, τὸν Ἴτυν καὶ τὸν παρέθηκεν εἰς βρώσιν εἰς τὸν πατέρα του. Οἱ δὲ θεοὶ διὰ τ' ἀλλεπάλληλα ταῦτα ἐγγλήματα μετεμόρφωσαν τὸν μὲν Ἰήρα, καταδιώκοντα τὴν Πρόκνην, εἰς ἔποπα, αὐτὴν δ' εἰς χελιδόνα καὶ τὴν Φιλομήλαν εἰς ἀηδόνα (Θουκ.

Β, 29. — Ἀνακρ. ΙΒ). Τὸν μῦθον τοῦτον ἐξεμεταλλεύθησεν πολλὰκις οἱ ἀρχαῖοι τραγικοὶ ποιηταί.

Ἰήρας, 1) βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, πρῶτος ἰδρυτὴς τοῦ βασιλείου αὐτῶν, πατὴρ τοῦ Σιτάκου (Ἡρδ. Ζ, 137. — Θουκ. Β, 29. — Ἐνφ. Ἀνθ. Ζ, 5, 1). — 2) Ἀπόγονος τοῦ προτέρου, καὶ αὐτὸς τῶν Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ἐξωσθεὶς τοῦ θρόνου του ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Ἰήριος, ποταμὸς ῥέων πρὸς τ' ἀνατολικὰ τῆς Σικελίας, νοτίως τοῦ Συμαίθου, παραρρέων τῇ Λεοντίῳ (Θουκ. ΣΤ, 50, 94. — Διδδ. ΙΔ, 14). Νῦν Ἰωσ. Ἀγ. Λεονάρδου.

Ἰηροίθακος, Πέρσης σατράπης. Ἰδ. Τηροίθακος.

Ἰηροῦσᾶ, δούλη τοῦ Μενελάου, ἐξ αὐτοῦ μήτηρ τοῦ Μεγαπέδου (Ἀπλδ. Γ, 11).

Ἰηροῦδάτης, 1) εὐνοῦχος Κύρου τοῦ νεωτέρου (Διδδ. ΙΙ, Ι). — 2) Ἰδ. Τηροῦδάτης.

Ἰηρολλος, τύραννος τῆς Ἰμέρας ἐν Σικελίᾳ (Ἡρδ.).

Ἰάρα, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν Ἀσιανῶν, παρ' Ἀττικοῖς καὶ κυρθασία.

παρὰ δὲ Πέρσης Κίθαρις λεγομένη, ἦν πῖλος, παρὰ μὲν τοῖς κατωτέροις μαλακὸς καὶ εὐκαμπτος, ἐνίοτε μετὰ παραγαυθίδων· παρὰ δὲ τοῖς ἡγεμῶσι καὶ σατράπαις ἦν ὀρθὸς, ζωνροῦ μάλιστα χρώματος, ἔχων διάδημα κυανοῦ μετὰ λευκῶν, ἢ καὶ χρυσοῦν ἢ διαλίθων κοσμημάτων. (Ἡρδ. Γ, 12. — Ε, 49.

Z, 64.—*Εμφ. Κυρ. πδ. Η, 3, 13, 'Ανθ. Β, 5, 20.—Αισχλ. Περσ. 168).*

Τιβαριαντός, ποταμός της Σκυθίας, εισβάλλων εις τὸν Ἰστρον ἐν Δακίᾳ (*Ἡρδ. Δ, 48*). Νῦν Σόλ.

Τιβάσα, θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα, καὶ ἦν ἀνομόσθη καὶ εἰς τῶν ποταμῶν τῆς Λακωνίας (*Πaus. Λακ. 18.—Ἡσύχ.*).

Τιβαρηνοί, λαὸς τοῦ Εὐξείνου πόντου, κατοικῶν μεταξὺ τῶν Χαλθίων καὶ Μοσυνοίκων χώραν πεδινήν καὶ εὐφορον, καὶ αὐτοὶ δὲ ἀνακοὶ καὶ φαῖδροι, καὶ τὸν γέλωτα θεωροῦντες ὡς τῆ εὐτυχία συντελεστικόν (*Ἡρδ. Γ, 94.—'Απλλν. Ρόδ. Β, 377*). Ὁ Ξενοφῶν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας διήλθε τὴν χώραν των (*'Ανθ. Β, 5, 2*).

Τιβαριανός, ἐπίσημος πόλις ἐν Ἰαλλιαίᾳ, εἰς τὴν δυτικὴν ὄχθην τῆς λίμνης Γενησαρῆθ ἢ Τιβεριανός, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀγρίππα εἰς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου. Ὁ Οὐεσκασιανός, καταλαβὼν αὐτήν, τὴν κατέστρεψεν ἀλλ' ἀνέκυψε πάλιν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐπ' αἰῶνας διέμεινε ἢ ἔθρα ἀξιολόγου Ἰουδαϊκῆς Ἀκαδημίας. Παρ' αὐτὴν ἦσαν φήμην κεκτημένα θερμὰ λουτρά. Σπουδαία ἀρχαία αὐτῆς ἐρείπια σώζονται νοτιῶς τῆς ὁμωνύμου νέας πόλεως, ἦν σεισμὸς κατέστρεψε τῷ 1837.

Τιβαριανός, ὁ θεὸς τοῦ Τίβριος ποταμοῦ ὅστις διαρρέει τὴν Ρώμην, καὶ πρὶν

ὡς ἐπιστεῦστο Ἄλβουλα ἐκαλεῖτο, τὸ δὲ νέον ὄνομα ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ εἰς αὐτὸν πνιγέντος, καὶ εἶτα ὡς Ὀσεῦ τιμηθέντος Τιβερίου, βασιλέως τῆς Ἀλθῆς. Ἔῤῃεν ἱερὸν ἐπὶ τῆς νήσου τοῦ ποταμοῦ, ἐνθα θυεῖαι μὲν ἐτελοῦντο κατὰ Δεκέμβριον, ἀγῶνας δὲ κατ' Ἰούλιον. Ἐν τῇ Μουσειῷ τῆς Ρώμης σώζεται λαμπρὸν κολοσσαῖον ἄγαλμα αὐτοῦ, δαφνοστεφούς, εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὴν κόπην ἔχοντος, εἰς δὲ τὴν ἄλλην κέρας τῆς Ἀμαλθίας, καὶ παρ' αὐτῷ τὴν Λύκαιναν μετὰ τοῦ Τρέμου καὶ τοῦ Ρωμύλου.

Τιβαριανόπολις, πόλις ἐν Φρυγίᾳ (*Πτλμ.*).

Τιβέριος, ὁ θεὸς υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Αὐγούστου εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, (14-37 μ. Χ.), πολλάκις ἐν Γερμανίᾳ διὰ τῶν ὅπλων διακρινθεὶς, ἐπὶ 7 ὅλα ἔτη ἀποσυρθεὶς εἰς Ρόδον, ἐνθα ἐπεδόθη εἰς σπουδὰς καὶ μελέτας, καὶ μετὰ τὸν ἐνθρονισμὸν του τὸ πρῶτον μὲν φρόνησιν δεῖξας καὶ ἠπιότητα, κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ἔτη ἐκτραπεῖς εἰς ἐκδικαιτησὶν καὶ ἠμύνητα.

Τίβεριος, ὁ ἐπίσημος ποταμὸς τοῦ Λατίου (*Ἰδ. Τιβερῖνος*), ἐκ τῶν Ἀπεννίνων πηγάζων, κατὰ τὸ Τίφερνον (ἔθεν πιθανώτερον εἶχε καὶ τὸ ὄνομα) κατὰ τὰ βορειοανατολικά τῆς Ὑρρηνίας, ῥέει νοτιῶς, ἀποτελῶν τὸ ὄριον μεταξὺ τῆς ἀρχαίας Ὑρρηνίας καὶ Οὐμβρίας, τῶν Σαβίνων καὶ τοῦ Λατίου, καὶ νοτιοδυτικῶς διαρρέων τὸ Λάτιον, καὶ πολλὰ παραποτάμια δεχόμενος, διέρχεται διὰ τῆς Ρώμης καὶ δυτικῶς αὐτῆς ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν διὰ δύο βραχιόνων, ἐγκλειδόντων μικρὰν νήσον ἣτις ἦν τῇ Ἀφροδίτῃ ἀφιερωμένη. Ἔῤῃε δὲ κατὰ τὰς ἐκβολὰς πλάτος 400', καὶ οὐ μικρὸν βάθος.

Τίβειον καὶ **Τίβειον**, ὄρος τῆς Φρυγίας (*Στφ. Βυζ.*). Ἐξ αὐτοῦ καὶ πολλοὶ τῶν Φρυγιῶν εἶχον τὸ ὄνομα τοῦτο (Τίβειος), ὃ ἀπέβη σὺνήθης παρὰ τοῖς δούλοις ἐν Ἑλλάδι (*Λουκ.*).

Τίβειος (ὁ), ποταμὸς τῆς Θράκης ἐκ

τοῦ Αἵμου πηγάζων, καὶ εἰς τὸν Ἰστρον ἐκβάλλων (*Ἡρδ. Δ, 49*).

Τιβίσκος, ποταμὸς τῆς Δακίας, ῥέων ἐκ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν καὶ εισβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον κατὰ τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ ὄχθην (*Πτολ. Γ, 7*). Ἐλέγετο καὶ Tisianus καὶ Tysia. Νῦν Τίεις.

Τίβουρα (τὰ), πόλις ἀρχαία, ἰσχυρὰ καὶ ἐμπορικὴ τοῦ Λατίου. Καὶ Τίβυρις (*Στφ. Β, 238.—Στφ. Βυζ.*). Ἦν προσφιλεῖς διαίτα τοῦ Ὀρατίου, καὶ ὁ Ἀδριανὸς εἶχεν ἐκεῖ λαμπρὰν ἑπαυλίαν. Νῦν Τίβολι.

Τίγασος, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Φυληίδος, θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου (*'Απλλδ. Δ, 3, 8*).

Τίγγες, πόλις ἀρχαία κατὰ τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Μαυριτανίας, πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Τίγγιτανίας, λίαν ἐμπορικὴ, καὶ ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου καὶ τοῦ Κλαυδίου προστατευθεῖσα (*Πλούτ. Σερτ. Θ.—Μολ. Ι, 5, 2*).

Τιγράνης, 1) στρατηγὸς τῶν Μήδων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατεῖαν τοῦ Ξέρξου (*Ἡρδ. Ζ, 62*).—2) Βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων, ἠττηθεὶς ὑπὸ Κίρου τοῦ μεγάλου (*Ἐμφ. Κυρ. Γ, 1*).—3) Υἱὸς Ἀρτεμίου, ὁ ἐπισημότερος τῶν ὁμωνύμων βασι-

λέων τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, περὶ τὰ 100 π. Χ., ἐνυμφεῦθη Κλεοπάτραν, τὴν θυγατέρα τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου, βασιλέως τοῦ Πόντου, καὶ μετ' αὐτοῦ συνεπολέμησε κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἀλλὰ μέχρι τέλους ἀπέλασε τὰς πρὶν μεγάλας του κατακτήσεις τῆς Κοππαδοκίας, τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας καὶ μέρους τῆς Συρίας, καὶ ὑπέκυψεν αὐτοῖς, ἀποθάνων τὸ 85ον ἔτος τῆς ἡλικίας του (*Πλούτ. Λουκ. ΚΘ.—Δ. Κάσσ. ΔΣΤ, 35*).—4)

Ἐκγονος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων, φονευθεὶς ὑπὸ Τιβερίου ὡς ἐχθρὸς τῶν Ῥωμαίων.

Τιγρανόκερτα (τὰ) ἢ Τίγρνοκέρτα (ἦ), (Τιγρανόπολις), πόλις ἦν ἀνήγειρεν ὁ Τιγράνης εἰς θέσιν ὕψηλὴν ὑπὲρ τὸν Νικηφόριον ποταμὸν, καὶ ἦν οἰκίσσας δι' Ἑλλήνων κυρίως ἐκ δώδεκα πόλεων τῆς Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας αἵτινες εἶχον καταστροφῇ, ὠχύρωσε καλῶς, καὶ ἀνέδειξε πρωτεύουσαν τῆς Ἀρμενίας. Πρὸ αὐτῆς νικήσας τὸν Τιγράνην ὁ Λούκουλλος, κατέστρεψεν ἐν μέρος τῆς πόλεως, ἣτις δὲν εἶχεν ἔτι συντελεσθῆ. Ἄλλ' οὐχ ἦττον ἐξηκολούθησεν αὐτῇ ὑφισταμένη (*Στφ. ΙΑ, 522, 532, 539.—Tac. Ann. XII, 50. XIV, 24, XV, 4*). Ἐρείπια αὐτῆς δὲν ὑπάρχουσιν, ἢ δὲ θέσις τῆς εἰκάζεται εἰς Ἀμίδ.

Τίγρης ἢ Τίγρις, ποταμὸς μέγας καὶ ὀρμητικὸς τῆς Ἀσίας, ἔχων πολλὰς ἐν Ἀρμενίᾳ πηγὰς, τὰς δυτικωτάτας ἐν τῇ Σοφηνῇ, καὶ τὰς ἀνατολικωτάτας εἰς τὰ Γορδιαία ὄρη (τὰ τῶν Κοῦρδων). Διαρρέει δὲ τὴν λίμνην Ἀρέθουσαν, εἶτα γίνεται ἀφανὴς ὑπὸ μίαν τοῦ Ταύρου παρέκτασιν, ἀναφανείς δὲ αὐθις, εἰσρέει εἰς ἄλλην λίμνην, τὴν Θώσσειν ἢ Ἀρπισσαν (νῦν Βάν), καὶ εἶτα αὐθις ὑπὸ τὴν γῆν χωνευόμενος, προκύπτει ἐκ δευτέρου εἰς ἀπόστασιν 25 μιλίων, κατὰ τὸ Νυμφαῖον. Δεχθεὶς δ' ἀριστερῶθεν ὡς ὁμόρρους τὸν μέγαν καὶ μικρὸν Ζάβατον (νῦν Ζάβ), καὶ τὸν Διόλαν, καὶ ῥέουσας ὡς μεθόριος τῆς Μεσοποταμίας καὶ Ἀσσυρίας, κατὰ τὴν Σελεύκειαν, πληθαίνει πρὸς τὸν παραλλήλως καὶ δυτικῶς αὐτοῦ ῥέοντα Εὐφράτην μέχρι 150 σταδίων, διὰ πολλῶν διαρρέων μετ' αὐτοῦ συνδεόμενος. Μακροὺς δὲ πάλιν αὐτοῦ καὶ τοξοειδῶς στραφεὶς πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, ἐνοῦται μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν πόλιν Δίγβοαν, καὶ ἐκεῖθεν οἱ δύο ποταμοὶ, εἰς ἕνα συνενωθέντες, ἐκβάλλουσιν ὁμοῦ 1000 στάδια κατωτέρω τῆς πόλεως Χάρακος διὰ δύο στομιῶν εἰς τὸν

Περσικὸν κόλπον. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαίων καὶ μετὰ τὴν ἔνωσιν Ἑγριν ὀνομάζουσι τὸν διπλοῦν ποταμὸν, ἀπὸ δὲ τῆς νῦν πύλεις Βάσρας τὸν λέγουσι Πασίτιγριν (κατὰ τὴν περσικὴν γλῶσσαν μικρὸν Ἑγριν), ἐν ᾧ ἄλλοι τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Εὐλάλον μετὰ τοῦ Κοπράτα, τοὺς ἐκρέοντας ὀλίγον ἀνατολικώτερον τῆς κοίτης τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ διὰ πολλῶν ἀλλάκων συνδεομένους (Στράβ. ΙΑ, 529. ΙΣΤ, 746).

Ἑυρωρηνοὶ. ἔθνος ἐλθετικὸν, ἐξόχως μάχιμον, χωριζόμενον ἀπὸ τῆς Γερμανίας διὰ τοῦ Ῥήνου (Στράβ.).

Ἑΐθαιος, υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος (Ἠρόδ. Ζ, 88).

Ἑΐθασσευτής, ὁ τὰ ζῆα, μάλιστα τὰ θηρία, ἐξημερῖν καὶ χειροῖθι ποιῶν (Ἀριστ. Σφῆκ. — Ξεν. Ἀπομν. Δ,

3, 70. — Πλούτ. Φάβ.). Ἡ εἰκὼν, δακτυλίδιθος, παριστᾷ ἄρκτου τιθασσευτήν, ἔχοντα τὴν ζώνην δι' ἐλασμάτων καὶ τὸν ἀριστερὸν θραχίονα διὰ μεταλλίνων κρίκων προπεφυλαγμένον.

Ἑΐθωνέϊα (τὰ), ἑορτὴ τῶν τιθῶν (τρειῶν) τῶν ἀρρῶνων παιδιῶν ἐν Σπάρτῃ. Τὰ βρέφη ἔφερον εἰς τὸ ἐν ταῖς ἀγροῖς ἱερὸν τῆς Κορουθίας Ἀρτέμιδος, καὶ ἐτέλουν χοιριδίων καὶ πλακούντων θυσίας (Ἀθῆν. Δ, 139. — Πλούτ. Σιμπ. Γ, 9. Ἑλλ. Ζ).

Ἑΐθουρέα, πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τῆς βορειοδυτικῆς προεκτάσεως τοῦ Παρνασσοῦ,

ἣτις ἔφερε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἢ δὲ πόλις ἐλέγετο πρὶν Νέων (Ἠρόδ. Β, 32. — Πaus. Φωκ. 12).

Ἑΐθουρας ἢ Ἐΐθουρας, υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, ἐξωσθεὶς ἐκ τῆς Μαραθωνικῆς τετραπόλεως, καὶ ἐν Μυσίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἀνευραθεὶς.

Ἑΐθουράσιαι ἢ Ἐΐθουράσιοι, ἀτιπικός θῆμος τῆς Λιγυρίας φυλῆς, ἐπώνυμος τοῦ Ἐΐθραντος (Ἰδ.), δι' ὃ πιθανῶς πρὸς τὸν Μαραθῶνα κείμενος. Τὰ σῦλα αὐτοῦ ἐφημίζοντο ἐπὶ γλυκύτητι (Ἀθῶν. ΙΔ, 18), οἱ δὲ κάταικοι ἐπὶ κακίᾳ καὶ ραδιουργίᾳ (Ἀριστ. Βάτρ. 477), δι' ὃ καὶ ὁ ποιητὴς τὰς Γοργόνας Ἐΐθουράσιαις λέγει ἀντὶ Ἐαρτησίας.

Ἑΐθουράστῃς, ὁ τῇ 394 π. Χ. τὸν Τισσαφέρην διαταγῇ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος φονεύσας, ὡς σατράπης ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ διαδεχθεὶς, ἀμφίβολον δὲ ἂν καὶ ὡς ἀρχιστράτηγος. Οὗτος ἐπεισε τὸν Ἀγησίλαον εἰς ἀνακωχὴν, καὶ νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ Φαρναβάξου ἔπειμψε δὲ συγγρόνως εἰς Εὐρώπην τὸν Ἰῶδιον Τιμοκράτην, δούς αὐτῷ 50 τάλαντα, ἵνα διεγείρῃ πῦλον ἐν Ἑλλάδι, ὅστις νὰ βιάσῃ τοὺς Σπαρτιάτας ν' ἀνακαλέσωσι τὸν Ἀγησίλαον (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 4, 25).

Ἑΐθωνός, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στυρυμῶς, ἠρπάγη διὰ τὴν ὠραιότητά του ὑπὸ τῆς Ἡούς, ἣτις ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ υἱὸς τὸν Ἡμαθίωνα καὶ τὸν Μέρμωνα, καὶ ζητήσασα παρὰ τῶν θεῶν ἐπέτυχεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἀθανασίαν ἄλλ' ἐπειδὴ εἶχε λησιμονήσῃ νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν αἰώνιον νεότητα, ὁ Ἐΐθωνός ἐγένετο ὑπέργηρος, μέχρις οὗ οἱ θεοὶ, εὐτιπλαγχτισθέντες αὐτὸν, τὸν μετέβαλον εἰς τέττιγα (Ὀμ. Ἰλ. Υ, 237. Ἰγν. Ἀφρδ. 219. — Ἠσδ. Θεογ. 984. — Ἀπλδ. Γ, 12, 4).

Ἑΐκονον, ἀρχαία πόλις ἐν τῇ ἐννεῷθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλίας, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἐϊκίνου ποταμοῦ, οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Πάδον, ἐπὶ τῆς

ὁδοῦ ἣτις ἔφερον ἐκ Ῥώμης εἰς τὴν Γαλιλιαν. Ἡ πόλις ἐγένετο δῆμος τῆς Ῥώμης, εἶτα δὲ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Οὐνῶν, καὶ ἡ ἀκμὴ αὐτῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῶν Ὀστρογότθων (Στράβ. ΙΒ, 217. — Λιν. XXI, 45. Tac. Ann. III, 15. Hist. II. 17. 27. 68. 88). Νῦν Παβία.

Ἑΐκονος ἢ Ἐΐκίνοσ, μέγας ἀριστερὸς ὁμόρρους τοῦ Πάδου, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ἀδούλας (Ἀγ. Γοθάρδου), διέρρει τὴν Οὐέρβανον λίμνην (Lago maggiore), καὶ ἐχύνετο εἰς τὸν ποταμὸν παρὰ τῷ Ἐϊκίνῳ. Εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ ἐνίκησε τῷ 218 π. Χ. ὁ Ἀννίβας τὸν Σκιπίωνα (Στράβ. ΙΒ, 209. 217. — Λιν. V, 34, XXI, 29. 45. 47). Νῦν Ἐσσίνος.

Ἑΐκαταεῖοι, λαὸς τῆς Θράκης περὶ τὸ ὄρος Σκόμιον, παρὰ τῇ νῦν Σοφίᾳ (Θουκ. Β, 96. — Στφ. Βυζ.).

Ἑΐλλέθουρος, ληστὴς περιβόητος (Ἀρρ. — Λουκ. Ἀλέξ. 2).

Ἑΐλφούσιον, ἢ, δωρ. Ἐΐλφούσιον ὑψηλὸς κρημνὸς (νῦν Πέτρα), νοτιῶς τῆς Κωπαίδος, πρὸς τῇ Κορωνεῖᾳ. Εἰς τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ἔρρεε κρήνη, ἢ Ἐΐλφούσια ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ παρ' αὐτῇ ἐδείκνυτο ὁ τάφος τοῦ Ἐΐρσειου. Ἐπὶ τοῦ ὄρους δὲ ἦν τὸ Ἐΐλφούσιον, πολλύχνη τετειχισμένη (Στράβ. Θ, 411. — Πaus. Θ, 33, 1).

Ἑΐμαγενής, ἐξ Ἀλεξανδρείας, δούλος τοῦ Φ. Σύλλα, εἶτα ἐν Ῥώμῃ διδάσκαλος, πολλὰ ἐκδοὺς συγγράμματα, ἰδίως ἱστορικὰ (Quint. X, 1, 75). Ἐπειδὴ ἀπεφάνθη ποτὲ αὐθαδῶς κατὰ τοῦ Διόγυστου, ὁ αὐτοκράτωρ τῷ ἀπηγόρευσε τὴν εἴσαδον τῶν ἀνακτόρων του· δι' ὃ θυμωθεὶς ὁ Τιμογένης ἔκαυσεν ἣν εἶχε γράφει ἱστορίαν τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ (Πορ. Ἑρ. I, 19, 15. — Sen. Ep. XCI. De ira, III, 23).

Ἑΐμαγέρας, 1) Κύπριος, πατὴρ τοῦ Τιμώνος, τοῦ ὑπὸ τὸν Ξέρξην ναυαρχοῦντος κατὰ τῶν Ἑλλήνων (Ἠρόδ. Ζ, 97). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀθηναγόρου, σύγχρονος τοῦ

Φαρναβάξου (Θουκ. Η, 6, 39). — 3) Ἐκ Τεγέας, πρέσβυς Λακεδαιμόνιος τοῦ Πέρσου Δαρείου τοῦ Νέου (Θουκ. Β, 67). — 4) Ἀθηναῖος, πρέσβυς πεμφθεὶς εἰς Ἀρταξέρξην, τὸν βασιλέα τῆς Περσίας. Ἐκεῖ ἀπαντηθεὶς μετὰ τοῦ Πελοπίδου, ὑπετήριξεν αὐτὸν, δι' ὃ κατηγορήθη ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβληθεὶς, κατεδικάσθη εἰς θάνατον (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1. — Πλούτ. Ἀρξ. KB). — 5) Φιλόσοφος ἐκ Γέλας. — 6) Φιλόσοφος Ἐπικούριος (Cic. Acad. II, 25, 80). — 7) Χαλκιδεὺς, ζωγράφος, ἐν διαγωνισμῷ εἰς τὰ Πύθια νίκησας τὸν Πάναινον, περίφημον ζωγράφον, ἀδελφὸν τοῦ Φειδίου (Plin. XXXV, 95).

Ἑΐματα, γυνὴ Ἀγίδος, τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης (Πλούτ. Ἀγ.).

Ἑΐμαλέναιος, περιφημὸς ἀρχαῖος ζωγράφος (Πaus.).

Ἑΐμαιος, 1) ἐκ Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ, φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ἐν ἐπεσκέφθη ὁ Πλάτων ἵνα μάθῃ παρ' αὐτοῦ τὰ δόγματα τοῦ Πυθαγόρου (Cic. Fin. V. 29. R. P. I. 10). Ὁ Σουΐδης ἀναφέρει διάφορα αὐτοῦ συγγράμματα, «μαθηματικά»· «περὶ φύσεως»· ἐν ἔργον «περὶ Πυθαγόρου»· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἀμφισβητεῖται ἂν ποτε συνέγραψεν ὁ Ἑΐμαιος, καὶ πιστεύεται ὅτι τὰ μνημονευόμενα ἔγραψαν ὑπὸ μεταγενεστέρου τινὸς Πυθαγορείου. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ περισωθέντος συγγράμματος «περὶ ψυχῆς κόσμου καὶ φύσεως», γραφέν ἴσως ὑπὸ τοῦ ἄλλου Ἑΐμαιοῦ, ἐκείνου δὲ ὁ Πλάτων ἀποκαλεῖ μαθηματικὸν (XVI, 22, 24. II, 8, 6. V, 9, 10). — 2) Φιλόσοφος Πλατωνικός, πιθανῶς τῆς γ' ἑκατονταετηρίδος μ.Χ., συντάξας Πλατωνικὸν λεξικὸν, οὐ σώζεται μέρος. — 3) Ὁ ἱστορικός, ἐκ Ταυρομενίου τῆς Σικελίας, υἱὸς Ἀνδρομάχου, γεννηθεὶς περὶ τὸ 352 π. Χ. καὶ διδάσκαλον ἔχων Φιλίσκον τὸν ἐκ Μιλῆτου. Ὑπὸ τοῦ Ἀγαθοκλέους ἐβλήθη τῆς Σικελίας περὶ τὸ 317, ἔζησε 50 ἔτη ἀποσυρθεὶς εἰς Ἀθή-

νας, ἔνθα καὶ ἔγραψε τὸ ἱστορικὸν αὐτοῦ σύγγραμμα. Ἐν βαθεῖ γήρατι δ' ἐπέστρεψεν εἰς Σικελίαν, καὶ ἀπέθανεν 96 ἐτῶν, τῷ 256 π. X. Τὸ κυριώτερον ἔργον αὐτοῦ, ἡ ἱστορία τῆς Σικελίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιστάτων χρόνων μέχρι τῆς 129ης Ὀλυμπιάδος, διηγεῖτο εἰς βιβλία περίπου 68 καὶ εἰς δύο κυρίως μέρη, ὧν ἀγνοοῦνται ὅμως τὰ ὅρια. Ἐν ἄλλῳ ἰδιαιτέρῳ συγγράμματι ἐπραγματεύθη περὶ τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Πύρρου, καὶ ἔτερον ἔργον αὐτοῦ ἐπεγράφητο «Ὀλυμπιονίκαι», περιέχον πιθανῶς χρονολογικὰς ἐρεῦνας. Οἱ ἀρχαῖοι, καὶ ἰδίως ὁ Πολύβιος, ἐπέκρινον λίαν αὐστηρῶς τὸν Τίμαιον, ἀρνούμενοι αὐτῷ πᾶσαν ἱστορικὴν ἰκανότητα (Πολβ. ΙΒ, 3-15, 23-18). Ὁ Κικέρων δὲν κρίνει αὐτὸν οὕτως αὐστηρῶς (De Or. II, 14, 58). οὐχ ἦν τὸν ὅμως φαίνεται βέβαιον ὅτι ὁ Τίμαιος εἶχε μᾶλλον πεπαιδευμένον συλλογέως παρὰ ἱστορικῆς ἰδιότητος καὶ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἱστοριογράφων δὲν κατέχει ἐπίσημον θέσιν. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἀπωλέσθησαν, καὶ ἀποσπάσματα αὐτῶν μόνον σώζονται (Συλλγ. Müller, Fragm. Hist. Graec.). — 4) Ἀρχιτέκτων, κατασκευάσας μεγαλοπρεπῆ καὶ λίαν θαυμασθεῖσαν πυρᾶν διὰ τὸν ἐνταφιασμὸν Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου ('Αθήν. Β, 206).

Τίμαιαλκος, υἱὸς τοῦ Μεγαρέως βοηθῆσας τοὺς Διοσκόρους εἰς τὴν ἀλωσιν τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ. ἔνθα ὁ Θησεὺς εἶχεν ἐγκλειστον τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν Ἐλένην (Πaus. Α, 41).

Τιμαάνδρα, θυγάτηρ τοῦ Τιנדάρου, γυνὴ τοῦ Ἐχέμου, μήτηρ τοῦ εἰς Ἰταλίαν μεταναστεύσαντος Εὐάνδρου ('Απλλδ. Γ, 10. — Πaus.).

Τιμαάνθης, ζωγράφος Κόθιος (Quincti II, 13), ὑπ' ἄλλων δὲ (Εὐσεβ. εἰς Ἰλ. Ω, 63) Σικυώνιος λεγόμενος, διότι ἀνήκεν εἰς τὴν σικυωνίαν σχολὴν, ἠμίκαζε περὶ τὸ 400 π. X. (Plin. XXXV, 36, 3). Ἰξοχος εἰς τὴν τεχνουργίαν, ἦν ἔτι θαυμαστότερος ὡς

πρὸς τὴν ἐφεύρεσιν καὶ σύνθεσιν τῶν εἰκόνων του, δι' ὧν κατώρθου νὰ ἐκφράσῃ ἐπὶ τὸ ποιητικώτερον τὰς εὐγενεστάτας ἐμπνεύσεις. Ἐν τῶν θαυμαστοτέρων ἔργων του ἦν ἡ ὑπόστασις τῆς Ἰφιγενείας (Plin. XXXV, 36, 6) ἐν ἣ εἰς τῶν παρεστῶτων τὰ πρόσωπα τὴν ὀλίφην ἐκφράσας κατὰ τοὺς διαφόρους αὐτῆς βαθμοὺς, τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐκάλυψε διὰ τῆς γλαυκῆς του, διότι ἐκείνου ἡ θλιψίς ὑπερέβαινε πᾶσαν ἔκφρασιν. Ἐκείνος δὲ ταύτης σώζεται ἀξιόλογον ἀντίγραφον εἰς τοιχογραφίαν τῆς Πομπηίας (Ἰδ. Ἀγαμέμνων), καὶ τὴν αὐτὴν ἀπαρραλλάντως εἰκόνα περιέγραψεν ὁ Εὐρυκίδης εἰς τὴν τραγωδίαν του («δάκρυα προΐξεν, ὀμμάτων πέπλον προθείς»). Ἰφιγ. ἐν Λύλλιδι, ὥστε ἀγνοεῖται ἂν ὁ ζωγράφος τὸν ποιητὴν, ἢ ὁ ποιητὴς ἀντέγραψε τὸν ζωγράφον. Ἐν ἑτέρῳ εἰκόνι του, Σάτυροι μετροῦντες διὰ τῶν ὄψεων τῶν τὸν ἀντίχειρα κοιμωμένου Κύκλωπος, ἀποδεικνύουσιν ἐπίσης αὐτοῦ τὴν ἐφευρετικότητα (Pl. XXXV, 37, 6).

Τιμαάνωρ, υἱὸς Τιμάνθους, ναύαρχος τῶν Κορινθίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Κερκυραίων ἐκστρατείαν αὐτῶν (Θουκ. Α, 29).

Τιμαορέτη, μία τῶν ἱεριστῶν τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διὸς ('Ἡρόδ. Β, 55).

Τιμαραχίδης, ἄρχων ἐν Ἀθήναις (Διόδ.).

Τιμαραχος, 1) δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, καθ' οὗ σώζεται ῥητορικὸς λόγος τοῦ Διοζήνου. — 2) Υἱὸς τοῦ Πραξιτέλους, ἀδελφὸς καὶ συνεργάτης τοῦ Κηφισοδότου (Pl. XXXIV, 19. — Rang. Ant. Hell. II, 1103). Ἀμφοτέρων διάφορα μνημονεύονται ἔργα ἀπὸ καινοῦ, ἐν ἄλλοις ἀνδράσι τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου, ἴσως ὁ σωζόμενος ἐν τῷ Βατικανῷ Μουσείῳ, οὗ τὸ βᾶθρον ἀνευρέθη ἐν Ἀθήναις. — 3) Φιλόσοφος ἐπικούρειος (Καλλιμάχ. Ἐπ. 11). — 4) Ἀθηναῖος ἀδελφὸς τοῦ Κλειτομάχου (Πλάτ. Θεαγ. 129).

Τιμασσαρχος, υἱὸς τοῦ Τιμοκρίτου, Διγενήτου, Νειμεονίης ἐν παισὶ (Πίνδ. Νεμ. Δ).

Τιμασίων, ἐκ Δαρδάνου, πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τῶν μετὰ Κόρου τοῦ νεωτέρου ἀναδάντων μυρίων Ἑλλήνων. Ματὰ τὸν φόνον τοῦ Κλεάρχου ἐξελέγη εἰς τῶν στρατηγῶν (Ἐνφ. Ἀνθ. Γ, 1, 47. Ε, 6, 21. Ζ, 8, 18).

Τίμασιος, ποταμὸς τῆς Ἰστρίας, προρρέων ἐξ ἐπτὰ πηγῶν καὶ μιᾶς λίμνης, μόνον 2,000 βήματα μακρὸς, ἀλλ' ἀφθονον ἔχων ὕδαρ' ἀπετέλει τὸ ὄριον μεταξὺ Ἰστρίας καὶ Ἑνετίας, καὶ διὰ χαριστάτου πεδίου μεταξὺ Τεργέστης καὶ Ἀκουιλίας ἐξέβαλλεν εἰς τὸν Τεργεσταῖον κόλπον. Παρὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ ἦν λιμὴν μετὰ ναοῦ τοῦ Διομήδους, ὁμωνύμου τῆ ποταμῆ (Στράβ. Β. 214. — Liv. XI, 1, 4. — Virg. Aen. I, 244. Β, 8, 6).

Τιμαγεγένεθης, Θηβαῖος, υἱὸς Ἐρπιππος, ὁ δούς τῷ Μαρδονίῳ τὴν συμβουλήν νὰ φυλάξῃ τὰ στενὰ τοῦ Μαραθῶνος, μὴ δραπετεύσῃ πολλοὶ τῶν ἐν τῷ στρατῷ του τεταγμένων Ἑλλήνων ('Ἡρόδ. Θ, 39).

Τίμηλια, 1) ἦν ἡ ἐκτίμησις τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν, ὡς βάσειος τῆς εἰς τὸ δημόσιον συμβολῆς. Κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος αἱ περιουσίαι πᾶσαι ἐκτιμηθεῖσαι, διηρέθησαν εἰς 4 τιμήματα, ὧν ἕκαστον ὠρεῖ τὸν κατώτατον ὅρον τῆς ἀκινήτου οὐσίας τῶν εἰς αὐτὸ ὑπαγομένων. Ἦσαν δὲ ταῦτα τὰ τῶν πεντακοσιομεδύμων, τῶν κεκτημένων ἐτήσιον εἰσόδημα τοῦλάχιστον 500 μεδύμων (ξηρῶν προϊόντων ἢ μετροτήτων ὑγρῶν) τῶν ἰπέων, τῶν εἰσπραττόντων τοῦλάχιστον 300 μεδύμους, καὶ ἐπομένως ὑποτιθεμένων ὅτι ἠδύναντο νὰ τρέψωσιν ἵππον τῶν ζευγιδῶν, ὧν τὸ εἰσόδημα ἦν 200 (πιθανώτερον 150) μεδύμων εἰς κατώτατον ὅρον, καὶ ὑποτιθεμένων ὅτι εἶχον ἢ ἠδύναντο νὰ ἔχωσι ζεύγος βοῶν καὶ τὸ τῶν θητῶν, τῶν ἐπι ὀλιγώτερα κεκτημένων, ὅτινες ἦσαν ἀπληλαγμένοι πάσης χρηματικῆς εἰσφορᾶς, ἀλλὰ καὶ οὐδεμιᾶς μετεῖχον ἀρχῆς, πλὴν τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς

ἡλιαίας. Προσέτι τὸ εἰς ἕκαστον τῶν τιμημάτων ἐπιβαλλόμενον τέλος ἦν οὐχὶ τὸ αὐτὸ ἀναλόγως καὶ εἰς τὰ τρία τιμήματα, ἀλλ' ἐλαφρότερον εἴη τὸ τιμῆμα ἦν μικρότερον, τῆς περιουσίας τοῦ πεντακοσιομεδύμου λογιζομένης 12 πλάσιος τοῦ εἰσοδήματος αὐτοῦ (ταλάντου ἢ 6000 δρ. διὰ 500 μεδύμους ἢ δραχμᾶς), τῆς τοῦ ἰπέτου 10 πλάσιος, τῆς τοῦ ζευγίτου μόνον 7 πλάσιος. Ἡ ἀπογραφή τῶν περιουσιῶν ἐγένετο εἰς τακτικὰς ἐποχάς, ἀλλὰς ἀλλαχῶ ('Αρσεν. Πολτ. Γ, 8). — Ὁ Κάσσανδρος νικήσας τοὺς Ἀθηναίους τῷ 316 π. X., ἐπέβαλεν αὐτοῖς «πολιτεῦσθαι ἀπὸ τιμήματος ἄχρι μῶν δέκα» (Διόδ. ΙΗ, 74), ἤτοι νὰ μὴ μετέχωσι τῆς κυβερνήσεως οἱ κεκτημένοι εἰσόδημα ἑλασσον τῶν 1000 δραχμῶν. — 18. καὶ Τέλη καὶ πολιτ. οἰκονομ. (α. — 2) Τὸ δικαστικὸς ἐπιβαλλόμενον πρόστιμον, καὶ εἰς πολλὰς, τὰς τιμητὰς λεγομένας, δίκας, ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος προτεινόμενον (Δημοθ. κ. Στράβ. 1115). Εἰς τοῦτο ὁ ἐναγόμενος, ἂν ἐκηρύττετο ἔνοχος, ἀντέταττεν ἂν τι τίμημα, καὶ τοῖς δικασταῖς ἐναπέκειτο νὰ ἐκλέξῃσι μεταξὺ τῶν δύο, διὰ ψήφου ἀποφαινόμενοι, ἧτις ἦν τὸ πινάκιον τιμητικόν, (Πολδ. Η, 16), ἐφ' οὗ οἱ δικασταὶ διὰ τοῦ ὄνουχος ἢ δι' ἐγκεντρίδος «ἐτίμων τὴν μακρὰν» ἢ «τὴν βραχέα», ἤτοι ἐχάραττον γραμμὴν, δι' ἧς, ἂν μὲν ἦν μακρὰ, παρεδέχοντο τὸ τίμημα τοῦ ἐνάγοντος, ἂν δὲ βραχέα, τὸ ἀντιτίμημα τοῦ ἐναγομένου. Ὁ Σωκράτης, ἐπὶ τῆς μεγάλης του δίκης, ἐπρότεινε ὡς ἀντιτίμημα 100 δραχμᾶς, καὶ εἶτα 3000.

Τίμνης, Σκυθὸς, ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ἀριαπειθους.

Τιμόδημος, ἀθλητὴς, φίλος τοῦ Θεμιστοκλέους, νικητὴς εἰς τὰ Νέμεα (Πίνδ. — Ἡρόδ. Ζ, 125).

Τιμόθεος, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κόνωνος, μεθ' οὗ τῷ 393 π. X. εἰς Ἀθήνας ἐκαπελώων, μετὰ τοῦ Πλάτωνος καὶ

Ἰσοκράτους συνδιατρέβων, καὶ εἰς σκουδὰς ἐπιδοθεῖς, ἀνεδείχθη διάσημος ῥήτωρ, στρατηγὸς ἰκανώτατος καὶ ἀνδρείος, καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐξόχου δραστηριότητος καὶ ἰκανότητος. Ἐν στάδιον δ' αὐτοῦ τῷ εἶχε προλεῖσθαι καὶ τοῦ πατρὸς του ἢ δόξα καὶ ὁ πλοῦτος. Ἄλλ' οὐχὶ ὅλως ἀπηλλαγμένος ἐλαττωμάτων τῆς ἐποχῆς, ἦν καὶ εἰς ἐκδικαίτησιν καὶ εἰς ἀσωτίαν ἐπιδοδόμενος. Ἐν 383 γίνεται μνηστὴρ αὐτοῦ ὡς νεανίου ἐκ τῶν ἐπισήμων. Ἐν δὲ 378 συγκατατέλλεται μετὰ τοῦ Χαβρίου καὶ τοῦ Καλλιστράτου ναύαρχος τοῦ κατὰ τῆς Σπαρτίας ἐκπεύσαντος στόλου. Ὅτε ὁμοῦς ὑπερεῖχεν εἰσέτι τοῦ Χαβρίου ἢ φήμη, Ἐν δὲ 375, μετὰ 60 πλοίων ἐκπεμφθεῖς, ἀφ' οὗ ἐλεηλάτησε τὰς ἐχθρικὰς παραλίαις, ἐκυρίευσεν τὴν Κέρκυραν, καὶ διεπρεψε διὰ τῆς ἡμετέρας καὶ μετριοπαθείας του πρὸς τοὺς ἠττηθέντας (Ξενφ. Ἑλλ. Ι, 4, 62) εἶτα δ' ἐνίκησε τὸν Σπαρτιάτην Νικόλοχον εἰς Λευκάδα ἢ Ἀλυζίαν τῆς Ἀκαρνανίας καὶ ἐλλείψει χρημάτων δὲν ἠδυνήθη μὲν καὶ ἐξασπασθῆναι τὰς κληφθῆσιν ἐπιχειρήσεις του, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐπέφερε διὰ τῶν ἐπιτυχῶν του συναμολόγησιν εἰρήνης, τῷ 374, εἰ καὶ μὴ ἐντελῶς ἐκτελεσθείσης (Ξενφ. Ἑλλ. ΣΤ, 2, 1). Μετὰ τινος κατακτήσεις ἐν Θράκῃ, ὤφειλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Κέρκυραν, ἀπειλουμένην ὑπὸ τοῦ Μινασίπου, ἀλλὰ δι' ἐλλείψειν χρηματικῶν μέσων δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως, καὶ τῷ ἀφηρεθῆναι ἢ ἀρχηγία (Αὐτ. ΣΤ, 2, 13. Διμοθ. Τιμ. σ. 1186) καὶ προτάσει μάλιστα τῶν ἀρχηγῶν τῆς δημοκρατικῆς μερίδος Ἰφικράτους καὶ Καλλιστράτου ἐνήχθη εἰς τὸ δικαστήριον (Ξενφ. Ἑλλ. Β, 6, 2. ΣΤ, 2, 1), ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμετάσεως τῶν φίλων του Ἰάσωνος τοῦ Φεραίου καὶ Ἀλκίετα τοῦ ἐξ Ἡπείρου ἀπέφυγε τὴν καταδίην ἀπὸ τῆς δ' ἐπὶ τινος χρόνον εἰς Περσίαν, καὶ ἐκεῖ συνέπραξεν εἰς τὴν ἀνάκτησιν τῆς Λιγυπτοῦ. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του διηλλάγη μετὰ τοῦ Ἰφικράτους, νυμφεύσας τὴν θυγα-

τέρα του μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μανασθίου καὶ ἐπεδόθη αὐτῷ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς κατὰ θάλασσαν ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων, καὶ εἰς τὸν περιορισμὸν τῆς δυνάμεως τῶν Θηβαίων. Ἐν 368 ἀπεστάλη μετὰ στόλου ἵνα ὑποστηρίξῃ τὸν Πέρσην σατράπην Ἀριοβαζάνην. Ἀποδειχθέντος ὁμοῦς ὅτι οὗτος εἶχεν ἀποστῆ ἀπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐστράφη ἔτι Τιμόκλεος πρὸς τὴν Σάμον, ἣν εἶχον κυριεύσει οἱ Πέρσαι, καὶ κατέλαβεν αὐτήν, τῷ 366, μετὰ ἐνδεκάμηνον πολιορκίαν. Κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα ἔτη εἰργάσθη εἰς τὸν Ἑλλησπόντον. Ἀφ' οὗ οἱ Σπαρτιάται καὶ οἱ Θηβαῖοι ἠνώθησαν μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ἐν ᾧ πρὶν ὑπεστήριζον τὸν Ἀριοβαζάνην, ἔλαθε παρὰ τούτου τὴν Σηστόν καὶ τὴν Κριθάτην, τῷ 364 ἐκυρίευσεν τὴν Τωρώνην, τὴν Μεθώνην καὶ Πύδναν καὶ τὴν Ποτιδαίαν, ὑπέταξε τοὺς Χαλκιδαῖς κατὰ τῆς Ἀμφιπόλεως ὁμοῦς καὶ τῆς Ὀλύμπου ἀπέτυχεν (Διόδ. ΙΒ, 81. — Διμοθ. Ὀλυμπ. Α, 6, 10). Κατὰ τὸν συμμαχικὸν πόλεμον, ἀφ' οὗ ὁ Χαβρίας ἐφανερώθη, ἐτάχθη αὐτὸς μετὰ τοῦ Ἰφικράτους εἰς τὴν ἀρχηγίαν στόλου, ἵνα μετὰ τοῦ Χάρητος καταπολεμήσῃ τοὺς συμμαχικούς. Ἀλλὰ μὴ δυνηθέντας ἐνεκα τριφυμίας νὰ ναυμαχήσωσιν ὅτε ὑπ' αὐτοῦ διετάχθησαν, κατηγγέλοσαν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ προδοσίᾳ, τῷ 354 (Διόδ. ΙΣΤ, 7, 21. — Διναρχ. εἰς Διμοθ. ΚΔ). Καὶ ὁ μὲν Ἰφικράτης ἀπέφυγε τὴν καταδίην, ὁ δὲ Τιμόκλεος ὑπεβλήθη εἰς 100 ταλάντων πρόστιμον, καὶ ἔφυγεν εἰς Χαλκίδα, ἐνθα καὶ ἀπέθανεν. Μικρὸν μετέπειτα ἐμετριάσθη, διὰ τὸν μὲν τοῦ Κόνηνα, ἢ ποιητὴ εἰς 10 τάλαντα, ἔτι ἐσατράπην νὰ μεταχειρισθῆ εἰς ἐπιδιόρθωσιν τοῦ τειχισμοῦ τῶν Ἀθηναίων. — 2) Μιλήσιος, ἐπίσημος ποιητὴς καὶ μουσικὸς, παρὶ οὗ ἐλέγεται ὅτι καὶ τὴν λύραν ἐτελειοποίησε, τέσσαρας νέας χορδὰς προσέθετο εἰς αὐτήν καὶ πολλὰ καὶ ποικίλα μέλη συνέταξεν, ἰδίως διθυράμβους, ἐξ ὧν μνημονεύονται 18, ὅμοι 21 καὶ νόμοι ἢ ᾠδαὶ ἐξάμετροι 19 (Σουίδ.).

προσέτι δὲ καὶ τραγωδίας ἔγραψε, καὶ ἄλλα εἶδη ποιήσεως (Πλούταρχ. — Ἀθήν. — Λουκ. — Στφ. Βυζ. — 3). Περιφημὸς αὐλητῆς ἐκ Θηβῶν, θαυμασθεῖς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου (Λουκ. Ἀρμ. 1). — 4) Γλύπτης ἐπίσημος, ἐξεργασθεῖς τὴν νοτίαν πλευρὰν τῶν ἀναγλύφων τοῦ Μουσουλίου, οὗ ὁ Σκόπας καὶ ὁ Βρόαξις εἰργάσθησαν τὰς λοιπὰς (Plin. XXXVI, 4, 9).

Τιμοκλῆς, 1) Ἀθηναῖος, λόγου ἄξιος ποιητῆς τῆς νέας κωμωδίας, προσάλλων πολλάκις καὶ τὸν Δημοσθένην καὶ τοὺς πλείστους τῶν συγχρόνων του διακεκριμένων ἀνδρῶν. Διεκρίνεται καὶ διὰ τοῦ ἐξαίρετου του βίου καὶ διὰ τῶν πολυειδῶν γνώσεών του. Ἡ ἔκθεσις αὐτοῦ εἶχεν ὕψος ποιητικῶν, τῶν δὲ χαρακτήρων αἱ παραστάσεις πολλὴν λεπτότητα. Ἐξαιρέτως δ' ἐπετύχχανεν εἰς τὴν παραβολὰν τραγικῶν ὑποθέσεων. 27 δραμάτων αὐτοῦ σώζονται οἱ τίτλοι καὶ ἀσπασμάματα (Συλλ. [Meinecke, Com. Graec. III]. — 2) Ἐπισημὸς φιλόσοφος, φίλος τοῦ Λουκιανοῦ (Λουκ.).

Τιμοκράτης, 1) Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις βίαιως αὐτὸν προσέβαλεν. — 2) Καὶ ἕτερος Ἀθηναῖος, καθ' οὗ ὁ Δημοσθένης ἐπίσης ἐπέπεσεν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῦ — 3) Υἱὸς Τιμοξένου, στρατηγὸς Κορίνθιος (Θουκ. Β, 33). — 4) Λακεδαιμόνιος συστράτηγος τοῦ Βρασίδου κατὰ τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Β, 85, 92). — 5) Ρόδιος, δὲ σατράπης Τιθραύστης μετεχειρίετο ἵνα διὰ δωροδοκίας ἐξεγείρῃ κατὰ τῆς Σπαρτίας τοὺς ἀρχηγούς τῶν δημοκρατικῶν μερίδων εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις (Ξενφ. Ἑλλ. Γ, 5, 1). — 6) Φιλόσοφος Ἐπικούρειος, ἀδελφὸς τοῦ Μητροδώρου, διαφωνῶν πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς τὰς θεωρίας (Cic. N. D. XXXIII, 93). — 7) Ἀθηναῖος, εἰς ἐκ τῶν κατηγόρων τῶν στρατηγῶν μετὰ τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις μάχην (Ξενφ. Ἑλλ. Α, 73. — Πιθαῶς καὶ Θουκ. Β, 19). — 8) Στρατηγὸς Διονυσίου Β κατὰ Δίωνα. — 9) Φιλόσοφος καὶ διδά-

σκαλὸς τῆς ῥητορικῆς, ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ (Λουκ. Δημ. 3).

Τιμοκρατία, σύστημα πολιτείας καθ' ἃ ἡ μετοχὴ εἰς τὴν διοίκησιν ἀπενέμετο ἀναλόγως τῶν περιουσιῶν, αἰτίνας ἦσαν καὶ ἡ βῆσις τῆς φορολογίας (τιμῆματα) (Ἀριστ. Ἀθ. Β, 12).

Τιμοκρέων, Ρόδιος ἐξ Ἰαλυσοῦ, ἄθλητῆς καὶ λυρικῆς ποιητῆς, σύγχρονος καὶ ἐπὶ τινος χρόνον φίλος τοῦ Θεμιστοκλέους. Ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ ὅτι ἦν Περσὸφρων, ἐξεβλήθη τῆς πατρίδος του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς οὐδὲ διὰ δόσεως χρημάτων κατώρθωσε τὴν ἀνάκλησίν του, ὁ Τιμοκρέων ἐπέπεσε κατ' αὐτοῦ διὰ σατυρικῶν ἢ μᾶλλον ὑβριστικῶν ποιημάτων. Καὶ κατὰ τοῦ ἀντιζήλου του δὲ, τοῦ Κεῖου Σιμωνίδου, καὶ τούτου φίλου τοῦ Θεμιστοκλέους, διετέθη ἐχθρὸς κώτατα, καὶ μεταξὺ τῶν δύο ἐξεργάγη βιαιότατος πόλεμος σατυρῶν. Μέχρι τέλους λέγεται πορευθεῖς πρὸς τὸν βασιλεῆα τῶν Περσῶν καὶ ὑπ' αὐτοῦ φιλοξενηθεῖς. Ὀλίγα ἀσπασμάματα αὐτοῦ διατηροῦνται, ἐν οἷς διαφαίνεται ἄμετρος ἐξαφίς πάθους καὶ βίαιος χαρακτήρ (Συλλ. Bergk, Poet. Iyr. Graec.).

Τιμόλαος, 1) ἀρχηγὸς τῆς δημοκρατικῆς μερίδος ἐν Κορίνθῳ, τῷ 395 π.Χ. ἐδωροδοκῆθη ὑπὸ τῶν Περσῶν ἵνα ἐξεγείρῃ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Σπαρτίας (Ξενφ. Ἑλλ. Γ, 5, 31. Α, 2, 10). — 2) Θηβαῖος, προδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς Φίλιππον τὸν Μακεδόνα (Διμοθ. π. Στφ. 241). Κατὰ τινος ἐκδόσεις Τιμόλαος. — 3) Ἐκ Λαρίσσης ὑπομηνηματιστῆς τῆς Ἰλιάδος, καὶ συντάκτης ἐπιγράμμου αὐτῆς παραφράσεως.

Τιμοκλέων, Κορίνθιος, υἱὸς Τερσεδήμου, ἐπισήμου γενεῆς, γεννηθεῖς περὶ τὰ 411 π.Χ., πεπρωτισμένος διὰ παντοίων ἀρετῶν, πρὸς τὸν χαρακτήρα, ἀλλ' εἰς ἄκρον μισοτύραννος, ὥστε καὶ τῷ 364 συνέπραξεν εἰς τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του Τιμοφάνους, θελήσαντος ἐπὶ κεφαλῆς 1,100 μισθῶν

νά καταλάβη τὴν τυραννίδα. Ἐκτοτε ἐπιέκοσαν ἔτη ἔζησε μὴ ἀναμιγείς πλέον εἰς τὰ δημόσια, μέχρις οὐ οἱ Κορίνθιοι τὸν ἐπεμφαν τῷ 3/4 ἐπὶ κεφαλῆς σώματος μισθωτῶν εἰς τὴν ἀποικον αὐτῶν πόλιν, τὰς Συρακούσας, αἵτινες ἐν ἐσωτερικῇ παραλυσίᾳ διατελοῦσαι εἶχον ἐπικαλεσθῆ τὴν βοήθειάν των (Πλούτ. Τιμολ. Γ, 7. — Νερ. Τιμ. II). Προσορμισθεῖς δ' εἰς τὸ Ταυρομένιον, ἀφ' οὗ πολλὰς ὑπερεπήδησε δυσχερείας, ἐνίκησεν εἰς τὸ Ἄδρανον τὸν ἐκ Λεοντινῶν Ἰκέταν, ὃν οἱ Συρακούσιοι εἶχον πρὶν καλέσει εἰς βοήθειαν κατὰ τοῦ Διονυσίου, καὶ κατέλαβε μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ἐν ᾧ ὁ Ἰκέτας ἐξηκολούθησε κατέχων τὴν συνοικίαν τὴν καλουμένην Ἀγραδινὴν, ὃ δὲ Διονύσιος εἶχε τὴν Ὀρτυγίαν μετὰ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ οἱ Καρχηδόνιοι κατεῖχον τὸν λιμένα (Διόδ. ΙΔ, 37. — Πλούτ. Τιμ. ΙΑ). Ἀλλὰ μικρὸν μετὰ ταῦτα οὗτοι ἀπῆλθον, καὶ ἀφ' οὗ ὁ Διονύσιος, τῷ 3/3, παρέδωκε τὴν Ἀκρόπολιν, ἡγαγκάσθη τότε καὶ ὁ Ἰκέτας ν' ἀποχωρήσῃ τῆς πόλεως. Τότε ὁ Τιμολέων κατηδάρισε τὴν ἀκρόπολιν, ὡς σύμβολον καὶ προμαχῶνα τῆς τυραννίας, καὶ ἐγκατέστησεν ἐκεῖ τὰ δημοτικά δικαστήρια. Ἐπὶ τῇ αἰτήσει του δὲ, λέγεται ὅτι ἦλθον ἐκ Κορίνθου 60,000 ἀποικοὶ εἰς τὰς ἐρημωθεῖσας Συρακούσας, καὶ εἰς αὐτοὺς ὅτι διένειμεν ἢ ἐπώλησε τὴν χώραν καὶ τὰς οἰκίας (Πλούτ. Τιμ. ΙΣΤ). Ἐπανέφερε δὲ τὴν ἐλευθερίαν, προκαλέσας τὴν διὰ τοῦ Κεφάλου καὶ Διονυσίου ἀναθεώρησιν τῶν δημοκρατικῶν νόμων καὶ ἐγκαταστήσας πάλιν αὐτοὺς. Ἡ πρώτη θέσις ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄρχοντας ἐδόθη εἰς τὸν Ιερέα, ἢ ἀμφίπολον τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ὅστις ἐκινῆθη ἐπώνυμος ἄλλ' ὑπερτάτως διηύθυνε τὰ τῆς πολιτείας ὁ Τιμολέων μετὰ πάσης εὐθύτητος (Πλούτ. Τιμ. ΚΒ). Ἐπεσφράγισε δὲ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας κατακινήσας τῷ 3/2 ἐν Κριμισσῶν, παρὰ τῇ Ἐγέστη, τοὺς Καρχηδόνιους, ἀποδιβάσαντας 80,000 στρατοῦ ὅτε δὲ συνωμολογήθη εἰ-

ρήνη, ὁ ποταμὸς Ἄλυκος ὤρισθη ὡς ὄριον μετὰ αὐτῶν καὶ τῶν Συρακουσίων. Καὶ τῶν ἄλλων δὲ πόλεων οἱ τύραννοι ἐξεδιώχθησαν ἢ ἐθανατώθησαν, ὁ Ἰκέτας ἐν Λεοντινῶν, ὁ Μάμερκος ἐν Κατάνη, ὁ Ἴππων ἐν Μεσσήνῃ, κτλ., καὶ τῷ 339 αἱ ἀπελευθερωθεῖσαι πόλεις συνεδέθησαν διὰ δεσμοῦ μετὰ τῶν Συρακουσίων, ἢ δὲ Γέλα καὶ ὁ Ἀκράγας, ἐν ἐραϊκίσις κείμεναι, ἀνυποδομήθησαν καὶ νέους κατοίκους ἔλαβον τὸ Ἀγύριον καὶ ἡ Καϊμάρινα. Εὐήμερία καὶ πλοῦτος, εἰρήνη καὶ ἡσυχία ἀνέθαιον δι' αὐτοῦ πάλιν ἐν Συρακούσαις καὶ ἐν πάσῃ τῇ Σικελίᾳ (Πλούτ. Τιμολ. Λ). Ἐκτοτε γενικῶς ἀνεγνωρίζετο καὶ ἐτιμᾶτο ὡς ἐλευθερωτῆς καὶ ὡς εὐεργέτης, καὶ ὑπερτάτη ἦν ἡ ἐπιρροή αὐτοῦ, καὶ ἀφ' οὗ μετὰ τινα χρόνον ἀπώλεσε τὴν δρασιν, καὶ μέχρι τοῦ θανάτου του, συμβάντος τῷ 337. Τότε δ' ἰδρῦθη μνημεῖον αὐτῷ, καὶ ἐτησίως ἐτελοῦντο παρ' αὐτῷ ἐπικηδεῖσι τελεταὶ πρὸς μνήμην του ἄλλα μικρὸν μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ κατέπεσεν ἡ ἀκμὴ τοῦ τύπου.

Τιμόμαχος, 1) Ἀθηναῖος στρατηγός. Τῷ 367 τὴν ἐντολήν λαβὼν νὰ κωλύσῃ τὴν διὰ τῶν Ὀναίων ὁρέων εἰς τὸν Ἰσθμὸν εἰσβολὴν τοῦ Ἐπαμεινώνιδος, δὲν τὸ ἔπραξε καὶ ἔπειτα δὲ πάλιν, τῷ 361, πεμφθεὶς μετὰ στόλου ἵνα υπερασπίσῃ τὰς κατὰ τὴν Θράκην παραλίους ἐμπορικὰς πόλεις τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοῦτο ἐπίσης κακῶς ἐκτελέσας, κατεδικάσθη εἰς θάνατον (Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 41. — Δισχ. Κτση. 24, 56). — 2) Βυζάντιος, ζωγράφος, ὄλιγον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀκμάσας, καὶ οὐχὶ ἐπὶ Καίσαρος, ὡς κατὰ λάθος λέγει ὁ Πλίνιος (XXXV, 40, 30, 41. — Ἰδ. Ραγκ. Ἄπ. II. Ἰστ. Καλλ. Α, σ. 563). Ἡ εὐδικότης αὐτοῦ ἦν, ὡς φαίνεται, ἢ παράστασις βιαίων παθῶν ἀντικρουμένων ἢ ὑπ' ἰσχυρᾶς θελήσεως καταστέλλομένων, οἷα ἦν ἡ εἰκὼν τοῦ Αἰάντος συνελθόντος ἐκ τῆς μανίας του καὶ μελετώντος αὐτοχειρίαν, καὶ ἢ τῆς «Μηδείας

ταλαντευομένης μετὰ τῆς ἀγρίας ἀποφάσεως τοῦ νὰ σφάξῃ τὰ τέκνα τῆς, καὶ τοῦ μητρικοῦ φίλτρου», ἢν εἰκόνα ἀπέθανε πρὶν ἢ συμπληρώσῃ ἀμφοτέρας δ' ἡγήρασεν ὁ Καίσαρ ἐκ Κυζίκου 80 ταλάντων (480,000 τῶν τότε δραχμῶν) (Φιλότηρ. Β. Ἄπλν. Τιαν. Β, 10. — Ἀνθλ. Πολ. II, σ. 667. — Πλούτ. π. ἀρχ. ποιητ. 18. — Ον. Τριτ. II, 525. — Γιο. Βαντ. IV, 60, 135). Εὐρέθη δ' ἐν Πομπηῖᾳ ἐπὶ τοιχογραφίας ἀντίγραφον τῆς εἰκόνης τῆς Μηδείας, καὶ ἀπόσπασμα αὐτῆς ἐπὶ δακτυλιολίθου. Μνημονεύονται δ' ἐπίσης θαυμαστικῶς (ΡΗη. αὐτ. — Λουκ. Δραπέτ. 32) καὶ ἕτερα ἔργα αὐτοῦ, ὡς «Ὀρέστης», «Γοργῶν», «θαυματοποιός», κτλ.

Τιμόξενος, 1) στρατηγὸς Σικυωνίος ἐν Σικυώνῃ τῆς Μακεδονίας, ἢν παρέδωκεν εἰς τοὺς Πέρσας (Ἡρόδ. Η, 128). — 2) Στρατηγὸς Κορίνθιος (Θουκ. Β, 33).

Τιμοσοθένης, Διγινήτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκιμέδοντος, Ὀλυμπιονίκης (Πινδ. Ὀλ. Η).

Τιμοδχος, βουλή ἐν Μασσαλίᾳ ἐξ 600 ἀνδρῶν, ἧς οὐδεὶς μετεῖχεν ὁ μὴ πρὸ τριῶν τοῦλάχιστον γενεῶν πολίτης, καὶ μὴ τέκνον πατῆρ (Στράβ. Δ, 179. — Καισ. Β Γ. I, 35, 1).

Τιμοφάνης, ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ Τιμολέοντος (Ἰδ.), ὅφ' οὗ ἐφρονεῦθη, ὁλησας ν' ἀναδειχθῆ τῆς πατρίδος του τύραννος (Πλούτ. Τιμολ.).

Τιμῶν, ἰερεὶά τις εἰς τὴν νῆσον Πάρον (Ἡρόδ. ΣΤ, 134).

Τιμῶν, 1) ὁ μισάνθρωπος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἐχεκρατίδου, εὐπορος, ἐκπαυθεὺς ὡς φιλόσοφος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐκ τῆς ἠθικῆς δὲ διαφθορᾶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ χρόνων εἰς μῖσος κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος παραχθείς καὶ ὑπὸ τὸν Ἰμμηττὸν ἐν μονώσει βιδῶν, ὥστε τὰ παντοῖα περὶ αὐτοῦ μνημονεύμενα ἀνέκδοτα καὶ συγγῆ μνεῖα τῶν κωμικῶν (Ἀρσεν. Λυσιστρ. 812. Ὀρν. 1549), κατέστησαν αὐτὸν τὸν

τύπον τῆς σκαιᾶς μισανθρωπίας διὰ πάντα τόπον καὶ χρόνον. Ὁ Λουκιανὸς ἔγραψεν ἴδιον ἔργον περὶ αὐτοῦ (Πλούτ. Ἀλέξ. ΙΣΤ). — 2) Μαθητῆς τοῦ Πύρρωνος, φιλόσοφος σκεπτικὸς ἐκ Φλιουῆτος, προσέτι δὲ καὶ ἰατρός καὶ διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς, ἔζη περὶ τὰ 280 π. Χ. ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀπέθανεν ἐννενηκοντούτης. Ἐγραψε δὲ πολλὰ καὶ ποιήματα, ἐξ ὧν τὸ ἐπισημότερον ἔργον ἦσαν οἱ Σίλλοι, παραφῶδι ἐν ἐξαμέτροις τοῦ δογματισμοῦ τῶν φιλοσοφικῶν σχολῶν (Αἰλ. π. i. Β, 41).

Τιμῶναξ, Κύπριος, πλοίαρχος εἰς τὸν Περσικὸν στόλον ἐπὶ Ξέρξου (Ἡρόδ. Ζ, 98).

Τιμῶνιον, φρούριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Στράβ. Βυζ.).

Τίτος (ἢ), ἢ Τίον, πόλις τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων (καὶ Τίειον καὶ Τήιον) (Στράβ. — Πτολμ. — Στέφ. Βυζάντ. — Λουκ. Ἀλέξ. 43).

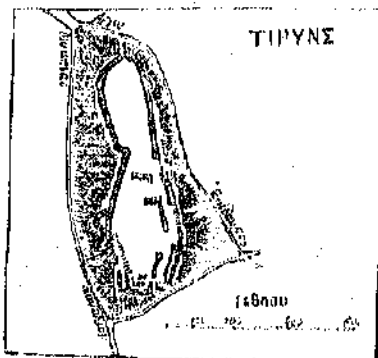
Τριδάζος ἢ Τριδάζος, διοικητῆς τῆς Ἀρμενίας ὑπὸ τὸν Ἀρταξέρξην, οὗ καὶ πιστὸς σύμβουλος ἦν κατὰ τοῦ Κύρου τῷ δὲ 392 π. Χ. ἀνεδείχθη ἀρχιστράτηγος ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 12). Πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας δὲ ἰδίως συμπαθῶν, συνετέλεσεν εἰς τὴν συνομολόγησιν τῆς Ἀνταλκιδαίου εἰρήνης (αὐτ. Ε, 1, 30), μεθ' ἣν ἐξέπευσε μετὰ τοῦ στόλου κατ' Ἐθαγόρου, τοῦ τυράννου τῆς Κύπρου. Ἀλλ' ἐν ᾧ μετὰ τούτου διεπραγματεύετο, ὁ συστράτηγος αὐτοῦ Ὀρόντης, ὑποπέυσας αὐτὸν, τὸν συνέλαβε θριαμβευτικῶς ὅμως δικαιολογηθεῖς, ἐπανάλαβε τὸν πόλεμον, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς (Διόδ. ΙΒ, 8). Μεταγενεστέρως ἐστάλη ὑπὸ τοῦ βασιλέως κατὰ τῶν Καδουσίων ἐν Καυκάσῳ, καὶ ὁ Ἀρταξέρξης τῷ ὑπεσχέθη εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τῷ τὴν ἔδωκε, συνώμωσε μετὰ Δαρείου, τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως, ἀλλ'

εμφυράθη και έθανατώθη (Ξνφ. Έλλ. Δ, 4, 4.—Πλούτ, Άρξ. Β, ΚΔ),

Τριδάτης, 1) Πάρος, επαναστάς κατά του Φραάρτου, όστις είχε εξολοθρεύσει τὰ λοιπά μέλη της οικογενείας των Άρσικιδών. Νικηθείς δέ, κατέφυγε προς τον Οκτάτιον, όστις τον έλαβεν υπό την προστασίαν του, ό δ' αντίπαλος αυτου έφυγε προς τους Σκύθας (Hör. Od. I, 26, 5). — 2) Τ' ό όνομα τουτο έφερον πολλοί βασιλείς της Άρμενίας, πιθανώς εκ Πάρων καταγόμενοι (Tac. Ann. XII, 50). Τριδάτης ό Γ, ό μέγας, έπολέμησεν έπιτυχώς κατά των Σασανιδών, και εισήγαγεν, από του 302 μ.Χ. τον χριστιανισμόν παρά τή λαό του.

Τριδάταις, πόλις της Θράκης παρά τή Προποντίδι (Δμοθ. Φιλ. Έπ. σλ. 159).

Τίρυνς (ή), αρχαιοτάτη πόλις της Άργολίδος, νοτιανατολικώς του Άργους, βορειανατολικώς της Ναυπλίας, καθέδρα του Προίτου και του Περσείως, επί λóρου εν τή πεδίω, ισχυρώς δια τούς άπωτάτους εκείνους χρόνους άχυρωμένη, «τειχιόεσσα» (Όμ. Il. Β, 5). — Άτλλ. Β. 2, 1. — Στρβ. Η, 372. — Πaus. Β, 165), ής τὰ «κυκλώπεια» ούράνια τέλχη (Έδρπ. Ηλ. 1167)

σώζονται μέχρι τουδε. Έπί την εν Πλαταιαίς μάχην οι Τίρυνθιοί μετά των Μυκηναίων παρέταξαν 400 όπλίτας (Hör. Θ, 38). Μιχρόν δέ μετά ταύτα, δοῦλοι έξ Άργους εκδιωχθέντες εκυρίευσαν την Τίρυνθα όί δ' Άργείοι, νικήσαντες αυτούς, κατέστρεψαν την

πόλιν, και τότε οι κάτοικοι, μετήκησαν οι μιν εις Άργος οι δέ εις Επίδαυρον (Hör. ΣΤ, 83). Είς τὰ σωζόμενα αξιόλογα λείψανα περιεργοι εισι προς τὰ νοτιανατολικά δύο σύριγγες,ών ή όροφή σύγκειται εκ προσανακλιμένων μεγίστων λίθων και οιτινες κατά την μίαν πλευράν έχουσι δωμάτια σκοτεινά. Έπ' αυτου δέ του λόρου ανέσκαφεν ό κ. Σχλιερμάνος Ύγνη των αρχαίων ανακτόρων εν πάσι σύμφωνα προς τὰ εν Μυκήναις. Μεταγενεστέρως εις τους πρόποδας του έρμηωθέντος λόφου ιδρύθη νεωτέρα πόλις άμμάζουσα μετά τὰ Πελοποννησιακά, άλλ' επί του Πausανίου ούδ' αυτή ύπάρχουσα πλέον (Πaus. Η, 33).

Τίρωνς (ό), υίος του Άργου, εκγονος του Διός, εις όν άπεδίδετο ή έθρυσίς της πόλεως Τίρυνθος (Πaus.).

Τισαίων όρις, εν Μαγνησία της Θεσσαλίας, ύψηλόν, εις την θάλασσαν προέχον και την Τισαίαν άκραν αποτελούν, μετά ναού της Άρτέμιδος (Hör. I, 42. — Άπ. Μιθρ. ΛΕ. Άπλλν. Ρδδ. Α, 563. — Liv. XXII, 5). Νυν Βερδζότα.

Τισαμενός, 1) έγγονος του Άγαμέμνονος, υίος του Όρέστου και της Έρμιόνης, πατήρ δέ του Κομήτου, και βασιλεύς της Άργολίδος και Λακωνίας. Επί του 22 έτους της βασιλείας του εισβάλόντες οι Δωριείς Ηρακλειδαι, τον έπολέμησαν και έφόνευσαν ή άπελθών εις Αιγιάλειαν επί τή έλπίδι του να καταλάβη εκει την χώραν των Ίώνων, έπεσε πολεμόν (Πaus. Ζ, 1, 7. — Άπλλδ. Β, 8, 3). Κατά χρησμόν δέ, τὰ όστᾶ αυτου μετηνέχθησαν έξ Έλίκης εις Σπάρτην. — 2) Υίος του Θεραάνδρου και της Δημιονάσης, πατήρ του Άγνεσίωνος, βασιλεύς των Θηβών (Hör. Δ, 147). — 3) Άθηναίος, προτείνας μετά την άποκατάστασιν της δημοκρατίας, άφ' ου οι Τριάκοντα εξεβλήθησαν, την εκ νέου εισαγωγήν των νόμων του Σόλωνος, την ενίσχυσιν του Άρείου Πάγου, και την εισαγωγήν των άναγκαίων νόμων δια

προτάσεως εκάστου πολίτου, και της συσέψεως και ρυθμίσεως αυτων υπό 500 εκλεγόμενων και όμνούντων (όμοιοκρότων) πολιτών (Άνδκ. π. Μυστ. 83. — Ίδ. και Αίσχ. κ. Τιμάρχ. 37. — Άυσ. κ. Νικου.). — 4) Μάντις εν Ήλιδι της Πελοποννήσου, εκ της έπισήμου γενεάς των Ταμιδών (Hör. Θ, 33).

Τισανδρος, 1) Υίος του Τισωνος και της Μηδείας (Διδδ. Δ, 55). — 2) Αίτωλος τις παρά Θουκυδίδη (I, 100). — 3) Έπίσημος πολίτης Άθηναίος (Πλάτ.).

Τισαάθης, εις των εν Άθήναις ήλιαστών (δημοτικών δικαστών), ίσως έπίπλαστον όνομα (Άρσφ. Σφ. 420).

Τισίας, 1) ως υποτίθεται το αρχικόν όνομα του Στ η σι χό ρ ο υ (Ίδ.). — 2) Σικελός, εις των αρχαιοτέρων διδασκάλων της ρητορικής, γραφικας και πραγματείας περί διδασκαλίας αυτης, έζη τή σ' π. Χ. εκατονταετηρίδι, εν Συρακούσαις, Θουρίοις και Άθήναις. Μεταξύ των μαθητών αυτου μνημονεύονται ό Λυσίας, ό Γοργίας και ό Ίσοκράτης.

Τισικρότης, Σικυώνιος, γλύπτης και χαλκοκλάστης, μαθητής του Λυσίππου (Plin. XXXIV, 8, 19).

Τισαφίνη, 1) ή των φόνων τιμαρός, μία των τριών Έρινών (Όρφ. Άργ. 966). — 2) Θυγάτηρ του Άλκιμαίωρος και της Μαντούς, θυγατήρ του Τειρεσίου, εκλαμβανόμενη ως έξοχον έχουσα κάλλος (Άπλλδ. Γ, 7, 7).

Τισέφονον, το αρχαιοτάτον ποινικόν δίκαιον, το άπαιτούν φόνον αντί φόνου, μετά ταύτα όμως δια του πολιτισμού εις ήμερωτέραν νομοθεσίαν μετριασθέν.

Τισέφονος, εν Φεραίς της Θεσσαλίας τύραννος, διάδοχος Άλεξάνδρου του Φεραίου (Ξνφ. Έλλ. ΣΤ, 4).

Τισσα ή Τισση, πόλις μεσόγειος εις τὰ βόρεια της Σικελίας, πιθανώς προς άρκτον της Αίτης (Στφ. Βυζ. Cic. Verri. III, 28).

Τισσαφέρνης, Πέρσης στρατηγός, πεμφθείς τή 413 π. Χ. κατά του άνάρτου σατράπου των Σάρδεων Πισούθου, και αντικαταστήσας αυτον. Από του 413 προέβη εις διαπραγματεύσεις μετά των Σπαρτιατών, άπαιτών εις άμοιβήν της ύποστηρίξεως ήν τοίς έχορήγησε ν' ανακτήση πάσας τας χώρας άτινες πριν άνήκον εις τον βασιλέα (Θουκ. Η, 5. 18. 37. 58). Και συνωμολόγησε μιν σύνδεσμον μετ' αυτων, άλλά χωρίς να προβή και εις πραγματικήν αυτων ύποστήριξιν δια στρατιωτικών δυνάμεων τή 411 μάλιστα προέβη δια του Άλκιβιάδου εις συνεννοήσεις μετά των Άθηνών, άτινες όμως και αυται δέν απέληξαν εις βριστικόν άποτέλεσμα (Πλουτ. Άλκ. ΚΔ). Ότε δ' ό Κύρος διωρίσθη αρχιστρατήγος εν τή μικρά Άσία, τότε ό Τισσαφέρνης υποχωρήσας, συνώδευσε αυτον κατά την εις Σούσα δδοιορσίαν του (Ξν. Άνθ Α, 1. 3). Ταχέως δέ διετέθη έχθρικώς κατ' αυτου, και τον κατέδιωκε παντι σθένει εις την Περσικήν αύλην, χωρίς όμως να κατορθώση να έξεγείρη το νεκρόν πνεύμα του Άρταξέρξου (Ξνφ. Άνθ. Α, 2. Έλλ. Γ, 1, 3). Έν τή πολέμω δέ, εις ών των τεσσάρων στρατηγών του βασιλέως, προσεκάλεσε τους Έλληνας στρατηγούς μετά την εν Κουναίους μάχην, εις συνέντευξιν και προδοτικώς τους έφόνευσε (Ξνφ. Άνθ. Β, 5). Μετά ταύτα έπέστρεψεν ως σατράπης εις δικήσιν έτι έπαυξηθείσαν ότε όμως ήθελήσει να υποτάξη και τας Ίωνιάς πόλεις, τή 400, αυται άπετάθησαν προς την Σπάρτην, πέμφασαν εις την Άσίαν τον Θίμβρωνα και τον Δερκυλλίδαν. Ό πονηρός Πέρσης εν τούτοις έξηκολούθει τον πλέμον ούχι τόσο δια των όπλων, όσον δια δουλίας πολιτικής και ιδιαιτέρων συνεννοήσεων. Έν τούτοις ό Φαρνάβατος τον κατήγγειλεν επί προδοσία, και ότε τή 395 ήττήθη υπό του Άγησιλάου εις τον Πακτωλόν, τότε έπαύθη της θέσεως αυτου, και έντολή της Παρυσάτιδος μητρός του βασιλέως, ό διάδοχος αυτου

Υπεράστης τὸν συνέλαβε διὰ τοῦ Ἀριαίου καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον (Ξυφ. Ἑλλ. Γ, 1, 3. — Διδ. Δ, 23, 66. — Πλούτ. Ἀγρ. ΙΘ. — Ἀρξ. ΚΓ).

Τιτακίδια, δῆμος ἄττικὸς τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, κατ' ἐγχώριον τινα ἥρωα κληθεὶς, κείμενος δὲ πρὸς ταῖς Ἀφιδναίς, μεταξὺ Δεκελείας καὶ Ῥαμνοῦντος (Ἡρόδ. Θ, 73).

Τιτακός, Ἀθηναῖος, ὁ καταγγελάς εἰς τοὺς Διοσκούρους τὴν ὑπὸ τοῦ Θεσέως ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης, καὶ τὸ μέρος ἐνθα ἦν ἐγκλειστός, ἐν Ἀφιδναίς (Ἡρόδ. Θ, 73).

Τιτάν. Οἱ Τιτάνες καὶ αἱ Τιτανίδες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἦσαν ὁ Ὠκεανός ὁ Κρόνος (ἐκ τῆς Φοίβης πατὴρ τῆς Λητοῦς καὶ τῆς Ἀστερίας. Ἡσιόδ. Θεογ. 404) ὁ Κρεῖος (ἐκ τῆς Εὐρυβοίας πατὴρ τοῦ Ἀστράου, Πάλλαντος καὶ Πέρσου. Αὐτ. 375) ὁ Ὑπεριων (ἐκ τῆς Θείας πατὴρ τοῦ Ἥλιου, τῆς Σελήνης, τῆς Ἑσθίς. Αὐτ. 371) ὁ Ἰαπετός (πατὴρ τοῦ Προμηθέως, Ἐπιμηθέως, Ἀτλαντος καὶ Μενoitιου. Αὐτ. 507) ὁ Κρόνος καὶ θυγατέρες ἡ Ῥέα, ἡ Θέμις, ἡ Μνημοσύνη, ἡ Φοίβη, ἡ Τηθύς (Ἡσδ. Θεογ. 138). Τιτάνες ἐλέγοντο προσέτι καὶ οἱ υἱοὶ οὗτοι αὐτῶν, καὶ τὰ τούτων τέκνα, ὡς ἡ Ἐκάτη, θυγάτηρ τοῦ Πέρσου. Καθ' Ὀμηρον δὲ, ἦσαν οὐχὶ τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Τηθύος κατήγοντο πάντες οἱ θεοὶ (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 201. 244) καὶ λέγων Οὐρανίωνας, δὲν ἐννοεῖ τοὺς Τιτάνες, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς, κατοίκους τοῦ Οὐρανοῦ. "Ὅτε ὁ Οὐρανός (καθ' Ἡσιόδ. Θεογ. 126, υἱὸς τῆς Γῆς), ὁ πρῶτος ἐξουσιαστὴς τοῦ παντός, μισῶν τὰ τέκνα του, τοὺς Ἐκατόγχειρας καὶ τοὺς Κύκλωπας, ἐρριψεν αὐτὰ εἰς τὸν Τάρταρον, τότε ὀργισθεῖσα ἡ Γῆ, ἐπεισε τοὺς Τιτάνες νὰ ἐκθρονίσωσι τὸν πατέρα των, καὶ ὁ Κρόνος διὰ δρεπάνου ἠκρωτηρίασε τὸν Οὐρανόν, καὶ ἐκ τοῦ ρεύσαντος αἵματος εἰς τὴν θάλασσαν ἀνεφύη ἡ Ἀφροδίτη, ἐκ δὲ τῶν βράνδιων αἰτίνες

ὑγρῶν τὴν γῆν, αἱ Ἑρινύες, οἱ Γίγαντες καὶ αἱ Μηλίδες νύμφαι. Ἀπηλευθέρωσαν δ' οἱ Τιτάνες καὶ τοὺς Ἐκατόγχειρας καὶ Κύκλωπας, καὶ ἐνεθρόνισαν τὸν Κρόνον (Ἡσιόδ. Θεογ. 153-210). Μετὰ ταῦτα δ' ἐξεθρονίσθησαν πάλιν ὁ Κρόνος καὶ οἱ Τιτάνες ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του, τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, διὰ μακρᾶς μάχης, τῆς Τιτανομαχίας, τῶν μὲν κατεχόντων τὸ ὄρος Ὄθρον, τῶν δὲ θεῶν τὸν Ὀλυμπον, μέχρις οὗ ὁ Ζεὺς ἀνεκάλυψε συμμάχους ἐκ τοῦ Ταρτάρου, ἐνθα ὁ Κρόνος εἶχεν αὐτοὺς βυθίσαι αὐτούς, τοὺς Ἐκατόγχειρας καὶ τοὺς Κύκλωπας, καὶ διὰ τοῦ κεραυνοῦ ὃν κατεσκεύασαν αὐτῶ οἱ Κύκλωπες, κατενίκησε τοὺς Τιτάνες, ἐγκλεισθέντας εἰς τὸν Τάρταρον, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν Ἐκατογχείρων (Ἡσδ. Θγν. 617). Ἰδ. Ὁρησκεια. Τινὲς τῶν Τιτάνων, ὡς ὁ Ὠκεανός, ἀπέσχον τῆς μάχης κατὰ τοῦ Διὸς, δι' ὃ καὶ ἐν τῇ νῆα ἰδρυθεῖσα τάξει τῶν πραγμάτων ἔμειναν ἀπολαμβάνοντες τῶν προτέρων αὐτῶν τιμῶν, ἢ ἄλλοι νῆαι τοῖς ἀπεδόθησαν. Καὶ οἱ ἐν τῷ Ταρτάρῳ δὲ δέσμοι Τιτάνες, ἀπ' οὗ ἐστερεώθη ἡ νῆα τάξις ἦν ὁ Ζεὺς εἰσήγαγε, καὶ δι' αὐτῶν πλέον δὲν διεκινδύνευε, ἀπελύθησαν καὶ διηλλάγησαν μετὰ τοῦ Διὸς, καὶ αὕτη ἡ συνδιαλλαγὴ ἀπετέλει τὴν λύσιν τῆς τοῦ Αἰσχύλου τριλογίας τοῦ Προμηθέως. Κατὰ μεταγενεστέρους ἐρμηνείας, αἰτίνες ἤξιον ἐπὶ τὸ ἱστορικώτερον νὰ ἐξηγηθῶσι τὴν μυθολογίαν, ἦσαν οἱ Τιτάνες ἄγριος τις καὶ αὐθάδης λαός, ἐχθρὸς τοῦ Διὸς ἐν Κρήτῳ.

Τιταίνη, κώμη τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ ἄλσους ἐκ κυπαρίσσιων (Πaus. Β, 11).

Τιτανός, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας (Ἀπλλδ.).

Τιτανός, ὄρος τῆς Θεσσαλίας, τιτανώδους φύσεως, πλησίον τῆς Ἀργῆς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 735. — Στράβ.).

Τιταρήσιος, 1) ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἐύρωπος προσέτι καλούμενος, ἐκ

τοῦ Ὀλύμπου πηγάζων, ἀριστέρως ὁμῆρους τοῦ Πηνειοῦ, εἰς ὃν εἰσέβαλλε παρὰ τῇ Φαλάγγῃ ἀπ' οὗ διήρχετο διὰ τῆς Περραιβίας. Ἀπηρτίξετο δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ δύο ποταμῶν, ἐνὸς μεγαλητέρου πρὸς δυσμὰς, καὶ ἐνὸς μικροτέρου πρὸς ἀνατολὰς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 751. — Στράβ. Ζ, 329. Θ, 441). — 2) Ἐπιθετὸν τοῦ Λαπίθου Μόφου, υἱοῦ τοῦ Ἀμπερχας, ὃ εἶχεν ἐκ τῆς περὶ τὸν Τιταρήσιον ποταμὸν χώρας, ἐν ἣ διητᾶτο (Ἡσδ. Ἀσπ. 181. — Ἀπλλδ. Ῥδ. Α, 65).

Τίταρον, 1) πόλις τῆς Θεσσαλίας (Ὀρφ. Ἀργ. 121). — 2) Μέρος τοῦ Ὀλύμπου ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅθεν ἐπήγαγεν ὁ Τιταρήσιος (Στράβ.).

Τίταριος, βουκόλος ἐξ Αἰτωλίας, σπανίας ἀνδρίας καὶ σωματικῆς εὐρωστίας. Περὶ αὐτοῦ διηγούντο ὅτι συναντηθεὶς ποτε μετὰ τοῦ περιφήμου ἀθλητοῦ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου, καὶ ἀνταγωνισθεὶς πρὸς αὐτὸν πρῶτον μὲν ἔρριψεν εἰς ὕψος μέγαν λίθον ἐν ἐκείνους οὐδὲ νὰ κινήσῃ ἠδυνήθη· εἶτα δ' ἔλαβε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκ τοῦ ποδὸς ταῦρον ἐκ τῶν μεγίστων καὶ ἀγριωτέρων, καὶ ὤψωσεν αὐτὸν, εἶτα δ' ἐνταυτῷ καὶ ἕτερον διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς, ὥστε ὁ Μίλων ἀνεφάνησεν. «Ὡ Ζεῦ, μὴ τοῦτον Ἡρακλῆ ἤμῃν ἕτερον ἐσπειρας;» (Ἡρόδ. ΣΤ, 127. — Αἰλ. π. ι, ΙΒ, 22).

Τιτυός, υἱὸς τῆς Γῆς ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑλέρας, θυγατρὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, φοβερὸς γίγας, ζῶν ἐν Εὐβοίᾳ, πατὴρ τῆς Εὐρώπης (Ὀμ. Ὀδ. Η, 324). Ἐπιπεσὼν κατὰ τῆς Λητοῦς μεταβαινούσης ἀπὸ τοῦ Πανοπέως εἰς τοὺς Δελφούς, κατετοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, ἢ ὑπ' αὐτῆς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ καταδικάσθη ἐν Ἄδου νὰ μένη αἰωνίως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τεταμένος, καὶ γόπες νὰ κατατρῶγωσι τὸ ἥπαρ του (Ὀμ. Ὀδ. Α, 576). Μέγιστος τάφος αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐν Πανοπαίῳ (Ἰδ. καὶ Virg. Αἰ. IV, 595. — Ον. Μετ. IV, 457. — Tibull. I, 3, 75).

Τίτυροι, ὄπαδοι τοῦ Βάνχου, κατὰ τινὰς μὲν αὐτοὶ οἱ Σάτυροι (Αἰλ. π. ι Γ, 40. — Ἡσύχ. — Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Ο, 495) κατ' ἄλλους (Στράβ. I, 8) ἐκείνων διάφοροι.

Τίφυς, υἱὸς Ἀγυίου, ἐκ Σίφης, πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὁ κυβερνήτης τῆς Ἀργούς, ἐν Βιθυνίᾳ νοσήσας καὶ ἀποθανὼν (Ἀπλλδ. Ῥδ. Α, 105. — Ἀπλλδ. Α, 9, 22).

Τιφύση, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Λυγκέως ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. Β, 7, 8).

Τλημονίδας, Λακεδαιμόνιος ἡγεμὼν τῶν πελταστῶν (Ξυφ. Ἑλλ. Ε, 3).

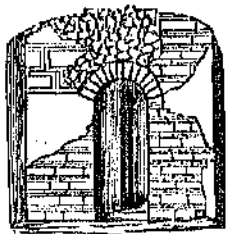
Τληπόλεμος, 1) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ Ἀστυβῆς τῆς θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 653), ἢ Ἀστυδαμείας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀμύντορος (Πινδ. Ὀλ. Ζ, 36), φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας ἐν Ἀργεὶ τὸν θεῖον τοῦ Λικύμνιον, ἔφυγεν εἰς Ῥόδον καὶ ἴδρυσεν ἐκεῖ τὰς τρεῖς πόλεις Λίνδον, Ἰαλυσοῦν καὶ Κάμειρον. Εἶτα δὲ συνεξστράτευσε μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τροίαν, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 653. Ε, 628). — 2) Τρῶς, υἱὸς τοῦ Δαμάστορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου (Ὀμ. Ἰλ. II, 416). — 3) Νέος Μακεδὼν, ἐκ τοῦ λόχου τῶν εὐπατριδῶν, διορίσθη τῷ 325 διοικητὴς τῆς Καρραμανίας, καὶ διετήρησε τὴν θέσιν ταύτην καὶ μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ κράτους τῷ 321. Εἰ καὶ συνεμάχει μετὰ τοῦ Εὐμένους, ὁ Ἀντίγονος ὅμως, ἀφοῦ κατέβαλε ταῦτον, δὲν ἐτόλμησε ν' ἀποβάλλῃ τὸν Τληπόλεμον τῆς ἡγεμονίας του, διότι παρὰ τῷ λαῷ ὃν διόκει ἠγαπήτο ἐξαιρέτως καὶ ἀπελάμβανε πλήρους ὑπολήψεως (Ἀρρ. ΣΤ, 27. — Διδ. ΙΗ, 39. ΙΘ, 68).

Τλώως, πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατὰ τὸ ὄρος Κράγον (Στράβ.).

Τιμῶλος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Θεογόνης, ἢ, κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Σιπόλου, βασιλεὺς ἐν Λυδίᾳ, καὶ δοῦς τὸ ὄνομα εἰς τὸ κυριώτερον τῶν ἐκεῖ ὄρεων, σύζυγος τῆς Ὀμ-

φάλης (ἢ τῆς Πλουτοῦς), πατήρ τοῦ Ταντάλου ('Απλλ. Β, 6, 3). Ἐκρινε μουσικὸν ἀγῶνα μεταξὺ Ἀπόλλωνος καὶ Πανός (Ον. Μαι. XI, 166). — 2) Ἴδ. Πρωτεύς. — 3) Κατ' ἄλλον ἀρχαιότερον τύπον Τ(μω)λος (Ον. Μοί. VI, 16) καὶ κατὰ νομίσματα Τύμωλος, ὅρος διασχίζον τὴν Λυδίαν, τοῦ Ταύρου παρέκτασις, ἔχον τὰς πηγὰς τοῦ Καύστρου, τοῦ Ἐβρου καὶ τοῦ Πακτωλοῦ, καὶ παράγον ἀφθονον οἶνον, πρὶν δὲ καὶ χρυσόν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἠγείρετο μαρμαρίνη σκοπιά, ὅθεν οἱ Πέρσαι ἠδύνατο νὰ περισκοπῶσι τὰ πέριξ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Ἐκεῖ ἐλέγετο ὁ Ζεὺς ἕστιος γεννηθεὶς ('Ομ. Ἰλ. Β, 393. — Δίωγλ. Πέρσ. 50. — Στρεβ. ΠΡ, 625). Κατὰ Τάκτιον (Αην. II, 47) καὶ Πλίνιον (V, 29, 30), ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμώνυμος αὐτῷ πύλις, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ τῷ 19 μ. Χ.

Τοῦχος (δ) ὁ πρὸς οἰκοδομὴν οἴκου, ναοῦ, περιτειχίσματος αὐλῆς, ιδιωτικοῦ κτήματος κτλ. κτλ. κατ' ἀντίθεσιν τοῦ τεί-

χοῦς, τοῦ περιβάλλοντος τὰ φρούρια. Εἰς εὐτελεῖς οἰκοδομὰς χωρίων, εἰς καλύβας κτλ. ἐγίνετο βεβαίως χρῆσις καὶ τοίχων ἐκ συμπεπιεσμένου χώματος ἄλλ' ἐπὶ τῶν Ὀμη-

ρικῶν ἤδη χρόνων μνημονεύονται διὰ τὰς μείζονας οἰκίας τοῦχοι λίθινοι· ὅτε τοίχων

ἀνὴρ ἀράρη πυκνοῖσι λίθοισι δώματος ὕψηλοῦ ('Ομ. Ἰλ. Π. 212. Σ. 375. — Ἡσδ. Ἔργ. 734). Παρὰ μεταγενεστέροις τοῦχος μὴ διάτρητος, μὴ ἔχων παράθυρα ἢ θυρίδας, ἐλέγετο τυφλὸς τοῦχος. Παρὰ Ῥωμαίοις καὶ τὰ μέγιστα τῶν οἰκοδομημάτων ὡς ἐπὶ ἰδὸ πολὺ κατεσκευάζοντο ἐκ κεράμων καλυπτομένων ἔξωθεν διὰ λεπτῶν πλακῶν λιθίνων, ἢ διὰ κονιάματος. Τοῦχος ἐλέγετο προσέτι καὶ ἐκάτερον τῶν σανδοκτιστῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου ('Οουκ. Ζ, 36).

Τόκος, τὸ χρῆμα ὃ ὀδανειζόμενος ὀφείλει, πλὴν τῆς ποσότητος ἣν λαμβάνει, ν' ἀποδώσῃ τῷ δανειστῇ, τὸ ὄνομα ἔχων ἐκ τοῦ ὅτι ἐστὶν οὕτως εἰπεῖν γέννημα τοῦ κεφαλαίου ('Αρστ. Πολτ. Α, 3). Τὸ δανεισθαι ἐπὶ τόκῳ ἦν διάταξις ἀναγκαιότατη διὰ τε τὰς κοινωνικὰς καὶ τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις, δι' ὃ καὶ ὁ Σόλων, διὰ τῆς σεισηθησίας ἦν εἰσῆγγε, πολλὰς μὲν ἐμετρίασε τῶν διατάξεων αἵτινες ἀπέβλεπον τὰ δάνεια, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν τόκον οὐδὲν ἐνεωτέρισεν. Ἦσαν δὲ συνήθως οἱ τόκοι ὑπέρογκοι, διότι εἰς τὰς μικρὰς Ἑλληνικὰς πόλεις σπάνια ἦσαν τὰ μεγάλα ἀποτεταμειυμένα κεφάλαια, καὶ συνήθως ἐξ ἐπαγγέλματος τραπεζῖται ἦσαν οἱ δανεισταί· ἀλλὰ διέφερον κατὰ τὰς περιστάσεις, κατὰ τὸ ἀξιόχρεον τοῦ δανειζομένου, τὸν βαθμὸν τῆς ἀσφαλείας τῆς ἐπιχειρήσεως δι' ἣν τὸ δάνειον ἐγίνετο, τὸν χρόνον δι' ὃν συνωμολογεῖτο. Ὁ συνηθέστερος τρόπος τοῦ ἐμφράζειν τὴν ἀναλογίαν τοῦ τόκου πρὸς τὸ κεφάλαιον (τὸ ἀρχαῖον λεγόμενον) ἦν ὁ

κατ' ὀβολοῦς (τὸ 1/6 τῆς δραχμῆς) μηνιαίως δι' ἐκάστην μνῶν (100 δραχμῶν) ὄστε ἐπὶ δραχμῆ (ἐπὶ 6 ὀβολοῖς μηνιαίως) ἐσήμαινεν ἐτησίως 12 δρ. τὴν μνῶν, ἦτοι 12 0/0· ἐπὶ 8 ὀβολοῖς, ἐσήμαινε 16 0/0· ἐπὶ 9 ὀβ. 18 0/0· ἐπὶ δυοῖς δραχμαῖς (12 ὀβ.) 24 0/0· ἐπὶ τρισὶ δραχμαῖς 36 0/0. Ὁ ἐπὶ δραχμῆ (12 0/0) ἦν κοινὸς ἐπὶ Δημοσθένους (Δμοθ. κ. Ἀφθ. 820) ἀλλ' ἐκρίνετο πολὺ μικρὸς, καὶ συνήθης ἦν ὁ ἐπὶ ἐννέα ὀβολοῖς (18 0/0) ('Ισ. π. Ἀγν. κλ. 293. — Αἰσγν. κ. Τμρχ. 15). Πολὺ ἀνώτεροι ἦσαν οἱ τόκοι τῶν θαλασσοδανειῶν, ἐνεκα τῶν κινδύνων οὓς διέτρεχε τὸ ἀρχαῖον, καὶ διότι ὁ δανειστὴς πρὸς ἀσφάλειαν ἠναγκάζετο πωλλάκις νὰ συνεκπλήρ. Τῶν θαλασσοδανειῶν δ' οἱ τόκοι ἄλλως ἐξεφράζοντο, διότι τὰ δάνεια δὲν ἦσαν ἐτήσια, οὐδὲ πρὸς τὴν διάρκειαν αὐτῶν ἐγίνετο τῶν τόκων ὁ ὑπολογισμὸς. Ἐλέγοντο δὲ τόκος ἐπιδέκατος ὁ τῶν 10 0/0· ἐφεκτος, τῶν 16 2/3 0/0· ἐπιπεμπτος τῶν 20 0/0· ἐπιτριτος τῶν 33 1/2 0/0· καὶ ὁ τόκος ὠρίζετο ἀναλόγως τῶν περιπετειῶν τοῦ δανεισματος, ἂν φερ' εἰπεῖν τοῦτο ἦν ἀμφοτερόπλου ἢ ἐτερόπλου, τοῦ πρώτου δηλοῦντος ὅτι τὸ ἀρχαῖον μετὰ τοῦ τόκου του ἀπετίνετο μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πλοίου ἀπὸ τοῦ μέρους ἐνθα ἀπέπλεε, τοῦ δευτέρου ὅτι θὰ κατεβάλλετο κατὰ τὸ τέρμα τοῦ πλοῦ, οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς, εἴτε εἰς τὸν δανειστὴν αὐτὸν, ἂν συνεχέπλεε, εἴτε πρὸς ὃν αὐτὸς ἠθέλεε δώσει τὴν ἐντολήν. Προσέτι ἐπιρροὴν εἶχον ἐπὶ τοῦ ὄρισμοῦ τοῦ τόκου αἱ πολιτικαὶ περιστάσεις, ὅφ' ἄς τὸ δάνειον ἐγίνετο καὶ ἡ χώρα πρὸς ἣν ἐξεταλεῖτο ὁ πλοῦς· διότι ἂν τὸ πλοῖον ἐλαφραγωγεῖτο ὑπ' ἐχθρῶν ἢ πειρατῶν, ἢ ἐναυάγει εἰς κινδυνώδεις θαλάσσας, ὁ δανειστὴς ἠδύνατο τὸ πᾶν ν' ἀπολέσῃ, μόνον δικαίωμα ἔχων ἐπὶ τῶν λειψάνων τοῦ φορτίου ἢ τοῦ πλοίου, εἴτε περιεσώζετο. Διὰ συμβολαίων (συγγραφῆς) καὶ μαρτύρων ὁ δανειστὴς ἐλάμβανε ὑπόθηκην

ἐπὶ τῶν ἐκπλεόντων ἐμπορευμάτων, ἢ, ἂν τὸ δάνεισμα ἦν ἀμφοτερόπλου, καὶ ἐπὶ τῶν εἰσπλεόντων, διότι ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει ὁ δανειζόμενος ὄφειλε τὰ πωληθέντα ἐμπορεύματα ν' ἀντικαθιστῆ δι' ἄλλων ἰσοτίμων ἢ νὰ φέρῃ ὀπίσω (Δμοθ. π. Φρμ. 909). Ἐνίοτε ὡς ὑπόθηκην ἐναγράφετο αὐτὸ τὸ πλοῖον (ἐπὶ νηὶ δανειζεῖν. Δμοθ. κ. Διον. 1284). Οἱ τοκισταί, τοκογλύφοι, πωλλάκις λεγόμενοι (ἢ ὀβολοσταταί καὶ Ἀρστ. Πολτ. Α, 3, 23), ἐμισοῦντο τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (Δμοθ. κ. Παιτ. 981), καὶ τοῦτο πωλλάκις οὐχὶ ἀδίκως, διότι ὑπῆρχον τινές, οἱ ἡμεροδανεισταί (Θεόφρ. Χαρ. ΣΤ), οἵτινες, ἐκ τῶν ἀναγκῶν τῶν πτωχῶν ὀφειλόμενοι, ἀπήτουν 1 1/2 ὀβολοῦ ἡμερησίον τόκον δι' ἐκάστην δραχμὴν, ἦτοι ἐτήσιον τόκον 90 πλάσιον τοῦ κεφαλαίου. Ἴδ. Δμοθ. πρ. Λάκρ. 926.

Τολύπαις, μικρὰ νῆσος τῆς Βρετανίας, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τῆς Ταμῆσης (Πτολ. Β, 2).

Τολιστοβόου, ἢ Τολισταεόγιοι, κελτικὸς λαὸς, ἐκ τῶν ἐγκαταστάτων ἐν τῇ Γαλατίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πρωτεύουσαν ἔχων τὴν Πεσσινούντα (Στρεβ. IB, 547. 567. — Στρεβ. Βυζ. — Λιν. XXXVIII, 15).

Τολμίδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Τολμαίου, στρατηγός, ἀνδρείοτερος μάλλον ἢ ἔμφρων, συνετάττετο μετὰ τῶν θελόντων ν' ἀναδείξωσι τοὺς Ἀθήνας κράτος κατὰ ξηρὰν ἰσχυρὸν. Τῷ 455 π. Χ. ἐξέπλευσε κατὰ Πελοποννήσου, κατέστρεψε τὸν ναύσταθμον ἐν Γυθείῳ, ἐνίκησε τοὺς Σικυωνίους, ἐκυρίευσεν τὴν Ζάκυνθον, καὶ ἀπέβαλε πάντας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐκ τῆς Ναυπάκτου. Ὅτε δὲ τὴν Βοιωτίαν ἤρχισαν νὰ ταράττωσιν οἱ συγγενεῖς τῶν ἐκεῖθεν ἐκδιωχθέντων, ὁ Τολμίδης εἰσώρμησε μετὰ 1000 ὀπλιτῶν, τὸ πλεῖστον νέων ἐβελοντῶν, ἵνα ἐδραιώσῃ αὐτοῦς τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐπιρροήν, καὶ κατέκτησε τὴν Χαιρώνειαν· ἀλλ' ἐν Κορωνεῖᾳ ἐνίκηθη ὑπὸ

τῆς ἀριστοκρατικῆς μερίδος, καὶ ἔπεσε μετὰ πολυαριθμῶν ἐκ τῶν ὁπαδῶν του, τῷ 447 π. Ε. (Θουκ. Α, 108. 113. — Πλούτ. Περ. ΙΗ. — Διδ. ΙΒ, 6).

Ἰολοφῶν (ή), πόλις τῆς Ὀζολαίας Λοκρίδος, περὶ τῆς χώρας τ' ἀνατολικά (Θουκ. Γ, 101. — Στφ. Βυζ.).

Ἰολύπη, σφαῖρα ἐρίου ἐξεσμένου καὶ παρεσκευασμένου ἵνα δοθῇ εἰς κλώσιν. Εἰς ζωοφόρον τινὰ τῆς ἀγορᾶς τοῦ Νερούα ἐν Ῥώμῃ παριστάσαν κλωστικὰς ἐργασίας, μία

γυνή, πληρώσασα παρὰ ταῖς ξερούσιαι τὰ ἔρια τὸν χιτῶνα αὐτῆς πολλῶν τολυπῶν, φέρει αὐτὰς εἰς τὰς κλωστρίας, αἵτινες ἠθροῦσιν αὐτὰς δι' ἀτράκτων.

Ἰολώσσα, πόλις κλουσία τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, κατὰ τὸν ποταμὸν Γαρούμναν, ἐμπορικωτάτη ἐπὶ Ῥωμαίων (Στφ. Δ, 188. — Caes. B. G. III, 20. I. 10. VII, 7). Νῦν Τουλούσα.

Ἰόμαρος ἢ Ἰμάρος, ὄρος τῆς ἐν Ἠπειρῷ Μολοσσίδος, κατὰ τὴν Δωδώνην, μεταξὺ τῆς Παμβώτιδος λίμνης καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἀράχθου. Ἐπ' αὐτοῦ ἐπιστεύετο ὅτι ἔθαλλεν ἡ «τομαριάς φηγός», ἐξ ἧς ἐναυπηγήθη ἡ Ἀργώ (Ὀρφ. Ἀργν. 1161). Ὁ δ' Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Καλλιμάχος ἐπίστευον ὅτι τὸ ὄρος ἔτρεφε λέοντας ὁμοίους πρὸς τοὺς τῆς Νουμίδας (Δμσθ. κ. Μειδ. 531. — Στφ. Ζ. 327. Θ, 434. — Virg. E. VIII, 44).

Ἰόμερος, ποταμὸς τῆς ἐν Ἀσίᾳ Γεωργίας (Ἄρρ. Ἰνδ. ΚΔ).

Ἰομεδς, χωρίον ὀρεινὸν ἐν Μεσσηνίᾳ

παρὰ τῷ Κορυφασίῳ ἀκρωτηρίῳ (Θουκ. Δ, 118. — Τομαῖον, Στφ. Βυζ.).

Ἰόμιες (ή) ἢ Ἰόμιες, πόλις τῆς κάτω Μαισίας ἐν Εὐρώπῃ, ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, κληθεῖσα, ὡς ἐλέγετο, ἐκ τοῦ ὅτι

ἡ Μήδεια κατέταμεν ἐκεῖ τὸν νέον ἀδελφόν της Ἄψυρτον (Ἀπλλδ. Α, 9, 24). Καὶ Τομιεὺς παρὰ Στράβωνι. Ἔπειτα ἐκλήθη Κωνσταντία, ὅθεν σήμερον Κωνσταντιζές.

Ἰομοῦραι (αἱ), αἱ μαντεῖαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ Διὸς, καὶ Ἰόμουροι οἱ μάντειαι αὐτοῦ (Ὀμ. Ὀδ. Π, 403. — Ἡσυχ. — Στφ. Ζ, 7, 11).

Ἰόμορες, βασιλεῖς τῶν ἐν Σκυθίᾳ Μασσαγετῶν. Κατ' αὐτῆς ἐκστρατεύσας ὁ μέγας Κύρος, τὴν ἐνίκησε διὰ δόλου, ἐθανάτωσε μέγα πλῆθος τῶν ὑπηκόων αὐτῆς, καὶ ἀπήγαγε τὸν υἱὸν αὐτῆς αἰχμάλωτον. Ἀντεκστρατεύσασα δ' αὐτὴ πρὸς ἐκδίκησιν ἐφόνησε τὸν Κύρον (Ἡρδ. Α, 205).

Ἰόξαρες, Σκυθὸς ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Σόλωνος, πρὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος, ἐν κατόπιν ἐσύστησεν εἰς τὸν Σόλωνα, εἰς τὴν σπουδὴν ἐπιδοθεῖς, ἰδίως τῆς Ιατρικῆς, καὶ ὑπὸ πάντων τιμώμενος. Κατὰ Λουκιανὸν, ὅστις ἰδιαιτέραν ἐγραψε περὶ αὐτοῦ πραγματεῖαν, ἀποθανὼν ἐν Ἀθήναις, ἐτάφη ἐντὸς τοῦ Διπύλου πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν, καὶ κατ' ἔτος ἐτιμᾶτο διὰ θυσίας, ὑπὸ τῷ ὀνομα «ξένος Ιατρός», διότι ἐλέγετο ὅτι ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐπιφανεῖς εἰς γυναῖκα Ἀρσπαγίτου, τῇ ὑπέδειξε τὰ πρὸς ἴασιν τοῦ ἐνσκήψαντος λοιμοῦ. — Καὶ εἰς ἕνα τῶν διαλόγων του (π. Φιλίας) κλάττει ὁ Λουκιανὸς ἄλλον Ἰόξαριν, σύγχρονόν του.

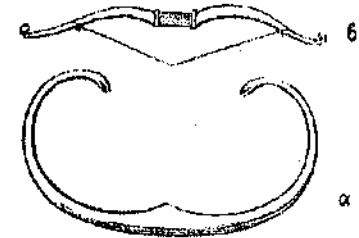
Ἰόξαρχοι, ἐν Ἀθήναις οἱ ἀρχηγοὶ τῶν τοξοτῶν, ἢ ἀστυνομικῶν κλητήρων.

Ἰοξεὺς, υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του (Ἀπλλδ. Α, 8, 1).

Ἰοξικράτη, θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Λυκίου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. Β, 7, 8).

Ἰόξελοι, λαὸς τῆς Ἰνδικῆς (Διον. Περιηγ. 1141), κατ' ἄλλους Ἰάξιλοι.

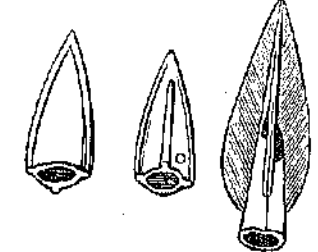
Ἰόξον, τὸ ὄπλον δι' οὗ τὰ βέλη ἐκπέμπονται, ἀρχαιότατα ἐν χρήσει, πρὸ πάντων δὲ παρὰ τοῖς Ἀσianoῖς. Ὡς τοξόται διεπρεπον μάλλον οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Πάρθοι, παρὰ δὲ τοῖς Ἕλλησι πρὸ πάντων οἱ Κρήτες, καὶ ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος τόξα ἔφερον οἱ φιλοὶ στρατιῶται (Ἐμφ. Ἀνθ. Α, 2, 9).

Ἐν Σκυθικὸν τόξον ἦν ἡμικυκλικὸν (α) τὸ δ' Ἑλληνικὸν (β) συνέκειτο ἐκ δύο καμπύλων μερῶν, δύο κεράτων, συνδεομένων διὰ πῆχεως (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 105-126). Τὸν Ἀπόλλωνα λέγει ὁ Ὀμηρὸς «ἀργυρότοξον». Ἡ χορδὴ κατεσκευάζετο ἐκ νεύρου ἢ ἱμάντος βοείου, («νευρὰ βοείαν»), προσηλουμένη στερεῶς εἰς τὸ ἐν ἄκρον τοῦ τόξου εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἄκρον ἦν κορώνη (εἶδος ἀγκίστρου), «χρυσήν», καθ' Ὀμηρον ἐπὶ τὸ ποιητικώτερον, εἰς ἣν προσεδέετο ἡ χορδὴ, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ τοξευθῇ τὸ βέλος («δίστες, ἰός»). Συνέκειτο δὲ καὶ τοῦτο ἐκ τριῶν

μερῶν (Ἡσδ. Ἀσπ. 130-135), τῆς αἰχμῆς, τοῦ ξυστοῦ καὶ τῆς πτέρυγος. Ἡ αἰχμὴ καὶ ἄρδις λεγομένη (Ἡρδ. Α, 215. Δ, 81), ἦν χαλκῆ, δι' ἧ καὶ «χαλκήρη» λέγει τὸν δίστον ὁ Ὀμηρὸς (Ἰλ. Ε. 662), κατὰ

τὰ ἐν τῇ εἰκόνι σχήματα, ὧν ἡ μεῖζων, ἴση τῷ πρωτοτύπῳ, εὐρέθη ἐν Περσепόλει, αἱ δ' ἄλλαι, ἐλάσσονες, εὐρέθησαν ἐν Μαθαθῶνι, τινὲς αὐτῶν λίθιναι, ἴσως Περσικαί. Τὸ ἐμβάφειν τὴν αἰχμὴν εἰς δηλητήριον (τοξικὸν, διότι διὰ τὸ τόξον ἐχρησίμειον) ἦν ἔθος βάρβαρον, οὐχὶ Ἑλληνικόν, καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς πορεύεται πρὸς τοὺς Θεσπρωτοὺς ἵνα προμηθευθῇ τοιοῦτο «ἀνδροφόνον φάρμακον» (Ὀμ. Ὀδ. Α, 261-263). Ὁ ξυστός ἦν λεπτός, λεῖος, ξύλινος, ἢ ἐκ καλάμου, οἱ εὐρέθησαν ἐν τάφοις αἰγυπτιακοῖς, μήκους 22-34". Αἱ δὲ πτέρυγες ἦσαν ἐκ πτερωῶν, ὡς αἱ τῶν βελῶν τοῦ Ἡρακλέους ἐκ πτερωῶν μέλανος ἀετοῦ (Ἡσδ. Ἀσπ. 130). Ἐν πολιορκίαις καὶ ναυμαχίαις ἐτόξευον πολλὰκις καὶ τόξα πυρφόρα (Δίων. Κάσσ. Ν, 34). Ὁ ἀρχαῖος τοξότης, ἵνα ἀκριθέστερον καὶ ἀσφαλέστερον τοξεύῃ, ἐγονάτιζε πολλάκις εἰς ἣν θέσιν δεικνύει ἡ ἐπομένη εἰκὼν ἐκ τοῦ συμπλέγματος τοῦ ναοῦ τῆς Αἰγίνης (νῦν ἐν Μονά-

χψ), ἢ ἐλλεῖπει τὸ τόξον, βεβαίως διότι ἦτο προστεθειμένος χαλκοῦν. Ἐφερον δὲ τὸ τόξον, ὅταν δὲν ἐποιούνο χρῆσιν αὐτοῦ, εἰς τὴν τοξοθήκην, ἢ γορυτὸν (Ὀμ. Ὀδ. Φ, 54), ὅστις πολ- λάκις ἦν εἰς καὶ ὁ αὐτὸς τῇ φαρέτρᾳ (Ἰδ.).

Τοξόται, οἱ αὐτοὶ καὶ Σκύθαι ἐν Ἀθήναις, ἀστυνομικοὶ ὑπηρετοῦνται. Ἰδ. Σκύθαι.

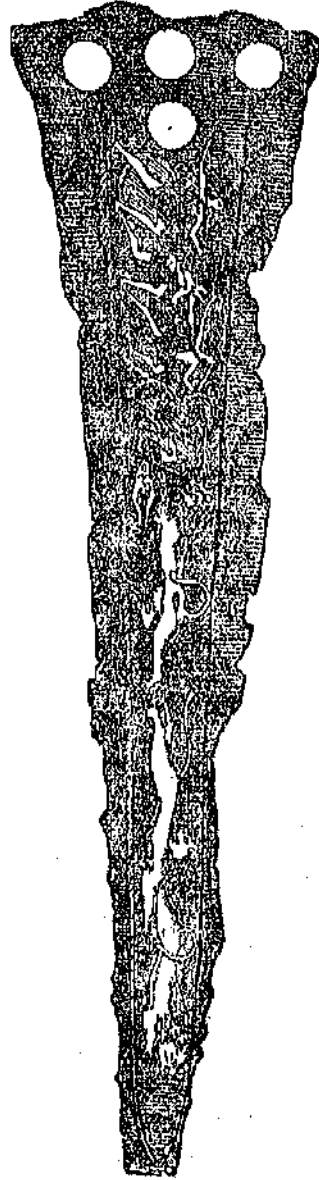
Τοπιογραφία, κλάδος τῆς ζωγραφικῆς ἀφορᾷν εἰς παράστασιν φυσικῶν θέσεων, ὁρέων, πεδιάδων, ἀκτῶν, κτλ., ἀτινα, ὡς τῆς ζωγραφικῆς ἀντικείμενα, ἐλέγοντο τοπία κατὰ Βιτρούβιον (VII, 5 1), καὶ κατὰ Διόδωρον (ΛΑ, 8), λέγοντα τοπογράφον (βεβαίως τοπιογράφον) Δημήτριον τινὰ Ἀλεξανδρέα, ὃν ὁ Βαλέριος Μάξιμος (V, 1, 1) λέγει ζωγράφον. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ζωγραφικῆς ἀνεπτύχθη τὸ πρῶτον ἐπὶ Ἀλεξανδρινῶν, διότι πρὶν ἢ τὴν τέχνην εἰς τὴν παράστασιν τῶν τοπίων (paysages) ὀλίγην ἔδιδε προσοχὴν, καὶ εθεώρει αὐτὴν μέρος παρέλκον καὶ οὐχὶ κύριον τῶν εἰκόνων, οὐδὲ, καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν σωζομένων μνημείων, φαίνονται πολλοὶ εἰς αὐτὴν ἐγκύψαντες οἱ ζωγράφοι.

Τορεῖται, λαὸς τῆς Ἀσιανῆς Σαρματίας, ἀνατολικῶς τῆς Μαιώτιδος λίμνης (Στράβ. — Διον. Περ. 682. — Στράβ. Βυζ.).

Τορεὺς, τὸ ὄψιν ἐργαλεῖον δι' αὐτὸ ἐργάζεται ὁ τορευτής.

Τορευτική, ἡ τέχνη τοῦ γλύφειν ἐπὶ μετάλλου κοσμήματα δι' ὀφέως ἐργαλείου, τοῦ τορέως, ἢ τοῦ ἐντυποῦν διὰ τῆς ἐμπαιστικῆς τοιαῦτα ἐκ πολυτιμωτέρων μετάλλων ἢ ἐλέφαντος εἰς ἐγγλυφὰς μετάλλων ἢ ττον πολυτίμων, ὡς ἐκ χαλκοῦ, ἀργύρου, χρυσοῦ, εἰς σίδηρον ἢ εἰς ἄλλας ὕλας, ἐλέφαντα ἢ ξύλον. Ἡ τέχνη αὕτη ἦν ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις γνωστὴ, καὶ ὁ Ὅμηρος, φερ' εἰπεῖν, ἀναφέρει τὴν κλίνην τοῦ Ὀδυσσεῦς (Ὀδ. I, 197) «δαίδαλμένην ἀργύρῳ, χρυσῷ καὶ ἐλέφαντι», τὴν ἠλακάνην τῆς Πηγελοπῆς, ἔργον τοῦ Ἰκμαλλοῦ (Ὀδ. T, 56), «εἰνωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ», καὶ εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ὡς τοὺς τῆς Τροίας καὶ τῶν Μυκηναίων, εὐρέθησαν ξίφη καὶ ἄλλα σκεύη, μετ' ἀξιολόγων τορευμάτων, πολυτίμων πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ διότι ἐμφαίνουσι τὴν κατ' ἐκείνους ἤδη τοὺς χρόνους παραστατικὴν ἐν

γένει τῆς τέχνης δύναμιν. Καὶ μεταγενεστέρως δ' ἀξιόλογα μνημονεύονται τῆς αὐτῆς τέχνης ἔργα, ὡς, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν Ὀλυμπιάδων (700 π.Χ.), ἡ λάρναξ τοῦ Κυψέλου (ἴδ. Κύψελος), ἣν εἶδεν ἔτι ὁ Παισανίας (II, 17) ἀφιερωμένην εἰς τὸ ἐν Ὀ-

λυμπία Ἡραίων, κατάκοσμον δὲ εἰς τὰς τέσσαρας πλευράς καὶ τὸ κάλυμμα, διὰ πλουσιωτάτων τορευμάτων κέδρου, χρυσοῦ καὶ

ἐλέφαντος, σκηναῖς παριστόντων ἱστορικῶς καὶ μυθολογικῶς, μετ' ἐμμέτρων, ἐπίσης βεβαίως ἐντατορευμένων, ἐπιγραφῶν καὶ παρὶ τὰ 550 π. Χ. τοῦ Σπαρτιάτου Θεοκλέους ἢ ἐν τῷ θησαυρῷ τῶν Ἐπιδαμνίων ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκ κέδρου τορευτὴ παράστασις τοῦ Ἀτλαντος, καὶ τοῦ Ἡρακλέους ἀρπάζοντος τὰ χρυσαῖα μήλα (Παισ. Β, 17. Στράβ. 19). Κατὰ Πλίνιον δὲ (XXXIV, 8, 19) ὁ Φειδίας ἐξ ὀφέως ἐκαλλιέργησε τὴν τορευτικὴν, πιθανῶς εἰς τὴν κατασκευὴν, ἐν ἄλλοις καὶ πρὸ πάντων, τοῦ θρόνου τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Διὸς (Παισ. Β, 11, 2), καὶ ὁ Πολύκλειτος τὴν ἐτελειοποίησεν. Ἐπὶ τῆς χαλκῆς ἀσπίδος τῆς Προμάχου Ἀθηναῖς τοῦ Φειδίου ἐτόρευσε Κενταυρομαχίαν ὁ Μύρς (Παισ. Α, 28) καὶ τορευτὴς ὡς ὁ Φειδίας ἐπαινούμενος ἦν καὶ ὁ Μύρων. Ἐπὶ Πτολεμαίων ὁ Ἀντίπατρος (Pl. XXXIII, 55), ἢ μᾶλλον Διόδωρος, ἐτόρευσε ἐπὶ χρυσοῦς φιάλης κοιμώμενον σάτυρον, περὶ οὗ ὁ ποιητὴς Πλάτων λέγει ὅτι αὐτὸν ἐκοίμησεν, οὐκ ἐτόρευσε» ὁ δ' Ἀκράγας μνημονεύεται ἐν Ῥόδῳ, ἐπὶ χρυσοῦν ἐκποικίλων Κενταύρους ἐπιτορεῦσας (Plin. αὐτ.).

Τόρμος (ὁ), ἢ εἰς τὸ ξύλον ἢ τὸν λίθον ἢ τὸ μέταλλον ὀπή, εἰς ἣν ἐμβάλλεται τὸ ὄψιν μέρος ἐτέρου, μετ' αὐτοῦ συνδεομένου.

Τόρνος, ἐργαλεῖον τοῦ ξυλουργοῦ, δι' οὗ τὸ ξύλον περιστρεφόμενον, περιεκόπτετο καὶ ἐλειαινέτο στρογγύλον (Πλάτ. Φιληθ. 38. — Ἡρόδ. Α, 36. — Θεογν. 803).

Τόρος (ὁ), ὄρος τῆς Σικελίας, μεταξὺ Ἀκράγαντος καὶ Ἡρακλείας (Πολύβ.).

Τορρηθία, μέρος τῆς Λυδίας ἐν μικρῇ Ἀσίᾳ, τὸ αὐτὸ τῇ Τυρρηνίᾳ, κατοικία τῶν ἀρχαίων Τυρρηνῶν, τῶν μεταναστευσάντων εἰς Ἰταλίαν.

Τορρηθος, υἱὸς τοῦ Ἄττος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυδοῦ (Διον. Ἀλικ. Α, 28). Καθ' Ἡρόδοτον (Α, 7) ὁ αὐτὸς Τυρρηθός. Τὰ δύο ὀνόματα εἰσὶν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, κατὰ τὴν τοπικὴν προφορὰν διαφέροντα μόνον.

Τορούνη, μαγειρικὸν ἐργαλεῖον, κοιλίαιον εὐρὸν καὶ κατάτρητον, κινητήριον

τῆς χύτρας (Πλάτ. Ἰππ. μζ. 24. — Ἀρσφ. Ὀρν. 78). Τὸ αὐτὸ καὶ Τρωήλης (Λουκιαν. Λεξιφ. Ζ).

Τορούνη, ἀκρωτήριον τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπειρῷ (Πλουτ. Ἄντν. ΕΒ).

Τορούνη, πόλις τῆς Μακεδονίας εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Σιθωνίας Χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ Τορωνικοῦ ἢ Τορωναίου κόλπου, τοῦ νῦν κόλπου τῆς Κασσάνδρας, ὅστις διὰ τῶν ἀκρωτηρίων Δερρίδος καὶ Καναστραίου ἐχώριζε τὰς χερσονήσους Παλλήνην καὶ Σιθωνίαν. Ἡ πόλις αὕτη μεγάλως ἐδόξαθη ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ μετὰ ταῦτα, ὑπὸ τοῦ Φιλίππου κυριευθεῖσα. Σώζονται δ' αὐτῆς ἐρείπια (Ἡρόδ. Ζ, 22. 122. — Θεοκ. Δ, 110, 2. — Στράβ. Ζ, 330. — Tac. Ann. V, 40).

Τουρθητᾶνοι, ἐπίσημος λαὸς ἐν τῇ Βατικῇ Ἰσπανίᾳ, ἐκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ Βαίτιος, μέχρι τῆς Ἀκουιτανίας πρὸς νότον ἐκτεινόμενος. Ἀνατολικῶς αὐτῶν ἔρρει ὁ ποταμὸς Σίγγουλις (νῦν Βενλ). Ὡν εἰς τὰς ἐπιστήμας ἐπιδοσθέντες, συγγράμματα ἔχον ἱστορικὰ, νομοθεσίαν γραπτὴν, δημοτικὰ ᾄσματα μετρικῶς ἀκριβοῦς, ἀλλ' ὦν ὀλίγον πολεμικῶς, εὐκόλως ἐξερωμαίσθη (Στράβ. Γ, 164. — Liv. XXI, 8. — XXXIV, 17, 42).

Τούρδουλοι, λαὸς Ἰσπανικὸς, κατοικῶν τὴν ἄκραν τῆς Πυρηναικῆς Χερσονήσου μέχρι τοῦ πορθμοῦ ἦσαν συγγενεῖς τῶν Τουρθητᾶνων, μεθ' ὧν καὶ ἐν τέλει συνεχωνεῦθησαν (Πολύβ. ΛΔ, 9. — Στράβ. Γ, 139. 148. 251, κλ. — Plin. III, 1, 3).

Τούσκλον καὶ Τούσκουλον, πόλις ὄχυρὰ τοῦ Λατίου, ἐπὶ ὕψηλοῦ λόφου τῆς Ἰταλικῆς Ἀλβανίας, βορείως τῆς Ρώμης κειμένη (Liv. III, 7. — Hor. Ep. I, 29), κτι-

οθείσα, ως ἐπιστεύετο, ὑπὸ Τηλεγόνου, υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τῆς Κίρκης. Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἐγένετο δῆμος τῆς Ρώμης, καὶ πολλοὶ τῶν εὐπόρων Ῥωμαίων, ἐν ἄλλοις ὁ Κικέρων (ad Att. IV, 2, 5), εἶχον λαμπράς ἐπαύλεις ἐκεῖ. Ἡ πόλις κατεστραφη τῷ 1191 μ. Χ. Νῦν Φρασκάτη, μετὰ πλείστων ἐρείπιων τειχῶν, πυλῶν, θεάτρων καὶ τάφων.

Τόχαροι, λαὸς νομαδικὸς τῆς Βακτριανῆς ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ τὴν ἀνατολικῶς τοῦ Ὠξοῦ κειμένην χώραν (Στράβ. — Διον. Περιηγ. 752).

Τραγασαί, χωρίον τῆς Τρωϊκῆς παρὰ τῇ πόλει Ἀμαξίτῃ, μετὰ πλουσίων ἀλικῶν, τῶν «τραγασαίων ἀλοπηγίων» (Στράβ. Βυζ. — Ηρόδ.).

Τραγέα καὶ **Τραγία**, 1) πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου (Στράβ. Βυζ.). — 2) καὶ **Τραγία**, νῆσος παρὰ τῇ Σάμῳ, ἔνθα τῷ 440 π. Χ. ὁ Περικλῆς κατεναυμάχησε τοὺς Σαμίους (Θουκ. Α, 116. — Πλούτ. Περ. ΚΒ).

Τραγήματα, τὰ μετὰ τὴν ἐστίασιν εἰς τὴν τράπεζαν παρατιθέμενα, γλυκύσματα, ξηροὶ καρποὶ κτλ., πρὸς ἃ καὶ προσέπινον (Πλάτ. Πολιτ. Β, 43. — Ἀριστ. Πλούτ. 190. — Ἀθῆν. ΙΑ, 640). "Ὅτε νέος δοῦλος εἰσῆγετο εἰς οἶκον, τότε τραγήματα περιερραίνοντο εἰς αὐτὴν διὰ τὸν καλὸν οἶκόν.

Τραγόπους, (ἐπιγραμ.) ἢ **Τραγοθάμων** (Ἀριστ.), ἐπίθετον τοῦ Πανός, ὅστις ἐνίστε παριστάτα τράγου πόδας ἔχων.

Τραγοῦρον ἢ **τραγοῦριον**, ἐπίσημος πόλις τῆς Δαλματίας, ἐπὶ νήσου διὰ προχώματος συνδεδεμένης μετὰ τῆς στερεᾶς. Παρήγεν ἐν τῇ περιχώρῳ περιφθονοῦν μάρμαρον (Πολύβ. ΑΒ, 18. — Πλίν. ΙΙΙ, 22. 25).

Τραγωδία. Τὸ Ἑλληνικὸν δράμα ἐπήγαγεν ἐκ τῶν Διονυσιακῶν χορῶν, ὧν ἄλλοι μὲν ἦσαν εὐθυμοὶ, ὑπὸ ἐκβεβακχουμένων θιάσων τοῦ Θεοῦ φθόμενοι, ἄλλοι δὲ σοβαροὶ, μέρη τῆς θείας λατρείας, τοῦ Διονύ-

σου τὰς θριαμβευτικὰς περιουσίας καὶ τὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ὑμνοῦντες. Ἐκ τούτων ἐπήγαγεν ἡ τραγωδία, ἐξ ἐκείνων μεταγενεστέρως ἀνεπτύχθη ἡ κωμωδία. Πρῶτος κενρτῆς τραγικοῦ τρόπου λέγεται ὑπὸ τοῦ Σουΐδα ὁ Ἀρίων, καὶ τοῦτο δηλοῖ πιθανῶς ὅτι ὁ λυρικὸς ἐκεῖνος ἀοιδὸς τῆς 48 Ὀλυμπιάδος (620 π. Χ.) ἐρρύθμισε τὰς σπουδαίας Διονυσιακὰς ἠδὰς ἐπὶ τὸ κανονικώτερον, ἴσως καὶ μετὰ τακτικῆς ἐκθέσεως τῶν δραματικωτέρων περιπετειῶν εἰς ἃς ὁ θεὸς ἦν ἀναμειγμένος. Λέγεται δ' ὁ αὐτὸς παρεισαγαγὼν καὶ σατύρους, πιθανῶς ἵνα μὴ ἐντελῶς μακρυνθῆ καὶ τοῦ ἐτέρου θεμελιώδους χαρακτήρος τῶν βακχικῶν ᾠδῶν, καὶ διὰ τούτου προωδοποίησε καὶ τὸ σατυρικὸν δράμα τῶν τετραλογιῶν, καὶ τὴν κωμωδίαν ἴσως αὐτήν. Αἱ ᾠδαὶ ἐψάλλοντο περὶ τὸν βωμὸν ἐνθα ἐθύετο ὁ τράγος, ὁ καταστροφεὺς τῶν ἀμπέλων, καὶ ἐντεῦθεν πάντως τὸ ὄνομα τ ρ α γ ω δ ί α. Ἴσως δὲ καὶ αἱ Σάτυροι τοῦ Ἀρίωνος, ἢ ἡγεμόνες τῶν χορῶν ἢ ἄλλοι, παρενέβαινον ἐνίστε μεταξὺ τῶν ᾠμάτων αὐτοσχεδιάζοντες τινα ἢ ἀπαγγέλλοντες (Ἰβ. Ἀριστ. ποιητ. Δ, 15. — Ἀθῆν. ΙΔ, 630. — Δγ. Ἀριστ. Γ, 56). "Ὅπως δὲ ἤποτε, παρὰ πάντων ἀναγνωρίζεται ὅτι πρῶτος ὁ Θεσπίς (Ἰβ.) ἐν Ἀθήναις παρμισήγαγε μετὰ τῶν χορῶν πρόσωπον τακτικῶς ἀπαγγέλλον, καὶ ἀνεδείχθη οὕτως ὁ εὐρέτης τοῦ δράματος. Τὸ πρόσωπον δὲ τοῦτο δὲν περιωρίζετο εἰς ἀπλᾶς διηγήσεις κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν χορικῶν ᾠμάτων, ἀλλὰ καὶ συνδιελέγετο μετὰ τῶν χορῶν, ἴσως προεισάγων καὶ τὸ ἀντικείμενον τῶν διθυράμβων διὰ προλόγου. Ἐφεῦρε δ' ὁ Θεσπίς καὶ τὰ προσωπεῖα, ὥστε δύναται νὰ ὑποθεθῆ ὅτι εἰς μόνος ὑποκριτῆς, προσωπεῖον καὶ ἀναβολὴν ἴσως μεταβάλλων, ἠδύνατο νὰ παριστᾷ διάφορα πρόσωπα, ἀνταποκρινόμενα εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν διαφόρων διθυραμβικῶν στροφῶν καὶ ἀποτελοῦντα οὕτω εἶδος δραματικῆς ἐνότητος. Πρὸς ταύτην τοῦ Θεσπίδος τὴν μεταρρύθμισιν ἰδίως εὐνοῦς ἐδείχθη ὁ Πεισίστρα-

τος, καὶ ἔκτοτε τῶν Διονυσιακῶν τελετῶν πρῶτιστον καὶ ἀναπόφευκτον μέρος ἀνεδείχθη ἡ οὕτω διαμορφωθείσα τραγωδία τοῦ Θεσπίδος, οὗ διάδοχοι ἀνεφάνησαν ὁ Φρόνιχος, ὁ Χοιρίλλος, ὁ Πρατίνας καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀριστέας, μεθ' ὧν ἀσάγγχρονος, ἀλλὰ κατὰ τι νεώτερος, ἦν ὁ Αἰσχύλος. Ὁ Φρόνιχος ἰδίως ἐπιωφελήθη τῆς λυρικῆς καὶ ὀρχηστικῆς τελειοποιήσεως τοῦ χοροῦ, καὶ τῆς δραματικῆς ἀναπτύξεως, ἥτις δι' αὐτοῦ κατέστη εὐρυτέρα, ἐμβριθέστερα καὶ ἀξιοπρεπεστέρα. Ὁ Πρατίνας γενικῶς μνημονεύεται ὡς ἐπινοητῆς τοῦ σατυρικοῦ δράματος, ὡς ἐπίσης εἰς αὐτὸ λέγεται διαπρέψας ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀριστίας. Τὸ ἔργον τοῦ Θεσπίδος πρῶτοι σπουδαίως συνεπλήρωσαν ὁ Αἰσχύλος εἰς τὸν ἕνα ὑποκριτὴν προσθεὶς καὶ δευτέρον, καὶ μετ' αὐτῶν ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Εὐριπίδης. Οἱ ὑποκριταί, δηλαδὴ οἱ τὰ πρῶτα ὑποκρινόμενοι πρόσωπα, ἐγένοντο τρεῖς (πρωταγωνιστῆς, δευτεραγωνιστῆς, τριταγωνιστῆς), τὰ χορικά ἔσματα βαθμηδὸν ἠλαττώθησαν, ἢ ὀρχηστικῆ ἀνεπτύχθη, τὰ δράματα ἐξετάθησαν εἰς τριλογία καὶ τετραλογία, καὶ ἐτελειοποιήθη ὁ καταρτισμὸς τῆς σκηνῆς, καὶ ἡ διακόσμησις τοῦ χοροῦ καὶ τῶν ὑποκριτῶν. Τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων τῶν ἡρώοντο ἔκτοτε καὶ πάντοτε μετὰ ταῦτα οἱ τραγικοὶ ἐκ τῶν ἀνεξαντλήτων πηγῶν τῶν ἀρχαίων μύθων ὥστε καὶ ὁ Αἰσχύλος ἔλεγε τὰς τραγωδίας αὐτοῦ «τεμάχη εἶναι τῶν Ὀμήρου μεγάλων μύθων» (Ἀθῆν. Η, 347). Ἐκ τῶν τριῶν μεγάλων τραγικῶν, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου, ὁ πρῶτος ἦν ὑψηλότερος, ὁ δευτέρος δύναται νὰ θεωρηθῆ ἰσχυρότερος καὶ βαθύτερος, ὁ δὲ τρίτος δραματικώτερος. Εἰς τὰ ἔργα τούτων ἐβάδισαν πλείστοι ἕτεροι δραματικοὶ ποιηταί, τῶν πλείονες, καθ' ἕσπον ἐπεκράτησε νὰ στεφανῶνται καὶ ἀμειβονται, τὰ δράματα ἐν ἐτήσιαις ποιητικαῖς διαγωνισμοῖς. Πλείστα ὀνόματα αὐτῶν διατηροῦνται, ὡς τοῦ Εὐφορίωνος, Φιλοκλέους,

Ἀστυδάμαντος, Ἰοφῶντος, Ἀριστάρχου, Ἴωνος, Ἀχαιοῦ, Νεόφρονος κλπ., ἐπὶ Αἰσχύλου Κρατίνου δὲ, Ἀγᾶθωνος, Κριτίου κλπ. ἐπὶ τῆς ὀγκλοκρατίας. Θεοδῆκτου καὶ Χαϊρέμονος, μετὰ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Καὶ βαβαίως μὲν πάντες τὸν αὐτὸν ἠκολούθησαν τεχνικὸν τύπον τῶν τριῶν ἐκείνων τῆς δραματικῆς διδασκάλων, διότι ἄλλως ἂν εἶχε, ὅα ἐμαρτυρεῖτο κατὰ τὴν ἐμπνευσιν ὁμοῦ καὶ τὰ λοιπὰ προτερήματα ἕκαστος εἶχε ἀναμφιβόλως τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀτομικότητα, περὶ ἧς ὁμοῦ ἀδυνατοῦμεν νὰ κρίνωμεν, διότι ὀλίγα μόνον καὶ μικροῦ λόγου ἄξια σώζονται αὐτῶν ἀποσπάσματα (Συλλ. Νουοκ, Trag. Graec. Fragm.). Οἱ σοφισταὶ πολλάκις ἐδίδον εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτῶν ὑποθέσεις ὡς ὑφοῦς γυμνάσματα ἄλλ' αἱ οὕτω συνταττόμεναι τραγωδαί οὐτε εἰς τὴν σκηνὴν συνήθως ἀνεβιβάζοντο, οὔτε πολὺ ἐγινώσκοντο καὶ ἀνεγινώσκοντο. Ὁ Ἀλεξάνδρος καὶ αἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ ἀνήγειραν πολλαχού θέατρα, ἐνθα μεγαλοπρεπῶς ἐδιδάσκοντο τὰ ἀρχαῖα ἄριστουργήματα. Τούτο διεμόρφωσε καλοὺς ὑποκριτὰς, καὶ προσέτι καὶ δραματικούς ποιητὰς παρήγαγεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὧν προεῖχον οἱ ἀποτελοῦντες τὴν κληθεῖσαν τραγικὴν πλειάδα (Ἰβ.). Πλὴν δὲ τούτων τῶν συγχρόνων προΐόντων, ἐδιδάσκοντο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους πάντοτε τὰ ἀρχαῖα δράματα, κατὰ προτίμησιν τὰ τοῦ Εὐριπίδου. Βαδμηδὸν ὁμοῦ μετὰ ταῦτα, μετὰ τῆς ἠθικῆς παρακμῆς ὑπερίσχυσαν αἱ παντόμιμοι παραστάσεις. Ἀπὸ τῆς ἐπικρατήσεως δὲ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐπειδὴ τὰ ἀρχαῖα δράματα δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀναβιβάσθωσιν εἰς τὴν σκηνὴν, νέα δὲ δὲν ἐγράφοντο, ἀπεσβέσθη ἡ δραματικὴ, σπουδαζομένη μόνον πλέον ὡς κλάδος τῆς ἀρχαίας φιλολογίας. — Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν οἰκονομίαν τοῦ δράματος, πρέπει ν' ἀναλογισθῶμεν, πρῶτον μὲν, ὅτι ἐπειδὴ αὐτὴ εἶχε ὀρησκευτικὸν μᾶλλον χαρακτήρα, ἦν ἐπόμενον νὰ ἐμμένῃ σταθερώ-

τερον εἰς τοὺς καθιερωμένους τύπους, ἐλάσσονα καταλείπουσα ἐλευθερίαν εἰς τοῦ ποιητοῦ τὴν αὐθαίρετον πρωτοβουλίαν· ἀλλὰ δεύτερον, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζομεν εἰμὴ τρεῖς ποιητὰς, χρονικῶς ὀλίγον ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντας, διὰ τοῦτο δυνατὸν, ἢ τοῦλάχιστον πιθανὸν δὲν ἦτο, ἐν αὐτῷ μικρῷ διαστήματι χρόνου νὰ μεταρρυθμισθῇ τῆς δραματικῆς οἰκονομίας, ὁ τρόπος καὶ ὁ ῥυθμὸς, ὡς οὐδὲν σχεδὸν τοιοῦτο παράδειγμα παρέχει ἡ νέα φιλολογογία. Ἄλλ' εἴτε ἐκ δραμάτων ἢ ἡμῶν ἔμειναν ἄγνωστα, εἴτε ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ κρίσεως ἀρνούμενος, ὁ Ἀριστοτέλης (Ποιητ. ΣΤ') ὀρθοτάτους ὀρίζει κανόνας τῆς δραματικῆς, θέλων τὴν τραγωδίαν μίμησιν πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος τι ἐχούσης, δι' ὠραίας γλώσσης, ἀλλὰ διὰ δράσεως, οὐχί δι' ἀφηγήσεως γινομένην, καὶ δι' ἐλέου καὶ φόβου τὴν λύσιν ἢ τὴν «κάθαρσιν» προκαλοῦσαν. Προσπατεῖ δ' ὡς χαρακτηρισμὸν τῆς πλοκῆς τὸ εὐγενές, τὸ κατάλληλον, τὸ ἀναγκαῖον καὶ τὸ συνεπές. Προσέτι δ' ἐπιβάλλει τὸ πλήρες καὶ ἄρτιον τῆς οἰκονομίας, καὶ τὴν τριπλῆν ἐνότητα, τῆς πράξεως, τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου, τὴν μὲν πρώτην ἀναπόφευκτον προσὸν παντὸς δράματος ἀξίου τοῦ ὀνόματος, τὰς δ' ἄλλας δύο, ἐξ ἀνικανότητος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παραβαινομένας, εἰς δὲ τὴν Ἑλληνικὴν τραγωδίαν ἀναποφεύκτους εἰς πᾶσαν αὐτῶν τὴν αὐστηρότητα, διὰ τε τῆς ἀτέλειαν τῆς σκημικῆς καὶ διὰ τὴν διαρκῆ τοῦ χοροῦ παρουσίαν. — Εἰς τὰ ὑφιστάμενα ἀρχαῖα δράματα τὸ σχέδιον τῆς τραγικῆς πράξεως συνίσταται, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, εἰς ἀλληλένδετον συμπλοκὴν τῶν συμβάντων καὶ περιστάσεων. Χωροῦσι δὲ κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἀνάγκης καὶ πιθανότητος, δι' ἀντιστάσεων καὶ περιπλοκῶν, πρὸς ὠρισμένον σκοπὸν καὶ λύσιν. Τὸ αἶψον πάθος δὲν δέχεται νὰ ἐνδιατρίβῃ ἡρέμως εἰς ἐπεισόδια, ἀλλ' ἐν κύκλῳ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον συσπυκνωμένῳ ὁρμᾷ πρὸς τὴν τελευταίαν μετάθεσιν ἀπὸ τῆς εὐτυχίας εἰς τὴν δυστυ-

χίαν, ἢ τ' ἀνάπαλιν. Ἡ μετάπτωσις αὐτῆ ἐστὶν ἡ καταστροφή, καὶ περὶ αὐτὴν κινεῖται δίχα ἢ πᾶσα πράξις ὡς ἀρχὴ καὶ τέλος, ὡς «δέσις καὶ λύσις» (Ἀριστ. ποιητ. ΠΗ). Ἄν ἡ καταστροφή προῆλθεν ἐξ ἀπλῶν ἀφορμῶν, ἢ πράξις ἦν ἀπλή, ἂν δ' ἐκ περιπετειῶν περιπελεγμένην, πεπελεγμένην. Προσθετέον δὲ καὶ ὅτι πάσας τὰς πράξεις, καθ' ἃς δὲν πρόκειται περὶ ἀναπτύξεως ἰδεῶν, ἀλλὰ περὶ ἐξωτερικῆς μόνον παραστάσεως, οἷον μονομαχίας, μάχας, φόνους, κηδείας, ἢ Ἑλληνικὴ τραγωδία δὲν τὰς φέρει εἰς τὴν σκηνήν, ἀλλὰ περιορίζεται μόνον εἰς αὐτῶν διήγησιν. Ἐντεῦθεν εἰς πᾶν δράμα ὑπάρχουσι «ρήσεις ἀγγελικαί», ἧτοι κατάκοσμοι διηγήσεις τῶν ἀγγέλων καὶ ἐξαγγέλων. Ὁ τύπος καθ' ὃν ἡ τραγωδία ἀποβαίνει, κατὰ τὴν ἀξιῶσιν τοῦ Ἀριστοτέλους, μίμησις δράσεως διὰ δρώντων, ἐστὶν ὁ δραματικὸς, ἧτοι ὁ διάλογος, ὡς ὁ Αἰσχύλος ἐπενόησεν, ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐξέτεινε καὶ ἐτελειοποίησεν αὐτόν. Διὰ τῶν διαλεγόμενων προσώπων τὸ Ἑλληνικὸν δράμα ἀναπτύσσει τὴν πράξιν καὶ τὰ εἰς αὐτὴν ἄγοντα αἰσθημὰ ἰσχυρῶς ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ὥστε ὁ ἀκροατὴς ἐκλαμβάνει αὐτὰ ὡς ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ψυχῆς προκίοντα· ὁ χορὸς δὲ, εἰ καὶ ἀρχικῶς ἔτερον, ὅπως Ὀρησκευτικὸν εἶχε τὸν σκοπὸν τῆς ἰδίας ἐμφανίσεως, παραμείνας ὅμως εἰς τὸ δράμα, καὶ αὐτοῦ μέρος ἀποτελῶν, ἐχρησίμευεν ἐν αὐτῷ εἰς τὸ νὰ καταδεικνύῃ καὶ χαρακτηρίῃ τὰς ψυχικὰς ἐντυπώσεις ἐκεῖνας, διότι βαθυμῆδον ἔπαυσεν ὡν ὁ τῆς παραστάσεως ἀρχὸν διύραμβος, οὗ ἀπλοῦν ἐπεισόδιον ἦν τὸ δράμα, καὶ ἐξ ἐναντίας κατέστη αὐτὸς τοῦ δράματος μέλος καὶ κόσμημα, ἢ μᾶλλον ὁ πρῶτος καὶ ποιητικὸς αὐτοῦ θεατῆς. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ Αἰσχύλου ἦν ἡ θέσις τοῦ χοροῦ εὐρυτέρα, καθ' ὃ πλησιαστέρου τῇ ἐκ καταγωγῆς σπουδαιότητι αὐτοῦ. Ἐπὶ Ἰβρυκίδου δὲ, εἰ καὶ ἐκ παραδόσεως διατηρούμενος πάντοτε, ἐνδίδει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τῆς δραματικῆς πράξεως

τὴν ὑπεροχὴν. Κατ' Ἀριστοτέλην τὸ δράμα, ὡς ἦν τότε ὠργανωμένον, ἤρχιζε διὰ τοῦ προλόγου μετ' αὐτὸν δ' εἴπετο ἡ πρώτη πᾶροδος ἢ ἐμφάνισις τοῦ χοροῦ· ἐπεισοδίου δ' ἐλέγετο πᾶν τὸ μέρος τοῦ δράματος τὸ περιεχόμενον μεταξὺ δύο χορικῶν ἀσμάτων, κατ' ἐπωνυμίαν διαμείνασαν ἐξ ὅτου ὁ χορὸς ἦν τὸ κύριον μέρος τῆς παραστάσεως. Διηροῦντο δὲ καὶ τὰ κατὰ τὸν χορὸν εἰς τὴν πᾶροδον, ἧτοι τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐμφάνισιν εἰς τὴν ὀρχήστραν, τὸ στασίμιον, ἧτοι τὴν ἐν αὐτῇ διαμονὴν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐξοδον, μετ' ἣν πλέον θὰ ἐνεφανίζετο. — Τὸ σὺνήθες μέτρον τοῦ δραματικοῦ διαλόγου ἐστὶν ὁ ἰαμβικὸς τρίμετρος, ὃν, διατηρηθέντα εἰς τινα τῶν δημοτικῶν ἡμῶν ἄσμάτων, εἰσηγάγομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν σκηνὴν σήμερον. Ἐνίοτε μετεχειρίζοντο τὸν τροχαῖκόν τετράμετρον, εἴτε ἀμέσως πρὸ τοῦ χοροῦ ἢ μετ' αὐτόν, μάλιστα ἐνθα ζωηρότερον ἐκφράζεται πάθος. Τῶν χορῶν δὲ τὰ ἄσματα ἦσαν στροφικὰ, ἧτοι διαιρούμενα εἰς στροφὰς καὶ ἀντιστροφὰς, ψαλλομένας ἀλληλοδιαδόχως ὑφ' ἑκατέρου τῶν ἡμιχόρων, συνήθως ἐπομένης καὶ ἐπιδοῦ, ἢν ἐφαλλε πᾶς ἡμοῦ ὁ χορὸς. Ἐνίοτε δὲ παρενεβάλλοντο καὶ οἱ λεγόμενοι κόμμοι, εἶδος διαλόγου, πιθανῶς ῥηθόμενου, μεταξὺ τοῦ χοροῦ καὶ τινῶν τῶν προσώπων τοῦ δράματος· σπανιώτατα δὲ κόμμος καταλαμβάνει τὴν θέσιν παρόδου ἢ ὄλου στασίμου (ἴδ. Σοφκλ. Ἀντιγ. 205. 1261. — Ἡλ. 121. — Αἰσχ. Πρῶμ. 128. — Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 637. Μήδ. 96. 1087. Ἐκ. 100). Ὁ ῥυθμὸς τῶν χορῶν ἦν οὐχὶ ὑποχρεωτικὸς, ἀλλ' ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ, ἐκινουμένου αὐτὸν ἡμοῦ μετὰ τῆς μουσικῆς, ἢν ὁ ἴδιος συνέταττεν. Ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν δ' ἰδίως τῶν τριῶν μεγάλων τραγικῶν ἴδε τὰ περὶ αὐτῶν ἄρθρα. Αἱ ἡμέραι τῶν ποιητῶν τούτων, τῶν δύο πρώτων μάλιστα, ἦσαν αἱ μέγισται τῆς Ἑλλάδος, καθ' ἃς, ἐπὶ τῶν περσικῶν καὶ τῶν θριάμβων τῆς ἐλευθερίας, μέχρι τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν τοῦ Πελοπον-

νησιακοῦ πολέμου, μεγάλοι ἄνδρες ἀνήρχοντο εἰς τὰς ὑπερτάτας ἀρχὰς καὶ δημόσιον μεγαλεπήβολως τὰ τῆς πολιτείας. Τότε καὶ ἡ τραγωδία, ὑπὸ τῆς πολιτείας προστατευμένη, ἀνταπέδιδεν αὐτῇ τὰ ἴσα, τὰς ὑψίστας Ὀρησκευτικὰς, ἠθικὰς καὶ πολιτικὰς ἀρχὰς ἐξείρυσσα καὶ εἰς αὐτὰς τὸν λαὸν ἀνατρέφουσα· καὶ πολλὰς μύθων ἐποιοῦντο ἐκλογὴν τὰς τότε περιστάσεις χαρακτηριζόντων, καὶ δι' αἰνιγμῶν καὶ διδαχῶν καθωδήγου ὑπερτάτως τὸ δημόσιον πνεῦμα. — Ὡς πρὸς τὰς παραστάσεις δὲ καὶ τὴν σκημικὴν διαρρύθμισιν ἴδ. Θεατρον, Χορὸς, Ὑποκριταί. — Τραγωδίαν ἰδίαν οἱ Ῥωμαῖοι σχεδὸν δὲν εἶχον, ἀλλ' ἐξ Ἑλλάδος καὶ ἐκ Τάραντος ἐδέχοντο τὰς Ἑλληνικὰς, ἃς μετέφραζον, καὶ πιθανῶς ἐκολόβουν, ἀφαιροῦντες τοὺς χοροὺς, ὡς καὶ ἀπὸ τῶν θεάτρων αὐτῶν ἀφῆρθη ἡ ὀρχήστρα, μεταβληθεῖσα καὶ αὐτὴ εἰς πλατεῖαν τῶν θεατῶν τῶν ἐπισημοτέρων. Ῥωμαῖοι ἔγραφαν δράματα καὶ Ἑλληνιστῶν, ὡς ὁ Τίτος Πομπήιος Μάκιος, καὶ Πλίνιος ὁ νεώτερος (Suet. Tit. III. Calig. III. — Plin. Ep. V, 3. VII, 4). Ὁ Νέρων ὑπεδύθη καὶ αὐτὸς ὑποκριτοῦ πρόσωπον εἰς τὴν σκηνήν. Ἀλλὰ τοὺς ὑψηλοὺς διανοητικοὺς ἀγωνὰς ἐξέβαλλον καὶ ἀντικατέστησαν μέχρι τέλους οἱ μονομάχοι καὶ οἱ θηριομάχοι.

Τραϊανὸς, (Μ. Οὐλιανός), αυτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, διακρινόμενος ἐπὶ πάσῃ ἀρετῇ καὶ συνέσει, ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τῷ 98 μ. Χ. Τῷ 104 κατετρόπωσε τοὺς Δάκας, ὧν ὁ βασιλεὺς Δεκέβαλος ἠ-

τοκτόνησεν. Ἐπὶ τοῦ Δουναβίου σώζονται λείψανα τῆς γέφυρας ἣν ἔκτισεν ἐπ' αὐτοῦ. Στήλη κατάλυφος σώζεται ἐν Ρώμῃ τὸν θριάμβον τοῦτον, ἢ τὸν Παρθικὸν διακονίζουσα.

και περιέχουσα 2500 πρόσωπα, ἐξ ὧν ἀπόσπασμα ἢ εἰκὼν. Ἐγγραφεῖ δὲ καὶ ὁ ἴδιος ἱστο-

ρίαν τῆς ἑκατρατίας ταύτης. Μετέπειτα κατεπολέμησε τοὺς Πάρθους, τοὺς Ἀρμε-

νίους, ἐκυρίευσεν τὴν Κτησιφώντα καὶ τὴν Σελεύκειαν, καὶ τῷ 116 ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Σελινούντι τῆς Κιλικίας, ἧτις μετεκλήθη Τραϊανούπολις.

Τραϊανούπολις, 1) Πόλις τῆς Κιλικίας. Ἰδ. Τραϊανός. — 2) Πόλις τῆς Θράκης, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἑβρου, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ (Πτλμ. Γ, 11). Νῦν Ὀρίχοβον.

Τράλλεις (αι), ἢ Τράλλις (ἦ), πόλις ἐκ τῶν ἀκραιότερων τῆς Καρίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Εὐδωνος, ὁμόρου τοῦ Μαιάνδρου, ὑπὲρ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Μεσογίδος, εἰς χαριεστάτην καὶ εὐφορωτάτην θέ-

σιν κειμένη, δι' ἧς καὶ ἀρχαιότερον Ἄνθεια ἐλέγετο. Ἐν μετὰ ταῦτα χρόνοις ὑπέφεραν ἐκ σεισμοῦ. Εἰς ἓνα τῶν ναῶν αὐτῆς, τὸν τῆς Νίκης, ἀνέκειτο τὸ ἀγαλμα τοῦ Καίσαρος, ὅστις εἶχε κατοικήσει εἰς αὐτὴν (Ctes. Β, 6. III, 105. — Ξενφ. Ἀνθ. Α, 4, 8. — Στρεβ. ΙΔ, 648. — Liv. XXXVII, 45).

Τράλλεις, κάτοικοι χώρας τινὸς Τράλλιας ἐν τῇ Ἰλλυρικῇ (Στρεβ. Βυζ. — Liv. XXXI, 35 κλ.).

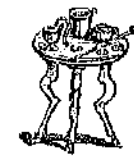
Τρανίψαις, λαὸς τῆς Θράκης ὑπὲρ τὸ Βυζάντιον οἰκῶν (Ξενφ. Ἀνθ. Ζ, 2, 32). Θρανίψαι καὶ Τράνιφοί παρὰ Στρεβ. Βυζ. Ἴσως οἱ Νιψαῖοι τοῦ Ἡροδότου.

Τράπεζα, τὸ γνωστὸν σκεῦος, ἐκ τοῦ τετράπεζα, διότι συνήθως εἰς τέσσαρας πόδας ἐστηρίζετο. Ἐν πλήρει χρῆσιν ἤδη ἐπὶ Ὀμήρου, ἰδίως διὰ τὰ γεύματα, ὅτε εἰς ἑκαστον ξένον ἰδιαιτέρα τράπεζα παρετίθετο (Ὀμ. Ὀδ. Ρ, 333. 447. Χ, 74) καὶ κοίται τράπεζαι ἐτίθεντο εἰς τὰ στρατόπεδα καὶ εἰς τὰ σισάκια (Ἰλ. Α, 424-429), ἦσαν

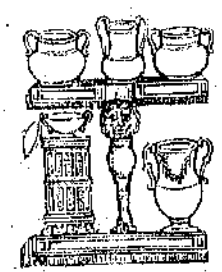
οὐχὶ στρογγύλαι, ἀλλὰ τετράγωναι (Ὀδ. Α, 111. Κ, 354), ὡς καὶ ἡ τῆς εἰκόνας, ἐκ χειρογράφου τοῦ Βιργίλιου, παριστάσα τὴν ὑπὸ τῆς Κίρκης εἰς τοὺς ὄπαδους τοῦ Ὀδυσσεῦς παρατεθειῶσαν. Τὰς τραπέζας λέ-

γει ὁ Ὀμηρος ἐνόησε «ἀργυρέας», ἴσως κατὰ ποιητικὴν ὑπερβολὴν· ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἐπίθετα (καλῆ, εὐξοος, κωνόπεζα) ἀποδίδωσι πολλάκις εἰς αὐτήν, ἀποδεικνύοντα ὅτι οὐ σπανίως διὰ τῆς τέχνης ἐκαλλιωπιζέτο μεταγενεστέρως δ' αἱ τῶν πλουσίων τράπεζαι οὐ μόνον κατεσκευάζοντο ἐκ πολυτίμων ξύλων, ἀλλ' εἶχον καὶ τοὺς πόδας πολλάκις δι' ἐλέφαντος κεκοσμημένους, καὶ ἰατροεὶς εἰς παράστασιν ποδῶν λεόντων, τίγρεων κτλ. (Ἀθήν. Β, 32). Ἐνόησε αἱ τράπεζαι ἦσαν καὶ τρίποδες μόνον (Ξενφ. Ἀνθ. Ζ, 3, 10.

— Ἀθήν. Δ, 21. 25. Ε, 38), ἢ καὶ μονόποδες, ὅτε ὁ ποὺς, καὶ τραπεζοφόρος λεγόμενος, ἦν καλλιτεχνικῶς εἰργασμένος.

Πρὸ πάντων ἐπὶ Ῥωμαίων μεγίστη ἦν ἡ τῶν τραπέζων πολυτέλεια, ἢ τῶν λεγομένων

«μονοπόδων», ἄλλων «αδελφικῶν», λιθίνων, ἐλεφαντοκαλλήτων, ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν, ὧν τινὲς (ὡς ἡ τοῦ Κικέρωνος) ἦσαν ἀξίας 1 ἑκατομμυρίου σεσταρτίων (200,000 δραχμῶν). Εἰς τὰς τραπέζας δὲν ἐπετίθεντο δόθναι, ἀλλ' ἐκαθαρίζοντο αὐταὶ διὰ σπόγγων (Ὀμ. Ὀδ. Α, 111. Υ, 151), καὶ πολλακίς, διὰ τὴν ξιρότητα τῆς τραπέζης, ὡς τόπου τῆς φιλοξενίας, ἐπετίθεντο αὐταῖς θεῶν ἀγαλμάτια, οἷος ἦν τοῦ Λυσιππου ὁ μικρὸς χαλκοῦς «ἐπιτραπέζιος» Ἡρακλῆς (Martial. XLIV—XLV. — Stat. Silv. IV, 6). Οἱ Κρήτες εἰς τὰ συσσίτια αὐτῶν εἶχον καὶ μίαν ἰδιαιτέραν τράπεζαν, καλουμένην ἀτράπεζαν ξενίαν καὶ ὠρισμένην διὰ τῶν ξένων τὴν υποδοχὴν. Πρώτη τράπεζα ἐλέγετο ἡ παράθεσις τῶν ἐδεσμάτων κατὰ τὸ δεξιπνόν, μεθ' ἣν ἡ δευτέρα τράπεζα ἦν ἢ ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης, ἀντὶ τῶν ἐδεσμάτων παράθεσις τῶν ἐπιδορπίων καὶ τοῦ οἴνου. — Τράπεζα ἰδίως ἐπακράτησε νὰ λέγηται καὶ ἡ τοῦ ἀργυραμοιβοῦ, ἐξ οὗ καὶ αὐτοῦ τὸ ἐπάγγελμα.

Τραπεζίτης, ἀργυραμοιβὸς ἢ κολυβιστῆς, ἐνόησε καὶ ὁ θεολοσοτάτης χλευαστικῶς, εἰ καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, λίαν προσοδοφόρον, αὐδῶδες ἦν περιφρονοῦμενον. Μετῆρχοντο δ' αὐτὸ ἐν Ἀθήναις κυρίως οἱ μέτοικοι, καὶ εἶχον τὰς τραπέζας αὐτῶν ἐν στοᾷ τῆς ἀγορᾶς (Πλάτ. Ἀπολογ. 17. Ἰππ. ἐλάσσ. 348). Πλὴν δὲ τῆς ἐναλλαγῆς τῶν νομισμάτων, ἐξ ἧς ὠφελοῦντο (Ἰσοκρ. Τραπεζίτ. 21 κλπ.), ἐδέχοντο καὶ παρακαταθήκας χρημάτων ἐπὶ μετρίῳ τόκῳ (Δμοθ. κ. Ἀφθ. Α, 816), ἃς ἐδάνειζον αὐτοὶ ἐπὶ μείζονι. Οὕτω δὲ χρηματιζόμενοι, ἦσαν ἐν ὑπολήψει παρὰ τοῖς πλουσίοις, καὶ πολλῆς ἀπελάμβανον πίστωσης, καὶ παρ' αὐταῖς ταῖς ξείναις πόλεσι. Διὰ δὲ τὴν ἀκρίβειαν αὐτῶν τοσαύτη ἀπεδίδετο αὐτοῖς ἐμπιστοσύνη, ὥστε οὐδὲ μαρτύρων ἐδέογτο κατὰ τὰς συναλλαγὰς αὐτῶν (Ἰσοκρ. Τραπεζ. 2)· ἐξ ἐναντίας ὡς ἐγγύησις ἐθαιροῦτο ἢ συνομολόγησις συνθήκης ἐνώ-

πιον αὐτῶν, καὶ παρ' αὐτοῖς πρὸς ἀσφάλειαν κατετίθεντο τὰ συμβόλαια (Δμσθ. πρ. Καλλιπ. 1242. κ. Διονυσιαδ. 1287). Ἡ τράπεζα τοῦ Πασίωνα ἀπέφερεν ἐτησίως καθαρὰν πρόσδοτον 100 μνῶν, ἢ 10,000 τῶν τότε δραχμῶν (Δμσθ. ὑπ. Φορμ. 946). Συνέβαινον ὅμως ἐνίοτε καὶ χρεωκοπία παρὰ τραπεζίταις (Δμσθ. αὐτ. 959. Κ. Στφ. Α. 1120), καὶ τοῦτο, ἦτοι ἡ κατάργησις τῆς τραπεζῆς, ἐλέγετο ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν». Ἐνίοτε τινὲς αὐτῶν ἤσκουν τοκογλυφίαν, δανείζοντας εἰς βραχείας προθεσμίας ἐπὶ ἐνεχύροις καὶ τόκῳ πρὸς 36 2/3 (Δμσθ. πρ. Νικίστρ. 1249). Πᾶσαι αὐταὶ αἱ τράπεζαι ἦσαν ἰδιωτικαί, μόνον ἐν Βυζαντίῳ ἀπαντᾷται ἀπαξ τράπεζα δημοσία (Ἄρσττ. Οἰκον. Β. 283).

Τραπεζοκόμιος ἡ τραπεζοκοίς, ὁ τὴν τράπεζαν στρωννύων καὶ διακοσμῶν (Δγ. Ἀρτ. Θ, 80. — Ἄδν. Δ, 170. — Ἡσύχ.).

Τραπεζόπολις, πόλις τῆς Φρυγίας ἢ τῆς Καρίας, μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Μαιάνδρου καὶ τῆς πόλεως Ἀφροδισιάδος (Πτλμ.). Νῦν Καρατζισοῦ.

Τραπεζοῦς, 1) πόλις κειμένη εἰς τῆς Ἀρκαδίας τὰ νότια, κατὰ τὴν Παρρασίαν ἐπὶ τοῦ Ἄλφειοῦ, κτισθεῖσα, ὡς ἐπιστεύετο, ὑπὸ Τραπεζοῦντα, υἱοῦ τοῦ Λυκάονος. Ὅτε ἰδρῦθη ἡ Μεγαλόπολις, αἱ Τραπεζοῦνται ἠρνήθησαν νὰ μετακινήσων εἰς αὐτήν, καὶ οἱ δὲν ἐφρονέθησαν, μετέβησαν εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν πόλιν τὴν ὁμώνυμον τῆ πατρίδι των (Ἡρδ. ΣΤ, 127). Κατ' Ἀπολλόδωρον (Γ, 8, 1) εἶχεν ὀνομασθῆ ἕκ τῆς τραπεζῆς ἐφ' ἧς ὁ βασιλεὺς Λυκάων εἶχε παραθέσει τῷ Διὶ ἀνθρώπινα κρέατα, ὁ δὲ Ζεὺς, ἀνατρέψας τὴν τράπεζαν, κατέκαυσε τοῦ Λυκάονος τὴν οἰκίαν. — 2) Πόλις εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τοῦ Βύξεινου Πόντου, δυτικῶς τοῦ ποταμοῦ Ὑσσοῦ, ἀποικία τῆς Σινώπης, δεγθεῖσα καὶ τοὺς ἐξ Ἀρκαδίας Τραπεζοῦντίους. Ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐ-

τοκρατόρων ἐμπορικωτάτη, καὶ πρωτεύουσα τῆς Καππαδοκίας. Ἐπισημοτάτη καὶ ἐνὶ τῶν σταυροφοριῶν (Ἐμφ. Ἀνθ. Δ, 8, 22. Ε, 5, 10). — 3) Ὅρος τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου (Στρβ.).

Τρασιμένη λίμνη, ἐν τῇ ἀνατολικῇ Τυρρηνίᾳ, ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη λίμνη οὐ μικρὰ, μεταξὺ τῶν πόλεων Κροτόνης, Κλουσίου καὶ Ἰερουγίας, ἐνθα ὁ Ἀννίβας ἐνίκησε τοὺς Ῥωμαίους (Πολδ. Γ, 82. 84. 108. — Τρτσυμένη, Στρβ. Ε, 226). Νῦν λίμνη τῆς Περουγίας.

Τράσπεις, ἔθνος Σκυθικόν (Ἡρδ. Δ, 6).

Τραυμάτος ἕκ προνοίας γραφῆς, ὁπήγετο, φυσικῶ τῷ λόγῳ, εἰς τὰς φονικὰς (Πολδ. Η, 40), ἦν ἐπομένως τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ ἡ ποιὴν ἦν ἐξορία καὶ δήμευσις (Δμσθ. κ. Ἄρστκρ, 627. π. Βοιωτ. 1018. π. Πρπρδ. 27. κ. Κτσφ. 440. 608, κλ.).

Τραυός, μικρὸς ποταμὸς εἰς τὰ νότια τῆς Θράκης, ἐκβάλλων εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην (Ἡρδ. Ζ, 109).

Τραυσοὶ, κάτοικοι μέρους τινὸς τῆς Θράκης, εἰς τ' ἀνατολικά τοῦ ὄρους Ροδόπης, περὶ ὧν ἐλέγετο ὅτι ἐπένθουν ἐπὶ τῇ γεννήσει καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τῷ θανάτῳ ἀνθρώπου.

Τραχεῶνης, κάτοικος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ.

Τραχίνη, ἀρχαιότερον ἢ Ταρράκινα ἐν Ἰταλίᾳ (Στρβ.).

Τραχίς ἢ Τραχίς, 1) ἀρχαία πόλις ἐν Φθιώτιδι τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ τοῦ ὄρους Οἰτης καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ἦν πρωτεύουσα μικρᾶς ἐπαρχίας Τραχινίας λεγομένης, καὶ βράχοι προέχοντες ὑπὲρ τὸ παρά τὸν κόλπον πεδίον αὐτῆς ἐλέγοντο Τραχινιαί πέτραι (Ἡρδ. Ζ, 198. — Θουκ. Γ, 42. Δ, 78). Μετὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς τῷ 427 π. Χ. ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀνηγγέρθη

εἰς ἀπόστασιν 6 σταδίων ἢ πόλις Ἡράκλεια ἢ ἐν Τραχίνι, οὕτω κληθεῖσα εἰς μνήμην τοῦ ἐκεῖ ἀποθανόντος Ἡρακλέους (Ὀμ. Ἰλ. Β, 682. — Εὐρπ. Ἡράκλ. 193). — 2) Πολίχνη τῆς Φωκίδος, οὐ μακρὰν τῆς Λεβαδείας (Στρβ.).

Τραχωνίτες, μικρὰ χώρα τῆς Περαιᾶς Παλαιστίνης ἀνατολικῶς τοῦ Ἰορδάνου, ἀμμιώδης ὄρεινῆ ἔκτασις μεταξὺ Δαμασκοῦ καὶ Κοίλης Συρίας, κατοικουμένη ὑπὸ Σύρων, Ἀράβων καὶ τινῶν Ἑλλήνων. Τὰ δύο δόσβατα ὄρη περὶ αὐτὴν ἐλέγοντο Τραχωνίαι.

Τραυθία, δεξιὸν παραποτάμιον τοῦ Πάδου, ὀλίγον ἀπέχον τῆς Πλακεντίας. Παρ' αὐτῇ ὁ Ἀννίβας τῷ 218 π. Χ. ἐνίκησε τοὺς Ῥωμαίους (Πολδ. Γ, 68. — Liv. XXI, 48. LI, 54. 56. Nep. Hann. IV).

Τραεὺς κεφαλαὶ ἢ Δρυὸς κεφαλαὶ, στενὴ διάβασις τοῦ Κιθαιρώδους ἀπὸ Πλαταίων εἰς Ἀθήνας (Ἡρδ. Θ, 29).

Τραέσαντες, ἐν Σπάρτῃ οἱ λιποτάκται, ἢ ἐν γένει οἱ δεῖλοι δειχθέντες ἐν μάχῃ, ὡς ὁ Ἀριστόδημος, ὁ μόνος σωθεὶς ἐν Θερμοπύλαις. Οἱ τοιοῦτοι κατεδικάζοντο εἰς ἐσχάτην ἀτιμίαν, κατὰ τὸ ἦμισυ κεκαρμένοι, πενιχρὸν ποικιλόχρουν τριβῶνιον φέροντες, παρὰ πάντων ἀποφευγόμενοι, οὐδενὸς κοινωνούντος αὐτοῖς εἰς γυμνάσια ἢ εἰς τὰ στρατόπεδα, οὐδενὸς δίδοντος αὐτοῖς πῦρ, ἢ ἐργαζομένου μετ' αὐτῶν εἰς ἐπιγαμίαν, ἢ νυμφευομένου τὰς θυγατέρας των, χωρὶς ἐν ἀμφοτέροις ταῖς περιστάσεσι ν' ἀπαλλάττωνται τῆς ποινῆς ἀγαμίου (Ἡρδ. Ζ, 231. Πλούτ. Ἄγης. Α. Λυκ. ΚΑ. Λακ. Ἄπφ. ΣΤ). Ὅστε δὲν ὑπῆρχε Σπαρτιατῆς μὴ τῆς τριαύτης τύχης τὸν θάνατον προτιμῶν (Ἐμφ. Λκ. Πολ. Θ, 4-6).

Τρηβοῦλα ἢ Τρηβοῦρα, πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν μέσῳ ἐλαιῶνων (Στρβ.).

Τρηοῦροι, λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλ-

τίας μεταξὺ Ῥήνου καὶ Μοσέλλα, πολεμικώτατος, καὶ πρὸ πάντων ἄριστοι ἱππεῖς. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῶν Αὐγοῦστα Τρηουίρων ἐστὶν ἡ νῦν Τρέβοι μετ' ἐπισήμων λειψάνων ἀρχαιότητος.

Τρήρες, λαὸς Θρακικὸς, κατοικῶν, κατὰ Θουκυδίην (Β, 96), εἰς τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ Σκιμίου ὄρους, πλησίον τῶν Τριβαλλῶν καὶ Τιλαταίων, μνημονεύονται συνεχῶς ὑπὸ τοῦ Στράβωνος, καθ' ὃν μέρος αὐτῶν μετέβησαν εἰς μικρὰν Ἀσίαν, καὶ μετὰ ταῦτα δὲν γίνεται πλέον μνηστὰ αὐτῶν.

Τρήρος (ἡ), 1) Θρακικὴ χώρα τῶν Τρήρων παρὰ τῇ Μακεδονίᾳ (Στφ. Βυζ.). — 2) Ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ (Στρβ.).

Τρητὴ νῆσος, ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας (Πτλ. Ε, 17). Ἴσως ἡ νῦν Σαμοδρακάτη.

Τρητὸς ἢ τρητὸν ὄρος, τὸ νοτιῶς κείμενον τῶν Κλεωνῶν, μεταξὺ Νεμέας καὶ Μυκητῶν, ἐν ᾧ ἐφώλευεν ὁ Νεμεῖος λέων, ἐντὸς (σωζομένου) σπηλαίου, ὃ ἐλέγετο ὅτι διπλὴν εἶχε τὴν εἴσοδον (Ἡσδ. Θεογ. 531. — Πaus. Β, 15. — Διόδ. Δ, 14).

Τρήχος, ἐπίσημος Αἰτωλὸς πρὸ τῆς Τρωάδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἔκτορος (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 706).

Τράιαινα, ἦν κάμαξ ἔχων τρεῖς ἀκῶκας, καὶ χρήσιμος ἰδίως εἰς τοὺς ἀλιεῖς ἕνα

κεντῶσι καὶ συλλαμβάνουσι τοὺς μεγάλους ἰχθῦς, ὡς αἰνύττεται ἡ εἰκὼν, ἕκ τινος ψη-

φιδωτοῦ παρὰ τῇ Ρώμῃ. Ὡς ὄπλον δὲ θαλάσσιον, ἐδόθη ἀνεκασθῆναι ὡς σκίπτρον εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ἵνα ἐξεγείρῃ δι' αὐτοῦ τὰ κύματα, καὶ νικᾷ τὰ θαλάσσια τέρατα (Ὁμ. Ἰλ. Μ, 27. Ὀδ. Δ, 506. Ε, 292).

Τριακάς, ἐν Σπάρτῃ, ὑποδιαίρεσις τοῦ λαοῦ. Οἱ Σπαρτιάται, ὡς πάντες οἱ Δωριεῖς, διηροῦντο εἰς 3 φυλάς· ἐκάστη φυλὴ ὑποδιηροῦτο εἰς 10 φρατρίας ἢ ὠβάς· ἐκάστη δὲ ὠβὴ περιελάμβανε 10 τριακάδας, καὶ ἐκάστη τριακάς, ὡς τὸ ὄνομα ἐμφαίνει, συνέκειτο βεβαίως ἐκ 30 οἰκων ἢ οἰκογενειῶν. Τῆν διαίρεσιν δ' εἰς τριακάδας εἶχον καὶ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν δήμων ὑπὸ τοῦ Κλεισθέους. Καὶ τὸν στρατὸν δὲ τῆς Σπάρτης διήρουν ὁ Λυκούργος εἰς ἐνωμοτίας, ἀντιστοιχοῦσας πιθανῶς πρὸς τὰς ὠβάς, καὶ εἰς τριακάδας (Ἠρδ. Α, 65).

Τριάκοντα. Κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 405 π. Χ., ἀμέσως μετὰ τὴν μεγάλην ἡττάν τῶν Ἀθηναίων ἐν Λίγος Ποταμοῖς, αἱ ὀλιγαρχικαὶ κέταιριαι ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς καταπλήξεως καὶ ἀμνηστίας τοῦ λαοῦ ἐπαυφελούμεναι, ἐγκατέστησαν πέντε «Ἐφόρους», οἵτινες ἀνάλαβον πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἐπεμφαν πρέσβυν εἰς Σπάρτην τὸν Θηραμένην, ὅστις διὰ δολίαν πολιτικῆς ἠνάγκασε τὴν πόλιν εἰς παράδοσιν, ἢ ἄλλως ἔειπε ἐφρονεῖν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς. Μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲ τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, τῇ 16 Μουνυχιῶνος (ἐν Μαρτίῳ) 404, ὅστις καὶ ἐν αὐτοῖς τὰ μακρὰ τεύχη κατέσκαψε, Δρακοντιδῆς τις, μικρορραδιοῦργος, φίλος τοῦ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ὑποστηριζομένου Θηραμένους, ἐπρότεινε ψήφισμα, εἰς ὃ οὐδεὶς ἐτόλμα ν' ἀντίστη (Ἔνφ. Ἑλλ. Β, 3, 2), καὶ καθ' ὃ ἐκ τῶν πρὸ μικροῦ καταργηθέντων 400 ὀλιγαρχῶν 10 μὲν ἐξελέξατο αὐτὸς ὁ Θηραμένης, 10 δὲ οἱ 5 ἔφοροι, καὶ ἑτέροις 10 οἱ παρόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀφ' ἧς ὁμοῦς εἶχον ἀπέλθαι «ἄσοι ἄνδρες ἀγαθοὶ» (Λυσ. κ. Ἐρατοσθ. 76), καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἢ ἐντολὴ τοῦ νὰ καταρτίσωσι

πολίτευμα ἀνάλογον πρὸς τὰς περιστάσεις. Οὕτως ἐξελέγησαν, κατ' Ἀγαστον τοῦ 404 οἱ Τριάκοντα, τύραννοι τὸ πρᾶγμα εἰσὺν καὶ τὸ ὄνομα (Διοδ. ΙΔ, 3), οἵτινες τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀνατεθέντος αὐτοῖς καθήκοντος πάντοτε ἀναβάλλοντες, ἐξήσκουν ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Ἐν αὐτοῖς καθηριθμοῦντο, πλὴν τοῦ μετριοπαθοῦς μὲν, κἀλλ' ἀσταθοῦς τὸν χαρακτήρα Θηραμένους, ὁ ἄκρος καὶ ἀμελιετός ὀλιγαρχῆς Χαρικλῆς, ἀρχηγὸς μιᾶς τῶν συνωμοτικῶν ἐταιριῶν, καὶ ὁ Κριτίας, τὸ μὲν πνεῦμα λίαν ἀνεπτυγμένος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, φιλόσοφος, ῥήτωρ καὶ ποιητῆς, ἀλλὰ σκληρὸς, καὶ τὴν ἀπανθρωπιαν αὐτοῦ ἐπὶ φιλοσοφικῶν ἀξιῶν νὰ στηρίξῃ θεωρητικῶν. Οἱ Τριάκοντα εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ἐπέδωξαν τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν τὰς ἀρχὰς πάσας παρέδωκαν εἰς τοὺς συμπατρισταῖς τῶν, τὴν βουλὴν κατέστησαν ἐπίσης ἐξ ὀλιγαρχῶν, καὶ ὑπέβαλον αὐτῇ τὰ δικαστήρια ὑπὸ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἡγεμονίαν, ἐπιφυλαξάμενοι ἑαυτοῖς τὴν ἀπόφασιν ἐπὶ γραφῶν ἀνωτάτης προδοσίας. Ἐν Πειραιεῖ, τῇ ἑδρᾷ τῶν δημοκρατικῶν τάσεων, ἐγκατέστησαν ἀτυνομικὴν ἀρχὴν ἐκ δέκα ἀνδρῶν τῆς ἰδίας αὐτῶν μερίδος· τοὺς δὲ ἑνδεκα, τοὺς ἐκτελεστάς τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, ἐξελέξαντο μετὰ τὸ τῶν μᾶλλον αὐτοῖς ἀφυσιωμένων ὑπὸ τῶν ὤμων καὶ ἀποτρόπαιον Σάτυρον. Ὡς φρουρὰν εἶχον ἰππεῖς μισθοῦτος, καὶ προσέτι 700 Σπαρτιάτας ὑπὸ ἀριστὴν τὸν Καλλιπιδιον, οἳς παρέδωκαν τὴν ἀκρόπολιν. Τοῦ δήμου ἢ δυνάμεις ἐξέλιπε 3000 Ἀθηναῖοι ἐνεγράφησαν εἰς κατάλογον ὡς πολῖται, καὶ ἐκ τούτων οὐδεὶς ἐπετρέπετο νὰ φονεῖται ἢ ἐγκρίσει τῆς βουλῆς· οἱ δ' ἀέξω τοῦ καταλόγου ἀφωπλίσθησαν, καὶ πάντα τὰ ὄπλα κατατέθησαν εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Πρὸς ἐντελῆ δ' ἐξαφάνισιν καὶ αὐτῶν τῶν σπερμάτων τῆς ἀρχαίας ἐλευθερίας, τὰ σχολεῖα τῆς ῥητορικῆς ἐτέθησαν ὑπὸ αὐστηρᾶν ἐπιτήρησιν, καὶ αἱ κατώτεραι τάξεις ἔμειναν ἀποκεκλεισμένοι πάσης μορφώσεως. Τὰ νεώρια, δι' ὧν

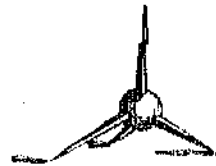
τὴν οἰκοδομὴν εἶχον δαπαναθῆ 11,000 τάλαντα, ἐπώλησαν 3 τάλαντων πρὸς κατεδάφισιν. Ἐδ κοινὸν δὲ μίσος ἀπέδωκεν αὐτοῖς μετέπειτα καὶ τινὰς ἀνυποστάτους αἰτιάσεις, ὡς ὅτι τὸ θῆμα τῆς Πνυκὸς ἀπέτραψαν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, τοῦ σταδίου τῆς δόξης τῶν δημοκρατουμένων Ἀθηναίων, πρὸς τὴν ξηρὰν ἐν ἣ ἡ μετάθεσις τοῦ βήματος ἦν συνέπεια τῆς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους ἀσχυροῦσεως τῆς πόλεως. Ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ νὰ καθαρῶσι τὴν πόλιν ἀπὸ κακούργων καὶ συκοφαντῶν, καὶ τοὺς λοιποὺς ν' ἀναθρέψωσιν εἰς δικαιοσύνην καὶ ἀρετὴν, ἤρξαντο ἀτομικῶν ἀμελιετικῶν καταδιώξεων, καθ' ὧν ἐξανέστη ὁ συνειτώτερος καὶ μετριοπαθέστερος Θηραμένης· ἀλλ' ὁ Κριτίας, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐπροσπάθησε νὰ δελεάσῃ καὶ τοῦτον, τὸν κατηγορήσει τέλος ἐπὶ προδοσίᾳ, καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ πύξῃ τὸ κῶνιον (Ἔνφ. Ἑλλ. Β, 3, 21, 53. — Διοδ. ΙΔ, 4). Ἐξ αἰσχροκερδείας ἐστράφησαν καὶ κατὰ τῶν μετοίκων, διενεμήθησαν τοὺς πλουσιωτέρους αὐτῶν, τοὺς ἐφόνευσαν, καὶ κατέσχον τὰς περιουσίας αὐτῶν. Μεταξὺ τῶν θυμάτων ἦν καὶ ὁ Πολέμαρχος, ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Λυσίου. Ἐκ τῶν πρωτοργῶν δὲ τῶν κακούργημάτων τούτων ἦσαν ὁ Θεόγγις καὶ ὁ Πείρων. Ἐἴτα δ' ἐπέπεσαν καὶ κατὰ τῶν πολιτῶν, τῶν εὐπύρων καὶ ἀντιφρονούντων αὐτοῖς, πολλοὺς «ἀκρίτους» θανατοῦντες, ἄλλους μετ' ἐπιφάνειαν ἀνακρίσεως, ἐν οἷς ἦσαν καὶ Λέων ὁ Σαλαμίνιος, καὶ Νικήρατος, ὁ υἱὸς τοῦ Νικίου, καὶ Λυκούργος, ὁ πάππος τοῦ ὁμωνύμου ῥήτορος, ἐν δόλοις 1300—1500. Ὑπὲρ τοὺς 5000 ἐξεβλήθησαν τῆς πόλεως, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ τοῦ Πειραιεῖς, καὶ ἐν γένει τῆς Ἀττικῆς (Διοδ. ΙΔ, 32). Ἀλλ' ἤδη καὶ μετὰ τοῦ Θηραμένους τὸν θάνατον διχογνωμία ἐξερράγη μετὰ τῶν τῶν Τριάκοντα, τοῦ Φειδωνος, καὶ πιθανῶς καὶ τοῦ Ἐρατοσθένους, ἐξεγειρομένων κατὰ τῶν τυραννικῶν ἐκτραχηλισμῶν τοῦ Κριτίου καὶ τοῦ Χαρικλέους· οἱ φυγάδες δὲ συνεκέντροντο ἐκτὸς τῆς Ἀτ-

τικῆς, ἰδίως ἐν Θήβαις ὑπὸ τὸν Θρασύβουλον, τὸν Ἀρχῖνον, τὸν Ἄνυτον, κτλ., καὶ ἐντὸς τοῦ χειμῶνος κατέλαβεν ὁ Θρασύβουλος τὸ ἐπὶ τοῦ Πάρνηθος φρούριον, τὴν Φυλῆν, μετ' ὀλίγων ὀπαδῶν, ταχέως ἀξήθέντων εἰς 700. Οἱ Τριάκοντα ἐπροσπάθησαν νὰ δελεάσωσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσαν, καὶ ὁ στρατὸς αὐτῶν ἠττήθη ἐν Ἀγαρναῖς (ὑν Μενίδι). Πέντε ἡμέρας μετὰ ταῦτα ὁ Θρασύβουλος κατήλθεν εἰς τὸν Πειραιεῖ· ἐπελθόντες δ' οἱ τύραννοι μετὰ πάσης αὐτῶν τῆς δυνάμεως, ἠττήθησαν ἐν Μουνυχίᾳ, καὶ ἔπεσε φονευσθεὶς ὁ Κριτίας (Ἔνφ. Ἑλλ. Β, 4, 19). Ἐν Ἀθήναις ἀνεφύθησαν ἔκτοτε διαφωνίαι. Οἱ πλείστοι τῶν 3000 ἠρνήθησαν ὑποταγῆν εἰς τοὺς 30, οἵτινες, πλὴν τοῦ Φειδωνος καὶ τοῦ Ἐρατοσθένους, ἀπεσύρθησαν εἰς Ἐλευσίνα, ὀκτὼ μῆνας μετὰ τὴν ἀνδρυσίαν τῶν, καὶ δέκα ἄνδρες, οἱ κληθέντες «Δεκαδοῦχοι», τὸ πλεῖστον μέτριοι ὀλιγαρχαί, τοὺς ἀντικατέστησαν εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν πόλεμον κατὰ τῶν ἐν Πειραιεῖ, ὧν δεινῶς ἠθέσθη ἐπελθόντος τοῦ Λυσάνδρου μετὰ Λακωνικοῦ στρατοῦ. Ἀλλὰ μετ' οὗ πολὺ ἤλθε καὶ ὁ βασιλεὺς Πανσανίας, ὡς ἀνώτερος ἀρχιστράτηγος, προτιθέμενος νὰ καταλύσῃ τὸν ἐλεύθριον πόλεμον, καὶ μετὰ μικρᾶς ἀψιμαχίας ἤρξατο διαπραγματεύσεων, καὶ ἡ εἰρήνη συνωμολογήθη ἐπὶ τοῖς ὅροις τοῦ νὰ ἐπανεέλθωσι πάντες εἰς τὰ ἴδια, ἀναπησάμενοι τὰς περιουσίας αὐτῶν. Τῆς ἀμνηστίας δὲ ταύτης ἐξηρήθησαν μόνοι οἱ Τριάκοντα, οἱ ἑνδεκα, καὶ οἱ Δέκα τοῦ Πειραιεῖς (Πλούτ. Λυσ. ΚΑ). Τῇ δὲ 12ῃ Βοηδρομιῶνος (τέλη αὐγούστου ἢ ἀρχὰς Σεπτεμβρίου) τοῦ 403 εἰσῆλθεν ὁ Θρασύβουλος μετὰ τῶν ὀπαδῶν του εἰς Ἀθήνας, ἔθυσεν τῇ Ἀθηνᾷ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἐπέβαλε τὸν ὄρκον τῆς ἀμνηστίας, καὶ ὁ Βύκλειδης ἐξελέγη ἀρχὸν ἐπινομος. Οἱ εἰς Ἐλευσίνα ἀποσυρθέντες ἐκ τῶν Τριάκοντα ἤλπισαν κατ' ἀρχὰς ν' ἀντιστήσιν· ἀλλὰ κατ' αὐτῶν ἐκινήθη πᾶς ὁ λαὸς, οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῶν δολίως ἐκρατήθησαν καὶ

ἐθανατώθησαν, καὶ ἄλλοι, ἐπειδὴ πᾶσαι αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τοῖς ἔμμενον κεκλεισμέναι, συνελήφθησαν βραδύτερον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

Τριβαλλοί, ἰσχυρὸς λαὸς τῆς Θράκης ἐν τῇ κάτω Μοισία (τῇ νῦν Σερβία καὶ μέρει τῆς Βουλγαρίας), δυτικῶς οἰκίων τῶν Τρητῶν, καὶ ἀπ' αὐτῶν διὰ τοῦ ποταμοῦ Οἰσκου χωριζόμενος (Θουκ. Β, 98). Εἰς τοὺς Ὀδρύσσις γενναίως καὶ ἐπιτυχῶς ἀντετάχθησαν, καὶ ἐπὶ μιᾷ ἐκδρομῆς των ἐφθάσαν μέχρις Ἀβδήρων καὶ ἐλεηλάτησαν αὐτά, τῷ 376 π. Χ. (Θουκ. Δ, 101). Κατ' αὐτῶν, προτιθέμενον νὰ ἐπαναστατήσωσιν, ἐπῆλθεν ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδῶν. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις δὲ ἔμειναν ἄσημοι καὶ ἀδυνατοὶ (Στράβ. Β, 301, 305, 317).

Τριβόλος (ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ τριβόλον), 1) σιδηρῶν τι κέντρον, τρεῖς ὀξείας ἔχον βελόνας. Τιοαῦτα πολλὰ διεσπείροντο

εἰς πεδία ἔδην ἔμμελλον ἔχθρος νὰ διέλθῃ, ἵνα καθιστῶσιν εἰς πεζοὺς καὶ εἰς ἵππους τὴν διόδον δυσχερῆ καὶ ἐπικίνδυνον.—2) Ἐργαλεῖον γεωργικόν, καὶ νῦν ἐτι ἐν ἤχρησει, χρησιμεύον εἰς τὰ ἀλιώνια ἵνα κόπῃ τοὺς στάχους συνίσταται δὲ ἐκ σανίδων, αἵτινες κάτωθεν ἔχουσιν ὀξείας κοπίδας, καὶ σύρεται δι' ἵππων εἰς τοὺς στάχους κειμένους εἰς τὸ ἀλιώ-

νιον. Ἐπ' αὐτοῦ δὲ τίθεται βάρος τι ἢ ἴσταται ὁ ἀλιωνίζων (Λινν. Ἀναλ. Α, 281).

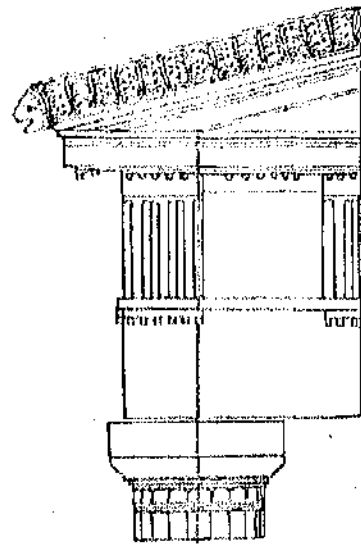
Τριβύτων, τὸ ἐπὶ τοῦ χιτῶνος ῥιπτόμενον καθημερινὸν ἱμάτιον, καὶ διὰ τοῦτο τετριμμένον καὶ πολλάκις ὀπᾶς ἔχον (Ἀριστ.

Πλουτ. 842, 882.—Πλάτ. Πρωταγ. 22), ἢ συνήθως ἀναβολὴ τῶν φιλοσόφων, μάλιστα

τῶν κυνικῶν, τῶν μὴ ἐπιδικῶντων ἐνδυμάτων ἐπιδειξιν.

Τρίγλυφος (ἡ), εἰς τὸν θριγκὸν τῶν οἰκοδομημάτων θυρίου ρυθμοῦ, ὑπὲρ τὸ διάζωμα τὸ ἐπικαθήμενον ἐπὶ τοῦ περιστελλίου. Προέχει συνήθως ὑπὲρ ἕκαστον κίονα καὶ ὑπὲρ ἕκαστον μεταστύλιον ἀνά μίαν τρίγλυφον, συγκειμένη ἐκ τριῶν προεξοχῶν, μὴ ὧν λεγομένων, ἃς διαιροῦσιν ἑκατέρω-

θεν δύο ἡμίσειαι γλυφαί, γωνιαίως συναντῶμεναι, καὶ αἵτινες κάτωθεν ἔχουσι βέβρον μεθ' ἑξ ἑσταγῶν. Αἱ τρίγλυφοὶ αὐταὶ παριστῶσι τὰς προεξεχούσας κεφαλὰς τῶν δοκῶν τῆς ἐσχάρας τῆς ὀροφῆς, αἵτινες πιθα-

νῶς καὶ ἐν τῇ ἔυλοδομίᾳ ἦσαν ἀφελῶς κεκομημέναι δι' ἐντομῶν.

Τρίγωνον, μουσικὸν ὄργανον ἔχον τὰς χορδὰς προϊόντως ἐλαττωμένους (Πλάτ. Πολ. σλ. 399.—Σφιλ. Ἀσπ. Μουσ. 981 Dind.—Ἀθήν. Δ, 17, 80), καὶ παιζόμενον ἐπὶ

τοῦ ὤμου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοιχογραφίας τῆς Πομπηίας. Ἦν δὲ καὶ τὸ νῦν λεγόμενον τριγωνον γνωστὸν τοῖς ἀρχαίοις, ὡς φαίνεται ἐξ ἀναγλύφου μουσικῶν γυναικῶν ἄλλ' ἄδηλον ἂν καὶ αὐτὸ τρίγωνον ἢ ἄλλως ἐλέγετο.

Τρίδεντον, πρωτεύουσα τῶν Τριδεντινῶν ἐν Παιτία, κατὰ τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Ἀθήνιος ἐν τῇ νῦν Τυρολίᾳ, ἡ σήμερον Τριέντη. Τὸ ὄνομα δ' εἶχεν ἕκ τινος τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος, σήμερον ἐτι σωζομένης ἐπὶ λίθου ἐν τινὶ ἐκκλησίᾳ (Στράβ. Δ.—Plin. III, 19, 23).

Τριέσπερος, ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους, ὡς ἐν τριᾷ γεννηθέντος ἐσπέρας (Λυκάβρ. 33).

Τριετηρίς, Ἰδ. Ἐννεαετηρίς.

Τριηραρχία. Ἡ τριηραρχία ἦν ἐν Ἀθήναις λειτουργία, ἥτοι ἄμεσος ναυτικὴ ὑπηρεσία καὶ συνεισφορά ἦν ὄφειλον οἱ πολῖται εἰς τὴν πατρίδα. Κατ' ἀρχὰς, ἐν ὅσῳ μικρὰ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἡ ναυτικὴ δύναμις (Θουκ. Α, 41), μέχρι τῶν Περσικῶν, ἐκάστη τῶν 48, ἢ, ἀπὸ Κλεισθέους, 50 ναυκρατῶν, ἐχορήγει εἰς τὴν πόλιν καὶ διετήρει ἀνὰ μίαν τριήρη. Ἀπὸ Θεμιστοκλέους ὁμοῦς ἡ βουλὴ ὄφειλε νὰ παρέχῃ κατ' ἔτος ἀνὰ μίαν τριήρη πρὸς αὔξησιν τοῦ ἔθνικου στόλου καὶ ἀντικατάστασιν τῶν πεπαλαιωμένων πλοίων, καὶ, ἂν παρημέλει τοῦτο, ἐθεωρεῖτο

ὡς μὴ ἐκτελέσασα τὸ καθήκον τῆς, καὶ δὲν ἐστεφανοῦτο. Πλὴν δὲ τούτου καὶ ἰδιῶται παρουσιάζοντο, ἐλευθέριοι ἐθελονταί, ἰδίᾳ δαπάνῃ τριήρη ναυπηγοῦντες, καὶ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν προσάγοντες, καὶ οἱ τοιοῦτοι γενναῖοι πατριῶται ἐλέγοντο τριηροποιοὶ (Αἰσχ. κ. Κτησ. 8). Ὅτε δ' ἐπήρχετο πόλεμος, ὄριζεν ὁ στρατηγὸς ἐκ τῶν εὐπορωτάτων πολιτῶν ἐκείνους ὧν ἕκαστος, ἀνὰ μίαν λαμβάνων τριήρη κενὴν, ὄφειλε νὰ καταρτίσῃ αὐτὴν, καὶ προσέτι συνήθως ὁ ἴδιος νὰ τὴν διοικῇ, τριήραρχος λεγόμενος, καὶ τὸν μισθὸν τοῦ πληρώματος λαμβάνων παρὰ τῆς πόλεως (Διμοθ. κ. Μειδ. 564). Ἄν δ' ἔνεκα ἐκστρατείας ὑπερέβαινε τις τὸν χρόνον τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐτησίης τριηραρχίας, ὄφειλε μὲν νὰ ἐμμελῆ ἐν ὅσῳ καθίστατο τοῦτο ἀναγκαῖον ἢ ὑπηρεσία, καὶ ὁ πρόσθετος οὗτος χρόνος ἐλέγετο ἐπιτριηραρχία, ἀλλὰ τὸν ἀπεξημίαι ὁ διαδεχόμενος αὐτὸν (Διμοθ. πρ. Πολυκρ. 1208). Συνεπσοῦτο δ' ἡ ἰδιωτικὴ αὐτὴ δαπάνη τῆς τριηραρχίας εἰς 5-6000 δραχμᾶς (Λυσ. Β 11, 121). Ὁ μὴ κεκτημένος περιουσίαν τοῦλάχιστον 66,000 δραχμῶν, ἢ εἰσόδημα 8,000 δραχμῶν, ἦν ἀπηλλαγμένος τῆς λειτουργίας τῆς τριηραρχίας (Ἰσ. π. Δικαιογ. κλ. 110). Ὁ ὑποβληθεὶς εἰς αὐτὴν Δημοσθένης εἶχε 15 ταλάντων κεφάλαιον (9,000 δραχμῶν εἰσόδημα), ὁ δ' Ἀπολλόδωρος 20 τάλαντα (εἰσόδημα 12 χιλ. δρ.). Ἀπὸ τῆς ἐν Αἰγῶς Ποταμοῦς ναυμαχίας, ὅτε καὶ ἡ προθυμία καὶ ἡ περιουσία τῶν πολιτῶν ἠλαττώθη, ἐπετράπη τὸ συντριηραρχεῖν (Διμοθ. πρ. Πολυκρ. 1218). Ἀλλὰ τῷ 358 π. Χ. (Ὀλ. 105 γ') νέος ἐκρίθη ἀναγκαῖος ὀργανισμὸς τῶν τριηραρχιῶν, καὶ, προτάσει νόμου ὑπὸ Περιάνδρου τοῦ Πολυαράτου, ἐκάστη τῶν 10 φυλῶν ὄριζεν 120, τοὺς εὐπορωτέρους τῶν πολιτῶν αὐτῆς, ἡλικίας 25-40 ἐτῶν, καὶ πάντες ὁμοῦ οἱ 1200 διεκροῦντο εἰς 20 σὺμμορίας, ἐξ 60 ἀνδρῶν ἐκάστην, ἔχουσαν ἴδιον ἐπιμελητὴν (Διμοθ. κ.

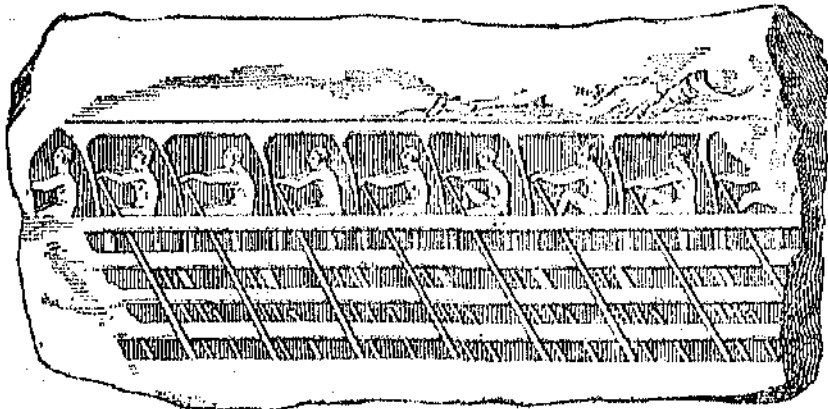

Ἰβέργ. 1145). Ἐκάστη δὲ συμμορία ὑποδύρει ἑαυτὴν εἰς περισσοτέρας ἢ ὀλιγωτέρας συντελείας, ἀνάλογως τῶν περιουσιῶν τῶν ἀπαρτιζόμενων αὐτὴν μελῶν, οὐδεμία δ' εἰς πλείους τῶν 10, ὥστε πᾶσαι αἱ συντελείαι ὅμοι ἦσαν 240, καὶ ἑκάστη ὄφειλε νὰ διατηρῆ ἀνὰ μίαν τριήρη (Δμοθ. π. Στφ. 261). Προσέτι δ' ἐνομοθετήθη, πλήν τοῦ μισθοῦ, νὰ δίδονται καὶ τὰ ναυτικὰ σκεύη ὑπὸ τῆς πόλεως εἰς τοὺς τριηράρχους. Ἐν τῷ ὀργανισμῷ τούτῳ πλεονέκτημα τῆς πόλεως ἦν ὅτι, ἐκ πασῶν τῶν συμμοριῶν, εἰ ὑπὸ τῆς βουλῆς ὡς πλουσιώτεροι ἀναγνωρίζοντο (Δμοθ. πρ. Πολυκρ. 1208, 25) 300, εἰ καὶ ἡγεμόνες τῶν συμμοριῶν λεγόμενοι, προκατέβαλλον τὴν ἀναγκαστικὰν δαπάνην, καὶ εἰσέπραττον μετὰ ταῦτα τὴν προκαταβολήν, καταλογίζοντες αὐτὴν εἰς τὰ λοιπὰ μέλη τῶν συνελευσιῶν. Ἐνίοτε δὲ φαίνεται ὅτι καὶ ὠρελοῦντο οἱ τοιοῦτοι, ἐκμισθοῦντες τὴν τριηραρχίαν εἰς μετριώτερας τιμὰς (Δμοθ. κ. Μειδ. 564). Ἐπὶ δὲ 340 π. Χ. (Ὀλ. 110, α), προτάσει τοῦ Ἀθμοσθένους (π. Στφ. 262), νέος ἐκυρώθη νόμος, καθ' ὃν

Στφ. 262). Οὐδεὶς δ' ὑπεχρεοῦτο νὰ τριηραρχήσῃ ὑπὲρ τὸ ἐν ἔτος κατὰ σειράν, τινὲς ὅμως τὸ ἐπραττον ἐκ πατριωτικοῦ ζήλου ὡς ἐθέλονται (Ἰσ. π. Ἀπλλδ. κλ. 38). Ἀτέλεια δὲ τριηραρχίας, ὡς ἀφορώσης τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως, οὐδ' ὡς πολιτικὴ ἀμοιβὴ ποτὲ ἐδίδετο, καὶ μόνον ἐχορηγεῖτο ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τοὺς ἐννέα ἄρχοντας (Δμοθ. πρ. Λεπτ. 465).

Τριηραρχος. ἴδ. Τριηραρχία.

Τριήρης, πλοῖον πολεμικόν, τρεῖς ἔχον ἀλλεπαλλήλους σειρὰς κωπῶν ἑκατέρωθεν, ἑκάστην κώπην ἑλαυνομένην ὑφ' ἐνὸς ἐρέτου, κατὰ ῥυθμὸν ὅστις ἐδίδετο ὑπὸ τοῦ κελευστοῦ. Ὅμοιαις μονήρης καὶ διήρης ἦν τὸ πλοῖον τὸ ἔχον μίαν, δύο σειρὰς κωπῶν, τετρήρης δὲ καὶ πενήτης ἦσαν εἴτε αἱ ἔχουσαι 4 ἢ 5 σειρὰς, ὅπερ ἦν σπάνιον καὶ ἐξαιρετικόν, ἢ πλείον μετὰ 4 ἢ 5 κωπῶν ἑκατέρωθεν, καθὼς τριηκόντορος, πενήτηκότορος κτλ. ἦν τὸ ἔχον τριάκοντα, πενήτηκοντα κώπας εἰς μίαν σειράν (Αἰλιαν.). Τῆς τριήρους πρῶτοι οἱ Κορήνθιοι ἐποίησαντο χρῆσιν εἰς ναυμαχίας (Θουκ. Α, 13), ὁ δὲ Διονύσιος

ὁ κειτημένος 10 ταλάντων κεφάλαιον φορολογητὸν ὄφειλε νὰ διατηρῆ μίαν τριήρη, οἱ πλουσιώτεροι περισσοτέρας, οὐδεὶς ὅμως ὑπὲρ τὰς τρεῖς καὶ ἐν ὑπηρετικῶν, οἱ δ' ἦτον πλοῦσοι νὰ συνέρχονται εἰς συντελείας καὶ ἐπιτηρητὰς τῆς ἐκτελέσεως τούτων ἐπρότεινε νέαν ἀρχήν, τοὺς ἀποστολεῖς (π.

ὁ πρεσβύτερος, ἀντιφιλιτιμούμενος πρὸς τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους προγόνους του, ἠθέλησε νὰ κατασκευάσῃ πενήτηρη (Διδδ. ΙΔ, 419. — Ρίπλ.). Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα πλοῖα, ὀλίγην ἔχοντα πρακτικὴν χρῆσιν, ἐχρησίμευσον εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον ὡς θαλαμηγὰ μάλλον καὶ οὐχὶ διὰ τὸν πόλεμον. Εἰκῶν

ἐν τοιχογραφίᾳ παριστάσῃ τὴν ἐντὸς τριήρους ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Πάριδος, εἶχεν εὑρεθῆ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς παρελθούσης ἐκατονταετηρίδος ἐν Ῥώμῃ ἀλλὰ μικρὸν μετὰ ταῦτα ἐξηλείφθη, διότι τὰ χρώματα κατεστράφησαν. Γλυπτικὸν δ' ἔργον τριήρη παριστῶν, ὡς καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν οἱ ἐρέται ἐκάθηντο ἐν αὐτῇ, ἐστὶ τὸ ἀπέναντι, εὑρεθὲν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηναίων. Πρῶταν δὲ τριήρεως, παριστᾷ καὶ τὸ βᾶθρον τῆς ἐν Σαμοθράκῃ εὐρεθείσης καὶ ἤδη ἐν Παρισίαις διατηρουμένης Νίκης, πιθανῶς ἔργον τοῦ Σκόπα.

Τριήρης, φρούριον παραθαλάσσιον τῆς Φοινίκης, νοτίως τῆς Τριπόλεως (Στφ. Βυζ.).

Τριηροποιός, ἴδ. Τριηραρχία.

Τρίκαλον καὶ **Τρίκαλα,** φρούριον μεσόγειον τῆς Σικελίας, μεταξύ τῶν ποταμῶν Κρεμισσοῦ καὶ Ἰμέρα (Στφ. Βυζ.). **Τρίκαλα** (Διδδ.).

Τρικάρανον, χωρίον ὄχυρόν εἰς τ' ἀνατολικὰ τῆς Φλιασίας ἐν Πελοποννήσῳ, ὃ ἀντεποιοῦντο ἡ Φλιοῦς καὶ τὸ Ἄργος (Ξηφ. Ἑλλ. Ζ, 2, Ε, 11, 13).

Τρικαρηνία, πόλις τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, μνημονευομένη ὑπὸ μόνου τοῦ Παλαιφάτου (ΚΕ, 2).

Τρικάσιοι, λαὸς τῆς Λουγδουνηκῆς Γαλλίας.

Τρικέφαλος Ἐρμῆς, ἐν Ἀθήναις, ὃ τοῦ Προκλείδου λεγόμενος, εἰς διασταύρωσιν ὁδῶν τοῦ δήμου Ἀγγέλης, πιθανῶς πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ (C. I. A. n. 61).

Τρίκκη καὶ **Τρίκη,** ἀρχαιοτάτη καὶ ὄχυρὰ πόλις τῆς Θεσσαλίας, βορειανατολικῶς τῶν Γόμφων, ἐπὶ τοῦ Ἀθηαίου ποταμοῦ κειμένη, πρὸς τοὺς ὄρους τῆς Ἠπείρου. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ πατρίς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ παρ' αὐτῆ, καὶ τοῦ Πίνδου τὰς ὑπερείας ἦν ὃ ἐπισημύτατος τῶν ναῶν τοῦ θεοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β. 236, 729. Δ. 262. — Στφ.).

Τρίκλειον, τόπος ἐστίασεως, ἔχων περὶ τὴν τράπεζαν τρεῖς κλίνας διὰ τοὺς συν-

δοιτυμόνας. Παρὰ ταῖς ἀρχαιοτάταις χριστιανικαῖς ἐκκλησίαις, μάλιστα ἐν Ῥώμῃ, ὑπῆρχον τρικλίνα ἢ τρικλίνα, στοαὶ ἐπιμήκεις, ἀπολήγουσαι εἰς ἐν ἢ δύο ἡμικύκλια, καὶ χρησιμεύουσαι εἰς τὰς κοινὰς ἐστίασεις τῶν ἱερέων καὶ εἰς ξένων ὑποδοχὴν.

Τρικόλωνος, πόλις κατὰ τὰ νότια τῆς Ἀρκαδίας, βορειότερον τῆς Μεγαλοπόλεως, ἐνθα οἱ κάτοικοι μετόφησαν. Εἶχε ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ Πausανίου δ' ἦν κατεστραμμένη (Paus. Η, 3, 4. 27, 3. 35, 5).

Τρικόλωνος, υἱὸς Λυκάονος, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κτίσας τὴν πόλιν τῶν Τρικολώνων.

Τρικόριοι, λαὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας περὶ τὴν Μασσαλίαν (Στφ.).

Τρικύρουθος, δήμος ἐν Ἀττικῇ τῆς Λιαντίδος φυλῆς, εἰς τῶν ἀποτελούντων τὴν Μαραθωνικὴν τετράπολιν, μεταξύ Μαραθῶνος καὶ Ραμνοῦντος (Ἄρσφ. Λυσ. 1031).

Τρικωμία, πόλις τῆς Φρυγίας δυτικῶς τοῦ Πισινούντος (Πτλμ.).

Τριλογία, ἴδ. Τετραλογία.

Τριμηθός, πόλις τῆς Κύπρου μεσόγειος, νοτιοδυτικῶς τοῦ Κυτίου (Πτλμ. Ε, 15. — Στφ. Βυζ.).

Τρίμητος, ἡ μεγίστη καὶ μόνη κατοικημένη τῶν νήσων τοῦ Διομήδους, ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσῳ, ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀπουλίας (Πτλμ.).

Τρίμετον, ὕψωμα στερεόν, ὑφασμένον ἐκ τριῶν μίτων, ὡς τὸ δίμητον ἦτο ἐκ δύο (Πολδ. Ζ, 58, 76, 92. I, 50. — Ἡσύχ.).

Τριμυούρης, θεὸς Ἰνδικὸς, τρικέφαλος ἢ τριόφθαλμος, ἐμβλημα τῆς Ἰνδικῆς τριάδος.

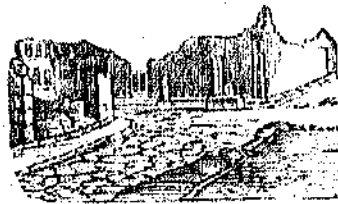
Τρινακρία, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικελίας, διὰ τὰς τρεῖς γωνίας αὐτῆς (Θουκ. Στ. 2. — Καλλῖρ. εἰς Ἄρτ. 57). Παρὰ ποιηταῖς καὶ Τρινακία (Διον. Περικγ. 431. 467), καὶ Θρινακία (Ὀμ. Στφ. Βξ.).

Τριναῖου Γεῖχῃ, λιμὴν τῆς Λακωνίας, 39 στάδια ἀπέχων τοῦ Ἰουδαίου δυτικῶς, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα (Στφβ. — Πτλμ.).

Τρινέμεα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν πρωτιοτινὴν περὶ τὸν Κημισσοῦ (Στφβ. Θ, 400), ἐπιμένως κατὰ τὸν Πάρνηθα.

Τρινόβαντες, λαὸς ἐν Βρεττανίᾳ, βορείως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Θαλάσσιος, πρωτεύουσαν ἔχων τὸ Καμουλδανον, νῦν Κόλχεστερ, μετ' ἀρχαίων ἐρείπιων (Coes. B. G. V. 20, 21. — Ταυ. Ann. XIV, 31).

Τρίοδος, ἐντὸς τῶν πόλεων τὸ σημεῖον ἐνθα τρεῖς ὁδοὶ συναντῶνται, οἷα μνημεύεται ἐν τῷ ἔσω Κεραμεικῷ τῶν Ἀθη-

νῶν, καὶ οἷα σώζεται ἐν Πομπηῖα. Ἐν Ἰνδολάδι εἰς τὴν συνάντησιν τῶν ὁδῶν ἦν συνήθως ἰδρυμένος Ἱερμῆς τρικέφαλος ἢ τετρακέφαλος, ἂν ἦν πλήρης ἢ διασταύρωσις.

Τριεκάλα, πόλις ἐχυρὰ ἐπὶ ὄρους, εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Σικελίας, μικρὸν ἀπέχουσα τῆς Κρεμισσοῦ, καὶ κατὰ Διόδωρον (ΑΣΤ, 1) αὐτῷ κληθεῖσα διότι τρία εἶχε τὰ καλά, ὕδωρ, εὐφροίαν οἴνου καὶ ἐλαίου καὶ θέσιον.

Ἐνταῦθα ἦν τὸ κέντρον τῶν ἐπαναστάντων βούλων ὑπὸ τὸν Τρύφωνα (Cic. Verr. V, 4).

Τριόπας, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης, θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, ἢ υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ῥόδου (Διόδ. Α, 57), πατὴρ τῆς Ἱφιμεδείας, τοῦ Ἐρυσίχθονος (Iδ.) καὶ τοῦ Πελασγοῦ. Βοηθῆσας τοὺς παῖδας τοῦ Δευκαλίωνος νὰ ἐκδιώξωσι τοὺς Πελασγοὺς ἐκ Θεσσαλίας, ἔλαβεν εἰς ἀμοιβὴν τὸ Δάτιον πεδῖον παρὰ τὴν πόλιν Δάτιον ἀλλ' ἐγκαταλείψας αὐτὸ διὰ τινὰ διαπραχθέντα φόνον, ἀπῆλθεν εἰς Καρίαν, καὶ ἐκαί ἐπὶ τοῦ Τριποτίου ἀκρωτηρίου ἔκτισε τὴν Κνίδον (Ἠρδ. Α. 174). — 2) Ἀργεῖος, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, πατὴρ τοῦ Ἰάσου καὶ Ἀγήνορος, ὡς καὶ τῆς Μεσσήνης (Ὀμ. Ἰγν. Ἀπλλ. 241).

Τριόπιον ἄκρον, ἀκρωτήριον τῆς Καρίας, ἐφ' οὗ ἔκειτο ἡ πόλις Κνίδος, καὶ ἀγῶνες ἐπανηγυρίζοντο εἰς τὸν Ἀπόλλωνα (Θουκ. Η, 35. 60). Νῦν Ἀκρ. Κρίον.

Τριόπιος (ἡ), πόλις κειμένη ἐπὶ ὑψώματος τῆς νήσου Κῶ (Μοσχ. Εἰδ. Δ, 104).

Τριόψ, ὁ αὐτὸς τῷ Τριόπα. Ἰδ.

Τριποδίσκος (ὁ), καὶ Τρίποδες, κόμη Μεγαρικῆ, ἐπὶ τοῦ Ἱερανείου ὄρους, περὶ τὴν Σουσαρίωνος, τοῦ εἰς τὴν ἐφεύρεσιν καὶ πρώτην μόρφωσιν τῆς τραγῳδίας συντελέσαντος (Θουκ. Δ, 70. — Πανσ. Α, 43, 7). Τρίποδοι (Ἰλ. Β, 551).

Τρίπολις, πολλαὶ χῶραι καὶ πόλεις ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο, οἷον 1) Ἐν Ἀρκαδίᾳ χῶρα περιλαμβάνουσα τὰς τρεῖς πόλεις τὰ Δίποινα, τὴν Καλλίαν καὶ τὴν Νῶνακριν. Νῦν Τριπολιτσα. — 2) Χῶρα ἐν Θεσσαλίᾳ, περιλαμβάνουσα τὰς τρεῖς πόλεις Ἄζωρον,

Πύθιον καὶ Δολιγὴν· ἐλέγετο καὶ Τριπολίτις Πελαγονία (Στφβ. Ζ, 326). — 3) Ἐν

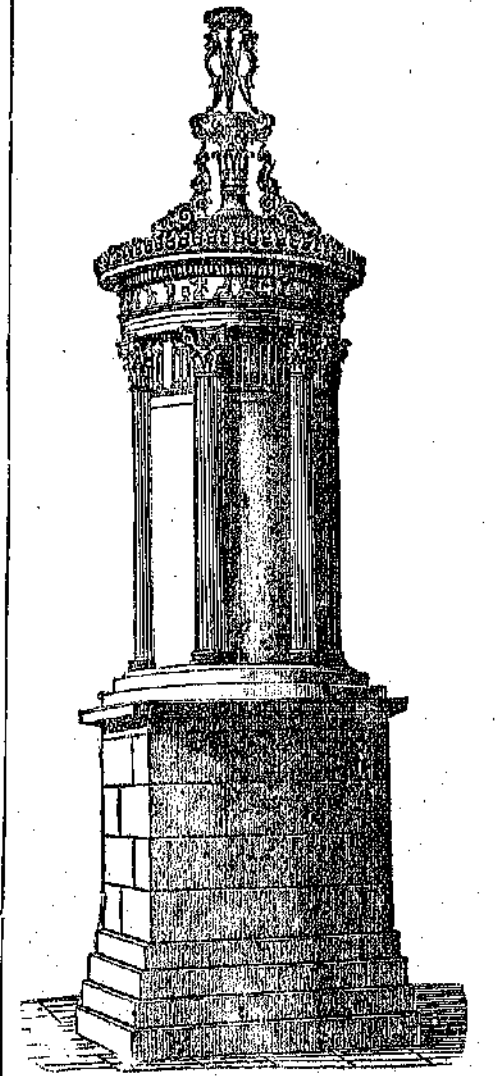
Φοινίκῃ πόλις παραθαλασσία ἐπίσημος, συγκειμένη ἐκ τριῶν μερῶν, στάδιον ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντων, καὶ τετειχισμένων ἰδίως ἐκά-

στου. Ἦσαν ἀποικίαι τῶν πόλεων Τύρου, Σιδῶνος καὶ Ἀράδου, καὶ τὸ κέντρον ἐνθα συνήρχοντο οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς τῶν τριῶν συμμαχίας (Ἄρρ. Β, 13, 2. — Στφβ. ΙΒ, 754). Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. — 4) Πόλις τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Καὶ νῦν Τρίπολις.

Τρίπους, σκευὸς οἰκιακὸν ἢ μαγειρικόν, τρεῖς πῆδας ἔχον, ἀρχικῶς τὸ ἐφ' οὗ ἐτίθετο ὁ λίθος ἐπὶ τοῦ πυρὸς (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 344. X, 443. Ψ, 40. Ὀδ. Θ, 434. K, 361), ὃ καὶ «ἐμπυριβάτης ἢ λουτροχόος» (πρὸς θέρμανσιν τοῦ ὕδατος τῶν λουτρῶν) ἐλέγετο (Ἰλ. Ψ, 702). Ἡ παρ' ἡμῶν «πυρωστία». Τοιαῦτα σκευὴ χαλκᾶ ἐνίστε καὶ κατάκοσμος, κομφά μᾶλλον τὸ σχῆμα καὶ ὑψηλὰ, ἐχρησισμενὸν καὶ εἰς τὰ συμπόσια, ἐνατίθηνται ἐπ' αὐτῶν οἱ κρατῆρες (Ἀθν. Β, 37, 38), καὶ ἐν γένει ὡς ἐπιπλα κοσμητικὰ (Ὀμ. Ἰλ. I, 122. 264). Τοιοῦτοι ἢ χαλκοὶ ἢ ἐκ πολυτίμων μετάλλων, προσεφέροντο καὶ ὡς δῶρα, καὶ ὡς νίκης βραβεῖα ἐν μάχαις καὶ ἀγῶσιν (Ἰλ. Α, 700. Ψ, 264, 435, 513, 718. — Ἡσδ. Ἔργ. 659), καὶ οἱ νικηταὶ τοὺς τοιοῦτους νικητηρίους τρίποδας ἀνέθαιον εἰς τοὺς θεοὺς ἐξ εὐγνωμοσύνης. Οὕτως ἐν Ἀθῆναις οἱ εἰς τοὺς διονυσιακοὺς ἀγῶνας νικῶντες ἀφιέρουν τὸ ἄθλον αὐτῶν εἰς τὸν Διόνυσον, καὶ ὁδὸς ἀπὸ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου περὶ τ' ἀνατολικὰ τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς τὴν ἀγορὰν χωροῦσα, ἦν πᾶσα κεκοσμημένη ὑπὸ τοιοῦτων ἀναθημάτων, καὶ ὠνομάζετο α' Ὀδὸς τῶν Τρίποδων. Καὶ τινὲς μὲν ἔστηνον τοὺς τρίποδας τοῦτους ἐπὶ ὑψηλῶν καὶ ὠραίων κί-

νων, ἐχόντων τὸ κιονόκρανον τρίγωνον διὰ τοὺς τρεῖς πόδας τοῦ τρίποδος, ὡς δύο τοιοῦτοι σώζονται ὑπεράνω τοῦ θεάτρου· ἄλλοι δὲ καὶ οἰκοδομᾶς, ὅλους ναῖσκους ἀνήγειρον, καὶ τὴν ὄροφὴν εἰς τρισχιδῆς τι κόσμημα κορυφοῦντες, ἐπέθετον τὸν τρίπουρον ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης βάσεως, οἷον ἐστὶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Τριπόδων τὸ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐγεγερθὲν μνημεῖον τοῦ Αυσικράτους (Φανάρι τοῦ Διογένους), καὶ πιθα-

νῶς ἐτι πολυτελεστέρα οἰκοδομὴ ἦν ἢ ὡς βᾶσις τοῦ τρίποδος τοῦ Θρασύλλου καλύ-

πτουσα τὸ σπήλαιον τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου. — Τρίποδες δ' ὡς ἄλλα ἄλλων ἀγώνων μὴ θεατρικῶν, καὶ πολεμικῶν νικῶν, ἀνετίθεντο κυρίως τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐν Δελφοῖς ἢ Πυθίᾳ εἰς τρίπουν ἀνήρχετο ὅταν ἐχρηματοδοτεῖ, ἐξ οὗ καὶ ἐπεκράτησεν ἡ ἐκφρασις «ἀπὸ τρίποδος λέγειν», ἥτοι ὀμιλεῖν μετὰ πεποιθήσεως, ὡς ἂν τὰ λεγόμενα ἦσαν χρησιμὰ. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπεκράτει ἡ πιστις ὅτι τὸν περίφημον τοῦτον μαντικὸν τρίπουν ἠθέλησε ν' ἀρπάξῃ ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ πάλιν συνέστη μετὰ

Θεσσαλῶν (Παυσ. I, 18). Οἱ κύκλοι οἱ φαινόμενοι πρὸς τὰ ἄνω τοῦ τρίποδος ἐλέγοντο Οὐρατοσ, καὶ ἐχρησίμουν διὰ τὴν μεταφορὰν αὐτοῦ. Μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς νίκην ἀνέθηκαν οἱ Ἕλληνες εἰς Δελφοὺς τρίπουν χρυσοῦν, ἰδρυμένον ἐπὶ χαλκῆς στήλης, ἣτις παρὶστα τρεῖς τετυλιγμένους ὄφεις, ὧν αἱ τρεῖς προέχουσαι κεφαλαὶ ἦσαν ἡ βᾶσις τοῦ τρίποδος. Ἐπὶ τῆς στήλης δὲ ταύτης ἐπέγραψαν καὶ τὰ ὀνόματα πασῶν τῶν πόλεων ὅσαι μετέσχον τῆς μάχης. Ἐπὶ Βυζαντινῶν ἡ στήλη μετηνέχθη εἰς Κωνσταντινουπόλιν, καὶ ἐστήθη εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, ἐνθα (ἀτ-μεῖδαν),

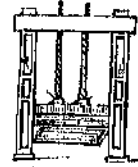

τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ἥρωος, ἣτις ἦν συνεχῶς ἀντικείμενον εἰκονικῶν παραστάσεων, συμβολικῆς νίκας αἰνιττομένων, ὡς ἡ τῆς ἀνωτέρω εἰκόνης, ἀναγλύφως κεχαραγμένης ἐπὶ λιθίνῃς τριγωνικῆς βάσεως τρίποδος, ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Δρέσδης διατηρουμένης, καὶ πιθανῶς ἀναπαραστάσεως περίφημον ἔργον τῶν Κορινθίων γλυπτῶν Διόλου, Ἀρυκαίου, Χιδνίδος καὶ τοῦ Ἀργεῖου Ἀριστομέδοντος, οἵτινες δι' αὐτοῦ εἶχον δικαιώσει τὴν ἐν ἔτει 489 π. Χ. νίκην τῶν Φωκίων κατὰ τῶν

ἔτι μένει, ἀκέφαλος, λεγομένου ὅτι τὴν μίαν τῶν κεφαλῶν ἀπέκοψεν αὐτὸς ὁ Μιγάμεθ διὰ τοῦ ἕϊφους του, ὅτε τὸ πρῶτον εἰσήλασεν εἰς τὸ Βυζάντιον ὡς κατακτητῆς. Μία δ' ἐξ αὐτῶν ἀνευρεθεῖσα, διατηρεῖται εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὰ δ' ὀνόματα τῶν πόλεων ὅσαι ἐπολέμησαν ἐν Πλαταιαῖς σώζονται ἐπὶ τῆς στήλης, τὰ πλεῖστα εὐανάγνωστα.

Τριπτήρ, τὸ πιστήριον, ὁ λίθος δι' οὗ συνέτριβον τὰς ἐλάϊας εἰς τὸ ἐλαιότρι-

βσίον, ἢ ἐπίεζον τὰς σταφυλὰς εἰς τὸν ληνὸν (Νικανδρ. Ἀλεξ. 493. — Ἠσύχ.). Κατὰ τινὰς τὸ ἀγγεῖον εἰς δ' ἀπορρέει τὸ ἐλαιὸν ἢ ὁ οἶνος (Πολυδ.). Μικρὸν διέφερον τῶν νεωτέρων πιστηρίων, κατὰ τὴν ἀπέναντι τοιογογραφίαν ἐκ Πομπηίας.

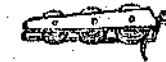
Τριπτόλεμος, υἱὸς τοῦ Κελεοῦ, βασιλέως τῆς Ἐλευσίνας καὶ τῆς Μετνεύρας κατὰ τινὰς (Παυσ. Α, 14), υἱὸς τοῦ Τροχίλου. Ὅτε ἡ Δήμητρα περιήρχετο τὴν γῆν ζητοῦσα τὴν κόρην της, φιλοξενηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μετνεύρας, ἠθέλησεν, ἐξ εὐγνωμοσύνης, νὰ καταστήσῃ ἀθάνατον τὸν Τριπτόλεμον, καί οὐσα τὰς θνητὰς σάρκας του· ἀλλὰ, κωλυθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρός του, τῷ ἐδίδαξε τὴν χρῆσιν τοῦ σίτου, καὶ τῷ ἔδωκεν ἄμαξαν ἐξευμένην δι' ὑποπτέρων δρακόντων, ἐφ' ἧς φερόμενος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, ἐδίδαξε πανταχοῦ τὴν γεωργίαν. Εἶχε ναὸν ἐν Ἐλευσίνῃ, καὶ ἄγαλμα ἐν τῷ ναῷ τῆς Δήμητρος ἐν Ἀθήναις (Παυσ. Α, 14, 1, 4).

Τρίπτυχα, βιβλιᾶριον σημειώσεων, συγχείμενον ἐκ τριῶν πινακίων.

Τριपुरγία, χωρίον τι τῆς νήσου Αἰγίνης (Ἐνφ. Ἑλλ. Β, 1, 10).

Τρισκελῆς, καὶ Σικελ (α λόφος πλησίον τῶν Ἀθηναίων (Σουῖδ. λ. Σικελίειν).

Τρίσπαστος, μηχανὴ πρὸς ἄρσιν βαρέων σωμάτων, ἣτις τρεῖς ἐγκλείει τροχαλίας

πολύσπαστος δὲ λέγεται ὅταν ἔχη κολλᾶς.

Τριταγωνιστής, ἴδ. Τροκροίτης.

Τρίτωια, 1) ἀρχαία πόλις Ἀχαϊκῆ, μία ἐπειτα τῶν τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ταῖς Πάτραις προσαρτηθεῖσα· ἔκειτο εἰς τὸ ὄρος Σκόλλιν (Ἡρόδ. Α, 145. — Πολέ. Β, 41, Δ, 59). — 2) Πόλις τῶν Ὀζολαίων Λοκρῶν πρὸς τοῖς ὄρεις τῆς Φωκίδος, ἐπαινουμένη διὰ τοὺς κόνεας της (Θουκ. Γ, 101) καὶ Τρίτεια (Στφ. Βού.).

Τριπτύς, 1) τὸ τρίτον ἐκάστης τῶν παναργαίων τεσσάρων Ἰωνικῶν φυλῶν ἐν Ἀττικῇ, περιλαμβάνον ἀνὰ 30 γένη (Πολδ.

Τριτανταίχιμης, υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου, Πέρσης σατραπῆς (Ἡρόδ. Α, 192, Ζ, 82).

Τρίτη ῥύμη, μία τῶν ὁδῶν τῶν Ἀθηναίων (Πολδ. Θ, 38).

Τριτεύας, πόλις τῆς Φωκίδος κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Κηρισσοῦ, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ξέρξου (Ἡρόδ. Η, 33).

Τριτογένεια, ἐπίθετον τῆς Ἀθηναῖς (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 515); κατὰ τινὰς τῶν ἀρχαίων ὡς γεννηθείσης παρὰ τὸν ποταμὸν Τρίτωνα πρὸς ταῖς Ἀλακτομεναῖς τῆς Βοιωτίας, ἐνθα καὶ ἰδίως ἐτιμᾶτο (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 8. — Ἡρόδ. Θεογ. — Παυσ. Θ, 33. — Εὐρπ. Ἰων, 872. — Ἀπλλδ. Α, 3, 6), ἢ παρὰ τὴν Τριτωνίδα λίμνην τῆς Λιόυας (Ἡρόδ. Δ, 150, 179), ἢ τέλος ἐκ τοῦ ὅτι Τριτὼ παρὰ Βοιωτοῖς ἢ Αἰολεῦσιν ἐσήμαινε τὴν κεφαλὴν, κατὰ τὸν μῦθον ὅτι ἡ θεὰ ἐγεννήθη ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς (Ὀμ. Ἰγν. Ἀθν. 28, 4. — Σχλ. Ἀπλλν. Ῥοδ. Δ, 1310. (παρὰ Στφ. Λειψ. 76. σλ. 127). — Ἡρόδ. Θγ. 924.

Τριτογονία, ἡ ἐκ πάππου γηγησία καταγωγὴ. Ἐν Ἀθήναις ἀπηγεῖτο ἀττικὴ τριτογονία ὡς προσὸν διὰ τὴν κτήσιν ἀξιώματος Ἰσραηλικοῦ, ἢ καὶ ἀνωτάτου πολιτικοῦ, ὡς τοῦ τῶν ἐννέα ἀρχόντων.

Τριτοπάτορες καὶ τριτοπάτρεις, υἱοὶ Διὸς καὶ Περσεφόνης, δαίμονες τινες, οἱ ἀρχαιότατοι Διόσκουροι ἐν Ἀθήναις, περὶ ὧν ἄλλοι ἄλλα λέγουσιν· οἱ μὲν τοὺς ἐκλαμβάνουσιν ὡς συνεχωμένους μετὰ τῶν τριττύων (ἴδ. Τριπτύς, 1), οἱ δὲ ὡς δαίμονας τῶν εὐεργετικῶν ἀνέμων, ἢ ὡς θεότητας τοῦ γάμου καὶ τῶν γεννήσεων, ἢ ὡς τὰ πρωτόπλαστα ὄντα· καὶ προσέτι, κατὰ τοὺς μὲν ἀνομάζοντο Ζαγρεὺς, Εὐδουλεύς, Διόνυσος, κατ' ἄλλους Βριτομάτης, Ἰγης, Εὐδουλεύς κτλ. (Φωτ. — Ἠσύχ. — Σουῖδ.).

Τριπτύς, 1) τὸ τρίτον ἐκάστης τῶν παναργαίων τεσσάρων Ἰωνικῶν φυλῶν ἐν Ἀττικῇ, περιλαμβάνον ἀνὰ 30 γένη (Πολδ.

Η, 109, 111. — Ἀρκπρ.) ἄλλως καὶ φρα-
τρία καὶ ἕθνος λεγόμενον. Ἐξηκολού-
θησαν δ' ὑφιστάμενοι καὶ μετὰ τὴν εἰς 10
φυλάς διαιρέσιν τοῦ λαοῦ ὑπὸ τοῦ Κλεισθέ-
νους, ὡς ἀποδείκνυται ἐξ ἐπιγραφῶν (Haug.
Anz. Poll. II, ἀρ. 448), ἀλλ' ἀγνοεῖται ἂν
ἔμειναν 12, ἢ ἠδῆθήσαν εἰς 3 10 φυλάς=30.
Ἐπὶ τὸν δὲ τότε καὶ Τριττῦαρχοι
(Πλάτ. Πολ. Β, 475). — 2) Τριττῦα (τὰ)
ἦσαν θυσία ἐπὶ ἐπισημοῖς δημοσίοις ἔργοις, εἰς
ἣν τρία ἐσφάζοντο θύματα, μάλιστα κάπρος,
κρίδος καὶ ταῦρος (Ἀρσφ. Πλοῦτ. 121). Ἡ εἰ-

κὼν ἐξ ἀναγλύφου Ἑλληνικοῦ. Κατ' ἄλλο ἀνά-
γλυφον συνωδεύετο ἡ θυσία καὶ ὑπὸ μουσικῆς.

Τριτώ, ταῦτὸ τῷ Τριτογένεια, ἴδ.

Τρίτων, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς
Ἀμφιτρίτης, εἰς τὰ χρυσαῖά μέγαρα τῶν γο-
νέων του εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης οἰ-
κῶν (Ἡσδ. Θγν. 930). Εἰς Τρίτων ἦν εἰς
τὰς διηγήσεις περὶ Ἀργοναυτῶν (Ἡρδ. Δ,

179. — Ἀπλδ. Δ, 1552) ὁ θεὸς τῆς ἐν
Λιβύᾳ Τριτωνίδος λίμνης. Ἐπίσης θεωρεῖται
ὡς δαίμων τῆς Μεσογαίης. Συνήθως παρε-
δίχοντο πολλοὺς Τρίτωνα, παρανηχομένους
εἰς τὰς ἄλλας θαλάσσιαις θεότηας, ἢ ἐπὶ
θαλασσίων τεράτων ἱππεύοντας, καὶ διὰ θα-
λασσίας κόγχης σαλπίζοντας, ὅπως, διαταγῆ

τοῦ Ποσειδῶνος, πρᾶννοι τὰ κύματα (Ἀπλδ.
Ῥδ. Δ, 1610). Παρίσταντο δὲ μάλιστα ὡς
κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωποι καὶ ἰχθύς. Ὁ Παυ-
σανίας (Θ, 21, 1) τοῖς ἀποδίδει κόμην πρᾶ-
σίνην, λέπια, βράγχια ὑπὸ τὰ ὄτα, ῥίνα ἄν-
θρωπίνην, στόμα εὐρὺ μετ' ὀδόντων ἰχθύων,
ὀφθαλμοὺς θαλασσοχρούς, χεῖρας, δακτύλους
καὶ ὄνυχας τραχεῖς ὡς τὰς κογχύλας, καὶ
τὸ κάτω σῶμα δελφίνος. Ὅταν δὲ, πλὴν
τούτων, εἶχον καὶ δύο ἐκ τῆς ὀσφύος προέ-
χοντας πόδας ἱππίους, τότε ἐλέγοντο κεν-
ταυροτρίτωνες ἢ ἰχθυοκένταυροι.

Τρίτων, 1) Ὁ Νεῖλος (παρ' Ἀπλδ.
Ῥδ. Δ, 269), ἔθεν καὶ Τριτωνίς ἢ ἐπ' αὐτοῦ
πόλις Θῆβαι. — 2) Χεῖμαρρος τῆς Λιβύας
διαρρέων τὴν Παλλάδα καὶ τὴν Τριτωνίδα
καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν μεσόγειον (Ἡρδ. Δ,
178. — Δισγλ. Εὐμ. 288). — 3) Ποτάριον
τῆς Βοιωτίας, ῥέον παρὰ τῇ κόμῃ Ἀλαλ-
κομεναῖς, ἔθεν, κατὰ τινὰς, ἢ Ἀθηναῖ Τριτο-
γένεια (Παυσ. Θ, 33. — Στρβ.).

Τριτωνίς, 1) λίμνη ἐπίσημος τῆς Λι-
βύας, πλησίον τῆς μικρᾶς Σίρτιος καὶ τῆς
πόλεως Βερεντικής, ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Τρίτω-
νος τρεφομένη, κατὰ τινὰς τὸ μέρος τῆς
γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς (Ἡρδ. Δ, 178. —
Πινδ. Πύθ. Δ, 20). — 2) Νόμη τῆς Τρι-
τωνίδος λίμνης, κατὰ τινὰ διήγησιν τῶν Λι-
βύων μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶ-
νος (Ἡρδ. Δ, 180. — Ἀπλδ. Ῥδ. Δ,
1496). — 3) Ἐπώνυμον τῆς πόλεως Θηβῶν
ἐν Αἰγύπτῳ, διότι ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Νεῖλου,
λεγομένου δῆθιν καὶ Τρίτωνος (Ἀπλδ. Ῥδ.
Δ, 260). — 4) Ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, ταῦτὸ
τῷ Τριτογένεια.

Τρίτωνος (ἢ), πόλις τῆς Μακεδονίας
(Στρ. Βυζ.).

Τριφυλόδιωρος, ἴδ. Τρυφιδωρος.

Τριφυλία, χώρα ἐν Ἠλίδι τῆς Πε-
λοποννήσου, ἢ ἀπὸ τῆς Μεσσηνίας ἐκτεινο-
μένη μέχρι τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ. Οἱ κάτο-
ικοι αὐτῆς ἀπετελοῦντο ἐκ τριῶν φυλῶν (Ἐφ.
— Στρβ.). Ἰδ. Ἡλίδ.

Τρίφυλος υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς
Λαοδαμείας, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀμό-
κλα. Κατ' αὐτὸν ἐκλήθη ἡ Τριφυλία (Πολδ.
Δ, 77).

Τριχάϊκες. Ὅπως ἐλέγοντο οἱ Δω-
ριεῖς, ὡς εἰς τρεῖς φυλάς διαιρούμενοι (Ἡσδ.
ἐν Μ. Ἐτυμλ. λ.).

Τρίχαπτον, βρασμα τριχῶτον, ἄλλως
ὑπ' ἄλλων χαρακτηριζόμενον (Ἡσδ. — Ὁ.
Ἐξεκ. ΙΣΤ, 10), ὑπὸ τῶν πλείστων ὡς λε-
πτότατον, πολύτιμον, ἐκ λεπτῶν τριχῶν ὑφα-
σμένον εἰς κόσμον τῆς κόμης τῶν γυναικῶν
(Ἀθην. ΣΤ, 260. — Ἰώσηφ. Ἀρχ. Γ, 5)
ἀντιστοιχοῦν πιθανῶς πρὸς τὴν νῦν, δαν-
τέλλαν.

Τριχολαβίς, ὄργανόν τι δι' οὗ ἀπέ-
σπων (ἐμάδου) τὰς τρίχας.

Τριχώνιον, πόλις τῆς Αἰτωλίας,
πλησίον τῆς Λυσιμαχείας (Πολδ. — Στρ. Βυζ.)

Τριγωνίς λίμνη, μεγάλη τῆς Αἰ-
τωλίας λίμνη, πρὸς βορρᾶν τοῦ Ἀρακύνθου
ὄρους. Νῦν λίμνη τοῦ Ζυγοῦ ἢ τοῦ Βραχο-
ρίου. Ἡ δυτικῶς αὐτῆς κειμένη μικρὰ λίμνη,
Ἰρῖα πρὶν καλουμένη (Ὁν. Ματ. VII,
372), μετεκλήθη ἔπειτα Λυσιμάχαια,
κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς νοτίας αὐτῆς ἀκτῆς κει-
μένην πόλιν (Πολδ. Β, 7. ΙΑ, 4). Ἡ δὲ
πόλις Τριχώνιον ἔκειτο νοτίως τῆς Τρι-
χωνίδος καὶ ἀνατολικῶς τῆς Λυσιμαχείας
λίμνης (Στρβ. Ι, 450).

Τριώβολον, νόμισμα ἀργυροῦν ἐν
Ἀθῆναις, ἔχον τὸν σταθμὸν καὶ τὴν ἀξίαν
ἡμισίας δραχμῆς. Εἰς τοὺς ἔπειτα χρόνους
εἰς τοσοῦτον εἶχεν ὀρίσθ' ὁ ἡμερήσιος μι-
σθὸς τῶν Ἀθηναίων ἐκκλησιαστῶν καὶ δι-
καστῶν. Τὸ Διγναῖον τριώβολον ἦτο μείζον,
ἀναλόγως τῆς δραχμῆς καὶ τοῦ ταλάντου τῆς
Αἰγύπτου.

Τρουζήν (ἢ), πόλις ἀρχαία τῆς Πε-

λοποννήσου ἐν Ἀργολίδι, ὀλίγον ἀπέχουσα
τῆς ἀκτῆς τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἱερὰ δὲ
τῷ Ποσειδῶνι. Τοῦ βασιλέως αὐτῆς Πιπθῆως
ἢ θυγατρὸς Ἀθρα ἐγέννησεν ἐκατὲ ἐκ τοῦ Λι-
γέως, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, τὸν Θηραῖα.
Ἔχε δὲ λιμένα ὅστις ἐκαλεῖτο Πώγων. Ἐπὶ
Τούρκων ἢ Τροϊζὴν ἐλέγετο Δαμαλάς (Ὁμ.
Ἰλ. Β, Β, 561. — Παυσ. Β, 32).

Τρουζήν (ἢ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀ-
δελφὸς τοῦ Πιπθῆως, ὁ κτίστης τῆς Τροι-
ζήνης (Παυσ. Β, 30. — Στρβ.)

Τρουζήνος, υἱὸς τοῦ Κέαντος, πατὴρ
τοῦ Εὐφῆμου, εἰς τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ
(Ὁμ. Ἰλ. Β, 847).

Τρόμοι, λαὸς Κελτικὸς, εἰς τὴν
Ἀσίαν μετὰ τῶν Τεκτοσάγων καὶ τῶν Το-
λιστοβόλων εἰσβαλόντες, καὶ εἰς τὴν Γαλατείαν
παρὰ τῷ Ἀλεῖ ἐγκαταστάσαντες (Πολδ. ΛΑ,
13. — Στρβ. Δ, 187. ΙΒ, 561, 566. —
Liv. XXXVIII, 16).

Τρόμης, ἐν Ἀθῆναις, πατὴρ τοῦ ῥή-
τορος Αἰσχίνου, κατὰ Δημοσθένην (π. Στρ.
270) κατ' ἀρχὰς δούλος Ἀθηναίου τινός,
εἶτα ἀπελευθερωθεὶς καὶ μετονομασθεὶς Ἀ-
τρόμητος.

Τρόπαιον, ἀττικὸς Τροπαῖον (Σγλ.
Ἀρσφ. Πλάτ. 453) καθ' ἑλληνικὸν ἔθος μνη-

μεῖον ἐγειρόμενον μετὰ νίκην καὶ φυγὴν τοῦ
ἐχθροῦ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, καὶ συνι-
στάμενον ἐξ ἐχθρικών ὄπλων σεσωρευμένων,
ἢ εἰς κορμὸν καὶ κλάδους δένδρων ἐξαρτω-
μένων, διὰ δὲ ναυμαχίαν ἱδρυόμενον εἰς τὴν

πλησιέστεραν τοῦ τόπου τῆς ναυμαχίας ἀκτὴν, καὶ περιλαμβάνον, πλὴν ὄπλων, καὶ ἀφλάστα τῶν πλοίων καὶ ἀκροστόλια. Ἐνίοτε συνέπιπτεν ἀμφότερα τὰ μέρη καὶ ἐγείρωσι τρόπαιον, ὅταν ἐκάτερον ἀντεπαιεῖτο τὴν νίκην (Θουκ. Α, 54. 105. Β, 92). Ἀντιθέτο δὲ τὸ τρόπαιον εἰς θεοτήτά τινα δι' ἐπιγραφῆς (Παυσ. Β, 27, 7), τὰ ναυτικά πάντοτε εἰς τὸν Ποσειδῶνα (Θουκ. Β, 84, 92), δι' ὃ καὶ σπανίως αὐτοὶ οἱ ἡττηθέντες ἐτόλμων τὴν ἱεροσυλίαν τοῦ να καταστρέψωσιν αὐτὰ (Δίων Κάσ. ΜΒ, 48), ὡς ἐτόλμησαν τοῦτο οἱ Μιλήσιοι, ἀνατρέψαντες τὸ κατ' αὐτῶν στηθὲν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (Θουκ. Η, 24). Πρὸς μὴ διακρίνειν ἐχθρῶν αἰσθημάτων ἐπεκράτει ὁ ὅρισμός να μὴ ἐπισκευάζωνται τὰ τρόπαια φθειρόμενα (Πλούτ. Ρωμ. Κερ. ΑΖ. — Διόδ. ΙΓ, 24), οὐδὲ να ἐγείρωνται ἐξ ὕλης ἀφθάρτου, καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι κατηγοροῦσαν τοὺς Θηβαίους ἐνώπιον τῶν Ἀμφικτυόνων ὡς στήσαντας τρόπαιον ἐκ μετάλλου (Cic. d. Inv. II, 23). Ἄλλ' ὁ κανὼν οὗτος παρεβαίετο πολλῶς, οὐ μόνον εἰς τοὺς ἐπειτα χρόνους (Παυσ. Β, 3, 9. Γ, 14. 7. Β, 27), ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ Ἀλκιβιάδου (Πλούτ. Ἀλκ. Κ). Οἱ Μακεδόνες δὲν ἔστηνον τρόπαια, καὶ ῥητῶς λέγει ὁ Παυσανίας (Θ, 40, 3) δι' οὐδ' ὁ Φίλιππος ἔστησέ ποτε, οὐδ' ὁ Ἀλέξανδρος οὐτε ἐπὶ Δαρδίου οὐτε ἐπὶ ταῖς Ἰνδικαῖς νίκαις. Γνωστὸν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἤγειρε πύργον ἐν Ἰνδαίᾳ κατὰ τὸ ἔσχατον σημεῖον μέχρις οὐ προέβη· τοῦτο ὅμως ἦν οὐχὶ τρόπαιον, ἀλλὰ μνημεῖον οὕτως εἶπεν γεωγραφικόν. Ἐπὶ Ῥωμαίων τὰ τρόπαια ἐπολλαπλασιάζοντο, καὶ ἰστώντο μονίμως καὶ μνημονευτικῶς, οὐ μόνον εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ῥώμῃ, ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου καὶ ἐν ταῖς στοαῖς (Tac. Ann. II, 83, XV, 18), εἰς ἐγκύβητα τῆς πόλεως καὶ εἰς διακρίνειν τῆς μνήμης τῶν νικῶν καὶ τῶν νικητῶν, ἀντικαθιστῶντα τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἄλλοτε ἀνεγείρομένους ἀνδριάντας. Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν ἐκ γραφῆς τῆς Πομπηίας παρί-

στησι νικητὴν στρατηγόν, καὶ παρ' αὐτῇ τὴν θεῶν Νίκην στήσανσαν δι' αὐτὸν τὸ τρόπαιον δ φαίνεται μεταξὺ τῶν δύο.

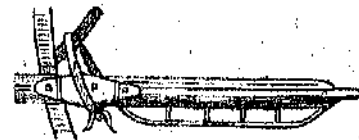

Τρόπαιος καὶ **τροπαῖος**, ἐπίθετον τῶν θεῶν, ὡς εἰς φυγὴν τρεπόντων τοὺς ἐχθροὺς, ἢ τὰ κακὰ ἀποτρεπόντων.

Τρόπις (ἡ), ἡ πρώτη καὶ κατωτάτη βᾶσις τοῦ πλοίου, ἐφ' ἧς στηρίζεται πᾶσα ἡ λοιπὴ ναυπηγία (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 130. Η, 252).

Τρόπος, ἐν τῇ μουσικῇ, διάφορος ἁρμονία, ὡς ἀτρόπος Λύδιος κτλ. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ μουσικῇ τὸ ἀτροπαίριον.

Τροπὸς καὶ **τροπωτήρ**, τὸ δερμάτινον λωρίον δι' οὗ ἐδέετο ἡ κώπη εἰς τὸν

σκαρμὸν (Ὀμ. Ὀδ. Δ, 782. Θ, 53. — Θουκ. Β, 93). Ἡ εἰκὼν παρίστησι τροπὸν τοῦ μεσαιῶνος.

Τρουεντένος, ποταμὸς τῆς Πικεντινῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν, μετὰ πόλεως ὁμωνύμου ἐπ' αὐτοῦ (Στράβ.). Νῦν Τρόντος.

Τρόφιμοι ἐλέγοντο ἐν Σπάρτῃ οἱ εἰ-

λωτες οἱ ἐντὸς τῶν οἰκῶν τῶν κυρίων τῶν ἐξοικοδομῶν γεννώμενοι (Διλ. Π. Γ. ΙΒ, 43).

Τροφώνιος, υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, ἐγγονοῦ τοῦ Κλυμένους, βασιλείᾳ τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, λεγόμενος δι' ὅτι μετὰ Ἀγαμέμδους, τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐφοδόνησε τὸν ἀρχαιότατον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς, τὸν θησαυρὸν τοῦ Λυγείου ἐν Ἡλιδί καὶ τὸν ἐπι σωζόμενον τοῦ Ἰσθίου ἐν Ὀρχομενῷ. Ἐμυθολογεῖτο δ' ὅτι ἐπὶ τῆς οἰκοδομίας αὐτοῦ ἐτεχνάσθησαν τρόπον ἵνα εἰσδύωσιν εἰς τὸν θησαυρὸν καὶ κλέπτωσι τὰ ἐκεῖ ἐγκεκλεισμένα πολύτιμα· ὅτι δ' ἐφωράθησαν, καὶ τότε ὁ Τροφώνιος, ἵνα μὴ γνωσθῶσιν ὡς δυντες αὐτοὶ οἱ κλέπται, ἀπαεφάλισε τὸν ἀδελφόν του, αὐτὸς δ' ἐγένετο ἀρανὴς εἰς δάσος πλησίον τῆς Λεθαδαιᾶς (Παυσ. Θ, 37), ἐνθα τῇ ἐσθήθῃ ἰαγαλμα, ἔργον τοῦ Πραξιτέλου (Παυσ. Θ, 21), καὶ εἶχε μαντεῖον ἐν ὑπογείῳ σπηλαίῳ (σωζομένῳ καὶ αὐτῷ), ἐξ οὗ ὁ ἐξερχόμενος, ἕνεκα τῆς φρικῆς ὑφ' ἧς κατελαμβάνετο, οὐδέποτε πλέον ἐγέλα (Ἡρόδ. Α, 46. — Εὐριπ. Ἴων, 300. Ἀριστ. Νφλ. 502. — Διόδ. ΙΔ. — Παυσ. Θ, 37. κλ.).

Τροχαλία, κύλινδρος χρησιμεύων εἰς μηχανήματα πρὸς ἄρσιν βαρέων σωμάτων. Ἰδ. τριπαστρον, τὸ ἔχον τρεῖς τροχαλίας.

Τροχίλος, μέρος τῆς Ἰωνικῆς βάσεως τῶν κίβνων. Ἰδ. τὸ ταυτώνημον Σκοτία.

Τρόχιλος, υἱὸς τῆς Καλλιθέας, πρώτης ἱερέας τῆς Ἦρας ἐν Ἀργεῖ, κατὰ μίαν παράδοσιν νυμφευθεὶς ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσινίαν παρθένον, καὶ ἐξ αὐτῆς ἀποκτήσας υἱὸς τὸν Τριπτόλεμον καὶ τὸν Εὐβουλέα (Παυσ. Α, 14).

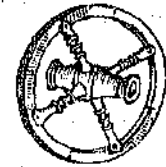
Τροχίσκος. Οὕτως ἐκαλοῦντο μικρὰ κατακῆτια ἀρωματικά.

Τροχουεῖδης λίμνη, τῆς Δήλου, πρὸ ἧς ἐλέγοντο γεννηθέντες ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀρτέμις (Ἡρόδ. Η, 170. — Θεογ. 7. — Καλλιμ. Δηλ. 261).

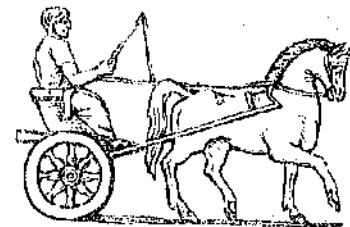
Τροχοπέδη, τὸ αὐτὸ καὶ ἐποχέδης,

αὐτὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν (Ἀθήν. Γ, 99), ἵνα κωλύῃ τὴν ἀμαξάν να φέρεται μετ' ὀριμῆς εἰς μέρη κατωφερῆ.

Τροχός, κύκλος περὶ αὐτὸν στραφόμενος, καὶ ἐν γένει πᾶς κύκλος, δι' ὃ καὶ

α' Ἡλίου τροχός» (Ἀριστ. Θεογ. 27), πρὸ πάντων δὲ ὁ τῆς ἀμαξῆς, ὁμοίως τοῖς νῦν ἐπὶ ἐν χρήσει, πλὴν τοῦ ὅτι συνήθως εἶχε τέσ-

σπρας μόνως ἀκτινάς ἢ κνήμας, κατὰ τὴν εἰκὼνα ἐκ σωζομένου πρωτοτύπου. Ἦσαν δ' αἱ ἀρχαῖαι ἀμαξαὶ δίτροχοι σχεδὸν πάντοτε. Ὁμοίως τροχός ἐλέγετο καὶ ὁ τοῦ κεραμέως, δι' οὗ, στραφομένου περὶ αὐτὸν, δίδεται τὸ ἐπιδικώμενον σχῆμα εἰς τὸν ἐπ' αὐτοῦ πηλὸν διὰ τῶν χειρῶν τοῦ κεραμέως (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 60. — Ἀριστ. Ἐκκλ. 1. 4. Ξεν. Συμπ. Β, 8, 5), ὡς ἐν τῇ εἰκὼν ἐξ Αἰγυπτιακῆς τοιχογραφίας. Τροχός ἦν καὶ ὄργανόν τι βασάνου, εἰς ὃ δεθεῖς περιεφέρετο

ταχέως ὁ κολαζόμενος (Ἀριστ. Αιστρ. 846. Βατρ. 452. Πλούτ. 875. — Ἀχ. Τάτ. 875). Ἡ εἰκὼν παρίστη, κατὰ δακτυλιόλιθον τὸν ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὴν ποινήν ταύτην καταδικασθέντα Ἰξίωνα (Πίνδ. Πυθ. Β, 40). Τρο-

χός δ' ἐλέγετο και ὁ μετάλλινος κρίκος ὃν οἱ νέοι πρὸς γύμνασιν και παιδιᾶν ἐκόλων τρέχοντες· ὡς τρωχοί ἦσαν και οἱ μικροί

κρίκοι, πολλάκις ἔχοντες και ἠχητικά ἐλάσματα, οὗς αἱ ὄρχηστρίδες, μεταξύ ὀρχούμεναι, πολλοὺς ἀνέρριπτον και συνελάμβανον ἐν βύθῳ (Ἐνφ. Συμπ. Β, 7, 8).

Τρωδίον, βαθὺ πινάκιον εἰς παράθεσιν μαγειρικῶν παρασκευασμάτων.

Τρωγητός, ἡ συλλογὴ τῶν καρπῶν οὐ μόνον τῆς ἀμπέλου, ἀλλὰ και τῶν ἀγρῶν και τῶν δένδρων· και τρύγος πᾶν ἐκ τῶν προϊόντων τῆς γῆς συλλεγόμενον (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 566. Ὀδ. Η, 124. Ἰγν. Ὀμ. Ἀπλλ.

55. — Ἐδσθ.). Ἡ εἰκὼν, κατὰ δακτυλιόλιθον, καρίστησι τρωγητὴν ἐλαιῶν, αἵτινες ἐτρυγούντο δι' ἀναβάσεως εἰς τοὺς κλάδους, και οὐχὶ διὰ τῆς πολλῆς καταστρεπτικῆς αὐτῶν καταρτίψεως.

Τρωγῶν, τροφὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἧς ὁ τάφος ἐδείκνυτο παρὰ τῆ γὰρ τοῦ θεοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ (Παισ. Η, 25).

Τρώζος, τύραννος τις φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του, διότι ἀπηγόρευεν αὐτοῖς

να ὀμιλοῦσι δημοσίᾳ ἢ ἰδιωτικῶς ἢ να ἐκφράζωνται διὰ σχημάτων περὶ πολιτικῆς (Αἰλ. π. 1. ΙΑ, 22). Ἄλλ' ἡ γραφή ἀμφιβάλλεται.

Τρωήλας (ὁ), και τρώηλις (ἡ) (Ἡσύχ.). Ἰδ. Τωρύνη.

Τρώξ (ἡ), ὁ εἰσέτι ἀνέτοιμος και μὴ ψηθεὶς ὄνος (Ἡρδ. Δ, 23. — Αἰλ. Ἐπιστ. Ζ), ὁ και γλευκός λεγόμενος (μουστός), ἐξ οὗ και ἡ παροιμία «τρώξ κατ' ὀπίρᾳν» ἐπὶ ὑποθέσεως εἰσέτι ἀώρου και μὴ ἀποφασίσεως.

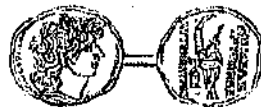
Τρούπανον, αὐτὸ τὸ Τέρετρον (Ἰδ).

Τρωτάνη, αὐτὸ τῷ σταθμῶς (Ἰδ).

Τρούφαινα, ἑταῖρα τις ἐν Ἀθήναις (Λουκ.).

Τρωφρέδωρος, Ἀλεξανδρινὸς γραμματικὸς και ποιητὴς, γράψας «Ἰλίου ἄλωσιν», και «παράφρασιν τῶν Ὀμήρου παραβολῶν» (Σουθ.).

Τρούφων, 1) Διόδοτος κύριον ἔχων ὄνομα· τὸ δ' ἕτερον ἐδόθη αὐτῷ διὰ τὴν ἐκδεδιτημένην και τρωφηλὴν διαιτάν του. Ὡς στρατηγὸς ἐν Συρίᾳ προσλαβὼν τὸν τίτλον αὐτοκράτορος και θανατώσας τὸν βασιλέα Ἀντίοχον (τὸν Θεὸν) ὃν αὐτὸς εἶχεν ἐνθρονίσει, κατεκράτησε τὸν θρόνον τῷ 142 π.Χ.

Και κατ' ἀρχὰς μὲν διὰ δύρων ἐπροσπάθησε να κερδήσῃ τὴν εὐνοίαν τῶν Ῥωμαίων· μετὰ τρία ἔτη ἐξεδιώχθη ὑπ' αὐτῶν εἰς Ἀρμενίαν, ἐνθα ἀπέθανε τῷ 134 π. Χ. (Ἀππ. Συρ. ΕΗ), — 2) Ἐπώνυμον Πτολεμαίου Δ, τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου (Αἰλ. π. 1. ΙΑ, 31). — 3) Ἑλλην γραμματικὸς πεπαιδευμένος ἐπὶ Λύγουστου και Τίβεριου, υἱὸς Ἀρμωνίου. ἐξ ὧν δύο μόνον μικρὰ διεσώθησαν ἔργα, τὰ ἐπιγραφόμενα «πᾶθη λέξεως» και «περὶ τρόπων».

Τρωάς και Τροία (Ἡρδ. Ε, 122. Ἐνφ. Ἀνθ. Ζ, 8, 7), προσέτι και Ἰλίας γῆ. Ἡ περιχώρος τῆς πόλεως Τροίας ἀπετέλει ἐπὶ τῶν Διαδόχων μέρος τῆς Μυσίας· διατηροῦσα ὅμως τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, και ἐξετείνετο, κατὰ τὴν παραλίαν, περίπου ἀπὸ τῆς Ἀθύδου, μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Ληκτοῦ πρὸς μεσημβρίαν, ἀνατολικῶς δ' αὐτοῦ μέχρι τῆς Ἀνάνδρου, και μεσογείως μέχρι τῆς Ἰδης. Ὁ Ὀμηρος οὐδαμῶς καταδεικνύει αὐτῆς τὰ ὄρια. Ἦν δὲ πᾶσα ἀνώμαλος πεδιάς, διασχισμένη ὑπὸ τῶν δυτικῶν παρεκτάσεων τῆς Ἰδης, και διέρρεον αὐτὴν οἱ ποταμοὶ Σαλνιόεις, Σιμόεις, Σικάμανδρος και Θύμβριος. Κάτοικοι τῆς χώρας ἦσαν οἱ Τρώες (Ὀμ. Ἰλ. Β, 123. 809 κλ.), πιθανῶς προσλθόντες ἐκ μίξεως ἐγχωρίων Φρυγῶν και ἐκ Θράκης προσλθόντων Τεύκρων (Ἡρδ. Ε, 122. Ζ, 43). Ἐν αὐτῇ,

κλήν τινων δευτερευουσῶν και ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι ἐλως ἀσήμεν πόλεων (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 328. Ἰδ. Μυσία), σπουδαία πόλις ἦν τὸ Ἰλιον, ἢ ἡ Ἰλιος, ἢ Τροίη, εἰς οὐ μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ Ἑλλησπόντου, ἐν τῷ πεδίῳ, κατὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἰδης, κειμένη (Ὀμ. Υ, 216), μετὰ τῶν ποταμῶν Σιμόεντος και Σικαμάνδρου. Ὑψωμα παρατεινόμενον κατὰ τὰ νοτιανατολικά τῆς πόλεως ἐλέγετο τὸ Πέργαμον, τὰ Πέργαμα ἢ ἡ Πέργαμος, και ἦν ἡ ἀκρόπολις, περιέχουσα τὸν ναὸν τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς και ἄλλα ἱερά (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 88. Δ, 508. Ε, 447), και τὰ μέγαρα τοῦ Πριάμου, τοῦ Ἐκτορος και τοῦ Πάριδος (Ἰδ. Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 317. 370. 512). Ἐκ τῶν πυλῶν μνημονεύονται ὀνομαστί μόνον

αἱ Σκαίαι, αἱ ἄγουσαι ἀριστερῶς εἰς τὴν πεδιάδα. Τὰ ὄχυρά δὲ και πύργους ἔχοντα τείχη ἔκτισαν ὁ Ἀπόλλων και ὁ Ποσειδῶν, και κατεστράφη ἡ πόλις τῷ 1184 π. Χ. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ὑπῆρχεν ὅμως και μετὰ ταῦτα τὸ ὑπὸ τοῦ Στράβωνος (ἸΓ, 593. Ἰδ. και Ἡρδ. Β, 10. Ζ, 42) ἀνέον Ἰλιον λεγόμενον. Ἐπὶ πολὺ ὑπὸ περιγηγῶν και ἀρχαιολόγων ἐξελαμβάνετο ὡς θέσις τοῦ Ὀμηρικοῦ Ἰλίου ἢ κατὰ τὸ χωρίον Βουρνάβασι. Ἀλλ' αἱ τῷ 1881 ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου Σχλησιμάννου ἐνεργηθεῖσαι ἀξιόλογοι ἀνασκαφαὶ ἀπέδειξαν διὰ δεδομένων ἀναμφισβητήτων, διὰ πλείστων πολυτίμων εὐρημάτων, ὅτι τοῦ Ὀμήρου ἡ πόλις ἔκειτο κατὰ τὸ χωρίον Ἰσσαρλίκ, εἰς 12 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Ὑπάρχουσιν ὅμως μετὰ τῶν λογίων οἱ πρεσβεύοντες ὅτι ὁ Ὀμηρος δὲν εἶδεν οὐδ' ἐγνώριζε τὴν Τρωάδα, και ἐποίησε κατὰ φαντασίαν. Τὸ νέον Ἰλιον, πιθανῶς ἐπὶ τῆς θέσεως, ἢ παρὰ τῇ θέσει τοῦ ἀρχαίου, κτήθηθη και ἐκαλλωπίσθη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, Λυσιστάχου, Ἰουλίου Καίσαρος, ὃν ὁ ἔσχατος ἐλέγετο ὅτι, — βεβαίως διότι ἐκεῖ ἀνεγνώριζε τὸ ὀμηρικὸν Ἰλιον, — ἐσχεδίασεν, ὡς μετὰ ταῦτα και ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ἐκεῖ να μεταφέρῃ τοῦ κράτους τὴν πρωτεύουσαν (Ἰδ. Πον. Ὀδ. ΙΙΙ, 3, 37 και ἐξηγ.).

Τρωγέλος, εἰς τῶν δύο μικρῶν Ἰλιμένων τῆς πόλεως Συρακουσῶν πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀχερδίνης (Ἰδ. Συρακουσαι).

Τρωγέτις, λίμνη ἐπὶ τῶν συνόρων Λυκαονίας και Πισιδίας ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ (Στρεβ. ΙΙβ, 6).

Τρωγλοδύται, ἐπωνυμία διδομένη πολλαχῶς τῆς ἀρχαιότητος εἰς πολλοὺς λαοὺς κατωτέρας κοινωνικῆς ἀναπτίξεως, ὡς οἰκοῦντας εἰς σπήλαια. Οὕτως ἐν Λιβύᾳ, ἐν Καυκάσῳ, ἐν Μοισίᾳ. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκαλοῦντο οὕτως οἱ κάτοικοι τῆς ἀκτῆς τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου, ἧτις και Τρωγλοδυτικὴ γῆ ἐλέγετο. Οἱ ἄγριοι τῶν μερῶν ἐκείνων, κλι ἰχθυοφάγοι λεγόμενοι, εἶχον τότε,

ὡς καὶ νῦν, κοινότητα γυναικῶν καὶ τέκνων (Στρωβ. ΙΣΤ, 769, 794).

Τρώγος (Πομπήιος), ἐκ Γαλατικῆς οἰκογενείας, ἣν ὁ Πομπήιος εἶχε πολιτογραφῆσαι εἰς τὴν Ῥώμην, σύγχρονος τοῦ Διβίου, ἔγραψε λατινιστὶ παγκόσμιον ἱστορίαν εἰς 44 βιβλία ἀπὸ Νίνου μέχρι τῶν ἡμερῶν του, κατὰ πηγὰς Ἑλληνικὰς, ἰδίως τοῦ Τιμαγέ- νους καὶ τοῦ Κλειτάρχου. Τοῦ συγγράμματος τοῦτου περίληψις συναχθεῖσα ὑπὸ Ἰουστίνου διατηρεῖται, καὶ μεταφράσθη εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικὴν.

Τρωϊκός πόλεμος, Αἱ παραδόσεις περὶ τοῦ μεγάλου καὶ μακροῦ πολέμου, οὗ θέατρον ὑπῆρξεν ἡ Τρώας, ἔμειναν ζωνταί εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῶν μετασχόντων αὐτοῦ κατοίκων τῶν διαφόρων χωρῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐτι μᾶλλον ἐπολλαπλασιάσθησαν βεβήως καὶ ἐπλουτίσθησαν ὅτε, μετὰ 80 περὶ- που ἔτη, κατὰ τὰ ἱστορούμενα, οἱ Δωριεῖς κατήλθον καὶ ἐκαὶ ὡς καὶ εἰς πᾶσαν τὴν νο- τίαν Ἑλλάδα, ἔναυλα ἐτι ἔχοντες τὰ κατορ- θώματα τῶν πατέρων των καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, ὧν πολλοὶ καὶ συγκατήλθον μετ' αὐτῶν, ὡς Ἀχαιοὶ ὑπ' ἀρχηγὸς Πηλοπίδας, Ἴωνες ὑπὸ Νεστορίδας, Θεσσαλοὶ, Βοιωτοὶ, Λοκροὶ, Εὐβοεῖς, κτλ. Ἐκ τῶν νέων δ' ἐξη- γητῶν, ἐξ ἐκείνων οἵτινες ζητοῦσι πάντοτε ἐξηγήσιν τινα ἀφαστιώτες τῆς ἱστορικῆς, ὑπῆρ- ξάν τινες δισχυρισθέντες ὅτι ὁ Τρωϊκός πό- λεμος ἦν οὐδὲν ἕτερον ἢ αὐτὴ ἡ εἰσβολὴ τῶν Δωριέων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐπὶ τὸ ποιη- τικώτερον μεταποιηθεῖσα. Τὰς παραδόσεις ἐκαί- νας λέγουσι πιθανὸν νὰ ἔψαλλον ῥαψωδοὶ με- μονομένως, καὶ εἶτα, ὡς ὑπολαμβάνεται, ὁ Ὀ- μηρος νὰ συνῆραψε καὶ συνηρμολόγησε τὰς ᾠδὰς αὐτῶν. Ἀλλὰ πολὺ πιθανώτερον, καὶ τῆ φύσει τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος συμφω- νότερον φαίνεται, τῶν ἀρχαίων ἐκείνων διη- γήσεων, αἵτινες ἐτι δὲν εἶχον ἀποσβεσθῆ, γινῶσιν ἔχων, μετὰ 350 ἔτη, ὡς πιστεύεται, ὁ μεγαλοφύετος τῶν ποιητῶν, νὰ συνέ- ταξε κατ' αὐτὰς τὰ ἀθάνατα ἔπη του, ἅτινα

ὅμως τότε διὰ τὴν σπάνιν, εἰ καὶ οὐχὶ ἐντελῆ ἔλλειψιν, πρακτικῶν τρόπων μεταδόσεως, κατεκερματίζοντο εἰς τὸ στίγμα καὶ ὑπὸ τὴν λύραν τῶν ῥαψωδῶν ὅσοι ἀποσπάσματα αὐτῶν ἔψαλλον, μέχρις οὗ ὁ Πεισίστρατος, μετὰ ἕτερα 300 ἔτη, συνέλεξε καὶ συνηρμολόγησεν αὐτὰ πάλιν. Βεβαίως δὲ δὲν περιέλαβεν εἰς τὰ ποιήματα ταῦτα πᾶν εἴ τι περὶ Τροίας ἱστορεῖτο καὶ ἐπισταύετο, ὡς οὐδεὶς οὐδέποτε ποιητῆς θὰ ἔπραττεν, ὅτε μάλιστα ὁ Ὀμη- ρος πᾶσαν τὴν δρᾶσιν τῆς Ἰλιάδος του εἰς ὄλγας μόνον ἡμέρας περιώρισε. Μετ' ἐκεῖ- νον δ' ἦλθον οἱ Κυκλικοὶ (ἴδ.), καὶ ἐπὶ τὰ ἔγχη του ἐλπίζοντες νὰ βάλωσι, πολλὰ ἐδοκίμασαν νὰ ψάλωσιν ἐκ τῶν ὑπ' ἐκείνου παραλειφθέντων. Ἄλλ' ὁ Ὀμηρος ἐμει- νε διὰ τῶν αἰῶνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὁ ψάλτης. — Ὡς ἀφορμὴ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέ-μου θεωρεῖται ἡ ἄρπαγὴ τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Πάριδος (ἴδ. Πάρις). Ἄλλ' ἡ παρά- δοσις, ἐτι περαιτέρω χωροῦσα, ἔτι ἀρχαιότε- ραν αἰτίαν τοῦ πολέμου ἀνευρίσκει ἐν τοῖς γάμοις τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, τῶν γο- νείων τοῦ Ἀχιλλεύου, ἥτις τοῦ ἥρωος τοῦ ὑπὲρ πάντων διαπρέψαντος ἐν Τρωάδι, δι- ἠγηλαδῆ ἡ Ἔρις, παρωργισμένη διότι μόνη ἐκ τῶν θεαινῶν δὲν εἶχε κληθῆ εἰς τὸν γάμον, ἐρ- ριψεν εἰς τὴν τράπεζαν τῆς ἐστίασεως μῆ- λον φέρον τὴν ἐπιγραφὴν «Ἡ καλὴ ἡλαθέτω,» καὶ ἐκ τούτου διχόνοια προέκυψε μεταξὺ τῶν θεαινῶν Ἡρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης, ἣν ἐξεδίκασεν ὁ Πάρις. Τοῦ μύθου τούτου τοῦ μῆλου δὲν μνημονεύει ὁ Ὀμηρος, ἀλλὰ τῆς δίκης τοῦ Πάριδος ἀπαντᾷται τις νόστις εἰς τὰ ἔπη του (ἴλ. Ω, 25). Ὁ Μενέλαος, σύ- ζυγος τῆς ἀρπαγείσης Ἑλένης, συνεννοήσει καὶ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀφ' οὗ περιήλθε πάσας τὰς Ἑλληνικὰς χώ- ρας καὶ περιεποίησεν εἰς ἑαυτὸν τὴν βοήθειαν τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν, ἐπεχείρησε, πρὸς ἐκ- δίκησιν, ἐκστρατεῖαν κατὰ τῆς Τρωάδος (Ὀδ. Φ, 115). Κατὰ μεταγενεστέραν διήγησιν ὑπεχρεώθησαν εἰς τὴν ἐκστρατείαν οἱ ἡγε-

μόνες δι' ἔρκου πρὸς τὸν Ἰυνδάρειον (ἴδ.), καὶ εἰς τὸ Ἡραῖον τοῦ Ἄργους ἐξελέγη ὁ Ἀγα- μέμνων γενικὸς ἀρχηγὸς ὑπὸ τῶν συνελθόν- των βασιλέων, ἢ ἐν γένει ἢ ὑπεροχῇ αὐτοῦ τὸν ἀνέδειξε τῶν ἄλλων ἀνώτερον (Θουκ. Α, 9). Ὁ στρατὸς συνηλθεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Αὐλίδος (Ὀμ. ἴλ. Β, 203), συγκεί- μενος ἐξ 100,000 ἀνδρῶν καὶ 1188 πλοίων (ἴλ. Β, 496, ἴδ. καὶ Θουκ. Α, 10). Οἱ πρώτιστοι τῶν ἡρώων αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἀγα- μέμνων, ὁ Μενέλαος, ὁ Ἀχιλλεύς μετὰ τοῦ Πατρόκλου, Ἄγας ὁ Σαλαμίνιος καὶ Ἄγας ὁ Λοκρὸς, ὁ Τεῦκρος, ὁ Νέστωρ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀντιλόχου, ὁ Διομήδης, ὁ Ὀδυσ- σεύς, ὁ Ἰδομενεύς (ἴδ. τὰ διάφορα ὄνόματα). Πρὸ τοῦ ἀπόπλου ὁ Ἀγαμέμνων ἔλαβε χρη- σμὸν τῶν Δελφῶν, ὅτι τὸ Ἴλιον θὰ πέσῃ ὅταν διαφωνήσωσιν οἱ ἐπισημότεροι τῶν Ἑλ- λήνων (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 77) ἐν Ἀύλιδι δὲ τῷ ἐμάντευσεν ὁ οἰωνοσκόπος Κάλχας, ἐκ διο- σημίας τινὸς ἣτις τῷ ἐπεφάνη ὑπὸ σχῆμα δράκοντος, ὅτι μετὰ δέκα μόνον ἔτη θὰ ἐκυ- ρεῖον τὴν πόλιν. (ἴλ. Β, 300). Ἄλλο παρὰ τοῖς ἀρχαίαις ἐπισήμον ἐπεισόδιον τῆς ἐν Αὐ- λίδι διαμονῆς ἦν ἡ θυσία τῆς Ἰφιγενείας (ἴδ.), ἣς ὅμως δὲν μνημονεύει ὁ Ὀμηρος. Καθ' ὅδον ἐγκατελείφθη εἰς τὴν Λημνον ὁ Φιλο- κτήτης (ἴδ.), μετὰ δὲ τὴν ἀφίξιν, πρῶτος εἰς τὴν τρωϊκὴν παραλίαν ἐφανεύθη ὁ Πρω- τεσίλαος (ἴδ.). Οἱ δὲ Κυκλικοὶ ποιηταὶ διη- γοῦνται ὅτι οἱ Ἕλληνες προσωρμίσθησαν τὸ πρῶτον εἰς Τευθρανίαν, ἐκλαβόντες αὐτὴν ἀπὸ τῆς Τρωάδος, καὶ ἐπολέμησαν ἐκεῖ μετὰ τοῦ Ἰηλέφου· εἶτα δὲ, ὑπὸ τρικυμίας πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς ἀκτὰς αὐτῆς διασπαρέντες, ἐπέστρεψαν ἐν δευτέρου εἰς τὴν Τρωάδα, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἰηλέφου τὴν ὁδηγίαν. Οἱ Ἀ- χαιοὶ ἐστρατοπέδευσαν πρὸ τῆς Τροίας, καὶ ὁ Μενέλαος εἰσήλθε μετὰ τοῦ Ὀδυσσεύς εἰς τὴν πόλιν ἐνα ζητήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλέ- νης, ἀλλ' εἰς μάτην (ἴλ. Γ, 205, Α, 139). Ὅστε ἠναγκάσθησαν ν' ἀποφασίσωσι μακρὰν πολιορκίαν. Ἐπειδὴ ὅμως, ἐλλείψει τροφί-

μων, ἠναγκάζοντο νὰ ἐκπέμψωσι πολλὰ πρὸς λαηλασίαν ἀποσπάσματα εἰς τὴν περιχωρὸν, προσέτι καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι κειμένην χερ- σόνησον νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς γεωργίαν, ἐνα ἔχωσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν (Θουκ. Α, 11), διὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχωσι τὰς δυνάμεις των ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ ἦσαν ἠναγκασμένοι ἐννεα ἔλα- ἔτη νὰ μείνωσιν ἐκεῖ ἐστρατοπεδευμένοι. Εἰ- χον δὲ καὶ οἱ Τρῶες ἀνδρείους πολεμιστὰς, πρὸ πάντων Ἔκτορα, τὸν ἀρχηγὸν δλου των τοῦ στρατοῦ, καὶ μεταξὺ τῶν συμμάχων αὐ- τῶν τὸν Αἰνεΐαν, τὸν Σαρπηδόνα, τὸν Γλαῦ- κον κ. ἄ. Ὁ Ἀγαμέμνων ὡς λόγον τῆς τριαυτῆς παρατάσεως τῆς πολιορκίας δὲν ἐβόλεπε τὸ πλῆθος τῶν Τρώων (ἴλ. Β, 110), ἀποτελούντων μόλις τὸ δέκατον τοῦ Ἑλλη- κοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ τῶν συμμάχων τὸ πλῆ-θος. Ἡ δὲ κατὰκτησις κατωρθώθη μόνον τὸ δέκατον ἔτος. — Μέρους τῶν συμβάντων τούτων περιέχει ἡ Ἰλιάς. Χρῆσῆς, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρ- δους, ἀδελφὸς τοῦ Βρύσσου, τοῦ ἐν Χρῆσῃ Ἀπόλλωνος ἱερεῦς, ἦλθεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον νὰ ζητήσῃ νὰ τῷ ἀποδοθῇ ἡ θυγάτηρ του Χρῆσις (Ἀστυνόμη), ἣν εἶχεν ὁ Ἀγαμέμνων αἰχμάλωτον. Ἄλλ' ὁ Ἀγα- μέμνων, μὴ ἀποβλέψας οὐδ' εἰς τὸ ἱερατικὸν τοῦ Χρῆσου ἀξίωμα, οὐδ' εἰς τὴν ἔφερε στε- λὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸν ἀπέβαλε, καὶ ὄρ- γισθεὶς ὁ θεὸς, ἐπέμψε νόσον ἐλαθρίαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν. Ὁ Ἀχιλλεύς συνε- κάλεσε τότε εἰς ἀγορὰν (συνέλευσιν) τοὺς Ἀχαιοὺς, καὶ ἐκεῖ ὁ Κάλχας ἀπεφῆνατο περὶ τῆς αἰτίας τοῦ κακοῦ, καὶ ὅτι ἡ Χρῆ- σῆς ἔπρεπε ν' ἀποδοθῇ ἄνευ λύτρων ὁ δ' Ἀγαμέμνων, δυσαρσετούμενος διὰ τῆς Χρῆ- σῆδος τὴν στέρησιν, καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα θεω- ρῶν ὡς παραίτιον τοῦ ἐπεισοδίου, ἦλθε πρὸς αὐτὸν εἰς διάσασιν καὶ εἰς ἔριν, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι ὁ ἀποδώσῃ μὲν τὴν Χρῆσιδα, ὁ καὶ ἀμέσως ἔπραξε (ἴλ. Α, 308), ἀλλὰ ὁ ἀπε- ζημιούτο λαμβάνων παρὰ τοῦ Ἀχιλλεύου τὴν ἀγαπητὴν ἐκείνου δούλην, τὴν Βρυσηίδα, (ἴδ. Ἀχιλλεύς) ὅτε δὲ καὶ ἐξετέλεσε τὴν

ἀπειλὴν ταύτην, ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπεσύρθη ὀργιζόμενος ἀπὸ τοῦ πολέμου, ὁ δὲ Ζεὺς ὑπεσχέθη τῇ Θέτιδι νὰ ἐπιχειρήσῃ δυστυχίας εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς μέχρις οὗ ὁ Ἀχιλλεὺς ἰκανοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος (Ἰλ. Α). Ἔκτοτε οἱ Τρῶες, ὅτινες, ἐν ὄσῳ παρῆν ὁ Ἀχιλλεὺς, ἔμενον ὀπίσω τῶν τειχῶν των, ἅμα ἀπεσύρθη ἐκεῖνος, κατήλθον εἰς τὸ πεδὸν τῆς μάχης, Ὀνειρος ἐκ Διὸς πεμφθεὶς, καὶ νέκην ὑποσχόμενος, ἔπεισε τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ ὀρίσῃ τὴν ἐπαύριον εἰς ἡμέραν μάχης (Ἰλ. Β) ἀλλ' ἀντι ταύτης, συνομολογοῦσιν εἰρήνην οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Τρῶες, καὶ ἀποφασίζεται νὰ μονομαχήσωσιν ὁ Μενέλαος καὶ ὁ Πάρις ὑπὲρ τῆς κτήσεως τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἀρπαγέντων θησαυρῶν. Ὁ Πάρις νικάται, ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτη σώζει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κινδύνου τοῦ θανάτου (Ἰλ. Γ). Ἐν ᾧ ἔμως ὁ Ἀγαμέμνων ἀπαιτεῖ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς συνθήκης, ὁ Πανδάρεος ἐπιόρκως τοξέσας κατὰ τοῦ Μενελάου, ἐξεγείρει νέαν συμπλοκὴν, εἰς ἣν κυρίως διεκρίθη ὁ Διομήδης. Ἐληξε δ' ἡ ἡμέρα ἐκείνη διὰ μονομαχίας μεταξὺ Αἰάντος καὶ Ἔκτορος. Ἐπὶ ἐπιούσῃ ἐπέηλθεν ἀνακοχὴ πρὸς κήθευσιν τῶν νεκρῶν, τῇ δὲ μετὰ ταῦτα περιετείχισαν καὶ περιετάφρωσαν τὸ στρατόπεδόν των οἱ Ἀχαιοὶ (Ἰλ. Γ-Η). Ταῦτα δὲ συνέβησαν, ἀπ' ἐναντίας πάσης ἱστορικῆς πιθανότητος, κατὰ τὸ 10ον ἔτος τοῦ πολέμου (Θουκ. Α, 11). Ἔκτοτε δ' ἀνευεώθη ὁ πόλεμος, διὰ τοὺς Ἑλληνας ἀνεπιτυχίως (Ἰλ. Θ), καὶ ὁ μὲν Ἀγαμέμνων προτείνει τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιστροφήν, ὁ δὲ Νέστωρ συμβουλεῖ τὴν συνδιαλλαγὴν μετὰ τοῦ Ἀχιλλεῦς· ἀλλὰ πρέσβεις πρὸς αὐτὸν πεμφθέντες οὐδὲν κατορθοῦσι (Ἰλ. Ι). Διὰ νυκτὸς κατασκοπεύουσιν ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Διομήδης (Δολώνεια. Ἰδ. Διομήδης) (Ἰλ. Κ). Ἐπὶ ἐπιούσῃ δ' οἱ πρῶτιστοι τῶν Ἑλλήνων πολεμισταί, ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ Ὀδυσσεὺς, ὁ Διομήδης, τραυματίζονται εἰς τὴν μάχην, καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀκοδιῶκει ὁ Ἔκ-

τωρ μέχρι τῶν χαρακωμάτων αὐτῶν, ὧν τὴν πύλην θραύει διὰ μεγίστου ἰλίου, ἀνοίγων εἰς τοὺς Τρῶας τὴν ὁδὸν πρὸς τὰς ναῦς (Ἰλ. Λ, 12), αἵτινες ἐπομένως δὲν ἦσαν βεβαίως προσωρισμένοι πολὺ μακρὰν. — Ἐπὶ μικρὸν ὁ Ποσειδῶν δίδωσιν ἄλλην τροπὴν εἰς τὸν πόλεμον, ἀλλ' εἶτα πάλιν ἀποκρούει ὁ Ἔκτωρ τοὺς Ἑλληνας, καὶ προτίθεται νὰ πυρπολήσῃ τὰ πλοῖα, ὅτε, ἀπέναντι τοῦ μεγάλου κινδύνου, ὁ Πάτροκλος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀχιλλεῦς, ἐνδυσθεὶς τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ, κατήλθον εἰς τὴν μάχην, ἀπέκρουσε τοὺς Τρῶας, φονεύσας τὸν Σαρπηδόνα καὶ ἄλλους πολλοὺς, καὶ τέλος φονεύεται καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἔκτορος (Ἰλ. Ν-Π). Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς διὰ τοὺς Ἀχαιοὺς δυστυχιστέρας μάχας, ὁ ποιητὴς, ὑπαγορεύει πατριωτικοῦ αἰσθήματος, ἀπαριθμεῖ περισσοτέρους Τρῶας ἢ Ἑλληνας φονευθέντας. Τὰ δὲ περαιτέρω, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἔκτορος μεθ' ὃν λήγει ἡ Ἰλιάς, ἴδε εἰς τὴν λέξιν Ἀχιλλεύς. Ὀλίγον μετὰ τὸν Ἔκτορα ἐφονεύθη καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἡρώων. Ὁ Σαλαμίνιος Αἴας (Ἰδ.) ἠτύχησεν ἕνεκα τῆς ἐριδος περὶ τῶν ὄπλων τοῦ Ἀχιλλεῦς. Ἰσοῦς μετὰ τοῦ Ἔκτορος τὸν θάνατον ἔρχονται, κατὰ τὸν Κυκλικὸν Ἀρκετίνον, οἱ Ἀμαζόνες εἰς βοήθειαν τῶν Τρῶων· ἀλλὰ τὴν βασιλίσαν αὐτῶν Πενθησίλειαν φονεύει ὁ Ἀχιλλεὺς. Ἰῶτα ἔρχεται ὁ Μέμνων ἐξ Αἰθιοπίας, φονεύει τὸν Ἀντίλοχον, καὶ θανατοῦται ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεῦς, ὅστις καὶ αὐτὸς φονεύεται ὑπὸ τοῦ Πάριδος. Διηγούνται δ' οἱ Κυκλικοὶ καὶ τὰ περαιτέρω συμβάντα μετὰ τοῦ Ἀχιλλεῦς τὸν θάνατον, τὰ ἐπαγαγόντα τῆς Τροίας τὴν πτώσιν. Ἡ Τρώας δὲν ἠδύνατο νὰ κυριευθῇ ἐν ὄσῳ εἶχε τὸ σῶζον αὐτὴν Παλλάδιον ἐντὸς τῶν τειχῶν της, δι' ὃ καὶ ἤρπασαν αὐτὸ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Διομήδης (Ἰδ. Παλλάδιον). Προσέτι δ' ἐπηταίτο πρὸς ἄλλωσιν τῆς πόλεως καὶ ἡ παρουσία τῶν Ἡρακλείων βελῶν, ᾧ εἶχεν ὁ Φιλοκτήτης, καὶ προσέτι καὶ ἡ τοῦ Νεοπόλεμου,

τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλεῦς. Δι' ὃ καὶ ἐκεῖνα καὶ οὗτος προσεκομισθησαν (Ἰδ. Νεοπόλεμος, Φιλοκτήτης). Ἡρωὸς ὡς ὁ πατήρ τοῦ ἀνεδείχθη καὶ ὁ Νεοπόλεμος, καὶ τὸ πρῶτιστον αὐτοῦ κατόρθωμα ἦν ὅτι ἐφόνευσεν τὸν Ἡρακλείδην Εὐρύπυλον (Ἰδ.). Ὁ δὲ Φιλοκτήτης κατετόξευσε τὸν Πάριν. Τὰ τεῖχη ὁμῶς τῆς πόλεως δὲν ἠδύνατο νὰ κυριευθῶσι διὰ βίας, καὶ ἀπηταίτο εἰς δόλον καταφυγή. Ὁ Ἐπειδὸς τότε, συμβουλή τῆς Ἀθηνᾶς, κατεσκεύασε μέγαν ξύλινον (δούριον) ἔκπον, εἰς οὗ τὴν κοιλίαν ἐκρύβησαν ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἄλλοι συμπολεμισταί του. Ὁ μῦθος οὗτος προέκυψε πιθανῶς ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Τροία ἐκυριεύθη διὰ ξυλίνων ὄπλων, τῶν πλοίων. Οἱ Ἑλληνας, διὰ στρατηγήματος προσποιηθέντες ἀπόπλου, ἀφήκαν τὸν ἔκπον οὗτον ὀπίσω, εἰς τὸ στρατόπεδον. Καὶ συνεβόλευσαν μὲν τινες τῶν Τρῶων τὴν καταστροφήν αὐτοῦ (Ἰδ. Λαοκῶων), οὐχ ἦττον ὁμῶς εἰσῆχθη εἰς τὴν πόλιν ἵνα ἀνάτεθῇ τοῖς θεοῖς. Τότε διὰ νυκτὸς ἐξήλθον οἱ ἥρωες τῆς κρύπτης αὐτῶν, ὁ λοιπὸς στρατὸς ὀπίσω τῆς Τενέδου κρυπτόμενος, εἰδοποιήθη διὰ πυρᾶς καὶ ἐπέστρεψε, καὶ οὕτως ἐκυριεύθη τὸ Ἴλιον καὶ κατεστράφη· οἱ πλείστοι τῶν κατοικῶν ἐθανατώθησαν, ἢ ἀπήχθησαν δούλοι (Ὀδ. Θ, 49, Α, 506). — Διὰ μακρῶν διηγεῖται τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως ὁ Βιργίλιος κατὰ τοὺς Κυκλικούς. Εἰς ταύτας δὲ τὰς μεθομηρικὰς διηγήσεις μέγα ἔχει μέρος ὁ Σίμων, υἱὸς τοῦ Αἰσίου ἢ Σισύφου, συγγενῆς τοῦ Ὀδυσσεῦς. Ἐκουσίως, ἀφ' οὗ οἱ Ἑλληνας ἀνεχώρησαν, συλλαμβάνεται οὗτος ὑπὸ τῶν Τρῶων, καὶ ἐξαπατᾷ αὐτοὺς, ψευδῶς διηγούμενος ὅτι ἦν φυγὰς ἐκ τῶν καταδρομῶν τοῦ Ὀδυσσεῦς, ὅστις ἤθελε νὰ τὸν προσφέρῃ θυσίαν. Ἐρωτηθεὶς δ' ὑπὸ τῶν Τρῶων περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ δούριου ἔκπου, εἶπεν ὅτι αὐτὸς ἐσθήθη πρὸς ἐξιλέωσιν διὰ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ Παλλάδιου, καὶ εἰς τοὺς Τρῶας θὰ ἔφερον ἔλεθρον ἂν τὸν ἐδύνατο, ἂν δ' εἰσῆγον αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν, ἢ

Ἀσία θὰ ἐνίκα τὴν Εὐρώπην. Οἱ Τρῶες ἐπομένως εἰσῆγαγον αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τὴν νύκτα ὁ Σίμων ἀνοίξας τὴν θύραν του, ἐκάλεσε διὰ σημείου τὸν ἑλληνικὸν στρατόν. Περὶ τῆς τύχης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῶν Τρῶων Ἰδ. Πρίαμος· περὶ δὲ τῶν λοιπῶν Τρῶων, Ἰδ. Αἰνεΐας. Μετὰ τὴν ἄλωσιν, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ἐναντίον τῶν εἰθισμένων, συνεκάλεσεν ὁ Ἀγαμέμνων ἀγορὰν τοῦ λαοῦ. Οἱ Ἀχαιοὶ ἦσαν ἐν μέθῃ, οἱ δὲ δύο Ἀτρεΐδαι διεφώνησαν, διότι ὁ μὲν Μενέλαος ἤθελεν εὐθύς ν' ἀπέλθωσιν, ὁ δ' Ἀγαμέμνων νὰ διαμείνωσι μέχρις οὗ διὰ θουσιῶν ἐξιλεώσωσι τὴν Ἀθηνᾶν, παρωργισμένην διὰ τῆς Τροίας τὴν ἄλωσιν (Ἰδ. Αἰνεΐας). Ἐπομένως διηρέθη καὶ ὁ στρατὸς, καὶ οἱ μὲν παρέμειναν μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, οἱ δὲ ἀπήλθον τὴν ἐπαύριον ἀπὸ πρωΐας μετὰ τοῦ Μενελάου, τοῦ Ὀδυσσεῦς, τοῦ Νέστορος καὶ ἄλλων. Ὁ Νέστωρ, ὁ Διομήδης, ὁ Νεοπόλεμος, ὁ Φιλοκτήτης, ὁ Ἴδομενεὺς ἐπανήλθον ἄνευ δυσκολίας εἰς τὰς οἰκίας των (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 130). Αἴας ὁ Λοκρὸς ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ πλοῦ, ὁ δ' Ἀγαμέμνων (Ἰδ.) μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του. Ὁ δὲ Μενέλαος καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπανεκάμφαν μόνον μετὰ πολυετῆ πλοῦν. Διὰ παραστάσεως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐκόσμησεν ὁ Πολύκλειτος τὴν ζωοφρόν τοῦ παρὰ τῷ Ἀργεῖ Ἡραίου (Παυσ. Β, 17), ἧς ἐλάχιστα διατηροῦνται συντρίμματα ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Ἀργεῦς.

Τρωῖλος, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάβης (Ἡμ. Ἰλ. Ω, 257) κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, φονευθεὶς εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεῦς (Ἀπλλδ. Γ, 12).

Τρῶες, 1) υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆς Ἀστυόχης, θυγατρὸς τοῦ Σιμόντος, ἐγγονος τοῦ Δαρδάνου (Ἀπλλδ. Γ. 11, 2) ἢ κατ' ἄλλους, υἱὸς Καλλιρρόης, θυγατρὸς τοῦ Σκαμάνδρου (Διον. Ἀλκ.). Διεδέχθη καὶ μετωνόμασε Τροίαν τὸ ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ βασι-

λατον του πατρὸς του. Υἱοὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Τίλος, ὁ Ἀσπάρκος, ὁ Γανυμήδης, καὶ θυγάτηρ ἡ Κλοπάτρα (Ἰλ. Γ', 230). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου (Ἰλ. Υ', 462).

Τρώτελον, χωρίον ἐν Σικελίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ Συρακουσῶν εἰς Λεοντίου (Θουκ. ΣΤ', 6). Τινὲς ἐξέλαβον αὐτὸ λελανθασμένον, ἀντὶ Τράγιλος, ὁ εἰς ταῖν λιμένων τῶν Συρακουσῶν

Τύανα (τά), ἀρχαία πόλις τῆς Καππαδοκίας, εἰς τὰ νότια αὐτῆς κειμένη, κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ταύρου, πρὸς ταῖς στενοῖς τῆς Κιλικίας, ἐπὶ τοῦ λεγομένου «Χώματος τῆς Σεμιράμιδος» (Στράβ. ΙΒ', 537) ὀχυρὰ ὡς ἐκ τῆς θάσεως καὶ στερεῶς τεταγισμένη, ὑπ' Ἑλλήνων δὲ κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους κατοικουμένη, καὶ πατρὶς τοῦ φιλοσόφου ἢ θαυματουργοῦ Ἀπολλωνίου, ὅστις καὶ μετὰ θάνατον ἐκεῖ ἐλατρεύετο. Εἶτα ἐκλήθη Ἰδασεία (Ρήν. VI, 3, 3). Νῦν τουριστὶ Κίς ἢ Κιλίς-Ἰσάρ.

Τυανῆτες (ῆ), ἡ παρὰ τὰ Τύανα χώρα τῆς νοτίας Καππαδοκίας.

Τυδεύς, υἱὸς τοῦ Οἰνείως καὶ τῆς Περιβίας (ἢ Ἐργης, ἢ Ἀλθαίας), ἐφυγεν ἐκ Καλυδῶνος, διότι εἰς τὴν θῆραν ἐφόνευσαν ἐγγυτάτον του τινὰ συγγενῆ, τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατρὸς του Μέλανος, ἢ Λυκοπέα ἢ Ἀλκάτιον, ἢ τοὺς υἱοὺς τοῦ Μέλανος, ἀπαναστατήσαντας κατὰ τοῦ Οἰνείως, ἢ τὸν ἴδιον ἀδελφόν του Ἐλευνίαν ἢ Μελάνιππον, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος, πρὸς τὸν Ἄδραστον, θύοντα αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Δηϊπύλην, ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν τὸν Διομήδην. Μετὰ τοῦ Ἀδράστου καὶ τοῦ Πολυνεΐκου συνεξεστράτευσαν εἰς Θήβας, καὶ ὑπὲρ πάντας διακρίθη δι' ἀνδρίας, ἀλλὰ καὶ δι' ἀγριότητα. Μόνος ἐφόνευσεν τὸν Θηβίους ἐνεδρεύσαντας κατ' αὐτοῦ· μόνον δ' ἀφῆκε νάμικρυγὴ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν Μαίωνα, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀίμωνος (Ὀμ. Ἰλ. Δ', 390). Ὅτε ὁ Τυδεύς ἐτραίθη θανατηφόρος, ἐπεφάνη ἢ Ἀθηναῖα ἵνα καταστήσῃ αὐτὸν ἀθά-

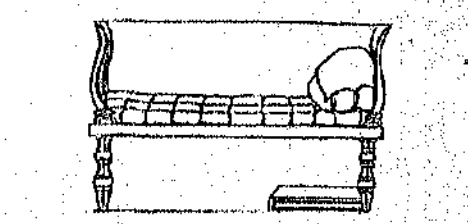
νατον. Ἄλλ' ὁ Ἀμφιάραος, ὅστις τὸν ἐμίσει, ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν τοῦ τρώσαντος αὐτὸν Μελάνιππου τοῦ Θηβαίου, καὶ τῆ τὴν ἔφερεν· ὁ δὲ Τυδεύς, σχίσας τὴν κεφαλὴν κατέφαγε τὸν ἐγκέφαλον, καὶ ἡ Ἀθηναῖα φρέσσα διὰ τὴν ἀγριότητα αὐτοῦ, δὲν τῆ ἔδωκε τὴν ἀθανασία. Τὸν ἐνεταφίσε δὲ ὁ Μαίων (Ἰδ. Ἄδραστος).

Τύκος, διοικητικὸς ἀντὶ Τύχη· **Τύκος** ἢ Τύχος (ὁ), εἶδος γλυφοῦ διὰ τὴν τὸν λίθων πελέκῃσιν (Εὐρεπ. Πρακτ. 945. Τρωάδ. 341. — Πολυδ.), ἐξ ἑνὸς ὄξους

πρὸς ἑξάτι τῶν λίθων, ἀφ' ἑτέρου ἔχων σχῆμα ῥακμοειδές (Ἄριστ. Ὀρν. 1138, Σχλ.), εἶον τὸ εὐρεθὶν μετ' ἄλλων ἐργαλείων ἐν Πομπηίᾳ.

Τύλη καὶ τύλος (ὁ), πᾶσα ἐξόγκωσις, μάλιστα ἐπὶ τοῦ δέρματος· ἰδίως ἡ προεξοχή

τοῦ νώτου τῆς καμῆλου προσέτι δὲ ἡ ἐπὶ τῆς κλίνης ἐπίτις πεπληρωμένη στρωμνὴ ἢ

προσκεφάλαιον, ὡς ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω κατ' εἰκόνα ἐκ Πομπηίας.

Τύλος, νῆσος ἐν τῇ Περσικῇ κώλῃ, πρὸς βορρᾶν, τῆς Ἀραβίας ἀπέναντι, περιμετρον ἔχουσα 23 γεωγραφικῶν μιλίων, μετ' ὁμωνύμου πόλεως, περίφημος διὰ τὴν ἀλίευσιν μαργαριτῶν. Νῦν Βεχαρίμα.

Τυμβάουλης, ὁ τὰ ἐπικήδεια μέλη αὐλῶν εἰς τὰς ἐκφορὰς (Γαλῆν.).

Τύμβος, ἐκ τοῦ τύφω, καὶ βαθυμῆδον (Ἡσυχ.)· τὸ μέρος ἐνθα ἐκαλετο νεκροῦ σῶμα, καὶ εἶτα ἐσωρεύοντο ἐπ' αὐτοῦ χῶμα καὶ λίθοι, κατὰ τὸ ἀρχαιότατον καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν μικρῇ Ἀσίᾳ ἔθος, ὡς τε «τύμβον ποιεῖν» ἢ «τύμβον χεῖν», ἀντὶ τοῦ θάπτειν (Ὀμ. Ὀδ. Δ, 584. Μ, 14. Ω, 81. — Ἡρόδ.). Τοιοῦτος ὁ σωζόμενος τύμβος ἢ σωρὸς τῶν πεσόντων ἐν Μαραθῶνι. Πολλάνης καὶ σίηλη ἐπιστάτο ἐπὶ τοῦ τύμβου, ὡς, ἐκ τοιοχογραφίας τῆς Περμπηίας, ὁ μᾶλλον ἐμδηματικῶς ἢ κατὰ τὸ ἀληθές σχῆμά του παριστώμενος τύμβος τοῦ Ἀδωνίδος.

Τύμνης, πατὴρ τοῦ Ἰσπιαίου, ἡγεμόνος τῶν Τερμέρων ἐν Κιρίᾳ (Ἡρόδ. Β, 37).

Τύμπανον, ὄργανόν τι μουσικόν ἢ κρότον ποιοῦν, ξύλινον ἢ μεταλλινόν, ἡμισφαιροειδῶς κοίλον, ἄνω ἔχον τεταμένον δέρμα ἤχητινόν, διὰ ῥάβδων κρούμενον, δι' ὅ καὶ ὁ Φαίδρος (ΠΙ, 20) οἰκτεῖρει τὸν δυστυχῆ θνον, ὅστις καὶ μετὰ θάνατον (ὅτε τὸ δέρμα του ἐχρησίμευσεν εἰς κατασκευήν τυμπάνου) οὐχ

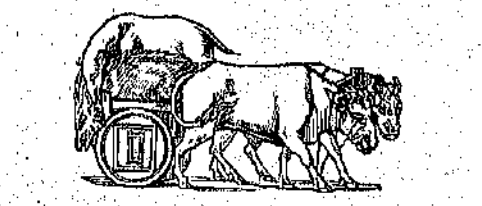

ἦτον ἐξυλοκοπεῖτο ἢ ἐπὶ τῆς ζωῆς του. Οὕτω τυμπανίζειν καὶ ἀποτυμπανίζειν ἐλέγετο τὸ δέρειν, μέχρι θανάτου κολλάκις, διὰ ξύλων τῆς καταβίτης. Τοῦ σχήματος δὲ τοῦ

τυμπάνου ἀπέδειξε καὶ τὸ ὄνομα Τυμπανιον, ὅ, κατὰ Πλλίνιον (ΙΧ, 44), ἀπεδίδοτο εἰς μαργαρίτας ἐπιπέδους ἐξ ἑνός, ἡμισφαιρικούς ἐξ ἑτέρου. Ἀλλὰ καὶ ἀπλοῦστερον σχῆμα ἐδόθη εἰς τὸ ὄργανον τοῦτο, ξυλίνου κρίκου, ἔχοντος ἐπὶ μιᾶς ἐπιφανείας ἐπιτεταμένον τὸ δέρμα, κατὰ δὲ τὴν περιφέρειαν μετάλλια ἠχοῦντα ὅταν ἐκινουνο, ὡς ἡ ἐν δακτυλιολίθου εἰκόν. Ταῦτα ἐπαίον τυμπανί-

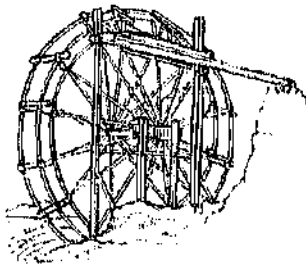

στριαί, εἰς βακχικὰς μάλιστα πανηγύρεις (Εὐρ. Βάχ. 124), προσάδουσαι καὶ προσορχούμεναι, ἢ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης ἀγύρται, δι' ὅ καὶ τυμπανιστῆς, τυμπανοτριβῆς (Plaut. Fruc. II, 7, 60) ἦσαν λέξεις μᾶλλον χλευαστικαί, καὶ περιφρονητικαί. Τοῦ τοιοῦτου σχήματος τύμπανον ἔπαιον οὐχὶ διὰ ῥάβδων ἀλλὰ διὰ τῶν δακτύλων. Ὡς ἠχητικὴν, ἀνόμαζον οἱ ἱατροὶ τύμπανον καὶ τὴν ἐν τῷ ὠτί ἀκουστικὴν μεμβράναν. Ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ καὶ τὸν πλήρη, μονόξυ-

λον τροχόν, (τὸν ἀνευ ἀκτίων) καὶ τέλος καὶ τροχειδῆς μηχανήμα, οὗ ὁ τροχὸς ἐκινεῖτο δι' ἀνθρώπων βαινόντων ἐντὸς αὐτοῦ, ὡς τὸ κατωτέρω ἐξ ἀναγλύφου, δι' ἄρσιν βαρέων

ἀντικειμένον, καὶ οἷα ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς χώραις εἰσὶν ἔτι καὶ νῦν πολλαχοῦ ἐν χρῆσει.

Ἑύμψη, μία τῶν προεκβολῶν τῶν Κεραυνίων ὁρέων, συνεχομένη μετὰ τοῦ Λάκμωνος, νοτίως τοῦ ποταμοῦ Ἀφου, πλουσία εἰς δάση καὶ ῥύακας. Κατ' αὐτὴν Ἑύμψαια ἐλέγετο ἢ περιχώρος, ἀποτελοῦσα τὴν βορειανατολικὴν γωνίαν τῆς Ἠπείρου (Ἀρρ. Α, 7. — Στράβ. Ζ, 325). Νῦν Ζαγόρι.

Ἑύμψρηστος, ἢ, ἴσως ὁρθότερον, Ἑύμψρηστος (Στράβ. Βυζ.), ὄρος συνδέον τὴν Οἴτην καὶ τὸν Πίνδον ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ περιέχον τὰς πηγὰς τοῦ Σπερχεῖοῦ. Ἑψοῦται δ' ἀποτόμιως καὶ πυραμιδοειδῶς μέχρι 2320 μέτρων (Στράβ. Θ, 433). Νῦν Βελοῦχι.

Ἑύπιδάρεως, υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφάρειος, Λευκίππου, Ἰκαρίου, καὶ τῆς Ἀρήνης (Ἀπλλ. Α, 9, 5), ἢ ἕγγονος τοῦ Περιήρους, υἱὸς τοῦ Οἰθάλου καὶ τῆς Βατείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἰπποκρόντος καὶ τοῦ Ἰκαρίωνος, (Ἀπλλ. Δ, 10, 4). Διωχθεὶς ἐκ Σπάρτης ὑπὸ τοῦ Ἰπποκρόντος, ἔφυγε μετὰ τοῦ Ἰκαρίου ἢ Ἰκαρίωνος εἰς Αἰτωλίαν, πρὸς τὸν Θέστιον, καὶ ἐνυμφεῦθη τὴν Ουγατέρα αὐτοῦ Λήδαν. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἀποκατέστησε πάλιν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Σπάρτης. Ἐκ τῆς Λήδας εἶχε Ουγατέρας τὴν Τιμάνδραν, τὴν Κλυταιμνήστραν (γυναῖκα τοῦ Ἀγαμέμνονος) καὶ τὴν Φιλονόην. Ἡ Ἑλένη ἐλέγετο τέκνον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ὡς καὶ ἐκ τῶν Διουκόρων, οἵτινες ἀμφότεροι λέγονται Ἑυπιδάρηαι, μόνον ὁ Πολυδεύκης, ἐν ᾧ ὁ Καστωρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἑυπιδάρεω καὶ τῆς Λήδας. Ὅτε

πολλοὶ μνηστῆρες ἐζήτησαν τῆς Ἑλένης τὴν χεῖρα, ὁ Ἑυπιδάρεω, συμβουλή τοῦ Ὀδυσσεύς, τοῖς ἐπέβαλε τὸν ὄρκον, ὅτι οὐ μόνον δὲν θέλουσι βλάψαι τὸν ὑπ' αὐτῆς ἐκλεχθῆσθαι, ἀλλ' ὅτι ἐξ ἐναντίας θέλουσι ὑπαρσπῆσαι αὐτὸν κατὰ πάσης προσβολῆς. Οὕτως ἐβρέθησαν ὑποχρεωμένοι, μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης, νὰ συνεκτρατεύωσιν εἰς τὴν Τροίαν. Εὐγνωμονῶν δὲ διὰ τὴν συμβουλήν ταύτην, ἐμείψτευσεν ὁ Ἑυπιδάρεω ὅπως ὁ Ἰκάριος τῷ δόσῳ τὴν χεῖρα τῆς Ουγατέρας τοῦ Πηνελόπης. Ἐὼν Διουκόρων δὲ καταριθμηθέντων μετὰ τῶν θεῶν, παρέδωκεν ὁ Ἑυπιδάρεω τὸν ὄρκον τῆς Σπάρτης εἰς τὸν γαμβρὸν τοῦ Μενελάου. Ἐν Σπάρτῃ ἐδείκνυτο ὁ τάφος αὐτοῦ.

Ἑυπιδάρηαι, ἰδ. Ἑυπιδάρεω.

Ἑυπιδάριος ἢ Ἑυπιδάριον, πόλις εἰς τὴν βορείαν παραλίαν τῆς Σικελίας, ἔχουσα ὁμοῖον μὲν ἀκρωτήριον καὶ λιμένα. Ἰδρῶθη δ' ἐπὶ Διουσίῳ τοῦ προεσπυτέρου ὑπ' Ἑλλήνων Μεσσηνίων καὶ Λοκρῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Μεταγενεστέρως καταποντίσθη μέρος τῆς πόλεως, καὶ τοῦτο ἐπέφερε τὴν παρακμὴν αὐτῆς (Πολύβ. Α, 25. — Liv. XXVI, 7. — Cic. Verr. V, 47). Νῦν Ἀγ. Μαρία Ἑυπιδάρου.

Ἑύπνης καὶ Ἑύπνης (ἢ καὶ ὁ), πόλις ὄχυρά τῆς Ζευγιτανίας ἐν Ἀφρικῇ, εἰς ἀπόστασιν 10 μιλίων νοτιοδυτικῶς τῆς Καρχηδόνας, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Κατάδα, αὐ ὁμῶς σήμερον οὐδὲν ἔχοντος σώζεται. Διὰ φυσικῶν προσχώσεων ὁ λιμὴν τῆς πόλεως ἔγινε λίμνη (Στράβ. ΙΖ, 834. — Tac. Germ. II. Hist. IV, 56. 70). Νῦν Ἑύπνης.

Ἑύπνησις, κάτοικος τῆς Χαλκίδος ἐν Κύβοις, ποιήσας ἐκ στιγμαίου ἐνθουσιασμοῦ λυμπρὸν παιᾶνα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, χωρὶς ποτὲ νὰ διδαχθῇ τὴν ποιήσιν (Πλάτ. Ἰων).

Ἑύππειον, ὄρος ἐν Τριφυλίᾳ τῆς Ἠλείδος, εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ, ἀπέναντι δὲ τῆς Ὀλυμπίας. Ἐκεῖθεν ἔπρεπε νὰ κατακρημνίζονται αἱ γυναῖκες, ὅσαι παρά τὴν ὑπάρχουσαν ἀπαγόρευσιν ἀνέβαινον εἰς

ἵνα ἴδωσι τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (Παυσ. Β, 6, 7).

Ἑύπος, τὸ ἔχνος τὸ καταλειπόμενον ἐπὶ μαλακοῦ σώματος ὑπὸ σκληροῦ ἐπ' αὐτοῦ πιεζομένου. Ἐν τῇ τέχνῃ τὸ διὰ γλυφίδος ἐν ξύλῳ ἢ μετάλλῳ χαραττόμενον, εἰς δ' πηλὸς ὑγρὸς ἐνεχεῖτο καὶ ἐπιέζετο, εἶτα δ'

εἰς κλίβανον διὰ πυρὸς στερεοῦμενος, ἐλάμβανεν ἀναγλύφως ἀκριβέστατα τὸ ἐγγεγλυμμένον σχῆμα. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ ἀνάγλυφα, ὡς ταύτην ἔχοντα τὴν ἀρχὴν, τύποι πολλὰς ἐλέγοντο, καὶ ἔκτυπα τὰ λίαν ἐξέχοντα (haut-reliefs). Εἰς τὴν εἰκόνα τὸ πρὸς δεξιὰ ἐστὶ τὸ τυπος εὐρεθεὶς ἐν Ἀρδέᾳ τῆς Ἰταλίας, τὸ δὲ πρὸς ἀριστερὰ τὸ ἔκτυπον.

Ἑυράμηθη, πόλις τῆς ἀσιατικῆς Σαρματίας πρὸς τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ. (Στράβ.).

Ἑυρανής, σύστημα ἀπολύτου μοναρχίας, καθ' ὃ εἰς ἕνα αὐθαρέτως καὶ παντεξουσίως. Ἐπήγαγε δὲ συνήθως ἐκ τῆς ἀναρχίας καὶ τῆς ὀχλοκρατίας, ἥτις, στερουμένη πάσης θεωρίας τῆς ἰσορροπίας τῶν ἐξουσιῶν καὶ δικαιωμάτων, εἶδε πᾶσαν τὴν δύναμιν εἰς ἕνα τῶν ἐξ αὐτῆς, τὸν φιλοδοξότερον καὶ ἐπιτηδειότερον, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιέζετο. μάλιστα καὶ ἀπεινῶν, ὡς μὴ ἔχοντος νὰ φοβῆται οὐδὲ μὴ τοῦ λαοῦ τὴν ἀντίπραξιν. Ἐπὶ Ὀμήρου ἢ τυραννὶς δὲν ὑπῆρχε, διότι οἱ βασιλεῖς ἦσαν τότε κληρονομικοὶ, Διογενεῖς, ὑπὸ νομίμων τινῶν περιοριζόμενοι, ἀνίσχυρος δ' ἦν ὁ λαὸς ἐξ ὃ οἱ τύραννοι ἀνεδείκνυτο. Ὁ Ἀριστοτέλης (Πολιτ. Β, 8, 3) καὶ ὁ Πλάτων (π. Πολιτ. Η, 566) ἀναγνωρίζουσι τὴν ἐκ δημοκρατιῶν προέλευσιν τῶν τυράνων. Ἀνεδειχθῆσαν δ' οἱ τύραννοι πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἰδίως ἐν τῇ ζ' καὶ σ' ἑκατονταετηρίδι π. Χ., συνεπέλα τῶν δημοτικῶν ταραχῶν ἃς

προῦκάλουν αἱ κατὰ τῆς δωρικῆς κατακτήσεως ἐπαναστάσεις, δι' ὃ καὶ οἱ Σπαρτιάται δραστηρίως αὐτοὺς κατεδίωξαν. Οὐ σπανίως ὁμῶς τῆς τυραννίδος τὴν αὐθαιρεσίαν ἐξηγούραζον ἀτομικαὶ ἀρεταὶ τῶν τυράνων, ὧν τινὰς ὁ Στράβων λέγει (Η, 587) «ἐπεικεῖς ἄνδρας», καὶ οἵτινες ἐπανάφερον τοῦ προδωρικοῦ πολιτισμοῦ τὸ φιλόκαλον καὶ μεγαλοურγές, καὶ τάξιν ἥτις ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἐνίοτε διεβλήθη ὡς αὐθαίρετος καὶ ἰδιοτελής καταπίεσις. Τοιοῦτοι τύραννοι ἦσαν οἱ Πεισιστρατίδαι ἐν Ἀθήναις, οἱ Κυψελίδαι ἐν Κορίνθῳ, κτλ. Ἀλλὰ μέχρι τέλους τὸ πνεῦμα τῆς συνετῆς ἐλευθερίας πανταχοῦ ὑπερίσχυεν ἐν Ἑλλάδι, καὶ τὰς τυραννίδας ἐκβαλοῦσαι διεδέχθησαν αἱ νόμιμοι δημοκρατίαι. Τελευταῖαι πασῶν ἦσαν αἱ ἐν Κορίνθῳ (582 π.Χ.), ἐν Σικυονίᾳ (573) καὶ ἐν Ἀθήναις (511), πλὴν τινῶν τυράνων ἐν μεταγενεστέρους χρόνοις ἐνιαχοῦ ἐξ ἐμφυλίων ταραχῶν ἀναδειχθέντων, οἳ ἦσαν οἱ ἐν Συρακούσαις Διονύσοι (405-343).

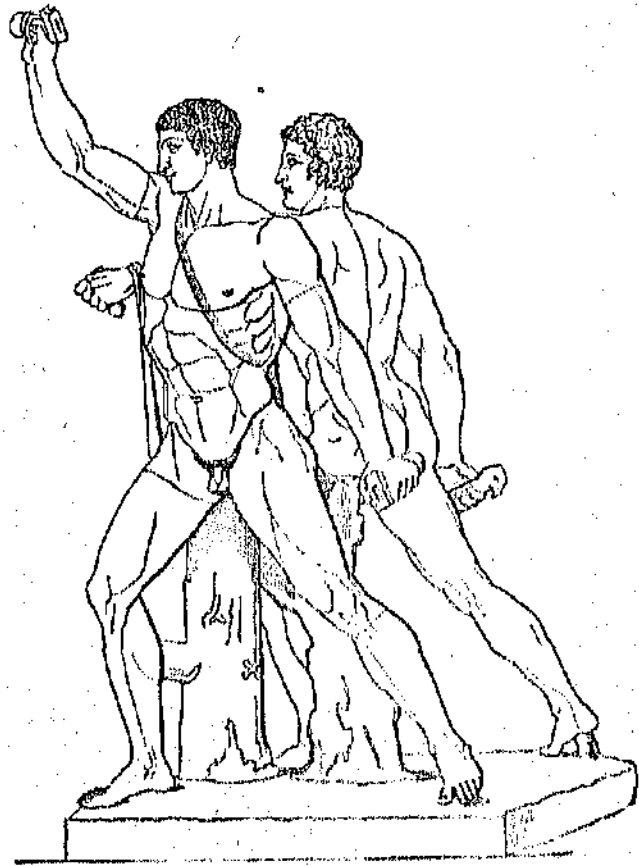
Ἑυρανήων, 1) γραμματικῶς ἐξ Ἀμισσοῦ, ἀιχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Λουκοῦλου κατὰ τὸν Μιθριδατικὸν πόλεμον, ἐκομίσθη εἰς Ρώμην, ἐκεῖ ἐπλούτισε, καὶ ἔζησεν εἰς γῆρας βαθύ (Πλούτ. Λούκ. ΙΘ. Σόλλ. ΚΣΤ). — 2) Ἐκ Φοινίκης, μαθητῆς τοῦ ἀνωτέρου, δούλος ἀπαλευθερωθεὶς τῆς Τερεντίας γυναικὸς τοῦ Κικέρωνος, μεθ' οὗ ἐξηκολούθησεν ἐν σχέσει διατελῶν, καὶ κατέταξεν αὐτοῦ τὰ βιβλία (Cic. ad Q. fr. III, 4, 5. Ad Alt. IV, 4, 8). Ἦν συγγραφεὺς ἐπιμελέστατος, καὶ ἰδίως γνωστὸς διὰ τὰς περὶ τὸν Ἀριστοτέλη μελέτας τοῦ.

Ἑυρανοκτόνοι, οἱ νέοι Ἀθηναῖοι Ἀρμόδιος (ἰδ.) καὶ Ἀριστογείτων, οἱ φονεύσαντες τὸν Πεισιστρατίδην τύραννον Ἰππαρχον. Εἰς αὐτοὺς ἀνήθηκαν οἱ Ἀθηναῖοι χαλκοῦς ἀνδριάντας, ποιηθέντας ὑπὸ τοῦ γλύπτου Ἀντήνορος, μεταξὺ τοῦ 514 π. Χ., ὅτε ἐφονεύθη ὁ Ἰππαρχος, καὶ τοῦ 497, ὅτε ὁ Ξέρξης ἀπήγαγεν εἰς Περσίαν τὸ ἔργον

τοῦτο, ἀποδοθὲν ταῖς Ἀθήναις μόνον ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἢ τῶν διαδόχων (Πaus. Α, 8. 23. — Ἄρρ. Ἀνθ. Γ, 16, 8. Ζ, 19. — Πλούτ. π. Ἀθλγ. 8. — ΡΙ. VII, 23. — Val. Max. II, 10). Ἰδρύθησαν δ' ἐν τῇ ἀγορᾷ πρὸς τῇ ἀναβάσει εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἱεροί, ὥστε οὐδεὶς ἀνδρίας ἐπατρέπετο νὰ στηθῇ πλησίον αὐτῶν. Εἰς νόμισμα ἀττικὸν σώζονται ἐπιτετυπωμένοι οἱ δύο οὗτοι ἀνδριάντες

ἀντιγράφου ἀμφιπέδου δὲν δύναται νὰ εἰκασθῇ εἰς τίνα ἐποχὴν ἀνήκει, πλὴν τοῦ ὅτι ἐγράφη μετ' Εὐκλείδην, καθ' ὃ ἔχουσα τὸ Ω. **Τύρομαννος**, υἱὸς Πτερελάου, φονεὺς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του εἰς τὴν κατὰ τῶν παιδῶν τοῦ Ἡλεκτρυόνος μάχην (Ἀπλλδ. Β. 4, 5). **Τύρας**, μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ρέων βορειανατολικῶς τοῦ

(ἴδ. Ἐικ. ἐν λ. Ἀρμόδιος) ἀλλὰ δύναται ν' ἀμφισβητηθῇ ἂν παριστῶνται κατὰ τὸ πρωτότυπον τοῦ Ἀντήνορος, ἢ κατ' ἄλλο τι ἔργον ἀντικαταστήσαν ἐκεῖνο μετὰ τὴν ἀπαγογῆν του, διότι καὶ ὁ Ἀριστοφάνης μνημονεύει τοῦ Ἀρμόδιου ἐν τῇ ἀγορᾷ (Ἐκκλ. 681), καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ (Itin. Ant. Holl. II, 565) γίνεσθαι μνηστὴρ τοῦ συμπλέγματος· ἀλλ' ἐπειδὴ αὕτη ἐστὶ γνωστὴ μόνον ἐξ

Ἰστρου (Δουνάβεως), καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον (Ἡρδ. Δ, 11. — Στράβ.) Ὁ νῦν Δνίσταρ. **Τυρία**, γυνὴ τοῦ Διγύπτου, μήτηρ τοῦ Κλαίτου, Μθενίλου, Χρυσίππου (Ἀπλλδ. Β, 1, 4). **Τυριαῖον** καὶ **Τυρία**, πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν ὀρίων τῆς Φρυγίας, 20 παραστάδας,

ἤτοι 12 γεωγραφικὰ μίλια δυτικῶς τοῦ Ἰκονίου κειμένη, ἐνθα ὁ Κύρος ἐπεθεώρησε τὸν στρατὸν του (Ξνφ. Ἀνθ. Α, 2, 24. — Στράβ. ΙΔ, 663). Νῦν Ἰλγούν ἢ Ἀξχιέρ. **Τυριγέται**, Γέται τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, περὶ τὸν Τύρον ποταμὸν κατοικοῦντες (Ἡρδ. Γ, 51). Καὶ Τυρίται παρὰ Στράβωνι.

γάλως τὴν ἐδλαφαν· ἀλλ' οὐχ ἤττον καὶ ὑπὸ τὴν Συρίαν καὶ ὑπὸ τὴν Ρώμην ἔμεινε

Τυριμέσαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλὴν (Στράβ. Βυζ.). **Τύρνος**, υἱὸς τοῦ Δαύνου καὶ τῆς Βενιλίας, διὰ τῆς Δανάης καταγόμενος ἀπὸ τοῦ Ἀχραιοῦ καὶ τοῦ Ἰνάχου, ἀδελφὸς τοῦ Ἰουτοῦρου, υἱὸς ἀδελφῆς τῆς Ἀμάτας, συζύγου τοῦ Λατίνου (Virg. ΑΒ. VII, 371. X, 76. 616. XII, 138). Λέγεται βασιλεὺς τῶν Ρουτούλων ἐν Ἀρδέα, ὁ πρῶτιστος δ' ἐν Λατίῳ ἀντίπαλος τοῦ Δίνειου, ὅστις καὶ τὸν ἐφόνευσε (Αῦτ. XII, 926. — Ον. Μαι. XV, 773. — Λίν. I, 2).

πάντοτε ἢ Τύρος πόλις λίαν ἐμπορικὴ, ἐπισημὸς ἰδίως διὰ τῆς πορφύρας τὴν παραγωγὴν, τὰ μεταλλουργεῖα καὶ τὰ ὑφαντεῖα τῆς. Λαμπρὸς ναὸς ὑπήρχεν ἐκεῖ τοῦ πρωτίστου θεοῦ τῶν Φοινίκων Μελκάρθ, ὅστις ἦν ὁ Ἡρακλῆς αὐτῶν καὶ ἄλλοι μνημονεύονται (Ἰώσηφ. κ. Ἀππ. Α, 17, 18), ὁ τοῦ Διὸς καὶ ὁ τῆς Ἀστάρτης, οὗς ἐπὶ Σολομῶντος ἠκολούθησεν ὁ Ἑβραῖος, μετ' ὀροφιαίων δοκῶν ἐκ κέδρων τοῦ Λιβάνου καὶ μετὰ χρυσοῦν κίβων (Ἡρδ. Β, 44. — Στράβ. ΙΣΤ, 750. 754. 756).

Τυροῦδεζα, πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πλησίον τοῦ Σερρίου (Ἡρδ. Γ, 25).

Τυρός, (ὁ), τὸ τυρὸν, καὶ ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων κατασκευαζόμενος καὶ ἐν χρῆσει (Ἰλ. Α, 638. Ὀδ. I, 219). Εἶχον δὲ καὶ οἱ ἀρχαῖοι τυρὸν χλωρὸν (Ἄρσφ. Βάτρχ.) ἢ ἀνεαλῆ, νεαρὸν, νεοπαγῆ, καὶ «τυρὸν ξηρὸν ἢ παλαιόν». Ἐλέγετο δὲ ἀτροχὸς ἢ τόμος τυροῦ (Ἡρόδοτ. — Ἀθήν. Β) ὅτι σήμερον λέγομεν «κεφάλι».

Τύρος, ἡ ἐπισημοτάτη καὶ περιφημοτάτη πόλις τῆς Φοινίκης, παράλιος, νοτιῶς τῆς Σιδῶνος κειμένη. Ὁ Ἰουστίνος (XVIII, 3) τὴν λέγει ἐκ Σιδῶνος ἀποικισθεῖσαν, ἀλλὰ ταχέως ὑπερέβη ταύτην κατὰ πλοῦτον καὶ δύναμιν. Ἐλέγετο δὲ ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ἐπὶ μακρὸν ἀντιστάσαν, τὴν ἐκυρίευσε τέλος καὶ τὴν κατηρήμασε τῷ 586 π. Χ. Οἱ κάτοικοι κατέφυγον τότε εἰς νῆσον παρακειμένην, καὶ ἐκεῖ ἐκτίσαν νέαν πόλιν· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι καὶ ἡ ἀρχαία, ἥτις ἐκαλεῖτο Παλαίτυρος, ἐξηκολούθει ὑπάρχουσα. Ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς Περσίας, προσέβαλε καὶ τὴν Τύρον, τὴν ἐπὶ τῆς νήσου, ἔχουσαν 22 σταδίων περίμετρον, καὶ μετὰ ἐπτάμηνον πολιορκίαν τῶν δχυρωμάτων τειχῶν τῆς, τὴν ἐκυρίευσεν τῷ 332 π. Χ. (Ἄρρ. Β, 16. — Πλούτ. Ἀθλ. ΚΔ). Καὶ αὕτη μὲν, καὶ ἄλλαι μεταγενέστεραι πολιορκίαι, ὡς ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, με-

Τύρρα, ἐν τῷ μεσαιῶνι πόλις τῆς Λυδίας περὶ τὸν Κάουστρον, ἥς ἐρείπια ἔτι σώζονται. Πιθανῶς τὸ αὐτὸ ὄνομα εἶχε καὶ ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι, καὶ ἐκεῖθεν ὠρμήθησαν οἱ εἰς τὴν μέσην Ἰταλίαν μετοικήσαντες Τυρρηνοί.

Τυρρηνία καὶ **Τυρσηνία**, χώρα τῆς μέσης Ἰταλίας, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἐτρούρια καὶ Τουσκία καλουμένη, ὀριζομένη δὲ πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, βορειῶς ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων, νοτιῶς δὲ καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Τιβέριδος, ὅστις τὴν χωρίζει ἀπὸ τοῦ Λατίου καὶ τῆς Οὐμβρίας. Οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς κάτοικοι, Τυρρηνοί (ἢ Ἐτρούροι, Τε-

τρούσκοι), ἴσως Λιγούριοι καὶ Σικελοὶ, ἐλέγοντο ἐκδηθέντες ὑπὸ τῶν Οὐμβρῶν. Ἔτη δὲ 290 πρὸ τῆς κρίσεως Ῥώμης ἐγκατέστησαν πρὸ πάντων εἰς τῆς χώρας τὰ νοτιώτερα, ἴσως ἐκ μικρᾶς Ἀσίας προσελθόντες, Πελασγοὶ Τυρρηνοὶ, οἳ προσετέθη καὶ φυλὴ προσελθοῦσα ἐκ Ῥαιτίας, οἱ ἑαυτοὺς καλοῦντες Ῥασέναις, οἵτινες δ' ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων Θούσκιοι, Τούσκοι (Thusci, Tusci) ἐλέγοντο. Καθ' Ἡρόδοτον (Α, 94), Λυδοὶ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας μετηνάστεισαν εἰς Ἰταλίαν ὑπὸ Τυρσηγὸν, τὸν υἱὸν τοῦ Ἄτιος, καὶ ἐγκατέστησαν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα Τυρσηγῶν (Στράβ. Β, 219) καὶ ταύτην τὴν παράδοσιν παρεδέχοντο οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ Αὐγούστου. Ὁ Διονύσιος δ' ὁ Ἀλικαρνασσεύς (Α, 28, 30) παραδέχεται ἀρχικὸν τὸν λαὸν τῆς χώρας. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν ἐγγωρίων μετὰ τῶν Τυρσηγῶν κερήχθη ὁ λαὸς τῶν Τυρρηγῶν ἢ Τόσκων οὗς συνήθως οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάλεον Ἐτρούσκους. Ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν οἱ Τυρρηνοὶ προσῆχον κατὰ τὸν πολιτισμὸν πολὺ πάντων τῶν Ἰταλικῶν λαῶν, καὶ ὡς πρὸς τὸν πολιτικὸν ὀργανισμὸν, τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ τὰς τεχνικὰς γνώσεις, καὶ πολλὰ ἔμαθον καὶ ἐδανείσθησαν παρ' αὐτῶν οἱ Ῥωμαῖοι. Ὡς συνηθέστατα ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ Ἑλλάδι, ἀπετέλουν καὶ οἱ Τυρρηνοὶ ἐν Ἰταλίᾳ συμπολιτεῖαν, δωδεκάπολιν, ἧς αἱ πόλεις εἶχον πολίτευμα ἀνάλογον πρὸς τὸ τῶν Δωριέων, διατελοῦν ὑπὸ τὴν κληρονομικὴν ἀριστοκρατίαν τῶν Λοκουμβῶν ἢ Λικινίων, ἐξ ὧν ἐλαμβάνοντο καὶ οἱ βασιλεῖς των, καὶ οἵτινες, ὡς οἱ βασιλεῖς τῆς Σπάρτης, ἐπεμελοῦντο καὶ τὰ τῶν Ουσιῶν καὶ ἤσκουν τὴν παρ' αὐτοῖς σπουδαιότητα τὴν οἰκονομικήν. Πρὸ τινῶν ἐτῶν ἀνευρέθησαν πολυάριθμοι ἐπιγραφαὶ γεγραμμένας εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, ἀλλ' αἰνίγμα παριστάσκει μὴ εἰσέτι ἐντελῶς λυθῆν. Οὐχ ἦν τὸν ὅμως φαίνεται ἤδη πλέον ἀποδεδειγμένον, ἂν οὐχὶ ἄλλο, τοῦλάχιστον ὅτι ἡ γλῶσσα

ἐκείνη ἦν ῥίζης ἰνδογερμανικῆς. — Ἡ βασιλεία τῶν Ταρκυνίων ἐν Ῥώμῃ, καὶ διάφορα ἐκεῖ σωζόμενα Τυρρηνικὰ μνημεῖα, ἀποδεικνύουσιν ὅτι, κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἑλληνοπερσικῶν πολέμων (τῇ σ' ἑκατονταετηρίδι π. Χ.), τῆς Ῥώμης ἤρχον οἱ Τυρρηνοὶ ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 510 π. Χ. ἀπέσεισαν οἱ Ῥωμαῖοι τὸν ζυγὸν αὐτῶν, ἀποδιώξαντες τὸν Ταρκύνιον, ὡς τὸ συμβᾶν ὑπὸ ἱστορικῆν μορφήν παριστᾶται τῷ 349 ἀπεσπᾶσθησαν ἐντελῶς ἀπ' αὐτῶν, καὶ ἐπὶ Σύλλᾳ τοὺς καθυπέταξαν καὶ τοὺς συνεωμάτωσαν μεθ' ἑαυτῶν.

Τυρρηνικὸν πέλαιος. ἡ πρὸς δυσμὰς τὴν Ἰταλίαν βρέχουσα θάλασσα, ἀπὸ Λιγυρίας μέχρι τῆς Σικελίας. Παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο καὶ Τούσκιον πέλαιος (Mare Tuscanum), κατώτερον πέλαιος (mare infernum) κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν, λεγομένην «Ἀνώτερον πέλαιος (mare superum).

Τυρρηνίς ἢ Τυρσηνός, ἢ Τάρχων (Ἰδ.), υἱὸς Ἄτιος, τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυδοῦ, ὁ ἐκ Λυδίας εἰς Ἰταλίαν πελασγικὴν ἀποικίαν καμίσας, καὶ τὴν χώραν κατὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα Τυρρηνίαν καλέσας (Ἡρόδ. Α, 94). Ἀλλ' Ἰδ. Τύρρα. Κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης (Διον. Ἀλκ. Α, 28), ἢ υἱὸς τοῦ ἐκ Μυσίας Ἡρακλείδου Ἰηλέφου καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἰέρας, ἀδελφὸς τοῦ Τάρχωνος (Γρέτζ, εἰς Δικρ. 1249). Κατ' ἄλλους, αὐτὸς ἐπνίγη εἰς τὴν τυρρηνικὴν θάλασσαν, καὶ τὸν διεδέχθη ὁ υἱὸς τοῦ Τούσκος, καθ' ὃν Τούσκια (ἢ τὴν Τούσκάνην) ἐκλήθη ἡ χώρα.

Τυρταῖος ἢ Τυρταῖος (Στράβ. — Αἰλιαν.), ἀρχαιοτάτος καὶ περιφημὸς ποιητῆς Ἀθηναῖος (Πλάτ.), κατὰ τινὰς δὲ Μελήσιος. Ζῶν περὶ τὴν 25ην Ὀλυμπιάδα (877 π. Χ.). Περὶ αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι, ὅτε ἐπὶ τοῦ 6' Μεσσηνιακοῦ πολέμου οἱ Σπαρτιάται κατ' ἐντολήν τοῦ χρησμοῦ ἐξήτησαν παρὰ τῶν

Ἀθηναίων στρατηγῶν, οὗτοι, κατὰ παράδοξον ἀπέρασαν. ἴσως ἐπὶ χλευῆ, τοῖς ἐπεμφαν τούτον τὸν ποιητὴν, ὅστις ὑπὸ μεταγενεστέρων λέγεται «χωλὸς γραμμάτων διδάσκαλος». Ἀλλ' ἡ βοήθεια ἀνεδείχθη σωτήριος, διότι αἱ ὕψηλοι τοῦ Τυρταίου ποιήσεις ἀνεκάυσαν τῶν Σπαρτιατῶν τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀνέδειξαν αὐτὸν νικητὴν. Οἱ Σπαρτιάται μεγάλας ἔκτοτε ἀπέδωκαν αὐτῷ τιμὰς, τὸν ἐπολιτογράφησαν ὡς συμπολίτην των, καὶ αἱ ἐλεγείαι του, ἐκτιμώμεναι ὡς εὐγενῶς τὴν νεολαίαν ἐμπνεύουσαι, ἐψάλλοντο εἰς τὰς ἐκστρατείας τὴν ἐσπέραν πρὸ τῆς μάχης, μετὰ τὸ δεῖπνον. Τοῦ Τυρταίου σώζονται, πλὴν ἐλαχίστων τινῶν ἀποσπασμάτων, τρεῖς ὁλόκληροι πολεμικαὶ ἐλεγείαι, «Τυποθήκαι» ἐπιγραφόμεναι, ἄσματα πλήρη ζωῆς καὶ δυνάμεως, αὐταὶ αἱ ἐξεγείρασαι τοὺς Σπαρτιάτας κατὰ τῶν Μεσσηνίων, καὶ ἐν μικρῶν «Ἐμβλητήριον». Μνημονεύεται προσέτι μετ' ἐπαίνων ἢ «Ἐὐνομία» αὐτοῦ, δι' ἧς ἤθελε νὰ κραύνη ἐμφυλίου ἐριδας τῶν Σπαρτιατῶν, ἀφορώσας ἀναδασμὸν τῶν γαιῶν (Συλλ. Βεργί. Ἰγ. Ἔραο. σλ. 393).

Τυρταῖος, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ φιλοσόφου Θεοφράστου (Στράβ.).

Τυρῶ, θυγάτηρ τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίκης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως καὶ μήτηρ τοῦ Δίωνος, Φέρητος καὶ Ἀμυθάου. Πρὸς αὐτὴν ἦλθεν ὁ Πόσειδων ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Ἐνιπέως, ὃν ἡ Τυρῶ ἠγάπα, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πελῖαν καὶ τὸν Νηλέα (Ὀμ. Ὀδ. Α, 235. — Ἀπλλδ. Α, θ. 8).

Τυφάονιον, ὄρος μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν (Ἡρόδ. Ἀσπ. 32).

Τυφρηστός, Ἰδ. Τυμφρηστός.

Τυφωεύς, Ἰδ. Τυφών.

Τυφών (Τυφάων, Τυφωεύς, Τυφῶς, 1) γίγας φοβερός καὶ τεράστιος, καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 820) υἱὸς τῆς γῆς καὶ τοῦ Ταρτάρου, γεννηθεὶς ὅτε ὁ Ζεὺς κατεκράνου ἐξ Ὀλύμπου τοὺς Τιτᾶτας, ἔχων ἑκατὸν περίπου δράκοντος κεφαλὰς, ἀναπεμ-

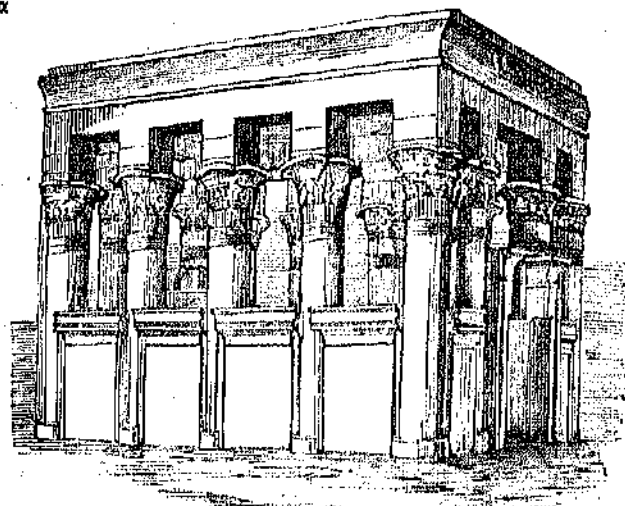
πούσας μυχθηρούς ταύρων καὶ ὄρουμους λεόντων, προφανῶς προσωποποιήσεις τῶν βιαίων ἀνέμων καὶ λαιλάπων, καὶ τῶν πυρῶν ἀτμῶν τῶν ἠφαιστῶν ἐκ τῆς Ἑχιδνῆς δὲ πατήρ τοῦ κυνὸς Ὁρροῦ, τοῦ Κερδέρου καὶ τῆς Λερναίας Ὑδρας. Ἐπολέμησε καὶ αὐτὸς κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, εἰς μέγαν τρόμον αὐτοὺς ἐμβαλὼν, μέχρις οὗ ὁ Ζεὺς καὶ αὐτὸν κατεκράνωσεν εἰς τὸν Τάρταρον (Ἀπλλδ. Α, 26, 3). Καθ' Ὀμηρον (Ἰλ. Β, 782), ἔκειτο κερραυθαῖς ἐν Ἀρίμοις τῆς Κιλικίας, ἢ, κατ' ἄλλους, ἐγεννήθη ἐν Ἀρίμοις, ὅθεν ὁ Ζεὺς ἐξεδίωξεν αὐτὸν εἰς Σικελίαν, καὶ ἐσώρευσεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν Αἴταν, ἐξερευρομένην τῆς πνοῆς τοῦ τὰς φλόγας (Πίνδ. Πύθ. Α, 32. — Αἰσχλ. Πρμ. δσμ. 356, 371. — Ἀπλλδ.). Καὶ ἄλλοι πολλαχοῦ τὸν μετέθετον, εἰς Φρυγίαν, Λυδίαν κτλ., πρὸ πάντων εἰς τὰ ὑπερβόρεια καὶ κατὰ τὸν Καύκασον (Φερην. — Ἀπλλδ. Ρόδ. Β, 1254), πλὴν τῶν παντοίων ὑπερβολῶν μεθ' ὧν πλέκει τὸν μῦθον ὁ Ὀβίδιος (Fast. I, 573. IV, 494. Met. V, 321). — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀδελφὸς τῆς Ἰσίδος καὶ τοῦ Ὀσιρίδος, τοῦτον μισῶν, φονεύσας καὶ καταλαβὼν τὸν θρόνον αὐτοῦ. Ἠττήθη ὀμῶς ἐπειτα ὑπὸ τοῦ Ὀρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀσιρίδος, ὅστις τὸν ἐπεμψε δέσμιον εἰς τὴν μητέρα του Ἰσιν. Παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐλατρεῦετο ὡς θεότης ἐπίφοβος καὶ φοροποιός, ταυτιζόμενος πιθανῶς μετὰ τοῦ παρ' Ἑλληνιστῶν ὀμνύμου. Ἰερὰ δ' αὐτῷ ζῶα ἦσαν ὁ κροκόδειλος, ὁ ἱπποπόταμος καὶ ὁ ὄνος.

Τυφωεύς πέτρα, ἄρα ἀπότομος τοῦ Καυκάσου (Ἀπλλδ. Ρόδ. Β, 1240).

Τυφώνιον, ἐν Αἰγύπτῳ ναῖσκος τοῦ θεοῦ Τυφῶνος. Τοιοῦτος εἰς, ἢ ἀνά εἰς, ἐκατέρωθεν, ἐγίνετο καὶ εἰς ἄλλας ὑποδεστέρας θεότητας, πρὸ πάντων ὅμως εἰς τὸν Τυφῶνα τοῦ Ταρτάρου, γεννηθεὶς ὅτε ὁ Ζεὺς κατεκράνου ἐξ Ὀλύμπου τοὺς Τιτᾶτας, ἔχων ἑκατὸν περίπου δράκοντος κεφαλὰς, ἀναπεμ-

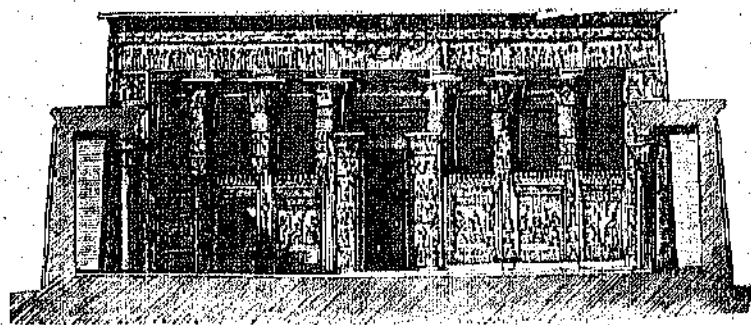
κεκοσμημένων δρόμων 3-4 πλέρων μήκους, των αγόντων προς την είσοδον των μεγάλων ναών. Ήσαν δὲ συνήθως περιστυλαί, έχοντες μέχρι τινός ύψους τοὺς κίονας ἐγκακλεισμένους ἐν θωρακείῳ, οἱ εἶσιν οἱ ἀριστα

μνημονεύεται (Δ. 30) ἐν Σιύρῃ τὸ τοῦ Βουτάλου, Χίου τῆς 70ης περίπου Ὀλυμπιάδος, ἔχον πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ κέρας Ἀμαλθείας εἰς τὴν δεξιάν, καὶ ἕτερον ἐν Ὀλυμπίᾳ, σύγχρονον ἢ ἀρχαιότερον, τοῦ

διατηρημένοι ἐν τῇ νήσῳ Φιλαις (α) καὶ ἐν Ἐδφρῷ (β), κατὰ ρυθμὸν δὲ ἐξηγενησμένον καὶ τετελειωτικὸν ἀπεμιμήθησαν ἐν Ἑλλάδι εἰς τὴν κατὰ τὸ Ἐρεχθεῖον πρόστασιν τῶν Καρυατίδων.

Λακεδαιμονίου Δορυκλείδου μαθητοῦ τοῦ Δικολίου καὶ Σκύλιδος, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ συμπλέγματος τῶν θυγατέρων αὐτῆς Ὀρῶν, ὃ εἶχε ποιήσει περὶ τὴν 50ῃν Ὀλ. ὁ Σμίλις. Ἐν Θήβαις, ὁ γλύπτης Ξενοφῶν

Τυφώνιος, ἰδ. Τυφών.

Τύχης, 1) ἡ θεὰ τῆς τύχης καὶ εὐτυχίας, καθ' Ἡσίοδον (Θεογ. 360) θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μία τῶν Νηρηίδων καθ' Ὅμηρον ("Τυμ. Δγ. 440) κατὰ Πίνδαρον (Ὀλ. Ζ) μία τῶν Μαιρῶν, μήτηρ τῶν Ὀρῶν (Παυσ. Ε. 17). Ἀγάλμα αὐτῆς

ἐποίησεν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τὴν Τύχην ἔχουσαν εἰς τὴν ἀγκάλην τὸν Πλοῖστον (Παυσ. Θ. 10), καὶ ὁ Πραξιτέλης Τύχην ἐν Μεγάρῳ (Παυσ. Α. 43), καὶ ἄλλην «Ἀγαθὴν τύχην» ἐν Ἀθήναις, μετενεχθεῖσαν εἰς τὴν Ῥώμην (Pl. XXXVI, 4, 5). Τοῦ σχεδὸν σύγχρονου Ἰσθμίου Εὐφράνορος «Ἀγαθὴ τέ-

χην» εἶχε φιάλην ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ στάχυν καὶ μήκωνα ἐν τῇ ἀριστερᾷ (Pl. XXXIV, 19, 18). Ἐπὶ τῶν διαδόχων ἐπεκράτησε θεωρουμένη ἡ Τύχη ὡς κολιοῦχος θεὰ ἐκάστης πόλεως, καὶ τὸ ὑπ' Εὐτυχίδου τοῦ Σικυωνίου ποιηθὲν διὰ τοὺς Ἀντιοχεῖς Τύχης (Ἀντιοχεῶν) ἀγάλμα ἐθαυμάζετο, «μεγάλας παρὰ τῶν ἐγχωρίων ἔχον τιμὰς» (Παυσ. ΣΤ, 2). Ἐν ἄλλοις δ' ἐπετυπώθη καὶ ἐπὶ σωζομένων νομισμάτων, ἐξ ὧν ἐγνωρίσθη ὅτι τὸ ἐν τῷ Βατικανῷ Μουσεῖῳ τῆς Ῥώμης διατηρούμε-

φανοῦσαν τὸν Ἀλέξανδρον (Λιδάν. 1113 Plsk.). Καὶ ὁ Ἀπελλῆς δ' ἔγραψε Τύχην καθημένην, διότι, εἶπεν, ἡ Τύχη οὐδέποτε ἴσασται (Στθρ. Ἀνθ. 106, 66), καὶ ἴσως ἐκεῖθεν ἐπήγασε καὶ τοῦ Εὐτυχίδου τὸ ἀγαλμα. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, οἱ χαίροντες εἰς τὰς προσωποποιήσεις ἀφρημένων ἰδεῶν, εἶχον πλεῖστα καὶ παντοῖα ἀγάλματα Τύχης (Fortunae). — 2) Συνοικία τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν (ἰδ.).

Τυχίος, σκυτοτόμος ἐξ Ἰλῆς τῆς

Τύχη Εὐτυχίδου

νον ἀγάλμα ἐστὶν αὐτὸ τὸ τοῦ Εὐτυχίδου, ἢ καὶ ἐξαιρετικὸν ἐκείνου ἀντίγραφον. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπῆρχε Τυχάτο, καθὸ τῆς Τύχης, καὶ Τύχη, στεφανοῦσα τὴν Γῆν στε-

Βοιωτίας, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ἐφιλοξένησε τὸν Ὅμηρον (Ὀμ. Ἰλ. Η, 222). Τωσάλη μητρόπολις, μεγάλη πόλις Ἰνδικῆ, πέραν τοῦ Γάγγου (Πτλμ.).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

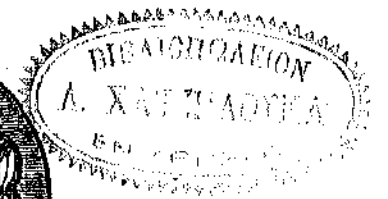
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΚΔΟΣΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1891

Υ

Ἰαγνος, Φρύξ, πατήρ τοῦ Μαρσούου ὁ πρῶτος λεγόμενος ἐπινοητής τῆς αὐλητικῆς (Νόνν. Διονυσ. I, 234. — Πλουτ. Μουσ.).

Ἰάδες (αἱ βροχεραὶ), ἀστερισμὸς κατὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταύρου. Εἰς αὐτοῦ τὴν ἐμφάνισιν ἤρχιζεν ἡ βροχερὰ ἐποχὴ. Τοῦτου ἕνεκα ἐθεωροῦντο ὡς αἱ (διὰ τῆς ὑγρασίας) τρέφουσαι, καὶ ἦσαν αἱ τροφοὶ τοῦ Διονύσου, λεγόμεναι Νυσσαταὶ νύμφαι, ἢ αἱ τροφοὶ τοῦ Διὸς (Δωδωναταὶ νύμφαι), ὅστις καὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης κατέταξεν αὐτὰς μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Ἄλλοι δ' ἄλλα λέγουσι περὶ τῆς καταγωγῆς, τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ὡς νυμφῶν. Μνημονεύονται ὡς θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Λῴρας, ἢ τῆς Πλειόνης, ἀδελφαὶ τῶν Πλειάδων ἢ θυγατέρες τοῦ Ὀκεανοῦ, ἢ τοῦ Μελισσέως, κτλ. Ἐὸν ἀριθμὸν δὲ λέγονται 2—7. Ὁ Ἡσίοδος ὀνομάζει ἦ, τὴν Φανάλην, τὴν Κορῶνιδαν, τὴν Κλεείαν, τὴν Φαιώ καὶ τὴν Εὐδώραν. Ὀνόματα αὐτῶν μνημονεύονται καὶ Ἀδάστῃ, Ἀλθαία (Ἀράλθεια), Ἀμβροσία. Προστίθεται ἡ Διώνη, ἥτις ἐν Διόδωρῳ ἦν σύζυγος τοῦ Διὸς, ἐθεωρεῖτο Ἰὰς καὶ αὐτῇ. — Οἱ Ῥωμαῖοι ἔλεγον τὸν ἀστερισμὸν Susulae, καὶ τὸν ἐθεώρουν ὡς χοίρων ἀγέλην.

Ἰαία (ἡ), κόμη τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, βορείως τῆς Ἀμφίσσης (Στφ. Βουλ. — Θουκ. Γ, 102).

Ἰάκινθος, 1) οὖδος Ἀμόκλα, τοῦ ἱδρυτοῦ τῶν Ἀμυκλῶν ἐν Λακωνίᾳ, καὶ τῆς Διομήδους (Ἀκτλδ. Γ, 10, 3), ἢ τοῦ Οἰβάλου ἐκ Σπάρτης, τοσοῦτον ἐξόχως ὠραῖος, ὥστε ἠγάπησαν αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζεῦς. Ὅτε αὐτοὶ ἐπαιζον τὸν δίσκον παρὰ

τῷ Εὐρώτῃ, ὁ δίσκος τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκτύπησεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐφόνευσεν ὁ δὲ θεὸς τεθλιμμένος μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τὸ βιόφυλλον ἄνθος. Οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲ, τὸν τάφον αὐτοῦ ἔχοντες ὑπὸ τὸν βωμὸν καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, ἐπανηγύριζον αὐτῷ ἐτησίως τριήμερον ἑορτήν, τὰ Ἰακύνθια, ἀρχόμενα ἀπὸ τῆς μεγίστης ἡμέρας τοῦ ἔτους ἐν Ἰκατομβαιῶνι, καὶ πιθανῶς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς αἰνιτικῆς τὴν τότε ἀπομάρτανσιν καὶ τὸν θάνατον τῶν ἀγαπητῶν τῷ Ζεφύρῳ καὶ τῷ Ἥλιῳ τρυφερῶν ἀνθέων, ἀφονεύει αὐτὸς ὁ ἥλιος. Τῆς πανηγύρεως ταύτης ἡ πρώτη καὶ τελευταία ἡμέρα ἦσαν πένθιμοι, θυσίαι ἐτελοῦντο νεκροῖσι, οὐδεὶς εἰς τὸ δεῖπνον ἐστραφανοῦτο ἢ δευτέρα δ' ἐξ ἐναντίας ἦν φαιδροτάτη, πλήρης πομπῶν καὶ χορῶν καὶ ἡμαρτῶν τῶν νεανίσκων καὶ τῶν παρθένων (Δίδυμ. παρ' Ἀθην. Δ, 130) καὶ αἱ Σπαρτιᾶται τόσην ἀπέδιδον σπουδαιότητα εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, ὥστε καὶ ὀδοκτορίας καὶ ἐκονρατείας πολλάκις διέκοπτον ἵνα κατέλθον τὴν πανηγυρίσασιν (Ξενφ. Ἑλλ. Δ, 5, 11. — Πaus. Γ, 10, 1).

Ἰαλος (ἡ). Παρ' Αἰγυπτίοις ἡ ὑαλουργία ἦν ἐν πανάρχαιοις χρόνοις γνωστὴ. Ἐπὶ τμήματος ὑάλου, εὐρεθέντος ἐν Θήβαις ταῖς αἰγυπτιακαῖς, ἀναγινώσκειται ὄνομα Φαραζήσαντος 3300 ἐτη π. Χ., καὶ συνεχέστατα ἀπαντῶνται σκευὴ ὑάλινα ἐντὸς τάφων ὧν βεβαία ἐστὶν ἡ ἀρχαιότης. Κατὰ Πλίνιον (XXXVI, 85), ἡ πρώτη ἐφεύρεσις τῆς ὑάλου ἐγένετο κατὰ τύχην ὑπὸ ὀδοιπόρων οἵτινες πῦρ ἀνῆψαν εἰς τὴν ἄμμον τῆς ἀκτῆς τῆς Συρίας, καὶ πλάκας νίτρου μετεχειρίσθησαν ἀντὶ λίθων, ἐλλειπόντων ἐκεῖ, πρὸς ἐπίθεσιν τῶν λεβήτων των. Καὶ μῦθος ἂν ὑκοτεθῇ τὸ διήγημα, ὁ Στράβων (ΙΣΤ, 758) καὶ ὁ Ἰά-

σηκος (Ἰουδ. πολ. Β, 9) λέγουσι τὴν ἄμμον τῆς Συρίας ἐπιτηδειοτάτην εἰς ὑαλουργίαν. Ὁ Ἡρόδοτος (Γ, 24) λέγει ὅτι οἱ Αἰθίοπες κατεσκεύαζον τὰς θήκας τῶν νεκρῶν των ἐξ ὑάλου, καὶ ὁ Κτησίας καὶ ὁ Διόδωρος (Β, 15) παραδέχονται καὶ κυροῦσιν τὴν μαρτυρίαν ταύτην, προστιθέμενοι ὅτι περιέχεον τὰ σώματα δι' ὑάλου, ἵνα διατηρῶσιν αὐτὰ ὀρατά. Ἄλλ' ὁ Ἡρόδοτος ἠμίλει περὶ ὀρυκτῆς ὑάλου, ἐκτὸς ἂν θέλη νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ἐξωρύσσεται ἡ ὕλη ἐξ ἧς αὐτὴ κατεσκευάζετο. Ἐν Ἀττικῇ ἐπιγραφῇ τοῦ ἔτους 398 π. Χ. (Bosch, G. I. 150) μνημονεύονται σφραγίδες ὑάλιναι, καὶ παρ' Ἀριστοφάνει (Ἄχαρν. 74) γίνεται μείλια τῶν ὑάλινων ἐκπιωμάτων τοῦ μεγάλου βασιλείως. Ἀλλὰ ἡ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ (Νεφ. 737) περιγραφὴ τῆς ὑάλου ὡς λίθου διαφανοῦς παρὰ τοῖς φαρμακοπώλαις, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀνῆπτον», ἀποδεικνύει ὅτι ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν ἦν ἐτι σκανία ἐν Ἑλλάδι ἡ χρῆσις τῆς ὕλης ταύτης. Μετὰ ταῦτα ἕμως ἐγένετο συνηθετέρα, ὡς ἀποδεικνύουσιν ἀγγεῖα ἐν τάφοις εὐρισκόμενα. Ἐπιπέπλασε δὲ πολὺ μᾶλλον ἐν Ῥώμῃ, ἐνθα ἀφθονοῦς εἰσεκομίζετο καὶ ἐξ Αἰγύπτου, καὶ ἐφθασεν εἰς μεγάλην ἐντέλειαν, ἧς ἀξιολόγον δεῖγμα ἐστὶ τὸ ἐν τῷ Βρετανικῷ μουσεῖῳ Πορτλάνδιον ἀγγεῖον, καὶ ἄλλα ποικιλοχρῶα καὶ πολυτίμους λίθους ἀπομιμούμενα ὑαλουργήματα. Ἐν Πομπηεῖ δ' εὐρέθησαν ὑαλῖα ἡδη ἐφρημοσμένα καὶ εἰς παράθυρα.

Ἰάμπεα, μία τῶν δύο ἄκρων κορυφῶν τοῦ Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι, ἀφ' ἧς οἱ Δελφοὶ ἐκρήμιζον τοὺς καταδικαζομένους εἰς θάνατον (Ἡρόδ. Η, 39. — Πλούτ.).

Ἰάμπολις καὶ Ἰα, 1) πόλις τῆς Φωκίδος, ἀνατολικῶς κειμένη τοῦ Κημισοῦ ποταμοῦ, ἐπὶ τοῦ παραποταμίου Ἄσσου, καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγορᾶς ἐξ Ὀρχομενοῦ εἰς Βοιωτίαν, εἰς λεπτῶν τινων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ νῦν χωρίου Βογδάνας, ἐλέγετο ὀνομασθεῖσα ἐκ τῶν Ἰάντων, ὅς ὁ Κάδμος εἶχεν

ἐκβάλει ἐκ Βοιωτίας. Κατηδάφισε δ' ὁ Ξέρξης τὴν πόλιν (Ἡρόδ. Η, 28), ἀνοικοδομηθεῖσαν αὐτίς, ἀλλ' εἶτα πάλιν ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα καὶ διὰ παντὸς καταστραφείσαν (Λίν XXXII, 18). Ὁ Ξενοφῶν (Ἑλλ. ΣΤ, 4, 27) ἀναφέρει «Υαμπολιτῶν τὸ προάστειον», ὅπερ ἦν ἡ μικρὰ κώμη Κλειωναί, βορείως πρὸς τὰ Λοκρικὰ σύνορα. — 2) Ἄλλη πόλις τῆς Φωκίδος, ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ (Στφ.).

Ἰάντες, οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ἐκδιωχθέντες ἐκείθεν ὑπὸ τοῦ Κάδμου καὶ τῶν Φοινίκων αὐτοῦ, καὶ μεταβάντες οἱ μὲν εἰς Φωκίδα, ἐθαύκτισαν τὴν Ἰάμπολιν, οἱ δὲ εἰς Αἰτωλίαν, ἦτις ἀρχαιότατα ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθη Ἰαντίς (Στφ.).

Ἰάταε, ὄνομα μιᾶς τῶν φυλῶν τῶν Σικυωνίων (Ἡρόδ. Ε, 68).

Ἰβλα ἢ Ἰβλη, ὄνομα τριῶν πόλεων ἐν Σικελίᾳ: 1) Ἰβλη ἢ μελλίων, ἐπὶ τοῦ Συρακοῦ ποταμοῦ, ὑπὸ τὴν νότιον τῆς Αἰτῆς πλευρᾶν, ἀρχαία κατοικία Σικελῶν, ἔχουσα τὴν λατρείαν τῆς Ἰβλαίας θεᾶς, ἧς οἱ ἱερεῖς ἦσαν καὶ οἰωνοσκόποι καὶ ὄνειροκρίται (Πaus. Β, 22, 5). Ὁ Κικέρων μνημονεύει ἐτι τῶν Ἰβλέων (Verr. III, 48). Εἶτα δ' ἐπαυσεὺς οἰκοῦμενον τὸ χωρίον. — 2) Ἰβλη Ἡραία ἢ ἐλάττων, κειμένη μεταξὺ Συρακοῦσων καὶ Γέλης. — 3) Ἰβλη τὰ Μεγάρα, κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς νήσου, βορείως τῶν Συρακοῦσων. Ἐκλήθη δὲ οὕτω, διότι Δωριεῖς Μεγαρεῖς, ἐλθόντες τῷ 729 π. Χ., εὗρον τὴν μικρὰν πόλιν, ἧτις ἐκαλεῖτο Ἰβλα, Γελεῖτις, Γερεῖτις ἢ Γελεῖτις, καὶ τὴν ὀνόμασαν Μεγάρα, οἱ δὲ κάτοικοι ἐλέγοντο Μεγαρεῖς Ἰβλαῖοι. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Γέλωνος ἀνῆκεν ἡ πόλις αὐτὴ εἰς τὰς Συρακοῦσας (Ἡρόδ. Ζ, 156. — Θουκ. ΣΤ, 4, 94), καὶ ἦν μικρὸν ὄχυρὸν φρούριον (Θουκ. ΣΤ, 75, 94. — Λίν. XXIV, 30). Ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ κατεστρά-

φη ή πόλις (Liv. XXIV, 35), 'Επί Κικέρωνος ἐσώζετο ὁμῶς ἐτι ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγαρίς (Ventr. V, 25). "Αριστον μέλι, ὑμνούμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν (Virg. E, I, 55. — Ον. Trest. V, 13, 22) ἦν τὸ τῆς πόλεως ταύτης.

"Υγιεία, ὁ ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ὃν οἱ Μεγαρεῖς κατέφκησαν τὴν "Υγιείαν (Θουκ. ΣΤ, 4).

"Υγιεία, « τὸ βλέπειν καὶ λυπεῖν » ('Αριστ. Ῥητορ. Β, 2) διὰ πράξεων ἀτιμωτικῶν ἢ διὰ πληγῶν καὶ τραυμάτων. 'Εν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ἐνόχου ἐκινεῖτο « γ ρ α φ ἢ ὕ β ρ ε ω ς » καὶ ἂν μὲν ἡ ὕβρις ἦν κατ' ἀνηλικίου, ἐκινεῖτο ἐξ ἐπαγγέλματος, μὴ ἀπαιτουμένης τῆς αὐτοῦ συγκαταθέσεως. 'Εδικαιοῦντο δ' εἰς αὐτὴν ἐπίσης καὶ γυναῖκες καὶ δοῦλοι. 'Η ἡγεμονία τοῦ δικαστηρίου ἀνήκε τοῖς θεσμοθέταις, ἦτοι, πλὴν τοῦ ἐκωνύμου, τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πολεμάρχου, τοῖς ἄλλοις β' ἐκ τῶν θ' ἀρχόντων. Τὴν γραφὴν δ' ἠδύνατο νὰ παρουσιάσῃ ἢ ὁ παθὼν, ἢ ὁ ἀβουλούμενος Ἀθηναίων οἰς ἔξῃ», ἦτοι ὁ ἐνήλικος, ἐλεύθερος καὶ μὴ ἀτιμος. "Ωφειλον δ' οἱ θεσμοθέται νὰ εἰσαγάγῃσι τὴν δίκην εἰς τὴν Ἡλιαίαν «ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν τὸ βραδύτερον», ἢ, ἂν ὑπῆρχε τι δημόσιον κώλυμα, ἄμα τοῦτο κατήρχετο. 'Ἦν δ' ἡ δίκη «τιμητὴ», τῆς ποινῆς ἐπιβαλλομένης κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστηρίῳ, φυλακισμένου τοῦ ἐνόχου μέχρις ἀποτίσεως. 'Εν σπουδαίαις περιστάσεσιν ἠδύνατο νὰ χωρήσῃ καὶ μέχρι θανάτου. 'Ο δὲ κριτεὶς ὅτι παραλόγως ἐνήγαγε, μὴ λαθὼν οὐδὲ τὸ 1/8 τῶν ψήφων ὑπὲρ ἑαυτοῦ, κατεδικάζετο εἰς 1000 δραχ. πρόστιμον. Διὰ πληγῶν καὶ μὴ ἀτιμωτικῶν ὕβρεις ὁ δοῦλος δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ἐγκαλέσῃ, ἀλλ' ὁ κύριος αὐτοῦ, ἂν ἤθελε, καὶ ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ ὅτι διὰ τοῦ παθήματος τοῦ δοῦλου ἐξημιώθη (Δμοθ. κ. Μειδ. 529. — Αἰσχ. κ. Τυρρ. 41). — Εἰς τὸν λόφον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐντὸς τοῦ περιβάλλου τοῦ φοινικοῦ ἐκείνου δικαστηρίου, ἔσαντο δύο ἀργοὶ λίθοι, ἦτοι ἄξαστοι (οὐχὶ ἀργυροί,

ὡς φέρουσιν ἐσφαλμένως τὰ χειρόγραφα τοῦ Παιουανίου (Α, 28), αἱ ἔδραι τῶν δύο ἀντιδικῶν, καὶ ὁ μὲν ἐλέγετο «λίθος ὕβριως», καὶ ἦν ὁ τοῦ ὕβριστοῦ, τοῦ ἀναγομένου, ὁ δὲ «λίθος ἀναιδείας», ὁ τοῦ μὴ «αἰδεσθέντος» δηλ. συγχωρήσαντος, ὁ τοῦ ἐνάγοντος.

"Υγιεία, ποταμὸς τῆς τῶν ἄλλων Κανκασίου, κατ' Αἰσχύλον (Προμ. 723). 'Ἴσως ὁ Γάναις, ὁ κατὰ Στράβωνα τὸν Καυκάσον διαρρέων' ἐκτὸς ἂν τῆ λέξει ἐπιθετικῶς χρῆται ὁ ποιητής.

"Υγιεία, λαὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀπὸ μνημονευόμενος παρὰ μόνῳ τῷ Ἡρόδοτῳ (Γ, 90). 'Ἴσως οἱ Ὀδιγενοὶ τοῦ Πιλινίου (V, 32), ἐκ μικρᾶς χώρας τῆς Λυκαονίας.

"Υγιεία, θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μὴ ἀπαντωμένη μὲν ἐν Ὀμήρῳ, Ἡσιόδῳ καὶ Πινδάρῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἐν τοῖς ναοῖς τοῦ αὐλατρευμένη, καὶ ἐν ἀγάλμασιν ὡς νέα εὐπρεπῆς καριστωμένη, παρὰ τοὺς πόδας ἢ περὶ τὴν χειρὰ τῆς συνήθως τὸν ὄφιν ἔχουσα, τὸ εμβλημα τῆς ἰατρικῆς, καὶ κῆλον κρατοῦσα. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Ἀθηναῖα ἐλατρεῦτο, μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ὡς Ὑγιεία, καὶ ὁ πολιοῦχος, καὶ ἐπομένως προστάτις καὶ τῆς ὕγιαι τῶν πολιτῶν, καὶ τῆ ἀπεδίδοτο τὸ ὄνομα Ὑγιεία ὡς ἐπίθετον. 'Επὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ὑπῆρχεν ἀρχαῖος βωμὸς τῆς Ὑγιείας, θυγατρὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ (Παιου. Α, 28). "Ὅτε δὲ, οἰκοδομουμένων τῶν Προκυλαίων, εἰς ἐργάτης ἔπεσαν ἀπὸ τοῦ ὄριου καὶ κατεσυντρίβη, ὁ Περικλῆς, διδασχθεὶς κατ' ἐναρ ὑπὸ τῆς Ἀθηναῖς πῶς νὰ τὸν θεραπεύσῃ, ἔστησε «παρὰ τὸν βωμὸν» χαλκοῦν ἀγάλμα Ἀθηναῖς Ὑγιείας (Πλάουτ. Περ. II), ὃ εἶδεν ὁ Παιουανίας ὅτε εἰσῆλθε διὰ τῶν Προκυλαίων (Αὐτ.). "Ὅτε βωμὸς δὲ μέγας πλακόκτιστος, καὶ τὸ βᾶθρον τοῦ ἀγάλματος, εὐρέθησαν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς καὶ μένουσιν ἐν θέσει, δεξιῶς τῷ εἰσιόντι, εὐθὺς μετὰ τὴν στοᾶν, καὶ ἐπὶ τοῦ βᾶθρου διατηρεῖται ἡ ἐπι-

γραφὴ «Οἱ Ἀθηναῖοι τῇ Ἀθηναίᾳ τῇ Ὑγιείᾳ, Πύρρος ἐποίησεν Ἀθηναῖος», ὅθεν καταφαίνεται καὶ τίς ἦν ὁ τοῦ ἀγάλματος γλύπτης ("Ἰδ. Ῥαγκ. "Απ. Γ, II, Ιστ. Καλλ. Α, σλ. 313). Καὶ ὁ γλύπτης Νικηρατος ἐπὶ Ἀλκιβιάδου ἐποίησε σύμπλεγμα Ἀσκληπιοῦ καὶ Ὑγιείας (Πιν. XXXIV, 10, 49). καὶ ὁ Βρύαξις, ἐπὶ τῶν Διαδόχων, Ἀσκληπιοῦ καὶ Ὑγιείας ἐν Μεγάροις (Πι. XXXIV, 10, 48).

"Υγιεία, κατὰ τινὰς Ἰσπανὸς, κατ' ἄλλους Ἀλεξανδρεὺς, ἀπελευθέρους τοῦ Λυγούστου, διευθυντῆς τῆς Παλατινῆς βιβλιοθήκης. Ἐγραψε λατινιστί. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται 277 σωζόμενα μῦθοι καὶ ἐν ποίημα «Ποιητικὸν ἀστρονομικὸν» ἐπιγραφόμενον, εἰς 4 βιβλία. Ἀλλὰ πολλοὶ τῶν κριτικῶν ἐκλαμβάνουσι ταῦτα ὡς ἔργα μεταγενέστερα.

"Υγιεία, 1) Εἰς τῶν 7 εὐγενῶν Περσῶν, τῶν συναιμασάντων κατὰ τοῦ Μάγου Σμέρδισ (Ἡρόδ. Γ, 70). — 2) Ὑγιεία τοῦ ἀνωτέρου, στρατηγὸς τῶν Ἀθανάτων ὑπὸ τὸν Ξέρξην ἐν τῇ ἐκστρατεῖᾳ κατὰ τῆς Ἑλλάδος (Ἡρόδ. Ζ, 83. — Στράβ.).

"Υγιεία, (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑρῆς (Ἡρόδ.).

"Υγιεία, ποταμὸς τῆς Ἰνδίας διαρρέων τὸ Πενταπόταμον (Πενδζάδ), εἰσρέων εἰς τὸν Ἀκσίτην, καὶ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰνδόν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἠθέλησε νὰ καταβῇ δι' αὐτοῦ εἰς τὴν Θάλασσαν' ἔκτισε δ' εἰς τὰς ὄχθας τοῦ δύο πόλεις, τὴν Νίκαιαν καὶ τὴν Βουκεφάλαν ('Αρρ. Ε, 5, 4, 19, 4. ΣΤ, 1, 5 κλ. — Στράβ. ΙΕ, 686. 691). Νῦν Βεχάτ.

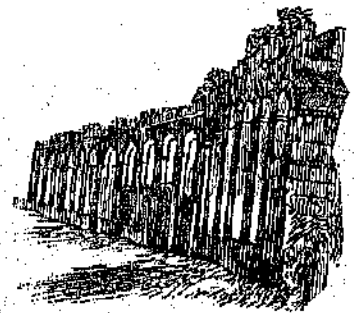
"Υγιεία 1) πόλις τῆς Λυδίας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Τρωῶλου ('Ομ. Ἰλ. Υ, 385), αἱ μετὰ ταῦτα Σάρδεις (Σχλ.). — 2) Πόλις τῆς Λυκαονίας, βορειοδυτικῶς τῆς Νύσσης (Στράβ. Βυζ.).

"Υγιεία, 1) καὶ Ὑγιεία, ἀρχαία πόλις τῆς Καρίας (Πτολμ. — Στράβ. Βυζ.). — 2) Ὑγιεία τοῦ Βελλεραφόντου καὶ τῆς Ἀ-

στερείας, καὶ ὃν ἐκλήθη ἡ Καρικὴ πόλις (Στράβ. Βυζ.).

"Υδρα 1) ἐνυδρον τέρας, ἐνεακέφαλος φοβερός ὄφτις ἐν τῇ λίμνῃ Λέρνῃ τῆς Ἀργολίδος, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἑρακλῆς ('Απλλδ. Β, 5, 2). — Ἰδ. Λέρνη). — 2) Λίμνη τῆς Αἰτωλίας, μετὰ τὸ Πλευρώνας καὶ Ἀρουνῆς, ἢ εἴτα Λυσιμαχία κληθεῖσα (Στράβ.). Κατ' Ὀβίδιον (Μετ. VII, 371), ἴσως μᾶλλον Ὑδρία.

"Υδραγωγεῖον, τεχνητὸς, κτιστὸς ὄχετος ὑπόγειος, πρὸς μετοχέτευσιν τοῦ ποσίου ὕδατος ἀπὸ τῆς πηγῆς αὐτοῦ εἰς ὠρισμένον σημεῖον. Πρὸ πάντων τὰ τῶν Ῥωμαίων ὑδραγωγεῖα, καὶ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἦσαν μεγαλοεργήματα, δι' ὁρέων καὶ κοιλάδων, εἰς πολλῶν ὄρων ἀπόστασιν ὑπογείως μὲν διὰ μεγίστων θόλων, ἐπὶ τῆς γῆς δὲ, ἀναλόγως τῆς χωροσταθμῆσεως, δι' ἀπεράντου σειρᾶς στερεῶς ἐκτισμένων ἀψιδῶν, τὸ ὕδωρ φέροντα, ὡς τὸ ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου ἐν Ἰταλίᾳ. Πολλὰκις αἱ ἀψίδες ἀπετέλουσαν δύο ἢ τρεῖς ἐπαλλήλους σειρᾶς, καὶ ἐνίοτε μὲν τὸ ὕδωρ ἔρρεε διὰ τῆς ὑψηλοτέρας, ἐνίοτε δὲ διὰ πασιῶν. Τοιαῦτα σωζόνται πανταχοῦ τῶν χωρῶν ἐνθα ἐπεκράτει ἡ Ῥώμη. 'Εν Ἀθήναις, πλὴν τῶν φρεάτων, μόνη πηγὴ ποσίου ὕδατος ἦν, ὡς φαίνεται, ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἀρχαιότητι ἡ Καλλιρρόη, δι' ὃ καὶ ἐξ αὐτῆς ἤρουντο οἱ Ἀθη-

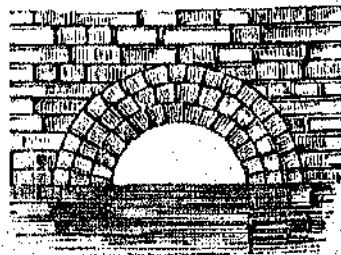
ναῖοι, καὶ τοὶ ἀπαιλούμενοι ὑπὸ τῶν ἀπιδρομῶν τῶν τῶν Ὑμητῶν οἰκούντων Πελαγαίων ('Ἡρόδ. Θουκ.), καὶ οἱ Πεισιστρατεῖαι ἐπεμελήθησαν

αὐτῆς, καὶ εἰς ἐννεάχρονον τὴν ἐκόσμησαν. Ἄλλ' ὅτε ἠύξησε μεγάλης τῆς πόλεως ὁ πλῆθυσμός, τὸ ὀλίγον τοῦτο ὕδωρ ἦν βεβαίως ἀνεπαρκές, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα φροντίς ἐγένετο αὐξήσεως τοῦ ὕδατος δι' ὕδραγωγείων, περὶ ὧν ἡμῶς οὐδὲν ῥητὸν μαρτυρεῖται, οὐδ' ἡ διεύθυνσις αὐτῶν γινώσκεται. Γνωστὸν δ' ἐστὶν ὅτι ὑπῆρχεν ἀρχὴ καλομένη κέπιστάται τῶν ὕδάτων, ἀνατεθεισα καὶ εἰς τὸν Θεμιστοκλέα ποτέ, ὡς καὶ ἄλλη, οἱ τῶν ἀκρηνῶν ἐπιμεληταί. Ὁ δὲ Ἀδριανός, διὰ μεγίστου ὕδραγωγείου, ἴσως κατὰ μέρος τὸ ἀρχαῖον ἀναπτύξαντος καὶ εὐρύναντος, περατωθέντος δὲ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀντωνίνου, ὑπογείου παντός, πλὴν κατὰ τὸ πέρας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Ἀγγέσιμου, ἔφερεν εἰς τὴν πόλιν ἄφθονα ὕδατα ἐκ τοῦ Ὑμητοῦ, τοῦ Βρυλησσαῦ (Πεντελικῆ) καὶ τοῦ Πάρνηθος. Τὸ ὕδραγωγεῖον τοῦτο σώζεται σχεδὸν ὅλκιλον, καὶ τινες τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἀψίδων μετὰ Λατινικῆς ἐπιγραφῆς (Ραγ. Ἀπ. III. Τοπ. Ἀθ. Σλ. 139).

Ἵδραλέτη, ὁ ὑδρόμυλος, ἐν χρήσει εἰς τὴν Ἀσίαν τὸ πρῶτον (Στράβ. II, 3, 30). Εἰς τὴν Ῥώμην εἰσῆχθη οὐχὶ πρὸ τοῦ Καίσαρος (Vitr. X, 5, 2), εἰς δὲ τὸ Βυζαντινὸν κράτος ἐπὶ Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου (Cod. Theod. XIV, 15, 1).

Ἵδραυλικά ἔργα. Ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος πανταχόθεν περικλυζομένης ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ σπάνις ποταμῶν διὰ τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μικρὰν ἀπόστασιν τῶν ὀρέων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἔστρεψαν ἀρχαῖοτατα ἤδη τὴν προσοχὴν πρὸς τὴν ἀνάγκην ἔργων ὕδραυλικῶν, καὶ ἐνίοτε καὶ φυσικὰ φαινόμενα ἀπεδίδοντο εἰς παναρχαίων μυθικῶν προσώπων ἐπιχειρήσεις, ὡς αἱ καταβύθραι λιμνῶν ἐνομιζοντο ὑπόνομοι ἀνασκαφεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ καὶ τὸν Ἀλφειὸν μεταστρέψαντος ἐπὶ τὴν κόπρον τοῦ Αἰγείου. Τῆς Κυζίκου ὁ Χυτὸς καλούμενος λιμὴν ἐλέγετο ἔργον τῶν Γιγάντων Ἐγχειρογαστῶρων καὶ Πελασγῶν (Σχλ. Ἀπλδ.

Ἰδ. 387), καὶ ἐν Σικελίᾳ ἀπεδίδοτο εἰς τὸν Δαίδαλον ἡ ἀνασκαφὴ τῆς Κολυμβήθρας, δι' ἧς ὁ ποταμὸς Ἀλαζῶν ἐξέβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ὁ Χαλκιδαῖος Χάρης, ὅστις τερφωρύχος ἐπελέγετο, ἀνεκάθηρε τὰ ἐμφράγματα τῆς Κωπαίδος (Στράβ. Θ, 258. — Διογ. Λαρ. Δ, 23), ἡ ὀρθότερον, αὐτὸς «διετάρφρευσε τὴν λίμνην» (Στράβ. Βξ. λξ. Ἀθῆναι), καὶ αὐτοῦ πιθανῶς ἔργα εἰσὶ τὰ εἰσέτι μεταξὺ τῆς λίμνης καὶ τῶν Λαρυμνῶν σωζόμενα κάθετα φράγματα, ἀπόπειρα ἀποξηράνσεως ἡγενομένη πιθανῶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐγκαταλειφθεῖσα ἐνεκὰ τῆς ἐκστρατείας εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φύσκιου, ἐν Αἰγύπτῳ, ἧς ἡ ὑπαρξίς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ Νείλου, ἡμίμαζον μεγάλοι ὕδραυλικοὶ, ὁ Κτιστίβιος, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἡρῶν (Vitr. X, 12 13). — Καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἀρχαῖοτατα διὰ μεγίστων ὄχετῶν, τῶν λεγομένων Soriana Maria, ἐκάνονισαν τοῦ Πάδου τὰς ἐκβολὰς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὁμοίως καὶ τὰς τοῦ Ἀρνοῦ κατὰ σωζόμενα ἔχνη. Εἰς Λατίον, κατὰ προτροπὴν Ὑρρηνοῦ αἰωνοκόπου, ἀνεσκάφη, πρὸς ἀποξηράναι, διὰ σκληροῦ βράχου, ὄχετος ἄγων πρὸς τὴν Ἀλθανὴν λίμνην, μήκος ἔχων 7500', πλάτος 5' καὶ ὕψος 7'. Μέγα ἔργον τῶν Ὑρρηνῶν (Ταρ-

Amara maxima.

κυνίων) ἦσαν ἐν Ῥώμῃ καὶ αἱ ἐπίσης πρὸς ἀποξηράναι σκαφεῖσαι ἀμάραι (ὄχετοί), ὧν ἡ μεζίων (maxima) εἶχεν 20' πλάτος, καὶ 27', ἡ μετὰ τῆς βάσεως 40' ὕψος, ὅστε ἄμαξα πλήρης χόρτου εὐκόλως διήρχετο δι-

αὐτῆς (Στράβ. II, 295). ἄνω δὲ ἦν θολωτὴ. — Ἰδ. Ὑδραγωγεῖον.

Ἵδραυλις (ἡ), ἡ Ὑδραυλις (ὁ), μουσικὸν ὄργανον, διὰ τεχνητῆς εἰσορῆς καὶ ἐκροφῆς ὕδατος εἰς σωλήνας τὸν αἶρα κινούσης, μελωδικούς ἤχους παράγον (Ἀρυστ. ἡ Ἀρυστ. παρ' Ἀθῆν. Δ, 174). Ὁ Κτησί-

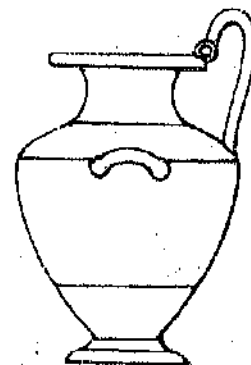
βιος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ (150 π. Χ.) ἐτελειοποίησεν αὐτὸ, καὶ τῶν σωλήνων, μέχρις 8 τὸν ἀριθμὸν, οἱ μὲν ἦσαν χαλκοί, οἱ δὲ ἐκ καλάμου. Ἐπὶ Νέρωνος νέον ἐφευρέθη στήμα τοῦ ὄργανου τούτου. Ἐπαίξατο δὲ περὶ τοῦ ὡς τὸ κλειδοκώμβηλον (Cic. Turc. III, 18, 43. — Plin. VI, 29, 26. — Vitr. V, 8, 13). Ἡ εἰκὼν ἐκ νομισματοσῆμου τοῦ Οὐαλεντινιανοῦ.

Ἵδραώτης, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς Πενταποτάμου, εἰσρέων, ὡς ὁ Ὑδάσις, εἰς τὸν Ἀρσίαν, καὶ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰνδόν (Ἀρρ. II, 4, 2, 5, 5. κλ. — Στράβ. II, 694, 697). Ἄλλως Ὑάρωτις, νῦν Ἰρωτι.

Ἵδρέα, μικρὰ νῆσος πρὸ τῆς Ἀργολικῆς ἀκτῆς καὶ τοῦ κόλπου τῆς Ἐρμιόνης, (Ἠρόδ. Γ, 59), ἔχουσα μήκος μὲν 5 ὁρῶν, πλάτος δὲ, σχεδὸν πανταχοῦ, μᾶς ὄρας, ἡ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος ὡς μία τῶν πρωτίστων ναυτικῶν νήσων διακρέφασα Ὑδρα.

Ἵδρία, ἀγγεῖον πρὸς μεταφοράν τοῦ ποσίου ὕδατος, στάμνος ἡ λάγηνος, συνήθως μὲν ἐκ κεράμου, ἀλλ' ἐνίοτε, ἐκ πολυτελείας, καὶ ἐκ χαλκοῦ ἢ ἀργύρου. Εἰς τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων, ὡς εἶποντο τοῖς πολλοῖς οἱ μέτοχοι φέροντες ἐπὶ τῶν ὤμων τὰς σκάφας, οἱ-

τις εἶποντο καὶ ταῖς γυναῖξιν αἱ τῶν μετοίκων γυναῖκες, φέρουσαι τὰ σκάδια, καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν φέρουσαι τὰς ὕδριας (Ἀρυστ.

Ἑκκλ. 748. — Πολύδ. Γ, 55. — Διλ. π. i. ΣΤ, 1). — Ὑδρία δὲ μεταχειρίζοντο καὶ εἰς τὰς συνελούσεις καὶ τὰ δικαστήρια ὡς κάλπας ψηφοφορίας (Ἰσοκρ. Τραπζ. 872. — Ξεν. Ἑλλ. Δ, 7, 6) προσέτι δὲ καὶ ὡς κάλπας εἰς ἀς ἐνέθετον τὴν κόκκιν τῶν τεθνεώτων (Πλάουτ. Μαρκ. — Ἀθῆν. I).

Ἵδρούς (ὁ), μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Καλαβρίας, εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν κατὰ τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλίαν, μετ' ἀρίστου λιμένος, Κρητῶν ἀποικία, τὸ προσεχέστατον σημεῖον διὰ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετάβασιν (Στράβ. II, 231. — Liv. XXXVI, 21. — Cic. ad Fam. XVI, 9. ad Att. XV, 21, XVI, 5). Νῦν Ὀτραντόν.

Ἵδρούσα, μικρὰ νῆσος ἐν τῇ Σαρωνικῇ κόλπῳ, πρὸς τῇ δυτικῇ παραλίᾳ τῆς Ἀττικῆς (Στράβ.). Νῦν Φλέγα.

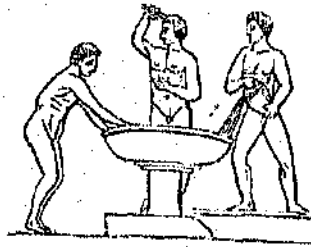
Ἵδροφόρια (τὰ), ἑορτὴ τελουμένη ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὄλον ἐν Αἰγίνῃ (Σχλ. εἰς Πίνδ. Νμ. II, 81) ὡς ἑορτὴ καθαρμοῦ τῶν Ἀπόλλωνι κατὰ μῆνα Δελφίνιον προσφερομένη ἐν Ἀθήναις (Ἀπολλῶν. ἐν Φωτ.) τελετὴ κένθμος διὰ τοὺς κατὰ τὸν κατακλυσμὸν ἀπολεσθέντας. Ἐπανηγυρίζετο ἐπισήμως ἐν τῷ ἔαρι κατ' Ἀνθεστηριώνα, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐρρίπτοντο ἱερεῖα καὶ πέμματα ἐξ ἄλ-

φίτων καὶ μέλιτος εἰς τὸ ἐν τῷ τεμένει τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς χάσμα, δι' οὗ

ἐπιστεύετο ὅτι διέφρυσαν τὰ ὕδατα τοῦ κατακλισμοῦ.

Ἰδρυφόρος, ὁ φέρων τὸ ὕδωρ. Ἰδίως ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων ὁ δούλος ὁ τὰ

βαλανεῖα ὕδατος πληρῶν, καὶ αὐτὸ εἰς τὸν λουόμενον ἐπιχέων, ὁ παρὰ Λατίνους aquarius (Jun. VI, 332.—Vestus. λξ.).

Ἰδρυς. Εἰς τὰ δικαστήρια ἐν Ἀθῆναις, πρὸς ἀποφυγὴν καταχρήσεως τοῦ λόγου, ὠρίετο ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐπιτρέπετο εἰς ἕκαστον τῶν διαδίκων, ἢ τῶν συνηγόρων αὐτῶν, νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ προσμετρεῖτο πρὸς ποσότητα ὕδατος ῥέοντος διὰ μηχανῆς, ἧς εἰς ἕκαστον κλ. εψύδρα, ἢ καὶ ἄν ἄ γ χ η, διότι, ἅμα ἐξηγελείτο, ὁ ῥήτωρ ἠναγκάζετο νὰ παύῃ λέγων. Τὴν ποσότητα τοῦ ὕδατος ὠρίζεν ὁ ἄρχων ὁ ἔχων τοῦ δικαστηρίου τὴν ἡγεμονίαν, ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τῆς υποθέσεως. Εἰς τὰς κληρονομικὰς καὶ ἄλλας συνήθειας δίκας ἐδίδεν ἕνα ἀμφορέα εἰς ἑκάτε-

τὴν δευτέραν ἀγόρευσιν μετὰ τὴν τοῦ ἀντιδίκου ἐν ἧ εἰς μεγάλας δίκας, ὡς τὴν περὶ παραπροσθείας, ἐδόθησαν ἅνα ἕνδεκα ἀμφορεῖς εἰς ἑκάτερον. Ὅταν ἦσαν πολλοὶ συνηγόροι ἢ διάδικοι ὁμιλοῦντες περὶ τῆς αὐτῆς υποθέσεως, ἐλάμβανον τὸν λόγον ἀλληλοδιαδόχως «ἐν τῷ αὐτῷ ὕδατι», τοῦ ἐνὸς παραδίδοντος τὸ ὕδωρ εἰς τὸν ἄλλον. Ἄν ἐν τῇ μέσῳ τῆς ἀγορεύσεως ἐπρόκειτο ν' ἀκουσθῶσι μάρτυρες, ὁ ῥήτωρ ἔλεγε εἰς τὸν ὑπηρέτην τοῦ δικαστηρίου, ὅστις ἐκαλεῖτο ὁ εψύδωρ, καὶ εἶπε τὴν ἐπιμέλειαν τῆς κλεψύδρας, «ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ», ἢ «ἐξέρα τὸ ὕδωρ», ἵνα διακόψῃ τὴν ῥοὴν αὐτοῦ, μέχρις οὗ ἀρχίσῃ ἢ ἀγόρευσις πάλιν. Ἐ μ ὦ ν ὕ δ ω ρ ἔλεγε δὲ ὁ ῥήτωρ, ἐννοῶν τὸν χρόνον ἐφ' ὅσον τῷ ἐπιτρέπετο νὰ ὁμιλήῃ. Ἐκαλεῖτο δὲ α μ ε μ ε τ ρ η μ ε ν η ἢ ἡμέρα καθ' ἣν ἐγίνετο χρῆσις τοῦ ὕδατος, καὶ δὲν ἦσαν πᾶσαι τοιαῦται, διότι τινὰς δίκαι, ὡς αἱ ἀκακώσεως ἐξηροῦντο.

Ἰδέλη, καὶ εἶτα Ἐλέα (λδ.).

Ἰδέλιος, ὁρδότερον Ἰδέλιος (λδ.).

Ἰδέτις, κρήνη ἐν Ἰωνίᾳ, πλησίον τῆς Μιλήτου (Θεόφρ. Εἰδ. ΣΤ, 115).

Ἰδρυς, ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, εἶτε ἐκ τοῦ ὅτι πολλὰκις κατὰ τὰς ἐορτάς του συνέβαινε νὰ βρέχῃ, πρὸς δυσαρέσκειαν τῶν πανηγυρίζοντων, εἶτε διότι ὑπὸ τινῶν Ἰδρυ ἐλέγετο ἢ μήτηρ του (Πλάτ. Ἰσ. Ὀσ. 38.—Σουῖδ.).

Ἰδρυτὸς (ἢ), κόμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, κληθεῖσα κατὰ τὸν κλισίαν αὐτῆς Ἰδρυτὸν, Ἀργεῖον φυλάδα ἐκ τῆς πατρίδος του, διὰ τινὰ διαπραχθέντα φόνον, καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Βοιωτίας λαβόντα τὴν χώραν ἐνθα τὴν πόλιν ἀνήγειρε (Παυσ.—Στφ. Βζ.).

Ἰδοθεσία. Ὁ Ἀθηναῖος ὁ μὴ κεκτημένος νόμιμον κληρονόμον ἐθεώρει ὡς δικαίωμα διὰ τὴν οἰκὸν του, ἵνα μὴ ἀνώνομος γένηται (Ἰσοκρ. κ. Μενεκλ. κλ. 36), καὶ ὅπως ἂν μὴ ἐξηρημωθῇ (Δμοθ. κ. Λυκομ. 1098), προσέτι δὲ καὶ ὡς καθήκον πρὸς τὴν πόλιν, νὰ υἰοθετήσῃ τινὰ, «θεσθαὶ υἱὸν, ποιῆσθαι, εἰσποιῆσθαι, υἰῶσαι»· καὶ αὐτὸς μὲν ἐλέγετο ὁ ε τ η ς ἢ π ο ι η τ ὸ ς πα τ ῆ ρ, ὁ δ' υἱὸς θε τ ὸ ς ἢ θε σ ε ι υ ἰ ὸ ς. Ἄν δ' ἀπέθνηκε τις πρὸ τῆς υἰοθετήσεως, ἐφρόντιζεν ὁ ἄρχων περὶ αὐτῆς, εἰσάγων εἰς τὴν οἰκὸν «τινὰ τῶν κατὰ γένος ἐγγυτάτων». Τοῦ θετου τὰ προσόντα ἦσαν νὰ ἦ ἀνὴρ (οὐχὶ γυνή), πολίτης Ἀθηναῖος, ἐνήλιξ, ἀνευ γνησίου υἱοῦ, πλην ἂν εἶχε νομίμως ἀποκηρύξει αὐτὸν, ἐνεργῶν ἐν πλήρει χρήσει τῆς ἐλευθερίας του.

Ἄν δ' εἶχε θυγατέρας, ὤφειλε νὰ νυμφεύσῃ μετὰ τοῦ θετουμίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν ἐπίκληρον. Παρὰ δὲ τοῦ θετου ἀπηρτεῖτο νὰ ἦ πολίτης Ἀθηναῖος, κατὰ προτίμησιν ἐκ τῶν ἐγγυτέρων συγγενῶν. Προσέτι ἀπηρτεῖτο συγκατάθεσις αὐτοῦ, ἂν ἦν ἐνήλιξ, ἢ ἄλλως τοῦ πατρὸς ἢ κυρίου του, δι' ὃν ἐλέγετο ἐ κ π ο ι η τ ο ς. Ἰπόλογος δὲν υἰοθετεῖτο πρὶν ἢ δώσει λόγον ἄτιμος μετέδιδε τὴν ἀτιμίαν εἰς τὸν θετήν, καὶ τ' ἀνάπαλιν. Ἄν μετὰ τὴν υἰοθέτησιν ἐγεννῶντο γνήσια τέκνα, ἐθεωροῦντο ὡς νεώτεροι ἀδελφοί. Ἡ ἐγγραφή τοῦ θετου ἐγίνετο ὡς καὶ ἡ τῶν γνησίων τέκνων, κατὰ τὰ θαργήλια (ἔαρ), εἰς τοὺς φρατορικὸς πίνακας (Ἰσαῖ. π. Ἀπλλδ. κλ. Β). Τοῦ θετου ἔπαυον αἱ συγγενικαὶ σχέσεις πρὸς τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ οἰκογένειαν, πλην πρὸς τὴν μητέρα, διότι «μητὴρ οὐδεὶς ἐστὶν ἐκποίητος» (Ἰσ. κ. Ἀρστροχ. κλ. 8), ἀπέναντι δὲ

τῆς νέας ἀπέκτα πάντα τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντα πρεσβυτέρου γνησίου υἱοῦ. Ὁ διὰ διαθήκης υἰοθετῶν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο καὶ οὐχὶ «ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ», οὐδὲ χορηγῶν ὅμως ῥητὸν κτήμα ἢ ὀρισεμένην ποσότητα, ἀλλ' ἐπὶ μερίδι («τῷ ἡμίσει, τῷ τρίτῳ μέρει» κτλ.) τῆς ὅλης οὐσίας. Ἡ υἰοθέτησις ἠδύνατο νὰ διαλυθῇ διὰ κοινῆς συγκαταθέσεως (Δμοθ. κ. Σπουδ. 1029). Θετὸς, ἔχων γνήσιον υἱὸν, ἠδύνατο, τοῦτον εἰς ἑαυτὸν ἀντικαθιστῶν, νὰ διαλύσῃ τὴν θέσιν ὅπως ἀντιποιηθῇ τοῦ γνησίου πατρὸς του τὴν κληρονομίαν (Δμοθ. κ. Λεωχ. Ἀπακ.).

Ἰκκίρα, πόλις ἀρχαία Σικελικῆ, πρὸς τὰ βόρεια τῆς νήσου, δυτικῶς τῆς Πανόρμου, κληθεῖσα κατ' εἶδος τι ἐχθῶν. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐληλατήθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ εἶτα παρεδόθη τοῖς Σεγεσταίοις (Θουκ. ΣΤ, 62. Ζ, 13). Μεταξὺ τῶν εἰς δουλείαν ἀπαχθέντων ἦν καὶ ἡ φίλη τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἡ ἑταῖρα Τιμάνδρα, μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, τῆς περιφήμου γενομένης ἑταῖρας Λαίδος (Πλάτ. Ἀλκ. 38).

Ἰλάει ἢ Ἰλή, πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς βορείας ἀκτῆς τῆς Ἰλικῆς λίμνης κατὰ τὰ νότια τῆς Βοιωτίας, πατρὶς τοῦ πλουτοῦ Ὀρεστίου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 500. Ε, 708), καὶ τοῦ τορευτοῦ Ἰυλίου τοῦ κατασκευάσαντος τὴν ἀσπίδα τοῦ Αἴαντος (Ὀμ. Ἰλ. Η, 221).

Ἰλαίαι, ἐπαρχία τῆς Σικυθίας, νοτιανατολικῶς κειμένη τῆς Βῶρωναίης Σαρματίας, καὶ χωροῦσα ἀπὸ τοῦ Βοροσθένους μέχρι τοῦ Ἰπακῦριος ποταμοῦ. Πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς κατέκειον οἱ νομάδες Σκύθαι πρὸς βορρᾶν δὲ οἱ Γεωργοὶ (Ἡρόδ. Α, 76).

Ἰλαῖος, εἰς τῶν Κενταύρων, ἐκτετατὸν κατὰ τῆς Ἀκαλάντης καὶ φονευθεὶς ὑπ' αὐτῆς (Καλλίμ. εἰς Ἀρτ. 221.—Ἀπλλδ. Γ, 9, 2).

Ἰλακίθης, υἱὸς τοῦ ἐκ Κρήτης Ἰλάκου, εἰς ὃν ἐνεφανίσθη ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς Ἰθάκην (Ὀμ. Ὀδ. Ξ, 208).

Ἰλαῖς, υἱὸς τοῦ Θεοδάμαντος καὶ τῆς

Κυήνης. Ὁ Ἡρακλῆς, φονεύσας τὸν πατέρα του, παρέλαβεν αὐτὸν παρ' ἐαυτοῦ καὶ τὸν ἠγάπα περιπαθῶς. Κατὰ τὸν πλοῦν τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀποβὰς εἰς Μυσίαν πρὸς ὕδραυσιν, συνελήφθη ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἃς ἐσελξεν ἢ καλλονή του, καὶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸν πλοῦν ἐγκαταλιπὼν, περιεφέρετο εἰς ζήτησί του (Ἀπλλν. Ῥδ. Α, 131. 1350. — Ἀπλλδ. Α, 9, 10).

Ἑλλεύς, εἰς ἐκ τῶν νέων θηρευτῶν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ὅσοι ἐφρονεύθησαν ὑπ' αὐτοῦ (Ἀπλλδ. Α, 8, 2).

Ἑλλη, 1) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου καθ' ἣν ἐκλήθη ἢ ὀμόνυμος πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, ἣτις καὶ πληθυντικῶς ἐλέγετο Ἑλλαι. — 2) Πόλις τῆς Καρίας. Κατὰ τινὰς Ἑθ. (Ὀμ. Ἰλ. Ε. 708. Η, 221).

Ἑλληωροὶ ἢ Ἑλωροὶ, οἱ τῆς ὕλης, ἣτοι τοῦ δάσους ἐπιτηρηταί, οἱ δασοφύλακες καὶ δασονόμοι (Ἀρστ. Πολτ. ΣΤ, 5 — Σουθ. λξ.).

Ἑλλείας, ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων μεταξύ Συβάριδος καὶ Κρότωνος (Θουκ. Ζ, 35). Νῦν Ἀκουαίλε.

Ἑλλαεὶκὸς λιμῆν, λιμῆν τις τῆς νήσου Κερκύρας (Θουκ. Γ, 72. — Ἀπολλν. Ῥδ. Α, 1125).

Ἑλλαεῖς, 1) μία τῶν τριῶν φυλῶν εἰς ἃς διηροῦντο οἱ Δωριεῖς, τοὺς Ἑλλαεῖς, Δυμῶνας καὶ Παμφύλους, δι' ὃ καὶ Τριχάϊκες ἐλέγοντο (Ἡδ. Αἰγίμ. Ἀποσπ. — Ἡδ. Ε, 68. — Στφ. Βξ.), ἀπαντωμένη ῥητῶς εἰς διαφόρους δωρικὰς πολιτείας, ὡς ἐν Σικυῶνι (Ἡδ. Ε, 68), ἐν Κερκύρα, καὶ ἐπώνυμος Ἑλλου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, θατοῦ τοῦ Αἰγυμίου. — 2) Ἑλλεῖς ἢ Ἑλλοί, οἱ κάτοικοι τῆς Ἰλλυρίας, ἐπίσης τὸ ὄνομα λεγόμενοι δι' εἶχον ἐκ τοῦ Ἑλλου (Σκύλ. σ. 7. — Ἀπλλν. Ῥδ. Α, 521. — Στφ. Βξ. — Εἰστ. — Ἑσμ. Μέγ.), ὥστε ἴσως δύναται νὰ ὑποθεθῇ ὅτι Ἰλλυρικῆ, ἣτοι ἢ Ἑλλήνων ἐγκατεστημένων ἐν Ἰλλυρίᾳ, ἦν ἡμία τῶν τριῶν φυλῶν τῶν συγκατελοουσῶν μετὰ τῶν Δωριέων.

Ἑλλη, πόλις τῆς Ἰλλυρίας, ἐπὶ τῆς χερσονήσου Ἑλλίδος (Στφ. Βξ.).

Ἑλλεῖς, χερσονήσος τῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, κληθεῖσα καθ' Ἑλλον, τὸν υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους, καμίσαντα ἐκεῖ Φαιάκων ἀποικίαν (Στφ. Βξ.).

Ἑλλος, 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, σύζυγος τῆς Ἰόλης, πατήρ τοῦ Κλεοδαίου. Μετὰ τῶν λοιπῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους (Ἡρακλειδῶν), κατενίκησε, βοηθεῖα τῶν Ἀθηναίων, τὸν καταδικῶντα αὐτοὺς Εὐρυσθέα, καὶ ἐφόνησεν αὐτὸν (Ἀπλλδ. Β, 8, 1) ἄλλ' ἐπιχειρήσας νὰ εἰσβάλη εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐφρονεῖτο ἐν μονομαχίᾳ ὑπὸ Ἐχέμου, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀρκάδων (Σφκλ. Τροχ. 56. — Ἡδ. Η, 132). — 2) Ἐταρος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, καὶ Μελίτης, τῆς θυγατρὸς τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀργαίου ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Φαιάκων. Οὗτος, μὴ εὐχαριστούμενος νὰ ζῆ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ναυσιβίου, τοῦ ἐγγχωρίου βασιλέως, ἐκόμισε Φαιάκων ἀποικίαν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ κατέφυκε τὸ ἀκρωτήριον τὸ ἀπ' αὐτοῦ Ἑλλίδα κληθὲν (Ἀπλλν. Ῥδ. Α, 538). — 3) Ποταμὸς ἐκ Λυδίας κηγάζων, τὴν Ἴωνίαν διαρρέων καὶ εἰς τὸν Ἑρμον ἐκβάλλων, κληθεῖς δὲ κατὰ Λυδῶν τινὰ, καὶ μετέπειτα Φρύγιος μετονομασθεῖς (Ὀμ. Ἰλ. Υ, 392. — Ἡδ. Α, 80. — Πaus. Α, 35. Στφ. Βξ.). — 4) Ἑφρογλύφος τις τῶν Ῥωμαίων χρόνων, κατ' ἐπιγραφὴν.

Ἑμῶνη, γυνὴ τοῦ Φέρβαντος, μήτηρ τοῦ Τιφους (Pygip).

Ἑμένης, Πέρσης στρατηγός (Ἡδ. Ε, 122).

Ἑμῆν, ἢ προσωποποίησης τοῦ νομίμου γάμου, ἀφ' οὗ καὶ οἱ φαλλόμενοι γαμήλιοι ὕμνοι ὕμνεσται ἐλέγοντο. Τούτων ἕνεκα ἐλέγετο ὁ Ἑμῆν ἀδελφὸς τοῦ Ἰαλέμου (τῆς Ὀρηνοφίδας), καὶ τοῦ Ὀρφέως. Ἐπὶ τοῦ μύθου ἐπλάττετο υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μίας τῶν Μουσῶν (τῆς Καλλιόπης, Οὐρανίας ἢ Ταρπιχορῆς), ἢ υἱὸς τοῦ Μάγνητος καὶ τῆς

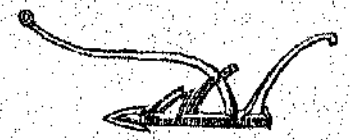
Καλλιόπης ἢ τῆς Κλειτοῦς, ἢ τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ περιπαθῶς ἠγάπων αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ἑσπερος, ὁ Θάμιρις ἦν δὲ προσετι καὶ φίλος τοῦ Ἑρωτος καὶ συναδέλφος. Εἰς τοὺς γάμους ἐλέγετο ὅτι τὸν ἐπεκαλοῦντο (ἄ Ἑμῆν ὦ, ὕμνεσται ὦ ἰ), κατὰ τοὺς μὲν διότι ἀπῆλλαξεν ἀπὸ χειρῶν πειρατῶν ἀρπαγείσας παρθένους, κατὰ τοὺς δὲ, διότι νυμφευθεῖς Ἑλευσινίαν κόρην, τοσαύτον εὐτυχῶς συνέζησε μετ' αὐτῆς, ὥστε ἢ ἔνωσις τῶν ἀπέθη τὸ ὑπόδειγμα αἰσίων γάμων, καὶ κατ' ἄλλους διότι πλακωθέντα ὑπὸ τῆς ὄραφης τοῦ οἴκου του ἐν φ' εἰώταξ τὸς γάμους του, τὸν ἔσωσεν ὁ Ἀσκληπιὸς (Ἀπλλδ. Γ, 10, 3). Ἡ τέχνη παρίστα αὐτὸν ὡς ὠριμον παῖδα, τὴν ἐκφρασίαν σπουδαιότερον τοῦ Ἑρωτος, εἰς τὴν δεξιάν δ' ἔχοντα τὸ νυμφικὸν κάλυμμα καὶ τὴν δῆδα.

Ἑμῆντος καὶ Ἑμῆσας, ὄρος τῆς Ἀττικῆς κείμενον νοτιανατολικῶς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ περιφρημον διὰ τὸ μέλι αὐτοῦ (Ἡδ. ΣΤ, 137). Ἐπὶ Τούρκων ἐλέγετο Τρελλοδαῦνι, αὐτῶ μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Monte Maio εἰς δ' ἐπὶ Φραγκοκρατίας εἶχον παραφθεῖραι οἱ ξένοι τὸ ὄνομα.

Ἑμνία, ἐπίθετον ὄφ' ὃ ἢ Ἄρτεμις εἶχε ναὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ, μετὰξὺ Μαντινείας καὶ Ὀρχομενοῦ (Πaus.).

Ἑμνος, ἰδ. λυρικὴ ποίησις.

Ἑννες ἢ Ἑνις (ἦ), τὸ σιδήριον τοῦ ἀρότρου τὸ σχίζον τὴν γῆν, οὗ ἢ ἀκρὰ ἐλέγετο νόμφη (Πολδ. Β). Κατὰ διήγημα τοῦ Πλουτάρχου (Συμ. Α, 5), ἐκλήθη αὐτῶς ἀπὸ τῆς ὁδῆς, τοῦ χοίρου, ὅστις σχίζει

τοὺς βάλους τῆς γῆς διὰ τοῦ βόγγου του καὶ πρῶτος δῆθεν ἔδωκεν ἀρομὴν εἰς τὴν γεωργικὴν. Ἡ εἰκὼν, ἐξ ἀναγλύφου, δει-

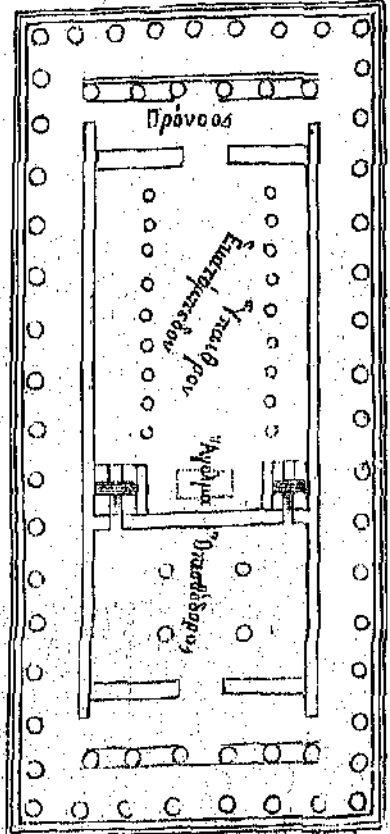
κνύει ὅτι δὲν διέφερε τὸ ἀρχαῖον ὄνιον τοῦ νῦν ἐν χρήσει.

Ἑπαγκώνων, προσκεφάλαιον εἰς δ' ἐατήριον τὸν ἀγκῶνα ὅτε εἰς τὰ δεῖπνα κτλ. οἱ ἀρχαῖοι ἀνεκλίνοντο ἐπὶ τῶν στρωμάτων (Γαλην.). Οὕτω συνήθως παριστῶνται

εἰς τοὺς Τυρρηνικοὺς τάφους οἱ νεκροὶ προσανακλιμένοι (καυμβοντες ἀκουμβῶντες) ἐπὶ τοῦ πύματος τοῦ τάφου, ὡς καὶ ἐν τῇ εἰκόνι.

Ἑπαυθρος ναὸς. Τὰ μικρὰ ναῖδια

ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ὄλον ὃ τῆς Νίκης ναὸς ἐπὶ

τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἦσαν ὑπό-
στεγα, καὶ ἐλάμβανον τὸ φῶς ἀπὸ τῆς εὐ-
ρέως πρὸς ἀνατολὰς ἀνοιγομένης πύλης αὐ-
τῶν ἄλλ' οἱ μεγάλοι ναοί, ὡς ὁ Παρθενῶν,
ὁ τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος
ἐν Φιγαλείᾳ, καὶ πιθανῶς πάντες οἱ ἄλλοι,
εἶχον τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ σηκοῦ αὐτῶν,
τὸ περιέχον τὸ ἄγαλμα, ὑπαιθρον, περιβαλ-
λόμενον δὲ ὑπ' ἐσωτερικῆς στοᾶς, μέχρις
ἧς μόνον ἐξετείνετο ἡ στέγη ἢ καλύπτουσα
τὸ ἐξωτερικὸν περιστύλιον καὶ τὸν ὀπισθοδό-
μον, ἐὰν ὑπῆρχε, καὶ πιθανῶς καὶ τὸ ἄγαλμα
προστατεύουσα, ὡς δεῖκνυται ἐν τῇ εἰκόνι.
Τὸ Ἐρεχθεῖον, ἔχον ἰδιαιτέραν ἀρχιτεκτο-
νικὴν διάταξιν, καὶ ἔνωσις δὲ δύο μικρῶν ναῶν,
οὐδὲ ἔκτασιν κεκτημένον δι' ἐσωτερικῆς στοᾶς,
δὲν ἦν, ὡς φαίνεται, ὑπαιθρον, καὶ ἐφωτίζετο
δι' ὀπαίων τῆς στέγης, ὡς ἐξάγεται ἐξ
ἐπιγραφῶν (Boeckh, C. J. 160).

"Ἰπαιπία (τά), πόλις τῆς Λυδίας, ἐπὶ
τοῦ Καύστρου ποταμοῦ, ἀπέναντι τῶν Σάρ-
δεων, ἔδρα τῆς Περσικῆς πυρολατρίας, περι-
πιστας διὰ τῶν γυναικῶν τῆς τῆς καλλιότητι
(Πaus. B, 27, 5. — Στρβ. — Pl. V, 29, 31.
— Ov. Met. VI, 13, XI, 150).

"Ἰπαιπία (ὁ), ποταμὸς τῆς Ἰβηρω-
παϊκῆς Σαρματίας, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν
Νομάδων Σκυθῶν, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν
Καρκιντικὸν κόλπον (Ἡρδ. Δ, 55).

"Ἰπαιπία (ἡ) καὶ Ἰπαιπία (τά), πό-
λις τῆς Τριφυλίας ἐν Ἠλιδί (Πολδ. Δ,
177. — Στρβ. — Στφ. Βυζ.).

"Ἰπαιπία (ὁ), 1) ποταμὸς τῆς Ἰβηρω-
παϊκῆς Σαρματίας, πηγάζων ἐκ λίμνης, ἥτις
ὑπὸ Ἡρόδοτου (Δ, 52) «μῆτηρ Ἰπαιπία»
λέγεται, καὶ εἰσρέων εἰς τὸν Βορυσθένην κατὰ
τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον
πρὸς τῇ Ὀλβίᾳ (Στρβ. B, 107, Z, 306).
Nyn Βούγ. Ὁ Κικέρων (Tusc. I, 39) καὶ ὁ
Βιργίλιος (G. IV, 370) διηγοῦνται περὶ ἡμε-
ροβίων ζῶων παρὰ ταῖς ἐχθρας του. — 2) Πο-
ταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, διὰ δύο
στομῶν ἐκρέων εἰς τὴν Μαιώτιδα (Στρβ.).

Νυν Κουβάν. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς,
ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου. Μέχρις αὐτοῦ ἐφθασαν
ὁ μέγας Ἀλέξανδρος (Στρβ. — Διον. Περηγ.
1145). (Ἰσως ἑρμότερον) Ἰπαιπία παρ'
Ἀρριανῶ.

"Ἰπαιπία (τά), φρούριον τῆς Καραίας
ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ (Ἀρρ. Ἀνθ. Α, 24).

"Ἰπαιπία, ἀρχὸν οὐχὶ αὐτεξουσίας,
ἀλλ' αὐπαρχὸς ἄλλων» (Σφκλ. ΑΓ. 1105).
Ἰπαιπία ὁ σατραπείης (Ξεν. Ἑλλ. Γ, 1, 10.
— Ἡρδ. Δ, 166. E, 20, 25, 27, Z, 6).
Ἐν τῇ στρατῷ ὁ ἀντιστρατήγος, ὁ τοῦ στρα-
τηγοῦ ἀντιπρόσωπος (Ξεν. Ἑλλ. Z, 4, 19).

"Ἰπαιπία, εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς
στρατοὺς δοῦλος ὀφείλων νὰ φέρῃ τοῦ κυρίου
του τὴν ἀσπίδα, πελλὰκις καὶ τὸ κράνος, μέ-
ρος τῆς σκευῆς καὶ τῶν τροφῶν, ἐπὶ τρεῖς
ἡμέρας. — Παρὰ δὲ τοῖς Μακεδόσιν ἦσαν οἱ
ὑπασπισταὶ ἰδιαιτέρον σῶμα, ἄλλο τῶν το-
ξοτῶν καὶ τῶν φαλαγγιτῶν ἢ ὀπλιτῶν, ἐλα-
φρότερον τοῦτο, καὶ ὅποιοι τινὲς ἦσαν τοῦ
Ἰπικράτους οἱ παλτασταί. Ἦν μακρὰν σά-
ρισσιν τῶν ὀπλιτῶν δὲν εἶχαν, ἀλλὰ ἐκείνη
ἦτο μᾶλλον ὄπλον ἀμύνης, ἐν ᾧ οὗτοι ἦσαν
κατηρτισμένοι πρὸς προσβολὴν, δι' ὃ εἶχον
βραχὺ ἀκόντιον, καὶ ξίφος μακρὸν. Ἄγηνμα
(ὑπασπιστῶν), πεζικὸν ἄγηνμα ἢ ἄγηνμα
βασιλικόν, ἐλέγετο τὸ ἐκλεκτότερον μέ-
ρος αὐτῶν, τὸ ὑπηρετοῦν ὡς βασιλικὴ σωμα-
τοφυλακὴ (Ἰδ. Ἄγηνμα).

"Ἰπαιπία (τά) ἢ Ἰπαιπία (ἡ), πόλις
τῶν Αἰνιάνων καὶ Οἰταιῶν κατὰ τὴν νότιον
Θεσσαλίαν, ἐπὶ τῆς βορείας πλευρᾶς τῆς
Οἴτης, ὑπὲρ τὴν κοιλάδα τοῦ Σπερχεῖοῦ. Οἱ
Αἰτωλοὶ εἶχον καταλάβει τὸ ὄχυρον τοῦτο
σημεῖον ὡς κλειδα τῆς Θεσσαλίας, καὶ πολ-
λόκις ἐκεῖ συνήρχοντο οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ
αἰτωλικοῦ δεσμοῦ (Πολδ. ΚΑ, 2. — Λίν.
XXXVI, 28). Ἐνεκα τοῦ ἐν τῇ περιχώρῳ,
ὡς ἐλέγετο, ἀφθόνης φουμένου ἐλεδέρου,
καὶ τῆς ἐν τῇ κοιλάδι ἀναβρυούσης θερμῆς
θειοῦρου λίμνης, ὑφ' ἧς τὴν ἐπιφανείαν ἐπι-
διατηρεῖται ἀρχαία ἐπιγραφή μετὰ τῆς λέ-

ξίως «Ἀφροδίτη», ἐπεπόλαζον ἐν Ἰπαι-
πία ἡ Θεσσαλίαι γόησαι (Πολδ. — Λουκ.).
"Ἰπαιπία, εἰς τὴν μουσικὴν ἢ τὸν βα-
ρύτατον τῶν τόνων ἀποφέρουσα χορδῆ.

"Ἰπαιπία, θυγάτηρ τοῦ ἐν Ἀλεξαν-
δρείᾳ ἐξόχου μαθηματικοῦ Θέωνος, γεννη-
θεῖσα τῇ δ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδι, κόσμος
καὶ ἐγκαύχημα τοῦ φύλου αὐτῆς διὰ τὴν
ἔκτασιν τῶν γνώσεων καὶ τὴν αὐστηρότητα
τῶν ἠθικῶν ἀρετῶν τῆς. Μετ' ἐμβριθευτάτας
σπουδᾶς φιλοσοφικᾶς καὶ μαθηματικᾶς, ἀνε-
δέχθη ἢ ἰδίᾳ τὴν διδασκαλίαν τῆς φιλοσο-
φίας, καὶ λέγεται ὅτι καὶ τὸν μαθηματικὸν
τρίγωνον ἐνεδύθη. Ὁ ὄμιλος αὐτῆς ἦν κοινὸν
συνεντευκτήριον πάντων τῶν ἐξοχωτέρων ἀν-
δρῶν τῶν χρόνων ἐκείνων. Ἀλλὰ τὰ θρη-
σκευτικὰ πάθη ἦσαν τότε εἰς ὑπέριστατον βαθ-
μὸν ἐξημμένα, καὶ οἱ χριστιανοὶ καὶ ὀπαδοὶ
τοῦ ἐπισκόπου Κυρίλλου ἐξηγεῖροντο κατὰ
τῶν ἀντιθρησκευτικῶν δογμάτων τῆς Ἰπαι-
πίας, καὶ βιαίως κωτεφερόντο κατ' αὐτῆς. Εἰ
δὲ καὶ ἔλαβεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισίν
αυτῆς ὁ διοικητὴς Ὀρέστης, εἰς ἐπελευθεσίαν
αἵματηρὰν τινὰ ῥῆξιν τῷ 415 μ. Χ., ἐθα-
νατώθη ἐντὸς ἐκκλησίας.

"Ἰπαιπία, γλόπτης Θεβαῖος
τῆς 102 Ὀλ. (370 π. Χ.), ποιήσας, συνερ-
γασίᾳ τοῦ Ἀριστογείτονος, χαλκῶς τοὺς ἐπτά
ἐπὶ Θεβας, ὡς ἀνάθημα τῆς ἐν Οἰνῆ νίκης
τῶν Θεβαίων, Ἀργείων καὶ Ἀθηναίων κατὰ
τῶν Λακεδαιμονίων (Πaus. Α, 10) μετ'
ἄλλου δὲ γλόπτου, τοῦ Σωστράτου, συνειρ-
γασίᾳ χαλκοῦν κολοσσῶν τῆς Ἀθηνᾶς ἐν
Ἀλιφῆρα τῆς Ἀρκαδίας (Πaus. Η, 26. —
Πολδ. Δ, 78).

"Ἰπαιπία ὄρος, ἐν Βοιωτίᾳ, συνέ-
χου τοῦ ὄρους Μεσσαπίου, ἐκτεινομένη παρὰ
τῇ κώμῃ Τευμησοῦ. Ἰσως τὸ αὐτὸ ὃ καὶ
Τευμησοῦς ἐκαλεῖτο (Ἰδ.) (Στρβ. — Πaus.
Θ, 19).

"Ἰπαιπία, ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς δημο-
κρατίας δύο ἀρχόντες ἐξελέγοντο ἐτησίως
ὑπὸ τοῦ δήμου, φέροντες τὸν τίτλον τοῦτον,
(ΑΡΧ. ΛΗΘ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Β'.)

τὸν λατινιστὶ Consul (Διον. Ἄλκ. Ἀρχ. 4),
καὶ μεγάλην ἔχοντες δύναμιν. Ἐξηκολού-
θησαν δ' ἐκλεγόμενοι καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοκρα-
τορῶν, ἀλλὰ μετὰ δικαιοδοσίας λίαν περιο-
ρισμένης.

"Ἰπαιπία, τὸ προσκεφάλαιον τὸ
ὑπὸ τῶν ἀνέμων τιθέμενον εἰς τὴν κλίσην
(Γαλην.).

"Ἰπαιπία, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου
(Ἀπλλδ. Γ, 12, 5). — 2) Ἐπίσημος Τρῶς,
φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῦς (Ὀμ. Ἰλ. Α,
335).

"Ἰπαιπία, εἰς τῶν Τρῶων ἡγεμόνων,
φονευθεὶς ὑπὸ Διομήδους (Ὀμ. Ἰλ. Κ,
144).

"Ἰπαιπία, τὸ εἰς ἑκάτερον τῶν ἄκρων
τῆς κεφαλῆς προσδεδεμένον σχοινίον, δι' ὃ
ἐστρέφοντο τὰ ἰστία κατὰ τὴν ἀνάγκην (Ὀμ.

Ὀδ. Ε, 260. — Σουδ. αὐτ.). Παροιμία, μνη-
μονευομένη ὑπὸ Σουδα, καθ' Ἰπαιπία, αὐτὴν
ὑπέραν ἀφείς τὸν πόδα διώκεις», δηλοῦν ἀφείς
τὰ σπουδαία, ἀσχολεῖσαι περὶ τὰ μικροῦ λό-
γου», διότι ἡ ὑπέρα ἦν ἢ τὸ ἰστίον διοικοῦσα,
ἐν ᾧ ὁ ποὺς ἦν τὸ κάτω μέρος τοῦ ἰστίου.

"Ἰπαιπία, υἱὸς Δαρείου τοῦ Ἰστά-
σπου, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων
προβολὴν ἐν Θερμοπύλαις (Ἡρδ. Z, 224).

"Ἰπαιπία, ἐκ Παλλήνης, πόλις
τῆς Ἀχαΐας, πατὴρ τοῦ Ἀργοναυτοῦ Ἀγα-
ρίου (Ἀπλλδ. Ρδ. Α, 117).

"Ἰπαιπία, 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ
Αἰγύπτου (Ἀπλλδ. Β, 1, 5). — 2) Θε-
βαῖος, υἱὸς τοῦ Οἰνοπος, ἠρωϊκῶς ἀντιταχθεὶς
90

εἰς τὸν Ἰππομέδοντα κατὰ τὴν ἐφοδὸν τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας (Λισχλ. Ἑπτ. ἐπ. Θηβ. 508).

Ἰπέρβουλος, Ἀθηναῖος, ταπεινῆς καταγωγῆς, λυχνιοποιός. Διὰ τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου του εἰς εὐπορίαν περιελθὼν, ἀνεμίγη εἰς τὰ δημόσια, δημαγωγῶν, καὶ κατεφέρτετο κατὰ πάντων τῶν διακεκριμένων ἀνδρῶν τῆς πόλεως, συνεχῶς χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν κωμικῶν ποιητῶν, καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Νφλ. 823. Βατρ. 570. Θομφ. 84. Ἀγχν. 846). Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Κλέωνος φιλοδέξιος ἀπέβλεψεν εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ, καὶ ἐξελέγη καὶ στρατηγός. Ραδιουργῶν ὁμοίως κατὰ τοῦ Νικίου, τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τῶν ἰλοίων, καὶ εἰς κατασχρήσεις παρεκτραπείς, κατεδιώχθη, ἐξωρίσθη, καὶ τέλος ἐθανατώθη τῷ 411 π. Χ. (Πλουτ. Ἀλκ. Γ. Νικ. 11. — Θουκ. Η, 43).

Ἰπερβόρετος, λαὸς μυθικός, ὑποτιθέμενος ὅτι κατοικεῖ εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς, ἐπέκεινα τῆς πηγῆς τοῦ βορείου ἀνέμου, οὐδ' εἰς τὸ ψυχρὸς αὐτοῦ οὐδ' εἰς ἄλλο κακὸν ὑποκειμενος. Εἰς τὴν εὐδαίμονα χώραν αὐτῶν ἀπαξ μόνον ἐνέτελλε καὶ ἀπαξ ὁ ἥλιος ἔδουεν οἱ καρποὶ ὠρίμαζον τάχιστα· δὲν ἐγνώριζον μῖσος καὶ ἔριν· ἢ ἐκδικητὶς Νέμεσις οὐδέποτε εἶχε λαβὴν ἐπ' αὐτῶν. Τὸν Ἀπόλλωνα λατρεύοντες, ὅστις πολλάκις παρήμενε παρ' αὐτοῖς, ἐφθάνον εἰς ἡλικίαν χιλίων ἔτων, καὶ εἰ τις ἐθαρόμετο τὸν βίον, ἀπὸ κορυφῆς βράχου ἑορτασίμως εἰσεπήδα εἰς τὴν θάλασσαν. Κατὰ τινὰς φέκον παρ' αὐτοῖς αἱ Ἰραῖαι, αἱ Γοργόνες, οἱ Ἀριμάσπαι, αἱ Ἑσπερίδες Νύμφαι (Σχλ. εἰς Καλλμ. Δηλ. 291. — Κλημ. Στρω. 4. — Στρω. Βιζ.). Μνηστὴ αὐτῶν γίνονται ἐν Ὀμηρικῷ ὕμνῳ (Στρω. 29). Ὁ Ἡρόδοτος ἐδίσταζε περὶ τῆς ὑπάρξεως τοιοῦτου λαοῦ (Α, 32-36), ἢ παρεδέχετο ὅτι ὡς τοιοῦτοι ἐξελαμβάνοντο λαοὶ γείτονες τῶν Σκυθῶν. Ἄλλοι δὲ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς ἀλλαγῶν θέλουσι νὰ ὀρίσωσι τὴν ἐδραν τῶν

λαῶν εἰς οὓς τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπεδίδετο, ὡς ὁ Πίνδαρος (Πύθ. 1, 49), περὶ τὸν ποταμὸν Ἰστρον, ὁ Στράβων πέραν τοῦ Ἑξείνου Πόντου, ἄλλοι τῶν μεταγενεστέρων εἰς Σκανδιναυίαν, Γερμανίαν ἢ καὶ Ἰταλίαν.

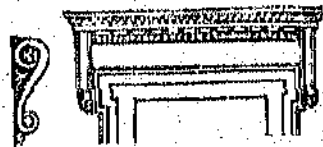
Ἰπέρεια, 1) κρήνη περιφημὸς κειμένη ἐν τῆς πόλεως τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ (Ὀμ. Ἰλ. Θ, 734). — 2) Κατὰ τινὰς τῶν ἀρχαίων ἐν Σικελίᾳ, ἐνθα κατοικοῦν οἱ Φαίαιες πλησίον τῶν Κυκλάδων, πρὶν ἢ μεταδῶσιν εἰς τὴν Σαρδίαν ἢ μετὰ ταῦτα Καμαρίνα, ὡς τινὲς ἐκλαμβάνουσι. Κατ' ἄλλους ἐκεῖτο ἢ Ἰπέρεια αὕτη ἐπὶ τῆς Ἰπείρου.

Ἰπερήνωρ, 1) υἱὸς τοῦ Πανθέου, Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου ἐπὶ τῆς πολιορκίας τοῦ Ἰλίου (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 616). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰθούσης (Ἀπλλδ. Γ, 10, 1). — 3) Εἰς τῶν ἐν Θήβαις ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος ἀναφύοντων Σπαρτῶν (Ἀπλλδ. Γ, 4, 1).

Ἰπερησία, πόλις τῆς Ἀχαιίας, εἶτα Ἀγείρα κληθεῖσα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 573. — Παισ.).

Ἰπέρητος, υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, οὗ ἐπώνυμος ἦν ἡ ἀρχαία πόλις Ἰπερησία (Ἡρόδ. εἰς Ἰλ. Β, 373).

Ἰπέρθυρον, τὸ ἄνω μέρος τῆς θύρας, οὗ τὸ γείτον, ἦτοι τὸ μεταξὺ δύο κωματίων κρέχεν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὀμβρίου ὕδατος τὴν θύραν προφυλάττον μέρος, ἦν εἰς τὰ μεγάλα οἰκοδομήματα καὶ τοὺς ναοὺς τοῦ ἰωνικοῦ ἴδιως καὶ κορινθίου ρυθμοῦ κατάκοσμον

συνήθως δι' ἀνθεμίων, ὡς τὸ λαμπρότατον αὐτοῦ παράδειγμα παρίστανται ἐν τῇ βορείᾳ πύλῃ τοῦ Ἐρεχθίδου. Ἐκατέρωθεν δὲ τοῦ ὑπερθύρου κροεῖον ἐν σχήματι ἑλικῶν

τὰ κοσμήματα τὰ Ὡτα, παρωτίδες ἢ πρόμοχοι λεγόμενα, ὡς ἡ εἰκὼν δεικνύει ἐν αὐτῶν καὶ πλαγίως.

Ἰπερίδης, 1) ἢ Ἰπερίδης, υἱὸς Γλαυκίππου, Ἀθηναῖος ἐκ τοῦ δήμου Κολυττοῦ, εἰς τῶν δέκα ἀττικῶν ῥητόρων, σύγχρονος τῷ Δημοσθένει, γεννηθεὶς τῷ 395 π. Χ. Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἰσοκράτους, συνετάχθη τῇ πατριωτικῇ καὶ δημοτικῇ μερίδι, ἢ ἀνήκεν ὁ Δημοσθένης, μεθ' οὗ καὶ ὁμοίαν εἶχε τὴν τύχην. Ὅτε μετὰ τοῦ Φιλίππου τὸν θάνατον ἐνώθησαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Θηβαῖοι κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὑπὲρ τῆς συμμαχίας ταύτης καὶ αὐτὸς ἐκηρύχθη, ἀλλ' εὐτυχῶς διέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦ ἴνα παραδοθῆ εἰς τὸν νικητὴν, ὡς εἶχεν ἀπαιτηθῆ. Μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον ἀνέκυψαν πάλιν αἱ πατριωτικαὶ τοῦ ἐλπίδες, καὶ μετέσχε μετὰ ζήλου τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου. Ἀλλ' ὅτε καὶ ἐνταῦθα ἠττήθη ἡ Ἑλληνικὴ μερίς, τότε ἐφυγεν εἰς Ἀθήνας· ἐκεῖ ὁμοίως συνελήφθη, καὶ διαταγῇ τοῦ Ἀντιπάτρου, ἐθανατώθη (392 π. Χ.). Δημηγορίαι πολιτικαὶ 77 τῶ ἀπεδίδοντο, ἐξ ὧν οἱ ἀρχαῖοι τὰς 52 ἀνεγνώριζον ὡς γνησίας. Διεσώθη δὲ μέχρι σήμερον μία μόνον, ἢ ἀπὸ τοῦ 1847 ἀναυρέθησαν ἐν Αἰγύπτῳ παπυροὶ περιέχοντες τὸν λόγον αὐτῶν Ἑξενίππου, τὸν «ἐπιτάφιον» (1856), τὸν «κατὰ Δημοσθένους», καὶ τεμάχια λόγου τινὸς αὐτῶν Λυκόφρονος. Τὰ σπουδαιότατα ταῦτα εὐρήματα ἠσχόλησαν καὶ ἀσχολοῦσι τοὺς πεπαιδευμένους (ἐκδ. πρώτη Teil, 1861). — 2) Υἱὸς τοῦ Καλλιμάχου (Διαμ. π. Στρω. Σλ. 273).

Ἰπερίππη, 1) θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ (κατ' ἄλλους Ἰπαρέτη), μνηστὴ τοῦ Ἰπποκοροστοῦ (Ἀπλλδ. Β, 1, 4). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μινύχου, βασιλῆος τῶν Μολοσσῶν, καὶ τῆς Λελάντης. Καταφυγούσα εἰς πύργον διετίθηκετο ὑπὸ ληστῶν, ἐγένετο ἀφανής (Ἀντ. Λιδ. ΙΔ).

Ἰπέριος, υἱὸς τοῦ Πριάμου, βασιλῆος τῆς Τρωάδος (Hjg. Fab. XC).

Ἰπερίων, εἰς τῶν Τιτάνων, οὐρανὸς τῆν ἀδελφὴν τοῦ Θεῖαν, καὶ τέκνα ἔχων τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἥω (Ἡρόδ. Θγ. 371. — Ὀμ. Ἰμν. Διτρω. 26). Κατ' ἄλλους γυνὴ αὐτοῦ ἦν ἡ Εὐρυφάσσα (Ὀμ. Ἰμν. ΛΑ, 3. — Ἀπλλδ. Α, 2, 3)· ἢ τέκνα τοῦ Ἰπερίωνος καὶ τῆς Νιαίρας, αἱ ἐν Σικελίᾳ Νύμφαι Φαέθουσαι καὶ Λαμπετία (Ὀμ. Ὀδ. Μ, 132), διάφορα κατηγορούμενα τῆς λάμψεως τοῦ ἡλίου. Ἐν Ὀμήρω δὲ (Ὀδ. Α, 8) Ἰπερίων καὶ αὐτὸς ὁ Ἥλιος (ὁ ὑπὲρ πάντα ἰών). Ὁ δὲ Διόδωρος (Ε, 66) μνημονεύει παραδόσεως καθ' ἣν Ἰπερίων ἦν δῆθεν ἀστρονόμος τις, ὁ πρῶτος ὑπολογίσας τὸν δρόμον τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης.

Ἰπέριος, κατ' ἄλλους Πτερέλαος, υἱὸς τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως (Ἀπλλδ. Α, 8, 5).

Ἰπερμνήστρα, 1) μία τῶν Δαναίδων, ἢ μόνη παρακούσασα τῶν πατρῶν, καὶ μὴ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα τῆς Λυγκίας, δι' ὃ ἐφυλακίσθη ὑπὸ τοῦ Δαναοῦ· εἶτα δ' ἀπελευθερωθεῖσα, ἔσχεν ἐκ τοῦ Λυγκέως υἱὸν τὸν Ἀθανία (Ἀπλλδ. Β, 1, 4, 2, 1). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου, βασιλῆος τῶν Αἰτωλῶν, μήτηρ τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τοῦ Οἰκλέους (Διόδ. Δ, 70).

Ἰπέριος (ὁ) καὶ Ἰπεριον, ὁ κόπυρος τοῦ ἰγδίου, τὸ γουδοχέριον, οἷον τὸ ἀπέναντι, εὐρεθὲν εἰς ἀνασκαφῆς (Ἡρόδ. Ἐργ. 425. — Ἡρόδ. Α, 200. — Ἀρτιμ. Β, 47). Ἡ παροιμία ἀπέρου περιστροφή ἢ «περιτροπή», διὰ τοὺς δισχυρίζομένους πάντοτε τὰ αὐτὰ, ἐστὶν ἢ αὕτη τῇ ἡμετέρᾳ, «τὸ γουδί τὸ γουδοχέριον».

Ἰπερόχη, παρθένος τις ἐκ τῶν Ἰπερβόρειων (Ἡρόδ. Δ, 33).

Ἰπέριος, πατήρ τῆς Πύρουγαλαίας, δευτέρας γυναίκος τοῦ Οἰδίπου (Ἀπλλδ. Γ, 5, 8).

Ἐπεὶ ὄν, καὶ ὑπερῶα (τά), ὅ ὑπὲρ τὸν ἰσόγειον ἀνώτερος ὄντος τοῦ οἴκου, τὸ πρῶτον πάτωμα, ἐνθα, εἰς τοὺς μεγάλους οἴκους, ἦν ἡ κατοικία τῶν γυναικῶν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 514. Π, 184).

Ἐπεὶ ὄντος. Ἐν Ἀθήναις αἱ ἀρχαὶ πᾶσαι ἦσαν ὑπεύθουνοι, ἦτοι ἀφείλον λόγον τῶν ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένων εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀρχήν, τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, καὶ αὕτη ἦν ἡ κυριώτερα διάκρισις τῶν ἀρχῶν ἀπὸ τῶν ὑπηρετῶν. Ἰδ. Ἰδ. 1380 υνα.

Ἐπεὶ ὄντος, ἐλέγοντο ἐν Θεσσαλίᾳ οἱ μὴ Δωριεῖς, ἐλεύθεροι ὄντες, καὶ ὑποτελεῖς (Στρωβ. Ι, 671), ἐπέχοντες οἶαν θέσιν εἶχον οἱ περὶ οἱκοὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ. Τοιοῦτοι ἦσαν ἐν Θεσσαλίᾳ οἱ Μάγνητες, οἱ Φθιώται, οἱ Περραιβοὶ (Θουκ. Β, 101. Δ, 78. Π, 3. — Ἀθην. ΣΤ, 88).

Ἐπεὶ ὄντος, κατ' ἀρχὰς οἱ ὑπὸ ἐρεσάαν τελούντες, οἱ κωπηλάται εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα, ἐκεῖθεν δ' ἐπειτα καὶ οἱ εἰς πᾶσαν ἄλλην ὕλικήν ἐργασίαν τοῦ πλοίου ἀσχολούμενοι, τὴν τῶν ἰστιῶν, τοῦ πηδαλίου κτλ. Μετὰ ταῦτα δ' ἐξελείφθη ἡ ἐννοία γενικῶς, καὶ ἐκτὸς τῶν πλοίων, εἰς πᾶσαν τῶν χειρῶν ἐργασίαν ὑπὲρ ἄλλων δ' ὅ καὶ ἀπέβη συνώνυμον τῷ δουλοσ (Ἀθην. ΣΤ, 267. — Πολδ. Ζ, 82. — Πλούχ. λξ.) Καὶ αὐτοὶ οἱ σκευοφόροι τῶν στρατιωτῶν ἐλέγοντο ὑπηρετῆται προσέτι (Ξυφ. Κυρκ. Β, 1, 31). Ὁ Ἀριστοτέλης (Πολτ. ΣΤ, 5) τὰ δημόσια ἐπαγγέλματα διαίρει εἰς τρεῖς τάξεις, «ἀρχὰς, ἐπιμελείας, ὑπηρεσίας». Καὶ ἄρχοντες μὲν ἦσαν ἐν Ἀθήναις οἱ ὑπὸ τοῦ δήμου ἐκλεγόμενοι μετ' αὐτεξουσίου ἐναργείας, ἐπιμεληταὶ δ' οἱ τὴν ἐπιτήρησιν ἔχοντες τῶν ἀναγκαίων ἐνεργειῶν, ὑπηρετῆται δὲ οἱ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀρχόντων ἐκλεγόμενοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τῶν αὐτοῦ ἐκλεξάντων. Τοιοῦτοι ἦσαν γραφεῖς κατωτέρας τάξεως, κήρυκες, ἄγγελοὶ στελλόμενοι, καὶ ὁ τῶν ἑνδεκα ὑπηρετῆς, δεσμοφύλαξ καὶ ἐκτελεστής τῶν δημοσίων καταδικῶν (Πλάτ. Φαιδ. 116.

— Ξυφ. Ἑλλ. Β, 3, 54). Οἱ ὑπηρετῆται ἦσαν ἑμισιοὶ, οἱ δὲ ἄρχοντες ἄμισθοι, καὶ ὑπηρετῆται ἠδύναντο νὰ ἐκλεχθῶσι καὶ μὴ Ἀθηναῖοι, καὶ δοῦλοι (Ἀριστ. Πολτ. Δ, 12. — Πολδ. Δ, 51).

Ἐπεὶ ὄντος, ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν μεκρῇ Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Προβσῆς (Ἀπλιν. Ρδ. Β, 797). — Παρὰ δὲ Πτολεμαίῳ Ἰππιος.

Ἐπνος, υἱὸς τῆς Νυκτὸς, δίδυμος τοῦ Θανάτου, συνοικῶν μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ Ἄδῃ (Ἡσδ. Θγ. 211. 758) ἀλλ' ἡ Ἡρα ἀναζητεῖ αὐτὸν ἐν Ἀθήνῃ (Ὀμ. Ἰλ. Π, 672. Ξ. 231). Ἔστι δὲ τὸν χαρακτήρα διάφορος ὄλως τοῦ ἀδελφοῦ του· ἐν ᾧ ἐκεῖνος, ἔλεος μὴ γνωρίζων καὶ οἰκτον, ἀφαιρεῖ τὴν ζωὴν, καὶ φρίκην ἐμποιεῖ αὐτοῖς τοῖς θεοῖς, ὁ Ἐπνος ἐξ ἐναντίας, ὁ «νῆδυμος» (ὁ γλυκὺς) καὶ κτανδαμάτωρ» (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 5), φέρει ἀνάπαυσιν, καὶ λήθην τῶν κόπων καὶ θλίψεων. Καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἐκτείνεται ἡ ἰσχὺς του. Οὕτω τὸν ἀπεκοιμησέ ποτε παρακλῆσαι τῆς Ἡρας, ἥτις ἤθελε νὰ καταστρέψῃ τὸν ἐκ τῆς Τροίας ἐπιστρέφοντα Ἡρακλέα· ἐξυπνήσας δ' ὁ Ζεὺς, οὐ ἐσφενδόνει ἐν τῇ ὀργῇ του τὸν Ἐπνον εἰς τὴν θάλασσαν, ἀν δὲν τὸν ἐσωξεν ἡ Νύξ, ἡ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους νικῶσα. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε κἀκὶν ἐπανελάθεν ὁ Ἐπνος ὄμοιον τέλημα. παραπεισθεὶς αὐτὸς ὑπὸ τῆς Ἡρας, ὑποσχεθείσης αὐτῷ εἰς σύζυγον τὴν Πασίθεαν (Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 231). Ἐπὶ τῆς λάρνακος τοῦ Κυψέλου (Ἰδ.) ἐν Ὀλυμπίᾳ ἦν ἐν ἄλλοις ἐπικεχαραγμένη ἡ Νύξ, φέρουσα ἐν ταῖς ἀγκάλαις δύο βρέφη, ἐν μέλαν καὶ ἐν λευκόν, μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς «Θάνατος καὶ Ἐπνος» (Πaus. ΙΙ, 18, 1). Ἀμφοτέρους παρίστα ἡ τέχνη ὡς παιδία κοιμώμενα, ἢ ὡς πνεύματα ἔχοντα εἰς τὰς χεῖρας δάδας ἀνεστραμμένας. Ἐμβλήματα δὲ τοῦ Ἐπνου ἦσαν ῥάβδος ἀποκοιμῶσα, ὁ μῆλιον, καὶ κέρα, τὸ ἐκχέον τὰ ὄνειρα (Ὀρφ. Ἀργ. 1009. — Καλλμ. εἰς Δημ. 239).

Ἐποβολεὺς, ὡς καὶ νῦν καλεῖται, ὁ τὴν μνήμην τῶν ὑποκριτῶν εἰς τὸ θέατρον ὀδοβοηθῶν. Καὶ ποῦ μὲν τῆς σακηνῆς ἦν ἡ θέσις αὐτοῦ, ἀγνωστον· μόνον δὲ μαρτυρεῖται ὅτι, ὡς ἐπόμενον, ἦτο ἀόρατος (Φίλων. — Πλουτ. Πολιτ. παραγγ.).

Ἐποβολῆς γραφή, ἐκινεῖτο ὑπὸ τῶν ἐχόντων συμφέροντα κληρονομικὰ, κατὰ τῶν καταγεγελλομένων ὡς τέκνων μὴ γνησίων, ἀλλ' ὑποβολιμαίων. Ἐν ἡ κατηγορία ἀπεδεικνύετο, ὁ ἐνχορῶμενος ἐστρεφεῖτο τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, περιήρχετο εἰς δουλείαν, καὶ ἡ περιουσία αὐτοῦ ἐδημιεύετο, ἢ περιήρχετο εἰς τοὺς νομίμους κληρονόμους.

Ἐπογραμμιατεύς, Ἐν Ἀθήναις διάφοροι ἀρχαί, εἶον ἡ Βουλὴ καὶ ὁ δῆμος, πλὴν γραμματέως (Ἰδ.) εἶχον καὶ ὑπογραμματα, ὅστις ἦν ἐτήσιος, ἐκ κατωτέρας τάξεως, ἐνίοτε καὶ δοῦλος (Δμοθ. κ. Νεαίρ. 864).

Ἐπογραφεύς, ὁ καθ' ὑπαγόρευσιν ἡρώων ἢ ἀντιγράφων, ὁ ἀπλοῦς γραφεύς τῶν ἀρχῶν καὶ δικαστηρίων.

Ἐπογραφῆ, τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ ὁ ζωγράφος ἐχάρτατε τὰ πρῶτά του σχεδιάσματα (Πολδ.).

Ἐπόδεσις, Ἐποδέσεως, ἦτοι ἐνδύσεως τοῦ ποδός, ἐγένετο χρήσις ἀπὸ τῶν ἀρχαιο-

νῶν Σπαρτιάται ἀνυπόδητοι ἀνετρέφοντο (Ξυφ. Λακ. Πολ. Β), ἵνα ἐλευθέραν ποιῶνται τῶν

ποδῶν χρῆσιν. Καὶ σπουδαῖοι δὲ ἄνδρες καὶ φιλόσοφοι, ὡς ὁ Σωκράτης, ὁ Φωκίων, ἀνυπόδητοι πολλακίς ἔβαινον (Ἀριστ. Νφ. 103. 362. — Ξυφ. Ἀπμν. Α, 6, 2). Ὁμοίως ἀπέβαλλον τὴν ὑπόδεσιν οἱ εἰς τὴν τράπεζαν κατακλινόμε-

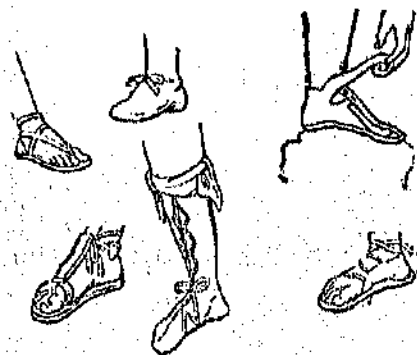
νοι, καὶ ἀνυπόδητοι ἔβαινον οἱ πενθοῦντες, ὡς ἡ Ἀφροδίτη «ἀσάνδαλος» ἐζήτει τὸν Ἀδωνιν (Βίων, Β, 21). Ἄλλως ὁμοίως μεγάλη ἐγένετο τῆς ὑποδέσεως χρήσις, καὶ ὑποδηματορράφοι ὑπῆρχον ἐξ ἐπαγγέλματος (Ἰδ. τὴν εἰκόνα, κατὰ τοιχογραφίαν ἐν Ῥεσίνῃ τῆς Ἰταλίας), καὶ παντοῖα ἦσαν τὰ εἶδη τῶν ὑποδέσεων ἀνδρικών ἢ γυναικείων, ἀπὸ τῶν ἀπλῶν πεδύλων, οἷα τὰ τοῦ Ἐρμού

καὶ τῶν καρπατινῶν (Ξυφ. Ἀν. Δ, 5, 14. — Πολδ. Ζ, 22. — Πολδ. λξ.), ὁμοίων

πρὸς τὰ ἡμέτερα τσαρούχια, μέχρι τῶν κοίλων ὑποδημάτων (Πολδ. Ζ, 18), κατὰ

τάτων χρόνων παρὰ τοῖς Ἕλλησι (Ὀμ. Ὀδ. Ο, 319. Σ, 861) εἰς τὴν μάχην, ὁμοίως κατήρχοντο οἱ Ὀμηρικοὶ ἥρωες ἀνυπόδητοι καὶ οἱ

διαφόρους ἐπωνυμίας, ὡς κερμάδες, λακωνικάι, ἀμυκλαίδες, ἐφικρατίδες, ἀλκιβιάδες, δεινιάδες· ὑποδήματα σμινδυρίδια, μυννάκια, σικυώνια, περσικά, κτλ. (Ἀριστ. Θεσμ. 169.—Πολδ.—Ἡσύχ.). Τινὰ ἐκ τῶν σχημάτων ἴδε εἰς λέξιν Ἐσθής.

ῥοδιδάσκαλος, εἰς τὸ θέατρον ὁ χοροδιδάσκαλος, διότι διδάσκαλος ἦν ὁ ποιητής (Πλάτ. Ἴων, 536).

ῥοζώμα, σχοινίον ἰσχυρὸν δι' αὐτὴν ἐπὶ βιαίας θαλάσσης ἐστειροῦτο τὸ πλοῖον δεόμενον ὑπὸ τὴν τρύπιδα, ἀπὸ τῆς πύρας μέχρι τῆς πρύμνης· δι' ὃ καὶ πᾶν ἐκπλέον δημόσιον πλοῖον παρελάμβανεν ἐκ τῶν νεωρίων τοιοῦτο δι' ὄραν ἀνάγκης (Πλάτ. Πολ. I, 327.—Ἀθην. ΙΕ, 204.—Ἀπλδ. Α, 368.—Ἀππν. Ἐμφ. πολ. Ε, 91).

ῥοθήαι, (Ὀμ. Ἰλ. Β, 505). Περὶ τῆς χώρας ταύτης καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἤδη εἶχον ἀμφιβολίας. Κατὰ Στράβωνα (Θ, 412) τινὲς μὲν ἐξελάμβανον αὐτὴν ὡς τὰς Ποντίας τῆς Βοιωτίας, ἄλλοι δὲ ὡς τὴν κάτω πόλιν τῶν Θηβῶν, διότι ἡ ἄνω, ἡ Καδμεία, εἶχε καταστραφῆ ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων, καὶ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀνοικοδομηθῆ.

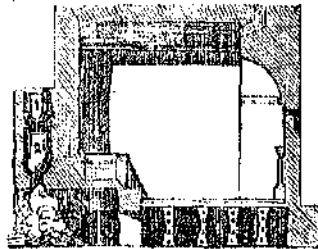
ῥοθήκη, ἡ χορηγούμενη εἰς ἐξασφάλισιν τῶν δανειστῶν, οὐχὶ ὡς ἐνέχυρον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ πωλήσῃ αὐτὴν ὅπως ἴκανοποιηθῆ (Διμοθ. κ. Διονυσδρ. κλ.—Ἀριστ. Οἶκν. 2).

ῥοθυμιάς (ἡ), στέφανος ἀνθέων, ὃν περιέδεοντο περὶ τὸν τράχηλον ἢ εἰς τὸ στήθος.

ἵνα μᾶλλον ἀπολαμβάνωσι τῆς δόξης αὐτῶν (Ἀθν. ΙΕ, 674, 688.—Πλούτ. Συμπ. 2).

ῥοκαστόν, δωμάτιον, ὡς φερ' εἶπεῖν τὰ τῶν βαλανείων, κάτωθεν θερμαινόμενον διὰ κλιβάνου, ὅστις καὶ ὑποκαύστρα ἐλέγετο. Ἡ εἰκὼν παρίστησι διατομὴν τοιοῦ-

του βαλανείου εὐρεθέντος ἐν Τούσκλῳ τῆς Ἰταλίας. Ἡ ὑποκαύστρα ἐστὶ κάτω ἀριστερῶς καὶ ὑπὲρ αὐτὴν δύο θέσεις δι' ἀγγεῖα, ἐνθα ὕδωρ θερμαίνεται.

ῥοκριτής, ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς δραματικὸν πρόσωπον παριστῶν. Κατ' ἀρχὰς ὁ Θέσπις καὶ ὁ Φρύνηχος παρενέβαλον τοιοῦτον μεταξὺ τῶν Διονυσιακῶν χορῶν, ἢ ἅν ἐκάνονισαν τὰ κατὰ τὸ ἴσως καὶ κρίν, παρεμβαίνον ἕναυτοῖς πρόσωπον. Ἐἵτα δ' ὁ Αἰσχύλος ἠδύσησεν εἰς δύο τὸν ἀριθμὸν τῶν οὕτω παρεμβαίνόντων, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ εἰς τρεῖς, τὸν πρωταγωνιστὴν, εἰσερχόμενον διὰ τῆς μέσης ἢ βασιλικῆς θύρας τῆς σκηνῆς· δευτεραγωνιστὴν διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ τριταγωνιστὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς, οὕτω λεγομένους κατὰ τὴν σπουδαιότητα τοῦ μέρους ὃ ἕκαστος ἀνελάμβανεν. Ἐνίοτε δὲ ὁ εἰς ἢ ὁ ἕτερος αὐτῶν ἐξετέλει καὶ ἕτερον πρόσωπον μέρος. Ἐν Σοφοκλεῖ (Οἶδ. Κολ.), παρουσιάζεται καὶ τέταρτος ὑποκριτής συγχρόνως μετὰ τῶν ἄλλων ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅπερ σπανιώτατον, καὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐλέγετο παραχορηγία (Πολδ. Δ, 110). Τὰ γυναικεῖα πρόσωπα παριστῶν πάντοτε νέοι. Τακτικοὶ ὑποκριταὶ κατ' ἀρχὰς δὲν ὑπῆρχον, καὶ πολλάκις αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ ὑπεκρίνοντο πρόσωπα τῶν ἰδίων δραμάτων, ὡς ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἄνδρες δὲν ἀπηξίωσαν·

ἀναβαίνωσιν εἰς τὴν σκηνήν. Ἀδέξιοι ὁμῶς ὑποκριταὶ ἐσυρίζοντο (Διμοθ. Στφ. 315), καὶ πολλάκις συνέβαινον διαπληκτισμοὶ, πληγαὶ καὶ τραύματα μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἐγγυτέρων ἐκ τῶν θεατῶν (Διμοθ. Στφ. 314. Προσβ. 419.—Ἀνθκ. κ. Ἀλκδ. 121.—Ἀθν. Θ, 406). Ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν δὲ καὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων συνέστησαν εταίρια ὑποκριτῶν ἡμίονοι, ἢ τὰς πόλεις περιερχόμενοι, καὶ φαίνεται ὅτι ἔκτοτε τὸ ἐπάγγελμα μᾶλλον περιφρονήθη, οἱ ὑποκριταὶ ἦσαν πολλάκις ἢ ἀπελευθέροι ἢ δούλοι, καὶ ὁ μισθὸς αὐτῶν εἰκάζεται ὅτι ἦν δι' ἕκαστον ἐπτὰ δραχμῶν κατὰ δρᾶμα (Λουκ. Ἰερμν. 29. Π. τ. ἐπὶ μισθῷ ἐστ. 5.—Θφρστ. Χρστ. ΣΤ).

ῥολήνιον, τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸν ληνὸν ἢ τὸ ἐλαιοτριβεῖον, εἰς ὃ ῥέει ὁ ἐκπιεζόμενος ὀινος ἢ τὸ ἐλαιον (Μαρκ. 12.—Γεωπον. 1, 6).

ῥομειόνες. Ἐν Σπάρτῃ οἱ Δωριεῖς διηροῦντο εἰς δύο βαθμίδας ἀριστοκρατικᾶς τὴν ἀνωτέραν τὴν τῶν Ὀμοζῶν, ἐξ ὧν ἐλαμβάνοντο οἱ σύσκηνοι τοῦ βασιλέως εἰς τὰς ἐκστρατείας, καὶ τὴν κατωτέραν τὴν τῶν Ῥομειόνων· καὶ ἐπειδὴ εἰς ταύτην ἀνήκειν ὁ Κυνάδων, συνώμοσε κατὰ τοῦ Ἀγησιλάου ἵνα ἀνατρέψῃ τὸ πολίτευμα (Ἐνφ. Ἑλλ. Γ, 3, 5. 11. 6).

ῥομηνήματα, σημειώσεις γραφόμεναι πρὸς ἐνθύμησιν. Σχολικὰ ὑπομνήματα, ἃ ὁ διδάσκαλος προσημείου, ἵνα κατ' αὐτὰ διδάσκῃ. Ἐν Ῥώμῃ καὶ αἱ ἐκ τῆς πρωτευούσης εἰς τὰς ἐπαρχίας πεμπούμεναι ἀγγελίαι, ἀπὸ τοῦ 59 π. Χ. εἰς εἰδος ἐφημερίδος ὀργανισθεῖσαι. Ταύτην ἔγραφον ἰδιώτης, ἐμπεριλαμβάνων ἀγγελίας τῆς ὑπηρεσίας, ἢ καὶ τὰς πεμπούμενας αὐτῶν ἰδιωτικᾶς, καὶ ἐξέθετεν εἶτα τὰ ὑπομνήματα εἰς δημόσιον μέρος, τοιχοκολλῶν αὐτά. Ἐκείθεν δὲ γραφεῖς, ἀδελφὰ τοῦ δικητοῦ τῆς πόλεως, ἀντέγραφον εἰς ἕκαστον ἐνδιέφερε, καὶ διέδδον ταῦτα εἰς τὰς ἐπαρχίας· τὸ δὲ πρω-

τότυπον κατετίθετο εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ κράτους, ὡς πηγὴ ἱστορικῶν εἰδήσεων. Οὐδὲν τῶν ὑπομνημάτων τούτων σώζεται. Ἀποσπάσματα δὲ 11, ὡς τοιαῦτα διαδοθέντα εἰς κλιβήλα ἔργα τῆς ἱ. μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος.

ῥορχήματα, ὕμνος συνοδευόμενος ὑπὸ ὀρχήσεως (Λουκ. Ὀρχ. 10) ἰδίως ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, εἰς κρητικούς στίχους· συντεθειμένος, ὅς ἐψάλλεν ὀρχούμενος ὁ χορὸς, ἐν ᾧ καὶ ἕτεροι συνωρχοῦντο μετὰ μιμικῶν σχημάτων, ὥστε καὶ ἐνίοτε ἐλάμβανε κέρδιος ἢ κωμικῆς ὀρχήσεως χαρακτῆρα (Ἀθην. ΙΔ, 630). Πρῶτος ὑπορχήματα ποιήσας λέγεται ὁ ἀρχαῖος ἐκ Κρήτης ποιητῆς Θαλήτας. Σώζονται δὲ καὶ ἀποσπάσματα ὑπορχημάτων τοῦ Πινδαρου.

ῥοπόδιον, τὸ πρὸ τοῦ θρόνου ἢ

τῆς κλίνης ἔρεισμα διὰ τοὺς πόδας, ὃ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάλουον Χελωνίδα.

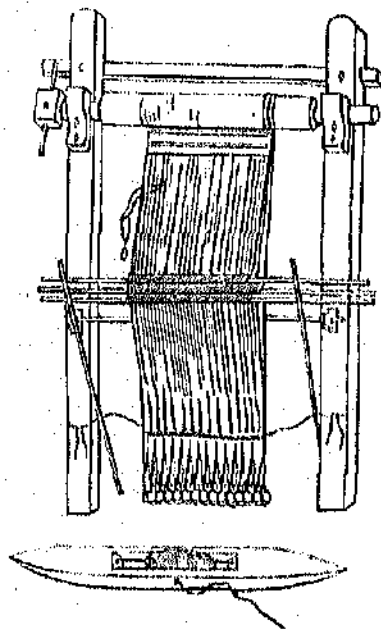
ῥοσκήνιον, εἰς τὸ θέατρον τὸ ὑπὸ τὸ προσκήνιον κείμενον μέρος τῆς σκηνῆς, τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατὶν εἰς τὴν ὀρχήστραν, ἐνίοτε, ὡς εἰς τὸ σωζόμενον μέρος τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου ἐν Ἀθήναις, δι' ὧραίων ἀναγλύφων κοσμούμενον, καὶ ἔχον κατὰ τὰ δύο πέρατα δύο μικρὰς κλίμακας δι' ὧν τὸ προσκήνιον ἢ λογιεῖον ἐκαινῶνται μετὰ τῆς ὀρχήστρας.

ῥοστράτηγος, εἰς τὸν Ἀγαθὸν δεσμὸν, ὑπὸ τὸν γενικὸν αὐτοῦ στρατηγόν, ἐκάστη τῶν συμμαχίδων πόλεων εἶχε τὸν ἴδιον ἑαυτῆς, λεγόμενον ὑποστράτηγον (Πολδ. Δ, 59, 2. Ε, 94, 1).

ῥοτραχήλιον, τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ κίονος, τὸ ἀμέσως ὑπὸ τὸ κιονόκρα-

ὀφάντρηαι, εἰς αὐτὴν ἀσχολούμενοι, καὶ ἰδίᾳ προστάτις αὐτῆς ἦν ἡ Ἐργάνη Ἀθηνᾶ. Διὰ μεγάλας θρησκευτικὰς τελετὰς ἰδιαιτέρον καθήκον καὶ ἰδιαιτέρα τιμὴ τῶν παρθένων τῆς ἀνωτάτης κοινωτικῆς ἦν νὰ ὑφαίνωσι τὸν ἐτήσιως προσφερόμενον πέπλον εἰς τὴν λατρουμένην θεότητα. Ἰοιαῦται ἐν Ἀθήναις αἱ τέσσαρες μικραὶ ἐργαστήρια ἢ ἀρρηφόροι (ἴβ.), αἱ καταργαζόμεναι ἐτησίως τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν Ὀλυμπίᾳ αἱ 16 γυναῖκες αἱ κατὰ πενταετηρίδα τὸν τῆς Ἡρας ὑφαίνουσαι (Παυσ. Β, 16, 2-4. ΣΤ).

24, 8), αἱ ἐν Σπάρτῃ τὸν 90πην χιτῶνα παρασκευάζουσαι τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος (Παυσ. Γ, 16, 2. 19, 2). Ἀλλ' ἀπὸ τῶν γυναικῶν εἰς τοὺς ἀνδρας ὡς ἐπάγγελμα κυρίως μόνον τῆ δ' ἐκτονταετηρίδι μ.Χ. μετεββη ἡ ὑφαντουργία (Χρυστμ. ΑΓ). Τὸ ὕφασμα συνίστατο ἐκ τῶν δύο κυρίως μερῶν, τοῦ στήμονος, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον στερεοῦ ἢ μαλακοῦ, καὶ τῆς κρόκης ἢ ἐφυφῆς (Πλάτ. Πολτ., 297. 301-2. Νομ. Β, 386). Οἱ ἀρχαιότεροι ἰστοὶ ἦσαν ὀρθοὶ ὡς ἐμφαίνουσι καὶ αἱ λέξεις ἰστός καὶ στήμων,

ὀλίγον διαφέροντες τῶν καὶ ἐν τοῖς νέοις χρόνοις, πρὸ τῆς διὰ μηχανῶν τελειοποιήσεως τῆς τέχνης, ὑφισταμένων. Τὰ ἐκατέρωθεν πλευρὰ τοῦ ἰστοῦ ἐλέγοντο ἰστόποδες ἢ κελόντες (Θεόκρ. ΙΔ, 34). Οἱ στήμονες ἐξηγεῖσθαι ἀνωθεν ἐκ τοῦ ζυγοῦ, περὶ δὲ εἰλίσσετο καὶ τὸ ὕφασμα κατ' ἄκρον παρεσκευάζετο κάτω δ' ἦσαν οἱ στήμονες, κατὰ δέσμας προσδεθεμένοι εἰς λίθους (λάσας, λαίας, λαίας, ἀγνύθις), ἵνα μένωσι τεταμέναι, καὶ αἱ δέσμαι αὐταὶ ἔμενον μετὰ τὴν ὕφανσιν ὡς κροσσοί. Τὰ νήματα τοῦ στήμονος, δι' ἐγκαρσίου ῥάβδου ἐχωρίζοντο ἐναλλάξ εἰς τὰ δεξιῶς καὶ τὰ ἀριστερῶς αὐτῆς χωροῦντα, καὶ δι' αὐτῶν διήρχετο ἡ κερκίς, ἔχουσα τὴν κρόκην ἐντετυλιγμένην (πηνίλειν, ὄθεν ἡ λέξις πανίον), καὶ ἡ κρόκη ἐστερέουτο εἰτα διὰ τῆς σπάθης. Ὑπήρχον δὲ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἤδη χρόνων καὶ ὀριζόντιοι ἰστοί. Ἐκ τῶν τεχνικῶν δὲ συνδυασμῶν τῶν μίτων, τοῦ στήμονος καὶ τῆς κρόκης παρήγοντο παντοῖα εἶδη ὑφασμάτων, τὸ δέμιτον, τρίμιτον, ἐξάμιτον (ὁ κατυφός), καὶ παντοῖα ποικίλματα, ἃ καθήρτιζον τὴν ὑφαντικὴν εἰς καλλιτεχνίαν. Τὸ ἔθνη τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πρὸ πάντων οἱ Λυδοὶ, καὶ οὐχ ἦττον οἱ Συροφόνικες, διέπρεπον εἰς αὐτὴν ἀπὸ χρόνων ἀρχαιοτάτων (Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 28.—Παλ.Γρφ. Παραλ. Β, 2, 14).

Ῥοφασίς, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, ὁ αὐτὸς τῆ καλουμένη καὶ Ὑπανίς, ὁ ἀνατολικώτερος τῶν ἀριστερῶν παραποταμιῶν τοῦ Ἰνδοῦ διαρρέων τὸ Πενταπόταμον, ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἀκσίνην (Ἀρρ. Β, 5, 5. 4, 2. ΣΤ, 14. 4).

Ῥοφορβίς καὶ Συφορβός καὶ Συβότης, ὁ χοιροβοσκός (Ὀμ. Ὀδ. πολλαχοῦ).

Ῥοφεύς, υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς νύμφης Κρεούσης, βασιλεὺς τῶν Λακίων, πατὴρ τῆς Κυρήνης (Πινδ. Πυθ. Θ, 21) καὶ τῆς Θεμιστοῦς, γυναικὸς τοῦ Ἀδάμαντος (Ἀπλλδ. Α, 9, 2).

Ῥοφήνωρ, 1) υἱὸς τοῦ Δολοπίονος, εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 77). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἰππίου, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Διήφοδου πρὸ τῆς Τροίας (Ἰλ. Ν, 411).

Ῥοφέζυγος, ἦν ὁ καθημέρος εἰς τὴν ὑψηλοτάτην ἔδραν τῶν κωπηλατῶν ἐξ αὐ καὶ ἐπίθετον τοῦ Δίδος, δηλοῦν ὑψίθρονος (Ὀμ. Ἰλ. Δ, 166. Η, 69. Α, 544 Σ, 185.—Ἡσδ. Ἐρ. 18).

Ῥοφέζωνος, ὁ ὑψηλὰ ἐξωσμένος, ἦτοι σῦρων τὸν χιτῶνα ὑπὲρ τὴν κώνην ἵνα βραχύνη αὐτὸν, καὶ ἔχη τὰ μέλη μᾶλλον ἐλευ-

θερα πρὸς ἐργασίαν, ὁ γεωργός, ὁ χειρογάκτης, κτλ. Ἡ εἰκὼν ἐξ ἀρχαίου χειρογράφου.

Ῥοφεκράτης, ἱστοριογράφος Ἕλληνας ἐξ Ἀμισοῦ τοῦ Πόντου, μνημονευόμενος ὑπὸ Λουκιανοῦ (Μικρ. 22) διὰ τὴν μακροβιότητά του, διότι ἔζητεν 92 ἔτη.

Ῥοφεκλής, ἀστρυνόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Ἰσιδώρου, ζῶν κατὰ

τοὺς χρόνους τοῦ Πλουτάρχου. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται σύγγραμμα ἀπερὶ τῆς τῶν ζῴων ἀναφορᾶς, καὶ τὸ ε' καὶ ε' βιβλίον τῶν στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου.

Ῥοφεπέλλη καὶ Ὑψιπέλεια, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Θόαντος, βασιλεύουσα ἐν Λήμνῳ ὅτε προσωρισθῆσαν ἐκεῖ οἱ Ἀργοναῦται, ἔσχεν ἐκ τοῦ Ἰάσωνος υἱὸς τὸν Θόαντα καὶ τὸν Ἐνωδὸν (Ὀμ. Ἰλ. Η, 468). Αἱ Λήμνιαι γυναῖκες, μαθοῦσαι ὅτι οἱ ἄνδρες τῶν ἦσαν ἄπιστοι πρὸς αὐτάς, τοὺς ἐφόνευσαν πάντας μόνη δ' ἡ Ὑψιπέλλη ἔσωσε κρυφίως τὸν σύζυγόν της, ἀφείσα αὐτὸν νὰ φύγη. Ὅτε δ' ἔμαθον τοῦτο οἱ ἄλλαι, τὴν ἐξεδίωξαν, καὶ τότε ὑπὸ πειρατῶν ἀλοῦσα, ἐπωλήθη εἰς τὸν βασιλέα Λύκον ἐν Θήβαις, ἢ τὸν Λυκούργον ἐν Νεμέᾳ, καὶ ἐγένετο ἐκεῖ τροφὸς τοῦ Ὀφέλτου (ἴδ. Ἀδραστος). Ἐπειδὴ δὲ, ἐξ ἀπροσεξίας αὐτῆς, δηχθεῖς ὁ Ὀφέλης ὑπ' ὄψεως ἀπέθανεν, ἐφυλακίσθη ἡ Ὑψιπέλλη, ἀλλ' ἠλευθερώθη ὑπὸ τῶν υἱῶν της.

Ῥοφεσταί πύλοι, μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν, κειμένη πρὸς ἀνατολάς, πλησίον τῆς Προϊτίας πύλης, οὕτω κληθεῖσαι διὰ τὸν παρακείμενον ναὸν τοῦ Ὑψίστου Δίδος (Παυσ. Θ, 8.—Ἀπλλδ. Γ, 6, 6).

Ῥοφεύς (ὁ), μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας πόλις, ἐπὶ ὀμώνυμου ὄρους κειμένη, ἐπώνυμος Ὑψοῦτος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυκάονος (Στράβ.—Παυσ. Η, 35).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

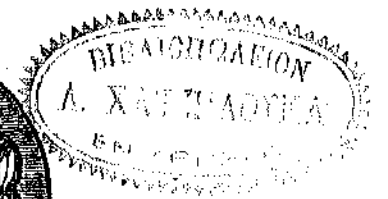
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1891

Φάβιος, 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς νόμφης Βινδοῦνης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Εὐάνδρου. Εἰς τοῦτον τινὲς ἀνήγον τὴν καταγωγὴν τοῦ ἀριστοκρατικοῦ οἴκου τῶν Φαβίων ἐν Ῥώμῃ (Πλούτ. Φάβ.). — 2) Φάβιος Η (κ' τῶ ρ, ἐκ τῆς εὐγενοῦς γενεᾶς τῶν Φαβίων, ὁ ἀρχαιότατος (τῷ 300 π. Χ.) ἐν Ῥώμῃ εἰς καλλιέργειαν τῆς ζωγραφικῆς ἐπιδοθεὶς, ὡς καὶ ἄλλοι τοῦ γένους του, οἱ τινὲς ἄλλοι δὲ διὰ τοῦτο ἐπεριφρονοῦντο μᾶλλον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (Λίν. Χ, 1.—Pl. XXXV, 19.—V. Max. III, 14, 6.—Cic. Tusc. I, 214).

Ἐξωγράφει δὲ τὸν ἐπὶ Κλαυδίου κυρπολη-
θέντα ναὸν τῆς Σωτηρίας, καὶ ταύτας, φαί-
νεται, αὐτοῦ τὰς ἐντοιχίους γραφὰς λέγει ὁ
Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς (Ἀπόσπ. ΙΣΤ',
6) ἀκριβεῖς τὰς γραμμὰς, ἠδέας καὶ ἀνθη-
ρὰς τὰ χρώματα, καὶ εὐγενεῖς τὸ διάγραμμα.

Ἡράκλεια καὶ Φαῦρα, νησιῶν κεί-
μενον πρὸ τῆς Ἀττικῆς, δυτικῶς τοῦ Σου-
νίου (Στράβ.).

Ἡρακρονηρία, πόλις τοῦ Λατίου ἐν
Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Τρήρου ποταμοῦ (Στράβ.).

Ἡρακωρεὺς, ἐξ Ἀρελάτης (Ἀρ-
λεων), πόλις τῆς Γαλλίας, ἐπὶ Τρασανοῦ
καὶ Ἀδριανοῦ μαθητῆς Δίωνος τοῦ Χρυσό-
στόμου, φίλος τοῦ Πλουτάρχου καὶ Ἡρώδου
τοῦ Ἀττικοῦ, γράφει Ἑλληνιστὶ διάφορα
ἐγκυκλοπαιδικὰ, ὡς «Παντοδαπὴν ἱστορίαν»,
«Ἀπομνημονεύματα» ἔμπειρος δὲ καὶ τῆς
Λατινικῆς φιλολογίας.

Ἡράκρης (ἦ), φρούριον τῆς Μακεδονίας
ἐν τῇ Ἠδωνίδι ἐπαρχίᾳ, ἐπὶ τοῦ Στρομιονι-
κοῦ κόλπου (Ἡρόδ. Ζ, 112. — Θουκ. Β, 99).

Ἡράκρης, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ
τῆς νύμφης Ὀρθρηίδος, ἀναθρέψας τὸν ἀδελ-
φὸν αὐτοῦ Μελιτιά (Ἀντ. Λεβ. 19).

Ἡραέθουσα, θυγάτηρ τῆς Νεαίρας καὶ
τοῦ Ἥλιου (ἴδ.) (Ὀμ. Ὀδ. Μ, 132).

Ἡραέθων, 1) υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς
νύμφης Κλυμένης, ἐπεισε ποτὶ τὸν πατέρα
του νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὴν
διοίκησιν τοῦ φλογεροῦ ἄρματος του· ἀλλ' οἱ
ἵπποι ἀφηνιάσαντες ὑπὸ τὴν ἀπειρον χεῖρά
του, ἀνέτρεψαν τὸ ἄρμα, καὶ ἐπυρπόλησαν
μέρος τῆς γῆς, δι' ὃ καὶ ὁ Ζεὺς τὸν ἐκραύ-
νωσε καὶ κατεκρήμνισεν εἰς τὸν Ἠριδανόν,
ποταμὸν τῆς Ἰταλίας. Ἰκέτ' δ' αἱ ἀδελφαί
του, κλαίουσαι αὐτὸν, μεταμορφώθησαν εἰς
δένδρα τὰς αἰγείρους (Εὐρόπ. Ἰπποκλ. 735.
— Πλάτ. Τιμ. 32. — Ἀπλλδ. Ρδ. Δ, 507.
— Λουκ. Διάλ. Θε. ΚΒ). — 2) Υἱὸς Κε-
φάλου, ἢ Τιθωνοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Κεφάλου, καὶ
τῆς Ἥους, νέος ἐξόχου καλλονῆς, ὑπὸ τῆς
Ἀφροδίτης ἀρπαγίς εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς εἰς

Κύπρον (Ἡσδ. Θεογ. 985. — Ἀπλλδ. Γ,
148). Ἀπ' αὐτοῦ ἐλέγοντο καταγόμενοι τῆς
Κύπρου οἱ βασιλεῖς. — 3) Εἰς τὸν ἵππον τῆς
Ἥους (Ὀμ. Ὀδ. Ψ, 246).

Ἡραεινὸς, ἱερεὶα τῆς Ἥρας ἐν Ἀργεῖ
(Θουκ. Δ, 133).

Ἡραεννῶ, μία τῶν ἀρχαιοτάτων δύο
Χαρτίων, ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων οὕτω κα-
λουμένη (Πλουτ. Θ, 35).

Ἡραεῖα, τὸ ὄνομα τῆς Κρομμυωνίας ὕδης
(Εὐρόπ. Ἰκέτ. 316).

Ἡραελακες, οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς
νήσου Σχερίας, ἦτις ὑπολαμβάνεται οὕσα ἢ
Κέρκυρα, ὡς ἐξοχοὶ θαλασσοπόροι, καὶ ὡς
λίαν φιλόξενοι ἐν τῇ ἀρχαιότητι φημιζόμενοι
(Ὀμ. Ὀδ. Ζ, 3. — Θουκ. Α, 25). Ἰδ.
Σχερία.

Ἡραελακία καὶ Φαιακίς, ἡ χώρα, ἡ
νῆσος τῶν Φαιακῶν (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 35. —
Ἀπλλδ. Ρδ. Δ, 769).

Ἡραελαξ, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς
Κερκύρας, θυγατρὸς τοῦ Ἀσιποῦ καὶ τοῦ
Ναναιθίου, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου, ὁ γενάρχης
τῶν Φαιακῶν ἐπὶ τῆς Σχερίας (Διόδ. Δ,
74). — 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐραιστρά-
του, σύγχρονος τοῦ Νικίου, ἀλλὰ νεώτερος
αὐτοῦ, καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀλκιβιάδου (Πλουτ.
Ἀλκ. ΙΓ). Κατὰ Θουκυδίδη (Β, 4), ἐπέμ-
φθη εἰς Σικελίαν τῷ 422 π. Χ. ἵνα προσ-
κτιθῆται ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων τὴν εὐνοίαν τῆς
μείζους τῆς ἀντιθέτου τῇ ἀριστοκρατικῇ.
Μετὰ δὲ τὴν ἐπάνοδόν του, μετὰ τοῦ Ἀλ-
κιβιάδου διαλλαγῆς, προσέβαλε τὸν Ὑπέρ-
βολον καὶ διεπράξατο αὐτοῦ τὴν ἐξωσίαν
(Πλουτ. Ἀλκ. ΙΓ, Νικ. ΙΑ). Ἦν δὲ καὶ
ρήτωρ, ἀλλὰ, κατ' Εὐπολιν, «καλεῖν ἄριστος,
ἀδυνατώτατος λέγειν». Τῶν λόγων δ' αὐτοῦ
οὐδεὶς σώζεται. — 3) Ἀρχιτέκτων ὅστις
δηρῶναι τὴν ἴδρυσιν τῶν δημοσίων οἰκοδο-
μῶν τῶν Ἀκραγαντίνων μετὰ τὴν ἐν Τμέρᾳ
μάχην (Διόδ. ΙΑ, 25).

Ἡραετιμῶς, 1) βροχίαιος τῶν Σιδω-
νίων, φιλοξενήσας τὸν Μενέλαιον ἐπιστρέ-

φοντα ἐκ τῆς Τρωάδος (Ὀμ. Ὀδ. Ο, 117).

— 2) Υἱὸς τοῦ Ἀμφίωνος καὶ τῆς Νιόβης,
κατατοξευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ
τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος (Ἀπλλδ.
Γ, 5, 6). — 3) Εἰς τῶν Τριάκοντα τυράννων
ἐν Ἀθήναις (Δημοθ. προπρόβ. 402). — 4)
Ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Βισάνθης τῆς Μακε-
δονίας (Στράβ. Βζ.), οὐ οὐδὲν σώζεται.

Ἡραετρα, θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, βασι-
λέως τῆς Κρήτης, καὶ τῆς Πασιφάης. Ὁ
Θησεύς, ἀρπάσας αὐτὴν μετὰ τῆς ἀδελφῆς
τῆς Ἀριάδνης, καὶ νυμφευθεὶς αὐτὴν, ἔσχεν
υἱὸς τὸν Ἀκάμαντα καὶ τὸν Δημοφῶντα.
Ἐρασεῖσα δ' ἢ Φαίτρα τοῦ νέου Ἰππολύτου,
τοῦ ἐκ τῆς Ἀμαζόνος Ἀντιόπης ἐτέρου υἱοῦ
τοῦ Θησεῶς, καὶ ὀργιζομένη κατ' αὐτοῦ διότι
ἀνθίστατο εἰς τὸν ἔρωτά της, τὸν ἐσυκοφάν-
τησε πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ ἐγένετο παραι-
τίος τοῦ θανάτου του· ἀλλ' ἐκ τύψεων συνει-
δήτος ὑπετερον κατατρυχομένη, κητοκτόνησε
(Ὀμ. Ὀδ. Λ, 325. — Εὐρόπ. Ἰπποκλ. —
Ἀπλλδ. Γ, 1, 4).

Ἡραετρα, κόμη τῆς Ἀρκαδίας.

Ἡραετρίδας, εἰς τῶν Ἀ' τυράννων ἐν
Ἀθήναις (Ξενοφ. Ἑλλ. Β, 3).

Ἡραετρίδος, 1) υἱὸς Πυθοκλέους, Ἀθη-
ναῖος, Μυρρινούσιος τὸν δῆμον, συνήθως
ἐκλαμβάνομενος ὡς μαθητῆς τοῦ Σωκράτους,
ἀλλὰ κατ' Ἀθηναίον, μόνον φίλος τοῦ Πλά-
τωνος, ὅστις ὅμως ἐν τῇ Συμπόσῳ αὐτοῦ
τὸν παριστᾷ μᾶλλον ὡς ἐκτεθλυμένον τινα
καὶ ἐπιτετηθευμένον μιμητὴν τῶν Σικελῶν
ρήτῶρων. Περὶ συγγραμμάτων αὐτοῦ οὐδὲν
ἔστι γνωστὸν. — 2) Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐπι-
κουρίου σχολῆς ἐν Ἀθήναις μέχρις Ὀλ. 177
(70 π. Χ.). Ἦν φίλος τοῦ Ἀττικοῦ καὶ
τοῦ Κικέρωνος, ὅστις ἐφοίτησε παρ' αὐτῷ ἐν
Ἀθήναις, καὶ μεγάλως τὸν ἐξέτιμα (Cic. ad
Fam. XII, 1. N. D. I, 37. Fin. I, 5. V, 4.
Ad Att. XIII, 39). Ἐἴχε γράψαι «περὶ Θεῶν».
Μέρος δὲ τοῦ ἔργου ταύτου, ἀνευρεθὲν εἰς
τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Ἡρακλείου, ἀποδεικνύει
ὅτι ἀπ' αὐτοῦ εἶχεν ἀρυσθῆ ὁ Κικέρων τὸ πλεῖ-

στον τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ «περὶ φύσεως
τῶν Θεῶν», καὶ μάλιστα τὸ πρῶτον βιβλίον.

Ἡραετρίμνη, γυνὴ τοῦ Καμβύσου, βα-
σιλέως τῆς Περσίας (Ἡρόδ. Γ, 68).

Ἡραετρίων, ἐξ Ἠλίδος, δοῦλος κατὰ τὴν
πρώτην νεότητά του, εἶτα δ' ἐξαγορασθεὶς
ὑπὸ τοῦ Κέβητος ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου, προ-
τροπῆ τοῦ Σωκράτους, ὅστις τὸν εἶχε γνω-
ρίσει, καὶ οὐ ἠκολούθησε τὴν διδασκαλίαν μέ-
χρι τοῦ θανάτου του. Εἶτα δὲ φαίνεται ὅτι
ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γῆν τῆς γεννησεῶς του,
καὶ ἐκεῖ ἴδρυσεν σχολεῖον φιλοσοφίας Σωκρα-
τικῆς. Γνωστὸς ἐγένετο κυρίως διὰ τοῦ Πλα-
τωνικοῦ διαλόγου «περὶ ἀθανασίας τῆς ψυ-
χῆς», τοῦ φέροντος τὸ ὄνομά του. Ἐγράφη
δὲ καὶ αὐτὸς διάλογος, οὗς ὁ Γέλλιος λέγει
χαριστάτους (Διογ. Λατ. Β, 105. — Gall.
IV, 391).

Ἡραετρίωνος, Θηβαῖος ἢ Κυρηναῖος, εἰς
τῶν μαθητῶν Σωκράτους ὅσοι παρευρέθησαν
εἰς τὸν θάνατόν του (Πλάτ. Φαῖδ. 59. — Ξενοφ.).

Ἡραετρίωνος (ἦ), εἶδος λευκῶν ἐμβόδιων ὡς
ἔφερον οἱ ἱερεῖς ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν Ἀθήναις δὲ
οἱ γυμνασιάρχοι (Ἀππιαν. Ἐμβόλ. Β, 17).

Ἡραετραετρία, ἡ μήτηρ τοῦ Σωκράτους
(Πλάτ. Θεαίτ.).

Ἡραετρίωνος, τρόπος τῆς τοῦ παῖδος τὴν
σφαῖραν. Ἰδ. Παιγνία.

Ἡραετρίωνος, δημόσιος τῆς γραμματεῦς
ἐν Ἀθήναις (Θουκ. Δ, 113).

Ἡραετρίωνος, εἶδος χονδρῶ ἐπενοῦ, καὶ
ἄλλου χειρῶν, ἐχόντος ἐπερραμμένον καὶ

κάλυμμα διὰ τὴν κεφαλὴν, ἐμπρός δὲ τὸ
ἦμισυ πρὸς τὰ κάτω μὴ συνερραμμένον, ὥστε

ἔδωκετο ἑκατέρα τῶν ἄκρων νὰ βίπηται καὶ ὑπὲρ τὸν ὤμον (Πολδ. Ζ, 61. — Ἡσύχ. — Μ. Ἐτυμλ.).

Ἡρακλέους, ἐξ Ἀδύδου, υἱὸς τοῦ Ἀπίου, φίλος τοῦ Ἐκτορος, πατὴρ δὲ τοῦ Φόρκυος, Σάνθου καὶ Θάωνος (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 152. Ρ, 312. 582).

Ἡρακλέων, νύμφη ὀπαδὸς τῆς Περσεφόνης (Ὀμ. Ἰων. Δμτρ. 418).

Ἡρακλείδα, πόλις τῆς Ἀρκαδίας κατὰ τὰ νότια αὐτῆς, καθέδρα ἀρχαίων αυτοχθόνων βασιλέων (Πινδ. Ὀλ. ΣΤ. 56).

Ἡρακλείδης, 1) ἐκ Ζιάρνης, πόλεως τῆς Λυδίας, υἱὸς Βάρου, σύμμαχος τῶν Τρώων, φρονεῖς πρὸ τοῦ Ἰλίου ὑπὸ τοῦ Ἰδομενείως (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 43). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τῆς Συκουῶνος, ὁ πρῶτος ἐκεῖ εἰσαγαγὼν τὴν λατρείαν τοῦ πατρὸς του καὶ τιμὰς ἀποδοδόμενας αὐτῷ μετὰ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν (Παυσ. Β, 6. 3). — 3) Ἐγγονος τοῦ Ἡρακλέους, υἱὸς Ῥοπάλου, ἰδρυτῆς τῆς πόλεως Φαιστοῦ ἐν Κρήτῃ (Στέφ. Βυζ.).

Ἡρακλείδης, 1) πόλις ἀρχαιοτάτῃ τῆς Κρήτης, ἐπὶ τῶν νοτίων τῆς νήσου εἰς 1 1/2 μιλίου ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Γόρτυνος, κτίσμα, κατὰ τοὺς μὲν Φαιστοῦ, τοῦ ἐγγονοῦ τοῦ Ἡρακλέους, κατὰ τοὺς δὲ τοῦ Μίνωος (Ὀμ. Ἰλ. Α, 642. — Στρβ.). — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλιώτιδος, χώρας τῆς Θεσσαλίας (Λίν. XXXVI, 13). — 3) Πόλις τῆς Ἑσθιαιώτιδος ἐν τῇ Ὀζολοῖα Λοκρίδι, παρὰ τῷ Εὐρώτῃ ποταμῷ, μετὰ λιμένος καὶ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος (Στφ. Βζ. — Πλιν. IV, 8, 4).

Ἡρακλίδα (τά), (Λατ. Foesulna), πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ τοὺς πρόποδας τῶν Ἀπεννίνων (Πολδ. Β, 25. Γ, 82. — Δίων Κάσσ.).

Ἡράκλειος (ὁ) καὶ Ἡράκλος, δέμα διαφόρων ἀντικειμένων, ἰδίως ξυλων, «ὕλης φάκελος» (Ἡρόδ. Α, 62. 67. — Θουκ. Β, 169) ὅθεν μεταγενεστέρως καὶ δέματα βιβλίων καὶ χειρογράφων, οἷα εὐρίθισαν ἐν

Ἡρακλείῳ, καὶ προσέτι φάκελλοι ἐπιστολῶν (Συνέσ. Ἐπιστολ. 134).

Ἡράκλειον, φρούριον εἰς τὰ ὄρη τῆς Πελαγονιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ κατ' ἄλλην ὑπόθεσιν εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθον τοῦ Πηγαιῶ, κατὰ τὸ νῦν χωρίον Ἀλλίφαγα (Θουκ. Α, 78. — Λίν. XXXII, 13. XXXVI, 13).

Ἡρακοῦσσα, Φακοῦσσα καὶ Φάκουσσα, πόλις τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τὸ Δέλτα, ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ βραχίονος τοῦ Νεῖλου, μητροπολις τοῦ Ἀραβίου νομοῦ (Πτλμ. — Στρβ. — Στφ. Βζ.). Νῦν ἐρεῖκτα εἰς Τελ-Φακοῦς.

Ἡράλαγξ (αι), στρογγύλα ξύλα, ὡς κορμοὶ, ἢ μακρὰ καὶ στερεὰ βάρδοι, δι' ὧν ἔφερον βάρη, στηρίζοντες αὐτὰς ἐπὶ τῶν ὤμων

(Ἡρόδ. Γ, 97. — Πλιν. XII, 4. — Vittr. X, 3, 7) καὶ οἱ ξύλινοι κύλινδροι δι' ὧν μετέφερον τὰ πλοῖα διὰ ξηρᾶς (Ἀπλλν. Ῥοδ. Δ, 375 κλπ.).

Ἡράλαγξ. Κατὰ τοὺς ἠρωτικούς χρό- νους αἱ μάχαι ἦσαν κυρίως μονομαχίαι τῶν

ἀρχηγῶν, εἶποντο δ' αὐτοῖς οἱ ἄλλοι ἄνδρες, ἵνα ἐν καιρῷ ἔρχωνται ἐπίκουροι τῷ ἀρχηγῷ κινδυνεύοντι ἢ πεσόντι, ἢ μετείχον τῆς μάχης πρὸς σωτηρίαν τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς καὶ ἀποκρούσιν τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτοὺς κινδύνου. Ὅτε ὁμῶς ἤρχιζε τὴν μάχην ὁ στρατηγός, ἀναγκαῖα ἦν παράταξις τις τοῦ στρατοῦ, καὶ ἢ φυσικώτερα ἦν ἢ τῆς φάλαγγος, ἢ τοὶ ἐκπλήλων καὶ κεκλεισμένων γραμμῶν τῶν στρατιωτῶν. Παρετάττοντο δὲ κατὰ μέτωπον ἀπὸ λαοῦς, φυλάς, γένη, οἰκογενεῖας, εἰς τὸ βάθος δ' ὀπίσω ἀλλήλων κατὰ τὴν ἀτομικὴν ἐκάστου ἀνδρείαν καὶ γενναϊότητα καὶ τὴν πεποιθῆσιν ἦν ἐνέπνεεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἰκα- τητητα. — Βαθυμήδην δὲ καὶ πυκνὴν φάλαγξ ἐπαύσειν οὐσα ἀπλάς ἢ ἐκ τῆς ἀνάγκης προ- ελθούσα τάξις, καὶ ὠργανώθη μεθοδικῶς, καὶ ἀνεδείχθη τὸ κέντρον τῆς μάχης. Περὶ τοῦ ἰπλισμοῦ αὐτῆς Ἰδ. Ὁ πλῆτ' αἰ. Τὸ βάθος τῆς φάλαγγος διέφερε βεβαίως κατ' ἀρχὰς ἀναλόγως τῶν πολεμικῶν διαθέσεων ἐκάστου λαοῦ. Εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην καὶ αὐταὶ αἱ διάφοροι ἀττικαὶ φυλαὶ εἶχον τὸ βάθος διά- φορον (Ἡρόδ. ΣΤ, 111). Ἴσως δὲ καὶ τοῦτο ἐξηρτάτο ἐν μέρει καὶ ἐκ τῶν θέσεων εἰς κατείχον. Βαθυμήδην δὲ ὡς γενικὸς ἔρος ἐγένε- ντο δεκετὸς ὁ τῶν ὀκτῶ ἀνδρῶν κατὰ βάθος. Ὅταν ἡ δύναμις τῶν στρατευομένων πολι- τῶν, ἢ τῶν ὀπλιτῶν, ἦτο μικρά, ὡς συνή- θως παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, τότε ὀπίσω αὐτῶν, εἰς τοὺς τελευταίους στίχους, ἐτάτ- τοντο οἱ δοῦλοι, οἱ Ἰβῆλωτες, ὅπως ἰσχυρο- τέραν καθιστῶσι τὴν προσβολὴν τῆς φάλαγ- γος. Περιφημῶς ἀνεδείχθη ἡ ὑπὸ τοῦ Φιλίπ- που τῆς Μακεδονίας ἐντελέστερον ὀργανώ- θείσα Μακεδονικὴ φάλαγξ, ἣτις μεγάλως εἰς τοὺς θριάμβους του συνετέλεσεν. — Ὁ Κάισαρ λέγει ὅτι καὶ οἱ Γαλάται καὶ οἱ Γερμανοὶ εἶχον παρ' ἑαυτοῖς τοιοῦτο καὶ πρὸς προσβο- λὴν καὶ πρὸς ἀμυναν ὠργανωμένον σῶμα (Β. G. I. 24. 25. 32), ὃ φάλαγγα καλεῖ. Ταύτης ὁ πρῶτος στίχος εἶχε τὰς ἀσπίδας πρὸ τοῦ σώματος, οἱ δ' ἐπόμενοι, ὡς στέγης

κεράμους πυκνὰς ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ἐμ- πρὸς αὐτῶν παρατεταγμένων ὥστε εἰς μίαν τῶν μαχῶν, κατὰ τοῦ Ἀριοβίου, οἱ Ῥω- μαῖοι ἠναγκάσθησαν νὰ πηδήσωσιν ἐπάνω εἰς τὴν φάλαγγα, νὰ καταρρίψωσι τὰς στεγάζου- σασ αὐτὴν ἀσπίδας, καὶ νὰ προσβάλωσι τοὺς στρατιώτας ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν.

Ἡράλακκος, 1) υἱὸς τοῦ Ὀνομάρχου στρατηγὸς τῶν Φωκίων ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φαύλου, τῷ 351 π. Χ. Ἠττηθεὶς ἐν Βοιωτίᾳ, ἔτε καὶ οἱ Βοιωτοὶ ἐληλάτησαν τὴν Φωκίδα, ἀπώλεσε τῷ 347 τὴν ἀρχηγίαν, δοθεῖσαν εἰς τρεῖς ἄνδρας ἄλλ' ὅτε ὁ Φίλιππος εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώ- ραν, ἦν πάλιν ἀνώτατος ἀρχηγός. Τότε δὲ, συγκαίρως συνθήκης, ἐγκατέλιπε τὴν Φωκίδα μετὰ τῶν μισθοφόρων του, καὶ μετέβη εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κρήτην, ἐνθα ἐφρονεῖτο κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Κυ- δωνίας (Διόδ. ΙΣΤ, 38). — 2) Ἀρχαῖος Ἑλ- λην ποιητῆς, οὐ μόνον ἰδιαίτερον τι μέτρον στιχαουργίας μνημονεύεται (Σουῖδ.). — 3) Τύ- ραννος τῆς Ἀμβρακίας, σπαραχθεὶς ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ ὑπὸ λέοντος ὃν ἡ Ἀρτεμις ἐπέμφεν, εὐσπλαγχνισθεῖσα τοὺς ὑπ' αὐτοῦ καταδυνα- στευομένους πολίτας (Νικανδρ. παρ' Ἀν. Λιδ. Δ).

Ἡράλακείαι (αι), καὶ Φαλακίαι, πολίχη τῆς Ἀρκαδίας, οὐ μακρὰν τῆς Με- γαλοπόλεως κειμένη, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Λακωνίας (Παυσ. Η, 35. — Στφ. Βζ.).

Ἡράλακραι (τά), καὶ Φαλάκραι (αι), πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν Λιβύᾳ (Πτλμ. — Στφ. Βζ.).

Ἡράλακρον, ἐν τῇ ἀκρωτηρίῳ τῆς νήσου Κερκύρας (Στρβ.). ἢ Σιδάρι.

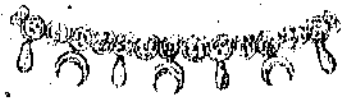
Ἡράλανθον, ἕρος κείμενον κατὰ τὸ μέσον τῆς Ἀρκαδίας (Παυσ. Η, 35). Ἐκεῖ ἐλατρεύετο ὁ Ἑρμῆς, καὶ ἱερὸν αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Φαλανθείας, ὑπήρχεν ἐν Ἀθή- ναις (κατ' Ἐπιγρ. Ἀρχ. Ἐρ. ἀρ. 1826).

Ἡράλανθος, 1) (ἡ), πόλις τῆς Ἀρ-

καδίας επί του διωνύμου βρους, νοτίως της Μαντινείας, επί Παυσανίου ήδη κατεστραμμένη. — 2) (δ) Υἱός του 'Αγελάου, ο κτίστης της κατ' αὐτὸν ὀνομασθείσης πόλεως της Ἀρκαδίας (Παυσ.). — 3) Υἱός Ἀράκου, Λακεδαιμόνιος, ὁ εἰς Ἰταλίαν ἐδηγήσας τὴν ἀποικίαν τῶν ἐκ Σπάρτης Παρθενῶν, καὶ μετ' αὐτῶν ἐκεῖ κτίσας τὴν πόλιν Ἰάραντον (Πλουτρχ.).

«Φάλακνα (ή), καὶ τὸ Φάλακνον, πόλις της ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγίτιδος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, βορείως της Λαρίσης (Στρβ.), καὶ κληθεῖσα κατὰ Φάλακναν, τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰύρου (Στφ. Βυζ.).

«Φάλακρα (τά), μικραὶ στρογγύλαι πλάκες μεταλλίνοι, ἀσπίδοιοι, μετ' ἐπιεξαρχαγμένων κοσμημάτων, ἐν χρήσει πρὸς ἐπίσχυσιν τῶν παραγαθῶν κυρίως της περικεφαλίας (Ὀμ. Ἰλ. II, 106), ὡς καὶ εἰς κόσμησιν της περσικῆς βασιλικῆς τιάρας

(Λίσχλ. Πέρσ. 661). Προστιθεμένων δὲ καὶ ἄλλων κοσμημάτων ἀπ' αὐτῶν κρεμαμένω, ἐχρησίμευσον εἰς στολισμὸν τῶν τραχήλων καὶ τῶν μετώπων τῶν ἱστων (Σφλ. Οἰδ. Κλ. 1069. — Ἐδρπ. Ἰκ. 586), καὶ παρὰ Πρω-

μαίοις καὶ αὐτοῦ τοῦ στήθους τῶν πολεμιστῶν τῶν διακροθέντων μέγιστα ἐν τῇ μάχῃ (Sil. Ital. XV, 255).

«Φάλακρα (τά), καὶ Φάλακρον, κόμη της Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι, λιμένα ἔχουσα ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου (Στρβ. — Στφ. Βζ.). Ἡ νῦν Στυλῆς.

«Φαλάραον, φρούριον ἐν Σικελίᾳ, ὑπὸ τοῦ Φαλάριδος κτισθὲν, καὶ κατ' ἐκείνον ὀνομασθὲν, ἐπὶ της ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Ἰμέρας (Διοδ. ΙΘ, 118).

«Φαλάρατος, διαδόχτος τυράννος τῶν Ἀκραγαντίνων. Ἐξ Ἀστυκαλαίας της πρὸς τῇ Ρόδῳ καταγόμενος, καὶ ἐκεῖθεν ἐξορισθεὶς, μετέβησεν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ πλούσιος ὢν, κατέλαβε τὰς ἀνωτάτας ἀρχάς. Ἀνεγείρων ναὸν εἰς τὸν Πυλῆα Δία, συνήγαγε πολλοὺς οἰκοδόμους, ὥπλισεν αὐτοὺς, καὶ δι' αὐτῶν κατέλαβε τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, καὶ καθυπέταξε καὶ τὰς παρακειμένας πόλεις, ἐν ἄλλοις καὶ τοὺς Ἰμεραίους, ὃν ὁ Σπησίχορος εἶχε μάτην ἐλκύσει τὴν προσοχὴν κατ' αὐτοῦ. Οὗτος ἦν εἰς τῶν πρώτων τυράννων δι' ὃν τὸ ὄνομα τοῦτο κατέστη ἀπεχθὲς ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται καταπίσεις, θανατώσεις, ἀπάνθρωποι τιμωρίαι. Διαδόχτος ἐστὶν ἡ διήγησις περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου τοῦ Περύλλου (Ἰδ.). εἰς δὲ ἐνέκλειεν ἀνθρώπους καὶ τοὺς κατέκαιε, κατὰ μῦθον ἀναφερθεῖσαν πιδανῶς εἰς τοῦ Μολδχ τὴν ἀρχαίαν λατρείαν. Φαίνονται δὲ ἐπὶ μετὰ ταῦτα πολλάκις μνημονούμενος ταῦρος τοῦ Φαλάριδος οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ ἡ εἰκὼν τοῦ ποταμοῦ θεοῦ. Μετὰ 116 ἐτῶν ἀρχὴν ἐφρονέθη ἐπὶ γενικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ διεδέχθη αὐτὸν ὁ Ἐμμενίδης Τηλέμαχος (Πίνδ. Π160. Α. 186. — Λουκ. Φαλρ. — Διοδ. ΙΓ, 91. — Cic. R. P. III, 30, 42. Verg. IV, 33, 73. N. D. III, 33, 82. Οἰκ. III, 8, 29). Σώζονται 143 ἐπιστολαὶ, τινὲς αὐτοῦ τὸ ὄνομα φέρουσαι (Στρβ. — Φώτ. — Σουδ.) ἔργον μεταγενέστερον τῶν χρόνων τῶν Ἀντωνίνων, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν νεωτέρων.

«Φάλαρος (δ), 1) Ποταμὸς της Βοιωτίας, βίων πλησίον της Λεδαδείας (Παυσ. — Φλάρος παρὰ Πλουτ. Λυσιδρ. ΝΣΥΓ). — 2) Ὄνομα βουκόλου παρὰ Θεοκρίτῳ (Ἐιδ. Β, 108), πιδανῶς κληθεὶς κατὰ τὸν ποταμὸν.

«Φαλάσαρνος (ή ή τά), ἐπίσημος

πόλις της Κρήτης, εὐλιμένος, κατὰ τὰ δυτικὰ παράλια, καὶ ναὺν ἔχουσα της Ἀρτέμιδος (Στρβ. — Στφ. Βζ. — Δικαιαρχ. 10).

«Φαληρεὺς, ἴδ. Δημήτριος.

«Φάληρον (τὸ), καὶ Φαληρός (δ), ὁ ἀρχαιότατος λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν, πρὸς νότον αὐτῶν κείμενος, καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ πλησιέστερος αὐτῶν ἢ ὁ Πειραιεύς· κατὰ τοὺς νῦν Τρεῖς πύργους, ἢ τὸ ἀρχαῖον λεγόμενον Φάληρον. Ἐκεῖθεν ἀπέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ὁ δοὺς τὸ ὄνομά του εἰς τὸν λιμένα Φάληρος, ἔχων βοῶνδν παρὰ τὴν παραλίαν, καὶ ἀπῆλθε καὶ ὁ Μενεσθεὺς εἰς Τροίαν, καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Θησεὺς εἰς Κρήτην, δι' ὃ καὶ ἦν ἐκεῖ ἰδρυμένος βωμὸς τῶν παίδων τοῦ Θησεῖως, ἤτοι τῶν οὐς ἔσωσεν ὁ Θησεὺς ἀπὸ τοῦ Μινωταύρου, καὶ ἄλλος τοῦ Ἀνδρόγεω, υἱοῦ τοῦ Μίνως, Ἡρῶν λεγόμενος (Παυσ. Α, 2, 3). Καὶ βωμὸς τῶν Ἀγνώστων Θεῶν ὑπῆρχε προσέτι ἐν Φάληρῳ, ἰδρυθεὶς ὑπὸ Ἰσκιμενίδου, καὶ ναὸς της Δήμητρος, πυρποληθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν. Συνήνωσε δὲ τὸ Φάληρον μετὰ τῶν Ἀθηνῶν ὁ Κίμων ἐγείρας πρὸς τὸν λιμένα τοῦτον τὸ νότιον ἐκ τῶν δύο μακρῶν τειχῶν, ἐν ᾧ τὸ βόρειον ἤγαγε πρὸς τὸν Πειραιᾶ. Μετὰ ταῦτα δ' ὁ Περικλῆς, τοῦ Πειραιῶς καταστάντος μικρὸν πρὸ αὐτοῦ ἐπίναίσευ της πόλεως, ἐγκατέλιπεν ἢ παρημέλησε τὸ φαληρικὸν τεῖχος, καὶ ἤγειρε τὸ διὰ μέσου, περιβάλλον μετὰ τοῦ βορείου τὴν πειραικὴν χερσόνησον. Τὸ Φάληρον ὦκει δῆμος της Αἰαντίδος φυλής.

«Φάληρος, 1) Εἰς τῶν Λατινῶν οἰτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Κανταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου (Ἠσδ. Ἀσπ. 180). — 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀλκωνός, ἢ τοῦ Ἐρεχθέως, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἰδρυτῆς τοῦ Φαλήρου, ἐνθα εἶχε καὶ βωμὸν, κατὰ τινὰς κτίσας καὶ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Παρθονίην, τὴν εἰτα Νεάπολιν (Παυσ. Α, 1).

«Φάλας, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου (Ἀπλλδ. Β, 7, 8).

«Φαλῆνος, Ζακύνθιος, ἰδίας γνώσεις κεκτημένος της τακτικῆς καὶ της ξηφασίας, δι' ἧς καὶ ἰδίως ἠνομήθη ὑπὸ τοῦ Πέρσου σατράπου Τισσαφέρους, ὥστε καὶ ἐχρησίμευσεν αὐτῷ μετὰ τὴν ἐν Κουναῖσις μάχην διὰ τὰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν μυρίων Ἑλλήνων, τῶν μισθωτῶν τοῦ Κύρου (Ξνφ. Ἄνθ. Β, 1, 7, 16. — Πλουτ. Ἀρτέ. ΙΓ).

«Φάλας, ἐκ Κεφκώρας, ὁ κτίστης της πόλεως Ἐπιδάμνου ἐν Ἰλλυρίᾳ (Θουκ. Α, 24).

«Φαλέσκοι, Τυρρηνοὶ, κάτοικοι της πόλεως Φαλερίου (Πολύδ.).

«Φαλέσκον (τὸ) καὶ Φαλίσκοις (ή) καὶ Φαλέριον (τὸ), ἐπίσημος πόλις τῶν Τυρρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον (Στρβ. — Στφ. Βυζ.).

«Φάλιης, Ἡρακλειδης, υἱὸς τοῦ Τημένου, πατὴρ τοῦ Ῥηγιῶτα, κυριεύσας τὴν Σικυώνα, καὶ ἰδρύσας ἐκεῖ τὸν ναὸν της Προδρομίας Ἥρας. Πατροκτόνος, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐκ φιλαρχίας, καὶ φονεύσας καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ὑρνηθῶ, σύζυγον τοῦ Δηϊφόντου, εἰς δὲ ὁ Τῆμενος εἶχε δώσει τὸ κράτος τοῦ Ἄργους (Παυσ. Β, 9, 7, 13, 28, 5. — Στρβ. Η. — Ἀπλλδ. Β, 8, 5).

«Φαλλός, ἴδ. Διονύσια.

«Φάλος, ἴδ. Κράνος.

«Φαλώρεια, Φαλώρη ἢ Φαλώρηα, πόλις ὄχυρά της Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἐσθιαιώτιδι, πρὸς βορρᾶν της Τρίκκης, ἐπὶ της δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Πηνειοῦ (Στφ. Βυζ. — Λιν. XXXII, 15. XXXVI, 13. XXXIX, 25).

«Φαναγόρεια, ἐλληνικὴ ἀποικία, πιδανῶς ἐκ Ἰῆω, εἰς τὸ ἀστατικὸν μέρος τοῦ Κιμβρίου Βοσπόρου, ἦν τὸ κυριώτερον ἐμπορεῖον τῶν χωρῶν ἐκείνων, καὶ κατέστη μετέπειτα πρωτεύουσα τοῦ κράτους τοῦ Βοσπόρου. Της πόλεως Παντικαπαίου ἀπέχεν 70 στάδια, καὶ ἐκεῖτο εἰς τὸ νότιον πέρας της πρὸς τὸν Πόντον ἀνοιγομένης λίμνης Κοροκονδᾶμης (νῦν Κουβάνσκι), ἐπὶ νήσου ἦν ἀπετε-

λου η λιμνη η Μαιωτις και ο ποταμος Αντικτης (νυν Κουβαν) (Στρβ. Ζ, 307. 310). Οι Ρωσσοι εχουσι και νυν ετι φρουριον του ονοματος τουτου πληστον της πολεως Ταμαν.

Πανός, 1) ακρωτήριο και λιμνη εις την νότιον ακτην της νησου Χίου (Θουκ. Η, 24.—Στρβ.).—2) Ονομα επίπλαστον πολεως της επινομίας του Αριστοφάνους (Όρν. 1696).

Πανάρουσα, εν Ασία, εν τη επαρχία του Πόντου, χώρα τερπνή περι τον Ίριν ποταμον, και ευφορος εις οϊνον, ελαιον και παντολους καρποδς (Στρβ.).

Πανερδ ούσα, εν Αθήναις η περιουσία η συνισταμένη εις οικίας, εγγετους κτήσεις (Βολκ. Δποδ. 408), και εις τα «επι τη τραπέζη» (Δμοθ. κ. Όλμπδ. 1171), ητοι εις επίσημα και γνωστά δάνεια εις τραπέζας, κατ' αντιθεσιν τη αφανεϊ, συνισταμένη εις χρήματα, σώματα (δούλων), σκεύη, δανείσματα ανεπίσημα (Ίσαϊ. π. Κίρ. κλ. 35), εσα εις το κοινδν δαν ήσαν επισήμως γνωστά. Είχον δε το καθηκον και την δόναμιν να εκτιμώσιν, επι σκοπῶ φορολογίας, την φανερὰν ούσιαν οι δήμαρχοι, όταν ην ανάγκη και μετα των βουλευτων.

Πανός (ητος, ο), 1) θεότης τις εν τοις Όρφικοις μυστηρίοις, άλλως Ήρωσ και Πρωτογόνοσ καλουμένη (Όρφ. Άργ. 15).—2) Αλικαρνασσεύσ, οπαδδσ του βασιλέωσ της Αιγύπτου Αμάσιδοσ, αφ' ου δρακετεύσασ, ήλθε πρδσ τον βασιλέα της Περσίας Καμβύσην, και επείσεν αυτον να εκστρατεύση κατὰ της Αιγύπτου (Ήρδ. Γ, 4).

Πανός η Φαινας, 1) ΉΞ Ήρεσού της Αέσβου, μαθητήσ του Αριστοτέλουσ, φίλοσ του Θεοφράστου, «άνηρ φιλόσοφοσ και γραμμάτων ούκ άπειροσ ιστορικῶν», κατὰ Πλούταρχον (Θιστ. Π'), πλείστα συνέγραψε φιλοσοφικά, ιστορικά και φυσικόιστορικά, εξ ὧν ὅμως αποσπάσματα μόνον διατηρήθησαν (Συλλγ. Müller, Frag. hist. Graeco.

Π).—2) Ναύαρχοσ Αθηναίοσ (Ξνφ. Έλλ. Β, 1, 26).—3) Αθηναίοσ τις εκ του δήμου Αφιδνῶν (Δμοθ. Μειδ. 544). — 4) Επί Αντιόχου διοικητήσ της Αντιοχείασ και της Συρίας, εκδελῶν τουδ φιλοσόφου εκ της επικρατείας του.—5) Συντάκτησ 8 εκ των επιγραμμάτων της Ανθολογίας.

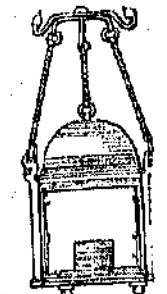
Πανόδημοσ, πιθανῶσ Αθηναίοσ, ιστορικόσ, άλλ' εποχῆσ αμφιβαλλομένησ ίσωσ σύγχρονοσ του Θεοπόμπου. Το κυριώτερον των συγγραμμάτων αυτου ην μία Ατθίς ή άττική αρχαιολογία εις 9 βιβλία. Μικρά και ούχι σπουδαία λείψανα αυτου σώζονται, περιστρεφόμενα εις τουδ χρόνουσ του Κίμωνοσ (Συλλγ. Müller, Fragm. hist. Graeco. 1). Ήδ. Ατθίς.

Πανοκλήσ, ελεγειακδσ ποιητήσ, πιθανῶσ της Αλεξανδρινῆσ εποχῆσ. Τα ζαματα αυτου επεγράφοντο «Έρωτες ή χαλοϊ», και εφάλλον, κατὰ τον τρόπον και την γλώσσαν των Αλεξανδρινῶν, διηγήματα περι άγάπης ὠραίων νεανιδν. ΉΞ αυτων διατηρήθη εν μακρῶν άποσπασμα 28 στίχων, και άλλα τινά βραχύτερα. Η γλώσσα αυτου εστιν άνθηρά, και η στιχουργία έναρμόδιοσ (Συλλγ. Ν. Bachl, μετα Φιλήτα και Έρμησιάνακτοσ).

Πανόμαχοσ, στρατηγδσ Αθηναίοσ επι του Πελοποννησιακου πολέμου (Θουκ. Β, 70).

Πανομηρίτιδσ. Τοῦτο το επίθετον εδιδον ενίοτε ποιηται τινεσ, ωσ ο Ίβυκοσ, εις τὰσ κόρασ της Σπάρτησ, ούχι ωσ δήθεν κομπευομένασ και γυμναζομένοσ γυμνάσ (Ήλουτ. Λυκ. ΙΔ), αλλά διότι, ωσ ο αυτοσ συγγραφεύσ εξηγεί (Συγκρ. Λυκ. κ. Νουμ.), του παρθενικου χιτωνοσ αι πτέρυγεσ ούκ ήσαν συναρραμμένοι κάτωθεν, αλλά ανεπίσσαντο και συνανηγύμουν ὄλον εν τῶ βαδίζειν τον μηρῶν», ὄπερ εν τη σοβαρῶ και αρρενοπρεπει άγωγῆ των Σπαρτιατων δὲν εφαινετο άστονον.

Πανός, και επι των αρχαιοτέρων ήδη

χρόνων κατασκευάσια πρδσ φωτισμόν εν νυκτι (Άρστροφ. Λυσστρ. 308). Επί των Ρωμαϊκῶν δε χρόνων, ὄτε ην συνεχεστέρα η χρήση των διαφανῶν λήθων, ὕαλου κτλ., κατασκευάζοντο και εντελεϊσ φανοϊ ή φανάρια, ωσ το της εικόνοσ, εὑρεθέν εν Ήρακλειῶ, και παριστώμενον εν κατατομή.

Ήστι, δε κύλινδροσ, οὔ η χαλκή βάσισ φέρει τον λάχνον, η δε κοίλη επιφάνεια εστιν εκ κέρατοσ διαφανοῖσ, το δε θαλωτόν σώμα εστι διατήρητον να διαπνέηται, και ὕψουτο η καταβιβάζετο δια της αλύσσεωσ ητισ το προσήρτα εις την ὄριζόντιον ράβδον την ὕπερ την λαβίδα.

Πανός, 1) (κατὰ τινεσ Φλασ), υιδσ του Διονύσου, εις των Άργοναυτων (Άπλλδ. Α, 9. 16).—2) Φανόσ, μυστικῶσ γραμματεύσ του δημαγωγου Κλέωνοσ (Άρστροφ. Ίππ. 1256). Υπό τινων ὕπετέθη πλαστον το ὄνομα.

Πανουσθένησ, Άνδριοσ, στρατηγδσ ὕπο των Αθηναίων εκλεχθεϊσ δια την στρατιωτικῆν εμπειρίαν του (Ξνφ. Έλλ. Α, 5.—Πλάτ.).

Πανουστράτη, περιδότησ εταίρα εν Αθήναις (Δμοθ.).

Πανούστρατοσ, πατήρ του Φαληρέωσ (Σουϊδ.).

Πανούσυρα, θυγάτηρ του Πάωνοσ, γυνή του Μινύα, μήτηρ του Όρχομενοῦ και Αθάμαντοσ (Σγλ. Άπλλν. Ρδ. Α, 230).

Πανονεύσ, 1) πόλισ της Φωκιδοσ, η πριν Παναπέδσ καλουμένη (Ήδ.) (Θουκ. Α, 89).—2) Φωκεύσ, τον Όρέστην φιλοξενήσασ σωθέντα εις την Φωκίδα (Σφκλ. Ήλικτρ. 45. 660).

Πανότησ, υιδσ του Αιγύπτου και της Καλιάνδοσ, μνηστήρ της Δαναίδοσ Θεανοῖσ (Άπλλδ. Β, 1, 4).

Παραϊ, 1) Πόλισ κατὰ τα δυτικά της

Άχαϊασ εν Πελοποννήσῳ, επι του ποταμου Πιέρου η Πείρου, εις άπόστασιν 70 σταδίων από της θαλάσσοσ, 150 δε από των Πατρῶν, εχουσα αρχαιον χρηστήριον του Έρμου, μία των πρώτων προσελευσῶν εις τον Άχαϊκῶν δεσμῶν τῶ 281 π. Χ., και πολὺ εις αυτου την σύστασιν συντελέσασα. Οι κάτοικοι αυτης ελέγοντο Φαραεϊσ (Πολδ. Β, 41.—Παυσ. Ζ, 22.—2) Ίων. Φηραϊ (Όρν. Ήλ. Ε, 543. Ι, 151), πόλισ της Μασσηνίας επι του Νεδωνοσ ποταμου και του Μασσηνιακου κόλπου, οὔ μακρῶν της νυν Καλαμάτασ. Εις αυτην βασιλεύον ο Διοκλήσ, εδέχθη τον Τηλέμαχον (Όρν. Όδ. Γ, 488). Τῶ 180 π. Χ. προσετέθη εις την Άχαϊκῆν συμμαχίαν. Οι κάτοικοι ελέγοντο Φαραϊται (Ξνφ. Έλλ. Α, 8, 7.—Παυσ. Α, 30).—3) Πόλισ Λακωνική, πριν Φῶρισ λεγομένη, οι δε κάτοικοι Φαρϊται, νοτιωσ της Σπάρτησ κειμένη. Επί των πρώτων χρόνων μετα την εισβολῆν των Δωριέων ην μία των ετι τότε διατηρηθεισῶν πέντε ἑδρῶν βασιλείων των περιοίκων. Επί δε Πανσανίου ην ελωσ εγκαταλελειμμένη (Στρβ. Η, 363.—Παυσ. Α, 16, 8).—4) Πόλισ της νησου Κρήτησ, άποικία των Μασσηνίων (Στρ. Βυϊ.).

Παρανδάκησ, ὄνομα Πιέρουσ παρ' Αισχύλω (Πιέρσ. 81).

Παρανδάτησ, υιδσ του Τεάσπιδοσ, εις των στρατηγῶν του στρατου του Ξέρξου εν τη κατὰ της Ελλάδοσ εκστρατείῳ, ἡγεμόν των Κόλχων και των Μαρῶν (Ήρδ. Ζ, 79).

Πάραξ, 1) Σπαρτιάτησ, εν Ασία πολεμήσασ ὕπο των Λύσανδροσ, δι' οἱ Ήφέσιοι εστησαν αυτῶ άνδριάντα εν τῶ ναῶ της Αρτέμιδοσ. Μνημονεύεται δε και ωσ ναύαρχοσ, τῶ 397 π. Χ. (Ξνφ. Έλλ. Γ, 2, 12) και ωσ πρέσβυσ εις Αθήνασ τῶ 309 (Αὔτ. ΣΤ, 5, 33).—2) Ήτεροσ Σπαρτιάτησ, ὕποστηρίξασ τὰσ κατὰ του Δίωνοσ μυστικῶσ ενεργείασ του Ήρακλειδου, μισθῶισ δ' ὕπο των

Συρακουσίων διά την ύπεροψίαν και τας αξιώσεις του (Πλούτ. Τιμλ. ΙΑ).

«Παρασιάνης, βασιλεύς των Χωρασιών, λαού της Ασίας (Άρριαν.).

«Πάρθαίθος και Φάρθηθος, πόλις της κάτω Αιγύ. του, προς τ' ανατολικά, μητρόπολις του Φαρθαίθιτου νομού επί του Δέλτα, έντος του Πηλουσιακού βραχίονος. Διατηρεί το άρχαίον έννομα (Στρώ. — Πτλμ. — Στφ. Βυζ.).

«Παρέτρα, το σκύτινον σκευός έν ή έξοτεον οι στρατιώται τά βέλη αύτών, 12-15, ένιότε και αυτό τό τόξον. Οι Έλληνες έφεραν αύτην διά τελαμώνος όπισω του δεξιού ώμου, έν ή οι βάρβαροι εις την ζώνην, παρά τη όσφύ άριστερώς (Ήρόδ. Β, 141. Ζ, 61).

Είχε δέ πώμα ή φαρέτρα (Ό. Ύλ. Δ, 116. Όδ. Θ, 3, 14), και τό αποδιδόμενον αύτ ή επίθετον «άμφηρεφής» άποδεικνύει ότι νίνος κ' άν ήδύνατο ν' άνοιχθείαι και κάτωθεν ούχ ήττον ή άνωθεν. Έκ των εικώνων ή μόν παριστά ή Άρτεμιν, ή δέ Τρώα έκ των άγαλμάτων του άετοϋ του ναού της Αιγύτης, των έν τή Μουσείω της Βαυαρίας.

«Πάρεις (ή), άρχαία πόλις Λακωνική, μεσημβρινώς των Άρμυκλών επί του Φελίου ποταμού κειμένη, ή εΐτα Φεραι κληθείσα (Όμ. Ύλ. Β, 582. — Πaus. Γ, 20. — Στρώ.).

«Πάρεις, υΐος του Έρμού και της Φιλοδαμείας, χριστής της πόλεως Φηρών έν Μεσσηνία (Πaus. Μεσ. 30).

«Παρακαθών (ή), πόλις της ένΘεσ-

σαλίας Έστιαιωτίδος, επί του Πηνειού ποταμού (Στρώ. — Διδδ.).

«Παραμύσεια, νόμφη έφορος κρήνης παρά τή Ύλισσϋ, ήτις ύπετίθετο δεδηλητηριασμένη (Πλάτ. Φαίδρ. 229).

«Παραμακεύς, φαρμακεύτρια, οι παλούντιες ή θιδοντες φάρμακα και όποτιθέμενα ιατρικά, είτε πιστεύοντες εις αυτά, είτε επί άγυρτεία και γοητεία. Κατά των τοιούτων, άν επέφερον ή έπεδύωκον άλλου θάνατον, ή άθέμιτον επ' αύτοϋ έξουσίαν, ή όιον δήποτε παράνομον άποτέλεσμα, ήδύνατο να κινήθη φαρμάκων ή φαρμακείας γραφή (Δμσθ. κ. Άρπκρ. 627. — Ύπθ. Άντφ. κατγ. φαρμ. — Πολδ. Η, 40, 117) ένώπιον του Άρείου πάγου, ώστε ήν φονική, και άν άπεδείκνυτο ότι τό έγκλημα έγίνετο άνεπρονοίας ή ποινη ήν, ή ήδύνατο να ή θάνατος (Άντφ. π. Χορευτ.). Διαθήκη όποτιθειμένη ότι συνετάχθη συνεπεία φαρμάκων, έκρητύτατο άκυρος (Δμσθ. κ. Στφ. Β, 1133).

«Παρμακός δέ ή φαρμακός έπεκράτησε να λέγηται έν γένει και ό κατάδικος άν ένιότε έξουσίαν προς εξιλέωσιν ύποτιθειμένης νίνος όργής των Θεών (Άρσφ. Βάτρ. 733. Ύπ. 1405).

«Παρμακόςσας, 1) Δύο μικρά νήσοι μεταξύ Σαλαμίνος και Άττικής, εις ών την μείζονα έδεικνυτο ό τάφος της Κίρκης (Στρώ. Θ, 395) Νήν Κυράδες. — 2) Φαρμακόςσα, νήσος 130 μίλια από της Μιλήτου απέχουσα, ένθα πειραται συνέλαβον τον Καίσαρα (Πλούτ. Καίσαρ. Α. — Suet. Caes. IV). Νήν Φαρμακονήσι.

«Παρνάβας, Πέρσης σατράπης της βορειοδυτικής σατραπείας της μικράς Ασίας (της Δασκιλίτιδος), ύπεστήριξεν από του 413 π. Χ. τους Σπαρτιάτας (Θουκ. Η, 6. 39. 80) άλλ' ούχ ήττον τή 410 συνωμολόγησαν ίδιαν ειρήνην μετά του Άλκιβιάδου (Πλούτ. Άλκ. ΑΑ). Εί και άρρωσιωμένος εις τον βασιλεία, έμεινεν όμως ούχ ήττον εις την θέσιν του επί της ύπερτάτης έξουσίας του Κόρου

(Ξενφ. Έλλ Γ, 1, 9). «Ότε οι Σπαρτιάται έπολέμησαν προς τους Πέρσας, από του 400, ιδιαιτέρως μετά του Ύισαφέρνους συνθηκολογήσαντες, έστρεψαν, ό Θέβρων πρώτος, και μετ' εκείνον ό Δερκυλίδας, τας κυριωτέρας των προσβολάς κατά της έπικρατίας του Φαρναβάζου (Ξενφ. Έλλ. Γ, 2, 4). Τότε αύτός άπήλθεν εις Περσίαν, κατήγγειλε τον Ύισαφέρνην επί προδοσία, και κατώρθωσε την ανάκλησιν αύτου, ως και τον έξοπλισμόν στόλου διοικουμένου υπό του Κόνωνος, τή 397. Τον Άγησίλαον δέ συγχρόνως έπαισε διά συνθηκολογίας να έγκαταλείψη την έπαρχίαν του (Πλούτ. Άγης. ΣΤ. — Ξενφ. Έλλ. Δ, 3, 11). Μετά την νίκην του Κόνωνος έν Κυνίδα, άνήγγειλε την έλευθερίαν εις τας έπιθαλασσίους πόλεις, και τό επόν έτος έδήωσε διά στόλου τας άκτάς της Λακωνικής' άλλά μετ' ού πολυ έπέστρεψεν αΐκαδε (Ξενφ. Έλλ. Δ, 7). Μικρόν μετά ταύτα φαίνεται ότι ό μέγας βασιλεύς εκάλεσεν αύτον εις την αύλήν, τή άπέδωκε μεγάλας τιμάς, και τον ένύμφευσε μετά μιās των θυγατέρων του (Πλούτ. Άρτζ. ΚΖ) εις την μικράν Άσίαν δέ δέν επέστρεψε πλέον. Τή 374 άπήλθε συγχρόνως μετά του Ύρικράτου εις Αίγυπτον, όπου και πρότερον ήδη είχεν έκστρατεύσει (Ίσοκρ. Πανηγ. 39) άλλ' ένεκα της αντίζηλιας μεταξύ των άρχηγών, ή κατά της Αιγύπτου έπιχείρησις δέν επέτυχε, και έκτοτε περί του Φαρναβάζου δέν γίνεται πλέον λόγος έν τη ιστορία.

«Παρνάκη, θυγάτηρ του Μεγασσάρου, σύζυγος του Σανδάκου και μήτηρ του Κινύρα (Άπλλδ. Γ, 14).

«Παρνάκης, 1) βασιλεύς των Βοσπορίων εις τον Εβξεινον Πόντον, τή 184 π. Χ. ένθρονισθείς, κατέκτησε τό επόμενον έτος την Σινώπην, και έπολέμησε μετά ταύτα κατά των συμμάχων της Ρώμης, Εδόμενος του βασιλέως της Περγάμου, Άριαράτου, βασιλέως της Καππαδοκίας και Προυσίου, βασιλέως της Βιθυνίας. Ίδρυσε δέ την πόλιν

Φαρνάκιαν, και άπέθανε τή 157 (Πολδ. ΚΑ, 20. ΚΣΤ, 6. — 2) Φαρνάκης Β', υΐος του μεγάλου Μιθριδάτου, διαέγγονος Φαρνάκου Α', έπλαξε συνωμοσίαν κατά του πατρός του, και ήνάγκασεν αύτον εις αυτοκτονίαν, τή 63 π. Χ. Οι Ρωμαίοι διά του

Πομπήϊου άνεγνώρισαν αύτον άνεξάρτητον, και τον παρεδέχθησαν σύμμαχον' άλλ' έτε μετά ταύτα ό Πομπήϊος περιήλθεν εις δυσχερείας, ούδεμίαν αύτός τή έχορήγησεν άρωγην, και επί του έμφυλίου πολέμου ήσυχώθη μόνον εις τό να έκτεινή τό κράτος του προς βορράν και μεσημβρίαν του Εβξεινου Πόντου, προς τους εις χείρας του περιελθόντας λειτουργούς των Ρωμαίων έδειχθη λίαν άπότομος, και πολέμησας ένίκησε παρά τή Νικοπόλει Καλδών, του Καίσαρος τον τοποτηρητήν. Έν τή Βοσπόρην έν τούτοις έπήλθεν επανάστασις κατ' αύτου, ήν δέν έπρόφθασε να καταπνίξη, διότι ό Καίσαρ, τάχιστα έπελθών, τον ένίκησε διά μιās, και άνήγγειλεν εις την Ρώμην την νίκην του διά των γνωστών λέξεων «ήλθον, είδον, ένίκησα» (veni, vidi, vici). Έΐτα δέ, στραφείς ό Φαρνάκης κατά των επαναστατών, έπεσε κατ' αύτων πολέμων, τή 47 π. Χ. (Πλούτ. Καίσαρ. Ν. Πομπ. ΜΑ. — Caes. Β. G. II, 94. — Cic. ad Fam. XV. 15. — Dicitur, V. Just. XXXVII, 1. — 3) Έπίσημος Πέρσης Σατράπης έν μικρή Ασία, τή 430 π. Χ., χορηγήσας τούς εκ της νήσου των εκδληθείσι Δηλίοις κατοικίαν εις Άδραμύτιον (Θουκ. Ε, 1).

«Φαρνακεία, πόλις επίσημος έν Πόντῳ, υπό Φαρνάκου, του πάππου του Μιθριδάτου ιδρυθείσα μεταξύ Τραπεζούντας, ής απέχεν 20 μίλια, και Άμισσϋ κατακείτο δ' ύφ'

Ἑλλήνων τὸ πλεῖστον. Καθ' ἑλίαν ὄχυράν, ἐξελέξατο αὐτὴν ὁ Μιθριδάτης ὡς ἀσφαλῆ κατοικίαν τῆς οἰκογενείας του ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν πολέμων (Πλουτ. Λουκ. ΙΗ). Νῦν καλεῖται Κερασσοῦς, κατὰ τὴν ἀρχαίαν πόλιν ἣτις ἔκειτο εἰς ἀπόστασιν 150 σταδίων ἀνατολικῶς αὐτῆς (Ἄρριαν. — Στράβ.).

Παρναξόθρησ, ἡγεμῶν τῶν μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος συνεστρατευσάντων Ἴνδῶν (Ἡρ. Ζ, 65).

Παρνούχης, 1) εἰς τῶν ὑπάρχων τοῦ Ξέρξου, ὅστις ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας κατὰ τῆς Ἑλλάδος, πεσὼν ἐκ τοῦ Ἰππου, ἔμεινε νοσηλευόμενος εἰς τὰς Σάρδεις, καὶ ἐστερήθη τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ (Ἡρδ. Ζ, 88). — 2) Ἐκ Λυκίας, διαρμηνεὺς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου (Ἄρριαν.).

Φάρος (τὸ), μανθίας, ἐνδυμα ἄνευ χειρῶν, ἐπὶ τοῦ χιτῶνος ριπτόμενον, καθ' Ὀμηρον πολλάκις «πορφυροῦν». Ἔνιοτε καὶ ὡς πᾶσα ὀθόνη ἢ σινδῶν χρησιμεῖον (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 353. Ὀδ. Η, 188. Ν, 108. Β, 97. Ω, 132. — Ἡρόδ.). Πολλάκις δ' ἐφόρου

αὐτὸ καὶ αἱ γυναῖκες (Ὀμ. Ὀδ. Η, 230. Κ, 543), καὶ ἐνίοτε καὶ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 84). Ἡ γυνὴ ἔφερε πολλάκις τὸ τοῦ ἀνδρός, ὡς ἡ γυνὴ τοῦ Φωκίωνος ἢ δὲ Ξανθίππη ἠρνήθη νὰ φέρῃ τὸ τοῦ Σωκράτους (Διάλ. Β. Ι. Θ. Ι).

Φάρος (ἡ), 1) νῆσος κειμένη πρὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς ἀκτῆς ἀπέκοντι τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁ Ὀμηρος (Ὀδ. Δ, 354), ἀπο-

δίθωσι τὸ ὄνομα τοῦτο, εἶτε ἐξ ἀπειρίας τῆς χώρας, εἶτε εἰς ἄλλην νῆσον, ὅλην ἡμέραν ἀπέχουσαν τῆς ξηρᾶς, ἐν ᾗ ἢ ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἡμερῶν καὶ μέχρι τοῦδε οὕτω καλουμένη ἀπέχει μόνον 3.000 πόδας ἀπὸ τῆς παραλίας. Ὅτε ὁ Ἀλεξάνδρος ἔκτισε τὴν Ἀλεξανδρείαν, ἤνωσε τὴν νῆσον ταύτην μετὰ τῆς πόλεως δι' ἑπτασταδίου χώματος (Στράβ. ΙΖ, 79), δ' ἔκτοτε, προσηχθὲν καὶ εὐρυθῆν, ἀποτελεῖ τῆς νῦν πόλεως μέρος. Ἐπὶ τῆς νῆσου ταύτης, ἐπὶ Πτολεμαίου, οἱ Ὁ' εἰςεργάσθησαν τὴν μετάφρασιν τῆς παλαιᾶς γραφῆς. Ἐκεῖ δὲ Πτολεμαῖος ὁ Σωτήρ ἤγειρε διὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, διὰ τοῦς νύκτωρ εἰσπλέοντας εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας, φανὸν μεγαλοπρεπέστατον, ὅστις, κατὰ τὴν νῆσον, Φάρος (ὁ) ὠνομάσθη, καὶ κατ' αὐτὸν ἔκτοτε πάντες οἱ πανταχοῦ θαλάσσιοι φανοί. Ἦν δὲ τετράγωνος ὁ φάρος, ἐκ λίθου λευκοῦ, ἐξαιρέτου καλλιτεχνίας, ἔχων σταδιαίαν κάτω ἐκάστην τῶν 4 πλευρῶν, καὶ ἀνῶν εἰς ὕψος μέγιστόν, μειούμενον πρὸς τὰ ἄνω κατὰ βαθμίδας τοσοῦτον εὐρείας, ὥστε φορητὰ ζῆα εὐκόλως ἀνέβαινον εἰς αὐτάς. Εἰς τὴν οἰκοδομὴν δ' αὐτοῦ ἐδαπανήθησαν 800 τάλαντα. Εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος, ἐντὸς τοῦ φάρου, ὁ Σώστρατος ἐπέγραψε μεγάλοις γράμμασι τοῦ βασιλέως τὸ ὄνομα ἄλλ' ἔγραψεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ κωνιάματος, καὶ ὅτε ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις τοῦτο κατέπεσεν, ἐφάνη τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ ἐπὶ τῶν λίθων ἀνεξιτήλως ἐπιγεγραμμένον (Ἀχιλλ. Τάτ. Η, 6. — Στράβ. ΒΖ. — Στράβ. ΙΖ, 1, 6. — Λουκ. π. δεξ. Ιστ. γρφ. — Ρίην. XXXVI. 12). Ἡ τῆς εἰκόνας παράστασις ἐστὶ κατὰ νομισματώσημον τοῦ αὐτοκράτορος Κομμόδου, παριστώσα φάρον ἐργασίας ἀναλόγως βαναύσου. — 2) Νῆσος τοῦ Ἀδρίου, κατὰ τὴν Δαλματικὴν ἀκτὴν, 50 μιλίων μῆκος, 7—8 μιλίων πλάτος ἔχουσα, Ἰάρος κατ' ἀρχὰς λεγομένη,

διότι Διονύσιος ὁ τύραννος ἀπέκρησεν εἰς αὐτὴν Ἑλληνας ἐκ τῆς νῆσου Πάρου. Ἦν πόλιν κατέστρεψαν οἱ Ῥωμαῖοι ὑπὸ τὸν Αἰμίλιον Παῦλον (Πολδ. Γ, 18, 19. — Στράβ. Β, 124). Ἡ νῦν Λεσίνα.

Φαρουῦοιοι, ἔθνος τῆς Λιβύας, κατὰ τὸ νῦν Μαρκεῖον (Στράβ.).

Φάρσαλος (ἡ), μεγάλη πόλις τῆς Θεσσαλιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ (Θουκ. Α, 113), ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ, κατὰ τὴν βόρειον κλιτὸν τοῦ ὄρους Ναρθαίου, πλησίον τῆς Λαρίσσης. Ἐίχεν ἐπίσημον ἱερὸν τῆς Θέτιδος, τὸ Θετίδειον (Πλουτ. Πελοπ. ΑΒ. — Λίν. XXXII, 6). Ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ πολέμου, τῷ 197 π. Χ. μάχη συνεκροτήθη πλησίον τῆς πόλεως (Λίν. XXXIII, 7) τῇ δὲ 8 Ἰουλίου 48 π. Χ. κατενίκησεν ἐνταῦθα ἐν περιγῆμυ μάχῃ ὁ Καῖσαρ τὸν Πομπήιον (Caes. B. G. III, 90—99). Οἱ κάτοικοι ἐλέγοντο ἐκνηροὶ καὶ ἐκδεδητημένοι.

Φάρσαλος, υἱὸς τοῦ Ἀκριοῦ, καθ' ὃν ἐκλήθη ἡ πόλις τῆς Θεσσαλίας (Στράβ. ΒΖ.).

Φάρτη, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Αἰθιοπίδος, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἐυρυδάμαντα (Ἀπλδ. Β, 1, 4).

Φαρούγαι, πόλις τῆς Λοκίδος, κατὰ Στράβωνα ἢ Ἰάρην (Ἰσ. τοῦ Ὀμήρου) ἔχουσα κῶν τῆς Φαρυγίας Ἦρας (Στράβ. ΒΖ.).

Φαρούγειν, ἀκριώτηριον τῆς Φωκίδος ἐν τῇ Κορινθιακῇ κόλπῳ (Στράβ.).

Φαρουκατῖδων, (ἡ), πόλις τῆς Ἰσθμιαίτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ (Πελοπ.).

Φάσηλος καὶ **Φασήλις** (ἡ), παραθαλάσσιος πόλις τῆς Λυκίας, κατὰ τὸν Παμφυλιακὸν κόλπον, ὑπὸ Δωριεῶν κατοικοῦμένη (Ἡρδ. Β, 178). ὑπὸ ὁμώνυμον ὄρος, καὶ μετὰ τριῶν ἀρίστων λιμένων. Οἱ κάτοικοι ἦσαν ἐμπειροὶ θαλασσοπόροι καὶ ἤσκουν μέγα ἐμπόριον ἢ δευτέρας κατέστη ἀνεξάρτητος καὶ αὐτοδιοικήτος. Ἐπὶ Ῥωμαίων ἡμῶς οὕσα πειρατῶν ὀρμητήριον, ἐτιμωρήθη καὶ καταστράφη τῷ 78 π. Χ. ὑπὸ Σεργιλίου τοῦ Ἰσαυρικοῦ (Cic. Verr. IV, 10. — Λίν. XXXVII, 23).

Φάσηλος (ὁ), μικρὸν καὶ ἐλαφρὸν πλοίαριον, ἐπονομασθὲν, κατὰ τινὰς, ἐκ τῆς πόλεως Φασηλίδος, ἀλλὰ, κατὰ γενικωτέραν παραδοχὴν, καὶ ὡς πιθανώτερον, ἐκ τῶν

ἀρχικῶν αὐτοῦ μικρῶν διαστάσεων καὶ τοῦ σχήματος, ὁμοιάζοντος φασόλιον, κατὰ τὴν εἰκόνα ληφθεῖσαν ἐκ ψήφου γλυπτῆς. Συνηθέστερον ἐναυπηγεῖτο ἐν Αἰγύπτῳ, ἐκ καλάμων καὶ παπύρου, καὶ κατὰ μέρος, ὡς φαίνεται (ἴσως ἐσωτερικῶς πρὸς στερέωσιν), καὶ ἐκ κλινθῶν, ὅθεν καὶ κλιθῆς λέγεται ὑπὸ Ἰουβενάλου (Sat. XV, 127). Μετὰ ταῦτα ἠδῆξήθησαν καὶ εἰς μεγάλα πλοῖα, καὶ εἰς ναυμαχίαν καὶ εἰς μακρὰς θαλασσοπορίας χρήσιμα (Nonn. λξ. — Cic. ad Att. I, 13), ἀνάλογον βεβαίως ἔχοντα τὸ σχῆμα, καὶ διακρινόμενα διὰ τὴν ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἐλαφρότητα.

Φασεανῆ, ἐγγχώριος τῶν Κόλχων θεᾶ, ἐπὶ τοῦ Φάσιος ποταμοῦ ἔχουσα ἱερὸν, καὶ μετὰ τυμπάνου εἰς τὴν χεῖρα παρασταμένη (Ἄρριαν Περὶ κλ. Πεν. Βῶξ.).

Φασεανοὶ, οἱ περὶ τὸν Φάσιν ποταμὸν ἐν Ἀσίᾳ κατὰ τὴν δυτικὴν Ἀρμενίαν οἰκοῦντες, καὶ ἐκ Σκυθῶν καταγόμενοι (Ξεφ. Ἄνθ. Δ, 6, 5. Ζ, 28, 25. — Διάδ. ΙΑ, 129. — Στράβ. ΙΑ, 498).

Φάσις (ὁ), 1) Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τῶν Μουχικῶν ὄρεων, καὶ πλευστὸς τὴν Κολχίδα διαρρέων, ἐκβάλλων δ' εἰς τὴν ἀνατολικὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἦν τῇ ἀρχαιότητι ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ μεθόριον μεταξὺ Ἑβρώπης καὶ Ἀσίας, εἶτα δὲ ὡς χωρῖζον τὴν Κολχίδα ἀπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὁ ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις γενικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο γνωστὸς ποταμὸς ἦν ὁ νῦν Ῥίων λεγόμενος. Φαίνεται ὅμως ὅτι τοῦ Αἰσχύλου ὁ Φάσις (Ἄποσπ. 177) ἦν ὁ μετὰ ταῦτα Ὑπανίς, ἢ ὁ νῦν Κουβάν, ὃν ὁ Ξενοφῶν

(Ἀνθ. Δ, 6, 4) λέγει Ἀράξην (νῦν Ἄραξ), ἔχων καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα πιθανῶς. Ἰδ. καὶ Ἡρδ. Δ, 40, 45. 86. — Στράβ. ΙΑ, 498. 500. — 2) Πόλις παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ ὀμωνύμου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν Μιλησίων (τὸ νῦν Πότι). Τὰ πτηνὰ οἱ φασιανοὶ κατὰ τοῦτον τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πόλιν καλοῦνται (Ἄρστροφ. Ἀχρν. 726. — Στράβ. ΙΑ, 498. — Marb. III, 57, 16. — Suet. Vit. XIII. — Plin. II, 23, 30. 67, 44).

Ἡράσις (ἦ), εἰς τὴν ἀντικὴν δικονομίαν ἰδιαίτερον εἶδος καταμνησέως, κατὰ τοῦτο διακρινόμενον, ὅτι μέρος τοῦ εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐπιβαλλομένου προστίμου ἐδίδοτο εἰς τὸν ἐνάγοντα, ὡς ἐνθάρρυναις πρὸς τὴν καταμνήσιν. Ἀπέβλεπεν ἐπομένως καταγγελίας

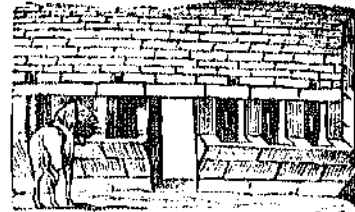
εἰς ἃς ἐνδιαφέρετο αὐτὸ τὸ δημόσιον ἔτι μᾶλλον τοῦ καταγγέλλοντος, οἷον περὶ κατακρατήσεως ἢ καταχρήσεως δημοσίων χρημάτων ἢ πραγμάτων, καταπατήσεως ἐμπορικῶν νόμων πρὸς βλάβην τοῦ ταμείου (Πλάτ. Η, 47), περὶ κωλύσεως εἰσαγομένου σίτου ἀλλαγῆς ἢ, ὡς ὁ νόμος ἀπῆται, ἐν Ἀθήναις (Δμοθ. πρ. Λικρτ. 911). Πρὸς ἐτι δ' ἐξεταίνετο ἡ φάσις καὶ εἰς τοὺς

καταμνησθέντας ἐγκλήματα καὶ παραβάσεις κατ' ὄρφανικῶν περιουσιῶν (Πολδ. Αὐτ.), ἐφ' ὧν ἐξετέτινε τὴν προστασίαν τοῦ τὸ δημόσιον. Ἦν δ' ὁ ἀγὼν τιμῆτος, ἤτοι ὁ φαίνων ἢ ὁ ἐνάγων ἐβριζε συγχρόνως καὶ τὴν χρηματικὴν ποινὴν ἦν ἐνόμιζεν ἐπιβλητέαν εἰς τὸν ἀντίπαλον, καὶ ἥς μέρος θὰ περιήρχετο εἰς αὐτὸν, καὶ τὸ δικαστήριον, ἄλλοτε ἄλλο, κατὰ τὴν φύσιν τῆς δίκης, ἀπεφάσιζε.

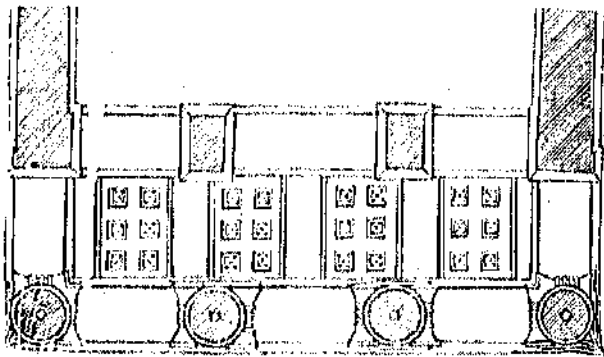
Ἡράσις, εἰς τῶν υἱῶν Λυκάονος, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς (Ἀπλδ. Γ, 8, 1).

Ἡράτινη, τὸ ἵπποστάσιον, ἀγούριον, τὸ μέρος τῆς οἰκίας ἐνθα οἱ ἵπποι ἦσαν δεδεμένοι καὶ ἐτρέφοντο. Ἰππῆρχον δὲ καὶ παρὰ

τοῖς ἀρχαίοις, ὡς καὶ νῦν, τετραγωνικὰ κολώματα, τὰ φατνώματα, εἰς ὧν ἕκαστου ἐτίθετο ἡ τροφή δι' ἕκαστον ἵππον, ὡς ἐν τῇ

εἰκόνι, κατ' ἀρχαίον ἵπποστάσιον ὀριστάμενον ἐν Σικελίᾳ. Διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος ἐπομένως φατνώματα ἐλέγοντο ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ καὶ τὰ τὴν ὄραφιν τῶν κἀν καὶ ἄλλων μεγάλων οἰκοδομημάτων κοσμοῦντα βριζόντια κοίλα τετράγωνα, τὰ ἀντιπρο-

σωπεύοντα τὴν ἐν τῇ ξυλοδομίᾳ διασταύρωσιν τῶν δοκῶν. Συνήθως δὲ κοσμοῦνται δι' ὀδόντων, ἀστέρων ἢ ἀνθεμίων.

Ἡράυλος, 1) περιφημὸς Ἕλλην ἀθλητῆς ἐκ Κρότωνος τῆς κάτω Ἰταλίας, τρὶς Πυθιονίκης (Ἡρδ. Η, 47. — Ἄρστροφ. Ἀχρν. 214). — 2) Πῆς τῶν ἐπισήμων Φωκίων ἐν τῇ ἱερῇ πολέμῳ, ἀδελφὸς τοῦ Φιλομήλου καὶ τοῦ Ὀνομάρχου, ἐνίκηθη ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπὸ Φιλίππου, καὶ εἰς τὴν στρατηγίαν διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν του Ὀνομάρχου, διὰ πλείστης ἐπιμελείας καὶ δι' αὐξήσεως τοῦ στρατιωτικοῦ μισθοῦ συνήγαγε στρατὸν πολυάριθμον, καὶ ὑποστηρίζει τῶν Ἀθηναίων, τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ τὸν Ἀθηναίων

στρατηγὸν Νικοκλήν, εἰσήλασεν εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀλλ' ἠττήθη ἐπανειλημμένως, καὶ τότε ἐστράφη πρὸς τὴν Λοκρίδα, ἐκυρίευσεν τὴν Νάρυκα, καὶ τῇ 351 π. Χ. ἀπέθανεν ἀσθενήσας (Διόδ. ΙΣΤ, 36).

Ἡραῦλος (Λατίν. Faunus, ὁ Εἰδύου), παρὰ Ῥωμαίοις θεὸς τῶν ἀγρῶν, δασῶν καὶ ποιμνίων, περίπου ὁ Πᾶν τῶν Ἑλλήνων. Ἦν δὲ καὶ μαντικός. Ἰσοθεωρεῖτο ὡς ἄγγονος τοῦ Κρόνου, υἱὸς τοῦ μάντεως Πήκου, καὶ, ἐκ τῆς νύμφης Μαρίας, πατὴρ τοῦ Λατίνου. Καθ' Ἑλληνικὴν ἐπιτροπὴν δ' ἀξελαιμάδοντο καὶ πολλοὶ Φαῦνοι, ἐν σέξει ὄντες μετὰ τῶν Νυμφῶν. Ὡς προστάτης τῶν ποιμνίων κατὰ τῶν λύκων, ἀνομάζετο ὁ θεὸς καὶ Lyreus (Λυκάος), δι' ὃ καὶ ἐπανηγυρίζοντο αὐτῇ τῇ 15 Φεβρουαρίου τὰ ὑπὸ τοῦ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου καθιερωθέντα Λουπερκάλια. Ἰππῆρχε δὲ καὶ θηλυκὸς Φαῦνος, ἢ Φαῦνα, Φάτουα ἢ Λουπερκά (Virg. A., VII, 45. 81. — Ov. Fast. II, 267. IV, 649. — Hor. Od. III, 18).

Ἡραρυδαίος, ἔθνος Λιβυκῶν (Διον. Περιηγ. 216).

Ἡράων, ἐκ Μιτυλήνης τῆς Λέσβου, περικαλλὲς νεανίας, περὶ οὗ ἐμυθεύετο ὅτι, πορθμεὺς ὢν γέρον καὶ πτωχὸς, ἐπειδὴ διετίθεισε ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην ἐκ τῆς νήσου εἰς τὴν ἀντιπέραν ξηρὰν τῆς Ἀσίας, ἔλαβε παρ' αὐτῆς εἰς ἀμοιβὴν τὴν προτέραν ἀκμὴν καλλονῆς καὶ νεότητος, ὅτε καὶ ἠράσθη αὐτοῦ ἡ Σαπφώ (Ἰδ.) (Παλαίφατ. 41). — Αἰλ. π. ι. ΙΒ, 18).

Ἡρέα, Φεῖα καὶ Φεῖα, πόλις μετὰ λιμένος τῆς ἐπαρχίας Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, βορείως τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰχθύος, παρὰ τῇ ποταμῷ Ἰαρθάνῳ, εἰς 120 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας (Ὀμ. Ἰλ. Η, 135. — Θουκ. Β, 25. — Πολδ. Δ, 9. — Στράβ. Η, 342). Ἐπὶ Φραγκοκρατίας Καστὲλ Τορνέζε.

Ἡρεΐδας, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου (Ὀμ. Ἰλ. Ν. 691).

Ἡρεΐδας, υἱὸς Καρμίδου, Ἀθηναῖος, ὁ περιφημότερος γλύπτης τῆς ἀρχαιότητος, ἀγνωστον μὲν πότε γεννηθεὶς, ἀλλὰ γέρον ἦδη περὶ Ὀλ. 85-86 (435 π. Χ.). Τὴν τέχνην ἐσπούδασεν ὑπὸ Ἰγίαν τὸν Ἀθηναῖον καὶ Ἀγελάδαν τὸν Ἀργεῖον, κατ' ἀρχαίαν εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἐπιδοθεὶς (Pl. XXXV, 34), εἶτα δὲ τὴν γλυπτικὴν πρὸ πάντων ἀσκήσας, ἦν ἀνεβίθασεν εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς τελειότητος. Καὶ εἶχε μὲν ἦδη ἡ τέχνη κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον θραύσει τὰ δεσμὰ τῆς ἀρχαϊκῆς δυσκαμψίας· ἀλλ' ὁ Φειδίτας οὐ μόνον ἐπεδίωξε καὶ ἐπέτυχε τὴν ἐντελεστάτην τῆς φύσεως παράστασιν, μετὰ πάσης ἀκριβείας περὶ τὰς ἀναλογίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μεγαλοφυήματα αὐτὰ κατάρθου νὰ διδῇ ἔκφρασιν ὑπεράνθρωπον, παριστῶν τῆς θείας καλλονῆς τὸ ὄψος, τὴν ἐμβριθείαν καὶ ἐντέλειαν. Τῆς καλλιτεχνικῆς μεγαλοφυΐας του χρῆσιν ἐποίησατο ἡ πολιτικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ Περικλέους, ὅστις εἰς αὐτὸν, καὶ ἀρχιτέκτονα ὄντα οὐχ ἤττον ἢ γλύπτην, ἀνέθηκε τὴν ὑπερτάτην διεύθυνσιν τοῦ Παρθενῶνος. Τοῦτου τὰ ἐξαισια γλυπτικὰ κοσμήματα, ὧν πλείστα σώζονται, ἐξετελέσθησαν πάντα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν του καὶ ὑπὸ τῶν μαθητῶν του, τινὰ τῶν κολοσσίων ἀγαλμάτων τῶν ἀετῶν ἦσαν ἴσως ἔργα τῆς ἰδίας γλυφίδος του. Ἀλλὰ τὸ ἀθάνατον αὐτοῦ ἀριστοῦργημα ἐνταῦθα ἦν αὐτὴ ἡ παρθένος Ἀθηνᾶ εἰς ἣν ὁ ναὸς ἦν ἀνατεθειμένος, καὶ ἦν ὁ Τύριος Μάξιμος λέγει (ΙΔ) αὐδὲν τῶν Ὀμήρου ἐπῶν φαυλοτέρων, ἐνοσὼν τὴν Ὀμηρικὴν περιγραφὴν τῆς θεᾶς (Ἰλ. Ε, 736 κλ.) ὑφ' ἧς ἐνεπνεύσθη ὁ καλλιτέχνης. Ἦν δὲ, κατὰ Παισαυρίαν (Δ, 24) τὸ ἀγαλμα χρυσολεπάντινον, ἐλεφάντινα μὲν ἔχον τὰ γυμνὰ μέρη, χρυσαῖ δὲ τὰ ἐνδύματα, ὄρθιον δὲ, ὄψος ἔχον 36 πήχεων, καὶ μετὰ τοῦ βάρους 49, ποδῆρη φέρον χιτῶνα, ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχον τὴν αἰγίδα μετ' ἐλεφαντίνης τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, καὶ εἰς μὲν τὴν δεξιάν κρατοῦν τετραπηνυαῖον χρυσοῦν ἀγαλμα Νίκης, εἰς

δὲ τὴν ἀριστερὰν δὴ μετὰ δράκοντος παρ' αὐτὸ ὀρθουμένου, καὶ παρὰ τοὺς πόδας ἀσπίδα χρυσοῦν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀγάλματος ἦσαν ἐκ πολυτίμων λίθων (Πλάτ. Ἴππ. Μείξ. σλ. 290) ἢ ἀσπίς ἦν πεποικιλμένη διὰ θαυμασίων τορευμάτων, παριστάντων ἐξωθεν μὲν Ἀμαζονομαχίαν, ἐσωθεν δὲ Γίγαντομαχίαν· τὸ βᾶθρον ἐκασμει μέγα ἀνάγλυφον παριστῶν Πανδώρας γέννησιν ἢ παρουσίαν εἰς τοὺς θεοὺς (Παυσ. Ε, 24) καὶ εἰς τὸ πάχος τοῦ πέλιματος τῶν πεδίων τῆς θεᾶς παρέ-

στησεν ὁ εἰς τὰ μικρὰ οὐχ ἤττον ἢ εἰς τὰ μεγάλα ἔξοχος καλλιτέχνης (Pl. XXXVI, 44) Κενταυρομαχίαν (Pl. XXVI, 4, 4). Οἱ τότε μικροραδιοῦργοι τῶν Ἀθηναίων, κατὰ τοῦ Περιπλάτους μηδὲν δυνάμενοι, ἠθέλησαν νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τοῦ ἐνδύξου φίλου αὐτοῦ, καὶ ἐσυκοφάντησαν τὸν Φειδίαν δι' ἐσφετερισθῆ μέρος τοῦ χρυσοῦ τοῦ προσδιορισμένου διὰ τὸ ἀγαλμα. Ἀλλ' ἐκείνος, εἴτε πρόβλεπων τὴν τοιαύτην κακίαν, εἴτε δι' αἰὲν δῆλατε ἄλλον λόγον, εἶχε κατασκευάσει τὸ χρυσοῦν μέρος περιαιρατὸν, καὶ προσέφερα τοῖς κατηγοροῖς του ν' ἀφαιρέσωσι καὶ σταθμίσωσιν αὐτό. Καὶ τοῦτο μὲν δὲν ἐπραξάν, ἀλλ' εὐθὺς ἄλλην ἀφορμὴν κατηγορίας ἀνεκάλυψαν

κατ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἀμαζονομαχίαν, εἰς ἓνα τῶν μαχομένων ἔδωκεν αὐτὸ τοῦ Περιπλάτους τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ συγκαλύψας αὐτὸ ἐπιτηδαίως διὰ τῆς προτεταμένης χειρὸς ἧτις ἐρριπτε τὸ ἀκόντιον· προσέτι δὲ εἰς ἄλλον μαχητὴν παρέστησεν ἑαυτὸν ὡς προσδύτην φαλακρὸν, μέγαν πέτρον ἀφροντα ἵνα τὸν σφενδονίσῃ (Πλουτ. Περ. ΛΑ). Αὕτη ἡ κατηγορία ἐπέτυχε παρὰ τοῖς μέχρι μωρίας ἐρηλοτόποις δημοκράταις, ὁ Φειδείας ἐφυλακίσθη, καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ φυλακῇ, εἴτε ἐξ ἀσθένειας, εἴτε δηλητηρία-

σθεις. Πολλοὶ ἀπομιμήσεις τοῦ περιφήμου τούτου ἔργου, ἐκ διαφόρου ἕλης, διαφόρων διαστάσεων καὶ διαφόρου ἀξίας ἐγένοντο ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Ἡ παρῶν δὲ πολυτιμωτέρα ἐστὶ μαρμαρίνον ἀγαλμάτιον, περὶ τὴν Πινύκα εὐρεθὲν, μέλις 1/2 μέτρον ὕψος ἔχον, μὴ συντετελεσμένον, καὶ μικρὰν ἔχον ἀξίαν καλλιτεχνικὴν· ἀλλ' ἔχει ἄλλο τι πλεονέκτημα, ἐξαγοράζον πάσας τὰς ἀτελείας του· τὸ βᾶθρον καὶ ἡ

ἀσπίς αὐτοῦ ἔχουσι στοιχειωδῶς πῶς τινὰς τῶν ἐπὶ τοῦ πρωτοτύπου ἀγάλματος παραστάσεων, τὸ μὲν βᾶθρον τὴν Πανδώραν μεταξὺ τῶν θεῶν, ἢ δ' ἀσπίς ἦς τὸ ἥμισυ μόνον σώζεται, τινὰ τὰ κυριώτερα συμπλέγματα τῆς Ἀμαζονομαχίας, καὶ, μεταξὺ ἄλλων, τὸ πάντων σπουδαιότατον, πρὸς τὰ κάτω τῆς περιφέρειας, αὐτὴν τὴν εἰκόνα τοῦ Φειδίου, φαλακροῦ, γυμνοῦ, ἀφροντος τὸν λίθον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ἣν καὶ εἰς μείζονας διαστάσεις ἐκτὸς τῆς ἀσπίδος ἀναπαριστῶμεν. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲ, ὁ ἀριστερὸς τοῦ Φειδίου Ἀμαζὼνα κατακεκοῦσαν θριαμβευτικῶς πατῶν, καὶ τὴν ἐνοπλον χεῖρα πρὸ τοῦ προσώπου ἀφρων, ἐστὶν οὐδεὶς ἄλλος ἢ ὁ Περιπλάτης. Τοῦ διὰ τῶν αἰώνων θαυμαζομένου τούτου ἀγάλματος τὸ ἐπὶ τοῦ στήθους Γοργόνιον εἶχε, ἥδη ἐπὶ Ἰσοκράτους (Κ. Καλλιμ. 57), κλαπῆ ὑπὸ τινος Φιλέργου, καὶ μικρὸν μετὰ ταῦτα τὰ τῆς Νίκης περὶ (Δμοθ. κ. Τμκρ. 751). Ὁ Ἀλέχαρις (τῷ 297 π. Χ.) ἐσώλησε πάντα αὐτοῦ τὰ κοσμήματα, καταστραφέντος, ὡς φαίνεται, μόνον περὶ τὰ τέλη τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. Πλὴν δὲ ταύτης τῆς Ἀθηνᾶς κατεσκευάσεν ὁ Φειδείας καὶ ἄλλην ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς εἰσβολῆς τῶν Περσῶν ἀποτεταμιεμένων λαβύρων αὐτῶν, τὴν χαλκῆν Πρόμαχον, ἐκτὸς τοῦ Παρθενῶνος εἰς θεῶν μέχρι τοῦδε φαινομένην ἀπέναντι τῶν Προπυλαίων ἰδρυμένην (Ἡρόδ. Ε, 77), πρὸς αὐτὰ ἀφορῶσαν, «τὴν ἀσπίδα ἀνήχουσαν» καὶ «οἶον τοῖς ἐπιούσιν ἐνίστασθαι· μέλλουσιν» (Ζώσ. Ε, 6), καὶ, τοσοῦτον κολοσσαίαν ἐπὶ τοῦ βᾶθρου αὐτῆς, ὥστε τὸν λόφον τοῦ κράτους καὶ τὴν αἰχμὴν τοῦ δόρατος τῆς ἐβλεπόν ὑπὲρ τὸν Παρθενῶνα οἱ ἀπὸ τοῦ Σουίνου προσπλέοντες. Καὶ ἄλλας δ' Ἀθηνᾶς κατασκευάσε, τὴν ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἐπίσης χρυσελεφαντίνην, ἀλλὰ προγενεστέραν τῆς τοῦ Παρθενῶνος (Παυσ. Ζ, 27), καὶ τὴν Κλειδοῦχον, πάντως κατὰ τὰ Προπύλαια (Ἀροτφ. Θσμφ. 1136-1142)

καὶ τὴν ὑπὲρ ταύτας μνείας ἀξίαν οὔσαν, τὴν Λημνίαν, ὑπὸ τῶν Λημνίων ἀποίκων εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἀνατεθεῖσαν, διὰ χρωματισσεως τοῦ χαλκοῦ ἐρυθρὰς ἔχουσαν τὰς παρειάς, ἔσοπλον, καὶ θαυμαζομένην διὰ τὸ κάλλος τῆς (Ἰμέρ. ΚΑ. 4. — Παυσ. Α, 28. — Plin. XXXIV 54). Τὸ δ' ἕτερον μεγαλοῦργημα τοῦ Φειδίου ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ὁλύμπιος Ζεὺς, κατασκευασθεὶς πιθανῶς περὶ τὸ 430 π. Χ., καὶ ἀνυπερβλήτως παριστῶν τὴν πλήρη ἀνδρικήν καλλονὴν, ἀναθιβαθεῖσαν εἰς θεῖαν μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐκφρασιν παντοδυναμίας, «Ζεὺς καταγεῶν, αἰρητικός καὶ πανταχοῦ πρῶτος» (Δίων Χρστ. ΙΒ, Ὀλυμ.), καὶ οὗτος ποιηθεὶς κατ' ἐμπνευσιν τῶν Ὀμηρικῶν ἐπέων (Ἰλ. Α, 518), χρυσελεφαντίνος ὡς ἡ Ἀθηνᾶ, εὐθρόνος, βαθυχαίτης, κολοσσαίως οὕτως, ὥστε ἂν ὠρθότο, θᾶ' ἔθραυε διὰ τῆς κεφαλῆς τὴν ὄροφον τοῦ ναοῦ, 68' ὕψος ἔχουσαν (Στράβ. Η, σλ. 171 Τχν.). Ὁ χρυσοῦς καὶ διανθῆς μανδῶας τοῦ θεοῦ ἐκάλυπτε μόνον τὸ κάτω τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς

πολὴν ἀνατεθεῖσαν, διὰ χρωματισσεως τοῦ χαλκοῦ ἐρυθρὰς ἔχουσαν τὰς παρειάς, ἔσοπλον, καὶ θαυμαζομένην διὰ τὸ κάλλος τῆς (Ἰμέρ. ΚΑ. 4. — Παυσ. Α, 28. — Plin. XXXIV 54). Τὸ δ' ἕτερον μεγαλοῦργημα τοῦ

ἀσφύς. Ἐὶ ἄνω, ὡς καὶ τὸ πρόσωπον, ἦσαν ἐλεφάντινα, χρυσοῦς δ' ὁ βαθὺς πύγων καὶ οἱ πυκνοὶ βόστρυχοι, ὧν ἕκαστος ἦγεν ὅ μιν χρυσοῦ, καὶ οὗς περιέδει στέμμα ἐλαίας. Εἰς τὴν δεξιὰν εἶχε Νίκην χρυσελεφάντινην, πρὸς αὐτὸν ἀφορῶσαν, εἰς τὴν ἀριστερὰν δὲ μακρὸν κατάγλυρον σκηπτρον μετ' αὐτοῦ ἐπικαθημένον. Χρυσελεφάντινος ἐπίσης, καὶ πολυτιμοῖς λίθοις διακεκοικιλμένοι ἦν καὶ ὁ ὀφρύς, ὑπὸ πολυπληθῶν κολοσσιαίων ἀγαλ-

μάτων κοσμούμενος τοὺς πόδας, τὸ ἔρεισμα, τὰς χεῖρας καὶ τὸ ὑποπόδιον. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ βάθρον ἦν κατακεκαλυμμένον ὑπ' ἐξαισίων μεγίστων χρυσοῦν συμπλεγμάτων, ὡς καὶ ζωγραφίων τοῦ Παναίου. Ἐπιστάετο δὲ εἶπε τὴν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐπιδοκιμασίαν τοῦ ἐπεσήμενον ὁ Ζεὺς διὰ κεραυνῶ (Παυσ.), καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐθεώρουν αὐτὸ ὡς ἀμίμητον (Plin. XXXIV, 8). Ἐκ τῶν μεταγενεστέρων ἀπομιμήσεων ἰδέαν τινα, εἰ καὶ ἀτελή τῆς θέσεως καὶ διαθέσεως αὐτοῦ διδῶσι τὸ ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ Βερύσπιον λεγόμενον ἀγαλμα τοῦ Διὸς, τῆς θείας δ' αὐτοῦ

ἐκφράσεως πιστοτέραν εἰκόνα παρέχει ἡ αὐτὸτε κεφαλὴ ἐξ Ὀρτικολίου. Πεντήκοντα ἔτη μετὰ τὴν κατασκευὴν ἐξεκόλλησεν αὐτοῦ ὁ ἐπεσκευάσθη (Παυσ. Β, 14). Ἐπι Καίσαρος, κεραυνὸς ἐσκήψας ἐπ' αὐτὸ, ὄλιγον τὸ ἐβλάψε (Εὐσθ. πρ. Ἐπ. Γ, 2). Ὁ Καλλιγούλας ἠθέλησε νὰ τὸ μεταφέρῃ εἰς Ῥώμην, καὶ ἠντικαταστήσῃ εἰς τὴν τοῦ Διὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ κεφαλὴν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπραξεν. Ὁ Λουκιανὸς λέγει ἀποκοπέντας δύο τῶν βοστρύχων αὐτοῦ, οὐχὶ ὅμως καὶ ὁ Πausanias. Ἐπὶ Ἰουλιανοῦ ἐσώζετο εἶτι τὸ ἀγαλμα (Ἰουλ. Ἐσπετ. Η. — Λιδάν. Ἐποστ. 1052). Τῆ ε' ἑκκονταετηρίδι μ. Χ. ἐπυρπολήθη ὁ ναὸς τῆς Ὀλυμπίας, ὁ δὲ Κεδρηνὸς λέγει (Χρον. σ. 322) τὸ φειδαῖκον μεγαλοῦργημα καταστραφέν ἐν Κωνσταντινουπόλει, κατὰ τὴν πυρκαϊὰν τοῦ 475 μ. Χ., ἀλλ' ἡ μαρτυρία δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐντελῶς ἀξιόπιστος. — Καὶ πλείστα δ' ἄλλα θεῶν ἀγάλματα ἐποίησεν ὁ Φειδίας χρυσελεφάντινα, χαλκᾷ ἢ λίθινᾳ, ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλοῦ (Παυσ. Α, 14, 24. ΣΤ, 25. Θ, 10), Ἀφροδίτας, Ἀμαζόνα τὴν εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἐν Ἐφέσῳ τὰ δευτερεῖα λαβοῦσαν μετὰ τὴν τοῦ Ἀλκαμέου (Λουκ. Εἰκ. Δ, 6. — Plin. XXXIV, 49), καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μέγα χαλκοῦν σύμπλεγμα, τὸ ἀνατεθὲν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης (Παυσ. Α, 10).

Φειδιππίδης. 1) ἡμεροδρόμος Ἀθηναῖος. Ὅτε ἐπῆλθεν οἱ Πέρσαι ὑπὸ τὸν Λάτιν καὶ Ἀρταφέρνην, πεμφθεὶς αὐτὸς ἕνα τάχιστα ἐπικαλεσθῆ τὴν βοήθειαν τῶν Σπαρτιατῶν, διέτρεξε τὴν ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σπάρτην ὁδὸν ἐντὸς δύο ἡμερῶν. Δηγήθη δ' εἰ ἐπιφανεῖς αὐτῷ ὁ Πᾶν ἐπὶ τοῦ Παρθενίου ἕρους, τὸν διεθεβαίωσε περὶ τῆς συμκαθείας τοῦ ὑπὲρ τῶν Ἀθηνῶν, δι' οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν ναὸν τῷ θεῷ (Ἡρόδ. ΣΤ, 105. — G. Nep. Mill. IV). — 2) Ὁ υἱὸς τοῦ Στρεψιάδου εἰς τὰς Νεφέλας τοῦ Ἀριστοφάνους.

Φειδιππος, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἐγ-

γονος τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, συνεκστρατεύσας εἰς τὴν Τροίαν ἐπὶ 30 πλοίων μετὰ τῶν ἐκ τῶν Σποράδων νηιωτῶν. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τῆς Ἡπείρου ριφθεὶς τὰς ἀκτὰς, ἐκτίσεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Θεσπρωτίαν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 678. — Hygn. Fab. LXXXI).

Φειδίττα, ἴδ. Συσσίτια.

Φειδιόστρατος, γραμματικὸς ἐν Ἀθήναις (Πλάτ. Ἰππ. μζ. 286).

Φειδίων, 1) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν ἐν Ἡπείρῳ (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 366). Ἰσως ὁ αὐτὸς τῷ Φειδίππῳ (ἴδ.). — 2) τύραννος ἐν Ἀργεὶ περὶ Ὀλ. 2 (770 π. Χ.) ὑπὸ τινῶν δ' ἐκλαμβάνεται εἰς ὑπερῆς καὶ ἄλλος νεώτερος κατ' Ὀλ. 28 (685 π. Χ.). Μνημονεύεται δ' ὡς τύραννος, «ὕβριστής» μάλιστα, ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου καταγόμενος τῶν Τημενιδῶν (Ἡρόδ. ΣΤ, 127), πρὸ πάντων βεβαίως διότι κατεκράτησε τὴν ἀνατάτην ἀρχὴν παρὰ τὰ νόμιμα τῶν Ἀργείων, μὴ εἰσαγαγόντων, μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Δωριέων, τὴν βασιλείαν ὡς οἱ Σπαρτιάται, καὶ διότι εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἐξουσίας ὑπερσπῆδισε τὰ ὄρια. Ἦν ὅμως μεγαλοκράμων, καὶ ἐξέτεινε τοῦ Ἀργεῶν τὴν ἐξουσίαν ὑπὲρ πᾶσαν τὴν Ἀργολίδα, τὴν Αἰγιονικὴν, καὶ σχεδὸν ὑπὲρ πᾶσαν τὴν Πελοπόννησον. Ἐπὶ τῆς βραχυχρονίου του διοικήσεως ἠλάττωσεν ἐπὶ πολὺ τὸ σύστημα τῆς μονίσεως δ' ἐπεκράτει παρὰ τοῖς Δωριεῖσι, καὶ ἐξέτεινε τὰς σχέσεις εἰς ζωηροτέρην συγκοινωνίαν. Ἀφῆκε δ' ἐποχὴν εἰς τὴν ἱστορίαν εἰσαγαγὼν ἰσα μέτρα καὶ σταθμὰ εἰς πᾶσαν τὴν Χερσόνησον, καὶ πρῶτος νόμισμα κόψας εἰς τὴν αὐτῷ ὑποκειμένην Αἰγιονικὴν. — 3) Εἰς τῶν Τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις (Ξεν.).

Φέικα καὶ **Φαίκα,** φρούριον τῆς Θεσσαλιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, δυτικῶς τῶν Γόμφων (Lid. XXXI, 41. XXXIII, 14).

Φελλεὺς, τόπος ἐλαϊόφυτος ἀλλ' ἄλλως ἄσφοδος ἐν τῷ πεδίῳ τῆς Ἀττικῆς, βορει-

νατολικῶς, ὡς φαίνεται, τοῦ Φαλήρου (Ἀρσ. Νεφ. 71. — Σουῖδ.).

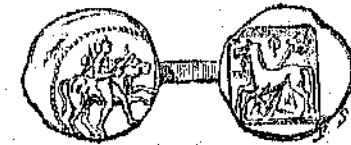
Φελλεῖας, παραποτάμιον τοῦ Ἐυρώτα ἐν Λακωνίᾳ, ῥέον παρὰ ταῖς Ἀμύκλαις (Παυσ.).

Φελλῶνη, μικρὰ ὄχυρὰ πόλις τῆς Ἀχαΐας, 40 στάδια ἀπέχουσα τῆς Αἰγείρας πρὸς νότον (Παυσ.).

Φελλοῖ, πόλις τῆς Λυκίας ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ (Στφ. Βυζ.).

Φεναῖος, πόλις ὑπὸ τὸ ὄρος Κυλλήνην, κατὰ τὰ βορειανατολικά τῆς Ἀρκαδίας, ὑπὸ ὀμωνύμου Ἀρχάδος τινὸς κτισθεῖσα, ἐν Ἀζανίᾳ κειμένη, χώρα κατακλυζομένη ὑπὸ ὕδατων ἄτινα ἐπετέλεσαν τὴν ὀμωνύμου λίμνην. Ταύτην ἐλέγετο διορῆξας ὁ Ἡρακλῆς μέχρι τοῦ Ὀρχομενοῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 605. — Στφ. Η, 389. — Παυσ. Η, 14). Ἡ λίμνη καλεῖται καὶ νῦν Φονιά.

Φεραῖ, πόλις τῆς Πελαγονίτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐνθα συνεχῆται τὸ Πήλιον ὄρος μετὰ τῆς Ὀσσαίης, ὄχυρὰ, καὶ ὑπὸ κήπων καὶ ἐπαύλειον περιτοιχιζομένη. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως ἀνέθρυσεν καὶ ἡ νῦν εἰς ῥέουσα πλουσία κρήνη, ἡ Ὑπέρετα (Στφ. Θ, 439). Ἦν ἡ ἀρχαιοτάτη ἔδρα τοῦ Ἀδμήτου. Ἐπίσημος δὲ κατέστη ἀφ' οὗτοῦ ὁ τύραννος Ἰάσων καὶ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ ἔβρυσαν ἐκεῖ ἰσχυρὰν δυναστείαν (Ξεν. Ἑλλ. ΣΤ, 1, 4, 20). Ἦν δ' ὁ Ἰάσων οὗτος πιθανῶς υἱὸς τοῦ Λυκόφρονος, ἤρξεν ἀπὸ τοῦ 378 π. Χ., καὶ δι' ἐπιδειξίτητος καὶ μετριοπαθοῦς συμπεριφορᾶς κατάρθρωσε μέχρι τοῦ 375 νὰ ἄρξῃ ἐπὶ

τοῦ πλείστου τῆς Θεσσαλίας, πλην τῆς Φαρσάλου. Ἐπὶ τοῦ πολέμου μεταξὺ Σπαρτιατῶν καὶ Θεβαίων συνετάχθη μετὰ τούτων, ἀλλ' εἰς τὴν ἐν Λαύκτροις μάχην δὲν ἐπρόφθασεν ἐν καιρῷ. Τὰ σχέδιά του ἦσαν νὰ

εισχωρήσει και εις την Ελλάδα, αλλά τον προέλαβε βίαιος θάνατος, τῷ 370 (Συμφ. Ἑλλ. ΣΤ, 4, 31)· ἐπὶ μικρὸν δὲ διεδέχθησαν αὐτὸν εἰς τὴν ἔξουσιαν οἱ ἀδελφοὶ του Πολύδωρος καὶ Πολύφρων.

«Περσάδμων», υἱὸς τοῦ Αἰόλου, συμβασιλεύων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀνδροκλέους (Διόδ. Δ, 8).

«Πέρεκλος», υἱὸς τοῦ Ἀρμονίδου, ὁ ναυπηγήσας τὸ πλοῖον ἐφ' οὗ ὁ Πάρις ἀπήγαγε τὴν Ἑλένην, φονευθεὶς δ' εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὑπὸ Μηρύνου (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 59).

«Περεικράτης», Ἀθηναῖος, τὸ πρῶτον ὑποκριτής, εἶτα ποιητὴς τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμῳδίας, ἀρχαιότερος μὲν τοῦ Ἀριστοφάνους, νεώτερος δὲ τοῦ Κράτου καὶ τοῦ Κρατίνου, πολλὴν ἔχων λεπτότητα καὶ χάριν τοῦ ὄφους, καὶ ἰδίως διάσημος διὰ τὴν περὶ τὰ δράματα ἐφευρετικότητα καὶ τὴν ἐντεχνον οἰκονομίαν αὐτῶν. Ἐλέγετο γράφας 16-18 κωμῳδίας, ὧν ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα σώζονται. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ ἦν καθαρεύουσα καὶ εὐάρεστος, καὶ ὁ Ἀθηναῖος καλεῖ αὐτὸν «ἀττικώτατον». Ὑπάρχει δὲ καὶ μέτρον κατ' αὐτὸν «Περεικράτειον» καλούμενον, διότι ἢ αὐτὸς πρῶτος τὸ εἰσήγαγεν ἢ συνεχῆ αὐτοῦ ἐποίησε χρῆσιν (Συλλγ. Μεινοκο, Com. Graec. fragm II).

«Περεικύδης», 1) ὁ Σύριος, ὡς ὦν ἐκ τῆς νήσου Σύρου τοῦ Αἰγαίου πελάγους, υἱὸς τοῦ Βάβυδος, φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Ἀλυάττου καὶ τῶν Ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, λέγεται αὐτοδίδακτος (Σουῖδ.), διδασκθεὶς ἐξ ἀναγκάσεως φοινικικῶν καὶ ἄλλων ξένων συγγραμμάτων, διδάσκαλος δὲ τοῦ Πυθαγόρου. Αἱ λοιπαὶ περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ παραδόσεις εἰσὶ μυθικαὶ μᾶλλον· μνημονεύεται δὲ ὡς ἐκ τῶν πρώτων κεκοσμημένων, καὶ πρῶτος ἔγραψεν Ἑλληνιστὶ «Περὶ φύσεως τῶν θεῶν». — 2) Ἱστορικός, ἐκ τῆς πρὸς τῇ Καρίᾳ νήσου Λέρου, Ἀθηναῖος δὲ λεγόμενος, πιθανῶς διότι ἔζησε διαρκῶς, μέ-

χρι τῶν 400 π. Χ., ἐν Ἀθήναις, καὶ ἔγραψεν ἰδίως περὶ αὐτῶν. Τὰ συγγραμμάτα του ἐπεγράφοντο «Ἱστορίαι, Θεογονία, γενεαλογία, αὐτόχθονες» (τῆς Ἀττικῆς), «ἀρχαιολογία ἀττικῆ», ἧς καὶ μόνης σώζονται τινὰ ἀποσπάσματα (Συλλγ. Müll. Fragm. Hist. Graec. I).

«Περεινδιάτης», στρατηγὸς τοῦ Ξέρξου, ἐκ τῶν ἐπιστρατευσάντων κατὰ τῆς Ἑλλάδος (Ἡρόδ. Ζ, 67).

«Περεινέκη», θυγάτηρ τοῦ Ροδίου Διαγόρου, ἐπὶ Σωκράτους, εἰς ἣν καὶ μὲν ἐπετράπη, παρὰ τὴν γενικὴν διάταξιν, ἢ πρόσοδος εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (Διόδ. π. i. I. 1).

«Περεινίκος», Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Κηρισόδοτου, φιλοξενήσας πολλοὺς τῶν φυγάδων Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν Τριάκοντα, καὶ τῶν αὐτῶν τυχῶν καὶ αὐτὸς, ὅτε ἢ ὑπὸ τῆς Σπάρτης ὑποστηριζομένη ὀλιγαρχία ἐπεκράτησεν εἰς τὴν πατρίδα του. «Ὅτε δ' αὕτη ἐξεβλήθη, περιέμεινεν αὐτὸς εἰς τὰ σύνορα ἵνα σπαύση εἰς βροχίαν τῆς πατρίδος του (Πλουτ. Πελοπ. Η).

«Περειντίων», πόλις τῶν Ἑρνίκων ἐν τῇ Λατίᾳ τῆς Ἰταλίας (Στφ. Βυζ.).

«Περειπέλις», ἐν Κυρήνῃ, σόζυγος Βάπτου τοῦ Γ' (Ἡρόδ. Δ, 102).

«Περειεύς», υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθίας, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ κατὰ τὴν μετὰ τῶν Κουρήτων μάχην (Ἀντ. Λιβ. 2).

«Περειφάτειον», ἐν Ἀθήναις ναὸς τῆς Περσεφόνης, ἐν τῇ Ἰσω Κεραμεικῇ πρὸς τῇ Λεωκορίᾳ (Δμσθ. εἰς Κόν. 1258).

«Πέρης», 1) υἱὸς τοῦ Κρηθίως καὶ τῆς Τυρούς, ἀδελφὸς τοῦ Λίσονος καὶ Ἀμυθάνου, κτίσας τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν τῶν Φερῶν. Υἱὸς εἶχε τὸν Ἀδμητον καὶ τὸν Λυκοῦργον, θυγατέρας δὲ τὴν Εὐδομένην καὶ τὴν Παριασίδα (Ὀμ. Ὀδ. Α, 259. — Ἀπλλδ. Β, 9, 44). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Μηδείας (Ἀπλλδ. Α, 9, 28).

«Περωνή», τὰ ἱμάτια καὶ τὰ σκεῦη βασιλῆς ἢ νύμφης ἔφερον εἰς τὸν γάμον, καὶ ἄτινα κατὰ τὸν νόμον τοῦ Σόλωνος (Πλουτ. Σόλ. Κ), ὄφειλον νὰ εἰσι μόνον αἱμάτια τρία καὶ σκεῦη μικροῦ νομίσματος ἄξιαν. Ἰδ. Προίξ.

«Πέρουσα», θυγάτηρ τοῦ Νηρείως καὶ τῆς Δωρίδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 48. — Ἡσδ. Θγ. 248).

«Περριέφασσα καὶ Περριέφαττα», ταῦτα τῇ Περσεφόνῃ (Ἰδ).

«Περρσεφίνη», 1) Περρσεφίνη. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μυοῦντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος, βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων, μήτηρ Χλωρίδος, τῆς γυναικὸς τοῦ Νηλέως (Σχλ. Ὀμ. Ὀδ. Α, 280).

«Περρών», υἱὸς τοῦ Σασώστριδος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ δέκκ' ἔτη διατελέσας τυφλὸς (Ἡρόδ. Β, 111).

«Περρωνία», πόλις τῆς Τυρρητίας ἐν Ἰταλίᾳ (Στφ.).

«Περύγων», ἐν Ἀθήναις ὁ εἰς δίκην ἐνάγωνος, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ δεικοντος, ἢ ἐνάγοντος. Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φεύγοντος δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ εἰσελθῇ ὁ ἐνάγων, ἀλλὰ μετὰ δύο δικαστικῶν κλητῆρων, ὡς μαρτύρων, νὰ κλητεύσῃ αὐτὸν πρὸ τῆς οἰκίας του, ἥτις ἐδουρεῖτο ὡς ἄσυλον. Ἄν δ' ὁ φεύγων ἀπουσίαζεν, ἐπέμπετο κλητῆρ πρὸς αὐτὸν. Ἄν ὁ φεύγων δὲν παρουσιάζετο εἰς τὴν δίκην, καταδικάζετο ἐρήμην. Ἄν ὁ ἐνάγων, εἰς δίκας τοῦτο ἐπιδειχομένης, ὄριζε πρόστιμόν τι εἰς ὃ νὰ ὑποβληθῇ ὁ ἀντίδικος, ἐδικαιοῦτο ὁ φεύγων, οὐ ἀνεγνωρίσθη ἢ ἐνοχῇ, ν' ἀντιπροτείνῃ τὸ εἰς ὃ συγκατετίθετο νὰ ὑποβληθῇ, καὶ οἱ δικασταὶ εἶχον τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ τῶν δύο, καὶ πρὸς ἀπόβειον ἐχορηγεῖτο προνομία ὄρισμένη ὑπὸ τοῦ νόμου. Ὁ δὲ πρὸς τοῦ Ἀρείου Πάγου γραφὴν φοινικὴν φεύγων, ἐκτός ἐπὶ πατροκτονίας, ἠδύνατο, ἂν ἤθελε, καταδικῆν φοβοῦμενος, μετὰ τὴν πρώτην ἀπολογίαν του, καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τῆς δίκης τὸ τέλος, νὰ φύγῃ ἐκτός τῆς Ἀττικῆς διὰ παντὸς (Δμσθ. κ. Ἀριστ. Στ. 643. —

Ἀντ. Ἡρ. φ. Γ. — Πολδ. Η, 117), ἢ μὲχρις οὗ ἐσυγχωρεῖτο ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων του.

«Πηγαία» (ἢ), διάφοροι, ὡς φαίνεται, ὄνομα τῆς Ἀττικῆς τὸ ὄνομα τοῦ φέροντος, εἰς τῆς Διαντίδος φυλῆς (Σουῖδ. — Στφ. Βζ.), ἄλλος τῆς Αἰγινήδος, ἕτερος τῆς Πανδιονίδος (Στφ. Βζ.).

«Πήγεια καὶ Φηγία», ἀρχαῖα πόλεις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἢ εἶτα μετονομασθεῖσα Ὑφώρις (Παυσ. — Στφ. Βζ.).

«Πηγέως», 1) Υἱὸς τοῦ Ἀλφειοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, ὁ καθάρισας τὸν Ἀλκμαίωνα ἐκ τῆς μητροκτονίας, καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Ἀρσινόην ἢ Ἀλφεισίβειαν. Μετὰ τῶν δύο υἱῶν του, Τημένου καὶ Ἀξίτωνος, ἢ Προνόου καὶ Ἀγήνορος, ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Ἀλκμαίωνος. Κατ' αὐτὸν εἶχε τὸ ὄνομα ἢ πόλις Φήγεια (Ἡρόδ. Θ, 26. — Παυσ. Η, 24. — Ἀπλλδ. Γ, 7, 5). — 2) Υἱὸς τοῦ Δάρητος, ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου ἐν Τροίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδαίου, ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 11). — 3) Σύντροφος τοῦ Αἰνείου (Virg. Αἰ, XII, 371.).

«Πηγεὺς» (ἢ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς πρὸς τῇ Μαραθῶνι, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθίδαι φυλῆν. Ἡ νῦν Βαλανιδέα.

«Πήμιος», 1) υἱὸς τοῦ Τερπίου, ἀοιδῆς, ψάλλον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀδυσσεὺς πρὸ τῶν μνηστῆρων, ἀλλὰ συγχωρηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς διότι ἐκρατε τοῦτο βεβιασμένος (Ὀμ. Ὀδ. Α, 154. X, 230). — 2) Πατήρ τοῦ Αἰγέως, πάππος τοῦ Θησέως.

«Πημιονύχη», θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ πρώτη αὐτοῦ ἱέρεια ἐν Δελφοῖς, δι' ὃ καὶ τὸ ὄνομα τὴν μάντιδα ἐν γένει ἐσημαίνεν. Εἰς αὐτὴν ἀποδίδετο τοῦ ἐξαμέτρου ἢ ἐπινόσεις (Παυσ. Ι, 5. — Στφ.).

«Πηγεὺς», υἱὸς τοῦ Μέλανος (Ἀπλλδ. Α, 8, 5).

«Πηροῦ» = Φαράι, αἱ πόλεις τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Μεσσηνίας.

Πελοπόννησος ἢ Πυλοῦς, θεός τῶν Αἰγυπτίων, ἰδίως ἐν Μέμφιδι λατρευόμενος, καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὡς ὁ Ἡρακλῆος θεοσώμενος. Ἐλέγχετο ὑπ' αὐτῶν υἱὸς τοῦ Νεῖλου (Ἡρδ. Β, 99, Γ, 37. — Cic. N. D. III, 22, 55). Παριστάτο δ' ὡς γάννος, ἐνίστα ἱέρακος ἔχων κεφαλὴν, καὶ κυρτὴν ράβδον εἰς τὰς χεῖρας.

Πελοπόννησος, 1) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίωνος καὶ τῆς Νιόβης (Ἀπλδ. Γ, 5, 6). — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος (Ἀπλδ. Γ, 13, 8). — 3) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Σπερχεῖο ποταμοῦ, εἰς ἣν ἐγεννήθη ὁ Ἀχιλλεύς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 685), οὐ μακρὰν τοῦ ἀρκυτοῦ Ἰχίου (Πολδ. ΙΖ, 3).

Πελοπόννησος, 1) Πελασγός, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαρίσης, καθ' ὃν ἐκλήθη ἢ Φθία (Στφ. Βυζ.). — 2) Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, κεραινωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς (Ἀπλδ. Γ, 8, 1).

Πελοπόννησος, χώρα Θεσσαλικὴ ἀπὸ τοῦ ὄρους Πίνδου μέχρι τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου ἐκτεινομένη, ἣς οἱ κάτοικοι Φθιώται ἐκαλοῦντο καὶ Ἀχαιοί. Ἐπ' αὐτῶν ἐβασίλευεν Ἑλλήν ὁ Δευκαλίωνος (Ἡρδ. Α, 56). Πρῶτον δ' ἐπιστεύετο λαβεῖσα τὸ ὄνομα παρὰ τοῦ Πελασγοῦ Φθίου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀχαιοῦ, νομίσαντος Πελασγῶν ἀποικίαν κατὰ τὸν 13 αἰῶνα π. Χ. Ἐλέγχετο δ' εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων βασιλείων τῆς χώρας ὁ Ἰβυρτίων, ὑποδεχθεὶς τὸν Πηλεῖα, ἐλθόντα ἐξ Αἰγίνης μετ' ἀποικίας Μυρμιδόνων, καὶ δούς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀντιγόνη, καὶ τὸ τρίτον μέρος τῆς βασιλείας του. Αὕτη καὶ Ἑλλάς λεγομένη ὑπὸ Ὀμήρου, ἦν τοῦ Ἀχιλλεύος ἡ ἐπικράτεια (Ὀμ. Ἰλ. Ι, 395).

Πελοπόννησος, ἰδ. Φιγαλία.

Πελοπόννησος, ἀγγεῖον εὐρύτερον μάλλον ἢ βαθύτερον, διὰ τὰ ρευστά, καὶ ἐξ οὗ ἐπινον ἢ ἐσπενδον εἰς θυσίας. Αἱ καινότεραι ἐκ γῆς ὀπτήης, καὶ κατάγραφοι πολλάκις ὄμοιοι καὶ χαλκαῖ, ἀργυραὶ ἢ χρυσαί, ἔτεκαί ἀργυρίδες καὶ χρυσαί εἰς ἐλέγοντο, περιττῶς μάλα ἐπαιρησμένοι, καὶ ὡς ἄλλα εἰς τοὺς

νικητὰς ἐν ἀγῶσι διδόμεναι. Ὅσοι ἐστηρίζοντο ἐπὶ στρογγύλης βάσεως ἐλέγοντο ὀμφαλιστῆαι ἢ μισόμφαλοι. Ἀμφιθετοὶ δ' ἦσαν ὅσοι συνίσταντο ἐκ δύο φιαλῶν ἀντιθέτων, ὥστε ἕκαστέρα ἠδύνατο νὰ χρησιμεύῃ ἢ ὡς βάσις ἢ ὡς φιάλη (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 270, 616. — Ἡνδ. Ὀλ. Ζ, Ἰσομ. Β, 20. Νερμ. Θ, 121. Σγλ. — Ἐνφ. Γ, 7, 27. Ζ, 3, 27. — Ἀνθ. ΙΑ, 497, 502).

Περίφημοι τορνεταὶ φιαλῶν ἦσαν ἐν Ἀθήναις ὁ Μέντωρ, ὁ Μύριον, ὁ Λύκιος καὶ ὁ Μῦς. Ἀλλὰ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις, ἐπ' αὐτῶν τούτων τῶν καλλιτεχνῶν, ἐπιζήτητοι ἦσαν αἱ ἑπτά φιαλῆαι (Ἀθην. Α, 28).

Πελοπόννησος, υἱὸς Βουκολίωνος, καθ' ὃν ὠνομάσθη ἢ πόλις Φιάλεια ἢ Φιγαλία ἐν Ἀρκαδίᾳ (Παυσ. Α, 3).

Πελοπόννησος, τόπος ἐν Ἀττικῇ ἐξαιρετα σῦκα παράγων, ἄλλως ἄγνωστος (Ἡούχ. Σουδ.).

Πελοπόννησος ἢ καὶ Φιάλεια, πόλις ἐν Πελοποννήσῳ εἰς τὴν νοτιοδυτικὴν γωνίαν τῆς Ἀρκαδίας κειμένη, πρὸς τοὺς συνόρους τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ ἀποπέμου ὑψώματος τῆς βορείως ὄχθης τοῦ Νέδα ποταμοῦ, εἰς δὴ ἀνατολικῶς τῆς πόλεως εἰσρέει ἕτερος ῥυαχὴ, ὁ Λύμαξ (νῦν Πωλιτσα). Τῆς πόλεως γίνεται συναχθῆς μνηστῆ ἐν τῇ ἰστροῖᾳ (Πολδ. Δ, 3, 70, 80, 85). Ἀλλ' ἡ φήμη αὐτῆς ἀφέλκεται εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἐπικουρίου Ἀπόλλωνος, τὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Κατυλίου εἰς ἀπέστασιν 2 ὥρῶν βορειανατολικῶς αὐτῆς κείμενον, κατὰ τὴν θέσιν Πάσαι, ἔχουσαν θαυμασίαν τὴν ἀποψιν, πρὸς νότον μὲν ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ πεδίου καὶ κόλπου, πρὸς δυσμὰς δ' ἐπὶ τῆς Ἰονίου θαλάσσης. Ὁ ναὸς ἰδρῦθη ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν θεὸν ἐλθόντα εἰς ἐπικουρίαν τῆς πόλεως, ἢ καὶ πάσης τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἀποκρούσαντα τὸν δλεθρον τοῦ λοιμοῦ ὅστις κατεπέσε τὰς Ἀθήνας. Ἦν δ' ὁ ναὸς ἐν τῶν ἀριστοεργημάτων αὐ-

τοῦ τοῦ Ἰκτινίου, τοῦ ἐνδύξου ἀργιτέκτονος τοῦ Παρθενῶνος (Παυσ. Η, 41, 8), κατὰ διάφορον δὲ σχέδιον οἰκοδομηθεῖς. Καὶ πρῶτον μὲν ἦν ἡ πλευρὰ τῆς εἰσόδου αὐτοῦ οὐχί, ὡς συνήθως, πρὸς ἀνατολὰς, ἀλλὰ πρὸς βορρᾶν, καὶ τοῦτο διότι ὁ Ἐπικουρίος Ἀπόλλων ἐπιστεύετο ὢν ὁ Ἰπερβόρειος, ὁ ἐκ τῶν βορείων περάτων τῆς γῆς ἐρχόμενος. Ἐνδον δ' εἶχεν οὐχί περιστόλιον περὶ τὸ ὑπαιθρον, ἀλλὰ μικροὺς τοίχους ἀπολήγοντας ἀπ' ἐνὸς μένουσθως εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ ναοῦ, καὶ μεγάλας κόγχας ἀποτελοῦντας ἀπ' ἐτέρωθεν, πρὸς τὸ ὑπαιθρον εἰς ἡμικίονας. Ἦν δὲ δώριος, ἐξάστυλος, περίπτερος, ἔχων εἰς τὰς μακρὰς πλευρὰς οὐχί ἀνὰ 13 κίονας κατὰ τὰς συνήθεις ἀναλογίας, ἀλλ' ἀνὰ 15, καὶ διαστάσεις 125 X 48'. Ἀνευρέθη δὲ κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον τῆς ἡ' ἑκατονταετηρίδος, ἔχων ἔτι 36 κίονας μετὰ τῶν ἐπιστυλίων αὐτῶν ἑρθεὺς ἐν θέσει, καὶ ἰκανὸν τοῦ τοίχου τοῦ σηκοῦ. Ἦν ἀνασκαφῇ δὲ γενομένη τῇ 1802 ἀνευρέθησαν 100' ζωφόρου ὠραιότητος, παριστάσης Ἀμαζονομαχίαν, καὶ κοσμοῦσης οὐχί, ὡς ἀλλαγῶν, ἔξωθεν, ἀλλ' εἰσωθεν τὸν ναὸν ὑπὲρ τὸ ὑπαιθρον τοῦ σηκοῦ. Αὕτη, ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν ἀγορασθεῖσα, κοσμεῖ σήμερον τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον. — Εἰς 10 λεπτῶν ἀπέστασιν βορείως τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔβρυτο ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, οὗ ἡ θέσις ἔτι γνωρίζεται.

Πελοπόννησος, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, κτίστης τῆς πόλεως Φιγαλίας ἐν Ἀρκαδίᾳ (Παυσ. Η, 36).

Πελοπόννησος καὶ Φιδήνη, πόλις τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Ἀλθανῶν, κατακτηθεῖσα εἶτα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. ἔχεν ἐπὶ Τιβερίου μέγα ἀμφιθέατρον, οὗ ἐρείπια εἰδόμενα ἐν τῇ νῦν Ἰσουλία.

Πελοπόννησος καὶ Φικίον ὄρος, κρημνὸς ἀπότομος ἐν Βασιλίᾳ, εἰς 15 σταθίων ἀπέστασιν ἀνατολικῶς τοῦ Ὀγγησοῦ. Τοῦτο ἡ παράδεισις ἐθεώρει ὡς τὴν ἔδραν τῆς Σιφίγδος, ἣτις αἰολιστῆ Φίξ ἐλέγχετο (Παυσ. Η, 26, Ἦν δ' ὁ ναὸς ἐν τῶν ἀριστοεργημάτων αὐ-

2. — Ἀπλδ. Γ, 5, 18. — Ἡσδ. Ἀσπ. ΔΓ). Νῦν Φαγαῖς.

Πελοπόννησος, πόλις τῆς Πιερίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας (Στφ. Βυζ.).

Πελοπόννησος, 1) πόλις εἰς τ' ἀνατολικὰ τῆς Λυδίας, ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ Τριόλου, νοτιῶς τῶν Σάρδεων, κατὰ τὸν βασιλέα Ἀτταλον τὸν Φιλάδελφον κληθεῖσα, πιθαυῶς ἢ πρὶν Καλλιάτης (Στφ. — Στφ. Βυζ.). Πολλὰκις ὑπέφερον ἐκ σεισμῶν, ὡς ἐν ἄλλαις καὶ ἐπὶ Τιβερίου (Tac. Ann. II, 47). — 2) Πόλις τῆς Κορίνθου Συρίας, ἢ Πιερίας τῆς Παλαιστίνης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ἀπ' οὗ ἀπέχετο 5 μίλια πρὶν Ἀρμύνα ἢ Ραββατάμονα (Ραββάτ Ἀμμὼν) καλουμένη, τὸ δ' Ἑλληνικὸν ὄνομα λαβοῦσα ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου (Πολδ. Ε, 71. — Στφ.). — 3) Πόλις τῆς τραχείας Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Καλυκάδου ποταμοῦ, βορείως τῆς Ἀφροδιτιάδος (Στφ.).

Πελοπόννησος, καὶ Φιλαι, νῆσος τοῦ Νεῖλου χαριστάτη, κατὰ τὸ μεσημβρινώτατον σημεῖον τῆς Αἰγύπτου, μετ' ὁμωνύμου πόλεως, ἐνθα ἐπιστεύοντο ταφέντες ὁ Ὅσιρις καὶ ἡ Ἰσις. Τοῦτου ἕνεκα ἦν πλήρης ναῶν καὶ ἐπισημοτάτων οἰκοδομῶν (Στφ. ΙΖ, 808, 818, 820). Τοῦτων ἀξιδόλογα ἐρείπια εἰδόμενα. ἀλλ' ὁ μετῶν τῶν ναῶν φαίνεται ἀνοικοδομηθεῖς ἐκ λειψάνων ἀρχαιοτέρων οἰκοδομημάτων ἐπὶ Πτολεμαίου Β', τοῦ Εὐεργέτου, διότι τοῦτου τὸ ὄνομα ἀπαντᾷται ἱερογλυφικῶς κεκαραγμένον μετὰ ἄλλων πολλῶν ἀρχαιοτέρων ἐπιγραφῶν (Στφ. ΙΖ, 803, 818, 820).

Πελοπόννησος, ἀττικὸς δῆμος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγυθίδα φυλὴν, ἐπονομασθεὶς κατὰ Φιλαίον, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλκάντος. Εἰς αὐτὴν ἀνήκεν ὁ τύραννος Πεισιστρατος (Πλάτ. Ἰππ. 228. — Στφ. Βυζ.).

Πελοπόννησος, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου (Ἀπλδ. Γ, 12, 6).

Φιλαίνης, 1) ἐκ Λευκαδίας, γράψασα αἰσχρολόγον βιβλίον (Ἀθῆν. — Λουκ.). — 2) ὄνομα ἐταίρας (Λουκ. Διαλ. Ἐταίρ. ΣΤ).

Φιλαίνων (ἢ Φιλαίνου) βωμὸς, χωρίον καὶ λιμὴν ἐν Λιβύᾳ, μεταξὺ τῆς Καρχηδόνος καὶ τῆς Κυρηναϊκῆς. Ἐκεῖ λέγεται ὅτι ἐρίσαντες ποτε οἱ δύο ἀδελφοὶ Φιλαίνοι πρὸς τοὺς πρέσβεις τῆς Κυρηναϊκῆς περὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐκατέρων χώρας, ἕστερξαν νὰ ταφῶσι ζῶντες ἵνα ἐξασφαλίσωσιν εἰς τὴν πατρῖδα των εὐρύτερα σύνορα, καὶ οἱ Καρχηδόνιοι τοῖς ἡγεῖραν ἐνταῦθα βωμοὺς (Πολύβ. — Στράβ. — Val. Max. V, 6. — Sal. Jug. XV, XIX).

Φιλαίων. Ἀδελμάντος ὁ Λαμψακηνός, φίλος ἢ μᾶλλον κόλαξ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἀνήγειρεν ἐν Θρία τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (τὸ νῦν Δαφνίου) ναὸν εἰς τὴν Φίλην Ἀφροδίτην, καλέσας αὐτὸν Φίλαϊον, πρὸς τιμὴν Φίλης, τῆς μητρὸς ἢ τῆς συζύγου τοῦ Δημητρίου. Ἐπλήρωσε δ' αὐτὸν ἀγαλμάτων ἀφιερωμένων, καὶ ὁ περίβολος τοῦ ναοῦ ἦν ἐξ ἀρχαίου κυκλωπείου τεύχους (Παυσ. Α, 37. — Ἀθῆν. ΣΤ, 66. — Πλούτ. Δημ., ΙΑ), ὅπερ ἐμφαίνει ὅτι πιθανῶς ἦν ἐκεῖ καὶ ἀρχαῖον Ἀφροδίσιον, ἀντικατοδομηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀδελμάντου. Καὶ τοῦ μὲν ναοῦ οὐδὲν σώζεται, ἀλλὰ, κατωτέρω τοῦ Δαφνίου, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ὑφίσταται ἐν ἐρείπιοις τὸ κυκλώπειον τεῦχος, καὶ ἐν τῷ αὐτοῦ εἰς τὸν καθέτως λελαξευμένον βράχον πλεῖστα ὄψεις ἀναθηματικῶν ἀγαλμάτων, μετ' ἐπιγραφῶν, δι' ὧν εἰς τὴν «Φίλην Ἀφροδίτην» ἀφιερῶνται.

Φιλαίως, υἱὸς τοῦ Ἀλκάντος, ἐλθὼν καὶ ἐγκαταστάς εἰς Ἀθήνας, πρῶτος τοῦ Μιλτιάδου (Ἡρόδ. ΣΤ, 35).

Φιλαίμαμων, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λευκονόης ἢ τῆς Χιόνης ἢ, κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ αἰδοῦ Χρυσοθέμεδος, ἐκ Θράκης, περιήμμος αἰοῖδος καὶ κιθαριστής, ἐκ τῆς νόμφης Ἀγριόπης πατὴρ τοῦ Θαμῆριος καὶ τοῦ Εὐμόλπου· λέγεται συντάξας

ὕμνους εἰς τὴν γέννησιν τῆς Ἀθητῆς καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς καὶ πρῶτος ὄργανώσας καὶ διδάξας ἐν Δελφοῖς τοὺς παρθένων χοροὺς (Ἡρόδ. Πρῶσ. 913. — Παυσ. Δ, 33. — Ἀπλιδ. Α, 3, 3).

Φιλαίνουρος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νόμφης Ἀκακαλίδος, ἀδελφὸς τοῦ Φυλάκου. Ἀμφότεροι ἐλέγοντο θηλασθέντες ὑπὸ αἴγῃς, ἧς χαλκοῦν ἀγαλμα ἐδείκνυτο ἐν Δελφοῖς (Παυσ. Φωκ. 16).

Φιλάων, υἱὸς τοῦ Χέρσιδος, ἀδελφὸς τοῦ Γόργου, βασιλέως τῆς Κύπρου (Ἡρόδ. Η, 11).

Φιλέας ἢ Φιλαίας, 1) Σάμιος, πατὴρ τοῦ καλλιτέχνου Ροίκου (Παυσ. Η, 14, Ι, 38). Ἰδ. — 2) Χωρίον καὶ ἀρτυτήριον τῆς Θράκης παρὰ τῷ Βυζαντίῳ (Στράβ. Βυζ.). Νῦν Φίλων.

Φιλέταυρος, 1) Ἀθηναῖος, ποιητῆς τῆς μέσης καὶ ἐν μέρει καὶ τῆς νέας κωμωδίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὑπερίδου. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται 21 δράματα, ἐξ ὧν 14 ἐπιγραφαὶ καὶ τινὰ ἀποσπάσματα διεσώθησαν. Ἐκ τούτων δὲ καταφαίνεται ὅτι ἐν μέρει μὲν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι ποιηταί, ἐπραγματεύετο μυθικὰ ἀντικείμενα, ἐν μέρει δὲ τινὰς τῶν κοινωνικῶν περιπετειῶν ὑπὸ τὴν κωμικὴν αὐτῶν ἐποψίν (Συλλ. Μοίνοκα, fragm. Com. Græc. III). — 2) Γεννηθεὶς ἐν Τήρῳ, ἢ Τίρῳ τοῦ Πόντου. Ἐν τῇ πρώτῃ νεότητι του ὑπηρετεῖ παρὰ τινι Δικίμῳ, Μακεδόνι, ὁποῦ κατ' ἀρχὰς τοῦ Περδίκκου, εἶτα τοῦ Ἀντιγόνου καὶ τέλος τοῦ Λυσιμάχου (Διόδ. ΙΙΙ, 42, Κ, 107), ὅστις τῷ ἐνεπιστεύθη τὴν ἀκρόπολιν τῆς Περγᾶμου καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ ἐγκατεστημένους θησαυροὺς. Τῷ 284 π. Χ. ὁ Φιλέταυρος κατέσχε τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὴν πόλιν ὡς ἰδιοκτησίας του, καὶ κομίσας τῷ 280 π. Χ. τὸ πῦμα τοῦ ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ φονευθέντος Σιλεῦκου τοῦ ἐκ Συρίας, ὑπετάγη εἰς τούτου τὸν υἱὸν Ἀντίοχον τὸν Σωτήρα. Ἐπὶ τῶν ἀλληλομαχιῶν τῶν Διαδόχων κατώρθωσε νὰ στε-

ρεωθῆ, καὶ ἀπέθανε μόνον τῷ 263 π. Χ., ὀδονκοντούτης, ἰδρύσας τὸ κράτος τῆς Περγᾶμου, οὗ τὴν διαδοχὴν ἀφῆκεν εἰς Εὐμένην, τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ του (Στράβ. ΙΗ, 623).

Φιλέπιος, Ἀθηναῖος πενήμενος καὶ ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τερατωδῶν καὶ μυθικῶν διηγήσεων (Ἀρατφ. Πλούτ. 179. — Διμοθ. κ. Τιμκρ. 742).

Φιληθῆς, Ἀθηναῖος νεανίας, καθ' ὃν ὁ Πλάτων ἐπέγραψεν ἓνα τῶν διαλόγων του.

Φιληματίων, ὄνομα ἐταίρας ἐν Ἀθήναις παρὰ Λουκιανῷ.

Φιλήμων, 1) Εὐσεβῆς καὶ πτωχὸς γέρον ἐν Φρυγίᾳ. Αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ του Βαυκίς ἐφιλοξένησάν ποτε τὸν Δία καὶ Ἑρμῆν, ἀγνωστους προσελθόντας, ἐν ᾧ πάντες οἱ ἄλλοι κάτοικοι τοὺς εἶχον ἀποβάλλει ἀπὸ τῶν θυρῶν των, δι' ὅ καὶ ἐτιμωρήθη μὲν πᾶν τὸ λοιπὸν χωρίον διὰ πλημύρας καταστραφῆν, ἡ δὲ καλόγη τοῦ Φιλήμονος ἐσώθη, καὶ κατ' Ὀβιδιον (Μετ. VIII, 621) μεταμορφώθη εἰς λαμπρὸν ναὸν, οὗ ἱερεῖς καὶ φύλακες ἔμειναν οἱ δύο γέροντες, καὶ συναπέθανον, μεταμορφωθέντες καὶ αὐτοὶ εἰς δένδρα. — 2) Ὁ ἀρχαιότατος καὶ πρῶτος τῶν ποιητῶν τῆς νέας κωμωδίας, υἱὸς Δαιμόνος ἐκ Συρακουσῶν ἢ ἐκ Σόλων, ἦλθε νέος ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ 330 π. Χ., καὶ ἤρξατο πρὸς τὸν Μένανδρον ἀνταγωνιζόμενος. Τὸ πρῶτον του δράμα ἐπεγράφετο «Γυποβολιμαῖος». Ὑπερίσχυσε δὲ πολλάκις τοῦ ἀντιπάλου, οὐχὶ διὰ ῥαδιουργιῶν καὶ προσωπικῶν ἐπεμβάσεων, ἀλλὰ διότι ὁ Μένανδρος, τὸν σκοπὸν τῆς νέας κωμωδίας μᾶλλον ἐπιμόνως ἐπιδιώκων, βαθμηδὸν μόνον καὶ βραδύτερον κατώρθωσε νὰ κερδήσῃ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῶν συμπολιτῶν του, καθ' ὅσον ἀπέχετο τῆς προσωπικῆς σατύρας, καὶ ὀλιγώτερον ἀπέδρασκεν εἰς τὴν δραματικὴν πλοκὴν ἢ εἰς τὴν τῶν χαρακτήρων ἀνάπτυξιν ὥστε κατὰ μὲν τὸν χαρακτήρισμὸν ἠλαττοῦτο ὁ Φιλήμων τοῦ Μένανδρου, ὑπερέβαινε δὲ αὐτὸν κατὰ τὸ

ἐνδιαφέρον τοῦ δράματος καὶ τὴν ποικίλιν τῶν περιπετειῶν. Τούτου ἕνεκα οἱ Ἀθηναῖοι, εἰθισμένοι εἰς τὴν ἀφθονίαν τῶν κωμικῶν θέσεων καὶ τῆς σαρκαστικῆς καὶ σατυρικῆς εὐφυΐας τῆς ἀρχαίας καὶ νέας κωμωδίας, ἐξηκολούθησαν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἔτι εἰς τὸν Φιλήμονα, κατὰ τὸν τρόπον τῆς νέας, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ἔτι γράφοντα, ὡς ἀποδίδωσι τὰ πρῶτα. Ἐνίστοτε δὲ αὐτὸς καὶ ἠττάτο, καὶ εἶτα ἕνεκα τοιαύτης τιμῆς ἤττης, εἶτα προσκλήθεις ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἀπήλθεν ἐπὶ τινὰ ἔτη ἐξ Ἀθηνῶν, εἶτα δ' ἐπανελθὼν, ἔμεινε ἐκεῖ μέχρι τέλους, ἀποβιώσας τῷ 262 π. Χ. λίαν προβητικῶς, καὶ εἰς τὴν κοίτην πάντοτε ἀσχολούμενος. Λέγεται γράψας δράματα 97, ἐξ ὧν γνωστὰ εἰσὶν οἱ ἐπιγραφαὶ τῶν 56, διάφορα ἀποσπάσματα, καὶ τὰ σχεδία δύο ἐξ αὐτῶν, τοῦ «Ἐμπόρου» (Morceator) καὶ τοῦ «Θησαυροῦ» (Trinunmus) ἢ λατινιστὶ εἰ οὐχὶ μετέφρασεν, ἀλλ' ἀπεμιμήθη ὁ Πλάτωνος. — 3) Καὶ ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Φιλήμονος Φιλήμων ἐκαλεῖτο ἐπίσης, καὶ ἦν καὶ αὐτὸς κωμικὸς ποιητῆς, γράψας 54 κωμωδίας, αἵτινες μετ' οὐ πολὺ ἔπαυσαν διακρινόμεναι ἀπὸ τῶν τοῦ πατρὸς του. (Συλλγ. Moineka, Fragm. Com. Græc. IV). — 4) Γραμματικὸς, ἐπωνομασθεὶς κριτικὸς, διότι συνέγραψε λόγου ἕξια «Σύμμικτα εἰς Ὅμηρον». — 5) Ἀττικὸς λεξικογράφος. — 6) Ἐπιτομὴ λεξικογράφος τῆς ἐ' ἑκατονηταετηρίδος π. Χ., ἢ καὶ νεώτερος, συντάξας «Λεξικὸν τεχνολογικόν».

Φιλήσιος, ἐξ Ἀχαιῶν, εἰς τῶν Ἑλληνικῶν στρατηγῶν τῶν συναναδάντων μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου (Ξενοφ. Ἀνάξ.).

Φιλητάς, Κῶος ἢ Ρόδιος ποιητῆς καὶ γραμματικῆς, ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα καὶ Ἀλεξάνδρου, διδάσκαλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέφου, τοῦ Θεοκρίτου καὶ Ζηνοδότου τοῦ γραμματικοῦ. Ἐπειδὴ ἦν σώματος λίαν ἀσθενικοῦ, ἐμυθολόγουν περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶχε μύλυθον ἐγκεχυμένον εἰς τὰς ἐμβάδας

του ίνα μὴ ἀναρπάξῃται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Ἐμπεριελήφθη δ' εἰς τὸν κανόνα τῶν ἐλεγεϊακῶν ποιητῶν, καὶ ἦν ἀληθῶς διάσημος διὰ τὴν ἀφέλειαν τῆς διαμορφώσεως καὶ τὸ βάθος τῶν αἰσθημάτων εἰς τὰ ἐρωτικά ἐλεγεία του. Μεγάλως δ' ἐξετίμων αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι ἐλεγιογράφοι (Prop. II, 34, 27. III, 1, 1. 3, 52. IV, 6, 3). Διστηρήθησαν δὲ ὀλίγα μόνον αὐτοῦ ἀποσπάσματα (Συλλ. Buch 1829).

«Πελοπόννησος. Παρὰ Κρησί, καὶ ἐν γένει παρὰ Δωριεῦσιν, ἐπεκράτει τὸ ἔθος, τὴν ἀνατροφήν τῶν παιδῶν ἢ ἀναλαμβάνουσιν οἱ ἄνδρες κατ' ἐκλογὴν καὶ ὁ μὲν ἀνατρέφων ἀνὴρ ἐλέγετο Πιλοπόλις (ὁ ἀγαπῶν), ὁ δὲ παῖς Κλεῖνος, καὶ αἰσχροὺς ἐνομιζέτο διὰ παιδῶν εὐγενεῖς καὶ ἀνεπιλήπτους νὰ στεργῶνται φιλητόρων ὁ δὲ νόμος αὐστηρότατα ἐπροστάτευεν αὐτοὺς κατὰ πάσης προσβολῆς ἢ ἀνοικτείου συμπεριφορᾶς τῶν φιλητῶρων (Ἐφορ. ἐν Στρβ. 1, 4. 17. — Ξυφ. Συμπ. 8. — Διλ. II. I. II, 12), εἰ καὶ τὸ ἔθος παρεξηγᾶται παρ' Ἀριστοτέλει (Πολτ. B, 6, 5).

«Πελοπόννησος, 1) τύραννος ἐν Μισσηνῇ τῆς Πελοποννήσου (Δμσθ. Στρ. 324). — 2) Κόλαξ τις παρὰ Λουκιανῶ.

«Πελοπόννησος, μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου (Ἐπ. I).

«Πελοπόννησος, 1) ἄττικὸς ῥήτωρ, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Διστηρήθησαν δ' ἐκ τῶν λόγων του μόνον ἐν ἀποσπασμα καὶ τρεῖς ἐπιγραφαί. — 2) ἐξ Ἀκράγαντος τῆς Σικελίας, ἱστοριογράφος, γράψας τοὺς Καρχηδονικοὺς πολέμους μετὰ μεγίστης φιλοπρωσωνίας ὑπὲρ τῶν Καρχηδονίων, ἰσῆς πρὸς τὴν ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων τοῦ Λατίνου Φαβίου (Πολδ. A, 14, 15, I, 26). — 3) Ἰατρός, γράψας περὶ φυτῶν καὶ τῆς ἱαματικῆς αὐτῶν δυνάμεως (Ἀθῆν. II, 381).

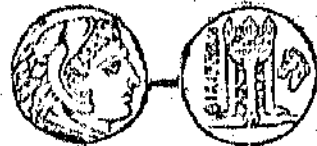
«Πελοπόννησος, ἐπίθετον τῆς Διδῆς, ὅφ' ὃ εἶχεν ὁ θεὸς καθ' ἐν Μεγαλοπόλει (Παυσ. A, 31).

«Πελοπόννησος, 1) Ἀθηναῖος πλούσιος,

φίλος τοῦ Μειδίου (Δμσθ. Μειδ. σλ. 581, 583). — 2) Υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, ποιητῆς τῆς νέας κωμῆδίας, περὶ 308—208 π. X. ἐπὶ τοῦ βασιλείως Λυσιμάχου, συνέδρασε πᾶσαν τὴν χάριν τῶν τρόπων τοῦ αὐλικοῦ μετ' εὐγενοῦς παρρησίας (Πλούτ. Δημ. II, ΚΣΤ). Ἀπέθανε δ' ἐκ χαρᾶς, δι' ἕνα του δραματικὸν θρίαμβον. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται 44 δράματα, καὶ ἐκ 15 ἐξ αὐτῶν σώζονται τινα ἀποσπάσματα, ἀλλ' οὐχὶ ἱκανὰ ὅπως ἐξ αὐτῶν ἐξαχθῶσι συμπεράσματα περὶ τοῦ ὄρους καὶ τῆς ποιητικῆς ἱκανότητος αὐτοῦ (Συλλ. Μοίμεικο, Frgm. Com. Graec. IV). Ἐλέγετο τσσαυτὸν ἰσχυρὸς, ὥστε «Φιλιπποῦμαι,» ἦτοι ἰσχυνοῦμαι, κατήνησε παροικιακῶν (Διλ. II. I. II, 6. Ἀθῆν.). — 3) Ἀθηναῖος, μαθητῆς τοῦ Πρωταγόρου (Πλούτ. Πρωταγ. σλ. 315).

«Πελοπόννησος (οἱ), πόλις ἐν τῇ Ἰδωνίδι, χώρα τῆς Θράκης ἠνωμένη μετὰ τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ ἀποτόμου ὕψους τοῦ ὄρους Παγγαίου, κατὰ τὸν ποταμὸν Πάγγον, παρὰ τῇ Νέστῳ, καὶ οὐ μακρὰν τῆς Ἀμφιπόλεως. Καὶ πρὶν μὲν ὀνομάζετο Κρηνίδες ἀνωκοδομήθη δὲ καὶ ἔλαβε τὸ νέον ὄνομα ὑπὸ Φιλίππου τοῦ βασιλείως τῆς Μακεδονίας. Πλούτων ἐγορήγουν αὐτῇ τὰ παρακαίμενα χρυσορυχεῖα (Περδ. II, 23, 26, ΣΤ, 46). Ἐπίσημος δ' ἐγένετο ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ τῆς αὐτοῦ ἡττης τοῦ Πρῶτου καὶ Κασσίου τῷ 42 π. X. Ὁ Ἀύγουστος κατέστησεν αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Ὁ δ' ἀπόστολος Παῦλος ἴδρυσεν αὐτοῦ μίαν ἐκ τῶν πρώτων χριστιανικῶν κοινοτήτων (Στρβ. Ζ, 331).

«Πελοπόννησος, ὄχυρά πόλις ἐν Θράκῃ ἐπὶ τρικαρύφου ὄρους (Trimonium λα-

τιμασι), ἐπὶ μεγάλης πεδιάδος κατὰ τὴν νοτίαν ἐσχὴν τοῦ Ἰῶρου. Ἐκλήθη δὲ κατὰ

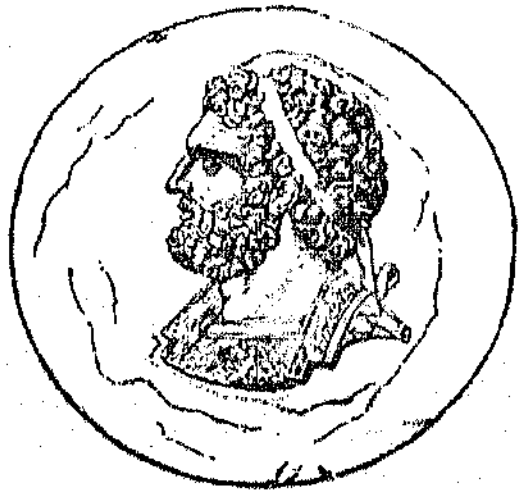
Φίλιππον, τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ἀνωκοδομήσαντα αὐτὴν. Εὐμολοπιάδα πρὶν καλουμένην. Ἔπειτα κατέκτησαν οἱ Θράκες αὐτὴν, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἦν τῆς Θράκης πρωτεύουσα (Πολδ. II, 100. — Διλ. XXXIX, 53. — Tac. Ann. III, 28). Καὶ νῦν ἐστὶ πόλις σπουδαιοτάτη.

«Πελοπόννησος, ὄνομα πολλῶν βασιλείων τῆς Μακεδονίας. 1) Υἱὸς Ἀργαίου, περὶ τὰ 310 π. X. φονευθεὶς εἰς μάχην κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν. — 2) Υἱὸς Ἀλεξάνδρου Α', ἀδελφὸς Περδίκκου Β', ὅφ' οὗ ἐξεβλήθη τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας (Θουκ. A, 57). — 3) Τρίτος υἱὸς Ἀμύντου Β' καὶ Κυρίδης, γεννηθεὶς τῷ 382 π. X., ἀπεκομήθη τῷ 369 ἢ 368 ὑπὸ τοῦ Πελοπίδου ὡς ἄσπυρος εἰς Θήβας (Πλούτ. Πελπ. ΚΣΤ), καὶ διέτριβεν ἐκεῖ ἐπὶ τριετίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰππαμεινώνδα ἢ τοῦ Παμμένους. Φονευθέντος τοῦ ἀδελφοῦ του Περδίκκου τῷ 360 ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν, κατέλαβεν αὐτὸς τὴν ἀρχὴν, τὸ πρῶτον ὡς ἐπίτροπος τοῦ Ἀμύντου, ἀνηλικίου υἱοῦ τοῦ φονευθέντος βασιλέως. Ἐν τούτοις ἀνεδείχθη ἕτερος τις, ὁ Παισάνιος, ἔχων ἀξιώσεις εἰς τὸν θρόνον, καὶ ὑποστηρικτὸς ὑπὸ τῶν Θρακῶν ἄλλ' ὃ Φίλιππος ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν, ἱκανοποιήσας ἄλλας ἀξιώσεις τῶν προστατῶν του. Οἱ Ἀθηναῖοι ὑπεστήριζον ἕτερον τινα, τὸν Ἀργαῖον ἄλλὰ καὶ τούτους ἐπιδέξιος ἀπεμάκρυνεν ὁ Φίλιππος, ὑποσχεθεὶς νὰ παραιτηθῇ τῶν ἐπὶ τῆς Ἀμφιπόλεως ἀξιώσεων του (Δμσθ. Ἀρστωρ. σλ. 660) εἶτα δὲ κατεπόλεμησε καὶ ἐνίκησε τοὺς Ἰλλυριοὺς καὶ Παίονας, καὶ ἐξέτεινε τὸ κράτος πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ μέχρι τῆς Λυχνίτιδος λίμνης (Διόδ. ΙΣΤ, 4). Μετὰ τοιαῦτα κατορθώματα ἡ ἀριστοκρατία τῶν Μακεδόνων προθύμως ἀνεγνώρισεν αὐτὸν βασιλέα. Ἐκτοτε ἐπέδθη εἰς νέα εὐρύτερα σχέδια καὶ πρῶτον μὲν ἐπέδωξε τὴν ἐπέκτασιν τῶν ὄρων τοῦ μακεδονικοῦ κράτους εἶτα δ' ἐξετάθη ἡ φιλοδοξία του καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν ἡγεμονίαν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἣν μάτην εἶχον ἐπιζητήσαι αἱ Θῆβαι, καὶ ἡς

ἔφερον πάλιν αἱ Ἀθηναῖοι τὸ σκῆπτρον. Τέλος διανοήθη καὶ τοὺς Πέρσας νὰ καταπολεμήσῃ. — Εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην ἐγκύβησε κατὰ τὰ παραδείγματα ἃ εἶδε καὶ ἐμελέτησεν ἐν Θήβαις, ὠργάνωσεν ἐν Μακεδονίᾳ τὴν φάλαγγα, καταλληλοτάτην διάταξιν διὰ μέρη ἐνθα ὑπέρχον διάφορα στοιχεῖα ἰσχυροῦ συνδέσμου δεόμενα. Ὁφελήθη δὲ μεγάλως καὶ ἐκ τῶν τότε πρῶτον ἀνοιχθέντων μεταλλείων τοῦ Παγγαίου, ἅτινα ἀπέφερον 1,000 τάλαντα ἐτησίως. Πρὸ πάντων ὁμως ἐβοήθησε τὰ σχέδια αὐτοῦ ἡ πολιτικὴ καὶ ἐθνικὴ παρακμὴ τῆς Ἑλλάδος, ἣν μετὰ πλείστης ἐπιδεξιότητος καὶ ἀγχινοίας ἐξεμεταλλεύθη. Ὁ Δημοσθένης πολλαχοῦ περιγράφει τὸν χαρακτήρα του ἄλλ' ἢ εἰκῶν δὲν δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀκριβῆς καὶ βεβαία. Πολλὰ τῶν αὐτῶ προσαπτομένων ἦσαν γενικὰ τῆς ἐποχῆς ἐλάττωματα βέβαιον ὁμως φαίνεται ὅτι ὑπέταττε τὴν δραστηριότητά εἰς τὴν κρίσιν του, αὐδέποτε ἐσπενδεν ἀλογίστως, περιέμενε μέχρι οὗ ὠρίμαζεν ὁ καρπὸς, κατώρθουε πολλὰ δι' ὀλίγων εἴτε ὀπλων, εἴτε χρημάτων, εἴτε ὑποσχέσεων, καὶ ἠσυχάζετο ἰδίως πανταχοῦ ὄπαδος νὰ κερδίξῃ, καὶ τὰς πόλεις νὰ τάττη ἐκάστην ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἢ νὰ παῖθῃ εἰς οὐδετερότητα καὶ εἰς ἀπραξίαν μέχρις οὗ ἠδύνατο καὶ κατ' αὐτῶν νὰ στραφῇ (Δμσθ. Ὀλ. B, σλ. 19 Χερσον. 105 — Διόδ. ΙΣΤ, 8). Ἀφ' οὗ ἀρκούντως ὠχυρώθη ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ χώρᾳ, προσέβαλε τὴν Ἀμφίπολιν. Τὰς Ἀθήνας κατ' ἀρχὰς ὑπόβλως ἐπεισεν εἰς ἀποχὴν, εἶτα δὲ διὰ τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου παρεκώλυσε τὴν αὐτῶν παρέμβασιν, καὶ τέλος ἐστράφη καὶ κατ' αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν κτήσεων ἐν τῇ Χαλκιδικῇ, κατέκτησε τὴν Πύδναν, περιποίησάτο εἰς ἑαυτὸν τοὺς Ὀλυνθίους, παραδούς αὐταῖς τὴν Ἀνθεμοῦντα, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τὴν Ποτιδαίαν κυριεύσας, τῷ 358 καὶ 357 (Δμσθ. Ἀλων. σλ. 83. Ἀρστωρ. 659). Εἰς βοήθειαν κληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀλευαδῶν κατὰ τῶν ἐν Φεραίς ἀνακυψάντων τυράννων, προσεκήσαστο ἐπιρροὴν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ διηνώξεν οὕτως

ἐαυτῆ τὴν ὁδὸν εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα. Ἀφορμὴν δ' ἀναμίξεως εἰς τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα παρέσχον αὐτῆ οἱ Θηβαῖοι, ἐπιδιώξαντες τὴν ἐκτέλεσιν ψήφισματος τοῦ ἄλλως ἐλαχίστην ἐπιτροπὴν ἐξασκούντος ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου κατὰ τῶν Φωκίων, ὡς καταπατησάντων ἐν Κρίσει ἱερὰ τινα κτήματα τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου. Ἐντεῦθεν ἐξεργάγη τῆ 356 ὁ Φωκικὸς ἢ ἱερὸς πόλεμος, καθ' ὃν οἱ Φωκεῖς συνεμάχουν μετὰ τῶν τυράννων τῶν Φερῶν. — Κατ' ἀρχὰς ἐπωφελέθη ὁ Φίλιππος ἐκ τῶν περιστάσεων τούτων ἵνα κυριεύσῃ τὰς ἑλληνικὰς παραλίους πόλεις Ποτιδαίαν καὶ Μεθώνην ἄλλὰ τῆ 353 ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν αὐτὸς κληθεὶς εἰς βοήθειαν ἀπέτυχεν εἰς δύο μάχας κατὰ τῶν τυράννων καὶ τῶν Φωκίων, καὶ μόνον κατὰ τὸ ἔαρ 352 μεγάλην ἐνίκησε νίκην κατὰ τοῦ Ὀνομάρχου (Διόδ. ΙΣΤ, 35). "Ὅτε δ' ἐστράφη ὡς ἵνα εἰσβάλῃ εἰς τὴν Φωκίδα, κατέλαβον οἱ Ἀθηναῖοι τὰς Θερμοπύλας διὰ τὴν ξηρὰς καὶ διὰ θαλάσσης (Δμοθ. Φιλ. Α, σλ. 44. — Junl. VII, 2), καὶ τότε ὁ Φίλιππος, ἀφ' οὗ ἐξησφάλισε τὴν θέσιν του ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπῆλθεν αὐθις εἰς Θράκην, ἠπειλήσας τὴν Ὀλυμπον καὶ πάντα τὰ ἐκεῖ τῶν Ἀθηναίων συμμέροντα. Μὴ παυσάμενος δὲ ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὰς ἐσωτερικὰς τῆς Ἑλλάδος σχέσεις, προὐκάλεσε συγχύσεις ἐν Ἐύβοιᾳ, ἐνθα ἐνίκησε μὲν ὁ Φωκίων ἐν Ταμυναῖς ἀλλ' οὐχ ἦττον δυνάσται ἀνεφάνησαν ἐν Ἐρετρίᾳ καὶ Ἐρεφῆ, ὑπὸ τοῦ Φιλίππου ὑποστηρικόμενοι, καὶ ἀπὸ τοῦ 350 ἢ Ἐύβοια ἀπεξενώθη τῶν Ἀθηναίων (Πλούτ. Φωκ. Ι Β. — Δισχ. Κτωρ. Π Β. — Δμοθ. Φιλ. Β, 125). Ἐν Πελοποννήσῳ παρέστη

ὡς προστάτης τῆς ἐλευθερίας, ἐκ Θεσσαλίας ἐξεδίωξε καὶ πάλιν τοὺς τυράννους τῆ 349, καὶ ἐστράφη κατὰ τῆς Ὀλύμπου, ἧτις ἐπὶ κεφαλῆς τεθείσα δεσμοῦ τῶν Ἑλληνικῶν χαλκιδικῶν πόλεων, εἶχε τῆ 348 συνδεθῆ μετὰ τῶν Ἀθηναίων. Ἦν ἐπιμένον προτροπῆ τοῦ Δημοσθένους ἐπειμῶσαν αἱ Ἀθηναῖοι ἐπικουρίαν, ἀλλ' οὐχὶ ἐπαρκή, οὐδ' ὅφ' ἵκανοὺς ἀρχηγούς, καὶ ἡ Ὀλυμπος, διὰ προδοσίας ὑπὸ τοῦ Φιλίππου ἀλεῦσα, τῆ 348, κατεστράφη, καὶ οἱ κάτοικοι ἀπήχθησαν δοῦλοι (Δμοθ. Φιλ. Γ, σλ. 113. 128. Ὀλ. Η, 30 Π. σφ. 241. — Διόδ. ΙΣΤ, 53). Τότε ἔκρινεν ὁ Φίλιππος ἐλθόντα τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἠδύνατο δι' ἔργων ν' ἀναμιγῆ εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος ἄλλα τὴν πρὸς τὰς Ἀθήνας ῥῆξιν μὴ νομιζων ἐτι συμφέρουσαν, πικρῶτα ἐπιτηδεύσας ὅτι κατὰ τῶν Θηβαίων μόνον ὄκ ἐκινεῖτο, ἐκέρδησε διὰ διανομοῦν ὑπὲρ ἑαυτοῦ τιμὰς τῶν πρέσβειων, ὡς τὸν Δισχίνην, τὸν Φιλοκράτην κτλ. καὶ κατώρθωσε συνομολόγησιν εἰρήνης, ἐν ἣ οὐδεμία μνηστία περὶ Φωκίων ἐγένετο (Δμοθ. προτροβ. σλ. 439) τὴν δ' εἰς αὐτὸν πεμφθεῖσαν πρεσβείαν κατώρθωσεν, ἀπ' ἐναντίας πασῶν τῶν συμβουλῶν τοῦ Δημοσθένους, ἐπὶ πολλοὺς μῆνας νὰ κρατήσῃ παρ' ἑαυτῆ καὶ νὰ κερδήσῃ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων του (κατ' Ἰούλιον 346) καὶ ἐν τῇ διαστήματι τοῦ τῷ ὑπέταξε τὸν Θρᾷκα ἡγεμόνα Κερσοβλέπτην, καὶ πολλὰς πόλεις τῆς Θράκης (Διόδ. ΙΣΤ, 73). Καὶ ἀπεκάλυψε μὲν ὁ Δημοσθένης τοῖς Ἀθηναίοις τὴν ἀριστὴν ἠπίσταν τῶν πρέσβειων τῶν ἄλλων πρὶν ἢ ἄλλοι πρέσβεις πεμφθῶσι, διήλασαν ὁ Φίλιππος ἀκωλύτως διὰ τῶν Θερμοπυλῶν πᾶσα ἢ Φωκίς ὑπε-

τάγη, αἱ πόλεις ἀπετειχίσθησαν, ὁ λαὸς ἀφωπλίσθη, καὶ ὁ Φίλιππος ἀντικατέστησε τοὺς Φωκεῖς εἰς τὴν Δελφικὴν ἀμφικτυονίαν, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης ἐσυμβούλευσε τότε τῆς εἰρήνης τὴν τήρησιν. Ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τούτων ἠνυχιστημένος, καὶ ἀφ' οὗ τὴν Θεσσαλίαν μᾶλλον ὑποχείριον κατέστησε, τετραχρῆ αὐτὴν διαιρέσας, ἐστράφη αὐθις κατὰ τῆς Θράκης, τῆς Ἰλλυρίας καὶ τῶν Τριβαλλῶν, ἠύξησε τὸν στόλον του, καὶ τῆ 344, ἐντολῆ τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐκινήθη κατὰ τῆς Σπάρτης. Ἀπὸ τοῦ 342 ἄνω ἐπανελάθεν αὐθις τὰς ἐνεργείας του κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ὑποκινῶν ταραχὰς ἐν Ἐύβοιᾳ, καὶ προσβαλὼν τὰς πόλεις τῆς Ἀλονήσου. Καὶ ὁ μὲν Φωκίων ὑπέταξε αὐθις τὴν Ἐύβοιαν (τῆ 341), ὁ δὲ Διοπίθης ἐν Κερσονήσῳ ὑπερέμαχθη ἀνδρείως ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων ἄλλ' ὅτε ὁ Φίλιππος ἐστράφη καὶ κατὰ τῆς Κορίνθου καὶ κατὰ τοῦ Ἰσχυαντίου, εἰς ὃ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐπεμψεν ἐπικουρίαν, τότε τῆ ἐκήρυξαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον (Δμοθ. Φιλ. Δ. π. σφ. 254. — Πλούτ. Φωκ. ΙΔ. — Διόδ. Σικ. ΙΣΤ, 74. — Junl. IX, 2). Ὁ Φωκίων ἔσωσε τότε τὸ Ἰσχυαντίον ὁ δὲ Φίλιππος, κατ' ἐπιφάνειαν ἀποστάς τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, ἐστράφη κατὰ τῶν Σκυθῶν καὶ τῶν Τριβαλλῶν (339). Ὀριστικὴν δὲ λύσιν ἐπέφερε νέος ἱερὸς πόλεμος, προφανῶς προκληθεὶς ὑπ' ἀργυρινήτων προδοτῶν. Τότε δὲ, ὡς ἐκτελεστῆς τῶν δογμάτων τῶν Ἀμφικτυόνων κατὰ τῆς Ἀμφίσης, πόλεως τῆς Λοκίδος, εἰσῆλασαν ὁ Φίλιππος μετ' ἰσχυροῦ στρατοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ περατώσας τὴν μικροῦ λόγου ὑπόθεσιν ἧτις ἔδοκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐστρατείαν, διεχρίμασαν ἐν Λοκίδι, καὶ κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 338 κατέλαβε τὴν Ἰπλάτιαν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Τότε διακράξαστο ὁ Δημοσθένης συνομολόγησιν συμμαχίας μετὰ τῶν Θηβαίων, εἰς ἣν καὶ ἄλλαι Ἑλληνικαὶ πόλεις προσῆλθον, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ πολέμου ἦν εὐνοῦς μᾶλλον διὰ τοὺς Ἑλληνας ἄλλὰ τῆ

4 Αὐγούστου 338 ὁ συμμαχικὸς στρατὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, μετ' ἀνδρείαν ἀμυναν, κατενίκηθη ἐν Χαιρωνείᾳ ὁ δὲ Φίλιππος ἐν μετριοπαθεῖ περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Θηβαίους μόνον δι' ἐγκαταστάσεως φρουρᾶς εἰς τὴν πόλιν των, καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους προσηνέχθη ἐπεικῶς. Μεγάλη συνέλευσις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων συνεκροτήθη τότε ἐν Κορίνθῳ, καὶ ἀπεφάσισε τῆ 337 ἐθνικὸν πόλεμον τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τὴν ἀρχιστρατηγίαν. Ἐπομένως ἐπέστρεψεν οὗτος εἰς Μακεδονίαν ἵνα παρασκευάσῃ τὴν ἐστρατείαν, καὶ στρατὸς ἐπέμφθη εἰς Ἀσίαν ὑπὸ τὸν Παρμενίωνα ὁ δὲ βασιλεὺς τῶν Περσῶν μάτην ἐπέμψε χρήματα εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ συνασπίσῃ αὐτὰς κατὰ τοῦ Φιλίππου. Ἀλλ' ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ οἰκογενεῖᾳ ἡ εἰρήνη οὐδαμῶς ἐπακράτει. Ἀποβαλὼν τὴν σύζυγόν του Ὀλυμπιάδα, ἐγκαταλιπούσαν τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἀλεξάνδρου, εἶχε νομιθεῖ τὸν πρὸ δλίγου Κλεοπάτραν, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἀττάλου. Ὅτε δὲ μετ' οὐ πολλὸν ἐνόμφευσε τὴν θυγατέρα του Κλεοπάτραν μετ' Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως τῆς Ἡπείρου, τότε, ἐπὶ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, ἐπιπεσὼν ἐθανάτωσεν αὐτὸν ὁ Παισανας, κατ' αὐγούστου τοῦ 336 (Διόδ. ΙΣΤ, 87. — Junl. IX, 5). Πιλὴν δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τέκνων τῆς Ὀλυμπιάδος, εἶχε καὶ ἄλλα παιδιὰ ἐξ ἄλλων γυναικῶν. — 3) Φίλιππος Β, Ἀρριδαῖος. Ἰδ. Ἀρριδαῖος. — 4) Φίλιππος Γ, υἱὸς Δημη-

τρίου Β, διεδέχθη 17 ἐτῆς Ἀντίγονον τὸν Δώσωνα, τῆ 221 π.Χ., ὅτε οἱ Ἑλληνας ἀπεπειράθησαν αὐθις ν' ἀποσείσωσι τὸν μακε-

δοικὸν ζυγόν, ἐξ Ἰλλυρίας δ' οἱ Ῥωμαῖοι ἐπήρχοντο. Συμμαχήσας μετὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐπολέμησε κατὰ τῶν Αἰτωλῶν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγου λόγου ἀξία συμβάνα, ἐκλείσθη τῇ 217 ἢ ἐν Ναυπάκτῳ εἰρήνη. Χαρακτήρος κατατρόπου, ἐδηλητηρίασε τὸν Ἄρατον διότι τῷ προσήψεν ὅτι ἐδεικνυεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τυραννικὰς διαθέσεις (Πλούτ. Ἀρσ. ΝΒ. — Πολβ. 4, 14)· ἐδείχθη δὲ καὶ πολιτικῶς ἀνίκανος, μὴ ἐννοῶν πῶς τὰς περιστάσεις νὰ ἐκμεταλλεύσῃ καὶ διευθύνῃ, ὅτε ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, τῇ 215, συμμαχήσας μετὰ τοῦ Ἀννίβα, δὲν ὑπεστήριξεν αὐτὸν δεόντως (Λίν. XXIII, 32). ΟΜ. Βαλέριος Λαιτίνος συνηθισσε μετ' ὀλίγον τοὺς ἀντιπάλους αὐτοῦ (Λίν. XXIII, 24), καὶ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὑποκινηθέντες οἱ Αἰτωλοὶ, ἀνετίσαν τὸν πόλεμον, ὅστις, ἀφ' οὗ κατ' ἀρχὰς ἤρουντο μικροῦ λόγου ἀξίας τινὰς νίκας οἱ Μακεδόνες, ἔληξεν εἰς εἰρήνην ἣν συνωμολόγησαν, τῇ 205, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ὁ Φίλιππος μετὰ τῶν ἐκατέρωθεν συμμάχων (Λίν. XXIY, 12). Μὴ ἀναλογιζόμενος τὸν κίνδυνον ὅστις τὸν ἠπειλεῖ ἐκ τῶν ἀπαξ ἐξεραισθέντων Ῥωμαίων, περιεπλάκη ἐν τοῖς ἀμέσως ἐπομένοις χρόνοις, ἐν συμμαχίᾳ μετ' Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Αἰγύπτου (Λίν. XXXI, 14), καὶ ἠπειλήσε τὴν Πέργαμον καὶ τὴν Ῥόδον, ἀμφοτέρως τῶν Ῥωμαίων συμμάχους· δι' ὃ καὶ μάλις λήξαντος τοῦ δευτέρου καρχηδονικοῦ πολέμου, ἡ Ῥωμαϊκὴ Βουλὴ τῇ ἐκήρυξε τὸν πόλεμον, τῇ 200, ὅτε καὶ αἱ πλεῖστοι Ἑλληνικαὶ πόλεις τὸν ἐγκατέλιπον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν, ἐπὶ δύο ἔτη, ὁ πόλεμος ἐχώρει νωθρῶς· ἀλλὰ τῇ 197 ὁ Γ. Κουτίκιος Φλαμίνιος κατατρόπωνε τὸν Φίλιππον (Πολβ. Β, 7. — Λίν. XXXIII, 7-9), καὶ εἰρήνην συνωμολογήθη ἐπὶ τοῖς ἔροις τοῦ ν' ἀποσύρη τὰς φρουρὰς αὐτοῦ ἀπὸ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, νὰ ἐλαττώσῃ τὸν στρατὸν του, νὰ παραδώσῃ τὸν στόλον του, ν' ἀποτίσῃ 1,000 τάλαντα, καὶ εἰς οὐδένα πόλεμον νὰ χωρῇ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν Ῥωμαίων (Πολβ. III,

27. — Πλούτ. Φλαμίν. 1. — Λίν. XXXIII, 30). Ἡ δύναμις αὐτοῦ ἐθραύσθη. Μάτην ἐζήτησαν ἕκτοτε οἱ Αἰτωλοὶ, ὁ Ἀντιόχος καὶ ὁ Ἀννίβας νὰ τὸν ἐλκύνωσιν αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν κατὰ τῆς Ῥώμης. Ἀποπέμφαντες αὐτῷ τὸν υἱὸν του Δημήτριον οἱ Ῥωμαῖοι, τὸν παρ' αὐτοῖς ὡς ὄμηρον διαμένοντα, καὶ ἐπιτρέψαντες τὴν κατοχὴν κατακτήσεων τινῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ Θράκῃ, τὸν ἐδέσμευσαν ἐντελῶς εἰς ἑαυτοὺς (Λίν. XXXVI, 33. XXXIX, 23), ὥστε ἀπαθῶς ἐβλεπε τὰς περαιτέρω προόδους των. Μετ' ὀλίγον ὁμως, μὴ φοβούμενοι πλέον αὐτὸν, νέας τῷ ἐπέβαλον θυσίας καὶ παραχωρήσεις, ὡς τὴν ἀπόδοσιν τῶν πόλεων ὧν ἡ κτήσις τῷ εἶχεν ἐπιτραπῆ κατ' ἀρχὰς (Πολβ. ΚΔ. 1. 2), ὡς καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ παρουσιασθῇ ὡς κατηγορούμενος πρὸς Ῥωμαϊκοῦ δικαστηρίου (Λίν. XXXIX, 24. 53). Ἦντε διεῖδε τῶν Ῥωμαίων τὰ σχέδια, καὶ τὸ μίσος του ἤψανεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον· ἀλλὰ μέχρις ἔργου νὰ φθάσῃ ἦν ἀνίκανος πλέον. Καὶ κατ' ὄκνον δ' εἶχε δοκιμασίας πικράς. Ὁ πρεσβύτερος ἀγαμος υἱὸς του Περσεύς (Ῥδ.) κατώρθωσε νὰ διαβάλλῃ ὡς ἐνοχον φιλορρωμαϊκῶν φρονημάτων τὸν νεώτερον ἀδελφὸν του Δημήτριον, ὅστις εἶχεν ἐπιτυχῶς διαξαγάγει διαπραγματεύσεις ἐν Ῥώμῃ, καὶ τὸν ἐθανάτωσεν· εἶτα δὲ, μετ' οὗ πολὺ, τῇ 170 ἀπέθανε καὶ αὐτὸς κατατροχόμενος ὑπὸ τύφῶν συνειδήσεως (Λίν. XI, 4, 54). — 5) Νεανίας ἐκ Κρότωνος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ, διόσημος διὰ τὸ κάλλος αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του μετὰ θάνατον τιμηθεὶς ὡς ἥρωος (Ἡρόδ. ΙΒ, 47). — 6) Ἑλλην ἐπιγραμματογράφος ἐπὶ Λυγούστου. Ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα τινὰ (Brunek, Anal. II.).

Φίλιππος Ἄραψ, γεννηθεὶς εἰς Βιστραν, Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν ἐν Ἀραβίᾳ. Ὑπὸ Γορδιανοῦ τοῦ τρίτου τῇ 243 μ. Χ. ἀρχηγὸς τῶν Πραιτοριανῶν καὶ συάρχων αὐτοῦ ἐγκαταστάς, μετὰ τὸν τούτου θάνατον, βοηθεῖα τοῦ στρατοῦ, κατέλαβε τῇ 244 τὸν Ὄρονον, συνωμολόγησεν εἰρήνην μετὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἐνίκησε τοὺς Ῥόδιους ἐπὶ τοῦ

Δουνάθεως (Ζώα. Α, 20). Τῇ 248 ἐπανηγύρισε μεγαλοπρεπέστατα τὴν χιλιετηρίδα τῆς κτίσεως τῆς Ῥώμης, καὶ πολλὰς κατέβαλεν ἐπαναστάσεις κατὰ τῆς ἀρχῆς του. Ἀλλὰ τῇ 249 ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ Δακίου, ὃν αἱ Παννονικαὶ λεγεῶνες εἶχον βιάσει νὰ δεχθῇ τὸ στέμμα, καὶ ἔπασεν ἐν μάχῃ εἰς Βερῶναν. Ἦν φίλος τῶν Χριστιανῶν, οὐχὶ ὁμως, ὡς τινες Χριστιανοὶ διίσχυρίζονται, χριστιανὸς καὶ αὐτὸς (Hutp. Θ, 2. — Capit. Goth. III, 28).

Φελλάκος, 1) ἐξ Ἀθύδου, ἐπέμφθη τῇ 308 π. Χ., ὑπὸ τοῦ Πέρσου σατράπου Ἀριοβαρζάνου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἵνα διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχεν. Ἰστορολόγησε δὲ πολλοὺς μισθωτοὺς ἵνα ὑποστηρίξῃ τοὺς Λακαδαίμονιους (Ἐνφ. Ἑλλ. Ζ, 1, 27. — Διόδ. ΙΒ, 70). Καὶ εἰς τοὺς Ἀθηναίους δ' ἐδείχθη χρήσιμος ἐντολῇ τοῦ Ἀριοβαρζάνου, καὶ ἐπολιτογραφήθη ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν πόλεων. Ἦν τὸν Ἑλλησποπόντον δ' ὡς διοικητῆς ἐγκαταστάς, ἐδολοφονήθη, διότι τῷ προσήφθη κατάχρησις τῆς ἐξουσίας (Δμοθ. Ἀρσ. σλ. 316. 668). — 2) Ποιητῆς τῆς μέσης κωμικῆς ἐν Ἀθήναις, ἔζη περὶ τὰ 370 π. Χ. Διατηρήθησαν δὲ ἑκτὸς δραμάτων αὐτοῦ ἐπιγραφαὶ, ἀναγκαστικαὶ εἰς μυθολογικὰς ὑποθέσεις. — 3) Ῥήτωρ ἐκ Μιλήτου, μαθητῆς τοῦ Ἰσοκράτους, ἔγραψε δημογραφίαν καὶ μίαν πραγματείαν περὶ φητορικῆς. Ὁ Τίμαιος καὶ ὁ Νεάνθης λέγονται μαθηταὶ του. — 4) Σοφιστῆς Θεσσαλός, ζήσας ἐν τῇ γ' ἑκατονταετηρίδι π. Χ., διακρινόμενος διὰ τοῦ λόγου τὴν καθαρότητα καὶ τὴν ἐπιδειξιότητα, ἀλλὰ πολλὰς ἔχων τὰς ἀξιώσεις ὡς ἐν γένει συνήθως οἱ σοφισταί. Ἀπέθανε δ' ἐν Ἀθήναις, εἰς ἡλικίαν 67 ἐτῶν. — 5) Τραγικὸς ποιητῆς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἀκμάσας περὶ τὰ 285-247 π. Χ., καὶ 42 τραγῳδίας γράψας, περιλαμβάνοντο εἰς τὴν πλειάδα τῶν Ἀλεξανδρινῶν. — 6) Αἰγινῆτης, μαθητῆς τοῦ Διογένητος, λέγεται ὅτι ἐδίδαξε τὸν μέγαν

Ἀλέξανδρον, καὶ ὅτι ἔγραψε διαλόγους. — 7) Ἐπικούρειος, οὗ Δίων ὁ Κασσιος ἀναφέρει (ΑΗ, 18) τὰς παραμυθητικὰς ἐπιστολάς πρὸς τὸν Κικέρωνα ἐν τῇ ἐξορίᾳ του. — 8) Θάσιος, μελισσοτρόφος, γράψας περὶ τῆς εἰδικότητος εἰς τὴν ἡσχολαίτη (Πλιν. XI, 9, 9). — 9) Ζωγράφος ἀγνώστου ἐποχῆς (Πλιν. XXXV, 11, 40). — 10) Ῥόδιος γλύπτης (Πλ. XXXVI, 4, 40).

Φελλισταῖοι, λαὸς τῆς Παλαιστίνης, κατοικῶν παραθαλασσίως μέχρι τῆς Ἰσθμῆς.

Φελλιστένης, ὁ ἀρχηγὸς τῆς μακεδονικῆς μερίδος ἐν Ὀρεῖ τῆς Βυβίας, περιελθὼν τῇ 342 π. Χ. βοηθεῖα τῶν Μακεδόνων εἰς τὴν υπερτάτην ἀρχὴν. Θελήσας δὲ νὰ ἔλθῃ εἰς σχέσεις μετὰ τῶν Ἀθηναίων, ἀπεκρούθη ὑπ' αὐτῶν, καὶ, προτάσει τοῦ Δημοσθένους, στρατὸς πεμφθεὶς εἰς Ὀρεῖν ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τοῦ Φωκλιανός, ἐκυρίευσεν καὶ ἐκήρυξεν αὐτοῖς ἐλευθερίαν τὴν πόλιν, ὁ δὲ Φιλιστένης ἐθανατώθη τῇ 341 (Δμοθ. Φιλ. Γ, 119. 126. π. στφ. 252).

Φελλιστίων, 1) Ποιητῆς κωμικὸς ἐκ Νικαίας ἢ ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας, ἔζη ἐπὶ Λυγούστου, ἢ κατ' ἄλλους ἐπὶ Τιβερίου· ἔζη δὲ φήμην καὶ διὰ τὰς κωμικὰς του συνθέσεις καὶ διὰ τὴν μιμητικὴν του τέχνην ὡς ὑποκριτῆς, κατὰ πολλὰς τῶν ἀρχαίων μαρτυρίας. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ δὲν ὑπάρχουσιν ἐξ ἠθικῆς δὲ μόνον ἀνθολογίας τινὸς, ἐπιγραφομένης «Μενάνδρου καὶ Φιλιστίωνος σύγκρισις», τῆς ἀγνοεῖται τί καὶ πῶσον τὸ γνήσιον, ἐξελήφθη ὑπὸ τινῶν ὁ Φιλιστίων ὡς σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου. — 2) Σοφὸς ἱατρός, διδάσκαλος τῶν Κνιδίων Εὐδόξου καὶ Χρυσίππου. Κατὰ τινὰς ἦν ἐκ Σικελίας, κατ' ἄλλους ἐκ Λοκρίδος. Ὁ Γαληνὸς μνημονεύει πολλάκις αὐτοῦ ὡς ἐμπειρικοῦ, πολλὰ συγγράψαντος περὶ ἱατρικῆς.

Φελλιστος, 1) Γίδος Τεισικλέους, ἐταῖρος τοῦ Νηλέως, ὃν συνώδευσεν εἰς τὴν Ἀσίαν ὅτε ἔφερον ἐκεῖ τὴν ἐν Μιλήτῳ ἀποικίαν τῶν Ἴωνων (Ἡρόδ. Θ, 97). — 2) Σιμ-

ρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἀρχομενίδου, γεννηθεὶς τῷ 425 π. X., νεώτερος δὲ συγγενῆς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ὃν διὰ τοῦ πλοῦτου του ὑπεστήριζεν ἐπιδιώκοντα τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν, καὶ μετὰ ταῦτα ἔβαινε παρ' αὐτῷ ἀφ' οὗ τὴν κατέλαβεν. Ἀλλὰ τῷ 386, ὁ φιλόποτος τύραννος τὸν ἐξώρισεν (Ναρ. Διον. III)· ἀπελθὼν δὲ τότε εἰς Ἡπειρον, ἔμεινεν ἐκεῖ μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Διονυσίου (Πλούτ. Δίων, ΙΑ). Ἀνεκλήθη δὲ μόνον ὑπὸ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, δεομένου τῆς ὑποστήριξως αὐτοῦ κατὰ τοῦ Δίωνα, καὶ αὐτὸς φαίνεται ἐξορισθῆς ἐκ Συρακουσῶν καὶ τὸν Δίωνα καὶ τὸν Πλάτωνα (Πλούτ. Δίων II). Ἐπὶ τοῦ πολέμου μεταξὺ Διονυσίου καὶ Δίωνα ἦν ναύαρχος, καὶ ἠττηθεὶς τῷ 357 ἢ 356, συνελήφθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ ἐθανατώθη. Ἐπὶ τῆς ἐξορίας του ἔγραψεν ἐν Ἀδρια ἱστορίαν ἐπιγραφομένην ὑπὸ Σικελικῶν, καὶ διαιρουμένην εἰς 2 μέρη καὶ 11 βιβλία. Ἐν πρώτῳ μέρει, τὰ 7 βιβλία περιλαμβάνον, περιεῖχε τὴν ἱστορίαν τῆς Σικελίας ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς καταλήψεως τοῦ Ἀκράγαντος, τὸ δὲ δεύτερον ἐξέθεταν εἰς βιβλία τέσσαρα τὰ κατὰ Διονύσιον τὸν πρεσβύτερον μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ (Πλούτ. Δίων, ΙΑ, — Cic. ad Qu. fr. II, 15). Προσέθηκα δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἕτερα δύο βιβλία, πραγματευόμενα περὶ τοῦ νεωτέρου Διονυσίου, οὐχὶ βεβαίως μέχρι τοῦ τέλους αὐτοῦ. Οἱ ἀρχαῖοι ὁμοφώνως τὸν λέγουσι μιμητὴν τοῦ Θουκυδίδου, ἀλλὰ πολὺ ἐκείνου λειπόμενον, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος (αὐτ.) μικρὸς (rutilius) Θουκυδίδης λέγεται. Σπουδαῖον ἱστορικὸν στοιχεῖον ἐλλείπον αὐτῷ ἦν ἡ εὐσυνειδησία καὶ ἡ εἰλικρίνεια, διότι, ὅπαδος αὐτῶν καὶ ἔργων τοῦ Διονυσίου, προτίθετο νὰ συγκαλύπτῃ τὰς ἀδύσους πράξεις αὐτοῦ (Cic. de Or. II, 13, 57). Ἦν ὁμοίως οὐχ ἦντο εἰς τῶν σπουδαιτέρων Ἑλληνικῶν ἱστοριογράφων (Συλλ. γ. Müller Fragm. Hist. Graec. I). — 3) Ἄλλος Συρακούσιος ῥήτωρ καὶ ἱστοριογράφος, ζήσας περὶ τὰ 256 π. X.,

οὗ μνημονεύονται ῥητορικά τινα ἔργα, καὶ ἱστορία Λιβύης καὶ Συρίας (Ζουίδ.).

«Πελοπείδος, αἰγύπτιος ποιητὴν, καθ' ὃν ὠνομάζετο μίαν τῶν πυραμίδων (Ἡρόδ. Β, 128).

«Πελοπείδης, Ἀθηναῖος, ὁ κτίστης τῆς πόλεως Φωκαίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ (Στράβ.).

«Πελοπείδης, μία τῶν Δαναίδων, ἐκ τοῦ Ἰριμῦ μητὴρ τοῦ Φόρκου, κτίστου τῆς πόλεως Φαρῶν ἐν Μεσσηνίᾳ (Πασσ. Μεσσ. 30).

«Πελοπείδης, 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φίλωνος, πενθερὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου (Αἰσχίν. Περσέβ. 150). — 2) Ἐκ Γαδάρων τῆς Ἡλκλαστίνης, ἐπίσημος Ἱππικουρείος φιλόσοφος, φίλος τοῦ Πλάτωνος, καθ' οὗ ἀρίστησεν ὁ Κικέρων. Ἐπαίνει δ' αὐτὸν ὁ Ῥωμαῖος ῥήτωρ (Ρισ. XXIX. Fin. II, 35) ὡς λίαν πεπαιδευμένον καὶ φιλόκαλον ποιητὴν ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ δὲ σώζονται αὐτοῦ ὑπὲρ τὰ 30 ἐπιγράμματα, τὰ πλεῖστα ἐρωτικά ἢ εὐτράπελα. Καὶ ἐκ τῶν πεζῶν δὲ ἔργων του ἀνευρέθησαν οὐχὶ ἄσημα ἀποσπάσματα χειρόγραφα εἰς τοῦ Ἡρακλείου τὰς ἀνασκαφῶν (Saurim, 1853. — Gomperz, Hermit. Stud. I).

«Πελοπείδης, θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, γυνὴ τοῦ Λευκίππου, μητὴρ τῆς Πλάρης καὶ Φοίβης (Ἀπλ. Δ. I, 10, 3).

«Πελοπείδης, ποιητὴν ἐν Ἰθάκῃ, πιστὸς μέγας τῷ Ὀδυσσεῖ, καὶ δύο φονεύσας τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης (Ὀμ. Ὀδ. Υ, 24. X, 268).

«Πελοπείδης, γέρον Ἀθηναῖος, ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτάνους περιγραφόμενος ὡς τοῦ Κλέωνος μιμητῆς, καὶ πάντοτε ἐνδιατρίβων εἰς τὰ δικαστήρια (Σπῆκ. 133).

«Πελοπείδης, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Πολυπεύδου ἢ Φιλοπεύδου, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Αἰσχίνου, τραγικὸς ποιητῆς εἰς τοῦ θεοῦ του βαίνων τὰ ἔγγραφα, καὶ προσπαθῆσας νὰ παρατείνῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν τρόπον τῆς ἐκείνου δραματούργου. Ἐνίκησε τὸν Οἰδιπὸν τύραννον τοῦ Σοφοκλέους· ἀλλ' ὑπὸ

τῶν κωμικῶν ἐχλευάζετο «χολή» ἢ «ἀλμύρα» (ἀλμυρὸς) ἐπικαλούμενος, διότι τὸ ὄψος καὶ τὴν ἐν μέρει τραχύτητα τοῦ Αἰσχίνου θέλων νὰ μιμηθῆ, ἀλλὰ μὴ ἔχων τὴν πρὸς τοῦτο ἀναγκαίαν ἐπιτηδειότητα, περιέπιπεν εἰς σκληρότητα δύσπεπτον καὶ ἀχαρὶν. Εἰς αὐτὸν ἀπεδίδοντο 100 δράματα, ἀλλὰ μόνον ὀλίγοι τινὲς τίτλοι αὐτῶν διεσώθησαν. — 2) Ναύαρχος Ἀθηναῖος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τῷ 405, αἰτίας γενόμενος κατὰ μέγα μέρος τῆς ἐν Αἰγὸς Ποταμοῦς ἤττης. Αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ἐθανατώθη (Ξεν. Ἑλλην. Α, 7, 1. Β, 1, 30. — Πλούτ. Λυσ. II). — 3) Ἀρχαῖος ζωγράφος, ὁ πρῶτος εἰς τὸν ἀπεδίδετο τῆς τέχνης ἢ εὐρεσίας ὑπὸ Πλινίου (XXXV, 3, 5) παραδόξως Αἰγύπτιος λεγόμενος. — 4) Εἰς τῶν ἀρχιτεκτόνων τῶν ἀνοικοδομησάντων τὸ Ἱερόστον ἐν Ὀλ. 92—93 (400—405 π. X), ἀφ' οὗ ἐπυρόβλησαν αὐτὸ οἱ Ἡέρσαι (Hoesch, C. J. ἀρ. 160. — Rang. Ant. Hell. I, σελ. 57).

«Πελοπείδης, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἰφιδάμου, ἀρχηγὸς στόλου ἐν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπαμφαν εἰς ἐπικουρίαν Ἰθαγῶρου τοῦ βασιλέως τῆς Κύπρου, οἱ δὲ Σπαρτιάται συνέλαβον (Ξεν. Ἑλλ. Δ, 8, 24). — 2) Ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ προηγούμενῳ, ῥήτωρ, καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοτελείου (Δρυσ. Αρστυ. 783). — 3) Ἐλευσίσιος, εἰς τῶν κατηγορῶν τοῦ Δημοσθένους, ὁπαδὸς τῶν φιλιππιζόντων. — 4) Υἱὸς Δαμίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ κυριεύσας τῷ 410 π. X. τὴν νῆσον Μήλον. (Θουκ. Β, 116). — 5) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀγνοῦσιος, πρέσβυς πεμφθεὶς πρὸς τὸν Φίλιππον, ὑπ' αὐτοῦ διορθοκλήεις, καὶ προδούς αὐτῷ τὴν πόλιν Ὀλυμπον, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους κατηγορήθη ὡς ἀνδράποδον ἀργυρώνητον (Δρυσ. Στρ. σλ. 230. Περσέβ. 348). — 6) Ἀρχαῖος συγγραφεὺς μνημονεύμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου (Γ, 13, 8).

«Πελοπείδης, Ἀθηναῖος, ὡς ἀδελφῆς

φάγος κωμωδοῦμενος (Ἀριστοφ. Ἀχρν. 1242).

«Πελοπείδης, υἱὸς τοῦ Ποιάντος (υἱοῦ τοῦ Φυλάκου) καὶ τῆς Δημιονάσσης ἢ τῆς Μεθώνης, λίαν ἐπιδέξιος τοξότης, ἐπὶ τῶν Τρωικῶν, ἐπὶ 7 πλοίων τοὺς Θεσσαλοὺς τῆς Μεθώνης, τῆς Θαυμασίας, τῆς Μελιβοίας καὶ τῆς Ὀλιζάνος ὀδηγήσας κατὰ τοῦ Ἰλίου πρὶν ἢ ἄλλοις εἰς τὸν πρὸς τὸν δρόμον, δηχθεὶς εἰς τὸν πόδα ὑπ' ὄψεως φαρμακεροῦ, ἐγκατελείφθη εἰς τὴν νῆσον Λήμνον, καὶ τοὺς πολεμιστὰς αὐτοῦ ἔφερον εἰς τὴν Τρωάδα Μένων, ὁ υἱὸς τοῦ Ὀκλέως. Καὶ ὁ μὲν Ὀμηρὸς λέγει ἀπλῶς (Ἰλ. Β, 718—725) ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐμελλον ταχέως νὰ τὸν ἐνθυμηθῶσιν (Ἰδ. καὶ Ὀμ. Ὀδ. Γ, 190. Θ, 219). Κατὰ δὲ τὰς μεταγενεστέρους παραδόσεις, ἐδιδάχθη ὁ Φιλοκτῆτης τὴν τέχνην τοῦ τοξοῦ παρὰ τοῦ Ἡρακλέους. Παρακολουθήσας δὲ ταῦτον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Οἴτης, καὶ κατ' ἐντολήν του ἀνάψας τὴν πυρὰν εἰς τὴν θάλασσαν νὰ καὶ ὁ ἡμίθεος, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὡς τελευταῖον δῶρον τὸ τόξον του μετὰ τῶν ἀπταίστων βελῶν αὐτοῦ (Ξεν. Φιλκτ. 670. 801) κατ' ἄλλους δ' εἶχε λάβει ἑαυτὸν ὁ πατὴρ του Ποίαντος (Ὀν. Μετ. IX, 239). Ὅτε οἱ Ἕλληνες ἠθέλησαν νὰ ἐπισκεφθῶσιν τὸν ὑπὸ τοῦ Ἰάσωνος ἱδρυθέντα βωμὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῆς νήσου Κρούσης, ἢ Λήμνου, ἢ Ἰμβροῦ ἢ Τενέδου, τότε ὁ Φιλοκτῆτης, κατὰ θέλησιν τῆς Ἡρας, παρωργισμένης δι' ἣν παρέσχε βοήθειαν εἰς τὸν Ἡρακλέα, ἐπλησίασεν ὑπὲρ τὸ θέον εἰς τὴν ὕδραν τὴν φυλάττουσαν τὸν βωμὸν, καὶ ἐδήχθη ὑπ' αὐτῆς (Σπκλ. Φιλκτ. 1327). Ἐπειδὴ δ' ἡ πληγὴ ἀνέδιδεν ἀποφορὰν ἀνυπόφορον, καὶ αἱ κραυγαὶ τοῦ Φιλοκτῆτου κατατάραττον τοὺς συμπολεμιστὰς του, οὐδ' ἐπέτρεπον αὐτοῖς θρησκευτικὰ νὰ ἐκπληρῶσιν καθήκοντα, διὰ ταῦτα, προτροπῇ τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ διαταγῇ τῶν Ἀτρεϊδῶν (Ὀν. Μετ. XII, 315), ἐγκατελείφθη ὁ Φιλοκτῆτης εἰς τὴν Λήμνον νοσῶν καὶ ἐν οἱ-

κτῶ καταστάσει ἐπὶ 10 ἔλα ἔτη, μέχρις οὐ τέλος, κατὰ χρησμάτων ἀποφηνάμενον ὅτι τὸ Ἴλιον δὲν θὰ ἤλκετο ἄνευ τῶν βελῶν τοῦ Φιλοκλήτου, κατὰ τὸ δέκατον ἔτος τοῦ πολέμου ἤλθε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν παρέλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς μετὰ τοῦ Νεοπτολέμου, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλεύου, ἢ κατ' ἄλλους μετὰ τοῦ Διομήδους. Ἐν τῇ στρατοπέδῳ ὑπὸ τοῦ Μαχάωνος θεραπευεῖς, ἐφόνευσεν τὸν Πάριν, καὶ ἡ Τρωάς ἐκυριεύθη (Σφιλ. Φιλκ. 1426. — Πίνδ. Πυθ. Α, 52). Ἐπι μεταγενέστεραι παραδόσεις φέρουσιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐνθα ἔκτισε τὴν Πετηλίαν καὶ τὴν Κρίμισσαν. Τάφος δὲ καὶ ἱερὸν αὐτοῦ, ἐνθα ταῦροι ἐθύοντο εἰς αὐτὸν, ἐδεικνυντο ἐν Μακάλλῃ, καὶ περίφημος αὐτοῦ ζωγραφία μνημονεύεται ἢ τοῦ Παρρασίου (Ἐπιγρ. Γλαυκ. Ἰουλ. Αἰγίν.).

Φιλοκύπριος, τύραννος τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνας, πρὸς δὲ ἦλθεν ὁ νομοθέτης Σόλων, καὶ ἐπῆναι αὐτὸν πολὺ εἰς τὰ ἔπη του (Ἡρόδ. Ε, 118).

Φιλακῶν, Ἕλληνα στρατιώτης ἐπὶ ἀνδρεία καὶ γενναϊότητι διακριθεὶς εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν (Ἡρόδ. Θ, 71).

Φιλόλαος, 1) Ἐπίθετον τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὃς ὁ θεὸς εἶχε ναὸν ἐν Λακωνίᾳ, παρὰ τῇ Ἀσωπῷ (Παυσ. 5, 22, 9). — 2) Υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς νύμφης Παρείας, ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ, ἐνθα ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. 5, 1, 2, Μ, 5, 9). — 3) Κορινθίος εἰς Θήβας μεταβάς, καὶ νόμους δούς τοῖς Θηβαίοις (Ἀρατ. Πολτ. Β, 9, 6). — 4) Πυθαγόρειος, κατὰ Πλάτωνα (Φαιδρ. σλ. 61) σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ζήσας περὶ τὰ 430 π. Χ., ἐκ Κρήτωνος ἢ ἐκ Τάραντος. Ἐν τῇ πρώτῃ νεότητι τοῦ ἦν μαθητὴς τοῦ ἀρχαίου Πυθαγόρου, καὶ ὁ πρῶτος διὰ συγγραφῆς διαδοὺς τὰ Πυθαγόρεια δόγματα, τὰ πρὶν προφορικῶς μόνον γνωστὰ γινόμενα. Ἐδὲ σύγγραμμα αὐτοῦ συνέκειτο ἐκ τριῶν βιβλίων, ἐπιγραφο-

μένων ἀπερὶ κόσμου, περὶ φύσεως, περὶ ψυχῆς. Σωζονται δ' αὐτοῦ ὀλίγα ἀποσπάσματα μόνον, δωριστὶ γεγραμμένα (Συλλγ. Boeckh, Phil. d. Pythag. Leb. 1839).

Φιλομάχη, θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίωνος, γυνὴ τοῦ Πέλλου, μήτηρ τοῦ Ἀκάστου καὶ τῆς Πεισιδίκης (Ἀπλλδ. Α, 9, 10).

Φιλομέδουσα, γυνὴ τοῦ Ἀρχόβου, βασιλέως τῆς Ἄρης ἐν Βοιωτίᾳ (Ὀμ. Ἰλ. Η, 10).

Φιλομήλα, θυγάτηρ τοῦ Πανδίωνος, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Ζευξίππης, ἀδελφῆ τῆς Πρόκνης καὶ τῶν διδύμων ἀδελφῶν, τοῦ Ἐραχθέως καὶ τοῦ Βούβου. Ἡ Πρόκνη ἐδόθη εἰς γάμον εἰς τὸν ἐν Δαυλίδι τῆς Φωκίδος Θρᾶκα Τηρέα, υἱὸν τοῦ Ἄρειος, ὅστις ἐν πολέμῳ εἰχε βοηθήσει τὸν πατέρα τῆς, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ υἱὸν τὸν Ἰτυν. Ἀλλ' ὁ Τηρέας ἀπέκλεισεν αὐτὸν μακρὰν τῆς πόλεως, καὶ ἐπέζητησε σχέσεις μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Φιλομήλης. Ἐἴτα δὲ κόψας καὶ ταύτης τὴν γλῶσσαν, ἐκήρυξεν ὅτι ἡ Πρόκνη ἀπέθανε. Μαθοῦσα τὴν ἀλήθειαν ὁμοῦς ἡ Φιλομήλα, ἐνόησε λέξαις τινὰς εἰς κάλυμμα δ' ἐπέμψεν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς, καταστήσασα γνωστὴν τὴν θέσιν τῆς. Τότε ἦλθεν ἡ Πρόκνη, καὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ ἠμῶν, θυσίασασαι τὸν Ἰτυν, τὸν παρέθεσαν εἰς βρῶσιν εἰς τὸν πατέρα του. Ἐμμανῆς δ' οὗτος, ἤρπασε ῥόπαλον καὶ τὰς κατεδίωξεν ἵνα τὰς φονεύσῃ· ἀλλὰ πρὶν ἢ τὰς φθάσῃ, οἱ θεοὶ μετεμόρφωσαν τὴν Φιλομήλαν εἰς ἀηδόνα, τὴν Πρόκνην εἰς χελιδόνα καὶ τὸν Τηρέα εἰς ἔσπα, ἢ κατ' ἄλλους τὴν Πρόκνην εἰς ἀηδόνα, τὴν Φιλομήλαν εἰς χελιδόνα καὶ τὸν Τηρέα εἰς γόπα (Θουκ. Β, 29. — Ὀν. Μετ. ΙΧ, 424).

Φιλομηλεΐδης, κατὰ τινὰς, βασιλεὺς τῆς Λέσβου, ἀναγνάτων εἰς μονομαχίαν πάντας τοὺς ἐκεῖθεν διερχομένους ξένους, νικηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύου. Κατ' ἄλλους υἱὸς τῆς Φιλομήλης (Ὀμ. Ὀδύς. Δ, 348. Ρ, 134. — Εὐστθ.).

Φιλομήλειον (τὸ), πόλις τῆς Φρυγίας, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας (Στφ. Βλ.). Νῦν Βουλά Βέντι.

Φιλόμηλος, υἱὸς τοῦ Θεοτίμου, ἐκ τῆς ἐν Φωκίδι πόλεως Λέδοντος, στρατηγὸς τῶν Φωκῶν ἐν τῇ ἱερῇ πολέμῳ, παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ ν' ἀντιστάσιν εἰς τὸ κατ' αὐτῶν ψήφισμα τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐλπίζων εἰς τὴν σύμπραξιν τῶν Λακεδαιμονίων, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν διατελούντων, καὶ εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ἦσαν κληρυγμένοι ὑπὲρ τῶν Φωκῶν. Ἀλλὰ παρ' οὐδετέροις εὐρεν ὑποστήριξιν, καὶ ἠγαγκάσθη νὰ περιορισθῇ εἰς στρατὸν μισθωτῶν. Πρὸς διατήρησιν ὁμοῦ καὶ αὐτῶν ἐλεηλάτησε τὸν ναὸν τῶν Δελφῶν, τῷ 356 π. Χ., ἐφόνευσεν τὸν ἱερέα, καὶ κατέστρεψε τὰς στήλας ἐφ' ὧν ἦσαν ἐπικεχαραγμένα τ' ἀμφικτυονικὰ ψήφισματα. Μικρὸν μετὰ ταῦτα αἱ Ἀθηναὶ καὶ ἄλλαι πόλεις προσετέθησαν εἰς τὸν Φωκικὸν δεσμὸν· ἀλλ' οἱ Λοκροὶ καὶ οἱ Θηβαῖοι ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον εἰς αὐτὸν, ὑποστηρίζομενοι καὶ ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν καὶ ἄλλων λαῶν ἀφωσιωμένων εἰς τοὺς Ἀμφικτυόνας. Ὁ Φιλόμηλος μετὰ τοῦ στρατοῦ δὲν κατώρθωσε νὰ καταρτίσῃ διὰ τῶν δελφικῶν θησαυρῶν, ἐνίκησε τοὺς Λοκροὺς ἀφ' οὗ πολλὰς εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, καὶ ὁμοίως κατέβαλε καὶ διάφορα ἀποσπάσματα τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς τῶν Θηβαίων. Ἐπελοῦσα ὁμοῦς ἡ κεντρικὴ αὐτῶν δύναμις, τὸν ἐνίκησε κατὰ κράτος, τῷ 354 π. Χ. Εἰς τὸ ἄκρον ἀποτόμου βράχου περικυκλωθεὶς ἐρρίφθη κατὰ τοῦ κρημνοῦ, ἵνα μὴ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του. Διαδέχθη δ' αὐτὸν εἰς τὴν στρατηγίαν ὁ Ὀνόμαρχος (Ἰδ.) (Διόδ. ΙΣΤ', 23. — Παυσ. Ι, 2, 2, 8, 7, 33, 2).

Φιλονόη, 1) θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρου καὶ τῆς Ἀφίας, τὴν ἀθανάσιον λαβοῦσα παρὰ τῆς Ἀρτέμιδος (Ἀπλλδ. Γ, 10, 6). — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἰοδάτου, βασιλέως τῆς Λυκίας, γυνὴ τοῦ Βελλεροφόντου (Ἀπλλδ. Β, 3, 2.) Κατ' ἄλλους ἐλέγετο Ἀντίκλεια.

Φιλονόμη, θυγάτηρ τοῦ Νυκτίμου καὶ τῆς Ἀρκαδίας, ὄπαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὰς Θήρας, μήτηρ ἐκ τοῦ Ἐρμού τοῦ Παρρασίου καὶ τοῦ Λυκάστου, ἱδρυτῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἀρκαδίας (Πλούτρχ.).

Φιλόνομος, υἱὸς τοῦ Ἡλεκτρίωνος, φονεὺς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ Πτεραλαίου (Ἀπλλδ. Β, 4, 5).

Φιλόξενος, 1) ἐκ Κυθήρων, γεννηθεὶς τῷ 435 π. Χ., διθυραμβοποιὸς, δούλος κατ' ἀρχὰς, εἴτα ἀπελευθέρως καὶ μαθητὴς τοῦ διθυραμβοποιῦ Μελανιππίδου, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν ταῖς μεταγενετέραις κωμῳδίαις του, ἰδίως ἐν τῷ Πλούτρχῳ, περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τῆς Σικελίας, Ἰταλίας καὶ Μικρᾶς Ἀσίας, ἵνα καταστήσῃ γνωστὰ τὰ ποιήματά του, καὶ ἀπέθανεν ἐν Ἐφέσῳ. Ἐπὶ τινὰ χρόνον παρέμεινε παρὰ Διονυσίῳ τῷ πρεσβυτέρῳ· ἐπειδὴ ὁμοῦς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπαινεσῇ τὰ κακὰ ποιήματα αὐτοῦ, ἐρρίφθη εἰς τὰς λατομίας. Περὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ ὡς διθυραμβογράφου Ἰδ. τὴν λέξιν Διθύραμβος. Οἱ διθύραμβοὶ αὐτοῦ ἦσαν 24 τὸν ἀριθμὸν, καὶ πανταχοῦ μεγάλως ἐξετιμῆθησαν, ἰδίως ὁ «Κύκλωψ», ὑπὸ σχῆμα βουκολικῆς ποιήσεως εὐφυστάτα τοῦ Διονυσίου τὴν ἀφιλοκαλίαν παρωδῶν καὶ σατυρῶν (Συλλγ. Boeckh, Poet. Iyr. Graec.).

— 2) Ἐπὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ταμίας τῶν δυτικῶν τοῦ Ταύρου κειμένων ἐπαρχιῶν, κατώρθωσε, τῷ 331, νὰ συλλάβῃ τὸν ἐμπειστευμένον δούλον τοῦ φυγάδος Ἀρκάλου, καὶ νὰ λάβῃ δι' αὐτοῦ ἀκριβῆ ἀπολογισμὸν τῶν ὑπ' ἐκείνου σφετερισθέντων χρημάτων (Παυσ. Β, 33, 4). Μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν στρατὸν αὐξήσας διὰ στρατολογίας ἐν Κάρτῃ, ἔλαβε παρὰ τοῦ Περδίκκου, τῷ 321, τὴν σατραπείαν τῆς Κιλικίας, ἀντὶ τοῦ Φιλώτα (Ἰδ.), καὶ διατήρησεν αὐτὴν κληρυθεὶς ὑπὲρ τοῦ ἐπελοθόντος Ἀντιπάτρου (Ἀρρ. Ζ, 23. — Διόδ. ΙΗ, 39). — 3) Γραμματικὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, κατὰ τὴν α' ἑκατονταετηρίδα μ. Χ., ζῆν ἐν Ρώ-

μη, και εγραψε πολλά, μη διατηρηθέντα, περι γραμματικής, περι των κριτικῶν σημείων ἐν τῇ Ἰλιάδι, και περι Ὀμηρικῶν λέξεων. — 4) Ζωγράφος Ἐρετριεύς, μαθητὴς τοῦ Νικομάχου, ταχυγράφος ὡς ὁ διδάσκαλός του, ἐπενόησεν ἐπιτόμιον τινα μέθοδον τοῦ ζωγραφεῖν (Plin. XXXV, 36, 22), και ἐν ἄλλοις ἐξωγράφῃσι διὰ τὸν Κάσσανδρον μάχην Ἀλεξάνδρου και Δαρείου, «οὐδενὸς ζωγραφικῶν ἔργου κατωτέρα» (Αὐτ.), ἴσως τὸ πρωτότυπον τοῦ ἐν Πομπηῆ, εἰς τὸν οἶκον τοῦ Φαύνου, ἀνασκαφέντος πολυτίμου ψηφιδότου δαπέδου, ἂν αὐτὸ δὲν κατεσκευάσθη μᾶλλον κατὰ τὸν πίνακα τῆς Ἰλένης, τὸν παριστάνοντα τὴν ἐν Ἰσοφί μάχην (Φωτ. Πλατ. Δ, 247).

Φιλόπαππος (Ἰστορικός). Ὁ ὑπὸ τοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἐκθρονισθεὶς τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Κομμαγενῆς Ἀντιόχου ὁ Σελευκίδης, μετέβη εἰς Ῥώμην μετὰ τῶν δύο υἱῶν του, τοῦ Καλλίνικου και τοῦ Ἐπιφανοῦς, ὧν ὁ δεύτερος εἶχε τρεῖς υἱούς, και τοὺς τρεῖς Ἀντιόχους καλουμένους. Αὐτῶν ὁ πρῶτος διετήρει τὸν τίτλον βασιλέως, ὁ δεύτερος ἐγένετο ὑπατος Ῥώμης, ὁ δὲ τρίτος, τὸ ἐπιθετικὸν Φιλόπαππος φέρων, κατὰ τὸ τότε ἔθιμον τῶν Ἀσιατικῶν Ἑλλήνων, ὡς ἐκ τοῦ πάππου του τὸ κλέος του ἀρῶμενος, μετέβη και ἔζησε και ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀττικὴν, εἰς τῶν Βησσαίων τὸν δῆμον ἐγγραφείας, και ἐτάφη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου τοῦ Μουσειοῦ, νοτίως τῆς ἀκροπόλεως· ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ, ὃν ἀνδρᾶς Σύρου λέγει ὁ Παισαυκίανος (Δ, 25), σώζεται ἔτι κατὰ μέγα μέρος συνιστάμενος εἰς ὑψηλὸν τοῖχον λευκὸν, ἡμικύκλιον, πρὸς τὴν ἀκρόπολιν ἀφορῶν, εἰς τρεῖς σειρὰς ἔχων ἐπιγεγραμμένον πρῶτον τὸν ὀνόματον τοῦ Ἀδριανοῦ, προστάτου τῆς οἰκογενείας· εἶτα ἀνωτέρω τὸν Φιλόπαππον ἐν τεθρίπκῳ ἐντὸς νόμφης, ὡς και ἐκατέρωθεν τὸν πάππον αὐτοῦ Ἀντιόχον, και τὸν γενάρχην Σελευκόν, ὑπὲρ αὐτοὺς δὲ, ὡς ἀκροτήρια, ἀνδριάντας τῶν τριῶν ἀδελφῶν, οἵτινες, ὡς και ὁ ἀνδρᾶς τοῦ Σελευκοῦ, ἐξηφανίσθησαν.

Φιλοπολίμην, γεννηθεὶς ἐν Μεγαλοπόλει τῆς Ἀρκαδίας τῷ 253 π. Χ., ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἀρχαίου δεσμοῦ. Ὅτε, τῷ 222, Κλεομένης ὁ Γ' ἐκυρίευσεν τὴν Μεγαλόπολιν, τριακονταετῆς ὁ Φιλοπολίμην, ἀφ' οὗ ἀνδρείωτα ὑπερμάχησεν αὐτῆς, τὴν ἐγκατέλιπε (Πλουτ. Φιλ. Ε)· ἰδίως δὲ διεπρεψαν εἰς τὴν ἐν Σελλασίᾳ μάχην, εἰ και ὡς ἀπλοῦς ἵππεδς παρὼν εἰς αὐτὴν. Ματαιομένως βλέπων τὰς ἐλπίδας του ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος, ἠρνήθη ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ἀντίγονον εἰς τὴν Μακεδονίαν, και ἀπῆλθεν εἰς Κρήτην, ἐνθα ἀνεπτύχθη και ἐγυμνάσθη στρατιωτικῶς εἰς τοὺς ἐμφυλίους πολέμους τῆς νήσου. Ἐπι τῆς ἐπιστροφῆς του ἐξελέγη ἵππαρχος, και τῷ 207 στρατηγὸς τοῦ ἀρχαίου δεσμοῦ, και εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐπανελήθη ἐπτάκις πάλιν μετέπειτα. Ἐπι στρατιωτικῇ μᾶλλον ἢ πολιτικῇ ἱκανότητι διαπρέπων, ἠσχολήθη εἰς μεταρρυθμίαιν τοῦ ἵππικοῦ, και μετὰ ταῦτα και παντὸς τοῦ στρατιωτικοῦ ὀργανισμοῦ (Πολβ. Ι, 24. — Liv. XXXV, 28), ἐξέκαυσεν ἐν παντὶ τῷ δεσμῷ ἄγνωστον μέχρις ἐκείνου στρατιωτικὸν ἐνθουσιασμόν, και μέγα δεῖγμα ἔδωκε τῆς στρατιωτικῆς αὐτοῦ ἱκανότητος κατανικήσας ἐν Μαντινείᾳ Μαχανίδα, τὸν τύραννον τῆς Σπάρτης, και ὁ Ὀρλαμβος οὗτος ἐπέφερε τὴν εἰς τὸν δεσμὸν προσέλευσιν και τῆς Ἀρκαδίας. Ἡ ἐξυδέρχεια και ἡ περί τὴν τακτικὴν ἔκτακτος ἱκανότης αὐτοῦ τὸν ἀνέδειξαν μέγαν πολεμιστὴν (Πλουτ. Φιλ. Ζ). Ἰσοσύτη δ' ἦν ἡ φήμη του ἔκτοτε, ὥστε μετὰ 5 ἔτη, τῷ 206, ἤρκεσεν ὁ φόβος ὃν ἐνάπνεε τὸ ὄνομά του ὅπως ἐλευθερώσῃ τὴν Μεσσηνίαν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τοῦ Νάβιδος. Πισθάνον ὅμως ὅτι κατ' αὐτοῦ ῥαδιουργία τις ὑπερίσχυσε, διότι, μετὰ τὰ 200, ἐγκαταλείψας τὴν Πελοπόννησον, μετέβη αὐτὸς εἰς Κρήτην ὡς ἀρχηγὸς τῶν πιεζομένων Γορτυνίων ὅτε δ' ἐπανῆλθε τῷ 195, εὗρε τοὺς Ἀχαιοὺς πολεμοῦντας τὸν Νάβιν, ὃν ὁ Τ. Κ. Φλαμίνιος εἶχεν ἀφήσει ἡσύχως κυριαρχοῦντα τῆς

Σπάρτης, εἰ και περιώρισεν τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ (Πλουτ. Φιλ. ΙΔ. — Liv. XXXIV, 35). Τεθεὶς αὐτὸς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ δεσμοῦ, προσεπάθησε νὰ ἐξοικειώσῃ τοὺς Ἀρκάδας πρὸς τὴν θάλασσαν· ἠτήθη ὅμως εἰς τὴν πρώτην ναυμαχίαν, ἀλλ' ἐπυρπόλησε τὸ Γόθειον ἐνίκησε κατὰ ξηρὰν τοὺς Λακεδαιμονίους, και ὅτε ὁ Νάβις εἰς ἐπιθώρησιν τινα ἐφρονεῖτο ὑπὸ τῶν ἰδίων συμμάχων του, ἠνάγκασε, τῷ 192, τὴν Σπάρτην νὰ προσέλθῃ και αὐτὴ εἰς τὸν ἀρχαῖον δεσμὸν (Πλουτ. Φιλοπ. ΙΣΤ'), ὃ ἐκορύφωσεν οὕτω τὴν δύναμιν και τὴν σημασίαν. Ἀλλὰ τότε διηγέρθη τῆς Ῥώμης ἡ ζήλοτυπία· οἱ Σπαρτιάται δυσηρεστοίμενοι πάντοτε, ἀπέστησαν, και ὅτε ὁ Φιλοπολίμην ἐκυρίευσεν τὴν Σπάρτην, ἀπετείχεσεν αὐτὴν και κατήργησε τοῦ Λυκούργου τὴν νομοθεσίαν, τῷ 189, ἐστράφησεν πρὸς τὴν Ῥώμην, ζητοῦντες αὐτῆς τὴν ἐπικουρίαν (Πολβ. ΚΓ, 10. ΚΙΒ, 19. — Liv. XXXVIII, 38. XXXIX, 33). Καὶ δὲν ἐπειψαν μὲν ἀμέσως ὑλικὴν βοήθειαν οἱ Ῥωμαῖοι, ἀλλὰ κατὰ τῶν σκευωριῶν αὐτῶν ἠδυνάτεο ὁ Φιλοπολίμην νὰ διατηρῇ συμπαγῆ τὸν δεσμὸν. Ἐν Μεσσηνίᾳ ὁ Δεινοκράτης, ἀρχηγὸς ὀλιγαρχικῆς μερίδος ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὑποστηριζομένης, κατώρθωσε ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τὴν πατρίδα του (Πολβ. ΚΔ, 5). Ὁ Φιλοπολίμην, ἑβδομηκοντοῦτης τότε, και τὸ ὄνομα στρατηγὸς ἐκλεχθεὶς, ἔκειτο ἀσθενὴς ἐν Ἀργεὶ· ἀλλ' ἀμέσως ἠγέρθη, συνέλεξε μικρὰν δύναμιν ἐν Μεγαλοπόλει, και ἐπὶ τοῦ λόφου Ἐυάνδρου ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τὸν Δεινοκράτην· ἐν τοῦ ἵππου ὅμως πεσὼν, ἐπληγῶθη, και σῶμα 500 Μεσσηνίων ἐπελθὼν τὸν συνέλαβε και τὸν ἀπεκόμισεν αἰχμάλωτον εἰς Μεσσηνίαν, ἐνθα ὁ Δεινοκράτης, φοβούμενος μὴ γενική συμπαθεία ὑπὲρ αὐτοῦ κινήσῃ, τὴν αὐτὴν νύκτα ἐν τῇ φυλακῇ τὸν ἐθανάτωσε διὰ δηλητηρίου. Ἐκδικήσιν πένων εἰσέβαλεν ὁ Λυκόρτας εἰς τὴν Μεσσηνίαν, και ἐν νεκρικῇ πομπῇ ἢ κάλῃ τῆς κένεως τοῦ ατελευταίου τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τοῦ Πολυβίου βασταζο-

μένη, ἐκομίσθη εἰς τὴν Μεγαλόπολιν (Πλουτ. Φιλοπ. ΚΑ. Ἀρατ. ΚΔ. — Πολβ. Ι, 24. ΙΑ, 24. ΚΔ, 9. — Just. XXXIX, 4. — Liv. XXXIX, 49).

Φιλοστράτος, περιηγητὴς και ἱστοριογράφος ἐκ Κυρήνης, περιγράφας τὰς χώρας ἃς περιήλθεν, ἐν συγγράμματι μὴ διατηρηθέντι (Ἀθήν.).

Φιλόστρατος, 1) Ἀθηναῖος ἀναίδης και ἀπαταῖον, ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ἀκυναλώπηξ κωμωδοῦμενος (Ἰππ. 956). — 2) Ἀθηναῖος, ὁ κατήγος τοῦ στρατηγῶ Χαβρίου (Δμσθ κ. Μειδ. σλ. 535). — 3) υἱὸς Οὐθήρου, σοφιστῆς Ἀθηναῖος, ζῶν τῷ 6' μ. Χ. ἐκατονταετηρίδι, ἔγραψε, πλην ἄλλων, και 43 τραγωδίας και 14 κωμωδίας, ἐξ ὧν ὅμως οὐδὲν διεσώθη. — 4) Φλάβιος Φιλόστρατος, υἱὸς τοῦ προηγουμένου, σοφιστῆς και αὐτὸς, ζῆσας κατ' ἀρχὰς ἐν Ἀθήναις, εἶτα ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Σεπτιμίου Σεβήρου, μέχρι τῶν μέσων τῆς γ' ἐκατονταετηρίδος μ. Χ. Ἡ σύζυγος τοῦ Σεβήρου, ἡ αυτοκράτειρα Ἰουλία Δόμνα, κατέταξεν αὐτὸν εἰς τὸν κυκλὸν τῶν περιστοιχίζοντων αὐτὴν σοφῶν. Μετὰ τοῦ αυτοκράτορος Καρακάλλα ἀπῆλθεν εἰς Γαλλίαν, ἐπεσκέφθη και τὴν Ἀντιόχειαν ἐν Συρίᾳ και ἄλλας χώρας, και ἀπέθανε λίαν προβεημῶς. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ τὰ πλεῖστα σώζονται α) «Τὰ εἰς τὸν Ἰανέα Ἀπολλωνίων» εἰς ἰστορίᾳ ἀφορῶσα τὸν διαβόητον ἐκεῖνον θαυματουργόν, και τὴν ἐξύμνησιν τῆς Πυθαγόρειου φιλοσοφίας, ἀλλ' ἄνευ πολεμικῆς τάσεως κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἰστορικὴν ἀξίαν τὸ ἔργον τοῦτο δὲν ἔχει μεγάλην· β) «Βίαι σοφιστῶν» εἰς βιβλία δύο, σπουδαιότατον διὰ τὴν γνώσιν τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοὺς χρόνους τῶν αυτοκρατόρων. Περιέχει δὲ βιογραφίας μάλιστα τῶν εἰς τὴν ῥητορείαν ἐκιδόθεντων, φιλοκάλως συντεταγμένας, και πλοῦτον γνώσεων ἀποδεικνυσάσας· γ) «Ἡρωϊκὸς», ἐγρᾶφη πικανῶς ἐπὶ Καρακάλλα, 211-

217, διήγησις καὶ χαρακτηρισμοὶ τῶν κατορθωμάτων τῶν τρωϊκῶν ἡρώων, μετὰ τινος τάσεως πρὸς ἀναζωπύρωσιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ ἐξασθενουμένου ὀρησκαύματος τοῦ λαοῦ. δ) «Ἐπιστολαὶ» 73, αἱ πλεῖστα ἐρωτικά καί γιν' ε) «Ἐκδόσεις», εἰς 2 βιβλία, περιγραφή παντοίων τῶν τότε ἐπισημοτάτων εἰκόνων, ιστορικῶν, τοπιογραφικῶν, κληρονομικῶν, ἀνθοδυσμῶν ἢ καρπῶν καὶ ῥωπογραφικῶν. Τινὲς διεσχυρίσθησαν ὅτι τὰς παραστάσεις τῶν εἰκόνων ἐπλασεν αὐτὸς, ὡς ἀφορμὴν ῥητορικῶν γυμνασμάτων, ἐν ᾗ ὁ συγγραφεὺς δι-σχυρίζεται ὅτι περιγράφει πλουσίαν συλλογὴν ἥτις ὑπῆρχεν ἐν Νεαπόλει. Ὅπως δὴ ποτε ὑπάρχουσι καὶ ἕτεραι μαρτυρίαι ὅτι πολλῶν τῶν εἰκόνων τούτων ὑπῆρχον τὰ πρωτότυπα. στ) «Περὶ γυμναστικῆς», οὐ τεμάχια κατ' ἄρχαίαν ἐγινώσκοντο μόνον. Ἰβ) «ἐπιγραμμάτων» τοῦ ἐν μόνον αἰετῆρος, ἀφορῶν τὴν εἰκόνα τοῦ τετραμμένου Ἰηλέφου. — δ) Φιλόστρατος ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ Νερβιανοῦ καὶ θυγατρὸς τοῦ Φλαβίου Φιλοστράτου, ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ πάππου του καὶ ὑπὸ τοῦ σοφιστοῦ Ἰπποδρόμου, καὶ 24 ἐτῆς μόλις ἔλαβε παρὰ τοῦ Καρακάλλα ἀτέλειαν, εἰς ἀμοιβὴν τῆς ἰκανότητος καὶ τῶν ἔργων του. Καὶ ἐπεσκέ-φθη μὲν τὴν Ῥώμην, ἀλλ' ἔζη καὶ ἐδίδα-σκεν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν νῆ-σον Ἀθήμων. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον αἱ «Ἐκδόσεις», καὶ αὗται οὐχὶ πλήρεις, ἀπομίμῃσι τοῦ ἔργου τοῦ πάππου του, ἀλλ' ἐλαττωμένη ἐκείνου κατὰ πολὺ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκθεσιν καὶ ὡς πρὸς τὴν ζωνηρότητα τῆς παραστάσεως καὶ τοῦ ὄρους.

«Πελοπόννησος», 1) Ἕλληνα ἱατρὸς, κατὰ Γαληνὸν μαθητὴς τοῦ Πραξαγόρου καὶ σύγ-χρονος τοῦ Ἐρασιστράτου, ἔγραψε περὶ ἀνατομίας, περὶ τροφικῶν, κτλ. — 2) Γλύπτης καὶ χαλκουργὸς ἐξ Αἰγίνης.

«Πελοπόννησος», Ἀθηναῖος, ὁ πρεσβύτε-ρος ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Λισίου, ζωγράφος, ὑπὸ μὲν τοῦ Δημοσθένους προπηλακισθείς

ὡς κάλαστροπρόβητος καὶ τύμπανον γράφων (Δημοσθ. πρ. πρ. 69. — Λισίου, πρ. πρ. 47), ὑπὸ (Ὀδύππου) ἄλλως ὡς ἔξοχος καλλι-τέχνης μνημονευόμενος (εἰς Δημοσθ. Ἀδ. 1), καὶ τοῦτο δικαίως διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἂν αὐτοῦ ἦν, ὡς πιθανόν, ἢ ὑπὸ τοῦ Πλινίου (XXXV, 10) μνημονευομένη ἀξιόλογος εἰκὼν ἦν ὁ Αὐγουστος ἀνήρτησεν εἰς τὸ βουλευτή-ριον, παριστάσαν γέροντά τινα, τὸν Γλαυ-κίωνα, καὶ τὸν νέον υἱὸν αὐτοῦ Ἀριστίππον, μερίστην ἔχοντας πρὸς ἄλληλους ὁμοιοτητα καὶ ἐπ' αὐτῶν αἰτὸν σπαράττοντα ὄφιν.

«Πελοπόννησος», Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κό-κνου. Ἐπὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, φι-λελευθέρων ἐν φρονημάτων, ἐπροσπάθει οὐ μόνον διὰ συγγραμμάτων, ἀλλὰ καὶ διὰ μυ-θευμάτων καὶ οἰωνῶν νὰ ὑποστηρίξη τὰς θεω-ρίας του. Ὡς ἀντίπαλον τοῦ Δημητρίου, ὁ τούτου υἱὸς Ἀντίγονος, ὅτε κατέλαβε τὰς Ἀθήνας, τὸν ἐθανάτωσε, τῷ 261 π. Χ. Ἐν ἐκ τῶν ιστορικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐπε-γράφετο «Ἀπόθις» ἢ «ἀττικαὶ ἱστορίαι». Ἀπὸ τῶν ἀρχαιστάτων χρόνων ἀρχόμενος, ἦν εἰς 17 βιβλία διηρημένον. Ἀλλὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐπίσης ἱστορικῶν περιεχομένου, μνημονεύον-ται τὸ «περὶ ἑορτῶν», «περὶ τραγηδικῶν». Αἱ ἔρευναι αὐτοῦ ἦσαν ἀκριβεῖς καὶ βαθεῖαι, καὶ αἱ ἀναγνώσεις του λίαν ἐκταταμέναι. Σώ-ζονται δ' αὐτοῦ ὑπὲρ τὰ 200 ἀποσπάσματα (Συλλ. Μ. Π. Π. Fragm. Hist. Graec. I).

«Πελοπόννησος», πᾶν τὸ εἰς ἔρωτα προκα-λοῦν, καὶ, ὡς προληπτικῶς ἐνίστα οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον, κατὰ τινα ἢ φάρμακα ἔχοντα τὴν ἰδιότητα ταύτην. Ἐπὶ τῶν πρώτων Ῥω-μαίων αὐτοκρατόρων εἰ τῶν τοιούτων παρα-σκευασταὶ ἐτιμωροῦντο ὡς οἱ φαρμακευταὶ καὶ δηλητήρια μιγνύοντες.

«Πελοπόννησος», 1) θυγατὴρ τοῦ Ὀκτανοῦ, καὶ ἐκ τοῦ Κρόνου μήτηρ τοῦ Κενταύρου Χεί-ρωνος, ὅστις διὰ ταῦτο καὶ Φιλοπόδης ἐλέγετο (Πινδ. Νεμ. 1, 47. Π. 60. Θ. 30. — Virg. G. III, 93. 550. — Ov. Met. II, 676. Fast. V. 383. — 2) Γυνὴ τοῦ Ναυκλίου καὶ

μήτηρ τοῦ Παλαμήδου, ἢ κατ' ἄλλους Κλυ-μένη (Ἀπλλ. Β, 1, 4).

«Πελοπόννησος», λαὸς ἀρχαῖος κατοικῶν εἰς τὰ παράλια τοῦ Ἰβήξεινου Πόντου (Ἀπλλ. Ρ. Δ, 554).

«Πελοπόννησος» νῆσος, πρὸς τοῖς παραλίαις τοῦ Ἰβήξεινου πόντου, ἐνθα ὁ Κρόνος συνή-τησε τὴν Φιλύραν, θυγατέρα τοῦ Ὀκτανοῦ (Ἀπλλ. Β, 1231).

«Πελοπόννησος», 1) Ἀθηναῖος, τὴν πόλιν ἐγκα-ταλείψας ἐπὶ τῶν Ἀ', καὶ εἰς Ἰλριανὸν ὡς μέτακτος ἐγκαταστάς, ἐκεῖθεν δὲ τὴν λη-σταίαν ἐν τῇ Ἀττικῇ μετερχόμενος. Μετὰ ταῦτα δὲ, ὅτε ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βουλὴν, ἔγραψεν ὁ Λυσίας κατ' αὐτοῦ τὸν λόγον, «κατὰ Φίλωνος, δοκιμασίας». — 2) Ἰβὴ Ἀμριπύλειος, ἐκδιωχθεὶς ἐκ τῆς πα-τρῆδος του ὅτε ὁ Φίλιππος ὁ Μακεδὼν κατέ-κτησεν αὐτήν, τῷ 358 π. Χ. — 3) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλοδόμου, ἀδελφὸς τῆς γυναικὸς ἥτις τῷ 347 ἐπέμφθη πρὸς Φίλιππον τὸν Μακεδὼνα (Λισίου, πρ. πρ. 150). — 4) Γλύ-πτης, κατασκευάσας, ἐντολῇ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, χαλκῶν ἀνδριάντα τοῦ Ἡραι-στῆνος. — 5) Ἀρχιτέκτων ζῶν περὶ τὰ 300 π. Χ., εἰκοδομητὴς διὰ τὸν Λυκούργον σκευο-θήκην ναυτικὴν ἐν Πειραιεῖ, καὶ κατὰ Κικέρων-να (de Or. I, 14, 62), ναυσταθμὸν διὰ 1000 πλοῖα, διὰ δὲ Δημητρίου τὸν Φωληρέα, τῷ 301, δωδεκάστηλον πρὸς τῶν ζωρίων λευ-κῶν κίωνων πρὸ τοῦ Τελεστηρίου, ἢ ναοῦ τῆς Δήμητρος ἐν Ἰλιουσίῳ, ὄντος μέχρις ἐκείνου, ἀτύλου, καὶ φιλοδομημένου ἐκ μέ-λωνος λίθου. Ἦν δὲ πολὺς καὶ περὶ τὴν θεωρίαν τῆς τέχνης του, καὶ συνέγραψε περὶ ἀρχιτεκτονικῆς (Vit. VII, Praef. 12. — Val. Max. VIII, 12, 2) — 6) Φίλων Βυζάντιος, μαθητὴς τοῦ Κτησιδίου, ζῶν περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονητηρίδος, ἔγραψε περὶ πολιορκητικῶν μηχανῶν σύγ-γραμμα οὐ μόνον τὸ τέταρτον βιβλίον σώζε-ται, καὶ ἀποσπάσματα τοῦ ε' καὶ η'. — 7) Ἐκ

Λαρίσης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Κλει-τομάχου, κατέφυγεν ἐπὶ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου εἰς Ῥώμην, τῷ 88 π. Χ., καὶ ἐκεῖ, ἐνεκα τῆς εὐρείας παιδείας του καὶ τοῦ εὐ-γενοῦς χαρακτήρος του, ἔτυχεν ἀρίστης ὑπο-δοχῆς, καὶ πρὸ πάντων ὁ Κικέρων ἐσεχέισθη μετ' αὐτοῦ φιλικώτατα (Cic. Brut. LXXXIX. Tusc. II, 3, Acad. I, 4). Ἐπιτυχῶς ἠσχο-λήθη εἰς τὸν καθορισμὸν καὶ τὴν μεθοδικὴν διάκρισιν τῶν διαφόρων κλάδων τῆς φιλοσο-φίας, καὶ προσεπάθη ν' ἀποδείξῃ τὴν ὁμο-φωνίαν μεταξὺ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας Ἀκαδημίας. Πολλάκις λέγεται καὶ ἰδρυτὴς τοῦ τέταρτου τμήματος τῆς Ἀκαδη-μίας. — 8) Λόγιος Ἰουδαῖος ἐξ Ἀλεξαν-δρείας, γεννηθεὶς περὶ τὰ 20 π. Χ., ἐξε-παιδεύθη εἰς τὴν πόλιν τῆς γεννησεῶς του, σπουδάζας καὶ τὰ συγγράμματα τῶν διαφό-ρων φιλοσοφικῶν σχολῶν, πρὸ πάντων δὲ τὰ τοῦ Πλάτωνος, καὶ ἐν τῇ ἠθικῇ ἐξετέμα μάλα τὰς τῆς στοῦθς θεωρίας. Ὡς πρὸς τὴν ὀρησκαίαν ἐπέσβευε τὴν τῶν ὁμοφύλων του καὶ πολλῇ μὲν ἦν ἡ ἐντύπωσις ἣν ἐπ' αὐτὸν ἐνεποίουν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ ἑραπει-ταί, ἀλλ' οὐχ ἤττον δὲν προσεχώρησεν εἰς αὐτούς. Ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν Πτολεμαίων ἡ ἀλληγορία εἰσεχώρησε καὶ παρὰ τοῖς Ἰου-δαίοις, καὶ ἐξηγήσεων τῶν μωσαϊκῶν συγ-γραμμάτων ὑπὸ ταύτην τὴν ἑποχὴν ἐγίνοντο προσπάθειαι ἐκτότε. Οὕτω καὶ παρὰ τῷ Φί-λωνι ἐπακράτησε πνεῦμα μυστικῶς ἀλληγο-ρικῶν, πανταχοῦ ἀναζητοῦν καὶ ἀνευρίσκον τὰς ἀρχὰς τῶν κυριωτέρων σχολῶν τῆς Ἑλ-ληνικῆς φιλοσοφίας, καὶ μετὰ ζωηρῶς ἐμ-πνεύσεως ἐκφράζει τὰς πεποιθήσεις του ταύ-τας, ἀλλὰ σκοτεινῶς πολλάκις, καὶ οὐχὶ πάντοτε μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης περὶ τὴν κρίσιν ἀξίτητος. Ἡ γλώσσα αὐτοῦ ἐστὶν ὑπό-τινας ἐπόψεις λαμπρὰ, τὴν ποιητικὴν φράσιν μετὰ τῆς πεζῆς συνδυάζουσα, πολλὴν ἔχουσα τὴν ποιικιλίαν, καὶ οὐχὶ πάντοτε ἀπαισιστὸν τῶν περιόδων τὴν σύνταξιν. Αἱ σωζόμενα

συγγραφαί του διαιρούνται τετραχί, εις άφορώσας τήν ιστορίαν τών Ιερών γραφών, εις ήθικάς πραγματείας, ιδίως διαλόγους, εις πολιτικοιστορικός και εις άλληγοριών εξηγητικής. Τα πλείστα τών έργων τούτων φαίνεται συνθεΐς έν προηγουμένη ήλικία. Έν πάσι πρεσβεύει τήν πίστιν εις ένα, προσωπικόν και ζώντα Θεόν, διακρίνων όμως τόν κεκρυμμένον τού άποκαλυφθέντος, και έν τή κόσμω και τή άνθρωπότητι ενεργούντος Θεού. Η έσωτερική θεωρία έστι κατ' αὐτόν ή άληθής πηγή τής έπιγνώσεως τού Θεού. Διά σκέψεως επί μάλλον και μάλλον βαθείας, έφθασε βαθμηδόν εις τήν ειρήνην ψυχής εις τά βάθη τής θεότητος εισχωρούσης και έν τή Θεώ μακαρίας. Ούτως έπλησίασε πρὸς τόν χριστιανισμόν, άλλ' οὐχ ήττον έμεινεν αὐτοῦ δι' έλου βαράθρου άποκεχωρισμένος, και έθως άνακριτή είσι τά υπό τινων ρηθέντα, ότι εγένετο χριστιανός και ότι συνητήθη μετά τού Πέτρου. Είς ύποθέσεις άφορώσας τούς συμπατριώτας του φαίνεται ότι πολλάκις δραστηρίως ενήργησε, και ιδίως τῷ 30 μ. Χ., ότε απήλθεν εις Ρώμην μετά 4 άλλων Ιουδαίων τής Αλεξανδρείας, εις πρεσβείαν πρὸς τόν Καλιγούλαν, ίνα έκφράσῃσι παράπονα δι' άς ύφίσταντο καταπίσεις ως άρνούμενοι νά εισαγάγῃσιν εις τήν συναγωγήν των τὸ άγαλμα τού άποθεωθέντος αυτοκράτορος άπεπέμφθησαν όμως μετ' όργής. Η άπολογία αὐτοῦ, άναγνωσθεΐσα έν τή γερούσια μετά τόν θάνατον τού Καλιγούλα, άποδεικνύει πολλάς αὐτοῦ γνώσεις και πρακτικὴν ικανότητα. — 3) Γραμματικός εκ Ηύδλου τής Φοινίκης, επί Νέρωνος και Ουεσπασιανού, έγραψε τήν ιστορίαν τής διοικήσεως τού δευτέρου, και προσέτι και έπιγράμματα. Έπιστεύετο δε και ότι μετέφρασεν εκ τής φοινικικής τήν ιστορίαν τού Σαγγονάθωνος.

«Ερωτωνέτης, 1) ποιητής άσημος τής άρχικής άττικής κωμωδίας, πατήρ Νικοχάριδος, κωμικού ποιητοῦ και αὐτοῦ (Σουΐδ.

Αθήν.). Έπό τὸ όνομα αὐτοῦ άνετίθασεν ο Αριστοφάνης εις τήν σκηνήν τήν πρώτην αὐτοῦ κωμωδίαν, τούς «Δαιδαλίδαις», καθ' ο μη έχον έτι τήν υπό τού νόμου πρὸς τούτο ώρισμένην ήλικίαν. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγόρειος εκ Τάραντος. — 3) Στωϊκός, μαθητής τού Ζήνωνος. — 4) Ιατρός, περι τήν φυσικήν ιστορίαν ασχολούμενος, και γράψας «περί μύρων και στεφάνων». — 5) Μιλήσιος, οἰ τήν θυγατέρα ένυμφεύθη Δημοσθένης, ο πατήρ τού ρήτορος τως ο αὐτός ον ο Αριστοφάνης χλευάζει (Πλουτ. 170) ως άισχρόν και άσημον, άλλά δια τού πλούτου κερδήσαντα τόν έρωτα τής έταΐρας Λαΐδος.

«Ερωτωνός, γυνή τού Ήσπέρου, μήτηρ τού Κήρυκος (Ηυσ. Fab. LXV).

«Ερωτώτας, 1) υΐος τού Παρμενίανος, ήδη άπ' άρχής τής κατά Περσών εκστρατείας τού Αλεξάνδρου διακριθείς, ήπαρχος τών Ήταΐρων. Έν άλαζονεία έσον έαυτόν πρὸς τόν Αλέξανδρον θεωρών, ήν εκ τών Μακεδόνων εκείνων όσοι μετά δυσσεβείας έβλεπον τήν μεταβολήν τών τρόπων και τής διαίτης τού Αλεξάνδρου, και άπροκαλύπτως αὐτόν ψέξας, ένίλησε τὸ μίσος τού βασιλέως. Έπειδή, γνώσιν λαθών συνωμοσίας υπό τού Δίμου έξυφανθείσης, δέν κατήγγειλεν αὐτήν, ο δε Αλέξανδρος άλλαχθέν τή άνεκάλυψε, κατηγορήθη ως συνένεχος εις δικαστήριον Μακεδόνων και καταδικάσθη εις θάνατον, τῷ 324 π. Χ. (Πλουτ. Αλεξ. ΜΗ. — Αρρ. Γ, 11. — Curt. VI, 8). — 2) Πιθωνός εκ Αιγών, ήν τῷ 335 π. Χ. φρούραρχος τών Μακεδόνων έν Καθμεία, τῇ Ακροπόλει τών Θηβών, διήκει είτα φάλαγγα, και διεκρίθη επ' άνδρεία έν Βαβυλώνι. Μετά τού Αλεξάνδρου τόν θάνατον άνηγορεύθη σατράπης τής Κιλικίας είτα δε, τῷ 321, διορίσθη υπό τού Περδίκκα στρατηγός, και εις τούς έπομένους έμφυλίους πολέμους περιέπεσεν εις αίχμαλωσίαν, άρ' ής δέν κατώρθωσε ν' άπολυτρωθῇ (Διόδ. ΙΘ, 16. — Just. XIII, 4, 6. — Curt. X, 10).

«Ερωτώτερα (ή) και Φιλωτερίς, λιμήν τής Αιγύπτου έν τῷ Αραβικῷ κόλπῳ, κατασκευασθείς κατά διαταγήν Πτολεμαίου Β' (Στρώ. — Στρω. Βολ.).

«Ερώμαχος, υΐος Δολοπίωνος, ποιμήν τού βασιλέως Ακτορος έν τῇ νήσῳ Αθήνω, περιποιηθείς τόν Φιλοκτήτην (Ηυσ. Fab. CII).

«Ερνεύς, 1) Υΐος τού Βήλου και τής Αγγινός, άδελφός τού Αιγύπτου, τού Ακαού και τού Κηφέως, υπό τού Περσέως άπολιθωθείς δια τής κεφαλής τής Μεδούσης (Απλλδ. Β, 1, 4). — 2) Υΐος τού Αγήνορος (ή τού Φοίνικος και τής Κασσιοπέας και έγγονος τού Αγήνορος), βασιλεύς τής έν Θράκη Σαλμυδησσού, έσχεν εκ Κλεοκάτρας, τής θυγατρὸς τού Βορέου, υιοῦς τόν Ορϋϊθον και τόν Κράμβην, εκ Ίδαίας δε, τής θυγατρὸς τού Δαρδάνου, τόν Θύμον και τόν Μαρσανδινόν. Πιχρά τού Απόλλωνος είχε λάβει τὸ μαυτικόν δίδρον οι θεοι όμως τόν έτύφλωσαν, διότι άπερισκέπτως είχε διακοινώσει τας βουλὰς τού Διός. Έπειδή δε, υπό τών συμβουλών τής δευτέρας γυναικὸς του παραπεισθείς, έτύφλωσε τά τέκνα τής πρώτης (Στρωλ. Αντγ. 970), έστάλησαν και αὐταί αι Αρπυιαί και τῷ αφήρουν τὸ πλείστον τής τροφής του, τὸ δε λοιπόν καταμίαινον δι' άποτροπαίας άποφορῆς, ώστε διηκτικής παΐνα τόν έθασάνιζεν απήλλαξαν δ' αὐτόν τού δεινοῦ τούτου οι Βορεάδαι Ζήτης και Κάλλις, ότε οι Αργοναΐται προσωμίσθησαν εις τήν χώραν του. (Ίδ. Αργοναΐται. Αρπυιαί). — 3) Είς τών υΐών τού Λυκάονος, βασιλεύς τής Αρκαδίας, μετά τών λοιπών υπό τού Διός κεραυνωθείς (Απλλδ. Γ, 8, 1).

«Ερνούπιλις, πόλις τής Θράκης, κατά τήν εισόδον τού Βασπύρου, κληθεΐσα κατά Φινέα τόν Αγήνορος (Στρωλ.). Νῦν Δέρκοι.

«Ερνεύτας και Δάμων, δύο στενάτατοι ρήλοι, Πυθαγόρειοι, έν Συρακούσαις, επί Διονυσίου τού νεωτέρου (κατά δε Κικέρωνα, Tus. X, 22, τού πρεσβυτέρου). Ο Δάμων

ύποπτος συνωμοσίας γενόμενος, καταδικάσθη εις θάνατον, ότε ο Φινέας παραστάς προσέφερεν αὐτός ν' άποθάνη άντ' εκείνου. Θαυμάσας δ' ο Διονύσιος τὰ ευγενή αὐτῶν αίσθήματα, έδωκε μέν χάριν εις τόν Δάμωνα, εκτίτησε δε παρ' αὐτῶν νά τόν δεχθῶσιν εις τόν δεσμόν των. Ταῦτα διηγούνται ο Πλούταρχος και ο Ιάμβλιχος κατ' Αριστόξενον, άλλά μη έντελώς συμφωνούντες ως πρὸς τὰ καθέκαστα. Ο δε Λατίνος μυθογράφος Υγιένος (Fab. 257) καλεΐ αὐτούς Μοζρον και Σελινούτιον, εκών τινας τών νεωτέρων εικάζουσιν ότι ή όλη διήγησις έστιν άπλοῦν έφεύρημα πρὸς χαρακτηρισμόν τής φίλιας παρὰ τοΐς Πυθαγορείοις.

«Ερξ, έν τῇ βοιωτικῇ διαλέκτῳ ή Σφιγξ.

«Ερλα (ή), νήσος Λιθυκή έν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ (Έρδ. Δ, 178).

«Ερωγέθων, ιδ. Περιφλεγέθων. Αδης.

«Ερωγρο (ή) και Φλέγραι (αι), τὸ μυθολογούμενον πεδίον τής Γιγαντομαχίας, εκλαμβανόμενον υπό τών Έλλήνων κατά τήν Χερσονήσον τής Πελλήνης έν Θράκη (Έρδ. Ζ, 123. — Εύρωπ. Έρωλ. μαιν. 1165. — Απλλδ. Δ, 6, 1. — Στρωλ.). Οι δε Ρωμαίοι, και άπ' αὐτῶν είτα και οι Έλληνες, μετέθεσαν τήν θέσιν και τὸ όνομα, Φλεγραια πεδία, εις τήν παραλίαν τής έν Ιταλία Καμπανίας, τήν μεταξύ Κύμης και Καπούης ήραιοταιογενή κοιλάδα, ήτις νῦν Σολφατάρα λέγεται (Στρωλ. Β, 243, 245. — ΡΙ. III, 5, 9).

«Ερωγύα (ή), πόλις τής Βοιωτίας, κτίσμα Φλεγύου, υιοῦ τού Αρεως (Παυσ.).

«Ερωγύαι (αι), λαός ύποπιθέμενος Θρακικής ή μάλλον Θεσσαλικής καταγωγής, μετά Φλεγύου τού υιοῦ τού Αρεως εις τήν Βοιωτίαν έν παναρχαίοις χρόνοις εισθαλόν, τας Θήβας άπειλήσας, άς δια τούτο έτείχισεν ο Αμφίων (Όμ. Ίλ. Ν, 302. Ύμν. Α, 278), εις τήν Φωκίδα, περί τόν Κηφισόν ποταμόν έγκαταστάς, και τόν έν Δελφοΐς ναόν διαρπάσας, δι δ και έξωλόθρευσεν αὐτούς ο Ζεύς.

1476

Φλεγουαντίς — Φοινίκη

διά κεραυνῶν καὶ σεισμῶν (Παυσ. Θ, 38. — Στρβ. — Στφ. Βυζ.).

Φλεγουαντίς, κατὰ Πausανίαν ἡ χώρα τῆς Βοιωτίας ἐνθα ἦκουσεν ποτὲ οἱ Φλεγοῖαι.

Φλεγύας, μυθικὸς βασιλεὺς τῶν μυθολογουμένων Φλεγουῶν, υἱὸς τοῦ Ἀρεῶς καὶ τῆς Χρύσης, θυγατρὸς τοῦ Ἀλίου, διαδεχθεὶς τὸν Ἐτεοκλῆν, ἄτεκνον ὄντα, ἐν τῇ περὶ τὸν Ὀρχομενὸν χώρα ἥτις κατ' αὐτὸν ἐλέγετο κληθεῖσα Φλεγουαντίς, πατὴρ δὲ τοῦ Ἰξίωνος καὶ τῆς Κορωνίδος, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἔσχευεν υἱὸν τὸν Ἀσκληπιόν. Διὰ τοῦτο ὁ Φλεγύας ἐπυρπόλησε τὸν ναὸν τῶν Δελφῶν. Καὶ ὁ μὲν ναὸς ἐσβέσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὁ δὲ Φλεγύας ὑπεβλήθη εἰς αἰώνιον ποινήν ἐν τῷ Ἄδῃ (Πινδ. Πυθ. Γ, 8. — Virg. A, VI, 618). Κατ' ἄλλους ἦν ὁ Φλεγύας ἄποιος, καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἄδου καὶ τοῦ Νυκτέως.

Φλεῶν, ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου, ὡς θεοῦ τῆς πολυκαρπίας, ἐκ τοῦ φλύειν (Αἰλ. π. Ι, Γ, 41).

Φλέας, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Χθονοφύλης, ἐξ Ἀραιθυρέας, πόλεως τῆς Ἀργολίδος, κατ' ἂν ἐκλήθη ἡ πόλις Φλειῶς (Ἀπλλ. Πδ. Α, 115).

Φλειῶς (ὁ), πρὶν Φλειῶς, πόλις αὐτόνομος κατὰ τὰ βορειοανατολικά κειμένη τῆς Πελοποννήσου, ἐν τῇ χώρα ἥτις Φλιασία ἐλέγετο, ἐν δὲ τοῖς προϊστορικοῖς χρόνοις καὶ Ἀραιθυρέα καὶ Ἀρανεία, ἔχουσα πρὸς δυσμὰς τὴν Ἀρκαδίαν, πρὸς ἄρκτον τὴν Σικυωνίαν, πρὸς ἀνατολὰς δὲ καὶ νότον τὴν Ἀργολίδα, κατ' ἐπιφάνειαν δὲ εἰς 2 1/2 τετραγ. μίλια ἐκτεινομένη. Κυρίως ἦν μεμονωμένη, ὑπὸ ὑψηλῶν ὄρεων ὀριζομένη κοιλάς τριγωνικῆς, τὴν κορυφὴν ἔχουσα πρὸς βορρᾶν ἐστραμμένη καὶ τὰ μὲν πρὸς νότον ὄρη ἦσαν ἡ Κιλῶσσα καὶ ὁ Καρνεάτης (νῦν Μεγάλου θουῶ), τὸ δὲ πρὸς ἀνατολὰς τὸ Τρικάρων, ὡς καὶ νῦν λέγεται. Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Καρνεάτου πηγάζει ὁ μόνος ποταμὸς τῆς χώρας, ὁ Ἀσωπὸς (νῦν Ἀγ. Γεώργιος). Μεταξὺ τῶν προϊέντων τῆς χώρας ἐπηγεῖτο πρὸ πάντων ὁ ὄνος. Οἱ

κάτοικοι ἦσαν, ἀναλόγως πρὸς τὸ ἐμβαδόν, ἱκανῶς πολυάριθμοι, Ἴωνες τὸ πρῶτον, εἶτα δὲ Δωριεῖς. Τὸ πολίτευμα αὐτῶν ἦν ἀριστοκρατικόν, μετὰ σπανίων διακοπῶν, δι' ὅ καὶ ἡ Φλιασιὸς διέμεινε πάντοτε, καὶ μετ' αὐτὸν τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, μετὰ τῆς Σπάρτης συντεταγμένη. Ἰπὸ τὸν Λεωνίδα ἐπολέμησαν 200 Φλιασιῶσι (Ἡρδ. Ζ, 202), ἐν Πλαταιαῖς 1000 (Ἡρδ Θ, 28). Ἰπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (600) πολῖται συνηλθον εἰς τὴν ἀγορὰν, ἵνα ἐνεργήσωσι κατὰ τοῦ Ἀργεῶς (Θουκ. Ιθ, 57. Στφ. 105) οἱ ὀλιγάρχαι, ἐκδηλοθέντες τῷ 394 π. Χ., ἐγκατέστησαν χρόνον τινὰ μόνον ἔπειτα πάλιν ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν (Ξενοφ. Ἑλλ. Ιθ, 2, 8). Μετὰ ταῦτα ἡ Φλιασία συνετέθη εἰς τὸν Ἀρχαῖον δευτὸν (Πολ. Β, 14). Ἡ πόλις Φλιῶς ἦν ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ πέρατος τῆς κοιλάδος ἀμφιθεατροειδῶς ἐκτισμένη. Εἰς αὐτὴν ἐγεννήθησαν ὁ ποιητὴς Πρατίνος καὶ ὁ φιλόσοφος Τίμων (Στρβ. Η, 382). Σοῦζονται δ' ἐτι αὐτῆς εἰρηπικα. Εἰς τὸ χωρίον Κελεῶς, ἐν τέταρτον τῆς χώρας νοτιῶς τῆς πόλεως, ὑπήρχεν ἱερὸν τῆς Δήμητρος, καὶ εἰς αὐτὸ ἐτελοῦντο μυστήρια κατὰ τετραετίαν.

Φλύα (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν ἀνήκων. Ἰδὲ δημοτικὸν Φλυεύς καὶ Φλυάσιος (Δημοθ. Στφ. σλ. 282. — Ἀρπκρ. — Στφ. Βυζ.).

Φοινίκη, μία τῶν Ἀμαζόνων, ὀπαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους (Διόδ. Α, 16).

Φοινίκιας ὡς προσωποποιήσις υἱὸς τοῦ Ἀρεῶς καὶ τῆς Ἀφραδίτης, συνοδαῦον πάντοτε τὸν θεὸν εἰς τὰς μάχας (Ὀμ. Ἰλ. Ν, 299).

Φοινίκη 1) θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, ἐκ τοῦ Κοῖου μήτηρ τῆς Ἀστειρίας καὶ τῆς Λητοῦς, μετὰ τὴν Θέμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα μαντικῆ θεότης τῶν Δελφῶν καὶ αὐτὴ (Ἡσιόδ. Θγν. 136. 406. — Αἰσχλ. Εὐμ. 79. — 2) Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς σαλήνης. — 3) θυγάτηρ τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Τυνδάρεω, ἀδελφὴ τῆς Κλυ-

ταιμνήστρας (Εὐρπ. Ἰφγ. Ἀνλ. 450). — 4) Ἀμαδρυάς, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ (Ἀπλλδ). — 5) Μία τῶν Ἀμαζόνων. — 6) θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου, ἀδελφῆ τῆς Ἰλαίρας, γυνὴ τοῦ Πολυδεύκου, μήτηρ τοῦ Μνησιπέδου (Ἀπλλδ. Γ, 103).

Φοινικία, στρατηγὸς τῆς Σπάρτης. Ἐκπεμφθεὶς τῷ 383 ἢ 382 π. Χ. κατὰ τῆς Ὀλύμπου, καὶ διερχόμενος πρὸ τῶν Θηβῶν, κατέλαβε, προσκλήσει τῶν ἐκεῖ ὀλιγαρχῶν, τὴν ἀκρόπολιν αὐτῶν Καδμείαν, ἀνευ ἐντολῆς τῆς κυβερνησεῖς του, κατὰ Διόδορον ἄνωγ (Πδ. 20) συναίνεσι αὐτῆς. Καὶ ἀνεκλήθη μὲν καταδικασθεὶς καὶ εἰς πρόστιμον, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπανήλθεν εἰς Βοιωτίαν μετὰ τοῦ Ἀγησιλάου, καὶ ἀρροστής διαρισθεὶς, ἐφρονεῖτο ὑπὸ τῶν Θηβαίων ἐν μάχῃ εἰς τὰς Θησπιάς (Ξνφ. Ἑλλ. Β, 2, 25. 4, 42. — Πλούτ. Πελ. Στφ. Ἀγρησ. Κ1).

Φοινικίς, ἐπίθετον τοῦ Ἀπέλλωνος, ὁ φωτεινὸς, ὁ λαμπρὸς, κατὰ δ' Αἰσχύλου (Εὐμ. 8), ὁ υἱὸς τῆς Φοιβῆς.

Φοινικία, ἡ ἀπὸ τῆς Συρίας μέχρι τῆς Παλαιστίνης ἐκτεινομένη παραλία ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἐκλήθη ἔτι ἐκ τῶν φουμένων ἐκεῖ φοινίκων, εἴτε ἐκ τῆς παραγομένης πορφύρας, ἐχούσης φοινικοῦν τὸ χροῖμα. Τὸ μήκος αὐτῆς ἦν III μιλίων, πλάτος δ' εἶχεν ὀλίγων μιλίων, ἐνίοτε καὶ μόνον 1/2 ἢ καὶ 1/3, ἐκ τοῦ Ἀράβου ὄρους μέχρι τοῦ Καρμήλου, καὶ ἦν λίαν εὐφορος, ἰδίως εἰς ὄνον καὶ ἔλαιον τὸ δὲ ὄρος αὐτῆς παρήγε χαλκὸν καὶ σίδηρον, καὶ μάλιστα ἔλυκιν πρὸς ναυπηγίαν. Πρὸς βορρᾶν καὶ ἀνατολὰς συνώρευε μετὰ τῆς Συρίας, πρὸς νότον μετὰ τῆς Παλαιστίνης, πρὸς δυσμὰς μετὰ τῆς θαλάσσης Πρακχολαὶ τοῦ Λιβάνου διασχίζουσι τὴν χώραν, ἀποτελοῦσαι τὰ ἀκρωτήρια α ἐκκλῶντο β εἰς πρὸς ὄνον (νῦν Σαῖα), τὸ λευκὸν ἀκρωτήριον, καὶ τὸ Κάρμηλον. Μικρὰ μόνον ποτάμια διέρρευον τὴν Φοινικίαν, πηγάζοντα πάντα ἐκ τοῦ Λιβάνου, ὁ Ἐλεῦθερος (νῦν Κεβίρ) ὁ Σαδδατικὸς (νῦν Ἀρκα),

ὁ μόνον τὰς 6 ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος βέων τὴν δὲ 7 ξηραίνόμενος, ἐξ οὗ εἶχε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ Ἀδωνις (νῦν Ἰσραήμ), αἱματόχρους πολλάκις φαινόμενος παρὰ τὴν ἀκτὴν, κατὰ τὸν μῦθον ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδωνίδος, πληγέντος ὑπὸ κάπρου ἐπὶ τοῦ Λιβάνου ὁ Λύκος (νῦν Κεβ, ἦτοι κυνὸς ποταμὸς) ὁ Μαγόρας (νῦν ποτ. Βηρυτουῦ) ὁ Θαμβράς (νῦν Δαμύρ) ὁ Χερσαῖος (νῦν Κορατζέ), ὅστις ἦν ὁ τὸ νότιον ὄριον ἀποτελῶν. — Οἱ κάτοικοι, Φοινικεῖς, ἦσαν Σημιτικῆς καταγωγῆς, καὶ μετὰ τῶν Ἑβραίων, τῆς Κανανιτικῆς φυλῆς ἐλέγαντο δ' ἀποικήσαντες ἐκεῖ ἐκ τῶν ἀκτῶν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης (Ἡρδ. Ζ, 89), κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς πάντως χρόνους. Μνημονεύει δ' αὐτῶν ἡ ἱστορία ἀνάκαθεν ὡς λαοῦ ἐμπορικωτάτου, θαλασσοποροῦντος ἐξ Ἰνδιῶν μέχρι τῆς Βρετανίας, ἰσως μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνατολικοῦ Ὀκεανοῦ, πολυαριθμοὺς ἐκπέμποντος ἀποικίας, καὶ διὰ ξηρᾶς ἐτι ἐμπορικῆς ὁδοῦς διανοίγοντος. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους αὐτοὶ ἐφεῦρον τὴν γραφὴν καὶ τὴν ἀριθμητικὴν, τὸν ὕαλον, τὴν βαφὴν διὰ πορφύρας, τὴν μεταξουργίαν, κτλ. Ἐἶχον δὲ φήμη οἱ Φοινικεῖς ψευδολόγων καὶ ἀπατεῶνων (Ὀμ. Ξ, 288—369. — Πλάτ. Πολ. 414). — Φοινικικοὶ δὲ πόλεις, ἢ χωρὶς εἰς πόλεις ἀνήκουσαι, ἦσαν ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον, ἡ Ἀραβὸς (νῦν νῆσος Ἀρβάδ ἢ Τρουάδ), μετὰ προαστείου κειμένου ἀπέναντι αὐτῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεξαρτήτου πόλεως γενομένου, τῆς Ἀνταράδου (νῦν Γαρτός) ἡ Μάραθος (νῦν Ἀμρίτ μετ' ἐρείπτων καὶ ἀκροπόλεως σπουδαιοτάτης διὰ τὴν φοινικικὴν ἱστορίαν) ἡ Σιμύρα (νῦν Σίμρα, μετ' ἐρείπτων) ἡ Ἀρκα (νῦν ὄμ.), εἰς ἧς τὴν χώραν ἰδράθη ἡ Τρίπολις (νῦν ὄμ.) ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν Τυρίων, Σιδωνίων καὶ Ἀραβίων ἡ Βύδλος ἡ Βηρυτὸς ἡ Σιδῶν (νῦν Σαῖδὰ), ἥτις ἐθεωρεῖτο καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη πασῶν τῶν Φοινικικῶν πόλεων ἡ Τόρος, ὑπὸ Σιδωνίων ἰδρυθεῖσα, εἶτα ἡ πασῶν ἰσχυροτάτη, ἡ ἀνήκον καὶ τὰ χωρὶα Ἀκκῶ καὶ Δάρα (Στρβ. ΙΣΤ, 756. —

Mela A, 12. — Pl. B, 19, 17). — Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀποικιῶν τῶν Φοινίκιων ἦν ἡ Καρχηδών, ἐπὶ τῆς βορείας παραλίας τῆς Ἀφρικής.

Φοινίκιον ὄρος, μικρὸν ὄρος ἐν Βοιωτίᾳ, μεταξύ τῶν λιμνῶν Κωπαΐδος καὶ Ὑλίκης (Στράβ. Θ, 410).

Φοινικεύς, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἡ πρὶν Μεδιάν, εἶτα κατὰ τὸ Φοινίκιον ὄρος κληθεῖσα (Στράβ.).

Φοινικεύς (ὁ), 1) πόλις τῆς Λυκίας, κατὰ τοὺς πρόποδες τοῦ Ὀλύμπου, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τοῦ Σερβιλίου καταστραφεῖσα, διότι ἦν ὁρμητήριον πειρατῶν (Cic. Verr. II, 21). — 2) Λιμὴν τῆς Λυδίας ἢ Ἴωνίας κατὰ τοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Μιμαντος (Θουκ. II, 35), πιθανῶς ὁ νῦν Τεσσαμές. — 3) Λιμὴν τῆς Μεσσαηνίας, δυτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα (Παυσ. Δ, 32, 12). Νῦν Ἀνοθέρα. — 4) Κόλπος καὶ λιμὴν εἰς τὴν ἀνατολικὰ τῆς νήσου Κυθέρων (Ξενφ. Ἑλλ. Δ, 87). Νῦν Αὐλεμόνα. — 5) Πόλις καὶ λιμὴν εἰς τὰ νότια τῆς Κρήτης (Στράβ. Βυζ. — Περξ. Ἀσπ. ΚΖ). Φοίνιξ Λαμπέων, κατὰ Στράβωνα, λιμὴν τῆς πόλεως Λάμπης. — 6) Λιμὴν τῆς Σικελίας, ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Ἐλώρου (Πτελμ.).

Φοινικεύσσα, μία τῶν Αἰόλου ἢ Λιπάρων νήσων (Ἰδ.) (Στράβ.). Νῦν Δαττάλον.

Φοίνιξ (ὁ), τὸ δένδρον τοῦ φοίνικος, ἢ χουρμαδιά καὶ ἡ (βαλανοφόρος) φοίνιξ, ἢ

καρποφόρος. Παρὰ Ῥωμαίοις ἀντικατέστησε τὴν δάφνην, καὶ εἶδεδότο εἰς τοὺς κηνήτας.

Φοίνιξ, 1) ὁ μυθικὸς γενάρχης τῶν Φοινίκων, πατὴρ τῆς Εὐρώπης (Ὀμ. Ἰλ. Εἰ, 321), ἢ, κατ' ἄλλους, ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἀργιόπης ἢ Τηλεφάσσης, ὅστις ἀπελθὼν εἰς ἀναζητήσιν τῆς ἀδελφῆς του, ἀνέμασε λαὸν τινα τῆς Ἀφρικής καθ' ἑαυτὸν Φοινίκας. Τέκνα αὐτοῦ λέγονται ὁ Πέτρος, ἡ Ἀστυπάλη ἢ Ἀστυκάλαια, ἡ Εὐρώπη, ἡ Φοινίκη, ὁ Ἀδωνίς. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀμόντορος καὶ τῆς Κλεοβούλης, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του διότι ἠράσθη δούλης, κατὰ τινὰς καὶ τυφλωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ θεραπευθεὶς ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, ἤλθεν εἰς Θεσσαλίαν πρὸς τὸν Πηλέα, ἐγκατέστη ὑπ' αὐτοῦ βασιλεὺς τῶν Δολιπῶν, ἀνέθρεψε τὸν Ἀχιλλέα, καὶ παρηκολούθησεν αὐτὸν εἰς Τροίαν (Ὀμ. Ἰλ. I, 448. — Ἑὐρπ. Φοίνιξ. — Ἀρσεν. Ἀχρ. 421. — Ἀπλλδ. Γ, 13, 8. — Διμοθ. Πρπρσθ. Σλ. 417). — 3) Ἀθηναῖος ἱαμβογράφος (Ἰδ.), φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος. — 4) Μυθικὸν ἱερὸν ὄρεον τῶν Αἰγυπτίων, καθ' Ἡρόδοτον (II, 73), ἀπὸ 500 ἔτη, ὅτε ὁ πατὴρ του ἀπέθνησκεν, ἐκ τῆς Ἀραβίας, τῆς γῆς τῆς γεννήσεώς του, εἰς Ἡλιούπολιν τῆς Αἰγύπτου ἐρχόμενον, ἵνα καταθέσῃ τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς του εἰς ὕδν ἐκ μύρρων, καὶ ἐνταριάζῃ αὐτὸ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἥλιου. Εἶχε μορφήν αἰετοῦ καὶ πτερὰ χρυσοπύρφουρα. Ὁ δὲ Ἰάκχιτος διηγείται (Λιμ. VI, 28), ὅτι ὅτε τὸ τέλος αὐτοῦ ἐπλησίαζεν, ἐκτιζεν ἐν Ἀραβίᾳ φωλεάν, ἐξ ἧς νέος φοίνιξ ἐξήρχετο, καὶ οὗτος ἀμέσως ἔκαμε τὸν πατέρα του εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἥλιου, καὶ εἶτα τὸν ἐθάπτε. Κατ' ἄλλους, πολὺ ποιητικώτερον, ὁ φοίνιξ ζῆσας 500 ἢ 1461 ἢ 7006 ἔτη, κατεσκεύαζεν αὐτὸς τὴν πυράν του ἐκ μυρροφόρων φυτῶν, ἐκαίετο ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἐκ τῆς τέφρας του νέος φοίνιξ ἀνεγεννᾶτο. Τινὲς ἐξελάμβανον αὐτὸν καὶ ὡς ἀληθῶς ὑπάρχον πτηνόν, φωλεὰς ἔχον εὐώδεις εἰς τοῦ Νεῖλου τὰς πηγὰς, ἀκτινοβολοῦν, κτλ. (Plin. X, 2. — Ὀν. Μοι. XV, 392).

Φοίνιξ, 1) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Λοκρίδος, πρὸς τοὺς συνόρους τῆς Θεσσαλίας, κατὰ τὰς Θερμοπύλας (Ἡρόδ. Ζ, 176. Στράβ.). — 2) Ποταμὸς οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Λίγυου ἐν Ἀχαΐᾳ.

Φοίνισσα, τὸ θηλυκὸν τοῦ Φοίνιξ, ἢ κάτοικος τῆς Φοινίκης. Αἱ Φοίνισσαι, μία τῶν τραγωιδιῶν τοῦ Εὐρύπιδου, οὕτως ἐπονυμαζομένη διότι ὁ χορὸς σύγκειται ἐκ Φοινισσῶν γυναικῶν.

Φοιντεῖαι, καὶ Φοιντεῖαι, κτίσμα Φοιντείου, υἱοῦ Ἀλκμαίωνος, πόλις τῆς Ἀκρνανίας, βορείως τῆς Στράτου, ἐπὶ πολὺ τοῖς Αἰτωλοῖς ὑποκειμένη (Θουκ. II, 106. — Ἠσλδ. — Στράβ. Βυζ.).

Φοιντεῖον ὄρος, μία τῶν Κυκλάδων νήσων, μικρὰ καὶ τραχεῖα, δι' ἣ καὶ σιδηρᾶ ἐπελέγετο. Κεῖται μεταξύ Μήλου καὶ Σικίνου. Οἱ κάτοικοι ἦσαν Δωριεῖς, ἀλλ' ἀνήκον τῇ ἄττικῇ συμμαχίᾳ (Στράβ. I, 484. 485).

Φοιντεῖον ὄρος, ὁ συγχεόμενος ἐν μεταλλικῶν ἐλάσματων, μιμουμένων τὰς φο-

λίθας (λεπίδας) τῶν ὄρεων, κατ' ἀντίθεσιν τῶν λεπιδωτῶν, ὧν τὰ ἐλάσματα ἦσαν στρογγύλα, ὡς αἱ λεπίδες τῶν ἰχθύων.

Φοιντεῖον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, καρέκταις τοῦ Ἐρυμάνθου, δασαδὲς ἀποτελοῦν ὄροπέδιον μεταξύ Ἀρκαδίας καὶ Ἠλιδος (Στράβ.). Νῦν Ἐπρία.

Φόλος, εἰς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Σιληνοῦ καὶ τῆς νύμφης Μηλέας, κατοικῶν

τὸ ὄρος Φολδὸν ἐν Πελοποννήσῳ. Παρ' αὐτῷ ἐφιλοξενήθη ὁ Ἡρακλῆς, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον· ἀλλ' ἐκ τοῦ οἴνου ἐνέπινε μετὰ τῶν ἄλλων Κενταύρων ὁ Φόλος, δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ δώσει· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς, εἰσελθὼν εἰς τὴν ἀποθήκην, ἐπιε παρ' ἄδειαν. Ἐκ τῆς δομῆς δὲ κατονοήσαντες τὴν εἰσοδὸν οἱ Κένταυροι, εἰσώρισαν, καὶ ἰσχυρὰ συνεκροτήθη μάχη, καθ' ἣν κατετροπώθησαν ὁ δὲ Φόλος, θαλήσας νὰ ἐξαγάγῃ δηλητηριώδες βέλος δ' εἶχε πληγῶσαι ἄλλον κένταυρον, ἐτρόθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς καὶ ἀπέθανε (Θεοκρ. Ἰδ. ΣΤ, 149. — Ἀπλλδ. Β, 5, 4).

Φόνοσ. Οἱ Ἀθηναῖοι τὸν φόνον ὡς ὑπερτάτω· ἀσέβες καὶ θεομισῆς ἐγγύημα θεωροῦντες, ὑπέβαλλον ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων, καὶ κατὰ τὴν Δρακόντιον νομοθεσίαν, τὰς περὶ φόνου δίκας εἰς τὸ ἀνώτατον πάντων τῶν δικαστηρίων, τὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκ τῶν ἐμπειροτάτων καὶ μᾶλλον ἀξιογράτων ἀνδρῶν συγχεόμενον, ἀρχαιοτάτα μὲν ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν φυλῶν, μετέπειτα δὲ, ἀπὸ Σιδωνός, ἐκ τῶν πάντοτε ἐξιόντων 9 ἀρχόντων. Καὶ ὁ τὸ ἄκρως δημοκρατικὸν πολίτευμα εἰσαγαγὼν Σόλων, εἰς τοῦ παλιμβούλου δήμου τὴν εὐθυκρασίαν καὶ ἀκεραιότητα μὴ ἐντελῶς πεποιθὼς, διετήρησε τὴν ἐπὶ τοῦ ἔκουσίου ἢ ἐκ προνοίας φόνου δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις ἐκεῖθεν εἶχε καὶ τὴν ἐπιουμιαν. Ὡς φονεὺς (ἐκ προνοίας) δὲν ἐθωρεῖτο ὁ φονεὺς ἐν ἀμόνη καὶ ὑπερασπίσει τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς καὶ τιμῆς, καὶ τῆς τῶν οἰκείων του. Τοὺς φονεῖς δ' ἐδικαιοῦντο νὰ καταμηνύωσι μόνοι οἱ ἐγγύτατοι συγγενεῖς, μέχρις ἀνεψιῶν, ὑποστηριζόμενοι καὶ ἐκ τῶν ἀπωτέρων, μέχρις ἀνεψιαδῶν, καὶ ἐκ τῶν φρατέρων (Διμοθ. Ἑὐργ. κ. Μισθ. 1100. Μυρτ. 1069). Καὶ ὁ βουλομένης δὲ ἤδύνατο, οὐχὶ μὲν νὰ ἐγκαλέσῃ, ἀλλὰ νὰ καταγγέλῃ, ἐν ἐγνώριζε φόνον. Ὁ ἀκαξ ἐγκαλέσας δὲν ἤδύνατο πλεῖον ν' ἀποστή τῆς δίκης· ἐπαύε δ' ἡ καταδίωξις μόνον ἐν ὁ φο-

νευθείς είχε πρό του θανάτου απολύσει της εὐθύνης τὸν φονέα (Δμοθ. κ. Ναυσμ. κ. Ξνκ. 991. π. Πνκν. 983). Τὴν εἰσαγωγὴν τῶν φονικῶν δικῶν εἶχεν ὁ ἄρχων βασιλεὺς, ὅστις καὶ ἐν ἀμφισβητήσεσι ἀπεφάσιζε περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ ὡς ἐκούσιου ἢ ἀκούσιου φόνου. Ὁ ἐνάγων ἐκαινοποιεῖ τῆ ἀντιδικωτὴν δικαστικὴν κληρίν, ὅπερ προλέγειν ἡ προαγορεύειν ἐλέγετο (Δμοθ. κ. Μυρτ. 1069. Κ. Νεαίρ. 1348), καὶ ἔκτοτε ὁ ἐναγόμενος εἶργε το τῶν νομίμων, ἦτοι τῆς προσελεύσεως εἰς τὰ ἱερά καὶ τὰς ἀγυαίς. Ἐἴτα δ' ἐγίνοντο τρεῖς προδικασαί εἰς διέλευσιν μηνὸς μεταξὺ ἐκάστης, καὶ μετὰ ἓνα ἔτι μῆνα ἤρχετο ἡ δικαίσιμος ἡμέρα. Ἐπειδὴ δ' ὤφειλε νὰ διεξαχθῇ ἡ δίκη ὑφ' ἑν ἄρχοντα καὶ αἱ προδικασαί, διὰ τοῦτο αὐταὶ οὐδέποτε ἤρχιζον κατὰ τοὺς τρεῖς τελευταίους μηνῶς τοῦ ἔτους, ἀλλ' ἀνεβάλλοντο διὰ τὸ προσεχές. Ἡ δίκη διεβήγετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἄρειου Πάγου ἐν ὑπαίθρῳ, καὶ κατὰ Λουκιανὸν (Ἐρμ. δτ. β' π. Οἶκον. 18), διὰ νυκτὸς, κατὰ τὰς ἀποφράδας ἡμέρας, ἦτοι τὰς τρεῖς τελευταίας τοῦ μηνὸς. Οἱ ἀντιδικῶν ἐκάθηντο ἐπὶ δύο ἀξέστων (ἀργῶν) λίθων, λεγομένων τοῦ μὲν τῆς ὕβρεως, τοῦ δὲ τῆς ἀναιδείας· ὡμνῶν δ' ἀμφοτέροι φοβερὸν ἄρκον, τὴν διωμοσίαν, ἐπὶ τῶν ἱερῶν σφαγίων πατοῦντες, καὶ ὡμλῶν ἀνευ μακρηγοριῶν, ἐκάτερος δὲ, πρῶτο λόγιαν καὶ δευτερολογίαν, ἐπιτροπομένου εἰς τὸν ἐναγόμενον, ἂν ἤθελε, νὰ φύγη ἐκτὸς τῆς Ἀττικῆς, πλὴν ἂν ἦν πατροκτόνος (Πολδ. Η, 117), μετὰ τὸν πρῶτον λόγον, δημευομένης τῆς οὐσίας του. Οἱ δικαστὴ ἐψήφισον τότε κατὰ συνείδησιν εἰς δύο κἀδίσκους, τὸν ἀπολύοντα καὶ τὸν ἀπολύοντα, καὶ, ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας, ἐνίκα ἡ ψῆφος τῆς Ἀθηναίης, προστιθεμένη εἰς τὰς ἀλωαικῆς. Ἦν δ' ἡ ποιγὴ ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένη, κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἐγκλήματος, θάνατος κατὰ πόλιν φονεύσαντος, ἀειφυγία κατὰ φονεύσαντος ξένου, πληρεξουσίτης ἀν-

δροληψίας εἰς τοῦ φονευθέντος τοὺς συγγενεῖς κατὰ τῶν συγγενῶν τοῦ φονέως, μέχρι τριῶν, ἂν οὗτος εἶχε δραπετεύσει ἀδικαστος. Οἱ δὲ μὴ ἐκ προνοίας (οἱ ἀκούσιοι) φόνου, ἐδικάζοντο ὑπὸ τῶν Ἐφετῶν, αἰρετῶν δικαστῶν, προβεβηκότων τὴν ἡλικίαν, εἰς 4 διάφορα δικαστήρια, ἀναλόγως τῆς κατηγορίας των, τὸ Παλάδιον, αἱ ἐπὶ ἀκουσίῳ φόνῳ ἢ ἐπὶ προτροπῇ εἰς φόνον ἐκτελεσθέντα, καταδικαζόμενοι εἰς φυγὴν μέχρι οὗ συγγερῶσιν ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, ἢ, ἐλλείψει αὐτῶν, ὑπὸ τῶν φρατῶρων τὸ Δελφίνιον, οἱ ἀξιοῦντες ὅτι δικαίως ἐφόνευσαν, δ, ἂν ἀπεδείκνυσον, ἠθωοῦντο, ἂν δ' οὐχί, ἐτιμωροῦντο ὡς φονεῖς· τὸ Πρυτανεῖον, τὰ ἄψυχα ὄργανα φόνου, ἄτινα, ὡς βέβηλα, ἐρίπτοντο ἐκτὸς τῆς χώρας· τὸ ἐν Φρεαττοί, κατὰ τὴν ἀκτὴν ἐκτὸς τοῦ λιμένος τῆς Ζέας, οἱ ἤδη εἰς φυγὴν καταδικασμένοι καὶ δικαζόμενοι ἐπὶ νέρῳ ἐγκλήματι (Ἰδ. Φρεαττοίς).

Φορῶν, τὸ τέλος δ' ἕκαστος τῶν ἐρασισταῶν συνεισέφερον εἰς τὴν ἑταιρείαν αὐτοῦ.

Φορβας, 1) Υἱὸς τοῦ Λαπίθου καὶ τῆς Ὀρσινόμης ἢ Ἐριλίνης, ἀδελφὸς τοῦ Περιφαντος, ὑπὸ τῶν Ῥοδίων, ἐντολῇ τοῦ χρησμοῦ, κληθεὶς, μετ' ἀποικίας Λαπίθων ἐλθὼν, καὶ καθάρσας τὴν νῆσον ἀπὸ τῶν δηλητηριωδῶν ἐκεῖ ὄφρων, καὶ ὡς ἦρος ἐν αὐτῇ λατρευθεὶς (Διδδ. Δ, 58). Ὁ αὐτὸς λέγεται ἄλλως καὶ ἐκ Θεσσαλίας εἰς Ὀλετὸν τῆς Ἀχαΐας, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἡλιδα, πρὸς τὸν βασιλέα Ἀλέκτορα ἐλθὼν, καὶ βοηθήσας αὐτὸν κατὰ τοῦ Πέλοπος, δοὺς δ' αὐτῷ εἰς γάμον τὴν ἰδίαν θυγατέρα Διογένειαν, καὶ λαθὼν εἰς δευτέραν γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ὑρμίαν, ἐξ ἧς ἔσχεν υἱοὺς τὸν Αὐγείαν καὶ τὸν Ἄκτορα. Ἀκαθέκτου δ' ὦν καὶ ἀρπυκτικῷ χαρακτῆρος, ἐπῆλθε μετὰ στρατοῦ Φλεγύων κατὰ τοῦ ναοῦ τῶν Δελφῶν, καὶ ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος (Πάυσ. Β, 1.— Ἀπλλδ. Β, 55.— Ὀν. Μετ. ΧΙ, 413, ΧΙΙ, 322). — 2) Βασιλεὺς τῶν Κορυθήων, φονευ-

θεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθέως, εἶχεν ἱερὸν ἐν Ἀθήναις καλούμενον Φορβάντιον (Ἀνθ. περὶ Μυστ. Σλ. 20.— Ἀρπκρ. λξ.). — 3) Βασιλεὺς τῆς νήσου Λέσβου, οὗ τὴν θυγατέρα ἤρπασεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν (Ὀμ. Ἰλ. Ι, 665). — 4) Υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ πατὴρ τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τοῦ Ἄργου (Πάυσ. Β, 16). — 5) Υἱὸς τοῦ Τριόπα, πατὴρ τοῦ Πελλήνος (Ὀμ. Ὑμν. Ἀπόλλ. 211.— Πάυσ. Ζ, 28). — 6) Υἱὸς Κριάσου καὶ Μελανθοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Ἐρευθαλίωτος, πατὴρ τοῦ Ἀρέστορος. — 7) Ἀκαρναν, μετὰ τοῦ Εὐμόλπου συνεκατραπέσας κατὰ τῆς Ἑλευσίως. — 8) Λέσβιος, πατὴρ τοῦ Διομήδους (Ὀμ. Ἰλ. Ι, 665). — 9) Υἱὸς Μιθιωνος ἐκ Σουήνης, ἀντροφος τοῦ Φινέως (Ὀν. Μετ. V, 74). — 10) Ἐπίσημος Τρῶς, πατὴρ τοῦ Τλιονέως (Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 400).

Φορβεία, 1) σκηνὸν ἄνευ χαλινῶν, δι' οὗ περιδέεται τὸ στόμα τοῦ ἵππου, βοδὸς ἢ

δου (τὸ καπίστρι). — 2) Δέρμα δ' οἱ αὐληταὶ περιέδον περὶ τὸ στόμα καὶ τὰς παρειάς των, πρὸς πληρεστέραν συγκέντρωσιν τοῦ

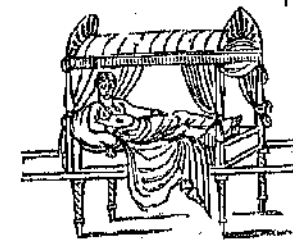

ἤγου εἰς τὸν αὐλόν (Ἀρσφ. Σφ. 580. Ὀρν. 862).

Φορβος, πατὴρ τῆς Προνόης, γυναῖκός τοῦ Αἰτωλοῦ (Ἀπλλδ. Α, 38).

Φορβείν, ἔδρα ἢ κλίνη διὰ χειρῶν φερομένη, κατ' ἀρχαίαν ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς Ἀσianoῖς, εἴτα δὲ εἰσαχθεῖσα παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις διὰ τὰς πλουσίας γυναῖκας καὶ τοὺς

ἀβροδαιίτους ἄνδρας, καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὰ τοιαῦτα φορβεῖα ἦσαν ὑπόστεγα, διὰ θερμάτων στεγαζόμενα, εἶχον περίξ παραπετάσματα, καὶ ἦσαν

ἐστρωμένα, ὥστε ὁ ἐγκείμενος εἰς αὐτὰ ἠδύνατο νὰ κοιμᾶται, ν' ἀναγινώσκη, νὰ γράφῃ. Ἐφερον δ' αὐτὰ δοῦλοι 2, 4 ἢ καὶ 6.

Φορβύδες, αἱ Γραιαὶ καὶ αἱ Γοργόνες, ὡς θυγατέρες τοῦ Φόρκου (Δισχ. Πρωμ. 793.— Ἀπλλδ. Δ, 2, 5).

Φορβυκος λιμὴν, ἐν Ἰθάκῃ λιμὴν ἀσφαλῆς εἰς τῆς νήσου τὰ νότια (Ὀμ. Ὀδ. Ν, 96).

Φορβυκος, **Φορβυκον**, ἢ **Φορβυκος**, 1) Θαλάσσιος δαίμων, υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γαίας (Ἡσδ. Θεογ. 237), ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θεώσης, καθ' Ὀμηρον (Ὀδ. Α, 71. Ν, 96) ἐξ ἐναντίας πατὴρ τῆς Θεώσης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Νηρέως καὶ Θαύμαντος, τῆς Εὐρυβοίας καὶ τῆς Κητοῦς, ἐκ ταύτης πατὴρ τῶν Γραιῶν καὶ Γοργόνων (Φορβύδων), τῶν Ἐσπερίδων, καὶ τοῦ δράκοντος Λάδωνος, ὅστις ἐφόλαττε τὰ μήλα τῶν Ἐσπερίδων (Ἡσδ. Θεγ. 270, 323), ἐκ δὲ τῆς Ἐκάτης πατὴρ τῆς Σκύλλης. Ἐπιστάβετο δὲ κατοικῶν ἐν Λιβύῃ, παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Τριτωνίδος λίμνης (Πάυσ. Β, 21). — 2) Υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, ἡγεμῶν τῶν Φρυγῶν, οὗς ἐξ Ἀσκανίας ἔφερον εἰς βοήθειαν τῶν Τρῶων. Ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰαντος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 862. Ρ, 218. 312).

Φορμιλαί, πρὶν **Φορμιλαί**, πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ὑποτιθεμένη κατοικία τῶν Λαϊστρυγόνων (Στράβ.).

Φορμιγῆ, ἰδ. Μοῦσικῆ.

Φόροις, καὶ **Φόριμος**, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων τυράννων Γέλωνος καὶ Ίέρωνος, καταγόμενος ἐκ τῆς ἀρκαδικῆς πόλεως Μαινάλου. Ἦν δὲ καὶ παιδαγωγὸς τῶν υἱῶν τοῦ Γέλωνος, καὶ μνημονεύεται ὡς γράψας καὶ κωμωδίας (Παυσ.)

Φορμηΐστος, ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους χλευαζόμενος μαθητὴς τοῦ Αἰσχύλου, διότι ἔτρεφε πύργον μακρὸν, ἵνα φαίνεται σοβαρὸς καὶ φοβερός (Ἄριστ. Βατρχ. 965. Ἐκκλ. 97).

Φορμίλων, 1) Στρατηγὸς Ἀθηναῖος ἐπίσημος κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ πρὸ τούτου ἐτι ἐπὶ τοῦ πολέμου κατὰ τῶν Σαμίων, τῆ 432 π. Χ. Συμπράξας εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ποτιδαίας (Θουκ. Α, 64. 65. 197), ἐπολέμησε τὸ ἐπιπνέτος κατὰ τῶν Καλλιδικῶν πόλεων (Θουκ. Β, 29), εἶτα κατὰ τῶν Ἀμβρακικῶν (Ἀντ. Β, 80), καὶ εἶτα πάλιν ἐν Ἀκαρνανίᾳ. — 2) Δούλος ἐν Ἀθήναις, εἶτα πλούσιος ἐναδειγθεὶς μεγαλέμπωρος, καθ' οὗ σώζεται λόγος τοῦ Δημοσθένους. — 3) Περιπατητικὸς, ὅστις εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ διδάξῃ σχολαστικῶς τὸν Ἀννίβαν τὴν πολεμικὴν. (Cic. d. Or. II, 58, 75. 19, 77), δι' ὃ καὶ Φορμίωνα εἶλεγον παροιμιακῶς οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς ὀμιλοῦντας περὶ πραγμάτων ἃ δὲν ἐγνώριζον. — 4) Πλούσιός τις πολίτης ἐν Ἀθήναις (Δημοθ. κ. Μετδ. 595). — 5) Ῥήτωρ Ἀθηναῖος (Δημοθ. κ. Λεπτ. — 5) Δούλος τοῦ Ἀθηναίου Δίωνος (Δημοθ.).

Φόριμος, ναύαρχος Ἀθηναῖος (Ἡρόδ. Ζ, 182).

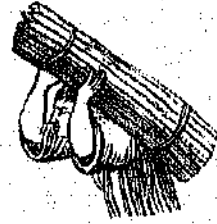
Φόρος. Παρ' Ἀθηναίους εἰς τοὺς πολίτας κραιοπικὴ φορολογία δὲν ἐπεβάλλετο, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς μεταίκοιους καὶ ξένους τὸ μετοίκιον ἢ τὰ ξενικά (Δημοθ. κ. Ἐδδουλ. 1309), 12 δραχμαὶ δι' ἕκαστον, διὰ δὲ τὰς χήρας 6 ετησίως· ἄλλως δ' ἐπῆρκον εἰς τὰς δημοσίας ἀνάγκας καὶ τῶν εἰσοδημάτων δημοσίων κτημάτων, τῶν μεταλλείων, κλπ. ἐκ τῶν τελῶν τῆς εἰσαγωγῆς,

ἐκ τῶν προστίμων, τῶν δημοπρατίων καὶ τῶν λειτουργιῶν (Ἡδ.). Φόροι δὲ ἐλέγοντο εἰ ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων, ἀπὸ Ὀλ. 77, γ' — 92, 6 (470 — 411 π. Χ.) ἐπιβληθέντες εἰς τὰς συμμάχους πόλεις ὅσαι δὲν ἠδύνατο ἢ δὲν ἤθελον διὰ στρατοῦ ἢ πλοίων νὰ συντελῶσιν εἰς τὴν κοινὴν ὑπεράσπισιν, καὶ συνεποιοῦντο οὗτοι κατ' ἀρχὰς εἰς 330 τάλαντα περίπου, ἐξηκολούθησαν δ' αὐξανόμενοι, μέχρις οὗ περὶ τὰ τέλη ὁ Ἀλκιβιάδης ὤρισεν αὐτοὺς εἰς πλέον ἢ διακόσια καὶ χίλια τάλαντα (Λύκ. Π. Βιρήν.) — Ἰδ. Rang. Ant. Pol I, σλ. 236 ἐπ.). Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τῶν φόρων τούτων τὸ ταμεῖον κατετέθη εἰς Δῆλον, εἶτα δὲ μετετέθη εἰς Ἀθήνας, εἰς τὸν ἐπισθόδομον τοῦ Παρθενῶνος ὑπὸ Περικλέους, δαπανήσαντος αὐτοῦς εἰς κἀμνησιν τῶν Ἀθηναίων. — Καὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὁμοίως φόρος κατεβάλλετο ὑπὸ μόνων τῶν περιόικων, καὶ δὴ ἐν Δηγητῆ τῆς Κρήτης ἐκ 4 δραχμῶν ετησίως (Ἀθην. Γ', 143) ἐν Σπάρτῃ δ' οἱ πολλοὶ συνεισέφερον μόνον τὰ τροφίμα τῶν συσσιτίων, εἰς εἶδη.

Φορτηγὸς, ναῦς, κατ' ἀντίθεσιν τῆς πολεμικῆς, ἢ φορτίον φέρουσα, ἢ καὶ ἄλλως

στρογγύλη λεγομένη. Καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ζώου, ταῦτόν τῃ φορεῖς, ἀχθοφόρος (χαμῆλης) (Θεόγν. 679. — Ὀμ. Ἰλ. Σ, 566.).

Φορωναεύς, υἱὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς

Ἰκεανίδος Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Αἰγιαλέως, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐνθα καὶ τὴν λατρείαν τῆς Ίρας εἰσήγαγε καὶ τὴν Ἀκρόπολιν ἔκτισε περὶ τὰ 1800 π. Χ. κατὰ τινάς. Συνετέλεσε δ' εἰς τὴν ἐξημέρωσιν καὶ τὸν ἐκπολιτισμὸν τῶν λαῶν τῆς Πελοποννήσου, συνοικίας αὐτοὺς εἰς χωρία καὶ πόλεις, καὶ τὸ πῦρ πρῶτος εἰσαγαγὼν παρ' αὐτοῖς. Ἰδ. λατρεῖο ἐπομένως ὡς ἦρας ἐν Ἄργει, καὶ νεκρώσιμοι θυσιῖ ἐτελοῦντο αὐτῷ. Σόζωγος αὐτοῦ ἦν ἡ νύμφη Λαοδίκη, τέκνα δὲ ὁ Ἄπις, ἡ Νιόβη, ὁ Κάρ (Ἀπλλδ. Β, I, 1). Καὶ ἐν γένει οἱ Ἀργεῖοι, ὡς ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐλέγοντο Φορωναεῖδαι, καὶ ἡ Ἰὼ Φορωνίς (Θεόγρ. ΚΕ, 200. — Ὀν. Μοι. I, 668).

Φορωναεύς, ἡ ἐπιγραφὴ μὴ συζωμένου ἐπικού ποιήματος τοῦ Ἰλλυανίκου (Στράβ.), πιθανῶς τὰς πρώτας τύχας τοῦ Ἄργους ψάλλοντος.

Φορῶν ἄξιον, λέξις ἐν Σπάρτῃ σημαίνουσα τὴν ἐκτός τῆς πόλεως προάσκησιν τῶν παιδῶν, ὅσοι πρὸς σωμαστικὴν ὑπεβάλλοντο εἰς μαστίγωσιν περὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀρτέμιδος (Ἡσυχ.). Κατὰ τινάς ἡ παράδοξις λέξις ἐστὶ παράγωγος τοῦ φορῶν = φύσις καὶ τοῦ ἄξιον = ἀξίως, ἐπιτομὴ δὲ τῆς τοῦ ἀσκήσις.

Φορῶν ἄτατα (τά), πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀττικοῦ χιώρας τῆς Μηδίας, ἐνθα διεχειμαζον συνήθως οἱ διάδοχοι τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν ἀρχὴν, ἔκειτο ἐπὶ λόφου ὀχυρωτάτου (Δίων Κασσ. — Στράβ.).

Φορῶν ἄρτης, 1) βασιλεὺς τῶν Παρθίων, υἱὸς τοῦ Ἀραάκου, περὶ τὰ 181 π. Χ. — 2) Υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Δητέκου, ἐπὶ 22 ἐτῶν (656 — 635 π. Χ.) τοὺς Πέρσας καὶ ἄλλους τῶν περιόικων λαῶν ὑποτάξας, εἶτα δὲ τοὺς Ἀσσυριοὺς ὑποκύψας (Ἡρόδ. Α, 96. 102).

Φορῶν ἄρτης, 1) πατὴρ τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Μηδίας Δητέκου (Ἡδ.). — 2) Υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Δητέκου, ἐπὶ 22 ἐτῶν (656 — 635 π. Χ.) τοὺς Πέρσας καὶ ἄλλους τῶν περιόικων λαῶν ὑποτάξας, εἶτα δὲ τοὺς Ἀσσυριοὺς ὑποκύψας (Ἡρόδ. Α, 96. 102).

Φορῶν ἄρτης, ἀρχὴν Ἀθηναῖος.

Φορῶν ἄρτης, πατὴρ τῆς Πραξιθέας, πενθερὸς τοῦ Ἐραχθέως (Ἀπλλδ. Γ, 15).

Φορῶν ἄρτης, Κύπριος μάντις, προτρέψας τὸν Βούσιριν νὰ σφάζῃ πάντας τοὺς εἰς τὴν χιώραν του προσερχομένους ξένους, καὶ πρῶτος σφαγεὶς ὑπ' αὐτοῦ (Ἀπλλδ. Β, 5, 11).

Φορῶν ἄρτης, Ὀλυμπιονίκης (Πινδ. Ὀλ. I).

Φορῶν ἄρτης, γυνὴ Δαρείου τοῦ Ἰστάκου, βασιλέως τῶν Περσῶν (Ἡρόδ. Ζ, 224).

Φορῶν ἄρτης, Πέρσης σατράπης, ἐν Παναγιήλοις τοὺς Πάρθους καὶ Ὑρκανίους διοικῶν, ὑπετάγη τῷ 330 εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἐπεκυρώθη ὑπ' αὐτοῦ ὡς σατράπης τῶν Πάρθων (Ἄρρ. Γ, 23. 28. Δ, 18). Ἐμεινε δὲ πάντοτε πιστὸς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Καὶ μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ, τῆ 323, ἐπὶ τῆς διανομῆς τοῦ κράτους, τῆ κατεκυρώθη ἡ σατραπεία του (Διόδ. ΙΗ, 3).

Φορῶν ἄρτης, ἐν Ἀττικῇ πάντες οἱ φρατρίαν ἀποτελοῦντες.

Φορῶν ἄρτης, εἶτα καὶ Φατρία. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ὀργανισμῷ τοῦ Ἀττικοῦ λαοῦ, ὅτε διηρθεῖτο οὗτος εἰς 4 φυλάς, ἐκάστη φυλὴ ὑποδιηρθεῖτο εἰς 3 φρατριάς, ὡν ἐκάστη συνέκειτο ἐξ οἰκογενειῶν κυρίως συγγενῶν τὴν καταγωγὴν, διότι Φορῶν ἄρτης ἐσημαίνει ἀρχαιότατα τὸν ἀδελφόν. Λατ. Frater (Ἡσυχ.). Ἐκάστη δὲ φρατρία ὑποδιηρθεῖτο εἰς γένη 30, καὶ διετέλει ὑπὸ πρόεδρον Φατρίαρχὸν καλούμενον (Δημοθ. πρ. Ἐδδουλ. Ε, 7). Τῶν φρατριῶν προστάται ἦσαν οἱ Φορῶν ἄρτης Ζεὺς καὶ ἡ Φορῶν ἄρτης Ἀθηνᾶ, καὶ ἐκάστη φρατρία εἶχαν ἐν Ἀθήναις ἀνὰ ἐν οἰκοδόμημα, ἀγάλματα τῶν θεῶν τούτων περιέχον, καὶ εἰς συνεδριάσεις τῶν φρατριῶν ὤρισμένον (Πολδ. Α, 1), ὡς καὶ ἐν οἰκοδόμημα Φορῶν ἄρτης, ἐν ᾧ κατὰ φρατρίαν συνήρχετο ὁ λαὸς ἐσάκις ἀπηρθεῖτο (Πολδ. 1, 5, 2).

Φορῶν ἄρτης, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν. Ὁ δημότης Φορῶν ἄρτης (Στ. Βζ.).

Φορῶν ἄρτης, θεοὶ ἐν Ἀττικῇ, ἐκτός τοῦ λιμένος Ζεὺς, τοῦ πρὸς τῇ Πειραιεῖ. Ἦν δὲ ἐπώνυμος τοῦ εἰσέτι ἐκεῖ ὀρισταμένου φρατρός

ύδατος ιαματικού (ν. Γαιρλονέρι), και εις την θέσιν ταύτην προσήρχοντο ένα δικασθώσιν, επί του πλοίου, χωρίς ν' αποδώσιν εις την Ξηράν, όσοι είχαν ν' απολογηθώσι διά τι έγκλημα, αλλά διά προηγούμενον άλλο ήσαν καταδικασμένοι εις φυγήν.

«Φρέγελλαι και Φρέγελλα (ή) πόλις του Λατίου εν Ιταλία (Στρεβ. — Στρεβ. Βυζ.). Nün Cerrano.

«Φρεγγηνεία, πόλις Τυρρηνική εν Ιταλία (Στρεβ.). Nün Carl. Guido.

«Φρεκτακινού, λαός της μέσης Ιταλίας, εν τη χώρα των Σαμνιτών (Στρεβ.).

«Φρικίας, Θεσσαλός Ολυμπιονίκης, πατήρ του Ίπποκλέους (Πινδ. Πυθ. 1, 25).

«Φρίκειον, όρος της Λοκρίδος, άνω των Θερμοπυλίων, όθεν οι Διόλεις μετέβησαν εις την Κύμην της Μικράς Ασίας, ήτις δια τουτο και Φρικωνίς επεκλήθη, οι δε κάτοικοι αυτής Φρικωνεΐς (Στρεβ. Π) ως όμοίως, δια τον αυτόν λόγον και οι της εν Μυσία Λαρίσης.

«Φριξία (ή) και Φριξία, αρχαία πόλις της Τριφυλίας εν Ήλιδι της Πελοποννήσου, επί όρους κειμένου προς τοίς μεθαρτίς της Αρκαδίας (Ήρδ. Δ, 146. — Ξηνφ. Έλλ. Γ, 2, 30. — Στρεβ.).

«Φριξός, υίός του Αθάμαντος, βασιλέως της Βοιωτίας, και της Νεφέλης, όστις, διαδληθείς υπό της μητρώς του Ίνους προς τον πατέρα του, και κινδυνεύων να θυσιασθῆ υπό αυτού, έφυγε συμβουλή της μητρώς του, και παρά του Έρμου ως δώρον χρυσόμαλλον λαβών κριόν, διέπλευσεν επ' αυτού, μετά της αδελφής του Έλλης, το πέλαγος. Και ή μὲν Έλλη πεσούσα επνήγη εις τον πορθμόν όστις κατ' αυτήν ώνομάσθη, ο δε Φριξός, άφιχθείς εις την Κολχίδα, έθυσεν εκεί τον κριόν, ανέθηκε το χρυσόν αυτού δέρας εις το ιερόν άλας του Άρεως, και ενυμφεύθη Χαλκιόπην, την θυγατέρα του έγχωρου βασιλέως Αίήτου. Έπιανεθών δ' εΐτα, έβασίλευσεν εν Βοιωτία ή αυτός ή οι υίοί του, όστινες ήσαν ο Άργος

Φρόντις, Μέλας και Κυτίλωρος (Ήρδ. Ζ, 197. — Άπλλδ. Δ, 9, 21).

«Φροξυπόλις, εν Ίθρηρα της Ασίας, ή άλλως και Ίθρησσα καλουμένη (Στρεβ.).

«Φροινέμη, θυγάτηρ του βασιλέως της Κρήτης Έτεάρχου (Ήρδ. Α, 154).

«Φρόντες, 1) υίός του Φρίξου και της Χαλκιόπης, θυγατρώς του Αίήτου, βασιλέως της Κολχίδος (Άπλλδ. Ρδ. Β, 1157). — 2) Υίός του Ονήτορος, κυβερνήτης της νηός του Μενελάου, κεραινωθείς υπό του Απολλωνος εις το άκρωτήριο Σούνιον της Αττικής ότε επέστρεφον εν της Τρωάδος (Όμ. Όδ. Γ, 279 — 285). — 3) (ή), θυγή του Πανόου και μήτηρ του Εύφώρου (Όμ. Ίλ. Ρ, 40).

«Φρούρια. Έπί των αρχαιοτάτων, των ήρωϊκών χρόνων, πλείσται πόλις φροδομούντο εις φρούρια όχυρά, εϋτειχεες και εϋπυργοι. Και συνίστατο μὲν ή κυριώτερα αυτών δύναμις εις την έξοχον στερεότητα των τειχών, ών πολλά πολλαχού και μέχρι τουδε άκατάστροφα μένουσι τοσοούτην δε τεράστιοι ήσαν οι διαστάσεις των λίθων εξ ών συνέκιντο, ώστε οι Έλληνες επί των κλασικών ήμερών εξέλαμβάνον αυτά έργα υπεράνθρωπα μυθικών προσώπων, των Κυκλώπων. Έξελέγετο δ' ως επί το πλείστον και ή θέσις δι' αυτά δυσπρόσβλητος επί λόφων ύψηλών και κρημνών, και πρό των τειχών προσέχον συνεχείς πύργοι, μάλιστα επί τα δεξιά τῶ εισιόντι, ως ταύτο άπαντάται έτι εν Τίρουθι, διότι του προσβάλλοντος το άρισतरόν πλευρόν έσκέπετο υπό της άσπίδος, το δε δεξιδν ήν άνοπεράσπιστον. Προσέτι δε και άριγγες ένιαχού επιδεξιώτατα κατεσκευάζοντο προς άμυναν και προσβολήν, ως επίσης εν Τίρουθι (ΐδ.). Έν δε τοίς μετέπειτα χρόνοις ανεπτύχθη ή όχυρωματική επί το έντελέστερον.

«Φρούριον, λαός άσιαγός προς τοίς όρτίοις της Ίνδικης (Διονυσ. Περιηγ. 752).

«Φρούγανα, ξηρά χαμόκλαδα συλλε-

γόμενα δια να κλιωνται «ως επί πυρί» (Ξηνφ. Άνθ. Δ, 3, 8).

«Φρούγετρον, μαγειρικόν σκεύος εις δ έτηγάνιον, έφρυγάνιον δι' ο Σόλων όρισεν εις τούς νόμους του «τάς νύμφας ίούσας επί τον γάμον φρούγετρον φέρειν», σημεϊον άτουργίας (Ήσύχ.).

«Φρυγία, χώρα της μικράς Ασίας, περιλαμβάνουσα κατ' αρχάς πάν το μεσόγειον του δυτικού μέρους της ήμισείας χερσονήσου, προσέτι δε και την νοτίαν άκτήν της Προποντιδος, την εΐτα τη Μυσία άνήκουσαν, μέχρι του Έλλησπόντου, μετά της πρωτεύουσας Δασκυλίου, και το μέρος τουτο έλέγετο μικρά Φρυγία ή Φρυγία κα τα τον Έλληνήσποντον. Αλλά το δεύτερον των όνομάτων τουτων επί των Ήρσοϊκών εξετίνατο και εις μέρη της μεγάλης Φρυγίας μέχρι του Άλυσ ποταμού, και εις αυτό περιελαμβάνοντο και οι πόλις Δορύλαιον, Ήσσηνούς, Ίέρδιον, Άγκυρα, μέχρις ου τα μέρη ταύτα έκυριεύθησαν τῶ 275 π.Χ. υπό των Γαλατών και των Βιθυνών. Τα νότια της χώρας ταύτης ανεκτήθησαν αόδις τῶ 190 π.Χ. υπό των βασιλέων της Περγάμου, και έκτοτε εκλήθησαν Φρυγία επίκτητος. Η δ' εκλαικος νότιος Φρυγία, εις ήν και μόνην περιωρίσθη έκτοτε ή επωνυμία μεγάλης Φρυγίας, αφαιρέθεισα κατὰ το πλείστον υπό των Ρωμαίων από της Συρίας, εδóθη τοίς Περγαμηνοίς και μετά ταύτα έτι, υπό τούς Ρωμαίους, το όνομα εις την έκτασιν ταύτην διατηρούσα, άπέτελει μέρος της επαρχίας Ασίας. Έκτοτε το προς ανατολάς μέρος, το κατὰ τάς βορείους προβάλας του Ταύρου, ήν Φρυγία ή Παρωριος. Πόλις δ' αυτής ήσαν το Τυριάκιον και το Φιλομήλιον. Η δε λοιπή, όσα σχεδόν πάσα ύψηλή κεδιάς, έλέγετο Φρυγία Πισιδική, και πρωτεύουσα αυτής ήν Άντιόχεια ή προς Πισιδία. — Τα όρη της χώρας ήσαν ο Όλυμπος μετα του Δινδύμου, ο Ταύρος, ο Κάδμος, νυν Βαβάς. Ποταμοί δε ο Έρμος και ο

Μαιάνδρος μετά των παραποταμίων αυτών. Είς τα νότια της χώρας υπήρχον πολλοί λίμναι άλατούχοι, ως ή Άναύα, μεταξύ Απαμείας και Κολοσσών και ή Ασκανία. — Οι κάτοικοι Φρούγες ή Βρίγες, εξέλαμβάνον έαυτούς αυτόχθονας, αλλά κατὰ την κοινήν γνώμην της αρχαιότητας ήσαν άποικοι, και καθ' Ήρόδοτον (Ζ, 78) εκ της Θράκης, ένθα Βρύγες ή Βρύγαι έλέγοντο, και καθ' Όμηρον (Ίλ. Π, 717) κατέκον αρχαιότατα περί των Σαγγάριον ποταμόν. Τινές των νεωτέρων θέλουσιν αυτούς Άρμενίους, Άριανής φυλής. Και κατ' αρχάς μὲν εξεταθήσαν επί πολυ της μικράς Ασίας, εΐτα δε βαθμηδόν περιωρίσθη το όνομα εις στενωτέρον κύκλον. Ήσαν ειρηνικοί, εις την γεωργίαν επιδεδομένοι και το εμπόριον. Δι κυριώτεροι των θεοτήτων αυτών ήσαν ή Άγδιστις ή Κυβέλη, ο Σαβάκιος, ήτι ο Βάκχος, και ο Μανής. Βαθμηδόν δε μετά του θρησκευματος αυτών συνανεμίγησαν και άπρεπείς συροφοινικαι τελεται της Αστάρτης, και όργια μετα μουσικής και όρχήσεων επεκράτην εν αυταίς. Παράδοξον έθος είχαν οι Φρούγες να κατοικώσιν εις σπήλαια βράχων, και όλας πόλις να εγκοιστώσιν εντός βράχων άνεσκαμμένων. Και άλλαι επίσημοι πόλις της χώρας ήσαν προς νότον οι Κελαϊνοί, επί των πηγών του Μαιάνδρου, αρχαία των βασιλέων πρωτεύουσα, και καθέδρα της σατραπείας της μεγάλης Φρυγίας επί της περσοκρατίας οι Κολοσσαί ή Κυδάρρα, εΐτα Ίεράπολις οι Πέλται το Καύστρου πεδίον. Προς βορράν το Δορύλαιον (νυν Έσνί Σείρ) το Κοταϊόν (ν. Κιστάλα). Έπί δε των Σελευκιδών προσετέθησαν έτι ή Απάμεια Κιβωτός (και νυν Απάμεια), υπό τάς αρχαίας Κελαϊνάς, αξιόλογον έμπορεϊον επί Ρωμαίων ή Λαοδίκεια ή Απολλωνία ή Σελευκεια τα Σόνναδα, μετά περιφήμων λατομείων μαρμάρου: επί των Περγαμηνών βασιλέων ή Εύμείνεια (Στρεβ. ΙΒ, 5, 71). — ΡΙ. V, 32, 41).

«Φρούγνα (τά), 1) Βορτή της Ρέας ή

Κυβέλης, κατά τὰ φρυγικά ἔθιμα πανηγυριζομένη. — 2) Χωρίον μεταξύ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, εἰς ὃ πιθανῶς τὰ φρύγια ἐπανηγυρίζοντο (Θουκ. Γ', 92. — Στφ. Βυζ.).

Φρόνιμος, ἦν κυριολεκτικῶς εἶδος βασιλέως. Ἰδὸθι δὲ τὸ ἐπώνυμον τοῦτο εἰς ἑταίραν τινὰ ἐκ Θεσπιῶν τῆς Βοιωτίας, Μνησαρέτην καλομένην, καὶ, κατὰ μαρτυρίας ἀρχαίας, τῇ ἐδόθη τὸ νέον ὄνομα ἕνεκα τῆς ἀχρότητός της. Πτωχὴ κατ' ἀρχάς, ἀπέκτησεν ἔπειτα μέγαν πλοῦτον, καὶ ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν Πραξιτέλην ὡς πρότυπον διὰ τὴν Κινδίδα Ἀφροδίτην, καὶ εἰς τὸν Ἀπελλῆν διὰ τὴν ἀναδυομένην. Εἰς τὰ Θέγγητρα αὐτῆς ἐλέγετο ὅτι οὐδεὶς ἀνόπιστο, καὶ τοῦτο κατῴρθε μόνος ὁ φιλόσοφος Ξενοκράτης. Προσβληθεὶς ὑπ' αὐτῆς ὁ ῥήτωρ Ἰσόβιας, τὴν ἐνήγαγεν εἰς τὴν Ἥλιασαν ἐπὶ ἀσέβεια, ὃ δὲ φίλος αὐτῆς Ὑπερίδης τὴν ὑπερήσπισε κατ' ἀρχάς μετ' ἀμφιβόλου ἐπιτυχίας εἰς τὸ τέλος δ' ἐγύμνωσε πρὸ τοῦ δικαστηρίου τὸ κάλλος τοῦ στήθους της, καὶ τότε ἐνίκησε θριαμβευτικῶς. Ὁ Πραξιτέλης τῇ ὑπεσχέθη νὰ τῇ χάριση τὸ ἀριστον τῶν ἔργων του· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἤθελε νὰ τῇ ἡμελογήσῃ ποῖον αὐτὸς εἰδῶρι ὡς τὸ ἀριστον, ἀλλὰ τῇ ἄφησε νὰ ἐκλέξῃ ἑαυτὴν, κατέφυγεν εἰς δόλον, καὶ ἐνῶ ὁ Πραξιτέλης ἦν παρ' αὐτῆς, εἰς δούλος εἰσορμήσας κατ' ἐπιταγὴν της, ἀνήγγειλεν ὅτι καίεται τοῦ καλλιτέχου τὸ ἐργαστήριον. « Ἄν μόνον σώσωσι τὸν Ἰβρωίτα καὶ τὸν Σάτυρον μου, » ἀνέκραξεν αὐτὸς ἐντρομος· καὶ οὕτω γνοῦσα ἡ Φρόνιμος τίνος ἔργων του ὁ ἴδιος ἐπρότιμα, ἀπήτησε καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸν Ἰβρωίτα ἐκ Πεντεληλείου λίθου, καὶ ἀνέθηκεν αὐτὸν εἰς τῆς πατρίδος της τὸν ναὸν τοῦ Ἰβρωίτου, ὅθεν εἶτα ὁ Καλιγούλας τὸν ἤρπασεν εἰς Ῥώμην. Εἰς τὸν αὐτὸν δὲ ναὸν ὁ Πραξιτέλης προσανέθηκε καὶ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἄλλο τῆς Φρόνης, ἐκτὸς ἂν κατὰ λάθος μνημονεύεται τοῦτο, καὶ τὰ δύο ἄγαλματα ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ (Πλουτ. Α, 20. 1. — Αἰλ. π. 1. Θ, 32. — Σχλ. εἰς Hor. Sat. II, 3, 264).

Φρόνιμος, περίφημος διθυραμβοποιὸς καὶ κιθαριστὸς ἐκ Μιτυλήνης τῆς Λέσβου, ἀκμάσας περὶ τὸ 430 π.Χ. Εἰς αὐτὸν προσήκτετο ὅτι ἐξεθένησε καὶ ἐξεθῆλυσε τὸν πρὶν σαβαρώτερον καὶ ἀνδρικοῦτερον χαρακτήρα τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς (Ἄρσφ. Νερ. 967. — Ἡσύχ.).

Φρόνιμος, Ἀχαιοὶ, εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν μετὰ τοῦ Κέρου ἀνάστασιν (Ξενοφ. Ἀνά. Ζ, 2).

Φρόνιμος, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Πολυφράδμου, εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων τραγωιδῶν μετὰ τὸν Θεσπιν, οὐ μαθητὴν λέγει αὐτὸν ὁ Σουίδας. Ὅτι δ' ἦν ἀρχαιότερος τοῦ Δισχύλου μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ πρῶτον ἐνίκησε τῇ 511 π.Χ. Λέγεται δὲ, ὡς ὁ Δισχύλος, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ ἀποθανόν. Τῇ 476 μνημονεύεται ἐπι διδασκῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς (Πλουτ. Θματ. Ε). Ὁ Φρόνιμος εἰσήγαγε πρῶτος, ἐκτὸς τοῦ ἡγεμόνος τοῦ χοροῦ καὶ ἕτερον πρόσωπον, δι' οὗ συνίστη διάλογος, καὶ ὡς ῥυθμὸν δι' αὐτὸν παρεδέχθη τὸ τροχαῖκόν τετράμετρον, ὡς ἀπαντᾷται ἐν τοῖς πλείστοις τῶν Περσῶν τοῦ Δισχύλου. Ὅτις ὑποθέσεις τῶν δραμάτων του ἤρθετο ἐκ τῆς ἀρχαίας μυθολογίας· ἀλλὰ τῆς διηγήσεως πολὺ ὑπερέβαινε ἐπι παρ' αὐτῷ ἡ λυρική, καὶ τὰ χορικά ἔξομα, ὧν ἡ χάρις καὶ γλυκύτης τοῦ ῥυθμοῦ ἀνεγνωρίζοντο ἐπι καὶ ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις (Ἄρσφ. Ὀρν. 755. Στφ. 920, 969). Μνημονεύεται δράμα αὐτοῦ αἱ Φοίνισσαι, ἃ ὁ Θεμιστοκλῆς ἀναβίβασεν εἰς τὴν σκηνὴν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς φήμης τοῦ ποιητοῦ, καὶ θέλαβεν ὁ Δισχύλος ὡς πρότυπον τῶν Περσῶν του. Πρὸ τούτου δὲ γράψας ἄλλο περίφημον δράμα, τὴν «Μελήτου ἀλωίσην» (ὑπὸ Δαρραίου), ἣτις, κατὰ Στράβωνα (ΙΔ, σ. 635 D. Ἡρόδ. Σπ.) δὲν εἶχε δράσιν ἱστορικὴν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀδύνατον ἠθρῶν, τοσοῦτον ἀνεκίνησε τοὺς Ἀθηναίους, ὥστε πᾶν τὸ ἀκρατέριον ἐξερράγη εἰς δάκρυα, καὶ εἰς χιλιόδραχμον πρῶτον κατεδικάσθη ὁ ποιητὴς ὡς ἀναμνήσας δυσχρήματα λυποῦντα τὴν πόλιν, καὶ ἀπηγορεύθη τοῦ δράματος ἢ παραστάσεως (Ἡρόδ. ΣΤ, 21).

Ἰδ. καὶ Στράβ. ΙΔ, 635). Δυσχερείας ἔχει ἡ ἔρευνα περὶ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τοῦ περιεχομένου τῶν δραμάτων αὐτοῦ. Ἐν γένει ἐννέα δράματα αὐτοῦ μνημονεύονται, καὶ μεγάλως ἐπαίνει τὸ κάλλος αὐτῶν ὁ Ἀριστοφάνης (Θαμφ. 170). Ἦντες ἐξέλαβον καὶ ἄλλον δεῦτερον τραγικὸν ποιητὴν τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος· ἀλλὰ τοῦτο οὐδ' ἀναγκαῖον φαίνεται οὐδὲ πιθανόν. (Τῶν ὀλίγων αὐτοῦ ἀποσπασμάτων συλλογὴ, Nauck, Trag. Graec. fragm.). — 2) Ἦτος Χερουλέως, τραγικός ποιητὴς καὶ χορευτὴς, ἐπιλεγόμενος ὁ «ἀρχητάματος», καὶ προσβαλλόμενος συνεχῶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Στφ. 1294. 1481. 1515). — 3) Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμῳδίας, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἰβνολείδου, πολλάκις ὑπὸ τῶν ἄλλων κωμικῶν χλευαζόμενος. Τῇ 405 π. Χ. διηγωνίσθη διὰ κωμῳδίας ἐπιγραφόμενης «αἱ Μεῦσα α» πρὸς τοὺς Βατράχους τοῦ Ἀριστοφάνους, καὶ ἦν εἰς τῶν πολλῶν ποιητῶν τῶν χρόνων ἐκείνων, οἵτινες διὰ φιλοκαλίου καὶ ἐπιθετικῆς διαπάσεως τοῦ δράματος ἐπροσπάθειον νὰ ἐξαγεράσωσι τὴν ἑλλειψιν μεγαλοφυίας καὶ ἐφευρέσεως πρῶτοντον. Τοῦτο τοῦλάχιστον δύναται νὰ ἐξαχθῇ ὡς συμπεράσμα ἐκ τῶν σωζομένων ἀποσπασμάτων 10 δραμάτων αὐτοῦ, ὧν μετρία ἐστὶν ἡ ἀξία (Συλλ. γ. Μεικροκ. Κραγμ. Γραμ. Γραμ. III). — 4) Ἀθηναῖος ταπεινῆς καταγωγῆς, υἱὸς Στρατωνίδου. Μετὰ τὸ Σικελικὸν πάθημα ἐδείχθη ἀνὴρ κενεχῆς καὶ δραστήριος, ἀλλ' οὐχ ἐυγενῶν διαθέσεων. Ἀτομικῶς ἐχθρὸς ὦν τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἔτε, τῇ 412 π.Χ., ἐστρατήγει ἐν Σάμῳ, ἐματαιώσας τὰς πρὸς ἐπιστροφὴν προσπάθειας αὐτοῦ διὰ προδοτικὰς τὸν Σπαρτιάτην Ἀστυνοχὸν κατῴρθε δὲ ν' ἀποφύγη τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Ἀλκιβιάδου, καταγγεῖλας ὁ ἴδιος εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν μέλουσαν ἐπιδρομὴν τῶν Σπαρτιατῶν, ἣν εἶχεν αὐτὸς προκαλέσει, καὶ οὐκ ὀφείσας τὴν Σάμῳ (Θουκ. Η, 48. 50. 51). Τῇ 411 δὲ ἐνεργεῖα τοῦ Πεισανδρου, ἐπαύθη τῆς στρατηγίας (Θουκ. Η, 54) εἶτα δὲ, ἔτε ὁ Ἀλκι-

βιάδης προσήλθε τῇ δημοκρατικῇ μερίδι, φοβούμενος αὐτοῦ τὴν ἐκδίκησιν, συνετάχθη ὁ Φρόνιμος μετὰ τῆς ὀλιγαρχικῆς μερίδος τῶν 400, καὶ ἀπήλθεν ὡς πρέσβυς αὐτῶν μετὰ τοῦ Ἀντιφῶντος εἰς Σπάρτην. Ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του δὲ, πιθανῶς ὑποκινήσει τοῦ Κριτίου, ἐθνατώθη ὑπὸ περιπόλου κατὰ τὸ βουλευτήριον (Θουκ. Η, 92), ἢ ἐσφάγη διὰ νυκτὸς καὶ ἐκνήχθη ἐχθρὸς τῆς πατρίδος (Θουκ. Η, 92. — Λυσ. Ἄγορ. 70). — 5) Σοφιστὴς ἐκ Βιθυνίας, ζῶν ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίου καὶ Καμμῶδου. Σώζεται αὐτοῦ σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον ἀκλόγη βημάτων καὶ ὀνομάτων ἀττικῶν, συναρμοσλογία, μετὰ πλείστης ἀκριβείας συντεταγμένη, ἐκφράσεων ἀττικῶν καὶ μή. Ἐκ τῶν ἄλλων του συγγραμμάτων οὐδὲν διατηρήθη.

Φρόνιμος, 1) Ἀθηναῖος Ὀλυμπιονίκης καὶ στρατηγός, φανευθεὶς ἐν μονομαχίᾳ πρὸς τὸν Πιττακὸν (Στράβ.). — 2) Ἀθηναῖος, κατηγορούμενος ἐπὶ προδοσίᾳ εἰς Φίλιππον, τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας (Δμοθ. Περσποδ. 400. — Λουκ. Δμοθ. Ἔγκ. 41).

Φρόνιμος, Ἀθηναῖος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους πολλάκις μνημονεύμενος μετὰ τοῦ ἐπὶ δολιότητι καὶ πονηρίᾳ παροιμιώδους καταστάτος Εὐρυβάτου (Ἄρσφ. Θαμφ. 361. — Πλάτ. — Λουκ.).

Φρόνιμος, 1) ὁ κάτοικος τῆς Φρυγίας. Ἰδ. — 2) Ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστοφάνει (Στφ. 440).

Φρόνιμος, ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, βέων ἀνατολικῶς τῆς Λερναίας λίμνης, καὶ ἐνοόμενος μετὰ τοῦ Ἐρασίνου (Πλουτ.).

Φρυγία, ἡ ἔξορία, καὶ περιληπτικῶς οἱ ἐξόριστοι (Θουκ. Η, 64. — Πλουτ. Φλαμ. 113) ὅθεν καὶ τινες ὑπέλαβον ὅτι ἐν τῇ ἀττικῇ δικαστικῇ διαλέκτῳ φρυγίων ἐλέγετο ὁ ἐναγόμενος διότι θῆθεν ἐδικαιούτο, πρὸ τοῦ τέλους τῆς δίκης ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῆς δι' ἐκούσιας φυγῆς ἢ ἔξορίας. Ἀλλὰ τοῦτο ἴσχυε μόνον διὰ τὰς πολιτικάς, καὶ μάλιστα

τάς φονικάς δίκας. Φεύγων ἦν, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ διώκοντος (τοῦ ἐνάγοντος), ὁ ἐναγόμενος, ὁ καταδιωκόμενος, ὁ θέλων ν' ἀποφύγῃ τὰς συνεπείας τῆς ἀγωγῆς.

«Φύλη», Ἀθηναία, τὸν δῆμον Παιωνίς, ἐξόχου κάλλους καὶ λαμπροῦ ἀναστήματος. Ἐντολῇ τοῦ Παισιστράτου ὡς Ἀθηναῖα ἐσταλμένη, εἰσήλασεν εἰς Ἀθήνας, μετ' αὐτοῦ ἐλθόντος νὰ καταλάβῃ ἐκ νέου τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἐνετείλατο τῷ δῆμῳ νὰ τὸν δεχθῶσιν. Ἔτα δ' ὁ Παισιστράτος τὴν ἐνόμφευσε μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰππάρχου (Ἡρόδ. Α, 80).

«Φύκος» (τὸ), τὸ καὶ σήμερον οὕτω καλούμενον θαλάσσιον φυτὸν, παράγον καὶ χροῶμα τι, οὐ χρήσις ἐγένετο ὡς κοσμητικοῦ, δι' ὃ καὶ κατέστη ταυτόσημον τῷ ψιμυλίῳ. Ἀρχαίτατα αἱ Ἀσιαταὶ γυναῖκες μάλιστα ἐποιούντο χρῆσιν τῶν τοιούτων, φυτι-

κῶνοισιῶν, ἐν ἄλλαις καὶ συκαμίνων (Ἀθήν). καὶ παιδέρωτος (φυτοῦ καὶ τούτου χρωματίζοντος) πρὸς ἀλλοίωσιν τοῦ χρώματος τοῦ προσώπου. Ἐν Ὀμήρῳ ἅπαξ μόνον λέγεται «ἐπιχρίσασα παρειάς» (Ὀδ. Β, 172), ὥστε τοῦτο δὲν ἐθεωρήθη ὡς ἀρκοῦσα ἀπόδειξις ὅτι τότε ἤδη αἱ Ἑλληνίδες εἶχον τὴν κακὴν ταύτην ἔξιν. Ἐπεκράτησεν ὁμοίως μετὰ ταῦτα παρὰ ταῖς ἐταίραις, καὶ παρὰ ταῖς ἐπιτετηδευμέναις καὶ ταῖς φιλαρέσκεις, καὶ ἐν Λυσία (π. Πρατοθ. φόν. σλ. 93) λέγει ὁ ἀνὴρ ὡς γνώρισμα ἐξ οὗ ἐνόησεν ὅτι ἡ σύζυγός του ἔβαινε πρὸς τὸν ἑραστήν τῆς «ἑδοξα δέ μοι τὸ πρόσωπον ἐψιμυθίσθαι» (Ἰδ. καὶ Ἀριστ. Λυσστρ. 149. Ἑκκλ. 878, Πλτ. 1064. — Πλούτρχ. Ἀλκθ. ΑΘ). Ἐδαφον

δὲ προσέτι καὶ τὰς ὄφρυς καὶ τὰς βλεφαρίδας διὰ μέλανος χρώματος, «ἀσβόλου» (Ἀλεξίς ἐν Ἀθην. 15, 557) τὰς βαφὰς δ' ἐπέθετον ἢ διὰ χρωστήρος ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἢ διὰ τῶν δακτύλων ὡς εἰς ἄλλας εἰκόνας. Πολλάκις δ' αἱ οὕτω καταβαφοὶ κομψευόμεναι χλευάζονται ὅτι ὁ ἰδρῶς ἢ τὰ δάκρυα προδίδουσιν αὐτῶν τὸ τέχνασμα, ὡς εὐτραπέλως λέγει ὁ ποιητὴς Εὐβόλος (παρ' Ἀθην. αὐτόθι): «Κῶν ἐξίηται τοῦ θέρους, ἀπὸ μὲν τῶν ὀφθαλμῶν ὑδρορροῆς δύο ῥέουσι μέλανας, ἐκ δὲ τῶν γνάθων ἰδρῶς ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μελιτώδη ποιεῖ· ἐπὶ τῷ προσώπῳ δ' αἱ τρίχες φορούμεναι, εἴξασι πολιαῖς, ἀνάπλεω ψιμυθίου.» (Ἰδ. καὶ Ξεν. Οἶκον. Η). Ἐν μεταγενεστέροις δὲ χρόνοις οὐδ' ἄνδρες ἔμειναν ἀπηλλαγμένοι τοῦ ἀναξιοπρεποῦς τούτου ἔθους, ὡς ῥητῶς μαρτυρεῖται τοῦτο περὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως (Δούρις ἐν Ἀθην. ΙΗ, 542).

«Φυκοῦς» (ὁ), ἀκρωτήριον μετὰ πόλεως τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν Λιβύῃ (Στράβ. — Στφ. Βζ.).

«Φύλακες», οἱ ἄλλως καὶ ἐπίσκοποι καὶ ἄρχοντες λεγόμενοι, οἱ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς αὐτῶν, χειροτονητοὶ πρὸς τοὺς ὑποτέλεις συμμάχους πεμπόμενοι ὡς ἀνώτατοι διοικηταί, ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἄρμοστὰς τῶν Λακεδαιμονίων (Ἀριστ. Ὀρν. 1023. — Ἀριστ. κρ.)

«Φυλάκη», 1) ἀρχαία πόλις ἐν τῇ Φθιώτιδι τῆς Θεσσαλίας κατὰ τὴν βόρειον κλιτὴν τοῦ ὄρους Ὀθρυός, πατρὶς τοῦ Πρωτεσίλαου (Ἰδ.). (Ὀμ. Ἰλ. Β, 695. — Στράβ. Θ, 475). — 2) Πόλις ἀγνώστου θέσεως ἐν τῇ Μολοσσίδι τῆς Ἰπείρου (Liv. XLV, 26).

«Φύλακος», 1) υἱὸς τοῦ Δηϊῶνος καὶ τῆς Διομήδης, σύζυγος τῆς Κλυμένης ἢ Περικλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Μίνου, καὶ πατὴρ τοῦ εἰς ποιμένας πλουτοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Ἀλκιμήδης, Ἀργοναύτης, κτιστῆς τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 705). Ἰδ. Μελάμπος. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου, ἕγγονος τοῦ προλαβόντος. — 3) Ἦρωσ ἔχων

ἰερὸν ἐν Δελφοῖς, διότι ἐλέγετο ὅτι ἐν πνεύματι ἐπιφανεῖς, ἔσωσε τὸν ναὸν ἀπὸ τῆς εἰσβολῆς τῶν Γαλατῶν (Ἡρόδ. Η, 39). — 4) Υἱὸς τοῦ Ἰστιαίου ἐκ Σάρμου (Ἡρόδ. Η, 25).

«Φύλαρχος», Ἰδ. Φυλή.

«Φύλαρχος», ἐξ Ἀθηναίων, ἐκ Σικυωνος ἢ ἐκ Ναυκράτιος, ιστοριογράφος ἐπὶ Ἀράτου τοῦ Σικυωνίου, ζήσας ἐπομένως περὶ τὰ 210 π. Χ. Τὰ καθέκαστα δὲ τοῦ βίου του εἰσὶν ἄγνωστα. Συντάξας διάφορα ἱστορικὰ καὶ μυθολογικὰ συγγράμματα, ὧν τὸ ἐπισημότερον ἦν τὸ ἐπιγραφόμενον «Ἱστορίαι», καὶ περιελάμβανε τὴν πεντηκονταετίαν, ἀπὸ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Πύρρου εἰς τὴν Πελοπόννησον μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Κλεομένης, 272—225 π. Χ., ἐξ οὗ ἠρώσθησαν πολλὰ ὅ τε Πλούταρχος καὶ ὁ Λατίνος Πομπήιος Τρόγος. Ὁ Πολύβιος (Β, 56-63) κρίνει τὸν Φύλαρχον λίαν αὐστηρῶς, ἀλλ' ἀδίκως καὶ ἄνευ ἀποχρώντων λόγων. Ἐγραψεν ἴσως κομπωδῶς πως καὶ ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ προθέσει διαστρωφῆς τῆς ἀληθείας. Ἀπωλέσθησαν δὲ τὰ ἔργα του πάντα πλὴν τινῶν ἀποσπασμάτων (Συλλγ. Müller Fragm. Hist. Graec. I.).

«Φύλαρχος», ὁ κοινότερον λεγόμενος ἐπιμελητῆς, ὁ ἐτήσιος πρόεδρος ἐκάστης τῶν 10 φυλῶν ἐν Ἀθήναις (Ἡρόδ. Ε, 69). Ἔτα δὲ ὁ ἀρχηγὸς ἐκάστου τάγματος τοῦ Ἀττικοῦ ἱππικοῦ, διαιρουμένου κατὰ φυλάς.

«Φύλας», 1) βασιλεὺς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Δρυόπων, ἐν, ὡς παρανομήσαντα κατὰ τοῦ ἱεροῦ τῶν Δελφῶν, ἐφένευσαν ὁ Ἡρακλῆς, ἐκ δὲ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Μηδείας ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἀντίοχον. — 2) Υἱὸς τοῦ ῥηθέντος Ἀντίοχου, σύζυγος τῆς Δηϊφίλης, καὶ πατὴρ τοῦ Ἰππότα καὶ τῆς Θηροῦς. — 3) βασιλεὺς τῆς Ἐφάρας ἐν Ἡλίδι τῆς Πελοποννήσου, οὗ ἡ θυγάτηρ Ἀντιόχεια ἔσχεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους υἱὸν τὸν Τληπόλεμον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 658. — Στράβ. Η, 338).

«Φυλαετικά θεῖπνα», Ἰδ. Λειτουργίαι.

(ΑΡΧ. ΛΒΣ. Α, Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΤΟΜ. Β').

«Φυλεὺς», υἱὸς τοῦ Λύγείου, βασιλέως τῆς Ἡλίδος, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς Δουλίχιον, διέτι, ὅτε οὗτος δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ τῷ Ἡρακλεῖ τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβὴν διὰ τὴν κάθοδον τῶν ἱπποστασιῶν του, ὁ Φυλεὺς, κληθεὶς τὰ κρίνη, ἐγνωμάτευσεν ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους. Ἐν πατῆρ τοῦ Μέγητος, καὶ ἀποκατέστη μὲν αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον, ἀλλ' ἀφήκεν εἴτα αὐτὸν εἰς τὸν ἀδελφὸν του Ἀγασθένην, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Δουλίχιον. Συγκατηρθμεῖτο δὲ καὶ μετὰ τῶν παρσευθεόντων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 625. Ο, 530. — Ἀπλλδ. Β, 55).

«Φυλή», φρούριον ὄχυρὸν, σωζόμενον σχεδὸν ὀλόκληρον εἰς τὰ ἀπότομα ὄψθι τοῦ ὄρους Πάρνηθος, παρὰ τῇ ὄρεινῃ ὁδοῖ τῆς ἀγοῦσῃ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἀθήνας, εἰς 100 δὲ σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. Ἐνταῦθα ὠχυρώθη ὁ Θρασύβουλος ὅτε ἐπῆλθε κατὰ τῶν Τριάκοντα. Καὶ τούτων μὲν ὁ στρατὸς ἠναγκάσθη ν' ἀποστῇ τῆς πολιουρκίας ἕνεκα πυκνῆς πεσοῦσῃς χιόνος, ὁ δὲ Θρασύβουλος ἐκεῖθεν κατήλθεν εἰς Πειραιᾶ. Ἡ Φυλὴ ἀνήκεν εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλὴν, ὁ δὲ κάταικος ἐλέγετο Φυλάσιος.

«Φυλή», πολιτικὴ διαίρεσις τοῦ λαοῦ ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πολιτεῖαις, ὡς βάζειν ἀληθῆ ἢ ὑποτιθεμένην ἔχουσα τὴν κοινὴν καταγωγὴν, ἣτις συνετέλει εἰς τὴν μονιμότητα καὶ εἰς τὴν ὁμόνοιαν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 362). 1) Ἀττικὴ καὶ φυλαί. Ἐκ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων μνημονεύεται ὁ λαὸς τῆς Ἀττικῆς διαιρούμενος εἰς 4 φυλάς, φερούσας ὅτε μὲν μυθικὰ ἢ ἱστορικὰ ὄνματα, ὅτε δὲ τοπικὰ ἢ κοινωνικὰ, αἰνιττόμενα διακρίσεις, ὡς α) Κεχροπία, Δυτόχλων, Ἀκταία, Παραλία· β) Κραναίς, Ἀτθίς, Μεσογαία, Διακρία· γ) Διάς, Ἀθηναῖς, Ποσειδωνιάς, Ἡφαιστιάς· δ) αἱ Ἴωνικαί, ὑπὸ Ἴωνος δῆθεν τοῦ υἱοῦ τοῦ Εὐόβου ὀργανωθεῖσαι, κατ' ἐπαγγέλματα δὲ διακρινόμεναι, τοὺς Γελέοντας (τὸν τὴν γῆν ἐργαζόμενον λαόν), τοὺς Διγικορεῖς (ποιμένας), τοὺς Ἀργά-

δεις (ἐργατικούς) καὶ τοὺς Ὀπλητας, εἰ καὶ διάφοροι παρὰ διαφόρων ἕτεροι εἰκασίαι ἐπρόταθον περὶ τῶν ὀνομάτων τούτων. Ἰσως δύναται νὰ ὑποθεθῆσθε οἱ Ὀπλητες κατοικοῦν κατὰ τὴν τετράπολιν, πρὸς τῷ Μαραθῶνι, οἱ Λίγικορες εἰς τὰ ὄρη τοῦ Βρίλησσου καὶ τοῦ Πάρνηθος, οἱ Γελέοντες εἰς τὰ Μεσόγαια καὶ τὸ πεδῖον τῆς Ἀττικῆς, καὶ οἱ Ἀργάδεις εἰς τὴν πόλιν. Ἡ δὲ τῷ Θησεῖ ἀποδομένη διαίρεσις εἰς τρεῖς ἀριστοκρατικὰς τάξεις (Πολδ. ΣΤ', 9, 11) ἢ ἔθνη (τῶν ἑξυπατριδῶν, Δημιουργῶν καὶ Γεωμῶν) ἐστὶν ἄσχετος πρὸς τὴν τῶν φυλῶν, μᾶλλον δὲ ἡ βῆσις τῆς εἰς φρατρίας ἀριστοκρατικῆς ὑποδιαιρέσεως τῶν φυλῶν. Ἐκάστης φυλῆς προέτατο εἰς Φυλοβασιλεὺς, ἐξ ἑξυπατριδῶν ἑκάστη δὲ τῶν φρατριῶν, ἢ τῶν ὑποδιαιρέσεων τῶν φυλῶν, ὑποδιερέτο εἰς 30 γένη, καὶ ἕκαστον γένος περιελάμβανεν ἀνὰ 30 οἰκογενεῖας, ἀρχηγὸν ἔχον τὸν γενήτην. Τὰ μέλη τοῦ αὐτοῦ γένους ἐλέγοντο ὁμογάλακτοι, καὶ ἀπέτελλον ἑταιρίαν ὁργεῶνων, ὡς ὑπηρετούντων τὸ αὐτὸ οἰκογενειακὸν ἱερόν. Διοικητικῶς δὲ διηρέθησαν αἱ φυλαὶ ἑκάστη εἰς τρεῖς Τριτύας, ἴσως ἄλλη ἐπωνυμία, ἢ ἄλλη ἐποψίς (ἢ διοικητικὴ) τῆς φρατρίας, καὶ ἑκάστη τριτύς εἰς 4 ναυκραρίας (Πολδ. Η', 108. — Φωτ.), διοικουμένη ὑπὸ ἱερατῶν (Ἰρδ. Εἰ, 71). Ἀλλὰ σπουδαῖον σύμπτωμα καὶ ἀνατρεπτικὸν ἀπειλοῦν ἦν ἡ πτωχεία εἰς ἣν ὁ λαὸς βαθμῶδην περιήλθεν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν πλουσίων ἑξυπατριδῶν, οὕτως ὥστε αἱ κατώτεροι τάξεις κατέστησαν θῆτες, πλάται ἢ ἐκτεμῆροιο, οὐχί, ὡς εἰκάζεται, οἱ τὸ ἕκτον τῶν εἰσοδημάτων τῆς καλλιεργουμένης γῆς εἰς τοὺς ἀρχοντας αὐτῆς ἀποφέροντες, ἀλλὰ τὰ 5/8 θίδοντες, καὶ ἀπέναντι τῆς ἐργασίας των μόνον τὸ 1/8 λαμβάνοντες πολλοὶ δὲ καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο εἰς δουλείαν περιήρχοντο (Πλούτ. Σὺλ. Π'). Ὅτε ὁ Σόλων, κληθεὶς νὰ διορθῶσιν τὴν νομοθεσίαν, πρὸ παντός εἰς ταύτην ἀπέβλεψε τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ ἵνα ἀποδώσῃ εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὕψιν ἀξίαν λαοῦ

ἐλευθέρου, εἰσήγαγε τὴν σεισάχθειαν, ἣτις ἦν ἀποκοπὴ τῶν χρεῶν, καὶ ἐλάττωσις τῆς ὑπερβολικῆς πίεσεως ἐπὶ τῶν βρελιετῶν διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως μὲν τῶν ἐπὶ σώματι (ἐπὶ προσωπικῇ κρατήσει) δανείων, αὐξήσεως δὲ τῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος ἀπὸ 73 εἰς 100, ὥστε ὁ πρὶν 100 δραχμὰς ὀφειλωνεῖχεν ἕκκατε ν' ἀποτίσῃ μόνον 73. Τὴν Ἰωνικὴν διαίρεσιν τῶν λαῶν διετήρησεν, ἀλλὰ συγχρόνως παρεστήγαγε καὶ τὴν δημοκρατικὴν τῆς τιμοκρατίας, καθ' ἣν τὰ πολιτικὰ δικαιώματα προσμετροῦντο πρὸς ἑκάστου τὴν περιουσίαν καὶ τὰς ὑπὲρ τοῦ δημοσίου συνεισφοράς. Προσδίδερε λοιπὸν τὸν λαὸν καὶ εἰς τέσσαρα τιμήματα ἢ τέλη, τοὺς πεντακοσιομεδίμους, ἦτοι τοὺς κεκτημένους ἐτήσιον εἰσοδήμα τούλάχιστον 500 μεδίμων τῶν ξηρῶν, ἢ μετρητῶν τῶν βουστῶν προΐοντων τοὺς ἱππεῖς, ἔχοντας εἰσοδήμα 300-500 μεδίμων, καὶ δυναμένους νὰ τρέψωσιν ἑκκονταστρατιωτικόν τοὺς ζευγίτας, εἰσπράττοντας 150-300 μεδίμους, καὶ δυναμένους νὰ ἔχωσι ζευγὸς ἀροτῆρων βοῶν, καὶ τοὺς θήτας, ὧν τὸ εἰσοδήμα ἦν ἔλασσαν τῶν 150 μεδίμων καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ τελευταῖαι κατηγορίαι ἐλέγοντο «ἱπάδα, ζευγίσιον, θητικόν (τέλος) τελεῖν». Κατὰ τὴν διαίρεσιν ταύτην ἐρρύθμισεν τῶν πολιτῶν τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματα. Ὡς πρὸς τὰ τέλη εἰς ἃ ὑπεβάλλοντο (δ. Πολιτ. Οἰκονομ. Ιαν). Ὡς δὲ πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, παρατηρητέον ὅτι οἱ θήτες ἐμάχοντο μόνον ὡς ψιλοὶ καὶ ὡς ναῦται, οἱ δὲ τῶν τριῶν ἄλλων κατηγοριῶν ὡς ὀπλίται, καὶ τὸ ἱππικὸν ἐλαμβάνετο ἐκ μόνων τῶν δύο ἀνωτάτων. Ἀναλόγως δὲ διέφερον αὐτῶν τὰ δικαιώματα. Εἰς τὰς χειροτονητὰς ἀρχάς, αἰς ἰσως τὸ πρῶτον τότε ἀνήκε καὶ ἡ τοῦ βουλευτοῦ, δεκτοὶ ἦσαν οἱ τῶν τριῶν ἀνωτέρων τάξεων, εἰς τὴν ἀξίαν δὲ τῶν ἀρχόντων, καὶ ἐπομένως καὶ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν, μόνον οἱ τῆς ἀνωτάτης οἱ δὲ θήτες μετέχον μόνον τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου καὶ τῶν ἡλιαστικῶν δι-

κατηρίων, ὧν ἡ ἐπιρροή ἦν ἐτι τότε πολλὴ ἐλάσσωσιν τῆς μετὰ ταῦτα, διότι οἱ ἀρχοντες εἶχον βεβαίως ἐν πολλαῖς περιστάσεσιν ἴδια δικαστήρια (δ. Βουλῆ. Ἀρειος Πάγος, Ἐφέται). Πολιτικὴν δὲ σπουδαιότητα διετήρησαν ἐτι αἱ φρατρίαι καὶ τὰ γένη καὶ διὰ τῆς ἐπιτηρήσεως τῆς γνησιότητος τῆς πολιτικῆς καταγωγῆς, ἣτις ἦν προσὸν ἀναπόφευκτον διὰ τὴν ἐξάοκhsιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Ἡ νεόνομος εἰσήγαγε εἰς τοῦ συζύγου αὐτῆς τὴν φρατρίαν τὸ δὲ νεογέννητον παιδίον ὄφειλον οἱ γονεῖς «εἰς τὴν φρατρίαν» ἢ εἰς τοὺς φράτορας εἰσάγειν, ἐγγράφειν εἰς τὸ κοινόν ἢ «εἰς τὸ φρατορικόν γραμματεῖον». — Ἐντελῶς δὲ μετροῦμίσθη ἐπὶ τὸ δημοκρατικώτερον ἢ Σολῶνιος νομοθεσία μετὰ τὴν ἐξουσίαν τῶν Πεισιστρατιδῶν. Ὁ Κλεισθένης, καταργήσας τὰς τέσσαρας Ἰωνικὰς φυλάς, διετήρησε τὰς φρατρίας καὶ τὰ γένη μόνον ἕνεκα τῶν ὀρηκευτικῶν ἐσθμῶν, καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς πολιτικῆς σημασίας διήρσαε δὲ τὸν λαὸν εἰς 10 τοπικὰς φυλάς, αἰς ὠνόμασε κατ' ἀρχαίους ἥρωας ἐπωνύμους, Ἰρεχθίδα, Λίγηςδα, Πανδιονίδα, Λεοντίδα, Ἀκαμαντίδα, Οἰνήδα, Κροκίδα, Ἰπποθοντίδα, Λιαντίδα, Ἀντιοχίδα καὶ ἀναλόγως ἠξήθησαν καὶ αἱ ναυκραρίαι εἰς 50, καὶ οἱ βουλευταὶ εἰς 500 (δ. Βουλῆ). Ἐκάστης φυλῆς προέτατο εἰς ἐτήσιως ἐκλεγόμενος Ἐπιμελητής. Τὰς φυλάς δὲ διήρσαε εἰς δήμους, εἰς 10, ὡς φαίνεται (Ἰρδ. αὐτ.), ἐκάστην, αὐξηθέντας ἡμῶς ἐν μετέπειτα χρόνοις εἰς 174. Περὶ τῶν σχέσεων τῶν δήμων πρὸς τὰ γένη, ἴδε Δημος, πρὸς δὲ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, δ. Στρατός. Ἰσχυρῶς ἐτέθησαν αἱ βῆσεις τῆς ἀπολύτου δημοκρατίας, ἐτι μᾶλλον ἀναπτυχθείσης διὰ τῆς παραδόχης τοῦ ὁστρακισμοῦ (δ. Ἐκκλησία), διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως τῆς κληρωσέως ἀντὶ τῆς χειροτονίας εἰς πάσας τὰς ἀρχάς, καὶ ἐφαθε τέλος εἰς τὴν ὑπερτάτην ἀκμὴν διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους προταθείσης καὶ δεκτικῆς γε-

νομένης παραδόχης εἰς τὰς ἀρχὰς παντὸς πολίτου, ἀνεξαρτήτως τοῦ τιμήματος. Τῷ 307 π. Χ., ἐκ κολακείας πρὸς Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν, προσετέθησαν εἰς τὰς φυλάς δύο ἕτεροι, ἡ Ἀντιγονίς καὶ ἡ Δημητριάς, μετακληθεῖσαι μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Δημητρίου Πτολεμαῆς καὶ Ἀτταλῆς. — 2) Δωρικαὶ φυλαί. Τὰ δωρικὰ γένη ἀνάγονται ὑπὸ τοῦ μύθου εἰς τὸν ἀρχαιότατον βασιλέα τῶν Δωριέων Αἰγίμιον, υἱὸν τοῦ Δῶρου, ὅστις τὸ τρίτον τοῦ κράτους του παρεχώρησεν εἰς τὸν Ἡρακλῆν, δι' ἣν οὗτος τῷ εἶχε παρέξει βοήθειαν κατὰ τῶν Λαπιθῶν. Διηρέθησαν δ' οἱ Δωριεῖς εἰς τρεῖς φυλάς, ὥστε Τριχάϊκας καλεῖ ἤδη αὐτοὺς ὁ Ὀμηρὸς (Ὀδ. Γ', 177), καὶ ἡ μὲν αὐτῶν ἐκλήθη καθ' Ἴλλων, τὸν υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους, αἱ δὲ δύο ἄλλαι κατὰ Δωριᾶνα καὶ Πάμφυλον, τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγίμιου, Ἰλλεῖς, Δυμῶνες καὶ Πάμφυλοι. Ἐνθα ὑπῆρχον Δωριεῖς ἀπαντῶνται καὶ τῶν τριῶν τούτων φυλῶν τὰ ὀνόματα. Εἰ δὲ που ἦν καὶ ξένος, μὴ Δωριεὺς, λαὸς, αὐτοῖς ἐν τοιοῦτῳ ἀριθμῷ συναναμιγμένους, ὥστε νὰ μετέχη τοῦ πολιτικοῦ βίου, ἐκεῖ ἀπέτελει αὐτὸς ἄλλην φυλὴν. Ταιαύτη ἦν ἐν Ἀργεῖ καὶ Ἐπιδαύρῳ ἡ Ὀρνυθία, ἐν Σικυονίῳ ἡ Αἰγιαλία. Ἐν δὲ Σπάρτῃ, ἐνθα ὁ Δωριεὺς πληθυσμὸς ἦν ὁ μόνος ἀρχων, καὶ ὀλόκληρον τὸ στοιχεῖον τῆς πολιτείας ἀποτελῶν, ἐκεῖ μόνον αἱ τρεῖς δωρικαὶ φυλαὶ ἀπαντῶνται, διαιρούμεναι ἑκάστη εἰς 10 ὠβάς, ἢ καὶ φρατρίας λεγομένας, ἐξ ὧν οἱ δύο τῶν Ἰλλέων ἦσαν αἱ βασιλικαί. Πιθανὸν φαίνεται, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ βεβαιωθῆ, ἂν αἱ 30 γέροντες (μέλη τῆς γερουσίας) ἀντεστολχοῦν πρὸς τὰς 30 ὠβάς, καὶ ἐλαμβάνετο ἀνὰ εἰς ἑξ ἑκάστης. Πέντε κῶμαι ἢ τμήματα τῆς Σπάρτης καὶ τῆς περιχώρου, ἡ Πιτᾶνα, αἱ Λίμναι, ἡ Μεσσάα, ἡ Κυνόσουρα, καὶ ἰσως ἡ Ἐθωλος (ἀλλὰ ταύτης ἀμφιβάλλεται τὸ ὄνομα), ἐλέγοντο φυλαί, ἀλλὰ μόνον καταχρηστικῶς, εἰ καὶ ἄλλως πιθανὴ φαίνεται καὶ

ή τοπική τῶν φυλῶν καὶ ὕδων διαίσεις. Τίνα δὴ μὴ σὺν μέ τὰς κόμας εἶχον ἀγνοεῖται.

Φυλάξις, θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Τυγασίδος ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλδ. Β, 7, 8).

Φύλιος, ἴδ. Κύκνος.

Φυλλήϊον ἕρος, ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ, πλησίον τῆς πόλεως Φύλλου (Ἀπλδ. Πδ, Α, 37).

Φυλλεῖος, Θηβαῖος. Ἐξ καὶ τῆ δημοκρατικῆ ἀνήκων μερίδι, ἐμεινεν ὁμοίως τῷ 382 π.Χ. εἰς Θήβας, προσελήθη μάλιστα καὶ ὡς γραμματεὺς τῶν πολεμάρχων, ἐνεργῶν οὐχ ἤττον μυστικῶς ὑπὲρ τῶν ἐξορίστων δημοφρόνων του, καὶ προσπαθῶν παντὶ σθένει νὰ κατευνάξῃ τὰς περὶ αὐτῶν ὑπονοίας. Ἰδωκε δ' εἰς τὴν οἰκίαν του συμπόσιον, εἰς ὃ παρευρεθέντες τινὲς τῶν συνωμοτῶν, ἐθανάτισαν δύο ἐκ τῶν πολεμάρχων (Ξυφ. Ψλλ. Β, 4, 2.—Πλούτ. Πελοπ. Ζ, Θ).

Φυλλίς, θυγάτηρ Σιθῶνος, τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης, ἐφιλοξένησε τὸν ἐκ Τροίας ἐπιστρέφοντα Δημοφῶντα, καὶ ἠγάσθη αὐτοῦ τοσοῦτον, ὥστε, εἰ καὶ τῆ ὑποσχέθη νὰ ἐπανάλθῃ, αὐτῇ, μὴ ἀνεχομένη τὴν ἀπουσίαν του, ἀπηγγονίσθη (Λουκ. Ὀρχ. 49). Κατὰ τινὰς δὲ μετεμορφώθη μετὰ θάνατον εἰς ἀμυγδαλὴν.

Φυλλίς, 1) γῶρα τῆς Θράκης παρὰ τὸ ἕρος Πάγγαιον (Ἠρδ. Ζ, 173). — 2) Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ (Στφ. Βζ.).

Φύλλος (ὁ), ἢ Φυλλοῦς (Στφ. Βζ.), πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, μετὰ περιφήμου ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις κατ' αὐτὴν Φυλλίος ἐπωνομάζετο (Στφ. Βζ.).

Φυλόμαχος, κατὰ Πολύβιον (ΑΒ, 25, 4), ἀγαματοποιὸς ἐν Περγᾶμῳ, κατασκευάσας τὸ περιφημον ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἄλλ' ἐσαλμμένως, ἀντὶ Πυρρόμαχος (Ἰδ.) (Διδ. σλ. 528).

Φυλλῶ, θεράπεινα τῆς Ἑλένης ἐν Σπάρτῃ (Ὀμ. Ὀδ. Δ, 125).

Φύγκος, φρούριον τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, πλησίον τοῦ Λεπρέου (Θουκ. Β, 49).

Φύσα, τὸ ἀσκειδὲς ὄργανον δι' οὗ φυσᾶται τὸ πῦρ εἰς τὰ χαλκεῖα ἢ τὰς ἐστίας

(Ὀμ. Ἰλ. Σ, 372. 409. 412. 468. 470.—Ἠρδ. Α, 68.—Θυδ. Δ, 100) ὅμοιον πρὸς τὸ νῦν ἐν χρῆσει, ὡς δεῖκνυται ἢ εἰκὼν ἐκ λύχνου ἀρχαίου.

Φυσάθεια (ἡ), κρήνη παρὰ τῷ Ἄργει ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα κατὰ θυγάτηρα τοῦ Δαναοῦ (Καλλμ. Ἰμν.).

Φυσάκελλος, εἶδος ἄρτου ἢ πλακοῦντος, ἐν εἰ Σπαρτιάται παρήθετον εἰς τὴν τράπεζαν ὅτε προσεκάλουν ξένους (Ἀθην. Δ, 138-141).

Φύσεος, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας (Ἀπλδ. Ι, 8).

Φύσκα, πόλις τῆς Μακεδονίας, πλησίον κειμένη τῆς Κισσοῦ, πέραν τοῦ ποταμοῦ Ἄξιου (Θουκ. Β, 99).

Φύσανος, υἱὸς τοῦ Λίτωλοῦ, ἐγγονος τοῦ Ἀμρικέου (Στφ. Βζ.).

Φύσκος (ἡ), 1) πόλις τῆς Καρίας, κατὰ τὸν λιμένα τῶν Μυλάσων, ἔχουσα ἄλλοσ ἱερὸν τῆς Ἀθητῆς (Στφ. Βζ.). — 2) (ὁ), ὄρος τῆς κάτω Ἰταλίας πλησίον τῆς Κράτωνος (Θεόκρ. Ἰδ. Δ, 23). — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ἀριστερὸς ὁμόρρος τοῦ Τίγριδος, πληθυστὸς τὸ πλάτος (Ξυφ. Ἄνθ. Β, 4, 23). — 4) Πόλις τῆς Ὀζολαίας Λοκρίδος.

Φύσκων, εὖτω χλευαστικῶς ἐκκληθεῖς, ὡς ἔχων τὴν γαστέρα προέχουσαν, Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης (Ἰδ.).

Φυταλίδια, ἀρχαῖον γένος ἐν Ἀθήναις, ὑποδεχθὲν τὸν Θησαῖα, καὶ καθάρισαν αὐτὸν μετὰ τοὺς φόνους τῶν διαφόρων ληστῶν (Πλούτ. Θησ. ΙΒ, ΚΒ).

Φύταλος, Ἑλευσίνιος ἥρωσ, δεξιωσάμενος τὴν Δήμητραν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπ' αὐτῆς πρὸς ἀμοιβὴν διδασχθεὶς τὴν φυτεῖαν καὶ καλλιέργειαν τῆς σικκῆς. Ἀπόγονοι αὐτοῦ οἱ Φυταλίδια (Παυσ. Α, 23).

Φυτάλιμος, ἐπίθετον ἔφ' ὃ ὁ Ποσειδῶν ἐλατρεύετο ἐν Τροιζίνι, ὡς παρακαλούμενος ὅπως προφυλάττῃ τὰς φυτεῖας ἀπὸ τῆς βλάβης τῶν πλημμυρῶν καὶ κατακλύσεων (Παυσ. Β, 32).

Φύκακισ, πόλις τῆς Ἰωνίας, ἀνοῦσα ἀττικῆ ἀποικία, ἢ βορειότερα τῶν Ἰωνικῶν πόλεων, κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ διαρροῦντος τὸν Ἑλαίτην ἀπὸ τοῦ Ἑρμαϊκοῦ κόλπου, εἰς 200 σταδίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Σμύρνης. Ἔχε δύο λιμένας, τὸν Ναύσταθμον καὶ τὸν Λαμπτήρα, καὶ πρὸ αὐτῶν τὴν μικρὰν νῆσον Βάκχιον (Λίν. ΧΧΧΙΙ, 22, 31), μετὰ ναῶν καὶ ἄλλων ἀξιολόγων οἰκοδομῶν. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, Φωκαεῖς, πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων ἐπεχείρησαν μακρὰς θαλασσοπολείας, καὶ ἐξαπέστειλαν πολλὰς ἀποικίας, ἐν ἄλλαις τὴν τῆς Μασσαλίας ἐν Γαλλίᾳ. Μετὰ τὴν καθυπόταξιν τῆς Λυδίας εἰς τοὺς Πέρσας, περὶ τὸ 539 π. Χ., πολιορκηθέντες οἱ Φωκαεῖς ὑπὸ τοῦ Ἀρπάγου, ἐγκατέλιπον πάντες τὴν πόλιν καὶ μετέβησαν εἰς Ἀλαλίαν (εἶτα Ἀλερίαν) τῆς Κορινθίης· ἀλλὰ μέρος αὐτῶν ἐπέστρεψε πάλιν μετ' οὐ πολὺ (Ἠρδ. Α, 165.—Στφ. ΣΤ, 25, 2). Καὶ ἐκτοτε ἐξηκολούθησε πλουτοῦσα καὶ ἀναπτυσσομένη ἡ Φώκαια, καὶ ἄφθονα λάφυρα ἀκεκέρυσαν ἀπ' αὐτῆς οἱ Ῥωμαῖοι (Λίν. ΧΧΧVII, 32). Ἰστέτι δὲ σώζονται αὐτῆς εἰρηπία καὶ τὸ ὄνομα.

Φωκαεῖτης, στατήρ, χρυσοῦν νόμισμα τῶν Φωκίων, ἐλάσσονος ἀξίας τῶν ἄλλων στατήρων, διὰ τὴν κατωτέραν ποιότητα τοῦ χρυσοῦ (Θουκ. Δ, 52).

Φωκέα, φρούριον εἰς τὴν γῶραν τῶν Λεοντινῶν ἐν Σικελίᾳ (Θουκυδ. Β, 4).

Φωκικὸν, μεγάλη καὶ εὐρύχωρος οἰ-

κοδομὴ παρὰ τῷ τάφῳ τοῦ Λαίου, ἐπὶ τῆς ἐκ Δελφῶν εἰς Δαυλίδα ἀγούσης, ἐνθα συνήρχοντο ἀντιπρόσωποι τῶν Φωκικῶν πόλεων (Παυσ. Ι, 5).

Φωκίς, γῶρα τῆς μέσης Ἑλλάδος, 40 τετρ. μιλίων ἔκτασιν ἔχουσα, καὶ συνόραθουσα δυτικῶς πρὸς τὴν Δωρίδα καὶ τὴν Ὀζολαίαν Λοκρίδα, ἀνατολικῶς πρὸς τὴν Ὀπουντίαν Λοκρίδα καὶ τὴν Βοιωτίαν, βορειῶς πρὸς τὴν Ἐπικνημιδίαν Λοκρίδα, καὶ νοτιῶς πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις ὑπερέβησαν οἱ Φωκαεῖς τὰ ὄρια ταῦτα, χωρῆσαντες πρὸς βορρᾶν μέχρι τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ, σφηγηδὸν διεσβάντες μεταξὺ τῶν Ἐπικνημιδίων καὶ τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, καὶ μέχρι τέλους τοῦ Φωκικοῦ πολέμου τὸν λιμένα Δαφνοῦντα μεταξὺ ἀμφοτέρων κατέχοντες (Στφ. Θ, 416). Πᾶσα ἡ γῶρα περιελάμβανε δύο μέρη α) τὴν εὐρείαν καὶ εὐφορον κοιλάδα τοῦ Κηφισοῦ (νῦν Μαυρονέρι), ὀριζομένην πρὸς νότον ὑπὸ τοῦ Παρνασσοῦ, πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τῶν ὄρεων Καλλιδρόμου καὶ τῆς Κνημίδος· πρὸς τὰ νοτιανατολικά δὲ ἔφωρεν εἰς αὐτὴν στενωπὸς ἣν ἀπετέλει παρὰ τοῖς Παραποταμίσις προσηβολὴ τοῦ Παρνασσοῦ ἀπ' ἐνὸς ὁ Φιλοβοιωτῆς, καὶ ἀπ' ἐτέρου τὸ Ἀδύλιον ὄρος ὃ ὄρεινὴν ἔκτασιν ἐκείθεν μέχρι τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἣς τὸ κέντρον ἀπετέλει, καὶ ἐκ τριῶν μερῶν περιέκλειεν, ὅρος ὑψηλὸν καὶ εὐρὺ, ὁ Παρνασσὸς (Ἰδ.). Τοῦτον δὲ πρὸς νότον χωρίζει ἡ στενὴ κοιλάς τοῦ ποταμοῦ Πλεσστροῦ, ξηραίνομένου ἐν ἔαρι (δι' ὃ καὶ Ξηροπόταμον ὑπὸ τοῦ λαοῦ νῦν λέγεται), ἀπὸ τῆς Κίρριος, ὄρους ὑψηλοῦ καὶ δασώδους νοτιῶς κατερχομένου μέχρι τῆς θαλάσσης. Πρὸς ἀνατολὰς δὲ ὄρεινὴ τραχεῖα ἔκτασις συνδέει τὴν Κίρριν μετὰ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ἑλικῶνος, ἀλλὰ δὲν φαίνεται νὰ εἶχεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἰδιαιτέρον ὄνομα. Δυτικῶς δὲ τῆς Κίρριος ἔκειτο τὸ εὐδαίμον Κρυσσαῖον πεδῖον.— Τὸ

καὶ ἐν μὲν τῇ ἰδιωτικῇ συγκοινωνίᾳ ἦν εὐχάριστος καὶ περιποιητικὸς, ἀλλ' ἐν τῇ δημοσίᾳ βίῳ τραχὺς καὶ ἀπότομος. Τὸν πλοῦτον περιεφρόνει καὶ τὴν πολυτέλειαν, ἀλλ' οὐχ ἤττον καὶ τὸν λαὸν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, ὃν ἐθεώρει ἀνάξιον ἐλευθερίας. Πᾶν ἰδεῖσθαι κατὰ μέρος τιθέμενος, εἰς τὸ ἀπολύτως δ' ἀφέλιμον ἀφορῶν, ἐθεώρει τὴν τάξιν καὶ πειθοχρίαν ὑπὸ ἰσχυρὸν ἡγεμόνα ὡς τὸ σκοπιμώτατον καὶ ἐπιθυμητότατον διὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους. Τούτου ἕνεκα, εἰ καὶ πολὺ ἐκτιμώμενος διὰ τὸν εἰλικρινῆ του πατριωτισμὸν, καὶ χρῆστος πολλὰκις ἀποκαλούμενος (Πλουτ. Φωκ. 1), ἦν ὅμως διαρκῶς ἀνταγωνιστὴς τοῦ Δημοσθένους, καὶ ὑπερμαχος τῆς Μακεδονικῆς ἐπιρροῆς. Πεντάκις καὶ τεσσαρακοντάκις ἐξελέγη στρατηγός, καὶ μετὰ τῆς πολεμικῆς ἱκανότητος συνέδεε καὶ τὴν πολιτικὴν. Καὶ ῥήτωρ μὲν κυρίως δὲν ἦτο· ἀλλ' οὐχ ἤττον εἶχε νευρώδη τὸν λόγον, καὶ ἀπ' ἐναντίας τῆς τότε τάσεως τῶν ῥητόρων, ἐζήτει αὐστηρῶς νὰ ἐλέγξῃ τοῦ δήμου τὰ ἐλαττώματα. Κατ' ἀρχὰς συνέπραξε μετὰ τοῦ Χαβρίου ἐν Νάξῳ, τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τοῦ στρατοῦ διοικῶν τῷ 370 π. Χ., συνετέλεσεν εἰς τὴν νίκην, καὶ ἐφημέσθη αὐτοῦ ἡ εὐθύτης καὶ τιμιότης ὅτε ἀπήτησε καὶ ἔλαβε τῶν νέων συμμάχων τοὺς φόρους (Πλουτ. Φωκ. ΣΤ'. — Διοδ. ΙΒ, 34). Κατόπιν γίνεται μυσία αὐτοῦ ὅτε, τῷ 351, ἀνέλαβε τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἀρταξέρξου καὶ κατὰ τῆς Κύπρου ἀρχηγίαν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἰδρυεῖος, δυνάστου τῆς Κερίας, προμηθευθέντων ἐπικουρικῶν στρατευμάτων. Τῷ 350 ἐπέμφθη εἰς Ἰϋβόαιον ἵνα ἀνατρέψῃ ἐκεῖ τὰς μακεδονικὰς σκευωρίας, καὶ ὑποστηρίξῃ τὸν τύραννον τῆς Ἐρετρίας Πλευστάρχον, καὶ ἐπολέμησε νικηφόρος ἐν Ἰαμμιαίᾳ. Ἀλλ' ἀπιστήσαντος τοῦ Πλευστάρχου, καὶ τῶν κατοίκων κηρυχθέντων κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ὁ πόλεμος ἔλαβε κακὴν ἐξέχασιν, καὶ τὴν Ἰϋβόαιον ἀπώλεσαν αἱ Ἀθηναίαι (Πλουτ. Φωκ. ΙΒ. Διοδ. Μιδ. σλ. 567. — Αἰσχ. Κτισφ. 26). Ἀμφιβάλλεται δ' ἂν καὶ αὐτὸς ἐξεστρά-

τευσαν εἰς Ἰϋβόαιον (443 ἢ 441), ὅτε ἐξεδιώχθησαν οἱ τύραννοι Φιλιστίδης καὶ Κλειταρχος, καὶ ἀποκατέστη πάλιν ἐκεῖ τῶν Ἀθηναίων ἡ ἐπιρροή· ἀλλὰ βέβαιον ἐστὶν ὅτι παρεβλήθη εἰς τὴν ἄλωσιν τοῦ Ὀρεοῦ καὶ τῆς Ἐρετρίας (Πλουτ. Διοδ. 17. — Διοδ. π. Στ. σλ. 252). Τῷ 330 ἔσωσε τὸ Βυζάντιον ἀπὸ τῶν προσβολῶν τοῦ Φιλίππου (Πλουτ. Φωκ. ΙΔ), καὶ ὑπερήσπισε τὰ Μέγαρα κατὰ τῶν Θηβαίων. Οὐδέποτε ὅμως ἔπαυε συνιστῶν εἰρήνην πρὸς τὸν Φίλιππον, συνεβούλευσε, μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, τὴν παραδοχὴν τῶν αμεινωτάτων» ἔριων εἰρήνης, ἡγωνίσθη, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, νὰ παρακωλύσῃ πᾶν τῶν Ἀθηναίων κατασκευασμὸν βήμα ἐξαναστάσεως, ἐκρηύχθη ὑπὲρ τῆς ἀπαίτησεως τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἧτις εἶχεν ἐξεγεῖραι τοῦ δήμου τὴν ἀγανάκτησιν, τοῦ νὰ ἐξωσθῶσιν οἱ δημοτικοὶ ῥήτορες καὶ δημαγωγοί, ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου κατέρωθε νὰ δεθῇ χάρις εἰς πάντας, πλὴν μόνον τοῦ Χαριδήμου (Πλουτ. Φωκ. ΙΖ). Ὁ Ἀλέξανδρος ἔστρεφε μεγάλην ὑπέκλησιν πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ, καίτοι πτωχός, ὁ Φωκίων οὐδὲ χρημάτων οὐδ' ἄλλην τινα δωρεάν ἐδέχθη ποτὲ παρ' αὐτοῦ. Καὶ μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον ἀντίστη πᾶσιν δυνάμει εἰς τοῦ πολέμου τὴν ἀνανείωσιν, καὶ ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου ἐξέφραξε μετὰ πᾶσαν νίκην τοὺς φόβους του περὶ τοῦ μέλλοντος (Πλουτ. Φωκ. ΚΙ). Ὅτε δ' ὁ πόλεμος ἔληξεν ἀνεπιτυχῶς, καὶ ὁ Ἀντίπατρος ἐκινήθη κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἡνωχάσθη ὁ δήμος ἐν τῇ θεινῇ ἐκείνῃ θέσει νὰ καταρῶγῃ εἰς τοὺς φίλους τῶν Μακεδόνων, καὶ ὁ Φωκίων ἀπήλθε μετὰ τοῦ ἡκιστα ἀκεραίου Δημάδου πρὸς τὸν Ἀντίπατρον, καὶ ἠναγκάσθη νὰ συναμολογήσῃ εἰρήνην, δι' ἧς ἐστερεῦντο τῶν πολιτικῶν αὐτῶν δικαιμάτων 12,000 πολιτῶν, πρὸ πάντων οἱ τῶν κατωτέρων τάξεων, ὁ λιμὴν Μουνοχίας καταλαμβάνετο ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, καὶ εἰ εὐγενέστεροι τῶν πολιτῶν παρεδίδοντο εἰς τὸν ἐχθρὸν (Πλουτ. Φωκ. ΚΖ). Ἐκτοτε ἐτίθη ὡς στρατηγὸς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πολιτείας,

καὶ ἐπροσπάθει τὸ κατὰ δύναμιν νὰ πράξῃ τὴν αὐστηρότητα τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἔργων τούτων. Ὅτε δὲ, μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου τὸν θάνατον, ὁ Πολυπέρχων, ἵνα περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν εὐνοίαν τῶν Ἑλλήνων, ὑπεσχέθη ν' ἀποδώσῃ εἰς τὰς πόλεις τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν πολιτεύμα, τότε ἐπροσπάθεισεν ὁ Φωκίων, συνεννοήσας μετὰ τοῦ Νικάνερος, στρατηγοῦ τοῦ Ἀντιπάτρου, νὰ παρακωλύσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μέτρου τούτου. Ἦνταῦθεν ἐξηγήθη κατ' αὐτοῦ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ λαοῦ, καὶ ὅτε Ἀλέξανδρος, ὁ υἱὸς τοῦ Πολυπέρχοντος, εἰσέβαλε μετὰ στρατοῦ εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐπαύθη ὁ Φωκίων τῆς ὑπηρεσίας του, καὶ μετὰ τῶν φίλων του κατεδιώχθη ἐπὶ προδοσίᾳ. Τότε αὐτοὶ μετέβησαν πρὸς τὸν Πολυπέρχοντα, ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ἐξαπέστειλεν ὀπίσω εἰς Ἀθήνας, τὴν περὶ αὐτῶν ἀπόβρασιν ἀναθεὶς εἰς τὸν δήμον. Ὁ Ἀθηναῖος Ἀγωνίδης παρέστη τότε ὡς ἐνάγων, καὶ παμψηφεί ἡ ἐκκλησία κατέδικασε τὸν Φωκίωνα ἐπὶ προδοσίᾳ εἰς θάνατον (Πλουτ. Φωκ. ΚΘ. ΑΒ. — Διοδ. ΑΗ, 64). Ὀγδοηκοντοῦτης ὁ Φωκίων ἔπει μετὰ ἡ φίλων του τὸ κύνειον ἐν εἴτει 317. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐτρέπη ἡ καινὴ γνώμη, καὶ εἰς μὲν τὸν Φωκίωνα ἐστήθη ἄνδριάς, ὁ δὲ Ἀγωνίδης καταδικάσθη εἰς θάνατον (Ἰδ. Βίον Φωκίωνος τοῦ Πλουτάρχου καὶ G. Νέρος).
Φώκος, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ τοῦ Ὀρνυτίωνος, ἐκ Κορίνθου μετοικήσας εἰς Ἰθόραϊαν πρὸς τῇ Παρνασσῷ, τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀμφίωνος νυμφευθείς, καὶ τὴν χήραν Φωκίδα ἀφ' αὐτοῦ καλέσας. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς νύμφης Ψαμμύθης, ἀδελφὸς τοῦ Πηλείου καὶ Τελαμόντος, ὑφ' οὗ ἐφρονέθη κατὰ λάθος ἐν ἀγῶνι διακοῦ (Ἠσδ. Θγν. 1094. — Πινδ. — Ἀπλλδ. Γ, 12, 6). Υἱοὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Κρίσσοσ καὶ ὁ Πανοπέυς· καὶ τινὲς λέγουσιν αὐτὸ ἐπώνυμον τὴν Φωκίδα (Πλουτ. Β, 29. Ι, 1). — 3) Πατήρ τοῦ Ἀθηναίου Φωκίωνος (Αἰλ. Π. Ι, Β, 16).
Φωκυλίδης, Μιλῆσιος, γυναικὸς ποιητῆς, ἐκλαμβανόμενος ὡς σύγχρονος τοῦ Θε-

όγνιδος περὶ τὸ 530 π. Χ., ἔγραψεν εἰς ἑξαμέτρους, καὶ εἰς μέτρα ἐλεγειακά (ἑξαμέτρους καὶ πενταμέτρους). Τῆς βιογραφίας αὐτοῦ οὐδὲν ἐστὶ γνωστὸν. Ποιήματα αὐτοῦ ἠθικὰ, ἐξ ὀλίγων στίχων συγκεῖμενα, ἐλέγοντο Κεφαλαία, καὶ ἀποδεικνύουσι νοημοσύνην, ἐμβριθεῖαν καὶ ἐντιμότητα χαρακτήρος. Ὁ τύπος αὐτῶν ἐστὶν ἀφελής, ἄνευ ἀξιώσεων, ἀλλ' οὐχ ἤττον πεποθησιν ἐλέγχων καὶ ἐμπνευσιν. Ἡ συγῆθις εἰσαγωγή αὐτῶν ἐστὶ «Καὶ τὸδε Φωκυλίδεω». Διειρηθήθησαν δὲ ὀλίγιστα μόνον αὐτοῦ ἀποσπάσματα (Σλλγ. Bergk, Poet. Iy. graec.). Σώζεται δὲ καὶ τι «ποιήμα νουθετικὸν» ἐκ 230 ἑξαμέτρων, εἰς τὸν Φωκυλίδην ἀποδιδόμενον. Ἀλλ' ἡ οὐχὶ ἀκριθὲς καὶ ἡμιστά ποιητικὴ αὐτοῦ γλῶσσα, πρὸς ἐτι καὶ ἐτι μᾶλλον, τὸ περιεχόμενον, προφανῶς δεδανεισμένον ἐκ τῆς Πεντατεύχου καὶ ἄλλων διδακτικῶν βιβλίων τῆς παλαιᾶς γραφῆς, ἀποδεικνύουσιν αὐτὸ μεταγενέστερον ἔργον Ἀλεξανδρινοῦ τινος Ἰουδαίου χριστιανοῦ.

Φωκωνασκίς, ὁ τὴν φωνὴν γυμναζῶν εἰς τὸ ψάλλειν ἢ ἀπαγγέλλειν (Ἀρρ. Ἐπικτ. Δ, 4).

Φωρῶν λιμὴν, λιμενίσκος πρὸς τῇ Πειραιεῖ, πλησιέστερον τοῦ Κορυθαλοῦ (Στράβ. Σλ. 395), «ἐξω τῶν σημεῖων τοῦ ἐμπορίου» (Διοδ. κ. Λακρίτ. 932), πιθανῶς ὁ ὀπίσω (δυτικῶς) τῆς Πετιωνείας κείμενος. Φωρῶν δὲ (κλεπτικῶν) λιμὴν βεβαίως ἐλέγετο, διότι ἡ θέσις αὐτοῦ ἦν ἐπιτηδειοτάτη εἰς λαθρεμπορία (Νῦν λιμενάκι, ἢ Κλερτολιμανον). Ἰδε χάρτην εἰς λέξιν Πειραιεῖς.

Φωσφόρος, Φασσφόρος ἢ Φωσφόρος, 1) ὁ ἀστήρ ἡ Ἀφροδίτη, ὡς ἑωθινὸς ἀστήρ (Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 226), ἐν φ' ὡς ἑσπερινὸς ἀστήρ ὀνομάζεται Ἐσπερος (Ὀμ. Ἰλ. Χ, 318). Ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Ἀστράου καὶ τῆς Πούρι (Ἠσδ. Θγν. 381), ἢ τοῦ Κεφάλου καὶ τῆς Ἡούς, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τὸν λέγουσι προσέτι πατέρα τοῦ Κήμους, τοῦ Δαιδαλίου (Ὀν. Μαι. XI, 271. 295), καὶ

τῶν Ἑσπερίδων. — 2) Ἐπίθετον τῶν Θεαι-
νῶν ὄσαι παρήγον φῶς, ἢ εἶχον δῆδας εἰς
τάς χεῖρας, ὡς τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς Ἴους,
τῆς Ἑκάτης. — 3) Ἐν Μουνυχία ὑπῆρχε βω-
μὸς τοῦ Ἐωσφόρου, ἰδρυθεὶς διότι ὁ
Θρασύβουλος κατήλθεν ἐκ Φυλῆς εἰς τὸν Πει-
ραιᾶ, θαυματουργὸν φῶς τὸν ὠδήγησε διὰ ζο-
φεῶς νυκτὸς μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου (Κλμ.
Ἀλεξάνδρ. Στρωμ. Α, 24).

Πρώτος, τῆ θ' ἑκατονταετηρίδι μ.Χ.
διδάσκαλος τοῦ αυτοκράτορος Λέοντος ΣΤ',
διετέλεσε τῷ 857—867, καὶ εἶτα αὖθις τῷ
877—886, πατριάρχης Κωνσταντινουπό-
λεως, καὶ ἀπέθανε, τῷ 894, ἐπίσημος ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ, διὰ τῆς ἀντιστάσεως αὐτοῦ πρὸς

τὸν Πάπαν, καὶ οὐχ ἦττον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ.
Δι' ἐξέχου πολυμαθείας καὶ φιλοκαλίας πε-
προικισμένος, ὑπερέτησε μεγάλως τὴν ἀρχαι-
ολογίαν, κυρίως δὲ διὰ δύο του συγγραμμάτων.
α) Ἡ μ υ ρ ι β ε ι β λ ο ς αὐτοῦ, καὶ β) β λ ι ο θ ῆ
κ η λεγομένη, ἐστὶ περιγραφή 28 συγγραμμά-
των, ἀτινα ἀνέγνω ἐπὶ τῆς ὁδοπορίας του εἰς
Ἀσσυρίαν, ἐνθα εἰς πρεσβείαν ἀπήρχετο. Καὶ
τινὰ μὲν συνοδεύει δι' ἐπιτόμων σημειώσεων
καὶ κρίσεων, τινῶν δὲ δίδει περικοπὰς πολυτί-
μους ὅτε ἐλήφθησαν ἐκ συγγραμμάτων ἐκλε-
λοιπῶτων. β) Ἡ λ ε ξ ε ω ν σ υ ν α γ ω γ ῆ, ἀλ-
φαβητικὸν λεξικὸν τῶν Ἑλλήνων ῥητόρων καὶ
ιστορικῶν, περιειθὲν ὅμως οὐχὶ ἐντελῶς, καὶ
μετὰ προσθηκῶν μεταγενεστέρων καὶ ξένων.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

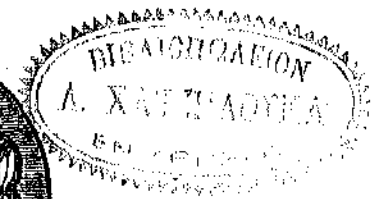
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΚΔΟΣΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1891

Κάα, πόλις τῆς Τριφυλίας ἐν Ἡλιδί τῆς Πελοποννήσου. κειμένη παρὰ τῆ Λεπρέω (Στράβ. II, 348 Α). Κατ' ἄλλους αὐτὴ ἢ Φλειὰ (Ὀμ. Ἰλ. II, 133).

Κάθηριος, ποταμὸς ἐν Ἰνδίας, ἐντὸς τοῦ Γάγγου (Πτλμ.). Νῦν Καθάρύ.

Καθλάσιοι, λαὸς τῆς Ἀραβίας (Διον. Περικτ. 956).

Καθρίας, Ἀθηναῖος στρατηγός, νικήσας τῷ 388 π. Χ. διὰ βόλου τοῦ Σπαρτιάτας ἐν Αἰγίνῃ, καὶ εἰτα ὑποστηρίξας τὸν ἐν Κύπρῳ Εὐαγόραν, ἐπαναστάνα κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ δοὺς αὐτῷ ἐπικουρίαν ἐντονον καὶ δραστηρίαν (Ξενφ. Ἑλλ. II, 1, 10), ὡς καὶ μετὰ ταῦτα, τῷ 385, εἰς τὸν Νεκτάνανδρον ἐν Αἰγύπτῳ (Νερ. Χαβρ. II). Τούτου διώκει τοὺς μισθωτοὺς Ἕλληνας ἀλλ' ἀπαίτησαι τὸν Περσῶν, ἀνεκλήθη εἰς Ἀθήνας (Διόδ. II, 29). Ὅτε ὁ Σφοδρίδης ἀνεφάνη εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ σπαρτιατικῆς δυνάμειος, καὶ ὁ Φοιβίδης κατέλαβε τὴν ἀκρὴ-

πολιὸν τῶν Θηβῶν, οἱ δὲ φιλελεύθεροι Θηβαῖοι κατέφυγον εἰς Ἀθήνας, τότε στενωτέρως προσέκυψε σύνδεσμος μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ Θηβῶν, καὶ εἰτε, τῷ 378, ὁ Ἀγησίλαος εἰσέβαλε μετὰ Σπαρτιατῶν εἰς Βιωτίαν (Διόδ. II, 30), τότε ἔδραμεν ὁ Καθρίας εἰς βοήθειαν τῶν Θηβαίων, ἐκινήθη πρῶτον κατὰ τῶν συμμάχων τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ εἰτα κατ' αὐτοῦ τοῦ Ἀγησίλαου πρὸς ταῖς Θηβαίαις εἰς ὕψη δυσπρόσιτα, ἀφ' ὧν ὁ Ἀγησίλαος, μετὰ τινος ἀποτυχίας, ἐβιάσθη ν' ἀποσυρθῆ (Διόδ. II, 32. — Νερ. Χαβρ. I). Ἢ φρόνησις αὐτῆ περιήψεν εἰς τὸν Καθρίαν μεγάλην ὑπόληψιν, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν συμπατριωτῶν του. Ἀφ' οὗ δὲ καὶ τῷ 376, τῆ 16 βοηδρομιῶνος (κατὰ Σεπτέμβριον) ἐνίκησε καὶ ἐν ναυμαχίᾳ εἰς Νάξον (Ξενφ. Ἑλλ. II, 4, 61. — Διόδ. II, 34. — Πλούτ. Φωκ. ΣΤ) ἐπέμφοθι ὑπὸ τῆς πόλεως εἰς Θράκη. ἐνθα ἀπηλευθέρωσε τὰ Ἀεθῆρα ἀπὸ τῶν βαρβάρων (Διόδ. II, 34).

Ἐν τῷ πολέμῳ μετὰ τῶν Θηβῶν καὶ Σπαρτίας, ἐπολέμησεν ἐπιτυχῶς ὑπὲρ τῆς Κορίνθου, ἀπειλουμένης ὑπὸ τῶν Θηβαίων, οὐχὶ ὁμοῦς ἐπίσης καὶ εἰς τὸν Ἴσθμὸν κατὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδου (Ξενφ. Ἑλλ. Z, 1, 5). Τῷ 366 κατηγορήθη δημοσίως διὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Ἄλρωκού εἰς τοὺς Θηβαίους, ἀλλ' ἀπελύθη. Μετὰ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην ἀπῆλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Αἰγυπτίου βασιλέως Ἰαχῶ, καὶ ἐναυάρχησε τοῦ στόλου αὐτοῦ κατὰ τῶν Περσῶν (Πλούτ. Ἀγησ. ΚΖ. — Διόδ. II, 92). Μετὰ τὴν τοῦτου καταστροφὴν δὲν ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ ὁ Καθρίας ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ τῷ 358 ἀπῆλθεν αὐθις εἰς Θράκη, λαβὼν τὴν ἐντολὴν νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν Κερσοβλέπτην εἰς ἐκτέλεσιν τῆς μετὰ τοῦ Χαριδήμου συνομολογηθείσης συνθήκης ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τῷ ἐχορηγήθησαν τὰ δέοντα πρὸς πλήρη ἐπιτυχίαν, ὀλίγα κατώρθωσεν. Ἐπὶ τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου τῶν Ἀθηναίων, ἐν τῇ πρὸ τῆς Χίου ναυμαχίᾳ, ἡ τρίτης ἡς ἐπέβαιναν ἐντελῶς κατεστράφη, καὶ ὁ ἴδιος μετ' ἀνδρείαν ἀντίστασιν ἔπεσε θανάτῳ τρωθείς (Διόδ. ΙΣΤ, 7. — Νερ. Χαβρ. IV). Ἦν εἰς τῶν πρώτων στρατηγῶν τῆς ἐποχῆς του. συγχρόνως δὲ καὶ τὸν χαρακτηῖρα μετριοφρονέστατος (Νερ. Χαβρ. III). Ὁ Πλευσανίας (Α, 29, 3) εἶδε τὸν τάφον αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις, πλησίον τοῦ τάφου τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Θρασυβούλου.

Καθρίου κόμη, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ τοῦ Νείλου πρὸς τῇ Μέμφιδι (Στράβ. ΙΖ, 803 Β).

Καθρίου χάραξ, χωρίον παραθαλάσσιον τῆς Κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τοῦ Πηλουαίου στομίου τοῦ Νείλου (Στράβ. ΙΣΤ, 760 Β).

Καθώριος, μέγας ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας, πηγάζων ἐκ τοῦ Μασίου ὄρους (Πτλμ.).

Καθίσιος καὶ **Χαθισίος**, χωρίον τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Θεμισαύρας (Στράβ. Βυζ.), καθ' ὃ καὶ αἱ Ἀμαζόνες

Χαθισίαι ἐνίοτε ἐπωνομάζοντο (Ἀπλιν Ρδ. Β, 100).

Χαθίσιος, ποταμὸς τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, βέων πλησίον τῆς Ἀμισού (Στράβ. Β).

Χαιρέας, 1) Ἀθηναῖος ναύαρχος (Θουκ. II, 78), οὗ τὸν υἱὸν λέγει νύθον Ἀθηναῖον ὁ Ἀριστοφάνης (Σφ. 707). — 2) Ἕλληνας ιστοριογράφος ἀγνώστου ἐποχῆς. — 3) Ὁ πιθανῶς, ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματος, ἑλληνικῆς καταγωγῆς, ὁ μετ' ἄλλων συνωμοστῶν τὸν Καλιγούλαν φονεύσας, ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου δὲ καταδικασθεὶς, καὶ μετὰ πλείστης γεναιότητος τὸν θάνατον ὑποστάς.

Χαιρέδημος, ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Σωκράτους, πατὴρ τοῦ Πατρόκλου (Πλάτ. Εἰδ. Σλ. 297).

Χαιρεκράτης, Ἀθηναῖος, Σφήττιος τὸν δῆμον, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφάντος, φίλος τοῦ Σωκράτους (Πλάτ. — Ξενφ. Ἀπομν. Α, 248).

Χαιρεφάνης, ζωγράφος εἰς δὸ Πλούταρχος (Π. ἀκρ. ποιητ. Σλ. 18) ἀποδίδει ἀκολάστους εἰκόνας, κατὰ λάθος διως, ὡς φαίνεται, τὸ ὄνομα γράφας ἐντὶ Νίκοφάνης, 378. (Ρι. XXXV, 40, 31).

Χαιρεφών, Ἀθηναῖος, Σφήττιος τὸν δῆμον, φίλος καὶ ἐνθερμὸς λάτρης τοῦ Σωκράτους (Πλάτ. Ἀπολγ. 5), ἀπελθὼν ποτε καὶ εἰς Δελφοὺς καὶ ἐρωτήσας τὸ μαντεῖον ἂν ὑπῆρχε τις σοφώτερος τοῦ Σωκράτους, εἰς ἀπάντησιν δὲ λαβὼν «Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης» ἀνδρῶν δ' ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος». Λέγεται καὶ τραγωδίαν γράφας, αὐτὸς Ἡρακλείδης». Φυγὼν εἰς Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ Θρασυβούλου, ἀπέθανε πρὸ τοῦ Σωκράτους (Ξενφ. Ἀπομν. Α, 248, Β, 31). Ὁ Ἀριστοφάνης, εἰς τὴν ἰσχυρότητα καὶ τὴν ἀγρότητα αὐτοῦ ἀφορῶν, τὸν λέγει «νυκτερίδα» (Ὀρν. 1296).

Χαιρήμων, τραγικὸς ποιητῆς, οὗ οὐδὲν λείψανον σώζεται (Πλούτ.).

Χαιρίδας, ἐν Σπάρτῃ εἰς τὸν Ἐφόρων (Ξενφ. Ἑλλ. Β, 3, 10).

Χαιρὸς, αὐλητῆς ἐν Ἀθήναις, δὲ ὁ

1500

Χαίρων — Χαλδαίοι

Ἀριστοφάνης (Ἀχν. 16, 866) χλευάζει ὡς μικροῦ λόγου ἄξιον.

Χαίρων, 1) Ἰδὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θηροῦς, τῆς θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, καθ' ὃν ἐκλήθη ἢ ἐν Βοιωτίᾳ Χαίρωνεια (Πανσ. Θ, 79). — 2) Πολέμαρχος Ἀθηναῖος (Ξενφ. Ἑλλ. Β, 4).

Χαιρώνειας, ἐπώνυμος ἄρχων τῶν Ἀθηναίων ἐν Ὀλ. 110 γ' (338 π. Χ.), ἐφ' οὗ κατηγορήθη ὁ Δημοσθένης ὅτε ἐμέλλε νὰ στεφανωθῆ (Δμοθ. Στφ. σλ. 265).

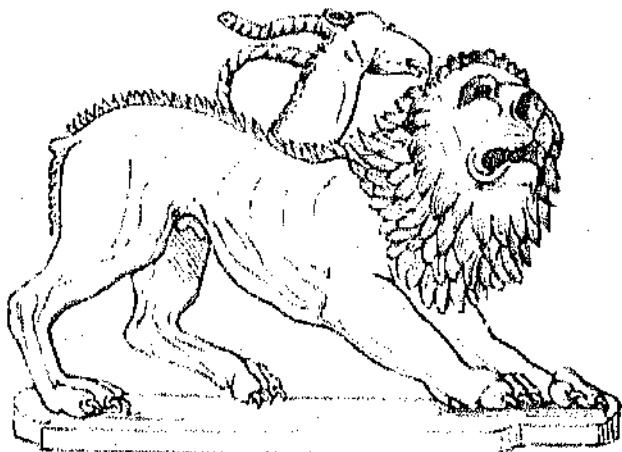
Χαιρώνεια, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ ἀποτόμου βράχου, μεταξὺ τοῦ Κηριστοῦ πεταμοῦ καὶ τοῦ ὄρους Θουρίου, περίφημος ὡς πατρίς τοῦ Πλουτάρχου, καὶ διὰ τὴν παρ' αὐτῆ νίκην Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων, τῆ 338 π. Χ. ἔκει καὶ ὁ Σόλλας, τῆ 85 π. Χ., ἐνίκησε τὸν Ἀρχέλαον (Στρβ.

μετὰ λιμένος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου (Θουκ. Γ, 101. — Στφ. Βξ. — Πτλμ.).

Χαλδαστρα, πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη εἰς τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Ἀξιῶ ποταμοῦ (Ἠρδ. Ζ, 123. — Στρβ. — Στφ. Βξ.).

Χάλθις, κήρυξ τοῦ Βουσίριδος, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, μετ' ἐκείνου συμφρονθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως (Ἀπλλδ. Β, 5, 11).

Χαλδαῖοι, κυρίως οἱ κάτοικοι τοῦ μέρους τῆς Βαβυλωνίας τοῦ μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Ἰγρίδος, ἴσως καταγόμενοι ἐκ τῶν ὄρεινῶν τῆς Ἀρμενίας χωρῶν (Ξενφ. Κυρπ. Γ, 1, 24. — Στρβ. ΒΒ, 549). Κατ' αὐτοὺς Χαλδαῖοι ὠνομάσθησαν οἱ τῆς φυλῆς τῶν ἱερέων τῆς Βαβυλωνίας. Τούτους ὑπέταξεν εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὁ Λούκιλλος· ἐπειδὴ δὲ διέπρεπον διὰ τῶν ἀστρονομικῶν γνῶσεών των,

Θ, 414). Σώζονται δὲ λείψανα τῆς πόλεως εἰς τὸ νῦν χωρίον Κάπραϊνα, καὶ ἐν μέρει τεθραυσμένος ὁ κολοσοειδὲς λέων ὅστις εἰχρῆσθη ὡς μνημεῖον τῶν κατὰ τοῦ Φιλίππου πεσόντων Ἀθηναίων. Ἐπὶ τοῦ πεδίου δὲ τῆς μάχης ἀνεσκάφησαν οἱ κατὰ σειρὰν κηδευθέντες νεκροὶ τοῦ ἱεροῦ τῶν Θηβαίων λόχου.

Χαδτος, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φωνεθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναίδος Ἀστερίας (Ἀπλλδ. Β, 1, 1).

Χάλαιον, πόλις τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν,

διὰ τοῦτο, ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἤρχισαν διακρίνοντες μεταξὺ ἀστρονομίας καὶ ἀστρολογίας (αξ(τδ.), ὠνομάσαν Χαλδαίους τοὺς ἄξιουσιντας διὰ προέβλεπον τὸ μέλλον ἐκ τῶν ἀστερισμῶν. Ἐβίδοντο δὲ τοὺς τοιοῦτους καὶ ἄλλα ὄνόματα, ὡς ἀποτελεσματικοὶ, Βαβυλώνιοι, ἀστρολόγοι, μαθηματικοὶ, καὶ λατινιστὶ planetarii· καὶ ἡ τέχνη αὐτῶν ἐλέγετο μαθησια, ἀστρολογία, πινακική, γενεθλιαλογία, ματεωρολογία, ἀποτελεσματική. Κατ' αὐτὴν

ἀγαθοποιοὶ ἀστέρες ἦσαν ἡ Ἀφροδίτη, ὁ Ζεὺς, ὁ Γαῦρος, ἡ Σελήνη, ἡ Παρθένος, ἡ Αἴτρα (Λίβρα, ὁ 7ος ἀστερισμὸς τοῦ ζωδιακοῦ, συγκείμενος ἐκ 18 ἀστέρων). «Κακοποιοὶ» δὲ (πλοῖστοι) ἦσαν ὁ Ἰκρόνος, ὁ Ἄρης, ὁ Σκορπίος, ὁ Αἰγόκερος, ὁ δὲ «Ἐρμῆς» ἦν ἀπίκοινοσ ἀστήρ,» ἦτοι ἠδύνατο ἡ εὐτυχία νὰ προαγγέλλῃ ἢ δυστυχία, ἀναλόγως τῶν συνδυασμῶν αὐτοῦ μετ' ἄλλων ἀστέρων. Ὡς «θέμα» ἢ «ἠεροσκόπιον» ἦτοι βῆσις τῶν προφητειῶν ἐλαμβάνετο ἡ ὥρα τῆς γεννήσεως, καὶ συνεκρίνετο ὁ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην προάρχων ἀστερισμὸς μετὰ τῆς θέσεως τῶν λοιπῶν. Πρὸς τοῦτο μετεχειρίζοντο οἱ Χαλδαῖοι «πίνακας» τινας, εἶδος ἡμερολογίου τῆς τέχνης τῶν, ἦτις διὰ τοῦτο καὶ πινακική ἐλέγετο, κατ' ἀντίθεσιν τῆς κανονικῆς ἀστρονομίας. Εἰς αὐτοὺς ἦσαν ἀναγεγραμμένοι ἡ ἀνατολή καὶ ἡ δύσις, ἡ κίνησις καὶ ἀπόστασις (positio ac partitio, Tac. Ann VI, 21) τῶν ἀστέρων δι' ἐκάστην ἡμέραν. Πρὸς ἀναγωγὴν ὁμοῦς τούτων εἰς τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως ὑπῆρχον ἄλλοι πίνακες ὑπολογισμῶν, ἐξ ὧν ὑπελογίζετο καὶ ὁ δι' ἐκάστην ἐπιχείρησιν κατάλληλος χρόνος καὶ ἐλέγοντο οὗτοι «ἀριθμοὶ Βαβυλώνιοι, Θρασύλλιοι, Χαλδαῖοι ὑπολογισμοί» (Διόδ. Β, 30. — Hor. Od. I, 44, 2. — Jun. VI, 575. — Cic. Div. II, 47). Εἰ καὶ οἱ Χαλδαῖοι ἦσαν τὸ πλεῖστον ἀπαταιῶνες, ἐκμεταλλεῦμενοι ἐπὶ ἰδιοτελείᾳ τὴν κουφόνοϊαν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν φυσικὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ὑπεγείρωσι τὸ κάλυμμα τοῦ μέλλοντος, καὶ οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς πολλάκις τῆς ὑποτιθεμένης ταύτης ἐπιστήμης τὸ ἀδόξιμον ἀναγνωρίζουσι καὶ τὸ φαντασιώδες (Cic. Div. II, 42. — Tac. Hist. I, 22. — Aug. Gell. XIV, 1), οὐχ ἦτεον ὁμοῦς καὶ παρὰ τοὺς ἐπισπουδαϊότητι μᾶλλον διεκρινόμενοις ὑποφαινεταὶ πολλάκις τάσις τις πρὸς εὐπιστίαν εἰς τὴν τέχνην ταύτην. Τούτου ἕνεκα μεγάλη ὑπῆρχεν ἡ πρὸς αὐτοὺς συρροή, καὶ οὐκ ὀλίγον ἦν ἡ ἐπιρροή αὐτῶν ἐπικλυθῆναι εἰς τοὺς ἐκαστοὺς ἄρχοντας, καὶ ἐκναυλημμένως ἐξε-

δίδοντο ἀπαγορευτικαὶ διαταγαὶ κατ' αὐτῶν, καὶ ἐπιβάλλετο ἡ ἀποπομπὴ αὐτῶν ἐκ Ῥώμης καὶ ἐξ Ἰταλίας, καὶ προσέτι καὶ θανατικὴ ποινὴ διατάττετο. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα οὔτε τὰς ἐνεργείας αὐτῶν κατέστειλλον, οὔτε τὴν εἰς αὐτοὺς πίστιν καὶ προσφυγὴν, ἀφ' οὗ μάλιστα αὐτοὶ οἱ αὐτοκράτορες, μέτοχοι τῶν θεωριῶν καὶ προλήψεων τῶν χρόνων εἰς οὗς ἔζων, πρῶτοι παρέβαινον τὰ ἴδια ἐαυτῶν θεσπίσματα. Οὕτω περίφημος ἦν ὁ Χαλδαῖος Θρασύλλος, φίλος τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου (Tac. Ann. VI, 21). Ὡς ἐκ τούτου ἀναφαίνονται πολλάκις μέχρι σχεδὸν τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος.

Χαλινέτις, ἐπίθετον τῆς Ἀθηναῖς, ἴδ. χαλινός.

Χαλινός. Κατὰ τὸν μῦθον, τὸν Βελερεφόντην θέλουσα νὰ βοηθήσῃ ἡ Ἀθηναῖς, ὅπως δυνηθῆ νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας ἐπιβληθέντας αὐτῆ ἄθλους, τὸν ὠδήγησε νὰ ἔλθῃ εἰς Κόρινθον, καὶ τὸν ἐδίδαξεν, εὐρῶν πίνοντα εἰς τὴν Πειρίην κρήνην τὸν πτερωτὸν ἵππον Πήγασον, πῶς νὰ περιβάλῃ αὐτῆ χαλινὸν, καὶ ἐπιβάς αὐτοῦ,

νὰ καταρθώσῃ ὁ τι παρ' αὐτοῦ ἀπητήτετο (Πινδ. Ὀλυμπ. ΙΓ, 85—115). Καὶ ὡς ἐφευρέτις τοῦ χαλινοῦ ἐφερεν ἡ θεὰ ἐν Κόρινθῳ τὰ ἐπιθετα Ἰππία καὶ Χαλινέτις. — Ἦν δὲ τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ χαλινοῦ τὸ δηγμά ἢ καὶ στόμιον. (Διοχλ. Πρωμ. 1045), τὸ ἐντὸς τοῦ στόματος τιθέμενον, ἐκ διαφόρων τεμαχίων συγκείμενον, εὐκαμπτον, ἵνα μὴ βλάβηται καὶ ἐνοχλῆ τὸ ζῶον, ὡς τὸ τῆς εἰκόνης εὐρεθὲν πρωτότυπον. Μόνον δ' ἂν ὁ ἵπ-

πος ἦν δυσήνιος, μετεχειρίζοντο χαλκὸν ἔχοντα τοὺς τροχοὺς βαρεῖς καὶ τοὺς ἐγίνους βεβῆς ὡς λύκου ὀδόντας (Ἐνφ. Ἴππ. ΣΤ, 13, Γ, 6).

Τὸ δῆγμα δ' ἑσπερίου τὸ ὑποχαλινίδιον, ἰμάς ἢ ἄλλωσος χωροῦσα ὑπὸ τὴν σιαγόνα. Τῷ ὑποχαλινιδίῳ δὲ προσετίθειτο πολλάνκις ὀρυτα γωγέως, βαρὺ σχοινίον μετὰ δακτυλιδίου, ἵνα δι' αὐτοῦ ὀδηγῆται ὁ ἵππος ὑπὸ πεζοῦ (Ἐνφ. αὐτ. Ζ, 1. — Ἀριστ. Ἐίρ. 155). Τὸ περὶ τὰ ὦτα προσαρμοζόμενον μέρος τοῦ

χαλινού ἐλέγετο κορυφαία (Ἐνφ. αὐτ. Γ, 2), ἔχουσα περὶ τὸ μέτωπον τὸν ἄμπευκα, καὶ περὶ τὰς παρεῖας τὰ παρηφα (Ὁμ. Ἰλ. Γ, 142), ἢ παραγναθίδια. Ταῦτα ἦσαν πολλάνκις κατάκοσμα, ἰδίως παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς, διὰ τορευτοῦ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, ὡς ἐνίοτε ἐκοσμεῖτο καὶ αὐτὸ τὸ δῆγμα, τὸ συνήθως ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου κατασκευαζόμενον.

Χαλκὸς (τὰ), ἐν Ἀθήναις ὄνομα τόπου ἐνθα ὁ χαλκὸς ἐπιπράσκετο (Λεξ. ῥήτ.), πλησίον τοῦ Ἡραίου, ὑπὲρ τὸν Κεραμεικὸν (Πaus. Α, 14, 5), ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν.

Χαλκίστρα, ἢ αὐτὴ τῆ χαλάστρα.

Χαλκίαια (τὰ), ἐν Ἀθήναις ἐορτὴ τελουμένη τῷ Ἡραίῳ ὑπὸ τῶν χαλκίων κατὰ Πυανεικῶνα. Ὁ Μένανδρος ἔγραψε κωμῶδιαν φέρουσαν τοῦτον τὸν τίτλον, καὶ ἡς μικρὸν ἀπόσπασμα σώζεται παρ' Ἀθηναίων (ΙΑ, 502. — Πολυδ. Ζ, 105).

Χαλκίως, κατ' ἀρχάς καὶ κυρίως ὁ τὸν χαλκὸν ἐργαζόμενος (Ὁμ. κἄνδρες χαλκίως) ἐντεῦθεν γενικώτερον καὶ ὁ χρυσοχόος

(Ὁμ. Ὀδ. Υ, 432) καὶ τέλος ἀπὸ τῆς γενικῆς χρήσεως τοῦ σιδήρου, καὶ ἐν γένει ὁ σιδηρουργός, ὁ μεταλλουργός (Ἡρόδ. Α, 68).

Χάλκη, νῆσος μικρὰ τοῦ Καρπαθίου πελάγους, ἔχουσα πόλιν καὶ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (Θουκ. Η, 41. — Στράβ.).

Χαλκηθῶν, ἴδ. Καλχηθῶν.

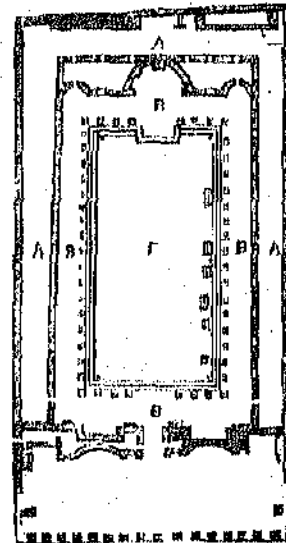
Χαλκιδεύς, 1) Ναύαρχός τις τῆς Σπάρτης (Θουκ. Η, 6). — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Χαλκίδος ἐν Μακεδονίᾳ καὶ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ.

Χαλκιδική, 1) Μεγάλη Χερσονήσος τῆς Μακεδονίας μεταξύ τῶν δύο κόλπων τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ τοῦ Στρυμονικοῦ, προεκτείνει τρεῖς μικρὰς χερσονήσους, τὴν Παλλήνην πρὸς δυσμὰς, τὴν Σιθωνίαν ἐν τῷ μέσῳ, μεταξύ τοῦ Ἰορωναίου καὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου, καὶ τὴν Ἀκτὴν πρὸς ἀνατολάς ἦν διενεμήθη ἐν διατάμῃ ὁ Ἐβέρης, ἀπολήγουσαν εἰς τὸ ὄρος Ἄθωνα (τὸ νῦν ἅγιον ὄρος) τοῦτον δ' ὁ Δεινοκράτης ἐπρότεινε νὰ μεταποιήσῃ εἰς ἀνδρείκελον τοῦ Ἀλεξάνδρου (Πλούτ. Ἀλέξ. ΟΒ). Τὸ ὄνομα ἔλαβε παρὰ χαλκιδέων ἀποίκων. Αἱ γνωστότεραι πόλεις αὐτῆς ἦσαν ἡ Ὀλυνθος, ἡ Ποτταία, ἡ Μένδη, ἡ Ἀκανθος, ἡ Στάγειρος, (Ἡρόδ. Ζ, 185). — 2) Ἐπαρχία τῆς Συρίας, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὀχθῆς τοῦ Ὀρόντου, μέχρι τῆς ἐρήμου Ἀραβίας. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς πόλις ἔκαλεῖτο Χαλκίς (Πτλμ. Ε, 15).

Χαλκιδεῖκόν, 1) Στοῦ εὐρεῖα, πρόστυλος καὶ ὑπόστεγος πρὸ τῆς εἰσόδου δημοσίων καταστημάτων διὰ τοὺς ἐκεῖ συρρέοντας καὶ περιμένοντας. Τὸ σχῆμα αὐτῆς φαίνεται ἐκ Χαλκίδος, ἢ τῶν ἐν Σικελίᾳ χαλκιδικῶν πόλεων μετηνέχθη εἰς Ἰταλίαν, ἐνθα ἦν μάλιστα ἐν χρήσει. Ἡ εἰκὼν παρίστην οἰκοδομὴν ἀνασκαφῆσαν ἐν Πομπηῆᾳ, καὶ εἰς ταύτης τὴν στοᾶν τῆς εἰσόδου, ἐστὶν ἐπὶ πλατῆδος ἐντεταγμένη ἐπιγεγραμμένη λατινιστὶ ἢ λέξις «Χαλκιδεῖκόν». — 2) Χαλκιδεῖκόν ὄρος, ἐν Σικελίᾳ πρὸς τῇ Μεσσηνίᾳ (Πολύδ.).

Χαλκίαιος. Τὸ ἐπιθετικὸν τοῦτο ἔφερον ἢ Ἀθηναῖ ἐν Σπάρτῃ, εἰς τὸν ναὸν αὐ-

τῆς ὅστις ἤρξατο οἰκοδομούμενος ὑπὸ τοῦ Τινδάρου (Πaus. Γ, 13), καὶ συνετελέσθη ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου ποιητοῦ καὶ καλλιτέχνου Γητιάδου (Πaus. Γ, 17) ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, κατ' Ὀλ. 14, α' (720 π.Χ.). Ἦν δ' ὁ ναὸς χαλκίως ἐσωτερικῶς, ἦτοι χαλκοῖς πετάλοις καταπεπετασμένος, κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλληνικῶν οἰκοδομῶν, οἷον ἔχνη προφανῆ ἀπαντιῶνται καὶ εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἀτρέως ἐν Μυκῆναις. Τὰ δὲ πέταλα ταῦτα ἐπεκομοῦντο διὰ πλείστων καὶ ποικίλων τορευμάτων, ἀτινα μυθολογικὰ πρότυπων συμπλέγματα. Κατ' ἔτος αἱ νέοι τῆς Σπάρτης, ἐνοπλοὶ, μετὰ τῶν ἐφόρων ἤρχοντο εἰς τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ προσέφερον τῇ θεᾷ θυσίας, τὰ Χαλκίαια (Θουκ. Α, 128. — Πολύδ. ΑΒ, 2-3.)

Ἰδ. Χαλκιδεῖκόν (Σελ. 1502).

Χαλκίον, πιθανῶς ὀρθότερον τοῦ Χαλκεῖον (Δμοθ. Βοιωτ. π. ὄν. 997), τὰ ἐκλογικὰ κινάκια ἢ αἱ ψῆφοι δι' ὧν ἐτησίως ἐγίνετο ἐν τῷ Θῆσει (Αἰσχ. κ. Κτησ. 4) ἡ κλήρωσις τῶν ἀρχόντων τῶν Ἀθηναίων.

Χαλκισίτη, 1) θυγάτηρ Αἰήτου, τοῦ βασιλέως τῆς Κολχίδος, νυμφευθεῖσα τὸν Φρῆζον, μήτηρ τοῦ Ἀργεῦς, Φρῆντιδος, Μέλανος καὶ Κυλίνδρου ἢ Κυθῶρου, οὗς ἐπεμ-

ψε κρύφα τοῦ πατρὸς τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα (Ἀπλλδ. Α, 9, 1). — 2) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυπόλου, βασιλέως τῆς νήσου Κῶ, ἐκ τοῦ Ἡρακλέους μήτηρ τοῦ Θεσσαλοῦ (Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Δηλ. 161. — Ἀπλλδ. Β, 7, 8). — 3) θυγάτηρ τοῦ Ῥηθῆνορος, γυνὴ τοῦ Θεσείως ἐν Ἀθήναις (Ἀπλλδ. Γ, 15, 6).

Χαλκίς, μία τῶν 12 θυγατέρων τοῦ Ἄσωπου καὶ τῆς Μεθώνης, καθ' ἣν ἐκλήθη ἡ πόλις τῆς Εὐβοίας (Διόδ. Δ, 47).

Χαλκίς, 1) ἡ ἐπισημοτάτη τῶν πόλεων τῆς Εὐβοίας, ἐπὶ τοῦ στενωτάτου σημείου τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ κειμένη, ἐνθα το-

σοῦτον ἰσχυρὰ ἦν ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις, ὡς καὶ ἤδη διαμένει, ἢ πολλάνκις ἐν τῷ ἡμερονικῷ ἐναλλασσομένη καλλιρροία, ἧς τὸ πρόβλημα λέγεται ὅτι μὴ δυναθεῖς νὰ λύσῃ ὁ Ἀριστοτέλης, ἐρρήθη εἰς τὸν πορθμὸν καὶ ἐπύγη. Συνήκου δ' ἐνταῦθα, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε, μικρὰ γέφυρά τὴν νῆσον μετὰ τῆς Βοιωτικῆς ἀκτῆς. Ἡ πόλις ἐλέγετο ἐπώνυμος Χαλκίδος, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἄσωπου. Τινὲς τῶν νῦν ἐξηγητῶν εἰκάζουσι τὸ ὄνομα αὐτῆς παράγωγον τοῦ Χάλκη ἢ Κάλχη, τῆς πορθῆρας, δι' ἧς καὶ φαντάζονται αὐτὴν ἀποικίαν φοινικικὴν. Ἦν δὲ τοσοῦτον σπουδαία ἡ θέσις αὐτῆς καὶ εἶχε τὸ φρούριον τόσον ὀχυρὸν, ὅστε αὐτὴ καὶ ἡ Δημητριάς καὶ ἡ Μαγνησία ἐλέγοντο τρεῖς ἀπέδα Ἑλληνικαῖ (Liv. XXXII, 37). Ἐκυβερνᾶτο δ' ἀριστοκρατικῶς ὑπὸ τῶν Ἴκποδοτῶν, μέχρις

οὗ ὁ Περικλῆς ἐξέβαλε τούτους. Ἐπειμὲν δὲ καὶ πολλὰς ἀποικίας, ὡς εἰς Χαλκιδικὴν τῆς Μακεδονίας, εἰς Νάξον τῆς Σικελίας, εἰς Κύμην, κτλ. Παρ' αὐτῆ ἔρρεεν ἡ πηγὴ Ἀρέθουσα, καὶ ἔκειτο τὸ εὐφορον Ληλάντιον πεδῖον, μεταμεταλλεῖων σιδήρου καὶ χαλκοῦ, ὅθεν προφανῶς τὸ ὄνομα, καὶ μετὰ θερμῶν ὑδάτων. Ἐν αὐτῇ ἐγεννήθησαν ὁρήτωρ Ἰσαῖος καὶ ὁ ποιητὴς Λυκόφρων, καὶ, ἂν δὲν ἐπνίγη, ἀπέθανεν ὁ φιλόσοφος Ἀριστοτέλης (Στρεβ. I, 445). — 2) Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὐήνου, καὶ Ἰπὸ χαλκίς καλουμένη, διότι ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας ἄρους, ὅπερ καὶ αὐτὸ Χαλκίς ἐκαλεῖτο (Θουκ. Α, 108, Β, 83. — Στρεβ. I, 451). — 3) Πόλις τῆς Ἠπείρου, κατὰ τὸν Πίνδον, εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Ἀγγελῶ (νῦν Χαλκί). — 4) Πρωτεύουσα τῆς ἐν Θράκῃ Χαλκιδικῆς Χερσονήσου, πολλὰ παλαιὰ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Β, 58). — 5) Μητρόπολις τῆς ἐν Συρία Χαλκιδικῆς πρὸς τῇ Ἱερσίᾳ (Στρεβ. Βζ.). Καὶ ἄλλαι πόλεις ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο.

Χαλκίτις (ή), 1) νήσος μικρὰ τῆς Ἰρρακοντιδος, νοτιανατολικῆς τοῦ Βυζαντίου, ἔχουσα μεταλλεῖον χαλκοῦ (Στρεβ. Βζ.). Νῦν Χάλκη. — 2) Ἐπαρχία μεσόγειος τῆς Ἰνδίας, πέραν τοῦ Γάγγου (Πτλμ.).

Χαλκός. Τὸ μέταλλον τοῦτο, καθ' ὃ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλλάδι πολλαχοῦ παραγόμενον, ἦν ἀρχαῖατα γνωστὸν ἐν αὐτῇ. Οὕτως ἐν Ὀμήρῳ (Ὀδ. Α, 184) μνημονεύεται ἡ Κόπρος ὡς παραγωγὸς αὐτοῦ. Ἔτι δ' ἀρχαιότερα πηγὴ αὐτοῦ ἐλέγετο ἡ Χαλκίς τῆς Ἰδύβοιας (Pl. IV, 12). Ὀπλα καὶ παντοῖα σκευὴ κατασκευάζοντο ἐξ αὐτοῦ (Ἡσιόδ. Ὀγν. 861 κλ. Ἔργ. 150 κτλ.) καὶ τοσοῦτον ὑπερῆσαν ἢ χρῆσις αὐτοῦ τῆς τῶν ἄλλων μετάλλων, ὥστε χαλκὸς εἶν ἐλέγετο καὶ τὰ αὐτὰ, ὡς τὸν σίδηρον, κατεργάζεσθαι. Ἴνα καθιστάσῃ τὸν χαλκὸν στερεώτερον, ἐμίγνυον αὐτῷ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, κατ' ἐπίνοιαν τῶν Ἰταίων Δακτύλων, ὡς ἐμυθολογεῖτο, κασι-

τερον, πάντοτε, ὡς φαίνεται, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, διότι τοῦτο ἀπέδειξαν χημικαὶ ἀναλύσεις καὶ ἀρχαιοτάτων Κορινθιακῶν νομισμάτων, καὶ ἡλίων τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως, καὶ τεμαχίων κράνους παναρχαίου. Μεγάλως ἐξετιμᾶτο ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ὁ Κορινθίος χαλκός, προὐδὲν τῆς ἐξως διαφόρων μετάλλων, περὶ οὗ ἐπεκράτει ἡ πρόληψις ὅτι τυχαίως παρήχθη ἐν Κορίνθῳ ἐπὶ τῆς πυρπολήσεως τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ Μομμίου, τῷ 146 π. Χ, καὶ ἦν, κατὰ Πλίνιον (XXXIV, 2) τριῶν εἰδῶν, ὁ μὲν συγκαίμενος ἐξ ἴσης μίξεως διαφόρων μετάλλων, ὁ δ' ὑπόλευκος, ὑπερέχοντος τοῦ ἀργύρου, ὁ δ' ὑπόχρυσος, περισσώτερον χρυσὸν περιέχων. Κατὰ τινὰς ὁμοῦς κριτικοῦς, ὁ κορινθίος οὗτος χαλκός ἦν οὐδὲν ἕτερον ἢ ὀρείχαλκος. Κατώτερος αὐτοῦ ἦν ὁ ὑπερύθρος ἢ πατίζων, ἐν χρήσει μάλιστα ἐν Δήλῳ καὶ ἐν Αἰγίνῃ, εἰ καὶ κατὰ τι διέφερον ἢ κράσις τῶν δύο ἐργαστησίων, ὥστε ὁ μὲν Μύρων ἐπρωτίμα εἰς τὰ ἔργα τοῦ ζῶν δῆλιον, ὁ δὲ Πολύγνωτος τὸν αἰγιναιῶν χαλκὸν (Plin. XXXIV, 2).

Χαλκοῦς, μικρὸν χαλκοῦν νόμισμα ἐν Ἑλλάδι, τὸ 1/2 τοῦ δολοῦ, τὸ 1/12 τῆς δραχμῆς. Καὶ μνημονεύονται μὲν καὶ ἐν Ἀριστοφάνει «χαλκαῖα πονηρὰ» (Βάτρ. 787. καὶ Σχλ.) ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τότε ἔτι μικρὰ χαλκῶν νομισμάτων ἐγίνετο χρῆσις ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐπεκράτουν ἐπὶ πολὺ αἱ ἀργυραὶ ὑποδιαίρεσις (Ἀριστ. Ἑκκλ. 815-822). Ἄλλ' ἕνεκα τῆς δυσκολίας περὶ τὴν κοπὴν καὶ χρῆσιν τοσοῦτῳ μικρῶν κερμάτων, ἐπανήλθον πάλιν εἰς χρῆσιν τὰ χαλκᾶ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐτυποῦντο διχαλκᾶ, τὸ 1/4 τοῦ δολοῦ δύναμνα, εἶτα δὲ καὶ μόνον χαλκᾶ, καὶ μεταγενεστέρως καὶ αἱ ὑποδιαίρεσις τοῦ χαλκοῦ εἰς λεπτά (Σουῖδ.), ὧν 7 ἀπέτελλον ἓνα χαλκοῦν, καὶ 336 μίαν δραχμὴν. Ὡς ὄνομα μικρῶν χαλκῶν νομισμάτων μνημονεύεται καὶ τὸ σόμβολον καὶ ὁ κελυβός (Πολυδ. Θ, 72). Ἰσως

ὁμοῦς ταῦτα εἰσὶ γενικὰ ὀνόματα τῶν μικροτάτων χαλκῶν νομισμάτων. Ὅσοι δ' ἐκόπτοντο καὶ ἀργυροὶ καὶ χαλκοί.

Χαλκωδίνιον, ὄρος τῆς Θεσσαλίας παρὰ τῇ πόλει Φεραίς (Ἀπλλν. Ρδ. Α, 59).

Χαλκιδών, 1) βασιλεὺς τῶν Ἀβάντων ἐν Εὐβοίᾳ, πατὴρ τοῦ Ἐλεφθόρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πλεκτρόωνος ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβαίων ἐκστρατείᾳ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 541. — Σφιλ. Φιλκ. 589). Τούτου ὑπῆρχεν ἡρώων ἐν Ἀθήναις, «Χαλκιδώντος ἡρώων» ἢ καὶ «Ἐπτάχαλκων» καλούμενον, πλησίον τῶν Πειραιϊκῶν πυλῶν (Πλουτ. Θησ. ΚΖ. Σύλλ. ΙΔ), ἀντικατασταθὲν ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως, βράχου ἔχοντος νόμφας ἀγαλματίων ἐγγεγλυμμένας, ὑπ' ἐκκλησιδίου τοῦ ἀγίου Ἀθανασίου, διατηροῦντος τὸ ὄνομα Χαλκούρι. — 2) Βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, υἱὸς τοῦ Μέρπορος, τραυματίσας τὸν Ἡρακλέα δταν εἰσέβαλεν εἰς τὴν νήσον (Ἀπλλδ. Β, 6, 1) Χαλκῶν παρὰ Θιοκρίτῳ (Ἐιδ. Ζ, 6). — 3) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Ἀραβίας (Ἀπλλδ. Β, 1, 4). — 4) Εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας, ἤττηθεις καὶ αὐτὸς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου (Παυσ. ΣΤ, 21).

Χάλκων, 1) Μυρμηδῶν, πατὴρ τοῦ Βαθυκλέους (Ὀμ. Ἰλ. 11, 895). — 2) Ἰδ. Χαλκιδῶν, 2).

Χάλως, ποταμὸς τῆς Συρίας, ῥέων παρὰ τὴν ἐκατὸ πόλιν Χαλκίδα. Τὸς ἰχθὺς αὐτοῦ οὐδέποτε ἤλεινον οἱ ἐγγάριοι, θεωροῦντες αὐτοὺς ὡς ἱεροὺς (Ξνφ. Ἀνθ. Α, 4, 9).

Χάλυβας, οἱ μετὰ ταῦτα Χαλδαῖοι, λαὸς διεσπαρμένος εἰς μεγάλην ἐκτασιν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τῶν ὁρέων μέχρι τῆς Θαλάσσης, τραχὺς τὰ ἦθη, ἐξ ἀλιείας ζῶν καὶ ἐργασίας τῶν μεταλλεῖων ἐθεωροῦντο δ' ὡς οἱ πρῶτοι ἐφευρόντες τοῦ χαλκοῦ τὴν ἐξερχασίαν (Στρεβ. ΙΒ, 549. 551. — Vieg. G. I, 58), καὶ οἱ Ἑλληνας κατ' αὐτοὺς ὠνόμασαν τὸν χάλυβα, ὡς παρ' αὐτοῦς ὠνόμασαν τὸν χάλυβα, ὡς παρ' (ΑΡΧ. ΑΒΒ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΡΗ ΤΟΜ. Β').

αὐτῶν τὸ πρῶτον λαβόντος τοῦ μετάλλου τούτου τὸ εἶδος.

Χαλύβη, πόλις τῶν Ἀμαζόνων ἐν τῷ Πόντῳ τῆς Ἀσίας, πιθανῶς ἢ παρ' Ὀμήρῳ Ἀλύβη (Στρεβ.).

Χαλυδών (ή), μητρόπολις τῆς ἐν Συρία Χαλυδωνίτιδος ἐπαρχίας (Πτλμ.), ἴσως ἢ πρὶν Βέροια. Ὁ κάτοικος αὐτῆς Χάλυψ (Διον. Περιηγ. 702).

Χαλωνῆτες, ἐπαρχία καίμενη εἰς τὰ νοτιανατολικά τῆς Ἀσσυρίας, καὶ παρὰ τὸν Τίγγρητα ἐκτεινομένη πρὸς τὴν Ἀσσυρίαν (Στρεβ. ΙΑ.).

Χάμαθρος, λαὸς Γερμανικὸς παρὰ τοῖς Χατουαρίοις (The Ann. XIII, 55, Germ. XXXIII 34), ἔχων ἐν τῷ μεσαιῶνι πόλιν τὴν Ἀμαλάνδην.

Χαμακλέων, ἐξ Ἡρακλείας τῆς Ποντικῆς, φιλόσοφος περιπατητικῆς, πολλὰ συγγράψας καὶ φιλοσοφικά, καὶ τὴν ἱστορίαν ἀφορῶντα τῆς φιλολογίας, ἀλλ' ἀπολεσθέντα πάντα, πλὴν ὀλίγων ἀποσπασμάτων (Ἀθήν.).

Χαμουλικός (ὁ), μηχανὴ δι' ἧς εἰλικον μεγάλη βάρη, καὶ ἰσως ἀνεβίβαζον τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηρὰν (Πολδ. Ζ, 101).

Χαμύνη, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος εἰς Πίσαν τῆς Πελοποννήσου, διὰ τὸ χάσμα ἐφ' οὗ ἦν φηροδομημένος ὁ ναὸς αὐτῆς, καὶ δι' οὗ ἐπιστάετο ὅτι ὁ Πλούτων ἤρπασε τὴν Περσεφόνην εἰς τὸν Ἄδην (Παυσ. ΣΤ, 21).

Χάων, ὄρος τῆς Ἀργολίδος, ὑψόμενον μεταξύ Ἀργούς καὶ Τεγέας, καὶ περιέχον τὰς πηγὰς τοῦ Ἐρασίνου (Παυσ. Β, 24).

Χάονες, εἰς τῶν τριῶν κυριωτέρων λαῶν τῆς Ἠπείρου, ἐν τῇ χώρᾳ Χάονα, μεταξύ τῶν Κεραυνίων ὁρίων καὶ τοῦ Θυάμιδος ποταμοῦ, ὁ τῶν ἄλλων ἰσχυρότατος καὶ μαχητώτατος, πελταγικῆς καταγωγῆς θεωροῦμενος, ὑπὸ δὲ Θουκυδίδου λεγόμενοι βάρβαροι (Β, 80). Πόλεις εἶχον ἐν ἄλλαις τὴν Ἐλιμίαν καὶ τὴν Ἀντιγονίαν. Ὁ Ἀριστοφάνης (Ἀχρν. 604. Ἰππ. 7) ἐμπαικτικῶς

ἔθεσε τὴν λέξιν Χάων ἀντὶ χάσων. «Χαονία φηγός» ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς (Ἀργ. 130), ἀντὶ τῆς δρυὸς τῆς Δωδώνης.

Χάος, ἐκ τοῦ χαίνειν. Τὸ πρῶτον ὑπάρχον «πρῶτιστα χάος γίνεται» (Ἡσιόδ. Θγ. 116), ἐρεβώδης καὶ ζῶσα πρώτη ἀρχὴ πάντων τῶν ζώντων ἐν τῇ κόσμῳ. Ἐξ αὐτοῦ ἀπήχθησαν ἡ Γῆ, ὁ Τάρταρος καὶ ὁ Ἔρως· ἐγέννησε δὲ καὶ τὸ Ἔρεβος (τὸ ἄφωτον σκότος), καὶ τὴν Νύκτα, ἣτις μετὰ τοῦ Ἐρέβου ἐγέννησε τὸν Αἰθέρα καὶ τὴν Ἡμέραν· ἡ δὲ Γῆ ἐγέννησε τὸν Οὐρανόν, τὰ ὄρη καὶ τὸν Πόντον, μετὰ τοῦ Οὐρανοῦ δὲ τοὺς Τιτᾶνας, τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς Ἑκατόγχειρας. Μεταγενέστεροι, ὡς ὁ Ὀβίδιος (Μοι. I, 5), καὶ φιλόσοφοι, τὴν λέξιν κακῶς ἐκ τοῦ χεῖσθαι παράγοντες, ἐννοοῦσι τὸ χάος ὡς «ἄλλην συγκεχυμένην» ἐξ ἧς ὁ κόσμος προέκυψε. Κατὰ τὰς δόξας τῶν Ὀρφικῶν ὁ αἰώνιος χρόνος (ὁ Κρόνος) ἐγέννησε τὸ χάος.

Χαριάδρα, 1) πόλις τῆς Φωκίδος, ἐπὶ ὑψηλῶν βράχων καιμένη, παρὰ τῇ Χαριάδρῳ, δεξιῇ παραποταμῷ τοῦ Κηφισοῦ (Ἡρδ. Η, 38.— Πaus. 1, 38, 6).— 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ (Στράβ.).— 3) Πόλις τῆς Χαονίας ἐν Ἑπείρῳ (Πλβ.).

Χάραδρος, 1) ὁ δεξιὸς ἑμῶν τοῦ Κηφισοῦ ἐν Βοιωτίᾳ.— 2) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας, πλησίον τῆς πόλεως Ἀργυροῦς (Paus. Ζ, 19).— 3) Παραποτάμιον τοῦ Ἰνάχου ἐν Ἀργολίδι.— 4) Ποταμὸς ἐν Μεσσηνίᾳ, διαρρέων τὸ Στενωκλάριον πεδίον.— 5) Θέσις ἐκτὸς τοῦ Ἀργαίου, ἐνθα πρὶν ἢ ὁ στρατὸς εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, ἐδικάζοντο τὰ στρατιωτικὰ ἐγκλήματα (Θουκ. Β, 60).— 6) Πόλις μετὰ λιμένον εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Κιλικίας.

Χάρακες, ξύλινοι πάλαι ἐκ κορυμῶν, μετὰ προσεχῶν τῶν κεκομμένων κλάδων. Δι' αὐτῶν Ἕλληνας καὶ Ῥωμαῖοι ἀνέχουσαν τὰ ἀνοικτὰ χωρία καὶ τὰ στρατόπεδα (Ὀμ. Ἰλ. I, 349 κλ.). Ὁ Πολύβιος (IH, 1, 6

— 16) διὰ μακρῶν ἐξηγεῖ πόσον οἱ τῶν Ῥωμαίων κατεσκευάζοντο ἐντέλεστερον τῶν Ἑλληνικῶν.

Χαριακηνή, χώρα εἰς τὰ νότια τῆς Βαβυλωνίας, μητρόπολιν ἔχουσα τὴν Χάρακα (Πτλμ.).

Χαριακτῆρ καὶ χάρμα, πᾶν τὸ δι' ὀφέως ἐργαλείου χαραττόμενον. Οὕτως ἐν ἄλλοις τὰ ἐπισημα τὰ χαραττόμενα εἰς τὸ ὀπίσθιον σκέλος τοῦ ἵππου, καὶ ἐμφαίνοντα αὐτοῦ τὴν καταγωγὴν ἢ προέλευσιν ἢ τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτῆτος. Ἐν Μουσείοις σώζονται εἰκόνας ἵππων μετὰ τοιούτων χαρακτῆρων.

Χάραξ, 1) πόλις τῆς Μηθίδας ἐπὶ τοῦ Κασπίου ὄρους, οὐ μακρὰν τῶν Κασπίων πυλῶν. Τὰ νῦν Τεσράν.— 2) Πόλις τῆς Σουσιανῆς, ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰγρήτος, τὸ πρῶτον Ἀλεξάνδρου, εἶτα δ' Ἀντιόχεια, κατ' Ἀντιόχον τὸν Ἐπιφανῆ, καὶ τέλος Χάραξ Σπασίου, κατ' Ἀραβὰ τινα ἡγεμόνα Σπασίον, ὅστις διὰ χάρακος τὴν ἐξησφάλισε κατὰ πλημμυρῶν (Δίων Κάσ.— Πτλμ.).— 3) Πόλις εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Κορσικῆς. Νῦν Καργέση.— 4) Πόλις εἰς τὰ ἀνατολικά τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου (Πτλμ.) Νῦν Καρὰ-Κατά.— 5) Πόλις μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς, νῦν Φάραξ λεγομένη.

Χάραξ, ἐκ Περγᾶμου, ἱστοριογράφος τῆς 6' ἑκατονταετηρίδος μ.Χ., ἔγραψε, κατὰ Σουίταν, 40 βιβλία «Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν», ἐνίοτε μνημονευόμενα καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Χρονικά». Λέγεται δὲ, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ἔγραψε καὶ «Ἰταλικά» (Συλλογὴ ἀποσκαματῶν Müller, Urgan Hist. Graec. III).

Χάραξος, υἱὸς Σκαμανδρονόμου, ἀδελφὸς τῆς Σαφροῦς (Ἡρδ. Β, 135).

Χάρης, 1) στρατηγὸς Ἀθηναῖος, διακρίθεις τῷ 367 π.Χ. ὅτε ἐβοήθησε τοὺς Φλιασίους κατὰ τῶν Ἀργαίων καὶ Σικυωνίων (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ, 2, 18.— Διδδ. IB, 175).

ἄλλως δὲ σπανίως ἐπετύγχανε, καὶ ἦν τραγῶς, ἀσύμετος, φιλοκερδὴς καὶ ἄδικος, καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ἐκστρατείας του περιστοιχιζόμενος ὑπὸ γυναικῶν ἐλευθερίων ἡθῶν, ἀνανδρὸς ἐν ταῖς μάχαις, ἀλλ' ἄσωτος πρὸς τὸν λαόν, διὰ τοῦτο διετέθειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ πολλὰς διὰ δωροδοκιῶν ἐπετύγχανε τῶν σκοπῶν αὐτοῦ (Διδδ. IB, 95). Διὰ τῆς αὐθαιρέτου διαγωγῆς του εἶχεν ἐξεγεῖραι τῶν συμμάχων τὴν ἀγανάκτησιν· ὅτε δ' ἐξεπέμφθη ὡς ναύαρχος κατ' αὐτῶν, ἠθέλησε νὰ ναυμαχήσῃ ἐπὶ σφοδρᾶς ἐπελοουσίας καταϊγίδος, καὶ παρὰ τὴν ἀντίστασιν τῶν συστρατῆγων του Ἰφικράτους καὶ Τιμηθέου διὰ τοῦτο κατηγορήσεν αὐτοὺς ἐν Ἀθήναις, καὶ κατέβησε νὰ καταδικασθῶσιν εἰς πρόστιμον (Διδδ. IΣΤ, 21.— Νερμ. Τιμ. IV). Διερεθίσας ἑμῶς κατὰ τῶν Ἀθηναίων τὸν βασιλέα τῆς Περσίας διὰ τῆς ὑποστηρίξεως ἣν ἐχορήγησεν εἰς τὸν ἀντάρτην σατράπην αὐτοῦ Ἀρτάβαζον, μετεκλήθη ἐπέμφθη δ' αὐτὸς ἀπὸ τοῦ 349 π. Χ. πολλάκις εἰς βοήθειαν τῆς Ὀλύμπου, ἣν προσέβαλλεν ὁ Φίλιππος, μετὰ στρατοῦ ἐν πολιτῶν, οὐχὶ ἐκ μισθωτῶν, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ σώσῃ τὴν πόλιν, παραδοθεῖσαν τῷ 348. Μετὰ ταῦτα ἐπέμφθη εἰς βοήθειαν τοῦ Βυζαντίου· ἀλλ' ἐκεῖθεν ἐξεβλήθη, μισούμενος ὑπὸ τῆς πόλεως ἐκείνης καὶ ὑπὸ τῶν συμμάχων αὐτῆς· μετὰ χάρας δ' ἐγένετο δεκτὸς ὁ ἀντικαταστήσας αὐτὸν Φωκίων (Πλουτ. Νικ. ΙΔ). Ἔπεσε δὲ, φαίνεται, ἐν τῇ μάχῃ τῆς Χαιρωνίας (Διδδ. IΣΤ, 25).— 2) Ἀθηναῖος, διαβόητος διὰ τὰ αἰσχροῦ αὐτοῦ ἦθη (Ἀριστ. Ἀχρῶν. 604).— 3) ἐκ Λίνδου, πόλεως τῆς Ῥόδου, ἀγαλματοποιὸς ἀκμάζων περὶ τὰ 280 π.Χ., κατεσκευάσεν, ἐκ τοῦ χαλκοῦ τῆς ἀποτυχοῦσης εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς Ῥόδου ἐλεπτόλεως Δημητρίου τοῦ πολιτοκρητοῦ, τὸν μέγιστον τῶν τότε ἐκείνῳ ἀνεγερθέντων 100 κολοσσῶν τοῦ Ἥλιου, 70 πήχτων, ἐργασθεὶς ἐπὶ 12 ἔτη (Pl. XXXIV, 7, 18)· καὶ ἐλέγετο ὅτι τοσοῦτον πολυδάπανον ἀπέβη τὸ ἔργον, ὥστε ἰδῶν ὁ Χάρης αὐτὸ

ὑπερβᾶν κατὰ πολλὸ τοὺς ὑπολογισμούς του, ἠυτοκτόνησεν ἐξ ἀκελπισίας (Sicil. Empr. edn. Mat. Σλ. 156). Ὁ Πλίνιος, ἐφ' οὗ ἔτι λείψανον τοῦ κολοσσοῦ τούτου, καταρριφθέντος ὑπὸ σεισμοῦ 50 ἔτη μετὰ τὴν ἰδρυσίν του, λέγει ὅτι ἦν τοιοῦτος τὸ μέγεθος, ὥστε οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἦσαν μείζονες ἀγαλμάτων.

— 4) Χαλκιδεὺς, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ταφρωρύχος ἐπιλεγόμενος (Διογ. Λρτ. Δ, 23), ἀνεκράθη τὰ ἐμφράγματα (δηλ. τὰς καταβάθρας) τῆς Κωπαίδος λίμνης (Στράβ. Θ, 258), ἢ πιθανώτερον ἀδιετέρευσε τὴν λίμνην (Στράβ. ΒΖ, λξ. Ἀθηναί), ὥστε εἰς αὐτὴν ἀποδίδουσι τινες τὰ μεταξὺ τῆς Κωπαίδος καὶ τῶν Λαρυμνῶν σωζόμενα ξηρὰ τινα φράγματα ἐν τῇ βράχῳ, πιθανῶς ἀποτελεσθέντα ἀποξηράσεως, ἐγκαταλειφθείσας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς Ἀσίαν.

Χαρίδημος, 1) ἐξ Ὀρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ. Ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ἀθηναίων, εἶτα ὑπὸ τὸν Ἰακράτην κατετάχθη ὡς ἀπλοῦς μισθωτὸς εἰς τάγμα Ἀθηναίων. Ἐπὶ προδοσίᾳ δὲ κατηγορηθεὶς, ἔφυγε, τῷ 360, πρὸς Κότυν, τὸν βασιλέα τῆς Θράκης· ἀλλ' ὑπὸ τὸν Τιμηθεὸν ἐπανήλθεν αὐτὸς εἰς τὸν ἄττικόν στρατὸν καὶ ἐπολιτογραφήθη Ἀθηναῖος. Μετὰ ταῦτα κατετάχθη μισθωτὸς ὑπὸ τοῦ Ῥοδίου Μέμνονα καὶ Μέντορα, πολεμοῦντας κατὰ Πέρσου σατράπου· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα τῷ προσήφθη ἀπιστία, καὶ, πρὶν ἢ τὸν βοηθήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τὸν Κηφισόδοτον, ὅς εἶχεν ἐπικαλεσθῆ, τὸν ἔσωσε τῷ 359 ἢ ἐπιείκεια τοῦ Πέρσου διοικητοῦ Ἀρταβάζου. Ἐνομφεῖθη δὲ, τῷ 358, τὴν θυγατέρα τοῦ Κότυος, καὶ μετὰ τούτου τὸν θάνατον συνεπολέμησε μετὰ τοῦ γυναικαδέλφου του Κερσοβλέπτου κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἀνθρωπὸς ἀνευ ἀρχῶν καὶ συστήματος, μέχρις οὗ ταραχαὶ ἐν Θράκῃ ἠνάγκασαν ἀμφοτέρους νὰ συνομολογήσωσιν εἰρήνην. Καὶ ἠθέλησε μὲν καὶ ταύτην ν' ἀθετήσῃ καὶ παραβῆ, ἀλλ' ἐπελθὼν ὁ Χάρης μετὰ στρατοῦ ἐξ Ἀθηναίων

τὸν ἠνάγκασε νὰ ὑποκύψῃ. Εἶτα ἐζήτησε νὰ ἐκδιώξῃ Θρακίᾶς τινὰς ἀρχηγούς προστατευομένους ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐβεβαίωσεν δὲ μὴ τούτους Ἀθηναίους περὶ τῶν φιλικῶν αὐτοῦ προθέσεων, καὶ ὑπεσχέθη νὰ καταστήσῃ αὐτούς πάλιν κυρίους τῆς Ἀμφιπόλεως. Καὶ περὶ τούτου μὲν ὑπέβαλεν εἰς τὸν δῆμον εὐνοὺν πρότασιν ὁ Ἀριστοκράτης, ἀλλ' ἀνέστησαν ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Εὐθυκλής, καὶ ἀπέτυχεν οὕτω τὸ σχέδιον. — 2) Ἀθηναῖος, ἐπέμφθη τῷ 359 π. Χ. μετὰ τοῦ ῥήτορος Ἀντιφῶντος πρέσβυς πρὸς Φίλιππον τὸν Μακεδόνα ἵνα ζητήσῃ τὴν ὑποστήριξιν αὐτοῦ κατὰ τῆς Ἀμφιπόλεως, ἀλλ' εἰς μάτην μεταγενεστέρως δ' ἐπολέμησε κατὰ τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Καλιδικῇ. Μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνεῖ μάχην ἐγένετο λόγος νὰ ἐκλεχθῇ στρατηγός, ἀλλ' ἐπροτιμήθη ὁ Φωκίων (Πλουτ. Φωκ. ΙΣΤ). Τοῦ Φιλίππου τὸν θάνατον ἀνήγγειλε πρῶτος εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἦν δὲ καὶ εἰς ἐξ ἐκείνων ὧν τὴν παράδοσιν ἀπήτησεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἀλλὰ μέχρι τέλους ἠρέσθη εἰς μόνην τὴν ἐξορίαν του (Πλουτ. Φωκ. ΙΖ. — Ἀρρ. Α, 10). Ἐφυγε δ' εἰς τοὺς Πέρσας· ἀλλὰ μετὰ τὸ σαυτῆς παρησιασῆς κατέκρινεν αὐτῶν τὰς στρατιωτικὰς παρασκευάς, ὥστε ὁ Δαρεῖος, τῷ 338, τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον (Curt. III, 2).

Χαρικλειδής, ἀρχὼν ἐν Ἀθήναις, οὗ ὁ υἱὸς κατεδίκασθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς θάνατον (Διμοθ. Μειδ. 572).

Χαρικλής, 1) Υἱὸς Ἀπολλοδώρου, ναύαρχος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· μετὰ δὲ τὴν πτώσιν τῶν Ἀθηναίων, εἰς τῶν Τριάκοντα, ἐκ τῶν μᾶλλον διακριθέντων (Ξυφ. Ἑλλ. Β, 3, 2). — 2) Γαμβρός τοῦ Φωκίωτος, ὑπὸ τοῦ Ἀρπάλου δωροδοκηθεὶς, καὶ διὰ τῆς φυγῆς ἀπαλλαγείας τῆς καταδίκης εἰς θάνατον (Πλάτ. Φωκ. ΚΑ, ΔΓ).

Χαρικλῶ, 1) Νύμφη τις ἀγαπητὴ τῆς Ἀθηναῖς, σύζυγος τοῦ Εὐθύρου, μήτηρ τοῦ μάντιος Τειρεσίου (Καλλίμ. εἰς Πολλ. 67. — Ἀπλλ. Γ, 6, 3). — 2) Νύμφη, θυγάτηρ τοῦ

Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Πέρσου, σύζυγος τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, μήτηρ τῆς Ὠκυρῆς (Πινδ. Πυθ. Δ, 182. — 3) Θυγάτηρ Κυχρέως, βασιλέως τῆς Σαλαμίνος, γυνὴ τοῦ Σκίρωνος (Πλουτ. Θησ. Ι).

Χαρίλαος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, γεννηθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πολυδέκτου, καὶ μέχρι τῆς ἐνηλικιότητός του ἐπιτροπευθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ του, τοῦ νομοθέτου Λυκαύργου (Πλουτ. Λυκ. Ε). Πολεμήσας εἶτα κατὰ τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Τεγαισῶν, συνελήφθη ὑπὸ τούτων αἰχμάλωτος, καὶ ἀπελύθη μόνον ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει δτι δὲν θὰ τοὺς προσέβαλλε πλέον. Τῶν Ἀχαιῶν δὲ μὴ πολλὰς ἐκυρίευσεν πόλεις. Ὁ Ἡρόδοτος τὸν καλεῖ, ἄγνωστον διατὶ, καὶ Λεωδότην (Ἡρδ. Ζ, 65. Η, 131. — Πaus. Γ, 7. — Στράβ.).

Χαρίλαος, διάσημὸς τις ἀδδηφάγος (Αἰλ. Π. Γ Α, 27).

Χαρίλεως, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου (Ἡρδ. Θ, 145).

Χαρινάδης, Ἀθηναῖος χλευαζόμενος ἐπὶ βραδυκινήσει, ὅθεν τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Σφ. 232) «Κρέιττων ἐστί σου Χαρινάδης βραδίειν».

Χαρινόδας, ποταμὸς Ἰνδικός, διαρρέων τὴν χώραν τῶν Καδοουσίων (Πτλμ.).

Χαριξένη, Ἀθηναία ἦν χλευάζει διὰ τὴν ἀφέλειαν αὐτῆς ὁ Ἀριστοφάνης (Ἑκκλ. 948).

Χαριόμηρος, ἐπὶ Δομιτιανοῦ ἡγεμῶν τῶν Χερουσκῶν. Οἱ Χάτται ἐξέβαλον αὐτὸν ὡς φίλον τῶν Ῥωμαίων, ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ὑπεστήριξε διὰ χρημάτων (Δίων Κάσσ. ΕΖ, 5).

Χάριππος, ὑπὸ Αἰλιανοῦ (Π. Γ Α, 27) καὶ ἄλλων (Ἀθην.) ὡς ἀδδηφάγος μνημονευόμενος.

Χάρις (ἡ). Αἱ Χάριτες ἦσαν θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ἢ τῆς Ὠκεανίδος Εὐρυνόμης, ἢ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ἀγλαῆς, καὶ ἀντεπροσώπευον τὸ εὐχαρι καὶ

τὸ κοσμίως τερπνὸν καὶ εὐθυμὸν ἐν τῷ βίῳ. Παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Ε, 269) ἡ νεωτάτη αὐτῶν λέγεται Πασίθεα. Ὁ Ἡσιόδος (Θεογ. 207) λέγει τρεῖς αὐτάς, τὴν Εὐφροσύνην (ἐορτάσιμον εὐθυμῶν), Ἀγλαίαν (ἐορτάσιμον λαμπρότητα) καὶ Θαλίαν (τὴν ἀνοδοῦσαν εὐτυχίαν). Εἰσὶ φίλαι τῶν Μουσῶν, ὡς θεῶν τοῦ ᾄσματος, καὶ συγκαταφύκουν μετ' αὐτῶν ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου· καὶ ὁπαδοὶ ἦσαν τῆς Ἀφροδίτης, μετὰ τῆς Πειθοῦς καὶ τοῦ εὐγλωττοῦ Ἑρμοῦ, διότι ἄνευ χάριτος δὲν πεῖθει ἡ εὐγλωττία. Τὰ ἔργα τῆς τέχνης δέονται πρὸ πάντων τῆς χάριτος· διὰ τοῦτο καὶ Ὀμηρον (Ἰλ. Σ, 382) ἐστὶν ἡ Χάρις σύζυγος τοῦ Ἡραίου, ἢ Ἀγλαῖα καὶ Ἡσιόδου (Θεογ. 945), ἢ Θαλία κατ' Εὐστάθιον (Ὀδ. Σ). Ἡ λατρεία τῶν Χαρίτων ἐπεκράτει ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις παρὰ τοῖς Μινωαῖς ἐν Ὀρχομένῳ, ἐνθα εἰσήγαγεν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Ἑτεοκλής. Ἐκείθεν δὲ μετεδόθη εἰς τὸν Ἑλικῶνα καὶ ἀλλαγῆς τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Λακωνίᾳ, ἐνθα εἶχον ἀρχαιότατον γὰρ μετὰ τὴν Σπάρτην καὶ Ἀμφικλων, ἐλατρεύοντο δύο Χάριτες, ἡ Κλειτή καὶ ἡ Φαεινή, ὡς καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπίσης δύο, ἡ Ἀξέω καὶ ἡ Ἠγεμόνη, πηλαῖδας ἀφορῶσαι τὴν ἀνοησίαν καὶ τὴν καρπαφορίαν, ὡς αἱ Ὄραι, μετ' ἧν πολλὰς συνδέονται· ἀλλ' αἱ μὲν Ὄραι ἀφορῶσι τὰ τῆς φύσεως, αἱ δὲ Χάριτες τὰς τῶν ἀνθρώπων σχέσεις καὶ ιδιότητας. Ἡ τέχνη παρέστησε σχεδὸν πάντοτε τὰς Χάριτας ὁμοῦ καὶ τὰς τρεῖς, νεάνιδας ἀνθηρὰς καὶ ὠραίας, τὸ πλεῖστον γυμνάς, ἀνοη φερούσας ἢ ὄργανα μουσικὰ. Ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης, πρὶν ἢ ἐπιδοθῆ εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ δτε ἐξήσκει τὸ πατρικὸν ἐπάγγελμα τῆς ἀγαλματοποιίας, ἐπλασε τὰς τρεῖς Χάριτας ἐνδεδυμένας, αἰτινες καὶ ἐπὶ ἀττικῶν νομισμάτων φαίνονται ἐντετυπωμέναι, καὶ ἔστησεν αὐτάς πρὸ τῶν Προπολαίων τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀκροπόλεως (Πaus. Α, 22. — ΡΙ. XXXVI, 4, 10). Καὶ ὁ Ἀπελλῆς ἐξωγράφησε χάριτα ἐνδεδυμένην, ἐν Σμόρνῃ (Πaus. Θ, 85).

Χαριαία (ἡ) καὶ Χαρισία (αἱ), κόμη τῆς Ἀρκαδίας, ἧς οἱ κάτοικοι μετόφησαν εἰς Μεγαλόπολιν (Πaus. Η, 35. — Στράβ.).

Χαρίαια, ἱερὰ, ἐπὶ Ῥωμαίων τοῦλάχιστον οἰκογενεακῆ ἐορτῆ, σκοπὸν προτιθέμενη τὴν διατήρησιν τῶν φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ συγγενῶν (Ov. Fast. II, 617. — Val. Max. II, 1, 8).

Χαρίσιος, 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Λυκάονος, καὶ δὲν ὀνομάσθη ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Χαρισία (Πaus. Η, 12). — 2) Φλάδιος Σωσίπατρος Χαρίσιος, εἰς Γραμματικὸς. — 3) Ἀύρηλιος Ἀρκάδιος Χαρίσιος, ἀνὴρ νομομαθῆς ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἀποσπάσματα σώζονται ἐν τοῖς Πανδέκταις.

Χαριστήρια, 1) ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις εὐχαριστήριος τοῖς θεοῖς διὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας μετὰ τὴν ἐξορίαν τῶν Τριάκοντα. Ἐτελεῖτο τῇ 12 βοηδρομιῶνος, καὶ ἐλέγετο κυρίως εὐχαριστήρια ἐλευθερίας. — 2) Ἀφιερώματα τοῖς ναοῖς πρὸς ἐκφρασιν εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς θεοὺς διὰ σωτηρίαν ἐξ ἀσθενείας, ἐκ κινδύνων. Τοιαῦτα ἦσαν ἰδίως παραστάσεις τῶν ἰαθόντων μελῶν, εἰκόνας ναυαγῶν κλπ. — 3) Τοῦτο τῷ Χαρίσιᾳ (8.).

Χαριστίων, μηχανή τις τοῦ Ἀρχιμήδους, «σταθμικὸν ὄργανον» (Ἀρσεν. Φυσ. Σλ. 255).

Χάριστος, ποταμὸς τῆς Κολχίδος (Πτλμ.).

Χαρίτιμος, Ἀθηναῖος στρατηγός, πεμφθεὶς εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγυπτίων κατὰ τῶν Περσῶν, ἀλλ' ἠττηθεὶς κατὰ κράτος.

Χαρίτων λόφος, ὄρος μικρὸν τῆς Λιβύας, κατὰ τὰς πηγὰς τοῦ Κίναπος ποταμοῦ (Ἡρδ. Δ, 175).

Χαρίτων, 1) Ἀκραγαντίνος, νεανίας φημισθεὶς διὰ τὴν πρὸς τὸν νέον Μελάνιππον θερμὴν τοῦ φίλιαν. Θελήσας ὁ Χαρίτων νὰ φανεύσῃ τὸν Φάλαριν, κατεδιδάσθη εἰς θάνατον· ἀλλὰ τότε παραστάς ὁ Μελάνιππος, ἐκέ-

ρῆξεν ὅτι αὐτὸς παρέσυρε τὸν φίλον του. Συγκινηθεὶς δ' ὁ τύραννος ἐκ τῆς τοιαύτης ἀμοιβαίας ἀρσώσεως, ἐσυγχώρησεν ἀμφοτέρους, καὶ μόνον τοὺς ἐξώρισεν ἐξ Ἀκράγαντος (Αἰλ. π. ι. Β, 4). — 2) ἐξ Ἀφροδισιάδος τῆς Φρυγίας, περὶ τὰ 400 π.Χ., ἔγραψε σωζόμενον μυθιστόρημα ἐπιγραφόμενον «Χαιρέας καὶ Καλλιρρόη», εἰς βιβλία 8, ἀνευ πολλῆς πλουῆς καὶ εἰς γλώσσαν ἀφελῆ καὶ βέουσαν.

Χαρμιάδης, φιλόσοφος ἀκαδημαϊκός· μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου, ζῆσας περὶ τὰ 110 π.Χ., καὶ ἐν Ἀθήναις τὴν φιλοσοφίαν διδάξας καὶ τὴν ρητορικὴν. Τινὲς λέγουσιν αὐτὸν καὶ ἰδρυτὴν τετάρτης Ἀκαδημίας. Ὁ Κικέρων τὸν λέγει ἔχοντα ἔξοχον μνημονικὸν καὶ πολλὴν εὐγλωττίαν (Acu. pr. VI, 16, De or. I, 11, 18, II, 88. Tusc. I, 21. 59).

Χαρμιάδης, πόλις ἐπίσημος ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου (Ξενφ. Ἀνθ. Α, 5, 10. — Στφ. Βξ).

Χαρμιαντίδης, Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Παιονεύς, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου (Πλάτ. Πολιτ.).

Χαρμιάδης, Ἀθηναῖος εὐπατριδῆς, ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Σόλωνος, θεῖος πρὸς μητέρα τοῦ Πλάτωνος, ὅστις καὶ εἰς ὄνομα αὐτοῦ ἔγραψεν ἓνα τῶν διαλόγων του, συγγενῆς προσέτι καὶ τοῦ Κριτίου, τοῦ ἐπισημοτέρου τῶν Ἰριάκοντα· ἔπαιον εἰς τὴν κατὰ τούτων μάχην πρὸς τῷ Κηρισῷ (Ξενφ. Ἑλλ. Β, 4, 12, Ἀκμην. Γ, 7).

Χαρμιάδης, Ἀθηναῖος, ναύαρχος, ἠττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Θίμβρωνος εἰς ναυμαχίαν, πλησίον τῆς Σόμης (Θουκ. Η, 80. — Ἀριστφ. Θασφ. 804).

Χαρμιάδης, Ἀθηναῖος στρατηγός, τῷ 427 π.Χ. πεμφθεὶς μετὰ στόλου ἄττικῷ εἰς βοήθειαν τῶν Λεοντινῶν κατὰ τῶν Συρακουσίων (Θουκ. Γ, 86. 90). Κατ' Ἰουστινόν Χαρμιάδης.

Χαρμιάδης, Μιλήσιος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀρισταγόρου (Ἡρόδ. Ε, 99).

Χάρυβδης, βασιλεὺς τῆς γῆσου Σόμης,

ἀνὴρ τῆς Ἀγλαίας, πατὴρ τοῦ Νηρέως (Ὀμ. Ἰλ. Β, 672). Κατ' ἄλλους (Λουκ. Νεκρ. Διάλ. ΚΕ), Χάρωψ.

Χάρωψ, 1) Υἱὸς Ἰππᾶνου, ἐπίσημος Τρώας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ἰλ. Α, 426). — 2) Αἰγινήτης τις μητροκτόνος (Λουκ.) — 3) Ἴδ. Χάρωπος.

Χάρωπος, Λακεδαιμόνιος ἀγαλαματοποιὸς τῆς 60ῆς Ὀλυμπιάδος (540 π. Χ.), συναργάτης τοῦ Σκιαδά, καὶ διδάσκαλος τοῦ Εὐχείρου (Παυσ. ΣΤ, 4).

Χάρωπος, ἡ γραφικὴ ὕλη. ἔλειπε κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ὅτε, καθ' Ἡρόδοτον (Ε, 58) οἱ βάρβαροι, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἰωνες ἔγραφον ἐπὶ δερμάτων (ἀδιφθέρησι αἰγῆσι τε καὶ οἰέθισιν). Προσέτι ἔγραφον καὶ ἐπὶ φύλλων καὶ φλοιῶν (Liber), καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ ξυλίνων πινάκων ἐπισημασμένων, πλὴν τῶν μετάλλων καὶ τοῦ λίθου διὰ τὰς ἐπιγραφάς. Ἀφ' οὗτου δ' ἡ Ἑλλάς ἐσχίσθη μετὰ τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ναυκράτιος περὶ τὰ 570 π. Χ. καὶ μάλιστα ἐπὶ Φαρμακίτου, περὶ τὰ 490, ἐκτοτε ἤρξατο χρῆσις γινόμενη τοῦ φλοιῦ τοῦ ἐκεῖ παραγομένου παπύρου ἢ βόβλου καὶ βίβλου (ἴδ.), καταλλήλως παρασκευαζομένου, λευκαίνουμένου καὶ ἀποκελοῦντος λωρίδας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον εὐρείας καὶ μακράς, εἰς φύλλα συγκολλημένας. Καὶ ἐν μὲν Περγᾶμι οἱ ἑβόμενης ἐτελειοποιήθη τὰς μεμβράνας (τὰ Περγαμηνά) εἰς γραφικὴν ὕλην ἄλλ' ἐπὶ Ῥωμαίων πρὸ πάντων, ἐπὶ Λύγουστου, ἐτελειοποιήθη ὁ πάπυρος, ὅστις χάριτος τότε ἐλέγτο, καὶ κατασκευάζετο ἐπὶ τὰ διαφόρων ποιότητων (Pl. XII, 23), ἀνομοίων κατὰ τὸ πάχος καὶ τὴν λεπτότητα. Ἐξ αὐτῶν ὁ παχύτερος ἐγράφετο καὶ ἐπὶ τῶν δύο ὕψεων, ὁ δὲ λεπτότερος ἀνομαζέτο βασιλικὸς (Ἡρων, Ἀυτομ. Σλ. 369), καὶ ἐχρησίμειεν εἰς τὰ ἔγγραφα τὰ ἐκδιδόμενα ὑπὸ τῶν αὐτακράτορων. Ἐτερον εἶδος ἐλέγτο ἰερατικὸς χάριτος.

Χάρυβδης, 1) τέρας θαλάσσιον, καθή-

μενον ἐπὶ ἀποτόμου ἀκοπέλου τοῦ σικελικοῦ πορθμοῦ, ἀπέναντι τῆς Σκύλλης, τὴν θάλασσαν φοβερώς καταταράττον, καὶ τοὺς διαπλέοντας ἐκτόνον εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους (Ὀμ. Ὀδ. Μ, 104, 441). Οἱ μεταγενέστεροι (Θουκ. Δ, 54. — Στφ.) ἀναγνώριζον τὴν θέσιν αὐτῆς ὡς ὀλίγον ἀπώτερον τῆς Σκύλλης, παρὰ τῇ πόλει Μεσσαίνῃ τῆς Σικελίας κειμένην, ἔνθα τὰ κύματα συνήθως ὑπὸ τοῦ βορείου ἀνέμου τρικυμωδῶς προσπίπτουσι καὶ συντρίβονται. — 2) Βάραθρον παρὰ τῇ Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας εἰς ὃ ἐβούλετο ὁ Ὀρόντης ποταμὸς (Στφ.).

Χάρων, 1) Υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, γέροντος σκυθρωπῶς, κατὰ δόξαν ἦτις ἐν Ὀμήρῳ δὲν ἀπαντᾶται, ἐπὶ σαοροῦ πλοῦντος τὰς σκιάς τῶν νεκρῶν διὰ τοῦ ἐν Ἀδῆ ποταμοῦ διαπορθμωθῶν, καὶ ὡς πορθμια λαμβάνων ἓνα ὄβολον, ὅστις πρὸς τοῦτο εἰς τὰς κηδείας ἐτίθετο μεταξὺ τῶν χειλέων τῶν νεκρῶν (Ἰδρπ. Ἡρακλ. Μαιν. 428. — Λουκ. Νεκρ. Διάλ.). Ζῶντας κατ' ἐξαιρέσιν μόνον τῷ ἀπετρέπετο νὰ δεχθῆ εἰς τὸ πορθμῶν του (Virg. Αἰ. VI, 295.) — 2) Ἐκ Λαμψάκου, ἱστοριογράφος ἀρχαιότερος τοῦ Ἡρόδοτου (Αἰλ. Π. Ι. Α, 13). Ἴδ. Λογογράφοι.

Χαρώνιδης, ἐκ Κατάνης τῆς Σικελίας, ζῶν, ὡς πιθανολογεῖται, περὶ τὰ μέσα τῆς 5ῆς π.Χ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ δόξας εἰς τὴν πατρίδα του, ὡς καὶ εἰς λοιπὰς χαλκιδικὰς πόλεις τῆς Σικελίας καὶ τῆς κάτω Ἰταλίας (Ῥήγιον, Θουρίους, κτλ.), νόμους διακρινόμενους διὰ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν ἐντέλειαν καὶ τὴν δικαστικὴν ἀκρίβειαν, καὶ ἐφαμιλλοὺς κατὰ τοῦτο τοῖς τοῦ Ζαλεῦκου, μεθ' οὗ ἐνίοτε οἱ ἀρχαῖοι καὶ αὐτὸν συγγέουσι. Ἐκ πασῶν τῶν ἕως τότε νομοθεσιῶν ἐξελέξατο ὅ,τι εὐρεν ἀριστον (Διόδ. ΙΒ, 11) ὁ δ' Ἀριστοτέλης (Πολ. Β, 9, 8) ἀναφέρει ὡς τὸ πρῶτον ὑπ' αὐτοῦ νομοθετησάν «ἐπίσκηψεν ψευδομαρτυρίων» (ἀγωνίην κατὰ ψευδομαρτύρων). Τὴν μεταβολὴν

τῶν νόμων κατέστησε δυσχεροτάτην, ὅρισας ὅτι ὁ οἶαν δῆποτε μεταρροθίμωιν προτέμων ὄφειλε νὰ παρουσιάζηται εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔχων βρόχον περὶ τὸν τράχηλον, ἵνα ἀμέσως ἀποπνίγηται ἂν ἡ πρότασις αὐτοῦ ἀπερρίπτετο (Διόδ. ΙΒ, 19). Ἐπιστρέφων ποτὲ ἐκ τῆς ἐξοχῆς, εἰσηλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὠπλισμένος ἔτι, παρὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἴδιου νενομωθετημένα. Ὡς δὲ τῷ ἐγένετο παρατήρησις περὶ τούτου, ἠτύχτην. Τινὲς τὸν εἶπον μαθητὴν τοῦ Πυθαγόρου (Πλάτ. Πολ. Σλ. 549. — Διόδ. ΙΒ, 19. — Αἰλ. Π. Ι. Γ, 17. — Sen. Ep. 90. — Val. Max. VI, 5, 4).

Χαρώνιον, ἢ Χαρωνεῖον, ἐν Ἀθήναις μία τῶν κυλῶν τοῦ δεσποτηρίου, δι' ἧς ἐξήγοντο οἱ εἰς θάνατον καταδικασμένοι (Πολδ. Η, π. τ. ια'. — Παύχ. — Σουῖδ. λξ).

Χατραμωπίτες, καὶ Χατραμίς (ἡ), ἐπαρχία τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν (Στφ. — Διον. Περιηγ. 957).

Χάττοι, Γερμανικὸς λαὸς, τὸ πρῶτον μνημονευόμενος ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Βρούτου ὡς κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ἄλβιος ποταμοῦ (Albia) καὶ τοῦ Ἀμασία (Emsa), πολεμοῦντες κατὰ τῶν γειτόνων καὶ ὁμοειδῶν αὐτοῖς Χερούσκων, κατὰ δὲ τῶν Ῥωμαίων ἀνδρείως ἀγωνισθέντες, ἀλλὰ μᾶλλον φίλοι διατελοῦντες αὐτοῖς (Δίων Κάσ. — Πτολ. Β. Η. — Στφ. — Ταο. Ann. I. Π. XII).

Χαύων, πόλις τῆς Μηδίας, μεσημβρινῶς τῶν Ῥαγῶν κειμένη. Χόανα παρὰ Πτολεμαίῳ (Διόδ. Β, 13. — Στφ. Βξ.).

Χελών, ἴδ. Χίλων.

Χελωνίδης, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωνίδα, παρηκολούθησεν εἰς τὴν ἐξορίαν τὸν πατέρα, καὶ εἶτα τὸν σύζυγον τῆς Κλεομένης (Πλάτ. Ἀγγο. ΙΖ.).

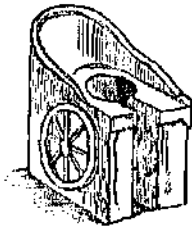
Χειμάριον, ἡ χειμερινὴ διατριβή, ἰδίως τῶν στρατευμάτων (Δίων Κάσ. ΛΘ).

Χείμαρρος, ποτάμιον τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ (Παυσ. Β, 36).

Χειμέριον, ἀκρωτήριον τῆς Θεσπρω-

τίας ἐν Ἠπειρῷ, μετὰ λιμένος ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης (Θουκ. Α, 30.—Στράβ.).

Χειράμαξα, χειραμάξιον, μικρὸν ἀμάξιον σπρόμενον διὰ χειρῶν ἀνθρώπων, ἰδίως δι' ἀσθενεῖς. Εἰς τοὺς λουτρῶνας τοῦ Ἀντωνίνου ἐν Ῥώμῃ εὐρέθη, τὸ ἐν τῇ εἰκόνι παριστώμενον μαρμαρίνον, οὗ ὁ ἐπι-

γεγλυμμένος τροχὸς ἐστὶ βεβαίως ἐμβλημα μόνον τοῦ πολὺ μεγαλύτερου τροχοῦ τῆς ξυλίνης χειραμάξης, ἧτις ἐχρησίμευε διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν λουσιμένων ἀσθενῶν.

Χειρομακγεῶν, ἰδ. χειρόμακτρον.

Χειροῖστας (αἱ), τὰ πρὸς κάλυψιν καὶ προφύλαξιν τῆς χειρὸς, χειροῖστια, ἦσαν ἐπὶ Ὀμήρου ἤδη ἐν χρῆσει (Ὀδ. Ω, 228), πρὸς σκοπὸν ἰδίως προφυλάξεως κατὰ βάρβάρων καὶ ἀκαιοῦν. Ὑπὸ ἤρχον δὲ φαίνεται, «δακτύλωται» καὶ ἄνευ «δακτυληθρῶν» (Εὐστάθ. Αὐτ.). Οἱ Πέρσαι ἐποιοῦντο χρῆσιν αὐτῶν τῶν χειμῶνα, καὶ ὁ Ξενοφῶν (Κρ. πδ. Η, 37) τὰς λέγει δακτυληθρας, ὡς ὠνομάζετο ἐν τῇ μεταίῳι καὶ ὄργανόν τι βασιανιστήριον (Συνείσ. Ἐπιστ. ΝΗ).

Χειροῦτος χιτών, ἔχων χειρίδας

κατερχομένης μέχρι τῶν χειρῶν. Τοιοῦτους δὲν ἔφερον οἱ Ἕλληνας, ἀλλὰ μόνοι οἱ βάρβαροι, ὡς ὁ ἐν τῇ εἰκόνι μικρασιατὸς βεβαίως παιδαγωγὸς τῶν Νιοβιδῶν, ἐκ τοῦ περιφήμου σωζομένου συμπλέγματος αὐτῶν. Ἰῶν χειρῶν δὲ ἐγένετο συνεχῶς χρῆσις εἰς τὰ γυναικεῖα ἐνδύματα, ὡς συνεχῶς εἰς εἰκόνας τοιοχογραφῶν τῆς Πομπηίας.

Χειροσοφός, 1) Κρής, ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς, οὗ ἀσώζετο ἐπὶ Πausανίου (Η, 53) ἐν Τεγέῃ ἐπίχρυσον ξόανον τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτόθι λίθινος ἀνδρῖας τοῦ καλλιτέχνου. — 2) Λακεδαιμόνιος, ὄστις φυγὼν ἐκ Σπάρτης πρὸς Κύρον τὸν νεώτερον, συνεξστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν μισθωτῶν Ἑλλήνων κατὰ τοῦ Δαρείου (Ξεν. Ἀνθ.).

Χειρομακτρον, καὶ χειρομαγειον, ὁδὸν πρὸς ἐκκάθαρσιν τῶν δακτύλων εἰς τὴν τράπεζαν (Ἠρδ. Β, 122, Δ, 64. Κρ. πδ. Α, β, 5), καὶ εἰς ἀκοσπέγγισιν αὐτῶν ὅτε, πρὸ τοῦ γεύματος, ὁ παῖς περιέφερε τὸν χέρινθα (τὴν λεκάνην) καὶ τὴν χυτρίδα ἢ προχοῖδα (ἰμβρίκιον), ἵνα οἱ δαιτυμόνες πλύνωσι τὰς χεῖρας των. Ἐὰ κατωτέρου εἰδους χειρομακτρα ἦσαν τὰ ἀμβόλινα (Ἀθην. Θ, 410) μνημονεύονται δὲ καὶ σπανιότατα τὰ ἐξ ἀσβέστου (ἀμιάτου) καὶ τὰ λεπτότερα καὶ πεποικιλμένα ἔφερον πολλάκις αἱ γυναῖκες καὶ ὡς τῆς κεφαλῆς καλύμματα (Ἀθην. Θ, 410).

Χειρομαντεία, ἰδ. Μαντικὴ.

Χειρομαχίος, υἱὸς τοῦ Ἡλεκτρώωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς (Ἀπλδ. Β, 4, 5).

Χειρονομία, ἡ ἐν τῇ ὀρχηστικῇ ἢ εἰς τὴν σκηνὴν μιμικὴ παράστασις, ἰδίως διὰ τῆς κινήσεως τῶν χειρῶν, ὡς ἐν τῇ ἀπέαντι ἀγγειογραφίᾳ δυο ψάλτραι, μεταξὺ ἄλλουσαι χειρονομοῦσι. Προσέτι δ' ἐν τῇ παλαιστρῇ εἶδος τῆς σκιεμαχίας, καθ' ἣν ὁ διδασκόμενος παλαιστῆς ἐγυμνάζετο εἰς τὰς ἀριστάς κινήσεις καὶ θέσεις, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐπιθεσιατάτην χρῆσιν τῶν βραχιόνων πρὸς προσβολὴν καὶ πρὸς ἀμυναν. Καί τι εἰ-

δος δὲ τῆς Πυρρίχης ὠνομάζετο Χειρονομία.

Χειροτονία, ἡ ἀνάστασις τῆς χειρὸς, δι' ἣς ἐψήφισαν εἰς τὰς ἐκλογικὰς καὶ τὰς πολιτικὰς συνελεύσεις καὶ ψηφίζεσθαι τῷ ὄντι ἐλέγετο ἢ πράξις, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ψήφισμα. Διὰ χειροτονία ἦτο ὁ μεταξὺ δύο ἀντιθέτων γνώμων ψηφισμὸς· πρῶτον ἀπεφαίνετο ἡ κλησία διὰ χειροτονίας περὶ τῆς γνώμης τοῦ πρᾶτεινοντος, εἶτα δὲ περὶ τῶν ἀποκρουόντων αὐτὴν (Διμοθ. Ἰμκρ. 706).

Ἐπιχειροτονία ἐλέγετο ἢ ἐχρησις τῆς προτάσεως· ἀποχειροτονία τὸ ἐναντίον. Παρὰ ταῖς φυλακὰς φαίνεται ὅτι ἀφρῆσι ἐλέγετο τὸ αὐτό. Οἱ οὕτω δ' ἐκλεγόμενοι δημόσιοι λειτουργοὶ ἐλέγοντο χειροτονητοὶ ἢ αἰρετοὶ, κατ' ἀντίθεσιν τῶν διὰ τῆς τύχης, διὰ κλήρου, ἐκλεγόμενων, οἵτινες ἦσαν κληροῖτοὶ ἢ κυραμευτοὶ (Ἀισχ. Τιμ. 21. Κτησ. 13, 27. — Ξεν. Ἀπην. Α, 2, 11). Ὁ Σόλλας, κυριεύσας τὰς Ἀθήνας, ἀφῆρεσεν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀψήφον καὶ χειροτονίαν καὶ τὴν ἐπέστρεψεν εἰς μόνους τοὺς ἐγγόνους των (Ἀπην. Σλ. 145).

Χειροουργία, πᾶς ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος, ὡς γλύπτῃς κτλ. ἰδίως δὲ ὁ ἱατρὸς ὁ εἰς τομὰς ἐπιδιδόμενος (Γαλην.). Κατ' ἀρχὰς ἐξετέλειον οἱ ἱατροὶ καὶ τὴν χειροουργίαν· ἀπὸ δὲ τοῦ Τιβερίου κατέστη αὐτὴ ἰδιαιτέρον ἐπάγγελμα (Salo. Praef. VII).

Χειροσθηρῖς, ναυτικὴ μηχανή, εἶδος ἀρπάγης εἰς ἄλυσιν προσδεδεμένης καὶ σφενδοκίεμένης κατ' ἐχθρικοῦ πλοίου, ἵνα

συλλάβῃ αὐτό. Ὁ Πλίνιος λέγει (VII, 57) αὐτὴν μὲν ἐφευρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Περικλέους, τὴν δ' ἀρπάγην, ἔβλον μετὰ σιδηρῶν ὀδόντων, ὑπὸ τοῦ Ἀναχάρατος.

Χείρων, υἱὸς τοῦ Κρόνου, λαβόντος μορφήν ἵππου, καὶ τῆς Φιλύρας, Κένταυρος γεννηθεὶς, κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνὴρ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἵππος, διακρινόμενος ἐπὶ τε πολεμικῇ ἀρετῇ καὶ ἐπὶ σοφίᾳ, παιδαγωγῆσας καὶ διδάξας διαφόρους ἥρωας, τὸν Ἡρακλῆν, τὸν Ἰάσωνα, τοὺς Διοσκούρους, τὸν Ἀχιλλεῖα, προσέτι δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιὸν διδάξας τὴν ἱατρικὴν (Ὀμ. Ἰλ. Α, 332. — Ἠσδ. Θγ. 1005. — Θεοκρ. Εἰδ. ΣΤ, 150. — Ἀπλδ. Γ, 10, 3). Συζευχθεὶς τὴν νύμφην Χαρικλῶν, ἔσχε θυγατέρα τὴν Ὀκυρρόην ἢ Κυψίπην, ἐκ τῆς Πισιδίκης δὲ υἱὸν τὸν Χάρικλον (Ἀπλδ.). Κατάρκει δὲ μετ' ἄλλων κενταύρων εἰς τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ Πήλιον ὄρος, καὶ ὅτε οἱ Κένταυροι ἐξεδιώθησαν ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Λαπίθων, κατάρκησε περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον.

Χειρωνίδες ἄκραι, ἐν Θεσσαλίᾳ, αἱ κορυφαὶ τοῦ Πηλίου ὄρους, διότι ἐκείνη γὰρ ὁ Χείρων (Κάλλιμ. εἰς Δῆλ. 104).

Χεῖτων, πρῶτος λεγόμενος ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, κατ' Ὀλυμπιάδα 55 ἢ 56 (557 ἢ 553 π. Χ.) (Περικλῶν. ἐν Αἰλ. Π. Γ. ΙΖ—Εὐσέβ.).

Χελιδονία, ἑορτὴ ἑαρινὴ ἐν Ῥόδῳ, καθ' ἣν τὰ παῖδια, ἐν βοηδρομιῶνι μηνί, εἰς τὰς ὁδοὺς περιφερόμενα, ἔφαλλον τὴν ἐπιστροφήν τῶν χελιδόνων, καὶ ἐζήτουν ἐν ὄνοματι αὐτῶν δῶρα. Τὸ ἄσμα τοῦτο ἤρχιζεν, «Ἥλθεν, ἦλθε χελιδὼν, καλὰς ὄρας ἀγούσα...» Καὶ ἐπεκράτει ἡ πρόληψις δι' Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐπενόησε δῆθεν τὸν τρόπον τοῦτον ἀργυρολογίας ὅτε ὑπερχέ ποτε ἀνάγκη χρημάτων ἐν Λίνδιῳ (Ἀθην. Η, 360. — Εὐστάθ. Ὀδ. Φ).

Χελιδονία ἄκρα, ἡ ἱερά, ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρὸς τ' ἀνατολικὰ (Στράβ. ΙΑ, 636). Νῦν Χελιδόνι.

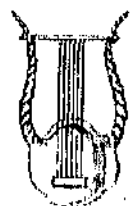
Χελιδόνειαι νήσοι, πέντε ή τρεις βραχώδεις απότομοι νήσοι πρὸ τῆς Λυκίας, ἀπέναντι τῆς Χελιδονίας ἄκρας (Διοσκ. Πιπρὸδ. σλ. 429).

Χελιδόνειον, ὄνομα ἐταίρας ἐν Ἀθηναίς (Λουκ.).

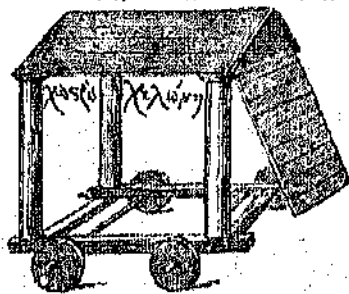
Χελυδῶρεον, (τό), ὄρος κατὰ τὸ βόρειον τῆς Ἀρκαδίας, συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης, κληθὲν, ὡς ἐλέγετο, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐκεῖ ἐξέδειρε χελώνην καὶ κτεσκεύασε τὴν πρώτην λύραν (Παυσ. Η, 17).

Χέλυσ (ή), ή χελώνη, τὸ ἔρπετόν. Ἐπειδὴ ἐπιστεῖτο ὅτι ἐκ τοῦ ὄστράκου τῆς χελώνης ὁ Ἑρμῆς κατεσκεύασε τὴν πρώτην λύραν, διὰ τοῦτο ἔφερε τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἡ λύρα ή ὄγκωδες ἔχουσα τὸ κοίλον καὶ ἡχητικὸν μέρος (Ὀμ. Ὑμν. Ἑρμ. 25. 33, 153).

Χελώνη. Πλὴν τῆς λύρας, ἣτις οὕτως ἐλέγετο δι' ὄν λόγον καὶ Χέλυσ (Ἰδ.), ἐκα-

λεῖτο χελώνη προσέτι 1) πολιορκητικὴ μηχανή, ἣτις καὶ Χωστρίς ἐλέγετο, καὶ ὑπὸ στέγην δερμάτων ἐκροφύλαττε κατ' ἀνωθεν προσβολῶν ἢ τὸν πολιορκητικὸν κριόν, ἢ τοὺς ταρριωρύχους. Ἦνιοτε δὲ, ὅτε μάλιστα ἔστεγε κριόν, ἔβαινεν ἢ χελώνη καὶ ἐπὶ τροχῶν. —

2) Παράταξις τῶν ὀπλιτῶν, καλυπτομένων πέριξ, καὶ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς διὰ τῶν ἀσπίδων οὕτω περικυκλωμένων, ὥστε βέλη καὶ ἀρόντια

δὲν διήρχοντο δι' αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῆς τοιαύτης αὐτοσχεδίου στέγης ἐδύναντο εἰς στενάς ὁδοὺς, ὡς ἐπὶ γεφύρας, νὰ διέρχωνται καὶ Ἴπποι καὶ ἄμαξαι (Δίων Κάσα. ΜΘ, 30). — 3) Πατριά τισ καθ' ἣν, περὶ μίαν κόρην, καθημένην ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἣτις ἦν ἡ χελώνη, ἔτρεχον αἱ λοιπαὶ πέριξ, ἐρωτῶσαι «Χέλει χελώνη, τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ;» (Ἐὐστθ. Ὀδυσ. Φ, σλ. 1914). — 4) Πελοποννησιακὸν νόμισμα, φέρον ἐπὶ τῆς ὄψεως τύπον χελώνης, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα.

Χελώνιον καὶ **Χελώνειον**, τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης, καὶ πᾶν, ὡς αὐτὸ κυρτὸν ἐπιπέδον, κατόπτρον, κλ.

Χελωνῆς, παρ' Ἀθηναίους, καὶ Κώπιος, τὸ ὑποπόδιον (Σηξ. Ἑμ. περ. σρ. μαθμ. 246).

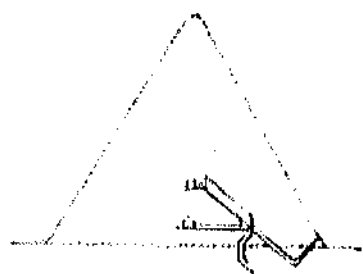
Χελωνέτης, καὶ **Χελωνάτας**, ἀκρωτήριον πρὸς δυσμὰς τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὰ βόρεια τῆς Ἠλίδος (Πηλμ). Νῦν Κλαρέντα.

Χελωνοφόγοι, λαὸς τῆς Αἰθιοπίας, παρὰ τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ (Στρβ.).

Χέμιες, 1) ὄνομα ἀρχαίου αἰγυπτίου βασιλέως, καὶ ἀρχαιοτάτης, ἴσως κατ' αὐτὸν κληθείσης πόλεως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Θηβαΐδι, εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Νείλου. Ἡ πόλις μετωνομάσθη μετὰ ταῦτα Πανόπολις (Ἰδ.), καὶ εἶχε ναὸν τοῦ Ἡερού, ἦτο δὲ διάσημος διὰ τὰ ὑφαντικὰ, λιθουργικὰ καὶ γλυπτικὰ αὐτῆς προϊόντα (Ἡρδ. Β, 91, Διόδ. Α, 18). — Παρὰ Στράβωνι Χεμμιά. Βρείπια αὐτῆς σώζονται εἰς τὴν θάλασσαν Ἀχμίμ. — 2) Νῆσοι πλωτὴ ἐν τῇ λίμνῃ Βούτῳ τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἡρδ. Β, 156). — Καθ' Ἑκαταῖον (ἐν Στρ. Βζ.) Χέμιες.

Χέοψ, κατ' Αἰγυπτίους Χουφοῦ, πανάρχαιος βασιλεὺς τῆς Μέμφιδος, διάδοχος τοῦ Ῥαμφίνιτου τῆς δ' δυναστείας, ἣτις ὑποτίθεται ἀρξάσα περὶ τὰ 4000 π. Χ., ὁ κτίσας τὴν μεγίστην τῶν σωζομένων πυραμίδων, διττάπλευρον (800') ἔχουσαν ἐκάστην πλευρὰν τῆς βάσεως καὶ ἴσων τὸ ὕψος, ἐξώθεν δὲ κε-

καλυμμένην διὰ μεγάλων λίθων ξαστῶν, οἰκοδομηθεῖσιν δὲ διὰ 100,000 ἀνθρώπων, εἰς 20 ἔτη, πλὴν τῆς τομῆς καὶ μετακομίδος τῶν λίθων (Ἡρδ. Β, 124—125). Κατὰ τὸ μέσον εὐραθένης καὶ ἀφαιρέθης τοῦ «ἑξαιρησίμου» λίθου, περὶ οὗ ἐγνώριζεν ὁ Στρά-

των (Π, 441), εὐρέθησαν ἐντὸς αἱ σύριγγες περὶ ὧν λέγει ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς, αἱ ἀγούσαι εἰς τὰς βασιλικὰς θύκας. Αὗται ὅμως εἶχον ἀνοιχθῆ καὶ αὐληθῆ ὑπὸ τινος καλίσου κατὰ τὸν ἡ' αἰῶνα μ. Χ. Παρὰ Διοδώρῳ (Α, 63) ὁ βασιλεὺς οὗτος λέγεται Χέμιες.

Κέρνυθον, (Ὀμ. Ἰλ. Ω, 304) καὶ χειρόνιτρον, λεκάνη εἰς ἣν ἀκένιπτοντο, ἰδίως ἢ τιθεμένη πρὸ τῶν ναῶν πρὸς κατάνυξιν καὶ καθαρμὸν τῶν εἰσερχομένων.

Κέρνυψ (ή), τὸ καθαρτήριο ὕδωρ, δι' οὗ ἐκένιπτοντο πρὸ τῆς τραπέζης, ἢ πρὸ τῶν θυσιῶν, ἀλατι μμιγμένον (Θεοκρ. ΚΔ, σλ. 5).

Χερσόνησος, 1) τὸ ἐπίγειον τῆς πόλεως Λύκειου τῆς Κρήτης, ἐπὶ χερσονήσου (Στρβ.). Νῦν Κελοκυθιά. — 2) Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἀποικία τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας. Ἔτα Χερσῶν κληθεῖσα (Στρβ. — Στρ. Βζ).

Χερσιθάμας, 1) υἱὸς Πριάμου, τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ἰλ. Α, 421). — 2) Υἱὸς τοῦ Πτεριλάου, εἰς τῶν πολεμησάντων κατὰ τοῦ Ἡλεκτρίωνος (Ἀπλλδ. Β, 4, 5).

Χερσιακράτης, Ἡρακλείδης, ἀγαγὼν ἀποικίαν εἰς Κέρκυραν (Στρβ.).

Χέρσις, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνας, πατὴρ τοῦ Ὀγηταίου καὶ τοῦ Σιρῶμου (Ἡρδ. Ε, 104).

Χερσίφρων, ἐκ Κνωσοῦ τῆς Κρήτης, ἀρχιτέκτων περὶ τὰ 590 π. Χ., ὀικοδόμησε, μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μεταγέιους, τὸν περιφρῶνον ἐν Ἐρέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Καὶ τὰ μὲν θεμέλια αὐτοῦ εὐρεν ἤδη θεθεμμένα ἐπὶ στρώσεως ἀνθράκων ὑπὸ Θεοδώρου τοῦ Ῥοίκου αὐτὸς δὲ καταδύσασεν ἀπὸ τοῦ ὄρους Πρίωνος καὶ ἔστησε τοὺς κίονας, ἐξήκοντα ποδῶν ὕψος ἔχοντας, τοὺς πλείστους δαπάνη τοῦ Κροίσου (Ἡρδ. Α, 92), καὶ τὰ ἐπιστύλια ἀνετίθασε διὰ μηχανῶν τῆς ἰδίας ἐφευρέσεως, στρώσας σάκκους ἄμμου ἐπὶ τῶν κιονοκράνων, μέχρις οὗ εἰ μέγιστοι ἐκεῖνοι ὄγκοι ἐπεκάσθητο διὰ τοῦ ἰδίου βάρους. Τὸ δ' ὑπέρυρον 40' μῆκος ἔχον, ἐλέγετο ἐπιθεῖσα αὐτῇ ἡ θεὰ ἐν ᾧ ἀπηλπισμένος ἐκοιμᾶτο ὁ ἀρχιτέκτων. Μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ δὲ, ὅστις ἐξηκολούθησε τὴν οἰκοδομήν, συνέταξε καὶ σύγγραμμα περὶ αὐτῆς. Τοῦτο τὸ οἰκοδομημα ἐπυρπόλησεν ὁ Ἡρώστρατος (Διογ. Λρτ. Β, 103. — Στρβ. ΙΔ, 640. — ΡΙ. XXXVI, 44, 21).

Χερσιθλέπτης, βασιλεὺς τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα.

Χερσόνησος, παρ' Ἀττικοῖς χερσόνησος. Διάφοροι χερσόνησοι ἔφερον καὶ ὡς κύριον τὸ ὄνομα τοῦτο. 1) Ἡ Θρακική χερσόνησος ἣτις καὶ ἡ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ ἐλέγετο, καλεῖται πολλάκις καὶ μόνον χερσόνησος, καὶ ἐκταίνεται νοτιδυτικῶς, μετὰ τῆς Θρακικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, μετὰ τῆς στερεᾶς συνεχομένη, κατὰ τὴν Καρδίαν, δι' ἰσθμοῦ 36 σταδίων πλάτος ἔχοντας, καὶ τὸ πάλαι διατετυχημένον. Τὸ ἀκρωτήριο αὐτῆς κατὰ τὴν εἰσόδον τοῦ Ἑλλησπόντου ἐκαλεῖτο Μαστοπία (νῦν Ἑλλης ἄκρα). Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμφαν ἐκεῖ ἀποικίαν ἤδη τῇ 7 ἑκατονταστηρίδι π. Χ., ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν Περσῶν εἴτα δὲ κατέλαβον τὴν χώραν οἱ Μα-

κεδόνες, ὁ ἐν Συρίᾳ Ἀντίοχος, καὶ τέλος οἱ Ῥωμαῖοι (Ἡρδ. ΣΤ, 33—36). Νῦν χερσόνησος τῶν Δαρδανελλίων ἢ τῆς Καλλιπόλεως. — 2) Ἡ ταυρικὴ ἢ σκυθικὴ χερσόνησος, ἢ νῦν Κριμαία, εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, συνείχεται μετὰ τῆς ὑπὸ νομάδων Σκυθῶν οἰκουμένης στεραῆς διὰ τοῦ στενοῦ ἰσθμοῦ, ὅστις Ἰάφρος ἢ Ἰάφρα ἐλέγετο (νῦν Περικώπιον). Παρὰ τὴν νοτίαν ἀκτὴν αὐτῆς παρεκτείνεται ὄρους σιραῖ, δι' ὃ καὶ Ἰραχεῖα ἐκεῖ ἐλέγετο (Ἡρδ. Δ, 99), καὶ τὸ νοτιώτερον ἀκρωτήριο πρὸς δυσμὰς ἐκαλεῖτο Κριου μέτωπον (νῦν Ἅγιος Θεόδωρος). Ἐπι δυτικώτερον ἐκεῖτο τὸ ἀκρωτήριο Παρθένιον, ἔχον τὸν ναὸν τῆς Ταυροπόλου Ἀρτέμιδος, εἰς ἣν προσεφέροντο καὶ ἀνθρωποθύσιαι. Ὁ Κιμμέριος βάρβαρος χωρίζει τὴν χερσόνησον ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τοῦ Πόντου. Ἡ χερσόνησος ἔχει πολλὰς ἀλικὰς· τὸ δυτικὸν δὲ μέρος αὐτῆς ἐλέγετο καὶ Ἡρακλειος Χερσόνησος, διότι Ἡρακλεῖται ἐκ τοῦ Πόντου εἰχον ἐγκαταστῆ ἐκεῖ, καὶ ἰδρῶσαι πόλιν ἦν Χερσόνησον ἐκάλεσαν (νῦν Χερσόναν) (Στράβ. Ζ, 308). — 3) Χερσόνησος ἡ μεγάλη (Μαгна), ἀκρωτήριο καὶ λιμὴν ἐν τῇ Μαρμαρικῇ τῆς Ἀφρικῆς (νῦν Παξάτιν). — 4) Ἡ νοτιὰ ἀκρὰ τῆς Σαρδηνίας (νῦν Τευλάδα). — 5) Πόλις εἰς τὴν Κρήτην ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ζεφυρίου. — 6) Ἡ Ἰμβρικὴ Χερσόνησος (νῦν Ἰουτικὴ, Ἰδ. Κίμβροι). — 7) Πλὴν τούτων ἔφερον τὸ ὄνομα καὶ διάφορα ἀκρωτήρια, ὡς τὸ τῆς Σινώπης, τοῦ Ἄθου, τῆς Ἰέου, τῆς Καρχηδόνας, τῆς Ἀργολίδος, μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος (Θουκ. Δ, 42), καὶ νῦν Χερσονήσι, κτλ.

Χηλαῖ, χωρίον τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου.

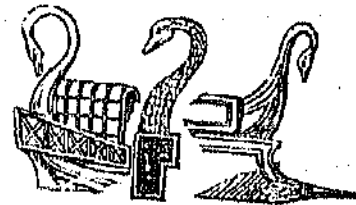
Χηλή, ὁ σχιστὸς ὄνυξ τῶν ζώων, ὡς τῶν βοῶν, καὶ ἀνάλογος ἢ φαλλίς τῶν καρλίνων, καὶ πᾶν ἐργαλεῖον σχιστῶν, καὶ ἡ ἐντομὴ τοῦ βέλους, ἢ τιθεμένη ἐπὶ τὴν χορδὴν

προσέτι καὶ ἡ κτιστὴ προκυμαία, ἢ διχοτομοῦσα τὰ κύματα.

Χήμη, μέτρον ρευστῶν. Ὑπὴρχε, φαίνεται, ἡ μικρὰ χήμη, περιλαμβάνουσα δύο δραχμὰς ἢ κοχλιάρια, τὸ 1/11 τῆς κοτύλης, καὶ ἡ μεγάλη, περιλαμβάνουσα 3 δραχμὰς (1/11 τῆς κοτύλης).

Χήνη(ή), 1) χωρίον τῆς Λακωνικῆς, τόπος τῆς γεννήσεως τοῦ ἀρχαίου σοφοῦ Μύσωνος (Στράβ. ΒΖ.). — 2) Κώμη ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Φοιβάτιδι (Διογ. Λατ. Α, 3). Κατὰ Διόδωρον, αἱ Χήναι.

Χηνέσκας, κόσμημα γλυπτικόν, σχῆμα ἔχον κεφαλῆς καὶ τραχήλου χηνός, ὡς δει-

κνύουσιν αἱ τρεῖς παρακείμεναι εἰκόνες, καὶ περατοῦν τὴν τρόπιν τῶν νηῶν πρὸς τὴν πρῶμην, ἐνίοτε δὲ καὶ πρὸς τὴν τρίτην (Πύρρ. Μγ. Ἐπιμ.).

Χηνοβοσκία, πόλις τῆς ἀνω Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὀχθῆς τοῦ Νείλου (Στράβ. ΒΖ.).

Χηραῖα. Ἐν Ἀθήναις, ὡς καὶ παρὰ Δωριεῦσι, μετὰ τὴν χηρείαν τῆς ἡ γυνὴ ἠδύνατο, ἂν ἤθελε, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ἢ, ἀν ἐπιτρέψῃ, νὰ μείνῃ παρὰ τοῖς τέκνοις τῆς, ζῶσα ἐκ τῆς προικῆς τῆς ἄλλ' εἰς συναλλαγὴν οὐδεμίαν, ὑπερβαίνουσαν τὴν ἀξίαν μεθιμνου κριθῆς (Ἰσαῖ. κ. Ἀριστρχ. 10) ἐδύνατο νὰ προβῆ, διότι τὴν περιουσίαν τῶν ἀνηλικῶν ὄρφανῶν διεχειρίζοντο οἱ κηδεμόνες αὐτῶν (Δημοθ. Βοιωτ. 1010).

Χηροῦσχοι, μέγα ἔθνος γερμανικόν, κατοικοῦν παρὰ τὸ ὄρος Μηλίδοκον (Hartz), καὶ εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἐπὶ πολλὸ ἀντιστᾶν (Στράβ. Ζ. — Δίων Κασσ.).

Χήσειον, ἀκρωτήριο τῆς νήσου Σάμου (Σχλ. Καλλμ. Ἀρτ. 226), ἡ πόλις τῆς Ἰωνίας (Στράβ. ΒΖ.), μετὰ ναοῦ Χησιᾶδος Ἀρτέμιδος.

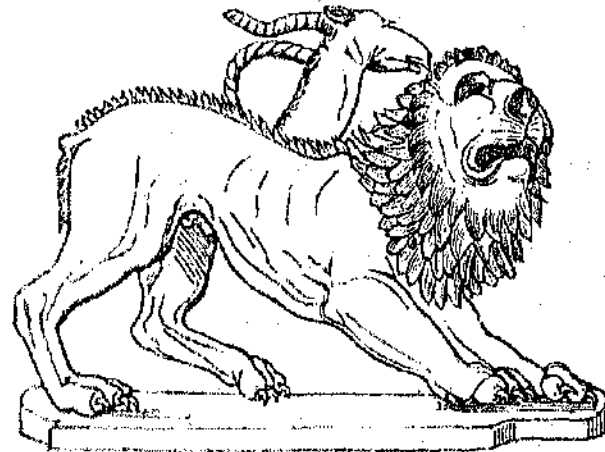
Χήσιος, ποταμὸς τῆς νήσου Σάμου.

Χιονία, 1) Θυγάτηρ τοῦ Φαρωνέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κλυμένου (ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Καλάντου), ἐγένεσσα ἐν Ἀργολίδι ναὸν τῇ Δήμητρι, ἣτις θῆθεν διὰ τοῦτο Χιονία ἐκεῖ ἐπελέγετο. Ἦγετο δ' αὐτῆς ἐορτὴ ἐν θέρει τὰ χθόνια, καὶ θυσιά βοῶν (Αἰλ. Ζ, ἰδ. ΙΑ. — Εὐρόπ. Ἡρ. Μαιν. 608. — Πaus. Β, 35). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἑρεχθέως, γυνὴ τοῦ Βούτου (Ἀπλλδ. Γ, 14, 1).

Χιόνεος, 1) Οἱ ὑποχθόνιοι θεοί, ὡς ὁ Πλούτων, ὁ Ἑρμῆς, ἡ Δήμητρα, ἡ Περσεφόνη, καὶ προσέτι καὶ ὁ Διόνυσος, καὶ ὁ Ζεὺς, ἔχων ὑπὸ τὴν ἐπιωνυμίαν ταύτην βωμῶν

ἀνώτατος τῶν στρατηγῶν, ὁ πρῶτος μετὰ τὸν βασιλέα, καὶ αὐτῷ περὶ πάντων ἀναφέρων.

Χίλων, καὶ Χελων, 1) εἰς τῶν Ἐπιπτά σοφῶν, Λακεδαιμόνιος, ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, καὶ, ὡς τινες διισχυρίζονται, πρῶτος τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐφόρου εἰσαγαγών. Ἐλέγετο δ' ὅτι ἀπέθανεν ἐκ χαρᾶς ὅτε ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱὸν του ὡς Ὀλυμπιονίκην (Ἡρδ. Α, 59. — Πλάτ. Πρωτ. Σλ. 348. — Αἰλ. π.ι. Γ, 7. — Διογ. Α.). Ἰδ. Ἐπιπτά σοφοί. — 2) Σπαρτιάτης, ἀντίπαλος τοῦ Λυκούργου, ἀξίων ὅτι μᾶλλον ἐκεῖνου ἐδικαιοῦτο εἰς τὴν βασιλείαν, καθ' ὃ καταγόμενος ἐκ τοῦ ἀρχαίου βασιλικῆς οἴκου τῶν Προκλειδῶν, ἐν ᾧ ὁ Λυκούργος δὲν εἶχε τὸ αὐτὸ πλεονέκτημα. Ὑποσχεθεὶς διανομὴν τῶν γαιῶν διέθεσε τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ τότε ὁ Λυκούργος ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ, ἀπειλουμέ-

ἐν Ὀλυμπίᾳ (Πaus. Ε, 14). — 2) Οἱ ἐκ τῆς γῆς γεννηθέντες, ὡς ἐκαλεῖτο εἰς τῶν ἐπιζησάντων ὁ Σπαρτῶν τοῦ Κάδμου (ἰδ.). — 3) Οἱ αὐτόχθονες θεοί. — 4) Ὑἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνθης (Ἀπλλδ. Β, 1, 4). — 5) Ὑἱὸς τοῦ Πησιδῶνος καὶ τῆς Σόμης, ὁ πρῶτος κατοικήσας τὴν νήσον Σύμην (Διόδ. Ε, 53).

Χιλίαρχος, ἀρχηγὸς φάλαγγος 1024 στρατιωτῶν, ἐχούσης 24 ἀνδρας κατὰ μέτωπον, 16 κατὰ βάθος. Παρὰ Πέρσας ὁ

νης αὐτῆς τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ἐπέστρεψε δὲ μόνον ὅτε αὐτὸς ὁ Χίλων ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ (Πολ. Δ, 81). — 3) Γαμβρός Ἀρχιδάμου τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ, 4, 23).

Χίμαιρα, 1) Τέρας φλόγας καὶ θύτον πνεῶν, ἐμπρὸς λέων, ὀπίσω δράκων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αἶξ, ἣτις καὶ αὐτὴ Χίμαιρα ἐπίσης ἐλέγετο. Ὑπὸ Ἀμισοδώρου, τοῦ βασιλέως τῆς Καραίας τραφεῖσα, ἐφρονέθη ὑπὸ Βελλεροφόντου ἐν Λυκίᾳ, βοηθεία τῆς Ἀθηνᾶς

(Όμ. Ίλ. Ζ, 179. Π, 329). Καθ' Ησίοδον (Θγν. 319), ἦν θυγάτηρ τοῦ Τυράωνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, τέρας τρικέφαλον, ἔχον θηλαδὴ κεφαλὰς λέοντος, αἰγῶς καὶ δράκοντος, καὶ εἰς διαφόρους χρόνους καὶ τόπους αἱ δύο αὐταὶ παραστάσεις διαφόρως συνδυάζονται, ὡς εἰς τὴν τῆς εἰκόνης Χίμαιραν, εὐρεθῆσαν ἐν Τυρρηνίᾳ. Καὶ τὴν κατοικίαν δὲ τοῦ τέρατος μεταθέτουσιν οἱ διάφοροι μῦθοι εἰς Φρυγίαν, Αἴγυπτον, Λιβύαν, Ἰνδίας, καὶ ἐνίοτε τὴν ἐξήγουσι καὶ ὡς ἔμβλημα τῆς ἡφαιστείας φύσεως τῆς Λυκίας. Ἡ ἀρχαιοτάτη τοῦ μύθου πατρίς φαίνεται οὖσα ἡ Κόρινθος καὶ ἡ Σικυών, ἐνθα ἐξελαμβάνετο ὡς δὴ τι ἀνάλογον τοῦ ἐν τῇ Φωκίδι Πυθῶνος δι' ὃ καὶ ἡ Σικυών ἔχει αὐτὴν ἐπιτετυπωμένην ἐπὶ τῶν νομισμάτων αὐτῆς. — 2) Ὅρος ἡφαιστείου τῆς Λυκίας παρὰ τῇ Φασιλίδι, ἐνθα ὁ Βελλερόφοντις ἐφόρευσε τὴν Χίμαιραν (Σκύλαξ καὶ Κτησ. π. ΡΙ. V. 27), καὶ ἡφαιστεία φάραγξ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κράγου ἐν Κιλικίᾳ (Στράβ.

Ὀρειθυίας, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος μήτηρ τοῦ Εὐμβόλου (Ἀπλλδ. Γ, 15, 2).

Χίτωνες, Κορίνθιος ἀγαλματοποιὸς τῆς 72 Ὀλυμπιάδος (490 π.Χ.), ὅστις ὡς διάσημος διὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους μνημονεύεται (Vitruv. III, Praef. 2) καὶ ὡς ἐν ἄλλοις συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Διόλλου καὶ μετὰ τοῦ Ἀμυκλαίου σύμπλεγμα παριστῶν τὴν ἔριν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους περὶ τοῦ Τρίποδος. Τοῦ ἀντικειμένου τούτου πολλαὶ σώζονται παραστάσεις καὶ εἰς ἀνάγλυφα καὶ ἐπὶ ἀγγειογραφίας, πάντα ἔχοντα ἀρχαῖκον χαρακτήρα, καὶ οὐχὶ ἀπιθάνως ἀντίγραφα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀκριθεῖ τοῦ πρωτοτύπου τοῦ Χιόνιδος. Ἐν τῶν γνωσιστάτων ἐστὶ τὸ ἀναγεγλυμμένον ἐπὶ μιᾶς τῶν ὄψεων μαρμαρίνης τριγωνικῆς βάσεως τρίποδος, διατηρουμένης εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Δρέσδης. Ἡ ἐργασία αὐτῆς φαίνεται χρόνων μεταγενεστέρων, ἀλλ' ἐπιτηδευομένη τὸν ἀρχαῖσμόν.

Χίτος (ἡ), μία τῶν ἐπισημοτάτων καὶ

ΙΔ, 665). — 3) χωρίον ἐγγυρὸν ἐν Χαονίᾳ τῆς Ἠπείρου. **Χιτώνη**, θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ τῆς

μεγίστων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὶν Αἰθάλια καὶ Μάκρης καλουμένη, καὶ μὲν δὲ πρὸ τῆς Ἰωνίας ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ,

πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Σάμου, 60 στάδια ἀπέχουσα τοῦ ἀκρωτηρίου ὃ ἀποτελεῖ ἡ προεκβολὴ τοῦ ὄρους Μίμαιτος. Ἐπιτρήσαντες εἰς τὴν νῆσον 18 1/2 τετραγωνικῶν μιλίων, καὶ διακρίνεται ἐπὶ εὐφορίᾳ, τὸν ἀριστον παράγουσα πάντων τῶν Ἑλληνικῶν οἴνων, σῦκα, μαστίχην, καὶ ἔξοχον γῆν δι' ὑλοποιίαν. Ἐβδαρος αὐτῆς ἐστὶν ὄρεινόν, καὶ τὸ ὑψηλότερον ὄρος ἐκαλεῖτο Πελιναῖον, μετὰ ναοῦ τοῦ Διὸς (Όμ. Ὀδ. Γ, 270); τὸ δὲ νοτιοανατολικὸν ἀκρωτήριον Ποσειδώνιον, καὶ τὸ νότιον Φαναί (νῦν Φανά). Οἱ ἀρχαιοτάτοι Χίτοι ἦσαν Πελασγοὶ Τυρρηνοὶ ἢ Λέλεγες, ὃς προσετίθησαν ἔπειτα καὶ Κρητες, Κάρες, καὶ Ἰθάβες, μέχρις οὗ τέλος τὴν νῆσον κατέλαβον Ἴωνες. Ἡ κριτεῖουσα τῆς νήσου, Χίτος, ἀποτελεῖ μέρος τοῦ Ἰωνικοῦ θαλασσοῦ, εἶχεν ἐξαιρετικὴν λιμένα ἐν τῇ μέσῃ τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς, ἦν μία τῶν πύλων αἵτινες ἀνεποιούοντο τὴν τιμὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Ὀμήρου, καὶ πατρίς τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Ἴωνος, τοῦ ἱστοριογράφου Θισπύμπου, τοῦ χαλκουργοῦ Γλαύκου (580 π.Χ. Ἡρόδ. Α, 25. — Παισ. Α, 16), τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Βουπάλου (ΡΙ. XXXVI, 5). Βορειότερον τῆς πόλεως ἔκειτο τὸ Δελφίνιον μετὰ καλοῦ λιμένος (νῦν Δελφίνι), καὶ εἰς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν ἡ Βολεσσός (νῦν ὄμ.) (Στράβ. ΙΔ, 645).

Χιτών, τὸ πρῶτον καὶ ἀπλοῦστατον ἐνδυμα τοῦ Ἑλλήνος, ἐκ διαφόρου ὕλης, κατὰ διάφορον σχῆμα καὶ κατὰ διαφόρους τρόπους φερόμενος. Καὶ ὁ μὲν τῶν ἀπῶρων καὶ τῶν χειρωνακτῶν ἦν ἐξ ἔριου, ὁ δὲ τῶν πλουσίων καὶ ἀνωτέρων τάξεων ἐκ λινοῦ. Ὁ τῶν Ἀσιατικῶν Ἑλλήνων, ἰδίᾳ τῶν Καρῶν (Ἡρόδ. Ε, 87) ἦν μακρὸς καὶ πολλάκις περὶ ῥης, ὁ δὲ τῶν Λακωνίων καὶ πάντων τῶν Δωριέων βραχύς. Οἱ Ἀθηναῖοι, καθ' Ἰωνες, ἔφερον τὸ πρῶτον εἶδος, καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐβράχυνον αὐτὸν ἐπὶ τὸ δωρικώτερον (Θουκ. Α, 6). Παρὰ τοῖς ἀνδράσιν ὁ χιτὼν ἐφέρετο ἐν χροῖ (ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ), αἱ δὲ γυναῖ-

κες φαίνεται ἐκ τινῶν ἔργων τῆς τέχνης ὅτι ἔφερον καὶ χιτῶνι οὐκ ὑπ' αὐτόν. Τῶν Ἀσια-

τῶν ὁ μακρὸς χιτὼν ἦν ἐν γένει χειριδωτὸς, ἔχων τὰς χειρῖδας (κόρας λεγομέ-

νας) μακρὰς μέχρι τῶν χειρῶν. Ὁ δὲ τῶν Ἑλλήνων εἶχεν αὐτὰς βραχείας, οὐχὶ συνερ-

ραιμμένας, ἀλλὰ μόνον διὰ πορπαῶν συνεχομένας. Κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους μάλιστα

διεκρίνετο ὁ χιτῶν τῶν ἐλευθέρων ἀπὸ τοῦ τῶν δούλων, καὶ ὁ τρόπος τοῦ φέρειν αὐτὸν, κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν τῶν πρώτων ἦν ἀμφιμάσχαλος (α), δηλαδὴ ἦν συνερραμμένος ἢ συμπεπορημένος εἰς ἀμφοτέρας τὰς μασχάλας, ὁ δὲ τῶν δούλων ἑτερομάσχαλος (β), καλύπτων μόνον τὴν ἀριστεράν, τὴν δὲ δεξιάν ἀφίνων γυμνήν, πρὸς εὐκολίαν τῆς ἐργασίας. Ὅτε κατήρχετο εὐθὺς μέχρι τῶν ποδῶν, ἐλέγετο ὀρθοστάδιος (γ)· ἀλλὰ συνήθως (Πολυδ. Ζ, 48) ἐξίνυτο περὶ τὴν ὀσφίν. Ἐν αὐτῷ ὁμοίως ἐγένετο καὶ ὡς πρὸς τὸν γυναικεῖον· ἀλλ' οὗτος ἐφέρετο ὑπὸ τῶν ἐπισημῶν γυναικῶν μακρότερος ἢ ποδήρης, καὶ τότε ἢ ἐσύρετο πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐρρίπτετο ὑπὲρ τὴν ζώνην, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ τοῦτο ἐλέγετο κέλιπος, (δ), ἢ ἤρετο ὑπὲρ τὰς μασχάλας, καὶ τὸ περισσεῦον μέρος ἐρρίπτετο ὑπὲρ τὸ στήθος καὶ τοὺς ὤμους, καὶ τοῦτο πιθανώτατα ἦν ἡ λεγομένη διπλοῖς (ε). Ὑπὲρ τὸν χιτῶνα ἔφερον οἱ Ἕλληνες, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, καὶ ἱμάτιον, καὶ ἀχιτῶν μὲν ἦν ὁ φέρων ἱμάτιον μόνον καὶ οὐχὶ χιτῶνα, μονοχιτῶν δὲ ὁ χιτῶνα μόνον καὶ οὐχὶ ἱμάτιον. Οὕτως ἐνεφανίζοντο συνήθως αἱ Σπαρτιάτιδες κόραι καὶ εἰς τὸ κοινὸν καὶ εἰς τὰ γυμνάσια, δι' ὃ καὶ γυμναί (ζ) ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλέγοντο (Πλουτ. Λυκ. ΙΑ)· καὶ ἐπειδὴ ὁ μέχρι τῶν γονάτων βραχύς αὐτῶν χιτῶν ἦν κατὰ τὸ ἐν πλάγιον ἄρραφος, ἐλέγοντο καὶ φαινομηρίδες (Πολδ. Ζ, 55). Ἰδ. ἐσθῆς.

Χιτωνία, ἐορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος, τελομένη ἐν Ἀττικῇ καὶ ἐν Συρακούσαις, κατὰ τινὰς διὰ τὸν χιτῶνα αὐτῆς (ἴσως προσφερόμενον τινα ἐτησίως ὡς τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς), κατ' ἄλλους ἐκ τῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ κώμης Χιτώνης (Σχλ. εἰς Κλημ. Ὑμν. Ἀρτ. 78. — Ἀθ. ΙΔ, 629. — Στφ. Βζ.).

Χιωνέθης, Ἀθηναῖος, μνημονεύεται περὶ τὰ 450 π. Χ. ὡς ἀπρωταγωνιστῆς τῆς ἀρχαίας κωμῆδίας, κατὰ τινὰς ὁ πρῶτος

κωμῆδίας ποιήσας ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον. ἴσως ὁμῶς πιθανώτερον διακεκριμένος ὑποκριτῆς τῶν πρωτεύοντων προσώπων τῆς ἀρχαίας κωμῆδίας. Ὅπως δὴποτε ὁμῶς ἐποίησε καὶ αὐτὸς, διότι σώζονται ἐκ δραμάτων του ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα (Moineke Hist. Gr. Com. Gr.).

Χλαεῖνα, χονδρὸν ἕνθεμα τετράγωνον ἢ στρογγύλον, ριπτόμενον ἐν καιρῷ ψύχους ὑπὲρ τὸν χιτῶνα καὶ περὶ ὅλον τὸ σῶμα, συνήθως ὑπὸ τὴν δεξιάν μάλην εἰς τὸν ἀριστερὸν ὤμον φερόμενον, ἐν ᾧ τὸ ἄλλο ἄκρον ἐκρέματο περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Ἐν αὐτῷ καὶ ἱμάτιον, καὶ προσέτι καὶ τριβῶν, ὅταν ἦτο κατωτέρα ποιότητος.

Χλαμύς, ἐπίβλημα βραχύτερον, λεπτότερον καὶ κοσμητικώτερον τοῦ ἱματίου ἢ τῆς χλαίνης, ἀρχικῶς ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἰπκεῦσι, μάλιστα ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ,

εἶτα δ' ἐκαίθη καὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπικρατήσαν εἰς τοὺς Ἰπκεῖς, ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς ἐφέβοις, οἵτινες δὲν ἔπρεπε νὰ σύρωσι μακρὰ ἱμάτια (Ἰερ. π. Στοβ. ΣΑΖ). Ἡ χλαμύς ἦν οὐχὶ τετράγωνος, ὡς τὸ ἱμάτιον, ἀλλ' ἐπιμήκης, πλατεῖα μᾶλλον ἢ μακρὰ, καὶ τὰ ἐκατέρωθεν ἄκρα αὐτῆς ἐλέγοντο πτερά. Ἐφέρετο δὲ πορπομένη περὶ τὸν τράχηλον κατὰ τὸ μέσον τῆς μῆος τῶν μα-

κρίων αὐτῆς πλευρῶν, καὶ κατὰ τὴν χρεῖαν, ἢ ἐρρίπτετο ἐπὶ τὰ νῶτα (α), ἢ ἐκλύπτετο κατ' ἄλλην θέσιν τὸ σῶμα (β). Ἦν δὲ διαφόρων χρωμάτων κατ' ἀρέσκειον, καὶ διαφόρου λεπτότητος, καὶ πολλὰκις ἐκοσμεῖτο διὰ παρυφῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πλουσίας. Ἰσχυρὸν δὲ χλαμύδας καὶ γυναῖκες ἐνίοτε (Virg. A. IV, 139. — Tac. Ann. XII, 56). Ἐν γένει ὁμῶς παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις χρήσις δὲν ἐγένετο τῆς χλαμύδας. Εἰς τὴν Ἰβηρίαν, παιδίον ἐστὶ, ἐδόθη, παρὰ πᾶσαν τάξιν, χλαμύς ὡς ἀσυνήθης τις κολακεία καὶ περιποίησις (Sert. Tin. VI).

Χλεθῶν (ὁ), κόσμημα τῶν βραχιόνων ἢ τοῦ τραχήλου προσέτι καὶ τῶν ἵππων (Ἀθην. III, 585. — Διδδ. III).

Χλόη, ἐπώνυμον ὑπ' ὃ ἡ Δήμητρα συνελατρεύετο ἐν Ἀθήναις μετὰ τῆς Κουροτρόφου Ἰῆς. Ἐν δ' ἱερῶν τὸ περιέχον αὐτῶν τὰ ἀγέλαμα ἦν παρὰ τῇ εἰσόδῳ τῆς Ἀκροπόλεως. Ἐλέγετο δὲ ἄλλως καὶ Ἰσχυλῶς ἢ Δήμητρα (Σχλ. Σφκλ. Οἶδ. Κολ. στυ. 1600. — Πaus. Α, 22, 1. — Ραγκ. Τοπogr. Ἀθ. Ἀπαντ. III, σλ. 94).

Χλωρίς, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος, βασιλέως τῶν Θεβῶν, ἢ τοῦ Ὀρχομενοῦ (Ὀμ. Ὀδ. Α, 281) καὶ τῆς Νιόβης, ἐκγονος τοῦ Ἰασίου, γυνὴ τοῦ Νηλεῖος, καὶ μήτηρ τοῦ Χρῆμου, Περικλυμένου, Νέστορος, καὶ τῆς Πηροῦς (Διδδ. — Πaus.). Χλωρίς (Ἀπλλδ. Α, II, 9). — 2) Κατ' Ὀβελιον (Fah. V, 101), ἦν θεὰ τῆς χλοερῆς βλαστῆσεως, γυνὴ τοῦ Ζεφύρου καὶ μήτηρ τοῦ Καρποῦ.

Χνύη, ἰδ. Χοίνικη.

Χνουθῆς (ἡ), πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νεῖλου, ἐν ᾗ κυρίως ἐλατρεύετο ὁ Ἄνουθις ἢ Κνέρις (Πτλμ. Δ, 5).

Χουθρας (ὁ), ὄρος τῆς Μιθῆδας, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Ζάγρου (Πτλμ.).

Χύονα (τά), πόλις τῆς Μιθῆδας (Πτλμ.). Ἡ αὐτὴ καὶ Χάων.

Χουάνη καὶ **χουανος** (ὁ) 1) τὸ κοίλωμα (ἈΡΧ. ΛΒ κ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ ΓΟΜ. Β').

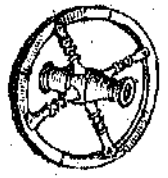
τῆς καμίνου τῶν χαλκῶν, ἐνθα ἀνελύετο ὁ χαλκός (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 470). — 2) Ὁ πῆλιος τύπος μετάλλων, νομισμάτων, κτλ.

Χοάσπης, 1) ποταμὸς ἐν τῇ Σουσιανῇ τῆς Περσίας, παραρρέων τὰ Σούσα, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην ἐλίγον κατωτέρω τοῦ μέρους ἐνθα ὁ Ἴγγρις ἐνοῦται μετ' αὐτοῦ. Τὸ ὕδωρ αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ὡς καθαρώτατον, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπινοοῦσι οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν, φέροντες αὐτὸ μεθ' ἑαυτῶν εἰς ἀργυρᾶς στάμνους (Ἡρδ. Α, 188. — Στφ. — Διον. Πργ. 1073). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς, ῥέων διὰ τῶν Παρπαμισσάδων, καὶ ἐκβάλλων εἰς Κοφήνα, τὸ δυτικὸν παραποτάμιον τοῦ Ἰνδοῦ. Νῦν Χόνα (Στφ. ΙΒ, 697. — Curt. VIII, 10, 22). Πιθανὸς ὁ αὐτὸς ὅστις Χόης λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀρριανοῦ (Α, 23, 2).

Χόης, ἰδ. Διόνυσος.

Χόης, ἰδ. Χοάσπης.

Χοινέκη, χοίνικις, Χοίνιξ (ὁ), καὶ Χυόη. 1) Σιδηροῦς κύκλος ἐστερεωμένος ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, δι' οὗ διέρχεται ὁ ἄξων. —

2) Σιδηροῦς κρίκος εἰς στερέωσιν διαφόρων μηχανῶν. — 3) Ὁ χρησιμεύων κύκλος ὡς βάσις τοῦ διαδήματος. — 4) Ὁ σιδηροῦς κρίκος τῶν δεσμῶν (Ἀρατφ. Πλτ, 276).

Χοίνεξ (ὁ), 1) μέτρον χωρητικότητος τεσσάρων, ὡς φαίνεται, κοτύλων, εἰ καὶ ἐνίοτε, ἴσως ἀνακριβῶς, μνημονεύεται καὶ εἰς τρεῖς, ἢ καὶ εἰς ἐπτὰ κοτύλας ἀντιστοιχοῦν (Ἡρδ. Ζ, 187. — Πολδ. Δ, 23. — Γαλην. Ζ, 9). Ὅθεν καὶ χοίνιξ ἐν γένει ὁ ἐπιούσιος ἄρτος, ὅσος ἀρκεῖ διὰ μίαν μόνην ἡμέραν (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 28. — Θουκ. Δ, 16. — Αἰλ. Π. Γ, Α, 26. — Ἀθην. Γ, 98, Δ, 272). — 2) Ἰδ. Χοίνικη.

Χοιράδες, 1) νήσοι μικραί και βρα-
χάειδες απέναντι του Ταράντου εν τῇ κάτω
Ἰταλία (Θουκ. Ζ. 33). Νῆον Ἄγ. Ἀνδρέας
και Πελαγία. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πό-
λεως Φαρνακίας ἐν Ἀσίᾳ (Στφ. Βξ.).

Χοιρέαι, χωρίον πρὸς τῇ Ἐρετρῆᾳ ἐν
Ἠύβοιᾳ, οὐ μακρὰν τῶν Τεμπῶν (Ἠρδ. ΣΤ,
101).

Χοιρέλος, 1) εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων
τραγικῶν ποιητῶν ἐν Ἀθήναις, ἀνταγωνιζό-
μενος πρὸς τὸν Πρατίναν, τὸν Φρόνιχον και
τὸν Αἰσχύλον ἤδη ἀπὸ τῆς βίης Ὀλυμπιά-
δος (524 π. Χ.). Φαίνεται δ' ὅτι περιορίσθη
μᾶλλον εἰς τὸ σατυρικὸν δράμα, ὃ δύναται
να θεωρηθῇ ὡς μία τῶν πηγῶν τῆς τραγω-
δίας. Ἀποσπάσματα αὐτοῦ δὲν διατηρήθησαν
(Παυσ. Α, 14). — 2) Σάμιος, ἐπικός ποιη-
τῆς, κατὰ τὸ 404. Ἐγραψεν ἔπος Περ-
σηΐδα, οὐ οὐδὲν σώζεται, οὐδὲ πολλὴ ἀξία
εἰς αὐτὸ ἀποδίδεται.

Χόλαργος, χωρίον και δῆμος τῆς
Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντιδα φυ-
λῆν. Οἱ δημόται Πολαργεῖς.

Χόλλη, πόλις τῆς Συρίας, καιμένη
μεταξὺ Παλμύρας και Ρεσάφης (Πτλμ.).

Χολλίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνή-
κων εἰς τὴν Ἀκαμαντιδα φυλῆν (Σουίδ.—
Στφ. Βξ.).

Χομαροί, λαὸς τῆς Βακτριανῆς ἐν
Ἀσίᾳ (Πτλμ.).

Χοροσύλης, ὃ τὸν θεατρικὸν χορὸν
διὰ τοῦ αὐλοῦ συνοδεύων, και διὰ διπλοῦ αὐ-
λοῦ, ὡς ἡ εἰκὼν, κατ' ἀρχαῖον ἔγαλμα, φέ-
ρον ἐπὶ τῆς βάσεως τὴν λέξιν ΧΟΡΑΓ-
ΔΗΣ. Ἀλλὰ και ὃ ἐν χορῷ μετ' ἄλλων
αὐλῶν (Στφ. ΙΖ, 1146).

Χορείαι, ἡ ἐν κύκλῳ (κύκλιος)
ὄρχησις μετ' ἄσματος, ἡ και μέχρι τοῦδε
ἐν Ἑλλάδι ἐπικρατοῦσα. Ἀπτονται δὲ τοὺς
ἐφεξῆς ἀλλήλων ἀτρέμα περιόντας, ὡσπερ
ἐν χορείᾳ (Πλουτ. Ἐκλ. Χριστ.) αχορεία
γε μὴν ὄρχησις τε και φθῆ ξύνολον ἐστιν
(Πλατ. Νομ. Β). Ἡ εἰκὼν ἐκ τοιχογραφίας

τοῦ βαλανεῖου τοῦ Ἰντου. Ἦν Πομπηία ἐτέρα
τοιχογραφία παρίσται τὰς χεῖρας ἐναλλάξ
συνδεδεμένας ὡς εἰς τὴν παρ' ἡμῶν Ἰράτταν.

Χορεύουσαι, ἰδ. Ὀρχησις.

Χορηγεῖον και Χορήγιον, τὸ
μέρος ἔνθα παρεσκευάζετο και ἐγυμνάζετο ὁ
χορὸς τοῦ θεάτρου (Δμοθ. πρπρωθ. 200.—
Vitruv. V, 9, 1).

(ἰδ. Χοροκύριος).

Χορηγία, ἡ ἐγκύκλιος λειτουργία (ἰδ.)
ἣτις τακτικὴ δαπάνη εἰς ἣν οἱ ἰδιῶται ὑπε-
βάλλοντο ἐν Ἀθήναις πρὸς καταρτισμὸν και
ἐγκύμνασιν τῶν διὰ δημοσίας ἐορτὰς ἀπαιτου-
μένων χορῶν. Ἦσαν δ' οἱ χοροὶ οὗτοι θεα-
τρικοὶ κατὰ τὰ Διονύσια, ὑποδιαίρουμένα
εἰς τὰ ἐν ἀγροῖς ἢ ἐν Πειραιεὶ ἐτησίως κατὰ
Προσεδεῖδνα τελοῦμενα, τὰ Ἀθήναια κατὰ
Γαμηλιῶνα, τ' Ἀνοθεστήρια κατ' Ἀνοθετη-
ριῶνα, και τὰ μεγάλα Διονύσια ἀνά πᾶν τρί-
τον ἔτος κατ' Ἐλαφηβολιῶνα (Δμοθ. Μλδ.
517). Κατὰ δὲ τὰ Παναθηναῖα τὰ με-
γάλα, τελοῦμενα κατὰ πενταετηρίδα τὸν
Ἐκατομβαῖῶνα, και τὰ μικρὰ, κατὰ τριετη-
ρίδα τὸν Θαργελιῶνα, πιθανῶς αὐτὰ τὰ και

Θαργῆλια λαγόμενα, ὃ χορὸς ἦν ἀπλῶς κύ-
κλιος, ἡ κυρρυστιῶν (Λυσ. π. διοροδ.).
Ἦνα μῆνα μεθ' ἑκάστην ἐορτὴν ἐπρότειναν
ἐκάστη φυλὴ τὸν ἴδιον αὐτῆς χορηγόν (πέρ-
ρε ἀρχηγόν). διὰ τὴν ἐπομένην περίο-
δον, λαμβανόμενον κατὰ τὴν τάξιν τῆς πε-
ριουσίας και τῶν δημοσίων αὐτοῦ ὑποχρεώ-
σεων (Ἀνδοκ. Μοτρ. 132), και ἕνα μῆνα
πρὸ τῆς ἐορτῆς ὁ ἀρμόδιος ἀρχων, ὁ ἐπιάνυ-
μος διὰ τὰ μεγάλα Διονύσια, ὁ βασιλεὺς διὰ
τὰ Ἀθήναια, εἰ ὀθλοῦντο διὰ τὰ Παναθηναῖα
(Δμοθ. Μειδ. 513), ἐκλήθη δὲ ἕκαστον ἕνα
ἀλλήτην και διδάσκαλον (Δμοθ. κ. Λακρ.
940.—Πολδ. II, 90). Ὁ χορηγὸς δὲ, λαμ-
βάνων και ποσότητά τινα (Δμοθ. κ. Βοιωτ.
587), διαίειεν αὐτὸς νὰ ἐκλέγῃ τοὺς χορευ-
τάς, πολίτας Ἀθηναίους, νὰ πρηνθῶν δι-
δάσκαλον ἢ χορηγίον αὐτοῖς (Γπῶθ. Δμοθ.
κ. Μειδ.), νὰ τρέφῃ αὐτοὺς κατὰ τὸ διάστη-
μα τῆς ἀσκήσεως, νὰ μεριμνᾷ περὶ ταύτης,
και νὰ πρηνθῇ περὶ τῆς ἀξιοπρατοῦς τοῦ χο-
ροῦ ἐμαρτυρίας (Ἀντιφ. π. χορευτ. 11). Εἰς
τῶν λέγων τοῦ Ἀντιφάνους (π. χορευτοῦ)
ἰσθὶ κατηγορία πατρὸς κατὰ χορηγοῦ, ὅστις
τοὺς εἰς τὸν οἶον του φάρμακον ἵνα βελτιώσῃ
τὴν φωνὴν του, τὸν ἐθανάτωσαν. Ἦν δ' ἡ
δαπάνη τῆς χορηγίας πολλάκις ἀνάλατος
πρὸς τὴν προθυμίαν και τὴν φιλοτιμίαν τοῦ
χορηγοῦ. Οὕτως ἀναφέρεται δαπάνη 5000
δραχμῶν διὰ δύο τραγικοῦς χοροῦς, ἄλλοτε
3000 εἰς ἕνα μόνον, 2000 διὰ χορὸν ἀνδρῶν,
ἑσθῶς 3000 διὰ χορὸν κύκλιον, 800 διὰ
κυρρυστιῶν. Ὁ δὲ χορὸς αὐλητῶν ἦν ἐπι δαπα-
νηρότερος (Λυσ. π. τ. Ἀριστφ. χρημ.—Ἀκαλ.
διοροδ.—Δμοθ. κ. Μειδ. 565). Ὁ Δημοσθέ-
νης ἐθελοντεὶ χορηγήσας εἰς τὰ Διονύσια,
ἔδωκε τοῖς χορευταῖς, πρὸς λαμπροτέραν ἐπι-
θειν και χρυσοῦς στεφάνους νὰ φέρωσι (Δμοθ.
Μειδ. 519). Εἰς χοροῦς παιδῶν ὁ χορηγὸς
ἔφειλε νὰ μὴ ᾖ νεώτερος τῶν 40 ἐτῶν
(Δισχ. κ. Ἰμ. 5.—Ἰσακ. π. Φιλοκλήτ.).
Ἀπὸ Ὀλ. 93, γ (406 π. Χ.) ἐπιτρέχῃ
ἢ συγχορηγία, καθ' ἣν ἀνά δύο πολιταῖ

ῶμοῦ ἀνελάμβανον τὴν δαπάνην τῆς χορη-
γίας ἐκάστης φυλῆς. Ἡ εἰς τοὺς νεώτερος
χορηγοῦς διδομένη ἀμοιβὴ ἦν τρίπους, ὃν
αὐτοὶ ἀνέθετον τοῖς θεοῖς.

Χορηγίου πέτρα, βράχος ἀπότομος,
φέρων φρούριον ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἐν τῇ Πε-
ραιτακηνῇ χώρᾳ ἐν Ἀσίᾳ (Ἀρρ. Ἀνδ.
Δ, 21, 2).

Χορὸς. Ἡ λέξις, καθ' Ἡσύχιον ἀρχι-
κῶς ἐδήλου τὸν κύκλον, και ἐπομένως τὴν κυ-
κλικὴν ὄρχησιν, ἐξ οὗ και τὸν εὐρὸν χώρον (πλα-
τεῖαν κ. λ.) εἰς ὃν και αἱ ὄρχησις ἐξετελοῦντο.
Ἰπὸ ταύτην τὴν σημασίαν πολλάκις ἀναφέ-
ρεται παρ' Ὀμήρῳ και τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς
(Ὀδ. Θ, 256. Ἰλ. Ε, 590. Ἰμν. Ἀπλλ.
Π60, 10.—Ἠσδ. Ασπ. 272). Συνωδεύετο
δ' ὁ χορὸς ὑπὸ φόρμιγγος και ἄσματος. Κατὰ
τὸν χαρακτήρα τῆς θεότητος εἰς ἣς τὴν λα-
τρεῖαν οἱ χοροὶ ἐξετελοῦντο διέφερον βεβαίως
και αὐτοί. Καὶ εἰς τιμὴν μὲν τῆς Ἀθηνᾶς,
Ἰσως και τοῦ Ἄρεως, ἐχορευόντο βεβαίως οἱ
κυρρυστιῶν, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος σπου-
δαῖται ὄρχησις ὑπὸ παιδῶν συνοδεύουμένη
(Ὀμ. Ἰλ. X, 391. Ἰμν. Ἀπλλ. Π60.) εἰς
τὰς διονυσιακὰς ἐορτὰς πολλάκις ἦττον ἐμβρι-
θεῖς και συνεσταλμένοι. Ὁ Κρῆς Θαλής ἢ
Θαλήτας ἀνάπτυξε και ἐτελειοποίησεν εἰς
ὁ πόρχημα τὸν συνοδουσμὸν τοῦ παιδῶν
μετὰ τῆς ὄρχησεως ὁ Ἀλκιμᾶν διήρσαε τὴν
ὄρχησιν μετὰ τοῦ ἄσματος εἰς στροφὴν και
ἀντιστροφὴν, ἐκτελουμένας προφανῶς ἐναλ-
λάξ ἐκ τῶν δύο ἡμίσεων τῶν χορευτῶν, και ὁ
Στησίχορος προσέθηκε τὴν ἐπιρῶν, ἣν ἐξε-
τέλουν βεβαίως ὁμοῦ οἱ δύο ἡμίχοροι παύον-
τες τοῦ ὄρχασθαι, ὅθεν δύναται νὰ ὑποτεθῇ
ὅτι και τὸ ὄνομα, μὴ ὃν κύριον, ἐδόθη μετὰ
ταῦτα εἰς τὸν Στησίχορον. Πιθανῶς δ' ἕκα-
στος τῶν ἡμίχρων τοῦ Στησίχορου (ἣτις ἐν
γένει τοῦ ἐν τῷ μέλλοντι τακτικῶς ὄργανι-
σμένου χοροῦ) συνέκειτο ἐξ οὐκῶ χορευτῶν,
δι' ὃ και ἐν Κατάνῃ ἰδρῶθη αὐτῶ μνημεῖον
δικτάγωνον, ἔχον δικτῶ κίονας και δικτῶ βαθ-
μίδας, και ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία ἀπάντα

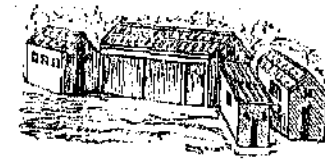
ἐκτός» (Σουίδ.). Καί παρά μὲν τοῖς Δωριεῦσιν ἐξηκολούθησεν ὑπάρχουσα καὶ τελειοποιουμένη αὐτὴ ἢ ὑπ' ἄσματος συνοδευομένη ὄρχησις, διαιρουμένη ἰδίως εἰς τρία εἶδη, τὴν πυρρήχην, τὴν γυμνοπαιδικὴν καὶ τὴν ὑπορχηματικὴν καὶ ἄλλοτε μὲν ὄρχουντο ἰδίως ἕκαστον φύλον καὶ ἐκάστη ἡλικία, ἄλλοτε δὲ ἐχόρευον νέοι καὶ νέοι ὁμοῦ τὸν καλούμενον εἰρμὸν (Λουκ. ὄρχ. 12). — Τὴν διονυσιακὴν δ' ὄρχησιν ὄργάνωσε καὶ ἐκανόνισεν ὁ Ἄρχιλογος, δούς καὶ εἰς αὐτὴν, ὡς εἰς τὸ ἄσμα αὐτῆς, τὸν διθύραμβον, τύπον ἀντιστροφικὸν (Ἡρόδ. Α, 24. — Πινδ. Ὀλ. ΙΓ, 18). Ὁ χορὸς, ἐκ 50 ἀνδρῶν, ὄρχετο τὸν κύκλιον, καὶ διονυσιακὴν πυρρήχην λεγόμενον, φάλλων περὶ τὸν βωμὸν (Σιμωνδ. Ἰστίγρ. 58. — Ἰζέτις, εἰς Λυκρ.), ὅθεν καὶ κύκλιος διθάσκαλοι εἰ τῶν διθυράμβων ποιηταί, καὶ Κύκλιος ὁ πατήρ τοῦ Ἀρίωνος, ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε σατύρους «ἐμμετρα λέγοντας», καὶ λέγεται ὁ πρῶτος εἰσηγητής «τοῦ τραγικοῦ τρόπου», δηλαδὴ πιθανῶς διθυράμβων σοβαρῶν καὶ σεμνῶν ὁ δ' Ἰβριμιονεύς Λάσος ἐξ ἰναντίας εἰσήγαγεν εἰς τὸν διθύραμβον σκώμματα, ἀπέσεισε τὸν ἀντιστροφικὸν τύπον, καὶ ἐφήρμοσε τὸν τρόπον τοῦτον καὶ εἰς ἄλλα πλὴν τῆς διονυσιακῆς λατρείας. «Ὅτε δ' ἴσως ἠέπει τὸ κωμικώτερον παρέμβασις τῶν θεατῶν, καὶ μάλιστα ἡ ἐξ ἁμάξης τῶν ἐκ τῶν χωρίων προσερχομένων εἰς τὰς ἀστεϊότητας τῶν διονυσιακῶν ἁσμάτων καὶ εἰς τὴν συνοδουσαν αὐτὰ μιμητικὴν, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐκίνωσιν τῆς παραστάσεως ὁμιλούντων καὶ θρώντων ὑποκριτῶν, τότε τὸν ἀπλοῦν διθύραμβον διεδέχθη τὸ δράμα, αὐτὸς ἐπί τῶν χρόνων ἐστὶ, καὶ διὰ τὴν τραγωδίαν, ἐν ᾧ ὑπῆρχε δραματικὴ ποίησις ἐν Ἑλλάδι, ἀπετέλει σπουδαῖον μέρος. Ἀλλὰ ταχέως μετὰ τὴν μεταρρυθμισίαν ταύτην κατήχησε καὶ ὁ διάλογος καὶ ὁ χορὸς νὰ μὴ ἔχωσιν αὐτὸν πρὸς Διόνυσον» (Ἀποστόλ. 15, 42). Παρ' Ἑβραίων ἐπίσταται, πλὴν τοῦ χοροῦ, φάλλουσι καὶ τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος τὰς λε-

γομένους «φύδας ἀπὸ σκηνης» (Φωτ. λξ. μονοψῆδα. — Ἄρσφ. Βτρχ. 944). Ὁ συνήθης ἀριθμὸς τῶν προσώπων τοῦ χοροῦ τῆς τραγωδίας, ἀπὸ τοῦ Σοφοκλέους καὶ μετὰ ταῦτα, ἦν 15 (Σφλ. Ἄρσφ. Ἰπκ. 586. Ὀρν. 298. — Πολδ. Δ, 108). Διηγέεται δ' ὁ Πολυδεύκης (Δ, 110) τὸ ὀλίγον πιστευτὸν, ὅτι πρὶν ὁ χορὸς συνέκειτο ἐκ πενήτηκοντα προσώπων, ὡς ἐν γένει εἰς τοῦ διθυράμβου πρὶν ἢ ἀναπτύχθωσιν εἰς δράμα· ἀλλ' ὅτε τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὴν παράστασιν τῶν Ἑβριμιδίων τοῦ Δισκόλου εἶδε 50 Ἰβριμιόνας εἰσορμούσας εἰς τὴν ὄρχηστραν, τοσαύτων ἐτρέμαξε καὶ ἐθορυβήθη, ὥστε διὰ νόμου ἔκτοτε συνεστάλη ὁ ἀριθμὸς τῶν χορευτῶν εἰς 12 κατ' ἀρχάς, ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους, εἶτα (Σουίδ. λ. Σοφοκλῆς) αὐξήθη εἰς 15. Πινδῶν δ' ὁ ἀριθμὸς τῶν χορευτῶν ἦν ἀδριστεὸς κατ' ἀρχάς, καὶ ἐξηρτάτο ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ, ἢ τοῦ τὸ δράμα παρασκευάζοντος ὁ καταρτιστὸς αὐτοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ χορηγία ἦν λειτουργία (ἰδ. χορηγία), διὰ τοῦτο ἐπάναγκες ἦν νὰ καθορισθῇ ὁ ἀριθμὸς, ἴσως ὁ κατώτερος ὅρος αὐτοῦ, ἵνα ἡ γνωστὴ ἢ ὑποχρέωσις ἦν ὁ πολίτης δὲν ἐδικαιούτο νὰ ὑπεκρύβη. Τινὲς (Walker) ὑπέθεσαν τὸ οὐχὶ ἀπίθανον, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν 50 ἐξηκολούθησεν ὑφιστάμενος εἰς τὰς τριλογίας, καὶ ἀνὰ 12 παρίεταντο εἰς ἐκάστην τῶν τριῶν τραγωδιῶν καὶ 12 εἰς τὸ σατυρικὸν δράμα, μετὰ 2 ἡγεμόνων, ἐνὸς τοῦ τραγικοῦ, καὶ ἐνὸς τοῦ σατυρικοῦ χοροῦ, μὴ δυναμένων νὰ ταῦτιζονται εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Τοῦ κωμικοῦ χοροῦ τὰ πρόσωπα ἦσαν 24 (Σφλ. Ἄρσφ. Ἀχρν. 210. Ὀρν. 298. Ἰπκ. 586. — Πολδ. Δ, 109. — Ἰζέτις, περὶ λγμ. εἰς Λυκρ.), ἴσως διότι ἡ κωμικὴ τριλογία δὲν εἶχε, καὶ προσέτι διότι, πρὸς μεζονα τέρψην, ὁ ἥμιος συνίστατο ἐκ γυναικῶν. — Εἰσήρχετο δ' ὁ χορὸς εἰς τὴν ὄρχηστραν διὰ τῆς δεξιᾶς (τοῖς θεαταῖς) παρέδου, ἐκτὸς αὐτῶν, ὅπερ σπάνιον, διὰ τὴν τραγωδίαν παρίεταν οὐχὶ ἐγγυρλοῦς, ἀλλὰ ξένους ἀφικνουμένους, ὅτε εἰσήρχετο

διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Πρᾶβαινον δ' ἐν παρατάξει, ἀνὰ τρεῖς κατὰ μέτωπον, ὅπερ ἐλέγετο κατὰ ζυγὰ, ἢ ἀνὰ πέντε, κατὰ στοιχοῦς (Πολδ. Α, 108). Ἢ εἰσοδος αὐτὴ ἐλέγετο πάροδος, ἢ δὲ τελευταία ἀποχώρησις ἄροδος. Ἰδύοτε ἀπεσφύροντο προσωρινῶς ἐπὶ τῆς παρατάξεως, ὅπερ ἐκαλεῖτο μετὰστασις, καὶ πάλιν ἐπκνήρχοντο, ὅπερ ἦν ἐπιπάροδος. Εἰς τῶν χορευτῶν ἦν ὁ κορυφαῖος, ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις αὐτὸς ὁ χορηγός (Ἀθην. ΙΔ' 633. — Σουίδ. λ. χορηγός), καὶ, ὅτε εἰσήρχετο, κατεῖχε τὴν ἀριστερὰν θέσιν τῆς μέσης γραμμῆς, ἦν ὁ τρίτος ἀριστεροῦ ὅτε ἦσαν εἰς πέντε ἢ γραμμὰς κατὰ βῆθος καὶ τρεῖς κατὰ μέτωπον. Ἰκ. τοῦτου οἱ τοῖς θεαταῖς πλησιέστεροι ἐλέγοντο ἀριστεροστάται, οἱ τῆς σκηναῖς δεξιόστάται, καὶ οἱ μέσοι κροσπέδοι, ἢ ὑποκάλπειοι τοῦ χοροῦ (Πολδ. Β, 161. Δ, 107. — Φωτ. Σλ. 216. — Πλάουτ. Συμπ. Β, 5. — Ἡρόδ.). Ὁ κορυφαῖος ἀνέβαινον εἰς τὰς βαθμίδας τῆς θυμέλης κατὰ τὸ κέντρον τῆς ὄρχηστρας, καὶ ἐκεῖθεν διεθύονα τὰ ἄσματα καὶ τὰς κινήσεις τοῦ χοροῦ, ὅστις, διαιρεθεὶς εἰς δύο ἡμίχορους, κατελάμβανε τὰ δύο πέρατα τοῦ ἡμικυκλίου τοῦ κοίλου (ἰδ. θέατρον), καὶ πρὸς αὐτὸν ἢ κισθρὰν ἄδιον ἕκαστος τῶν ἡμίχρων, ἠλλάσσε δι' ὄρχηστικὸν βήματος, καλεωμένου ἐμμέλεια, τὴν θέσιν τοῦ πρὸς τὸν ἕτερον ἡμίχρον· οὗτος δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ συγχρόνως κατελάμβανε τοῦ πρώτου τὴν θέσιν, διερχόμενος ἐπίσω αὐτοῦ. Ἦν δ' ἐπιθετὸν ἐφύλλον οἱ δύο ἡμίχοροι ὁμοῦ, ἐνοῦμενοι εἰς ἓνα χορὸν.

Χορτός (ὁ), ἔκτασις περιορισμένη ὑπὸ δένδρων ἢ περιφράγματος, ἢ αὐλὴ εἰς ἣν ἐφυλάττοντο τὰ ζῆα, ἦσαν οἱ σταῦλοι, ἢ βοσκή, καὶ αἱ ἀκαθαρταὶ αὐτῶν (Ὀμ. Ἰλ. Α, 774, Ω, 640). Ἐκείθεν καὶ χορτός τὸ χορτάριον. Ἢ εἰκὼν παρίεταν τὸν χορτόν ἢ τὴν αὐλὴν τοῦ σταύλου τῆς Κίρκης, ἐνθα ἐνεκλεισθησαν οἱ ἑκαδοὶ τοῦ Ὀδυσσεῦς

ὅτε μετεμορφώθησαν εἰς χοίρους, κατ' ἀρχαῖον χειρόγραφον τοῦ Βιργιλίου.

Χοῦς, χοῦς, μέτρον βυσσῶν, κατὰ τινὰς ταῦτοσημον ὑπὸ τοὺς δύο τοῦτους τόπους· ἀλλὰ κατὰ Σουίδαν (λ. χοῦς), ὁ μὲν χοῦς περιελάμβανε 2 ξέστας (= ἑκοτόλας, περίπου μίαν σημερινὴν λίτραν), ὁ δὲ χοῦς ἦν τριπλάσιος. Ἦν δ' ὁ χοῦς καὶ ἰδιαίτερον σχῆμα ἐκτόματος, ἐν χρήσει εἰς τὰ δεῖπνα (Ἄρσφ. Ἀχρν. 1086), καὶ ἐδίδετο ἐν Ἀθῆναις ὡς ἐπαθλον κατὰ τὴν διονυσιακὴν ἑορτὴν τὴν καλουμένην Χόας, καὶ τελουμένην τῇ 12 ἀνοεστηριῶνος, δευτέρᾳ τῶν ἀνοεστηριῶν, τῷ πρώτῳ ἐκπύοντι τὸν ἑαυτοῦ χοῦν οἴνου, καὶ ὁ Κροτωνιάτης Μίλων ἐθαυμάσθη πῶν ἀμυστὶ τρεῖς χόας (ἴσως χοῦς).

Χρέμιον, εἰς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθῆναις (Ἐμφ. Ἑλλ.).

Χρέους δική, ὑπήχετο εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, πλὴν ἂν τὸ χρέος ἦν κατώτερον τῶν 10 δραχμῶν. Διὰ τὰ τοιαῦτα μικρὰ χρέη ὑπῆρχεν ἀρχὴ δικαστικὴ ἐκ τριάκοντα ἀνδρῶν, ἧς τὰ μέλη περιήρχοντο πᾶσαν τὴν Ἀττικὴν (περιόβτες), καὶ ἐδικαζον ἀνεκκλήτως. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀττικῶν, οἱ Ἀθηναῖοι ἀμίσει τοῦ ἀριθμοῦ, ἢ ἠῆσαν τοὺς δικαστὰς τοῦτους εἰς τεσσαράκοντα (Πολδ. Η, 100).

Χρεῶν ἀποκοπή, ἡ ὑπὸ τοῦ Σόλωνος κατάργησις τῶν χρεῶν.

Χρηστήριον, ἰδ. μαντεῖον.

Χρηστος υἱὸς Νικομήδους τοῦ δευτέρου, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας, ὅστις ἄλλως καὶ Σωκράτης ἐλέγετο (Just).

Χρῆσιμα, ἰδ. ψῆφος.

Χρόμιος, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου, φο-

νευθείς πρὸ τῆς Τροίας ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου ('Ομ. Ἰλ. Ζ, 160). — 2) Υἱὸς τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Χλωρίδος ('Ομ. Ὀδ. Λ, 286). — 3) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου, φονευθείς ἐν μάχῃ κατὰ τοῦ Ἡλεκτρώου ('Απλλδ. Β, 5, 6). — 4) Ἀργεῖος φόνευθείς ἐν τῇ κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων μάχῃ ἐν Θυρέᾳ ('Ἡρδ. Α, 82). — 5) Συρακούσιος, υἱὸς Ἀγησιδώρου, ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, Νεμεονίχης ψαλλόμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου (Νέμ. Α).

Χρόμος, υἱὸς τοῦ Μύονος, ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ('Ομ. Ἰλ. Β, 858).

Χρονολογία. Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐμέτρουν τὸν χρόνον οἱ ἀρχαῖοι ἦν διάφορος παρὰ τοῖς διαφόροις ἔθνεσιν, ὧν ἄλλα τὸν ἡλιακὸν, ἄλλα τὸν σεληνιακὸν ἐνιαυτὸν ἐλάμβανον ὡς μονάδα, ἢ συνεδύαζον τοὺς δύο ὑπολογισμοὺς, ἄλλοι ἄλλην ἐδέχοντο τοῦ ἔτους ἀρχὴν, καὶ πολλάκις τὸ αὐτὸ ἔθνος ἐπέφερε κατὰ καιροὺς διαφόρους ἀλλοιώσεις εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χρονολογίαν. — Οἱ Ἕλληνας τὸ πλεῖστον ἐχρονολογοῦν κατὰ τοὺς ἀρχοντας αὐτῶν, ἀρχαιότατα μὲν κατὰ τοὺς βασιλεῖς, εἶτα δὲ, ἐν μὲν Ἀθῆναις καθ' ἑνα τῶν ἐννέα ἐτησίων ἀρχόντων, ὅστις διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ ὄνομα ἐλέγετο ἐν Σπάρτῃ ὁμοίως κατὰ τὸν ἐπὶ ὄνομα, ἑνα τῶν πέντε ἐφόρων (Θουκ. Β, 5. — Ξυφ. Ἀνθ. Β, 3, 10. — Πολύβ. ΙΒ, 12. — Παυσ. 5, 11, 2). Ἀλλ' αἱ δύο αὗται χρονολογίαι δὲν ἀντιστοιχοῦν, διότι οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἀρχοντες ἐγκαθίσταντο εἰς τὴν ἀρχὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ μηνὸς Γαμηλιώνος (καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 490 π.Χ. ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Ἐκατομβαιώνος (Ἰουλίου), οἱ δὲ ἔφοροι ἐν Βοηδρομιῶνι (ὀκτωβρίῳ). Ἐν Ἀργεὶ ἐμετρεῖτο ὁ χρόνος κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἰσοβίως τὸ ἀξίωμα αὐτῆς ἐχούσης ἀρχιεραίας τῆς Ἡρας (Θουκ. Β, 2): ἐν Ἠλίδι κατ' Ὀλυμπιάδας. Οἱ ἱστορικοὶ, μέχρι τοῦ μέσου τοῦ γ' αἰῶνος π.Χ. πολλάκις ἠρίθμουν κατὰ γενεάς, ὧν ἐκάστη ἐλογίζετο εἰς 1/2 τῆς ἑκατονταετηρίδος. Κατ'

Ὀλυμπιάδας δ' ὁ πρῶτος τὰ ἱστορικά συμβάντα ἐκθείς ἦν ὁ ἱστοριογράφος Τιμαιοσ, περὶ τὰ 260 π.Χ. Ἡρξάντο δ' αἱ Ὀλυμπιάδες τῷ 776 π.Χ., περιέχουσαι ἐκάστη 4 ἔτη, καὶ διήρκεσαν 194 Ὀλυμπιάδας μέχρι τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, καὶ εἴτι 99 Ὀλυμπ. ἢ 396 ἔτη μετέπειτα. Ἡ ἀναγωγὴ τῶν Ὀλυμπιάδων εἰς ἔτη γίνεται ἐπομένως διὰ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ διὰ 4, καὶ ἂν μὲν αἱ Ὀλυμπιάδες ὧσιν ὀλιγώτεροι τῶν 194, ἀφαιρέσει τοῦ γινόμενου ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 776, προσθήκη ὅμως καὶ τῶν τῆν τελευταίων πλήρη Ὀλυμπιάδα ὑπερβαίνοντων ἐτῶν (ὡς Ὀλ. 55, 6 = 776 - (54 × 4 + 2) = 558 π.Χ.) ἢ δὲ τῶν ἐτῶν εἰς Ὀλυμπιάδας τ' ἀνάπαλιν (ὡς 558 = (776 - 558 : 4 + 2) ἔτη = 54 Ὀλ. 4 - 2 ἔτι = 55 6'). — Τινὲς συγγραφεῖς ὡς ἀρχαιότατον χρονολογικὸν ὄρον παρεδέχθησαν τὴν ἄλλωσιν τῆς Τροίας, ἢν θέτουσιν εἰς τὰ 1184 π.Χ. Ἀλλ' αἱ χρονολογικαὶ ἐποχαὶ ἐπεκράτησαν μεταγενεστέρως, ὡς ἡ Φιλιππική, ἢ Ἀλεξάνδρου ἢ Ἐδέσσης, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Ἀριδαίου (12 νοεμβρ. 324 π.Χ.) ἢ τῶν Σελευκιδῶν, ἀπὸ τῆς ἀνακτῆσεως τῆς Βαβυλωνίας ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος (312 π.Χ.) ἢ Χαλδαϊκῆ ἢν κατὰ μόνον 6 μῆνας ταύτης μεταγενεστέρως τρεῖς ἐποχαὶ τοῦ Ἀντιόχου, ὧν ἡ νεωτέρα 49 π.Χ. Διὰ τοὺς Ῥωμαίους ἢ ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, 753 π.Χ.

Χρονολόγιον τοῦ ἔτους. Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους δὲν εἶχον οἱ Ἕλληνας, ὡς φαίνεται, ἄλλην εἰς ὥρας διαίρεσιν πλὴν τῆς εἰς ἴσους καὶ εἰς χεῖμα ἐν μετέπειτα δὲ χρόνοις προστεθήσαν αἱ τῶν ἡμερησίων, τὸ ἔα ρ καὶ ἡ ὁ π ὠ ρ α, μεθ' ὑποδιαίρεσιν αἵτινες ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ ἐν αὐταῖς ἐκτελούμενα γεωργικὰ ἔργα (ὡς εἴτι παρὰ τῷ λαῷ ὁ θ ε ρ ι σ τ ῆ ς, ὁ τ ρ υ γ η τ ῆ ς κτλ.). Προσδιώριζε δ' αὐτοῦς ἡ ἐμφάνισις ἀστέρων τινῶν, ὡς ἡ ἀνατολὴ τῶν

Πλειάδων τὸν χρόνον τοῦ θερσμοῦ, ἢ δύοσις αὐτῶν τὸν τῆς ἀρύσεως, ἢ δὲ πρῶτῃ τοῦ ἀρκτοῦρου ἀνατολὴ τὴν τοῦ τρυγητοῦ ('Ἡσδ. Ἔργ. 381, 608). Προσέτι δὲ καὶ ἡ πτηνῶν τιμωρὶς τῶν χειλιδῶν, ἐπιδημία, καὶ ἡ φυτῶν τιμωρὶς τακτικῆς βλάστησις παρατηροῦντο ὡς ἐνδεικτικὰ τοῦ χρόνου ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Ἰσπιστημονικῆς ὁμοῦς βάσιν τοῦ χρονολογίου παρὰ τοῖς Ἕλλησι, πρὸς ὀρισμὸν τῶν κατὰ τὸν δεκάτηρον βίον καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς, ἀπέτελλε ἡ σελήνη. Ἐν ἑλληνικῷ ἔτος ἦν σεληνιακὸν, ἐκ 12 ἀποτελούμενον σεληνιακῶν περιόδων ἢ μηνῶν, μὴ συμβιβαζομένων ὅμως πρὸς τοῦ ἡλίου τὰς περιόδους, ἀς παρετήρουν οὐχ ἥτιον, ἐσφαλμένως νομιζόντες ἐπὶ πολὺ ὅτι 12 σεληνιακαὶ ἀκριβῶς ἀντιστοιχοῦν πρὸς μίαν ἡλιακὴν. Ἐξελάμβανον λοιπὸν ὅτι ἡ σελήνη περιεστρέφετο περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα καὶ τὴν γῆν εἰς 30 περιόδους ἡμέρας, καὶ οὗτος ἦν ὁ μὴν ἐκ τῆς μῆνης, σελήνης). Ἀναγνωρίσαντες ὅμως τὸ ἀνακριβὲς τῆς τοιαύτης θεωρίας, συνέστησαν τὴν τριετηρίδα, περιέχουσαν δύο ἔτη, οὐχὶ 24, ἀλλ' 25 μηνῶν, τοῦ ἐνδὸς ἔτους ἔχοντος 12, τοῦ ἄλλου 13 μῆνας, ἀπὸ 30 ἡμέρας ἕκαστον ('Ἡσδ. Ἔργ. 770). Ἐἴτα δ' ἐρρυθμίσαν τοὺς μῆνας ἄλλως, ἀλληλοδιαδόχως ἕνα ἐκ 30 ἡμερῶν (τοὺς λεγομένους π λ ῆ ρ ε ι ς) καὶ ἕνα ἐξ 29 (τοὺς κ ο λ ο υ ς), καὶ κατὰ τοῦτο, τὸ ἐν τῶν δύο ἐτῶν περιελάμβανε 354, τὸ δ' ἄλλο 384 ἡμέρας, καὶ τὰ δύο ὁμοῦ 7 1/2 ἡμέρας περισσοτέρας δύο ἡλιακῶν. Τῆς διατάξεως ταύτης ποιεῖται μνησὶν καὶ ὁ Ἡρόδοτος (Α, 32). Ἐπειδὴ δ' αἱ περισσεύουσαι 7 1/2 ἡμέραι ἀπέτελλον ἐν διαστήματι τεσσάρων ἐτῶν ἕνα μῆνα, διὰ τοῦτο, ἀντὶ τοῦ τριετηρικοῦ κύκλου (τῶν 2 ἐτῶν), παρεδέχθησαν τὸν πεντατηρικὸν (4 ἐτῶν), καθ' ὃν ἐπέφερον τὴν ἰσορροπίαν. Ἀλλὰ τέλος ἐπεκράτησε γενικῶς ἡ ἐννεαετηρίς (κύκλος ὀκτὼ ἐτῶν), καθ' ἣν ἐπέφερον σχεδὸν ἐντελῆ τὴν ἐξίσωσιν, διότι τοῦ ἐνιαυτοῦ ἔχοντος 365 1/2 ἡμέρας, ὀκτὼ ἐνιαυτοὶ ἦσαν

= 2922 ἡμέραι, 8 δὲ σεληνιακοὶ ἐνιαυτοὶ εἶχον 2832 ἡμέρας, ἦτοι (2922 - 2832 =) 90 ἡμέρας, ἦτοι 3 μῆνας ὀλιγώτερος, καὶ οὗτοι παρενεβάλλοντο ὡς ἐμβόλιμοι εἰς τὸ 3, ἢ καὶ 8ον ἔτος τοῦ κύκλου (Γεμιν. Censur), οὐχὶ δὲ, ὡς τινες (Macrob. sat. I, 13 - Soler, Polyhist.), καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ εἰς τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς ἐννεαετηρίδος. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐπερίσσει, κατὰ τὰ 8 ἔτη, 1 1/2 ἡμέρα, ἦτοι εἰς μὴν κατὰ 100 ἔτη, καὶ ὁ Μέτων, ἐπὶ Περικλέους, εἰσήγαγε τὴν ἐννέα καὶ δεκαετηρίδα, καὶ ἄλλοι ἄλλα χρονολογία πρὸς καταρτισμὸν τῆς πάντοτε κυμαινομένης ἰσορροπίας. — Ἡ εἰς 12 μῆνας διαίρεσις ἦν ἐπὶ τοῦ Ὀμήρου γνωστὴ, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ χρῆσις ἡμερῶν ἐμβολίων. Τοῦλάχιστον αὐτῶν οὐδεμία γίνεται μνησὶν. Διηγεῖτο δὲ τότε ὁ μῆν κατὰ τῆς σελήνης τὰς φάσεις, καὶ νομηνία μὲν ἐλέγετο ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς νέας σελήνης, μ η ν ὁ ς ἰ σ τ α μ ἔ ν ο τ ὸ δ ἰ ἄ σ τ η μ α μέγρι τῆς πανσελήνου, μ η ν ὁ ς φ θ ἰ ο ν τ ο ς δὲ τὸ ἀπὸ ταύτης μέχρι τοῦ τέλους τῆς σελήνης ('Ομ. Ὀδ. Κ, 14, Μ, 325, Ξ, 162, Υ, 156, Φ, 258. — Ἡσδ. Ἔργ. 770). Ἡ τριακοστὴ ἢ τελευταία ἡμέρα ἦν τριανὰ ς ἢ ἐν καὶ ν ε α (Πλούτ. Σβλ. ΚΒ). Ἡ δὲ τῆς πανσελήνου ἡμέρα ἐλέγετο ἐνίοτε καὶ διχόμηνις (Πινδ. Ὀλ. Δ, 34). — Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους ἦν ἄλλη παρ' ἄλλαις πόλεσι τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐπίσης καὶ τῶν μηνῶν τὰ ὄνόματα εἰς τινὰς ἁσιανὰς πόλεις μάλιστα οἱ μῆνες δὲν εἶχον κύρια ὄνόματα, ἀλλὰ μόνον ἀριθμητικά, πρῶτος, δευτέρος, κτλ. Ἐν Ἀθῆναις ἤρχιζε τὸ ἔτος τὴν Ἑρηνήν τροπὴν, καὶ οἱ μῆνες διηροῦντο εἰς 3 δεκάδας (ὧν ἡ τρίτη εἶχε 10, ἢ 9 εἰς τοὺς κοίλους μῆνας, ἡμέρας). Ἐμετροῦντο δ' αἱ ἡμέραι τῆς μὲν πρώτης δεκάδος ὡς πρώτη, δευτέρα κ.λ. ἰ σ τ α μ ἔ ν ο υ, αἱ τῆς δευτέρας ὡς πρώτη, δευτέρα κτλ. μ ε σ ὀ υ ν τ ο ς ἢ ἐπὶ δ ε κ α, αἱ δὲ τῆς τρίτης ὀπισθοβατικῶς, ἦτοι πρώτη φ θ ἰ ο ν τ ο ς (καυοσμένον, λήγοντος, ἀπύοντος) ἐλέγετο ἡ τελευταία τοῦ μηνὸς, δευτέρα ἢ προτελευ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

τοια, και οβτω καθεξής μέχρι της 21. Ήνίοτε, αλλά τουτο ήν σπάνιον, ή 21, 22 κτλ. ελέγοντο και πρώτη, δευτέρα κ.λ. επί ει-κάδι. Τόν βοηθηριμώνα (τρίτον μήνα), καιτοι έχοντα 30 ημέρας, εθεώρουν ως κοίλον, διότι δέν υπελόγιζον αυτού την δευτέραν ημέραν, ως εΰσαν την της έριδος της Αθηνών και του Ποσειδώνος περι της κυριαρχίας της πόλεως (Πλούτ. Συμπσ. πρβλ. Θ, 6. Π, Φιλαδ. 489).

Χρύσα, 1) μικρά πόλις επί των παραλίων της Τρωϊκής, εν μικρά Ασία, επί λόφου παραλίου, μετά ναού του Απόλλωνος και μετά λιμένος (Όμ. Ήλ. Α, 390). 'Επί Στράβωνος (Ζ, 402) έκείτο μεσογαϊότερον, πλησιόν του Αμαζιτου. — 2) Θέσις εν Αθήναις υπό την Πνύκα, εις ήν ο Κλεόδημος (Πλούτ. Θησ. ΚΖ) λέγει ότι αι Αμαζόνες, εις την κατά των Αθηναίων μάχην έστήριζον την δεξιάν πτέρυγα αυτών, την άριστεράν εκτεινουςαι εις τδ Αμαζόνιον, ήτοι τον λόφον των Νυμφών. — 3) Έπωνυμιον της Αθηνών (Σηλ. Όμ. Ήλ. Α, 122. — Σηκλ. Φιλοκτ. 194, 3261. — Τζέτζ. Λυκφρ. 911).

Χρυσανθής, Αργεία γυνή, περι ής ελέγετο ότι κατήγγειλεν εις την Δήμητραν την άρπαγήν της Περσεφόνης (Παυσ. Α, 14).

Χρυσάντας, εις των επισήμων Περσών (Ξηφ. Κρπδ.).

Χρυσαιορέας, έπίθετον ύφ' δ ο Ζεύς ειχε ναόν εν Κορία (Στράβ. ΙΔ).

Χρύσας, ποταμός της Σικελίας, ρέων παρά τη πόλει Ασσόρω, και εις άν άπεδί-δετο λατρεία υπό των έγχωρίων (Διδδ.).

Χρυσάωρα, υίος του Ποσειδώνος και της Μεδούσης, γεννηθείς μετά του Πηγάσου εκ του αίματος αυτής ότε ο Περσεύς τη έκοψε την κεφαλήν. Υίος δέ του Χρυσάωρος και της υύμφης Καλιρρόης ήν ο Γηρυόνης (Ήσδ. Θην. 278, 287. — Απλλδ. — Ηγgin.).

Χρυσελεφάντινα. Η πρώτη άφετηρία της γλυπτικής ήν ή ξσανογλυφία, ήτι

κατασκευή ξυλίνων αγαλμάτων. Τα πολυτελέστερα των ξοάνων τουτων κατ' αρχάς επεχρυσούντο, ως τδ ξοάνον του Απόλλωνος εν Τεγέα, αρχαιότατον έργον του Κρητός Χειρισόφου (Παυσ. Η, 53). Είς άλλα, προς κόσμον, επεκολλώντο εις τινα μέρη, πιθανώς τά γυμνά, πλάκες ελέφαντος, ως ήσαν οι εξ έδένου ελεφαντοκόλλητοι έφιπποι Διόσκουροι μετά γυναικων και παιδιον, έργον του Διποίνου και Σκόλιδος, Κρητών επίσης, και αρχαιοτέρων της 50 Ολυμπιάδος (560 π.Χ) εν Αργει (Παυσ. Β, 22). Έν τούτων των πρώτων δημάτων ταχέως άνεπτύχθη ή χρυσελεφαντινή γλυπτική, ήν έδδξασαν ο Φειδίας και οι άλλοι έξοχώτεροι καλλιτέχνηαι της μεγάλης εποχής. Προς κατασκευήν των χρυσελεφαντινιων έργων συνεδέατο τδ πρώτον διά σιδηράν βάρβαν ξύλινος σκελετός του αγάλματος, λεγόμενος κνάθος ή κίναθος (Σουίδ. — Ηούχ. λξ. — Αρστ. Ζ, Ι, Γ, 5). Είς αυτών δέ προσηλούντο δι' ίχθυοκόλλης εις τά μέρη του αγάλματος τά παριστάντα τά γυμνά, εις τδ πρόσωπον, τούς βραχίονας, τούς πόδας, πλάκες ελέφαντος 15—20 τετραγωνικων δακτύλων επιράνειαν έχουσαι, άφ' ου ελεπτόνοντο, έστιλδοϋντο, και έμαλάσσοντο διά τέχνης ήτις σήμεραν άγνοείται. Συνέβαινε δ' ένίοτε, ξηρανθείσης της κόλλης, να καταπίπτη ο ελέφας, ως τουτο έγνετο εις την Αθηνάν του Φειδίου, δι' ο και συνήθως υπό τά μεγάλα χρυσελεφάντινα έργα έσκάπτετο όπή εις ήν να εισρέη τδ δμυριον ύδωρ προς διατήρησιν της υγρότητος. Έκ του χρυσοϋ δέ, ελκνόμενου εις λεπτόν πέταλον, μιās περιπού γραμμής πάχος έχον, κατασκευάζοντο τά ένδύματα, τά όπλα, κλ. Τα κυριώτερα άριστουργήματα της χρυσελεφαντινης τέχνης ήσαν του Φειδίου ο Όλύμπιος Ζεύς εν Όλυμπία, και ή παρθένος Αθηνά εν τη άκροπόλει των Αθηνών. Ταύτης ο χρυσός ήγε τάλαντα 40 (Πλούτ. Περ. ΛΑ) ή 44 (Φιλόχ. εν Σηλ. Αρστφ. Ήρ. 604), ήτοι δραχμάς βάρους 240,000—264,000, και καθ' ύπολο-

γιαμούς εύρέθη ότι τδ πάχος αυτού πρέπει να ήν περίπου 2 γραμμών.

Χρυσένδετα, ελέγοντο παρά τοις Ρωμαίοις (Ματ. Εριγρ. Η. VI κλ. — Cic. Ven. IV, 21) τραπεζικά τινα σκεύη, παρφίδες κλπ. εκ των πολυτελεστάτων, διά χρυσοϋ περικεκοσμημένα.

Χρύση, 1) μικρά νήσος του Αίγαίου πελάγους παρά τη νήσω Λήμνι (Παυσ. Η, 33). Νύν Στρατί. — 2) ή Χρύσα, ιδ. — 3) Θυγάτηρ του Αλμου, έξγονος Έτεοκλέους, τδ βασιλέως του Ορχομενού, εκ του Αρειωσ μήτηρ του Φλεγού (Παυσ. Θ, 36).

Χρυσά νήσιαι, ή αυτή τη Χερρον ήσιν (ιδ.).

Χρυσής, 1) και Αστυόμη, θυγάτηρ του Ιερέως του Απόλλωνος εν τη Τρωϊκή πόλει Χρύση, εις αιγμαλωσίαν περιπεσούσα του Αχιλλέως, την πόλιν κορθήσαντος, και τω Αγαμέμνονι εις γέρας δοθείσα. Είτα δέ, έπειδή τον πατέρα αυτής, ελθόντα να ζητήση την άπελευθέρωσιν της, ο Αγαμέμνονι κακώς άπεδίωξε, θυμωθείς ο Απόλλων, έπεμφε τον φοροποιόν λοιμόν κατά των Έλλήνων. Έπιμείναντος δέ του Αχιλλέως, εξέπεμφε μόν αυτήν ο Αγαμέμνον, άλλ' άντ' αυτής άφηρεσαν άπ' ερείνου την αιγμαλωσίαν αυτού Πρυσήδα, όθεν προσέκυψε του Αχιλλέως ή όργή, ή άποτελοϋσα την πλοκήν της Ιλιάδος. — 2) Θυγάτηρ του Νηρέως και της Δωριδος (Όμ. Ήμ. Διμτ. 421). — 3) Μία των 50 θυγατέρων του Θεσπίου, εκ του Ηρακλέους μήτηρ του Ονησίππου (Απλλδ. Ζ, 8).

Χρύσης, 1) Ιερεύς του Απόλλωνος εν τη Τρωϊκή πόλει Χρύση, πατήρ της Αστυνόμης ήτις κατ' αυτόν Χρυσής ένόμασθη. Απαπεμφθείς ύβριστικώς υπό του Αγαμέμνονος ότε ήλθε να εξαγοράση διά λύτρων την αιγμαλωτισθείσαν θυγατέρα του, ηύχθη θερμώς προς τον Απόλλωνα, όστις τότε έπεμφε τον λοιμόν κατά των Έλλήνων. — 2) Υίος του Μίνως και της Πα-

ρείας, φονευθείς υπό του Ηρακλέους (Απλλδ. Β, 5, 9). — 3) Υίος του Ποσειδώνος και της Χρυσογένης, πατήρ του Μίνου (Παυσ. Θ, 36.)

Χρυσόππη, μία των Δαναών, φονεύσασα τον μνηστήρα αυτής Χρύσιππον (Απλλδ. Β, 1, 5).

Χρύσιππος, 1) Υίος του Πέλοπος και της Αστυνόμης, κάγκαλος νεανίας, θερμώς αγαπηθείς και άρπαγείς υπό Λαίου, του βασιλέως των Θηβών (Απλλδ. Γ, 5, 5). Αλλ' έλευθερωθείς υπό του πατρός του, όστις περιπαθώς τον ήγάπα, ένέπνευσε ζηλοτυπίαν διά τουτο εις την μητριάν του Ιπποδάμειαν, και κατά προτροπήν αυτής τον εθανάτωσαν οι υίοι της Ατρεΰς και Θυέστης (Θουκ. Α, 9. — Πλάτ. Κράτ. 395. Αλλ.) — 2) Είς των υιών του Αίγύπτου, φονευθείς υπό της μνηστής του Χρυσόππης (Απλλδ.). — 3) Φιλόσοφος στωϊκός, γεννηθείς τω 282 π.Χ., υίος Απολλωνίου εκ Ταρσοϋ ή Σόλων της Κιλικίας, εν Αθήναις σπουδάσας υπό τον Κλεάνθην, Ιαωσ και υπό τον Ζήνωνα κατ' άλλους, και υπό τούς Ακαδημαϊκούς Αρκεσίλαον και Λακύθην, διεδέχθη τον Κλεάνθην άποθανόντα εν τη Στοά ως διδάσκαλος. Έπί άγχινοία και διαλεκτική δεξιότητι διαπρέπων, άνεδείχθη τδ στήριγμα της Στοάς, ώσπερ περι αυτού ελέγετο «Εί μή γάρ ήν Χρύσιππος, ούκ άν ήν Στοά». Ήν συγγραφεύς παραγωγικώτατος, και άποδίδονται αυτώ 705 συγγράμματα (Διογ. Λοτ. Ζ, 7, 180). Πρδ πάντων έπεδόθη εις τδ πρακτικόν μέρος και την ήθικήν, καταπολέμει την παρά τοις Περιπατητικοις επικρατούσαν θεωρητικήν τάσιν, και έθετο τάς βήσεις εις θεωρίαν του δικαίου σύμφωνον προς την φύσιν. Έξέδωκε δέ και σχολία εις Όμηρον, Ησίοδον, Πινδαρον, και άπεδίωξε περι τά 200 π.Χ. — 4) Απελευθέρως του Κικέρωνος, εις δυ αυτός παρέδωκε τον υιον του Μάρκον. Οτε όμως ο Χρύσιππος έγκατέλιπε τον παιδα, και έγνετο και άλλων παραπτωμάτων ένοχος, ήλύρωσεν ο Κικέρων

τὴν ἀπελευθέρωσιν (Cic. ad Alt. VII, 2, 8, 5, 3).

Χρυσός, ἰβρία τῆς Ἀργείας Ἦρας (Θουκ. Β, 3).

Χρυσόαναξ, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς ἐν τῇ Χερσονήσῳ (νῦν) Μαλακά (Πτλμ.). Ὁ νῦν Ραχάδας.

Χρυσόγονος, ἀπελευθέρωτος τοῦ Σύλλα, αὐτοῦ φέρων τὰ ἐπωνύμια (Γ. Κορνήλιος), καὶ ἀπολαμβάνων παρ' αὐτῷ μεγίστης ἐμπιστοσύνης, ἧς κακίστην ἐποιεῖτο χρῆσιν (Cic. Rose. Ann.).

Χρυσόθεμις, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταίμνης (Ὀμ. Ἰλ. I, 148. — Σφκλ.). — 2) Κρῆς, υἱὸς τοῦ Καρμάνορος, πρῶτος ἐν τοῖς Πυθίοις νικήσας δι' ἕμου ἐν ἐποίησε διὰ τὸν Ἀδύωνα (Παυσ. Φωκ. 7). — 3) (ὁ), γλύπτης ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ἐν Ἀργεῖ, μετὰ τοῦ Εὐτέλιδου ποιήσας ἀνδριάντας Ὀλυμπιονικῶν τῆς 65 καὶ 66 Ὀλυμπιάδος. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ περιήχεται εἰς τὸ σωζόμενον ἐπίγραμμα τὸ κεχαρραγμένον ἐπὶ τοῦ βῆθρου αὐτῶν.

Χρυσοπόλεα, μία τῶν Ἀμαδρυάδων νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἀρχάδος, υἱοῦ τῆς Καλλιτοῦς (Ἀπλλδ. Γ, 9).

Χρυσόπολις, πόλις τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Βισπόρου, κατέναντι τοῦ Βυζαντίου, τὸ μέρος ἐνθα ἐγένετο ὁ διάπλους ἐξ Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν (Σφ. Ἀνθ. ΣΤ, 3, 16. — Στρώ. ΙΒ, 563). Νῦν Σκούταρι.

Χρυσορράγας, 1) ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος διαρρέων τὴν Τροιζηνίαν (Πυσ.). — 2) Ποταμὸς τῆς Συρίας.

Χρυσά νομίσματα. Ἐκ τῶν λαῶν τῶν διατελούντων εἰς σχέσιν μετὰ τῶν Ἑλλήνων οἱ πρῶτοι κόψαντες χρυσοῦν νόμισμα ἦσαν, καθ' Ἡρόδοτον (Δ, § 4), οἱ Λυδοί, καὶ οἱ Κροίσου στατήρες ἦσαν οἱ ἀρχαιοτάτοι ἐν Ἑλλάδι γνωστοὶ καὶ ἀγνώστοι. Ἐν γένει δ' ἐν Ἀσίᾳ, ἐν Περσίᾳ τὸνλάχιστον, ἐκρίνοντο κατ' ἀρχαίους χρόνους οἱ Δαρεικοί, καὶ Ἀσιανῶν πόλεων, ὡς

τῆς Κυζικοῦ καὶ τῆς Φωκαίας χρυσοῦ στατήρες ἐκυκλοφόρουν ἐν τῇ Ἑλλάδι ὁμοίως ἐτυπῶντο τοιοῦτοι καὶ ἐν Σάμῳ ἐπὶ Πολυκράτους, τῷ 540 π. Χ. (Ἡρόδ. Γ, 58), καὶ, ὡς φαίνεται, καὶ εἰς τὰ μέρη ἐνθα ἦσαν χρυσοῦ μεταλλεῖα, ὡς ἐν Θάσῳ καὶ Σίφῳ, καὶ ἐν Κερκύρᾳ καὶ Σικελίᾳ. Οἱ Ἀθηναῖοι τὸ Λαύριον ἔχοντες πηγὴν τοῦ πλοῦτος καὶ τῆς νομισματικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐκοπτον ἐν γένει νομίσματα ἀργυρᾶ καὶ ἀναφέρουσι μὲν τινες τῶν γραμματικῶν ἀρχαιότατα ἄττικὰ χρυσά νομίσματα λίαν καθαρὰ, ἀλλ' οὐδὲν κυροῖ τὴν μαρτυρίαν ταύτην αὐτῶν. Ὁ πρῶτος ἀρχαῖος συγγραφεὺς ὁ μνημονεύων χρυσῶν ἄττικῶν νομισμάτων ἐστὶν ὁ Ἀριστοφάνης, ὅστις, (Βατρ. 719, 724), λέγει αὐτὰ κραινὸν χρυσίον, καὶ ἀπονηρᾶ χαλκίαν καὶ ὁ σχολιαστὴς τοῦ χωρίου ἀναφέρει ὅτι, καθ' Ἑλλάνικον, ἐν ἔτος πρὶν ἢ διδαχθῶσιν οἱ Βάτραχοι, ἐπὶ Ἀντιγένους ἀργυροῦ, τῷ 470 π. Χ., μικρὸν πρὸ τῆς ἐν Αἰγῶς ποταμοῦς ναυμαχίας, ὅτε ἐπομένως ἡ πόλις διετέλει ἐν τῇ μεγίστῃ στενοχωρίᾳ, οἱ Ἀθηναῖοι, τὰ ἀγάλματα τῶν χρυσοῦν Νικῶν ἀναλύσαντες, ἐκοψαν ἐξ αὐτῶν χρυσοῦν νόμισμα, πιθανῶς τὸ πρῶτον (καὶ νῦν), καὶ πιθανώτατα κακίστης ποιότητος, χαλκῶ ἀναμεμιγμένα (πρὸ νηρῶν) εἶτα δὲ, ἀφ' ἀντικατηρήθων αἱ περιστάσεις ἐκαῖναι, παρητήθησαν πάλιν τῆς ἀτυχοῦς ταύτης ἐπιχειρήσεως. Ὅπου δ' ἄλλοθεν ποιεῖται μνείαν ὁ Ἀριστοφάνης χρυσῶν νομισμάτων (Ἀχρον. 102, 108. Ἰππ. 710. Ὀρν. 547), ἀνίτηται προφανῶς ξένα, περσικοὺς δαρεικοὺς. Καὶ ὁ Δημοσθένης, ὁσάκις περὶ χρημάτων ὁμιλεῖ, λέγει ἀργύριον πλὴν ὅτε (πρὸς Φορμ. Β. καὶ πρ. Λακρ. I) καλεῖ ἀργυροῦ τοὺς Κυζικηνούς στατήρας. Καὶ ὁ Ἰσοκράτης (Τραπαζ. 367) ὁμιλεῖ περὶ ἀχρυσωγῆν στατήρας ἀντὶ ἀργύρου. Καὶ ἐπὶ Ξενοφῶντος προσέτι (Π. προσδ. Β, 10) φαίνεται προδήλως ὅτι ἄττικῶν χρυσοῦν νόμισμα δὲν ὑπῆρχεν. Ἐκ τῶν χρυσωρυχείων τῆς Σικαπῆς ὕλης ἐν Θράκη

ἀπεκρίμιζον μὲν χρυσοῦν εἰ Ἀθηναῖοι ἐπὶ Θεουκίδου (Δ, 10), ἀλλὰ νομίσματα δὲν ἐκοπτον ἐξ αὐτοῦ. Ἀπὸ Ἀλεξάνδρου καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων, ὅτε ἡ Ἀσία, ἡ πηγὴ ἐκείνη τοῦ χρυσοῦ ἐγένετο προσιτωτέρα τοῖς Ἑλλήσι, τότε φαίνεται ὅτι καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαγῶν ἐκόπησαν χρυσά νομίσματα, ἀλλὰ σπάνια καὶ κατ' ἐξαιρέσιν, διότι ἄλλοις τοιαῦτα ἄττικὰ ἀνευρέθησαν καὶ διατηροῦνται ἐν τοῖς μουσεῖοις. Ἐν αὐτῷ πρέπει νὰ ρηθῆ καὶ περὶ ἄλλων τινῶν πόλεων, Αἰγίνης, Ἀργους, Θηβῶν, Καρύστου, Λιτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, ὧν τὰ σπάνια ἀπαντώμενα χρυσά νομίσματα φέρουσι πάντα σχεδὸν τοὺς χαρακτῆρας τῶν χρόνων τῶν διαδόχων.

Χρυσίτις. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις χρυσορυχεῖα οὐδὲν ἦσαν γνωστὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς μετὰ ταῦτα σπάνια τινε, καὶ οὐχὶ πλούσια, εὐρέθησαν εἰς Θάσον, Σίφον, κλ. Πηγὴ δὲ τοῦ χρυσοῦ, εἰσομιζομένου εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ ἐμπορίου, ἦν ἡ Ἀσία, ἦτοι ἡ Ἰνδική, ἡ Ἀραβία, ἡ Ἀρμενία, ἡ Κολχίς, καὶ ποταμοὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὡς ὁ Παντωλῶς. Ἐπὶ Ὀμήρου οὐ μόνον γνωστὴ ἦν ἡ χρῆσις τοῦ χρυσοῦ, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς αὐτοῦ γίνεται παρὰ τῷ ποιητῇ, καθ' ἕσον σκευῆ, ἐπιπλα, ὄπλα, ἀσπίδες, ὡς καὶ ἄρματα, τὰ πάντα εἰσὶ πολλὰς χρυσᾶ ἀλλὰ τούτο βεβαίως καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἄδειαν ποιητικὴν. Καὶ εἰς τῆς Τρωάδος δὲ καὶ εἰς τῶν Μυκηνῶν τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Σλειμῶν εὐρέθησαν ὄπλα καὶ σκευῆ ἐπίχρυσα καὶ κατὰ χρυσα. Ἡ ἀμοιβαία ἀξία τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου διεφέρει κατὰ χρόνους καὶ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς ἀφθονίας τῶν δύο τούτων πολυτιμῶν μετάλλων. Καθ' Ἡρόδοτον (I, 95) ἡ ἀμοιβαία αὐτῶν ἀξία ἦν ὡς 1:13 κατὰ Πλάτωνα (Ἰππ. Β, 1), ὡς 1:12 κατὰ Μένανδρον (Πολυδ. Θ, 76) ὡς 1:10, καὶ τῆς αὐτῆς ἀνυπολόγητος μνείαν ποιεῖται καὶ ὁ Ἀλβίος (XXXVIII, 11) διὰ τὸ ἔτος 180 π. Χ. Ἐπὶ Καίσαρος (Suet. J. Caes.), ἀνιηλλάγη χρυ-

σοῦ πρὸς 1:9 ἀλλὰ 1:12 ἦν ἡ συνῆθις ἐπὶ τῶν πρώτων αὐτοκρατόρων ἀξία. Ἀπὸ Κωνσταντίνου μέχρις Ἰουστινιανῶ ἦν 1:14 ἢ 15, ἐνῶ κατὰ τοὺς νέους χρόνους ἐστὶν 1:14 — 17.

Χρυσόστομος, ἰδ. Δίων.

Χρυσοῦς οἶκος. Ἐκ τοῦ μεγάλου τῆς Ῥώμης ἐμπρησμοῦ ὁ Νέρων ἐπωφεληθεὶς, κατέλαβε κοιλάδας καὶ λόφους, οὓς διεσκέυασεν εἰς ἀπεράντους περιπάτους, περιλαμβάνοντας πεδιάδας, ἀμπελοῦς, καὶ ἄλλα, πάντα παραρτήματα τοῦ χρυσοῦ οἴκου, ὃν ἐν τῷ μέσῳ ἀνήγειραν αὐτῷ εἰς ἀρχιτέκτονες Κέλερ καὶ Σεβήρος μετὰ παραβόλου πολυτελείας, μετὰ θαλάμων καταχρῶσων, καὶ ἀφ' ὧν ἀπέστιλβον μαργαρίται καὶ πολύτιμοι λίθοι, μετὰ μεγίστου ἐστιατορίου μηχανικῶς στρεφόμενου κατὰ τὴν κίνησιν τοῦ ἡλίου, καὶ μετὰ στοῶν αἰτνες εἰς μιλίων ἀπόστασιν ἐξεταίνοντο.

Χρυσῶνητος ὄσθλος, ἐν Κρήτῃ (Καλλιστρ. ἐν Ἀθην. ΣΤ, 263. — Εὐσθθ. εἰς Ἰλ. Ε, 421) πιθανῶς ξένος, ἴσως ἐκ Καρίας, κλ.

Χρῶμα. Ἡ ζωγραφικὴ δὲν ἦν δυνατόν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀκμὴν ἐστὶ γνωστὸν ὅτι ἀνεπέτυχθη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἂν δὲν ἐγνώριζον τὴν τέχνην τῆς κατασκευῆς καλῶν, μονίμων καὶ ποικίλων χρωμάτων, ὧν τινε καὶ ἐπὶ τοιχογραφῶν καὶ ἐπ' ἀγγείων διατηρούμενα σώζουσιν ἐνίοτε τὴν αὐτὴν ζωηρότητα, καὶ ὑπὸ νεωτέρων ἐπιστημόνων (ὡς τοῦ Humphrey Davy) ὑπεβλήθησαν εἰς χημικὰς ἀναλύσεις. Ἐν τῶν περὶ αὐτῶν γραφάντων πρὸς τοῖς ἀρχαίοις διασώζονται εἰσὶ τοῦ Θεοφράστου (ἐν τῷ α' περὶ λίθων) τοῦ Διοσκορίδου (Βιβλ. II) τοῦ Βιτρούβλου (VII) τοῦ Πλινίου (H. N. τινὰ ἐν τοῖς Βιβλ. XXXIV, XXXIV, XXXV). Ὁ Πλίνιος λέγει πού (XXXV, 32) ὅτι οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων ζωγράφων ἐποιεῖντο χρῆσιν μόνον τεσσάρων χρωμάτων, ἃ καὶ ὀνομάζει, τοῦ λευκοῦ, τοῦ μελανοῦ καὶ δύο ἄλλων. Ἀλλὰ

τούτο, ἐλέγχον τῆς τέχνης μεγάλην ἀτέλειαν καὶ ἀδυναμίαν, οὐ μόνον ἀναιρεῖται ὑπὸ τῆς μαρτυρίας τοῦ Κικέρωνος, καθ' ὃν (Brut. 18) τοὺς τῶν τεσσάρων μόνον χρωμάτων χρῆσιν ποιουμένους διεδέχθησαν καλλιτέχναι, οἳ οὐδ' Ἀπελλῆς καὶ ἄλλοι, τελειοποιήσαντες ἐν πᾶσι τὴν τέχνην, ἀλλ' ἀντιφάσκει καὶ πρὸς ἑαυτοῦ, μνημονεύοντος ἀλλαγῆς (XXXIII, 36. XXXV, 5. 21. 23) καὶ τεσσάρων ἄλλων χρωμάτων, ἃ ἐπίσης μετεχειρίζοντο οἱ Ἕλληνας ζωγράφοι ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς τέχνης. — Αἱ χημικαὶ ἀναλύσεις ἀπέδειξαν ὅτι τὰ ἐρυθρὰ καὶ ὠχρὰ χρώματα ἦσαν μεταλλικαὶ οὐσαί· τὰ κυανὰ καὶ χλωρὰ, ὀξείδια τοῦ χαλκοῦ· τὰ μέλανα, ἀνθρακώδη· τὰ φαιά, μίγματα ὠχρας καὶ μέλανος, μετ' ὀξειδίου μελαίνης μαγνησίας, ἣ ἦσαν ἀνθρακική τίτανος. Τὰ πικρὰ εἰς ἀρχαίας γραφάς, εἶτε Ἑλληνικὰς εἶτε Ῥωμαϊκὰς εὐρεθέντα καὶ ὀρισθέντα χρώματα ἦσαν κατ' οὐδὲν ὀλιγαριθμότερα τῶν νῦν ἐν χρῆσει, τὰ ἐπόμενα· 1) Ἐρυθρὸν, οὐχὶ ἐν, ἀλλὰ πολλὰ, ἤτοι ἡ μίλτος (minium), ἡ ἐρυθρὰ ὠχρὰ ἢ γῆ, ἡ καππαδοκική, ἣτις ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ πασῶν ἀρίστη, καὶ ἐλέγετο καὶ Σινωπὶς ἢ σινωπική, ὡς ἐκ Σινώπης προσελθούσα τὸ πρῶτον ἢ λημνία, ἣτις καὶ αὐτὴ ὡς ἀρίστη ἐξετιμάτο ἢ Ἰσπανική ἢ αἰγυπτία, ἣτις καὶ Λιβυκὴ Σινωπὶς ἐλέγετο (λατινιστὶ cicerulana). 2) τὸ κιννάβαρι, ἐρυθρὸς μόλυβδος, ὁμοίως καὶ μίλτος λεγόμενον καὶ αὐτὸ, ὑπὸ δὲ τοῦ Διοσκορίδου (E, 122) καὶ σανδαράκη καὶ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων coccum usit. ἢ coccinellum (Vitruv.), κατὰ Πλίνιον δ' εὐρεθὲν ἐν Πειραιεὶ τυχαίως διὰ φρῶξιν λευκοῦ μόλυβδος ἢ ψιμυθίου. Προστίθησι δ' ὁ συγγραφεὺς ὅτι πρῶτος ὡς χρώματος ἐποίησαντο χρῆσιν αὐτοῦ ὁ ζωγράφος Νικίας ὁ Ἀθηναῖος, τῷ 330 π. Χ. Τὸ ἰνδικὸν κιννάβαρι ἦν ῥητίνη τῶν παντοίων φοινικοδένδρων, τὸ κοινῶς «δράκοντος αἷμα» λεγόμενον, καὶ μνημονεύμενον ὑπὸ τοῦ Διοσκορίδου καὶ τοῦ Πλίνιου. Καὶ διὰ διαφόρων δὲ μέτρων ἐλάμ-

θανε διαφόρους ἀποχρώσεις ἢ σανδαράκη, διὰ κιτρίνου ὀξειδίου τοῦ μόλυβδος, διὰ θειοχου ἀρσενικοῦ, διὰ πεφρυγμένης σινωπίδος, ὅτε καὶ ἐλέγετο «σάνδυξ» Ἡ αἰξίαις τῆς ποσότητος τῆς σινωπίδος ἀπετέλει σκοτεινὴν τινα ὠχραν, ἣτις κατὰ Πλίνιον ἐλέγετο ασυρικὴ, ὡς κατασκευαζομένη ἐν τῇ νήσῳ Σύρω. 3) Κίτρινον. Ἡ κιτρίνη ὠχρὰ, εἰ δὲ παρὰ Ῥωμαίοις, ἐνυδρον σιδήρου ὑπεροξειδίου, μετὰ διαφόρων χρωμάτων καὶ μετ' ἀνθρακικῆς τιτάνου μίγνυμένη, ἀπετέλει διαφόρους κιτρίνας ἀποχρώσεις. Ἡ ἀρίστη ὠχρὰ ἐν Ἑλλάδι ἦν ἡ ἀττική, ἣς, κατὰ Πλίνιον, πρῶτοι ἐποίησαντο χρῆσιν ὁ Πολύγνωτος καὶ ὁ Μίκων, τῷ 460 π. Χ. Ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μνημονεύεται καὶ τὸ «ὠχροειδὲς ἀρσενικόν», τὸ χρυσοῖζον (auri nigricium), ἀλλὰ δὲν ἀπηντήθη εἰς τὰς ἀναλύσεις. 4) Πράσινον. Τὸ κυριώτερον ἦν ἡ χρυσόκολλα, ἀνθρακικός χαλκός ἢ μαλαχίτης, οὐ αἱ ἀποχρώσεις ἐξηρτῶντο ἐκ τῆς ποσότητος τῆς ἀνθρακικῆς τιτάνου. Κατὰ Πλίνιον πράσινον χρῶμα ἀπετέλου καὶ διάφορα εἶδη ὀξειδοῦ χαλκοῦ, τοῦ χαλκοῦ, τοῦ Κυπρίου, ἐξ ὧν ἐν ὀνομάζετο καὶ ασκωληκία. Ὑπῆρχον δὲ καὶ πράσινα γαῖαι (χαλκοῦχα ὀξείδια). Ἐν αὐτῶν ἐλέγετο Θεοδότηον, ὡς εὐρεθὲν εἰς τὸ κτήμα Θεοδοτίου τινός ἐν Σμύρνῃ· ἄλλο ἦν ἐν Ῥώμῃ ἢ πράσινη κιμωλία τῆς Βερώνης, ἢ καὶ «Ἀππιανόν» λεγομένη. 5) Κυανόν. Ὁ «κυανός» ἦν κυανός, ἢ καὶ πράσινος, ἀνθρακικός χαλκός, μίγνυμενος μετ' ἀνθρακικῆς τιτάνου πρὸς ἀποχρώσεις. Ὁ Βιτρούβιος καὶ ὁ Πλίνιος μνημονεύουσι κυάνων, τοῦ κυπρίου, τοῦ σκυθικοῦ καὶ τοῦ ἀλεξανδρινοῦ, ὅστις ἦν ὁ πάντων ἀριστος, καὶ ὁμοίως τῷ ἐκ θειοχου σοδίου συγκαμμένῳ «ὀρμενίῳ», τῷ νῦν λεγομένῳ «ὑπεροθαλασσίῳ» (ou-tremar καὶ lapis lazuli). Τὸ χρῶμα τοῦτο ἐλέγετο καὶ «οὐράκιον» (caeruleum). Σιμῆγμα (loismentium) ἦν ὁ ἐκπεπλυμένος κύανος, καὶ αὐτοῦ κατώτερον τὸ «λεψίμα» (tritium). Καὶ ὁ «Ἰνδικός» δὲ (Indigo) ἦν ἐπίσης

γνωστός τοῖς ἀρχαίοις. 6) Χαλκός πρὸς χρωματισμὸν τῶν ὕλων, κατὰ Θεόφραστον μὴ εὐρεθείς. Ἴσως τὸ νῦν κοβάλλιον. 7) Πορφύρεον, ὑπῆρχε διαφόρων εἰδῶν. Τὸ ἀριστον ἦν τὸ «ἀνδρείκελον» (myrrisium), σύνθετον ἐκ κιμωλίας μετὰ τοῦ χυμοῦ τοῦ ὀστράκου τῆς πορφύρας· τὸ «ὕγινον», ἐκ τοῦ θάμνου ὕγης, τὸ μεταξὺ πορφυροῦ καὶ ἐρυθροῦ· τὸ λατιν. Coccinum, κρῶμα γῆς ἐρυθρῆς καὶ κυανοῦ ὀξειδίου χαλκοῦ. Ἐρυθροδάκνον, ἐκ τοῦ γνωστοῦ φυτοῦ (ἢ ριζαρίου) κατὰ Βιτρούβιον καὶ κακαυμένη ὠχρὰ, σθεθεῖσα εἰς ὄξος. 8) Φαίον, ὠχρὰ κεκτυμένη, καὶ κρῶματα αὐτῆς μετ' ὀξειδίων σιδήρου καὶ μαγνησίου. 9) Μέλανον, τὸ πλεῖστον ἐξ ἀνθράκων· τὸ δὲ πάντων ἀριστον, τὸ ἐλεφάντινον, ἢ ἐγχεῖτο ὁ Ἀπελλῆς, καὶ τὸ τρύγινον τοῦ Πολυγνώτου καὶ Μίκωνος. Ὑκαίοντο δὲ διὰ κλημάτων ἀμπέλου. Ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Βιτρούβιος ἀναφέρουσι πλὴν τούτων ἐτι καὶ «Ἰνδικὸν μέλαν», πιθανῶς τὴν ἰνδικὴν καὶ κινεζικὴν μελάνην. 10) Λευκόν. Πρὸς αὐτὸ μετεχειρίζοντο τὴν «μηλιάδα» γῆν, ἐκ τῆς νήσου Μήλου· τὸ «παραιτόνιον», γῆν ἐκ Παραιτονίου τῆς Μαρμαρικής παρὰ τῇ Λιγύπτῳ, τὴν λευκὴν γῆν τῆς Ἰστρατίας ἐν Ἰβύδα· ἐνόστοι τὴν «λευκόκαλον» ἐκ συντριβυμένων ὑελίνων δακτυλίων ἢ ἡγύραζον παρὰ τῶν πτωχῶν. Τὸ δὲ ψιμυθίου (λευκὸς ἀνθρακικός μόλυβδος) ὀλίγον φαίνεται ἐτι ἦν ἐν χρῆσει εἰς τὴν ζωγραφικὴν, καὶ οὐδαμῶς ἀπηντήθη. — Τὰ χρώματα ἐν γένει διαίρει ὁ Πλίνιος (XXXV, 12) εἰς ἀνθράκα καὶ εἰς αἰσθητά. Τὰ πρῶτα ἦσαν ἡ μίλτος, τὸ ἑρμένιον, τὸ κιννάβαρι, ἡ χρυσόκολλα, τὸ σῦκος καὶ τὸ ἰνδικόν. Ταῦτα δὲ, διὰ τὸ πολυδάπανον αὐτῶν, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν περὶ τῆς αὐτῶν γνησιότητος, εἶδεν εἰς τὸν ζωγράφον αὐτὸς ὁ τὴν εἰκόνα παραγγέλλων. Διηρῶντο δὲ προσέτι τὰ χρώματα εἰς φυσικά καὶ εἰς τεχνητὰ (Pl. XXXV, 12. — Vitruv. VII, 7), καὶ μνημονεύονται ὑπὸ τῶν συγγραφέων τούτων ὡς φυσικά, ἢ σινωπὶς, ἢ ἐρυθρὰ γῆ, ἢ

μηλιάς, ἢ ἐρετριακὴ γῆ, τὸ παραιτόνιον, καὶ τὸ μεταλλικόν, τὸ ἀρσενικόν, ἢ ὠχρὰ, ἢ σανδαράκη, ἢ μίλτος καὶ ἡ χρυσόκολλα. Καὶ εἰς ποικίλας δ' αὐτῶν συνθέσεις ἄλλαι εἰς ἄλλας ἐδίδοτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐπωνυμίας.

Χυρταία, πόλις τῆς Ἑσθιασίου ἐν Θεσσαλίᾳ (Πτλμ.).

Χύτρα καὶ Χύτρος (ὁ), κεράμινον μαγειρικὸν ἀγγεῖον διαφόρου μεγέθους, ἐνίοτε ἐξ ἄλλου χωροῦν (Πλάτ. Τητ. μετξ. 12).

πολλάκις εἶχε δύο ὠτα (ἦσαν «ὀιωτοι») ἵνα αἴρονται ἐκ τοῦ πυρός. Τινὲς ἐξ αὐτῶν εἶχον καὶ πόδας, ἵνα τίθηνται ἐπὶ τοῦ πυρός, καὶ ἡ τοιαύτη ἐλέγετο χυτροπούς (Ἡσίοδ. Ἔργ. 748. — Σχλ. εἰς Σφκλ. ΑΓ. 1405) καὶ κοριστάτης. Τὸ κάλυμμα αὐτῆς ἐλέγετο ἐπιθεμα (Ἡρδ. Α, 48). Ἐν χύτραις πολλάκις ἐξέθετο τὰ βρέφη αἱ γυναῖκες, καὶ αἱ

τοιαῦται ἐλέγοντο ἐγχυτροστρίαι (Ἀριστ. Βάτρ. 1188. — Σουῖδ. λξ. — Ἡσίοδ.).

Χυτρίνδρα, παιγνίδιον τῶν παιδίων, καθ' ὃ τὸ εἰς τὸ μέσον καθήμενον ἐκτυπᾶτο ὑπὸ τῶν ἄλλων στρεφόμενον περὶ αὐτὸ, μέχρις οὗ συναλαμβάναντες ἐξ αὐτῶν (Πολδ. Θ, 113. — Πούχ.).

Χύτρειον, πόλις ἀρχαία τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς ἐκτίσθησαν ἔπειτα αἱ Κλαζομεναί (Στράβ.).

Χυτρίδες, μικραὶ χύτραι (ἴδ.) ἄς, πλήρεις φλεγόμενης πίσης, ἐσφενδόνιζον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Χύτροι, 1) Τὰ θερμὰ λουτρά τῶν θερμοπηλῶν, ὧν τὸ ὕδωρ εἶχε θεραπευτικὴν δύναμιν (Ἡρόδ. Ζ, 176. — Πάυσ. Δ, 33, 6). — 2) καὶ Χύτρος (ἡ), πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Κύπρου (Στράβ. Βζ. — Πτελμ.) Ν. Παλαιόκυτρον. — 3) καὶ Χύτρα (τά), ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις τελομένη τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ τῶν Ἀγαστηρίων (Ἄρατφ. Βτρ. 218).

Χῶμα, πᾶσα σφραυσις γῆς, ἐπομένως καὶ δχυρωματικὰ χαρακώματα (Ἡρόδ. Α, 184). Πρὸ πάντων δὲ αἱ μεγάλοι σαρκοὶ χῶματος, εἴτινες ἦσαν αἱ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τάφοι, καὶ ἐν Πελοποννήσῳ ἦσαν «χῶματα μεγάλα, ἃ καλοῦσι τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶν» (Ἀθήν. ΙΑ, 625), καὶ ὅτι σωζόμενος τάφος τοῦ Οἰνομάου «γῆς χῶμα περιχωδομημένον λίθοις» (Πάυσ. ΣΤ, 21), καὶ πολλοὶ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ πολλοὶ τῆς Ἑλλάδος, πρὸ πάντων δ' ἀπαντώμενοι ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔθεν τὸ σχῆμα προέκυψε.

Χώνη, ταῦτο τῇ χῶνῃ, ἰδίως τὸ πήλινον, ἢ μετάλλινον ὄργανον δι' οὗ μεταγγί-

ζονται τὰ ρευστὰ, τὸ χωνί. Τὸ τῆς εἰκόνης εὐρέθη ἐν Πομπηίᾳ, ὑάλινον.

Χώνη, πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ πρὸς τῇ Βραυτίᾳ. Ὁ κάτοικος Χώνος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Οἰνωτρῶν (Λυκόφρ. 983. — Στράβ.).

Χωροσίμειτις, λαὸς τῆς Σογδιανῆς ἐν Περσίᾳ, περὶ τὸν Ὠξὸν ποταμὸν κατοικῶν. Χωροσίμει παρ' Ἡροδότῳ (Γ, 93) ἔνθα αἱ νῦν Χορμασάν ἢ Καρέσμ (Ἄρατφ. Διον. Περ. 746).

Χωροηνή, ἐπαρχία τῆς Ἀραχωσίας, πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰνδοῦ (Στράβ. — Πτελμ.).

Χωρομναῖοι, (οἱ), λαὸς τις τῶν ἐν Περσίᾳ (Διόδ. Α, 115).

Χωρομεθρικὴ, ἐπαρχία τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας, συνορεύουσα τῇ Παρθικῇ (Πτελμ.).

Χῶς (ὁ), λέξις δωρική, παρὰ τοῖς Ἀργείοις ἰδίως ἐν χρήσει, καὶ δηλοῦσα τὴν ἐκ συμβολῆς, συνεισφορᾶς, ἐστίασιν (Ἀθήν. Η). Ἐκάστη δὲ μερὶς ἐλέγετο αἶσα.

Χοιστρές, μηχανὴ ἐπεστεγασμένη ὑφ' ἣν ἐκαλύπτοντο αἱ εἰς τὰς πολιορκίας τὰς τάφρους ὀρύττοντες, ἢ ἄλλως καὶ Χελώνη (ἴδ.) λεγομένη (Πολδ.).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

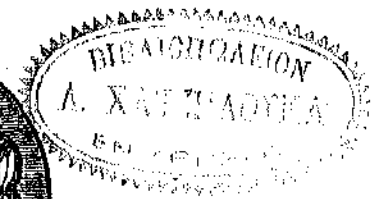
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΚΔΟΣΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

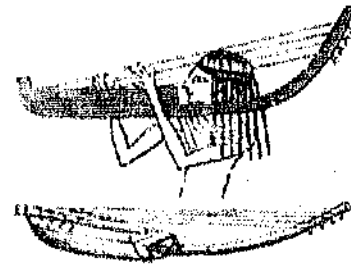
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1891

Ψ^αλτήριον, μουσικόν ὄργανον, τὸ ἄλλως λεγόμενον μάγαις ('Απλλν. παρ' Ἄθν. ΙΔ, 626), ἐφευρεθὲν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Κυθηρίου καὶ ἐν Ἰερέσι καθιερωθὲν τῇ Ἀρτέμιδι. Συνέκειτο ἐξ ἑνὸς ἠχητικοῦ κιθαρῶν καὶ ἑνὸς ξύλου, ἢ γυνιαίας συναντωμένων ἢ τῆσιν ἀποτελοῦντων, καὶ ἐχόντων ἐκτὼ χορδὰς ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ταθειμένας, ὡς τὴν σημερινὴν ἄρπαν. Ἐπαίχεται δὲ φερόμενον ὀριζοντίως ἐπὶ τοῦ ὄμου, ὡς ἐν τῇ προκειμένῃ αἰγυπτιακῇ εἰκόνι. Τὸ δὲ ὑπ

αὐτὴν παριστῆ πρωτότυπον τοιοῦτο ὄργανον διατηρούμενον ἐν τῇ Βρετανικῇ Μουσείῳ, καὶ εἰς τὸ κιβώτιον δέρματι ἐπικεκαλυμμένον, ἔχον ὅπας διὰ τὴν ἀντήχησιν. Ἀμβρακιώτης δὲ τις, πολιτογραφηθεὶς Σικυώνιος, Ἐπίγονος δὲ καλούμενος, μετερρύθμισεν αὐτὸ εἰς ἑρθιον (ὡς τὴν ἄρπαν), μετακληθὲν Ἐπιγόνιον (Λύτ. Β, 183). Ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοὺς Αἰγυπτίους καὶ παρὰ τοὺς Ἰεραίους, παρὰ τούτοις ἐλέγετο Ναῦλα ('Αθναίς, Τρ. Β, σλ. 511. — Γρηγ. Νεοτ. Τμ. Γ, σλ. 295).

(Ἰδ. Ψ α λ ι ς).

Ψ^αλτήριον. Αἱ εἰς τὰ συμπόσια μισθούμεναι γυναῖκες, οὐχὶ αὐτῶν πάντοτε ἡθῶν, ἵνα ψάλλωσι πρὸς ψαλτήριον ἢ κιθάραν, ἐλέγοντο ψάλτραι, ὅπερ ὁμοίως σημαίνει πᾶσαν ἔργανον παίζουσαν καὶ ψάλλουσαν, ὡς καὶ ὑπὸ τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, τὴν ἐπὶ τοιχογραφίας ἐν Ἰταλίᾳ παριστῶσαν τὴν Μοῦσαν Ἐρατῶ, ἐστὶ γερραμένη ἢ λέξις Ψ^αΛΤΡΙΑ.

Ψ^αλυχέβαι, ἐπίσημὸς τις γενεὰ ἐν Αἰγίῳ (Ἡνδ. Ἰοθμ. ΣΤ, 91).

Ψ^αμαάθη, 1) θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρόδος, ἐκ τοῦ Αἰακοῦ μήτηρ τοῦ Φώκου, φονευθέντος ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Τελαμώνος καὶ Πηλέως ('Ησδ. Θγ. 260. 1004. — Ἀπλλδ. Γ, 12, 6). Κατάμεταγαστέρους, γυνὴ τοῦ Πρωτέως (Ἐδρπ. Ἐλ. 8). Παρὰ Πινδάρῳ, Φαμάθεια. — 2) θυγάτηρ τοῦ Προτόπου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος μήτηρ τοῦ Αἴνου, φονευθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς (Παυσ. Β, 19).

Ψ^αμαμαθοῦς (ὁ), πόλις μετὰ λιμένος ἐν Λακωνίᾳ, ἀνατολικῶς κειμένη τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου (Παυσ. Γ, 25. — Σκύλαξ. — Στρ. Βξ.). Καὶ Ἀμμαθοῦς παρὰ Σιπράδωνι, ὡς ψάμμος=ἄμμος.

Ψ^αμμήτιχος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιδος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, 45 μῆνας μετὰ τὸν ἐνθρονισμὸν του (τῷ 525 π. Χ.) ἀναγκασθεὶς νὰ παραδοθῇ τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν Καμβύσῃ, μετ' ἐπίμονον καὶ γενναίαν ἀντίστασιν κατὰ τ' ἀνατολικά μεθόρια τοῦ κράτους του, καὶ νὰ παραδώσῃ καὶ τὴν πρωτεύουσαν Μέμφιν. Ὁ κατακτητὴς, θανατώσας τὸν υἱὸν τοῦ Ψαμμητίτου, ἠθέλησεν αὐτὸν νὰ ἐγκαταστήσῃ διοικητὴν τῆς Αἰγύπτου· ἀλλ' ἀνακαλύψας μετ' οὐ πολὺ συνωμοσίαν τεκταινομένην ὑπὸ τοῦ Ψαμμητίτου, τὸν ἐθανάτωσε, ποτίσας αὐτὸν αἷμα ταύρου ('Ηρδ. Γ, 10).

Ψ^αμμήτιχος (Θουκ.) ἢ Ψ^αμμήτιχος ('Ηρδ. — Διόδ. — Στρβ.), υἱὸς τοῦ Νεχῶ, ἐκ Σάτις, πόλεως τῆς κάτω Αἰγύπτου. Μετὰ μακρὰν ἀναρχίαν, ἐφ' ἧς τὴν διοίκησιν ἀλληλοδιαδόχως κατέλαβον Αἰθίο-

Ψ

Ψ^ακόου, ἀκρωτήριο τῆς νήσου Κρήτης, κείμενον εἰς τὰ δυτικὰ αὐτῆς. Νῦν Σπάδα.

Ψ^αλῆς (ἡ), τὸ ψαλίδιον δι' οὗ ἐκείρον τὴν κόμη, ἐκούρευον τὰ κτήνη, ἐψαλίδιζον τὰ ἄνθη εἰς κατασκευὴν στεφάνων, κλ. Ἐὰ δύο τρίγοντα κέρατα αὐτῆς ἠνοῦντο ἀνω-

θεν δι' ἡμικυκλίου ἐλαστικοῦ μετάλλου, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἐξ ἀρχαίου δακτυλιολίθου. Ἐνεκα τοῦ σχήματος τούτου ψαλῆς ἐλέγετο καὶ ἡ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ θόλου ἡμικυκλικῆ τῶν λίθων συνάντησις, καὶ πολλάκις καὶ ἡ ἡμικυκλικὴ εἰκοδομή.

πες ἢ ἐγγώριοι τυχοδιώκται, δώδεκα ἐπίσημοι Αἰγύπτιοι συνεδέθησαν τέλος εἰς δωδεκαρχίαν, τῷ 870 π.Χ., καὶ ἀπέδωκαν τὴν εἰρήνην εἰς τὴν χώραν. Ἀλλὰ μετὰ τινα ἔτη, εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ Ψαμμήτιχος, ἀπόγονος τῆς βασιλικῆς γενεᾶς, κατεπολέμησε καὶ κατενίκησε παρὰ τῆ πόλει Μέμφιδι τοὺς συγκυβερνήτας του, βοηθεῖα Ἑλλήνων, Καρῶν καὶ Ἰώνων, καὶ ἐγκατέστη μόνος βασιλεὺς, ἀπὸ 656 — 617., τὴν Σῆν καταστήσας πρωτεύουσαν, καὶ πρῶτος ἠνέωξε τὴν Αἴγυπτον εἰς τοὺς Ἑλληνας, ἐπιτρέψας αὐτοῖς νὰ κτίσουν ἐπὶ τοῦ Νείλου φρούριον καὶ ἐμπορεῖον τὴν Νώνακριν, καὶ ἄλλα μέρη τῆς χώρας νὰ ἐποικήσῃσι, καὶ εἰς τοὺς Ἰωνας νὰ ὀχυρώσῃσι στρατόπεδον κατὰ τ' ἀνατολικὰ τῆς Αἰγύπτου, πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἐκεῖσε ὄριων. Ἐπ' αὐτοῦ ἔκτισεν ἡ ἀπομόνωσις τῆς Αἰγύπτου καὶ ἡ αὐστηρότης τῆς εἰς φυλάς διαιρέσεως. Ἀλλ' ἐκ τῆς στρατιωτικῆς φυλῆς 240,000 δυσαρεστούμενοι διὰ ταῦτα, ἀπέβησαν εἰς Αἰθιοπίαν (Ἡρδ. Β, 30). Ὑπὸ τῶν Σκυθῶν προεβλήθεις, τοὺς ἀπέκρουσεν ἐξέτιναι τῆς Αἰγύπτου τὰ ὅρια, ἐκυρίευσεν μετὰ μακρὰν, δῆθεν 29 ἐτῶν, πολιορκίαν τὴν πόλιν Ἀσδδδ, καὶ ὑπέταξε τὴν γῆν τῶν Φιλισταίων (Ἡρδ. Α, 205. Β, 47. 151. — Διδ. Α, 67).

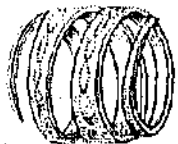
Ἡ ἀμιμας, υἱὸς τοῦ Νεχῶ καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν ὄρον τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας 604 μέχρι 595 π. Χ. (Ἡρδ. Β, 160).

Ἡ ἀσθίμας, υἱὸς Ἀκρωνος ἐκ Καμαρῆνης τῆς Σικελίας, νικήσας ἀπήνη εἰς τὰ Ὀλύμπια τῇ 82ῃ Ὀλυμπιάδι (Πινδ. Ὀλ. Δ καὶ Ε).

Ἡ ἀφίς, χωρίον καὶ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς ἐν Ἀττικῇ, πλησίον τοῦ Ὠρωπού, παρὰ τῷ μαντεῖω τοῦ Τρεφωνίου (Στράβ. Θ, 1, 22).

Ἡ ἄλλισον, ὄσμημα χρυσοῦν καὶ πολύτιμον, ὃ ἔφερον αἱ γυναῖκες περὶ τὸ μετακάρπιον τῶν χειρῶν ἢ τοὺς βραχίονας, ὥστε

καὶ περὶ Πραξιτέλου μνημονεύεται (Ῥι. XXXIV, 19. 10 — Ταυν. κ. Ἑλλ. 55) ὅτι ἐν ἄλλοις ἐποίησε «ψελλιουμένην» γυναῖκα. Παρὰ δὲ βαρβάρους (Πέρσαις, Μήδοις, Ἰα-

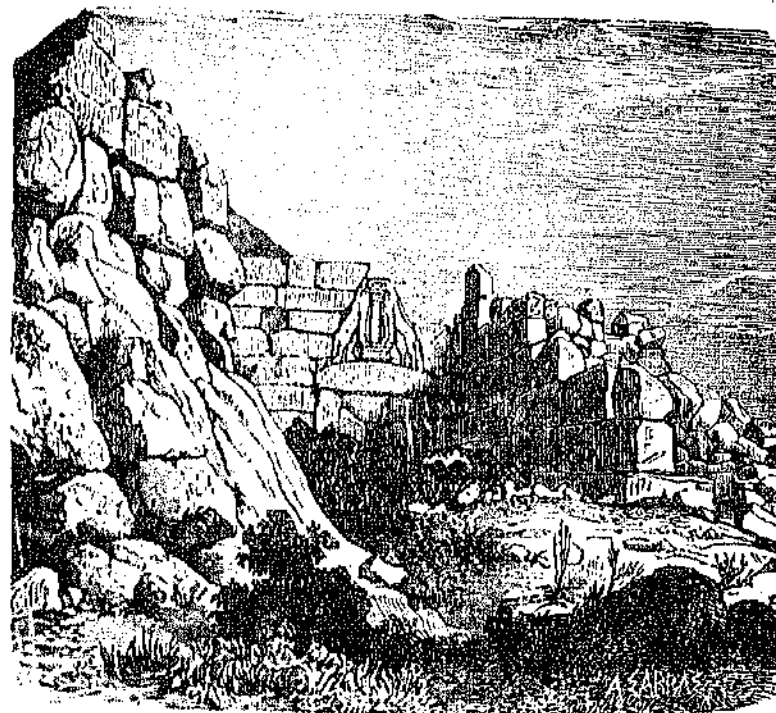
λάταις), ἔφερον αὐτὰ καὶ οἱ ἄνδρες (Ἡρδ. Η, 123. Θ, 80. — Ξυφ. Ἀνθ. Α, 1, 27. — Λίν. Ι, 11) οὐ μόνον ἐπὶ πολυτελείᾳ, ἀλλὰ καὶ ὡς σύμβολον τοῦ βαθμοῦ. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Σαβίνοις ἐδίδοτο καὶ εἰς ἀναγνώρισιν ὑπηρεσιῶν, ἐν εἴδει παρασήμου (Γ. Λίν. Χ, 44). Τὰ Ἑλληνικὰ ψέλλια ἔχον παντοῖα ὀνόματα, κατὰ τὸ σχῆμα, τὸ μέρος ἐνθα ἔφεροντο, κτλ. Ἐν Ἀθήναις, ἐνεκ τοῦ σχήματος, ἐλέγοντο καὶ ὄφεις (Ἡσύχ. λξ.).

Ἡ εὐδιεγγραφῆς γραφῆ. Οἱ εἰς τὸ δημόσιον ὀφείλοντες καταγράφοντο εἰς κατάλογον ὑπὸ τῶν πρακτῶρων, καὶ ὅταν ἀπέτινον τὸ ὀφειλόμενον, διεγράφοντο αὐτῶν τὰ ὀνόματα (Δημοκ. κ. Τιμοκρ. 696) Ἄν δὲ τις πολλῆς δίσχυριζετο ὅτι κακῶς καὶ ψευδῶς ἐνεγράφη ἐν ᾧ οὐδὲν ὄφειλεν ἢ οὐχὶ ὅσον ἐνεγράφη, ἠδύνατο νὰ κινήσῃ δίκην ἢ μᾶλλον γ ρ α φ ἦ ν (ἤτοι ἐγκληματικὴν δίκην) ψευδεγγραφῆς ἢ κατὰ τῶν πρακτῶρων, ἢ κατὰ τοῦ ψευδῶς προκαλέσαντος τὴν ἐγγραφήν του. Ἄν ὁ ἐναγόμενος, ὁ ψευδῶς ἐγγράψας, ἠτῆατο, ἐνεγράφετο εἰς τοὺς καταλόγους τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐνάγοντος, διὰ τὴν ἐγγεγραμμένην ποσότητα. Ἡ δίκη ἦν τῆς δικαιοδοσίας τῶν ὁσμοθετῶν (Πολυβ. Η, 40, 43. — Ἀρποκρ. καὶ Σουῖδ. λξ.).

Ἡ εὐδισόδομος, ὁ ρυθμὸς τῆς τοιχοδομίας ὃ ἀποτελεῖ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τῆς ἀρχαίας πολυγωνίου, εἰς τὴν ἰσόδομον τῶν ἡμερῶν τῆς ἀκμῆς. Κατ' αὐτὴν οἱ λίθοι εἰσὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον παραλληλεπίπε-

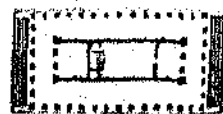
δοι, οὐχὶ πάντες τῶν αὐτῶν διαστάσεων, καὶ τινες παρεκκλίνουνσι τῆς καλῆτου γραμμῆς ἢ τῆς ὀριζοντίου. Τοιοῦτος ρυθμὸς ἀπαντάται

ἀπόστασις τῶν κίωνων ἀπὸ τοῦ τοίχου τοῦ σηκοῦ ἦν τοσαύτη, ὡς ἂν καὶ ἡ ἄλλη σειρά ἐκείνη ὑπῆρχε.

ἔτι καὶ εἰς τὰς Μικῆνας, περὶ τὴν πόλιν τῶν Λεόντων, ἴσως ὅμως ἐκ μεταγενεστέρων ἐπιτελισμῶν ἢ διορθώσεων τῶν τειχῶν πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, διότι τότε εἶτι ἀπεκράτει, ὡς φαίνεται καὶ εἰς τὴν Πύκα τῶν Ἀθηναίων, τὴν ἐπὶ Θεμιστοκλέους διασκευασθεῖσαν, καὶ εἰς τὰ τείχη τὰ ὑπὸ τῶν εἰσβαλόντων Πελοποννησίων ὑπὲρ τὴν Δικέλειαν ἀναγερόντα.

Ἡ εὐδοδίπτερος. Δίπτερος ἦν ὁ ναὸς ὃ ἔχων περὶ τὸν σηκὸν διπλὴν στοάν ἢ

σειρὰν κίωνων· ψευδοδίπτερος δ' ἐκάλετο οὗ ἔλειπεν ἢ ἐντὸς σειρὰ, καὶ ὅμως ἢ (ἀρκ. ἀεβ. Α, Ρ. ΠΑΓΚΑΘΙ ΤΟΜ. Β').

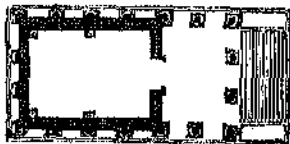
Ἡ εὐδοθύρα, ψευδῆς θύρα, ὁμοίωμα μόνον θύρας. Ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἡ κρυπτή, μυστικὴ, μὴ φαινόμενη θύρα (Ammian. XIV, 1).

Ἡ εὐδοκλήτειας γραφῆ. Κατὰ τὴν ἀττικὴν δικονομίαν ὁ ἐναγόμενος, εἰς οἰανδήποτε δίκην ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, συνοδευόμενος ὑπὸ δύο μαρτῶρων, οἵτινες ἐλέγοντο κλήτορες ἢ κλητήρες, νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ δικαστήριον τὴν δικάσιμον ἡμέραν, καὶ ἂν δὲν προσήρχετο, κατεδικάζετο ἐρήμην, ἐκτὸς ἂν ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἐκλήτεύθη, καὶ ὅτι ψευδῆς ἦν ὁ περὶ τούτου ἰσχυρισμὸς τῶν κλητῶρων. Ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει ἐκίνει κατ' αὐτῶν δίκην ψευδοκλήτειας (Δημοκρ. Νικοστρ.), καὶ ὁ τρεῖς ψευδοκλήτειας ἀλοῦς περιήρχετο εἰς ἀτιμίαν ὡς πάντας οἱ ψευδομάρτυρες. ἠδύνατο δὲ

τὸ δικαστήριον, ἂν ἐνέκρινε, καὶ ἐπὶ τῆς πρώτης καταδίκης νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἀτιμίαν (Ἄνδιδ. Π. μυθ. 10) καὶ, ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τοῦ ἐγκλήματος, ὡς καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον.

Ψευδομαρτυριῶν δίκη. Ἐν Ἀθήναις ὁ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων καταδικασθεὶς καὶ διίσχυρίζομενος ὅτι ψευδεῖς ἐδόθησαν κατ' αὐτοῦ μαρτυρίαι, ἠδύνατο νὰ κινήσῃ κατὰ τῶν μαρτύρων δίκη ψευδομαρτυριῶν, ὡς καὶ κατὰ τοῦ προσενηγόντος τοὺς ψευδεῖς μάρτυρας δίκην κακοτεχνιῶν (Δμοθ. κ. Εὐκρτ. 1139). Καὶ ἂν μὲν πάντες οἱ μάρτυρες ἀπεδείκνυντο ψευδαῖς μαρτυρήσαντες, τότε ἡ δίκη ἐγένετο ἀνάδικος (Σχλ. Πлт. Νομ. Γ, σλ. 530), ἤτοι ἠκυροῦτο, καὶ ἐδικάζετο ἀπ' ἀρχῆς ἂν δὲ μόνον τινὲς τῶν μαρτύρων, ἡ ἀπόφασις ἔμμενεν ἔγκυρος, κλῆθ' ἐπὶ δικῶν ξενίας καὶ κληρώσεως (Ἰδ. καὶ Ρογκ. Ἀπαντ. ΙΒ. Πολιτ. ἀρχ. Α. σλ. 383), καὶ οἱ ψευδομάρτυρες μόνον ἐτιμωροῦντο. Ὁ δὲ τρὶς ἀλόγους ψευδομαρτυρίας περιέπιπεν εἰς ἀτιμίαν.

Ψευδοπερίπτερος, ἐλέγετο νὰς ὅστις κατὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ πλευρὰς εἶχεν ἔξωθεν οὐχί, ὡς ὁ περίπτερος, στοὰν κίονων

ἀπὸ τοῦ τοίχου ἀπεχόντων, ἀλλ' ἠμικίονας μόνον, εἰς τὸν τοῖχον προσκεκολλημένους. Τοιοῦτος ἦν ὁ νὰς τῆς Ἀνδρικῆς Τύχης ἐν Ῥώμῃ, οὗ τὸ προσηρημένον σχέδιον.

Ψευδοφίλιππος, δούλος τις, Ἀνδρίσκος καλούμενος, καὶ διίσχυρισθεὶς ὅτι ἦν Φίλιππος, ὁ υἱὸς Περσέως, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας (Στρβ.).

Ψηφοσοὶ, λαὸς τῆς ἀσιατικῆς Σαρματίας, εἰς τ' ἀνατολικά τῆς Μαιώτιδος κατοικῶν (Στρβ. — Πτλμ.).

Ψήκτρα, ὄργανον πρὸς ξέσιν καὶ

καθαρισμῶν, ἰδίως τῶν ἱππῶν (Εὐρπ. Ἴππόλ.).

Ψήφισμα, ἰδ. Ἐκκλησία.

Ψηφοπακτικότητα, εἶδος ταχυδακτυλουργοῦ, ἀπαιτώντος τοὺς θεατὰς, ἢ τοὺς παίζοντας μετ' αὐτοῦ, διὰ τῆς ταχείας μεταβιβάσεως ψήφων ἢ κύβων ἀπὸ μιᾶς χειρὸς εἰς τὴν ἄλλην. Ὁ αὐτὸς ἐλέγετο καὶ ψηφοκλήπτῃς (Ἀλκίφρ. Ἐπ. Γ, 20. — Ἄθν. Α, 34. — Σουῖδ.).

Ψηφοθεσία. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ τέχνη τοῦ συναρμολογεῖν μικροτάτας ψήφους ἢ ἀβακίσκους, ὡς ἐπίσης τὰς ἔλεγον, διαφόρων χρωμάτων εἰς σύνθεσιν ζωγραφιῶν, δι' ὧν πρὸ πάντων ἐκαλλωπίζοντο τῶν πολυτελεῶν οἰκοδομῶν τὰ ἐδάφη. Εὐρέτης αὐτῆς λέγεται, ἢ ἴσως μᾶλλον αὐτὴν ἐτελειοποίησεν, ὁ ἐπὶ τῶν πρώτων Διαδόχων ζῶν Σῶστος ὁ ἐκ Περγᾶμου (Pl. XXXVI, 20), οὗ μάλιστα ἐπηρεῖτο ὁ ἀσάρατος οἶκος, παράστασις, διὰ ψηφοθετημάτων, ἐδάφους ἐστιατορίου διατηροῦντος τὰ περιεργημένα λείψανα δείπνου. Τοῦ θουμασίου τούτου ἔργου μιμήσεις ἀνευρέθησαν καὶ ἐν Ῥώμῃ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ. Βίς τὴν οἰκίαν Δημητρίου τοῦ Φαληρέως τὰ ἐδάφη τῶν ἀνδρῶνων κατεσκευάσθησαν «ἀνθινὰ» (Διοδ. ΙΒ, 543). Βίς τοῦ Ἱέρωνος δὲ τὴν θαλαμηγὸν κατεσκευάσθη «ἀδάπεδον ἐν ἀβακίσις», παριστῶν πάντα τῆς Ἰλιάδος τὸν μῦθον (ΙΒ, 543). Λαμπρὸν δὲ καὶ πλήρες ψηφοθέτημα εὐρέθη ἐν Πομπηῆ, εἰς τὸν λεγόμενον οἶκον τοῦ Φαύνου, συγκαίμενον ἐξ ὑελίνων ψήφων, καὶ παριστῶν τὴν ἐν Ἰσοῦ μάχην τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ τοῦ Δαρείου, ἴσως κατὰ τὴν εἰκόνα τῆς ζωγράφου Ἑλένης (Φωτ. Πλαν. Δ, 247). Ἐξηκολούθησε δ' ἡ τέχνη αὕτη ζωηρῶς ἀσκουμένη καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων, ἐξ ἧς ἐποχῆς λείψανα αὐτῆς ἀνευρίσκονται ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν αυτοκρατόρων, πρὸ πάντων δι' ὑαλίνων χρωματιστῶν ἢ διαχρόσων ψήφων, ὡς εἰς τὴν χαλκιδικὴν τοῦ Ἰουστινιανοῦ παρεστήθησαν οὕτω πάντα αὐτοῦ τὰ κατορθώματα (Πρωκ. π. κτμ. Α, 10) καὶ οὕτως ἔκτοτε κατεχοσμοῦντο δι'

ἀγιογραφιῶν οἱ θελοὶ τῶν ἐκκλησιῶν καὶ οἱ τοῖχοι.

Ψήφος (ἡ), πᾶν μικρὸν λιθάριον οἴας δῆπτε χρήσεως ὡς διὰ ψηφοθεσίαν (Ἰδ.), διὰ τοὺς ἐπὶ ἀβακίῶν ἀριθμητικούς ὑπολογισμούς. οἶον τὸ ἐν τῇ εἰκόνι ἐξ ἀναγλύφου τυρρηνηκοῦ διακυβεῖαν, κτλ. Πρὸ πάντων δὲ μεγάλη καὶ ἐπίσημος ἐγένετο χρῆσις τῶν ψήφων εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ δικαστικὰς συνελεύσεις. Κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν ὑποθέσεων περὶ ὧν ἐπρόκειτο νὰ δηλωθῇ τῆς συνελεύσεως ἡ ἀπόφασις, ἡ ψηφοφορία ἐλέγετο ἢ μυστικὴ (κρυβδὴν) ἢ φανερά. Βίς τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις, μετὰ τὴν δίκην σύσκεψις τῶν δικαστῶν δὲν ἐγένετο, οὐδ' ἦν ἐφικτὴ διὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν (Ἀριστ. Πολ. Β, 5, 8) ἢ ψηφοφορία δ' ἦν μυστικὴ, καὶ μετεχειρίζοντο πρὸς αὐτὴν κατ' ἀρχὰς ψήφους (λιθάρια), εἴτα κύβους, δι' ὃ καὶ ὡς φιλόδοκον τὸν δῆμον ἐλέγχων ὁ Ἀριστοφάνης (Ἴπκ. 41), λέγει αὐτὸν ἀκυροματροῦσαν, ἢ καὶ ὄστρακα καλούμενα χουρίνας (Ἀριστ. Σφ. 333), πάντα ταῦτα κατὰ δύο χρώματα, λευκὰ μὲν τὰ ἀθωοῦντα, μέλανα δὲ τὰ καταδικάζοντα. Βίς ἐτι δὲ μεταγενεστέρους χρόνους ἀντικατέστησαν καὶ ταῦτα διὰ μικρῶν μεταλλίνων δισκαρίων, ἅτινα ὡς ἐκ τοῦ σχήματος αὐτῶν σπυροῦλοι, ἀλλ' οὐχ ἦττον γενικῶς καὶ ψῆφοι ἐλέγοντο, καὶ ὧν οἱ μὲν ἦσαν διατετραπηγμένοι, οἱ καταδικαστικοί, οἱ δὲ πλήρεις, οἱ ἀθωωτικοί (Αἰσχ. κ. Ἰσμρχ. 33). Κατ' ἀρχὰς ἐτίθετο ἐν καὶ μόνον ἀγγεῖον, κἀδος, κἀδίσκος, ἢ καὶ ὑδρία λεγόμενον, εἰς ὃ ἕκαστος ἔριπτεν ἢν ἤθελε ψήφον, διατηρῶν τὴν ἄλλην. Μετ' Εὐκλείδην δὲ ὁ καθίσκος οὗτος ἦν χαλκοῦς, καὶ ἐλέγετο κύριος· κατ' αὐτῶν δ' ἐξέτιθετο καὶ ἄλλος ξύλινος, λεγόμενος ἄκυρος, διὰ τὰς περιττὰς ψήφους. Ἐκαίτο δ' ἐπὶ τοῦ κυρίου καθίσκου κῆμα, κ η μ δ ς λεγόμενον, δι' οὗ μία μὲν ψῆφος διήρχετο. Ἡ ἡγεμονεύουσα ἀρχὴ ἔχυνεν ἔπειτα τὰς ψήφους τοῦ κυρίου καθίσκου εἰς τράπεζαν, καὶ ἐκα'

ἠριθμοῦντο. Ὑπῆρχε δὲ πρὸ τοῦ Εὐκλείδου, ὡς φαίνεται, καὶ ἄλλο εἶδος ψηφοφορίας διὰ δύο καθίσκων, ὧν ὁ μὲν ἐλέγετο ἀπολύων, ὁ ἀθωωτικός, ὁ δὲ ἀπολλύς, ὁ τὰς καταδικαστικὰς ψήφους δεχόμενος (Φρόνιχ. ἐν Ἀρπκρ. καὶ Σουῖδ.). Αὕτη πιθανῶς ἦν ἡ φανερά ψηφοφορία. Βίς τὰς ποινικὰς δίκας ἢ ἰσοψηφία ἐλογίζετο ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου (Εὐρπ. Ἠλέκτρ. 1257), καὶ ἐλέγετο ὅτι ὑπὲρ αὐτοῦ προσετίθετο ἡ ψηφοστῆς Ἀθηνῶς, διότι ἐπεκράτει ἡ δόξα, ὅτι ἐπὶ τῆς δίκης τοῦ Ὀρέστου εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, ἰσοψηφούντων τῶν δικαστῶν, ἡ Ἀθηναῖ ἔρριψε τὴν ψῆφόν της ὑπὲρ αὐτοῦ ἀφα-

νῶς (Αἰσχλ. Εὐμ. 741 — Ἄντρ. π. Ἡρδ. κλ. ΝΑ). — Βίς δὲ τὰς πολιτικὰς συνελεύσεις, τὴν βουλὴν, τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, ἄμμουον τὰ μέλη ὅτι θὰ ἐψήφισον κατὰ τοὺς καίμενους νόμους, εἰς ἃς δὲ περιστάσεις νόμοι δὲν ὑπῆρχον, κατὰ συνείδησιν (Δμοθ. ἐν Λεπτ. σελ. 339). Ψηφοφορία ἦν ἀναγκαία προσέτι καὶ ὅπου μέγας ψήφων ἀριθμὸς ἀπητεῖτο, ὡς ἐπὶ πολιτογραφῆσεως, καταργήσεως ἀτιμίας, ἐξοστρακισμοῦ (Ἰδ.) κτλ. Δι' ἐκλογὰς δὲ ἀντικαθίστα τὴν ψηφοφορίαν ἡ χουρονοία (Ἰδ.), εἶδος προχείρου καὶ φανερῆς ψηφοφορίας. — Περὶ τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης ἐπίστευθ' ἰνὲς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων (Ἡρδ. Ζ, 57), ὅτι εἶχον ἕκαστος ἀνά δύο ψήφους εἰς τὴν γερουσίαν ἀλλ' ὁ Θουκυδίδης (Α, 20) ῥητῶς ἀναιρεῖ τούτο, ἐξηγῶν δι' ἐπὶ διχοψηφίας εἶχον μόνον τὴν νικῶσαν. — Ὁ Σύλλας, κυριεύσας τὰς Ἀθήνας, ἀφῆρεσεν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων τὸ δικαίωμα τοῦ ψήφου καὶ τῆς χαιροτονιας, ὑποσχεθεὶς αὐτὸ μόνον εἰς τοὺς ἐγγόνους των. — Οἱ δίδοντες ψῆφον ἐλέγοντο

ἐπιέψηφιζοντο, ἔφερον ψήφον ἢ ἐτίθειντο ψήφον. Ψήφιζεσθαί τι ἐδήλου ἀποφασίζειν τι διὰ ψήφου. Ὁ ἄρχων ὁ προκαλῶν εἰς ψηφοφορίαν ἦν ὁ ἐπιψηφίζων, ψήφον ἐπάγων ἢ διδοὺς. Ἀλλὰ καὶ ψήφον τινὶ διδοῖναι ἐσημναιε προσέτι ψηφίζειν ὑπὲρ τινος.

Ἡρώδου Ἀφροδίτης, καὶ ψιθυριστῶν Ἐρωτος καὶ Ἐρμοῦ, ὑπῆρχον ἰσὰ ἐν Ἀθήναις, ἀγνώστου θέσεως.

Ἡρώλλης (ὁ) (Στρβ.), ἢ ψιλίς (Στρβ. Βζ.), ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Ἡρώλοξ, ἴδ. στρατός.

Ἡρώλοκεθαριστική, ἡ τέχνη τοῦ κρούειν τὴν κιθάραν καθ' ἑαυτὴν οὐχὶ πρὸς συνοδείαν καὶ ὑποστήριξιν τοῦ ᾄματος. Ὁ μάλιστα καλλιεργήσας αὐτὴν ἦν Λύτανδρος ὁ Σικυώνιος (Ἀθῆν. 14, 627).

Ἡρώλωθρον, χρῆσιμα, ἀλοιφή δι' ἧς οἱ τρυφηλοὶ καὶ θηλυπρεπεῖς ἐψίλουν, ἀφήρουν τὰς τρίχας (Ἡρόδ. Δ, 25) ἀπὸ τοῦ προσώπου ἢ ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος, κατασκευασμένη ἐξ ἀσβέστου μετὰ πεπυρωμένου ἀρσενικοῦ.

Ἡρώλυθος (ὁ), καὶ ψιμύθιον, ἀλοιφή ἐν μολύβδῳ δι' ἐξέων εἰς τίτανον μεταβαλλομένου, φάρμακον θανατηφόρον, δι' οὗ αἱ φιλάρσικοι γυναῖκες ἐπετρέβοντο τὸ πρόσωπον ὅπως φαίνεται λευκὸν (Πλουτ. Συμποσ. ΣΥΓ, 6).

Ἡρώυκτης, καὶ ψυγεύς, ἀγγεῖον ἢ κρατὴρ πρὸς κατάψυξιν τοῦ οἴνου (Πλατ. Συμπ. 332. — Τιμοκ. Δεξ. Πλατ. λξ. — Ἀθῆν. ΙΑ, 469. 502. 503), συνήθως χαλκοῦν (Ἀθῆν. Δ, 142) ἢ καὶ ἀργυροῦν (Ἀθῆν. Ε, 199). Ἦν δὲ διπλοῦν, τὸ ἐντὸς, εἰς δ' ἐτίθειτο ἢ χιτῶν, καὶ τὸ ἐκτὸς, εἰς δ' ὁ οἶνος, ὡς σώζεται ἐν πῆλινον εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Δανίας. Ἐίχε δὲ κατὰ τὸν πυθμένα κρουήσκον, δι' οὗ ἐξέρρεεν ὁ οἶνος ἀφ' οὗ ἐψύχετο. Τὸν ψυκτήρα τοῦ Κλεομένους (Φύλαρχος ἐν Ἀθῆν. Δ, 142) λέγει κρατήρα ὁ Πλουτάρχος

(Κλεομ. Γ). Ὑπῆρχον δὲ ψυκτήρες διαφόρου χωρητικότητος, ἀπὸ 8 κοτολῶν (Πλάτ. Αὐτ.), μέχρι πολλῶν μετρητῶν (Ἀθῆν. Ε, 199). Πολλὰκις δ' ἐδίδοντο ψυκτήρες καὶ ὡς ἐπαθλα τοῖς νικῶσι κοτταβισταῖς.

Ἡρώλλαι, λαὸς μεσόγειος τῆς Κυρηναϊκῆς, καθ' Ἡρόδοτον (Δ, 173) πανδήμως καταχωσθεῖς ὑπὸ τῆς ἄμμου τῆς ἐρήμου. Ὑπ' ἄλλων ὅμως συγγραφέων (Στρβ. ΠΒ, 582. ΙΖ, 834) μνημονεύονται καὶ μεταγενεστέρως ὡς διὰ γοητειῶν τοὺς ὄφεις ἀποκρούοντες, καὶ ὡς ὑπὸ τῶν γειτόνων αὐτῶν Ναθαμόνων ἐξολοθρευθέντες (Ἰδ. καὶ Αἰλ. Ζ. ἱστ. Α, 57. — Στρβ. Βζ.).

Ἡρώρα (τὰ), νῆσος 50 στάδια βορειοδυτικῶς τῆς Χίου κειμένη, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως καὶ περιφήμου ναοῦ τοῦ Βάκχου (Στρβ. ΙΔ, 645). Παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Γ, 172) Ψυρία νῆσος. Τὰ νῦν Ψαρά.

Ἡρώρτάλεια, νησίδιον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀκατοίκητον, μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ τῆς ἀττικῆς ξηρᾶς (Ἡρόδ. Η, 76. — Πaus. Δ, 35. — Στρβ. Βζ. — Στρβ.). Νῦν παρὰ τῇ λαφ' Λειφοκουτάλα.

Ἡρώρχαγωγός, Ἡρώχοπομπός. Ἰδ. Ἐρμῆς.

Ἡρώρχη (ἴδ. Ἐρωος). Ἡ τέχνη παρίστην αὐτὴν ὡς τρυφερωτάτην νεάνιδα, ἔχουσαν ψυχῆς (πεταλούδας) πτερὰ, ἢ ὡς πεταλούδαν αὐτὴν.

Ἡρώρχιον, χωρίον τῆς νήσου Κρήτης, ἔχον λιμένα (Πτλμ.). Καὶ τὰ Ψώρχαια (Περιπλ.). Νῦν Παλαιόκαστρον.

Ἡρώρχομαντεῖον ἢ Ψώχοπομπεῖον, χρησμὸς ὄνειρων, ἢ νεκροῦ ἐπιφάνεια (ἴδ. μαντικῆ). Προσέτι δὲ καὶ τὸ μέρος ἐνοῦ ὁ ψώχομαντις ἐπικαλεῖται τὴν ἐμφάνειαν τῶν νεκρῶν ἵνα ἐρωτᾷ αὐτούς. Τοιαῦτα ὑπῆρχον πολλά ἐν Ἑλλάδι· ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ἐν Καμπανίᾳ, παρὰ τὴν λίμνην Ἀδέρην.

Ἡρώρχιος (ὁ), ποταμὸς τῆς Κολχίδος ἐν Ἀσίᾳ (Ἀριαν).

Ἡρώφης, 1) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρως ἐν

Σκελίᾳ, ἐκ τοῦ Ἡρακλείου μήτηρ τοῦ Ἐξέφρονος καὶ τοῦ Προμάχου (Πaus. Α, 24, 1). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐάνθου, ἐγγονος τοῦ Ἐρυμάνθου, καθ' ἣν ἐκλήθη ἡ ἀρκάδική πόλις (Πaus. Η, 24). — 3) Πόλις εἰς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Ἀρκαδίας κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἠλίδος, πρὸ τῶν Ἰωνικῶν Φήγεια, εἶτα δὲ, ὡς ἐλέγεται, μετακτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἢ τῆς ἐγγόνου τοῦ Ἐρυμάνθου (Πaus.

Η, 24, 1), εἰς θάλασσαν πρὸς τὰ ἄνω τῆς κοιλάδος τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ. Ἐπὶ τοῦ Αἰτωλοαχαϊκοῦ πολέμου οἱ Ἀχαιοὶ κατέλαβον αὐτὴν ὡς ὀρμητήριον τῷ δὲ 219 π. Χ. ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. Ἦν δὲ καὶ κέντρον πολλῶν γενικῆς συγκοινωνίας ὁδῶν. Ἐν αὐτῇ ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἐρωςκαίας Ἀφροδίτης καὶ ὁ τάφος τοῦ Ἀλκμαίονος (Πολβ. Δ, 70. — Ἀπλλδ. Γ, 7, 5).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΞΕΙΚΟΝ

THE

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

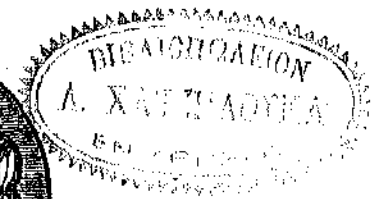
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΚΔΟΣΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1891

ἄλν. (ή), δέρμα μαλλωτόν· ἀλλὰ συνήθως τὰ ἄκρα τοῦ ἱματίου, ἡ παρυφή.

ἄλκωνος (ό), μικρὸς ποταμὸς τῆς Σικελίας, ρέων παρά τῇ πόλει Καμαρίνη (Πινδ. Ὀλ. Α, 25).

ἄλκυρίων, ποιητικῶς ἀντὶ Ἐλρίων. Ἰδ.

ἄλκυρα. Ἰὼν Σπάρτη ἡ ὠβ ἢ ἡ ὠβ ἄ, εἰρηκὴ μετάπλασις τῆς λέξεως οἴη (μόνη, μονάς), ἢ συγγενῆς τοῦ Ὀλη, ἐμφαίνουσα ἀγέλην, ἦν τὸ δέκατον τῆς φυλῆς, ἡ φρατρία, περιλαμβάνουσα ἀνὰ 10 γένη. Ἡ ῥήτρα τοῦ Λυκούργου ἔλεγε «Φυλὰς φυλάξαντα καὶ ὠβὰς ὠβάξαντα τριάκοντα» (Πλουτ. Λυκ. ΣΤ').

ἄλκυραῖοι, εἰς τῶν λαῶν τῆς Ἀρμενίας (Στφ. Βζ).

ἄλκυονος καὶ Ἐλγῆν, κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Ἠσύχιον, ὁ Ἐλκεανός.

ἄλκυονα, ἡ νῆσος τῆς Καλυψοῦς, καθ' Ὅμηρον (Ὀδ. Α, 35, Ε, 244 κλ.), ἔκειτο εἰς τὴν «ὄμφαλόν τῆς θαλάσσης» (Ὀδ. Α, 50), ἀπώτατα εἰς 18 ἡμερῶν ἀπέστειν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Φαιάκων (Καὶ Ὀδ. Η, 244).

ἄλκυονος καὶ Ἐλγῆς, Βοιωτὸς ἀυτόχθων, ἡ υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ, ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Ἐκτῆνων, πρῶτος ἀρχὴς ἐπὶ τῆς Βοιωτίας, ἥτις κατ' αὐτὸν Ἐλγῆς ἐκλήθη

(Παυσ. Θ, 5, 1). Ἐπ' αὐτοῦ κατέκλυσεν ἡ Κιοπαῖς μέρος τῆς Βοιωτίας, τὰ Ἐλγῆς λεγόμενα πεδία, καὶ αὐτοῦ ἐπώνυμοι ἦσαν ἐν Θήβαις αἱ Ἐλγῆσι πύλαι. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δὲ ἐν ταῖς παραδόσεσιν αὐτῶν εἶχον τὸν Ἐλκυον ὡς πατέρα τῆς Ἐλευσίνας καὶ σύζυγον τῆς Δασείρας, θυγατρὸς τοῦ Ἐλκεανοῦ (Παυσ. Α, 38, 7).

ἄλκυρες (ή), νῆσος πρὸ τῶν παραλίων τῆς Καρμανίας, ἔχουσα, ὡς ἐπιστεύετο, τὸν τάφον τοῦ βασιλέως Ἐρύθρα (Διον. Περ. 607. — Στφ. Βζ.).

ἄλκυον, οἰκοδόμημα πρὸς μουσικὰς γυμνάσεις καὶ ἐπιδείξεις. Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχεν ἡδεῖον ἀρχαῖοτάτα, καὶ δεῖτε ἔπεσαν τοῦ Πρατίνου τὰ ξύλινα ἱκρία, πρὶν οἰκοδομηθῆναι λίθινον τὸ Διονυσιακὸν θέατρον, εἰς τοῦτο τὸ ἡδεῖον ἐγένοντο αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις (Ἠσύχ. λξ. — Παυσ. Α, 9), καθ' ὅσον ἀρχαῖοτάτα τὰ δράματα συνίσταντο κυρίως σχεδὸν μόνον ἐκ τῶν χορικῶν ἰσμάτων. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, δεῖτε τὸ δράμα ἔλαβεν ἄλλην ἀνάπτυξιν, καὶ ἠμοδομήθη, κατὰ τὰ πρῶτα στα κἂν αὐτοῦ μέρη, τὸ νέον θέατρον (Vilv. VII, Praef. II.), τότε ἀνήγειραν ὁ Περικλῆς νέον ἡδεῖον, οἰκοδόμημα ἐπιφανέστατον (Στφ. 396), εἰς τὴν θέσιν τοῦ παλαιοῦ, πλησίον τῆς Ἐννεακροῦνος, τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύ-

σου καὶ τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου (Παυσ. Α, 8. 6. 14, 1. 20, 3. — Ξυφ. Ἑλλ. Β, 4.), καὶ, κατὰ Βιτρούβιον (V, 9), ἀριστερώς τοῖς ἐκ τοῦ θεάτρου ἐξερχομένοις, ὡς τὴν θέσιν χαρακτηρίζει καὶ ὁ Ἀνδοκίδης (Ἀποστ. ἐν Σχλ. Ἀροτρ. Ἰππ. 529), ἀρα ὑπὸ τοὺς νοτιανατολικούς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως. Ἐρείπια ἀληθῶς ἐκεῖ μέχρι τοῦδε δὲν εὐρέθησαν, ὅπερ καὶ φυσικόν, διότι τὸ οἰκοδόμημα ἦν ἐξόλιον. Ὁ Περικλῆς τῷ ὄντι μετεχειρίσθη πρὸς αὐτὸ τὰ ἀπὸ τῶν Περσικῶν χρέων ὡς ἱστορικὸν μνημεῖον ἐναποτεθειμένα καὶ φυλαττέμενα ξύλα τῶν ἐχθρικών πλοίων, καὶ ἵνα καταστήσῃ αὐτὰ πῶς χρήσιμα, καὶ διὰ λόγους ἠχητικῶς τὰ ξύλα προτιμήσας τῶν λιθίνων τοίχων. Ἐπὶ τῆς πολιουρίας δὲ τοῦ Σύλλα ἔκαυσε τὸ ἰβριεῖον τοῦτο ὁ Ῥωμαῖος στρατηγός (Παυσ. Α, 20, 3), ἢ μᾶλλον ὁ ἀμυνόμενος Ἀριστίων «ἵνα μὴ ἐτοιμῆς ξύλοις ἔχῃ τὴν ἀκρόπολιν ἐνοχλεῖν» (Ἀππιαν. Μισθ. ΛΗ), ὅπερ ἀποδεικνύει καὶ τὴν ἐγγύτητα τοῦ Ἰβριεῖου εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἐπειδὴ δὲ περὶ μόνον μουσικῶν παραστάσεων ἐν αὐτῷ προῦκται, διὰ τοῦτο φαίνεται ὅτι δὲν ἦσαν, ὡς εἰς τὰ θεάτρα, αἱ ἔδραι ἡμικυκλικῶς διατεθειμέναι ἀπέναντι τῆς σκηνῆς, ἀλλὰ τῶν μουσικῶν πιθανῶς τὴν θέσιν κατεχόντων ἐν τῷ κέντρῳ, αἱ ἔδραι περὶ αὐτοὺς κυκλικῶς κατελάμβανον πᾶν τὸ ἐμβαδόν δι' ὃ ὁ Πλούταρχος (Περικλ. 15) λέγει ὅτι ἦν «πολύεδρον». Ἦν δὲ καὶ «πολύσταλον», ἦτοι πολλοὺς εἶχε λιθίνους κίονας, ἀνέχοντας τὴν ὀροφὴν, ἧτις ἦν ἀπροκλινῆς καὶ κατάντης, ἐκ μιᾶς κορυφῆς πεποιτημένη, ἦτοι κοινωσίδης, ἴσως μὲν, ὡς ἐπίστευον οἱ ἀρχαῖοι, καὶ κατὰ μίμησιν τοῦ σχήματος τῆς τοῦ Σέρφευ σκηνῆς, ἀλλὰ βεβαίως καὶ διὰ τὴν ἀκουστικὴν. Ἰδιόεκα τῆς ὀξείας ταύτης ὀροφῆς, οἱ τότε κωμικοὶ, οἵτινες ἐχλεύαζον τὸν Περικλῆ διὰ τὸ σχῆμα τοῦ κρανίου του ὡς κρηνοκέφαλον, ἔλεγον ὅτι ἔφερον ἀντὶ κράνου τὸ Ἰβριεῖον εἰς τὴν κεφαλῆν. Τὸ πυρποληθὲν δ' ἀνικοδόμησε, κατὰ

σωζομένην ἐπιγραφὴν (Bosch, G. J. N. 357) ὁ βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας Ἀριστοβαρζάνης, ἴσως κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχέδιον. Ὁμοίως καὶ τῶν Παττύρων τὸ Ἰβριεῖον εἶχε «μεγάλην ὀροφὴν» (Welk. Sull. 25). — Καὶ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ἠικοδομοῦντο Ἰβριεῖα ἀλλ' ἡ λέξις ἦν τότε ταυτόσημος τῷ Θεάτρῳ, ὡς τὸ τοῦ Ἡρώδου ἐν Ἀθήναις καὶ Θεάτρον ἐλέγετο καὶ Ἰβριεῖον, καὶ εἶχεν ἀκριβῶς καὶ ἐν ὅλοις καὶ ὡς πρὸς τὰ καθέκαστα τὸν ρυθμὸν θεάτρου Ῥωμαϊκοῦ. Ἡ διάμετρος αὐτοῦ ἐστὶ 248 ἀγγλ. ποδῶν, καὶ ἡ χωρητικότης 8000 θεατῶν. Τὸ τοῦ Περικλέους δ' ἐχρησήμευεν ἐκτάκτως καὶ ὡς δικαστήριον (Ἀροτρ. Σφ. 1104), καὶ εἰς φιλοσόφων συνεντεύξεις καὶ συζητήσεις (Πλούτ. π. Ψυχ. ΙΔ).

Ἰβριεῖον, τῆς λυρικῆς ποιήσεως τὸ κυριώτατον προῖον, τὸ μεταξὺ τοῦ ἔμνου καὶ τοῦ ἄσματος (Ἰδ. Λυρικῆ ποιήσεις).

Ἰβριεῖον, 1) ποτάμιον τῆς Βοιωτίας παρὰ ταῖς Πλαταιαῖς, δύο ἔχον πηγὰς, καὶ μετὰ τοῦ Ἀσωποῦ, εἰς δὲ εἰσβάλλει, ἀποτελοῦν μικρὸν τρίγωνον (Ἡρόδ. Γ, 51. — Παυσ. Θ, 4). — 2) θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ (Ἡρόδ. Αὐτ.).

Ἰβριεῖον (ἦ), χωρίον τῆς Βοιωτίας, μεταξὺ Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλαμενῶν, ἐπὶ Ὀμήρου ἦδη γνωστὸν ὡς κείμενον ἐπὶ ὀμῶν ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Τίλιφωσιον (Ἰλ. Β, 501).

Ἰβριεῖον, θυγάτηρ τοῦ Μαντινέως, γυνὴ τοῦ Ἀθαντος, μήτηρ δὲ τοῦ Προῖτου καὶ Ἀκρῖου (Ἀππλδ. Β, 2, 1).

Ἰβριεῖον, ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ, κατὰ Διόδωρον (Α, 19).

Ἰβριεῖον, θυγατέρας τοῦ Ἰβριεῖου καὶ τῆς Ἰβριεῖας, τετρακισχίλια καθ' Ἰσίδου (Θγ. 361), θαλάσσια θεότητες, παριστάμεναι συνήθως ὡς κατὰ τὸ ἡμῶν κόραι καὶ ἰχθῦς.

Ἰβριεῖον, ὁ μέγας ποταμὸς, ὁ περιρρεῖν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 245). Ἰσὲ αὐτοῦ ἐπήγασαν πάντα τὰ

θαλάσσια ρεύματα, οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ πηγαὶ (Ἰλ. Φ, 190). Ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες ἐξ αὐτοῦ ἀνατέλλουσι, καὶ δύνουσι εἰς αὐτὸν (Ἰλ. Π, 422. Θ, 485. Ε, 6). Καὶ συνρρεῖ μὲν μετὰ τῆς θαλάσσης ἦν ἐγκλειεῖ, ἀλλὰ τὰ κύματα αὐτῶν δὲν συμμιγνυνται. Ποταμὸς εὐρὺς καὶ βαθύς, ὁ πάντων εὐρύτατος, πρρρεῖ ἱσχύως πάντοτε, καὶ εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ, εἰς τῆς γῆς τὰ ἔσχατα πέρατα, οἰκοῖσι λαοὶ εὐδαίμονες καὶ δίκαιοι, καὶ ἕτεροι νοκτεῖ περιεκακαλυμμένοι, ὡς εἰ θεωρεῖταις Λίθιοπος (Ἰλ. Α, 423. Ψ, 205. Ὀδ. Α, 22), καὶ οἱ ὑπὲρ τὸν Ἰβριεῖον, πρὸς δυσμῆς οἰκοῦντες Κιμμέριοι, οἱ οὐδέποτε τὸν ἥλιον βλέποντες (Ἰδ. Α, 14), διότι ἐπέκεινα τοῦ Ἰβριεῖου, δυτικῶς, ἐπικρατεῖ νύξ αἰωνία. Ἰκεῖ δ' εἰσὶ τῆς Περσεφόνης τὰ δώματα καὶ ἡ εἰσοδὸς εἰς τὸν Ἄδην (Ὀδ. Κ, 508), καὶ ἐκεῖ συγχρόνως καὶ τὸ εὐτυχές Πηλοῖον πεδῖον (Ὀδ. Δ, 568). Ὁ Ὀμηρὸς δὲν γνωρίζει οὐδὲ πηγὰς οὐδ' ἐκβολὰς τοῦ Ἰβριεῖου ἀλλ' ὁ Ἡσίοδος (Θ, 282) μνημονεύει τῶν πηγῶν αὐτοῦ. Κατ' αὐτὸν ἡ Σιτύξ ἐστὶν εἰς τῶν βραχιόνων, τὸ δέκατον αὐτοῦ μέρος· τὰ δὲ λοιπὰ μέρη ρέουσι περὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκβάλλουσιν εἰς ταύτην, τὸν κύκλον τῶν συμπληρώσαντα (Θγ. 789). Κατὰ τὸν Ὀμηρὸν ἐστὶ πρόσωπον ὁ Ἰβριεῖος, πατὴρ πάντων τῶν θεῶν, τῶν τε Τυτάνων καὶ τῶν Ὀλυμπίων (Ἰλ. Ε, 201, 246). Τοῦτο ἕνεκα δὲν ἔχει γονεῖς ἀλλὰ παρ' Ἡσίοδου ἐστὶν υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ πρεσβύτερος τῶν Τυτάνων, σύζυγος τῆς Τηθύος καὶ πατὴρ ἐξ αὐτῆς 3000 ποταμῶν καὶ 1000 Ἰβριεῖων (Θγ. 133, 337). Οὐδενὸς τῶν θεῶν ἦν κατώτερος, ἐκτὸς τοῦ Διὸς (Ἰλ. Ε, 244). Καίτοι οὐδαμῶς μετέχων τῆς διοικήσεως τοῦ παντός, ἐπαλάμβανεν ὅμως τῆς μερμηνῆς καὶ ἐπιμελείας τῶν διακούντων θεῶν. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κρόνου ὑπετάγη μὲν εἰς τὸν νέον κυρίαρχον, ἀλλ' ἔμενε πάντων μεμακρυσμένος, καὶ εἰς τὰς συνέλευσεις τῶν θεῶν δὲν προσήρχετο

(Ὀμ. Ἰλ. Υ, 20). — Αἱ Ὀμηρικαὶ ἐπέψεις περὶ Ἰβριεῖου ὡς κοσμικοῦ ποταμοῦ διετηρήθησαν ἐπὶ πολλὸν ἔτι παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ποιηταῖς. Ἐκ τῶν τραγικῶν ὁ Εὐριπίδης πρῶτος τὸν χαρακτηρίζει ὡς θάλασσαν (Ὀρέστ. 1376). Ὁ Ἡρόδοτος (Β, 23, 102. Γ, 115. Δ, 8, 13, 45) θεωρεῖ τὴν ἰδέαν περὶ ποταμοῦ ἀβάσιμον καὶ ἐπίνοιον ποιητῶν, καὶ κηρύττει αὐτὸν πέλαγος τῆς γῆς, εἰς δὲ παρηκολούθησαν αὐτὸν καὶ πάντες οἱ παραδεχόμενοι σφαιροειδὲς τὸ σχῆμα τῆς γῆς, ὡς ὁ Πλάτων (ἐν Τιμ.), καὶ ὁ Ἀριστοτέλης (π. Οὐρ. Β, 14). Ἀπ' Ἀριστοτέλους δ' ἐθεωρεῖτο ὁ Ἰβριεῖος ὡς ἡ ἐξωτερικὴ μεγάλη θάλασσα, εἰς ἀντιθεσιν πρὸς τὴν μεσόγειον. Ἐν γένει ἐξελαμβάνετο ὁ Ἰβριεῖος ὡς κινδυνώδεστος εἰς διάπλουν, ἢ ὡς ἀπλους ἐν γένει, καὶ μέχρι τοῦ μεσαιῶνος ἐπεκράτουν αἱ προλήψεις περὶ διαρκοῦς σκότους, ὑφάλων, διηγεκοῦς νηνεμίας. Ἐκ τοῦ Ἰβριεῖου εἰσρέει ἐκ δυσμῶν ἡ μεσόγειος διὰ τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους δι' ὃς Μελάς (III, 9, 3) καλεῖ αὐτὰς «ἰβριεῖας πύλας», καὶ ἐκλαμβάνει ὅτι εἰς αὐτὸν ἐκβάλλει βορειανατολικῶς ἡ Κασπία θάλασσα, ἣν ὅμως ἦδη ὁ Ἡρόδοτος (Α, 203) περιγράφει ὡς πανταχόθεν περιεκλεισμένην. Μεταγενεστέρας ἀνεγνώριζον διάφορα μέρη τοῦ Ἰβριεῖου, τὸν αἰθιοπικόν, τὸν ἐρυθραϊκόν, τὸν γερμανικόν, τὸν υπερβόρειον, τὸν γαλλικόν, κ. λ. Ὁ Καίσαρ ἀκριβῶς δὲν εἶδει ὄρισμόν τοῦ Ἰβριεῖου, καὶ ὅτε μὲν οὕτω καλεῖ τὸν ἀτλαντικόν (B. G. III, 7), ὅτε δὲ τὸν υπερβόρειον (IV, 10, V).

Ἰβριεῖον, 1) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Ε, 4, 22), πιθανῶς δὲ ὁ αὐτὸς λέγει ἀλλαχοῦ (ΣΤ, Β, 11) Ὀκυλλόν. — 2) Ἰβριεῖος ὁ Λεβριεῖος, φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ἐποχῆς ἀμφιβαλλομένης, γράψας σύγγραμμα «περὶ τῆς τοῦ παντός φύσεως», ἐν ᾧ ὑποστηρίζει τῆς πλάσεως τὴν αἰωνιότητα. Ἡ διάλεκτος αὐτοῦ ἐστὶ δωρικὴ, ἀλλ' ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιό-

της του, και ὑπὸ πολλῶν ἀποδίδεται εἰς τὴν α' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Ἄμελον, πόλις τῆς ἀνω Ἰταλίας, ἐν τῇ ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλία. Νῦν Ἀβιλιάνα.

Ἄμουάλοσ, εἰς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 111).

Ἄμουθόη, θυγάτηρ τοῦ Φόρκου, μία τῶν Ἀρπυιῶν (Ἀπλλδ. Α, 9, 21).

Ἄμουπέτη, 1) μία τῶν Ἀρπυιῶν (Ἡσδ. Θγ. 267). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα Λάμπον, τὸν μνηστήρα αὐτῆς (Ἀπλλ. Β, 1, 4).

Ἄμουπόδη, Ἀρπυια, ἢ αὐτὴ τῆ Ἄμουθόη καὶ Ἄμουπέτη (Ἀπλλδ. Α, 9, 21).

Ἄμουρρόη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Γηθόος (Ὀμ. Ὑμ. Δημ. 420. — Ἡσδ. Θγ. 360). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαριλοῦς, διδαχθεῖσα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν μουσικὴν (Πaus.).

Ἄμενεία, τὸ ὄνομα τῆς αἰγὸς ἣτις ἐθήλασε τὸν Δία (Ἄρατ.).

Ἄμενεία πέτρα, ἢ καρφὴ τοῦ Σκόλλεως ὄρους τῆς Πελοποννήσου, κειμένου εἰς τὰ μεθόρια τῆς Ἀχαΐας καὶ Ἠλίδος (Ὀμ. Ἰλ. Β, 617).

Ἄμενείας, υἱὸς τοῦ Οἰνέως, ἀδελφὸς τοῦ Τυδέως (Ἀπλλδ. Α, 8, 5).

Ἄμενος (ἢ καὶ ὁ), 1) ἀρχία πόλις τῆς Αἰτωλίας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Διολέων, κειμένη δὲ πλησίον τῆς Πλευράϊνος, καὶ ἡ κυριώτερα ἔδρα τῆς ἐκ Κρήτης ὑπὸ τῶν Κουρητῶν εἰσαχθεῖσης κρητικῆς λατρείας τοῦ Διὸς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 639. — Στράβ. Ι, 151). — 2) Πόλις κατὰ τὰ δυτικὰ τῆς Ἀχαΐας, μεταξὺ Πατρῶν καὶ Δύρης, μία ἐκ τῶν δώδεκα τοῦ ἀγαθοῦ δεσμοῦ. Ἰπὶ Στράβωνος ἦδη μόνον εἰσπίπτει (Ἡρδ. Α, 146. — Στράβ. ΙΙ, 386).

Ἄμλῆν, ἀρχαιότατος μυθικὸς αἰετός, συναχόμενος μετὰ τῆς τοῦ Ἀφάλλωνος λατρείας ἐν Δῆλῳ, Δελφοῖς καὶ Κρήτῃ, καὶ προελθὼν,

ὡς ἐπιστεύετο, ἐκ Λυκίας, ἢ ἐκ τῶν Ὑπερβορείων. Ἐν Δῆλῳ διατηροῦντο διάφοροι ὕμνοι αὐτοῦ (Ἡρδ. Α, 35), περιέρχους περιέρχοντες μυθολογικὰς παραδόσεις, καὶ πολλὴν σημασίαν ἔχοντα θεῶν ὀνόματα. Θεωρεῖται ὡς πρῶτος ὕμνογράφος καὶ προφήτης τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ὡς ὁ ἐκινόησας τὸ ἄσμα κατὰ ρυθμὸν ἐπικίν, τὸν τοῦ ἑξαμέτρου.

Ἄμλέαρος (ἢ), νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, εἰς ἀπόστασιν 58 σταδίων δυτικῶς τῆς Πάρου, ἢ νῦν Ἀντίπαρος. Ἀρχαϊότατα ἐδέχθη ἀπεικίαν τῶν Φοινίκων. Πρὸς τὰ βόρεια ἔχει μέγα σπήλαιον κατάκοσμον ὑπὸ παντοειδῶν σταλακτιτῶν, μὴ μνημονευόμενον μὲν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἀλλὰ τοῖς ἀρχαίοις ἤδη γνωστὸν, ὡς ἀποδεικνύουσι σωζόμενα ἐπιγραφαὶ ἐντὸς τῆς εἰσόδου αὐτοῦ (Στράβ. Ι, 485).

Ἄμμάβριος, ἐπιθετὸν ὑφ' ὃ οἱ Χῖοι ἐλάτρευον τὸν Διόνυσον, θύοντες αὐτῷ ἐτησίως καὶ ἓνα ἄνθρωπον (Ὀρφ. Ὑμν. ΙΖ).

Ἄμμάρνης, εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν (Ἄρρ.).

Ἄμξος, ἴδ. Ὀξος.

Ἄμπις, θωρ. ἀντὶ Οὐπίς. ἴδ.

Ἄμπις (ἢ), πόλις τῆς Ἀσσυρίας λίαν ἐμπορικὴ, κειμένη εἰς τὰς εἰσβολὰς τοῦ ποταμοῦ Φόσκου (νῦν Ὀδοῶν) εἰς τὸν Τίγγριν (Ἡρδ. Α, 109. — Ἐνφ. Ἀνθ. Β, 4, 25. — Ἄρρ. Ζ, 7, 6). Ἐν μεταγενεστέραις χρόνοις δὲν γίνεται πλέον αὐτῆς μνηεῖα, καὶ πιθανῶς ἐστὶν ἢ αὐτὴ ἦν ὁ Πιλνίος ἀποκαλεῖ Ἀντιόχειαν (VI, 27). Νῦν εἰσπίπτει εἰς Μιανδιούρ.

Ἄρα, πόλις εἰς τὰ βόρεια κειμένη τῆς Ἰνδικῆς, καὶ κατακτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου (Ἄρρ. Ἀνθ. Α, 27).

Ἄρασι, αἱ θεαὶ τῆς ἐν τῇ φύσει τάξεως, τῶν κανονικῶν τοῦ ἔτους τροπῶν, αἵτινες διὰ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν ἐπιφέρουσι τῶν φυτῶν τὴν ἀῤῥῆσιν καὶ τὴν εὐφορίαν. Παρ' Ὀμήρῳ αἱ θεαὶ αὗται θεοτήτες τῆς ἀνθρώσεως διατελοῦσιν ἐν διγενεαῖς σχέσει μετὰ τοῦ Διὸς, τοῦ ἀρχόντος ἐν οὐρανῷ,

ἢ, καλοῦνται αὐτοῦ θεράπαινοι, καὶ ἀνοίγουσι καὶ κλείουσι τοῦ οὐρανοῦ τὰς πόλεις (Ὀδ. Ω, 344. Ἰλ. Ε, 749). Δὲν λέγει δ' αὐτῶν ὁ Ὀμηρὸς οὐδ' ἀριθμὸν οὐδ' ὀνόματα. Παρ' Ἡσιόδῳ δὲ (Θγ. 901) λέγονται θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, καὶ φέρουσι ὀνόματα Ἐὐνομία, Δίκη καὶ Ἐιρήνη, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἦδη αἱ φυσικαὶ αὐτὰ θεότητες εἶχον προσλάβει ἠθικὴν σημασίαν, τόμον καὶ τάξιν διατηροῦσαι καὶ ἐπιβάλλουσαι ὡς εἰς τὴν φύσιν οὕτω καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τρεῖς ἔλεγον συνήθως τὰς Ἄρας, διότι καὶ τὸ ἔτος τριχῆ κυρίως διήρουν, εἰς ἔαρ, θέρος καὶ χειμῶνα. Μεταγενεστέρως ἐξελαμβάνοντο καὶ τέσσαρες Ἄραι· ἀλλ' ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχαϊότητι πιθανῶς μόνον δύο. Ἐν Ἀθήναις ἐτιμῶντο ἐξ ἀνωτάτων χρόνων, ἢ ἑκατὸν ἔτη, ὡς Ἄρα τοῦ ἔαρος, καὶ ἡ Καραπὼ, Ἄρα τοῦ θέρους. Αἱ θεαὶ δ' αἱ προστατεύουσαι τῶν φυτῶν τὴν ἀνθήσιν καὶ τὴν καρποφορίαν, αὐταὶ τρέφουσι καὶ τὴν ἀνοῦσαν νεολαίαν, καὶ φέρουσι τοὺς καρποὺς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος (Ὀμ. Ἰλ. Φ, 450. — Θεοκρ. ΠΕ, 104). Ἡ τέχνη παρίστην αὐτάς, ὅτε μὲν ἀνά μίαν, ὅτε δ' ἐν συμπλέγματι πάσας ὁμοῦ, ὡς ὠραίας, ἀνθηρὰς νεάνιδας, κοσμευμένας διὰ φυσικῶν προϊόντων τῶν διαφόρων καιρῶν τοῦ ἔτους. Ἐχον δ' ἱερὰ ἐν Ἀθήναις, Κερύνηρ, Ἄρχει καὶ ἀλλοτροῦτ' ἐν Ἀθήναις περιέκλειε βωμὸν τοῦ Ὀρφέου Διονύσου καὶ τῶν Νυμφῶν (Ἀθην. Η, 2), καὶ ἱσως ἐπομένως ἔκειτο ἐπὶ τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν.

Ἄρασιτιοι, τρεῖς ἀδελφοὶ Ῥωμαῖοι πρὸς τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Κουριατίους μονομαχησαντες, δύο ἐξ αὐτῶν φονευθέντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς τρεῖς ἀντιπάλους φονεύσαντες· ὁ δ' ἐπιζήσας Ἄρασιος ἐφόνευσε καὶ τὴν ἀδελφὴν του διότι ἐθρήνησεν ἓνα τῶν Κουριατίων, ὄντα μνηστήρ᾽ αὐτῆς. Κατηγορηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ δήμου, ἠθιμάθη. Ὡς τάφος αὐτῶν θεωρεῖται μνημεῖον σωζόμενον μεταξὺ Ῥώμης καὶ Νεαπόλεως, εἰς τὸ Ἀλβανὸν πεδῖον, καὶ συγιστά-

μενον ἐκ πέντε κωνικῶν πύργων ἐπὶ κυβικῆς βάσεως ἰσταμένον (Διον. Ἀλικ. Γ, 11, 22. — Λίν. Ι, 24—27).

Ἄρασιτιος, καὶ Ὀράσιος (ἴδ.).

Ἄρασιθουα, 1) θυγάτηρ Ἐρεχθίδος, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, καὶ Διογενείας, ἀρπαγεῖσα ὑπὸ τοῦ Βορέως ἐν τελευτῇ κατὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ, 2—3 στάδια κατωτέρω τοῦ Λυκαίου (Πλάτ. Φαῖδρ. 229 b. — Πaus. Α, 19 6. — Cic. ad Att.), ἐνθα οἱ Ἀθηναῖοι ἠγειραν βωμὸν τῷ Βορέῳ. Ἡ δ' Ἄρασιθουα ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ ἐν Θράκῃ υἱὸς τοῦ Ἀργοναύτου Ζήτην καὶ Κάλαιν, καὶ θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ τὴν Χιόνην (Ἡρδ. Ζ, 188). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 48).

Ἄρασιον, (καὶ ὠριον, ὠρρεον), ἀποθήκη ἐνθα ἐφυλάττοντο οἱ ὠριμοὶ καρποὶ· ἠεροδομημένη ἐπὶ ξυλίνων ποδῶν ἢ ταπεινῶν στύλων, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὑγρασίας.

Ἄρασιτοι, ἴδ. ὠρίται.

Ἄρασιος (ὁ), πόλις εἰς τὰ βόρεια κειμένη τῆς Βυβόλιας, παρὰ τὸν ποταμὸν Κάλαντα (νῦν Ξηριάν). Μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον, τῷ 445 π. Χ., ἐπεμφεν ὁ Περικλῆς 2000 κληρούχους εἰς τὴν βόρειον Βυβόλιαν (Θουκ. Α, 114. — Πλούτ. Περ. ΚΓ), οἵτινες ἠνωσαν μετὰ τοῦ Ἄρασιος τὴν γείτονα πόλιν Ἰστίαϊαν, ἐγκαταλείψασαν ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς, καὶ ἔκτοτε ἐκλήθη μὲν καὶ αὐτὴ κοινῶς Ἄρασιος, ἀλλ' ἐπισήμως, καὶ ἐπὶ τῶν νομισμάτων, ἐξηκολούθησε λεγομένη Ἰστίαϊα. Καὶ μέχρι τοῦδε σώζονται κτεῖνη τῶν δύο πλησίον ἀλλήλων κειμένων ἀκροπόλεων, αἵτινες καταδεικνύουσι τὴν διπλῆν πόλιν. Τούτων ἕνεκα τῶν προηγουμένων, τῷ 411, ὅτε αἱ ἄλλαι πόλεις τῆς νήσου ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν, παρέμεινεν αὐταῖς ὁ Ἄρασιος (Θουκ. Η, 95). Μετὰ ταῦτα, ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τῆς Σπάρτης, μετερρουμίσθη ἡ κυβέρνησις τῆς πόλεως ἐπὶ τὸν ὀλιγαρχικώτερον. Ἀπεσπάθη δ' αὖθις ἀπὸ τῆς Σπάρτης τῷ 377 (Ξεφ. Ἑλλ. Ε, 4, 56). Μετα-

γενεστέρως κατέλαβε τὸν Ὀρεὸν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν, καὶ κατόπι, ἐνεκα τῆς θυρότητος αὐτοῦ καὶ τῆς γεωγραφικῆς αὐτοῦ θέσεως, ἠμφισθητήθη πολλάκις μεταξὺ Καστάνδρου καὶ Ἀντιγόνου, καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς μάχας, ὡς καὶ ἐπί τῶν Ῥωμαίων, τῷ 207 (Λίν. XXXVIII, 6). Ὁ Φλαμινῖος ἀπέδωκε καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην ὡς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τῆς Ἑλλάδος, τὸ πρόσχημα τῆς ἐλευθερίας· ἀλλ' ἔκτοτε ἐξηκολούθησεν ἡ παρακμὴ αὐτῆς.

Ἑρητανοὶ, ἰσχυρὸς λαὸς τῆς Ἰταλικῆς Ἰσπανίας, τὰ νοτιοδυτικὰ αὐτῆς κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιτικῆς καὶ τῆς Λουσιτανίας, ἐνθα νῦν ἡ Μάγχα, τ' ἀνατολικὰ τῆς Γρανάδας καὶ τὰ δυτικὰ τῆς Μαυρίας (Πολβ. I, 38. ΙΑ, 20. — Στρεβ. Γ, 152. — Λίν. XXI, 41, XXXV, 7).

Ἑριμγέννης, 1) νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος τῆς γ' ἑκατονταετηρίδος μ.Χ., σύγχρονος τῷ Πλωτίνῳ καὶ διδάσκαλος τοῦ Λογγίνου, διδάξας τῷ πρώτῳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, κατόπι δ' ἐν Ῥώμῃ. Ἐγραψεν ἐν ἄλλοις σχολίαις εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἱμαίου τοῦ Πλάτωνος, ἀλλὰ δὲν φαίνεται διακριθεὶς μεγάλως ὡς συγγραφεὺς. — 2) Εἰς τῶν ἐπισημοτέρων πατέρων τῆς ἐκκλησίας, γεννηθεὶς περὶ τὸ 185 μ.Χ., ὡς φαίνεται, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, κατὰ τὸ 203 ἐκεῖ ὡς κατηχητὴς διαμένων, εἶτα δὲ εἰς Παλαιστίνην ἐκδηθείς, καὶ τῷ 254 εἰς Τύρον ἀποθανών. Ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ εἶχεν ἐπιδοθῆ πολὺ εἰς γραμματικὰς καὶ φιλοσοφικὰς σπουδὰς· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπελήθη μετὰ ζήλου τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅστις καὶ εἰς τὸν πατέρα του Λεωνίδαν ἦτο ἤδη γνωστὸς, καὶ ὑπερμάχησεν αὐτοῦ ἐν 8 βιβλίοις σοφικῶν Colium. Ἐγραψε δὲ καὶ εἰς 4 βιβλία ἕτερον σύγγραμμα «Περὶ ἀρχῶν» (τοῦ χριστιανισμοῦ)· ἀλλ' αὐτοῦ σώζεται μόνον βραχὺ ἀπόσπασμα ἐν Φωτίῳ, καὶ ἕτερα ἅμα μικρὰ τεμάχια, ὡς καὶ λατινικὴ μετάφρασις ὑπὸ Ρουφίνου, γενομένη κατὰ τὸ τέλος τῆς 8' ἑκατονταετηρίδος. Ἐτερον αὐτοῦ ἔργον, ἐντελῶς ἀπολεσθὲν, ἦν τὸ ἐπιγραφόμενον «Στρώματα» ἐν

ῶν, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Κλήμεντος τοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας, παρέθετε χωρία τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους κ.λ. πρὸς ἀπόδειξιν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ δογμάτων.

Ἑρεκῖν καὶ **Ἐρικὸς** (δ), ἐπίσημος παραθαλάσσιος πόλις τῆς Ἑλληνικῆς Ἰλλυρίας, πλησίον τῶν Κεραυνίων ὄρεων. Καὶ αὐτὴ μὲν ἦν ὄχυρά, ὁ δὲ λιμὴν αὐτῆς οὐχὶ λίαν ἀσφαλῆς (Ἡρόδ. Θ, 92. — Caes. B. G. III, 89. — Λίν. XXIV, 40. — Hor. Od. III, 7, 5). Διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Ἑρεῦται, 1) λαὸς ἰνδικῆς καταγωγῆς ἐν Γεδρωσίᾳ, κατὰ τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Καὶ ἐνδύματα μὲν καὶ δ-πλα εἶχον τὰ ἰνδικὰ, οὐχὶ ὁμῶς καὶ τὴν γλῶσσαν (Πλούτ. Ἀλέξ. ΣΣΤ. — Ἀρρ. ΣΤ, 21, 3. 25, 2. — Curt. IX, 10, 6). — 2) Οἱ κάτοικοι τοῦ Ὀρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ (Ἀρστροφ. Εἰρ. 1125. — Θουκ. Η, 95. — Ξεν. Ἑλλ. Η, 4, 57).

Ἑρέων, 1) ποιητικῶς Ὁραίων, μυθώδης περίφημος καὶ ὠραῖος θηρευτὴς (Ὀμ. Ὀδ. Α, 310), υἱὸς τοῦ Ὑρίεως, ἐξ Ὑρίας τῆς Βοιωτίας, ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν καὶ Κανθαίων καλούμενος, καὶ λεγόμενος ἢ υἱὸς τοῦ Προσειδῶνος, ἢ γηγενῆς. Ἦν σύζυγος τῆς Σόδης καὶ πατὴρ τῆς Μενίππης καὶ Μητιόχης. Ἡ Ἥλιος ἠγάσθη αὐτοῦ, δι' ὃ οἱ θεοὶ ὠργίσθησαν, καὶ ἡ Ἄρτεμις τὸν κατετόξευσεν (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 121), ἢ ἄλλως τὸν ἐφόρευσεν ἐν Κρήτῃ, Χίῳ ἢ Δήλῳ, διὰ βέλους ἢ μεγάλου σκορπίου, ἢ κληθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἀγῶνα δίσκου· κατ' ἄλλους δὲ ἠγάπησεν Ὀρπιν τὴν ὀπαδὸν τῆς θεᾶς (Κλ. μ.χ. εἰς Ἄρτμ. 255. — Ἀπλλδ. Α, 4, 1). Καθ' ἕτερον μῦθον, ἐλθὼν εἰς Χίον ἵνα καθαρῶς αὐτὴν ἀπὸ τῶν ἀγρίων θηρίων, ἐμεθύσθη καὶ ἐτυφλώθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς νήσου Οἰνοπίωνος, ὑποπεύσαντος τὰς σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τὴν θυγατέρα του Μερόπην (Ἀπλλδ. Παρθ. Ἑρωτ. Κ). Τὰς Ἠλιόθεας ἐπέδωξε μέχρις οὐ μετεμορφώθησιν εἰς ἀστέρους (Hor. Od. III,

4, 72. — Ov. Fast. V, 493). Καὶ αὐτὸς δὲ μετεμορφώθη εἰς ἀστέρην πλησίον τῶν Ἠλιόθεων (ἴδ. Ἀστέρησιμος). Ἦδη παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Σ, 486. Ὀδ. Ε, 274) ἀπαντᾷτο ὡς ἀστερισμός. Ἀλλαχοῦ, εἰς χωρίον δ' θεωρεῖται μεταγενεστέρως παρεμβληθὲν (Ὀδ. Α, 572), ἢ σκιά αὐτοῦ ἐπιδίδεται εἰς τὴν θήραν ἐπι καὶ ἐν τῇ Ἄδῃ. Ὁ τάφος αὐτοῦ εἰδείνυτο ἐν Ἰανάγγῃ. Ἡ ἰδέα τοῦ μεγάλου θηρευτοῦ προήλθε, φαίνεται, καὶ δὴ ἐν Βοιωτίᾳ, ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀστέρος τούτου πλησίον τοῦ Κυνός. — 2) Ἐκ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐθνηθῶν, ἐξαιρετάθη ἐτυμολογικὸν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον, ὑπὸ τὸν τίτλον «περὶ ἐτυμολογιῶν», ὡς καὶ ἀνθολογίαν ἐξ ἀρχαίων Ἑλληνῶν ποιητῶν. Φαίνεται ὅτι ἐξῆ περιτὰ μέσα τῆς ἐκατονταετηρίδος μ. Χ. εἰδίδασκεν ἐπὶ τινι χρόνῳ ὡς γραμματικὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κακῶς ὑπὸ τινῶν συγγράται μετὰ πιθανῶς συγχρόνου αὐτοῦ ἄλλου γραμματικῶ. Ὀρου ἐκ διλήθου.

Ἑρωλίγιον, πᾶν μηχανήμα δι' οὗ οἱ ἀρχαῖοι ἐμέτρουν τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός. Καὶ τὸ μὲν ὄνομα ἦν τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων τὴν δὲ τοῦ πρώτου μηχανήματος ἐφεύρεσιν ἀποδίδωσιν ὁ Ἡρόδοτος (Β, 107) τοῖς Βαβυλωνίοις, ἄλλοι δὲ (Διογ. Λαέρτ. Η, 1, 3. — Σουῖδ.) εἰς τὸν Ἀναξίμανδρον, καὶ πάλιν ἄλλοι (Plin. II, 16.) εἰς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Ἀναξίμανην, καὶ γινώμονα καλοῦσι τὸ ἐφευρεθῆναι, διαιροῦν τὴν ἡμέραν εἰς 12 ἴσα μέρη. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος διακρίνει μεταξὺ γινώμονος καὶ πλόου. Ὁ γινώμων, ὅστις καὶ στρογγύλον ἐλέγετο, ἦν ῥάβδος κάθετος εἰς τὸν ἥλιον ἐκτεθειμένη, καὶ ἢ σκιά, πίπτουσα εἰς τὴν γῆν, ἐμετροῦτο κατὰ πόδας, καὶ βεβαίως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἦν τὸ μήκος τῶν ποδῶν σεσημειωμένον, ἐξ οὗ καὶ σκιά θηρον ἐκλήθη ἢ διασκευή. (Πολδ. Α, 72. — Ηούχ. λ. Ἐπιτάπουσι σκιά). Τὸ ὕψος τοῦ γινώμονος ἦν συνήθως τοσοῦτον, ὥστε ἡ μακροτέρα αὐτοῦ σκιά, κατὰ τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν τοῦ

ἡλίου, ἦν 12 ποδῶν. Ἐγένετο ὁμῶς χρῆσις καὶ γινώμονων διπλασίως ὑψηλοτέρων, ὥστε ἡ ὄρα τοῦ δείπνου ἦν ἐνίοτε ἢ τῶν εἰκοσι ποδῶν (Ἀθην. Α, 8), ἦτοι περὶ τὴν ἰῶραν πρὸ τῆς δύσεως, τοῦ δὲ λουτροῦ τῶν θ, (Λουκ. Κρον. 17. Οὐαίρ. 9), ἦτοι 1 1/2 ὥραν πρὸ τῆς μεσημβρίας ἢ μετ' αὐτήν. Γινώμων δὲ ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ὠνομάζετο πᾶν εἶδος ἡλιακοῦ ὠρολογίου, καὶ προσέτι καὶ αὐτὴ ἢ κλεψύδρα. Ὁ δὲ πλόος, ὅστις καὶ ἡλιότροπιον ἐλέγετο, ἦν γινώμων ἐντελέστερος, ἴσως καὶ μετακινητός, ἔχων τὴν ῥάβδον καθέτως προσηλωμένην ἐν τῷ λεκανίῳ, ἐφ' ἧς διὰ γραμμῶν ἐσημειοῦντο αἱ 12 ὥραι τῆς ἡμέρας (Ἀλκφρ. Ἐπιστλ. Γ, 4. — Λουκ. Λξφ. 4). Ἡ δὲ κλεψύδρα ἦν ὄργανον δι' οὗ ἐν γένει ἐμέτρων διάρκειαν χρόνου, δοχεῖον μικρὸν ὀπὴν ἔχον εἰς τὸν πυθμένα, δι' ἧς βραδέως καὶ εἰς ὀρισμένον καιρὸν, τὸν αὐτὸν, ἐννοεῖται, πάντοτε, ἐξέρραε τὸ πληροῦν αὐτὴν ὕδωρ. Τοιαῦτα μετεχειρίζοντο εἰς τὰ δικαστήρια πρὸς ὀρισμὸν τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐπετρέπετο εἰς ἕκαστον τῶν διαδίκων καὶ τῶν δικηγόρων τὰ ὀμιλῆναι, ἐξ οὗ καὶ Ἰδωρ (πρῶτον, δεύτερον) ἔλεγον τότε ἐν δικαστηρίοις τὴν ἐπιτρεπομένην διάρκειαν τῆς ἀγορεύσεως, καὶ ὑπῆρχεν ὁ ἀεφ' ὕδωρ δημόσιος ὑπηρέτης, ὁ τῆς κλεψύδρας ἐπιμελούμενος, καὶ «δικαί πρὸς ὕδωρ» ἦσαν αἱ καθ' ἃς ἀπηγγέλλετο ὁ τοιοῦτος προσδιορισμός. Καὶ τότε μὲν ἐπενοήθη αὐτὴ, ἀγνωστον, ἀλλ' ἐπ' Ἀριστοφάνους ἦν ἐν πλήρει χρήσει (Ἀρστροφ. Ἀγρον. 653. Σφ. 93. 627). Ἴνα δὲ καὶ ὡς ὠρολόγια χρησιμεύωσιν αἱ κλεψύδραι, εἶχον ἢ αὐταὶ, ἢ αἱ λεκάναι αἱ δεχόμεναι τὸ ὕδωρ, γραμμὰς ἐμφαινούσας τὴν εἰς 12 διαίρεσιν τῆς ἡμέρας, ἢ καὶ τῆς νυκτός. Ἀλλὰ παρατηρήθη ὅτι ἡ διαφορά τῆς θερμοκρασίας ἐπέφερε διαφορὰν εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐκροῆς (Ἀθην. Ε, 42. — Πλούτ. Αἰτ. φυσ. 7) πρὸ πάντων δ' ὅτι ἡ διαφορά τοῦ μήκους τῶν ἡμερῶν καθίστα τὴν κλεψύδραν ἥκιστα

ἀκριβῆ· διὰ τοῦτο μαρτυρεῖται (Λίν. Ταχ. ΚΒ) ὅτι ἐπανάσαν νὰ χεῖωσιν ἐσωτερικῶς τὴν σφαῖραν δι' ἀλλεπαλλήλων στρωμάτων κηροῦ, ἢ ἀραιοῦντες, ἢ ἀλλοιοῦσι τῆς κλεψύδρας τὴν χωρητικότητα. Περὶ τοῦ Πλάτωνος λέγεται ('Αθήν. Δ, 174) ὅτι εἶχε νυκτερινὴν κλεψύδραν πολυπλόκου κατασκευῆς. Κτη. ἴδιος ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐφεῦρε περὶ τὰ 135 π. Χ. ἀγγειοστάτην μεταρρυθμισιν τῆς κλεψύδρας, καὶ ἦν ἐπιμελῶς ρυθμιζόμενον κατέπιπτε σταλάζον τὸ ὕδωρ καὶ ἐστρεφε δεικτικὴν (ἀγαλμάτιον ἔχον εἰς τὰς χεῖρας βάρδιον, τὰς ἡμέρας δεικνύον καὶ ὅλας τοῦ ἔτους τὰς ὥρας, κεχαραγμένως ἐπὶ κύκλου, ἐφ' οὗ τὸ κέντρον αὐτὸ ἴσταται) (Vitruv. IX 9). Ἦν δ' αὐτὴ ἡ μηχανὴ εἰς ἐξαιρετικὴν χρῆσιν τῶν πλοίων, καὶ εἰς τὴν τῶν δημοσίων μεγάλων οἰκοδομιῶν. Αἱ διαίρεσεις δὲ τῆς ἡμέρας ἤρξαντο ὡς λέγονται μόνον ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν, καὶ οὕτως ἀπαντῶνται καλούμεναι κοινῶς πλέον ἐπὶ Ἰππάρχου, τῷ 150 π. Χ. Τὸ ἐν Ἀθήναις σωζόμενον οἰκοδόμημα Ἀνδρονίκου τοῦ ἐκ τῆς Κυρρήτης (ἴδ.) ἔχει εἰς τὴν ἐκτάγωνον ἐξωτερικὴν αὐτοῦ ἐπιφάνειαν ἐπιτελεσθῆσάντων, πληρῶν τῶν ὀκτῶ κυριωτέρων ἀνέμων, οὓς ἐδείκνυεν ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς περιστρεφόμενος χαλκοῦς Ἰρίτων, προσέτι γραμμὰς δεικνύουσας τὰς ὥρας διὰ χαλκῶν γυμῶν, οἵτινες ἦσαν ἐν τεθειμένῳ εἰς τὰς γωνίας, καὶ οὓς, ἐκλιπόμεναι, ἀποκατέστηρον αὐτοῖς πρὸς τινῶν ἐπιπέδων διασπουδαίας μελέτης ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ Παλάσκας. Ἦν δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἶχε δεξαμενὴν ἐν τῆς πηγῆς (Κλεψύδρας) τῆς ἀκροπόλεως τὸ ὕδωρ δεχομένην, καὶ διὰ μηχανισμοῦ τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς καὶ ἀνηλίων ἡμερῶν δεικνύουσαν.

Ἄρρομῆδων, ὄρος ὑψηλὸν εἰς τὴν νῆσον Κῶ (Θεόφ. Εἰδ. Ζ, 46).

Ἄρρομιάζης, Πέρσης πατὴρ τοῦ Ζωροάστρου (Πλάτ. Ἀλκ. 122).

Ἄρρις, ἡ Ὠρος, θεὸς Αἰγύπτου, ἐν ὁ Ἡρόδοτος (Β, 144, 156) λέγει ὕδν τοῦ

Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἰσιδος, ἀδελφῶν τῆς Ἀρτέμιδος (τῆς αἰγυπτίας Βουβάστιδος), καὶ ταῦτις αὐτὸν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Παικίλοι καὶ ἀπ' ἀλλήλων πολὺ διαφέροντες εἰσὶν οἱ περὶ αὐτοῦ μῦθοι καὶ αἱ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διδόμεναι αὐτοῖς ἐξηγήσεις. Οἱ Ἕλληνας ἐξελάμβανον αὐτὸν ὡς ἰδιαιτέρον τύπον τοῦ θεοῦ τοῦ ἡλίου. Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἕτερος Ὠρος, ὁ νεώτερος, ὁ Ὠρος Ἀρποκράτης, οὗ ἡ λατρεία μετέβη καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας περὶ τὰ τέλη, καὶ εἰς τοὺς Ῥωμαίους. Ἐθεωρεῖτο δ' ὡς υἱὸς καὶ αὐτὸς τοῦ Ὀσίριδος, ἀλλὰ πολὺ θραδύτερον γεννηθεὶς, καὶ ἀσθενικὸς, καὶ ἐξελαμβάνετο ὡς τὸ ἔμβλημα τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου, ἐν ᾧ ὁ πρεσβύτερος Ὠρος ἦν τὸ τοῦ θερινοῦ. Ἐθεωρεῖτο δὲ καὶ ὡς θεὸς τῆς πρωίμου θλαστήσεως, καὶ ἐλέγετο ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Πρίαπον. Πριαπὸς δ' ὡς ἀσθενὲς παιδίον, ἔχον τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα. Διὰ τοῦτο συνεδέετο μετ' αὐτοῦ ἡ ἰδέα τοῦ μυστηρίου, καὶ ἐξελαμβάνετο ὡς θεὸς τῆς σιωπῆς, καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἡ τριαυτὴ ἔποψις συνεχῶς ἀπαντιᾶται. Ὡς θεὸς δὲ τῆς σιγῆς καὶ τοῦ μυστηρίου, ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς ὁ τοῦ οἴκου γενεαιολογίου βίου.

Ἄρροσκόπιον καὶ ὠροσκοπεῖον, τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ οἱ Καλδαῖοι (ἴδ.) καὶ οἱ κατ' αὐτοὺς καλούμενοι γόητες παρατήρουν τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως. Ἦν δὲ παρατηρηθέντα σημεῖα καὶ ὁ τῶν ἀστέρων συνδυασμὸς ἐχαράττοντο πλάγαις εἰς δακτυλίους ἢ πολυτίμους λίθους, καὶ διετηροῦντο ὡς φυλακτήρια.

Ἄρρωπός (ὁ), πόλις ὄχυρὰ καὶ λιμένα ἔχουσα ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, εἰς ἀπόστασιν 60 σταδίων ἀπὸ τῆς ἐν Ἰθάκῃ Ἐρετρίας (Θουκ. Η, 95). Κατ' ἀρχὰς ἦν Βοιωτικὴ, πιθανῶς τῆ Ἰανάγρα προσήκουσα, εἶτα, ὡς εἰκάζεται τῷ 506, κατελήθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (Ἡρόδ. Ε, 77. ΣΥΓ, 100. — Θουκ. Β, 23, Γ, 91. Δ, 96. Ζ, 28. Η, 60), καὶ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μακρὸν οὕτω ἀφορμὴ διενέξεων μεταξὺ Βοιωτῶν καὶ Ἀθηναίων, οἵτινες ἔμειναν τέλει

αὐτῆς κόριοι. Ὁ λιμὴν αὐτῆς, ὅθεν ἐγένετο ἢ εἰς Ἰθάκην διάβασις, ἐκαλεῖτο Δελφίον, καὶ ἔκειτο εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀσωποῦ. Εἰς ἀπόστασιν 1 1/2 ὄρα, νοτιανατολικῶς τοῦ Ἰθρακοῦ ἔκειτο τὸ ἐπίσημον ἱερὸν τῆς χώρας, ὁ ναὸς μετὰ τοῦ μαντείου τοῦ Ἀμφιαράου, καὶ στάδιον ἔνθα πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐτελοῦντο γυμναστικοὶ καὶ μουσικοὶ ἀγῶνες (Πλουτ. Α, 34, 1). ἴδ. Ἀμφιάρως.

Ἄρροσ (τὰ) καὶ Ὠστία (ῆ), λιμὴν τῆς Ἰωνίας μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰθέρους, κατὰ τὸν ἀριστερὸν τοῦ ποταμοῦ βραχίονα, καὶ ἀπὸ τῆς Ἰωνίας διὰ ξηρᾶς ἰσθμῶν λεπτὰ ἀπέχων. Ἰδρύθη δ' ἡ πόλις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγκου Μαρκίου (Λίν. Ι, 33), καὶ ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἐφθασεν εἰς μεγάλην ἀκμὴν. Ὁ Μάριος τὴν κατέστρεψεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀνικοδομήθη λαμπρότερα. Ὅτε ὅμως ὁ αὐτοκράτωρ Κλαύδιος κατασκευάσει καλλίτερον λιμένα εἰς τὸν δεξιὸν τοῦ ποταμοῦ βραχίονα, τότε ἐξέπεσεν ἡ Ὠστία. Ἐρείπια αὐτῆς εἰσὶν παρὰ μικρὰν πολίχνην διατηρήσασαν τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, ἀπέχουσαν ἀπὸ τῆς πόλεως ὑπὸ τῆς ἀμμου (Στράβ. Ε, 219).

Ἄρροσφόρος καὶ Ὀσχοφόρος, βακχικὴ ἐορτὴ τρυγητοῦ, πανηγυρικῶς ἐν Ἀθήναις τῆ 7 πνευματικῆς (Ὀκτώβριον — Νοέμβριον) (Πλούτ. Θησ. ΚΒ). Εἴκοσι νεανία, ἀνά δύο ἐξ ἐκάστης φυλῆς, πρὸς τοῦτο ἐκλεγόμενοι, ἔφερον κλήματα μετὰ σταφυλῶν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἐσταδιοδρόμου ἀπὸ τοῦ ἐν Λίμναις ναοῦ τοῦ Διονύσου εἰς τὸ ἐν Ἰθα-

κῆσιν ἱερὸν τῆς Σκιάδος Ἀθηνᾶς. Οἱ 10 νικήσαντες, ἀνά εἰς ἐξ ἐκάστης φυλῆς, ἐλάμβανον ὡς ἄθλον ἀνά μίαν φιάλην περιέχουσαν τὰ «πενταπλῆα», ἦτοι ποτὸν συγκείμενον ἐκ τῶν κυριωτέρων προϊόντων τοῦ ἔτους, οἴνου, μέλιτος, τυροῦ, ἀλεύρου καὶ ἐλαίου, καὶ προσέτι θεσιν ἐπίτιμον εἰς τὴν ἐπομένην πομπήν. Ἡ ἐορτὴ εἶχε καὶ ἕδοντα χορὸν, οὗ προηγούντο δύο νεανία, ὡς γυναικες ἐνδεδυμένοι, καὶ ἐπέστρεφον ἀπὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς πάλιν εἰς τὸν τοῦ Διονύσου, ἔνθα αἱ Φυταλίδαί εἰδον, μεθ' ὁ εἶπετο τὸ τῆς θυσίας συμπόσιον. Ἦν τελετὴν ταύτην ἐσχέτιζον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τῆς εἰς Κρήτην μεταβάσεως τοῦ Θησέως.

Ἄρροσ (τὰ), αἱ λαβίδες τῶν ἀγγείων. Εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν ὁ Ὀμηρὸς μεταχειρίζεται πάντοτε τὸν Ἰωνικὸν σχηματισμὸν Ὀρῶσ (τὸ).

Ἄρροσγύτης (ὁ), ἰατρικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐνέχεον ὑγρὸν φάρμακον εἰς τὰ ὠτα.

Ἄρροσγλυφός (ῆ) καὶ ὠτὸγλυφον (τὸ), μικρὸν ὄργανον καθαριστικὸν τῶν ὠτίων.

Ἄρροσ, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ τοῦ Ἀλοέως καὶ τῆς Ἰριθαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου (ἴδ. Ἀλευάδαι), μεθ' οὗ ἐδέσμευσε τὸν Ἄρην (Ὀμ. Ἰλ. Ε, 385. Ὀδ. Δ, 305. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἑπειῶν (Ὀμ. Ἰλ. Ο, 518).

Ἄρροσ, 1) ἐπώνυμον Ἀρταξέρξου τοῦ Γ', βασιλέως τῶν Περσῶν (Αἰλ.). — 2) Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς ἐν Ἀσίᾳ, τοῦ Ὠξου παραποτάμιον (Στράβ.). Νῦν Ἐλμίנד, ἢ κατ' ἄλλους Δεβάς.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

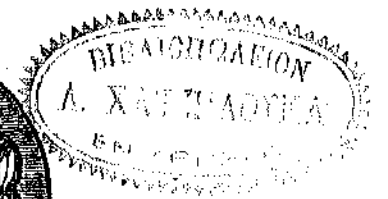
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΚΔΟΣΗ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1891

ΓΠΡΟΣΘΗΚΑΙ

ἀρθροῖδίων τινῶν ἅτινα ἐκρίθησαν ἀναγκαῖα, τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου
ἐκταθέντος ἀπὸ τοῦ I.

A

Ἄβια, μισίακευτα, δηλαδὴ ἀνευ βάμ-
δακος, κυρίως ἐλέγοντο τὰ αἰτία τὰ ἐν
Σπάρτῃ εἰς τὰ ὄρφανά παιδία διδόμενα (Ἄ-
θην. Δ. 143).

Ἄβιαντζς, 1) τὸ μέρος τῆς Ἰβυδίας τὸ
ὅπ' Ἀβάντων ἀρχαῖοτατα κατοικηθὲν (Στρεβ.
I, 445. — Ἀπλλδ. Πδ Δ, 1135. — Εὐρπ.
Πρ. μαιν. 185). — 2) Τὸ μέρος τῆς Θεσ-
σαλίας εἰς ὃ πλανηθέντες ἦλθον οἱ Ἀθαν-
τιες ὅτε ἐπίστρεφον ἐκ τῆς Ἰσθμίας (Πλουσ.).

Ἄγαμέλου πειονή. Ἐν Σπάρτῃ οἱ
Λυκούργιοι νόμοι ἐπέβαλλον τὴν ὑποχρέωσιν
εἰς τοὺς πολίτας νὰ θυμειύωνται εἰς ἄριστον
ἡλικίαν, οἱ μὲν ἄνδρες 30, αἱ δὲ κόραι 16
ἐτῶν· οἱ δὲ μένοντες ἄγαμοι ὑπεβάλλοντο εἰς
μερικὴν ἀτιμίαν, καὶ ἦν ἐστεροῦντο τῶν τοῖς
πρεσβυτέροις ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀποδιδόμενων
τιμῶν, ἀπεκλείοντο τῆς παρουσίας εἰς τὰς
γυμνοπαιδίας, καὶ ἄρειλον, γυμνοὶ ἐν χει-
μῶνι περιόντες τὴν ἀγορὰν, νὰ ψάλλωσιν ἠρ-
θὴν λέγουσαν ὅτι δικαία πάσχουσι, διότι ἀπει-
θεῖσι τοῖς νόμοις (Πλουτ. Λυκ. ΠΒ).

Ἄγθιατες, ἐν Φρυγίᾳ ἐπώνυμον τῆς
Κυβέλης (Στρεβ. I, 3, 95. — Ἡσυχ.), θεωρου-
μένης δὲ καὶ ὡς ἰθάς τινὲς μυστηριώδους θεό-
τητος γεννηθείσης ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Γῆς
(Πλουσ. Ζ, 17, 5). Προσέτι δ' οὕτως ἐκαλεῖτο
καὶ τὸ ὄρος ἐφ' ᾧ ἐτάφη ὁ ἔραστής τῆς Κυ-
βέλης Ἄττις, τὸ νῦν Δίνδαμον.

Ἄγλαστῆς, ὁ ἐφηβὸς Σπαρτιάτης,

ἀπὸ τοῦ 17 ἔτους τῆς ἡλικίας του, καὶ ὁ δὲ ὄν
ἤδη εἰς τὰς ἀγέλας κατατεταγμένος (Ἡσυχ.).

Ἄγλαστος πέτρα, ἐν Ἐλευσίνῃ ἢ
ἐφ' ἧς ἐκάθησεν ἡ Δήμητρα, δουρομένη διὰ
τῆς Περσεφόνης τὴν ἀρπαγὴν. Ἐκαίτο δὲ
παρὰ τῇ κρήνῃ Καλλιρρόῃ (Ὀμ. Ἰγν.
Δημ. 200. — Ἀπλλδ. Α, 5). — Ὑπὸ τῆς
δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις οὕτω καλουμένη θέσις
(Beck. Anecd. gr. 537, 7) βεβαίως παρ' ἐνί-
των Ἐλευσινίων, πιθανῶς τῶ ἐν Ἀγραις,
καὶ Ἰσως ἐπίσης οὐ μακρὰν τῆς Καλλιρρόης.

Ἄγνωστων θεῶν, βωμὸς ἐν Φα-
λήρῳ, τῶ λιμένι Ἀθηνῶν, ἐλέγετο ἰδρυθεὶς
ὑπὸ Ἐπιμενίδου τοῦ Κρητὸς (Ἰδ.), ὅτε ἐκλήθη
ἵνα καθάρῃ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ. Πι-
θανῶς δ' ὁ αὐτὸς οὐ μνημονεύει καὶ ὁ Ἀ-
πόστολος Παῦλος, ὡς τοῦ Ἄγνωστοῦ
Θεοῦ, Ἰσως εἰς Φάληρον τὸ πρῶτον προσορ-
μισθεὶς.

Ἄγνωιν, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νικίου,
πατὴρ τοῦ Θηραμένους, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πα-
λοποννησιακοῦ πολέμου, ἀναικοδαμήσας τὴν
Ἀμφίπολιν, συνεξεστράτευσε μετὰ τοῦ Κλεο-
πόμπου κατὰ τῆς Ποτιδαίας καὶ τῆς Χαλκίδος
ἐν Θράκῃ· ἀλλ' ἀπολέσας ἐκ τοῦ λοιμοῦ περὶ
τοὺς ἡμίσεις τῶν στρατιωτῶν του, ἠναγκάσθη
νὰ ἐπιστρέψῃ (Θουκ. Β, 58). — 2) Τῆρος,
ὑπηρέτων ἐν τῶ στρατῶ τοῦ μεγάλου Ἀλε-
ξάνδρου (Διλ.).

Ἄγνωινίτης, Ἀθηναῖος, δημαγωγὸς

καὶ ῥήτωρ, τὸν Φωκίωνα κατηγορήσας, καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ προκαλέσας. Ἐθνατώθῃ δ' ἐπειτα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετακρηθόντων, τῷ 318 π.Χ.

Ἄγρια ἢ Ἄγρια, χωρίον παρ' Ἀθήναις, πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ, ἔχον ναὸν τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος (Πaus. Α, 19, 7, 14, 1). Ἰδ. καὶ Ἀγέλαστος.

Ἄγρευς, ἐπώνυμον ὄφ' ὃ εἶχεν ὁ Ἀπόλλων ναὸν ἐν Μεγάροις (Πινδ.—Paus.).

Ἄγριεσσα, γυνὴ Κλεομόρου, τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης, μήτηρ τοῦ ἐν Πλαταιαῖς νικήσαντος Πausανίου, μετ' ἠρωϊκοῦ πατριωτισμοῦ πρώτη αὐτῆ θάνατον καταγνοῦσα τοῦ υἱοῦ τῆς ἀποδειχθέντος προδότης τῆς πατρίδος. Κατ' ἄλλους Ἀλκιόα (CORN. NEP. Paus.—Πλουτ.—Διόδ.).

Ἀθάμικς, 1) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις (Ὀμ. Ἰσιδ.), ἐπιθετὸν κυρίως τοῦ χαλκοῦ καὶ ἄλλων μετάλλων, δηλοῦν ὁ σκληρὸς, ὁ ἀλύγιστος. Μόνον μεταγενεστέρως ὁ πολέμιος λῆθος.—2) Ποταμὸς τῆς Ἰνδοῦ (Πτλμ.).—3) εἰς τῶν ἐπισήμων Ἰσθίων, υἱὸς Δισίου (Ἰλ. N, 560).

Ἀθριανούπολις, πόλις ἐν Θράκη, ἐπὶ τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ, πρὶν καλουμένη Ὀρεστιάς.

Ἀθρία καὶ Ἀθριατικὸς κόλπος, ἢ θάλασσα ἢ μεταξὺ τῆς Ἠπειροῦ καὶ τῆς Ἰταλίας (Ἠρδ. Α, 163.—Στρβ.).

Ἀζηνεῖα, δῆμος τῆς Ἰπποβοωντίδος φυλῆς ἐν Ἀττικῇ, πρὸς τῷ Σουνίῳ (Ἀρπκρ.—Στρ. Βζ.).

Ἀζωσταί, ἐλέγοντο αἱ νέαι Σπαρτιάτιδες, αἱ εἰς τὰ γυμνάσια φέρουσαι τὸ χιτῶνιον αὐτῶν ἀνευ ζώνης.

Ἀθηναΐδας, ἐκ Τραχίνος, φονεύσας τὸν ἐν Θερμοπύλαις προδόντα τὴν Ἑλλάδα Ἐφιάλτην, καὶ μεγάλως τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων (Ἠρδ. Ζ, 213).

Ἀγαυός, 1) ἐπιθετὸν τοῦ Πασειδῶνος, ἔχον τὴν αὐτὴν παραγωγὴν ὡς καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, συνήθως δ' ἀποδιδόμενον

εἰς τὴν αἰολικὴν πόλιν Αἰγᾶς, ἱερὰν τῷ Ποσειδῶνι, δι' ὃν ἐξ ἐναντίας αὐτῆ ἐδόθη τὸ ὄνομα.—2) Ποταμὸς τῆς νήσου Κερκύρας (Ἀπλλν. Ἠρδ. 541).

Ἀγεσσαί πύλαι τῶν Ἀθηναίων, κατὰ τὰ νοτιανατολικά τῆς πόλεως πρὸς τῷ Δελφινίῳ (Πλουτ. Θησ. ΙΒ), ἐνθα πιθανῶς ἦν καὶ τὸ Αἰγεῖον ἱερὸν (Ἀρπκρ.—Σουῖδ.).

Ἀγεσσάει, γένος τι ἐν Σπάρτῃ, κληθὲν κατ' Αἰγᾶς, τὸν υἱὸν τοῦ Οἰολόκου καὶ ἔγγονον τοῦ Θῆρα (Ἠρδ. Δ, 149) καὶ ἕτερον γένος ἐν Θήβαις (Πινδ.).

Ἀγεστρία, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀχαιίας ἐν Πελοποννήσῳ. Ἦ πρὸς τὸν κορινθιακὸν κόλπον παραλία αὐτῆς χώρα ἐλέγετο Ὑπερσηση (Στρβ.Θ.—Στρ.Βζ.—Πολδ.).

Ἀγεστοί, Αἰγέστοι, Σεγέστη, πόλις εἰς τὰ βορειανατολικά τῆς Σικελίας, πλησίον τοῦ ὄρους Ἐρυκος, κτίσμα τοῦ Αἰγείου (Θουκ. Ζ.—Διόδ. ΙΒ, 6.—Στρβ.).

Ἀγνη, θυγάτηρ τοῦ Ἰλίου, μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἑλικῆς ἀναθρήσασα τὸν Δία βρέφος, καὶ εἶτα μετ' ἐξέφυγας ταχθεῖσα μεταξὺ τῶν ἀστέρων (Hygin).

Ἀγνηῆς, μία τῶν δέκα ἄττικῶν φυλῶν, κληθεῖσα κατὰ τὸν Αἰγᾶ (Πaus.)

Ἀγριαλός, ἀρχαιοτάτη ἢ παραλία τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ μέχρι τῆς Ἠλίδος, δῆθεν κατ' Αἰγιαλέα, τὸν υἱὸν τοῦ Ἰνάχου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 575), καὶ ἢ ἐν αὐτῇ πόλις, ἢ εἶτα Σικυῶν κληθεῖσα.

Ἀγριλία, 1) χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλῆν. Ἐπηγοῦντο αὐτοῦ τὰ σῦκα (Θεόκρ. Ἠιδ. Α, 446.—Στρ. Βζ.).—2) Νησιδίων μεταξὺ Κρήτης καὶ Κυθῆρων (Πλουτ.—Δυσ. Πργ. 499), τὸ νῦν Τσεριγότον.

Ἀγρίλειψ (ἦ), χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, ἢ νησιδίων μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἠπειροῦ (Ὀμ. Ἰλ. Β, 633). Κατὰ τινάς, ἐπιθετὸν.

Ἀγέπειν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ Αἰγῆς τῆς γυναικὸς τοῦ Πανός (Ἀπλλδ. Δ, 6). Ἐταυ-

τίετο ὑπὸ Ῥωμαίων μετὰ τοῦ παρ' αὐτοῖς Σίλλανου.

Ἀγίσθενα (τὰ), πόλις τῆς Μεγαρίδος, βορείως τῶν Παγῶν (Πaus. Α, 44.—Στρ. Βζ.), ὃν ἐρείπια σώζονται πιθανῶς.

Ἀγίσθευς, 1) ταῦτ' ἐπὶ Ἄδης (Ἰδ.), Ἠσδ. Θγ. 913.—2) Βασιλεὺς τῶν Μελοσῶν ἐν Ἠπειρῷ. Ὁ Θεσεὺς καὶ Πειρίθους, θελήσαντες ν' ἀρπάσωσι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Περσεφόνην, ἐρρίφθησαν εἰς σκοτεινὴν καίπολυχρήνιον φυλακὴν (Πλουτ. Θησ. ΔΑ.).

Ἀθουαί, ἐπιθετὸν ὄφ' ὃ ἡ Ἀθηναῖα ἐλατρεῖτο ἰδίως ἐν Μεγάροις (Πaus. Α, 5).

Ἀγκλίων ἢ Ἀγκλίων, τὸ δημόσιον αὐσιεῖον τῶν Σπαρτιατῶν, ἄκρας ἐν λιτότητος (Ἀθῆν. Δ, 140).

Ἀξίωνη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων τῇ Κεκροπίδι φυλῇ, χωρίον παραθαλάσσιον εὐ μακρὰν τῶν Ἀθηναίων, πλησίον τῶν Ἀλκίων, ἔχον καὶ αὐτὸ ἀλικίας, τὰς Αἰξωνίδας ἀλάς (Στρ. Βζ.). Οἱ Αἰξωνεῖς ἐλέγοντο φιλοσκόρμονες (Πλάτ. Ἀγ. 19).

Ἀετῆς ἢ Ἀετῆς, ἐν Σπάρτῃ ὁ ναυαῖς ὃ ὑπὸ πρεσβυτέρου εἰς τὸν βίον ὀδηγούμενος καὶ ἀνατρεφόμενος. Οὗτος δὲ ἐλέγετο, ὡς πρὸς τὸν Ἀίτην, εἰσπνήλας (Θουκ. ΠΠ, 14.—Ἐτυμ. κλ.). Αἰδ' εἰς τὰς αὐτὰς σχέσεις διατελοῦσαι κῆραι, ἐλέγοντο αἰτιαί (Πλουτ. Λυκ. ΙΙ).

Ἀκάμαντες, μία τῶν δέκα ἄττικῶν φυλῶν, κληθεῖσα κατ' Ἀκάμαντα θ, υἱὸν τοῦ Θεσπείου (Θουκ. Δ, 118).

Ἀκαστορέτιαι, γένος ἱερὸν ἐν Ἀργαί, ἐξ οὗ ἐλαμβάνοντο ἐκεῖ αἱ ἱέρειαι τῆς Ἠελλάδος (Καλλίμ. Ἦγν. Παλλ. 34).

Ἀκαστοῖα ἢ Ἀκαστοῖα, τραγηδοποιὸς ἐν Ἀθήναις, ὃ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους κολλᾶται καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Σάκας χλευαζόμενος, διότι δὲν ἦν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς (Στρ. 1216. Ὀρν. 31).

Ἀκισμῆαι, ἐν Κρήτῃ ἢ πολιτικὴ κατάστασις ἐσάκις ἐκ στάσεως κατηγοροῦντο οἱ ἄρχοντες οἱ λεγόμενοι Κόσμοι (Ἐφοροι.) (Ἀρχ. ἀνε. λ. Ρ. ΠΑΡΚΛΗΝ ΤΟΜ. Ν').

Ἀκουμένος, γνωστὸς ἰατρός ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους (Πλάτ.).

Ἀλκυονών, ὄρος τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, φέρον τὴν πόλιν Ἀλβαν (Στρβ. Ε).

Ἀλθένης, 1) Πλατωνικὸς φιλόσοφος ἐπὶ Γαληνοῦ, γράφας εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς Πλατωνικοὺς διαλόγους (Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Γ. Β. σλ. 42).—2) Ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κορνήλιου ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τῶν στρατευμάτων Καίσαρ ἐν Γαλλίᾳ καὶ Βρετανίᾳ (Ἡρωδιαν.).

Ἀλκαί. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἐπρωμθεύοντο τὸ ἄλας, ἢ ὄρυκτον, ἢ ἐκ βουστῶν (τῆς θαλάσσης, τελμάτων, ἀλατούχων πηγῶν), καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ κατηγορία, ἧτις ἦν ἐν Ἑλλάδι ἢ συνεχεστάτη, εἶτα διὰ ζέσεως (Pl. XXXI, 1, 39), εἶτα δι' ἐξατμίσεως εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὰ ἀλοπήγια, παράγοντα ἄλας πεπτόν. Τοιαῦτα ἦσαν ἐν Ἀττικῇ τὸ Ἀλπίδον, νοτίως τῶν Ἀθηναίων, αἱ Ἀλαί Αἰξωνίδες εἰς τὴν νοτιανατολικὴν παραλίαν, αἱ Ἀλαί Ἀρραφηνίδες πρὸς τῷ Μαραθῶνι ἐν Τροιζηνίᾳ αἱ Ἀλυαί κλ. καὶ Σαλίνας (Ἀλκιαί), ὀνομάζοντο μεταγενεστέρως διάφοροι πόλεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κόσμου, ἐν Ἰταλίᾳ, Γαλλίᾳ, Βρετανίᾳ, Δακίᾳ (αἱ νῦν Ὀκναί). Ἐν Ῥώμῃ ἢ πόλεις τοῦ ἄλατος ἐξεμισθοῦτο, δι' ὃ τὸ ἄλας εἶχεν ὑπερτιμῆθῃ. ἦτα (μετὰ τοῦ Πωρήνου τὴν ὑποχώρησιν), ἡ γερουσία ἀνεδείχθη δημοτικὴ, ψηφίσασα τὸ μονοπώλιον τοῦ ἄλατος ὑπὸ τοῦ δημοσίου, καὶ τὸν καταβιδασμὸν τῆς τιμῆς αὐτοῦ (Livy. II, 9). Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲ ἦσαν αἱ ἀλικαί, αἱ ὄρυκται κυρίως, δημόσια κτήματα.

Ἀλκιμέτων, 1) Υἱὸς Λαέρκου, στρατηγὸς τῶν Μυρμιδόνων εἰς Τροίαν (Ὀμ. Ἰλ. II, 197).—2) Ἐκθεὶς εἰς ὄρος εἰς βορὰν τῶν Θηρίων τὴν θυγατέρα τοῦ Φιλλόνην, ὡς γεννήσασαν παῖδον ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Πaus. II, 12).—3) Ὀλυμπιονίκης (Πινδ. Ὀλ. Η).

Ἀλκιμος, Ἰθακήσιος, πατήρ τοῦ Μέντορος (Ὀμ.).—2) Φίλος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν

τῶν Μυρμιδόνων (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 392). — 3) Τὸ ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον κατὰ τὴν εἰσόδον τοῦ λιμένος τοῦ Πειραιῶς, τὸ ἔχον τὸν τάφον τοῦ Θεμιστοκλέους (Πλούτ. Θμιστκλ. ΔΒ).

Ἀλτιμος, ἀρχαῖος γλύπτης ἐν Αἰγί- νῃ (Rang. Ant. Hell. I, αρ. 33).

Ἀμαζόνειον, ἐν Ἀθήναις, ὁ λόφος τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου (Πλούτ. Θῆσ. ΚΖ. — Ραγκ. Ἀπαντ. Γ. ΙΗ, Τπγρ. ἈΘ. Σλ. 159—160).

Ἀμαζόνες στήλη, μνήμα τῆς Ἀμαζόνος Ἀντιόπης, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀπὸ Φαλή- ρου εἰς Ἀθήνας, παρὰ τῇ ναῖ τῷ Ὀλυμ- πῆϊ Δίδω (Πaus. Α, 1, 2. — Πλούτ. Θῆσ. ΚΖ).

Ἀμαρυνθος (ἡ), 1) κόμη τῆς νήσου Ἰθάκης, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀμαρυνθίας ἢ Ἀμαρουσίας Ἀρτέμιδος, οὗ ἀφιδρυμα ὑπῆρχε καὶ εἰς τὸ Ἄθμονον τῆς Ἀττικῆς (νῦν Ἀμα- ρουσιον). (Στρβ.—Πaus.). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἄλφειον (Στρβ.). — 3) Εἷς τῶν 50 κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος (Ἀπλλδ. Γ, 4, 4).

Ἀμενέας, Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Δισχύλου, ἀριστεύσας εἰς τὴν ἐν Σα- λαμῖνι ναυμαχίαν (Ἡρόδ. II, 84).

Ἀμπέτταρες, παρὰ Σπαρτιάταις οἱ Ἕλλητες ὡς παρακολουθοῦντες τοὺς κυρίους αὐτῶν εἰς τὰς μάχας. Ἡ λέξις ἐσθμιαίνεν ἀ μ φ σ τ ἄ ν τ ε ς (Ἡσὺχ.).

Ἀμύκλας, 1) υἱὸς τοῦ Λακεδαιμόνος καὶ τῆς Σπάρτης, βασιλεὺς τῆς Λακωνίας, σύζυγος Διομήδης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Λα- κίθου, καὶ πατὴρ τοῦ Κυνόρτα, Ἰακίνθου καὶ Λεανείρας, τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀρκάδος· κτίστης τῆς πόλεως Ἀμυκλῶν (Ἀπλλδ. Β, 9, 1. 10, 3). — 2) ἢ Ἀμυκλας, ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος (Διογ. Λαρ.—Αἰλ. Α. Γ, 19).

Ἀμφιάλη, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ ἐπεραιώοντο εἰς τὴν ἀπέναντι κειμέ- νην Σαλαμίνα (Στρβ.).

Ἀμφιάλοσ, υἱὸς τοῦ Πολυνήου, εἰς τῶν Φαίάκων (Ὀμ. Ὀδ. Θ. 114).

Ἀμφιάναξ, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, φιλοξενήσας τὸν Πρωτόν ἐκδιωχθέντα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀκριάου, καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Ἀ ν τ ε ι α ν (Ἀπλλδ. Β, 2, 1).

Ἀνδραῦς, 1) υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ, ἐλ- θὼν ἐκ Θεσσαλίας εἰς Ὀρχομενὸν τῆς Βοιω- τίας, ἀπεκάλεσε τὴν περίεχ χώραν Ἀνδρηίδα (Διοδ. Ε, 8. Πaus.). — 2) Πρώπακτος τοῦ Κλεισθένου, τυράννου τῆς Σικυδῶνος (Ἡρόδ. ΣΤ, 126).

Ἀνθεα, 1) θυγάτηρ τοῦ Θεσπιῶ (Ἀπλλδ. Β, 7, 8). — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔπειτα Θουρία κληθεῖσα (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 151). — 3) Μία τῶν τριῶν ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀχαΐας, ἐξ ὧν συνε- στησαν εἰτα αἱ Πάτραι (Στρ. ΒΚ.). — 4) καὶ Ἀ ν θ η, πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας (Ἡρόδ. Ἀσπ. 381. 474).

Ἀνθεστηριέδες, ἐν Ῥόδῳ ἐλέγοντο αἱ πρὸς γάμον ὄριμοι κόραι (Ἡσὺχ.).

Ἀνθυπωμοσία, ἐν Ἀθήναις ὁ ὄρκος ὃν εἰδὲ τις εἰς τὸ δικαστήριον προσβάλλων ὡς ἀστηρίκτους τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἀντιδίκου ὑπὲρ ἀναβολῆς τῆς δίκης (Δμοθ. κ. Ὀλυμπδ. 1174).

Ἀνιγρῖτις, ποταμὸς τῆς Τριφυλίας ἐν Πελοποννήσῳ, πηγάζων ἐκ τοῦ Λαπιθαίου ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου, καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θά- λασσαν παρὰ τῇ Σαμικῷ, ἐνθα ὑπῆρχε σπήλαιον ἱερὸν τῶν Ἀ ν ι γ ρ ῖ δ ω ν ν υ μ- φ ῶ ν, εἰς θεραπείαν χρησιμεῦον τῶν λει- χηνιῶντων (Στρβ.). Πιθανῶς τοῦ Ὀμήρου ὁ Μενυήτις.

Ἀνταγόρας, Ῥόδιος ποιητὴς, γρά- φας ἔπος ἐπιγραφόμενον «Θηβαῖς» τῇ γ' ἑκατονταετηρίδι π. Χ. (Αἰλ.).

Ἀντήνωρ, ἐν Τρωάδι, υἱὸς τοῦ Δι- ούτου καὶ τῆς Κλεομένηστρας, σύζυγος τῆς Θεανούς, πατὴρ ἐξ υἱῶν, εἰς τῶν ἐμφρονα- στέρων αὐλικῶν τοῦ Πριάμου, φιλοξενήσας τὸν Ὀδυσσεῖα ἔτε ἤλθε πρέσβυς ἵνα ζητήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλένης, καὶ πάντοτε τὴν

ἀπόδοσιν ταύτην συμβουλεύειν, δι' ἃ καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῆς ἀλώσεως καὶ καταστρο- φῆς τῆς Τρωάδος ἐρείσθησαν τῆς οἰκίας αὐ- τοῦ. Μετάκρησε δ' εἰς Αἰθῶνα, ἢ εἰς τὴν ἀνω Ἰταλίαν μετ' Ἐνεπῶν ἐκ Παφλαγονίας καὶ ἐκτίσσε τὴν πόλιν Ἰθάκου (Στρβ. III, 13, 5).

Ἀντίκλεια, 1) θυγάτηρ Αὐτολόχου, σύζυγος τοῦ Λαέρτρου, μήτηρ τοῦ Ὀδυσσεῦς, ἀποθανούσα πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτοῦ ἐκ τῆς Τροίας ἐκ θλίψεως διὰ τὴν ἀπουσίαν του (Ὀμ. Ἰδ. Α, 85). — 2) Μήτηρ τοῦ Περι- φῆτου ἐκ τοῦ Πηλείου (Ἀπλλδ. Γ, 26).

Ἀντιμυχέτης, εἰς τῶν ἀρχιτεκτό- νων οἰτινες, ἐντολῇ τοῦ Πεισιστράτου, ἤρ- ξαντο τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις.

Ἀντινείη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ηελίου, ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀπατηθεῖσα καὶ μετὰ τῆς ἀδελ- φῆς αὐτῆς Ἀστερπείας τὸν γέροντα πα- τέρα των καταμελίσασαι ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ὁ ἀνεύθυν αὐτῶν διωχθεῖσα δ' Ἰπαιτα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἀκάστου, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀποθανούσα ἐν δυστυχίᾳ (Πaus.). — 2) Θυ- γάτηρ τοῦ Κηφέως, ἔγγονος τοῦ Ἀλαοῦ, ἔχουσα βιωμὴν ἐν Μαντινείᾳ τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῇ Θεάτρῳ (Πaus. II, 8, 9). — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πηρώως ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Παλαίμωνος ἐκ τοῦ Ἡρακλέους (Ἀπλλδ. II, 7, 8).

Ἀντιμυχίς, μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

Ἀντιφάνης, Ῥόδιος ποιητὴς τῆς μέ- σης κωμῆδας, ζήσας περὶ τὰ 330 π. Χ.

Ἀντώνιος, 1) Ἐπικούριος φιλόσοφος καὶ ἱατρὸς ἀγγελοῦ τοῦ Γαλιναῦ. — 2) Ἰδ. Ἀ ν τ ῶ ν ι ο ς.

Ἀπάγελοι, ἐλέγοντο οἱ παῖδες ἐν Σπάρτῃ μέχρι τοῦ 17 ἔτους τῆς ἡλικίας, ὡς μὴ εἴη εἰς τὰς ἀγέλας καταταγαμένοι.

Ἀπατουρία, ἐπίθετον τῆς Ἀφροδί- της, ἀποδιδόμενον εἰς τὴν ἀ π ἄ τ η ν δι' ἧς δέθαν εἰλησε πολλοὺς Γίγαντας εἰς ἐν σπή-

λαιον, εἰς δ κρυπτόμενος ὁ Ἡρακλῆς τοὺς ἐφόνευσε (Στρβ. ΙΑ).

Ἀπλάξ, Ὀύτως ἐλέγοντο αἱ ἐμβάδες ἃς ἐφόνευον οἱ Σπαρτιάται.

Ἀπόδρομοι, παρὰ Σπαρτιάταις οἱ νέοι πρὸ τοῦ 17 ἔτους, ὡς μὴ μετέχοντες ἐτι τῶν Γυμνασίων, ἄτινα καὶ δ ρ ὀ μ ο ι ἐν Σπάρτῃ ἐλέγοντο.

Ἀπολλωνέτις, 1) Ἀθηναῖος, ἀρχη- γὸς τοῦ ἱππικοῦ ἐν Ὀλύμπῳ, κατηγορηθεὶς πρὸς τὸν Φίλιππον, καὶ ἐξορισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ (Δμοθ. Φιλ. Γ). — 2) Ἐκ Καρδίας, πόλεως τῆς Θράκης, ὁπαδὸς τοῦ Φιλίππου (Δμοθ). — 3) Χίος, μετὰ τοῦ Ἀθηναγόρου ἐκλε- χθεὶς ὑπὸ Φαρναβάζου διοικητῆς τῆς νήσου Χίου, πολεμοῦσας κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 4) Σμυρναῖος ποιητὴς ἐπὶ Καίσαρος. Σώ- ζονται ἐπιγράμματα τινα αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀν- θολογίᾳ.

Ἀπτεία, ὁδὸς, ἢ φέρουσα ἀπὸ τῆς Ῥώ- μης εἰς τὴν Καπύην.

Ἀπτεανός, Ἀλεξάνδρου τῆς β' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἀ- θριανοῦ, γράφας Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἀπτερος, ἢ Νίκη ἐν Ἀθήναις, ὡς καταθεῖσα ἐκεῖ τὰ πτερά της καὶ μὴ ἐκείθεν πλέον ἀφίπταμένη.

Ἀραβία, γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, μήτηρ πενήτηντα υἱῶν (Ἀπλλδ. Β, I, 5).

Ἀραξὸς (ὁ), ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας πρὸς τῇ Ἠλίδι (Πολδ.).

Ἀραχθός, ποταμὸς τῆς Ἠπείρου, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀμφρακικὸν κόλπον (Πολδ.) Νῦν ποτ. τῆς Ἀρτης.

Ἀραχναεὶον ὄρος, τῆς Ἀργολίδος, μεταξὺ Τίρυνθος καὶ Ἐκιδάου (Διογλ. Ἀγμ. 319.—Πaus.).

Ἀράχνη, θυγάτηρ τοῦ Ἰδμονος, διδα- χθεῖσα ὑπὸ τῆς (Ἐργάνης) Ἀθηνᾶς τὴν ὑ- φαντικὴν, καὶ τοσοῦτον ἐκαρθεῖσα, ὥστε νὰ θελήσῃ ν' ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὴν θεᾶν, ἦτις τὴν μετεμάρρωσεν εἰς τὸ ὑφαντικὸν ζῶριον (Δμοθ.—Ὀν.).

Ἀργαίεις, μία τῶν τεσσάρων φυλῶν τῆς ἀρχαιοτάτης Ἰωνικῆς διαιρέσεως τοῦ ἀττικοῦ λαοῦ, ἡ ἐργατικὴ (Πλούτ. Σδλ. ΚΓ).

Ἀργαὶοὶ λίθοι, δύο φυσικοὶ καὶ ἀκατέργαστοι βράχοι ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν Ἀθήναις, χρησιμεύοντες ὡς ἔδραι τῶν δικαίων (Παυσ. Δ, 26, ἐνθα ἐσφαλμένως ἀνεγνώσκτο ἀργυροί).

Ἀρήγων, ζωγράφος, οὐ ὠραῖαι εἰκόνες ὑπῆρχον ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀλφειοειδῆς Ἀρτέμιδος (Στράβ. Η, 343).

Ἀρήτη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ῥηξίνορος, γυνὴ τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φινίκων, φιλοξενήσασα τὸν Ὀδυσσεύα (Ὀμ. Ὀδ. Θ, 54). — 2) θυγάτηρ τοῦ Δίονος ἐν Σικελίᾳ (Αἰλ. Η. Γ. ΙΒ, 47).

Ἀριβαίως, νόθος ἀδελφὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἐξ ὀρχηστρίδος τινὸς Φιλίνης, βασιλεύσας ἐξ ἔτη ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ εἶτα σφαγείς ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Ἀριστομάχη, ἀδελφὴ τοῦ Δίονος, ἦν Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος, τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ἐνυμφεύθη ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν καὶ τὴν Δωρίδα, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχε θυγατέρα τὴν Ἀρστέην (Πλούτ. ΔΙ. — Αἰλ. Η. Γ. ΙΒ).

Ἀρική, 1) θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος, ἀδελφῆ τῆς Ἰριδος, συμπολεμήσασα μετὰ τῶν Τιτάνων κατὰ τὸν Θεῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Ἄδην κατακραυωθεῖσα (Πτολ. Ἡραϊστ. ΣΤ). — 2) Πόλις τῆς Φοινίκης παρὰ τὸ ὄρος Λίβανον, θείας τιμῆς ἀποδίδουσα εἰς τὸν Αἴγυπτον, καὶ Καισάρεια παρὰ Λιβάνῳ μετονομασθεῖσα (Στράβ. ΒΖ).

Ἀρμάγιος, Γερμανὸς πολεμιστῆς, θελήσας, ἐπὶ Ἀγούστου, νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ζυγοῦ (Στράβ.).

Ἀροάνια ὄρη, ὄψηλὰ καὶ ἀπότομα τῆς Ἀρκαδίας, ἐν οἷς πηγάζει καὶ καταρρέει ἡ Στρέϊς· καὶ δι' αὐτῶν μικρὸς ποταμὸς Ἀροάνιος (Παυσ.).

Ἀρόνη, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀχαιίας,

ἡ εἶτα Πάτραι μετακληθεῖσα (Στράβ. ΒΖ). Κατ' αὐτὴν Ἀροεὺς ὁ ἱερὸν ἐκεῖ ἔχων Διόνυσος (Παυσ. Ζ, 21, 18).

Ἀρταλύκη, θυγάτηρ τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Ἐπικαστῆς, τὸν ἀδελφὸν τῆς σφάξασα καὶ εἰς τὸν πατέρα τῆς εἰς βροδίῳν προσαγαγοῦσα, εἰς πτηνὸν δὲ μεταμορφωθείσα (Παρθέν.).

Ἀρταξέρξης, καὶ Ἀρτοξέρξης, ὄνομα Περσῶν βασιλέων σημαῖον αὐτὸ μέγας Ἀρξίος (Ἡρόδ. ΣΤ, 98). 1) ὁ Μακρόχειρ, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Σέρξου, τῷ 465 π.Χ. (Διόδ. ΙΑ, 69). Τῷ 462, ἐπανέστησαν κατ' αὐτοῦ οἱ Αἰγύπτιοι μετὰ τῶν Διότων, ἐπικουρίᾳ καὶ τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ὑπὸ τὸν Κίμωνα, τῷ 449, κατεναυμάχησαν τοὺς Πέρσας πρὸ τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνας (Θουκ. Α, 104, 112). Ἀποφεύγων πᾶσαν σπατάλην, ἐδελτίωσε τὴν οἰκονομικὴν τοῦ κράτους κατάστασιν, καὶ ἀπέθανε τῷ 425 π.Χ. (Θουκ. Δ, 50. — Διόδ. ΙΒ, 64). — 2) Ὁ Μνήμων, υἱὸς Δαρσίου Β, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῷ 405 π.Χ., καὶ, ἵνα διατηρήσῃ αὐτὸν, ἠναγκάσθη νὰ παλαίσῃ πρὸς τὸν νεώτερον ἀδελφὸν του Κύρον, ὃν ἐπροστάτευεν ἡ μήτηρ του Παρυσάτις, καὶ ὃν ἐβοήθησαν οἱ μύριοι μισθωτοὶ Ἕλληνας, οἱ μετὰ τοῦ Ξενοφῶντος ἐπιστρέψαντες (Ξενφ. Ἀνθ.) ὅτε, τῷ 401 ὁ Κύρος ἔπεσαν εἰς τὴν ἐν Κουναξοῖς μάχην. Μετὰ τοῦτο ἐπανέστησαν αἱ ὑπὸ τὴν Περσίαν Ἑλληνικαὶ Ἰωνικαὶ πόλεις, καὶ ὁ Ἀγησίλαος ἐκ Σπάρτης κερμφεῖς εἰς ὑποστήριξιν αὐτῶν, ἠπειλήσεν αὐτὴν τῆς Περσίας τὴν κατάκτησιν. Ἀλλὰ διὰ δωροδοκιῶν, καὶ διὰ παραχῶν ἃς ἐξήγειρεν ἐν Ἑλλάδι, διέφυγεν ὁ Ἀρταξέρξης τὸν κίνδυνον. Κατ' Εὐαγόρα δὲ, τοῦ τυράννου τῆς Κύπρου, πολεμήσας ἐπὶ ὀκταετίᾳ, μόνον τῷ 376 π.Χ. τὸν ἐνίκησε καὶ τῷ ἐπέταξε φθόνον (Διόδ. ΙΒ, 9).

Ἡ Αἴγυπτος ἐπανέστη ἐκ νέου. Δαρσίος, ὁ υἱὸς καὶ μέλλων διάδοχος τοῦ Ἀρταξέρξου, ἐξ ἀνυπερομησίας συνώμοσε κατὰ τοῦ πατρὸς του, ἀλλὰ συλληφθεὶς ἐθανατώθη ὁ δ' Ἀρ-

ταξέρξης ἀπέθανε τῷ 350 π.Χ. (Πλούτ. Ἀρτ. Α. — Διόδ. ΙΕ, 93). — 3) ὁ Ὠχος, υἱὸς τοῦ Μνήμονος, ἐξωλόθρευσε σχεδὸν πᾶσαν τὴν οἰκογένειάν του (Just. Χ, 3), ὑπέταξε τὴν Αἴγυπτον καὶ Φοινίκην, βοήθει' Ἑλλήνων μισθιωτῶν, καὶ κατενίκησε τὸν σατράπην Ἀρτάβαζον, τῷ 350 π.Χ., καὶ ἔκτοτε παρεδόθη ὅλως εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ αἰγυπτίου Πυλούχου Βαγέζ, ὅστις τῷ 338 τὸν ἐδηλητηρίασεν (Διόδ. ΙΖ, 5). — 4) Ὁ ἰδρυτὴς τοῦ νέου Περσικοῦ κράτους καὶ τῆς δυναστείας, τῶν Σασσανιδῶν. Ταπεινῆς ὄν καταγωγῆς, ἐν νεαρῷ ἔτι ἠλικίᾳ, τῷ 225 μ.Χ. ἐξεθρόνισεν Ἀρτάβαζον, τὸν βασιλέα τῶν Πάρθων, ὑπέταξε τοὺς περὶ τὸν λαοῦς (Ἡρωιδιαν. ΣΤ, 2), καὶ ἐστράφη κατὰ τὴν Ῥωμαίων. Ὁ Ἀλέξανδρος Σεβήρος ἐξεστράτευσεν κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐν τὸν ὑπέταξε μὲν, ἀλλὰ τὸν ἠνάγκασεν εἰς ἡσυχίαν, μέχρι τοῦ θανάτου του, τῷ 230 μ.Χ.

Ἀρταξέρξης, 1) ἀδελφὸς Δαρσίου τοῦ Ἰοτακτοῦ, σατράπης τῶν Σαρδίων. Ἐδέχθη τὸν Πισιστρατίδην Ἰππίαν ἐν Περσίᾳ (Ἡρόδ. Ε, 25). — 2) Υἱὸς αὐτοῦ, μετὰ τοῦ Δατίδος στρατηγῶν κατὰ τὴν ἐν Μαραθῶν μάχην, τῷ 490 π.Χ. (Ἡρόδ. ΣΤ, 94).

Ἀρχάνθρου πόλις, ἐν τῇ κέντρῳ Αἰγύπτῳ ἐπὶ τοῦ Νείλου, ἐπωνύμιος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀχαιεῦ· εἶτα Ἀνδρόπολις (Ἡρόδ. Β, 97).

Ἀρχαθάτης, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραινωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάου (Ἀπλλδ. Γ, 8, 1).

Ἀρχέθης, 1) ἰσχυρὸς δημογωγὸς ἐν Ἀθήναις, νόθος Ἀθηναῖος λεγόμενος ὑπὸ Ἀριστοτράνου (Πατρ. 419, 519). — Ξενφ. Ἑλλ. Α, 7, 1). — 2) Ἀθηναῖός τις «Πήληξ» ἐπικλούμενος ὑπ' Αἰσχίνου (κ. Κτστ. 531).

Ἀρχέμαχος 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεοσιάδος Δήλιος (Ἀπλλδ.). — 2) Νέθος υἱὸς τοῦ Πριάμου (Ἀπλλδ.). — 3) Ἀρχαίος συγγραφεὺς ἐξ Εὐβόας, γράψας οὐδὲν σωζόμενον περὶ θεῶν καὶ ἄλλων περιέργων τῆς πατρίδος του (Ἀθῆν. — Πλούτ.).

Ἀσσυρία, μεγάλη ἐπικράτεια τῆς

Ἀσίας, κειμένη μετὰ τῆς Ἀρμενίας πρὸς βορρᾶν, τῆς Μηδίας πρὸς ἀνατολὰς, τῆς Σουσιανῆς πρὸς τὰ νοτιανατολικά καὶ τῆς Μεσοποταμίας καὶ Βαβυλωνίας πρὸς δυσμὰς καὶ τὰ δυτικονότια, ἐνθα ὄριον εἶχε τὸν ποταμὸν Ἰγγριν. Τὸ κράτος τοῦτο ἴδρυσε, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν παράδοσιν, ὁ Νίνος, κτίστης καὶ τῆς πρωτεύουσῆς Νινευί, καὶ ἐξέτεινεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ Σεμίραμις, εἶτα δὲ, ἐπὶ Σαρδαναπάλου ἐκυριεύσαν καὶ καθήγγασαν αὐτὸ οἱ Μηδοὶ καὶ οἱ Βαβυλώνιοι. Πολλαχοῦ τῆς Ἀσσυρίας εὐρίσκονται ἀρχαῖα μνημεῖα, πλεῖστα αὐτῶν φέροντα ἐπιγραφὰς γεγραμμένας διὰ χαρακτῆρων σφηνοειδῶν, αἵτινες, βοηθεῖα διγλώσσων τινῶν ἐξ αὐτῶν, ἀναγινώσκονται σήμερον, ἀνήκουσαι εἰς σημιτικὴν διάλεκτον. Ἐξ αὐτῶν φαίνεται ἐξαγόμενον ὅτι οἱ Ἀσσύριοι ὑπέκειντο τὸ πρῶτον τοῖς Βαβυλώνοις· τῇ δὲ 17' ἑκατονταετηρίδι π.Χ., ἀποστάντες, κατέστρεψαν τὸ κράτος τῆς Βαβυλωνίας, καὶ συνέστησαν τὸ Ἀσσυριακόν, περιλαμβάνον τὴν Βαβυλωνίαν, Μηδίαν, καὶ ἄλλας χώρας· καὶ διετηρήθη ἡ δύναμις αὐτῶν μέχρι τοῦ 606 π.Χ., ὅτε ἀνέτρεψαν αὐτοὺς αὐτὴν οἱ Μηδοὶ καὶ Βαβυλώνιοι ἐπὶ τοῦ Σαρδαναπάλου, ἢ Σαράν, κατὰ τὴν Ἰσραήλ, παραδοθέντος εἰς τὰς φλόγας ἐντὸς τῆς ἀκροπόλεως αὐτοῦ.

Ἀστραία, 1) θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἡ αὐτὴ τῇ Δίκη, θεὰ τῆς δικαιοσύνης. — 2) θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πισιφάνης (Διόδ.).

Ἀστραεύς, 1) υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἰς τῶν Τιτάνων μεθ' ὧν ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Ἡσῆς πατῆρ τοῦ Ζεφύρου, Βορέου καὶ νότου (Ἡσδ. Θγ. 376). — 2) Ποταμὸς ἐν Θράκῃ (Αἰλ.), ἡ νῦν Βιστριτσα.

Ἀσσυρατεία, ἐπιθετον ὑπ' ὁ ἱμιᾶτο ἡ Ἀρτεμις ἐν Λακωνίᾳ εἰς ναὸν κτισθέντα ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων (Παυσ.).

Ἀσφαλιεύς καὶ Ἀσφάλιος, ὑπὸ τοῦτο τὸ ἐπωνύμιον ἐτιμᾶτο ὁ Ποσειδῶν ἐν

Σπάρτη καὶ Πάτρας, ὡς ἀσφαλιζῶν κατὰ σεισμῶν (Παυσ.).

Ἄσσωπος, 1) Υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, βασιλεὺς τῆς Φλιούτος, καθ' ὃν ἐκλήθη ὁ ἐν Ἀχαΐᾳ ποταμὸς. Νυμφευθεὶς κατόπιν τὴν θυγατέρα τοῦ Λάδονος, ἔσχε τέκνα τὸν Ἰαμυρὸν, τὸν Πέλαγον, τὴν Αἴγιναν, τὴν Ἀντιόπην, τὴν Σαλαμίνα κλ. (Ὀμ. Ὀδ. Α, 260. — Ἀπλλδ. Γ, 12, 6).

— 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ Κιθαιρώνος, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν εὐβοϊκὸν πορθμῶν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 572. — Ἡρόδ. Θ, 50). Καὶ οἱ περὶ αὐτὸν κάτοικοι Ἀσώπιοι καὶ Πάρασώπιοι. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων παρὰ τῇ Σικυονί, διὰ χώρας ἥτις κατ' αὐτὸν ἐλέγετο Ἀσώπια (Στράβ.). — 4) Ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Οἰτῆς (Ἡρόδ. Ζ, 200). — 5) Ποτάμιον τῆς νήσου Αἰγίνης (Πινδ. Νεμ. Γ, 7).

Ἄττης λύφος, ἐν τῇ Τρωϊκῇ, εἰς ὃν ἐλέγετο ὅτι ἔπεσεν ἡ Ἄττη ὅτε ἐκρημνίσθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ (Ἀπλλδ. Γ, 12, 3).

Ἄτθις, θυγάτηρ τοῦ Κραναοῦ, δευτέρου βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ἀφ' ἧς ἤρθον Ἄτθις ἐκλήθη ἡ Ἀττικὴ (Παυσ. Α, 2).

Ἄτροπατηνὴ, τὸ βόρειον ὄρειον μέρος τῆς Μηδίας, ἢ καὶ μικρὰ Μηθία λεγομένη. Ὀνομάσθη κατὰ τὸν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου σατράπην Ἄτροπάτην (Ἄρρ.).

Ἄτταλὸς, φυλὴ προστεθείσα εἰς τὰς 10 ἄττικὰς ὑπὸ τῆς κολακείας ἥτις ἐπεκράτει ἐπὶ τῆς παρακμῆς τῶν ἠθῶν ἐν Ἀθήναις.

Ἄττις, κατὰ τὰ δόγματα τῶν Φρυγίων, νέος ἰσραὴς ποιμήν, υἱὸς Καλαοῦ, ὃν ἡ Κυβέλη κατέστησεν ἱερεὰ τῆς, ὅστις δὲ, μὴ τηρῆσας ἦν ὑπεσχήθη σιωπρῶσιν, ἐνεβλήθη εἰς μανίαν, ὥστε καὶ ἰδιοχερῶς ἠκρωτηριάσθη (Ἄνκρ. Π. — Λουκ.).

Ἄύσονόα, ἀρχαιότατα πᾶσα ἢ νοτιὰ

Ἰταλία, ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ μέχρι τοῦ ποταμοῦ Λειρίου. Οἱ κάτοικοι Ἀύσονες πικρῶς οἱ αὐτοὶ οἴτινες καὶ Ἀβορίγνες, Αὐτόχθονες ἐλέγοντο (Ἄρδ. — Στράβ. Διον. Ἄλκ. — Ἀπλλδ. Α, 9, 24).

Ἀυτίλυκος, 1) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης ἢ Φιλλόνης, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ. Ἦν περίφημος περὶ τὸ κλέπτειν καὶ πονηρεῖσθαι, διδαχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του. Ἦς θυγατὶς αὐτοῦ Ἀντικλαῆς υἱὸς ἦν ὁ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 394), καὶ υἱὸς αὐτοῦ ἐλέγετο (Ἀπλλδ. Α, 9, 16) καὶ ὁ ληστής Σίνης. Ἦν δὲ καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου (Σφκλ. Οἰδ. Κολ. 394). — 3) Θεσσαλός, υἱὸς Δειμῶχου, Ἀργοναυτῆς, κτίσας τὴν Σινώπην ἐν τῇ Ἀσίᾳ (Ἀπλλν. Γδ. Η, 956).

Ἀφέται καὶ Ἀφεταί (αἱ), χωρίον μετὰ λιμῆνος καὶ ἀκρωτηρίου ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας, ὅθεν οἱ Ἀργοναῦται ὀρμηθῆσαν (Ἡρόδ. — Στράβ. — Ἀπλλδ.).

Ἀχαιῶν λιμῆν, ἐν τῇ Τρωϊκῇ, μετὰ τῶν ἀκρωτηρίων Σιγείου καὶ Ροιτείου (Στράβ.).

Ἀχερδοῦς (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποβοαντιδα φυλὴν (Στράβ. Βκ.). — Ἀχραδοῦς ἐν Σχλ. Ἄρσφ.

Ἀχιλλεῖον, 1) πολίχνη ἐν τῇ Τρωϊκῇ, παρὰ τῇ ἀκρωτηρίῳ Σιγείῳ, ἐνθα ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως (Ἡρόδ.). — 2) Χωρίον ἐπὶ τῆς βορείας παραλίας τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου (Στράβ.).

Ἄψυρτος, υἱὸς τοῦ Αἰήτου, βασιλέως τῶν Κόλχων, ἀδελφὸς τῆς Μηδείας, ὃν αὐτὴ μετὰ τοῦ Ἰάσωνος φεύγουσα κατέσφαξε, καὶ ἔρριπτε μεληθεὶς αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα ὁ πατήρ τῆς, συνάγων τὰ μέλη τοῦ τέκνου του, μὴ τὴν προσβίχη εἰς τὴν φυγὴν. Παρὰ τοῖς λέγεται Αἰγυπταλὸς, καὶ προσέτι Φαέθων (Ἀπλλν. Πδ. Δ, 470. Διόδ. — Ἀπλλδ. Α, 9, 23).

B

Βαβυλωνία, σημαίνουσα πύλη τοῦ θεοῦ, ἦν ἡ πανάρχαιος, περίφημος καὶ λαμπροτάτη πρωτεύουσα τῆς Βαβυλωνίας, καταστραφείσα τῇ 689 π. Χ., καὶ μετὰ τινὰς δεκαετηρίδας ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ναβοχοδονόσορος. Ἐκ ταύτης τῆς ἐποχῆς ἀνεσκάφησαν μέγιστα καὶ πολυτίμητα εἶρηια ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Ρωλιναῶνος, ἐπὶ τῶν δύο τοῦ Βύρρατου ἐχθῶν. Ἔχουσι σχῆμα κανονικῶς τετραγώνου, ἑκτασίν 120 σταδ. καὶ ὑπερόψηλα ἀρχαῖα τεῖχη. Τὸ ἀνατολικὸν τμήμα περιέκλειε τὸν ναὸν τοῦ Πήλου, 600' ὕψηλόν, καθ' ἧρέδου, τὸν πύργον τῆς Βαβυλωνίας τῆς Π. Γραφῆς, οὗ λείψανα ἐτι αἰῶνται, καλούμενα Πύρς Νιμβρῶδ, καὶ τὰ μεγάλα ἀνάκτορα τῆς Σεμιράμιδος μετὰ τῶν κρημαστῶν κήπων. Εἰς τ' ἀνάκτορα τοῦ Ναβοχοδονόσορος ἐν Βαβυλῶνι ἀπέθανεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος (Ἡρόδ. Α, 178. Γ, 158. — Στράβ. ΙΣΤ', 738).

Βαβυλωνία, γενικῶς μὲν περιελάμβανε πᾶσαν τὴν Ἀσσυρίαν καὶ τὴν Μεσοποταμίαν, εἰδικῶς δὲ τὴν νοτιωτέραν ἐπίπεδον χώραν μετὰ τὸν Βύρρατου καὶ Ἰβρίδος, ἀπὸ τοῦ μέρους ἐνθα μάλιστα πλησιάζουσι ἀλλήλοις οἱ δύο ποταμοί, καὶ ἦν τὸ «Σεμιράμιδος διατειχισμα» (οὗ εἶρηια αἰῶνται, Σιδ Νιμβρῶδ καλούμενα), μέχρι τῆς τῶν ποταμῶν συνβολῆς. Πολλοὶ διώρυγες διέτενον τὴν χώραν, ἡμεγίστη παρὰ τῇ διατειχισματι, «βασιλικῆς ποταμῶς» καλούμενη, καὶ ἐτι σωζομένη Πλεῖστα εἶρηια εὐρίσκονται ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ, πάντα κλινοκτιστά, μετ' ἀσφάλτου ἀντὶ πηλοῦ. Μεταξὺ τῶν πόλεων αὐτῆς, πλὴν τῆς Βαβυλωνίας, μνηστὰς ἀξιοὶ εἰσὶν ἡ Ἀπάμεια, κατὰ τὴν συμβολὴν τῶν δύο ποταμῶν ἡ Τερηθῶν τὰ Κοῦναξά πρὸς τὴν Βύρρατη, οὗ μακρὰν τῆς Βαβυλωνίας, θέατρον τῆς μάχης μετὰ τὸν Κύρου καὶ Ἀραξέρξου, τῇ 400 π. Χ.

Αἱ πλεῖστα ἀνευρεθεῖσαι ἐπιγραφαὶ εἰσι διὰ σφηνοειδῶν γραμμῶν γεγραμμέναι εἰς γλῶσσαν συγγενῇ τῇ Φοινικικῇ καὶ Ἑβραϊκῇ. Κατὰ τινὰς τῶν Ἑλλήνων ἱστορικῶν ὠργάνωσε τὴν Βαβυλωνίαν ὁ Βῆλος, τὴν δ' Ἀσσυρίαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νίνος, ἐνῷ κατὰ Κτησίαν, ἡ Ἀσσυρία ἦν ἡ ἀρχαιότερα. Κατὰ τὰς ἐγγωρίους παραδόσεις τοῦ Βηρωσοῦ, ἤρξαν ἐν Βαβυλῶνι 10 βασιλεῖς πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ. Καὶ ὁ μὲν λαὸς ἦν ἐτι ὅλιος ἀμόρφωτος· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ τρίτου βασιλέως Ὀάννου ἐπῆλθε μυθῶδες τι πλάσμα, κατὰ τὸ ἡμῖς ἔχθες κατὰ τὸ ἡμῖς ἀνθρώπος, ἀνθρωπίνην ἔχον φωνήν, οὐδεμίαν τροφήν δεχόμενον, καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν εἰς τὴν θάλασσαν ἐπιστρέφον, διδάξαν δ' εἰς τὸν λαὸν τὰ γράμματα, τοὺς ἀριθμοὺς, τὴν γεωμετρίαν, τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας. Ὁ κατακλισμὸς ἐπῆλθε μετὰ τὸν δέκατον βασιλεῖα, ἴσως μετὰ τὴν δεκάτην δυναστείαν· ἔκτοτε δ' ἤρξαν, κατὰ Βηρωσόν, ἐτι 7 δυναστεῖαι μέχρι τῆς Περσικῆς κατακτῆσεως. Ἀλλὰ πρὸ ταύτης ἐπεκράτησαν καὶ οἱ Ἀσσύριοι ἐπὶ 500 ἔτη τῶν Βαβυλωνίων, ἐλευθερωθέντων ὑπὸ τοῦ Ναβοχοδονόσορος. — Ἡ θρησκεία τῶν Βαβυλωνίων ἦν κυρίως ἀστρονομικὴ· ἐλάτρευον τὸν ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τοὺς ἑπτὰ μεγάλους πλανήτας, καὶ ὁ ναὸς τοῦ Βήλου ἦν συγχρόνως ἀστεροσκοπεῖον. Πλὴν δὲ τούτων εἶχε καὶ ἐκάστη πόλις, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν ἀεγχιώριον αὐτῆς θεόν. Οἱ ἱερεῖς αὐτῶν, κατὰ αὐστημάτα διατρούμενοι, καὶ Μάγοι καὶ Χάλδαοι λεγόμενοι (Ἰδ.), ἤσκαον καὶ τὴν ἀστρολογίαν (Ἰδ.).

Βαβαί, ἐπίσημος πόλις τῆς Καρπυρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, μετὰ λιμῆνος καὶ θερμῶν λουτρῶν (Δ. Κλάσσ. — Στράβ.). Καὶ νῦν Βαβαί.

Βάκχος, ἴδ. Διόνυσος

Βάλακρος, κατὰ μακεδονικὴν προφορὰν ἀντὶ Φαλακρός, στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου (Ἄρρ.).

Βαλικάριαι (αἱ), νῆσοι δύο τῆς Μεσογείου μεταξύ Ἰσπανίας καὶ Ἀφρικής, καὶ Γουνασία λεγόμεναι. Οἱ κάτοικοι ἐξοχοὶ σφεδονήται (Διοδ.—Πολύ.).

Βασίληϋδης, πατὴρ τοῦ Ἡρόδοτου (Ἡρόδ. Β, 132).

Βατίεα, λόφος παρὰ τῇ Τροίᾳ, ἐφ' οὗ ἦν ὁ τάφος τῆς Βατείας, γυναικὸς τοῦ Δαρδάνου (Ὀμ. Ἰλ. Β, 813).

Βερέκυντος καὶ **Βερέκυνθος**, ὄρος ἱερὸν τῆς Κυβέλης ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ παρὰ τῇ Σαγγαρίῳ ποταμῷ καὶ τῇ Ἰδῇ, μετὰ πόλεως Βερέκυντίας (Στράβ. ΙΒ, 472. — Καλλμ. εἰς Ἄρτ. 246. — Στφ. Βζ.).

Βέσπετος, μικρὰ νῆσος τῆς Προποντιδος, πλησίον τῆς Κυζίκου, πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥωσιδάκου ποταμοῦ (Στράβ.). Νῦν Καλόλιμος.

Βήλος, 1) καὶ Βάαλ, ἦτοι Κύριος, ὁ ὑπέρτατος θεὸς τῶν Βαβυλωνίων, καὶ, κατὰ τοὺς Ἕλληνας, πρῶτος αὐτῶν βασιλεὺς, καὶ κτίστης τῆς Βαβυλωνος, ἐνθα ὑπῆρχε μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτοῦ (Ἡρόδ. Α, 181). — 2) Καθ' Ἡρόδοτον (Α, 7), πατὴρ τοῦ Νίνου, Ἡρακλείδης, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν. — 3) Υἱὸς τοῦ Πουσιδάδου καὶ τῆς Λιδίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγχίνου, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἐκ τῆς Ἀγχίνης, θυγατὸς τοῦ Νεβλου, πατὴρ τοῦ Αἰγύπτου καὶ τοῦ Δαναοῦ, καὶ, κατ' Ἑυριπίδην, καὶ τοῦ Κηφέως καὶ Φινέως (Ἡρόδ. Ζ, 6. — Αἰσχ. — Ἀπλλδ. Β, 1, 4).

Βηρυτός, ἀρχαία, εὐλίμενος καὶ ἐμπορικωτάτη πόλις τῆς Φοινίκης, καὶ ἐξαιρετικὸν οἶνον παράγουσα (Διον. Περγ. 911. — Στράβ.).

Βοτόν, Βοτόν καὶ Βότον, μία τῶν δωρικῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ Παρνασοῦ, πλη-

σίον τοῦ Ἐρινεοῦ (Θουκ. Ε, 107. — Διόδ. — Στράβ.).

Βούρα, πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαιίας, ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἐπώνυμος Βούρας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑλικῆς, καταποντισθεῖσα ὑπὸ τῆς θαλάσσης (Ἡρόδ. — Στράβ. — Πaus. Ζ, 25).

Βρεντήσιον, καὶ **Βρεντέσιον**, ἐν τῇ κἀτῷ Ἰταλίᾳ ἐπίσημος, εὐλίμενος καὶ ἐμπορικὴ πόλις, ἀποικία Κρητῶν. Ἐκείθεν ἦν ἡ συνήθης εἰς τὴν Ἑλλάδα διάβασις (Ἡρόδ. Ο, 99. — Πολύ. — Πλούτ.). Ἐλέγετο κληθεῖσα κατὰ τινα **Βρέντον**, υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους (Στφ. Β.). Νῦν Βρίντησι.

Βρετανικαὶ νῆσοι, αἱ εἰς τὸν βόρειον Ὠκεανὸν, βορείως τῆς Γαλλίας καίμεναι. Ἡ μεγίστη ἦν ἡ κυρίως **Βρετανική**, κατ' ἐγχώριον ἐπωνυμίαν καὶ Ἀλβίων ("Ἄλδα Ἴνν, ἦτοι ὄρεινὴ νῆσος) καλουμένη. Τοῖς Ἕλλησι κατέστησεν αὐτὰς γνωστὰς πρῶτος ὁ Πιθίας, τοῖς δὲ Ῥωμαίοις αἱ ἐκστρατεῖαι μικρῶν πρὸ Χριστοῦ. Ὁ Καῖσαρ, μικρὰς περὶ αὐτῶν εὐρίσκων πληροφορίας ἐν Γαλίᾳ, ὠρμήθη ἐκ τούτου διὰ νὰ μεταβῇ ἐκεῖ. Ἰδίως ἐπὶ Τίτου καὶ Δομιτιανοῦ ὑπέταξαν οἱ Ῥωμαῖοι τὰ νότια τῆς νήσου, ὠχύρωσαν αὐτὰ, καὶ ἐπαμφαν εἰς αὐτὴν ἀποικίας. Οἱ **Βρετανοὶ**, Κελτικῆς φυλῆς, ἦσαν ἐτι ἄγριοι, ὡς καὶ ἀνθρωποσάγοι.

Βρόμιος, 1) ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, ὁ πολύμορος (Αἰσχλ. Διόδ.). — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ, τῆς Δαναίδος Ἐρατοῦς (Ἀπλλδ. Β, 1, 4).

Βρούαξες, Ἀθηναῖος διάσημος ἀγαλματοποιὸς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, συναιργάσθη μετὰ τοῦ Λευγάρου καὶ Σκόπα εἰς τὴν ζωοφρόν τοῦ Μασσαλίου, κατεργασθεὶς τὴν βορείαν αὐτοῦ πλευρὰν, καὶ πολλὰ πολλαχοῦ κατεσκευάσεν ἀγάλματα, συμπλέγματα καὶ κολοσσούς, ἐν εἰς εἰς τῶν ἀξιολογοτέρων ἦν ὁ ἀρκόλιθος τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δάρνῃ τῆς Ἀντιοχείας, καταστραφεὶς ὑπὸ κεραυν-

νοῦ ἐπὶ Ἰουλιανοῦ (Πaus. Ε, 20. — ΡΙ. XXXIV, 18. 19. XXXVI, 45. — Κεδρ. Χρν. 310).

Φρύγες, καὶ **Βρίγες**, λαὸς τῆς Ὠρέκνης, εἰκῶν πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ. Οἱ ἀποικοὶ αὐτῶν εἰς τὴν Ἀσίαν ὀνομά-

σθησαν Φρύγες (Ἡρόδ. Ε, 45. Ζ, 73. — Στράβ.).

Βρωμιάκος (ἡ), πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τῆς Βόλβης λίμνης (Θουκ. Δ, 103). Βορμιάκος (Στφ. Βζ.). Ἴσως ἦ νῦν Ἀρέθουσα.

Γ

Γάισιον, ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν μικρῇ Ἀσίᾳ, ρέων διὰ τῆς Πιρήνης, καὶ ἐβάλλων εἰς τὸν Μαιάνδρον (Ἡρόδ. Θ, 97).

Γαλάτων, ζωγράφος ὄστις, ἐπὶ τῶν διαδόχων καὶ τῆς ἠθικῆς παρακμῆς τῆς τέχνης, ἔγραψε τὸν μὲν Ὀμηρον αὐτὸν ἐμῶντα, τοὺς δ' ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐφημεμένα ἀρυσμένους (Αἰλ. Η. Γ. Η, 22). Ἴσως ἐν τῇ κατ' αὐτὸν Ὀμήρου ἐν ἀνήγειρος ἱστορηματὸς ὁ Φιλάδελφος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Γαλλίαν, ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἢ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γαλατία καὶ Κελτικὴ καλουμένη εὐρεῖα χώρα, ἧτις ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν Πυρηναίων μέχρι τοῦ Ῥήνου, καὶ ἀπὸ τοῦ βορείου Ὠκεανοῦ μέχρι τῆς Μεσογείου, περιελάμβανε πᾶσαν τὴν νῦν Γαλίαν, τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῆς Ἰταλίας, τὸ Βέλγιον καὶ μέρος τῆς Ὀλλανδίας καὶ τῆς Ἑλβετίας, διαιρουμένη εἰς τὴν Ναρβωνίτιδα, τὴν Ἀκουιτανικὴν, τὴν Λουγδουνικὴν ἢ Κελτικὴν, τὴν Βελγικὴν, καὶ τὴν ἐκτὸς τῶν Ἀλπείων (τὴν Ἰταλικὴν). Εἰς τὰ μεσημέρινα αὐτῆ παρὰ τὴν ἀποκατεστησαν ἀρχαῖεστάτα Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, καὶ ἤδη τῇ 600 π. Χ. οἱ Φωκαεῖς ἐκτίσαν ἐκεῖ τὴν τάχιστα διὰ τοῦ ἐμπορίου ἀναπτυχθεῖσαν Μασσαλίαν (Ἄρρ. Α, 267. — Λίν. V, 34). Οἱ κάτοικοι τῆς Γαλλίας ἦσαν ἄγροικοὶ Κελτοὶ ἢ Γαλάται, μετὰ ταῦτα διὰ τῆς ἐπιμιξίας μετὰ

τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Ἑλλήνων βαθμῶδ' ἐκπολιτισθέντες.

Γενέθλιον, κόμη τῆς Ἀργολίδος πρὸς τῇ Τροιζήνι, μέρος γενέθλιον τοῦ Θεσέως.

Γενετυλλίς, ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, ἢ καὶ ἰδίᾳ θεὰ τὰς γεννήσεις ἐφορῶσα, ἢ καὶ πολλαὶ **Γενετυλλίδες**, ὄπαδοὶ τῆς Ἀφροδίτης (Ἄρσφ. Θεσμ. 187. — Σουῖδ.).

Γερμανία, ἡ μεγάλη κεντρικὴ χώρα τῆς Ἑυρώπης, ὅρα γενικῶς ἔχουσα δυτικῶς τὸν Ῥήνον πρὸς τὴν Γαλατίαν ἢ Κελτικὴν νοτικῶς τὸν Δούναβιν πρὸς τὴν Βιεννηκίαν, τὸ Νωρικὸν καὶ τὴν Παννονίαν ἀνατολικῶς τὰ Βιστουλία ὅρη πρὸς τὴν Σαρματίαν βορείως τὸν βόρειον Ὠκεανὸν, ὅστε περιέκλειε καὶ τὴν Σκανδιναυίαν. Κατ' ἀρχὰς ἐγνώσθη, εἰ καὶ ἀτελέστατα, ἐπὶ Καίσαρος. Ἐν πᾶσα δασυδής, καὶ εἰς τὰ πεδία καὶ τὰς κοιλάδας αὐτῆς ἐλιμναζον οἱ ποταμοί. Ἡ γῆ ἦν ἀκαλλιέργητος, τὰ προϊόντα σπάνια. Οἱ κάτοικοι, εἰς διαφόρους φυλὰς διαιρούμενοι, εἶχον παντοῖα ὀνόματα, καὶ ὑπὸ τοῦ Καίσαρος τὸ πρῶτον ἐκλήθησαν **Γερμανοὶ**, πιθανῶς οἱ «δαυόβιοι», κατὰ τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν, διότι πόλεις δὲν εἶχον, καὶ ἦσαν ἡμιάγριοι ἐτι καὶ πλάνητες (Πτλμ. Β, 11. — Tac. Germ.).

Γερμόνθοι (αἱ), πόλις λακωνικὴ ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, μετ' ἀκροπόλεως

καὶ ναοῦ τοῦ Ἀρεως (Πaus. Γ, 22). Νῦν Γεράκι.

Γεφυραῖοι, ἀρχαῖος λαὸς ἀκολουθήσας τὸν Κάδμον ἐν Φοινίκῃ εἰς Βοιωτίαν, καὶ εἶτα μεταβάς εἰς τὴν Ἀττικὴν (Ἡρόδ. Ε, 57).

Γηρυόνης, καὶ Γηρυών, υἱὸς τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιρρόης, βασιλεὺς τῆς νήσου Ἐπίρῃ, τρισώματος, ἔχων ἐξ ἑκάστης καὶ πόδας, καὶ προσέτι πτέρυγας. Κατατοξεύσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς, ἤρπασε τὰς βούβας τοῦ καὶ τὰς ἔφερεν εἰς Μυκῆνας εἰς τὸν Ἰδρυσοθέα (Ἡρόδ. Θγ. 287. — Ἀπλλδ. Β, 5, 10. — Ἡρόδ. — Πλάτ. Νομ.).

Γετιάδας, ἀνὴρ διόριος (Πaus. Γ, 37), ποιητῆς, ἀρχιτέκτων καὶ γλύπτης, ἀποκοδόμησεν ἐν Σπάρτῃ, ἐπὶ τοῦ ἀ΄ μαισηνιακοῦ πολέμου, χαλκοῦν, δηλαδὴ ἐπίχαλκον, τὸν ναὸν τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνῶν, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ « μέγιστα καὶ θέας ἄξια » ζῶδια χαραξάς.

Γλαυκίας, 1) αἰγινητῆς, γλύπτης, εἰς τοὺς διὰ τὴν ζωρὰν παράστασιν τῶν κινήσεων, ἐποίησεν ἀνδριάντας νικητῶν εἰς ἀγῶνας, ἐν οἷς πρὸ πάντων ἐπαινῆται, κατὰ τὴν 75 Ὀλυμπιάδα, ὁ τοῦ Καρυστείου πύκτου Γλαυκοῦ, ὃν παρέστησεν ὡς ἀχειρονομούντα (Πaus. ΣΤ, 10). — 2) Κερκυραῖος, πατὴρ Ψίλωνος τοῦ ἀθλητοῦ, οὗ τὸν ἀνδριάντα ἐπέθηκε ὁ ὁμώνυμος αὐτοῦ γλύπτης (Πaus. ΣΤ, 9).

Γλαυκώπιον, ἄλλο ὄνομα τοῦ ὄρου Λυκαβητοῦ ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ Γλαυκώπιου

τινὸς ἀντόχθονος (Μ. ἐτυμ.), υἱὸς Ἀλαλκομενέως καὶ Ἀθηναΐδος (Στφ. Βζ.).

Γλαύκιον, 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πλάτωνος, γράψας καὶ αὐτὸς 9 διαλόγους (Ξενφ. — Διγ. Λρτ. Β, 124). — 2) Ναύαρχος Ἀθηναῖος (Θουκ.). — 3) Θεῖος τοῦ Πλάτωνος, πατὴρ τοῦ Χαρμίδου (Πλάτ. — Ξενφ.). — 4) Ποιητῆς ῥαψωδιῶν (Πλάτ. Ἴων.).

Γονατᾶς, ἐπίθετον τοῦ Ἀντιγόνου, βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὡς καταγομένου ἐκ τῆς πόλεως Γόννου.

Γοργογόνη, 1) θυγάτηρ τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης, γυνὴ τοῦ Πιερίηδου (Ἀπλλδ.). — 2) Μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Πρωτέα (Ἀπλλδ. Β, 1, 5). — 3) Ἰσπεθρον τῆς Ἀθηναῖς, διότι ἐφόνευσε τὴν Γοργόνα Μέδουσαν.

Γραῖα (ἡ), πόλις τῆς Βοιωτίας, ἢ εἶτα Ἰάναγρα κληθεῖσα (Ὀμ. Ἰλ. Β, 498. — Θουκ. Β, 23).

Γραῖκις, υἱὸς Θεσσαλοῦ, τοῦ βασιλέως τῆς Θύβας, καθ' ὃν οἱ Ἕλληνας καὶ Γραικοὶ ἐκλήθησαν (Στφ. Βζ.), ἰδίως οἱ Πελαγοὶ, ὅσοι, φυγόντες ἐκ τῆς Θεσσαλίας, μεταίκησαν εἰς Ἠπειρον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἰταλίαν (Ἀρστ. — Ἀπλλδ. Α, 7, 3).

Γρύλλων, ζωγράφος τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐπὶ Πτολεμαίου Α, ὃν ὁ ὁμότεχνος αὐτοῦ, ὁ γελοιογράφος Ἀντίφιλος, ἐνεκα τοῦ ὀνόματός του παρέστησεν ὡς χοιρίδιον, ὅθεν ἐπεκράτησε Ἰρύλλοι νὰ ἐνομάζωνται αἱ γελοιογραφαί (Διογ. Λρτ. Ι, 15).

Δαιδαλέοι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων τῇ Κερυπίδι φυλῇ (Στφ. Βζ.).

Δάεππος, υἱὸς τοῦ καλλιτέχνου Λυ-

αῖππου, γλύπτης καὶ αὐτὸς (ΡΙ. XXXIV, 947), οὗ μνημονεύεται ἀνδριᾶς ἀπεριξυόμενος (Αὐτ. 28).

Δαμνένους, Λακεδαιμόνιος, οὗ ἔδω-

μάθη ἢ γενναϊότης ὅτε ὁ Φίλιππος ἤπειλε τὴν Σπάρτην.

Δᾶμος, 1) βαθυλόγιος, μαθητῆς Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, τὸν βίον καὶ τὰ τερατοεργήματα συγγράψας τοῦ διδασκάλου του (Λουκ.). — 2) Κορίνθιος πλούσιος, δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του (Λουκ.).

Δαμώφελος, ποιητῆς Κυρηναῖος, ξενισθεὶς παρὰ τῷ Πυδάρῳ (Πινδ. Πυθ. Δ, 500).

Δαμοφῶν, καλλιτέχνης τις Ἠλεῖος, συγκολλήσας αὐτὸς τὸν ἐλέφαντα τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ μεγάλου φειδαῖκου ἀγάλματος τοῦ Διὸς, ὅστις εἶχεν ἀπασπασθῆ 50 περίπου ἔτη μετὰ τὴν κατασκευὴν του (Πaus. Δ, 31).

Δάμων, ἐπίσημος σοφιστῆς καὶ μουσικὸς, διδασκαλὸς τοῦ Περικλέους (Πλούτ. Ἄλλ.).

Δάμοι, 1) τὸ πάλαι οἱ Δάμοι (Στφ.). — 2) Νομαδικὸς λαὸς ἐν Περσίᾳ, παρὰ τῇ Κασπίᾳ θαλάσῃ (Ἡρόδ. Α, 125). Ἴσως εἰς τὸ νῦν Δαχιστάν.

Δαμοκύλειον καὶ Δαμοκυλεῖον, πόλις τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τῆς Ἠρεκοντιδῆς καὶ ἐπὶ ὁμώνυμου λίμνης, καθέδρα σατραπείου τῆς Περσίας (Ἡρόδ. ΣΤ, 33). Νῦν Διάσκυλον.

Δάφνη, κατὰ τινὰ διήγησιν (Διόδ. Δ, 15), θυγάτηρ τοῦ Τιρασείου, μετὰ τῶν Ἐπιγόνων συνεκτραπέυσασα εἰς τὰς Θήβας, καὶ αἰχμηλωτοὺς συλληφθεῖσα, ἐπέμφθη εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἔνθα ὁ Ἀπόλλων ἐχάρισεν αὐτῇ τὸ μυρτικὸν δένδρον.

Δάφνης, ἀρχιτέκτων, εἰς ἐκ τῶν ἐν ὄλ. 86 ἀνεκδομησάντων τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Μιλήτῳ.

Δαινομάχη, Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Κλεινίου, μήτηρ τοῦ Ἀλκιβιάδου (Διάν.).

Δαινομένης, 1) ἐκ Σικελίας, Λιτναῖα, πατὴρ τοῦ Ἰέρωνος καὶ Γέλωνος, τυράννου τῶν Συρακουσῶν (Πινδ. — Ἡρόδ. Ζ, 145). — 2) Γλύπτης τῆς 95 ὄλ., διάφορα ἔργασθεὶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἔνθα εὐρέθη καὶ ἑκάς φέρουσα τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐποίησε δὲ καὶ ἀνδριάντα βασιλευσῆς τῶν Παϊώνων

μετὰ μέλανος βρέφους (Πaus. Α, 25. — ΡΙ. XXXIV, 16. — Tat. ad. Gr. 58).

Δείνων, 1) πολέμαρχος Λακεδαιμόνιος (Ξενφ.). — 2) Συγγραφεὺς ἱστορίας τῶν Περσῶν, ζῶν ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα (Λουκ. Μικρ. ΙΕ').

Δεκάδρομοι, ἐν Σπάρτῃ οἱ ἔφηβοι, οἱ ἐπὶ δέκα ἔτη εἰς τὰ γυμνάσια (τοὺς δρόμους) φοιτήσαντες (Σουῖδ. — Ξενφ.).

Δέκελος, ἦρως ἐν Ἀττικῇ, ὁ εἰς τοὺς Διοσκύρους καταμηνύσας τὸ μέρος ἔνθα ὁ Θησεὺς εἶχε καθειρημένην τὴν ἀδελφὴν των Ἑλένην. Αὐτοῦ ἐπώνυμος ἦν ἡ Δεκέλεια (Ἡρόδ. Θ, 73).

Δέλας, Λυδὸς, ὁ κατὰ τὸν Θεόφραστον, ἐρευνῶν τὴν μεταλλουργίαν (ΡΙ. Ι, 57).

Δελφός, υἱὸς ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελανθοῦς, θυγατὴρ τοῦ Δευκαλίωνος, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κελαινοῦς, κτίσας καὶ ὀνομάσας τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν (Διογλ. Βίβλ. 16. — Πaus.).

Δέρσις (τὸ), φρούριον τῆς Σικυθῶνος ἐν Πελοποννήσῳ (Ἡρόδ. Ζ, 1, 22. — Ξενφ.).

Δηϊδάμαρα, ἴδ. Νεοπτόλεμος.

Δηῖδων, Δηῖων καὶ Δηῖογενῆς, 1) υἱὸς τοῦ Διδίου καὶ τῆς Ἐναρέτης, βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, σύζυγος Διομήδης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Σούδου (Ἀπλλδ. Α, 7, 3, 9, 4). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρης (Ἀπλλδ. Β, 7, 8).

Δηλιὰς, ἡ ἄττικὴ ναὺς ἐφ' ἧς ἐπέμπετο ἡ θεωρία εἰς Ἀθῆλον, καὶ ἦτις ἐλέγετο οὕσα ἢ αὐτῇ ἐφ' ἧς σιωθεὶς ἐπέστρεψαν ὁ Θησεὺς εἰς Ἀθήνας (Πλάτ. Παιδρ.).

Δημοκρότης, 1) Ἀθηναῖος ἐπίσημος, πατὴρ τοῦ Δυσίου, πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Δημοσθένους πρέσβυς εἰς Θήβας (Δημοθ. π. στρ.). — 2) Περσῆμος ἀθλητῆς (Διάν.).

Δημοσομάστας, ἐν Σπάρτῃ ἄρχοντες τινες τὰς δημοσίας προσόδους ἐξελέγοντες (Boeckh, G. I. G. 1364).

Δήμων, 1) συγγραφεὺς ἀγνώστου ἐποικῆς καὶ τόπου γεννήσεως, γράψας ἀπερὶ

παροιμιῶν) (Σουίδ.). — 2) Εἰς τῶν συγγενῶν τοῦ Δημοσθένους (Δμοσθ.).

Διών, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος (Όμ. Ὑμν. Δήμ. 17), ὡς τινες εἶκασαν, ἐκ τοῦ «Δήεις», εὐρήσεις· ἴσως πιθανώτερον τῆς αὐτῆς παραγωγῆς μετὰ τῆς λέξεως Δήμητρα.

Διοαγύριος, ἐκ Μήλου, φιλόσοφος, ζῶν ἐν Ἀθήναις κατηγορηθεὶς δ' ὡς ἄθεος, ἐφυγε, καὶ ναυαγήσας ἐπνίγη (Ἀρσεν. Βτρ. 320).

Διοδώραμδος, 1 ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, διὰ τοὺς ψαλλομένους αὐτῷ ὕμνους. — 2) Εἰς τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων γενναίων Σπαρτιατῶν (Ἡρόδ. Ζ, 227).

Διτρέφης καὶ Διοτρέφης, στρατηγὸς Ἀθηναῖος. Ἐπὶ τῆς Σικελικῆς ἐκστρατείας Ὁράκιος μετακληθέντες ὡς ἐπίκουροι μισθωτοί, ἐφθασάν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Δημοσθένους, δι' ἃ δὲ Διτρέφης ἔλαβεν ἐν ὄλ. 91, γ' τὴν ἐντολὴν νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν πατρίδα των. Διὰ τοῦ πορθμοῦ τῆς Εὐβοίας τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν Βοιωτικὴν πόλιν Μυκαλησσόν, ἣν ἐκυρίευσαν, καὶ κατέσφαξαν τοὺς κατοίκους. Ἐκεῖ δὲ καὶ ἐπληρώθη βαρῆς, κατατοξευθεὶς ὁ Διτρέφης, δι' ἃ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐρμόλυκος ἔδρυσεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν χαλκοῦν ἀνδριάντα αὐτοῦ, κατατοξευμένου, ἔργον τοῦ Κρησίλα. Ἐν ὄλ. 93, β' ἐπέμφθη ὁ Διτρέφης ἵνα μεταρρυθμίῃ τὸ πολίτευμα τῆς Θάσου (Θουκ. Ζ) 29, Γ, 75, Δ, 119, Η, 64. — Παισ. Δ, 105. — Rang. Ant. Hell. I, 22, 34). Ὁ Ἀριστοτάνης τὸν λέγει ἐκ πένθητος ταχέως πλουτήσαντα (Όρν. 800).

Διοδωρος, 1) Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους (Ἐμφ.). — 2) Ἀθηναῖος, ἐπώνυμος ἀρχῶν ἐν ὄλ. 106, 8'. — 3) Ἐκ Χάρακος, ἐπίσημος γεωγράφος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀνγούστου (Πλούτ.). — 4) Τορευτὴς ἐπὶ Πτολεμαίων, χαράξας θαυμασίον κοιμώμενον Σάτυρον (Πλάτ. Ἐπίγρ.). Κατὰ Πλίνιον (XXIII, 56) Ἀνεπίατρος.

Διοκλείδης, εἰς Ἀδδῆρων, ὁ κατα-

σκεύασας τὴν μηχανὴν ἐλέπολιν διὰ Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν (Ἀθν. Ε, 296). Κατ' ἄλλους Ἐπίμαχος (Vitr. X, 16, 4).

Διονυσόδωρος, 1) Γλύπτης ἀγνώστου πατρὸς, μαθητὴς τοῦ Κερκυραίου Πιτλίχου, ἐργαζόμενος ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰς ἐνδόξους ἡμέρας τῆς τέχνης (Pl. XXXIV, 8). — 2) Χῖος, σοφιστὴς, διατρίψας κατ' ἀρχὰς ἐν Θουρίοις, εἶτα δ' ἐν Ἀθήναις, ἐνθα ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν στρατηγικὴν (Πλάτ. Εὐθδ. — Ἐμφ. Ἀποσπ. Γ, 1). — 3) Ὁ ἐκδοὺς συλλογὴν ἐπιστολῶν Φιλαδέλφου τοῦ Λάγου (Λουκ.).

Διούφαντος, 1) καὶ Διοφάντης, Ἀθηναῖος πολιτευόμενος ἐπὶ Δημοσθένους (Δμοσθ. — Ἀρρ. Ἀνθ. Δ, 6). — 2) Ῥήτωρ Σικυώνιος (Λουκ. Νεκρ. διάλ. I). — 3) Ἐπίσημος ἀλεξανδρινὸς μαθηματικὸς ἐπὶ Ἰουλιανοῦ, πρῶτος γράψας περὶ ἀλγέβρας.

Διπύλεια καὶ Διπύλεια, ἐν Ἀθήναις ἐορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Πολιούχου Διὸς, τελούμενη τῇ 24ῃ σκιροφοριῶνος (ἐν Ἰουνίῳ) (Παισ. Α, 24).

Δίπυλον, ἡ μεγίστη τῶν πυλῶν τοῦ περιόλου τῶν Ἀθηναίων, ἡ πρὸς τὰ δυτικὰ (εἰς τὴν νῦν ἀγ. Τριάδα), δι' ἧς ἐξήρχετο ἡ Ἐλευσινιακὴ πομπή. Ἐλέγετο καὶ Ὀριάσι καὶ Πύλαι, καὶ Ἰεράϊ.

Διύλλος, εἰς τῶν καλλιτεχνῶν οἵτινες μετὰ τοῦ ἀργείου Ἀριστομέδοντος εἰργάσθησαν ἐν Ταυρίδι, τὴν περὶ τοῦ Τρίκοδος ἔριν τοῦ Ἀπόλλωνος (Παισ. I, 18).

Δίων, 1) Συρακούσιος ἐξ ἐπισημοῦ οἰκογενείας, γεννηθεὶς τῷ 409 π.Χ., υἱὸς τοῦ Ἰππαρίνου, καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀριστομάχης, συζύγου τοῦ Διονυσίου, συζευχθεὶς τὴν θυγατέρα αὐτῆς. Ὁ Πλάτων νέον ἔτι τὸν ἐμύησεν εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Καίτοι δ' αὐστηρὸς τὰ ἥθη καὶ εἰλικρινὴς, οὐχ ἤττον ἐξετιμάτο ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου· ἀλλ' οὐδ' ἐπ' αὐτοῦ οὐδ' ἐπὶ τοῦ νεωτέρου Διονυσίου κατώρθωσε νὰ ἐξακώσῃ ἐπιρροήν. Ἐξ ἐναντίας ὑπὸ τοῦ Φιλίσκου δια-

βληθεὶς, καὶ ὑποπτος γενόμενος, ἐξωρίσθη τῷ 368, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπελθὼν, ἐξῆ ἐκεῖ μεγάλως τιμώμενος ἐν μέσῳ τῶν φιλοσόφων, μέχρις οὗ ἡ τυραννὶς τοῦ νεωτέρου Διονυσίου καὶ ἡ καταδυναστευσις τῆς ἰδίας αὐτοῦ οἰκογενείας, (τῆς μὲν θυγατρὸς Ἀρέτης δωδείσης τῷ Τιμοκράτει εἰς γάμον, τοῦ δὲ υἱοῦ τοῦ Ἀρεταίου ἢ Ἰππαρίνου εἰς ἠθικὰς προκληθέντος παρεκτροπὰς), τὸν ἐπεισαν, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μεγακλέους καὶ μετὰ τοῦ Ἰρακλείδου, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρὸς του. Ἐκ Ζακύνθου ἐπέβη μετὰ 800 μισθωτῶν εἰς τρία πλοῖα, τῷ 357, καὶ οἱ Συρακούσιοι ὑπεδέχθησαν αὐτὸν μετ' ἀγαλλιόσεως· ἀλλ' ὁ Διονύσιος, ἐπαναλλὼν τότε ἐξ Ἰταλίας, διετήρησε τὴν ἀκρόπολιν εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ἐπὶ μακρὸν διεδέχθησαν ἀλλήλας μάχαι καὶ διαπραγματεύσεις. Παύστηρῆτος τοῦ Δίωνος ἤρχισε νὰ δυσαρρεστῇ τὸν λαόν. Ὡς δὲ διήγειραν ὁ Ἡρακλείδης καὶ ὁ Σίπσος τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἀπέβλεπε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τυραννίδα, τότε ἀπεσῦρθη μετὰ τῶν στρατιωτῶν του εἰς τοὺς Λεοντίους. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἐναντιομενόντες τρεῖς στρατηγοὶ δὲν κατώρθουν νὰ σώσωσι τὴν πόλιν, τὸν ἀνεκάλεσαν αὐτοὶ οἱ Συρακούσιοι καὶ ἐπαναλλὼν, παρέδωκεν ἀμνηστικῶς εἰς τὸν Ἡρακλείδην τὴν διοίκησιν τοῦ στέβλου. Ἐτέλος ἐκυρίευσεν τὴν ἀκρόπολιν ἐμμένων ὁμοῦ πάντοτε εἰς τὴν πειθαρχίαν καὶ αὐστηρότητα, καὶ θέλων τὴν ἀγαλλίωτον δημοκρατίαν νὰ μεταρρυθμίῃ ἐπὶ τὸ ἀριστοκρατικώτερον, ἔδωκε νέαν λαβὴν εἰς τοὺς δημογωγούς, καὶ ἰδίως ἐξήγειρε κοινὴν δυσαρρέσειαν, καταδικάσας τὸν Ἡρακλείδην εἰς θάνατον. Ἐκ τῆς διαθέσεως ταύτης τοῦ λαοῦ ὠφελήθη ὁ Ἀθηναῖος Κάλλιππος, ἀφ' οὗ προσῆλθε κολακευτικῶς εἰς τὸν Δίωνα, ὠργάνωσε μυστικὴν κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν, καὶ τὸν ἐδολοφόνησεν ἐντὸς τοῦ κοιτιδῶνος του τῷ 353. Μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἀπαθέωσαν αὐτὸν οἱ Συρακούσιοι, καὶ τῷ ἔδρυσαν, δημοσίᾳ δαπάνῃ, μνημεῖον ὡς ἐλευθερωτῇ

(Πλούτ. Δίων. — Διόδ. ΙΣΥΓ. — Νερ. Διον.) — 2) ὁ ἐπικληθεὶς Χρυσόστομος, ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας, γεννηθεὶς περὶ τὰ μέσα τῆς α' ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. Εἰς ἐπίσημον ἀνήκων οἶκον, ἔλαβεν ἐπιμεμαλημένην ἀνατροφὴν, ἐπίδοθις τὸ πρῶτον εἰς ῥητορικὰς, εἶτα δ' εἰς φιλοσοφικὰς σπουδὰς, ἰδίως τὰς τῶν Στωϊκῶν. Ἐπὶ Δομητιανοῦ διέμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς Ῥώμην· ἀλλ' ὑπ' αὐτοῦ ἐβλήθη, περιῆλθε τὰς Ῥωμαϊκὰς ἐπαρχίας τοῦ Δουναβείως, καὶ ὅτε ὁ φίλος αὐτοῦ Νέρβας ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἐνθα μεγάλων ἔτυχε τιμῶν παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, τοῦ Τραϊανοῦ. Μετὰ βραχέϊαν δὲ διαμονὴν ἐν τῇ πόλει τῆς γεννήσεώς του, τῷ 100 μ. Χ., ἐπανῆλθε πάλιν εἰς Ῥώμην, ἔκου καὶ ἀπέθανεν, ἀλλ' ἀγνοεῖται πότε. Οἱ ἀριστοὶ λόγοι του, 100 τὸν ἀριθμὸν, δι' οὓς τῷ ἐδόθη καὶ τοῦ Χρυσόστομου τὸ ἐπωνύμιον, φιλοσοφικαὶ μᾶλλον ὄντες καὶ ἠθικαὶ πραγματεῖαι, μετὰ πλείστης φιλοκαλίας καὶ εἰς γλῶσσαν γεγραμμένοι καθαρωτάτην, διετηρήθησαν πάντες. Ἐξ αὐτῶν ὁ Δίων φαίνεται ἐπιτυχῆς μιμητὴς τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Αἰσχίνου, καὶ πάντων τῶν συγχρόνων του ὁ τὸ ἀριστον ἔχων ὕψος. — 3) Ἐγγονος τούτου, Δίων Κάσιος Κοκκιανὸς (ἢ μᾶλλον Κάσιος Δίων), γεννηθεὶς ἐν Νικαίᾳ τῷ 155 μ. Χ., ἐξ οἴκου ὑπατικοῦ, ἐξεπαιδεύθη μετὰ πλείστης ἐπιμελείας. Κατὰ τὰ 180—190 ἐπηγγέλη ἐν Ῥώμῃ τὸν ῥήτορα, εἰσῆχθη εἰς τὴν γερουσίαν, καὶ ἐπὶ Μακρινίου (218) ἐπέμφθη διαιτητὴς εἰς Πέργαμον. Μετέπειτα δις ἐγένετο ὑπατος, διψήσεν ἀλληλοδιαδόχως τὴν Ἀφρικὴν, τὴν Δαλματίαν καὶ τὴν Παγγονίαν, καὶ διεβίωσε τὰ τελευταία του ἔτη ἐν Καμπανίᾳ, μόλις, βοηθεῖα τοῦ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου, διαφυγὼν τὴν ὀργὴν τῶν Πραιτοριανῶν, οὓς εἶχεν ἐξερεθίσει ἢ αὐστηρὰ πειθαρχία του. Μετὰ τὴν δευτέραν δ' ὑπατείαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἐκεῖ ἀπέβίωσε. Κατ' ὄναρ, ὡς λέγει, ἐν-

τολήν λαβών παρά τοῦ Θεοῦ, ἔγραψεν ἱστορίαν τῆς κυβερνήσεως τοῦ Κοιμηδίου, καὶ εἴτα ἤρξατο συγγράφειν τὴν «Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν» του, θάρρος καὶ δύναμιν πρὸς ἐξακολούθησιν καὶ συμπλήρωσιν αὐτῆς λαβὼν ἐκ νέων «ὀνειρων», ἐν οἷς ἡ Τύχη τῶ ὑπέσχετο τὴν ἀθανασίαν. Εἰργάσθη δὲ 22 βιβλία εἰς αὐτὴν, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ Αἰνείου, καὶ συγκειμένην ἐκ βιβλίων 20, διηρημένων κατὰ ἀδεκάδας. Τὰ ἐκτενέστερον δ' ἐκτεθειμένα εἰσι τὰ σύγγραμμα αὐτῶ συμβάντα (Δ. Κάτω, ΟΒ, 18). Διτηρήθησαν δ' ἐξ αὐτῶν τὰ βιβλία ΑΖ — ΝΔ, καὶ μείζονα ἢ ἐλάσσονα ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ἄλλων, καὶ ἐκ τοῦ βιβλίου Ξ, ἀποσπάσματα ἐν Ξιγίλιον, μοναχῶ τῆς ια' ἑκατονταετηρίδος ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἡ δὲ περὶ Κωνσταντινοῦ τοῦ μεγάλου ἐξακολούθησις αὐτοῦ ἐστὶ φυσικῶ τῆ λόγιον ἔργον μεταγενεστέρου τινός, καὶ πιθανῶς χριστιανοῦ. Ἡ ἐκθεσις καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ εἰσὶν ἐπιμεμελημένα, ἐνίοτε εὐφραδέεις, ἐστὶν δὲ ὅμως καὶ βαρεῖαι. Πρὸ πάντων ἀφορᾷ εἰς τὰ παλαιὰ συμβάντα, καὶ διὰ τοῦς μετὰ ταῦτα χρόνους καὶ εἰς τὰς αὐλικὰς περιπετείας, ἅπερ ὅμως κυρίως πολιτικὴν ἱστορίαν δὲν ἀποτελοῦσιν. Ἐν αὐταῖς τραφεῖς, μισαὶ τοῦς προμάχους τῆς ἐλευθερίας πανταχοῦ δ' ἐπιφαίνεται ἡ τάσις αὐτοῦ πρὸς προλήψεις καὶ θαύματα. Ὡς πρότυπον φαίνεται ἔχον μάλιστα τὸν Πολύδιον, καὶ τοῦτον μιμνῆται καὶ εἰς τὰς κρίσεις του περὶ τῶν συμβάντων καὶ τῶν αἰτιῶν αὐτῶν, χωρὶς ὅμως νὰ δύναται ν' ἀναδειχθῆ καὶ αὐτοῦ ἐφάμιλλος. Ἐνίοτε προσπιθεὶ καὶ τὸν Θεουκλίδην νὰ μιμηθῆ, καὶ, εἰς τὰς διηγήσεις αὐτοῦ εἰσέρπει, τοῦς ῥήτορας τῶν κλασσικῶν χρόνων.

Δεώντιος, Ἀθηναῖος, ὁ καταγγεῖλας τὸ ψήφισμα δι' οὗ ἐπροτάθη ἡ ἀπονομὴ σταφάνου εἰς τὸν Δημοσθένην (Δμοθ. π. στφ. σλ. 302).

Δόντας, ἀρχαιότατος γλόπτης Λακεδαιμόνιος, ἐν τῶ ἠθασαυρῶ τῶν Μεγαρέων εἰς Ὀλυμπίαν ἀξιόλογον σύμπλαγμα ἐκ κέρου

καὶ χρυσοῦ ἐξεργασθεὶς περὶ ὄλ. 50 — 60 (Παυσ. Β, 17).

Δορυκλειδῆς, Λακεδαιμόνιος γλόπτης, μαθητὴς τοῦ Διοκίμου, κατασκευάσας ἐν τῶ Ἡραῶ τοῦ Ὀλυμπίου παρά ταῖς ἑλπίσιν τοῦ Σμίλιδος, ἄγαλμα τῆς Θέμιδος ἢ Τύχης, ὡς μητὴρ αὐτῶν (Παυσ. Β, 17).

Δουλίχεον, νῆσος τοῦ Ἴονικοῦ πελάγους εἰς τὰ νοτιανατολικά τῆς Ἰοῦνης καίμενη, μία τῶν Ἑξήκοντα, ἀνήκουσα εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀμ. Ἰλ. Β, 625). Κατὰ Στράβωνα Δολίχα. Νῦν Κοκάβα.

Δρέπανον, 1) τὸ ῥίον, ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαιῆς κατὰ τὸν εἰσπλουν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου (Στράβ.). — 2) Ἀκρωτήριον τῆς βορείας ἀκτῆς τῆς Κρήτης (Πτλμ.). Καὶ νῦν. — 3) Κώμη τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Ἀσκακηνοῦ κόλπου (Στράβ. Βζ.). — 4) Ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας (Πτλμ.), νῦν Ἀγ. Ἀλεξίου.

Δρυῖδες, οἱ ἱερεῖς τῶν Κελτῶν, ἐπίωνμοι τῶν Δρυῶν ἅς ἐθεώρουν ἱεράς, τὴν ἐπὶ σοφίᾳ ἐξοχωτέραν φυλὴν τοῦ ὅλου ἔθνους ἀποτελοῦντες, καὶ ἀστρολογίαν καὶ μαντικὴν ἀσκούοντες, ταύτην μάλιστα αἱ γυναῖκες, εἰς τὴν ἀθανασίαν δὲ τῆς ψυχῆς πιστεύοντες, καὶ εἰς τὴν μετεμψύχωσιν (Στράβ. — Γασ. Οαπς).

Δωδώνη, καὶ ποιητικῶς Δωδών, πόλις τῆς Ἠπείρου (Ἰδ.), ἐπώνυμος Διοδώνου, υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης (Στράβ. Ἰγχν. 172), ἢ Διοδώνης, θυγατὸς τοῦ Ἐλκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Στράβ. Βζ.), ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰμάρου καίμενη, καὶ ἐκ τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος περίφημον ἔχουσα τοῦ Διὸς μαντεῖον. Ἀνεσκάφη ὑπὸ Καραπάνου.

Δώτειον πεδίου, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως καὶ ἀκρωτηρίου τῆς Θεσσαλίας, πλησίον τῆς Βοιωτικῆς λίμνης καὶ τοῦ ὄρους Ὀσσης, ἐπώνυμον Δωτισσοῦ, θυγατὸς τοῦ Ἰελάτου, ἢ τοῦ Ἀστερίωνος καὶ τῆς Ἀμφικτυόνης. Ἐκ τοῦ πεδίου τούτου μετέφκησαν Θεσσαλοὶ εἰς τὴν ἐν Καρδίᾳ Κνίδον (Ὀμ. Ἰγχν. ΙΕ, 5. — Στράβ. Βζ.).

Ε

Εὐρήνη, ἐλέγγοτο νέος Σπαρτιάτης ἀπὸ τοῦ 17 ἢ τοῦ 19 ἔτους τῆς ἡλικίας του, πιθανῶς διότι ἔκτοτε τῶ ἐπετρέπετο τὸ αἰερεῖν, τὸ λέγειν.

Ἐκάβη, 1) θυγάτηρ Δάμαντος, βασιλέως τῆς Φρυγίας, ἀδελφῆ Ἀσίου, δευτέρα γυνὴ Πριάμου, τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας, μεθ' οὗ ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἰκτορα καὶ ἄλλους δεκαοκτώ. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας, αἰχμάλωτος τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀπέθανεν εἰς Θράκη, ἀφ' οὗ εἶδε τὴν θυγατέρα τῆς Πολυξένης σφαγεῖται ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλεύς (Ὀμ. Ἰλ. Π, 717. — Εὐρόπ. Ἐκαθ. 3). — 2) Μία τῶν Δαναίδων (Ἀπλλδ.).

Ἐκακτίμπετον, 1) πόλις τῆς Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ (Πτλμ.). — 2) τὸ κεντρικὸν μέρος τοῦ σηκοῦ τοῦ Παρθενῶνος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, τὸ μεταξὺ τοῦ προνάου καὶ τοῦ ὀπισθοδόμου. Καὶ πᾶς δὲ ὁ ναὸς ἐλέγγοτο ἐκατόμπεδος, ὡς εἶν κατὰ 100 πόδας μακρότερος τοῦ ἀρχαίου, τοῦ ὑπὸ τῶν Ἱεραῶν καέντος ναοῦ.

Ἐκκλησιαστικὸν, ἡ διδομένη ἀντιμισθία εἰς ἕκαστον Ἀθηναῖον παρόντα εἰς συνεδρίασιν τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, 1 ὄβολος δι' ἕκαστον, ἐν ὄλ. 98 αὐξήθη εἰς 3 ὄβολους (Στράβ. Ἀρστροφ. Πλούτ. 27).

Ἐκακτίοννησις, σαρδὲς ἐκ πολλῶν, 20 ἢ 40 νηαίων, καίμενων μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Κατὰ Στράβωνα, οὐχὶ ἐκ τῆς λέξεως ἐκατόν, ἀλλ' ἐξ Ἐκάτου, ἐπιθέτου τοῦ Ἀπόλλωνος. Νῦν Μοσχονήσια.

Ἐκκρινεὺς, ἀρχαιότατος Κορινθῖος ζωγράφος, ἐν ὄλ. 29 Δημέρατον, τὸν πατέρα Ταρκυνίου τοῦ πρεσβυτέρου, συνοδεύσας ἐκ Κορίνθου εἰς Ἰταλίαν (Pl. XXXV, 65. — Cicero. Nep.). Ἐφευρέτης καὶ τοῦ χρωματισμοῦ.

Ἐλεοῦσα, 1) νῆσος μικρὰ πρὸ τῶν δυτικῶν ἀκτῶν τῆς Ἀττικῆς (Στράβ.). Καὶ νῦν ὁμοίως. — 2) Νῆσος πρὸ τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἔχουσα πόλιν τὴν Σεβαστήν (Στράβ.). — 3) Νῆσος μικρὰ πρὸ τῆς Ρόδου (Πτλ. Β).

Ἐλένη, Τύμιονος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζωγράφος γράψασα τὴν ἐν Ἰσοῦ μάχην, ἴσως τὸ πρότυπον τοῦ σωζομένου ἐν Πομπηθαῖ ψηφιοθήματος (Φωτ. Πλαν. Α, 247).

Ἐλευσὶς(ὸ), υἱὸς Ἐρμού καὶ Δασείρας, θυγατὸς τοῦ Ἄλκεαν, πατὴρ τοῦ Τριτολέμου, καὶ πρῶτος χριστὴς τῆς Ἐλευσίνος (Παυσ. Α, 38).

Ἐλεών(ὸ), 1) κώμη τῆς Βοιωτίας, δορυδοτικῶς τῆς Ἰαννάγρας (Ὀμ. Ἰλ. Β, 500. — Στράβ.). — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας (Ὀμ. Ἰλ. Ι, 266). — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, ἴσως Νεῶν (Στράβ.).

Ἐλεγκῶν, ὑφαντὴς καλλιτέχνης, υἱὸς Ἀκασῆ, ἐκ Σαλαμίνας τῆς Κύπρου, οὗ ἱμάτιον προσέφερον οἱ Ῥόδιοι τῶ Ἀλεξάνδρῳ (Ἀθην. Β, 48. — Πλούτ. Ἀλέξ. ΑΒ).

Ἐλεγκονεάδες, αἱ Μοῦσαι, ὡς οἰκοῦσαι ἐπὶ τοῦ Ἐλεγκῶν.

Ἐλληδορύχης, ὁ πρόεδρος τῶν Ἀμφικτυόνων, κατὰ μεταγενεστέρας ἐπιγραφάς (Boskth, C. J. G. I, σ. 580).

Ἐλλάνεκος, ἐκ Μιλήτου, νεώτερος τοῦ Λεσβίου, πολλάκις δὲ μετ' ἐκείνου συγχεόμενος, καὶ γράψας «Περίοδον γῆς καὶ ἱστορίας» (Σουδ.).

Ἐλλοπία, 1) χώρα εἰς τὰ βόρεια τῆς Ἰθυβόιας πρὸς τῶ Κεναίῳ ἀκρωτηρίῳ, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, κτισθείσης ὑπὸ Ἐλλοπος τοῦ υἱοῦ τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἴωνος (Ἡρόδ. Η, 23). Ἐνίοτε δὲ κατ' αὐτὴν ἐκαλεῖτο καὶ πᾶσα ἡ νῆσος Ἐλλοπία (Στράβ.). — 2) χώρα τῆς Ἠπείρου πρὸς τῶ Δωδώνη (Ἡρόδ. Ασ. 39).

Ἐπιπέδιω, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Ἀθήναις πηγῆς Κ λ ε ψ ὀ δ ρ α ς (Ἰδ. Ἡσύχ. λ. Κλεψύρηντος).

Ἐνεπεύς, 1) ποταμὸς, εἰς τὰ νότια τῆς Θεσσαλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀπιδανὸν (Ἡρόδ. Ζ, 129). — 2) Ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πρὸ τῆς πόλεως Σαλμώνης. Εἰς τοῦτον μετεμορφώθη ὁ Ποσειδῶν ὅτε προσήλθεν εἰς Τυρῶν, τὴν θυγατέρα τοῦ Σαλμονεύου (Ὀμ. Ὀδ. Λ, 238. — Στράβ.)

Ἐξήκαστις, 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Σόλωνος. — 2) Δούλος ἐκ Καρίας, τὴν πολιτείαν λαβὼν παρὰ τῶν Ἀθηναίων (Ἀρσφ. Ὀρν. 767).

Ἐξήκαστος, 1) γλύπτης ἐν Ἀθήναις, τῶν χρόνων τοῦ Ἰσραήτιλου (Haug. Ant. hell. II, ἀρ. 1102). — 2) Ἰατρὸς παρεπίδημος ἐν Ἀθήναις (Δμοθ. Πρῆροβ.).

Ἐπαγγελία (δοκιμασία) ἐλέγγοτο ἐν Ἀθήναις ἢ κατὰ ῥήτορος γινομένη δικαστικὴ ἐνστάσις ὅτι δὲν εἶχε τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου απαιτούμενα προσόντα πρὸς τὸ ἀγορεύειν.

Ἐπαύκλον, τὸ ἐπιδῶριον εἰς τὰ σπαρτιατικὰ οὐσιαίτια, εἰς ἃ παρτίθοντο καὶ τυρὸς, οὐκᾶ (Ἀθ. Δ, 141).

Ἐπεινάκται, ἐπεινάται, ἐπεύνακται, εὐνάται, ἐν Σπάρτῃ Ἑλλώτες ἀπελεύθεροι, νυμφεύμενοι τὰς χήρας τῶν κυρίων των (Ἀθ. ΣΤ, 102, 271).

Ἐπειθότης, ἐπιθετὸν διαφόρων θεῶν, ὡς ἐν Ἐπιδαύρῳ (Παυσ. Β, 27), τοῦ Διὸς ἐν Μαντιναίᾳ (Παυσ. Η, 9).

Ἐπικροάτης, 1) πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, ἐφοροῦσε διὰ τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ ἐπὶ πρεσβείας ἥτις τῷ εἶχον ἀνατεθῆ (Δμοθ. πρῆροβ. — Ἰσως καὶ Ἀρσφ. Ἑκκλ. 71). — 2) Ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Λίσχλου, ὁ ἐπικαλούμενος Κυρηβίων (Δμοθ. πρῆροβ.). — 3) Φίλος τοῦ ῥήτορος Λυσίου (Πλάτ.).

Ἐπιπλοαί, ὄψωμα βραχῶδες βορείως τῶν Συρακουσῶν, ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου

τειχισθὲν καὶ μετὰ τῆς πόλεως ἐνωθέν. Περιεῖχε δὲ καὶ λατομίας, ἃς ὁ τύραννος μετεχειρίζετο ὡς φυλακὰς (Θουκ. Β, 75).

Ἐπιπυργεσία, ἐπιθετὸν θεαινῶν αἰτινες εἶχον ναοὺς ἢ ἀγάλματα εἰς πύργους πόλεων, ὡς ἡ Ἀρτεμις ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ναῷ τῆς Νίκης, ἢ Ἀθηναῖ ἐν Ἀδδῆροις (Ἡσύχ.).

Ἐπιτάβιας, Σπαρτιάτης, στρατηγὸς εἰς τὴν νῆσον Σφακτηρίαν (Θουκ. Δ, 8).

Ἐπιτὰ ἐπὶ Θῆβας, οἱ ἐξ Ἀργῶν ὀρμηθέντες ἵνα ἀποκτασθῶσιν εἰς τὸν ὄρθον τῶν Θηβῶν Πολυδαίχην τὸν υἱὸν τοῦ Οἰδίποδος. Ἦσαν δὲ ὁ Ἀδραστος, ὁ Ἴππομέδιον, ὁ Τυδεΐδης, ὁ Παρθενόποιος, ὁ Ἀμφιάραος, ὁ Καπανεύς, ὁ Πολυδαίχης. Τοῦτοις ἐντετάχθησαν ὑπὲρ Ἐτεοκλέους, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Πολυδαίχης, ὁ Μελάμπροπος, ὁ Πολυφόντης, ὁ Μεγαρέυδης, ὁ Ἰπέρβος, ὁ Ἀκτωρ, ὁ Λασθένης, ὁ Ἐτεοκλής. Μία τῶν σοιζομένων τραγιδιῶν τοῦ Αἰσχύλου φέρει τοῦτον τὸν τίτλον.

Ἐπιτωβελία, ὄβολος ἐπὶ τῇ δραχμῇ, τὸ πρόσμιμον ὁ ἐπεβάλλετο ἐν Ἀθήναις τῷ χρηματικῷ ἀξιώσει κατ' ἀντιδικὸν ἐγείροντι, καὶ μὴ λαβόντι τὸ πέμπτον τῶν ψήφων τῶν δικαστῶν ὑπὲρ ἑαυτοῦ (Δμοθ. κ. Ἀφθ. 884).

Ἐραεὶ, ὄχυρά πολίγη τῆς Ἰωνίας, ἀπέναντι τῆς Χίου (Θουκ. Η, 17. — Στράβ.).

Ἐραίκεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιίδα φυλὴν (Στράβ. ΒΖ.).

Ἐρινεύς (ὁ), 1) μίς τῶν τοῦ Πίνδου πόλεων τῆς Δωρικῆς τετραπόλεως (Ἡρόδ. Θ, 48. — Θουκ. Α, 107). — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος, κλησίον τῆς Ἀμφίσσης (Στράβ. — Στράβ. ΒΖ.). Καὶ νῦν Ἐρινεὸς. — 3) Λιμὴν κλησίον τῶν Ῥιπῶν ἐν Ἀχαΐᾳ (Θουκ. Ζ, 84). — 4) Τόπος παρὰ τῇ Κιφισσοῖ ποταμῷ πρὸς τῇ Ἐλευσίῃ, ἐνθα ἐλέγγοτο ὁ Πλούτων ἀρκάσας τὴν Περσεφόνην (Πλάτ. Θεαιν. Σλ. 143. — Παυσ. Α, 38). — 5) Ποταμὸς τῆς Σικελίας (Θουκ. Ζ, 8. — Πτλμ. Ὀρινεύς).

Ἐρινεύς, 1) (ὁ) Κορίνθιος Ἰσθμιο- νικῆς (Πινδ.). — 2) (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Γαλαῦ, καὶ Λυσιστάχης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀδαντος, γυνὴ τοῦ Ἀμφιαράου, ὃν προέτρεψε νὰ συνικατορατεῖται εἰς Θῆβας μετὰ τοῦ Πολυδαίχης, δελεασθεῖσα ὑπὸ τοῦτου διὰ προσφορᾶς χρυσοῦ περιδεραίου. Ἀποθανὼν δ' ὁ Ἀμφιαράος εἰς τὴν ἐστρατείαν αὐτῆν, διέταξε τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλκίμαχου καὶ ἐφόνευσε τὴν μητέρα του (Ὀμ. Ὀδ. Α, 326. — Ἀπλλδ. Α, 9, 13, 1, 6, 2).

Ἐριγεθόνους, Ἰδ. Δάρδακος καὶ Ἐρεχθεύς.

Ἐριμαχόν, ἐν γένει πᾶν ἱερὸν τοῦ Ἐριμοῦ. Ἰδίως, 1) χωρίον τι ἐν Ἀρκαδίᾳ (Παυσ.). — 2) Ἀκρωτήριον ὠχυρωμένον τοῦ στενωπότητος μέρους τοῦ Ἑρρακικοῦ Βοσπόρου. (Πολδ.). Νῦν Ἰσάρι. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σαρδούς (Πτλμ. Γ, 3). Νῦν Μαλαγριεῖ. — 4) Ἐριμαχὸν λέπας ἢ ὄρος, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λήμνου (Δίσχλ. Ἀγμ. 294).

Ἐριμάκων, φιλόσοφος περιπατητικὸς, διδασκαλὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀφροδισιεύου (Λουκ.).

Ἐριμογέννης, ἀρχιτέκτων, πιθανῶς τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου, κτίσας τὸν ἐν Μαγνησίᾳ ναυὸν τῆς Λευκοφρόνης Ἀρτέμιδος (Στράβ. ΙΔ).

Ἐριμισθώριος, ἐπικουρίος φιλόσοφος, ἔστις ἀπέθανε κερκυραῖος, ἐπὶ Λουκιανοῦ (Λουκ.).

Ἐριμισθώριος, Κλαζομένιος, φιλόσοφος τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, περὶ οὗ ἐλέγγοτο ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐγκαταλείπουσα πολλὰκις τὸ σῆμα, ἐπλανᾶτο εἰς ἄλλους κόσμους καὶ πάλιν ἐπέστρεφεν. Ἀπὸς δὲ τῆς ψυχῆς ἀπεισιζούσης, οἱ ἐχθροὶ του ἔκλασαν τὸ σῆμα του, καὶ ἔκτοτε ἐτιμήθη ὡς ἥρωας ὑπὸ τῶν Κλαζομένων (Λουκ.).

Ἐριμισθώριος, δῆμος τῆς Ἰσποθωντιδος φυλῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ (Στράβ. Β. — Ἡσύχ.).

Ἐριμιάνθιος κάπρος, ὁ ἐπὶ τοῦ (ἈΡΧ. ΛΕΒ. Α. Ρ. ΠΑΡΚΑΒΙΟ ΤΟΜ. Β').

ἀρκαδικῶν ὄρους πολλὰς φθορὰς προσενδῶν, καὶ φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἐρύμανθος, 1) Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος, πατὴρ τοῦ Ἐλάνθου, καὶ ὃν ἐκλήθησαν τὸ ὄρος καὶ ὁ ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας (Παυσ. Η, 24). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, τυφλωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης διότι εἶδεν αὐτὴν λουμένην μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος, ὁ δ' Ἀπόλλων, εἰς κάπρον μεταμορφωθείς, ἐφόνευσε διὰ τοῦτο τὸν Ἀδωνιν (Πτλμ. Ἡφαιστ. Α).

Ἐρχομενός, ταῦτ' ἐπὶ Ὀρχομενός (Ἰδ.).

Ἐσπεριος, υἱὸς τῆς Ἥους καὶ τοῦ Ἀστραίου (Ἡσδ. Θγ. 381), ἢ ἀδελφὸς τοῦ Ἀτλαντος, πατὴρ τῆς Ἐσπερίδος, ἣν νυμφεύθει ὁ Ἄτλας, ἔσχε θυγατέρας τὰς Ἐσπερίδας (Διόδ.). Κατὰ τινὰς ἦν ἀστρονόμος, ἀναβάς πτε εἰς τὸ ὄρος Ἄτλαντα ἵνα παρατηρήσῃ τοὺς ἀστέρας, καὶ ἀναρπαγείας ὑπὸ θεῆλλης, ἐξ οὗ θείας τῷ ἀπέδωκαν τιμὰς οἱ συμπατριῶται αὐτοῦ.

Ἐτεόκρητες, μίς τῶν πέντε φυλῶν τῆς Κρήτης, οἱ ἀρχαιότατοι, αὐτόχθονες Κρήτες, οἰκοῦντες εἰς τῆς νήσου τὰ νότια, καὶ πρωτεύουσαν ἔχοντες τὴν Πρατὸν (Ὀμ. Ὀδ. Γ, 176. — Στράβ.).

Ἐτερόπλοον δάνειον, ἐν Ἀθήναις τὸ ναυτοδάνειον τὸ διδμενον δι' ἑνα μόνον πλοῦν, οὐχὶ καὶ διὰ τοῦ πλοίου τὴν ἐπιστροφὴν.

Ἐύα, κόμη τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρωνος (Παυσ.).

Ἐυάθνη, 1) Θυγάτηρ τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Νεαίρας, γυνὴ Ἀργου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀργολίδος (Ἀπλλδ. Β, 1, 2). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πελείου, δεθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰάσωνος εἰς γάμον εἰς Κάναντα, τὸν βασιλέα τῆς Φωκίδος (Διόδ. Α, 54).

Ἐυακλίμων, 1) υἱὸς τοῦ Λυκάωνος ἐξ Ἀρκαδίας, κεραυνωθείς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διὸς. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἐυρουπόλου, εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Ἑλένης (Ὀμ. Ἰλ. Β, 736).

Ἐύαρχος, 1) τύραννος τῆς Ἀστυνοῦ

ἐν Ἀκαρνανίᾳ (Θουκ. Β, 30). — 2) Χαλκιδεύς, ἑλληνικὴν ἀποικίαν ὀδηγήσας εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην (Θουκ. ΣΤ, 3).

Ἡδούλη, 1) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Δήμαρχον (Ἀπλδ. Β, 1, 5). — 2) Ἐν Ἀθήναις, μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Λέω, ἃς οὗτος ἐθυσίασεν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως, δι' ἃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέδωκαν αὐταῖς θείας τιμὰς, ἀνεγείραντες αὐταῖς καὶ ἱερὸν, τὸ Λεωκόριον Αἰλ. Π. Γ, ΙΘ, 21. — Σουίδ.).

Ἡδούλιανέμων βωμός, ἐν Ἀθήναις ἰδρυμένος πλησίον τῶν ἀνδριάντων τῶν τυραννοκτόνων (Ἀρρ. Ἀνθ. Γ, 16, 8. — Δυσ. Ἀλκ. Δείναρχ. Π. — Ἡσύχ.).

Ἡδούλιμος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, εἰς θάνατον καταδικασθεὶς διὰ παράνομον πρότασιν (Δμοθ. Τυμρ. 743).

Ἡδουτέων, ὁ τὴν Ἀμφίπολιν ἐν Μακεδονίᾳ πολιορκήσας Ἀθηναῖος στρατηγὸς (Θουκ. Ζ, 9).

Ἡδύμητος, 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Παρθενόπης, θυγατρὸς τοῦ Στυμφάλου (Ἀπλδ. Β, 7, 8). — 2) Υἱὸς τοῦ Πτερολάου, μόνος ἐκ τῶν ἀδελφῶν του σωθεὶς εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἑλλεσπίων πόλεμον (Ἀπλδ. Β, 8, 1). — 3) Πατὴρ τοῦ μάντιος Τεῖρεσιου ἐκ τῆς νόμφης Χαρικλοῦς (Ἀπλδ. Γ, 6, 7).

Ἡδούσιμος, 1) Λακεδαιμόνιος, πρεσβεύσας παρὰ τῆ βασιλείᾳ τῶν Περσῶν (Ξνφ. Ἑλλ.). — 2) Ἐπώνυμος ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἐν δλ. 110, 6', ὅτε ἐδόθη τὸ ψήφισμα περὶ στεφανώσεως τοῦ Δημοσθένους (Δμοθ. σφ. 266).

Ἡδούσιμα, Ἀύτη, ὡς θεᾶ, ἔδρυσεν ἀγάλμα ὁ τύραννος Διονύσιος (Ἀθην. Ε, 4. — Πτλμ. Β).

Ἡδούσιπη, 1) ὄνομα δύο ἐκ τῶν Δαναίδων (Ἀπλδ. Β, 1, 5). — 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, κατ' ἄλλους καὶ Μελανίπη. Διωκομένη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους διὰ μὴ σὺφφονα διαγωγῆν, μετεμερ-

φώθη εἰς ἵππον (Πολδ. Δ, 141). — 3) Πόλις τῆς Καρίας.

Ἡδούκλῆς, στρατηγὸς Ἀθηναῖος, εἰς τὴν Θράκην ἐκπεμφθεὶς μετὰ τοῦ Θουκυδίδου (Θουκ. Δ, 104), καὶ εἶτα ἐπώνυμος ἄρχων, ἐν δλ. 88, 6'. — 2) Υἱὸς Ἴππωνος, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ Νικίου (Θουκ. — Ξνφ.).

Ἡδούκτιμων, 1) Ἀθηναῖος, στρατηγὸς ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ, εἶτα ἐπώνυμος ἄρχων ἐν δλ. 92, γ' (Θουκ. — Ξνφ.). — 2) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Λουσιεύς, δημαγωγὸς, ὑπὸ τοῦ Μειδίου παρακινήσειε νὰ κατηγορήσῃ τὸν Δημοσθένην ὡς δειλὸν καὶ χαθὸν (Δμοθ. Μειδ. 548).

Ἡδύμαρος, Ἀθηναῖος, ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ζωγράφων, πρῶτος διακρίνας ἐπὶ τῶν πινάκων τὴν μορφήν τῶν γυναικῶν (Pl. XXXV, 34).

Ἡδύμαχος, υἱὸς Χρύσιος, Κορίνθιος στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκ. Β, 23).

Ἡδύμητις, 1) Αἰτωλὸς, υἱὸς τοῦ Μελαντος, μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως (Ἀπλδ. Α, 8, 5). — 2) Κῆρυξ τοῦ Πριάμου ἐν Τροίᾳ, πατὴρ τοῦ Δόλωνος (Όμ. Ἰλ. Κ, 314. — 3) Ἰερεὺς τῆς Παλλάδος ἐν Ἀργεῖ, σώσας τὸ Παλλάδιον ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων (Καλλίμ. Ἰγν. Παλλδ.).

Ἡδύμηλος, 1) υἱὸς τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῆς Ἀλκῆστιδος, ἡγεμῶν τῶν Θεσσαλῶν, ἐκ Φερῶν ἐλθὼν εἰς Τροίαν μετὰ 11 πλοίων (Όμ. Ἰλ. Β, 711). Εἰς σύζυγον εἶχεν Ἰφίτην, τὴν ἀδελφὴν τῆς Πηνελόπης (Όμ. Όδ. Δ, 797). — 2) Υἱὸς τοῦ Νέροπος, ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς νυκτικὸρακα μεταμορφωθεὶς (Αὐτ. Αἰδ. 15). — 3) Πατὴρ τοῦ Βότρου, ἐν ἐφόνευσεν διὰ δευλοῦ (Αὐτ. 8). — 4) Κορίνθιος, ὑποτιθέμενος ἀρχαῖος ποιητῆς, περὶ τὸ 768 γράψας Τιτανομαχίαν (Ἀπλδ. Γ, 8, 1). — 5) Ζωγράφος ἐπὶ αὐτοκράτορος Καμμόδου (180 μ.Χ.), γράψας εἰκόνα τῆς Ἑλένης.

Ἡδύνομος, 1) Ἀρχιτέλους, ὑπηρετῶν παρὰ τῷ Οἰνείῳ ὅτε ἐπιλοξέει τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἀδαξίως χύσας τοῦτω ὕδωρ πρὸς νῆψιν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐρραπίσθη ὑπ' αὐτοῦ οὕτω βαρέως, ὥστε ἐπέσεν ἄπνους (Ἀθην. Β. — Σχλ. Ἀπλδ. Ἰδ. Α, 1212). — 2) Ποιητῆς καὶ κισθαριδὸς ἐκ Λοκρῶν τῆς Ἰταλίας (Λοκ.). — 3) Ναύαρχος Ἀθηναῖος (Ξνφ.). — 4) Κῆρυξ Ἀθηναῖος (Δμοθ. σφ.).

Ἡδύξενίτης, 1) ποιητῆς τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμῳδίας (Στρεβ.). — 2) Ἐύξενταί, ἀρχαία τις γενεὰ ἐν Αἰγίνῃ (Πινδ.).

Ἡδύπτελλενος Ναυστρόφου Μεγαρέως, διορύξας ἐν Σάμῳ ἐπὶ Πολυκράτους ἐπταστάδιον ὄχειον ὑπὸ τὸ ὄρος, φέροντα τὸ ὕδωρ εἰς τὴν πόλιν (Ἡρόδ. Γ, 17).

Ἡδύπτελλεμεα, θυγάτηρ τοῦ Μυρμιδῆνος, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ μήτηρ τοῦ Αἰθαλίδου (Όρφ. Ἀργ. 131).

Ἡδύπτερις, πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου (Πτλμ. — Στρεβ.).

Ἡδύπεπέτης, 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κλεοβούλης (Πυγ. XIV). — 2) Δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς πρόστιμα 500 ταλάντων διὰ παράνομον τινα πρότασιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν (Ἀριστ. Ἑκκλ. 820).

Ἡδρυπτική, 1) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κάνθον (Ἀπλδ. Β, 1, 5). — 2) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμείας, μήτηρ τοῦ Ἀρχερόρου (Ἀπλδ. Γ, 6, 4). — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκταρος, μήτηρ τῆς Πολυδώρας (Σχλ. Ἰλ. Β, 321). 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντα, γυνὴ Φιλίππου τοῦ Ἀριδαίου, ἐτεροπατρῶν ἀδελφῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐπολεμήθη, ἐνίκηθη καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Πολυσπέρχοντος (Αἰλ. Π. Γ, ΙΓ, 36).

Ἡδρυπτεῖν, 1) Υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ἄρχας ἐπὶ τῶν Λατίνων, ὁ παρ' ἄλλοις Ἀσκάνιος (Διον. Ἀλκ. Ἀρχλ. Α, 65). — 2) Σπαρτιάτης, εἰς τῶν ὀπαδῶν

τοῦ Δωριέως εἰς Σικελίαν, κυριεύσας τὴν Μινώαν, πόλιν τῶν Σελινουσίων (Ἡρόδ. Ε, 46).

Ἡδρύλοχος, 1) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀυτονόης (Ἀπλδ. Β, 1, 5). — 2) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ πελοποννησιακῷ πολέμῳ, πολεμήσας πρὸς τὴ Ναυπάκτω (Θουκ.). — 3) Φιλόσοφος σκεπτικὸς, μαθητῆς τοῦ Πύρρωνος. — 4) Στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνης (Δμοθ.).

Ἡδρύμαχος, 1) Εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Ἴκποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου (Παυσ. ΣΤ, 21). — 2) Υἱὸς Πολύδου, ὁ πλουσιώτατος καὶ ἐπισημύτατος τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, κατατοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς (Όμ. Όδ. Α, 399. Χ, 44). — 3) Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀντήνορος (Παυσ. Ι, 37). — 4) Υἱὸς Λεοντιάδου, Θηβαῖος, διὰ νυκτὸς εἰσβαλὼν εἰς Πλαταιὰς καὶ κυριεύσας αὐτάς, ἀλλὰ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Πλαταιέων (Ἡρόδ. — Θουκ. Γ, 2).

Ἡδρυμέτων, 1) υἱὸς Ἡραίου καὶ Καβαίρας, μίας τῶν νυμφῶν τῆς Θράκης, εἰς τῶν Καβαίρων (Νονν. Διον. ΙΔ, 21). — 2) Υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς νόμφης Παρίας, βασιλεὺς τῆς Πάρου. Ἐπειδὴ δὲ οἱ παῖδες τοῦ Μίνωος, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς διέβη ἐκείθεν ἐκστρατεύων κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, ἐφόνευσαν δύο τῶν ἐταίρων του, διὰ τοῦτο ἐξωλόθρευσε ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς του (Ἀπλδ. Β, 5, 9).

Ἡδρύνομος, 1) υἱὸς Αἰγυπτίου, εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης (Όμ. Όδ. Β, 242). — 2) Εἰς τῶν ὑποχθονίων δαιμόνων, τῶν βασανιζόντων τὰς ψυχὰς ἐν τῷ Ἄδη (Παυσ. Ι, 28). — 3) Εἰς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρβάντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθίου (Όν.).

Ἡδρυπτόλεμος Πεισιάνακτος Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου, συνηκολογήσας μετὰ τοῦ Φαρναβάζου, καὶ εἶτα συνηγορήσας ὑπὲρ τῶν πολεμησάντων ἐν Ἀργινοῦσαις στρατηγῶν (Ξνφ. Ἑλλ. Α, 4, 19).

Ἐβρουτᾶνες, τραγὸς καὶ ἰσχυρὸς αἰτωλικὸς λαὸς, οἰκῶν βορείως τῆς Ναυπάκτου, παρ' ᾧ ἐτελεύτησε γέρον ὁ Ὀδυσσεὺς (Θουκ. Γ, 94).

Ἐβρουτος, Σπαρτιάτης, εἰς τῶν τριάκοντα ἐν Θερμοπύλαις, σωθεὶς μετὰ τοῦ Ἀριστεδέμου βεβλαμμένος δ' ἂν τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μὴ θέλων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σπάρτην, ἐρρίφθη μεταξὺ τῶν Περσῶν καὶ ἐφονεύθη (Ἡρόδ. Ζ, 229).

Ἐβρωπιος καὶ **Ἐβρωπιος** (ή), 1) πόλις τῆς Ἠμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ (Θουκ. Β, 100. — Στφ. Βυζ.). — 2) Πόλις τῆς Καρίας, ἢ ἄλλως **Ἐβρωμιος** λεγομένη (Ἡρόδ. Η, 132). — 3) Πόλις τῆς Συρίας, ἐν τῇ Κομμαγενῇ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου (Λουκ. — Στφ. Βυζ.). Νῦν Νεσίμ. — 4) Πόλις μικρὰ τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου (Πολύβ.). — 5) Πόλις τῆς Παγᾶτας ἐν τῇ μεγάλῃ Μηδίᾳ, πρὶν **Ράγεια**, ἔπειτα καὶ **Ἀρσακία** λεγομένη (Στφ.). — 6) (δ), υἱὸς τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ὠρειθυίας, θυγατὸς τοῦ Ἐρεχθέως, καὶ ὄν ἐκλήθη ἢ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις (Στφ. Βζ.).

Ἐβυτρήσιαι, κάτοικοι μέρους τινὸς τῆς Ἀρκαδίας (Ξφ. Ἑλλ. Ζ, 1, 29. — Πaus. Η, 29). Μία κώμη αὐτῶν **Ἐβυτρήσιον** (Στφ. Βζ.).

Ἐβυφήμιος, ῥήτωρ Ἀθηναῖος, ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Σφ. 619) ὡς κλόαξ καὶ παράσιτος κομφοδούμενος.

Ἐβυχειρος, λίαν ἀρχαῖος γλύπτης Κορίνθιος, ἕτερος ἢ ὁ Εὐχειρ, ἴσως ἕγγονος ἐκείνου, ὄντος τῆς 30 Ὀλυμπιάδος, ἐν ᾧ ὁ **Ἐβυχειρος**, μαθητὴς τοῦ Σικιάδα καὶ τοῦ Χάρτα, ἦν τῆς 60 ἢ 65.

Ἐβυχεροῦτης, Λαπίθης, πατὴρ τοῦ Ἡετίωνος, πάππος Κυψέλου, τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου (Ἡρόδ. Ε, 92).

Ἐβυχεροπέθης, 1) Πατὴρ τοῦ Ὀρέστου, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ (Θουκ.). — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Ἱμῶνος τοῦ Μισανθρώπου (Λουκ.). — 3) Ἀθηναῖος σοφιστὴς, φίλος τοῦ Φωκίωτος, ὅστις ἐμεσίτευσε παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἵνα ἀφήσῃ αὐτὸν ἐλεύθερον (Δίλ. Π, I, A, 25).

Ἐβυχίων, ἐσφαλμένη γραφή, ὡς φαίνεται ὁ **Ἄετιων**, ὁ γλύπτης (ἴδ.).

Z

Ζαγρεὺς, ἐπίθετόν τι τοῦ Διονύσου, ὅτε ἐθεωρεῖτο ὡς καταχθονίος τις θεότης, καὶ ἐταυτίζετο μετὰ τοῦ Ὀσίριδος (Nonn. Διον. ΣΤ, 165).

Ζάκυνθος (δ), υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, κτίστης τῆς πόλεως Ζακύνθου (Paus. Ἀρκ. 24).

Ζεῦξικπιος, ζωγράφος ἐξ Ἡρακλείας, ἐν Ἀθήναις οἰκῶν (Πλάτ. Πρωτ.).

Ζεουξιάδης, ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Σικανίωνος, ἐργασθεὶς ἀνδριάν-

τα τοῦ **Υπερίδου** περὶ ὄλ. 115 (Pl. XXXIV, 15).

Ζηνοβία, 1) γυνὴ Ὀθενάτου, τοῦ βασιλέως τῆς Παλμύρας, ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Πτολεμαίων, συνώδευσε τὸν σύζυγον αὐτῆς εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς ἐκστρατείας, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, τῷ 267 μ. Χ. τὸν διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον, πολλὰς γνώσεις καὶ μεγάλην ἱκανότητα ἀναπτύξασα, καὶ κατακτῆσασα τὴν Αἴγυπτον καὶ πολλὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Πολεμηθεῖσα διμῶς ὑπὸ τῶν

Ῥωμαίων, ἠττήθη καὶ ἐλήφθη τῷ 273 αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Λύρηλιανού, οὗ ἐκόσμησε τὸν θρίαμβον ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἐμεινεν ἐκεῖ μέχρι τοῦ θανάτου τῆς. — 2) Πόλις ὑπὸ τῆς βασιλείας Ζηνοβίας κτισθεῖσα ἐν τῇ Χαλυβονίτιδι ἐπαρχίᾳ τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου (Περκ.).

Ζηνοβίωρος, Ἕλληνας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Νέρωνος ἐργαζόμενος, μεγαλοφυῆς ἀγαλματοποιός. Αὐτοῦ μνημονεύεται χαλκοῦς ἀκτινοστεφῆς ἀνδριάς τοῦ αυτοκράτορος, 110 ποδῶν ὕψους ἔχων, καὶ τηλικούτος ὥστε ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι τὴν μνήμην τοῦ Νέρωνος ἀπο-

στρεφόμενοι, μετωνόμασαν αὐτὸν Ἥλιον, καὶ εἶτα Κόμμοδον, καὶ ὅτε τὸν μετέθεσαν ἄλλα χροῖα τοῦ Χρυσοῦ Ὄγκου ἐνθα εἶχε τὸ πρῶτον ἰδρυθῆ, ἠναγκάσθησαν νὰ μεταχειρισθῶσι πρὸς τοῦτο 24 ἐλέφαντας. Καὶ Ἐρμῆν δὲ κολοσσαῖον ἐποίησε διὰ τοὺς Γαλάτας, ἐπὶ 10 ἔτη αὐτὸν ἐξεργασθεὶς, καὶ ἐπὶ δαπάνῃ 400,000 σεστερτίων. Καὶ τοραυτῆς δ' ἦν ἐπιδειξιώτατος, ὅστε δύο φάλαι, ἃς ἐτόραυσε κατὰ τὰς τοῦ Καλάμιδος, δὲν διακρίνοντο ἀπὸ τῶν τοῦ πρωτοτύπου (Ἡρωδιαν. Α, 15. — Pl. XXXI, 4).

Η

Ἡγεμίων, 1) Θάσιος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κομμῆδίας (Ἀθην. ΠΕ, 16). — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου ἀρχοντος Χαϊρώνδου (Διμοθ. στφ.). — 3) Ἀρχων ἐν Ἀθήναις (Ἄρρ. Ἀνθ. Β, 19).

Ἡγημίων, ἀρχαιότατος ζωγράφος, μονοχρόματα γράφων, ἢ, ὡς εἰς τὰ ἀγγεῖα, δι' ἐνὸς μόνοι χροῖματος τὸ ζωγραφούμενον ἀπὸ τοῦ λοιποῦ ἐμβυδαίου διακρίνων (Pl. XXXV, 84).

Ἡθόλος, ἐκ Σικελίας, ἐπιγραμματογράφος ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (Μελαγρ. ἐπιγρ. Ἀθν. Δ).

Ἡθύνας (αἰ), κώμη τῆς Ἀργολίδος πρὸς τῷ Σκυλαίῳ ἀκρωτηρίῳ, θεωρούμενη ὡς λιμὴν τῶν Μυκηθῶν (Ὀμ. Ἰλ. Β, 565. — Στφ.).

Ἡλεκτροκί πύλας, αἱ νότιαι τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, κληθεῖσαι κατὰ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κάδμου, ἢ κατὰ τὸν Ἡλεκτρώνα (Αἰσχλ. Ἐπ. ἐπ. Θ. 425. — Εὐρπ. Φοιν. 1129 καὶ Σγλ.).

Ἡλεκτρώων, υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ

τῆς Ἀνδρομέδας, βασιλεὺς τῶν Μυκηθῶν, πατὴρ τῆς Ἀλκμήνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ἀμφιτρώωνος (Ἀπλιν. Ρδ. Α, 148).

Ἡλεκάθες (αἰ), θυγατέρες τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος, αἰτινες, κλαίονσαι τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν, κατακρημνισθέντα ἐκ τοῦ ἀρματός τοῦ Ἥλιου, μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους ἐπὶ τῶν Ἡλεκτρίδων νήσων, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῶν ἐπήγνυτο εἰς ἤλεκτρον. Ὁ Ὀβίδιος (Met. II, 325) λέγει τρεῖς αὐτάς, καὶ τὰς καλεῖ Φαέθουσαν, Λαμπετίαν καὶ Φοιβὴν. Ἄλλοι (Ἡγρ.) τὰς λέγουσιν ἐπτὰ (Ἀπλιν. Ρδ. Δ, 604. — Λουκ.).

Ἡμαθεῖες, αἱ ἐννέα θυγατέρες Πιέρου, τοῦ βασιλέως τῆς Ἠμαθίας, αἰτινες ἐπὶ τοῦ Ἑλικώνος φιλονικήσασαι πρὸς τὰς Μούσας περὶ μουσικῆς, μετεμορφώθησαν, πρὸς ποινήν, εἰς πτηνὰ (Ἀντ. Λιό. 9).

Ἡμεθεῖα, θυγάτηρ τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, ἕγγονος τοῦ Βάκχου, ῥι-

φθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πυγείσα, διότι εὗρεν ὅτι, ἐνῶ ἐκοιμᾶτο, χοῖροι εἶχον καταφάγει τὸ κλημὰ δ' εἶχε φυτεύσει ὁ πατὴρ τῆς καὶ ἐμπιστευθῆ εἰς τὴν φρούρησιν αὐτῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς (Διόδ. Β, 82).

Ἡρακλῶν, 1) Ἀκρωτήριον τῆς Κορινθίας, φέρον τὸν τῆς Ἡρας, ἀπέναντι τῆς Σικυῶνος (Θουκ. Β, 75.—Ξερ. Ἑλλ. Δ, 5, 5). Νῦν Πέρα Χώρα.—2) Πόλις τῆς Θράκης, πλησίον τῆς Περίθου. Ἡ αὐτὴ εἶτα καὶ Ἡρακλῶν τειχεῖος (Ἡρόδ. Δ, 90.—Δμσθ.)

Ἡρακλεΐδης, Μακεδὼν, ζωγράφος τῆς 15ης ὀλ., περὶ οὗ λέγεται ὅτι ἤρξατο τοῦ σταδίου τοῦ βάρων ἢ ζωγραφῶν πλοῖα (Ρί. XXXV, 11).

Ἡρακλεῖοι στῆλαι, ὁ πορθμὸς μεταξὺ Ἰσπανίας καὶ Ἀφρικής (Ἡρόδ. Δ, 42.—Πολύβ.—Παμφ.—Αἰλ.—Πλάτ.—Στράβ.). Νῦν Γιβραλτάρ.

Ἡρεγγίνη, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, δεχθεῖσα εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τὸν Διόνυσον, καὶ ἐξ αὐτοῦ μήτηρ τοῦ Σταφύλου, ἀπηγγονίσθη μαθοῦσα ὅτι ὁ πατὴρ τῆς διὰ τοῦτο ἐξ ἀκλείσιας ἀπέθανεν (Ἀπλλδ. Γ, 14, 3.—Λουκ.—Ἠγ. 130).—2) θυγάτηρ

τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου, ἣν ὁ Ὀρέστης ἐφόνευσεν, ἢ ἔλαβεν ὡς γυναῖκα (Παυσ. Β, 116.—Ἠγ.).

Ἡρόδωτος, Λεοντίνος, ἀδελφὸς τοῦ σοφιστοῦ Γοργία, ἰατρός ἐν Ἀθήναις (Πλάτ. Γοργ. 448).

Ἡεροφίλη, θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ τοῦ Κητεράγου, μία τῶν ἀρχαιοτάτων Σιбуλλῶν ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, προειποῦσα τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας (Παυσ. Α, 12).

Ἡέρων, Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς καὶ μαθητῆς τοῦ ὑδραυλικοῦ Κτησιδίου, ἐπίσημος ὑδραυλικὸς καὶ αὐτὸς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φύσκωνος (Vitr. X, 12, 13).

Ἡσύχιος, ἐκ Μιλήτου, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, ἐπικληθεὶς Ἰνδοξος, καὶ γράψας χρονικὸν εἰς ἑξ βιβλία, ἐξ ὧν τὸ ἕκτον σώζεται εἰς ἀποσπάσματα.

Ἡσυχιῶναί, ἱερεῖς τῶν ὑπὸ τὸν Ἀρείου Πάγον ἐν Ἀθήναις τὸ ἱερὸν αὐτῶν σπήλαιον ἔχουσῶν σεμνῶν θεῶν ἢ Ἐρινύων, τὸ γένος ἀνάγοντες εἰς ἡρώα τινα Ἡσυχοῦ, ὅστις καὶ βιωμὸν εἶχεν ἐκατ' ἐκατ' (Σχλ. Σφκλ. Οἰδ. Κολ.—Σχλ. Αἰσχ. Τμρχ. 188).

Ἡάλεος, 1) μία τῶν Νηρηίδων (Ὀμ. Ἰλ. Σ, 39.—Ἡοδ. Θγ. 248).—2) Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἢ τῆς κωμωδίας ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος μήτηρ τῶν Κορυδαίντων (Ἡοδ. Θγ. 77).

Ἡάνατος, καθ' Ἡσίοδον (Θγν. 216 759), υἱὸς τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς Δίδυμος τοῦ Ἰάνου, ὃν ἀπαίσιον καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μισοῦμενον (Ὀμ. Ἰλ. Β, 853. Ρ, 872).

Ἡαιγένης, 1) περιφραγὸς ἀθλητῆς ἐκ Θάσου, νικήσας 4000 εἰς τοὺς ἀγῶνας, ὡς ἐλέγετο, δι' ὃ καὶ οἱ συμπλοκταῖ τοῦ ἀν-

δριάντος τῆ ἔστησαν μετὰ θάνατον (Παυσ. Ἰλ. 11.—Λουκ. Συμπ.Θε. 12).—2) Κυνικός φιλόσοφος, ὁπαδὸς τοῦ Νιγρίνου (Λουκ.).—3) Πένης τις ἐν Ἀθήναις, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Λουκ. 68. Ὀρν. 1127), ὡς θέλων νὰ ἐνδύθῃται ὡς πλούσιος, εἰ καὶ ζῶν ἐκ τῶν δειπνῶν τῆς Ἑκάτης.

Ἡελξενόη, μία τῶν ἀρχαιοτάτων τριασάρων Μουσῶν (Cia. Nat. D. III, 24).

Ἡεμιστόν, 1) τύραννος τῆς Ἐρετριᾶς ἐν Εὐβοίᾳ, κυριεύσας τὸν Ἰβρωτὸν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων (Δμσθ. σφ. 259).—2) Ἰγκουρ-

γὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδῆτου, βασιλέως τῆς Κύπρου, αὐτὸς μετὰ τοῦ Ἀρισταίου κυβερνῶν αὐτ' ἐκείνου, ὄντος ἐπιδεδομένου εἰς τὴν οἰνοποσίαν (Αἰλ. Π. Ἰ. Γ, 41).—3) ἐκ Λαοδικείας, ἰατρός ἐπίσημος, ἐν Ῥώμῃ ζῶν περὶ τὸ 90 π. Χ., καὶ ἰδρυτὴς τῆς Μεθοδικῆς λεγομένης σχολῆς.

Θεογαμία, ἐν Σικελίᾳ ἐορτὴ εἰς μνήμην τῆς Περσεφόνης.

Θεογένης, 1) Πιρῆσος Ἀθηναῖος, πεμφθεὶς πρὸς Φαρνάβαζον, τὸν σατράπην τῆς Περσίας.—2) εἷς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις (Ξερ. Ἑλλ. Β, 8, 3).—3) Ἀθηναῖος τις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐπὶ χυδαίότητι (Ἠρ. 928).

Θεοίγνητος, 1) Θεσσαλὸς ποιητῆς κωμωδῶν, οὗ λαίψανά τινα μνημονεύονται περ' Ἀθηναίῳ.—2) Ὀλυμπιονίκης Αἰγυπτῶς (Πινδ. Πυθ. Η, 49).

Θεόγνης, 1) εἷς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις (Ξερ.).—2) Τραγικὸς ποιητῆς Ἀθηναῖος, ὅστις διὰ τὴν ψυχρότητα αὐτοῦ χιτῶν χλευαστικῶς ἐπεκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Ἀσχ. 190. Θσμφ. 177).—3) Ἑλλην. γράψας περὶ τῶν ἐν Ἰδῶν θυσιαῶν (Ἀθην.).

Θεοιδότη, γνωστὴ ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, καὶ μετὰ τοῦ Σωκράτους συνδιαλεγομένη (Ξερ. Ἀπμν. Γ, 11), καὶ τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀγαπητῇ, οὗ καὶ τὸ σῶμα ἐκήδευσεν (Ἀθ. Π, 574).

Θεοΐδιμος, 1) τραγικὸς ποιητῆς καὶ ὑποκριτῆς (Ἀρστ. Πολτ. Δ.—Παυσ. Α, 4, 37.—Αἰλ. Α, ΓΙΔ, 40).—2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Προκλέους. Ἰδ. (Θουκ.).—3) ἐκ Βυζαντίου, σοφιστῆς καὶ ρήτωρ, ὃν ὁ Πλάτων λέγει (Φαῖδρ. 26) αλογοδαίδαλον Βυζαντιῶνα.—4) ἐκ Κυρήνης, σοφιστῆς, ἐν Ἀθήναις ἐπὶ μακρὸν διδάξας, ἐν ἄλλοις καὶ τὴν γεωμετρίαν, περ' ἣ ἐμαθήτευσαν καὶ ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων (Ξερ. Ἀπμν. Δ, 2.—Πλάτ. Θεαίτ. σλ. 145).—5) Φιλόσοφος Κυρηναῖος, μαθητῆς τοῦ Κράτητος καὶ

Ἀριστίππου, ὁ ἐπικληθεὶς ἄθεος, ἀρνούμενος τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ, τὴν ἐθνικὴν θρησκείαν, καὶ πᾶσαν ἀρχὴν ἀρετῆς ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων κηρύττων παραφορὰν (Δγν. Ἀρτ. Β, 8).—6) Συρακούσιος, συγγραφεὺς « τακτικῆς » καὶ « Ἑλληνικῆς ἱστορίας » (Διογ. Ἀρτ.).—7) Διάσημος δραματικὸς ὑποκριτῆς ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ Δημοσθένους (Περσφ.).—8) εἷς τῶν ἐπισήμων Ἐρετριῶν ἐν Εὐβοίᾳ, μετὰ τοῦ Θεμιστόντος ἀποσπάσας τὸν Ἰβρωτὸν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων (Δμσθ. σφ. 259).

Θεοκλής, 1) Ἡγύλλου υἱὸς, ἐν Σπάρτῃ, λίαν ἀρχαῖος γλόπτης τῆς 60ης περὶ τοῦ Ὀλυμπιάδος, μαθητῆς Διποίνου καὶ Σκύλλιδος, οὗ μνημονεύονται ἐν Ὀλυμπίᾳ ἕβανα ἐκ κέδρου, παριστῶντα Ἄτλαντα φέροντα τὴν γῆν, καὶ Ἡρακλῆν μετὰ πέντε Ἐσπερίδων καὶ τοῦ δράκοντος εἰλιγμένου περὶ τὸ δένδρον τῶν μήλων (Παυσ. Β, 17. ΣΤ, 39).—2) Πλούσιος Κορινθῖος, λίαν ἀγαθοεργὸς πρὸς τοὺς πένητας (Αἰλ. Π. Γ).

Θεόκριτος, Χίος, σοφιστῆς ἐπὶ Ἀριστοτέλει, γράψας ἱστορίαν τῆς Αἰθίας καὶ ἐπιστολάς (Στράβ. ΙΔ)

Θεόξενος, συγγραφεὺς ἱστορίας τοῦ Σκύθου Ἀναγάρσιδος, ἄλλως ἄγνωστος (Λουκ. Σικὸβ. 8).

Θεόνη, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λεῶ ἐν Ἀθήναις, αἰτινες ἐθυσίασθησαν ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ εἰς ὧν τὴν τιμὴν ἰδρύθη τὸ Λεωκόριον (Αἰλ. Π. Ἰ. ΙΒ, 28).

Θεοφάνης, ἐκ Μιτυλήνης, ποιητῆς καὶ ἱστοριογράφου, φίλος τοῦ Πομπηίου, ἐμμέτρως τὰ κατ' αὐτὸν ἱστορήσας (Στράβ.—Λουκ.).

Θερμακασία, ἐπίθετον ὑφ' ἣ Δήμητρα εἶχε δύο ναοὺς ἐν Τροιζίνι τῆς Πελοποννήσου (Παυσ. Β, 34).

Θεραγόρας, ποιητῆς ἐν Ἀθήναις (Λουκ. Δμσθ. Ἐγ.).

Θέσπιος, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἡγεμὼν τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἐκ τῆς Μεγαρήθης ἀποκτήσας 50 θυγατέρας, τὰς Θεσπιάδας, μητέρας 50 υἱῶν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους, σῶ-

σαντος τὸν Θεσπιν ἐκ φοβεροῦ λέοντος (Παυσ. Θ, 27. — Ἀπλλδ. Β, 7, 8)

Θεσσαλονίκη, θυγάτηρ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα καὶ τινος Θεσσαλίδος Φητιδος, σύζυγος μετὰ ταῦτα τοῦ Κασιάνδρου. Κατ' αὐτὴν λέγουσι τινες κληθεῖσαν τὴν ἐν Μακεδονίᾳ πόλιν (Στράβ. — Στφ. Βζ.).

Θέτις, ἓ τῶν Νηρηίδων (Ήσδ. Θγ. 244), ὑπὸ τῆς Ἡρας ἀνατραφεῖσα, καὶ εἰς γάμον δοθεῖσα εἰς Πηλέα τὸν βασιλέα τῶν Μυρμιδόνων. Εἰς τοῦ γάμου τὴν τελετὴν προσεκληθῆσαν πάντες οἱ θεοὶ πλὴν τῆς Ἐριδος, ἥτις διὰ τοῦτο ἔρριψε μετὰ αὐτῶν τὸ περίφημον αὐτῆς μῆλον (Ήδ. Ἐρις). Ὑἱὸν ἀπέκτησεν ἡ Θέτις τὸν Ἀχιλλέα, καὶ βοῦλίζουσα αὐτὸν εἰς τὰς φλόγας ἵνα τὸν καταστήσῃ ἀθάνατον, ἐπειδὴ ἀνεκαλύφθη καὶ παρακλυθῆ ὑπὸ τοῦ Πηλέως, ἐγκατέλιπεν αὐτὸν καὶ ἐπανάκαμψε πρὸς τὸν πατέρα τῆς (Ἀπλλδ. Ρδ. Δ, 866. Γ, 13, 8).

Θεῦθ, θεὸς παρ' Αἰγυπτίοις, ἔφορος τῶν γραμμάτων, τῆς ἀστρονομίας, τῶν ἐπιστημονικῶν γνῶσεων ἐθεωρεῖτο ὡς ἀντιστοιχῶν τῷ Ἑρμῇ (Πλάτ. Φαῖδρ. Σλ. 274. — Διδδ.).

Θέων, 1) ζωγράφος τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων (Ρι. XXV. 40, 40), γράφων, ὡς λέγει ὁ Κουίγτιλιανὸς (XII, 10), «φαντασίας», ἥτοι εἰκόνας πληττούσας τὴν φαντασίαν, ὡς ὀπλίτην μόνον ὁρμῶντα εἰς μάχην, καὶ ὃν ἐδεδίκευεν ἀπ' οὐ διὰ πολεμιστηρίου σαλπίσματος προδιέθετε τοὺς θεατὰς (Αἰλ. II. Γ. Β, 44). Προσέτι καὶ ἄλλα ἔργα αὐτοῦ μνημονεύονται, καὶ Ὀρέστου παρατροπὴν κτλ. — 2) ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἐπιλεγόμενος Αἴλιος, συνέγραψεν, ἀγνοεῖται πότε, ἀτέχνην περὶ προγυμνασμάτων. — 3) Σμυρναῖος, φιλόσοφος Πλατωνικός, γράφας περὶ τὰ 116 μ.Χ., «περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὴν χρῆσιν εἰς τὴν τοῦ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν». Τοῦ ἔργου τούτου σώζονται τινα ἀποσπάσματα. — 4) Ἀλεξανδρεὺς, φιλόσοφος, πατὴρ τῆς περιφήμου Ὑπατίας, περὶ τὰ τέλη τῆς δ' ἑκατονταετη-

ρίδος μ. Χ. Αὐτοῦ σώζονται τινα ἐπιγράμματα. — 5) Ἄλλος Ἀλεξανδρινὸς φιλόσοφος, ἐπὶ Δυγούστου γράφας «περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν» (Σουῖδ.).

Θεῶν ἀγορὰ, μέρος τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηναίων, ἐνθα ἐπιωλοῦντο θεῶν ἀγάλματα (Ἀριστὸ. Κυβ. Α, 418. Ἠσῶχ.).

Θεώριος, 1) ζωγράφος τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων, οὗ ἔργα μνημονεύονται Τρωϊκὸς πόλεμος, Κασιάνδρα, βασιλεὺς Δημήτριος. Ἴσως αὐτὸς ὁ Θ ε ὡ ν (Ήδ.). — 2) Ἀθηναῖος τις ὡς ψεύστης καὶ ἐπίσκοπος ἐλεγχομένος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Νεφ. 397. — Σφ. 43).

Θηβαῖς, μία τῶν ἀρχαίων τριῶν μεγάλων διαιρέσεων τῆς Αἰγύπτου, ἀποτελοῦσα τὴν ἀνω ἢ νοτιῶν Αἰγύπτου, διαιρουμένη δ' εἰς 14 νομοὺς, καὶ πρωτεύουσα ἔχουσα τὰς Θήβας (Ήδ.).

Θηρικλῆς, Κορινθίος καλλιτέχνης, διάσημος δι' ἃ κατεσκεύαζεν ἐπίγραμμα αὐτοῦ «Θηρικλεία» κεράμια καὶ ξύλινα ἀγγεῖα (Ἀθ. σλ. 470. — Δουκ. Λξφ. 4).

Θηρίμαχος, 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῆς Μεγάρης, φονεὺς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἐκμανέντος (Ἀπλλδ. Β, 4, 11). — 2) Ζωγράφος τῆς 107 ὀλ. κατὰ Πλάτωνον.

Θηροπέδιος, Ἀθηναῖος ἐπίτροπος τοῦ Δημοσθένους ἐπὶ τῆς ἀνηλικιότητος αὐτοῦ (Δμοθ.).

Θησεῖα Ὀυῖς (Propert. III, Eleg. XXI, 3), εἰς τὰς Ἀθήνας, πιθανῶς ἢ «ἀμαξιτὸς» λεγομένη, καὶ ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ἀθήνας ἄγουσα.

Θησεῖον, ὁ ἐν Ἀθήναις ναὸς τοῦ Θεσεῖος (Ήδ.). Ἐκεῖ, ὡς εἰς ἄστυον κατέφευγον εἰ δοῦλοι καὶ ὧν κακῶς προσεφέροντο οἱ κύριοι αὐτῶν, καὶ ἐζήτουν «πράξιν», ἥτοι νὰ μεταπωληθῶσιν εἰς ἄλλον κύριον (Πλούτ. Θησ. ΛΣΤ. — Ἀριστφ. Ἰπκ. 34. Σγλ. — Πολδ. Ζ, 13).

Θησηῆς (κόμη), ἰδιαιτερον εἶδος κομμώσεως (Πλούτ. Θησ. Ε).

Θσαί νῆσοι, βραχὺὴ νησιδία εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελφοῦ ἐν Ἀκαρνανίᾳ (Ὀμ. Ὀδ. Ε, 299).

Θοραῖ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων τῇ Ἀντιοχίδι φυλῇ (Στφ. Βζ.).

Θουκυδίδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Μηλισία, ἔγγονος τοῦ πρώτου Θουκυδίδου, τοῦ στρατηγῶ, φίλος τοῦ Νικίου, ἐξαιρετικὸς πολίτης, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους (Πλάτ. Λάχ. 179).

Θουρέα, πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ἢ ὀμηρικὴ Αἰκεία (Στράβ.) ἢ ἡ Ἄνθεια (Παυσ.). Καὶ Θουριάτης ὁ ἰδιαιτερός αὐτῆς κόλπος (Θουκ. Α, 101).

Θράκη ἐν τῇ Ἀσίᾳ, καὶ Βιθυνίᾳ Ἄσια ἐλέγετο ἢ ἀπὸ τοῦ στομίου τοῦ Εὐξείνου πόντου μέχρι τῆς Ἡρακλείας ἐκτεινομένη χώρα ἐν Βιθυνίᾳ (Ἐνφ. Ἄνθ. ΣΤ, 4, 1).

Θρασυάλης, ἀρχαῖος Ἕλληναςτορικὸς (Στράβ. Α).

Θράειε, νόμφοι τοῦ Παρνασσῶ, ἀναθρέ-

ψασαι τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἐπινοήσασαι τὴν τέχνην τῆς διὰ ψήφων μαντικῆς (Ὀμ. Ὑμν. Ἐργ. 552).

Θρινακία νῆσος, ἡ τρίγωνος, ἐπομένως κυρίως ἡ Σικελία (Ἀπλλδ. Ρδ. Δ, 965).

Θρόνιον, πόλις τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπειρῷ, ἀποικὸς τῶν Λοκρῶν ὅσοι ἐπέστρεψαν ἐκ Τροίας (Ἠρδ. — Παυσ.).

Θυμοιτάδες, ἐν Ἀττικῇ δῆμος τῆς Ἰπποβοωντίδος φυλῆς (Ήδ. Θυμοίτης 2).

Θυμοχάρης, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ (Θουκ. Η, 96. — Ἐνφ. Ἑλλ. Α, 1).

Θυοῖ, λαὸς τῆς Θράκης οἰκῶν ἀνεκαθεν παρὰ τὴν πόλιν Σαλμυδησσὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἶτα δὲ μεταβάς εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, εἰς τὴν βόρειον παράλιον τῆς Βιθυνίας (Ἠρδ. Α, 28. Ζ, 75. — Ἀπλλδ. Ρδ. Β, 528).

Θυώνη, ἐκλήθη ἡ Σεμέλη διὲ ἀνεδιβάσθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Βάκχου εἰς τὸν Ὀλυμπον (Πινδ. Πυθ. Γ, 177).

στ' ἑκατοστατηρίδος μ. Χ., διδάσκων ἐν Ἀλεξανδρίᾳ. Αὐτοῦ σώζεται πραγματεία «περὶ προνοίας καὶ εἰσαρμένης», ἀπόμνημα εἰς τοῦ Πυθαγόρου τὰ χρυσὰ ἔπη, καὶ «Ἀστεία». — 3) Γραμματικὸς, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, γράφας «Συνέκδημον», ἥτοι περιγραφὴν τῶν 64 ἐπαρχιῶν τοῦ ἀνατολικοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους.

Ἰερώνυμος, 1) Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἀνδρου (Ἡρόθ. Θ, 33). — 2) Υἱὸς Ξενοφάνους, Ἀθηναῖος τραγικὸς ποιητῆς, κομψοδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς ἀφυῆς καὶ κομψαστικὸς (Ἀχρν. 388. Νεφ. 348). — 3) Ἀρκὰς τῆς φατρίας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος (Διοσκ.). — 4) Ὁ κατασκευάσας τὴν ἀρμάμαξαν ἐφ' ἧς ὁ νεκρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου μετακομίσθη ἐκ Βαβυλῶνος εἰς Αἴγυπτον, ἔργον κομψότατον, κατὰ χρυσὸν καὶ λιθοκόλλητον, σφράμιον ὑπὸ 64 ἱππων (Διόδ. ΙΙΙ, 26. — Ἀδν. Ε, 206).

Ἰκαρία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, κατὰ τὸν ἐγγχώριον ἦρωα Ἰκάριον κληθεὶς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγίδα φυλὴν (Ἰδ. Ἰκάριος). Κατὰ σώζομενα λειψανα ἔκειτο ὀπίσω τοῦ Πεντελικοῦ, εἰς τὴν θείαν «Διόνυσον».

Ἰκάριος, ἐκ Λακεδαιμόνος, υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργόνης, σύζυγος τῆς Περιβοίας, πατὴρ τῆς Πηνελόπης, γυναικὸς τοῦ Ὀδυσσεύς, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Τυνδάρεω διωχθεὶς ἐκ Λακεδαιμόνος ὑπὸ τοῦ ἐτέρου του ἀδελφοῦ Ἰπποκρόντος, καὶ ἐπιμακρὸν χρόνον ἐγκαταστάς εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν (Στρβ. Ι. — Ἀπλλδ. Γ, 10, 3, 6).

Ἰκμιλέως, ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Ζεὺς εἶχε βιωμὴν ἐν τῇ νήσῳ Ζέα, ἱδρυμα τοῦ Ἀριστάου (Ἀπλλν. Ρδ. Β, 524).

Ἰκμιόλειος, ξυλοργῆς ἐν Ἰθάκῃ, κατασκευάσας τὸν ἕρπον καὶ τὴν κλισίαν τῆς Πηνελόπης, «δινωτὴν ἀργύριον καὶ ἔλεφαντι» (Ὀμ. Ὀδ. Υ, 56).

Ἰκώ (ἦ), νῆσος παρὰ τῇ Σικύρῃ ἐν τῇ Αἰγαίῳ πελάγει (Στρβ.). Νῦν Σικυρόπουλον.

Ἰλάριος, Βιδυνοῦς, ἐν Ἀθήναις ζῶν

ἐπὶ Θεοδοσίου (380 μ. Χ.), ζωγράφος, περὶ οὗ μεθ' ὑπερβολῆς λέγει ὁ Βιδυνοῦς (XXXV, 23), «ὅτι ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο ἀναζήσας ὁ Εὐφράνωρ».

Ἰνωπτος (δ), κρήνη ἐντὸς ἄλλους τῆς νήσου Δήλου, περὶ ἧς ἐμυθολογεῖτο ὅτι συνέχετο ὑπογείως μετὰ τοῦ Νεῖλου (Ὀμ. Ὑμν. Ἀπλ. 18. — Καλλμ. εἰς Ἀρτ. 171. — Στρβ.).

Ἰουλιανὸς, 1) ἀνάγν. ἀντι Ἰουλίους. — 2) Αἰγύπτιος, διατελέσας ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἔγραψεν ἐρωτικὸν ποίημα μὴ σωζόμενον (Πλανδ. Ἀνολ.). — 3) Ἰ. Ἀντικλήσιωρ, ζήσας περὶ τὰ 565 μ. Χ. Αὐτοῦ σώζονται δύο ἐπιγράμματα. — 4) Ὁ Χαλδαῖος, νεοπυθαγορικὸς φιλόσοφος, καὶ τὴν μαγεῖαν ἐπαγγελόμενος, ἔγραψε μὴ σωζόμενα «Θεουργικά», «Ἐλεστικά», καὶ «λόγια δι' ἐπῶν», καὶ ἐλέγετο ὅτι διὰ γοητειῶν ἐπέφερε μεγάλην βροχὴν. ἦτις εἰσῆσε τὰ στρατεύματα τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου ἀπὸ τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτὰ κινδύνου. Ὁ Πορφύριος ἔγραψε βίον αὐτοῦ εἰς 4 βιβλία (Σουίδ.). — 5) Ἰήτωρ ἐκ τῆς ἐν Κακπαδοκίᾳ Καισαρείας ἐπὶ Βιδυνοῦ, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις.

Ἰοφῶν, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους, δραματικὸς ποιητῆς καὶ αὐτὸς, πολλάκις νικήσας βοηθεῖα τοῦ πατρὸς του. Ἰηράσαντα ὁμῶς, ἀγνωμόνως τὸν κατηγορήσας πρὸ τοῦ δικαστηρίου ὡς παραφρονήσαντα. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ἵνα ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον, ἤρκεσε ν' ἀναγνώσῃ πρὸ τοῦ δικαστηρίου τὸν Οἰδίπουν αὐτοῦ (Ἀριστ. Ητρχ. 73).

Ἰπνυεὶ (ἦτοι κλιβανοί), σπήλαια τινα καὶ ὅσαι ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους ἐν Θεσσαλίᾳ (Ἡρόθ. Ζ, 188).

Ἰππιάρητις, Ἀθηναία, θυγάτηρ τοῦ Καλλίου, γυνὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου (Πλουτ.).

Ἰππιάρζινος, 1) εἰς τῶν ἐπισήμων Συρακουσίων, πατὴρ τοῦ Δίωνος καὶ τῆς Ἀριστομάχης, δευτέρας γυναικὸς τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου (Αἰλ.). — 2) Υἱὸς

Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δίωνος τὴν ἀρχὴν καταλαβὼν, ἀπολύτως κυβερνήσας καὶ εἶτα φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων (Αἰλ. Π. Ι, Β, 41).

Ἰππία, ἐλέγετο πολλαχού ἢ Ἀθηναῖος ὡς πρώτη διδάξασα τὸ ζευγυεῖν ἵππους (Ἀρπ.). ἦ διότι εἰς τὴν Γιγαντομαχίαν τὸ πρῶτον ὤρμησε κατὰ τοῦ Γιγαντος Ἐγκελάδου ἐπὶ ἄριματος συρομένου ὑπὸ Ἰππων (Παυσ. Ἀρκ. 47).

Ἰππιόβιαμεσα, 1) ἢ ἄλλως Βρισθῆς (Σχλ. Ὀμ. Ἰλ. Α, 184). — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος, βασιλέως τοῦ Ὀρμηνίου, μήτηρ τοῦ Φοίνικος (Ὀμ. Ἰλ. 1, 448). — 3) Θεράπεινα τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ (Ὀμ. Ὀδ. Σ, 182). — 4) Δύο τῶν Δαναίδων, φονεύσασαι τοὺς μνηστῆρας αὐτῶν Ἰστραν καὶ Διοκορύστην (Ἀπλλδ. Β, 1, 4).

Ἰππίοβιτος, ἐπίθετον ὑφ' ὃ εἶχε ναὸν ὁ Ἡρακλῆς ἐν Βοιωτίᾳ, ἔθνα ἔδεσε τοὺς ἵππους τῶν Ὀρχομενίων, θελόντων νὰ ὀρμήσουσι διὰ νυκτὸς κατὰ τῶν Θηδῶν (Παυσ. Βοιωτ. 25).

Ἰππιόθωνες, μία τῶν δέκα ἀττικῶν φυλῶν, ἐπώνυμος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰπποειδῆτος.

Ἰπποκλειδῆς, υἱὸς Τισάνδρου, εἰς τῶν ἐπισημοτέρων νέων τῶν Ἀθηνῶν, ἀπελθὼν εἰς Σικυῶνα ὡς εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθέους. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀσέμνως ἐχόρευεν, ὁ Κλεισθένης ἠρνήθη νὰ τὸν περιλάβῃ μετὰ τῶν συναγωνιζομένων, εἰτε καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη τὸ μένιν εἰς παρεμβάν, «οὐ φρονεῖς Ἰπποκλειδῆ» (Ἡρόθ. ΣΤ, 126—9. — Λουκ. Ἡρακλ. Η).

Ἰππίποδες, λαὸς τῆς Ἰθρυποατικῆς Σαρματίας (Διον. Περγ. 310).

Ἰππιων, φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Μήλου, ὡς ἄθεος κατηγορηθεὶς (Αἰλ. Π. Ι, Β, 31).

Ἰππιῶν, 1) ὁ βασιλικὸς, διότι ὁ Μασσινίας κατέστησε τὴν πόλιν ταύτην πρωτεύουσαν τῆς Νευμίδας. Ἐκεῖτο δ' ἐντὸς κόλπου εἰς τῆς χώρας τὰ βόρεια, ἦν κτισματῶν Ἰυρῶν, καὶ εἶτα ἐκλήθη καὶ Ἰππιῶν

(ἦ); γενομένη καὶ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία (Στρβ.) ΙΖ, 832. — Sall. Jug. XIX. — Liv. XXXIX, 3, 32). Παρὰ τῇ πόλει ἦσαν πλούσια σιδηρωρυχεῖα. Τῷ 430 μ. Χ. προσεβλήθη ὑπὸ τῶν Βανδάλων. Ἐπὶ τῆς πολιτορίας ἀπέθανεν ὁ ἐπίσκοπος αὐτῆς Δόγουστινος· εἶτα δὲ κυριευθεῖσα κατεστράφη. Ἰβρείτια σώζονται εἰς τὴν νῦν Βόαν. — 2) Ἰππιῶν Διάρρυτος, ἢ Ζάρρυτος, εἰς τὴν Ζευγίτιαν τῆς Ἀφρικῆς, μεταξὺ θαλάσσης κόλπου, καὶ λίμνης Ἰυρῶν ἀποικία, δχυρὰ, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων πόλις ἐλευθέρα (Μελ Ι, 7, 2. — ΡΙ. Ἰβρ. IX, 33. — Ἀρ. VIII, 140). — 3) Πόλις ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἰσπανίᾳ ἀνατολικῶς τοῦ Τολέτου, καὶ ἄλλη ὀμώνυμος νοτιῶς τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ (Liv. XXXIX, 30.).

Ἰπρος, 1) ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ, πρὶν Ἄρνας καλούμενος, τραθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ ἐκδιωχθεὶς τῆς οἰκίας του, εἰς ἣν οἱ μνηστῆρες τὸν εἶχον εἰσαγάγει (Ὀμ. Ὀδ. Σ, 239). — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀκτροτος, πατὴρ τοῦ Εὐρυτίανος, καθάρισας τὸν Πηλέα ἀπὸ τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ του (Ἀπλλν. Ρδ. Α, 72. — Αὐτ. Αἰδ. 38).

Ἰπίγονος, γλύπτης ἐν Περγάμῃ, συνεργάτης τοῦ Πυρομάχου (Ἰδ.) ἐν ἄλ. 130.

Ἰσιμηνίας, 1) Ἑλληὴ συγγραφεὺς, γράφας περὶ λίθων (ΡΙ.). — 2) Ἐπίσημος ἀρχιτέχνης ἐκ Θίβης τῆς Βοιωτίας (Αἰλ. Π. 7, Δ, 16).

Ἰτυς, κατ' ἄλλην ἀντίληψιν τοῦ περὶ Ἰτῶλου μύθου, υἱὸς Τηρέως καὶ Πρόκνης, Ουσιασθεὶς ἐπίσης ὑπ' αὐτῆς, μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς Φιλομήλης ἐν μανίᾳ ἐηλοτυπίας, καὶ παρατεθείς εἰς βράσιν εἰς τὸν πατέρα του. Ὅτε δὲ κατεδίωξεν αὐτὴν ὁ Τηρέως ἵνα τὴν φονεύσῃ, μετεμρφώθησαν ἐκεῖνος μὲν εἰς ἔποκα, αἱ δ' ἀδελφαὶ εἰς χελιδόνα· καὶ ἀηδόνα, καὶ ὁ Ἰτυς εἰς τὸ ὀμώνυμον πτηνὸν (Αἰσχλ. Ἀγμ., 1158. — Σφκλ. Ἠλ. 148).

Ἰουγῆ, θυγάτηρ τοῦ Πανός καὶ τῆς Ἡχοῦς, θεράπεινα τῆς Ἰουῦς, ὑπὸ τῆς Ἡρας εἰς πτηνὸν μεταμορφωθείσα διότι διὰ γοητειῶν

ἐξήγειρε τὸν ἔρωτα τῆς Ἰνώδος πρὸς τὸν Δία
(Σχλ. Θεοκρ. Β, 17. — Σουίδ.).

Ἥφαιστος, 1) υἱὸς τοῦ Φυλάκου καὶ τῆς
Κλειομένης, βασιλεὺς τῆς Φυλάκης ἐν Θεσ-
σαλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ὠκυποδίαν, εἰς τῶν
Ἄργοναυτῶν (Ἀπλλν. Ῥδ. Α, 42). — 2)
Υἱὸς τοῦ Θετίου, ἄργοναύτης καὶ αὐτὸς, καὶ
ἐκ τῶν θηρευτῶν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου
(Ἀπλλν. Ῥδ. Α, 201).

Ἥφεινός, 1) θυγάτηρ τοῦ Προίτου καὶ

τῆς Σθενιδίας, ἐν μακρᾷ ἀποθανοῦσα (Ἀπλλδ.
Β, 2, 2). — 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθέου, ἀγα-
μος ἀποθανοῦσα, εἰς ἣν αἱ νέαι νόμφοι ἐν
Ἀττικῇ προσέφερον τὴν κόμην ταιν (Παισ.
Α, 43). — 3) θυγάτηρ τοῦ Νίσου, γυνὴ Με-
γάρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Περσείδανος (Παισ. Α,
39). — 4) Γυνὴ τις Λημνία, θεράπεινα τῆς
Ἰψιπύλης, φανεύσασα τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ
ἔχουσα κρυφίας σχέσεις μετὰ τῶν Ἄργο-
ναυτῶν (Ἀπλλν. Ῥδ. Α, 702).

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΛΟΥ ΔΕΙΚΟΥ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

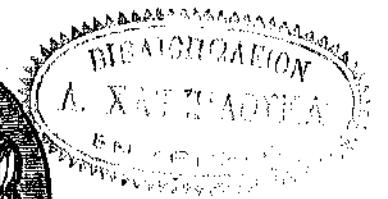
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΚΔΟΣΗΣ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1891

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΔΕΥΤΕΡΩ ΤΟΜΩ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΩΝ

N			
636	Νάβλα.....	Σελ.	723
637	Νάγιδος νόμισμα.....	"	723
638	Νάνος εικόν 1.....	"	723
639	" " 2.....	"	724
640	Ναός εικόν 1.....	"	725
641	" " 2.....	"	726
642	" " 3.....	"	720
643	" " 4.....	"	727
644	" " 5.....	"	727
644	Νάρθηξ.....	"	758
646	Ναυμαχία.....	"	731
647	Ναυμαχία.....	"	734
648	Ναός εικόν 1.....	"	736
649	" " 2.....	"	736
650	" " 3.....	"	736
651	" " 4.....	"	737
652	" " 5.....	"	738
653	" " 6.....	"	738
654	" " 7.....	"	730
655	Νεάπολις.....	"	742
656	Νεβρίς.....	"	743
657	Νεμαύσου νόμισμα.....	"	745
658	" γέφυρα.....	"	746
659	Νεμάς.....	"	746
660	Νέμεσις.....	"	747
661	Νερούα νόμισμα.....	"	748
662	Νέριμος νόμισμα.....	"	750
663	Νεωκόρος.....	Σελ.	752
664	Νεώριον.....	"	753
665	Νηθ.....	"	754
666	Νικαίας νόμισμα.....	"	756
667	Νίκη εικόν 1.....	"	757
668	" " 2.....	"	758
669	Νικαηδείας νόμισμα.....	"	760
670	Νικομήδους νόμισμα.....	"	760
671	" ".....	"	760
672	Νικοπόλεως νόμισμα.....	"	761
673	Νιδόη εικόν 1.....	"	764
674	" θυγάτηρ.....	"	764
675	Νιαβίδης 1.....	"	765
676	" " 2.....	"	765
677	Νότος.....	"	770
678	Ναυκαρίας νόμισμα.....	"	770
679	" ".....	"	771
680	Νύσης νόμισμα.....	"	774
Ξ			
681	Ξάνθου μνημαίον.....	"	777
682	Ξένια.....	"	779
683	Ξεφομάχαιρα εικόν 1.....	"	788
684	" " 2.....	"	788
685	Ξίφος εικόν 1.....	"	788
686	" " 2.....	"	789
687	" " 3.....	"	789
688	" " 4.....	"	789

689	Ξίφος εικόν 5.....	Σελ.	789	736	"Όπλα εικόν 3.....	Σελ.	847
690	Ξυστίς	"	790	737	" " 4.....	"	848
				738	" " 5.....	"	848
				739	" " 6.....	"	848
				740	" " 7.....	"	848
				741	" " 8.....	"	849
				742	" " 9.....	"	850
691	"Όβελισκος εικόν 1.....	"	791	743	" " 10.....	"	850
692	" " 2.....	"	792	744	" " 11.....	"	850
693	"Όγκος.....	"	794	745	" " 12.....	"	851
694	"Όδησοῦ νόμισμα.....	"	795	746	" " 13.....	"	851
695	"Όδυσσεύς εικόν 1.....	"	797	747	" " 14.....	"	851
696	" " 2.....	"	797	748	"Όπλιτοδρόμος.....	"	852
697	Όλαξ.....	"	800	749	"Όπλομάχος.....	"	852
698	Όικος εικόν 1.....	"	805	750	"Όρέστης.....	"	855
699	" " 2.....	"	805	751	"Όρθαγορίας νόμισμα.....	"	855
700	" " 3.....	"	805	752	"Όρθασταδίας.....	"	857
701	" " 4.....	"	806	753	"Όρμιά.....	"	859
702	" " 5.....	"	807	754	"Όρνιθευτής.....	"	859
703	" " 6.....	"	809	755	"Όρύκτης.....	"	861
704	" " 7.....	"	809	756	"Όρφεύς.....	"	862
705	" " 8.....	"	809	757	"Όρχησις εικόν 1.....	"	863
706	Όινών.....	"	812	758	" " 2.....	"	864
707	Όινιάδαι νόμισμα.....	"	812	759	" " 3.....	"	845
708	Όινόης νόμισμα.....	"	813	760	" " 4.....	"	865
709	Όίνος εικόν 1.....	"	814	761	"Όρχομενός νόμισμα.....	"	866
710	" " 2.....	"	814	762	" " εικόν 1.....	"	866
711	" " 3.....	"	814	763	" " 2.....	"	866
712	Όινόχρη.....	"	817	764	Όύγγλα.....	"	869
713	Όινόχρος.....	"	817	765	Όύς.....	"	870
714	Όιοπέλος.....	"	818	766	"Όχη εικόν 1.....	"	872
715	Όιώνος.....	"	819	767	" " 2.....	"	872
716	"Όκλαδίας.....	"	820				
717	"Όκρίθαι.....	"	820				
718	"Όκταβίας νόμισμα 1.....	"	820				
719	" " 2.....	"	820				
720	"Όκταβιανός.....	"	821				
721	"Όκτάφορον.....	"	822	768	Παγκράτιον.....	"	873
722	"Όλθίας νόμισμα.....	"	822	769	Παιγνία εικόν 1.....	"	875
723	"Όλμος.....	"	823	770	" " 2.....	"	875
724	"Όλπη.....	"	824	771	" " 3.....	"	875
725	"Όλυμπία.....	"	825	772	" " 4.....	"	876
726	"Όλύμπια.....	"	828	773	" " 5.....	"	876
727	"Όμηρος.....	"	835	774	Πάλη εικόν 1.....	"	887
728	"Όμφάλη.....	"	840	775	" " 2.....	"	887
729	"Όμφαλός.....	"	841	776	" " 3.....	"	888
730	"Όνηλάτης.....	"	842	777	Παλλός "Αθηνά εικόν 1.....	"	891
731	"Όνος.....	"	844	778	" " 2.....	"	892
732	"Όξύδαρον.....	"	845	779	Πάμισος.....	"	893
733	"Όπεις.....	"	845	780	Πάν ἀγάλυρον.....	"	896
734	"Όπλα εικόν 1.....	"	846	781	Παναθήναια εικόν 1.....	"	897
735	" " 2.....	"	847	782	" " 2.....	"	898

II

783	Πανδοσίας νόμισμα.....	Σελ.	900	884	Πεντηκόντορος.....	Σελ.	958
784	Πάνθεον.....	"	902	835	Πέπλος εικόν 1.....	"	958
785	Πανοπλία.....	"	903	836	" " 2.....	"	959
786	Πανόρμου νόμισμα.....	"	904	837	Πέργαμον εικόν 1.....	"	960
787	Παντικαπαίου νόμισμα.....	"	905	838	" νόμισμα.....	"	960
788	Παραγαθός.....	"	906	839	" νόμισμα.....	"	960
789	Παρά δόρυ.....	"	906	840	Περλανθρος.....	"	963
790	Παραπέτασμα.....	"	908	841	Περίβλημα εικόν 1.....	"	965
791	Παράσημον.....	"	909	842	" " 2.....	"	965
792	Παραστάς εικόν 1.....	"	910	843	" " 3.....	"	965
793	" " 2.....	"	910	844	Περίβραχιόνιον.....	"	966
794	Παρθενών εικόν 1.....	"	913	845	Περιδαικνον.....	"	966
795	" " 2.....	"	914	846	Περίδεραιον.....	"	965
796	" " 3.....	"	914	847	Περίζωμα.....	"	965
797	" " 4.....	"	915	848	Περίκεφαλαία εικόν 1.....	"	966
798	" " 5.....	"	915	849	" " 2.....	"	966
799	" " 6.....	"	915	850	Περίκλεις.....	"	967
800	" " 7.....	"	916	851	Περίκνημις.....	"	971
801	" " 8.....	"	916	852	Περίνθου νόμισμα.....	"	971
802	Πάριον νόμισμα.....	"	918	853	Περίπτερος.....	"	972
803	Πάρις εικόν 1.....	"	919	854	Περίφραντήριον εικόν 1.....	"	972
804	" " 2.....	"	919	855	" " 2.....	"	972
805	Πάρμη εικόν 1.....	"	921	856	Περίσκελις εικόν 1.....	"	972
806	" " 2.....	"	921	857	" " 2.....	"	973
807	Παρνασσός.....	"	922	858	Περίστρωμα.....	"	973
808	Πάρου νόμισμα.....	"	925	859	Περιστύλιον.....	"	974
809	Παρυφή.....	"	926	860	Περισφύριον.....	"	974
810	Πασαργάδαι (τάφος Κύρου).....	"	927	861	Περίονη.....	"	976
811	Παρωτίς.....	"	928	862	Περσεύς εικόν 1.....	"	976
812	Παστοφόροι.....	"	928	863	" " 2.....	"	976
813	Παταγείον.....	"	929	864	" " 3.....	"	978
714	Πατρών νόμισμα.....	"	930	865	Περασφόνη.....	"	978
815	Πάτροκλος.....	"	930	866	Πέτασος εικόν 1.....	"	984
816	Πέδεια.....	"	936	867	" " 2.....	"	984
817	Πειρατεύς.....	"	939	868	Πετασία.....	"	987
818	Περίβοας εικόν 1.....	"	940	869	Πήλασος νόμισμα.....	"	988
819	" " 2.....	"	940	870	" δακτυλιόλιθος.....	"	988
820	" " 3.....	"	941	871	Πηδάλιον εικόν 1.....	"	988
821	" " 4.....	"	941	872	" " 2.....	"	988
822	Πεισιάνδρου (Άγαλ. Ηρακλέους).....	"	942	873	Πηλεός.....	"	989
823	Πελασγικών εικόν 1.....	"	945	864	Πηγελόπη.....	"	990
824	" " 2.....	"	945	875	Πήρα.....	"	991
825	Πέλεκυς.....	"	946	876	Πιδάκνη.....	"	992
826	Πελακκηφόρος.....	"	946	877	Πίλος εικόν 1.....	"	992
827	Περίκη.....	"	947	878	" " 2.....	"	992
828	Πέλλης νόμισμα.....	"	947	879	" " 3.....	"	993
829	Πελλήνης.....	"	947	880	Πίναξ εικόν 1.....	"	993
830	Πέλοψ.....	"	954	881	" " 2.....	"	993
831	Πέληνη.....	"	955	882	" " 3.....	"	993
832	Πενθεσλίαια.....	"	956	883	Πίνδαρος.....	"	994
833	Πεντάσπαστος.....	"	957	884	Πεωδάρον νόμισμα.....	"	995

885	Πλαγγών.....	Σελ.	1001	936	Προκόμιον εικόν 2.....	Σελ.	1078
886	Πλαγιάυλος.....	"	1002	937	Προμηθεύς.....	"	1080
887	Πλαστική εικόν 1.....	"	1003	938	Προπνιγείον.....	"	1083
888	" " 2.....	"	1004	939	Προτύλαια εικόν 1.....	"	1083
889	" " 3.....	"	1009	940	" " 2.....	"	1084
890	" " 4.....	"	1009	941	Προσγναθίδιον.....	"	1085
891	Πλάστιγξ.....	"	1013	942	Προσμήνιον.....	"	1085
892	Πλάταια χάρτης εικόν 1.....	"	1013	943	Προσκύνησις.....	"	1086
893	" νόμισμα " 2.....	"	1014	944	Πρόστυλος.....	"	1087
894	" νάος " 3.....	"	1014	945	Πρόσωπον εικόν 1.....	"	1087
895	Πλάτων.....	"	1015	946	" " 2.....	"	1087
896	Πλήκτρον.....	"	1021	947	" " 3.....	"	1088
897	Πλήμνη.....	"	1021	948	" " 4.....	"	1088
898	Πλίνθος εικόν 1.....	"	1021	949	Προσίου νόμισμα 1.....	"	1089
899	" " 2.....	"	1021	950	" " 2.....	"	1089
900	" " 3.....	"	1022	951	Πρόχοος.....	"	1090
901	Πλοῖον.....	"	1022	952	Πρύμνη.....	"	1090
902	Πλοῦτος.....	"	1024	953	Πρώρα.....	"	1091
903	Πνύξ.....	"	1026	954	Πρωράτης.....	"	1091
904	Ποδάρης χιτών.....	"	1027	955	Πετριστήρ.....	"	1091
905	Ποθωνιότηρ.....	"	1027	956	Πετριπούς.....	"	1095
906	Πολιτορχία εικόν 1.....	"	1030	957	Πτέρυγες εικόν 1.....	"	1095
907	" " 2.....	"	1032	958	" " 2.....	"	1095
908	" " 3.....	"	1032	959	Πετραῖον.....	"	1096
909	" " 4.....	"	1033	960	Πτολεμαίου νόμισμα 1.....	"	1096
910	" " 5.....	"	1033	961	" " 2.....	"	1098
911	Πολύκλειτος εικόν 1.....	"	1050	962	" " 3.....	"	1099
912	" " 2.....	"	1050	963	" " 4.....	"	1099
913	" " 3.....	"	1051	964	" " 5.....	"	1100
914	Πολύμυθος.....	"	1053	965	" " 6.....	"	1100
915	Πομπηία εικόν 1.....	"	1056	966	" " 7.....	"	1101
916	" " 2.....	"	1057	967	Πτόον εικόν 1.....	"	1104
917	Πόρπη εικόν 1.....	"	1060	968	" " 2.....	"	1104
918	" " 2.....	"	1060	969	Πτωχός.....	"	1104
919	Ποσειδών εικόν.....	"	1062	970	Πυγμαχός.....	"	1105
920	" νόμισμα 1.....	"	1062	971	Πυελίς.....	"	1106
921	" " 2.....	"	1062	972	Πύλη εικόν 1.....	"	1113
922	Ποσειδών ἀγάλμα.....	"	1063	973	" " 2.....	"	1113
923	Ποσειδωνία.....	"	1064	974	Πύλος.....	"	1114
924	Ποτήρ.....	"	1065	975	Πύκτης.....	"	1115
925	Ποῦς.....	"	1066	976	Πυξίς.....	"	1115
926	Πραίσου νόμισμα.....	"	1066	977	Πυρὰ εικόν 1.....	"	1116
927	Πραξιτέλης εικόν 1.....	"	1068	978	" " 2.....	"	1116
928	" " 2.....	"	1069	979	Πυράγρα εικόν 1.....	"	1116
929	" " 3.....	"	1069	980	" " 2.....	"	1116
930	" " 4.....	"	1070	981	Πυραμίς.....	"	1117
931	Πρίστις.....	"	1073	982	Πύργος εικόν 1.....	"	1118
932	Πρίων εικόν 1.....	"	1073	983	" " 2.....	"	1118
933	" " 2.....	"	1073	984	" " 3.....	"	1118
934	Πρόθρον.....	"	1074	985	Πυρριστήριον.....	"	1119
935	Προκόμιον εικόν 1.....	"	1078	986	Πύργος εικόν.....	"	1120

987	Πυρρήχη.....	Σελ.	1120	1027	Σακκίον.....	Σελ.	1166
988	Πύργος.....	"	1121	1028	Σάκκος.....	"	1166
989	Πύγμα.....	"	1125	1029	Σαλαμίνος χάρτης 1.....	"	1167
990	Πῦμα.....	"	1125	1030	" νόμισμα 2.....	"	1168
				1031	Σαλαπίας νόμισμα.....	"	1168
				1032	Σάλλπιγξ εικόν 1.....	"	1171
				1033	" " 2.....	"	1171
				1034	Σάλων.....	"	1171
				1035	Σαμβύκη εικόν 1.....	"	1172
				1036	" " 2.....	"	1172
				1037	Σάμης νόμισμα.....	"	1173
				1038	Σαμοθράκη.....	"	1173
				1039	Σάμου νόμισμα.....	"	1174
				1040	Σαμοσάτων νόμισμα.....	"	1175
				1041	Σανίς.....	"	1176
				1042	Σάρδεων νόμισμα.....	"	1176
				1043	Σάρισα.....	"	1180
				1044	Σαρκοφάγος.....	"	1181
				1045	Σάρωθρον.....	"	1183
				1046	Σατραπίης.....	"	1185
				1047	Σάτυροι εικόν 1.....	"	1187
				1048	" " 2.....	"	1187
				1049	Σαυροκτόνος.....	"	1189
				1050	Σαυρωτήρ.....	"	1189
				1051	Σαγίστες νόμισμα.....	"	1190
				1052	Σελινός.....	"	1191
				1053	Σειραφόρος.....	"	1191
				1054	Σειρομάστις.....	"	1192
				1055	Σείστρον.....	"	1192
				1056	Σέλλης νόμισμα.....	"	1192
				1057	Σελυκείας νόμισμα 1.....	"	1193
				1058	" " 2.....	"	1193
				1059	Σελεύκου νόμισμα 1.....	"	1194
				1060	" " 2.....	"	1195
				1061	" " 3.....	"	1196
				1062	" " 4.....	"	1196
				1063	" " 5.....	"	1196
				1064	Σελινοῦντος νόμισμα.....	"	1197
				1065	" εικόν 1.....	"	1197
				1066	" " 2.....	"	1198
				1067	Σηκός.....	"	1201
				1068	Σήκωμα.....	"	1201
				1069	Σηκαία εικόν 1.....	"	1201
				1070	" " 2.....	"	1201
				1071	" " 3.....	"	1201
				1072	" " 4.....	"	1202
				1073	Σιδώνη.....	"	1206
				1074	Σίδης νόμισμα.....	"	1207
				1075	Σικελίας ".....	"	1208
				1076	" εικόν.....	"	1210
				1077	Σικανίς.....	"	1211
				1078	Σίβηρος.....	"	1211
				1079	Σίβηρος.....	"	1211
				1080	Σίβηρος.....	"	1211
				1081	Σίβηρος.....	"	1211
				1082	Σίβηρος.....	"	1211
				1083	Σίβηρος.....	"	1211
				1084	Σίβηρος.....	"	1211
				1085	Σίβηρος.....	"	1211
				1086	Σίβηρος.....	"	1211
				1087	Σίβηρος.....	"	1211
				1088	Σίβηρος.....	"	1211
				1089	Σίβηρος.....	"	1211
				1090	Σίβηρος.....	"	1211
				1091	Σίβηρος.....	"	1211
				1092	Σίβηρος.....	"	1211
				1093	Σίβηρος.....	"	1211
				1094	Σίβηρος.....	"	1211
				1095	Σίβηρος.....	"	1211
				1096	Σίβηρος.....	"	1211
				1097	Σίβηρος.....	"	1211
				1098	Σίβηρος.....	"	1211
				1099	Σίβηρος.....	"	1211
				1100	Σίβηρος.....	"	1211
				1101	Σίβηρος.....	"	1211
				1102	Σίβηρος.....	"	1211
				1103	Σίβηρος.....	"	1211
				1104	Σίβηρος.....	"	1211
				1105	Σίβηρος.....	"	1211
				1106	Σίβηρος.....	"	1211
				1107	Σίβηρος.....	"	1211
				1108	Σίβηρος.....	"	1211
				1109	Σίβηρος.....	"	1211
				1110	Σίβηρος.....	"	1211
				1111	Σίβηρος.....	"	1211
				1112	Σίβηρος.....	"	1211
				1113	Σίβηρος.....	"	1211
				1114	Σίβηρος.....	"	1211
				1115	Σίβηρος.....	"	1211
				1116	Σίβηρος.....	"	1211
				1117	Σίβηρος.....	"	1211
				1118	Σίβηρος.....	"	1211
				1119	Σίβηρος.....	"	1211
				1120	Σίβηρος.....	"	1211
				1121	Σίβηρος.....	"	1211
				1122	Σίβηρος.....	"	1211
				1123	Σίβηρος.....	"	1211
				1124	Σίβηρος.....	"	1211
				1125	Σίβηρος.....	"	1211
				1126	Σίβηρος.....	"	1211
				1127	Σίβηρος.....	"	1211
				1128	Σίβηρος.....	"	1211
				1129	Σίβηρος.....	"	1211
				1130	Σίβηρος.....	"	1211
				1131	Σίβηρος.....	"	1211
				1132	Σίβηρος.....	"	1211
				1133	Σίβηρος.....	"	1211
				1134	Σίβηρος.....	"	1211
				1135	Σίβηρος.....	"	1211
				1136	Σίβηρος.....	"	1211
				1137	Σίβηρος.....	"	1211
				1138	Σίβηρος.....	"	1211
				1139	Σίβηρος.....	"	1211
				1140	Σίβηρος.....	"	1211
				1141	Σίβηρος.....	"	1211
				1142	Σίβηρος.....	"	1211
				1143	Σίβηρος.....	"	1211
				1144	Σίβηρος.....	"	1211
				1145	Σίβηρος.....	"	1211
				1146	Σίβηρος.....	"	1211
				1147	Σίβηρος.....	"	1211
				1148	Σίβηρος.....	"	1211
				1149	Σίβηρος.....	"	1211
				1150	Σίβηρος.....	"	1211
				1151	Σίβηρος.....	"	1211
				1152	Σίβηρος.....	"	1211
				1153	Σίβηρος.....	"	1211
				1154	Σίβηρος.....	"	1211
				1155	Σίβηρος.....	"	1211
				1156	Σίβηρος.....	"	1211
				1157	Σίβηρος.....	"	1211
				1158	Σίβηρος.....	"	1211
				1159	Σίβηρος.....	"	1211
				1160	Σίβηρος.....	"	1211
				1161	Σίβηρος.....	"	1211
				1162	Σίβηρος.....	"	1211
				1163	Σίβηρος.....	"	1211
				1164	Σίβηρος.....	"	1211
				1165	Σίβηρος.....	"	1211
				1166	Σίβηρος.....	"	1211
				1167	Σίβηρος.....	"	1211
				1168	Σίβηρος.....	"	1211
				1169	Σίβηρος.....	"	1211
				1170	Σίβηρος.....	"	1211
				1171	Σίβηρος.....	"	1211
				1172	Σίβηρος.....	"	1211
				1173	Σίβηρος.....	"	1211
				1174	Σίβηρος.....	"	1211
				1175	Σίβηρος.....	"	1211
				1176	Σίβηρος.....	"	1211
				1177	Σίβηρος.....	"	1211
				1178	Σίβηρος.....	"	1211

1078 Σικύα.....	Σελ. 1214	1129 Στέφανος εικών 3.....	Σελ. 1265
1079 Σικυωνίας νόμισμα.....	» 1212	1130 " " 4.....	» 1265
1080 Σίμβλος εικών 1.....	» 1214	1131 " " 5.....	» 1265
1081 " " 2.....	» 1214	1132 " " 6.....	» 1266
1082 Σινώπης νόμισμα.....	» 1216	1133 " " 7.....	» 1266
1083 Σίφνου ".....	» 1220	1134 " " 8.....	» 1266
1084 Σίφνου εικών 1.....	» 1220	1135 " " 9.....	» 1266
1085 " " 2.....	» 1220	1136 Στήλαι.....	» 1237
1086 " " 3.....	» 1221	1137 Στήριγξ.....	» 1266
1087 Σκαλαός.....	» 1221	1138 Στελεγγίς.....	» 1269
1088 Σκάμμα.....	» 1222	1139 Σσοά εικών 1.....	» 1269
1089 Σκάφη εικών 1.....	» 1223	1140 " " 2.....	» 1270
1090 " " 2.....	» 1223	1141 Στραπτός.....	» 1279
1091 Σκίπαρον.....	» 1223	1142 Στρογγύλη ναύς.....	» 1279
1092 Σκίπτρον εικών 1.....	» 1225	1143 Στρομβός.....	» 1279
1093 " " 2.....	» 1225	1144 Στροφεύς εικών 1.....	» 1280
1094 " " 3.....	» 1225	1145 " " 2.....	» 1290
1095 " " 4.....	» 1225	1146 Στρομνή.....	» 1281
1096 Σκιάδιον.....	» 1226	1147 Στυλοβάτης.....	» 1281
1097 Σκόπα χαλμ. Ἀπὸλλωνος.....	» 1230	1148 Στυμφάλου νόμισμα.....	» 1281
1098 " 3 συμπλγ. Νεοειδών.....	» 1232	1149 Συδάρως νόμισμα.....	» 1284
1099 Σκοπιά.....	» 1233	1150 Συγκυπταί.....	» 1285
1100 Σκοτία.....	» 1233	1151 Συμπόσιον.....	» 1290
1101 Σκύθαι.....	» 1234	1152 Συνορίς εικών 1.....	» 1292
1102 Σκυτοτόμου έργαλ.....	» 1239	1153 " " 2.....	» 1292
1103 Σκύφος.....	» 1239	1154 Συρακουσῶν χαρτ. εικών 1.....	» 1293
1104 Σμίλη.....	» 1240	1155 " " 2.....	» 1294
1105 Σμύνη.....	» 1241	1156 " " 3.....	» 1294
1106 Σμύρνης νόμισμα.....	» 1241	1157 " νόμισμα 4.....	» 1294
1107 Σόλων.....	» 1242	1158 " " 5.....	» 1295
1108 Σολούντος.....	» 1243	1159 " " 6.....	» 1295
1109 Σούνιον.....	» 1246	1160 " " 7.....	» 1296
1110 Σοφοκλῆς.....	» 1260	1161 Σόριγξ.....	» 1298
1111 Σπάθη εικών 1.....	» 1261	1162 Σόρμα.....	» 1298
1112 " " 2.....	» 1262	1163 Σόστυλος.....	» 1300
1113 Σπάρτης κενονάφιαν.....	» 1264	1164 Σφαίρα.....	» 1300
1114 Σπαρτιάτις.....	» 1267	1165 Σφαιρωτήρ.....	» 1300
1115 Σπείρα.....	» 1268	1166 Σφενδόνη εικών 1.....	» 1301
1116 Σπλαγγασκόπος.....	» 1269	1167 " " 2.....	» 1301
1117 Σπονδή.....	» 1269	1168 Σφίγξ.....	» 1302
1118 Σπυρίς.....	» 1260	1169 Σφυρηλασία εικών 1.....	» 1303
1119 Στάδιον.....	» 1260	1170 " " 2.....	» 1303
1120 Σταθμός εικών 1.....	» 1261	1171 " " 3.....	» 1303
1121 " " 2.....	» 1261	1172 " " 4.....	» 1304
1122 Σταλις.....	» 1261	1173 Σχεδία.....	» 1304
1123 Στάμνος.....	» 1262	1174 Σχοινοβάτης.....	» 1305
1124 Στατήρ.....	» 1262	1175 Σωκράτης.....	» 1307
1125 Στάμμα εικών 1.....	» 1263	1176 Σωλήν εικών 1.....	» 1309
1126 " " 2.....	» 1263	1177 " " 2.....	» 1309
1127 Στέφανος εικών 1.....	» 1264	1178 Σωσικλέους χαλμ.....	» 1311
1128 " " 2.....	» 1264		

T

1179 Ταίναρον.....	Σελ. 1314	1225 Τούχος εικών 2.....	Σελ. 1370
1180 Ταϊνία εικών 1.....	» 1315	1226 " " 3.....	» 1370
1181 " " 2.....	» 1315	1227 Τολύπη.....	» 1372
1182 Τάλασος.....	» 1316	1228 Τήμιος νόμισμα.....	» 1372
1183 Τανάγρας νόμισμα.....	» 1318	1229 Τέρον εικών 1.....	» 1373
1184 " εικών.....	» 1318	1230 " " 2.....	» 1373
1185 Τάπη εικών 1.....	» 1322	1231 " " 3.....	» 1373
1186 " " 2.....	» 1323	1232 " " 4.....	» 1373
1187 Ταρσός εικών 1.....	» 1325	1233 " " 5.....	» 1373
1188 " " 2.....	» 1325	1234 Τορευτική.....	» 1374
1189 " " 3.....	» 1325	1235 Τορώνη.....	» 1375
1190 " " 4.....	» 1325	1236 Τρασανού νόμισμα.....	» 1379
1191 Ταρσοῦ νόμισμα.....	» 1326	1237 " στήλη.....	» 1380
1192 Ταύγετος.....	» 1327	1238 Τράλλειον νόμισμα.....	» 1381
1193 Ταυρίσκου σύμπλεγμα.....	» 1328	1239 Τράπεζα εικών 1.....	» 1381
1194 Τάφος εικών 1.....	» 1331	1240 " " 2.....	» 1381
1195 " " 2.....	» 1332	1241 " " 3.....	» 1381
1196 " " 3.....	» 1332	1242 Τρίαινα εικών 1.....	» 1383
1197 " " 4.....	» 1333	1243 " " 2.....	» 1383
1198 Τεάνου νόμισμα.....	» 1334	1244 Τρίβολος εικών 1.....	» 1386
1199 Τεγατίδος νόμισμα.....	» 1335	1245 " " 2.....	» 1386
1200 Τέθριππον.....	» 1336	1246 Τρίβιον.....	» 1386
1201 Τεῖχος εικών 1.....	» 1337	1247 Τρίγλυφος.....	» 1386
1202 " " 2.....	» 1338	1248 Τρίγωνον.....	» 1387
1203 " " 3.....	» 1338	1249 Τρήρης.....	» 1388
1204 Τελαμών.....	» 1339	1250 Τρίκλινον.....	» 1389
1205 Τέμπη χαρτης.....	» 1343	1251 Τρίδος.....	» 1390
1206 Τενίδου νόμισμα.....	» 1344	1252 Τριπέλωος νόμισμα 1.....	» 1390
1207 Τέρετρον εικών 1.....	» 1345	1253 " " 2.....	» 1391
1208 " " 2.....	» 1345	1254 Τρίπους εικών 1.....	» 1391
1209 Τερίγγης νόμισμα.....	» 1345	1255 " " 2.....	» 1392
1210 Τεσημσοῦ νόμισμα.....	» 1346	1256 Τριπτήρ.....	» 1392
1211 Τετραδίδιον.....	» 1349	1257 Τρίσπαστος.....	» 1393
1212 Τετράστυλος.....	» 1350	1258 Τριτίνα.....	» 1394
1213 Τετρήρης.....	» 1351	1259 Τρίτων.....	» 1394
1214 Τέω νόμισμα.....	» 1352	1260 Τριχολαβίς.....	» 1395
1215 Τήδεννα.....	» 1352	1261 Τρόπαιον εικών 1.....	» 1395
1216 Τήγανον.....	» 1354	1262 " " 2.....	» 1396
1217 Τήμου νόμισμα.....	» 1355	1263 Τροπός.....	» 1396
1218 Τήνου νόμισμα.....	» 1355	1264 Τροχός εικών 1.....	» 1397
1219 Τιάρα εικών 1.....	» 1356	1265 " " 2.....	» 1397
1220 " " 2.....	» 1356	1266 " " 3.....	» 1398
1221 Τυγάνου νόμισμα.....	» 1357	1267 " " 4.....	» 1398
1222 Τιδασσευτής.....	» 1358	1268 Τρυγητής.....	» 1398
1223 Τίρυνθος χαρτης.....	» 1366	1269 Τρύφωνος νόμισμα.....	» 1399
1224 Τούχος εικών 1.....	» 1370	1270 Τρωάδος νόμισμα.....	» 1404

1276	Τύμπανον εικόν 3.....	Σελ.	1405
1277	" " 4.....	"	1406
1278	Τύπος.....	"	1407
1279	Τυραννοκτόνοι.....	"	1408
1280	Τύρου νόμισμα.....	"	1409
1281	Τυρώνιον εικόν 1.....	"	1412
1282	" " 2.....	"	1412
1283	Τύχη.....	"	1413

Υ

1284	Υδραγωγείον.....	"	1417
1285	Υδραυλικά έργα.....	"	1418
1286	Υδραυλις.....	8	1419
1287	Υδρία.....	"	1419
1288	Υδροφόρια.....	"	1420
1289	Υδροφόρος.....	"	1420
1290	Υνεις.....	"	1423
1291	Υπαγώνιον.....	"	1423
1292	Υπαθρος ναός.....	"	1423
1293	Υπίρα.....	"	1425
1294	Υπέρθυρον.....	"	1426
1295	Υπερος.....	"	1427
1296	Υπόδεισις εικόν 1.....	"	1429
1297	" " 2.....	"	1429
1298	" " 3.....	"	1429
1299	" " 4.....	"	1429
1300	" " 5.....	"	1429
1301	Υπόθυμικς.....	"	1430
1302	Υπόκαστον.....	"	1430
1303	Υποπόδιον.....	"	1431
1304	Υπουρις.....	"	1432
1305	Υρχη.....	"	1433
1306	Υφανελη.....	"	1434
1307	Υψίκανος.....	"	1435

Φ

1308	Φαινόλη.....	"	1437
1309	Φάκελλος εικόν 1.....	"	1438
1310	" " 2.....	"	1438
1311	Φάλαγγες.....	"	1438
1312	Φάλαρα εικόν 1.....	"	1440
1313	" " 2.....	"	1440
1314	Φανός.....	"	1443
1315	Φαρέτρα.....	"	1444
1316	Φαρμάκου νόμισμα.....	"	1445
1317	Φάρος.....	"	1446

1318	Φάρος.....	Σελ.	1446
1319	Φάσηλος.....	"	1447
1320	Φάτην εικόν 1.....	"	1448
1321	" " 2.....	"	1448
1322	Φειδίτου εικόν 1.....	"	1450
1323	" " 2.....	"	1450
1324	" " 3.....	"	1451
1325	" " 4.....	"	1452
1326	Φερών νόμισμα.....	"	1453
1327	Φιλιππουπόλεως νόμισμα.....	"	1460
1328	Φίλιππος εικόν 1.....	"	1462
1329	" " 2.....	"	1463
1330	Φοινίξ εικόν 1.....	"	1478
1331	" " 2.....	"	1458
1332	Φολιδωτός θώραξ.....	"	1479
1333	Φορβεία εικόν 1.....	"	1481
1334	" " 2.....	"	1481
1335	Φορτίον.....	"	1481
1336	Φορτηγός εικόν 1.....	"	1482
1337	" " 2.....	"	1482
1338	Φύκος.....	"	1488
1339	Φύσα.....	"	1492
1340	Φωκίς χάρτης Δελφ.....	"	1494

Χ

1341	Χαερωνιάς λέων.....	"	1500
1342	Χαλινός εικόν 1.....	"	1501
1343	" " 2.....	"	1502
1344	" " 3.....	"	1502
1345	Χαλκιδικόν.....	"	1503
1346	Χαλκίδος χάρτης.....	"	1503
1347	Χειρμάθη.....	"	1512
1348	Χειρίδες.....	"	1512
1349	Χειρονομία.....	"	1513
1350	Χελώνη εικόν 1.....	"	1514
1351	" " 2.....	"	1514
1352	Χέσπος πυραμίς.....	"	1515
1353	Χένυθον.....	"	1515
1354	Χηνόσχος.....	"	1516
1355	Χίμαιρα.....	"	1517
1356	Χιόνιθος Αγαλ.....	"	1518
1357	Χιτών εικόν 1.....	"	1519
1358	" " 2.....	"	1519
1359	" " 3.....	"	1519
1360	" " 4.....	"	1519
1361	" " 5.....	"	1519
1362	" " 6.....	"	1519
1363	Χλαίνα.....	"	1520
1364	Χλαμύς.....	"	1520

1365	Χαυνίχη.....	Σελ.	1521	1369	Χύτρα εικόν 1.....	"	1533
1366	Χοραύλης.....	"	1522	1370	" " 2.....	"	1533
1367	Χορτία.....	"	1522	1371	Χώνη.....	"	1534
1368	Χόρτα.....	"	1523				

Ψ

1372	Ψαλλίς.....	"	1535	1376	Ψευδοδόμος.....	"	1537
1373	Ψαλτήριον.....	"	1545	1377	Ψευδοδίπτερος.....	"	1537
1374	Ψάλτρια.....	"	1535	1378	Ψευδοπερίπτερος.....	"	1538
1375	Ψάλλον.....	"	1536	1379	Ψήφος.....	"	1539